JOANNIS SCAPULÆ

LEXICON GRÆCO-LATINUM

[illegible]

INDICIBUS ET GRÆCO ET LATINO

AUCTIS ET CORRECTIS

[illegible]

AUCTARIUM DIALECTORUM

[illegible]

[illegible]

LEXICON ETYMOLOGICUM,

[illegible]

[illegible]

JOANNIS MEURSII GLOSSARIUM CONTRACTUM

[illegible]

EDITIO NOVA ACCURATA,

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] BAILEY, A.[illegible]

[illegible] J. R. MAJOR, A.[illegible]

LONDINI:

[illegible]

[illegible]

[illegible]

JOANNIS SCAPULÆ

LEXICON GRÆCO-LATINUM,

E PROBATIS AUCTORIBUS LOCUPLETATUM,

CUM

INDICIBUS ET GRÆCO ET LATINO,

AUCTIS ET CORRECTIS.

ADDITUM

AUCTARIUM DIALECTORUM,

IN TABULAS COMPENDIOSE REDACTARUM.

ACCEDUNT

LEXICON ETYMOLOGICUM,

CUM THEMATIBUS INVESTIGATU DIFFICILIORIBUS ET ANOMALIS.

[auctore J. Harmaro]

ET

JOANNIS MEURSII GLOSSARIUM CONTRACTUM,

HACTENUS DESIDERATUM.

EDITIO NOVA ACCURATA,

CUI ACCESSERUNT, PRÆTER ALIA SUBSIDIA, D'ORVILLII ANIMADVERSIONES NUNC PRIMUM VULGATÆ, SELECTISSIMÆ ETIAM D. SCOTTI, ET APPENDIX ASKEVIANA DICTA; ADDITAMENTIS CUNCTIS IN UNUM CORPUS CUM LEXICO REDACTIS.

CONSILIO ET CURA J. BAILEY, A.B.

OPERA ET STUDIO J. R. MAJOR, A.B.

LONDINI:
TYPIS EXCUDIT J. F. DOVE;
VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY.
M,DCCC,XX.

PRÆFATIO.

De Joanne Scapula, cujus nomen præ se fert Lexicon hocce, ubi natus fuerit, aut e quibus oriundus, vix aliquid constat quod pro certo proferamus. Neque hercle, si constaret, præfantium esset officium nostrum, Lectorem, operis ipsius methodum et institutum requirentem, longis ejusmodi ambagibus demorari. Quanto igitur opere in hâc editione curandâ eò desudaverimus, ut vel minimo quidem beneficio Græcarum literarum studiosos demereremur, perpaucis tantùm, pace vestrâ, Lectores benevoli, præmissis, pergemus edocere. Quâ floruerit æstimatione Scapulæ Lexicon, ex editionibus ejus quàm plurimis, paucorum etiam annorum, vel unius non semel intervallo, repetitis, planissimè colligendum est; quas quidem quò minùs recenseremus, prohibuerunt impedimenta varia et inopinata. Obiter tamen liceat monere, vetustissimam, quantùm indagando comperire potuimus, Basileæ, A. D. 1579, in folio, ut aiunt, impressam esse. Nonnulla quoque extant exemplaria, at minimè quotidiana illa, quartanam, quam vocant, formam exhibentia; cujus generis tria tantùm nobis contigit videre; unum datum Lugduni 1602, alterum apud Pet. Balduinum 1611, tertium sumptibus Caldorianæ Societatis 1623. Titulum non esse eundem in his ac in nostrâ et cæteris editionibus, fortasse non abs re erit indicare; nimirum hic est: "Lexicon Græco-Latinum, seu, Epitome Thesauri Græcæ Linguæ ab Henrico Stephano constructi, quæ hactenus sub nomine Joh. Scapulæ prodiit." Quâ de re pluribus disputare omnino supervacuum habemus. Scapulam ad opus suum conflandum Stephani Thesaurum compilasse, jam ubique decantatum est; id Stephanus et faceto Epigrammate in Titulo libri sui, et Admonitione ad Lectorem testatur; quinimo ipse Scapula, ut in Præfatione videre est, cùm non omnia se Stephano debere agnoscat, haud pauca tamen ex ejus Thesauro, tanquam e penu locupletissimo, deprompta fatetur. At ne in istis commemorandis nimii videamur, liti nuncium remittemus, animadverso tantùm, quod, nì merum fuerit artificium, pro Scapulâ aliquatenus possit facere, nempe, Lexicon hocce et Thesaurum illum in vocibus compositis ordinandis non unam eandemque methodum utrumque adhibuisse; exemplo sint voces ῥοδόπηχυς, ὑγρομελής, in hoc sub ῥόδον, ὑγρός, in illo sub πῆχυς, μέλος inveniendæ; quod de reliquis dictum accipiatur. Redimus igitur ad illud, quod initio diximus, nobis esse præcipuè in istis præfandis propositum, ut legentem certiorem faceremus, quid novi huic editioni accesserit, et quomodo simus in eâ administrandâ studiis ejus consulere conati.

Paginas hasce evolventi, additamenta hujusmodi notis † † insignita passim obvia fient; quorum quidem pretium nomen D'Orvillii, orbi Critico notius quàm ut exiguis nostris præconiis egeat, satis superque vindicabit. Viri Celeberrimi Commentarios illos, per folia Elzevirianæ editioni in Museo Britannico depositæ intertexta exaratos, nos ad hunc librum adornandum quàm fidelissimè exscribendos curavimus.

Tirones, ut quibus Xenophon in manibus solet esse, eorum fructus maximè percepturi videntur. De editionibus quas secutus est Vir summus, hæc tantùm transcribenda reliquit:

Hesiodus Grævii Amst. 1701. 8vo.
Sophoclis Electra.
——— Œdipus Tyrannus Cantab. 1669. 8vo.
Xenophon: primis libris Cyrop. Oxon. 1783. 8vo.
——— in reliquis libris edit. Paris. 1625. fol.

Venimus deinde ad Danielis Scotti Appendicem ad Stephani Thesaurum, e quâ copiosissima delibavimus adjumenta; e locis autem a Viro doctissimo citatis, ea solùm, quæ ad Scriptores optimæ notæ pertinerent, ne in nimiam excresceret molem hocce volumen, excerpenda statuimus; excerpta verò illa, quantâ fuerint difficultate in suis quæque locis disposita, facilè agnoscet æquus Lector, si intellexerit, Scottum fuisse Literarum ordinem, Thematum contra Scapulam secutum. Auctorum, quos maximè præferendos judicavimus, editiones, ex indice a Scotto primo tomo operis sui præmisso, in usum legentis, si qua exempla rata facere voluerit, hìc loci indicabimus:

Æschin. Orat. Wolf. Basil. 1572.
——— Socrat. Cler. Amst. 1711.
Æschyl. Trag. Stanl. Lond. 1663.
Anacreon Barnes. Cant. 1705.
Apoll. Rhod. Arg. Lugd. Bat. 1641.
Aristoph. Comœd. Kust. Amst. 1710.
Aristotel. Op. 2 vol. Paris. 1619.
Callim. Hym. &c. 2 vol. Ultraj. 1697.
Demosth. Orat. Wolf. Bas. 1572.
Eurip. Trag. Barnes. Cant. 1694.
Herodot. Hist. Gron. Lugd. Bat. 1715.
Homer. Op. Schrev. Lugd. Bat. 1656.
Isocrat. Wolf. Basil. 1570.
Longin. de Subl. Ultraj. 1694.
Lysiæ Orat. Taylor. Lond. 1739.
N. Test. R. Steph. Par. 1550.
Pindar. Op. Oxon. 1697.
Platon. Op. 3 vol. H. Steph. 1578.
Poët. Minores. Cant. 1635.
Polyb. Op. 3 vol. Gronov. Amst. 1670.
Soph. Trag. P. Steph. 1603.
Theocrit. Idyll. Oxon. 1676.
Xenoph. Op. Wells. 5 vol. Oxon.
——— Κύρ. Παιδ. Hutch. Oxon. 1727.

Quæ Scotto debemus uncinulis [ ] inclusa sunt.

Incideris fortasse, Lector erudite, in Appendicem quandam ad Scapulæ Lexicon, incerti Scriptoris industriâ confectam, vulgò tamen Askevianam nuncupatam, quòd primùm e codice MS. in bibliothecâ Antonii Askevii servato impressa est. Scias igitur, nos jam ejus quoque subsidia mutuò sumpsisse, et unà cum ceteris, prout loca se obtulerint opportunissima, intertexuisse. Quantum utilitatis exinde percepturus sis, ipsius Appendicis præfatio abunde ostendet: "In hoc opere, Supplementum ad Lexica Scapulæ, Henrici Stephani, ceterorumque scriptorum, reperire licet. In hoc, multa verba, ab illis prætermissa, diligenter enotata; et in hoc, plurima, vel nullis, vel tantùm recentioribus, dubiisque exemplis defensa, veterum, atque optimæ notæ auctorum testimoniis, quibus fidem nemo temerè negaverit, firmata, Lector videbit. Ex Æschyli, Sophoclisque reliquiis, et ex quibusdam Euripidis, Aristophanisque fabulis, auctoritates plerumque sunt desumptæ: at præter omnes alios, ex illo principe Tragicorum, cujus voces paulò abstrusiores, aut minùs consuetæ, et quæ, magnâ ex parte, in Thesauris omnibus et Lexicis desiderantur, in hoc libro sedulò sunt servatæ." At cum auctoritates ex Æschylo desumptæ editionem a communi usu longissimè remotam, eam nempe, quæ ab H. Stephano, A. D. 1557, publici juris facta est, ejusque paginas respicerent; sperabamus non inanem futurum laborem, si eæ omnes, indicis ope a Butlero editioni suæ subjuncti, ad Stanleianam accommodarentur. Ne tamen gloriolam vel

minimam quidem falsò arrogasse videamur, monendus es, Lector, nobis jamjam prævertisse, in istis interserendis, qui Glasguensem editionem paucos abhinc annos procurarunt. Utrùm verò nos in hâc Appendice digerendâ auctoris menti et legentis utilitati meliùs quàm illi consuluerimus, sub ejus sit arbitrio, qui comparationem instituere operæ sibi pretium fore censebit. Askeviana vocabula, et quicquid præterea exinde fuerit accessionis, hujusmodi signis ( ) distinguenda sunt.

Præter hæc, quæ recensuimus, subsidia, restant etiam alia, asteriscis * * quos dicunt, dignoscenda, quæ Glasguensi editioni accepta referenda sunt; brevia quidem illa, neque ὅλῳ τῷ θυλάκῳ conspersa, sed quorum gravitas paucitatem compenset.

Askevianis, Scottianis, et tantùm non omnino D'Orvillianis, liceat ita loqui, apices, quibus ante carebant, apposuisse, parvum quidem illud, sed quod operis concinnitati aliquantum conduxisse videatur; quem quidem laborem, qualiscumque sit, in se suscepit, cujus nomen secundum in titulo locum occupat; laudem sanè nullam aucupanti, ne denegetur venia, si fortè *sphalmata* nonnulla, vel rei ipsius subtilitate, nullâ aliâ intercedente causâ, inducta, deprehensa fuerint. Idem ille nonnulla etiam de suo, legentis liberalitate fretus, ausus est hic illic interjicere; quæ his signis ‡ ‡ denotavit. Plurima equidem inferciendi neque tempus suppeditabat, et aliorum subsidia præripuerant occasiones. Istis autem, quotquot et qualescunque sint, fruatur, si possit, observatiunculis; sin minus, infaustis hallucinationibus ignoscat candidus Lector.

Additamentis ita enumeratis, quæ restant monenda quàm brevissimè expediemus. Schedæ nostræ editionis, priusquam prelo tandem demandarentur, cum Elzeviriano exemplari, utpote omnium consensu emendatissimo, singulæ perdiligenter comparatæ sunt. Ad illud locupletandum non exiguam contulisse videtur industriam D. C. Schrevelius; qui, mirum est, cur sua cum ceteris sine ullo discrimine immiscuerit; "plurimis enim", ut Typographi lectores præmonent, "imò infinitis ferè vocabulis auctius reddidit; et errores innumeros, quibus priores scatebant editiones, abstulit, tanto labore, ut vel Augiæ stabulum a sordibus suis repurgasse dici possit." Absque tamen invidiâ dictum velimus, stabulum illud, Herculeis licet viribus emundatum, maculas et labes etiamnum retinuisse, quas aliquâ saltem ex parte eluisse, pedes illuc inferenti quin gratum futurum sit nulli dubitamus. Quod dictum si quis suspicetur nullis inniti argumentis, conferat, si tanti est, quomodo se habeant in nostrâ et in Elzevirianâ editione sequentia verba e multis aliis, eorumque explicationes: ἀλαὸς, κωλύω, ἀλιμενότης, ἀλιμένωτος, λύω (apud finem), ἀπολύομαι, μειλινὸς, ἀγριομυρίκη, μυρίζομαι, νίφω, ἀνυπονόητος, νοσφίζω, νυμφὼν, νυκτυρευτικὸς, νυκτερὶς, ξάνθισμα, ὁ μικρὸν, περιοδεία, διοιδέω, κατοικὶς, κατοικίζω, ἀπολισθέω, προολισθέω, ὅμηρος, ἀνωμοτεὶ, ὀμφὴ, παροξύνομαι, κατοπάζω, ἐποπτεύω, ὑποπτεύω, αἱματωπὸς, ὀργιάζω, πτόρθος, κατορθόω, κατόρθωσις, ἔνορκος, κατώρυξ, ἐξοστρακίζομαι, οὗτος, ὄφρα, ἠπερόπευμα, παίζομαι, διαπαίζω, πάλιν, πανδοῦρα, συμπάθεια, ἐκπατάσσω, πατητὸς, πατρώϊος, πατρῷος, ἀπάτωρ, πεδάω, παραστρατοπεδεύω, ἐκπείθω, αὐτόπιστος, πεῖρα, πορίζω, ἄπορος, ἐξαπορέομαι, εὐθυπορέω, πέλωρ, πέμφιξ, πέτομαι, πῆγμα, αὐτοπήμων, ῥοδόπηχυς, πισσόω, πλατανώδης, παράπλειος, νεόπλυτος, ἀναπνέω, ἀντιποθοῦμαι, προσπολεμόω, μυστιπολεύω, πλεῖστος, δυσποτμέω, ποῦς (apud finem), ἀρτίπους, λαγώπους, πρῆγμα, ἀναπρήθω, πρόσπαιος, πρώρα, πτίλος, πτωκὰς, κατάπυκνος, πύλωμα, πώγων, πωλέω, λαχανοπῶλις, ῥάβδωσις, ῥάσσω, ἐπιῤῥάσσω, περιῤῥέω, ἀπόῤῥητος, ῥωχμὸς, ῥίζωσις, ἐπιῤῥοφέω, ῥύπος, σάτινον, σβέννυμι, ἐπισείω, θεόσσυτος, σέλας, σελήνη, σημειόω, σθένω, σκάπετος, σκαφὴ, σκαπερδεῦσαι, παρασκήνια, κατασπαταλάω, σπείρω, περιστεφανόω, ἀντίστομος, αὐθαδόστομος, εὔστομος, σφάζω, παρασφάλλω, σφενδόνη, σφηκώδης, σφίγγω, ἐπισφραγίζω, σφύξις, ταλαντεύω, ἀτάλαντος, ἐπιταχύνω, ταὼς, διατειχίζω, τεκμαίρομαι, εὐτελὴς, τέτμω, λιθοτομίας, τέσσαρες, ἀποτίθημι, πρόθεσις, ὑποτίθεμαι, τίς, τίω, τιέω, τοξάζομαι, ἄτοπος, μετατρέπομαι, ὑποτροχάω, ἡμεροδρόμος, τρίζω, τύλος, τυμβεύω, ζηλοτυπέω,

ὑγιεινὸς, φανεροῦμαι, ἀποφαίνομαι, παρεμφαίνω, ἀφανισμὸς, φαῦλος, διαφαύω, προφήτης, φείδομαι, ἐκφορὰ, προφέρομαι, συμφέρω, φαεσφόρος, φηγαλεὺς, φοιβάζω, φράζομαι, σωφρόνημα, φρύγομαι, φυλὴ, διαφυὴ, ἐπιφύομαι, ἀφυὴς, χάζω, χανδάνω, ἀναχαιτίζω, χάλκευμα, καρχαρέοι, χειλωτὴρ, χλίδημα, σύγχορτος, χράω, χραύω, χρέος, ἐγχρίμπτω, ἡδύχροος, ὠρύω, ὡς. Denique sub voce Σύρω, composita *sine* præpositione hæc sunt: ἀνασύρω, ἀποσύρω, διασύρω &c.

Hæc autem verba non ideo recensemus, ut magnificè de nobis prædicemus, idcirco verò tantùm, ita nos Dii ament, ut ne incuria nobis objiciatur, et peccata levia, ut speramus, nostra, quodammodo expiemus. Ut in nosmet enim descendamus, nec "præcedenti spectetur mantica tergo," fatendum est, duas nostros et operarum oculos effugisse voces; quarum una ad Thema Κύω, altera ad Πλάσσω pertinet:

Ἀντιπροσκυνέω, ῶ, vicissim adoro. Plut.
Χθονόπλαστος, e terrâ fictus.

In Indicibus denique, et Græco et Latino, de novo refingendis, summa, ne Lector in fraudem induceretur, adhibenda fuit diligentia; quæ quidem cum fuerit adhibita, posteriorem multò quàm antehac accuratiorem nunc demum prodire non dubitanter affirmare possumus.

Hactenus de Lexico. Pauca de tractatibus ad calcem ejus adjectis restant dicenda. Jacobi Zuingeri, Joannis Grammatici, Corinthi, aliorumque scripta, ut in Elzevirianâ, nunc iterum in nostrâ editione exhibentur. Ammonii verò libellum, a Valckenaerio emaculatum dedimus; cui etiam opuscula quædam, ab eodem unà cum Ammonio vulgata, jam primùm subjecimus. Porro vice illorum quæ de Etymologiâ Linguæ Græcæ conscripsit Joannes Harmarus, Lennepii observationes, a Scheidio editas, Valckenaerii, Hemsterhusii, et suis etiam interpositis, nullo, nostrâ quidem opinione, Lectoris detrimento, substituimus. Nonnulla etiam de Accentibus, a Bosio tradita, et e Libro Vigeri de Idiotismis excerpta, utpote hactenus desiderata, digna esse quæ adjicerentur judicavimus.

Hæc sunt, L. B., de quibus vos monitos voluimus. Præter nos autem in hoc Volumine adornando non parum elaboravit Typographus noster; quem, ut jam olim in Sophocle, Thucydide, aliisque libris fecistis, nunc iterum artem suam nec infabrè nec inconcinnè factitasse, ni toto cœlo erramus, confessuri estis. Nos verò operæ et studii, in vestrûm gratiam, molestiæ licet plenissimi, libentissimè suscepti, nequaquam pœnitebit, si id lætâ fronte acceperitis, nec laudem, pro eo ac meriti sumus, candidè impertiri denegaveritis. Valete.

J. R. M.

Londini, xii. cal. Apr. mdcccxx.

PRÆFATIO
EDITIONIS ELZEVIRIORUM,
IMP. LUGD. BAT. 1652.

TYPOGRAPHI, BENIGNO LECTORI.

LECTOR AMICE, Ea semper sedit animo nostro sententia, ut prælo nostro, quàm possemus maximè, rem promoveremus litterariam, atque orbi erudito daremus nitidissimè ac correctissimè editos, præstantissimos in omni eruditionis genere, ac, sine quibus ea comparari nequit, *Authores:* in medium producere, quos jam publicœ exposuit luci *Typographia* nostra, nihil est necesse, cum in omnium versentur manibus. In nostri hîc affectus ac zeli testimonium, sistimus nunc atque exhibemus, *eruditorum* omnium, ac *Græcæ* præsertim Linguæ *Studiosorum* oculis, *Lexicon* JOHANNIS SCAPULÆ, sed novâ indutum veste, et elegantioribus longè, quàm antehac, typis, formâ nitidiore, chartâ candidiore, de novo impressum ac recusum. Quo in pretio illud semper fuerit habitum, quàm illo nunquam carere potuerit *Græcanici sermonis Studium*, nihil attinet dicere, ut, quod ipsa clamet experientia: illud potius exponemus paucis, quid in hac editione, et quorum operâ, sit præstitum. Non est hîc frustrandus sua laude, *Vir Clariss. ac Doctissimus*, D. CORNELIUS SCHREVELIUS, *Lugdunensis* apud nos *Scholæ Moderator supremus ac sapientissimus*, cujus indefessæ diligentiæ, et insigni Linguæ *Græcæ* peritiæ, atque exacto judicio, novam hanc vitam debet SCAPULÆ LEXICON: hoc enim plurimis, imò infinitis ferè vocabulis, auctius reddidit; obscuriora loca clariori luce donavit; hiulca supplevit; ubi *Latina* deficeret interpretatio, eam ex aliis *Onomasticis*, aut de suo, addidit; quæ interlinearibus, hic, illic, spatiis, seu cancellis, inclusa essent themata, et *Lectorem* ad primitiva relegabant, ut supervacanea sustulit, et *Indici*, vel loco jam suo, inseruit; errores innumeros, quibus priores scatebant editiones, abstulit, tanto labore, ut vel *Augiæ* stabulum à sordibus suis repurgasse, dici possit: adjunxit sub finem, *Indicem* geminum, sed locupletiorem multò quàm antè et correctiorem; alterum *Græcum*, in quo, unicuique verbo, numerus additus, ne *Lector* ab uno themate ad aliud amandaretur, sed ut è vestigio in promptu haberet illud, quod investigaret; *Latinum* alterum, in quo conficiendo, quantum sit laboris insumtum, nemo credat, nisi expertus; nam, in *Latino Editionis Londinensis Indice*, vix unum reperire datur verbum, quod cum suo conveniat numero ac pagina, ut videatur *Index* ille expressus ex *Editione Basileensi*, nullâ paginarum *Londinensis* habita ratione: subjunxit insuper GLOSSARIUM, *Cl. Viri*, *Joh. Meursii*, *Græcæ* olim *Linguæ* in hac *Academiâ Professoris*, GRÆCO-BARBARUM; ut et modernæ *Græcorum* Linguæ *Synopsin* quandam ac gustum haberet, Studiosa hujus sermonis *Juventus:* atque insudavit huic *Lexico* emaculando atque exornando ultra biennium *Optimus Virorum* SCHREVELIUS noster: usi quoque interdum sumus consilio et auxilio atque operâ *Cl.* D. LAMBERTI BARLÆI, *Græcam* apud nos *Linguam* ordinario loco profitentis, qui symbolam suam quoque contulit. Ita summo labore, maximâ curâ, sumtibus haud exiguis, ad umbilicum perduximus, hoc, quod nunc damus, LEXICON SCAPULÆ; non tam privatæ utilitati, quam (quod ex animo testamur ac protestamur) publico *Academiarum* et *Scholarum* bono, ac LINGUÆ GRÆCÆ studio promovendo, intenti. Tu, quisquis es, LECTOR, proposito huic nostro fave, atque conatus nostros, ad Reip. Litterariæ bonum destinatos, adjuva; hoc opere, atque aliis è *Typographiâ* nostrâ, quotidie prodeuntibus, præstantissimis, in omni doctrinæ genere, libris, in studiorum tuorum commodum, utere, fruere: ita animus nobis addetur, ad CALEPINUM, non minori curâ, diligentiâ, typorum nitore, ac correctione, de prælo nostro, maturandum, in quo jam ad editionem adornando, Doctissimorum quorundam Virorum desudat industria. Vale. Lugd. Bat. Eidibus Decemb. cIↄ Iↄ c li.

JOANNES SCAPULA

LECTORIBUS GRÆCÆ LINGUÆ STUDIOSIS

S. D.

Duabus potissimùm de causis, ut mihi quidem videtur, plerique Græcarum literarum studium aspernantur, aut certè segnius amplectuntur. Una est, quòd earum præstantiam et utilitatem non satis perspectam habeant. Verissimè enim cecinit Poëta,——*Ignoti nulla cupido.* Quum autem earum laudes à multis decantatæ circumferantur, hoc unum dicam, quod omnino persuasum esse debet, absque Græcæ linguæ peritiâ, saltem mediocri, doctum haberi posse neminem, quantamcunque in aliis rebus eruditionem fuerit consecutus. Nulla enim est ars, nulla scientia, quæ illius adminiculo carere possit. Altera est, quòd Græca lingua permultis longa, salebrosa, ac difficilis ad discendum videatur. Nam quum vitæ hujus curriculum Deus Opt. Max. brevissimis terminis circumscripserit, facilè ab earum rerum studio absterrentur adolescentes, quas non nisi multo labore longoque temporis intervallo percipi posse arbitrantur: ut ad ea quæ minus difficultatis præ se ferunt, minusque temporis requirunt, animum adjiciant. Hinc illa liberalium artium et disciplinarum compendia emanârunt, quæ Studiosis non solùm utilia, sed etiam necessaria esse docti semper judicarunt. Quum igitur prolixitatis prætextu multorum adolescentum animos ab hujus linguæ, tam eximiæ, tam utilis, tam necessariæ, studio deterritos fuisse, atque etiamnum deterreri constet: operæ pretium me facturum existimavi, si eam (contra vulgarem illorum opinionem, à quibus immensa atque inexhausta esse prædicatur) tum brevem, tum facilem esse demonstrare conarer. Ad quod efficiendum, quum nulla compendiosior neque expeditior via occurrisset, omnes ejusdem originis voces, quæ in superioribus Lexicis alphabetico ordine scriptis sparsim leguntur, in unum veluti fasciculum congessi: primariæ, tanquam basi ac radici cæterarum, primum locum assignavi: huic reliquas inde ortas, primò simplices, deinde compositas, certo ordine digestas subjunxi. Hoc enim pacto futurum speravi, non solùm ut singulis (quæ tanquam membra hinc inde dispersa atque dissipata cernebantur) suo loco collocatis integrum corpus repræsentaretur, quod uno intuitu cerni posset; sed etiam ut primitivorum, in quibus intelligendis omnis, aut certe præcipua versatur difficultas, exiguum esse numerum cuivis pateret. Primitivorum enim propriâ et nativâ significatione cognitâ, derivatorum, quantocunque fuerint numero, significationes assequi quàm non sit difficile, nemo ignorat: siquidem derivata suorum primitivorum vim sequi, composita suorum simplicium significationem retinere solent: non secus ac liberi parentum, ex quibus progeniti sunt, ingenium referre, rivi fontium, ex quibus scaturiunt, proprietatem resipere, surculi stirpium et radicum, ex quibus pullulant, naturam servare consueverunt. Singula autem ad suum primitivum ita revocavi, ut interim quæ remotiori ratione ab eo deducuntur, illic indicata tantùm suâ serie tractanda reservaverim. Nam quum ex his plurima multiplicem ac diversam sortiantur originem, sæpenumero dubium incertumque est, quo potiùs referri debeant. Varia enim sunt hominum judicia, verissimumque illud est, quod vulgo jactari solet, *Quot capita, tot sententiæ:* adeòque quotidiana experientia testatur, tam varium et mutabile esse unius ejusdemque hominis judicium, ut quod modò probârit, id ipsum mox improbet; et contrà. Multa etiam sunt, quorum etymon, licèt unicum efferatur, ab aliis recipitur, ab aliis verò repudiatur: malui autem suum cuique judicium liberum relinquere, quàm audaciùs quidquam pronunciare. Etyma vero ex optimis quibusque scriptoribus desumpta adscripsi, non quidem quæcunque inveniri potuerunt, quum ex iis non pauca sine dubio sint futilia et ridicula, sed quæ rationi magis consentanea visa sunt: cujusmodi etiam nonnulla adjeci, de quibus penes alios erit judicium. Qua in re eo audacior fui, quòd pleraque ex iis, quæ à me profecta esse putabam, ab aliis jam annotata postea animadverterim. Enimvero idem nobis faciendum arbitror, quod antiquos illos, Platonem, Aristotelem, Plutarchum et alios Clarissimos viros fecisse videmus, qui vocum origines diligenter investigârunt, et ex nominis notatione veritatem rerum scrutati sunt. Refert A. Gellius, Labeonem Antistium Latinarum vocum origines rationesque percalluisse, eâque scientiâ ad enodandos plerosque Juris laqueos usum fuisse. At quisquis Græcarum dictionum origines rationésque percalluerit, haud dubiè eâ scientiâ instructus plerosque nodos, qui apud probatos autores passim occurrunt, enodabit: errores plurimos, præsertim ex cacographiâ natos, emendabit: de propriâ cujusque vocis significatione rectè judicabit. Quamvis autem illi plurima etyma solerter excogitata tradiderint, minimè tamen dubium est, quin multa posteris investiganda reliquerint.

Primam sedem interdum nomini, interdum verbo, minùs scrupulosè assignavi: sequutus ordinem, qui mihi in quaque classe visus est commodior et facilior.

Nonnunquam derivata in duas pluresve classes, pro diversâ primitivi significatione, distinxi: ubi tamen observandum est, unum idemque derivatum aliquando in singulis classibus adscribi, prout ad diversas significationes extenditur: ut videre licet in Ἀγορὰ, in Ἄγος, in Αἰτία, in Ἅλς, in Ἅπτω, in Ἀρχὴ, in Κῆδος, in Κλείω, et aliis nonnullis.

Composita à suis simplicibus sejuncta juxta seriem alphabeti collocavi, eáque pro variis formis in varias itidem classes distribui.

Inter composita ea tantùm adscribere placuit, in quibus primitivum, cujus tractatio præcessit, posteriorem compositionis locum occupat: ne eadem sæpiùs iterarentur.

Multa superflua, multa *νόθα καὶ κίβδηλα*, quæ Lexicis perperam intrusa sunt, rescidi: et peregrina et barbara non pauca (qualia sunt Hebraica aut Syriaca *ἀδὰρ, ἀῤῥαβὼν, γέεννα, πάσχα, σίκερα, σίκλος, σάββατον, σάτον*, item Latina, ut *ἀρτεμὼν* artemo, *ἀσσάριον* assarius, *ἄλιξ* alica, *δήκοκτα* decocta, *δηνάριον* denarium, *δικτάτωρ* dictator, *ἔγεστα* egesta, *εἰδοῖ* idus, *ἰοῦστος* justus, *κάγκελος* cancellus, *κεντυρίων* centurio, *κῆνσος* census, *κοδράντης* quadrans, *κολωνία* colonia, *κουστωδία* custodia, *λεγεὼν* legio, *λέντιον* linteum, *λιβερτῖνος* libertinus, *μάκελλον* macellum, *μέλκα* melca, *μεμβράνα* membrana, *μόδιος* modius, *μοῦστον* mustum, *νοτάριος* notarius, *νοῦμμος* nummus, *ξέστης, ξεστὸς* sextarius, unde *ἡμιξέστης* semisextarius, *ὀξύγγιον* axungia, *οὐγκία* uncia, *πραικόκκια* vel *πρεκόκκια* præcocia, *πρητήριον* vel *πραιτώριον* prætorium, *πωμήριον* pomerium, *ῥῆμος* remus, *ῥέδα* rheda, *σαξίφραγον* saxifragum, *σικάριος* sicarius, *σιμικίνθιον* semicinctium, *σουδάριον* sudarium, *σπεκουλάτωρ* speculator, *σοῦβλα* subula, *ταβελλιὼν* tabellio, *ταβέρνη, ταβερνεῖον* taberna, *τραβέα* trabea, *τρακτὸς* tractus, *τίτλος* titulus, *τέσσαρα* tessera, *φέκλη* fæx, *φενεστέλλα* fenestella, *φενόλης* penula, *φόρον* forum, *φραγέλλιον* sive *φραγγέλλιον* flagellum, *φραγγελλοῦν* flagellare) hæc, inquam, non nisi à recentioribus Græcis usurpata, qui ea à Romanis sumpserunt, exclusi. Hebraica enim ab Hebræis, Latina à Latinis dictionariis, non à Græcis petenda esse duxi. Ex his tamen omnibus nonnulla in suam seriem irrepsisse deprehendentur.

Hominum et locorum propria (nisi quum fiunt appellativa) non adscripsi: quòd peculiares de iis extent libri. Verbalia à præteritis passivis formata (quorum quæ à primâ singulari fiunt, vel in *μα*, vel in *μων*, vel in *μος* desinunt: quæ à secundâ, vel in *ις* vel in *ία* præcedente *σ*, aut *ξ*, aut *ψ*: quæ à tertiâ, vel in *της, τικὸς*, vel in *τος*, vel in *τήριον*, vel in *τρον* finiunt) verbis passivis proximè subjunxi, ut formationis ratio meliùs appareret.

In hoc autem Opere absolvendo quum plurimum temporis contrivissem, (remorante me partim Operis ipsius prolixitate, partim functione meâ, partim denique privatis occupationibus) incidi fortè in Thesaurum ab Henr. Stephano constructum: cujus solâ inscriptione lectâ, existimavi me actum egisse. Verùm quum Thesaurum illum penitiùs introspectum, præter alia multa à meo consilio discrepitantia, diverso etiam ab eo quem secutus fueram ordine scriptum fuisse, re ipsâ cognovissem, idque amicorum oculis subjecissem, eorum judicio fretus, multisque rationibus adductus, hæc tandem in lucem prodire permisi. At verò, ne Thesauri illius Herculeo sanè labore compositi autorem bene de literis meritum debitâ laude fraudare, aut me alienis plumis venditare videar: quid illi acceptum feram, fateri non gravabor. Quum enim in eo Thesauro tanquam in penu locupletissimo dictionum vim et proprietatem meliùs exprimi, significationes distinctiùs collocari, pluribus aptioribusque exemplis confirmari, diversas constructiones diligentiùs observari, denique quæ tum veteres tum recentiores lexicographi, scholiastæ, grammatici, et alii in Græcæ linguæ cognitione excellentes viri, ad hoc argumentum pertinentia scripserunt, pleniùs contineri et accuratiùs quàm in superioribus Lexicis collecta exhiberi comperissem, ea inde potissimum deprompta meo instituto accommodavi, consultis iis quoque authoribus ex quibus illa in Thesaurum fuerunt relata, paucissima ex plurimis exempla selegi: loquendi formulas non nisi magis necessarias apposui, ne liber in nimiam molem excrescens Lectori tædium afferret, emptorémve pretii magnitudine deterreret. Sicut autem in eo Thesauro multa vocabula adjecta sunt, quæ in aliis Lexicis desiderantur: ita etiam non pauca testimonio munita huc accessisse, si quis collationem instituat, sæpius deprehendet: atque adeò quamplurima ab iis qui diurnâ nocturnâque manu versant exemplaria Græca, quotidie adjici posse non est dissimulandum: præsertim verò ex compositis, in quorum numero, utpote penè infinito, sitæ sunt illæ Græcorum divitiæ tantopere jactatæ: verùm de eorum significatione, quantocunque agmine inveniantur, ex aliis ejusdem formæ compositis, quæ satis numerosè hîc inserta sunt, quum non solùm judicare, sed etiam (quod semper licuit sempérque licebit) innumera ad eandem formam fingere, et in usum proferre cuivis in Græcis authoribus vel mediocriter versato facile sit, non est quòd ea quisquam cum studiorum suorum detrimento hinc abesse putet.

Quoniam porrò propositum initio mihi fuerat, primitiva cum simplicibus derivatis, ordine alphabetico disponere: ideò derivata à primitivis recedentia (quod ad initiales literas attinet) nec non obscuriora quædam composita duabus lineolis juxta eorum seriem inclusi, arbitratus quamlibet vocem à quolibet repertum iri; simplicem quidem aut suo loco, aut in illis de quibus dixi lineis: compositam verò in simplici, consideratâ posteriore ejus parte, atque ideò terminationes compositorum in quibus simplicia non ita facilè apparerent, peculiari indici inserere decreveram. Verùm ab amicis monitus, me hoc compendio tyronibus non satisfacturum, alium indicem ita construxi. Dictionibus alphabeticâ serie dispositis, primitivas majusculis literis descripsi; derivatas, idem literarum initium habentes, et primitivum suum proximè vel præcedentes vel sequentes, in suo primitivo quærendas esse ostendi, adjectis his vocibus, *cum derivatis*: Exempli gratia: quum *ἀγγαρεῖα, ἀγγαρεῖον, ἀγγαρευτὴς, ἀγγαρεύω, ἄγγαρος* sese in sua serie proximè sequantur, eorum primitivum ἌΓΓΑΡΟΣ solùm adscripsi, addito, *cum derivatis*: reliqua ibidem quærenda esse indicans. Sic *Φιλοσοφέω, φιλοσοφία, φιλοσοφικὸς, φιλοσοφικῶς, φιλόσοφος*, quæ initiales literas et syllabas similes habent, in suo primitivo *Φιλόσοφος* simili ratione notato inveniri innuo. Voces etiam non paucas in eodem indice explicavi, partim oblivione, partim aliis de causis prætermissas. Dictiones per dialectum aliquam à communi usu deflectentes (quæ poëtis sunt familiares, necnon inter solutæ orationis scriptores, Herodoto et Hippocrati Ionica dialecto uti solitis) indicabit tractatus de dialectis, ut eas hîc annotare non fuerit necesse. Passivæ verborum terminationes sæpius in activis erunt quærendæ. Quæ habent duplex *σ* aut duplex *τ*, alterutro duntaxat modo scripta invenientur. Quæ verò Attico more *ξ* pro *σ* habent, cum *σ* scripta quærentur.

Hæc sunt de quibus vos, candidi Lectores, admonendos esse existimavi: ut et scopum mihi propositum et methodum à me servatam intelligeretis, ac proinde minore cum molestiâ in hoc opere versari possetis: ex quo si quid opis et adjumenti vestris studiis accedere sensero, me suscepti laboris, quidquid molestiæ et tædii attulerit, nequaquam pœnitebit, vos autem Deo omnium bonorum autori gratias mecum agetis. Quæ verò oscitanter aut perperam scripta offendetis (præter ea quæ in calce Operis notata sunt) eorum veniam me à vobis impetraturum spero, si errare humanum esse cogitaveritis: si, quamvis tenues et perexiguæ sint vires, juvandi studium mihi non defuisse vobis persuaseritis: si denique temporis et otii in hisce perficiendis demensi brevitatem cognoveritis. Non enim quod volumus id possumus, neque quod possumus, id per otium præstare semper licet. VALETE.

IN JOANNIS SCAPULÆ
LEXICON GRÆCO-LATINUM,
AD LECTOREM.

Atlantem memorat vatum veneranda vetustas
  Impositum scapulis sustinuisse polum.
Nempe quòd astrorum motus, Solísque labores,
  Et Lunæ instabilis noverat ille vias.
At Scapulam, quem nulla probè non cognita Græci
  Vocula sermonis, syllaba nulla fugit,
Quidni (par causa est) commentum imitata priorum
  Hellada posteritas sustinuisse ferat?
Pondus utri gravius? dicat quem pressit utrumque.
  Utilius sed utrum? Græca revolve, scies.
Tu tamen hæc inter, Scapulæ gratare, favéque,
  Tot peregrè advectas dum tibi promit opes.
Quas si quis numeret, numero contendat eodem
  Discere quot stellas axis uterque rotat.

IN IDEM.

Assere nunc geminos vario sed tempore Atlantas:
  Cœlifer ante fuit, Græcifer alter adest.
Scilicet ille vagos Cœli percalluit ignes;
  Edocet hic voces Græcia quotquot habet.

IN IDEM.

Quæ Scapula ex variis veterum penetralibus olim
  Carpserat, in propriam condideratque penum,
Nunc eadem reserans, magno sibi parta labore
  Prodigus exiguo dat potiunda tibi.
Quotquot enim superant Græcæ vel frustula linguæ,
  Hîc totidem Latiis reddita, Lector, habes.

AD STUDIOSAM JUVENTUTEM,
ex Horatii consilio.

Graiis ingenium, Graiis dedit ore rotundo
  Musa loqui, Graiis sponte Minerva venit.
Hauriat è puris Graiorum fontibus ergo,
  Qui sophiæ omne genus, qui sitit eloquium.
Vos, inquam, Juvenes, vos exemplaria Græca
  Versate assiduâ nocte dieque manu.
At cuncta ut pateant, nec quicquam fortè legenti
  Occurrat, cœptum quod remoretur iter:
Sit Scapula hicce comes, quo fido interprete voces,
  Quámlibet abstrusas, quilibet excutiat.

Bellumbrani.

IN EJUSDEM LEXICON.

Κείμενον εἰνὶ λόγοις Ἑλλήνων πλοῦτον ἐκεῖνον
  Προφρονέως ἡμῖν πολλοὶ ἔδειξαν ἀεί.
Προφρονέως μὲν ἔδειξαν, ἔμιξαν δ' ἐσθλὰ κακοῖσι,
  Μέτρα βίβλον τοίης ἀγνοέοντες ὅλως.
Ἄλλοι ταῦτα νόουν· οὐ μὴν πόνον οὐκ ἐτάλασσαν
  Ἀντλεῖν, οὕνεκα ἔργα τάδ' ἀργαλέα.
Πρῶτα κλυτὸς ΣΚΑΠΥΛΗΝ νῦν Φοῖβος φωτὶ ἔφαινε
  Δεικνύμενον μεθόδῳ ῥήματ' Ἀχαιὰ νέῃ.
Οὗτος ἄρ εἰν ὄρχοις εὐσχήμοσι πᾶσαν ἔθηκε
  Λέξιος εὐπορίην, τὸν κόπον ἐξαρύων.
Ὄρχατον εὐανθῆ τεῦξεν, συνάγειρεν ἁπάσας
  Εὐτάκτως φωνὰς Ἑλλάδος ἐλλογίμου.
Ἀμφοτέραις τοίνυν τὴν δέλτον χερσὶν ἕλοιντο,
  Ἑλλάδος εὐμαθίης πάντες ὅσοισι μέλει.

IN IDEM.

Naturæ miraris opus, quo germina stirpi
  Artifici nexu tam bene juncta vides.
Naturam sequitur, methodo qui compare voces
  Explicat, annectens ordine quamque suo.
Qui fontes harum reserat, rivosque sequentes
  In suâ deductis flumina cogit aquis.
Is Scapulæ labor est: fruere, et mirare vicissim:
  Hoc duce namque tibi Græcia tota patet.

Viti Merkelii.

JOANNES SCAPULA LECTORI.

Momus ait, nihil esse novi dare Lexica: verùm
  Hoc ego contendo Lexicon esse novum:
Esse novum nihil est, inquit, nisi conferat: atqui
  Non caret hæc novitas utilitate suâ.
Quæ prius hîc illîc variè dispersa jacebant,
  Hîc sunt ad proprium cuncta reducta locum.
Hîc voci sedes defertur prima parenti,
  Quam certo soboles ordine subsequitur.
Hîc multa à nullis tractata prioribus insunt,
  Fertilis ex doctis Hellados hausta libris.
Nil igitur temerè statuas: sed perspice, Lector,
  Maturo expendens singula judicio.
Tum si quod studiis opus afferat hocce levamen,
  Faverit optatis aura secunda meis.
Si minùs id prosit, sequere utiliora docentem:
  Ingenii vires quod potuêre, dedi.

LEXICON

GRÆCO-LATINUM.

A PRIMA est apud Græcos litera quam vocant ἄλφα, à prima Hebræorum Aleph. Præfixo Articulo neutrius generis, in utroque numero declinatur, quum alioqui sit indeclinabile: idem et de reliquis est intelligendum. ¶ Interdum est nota numeralis, significans primum, sicut βῆτα secundum, γάμμα tertium: et sic de cæteris. Peculiariter verò primus liber Iliados sive Odysseæ vocatus fuit ἄλφα, secundus βῆτα, tertius γάμμα, et sic deinceps. Ut autem hæ literæ, quum numerales sunt, ab aliis discernantur, lineolam illis quidam superponunt; alii accentum acutum. ¶ In Apoc. c. 1. ἐγώ εἰμι τὸ Α, καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, dicitur Christus esse Α, quòd omnium rerum principio sit antiquior. dicitur esse Ω, quòd sit omni fine posterior, ut verè sua illi constet æternitas.

In compositione verò multiplicem habet usum. ¶ Aliquando est στερητικὸν, (q. d. privativum.) i. privandi vim obtinet, ut βέβαιος, stabilis, ἀβέβαιος instabilis. sic κακὸς, ἄκακος, σοφὸς, ἄσοφος, γάμος, ἄγαμος, φθαρτὸς, ἄφθαρτος. Sic et in verbis, ἀδοξῶ, ἀπορῶ, ἀχαριστῶ, &c. Quòd si dictio, cui præfixum est α, à vocali incipiat, inter utramque vocalem plerunque interjicitur ν, euphoniæ gratia: ut in ἀνάξιος, ἄνισος, ex α, et ἄξιος, ἴσος. Aliquando in hac significatione opponitur particulæ εὖ: ut εὔμορφος, ἄμορφος, εὔχαρις, ἄχαρις. ¶ Contrà, est aliquando ἐπιτατικὸν, (q. d. intensivum) h. e. vim addit significationi; vel magnitudinem, vel multitudinem denotando; ut in ἀχανὴς, ἄβιος, ἄχιλος, ἄξυλος, &c. ¶ Interdum est ἀθροιστικὸν, q. d. coacervativum seu collectivum; ut in ἅπας, ἀολλέες. In his tamen potest α censeri ἐπιτατικόν. In quibusdam etiam vocibus ὁμοῦ (i. simul) significare traditum est; ut in ἀδελφὸς, ἀκόλουθος, &c. ¶ Interdum indicat similitudinem vel æqualitatem; ut volunt quidam, in ἀδελφὸς, ἀγάστωρ, ἀγάλακτος, ἀτάλαντος. Interdum significat μόνωσιν, inquit Eustath. qui ἀμαζόνας dictas esse vult, quasi μονομάζους. Sic et in ἁπλοῦν, quod sonat μόνον πέλον, i. ἓν, q. d. ἄπελον. ¶ Interdum significat ὀλίγον, vel μικρὸν, ut ἀμαθὴς pro ὀλιγομαθής: sic ἀφυὴς pro μικροφυής. ¶ Aliquando idem quod δύς: ut ἄβατος pro δύσβατος, et ἀπέρατος pro δυσπέρατος: item ἀδάμας, quasi δυσδάμαστος. ¶ Aliquando significat κακόν: ut in ἄβουλος et ἀβουλία apud Sophoclem. Et in ἄδωρος, ut ἄδωρα δῶρα apud eundem. Sic in ἀφυὴς, ἄξεινος, &c. ¶ In una eademque voce nonnunquam duplicem accipit interpretationem: interdum enim vel στέρησιν vel κακὸν significat, ut in ἀκερδής. Aliquando vel ἐπιτατικὸν vel ἀθροιστικὸν esse posse censetur: ut in ἀολλέες, ἅπας. In quibusdam vocibus accipitur vel privativè; vel pro ὁμοῦ: ut in ἄκοιτις, ἄλοχος. In aliis significat vel μικρὸν, vel κακὸν: ut in ἀφυής. Ubi verò nullum ex præcedentibus usum habet, pleonasticum esse putatur: ut in ἄσταχυς pro στάχυς, ἀσταφὶς pro σταφὶς, ἀσπαίρω pro σπαίρω, ἀλαπάζω pro λαπάζω. ¶ Interdùm α geminatur, et est aut utrumque privatium: ut in ἀάατος apud Hom. ex nomine ἄτη, in ἀνάπηρος pro ἄπηρος ex πηρὸς, in ἀνάπυστος pro ἄπυστος ex πυνθάνομαι: aut est prius α ἐπιτατικὸν, et posterius στερητικόν: ut in ἀάσχετος, inquit Eustath.

Ἃ (cum spiritu aspero et accentu) articulus est postpositivus neut. gen. plur. num. significans, quæ: ab Ὅς, de quo vide suo loco. ¶ Est et pronomen possessivum, pro ἑὰ, sua: ut τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος, apud Homer. Sic ὃς pro ἑὸς etiam ponitur.

Ἆι (cum aspero et circumflexo) est adverb. apud Dores significans, quò, ὅπου. ut Theocr. Idyll. 13. Ὁ δ' ᾆ πόδες ἆγον ἐχώρει, quò pedes ducebant, ibat. ¶ Apud eundem poëtam ᾆ τάχος, scholiastes exp. κατὰ τάχος, addens subaudiendum esse imperativum ἔρχου. ¶ Est etiam adverbium similitudinis, apud Hom. Iliad. ζ'. Αἶνε κακὸς ᾆ νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο: ubi tamen quædam exemplaria habent ὣς pro ᾆ. Est et particula admirantis, inquit Suid.

Ἆ (cum tenui et circumflexo) vox est hominis succensentis, quiritantis aut commiserantis, ut Latinè ah, hei, heu, (Soph. Œdip. Tyr. 1168.) Est etiam perterriti ac perturbati: Ut Lat. ehem, vel eho. Est et admirantis, ut Lat. vah, aut eho: ut sæpe apud Hom. Ἆ δειλὲ, et Ἆ δειλοὶ, &c. Est etiam optantis, utinam: ut testantur Hesychius, Suid. et Eustath.

Ἆ Ἆ (geminatum tenui et circumflexo notatum) adverb. hominis perterriti, vel deterrentis, seu reprimentis. Aristoph. in Pluto, ἆ-ἆ τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'. Et in Vesp. ἆ, ἆ, τί μέλλεις δρᾷν; Eurip. in Oreste, Ἆ, ἆ τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα Πτεροῖς. Item ἆ ἆ, vel ἃ ἃ, sæpe est dolentis atque ingemiscentis, aut quiritantis adverb. ut Lat. heu heu. Eurip. in Rheso; Ἆ ἆ, ὀδύνη με τείρει. et in Oreste, Ἆ ἆ, ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν. (Æschyl. Prom. 114. Eurip. Med. 1058. Æschyl. Ag. 1134.)

Ἃ ἃ, adverb. ridentis: ut et apud Lat. ha ha he. Eustath. (Ἀ', ter. Æsch. Suppl. 832.)

ἈΑ'ΖΩ, Fut. άσω, Præt. ακα, exhalo, propriè calidum halitum efflo. Aristotel. in Probl. sect. 34. φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρὸν, ἀάζουσι δὲ θερμόν. ☞ Fictum à sono quem inter exhalandum edimus. * Simplex forma est ἄω.*

Ἀασμὸς, οῦ, ὁ, exhalatio, halitus, calidi efflatio.

ἈΒΑ'ΛΕ, utinam. Hesych. ¶ Est etiam idem quod φεῦ, heu: ut in Epigr. Ἀβάλε χειμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου.

ἈΒΑ'ΛΗ, inutilem, languidum Lacones vocant, ἀχρεῖον, νωθρόν.

Ἄβαλις, oliva mala. Hesych. μοχθηρὰ ἐλαία.

ἌΒΑΞ, ακος, ὁ, abacus. Persio est tabula in quam mathematici numeros, lineas, aut quasvis figuras seu diagrammata ducunt. Pythagorica mensa, veteribus dicta, ex Martiani autoritate. Accipitur etiam pro quavis tabula calculatoria: vide Ἀβάκιον. ¶ Item abacus Macrobio, tabula aleatoria, sive alveus aleatorius, σανὶς πεττευτικὴ, inquit Eustath. ¶ Item tabula sive mensa, cui vassa quælibet ad usum quotidianum comparata imponebantur, Ammon. ¶ Item canistrum, ut colligitur ex Poll. l. 6. c. 12. Numeratur etiam inter vasa sive instrumenta coquinaria, apud eundem ejusdem lib. c. 13. ¶ Vitruvio abacus significat tabulam quandam, quæ supponitur epistyliis sive capitulis columnarum. Idem abacum in podiis vocat planitiem, quæ sedilis vicem præbet. ¶ Observatum et illud, solis latitudinem scienter abacum dici, eàdem, qua discus, notione, inquit Cœl. Rhod. ¶ Ἄβαξ pro ἄλαλος. vide in Βάζω.

Ἀβάκιον, ου, τὸ, pro ἄβαξ, tabula calculatoria. Polyb. l. 5. ὄντως γάρ εἰσιν οὗτοι παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις. Hinc ortum, ut peritiam supputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacum vulgaris consuetudo vocaverit. ¶ Item tabula in qua Mathem. &c. ut suprà in Ἄβαξ. Plut. in Catone. καταβαλὼν ἀβάκιόν τι τῶν γεωμετρικῶν παρακείμενον. ¶ Item vas ad ferenda opsonia commodum. Pollux.

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, tessella pavimenti, apud Athen. l. 5.

ἌΒΑΡ, αρος, τὸ, placentæ genus, apud Æschylum.

ἌΒΡΑ, sive ἅβρα, ης, ἡ, ancilla, famula: quales matronæ ditiores ad honestiora ministeria domi suæ alunt, quibusque utuntur pedissequis. Eustathius annotat esse vocabulum ἐθνικὸν, à Græcis (ut et alia multa) usurpatum. Legitur apud Menandrum in Pseuderacle. * ap. Suid. in v.* et Gen. 24. et Exod. 2. * ἔστι δὲ ἄβρα, κατὰ Παυσανίαν, ἡ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα, ἢ καὶ οἰκότριψ, παροξυτόνως, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον· καὶ ἔντιμος. Eustath. ad Odyss. τ'. p. 680. ed. Bas. vid. Biel. Thesaur. in v.*

ἉΒΡΟ`Σ, οῦ, ὁ, mollis, effeminatus, delicatus: ut ἁβρότερος γυναικῶν, apud Lucianum. (Soph. Trach. 532. Eurip. Med. 1165. Eurip. Phœniss. 1442.) ¶ Item pulcher, cultus, elegans. Herod. in Melpomene. Ἀγαθυρσοὶ δὲ ἁβρότατοι ἀνδρῶν εἰσι, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. Dicitur de re: ut, ἁβραὶ κλίναι, Æliano apud Suidam. Et ἁβρὸς λειμὼν exp. καινότερος καὶ εὐθαλὴς, quoniam prata, quò floridiora et viridiora, eo sunt pulchriora. Ἁβρὰ τράπεζα exponitur πολυτελής. ¶ Item festivus, lepidus. Lucian. in Judicio dearum, τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστυκῶν. ¶ Item magnificus, gravitatem præ se ferens, elatus: unde ἁβρὰ βαίνειν apud Eurip. in Med. magnificè sese inferre. ☞ Etymologicus deducit ex α privativo et βάρος, ut sit quasi ἄβαρος, ὁ κούφως βαίνων. alii ab ἅπτω, ut sit q. εὐαφὴς, qui facilè tangi potest.

Ἁβρῶς, molliter, delicatè, festivè, magnificè, &c. Eurip.

Ἁβρότης, ητος, ἡ, mollities, deliciæ, luxus. † cultus, elegantia.† Xenoph. Pæd. l. 8. † p. 241. a.†

Ἁβροσύνη, ἡ, idem, Eurip. Exponitur etiam φαιδρότης.

Ἁβρύνω, f. ῦ, orno, splendidum reddo. (Æschyl. Ag. 928.)

Ἁβρύνομαι, ornor, nitesco, cultum mihi comparo. (Æschyl. Ag. 1214.) Cum dativo rei. Athen. l. 12. οἷς οὖν ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρύνεται βίος. ¶ Item glorior, insolesco, magnificè me infero. Plato in Apolog. ἔγωγε καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἂν εἰ ἠπιστάμην ταῦτα.

Ἁβρίζομαι, idem quod ἁβρύνομαι, Hesych.

Composita.

Ἐναβρύνω, idem quod ἁβρύνω.

Ἐναβρύνομαι, idem quod ἁβρύνομαι.

Πάναβρος, omnino mollis, omnino delicatus.

Πόδαβρος, qui mollibus delicatisque pedibus est. Themist. [Herodot. I. 55. Καὶ τότε Λυδὲ πόδαβρε πολυψηφίδα παρ' Ἕρμον φεύγειν.]

ἈΒΡΟ'ΤΗ, ης, ἡ, nox. Aliquando per se ponitur: aliquando cum nomine νὺξ, et tum plenus est sermo: ut Il. ξ'. εἰσόκεν ἔλθῃ Νὺξ ἀβρότη. ☞ Derivatur à βροτὸς, i. mortalis, præfixo α privativo, quod noctu lateant mortales. ἐν ᾗ βροτὸς οὐ πρόεισιν, inquit Eustath. i. in qua mortalis non prodit. Suidas autem, παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν, i. quod privata sit mortalibus. Alias etymologias vide apud Eustathium, et Etymol.

Ἀβροτέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, noctu occurro. Hesych. Significat etiam pecco.

Ἀβροτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peccator, peccatrix. Hesych.

Ἀβροτίνη, ἡ, peccatum, ἁμαρτωλή. idem Hesych.

Ἀβροτάζω. F. ξω, P. χα, aberro in via, aut in nocte evagor. Il. κ'. μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν, i. ne aberremus alter ab altero. ubi Eustath. ait ἀβροτάζειν esse, aut τὸ βροτοῦ ἀποτυγχάνειν ἐν ὁδῷ, i. à mortali aberrare in via: aut τὸ ἐν ἀβρότῃ ἀποπλανᾶσθαι, i. in nocte evagari. Hesychius dicit, ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ μετὰ τὴν συνάντησιν i. ex eo quòd homo ab homine aberret post occursum.

Ἀβρόταξις, εως, ἡ, aberratio, deflexio de via. Eustath.

Ἀμβρότω, (assumpto μ) aberro, ut et ἀβροτάζω. Il. π'.—ἔγχεσι μὲν γὰρ Ἡμβροτον ἀλλήλων. Il. ἑ. Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες. ubi annotat Eust. hæc proverbialiter dici in eos, qui aberrant ab eo, quod sibi proposuerant: atque idem his duobus verbis significari ἐκ παραλλήλου: fierique ἤμβροτες, vel ex ἀβρότω, per pleonasmum τοῦ μ; vel ab ἥμαρτες, mutando α in ο, et trajiciendo ρ, nec non inserendo β, ad elegantiorem sonum, ut fit in γαμβρὸς, et in μεσημβρία, aliisque hujusmodi.

Ἀμβροτεῖν, cum μ, exp. ἁμαρτεῖν, et ἀποτυχεῖν βροτοῦ. Item πρόπτειν, apud Hesych.

Ἀπαμβρότειν, deerro, aberro.

ἈΒΡΟ΄ΤΟΝΟΝ, sive ἀβρότονον, ου, τὸ, abrotonum, herba seu planta perpetuò virens: ☞ sic nominata, διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὰν καὶ ἀπαλὴν, quòd aspectu sit mollis et tenera. Nicander in Ther. Καὶ μὴν ἀβροτόνοιο, τό, τ' ἄγριον οὔρεσι θάλλει Ἀργεννὸν ὑπὸ βῆσσαν. Vide Theophrast. hist. plant. l. 6. c. 7. apud quem annotant legi etiam ἀβρότανον. vide et Diosc. l. 3. c. 29.

Ἀβροτονίτης et ἀβροτονίτης, ου, ὁ confectus ex abrotono: ut ἀβροτόνινον ἔλαιον, sive ἀβροτόνινον μύρον, apud Dioscor. l. 1. c. 61. Et ἀβροτονίτης οἶνος, apud eundem l. 5.

ἈΒΡΥΝΑ, τὰ, Hesychio, συκάμινα μόρα. Sic et apud Athen. lib. 2. Ἄβρυνα, συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα.

ἈΒΥΡΤΑ΄ΚΗ, ης, ἡ, barbaricum edulium, ex porris, cardamo, granis mali punici, et ejusmodi aliis, quibus inest τὸ δριμύ. Theopomp. in Theseo, Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων Πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκην. Utitur eo vocabulo et Menander in Cecryphalo; teste Suida: et Alexis apud Athen. l. 3. Luc. in Lexiph. καρυκείαις annumerat hanc ἀβυρτάκην, itemque Plutarch. symp. 4.

ἈΓΑΘΟ`Σ, οῦ, ὁ, bonus, probus: ut ἀγαθὸς ἀνὴρ, et ἀγαθὴ γυνή. Plat. et Xenophon. Dicitur et de re, ut ἀγαθὸς οἶνος, ἀγαθὴ βουλή. ¶ Item fortis, strenuus. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83.† Il. ζ'. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται, ὅστις ἀφείη, Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. Et Thuc. l. 2. οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται, τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς. ¶ Item prudens. Apoll. Hom. Il. τ'. Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, annotat Eust. significare vel strenuum vel prudentem. ¶ Ἀγαθὰ πράγματα, res secundæ, apud Thuc. l. 3. In eadem significatione usurpatur et ἀγαθὰ sine substantivo, Xen. Sic ἀγαθῇ τύχῃ. Lat. quod faustum felixque sit. ¶ Ἀγαθὴ δαίς. Il. ψ'. lautum et opiparum epulum. † γῆ, fertilis terra. Xen. Pæd. l. 3. p. 73. et ὄρη, fertiles montes. ibid. p. 74.† ¶ Item præstans, excellens, ut βοὴν ἀγαθὸς, apud Hom. Sic Xen. ἀγαθοὶ τὰ πολεμικά. † et τὰ πεζικὰ Xen. Pæd. 1. 3. 13.† Et pro eodem, ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον, apud Plut. Et ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, apud eundem. ¶ Item peritus vel aptus: ut ἀγαθὸς στρατιώτης, ἀγαθὸς τεχνίτης, ἀγαθὸς σκυτεύς. Et cum infin. ἀγαθὸς ἱππεύεσθαι, Plut. peritus equitandi. ¶ Item utilis. Cum genit. Theophr. ἀγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου, utilis adversus comitialem morbum. Cum dat. ut Od. ρ'. Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ. Et cum præpositione πρός: ut, ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη. Theoph. (Ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνήρ. Cum vir bonus sis. Soph. Œdip. Tyr. 706. ¶ Ἀγαθὸν πρᾶγμα, res domestica. Palæph. p. 14. Σὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς. Æschyl. Ag. 165.)

Ἀγαθὸν, οῦ, τὸ, (substantive) bonum: ut ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προσγινόμενος, Cic. interpr. ipsum bonum crescendi accessionem nullam habet. † κοινὸν ἀγαθὸν, commune bonum. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† Tradunt quidam ἀγαθὸν, non præfixo articulo, de quolibet bono usurpari: at τὸ ἀγαθὸν, vel τἀγαθὸν de summo illo bono. ¶ Item commodum, emolumentum, utilitas: ut ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κύρου. Xen. Pæd. 7. commodo Cyri. Item Pæd. 3. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ. cum infin. Il. ζ.—ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ ποῖς ἐν φιλότητι μίσγεσθαι, utile est, juvat, confert. ¶ Ἀγαθὰ (plur.) opes, facultates, et cujusvis generis bona. † Xen. Pæd. 1. 5. 9. πολλὰ καὶ μεγάλα.† Xen. πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί. Pro beneficiis: ut ἀγαθὰ ποιεῖν, vel ἐργάζεσθαί τινα, beneficia conferre in aliquem, apud Isocr. et Luc. ¶ Pro virtutibus et dotibus. Isocr. de pace, τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ τούτοις κτώμεθα καὶ τὰς ὠφελείας ὧν δεόμενοι τυγχάνομεν. ☞ Fit ἀγαθὸς ex ἀγαστὸς (quod est verbale ex ἄγαμαι seu ἀγάζομαι) abjectione σ et mutatione τ in θ, inquit Etymol. et Eust. Hic tamen ἄγαν hac voce includi tradit, atque ideo nullum nec comparat. nec superl. habere. * ἀγαθώτατος, vox malæ notæ, legitur in Diod. Sic. 16. p. 555. A. ἀγαθώτερος apud Joan. Chrysostom. et recentiores quosdam.* Irregulares autem comparativi sunt ἀμείνων, † Arist. Nub. 951.† ἀρείων, βελτίων, κάῤῥων, κρείττων, λωΐων. Et superlat. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος.

Ἀγαθῶς, utiliter. Hippocr.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas, probitas. Et pro θεότης (de Deo dictum.) Greg. Ἀγαθωσύνη idem, Rom. 15.

Ἀγαθικὸς, οῦ, ὁ, probus: ἀγαθικὰ proba, rectè et cum virtute facta vel dicta. Suid.

Ἀγαθόω, F. ώσω, bonum efficio, beneficio afficio. Dionys. Areop. Ἀγαθύνομαι, bene affectus sum. Nehem. c. 2. et Dan. 6.

Ἀγαθίζομαι, bona dico. Aristoph. δεῖ τὰς ἑταίρας κἀγαθιζομένας λαθεῖν. [Eccles. v. 23. Clar. vero Kusterus in Notis ad hunc Vers. legit ἐγκαθιζομένας loco ἀγαθιζομένας, magnum Scaligerum secutus.]

Ἀγαθὶς, ίδος, ἡ, Hesychio fasciculus fili seu staminis colligati, glomus. unde ἀγαθῶν ἀγαθίδες, bonorum glomi, apud Poll. proverbium de opibus extructis et affatim cumulatis: sumpta metaphora à glomere textorio, quod ex plurimis filorum convolutorum gyris constat. Apud Suidam legitur etiam ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες: quod proverbium esse dicit ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀνθ' ὧν εὐηργέτησαν πρότερον: ac si ἀγαθίδες essent acervi seu cumuli bonorum. ¶ Significat ἀγαθὶς etiam τὴν σησαμίδα. Eust. Hesych.

Composita.

Ἀνδραγαθία, ἡ, strenuitas, fortitudo. Aristoph. in Pluto. Item actio digna forti viro, quasi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον. Xen. et Plutarch. Item officium viri boni, probitas. [Herodot. I. 99. οὐδὲ ἐς ἀνδραγαθίην λειπόμενοι, λυπεοίατο, etc. 136. Ἀνδραγαθίη δ' αὕτη ἀποδέδεκται, μετὰ τὸ μάχεσθαι εἶναι ἀγαθὸν, ὃς ἂν πολλοὺς ἀποδέξῃ παῖδας. v. 39. Cleomenes regnabat, οὐ κατὰ ἀνδραγαθίην σχὼν, ἀλλὰ κατὰ γένος.]

Ἀνδραγαθίζομαι, fortem virum me præsto, fortiter me gero. Et probum virum me præsto. Thuc. l. 3. [40. ἢ παύεσθαι τῆς ἀρχῆς καὶ ἐκ τοῦ ἀκινδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι. Schol. καὶ [χρὴ] ἀσκεῖν ἀνδραγαθίαν ἀκίνδυνον. Lib. ii. 63. Vide Bud. Comm. p. 301.]

Ἀνδραγαθέω, ῶ, idem, et quidem frequentius. Plut. ὁ δ' ἐγκελευσάμενος ἀνδραγαθεῖν τοῖς περὶ αὐτὸν ἡγεμόσιν. Et cum accus. apud eundem, καὶ πολλὰ ἐν διαφόροις χώραις ἠνδραγαθηκέναι ἐκόμπαζε. Dicuntur viri ἀνδραγαθεῖν: ipsæ autem res, ἀνδραγαθεῖσθαι, i. fortiter geri.

Ἀνδραγάθημα, τὸ, facinus viro forti dignum, actio viri fortis, et res fortiter vel præclarè gesta.

Ἀνδραγαθητὴς, οῦ, ὁ, qui facinora edit viro forti digna, virum fortem se præstans, fortiter se gerens.

Αὐτοάγαθος, ipse per se bonus. Greg. Naz. de Deo.

Κἀγαθὸς, ut καλὸς κἀγαθὸς, i. καλὸς καὶ ἀγαθὸς, bonus, strenuus, honestus.

Καλοκάγαθος, (id est, καλὸς κἀγαθὸς,) probus, bonus, honestus, qui est absolutæ et consummatæ probitatis. Aristot.

Καλοκαγαθία, ἡ, probitas, integritas et honestas. Xen. † Pæd. p. 220.† Apud Isocr. est καλοκαγαθία τρόπων, morum honestas seu integritas.

Καλοκαγαθικὸς, οῦ, ὁ, usurpatur pro καλοκάγαθος, apud Plut.

Μισαγαθία, ἡ, odium bonorum, seu bonarum rerum.

Πανάγαθος, omnino bonus, optimus, Plat. epist. 8.

Πατραγαθία, ἡ, paterna strenuitas, patris aut patrum strenuitas et fortitudo. Plut. in Apoph. (Πλουτογάθη μυχόν. Æschyl. Ch. 799.)

[Φιλαγαθής. Æschyl. Sept. c. Theb. v. 924. φιλαγαθής. Schol. β. φιλολέγως, γηθῶ τὸ χαίρω.]

Φιλάγαθος, amans bonorum. [Epist. ad Titum. i. 7. δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι, —— μὴ αἰσχροκερδῆ· ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, etc.]

Ἀφιλάγαθος, qui non est φιλάγαθος. Exponitur et, benignitate carens. [2 Timoth. iii. 3. Ἀφιλάγαθοι. sc. ἐχθροὶ παντὸς ἀγαθοῦ.]

Ἐπιχαιράγαθος, qui honestis delectatur studiis, et virtutem amplectitur, apud Strab.

ἈΓΑ΄ΛΛΩ, F. λῶ, P. αλκα, orno, insignio, decoro. Plat. de Leg. l. 11. οὓς ὅταν ἀγάλλῃ τις τιμαῖς. Aristoph. in Pace, καί σε θυσίαισιν ἀγαλοῦμεν ἀεί. ☞ Eust. ex ἀγάω deductum vult. Alibi verò scribit ἀγάλλομαι dici, quasi πρὸς ἄγαν ἢ ἄγαν ἅλλομαι. (Eurip. Med. 1029.)

Ἀγάλλομαι, ornor, insignior, decoror: sed usurpatur potiùs ut deponens, pro, exorno me. Il. σ'. —τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. ¶ Item glorior: ut ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, glorior hac re, jacto hanc rem. Herod. Thuc. Xen. Et cum infin. apud eundem Xen. Hell. 6. ἀγαλλόμεθα βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. ¶ Item oblecto me re aliqua, gaudeo, exulto. † Sic Hes. Theog. 68. ἐπί τινι. Xen. Pæd. p. 222.† Cum dat. rei Od. ε.—νῆες ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ. Xen. οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται. Invenitur et cum accus. Epigr. l. 3. Et cum infin. apud Non.

Ἄγαλμα, τὸ, ornamentum, oblectamentum. Hom. et Æschyl. ¶ Item simulachrum, † Arist. Nub. 305 et 991.† statua, Herod. et Plat. Ponitur et pro imagine picta, inquit Suid. Apud Plat. ἀγάλματα, Cicero, formas interpr. Usurpatur et metaph. ut καρδίας ἄγαλμα, Syn. (Ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς. Æschyl. Prometh. 465. Ag. 216. 750. Eum. 55. 924.)

Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, statua parva, imaguncula. Luc.

Ἀγαλματόω, ῶ, in statuam verto. Lycophr. in Alex.

Ἀγαλλιάω, ῶ, et ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequentia sunt apud Eccl. scriptores pro exulto, lætitia gestio; ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου. Luc. 1. Luc. 10. ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Idem Act. 16. ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apoc. 19. χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα. Et 1 Petr. 4. χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. τρόμῳ καὶ χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἀγαλλίαμα, τὸ, et Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, exultatio. Luc. 1. † v. 14.† καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις. Greg. Nazian. ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην ἀκοαῖς θείαις.

Ἀγλαὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐπαγάλλομαι, (compos.) pro ἀγάλλομαι, exulto Il. π'. Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. Item superbio, efferor, μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυναστείαις, apud Basil.

ἈΓΑ΄ΛΛΟΧΟΝ, lignum quoddam est, quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno simile, odoratum, et gustu adstringens, ut inter alia tradit Dioscor. lib. 1. cap. 21.

ἌΓΑΝ, adverb. nimis, immodicè, supra modum: ut ἄγαν λυπεῖσθαι, apud Plat. nimis mœrere. ¶ Ponitur et pro valde, vehementer. Xen. Pæd. 1. περὶ ἀφροδισίων οὐ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους. ¶ Præfixo articulo induit formam nominis adjectivi, ut ὁ ἄγαν, nimius, immodicus, vel vehemens. Sic in fœmin. ἡ ἄγαν, et in neutro, τὸ ἄγαν. Idemque accidit cæteris adverbiis. ☞ In compositione aliquando ν amittit, aliquando in aliam mutat: ut ἀγακλεὴς, ἀγάῤῥοος, etc. (Ἄγαν γε, nimiùm sanè. Soph. Trach. 193. V. Æschyl. S. c. Th. 35. Ag. 1250.)

ἈΓΑΝΑΚΤΕ΄Ω, τῶ, F. τήσω, P. τηκα, doleo, i. doloris sensu afficior. Diosc. l. 5. c. 76. ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει. ¶ Item indignor, stomachor, ægrè fero. Et conqueror, Isocr. de Pace, ἀγανακτοῦμεν εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἔχομεν. Sæpè etiam dicitur ἀγανακτεῖν ἐπί τινι. Et cum Præposit. ὑπὲρ aut περὶ, in casu rem significante. In casu autem significante personam, dicitur, ἀγανακτεῖν τινι, et πρός τινα, et κατά τινος. ¶ Item gemo, στένω, apud Plat. inquit Hesych. ☞ Sunt qui ex ἄγαν et ἄχθομαι compositum dicant. Ego ex ἄγαν et ἄγνυμαι (frangor) cujus præteriti tertia persona ἦκται, derivari posse existimo: doloribus enim frangi dicitur animus.

Ἀγανακτήσασθαι dicitur voce mediâ, pro ἀγανακτῆσαι. Luc.

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, dolor, doloris sensus. Plat. ¶ Item indignatio, stomachatio. Thuc.

Ἀγανακτητὸς, οῦ, ὁ, unde ἀγανακτητὸν, indignè ferendum, querendum. Plat.

Ἀγανακτικὸς, οῦ, ὁ, querulus, qui facilè queritur et ægrè fert casus incommodos. Plat.

Composita.

Διαγανακτέω, ῶ, peræg̀rè fero, indignor. Plat.

Ἐπαγανακτέω, ῶ, indignor ob. Joseph.

Προσαγανακτέω, valde indignè fero. Hippocr. ep. ad Demag.

Συναγανακτέω, ῶ, condoleo. B.

Συναγανάκτησις, condolescentia. apud Aristot.

Ὑπεραγανακτῶ, supra modum indignor, vehementiùs stomachor, vel conqueror. Et ὑπεραγανακτῶ τούτου, pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου.

ἈΓΑΠΑ΄Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, amo, diligo. De honesto et inhonesto amore usurpatur. Xen. Apomn. 1. τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους. Dicitur aliquando ἀγαπῶ τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, vel ἀγαπῶ τοῦτο πρὸ ἐκείνου, præfero hoc illi. Et pro eodem ἀγαπῶ τοῦτο περὶ πλείονος τοῦ ἐκείνου. Item ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα. Et cum infinit. ἀγαπῶ τοῦτο ποιεῖν. Aristot. Œcon. 2. ἀγαπῶντας τρίχωμα φέρειν. ¶ Item amicè et hilariter accipio. Od. ψ'. Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα. ¶ Item osculor, ut ait Eustath. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. τοῦτο ἀγαπᾶν.† ¶ Item ἀγαπᾶν, contentum esse, et pro, satis esse, sufficere. Plut. in Public. ἀγαπᾶν τὴν δευτέραν τάξιν, secundo loco contentum esse. † Sic apud Xen. Pæd. 1. 1. 4.† Et Thuc. l. 6. οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν. Et cum dat. Luc. ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι. Sic ἀγαπῶ τοῖς διῃτημένοις, acquiesco arbitrorum sententiæ. In qua signific. ἀγαπῶ idem est cum ἀρέσκομαι. Et cum infinit. ἀγαπήσας λαβεῖν ταῦτα. apud Herodian. Et cum partic. Lucian. ἀγαπῶ συνὼν μιᾷ.

Ἀγαπάομαι, ῶμαι, amor, diligor. Aristot. Rhet. 1. Nonnunquam de amore venereo: unde ἀγαπώμενος et ἀγαπωμένη pro ἐρώμενος et ἐρωμένη, amasius et amasia, seu amicus amica. Luc.

Ἀγάπημα, τὸ, dilectio. Item res seu persona quæ diligitur. Crates Philos. in quodam Epigr. χαῖρε θεὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα.

Ἀγάπησις, ἡ, pro ἀγάπη. Plut. ἀγάπησις ἐρωτικὰ, q. d. dilectio amatoria.

Ἀγαπησμὸς, οῦ, ὁ, idem cum ἀγάπησις. Suid.

Ἀγαπητὸς, οῦ, ὁ, dilectus, charus, vel amabilis, gratus, jucundus. Arist. Eth. l. 9. c. 12. τοῖς ἐρῶσι τὸ ὁρᾶν ἀγαπητότατόν ἐστι. ¶ Exp. et unicus: ut Xen. παῖς ἀγαπητὸς, et παρθένος ἀγαπητή. Et Homer. ἀγαπητὸς υἱός. Filius certè, qui unicus est, magis diligitur. ¶ Item ἀγαπητόν ἐστι, cum infin. boni consulendum est. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82.† Aristot. Eth. l. 9. c. 10. ἀγαπητὸν καὶ φίλους ὀλίγους εὑρεῖν, i. bene nobiscum agi putandum est, si vel paucos inveniamus amicos.

Ἀγαπητῶς, gratè, amabiliter. Plat. Interdum cupidè et libenter. Dem. Item satis, sufficienter. Herodian. δεῖ δὲ ἀγαπητῶς ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ, oportet unumquemque suis contentum esse.

Ἀγαπητικὸς, vim diligendi habens, Hesych.

Ἀγαπητέος, ου, ὁ, amandus. Plat. de Rep. l. 2.

Ἀγαπητέον, subaud. ἐστὶ: interdum dicitur pro, acquiescendum est, contentum esse oportet.

Ἀγάπη, ἡ, amor, dilectio, charitas. Plut. Item ἀγάπαι, communia Christianorum convivia, sic vocata, quòd retinendæ mutuæ charitatis caussa essent instituta. Jud. epist. vide Tertul. ¶ Item ἀγάπη, pro φίλημα. Eustath.

Ἀγαπάζω, apud poëtas pro ἀγαπῶ, amo. Musæus, ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων. Item comiter et blandè atque hilariter aliquem excipio, benevolentiæ signa alicui exhibeo, amplector seu amplexor. Od. π΄. Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει. ¶ Eurip. in Phœn. usurpavit pro procurare, ἐπιμελείας ἀξιοῦν. νέκυν τε παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ, &c. cadaver condens seu procurans, exequias præbens.

Ἀγαπάζομαι, idem cum ἀγαπάζω, Od. χ΄.

Composita.

Ἀμφαγαπάω, deamo, valde amo, charissimum habeo. poët.

Ἀμφαγαπάζω, idem. Ἀμφαγαπάζομαι, voce media pro eodem. [Iliad. Π. 192. Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα. Schol. φιλοφρονούμενος, ἀγαπῶν. Odyss. Ξ. 381. cum Schol. Ap. Rhod. iii. 258. 1166. Οἱ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, &c.]

Περιαγαπάω, valdè amo.

Ὑπεραγαπάω, idem quod ἀμφαγαπάω. Herodian. l. 1. ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸ ὁ Κόμμοδος. utitur et Dem.

ἈΓΑΡΙΚΟ'Ν, οῦ, τὸ, agaricum: radicis seu potiùs fungi arboris nomen apud medicos: de qua Diosc. initio libri 3. et Plin. l. 52. c. 9. Est et ἀγαρικὸν μέλαν, lethalem vim habens: de quo rursum Diosc. in præfatione libri 6.

ἈΓΑΣΥΛΛΙ'Σ, frutex unà cum radice, unde Ammoniacum liquorem eliciunt, ut tradit Diosc. l. 3. c 98.

ἈΓΑ'Ω, γῶ, F. ήσω. P. ηκα et (quod magis est in usu) Ἀγάομαι, ῶμαι, demiror, cum stupore miror, stupeo. Od. π. Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι. † Xen. Pæd. 2. 54. Cum acc: Hes. Th. 619.† ¶ Item pro invideo vel μέμφομαι, teste Eust. Od. έ. Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι. ¶ Idem Eust. annotat significare etiam odisse, apud Hom.

Ἄγη, ἡ, admiratio, stupor, obstupefactio. Od. γ΄. ἄγη μ' ἔχει. Sic et Od. π΄. ¶ Apud Tragicos, honor, veneratio. Hes.

Ἀγαῖος, ου, ὁ, admirabilis, item invidiosus. Suid. Hesych. Etym.

Ἀγητὸς, οῦ, ὁ, admirabilis, stuporem excitans. Il. έ. εἶδος ἀγητοί. Et Plut. in Pericle, χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί.

Ἀγαυὸς, οῦ, ὁ, (Æolicè pro ἀγαὸς, ab ἀγάω, secundum alios tamen à γαίω) admirabilis, præclarus, illustris, Hes. † Th. 465.† (Æschyl. Pers. 992.) Item venerandus, σεμνός. Eust. Il. γ΄. κήρυκες ἀγαυοί. ¶ Ponitur pro superbo et arrogante, apud Hom. ἀγαυοὶ μνηστῆρες.

Ἀγαύομαι, admiror. Opp. Hal. 4. Εἶδος ἀγαυόμενοι πολυήρατον.

Ἀγαυρὸς, vide in Γαῦρος.

Ἀγαίω, pro θαυμάζω, admiror, inquit Eust. Idem alibi exp. ἐκπλήττω, obstupefacio, vel perterrefacio. ¶ Item exp. alibi et μέμφομαι, succenseo, indignor.

Ἀγαίομαι, usitatius est quàm ἀγαίω, et significat etiam, admiror, inquit Etym. Od. ύ. ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, exp. χαλεπαίνοντος, alii μεμφομένου. ¶ Item succenseo, indignor, vel invideo. Cum dat. Hesiod. in Erg. Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. ubi tamen exponitur etiam μέμφεται. item ὀργίζεται. Et cum accus. Plut. οὐδὲ ἀγαίομαι θεῶν ἔργα, neque deorum operibus invideo. ¶ Item invideor, φθονοῦμαι, Suid. [Herodot. viii. 69. ὅσοι μὲν ἔσαν εὔνοοι τῇ Ἀρτεμισίῃ,——οἱ δὲ ἀγαιόμενοί τε καὶ φθονέοντες αὐτῇ, ——ἐτέρποντο τῇ ἀνακρίσι, &c.]

Ἄγαμαι, idem in prosa quod in carmine ἀγάομαι, vel ἀγαίομαι, admiror. (Eurip. Phœniss. 1015.) Construitur cum accus. vel rei vel personæ. † Xen. Pæd. p. 208.† Dicitur enim ἄγαμαί σου τὸ φρόνημα, et ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος (subaudito adverbio ἕνεκα) i. admiror tuam prudentiam, vel admiror te ob tuam prudentiam. Et cum genit. Plut. ἀγάμενος τῆς παρουσίας. Sic et Dem. pro cor. τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Vide et ἀγάζομαι infrà. ¶ Item laudo, probo. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 64.† Plat. ἄγαμαί σου τὴν ἀπόκρισιν. ¶ Afferuntur et aliæ significationes pro, indignor, invideo, reprehendo: quæ pertinent potiùs ad ἀγάζομαι, ex quo sumit hoc verbum sua tempora.

Ἀγαμένως, mirabiliter, mirificè, cum admiratione: ut ἀγαμένως λέγειν. Cui opponitur ταπεινῶς λέγειν. Arist. Rhet. 3. Exp. et libenter.

Ἀγάαμαι, poëtica pleonasmo dicitur, pro ἄγαμαι. Od. π΄. Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι.

(Ἀγάζω. Sch. ad Æschyl. Suppl. 1069. explic. λίαν ἐξετάζω.)

Ἀγάζομαι, ejusdem cum præcedentibus significationis et originis: à quo hæc tempora frequentia sunt apud poëtas (quædam et apud oratores) præt. imperf. ἠγαζόμην. fut. ἀγάσομαι, aor. i. ἠγάσθην. aor. med. ἠγασάμην et part. ἀγασόμενος, ἀγασθεὶς, ἀγασάμενος, et poëtice ἀγασσάμενος. Significat igitur admiror, suspicio. Variè construitur. Cum accus. rei. Il. θ΄. Μῦθον ἀγασσάμενοι. Sic Isoc. in Paneg. ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Et cum dat. rei. Xen. Pæd. 6. † p. 186.† ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Jungitur et personæ, casib. vel genitivo: Xen. ἄγασαί τε αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι. Vel dat. Xen. apud Suid. ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν pro, θαυμάσω τινὰ, inquit. vel accus. idque frequentissimè. Il. γ΄. τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε. Sic Xen. Pæd. 7. ἀγασθεὶς τὴν γυναῖκα. Interdum jungitur casibus rei et personæ simul. Xen. ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πραότητος, vel ἠγάσθην τὴν πραότητα αὐτοῦ. Item veneror. Anth. epigr. l. 1. σὲ μὲν χρυσαυγέϊ νηῷ, Ὡς θέμις, ἡ τλήμων Ἴλιος ἠγασάμην. ¶ Item indignor, succenseo. Il. ν΄.——ἔφασκε Ποσειδάων ἀγάσασθαι Ἡμῖν. Et cum acc. Od. β΄.——ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα. ubi volunt quidam subaudiri διά. ¶ Item invideo Il. ψ΄.——ἀγασσάμενοι περὶ νίκης. Et cum accus. rei. Od. δ΄. Ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός. Vide et Ἀγάομαι, suprà.

Ἄγασμα, ατος, τὸ, veneratio, vel quod veneramur. Suid. Hesych. Eust.

Ἀγαστὸς, στὴ, στὸν, admirabilis, admiratione summa dignus. Xenoph. Hell. 2. ἐκεῖνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρὸς ἀγαστόν. Apud Hom. εἶδος ἀγαστὸν, vel ἐκπληκτικὸν, i. stuporem afferens: vel ἐπίφθονον, invidiosum, Eustath.

Ἀγαθὸς, Ἀγάλλω, Ἄγος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex Ἄγαμαι et ἀγαστός.

Ἀξιάγαστος, admiratione dignus, admirabilis. Syn. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 10. §. 2. Ἀξιάγαστον δ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπικουρῆσαι τῷ τῶν ἀγαθῶν γήρᾳ.]

Αὐτάγητος, qui sibi ipsi admirationi est: apud Suid. et Etym. Comp. ex ἀγάω, unde ἄγαμαι.

Ἐξάγαστος, admirandus, Hesych.

Ἐπάγαμαι, admiror ob.

Ὑπεράγαμαι, demiror, vehementer et supra modum miror. Suid. (Philostr. l. 2. c. 17.)

[Ἐπαγαίομαι, Apoll. Rhod. iii. 470. Οὕνεκεν οὐχ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ. Schol. ὅτι οὐκ ἐπιχαίρω ἐγὼ κακοῖς. 1261. Τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων. Schol. ἔχαιρε. ἐγαυρία.]

ἌΓΓΑΡΟΙ, οἱ, Persico vocabulo, à Græcis tamen postea recepto, dicebantur regum nuntii seu tabellarii: teste Suida. [ex Ælio Dionysio ap. Eustath. Od. τ΄. p. 1854.] Idem scribit, Ἄγγαροι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, tabellarii qui ex successione literas perferunt, Persica consuetudine. Solebant enim reges Persarum certis stationibus dispositos habere tabellarios et nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, ut ita celeriùs perferrentur. Æschylus * Ag. 285.* ἄγγαρον πῦρ, adjectivè dixit, pro ignibus, seu facibus nuntiis, hoc est pro ignibus, quibus aliquid nuntiatur, veluti per ἀγγάρους nuntii mitti solebant: ¶ Ponitur ἄγγαρος latiùs etiam pro quovis, qui aliquid bajulat: exponiturque ἀχθοφόρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης. ¶ Neutro autem genere ἄγγαρα dicuntur οἱ σταθμοὶ, hoc est, mansiones ac diversoria, in quæ οἱ ἄγγαροι peracto diei penso divertebant.

Ἀγγαροφορέω, ῶ, bajulo veluti ἄγγαρος. Suid. Eust.

Ἀγγάριος, idem cum ἄγγαρος. * imo ἀγγαρικὸς δοῦλος.*

Ἀγγαρεύω, cogo seu adigo ad ministerium ἀγγάρων præstandum. ut Suidas quoque tradit ἀγγαρεύεσθαι olim, sicut et sua ætate, significasse τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. Interpres Matt. c. 5. annotat ἀγγαρεύειν esse cogere ad currendum, vel ferendum aliquid: quoniam cursoribus illis Persarum, quos ἀγγάρους vocabant, fas erat cujusvis equos vel naves, aut ipsos etiam homines rapere ad cursum, ut hodie apud Turcas. Idem Matth. cap. 27. simpliciter accepit pro, cogo, adigo, compello. Usurpant Latini quoque verbum angario, pro cogo ad ministerium ἀγγάρου, ad currendum adigo.

Ἀγγαρευτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid angariat et cogit ad cursum aut aliquod aliud servitium obeundum. Hesych.

Ἀγγαρήϊος, qui Ἀγγάρου officio fungitur. Herod. iii. 126.

Ἀγγαρεία, ἡ, dicitur officii illius præstatio, hoc est: quum quis ad currendum vel bajulandum aliquid adigitur. Et coacta ac invita servitus, et servitium, quod aliquis vi adactus obit. Legitur in Pand.

Ἀγγαρεῖον, ου, τὸ, dicitur ipse cursus angarorum, pro quo Ionicè dicitur ἀγγαρήϊον. Herodot. l. 8.

ἈΓΓΕ'ΛΛΩ, λῶ, P. κα, nuntio, nuntium affero. Dicitur ἀγγέλλω σοι τόδε, hoc tibi nuntio, Hom. et Thuc. Et apud Plut. in Parall. ἀγγέλλειν εἰς τὴν πόλιν τὴν νίκην. Participium ἀγγέλλων nuntians, qui nunciat. Ponitur interdum pro ἄγγελος. Herod. ☞ A' λέγω fit ἀνλέγω et καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀγγέλλω, mutato ν in γ, inquit Etymol. Eustathio autem ἄγγελος videtur ab ἄγω deduci. (πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν Ὡς οὐκέτ' ὄντα, Soph. Œdip. Tyr. 975. Eurip. Med. 1011.)

Ἀγγέλλομαι, nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut persona, de qua nuntius adfertur. Thuc. Xen. ¶ In voce media pro ἐπαγγέλλομαι, polliceor. Soph. in Ajace, Τεύκρῳ τ' ἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι.

(Ἀγγελλέω. Theoc. 15. 86.)

Ἄγγελμα, τὸ, nuntium, res quæ nuntiatur. Herodot. 7. τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα.

Ἄγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuntius, nuntia. (Æschyl. Ch. 193.) Xen. Pæd. 2. τὸν μὲν δὴ ἄγγελον, ἐπιστείλας ταῦτα, ἔπεμψε. Et Il. ώ, ἄγγελος μήτηρ. Sic ἄγγελος Ἶρις, Il. β΄. ¶ Pro nuntio Dei, κατ' ἐξοχήν. Phil. de mundo. Et Naz. ¶ Item ἄγγελμα seu ἀγγελία, nuntium, nuntius. Thucyd. 7.

Ἀγγελικὸς, κὴ, κὸν, angelicus, ad angelum pertinens. Greg. Naz. ἀγγελικαὶ δυνάμεις. ¶ Ἀγγελικὴ, saltatio quædam, quæ inter pocula exercebatur. Athen. l. 14.

Ἀγγελίας, ου, ὁ, poët. idem quod ἄγγελος.

Ἀγγελιώτης, ου, ὁ, idem, Callim. et Musæus. Et fœm. gen. ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ, nuntia. Callim. ¶ Ἀγγελιῶτις τάξις, dixit Areth. in Apoc. pro ἀγγελική.

Ἀγγελίεια, ἡ, itidem poët. pro nuntia. Orph. in hymno Auroræ, Ἀγγελίεια θεοῦ.

Ἀγγελία, ἡ, nuntium vel nuntius, † Xen. Pæd. l. 6. p. 159.† i. res quæ nuntiatur. (Eurip. Phœniss. 1488.) Thucyd. 3. ἦλθε μὲν καὶ ἀπὸ τῆς Ἐρυθραίας ἀγγελία. ¶ Item mandatum à nuntio perlatum. Il. ό. ἀγγελίην φέρειν. Et Luc. ἀγγελίας διαφέρειν. ¶ Item rumor, fama. Thuc. l. 6. καὶ νῦν αὗται αἱ ἀγγελίαι δύνανται τοῦτο. ¶ Pro relatione, secundum quosdam, apud Herodot. l. 1. προμαντηΐην καὶ ἀγγελίην, exp. primas partes in consulendo oraculo et referendo.

Composita. ac primùm ex ἀγγέλλω et verbalibus cum præp.

Ἀναγγέλλω, annuntio, renuntio, nuntio, expono, refero, narro. Cum dativo rei et accusativo personæ, sicut ἀγγέλλω.

Ἀναγγέλλομαι, nuntior, nuntius de me affertur. Plut. in Pericle, ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτός.

Ἀπαγγέλλω, idem quod ἀναγγέλλω. Il. ί.—ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι. (Soph. Œdip. Tyr. 978. Eurip. Med. 287.) Sic Xen. ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ. Et ἀπαγγέλλω ἐπὶ τὰ κοινά. Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demosth. Dicitur et ἀπαγγέλλειν περί τινος. Plut. Item renuntio, ut legati faciunt à legatione redeuntes. Plut. ¶ Pro denuntio, ut ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα, affertur ex Libanio, pro, denuntio tibi litem. ¶ Item pronuntio, enuntio, i, cœptum mentis eloquor. Dem. οὐδεὶς ταῦτ' ἀπαγγέλλων, δύναιτο τὸ δεινὸν παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσι. Item memoriter recito, Bud. ex Synes.

Ἀπαγγέλλομαι, pro ἀγγέλλομαι, Plat. Xen. Plut. Et voce media pro ἀπαγγέλλω, Plat. Pol. l. 2.

Ἀπαγγελία, ἡ, enuntiatio, pronuntiatio. (Philostr. l. 1. c. 3.) Videtur sumi ab Herm. pro ἑρμηνεία. Significat etiam recitationem quæ fit memoriter, Syn.

Ἀπαγγελτὴρ, ῆρος, ὁ, nuntius, index. in Anth. Epigr.

Ἀπαγγελτικὸς, enuntiativus. Affertur ex Seneca, et τὸ ἀπαγγελτικὸν pro enuntiatione.

Διαγγέλλω, nuntio circunquaque, vel per diversa loca, divulgo. Plut. in Cam. ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. A' Bud. exp. etiam, denuntio, effero, prodo. ¶ Item pro edico vel indico, ut ἐπαγγέλλω. Herodian. lib. 1. τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθείσης.

Διάγγελος, internuntius, Bud.

Εἰσαγγέλλω, renuntio, refero. Xen. Pæd. 8. εἰσαγγέλλετε πρὸς ἐμέ. ¶ Item defero, [illegible]tulo, accuso, in jus voco, Isocr. περὶ ζεύγους, Εἰσήγγελλον εἰς τὴν βουλὴν λέγοντες, ὡς ὁ πατήρ μου, &c. Et ὁ εἰσαγγείλας pro delatore, apud Isæum. Dicitur et εἰσαγγέλλω τι περὶ σοῦ, Plut.

Εἰσαγγέλλομαι, renuntior, referor. Dem. Item deferor, accusor. Demost. Plut.

Εἰσαγγελία, delatio; accusatio. De quibus autem criminibus peculiariter diceretur Εἰσαγγελία, vide Harpocr. et Pollucem.

Ἀπεισαγγελίας φεύγων δίκην citatur ex Plut. in Moral. pro, criminis læsæ majestatis reus.

Εἰσαγγελεὺς, έως, ὁ, qui nuntiat adventum alicujus. Peculiariter de eo qui apud regem aut principem hoc munere fungitur nuntiandi ei alicujus adventum, et illum ad eum admittendi. Bud. admissionalem vocat. ἄνευ εἰσαγγελέος, apud Herodot. et Luc. ¶ Item delator. propriè ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτὴς, inquit Suid.

Εἰσαγγελτικὸς, ad εἰσαγγελίαν pertinens, Poll.

Ἐξαγγέλλω, renuntio, certiorem facio. Propriè est nuntiare iis qui foris sunt, ea, quæ intus fiunt. Plat. ἵν' ἐξαγγέλλοιεν τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια. In malam partem interdum, ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόῤῥητα, efferre arcana seu secreta, vel prodere, evulgare. Dem. Phil. 1. Sic Plut. in Themist. ἐξαγγέλλειν εἰς τοὺς πολλούς. Item nuntio, seu nuntium perfero, seu jussa perago. apud Xen. Pæd. 7. ¶ Item enuntio, indico. idem quod ἑρμηνεύω et ἀπαγγέλλω. Hermog.

(Ἐξαγγέλλομαι, commemoro. Soph. Œdip. Tyr. 148. Pass. Eurip. Med. 1010.)

Decomp.—Προεξαγγέλλω, ante indico, ante certiorem facio. Arrian.

Ἐξάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo nuntius allatus est, detectus, patefactus per nuntium. Thuc.

Ἐξαγγελτικὸς, nuntiativus. Apud Aristot. in Probl. ἐξαγγελτικὸς τῇ διανοίᾳ, qui ad intelligentiam referri potest.

Ἐξάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè qui vel quæ nuntiat, iis, qui foris sunt, ea, quæ intus fiunt, Hesych. et Amm. Sumitur et generalius. Thuc. 8. αὐτὸς προφθάσας τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται. ¶ Item index, qui in fabulis est nuntius aliquid de scena afferens: ut in Trachiniis nuntius Deianiræ.

Ἐξαγγελία, ἡ, nuntiatio, vel nuntium. † Xen. Pæd. 2. 60.† Item evulgatio. Item enuntiatio, ἑρμηνεία, Hermog.

Ἐπαγγέλλω, denuntio, indico: ut ἐπαγγέλλω πόλεμον vel πολεμεῖν, Polyb. Sic. Thuc. στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους. † Nuntiare, narrare aliquid alicui Xen. Pæd. l. 4. p. 110.† ¶ Item denuntio et condico, hoc est, constituo. Plut. in Demetr. ἐπεὶ δὲ εἰς Λάρισσαν ἧκον, αὖθις ἀλλήλοις ἐπήγγελλον ἑστιάσεις. ¶ Item denuntio et edico. Cum infin. Demost. πρὸς Μακάρτ. ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν. ¶ Item edico, pronuntio, i. promitto in publicum. Herodian. τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπήγγειλε, i. congiaria pronuntiavit. ¶ Item indico, profiteor, vel significo me velle. Xen. Pæd. 8. πολλάκις δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις, i. sæpe amici non significant in rebus necessariis quid sibi opus sit. Item defero, nomen alicujus defero. ut, ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας. (Æschyl. Ch. 211.)

Ἐπαγγέλλομαι, denuntior, indicor, condicor. ut δεῖπνον ἐπηγγελμένον, cœna condicta. Bud. Item promittor, οὐδὲ τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα, neque promissa, neque minæ, Greg. ¶ Item deponens sig. posco, vel significo me velle, significo quid mihi opus sit, quod vim habet verecundæ petitionis. Dem. pro cor. ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ῥᾷστα μέν ἐστι Φιλίππῳ δοῦναι. ¶ Itidem dep. polliceor. Polyb. 5. ἐπηγγείλατο δὲ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια. Et Xen. ἐπαγγέλλομαι διδάξειν, polliceor me docturum. ¶ Item profiteor, ut ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι. Xen. Apomn. l. 1. Item ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτῳ, vendito me, glorior. Xen. Œcon. (Eurip. Med. 722.)

Ἐπάγγελμα, τὸ, pollicitatio, promissio. Isocr. Item professio. Plat.

Ἐπαγγελτικὸς, ad promissionem pertinens.

Ἐπαγγελτικῶς, per promissionem. B.

Ἐπαγγελία, denuntiatio. Item promissio. Plut. Et sæpe in novo Test. Item genus quoddam accusationis, apud Poll.

Decomp. Ἀνεπάγγελτος, non denuntiatus, non indictus, ut πόλεμος ἀνεπάγγελτος, Polyb.

Αὐτεπάγγελτος, sua sponte aliquid faciens. Isocrat. ad Demosth. αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς φίλοις βοηθῇς, ultro subvenias, non expectes dum rogeris.

Κατεπαγγέλλομαι, polliceor, vel etiam effusè promitto. Dem. et Plut.

Καταγγέλλω, interdum idem quod ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω, nuntio. In Actis Apost. sæpè pro annuntiare. ¶ Item indico. ut καταγγέλλειν πόλεμον. Plut. Et pro obnuntio. unde καταγγελεὺς, et κατάγγελος. ¶ Item defero, accuso. Herod. δοῦλοι δεσπότας κατήγγελλον.

Καταγγέλλομαι, indicor. Item accusor.

Κατάγγελτος, patefactus per nuntium. Thuc.

Καταγγελεὺς, annuntiator, denuntiator. Act. Ap. c. 12. Exponitur et obnuntiator, à Bud.

Κατάγγελος, obnuntiator. Plut.

Decomp. Ἀκατάγγελτος, non indictus. ut ἀκατάγγελτος πόλεμος. Plut. idem quod ἀνεπάγγελτος.

Ἐκκαταγγέλλω, pro καταγγέλλω, Plut. in Rom. ἐκκαταγγείλας ἀγῶνας, qui ludos indixit.

Προκαταγγέλλω, prænuntio, antè denuntio. Act. c. 3. et 2 Cor. 9.

Μεταγγέλλομαι, promitto.

Μετάγγελος, internuntius, seu nuntius, Il. ψ. Iris dicitur θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι.

Παραγγέλλω, denuntio, condico, ut constituentes solent. Plat. in Phæd. παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωϊαίτατα εἰς τὸ εἰωθὸς καὶ ἥκομεν. ¶ Παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, apud Luc. condico cœnam. invito ad cœnam. ¶ Item in Pand. Græcis, mulier prægnans post divortium dicitur παραγγέλλειν τῷ ἀνδρί, quum marito denuntiat se prægnantem esse ex eo: et maritus ἀντιπαραγγέλλειν, quum ex se prægnantem esse negat. ¶ Παραγγέλλειν εἰς δίκην, diem dicere in judiciis publicis; denuntiare judicium. ¶ Item jubeo, impero, denuntio hoc esse faciendum. Xen. Pæd. 6. παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾷν. Et παραγγέλλειν denuntiare dicitur, quum milites per manus dant præceptum imperatoris. παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, edicere suis ut arma capiant. Xen. ¶ Et pro interdico, Actor. c. 5. Item denuntio, i. accerso amicos. Lys. pro Eratosth. φόνου, καίτοι γε, εἰ προῄδειν οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν τοῖς ἐπιτηδείοις μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι, ἵν' ὡς ἀσφαλέστατα μὲν αὐτὸς εἰσῄειν. Hinc factum (inquit Bud.) ut παραγγέλλειν petere significet, i. ambire magistratum, καὶ δεξιοῦσθαι. Denuntiabant enim amicis et eos accersebant ἐπὶ τῷ συναρχαιρεσιάζειν. Plutarchus, οἱ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντες, ἐκείνου χρώμενοι χορηγῷ. Idem in Cæsare, αἰτούμενος δοθῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπόντι, διὰ τῶν φίλων. Alicubi etiam apud eundem παραγγέλλων dicitur absolutè, qui ambit, et est candidatus. ¶ Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, referor in virorum numerum, virilem togam sumo. Syn. (Æschyl. Pers. 469. Ag. 297. 302.)

Παραγγέλλομαι, unde τὸ παραγγελλόμενον, quod imperatur, mandatum; ut παραγγελλόμενα ποιεῖν. Xenoph. † Pæd. l. 2. 5. discrepat a τεταγμένα, quod ibidem est.†

Παράγγελμα, τὸ, præceptum, Xenoph. Est etiam interdictum vetitumque, Dem. et pro hortamento consilioque, Isocr. ad Dem. (Æschyl. Ag. 488.)

Παραγγελματικὸς, præceptivus, denuntiativus, item adhortativus.

Παραγγελματικῶς, præceptivè, denuntiativè, tanquam præcipiendo, vel denuntiando. Exponitur et adhortativè.

Παραγγελτικὸς, præceptorius. Item prohibitorius. Bud.

Παράγγελσις, præceptum, mandatum; vel ipse præcipiendi actus. Xen. et Plat.

Παραγγελία, idem. Arist. Eth. 2. Item ambitus, prehensatio, petitio magistratus cum prehensatione. App. Item ambitus vel preces amicorum pro reis causam dicentibus. Dem. de falsa leg.

Decomp. Ἀντιπαραγγέλλω, vide παραγγέλλειν, de muliere dictum. ¶ Item competitor sum alicui magistratum petenti. Appian. Πομπηΐῳ δὲ ἐς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγειλε Δομίτιος. [Xenoph. Hist. iv. 2. ἐπεὶ δὲ ἐπαιάνισαν, τότε δὲ ἔγνωσαν. καὶ εὐθὺς ἀντιπαρήγγειλαν ἅπαντας διασκευάζεσθαι ὡς ἐς μάχην.]

Ἀντιπαραγγελία, ipse actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν, sive de marito dicatur, sive de competitore.

Ἀπαραγγέλτως, sine mandato, sine cohortatione. Polyb.

Συμπαραγγέλλοντες, competitores, apud Dionys. Halic.

Περιαγγέλλω, nuntio circumquaque. Thucyd. περιαγγέλλοντες τὴν ἐκεχειρίαν. Idem l. 2. ναῦς τε περιήγγελλον κατὰ πόλεις, per urbes denuntiabant.

Περιαγγέλλομαι, ut παρασκευὴ περιαγγελλομένη κατὰ πόλεις, apud eundem Thuc. l. 4. apparatus bellicus, qui per urbes denuntiatur.

Προαγγέλλω, prænuntio. Xenoph. Pæd. 3. εἰ μὲν θεοὶ μάχην ἔσεσθαι προαγγέλλουσι.

Προάγγελμα et προάγγελσις, prænuntiatio. [Thucyd. i. 57. γράψας τήν τε ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως, &c.]

Προάγγελος, prænuntius vel prænuntia: προάγγελοι καὶ πρόδρομοι νόσων. Plutarch.

Προσαγγέλλω, nuntio, ut ἀγγέλλω. ¶ Προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, deferre se ipsum, apud Luc.

Προσαγγελεὺς, emissarius. B.

Προσαγγελία, nuntium, pro, ἀγγελία, apud Polyb. exp. et προσαγωγή, ab Hesych.

Συναγγέλλω, simul nuntio.

Συνάγγελος, qui unà mittitur nuntius.

Ὑπαγγέλλω, q. d. clàm nuntio. Musæus, Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα Λεάνδρῳ.

(Ὑπάγγελος. Æschyl.) [Χοηφ. 838. Ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος.]

Ὑπάγγελτος, patefactus, detectus, manifestus, apud Suid.

Alia composita ex ἄγγελος et ἀγγελία sine præpositione.

Ἀνάγγελος, nuntio carens. Apud Suid. Ἀνάγγελος μάχη, pugna nuntio carens, i. ex qua ne unus quidem evasit, nuntius cladis futurus.

Ἀρχάγγελος, archangelus; qui angelicam functionem primus exequitur.

Αὐτάγγελος, qui sibi nuntius est; qui sine aliorum opera sua ipse nuntiat. vide Suid. et Ammon. αὐτάγγελοι τοῦ πάθους ἥκειν δοκοῦντες. Plut. περὶ φιλαδ. Sic et Thuc. l. 3. αὐτάγγελοι δ' αὐταὶ ἰδοῦσαι.

Αὐτάγγελτος, nuntius qui rei interfuit; qui non alio utitur nuntio. Arrian. 4. αὐτάγγελτοι τῆς ἁλώσεως ἐγένοντο.

Εὐάγγελος, lætus et faustus nuntius. qui fausta nuntiat. Eurip. et Plutarch. (Æschyl. Ag. 21. Eurip. Phœniss. 1176.) [Med. 975. Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς. 1010. Æschyl. Agam. 270. εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς. 272. 484. 655.]

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, faustum felixque nuntium. lætum nuntium. App. de nece Ciceronis, τῷ Ἀντωνίῳ εὐαγγέλιον διαφέροντες. Veteres plurali numero sæpiùs usurparunt. ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κήρυξ, Aristides. τῶν εὐαγγελίων χάρις, Luc. gratia quæ habetur pro læto nuntio. ¶ Peculiariter autem εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχὴν, dicitur à Christianis annuntiatio insignis illius beneficii à Christo in humanum genus collati, quum sua ipse morte illud à morte æterna liberavit. Interdum per Metonymiam pro historia ipsa de Christo accipitur, cujusmodi Evangelia quatuor numeramus. Interdum etiam ipsam doctrinæ Evangelii promulgationem declarat. ut 1 ad Corinth. 9. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Et ad Cor. 10. Sic ejusdem epistolæ 8. ¶ Item præmium quod datur lætum afferenti nuntium. Od. ξ'. v. 152. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω. Et, Ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω. Plut. opusc. Utrum Athen. &c. εὐαγγέλιον ἐκ φειδιτίου κρέας ἀπέστειλαν. ¶ Item εὐαγγέλια plur. num. sacrificium ob lætum nuntium. Isocr. in Areop. ἐπὶ τοσαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δὶς ἤδη τεθύκαμεν. Xen. Ἑλλ. 1. ἔθυε τὰ εὐαγγέλια.

Εὐαγγελικὸς, evangelicus, ad Evangelium pertinens.

Εὐαγγελίζω et εὐαγγελίζομαι, lætum nuntium affero, læta nuntio. Vox media usitatior est apud veteres scriptores, quam activa. Aristoph. in Equit.—λόγους ἀγαθοὺς φέρων, εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Aliquando simpliciter exp. nuntio. In qua signif. adjunctum habet accus. Antiph. ὅστις τῇ πατρίδι μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος. ¶ Item εὐαγγελίζομαι, victoriam nuntio. Bud. ex Luc. ¶ In sacris literis significat annuntiare Christi doctrinam, quæ εὐαγγέλιον dicitur κατ' ἐξοχήν. Interdum absolutè, ut 1 Cor. 9. Interdum cum accus. vel personæ, ut Actor. 8. vel rei, ut Actor. 10. Gal. 1. et Actor. 5. Interdum cum dat. ut ad Rom. 1. Ponitur etiam passivè, ut 1 Pet. 1. et ad Heb. 4.

Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, Evangelista. Sic vocantur in novo Testamento, qui erant secundi ab Apostolis, quosque illi tanquam asseclas et collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Evangelii, ideoque nulli ecclesiæ erant addicti: ut ad Eph. 4. Postea verò ædificatis jam ecclesiis, quum et Apostolorum et Evangelistarum munus desiisset, translatum est nomen ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Joanni tributum pro cognomine, ut ab altero Joanne distingueretur.

Θεαγγελεὺς, qui promulgat vel denuntiat solennitates quæ πανηγύρεις dicuntur.

Ἰσάγγελος, angelis par et æqualis aut similis, Luc. cap. 20.

Ἰσαγγέλως, ut ἰσαγγέλως βιοῦντες apud Areth. non aliter ac angeli.

Κακάγγελος, malus nuntius, mala nuntians. (Æschyl. Ag. 645.)

Κακαγγελία, malus nuntius.

Κακάγγελτα, Soph. dicit. τὰ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα.

(Νεάγγελτος φάτις, ἡ νεωστὶ ἀγγελθεῖσα. Æschyl.) [Χοηφ. 733. ὡς σαφέστερον Ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν Ἐλθὼν πύθηται τήνδε. Schol. τὴν νεωστὶ ἀγγελθεῖσαν.]

Παλινάγγελος, nuntius, qui postquam nuntiavit quod jussus est, ad eum redit à quo missus est. vide Hesych.

[Ψευδαγγελής. Aristoph. Av. 1340. Ἔοικεν οὐ ψευδαγγελὴς εἶν' ἄγγελος. Schol. Οὐ ψευδῆ ἀπηγγελκέναι.]

[Ψευδαγγελία. Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 5. §. 8. Φοβεῖν γε μὴν τοὺς πολεμίους, καὶ ψευδενέδρας οἷόν τε, καὶ ψευδοβοηθείας, καὶ ψευδαγγελίας ποιοῦντα.]

Ψευδάγγελος, nuntius mendax, falsa nuntians. ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων, apud Aristoph. [Iliad. ο. 159. μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.]

ΑΓΓΟΣ, εος, τὸ, vas quodlibet: velut dolium, mulctra, urna, &c. Il. β'. Ὅπλισσόν τ' ἤϊα, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα. Aristot. de mundo, εἴ τις ἐξ ἄγγους ῥίψειε σφαῖραν, &c. Diosc. lib. 5. οὐδὲ χωρὶς ἄγγους αὐτὴν ἀποθετέον. In prosa tamen sæpiùs usurpatur ἀγγεῖον.

Ἀγγεῖον, ου, τὸ, vas, conceptaculum. Plutarch. ἀγγείοις τε βραχυστόμοις. Et Diosc. ἀγγεῖον ὀστράκινον, vas fictile. Apud Herodotum dicuntur etiam ἀγγήϊα, (Ionicè pro ἀγγεῖα) in quæ reconduntur pecuniæ, καταδεῖα τῶν χρημάτων τὰ ἀγγήϊα. Apud Aphrod. Probl. l. 2. ἀγγεῖα ἰατρικὰ, exp. medicinales cucurbitas. ¶ Item ἀγγεῖον pro vena, quæ est conceptaculum sive receptaculum sanguinis. Unde, ἀγγειολογῶ. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Ἀγγειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vasis formam vel vasis capacitatem habens. Et substantivè τὸ ἀγγειῶδες, capacitas tanquam vasis.

Ἀγγείδιον, ου, τὸ, diminut. vasculum, τὸ μικρὸν ἀγγεῖον. Suid.

Composita.

Ἐξαγγίζω, evacuo è vase. Hippocr.

Καταγγίζειν, in vas defundere vel condere. Diosc.

(Δυσαγγής. Æschyl. Ag. 1174.) ‡ errore typ. pro δυσαλγής. Butl.‡

(Κεναγγής. Æschyl. Ag. 196. ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ.)

Κεναγγία, et Ionicè κεναγγίη, ἡ, vasorum vacuitas, et inanitas, et peculiariter vasorum corporis: pro, inedia, fames, Hippoc. Poll. l. 6. c. 6. scribit Plat. comicum dixisse et κεναγγίαν.

Κεναγγικὸς, ut κεναγγικὰ πάθη, apud Hippoc. idem quod κεναγγεῖαι.

Κεναγγικῶς, eorum more quibus vasa sunt vacua. in Coac. progn.

Κεναγγεῖν, habere vasa vacua et inania. Hippocr. A Gal. exponitur etiam ἀσιτεῖν.

Μεταγγίζω, in aliud vas fundo. Latini elutriare dicunt, decapulare, deplere et transfundere. Græci synonymo verbo μετεράσαι. Diosc.

Μεταγγισμὸς, οῦ, ὁ, elutriatio. Diosc.

Ἀγγούριον, cucumis.

Ἄγγουρος, placentæ species. Hesych.

ἈΓΕΙΡΩ, F. ερῶ, P. ἤγερκα, et Attic. ἀγήγερκα, (ab ἄγω, ut vult Eust. et Etym.) congrego, colligo. Hom. Il. γ'. Πόντον ἐπιπλώσας ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας. Thucyd. ξυμμάχους τε ἀγείροντες. Sed frequentius συναγείρω in prosa dicitur. ¶ Item pro, mendicando colligo, vel mendicorum more colligo, corrogo, circulatorum more peto. Cum accus. rei. Od. ρ'.—ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείρῃ. Eust. annotat hinc esse ἀγυρτάζειν, et ἀγύρτης, et ἀγυρμός. Et cum dativo personæ. Luc. ὡς ἀγείροιεν τῇ μητρὶ σὺν αὐλοῖς. Sic et Plut. ἀγείρειν τοῖς θεοῖς. ¶ Item vagor victoriæ aut rei talis causa, ut refert Eust. ex Ælio Dionys. (Æschyl. Ch. 636. Theoc. ιϛ'. 40.)

Ἀγείρομαι, congregor, colligor. Hom. ¶ Ἀγείρεσθαι θυμὸν ἐς φρένα, dicit idem, ut Lat. recolligere se, vires, animum, Il. χ'.

Ἀγερμὸς, οῦ, ὁ, et Ἄγερσις, ἡ, collectio, congregatio. Poll. [Herodot. vii. 48. εἰ γάρ τοι ταύτῃ ἐλάσσω φαί-

γεται εἶναι τὰ ἡμέτερα πράγματα, στρατοῦ ἂν ἄλλου τις τὴν ταχίστην ἄγερσιν ποιοῖτο.]

Ἀγερέθω, poët. pro ἀγείρω, congrego, cogo.

Ἀγερέθομαι, congregor. Il. ά.—ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο. † Hes. Asp. 184.†

Ἠγερέομαι, οῦμαι, item poët. pro ἀγείρομαι. Il. κ'.—ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.

Ἀγρόμενος, part. per syncopen pro ἀγειρόμενος, congregatus. qui congregatur. † Hes. Th. 92.† Od. θ'.—ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀγρομένων.

Ἀγορὰ, Ἄγυρις, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita, ac primùm ex ἀγείρω cum præposit.

Διαγείρω, colligo, congrego.

Εἰσαγείρω, vel ἐσαγείρω, pro ἀγείρω, colligo, congrego.

Εἰσαγείρομαι, colligor, congregor. Od. ξ'. ἐσαγείρατο λαός. Item activa signif. pro recolligo: ut,—ἐσαγείρατο θυμόν. Il. ό. et φ'.

Ἐπαγείρω, itidem pro ἀγείρω. Il. ά. λαοὺς ἐπαγείρειν.

Ἐπάγερσις, idem quod ἄγερσις. Herod. ἐπάγερσιν τοῦ στρατοῦ ποιέεται.

Περιαγείρω, circumquaque congrego, undiquaque colligo.

Περιαγείρομαι, à circumfluentium multitudine circundor. Plat. Polit. l. 5. ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι ἀθληταί.

Συναγείρω, itidem pro ἀγείρω. Luc. † Xen. Pæd. p. 223.†

Συναγείρομαι, idem. Od. ξ'.—ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς. Item congregor, &c. (Theoc. ιά. 57.)

Alia composita formata tanquam ab ἄγρομαι, syncopen passo pro ἀγείρομαι.

Αὐτάγρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem quis pro suo arbitrio eligit et capit. ὁ αὐτόθεν ἀγειρόμενος. Od. π'. Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι. * Hæ voces formantur ex ἀγρέω, quæ est forma Ionica τοῦ αἱρέω. vid. infra composita ex αἱρέω.*

Ζωγρέω, ῶ, vegeto, vivifico, quasi ζωὸν ἀγείρω, inquit Eust. vide et in comp. ex Ἄγρα. * Imo potius vivum capio, quasi ζωὸν ἀγρέω Iliad. έ. 698. ζ'. 46. λ'. 131.*

Ἀναζωγρέω, in vitiam revoco, exuscito, instauro. Epig. lib. 3. Decomp. ex ζωγρέω.

Ἱππαγρέται, in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebantur, ut tradit Xenoph. [Hist. iii. 3. Ἴθι, εἶπον, καὶ τὸν πρεσβύτατον τῶν ἱππαγρετῶν κέλευε—ὅπως ὁ ἱππαγρέτης εἰδείη οὓς ἂν δέοι πέμπειν, &c. Laced. Resp. cap. 4. §. 3.]

Παλινάγρετος, Eust. exp. ὁ ἐκ μεταμέλου ἀνάπαλιν ἀγειρόμενος. Dicitur παλινάγρετον, quod revocatur, retractatur; quod revocari, retractari potest. Il. ά.—οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν, &c. † ἄτη. Hes. Asp. 93.†

Πάναγρον, ου, τὸ, retis genus: quasi τὸ πανυ ἀγεῖρον, vel πάντοθεν ἀγρόμενον, quòd undique contrahatur ad comprehendendam prædam. vide et in comp. ab Ἄγρα.

Συναγρόμενος, pro συναγειρόμενος, vel συναγερθεὶς, congregatus.

Ἀνδράγρια, quomodo huc pertineat; vide in comp. ab Ἄγρα.

Aliud genus compositorum ab ἠγερέομαι formatorum.

Θυμηγερέω, idem quod θυμὸν ἀγείρω. Od. ή. Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων.

Ὁμηγερέες, congregati simul. Il. ά. Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο.

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes cogens. † Hes. Th. 588. et 730.† Jovis epith. apud Hom. ὁ νεφέλας ἀγείρων. vide et in comp. ab Ἐγείρω.

Στεροπηγερέτης, qui fulgur suscitat. Itidem Jovis epith. Hesych.

Προηγορεὼν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἈΓΈΛΗ, ἡ, armentum, grex. † Xen. Cyrop. L. 1. 1. 2. de quovis animali.† (Palæph. p. 9.) Propriè boum, apud Hom. qui passim dicit βοῶν ἀγέλη. ut Il. λ'. et σ'. et Od. μ'. Utitur et sine hoc genit. Odys. ξ'. Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν. Apud eundem dicitur etiam de equis. Il. τ'. Ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί. Dixit etiam λύκων ἀγέλην Bianor in Epigr. ¶ Dicitur et de avibus. Sic Soph. in Ajace, πτηνῶν ἀγέλαι. Et Aristot. de perdicibus loquens, κατ' ἀγέλην, gregatim. ¶ Dicitur et de hominibus, ut Lat. grex. Sic Pind. παρθένων ἀγέλα. Et Athen. ἀγέλη μειρακίων. ☞ Etym. deducit ab ἄγω, i. duco. † Ἀγέλη, greges, a βουκόλια, boum armenta, discernit Hes. Th. 445.†

Ἀγέληθεν, ex armento, è grege. Apoll. Rhod.

Ἀγεληδὸν, gregatim. Il. π'. Et metaph. pro turmatim, acervatim. Phil. (Theoc. 15. 92.)

Ἀγελήτης, ου, ὁ, armentalis, qui est ex grege. ut βοῦς ἀγελήτης.

Ἀγελαῖος, ου, ὁ, idem. ut βοῦς ἀγελαία, Od. λ'. (Soph. Aj. 175. Theoc. 15. 55.) Et ἀγελαῖα ζῶα, quæ Cic. congregata et congregabilia vocat; quidam gregalia, alii socialia. interpr. apud Arist. Pol. 1. ubi his opponuntur σποραδικά. ¶ Item trivialis, vilis; ut ἀγελαῖοι ἰχθύες, ἀγελαῖοι λίθοι, ἀγελαῖαι ἰσχάδες, Hesych. Suid. Eust. Et ἀγελαῖοι ἄρτοι, Athen. Dicitur et de hominibus, ut Lat. gregarius, ut ἀγελαῖοι σοφισταί, Isocr. de Panath.

Ἀγελαιὼν, ῶνος, ὁ, locus armenti, locus in quo pascitur armentum, vel in quo stabulatur. Suid.

Ἀγελαὶς, ίδος, ἡ, congregatilis. Athen. l. 7.

Ἀγελάζω, f. σω, congrego.

Ἀγελάζομαι, congregor, aggregor. Aristot. ἀγελάζονται δὲ αἱ φάτται καὶ αἱ τρυγόνες, &c.

Composita.

Ἀτιμαγέλας, ου, ὁ, Hesych. exp. ὁ ἀτιμάζων καὶ τῇ ἀγέλῃ μὴ συνυποταττόμενος, i. qui spernit gregem et ab armento se abgregat. in epigr. (Theoc. κά. 132.)

Ἀτιμαγελέω, ῶ, gregem sperno, armentum fastidio, seorsum pascor à grege. Quidam vertunt, abarmentor, abgregor. Arist. hist. an. l. 9. c. 31. ἀπόλλυνται καὶ οἱ ταῦροι, ὅταν ἀτιμαγελήσαντες ἀποπλανηθῶσιν, ὑπὸ θηρίων.

Συναγελάζω, idem quod ἀγελάζω. Exp. et consocio.

Συναγελάζομαι, itidem pro ἀγελάζομαι, exp. gregatim vivo, apud Aphr. de anima l. 2. Bud.

Συναγελασμὸς, aggregatio; armenti sive gregis in eundem locum congregatio. Item consociatio, in Geop.

Συναγελαστικὸς, congregabilis; ut συναγελαστικὰ ζῶα, quæ et ἀγελαῖα.

ἈΓΈΡΩΧΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, superbus, insolens, aut valde honoratus. Apud Hom. ἀγέρωχοι dicuntur Τρῶες, Il. γ'. Et Ῥόδιοι, Il. β'. Apud Plut. in Artox. οὐδὲ ταπεινὸν, οὐδὲ ἡσυχαῖον, ἀλλὰ τραχὺ καὶ ἀγέρωχον εἶχε. Eustath. ἀγερώχους exponit ὑπερηφάνους, et scribit ita dici quasi ἀξιοῦντας ἄγαν γέρας ἔχειν, ut ἀγεράοχος in ἀγέρωχος contractum fuerit. Quidam hominem incompositis moribus et ostentatorem sic appellare solent, ut sit translatio ab eo quod elatum est et leve; ut sit ἀγέρωχος quasi ὃς ἄγοιτο ἂν ῥᾷον ὑπὸ ὄχου, i. quem facilè vehat currus. Idem Eust. ait Periclymenum ab Homero dici ἀγέρωχον, quasi ἀγόμενον ῥᾳδίως καὶ χεόμενον εἰς ὃ ἂν βούλοιτο, quod videlicet in quodlibet animal et quamvis arborem se transformare posset. Hesych. verò tradit Rhodios dictos esse ἀγερώχους, quod quum insulares essent, extrinsecus ex continente ἀγείροντες ὀχὴν (i. congregantes cibaria) vitam tolerabant. Sunt qui putent in prosa vertendum, ferox. ☞ Apud Etymol. est, παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν, aut παρὰ τὸ ἄγαν γερουχεῖν. (αὐθαδὴς, ὑβριστὴς, θρασύς. Hom. Iliad. β'. Cat. Nav. 161.)

Ἀγερώχως, superbè, ferociter. Pol. 2. ἀγερώχως καὶ λίαν ὑπερηφάνως.

Ἀγερωχία, ἡ, superbia, ferocia, Philostr. Item pro strenuitate, apud eundem. Bud.

ἍΓΙΟΣ, ου, ὁ, sanctus, item purus, venerandus, pius. Plut. in Probl. τῇ δὲ τιμῇ ποιοῦσιν αὐτὸν ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ ἄσυλον. ¶ Ἅγιον, τὸ (substantive) ut ἅγια ἁγίων, sancta sanctorum; locus templi sanctissimus, apud septuaginta interpr. Pro quo apud Paulum dicitur simpliciter ἅγια. ☞ Etym. dicit ab ἅζω fieri ἅζιος, deinde ἅγιος. Alii formare malunt ab ἅγος significante rem sacram. Sunt et qui deducant ab α privat. particula et γῆ, quasi à terrenis rebus segregatus. (Ἅγιος ἐγὼ βαθυχαῖος. Æschyl. Suppl. 865.)

Ἁγίως, sanctè.

Ἁγιότης, ητος, ἡ, sanctitas, sanctimonia. Pro quo et ἁγιοσύνη, vel potius ἁγιωσύνη dicitur apud D. Paulum. [Epist. ad Hebr. xii. 10.]

Ἁγιόω, ῶ, sanctifico, sanctum reddo.

Ἁγιάζω, σω, sanctifico, consecro, item veneror.

Ἁγιάζομαι, sanctificor, consecror.

Ἁγιασμὸς, οῦ, ὁ, sanctificatio, purificatio. Greg.

Ἁγίασμα, τὸ, idem. Suidas accipit pro templo, in Psal. David.

Ἁγιαστία, ἡ, sanctitas, sanctimonia. Chrysost.

Ἁγιαστήριον, ου, τό. exp. sanctuarium.

Composita.

Καθαγιάζω, consecro. Suid.

Πανάγιος, omnino sanctus vel purus.

Τρισάγιος, ter sanctus, sanctissimus. Damasc. τρισάγιος ὁ θεός.

ἈΓΚΑΙ', αἱ, ulnæ, inusitatus nominativus, secundum quosdam, à quo est accus. ἀγκὰς apud Poëtas; ut ἀγκὰς ἑλεῖν, Od. ψ'. in ulnas sumere, ulnis complecti. Et ἀγκὰς ἔχειν, Iliad. ξ'. habere in ulnis, amplecti. † Sic Apoll. Arg. i. 276.† (Theoc. κ'. 55.) Alii tamen ἀγκὰς adverbium esse putârunt, ejusdem formæ cum ἀνδρακὰς et ἑκάς. Bud. interpr. inter. ulnas, vel amplexando. ☞ Etym. ex ἀγκὼν deducit.

Ἀγκάζω, vel potius ἀγκάζομαι, voce media, in ulnas sumo, ulnis amplector, ulnis attollo. Il. ρ'.—οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο Ὕψι μάλα μεγάλως.

Ἀγκάλη, ἡ, ulna. Ex ἀγκαὶ factum interjecta syllaba αλ, tradit Eust. Luc. in dial. Nept. et Nereid. ἔχοντα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Usitatius est plurali numero ἀγκάλαι, sicut et Lat. ulnæ. Idem Luc. dicit, ἐπ' ἀγκάλαις περιφέρειν τὸν υἱόν. Sic Xenoph. Pæd. 7. ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες. Dicuntur etiam λιμένων ἀγκάλαι, sinus portuum. * Aristoph. Ran. 716.* (Ἀγκάλη πετραία Æschyl. Prom. 1018. κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Aristoph. Ran. 716. Æschyl. Ag. 732. Ch. 585.)

(Ἀγκαλέομαι. Æschyl. Ag. 1030.)

Ἀγκαλικῶς q. d. ulnatim, vel ulnari quadam complexatione, amplexabundè. Eust.

Ἀγκαλίζομαι, ulnis amplector, in ulnis gesto. Ἀγκάλισμα, τὸ, quod ulnis amplexamur; vel quod in ulnis gestamus. apud Luc.

Ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, idem apud poëtas quod ἀγκάλη. itidemque usitatior est pl. num. ἀγκαλίδες, sicut et ἀγκάλαι. ¶ Item manipulus, Plutarcho interprete: fasciculus quem ἐν ἀγκάλαις gestare possis. Plut. in Romulo. vide Hesych. Poll. et Eust.

Ἄγκαλος, idem quod ἀγκαλὶς, fasciculus. Hom.

Composita ex ἀγκάλη et derivatis.

[Ἀπαγκαλίζω. Eurip. Heraclid. 41. Ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος, Ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ἀπηγκαλισμένη, Σώζει.]

Ἐναγκαλίζομαι, Bud. interpr. amplexabundè gesto, amplexor, accipio in ulnas, ulnis complector. Greg. [Marc. x. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, sc. παιδία.]

Εὐάγκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem facilè complecti possumus. Item portatu facilis. Æschyl. Ælian.

Παραγκαλίζομαι, idem quod ἀγκαλίζομαι. ¶ Dicuntur bajuli et calones παραγκαλίζεσθαι, quum de onere suo aliquid subducunt. Poll.

Παραγκάλισμα, τὸ, res quam amplexamur. Apud Sophocl. in Antig. γυνὴ κακὴ dicitur ψυχρὸν παραγκάλισμα. [661. Schol. ἀηδὲς φίλημα. στέρνηθρον. κοινώνημα. παρακοίμημα. περιπλοκή.]

Προσαγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci, quod ἀγκαλίζομαι sive ἐναγκαλίζομαι.

[Ὑπαγκαλίζω. Eurip. Cycl. 496. Φίλον ἄνδρ' ὑπαγκαλίζων, &c.]

Ὑπαγκάλιος παῖς, puer qui in ulnis gestatur, apud Suid.

(Ὑπαγκάλισμα. Quod ulnis amplectitur. Soph. Tr. 549.) [Eurip. Troad. 752. Ὦ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον. Helen. 247. Soph. Trachin. 548. καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν μίας ὕπο Χλαίνης ὑπαγκάλισμα.]

ἌΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, hamus. Od. δ'.—ἰχθυάασκον Γναμπτοῖς ἀγκίστροισι, piscabantur uncis hamis. Et Luc. in Tim. ἡ πενία δὲ ἔμπαλιν, ἰξώδης τε καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. i. hamos permultos ex omni corporis parte exertos habet, &c. ¶ Capitur et pro quovis unco secundum quosdam. ☞ Etym. ab ἄγω derivat. Forsan quia hamo educuntur pisces.

Ἄγκιστρος, pro ἄγκιστρον, apud Basil. Bud.

Ἀγκιστρόω, ῶ, f. ώσω, hamo capio. Ἠγκιστρωμένος, hamo captus. Synes. Et per metaph. qui ita detinetur ut elabi seu effugere non possit, velut hamo captus piscis. Apud Plut. ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τῶν ὀϊστῶν, hamatæ cuspides sagittarum, pro, hami formam habentes.

Ἀγκιστρωτὸς, οῦ, ὁ, hamatus, hami formam habens.

Ἀγκιστρεύω, hamo piscor. Item cum accus. pro ἀγκιστρόω, adhamo: interprete Budæo. ¶ Per metaph. est Hesychio θηρεύειν, venari et δελεάζειν, inescare, quia δέλεαρ hamo præfigi solet.

Ἀγκιστρεία, ἡ, piscatio quæ fit hamo, hamatilis piscatus, apud Plat. de leg.

Ἀγκιστρευτὴς, hamiota. [Ἀγκιστρευτικός. Plat. Sophist.]

Ἀγκιστρευτικὴ (sub. τέχνη) ars piscandi, ars hamatilis. Poll.

Πολυάγκιστρον, ου, τὸ, (comp.) exp. frequentia hamorum. Aristot. de animal. lib. 4.

ἈΓΚΟΙ'ΝΗ, ἡ, ulna. Et frequentius ἀγκοῖναι in plur. idem quod ἀγκάλαι, ulnæ. Poëticum est. Od. λ'. Γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Et Jul. in Epigr. Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὤλετο μητερίαις. ☞ Fit ex ἀγκὼν quasi ἀγκώνη, mutato ω in οι, inquit Eust.

Ἀγκοινίζω, ulnis amplector; idem quod ἀγκαλίζομαι.

ἌΓΚΟΣ, εος, τὸ, vallis, convallis. Iliad. ύ. Ὡς δ' ἀναμαιμάει βάθε' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο. Et Od. δ'. vocantur ἄγκεα ποιήεντα. * Theocr. ή. 33.* Xen. ἀναβ. 4. dicit ἐν τοῖς ἄγκεσί τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων. Plato in Cratylo dicit ἄγκη esse δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια. ¶ Item editus locus montis, ut inquit Suid. ☞ Dici ἀπὸ τοῦ ἀγκεῖσθαι, (quod pro ἀνακεῖσθαι per syncopen à poëtis usurpatur) tradit Eustat. Etym. verò ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι καὶ συνάγεσθαι τὰ ξύλα.

Ἀγκίον, ου, τὸ, vallis parva, vallicula. Aristot.

Composita.

Βαθυάγκης, εος, ὁ καὶ ἡ, profundas valles habens, ut in Anth. Epigr. βαθυάγκεες dicuntur Alpes.

Μετάγκεια, ἡ, expos. vallis.

Μισγάγκεια, locus in valle in quo fit mistio aquarum: seu in quem confluunt et ingurgitantur aquæ. Item ipse aquarum gurges ibi collectus, Hom. Il. δ'.

Συνάγκεια, convallis, id est, locus in quo duæ valles inter se conveniunt. Sunt qui idem esse putent cum μισγάγκεια. A Suid. exp. σύνδενδρος τόπος, unde apud Theoph. συνάγκειαν φυτεύειν. * Callim. Pall. 45.*

'ΑΓΚΥ'ΛΗ, ης, ἡ, jaculi genus. Suid. Hesych. Eust. Sic usus videtur Eurip. in Oreste, scribens, Ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας, Ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων. ¶ 'Αγκύλην, fuisse lorum medio jaculo alligatum (Latinis amentum dicitur) videtur ex his scholiastæ Euripidis verbis posse colligi, ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια, ἀπὸ τοῦ ἐπηγκυλίσθαι, ἢ διότι ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενα ῥίπτουσιν. Quin etiam ἀγκύλην dictam fuisse ansam aliorum jaculorum (id est, lorum illis alligatum, quo prehendebantur) ex his Strabonis verbis colligitur, l. 4. ἔστι δέ τι γρόσφῳ ἐοικὸς ξύλον, ἐκ χειρὸς οὐκ ἐξ ἀγκύλης ἀφιέμενον. Xen. de collariis canum loquens, dixit, οἱ δὲ ἱμάντες ἀγκύλας ἔχοντες τῇ χειρὶ, id est, ansas, lora videlicet quibus digiti inseri possent. Hesychius quoque ἀγκύλας testatur dicta lora in calceis. ¶ 'Αγκύλη, incurvatio cubiti, inflexio cubiti, ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος, inquit Hesych. In qua signif. accipitur in Hippiatria. Suidas ait ἀγκύλην significare opus quoddam tabernaculi Mosis, i. opificium quoddam circa structuram tabernaculi; hoc autem dicit, quia LXX. Interp. vocem Hebraicam לֻלָאֹת transtulerunt ἀγκύλας. Exod. c. 26. 4. ¶ 'Αγκύλη (inquit in lex. Bud.) pro suffragine accipi videtur apud Basil. vel potius pro poplitis flexu. Sic Theodor. in hist. eccles. 5. ἄλλοι τὰς ἀγκύλας ἐκκεκομμένοι τὰς δεξιὰς, i. poplitibus dextris succisis. ¶ Item genus poculi, inquit Athen. l. 15. Hesych. ait esse genus poculi cottabis aptum. Item Aristoph. schol. ait ἀγκύλην apellari ipsam cottabi projectionem. ¶ 'Αγκύλαι præterea dicuntur contracti articuli, inquit Celsus lib. 5. Sic et Paulus Ægin. ἀγκύλας et ἀγκυλώσεις vocatas ait articulorum astrictiones, τὰς τῶν ἄρθρων κατοχάς. * ἀγκύλη καὶ τὰ ἄρθρα ἐσκληρωμένα. Hippocr.* ¶ 'Αγκύλη ἐν γλώσσῃ, sive ἀγκύλιον, est Æginetæ, vitium linguæ; vide 'Αγκυλόγλωσσον, in Γλῶσσα. (χρυσοστρόφου ἀπ' ἀγκυλᾶν. Soph. Œdip. Tyr. 213.)

'Αγκύλιον, ου, τὸ, hamus catenæ, ἀγκύλια, οἱ κρίκοι τῶν ἁλύσεων. ¶ 'Αγκύλια, ancilia, genus quoddam scutorum seu peltarum, ut Plut. vult in Numa. ¶ 'Αγκύλιον, vitium quoddam in lingua, quod et ἀγκύλη dicitur, et ἀγκυλόγλωσσον.

'Αγκυλέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, unde ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος, apud Athenæum. ἠγκυλημένος, Budæo interprete, manu tenens quasi jam vibraturus, ut διηγκυλημένος.

'Αγκυλόομαι, οῦμαι, unde 'Ηγκυλωμένος, qui morbo laborat ἀγκύλη et ἀγκύλωσις dicto.

'Αγκυλίζομαι, jaculor, ἀγκύλην vibro.

'Αγκυλιστὴς, οῦ, ὁ, jaculator. Etym. Eust.

'Αγκυλιδωτὸν pro ἀγκύλην ἔχον apud Hippocratem, id est, ansulatum, sive ansulam vel annulum habens.

Composita.

Διαγκυλέω et Διαγκυλίζω, et Διαγκυλόω, idem significant. Dicitur διηγκυλίσθαι, teste Hesychio, digitos amento jaculi inseruisse: et generaliùs etiam, paratum esse, nimirum more jaculatorum qui immissis in amentum hastæ digitis, jaculari parati sunt. Reperiuntur apud Xen. *Anab. iv. 3. 28.* Herod. &c.

'Εναγκυλέομαι, idem quod 'ἀγκυλέομαι, et quidem frequentius. Plut. ἰδών τινα τῶν στρατιωτῶν τὸ ἀκόντιον ἐναγκυλούμενον, i. amentantem.

['Εναγκυλάω. Xenoph. de Exp. Cyri, iv. 2. ἰσχῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες.]

Μεσάγκυλον, amentatum jaculum, μεσάγκυλα δόρατα, Arrian. in 6. (Eurip. Phœniss. 1101.)

'ΑΓΚΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, aduncus, curvus: ut ἀγκύλα τόξα. Il. ζ'. [Pind. Pyth. A. 15. 'Αγκύλῳ κρατί. Schol. ἤγουν τῇ ἐπικεκαμμένῃ ῥινὶ τοῦ ἀετοῦ.] Item curvus, incurvus, et σκολιὸς, id est, tortuosus, ut exp. Hesych. ¶ Metaph. etiam aliquando usurpatur, ut Latinè tortuosus: ut ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν, apud Luc.

'Αγκύλως, aduncè, tortuosè.

'Αγκυλόεις, εντος, ὁ, in fœm. gen. ἀγκυλόεσσα, in neutro ἀγκυλόεν poëtice pro ἀγκύλος, η, ον.

'Αγκυλόω, ῶ, curvo, incurvo, tortuosum reddo.

'Αγκυλόομαι, οῦμαι, recurvor, incurvor. Aristoph. ἠγκυλωμένος ὄνυχας curvatos seu curvos habens ungues. Et Gal. ad Glauc. πολλὰ γὰρ δεῖ τελέως ἠγκυλωμένα τε καὶ κεκολλημένα. ¶ Item ἠγκυλωμένος in alia signif. vide in 'Αγκύλη.

['Αγκυλωτός. Eurip. Bacch. 1201. ἔλθεθ', ὡς ἴδητε τήνδ' ἄγραν, Κάδμου θυγατέρες, θηρὸς, ἣν ἠγρεύσαμεν, οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν. Vide Not. Cl. Barnes. 'Αγκυλωτὰ στοχάσματα dicuntur jacula amentata ab ἀγκύλη jaculum, —— Στοχάσματα proprie collimationes a στοχάζω collimo, sed quia sagittæ collimando emittuntur, hic loci pro iis ponitur.]

'Αγκύλωσις, incurvatio, recurvatio. Item peculiariter, morbus quidam in articulis. apud P. Æginetam.

'Αγκύλη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κατηγκυλωμένος, (comp.) pro ἠγκυλωμένος, dicitur à Greg. de hom.

'ΑΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, ancora. Hinc ἄγκυραν αἴρειν, ancoram solvere, vel potius eximere, evellere, tollere; quod fit quum in altum navis agitur è littore. Plut. in Pompeio, ἄγκυραν αἴρειν κελεύσας, ἀνεβόησε, πλεῖν ἀνάγκη, ζῆν οὐκ ἀνάγκη. ("Αγκυραν μεθιέναι. Æschyl. Ch. 660. i. e. Προσορμίσαι.) ¶ Metaph. usurpatur pro præsidio, seu subsidio, ut apud Eurip. Hecuba filium suum vocat ἄγκυραν οἴκων præsidium et quasi columen suæ familiæ. Vide etiam Erasm. in prov. ἱερὰν ἄγκυραν χαλάζειν, i. sacram anchoram solvere. Luc. μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, i. una mihi fortasse illa ancora adhuc non madefacta est, i. nondum omnia expertus sum, nondum omnia consumpsi defensionis subsidia. ¶ Item uncus. Theophrastus de amputatione loquens, τὰ δὲ χερσὶ, τὰ δ' ἀγκύραις τισὶ κελεύοντες ἀφαιρεῖν. ¶ Item membrum genitale, apud Epicharmum. ☞ Grammatici deducunt ἀπὸ τοῦ ἀγκύλου καὶ ῥέω, à curvitate et fluo.

'Αγκυρόω, ῶ, f. ώσω, ancora sive ancoris firmo, aut fundo. Per metaph. ἀγκυρωτὸς λόγος dicta est oratio Epiphanii, quæ ancoræ vicem præbet ad fidem Christianam adversus ejus hostes firmandam et fulciendam.

'Αγκυρίζω, f. ίσω, supplanto: verbum est palæstricum, ut inquit Aristoph. schol. in Equit.

'Αγκύρισμα, τὸ, supplantatio. Suid.

'Αγκύριον, ου, τὸ, diminut. ancora parva, Luc. ἀγκύριον ἀνασπάσαντας.

'ΑΓΚΩ'Ν, ῶνος, ὁ, cubitus sivè cubitum. Tradunt proprié esse locum curvaturæ, seu flexus brachii, ἀπὸ τοῦ ἀγκεῖσθαι (i. ἀνακεῖσθαι) ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ὀστέον, i. quòd superjaceat unum os alteri; sed pro toto cubito accipi. Gal. in lib. περὶ χρείας μορ. 2. refert Hippocratem dicere ἀγκῶνα esse quo innitimur. Sic Hom. Od. ξ'. καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν. Et Athen. lib. 4. ὀκνεῖν, τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια ἐρείδειν. ¶ Significat etiam, ut volunt quidam, curvaturam manus. Sic accipi putant quidam, Il. λ'. Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. Ponitur et pro quocunque flexu membrorum, ut τὴν χεῖρα προστιθέντα τῇ πλευρᾷ, παρὰ τὸν ἀγκῶνα τοῦ ὤμου. In equis genuum flexuræ sic appellantur in Hippiatria, ἄριστον φλεβοτομεῖν ἐκ τῶν ἀγκώνων καὶ βραχιόνων. ¶ 'Αγκῶνας, Vitruvius appellat conflexum qui rectum angulum describit. Transfertur et ad alia. Unde Plin. Plat. cubitum appellat, l. 3. et l. 2. Tribuitur etiam parietibus, muris, promontoriis, flumini. Sic Il. π'. ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος. Et Herod. in Euterpe, Νείλου ἀγκῶνα, Nili flexum seu brachium appellat. Transfertur et ad littorum sinus, ut apud Soph. in Ajace mastig. Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀνθηλίους Ζητεῖτ' ἰόντες. Schol. τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν exponit. Item ἀγκὼν, rupium sive petrarum sinus, apud Apoll. Argon. 2. Item flexus scorpionum ac catapultarum. Item ἀγκῶνες, cornua citharæ, Hesych. Item in foribus pars quæ alio nomine προθυρὶς appellatur.

'Αγκωνίσκος, ου, ὁ, (*dim.*) parvus cubitus. ¶ Metaphoricè, Exod. 26. δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἕτερον τῷ ἑτέρῳ. Ubi vetus interpres incastraturas vertit: quidam recentiores, denticulos, alii cardines, alii ex Vitruvio commissuras et catenationes. ¶ 'Αγκωνίσκοι, inquit Suidas, σκεύη τιμωρητικὰ, instrumenta ad afficiendum supplicio, instrumenta tortoria.

'Αγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdam quasi flexus me verto. De fluvio dictum ab Eust. in Dionys. de situ orbis.

'Αγκοίνη, 'Αγκαὶ, 'Αγκάλη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositа.

'Απαγκωνίζομαι, cubitos intendo. Hesych.

Γαλιάγκων, qui est brevibus lacertis, sive ἀπὸ τῶν γαλῶν, id est, à felibus; sive aliunde ducto nomine, inquit Gal. Vide Poll.

Διαγκωνίζομαι, cubito innitor; sedeo in cubitum reclinatus vel recumbens, apud Suid.

Διαγκωνισμὸς, reclinatio in cubitum.

'Εναγκωνίζω, cubito incumbo, inclino.

'Εξαγκωνίζω, manus lateribus insero, ut cubiti emineant. Aristoph. in Concionant.

'Επαγκωνίζομαι, exp. ἐπανάγομαι.

Παραγκωνίζομαι, cubito repello, sive submoveo, aut arceo, importunè cubito propello, et obvios vel admotos protrudo. Lucian. in Timone, de quodam helluone, προαρπάζων ὥσπερ ἐκεῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος. Capitur et generaliùs pro, repudio, ut et διακρούομαι: cubito enim solemus oblata rejicere, quum pudet accipere. Alciphr. in epist. παραγκωνίσασθαι τοὺς ἐραστὰς βουλόμενος, χρυσίον πέμπεις, id est, summovere ab amica et longè amoliri, inquit idem Bud.

'Υπαγκώνια, τὰ, cubitalia, quæ cubitis supponuntur. apud Gal. com. in 2. περὶ ἀγμῶν.

'ΑΓΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, splendidus, clarus, fulgens, illustris. Arat. Αὐτὸ μὲν ἀνέφελόν τε καὶ ἀγλαόν. Cic. interp. fulgentem sine nubibus atris. Sic Od. γ'. ἀγλαὸν ὕδωρ, aqua limpida. ¶ Item metaph. clarus, illustris, insignis, pulcher. ut Od. ξ'. τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. Et Hesiod. in Erg. † et Theog. 366.† ἀγλαὰ μυρία. ☞ Ab αἴγλη, id est, splendor, vel ab ἀγάλλω per metathesin literarum factum volunt. ('Αγλαὸς de urbe dicitur. Soph. Œdip. Tyr. 153.)

['Αγλαῶς. Aristoph. Lysistr. 641. ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με.]

'Αγλαΐα, ἡ, splendor, nitor. Hom. Hesiod. ¶ Item pulchritudo, κάλλος. Hom. ¶ Item ornatus, decus. Hom. Od. ρ'. Sic et Xen. ἀγλαΐας ἕνεκα. ¶ Item voluptas sive lætitia et gloria, apud Soph. in Electra, Μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονάσαιτο τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα. Sic Hesiod. in scuto, † v. 272.† τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε Τέρψιν ἔχον. ¶ Item una ex tribus Gratiis, apud Hesiod. in Theog.

'Αγλαΐζω. Fut. ίσω. illustro, id est, illustrem et splendidum reddo, splendescere facio, apud Dionys. Areop. ¶ Item honesto, decoro, orno, Eust. in Hom. Od. σ'.

'Αγλαΐζομαι, splendeo vel splendesco, niteo, splendidus reddor. apud Dionys. Areop. pro irradior. Item illustror, illustris reddor, ornor, decoror. Pind. Ode Olymp. 1. ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ. Exponitur et, gaudeo.

'Αγλάϊσμα, τὸ, ornamentum, honestamentum. Æschyl.

'Αγλαϊστὸς, optabilis, pretiosus. Hesych.

"Αγραυλος, pro ἀγλαὸς, splendidus, pulcher. Nicand. in Ther. ubi tamen quidam legunt. ἀγλαυρός. * Recte: vid. Vales. in Harpocr. p. 206.*

Composita ab ἀγλαΐζω.

'Απαγλαΐζω, dehonesto. Anth. Epigr.

'Επαγλαΐζομαι, exulto ob, vel insolentiùs me effero ob, me jactito ob. Il. σ'. οὐδέ ἕ φημι Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι.

'Επαγλαΐζω, oblecto, ex Aristoph.

Προσαγλαΐζομαι, adornor.

'ΑΓΛΙ'Η, ἡ, apud Hippocr. in Prorrh. majore. ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐλὴ, subalba cicatrix in oculis: in Coac. prænot. οἱ λευκανθίζοντες ἐπίπαγοι, ut in lexico Hippocrateo tradit Gal.

'ΑΓΛΙΘΕΣ, αἱ, alliorum capita, seu nuclei; quæ alio nomine ῥᾶγες dicuntur, à Theophr. γέλγεις, ab aliis ὄνυχες et σκελλίδες; à Plinio nuclei, à Columella spicæ. Dios. l. 2. c. 182. de allio, καλοῦσι δὲ τὰς ἐν αὐτῷ ῥᾶγας, ἄγλιθας. Aristoph. in Acharn. τῶν (scilicet σκορόδων) τὰς ἀρουραῖοι μύες Πάσσακι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε, quorum alliorum capita veluti agrestes mures paxillò effoditis. ☞ Corinthus scribit hanc vocem esse Doricam.

Εὔαγλις, bonas seu pulchras habens spicas seu nucleos: de capite allii. Nic. in Alexiph. Εὔαγλις κώδεια νέου σκορόδοιο ποθεῖσα.

'ΑΓΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, castus, purus, pudicus: ut ἁγνὴ γυνὴ, apud Plut. Et δέμας ἁγνὸν, corpus castum, seu impollutum, apud Naumach. Et cum genit. ut ἁγναὶ τῶν ἀφροδισίων, puræ à rebus venereis, Plut. Sic ἁγνὸς γάμων, purus à nuptiis, Plat. de leg. ¶ Item purus, nullo scelere contaminatus. Soph. in Antigon. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην. Et cum genit. ut ἁγνὸς φόνου, cæde non contaminatus, purus à cæde, Plat. de leg. Sic ἁγνὸς Δήμητρος, apud Eur. purus à Cerere, panis expers. ¶ Item qui nullo quovis modo pollutus est. Plut. ἐν κεφ. ῥωμ. negat, ἁγνοὺς fuisse eos, quorum funus curatum fuisset, et quibus structum sepulchrum tanquam mortuis. ☞ Apud Etym. scribitur ἁγνὸς, et dicitur esse ab ἀγάζω, facto inde ἀγανὸς, à quo per syncop. ἁγνὸς, ut à παίζω, fit παιδνός. Leg. et paulò antè ἁγνὸς ab ἄζω deductum, ut sit ἁγὸς, ἁγανὸς et ἁγνός. (Soph. Tr. 262. pro ἀσπὶς. Æschyl. Pers. 497. Sup. 108. 150.)

'Αγνὶς, ίος, ὁ καὶ ἡ, pro ἁγνὸς sive ἁγνὴ etiam dicitur apud Poëtas.

'Αγνῶς, castè, purè, pudicè. Hesiod. in Erg. ἁγνῶς καὶ καθαρῶς.

'Αγνότης, ητος, ἡ, castitas, castimonia: pro quo ἁγνεία sæpius usurpatur.

'Αγνεύω, castus sum, castitatem sive castimoniam colo, purus et impollutus vivo, ut faciunt sacerdotes. Plut. in κεφ. ῥωμ. διατί νενόμισται τοὺς ἁγνεύοντας ὀσπρίων ἀπέχεσθαι. Hesychius significare ait, purus sum à rebus Venereis, et à mortuo. ¶ Item cum genit. purus sum, impollutus sum hac vel illa re, abstineo hac vel illa re. Plut. ἐνιαυτὸν ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι καὶ οἴνου καὶ ψευδολογίας. Et cum infinit. Herod. lib. 1. οἱ μὲν ἁγνεύουσι ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, εἰ μὴ ὅσα θύουσι, à cujusvis animalis cæde temperant, nisi eorum quæ immolant. ¶ Item in act. signif. pro ἁγνίζω, purum reddo, expio, lustro; ut, 'Αγνεύειν τὴν πόλιν, apud Antiph. (Æschyl. Supp. 234.)

'Αγνεία, ἡ, puritas, castitas, castimonia. Isocr. Soph. Item in activa signif. expiatio, lustratio. ('Αγνεία λόγων. Soph. Œdip. Tyr. 864.)

*Ἄγνευμα pro ἁγνεία, apud Eurip. [Troad. 500. Ὦ τέκνον, ὦ σύμβακχε Κασσάνδρα θεοῖς, Οἵαις ἔλυσας συμφοραῖς ἄγνευμα σόν.

Ἁγνευτικὸς, οῦ, ὁ, castitatis aliquid habens; castitatem aliquatenus servans. Ἁγνευτικὰ ζῶα Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς, id est, casta libidinosis.

Ἁγνευτήριον, ου, τὸ, locus in quo mens expiari debet et à contagione vitæ civilis expurgari: vel locus religiosus in quo animi à contagione vitæ civilis purgantur. Greg.

Ἁγνίζω, purifico, lustro, expio. Plut. in Rom. καθαρμοῖς ἥγνισε τὰς πόλεις. ¶ Item adoleo. Apoll. Rhod. ἥγνισαν ἔντομα μήλων. ¶ Item corrumpo, apud Soph.

Ἁγνίζομαι, purificor, expior: unde ἡγνισμένος, expiatus, purificatus, apud Greg.

Ἁγνισμὸς, οῦ, ὁ, purificatio, expiatio, lustratio, Plut. Item adolitio. Pro eodem dicitur etiam ἅγνισμα, τό. (Æschyl. Eum. 328.) [Ὁ Λατοῦς γὰρ Ἶνίς μ' ἄτιμον τίθησι, τόνδ' ἀφαιρούμενος πτῶκα, ματρῷον ἅγνισμα κύριον φόνου. Schol. τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀφαγνιοῦντα τὸν φόνον τῆς μητρός. ἅγνισμα δέ τινες εὐφήμως, τὸ μόλυσμα.

Ἁγνιστικὸς, οῦ, ὁ, expiandi sive lustrandi vim habens; expiandi facultate præditus: ut, ἁγνιστικὸν πῦρ. Eust. in Hom.

Ἁγνιστήριον, ου, τὸ, locus ubi fit expiatio: vel id quo fit expiatio.

Ἁγνίτης, ου, ὁ, expiatus à scelere; aut qui expiavit aliquem. Hesych. ut, ἁγνίτης ἅλς, divinum sal. apud Lycophr.

*Ἄγνος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositia.

*Ἄναγνος, non castus, impudicus, impurus. Greg. † Soph. Œd. Tyr. 833.† (Soph. Œdip. Tyr. 843. 1397.) [Suid. Lex. Exemplum affertur ex Soph. Œd. Tyr. 843. ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; ubi Schol. ἀντὶ τοῦ μιαρός. Huic addas Soph. Œd. Col. 999. Æschyl. Χοηφ. 986. ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς. Agam. 228.]

Ἀφαγνίζω, purifico, expio. Greg. [Eurip. Alcest. 1144. Οὔπω θέμις σοι τῆσδε προσφωνημάτων Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις Ἀφαγνίσηται, &c.

Ἀφαγνισμὸς, ου, ὁ, purificatio, consecratio. Exponitur etiam sanctimonia.

Δύσαγνος, malè castus, hoc est, impurus, spurcus. (Æschyl. Suppl. 759.)

Καθαγνίζω, purifico, vel expio. Eurip. πυρὶ καθήγνισται δέμας. exp. κεκάθαρται, καὶ καθωσίωται. Apud Soph. in Antig. κύνες καθήγνισαν, pro μετὰ ἄγους ἐκόμισαν, inquit schol. * hodie legitur καθήγισαν.*

Πάναγνος, omnino castus, castissimus, purissimus.

Προαγνεύω, prius purifico seu lustro.

---

*ΑΓΝΟΣ, ου, ἡ, frutex quidam in arborem assurgens, qui Latinè vitex. ☞ Dicitur quasi ἁγνὸς, ut colligi potest ex his Dioscor. verbis, lib. 1. cap. 136. ὠνόμασται δὲ ἄγνος διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῇ. Pro quibus Plinius hæc: alii ἄγνον vocant, quoniam matronæ Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt. Scholiastes verò Nicandri ἄγνον tanquam ἄγονον dictum tradit. Apud Theoph. ἄγνος exp. amerina. Item pro pisce, apud Athen.

Ἀγνώδης, q. d. viticeus.

Ἐλαίαγνος, ου, ἡ, oleagnus, agni seu viticis speciebus similis planta in Orchomenio lacu nascens, cujus descriptionem habes apud Theoph. de hist. pl. l. 4. c. 11.

---

*ΑΓΝΥΘΕΣ, lapides quos stamini inter texendum appendunt textores; qui et λεῖα nominantur. Poll. l. 7. c. 10.

ἈΓΟΡΑ', ἡ, forum. † Apud Persas vocatum ἐλευθέρα, liberum: Xen. Pæd. 1. 2. 3.† Locus εἰς ὃν ἀγείρεται ὁ λαὸς (id est, in quem congregatur populus) inquit Eust. derivans ab ἀγείρω, ut et Etymol. Od. β'. κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Peculiariter sic dicitur locus in quo exercentur judicia; forum judiciale, ἀντὶ τοῦ βουλευτηρίου sive δικαστηρίου. Xen. Hell. 5. ἐν ᾧ δὲ ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο, ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ. Dem. pro cor. κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι. Ἀγορὰ πλήθουσα, apud Aristot. hora qua refertum est hominibus forum. * nempe tertia hora Herod. ii. 173. Dio Chrys. ἀγορᾶς διάλυσις. Herod. iii. 104.* ¶ Item concio, id est, ipsa multitudo congregata. Il. α. λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν. Sic apud Xen. ἀγορὰ λύεται. Apud Æschin. ἀγορὰν ποιῆσαι, concionem advocare. ¶ Item concio, id est, oratio quæ apud concionem populi habetur. ut Od. γ'. οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων. Item pro ipsa facultate concionandi, quæ et ἀγορητὺς vocatur. Il. β'. ἀγορῇ νικᾷς γέρον υἷας Ἀχαιῶν. Et Il. σ'. ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι. ¶ Item locus in quo res venales exponuntur; forum rerum venalium. Dem. Philip. 3. ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται ταῦτα. Plutarch. in Pericle. ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος. Et cum genit. Aristot. 7. Polit. ἀγορὰ τῶν ὠνίων, forum rerum venalium. Sic Thuc. lib. 7. ἡ ἀγορὰ τῶν πωλουμένων. ¶ Item annona, commeatus, quæ ad victum necessaria in foro venire solent. † ἀγορὰν ἄγειν, res venales adducere. Xen. Pæd. 2. 61.† Aristot. Œcon. συνηγόρασαν τόν τε σῖτον πάντα, καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ τὸν οἶνον, καὶ τὴν ἄλλην ἀγοράν. Xen. ἀγορὰ εὔωνος, annona vilis. ¶ Item emptio. Poll. (Soph. Tr. 648. et Pl. Œdip. Tyr. 20. ἀγορὰ πλήθει, quid designet. V. Philostr. l. 2. c. 36.)

Derivata ab ἀγορὰ, id est, forum judiciale.

Ἀγοραῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, forensis, ad forum judiciarium pertinens. Herodian. 7. ἔκ τινος ἀγοραίου διαφορᾶς. Et Plut. in Fab. ἀγοραῖος χάρις, forensis gratia. ¶ Item forensium rerum peritus; vel forensibus rebus aptus. Plut. in Pericle, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικός. ¶ Vide et alias signif. in derivatis ab ἀγορὰ, i. forum rerum venalium. (Æschyl. Ag. 90. Eum. 976.)

Ἀγοράζω, f. άσω, consulto, delibero. Propriè de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, id est, in foro judiciali. Hesych. Vide et alias signif. in derivatis ab ἀγορὰ, id est, forum rerum venalium.

*Ἀγοράομαι, ῶμαι, unde ἠγορόωντο, primo versu Il. δ'. videtur esse pro consultabant, aut consultabant simul et concionabantur. vide Eust. (loquor. ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις. Soph. Tr. 610.)

Περιαγοραῖος, qui circa forum versatur, circumforaneus, rabula, loquutuleius. Suid.

*Ἄγυρις et ἀγύρτης, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Derivata ab ἀγορὰ, id est, oratio quæ &c.

Ἀγοράομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, concionor, δημηγορῶ. Il. ά. Ὅς σφιν εὖ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε. ¶ Item simpliciter pro λέγω, id est, dico, poëticum.

Ἀγορητὴς, οῦ, ὁ, concionator, orator. Il. ά.—λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς, vocatur Nestor. † Arist. Nub. 1053.†

Ἀγορητὺς, ύος, ἡ, concionandi ars sive facultas: eloquentia in concionando, eloquentia. Od. θ'. οὔτε φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτ' ἀγορητύν.

Ἀγορητὸς, οῦ, ὁ, unde superl. ἀγορητότατος pro λογιώτατος, eloquentissimus, disertissimus. Hesych.

Ἀγορεύω, f. σω, idem quod ἀγοράομαι, sed oratorium est: verba facio pro concione, ac propriè in consessu hominum verba facio et concionor. Odyss. β'. Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν. Demosth. pro cor. ἠρώτα μὲν ὁ κῆρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; Dicitur et λόγον ἀγορεύειν, pro orationem habere, apud Philostr. in Heroicis, et ἀγορὰν ἀγορεύειν, Il. β'. Per catachresin ponitur et simpl. pro dicere, loqui, verba facere. Interdum cum accus. rei, et dat. personæ. Il. ή. οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. Sic Herod. l. 6. πέμπουσι κήρυκα ἠγόρευέ σφι τάδε. Interdum cum gemino accus. rei et personæ, ut Od. σ'. Δαιμόνι' οὔτε τι σὲ ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Interdum mutatur accusativus rei in adverbium. Luc. in Dial. ἁλιεὺς inscripto, ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον. Jungitur et præpositionibus, ut Plat. de leg. ἀγορεύω ὑπὲρ Διός. Et Arist. l. 5. eth. c. 1. οἱ νόμοι περὶ πάντων ἀγορεύουσι. Apud Arist. autem in Ranis, ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν, pro veto seu prohibeo ne quis me torqueat. (Eurip. Phœniss. 1213.)

Ἀγορέω, f. ήσω, ejusdem cum ἀγορεύω est significationis: sed in compositione duntaxat usitatum; nisi quis composita, quæ hujus verbi terminationem habent, malit ex ἀγορεύω deducere cum Eust. qui παρηγορεῖν ex ἀγορεύω deducit.

Composita. Ac primum ex ἀγορὰ et ἀγορέω, sine præpositione.

Ἀλληγορέω, ῶ, (quasi ἄλλο ἀγορέω, id est, ἀγορεύω,) aliis verbis significo; sub aliis verbis allegoricè significo, apud Aretham, in Apoc. 15. Vel aliud verbis, aliud sensu ostendo. Sæpe etiam est aliter interpretari quàm verba præ se ferunt. Sic ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, apud Synes.

(Ἀλληγορεῖν τι εἰς. Athan. V. Soph. Ant. 494.)

Ἀλληγορεῖσθαι dicuntur ea quorum interpretatio affertur diversa à verbis quibus scribuntur aut dicuntur. Eust. Est etiam allegoricè dici.

Ἀλληγόρημα, τὸ, interpretatio allegorica. Bud.

Ἀλληγορητὴς, οῦ, ὁ, interpres allegoriæ.

Ἀλληγορία, ἡ, figura qua aliud dicitur, aliud significatur. Vide Fab.

Ἀλληγορικὸς, allegoricus, per allegoriam dictus. ἀλληγορικοὶ ὄνειροι, Eust. Et ἀλληγορικαὶ μέθοδοι, apud Hermog.

Ἀναλληγόρητος, (*decomp.*) qui citra allegoriam exponitur. Eust.

Δημηγόρος, ου, ὁ, qui ad populum in concione verba facit, orator, concionator, Xen. &c. Accipitur et pro adulatore populari. Plat. in Gorg. ¶ Item adjectivè, q. d. concionatorius, oratorius, ut δημηγόρους τιμὰς, apud Eurip. et δημηγόρον ἦθος in Epigr. (Æschyl. Supp. 631.)

Δημηγορία, oratio ad populum, concio. Item ars oblectandi studiosa potiùs quàm commodandi, ut Bud. ex Platonis Gorgia colligit.

Δημηγορικὸς, concionalis, concionarius, concionatorius. Plat. 2. de Rep. σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες. Item concionandi et verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο.

Δημηγορέω, ῶ, concionem ad populum habeo, verba ad populum facio. Dem. δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ. Et οἱ δημηγοροῦντες, concionatores. Est et δημηγορεῖν, ad gratiam populi loqui, populariter magis, quàm veraciter loqui. Plat. in Gorg.

Ἐτυμηγόρος, veridicus, ὁ ἔτυμα ἀγορεύων.

Εὐηγόρος, q. d. benedicus. exp. facundus. Εὐηγόρως, benedicè.

Εὐηγορία, benedicentia. Item sermonis elegantia, facultas ornatè loquendi. Suid. Hesych.

Θεηγόρος, divina loquens, digna Deo loquens, vates, propheta. Damasc. 37. Et pro Theologo apud eundem.

Ἰσηγορέω, ex æquo loquor, id est, æquè liberè loquor, pari libertate loquendi utor. Ἰσηγορεῖσθαι μετά τινος, ex æquo loqui, in Ecclesiastico.

Ἰσηγορία, æqua loquendi libertas sive potestas. † Xen. Pæd. l. 3. 9.† Et generaliter pro juris æquabilitate, quia illis inter quos ea est, licet pari libertate loquendi uti. [Xenoph. Κυρ. Παιδ. lib. A. Τότε γὰρ δὴ ἔγωγε καὶ πρῶτον κατέμαθον, ὅτι τοῦτ' ἄρα ἦν ἡ ἰσηγορία, ὃ ὑμεῖς τότε ἐποιεῖτε· οὐδέποτε γοῦν ἐσιωπᾶτε. Athen. Resp. c. i. §. 12. Διὰ τοῦτ' οὖν ἰσηγορίαν καὶ τοῖς δούλοις πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, &c.—διὰ τοῦτο οὖν καὶ τοῖς μετοίκοις εἰκότως τὴν ἰσηγορίαν ἐποιήσαμεν. Herodot. V.]

Κακηγορέω, maledico, vitupero, convitior: κακηγορεῖν τινα, Plat. de Rep. 2.

Κακηγόρος, maledicus, obtrectator. Athen. Κακηγορίστερος et κακηγορίστατος, apud Poll. [Pind. Olymp. A. 84. Ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρως.]

Κακηγόρως, maledicè, cum maledicentia: apud eundem.

Κακηγορία, maledicentia, obtrectatio. Item maledictum. unde κακηγορίας δίκη, apud Demosth. actio injuriarum.

Κακηγόριον, ου, τὸ, pro eodem, et ibid.

Κενεαγορία, vanorum verborum funditatio, inanis sermo, vaniloquentia, seu vana et futilia verba. Plat. Pol. 10.

Κρημνηγορέω, verba ardua et grandia fundito.

Κυλικηγορέω, ῶ, inter calices seu scyphos loquor. Athen. l. 11.

Κυλικηγόρος, qui inter scyphos verba facit, qui inter pocula fabulatur.

Λαβραγορέω, procaciter loquor; vel præceps sum in loquendo, incontinens sum in loquendo: ut λαβροστομέω.

Λαβραγόρης, ου, ὁ, procaciter loquax; vel qui incontinentis est oris, ὁ λαβρὸς ἐν τῷ ἀγορεύειν, ut Eust. exp. Il. ψ'.

Μακρηγορεῖν, longa uti oratione; prolixè dicere, multa verba facere. Phil. de mundo, τί χρὴ μακρηγορεῖν περὶ πυρός. (Æschyl. Sept. c. Th. 1060. Eurip. Phœniss. 715.) [Eurip. Phœn. 768. τί δεῖ μακρηγορεῖν; Hippol. 704. Thucyd. lib. ii. μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος, ἐάσω.]

[Μακρηγορία. Pind. Pyth. H. 40. Εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν, &c.]

Μεγαληγορέω, magnificè loquor, magna loquor: exp. etiam magna jacto. Luc. de sacrif. πρέπει γὰρ (οἶμαι) ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν. ¶ Interdum μεγαληγορεῖν τι, pro, magnificè de re aliqua loqui, † Xen. Pæd. p. 102.† magnificis verbis rem aliquam extollere. Herod.

Μεγαλήγορος, magnificè loquens, jactabundus. Xen. †Pæd. 115.† [Κύρ. Παιδ. lib. Z. τοιαῦτα δ' ἐμεγαληγόρει, μελλούσης τῆς μάχης γίγνεσθαι· ἄλλως δ' οὐ μάλα μεγαλήγορος ἦν.] Luc. (Æschyl. S. c. Th. 571.)

Μεγαληγορία, magniloquentia, magnificentia verborum. Plut.

Νυκτηγορέω, noctu aliquid nuntio. Propriè de custodib. Eurip. Rhes. 88. φύλακες νυκτηγοροῦσι.

(Νυκτηγορέομαι. Æschyl. S. c. Th. 28.) [λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαΐδα νυκτηγορεῖσθαι, &c. Schol. ἐν νυκτὶ ἀγορεύειν καὶ βουλεύεσθαι. Schol. β'. ἐν νυκτὶ ἀγείρεσθαι.]

Νυκτηγορία, quum noctu aliquid nuntiatur. Eurip. [Rhes. 19. κινεῖς στρατιὰν, εἰ μή τιν' ἔχων Νυκτηγορίαν;]

Σεμνηγορέω, magnificè loquor seu prædico, cum gravitate loquor. apud Phil.

Σεμνηγόρος, qui graviter loquitur seu magnificè.

Σεμνηγορία, oratio gravitatem præ se ferens.

(Στοιχηγορέω. μετὰ σπουδῆς καὶ ἐφεξῆς καὶ κατὰ τάξιν λέγω. Æschyl.) [Pers. 429. κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι.]

Τοπηγορία, apud rhetores loci alicujus tractatio. Dionys. Long.

Ὑμναγόρας, ου, ὁ, qui carmina dicit seu pangit. ut ὑμναγόρης Ἀπόλλων, in Epigr.

Ὑψηγόρης, vel ὑψηγόρας, ου, ὁ, et apud poëtas ὑψαγόρης aut ὑψαγόρας, q. d. altiloquus, qui magnificè et tanquam ex alto loquitur. Hom. Od. ά. et Od. ρ'. et Basil. Pro eodem est ὑψηγόρος apud Suid. et Etym. (ὑψηγόρου γλώσσης i. e. μεγαλοῤῥημονούσης. Æschyl. Prom. 316. ὑψηγόρων κομπασμάτων. ib. 358.)

Ὑψηγορία, q. d. altiloquentia. Et generaliter pro superbia. Greg.

Χρησμηγορέω, ῶ, vaticinor, oracula edo. Luc.

Χρησμηγόρος vel χρησμηγόρης aut χρησμαγόρης, vates, oraculorum editor. Epigr.

Ψευδηγορέω, ῶ, mendacium dico, mentior. Damasc. et Æschyl. in Prometh. (1105.)

Ψευδηγόρος, qui mendacia dicit, mendax. Hesych.

Ψευδηγορία, ipsa mendacii actio: seu mendacium dicere. Alciphr.

Alia composita, ex inusit. ἀγορέω, cum præposit.

Ἀπηγορέω, accusationi respondeo, ἀπολογοῦμαι. Quod et voce media dicitur ἀπηγορέομαι. Aristot. in Probl.

Ἀπηγόρημα, τὸ, responsio ad accusationem. Plat. de leg. 6. κατηγόρημα et ἀπηγόρημα opponit.

Εἰσηγορία, accusatio, querimonia. apud Suid.

Ἐπηγορῶ, accuso, incuso. Item queror seu conqueror.

Ἐπηγορία, accusatio seu incusatio, querela. Dion. Legitur et apud Suidam, ἐπηγορίαν ἔχειν.

Κατηγορέω, ῶ, accuso, reprehendo, adversus aliquem loquor. In qua signif. variè construitur. † τινὸς πρός τινα, apud aliquem quem accusare Xen. Pæd. p. 153.† Interdum cum genit. personæ: ut Isocr. κατηγοροῦσί τινες ὑμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένων. vel cum genit. rei: ut Dem. κατηγορῶ τῶν πεπραγμένων. Et cum duplici genit. Phalaris Megarens. κατηγορῶ δὲ ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι, &c. stupiditatem meam condemno. Sic κατηγορῶ σου κλοπῆς, Gaza lib. 4. gram. Interdum cum genit. personæ et accusativo rei: † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 123. et p. 144.† Plut. in Lycur. τοῦτο κατηγοροῦσιν Ἀγησιλάου. (Soph. Œdip. Tyr. 522. Æschyl. Ag. 279.) Et contrà annotatur dici, κατηγορῶ σε φόνου. Jungitur etiam accusativo vel personæ, ut Chrysost. ad Rom. 4. ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα κατηγορεῖ. vel rei, ut Xen. τῶν ἄλλων μωρίαν κατηγόρει. Nonnunquam cum præpos. Dicitur enim κατηγορέω κατά σου, apud Dem. accuso te. Et κατηγορῶ σου περὶ τούτου, apud Thuc. Et κατηγορῶ τούτου πρός σε, apud Plut. ¶ Item indico, arguo. † Sic Xen. Pæd. 1. p. 13.† Dem. ἔστι δὲ τοῦτ᾽ αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγοροῦν, ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι. Apud Luc. πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν, exp. ineptiam multam præ se ferentes. ¶ Κατηγορῶ τοῦτο ἐκείνου, vel ἐπ᾽ ἐκείνου, vel περὶ ἐκείνου, prædico hoc de illo, vel dico hoc de illo. Phil. Aristot. Plut.

Κατηγορέομαι, οῦμαι, accusor, reprehendor. Dicitur τοῦτο κατηγορεῖταί σου, de hoc accusaris, q. d. hoc dicitur adversus te. Plat. in Apol. Socr. ¶ Item prædicor de, dicor de. Aristot. Dicitur etiam κατηγορεῖσθαί τι, pro, appellatione ipsa significari et declarari, vel nomine ipso indicari, apud Gal. Ther. l. 14.

(Κατηγορέομαι. Med. Soph. Œdip. Tyr. 531.)

Κατηγόρημα, τὸ, id de quo quis accusatur; crimen quod alicui objicitur, Dem. Plut. ¶ Citatur etiam pro accusatione, ex Plat. de leg. lib. 6. ¶ Apud Dialecticos, quod dicitur vel prædicatur de aliquo. Vulgò prædicatum. Aristot.

Κατήγορος, accusator. Æsch. in Ctes. et Xen. Apomn. lib. 1.

Κατηγορία, accusatio: κατηγορίαν ποιεῖσθαι, accusare, vel accusationem instituere, apud Thuc. et alios. Κατηγορίαν ἔχειν, accusari, reprehendi. Κατηγορία μου, Dem. accusatio mei. In pass. significatione. ¶ Apud Dialecticos sunt κατηγορίαι decem, ad quas vox omnis simplex refertur: vulgò prædicamenta vocant.

Κατηγορικὸς, accusatorius, ad accusationem pertinens. Item pro accusatore, sive delatore, apud Plut. ¶ Κατηγορικὴ πρότασις, pro ἀποφαντικὴ, cui opp. ἀποφατικὴ, dedicativa et abdicativa. Martian.

Decomp. Ἀκατηγόρητος, nulli obnoxius accusationi, irreprehensibilis. Phalar. epist.

Ἀντικατηγορῶ, vicissim accuso, recriminor. Bud. Ἀντικατηγοροῦμαι, vicissim accusor. [Lysiæ Orat. c. Andocid. ἴσως οὖν καὶ Κηφισσίου ἀντικατηγορήσει, καὶ ἕξει ὅτι λέγῃ. Æschines in Timarch. ἔστι γὰρ τοὺς ἀπολογουμένους ἀντικατηγορεῖν τῶν κατηγορούντων.] ¶ Ἀντικατηγορεῖσθαι dicuntur apud Dialecticos quæ vicissim prædicantur, i. quæ inter se vicissim prædicati et subjecti vicem obtinent. Arist. et Philop.

Ἀντικατηγορία, mutua accusatio, recriminatio.

Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ facilè accusari potest. adversus quem facilè reperiri accusationes possunt. Thucyd. τὴν τῶν Ἀθηναίων εὐκατηγόρητον οὖσαν πόλιν.

Παρακατηγόρημα, vox dialecticorum propria.

Προκατηγορία, præcedens accusatio. Thuc. [Lib. iii. προκατηγορίας τε ἡμῶν οὐ προγεγενημένης, &c.]

Προσκατηγορέω, insuper accuso, ultrà accuso. Xenoph. ἐὰν δέ σου προσκατηγορῶσιν, ὅτι &c.

Συγκατηγορέω, simul accuso. ¶ Item simul prædico, ea significatione, qua vulgus κατηγόρημα, prædicamentum vocat. Συγκατηγόρημα apud dialecticos, q. d. comprædicamentum. A quibusdam redditur vox consignificativa, id est, significans aliis adjuncta, non per se; ut omnis, nullus, quidam. Συγκατηγορηματικὸς, consignificativus. Συγκατηγορηματικῶς, consignificativè.

Παρηγορέω, hortor, παρακαλῶ. Hesych. Apoll. Rh. Arg. 2. παρηγορέοντες ἐς ἀλκὴν, hortantes ad fortitudinem. Apud Herodotum etiam in voce passiva ita sumitur, ut παρηγορέατο ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος. ¶ Item consolor. Item consolandi gratia dico, ut apud Apoll. Rhod. τί δέ μοι ταῦτα παρηγορέεις; id est, παραμυθητικῶς λέγεις, consolatoriè dicis? ¶ Item solor, (eo sensu quo dicitur aliquis successus solari priorem calamitatem.) Plut. in Publ. χαλέπτοντα μετὰ τιμῆς παρηγορεῖ. Item lenio, mitigo, quod et Lat. Solor. Plut. τὸ μετὰ πρῶτον ἐπειρᾶτο πραΰνειν καὶ παρηγορεῖν αὐτούς. (Æschyl. Pers. 530. Pr. 647. 1000. Eum. 510. Eurip. Phœniss. 1406.)

[Παρηγορέω. Apoll. Rhod. ii. 1285. Ἄργου δ᾽ αὖτε παρηγορέοντος Ἰήσων Ὑψόθι νῆ᾽ ἐκέλευσεν ἐπ᾽ εὐναίῃσιν ἐρύσαι, &c. Schol. Παρηγορία, ἡ προτροπὴ καὶ ἡ συμβουλή.]

Παρηγόρημα, adhortatio. Item consolatio, vel hortamentum, solamen.

Παρηγορητὸς, ex Cicer. citatur pro, consolabilis.

Παρήγορος, hortator vel hortatrix. Item consolator vel consolatrix, Apoll. Rh. Arg. l. 1. παρήγοροι μῦθοι, verba consolatoria.

Παρηγορία, adhortatio, item consolatio, mitigatio. Plut. de exilio, παρηγορίαν εἶναι, μὴ συνηγορίαν τοῦ λυποῦντος. (V. Æschyl. Agamem. 195.)

Παρηγορικὸς, consolatorius, consolandi vel leniendi vim habens. Gal.

Decomp. Ἀντιπαρηγορέω, vicissim consolor, mutuam consolationem affero.

Ἀπαρηγόρητος, insolabilis, qui consolatione flecti non potest. Plut. in Galba, ἀπαρηγόρητοι τοῖς ἄρχουσιν ἦσαν, exp. nullam principum consolationem admittebant.

Ἀπαρηγορήτως, insolabiliter.

Δυσπαρηγόρητος, vix consolabilis, consolatu difficilis.

Δυσπαρηγορήτως, ut δυσπαρηγορήτως ἔχειν, vix posse consolatione flecti, sive leniri.

(Δυσπαρήγορος cum Dat. οὐ ταχέως παρηγορούμενος ὑπό. Æschyl.) [Eumen. 387. καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς, &c.

Εὐπαρηγόρως, æquo animo, q. d. facilem se præbendo consolantibus; vel facilè consolationem admittendo. in epist. Phalar.

Προσηγορέω, exp. compello, saluto, † Soph. El. 1498.† προσαγορεύω. (Eurip. Phœniss. 952.)

Προσηγόρημα, alloquium. Et apud Eurip. salutatio. [Suppl. 803.]

Προσήγορος, compellator, alloquutor, salutator. Æsch. in Prom. Τέρας τ᾽ ἄπιστον αἱ προσήγοροι δρύες, quercus quæ unumquenque venientem ad se compellabant, oracula fundentes: unde fatidicæ vocantur à Seneca. Cum genit. apud Soph. in Antigona, Ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος, id est, supplex precibus uti salutarem deam. ¶ Apud Them. Phys. l. 5. οὐδὲν δὲ τέλος ἐναντίον τῇ ἐπ᾽ αὐτῷ σπουδῇ, ἀλλὰ μᾶλλον οἰκεῖόν τε καὶ προσήγορον, exp. familiare. Bud. Ibidem citat ex D. Areop. ὅμοια καὶ προσήγορα ἀλλήλοις.

(Προσήγοροι δρύες. i. e. μαντευόμεναι. Æschyl. Prom. V. 831. προσήγορος pass. Quem alloqui possumus. Soph. Œdip. Tyr. 1360. Cum Gen. θνητῶν μηδένος προσήγορος. Mortalium neminem allocutus. ib. 1451.)

Προσηγορικὸς, compellativus, salutativus. προσηγορικὸν, quo utimur in compellando, vel salutando.

Προσηγορία, alloquutio, alloquium; appellatio, compellatio. Item appellatio quod est nomen, ut quum dicitur aliquid προσηγορίαν ἔχειν ἀπό τινος, appellationem habere ab aliquo, denominatum esse ab aliquo. Apud Hermog. nomen appellativum. Sic Quintil. lib. 1. cap. 7. vocabulum an appellatio dicenda sit, προσηγορία, et subjicienda nomini necne, quia parvi refert, liberum opinaturis relinquo.

Decomp. Ἀπροσηγόρητος, insalutatus. Cicero in epist. de Pompeio fugiente loquens, urbem, omnes nos, ἀπροσηγορήτους, expertes sui consilii relinquebat.

Ἀπροσήγορος, qui se compellari sive salutari non permittit præ morositate. vel activè, qui non lubenter compellat sive salutat. (Ἀνηγόρευτος, ἀδιήγητος, φαῦλος. Soph. Tr. 1109.) [Œd. Col. 1340. περάσατ᾽ ἀλλ᾽ ὑμεῖς γε κινήσαι πατρὸς Τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον, &c. Vide Schol.]

Ἀπροσηγορία, neglectum salutandi officium. q. d. insalutatio. Vide Proverb. apud Erasm. πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.

Δυσπροσήγορος, non affabilis, qui se difficilem præbet in alloquiis: cui opponitur εὐπροσήγορος, Poll.

Δυσπροσηγόρως, ita ut alloqui difficile sit. Poll.

Εὐπροσήγορος, libenter salutans, affabilis, qui benignè et comiter appellare solet. Isocr.—Εὐπροσηγορία, affabilitas, Isocr. ad Dem. τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος· ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν, τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, εὐπροσηγορίας δὲ, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν. [Eurip. Alcest. 774. Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον εἶναι, δέχεσθαι δ᾽ εὐπροσηγόρῳ φρενί. Suppl. 869. Ἀψευδὲς ἦθος, εὐπροσήγορον στόμα, &c. Herc. Fur. 1284. οὐ γὰρ ἅπας εὐπροσηγόρους ἔχω. Dan. 45.]

Φιλοπροσήγορος, salutandi studiosus. Isocr. Φιλοπροσηγορία, salutandi studium, idem.

Συνηγορέω, ῶ, patrocinor, patrocinio meo defendo, causam alicujus ago. Dem. et alii, cum dat. Invenitur etiam συνηγορῶ ὑπὲρ σοῦ, apud Aristot. in Rhet. l. 1. ¶ Interdum est assentior, astipulor, apud Demosth. (Soph. Tr. 827.)

Συνηγοροῦμαι, affertur passivè, pro defendor patrocinio.

Συνήγορος, advocatus, patronus: ita dictus quòd veluti loquatur cum eo cujus causam defendit et tuetur. Æsch. in Ctesiph. ¶ Fuit et magistratus quidam. Meminit Arist. et Harp. (Consonus, consentiens. Soph. Tr. 1181. Æschyl. Ag. 840.)

Συνηγορία, patrocinium, defensio causæ. Syn.

Συνηγορικὸς, pertinens ad συνηγορίαν. ¶ Τὸ συνηγορικὸν, patrocinii merces, videlicet drachma, Aristoph. in Vesp.

Ἀσυνηγόρητος (comp.) patrocinio destitutus. Basil.

Composita ex ἀγορεύω.

Ἀναγορεύω, publicè pronuntio, proclamo, per præconem declaro, aut denuntio vel significo, prædico. Dem. Pro corona: καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην χρυσῷ στεφάνῳ. Et pro appello, palàm appello, seu voco. Plut. in Demetrio, καὶ βοῶντες ἐκέλευον ἀποβαίνειν τὸν Δημήτριον, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀναγορεύοντες. ¶ Item saluto, eo sensu quo dicitur, salutare imperatorem. Et pro declaro vel renuntio; ut declarare consulem, vel renuntiare. Plut. in Galba, αὐτοκράτορα Γάλβαν ἀναγορεῦσαι. Herodian. σεβαστόν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ, i. augustum illum declarat.

Ἀναγορεύεσθαι, pass. sequitur activi significationes, Dem. pro cor. ἐστεφανοῦτο καὶ νικῶν ἀνηγορεύετο.

Ἀναγόρευσις, proclamatio, prædicatio. Dem. ¶ Item renuntiatio, declaratio.

Ἀνταγορεύω, contradico seu obloquor. Aristoph. ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσι τοὺς πεφάλους. (Oggannio. Aristoph. R. 1104.) [Pind. Pyth. Δ. 277. Ἀκᾷ Δ᾽ ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας. Schol. ἀνταπεκρίθη αὐτῷ.]

Ἀπαγορεύω, veto, interdico. Herod. ἀπηγόρευον Σκύθησι ἐπιβαίνειν τῶν σφετέρων οὔρων. Idem in Thalia, πολλὰ τῶν μαντηΐων ἀπαγορευόντων. Et cum μή. † Sic Xen. Pæd. 1. 4.† (quæ abundat.) ut Æschin. ἀπαγορεύοντας μὴ στεφανοῦν τοὺς ὑπευθύνους. Plat. Pol. 1. ἔμοιγε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην. Item cum accusat. Plut. in Theseo, ἀπαγορεύω σοὶ τὸν φόνον. ¶ Item fatisco, elassesco, defatigor, frangor. † τὰ ἀπαγορεύοντα: quæ fatiscunt, franguntur. Xen. Pæd. 6. p. 162.† Synes. μήτε ἐκεῖναί ποτε πρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσειαν, pro μὴ ἐκκάμοιεν, ne elassescant. Interdum cum dativo rei, ut ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ, Demosth. Et cum πρὸς habente accus. apud Luc. ἀπαγορεύειν πρὸς κρύος. Et Plutarch. ἀπαγορεύειν πρὸς τοὺς πόνους. Et cum particip. ut apud Xen. in Cyneg. ὥστε οὔτε λέγων οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει. ¶ Item animum despondeo, animo concido, spem abjicio. Plut. in Galba, οὐδὲ τὸ ἐλπίζον ἐκλιπεῖν, οὐδὲ ἀπαγορεῦσαι παντάπασιν εἴων οἱ περὶ αὐτὸν ὄντες ἀεὶ μάντεις.

Ἀπαγορεύομαι, vetor. Plut. in Solone, ὧν τὰ πλεῖστα ἐν τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπηγόρευται. Idem in Fabio, ἀπηγόρευτο κατὰ νόμον ἵππῳ χρῆσθαι.

Ἀπαγόρευμα, interdictio. Et peculiariter vetitum et interdictum magistratus (sicut ἀπόῤῥημα) oppositum τῷ προστάγματι, apud Plutarch. Paul. jurisc. edictum prohibitorium appellat.

Ἀπαγόρευσις, ἡ, interdictio: ἀπαγόρευσις συμβολικὴ θιάσων, mysticum quoddam signum ut à thiasis abstinerent. Quint. l. 9. c. 2. ¶ Item defatigatio, citatur ex Plut. in Antonio.

Διαγορεύω, explicitè dico et distinctè, tracto, dissero, disputo, apud Dionys. Areop. ¶ Item sancio, edico, θεσπίζω, διαγγέλλω, Hesych. vel nominatim edico. Item præconis voce pronuntio. Et lex dicitur διαγορεύειν, cavere. Theod. hist. eccles. 4. νόμος διαγορεύει σαφῶς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, lex claris verbis cavet. Item jubeo, itemque veto. Plut. in Graccho, τῷ δὲ μειρακίῳ διαγόρευσιν ἐπὶ τούτοις κατιέναι πάλιν, ἢ μὴ κατιέναι, imperavit. Idem, ὡς αὐτοκράτωρ τοῦτο διαγορεύσας, pro potestate hoc vetans. Interdum etiam opponitur τῷ συναγορεύω, ut διαφέρομαι τῷ συμφέρομαι, ut scribit idem ex Suida; qui addit apud Isæum διαγορεύειν accipi pro διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγειν. Item cum accusat. personæ, apud Luc. διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, verba mala jacit in Platonem.

Ἐξαγορεύω, profiteor, in publicum et palàm effero, notum reddo. Plut. ad Col. ἐξαγορεύειν τὰ ἑαυτοῦ κακά. ¶ Est etiam eloqui, exprimere, enarrare, inquit Bud. (Philostr. l. 3. c. 38.)

Ἐξαγόρευσις, indicatio rei arcanæ. Item confessio, declaratio ejus quod in mente habemus. Greg. vide et Poll.

Ἐπαγορεύω, insuper dico; facto alicui dictum aliquod adjicio.

Καταγορεύω, defero, indico, i. καταμηνύω, arcanum enuntio, prodo. Isoc. καταγορεύω τἀληθῆ. et Thuc. καταγορεύω τῷ φίλῳ, citatur, pro, ad amicum querelam defero. Suid. gen. personæ jungi ait.

Καταγόρευσις, delatio, arcani enuntiatio. Apud Plut. de orac. pro expositione sive significatione; ἐπιμένω περὶ τὰ αἰσθητὰ καταγόρευσις.

Προαγορεύω, prædico, prænuntio, item præmoneo. Xen. Pæd. 3. εἰ δέ τινα φεύγοντα λήψεσθε, προηγόρευσεν ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσεσθε. Significat etiam denuntio, præcipio, edicto præcipio aut veto, præconis voce denuntio. † Xen. Pæd. p. 212.† Thuc. lib. 1. καὶ τοὺς Ἕλληνας προαγορεύουσιν αὐτονόμους ἀφιέναι. Ipse etiam præco προαγορεύειν dicitur proclamare, apud Herod. in Thalia, κῆρυξ προηγόρευε στὰς ἐν μέσοις. ¶ Item testor, contestor, apud Synesium. ¶ Et cum accus. rei, ut προαγορεύω πόλεμον, indico vel denuntio bellum, apud Thuc. et Them. ¶ Προαγορεύω κρίσιν, diem dico, Plut. in Agesilao. Bud. ait προαγορεύειν

apud Plat. de leg. esse eorum qui diem dicebant ob cædem admissam; qui indicebant accusationem, ut rei in sordibus essent, et interim εἰργόμενοι essent τῶν ἱερῶν.

Προαγόρευσις, prædictio, prænuntiatio. *προφητεία*, Hesych. Hippoc. lib. 2. aphoris. ¶ Est et *προαγόρευσις* dicta de reis cædis, quibus interdicebatur sacris, donec lata esset sententia. Poll.

Προαγορευτικὴ, (scil. *ἐπιστήμη*) ars divinandi seu prædicendi.

Προσαγορεύω. † Xen. Pæd. l. 5. p. 133. *τινὰ ὀνομαστί*.† compello, saluto. Thuc. l. 3. *καὶ προσαγορεύειν ἐκέλευε Δωρίδα γλῶσσαν ἱέντας*. *Προσαγορεύειν αὐτοκράτορα*, salutare imperatorem, apud Herodian. Idem *δεξιοῦσθαι* et *προσαγορεύειν* copulat. l. 1. et 2. Cum infinit. Xen. *προσαγορεύω σοι χαίρειν*, te saluto, tibi salvere dico. Et Plat. de leg. *προσαγορεύω χαίρειν*, jubeo valere. Item appello, nomino. Apud Naz. *προσαγορεύεται τὰ τοιαῦτα*, hujusmodi vocatur nominibus.

(*Προσαγορεύομαι*. Pass. Æsch. Pr. 901.)

Προσαγόρευσις, compellatio, salutatio. Luc.

Προσαγορευτικὸς, compellativus, salutativus, vel salutatorius; ut *κλητικὴ*, *προσαγορευτικὴ*, apud gramm.

Decomp. *Ἀντιπροσαγορεύω*, resaluto.

Συναγορεύω, astipulor, assentior. *συναγορεύω σοι ταῦτα*. Thuc. in his tibi assentior. q. d. tecum dico. † Item suadere, patrocinari. Xen. Pæd. l. 2. p. 49.† Item tueor et defendo sententiam aliquam. Xen. Est etiam, tueor causam alicujus, patrocinor, (quod et *συνηγορῶ*.) Athen. *Ὑπερείδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ*. Thuc. *καὶ ἠπείλησε καὶ τῷ γε Δωριεῖ ξυναγορεύοντι τοῖς ἑαυτοῦ ναύταις*. Apud Philonem, *οἱ συναγορεύοντες*, qui causas agunt. ¶ Apud Plut. in Fabio, *ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν συνηγόρευον οἱ μάντεις, ἐπράττετο*, quæ vates fieri renunciabant.

Ὑπαγορεύω, verba subjicio, vicissim respondeo, sermonem excipio, Lucian. Item subjicio, id est, post factum verba addo, apud Theodor. in hist. Eccl. ¶ Item nuncupo, dicto. Plut. *ὃν Ἀλεξανδρεῖς Καισαρίωνα ὑπηγόρευσαν*. Xen. in Œcon. *τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν*. Et pro, dicto, id est, suadeo, hortor. Gal. ad Glauc. 1. *τούτους μὲν ἀδεῶς κενωτέον, ὅταν γε καὶ τἄλλα ὑπαγορεύῃ, τοὺς δ' ἑτέρους, οὐδ' εἰ τἄλλα σύμπαντα προτρέποιτο*. Apud Synesium, *ὡς ἑκάστοτε ἡ δύναμις ὑπηγόρευσε*, exp. ut facultas suppeditavit. ¶ Item pro *ἑρμηνεύω*. Suid.

Ὑπαγορεύομαι, idem quod *ὑπαγορεύω*, apud Basil.

Ὑπαγόρευσις, dictatio, ipsa dictandi actio. Item hortatio. Joseph. *ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου*, Antipatri hortatu sive impulsu.

Ὑπεραγορεύω τινὸς, loquor pro aliquo, id est, in defensionem alicujus, patrocinor alicui, Aristot.

Derivata ab ἀγορὰ, id est, forum rerum venalium.

Ἀγορήνδε, pro *εἰς ἀγορὴν* (Ionice pro *εἰς ἀγορὰν*) in forum. Hom.

Ἀγορῆθεν, pro *ἐξ ἀγορῆς*, è foro. idem.

Ἀγοραῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, in foro versans, ad forum rerum venalium pertinens, circumforaneus, *ἀγοραῖος ὄχλος*. Xen. Hell. 6. turba in foro versans, turba circumforanea. (Aristoph. R. 1047.) ¶ Aristot. Pol. 4. tertiam urbis partem vocat *ἀγοραῖον*, quæ in vendendo et emendo occupata est. Sic Luc. Act. 17. *προσλαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας*. Dicitur et *ἀγοραῖος* Mercurius, qui et *ἐμπολαῖος*, qui colitur in foro. ¶ Hinc *ἀγοραῖος*, (ut et Lat. circumforaneus) pro vulgari, triviali, vili, contempto. Aristoph. in Ranis, *Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους*. Et *ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα*, apud Lucian. Et Arist. Eth. 8. *φιλίαν ἀγοραίαν* opponit *τῇ ἐλευθεριωτέρᾳ*. *Ἀγοραιότερος, ου, ὁ*, pro *ἀγοραῖος*, circumforaneus, in foro versans. Athen. l. 10. *ὡς καὶ πλῆθος τῶν ἀγοραιοτέρων εἰς τὸ ἐκχυθὲν συγκυλισθῆναι*. Potest accipi et pro iis qui inter circumforaneos contemptiores erant. ¶ *Ἀγόραιος*, (paroxyt.) dies in qua forum agitur. Suid.

Ἀγοραίως, (q. d. circumforaneè) scurriliter, non graviter. Plut.

Ἀγοράζω, in foro versor. Herodot. in Melp. *καταμαθόντες ἀγοράζοντα κτείνουσι*. Sic Thuc. l. 6. *καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν*. Sic Aristoph. *ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι*. ¶ Item, emo, mercor. Aristoph. in Plut. *ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον*. Isocr. ad Nicocl. *δωρεὰς ὑμεῖς πολὺ πλείονος ἀγοράζετε παρὰ τῶν διδόντων ἢ πωλούντων*. Dicitur et *ἀγοράσαι ἀγοράσματα*.

Ἀγόρασμα, emptio, Aristot. in Œcon. Et res empta. Plur. num. *ἀγοράσματα* dicuntur merces, mercimonia, res venales. Æsch. adversus Ctesiph. *τοῦ τὰ ἀγοράσματα Ὀλυμπιάδι ἀγοράζοντος*. ¶ Polluci et Hesych. *ἀγοράσματα* sunt *ὤνια*. Suidæ autem, *αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα*.

Ἀγορασμὸς, emptio.

Ἀγόρασις, εως, ἡ, emptio, Poll. ex Plat.

Ἀγορασία, ας, ἡ, emptio, ut *ἀγορασία καὶ πρᾶσις*, emptio et venditio. in Pand.

Ἀγορασείω, empturio: ut, *περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων φαίνεται*.

Ἀγοραστὴς, οῦ, ὁ, emptor, Aristot. in Œcon. 2. *πρὸς δὲ τοὺς συνήθεις τοῦ ἀγοραστοῦ ἔλεγεν*, etc. peculiariter emptor opsoniorum, opsonator. Jul. Poll. et Athen. l. 4. Sic apud Menand. in Phania, *φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής*.

Ἀγοραστικὸς, κὴ, κὸν, ad emptionem pertinens. Plato in Soph. *ἀλλακτικῆς τέχνης* facit *δύο μέρη, δωρητικὸν καὶ ἀγοραστικὸν*, id est, duas species, quarum altera in largitione, altera in emptione venditioneque consistit.

Composita ab ἀγοράζω.

Ἀνταγοράζω, vicissim emo. [Xenoph. de Cyri Exp. i. 5. *οἱ δὲ ἐνοικοῦντες, ὄνους ἀλέτας περὶ τὸν ποταμὸν ὀρύττοντες, καὶ ποιοῦντες, εἰς Βαβυλῶνα ἦγον καὶ ἐπώλουν, καὶ ἀνταγοράζοντες σῖτον ἔζων*.]

Ἐξαγοράζω, pro simplici, *ἀγοράζω*. Interdum pro redimo, cum genit. rei et accus. personæ, ut *ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς*. [Epist. ad Galat. iii. 13. *Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου*, etc. Ephes. v. 16. *ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι*.]

Παραγοράζειν, opsonia coëmere.

Ὀρθραγορίσκοι γαλαθηνοὶ, porculi, subrumi, (hoc est, qui adhuc sub mammis habentur) qui matutinis horis venales circumferuntur. Athen. l. 4. Laconicum est vocabulum.

Πολλαγόρασος, multa emens, emax. vide Poll.

Προαγοράζω, q. d. præemo.

Προαγορασία, præemptio.

Προαγοραστὴς, οῦ, ὁ, præemptor.

ΑΓΟΣ, εος, τὸ, veneratio, res quam veneramur, res sacra, res veneratione digna. Item puritas, vel purificatio, et lustratio, apud Sop. in Phæd. ¶ Item piaculum, scelus, per antiphrasim; vel potius per *εὐφημισμὸν*, ut vult scholiastes Sophoclis. (Œdip. Tyr. 1440. Æsch. S. c. Th. 1025. *Ἄγος δὲ καὶ θανὼν κεκτήσεται θεῶν πατρῴων*. Eum. 168. 230. Ch. 153.) ¶ Expon. et piaculare crimen, ut apud Herod. l. 6. *αὐτὸν ἐν τῷ ἄγει ἐνέχεσθαι*, eum piaculari crimine teneri. *Ἄγος ἐλαύνειν*, apud Thuc. scelus expiare, hoc est, sceleratos ipsos, qui piaculum admiserunt, exterminare; pro quo dicit Soph. uno verbo *ἀγηλατεῖν*. In qua signif. scriptum invenitur etiam *ἄγος* cum tenui. ☞ Eust. deducit ab *ἅζω*, id est, veneror. At Sophoclis scholiastes ab *ἄγαμαι* videtur velle deducere, citans hosce Hom. locos. *ἄγη μ' ἔχει*. et, *ὥς σε γύναι ἄγαμαι!*

Ex derivatis autem et compositis quædam alteram tantùm, quædam utramque retinent significationem.

Ἁγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (pro quo frequentius usurpatur comp. *ἐναγὴς*) scelestus, devotus, sacer; qui piaculum commisit. Hipponax, *Ὡς οἱ μὲν ἁγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο*.

Ἁγίζω, fut. *ίσω*, sanctifico, consecro. Item adoleo, sanctè uro. Aristoph. in Pluto, *Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά*.

Ἁγιστεύω, sanctifico, item perago quæ ad sacrificium pertinent. Suid. Exponitur etiam veneror. Item pietatem colo. Plat. de leg. *ἁγιστεύω περὶ τὰ θεῖα*. Item castimoniam servo. Dem. contra Neæram, *ἁγιστεύω, καί εἰμι καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας*. Scribitur et *ἁγιστέω, ῶ*, apud Hesych.

Ἁγιστεία, ἡ, sanctimonia, puritas. Item cultus deorum, Suid. Exponitur etiam, sacrorum peractio, ceremoniarum peractio. Item sacrum, res divina. Plut. in Romulo, *ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία*. Et ipsæ ceremoniæ *ἁγιστεῖαι* dicuntur apud Isocr. in Busir.

Ἀγοστέω, immundus sum et sordibus inquinatus. Il. ζ'. *στατὸς ἵππος ἀγοστήσας ἐπὶ φάτνῃ*. At *ἀγοστὸς*, vide sua serie.

Ἅγιος, Ἁγνὸς, quomodo huc pertineant vidè suis locis.

Composita.

Ἀναγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impurus, Suid. item purus, Hesych.

Ἐναγὴς, idem quod *ἁγὴς*, impurus et sacer, piacularis. Plut. *Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ.* vocat *Φιλιππίδην ἐναγῆ*. Thuc. *καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ φόνου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο*, quasi quorum capita devota deæ atque sacrata essent. Sic Æschin. *ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος*. ¶ Item pro pio et sancto, ut *εὐαγής*. (*Ἁγνὸς, σεβάσμιος*. Soph. Œdip. Tyr. 670. Æschyl. Suppl. 129.)

Ἐναγῶς, piè, sanctè. Philo de vita Mos. lib. 3. *ἐναγῶς ἀχθῆναι κελεύει μόσχον καὶ κριοὺς δύο*.

Ἐναγικὸς piacularis; de re dicitur, ut *ἐναγὴς* de persona. Plut. in pol. præc. *ἐκ τῶν χρημάτων ἐναγικῶν προσαγορευθέντων τοὺς κάτω ναοὺς ἐνῳκοδόμησαν*.

Ἐναγίζω, sacra mortuis facio, parento. Paus. *τότε ὁ Ἐπαμινώνδας Σκεδάσῳ καὶ τοῖς παισὶν ἐνήγιζέ τε καὶ ηὔχετο*. Item cum accus. pro immolare; vel simpliciter pro offerre parentandi causa, sive pro parentatione, ut apud Plut. in Solone, *ἐναγίζειν βοῦν*. Et apud Herodot. *ἥρῳ ἐναγίζουσι*, heroï parentant. Etym. vult inter cætera significare *φονεύειν*, id est, occidere.

Ἐναγισμὸς, οῦ, ὁ, parentatio. Plut. *ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι*, parentare mortuis. Pro eodem dicitur et *ἐνάγισμα*, vel pro libamine quod parentationis gratia offertur. Exponuntur etiam *ἐναγίσματα*, inferiæ.

[*Ἐξαγίζω*. Æschyl. Agam. 650. *πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων Ἄνδρας διπλῇ μάστιγι*, etc. Schol. *ἐξορισθέντας*.]

Ἐξάγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, scelestissimus, impurissimus. Dem. et Æsch.

Εὐαγὴς, sanctus, sacer, purus, ut *εὐαγέων ἱεροσολύμων*. Nonn. (Soph. Œdip. Tyr. 941.) Sic apud Phil. *εὐαγὴς πρᾶξις*. Apud Aristot. de mundo. *κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος*, exp. mundus claritate sincerissima præditus. Interdum *εὐαγές ἐστι*, exp. fas est, Plut. Alias signif. vide in comp. ex *Ἄγω*.

Εὐαγέως, sanctè, purè, ritè.

Εὐαγέω, ῶ, sanctè ago, purus sum. Theocr. Id. 27. *Αὐτός τ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι*.

Εὐάγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, purus, splendidus. Aristoph. in Nub. † v. 276.† *δροσερὰν φύσιν εὐάγητον*. Vide itidem comp. ex *Ἄγω*.

Καθαγίζω, consecro. Exponitur etiam, solvo justa, perago exequias, offero mortuo sacrificium aut epulum super sepulchro. Lucian. de luctu, *τρέφονται ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων*. Ponitur sæpe pro adoleo, uro, cremo; ut *καθαρίζειν τὸ σῶμα*, apud Plut. Item uro ad odorem excitandum, ut apud Paus. *τῶν δὲ ἱερείων τοὺς μηροὺς θύουσι, τἄλλα δὲ ἀρκεύθου ξύλοις καθαγίζουσι, καιομένοις δὲ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλον τοῦ παιδέρωτος συγκαθαγίζουσι*. ¶ Apud Soph. significat polluo, teste Hesych. (Propriè de cruentis. Philostr. l. 4. c. 11.)

Καθαγισμὸς, consecratio. Item parentatio, parentalia, apud Lucian. de luctu.

Συγκαθαγίζω, (decomp.) unà consecro, unà adoleo. Item unà uro. apud Paus. vide in *Καθαγίζω*.

Παναγὴς, omnino sanctus vel purus, sanctissimus, purissimus, Hesych.

Παναγὶς, ίδος, ἡ, exp. dies sacra.

ἈΓΟΣΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, secundum quosdam est interior manuum pars: aliis manus pars extrema, aliis cubitus, ulna: aliis palma· *ἔνθα περιάγονται τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, ἢ ἄγνυνται κατὰ τὰς σκυταλίδας καμπτομένων*, inquit Eust. alludens ad Etymon. Hom. Il. λ'. Il. ν'. Il. ξ'. Il. ρ'. *ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ*. Sic apud Theoc. idyll. 17. *Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ*.

ἌΓΡΑ, ας, ἡ, captura, venatio, præda venatu capta. Luc. in dial. *ἁλιεὺς* inscripto, *σιώπησον, ὦ φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε*. Sic. Xen. in Cyn. *οὐκ ἂν ἕλοιεν ἄγραν*. (*Εὔκερων ἄγραν*. prædam pulchre cornutam. Soph. Aj. 64.) ¶ Item ipse venandi actus. Od. χ'. *χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ*. Sic Plut. symp. 8. *παντὸς ἰχθύος ἄγρα καὶ σαγηνεία*. *Ἄγρη πόντιος*, marina piscatio, Nonn. *Εὔθηρος ἄγρα*, facilis et secunda venatio. in Epigr. ☞ Ab *ἀγρὸς* quidam derivant, fortasse quòd agri sint venationi apti.

Ἄγρηθεν ex venatione, *ἀπὸ τῆς ἄγρας*, Apoll. Arg. 2.

Ἀγρεύω, f. *εύσω*, p. *ευκα*, venor, sive feras sive aves sive pisces, venatu capio. Xen. in Cynegetico. *τοὺς κυνηγέτας μὴ κωλύειν, διὰ τὸ μηδὲν τῶν ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων ἀγρεύειν*. ¶ Item, capto, per metaph. (ut apud Lat. venor et aucupor) ut *ἀγρεύειν δόξαν*, apud Phal. in epist. Sic *ἀγρεύω ὕπνον*, in Epigr.

Ἀγρεύομαι, venatu capior. Isiodor. in Epigr. de polypo et lepore, *ἀγρευθεὶς δ' ἤγρευσε*, captus cepit.

Ἄγρευμα, τὸ, quod venatu captum est, præda venatu quæsita. Lycoph. Item metaph. ut præda Lat. captura, res quovis modo capta et studio ac labore parta. *Ἀγρεύματα*, spolia vocat Eurip. in Androm. inquit Hesych. [Æschyl. Agam. 1057. *ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων, πείθοι' ἂν εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως*. Chœph. 998. *ἄγρευμα θηρὸς*, etc. Schol. *Ἄγρευμα, δίκτυον*. Eumen. 463. *ποικίλοις ἀγρεύμασι*. Schol. *τῷ πέπλῳ*. Eurip. Bacch. 1239. *Γαυρούμενος δὲ τοῖς ἐμοῖς ἀγρεύμασι, Καλεῖ φίλους εἰς δαῖτα*.] (*Ταὐτοῦ κυρήσας ἐνδίκως ἀγρεύματος*. i. e. *θηραθεὶς καὶ τῇ αὐτῇ παγίδι παγείς*. Æsch. S. c. Th. 613. Ag. 1057. Ch. 998. Eum. 463.)

Ἄγρευσις, εως, ἡ, venatio, ipse venandi actus, prædatio, captura.

Ἀγρευτὴς, οῦ, ὁ, venator, Callim. et Theocr.

Ἀγρευτὴρ, idem, apud poëtas.

Ἀγρευτικὸς, κὴ, κὸν, venandi peritus, ut *Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ τῶν θηρίων*, Eust.

Ἀγρεὺς, έως, ὁ, qui est super venationem, id est, venationi præfectus. Neptuni epith. apud Lucian.

Ἀγρέμιος, ου, ὁ, qui ex venatione et captura est. Epigr. Derivatum est ex *Ἄγρα*.

Ἀγρέμων, venator, Hesychio.

Ἄγρεμον, ab Æschylo dicitur ridica, vel lampas aut hasta, *ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν καὶ λαμβάνειν*.

Ἄγρηνον, ου, τὸ, rete, seu reticulum. Hesych. Et *Ἀγρηνὸν*, ponitur inter vestes histrionum tragicorum: diciturque fuisse reticulum è lana plexum et totum corpus amiciens, quo Tiresias utebatur.

Ἀγρέω, ῶ, f. *ήσω*, p. *ηκα*, idem quod *ἀγρεύω*, ut in Epigr. Phaniæ. *Αἴτε σύ γ' ἐν κύρτῳ μελανουρίδας, αἴτε τιν' ἀγρεῖς Μορμύρων*. Imperat. *ἄγρει*, hortandi vim habet, idemque valet apud poëtas, quod age, agedum, agesis. Estque translatum à celeritate, quæ adhibetur in venatione. Il. ε'. Od. φ'. Et in plur. *ἀγρεῖτε*, Od. υ'. (Æschyl. Agamem. 129.)

Ἀγρεσία, ἡ, idem quod *ἄγρευσις*, venatio, in Epigr.

Ἀγρέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, idem quod ἀγρεύω.

Ἀγρώσσω, idem quod ἀγρεύω, et de omni genere venationis dicitur, ut de piscium venatione, Od. έ. Ἰχθῦς ἀγρώσσων. [Callim. Hym. in Apoll. 60. Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν Κυνθιάδων φορέεσκεν, etc.]

Ἀγρώστης, ου, ὁ, venator, item operarius, Hesych. ¶ Item genus phalangii, Nicand. in Theriac. [Apoll. Rhod. iv. 174. Ὅσσον δὲ ῥινὸς βοὸς ἤνιος ἢ ἐλάφοιο Γίγνεται, ἥντ' ἀγρῶσται ἀχαιινέην καλέουσι. Schol. Ἀγρῶσται, οἱ κυνηγοί. ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος πέπτωκεν. Ὅμηρος etc. sc. Odyss. Ε. 53. Eurip. Rhes. 266. Ἢ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί. et 287. Φόβον δ' ἀγρώσταις —— παρέσχε, etc.]

Ἀγρώστης, idem quod ἀγρώστης, apud eundem in Alexiph.

Ἀγρωστῖνος, ου, ὁ, venator. Item rusticus.

Ἀγρίζομαι, irritor. Factum est ἀπὸ τῶν ἀγρευομένων ζώων, inquit Erotian. qui ἀγριωθῶσιν, apud Hippocr. exp. ἄγρας χρήζωσιν.

Ἄγρευς, et Γρῖπος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπαγρία, ἡ, tempus non venandi, apud Xen.

Ἀνδράγρια, τὰ, spolia quæ quis homini (qui in prælio occubuit) prædatur. Hom. Il. ξ'. Ὅς τις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἤρατ'. ἐπεὶ, &c. Eustathius duplex etymon afferens exp. σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν, ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα ἢ ἀγειρόμενα.

Ἄπαγρος, infelix circa venationes, infelix venator. Hesych.

Ἀπαγρεύω, spolio. unde ἀπαγρευθεὶς, Hesych. exp. ἀφαιρεθείς.

Βαλανάγρα, ἡ, clavis dicitur: παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. Xen. Hell. 5.

Βοάγρια, τὰ, spolia, quæ ἐκ τῆς βοῆς ἀγρεύεται id est, ex pugna colliguntur, inquit Etym. Βοάγριον, ου, τὸ, clypeus è boum agrestium pellibus, ut docet Eust.

Γαλεάγρα, ἡ, accipitur pro decipula, vel potiùs pro cavea ferrea et quodam carceris genere, apud Athen. Pollux. lib. 10. numerat inter σκεύη.

Δυσαγρέω, ῶ, infelici captura utor, malè et infeliciter venor.

Δυσαγρία, mala seu infelix captura et venatio.

Εὐαγρέω, ῶ, in captura felix sum, prædæ copiam habeo, Athen. et Plutarch.

Εὐαγρία, ἡ, felicitas et bonus successus in captura, prospera captura. Item pro feritate et rusticitate, apud Lucian. [Εὔαγρος. Anthol. Θῆρα τὸν τριγέροντα, τὸν εὔαγρον ἀπὸ κυρτῶν Ζῶντα.]

Ζαγρεὺς, à poëtis dicitur Bacchus, quasi ὁ πάνυ ἀγρεύων. Intelligunt autem τὸν χθόνιον Διόνυσον, quem Plutonem esse existimant: Plato enim defunctorum animas venatur et captat.

Ζωγρέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, vivum capio, à cæde conservo, vitæ alicujus parco in bello. ζωὸν ἀγρέω, id est, ἀγρεύω. Il. ζ'. Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ. Thuc. lib. 2. ἄνδρας τε τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ ἐζώγρησαν. Sic apud Xen. [Herodot. ii. καὶ δὴ τότε συμβαλὼν ἑσσώθη· καὶ ζωγρηθεὶς, ἀπήχθη ἐς Σάϊν πόλιν, &c. Thucyd. vii. 11. καὶ κατατραυματίσαντες πολλὰς * sc. ναῦς * ἄνδρας τε, τοὺς μὲν ζωγρήσαντες, τούς τε ἀποκτείναντες ἀπεχώρησαν. Loco sequenti, respectus habetur ad vitæ conservationem, potius quam ad captivitatem. Hoc sensu Ζωγρεῖν significat Angl. *To give quarter*. Gall. *Donner quartier*: ut priore sensu, Angl. *to take prisoner, or prisoners*. Herodot. iii. καὶ εἷλε μὲν τὴν Ἐπίδαυρον, εἷλε δὲ αὐτὸν Προκλέα, καὶ ἐζώγρησε. His exemplis probe pensitatis, judicet Lector de Sensu Verborum S. Pauli, ii. Epist. ad Timoth. ii. 26. καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα.] ¶ Item vivifico, vegeto, vegetum reddo. Il. έ. περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. ubi Eust. exp. ἀνεζωπύρει, ἀγείρουσα τὴν ζωήν. Alibi dicit ζωγρεῖν esse, τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Vide et in comp. ab Ἀγείρω.

Ζωγρία, ἡ, ipse actus capiendi vivum aut vivos, unde ζωγρίᾳ λαβεῖν, apud Herodot. idem quod ζωγρεῖν, capere aliquem cum vitæ conservatione. Scribitur et ζωγρεία, apud Polyb.

Ζωγρεῖον, ου, τὸ, vivarium. Eustathius scribit peculiariter dici de piscibus. Dicitur tamen et de aliis animalibus.

Ζωάγριον, ου, τὸ, præmium pro vita servata. * In plurali tantum usurpatur.* Herodot. δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσου, muneribus donabuntur ob servatam Crœso vitam. ¶ Item præmium ob redditum vitalem vigorem spiritum vix trahenti. Hom. Od. θ'. ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις.

Θηράγρα, ἡ, ferarum captura, venatus. Item captura, id est, res capta.

Θηραγρέτης, ου, ὁ, venator. [Eurip. Bacch. 1018. Ἴθ', ὦ Βάκχε θηραγρέτα, Βακχᾶν γελῶντι προσώπῳ, &c.]

Κρεάγρα, ἡ, instrumentum ad eximendas ex aheno carnes, fuscina et harpago: παρὰ τὸ τὰ κρέα ἀγρεύειν. Aristoph. in equit. καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἕλκοιμ' ἂν ἐς κεραμεικόν.

Κρεαγρὶς, ίδος, ἡ, idem. In Epigr.

Μοιχάγρια, quæ persolvit qui in adulterio est deprehensus; vel quæ pro comprehensione mœchorum persolvuntur. Od. θ'. τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

Μύαγρος, ου, ὁ, qui mures venatur seu captat. Idem cum μυοθήρας, serpentum species. Nicand. Est et herbæ nomen. Dioscor. l. 4. Μυάγρα, verò, muscipula, decipulum, instrumentum quo mures capiuntur.

Ὀδοντάγρα, instrumentum chirurgicum ad evellendos dentes, forfex, forficula, Plut.

Ὀρνιθαγρευτὴς, οῦ, ὁ, auceps.

Ὀστάγρα, ἡ, forceps seu volsella qua ossa eximuntur, Gal.

Πανάγρον, ου, τὸ, retis genus, sic dictum quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, omne genus prædæ capiens, Iliad. έ. Vide et in compositis ab Ἀγείρω. Dicitur et Πανάγρα.

Ποδάγρα, pedicula, tendicula, apud Xen. Pæd. lib. 1. et apud Plut. in Erot. θήρεσσιν ἔπηξε ποδάγρας. παρὰ τὸ ἀγρεύειν τοὺς πόδας. vel quasi ἡ τῶν ποδῶν ἄγρα. ¶ Est etiam articularis morbus, quum pedum articulos noxius humor infestat. Athen. l. 12. κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας. Et Plut. ποδάγρας ἀπαλλάττει.

Ποδαγρὸς et ποδαγρικὸς, qui podagra tentatur, qui podagra laborat, podager, podagrosus. Diosc. Τὰ ποδαγρικὰ, sub. πάθη, podagrici dolores, seu morbus podagricus, podagra, apud Theophr. Idem Diosc. l. 5. c. 138. ποδαγρικὰς δυνάμεις vocat medicamenta, quæ podagram lenire possunt.

Ποδαγράω, sive ποδαγριάω, ῶ, podagra laboro, podagricus sum. Utrumque legitur apud Plat. in Alcib. minore. Et apud Dionem, δεινῶς ποδαγρῶν. Et Diosc. l. 2. c. 39. ποδαγριῶντας καὶ χιμετλιῶντας ὠφελεῖ.

Πολύαγρος, qui multam capit prædam, in Epigr.

* Πρωτάγριον. præda quæ prima venatu capitur, Callim. Dian. 104.*

Πυράγρα, forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus. Il. σ'. Od. γ'. Pro eodem in Epigr. dicitur πυραγρέτης καρκίνος.

Ῥιζάγρα, instrumentum quo chirurgi spicula extrahunt. Paul. Æg.

Σύαγρος, qui sues capit, qui apros venatur, apud Athen. l. 9. ex Soph. Dicitur etiam substantivè de apro, ut ibid. Athen. annotat.

Συάγρειος sive συάγριος, aprugnus, qui est ex apro; ut συάγρειον στέαρ, apud Dioscor.

Συαγρίδες, αἱ, piscium genus, apud Athen. l. 7.

Χειράγρα, articularis morbus qui manus velut captas et irretitas tenet, ut ποδάγρα pedes, q. ἡ ἄγρα χειρὸς, ἡ ἄγρα ποδὸς seu ποδῶν. Sunt tamen qui hoc derivari malint ἀπὸ τοῦ ἄλγους, ut sit quasi χειράλγα, ποδάλγα, &c. posito ρ pro λ.

ἈΓΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, rus, ager. Od. ά. ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. Herodian. l. 1. ἐπ' ἀγροῦ διαιτῶμαι, ruri ago. (τὸν ἐξ ἀγρῶν. qui ruri est. Soph. Œdip. Tyr. 1071.) Aristot. pol. 5. ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν. Aliquando ager quem quisque possidet. Od. ψ'. Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον. Exponitur etiam, fundus, prædium. ¶ Item rusticitas, ut ἀγροῦ πλέως, plenus rusticitate, Hesych. ☞ Etym. dicit παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ fieri ἀρὸς καὶ ἀγρός. Paulo pòst deducit παρὰ τὸ ἄρην, ὃ σημαίνει τὸν σίδηρον, ut sit ὁ τῷ σιδήρῳ τεμνόμενος.

Ἀγρόθι, Ἀγρόθεν, Ἀγρόνδε, adverbia, pro quibus in prosa sæpe dicitur, ἐν ἀγρῷ, ἐξ ἀγροῦ, εἰς ἀγρὸν, id est, in agro vel ruri, ex agro seu rure, in agrum seu rus.

Ἀγρίδιον, ου, τὸ, agellus, apud Arrianum.

Ἀγρότερος, ου, ὁ, agrestis, rusticus; ut, ἀγροτέρα ἐλαία, in Epigr. pro ἀγρία, agrestis olea. (Theoc. Idyll. 4. 58.) Homerus et αἶγας (capras) et ἡμιόνους (mulas) ἀγροτέρας vocat, ad differentiam cicurum. At ἐλάφους (cervas) idem Hom. dicit ἀγροτέρας, quòd natura agros et sylvas colant: † sic Hes. Asp. 407.† unde et cerva sylvicultrix apud Catullum. Sic Diana cognominatur ἀγροτέρα, Il. φ'. cui Xenophon vota facere vult venatores. Possit etiam exponi venatrix, ut sit idem quod ἀγρότις.

Ἀγρότης, ητος, ἡ, rusticitas. Ἀγρότης, ου, ὁ, rusticus vir. Od. π'. οἷσί τε τέκνα Ἀγρόται ἐξείλοντο, id est, homines rustici. Exp. etiam, venator, ab Hesych.

(Ἀγρόται, ἄρχοντες. ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ ἀγείρειν. V. Var. Lect. Sch. Æschyl. Pers. 1007.)

(Ἀγρώτης Theoc. κέ. 51.)

Ἀγρότις, ἡ, rustica mulier, id est, ruri educata. In Epigr. ἀγρότις κούρη pro Diana. Et ἀγρότις αἰγανέη, ibid. Exp. et venatrix.

Ἀγροιώτης, ου, ὁ, pro ἀγρότης, homo rusticus. † ποιμήν. Hes. Asp. 39.† Il. λ'. κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται.

Ἀγρεῖος, ου, ὁ, rusticus, idem quod ἀγρότης. Suid. ex Aristoph. *Apoll. Rhod.*

Ἄγροικος, et ἀγροῖκος, Atticè, ὁ, rusticus, qui in agro vivit. Aristoph. in Nub. ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεως. ¶ Item adjectivè, rusticus; ut, ἄγροικος βίος, apud eundem. Et apud Luc. ἄγροικος γυνή. ¶ Item imperitus, inscitus, illepidus, inurbanus: qua in signif. dicitur etiam rusticus metaphoricè. Plat. in symp. περὶ σοῦ τι ἐγὼ ἀγροῖκον δοξάζω. Et Plut. in Artox. ἔδοξεν οὖν ἄχαρις τοῖς παροῦσιν εἶναι καὶ ἄγροικος. Apud Arist. Rhet. 1. oppon. τῷ πεπαιδευμένῳ. In hac autem signif. metaphoricè sæpè usurpatur compar. quum innuitur non planè rusticus, sed duntaxat aliquantùm rusticus, subrusticus et subagrestis Lat.

Ἀγροίκως, rusticè, rustico more. Theocr. in Bucolisco, οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν. Item imperitè, illepidè, Philostr. in epist. Et ἀγροικοτέρως, subrusticè, Plat. Pol. 2.

Ἀγροικία, ἡ, rusticorum habitatio, locus in quo rustici habitant, ἡ τῶν ἀγροίκων οἴκησις, inquit Eust. ager, rus, villa, Plut. ¶ Item rusticitas, inurbanitas, Aristot. in Eth. et Rhet. l. 3.

Ἀγροικικὸς, οῦ, ὁ, rusticanus, ut ἀγροικικὴ παροικία, in can. 17. Chal. conc.

Ἀγροικίζομαι, f. ίσομαι, rusticè ago vel loquor, ineptio. Plat. in Theæt. ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι.

Ἀγροικεύομαι, sum ἄγροικος, sum rusticis et agrestibus moribus. Hesych.

Ἄγριος, ου, ὁ, et ἡ, agrestis, rusticus, ruralis. De rebus dici solet quas agri producunt: ut sunt herbæ, quibus Latini sativas seu hortenses opponunt. Sic ἀγρία μαλάχη, quæ et ἀγριομαλάχη. Sic ἄγριος ἐλαία sive ἀγρία, quæ et ἀγριελαία dicitur. Sic et animalia quædam ad differentiam aliorum ejusdem generis, quæ inter homines aluntur et οἰκοτραφῆ vocantur; ut ἄγριοι ὄνοι, qui et ὄναγροι. Item ὄϊες ἄγριοι apud Xenoph. Sic ἄγριοι σύες, qui et σύαγροι. Ut plurimum verò ἄγρια opponuntur τοῖς ἡμέροις, animalia præsertim, nonnunquam et quæ terra gignit. ut apud Xen. in Cyneg. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γῆρα διαλέλυται. ¶ Item ἄγριος Budæus exponit rusticus, qui urbanitatem non novit nec ferre potest, qui et ἄγροικος vocatur. Aristot. Eth. 4. ὁ δ' ἄγριος εἰς τὰς τοιαύτας ὁμιλίας ἀχρεῖος. ubi Henr. Steph. existimat posse exponi agrestis moribus, incultus, horridus. Quidam exp. etiam insulsus. ¶ Item ἄγριος (sicut Lat. agrestis) per metaphoram pro fero sumitur. Propriè autem ἄγριος dicitur feritatem habens, qualis est animalium quæ fera dicuntur. Nam ἄγρια interdum absolute dicuntur ipsæ feræ, subaudiendo ζῶα, ut Latinè feræ absolutè dicitur, subaudito substantivo, bestiæ aut belluæ, aut animantes. Hom. Iliad. έ. Βάλλειν ἄγρια πάντα τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. Alioqui dicitur et ἄγρια θηρία. † Xen. Pæd. l. 1. 4. 7.† ¶ De homine dictum exp. ferus, immanis, immitis, atrox, barbarus, ferox. Apud Hom. Odyss. ά. itidemque apud Plat. in Minoë copulantur ἄγριος et χαλεπός. Apud Xenophon, ἄγριοι et πρᾶοι opponuntur, Pæd. 1. Ἄγριος αἰχμητὴς, Il. ζ'. q. d. ferox bellator, sive atrox, i. atrociter bellans. ¶ De rebus dictum exp. atrox, ferus. Il. ρ'. ἄγριος πόλεμος. Ἄγριος θυμὸς, Il. ί. Et ἄγριον μῖσος, apud Lucian. Ἄγριον ἕλκος, Theophr. (Ἀγρίας λύπας. Soph. Œdip. Tyr. 1093. ἄταις ἀγρίαις, ib. 1230. ἄγριον ἦθος. Eurip. Med. 104. V. Æschyl. Pers. 616.) Ἄγρια ponitur etiam pro, ἀγριότης, feritas. Il. ώ.— λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν. Item adverbialiter pro ἀγρίως. Hesiod. in Asp. Ἄγρια δερκομένου. Fœmininum est ἀγρία, agrestis, sylvestris, fera. Item ἀγρία arboris nomen, apud Theophr. hist. pl. l. 1. * Ἄγριος pro παιδεράστης interdum ponitur Aristoph. Nub. 349. Plato Phæd. 29. ubi vid. Wyttenbach. Etymol. M. p. 13. 47. Eustath. ad Od. φ'. p. 1915. 16.*

Ἀγρίως, ferè, immaniter.

Ἀγριὰς, άδος, ἡ, pro ἀγρία, agrestis. Nicand. Apollon. Arg.

Ἀγριόεις, εντος, ὁ, pro ἄγριος, agrestis. Item pro ἀγριωπός, i. ferum sive feros reddens, feritatem inducens. apud Nicand.

Ἀγριότης, ητος, ἡ, feritas, immanitas, cui oppon. πραότης apud Plat. in symp. [Xenoph. Mem. ii. 2. καὶ ὁ Σωκράτης, πότερα δὲ οἴει, ἔφη, θηρίου ἀγριότητα δυσφορωτέραν εἶναι, ἢ μητρός.]

Ἀγριοσύνη, ἡ, idem in Epigr.

Ἀγριέλαιος, oliva sylvestris, oleaster. Suid.

Ἀγριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ferus, vel feritatem præ se ferens.

Ἀγριόω, F. ώσω, agreste reddo. Item effero, i. efferatum reddo: vel simpl. exaspero. In passiva voce et signif. frequentius usurpatum reperitur ἀγριοῦμαι. † Xen. Pæd. 1. 4. 24. ἐπί τινι.† (γλῶσσα ἠγρίωται. Aristoph. R. 926.)

Ἀγριωτὸς, οῦ, ὁ, efferatus.

(Ἀγριωτής. Theoc. κέ. 23.)

Ἀγριαίνω, F. ανῶ, idem quod ἀγριῶ: sed minus usitatum. ¶ Item tyrannum facio, inquit Bud. apud Plut. in Galba. Item neutraliter positum, ferocio, ferociter ago, efferor. Plut. de aud. ἀγριαίνουσαν πρὸς τοὺς παρόντας. Dion. Hal. Archæol. 1. ἡ δὲ λύκαινα οὐ μάλα ἀγριαίνουσα τῶν ἀνθρώπων τῇ προσόδῳ.

Ἀγριαίνομαι, οῦμαι, idem quod ἀγριαίνω neutraliter positum. Plut. Plat.

Ἀγριάζω, ferus sum; vel potiùs ferus fio. Hesych.

Ἀγριμαῖος, ου, ὁ, ferus, ferinus. Opponuntur enim ἀγριμαῖα τοῖς τιθασσοῖς, ut ostendit Eustat.

Ἄγρωστις, ἡ, herbæ species, de qua Diosc. lib. 4. c. 30. et Theoph. l. 1. hist. pl. et Aristot. l. 5. de nat. pl. et Hieronym. in c. 10. Osee παρὰ τὸν ἀγρὸν dicta, quod ibi proveniat: hinc comp. καλαμάγρωστις, arundinaceum gramen, de quo Diosc. l. 4.

Ἄγρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Αἴγαγρος, ου, ὁ vel ἡ, caprea, capra vel caper sylvestris. Dicitur et αἰγάγριος, pro αἲξ ἄγριος.

Ἀπαγριόω, ῶ, agreste seu sylvestre reddo. Item effero vel exaspero, irrito. Theophr.

〔Ἀπαγριοῦμαι, Palæph. p. 9.〕 [Soph. Philoct. 230. καὶ μή μ' ὄκνῳ Δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον, &c.]

Ἀπαγρίωσις, ipsa actio qua aliquid sylvestrescit: mutatio in sylvestrem naturam. Item efferatio, exasperatio. Theophr.

Ἀπαγροικίζομαι, ad mores rusticos redigor. Gregor.

Διαγριαίνω, effero vel exaspero, exacerbo.

Διαγριαίνομαι, efferor vel exasperor, exacerbor.

Ἐξαγριόω, idem quod ἀπαγριόω. 〔Eurip. Phœniss. 838.〕 [Herodot. lib. vi. οἱ μὲν γὰρ ἐξηγρίωσαν τοὺς λοιποὺς Πεισιστρατιδέων Ἵππαρχον ἀποκτείναντες, &c.]

Ἐξαγρίωσις, idem quod ἀπαγρίωσις.

Ἐξαγριαίνω, idem quod διαγριαίνω, sed magis usitatum. [Plat. Lys. καὶ μὴν δὴ λόγοις τε καὶ ᾠδαῖς μὴ κηλεῖν, ἀλλ' ἐξαγριαίνειν, πολλὴ ἀμουσία.]

Ἐπάγριος, pro ἄγριος, agrestis, ferus.

Ἐπαγριόω, idem quod ἀπαγριόω, sed minùs usitatum.

Ἵππαγροι, equi sylvestres, seu feri.

Ὄναγρος, ου, ὁ, vel ἡ, asinus ferus.

Ὀνάγριον χρῶμα, color qualis est onagrorum, i. color cilicinus.

Πανάγριος, omnino ferus, præferox, apud Phocyl.—ἀτὰρ σκυλάκων παναγρίους.

Ἀγρείφνα, sive ἀγρείφνη Ionice, rastrum. Suid. Pro eodem scribitur ἀγρίφη.

ἈΓΥΙΑ`, ἡ, vicus, via, ea significatione qua dicuntur viæ urbis pro vicis. Il. ἑ. Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς. Xen. Pæd. 2. ἐπεὶ δὲ κατενόησε τὴν ἀγυιὰν τὴν πρὸς τὸ βασίλειον φερούσαν στενωτέραν οὖσαν ἢ ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι. ☞ Hesych. ἀγυιὰν ait appellari ab ἄγειν et γυῖα, quòd per eam ducamus γυῖα (membra,) id est, incedamus. Etymolog. et Eustath. simpliciter ab ἄγω deducunt: ut αἴθυια ab αἴθω, et similia. A' Suida autem ἀγυιαὶ exp. αἱ ἐπιμήκεις ὁδοὶ, i. longæ viæ: quod non habeant γυῖα (i. membra) neque κάμψεις, flexus, anfractus. Vel ab ἀΐσσω derivatur: ut Stephanus ex Heracleone refert. ¶ Ἀγυιὰ item vicinia, inquit Hesych. addens exponi etiam στενωπός. Idem exponit etiam ἄμφοδον: quæ duo tamen ab hoc diversa sunt.

Ἀγυιεὺς, έως, ὁ, ara, stans pro foribus, formam columnæ habens, inquit Hesych. Vel (ut alii) columna ante fores stans, in summa parte acuta. Vel (ut Eust.) columna Apollini sacra, stans pro foribus. Apollo quoque sic nominatur, quasi viis præpositus urbanis; vel quia in viis colitur, q. d. viarius. Pherecrates, ὦ δέσποτ' ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. Sic et apud Aristoph. in Vespis, cujus vide schol. vide et Suid. et Macrob. In accusat. plur. facit ἀγυιέας et ἀγυιᾶς per Synæresin, vel per Synalœphen. ut apud Aristoph. et Dem. κνισσᾶν ἀγυιᾶς. 〔Eurip. Phœniss. 603. Æsch. Ag. 1090.〕

Ἀγυιάτης, Apollo dictus, eadem significatione qua ἀγυιεύς.

Ἀγυιᾶτις, ιδος, ἡ, ut ἀγυιάτιδες θεράπαιναι, aræ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ: qui ante portas colebatur, ut ἀλεξίκακος, inquit Eust. [Pind. Pyth. ΙΑ. 1. Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις, &c. Schol. ἀγυιᾶτις οὖν ἀντὶ τοῦ σύνοικε &c. Eurip. Ion. 186. οὐδ' Ἀγυιάτιδες θεραπεῖ'. Lat. Vers. *neque Agyiæi* Apollinis in Vestibulis *Aræ.*]

Ἀγυιόω, eo. Non conjugatur ultra præt. imperf. ut nec ὀπυίω, et similia.

Εὐρυάγυιος, (*comp.*) ου, ὁ καὶ ἡ, latas vias habens, ut Il. β'. πόλιν εὐρυάγυιον Τρώων.

ἌΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, cœtus, multitudo collecta atque congregata. idem quod ἀγορὰ, et ab eadem origine, παρὰ τὸ ἀγείρειν, unde ἀγορὰ, ἀγορὶς, et Æolicè mutato ο in υ ἄγυρις, ut tradunt grammatici. Od. γ'. Ἷξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας. Et Il. ώ. Ἐν νηῶν ἀγύρει.

Ἀγυρέω, congrego, in unum cogo et colligo. Hesych.

Ἀγυρίζω, idem. Hesych.

Ἀγυρισμὸς, οῦ, ὁ, congregatio, collectio. Hesych.

Ἀγυρμὸς, οῦ, ὁ, idem cum ἄγυρις, ejusdémque originis. Hesych. ¶ Item circuitio, quæ fit ad colligendam stipem, à verbo ἀγείρειν significante inter alia περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τοιούτῳ, ut apud Eust. tradit Ælius Dionys. Hal. Utitur Athen. lib. 8.

Ἀγύρτης, ου, ὁ, is qui congregat et cogit in unum, ὁ ἀγείρων. 〔Soph. Œdip. Tyr. 396.〕 Et peculiariter qui populum congregat. Hesych. et Suid. ¶ Ἀγύρται nominantur etiam circulatores et præstigiatores circumforanei, qui congregata multitudine pharmaca aliqua ostentant, eáque prædicantes divendunt, miserè simplici populo imponentes. Eust. Sic dicti non tàm quòd ἀγείρουσι καὶ συνάγουσι τὸν ὄχλον, quàm quòd ἀγείρουσι καὶ περιΐασι. Sic nominantur etiam qui oppida circumeunt et divinandi peritiam jactant, apud Suidam. ¶ Ἀγύρτης, exponitur etiam ab Hesych. et Suid. προσαίτης, ἐπαίτης, πτωχὸς, mendicus, qui circumit et stipem petit. Apion in Epigr. Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης. ¶ Est etiam nomen jactus tesserarii, teste Suida. Hesych. et Eust. ¶ Adjectivè quoque expon. συρφετώδης, confusaneus: item φιλοκερδὴς, item ἰδιώτης. Hesych. et Suid.

Ἀγυρτικὸς, et ἀγυρτώδης, pertinens ad ἀγύρτην, vel qualis est ἀγύρτου: ut ἀγυρτικὸν πλῆθος, turba et multitudo τῶν ἀγυρτῶν. Plutarch. Et ἀγυρτικὸς μάντις, apud eundem. Et ἀγυρτικαὶ λογοποιΐαι, quales sunt circulatorum.

Ἀγυρτώδης, exp. et συρφετώδης, à Suida.

Ἀγυρτεία, circulatio, præstigiæ, impostura.

Ἀγυρτὸς, οῦ, ὁ, congregatus, collectus.

〔Ἀγύρτρια. Philostr. l. 3. c. 43.〕 [Æschyl. Agam. 1282. καλουμένη δὲ φοιτὰς ὡς ἀγύρτρια, Πτωχὸς, τάλαινα, λιμοθνὴς ἠνεσχόμην. Stanl. *uti circulatrix.*]

Ἀγυρτάζω, idem quod ἀγυρέω et ἀγυρίζω et ἀγείρω, congrego, cogo et colligo in unum. Od. τ'. ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ, Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι, pecunias cogere seu colligere.

Composita.

Μητραγύρτης, ου, ὁ, ὁ μητρὸς ἀγύρτης, qui matri deorum colligit. Μητραγύρται (inquit Bud.) qui stipem cogebant matri deorum, tympana gestantes. Quo nomine οἱ φιλοκερδεῖς καὶ ἀπατεῶνες significantur, natióque hominum præstigiatrix, et circulatrix et flagitatrix stipis. Plat. in lib. 2. de Rep. ἀγύρτας vocat. Aristot. Rhet. 3. ἔφη ἀμύντον αὐτὸν εἶναι. οὐ γὰρ ἂν μητραγύρτην αὐτὸν καλεῖν, ἀλλὰ δᾳδοῦχον. Solebant autem hi μητραγύρται μυεῖν τὰς γυναῖκας τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ut Suid. tradit. * Iidem dicebantur μηναγύρται, quod singulis mensibus stipem cogerent, vel quod Lunam devocare profiterentur. Vid. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 10.*

Μητραγυρτέω, ῶ, matri deûm cogo stipem. Athen. l. 12.

Ὁμήγυρις, εως, ἡ, cœtus, multitudo hominum congregatorum. Il. ύ. Ἄψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων. 〔Æschyl. Agamem. 4. Choëph. 8.〕

Ὁμηγυρίσασθαι, congregare, in eundem locum cogere. Od. π'. πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς Εἰς ἀγορήν.

Πανήγυρις, εως, ἡ, publicus cœtus seu conventus, publica celebritas; ut quum die festo, ludis solennibus aut celebri mercatu, tota aliqua gens unum in locum convenit; velut in Græcia, ludis Olympicis, Isthmiacis, Pythicis, Nemeæis: festo item sacrorum Eleusinorum, Panathenæorum et similium. Apud Demosthen. pro cor. in psephismate Byzantiorum. ἐς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύριας, Ἴσθμια καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. Apud Gregor. δεινὸν παρελθεῖν πανήγυριν, καὶ τηνικαῦτα τὴν πραγματείαν ἐπιζητεῖν, miserum est præteriisse celebrem mercatum, et postea negotiationem requirere. Pompas etiam, spectacula aut convivia, quæ publicè à regibus principibúsve exhibentur, πανηγύρεις nominant. Athen. lib. 5. de Antiocho, ἀρχὴν δ' ἐποιήσατο τῆς πανηγύρεως τὴν πομπείαν οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν. Herodian. lib. 3. θυσίας τε καὶ ἑορτὰς, θέας τε καὶ πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέσχε. Dicitur autem διαλύειν πανήγυριν, apud Xenoph. † Pæd. p. 150. † Et contra, πανηγύρεις συνάγειν, apud Isocrat. Sic πανηγύρεις συγκροτεῖν, apud Herodian. Et πανήγυριν συντελεῖν, apud Athen. Philo in vita M. ἀνὰ πᾶν ἔτος ἑορτὴ καὶ πανήγυρις ἄγεται κατὰ τὴν Φάρον. Herodian. lib. 8. πάντων περὶ τὴν πανήγυριν καὶ τὰς θέας ἠσχολημένων. Hesychio est etiam laus encomiúmve alicujus in publico conventu decantatum: pro, πανηγυρικὸς λόγος. Tales sunt Protagoridæ ἐπὶ δάφνῃ πανηγύρεις apud Athen. lib. 4. * Vid. Æsch. Theb. 206.*

Πανηγυρικὸς, οῦ, ὁ, panegyricus, panegyri proprius, panegyri conveniens: ideoque celebris, festus, item theatralis, pompaticus, splendidus; ut πανηγυρικὴ θέα, apud Plut. Et apud eundem πανηγυρικὰ πράγματα. Sunt etiam λόγοι πανηγυρικοὶ, laudem personæ reive alicujus in cœtu celebri decantantes. Plut. et Isocr. Dicitur etiam πανηγυρικὸς ὄχλος, pro turba promiscua, qualis est in panegyricis celebritatibus, Isocr. Metaph. verò et καταχρηστικῶς Plutarch. in sym. 4. τὸ οὕτως παμμιγὲς σῶμα καὶ πανηγυρικόν: quod ex multis diversisque mixtum et conflatum sit, ut πανήγυρις ex omnigena hominum colluvie.

Πανηγυρικῶς, panegyricè, pomposè, splendidè. Greg. Pol. Plut.

Πανηγυρίζω, idem quod πανήγυριν ἄγω, sive συντελῶ, festum panegyrin agito; festum ludosve panegyricos celebro, ferior. Herodian. lib. 1. ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε. Item panegyricas orationes habeo. Poll. Transitive quoque usurpavit Greg. pro, panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico: Ubi ait, πανηγυρισθήτω τὸ δῶρον.

Πανηγυρισμὸς, festi panegyrici celebratio. Panegyrica pompa vel ostentatio. Plut.

Πανηγυριστὴς, οῦ, ὁ, qui panegyricum festum ludosve celebrat. Luc.

Decomp. Ἐμπανηγυρίζω, publicos, festosque conventus celebro.

Συμπανηγυρίζω, unà festum ludosve panegyricos celebro. Exp. et concelebro.

Παρθεναγύρται, dicuntur qui confratriæ divæ virginis stipem poscunt.

Συνάγυρτον ὕδωρ, aqua collecta. Plato in legibus.

ἌΓΧΙ, (adverb.) propè, juxta. Cum Genitivo, ut ἐγγὺς et πλησίον. Iliad. θ'.—τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένωνται. sic ώ.—ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ. Interdum cum dat. ut Iliad. ψ'.—τάχα δὲ σφίσιν ἄγχι γένοιτο. Item sine casu, Il. π'. Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος. Dicitur etiam de tempore: ut Od. τ'.—καὶ ἐλεύσεται ἤδη Ἄγχι μάλα, i. et venturus est valdè propè, i. brevi. * Comparativus est ἆσσον.* 〔Æschyl. Pers. 467. Ch. 637.〕

Ἄγχιστα, proximè. Jungitur itidem genitivo, vel dativo. Οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες, idem quod οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες, et οἱ ἐγγύτατα γένους, qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquam et sine casu ponitur: ut ἄγχιστα ἐοικὼς, apud Hom. proximè similis, i. maximè similis: nam et Erotianus apud Hippocr. ἄγχιστα exp. μάλιστα. 〔Æsch. Suppl. 1043.〕

Ἄγχιστος, ου, ὁ, propinquissimus, proximus. Apud Euripid. 〔Soph. Œdip. Tyr. 939. συγγενικὸς expl. Sch. Æsch. Agam. 264.〕

Ἄγχιστος πατρὸς τῷ γένει, genere proximus patri. [Soph. Œd. Tyr. 939. πρός σ' ὦ Λύκει' Ἄπολλον (ἄγχιστος γὰρ εἶ) Ἱκέτις ἀφιγμαι.]

Ἀγχιστεὺς, έως, ὁ, cognatus, propinquus. Luc. in Timone, εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ, ἀγχιστεὺς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. ¶ Ponitur etiam pro συγγενὴς, ut vult Hesych.

Ἀγχιστεύω, genere propinquus sum, Hesych. ¶ Item propinquitatis jure ad successionem venio. Isæus, γνώσεσθε τοῦθ' ὅτι ἐμοὶ κατ' ἀγχιστεύειν, τοῖς δ' ἐξ ἐκείνων γεγονόσιν οὐκ ἦν. Jure propinquitatis hæreditatem cernere, aut petere. ¶ Item cum accus. Josuæ 20. jure cognationis rem venditam redimo: et Ruth, capite ultimo, propinquitatis jure duco uxorem vel retineo. ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀγχιστεύειν σε, ἀγχιστεύσω σε ἐγώ.

Ἀγχιστεία, ας, ἡ, propinquitas, vel propinquitatis jus: propinquitas generis, cognatio. Item jus successionis legitimæ. Isæus, ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, lex (inquit) refert hæreditatem amitinis vel patruelibus, vel agnatis. Item exp. jus succedendi ab intestato. Ab Hesychio exponitur etiam συγγένεια. ¶ Ἀγχιστεία ἡ περὶ τὸ θεῖον, Plutarch. de flamine dixit, qui accedit Deo proximè.

Ἀγχιστεῖον, ου, τὸ, idem. Soph. in Antig. κατ' ἀγχιστεῖα, pro κατ' ἀγχιστείαν, ut notat Schol.

[Ἀγχιστήρ. Soph. Trach. 260. ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους Ξὺν παισὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι. Schol. τὸν αἴτιον καὶ πλησίον αὐτὸν ποιήσαντα τοῦ πάθους.]

Ἀγχιστικὸς, οῦ, ὁ, (adject.) ad ἀγχιστείαν pertinens, ad cognationem pertinens, ἀγχιστικὰ δίκαια apud Ammonium, jura eorum qui sunt ἀγχιστεῖς, quæ debentur alicui nomine ἀγχιστείας.

Ἀγχιστίνδην, adverb. secundum gradum propinquitatis, pro gradu propinquitatis. Moschopulus, Ἀγχιστίνδην γαμεῖ, ὅταν εἰς γάμον ἄγηται τὴν ἔγγιστα τοῦ γένους, i. ἀγχιστίνδην matrimonium contrahit, quum ducit eam quæ genere proxima est. ¶ Ἀγχιστίνδην jurans, id est, propè aras jurans, apud Solonem, Hesych.

Ἀγχιστῖνος, ου, ὁ, vel Ἀγχιστῆνος: q. d. propè stans. Eust. Il. ἑ. de ovib. Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, i. Aliæ prope alias stantes, et minimo spatio invicem distantes, aliæ aliis contiguæ, addensatæ, coacervatæ et quasi conglobatæ, metu videlicet leonis ovilia insultantis: aut ad differentiam caprarum, quarum αἱ πόλια πλατέα dicit Homer. quòd aliæ ab aliis longiùs distantes pascantur. Eustath. admonet, vocis hujus antepenultimam per η scribi, ut ab ἄγχι et ἱστᾶναι factam, mutando ε in η: quum cætera derivata ab ἄγχι servent ejus ι.

Ἀγχοῦ, idem quod ἄγχι. Herodot. l. 1. Πακτύης δὲ πυθόμενος ἀγχοῦ εἶναι στρατὸν ᾤχετο φέρων ἐς κώμην. Comparat. ἀγχοτέρω, propinquius. Unde nomen ἀγχότερος, propinquior. Superl. ἀγχοτάτω, proximè. Et οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες, genere proximi. 〔Soph. Tr. 979.〕

Ἀγχόθι, idem quod ἀγχοῦ sive ἄγχι. Od. ν'.—ἀγχόθι δ' αὐτῆς.

Ἀγχόθεν, cominus, è propinquo.

Ἔναγχος, (*comp.*) paulò antè, modò, nuper. Aristoph. in Nub. † v. 639.† ἔναγχος γάρ ποτε ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην. Dionys. Halicar. l. 6. ἔναγχος δὲ δὴ τοῦ χρόνου, exponitur, nunc autem.

ἌΓΚΩ, F. ξω, P. χα, strangulo, suffoco, constringo fauces. 〔Aristoph. R. 471. Theoc. Id. 5. 106.〕 Luc. in dial. Πρω. τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε τὴν Ἑλένην προσπεσών; quid strangulas Helenam, &c. ¶ Accipitur et pro, quovis modo constringo sive coërceo, pro περισφίγγω sive θλίβω. Gregor. adversus Eunomianos, καθάπερ ἵπποι θερμοὶ καὶ δυσκάθεκτοι τὸν ἐπιβάτην λογισμὸν ἀποῤῥίψαντες, καὶ τὴν καλῶς ἄγχουσαν εὐλάβειαν ἀποπτύσαντες. Sic Luc. in Lapit. οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητὰς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς. Ab Hesych. ἄγξαι exp. etiam frænare.

Ἄγχομαι, strangulor, suffocor, &c. Item mœrore afficior. Liban. 〔Theoc. ζ. 125.〕

Ἀγχόνη, ἡ, suffocatio, strangulatio. Diosc. lib. 6. cap. 24. ¶ Item laqueus, restis. Luc. in Tim. ἀγχόνη γὰρ αὐτὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς, ad restim res rediret. Et pro suspendio, i. ipsa actione quæ est in suspendendo. Philo de mundo, θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένειν. Sic

Eurip. ἐγὼ μὲν οὖν, Δέσποιναν εἴργουσ' ἀγχόνης, κάμνω φίλαι. Item pro re quæ angit et cruciat aliquem. Æschin. περὶ παραπρ. τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ, id est, hoc illum angebat vel cruciabat. (Soph. Œdip. Tyr. 1388. Eurip. Phœniss. 296. Æschyl. Eumenid. 749.)

['Αγχόνιος. Eurip. Hel. 692. ἀγχόνιον δὲ βρόχον Δι' ἐμὲ κατεθήσατο δύσγαμον αἰσχύναν.]

'Αγχονημαῖος, ου, ὁ, ad laqueum pertinens, ut ἀγχονημαῖος θάνατος, mors laqueo illata. * Bardesanes ap. Euseb. Pr. Ev. p. 277. ἀγχονημαίῳ μόρῳ ἀποθνήσκουσι.*

'Αγχονάω, ῶ, F. ήσω, strangulo, suffoco. Suid. Item suspendo.

'Αγκτὴρ, ῆρος, ὁ, id quo constringimus aliquid. Hinc pro vinculo ponitur. Apud Gal. Meth. 3. exp. fibula. ἀγκτῆρας ἐπιτιθέναι, fibulas imponere. ¶ Item ἀγκτῆρες, loca in collo, quibus fit suffocatio, Poll. Etym. Hesych.

'Αγκτηριάζω, F. σω, anctere constringo, constringo fibula, quæ ancter dicitur.

'Αγκτηριασμὸς, constrictio per ancterem.

'Αγκταλιάζω, F. σω, suffoco, strangulo, ἄγχω, Hesych.

'Αγχος, suffocatio, strangulatio. Hesych.

'Αγχουσα, ἡ, anchusa herba, de qua Dioscor. l. 3. c. 23. Quidam ἀγχοῦσαν vocant ad differentiam participii ἄγχουσα. Dicta παρὰ τὸ ἄγχειν videtur, quod habeat vim suffocatoriam et strangulatoriam.

'Αγχουσίζω, anchusa inficio, anchusa fuco et coloro. Ψευδάγχουσα, herba quæ veram anchusam mentitur speciei similitudine. Vide Plin.

'Ογχνη sive ὄχνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

'Ανδραγχος, ου, virorum strangulator, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων, carnifex, tortor. 'Ανδράγχνος, idem, ut vult Eust.

'Αντιάγχη, q. d. præfocatio obluctans et obsistens. Sic appellantur inveterati faucium tumores, qui discuti non possunt, ex Ulp.

'Απάγχω, suffoco, strangulo, laqueo interimo, suspendo strangulans. Od. τ'.——ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. [Thucyd. Hist. iii. §. 81. S. Matth. xxvii. 5. ἀνεχώρησε, καὶ ἀπελθὼν ἀπήγξατο. Vide meas selectas notas in hunc p. 187. Xenoph. Tyrann. cap. 7. §. 13. 'Αλλ' εἴπερ τῷ ἄλλῳ,——λυσιτελεῖ ἀπάγξασθαι, ἴσθι——ὅτι τυράννῳ ἔγωγε εὑρίσκω μάλιστα τοῦτο λυσιτελοῦν ποιῆσαι.]

'Απάγχομαι, suffocor, strangulor: frequenter pro strangulare sé ipsum, † Sic Arist. Nub. 778.† mortem sibi laqueo consciscere. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 67.† Thuc. καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο. Et Theocr. idyll. 3. ἀπάγξασθαί με ποησεῖς. (Æsch. Suppl. 474.)

'Απαγχονίζω, idem quod ἀπάγχω. 'Απαγχονίζομαι, strangulor, suspendor cum strangulatione. Laërt. in Diog. ἰδών ποτε γυναῖκας ἀπ' ἐλαίας ἀπηγχονισμένας.

'Απαγχονάω, ῶ, idem quod ἀπαγχονίζω. Chrysost. ἀπηγχονῆσθαι πρὸς τὰ σῖτα.

'Αργυράγχη, fictitia vox, q. d. argentangina. Usurpatur de iis qui muneribus corrupti tacent. Vide Gell. lib. 11. cap. 9. et Plut. in vita Demosth. Et Poll. lib. 7. et Erasm. in Chiliad.

Δεραγχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, collum constringens et suffocans.

Διάγχω, offoco, suffoco, strangulo.

Κατάγχω, offoco, suffoco, Basil. λιμῷ καταγχόμενος, πηγνύμενος ὑπὸ κρύους.

Κυνάγχη, anginæ species, quando interni musculi gutturis inflammantur. Sic dicitur et alia anginæ species, quam scribit Aëtius propriè à veteribus appellatam fuisse, quòd lingua à sua radice mota, factaque difficili respiratione, cogantur ægri aperto semper ore respirare, et canum in morem linguam exerere. Quidam apud Hippocratem significare putant morbum acutum in gutture consistentem, cum angustiæ sensu et spirandi difficultate.

Παρακυνάγχη, anginæ species, quum externi gutturis musculi laborant inflammatione.

Λιμαγχέω, ῶ, fame neco, inedia neco, q. d. fame strangulo. Pro eodem dicitur λιμαγχονῶ. Unde λιμαγχονούμενω, apud Basil.

Μιτράγχουσα, Hesych. est squama aurea quæ in fronte gestatur.

'Ορoβάγχη, dicitur cauliculus quidam, quoniam ervo adnascens ipsum πνίγει, περιπλεκόμενος καὶ περιλαμβάνων, ut docet Dioscor. et Theophrast. Vide et Plin.

Παρδαλιαγχὲς, aconiti genus pantheras suffocans et strangulans. Plin. lib. 18. cap. 27. et lib. 27. cap. 2. et Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 6. Diosc. lib. 4. cap. 77.

Περιάγχω, præfoco, obtorqueo, q. d. circumstrangulo, circumjectis manibus strangulo.

Συνάγχη, anginæ species, quum interni faucium musculi inflammati sunt. Vide Paulum Ægin.

Συναγχικὸς, qui laborat ea anginæ specie. Gal. ad Glauc.

Παρασυνάγχη, alia anginæ species, quum exteriores faucium musculi patiuntur inflammationem. Vide eundem P. Æg.

'Υάγχη, angina porcina, anginæ species, qua sues corripi solent. Plin. lib. 8. cap. 51.

Στόμαχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

'ΑΓΩ, F. ξω, P. ἦχα, et Atticè ἄγηχα, et pleonasmo literæ ο, ἀγήοχα. Sic aor. 2. ἦγον, et Atticè ἤγαγον, quod maximè est in usu. * Antiqua forma fuit ἀγάγω. Etym. M. p. 54. 43.* Varias habet significationes. De animatis propriè dici tradunt Grammatici, et tunc exp. duco, adduco. Dicitur autem ἄγω σοὶ τοῦτον, vel ἄγω τοῦτον πρός σε, adduco tibi hunc. Et ἄγω σε, simpliciter, et ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν ὁδόν. Ipsa etiam ὁδὸς (i. via.) dicitur ἄγειν εἴς τινα τόπον, i. ducere aliquò: quo sensu et ferre usurpatur Latin. ut apud Plat. in Apol. τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιὰν, i. qui maximas copias duxit ad Trojam. Cicer. interpr. Dicitur aliquando ἄγειν subaudito accusativo, ut ἄγειν ἐπὶ φάλαγγος, apud Xenoph. ¶ Dicitur etiam de inanimatis, et tum expon. affero: ut ἄγειν δῶρά τινι, afferre alicui dona, apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 138.† Sic apud Isocrat. ad Nicocl. ὑμῖν τοῖς βασιλεῦσιν ἐσθῆτας ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ χρυσὸν εἰργασμένον. Et pro invehere, ut Dem. pro cor. πόλεμον εἰς τὴν 'Αττικὴν ἄγεις, bellum in Atticam invehis. Quum autem inanimata (veluti naves aut currus) dicuntur nos ἄγειν, tunc expon. vehere: ut Xen. ἁρμάμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας. ¶ Metaphoricè usurpatur etiam pro adducere, ut ἄγειν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Xen. adducere ad felicitatem. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 41. a. et εἰς δάκρυα, larymas ciere Pæd. l. 2. p. 47.† Sic ἄγειν εἰς ὑποψίαν, adducere in suspicionem. Item pro abducere. † στρατιάν: exercitum abducere. Xen. Pæd. l. 3. p. 68.† Il. ί. Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας. Et pro educere, extrahere, elicere, ciere: ut apud Dioscor. ἄγειν οὖρα, ἔμμηνα, γάλα, ciere urinam, menses, lac. Sic κοιλίαν ἄγειν, ciere alvum, apud eundem. Item pro inducere, impellere, agere: ut Il. β'. κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Interdum cum accusat. et infinit. Apoll. Arg. 1. Εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος, ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι. Significat interdum et quandam violentiam, et expon. rapere, trahere: ut apud Æschin. contra Ctesiph. ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ ἀναγκάζειν ἀποκρίνεσθαι, ad tribunal et judicium rapere. † Sic ἄγειν diripere. Xen. Pæd. 1. 4. 19.† ῎Αγειν καὶ φέρειν, est diripere, populari et expilare. Isocrat. in Archid. ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους. Sic Herodot. 1. ἀλλὰ φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σὰ, tua diripiunt. † ἄγειν καὶ φέρειν Xen. Pæd. l. 3. p. 72.† Metaphoricè etiam usurpatur ἄγειν καὶ φέρειν, sumpta à bello translatione, pro, quasi hostili more vexare. Dicunt etiam ἄγειν καὶ καίειν: ut Xenoph. 'Ελλην. 3. ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. ¶ Item prout varia significantibus accusativis jungitur, variè redditur. Interdum exp. ago: ut Gal. ἑβδόμην ἄγων ἐκείνην τὴν νύκτα, septimam agens noctem. Sic ἄγειν ἡμέραν, agere diem: et ἄγειν ἑορτὴν, agere festum: † Xen. Pæd. l. 6. p. 157.† ἄγειν ἀπραξίαν, ferias agere. At ἄδειαν ἄγειν, in securitate agere. Aliquando utendum est verbo, sum: ut ἡσυχίαν ἄγειν, Dem. quietum esse, σχολὴν ἄγειν, otiosum esse, ἄγειν ἀπαστίαν, jejunum esse, apud Aristoph. † Nub. v. 621.† ἄγειν πένθος, in luctu esse. quæ phrases uno verbo etiam exprimi possunt hoc modo, quiescere, otiari, jejunare, lugere. ¶ Jungitur et variis præpositionibus. Cum διὰ positum, sæpe exprimitur per verbum habeo: ut διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, apud Syn. habere honorem alicui, vel in honore aliquem habere: ἄγειν δι' εὐχῆς, apud eundem, in votis habere. Quæ tamen locutiones exprimi possunt etiam hoc modo: honore prosequi vel honorare, optare. Sic διὰ φροντίδος ἄγειν, curæ habere, vel curare. διὰ φυλακῆς ἔχειν, custodiam agere vel custodire. † Cum εἰς: εἰς σῖτον ἄγει· ad cibum ducit, invitat. Xen. Pæd. 6. p. 161.† Cum ἐν: ut ἄγειν ἐν τιμῇ, Paus. pro, ἄγειν διὰ τιμῆς, in honore habere. Sic ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, Syn. in sororum numero habere, sororis loco habere. ¶ Interdum ponitur pro ducere, id est, æstimare: ut ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, duco te æqualem mihi, te æquè ac me æstimo. Arrian. Sic παρ' οὐδὲν ἄγω, pro nihilo duco. Sic Chrysosth. τοῦτο καὶ πρὸ χρημάτων ἄγωμεν, hoc pluris æstimemus quàm pecunias. ¶ Item pro, appendo, ἕλκω: ut apud Plut. in vita Demosth. de Harpali calice, πόσον ἄγει; Dem. contra Timocratem, τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. ¶ Item duco, i. rego, moderor. Plutarch. τὸν 'Ρωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Sic Oppian. ῎Αγειν τὴν νῆα, gubernare navem, Hal. 2. ¶ Apud Gal. ad Glau. lib. 1. ἄγειν τοὺς πυρετοὺς, exp. tractare. ¶ Item pro formare, instituere. Lucian. In Anach. ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. 'Αμπελουργίαν ἄγειν, dixit Theophr. pro, plantas adhuc tenellas formare, inquit Bud. ¶ Item pro delectare, oblectare, ductare. Plut. Videtur aliquando peculiariter sumi pro allicere seu pellicere. Herod. lib. 3. πάντας ἤγαγε, δοὺς ἀμνηστίαν. ¶ Item absolutè, i. sine casu positum, ire, agere se: † Sic Aristoph. Nub. 1302.† unde et ἀγυιὰν, i. vicum seu viam urbis, dici volunt. Sic utitur Homer. ut notat Hesych. Sic et Matth. c. 26. et Joan. c. 11. (εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις. Aristoph. R. 1032. Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν Euryti semen esse. Soph. Tr. 426. ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία. Rheda Laium vehebat una. Œdip. Tyr. 773. Οἱ δὲ δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον. Graviter hoc probrum ferentes, succensebant illi, qui sparserat. ib. 804. adduco. ib. 1089. ἄγουσ' ἐρημίαν, solitudinem agens. Eurip. Med. 50. κακὸν δ' ὅπως θάλασσα κῦμ' ἄγει. Æschyl. S. c. Th. 755. ῎Αγει γὰρ αἷμα μητρῷον δίκας. Eum. 230. ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν. Eurip. Med. 311. 751. 737. σχολὴν ἄγω. ib. 1240. Luc. Nigrin. p. 24.) ¶ Item ῎Αγω, F. ξω. P. ἦχα, Aor. 1. ἦξα et Atticè ἔαξα, significat frango, rumpo: ut ὕλην ἄγειν, apud Homer. i. κλᾷν, ut exponi posse ait Eust.

Hujus postremæ significationis derivata et composita separatim apponentur, post omnium derivatorum et compositorum ad præcedentes signif. pertinentium enumerationem.

Derivata ab ῎Αγω, i. duco.

῎Αγε, adverb. hortantis, factum ex imperativo verbi ἄγω: idem quod Latin. age, agedum, agesis, eia, quando compellatur unus: quum autem plures, dicitur ἄγετε, agite. Sed nonnunquam ἄγε sermoni ad plures accommodatur. Sic apud Latin. agedum plurali etiam jungitur. Odyss. θ'. 'Αλλ' ἄγε Φαίηκων βητάρμονες. Sæpè additur particula δὴ, ut Xenoph. ῎Αγε δὴ ἀκούσατε ἄλλα. Sic Aristoph. in Pluto: ἄγε δὴ, ἄγε μοι, pro ἄγε, εἰπέ μοι. In Plural. Od. φ'. ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες. Et Xen. Pæd. 5. ἄγετε τοίνυν καταλείπομεν.

῎Αγομαι, F. ἄξομαι, P. ἦγμαι, ducor, i. feror, afferor, advehor. dicitur non solùm de rebus animatis, sed etiam de inanimatis. Xenoph. Pædias l. 3. καὶ τὰ χρήματα ὅσα σὺν αὐτοῖς ἀγόμενα ἔτυχον. ¶ Usurpatur et pro adducor, abducor, deducor, ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, apud Pausan. rapi vel trahi ad mortem: ubi sub. ὁδόν. ¶ Interdum usurpatur et pro habere, ut et φέρεσθαι. Sic Gregor. in epit. Basilii, τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον ἀγέσθω, i. sic res nostræ sese habeant, sic nobiscum agatur. ¶ Item ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι, diripi, spoliari, vexari hostili more. Aristophan. et Isocrat. † ἄγεσθαι, sine φέρεσθαι, rapi, diripi Xen. Pæd. p. 149.† ¶ ῎Αγεσθαι φόνου apud Plutarch. homicidii accersi, sive arcessi. ¶ Item regor, gubernor. ¶ Item formor, instituor, educor. Xenoph. οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες, à pueritia bene instituti. Et Aristotel. in Ethic. ἔθεσι καλῶς ἄγεσθαι. Usurpatur et de canib. à Xenophon. in ἀπομν. 4. ¶ Item oblector, ducor delectatione alicujus rei. Plutarch. in Ant. ὁρῶν δὲ τὸν δῆμον ὑπερφυῶς ἀγόμενον καὶ κηλούμενον. ¶ Item ἄγομαι deponens pro ἄγω, duco: ut, πόσον δὲ ἄγοιτο στράτευμα ὁ Κῦρος, apud Xenoph. ¶ Item pro, mecum duco, inquit Bud. ut conviva vocatus umbram ducit. Xenoph. Pæd. 2. κατανοήσας γὰρ τὸν ταξίαρχον σύνδειπνον ἀγόμενον ἄνδρα ὑπέρδασυν. Item affero, Od. ζ'.—ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Εἰς ποταμὸν πλυνέουσα. ¶ ῎Αγεσθαι ἐν τιμῇ, apud Herodotum, idem quod ἄγειν ἐν τιμῇ, honore prosequi. ¶ Item veho, trajicio; Xenophon. γέμει γὰρ τὸ πλοῖον φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. ¶ Item in nexum abduco. vide Budæum in ἀγώγιμος. ¶ Item pro accipere, admittere. Xenoph. Pæd. 1. ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς ὁ Κυαξάρης αὐτοὺς ἄγεται ξυμμάχους, i. quibus conditionibus in societatem ascivit. ¶ Item pro fovere et protegere, ut gallina pullos suos. ex Aristot. anim. 9. ἀναπαύονται δὲ ὑφ' ἑαυτοὺς ἀγόμεναι τοὺς νεοττοὺς καὶ αἱ πέρδικες, ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. ¶ Item pro accipere mulierem in matrimonium, ducere uxorem: ut γέροντι νέαν ἀγομένῳ, Plutarch. in Solone. i. seni puellam uxorem ducenti. Sic apud Aristophan. νύμφην ἄγεσθαι: et ἄγεσθαι γυναῖκα, uxorem ducere, matrimonium contrahere. unde ἠγμένος γυναῖκα, pro marito. Arrian. Aliquando tamen non additur accusativus γυναῖκα. Interdum usurpatur ἄγεσθαι de eo qui dat uxorem, (ut ait Bud.) i. de patre filio suo uxorem stipulante, hoc est, μνηστευομένου. Pausan. 'Αγαθοκλεῖ τῷ υἱῷ Λυσάνδραν γυναῖκα ἠγάγετο. Sic Herodian. ἄγεται αὐτῷ γυναῖκα. Et Plutarch. in Catone, τῷ δὲ υἱῷ τὴν Σκιπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο πρὸς γάμον, stipulatus est, despondit, h. e. despondendam curavit. † Differentiam inter ἄγεσθαι γυναῖκα et ἄγειν v. apud Kusterum de verbo med. p. 36. *uxorem ducere*, in qua significatione additur et εἰς δῶμα, *domum*, Hesiod. Th. 410.† (habeor, existimor. Soph. Œdip. Tyr. 795. V. Eurip. Med. 1333.)

'Ηγμένως, Suidæ πεπαιδευμένως, eruditè.

(῎Αγος. 'Ηγεμών. Il. γ'. 265. Æschyl. Suppl. 256. 911.)

'Αγωγὴ, ἡ, ductus, adductio, et abductio, item portatio sive importatio, vectio, vectura, advectio: ut ἀγωγὴ σίτου, ἢ οἴνου, apud Suid. Significat etiam onus quod vehitur, inquit idem Suid. ¶ 'Αγωγὴ τοῦ νόμου. Aristot. Rhet. 1. ductus et sensus legis. ¶ Item eductio: ut ἀγωγὴ ἐμμήνων, eductio menstruorum, ipse actus ciendi menstrua. Dioscor. ¶ Item mutatio, apud Aristotel. quum dicit γένεσίς ἐστιν ἀγωγὴ εἰς οὐσίαν. Ita Alexand. Aphrod. in Topic. 6. ¶ Item institutio, educatio: ut ἀγωγὴ παίδων, Plutarch. Et Lucian. in Nigrino, ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἱστορῆσαι. ¶ Item ratio victus, diæta: ut ἐμψυκτικὴ ἀγωγὴ, apud Gal. Et ἀναληπτικὴ ἀγωγὴ, apud eundem. Et ἀγωγὴ θεραπευτικὴ, apud Diosc. ¶ Item pro διαγωγὴ et δίαιτα, Aristot. ¶ Item cultus in herbis et arboribus, sive cultura. Theophr. hist. pl. 1. ¶ Item contextus ductúsque et structura orationis oratoriæ. Dionys. Halicarn. ¶ Item via. Et profectio novæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit Hesych. (Æschyl. Agamem. 1272.)

'Αγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, duci aut vehi facilis, ductilis. Xen. Pæd. 6. πεῖραν ἐλάμβανε τοῦ ἀγωγίμου, experiebatur quàm

facilè aut qua ratione ea vehi possent. Et metaph. qui facilè duci vel adduci potest. Plutarch. in Alcib. πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος, proclivis sive pronus ad voluptates. ¶ Item quem advehere licet, aut qui advehi solet, vel qui importari potest ex uno loco in alium: ut Plut. in Lycurgo, ἀγώγιμον οὐκ ἦν τὸ σιδηροῦν νόμισμα πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. ¶ Item ἀγώγιμον, onus quod vehitur. Apud Basil. ἀγώγιμα, merces quæ navi vehuntur, merces, apud Dem. ¶ Item ἀγώγιμοι, dicuntur quasi ductiles, οἱ καταδεδικασμένοι, i. judicati: aliique in quos jus est prehensionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob causam. ἵνα μὴ ἀγώγιμος γένωμαι. Dem. πρὸς Νικοστρ. i. ne addicar cui debeo. Vide plura in Comm.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, dux viæ, ὁδηγὸς, inquit schol. Thucyd. lib. 2. A' Suida exponitur προπομπός. ¶ Item valens ad adducendum atque attrahendum aut illiciendum: ut apud Max. Tyr. οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, nihil ad virtutem magis alliciens. ¶ Item educendi vim habens sive eliciendi aut ciendi: ut ἀγωγὸς ἐμμήνων, apud Diosc. Et Plut. in Lycurgo, δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγὸς, vis pelliciendi homines, facultas homines oratione adducendi quò volumus. Vocatur etiam homo ἀγωγὸς, qui habet hanc δύναμιν ἀγωγόν. Ab Hesych. exp. etiam ἐπίβουλος.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ, subst. aquæ ductus: ut ἀγωγὸς δημόσιος, aquæ ductus publicus.

Ἀγωγεὺς, έως, ὁ, dux viæ, sicut ἀγωγός. ¶ Item qui litem intendit, actor. Suid. ¶ Item lorum quo trahitur equus, habena vel lorum equi, Xen. Pro eodem dicitur ῥυταγωγεύς.

Ἄκτωρ, ορος, ὁ, ductor. Hesych. est lorum aut funis quo ducimus aliquid. *Æsch. Pers. 555.* (Eumenid. 402.)

Ἀγώγιον, ου, τὸ, onus quod curru vehitur, apud Xen.

Ἀγέομαι, οῦμαι, unde ἀγεόμενος pro ἀγόμενος, ductus vel qui ducitur, apud Herodot.

Ἄγημα, τὸ, agmen elephantorum, equitum et peditum quod regem anteibat, Hesych. et Suid. Apud Eust. exp. cohors ex selectis equitibus et gravis armaturæ militibus. Plut. in Eumene, τοὺς ἐῤῥωμενεστάτους ἱππεῖς τριακοσίους εἰς ἄγημα συντάξας. Et Xen. in Laced. Poll. λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μοίρας ὁ βασιλεύς. Exp. et cohors ex selectis equitibus et gravis armaturæ militibus.

Ἀγητὴρ, ῆρος, ὁ, vector. Item pars colli quæ est inter πρηστῆρας et φάρυγγα, à vehendo, ut quidam putant. Vide Poll.

Ἀγήτωρ, dux. Eurip. Med. 424. Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων. * Dorice pro ἡγήτωρ.*

Ἀγινέω, ῶ, (poët. pro ἄγω, à quo fit ἀγνῶ, ut οἰχνῶ, ex οἴχω: deinde per pleonasmum literæ ι, ἀγινῶ) affero, apporto, adveho. Odys. ξ'.—— ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ. [Herodot. vii. §. 25. et §. 33. ὃς * sc. Artayctes * καὶ ἐς τοῦ Πρωτεσίλεω τὸ ἱρὸν τὸ ἐς Ἐλαιοῦντα ἀγινεόμενος γυναῖκας, ἀθέμιστα ἔρδεσκε.]

Comp. Ἀπαγινέω, ῶ, idem quod ἀγινέω: ut ἀπαγινεῖν φορτία, apud Herodot. Et ἀπαγινέειν ἀργύριον vel φόρον pendere tributum, apud eundem.

Ἐπαγινέειν, adducere, admovere. Herodot. ἐπαγινέειν σφίσιν αἶγας, admovere ipsis capras.

Καταγινέω, ῶ, deorsum fero vel veho, deveho, è loco superiore fero. Od. κ'. —— ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.

Ἄξω. pro ἄγω, formatum è futuro: ut οἴσω pro φέρω. Od. ξ'. Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον. Et Il. θ'. Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας.

(Ἄξομαι, Æschyl. Agamem. 1640.)

Comp. Ἀνάξω pro ἀνάγω: unde ἀναξιδώρα, Ceres dicitur, quæ munera ex terra subvehit et submittit.

Ἀγγέλλω, Ἀγείρω, Ἀγυιὰ, Ἀγὼν, Ἄκατος, Ἄξιος, Αἰγὴ, Ἡγέομαι, Ἰξὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνάγω, sustollo, tollo, subveho, erigo, sursum veho. q. ἄνω ἄγω. Retinet tamen in quibusdam signif. vim præpositionis ἀνά. Isocr. in Helene, εἰς θεοὺς ἀνήγαγε, inter deos retulit. Plut. in Numa ἀνῆγεν εἰς τιμὰς, ad honores evehebat. Ἀνάγω τὴν ναῦν, navem subduco vel subveho, pro, è portu in altum educo, è portu solvo. ¶ Item reduco, refero. Aristot. Pol. 5. πάντα γὰρ ἀναγάγοι τις ἂν τὰ τυραννικὰ πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις. Item refero (eo sensu quo dicimur referre ad Senatum) ut εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν. ¶ Ἀνάγειν ἐπὶ πόδα, referre pedem, Xen. Item redhibeo, apud Platon. ¶ Item offero, προσάγω, Act. 7, ¶ Item pro ἀπάγω, abduco. apud Xen, ¶ Item rejicio, emitto, ut ἀνάγειν αἷμα, Gal. et Dioscor. ¶ Item educo, extraho, ejicio: itidem apud Diosc, ut ἀνάγει σκόλοπας. ἀνάγει τὰ ὀστᾶ. et ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος. ¶ Item evado, apud Aristot. lib. de part. an. 4. ¶ Item retrocedo, ἀναχωρῶ. Xen. Pæd. 3. παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους, pro quo alibi dicit, ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν. ¶ Item instituo, educo, doceo, Xen. ¶ Item indico sceleris autorem et in eum tendo, Harpocr. ¶ Item pro ἄγω, apud Hom. sæpe; quod est Ionicæ linguæ, ut ait Eust. Sic Il. θ'. Οἱ δέ τι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι. (Ἀνάγω, i. e. ἀνυμνῶ. Soph. Tr. 215. Eurip. Phœniss. 1307. Æsch. Ag. 635. Aristoph. R. 78.)

Ἀνάγομαι, sustollor, tollor, etc. Greg. et Matth. cap. 4. Item reducor, referor. Aristot. Item educor, extrahor, elicior. apud Alex. Aphr. ἀνάγεται τὸ πτύαλον. Item instituor, educor. Xenoph. καλῶς ἀναχθείσας κύνας. Item absolutè positum, solvo, è portu solvo. Nam qui solvit è portu, in altum educitur sive subducitur aut subvehitur. Il. ά. ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. Et Xen. Hel. 1. ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου. Interdum cum ἀπό: ut ἀνήχθην ἀπὸ Βρενδεσίου, apud Plat. de leg. solvi à Brundusio. Dicitur etiam ἀνάγεσθαι ναυσὶ, apud Xen. Et apud eundem ipsæ naves dicuntur ἀνάγεσθαι. Apud Plat. de leg. ἀνάγομαι ὡς ἐρωτήσων, pro, paro me ad interrogandum, accingor ad interrog. Item pro, ἄγομαι, ut ἀνάγεσθαι σύνοικον, Herod. ducere uxorem. † Ἀνάγομαι med. se referre, convertere εἴς τινα, ad aliquem. Xen. Pæd. 6. p. 195.† (Æschyl. Agamem. 1032.)

Ἀναγωγὴ, ἡ, subductio, subvectio, elatio, apud Greg. Naz. Peculiariter sic appellatur à theologis intellectus nostri veluti subvectio ad investigandum reconditiorem alicujus loci sensum. Item sic dicitur ἔκπλους exitus è portu, vel q. d. solutio è portu: quia tum naves è portu in altum subvehuntur. Dicitur et ἀναγωγὴ τῶν νεῶν, à Dem. Item reductio, relatio. Aristot. τῶν μετὰ τὰ φυσ. lib. 4. Item rejectio, emissio: ut ἀναγωγὴ αἵματος, Gal. et Dioscor. Item redhibitio. Plat. Item institutio, disciplina: ut ἡ τῶν παίδων ἀναγωγή. Plut. Sic et ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν, apud Theoph.

Ἀναγωγὸς ζωὴ, dicta est à Dionysio theologo vita quasi sublimipeta, inquit Bud. ¶ Δύναμις ἀναγωγὸς, exp. subductrix facultas sive potentia. Sic apud Athen. lib. 1. καὶ πτυάλου ἐστὶν ἀναγωγὸς, vim habet extrahendæ seu eliciendæ salivæ. At ἀνάγωγος, vide in comp. ex ἀγωγὴ sine præpositione.

Ἀναγωγικὸς, οῦ, ὁ, q. d. subvectivus, subvectitius, Areth. in Apoc. c. 16. Ἀναγωγικὰ (inquit Bud.) dicuntur mystica, et quæ à sensibus nos ἀνάγουσι (i. subvehunt vel subducunt) ad intellectualia. Unde νοῦς ἀναγωγικὸς apud theologos, quam sensus literalis, ut vocant, in spiritualem vertitur. et ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos atque abstractissimos exquirit. Ἀναγωγικῶς, mysticè, apud Greg. Naz.

Ἀναγωγεὺς, έως, ὁ, quod alligatur alicui rei, quasi ad eam sustollendam. Eust.

Decomp. Ἀντανάγω et ἀντανάγομαι, ex adverso in hostem prodeo, obviam hosti prodeo. Propriè sonat, solvo ad prodeundum in hostem. Thuc. l. 8. ἐκ τῆς Ἀβύδου ἀντανῆγον καὶ αὐτοί.

Δυσανάγωγος, qui ægrè rejicitur vel excreatur. Diosc.

Ἐπανάγω, reduco: ut ἐπανάγειν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας. apud Platon. ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, in lucem reducere. Item revoco, ut Platon. epist. 7. ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, me revocavi à malis quæ tum erant. Apud Æschin. in Ctesiph. ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην, me refero ad pacem, id est, orationem refero. Item reduco, id est, retrorsus ago: ut Xenoph. προβάλλεται τὰ ἀριστερὰ, ἐπανάγει δὲ τὰ δεξιά. Item rejicio ad majorem potestatem, ut et ἀνάγω. Aristotel. Pol. 4. ἀλλ' ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, rejiciantur plebiscita ad magistratus. Item positum ἀμεταβάτως pro redire, † ἐπανάγειν, referre pedem, ab hoste recedere: verbum militare Xen. Pæd. l. 4. p. 87.† Hesych. ¶ Ἐπανάγομαι, idem quod ἀντανάγω. nam expon. è portu erumpo in hostem, ut cum eo conflicturus. Polyb. et Herodot. (Philostr. l. 1. c. 2.)

Ἀντεπανάγω, vicissim seu è contrario reduco et reveho. Thuc. lib. 4. ἀντεπαναγόμενοι πρὸς Ἀθηναίων ναοῦς ἑκκαίδεκα.

Εὐανάγωγος, qui facilè rejicitur sive excreatur. Diosc.

Ὑπεξανάγομαι, clàm è littore solvo et enavigo: navem ascendens lateo, et me mari subduco. Thuc.

Ἀπάγω, abduco. sæpe oppositum habet προσάγω: ut Aristotel. Probl. sect. 31. ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπάγει. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 38. opponitur τῷ ἐξάγω Xen. Pæd. l. 5. p, 119. a.† Interdum pro, avoco, ut et Lat. abduco, Thuc. lib. 2. καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην. ¶ Interdum significat peculiariter, abduco in carcerem, vel ad pœnam abduco, ad supplicium rapio aut judicem. Demosth. ¶ Item reduco, Aristoph. in Nub. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξελάσας οἴκαδε. Et Aristot. Œcon. 2. ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε. ¶ Ἀπάγειν φόρον, pro afferre tributum, citatur ex Aristoph. Et ἀπάγειν δασμόν. Xen. † Pæd. 2. 58. l, et l. 3. p. 64.† pendere tributum. (Ejicio. Soph. Œdip. Tyr. 1362. 1540.)

Ἀπάγομαι, abducor. Item ad supplicium rapior. Item reducor. Item activa signif. pro abduco mecum. Xen. Item pro, averto, depello, ut apud Lysiam, ἀρὰν ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι. (Æschyl. Eum. 267. vitior. Philostr. l. 1. c, 7.)

Ἄπαγε, apage, apagesis. Adverbium est rejicientis, sive abominantis: vel potius imperativus verbi ἀπάγω adverbialiter positus, sive usum adverbii habens. Interdum cum accusat. ut apud Gregor. ἄπαγε τὴν δούλην ὄντως ὑπόνοιαν, id est, absit ut de eo tanquam Deo quicquam servile intelligas significatum à scriptura. Et cum gen. frequenter. ut Philo de vita M. l. 3. ἄπαγε βεβήλων, καὶ ἀνοσίων ἐνθυμημάτων. Sic Synes. ep. 3. ἄπαγε τοῦ νόμου. Et cum εἰς. ut ἄπαγε εἰς μακαρίαν, proverb. apud Arist. Vide Erasm.

Ἀπαγωγὴ, abductio. Item peculiariter, abductio in carcerem, conjectio in carcerem. apud Polyb. et Esaiam 4. cap. Item scriptum quod magistratui exhibebatur de conjiciendo quopiam in carcerem. Vide Suid. Hesych. et Poll. Item reductio: ut εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή. Bud.

Ἀπαγωγὴ vocatur etiam syllogismus apud Aristotelem, in quo de minoris propositionis certitudine dubitatur; quæ tamen æquè magis credibilis est ipsa conclusione. vide cap. 18. l. 2. pr. anal. ubi aliam τῆς ἀπαγωγῆς speciem constituit. [Herodot. i. §. 6. οὗτος ὁ Κροῖσος,—— τοὺς μὲν κατεστρέψατο Ἑλλήνων ἐς φόρου ἀπαγωγὴν, τοὺς δὲ φίλους προσεποιήσατο. §. 27. ii. §. 182.]

Ἀπαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, abductor, expulsor, expellendi vim habens, cui opponitur ἐπαγωγός. Gorg. in Encom. Hel. αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἡδοναὶ, ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται, id est, adductrices voluptatis, abductrices mœroris.

Ἄπακτος, abductus. Ἀπακτόω, ῶ, pro ἀπάγω, abduco. Soph. in Ajace, Καὶ δῶμ' ἀπάκτου.

Decomposit. Συναπάγω, simul abduco, simul abripio. Unde συναπάγομαι, simul abducor, simul abripior. ad Galat. cap. 2. Et 2 Pet. 3.

Διάγω, traduco, trajicio, transmitto, ut διάγειν τὴν στρατιάν. Item διάγω σε πρὸς τοῦτον, transmitto te, vel adduco, apud Syn. Dicunt etiam διάγειν τὸν βίον, † Arist. Nub. 464.† trajicere vitam. Sic διάγειν τὸ γῆρας, τὸν αἰῶνα, τὸν χρόνον, τὴν ἡμέραν, apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 119. c.† Ponitur absolutè et pro degere, vitam traducere, vivere: ut διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ. Aristoph. † Sic Xen. Pæd. 1. 2. 2. et 3.† Et apud Dem. διάγειν ἡδέως. Et generaliter pro versari, † Xen. Pæd. 1. 2. 6.† ut Lat. dicunt agere in aliquo loco. Herod. lib 1. τὸ τελευταῖον διάγοντος ἐν προαστείῳ τοῦ Κομμόδου. Item rego, vel facio ut vivas. Isocrat. χρὴ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν, i. ita regere et ducere ut in concordia vivant. ¶ Item abduco, dirimo, remoror, detineo. Philostrat. διάγω ἀπὸ τοῦ λόγου, à sermone te avoco. Item diduco, divarico. Ezech. cap. 17. † διάγειν ἑαυτοὺς ἐπὶ σκηνάς. Xen. Pæd. l. 4. p. 103. e. Διάγειν sine casu: sc. χρόνον Xen. Pæd. 1. 4. 14. ἡ ψυχή μου οὐ τὸ ἀσφαλέστατον σκοποῦσα διῆγεν. Xen. Pæd. l. 5. p. 139. a.† (Eurip. Med. 1039. Aristoph. R. 104. Æschyl. Pers. 679. Eum. 998. Philostr. l. 4. c. 11.)

Διαγωγὴ, traductio, trajectio, transportatio. Item traductio; eo sensu quo dicimur vitam traducere. Aristot. Pol. 8. πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγήν. ¶ Est etiam institutum vitæ. Aristot. in Polit. Et Plat. itidem in Polit. ¶ Item oblectamentum quo tædium vitatur, ut sunt ludicræ actiones et παιδιαὶ, inquit Bud. ex Arist. et Strab. Item statio. Herodian. lib. 4. νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ.

Διαγωγικὸν τέλος, vectigal. Strab. l. 4.

Διάκτωρ, ὁ, internuntius. A' Suida et Hesych. exp. etiam διάκονος. Ex hujus genitivo factus nominativus, Διάκτορος, exp. ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, q. d. qui transmittit nuntia. Mercurii epith. Il. β'. Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ. Apud Non. βίου διάκτορος ὥρη, hora vitæ nuntia, vel administra. Διακτόρως, ab Hesych. exp. pacificè. Διακτορία, functio preferendi mandata, ut faciunt internuntii, vel id ministerium, apud Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 12.

Decomp. Ἐνδιάγω, agito seu dego in, versor in. [Anthol. ἠδ' ὀλολυγὼν Τρύζει, τρηχαλέαις ἐνδιάγουσα βάτοις.]

Εὐδιάγωγος, citatur pro, qui est jucundi convictus. ex Diosc.

Προδιαγωγὴ, aff. pro, aquæ ductus longior. Plut.

Συνδιάγω, simul dego: ut συνδιάγω ὑμῖν, vobiscum dego seu versor. Diosc. et Aristot.

Εἰσάγω, induco, introduco, intromitto. Isocr. ad Nicocl. τούς σοι δῶρα εἰσάγοντας. Sic Xenoph, τοῖς κάμνουσιν ἰατροὺς εἰσάγειν. ¶ Item introduco, ut quum in scriptis nostris personas introducimus loquentes. ¶ Item in judicium sisto. Demosth. εἰσάγειν εἰς τὴν ἡλιαίαν. † εἰσάγειν δίκην κατά τινος, inducere, intendere litem alicui, contra aliquem, Aristoph. Nub. 780. εἰσαγαγὼν αὐτὸν in judicium trahens. 843. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσαγαγών.† Dicebatur autem εἰσάγειν interdum actor, interdum judex, qui et εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur à Demosthene. ¶ Item in unum adduco: ut Il. μ'. — ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες. Item pro εἰσιέναι, vel ὑπάγειν accipitur. Il. γ'. Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. (Soph. Tr. 28. πίστις ἥ μ' εἰσήγαγε Τειχῆ πατρῷα. Eurip. Phœniss, 323. 1365. Æschyl. Ch. 75.)

Εἰσάγομαι, activa etiam significatione usurpatum reperitur: ut Aristot. ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, i. introducunt. Expon. et accersunt. Item passivè, pro, introducor, etc.

Εἰσαγωγὴ, introductio. † Xen. Pæd. p. 194. c.† intromissio, importatio. Syn. Item constitutio judicii in aliquem. Item scriptio qua prima artis alicujus elementa tradimus, et ad eam lectores velut introducimus, i. ad ejus cognitionem.

Εἰσαγωγεὺς, qui actionem rei dare potest, et lege agere jubere. Demosthen.

Εἰσαγώγιμος, (cui opponitur ἐξαγώγιμος) ut εἰσαγώγιμος τροφὴ, apud Aristot. in Rhet. qui aliunde importatur et advehitur. ¶ Εἰσαγώγιμος δίκη, lis contra cujus exordium præscriptio objici jure non potest. Dem. et Isocr.

Εἰσαγωγικὸς, q. d. introductorius. Sic dicitur liber aliquis seu tractatus, quo aliqui adhuc rudes ad aliquam disciplinam velut introducuntur. Item τὸ εἰσαγωγικὸν, quod datur pro importatione.

[Εἰσακτέον. Aristoph. Vesp. 835. Τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ Εἰσακτέον μοι. Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 1. §. 10.]

Decomp. Ἀντεισάγω, vicissim introduco, vel in alterius locum introduco. ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, Gregor. [Demosth. Orat. in Philipp. iii. νῦν δ' ἅπανθ' ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται ταῦτα· ἀντεισῆκται δὲ ἀντὶ τούτων, ὑφ' ὧν ἀπόλωλε καὶ νενόσηκεν ἡ Ἑλλάς.]

Ἀντεισαγωγὴ, introductio, quæ fit vicissim vel in alterius locum. Est et figura quædam apud Aq. Rom.

Ἐπεισάγω, superinduco, superintroduco, aliunde inveho, ascisco. † adferre, adduco. ἵππους Xen. Pæd. p. 108. c.† Athen. Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. Sic et Chrysost. et Basil. Ἐπεισαγωγὴ, q. d. superinductio. Dicitur quum aliquid præterea introducimus vel aliunde invehimus sive asciscimus. in epist. ad Heb. et apud Thucyd.

Ἐπεισαγώγιμος, invectitius, importatus aliunde, q. d. superinductitius. Sic Plat. lib. 2. de rep. τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat merces peregrinas, quæ aliunde importantur. Ἐπείσακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐπεισαγώγιμος. Demosth. ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα. Exp. etiam, adventitius, ascititius. ¶ Ἐπείσαγμα, τὸ, id quod superintroductum est, incrementum, accessio. Soph. in Philoct. δεινόν γε τοὐπείσαγμα τοῦ νοσήματος ubi tamen quidam legunt τοὐπίσαγμα. Ἀντεπεισάγω, vicissim seu è contrario introduco.

Παρεισάγω, penitus introduco, insinuo. Plutarch. in Galba. τὸν Ὄθωνα παρεισῆγεν ὁ Οὐίνιος, insinuavit in aulam et protulit. Παρείσακτος, irreptitius, qui se clàm insinuavit, ad Gal. c. 2. Item advena, adventitius. Suid. Apud Greg. παρείσακτον peregrinum et insolitum.

Προεισάγω, prior induco seu antè introduco. Aristot. Pol. 7. c. 17. οὐδενὶ πώποτε παρῆκεν ἑαυτοῦ προεισάγειν. [Demosth. adv. Bœot. Herodot. lib. 1. προεσάξαντο σίτια ἐτέων κάρτα πολλῶν. Vide Æmil. Port. Dict. Ionic. in Voce Προεσάξαντο.]

Συνεισάγω simul introduco, mecum intromitto. Chrysost. πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγεν αὐτῇ. Exp. et confero, apud Synes. ep. 44. δοκεῖ μοι συνεισενέγκαι τινὰ γνώμην. Exp. et confero, eo sensu quo dicitur, conferre in commune. † τὰ ἐπιτήδεια Xen. Pæd. l. 3. p. 74. d. necessaria una adferre.† ¶ Συνείσακτος, simul introductus: qui vel quæ unà cum alio introducitur. Citatur ex Canone 3. Concilii Niceni pro aliunde importato et externo. ¶ Peculiari autem significatione dicebatur socius sociáve cœlibatus, sive virgo contubernalem haberet virum, sive monachus fœminam. Vide Bud.

Ἐνάγω, induco, i. impello, incito. Synes. ταῦτα ἐνῆγεν αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδικάσαί μου. Construitur et cum præpos. εἰς. ¶ Interdum ἐνάγω τοῦτο, suadeo hoc, apud Thuc. ¶ Item accuso, defero. Basil.

Ἐνάγομαι, inducor, impellor, incitor. Greg. Item accusor, deferor. Basil.

Ἐναγωγὴ, accusatio, delatio, apud Suid.

Ἀντεναγωγὴ, vulgò, exp. compensatio: videtur tamen potius esse mutua accusatio.

Ἐξάγω, educo, ut ἐξάγειν στρατὸν, apud Thuc. lib. 4. Sic Lat. educere copias seu exercitum in aciem. † ἰατρούς: educere, secum sumere in militiam. Xen. Pæd. 1. 6. 12. γέλωτα ἔκ τινος, elicere risum ab aliquo. Xen. Pæd. l. 2. p. 48. b. εἰς προνομὰς, ad frumentandum. Xen. Pæd. p. 152. a.† Et ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, educere ad venationem. Xen. Item pro educere milites extra vallum, B. Interdum est exporto: ut ἐξάγειν σῖτον, apud Dem. Item proveho: ut apud Herod. lib. 3. ἐπὶ πλεῖστον αὐτὸν ἐξαγαγόντος τοῦ ῥεύματος. ¶ Ἐξάγειν ἑαυτὸν, (q. d. educere se ipsum, è vita scilicet) vim sibi afferre, mortem sibi consciscere. Synes. ad Anastas. Apud Dioscor. l. 4. c. 76. ἐξάγει τοῦ ζῆν, vitam adimit. Item (ut ἐνάγω) induco, impello, incito. Thuc. lib. 6. οἳ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic lib. 3. ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους. ¶ Item pro, expello, depello apud Isæum. ¶ Item ἀμεταβάτως positum pro, exeo, egredior. Apud Hom. et Xenoph. † Pæd. 1. 4. 14.† (ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε. Subducens se abiit. Aristoph. R. 515.)

(Ἐξαγίζομαι, ἐξορίζομαι. Æsch. Ag. 650.)

Ἐξαγωγὴ, eductio, exportatio: ut ἐξαγωγὴ σίτου, Isocr. Item mors conscita. Alex. Aphr. ἐξαγωγὴ εὔλογος, mortem sibi consciscendi justa occasio. ¶ Exponitur etiam subductio alvi.

Ἐξαγώγιμος, cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα merces quæ exportantur. ut contrà τὰ εἰσαγώγιμα, merces quæ importantur. Aristot. Œcon. 2. [Eurip. Erechth. 73. ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι.]

Decomp. Ἀντεξάγω, vicissim educo, è contrario educo. sub. milites. Plut. in Publ. ἀντεξῆγον τοὺς Ῥωμαίους οἱ ὕπατοι.

Διεξάγω, traduco, διάγω: ut διεξάγειν τὸν βίον, apud Syn. vitam traducere, sed apud Polyb. est vitam tolerare, victitare. ¶ Item rego, transigo: eo ferè sensu, quo dicimur negotium transigere. Et pass. διεξάγομαι, transigor. Plut. de fato, εἱμαρμένη ἐστὶ νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα, per rerum naturam aguntur et traducuntur; inquit Bud. Διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν. Polyb. controversiam dirimo. ¶ Διεξαγωγὴ, traductio; ut et διαγωγή. Syn. ¶ Item transactio, compositio; controversiæ diremptio, apud Polyb.

Δυσεξάγωγος, qui difficilè educitur vel exportatur; difficilis exportatu.

Ἐπεξάγω: Dicitur ἐπεξάγειν peditatus, quum progreditur: ut ἐπελαύνειν equitatus, inquit Bud. Idem dicit, de exercitu dici viam faciente composito agmine. Apud Plut. exp educere exercitum. Thuc. l. 2. ἀλλ' ἐκάκιζον ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξῆγε.

Ἐπεξαγωγὴ, progressio exercitus composito agmine. vel eductio exercitus. Bud.

Ἀντεπεξάγω, ex adverso progredior, vel in occursum. invadenti hostiliter occurro. Thuc. lib. 8.

Παρεξάγω, et ἀντιπαρεξάγω, duco exercitum in hostes: infesto exercitu eo in hostes. Dem. in epist. Philipp. [Herodot. lib. 4. ἵνα διεξιόντες οἱ Ἕλληνες μὴ ἴδοιεν, συμμετρησάμενοι τὴν ὥρην τῆς ἡμέρης, νυκτὸς παρεξῆγον.]

Προεξάγω, prior educo, ut vulgò exponitur. [Æschin. Orat. in Timarch. προεξαχθῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν, ὅ ἐστιν ὅμοιον τοῖς ἔργοις τοῦ Τιμάρχου. Herodot. lib. ix. τὴν λοιπὴν προεξαγαγόντες ἐς τὸν αἰγιαλόν. Thucyd. lib. 7. ὁ Γύλιππος τοὺς μὲν ὁπλίτας ἔξω τῶν τειχῶν μᾶλλον ἢ πρότερον προεξαγαγὼν ξυνέμισγεν αὐτοῖς.]

Συνεξάγω, simul educo: ut συνεξάγω στρατόν. Exponitur etiam simul expello.

Ὑπεξάγω, subduco, subtraho, Chrysost. de sacerd.

Ἐπάγω, induco, inveho, infero. Plat. in Timæo, καὶ νόσους γῆράς τε ἐπάγοντα φθίνειν ποιεῖν. Item importo, ἔξωθεν ἄγω. Interdum ascisco, vel accerso. In qua signific. frequentiùs dicitur ἐπάγομαι. Et pro, cito autorem et laudo testem. ¶ Ἐπάγειν κίνδυνον, periculum afferre, Greg. Sic et ἐπάγειν δίκην τινὶ, apud Demosth. dicam impingere alicui. Et πληγὰς ἐπάγειν τινὶ, plagas infligere alicui. Item, pro, impingo vel illido. ut Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ἔπαγε τὴν σὴν γνάθον, impinge dentes tuos molares, ut exedas rete, quo cinctus es. ¶ Item porto, veho. Thuc. lib. 1. δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. ¶ Item adduco vel affero post aliud, adjicio, alia atque alia addo. Plutarch. in Lycurgo, ἐπάγων τῷ λόγῳ ἔργον, verbis opus subjungens. ¶ Item stipo, obstruo. Theophr. καὶ ταῦτα ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ. ¶ Item impello, incito. Thuc. lib. 1. ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα. Et pro, flecto, persuadeo: ut Lat. adduco. Od. ξ. Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω. ¶ Ἐπάγω Πέρσαις, apud Herod. lib. 6. duco exercitum adversus Persas. ¶ Ἐπάγων, οντος, ὁ, artemo, trochlea in cujusdam machinæ radice collocata. Vitruv. l. 12. (Æschyl. Pers. 85. Eurip. Phœniss. 867.)

Ἐπάγομαι, introduco sive induco, apud Thuc. Item importo. Thuc. lib. 1. καὶ ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάξονται. Item accerso et ascisco, frequentius dicitur quam activa voce. Demosth. αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, sponte sua servitutem sibi asciscunt. Huic significationi vicina est qua ponitur pro, cito autorem et laudo testem; qui enim citat autorem, eum velut asciscit. Aristotel. de part. anim. lib. 3. τοῦτο γὰρ λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. Apud Xenophon. exponitur etiam, adipiscor. Item pro interjicere, intercalare, apud Herodotum in Euterpe. Item pro, superinduco. superinveho. Plat. de legibus lib. 11. μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Accipitur et pro mecum duco. Herodot. lib. 7. πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ. Et pro, flecto, persuadeo. Philo de vita M. lib. 2. πάντας γὰρ ἐπάγεται καὶ συνεπιστρέφει. Citatur ex Plutarch. ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις, pro congrediuntur cum hostibus. Dicitur passiva signif. τὰ ἐπαγόμενα, quæ sequuntur, quæ adjiciuntur.

Ἐπάγμενος, Ionica syncope pro ἐπαγόμενος.

Ἐπαγωγὴ, importatio, ut Thucyd. lib. 5. ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. Item invasio hostilis, apud eundem Thuc. Item pellacia et illecebræ. Platon. lib. 2. de Repub. Item ordinum series et consequutio deinceps continuata: ut in exercitu composito agmine procedente, quum ordines deinceps alii post alios procedunt. Ex quo ἐπαγωγὴ dicta est argumentatio quæ ex concessis, sensim laqueos texit ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit. A' Cic. et Fab. inductio appellatur. Aristot. top. 1.

Ἐπαγωγὸς, inductivus, i. vim habens inducendi: ut ἐπαγωγὸς ἡδονῆς. Item vim habens persuadendi, persuasorius, blandus, pellax, illecebrosus. frequens est apud Thuc.

Ἐπαγωγεῖς, dicti certas quasdam lites ἐμμήνους ἐπάγοντες. Poll.

Ἐπαγώγιον, ου, τὸ, præputium. Dioscor. lib. 3. cap. 25. ubi ἐπαγώγιον ita dictum annotat Marcell. quod ducatur et reducatur: vel ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod sit idem cum ἐπισπᾶσθαι, ut videtur Henr. Steph.

Ἐπακτὸς, adventitius, hoc est, ἀπὸ ξένης ἐπαχθεὶς, translatitius, οὐκ ἐγχώριος, et profectitius, ut apud Herodot. in Polym. ἀρετὴ ἐπακτὸς virtus quæ aliunde accessit. Ἐπακτὸς ἀνὴρ, apud Soph. externus vir. item ἐπακτὸς ὄμβρος, imber impetuosus et procellosus, teste Suida. Ἐπακταὶ ἡμέραι, interjecti dies, qui intercalares appellantur. Lingua vernacula epactam appellat rationem vulgarem, qua colligitur cursus lunaris ab imperitis. Ἐπακτὸν ὅρκον, apud Isocratem ad Demosthenem exponitur jusjurandum delatum, et ab alio impactum, non sponte susceptum. (Ἐπακτὸς στρατός. Soph. Tr. 263. νόσος ἐπακτός. ib. 498. στράτευμα ἐπακτόν. Æschyl. S. c. Th. 589. 1027. γάμων ἐπακτὸν ἄτην. Eurip. Phœniss. 302.)

Ἐπακτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. Eustathius ait sic dictos esse venatores: vel ὡς ἀεί τι ἐπαγομένους, οἷον κύνας, ἢ ὅπλα: vel ὡς ἐπαγομένους τοῖς θηρίοις, ἤγουν πολεμίαν δίκην ἐπιόντας. Hesychius autem habet, ἐπακτῆρες κυνηγοὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα, καὶ δόλους.

Ἐπακτρεῖς, venatores, iidem qui et ἐπακτῆρες. Hesych.

Ἐπακτρὶς, ίδος, ἡ, (et apud Nicand. ἔπακτρον, ου, τὸ,) navigiolum, navigium piscatorium. Hesychius censet ἐπακτρίδας dictas esse τὰς ἁλιάδας, quod iis utantur ἐπακτρεῖς, quorum appellatione comprehenduntur et ἁλιεῖς, i. piscatores. Xen. Hell. 1. σὺν πέντε τριήρεσι, καὶ ἐπακτρίδι.

Ἐπακτικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, illex, illecebrosus: ut Dioscor. ἐπακτικὴ διὰ τὴν ἡδονὴν τοῖς ἀπείροις ἐστὶ παραδόξως, ignari suavitate ejus magnopere trahuntur, vel alliciuntur. ¶ Ἐπακτικοὶ λόγοι, habentes ἐπαγωγὴν, i. inductionem. Ἐπακτικῶς per inductionem, utendo inductione, singula æstimando percurrendóque. Aristot.

Decomp. Κατεπάγω, aff. pro, induco, invito, infero.

Συνεπάγω, expon. colligo, constringo, adduco. Συνεπάγομαι, unà mecum duco.

Κατάγω, deduco, deorsum ago sive duco, quasi κάτω ἄγω. Plut. in Numa, καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας ἐκείνους, deduxisse Jovem arte magica, sicut Virg. dicit cœlo deducere lunam. Apud Lucian. κρόκην κατάγειν et ἔρια κατάγειν, deducere filum, lanas. Apud Nicarchum epigr. lib. 2. ὡς Ἑρμῆς κατάγει τοὺς θεραπευομένους, deducit ad inferos. Dicit Bud. in comm. κατάγειν esse deducere à capite ad finem: ut κατάγειν τὸ στέμμα, ab origine gentis deducere. Idem Bud. ibidem scribit pro, deorsum agere, esse theologicum verbum, cui oppon. ἀνάγειν. ¶ Κατάγει τὴν ναῦν (sub. εἰς λιμένα) dicitur pro appellere navem seu applicare. At κατάγειν εἰς θάλασσαν, apud Herod. 3. in mare deducere seu devolvere. Item, duco: ut apud Syn. κατάγειν πομπὴν, ducere pompam. Sic κατάγειν θρίαμβον, apud Plutarch. in Fabio, ducere triumphum. ¶ Apud eundem in Lycurgo, καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσὸν, expon. qui ex bello aurum reportavit. ¶ Item reduco Plut. in Camillo, καταγαγὼν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἑαυτὴν, qui urbem in pristinum statum reduxit. Et peculiariter reduco domum ab exilio. reduco in patriam. sæpe apud Thuc. Xen. Paus. * Vid. Æschyl. Theb. 644.* (Æsch. S. c. Th. 653. Ag. 1616. Eurip. Med. 1018. Phœniss. 386.)

Κατάγομαι, deducor, descendo. hinc καταγόμενοι ἀπὸ γένους, exp. à genere descendentes. Et apud Plut. in Numa, καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατάγεσθαι τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων, ad hunc deduci stemmata. Item appello in, &c. appello in portum sive applico, καταπλέω: cui oppon. ἀνάγομαι, solvo è portu. Item reducor in patriam. Hinc καταγόμενοι, reduces. Item diversor, hospitor. Quod à Cicerone dicitur etiam, deducor. Vide B. † Κατάγομαι, ὡς εἰς οἰκεῖα Xen. Pæd. p. 227. c. et p. 230. c.†

Καταγωγὴ, appulsus in portum, applicatio, Aristot. Est etiam reditus exulum in patriam. Item mansio et diversorium, statio, apud Herodot. Appian. et Herodian. Item sedes, i. locus sedendi, apud Lucian.

Καταγώγιον, diversorium. Καταγωγικὸς, cui opponitur ἀναγωγικὸς, i. mysticus, apud Areop.

Κάταγμα, τὸ, quod netur, glomus.

Decomp. Ἐπικατάγομαι, post alium applico vel appello. Dicitur à Thucyd. navis ἐπικατάγεσθαι, quæ appellitur post aliam. lib. 4.

Συγκατάγω, unà reduco, adjuvo, adjuvo in reducendo exulem: vel reducentes adjuvo. Isocrat. et Æschin.

Μετάγω, transfero, traduco. Interdum, dimoveo. Herodian. l. 3. πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν. Item sequor cum exercitu. Xen. Pæd. 7. † p. 187. c.†

Μεταγωγὴ, translatio, traductio. Μεταγωγὸς, translator, apud Dionys. Areop.

Παράγω, produco, profero, in medium adduco. Dem. τὸν ἕκαστα παρήγαγον, in medium produxerunt. Luc. παρήγαγεν ἐκ μὴ ὄντος τὸν ἄνθρωπον, hominem ex nihilo produxit. Plato de legibus lib. 4. παρήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lysias, τοῦτον παράγει εἰς τὸν δῆμον, testem producit in medium. ¶ Item deduco. Plutarch. in Lycurgo,

παραγαγὼν ἄχρι τοῦ τόκου τὴν ἄνθρωπον, quum ad partum usque mulierem deduxisset. Accipitur etiam pro deducere, id est, derivare: ut apud Plutarch. in Camillo, παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, aquam fossis in planiciem derivare. Usurpatur et à grammaticis pro derivare: unde παράγωγα derivata. ¶ Item promoveo, proveho, ut παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς. Chrysostom. ¶ Item disserendo et disputando fallo. Alexandr. topic. 1. Item, verba do, et à proposito subdola oratione abduco. Est etiam oratione blanda vel muneribus perducere quò quis velit, hoc est, persuasione subdola obrepere: ut παράγειν ἀναπείθοντας, apud Platon. 2. de Repub. Sic Plutarch. in Amat. narrat, οἱ τοὺς ἐφόρους ψευδέσι λόγοις παραγαγόντες. Item pro depravare vel potius pervertere. apud Philostr. et Antiphontem. Accipitur et pro pervertere, in propria significatione. Unde παραγωγὴ, perversio. Est etiam verbum militare, significans, porrò agere et promovere ordines ab altitudine in longitudinem, id est, ἀπὸ τῶν στίχων ἐπὶ τὰ ζυγὰ, atque etiam transversos agere, id quod fit ad porrigendam frontem et circumveniendos hostes. † παράγειν τινὰ, deducere per aciem exp. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. b.† Xen. † Pæd. 2. 55. a. procedere in frontem.† ἐκ τούτου παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον. Citatur ex Xenophon. et pro ἀπάγειν. ¶ Item neutrali significatione, transeo, prætereo: ut προάγω, præeo, et προσάγω, accedo. Matth. 9. et 20. cap. (Æsch. Pers. 98. Aristoph. R. 1086.)

Παράγομαι, in errorem abducor, subdola persuasione decipior. Thucyd. lib. 2. ὑμεῖς δὲ μήτε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε πολιτῶν παράγεσθε. Item lib. 1. κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι. Et alibi, ὥστε ἀπάτῃ μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. Item pro prætereo, ut παράγω. 1 Joh. 2. ὅτι ἡ σκοτία παράγεται. Et post, καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἐπιθυμία αὐτοῦ. † παράγομαι. pass. ἵπποι equi dicuntur Xen. Pæd. p. 215.† (τῷ φόβῳ παρηγόμην. Soph. Œdip. Tyr. 994.)

Παράκτης, qui canes venatorum ducit venatum. Hesych.

Παρακτικὸς, qui vel quæ vim habet producendi in lucem sive proferendi. vide Bud. comm.

Παραγωγὴ, productio, quo sensu dicitur, producere in medium vel in rerum naturam. Item deductio, derivatio, apud grammaticos. Volunt item nonnulli, ab iisdem sic appellari, quum aliquid fini vocabuli adjicitur: dicitur et προσχηματισμὸς, pro eodem. Item deceptio: Dem. ψευδόμενος καὶ παραγωγὰς λέγων. Item productio et traductio ordinum ab altitudine aciei. Item perversio in Hippiatria, οὐκ ἔστιν ἐκβολὴ, ἀλλὰ παραγωγή. [Herodot. lib. 1. γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίκασι, ἄλλα τρόπους τέσσαρας παραγωγέων.]

Παράγωγος, derivativus, deductivus. Vocabulum gramm.

Παραγώγιον, ου, τὸ, vectigal, portorium, seu portorium circumvectionis. Polyb. ἀξιοῦντες καταλύσειν αὐτοὺς τὸ παραγώγιον. Vide Poll. Παραγωγιάζειν, portorium exigere, vectigal poscere. Polyb. ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἀποστῆναι τοῦ παραγωγιάζειν, desistere eos coëgerunt ab exigendo portorio.

Decomposit. Ἀντιπάραγω, † Xen. Pæd. 1. 6. 38.† hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito. Polyb. ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. Hinc ἀντιπαραγωγὴ apud eundem Polyb. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. pag. 97. 1.]

Εὐπαράγωγος, qui vel quæ facilè decipitur, cui verba dare facile est. Aristoph. in Pluto.

Περιάγω, circunduco, circumago. Plato de leg. lib. 10. ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μέν ἐστι περιάγουσα ἡμῖν πάντα, quòd quum anima sit quæ nobis omnia circumagat. Aristoph. in Vespis, Φέρε νῦν σε τηνδὶ τὴν ταχίστην περιάγω. ¶ Item circumago, id est, verso, unde περίακτος. ¶ Item circumeo, lustro. ut Matth. 9. περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Et alibi sæpe. Sic et ex Cebete citatur, ὁρᾷς ὡς περιάγοντας, pro, vides circumvagantes. Est etiam converto. Plat. Pol. 2. τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. Cicer. Offic. 3. interpr. ibi quum palam ejus annuli ad palmam converterat. ¶ Item perduco, tandem deduco vel adduco. Aristot. Pol. 2. κατὰ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Et Herodian. lib. 4. εἰς αὐτόν τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. ¶ Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, attrahere manus post terga, vel retorquere, vincire, Plut. ¶ Item redigo, afficio tandem. Dioscor. 6. σχεδὸν γὰρ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοτρόπους περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, ad similes affectiones redigunt.

Περιάγομαι etiam dicitur pro, circumago, mecum duco. Xenoph. Pæd. 2. περιάγῃ τοῦτο τὸ μειράκιον. Item pro, adducor tandem. Significat et, sensim ægreque fio. Herodian. ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν περιήγετο, i. adductus est tandem ad conditiones concordiæ et amicitiæ. Item pro, redigor, περιαχθήσῃ εἰς τὸ, &c. redigeris, &c. apud Them. Vide Comm. Bud.

Περιαγωγὴ, circumductio, circumactio, vel circumactus, Aristot. et Plutarch.

Περιαγωγὸς, circumductor, circumactor.

Περιηγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (apud poëtas) rotundus, q. d. circumactus aut circumactilis: idem quod περιφερὴς, ut περιηγὲς ἄγκιστρον. Significat et curvum, ut apud Apoll. Rhod. περιηγὴς ἀκτὴ, exp. curvum littus. Sic λιμὴν περιηγὴς, apud eundem. Sic περιηγὲς τόξον apud Dionys. de situ orbis. Item astrictus, circumvinctus, q. d. circumadductus: ut περιηγέας χεῖρας.

Περίακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, versatilis. Athen. καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέσεις.

[Περιακτέον. Plat. de Rep. ii. οὕτω ξὺν ὅλῃ τῇ ψυχῇ ἐκ τοῦ γιγνομένου περιακτέον εἶναι, ἕως ἂν &c.]

Decomp. Ἀντιπεριάγω, in contrarium converto. Syn. ad Anast.

Ἐμπεριάγω, circundo.

Εὐπεριάγωγος, circumactu facilis.

Συμπεριάγω et συμπεριάγομαι, mecum duco, vel mecum quoquo versum duco. Xenoph. in Hierone, ὡπλισμένοι ἀεὶ οἴονται δεῖν διάγειν καὶ ἄλλους ὁπλοφόρους συμπεριάγεσθαι. † In passivo Xen. Pæd. p. 99. a.† Συμπεριαγωγὸς, qui vel quæ adjuvat in deducendo aliquo, vel circumquaque ducendo. Plat. Pol. 7.

Προάγω, deduco, perduco, promoveo, proveho. Xen. προαγαγεῖν ἐπ' ἀρετήν. Et pro provehere, promovere, in alio etiam loquendi genere; ut apud Plutarch. προάγειν εἰς ἀξίωμα, provehere ad dignitatem vel honores. Sic et προάγειν εἰς δόξαν. apud eundem. Idem in Galba, προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας. ¶ Item proveho vel impello, incito, stimulo. Isocrat. ad Philip. ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Sic Aristot. Rhetor. 3. προάγειν εἰς γέλωτα, et προάγειν εἰς πάθος. Et cum infinit. Thucyd. προάγει τινὰ κινδυνεύειν. ¶ Προάγω εἰς φῶς, Plat. epist. 7. in lucem profero vel produco. ¶ Item produco, de lenone dictum: unde προαγωγός. ¶ Item educo, abduco. Cum accus. et genit. Aristot. Œcon. 2. προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρόν. Sic Eurip. προάγειν δάκρυα ὀμμάτων, emittere sive effundere lachrymas. Item neutraliter, præeo, prægredior, præcedo. Plut. de musica, καὶ μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, nec præcedere, nec subsequi. Xenoph. in Cyneget. ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι προάγουσι, temerè procurrunt. Et cum accus. frequenter apud Matthæum et Marcum. ¶ Item, progredior, procedo. Aristot. Œcon. 2. τοῦτον δὲ τὸν τρόπον προῆγεν, ad hunc modum progressum faciebat. Sic Luc. προάγειν πρὸς ἄστυ. Et metaph. Dem. ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, magnopere in violentiam crudelitatemque evadit. ¶ Προάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum agmine procedens. Polyb. ¶ Item præcello, anteeo. Diosc. προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ θερμινθίνη.

Προάγομαι, provehor, evado. Demosth. ἐπειδήπερ εἰς τούτους προήχθην τοὺς λόγους, quando huc usque ego dicendo provectus sum. Apud Xenoph. Ἀπομν. ἱ. εἰς φιλοσοφίαν προαχθέντας, exp. delapsos. Item provehor, ut provehor ad honores, Plutarch. Idem Plut. activa significatione copulavit, τιμᾶν καὶ προάγεσθαι. ¶ Item, pellicio, adhortor, impello. Arist. Pol. 2. προάγεται τοὺς πολίτας ὅτι πλείστους ποιῆσαι παῖδας, i. allicit, impellit. (V. Palæph. p. 15. Luc. Nigrin. p. 25.)

Προηγμένα, et ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cicer. promota, et remota interpretatur. Idem προηγμένα vertit etiam producta, præposita et præcipua: ἀποπροηγμένα, rejecta. [Cic. de Fin. lib. 3. c. 15. p. 247. lib. 4. c. 26. p. 340. ult. Ed. Dav.]

Προαγωγὴ, promotio, provectio. Et peculiariter, provectio ad honores. Plutarch. οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, ad dignitatis gradum promoti. Item pro institutione (quæ ἀγωγὴ appellari solet, quasi ductus) apud Polyb. Item perductio mulierum, qualis à lenonibus fit, lenocinium, προαγωγεία.

Προαγωγὸς, perductor, sive productor, leno, prostitutor; qui alio nomine μαστρωπός. Æsch. contra Timarch. καὶ τοὺς προαγωγοὺς γράφεσθαι κελεύει. (Aristoph. R. 1111.)

Προαγωγικὸς, q. d. ad lenocinium aptus. A' Bud. ex. qui vim habet conciliandi amoris, apud Dionys. Areop.

Προαγωγεὺς, idem.

Προαγωγεύω, perduco, perductor sum, prostituo. † Aristoph. Nub. 976.† Phocyl. Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον. Metaph. pellicio quibusdam verborum lenociniis aut aliis artibus. Apud Xen. οἶδα μὲν, ἔφη, σὲ Καλλίαν τουτονὶ προαγωγεύοντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ.

Προαγωγεία, perductio, lenocinium, προαγωγή. [Demosth. Orat. in Timarch. καί τινα ἕτερον νόμον ἔθηκε, φύλακα τῶν ἡμετέρων παίδων, τὸν τῆς προαγωγείας, τὰ μέγιστα ἐπιτίμια ἐπιγράψας· ἐάν τις ἐλεύθερον παῖδα ἢ γυναῖκα προαγωγεύσῃ. Xenoph. Conviv. §. 61.] Cicero introductiones mulierum atque adolescentulorum nobilium appellavit προαγωγείας, Epist. ad Att. lib. 1. Legitur ut προαγωγία, apud Poll. et Suid.

Προσάγω, adduco, admoveo. cui opponitur ἀπάγω. Aristotel. Problem. sect. 31. ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπάγει. Luc. προσάγουσι τῷ βωμῷ, aræ admovent. † cum εἰς: Xen. Pæd. 1. 4. cum πρός: Xen. Pæd. 1. 6. 38. cum ὑπό: Xen. Pæd. l. 5. p. 119. d.† Item offero: † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† ut Aristoph. in Pluto, δεῖπνον κατὰ μῆνα προσάγειν. Et Chrys. τοὺς ὕμνους τῷ δεσπότῃ προσάγειν. ¶ Item adhibeo, admitto. Isæus, οὔτε δούλους προσῆγεν. ¶ Item injungo, impono. Apud Herod. προσάγειν ὅρκους, deferre jusjurandum, jurejurando adigere. ¶ Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, referre ad populum. Aristot. ¶ Item neutraliter positum, accedo, propè accedo, appropinquo. Plutarchus in Galba, προσῆγον ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσιν. Idem in Pomp. τοῖς τεσσαράκοντα ἔτεσι προσῆγεν, proximus erat 40 annis. Et cum πρός: ut apud Hippocr. πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσι. Item allicio, concilio Plut. in Public. ἐμμελῶς προσάγω φοβερὸν ἄνδρα. (Eurip. Med. 860. 994. et Phœniss. 1664. 1089.)

Προσάγομαι, ad me attrabo. Plat. l. 5. de Rep. ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, &c. Item ascisco, προσκτῶμαι, ut apud Plutarch. in Rom. προσάγεσθαι ἔθνη πολέμῳ. Item allicio, concilio. (Soph. Œdip. Tyr. 131. Æsch. Suppl. 430.) Isocrat. in Plat. ἀξιώσετε προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; Idem παρὰ μὲν τῶν ἐκπρίασθαι, τοὺς δὲ ταῖς ἄλλαις θεραπείαις προσάγεσθαι. Item pro accedo: ut προσάγω, apud Gregor. ἵνα μᾶλλον προσάγωνται τῇ ἀληθείᾳ. Citatur ex Arist. in Probl. προσάγομαι τροφὴν, pro, cibum capio.

Προσαγωγὴ, accessus, aditus. Plutarch. Item accessus et aditus ad principes, qui datur per illorum emissarios, hinc προσαγωγέας dictos, ad Ephes. 2. et ad Rom. 5. Sunt qui admissionem vertant. Item appropinquatio: unde προσαγωγὴν ποιεῖσθαι dicitur imperator à Polybio, i. appropinquare, vel propiùs admovere copias suas. Item exp. adjunctio, apud Thucyd. lib. 1. Ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur, quum accessione fit sensim crescente. Luc. in Zeuxide.

Προσαγωγὸς, vim habens alliciendi, pellax, illecebrosus. Thuc.

Προσαγωγεὺς, qui aditum præbet, admissionalis. Item, conciliator, interpres, sequester, emissarius. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. dicit tyrannos invisissimos reddi per eos qui aures illorum et προσαγωγεῖς appellantur. Christum Gregorius nostrum προσαγωγέα vocat, i. conciliatorem et interpretem.

Προσαγωγίδης, idem qui et προσαγωγεύς. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. Erasm. προσαγωγίδας, interp. exploratores.

Προσαγώγιον, ου, τὸ, instrumentum fabrile, quo admoto ligna curva dirigunt, inquit Suid. Est etiam διαβήτης. Hesych.

Προσακτρίδες, Hesych. sunt οἱ τῆς μηλολόνθης πρὸς τῷ στόματι μικροὶ πόδες, quibus τὰ ἐπιτήδεια προσάγει, καὶ προσέλκει.

Συνάγω, congrego, colligo. ut συνάγειν ἐκκλησίαν, apud Thuc. Sic συνάγειν τὸ κεφάλαιον, summam colligere, apud Aristotelem. Συνάγειν εἰς ἓν, aff. ex Demosth. pro, in unum colligere. Συνάγειν φθόνον, apud Demost. conflare invidiam. ¶ Item concludo, ratiocinor, quod et colligere dicitur. Philop. in Proclum. ¶ Item contraho quod apertum est, id est, claudo. Sic συνάγειν τὰς ὀφρῦς, Aristoph. in Neb. contrahere supercilia. Et συνάγειν τὸ πρόσωπον, apud Plut. Et συνάγειν τὰ ὦτα, apud Xen. Apud Aristot. lib. 2. hist. an. διοίγοντες καὶ συνάγοντες θηρεύουσι τὰ ἰχθύδια τὰ μικρά. Item intendo, augeo. Greg. ἀεὶ τὸν πόθον ἀλλήλοις συνάγοντες θερμότερόν τε καὶ βεβαιότερον. ¶ Item conjungo, consocio. † τίνα τίνι, aliquem alicui. Xen. Pæd. l. 5. p. 128. c.† Aristot. de mundo, τὸ ἄῤῥεν συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autem alia constructione dixit, συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν. Hom. συνάγειν ὑσμίνην et συνάγειν ἄρηα pro conserere pugnam, q. d. consociare pugnam. Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro conserere manus, dixit in Publ. Ponitur et pro concilio, apud Herod. l. 4. στασιάζοντας τοὺς ἀδελφεὺς ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπειρᾶτο. Et alibi sæpe. Idem alibi dicit, συνάγειν τοὺς παῖδας εἰς φιλίαν. ¶ Item compoto, apud Athen. (Cur Mercurius dicatur aliquod συνάγειν. Æschyl. S. c. Th. 514. 762. Eurip. Phœniss. 1520.)

Συναγωγὴ, collectio, congregatio, ipse colligendi seu congregandi actus: ut apud Thuc. lib. 2. Συναγωγὴ τοῦ πολέμου, collectio eorum quæ ad bellum pertinent. ¶ Item cœtus, concilium, conventus. In Testamento novo dicitur peculiariter de conventu Judæorum seu loco ipso in quem convenire solebant ad scripturam tractandam. Quidam expon. collegium. Matth. 10. ¶ Item cumulus, acervus. Basil. συναχθῆναι εἰς συναγωγὴν μίαν. Apud Alexand. Aphrod. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος, exp. copia lactis. ¶ Item contractio: ut σεμνὸς ὢν οὐ ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, &c. apud Isocrat. ¶ Et conclusio, συμπέρασμα, Themist.

Συναγωγὸς, collectivus, aptus ad colligendum vel conjungendum, ut δεσμὸς συναγωγός. Plat. in Timæo.

Συναγωγεὺς, collector, coactor. Lys. συναγωγεῖς τῶν πολιτῶν. Item congregator et conciliator, apud Plat. in symp.

Συναγώγιον, convivium quod ex symbolis fit, compotatio. Athen. l. 8.

Συναγώγιμος, collectilis, collatitius: ut συναγώγιμα δεῖπνα, apud Athen. quæ et τὰ συναγώγια.

Σύναγμα, τὸ, sedimentum, lotii quasi collectio. Gal. Hippocr.

Σύναξις, collectio, congregatio, conventus. Eust. Sic peculiariter dictus est à quibusdam theologis conventus, qui fiebat ad celebrandam cœnam Domini: item celebratio ipsius cœnæ.

Συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, collector vel contractor et astrictor. Peculiariter sic vocatur subligaculi seu femoralium quoddam genus, quod describitur à Josepho in Antiq. Συνακτήριον, ου, τὸ, accumulatio, cumulus. Hesych.

Συνακτικὸς, collectivus, coactivus, congregativus, aptus ad colligendum seu cogendum. unde συνακτικὴ δύναμις, vis cogendi aut contrahendi.

Decomp. Ἀποσυνάγω, disgrego, dispello, 4 Reg. c. 5.

Ἀποσυνάγωγος, synagoga motus, cui interdictum est synagoga. Joan. c. 9.

Ἀρχισυνάγωγος, princeps synagogæ: vel præfectus synagogæ: apud Marcum et Lucam. Ponitur et adjectivè:

ut ἀρχισυνάγωγος εἰρήνη, apud Areopag. quæ est præcipuè autor congregationum.

Ἀσυνάγωγος, à synagoga alienus, à synagoga exclusus.

Ἀσύνακτος, qui vel quæ congregari non potest, insociabilis. Activè etiam dici putatur pro, ὁ μὴ συνάγων, i. συμπεραίνων, ut apud Eurip. ἀσύνακτοι λόγοι.

Δυσσύνακτος, qui difficulter cogi seu colligi potest.

Ἐπισυνάγω, aggrego, post alium colligo seu congrego, vel insuper colligo. Interdum simpliciter pro συνάγω. Polyb. Et Matth. 23. et Marc. 13. cap. Ἐπισυναγωγὴ, aggregatio. 2 Thessal. 2. cap.

Εὐσυνάγωγος, qui vel quæ facilè congregari potest. Item εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς πεμπομένοις, Arist. Pol. 7. Locus in quem facilis est importatio.

Ὑπάγω, subduco, clàm eximo. Il. λ'. Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης. Et metaph. ὑπάγειν κοιλίαν, Diosc. subducere alvum. Sic Gal. ὑπάγειν τὴν γαστέρα. Apud Hom. Il. π'. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους dicitur pro ἄγειν ὑπὸ ζυγόν. Pro quo ejus posteri dixerunt (ut annotat Eust.) ὑπάγειν ζυγῷ, sub jugum ducere, subdere jugo. Sic apud Luc. ὑπάγειν θησαυρὸν τῇ δικέλλῃ, in Timone. ¶ Item subjicio, subdo jugo. Aristid. τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν. ¶ Item clàm induco, paulatim compello, perpello, pellicio. Xenoph. in Hipp. πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. † Pæd. 1. 6. 32. ἐπειδὰν ὑπάγωσι τοὺς πολεμίους ὑποφεύγοντες ὥστε ἐγγὺς ἡμῖν γενέσθαι. Xen. Pæd. l. 3. p. 72. a. quum fugientes adduxerunt hostes ut prope sint.† ¶ Item defero, in judicium adduco, accuso. Xenoph. ἡμεῖς μὲν οὖν τοῦτον ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ὑμᾶς, postulamus proditionis, vel reum facimus. Pro eodem dicitur et ὑπάγειν εἰς δίκην, apud Thuc. 3. quod Bud. exp. deferre et ad judicium exhibere judicandum. Dicitur et ὑπάγω σε θανάτου, apud Herodotum et Xenoph. accuso te criminis capitalis. Et ὑπάγειν δικαστηρίοις, apud Luc. subjicere judiciis. ¶ Item neutraliter positum pro, me subduco, retrocedo. ut ἀναγκάζομαι ὑπάγειν, apud Aristot. Citatur ex Aristoph. ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro, subducite vos è via. ¶ Item de animalibus dictum, subsido, demittor, et clunem submitto in coitu. Aristot. lib. 5. an. ¶ Item pro προάγω, procedo, progredior. Plut. ¶ Et simpliciter pro, eo. Aristoph. in Nub. † v. 1301.† ὕπαγε, τί μέλλεις; Et sæpe apud Matth. Marc. et Joan. (Aristoph. R. 175.)

Ὑπάγομαι, subducor, jugo subdor. ut apud Luc. ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ. Item pro, subjicio mihi, subjugo, apud Lucian. Item pro, clàm induco, &c. ut ὑπάγω. Apud eundem legitur ὑπάγεσθαι ἐς φιλίαν. Demosth. pro cor. dicit, εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, impulsis et provectis. Et cum infinit. apud Dem. ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐπιφέρειν, impelli ad bellum inferendum. Et pro, dolo adduci, decipi, Plutarch. Apud Demosth. ὑπῆκται exp. à Bud. productus est vel adductus, protrusus. Item pro suadere, apud Xenoph. ἀναβ. lib. 2. Item deferor, accusor, Xenoph. ¶ Item, insurgo, apud Xenoph. (Philostr. l. 1. c. 2.)

Ὑπαγωγὴ, subductio, ut ὑπαγωγὴ κοιλίας. Diosc. Est etiam ἀναχώρησις, quæ fit quum receptui canitur: cui opponitur ἡ δίωξις, apud Thuc. quæ quia interdum subdola est ad pelliciendum hostem in insidias, ideo ὑπαγωγὴ ponitur pro deceptione. Vel ab ὑπάγω significante ἐξαπατῶ et pellicio. ¶ Item submissio et succidua exceptio maris. Unde ὀχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Aristot. de histor. anim. lib. 6.

Ὑπαγωγὸς, subductivus, vim habens subducendi: ut ὑπαγωγὸς κοιλίας, Diosc.

Ὑπαγωγεὺς, instrumentum fabrile, ut volunt Poll. et Aristoph. schol. sed de ejus usu non consentiunt. Sunt qui tormentum esse putent aut aliquid hujusmodi, quod calones oneri supponunt, ut pulvini usum præstet: quale est quod Festus cesticillum appellat. Aristoph. in Avib.

Decomp. Ἀνθυπάγω, recriminor, vicissim accuso. Thuc. 3. ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους πέντε ἄνδρας.

Ὑπεράγω, exupero, excello, apud Suid.

Ὑπεραγόντως, (q. d. exuperanter) supra modum.

Alia composita: formata ex ἀγωγὴ seu ἀγωγὸς, citra præposit.

Ἀγκαλιδαγωγὸς, ου, ὁ, ὁ ἀγκαλίδας ἄγων, qui manipulos seu fasciculos (propriè φρυγάνων) vehit navigio aut super jumento. Poll.

Ἀγκαλιδαγωγεῖν, manipulos seu fasciculos vehere, Eustath. ex Pausan.

Ἀνάγωγος (accentu posito in antepenult.) ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. ineducatus, qui institutus non fuit, qui caruit institutione. Est enim compositum ex α privat. et ἀγωγή. Exponitur etiam cui non contigit institui ut decebat. ut ἀνάγωγοι παῖδες, et ἀνάγωγοι κύνες, apud Xenoph. ¶ Item contumax, intractabilis, quasi qui duci nequeat: ut ἀνάγωγος ἵππος, equus indomitus. apud Xen. ¶ Item dissolutus, intemperans, petulans. Plutarch. ¶ Item indoctus, imperitus, ἀπαίδευτος, apud Athen. Expon. etiam ineptus. At ἀναγωγὸς vide in ἀνάγω. ¶ Ἀναγώγως, contumaciter. Item petulanter, injuriosè, contumeliosè. Athen. 13. Item citra inductionem et certam quandam cohærentiam, quæ species argumentationis dicitur ab Aristot. quum quis per plura singularia progrediens, universale aliquod probat: id quod Platoni frequentissimum est.

Ἀναγωγία, ἡ, defectus disciplinæ. Item dissoluta vita et animus juvenis indomitus. Plut.

Γεροντα γωγὸς, qui senem instituit seu erudit.

Γεροντα γωγεῖν, senem instituere, mores seniles formare. Plut. * Soph. Œd. C. 361. Pelei fr. 1.* [Aristoph. Equit. 1095. Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ Γεροντα γωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.]

Γλευκαγωγὸς βύρσα, apud Poll. lib. 7. pro utre coriaceo, in quo vehitur mustum.

Γραμματοεισαγωγεὺς. q. d. ad litteras introductor, vel litterarum introductor. Exponitur præfectus. Deut. 16.

Δημαγωγὸς, q. d. plebis seu populi ductor, qui plebem scit ducere quò vult, cujus consilio et quasi ductui plebs obsequitur, utpote qui sit gratiosus. Aristot. Pol. 4. et Plat. 5.

Δημαγωγία, ἡ, popularitas, gratia et auctoritas qua quis valet apud populum: aut etiam artes quibus quis ad conciliandum sibi populum utitur. Plut.

Δημαγωγέω, ῶ, populum duco et impello quocunque volo. Dicitur et de eo qui favorem populi aucupatur, per quem eum sibi obsequentem reddat. Plut. in Alcibiade, ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος, τῶν ὅπως οὐ δόξουσι δημαγωγεῖν προπηλακιζόντων τοὺς πολλοὺς ἀμεμπτότερος. Apud Isocr. exp. populum sive remp. moderari, in hoc ad Nicocl. loco, καλῶς δημαγωγήσεις, ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενος περιορᾷς. Latiùs etiam extenditur pro conciliare seu allicere gratiam, emereri. Cum accus. apud Plut. (Aristoph. Ran. 422.)

Δημαγωγικός. Arist. Equit. 217. Τὰ δ' ἄλλα σοι προσέστι δημαγωγικὰ, Φωνὴ μιαρὰ, &c.

Decomp. Ἀντιδημαγωγέω, ῶ, vicissim populum mihi concilio. Eust.

Ἐκδημαγωγῶ, idem.

Καταδημαγωγῶ, idem. Synes. unde καταδημαγωγούμενος. Plut. in Pericle, cum accus. superans populari gratia.

Συνδημαγωγῶ, unà concilio gratiam, vel ad conciliandam gratiam juvo. Plut.

Δουλαγωγῶ, in servitutem redigo. Theophr. cum accus.

Δυσάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui difficilè ducitur et impellitur quò volumus, intractabilis, indocilis, contumax, ut δυσάγωγος ἵππος, contumax equus.

Ἐλεφανταγωγὸς, qui elephantem agit, ὁ ἄγων ἐλέφαντα. Poll.

Εὐάγωγος, ductilis, qui facilè duci potest: unde pro tractabili et docili accipitur. Aristot. Pol. 7.

[Εὐαγωγία. Plut. de Lib. educandis. ὥστε εἰ τῷ μέλει τῶν πατέρων τῆς τῶν τέκνων εὐαγωγίας, ἐκδιωκτέον τὰ μυσαρὰ ταῦτα θρέμματα.]

Θεαγωγία, exp. deorum seu superorum evocatio, apud Naz. 6.

Ἱππαγωγὸς, q. d. equorum ductorius: ut ἱππαγωγοὶ νῆες, naves ad trajiciendos equos. Philostr.

Κουφαγωγὸς, leve onus ferens. Xen. de re eq.

Κυναγωγὸς, canum ductor. Xen.

[Λοχαγέω. Xenoph. Memorab. lib. 3. §. 5. Ἄγε, ἔφη, ἵνα καὶ ἐὰν ἡμῶν τις ταξιαρχῇ, ἢ λοχαγῇ σοι, &c.]

Λοχαγωγὸς ductor λόχου, i. turmæ.

Λαφυραγωγέω, spolio, prædor, deprædor, diripio. Propriè est spolia abduco. Plutarch. de l. ed. πόλεμος γὰρ οὐ λαφυραγωγεῖ ἀρετήν.

Μυσταγωγὸς, οῦ, ὁ, vel ἡ, initiator, sicut μύστης: et qui initiatur, seu initiatus, sacris videlicet. Greg. Est etiam is qui hospites ad ea quæ visenda sunt, ducere solet, si credimus Ciceronis orationi in Verr. 4.

Μυσταγωγία, officium ejus qui μυσταγωγὸς vocatur. vel actio illa initiandi sacris. Unde exp. et, initiatio in sacris. Greg.

Μυσταγωγέω, ῶ, initio sacris. mysteria doceo seu sacra. Greg. cum accusat. Μυσταγωγητὸς, ad sacra mysteria jam introductus, initiatus.

Μειαγωγέω, ῶ, significat, τὸ μεῖον ἄγω, minus pondero. In Apaturiis patres pro filiis offerebant ovem. eam ferunt oportuisse aliquanto minus pendere solito pondere, ideóque τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου ἐπιφωνῆσαι μεῖον. Inde μειαγωγεῖν est dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus. Ἀμειαγώγητον χρῆμα, res quæ non minus ponderare dicitur: seu quæ non ponderatur, cujus pondus non examinatur.

Νεκραγωγέω, mortuos duco. Luc.

Νωταγωγὸς, dorso vehens, dorsuarius. In Hippiatr.

Ξεναγωγὸς, ductor hospitum, idem cum ξεναγὸς, de quo infrà. ξεναγωγοὶ esse dicuntur qui hospites ad ea quæ visenda sunt, ducere solent: quos Bud. perductores vocat.

Ξεναγωγέω, ῶ, duco hospitem ad ea quæ visenda sunt. Item hospitem suscipio, hospitio suscipio.

Decomp. Ἀξεναγώγητος, non ductus ab hospite. Eustath. in Prooem. in Iliad.

Ὀδονταγωγὸν, οῦ, τὸ, dentiducum. Cæl. Aurel. Chron. l. 2. c. 4.

Οἰναγωγὸς, vinum vehens, seu vehendo vino aptus. ut οἰναγωγὸν πλοῖον, navigium quo vinum comportatur. Poll. ex Cratino.

Ὁπλιταγωγὸς, militibus gravis armaturæ vehendis aptus; milites armatos vehens. ut ὁπλιταγωγὸς ναῦς. [Thucyd. lib. 7. ναυσὶ—— αἳ ἦσαν καὶ ὁπλιταγωγοὶ, &c.]

Ὀχλαγωγὸς, qui popularem turbam concitat vel congregat, ut faciunt adulatores populi vel circulatores. Joseph. contra Appionem lib. 2.

Ὀχλαγωγέω, ῶ, populum seu popularem turbam concito, Strabo l. 4. Est etiam idem quod δημαγωγῶ. Unde Bud. vertit etiam, plebem ad res novas solicito, factiosæ turbæ ducem me præbeo.

Ὀχλαγώγιον, quum turba popularis concitata in unum locum confluit. In Pand.

Παιδαγωγὸς, pædagogus, pueri institutor seu puerorum et eorum quasi educator. Quidam exp. pueri morum formator. Alii exp. ductor pueri seu puerorum. Sunt et qui ex Terentio exponant, magister. Frequens apud Plutarch. Luc. et Xenophon. Invenitur et παιδαγωγὸς παίδων, apud Athenæum. ¶ Interdum metaphor. ut quum Fabius Annibalis παιδαγωγὸς appellabatur. Plut.

Παιδαγωγία, ἡ, institutio puerilis quæ proficiscitur à pædagogo. ipsa actio instituendi pueros et mores eorum formandi. Plutarch. Et generalius etiam, institutio. unde παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον, idem Plut. in Numa. Translatum est etiam ad plantas, ab eodem Plut. in lib. de pueris educandis: τυχόντα δὲ (δένδρα) ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνονται καὶ τελεσφόρα.

Παιδαγωγικὸς, οῦ, ὁ, ad pædagogum seu pædagogiam pertinens. παιδαγωγικὸς λόγος, oratio qualis esse solet pædagogorum.

Παιδαγωγικῶς, pædagogorum more, Nazian. Plut.

Παιδαγωγεῖον, ου, τὸ, q. d. locus in quo pædagogus puerum instituit. Et pro ludo literario, apud Dem. pro cor. [τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν, &c.]

Παιδαγωγέω, ῶ, instituo pueros. vel instituo tanquam pueros aut puerum. Euripides in Bacchis, Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ. Quidam interp. erudire, apud Luc. Et pro moderor et rego, ex Gregor. item pro fræno. Item à vestigio sequor sectórque; Plato de Rep. lib. 10.

Παιδαγωγέομαι, οῦμαι, ego puer instituor, vel instituor ut puer. Item generalius pro, instituor, erudior ad rem aliquam, apud Plutarch.

Decomp. Ἀπαιδαγώγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui institutus non fuit in pueritia, qui caruit institutione pædagogi. Item qui regi nequit. vel qui rectorem et moderatorem non habet. Apud Aristot. eth. l. 4. c. 1.

Διαπαιδαγωγέω, ῶ, idem quod παιδαγωγῶ, præsertim verò in metaph. significatione. ut διαπαιδαγωγεῖν τὸν καιρὸν, Plutarch. in Sertorio, moderari occasionibus, dirigere opportunitates. vel accommodare se tempori, servire tempori. Sic et in Numa, διαπαιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ, aliter erudio et instituo. mutato institutionis genere erudio. apud Luc.

Παραπαιδαγωγέω, ῶ, in diversum instituo, apud Lucian.

Πομπαγωγέω, pompam duco.

Ῥυταγωγεὺς, lorum quod fræno inseritur et quo equus ducitur. habena vel lorum equi. Xen. in Hipp. Dicitur et simpl. ἀγωγεύς.

Σιταγωγὸς, frumentum vehens, seu frumento vehendo aptus. ut σιταγωγοὶ νῆες, Thucyd. naves frumentariæ. Sic et Xenoph. Hell. 5. σιταγωγὰ πλοῖα.

Σιταγωγία, frumenti advectio.

Σιταγωγέω, ῶ, frumentum veho, commeatus adveho. σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, Luc. rem frumentariam advehere.

Σκευαγωγὸς, vasa seu instrumenta vehens. ut σκευαγωγοὶ ἅμαξαι. Poll. Dicuntur et σκευαγωγοὶ, qui vasa et utensilia castrensia bajulant aut vehunt. Xenoph. Pæd. 8.

Σκευαγωγία, vasorum, utensiliumque castrensium vectio.

Σκευαγωγέω, ῶ, vasa et utensilia castrensia veho seu bajulo, sarcinas et impedimenta veho. Apud Dem. et Æschin. σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν.

Σκληραγωγέω, ῶ, durè educo. Luc. de Danao. σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει.

Σκληραγωγία, dura educatio, dura tractatio. Chrysost. de Sacerd. σκληραγωγία τοῦ σώματος.

Συλαγωγέω, ῶ, prædas ago, deprædor, spolio. Hes. et Eust.

Ὑδραγωγὸς, aquam educens, ut ὑδραγωγὸν φάρμακον apud Actuar. Exp. etiam aquator, id est, cui aquandi seu aquæ advehendæ cura commissa est. Accipitur et substantivè pro aquagio seu aquæ ductu, sicut ὑδραγωγία, et ὑδραγωγεῖον, ut Ecclesiastici c. 24. et 4 Reg. c. 18.

Ὑλαγωγὸς, qui ligna vehit, vel materiem comportat. Poll.

Ὑλαγωγία, ipsa lignorum vectura, seu materiei comportatio.

Ὑλαγωγέω, ῶ, ligna conveho, materiem comporto. [Demosth. adv. Phænipp. ἓξ ὄνοι δι' ἐνιαυτοῦ ὑλαγωγοῦσι, &c.]

Φωταγωγὸς, lucem adducens, lucem afferens. Et subst. in fœm. gen. fenestra. ut apud Luc. διὰ τῆς φωταγωγοῦ.

Φωταγωγία, lucis seu luminis allatio, item illuminatio, apud Gregor.

Φωταγωγέω, ῶ, illumino, et pro, instituo in divinis, Areop.

Χαλιναγωγῶ, fræno duco, ut sessor equum. Et pro fræno, rego ac moderor. Metaph. moderor ac rego veluti fræno; fræno, refræno. Luc. cum accus. et Jacobi cap. 3.

Χειραγωγὸς, qui manu ducit, ut cæcum ducere solemus cui viam præimus, ὁ χειρὶ ἄγων: ut Act. Ap. c. 13. Et

apud Plut. Interdum generaliter pro deductore seu duce, ut apud Areop.

Χειραγωγία, actio illa ducendi manu seu deducendi. à Suida exp. auxilium.

Χειραγωγέω, manu duco, ut cæcus duci solet. Luc. Greg. Dicitur etiam metaphoricè de fortuna, quæ viam patefacit hominibus felicibus, quasique viam præit ad ornamenta magnáque fastigia assequenda. Herodian. lib. 6. κατ' ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τύχης.

Χολαγωγὸς, bilem ducens seu educens. Gal.

Ψυχαγωγὸς, ductor seu deductor animarum, ὁ κατάγων τὰς ψυχὰς εἰς ᾅδου, Hesychius. Mercurii epith. Item qui animas ex inferis educit et evocat, responsaque ab ipsis de rebus quæsitis postulat. Plut. Item qui animos hominum flectit et ducit quò vult. ut Gallicus ille apud Lucianum Hercules. Pro deceptore etiam interdum poni aiunt, ut sit qui animas captivas in suum servitium abripit. [Ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις. Æschyl. Pers. 689.]

Ψυχαγωγικὸς, habens vim ducendi et flectendi animum, alliciens, oblectatorius. Aristot. de arte poëtica, ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγικὸν, appositissima res ad alliciendos et oblectandos animos.

Ψυχαγωγία, animarum eductio; ut quum animæ sacrificiis et carminibus educuntur seu evocantur ab inferis, et interrogantur de futuris vel de præteritis quæ incognita sunt. Greg. Nazian. contra Jul. Item animi allectatio: nec non animi recreatio et oblectatio. Athen. lib. 4.

Ψυχαγωγέω, ῶ, animas duco seu educo, Lucian. Item animum flecto et attraho seu allicio: animum oblecto. ut apud Athen. l. 13. Interdum cum accusativo construitur, et exp. animum oblecto, seu animum allicio: ut apud Polyb. λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας ἐψυχαγώγει. Et Isocr. in Evag. encom. ταῖς συμμετρίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας.

Alia composita ex ἄγω, itidem sine præpositione, diversam à superioribus terminationem habentia: quorum tamen quædam retinent a verbi ἄγω, quædam id mutant in η.

Ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ, ἡ, præses, dux, autor. [Act. Apost. iii. 15. τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε, ὃν Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, &c. Eurip. Troad. 1266. Χωρεῖτε, Τρώων παῖδες, ὀρθίαν ὅταν Σάλπιγγος ἠχὼ δῶσιν ἀρχηγοὶ στρατοῦ, Πρὸς ναῦς Ἀχαιῶν, &c. Xenoph. Hell. Hist. iii. 3. καταγορεύει τις πρὸς τοὺς Ἐφόρους ἐπιβουλὴν, καὶ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ πράγματος Κιναδῶνα.] Isocr. ad Nic. ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγὸς, autor generis vel princeps generis. [Æschyl. Ag. 267.] Ἀρχηγικὸς, principalis, præcipuus. Areop.

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, præses, princeps, dux, apud Herodot. et Xen. [Soph. Œd. Tyr. 750. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων Ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης; Eurip. Orest. 554. Ἐλογισάμην οὖν, τῷ γένους ἀρχηγέτῃ Μᾶλλόν μ' ἀμῦναι, τῆς ὑποστάσης τροφάς. Elect. 890. Θεοὺς μὲν ἡγοῦ πρῶτον,—τύχης Ἀρχηγέτας τῆσδ' &c. Pind. Pyth. E. 80. Ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων Θῆρας αἰνῷ φόβῳ, &c. Olymp. Z. 143. Herodot. Hist. ix. 85. οἱ ἀρχηγέται ἀνὰ πρώτους ἔσαν.] Doricè ἀρχαγέτης pro eodem. [Ἀρχηγέτης ἀνήρ. Soph. Œdip. Tyr. 771. V. Æschyl. S. c. Th. 1007. Suppl. 192. 259. 316.] Ἀρχηγέτις, fœm. gen. ut ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ. Plut. in Alcib.

Ἀρχηγετεύω, principatum obtineo, præsum. [Herodot. ii. 123. Ἀρχηγετεύειν δὲ τῶν κάτω Αἰγύπτιοι λέγουσι Δήμητρα καὶ Διόνυσον.] Ἀρχηγετόω, idem.

Ἀρχηγετέω, ῶ, incipio, auspicor. † Soph. El. 83.†

Βουάγορ, ορος, ὁ, armenti ductor. Βουαγετὸν, οῦ, τὸ, ὑπὸ βοῶν εἱλκυσμένον ξύλον, ut tradit Hesychius, dicens Laconica esse hæc duo vocabula.

Εὐαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, apud Suid. exp. εὖ περιηγμένος. Sic εὐαγέες μέλισσαι, in Anthol. Epigram. lib. 1. exp. agiles apes, quòd per aërem citò ferantur et facilè. Sic εὐαγὲς πνεῦμα apud Herodot. in Euterpe, ventus secundus, et ad optatum portum ducens seu ferens. Vide etiam aliam signif. in comp. ex Ἄγος. [ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ. Æschyl. Pers. 466.]

[Ἑβδομαγέτας. Epith. Apollinis Mensis die septimo nati.] [Sept. c. Theb. 806. τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς Ἑβδομαγέτας Ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετ', &c. Schol. τὸν Ἀπόλλωνα λέγει, ὃς ἐν ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς γεννηθεὶς, ἐκλήθη Ἑβδομαγέτας. Schol. β'. ὁ ἐν ταῖς ἑβδόμαις πύλαις ἡγεμονεύων, ἢ ὁ ἑβδόμῃ γεννηθεὶς, καθ' Ἡσίοδον, ἡμέρᾳ.]

[Θεάκτωρ. Æschyl. Suppl. 1047. πάθος τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θεάκτορι πιθοῖ.]

Θεριγανον, ου, τὸ, currus quo messis importatur, ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὰ θέρη, à quibusdam exp. teste Hesychio.

Ἱππηγὸς, idem quod ἱππαγωγός. Diodor.

Κυνηγὸς, venator, venatrix: q. d. canum ductor. [Eurip. Phœniss. 1066. Æschyl. Ag. 703.]

Κυνηγία, ἡ, venatio, venatus. Soph. in Ajace. Κυνήγιον pro eodem. Plut. in Alex.

Κυνηγέω, ῶ, venor. Athen. l. 12. τὰς θήρας ἐκυνήγουν. Et pro vestigare hominem, apud Plut. in Epist. Κυνηγεσία et κυνηγέσιον, venatio, venatus. Xen. Plut.

[Κυνηγετέω, ut κυνηγέω. Soph. Aj. 5.]

Κυνηγέτης, venator. Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, venatrix, Hom. et Xen.

Κυνηγετικὸς, ad venationem seu venatorem pertinens, venatorius. Item venationis studiosus, vel venationi deditus et aptus, apud Athen. Item (subaudito subst. λόγος) liber de arte venandi. Xen. Κυνηγετικῶς (quasi dicas venatoriè) venatorum more, vel venatoria arte.

Decomp. Συγκύνηγος, ου, ὁ, venationis socius, simul venans.

Συγκυνηγέω, ῶ, simul venor. Inde συγκυνηγέτης, idem quod συγκύνηγος. [Palæph. p. 16.]

Φιλοκύνηγος, venationis amans, venationis studiosus. Plut. [Φιλοκυνηγέτης. Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 14. Τὰ μὲν οὖν λίαν νεογνὰ οἱ φιλοκυνηγέται ἀφιᾶσι τῇ Θεῷ.]

Λοχαγὸς, qui ducit cohortem seu centuriam, quæ λόχος dicitur. ductor λόχου: seu ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου. Arist. Xen. † Pæd. l. 2. 42. a.† Plut. [Eurip. Phœniss. 119. 703.]

Λοχαγία, præfectura cohortis, Aristot. Pol. 6.

Λοχαγέω, ductor sum λόχου, cohortem duco. Item insidiis struendis sum præfectus. Xen.

Λοχηγέω, Ionicè pro λοχαγέω. Λοχηγετέω, ductor sum λόχου.

Λοχαγέτης, Dor. pro λοχηγέτης, cohortis ductor, seu λοχαγός. [Æschyl. S. c. Th. 42. Eurip. Phœniss. 936.]

Μοιραγέτης, parcarum dux, seu qui fatum prævius anteit. Alciphr. ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες.

Μουσηγέτης, Musarum ductor. Apollinis epith. Plut. Vide Pausaniam.

Ναυηγὸς, navium ductor, classis præfectus. Item naufragus. Vide et comp. ab ἄγω, frango.

Νεκυηγὸς, mortuorum seu manium ductor, qui mortuos traducit. Charontis epith. in Epigr.

Ξεναγὸς, idem quod ξεναγωγὸς, de quo suprà. ¶ Item ductor seu dux externorum militum, qui præest seu imperat externis militibus. Thuc. et Xen.

Ξεναγέω, ῶ, idem quod ξεναγωγέω, ῶ, duco hospitem ad ea quæ visenda sunt. apud Lucianum cum accusativo. Hesychius ut Suidas volunt significare etiam ξενοδοχεῖν. Gregor. et Plat. Item peregrinos instituo moribus patriis. Theodoretus historiæ ecclesiast. lib. 1.

Ξεναγία, munus ejus qui est dux militum externorum. Ita vocatur etiam certus militum numerus: de quo lege Ælianum.

Ξυληγὸς, qui ligna vehit, lignator, vel etiam qui ligna bajulat, ξυληγοὶ naves apud Ulpianum, naves lignariæ, quæ ligna convehunt. ¶ Ξυληγέω, ῶ, ligna veho vel porto, ligna conveho vel bajulo. Poll. lib. 7.

Ὁδηγὸς, dux viæ seu itineris. Plut. in Alex. Ὁδηγία, deductio.

Ὁδηγέω, dux itineris sum, duco, τὴν ὁδὸν ἄγω. Cum accusat. Phocyl. et Actor. c. 8.

[Ὁδηγητήρ. Orph. Hym. Μητρ. Ἀντ. 6. Δύσαγνος παῖδ' ἁγνὸν ὁδηγητῆρα λαχοῦσα, &c.]

Decomp. Καθοδηγὸς, idem cum ὁδηγός. Καθοδηγέω, dux viæ sum, deduco.

Καθοδηγία, deductio, ut ὁδηγία.

Μεθοδηγέω, aliter duco et monstro viam. Epigram.

Προοδηγὸς, dux viæ, perductor.

Οὐραγὸς, in exercitu dicitur is qui extremum agmen ductat, (quod οὐρὰ nominatur) seu extremi agminis dux. † Xen. Pæd. 55. c. ubi additur τελευταῖου λόχου. et l. 3. p. 82. d.† Cui opponitur λοχαγός. Xen. et Polyb. Vide et lib. de vocab. milit.

Οὐραγία, extremum agmen. Polyb. et Plut.

Οὐραγέω, extremum agmen duco. apud Suid.

Ἀπουραγέω, (*decomp.*) idem cum οὐραγέω. Bud. ex Polyb.

Ὀχετηγὸς, qui rivos ducit. Il. φ'. Nonn. generaliùs etiam usurpavit fœm. gen. pro ductrix, ut ἔρχεται ὧρη Εὐσεβίης ὀχετηγός.

Ὀχετηγία, rivorum seu aquarum ductus, irrigatio.

Ὀχετηγέω, ῶ, rivos seu aquas duco, irrigo per rivos.

Ὀχεταγωγία. Plat. de Leg. ii. πλὴν αὐτῆς τῆς ὀχεταγωγίας.

Ποδηγὸς, (pro quo Doricè ποδαγὸς) q. d. pedum ductor, id est, qui pedibus viam monstrat præeundo, idem cum ὁδηγὸς dux, in epigr. Et pro assecla, Soph. in Antig. [Eurip. Phœniss. 1653.]

[Ποδηγὸς. Lysiæ Orat. pro cæde Eratosth. πῶς γὰρ ἂν, ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ ποδηγὸς κατέπεσεν εὐθύς· Vide Cl. Taylor. Not. 38. et auctorem nostrum.]

Ποδηγέω, ῶ, idem cum ὁδηγέω, viam pedibus monstro. Plato epist. 7. αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος ποδηγεῖν, se absque viæ indice dirigere, seu gressum suum dirigere absque duce; ut ii, qui norunt quà eundem sit, nec duce egent.

Ποδηγέομαι, οῦμαι, deducor et dirigor, viam faciens. Vel ducor ab aliquo præeunte et pedes meos veluti ducente, id est, via mihi monstratur, ducor. Gal. et Athen. Συμποδηγῶ, (*decomp.*) unà duco seu deduco, et viam commonstro.

Ποδηγέτης, ου, ὁ, ἡ, idem cum ποδηγός. Lycophr. ποδηγέτης σκότου λαμπτὴς, fax deductrix pedum in tenebris.

Ποδηγετέω, ῶ, idem quod ποδηγῶ, ut ποδηγετεῖν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Philo de vita Mos. l. 3.

Πυρακτέω, ῶ, in igne verso et candefacio. Hom. Item uro et incendo, apud Basil.

Πυρακτόω, ῶ, pro eodem. Πυράκτωσις, actio ipsa in igne versandi.

Σιτηγὸς, οῦ, ὁ, idem cum σιταγωγός. Σιτηγέω, idem cum σιταγωγέω. Dem σεσιτηγηκότες πρὸς τοὺς Ῥοδίους, qui frumenta Rhodum vexerunt.

Στρατηγὸς, οῦ, ὁ, dux exercitus, seu qui exercitum ductat, ὁ ἄγων τὸν στρατὸν, imperator: ut ἀγαθὸς στρατηγὸς, Xen. in Cyn. † et Pæd. l. 5. p. 132. a.† Et cum gen. ut ὁ Ῥωμαίων στρατηγός. Athen. lib. 10. Sic στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, Actor. 4. præfectus templo, qui præest custodiæ templi.

Στρατηγία, ἡ, imperatorium munus, exercitus præfectura, aut prætura. Plutarch. et Aristot. Et pro peritia τοῦ στρατηγεῖν. † Xen. Pæd. 1. 6. 12. et p. 183. b.† Lucian. et Plutarchus. † Xen. Pæd. p. 221. c.†

Στρατηγιάω, ῶ, affecto seu ambio στρατηγίαν: imperatoris officio fungi cupio, exercitum ductare cupio: vel etiam præfecturam seu præturam affecto. Joseph.

Στρατηγικὸς, οῦ, ὁ, imperatorius; † apud Xen. Pæd. p. 221. c.† ut στρατηγικὰ σοφίσματα, Plut. in Fab. callidæ machinæ, quibus dux ducem circumvenit: id est, στρατηγήματα. ¶ Item peritus scientiæ imperatoriæ: † Xen. Pæd. 1. 6. 12.† qui imperatoris seu ducis officio fungi probè novit; vel aptus ad obeundum munus imperatorium. Plut. Isocr. Aristot. ¶ Item qui vel gessit dignitatem imperatoriam; vel ad eam gerendam deligi solet: quomodo apud Latinos prætorii dicuntur, et consulares. Plutarch. et Luc. Item pro prætorius, (acceptum possessivè) ut οἱ στρατηγικοὶ στρατιῶται, apud Herodian. milites prætoriani. Item (absolutè fœm. gen.) dicitur στρατηγικὴ, (sub. ἐπιστήμη seu τέχνη) peritia imperatoria, peritia quæ in duce seu imperatore bono requiritur: peritia ducendi exercitus: quæ et στρατηγία. Aristot. Ethic. 1. cap. 1. Dicitur et substantivè τὰ στρατηγικὰ, sicut τὰ πολεμικά. ¶ Στρατηγικῶς, imperatoriè.

Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, idem quod στρατηγικὴ: ut στρατηγὶς πύλη, porta imperatoria seu prætoria, id est, per quam imperator aut prætor educere exercitum solet. Plutarchus. [στρατηγίσιν πύλαις. Soph. Aj. 49.] Et στρατηγὶς ναῦς, navis qua prætor seu imperator vehi solet. Thucydides et Plutarchus.

Στρατήγιον, ου, τὸ, domicilium τοῦ στρατηγοῦ, tentorium aut domus imperatoris. Suidas ex Plut. Accipitur et pro prætorio, apud eundem Plut. et Synes. Pro castris accipitur apud Sophoc. in Ajace. Pro eodem scribitur et στρατηγεῖον.

Στρατηγέω, ῶ, exercitum duco, τὸν στρατὸν ἄγω, dux sum exercitus, exercitui præsum; imperatoris et præfecti officio fungor. Interdum absolutè: † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 12. et l. 6. p. 149.† ut Isocrates ad Philipp. οἵτινες ἀμφότερα ἂν δύνωνται, καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. et apud Athenæum lib. 12. στρατηγεῖν οὐκ ἐπίστασθαι. Interdum cum dativo personæ ejus, cujus nomine bellum geritur, ut apud Plutarchum, στρατηγοῦντες Οὐϊτελλίῳ, pro Vitellio ducentes exercitum. Sæpe cum genitivo; ut apud Plutarchum, τῆς πατρίδος στρατηγεῖν, patriæ ducem se præbere. Et Thucydides libro 1. ἐστρατήγει τῶν νεῶν, navalium copiarum dux erat; classi præfectus erat. Interdum cum accusativo itidem, pro, dux sum. Demosthenes, στρατηγεῖ πάντα ὑπὲρ Φιλίππου, omnia gerit pro Philippo, vel omnia molitur. Interdum cum infinit. et signif. strategemate molior, militari astutia machinor. Plutarch. in Crasso, λαβεῖν τὸν Κράσσον ἀπωτάτω τοῦ πατρὸς στρατηγοῦντες, arte imperatoria affectantes et molientes. [Æschyl. Eum. 25.]

Στρατηγέομαι, οῦμαι, imperio ducis pareo, imperatori subjectus sum, ut milites et cohortium præfecti. regor ducis imperio. Demosth. στρατηγεῖσθε ὑπ' αὐτοῦ. Apud Synes. ὑπὸ λιμοῦ στρατηγεῖσθαι. Dicitur et πόλεμος στρατηγεῖσθαι, pro, geri, administrari, apud Plutarch. ¶ Accipitur etiam pro καταστρατηγοῦμαι, strategemate vincor, seu vincor arte imperatoria. Greg.

Στρατήγημα, τὸ, res à duce exercitus gesta, facinus ab imperatore editum; vel facinus in quo imperatoriæ artis specimen editur. Nam peculiariter ita dicitur callidum facinus seu solers consilium, quo imperator exercitus hostem circumvenit. Phil. Isocr.

Στρατηγηματικὰ, idem quod, στρατηγικά: ut στρατηγηματικῶν libri, quos Frontinus conscripsit.

Στρατηγέτης, idem quod στρατηγός.

Decomp. Ἀντιστράτηγος, ου, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris, et proprætor, legatus prætoris, legatus consulis. Pro legato prætoris, apud Demost. ¶ Item contrariæ partis imperator, hostium imperator, apud Thucyd. et Plutarch.

Ἀντιστρατηγέω, ῶ, imperatoris locum obtineo. Item sum hostium imperator.

Ἀποστράτηγος, cui imperatoria dignitas est abrogata, imperatoris loco motus vel ducis, cui imperium est abrogatum, exautoratus. Dem.

Ἀρχιστράτηγος, summus imperator: qui inter alios duces et imperatores principem obtinet locum. 1 Reg. cap. 12.

Ἀστρατηγικὸς, οῦ, ὁ, imperatoriæ artis ignarus, malus imperator; unde superl. Ἀστρατηγικώτατος, imperatoriæ artis imperitissimus, aff. ex Cic. epist. ad Atticum. ¶ Ἀστρατηγησία, ἡ, imperatoriæ artis imperitia, seu ducendi exercitum imperitia.

Ἀστρατήγητος, artis imperatoriæ imperitus, imperitus ducendi exercitum. Cic. epist. ad Att. 13. lib. 7. Exp. et duce carens. διαστρατηγέω, munus imperatoris obeo.

Εὐστρατηγέω, ῶ, aff. pro, bene impero exercitui.

Καταστρατηγέω, ῶ, strategemate supero, solerte et imperatorio aliquo facinore subjugo, bellica astutia decipio. Plut. cum accus. Inde particip. κατεστρατηγημένος, strategemate circumventus, astutia imperatoria oppressus.

Παραστρατηγέω, ῶ, imperatoris exercitus assessor sum et collega: præter summum imperatorem etiam ipse dux sum exercitus. idem quod συστρατηγῶ. Plutarch. aff. παραστρατηγοῦντες etiam pro, qui adhærent imperatoribus exercitus.

Συστράτηγος, qui et ipse στρατηγός est, qui et ipse ducis seu imperatoris officio fungitur, seu collega imperii militaris, aut collega in prætura. Thucydides lib. 2. ¶ Συστρατηγέω, ῶ, unà στρατηγῶ, sum etiam ipse στρατηγὸς, collega sum in ductando exercitu: seu in prætura præfecturave collega sum. ¶ Interdum cum accusativo, ut et στρατηγῶ, pro, unà et ego strategemate aliquo molior seu machinor. Strab. lib. 6. συνεστρατήγει τῷ πατρὶ τὴν κάθοδον, unà cum patre strategematis quibusdam astutis moliebatur reditum Syracusas. [Eurip. Phœniss. 699.]

Ὑποστράτηγος, (cui opponitur ἀρχιστράτηγος) qui imperator quidem est, sed summo imperatori paret. Alii exp. imperator secundarum partium. Poll. l. 1. c. 10. Ὑποστρατηγέω, ῶ, sum ὑποστράτηγος, secundum locum ab imperatore obtineo.

Ταριχηγὸς, qui salsamenta advehit. Apud Athen.

Ὑδρηγὸς, sulcus aquarius, aquæ ductus, aquagium. Hesych.

Φορτηγὸς, item φορταγωγὸς, sub ναῦς, onera vehens navis, et q. d. onerum vectrix, quæ Lat. oneraria. Φορτηγὸς, de bajulo etiam dictum fuisse ab Æschylo testatur Pollux.

Φορτηγία, aff. pro eo mercaturæ genere quæ exercetur navibus onerariis. Affertur ex Aristot. Polit. 1. Φορτηγικὸς, ut φορτηγικὰ πλοῖα, apud Xen. onerariæ naves.

Φορτηγέω, ῶ, onera fero.

Χοληγὸς, bilem educens, seu bilem evacuans et purgans; bilem expellens. Hippocrates. Apud quem et χοληγαγὸς, pro eodem et χοληγαγικός.

Χορηγὸς, dux et magister chori: qui chorum ducit, qui chorum anteit, choragus. Item is qui ornamenta sacris choreis necessaria suis præbet sumptibus: seu qui choros celebrandos agitandosque certa mercede suscipit à populo. Vide Demetr. Byzantium libro 4. περὶ ποιήματος, et Athen. lib. 14. et Libanii argumentum in oratione Demosth. contra Mid. Ab his choragis sumpta metaphora, generaliter χορηγοὶ vocati fuère qui sumptus aliquos præberent: quivis suppeditatores seu subministratores. Plut. in Pericle, δαψιλὴς ἦν χορηγὸς ταῖς γυναιξὶ, largus subministrator. Et Chrysost. καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἡ προσευχὴ χορηγὸς, omniumque aliorum suppeditatrix est oratio. Dicitur et χοραγὸς pro χορηγὸς, qui chorum ducit, ὁ τὸν χορὸν ἄγων. Hesych.

Χορηγία, ἡ, munus choragi. Item accipitur pro erogatione sumptuum in ludos choricos, ut apud Plutarchum, καὶ χορηγία πολυτελὴς παρασκευαζέσθω. Hinc generaliter ponitur pro quavis erogatione et largitione seu suppeditatione, nec non pro ipso sumptu seu impensa. Philo de vita Mos. lib. 1. χορηγίαις οὐδὲν ἀντιλέγων, nullum sumptum recusans. Polybius, ποίαις δυνάμεσι καὶ χορηγίαις; [Lucian. t. 1. p. 2.]

Χορηγεῖον, sive χορήγιον, et χοραγεῖον, ου, τὸ, locus in quo chori seu choreæ ducuntur. Locus choris destinatus. Item locus in quo chorus à chorago suis ornamentis instruitur et apparatur. Vitruvius lib. 5. cap. 9. Vide et Poll. lib. 4. cap. 15. Significat ipsum etiam instrumentum chori, hoc est, ea quæ instruendo adornandóque choro necessaria sunt. Ornamenta et instrumenta chorica quæ choragus suppeditat τοῖς ἀγωνιζομένοις. Latinis choragium. Dem. pro cor. Interdum et pro apparatu, vel etiam loco unde apparatus depromitur, accipi potest. apud Athen. lib. 12. Et generaliter pro quavis schola et ludo, ut et χορηγὸς pro quovis magistro.

Χορηγέω, ῶ, chori dux sum, chorum duco, choro præeo, seu chorum erudio et doceo. Aliquando et generalius pro, doceo, erudio, Dorica dialecto. Veluti Epicharmus in Ulysse transfuga usurpasse comperitur. ¶ Item choragus sum, choragi munere fungor, hoc est, choris sumptus præbeo. Choros adorno meis sumptibus, ludos choricos meis sumptibus publicè edo seu exhibeo. Demosthenes, Isocrates, Plutarchus. Item pro, sumptus præbeo et magnas pecunias erogo, more choragorum. Cum dativo personæ, Aristot. Ethic. 4. cap. 2. καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν. Item præbeo, suppedito, subministro, largior. Demosth. ad epist. Philip. βασιλέα τῶν Περσῶν χρήματα χορηγεῖν ἡμῖν προτρέψονται. Et Polyb. l. 3. τὸ δὲ τῶν Κελτῶν πλῆθος δαψιλῶς μὲν ἐχορήγει τὸ στρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις, liberaliter suppeditabat exercitui res ad victum necessarias.

Χορηγεῖσθαι, dicitur aliquis cui sumptus præbentur et subministrantur, seu cui suppeditantur omnia, seu cui suppeditant et suppetunt omnia; vel qui instructus est, aut cui affluit copia. Antiph. ὅπως ἄριστα χορηγοῖντο οἱ παῖδες, ut pueris optima suppeditentur. Et cum dativo instrumenti. Aristot. ethic. 10. cap. 9. dicit Solonem beatos censere τοὺς μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, qui mediocriter externis bonis instructi sunt, vel suppeditantur. Sic et Diodorus, συνέσει τόλμῃ κεχορηγημένη. Item res aliqua χορηγεῖσθαι dicitur pro, præberi, suppeditari, subministrari. Theodor. hist. eccles. lib. 3. ταῖς ἄρτι χορηγουμέναις δωρεαῖς τὰς ἐλπιζομένας πιστούμενος.

Χορήγημα, τὸ, id ipsum quod χορηγεῖται, id quod subministratur seu suggeritur. Vel etiam id ipsum quo aliquid suppeditatur et instruitur, suppeditatio. Plut.

Decomp. Ἀντιχόρηγος, antichoragus, æmulus alterius choragi. qui ἐν τῇ χορηγίᾳ certat cum alio chorago, splendore et magnificentia choragii. Exp. et, qui contra suppeditat.

Ἀντιχορηγέω, ῶ, sum antichoragus; in choragio certo. Dem.

Ἀχορήγητος, qui non χορηγεῖται et suppeditatur; cui non subministratur, cui non suppetit: ut apud Aristot. Polit. 4. ἀχορήγητόν τι εἶναι καὶ τῶν ἀναγκαίων, rebúsque etiam necessariis non suppeditari, id est, carere, seu egere rebus necess. Ponitur et sine casu. Ethic. lib. 1. Ἀχορηγία, ἡ, aff. pro inopia commeatus. ex Polyb.

Ἐπιχορηγέω, insuper præbeo, insuper subministro et suppedito, insuper sufficio et suggero. Exponitur et suppedito, subministro. Ad Coloss. c. 2. ἐπιχορηγεῖσθαι Paulus transitivè usurpat pro, suppeditari, id est, rebus suppeditatis subministratísque instrui.

Ἐπιχορήγημα, τὸ, quod insuper suppeditatur, additamentum ad priorem vel legitimam suppeditationem, suppeditationis corollarium. Budæus significare ait etiam corollarium legitimi et constituti cibi: posseque etiam ἐπιχορηγήματα vocari ea, quæ postremo loco præbentur sodalibus, ut τὰ ἐπεσθιόμενα quæ ultimo loco eduntur. Athen. lib. 4. Ἐπιχορηγία, ejusmodi suppeditatio, qua aliquis suppeditatur instruiturque re aliqua, ad Ephes. cap. 4.

Καταχορηγέω, absumo suppeditando, absumo in choragia, consumo in magnificentia et apparatu ludorum choricorum. Item suppedito, largior, erogo: vel etiam effundo et largè contribuo, teste Budæo. Plut.

Παραχορηγέω, idem cum χορηγέω, suppedito, subministro, præbeo. Athen. lib. 4. Παραχορήγημα. Poll. lib. 4. cap. 15. dicit fuisse εἰ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, ut in Æschyli Agamemnone.

Συγχορηγέω, ῶ, simul præbeo seu subministro, confero. Vel simul choragus sum, confero et ipse aliquid in choragium. [Polyb. lib. 4.]

Composita remotiora.

Ἅμαξα, Ἀνάγκη, Ἄναξ, Θέλγω, Θήγω, Σιαγὼν, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

¶ *Derivata ab ἄγω, i. frango.*

Ἀγνύω, et ἄγνυμι, frango, rumpo. Usurpatur potius quàm ἄγω, sed tempora sumit ab ἄγω, F. ξω, P. ἦχα. Aor. 1. ἦξα, et Atticè ἔαξα. Eustath. ait apud Hom. ὕλην ἄγειν exponi posse κλᾶν, id est, frangere. Il. ζ'. Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε.

Ἄγνυμαι, frangor, rumpor. Od. κ'. νῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων. Hesiod. † Asp. 19. et 348. et v. Stræriam ad v. 203.† περὶ δὲ σφίσιν ἄγνυτο ἠχώ. Herod. ποταμὸς περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος. Præt. med. ἦγα, inusit. pro quo Atticè ἔαγα in usu est. Il. γ'. πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, pro ἐάγησαν, fracti sunt.

Ἀγὴ, ἡ, fractio, ruptio: fractio fluctus, inquit Suid. et Etymol. ἀγαὶ ἁρμάτων, curruum fracturæ sive fractiones. Eurip. [Ἀγαῖσι κωπῶν. Æschyl. Pers. 425.]

Ἄγη, littus, quoniam fluctus ibi infringuntur. ¶ Item vulnus, quasi fractura cutis, Hesych. Vide et in Ἀγάω.

Ἄγμα, τὸ, fractio, vel potius fragmentum. *Vet. auct. ap. Suid. ἄγματα ἀμφορέων.* Exp. et κάταγμα.

Ἀγμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἄγμα, fractio: unde Hippocratis libri περὶ ἀγμῶν. ¶ Ἀγμοὶ, loca montosa et præcipitium habentia, abrupta sive prærupta loca. Nicand. in Ther. — κοίλη τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἀγμοί. ¶ Apud eundem in Alexiph. Κνώδαλα φυκιόεντας ἀεὶ περιβόσκεται ἀγμούς. exp. αἰγιαλοὺς, littora.

Ἀγαλέος, ου, ὁ, pro quo dicitur ἠγαλέος, exp. mutilus, ruptus, fractus, cavus, qui facilè frangi potest: unde, — ἠγαλέην κάλπιν ἀειραμένην, apud Etym. ex quodam poëta.

Ἄγανος, fractus. Suidæ ξύλον ἄγανον vocatur lignum fractum; vel virgulta quæ facilè franguntur. Sic κάγκανα ξύλα vocantur secundum quosdam τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, i. κοπτόμενα.

Ἀκτὴ, Ἀκτὶν, Ἀξίνη, Ἄξων, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

Composita.

Ἀαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ frangi non potest, infragilis, validissimus. Od. λ'. Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές. Sic Apoll. Rhod. δόρυ ἀαγὲς dixit, pro ἄθραυστον. ¶ Ab Etym. exp. et πολύθραυστον: ut α vim augendi habeat.

[Ἐξάξω. Il. ἑ. 161.]

Ἐπιωγαὶ, loca in quibus stantes naves à ventorum injuria tutæ esse possunt. Ubi ἰωὴ, id est, πνοὴ ἄγνυται, quod ventus non possit illuc pervenire, inquit Eustath. Od. ἑ.

Κατάγω, (pro quo dicitur καταγνύω et κατάγνυμι) confringo, perfringo, diffringo: vel simpl. frango. Plat. in Phædro, καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύναι μέρος μηδὲν, &c. et Xen. καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι, frangunt animos, metaphoricè pro, enervant. Καταγὲν ὀστοῦν et κατεαγὲν ὀστοῦν, apud Gal. os fractum. Κατεαγὼς τὰ ὦτα, apud Philost. in Heroicis, aures fractus, pro fractas habens aures. Dicitur et κατέαγμαι, unde κατεαγμένος, apud Lucian. in Timone.

Κάταγμα, fractura. Diosc. ὀστῶν κατάγματα. Pro eodem dicitur κάτηγμα, apud Hippocr.

Κατακτὸς, οῦ, ὁ, fragilis. Diosc. Κατάκτης, fractor.

Decomp. Ἀμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ, amygdalarum seu amygdalorum fractor. Et de homine, et de instrumento ligneo aut lapideo quo confringuntur. Athen. lib. 2.

Καρυοκατάκτης, q. d. nucifrangibulum. Instrumentum quo franguntur nuces. Athen. lib. 2.

Δυσκάτακτος, difficilis fractu, apud Diosc.

Ἐπικατάγνυμι, aff. pro insuper frango, ex Aristot.

Περικατάγνυμι, q. d. circumfringo, pro, circunquaque frango, vel in circuitu. [Aristoph. Lysistr. 357. Schol. Biset.] Interdum pro κατάγνυμι, aut ἄγνυμι. Theophr.

Ὠοκάταξις, ovorum fractio, Lucian.

Ὠτοκάταξις, εως, ἡ, aurium fractio. Poll. lib. 2. Exponitur et aurium contusio ex ictu et plaga. Ὠτοκάταξις, ιδος, ὁ, dicitur is cui aures fractæ sunt, ut ὠτοθλαδίας, Hesych. Suid. Eust.

Κυματωγὴ, dicitur pro, ἀκτὴ, ubi τὰ κύματα ἄγνυται. Herodot. [lib. 4. παρὰ τὴν κυματωγὴν, &c.]

Ναυαγὸς, οῦ, ὁ, naufragus. Xen. Hell. 1. οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς.

Ναυαγία et ναυάγιον, naufragium. Lucian. ναυαγίᾳ χρησάμενος, naufragium passus. Idem Luc. in Herm. οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες, ex naufragio servati. † ἱππικὰ, equestria naufragia Soph. El. 732.† Ponitur et Metaph. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. ναυάγια οἴκων, ἐκπτώσεις ἡγεμόνων. Sed ναυάγιον frequentius accipitur pro fragmento navis, aut iis quæ facto naufragio reperiuntur et colliguntur, ut sunt tabulæ ex naufragio. Thucyd. τά τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο. Sic et Xen. Hell. 1. ἀναιρεῖσθαι τὰ ναυάγια. Et Plut. ἐπὶ λεπτοῦ ναυαγίου διαφερόμενος. Metaphoricè in hac quoque signif. capitur. Plut. in Polit. præc. Δημάδης τὰ ναυάγια λέγων πολιτεύεσθαι. [Ναυάγιον et Ναυαγία Differentiam V. in Æschyl. Pers. 420.]

Ναυαγέω, naufragium facio. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. e.† Demosth. et Metaph. pro, jacturam facio, vel naufragio amitto. Gregor. ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσας τὴν σωτηρίαν.

Ναυηγὸς, οῦ, ὁ, Ionicè pro ναυαγὸς, naufragus. In Epigr. ναυηγὸς ναῦς, et ναυηγοὶ ἄνεμοι, et ναυηγὸς μόρος. Vide et in comp. ex Ἄγω, i. duco. Ναυηγίη et ναυήγιον, naufragium, poët. pro ναυαγία et ναυάγιον. Ναυηγέω, pro ναυαγέω, reperitur et apud Polyb.

Περιάγνυμι vel περιαγνύω, circumfringo, confringo, torquendo contorqueo. Chion. in Epist. ad Matridem, καὶ περιαγνύων τὸν βραχίονα.

Περιαγὴς, pro circumfracto citatur ex Anth. epigr.

Συνάγω, confringo. Od. ξ'. νῆας ξυνέαξαν ἄελλαι.

ἈΓΩ'Ν, ῶνος, ὁ, certamen, solennes ludi, † ἀγῶνες δημόσιοι. Xen. Pæd. 1. 2. 12.† vel certamina ludorum. Expon. et simpl. ludi. Varia autem ἀγώνων genera distinguuntur additis adjectivis. Ut apud Xenophont. ἀγὼν ἱππικὸς καὶ γυμνικὸς, certamen equestre et gymnicum. Sic apud Plutarch. ἀγῶνες τραγῳδῶν καὶ αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν, &c. Sic et apud Athen. ἀγὼν πολυποσίας et ἀγὼν πολυφαγίας. Interdum per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ, id est, certamina sacra, quæ quatuor erant, Nemea, Pythia, Isthmia, Olympia. Apud Lucian. in Anach. metaphoricè, ἔξω τοῦ ἀγῶνος, aliena à re et instituto, pro quo idem dicit ἔξω τοῦ πράγματος. ¶ Significat et ipsam spectantium certamen multitudinem: ut Il. ώ. Λῦτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι. Ibi annotat Eustath. ἀγῶνα esse πλῆθος. Dicitur et de congregatarum navium multitudine. ut Il. π'. Αὐτὸς μὲν ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι. ¶ Significat et locum in quo certamen ipsum editur: itidem apud Homerum, sæpè et Thucyd. ¶ Ponitur et pro templo, Il. ἡ. (ut volunt Etymolog. et Eust.) Αἴ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα. Aff. ex vet. grammat. et pro κύκλος, et κυκλοτερὴς τόπος. ¶ Item certamen, bellum. Demosth. pro cor. πρὸς τὸν Φίλιππον ἦν ἡμῖν ὁ ἀγών. Ibidem ἀγῶνα ποιεῖσθαι dicit. [εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης, pugnâ congressus cum. Soph. Tr. 20. Eurip. Phœniss. 892. 1014. Æsch. Ag. 414. 862.] ¶ Est et generaliter concertatio quævis seu contentio, studium et contentio vehemens circa rem quampiam. † Ἀγών ἐστι φίλοις ἐμοῖς. Aristoph. Nub. 955.† Qua in significatione Isocr. pluralem etiam numerum usurpat, sive pro conatibus qui summa contentione fiunt. Apud Plutarchum, εἰς ἀγῶνα καθίστασθαι περί τινος, quod Cic. in contentionem venire de re aliqua. Dicitur et ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. Item actio fabulæ in scena: videlicet de qua certatur in theatro. Aristot. de

poëtica. ¶ Item actio forensis. Isocr. in Paneg. πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων σκοποῦσι. ¶ Item periculum, judicium reatus: ut εἰς ἀγῶνα καθιστάναι, periculum creare, in discrimen vocare, accusare: et καταστὰς εἰς ἀγῶνα, postulatus, reus, qui in reatu est. Demosth. Interdum conjunguntur ἀγὼν et κρίσις, ab Isocr. et Demosth. ¶ Item periculum, discrimen, in prima signif. ut ὁ περὶ ψυχῆς ἀγὼν, vitæ discrimen. Xen. Et apud Euripidem in Med. κἂν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν, ἢ χρηστὸν, &c. Et in hoc maximum discrimen est, utrum malum capias, an bonum; vel potius, res est plena aleæ et periculi. * τρέχειν ἀγῶνα, periculum subire.*

Ἀγῶνα παρέχειν, Esa. c. 7. pro, molestiam exhibere. ☞ Grammatici hanc vocem deductam putant ex γωνία et α privat. ut sit ὁ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος, et proinde κυκλοτερὴς, vel à verbo ἄγω, i. φέρω, quod afferat molestiam.

Ἀγωνίζομαι, F. ίσομαι, (et Atticè ἀγωνιοῦμαι) P. ισμαι, certo, † Xen. Pæd. p. 225. b.† certamen ineo, in certamen venio, dimico. Apud Philostr. ἀγωνίζομαι τὰ ὀλύμπια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα apud Plat. et ἀγωνίζομαι μάχην apud Plut. Dicitur et ἀγωνίζομαι τοῦτο πρός σε, apud Xen. Pæd. 1. pro, hac de re tecum certo. Et ἀγωνίζομαι περὶ τιμῆς καὶ δόξης. Dem. pro cor. i. certo de honore et gloria, aut consequenda aut conservanda. Dicit idem Dem. ibidem ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, dimicare pro tuenda et conservanda libertate. ¶ Item prælior, prælium ineo: πολεμῶ. apud Xen. in Apomn. et Thuc. lib. 1. † πρὸς θηρία: cum feris. Xen. Pæd. 1. 6. 25. πρὸς πολεμίους, Xen. Pæd. l. 2. p. 45. b.† ¶ Item ago fabulam, id est, ὑποκρίνομαι. Ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, actione fabulæ certare adversus alium, Dem. Aristot. ¶ Item certo judicio, ut faciunt qui causam orant apud judices, apud Dem. et Plut. Apud Lucianum autem ἀγωνίζεσθαι ἔφεσιν, provocationis causam judicio persequi, appellationem in judicium deducere. ¶ Item causam dico, periclitor judicio, ut ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυριῶν, Demost. falsi causam dicere, reum falsi esse. Et generaliter pro, periclitor.

Ἀγώνισμα, τὸ, certatio, certamen, Plut. (Eurip. Phœniss. 1312.) ¶ Item palma, i. præmium certaminis, ut tradunt Suid. et Hesych. ¶ Item à Suida exp. studium, diligentia. Sic Aristid. in Panath. ἓν ἤδη τοῦτ' ἀγώνισμα ποιούμενος, in hoc unum omni studio incumbens. ¶ Item ostentatio quæ fit in turba, sive apud turbam, ab eo videlicet qui specimen ingenii sui vult edere. Dicitur de sophistis sæpissimè ingenii ostentandi causa decertantibus orationum politarum et comptarum scriptione. Ab Hesych. expon. ὀχλικὴ ἐπίδειξις. ¶ Item actio fabulæ. Apud Aristot. ἀγώνισμα ποιεῖν, fabulam agere. Item recitatio ab Aristot. ita dicitur, ut Bud. ait. * Pro ἔπαθλον Thucyd. vii. 86.*

Ἀγωνισμὸς, οῦ, ὁ, certatio, itidem ut ἀγώνισμα. Dion. hist. l. 16.

Ἀγώνισις, certatio, concertatio. Thuc. l. 5.

†Ἀγωνιστέον, adv. positionis: certandum est. Cum πρὸς, Xen. Pæd. 1. 6. 9. et l. 2. p. 38. d. et p. 53. b.†

Ἀγωνιστὴς, οῦ, ὁ, certator, qui certat gymnica certamina, athleta, pugil, † præliator: in bello sc. Xen. Pæd. 1. 5. 12.† Apud Plut. ἵπποι ἀγωνισταὶ, equi certatores, i. ad certamina exercitati. Et cum genit. apud eundem, ἀγωνιστὴς ἀληθείας, propugnator veritatis. Item actor scenicus, ludio, histrio. Demosth. et Athen.

Ἀγωνιστήριον, ου, τὸ, locus certaminis, i. in quo certamen committitur. Aristid. in Panath. Item quod datur certatoribus, Hesych.

Ἀγωνιστικὸς, οῦ, ὁ, certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens. Apud Arist. Rhet. 1. ἀγωνιστικὴ δύναμις, apta corporis constitutio ad obeunda gymnica certamina. Sic etiam dicitur is qui aptus est ad certamina.

Ἀγωνιστικῶς, certatoriè, certatorum more.

Ἀγωνία, ἡ, certamen, ἀγών. Isocr. in Evag. περὶ τὴν μουσικὴν, καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες. ¶ Hesychius ait significare palæstram, item bellum, apud Eurip. in Troadibus. ¶ Item angor, trepidatio, animi æstuatio. Propriè est timor quo corripitur is qui in certamen descensurus est: sed per catachresin ponitur pro quovis timore. Aristotel. in Problem. ait esse timorem quendam quo percellimur opus aliquod aggressuri. Laërtius exponit timorem rei incertæ ac dubiæ. Damascenus esse dicit φόβον ἀποτυχίας. Demosth. pro cor. οὕτω δ' ἦν ὁ φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ.

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad certamen pertinens. Pind. in Isth. hym. 4. ἀγωνίους ἀέθλους vocat labores qui sunt circa certamina. Ἀγώνια ἀγαθὰ, vocat Greg. Naz. bona, contentione summa comparanda. ¶ Sic etiam dicitur Mercurius, certaminum præses, à Pind. in Isth. hym. 2. Eustathius autem ἀγωνίους θεοὺς vult esse apud Æschylum τοὺς ἀγοραίους, i. fori præsides, aut (ut et Suidas) qui in foro coluntur. ¶ Item trepidationem aut angorem afferens seu habens, ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν, Sophoc. in Ajace. ¶ Item angulo carens. vide in compositis ex Γωνία. (Æschyl. Ag. 552. Suppl. 197. 250. 337.)

Ἀγωνιάω, ῶ, certo, ἀγωνίζομαι, apud Isocr. teste Suida. ¶ Item anxius sum, doleo vel angor metu. Plut. in Demetrio, ὡς εἰκός ἐστι διακεῖσθαι τοὺς περὶ πραγμάτων τηλικούτων ἀγωνιῶντας. Item vereor, timeo. Polyb. ἀγωνιῶν τὴν τῶν ὑπεναντίων ἔφοδον. Et cum infin. ut apud eundem, τὰ μὲν ἠγωνία λέγειν τὸ φαινόμενον. Et cum μὴ, apud eundem, ἀγωνιῶντες μὴ διασφαλῶσι τῆς ἐπιβολῆς. Dicitur etiam ἀγωνιᾷν is, qui alioqui metu vacuus sit, quum nimirum aut sperato bono excidit, aut in ipso periculo quod metuebat, est constitutus. Item Hesych. exp. periclitor.

Ἀγωνιῶμαι, aff. pro ἀγωνιῶ. Aristot. Rhet. 1.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ, trepidator, formidator, apud Diog. Laërt.

Ἀγωνιάζω, pro ἀγωνιῶ, itidem ἀγωνιάζομαι pro ἀγωνίζομαι, aff. ex Philostrato.

Composita: ac primùm ex ἀγὼν et ἀγωνίζομαι aut verbalibus.

Ἀναγώνιστος, ὁ καὶ ἡ, qui non certat, qui certamen non experitur, iners. ut ἀναγώνιστος ἀθλητὴς, apud Xenoph. [K. Π. p. 63. 3. Ed. Hutch. Καὶ εἴ τις ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας, καὶ ἀξιόνικος γενόμενος, ἀναγώνιστος διατελέσειεν, οὐδ' ἂν οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ δικαίως ἀναίτιος εἶναι ἀφροσύνης.]

Ἀνταγωνίζομαι, in certamine oppono me alicui, prælio aliquem excipio. Cum dat. Xenoph. Pæd. 1. Item pro, adversor, refragor. Apud. Thucyd. †ἐν οἷς ἀντηγωνίζοντο: de quibus certabant inter se. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. ἀνταγωνιούμενος, Xen. Pæd. 1. 6. 8. contra aliquem in certamen prodire: cum dat.†

Ἀνταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui in certamen prodeunti se opponit, qui certamen suscipit adversus alium, adversarius. † Xen. Pæd. 1. 6. 8.† Plutarch. Exponitur etiam, æmulus, ut apud Isocr. τῶν μειζόνων ἀνταγωνιστὴς, superiorum æmulus. Sic fere Xen. Pæd. l. 3. p. 82. a.†

Decomp. Ἀνανταγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui nullus in certamine se opponit, vel se opponere potest: adversus quem nemo certare potest. Unde pro inexpugnabili et invicto ponitur. Thucyd. lib. 2. et Herodian.

Δυσανταγωνιστὴς, exp. molestus adversarius.

Δευτεραγωνιστὴς, qui secundas fabulæ partes agit. et metaphor. pro, secundarius, qui secundas partes agit. Dem. et Luc.

Δευτεραγωνιστῶ, secundas fabulæ partes ago. Item secundam orationem habeo in judicio. δευτερολογῶ, Bud.

Διαγωνίζομαι, decerto, dimico, prælior. † Xen. Pæd. 1. 2. 12. & 1. 4. 4. & 14.† Ut διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, apud Xen. Pæd. 1. Dicitur et διαγωνίζομαί σοι τοῦτο, apud eundem. ¶ Item certo ad finem, sive ad extremam dimicationem. Bud. ex Æschin. ¶ Et pro conari, apud Gazam.

Ἐναγωνίζομαι, ut ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ, hoc in loco certo, Plut. apud Thuc. θεοὶ καὶ ἥρωες ὅσοι τὴν γῆν παρέσχετε εὐμενῆ ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, qui favistis Græcis adversus Medos pugnantibus.

Ἐξαγωνίζομαι, unde decomp. προεξαγωνίζομαι, antè pugno, priùs certo. Aristot. Rhet. 3. [Eurip. Herc. Fur. 155. Τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; τῶνδ' ἄρ' οὕνεκεν Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεών;]

Ἐπαγωνίζομαι, post alium certo. Greg. in Encomio. Macc. προηγωνίσατο πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες. Et ἐπαγωνίζεσθαι, secundo loco causam orare, vel perorare, ut inquit Budæus ex Liban. in argum. orat. in Androt. Apud Plutarchum in Fabio, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ, exp. certamen cum Annibale repetens, iterum cum Annibale certans.

Καταγωνίζομαι, certamine vinco, expugno, debello. Cum accus. apud Luc. Plut. et ad Heb. 11. cap.

Καταγωνισμὸς, expugnatio, subactio. Thuc.

Decomp. Ἀκαταγώνιστος, inexpugnabilis. Chrysost.

Δυσκαταγώνιστος, expugnatu difficilis. Thuc.

Εὐκαταγώνιστος, expugnatu facilis. Unde ex consequenti accipitur pro parùm valido.

Προαγὼν, præludium certaminis. Plut. Item prælusio actionis oratoriæ. Plutarch.

Προαγωνίζομαι, ante alium certo, aut pugno. Greg. Item antea pugno, Herodian. et Thuc. ¶ Item certo pro aliquo, sive pugno, propugno. Philo, ὧν ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι, κουφότατος πόνος.

Προαγωνιστὴς, propugnator, defensor. Luc.

Προαγωνιστικὸν, præjudicialis causa, ut vulgò exp.

Πρωταγωνιστὴς, histrio qui primas partes fabulæ agit, qui primas partes in scena agit. Plutarch. Interdum additur genitivus δράματος, ut apud Lucianum de cal. Exponitur et actus princeps et quasi præsultor. Item antesignanus, Œcumenio in Acta. Transfertur et ad quemlibet qui primum in quovis certamine, atque adeò in quovis negotio locum tenet, princépsque est.

Πρωταγωνιστέω, ῶ, id est, πρωταγωνιστής εἰμι, primas partes in scena ago. Non solùm autem de actoribus scenicis dicitur, sed etiam de oratoribus, ἐπὶ τῶν τὴν πρωτολογίαν λαχόντων, primam orationem habeo in judicio. Liban. apud Demosth.

Συναγωνίζομαι, unà cum alio certo, q. d. concerto, certamen adjuvo, certaminis socius sum. † Xen. Pæd. l. 4. p. 110. b.† Ponitur pro, opem fero, auxilior, apud Thuc. sæpe. Συναγωνίζομαι τούτοις, apud Demosth. ad hæc conficienda operam meam unà impendo. ¶ Item pro, patrocinor. Apud Platonem in Epist. πολλοῖς συνηγωνισάμην, multos meo patrocinio juvi.

Συναγωνιστὴς, certaminis socius, certanti opitulans.

Τριταγωνιστὴς, qui tertias fabulæ partes agit et ultimas, ut in vita Æschinis legitur. unde hoc illi Demosthenes pro cor. probrosè objicit. Item de vili et contempto homine dicitur.

Τριταγωνιστῶ, tertias fabulæ partes ago. Dem. pro cor.

Ὑπεραγωνίζομαι, cum genit: ut ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως, pugno pro civitate, propugno seu defendo urbem.

Composita facta ex ἀγωνία et ἀγώνιος.

(Ἀπαγώνιος, ἀπόμαχος. Æsch.) [Agam. 521. νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος, Ἄναξ Ἄπολλον. Schol. ἀπόμαχος.]

Διαγωνιάω, ῶ, valde anxius sum. Citatur ex l. 2. Macch. c. 3. διαγωνιῶντες pro, trepidantes. Item διαγωνιάω μὴ, vereor ne, apud Suid.

Ἐναγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad certamina pertinens, certaminibus seu ludis aut spectaculis conveniens, Plat. Lucianus autem ἐναγώνιον νόμον dixit legem athleticam. Sic et ἐναγώνιος appellatur Mercurius ab Aristoph. in Pluto, tanquam certaminum præfectus, et ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν. ¶ Item qui in certamine versatur. Chrysost. ¶ Item ad certamen compositus et comparatus, certamini accinctus. Synes. A Plut. ἐναγώνιος ἐσθὴς appellatur vestis, quæ in prælio gestabatur, Lat. paludamentum. ¶ Ponitur interdum et pro forensi, ut à Dionys. Halic. ¶ Item pavidus, apud Basil.

Ἐξαγώνιος, ου, ad certamen non pertinens, qui est extra certamen, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaphoricè ἐξαγώνια vocantur, quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsam quasi concertationem causæ: aut generalius, quæ ad rem de qua agitur non pertinent: quæ sunt πάρεργα, vel ἀπροσδιόνυσα. Luc. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος.

Συναγωνιάω, unà cum alio anxius sum, anxietatis alicujus vel trepidationis particeps sum, aut socius. Plutarch. de Socrat. dæmonio, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας εὔχεσθαι καὶ κύκλῳ παρεῖναι.

[Ὑπεραγωνιάω. Demosth. Orat. Amat. Hierocl. in Aur. Carm. p. 152. 4. Ed. Lond. οὐδ' ὑπεραγωνιῶν τούτων ὥσπερ σαυτοῦ, &c.]

ἈΔΑ΄ΡΚΗΣ, ου, ὁ, adarces: quædam quasi concreta salsilago. vide Diosc. l. 5. c. 137. et Plin. l. 32. c. 10. et l. 20. c. 22.

ἈΔΕΛΦΟ`Σ, οῦ, ὁ, frater. propriè frater uterinus. fit enim à dictione δελφὺς, (i. uterus) et α significante ὁμοῦ pro ὁμόδελφος. Quod etymon traditur ab Aristotele, Polluce, Athenæo, Etymologo, et aliis. aut etiam à nomine δέλφος, quod prisca Græcorum lingua (ut Numenio placet) unum significat: unde ἀδελφὸς dicitur frater quasi jam non unus. Vide Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. Apud Plat de leg. ὁμοπάτριοι ἀδελφοὶ, fratres ex eodem patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι fratres ex eadem matre nati. Apud Thuc. ἀδελφὸς μητρὸς, avunculus. ¶ Item adject. pro, geminus. Xen. χεῖρέ τε καὶ πόδε καί ὀφθαλμὼ καὶ τ' ἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις, quæcunque gemina hominibus creavit. ¶ Itidem adjectivè, similis, congruens, germanus. Plato in Phædone, καὶ τὰ ἄλλα δὴ τὰ τούτων ἀδελφὰ, καὶ ἀδελφῶν ἐπιθυμιῶν ὀνόματα. Sic Isocr. in Busir. ἀδελφὰ τῶν εἰρημένων. Et cum dat. Basil. ἀδελφὰ τούτοις.

Ἀδελφὴ, soror, germana, ὁμομητρία ἀδελφὴ, soror ex eadem matre. Aristoph. in Nubibus. ¶ Item similis, congrua. Plato ep. 7. πρόφασιν ἀδελφὴν τῆς πρόσθεν.

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, fraternitas. Apud Ecclesiast. scriptores.

Ἀδελφικὸς, fraternus. Chysost. [Aristot. Eth. Nicom. lib. 8. cap. 10. διόπερ ἂν πολὺ ταῖς ἡλικίαις διαφέρουσιν, οὐκ ἔτι ἀδελφικὴ γίνεται ἡ φιλία.]

Ἀδελφικῶς, fraternè. Joseph.

Ἀδελφίζω, F. ίσω, fratrem meum appello, fratris appellatione voco, fratrem esse dico. Isocr. in Æginetico, εἶτα νῦν ἀδελφίζειν αὐτὸν ἐπιχειρήσουσιν. ¶ Ἀδελφίζεσθαι est etiam οἰκειοῦσθαι, apud Hippocr. ut Gal. et Erot. exp.

Ἀδέλφιξις, fraterna communio et societas, qualis est fratrum: seu fraternitas, germanitas. apud Hippocr.

Ἀδελφεὸς, οῦ, ὁ, poëtis idem quod ἀδελφός. Iliad. β'. κατὰ θυμὸν ἀδελφεόν. Utitur et Herod. Dicitur et ἀδελφειὸς ab iisdem. [Apoll. Rhod. iii. 731. οἳ δή μοι ἀδελφειοὶ γεγάασιν.] Ἀδελφεὰ, soror. (γαιάοχόν τ' ἀδελφεάν. Soph. Œdip. Tyr. 166.)

Ἀδελφίδιον, τὸ, diminut. fraterculus, apud Aristoph. in Nub.

Ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ, nepos ex fratre vel sorore: aut sororis filius, inquit Poll. Exponitur à Suida ἀνεψιός. Plut. in Publ. πρὸς θεῖον ἀδελφιδῶν ἐξάγιστα κατηγορεῖν. Fit per contractionem ex ἀδελφιδέος, ut docet Etym. Legitur autem ἀδελφιδέος apud Herodot. lib. 6.

Ἀδελφιδῆ, neptis ex fratre vel sorore.

Composita.

Ἀνάδελφος, ου, ὁ καὶ ἡ, fratre carens seu fratribus. [Eurip. Orest. 310. Ἀνάδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος. Iph. Taur. 612. καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ, ξένοι, Ἀνάδελφός εἰμι, πλὴν ὅσ' οὐχ ὁρῶσά νιν. Xenoph. Memorab. lib. 2. cap. 3. §. 4. πρὸς δὲ τούτοις, καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τίμωσί τε μᾶλλον τοὺς συναδέλφους ὄντας τῶν ἀναδέλφων, &c.]

Ἀνδράδελφος, levir, mariti frater.

Ἀντάδελφος, qui est loco fratris, vicem præstans fratris.

Αὐτάδελφος, frater germanus, frater ex utroque parente. Soph. [Ant. 707. ἥτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς Πεπτῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν Εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινος.] (αὐτάδελφον αἷμα. Æschyl. S. c. Th. 724. Eum. 89.)

(Δυσάδελφος. Æsch.) [Sept. c. Theb. 876. Ἰὼ δυσαδελφόταται πασᾶν, ὁπόσαι στρόφον ἐσθῆσι περιβάλλονται. Schol. β'. εἰς ἀδελφοὺς δυστυχεῖς.]

Ἐξάδελφος, patruelis. Pro quo ab Atticis ἀνεψιὸς dici scribit Phrynichus. Ἐξαδέλφη, ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου, ἢ τῆς θείας, in Pand. Δισεξάδελφοι dicti filii τῶν ἐξαδέλφων. Bud.

Μητράδελφος, matris frater, avunculus. † a μητρὸς ἀδελφός. Xen. Pæd. 1. 3. 11.† [Μητραδελφεός. Pind. Pyth. H. 48. Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων ματραδελφεούς, &c. Schol. τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφούς, &c.]

Μισάδελφος, fratris seu fratrum osor.

Μισαδελφία, fratris seu fratrum odium. Plut.

Πατράδελφος, patris frater, patruus. [Demosth. adv. Macart. Μαρτυροῦσιν Οἰνάνθην—ἀνεψίαν εἶναι ἐκ πατραδέλφου Πολεμῶνι τῷ πατρὶ τοῦ Ἁγνίου, &c. Πατραδελφεός. Pind. Isthm. H. 142. Τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κριτοῦ γενεὰ πατραδελφεοῦ.]

(Πατραδελφία. Æsch.) [Suppl. 39. πατραδελφίαν. Sch. ἀνεψιῶν, τῶν ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῶν.]

Συνάδελφος, qui fratrem seu fratres habet. cui opponitur ἀνάδελφος, apud Xenoph.

Φιλάδελφος, fratris seu fratrum amans. ¶ Φιλαδελφία, amor erga fratrem, fraterna charitas, animus in fratrem seu fratres propensus. Plutarch. Apud Christianos sic vocatur amor quo sese prosequuntur ceu fratres. Greg.

Ψευδάδελφος, falsus frater, qui fraternitatem Christianam mentitur, 2 Cor. 11. et Gal. 2.

ἉΔΈΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, placeo. Item gratificor. Il. γ'. Ὡς ὄφελον θάνατός μοι ἁδεῖν κακός. Et apud Hipponact. ἅδηκε βουλὴ, placuit consilium. Et Herodot. in Terps. καὶ ποιέων ταῦτα Σπαρτιήτῃσι ἁδήσεις, i. et hæc faciens Spartanis gratificaberis, à Spartanis gratiam inibis. Idem et pro, assentior, in Calliope, ἐγὼ δὲ ὦν τούτου ἕνεκα μήτε Αἰγινήτῃσι ἅδοιμι, μήτε τοῖσι ταῦτα ἀρέσκονται. Ubi observandum ἅδοιμι, tanquam ab ἅδω barytono. ¶ At ἀδέω cum tenui, vide in Ἄδω. ☞ Formatur ex ἥδω, (i. delecto) cujus fut. 2. ἁδῶ, inquit Eust. * Thema, quod solum usurpatur est ἁνδάνω aoristus 2dus. ἧδον.*

Ἅδος, ου, ὁ, lætitia, gaudium, εὐφροσύνη, inquit Etymol. Ab eodem exp. et ἀρέσκεια.

Ἁδοσύνη, ἡ, voluptas Hesych.

Ἁνδάνω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Αὐθάδης, (comp.) εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. sibi placens) arrogans, superbus. (γνάθον αὐθάδη. Æsch. Pr. 64. φρενὸς αὐθάδους. Eurip. Med. 104. 223.) De eo propriè dicitur qui sibi placet, sibi plaudit, sibi est pulcher, (ut quidam dixit) sic ut cæteros omnes præ se contemnat. Expon. et pervicax. Sic dicitur quasi αὐτοάδης, id est, αὐτῷ ἁδῶν, ex eo quòd sibi placeat, et quidem ita, ut etiam congressus aliorum vitet et cum nemine commercium habeat, ut scribit Aristot. eth. lib. 1.

Αὐθαδῶς, arroganter, superbè. (Aristoph. R. 1020.) [Αἰσχύλε λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.]

Αὐθάδεια et αὐθαδία, ἡ, arrogantia, superbia, pervicacia. (Æsch. Pr. 79. Soph. Œdip. Tyr. 557.) Plut. in epist. ἡ αὐθάδεια, ἐρημίᾳ ξύνοικος. ¶ Opponitur comitati à Theophrast. inquit Bud.

Αὐθαδιάζομαι, arroganter me gero, superbè me gero. pertinaci superbia utor et contumacia; ut qui supplicare judicibus non sustinet. Plat. in Apol.

Αὐθαδίζομαι, apud Greg. expon. pertinaciter resisto.

Αὐθάδισμα, τὸ, arrogantia: vel potius arrogans dictum seu factum. (Pl. pro κενοδοξίαι καὶ ὑπερηφανίαι. Æsch. Pr. 963).

Composita.

Ἀπαυθαδιάζομαι, idem quod αὐθαδιάζομαι. Plat.

Ἐπαυθαδίζομαι, idem quod αὐθαδίζομαι.

Περιαυθαδίζομαι, idem, apud Suid.

Ὑπαυθαδίζομαι q. d. subarroganter me gero.

ἈΔΗΜΟΝΈΩ, ῶ, F. ήσω, gravissimè angor et præ mœrore concido animo, penè exanimor ac deficio præ dolore. Eustath. deducit à nomine ἄδος, (i. satietas) ut sit, quasi nimia dolorum satietate fatisco. Item terreor, terrefio, pavesco. Xen. Hell. 4. dixit, ἀδημονῆσαι τὰς ψυχάς. Et Matth. 26. cap. de Christo dixit, ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν. Sic et Paulus ad Philip. cap. 2. ¶ Quidam exp. sum externus, et extra populi consortium vivo. tanquam sit compositum ex α et δῆμος.

Ἀδημονία, ἡ, anxietas animi, mœror ingens et tristitia: ut ἀδημονία ψυχῆς. Plut. in Numa, æger animus.

Ἀδημονιάω, ῶ, idem quod ἀδημονέω seu ἀδημονίᾳ κατέχομαι. Hesych.

Ἀδημονέστερος, pugnacior, contentiosior, apud Suid.

ἌΔΗΝ et Ἄδην, (adverb.) affatim, abundè, largiter. (Theoc. ιζ'. 10. Æsch. Ag. 837. Pr. 587.) Ponitur interdum absolutè, ut Il. έ. Ἀνδρῶν εἰλομένων εἰδότες ἔδμεναι ἄδδην. Sic et in prosa sæpè. Interdum cum genit. ut Il. τ'. ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο. Et Plato in Charmide, τοιούτων ἄδην ἔχομεν, de iis satis superque. Sic dicitur et ἄδην ἔχω τοῦ φαγεῖν. Ab Hesych. exp. etiam ἀθρόως et ἀδεῶς. ☞ Etymologistes derivat ab adverbio δὴν, quod signif. diu: ut præfixo α congregandi significationem habente, et cum pleonasmo literæ δ, fiat ἄδδην. Eustathius vult ἄδην significare propriè ad satietatem usque; et cognationem habere cum verbo ἀδέω ac nomine ἄδος tenui spiritu notatis, existimat: unde et simplici δ scribi mavult, sicut ἀδινὸς ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, fortasse ab ἀδέω derivatum esse ἄδην. Idem annotat geminari δ propter metrum. Alio loco idem refert ἄδην esse Atticam vocem, pro δαψιλῶς. Reperitur etiam aspirata prima hujus adverbii litera.

Ἀδέω, ἄδος, Ἄδω, Ἀδινὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ἈΔΉΝ, ένος, ὁ, glandula: pars corporis simplex, spongiæ modo mollis, rara, et friabilis. Autori definit. med. est συστροφή τις ξηρὰ καὶ σαρκώδης. Vide et Alex. Aphr. Probl. 12. l. 12. et Poll. l. 2.

Ἀδενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glandulosus: ut ἀδενώδης σὰρξ, apud Gal.

ἈΔΙΝΌΣ, οῦ, ὁ, confertus, densus, multus, frequens: ut Il. β'. μελισσάων ἀδινάων. Et ibidem, μυιάων ἀδινάων. ☞ Etymol. ait esse ab ἄδην significante ἀδιαλείπτως, i. semper, unde ἀδινὸς pro ἀδιάλειπτος, i. continuus et intermissionem non habens. Eustath. quoque ait ab ἄδην derivari. ¶ Ἀδινὸς γόος, Iliad. ψ'. confertim veniens gemitus. Ἀδινὸν κῆρ, Od. τ'. Hesychius vult esse animum qui assiduè contristatur. Ἀδινὰ δάκρυα, Apoll. Arg. 3. confertæ et densæ lachrymæ, vel miserabiles lachrymæ. (Ἀδινῶν δακρύων. i. e. ἀθρόων, πολυθρηνήτων. Soph. Tr. 860.) ¶ Ἀδινὰ μῆλα, Od. ά. ab Etymol. exp. oves non magnæ. A Didymo expon. graciles. ¶ Etymol. ἀδινὸν vult significare etiam ἁπαλὸν, i. molle.

Ἀδινῶς, confertim. unde comparat. ἀδινώτερον. Od. π'. ¶ Eustath. vult significare etiam ἠρέμα. Il. τ'. ἀδινῶς ἀνενείκατο. ubi tamen quidam expon. confertim et miserabiliter. † ἀδινώτερον κλαίειν: lacrymari Apollon. 1. 269.†

ἈΔΡΆΧΝΗ, ἡ, adrachne: arbor quædam, de qua Plin. l. 13. c. 22. et Theophrast. hist. pl. lib. 1. c. 7. et lib. 3. cap. 16. et lib. 4. cap. 4.

ἉΔΡΌΣ, οῦ, ὁ, à Suida et Hesychio exp. multus, magnus, abundans, opulentus, crassus. Apud Herodotum lib. 1. καρπὸς ἁδρὸς, exp. fruges adultæ. ἁδρὸν δένδρον, apud Dioscor. lib. 1. crassa arbor, dura arbor, speciosa et fortis. Apud Plutarch. opponitur μικροτέροι, in Lycurgo: ἐπιτάσσει δὲ τοῖς μὲν ἁδροῖς ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροτέροις λάχανα. Et apud Athenæum copulantur μέγας et ἁδρὸς, l. 6. Item Plutarchus in Solone πῦρ ἁδρὸν appellat ignem validum. Apud Aristophanem ἁδρὸς πόλεμος, magnum bellum, id est, acre seu vehemens. Ἁδρότερος explicatur etiam habitior, et ἁδρότερον διαιτᾶν, liberalius et largius cibare, apud Gal. ☞ Etymol. exp. χονδρὸς, derivans ab ἥδω, delecto: nam (inquit) ἡδόμεθα τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς, delectamur magnis, et χονδροῖς. ¶ Metaphoricè transfertur ad res ad animum pertinentes. Athen. 6. μέγας καὶ ἁδρὸς τὴν ψυχήν. Isocrates in Panath. τοῖς ἁδροτέροις αὐτῶν καὶ πολὺ βελτίοσιν εἶναι δοκοῦσι. Χαρακτὴρ ἁδρὸς, character uber. Gell. interpr.

Ἁδρότης, ητος, ἡ, magnitudo, robur, proceritas. Exp. et crassitudo, abundantia. Hom. [Iliad. Ω. 6. Πατρόκλου ποθέων ἁδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ. Iliad. X. 363. Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἁδροτῆτα καὶ ἥβην. Sed in Editione Schrevelii, Iliad. Π. 857. ab Auctore cit. lego ἀνδροτῆτα. Schol. ἀνδρείαν.]

Ἁδροσύνη, ἡ, idem, sed magis poëticum. Hesiod. in Erg.

Ἁδρύνω, F. υνῶ; crassum reddo, in justam magnitudinem vel crassitudinem adduco. Theophrast. de causis pl. 4. ἁδρύνει τοὺς ὄγκους, exp. crassiores reddit. Aliquando neutraliter ponitur pro ἁδρύνομαι, apud eundem.

Ἁδρύνομαι, crassesco, crassus fio. justam crassitudinem aut magnitudinem acquiro, aut ad justam crassitudinem pervenio. turgesco, grandesco. Herod. lib. 1. Ἐξανδρύνεσθαι (comp.) ad perfectam venire granditatem seu maturitatem. Hippocr.

Ἅδρυνσις, εως, ἡ, crassatio, maturitas, perfectio fructuum. apud Aristot. et Theophrast.

Ἁδρόω, ῶ, F. ώσω, ad maturitatem vigorémque perduco.

Ἁδρόομαι, οῦμαι, ad maturitatem pervenio, adolesco. Plat. Pol. 6. τῶν δὲ σωμάτων ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἁδροῦται.

Ἁδρέω, ῶ, F. ήσω, idem quod ἁδρόω. Nonnunquam et neutraliter ponitur, sicut ἁδρύνω: unde ἡδρηκὼς, adultus, apud Dioscr. l. 2.

Ἅδρωσις, εως, ἡ, maturitas, apud Basil.

ἌΔΩ, F. ἄσω, satio, expleo. Il. έ.—αἵματος ἆσαι Ἄρηα. Et Iliad. ί. Ὄψωντ' ἄσαιμι προταμὼν, καὶ οἶνον ἐπισχών. In pass. voce idem significat. Il. τ'. Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος Ἄσασθαι φίλον ἦτορ. Nicand. in Alexiph. Ἆσαι δὲ πολίοιο μυοκτόνου ἄρσενος ἄνθει, i. κόρεσον, schol. At ᾄδω cum α diphthongo impropria, vide in Ἀείδω. ☞ Dictum quasi ἀήδω per contractionem, ex adjectivo ἡδύς. Vide et ἀδέω, infrà hic.

Ἄση, ης, ἡ, fastidium, (quod sæpe consequitur satietatem) item nausea. Dioscorides ἀνορεξίαν ἰῶνται καὶ στομάχου ἄσην πραΰνουσι. De animi etiam molestia dicitur apud Platonem, λύπας καὶ ἄσας παρέχει. Volunt quidam esse idem quod Hippocrati ἀλυσμὸς καὶ ἄλυς. * Sappho ap. Dion. Hal. T. II. p. 47. Eurip. Med. 247. Æsch. Ag. 131.*

Ἀσηρὸς, οῦ, ὁ, fastidium afferens, molestus. Ἀσηρῶς, moleste.

Ἀσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fastidio et nausea laborans, ex repletione cibum fastidiens. Gal. in Præd. Hippocr. διττῶς μὲν γενομένων ἀσωδῶν τῶν καμνόντων, &c. Et ἀσώδεις διαθέσεις, nauseosæ affectiones, ut quidam exponunt. Nauseosa etiam res ἀσώδης dicitur, ut κρόμμυον ἀσῶδες, apud Diosc. [Æschyl. Suppl. 32. πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει θεῖναι, &c. Schol. Ἀσώδει. πηλώδει, ψαμμώδει.]

Ἀσάζω et ἀσαίνω, idem quod ἀσάομαι, ex eademque origine derivata: videlicet ab ἄση, fastidium apud Hesych.

Ἀσάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, nauseo, fastidio laboro. unde ἀσᾶται apud Hipp. Gal. ἐν ταῖς γλώσσαις exponit πυροῦται, item προσκόρως καὶ ἐπαχθῶς διατίθεται. Et ἀσώμενοι idem quod ἀσώδεις, Gal. lib. 7. κατὰ τόπ. Ποιεῖ πρὸς τοὺς ἀσωμένους. Dicitur etiam de animi molestia. unde apud Herod. ἀσηθείη τὴν ψυχήν. * Alcæus in Athen. X. p. 430. C. προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι. Æolice pro ἀσώμενοι.*

Ἄδος, εος, τὸ, (vel ἄδος, ἄδου, ὁ, juxta Etym.) satietas, defatigatio (quæ est laboris velut satietas) tædium satietatem sequens, id est, fastidium. Il. λ'. de lignatore. ἐπεί τ' ἐκορέσσατο θυμὸν Τέμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. [88. Schol. Κόρος.] Eustathius deducit à verbo ἀδέω, quod dici fertur pro ἀηδέω. alii contrà à nomine derivatum esse verbum existimarunt. Nonnulli verò ab ἄδην. quidam et ab ἀδέω. ¶ Ab Hesychio exponitur quoque ὄξος, i. acetum, citante Dinoloch.

Ἀδαῖος, ου, ὁ, abundans, largus, satietatem adducens. Aff. ex Sophrone. * Ap. Eustath. p. 1394. 36.*

Ἄδην, abunde. Vide suo loco.

Ἀδέω, (tenuato α) F. ήσω, tædio afficior, propriè præ defatigatione. Il. κ'. Μή τοι μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, labore fatigati et insomnia. Od. ά.—μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ Δείπνῳ ἀδήσειεν, i. ἀηδισθῇ. Vult enim Eust. ἀδέω per crasin factum esse ex ἀηδέω. Quidam ab ἄδην deduxerunt. Nam ἀδηκότες, Hesychio sunt ἄδην ἔχοντες καὶ συμπληρωμένοι. Dicitur et ἀδδηκότες pro ἀδηκότες: ut Il. κ'. καμάτῳ ἀδδηκότες. At Ἁδέω cum aspero, vide suo loco.

Ἀδημονέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἄτος, ου, ὁ καὶ ἡ, insatiabilis: per crasin pro ἄατος, ex α privat. et ἆσαι. † Ab τῷ α intensivo et τῷ i. e. ζητέω, deducit Diaconus ad Hes. Asp. 59.† Iliad. έ. τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἆτος πολέμοιο. † Ἄατος πολέμοιο: insatiabilis belli. Hes. Th. 714.† At ἄατος, vide in Ἀτάω.

ἈΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, certamen. Herod. 1. ἐπιτελεσάντων δὲ τῶν Περσέων τὸν προκείμενον ἄεθλον. Odyss. θ'. Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις. Etymol. ait significare etiam locum certaminis. ¶ Item labor: ut ἄεθλοι Ulyssis. Odyss. ά. Ubi Eustathius ait ἀέθλους appellari quasi οὓς οὐκ ἄν τις ἐθέλοι, quos quis nolit: ut sit ex α privativo et verbo ἐθέλειν. At Etym. ἄεθλον (in neut. gen. pro præmio certaminis) vult ex ἐθέλειν esse compositum et α epitatico: ut sit quasi quod quis valde velit et cupiat, τὸ πάνυ ἐθελητόν. Idem dicit a τλῶ (tolero) factum esse τλὸν, et α præfixo ἄτλον; mutato τ in θ, ἄθλον.

Ἄεθλον, ου, τὸ, præmium certaminis de quo reportata est victoria. † Hes. Th. 437.† Il. ψ'. Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα λέβητάς τε τρίποδάς τε. Theocr. Idyl. ή. Χρήσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον; ¶ Item ἄεθλα pro, ἄεθλοι, i. labores: ut in Anth. Epigr. Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. (Ἄεθλ' ἀγώνων. Soph. Tr. 514.)

Ἀεθλοσύνη, ης, ἡ, certamen, certatio. Item κακοπάθεια, miseria. ab Hesychio exp. ἀγωνία.

Ἀέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, præmium reportans, ἀθλοφόρος: de homine et de equo dicitur. Callim. Potest et ἀέθλιος ἵππος intelligi simpliciter ἀγωνιστὴς, certator equus, aptus ad certamen.

Ἀέθλιον, ου, τὸ, idem quod ἄεθλον, certaminis præmium. Il. χ'. ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν.

Ἀεθλεύω, F. σω, certo, dimico, pugno. Il. γ'. Ἀλλ' ἄγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο. ¶ Item, mala perfero, mala tolero, malis exerceor. Il. ώ. Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, [Apoll. Rhod. iii. 479. οὐκέτι τάρβος Ἔσσετ' ἀεθλεύοντι δαμήμεναι. 624. Hoc autem Verbum non solum a Poetis usurpatur, sed etiam a Πεζογράφοις. Herodot. v. 22. Ἀλεξάνδρου γὰρ ἀεθλεύειν ἑλομένου,—οἱ ἀντιθευσόμενοι Ἑλλήνων ἐξεῖργόν μιν, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέων εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων.]

Ἀεθλευτὴρ, ῆρος, ὁ, certator. ἀθλητὴς in prosa.

Ἀεθλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, idem quod ἀθλεύω. Herodot. 1. συνεχέως αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον πρὸς τοὺς Τεγεήτας.

'Αεθλητὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀεθλευτής. 'Αεθλητὴς, idem. [Pind. Nem. Κ. 89. Χρὴ δ' ἀπ' 'Αθανᾶν τίκτον' ἀεθληταῖσιν ἔμμεν. Schol. χρὴ δὲ ἀπὸ 'Αθηνῶν, τοὺς ἐπιστάτας εἶναι τῶν ἀθλητῶν.]

῎Αθλος, ου, ὁ, certamen: idem in oratione soluta, quod in carmine ἄεθλος, ex quo etiam fit, crasi literarum ε et ι. ῎Αθλοι Πυθικοὶ, Soph. in Electra: certamina Pythica. ῎Αθλοι 'Ηρακλέους, Herculis labores, apud Isocrat. Dicitur et de quovis labore seu laborioso negotio: ut Plut. in Cam. αὐτος ὑπέστη τὸν ἆθλον ἑκουσίως.

῏Αθλον, ου, τὸ, certaminis præmium, quod victori datur. † Xen. Pæd. 1. 2. 12. et 1. 6. 15.† idem quod νικητήριον. apud Xen. Hell. γ'. Usurpatur et pro cujusvis egregii facinoris præmio. Thucyd. lib. 2. οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς. In malam partem etiam usurpatur pro mercede alicujus sceleris, i. pœna. apud Lysiam. Item pro ἆθλος, i. labor, ærumna. in Epigr.

'Αθλεύω, certo, certamen ineo: (ut ἀεθλεύω.) apud Apoll. lib. 2. Aliquando significat κακοπαθῶ. i. mala tolero, exerceor malis. (Æsch. Pr. 95.)

'Αθλέω, F. ήσω, P. ηκα, idem in prosa quod ἀεθλέω in carmine.

῎Αθλημα, τὸ, certatio, certamen. Aliquando ipsum certamen athleticum quod certatur. Plutarch. in symp. Aliquando ipsa certandi actio, i. ἄθλησις. (Theoc. κά. 9.)

῎Αθλησις, ipsa certandi actio, certatio athletarum, sive exercitatio athletica. Aliquando et de quavis certatione sive exercitatione, pro, ἄσκησις.

'Αθλητὴς, οῦ, ὁ, certator, athleta. † Xen. Pæd. 1. 5. 10.† propriè certator gymnicus, inquit Poll. ¶ Item qui in quolibet certaminis genere exercitatus est: ut ἀθλητὴς πολέμων, apud Suid.

'Αθλητὴρ, ῆρος, ὁ, idem, sed poëticum est.

'Αθλητικὸς, οῦ, ὁ, athleticus, ad athletas pertinens, athletis conveniens: ut ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, apud Plut. 'Αθλητικὴ ἕξις, athletica corporis habitudo, i. firma, Aristot. Pol. 8.

'Αθλητικῶς, athleticè, athletarum more. Plut. in Apophth.

῎Αθλιος, ου, ὁ, miser, † Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.† ærumnosus, malis exercitus: ut ἄθλιος ὁ 'Αρχέλαος, apud Plat. Apud Isocrat. ad Nic. copulantur ἀθλιώτατος et δυστυχέστατος. (Soph. Œdip. Tyr. 835. 1228. Eurip. Phœniss. 587.)

'Αθλίως, miserè, ærumnosè: ut ἀθλίως διάκειμαι, miserè me habeo. Dem.

'Αθλιότης, ητος, ἡ, miseria, ærumna. [Herodian. lib. 2. §. 11.]

Composita.

'Ανάθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbellis, certaminibus inhabilis.

'Αρίσταθλος, præstantissimus in certaminibus. in Epigr.

Διαθλέω, ῶ, certo, concerto: aut laboro, Suid. Hesych. cum accus.

῎Επαθλον, ου, τὸ, idem quod ἆθλον, præmium certaminis. Et generaliter pro quovis præmio seu mercede. Herodot. lib. 1. (῎Επαθλα σκῆπτρα. Eurip. Phœniss. 52.)

Εὔαθλος, strenuè certans. Pind. [Isthm. Od. vi. 3. Λάμπωνος εὐάθλου γενεᾶς ὕπερ. Schol. τοὐτέστιν, ὑπὲρ τῶν κατορθωμάτων τοῦ Λάμπωνος.]

Καταθλέω, ῶ, athleticis certaminibus aut exercitationibus operam do, aut me exerceo. Plut. de liber. educ. ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦντας, jaculandi peritia inter se certantes. Aff. et pro vincere.

Πάνταθλος, omnium certaminum peritus.

Πανάθλιος, omninò miser, miserrimus. Soph. in Philoct. [Æschyl. Sept. c. Theb. 977. Σὺ δ' αὖτε καὶ πανάθλιε. Χοηφ. 426.] Et in fœm. παναθλία Eurip. [Andromache. 67. Κτεῖναι θέλοντες τὴν παναθλίαν ἐμέ; Andromed. 8. Aristoph. Thesm. 1118. κατοίκτειρόν με τὴν παναθλίαν.

Πεντάεθλον sive πένταθλον, quinquertium, quinque certamina, πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη. Herod. πένταθλον ἐπασκήσας.

Πεντάεθλος sive πένταθλος, ου, ὁ, quinquertio. qui illis quinque certaminibus victor evasit. vel victor quinque gymnasticorum certaminum. Plut. Item qui se illis quinque certaminibus exercet. Pausan. Eliακῶν 2. ¶ Metaphoricè apud Laërt. in Democr. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, qui omnes philosophiæ partes complexus est. B.

Πενταθλέω, ῶ, quinque certaminibus me exerceo, quinque generibus certaminum certo. Paus. Eliακῶν 2.

Πενταθλεύω. Athen. Deipn. Lib. 10.

Πολύαθλος, qui multa vicit certamina. Luc. Deor. Dial.

Συνάεθλος, certaminis socius, certaminis adjutor.

Συναθλέω, ῶ, simul certo, sum particeps certaminis aut adjutor. Ex Chrysost. de sacerd.

Τρισάθλιος, ter miser, miserrimus, infelicissimus. Luc. in Som.

Φίλαεθλος, amans certaminum aut etiam laborum. Anth. Ep. Gr.

'ΑΕΙ', *adverb.* semper, perpetuò. Demosth. contra Midiam, ἀεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ βδελυρὸν, semper et ubique diis invisum. ¶ Ponitur aliquando cum articulo præpositivo: ut ὁ ἀεὶ χρόνος, sub. ὢν, æternum tempus. Sic οἱ ἀεὶ ὄντες θεοὶ, immortales dii, apud Xenoph. † τῷ ἀεὶ βασιλεύοντι: qui semper vel quovis tempore regnat. † Xen. Pæd. p. 180. a. et p. 204. c. quæ loca videnda, ut recte intelligatur.† ¶ Nonnunquam dicitur ἀεί ποτε pro ἀεὶ, apud Thucyd. Dicitur et ἐς ἀεὶ itidem pro ἀεὶ et aliquando pro, in perpetuum. Scribitur et εἰσαεὶ conjunctim. ¶ Item ἀεὶ pro συνεχὲς, sine ulla intermissione. Odyss. β'.—δύο δ' αἰὲν ἔχεν πατρώϊα ἔργα. Dicitur ἀεὶ etiam de brevi tempore, ut docet Suidas ex Hom. ἔχων κότον ἐμμενὲς ἀεί. Idem annotat et Eust. Il. ψ'. et alibi. Sic et εἰσαεὶ apud Soph. τὸν εἰσαεὶ λευκανθήσει χρόνον. ¶ In compositis interdum amittit ι; ut ἀέναος, quod vide in Νάω. Apud Eurip. in Medea, δεῦρ' ἀεὶ accipitur pro, ἕως ἄρτι, hucusque. * Interdum conjunguntur ἀεί ποτε. Soph. Ant. 456. Eur. Or. 859. Heracl. 330.* Αἰεὶ apud poëtas pro ἀεὶ, dicitur. Nonnulli tamen ἀεὶ ex αἰεὶ factum esse contendunt, ι abjecto. Il. β'. σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί. (Eurip. Phœniss. 1168. καὶ δεῦρό γ' αἰεί. Æsch. Eum. 599.) Αἰὲν, idem apud poëtas quod αἰεί. Il. ά.—θεοὶ αἰὲν ἐόντες. (Soph. Œdip. Tyr. 925.)

'Αΐδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sempiternus, perpetuus, æternus: ut ἀΐδιος πόνος, Hesiod. † Asp. 310. νόμος: Xen. Pæd. p. 198.† Et ἀΐδιος δόξα, immortalis gloria, Plutarch. in Pericle. ¶ Τὸ ἀΐδιον substantivè ponitur pro, æternitas. Hinc ἐξ ἀϊδίου, ab æterno, ab ævo. ἐς ἀΐδιον, in æternum, in ævum. Ab ἀεὶ derivat H. Steph. sicut à semper fit sempiternus.

'Αϊδίως, sempiternè, in perpetuum.

'Αϊδιότης, ητος, ἡ, æternitas, perpetuitas: ut apud Aristot. 2. de mundo, ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animæ.

Συναΐδιος, (*comp.*) coæternus, unà æternus: ut Christus à theologis dicitur Patri συναΐδιος.

'ΑΕΙ'ΔΩ, F. σω, P. κα, cano, canto, carmine celebro, apud poëtas: ex quo fecerunt scriptores prosæ ᾄδω, facta contractione et ι subscripto ipsi α. † λέγεται καὶ ᾄδεται &c. Xen. Pæd. 1. 2, 1.† Interdum sine casu: ut Odyss. θ'. ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν. Sæpe cum accusativo: ut Iliad. initio, Μῆνιν ἄειδε θεά. Et cum accusativo personæ. † Sic Hes. Th. 34.† Theocrit. Id. in Char. Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι. Item cum dat. ut ἀείδω σοι, cano tibi, id est, in tuam gratiam: Odysseæ χ'. ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. Propriè dicitur de poëtis, ut de oratoribus λέγειν. ☞ Fit ex α epitatico et verbo εἴδω, cognosco: quòd rerum multarum cognitio poëtis tribueretur.

῎Αεισμα, τὸ, idem quod ᾆσμα, cantilena seu canticum: ut οἰκτρὸν ἄεισμα apud Greg. [Herodot. ii. 79. ἀλλά τε ἐπάξιά ἐστι νόμιμα, καὶ δὴ καὶ ἄεισμα ἕν ἐστι (Λίνος), ὅπερ ἔν τε Φοινίκῃ ἀοίδιμόν ἐστι, καὶ ἐν Κύπρῳ, καὶ ἐν ἄλλῃ.]

'Αοιδὴ, ἡ, cantio, cantilena, carmen: ut ἀοιδὴ νεωτάτη, Od. ά. Et ἀοιδῆς ἐπιστάμενος, Od. φ'. ('Αοιδὴ λύρας. Eurip. Med. 426. Æsch. Ag. 988.) ¶ Expon. et fama. Od. γ'. —καὶ οἱ 'Αχαιοὶ Οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν. Et Od. ώ. conjungit ἀοιδὴν et φῆμιν.

'Αοιδὸς, οῦ, ὁ, cantor. Homer. et Hesiod. † Th. 95. ubi ἀνὴρ addit.† ¶ Item poëta. Apoll. Argon. 1. οἱ πρόσθεν ἀοιδοὶ, antiqui poëtæ. ¶ Item adject. ὁ καὶ ἡ, canorus. Callim. Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδότατοι. Item celeber, magni nominis, idem quod ἀοίδιμος: ut ἀοιδοτάτη πόλις, in Epigr. urbs decantatissima. † 'Αοιδὸς, ἡ, poetica vates: de Sphinge. Soph. Œd. Tyr. 35.† (σκληρᾶς ἀοιδοῦ. Sævæ vatis. Soph. Œdip. Tyr. 36. Tr. 1018. Æsch. Suppl. 703.)

'Αοιδοσύνη, ἡ, idem quod ἀοιδή.

'Αοίδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, decantatus, carminibus celebratus vel celeber. Et generaliter pro eo qui quovis modo celebratur, et cujus clarum est nomen. Tam de re quàm de persona dicitur. apud Plut. ἀοιδιμώτατον ἔργον. ¶ Apud Hom. in malam etiam partem usurpatur, ut et famosus et nobilis apud Lat. Iliad. ζ. 'Ανθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι, i. famosi.

'Αοιδιάω, ῶ, idem quod ἀείδω. Od. κ'. Καλὸν ἀοιδιάει.

'Αΐδω, idem quod ἀείδω seu ᾄδω. Annotat Hesych. Atticos peculiariter de gallinaceis dicere. [Aristoph. Vesp. 815. 'Αΐδων ἄνωθεν ἐξεγείρῃ σ' οὑτοσί. Schol. Κυρίως τὸ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος· κοκκύζειν δὲ ἐπὶ τοῦ κόκκυγος.]

῎Αιδω, (cum ᾳ) F. ᾄσω, et ᾄσομαι, P. ᾖκα, idem quod ἀείδω, et ex eo factum; unde et α habet ι subscriptum ᾄδω, cano, canto. (Æsch. Ch. 1025.) ᾄδειν πρὸς αὐλὸν, canere ad tibiam, apud Athen. lib. 4. ¶ Item cum accusat. nonnunquam pro, cano: interdum pro, decanto, celebro. ᾄδειν τὰ ἐλεγεῖα, apud Dem. Sic ᾄδειν ἐγκώμιον, Aristoph. in Nub. canere carmen de laudibus alicujus. Pro, celebro, in passiva præsertim voce ponitur: ut Luc. in Somn. ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται. Propriè autem ᾄδεσθαι dicitur quod versibus decantatur. † ᾄδομαι pass: cantari, ut ᾆσμα ᾀσθέν. Xen. Pæd. l. 3. p. 85. a.†

῏Αισμα, τὸ, canticum, cantio, cantilena, carmen: † Arist. Nub. 963.† ut ᾆσμα ἐρωτικὸν, Luc. et ᾄδειν ᾆσμα, Plut.

'Αισμάτιον, ου, τὸ, cantiuncula.

† 'Αιστέον: canere oportet: canendum est. Aristoph. Nub. 1207.†

'Αισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ᾆσμα. Poll. lib. 4. cap. 9.

'Ωιδὴ, ἡ, idem quod ᾆσμα. Xen. Pæd. 1. διὰ στόματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς.

'Ωιδὸς, οῦ, ὁ, cantor. Plat. Sic etiam dicebatur poculum quod pro scolio (id est, cantilenæ genus) dabatur. apud Athen.

'Ωιδικὸς, οῦ, ὁ, canorus: ut ᾠδικώτερος τῶν κύκνων, apud Luc. ¶ Item cantandi peritus, musices peritus, Athen. 12.

'Ωιδικῶς, canorè. Aristot.

'Ωιδεῖον, ου, τὸ, q. d. cantilenarium. Locus (inquit Hesych.) in quo rhapsodorum commissiones fiebant, item citharœdorum, priusquam theatrum esset constructum. Vel locus (ut alii exponunt) formam theatri habens, in quo solent poëtæ sua poëmata recitare antequam in theatro recitent. Vide Suidam, et schol. Aristoph. in Vesp.

Composita: ac primùm cum præpositione.

'Αντᾴδω, contrà cano, occino. Capitur etiam pro, compono carmen adversus aliquem, apud Luc. teste Budæo.

'Αντῳδὴ, cantus quo alteri occinitur: cantus alteri respondens. Apud Comicos sic vocatur ἀντιστροφὴ, inquit Suid.

'Αντῳδὸς, qui cantu mutuo respondet, qui occinit. Suidas ex Epigram.

'Απᾴδω, in cantu discrepo, dissono, sum absonus. Interdum sine casu, ut apud Aristot. in Probl. Interdum cum dat. ut Plat. de leg. lib. 7. δεινὸν γὰρ ὅλῃ τῇ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν. ¶ Et metaph. pro, discrepo, dissentio. itidem cum dat. apud Dionys. Areop. Et cum genit. apud Justin. Mart. Τῆς 'Ορφέως ἀπᾴδει ποιήσεως, ab Orphei poësi discrepat. Et cum πρὸς, ut Plutarch. ἀπᾳδούσας πρὸς τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, ὥσπερ ἁρμονίαν. Et sine casu apud Luc. ἐν εἰκόσι ἀπᾷδον, pro, abhorrens.

'Απῳδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, absonus, dissonus. Item abhorrens. Item non placens. Item qui malum sonum edit.

'Απῳδέω, ῶ, idem quod ἀπᾴδω.

Διᾴδω, itidem pro ἀπᾴδω, dissono: ut Heracl. apud Aristot. συνάψιας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον.

(Διαείδω. Theoc. Id. 5. 22.)

'Εξᾴδω, excanto, i. incantatione libero, carmine obligatum alio carmine solvo. Cui signif. opponitur ἐπᾴδω. Item incantationibus sive cantibus ejicio aut expello. Luc. Item percanto, decanto, Plut. in Symp.

'Επαείδω poëticè, (Æsch. Ag. 1030.) et ἐπᾴδω in prosa, accino. Cum dat. Xen. ἃ μὲν αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ 'Οδυσσεῖ, ἤκουσας 'Ομήρου. Et apud eundem, ἐπῳδὰς ἐπᾴδειν τινί. ¶ Item incanto. Chrysost. κἂν μυριάκις ἡμῶν ἐπᾴδωσι τὰς ἀκοάς. ¶ 'Επᾴδω σοι τοῦτο, inculco tibi hoc, Plat. Item admoneo frequenter, et insto adhortando. 'Επᾴδομαι, incantor, carmine illicior. Et pro activo, ut ἐπᾴσομαι ὑμῖν, apud Luc.

῎Επᾳσμα, pro ἐπῳδὴ, incantamentum. Greg. Vocantur item ἐπᾴσματα cantilenæ, quales pueris nutrices canunt, ut vulgò annotatur.

'Επαοιδὴ et ἐπαοιδία apud poëtas, et ἐπῳδὴ in prosa, incantatio, Cicer. cantio, et Gell. incentio, incantamentum, carmen ad amoliendum aliquid noxium, vel simpl. carmen. Odyss. τ'.—ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ῎Εσχεθον. (Æsch. Pr. 172. Eum. 652. ἐπῳδή.) Polyb. apud Suid. πάσης ἐπῳδῆς καὶ γοητείας καὶ περιάμματος πεῖραν ἐλάμβανον. ¶ Item versus intercalaris, qui et ἐπιμελῴδημα, et πρόᾳσμα: ut scribit schol. Theoc.

'Επῴδιον, quod odæ accinitur. vulgò versiculum vocant, Bud. annotat. in epist.

'Επῳδὸς, incantator. Eurip. in Hippol. ῏Αρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε; (Phœniss. 1219. Æsch. Ag. 1427.) Item Lyrici carminis pars, apud Pind. inquit Bud.

'Επῳδῶν librum veteres grammatici ab Horatio appellatum putant, quòd singulis longioribus versibus singuli breviores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis unum genus esse in quo versus ita inter se connexi sint, ut alter sine altero audiri non possit: quorum prior προῳδικὸς, i. præcinens: posterior ἐπῳδικὸς, quasi succinens vocatur: ut in elegiis hexameter est προῳδικὸς, pentameter, ἐπῳδικός.

Decomp. 'Εξεπᾴδειν excantare, seu incantationibus permulcere et delinire. Sophocl. in Œd. Colon. φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται.

Κατεπᾴδω, incanto. Plat. in Gorg. καὶ κατεπᾴδοντές τε καὶ γοητεύοντες. Item mulceo ut incantatores solent, sic tamen ut in bonam partem nonnunquam accipiatur: ut apud Greg. κατεπᾴδειν λογισμοῖς, rationibus mulcere tanquam carminibus. Dicitur et κατεπᾴδω σου, pro, cantu te oppugno, vel cantu expello. apud eundem Greg.

Συνεπᾴδω, simul incanto, unà cum alio incanto. Et, τοῦτο συνεπᾴδω, hoc simul accino.

Καταείδω, poëticè, et καταᾴδω in prosa, occino, cantu obstrepo. Eurip. Et pro, incanto: ut apud Herodot. καταείδειν ἀνέμῳ. Vide Bud.

Παραείδω, ut παραείδω σοι, cano apud te. Od. χ'.

Παρῳδέω, ῶ, canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. parodias scribo. Laërt. in Bione. ¶ Ab Hesych. expon. etiam χλευάζω.

Παρῳδὴ, canticum vel carmen ad alterius similitudinem compositum, apud Athen. lib. 14. Abusivè etiam in versificationis ac sermonum imitatione servatur. Vide Quint. lib. 9. cap. 2.

Παρῳδὸς, parodiarum scriptor, ut Sopater. apud Athen.

Παρῳδία, idem quod παρῳδή. unde παρῳδιῶν ποιηταὶ, Ath. lib. 15. Est (inquit Camer.) quum alterius poëtæ versus jocose in aliud argumentum transferuntur. Est etiam παρῳδία Hermogeni, quum quis ubi partem aliquam versus protulit, reliquum à se (id est, de suo) oratione soluta eloquitur.

Παρῳδικὸς, adject. ad parodiam pertinens, parodiæ formam habens.

Περιᾴδω, circunquaque cano. q. circumcino. Plutarch. κωνώπων χορῷ περιᾳδόμενον, culicum turbâ perstrepens.

Περίασις, q. d. circumcentus, vel circumsonantia. Plut.

Περιάοιδος exp. ἡ ἐγκύκλιος ᾠδὴ, ab Hesych. et Suid.

Περιῳδέω, ῶ, incantamentis et magica arte circumvenio et obtundo. Bud. ex Luc.

Προᾴδω, unde πρόᾳσμα, τὸ, præcentio, hoc est, cantus præludium, id quod cantui præmittitur, quod in tibiarum inflatione προαύλιον dicitur; in citharæ pulsatione προανάκρουσις et προκιθάρισμα.

Προῳδικὸς, vide suprà cum ἐπῳδικὸς, in ἐπῳδός.

Προσᾴδω, accino, ut προσᾴδω ταῖς μούσαις, apud Aristoph.

Προσῳδὸς, qui musicis instrumentis accinit. (Eurip. Phœniss. 1452.) Προσῳδὰ ὄργανα, Polluci instrumenta musica quæ pulsantur, quia solet illis vox accinere. ¶ Item consonus, congruens; non discrepans. quasi cantu congruens, vel cantum congruentem habens. Pro quo frequentiùs dicitur συνῳδός.

Προσῳδία, accentus, apud grammat. Modulatio quæ syllabis adhibetur. Vide Gell. ¶ Item cantus ad citharam, apud Critiam, teste Polluce. [Quinctilian. Inst. Orat. l. 1. c. 5. Adhuc difficilior observatio est per tenores—vel accentus, quas Græci προσῳδίας vocant, &c.]

Προσῳδιακὸς, ad accentus pertinens: ut προσῳδιακοὶ κανόνες, apud grammat.

Προσῴδιον, canticum quod diis canitur. A Suida exp. ὕμνος. Vide et προσόδιον in comp. ex ὁδός.

Συνᾴδω, concino, consono, consonum cantum edo, cui opponitur διᾴδω. Metaphoricè ponitur pro consentio, astipulor. (ἔν τε γὰρ μακρῷ Γήρᾳ ξυνᾴδει. Soph. Œdip. Tyr. 1133.) Cum dat. Aristot.

Συνῳδὸς, concinens, consonus, cantus socius. (Eurip. Med. 1010. id. Phœniss. 1467.) Luc. Apud Arist. Eth. 1. lib. Non absonus, congruus. Apud Aristoph. συνῳδά σοι φρονῶ, pro συνᾴδω σοι, tibi astipulor.

Συνᾳδία, concentus. Luc.

Ὑπᾴδω, succino. [κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων, Choris succinens orbiculatis. Aristoph. R. 369.] Apud Luc. ὑπᾴδειν et τερετίζειν copulantur.

Alia composita: ex ᾠδὴ et ᾠδὸς facta sine præposit.

Ἀρνῳδοὶ dicti rhapsodi, utpote quibus agnus proponeretur præmium recitationis versuum. Eust.

Αὐλῳδὸς, οῦ, ὁ, tibicen. Athen. lib. 12.

Αὐλῳδία, ἡ, tibiarum cantus. [Plat. de Leg. l. 3.]

Αὐλῳδικὸς, ad tibiarum cantum pertinens: ut αὐλῳδικὸς νόμος. Item tibiarum cantus peritus: ut αὐλῳδικὸς ποιητής.

Βαρβιτῳδὸς, qui barbito canit. Luc. in Lexiph.

Θεσμῳδῶ, leges et instituta sacra cano seu do. Areth.

Θεσπιῳδὸς, et poëticè θεσπιαοιδὸς, vates fatidicus. Idem quod θέσπις ἀοιδὸς, apud Hom. Poëtarum et vatum epith. (V. Eurip. Med. 669. Æsch. Ag. 1143.)

Θεσπιῳδέω, ῶ, vaticinor, oracula cano seu fundo. (Eurip. Phœniss. 921. Æschyl. Ag. 1170.) In Axiocho. οἱ ποιήμασι θειοτέροις τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιῳδοῦσιν, carminibus vitæ miserias canunt.

Θρηνῳδὸς, qui carmen lugubre, seu carmina lugubria canit. Et peculiariter, qui conductus plorat in funere, ut ait Horatius. Alii θρηνῳδοὺς, propriè dictos putant, quos Hom. vocat ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, qui lugubria carmina aliis præcinunt.

Θρηνῳδία, lugubris cantus, lugubre carmen, lamentum.

Θρηνῳδέω, ῶ, lugubre carmen cano, lugeo, deploro. Areth. in Apocal.

Κιθαρῳδὸς et κιθαραοιδὸς, οῦ, ὁ, citharœdus, qui cithara canit. vel qui citharam pulsans simul etiam voce accinit. Item qui cithara canendi peritus est: citharæ pulsandæ eique accinendi peritus. Aristoph. in Vesp. et Plut.

Κιθαρῳδία, ἡ, citharœdica modulatio, citharæ cantus. Plut.

Κιθαρῳδικὸς, οῦ, ὁ, citharœdicus. Aristoph. in Ran. (Κιθαρῳδικῶν νόμων. modorum Citharœdicorum. Aristoph. R. 1315.)

Κιθαρῳδέω, ῶ, cithara cano, vel citharam pulso eique accino. Plut.

Κωμῳδὸς, q. d. κατὰ κώμας ᾄδων, qui per pagos cantat carmina, comœdus, comœdiæ actor. Alii tamen partim à κῶμος seu κωμάζω, partim à κῶμα deducunt. ὅτι ἐν καιρῷ κώματος ᾖδον.

Κωμῳδία, ἡ, comœdia. Vide Aristot. in lib. de poët. scholiasten Aristoph. item Eust. et Etym. nec non Donat. Suidas κωμῳδίας ait dici etiam ὕβρεις et διασυρμοὺς et ἐμπαίγματα: itidémque Eust. tradit, κωμῳδίαν veteres definiisse ψόγον et περίσυρμα.

Κωμῳδικὸς pro, comicus: ad comœdiam pertinens, aut comœdiæ conveniens: ut κωμῳδικὰ ἔπη apud Aristophan. comica carmina. Κωμῳδικὰ παίγνια. Demetr. Phal. comœdiæ convenientia. Ab Eust. exp. etiam ψογερός.

Κωμῳδέω, mordacibus dictis incesso, mordeo, noto, taxo, subsanno, irrideo: ut videlicet in vetere comœdia fiebat, idem quod σκώπτω, cum quo etiam copulatur apud Aristoph. in Pluto. et apud Athen. Κωμῴδημα, τὸ, quod dicitur mordendi causa, seu notandi aut subsannandi. [Plat. de Leg. ii.] Dicitur de omni ludicra musica et ridicula. Bud.

(Κωμῳδοῦμαι, in Scena traducor. Aristoph. R. 371.)

Decomp. Ἀνακωμῳδέω, ῶ, comicè decanto vel dico: vel etiam comicè taxo. Basil. [Plutarch. de lib. educandis.]

Διακωμῳδέω, idem quod κωμῳδέω. [Aristot. Poet. c. 22.]

Ἐπικωμῳδῶ, pro eodem, vel etiam insuper irrideo. Plat. in Apoll.

Παρακωμῳδεῖν, obiter perstringere et taxare, seu aliquo modo taxare, et perstringere, idque comico more. [Aristoph. Av. 843.]

Ὑποκωμῳδέω, ῶ, subrideo more comico, tacitè mordeo dicterio comico seu scommate.

Λυρῳδὸς et λυραοιδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, lyricen, qui lyra canit. In Epigr.

Λυρῳδῶς, lyricè, seu more eorum qui lyra canunt.

Λυρῳδία, lyræ cantus, lyrica modulatio.

Μαγῳδὸς, Histrionum genus ad Comicum accedens. Athen. l. 14. Et μαγῳδία, ibidem.

Μελῳδὸς cantor seu modulator carminum quæ μέλη vocantur. vel generalius, modulator. Luc. in Alcyone. A Cam. exp. etiam modorum artifex.

Μελῳδία, modulatio, item harmonia. apud Athen.

Μελῳδέω, ῶ, modulor. cano cum modulatione, qualis est carminum quæ μέλη vocantur. Athen.

Μελῳδητὸς, qui canitur cum modulatione. Plut.

Decomp. Ἐμμελῳδέω, ῶ, modulando pronuntio, modis musicis mando. Greg.

Προσμελῳδέω, ῶ, admodulor. [Athen. Deipn. lib. 14.]

Μονῳδὸς, poëta qui sub una tantùm persona argumentum aliquod exponit, ut Lycophron in sua Alexandra. unde μονῳδικὸν ποίημα, poëma eo modo compositum. Item μονῳδοὶ qui soli cantant aliquid sine choro, ut Electra Sophoclea in luctu et dolore.

Μονῳδεῖν, est quum unus tantùm in scena canticum recitat et non totus simul chorus. Id quia in tragicis scenis fieri solebat ἐν τοῖς θρήνοις, factum inde est, ut μονῳδεῖν usurpatum fuerit pro θρηνεῖν, et μονῳδία pro θρῆνος, nænia, carmen funebre. [Aristoph. Pac. 1012. Εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας. Thesm. 1086. μονῳδῆσαι. Schol. Τουτέστι μόνην ᾄδειν καὶ θρηνεῖν. Schol. Biset. θρηνεῖν.—μονῳδεῖν δὲ κυρίως λέγεται, ὅταν εἷς μόνος τὴν ᾠδὴν ᾄδει, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς ὅλος.]

(Μονῳδία. Κρητικὰς μονῳδίας. Aristoph. R. 873.) [975. Εἶτ' ἀνέτρεψεν μονῳδίαις, &c. 1364. βούλομαι δ' ἔτι Τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον. Plat. de Leg. ii.]

Νεαοιδὸς, novus poëta. Epigr.

Παλινῳδέω, ῶ, recanto. Pro quo dicitur proverbialiter, palinodiam cano, retexo orationem. ¶ Item metaph. apud Luc. καὶ παλινῳδῶν πρὸς τὸ χεῖρον, de iis qui à virtutibus ad vitia prolabuntur, velut vitam bene actam retractantes, vitiis se dedendo.

Παλινῳδία, recantatio vel cantus priori contrarius, inquit Hesych. Vel sententia priori contraria. ᾄδειν παλινῳδίαν, apud Suid. canere palinodiam. Apud Isocrat. in Helenæ encomio παλινῳδία vocatus Stesichori recantatio de vituperatione Helenæ, vel ejus liber quo illa continebatur.

Ποικιλῳδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vario modulamine canens, cantum variare peritus. ποικιλῳδὸς Σφίγξ, Soph. † Œd. T. 128. †

Ῥαψῳδὸς, carminum contextor et quasi consutor, qui ea poëmata quæ rhapsodiæ appellantur, componit. Hoc nomine appellatur Hesiod. à Luciano, ὡς δὲ ὑμεῖς φατε, σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός. Sphinx quoque appellata est ῥαψῳδὸς à Sophocle. (Ῥαψῳδὸς κύων. Œdip. Tyr. 399.) Frequentius pro rhapsodiarum recitatore. Budæus ῥαψῳδοὺς interpretatur carminis heroici recitatores, apud Plat. de republica 3. οὐδὲ ῥαψῳδοί τε ἅμα καὶ ὑποκριταὶ εἶναι δύνανται. Vocabantur ῥαψῳδοὶ etiam Ὁμηρισταὶ, ut scribit Athenæus lib. 14.

Ῥαψῳδία, contextura carminum (hexametrorum præsertim) et quasi consarcinatio: de qua lege in Ῥαψῳδῶ. Aristoteles de poëtica: καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησεν Ἱπποκένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων. Idem Rhetoricôn 3. καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγικὴν καὶ ῥαψῳδίαν ὀψὲ παρῆλθεν. Sunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poësin, in unum quasi corpus consutam, quum antea ejus membra divulsa à quibusdam circulatoribus poëtis recitarentur: (et citatur ex Luc. ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος, ac testatur Eustathius veteres totam Homeri poësin eo nomine appellâsse) sed ita inscribuntur singuli etiam libri. ¶ Est etiam inanis loquacitas. Vide Suid. et Hesych.

Ῥαψῳδέω, ῶ, carmina contexto, et quasi consuo aut consarcino, παρὰ τὸ ῥάψαι ᾠδὰς, ad quod etymon alludens Pindarus, rhapsodum vocavit ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδόν. ¶ Accipitur et pro carminibus decanto, sive celebro: propriè autem carminibus heroicis et quidem ita contextis. Aristophanes, ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοις τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ. Interdum etiam significat, carmine heroico perscribo, vel trado, ut apud Lucianum, εἰπὲ οὖν μοι εἰ ἀληθῆ ἐστιν ἅπερ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος περὶ εἱμαρμένης ἐῤῥαψῳδήκασιν. ¶ Frequentissimè usurpatur pro rhapsodias recito, vel carmina recito alicujus poëtæ, ex eorum videlicet numero qui rhapsodi vocantur. Isocrates in Panath. ῥαψῳδοῦντας τὰ ἐκείνων, de Homeri et aliorum poësi loquens. Et apud Luc. Alexander dicitur Ὅμηρον ῥαψῳδεῖν. Ipsimet quoque autores sua poëmata ῥαψῳδεῖν dicuntur, ut apud Platonem Homerus et Hesiodus, Politicôn 10. Lucianus autem quendam Homeri versus sermoni suo accommodantem, ῥαψῳδεῖν itidem dicit. Invenitur dictum et de recitatione scriptorum historicum, ut apud Lucianum περὶ τῶν ἐπὶ τὸ μ. &c. ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς ἢ συγγραφικὸς πλούσιος ᾖ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε, &c. ¶ Item ῥαψῳδεῖν, loquaciter aliquid recensere, oratione redundanti uti, ut apud Greg. in Epist.

Ῥαψῴδημα, mendacium, nugæ, Hesychio et Suidæ.

Decomp. Ἀποῤῥαψῳδῶ, verba fundito, inaniter multa proloquor. Xen. Pæd. 3.

Ἐπιῤῥαψῳδῶ, recito more eorum qui ῥαψῳδοὶ, appellantur. Luc.

Καταῤῥαψῳδεῖν nugari.

Ῥαβδῳδοὶ pro ῥαψῳδοὶ et ῥαβδῳδία pro, ῥαψῳδία, quidam scribendum putaverunt, quòd in componendis vel recitandis rhapsodiis, virgam lauri manu tenerent. Vide Eust.

Στιχῳδοὶ, itidem qui et ῥαβδῳδοὶ, per στίχον intelligendo ῥάβδον. Eust.

Τραγῳδὸς, qui cantando caprum meretur. Erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur. Nonnulli ex amurca olei fæce tragœdiam vocari maluerunt, ideóque primùm vocatam fuisse τρυγῳδίαν. * Falso: τρυγῳδία nunquam nisi de Comœdia usurpabatur. Vid. Bentleii Diss. de Phalar. p. 300.* Extat libellus de tragœdia et comœdia, quem consule. vide et Athen. lib. 2. et Eust. apud quos plura reperiuntur de etymo hujus vocis. Porrò τραγῳδοὺς propriè aiunt nominari actores tragœdiarum. Usurpatum reperitur tam de poëta quàm de actore tragœdiæ.

[Ἀτράγῳδος. Aristot. de Poet. c. 13. ἀτραγῳδότατον γὰρ τοῦτό ἐστι· πάντων γὰρ οὐδὲν ἔχει ὧν δεῖ.]

Τραγῳδία dicitur ἡ ἐπὶ τράγῳ ᾠδή. (Aristoph. R. 90.) Passim pro fabula ponitur quæ à tragœdo conscripta est. Vide Plat. in Minoë, et Aristotel. in lib. de arte poët. et Erasm. in Chiliad. Ut plurimum circa res graves et atroces versabatur id fabulæ genus: ideóque interdum pro, δεινοπάθεια accipitur, teste Suida ex Aristoph.

Τραγῳδάριον, q. d. tragœdiola, i. parva vel levis tragœdia.

Τραγῳδικὸς, pertinens ad tragœdum: seu tragœdorum proprius. Aristoph. in Ran. Pro quo dicitur sæpiùs τραγικός.

Τραγῳδέω, ῶ, tragœdia decanto. Plut. Exp. et tragicè decanto, apud Luc. et Demosth.

Decomp. Ἀτραγῴδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tragicè decantatus aut exaggeratus non est. tragico fastu et ostentatione carens. Luc.

Ἐκτραγῳδέω, tragicè decanto vel exaggero. ut τραγῳδέω. cum ingenti commiseratione narro, Greg. Bud. Item tragicè aliquid narro, apud Theophr. Item admirationem cieo, vel ita narro ut in admirationem evadere rem velim, Polyb. Item tragicè augeo et amplifico. Polyb. τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἡγουμένων ἐκτραγῳδῆσαι καὶ συναυξῆσαι.

Ἐπιτραγῳδῶ, idem quod præcedens, apud Theoph. et Plut. in Pericle.

Προσεπιτραγῳδεῖν, pro eodem.

Παρατραγῳδέω, tragicè exaggero vel exclamo. granditate verborum tragica rem effero.

Παρατράγῳδος, exp. tragicus.

Προστραγῳδῶ, tragicè exaggerans addo, ut Strabo. Προστραγῳδῶν δὲ τούτοις Καλλισθένης. Exp. etiam, tragicè alloquor.

Τρυγῳδὸς, tragicus. * imo, histrio comicus* qui nimirum ob musti utrem certat carmine; seu qui poëmata agit canítque perunctus fæcibus ora, ut loquitur Horat. Aristot. de arte poët.

Τρυγῳδέω, ῶ, exp. κωμῳδῶ. Sunt qui dicant esse conviciis et dicteriis incessere perunctum fæcibus ora: quoniam olim plaustris insidentes et peruncti fæcibus ora, invehi solebant in obvios quosque. unde et proverb. Ex plaustro loqui.

Τρυγῳδία, olim dicta fuit quæ postea τραγῳδία, διὰ τὸ μὴ ὄντων προσωπείων τὴν ἀρχὴν, τρυγὶ χρίεσθαι τὰς ὄψεις. vel quoniam τρύγα ἔπαθλον ἐλάμβανον, id est, νέον οἶνον. sunt enim et qui musti utrem eis præmii vice datum fuisse dicant. Vide Athen. lib. 2. * Vid. supra v. τραγῳδός.*

[Τρυγῳδικός. Aristoph. Acharn. 886. Ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς, &c.]

Ὑμνῳδὸς, hymnorum cantor, qui carmina pangit, qui carmina decantat. Gregor. Nazian. cum genit. dixit, ὑμνῳδὸς θείας δόξης, quod exp. hymnos de divina majestate canens.

Ὑμνῳδία, hymnorum decantatio: vel etiam hymnus qui decantatur. apud Phalarin epist. 53.

Ὑμνῳδέω, ῶ, hymnos canto, carmina decanto. (Æsch. Ag. 999.) Plat. de leg. lib. 3. Interdum pro, oracula edo, responsa do. ut Eust. apud Dionys. de situ orbis annotat. Et pro ἀμέτρως ᾄδειν, Eust.

Φιλῳδὸς, studiosus cantus, (ὦ φιλῳδὸν γένος. O Canorum genus. Aristoph. R. 242.) [Vesp. 269. καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ φιλῳδός.]

Φιλαοιδὸς, idem.

Χορῳδία, chori cantus. Plat. de leg.

Χρησμῳδὸς, q. d. oraculorum cantor. qui oracula edit. sortilegus, fatidicus. Plato in Apol. Socr. (παρθένον χρησμῳδόν. Sphinga. Soph. Œdip. Tyr. 1223.)

Χρησμῳδία, vaticinium, oraculum, vel vaticinatio. Poll.

Χρησμῳδικός. Lucian. Alex. χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει.

Χρησμῳδέω, ῶ, oraculum edo, vaticinor, divino. Xen. in Apol. Socr. βούλομαι καὶ ἐγὼ χρησμῳδῆσαί τι. Χρησμῳδεῖσθαι dicitur quod oraculo editur seu respondetur. Plat. in epist. κύρια τὰ νῦν κεχρησμῳδημένα ἔσται, modò edita oracula rata sunt futura. Apud Aretham, χρησμῳδοῦμαι, Bud. exp. oraculum mihi datur, divinitùs mihi revelatur.

Χρησμῴδημα, quod oraculo editum est, oraculum, vaticinium. Suid.

Ψαλμῳδὸς, qui psalmos canit.

Ψαλμῳδία, Psalmorum cantatio, decantatio carminum seu cantilenarum, earum peculiariter quas David cecinit olim, psallens seu lyram pulsans. Greg.

Ψαλτῳδὸς, videtur esse ὁ τὰ ψαλτὰ ᾄδων, et idem cum ψαλμῳδὸς, qui canit carmina seu cantilenas, quæ fidibus seu psalteriis adhiberi solent. Vel etiam qui voce simul canit et psallit. ut sit ex Ψάλτης. Paralip. lib. 2. cap. 5.

Ψαλτῳδέω, ῶ, cano simul voce et psallo. Paralip. lib. 2. cap. 6.

Ψαλτῳδία, idem cum ψαλμῳδία.

᾿ΑΕΙ΄ΡΩ, F. ἀερῶ, * et contracte ἀρῶ.* tollo, attollo, erigo, eveho, κουφίζω, quasi εἰς ἀέρα αἴρω. inquit Eustath. Il. ή. ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι. Et Il. θ'.—— Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, i. attollere. (Æschyl. S. c. Th. 765. Theoc. κβ'. 10. 65. κέ. 73.) ¶ Ἀείρειν τεύχεα. apud Apoll. in Argon. quidam exp. tollere arma seu ferre. At Il. τ'. ἔντεα (i. arma) dicuntur ἀείρειν Achillem, id est, pennarum more in altum erigere. Θάρσος ἀείρειν metaphor. dicitur, ut Lat. animos attollere. ¶ Item pro afferre, præbere: ut Il. ζ'. Μή μοι οἶνον ἄειρε. ¶ Item simul necto. de qua signif. vide in compositis ex Εἴρω, i. necto.

Ἀείρομαι, in significatione activa pro ἀείρω. ut Il. ζ'. Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ. ¶ Apud Herod. l. 7. ἀειρόμενοι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ, bellum barbaro inferentes. Alii exp. bellum adversus barbarum suscipientes. Item pass. tollor, attollor, erigor, evehor, apud Hippocr. Hom. et alios. (gaudio efferor. Soph. Tr. 220. ἄορτο pendebat, cum Gen. Il. γ'. 272. Æsch. Ag. 1534.)

Ἀέρδην, adverb. cum portatione, vel portando. (βασακτικῶς. Æsch. Ag. 242.)

Ἀερέθω, idem quod ἀείρω, et ab eo formatum: ut ἀγερέθω ab ἀγείρω. ¶ Interdum etiam pro κρεμῶ, i. suspendo, ut vult Eust. Ἀερέθομαι pro ἀείρομαι, unde ἠερέθοντο, Il. β'. Pro eodem reperitur et ἠερέθομαι in præsenti, formatum ex præterito imperfecto, secundum quosdam. ut Il. γ'.—φρένες ἠερέθονται. Exponitur autem interdum, εἰς ἀέρα αἴρομαι, in aërem attollor. ut Il. φ'. ἀκρίδες ἠερέθονται. Exp. et κρέμαμαι, id est, pendeo, pendulus vel suspensus sum, in propria signif. ut Il. β'.——θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, à qua pendebant vel suspensi erant. Accipitur et metaphoricè pro, inconstantem esse, vel nihil certi et constituti habere. animi dubium esse. ut Latinè, suspenso animo esse dicitur, qui nihil certi de re aliqua statuere apud se potest. ut Il. γ'. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, juvenum mentes semper sunt instabiles.

Ἀερτάζω, F. σω, tollo, attollo, porto. Apoll. Argon. 2. ——ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, portabat sublatum in humeros.

Ἀερτάω, idem quod ἀερτάζω. Unde pass. ἀερτάομαι, ῶμαι, cujus præt. ἠέρτημαι, suspensus sum, in Anth. Epigr.

Composita.

Ἀναείρω, tollo in altum, attollo, elevo. ut Il. ψ'. Ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ. Accipitur etiam pro, tollo et aufero. ut Il. ψ'. Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα Τέτρατος.

Ἀναερτάζω, idem.

Ἀνταείρω, contrà attollo, adversus quempiam attollo. Ἀνταείρομαι pro eodem. Herodot. ἀνταείρεταί σφι χεῖρας.

Ἐξαείρω, extollo, elevo. Hippocr.

Ἐπαείρω, superattollo, attollendo impono. Herod. ἐπάειραν ἀμαξέων. Et simplic. pro attollo, erigo, et excito, sollicito.

Παραερέθομαι et παρηερέθομαι, attollor, suspendor: unde Il. π'.—παρηερέθη δὲ κάρη.

Alia comp. ex ἀείρω in ήορος desinentia, sive ήορος cum η diphthongo impropria. Utraque enim scriptura reperitur.

Ἀπήορος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex alto dependens: item altus, sublimis, in alto situs. [Diog. Laert. in Theophrast. lib. 5. §. 40.]

Ἀπηόριος, ου, ὁ, idem: ut in Epigr. κλῶνες ἀπηόριοι.

Ἐπήορος, sublimis. Apollon. Arg. 2. ἐπήορα δοῦραθ' ὕπερθεν. Reperitur et ἐπήωρος apud Greg. καὶ κρημνῷ μὲν ἔθηκεν ἐπήωρον.

Κατήορος, dependens, demissus. Apoll. Arg. lib. 2. Λυσάμενος τελαμῶνα κατήορον.

Μετήορος, sublimis. apud poëtas pro μετέωρος. Il. θ'.—— τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. ¶ Capitur etiam pro, suspenso et animi dubio. Item μετήορον, quod instabile est, tanquam in aëre suspensum, ut,——μετήορα δήνεα φωτῶν. * Æolice πεδάορος.*

Μετέωρος, autem, vide sua serie.

Παρήορος et Συνήορος, quamvis sint ejusdem terminationis, non sunt ejusdem originis. Utrumque vide inter *comp.* ex Εἴρω, i. necto.

῎ΑΕΛΛΑ, ἡ, procella, turbo. † Hes. Th. 874. de vento.† Dicta putatur ἀπὸ τοῦ ἄειν, i. spirare, et εἰλεῖν convolvere seu intorquere. Unde et exp. ἄημα συνεστραμμένον, et ἀνέμων συστροφή. Secundum quam etymologiam ἄελλα est turbo, velut crispans mare. Il. ν'. Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντον ἀέλλῃ. Il. λ'. ὑπεράει ἶσος ἀέλλῃ. Il. β'.—— ἦν περ ἄελλαι Χειμέριαι εἰλέωσιν.

[Ἀελλαῖος. Soph. Œd. Col. 1081. εἴθ' ἀελλαία ταχύῤῥωστος πελειὰς, &c.]

Ἀελλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, procellosus. Exp. et velox, à Suida.

Ἀελλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, procellosus, turbinis in morem convolutus, ut Il. γ'.——κονίσσαλος ὤρνυτ' ἀελλής.

Ἀελλήεις, εντος, ὁ, idem. Unde fœmin. ἀελλήεσσα, procellosa, ut apud Nonn. ἀελλήεσσα πορείη, cita via et velox.

Ἀελλέω, ῶ, F. ήσω, convolvo, vario. Hesych.

Ἀέλλομαι, flo, spiro.

Ἀελλὼ, nomen uni ex harpyis inditum, quòd pernicitate sua æquet ἀέλλας et ventos rapidissimos. Hesiod. † Theog. 267.†

᾿ΑΕ΄ΞΩ, augeo, accumulo. Odyss. ξ.——ἀλλά μοι αὐτῷ Ἔργον ἀέξουσιν θεοί. ¶ Item proveho, promoveo. Hesiodus Ἔργων initio. Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει, i. facilè (Jupiter) illustrem attenuat, et ignobilem provehit. et in hoc Callimachi versu, Οὐκ ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν. Etymon vide in Αὔξω.

Ἀέξομαι, pass. augeor, vel cresco. Il. λ'. καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. (Æsch. Ch. 823.)

Αὔξω, F. αὐξήσω, et præteritum ηὔξηκα, Aor. 1. ηὔξησα, † Xen. Pæd. 1. 6. 39.† tanquam ab αὐξέω. (Soph. Tr. 119. Œdip. Tyr. 1113. Eurip. Med. 967.) Idem quod ἀέξω, augeo. unde opponuntur αὔξειν et μειοῦν apud Aristotelem Rhetor. 2. Isocrat. in Panathenaico, τὰ μὲν μικρὰ τῶν πραγμάτων ῥᾴδιον τοῖς λόγοις αὐξῆσαι, i. res parvas verbis augere facile est. Αὔξειν ταῖς τιμαῖς, augere honoribus, et ornare, apud Xenophontem. ¶ Item in pass. signif. augeor, cresco, ut apud Alexand. Aphrod. αὔξουσι τρίχες, crescunt capilli. ☞ Eustathius postquam dixit ἀέξεσθαι esse πρωτότυπον verbi αὔξεσθαι, (quod et de act. voce intelligendum est) addit, esse ἔχω ἕξω pro ἐπέχω, et ἀέξω pro οὐκ ἐπέχω, ac per crasin ἄξω: sed ne coincidat cum ἄξω futuro verbi ἄγω, dicit αὔξω cum pleonasmo Æolico literæ υ, et ἀέξεσθαι esse τὸ μὴ ἐπέχεσθαι τῆς κατὰ φύσιν προκοπῆς, ἀλλ' εἰς μέγεθος προχωρεῖν μεῖζον τοῦ κατ' ἀρχάς. (Soph. Tr. 119. Œdip. Tyr. 1113. Eurip. Med. 967.)

Αὔξομαι, pass. augeor, cresco, † de pueris Xen. Pæd. p. 236. a.† incrementum accipio. (Soph. Œdip. Tyr. 181.) Dem. Xen. Isocrat. Item vires accipio, invalesco, roboror. Xenoph. Pæd. 6. τὰ μὲν ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνεται, τὰ δὲ τῶν πολεμίων αὐξήσεται. Nonnunquam ponitur pro, inclarescere et potentiorem fieri.

Αὔξησις, εως, ἡ, augmentum, incrementum. Athen. 7. [Xen. Œcon. cap. 5.]

Αὐξητικὸς, ῶ, ὁ, augendi vim habens. Ut αὐξητικὴ δύναμις, apud Aristot. ¶ Accipitur etiam passivè pro, crescens, excrescens, vel crescendi aut excrescendi vim habens. Theophrast. ἔστι μὲν οὖν τὰ εἰς μῆκος αὐξητικὰ μάλιστα μόνα, οἷον ἐλάτη, φοίνιξ, κυπάριττος, καὶ ὅλως τὰ μονοστελέχη, id est, (Plinio interprete) in longitudinem crescunt abies, palma, cupressus, et si qua unistirpia.

Αὔξη, ἡ, incrementum apud Suidam, qui exponit etiam βλάστησις, i. germinatio. Plat. ii.

Αὐξὶς, unde αὐξίδες apud Aristot. de anim. lib. 6. thunnorum piscium fœtus, quia paucis diebus adolescunt.

Αὔξιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod αὐξητικός. A' Bud. in lex. expon. ad auctum et incrementum accommodatus. Xen. in Cyneg. cap. 7. §. 3.

Αὐξάνω, idem quod αὔξω. (Æschyl. Pers. 758.)

Αὐξάνομαι. idem quod αὔξομαι: ut αὐξάνονται τρίχες, apud Arist. † Xen. Pæd. l. 3. p. 74. a. Opp. τῷ μειοῦσθαι Xen. Pæd. l. 5. p. 145.† (Aristoph. Σφ. 636. Eurip. Med. 919.)

Comp. ex αὔξω et inde derivata.

Ἀμφαυξις, εως, ἡ, dicitur truncus abietis infra quam rami fuère præcisi, ut tradit Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 8.

Ἀναύξητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui augeri non potest, incremento carens. Aristot.

Ἀναυξὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non auget, qui incrementum non dat. ut ἀναυξὴς τόπος. apud Theophrast. ¶ Accipitur etiam passive pro, qui non augescit. qui incremento non augetur. Aristot. in 1. de cœlo, ἀγένητον καὶ ἄφθαρτον καὶ ἀναυξὲς καὶ ἀναλλοίωτον. Reperitur et ἄναυξον neutro genere, idem significans quod ἀναυξές. Plut. de anim. solert. ἀλλὰ ἀτελὲς μένει καὶ ἄναυξον.

[Ἀναυξησία. Eustath. in Hom. Iliad. A. 51.]

Δυσαύξητος, qui difficulter augescit et increscit. Theophr.

Δυσαυξὴς, idem. Theophr.

Ἐξαύξω, sive ἐξαυξάνω, exaugeo, auctius reddo, seu supra modum augeo.

Ἐξαύξεσθαι, immodicè augeri et excrescere. Bud ex. Theophr.

Ἐπαύξω, sive ἐπαυξάνω, adaugeo, insuper augeo. Theophr. de causis pl. lib. 1. τρέφειν καὶ ἐπαύξειν δύνανται τὰ συνιστάμενα. Et Dem. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, patriæ gloriam augere et amplificare. [Thucyd. lib. 2. τὰ δὲ πλέω αὐτῆς αὐτοὶ ἡμεῖς οἵδε, οἱ νῦν ἔτι ὄντες μάλιστα ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ, ἐπηυξήσαμεν, &c. Demosth. Olynth. B. ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἑκάστου ῥᾳθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα.]

Ἐπαύξεσθαι, augeri, amplificari, crescere.

Ἐπαύξησις, incrementum, accrementum, seu accretio, augmentum. [Plat. de Leg. lib. 12.]

Ἐπαυξὴ, idem. Plat. de leg.

Εὐαυξὴς, qui benè seu facilè augescit et increscit. Theophr.

Παλιναυξὴς, recrescens, renascens. Non Παλιναυξὴς τιμή.

Παραύξω, sive παραυξάνω, augeo, vel obiter augeo. [Dion. Hal. ii. 24. 27.]

Παραύξησις, incrementum, accretio. Diosc.

Πολυαυξὴς, multum augescens. qui multo incremento augetur, qui est multi incrementi.

Προαύξω sive προαυξάνω, antè augeo. Et in pass. προαύξεται ap. Theophr.

Προαυξὴς, ut προαυξέες morbi dicuntur ab Hippocr. qui accidunt ætate jam progressis, ut Gal. exp.

Προσαύξω sive προσαυξάνω, adaugeo, insuper augeo. Hippocr.

Συναύξω sive συναυξάνω simul augeo. ¶ Item augeo, locupleto, uberiorem reddo. Aristot. in Eth.

Συναυξάνομαι, simul cresco seu augeor, cum aliquo cresco seu accresco. Herodian. lib. 1.

Ὑπεραύξω sive ὑπεραυξάνω, supra modum augeo.

Ὑπεραυξάνομαι, supra modum augesco vel cresco. Vel (ut Bud. interpr.) nimium cresco. Andoc.

᾿ΑΕΤΟ΄Σ, οῦ, ὁ, aquila. de cujus avis generib. vide Plin. l. 10. c. 3. et Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 32. Ἀετὸς ἐν νεφέλαις, proverb. de quo vide Suid. et schol. Aristoph. et Aristid. in Panathen. ¶ In ædificiis ἀετὸς vocatur τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, dictum etiam ἀέτωμα, ut Suidas tradit. * Aristoph. Av. 1110. Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν. ubi Schol. Τὰς γὰρ τῶν ἱερῶν στέγας, πτερὰ καὶ ἀετοὺς καλοῦσιν, ὥς φησιν Ἴων ἐν Ἀγαμέμνονι. Gloss. Vett. *Fastigium.* ἀέτωμα.* ¶ Hesychio est etiam uniuscujusque radii in rota ferramentum, ut Poll. quoque lib. 1. ait. ☞ Etymolog. deducit παρὰ τὸ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ, vel παρὰ τὸ ἀεὶ ἐτεὸς εἶναι. quod posterius etymon affert etiam Eust.

Ἀετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aquilinus. Item τὸ ἀετῶδες, aquilarum genus. interdum etiam mos aquilinus.

Ἀέτωμα, τὸ, idem quod ἀετὸς, peculiariter dictum de fastigio ædificiorum aquilæ volantis speciem repræsentante. Eust. Galeno est illud quod triangulari forma supra tectum elevatum est. in lex. Hippocr.

Ἀετιδεὺς, pullus aquilæ. * Suid.*

Ἀετίτης λίθος, lapis aëtites. de quo Diosc. et Plin.

Ἀέτειος, aquilinus: ut ἀέτειον πτερὸν, et ἀέτειον κρέας, apud Suidam.

Αἰετὸς, pro ἀετὸς (Atticè vel Ionicè) aquila. Odyss. ό. δεξιὸς ὄρνις Αἰετός. Utitur et Herod. ¶ Item aquila: piscis nomen è genere cartilagineo, apud Aristotelem hist. animalium. lib. 5. cap. 5. (Æsch. Chœph. 245.)

Αἰετόεις, εντος, ὁ, qui ex aquilarum genere, seu aquilis similis. Oppianus de venat. lib. 3. Αἰετόεντα φῦλα πουλύζωοί τε κορῶναι.

Composita.

Ἁλιάετος sive ἁλιαίετος, aquila marina. Aristot. de animal. l. 8. c. 3. Et Levit. c. 11.

Βυρσαίετος, ab Aristoph. dicitur Cleon. ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν, teste Hesychio. q. d. aquila raptrix τῆς βύρσης: per jocum autem βύρσαν vocat Athenarum urbem.

Γρυπαίετος, quidam exp. adunca aquila apud Aristoph. in Ranis. (Γρυπαιέτους χαλκηλάτους. Aristoph. R. 960.)

Γυπαίετος, aquila vulturis speciem referens. Aristot. de animalibus, lib. 9. cap. 32.

Ἱππάετος, grandis aquila, aut monstrosum animal ex aquila et equo.

Μελαινάετος, aquila nigra aut pulla. [Μελανάετος. Phav. Lex.]

Νυκταίετος, aquila nocturna.

ʼΑΖΗΛΙ'Σ, in curru τὸ ἀπὸ τῆς ἀσπιδίσκης κατὰ τὸν τόνον κεκαμμένον, ut tradit Pollux lib. 1. pro quo apud Hesych. est ἄζηρις.

ʼΑΖΩ, pro vario spiritu varia significat. Ἄζω igitur cum tenui, sig. sicco, arefacio: ut tradunt Etym. et Eust. derivantes ex α privat. et ζῶ, quoniam τὰ ξηρὰ ἐστέρηται τοῦ ζῆν. Hesiod. γούνατα σείριος ἄζει, i. ξηραίνει. Significat etiam τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ σώματι θερμὸν, inquit Eustath. et Etym. à qua est verbale ἆσθμα, de quo vide suo loco. Ἅζω verò cum aspero, significat veneror, colo, σέβομαι: ut tradunt Etym. et Eust. derivantes à χάζω significante ὑποχωρῶ, quoniam ὃν σεβόμεθα, τούτῳ ὑποχωροῦμεν, i. quem veneramur, via ei cedimus: ut apud Soph. οὐδὲν ἅζοντα, exp. σεβόμενον. Sed magis est in usu vox passiva.

¶ *Derivata ex* Ἄζω, *cum tenui.*

Ἄζομαι, siccor, aresco. Il. δ'. de populo arbore succisa, Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας. ¶ Ab Hesych. exp. etiam ἀγανακτῶ, ex Eurip. Sic et Hesiod. in Theog. — πεκηδέϊ θυμῷ ἄζηται.

Ἄζα et Ionicè ἄζη, ἡ, fuligo, sordes ex ignis flammis adhærentes camino aut vasi. Ab Hesych. exp. ξηρασία, κονιορτὸς, εὐρώς. Od. χ'. σάκος εὐρὺ γέρον πεπαλαγμένον ἄζῃ. Exp. etiam, nigror ex putredine ortus, aut squalor, apud Nicand. in Ther. Δείρῃ μὲν πυρόεν ἄζῃ γε μὲν εἴσατο μορφήν.

Ἄζοι, servi, famuli; vel servæ, famulæ; apud Athen. lib. 6. et apud Eust.

Ἀζαλέος, ου, ὁ, aridus, siccus. Il. λ'. Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, &c. Et. Od. ι. φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος Ὕλης ἀζαλέης. Et. Il. η. βῶν ἀζαλέην, scutum sicco bovis tergore intectum.

Ἀζαίνω, idem quod ἄζω, Suid.

Ἀζάνω, idem. Ἀζάνομαι, arefio seu aresco, siccor, siccesco. Hom. hymno in Venerem. Ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλά.

Ἄσις, Αὐχμὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ῥακιάζω, (*comp.* ex. ῥάκος) vestimenta desicco. Hesych.

Derivata ex Ἅζω, *cum aspero.*

Ἅζητος, venerandus. Hesych.

Ἅζομαι, idem quod ἅζω, sed magis in usu. Il. ε. Ἀλλ' ὁ γὰρ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο. Et. Il. α. Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν, i. reverentes. [Œdip. Tyr. 157. Æschyl. Eum. 392. 1005. Suppl. 660. 329.]

Ἅγος, Ἅγιος, Ὅσιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ʼΑΗΔΩ'Ν, όνος, ἡ, luscinia, ab ἀείδω, Æolica mutatione diphthongi ει in η. [Æsch. Ag. 1154. Conf. Soph. Œdip. Col. 704. Electr. 107. Aj. Flag. 634. Trach. 961. Vid. etiam Soph. Elect. 1084. et Œdip. Col. 18.] Hesiod. ad Etymologiam alludens, videtur ἀηδόνα vocasse ἐπιθετικῶς ἀοιδόν. Od. τ'. χλωρηῒς ἀηδών. Lycophron Sirenas appellat ἀηδόνας, ὡς καλὸν ἀειδούσας, inquit Eustath. i. festivè canentes. ¶ Hesych. ait ἀηδόνα esse tibiarum lingulam, et λωτίνας ἀηδόνας, tibias. ☞ Sunt qui ab ἀεὶ et ᾄδω derivari velint; quòd luscinia semper cantet, ubi semel inceperit.

Ἀηδὼ, όος et οῦς, per contractionem, idem quod ἀηδών. Sophocl. in Ajace, 628. Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἥσει δύσμορος.

Ἀηδονὶς, lusciniola, vel luscinia. Theocritus, Idyl. ε.— αἴπερ ὁμοῖον μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι, si tam vocalis sit Daphnis in sua musica, quàm sunt lusciniæ.

Ἀηδονεὺς, έως, ὁ, idem quod ἀηδών. Theocritus, Οἷοι ἀηδονῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρεσι. * Vera forma est Ἀηδονιδεύς. et in Theocrito xv. 121. Οἷον ἀηδονιδῆες. In animantium pullis designandis δεὺς erat terminatio patronymica, ἀετιδεὺς, λυκιδεὺς, ἀλωπεκιδεὺς et similia.*]

[Ἀηδόνιος. Aristoph. Ran. 695. Κελάδει δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον. Schol. Ἀηδόνιον δὲ νόμον, παρόσον ἡ ἀηδὼν τὸν ἑαυτῆς υἱὸν Ἴτυν θρηνεῖ. Citatur hic locus a Suida in v. Ἐπίκλαυτον; ibi vero Lexicographus habet κελαρύζει ἐπίκλαυτον, &c. Illustr. Spanhem. ad hunc Aristoph. notat se legisse in quibusdam antiquis codicibus Æsch. Suppl. 72. ἀηδονίοισι νόμοισι pro Ἰαονίοισι νόμοισι.]

Ἀηδόνειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad lusciniam pertinens. ἀηδόνειος ᾠδὴ, lusciniæ cantio, et pro eodem ἀηδόνειον μέλος. Var.

ʼΑΗ'Ρ, ἀέρος, ὁ, aër, unum ex quatuor elementis. Ἀέρος εὐκρασία, apud Athen. lib. 8. aëris vel cœli temperies. Apud Plutarch. dicit quidam poëta, σπᾶν τὸν ἀέρα, Lat. haurire aërem. ¶ Πρὸς τὸν ἀέρα διάγειν, apud Aristoph. sub dio commorari. Apud Plut. ὕπαιθρος ἀὴρ, aër, qui undique patet. Usurpatur etiam in pl. num. ut ἀέρων φθοραὶ, aërum corruptiones, pestilentiæ. sic ἀέρων εὐκρασίαι, apud Chrysost. ¶ In fœm. gen. sig. caligo, aër tenebrosus: ut Il. ε. Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ. Et Od. ι. Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν. quem locum vide apud Gell. l. 13. c. 19. Exponitur etiam ἀορασία. Sunt qui accipiant pro inferis seu infernis tenebris apud Theocrit. Idyl. 17. Ἀέρι πᾶ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος. ubi tamen potest et pro tenebris accipi. Juxta Erotianum in suo lex. ἀὴρ est etiam noster spiritus, τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα. Sophocl. schol. dicit ἀὴρ ὃν ἀναπνέομεν. Ibidem ait esse graveolentem halitum per sedem. ¶ Notatur etiam poni pro balnei parte, apud Gal. ad Glauc. lib. l. ἐν τῷ ἀέρι τοῦ βαλανείου χρονίσαι. ☞ Etymol. dicit derivari vel ex αἴρω, quia in aëre animalia quædam αἴρονται, i. sursum attolluntur, aut quod aër sit κοῦφος, i. levis. (nam αἴρειν est κουφίζειν.) aut ex ἄω, i. spiro, quod ejus motus ventum efficiat. Quod posterius etymon affertur etiam ab Eust. quem vide Il. ξ'. Quidam grammatici censent derivari ab α privat. et ὁρᾶν, quòd aër sit per se obscurus, sed illuminetur à stellis et syderibus. Quæ etymologia convenit cum ea signif. qua ἀὴρ exp. ἀορασία, et ponitur pro tenebris. Plato autem in Cratylo etymon hujus vocis investigans dicit, ἢ ὅτι αἴρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, ἢ ὅτι ἀεὶ ῥεῖ, ἢ ὅτι πνεῦμα ἐξ αὐτοῦ γίνεται ῥέοντος.

Ἀέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aërius, qui est in aëre, ad aërem pertinens. Apud Aristot. de mundo, ἀέριος φύσις, aëria natura. Ibidem ἀέρια ζῶα, i. in aëre viventia. [Ἀέριος. Eurip. Phœniss. 1478. σκοτεινός. Æsch. Supp. 78.]

Ἀερία, ἡ, substant. caligo, apud Ætolos, ut inquit Hesych.

Ἀεριώδης, idem quod ἀέριος, aërius. Dicitur et ἀερώδης pro eodem: ut Diosc. 5. ἀερώδης τὴν χρόαν. ¶ Ἀερώδης significat etiam obscurus, caliginosus. Hesych.

[Ἀεροειδής. Orph. Hym. in Salios. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροειδεῖς.]

Ἀερῆϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀερώδης. Item multus, immensus. Hesych.

Ἀερόεις, εντος, ὁ, obscurus, caliginosus. poëticum est.

Ἀερίζω, aërius sum, aut aëria sum natura præditus; ut ἀερίζων ἀτμὸς, apud Diosc. Item qui purus est aëris modo, non crassus.

Ἠὴρ, έρος, ὁ vel ἡ, pro ἀήρ. apud poëtas. pro tenebris, caligine, seu nubilo aëre ut plurimùm usurpatur, ídque fœminino genere potius quàm masculino, † Sic. Hes. Th. 9.† et opponitur τῇ αἰθέρι. Il. ξ.

Ἠερόθεν, adverb. ex aëre, pro ἀπ' ἀέρος. in Anth. Epigr.

Ἠερόεις, εντος, ἡ, tenebrosus, caliginosus: ut τάρταρος ἠερόεις, Il. θ'. † Hesiod. Theog. 119.†

† Ἠεροειδής: idem quod ἠερόεις. Hes. Th. 252. et Stephani Thes.†

Ἠέριος, ου, ὁ, aërius, per aërem gradiens aut potius volans. qui est in aëre. Il. γ'. Ἠέριαι γέρανοι, aëriæ grues. ¶ Est etiam matutinus, ab ἦρ, de quo vide in Ἔαρ.

Composita.

Διαέριος, pro ἀέριος, à Luciano novè et jocosè dictum pro διηέριος, Apud Hom.

Διηέριος, pro ἠέριος, aërius, unde διηέριαι ποτέονται. Apoll. Arg. 2.

Δυσάερος, ου, ὁ καὶ ἡ, malum habens aërem. Strabo.

Δυσαερία, ἡ, malus aër, aëris intemperies. Idem Strabo.

Ἐναέρια, τὰ, quæ sunt in aëre, aëria. Athen.

Ἐναερίζειν, in aërem subvehere. Hesychio μετεωρίζειν.

Ἐξαεροῦσθαι, in aërem converti, in aërem abire, evanescere. Hippocr. de nat. infat. ἐξαεροῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Εὐαερία, ἡ, tranquillitas cœli. Bud.

ʼΑΗ'ΣΥΛΟΣ, Orion apud Etymol. pleonasmum habere τοῦ η scribit pro ἄσυλος, ab ἆσαι significante βλάψαι. exponit autem ὁ ἡμαρτημένος καὶ ἄτοπος, in quo peccatum est, inconveniens. Idem Etym. scribit, ἀήσυλα dici τὰ μὴ τέρποντα, facta compositione ex α privativo et verbo ἥδω, ut idem sig. quod ἀηδῆ molesta et ingrata. Utriusque etymi Eust. quoque meminit, ἀήσυλος exponens βλαπτικὸς, et ἀηδὴς, apud Hom. Iliad. ε. ὃτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν. ubi schol. quoque exponit, ἄδικα, ἁμαρτωλὰ, μὴ πρέποντα.

ʼΑΗΤΟΣ, exp. ἀκόρεστος, ἄπληστος, insatiabilis, inexplebilis. Item πολὺς, μέγας, δεινός. Il. φ'. Θάρσος ἄητον ἔχουσα. Sic et Hesych. ἀήτους. Æschylum in Athamante pro μεγάλας usurpâsse annotat. * Eadem vox est ac ἄατος.*

ʼΑΘΑ'ΡΑ, et Atticè ἀθάρη, Æolicè autem ἀθήρα, transpositis literis, (ut tradit Schol. Aristoph. in Pluto) pultis seu polentæ quoddam genus. Galen. ad Glauc. lib. 2. scribit multos apud Alexandriam inter alia ἀθάραν edere. Apud Plinium ἀθάρα legitur, qui hanc vocem Ægyptiam esse tradit. Quidam tamen ab ἀθὴρ derivari putant.

Ἀθήρωμα, (quod et ἀθέρωμα) tuberculum in capite nasci solitum, cui subest aliquid pulticulæ simile, ut scribit Celsus lib. 7. cap. 6.

ʼΑΘΕΙΡΗ'Σ, accuratus, exquisitus. ¶ Item contemptus, pro ἀθηρής. Ἀθειρέως, accurate, exquisite, ad unguem. Etymol.

ʼΑΘΕ'ΛΓΩ, f. ξω, sugo, vel mulgeo, suctu vel mulctu detraho. Exponitur enim ἀμέλγω, item θηλάζω, ab Hes. Legitur apud Hippocr. initio libri de humoribus. Vide Gal. et Erotian.

Ἄθελξις, pro attractione poni videtur apud Hippocr. de artic. χρονιωτέρη μὲν ἡ ἄθελξις, &c.

ʼΑΘΗ'Ρ, έρος, ὁ, arista, pars spicæ acuta. A Galeno exp. quod in hordeo acuminatum est. Ab Erotiano autem ἀθέρες illa tenuissima quæ sunt in summitate hordei. Sic Dioscorides quoque ἀθέρας de avena usurpat. ¶ Generaliter et de frumenti aristis (quæ propriè dicuntur Latinis aristæ) à Xen. usurpatur, quum dicit, τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει. Sic et à Luciano in Anacharside, τὸν μετὰ ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα. Unde et ἀθέρες, exposuerunt quidam veteres grammatici, στάχυες ἀγεννεῖς, (q. d. spicæ degeneres.) ut sint ita dicti quasi οὓς οὐκ ἔστι θερίζειν. Quæ etymologia ponitur ab Eustath. ¶ Ἀθὴρ (inquit Gal.) significat apud Hippocr. non solùm quod in hordeo acutum est, ut in lib. 2. de morbis: sed et ejus partis summum, quæ in cuspide sagittæ πώγων (barba) appellatur, ut τῶν ἐπιδ. lib. 5. Citatur ἀθὴρ, pro mucrone gladii, apud Plut. in Cat. τὸ ἐγχειρίδιον λαβὼν ἐσπάσατο καὶ κατενόησεν, ὡς δ' εἶδεν ἑστῶτα τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν. ubi tamen alii aliquid particularius esse putant. Hesych. Æschylum ait ἀθέρα vocasse τὴν ἀπιδοραπίδα, lanceæ cuspidem.

Ἀθερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aristatus, ut ἀθερώδης στάχυς, aristata spica, Gazæ.

Ἀθερίζω, F. ίσω, vilipendo, parvipendo, contemno. Propriè contemno tanquam ἀθέρας. Eustathius dicit ἀθερίζειν dici sumpta translatione ἀπὸ τῶν ἀθέρων quos agricola οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν, id est, metere dedignatur. Jungitur accusativo, ut Il. α. καὶ οὔ ποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον. Odyss. θ'. Τῶν δ' ἄλλων οὔπερ τιν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω, Apud. Apoll. Rhod. Arg. 2. genit. jungitur, — νύμφης ἀθέριξε λιτάων.

Ἀθερίνη, ἡ, atherina, piscis. Arista, Gazæ apud Arist. lib. 6. de hist. anim. cap. 17. Eust. ab ἀθερίζω deductum videri ait.

Ἀθάρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀθέριξ, et per pleonasmum literæ ν ἀνθέριξ, ικος, ὁ, idem quod ἀθὴρ, arista. Hesychius ἀνθέρικας inter cætera significare ait non solùm τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, sed etiam τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. Hesiodus de Iphiclo loquens, Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα, Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι, &c. Sic quidam exp. ἀνθερίκων Il. υ.

Ἐξαθερίζω, (*comp.*) idem quod ἀθερίζω. Phav. Lex.

ʼΑΘΡΑΓΕ'ΝΗ, ἡ, nomen arboris, ex qua optima igniaria fiunt. Vide Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. ultimo.

ʼΑΘΡΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, video, cerno, intueor. [Soph. Œdip. Tyr. 1305. Theoc. ιϛ'. 16.] Cum accus. ut Aristoph. in Nub. ἀθρήσω πρῶτον ὅ, τι δρᾷ. Interdum cum præpositione εἰς, ut Il. κ'. ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε. ¶ Item dispicio, circumspicio, considero, perpendo. Itidem cum accus. ut Isocrat. ad Philip. εἴτις ἀθρήσειε καὶ σκέψαιτο τὰς τῶν ἄλλων συμφοράς. Interdum sine casu, vel cum ὅπως: ut Xen. in Symp. ἀθρητέον δὲ καὶ πῶς ποτε, &c. vel cum πότερον, ut Plat. in Crit. ἐκ τούτων δὴ ἄθρει πότερον, &c. vel cum μὴ, idem in Gorgia, ἄθρει μὴ τοῦτο ᾖ τὸ ἀγαθὸν, &c. ☞ Deductum esse putatur à verbo θεωρῶ per syncopen, præfixo α epitatico: vel à δρῶ (cerno) præfixo itidem α epitatico, et δ verso in θ. Utramque etymologiam habent Etymol. et Eust. Aspirari autem illud α secundum Atticos tradit idem Eust.

Ἀθρήματα, videntur esse dona, quæ offerebatur sponsæ quum sese primùm retegebat et dempto velo sponso et cognatis præbebat conspiciendam, quæ et θεώρητρα eandem ob rem nominabantur. Hesychio sunt munera quæ à cognatis mittuntur virginibus nubentibus apud Lesbios.

Ἀθρείω, videre cupio. Suid. * Male pro ἀθρησείω.*

Composita.

Ἀναθρέω, ῶ, perspicio, attentè considero. Thuc.

Διαθρέω, ῶ, dispicio. Aristoph. in Nub. φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει.

Ἐσαθρέω, ῶ, conspicio, conspicor. Il. γ'. Εἴπως ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον.

Ἐναθρεῖν, fixis oculis intueri. H.

Καταθρέω, ῶ, inspicio vel perspicio. Hesych.

Περιαθρέω, ῶ, circumspicio, attentè sive diligenter considero. Heysch. [Philostr. l. 2. c. 37.]

Περιάθρησις, circunspectio, diligens, consideratio. [J. Poll. Onom. lib. 2. §. 54.]

Ἀνθρωπος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ʼΑΘΡΟ'ΟΣ, ου, ὁ, confertus, in unum collectus, coacervatus, aut densus, frequens, aut universus, simul totus, simul omnis: ut ἀθρόα πόλις, apud Thucyd. Sic ἀθρόος ὁ λαός. Sic δῆμος ἀθρόος, in Epigr. ¶ Frequenter in plur. num. usurpatur. Il. τ'. ἀλλ' ἀθρόοι ἐγρεθέντες. Luc. in Pseud. δισμυρίων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολωλότων. † Arist. Nub. 962.† Apud Xenoph. ἀθρόοι opponuntur τοῖς διεσκεδασμένοις, i. dispersis. † ἀθρόοι, conferti, de militibus Xen. Pæd. 1. 4, 22. κῶμαι ἀθρόαι. Xen. Pæd. l. 5. p. 133. e. *frequentes vici.* τὸ ἀθρόον (πολεμίων) copiæ totæ. Xen. Pæd. l. 4.

p. 94.† Apud Homer. sæpè est ἀθρόα πάντα, ut Iliad χ'. Od. ά. Od. β'. Apud Gal. ad Glauc. 1. ἀθρόαι κενώσεις, exp. effusæ evacuationes. Sic et κίνησις ἀθροωτέρα, ibid. ¶ Ἀθρόον aiunt Eust. et Etym. sign. etiam αἰφνίδιον, repentinum, οἱονεὶ τὸ δίχα θροῦ. In qua signif. tradit idem Eustath. Atticos solitos tenuare, ob α privativum: at quum significat ὁμοῦ, tunc aspirari (ut moris est α collectivum:) ut sit ἀθρόον quasi ἅμα θρῷ, i. unà cum strepitu; vel ἀθρόον dicatur quasi ἅμα θορὸν, i. πηδῆσαν. Ait præterea Etymol. hanc vocem pro repentino προπαροξύνεσθαι, pro collecto παροξύνεσθαι, simul et δασύνεσθαι. ¶ Ἄθροος autem proparoxytonon vide in compositis ex Θρέω. *Attici dicebant ἄθροος, aspirate.*

Ἀθρόως, confertim, universè, summatim. Exp. et confestim. Luc. ἐμπεσὼν ἀθρόως, totus repentè lapsus. Pro ἀθρόως dicitur interdum ἀθρόον adverbialiter, ut apud Thuc. ἀθρόον ἐμβοήσαντες.

Ἀθροότης, ητος, ἡ, universitas, q. d. confertitudo. Alex. Aphr.

Ἄθρους, idem quod ἀθρόος, et est factum ex eo per synæresin: ideoque quidam cum circumflexo scribendum putàrunt: sed consuetudo obtinuit ut cum acuta priore proferretur, quemadmodum et ut tenui spiritu notaretur, licet Atticè aspiretur. Aristoph. ἱστᾶσας ὥσπερ τοὺς ὀρεοκόμους ἄθρους. Sic ἄθρουν στρατόπεδον pro exercitu confertim copiis instructo. Habet et compar. ἀθρούστερος, Athen. et Gal.

Ἀθροίζω, F. σω, P. κα, congrego, colligo, †κτήματα Xen. Pæd. p. 225. c.† congero, coacervo. (Soph. Œdip. Tyr. 144. Eurip. Phœniss. 78. 452. 813.) Plat. epist. 7. εἰς μίαν πόλιν πᾶσαν Σικελίαν ἀθροίζειν. Et Isocrat. de pace, μὴ ἐξ ἁπάντων ἀνθρώπων εἰκῆ πολλοὺς πολίτας ἀθροίζουσαν. ¶ Ἀθροίζομαι, congregor, colligor. † φόβος. Xen. Pæd. l. 5. p. 125. a.† Plut. in Rom. ἀθροιζόμενοι πρὸς αὐτοὺς, confluentes ad illos. Apud Plat. ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν, Bud. exp. contrahi in se ipsum, hoc est, apud se esse. (Æschyl. Pers. 414.)

Ἄθροισμα, τὸ, congregatio, i. res congregata, cœtus vel acervus, seu congeries. [Eurip. Orest. 872. Ἀστῶν δὲ δή τιν' ἠρόμην ἄθροισμ' ἰδών.] Exp. et πλῆθος, multitudo, ut ἄθροισμα νεῶν.

Ἀθροισμὸς, οῦ, ὁ, et ἄθροισις, εως, ἡ, congregatio, id est, ipsa congregandi actio. [Thucyd. lib. 6. ἐς χρημάτων ἄθροισιν.]

Ἀθροίσιμος, q. d. congregatorius, sive congregatitius: ut ἀθροίσιμος ἡμέρα, apud Greg. dies quo populus congregatur.

Ἀθροιστὴς, οῦ, ὁ, congregator, collector.

Ἀθροιστήριον, ου, τὸ, congregationis locus.

Ἀθροιστικὸς, congregativus, collectivus: vel vim congregandi habens.

(Ἐξαθροίζομαι. Eurip. Phœniss. 1185.) [ἀλλά νιν πάλιν, Κυναγὸς ὥστε, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται, Πύργοις δ' ἐπέστησ' αὖθις. Schol. συνάγει πάλιν καὶ ἐν τοῖς πύργοις ἵστησιν.]

Ἐπαθροίζω, insuper congrego. Plut.

Μεταθρόος, idem quod ἀθρόος, et μεταθρόα, adverb. universim, confertim. Arat.

Συναθροίζω, (comp.) coacervo, colligo. Synes. ep. 141. ἐπεὶ τότε μὲν ὥμην ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὸ συναθροίσειν. Apud Plat. in Phædone, συνηθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὑτὴν, videtur esse quod Cic. ducit Tusc. 1. animus à negotio omni sevocatus, et secum esse coactus. † In passivo Xen. Pæd. p. 153. l. 3. p. 71.†

Συνάθροισις et συναθροισμὸς, coacervatio, congeries. Est tamen συνάθροισις potius, ipse coacervandi actus. Et συναθροισμὸς, id quod coacervatum est, ideoque rectè exponitur, congeries. Est etiam nomen figuræ apud Rhetores. Vid. Quintil. l. 8. c. 4. et Rutil. Lup.

ἈΘΥ'ΡΩ, ludo, lusito: ut pueri quisquilias colligentes humi et construentes. Apud Herodian. παιδίον ἀθύρον exp. puer ludibundus. Dicitur de quovis lusus puerilis genere. Philo, ὡς παῖδες παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, οἳ ψαμμους γεωλόφους ἀνιστᾶσι. Generaliter etiam de quovis ludente dicitur, et exp. παίζω. (Philostr. l. 2. c. 22.) ☞ Eust. vult ex α privat. et nomine θύρα esse factum, quasi qui ἀθύρει privatam janua mentem habeat. Cujus derivationis rationem nimis longè petitam esse suspicans, Henricus Stephanus, dicit ἀθύρειν ideo significare ludere, quòd extra fores domus potius, quàm in ipsa domo ludi soleat. Idem Eustath. tamen etiam ait à θύω derivari, i. proruo, prorumpo. Etymol. quoque ἄθυρμα dicit esse παρὰ τὸ ἄγαν θύειν, et additum esse ρ, ut in ἄϊδρις pro ἄϊδις. Et tunc α erit epitaticum.

Ἄθυρμα, τὸ, lusus, ludus, ludicrum. Propriè lusus puerilis. Il. ό. παίσῃ ἀθύρματα νηπιέησιν. ¶ Item oblectamentum. Od. σ'. — δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ. Exp. et ἄγαλμα, i. ornamentum. Suid. ex Epigr.

Ἀθυρμάτιον, ου, τὸ, diminut. Luc. in dialogo Doridis et Galateæ de Cyclope loquens, ἔφερε δὲ ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, gestabat ursi catulum, oblectamentum suum, vel delicias suas.

Ἀθυρεύομαι, ludo, lusito, idem quod ἀθύρω. Exp. et σκιρτῶ, id est, saltito, nempe ludendo, exultim ludo.

Composita.

Ἀνάθυρμα, τὸ, idem quod, ἄθυρμα, ludus: vel id quo quis ludit. Eust.

Προσαθύρω, ludo cum, colludo cum. Hesych.

Σκαλαθύρω, ludibundus fodio seu fodico; vel fodiens seu fodicans ludo cum aliquo. Fit enim ex σκάλλω, seu σκαλεύω et ἀθύρω. Alicubi tantùm signif. vel fodico vel ludo, ut exp. ab Hesych. Aristoph. in Pace tectè usurpavit pro inire seu coire. Ἢν μείρακ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦραι, i. συνουσιάσαι, ut exp. Sch.

Σκαλάθυρμα, q. d. fodicatio ludicra. Σκαλαθυρμάτιον, ludicra, seu ludicræ nugæ. Aristoph. in Nub.

Συναθύρω, simul cum alio vel aliis ludo. Mosch. idyll. 2. Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν.

ΑἸ, pro εἰ, si. Utuntur hac particula Dores. Theocrit. Αἴ τοι πιστεύσαιμι. Apud Thucydidem, Dorico sermone, καὶ αἴ τινα τοὶ Λακεδαιμόνιοι παῖδα ἔχοντι. Plutarch. in Lycurgo, αἰ δὲ λῇς, πεῖραν λαβέ. Item αἴκα Doricè: ut apud Thucydidem, eodem libro, αἴκα αὐτοῖς δοκῇ. Apud Hom. frequenter cum particula κε sive κεν. Il. ψ'. et ώ. αἴκε πίθηαι, si parueris, se pareas. Il. θ'. αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Et αἴ κέν πως apud eundem, si quo modo, si fortè aliqua ratione, Iliad. ά. et β'. Apud eundem, αἴ κέ ποθι, vacante ποθί. * Dorice αἴκα.* Αἰ μὴ nisi, εἰ μὴ, apud Theocritum. Idyll. 5. Αἰ μὴ τὸ φλάσαιμι. ¶ Ut autem εἰ pro εἴθε interdum ponitur, sic et αἴ. Ferè autem subjungitur γὰρ, ut Iliad. β'. Αἰ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον Ἡβῷμ' ὡς, &c. Odyss. ύ. Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τελέσειε Κρονίων. et Herodot. lib. 1. αἲ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον ποσιάτησι ἐλθεῖν. Gregor. Naz. junxit aoristo indicativi, Αἲ θάνον, εὖτέ με μητρὸς ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἔδησας. Est autem αἲ pro αἴθε per apocopen, ut Suidas tradit. Etymologicus vult αἲ dici pro εἰ significante εἴθε, mutato ε in α. At αἱ, est plurale articuli præpositivi fœm. gen. à sing. ἡ, ut αἱ γυναῖκες.

ΑΙ̃, vel ΑἿ, hei, heu. Eheu. Αἶ (inquit Eustathius) est etiam δυσφορικὸν, i. quo utimur nos aliquid ægrè ferre significantes. Item μεμπτικὸν, i. quo utimur alicui succensentes: ut apud Aristoph. αἶ τάλαν, hei miser. Suidas autem scribit αἶ cum tenui et circumflexo esse θρηνητικὸν, luctus significationem habens, vel luctui aptum. Itidem scholiastes Euripidis ex Herodiano annotat hac in significatione circumflecti. At Eustathius, αἶ pro εἴθε, utinam, et pro εἰ, si: item quum est θρηνητικὸν, δυσφορικὸν, μεμπτικὸν, eodem accentu acuto notat. Raro autem solum positum, frequenter geminatum reperitur. In Adonidis epitaphio invenitur et solum et geminatum: ut Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἶ αἶ. In versu sequenti, Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, αἶ τὸν Ἄδωνιν. Ibidem circa finem, Ὑμὰν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος ᾄδεται, αἶ αἶ. Αἶ αἶ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἶ ὑμέναιον. Ponitur et absque casu, ac tum ferè geminari solet. Soph. in Ajace, Αἶ αἶ, τίς ἄν ποτ', &c. ¶ Interdum terque quaterque repetitur: ut apud Lucian. in dial. Philop. αἶ αἶ αἶ αἶ τῶν κενῶν ἐλπίδων. (Quatèr Soph. Œdip. Tyr. 1331. item Æsch. Pers. 1040. an, utrum. Il. γ'. 249. bis Eurip. Med. 1009. 1011. Sed scribitur αἶ, cum Gen. Theoc. Id. 4. 40.) At αἱ, est plurale artic. postp. fœm. gen. à sing. ἥ, quæ. Apud poëtas significat interdum etiam hæ, vel illæ.

Αἰνὴς, αἰνὰ, dirum et lamentabile. apud Etymol. ex Archilocho: Προὔθηκε παισὶ, δεῖπνον αἰνὲς φέρων. Derivatum ab αἶ, αἶ. Item pro αἰάνιον, apud eundem Etym.

ΑἸΑ'ΖΩ, F. ξω, lugeo, lamentor. Fit ab αἶ, i. heu, ut docent grammatici. Soph. in Ajace, νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί. Cum acc. ut in epitaph. Adonidis, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες. (Eurip. Med. 1344.)

Αἴαγμα, τος, τὸ, gemitus, lamentatio. (Eurip. Phœniss. 297. 1468.) Eustath. Αἴαντα dictum ait, παρὰ τὸ ἄξια αἰαγμάτων παθεῖν. ex eo quòd passus esset digna gemitibus.

Αἰακτὸς, οῦ, ὁ, deflendus, gemitu dignus, lamentabilis, luctuosus, lugubris, ex Aristoph. [Acharn. 1193. Ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἄν, οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.] (Æschyl. S. c. Th. 852. Pers. 935.)

Composita.

Δυσαίακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, graviter aut miserabiliter defletus. Exponitur et qui non facilè lugetur, ex qui vix satis lugeri potest. Citatur ex Macchabæorum tertio, ἀντὶ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου θανάτου. Redditur et lugubris, ut sit pro αἰακτός. Item qua non facilè luget, ἀσυμπαθής.

Ἐπαιάζω, allamentor, illachrymor, Lucianus de hyacintho loquens, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον ἀπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. Idem in libro de luctu, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες.

(Φιλαίακτος. Æschyl. Suppl. 809.)

Ὑπαιάζω, q. d. sublamentor, ex Epigr.

ΑἸΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, vel Αἰανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, gravis et acerbus vel luctuosus. Nam Pindari scholiastes vult esse ab αἶ αἶ factum. Idem ait λιμὸν αἰανῆ, appellari vel famem gravem et molestam, ab αἶ αἶ: vel perpetuam, ab αἰὲν. At Sophoclis scholiastes in hæc ex Electra verba, ὡς ἔμολες αἰανῆ τᾷ γᾷ, vult contrà ex hoc nomine factam esse illam particulam αἶ: et esse hic αἰανῆ pro θρηνητική. Idem in hoc Ajacis hemistichium, — νυκτὸς αἰανὴς κύκλος, ait, αἰανὴς κύκλος sonare ὁ σκοτεινὸς vel ἀδιάλειπτος, i. tenebrosus, vel perpetuus. [Pind. Pyth. Δ. 420. Κέντρον αἰανὲς, &c. Isthm. A. 70. Λιμὸν αἰανῆ τέταται. famem tetram occupatus est. Æsch. Eum. 419. ἡμεῖς γάρ ἐσμεν νυκτὸς αἰανῆ τέκνα. Schol. Αἰανῆ. σκοτεινά. ἢ θρηνητικὰ, καὶ αἰάζειν ποιοῦντα. et 482. ej. Trag. αἰανὴς νόσος. Stanl. in utroque loco reddit, Αἰανὴς, æternus.] (Αἰανὴς luctuosus, &c. Æschyl. Pers. 945. 639. Eum. 943.)

(Αἰανῶς, δι' αἰῶνος. Æschyl. Eum. 675.)

Δυσαιανὴς, idem quod δυσαίακτος. Æsch. in Persis. [280. Ἴυζ' ἄποτμον βοὰν Δυσαιανῆ Πέρσαις δαΐοις. Schol. δυσθρήνητον.

ΑἸΒΟΙ̃, adverbium indignantis seu dolentis, ut οἴμοι, teste Suida et Hesychio. Aristoph. † Nub. 827.† Αἰβοῖ, τί ληρεῖς; Idem αἰβοῖ τάλας, hei miser. Interdum admirantis, teste eodem Hesych. Aristoph. in Neb. Αἰβοῖ πονηρόν γ' οἶδα, &c. i. papæ. Ponitur et ἐπὶ ἡδονῆς, ut annotat Suidas, afferens ex Aristoph. † Nub. 102.† Αἰβοῖ, οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέττεσθαι γλυκύτερον.

ΑἸΓΑΝΕ'Α, ἡ, (et Ionicè αἰγανέη) et Αἰγάνεον, ου, τὸ, jaculum vel spiculum, tragula. Hesych. ἀπὸ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι, quòd hastarum seu jaculorum aut spiculorum amenta sive ansæ fierent è loris caprinis: aliis tamen ita hæc jacula nominata dicentibus, quòd εὔθετοῦσιν εἰς αἰγῶν ἄγραν, quòd apta sint capiendis capris: Odyss. δ'. Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Apollon. Rhod. Argon. 2. ὀρέξατο Πηλεὺς Αἰγανέῃ. Suidæ est jaculum parvum ex solido ferro: Eustathio genus hastæ leve et longum, παρὰ τὸ κατὰ αἰγῶν ἵεσθαι, quod in capras mitteretur.

ΑἼΓΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, populus, seu propriè populus nigra. nam alba λεύκη dicitur, ut videre est apud Theophr. hist. plant. lib. 3. cap. 1. et de caus. pl. lib. 5. cap. 8. itemque apud Diosc. l. 1. c. 114. et Aristot. de gener. anim. lib. 1. cap. 18. Homeri schol. deducit ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως καὶ αὐτῆς ἀναδόσεως. Homerus hanc arborem vocat μακρὰν Od. κ'. et μακεδνὴν Od. ή. Gaza lib. 3. gram. docet deduci à verbo αἴθω. Schol. verò Apollonii παρὰ τὸ ἐκ τῆς ἔρας ἀΐσσειν καὶ κινεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ κατάγνυσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ἐξαιγειροῦσθαι dicitur ἡ λεύκη, (populus alba) i. in nigram mutari; ut testatur Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 21.

Αἰγειροφόρος, ὁ καὶ ἡ, populiter, qui vel quæ populis abundat. Max. Tyr.

Αἰγειρὼν, ῶνος, locus populis arboribus consitus. Strabo.

Αἰγειρῖται, species fungorum, qui in populi nigræ trunco nascuntur.

ΑἸΓΙΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, litus, ora maritima. Athen. ex Theophr. ὃ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς. ☞ Quidam deduxerunt παρὰ τὸ τὴν αἷαν γείτονα εἶναι τῆς ἁλός. Mihi facilior et simplicior videtur deductio παρὰ τὸ ἄγειν τὴν ἅλα, ut et synonymum ἀκτὴ ab eodem ἄγω (i. frango) deducitur.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ, litoreus: ut αἰγιαλίτης ἄμμος, Diosc. lib. 5. Exp. et in litore habitans. in fœm. gen. αἰγιαλῖτις, ιδος, litorea; ut αἰγιαλίτιδα χηλὴν, Archias in Ant. epigr.

Αἰγιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 1.]

Αἰγιαλεὺς, piscator, litoreus, quasi in litore degens, apud Alciph.

Παραιγιαλίτης, (decomp.) exp. ut αἰγιαλίτης, apud Athen.

ΑἸΓΙΘΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, parus. avis inimica apibus. apud Arist. hist. an. l. 8. c. 3. et l. 9. c. 15. et 40. Vide et Plut. in l. de odio et invidia. [Non tantum apud Athenæum, sed et apud Aristophanem, scribitur hæc vox cum duplici λ, viz. Av. 889. Καὶ αἰγιθάλλῳ. Ubi Scholiast. simplici λ, utitur, ad 884. ὁ δὲ αἰγίθαλος, οὔτ' ἐρισάλπιγξ. ἔστι δὲ ὑπὸ τὸν ἱέρακα. οὕτω δὲ ὠνομάσθη, ὥς τινες, παρὰ τὸ ἐξ αἰγὸς τεθηλακέναι.]

ΑἼΓΙΘΟΣ, ægithus, avis de qua vide Arist. hist. anim. l. 9. c. 1. et Plin. lib. 10. c. 74. Scribitur et αἰγίοθος. A Gaza vocatur salus.

ΑἸΓΙ'ΖΩ, dilacero, ἐκ μεταφορᾶς (inquit Hesych. et Suid.) παρὰ τὸ αἰκίζεσθαι ἀπὸ τῶν καταιγίδων. Æsch. in Hedonis, αἰγίζειν νεβρίδας dixit, pro διασπᾷν καὶ καταιγίζειν.

ΑἼΓΛΗ, ἡ, fulgor, splendor: ut χαλκοῦ αἴγλη, Iliad. β'. Sic αἴγλη ἠελίου ἢ σελήνης, Od. δ'. (Soph. Œdip. Tyr. 217. πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας.) Apud Aratum ὀλίγῃ αἴγλῃ, Cicero exp. tenui cum lumine. Aristides in Romæ encomio, πόλεις τε οὖν ἤδη λάμπουσιν αἴγλῃ καὶ χάριτι. Poëticum tamen est. ¶ Hesychio est etiam χιτὼν, apud Soph. in Tereo. χιτὼν et πέδη, apud Epicharmum in Bacchis. ¶ Αἴγλα

seu αἶγλα μυστίλη, idem quod μυστίλη, Poll. lib. 6. cap. 12.

Αἰγλήεις, εντος, fulgens, splendidus, coruscus. Il. ά. αἰγλήεντος ὀλύμπου. In fœm. gen. αἰγλήεσσα, splendida. In obliquis fit etiam crasis. Reperitur enim αἰγλῆντα pro αἰγλήεντα, ut τιμῆντα pro τιμήεντα, apud Hom. [Apoll. Rhod. Argon. i. 519. Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν ἠὼς Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, &c. iv. 1141. τοῖο δ' ὕπερθε Χρύσεον αἰγλῆεν κῶας βάλον, &c.

Ἀγλαὸς, Γλήνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Παναιγλήεις, omnino lucidus splendidusque. Eurip.

Στρέπταιγλος, ου, ὁ καὶ ἡ, fulgorem avertens. Aristoph. in Nub. † v. 334.†

ΑἸΓΥΠΙΌΣ, οῦ, ὁ, à veteribus dicebatur, qui à recentioribus γὺψ, ut tradit Suidas, id est vultur: avis prædatrix et rapax, ex aquilarum genere. (Æsch. Ag. 49.) Iliad. π'. αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι. Soph. in Ajace, παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες. Herodot. αἰγυπιῶν δύο ζεύγεα. Agathias quoque scholasticus αἰγυπιὸν et γῦπα de eadem volucre dici hoc epigram. innuit. Καὶ τὸν μὲν Τιτυὸν κατὰ γῆν δύο γῦπες ἔδουσιν. Ἡμᾶς δὲ ζῶντας τέσσαρες αἰγυπιοί.

ΑἸΓΩΛΙΌΣ, nomen avis nocturnæ seu noctivagæ. ululam Latini appellant. Scribitur et αἰγώλιος. Vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 17.

'ΑΊΔΗΣ apud poetas et ᾅδης, in soluta oratione, ου, ὁ, Orcus, tartarus, inferi. (Eurip. Med. 1112.) Od. μ'. ὑπήλθετε δῶμ' ἀΐδαο. Et Il. φ'. Πέμψειν εἰς ἀΐδαο. ubi subauditur δῶμα vel alius ejusmodi accusativus. ¶ Nonnunquam est ipse deus inferorum Pluto. Il. ό. Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων. [Soph. Œd. Col. 1762. κατά με φόνιος ἀΐδας ἕλοι πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ τάλαιναν. Hesiod. Ασπ. 477. Herodot. lib. 2. §. 122. ἔλεγον τοῦτον τὸν βασιλέα ζῶον καταβῆναι κάτω ἐς τὸν οἱ Ἕλληνες ἀΐδην νομίζουσι εἶναι, κἀκεῖθι συγκυβεύειν τῇ Δήμητρι.] ¶ Item mors. in Anth. Epigr. Ἧς ἀΐδην μέλλοντα προέφθασεν εὔστοχος ὠδίς. ¶ At ἀΐδης vide in comp. ex Εἴδω, i. video. ☞ Fit ex α privat. et ἰδεῖν aoristo 2. verbi εἴδω, i. video. Est enim ἀΐδης locus tenebricosus, et (ut dixit Virg.) sine luce domus. Vide etiam ᾅδης in fine hujus classis.

Ἀΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus, ut Soph. in Ajace, ἀΐδηλον ἀΐδαν. Vide et alias signif. in comp. ex Εἴδω, id est, video.

Ἄϊς, ἄϊδος, pro ἀΐδης. Il. ά.—ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψε. Et Odyss. κ'. ψυχὴ δ' ἄϊδός δε κατῆλθε. et Od. λ'.—ἔβη δόμον ἄϊδος εἴσω.

Ἄϊδός δε † Hes. Asp. 254.† et Ἄϊδος δόμον, adverbialiter ponuntur pro εἰς ἄϊδος δόμον.

Ἀϊδωνεὺς, έως, ὁ, Pluto, deus inferorum. Hesiod. † Th. 913.† ἣν Ἀϊδωνεὺς ἥρπασε.

Ἀϊδώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, lethalis. Hesych.

ᾍδης (cum ᾳ habente ι subscriptum) ου, ὁ, in prosa idem quod ἀΐδης, ex quo factum est per synæresin. Ponitur sæpe ἐλλειπτικῶς. Dicitur enim εἰς ᾅδου, sub. οἶκον, et ἐν ᾅδου, sub. οἴκῳ. (μέλας ᾅδης. Soph. Œdip. Tyr. 30. κεῖται παρ' ᾅδῃ Πόλυβος apud inferos jacet. ib. 992. V. Æschyl. Pers. 926. Ag. 676. Ἅιδου μητέρα, Æsch. Ag. 1244. 1300. *the Devil's Dam.* ᾅδου πύλας. 216. 1536.)

Ἀδωναῖος, infernalis, tartareus, ὁ ὑπὸ τὸν ᾅδην. Suid. et Hesych. qui et ἀδωναῖος scribit. Neptuni epith. Derivatum ab ᾅδης.

ΑἸΔΏΣ, όος, et per crasin οῦς, in dat. αἰδοῖ, in accus. αἰδῶ, vel αἰδὼ, ut quidam: pudor, verecundia. † αἰδὼς inter et σωφροσύνη quæ differentia v. Xen. Pæd. p. 205.† (v. Æschyl. Pers. 701. Ag. 957. 1212. Suppl. 587.) Interdum in bonam partem, ut apud Soph. αἰδῶ λαβεῖν, pudore tangi. Et Il. ό. Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. Et cum genit. ibidem, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ἄλλων ἀνθρώπων, id est, verecundiam vobis incutiant alii homines. Quatenus sit laudabilis αἰδὼς, vide Aristotel. Eth. l. 3. c. 11. et l. 4. c. 15. Interdum in malam partem: ut apud Hom. Αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. Item reverentia, veneratio, observantia, per quam ætate aut sapientia aut honore aut aliqua dignitate antecedentes reveremur et colimus. Xen. Pæd. 1. ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰδοῦς τεύξει. † Sic. Hes. Th. 92.† Od. θ'. τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς. Apud Plut. in Rom. αἰδὼς τοῦ βασιλέως, regis reverentiam. Idem in Solone, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ τιμὴν παρὰ πᾶσι, id est, reverebantur et honorabant eum omnes. ¶ Item membrum genitale, inguen, pudenda. Il. β'. Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Et Dionys. Halic. in ἀρχ. Ὑπεζωσμένους τὴν αἰδῶ ταῖς δοραῖς. ☞ Etymol. et Eust. τὴν αἰδῶ dictam volunt, à non videndo, ex α privat. et verbo ἰδεῖν, quòd pudor cogat oculos avertere, unde proverb. αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, de quo vide Erasm. in Chil.

Αἶδος, εος, τὸ, idem quod αἰδώς.

Αἰδοῖος, ου, ὁ, venerabilis, veneratione dignus, venerandus, reverendus. (Æschyl. Ag. 609. Suppl. 29.) Od. θ'.—φίλος πάντεσσι γένοιτο Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Et Od. λ'. Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην. [Pind. Olymp. Γ. 75. κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον.] Item in activa sig. verecundus. Od. ρ'.—κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης. Et Il. β'. παρθένος αἰδοίη.

Αἰδοίως, adverb. cum reverentia, cum observantia. Od. τ'.

Αἰδοῖον, ου, τὸ, subst. inguen. In plur. αἰδοῖα, pudenda. Quæ tamen quidam dicta putant παρὰ τὸ οἰδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα, quasi οἰδεῖα, Thuc. 1. διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταί. Et Herodot. 1. ἐκ τῶν αἰδοίων τῆς θυγατρός. A Gaza exp. testiculi, coles.

Αἰδοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, formam inguinis habens, inguinis speciem referens. Athen. 7.

Αἰδοιϊκὸς, οῦ, ὁ, ad inguen pertinens: ut αἰδοιϊκὰ φάρμακα, apud Æginet.

Αἰδοίϊος, poët. pro αἰδοῖος; ut ὁμοίϊος pro ὁμοῖος, venerabilis.

Αἰδέομαι, οῦμαι, F. έσομαι et ήσομαι, præt. ᾔδεσμαι, aor. 1. ᾐδέσθην, idem quod ἐντρέπομαι, veneror, revereor, veneratione prosequor. Cum accus. (τὸν δ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν. Soph. Œdip. 659. Confer 1440. Eurip. Med. 327. 350. Æschyl. Ag. 370. 946. Eurip. Phœniss. 1235. 1444.) Xen. Pæd. 1. αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους. Sic αἰδεῖσθαι θεοὺς, apud Hom. ut Il. χ'.—τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. ¶ Interdum est potius, timeo, vereor: ut Il. χ'. Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Sic. Il. δ'. Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο. ¶ Item pro pudet me, verecundor, verecundia tangor: ut αἰδοῦμαι τάδε, horum me pudet. Plut. Od. ζ'. αἰδέομαι γὰρ Γυμνοῦσθαι. ¶ Item timeo, non audeo. Od. ξ'. καὶ οὐ παρεόντ' ὀναμάζειν Αἰδέομαι. ¶ Item placor, et injuriam remitto, iram condono, inquit Bud. Apud Greg. φιλίαν αἰδεῖσθαι εἰδὼς, dicitur is qui amico se exorabilem præbet. Significat etiam placo, exoro. Dem. contra Aristocr. καὶ φεύγειν ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος. Vide Harpocr. et Hesych. Usurpatur et in signif. pass. utpote cujus inveniatur act. αἰδῶ, et compositum καταιδῶ. Sic apud Dem. ᾐδεσμένος, exoratus, placatus.

Αἰδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, verecundus. Athen. de Isocr. ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος. Ponitur in virtute apud Aristot. in eth. lib. 2. et 4.

Αἰδημόνως, verecundè, pudenter: cui opponitur θρασέως, apud Xen. in Symp. Αἰδημονέω, ῶ, F. ήσω, verecundus sum, verecundiam servo.

Αἴδεσις, εως, ἡ, veneratio, reverentia. Item (ut inquit Bud.) venia et misericordia, et personæ periclitantis respectus et tuitio, ultionis animadversionisque remissio. Dem.

Αἰδέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in oratione soluta, pro poëtico αἰδοῖος, venerabilis, reverentia dignus. Apud Gregor. est, dignus qui exoret. ¶ Apud Pausan. αἰδέσιμον, Bud. interpr. inviolatum, intactum, ἄσυλον.

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, exp. veneratio, q. d. venerabilitas. Pro quo elegantius usurpatur τὸ αἰδέσιμον, ut apud Lucian. in Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, Latini oris dignitatem dicunt.

Αἰδεστὸς, οῦ, ὁ, reverentia dignus, idem quod αἰδέσιμος, sed minùs usitatum. Plut.

Αἴδιμος, venerabilis, veneratione dignus. Just. in const.

Αἴδομαι, etiam dicitur pro αἰδέομαι: ut Od. θ'. Αἴδετο γὰρ Φαίηκας. Et Plut. in symp. 3. ἐκβάλλειν τῶν ὀμμάτων τὸ αἰδόμενον. (Æsch. Suppl. 367.)

Composita.

Ἀναιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impudens, inverecundus. Od. ρ'. Ὡς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης. Apud Dem. ἀναιδὴς ἐς χρήματα. Aff. et pro eo cujus nos non pudet: ut ἀναιδέστατος τοῖς ἀκολάστοις, minime pudendus intemperantibus. Metaph. tribuitur etiam rebus sensu carentibus, ut λᾶας ἀναιδής. Iliad. δ'. et Odyss. λ'. Et ἀναιδὴς πέτρα, Il. ν'. Τὸ ἀναιδὲς pro substantivo ἡ ἀναίδεια, impudentia. Interdum adverbialiter ponitur, ut ἀναιδὲς βλέπειν, impudente aspectu esse, impudentiam oculis præ se ferre.

Ἀναιδῶς et ἀναίδην, impudenter. [Aristoph. Thesm. 531. Τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ' ἀναιδῶς, οὐκ ἂν ᾠόμην &c. Soph. Œd. Tyr. 362. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε Τὸ ῥῆμα.]

Ἀναίδεια, ἡ, impudentia, inverecundia; (Eurip. Med. 473.) Hom. Demosth.

Ἀναιδεύομαι, impudentia utor, impudenter me gero. Hinc ὑπεραναιδεύομαι, impudentia vincor. Aristoph. in Equit. [396. Ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται.]

Ἀναίδοτος, ὁ καὶ ἡ, accipitur pro ἀναιδὴς, impudens.

Ἀναιδημόνως, absque ulla reverentia, et q. d. irreverenter: seu absque ullo pudore, impudenter. Gal.

Ἀπαιδοιόω, ῶ, q. d. pudenda mutilo, præputium seco, circumcido. Poll. lib. 2.

Ἐπαιδέομαι, οῦμαι, pro simplici αἰδέομαι, erubesco, verecundia afficior; unde ἐπαιδεσθήσομαι, apud Eurip. me pudebit. Ἐπαιδεσθεὶς, reveritus. Plat. de leg.

Καταιδέω, ῶ, (quod et αἰδῶ, sed rariùs) erubescere facio, pudore perfundo, et ad venerationem cogo vel impello, flecto animum. Plut.

Καταιδέομαι, οῦμαι, revereor, valdè revereor. (Soph. Œdip. Tyr. 666.) Aristoph. in Nub. καταιδέσθητι πατρῷον Δία. Item pro, perpudet. Plut.

Κίναιδος, cinædus, pathicus. Latini quoque cinædum de puero meritorio dicunt. Ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, id est, τὸ αἰδοῖον: vel quasi κινὸς αἰδοῦς, Plut. in Polit. Sic dicitur et gemma quæ erythræus etiam lapillus appellatur, Arrian. (Κίναδος—τοὐπίτριπτον. Soph. Aj. 103.)

Κιναιδία, cinædica obscœnitas sive impuritas aut impudicitia. Æschin. de falsâ Legat. ‡ invenitur et κιναίδεια.‡

Κιναιδίζομαι, cinædice me gero, impuritate et obscœnitate cinædos imitor. Κιναίδισμα, obscœnitas cinædica, apud Eust.

Κιναίδιον, avicula quæ et ἴυγξ, teste Hesych. παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον, unde et σεισοπυγὶς, dicitur. Lat. motacilla.

Ἀκίναιδος, (*decomp.*) exp. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ σώφρων, qui cinædus non est, sed castus et pudicus. Suid.

Κύναιδος, impudens ut canis, Hesych.

ΑἸΖΗΌΣ, οῦ, ὁ, (pro quo et ἀζηὸς) juvenis, qui juvenili robore viget, παρὰ τὸ ἄγαν ἢ ἀεὶ αἵματι ζέειν, facta compositione ex α epitat. et verbo ζέω, quòd juvenes ferveant et calidiores sint atque animosiores. (Hom. Il. Υ. 280.) Il. ύ. τὶς ἀρνιθόων αἰζηῶν. Il. ξ'. βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν. Hesiod. in Erg. τεσσαρακονταέτης αἰζηὸς ἕποιτο, juvenis quadragenarius. Rursum pro νέος seu ἀκμάζων, adjectivè. Il. π'. Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, juveni, et robusto; seu florenti annis et valenti viribus. Dicitur αἰζήϊος quoque pro αἰζηὸς, ut ὁμοίϊος pro ὁμοῖος. Hesiod. αἰζήϊος ἀνήρ.

ΑἸΘΉΡ, έρος, ὁ, æther; ut apud Eurip. Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα, Cicero interpr. Vides sublimè fusum immoderatum æthera. ¶ Interdum aër, ut Od. ό. Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος. Illud Arati,—ἀπ' αἰθέρος ὀσφρήσαντο, Cicer. vertit, Naribus humiferum duxêre ex aëre succum. Aliquando apud Hom. exp. ab. Eust. altissimus aër, et luce resplendens aër, sive splendor qui est circum aërem: ut Il. θ'. οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ. Nonnunquam etiam αἰθρία, aër serenus et sudus, ac minimè nubilus: ut Il. ρ'. Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι. Usurpatur et fœminino genere, ut Il. π'. Αἰθέρος ἐκ δίης. ¶ Capitur etiam pro cœlo, deorum domicilio, ut et æther Latinè. Apoll. Arg. 1.—ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον, ad cœlum manus tollebant. Et apud Sophoclem, αἰθέρα δῦναι, cœlum subire. Idem periphrasticè dicit οὐρανίαν αἰθέρα pro οὐρανόν. Hesychius scribit etiam significare inflammationem, atque ita usurpasse Eurip. in Troad. Dativum αἰθέρι, poëtae adverbialiter interdum usurpant. pro ἐν αἰθέρι. Sic et accus. αἰθέρα pro ἐς αἰθέρα, Homer. ☞ Anaxagoras à verbo, αἴθω deducit, ætheris nomine ignem significans, quòd superiora igne sint plena. At Aristot. in lib. 1. de mundo ait cœli et siderum substantiam appellari ætherem, non ab αἴθεσθαι, id est, ardendo: sed διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν, ex eo quod semper currat. (Αἰθήρ. Fœm. Gen. Æol. Soph. Œdip. Tyr. 886. Eurip. Phœniss. 1175.)

Αἰθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, æthereus, ad ætherem pertinens. Interdum est epithetum Jovis apud Aristot. et Luc. Pro αἰθερία ponitur itidem apud Aristot. in lib. de mundo, μετὰ δὲ τὴν αἰθέριον καὶ θείαν φύσιν.

Αἰθερίως, purè et munde, instar τῶν αἰθερίων, quæ terrenis sunt puriora.

Αἰθεριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ætheris naturam habens, ætherem referens, ut apud Gal. ad Glauc. 3. αἰθεριῶδες πνεῦμα τὴν οὐσίαν, pro spiritu tenuissimo. Item pro αἰθέριος, apud Just. Martyrem. Αἰθερώδης, etiam aff. pro αἰθεριώδης.

Ἐξαιθερίοω, in aërem converto.

ΑἼΘΡΑ, vel Ionicè αἴθρη, aëris serenitas, aër serenus et sudus, cui opponitur ἀὴρ, Il. ρ'. ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην. ☞ Fit ab αἰθὴρ, ut tradit Eust.

Αἶθρος, ου, ὁ, pruina, frigus matutinum. Od. ξ'. Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον. à Suida exp. τὸ καῦμα.

Αἰθρὸς, οῦ, ὁ, flans à serena parte cœli ventus. Hesych.

Αἰθρινὸς, οῦ, ὁ, matutinus. Hesych.

Αἰθρέω, ῶ, conturbo tempestate seu procella. Hesych. et Suid.

Αἰθρήεις, serenus, sudus. Oppian. lib. 4. de Venat.

Αἴθριος, ου, ὁ, ἡ, serenus, sudus, ut apud Diosc. αἴθριον κατάστημα. Theocr. Id. 4. Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει: Nunc pluit, et claro nunc Juppiter æthere fulget. Αἴθριος ἠχώ. Apud Nonn. periphrasticè pro tonitru. ¶ Item subdialis, qui est sub dio, qui est sub aëre, vel sub Jove frigido, ut apud Luc. τὸ αἴθριον τῆς αὐλῆς, subdialis pars atrii. ¶ Item frigidus. Soph. in Antig. καὶ δυσαύλων πάγων αἴθρια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη. Et tunc fit ab αἶθρος.

Αἰθρία, ἡ, aër sudus et serenus, serenitas, sudum. Vide Aristotel. de mundo. Huic opponitur ὁμίχλη. ¶ Exp. et nocturnum serenum, apud Herodot. in Euterpe. Apud eundem, ἐν αἰθρίῃ, exponitur etiam, sub dio.

Αἰθριάζω, F. άσω, sereno, serenum reddo, illustro. Aristoph. in Probl. αἰθριάζειν τὸν ἀέρα et ἐπιπροσθεῖν opponit. ¶ Item pro, in sereno cœlo versor, apud Greg.

Αἰθριάω, nocturno sereno expono: seu sub dio per noctem expono, Hippocr.

Compositα.

Ἀλεξαίθριον, aff. ex Soph. pro θερμὸν σκέπασμα, tectum calidum, nempe ad arcendum frigus nocturnum. ab αἴθρα.

Ἀπαιθριάζω, sereno. Aristoph. ὁ Ζεὺς ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας. [Marc. Anton. de Reb. suis. lib. 2. §. 4. Vide Notam Cl. Gatakeri. Est autem το ἀπαιθριάζειν, αἰθρίαν ἤτοι εὐδίαν ἄγειν, serenare, sive nubibus discussis serenitatem inducere, cui opponitur συννεφεῖν, quod est τὰ νέφη συνάγειν, nubes cogere, et obducere, sive obnubilare.]

Διαιθριάζω, absolutè ponitur apud Xen. pro disserenare. Exp. et sub dio agere.

Δίαιθρος, purus, perspicuus, serenus. Hesych.

Ἐναίθριος, subdialis, qui est sub dio, ut ἐναίθριοι τόποι. Theoph. † ἐναιθέριος idem.†

Ἐξαιθριάζω, sereno cœlo expono. Exp. et, in sereno habeo, sub dio teneo. Item ad solem expono, insolo.

Συνεξαιθριάζω, (*decomp.*) sub dio unà pono.

Μιξαίθριον, vel (ut alii) μιξαιθρία, serenitas pluviis hyemalibus permixta. Affertur ex Hippocr. et Theophr.

Ὕπαιθρος, et ὑπαίθριος, (Æsch. Pr. 113. Ag. 343.) idem quod ἐναίθριος, unde ἐν ὑπαίθροις τόποις, Luc. Item ἐν ὑπαίθρῳ, Xen. sub dio. Ὕπαιθρα, τὰ, pro castris, Polybium dixisse putat Bud.

ΑΙ'ΘΥΙΑ, et Ionicè Αἰθυίη, ἡ, mergus, avis de qua vide Arist. hist. an. lib. 5. cap. 60.

ΑΙ'ΘΩ, uro, incendo, accendo. (Æsch. Ag. 1444. Theoc. Id. 2. 134.) Cum accusativo. Herodot. in Melpomene, τί θέλοντες ἤκοιέν τε ἐς τὴν χώρην καὶ πῦρ αἴθοιεν. ¶ Interdum est neutrum absolutum, ardeo, fulgeo, pro αἴθομαι. Sophocl. in Ajace, ἡνίχ' ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον, ardebant, vel fulgebant.

Αἴθουσα, ἡ, particip. quæ urit aut uritur. quæ ardet, quæ splendet. ¶ Interdum transit in nomen substant. et significat porticum domus: diciturque αἴθουσα vel quasi αἰθομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, quæ calefit aut illustratur à sole: vel διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ τοῦ χειμῶνος, quòd hyeme calefiant homines in ea, ut Etymol. ait Od. σ'. ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν Αἰθούσης τε θύρας. Il. ύ. Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Sunt autem αἴθουσαι ξεσταὶ, ut Eustathius ait subdiales porticus, ex politis lapidibus factæ. Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare στυλωτὰς ἕδρας ait.

Αἴθομαι, pass. ardeo † uror,† ἔρωτι amore Xen. Pæd. p. 117., ut αἰθόμενον πῦρ, Iliad. π'. et apud Pind. initio Olym. hymni 1. † Hes. Th. 324. et 867.†

Αἰστὴρ, ῆρος, ὁ, incensor, qui incendit. Opp. de pisc. lib. 5. Δαλὸν ἐϋδμήτων μεγάρων αἰστῆρα φέροντες.

Αἶθος, εος, τὸ, ardor, æstus, Hesych. ¶ Dicitur etiam πῦρ καὶ ἡ φλὸξ, inquit schol. Apollonii Argon. 3. τόνδ' ἀμφί τε δήϊον αἶθος Βάλλεν ἅτε στεροπή.

Αἰθὸς, οῦ, ὁ, ardens, flagrans. Item ambustus. Eustathius ait αἰθὸν apud Aristoph. significare ἀπηνθρακωμένον, id est, in carbones redactum. Callim. in hymno in Dianam, σποδιὴν αἰθὴν appellat cinerem nigrum, ut ait schol.

Αἰθήεις, εντος, ὁ, ex ustione niger vel etiam ruber, ut apud Nicand. in Alexiph. αἰθήεντος ἐχίνου.

Αἴθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod facilè comburitur, ut αἴθινα ξύλα, apud Etym.

Αἰθόλικες, pustulæ in summa cute, ex igni, aut aliunde: dictæ ἀπὸ τοῦ αἴθειν. Vide Erotiani et Galeni lexicon in Hippocr.

Αἰθυλικώδης, qui refert formam pustularum, quæ αἰθύλικες, aut αἰθόλικες dicuntur, apud Gal.

Αἴθων, ωνος, ὁ, ardens, flagrans. Item καυστικὸς (combustorius) comburendi vim habens, ut apud Lycophr. πρηστὴρ αἴθων. ¶ Significat et splendidum: ut αἴθων σίδηρος, apud Hom. exp. ferrum splendidum aut nigrum, ut inquiunt gramm. αἴθωνες λέβητες lebetes splendidi et nitentes, aut qui igni uruntur, ut ait Eustath. (αἴθωνι σιδήρῳ, lucenti ferro. Soph. Aj. 147. ἀνδρὸς αἴθωνος. Sch. exp. θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις. Soph. Aj. 222. V. Æsch. S. c. Th. 454.) ¶ Item metaphoricè αἴθων dicitur equus, leo, homo: à colore niger seu rutilus, aut fervidus, qui cum ardore fertur vel ardente impetu, apud Hom. et Soph.

Αἰθάλη, ἡ, fuligo, λιγνὺς, apud Diosc. et Gal. et Luc. Exp. et cinis, et nigrum illud quod ex camino colligitur. Vertitur etiam favilla, à Gaza, in Alexand. Aphrod. lib. 1.

Αἴθαλος, ου, ὁ, subst. idem quod αἰθάλη, apud Athen. ¶ Item adject. ustus, tostus, ardens, apud Pind.

Αἰθαλόεις, εντος, ὁ, fuliginosus, fuligine oblitus: ut Vulcanus αἰθαλόεις θεὸς dicitur ab Hesiodo. Item ardens, resplendens, coruscus, splendidus, ut αἰθαλόεις κεραυνὸς, apud Hesiod. αἰθαλόεν μέγαρον, Od. χ'. domus resplendens igni. (Eurip. Phœniss. 178.)

Αἰθαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fuliginosus, fumeus, obscurus. Aristot.

Αἰθαλέος, ου, ὁ, cineritius τεφρώδης, inquit schol. Nicand. in Ther.

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, ardens aut ardorem seu æstum sectans: ardore gaudens: ut τέττιγες αἰθαλίωνες apud Theocr. Idyll. ζ'.

Αἰθαλόω, F. ώσω, P. ωκα, uro, comburo. apud Eurip. et Lycophron. Item nigrefacio, nigrum reddo. Propriè fuliginosum facio, in cinerem et favillam redigo. Apud Diosc. (ut Bud. ait) est, uro ad fuliginem colligendam. Apud eundem αἰθαλῶ λιγνὺν, exponitur colligo fuliginem, facio fuliginem.

Αἰθαλωτὸς, οῦ, ὁ, ustus, combustus, apud Lycophr.

Αἰθύσσω, splendeo, ut in Anth. Epigr. lib. 4. Αἰθύσσον λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης. ¶ Item calefacio, item incendo, apud Suidam. Exp. et moveo, item concutio, ut apud Athen. αἰθύσσει φρένας. ¶ Item in signif. neutra, prorumpo, apud Suid. Exp. et ῥιπίζω. item extendo. Vide Hesych. et Suid.

Αἴθυγμα, τὸ, Suidas ait de igne dici. Exp. et κίνησις, ὅρμημα, ῥίπισμα, et Lat. suscitabulum, vel fomes et incendium. Metaph. pro incitamento seu incitabulo. Et citatur hic Polybii locus, ἐγκαταλείπουσί τινα καὶ λίαν ἰσχυρὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας αἰθύγματα.

Αἰθυκτὴς, violentus, impetuosus. Oppian.

Compositα.

Ἀναίθω, uro, accendo. Moschus in amore fugitivo, Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει. [Eurip. Cycl. 330. Καὶ πῦρ ἀναίθων, χιόνος οὐδέν μοι μέλει.]

Ἀναιθύσσω, idem cum αἰθύσσω. Etym. [Eurip. Troad. 343. Ἥφαιστε, δᾳδουχεῖς—Ἀτὰρ πικράν γε τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα, &c.]

Ἀπαιθαλόω, comburo, apud Basil.

Καταίθω, idem quod αἴθω, Eurip. [Troad. 1295. Περγάμων πυρὶ καταίθεται τέρεμνα καὶ πόλις, &c. Aristoph. Thesm. 734. καταίθειν τὸν πανοῦργον, &c. Schol. καταταίειν, πυρπολεῖν, κατασμύχειν τῷ πυρί. 437.]

Καταιθαλόω, idem quod αἰθαλόω. Apud. Luc. dicitur Vulcanus κατῃθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου, ustulatum faciem habens fuligine.

Καταιθύσσω, idem quod αἰθύσσω. Pind. [Pyth. Δ. 147. Ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσσον. Ε. 13. τεὰν καταιθύσσει μάκαιραν ἑστίαν. Schol. καταλάμπει.]

Κόμαιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus coma ignei coloris est. Lycophr.

Κυμαίθα, capræ seu vaccæ nomen apud Theocr. Æolicè ut putatur pro κόμαιθα, παρὰ τὸ τὰς κόμας αἰθὰς, id est, ξανθὰς ἔχειν.

Πάναιθος, totus lucidus splendidusque. Hesych.

Παραιθύσσω, idem cum αἰθύσσω, Epigr. Apud. Pind. θόρυβον παραίθυξε μέγαν, tumultum magnum excitavit.

Πυραίθω, ignem facio, ignes excito.

Ὑπαίθω, subardeo, αἴθω. Sophocl. [Trachin. 1227. καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν.]

ΑΙ'ΚΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, blandior, assentor, adulor, palpum obtrudo. Cum accus. apud Philost. de vita Apoll. l. 2. c. 5. de elephanto, προσιόντα τῇ προνομαίᾳ αἰκάλλει adblanditur proboscide. Sic et apud Aristoph. in equit. Τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με. Hesych. et Suid. expon. θωπεύω. Idem Aristoph. dicit in illa eadem comœdia, Ἤκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα. ubi schol. ait idem his verbis significari, et esse αἰκάλλειν propriè canis, qui auribus et cauda blandientis signum præbet. Addit idem schol. posse à gallinaceis esse translatum hoc verbum, quorum barbæ κάλλαια vocantur. Eurip. in Andromache,—προδότιν αἰκάλλουσαν κύνα, id est, assentans impudenti mulieri, ut schol. ait. ☞ A κηλῶ deduci quidam putaverunt, i. demulceo. H. Steph. suspicatur à κάλλος deductum esse, quòd assentatores pulchrè et bellè in ore habere soleant, atque adeò pulchritudinem turpibus etiam rebus attribuant.

Αἰκάλος, ου, ὁ, assentator, adulator. Hesych.

Ὑπαικάλλω, (*comp.*) q. d. subassentor, clàm assentor.

ΑΙ'ΚΙ'Α, ἡ, verbera, verberatio, pulsatio, plaga. (V. Æsch. Pr. 176.) Propriè significat indigna verbera, i. quibus aliquis indignè afficitur: aut pulsationem indignam et contumeliosam. Generaliter autem est injuria quæ fit alicui, eum cædendo aut pulsando. Dicitur αἰκίας δίκη (inquit Bud.) actio injuriarum ob verbera, apud Isocr. contra Lochit. Plato de leg. βίαιον καὶ τὸ τῆς αἰκίας πᾶν γένος. Ibid. αἰκία γονέων, pulsatio parentum. Dem. in Euergum Mnesibulum, ait αἰκίαν esse χεῖρας ἀδίκους, i. vim quæ manu infertur. ☞ Fit αἰκία ex ἀεικία, (i. indignitas, indecentia) inquit Eust. At contra schol. Soph. vult dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι. Vide ἀείκεια, in comp. ex Εἴκω, i. similis sum.

Αἴκιον, ου, τὸ, læsio, damnum, apud Herodot.

Αἰκίζω, F. ίσω, verberibus indignè afficio, pulso, crucio. Bud. ait poni pro, contumeliosè tracto, sævio in aliquem. (Soph. Œdip. Tyr. 1174.) item contumeliosè mutilo et trunco, item flagris cædo. Soph. in Ajace, ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. Sed usitatior est vox pass. αἰκίζομαι, activa significatione Plutarch. πᾶσαν αἰκίαν αἰκισάμενος ἀπέκτεινε. Isocr. in Paneg. οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὕτως αἰκίζεται τοὺς οἰκέτας. Apud Soph. in Ajace, Καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται, i. μαστίζει. ¶ Item αἰκίζομαι, in pass. signif. pulsor, verberor, crucior, &c. unde ᾐκισμένοι τὰς ῥῖνας, mutilati naribus. Strab. (κρατεραῖς ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου. i. e. δεσμωθέντος, Æschyl. Pr. 167. V. Eurip. Med. 1132.)

Αἰκισμὸς, οῦ, ὁ, verbera, pulsatio, plaga, flagellatio. Dem. Phil. 4. πληγαὶ καὶ ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός.

Αἴκισμα, τὸ, idem. A Lysia ponitur pro mutilatione corporis. [Eurip. Phœn. 1543. Ἢ πρὸς ἀδελφῶν οὐλόμεν' αἰκίσματα νεκρῶν. Schol. πρὸς τὰς ὀλεθρίας πληγάς.] ‡ νεκρῶν Ald. sed δισσῶν plerique MSS. Pors.‡

Αἰκίστρια, ἡ, quæ pulsat, &c. Suid.

Αἰκιστικὸς, οῦ, ὁ, ad pulsandum proclivis, contumeliosus.

Καταικίζω, (*comp.*) defœdo, contumeliosè injuriéque fœdo. Od. τ'.

ΑΙ'ΚΛΟΣ, ου, ὁ, vespertinus. Hesych. ¶ Αἶκλοι, sub. anguli seu cuspides jaculi. Hesych. ¶ Αἶκλον (neut. gen. subst.) cœna vespertina, postcœnium apud Lacedæmonios, teste Athen. l. 4. Pro eodem etiam legitur αἶκνον, apud Hesych. Etym. et Eustath. quorum hic scribit etiam per diæresin, ἄϊκλον et ἄϊκνον. ☞ Idem Eustath. ait hæc dicta esse παρὰ τὸ εἰς αὐτὰ λίαν ἱκνεῖσθαι (ut sint composita ex α epitatico et ἱκνέομαι) quia ad ea lubentissime acceditur. Hinc comp. ἔπαικλα.

Ἀναίκλια, τὰ, incœnia seu incœnata. apud Hesych. scribitur ἀναίκλεια.

Ἔπαικλα sive ἐπάϊκλα, τὰ, quæ à cœna apponuntur, secundæ mensæ, apud Athenæum lib. 14. Legitur et ἐπαίκλεια, apud eundem, l. 24. item ἐπαίκλια et ἐπαίκνια. apud Eust.

Συναικλίαι, q. d. cœnationes, convivia. ‡ συναίκλεια Athen.‡

(ΑΙ'ΛΙΝΟΣ, lamentabilis, infelix. αἴλινον, αἴλινον εἰπέ. Æschyl. Ag. 123. bis. Eurip. Phœniss. 1535.)

ΑΙ'ΜΑ, τος, τὸ, sanguis, cruor, γαῖα ῥέουσα αἵματι, Iliad. θ'. et ὁ. et ύ. Idem αἷμα ῥέον ἐξ ὠτειλῆς, Iliad. δ'. Iliad ά. Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. ☞ Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ αἴθειν, fortasse propter calorem cujus sanguis fomes est. Item cædes, homicidium. unde apud Demosthenem, ἐφ' αἵματι φεύγειν, ob cædem exulare. Sic utitur et Sophocles, item Eurip. in Oreste. ¶ Hesychius ait Sophoclem in Electra 1410. αἷμα vocasse τὴν μάχαιραν, id est, ensem. quod et Suidas annotat. ¶ Item, consanguinitas. Aristoteles Pol. 2. ὁ μὲν γὰρ υἱὸν αὐτοῦ, ὁ δ' ἀδελφὸν αὐτοῦ προσαγορεύει, ἢ κατ' ἄλλην τινὰ συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν. Apud Sophoclem οἱ πρὸς αἵματος, consanguinei. ¶ Item genus, semen. Iliad. ζ'. et ύ. Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. ubi per γενεὰν pater consideratur, in αἷμα autem mater, ut Hesychius tradit. Et pater filium vocat sanguinem suum, Od. π'. Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο. (Soph. Œdip. Tyr. 1016. pl. Æschyl. Eum. 167. Ag. 1302. Eurip. Phœniss. 1013. 1250.)

Αἱμάτιον, ου, τὸ, q. d. sanguiculus, exiguus sanguis.

Αἱματικὸς, οῦ, ὁ, sanguineus, constans sanguine: ut αἱματικὸς χυμὸς, Alex. Aphr.

Αἱμάτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, sed minus usitatum.

Αἱματηρὸς, sanguinolentus, cruentus. Soph. El. 757. † Eur. Ph. 1430.† (φλὸξ αἱματηρά. Soph. Tr. 771. αἱματηρὸν πνεῦμα. Eurip. Phœniss. 597. Æsch. Eum. 137. Ag. 824. 1076.)

Αἱματόεις, εντος, ὁ, sanguinolentus, cruentus. Hom.

Αἱματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sanguinolentus, sanguini permixtus, apud Gal. Nonnunquam idem est quod sanguineus, sanguine præditus. apud Aristot.

Αἱματία, ἡ, jus nigrum quod usitatissimum Lacedæmoniorum erat edulium: ut ait Poll. Αἱματιάτις χορδὴ, apud Athen. intestinum fartum sanguine, apud Athen.

Αἱματίτης, ου, ὁ, hæmatites, lapis sic dictus; vel quòd sanguinis colorem referat; vel ab effectu, quòd sanguinem reprimat. Vide Plin. lib. 36. cap. 16. et Diosc. lib. 5. ¶ Item pro vena. ¶ Fœm. αἱματῖτις, sanguinaria; unde αἱματίτιδες φλέβες, apud Hippocr.

Αἱμάτη, ἡ, ensis, gladius. apud Sophocl.

Αἱματίζω, sanguinem elicio. Aristot. (Æsch. Suppl. 670.)

Αἱματόω, ῶ, F. ώσω, cruento, cruore seu sanguine inficio, sanguinolentum reddo. Item interficio, ut Hes. et Etym. tradunt.

Αἱματοῦμαι, cruentor. † Xen. Pæd. 1. 4. 10.† Item in sanguinem vertor. Gal. (Eurip. Phœniss. 1109. Æsch. Ag. 1665.)

Αἱμάτωσις, et ἐξαιμάτωσις, aff. pro sanguificatio, sanguinis generandi munus, ex Gal.

Αἱμάσσω, et Atticè αἱμάττω, F. ξω, P. χα, idem quod αἱματόω. Soph. ἐν τοῖσις δὲ χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς, manus cruentare. (μήλοισιν αἱμάσσοντας ἑστίας θεῶν. Æsch. S. c. Th. 281. Ag. 1598. Eurip. Phœniss. 62.) ¶ Interdum significat, vellicando sanguinem elicio, vellico, ita ut sanguinem eliciam.

Αἱμάσσομαι, cruentor, sanguine inficior. apud Soph. et Luc. exp. et occidor, apud eundem Soph. (Æsch. Pers. 597.)

Αἱμακτὸς, οῦ, ὁ, sanguinolentus, ut αἱμακταὶ ῥανίδες, apud Eurip.

Αἱμασιὰ, ἡ, sepes. Propriè (inquit Suid.) sepes quæ spinas habet. Sic dici aiunt, quia αἱμάττονται earum

spinis, qui eas ingrediuntur. Theocr. ¶ Item maceria. septum murale exponitur apud Herodot. lib. 1. Αἱμασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sepis vel maceriæ formam habens. Aut ex eadem materia factus qua αἱμασιαί. Exp. et maceriosus, apud Plat. de leg.

Αἱμεντὴς, οῦ, ὁ, salgamarius, apud Diosc.

Αἱμηρὸς, idem quod αἱματηρὸς, suprà, Hesych. Suid.

Αἱμόω, ῶ, idem quod αἱματόω, ῶ, Hesych.

Αἱμαλέος, sanguineus, cruentus, in Epigr.

Αἷμος, ου, ὁ, locus, arboribus densus aut fruticibus, dumus.

Αἵμων, ονος, ὁ, cruentus. Eurip. (Æsch. Suppl. 854.) At αἵμων pro δαίμων, id est, peritus. Iliad. έ. αἵμονα θήρους.

Αἱμώνια σῦκα, ficuum genus in Paro insula, ita dictum ob ruborem, inquit Athen.

Composita. Ex quibus desinentia in μων poëtica sunt.

Ἄναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanguine carens. Aristot. Exp. et exanguis.

Ἀναιμόσαρκος, cujus caro sanguinis est expers. Anacreon. [Od. 43. de Cicada. Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε. Carnem-habens-sanguine-carentem. libri impressi recentiores habent ἄναιμ', ἄσαρκε, quam Lectionem videtur Cl. Auctor præferre. Vide Steph. Thes. i. 159. E.]

Ἀναιμεὶ, sine sanguine.

Ἀναιμία, ἡ, sanguinis privatio, q. d. carentia sanguinis.

Ἀναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄναιμος, Hom. Il. έ.

Ἀναίματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Athen. (Æsch. Eum. 302.)

Ἀναίμακτος, non cruentus aut cruentatus, non sanguinolentus. [Æschyl. Suppl. 204. τορῶς λεγούσας τάσδ' ἀναιμάκτους φυγάς. Eurip. Phœn. 270. δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω Λαβόντες, οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα. Rhes. 222. οὐδ' ἀναιμάκτῳ χερὶ Ἥξω πρὸς οἴκους, &c.] Unde et ἀναιμακτὶ adverb. non cruentè, sine sanguine. Hes.

Ἀναιμωτὶ, q. d. incruentatè, absque cruentatione. Latini dicere solent, incruenta pugna, vel Marte incruento. Ennius dixit sine sanguine et sudore. Scribitur et ἀναιμωτί. Hom. et Apoll. item Luc. Herodian. Plut. et alii.

Ἀνδρόσαιμον, ου, τὸ, vel ἀνδρόσαιμος, ου, ὁ, ruta sylvestris. Sic dicitur quòd ejus flores, si digitis terantur, sanguineo succo madent. Vide Diosc.

Αὔθαιμος, qui est ejusdem sanguinis, τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν. Unde αὔθαιμοι, fratres, Hesychio. Citatur ex Anthol. Epigr. Et αὐθόμαιμοι, idem, apud Lycophr.

Αὐθαίμων, idem quod αὔθαιμος, frater. Sophocl. (Ὦ Διὸς αὐθαίμων. O Germane Jovis Frater.) † Trach. 1057. †

Ἀφαιμάσσω, sanguinem elicio, sanguinem detraho, ut ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον, in Hippiatria. Ἀφαίμαξις, sanguinis detractio.

Δίαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanguinolentus, cruentus apud Erotian. * Eur. Hec. 651.*

Ἔναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanguine præditus. Herod. τοιοῦτοι θεοὶ γίγνονται ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεις. ¶ Item sanguinolentus, cruentus, sanguine adhuc stillans: ut, καὶ ἔναιμον ἕλκος, et ἔναιμον τραῦμα, apud Diosc. ¶ Item ἔναιμον φάρμακον, medicamentum quod adhuc cruento vulneri injicitur, ut tradit Gal. Ideo exponi solet, medicamentum sistendo sanguini aptum.

Ἔξαιμος, sanguine destitutus, qui multum sanguinis effudit, exanguis. Plut.

Ἐξαιματόω, in sanguinem verto. apud Aphr. in Probl. † Xen. Pæd. p. 177. cruento.† Ἐξαιμάτωσις, ipsa actio vertendi in sanguinem, sanguinis effectio. à Bud. exp. sanguinis generatio, apud Gal. ad Glauc. 2.

Ἐξαιματωτικὸς, vim generandi sanguinis habens. apud Aphr. in Probl. Συνεξαιματόω, (*Decomp.*) ῶ, unà cruento. Et pass. συνεξαιματοῦμαι, unà cruentor. Philo de vita Mos. lib. 1. συνεξαιματοῦνται δ' αὐτῷ λίμναι.

Ἐξαιμάσσω, cruento, vel valde cruento: ut apud Synes. ἐξαιμάττων τὸν ἵππον.

Ἴσχαιμος, (quasi ἴσχων τὸ αἷμα) sistens sanguinem, sistendi sanguinis vim habens, aut aptus ad sistendum sanguinem: ut ἴσχαιμον φάρμακον apud Gal. et Ægin. Item herba à sistendo sanguine sic appellata, quæ et ἰσχαίμων, apud Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 15.

Κάθαιμος, sanguinolentus, cruentus: ut κάθαιμα τραύματα apud Euripidem.

Καθαιματόω, cruento. [Aristoph. Thesm. 702. Καθαιματώσει βωμόν. Schol. Bourd. αἵματι μιανεῖ καὶ προπηλακίσει. Eurip. Phœn. 1167. ἄρτι δ' οἰνωπὸν γενὺν Καθημάτωσεν. 1377. Helen. 1615. Herc. Fur. 234. 256.]

Καθαιμάσσω, itidem pro, cruento, vel valdè cruento. [Æschyl. Eumen. 452. ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου Σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ. Eurip. Hec. 1125. ἵν' ἁρπάσας χεροῖν Διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χρόα. Schol. αἱματώσω τὸ σῶμα αὐτῆς. Orest. 1527.] Καθαιμακτὸς, cruentatus, cruentus.

Λείφαιμος, (ὁ λειπόμενος αἵματος) cui sanguis deficit, cui minus est sanguinis quàm oportet. Gal. Exponitur etiam decolor et pallidus.

Λειφαιμέω, ῶ, sanguine destituor, exanguis et pallidus reddor. Aristot. in Probl.

Ὀλιγόαιμος, vel potius ὀλίγαιμος, cui parum est sanguinis, apud Alex. Aphr.

Ὀλιγαιμία, sanguinis paucitas.

Ὅμαιμος, consanguineus: frater vel soror. apud Soph. (Œdip. Tyr. 639. Æsch. S. c. Th. 687.) Interdum et adjectivè ponitur: unde ὅμαιμον σπέρμα apud Soph. in Antig. (Ὅμαιμος φόνος. Æsch. Eum. 212. Eurip. Phœniss. 285.)

Ὅμαιμις, idem quod ὅμαιμος. Pind.

Ὁμαίμων, idem. Poëtica sunt.

Ὁμαιμοσύνη, consanguinitas, in Anthol. Epigr. Est item fraternitas.

Decomp. Αὐθόμαιμος, idem quod ὅμαιμος.

Συνόμαιμος. Orph. Argonaut. 1191.

Συνομαίμων, frater vel soror. (Æsch. Pr. 403.)

Πολύαιμος, multum sanguinis habens, sanguine abundans. Gal. ad Glauc. [Aristot. de Hist. Animal. i. μάλιστα καὶ τῶν θηλέων ζώων, ἡ γυνὴ πολύαιμον, &c.]

Πολυαιμία, sanguinis abundantia.

Πολυαιμέω, ῶ, abundo sanguine. Arist. de gen. anim. lib. 4.

Πολυαίματος, idem quod πολύαιμος, Plutarch. in symp. 5. πολυαίματον τὸ ἧπαρ.

(Πολυαίμων. Æsch.) [Suppl. 847. πολυαίμων φόνιος ἀποκοπὰ κράτος.]

Σύναιμος, et συναίμων, consanguineus, frater vel soror. Poëtica sunt ambo.

Ὑπεραίμωσις, nimia sanguinis abundantia. Poll.

Ὕφαιμος, subtus sanguinem habens. cui subest sanguis. in Epigr.

Φιλαίμων, et φιλαίματος, (Eurip. Phœniss. 168.) sanguinis amans, sanguinis avidus, sanguinarius. ὁ φιλῶν τὸ αἷμα, Hesych.

ΑἹΜΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, blandus, festivus, lepidus, affabilis. (αἱμύλας μηχανάς. Æsch. Pr. 204.) Ab Hesychio exp. ἀστεῖος. Item συνετὸς, et ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν. Usurpatur nonnunquam de persona: ut Plutarch. in Eumene, εἰπεῖν μὲν οὐν δεινὸς, αἱμύλος δὲ καὶ πιθανός. Anthol. Epigrammatum 3. κούρη αἱμύλος. Sæpiùs de ipsa oratione. Plutarchus in Solone, καὶ γὰρ αἱμύλον τι καὶ προσφιλὲς εἶχεν ἐν τῷ διαλέγεσθαι, i. aliquid affabile, aliquam affabilitatem. Lucianus. αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ τῶν λόγων σοῦ. ¶ Item in malam partem, illecebrosus, deceptor, blanditiis decipiens. Hesiod. in Theog. † 890.† —— δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Sic apud Platon. αἱμύλος ἔρως, exp. impostor, pellax. Exp. et assentator. ☞ Quidam volunt esse tanquam forma diminutivi factum ab αἵμων, pro δαίμων, i. peritus. Eustathius autem ab αἷμα deducit, quem vide.

Αἱμυλία, ἡ, festivitas, lepor. Plut. οὔτε ἁρμονία καὶ σύνθεσις ἔχει τοσοῦτον αἱμυλίας καὶ χάριτος.

Αἱμύλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod αἱμύλος: ut αἱμύλιοι λόγοι, apud Hom. et Hesiodum.

Αἱμύλλω, decipio. unde χρεμύλος vir quidam dictus ab Aristoph. αἱμύλλων τοὺς χρεωφειλέτας, i. decipiens creditores.

Αἱμυλομήτης, consultus, vafri consilii. Hom. in hymn. in Merc.

ΑἾΝΟΣ, ου, ὁ, apologus, dictum fabulosum, aut proverbiale, sermo seu oratio proverbialis. (V. Æsch. Ag. 1557. Suppl. 543.) Eustathio est oratio fabulosa et obscura et figurata: quæ et griphus et ænigma dicitur. Idem ait veteres tradere quæ sequuntur. Αἶνος est oratio fabulosa quæ à brutis animantibus, aut à plantis ad hominum admonitionem traducitur, ut ait Lucilius Tarræus in primo de proverbiis. A' brutis animantibus, ut apud Archilochum, αἶνός τις ἀνθρώπων ὡς ἄρ' ἀλώπηξ, &c. Sic Hesiodus, Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω. ὧδ' ἴρηξ, &c. A plantis autem, ut apud Callimachum, ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. ἔγκοτε Πύλῳ δάφνην, &c. Videtur pro παροιμία poni à Theocrito, quum ἐν Κυνίσκαις dicit, Αἶνος θὴν λέγεταί τις, Ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν. ¶ Item simpliciter pro quolibet dicto capitur, ut inquit Eustathius. Od. ξ'. Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. ¶ Item assensio, συγκατάθεσις, ut ait Eustath. hinc fieri dicens ἀναίνεσθαι pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic et αἰνεῖν pro assentiri usurpatur. ¶ Item laus, encomium, aut oratio laudatoria. Od. φ'. —— τί με χρὴ μητέρος αἴνου; quid opus habeo laude matris, seu laudatione? Apud Athen. 15. quidam poëta, Εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον.

Αἰνίσσομαι et αἰνίττομαι (Atticè) obscurè significo, obscurè vel occultè innuo, involucro quodam verborum significo, ænigmaticè significo. Item alludo ad aliquid. Cum accusativo, ut Plat. in Apoll. τοῦτ' ἂν εἴη ὃ ἐγώ φημί σε αἰνίττεσθαι. Ibidem, τί λέγει ὁ θεὸς, καὶ τί ποτε αἰνίττεται; Greg. Naz. de bapt. τὴν ἀπόγνωσιν αἰνιττόμενος. Interdum cum præpositione, εἰς vel πρός: ut apud Æschin. αἰνιττόμενος εἰς ἐμὲ, id est, occultè me significans. Et αἰνίττομαι τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα, per hoc significo aërem, Plat. Aliquando et cum infinitivo, ut apud Plutarch. in Themist. αἰνίττομαι ταράξειν τὰ ἐγκλήματα. Dicitur et αἰνίττομαι τί τοῦτό ἐστι, pro occultam seu obscuram do hujus rei significationem. Ponitur etiam absolutè. Arist. Rhet. 3. μεταφοραὶ γὰρ αἰνίττονται. ¶ Usurpatur et in passiva significatione, ut χρησμὸς ᾐνιγμένος, apud Aristoph. oraculum obscurè editum. Et apud eundem, τὰ εὖ ᾐνιγμένα, quæ aptis ænigmatis significata sunt.

Αἰνιγμὸς, οῦ, ὁ, ænigma. (Eurip. Phœniss. 1310.) Athen. 10. Sæpe dicitur δι' αἰνιγμῶν, id est, per ænigmata, obscurè, apud Plat. Plut. Aristoph. &c. * Ran. 60.*

Αἴνιγμα, τὸ, idem. (Soph. Œdip. Tyr. 1546.) Quidam exp. scirpus, ambages verborum, oratio verborum involucris tecta. Apud Athen. 10. Dicitur δι' αἰνιγμάτων, ut et δι' αἰνιγμῶν. Et ἐν αἰνίγμασι, i. obscurè. occultè. ¶ Item pro occulta significatione alicujus rei, apud Areth. in Apoc. ¶ Thebanis λόχον etiam significabat, ut refert Eust. quia οἱ λοχῶντες βούλονται κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν ὡς εἰ καὶ ὑπὸ σκότῳ αἰανῷ ἦσαν.

Αἰνιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ænigmaticus, ænigmaticè (id est, obscurè) dictus vel scriptus. Aristot. Rhet. 2.

Αἰνιγματωδῶς, ænigmaticè, per ænigmata. Athen. 10.

Αἰνιγματίζομαι, ænigmaticè loquor, sermone obscuro utor.

Αἰνιγματιστὴς, sermone ænigmatico uti solitus, qui sermone ænigmatico uti gaudet, apud Greg.

Αἰνικτὸς, οῦ, ὁ, ænigmaticè et obscurè dictus, ænigmaticus, obscurus. (Soph. Œdip. Tyr. 447.) Suid. ex Soph.

Αἰνικτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Αἰνικτηρίως, ænigmaticè, obscurè, cum involucris et ambagibus verborum. Æschylus in Prometheo. (906. 832.)

Αἴνη, ἡ, idem quod αἶνος, laus. Apud Herodot. lib. 8. εἴη ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν ὁ Θεμιστοκλῆς, id est, esset in maxima æstimatione inter duces.

Αἰνέω, ῶ, F. έσω, vel ήσω, sed ήσω magis antiquum est, et à poëtis Ionicè usurpatur, potius quàm in soluta oratione. P. ᾔνεκα, laudo. Exp. et approbo, seu comprobo. Od. π'. οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα. ¶ Item assentior. Cum dativo personæ apud Apoll. Arg. 2. Ἀγκαίῳ δὲ πολεῖς ᾔνησαν ἑταίρων, id est, Ancæo multi ex sociis assensi sunt. (ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα. Eurip. Med. 1159. Phœniss. 438. Æsch. Pers. 645. Ag. 98. Ch. 553. Suppl. 1078.) ¶ Interdum pro παραιτοῦμαι, renuo, recuso. Sic sumi dicit Plutarch. apud Hesiod. Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐν φορτία θέσθαι. ¶ Item subigo ordea, madefaciens aqua, ut ait Ælius Dionysius apud Eust. At in hac significatione Pausanias ibidem scribit ἀνεῖν, non αἰνεῖν, dicens ἀνεῖν significare πτίσσειν, apud Pherecratem et Aristophanem in pace. unde comp. πτισσάνη.

Αἰνείω pro αἰνέω interjecto ι.

Αἰνέομαι, οῦμαι pro αἰνῶ, Hesych.

Αἴνημι pro αἰνέω dicunt Æoles, inquit Corinthius. Hom. —— οὔ μιν ἔγωγε Αἴνημ'. οὐ γὰρ, &c.

Αἴνεσις, εως, ἡ, laudatio vel assensio. Αἰνέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, laudabilis, laude dignus. Hesych. Αἰνεσία quoque reperitur apud Callim. et Apoll. Rhod. [Apoll. Rhod. iv. 645. Δηναιοὶ δ' ἀκτὰς ἁλιμυρέας εἰσαφίκοντο Ἥρης αἰνεσίῃσι, &c. iii. 817. Callim. Hym. in Dian. 108. ubi Vir eruditiss. suspicatur legendum ἐννεσίῃσι, ut et in Apoll. Rhod. iii. 29. Vide omnino Notam Illustr. Spanhem. ad hunc Callimachi, p. 209.]

Αἰνετὸς, οῦ, ὁ, laudabilis, laude dignus. Hesych. Αἰνέτης, ου, ὁ, laudator, deprædicator. Hippocr. περὶ τέχνης.

Αἰνίζομαι, F. σομαι, idem quod αἰνῶ, laudo. Exp. et admiror, ab Hesychio. Iliad. ν'. περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. Sic et Iliad. θ'. ¶ Item pro αἰνίσσομαι, pro quo et αἰνίζω, obscurè significo, apud Eust. et Suid.

Composita ab αἶνος et αἰνέω.

Ἔπαινος, ου, ὁ, laus, laudatio, ut apud Plat. ἔπαινον ἔχειν, laudari. Et Xen. οἱ μὲν νέοι τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι. ¶ Item pro oratione quæ habetur in laudem alicujus, citatur ex Plutarch. in Lycurgo. Ἐπαινὴ, Hesych. ἐπαινετὴ, ἡ δεινὴ καὶ φοβερά. Vide in Αἶνος.

Ἐπαινέω, ῶ, F. έσω et έσομαι (et interdum apud poëtas ήσω) laudo. (Æsch. S. c. Th. 602. 1079. Ch. 579. Suppl. 1003. Eurip. Phœniss. 718.) Isocrat. in Panath. περιστάντες αὐτὸν ἐπῄνουν. Dicitur et ἐπαινῶ σε ταῦτα, pro κατὰ ταῦτα, in his te laudo, apud Plat. Et ἐπαινῶ σε τῆς τέχνης, sub. ἕνεκα, apud Julian. Imp. in epist. ¶ Item approbo, assentior, ut exponit Eust. Il. β'. μῦθον ἐπαινήσαντες. Et cum dativo, Iliad. σ'. Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι. † cum inf. Xen. Pæd. p. 103.†

Ἐπαινοῦμαι, laudor. † Xen. Pæd. l. 21.† Interdum cum accusativo solo, interdum et quidem sæpiùs cum accusativo, præpositione interjecta, ut Philost. ἐπαινοῦμαι τὴν ναυτιλίαν. Apud Luc. ἐπαινεῖται εἰς τὸ κάλλος, laudatur ob pulchritudinem. Ἐπαινούμενος, qui laudatur, qui laudem meretur. Ἐπαινουμένως, laudabiliter, cum laude. Citatur ex Diod.

Ἐπαινετέος, laudandus, vel laudabilis. [Ἐπαινετέον. Plat. Phædr. iii. τῶν μὲν τοιούτων οὐ τὴν εὕρεσιν, ἀλλὰ τὴν διάθεσιν ἐπαινετέον.]

Ἐπαινετὸς, τὴ, τὸν, laudabilis, laude dignus, laudatus. Chrysippus, τὸ δ' ἀρεστὸν, ἐπαινετόν. Et ἐπαινετὸς τοῦ ἤθους, pro ἕνεκα τοῦ ἤθους.

Ἐπαινετῶς, laudabiliter, ita ut laudem mereatur. Ἐπαινέτης, ου, ὁ, laudator. Ἐπαινετικὸς, laudatorius vel ad laudandum propensus. [Aristot. de Moribus ii. οὔτε γὰρ ἵνα

ἐπαίνηται, μέλει αὐτῷ, οὐδ' ὅπως οἱ ἄλλοι ψέγονται, οὐδ' αὖ ἐπαινετικός ἐστι.]

Decomp. Ἀντεπαινέω, ῶ, vicissim laudo. Xen.

Ἀξιέπαινος, vel ἀξιεπαίνετος, laude dignus, laudabilis, prædicandus, commendabilis. Xen.

Παρέπαινος, et παράψογος, dicuntur esse verba Rhetoricorum apud Plat. in Phædro. [iii. τὸν δὲ κάλλιστον Πάριον Εὔηνον εἰς μέσον οὐκ ἄγομεν; ὃς ὑποδήλωσιν τε πρῶτος εὗρε καὶ παρεπαίνους· οἱ δὲ αὐτὸν καὶ παραψόγους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν, μνήμης χάριν. σοφὸς γὰρ ἀνήρ.]

Πολυέπαινος, multum laudatus. Xenoph. in Agesilao.

Προεπαινῶ, priùs laudo, vel ante alium laudo. [Thucyd. lib. 3. ὀξέως δέ τι λέγοντος προεπαινέσαι.]

Συνέπαινος, adject. astipulator vel astipulatrix, qui vel quæ assentitur aut comprobat; ut συνέπαινός εἰμι τῷδε comprobo hoc.

Συνεπαινέω, ῶ, collaudo, † Xen. Pæd. p. 102.† Aristot. Rhet. 3. Item comprobo, astipulor, assentior. † ποιεῖν τι Xen. Pæd. p. 130.† Plutarch. apud Herodot. οὐ συνεπαινέω, dissentio vel dissuadeo. [Æsch. S. c. Th. 1081.]

Ὑπερεπαινέω, ῶ, supra modum laudo. apud Æschin. et Aristot. [Luc. Prometh. in Verb. p. 13.]

Καταινέω, ῶ, comprobo, annuo, assentior, acquiesco. [Æsch. Ch. 704.] Thuc. lib. 4. Ἀριστώνυμος δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις κατῄνει. ¶ Item concedo aliquid petenti, annuo petitioni alicujus: ut τὴν παῖδα vel τὴν θυγατέρα καταινεῖν, Euripides et Plutarch. Sunt qui interp. spondeo vel despondeo.

Κατάινεσις, exp. assensus vel approbatio: item sponsio.

Decomp. Συγκάταινος, adject. qui vel quæ assentitur, astipulator vel astipulatrix. Demosth. Συγκαταινέω, ῶ, simul approbo, vel simpl. approbo, assentior, astipulor, Xen. Pæd. l. 3.

Συγκατάινεσις, idem quod κατάινεσις.

Παραινέω, ῶ, suadeo, hortor. Idem admoneo. Dicitur παραινῶ σοι τοῦτο, vel παραινῶ σοι ποιεῖν τοῦτο, Plat. Xen. Thuc. Plut. Interdum cum solo dativo personæ, pro consilium do alicui. Et παραινῶ σοι ὅπως χρὴ ποιεῖν, consilium tibi do, vel admoneo te quomodo faciendum sit. ¶ Interdum pro admoneo simul et præcipio, vel præcepta do: ut Bud. exp. apud Isocr. ad Philipp. ¶ Interdum etiam videtur esse jubentis pro imperio, sive imperantis aliquid fieri, inquit Henr. Steph. ut apud Aristoph. in Ranis, παραινῶ σοι σιωπᾶν. [Soph. Œdip. Tyr. 928. Σφῷν ——πόλλ' ἂν παρῄνουν. ib. 1526. Eurip. Phœniss. 417. Æsch. Ch. 903.]

Παραίνεσις, adhortatio, admonitio, consilium quod datur. Thuc. Xen. † Pæd. p. 82.† Isocr. Gellius ad castigationem et emendationem pertinere vult, lib. 6. cap. 14.

Παραινέτης, ου, ὁ, adhortator, suasor, admonitor.

Παραινετικός, κὴ, κὸν, adhortatorius, suasorius, monitorius; ut Παραινετικὸς λόγος, Isocr.

Παραινετικῶς, exhortativè, exhortatoriè, more exhortantis, vel cum exhortatione.

Συμπαραινῶ, (*decomp.*) simul exhortor, unà cum aliis hortor; vel simpliciter pro παραινῶ. Suid. [Aristoph. R. 699.]

Πολύαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum laudatus, multa laude dignus; ut Ulysses apud Hom. Iliad. κ'. Ex eodem aff. et pro loquax, garrulus, Iliad. λ'.

[Πολυαίνετος. idem. Eurip. Heraclid. 759. Δεινὸν μὲν, πόλις—ὀρθὸς πολυαίνετον ἀλκᾷ μέλειν ἐμᾷ χθονὶ κεῦθειν.]

Ποταίνιος, recens, q. d. recens et jam modò dictus. Hesych. Eust. [Æschyl. Prometh. 102. οὐδέ μοι ποταίνιον πῆμ' οὐδὲν ἥξει. Schol. νέον, πρόσφατον, οὐ προόρατόν μοι. Schol. β'. ἀπροσδόκητον, ἄγνωστον. Sept. c. Theb. 245. Schol. β'. πρόσφατον. Pind. Olymp. Od. i. 72. Τίς δὴ ποταίνιον γε λάχε στέφανον, &c. Vide Notam. Soph. Antig. 862. τάφου ποταινίου. Sch. ἔστι μὲν πρόσφατον· θέλει δὲ εἰπεῖν καινοῦ καὶ παρηλλαγμένου.] [Æsch. Eum. 282. Ch. 1055.]

Συναινέω, assentior. Item comprobo, approbo. Philo de vita M. lib. 1. ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἑτοίμους ἔπεσθαι. Apud Xen. Pæd. 8. † p. 228.† βούλομαι δὲ ταῦτά σοι συναινέσαι. [Æsch. Ag. 493. 1217.]

Συναίνεσις, comprobatio, assensus.

Συναινέτης, comprobator, qui assentitur.

Σύναινος. pro eodem. exp. enim ὁμόδοξος ab Hesychio.

Ὑπαινεσία, approbatio, nutus, voluntas. Apoll. [Rhod. Arg. ii. 1112.]

Ὑπεραίνετος, supra modum laudabilis.

Composita ab αἰνίττομαι.

Παραινίττομαι, obiter declaro, et velut per ænigma. tacitè et obscurè innuo. Basil. et Plutarch.

Ὑπαινίττομαι, subobscurè declaro sive innuo, ænigmaticè significo, tacitè et occultè innuo, apud Demost. et Plut.

ΑΙΝΟ'Σ, ῶ, ὁ, gravis, horrendus, horribilis. Il. θ'. αἰνὸν ἄχος, gravis mœror. Od. μ'. αἰνότατον κακὸν, gravissimum malum. Iliad. ζ'. φύλοπις αἰνὴ, pugna horrenda. Hesychius αἰνὸν inter cætera vult significare χαλεπόν. Hesiod. in ἔργοις. ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί. Od. λ'. Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Sic αἰνότατος Κρονίδης. Iliad. ά. et ξ'. In compositione gravem seu horrendum: item malum et infelicem significat, ut in αἰνόγαμος, αἰνόθρυπτος, &c. Significat etiam vehementiam, ut in αἰνοβίας. ¶ Αἰνὸν ὄνειρον, apud Hom. exponit Eustathius obscurum et ænigmaticum, ab αἶνος quod pro ænigmate ponitur. ¶ Αἰνὰ, adverb. pro αἰνῶς, ut αἰνὰ χολάθη, apud Callim. hymno in Delum, graviter succensuit. ☞ Fieri volunt à δεινός, abjecto δ et mutato ε in α: cujus etymologiæ meminit etiam Eustathius. vel à δαΐς, pugna, ut fiat δαϊνὸς et δαινὸς, abjecto autem δ, αἰνός. H. Steph. ab adverbio αἶ mavult deducere, aut etiam ex αἰανὸς ab αἶ derivato per syncopen factum esse dicit.

Αἰνῶς, graviter, horrendè. Iliad. κ'. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δείδω, graviter metuo, vel gravissimè. Potest etiam exponi valde, ut Iliad. γ'. Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικε, immortalibus deabus valde similis est facie. Od. ά. φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς, diligebat vehementer. [Αἰνῶς. i. e. λίαν, πάνυ. Homer. Iliad. γ'. 158.]

Αἰνόθεν, à re gravi et horrenda. Iliad. ή. Ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς, ex malo malè, vel, cum gravi malo, à gravibus malis, sive post gravia mala.

Αἰνότης, ητος, ἡ, gravitas. Exp. et δεινότης.

ΑΙ'ΝΥΜΑΙ, capio: idem quod λαμβάνω et αἱρέω. Od. φ'. ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, è paxillo detractum capiebat arcum. Et Od. ξ'. ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, capit me desiderium Ulyssis. Sic Hesiod. in Asp. † v. 141.† Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν. Affertur et αἴνυμαι καρπὸν χθονὸς, fructus terræ capio, seu percipio fructus quos terra dat. * Nicand. Hal. 5.*

Composita.

Ἀπαίνυμαι, aufero, detraho, adimo, ἀφαιρῶ.

Ἀποαίνυμαι, idem Il. ν'. Τρώια, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι, quæ interfectis adimo, seu detraho: arma nimirum. Et Od. ξ'. θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον, reditum adimebat. ἀφῃρεῖτο.

Ἐξαίνυμαι, eximo, vel extraho, Hesych.

Παραίνυμαι, aufero. Hesych.

Περιαίνυμαι, detraho, demo. idem quod περιαιρέομαι. Expon. et περιλαμβάνω, περιέχω.

Συναίνυμαι, simul capio, colligo. Hom. Iliad. φ'.

ΑΙ'Ξ, αἰγὸς, ἡ, capra. Interdum et ὁ αἴξ, caper: ut apud Herodot. in Euterpe, σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μενδήσιοι. Et Aristot. de nat. anim. 3. αἰγὶ φυσῶντι τὸ πῦρ. Apud eundem de nat. an. l. 8. αἲξ ἄγριος, caper sylvestris. Et apud Hom. αἲξ ἀγρία, Lat. caprea. Eustath. vult Attico more in masculino genere usurpari. Fieri aiunt à verbo ἀΐσσω: ut sit primùm ἀΐξ, deinde per synæresin αἴξ. ¶ Item αἴξ, capra, signum cœleste. Vide Proclum. ¶ Item avis quædam in aquis versans. Citatur ex Aristot. de nat. anim. lib. 8. c. 3.

Αἴγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, caprinus, hircinus. Il. γ'. et Od. ζ'. ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. Apud Athen. τυρὸς αἴγειος, et κρέατα αἴγεια. Αἴγειος etiam pro eodem dicitur: unde fœmininum αἰγέη, quod absolutè nonnunquam ponitur, pro, pellis caprina: subaudito nomine δορά. Herodot. in Melp. Dicitur et αἰγῆ per contractionem, ut λεοντῆ, κυνῆ, pro λεοντέη, κυνέη, &c.

Αἰγινόεις, εντος, ὁ (adject. poët.) capris abundans; ut αἰγινόεντα οὔρεα, apud Hom.

Αἰγίσκος, ου, ὁ, caper juvenis, qui Lat. dicitur hœdus, et à Græcis etiam ἔριφος. Αἰγίδιον, ου, τὸ, idem.

Αἰγὶς, ίδος, ἡ, pellis caprina. idem quod αἰγέη. ¶ Item ægis, munimentum pectoris. † Aristoph. Nub. 602.† Quidam scutum esse volunt, ut docet Eust. Il. ό. In qua signif. nonnulli nolunt αἰγίδα dici ἀπὸ τῆς αἰγὸς, sed ab ἀΐσσω vocari volunt. ¶ Item rete contextum ἐκ στεμμάτων, inquit Dionys. apud Eust. ¶ Item quiddam quod meditullio pini arboris innascitur, apud Theophr. [Æsch. Eum. 407. pro καταιγίς. Ch. 591.]

Αἰγὼν, ῶνος, ὁ, caprilo. At Αἴγων, ωνος, nomen pastoris, Theocr.

Αἴγιλος, herba quædam capris grata. Theocr. Id. 5. καὶ μὰν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι.

ΑΙ'Ο'ΛΟΣ, ου, ὁ, varius, variegatus, Il. ή. σάκος αἰόλον. Et Il. έ. τεύχεα αἰόλα. [Aristoph. R. 250. αἰόλος δράκων. Draco maculosus. Soph. Tr. 11.] Sic et nox dicitur αἰόλη à Soph. in Trach. quòd (ut volunt gramm.) diversis stellis sit veluti variegata. ¶ Aliquando etiam varius, metaph. i. multiplex, implicitus, ambagiosus, ut apud Lycophr. Ἔλυσε χρησμὸν, ὡς πρὶν, αἰόλον στόμα. unde αἰολόστομος. Eust. in Od. κ'. ait memoriæ proditum, virum prudentem fuisse Æolum: à quo proverbialiter dicatur etiam qui versutus sit. ¶ Porphyrius vult significare velocem, et deduci ab ἄελλα. unde αἰολόπωλος expon. τοὺς πόδας ὠκύς. Itidem Eust. Il. τ'. annotat πόδας αἰόλος ἵππος, idem esse ac πόδαργος, i. celeripes. ¶ Ita etiam dicitur scari piscis altera species, ut refert Eust.

Αἰόλλω, vario, variego, Nic. in Ther. Ἄλλω δ' ἐγχλοάουσα λεπὶς περιμήκεα κύκλον Ποικίλον αἰόλλει. ¶ Exp. et verto, volvo. Od. ύ. γαστέρα ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει. Exp. et πλανῶ.

Αἰόλλομαι, varior, variegor. Item varius fio. Hesiod. in Asp. 399. ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται.

Αἰολέω, ῶ, idem quod αἰόλλω. Hinc αἰόλητο apud Apollon. metaphoricè pro, curis agitatus erat et turbatus.

Αἰολάω seu αἰολάομαι, vagor, erro, ut exp. Gal. apud Hippocr.

Αἰολίζω, expon. ποικίλλω, vario, variego. item versutè ago. Item Æolico sermone utor: ἀπὸ τῶν Αἰολέων. Strab.

Αἰολίας, ὁ, piscis nomen apud Athen. lib. 1.

Composita.

Ἀπαιολέω, incertum reddo. Eurip. Ion. 549. [τοῦτο κἀμ' ἀπαιολεῖ. Vide notam Cl. Barnes. ἀποπλανᾷ, ἐπιταράσσει, ab αἰολέω.]

[Ἀπαιόλη. Phav. Lex. Ἀπαιόλη, ἡ ἀπάτη, καὶ ἀποστέρησις. γίνεται ἀπὸ τοῦ αἰόλλω. Αἰσχύλος, τέθνηκεν αἰσχρῶς χρημάτων ἀπαιόλη. Hesych. Eustath. Aristoph. Nub. 1149. ὦ παμβασίλει' ἀπαιόλη. Schol. Ἀριστοφάνης δὲ ὀξύνεσθαί φησι τὴν ἐσχάτην ἀπαιόλη.]

[Ἀπαιόλημα, ἀπάτημα. Æsch. Ch. 1001.] [Aristoph. Nub. 726. Εὑρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς, Κἀπαιόλημ'. Impostura. Schol. Ἀπαιόλημα γίνεται ἀπὸ τοῦ αἰόλλω, ὃ δηλοῖ τὸ ταχέως καὶ δίκην ἀέλλης κινῶ.]

Κορυθαιόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, variam habens galeam, id est, variegatam, ut κορυθαιόλος Ἕκτωρ. Iliad. β'. Exp. et, ornatam habens galeam. ¶ Vel qui est αἰόλος εἰς μάχην μετὰ ὅπλων, quæ ὅπλα per κόρυθα indicantur, αἰόλος declarante ταχύν: qui armatus, celer est ad pugnam, i. agilis et expeditus. q. d. expeditè pugnam ciens, bellicosus. Scribitur et κορυθαίολος. ¶ Κορυθαίολα νίκη Aristoph. in Ran. 834. jocosè dixit, ad κορυθαίολον Hectorem alludens. i. acres et asperæ pugnæ, Steph.

Παναίολος, omnino varius, multùm variegatus, ornatu multùm vario insignitus. ut σάκος παναίολον apud Hesiodum. Exp. παμποίκιλος ab Hesych. [Æschyl. Pers. 638. Ἱέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα.]

ΑΙ'ΟΝΑ'Ω, ῶ, aspergo, perfundo, καταντλέω. Gal. αἰονῶσιν ἐλαίῳ. Idem, ἐλαίῳ αἰονᾶν οὐ χρή. Idem cum alia constructione usus est, αἰονᾶν δὲ τὰ μὲν πλεῖστα δι' ὕδατος θερμοῦ. Exponitur etiam desuper irrigo, et superfundo. Etymol. αἰονᾶν exponit καταχέειν et λούειν, item καταντλεῖν.

Αἰόνησις, εως, ἡ, perfusio, κατάντλησις, ut Erot. exp. apud Hippocr.

Composita.

Ἐπαιονάομαι, ῶμαι, perfundo, irrigo, Nic. in Alexiph. vers. 462. Ἄλλοτε πιδαλέοισιν ἐπαιονάασκε λοετροῖς, aliàs calidis per fundebat lavacris. Comp. ex Αἰονάω. ¶ Item in littore lavor: ἐπ' ἠϊόνος λούομαι, inquit Schol. Nic. ut sit comp. ex Ἠϊών.

Καταιονάω, idem quod αἰονάω: nam Galen. καταιονᾶν ἐλαίῳ et αἰονᾶν pro eodem dicit.

Καταιόνησις, perfusio, fotus. καταιόνησις ἡ κατὰ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Eust.

ΑΙ'ΠΥ'Σ, έος, (fœm. gen. αἰπεῖα, neut. αἰπύ,) altus, excelsus, in edito loco positus. Il. β'.——Διὸς τ' αἰπὺ πτολίεθρον. αἰπὺ τεῖχος apud eundem. αἰπὺς δόλος apud Hesiod. αἰπεῖα κολώνη, Iliad. β'. ¶ Item gravis, ingens. Item difficilis, ut Lat. arduus, gravis: ut αἰπὺς πόνος. Sic αἰπὺς ὄλεθρος, grave exitium, Il. έ.

Αἰπύτιος, ου, ὁ, idem cum αἰπὺς, altus.

Αἶπος, εος, τὸ, altitudo, celsitas, ὕψος. Apud Eurip. πρὸς αἶπος ἔρχεται exp. in arduum tendit. ¶ Item cacumen montis. Item κάματος, labor. Hesych.

Αἰπὸς, πὴ, πὸν, idem quod αἰπὺς, πεῖα, πύ. ut πόλιν αἰπήν. Il. ν'. [V. Æsch. Ag. 293.]

Αἰπήεις, εντος, ὁ, idem. ut Apoll. Arg. 2. Καύκασον αἰπήεντα. In Anth. epigr. αἰπήεσσα καταιγὶς, alta procella.

Αἰπεινὸς, οῦ, ὁ, idem quod αἰπύς. ut Ἴλιον αἰπεινὴν, Il. ρ'. Πήδασον αἰπεινήν. Il. ζ'. [Homer. Iliad. ζ'. Catal. Nav. 80. Soph. Tr. 871. Theoc. ii. 101.]

Αἰπύνωτος, idem. Æschyl. in Prometh. † v. 829.†

ΑΙ'ΡΑ, ας, ἡ, malleus. σφῦρα, ut Etymol. exp. afferens ex Callimacho, λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις Ἔστρεφον, αἰράων ἔργα διδασκόμενοι. Hesychio quoque est σφῦρα, nec non ἀξίνη, securis: apud quem tamen paroxytonôs scriptum αἴρα. ☞ Dérivat Etymologus vel ab αἴρω, quoniam tollitur inter cudendum; vel per metathesin à ῥαίω, pro ῥαῖα, à quo itidem ῥαιστὴρ dicitur malleus, παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπτόμενα. ¶ Est etiam semen frumentaceum ex frumenti corruptione proveniens: quod Latini vocant lolium, denominatum etiam à ῥαίω, i. φθείρω, ut tradit Etymol. Suidæ est frumenti corruptio. Hesych. verò αἴρας exp. ἀγρίας βοτάνας, herbas agrestes seu sylvestres. unde et σῖτοι καθαροὶ αἰρῶν, apud Theophr. hist. plant. lib. 8. c. 5. et αἰρῶν ἄλευρα apud Hippocr. Est et aliud vitium quod Siculo frumento peculiare esse tradit Theophr. in loco citato: veruntamen ἀβλαβὲς καὶ οὐχ ὥσπερ αἶρα βαρὺ καὶ κεφαλαλγές. At φλοιὸν τῆς αἴρας esse μανόλοσαν, scribit idem lib. 1. ejusdem operis, cap. 8.

Αἰρικὸς, οῦ, ὁ, loliaceus.

Αἴρινος, ου, ὁ, loliaceus, è lolio confectus. ut αἴρινον ἄλευρον apud Diosc.

Αἰρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lolio plenus, in quo multum est lolii: seu permixtus lolio, Theoph. ¶ Exp. et loliaceus.

Ἐξαιρόομαι. (*comp.*) οῦμαι, in lolium vertor seu transeo, Theophr.

ΑΙ´ΡΕ´Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, (aor. 2. εἷλον, et Fut. 2. ἑλῶ, ab inusitato ἕλω, quæ tamen tempora grammaticorum judicio magis recepta sunt, quàm quæ ab αἱρῶ deducuntur) capio, prehendo, comprehendo, corripio vel invado, occupo. Il. ά. —— κόμης ἕλε Πηλείωνα, coma prehendit Peliden. Xenoph. Pæd. 1. ᾕρουν τινὰς αὐτῶν. Apud Plat. αἱρεῖν τὴν ἀρχὴν, occupare imperium. Sæpè significat cursu capere, id est, currendo assequi et comprehendere. Xenoph. Pæd. 4. τὸ μὲν φεῦγον αἱρεῖν, τὸ δὲ ὑπομένον ἀνατρέπειν. Hinc et venatores apud Hesiodum dicuntur αἱρεῖν lepores, et apud Lucianum in dial. Ven. et Cupidinis, de Diana, ἐρᾷ θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα καὶ κατατοξεύειν. † Sic canes apud Xen. Pæd. 1. 6. 35. dicuntur. V. et l. 2. p. 60.† Per metaph. inanimata quoque (velut ἵμερος, δέος, λήθη, &c.) apud poëtas præsertim dicuntur nos αἱρεῖν, ut et Lat. capere, occupare. Iliad. κ΄. μηδέ τιν᾽ ὕπνος Αἱρείτω, neque somnus quenquam occupet. Iliad. β΄. μηδέ σε λήθη Αἱρείτω, neque te capiat oblivio. Iliadis γ΄. —— καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, incessit me cupido, sive desiderium. Od. ά. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει. ¶ Item, deturbo, everto. Et expugno, subigo. ut αἱρεῖν πόλιν, apud Herodot. et Thucyd. Sic Greg. Naz. in Epit. Basilii, ὡς ἡμᾶς γε οὐχ αἱρήσεις, nos non expugnabis. ¶ Item vinco, obtineo, teneo. Αἱρεῖν τὴν δίκην, apud Dem. expon. vincere judicio, reum peragere. Sic αἱρεῖν τὴν γραφὴν apud eundem, obtinere causam suam in accusando aliquo, vincere accusando. ¶ Item convinco et damno, † ἕλω αὐτὸν παρανοίας convinco illum delirii Aristoph. Nub. 843.† pro quo dicitur et ἁλίσκω. Æschin. in Ctesiph. μηδ᾽ αἱρεῖν παρανοίας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Sic et Aristoph. in Nub. † 591.† Κλέωνα δῶρων ἑλόντες. et metaph. convinco, evinco. ut ὁ λόγος αἱρεῖ, apud Herodot. et Plut. vel ὁ λογισμὸς αἱρεῖ, apud Æschin. ratio evincit vel dictat. ¶ Item, pro ἀναιρῶ, interficio. † Xen. Pæd. l. 5. p. 139.† Sophocles apud Suidam, πόλεμος γὰρ οὐδέν᾽ ἄνδρα ἑκὼν αἱρεῖ πονηρὸν, i. nullum improbum occidit ultró. [Αἱρέω, haurio. Sic Πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν. Sanguinem paternum manibus meis hausturum.]

Αἱρέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, aorist. 1. ᾑρέθην, aor. 2, εἱλόμην, (in activa signif.) capio, sumo. † ὅπλα Hes. Th. 853.† Od. ξ΄. δόρπον ἕλοντο. Thuc. τοὺς δ᾽ ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι, cibum et somnum capere. Aliquando exp. capesso, ut αἱρεῖσθαι τὰς πράξεις. † Xen. Pæd. 1. 6. 39.† Sic et apud Xenoph. αἱροῦμαι τὴν ὁδόν. ubi tamen quidam malunt vertere, eligo. ¶ Item antepono et pluris facio, aut etiam malo. In qua signific. jungitur interdum cum ἀντὶ, ut Aristot. eth. 9. ἀντὶ πάντων αἱρούμενος τὸ καλὸν, honestatem præferens omnibus rebus. Xen. ἑλέσθαι δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι, malle servire quàm bellare: vel præferre servitutem bello. Interdum cum πρό. Herodot. 1. πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται. Sic Plutarch. ἡσυχίαν πρὸ τιμῆς αἱροῦμαι. Interdum cum particula μᾶλλον hoc modo, αἱροῦμαι τόδε μᾶλλον ἢ τόδε. Sic Xen. † Pæd. l. 4. p. 103.† αἱρήσομαι τελευτᾷν μᾶλλον ἢ ἀνελευθέρως ζῆν. Poni etiam pro volo annotatur; ut apud Isocrat. in Evag. αἱροῦμαι καταλιπεῖν. Sic οὐχ αἱροῦμαι, nolo, apud Laërt. ¶ Item, eligo, deligo. † Sic Aristoph. Nub. 582. Xen. Pæd. 1. 2. 14.† Dem. αἱρεῖσθαι φίλους, αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν, Xen. Sic αἱρεῖσθαι δικαστὴν, apud eundem, eligere judicem, vel (ut alii) designare, creare. ¶ Item, opinor, censeo, sectam aliquam consector, ut philosophi faciunt. [κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα. Mala sors perdat eum. Soph. Œdip. Tyr. 907. V. 1542. Ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ᾽ ἓν εἱλόμην. Quam ego ex tribus te unum esse optaverim. ib. Trach. 747. αἱροῦ τοὺς φίλους. pro ἐμὲ λάβε. Aristoph. R. 1518. V. Eurip. Med. 625. 289. Æsch. Pers. 7. Eum. 168. 355. Ag. 358. 1218.] ¶ Item, in passiva signific. capior, comprehendor. item reus peragor, convincor, manifestus sum, ἁλίσκομαι. item eligor, deligor, † Xen. Pæd. 1. 2. 5. et l. 5. p. 137.† vel designor, creor; frequentissimè de magistratibus.

Αἵρεσις, εως, ἡ, expugnatio, ut αἵρεσις πόλεως, Thuc. ¶ Item, electio, vel optio. Isocrat. de pace. περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντες, in electione rerum errantes. Αἵρεσιν διδόναι, optionem dare. Dicitur etiam αἵρεσις στρατηγοῦ, electio vel creatio imperatoris. ¶ Item, conditio, ut in Pand. καλῇ αἱρέσει, bonis conditionibus. ¶ Idem est etiam quod γνώμη, animus, hoc est, voluntas et propositum, apud Polybium. ¶ Item secta, dogma. Nonnulli quum de philosophis dicitur, exp. opinio de aliquo dogmate firmata, hæresis. * Nicolaus Stobæi, p. 148. τινὸς μαθητὴς γέγονας; αἵρεσιν τίνα ζηλοῖς;* Apud Gal. μεθοδικὴ αἵρεσις, et ἐμπειρικὴ αἵρεσις. ¶ Item, apud eccles. scriptores, dogma orthodoxæ fidei non consonum.

Αἱρεσιώτης, ου, ὁ, hæreticus. in Pand. Et αἱρεσιῶτις, fœm. gen. unde αἱρεσιῶτις πολιτεία, recepta apud hæreticos.

Αἱρέσιμος, qui capi potest. Xen. Pæd. 5.

Αἱρετὸς, οῦ, ὁ, eligendus præ aliis, q. d. eligibilis, optabilis, expetendus; ut βίος ἄλυπος αἱρετὸς, Aristot. in Rhet. Hinc comparat. αἱρετώτερος, potius eligendus, optabilior. Et in neut. gen. αἱρετώτερόν ἐστι, optabilius est, satius est. † Xen. Pæd. l. 2. p. 40.† ¶ Item electus, delectus, vel creatus: ut αἱρετοὶ ἄνδρες, αἱρετοὶ δικασταί.

† Αἱρετέον, eligendum. Xen. Pæd. l. 3. p. 78.†

Αἱρέτης, ου, ὁ, elector; unde αἱρέτις, ἡ, electrix. Sapient. 8. αἱρέτις τῶν ἔργων.

Αἱρετικὸς, οῦ, ὁ, qui eligit aut qui aptus est ad eligendum. Exp. et pass. qui deligitur. Αἱρετικὸν συνάλλαγμα, sub conditione factum, in Pand. ¶ Apud Eccles. scriptores sic dicitur, qui à recepta sana doctrina ita aberrat, ut contempto Dei et Ecclesiæ ipsius judicio, in sententia permaneat, et Ecclesiæ concordiam violet.

Αἱρετίζω, F. ίσω, P. ικα, eligo, deligo, optabile judico, amplector; ut ἠρεμίην αἱρετίζειν apud Hippocr. ep. ad Demag. Sic et Matth. 12. ¶ Item, sectæ hæreticorum adhæreo: Suid.

Αἱρετίζομαι, eligo, potius duco, malo. Arethas. ἀνέτως βιοῦν αἱρετισάμενοι.

Αἱρετιστὴς, οῦ, ὁ, qui sectam aliquam suscepit, Laërt. Item, sectator, qui partes alicujus sequitur, Polyb.

Ἑλετὸς, τὴ, τὸν, qui capi seu prehendi potest. Hom. Il. ι.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναιρέω, ῶ, aufero, tollo. Plut. in Numa, ἐκ τῆς πόλεως ἀνεῖλε τοῦτο. Item, everto; ut ἀναιρεῖν πόλεις, Demosth. Dicitur et ἀναιρεῖν τοὺς νόμους, abrogare leges, apud Æschin. ¶ Item, è medio tollo, interficio. ut ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, Plut. ¶ Capitur etiam pro condemnare quempiam: propriè quasi sententiam pronuntiare de eo tollendo è medio; unde et ἀναιροῦσαι ψῆφοι, quibus oppon. σώζουσαι. ¶ Item capio, in manus sumo. Propriè tamen est, è terra sublatum accipio, seu tollo de terra. Thuc. ἀνελόντες ὀστᾶ ἐξέβαλον. ¶ Ἀναιρεῖν dicitur etiam Apollo, reddens oracula. Plut. in Solone, ἀνεῖλεν ἀμφοτέροις ἡ Πυθία, utrisque responsum dedit. Dicitur et, ἀνεῖλε τὸ μαντήιον, apud Herodot. Et cum accus. ut Plato de leg. 9. ὃν δ᾽ ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ. † ὁ ἀναιρῶν Xen. Pæd. p. 241.† [Æsch. Ch. 472. 1004.]

Ἀναιρέομαι, οῦμαι, activa signif. pro ἀναιρῶ, aufero, tollo, apud Plat. de leg. l. 11. ἀναιρεῖσθαι τὴν παρακαταθήκην. Et pro tollere, id est, è medio tollere, abolere, abrogare. et pro circumducere, vel expungere: ut, ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφήν. Et pro interficere, apud Polyb. ¶ Ponitur et pro auferre, i. ut sortem propriam accipere, apud Paus. Pro verba ἀναιρεῖσθαι (quum vinco, et reporto præmium significat) Cicero solet dicere, auferre. [Soph. Tr. 568. Δεινόν γ᾽ ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. ib. Œdip. Tyr. 1055.] ¶ Ἀναιρεῖσθαι παῖδας, tollere liberos, dicitur duplici signif. pro suscipere. sic Plutarch. in Ant. παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος. et pro, non exponere, sed educandos curare. sic Hermogen. περὶ εὑρέσεων, Ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐξετίθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ γένη, Μεγαρεῖς ἀναιρούμενοι ἔτρεφον. Est præterea ἀναιρεῖσθαι, tollere mortuos ad sepeliendum. Dicitur autem vel ἀναιρεῖσθαί τινα, vel ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, sive τοὺς τετελευτηκότας, i. sepelire, apud Isocrat. et Dem. Sic dicitur et ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγοὺς, apud Xen. ¶ Item capio, sumo in manus. † Xen. Pæd. p. 217.† Et propriè, è terra sublatum capio, sive tollo de terra, ut ἀναιρεῖν suprà. Hesiodus, Χερσὶν δ᾽ ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ. Et Aristot. de mundo, ὁ μὲν ἀσπίδα ἀναιρεῖται. Item suscipio, aggredior: ut ἀναιρεῖσθαι πόλεμον, Plat. Ἀναιρεῖσθαι ἔχθρας, apud Xenophontem. Ἀναιρεῖσθαι πόνους, apud Herodotum. ¶ Item, pro excipere, recipere ad sese. Bud. ¶ Citatur et pro eligere, ex Chrysostomo. ¶ Item, pro demereri sibi aliquem, conciliare sibi aliquem, conciliare sibi gratiam alicujus. Xenoph. Pæd. 2. ποίῳ σὲ ἔργῳ ἀνὴρ οὗτος ἀνῄρηται; Item pro concipere et gravidam esse, apud Herodotum. ¶ Item in pass. signific. auferor, tollor: ut ἀνῃρέθη τὸ ἁμάρτημα. Gregor. Item, evertor, † Xenoph. l. 1. cap. 1. Pædiæ Cyri. ὅσαι ὀλιγαρχίαι ἀνῄρηνται ὑπὸ δήμων: quot paucorum principatus ablati vel eversi sunt a plebeis.† Demosth. καὶ ἀνῄρηντο αἱ πόλεις αὐτῶν. Dicuntur et νόμοι ἀναιρεῖσθαι, abrogari. Item interficior: ut, ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ σιδήρου, Philoni. Item tollor (de puero exposito dictum) apud Isocrat. ad Philip. Ἀναιρεῖσθαι etiam dicitur quod oraculo editur, sive quod à vate editur. Ἀνῃρημένα χρήματα, receptæ et dissolutæ pecuniæ, apud Demosth.

Ἀναίρεσις, ἡ, ablatio, sublatio. Item eversio: ut ἀναίρεσις τῶν πόλεων. Item, abrogatio, antiquatio, abolitio, rescissio: ut, ἀναίρεσις τῶν νόμων. Item interfectio. Item, ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, sublatio cadaverum ad sepeliendum; vel (ut alii) cadaverum collectio: unde ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν δοῦναι. * Eur. Suppl. 17. Thucyd. vii. 72.*

Ἀναιρετὴς, οῦ, ὁ, ablator, sublator. Item eversor, et interfector, interemptor.

Ἀναιρετικὸς, exitiosus, lethalis, mortifer: ut, ἀναιρετικὸν νόσημα, apud Aristot.

Decomp. Ἀνταναιρεῖσθαι, vicissim sumere seu accipere.

Ἐπαναιρέομαι, οῦμαι, signif. act. suscipio, capesso, Luc. ¶ Item de medio tollo et neco. apud Polyb. ¶ Item signif. pass. ultrà concipior, de fœtu dictum, apud Herodot.

Ἐπαναίρεσις, occisio, cædes, apud Polyb.

Προσαναιρέω, ῶ, insuper occido. Herodot. lib. 1. προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Κλεάνδρου. ¶ Item, insuper respondeo, de oraculo dictum. Plut. de defectu oracul. τὴν Πυθίαν προσανελεῖν. Προσαναιροῦμαι, insuper suscipio. Thuc. l. 7.

Συναναιρέω, ῶ, simul perimo, simul aufero. Al. Aphr.

Ἀνθαιρέομαι, οῦμαι, in locum alterius eligo, sufficio in locum alicujus. Plato de leg. l. 6. ἄλλους ἀνθαιρεῖσθαι κατὰ ταῦτα. Et cum genitivo personæ, ἀνθαιροῦμαι τούτου, apud Syn. ¶ Interdum etiam significat, antefero, antepono. q. d. præeligo. cum accus. et genit. apud eundem Syn. * Callim. Del. 248. Διὸς δ᾽ ἀνθείλετο πόντον.*

Ἀφαιρέω, ῶ, aufero, adimo. † τινός: alicui rei quid demere, minuere Xen. Pæd. p. 161. id. p. 179.† Dicitur ἀφαιρῶ τοῦτο, et ἀφαιρῶ σοι τοῦτο, et frequentius ἀφαιρῶ σου τοῦτο. Reperitur et ἀφαιρῶ ἀπό σου, apud Plut. in lib. de Rep. [Ἀφελεῖν. Æsch. Eum. 361. ἀφῄρουν. Eurip. Med. 457.]

Ἀφαιρέομαι, οῦμαι, (pro quo et ἀποαιροῦμαι apud Hom. et Herodot.) itidem pro, aufero, adimo, detraho. Dicitur ἀφαιροῦμαί σε τοῦτο, † ψυχήν τινα: vitam alicui. Xen. Pæd. l. 4. p. 112.† et ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο: interdum etiam ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο, apud Isocrat. Plutarch. Xenoph. ¶ Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, apud Demosth. et ἀφαιρεῖσθαι πρὸς ἐλευθερίαν apud Luc. est vindicare in libertatem, vel asserere in libertatem. ¶ Ἀφαιρεῖσθαί τι τινὸς, apud Dem. exp. ejus animo aliquam opinionem eximere. ¶ Item pass. signif. ἀφαιροῦμαι τοῦτο, aufertur mihi hæc res. † Sic ὅσοι ὅπλα ἀφῄρηνται quibus arma ablata sunt. Xen. Pæd. p. 150.† Sic ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχὴν, apud Plutarch. in Public. regno spoliatus, cui regnum ademptum est. † Aristoph. Nub. 625.† [Ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ᾽ ἀφέλωμαι χρόνου. Si posthac ego te deseram. Aristoph. R. 594. Æschyl. Pers. 428.]

Ἀφαίρεμα vel ἀφαίρημα, τὸ, ablatio, vel potius quod aufertur, Greg. ¶ Item, quod pro donario eximitur et seligitur. Exod. cap. 35. Item alicæ genus, ita dictum à cortice sive tunicis zeæ ablatis, apud Plin.

Ἀφαιρεματικὸς, et ἀφαιρηματικὸς, q. d. ablativus. Apud philosophos pro abstracto: quasi dicas abstractorius. Vide Bud. Comm. Ἀφαιρεματικῶς vel ἀφαιρηματικῶς, q. d. ablatoriè, vel abstractoriè, per abstractionem, apud Phil.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, ademptio, ablatio, detractio; cui opponitur πρόσθεσις, apud Plut. et Aristot. Apud Gramm. est figura, quum principio vocabuli aliquid detrahitur. Item, quod ex cæsi animalis interaneis extrahitur. Athen. l. 8.

[Ἀφαίρετις. Orph. Hym. in Parc. 18. Παντοδότειραι, ἀφαιρέτιδες, θνητοῖσιν ἀναγκή.]

Ἀφαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ auferri potest. Item, exemptilis; ut cortex arboris exemptilis. cui oppon. ἀναφαίρετος.

Ἀφαιρεθέω pro ἀφαιρῶ, apud Herod.

Decomp. Ἀναφαίρετος, qui vel quæ auferri non potest: ut virtus dicitur ἀναφαίρετον κτῆμα. Herodian.

Ἀνταφαιρέω, vicissim aufero.

Δυσαφαίρετος, ablatu difficilis, qui ægrè adimi potest. Arist.

Ἐξαφαιρεῖσθαι, εἰς ἐλευθερίαν, in libertatem asserere. Dem. † Soph. El. 1163.†

Ἐπαφαιρέω, ῶ, insuper demo seu detraho. Gal.

Παραφαίρεσις, ademptio.

Προαφαιρέω, antè adimo seu aufero, præcerpo. Appian.

Προσαφαιρέω, ῶ, insuper aufero. Dem. [Adv. Leptin. προσαφαιρεῖται. Adv. Aristocrat. ἐπειδὴ δὲ ἔλαβε, καὶ Ποτίδαιαν προσαφείλετο.]

Διαιρέω, ῶ, divido, distribuo. † discerno Xen. Pæd. p. 205.† Plut. in Pericle, εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος. Apud Plat. de leg. διαιρεῖν κλήρους. ¶ Item pro, findo, vel seco: ut, διελόντες τὴν ὀροφήν. apud Thuc. et Xen. Sic Gal. διαιρεῖν τὴν φλέβα. ¶ Διαιρῶ τοῦτο, explano hoc, B. ex Theophrasto. [Æsch. Eum. 475. 491. 633.]

Διαιρέομαι, οῦμαι, act. sig. pro, divido, partior: apud Platonem in Phæd. Et pro, explico, dissero: itidem apud Plat. de Rep. Vide exempla apud Bud. † Med. cum acc. *inter se dividere aliquid*. Hes. Th. 112.† Item pass. pro dividi, distribui: ut διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, apud Plat. † φυλαὶ διῄρηνται Xen. Pæd.†

Διῃρημένως, divisim, separatim.

Διαίρεσις, divisio, distributio, Aristotel. Apud gramm. opponitur συναιρέσει. Exponitur et discriminatio, differentiarúmque adnotatio, earúmque rerum quæ ad rem constituendam pertinent, apud Theophr. [Quinctil. Instit. Orat. l. 1. c. 5. plus exigunt subtilitatis, quæ accidunt in dicendo, vitia, quia exempla eorum tradi scripto non possunt, nisi cum in versus inciderunt, ut διαίρεσις Europaï: et ei contrarium vitium, quod συναίρεσιν et συναλοιφὴν Græci vocant, nos complexionem dicimus: &c.]

Διαιρετὸς, τὴ, τὸν, q. d. divisibilis, qui dividi potest. [Soph. Tr. 167.] Exp. et separabilis. Aristot. Eth. 1. συνεχὲς et διαιρετὸν inter se opponit. Apud. Xen. Pæd. 4. opponitur συνθέτῳ, et exp. διαιρετὸς ἱπποκένταυρος, qui divisus est. ¶ Item fissilis. ¶ Διαιρετὸς λόγῳ, explicabilis sermone, Thuc. lib. 1. [Διαιρετέον. Plat. de Leg. lib. 9.

τὰ δὲ τραύματα, καθάπερ οἱ φόνοι διῄρηντο, διαιρετέον· τὰ μὲν, ἀκούσια· τὰ δὲ, θυμῷ· τὰ δὲ, φόβῳ· τὰ δὲ, ὅποσα ἐκ προνοίας ἑκούσια συμβαίνει γιγνόμενα.] Διαιρετῶς, divisim, separatim.

Διαιρέτης, ου, ὁ, divisor, distributor. apud Greg. Naz. Διαιρετικὸς, vim aut facultatem dividendi habens vel separandi, aptus ad dividendum. Plut. de primo frigido, καὶ ὅλως τὸ μὲν πῦρ διαστατικόν ἐστι καὶ διαιρετικὸν, omnino dirimit ac dissipat ignis.

Διαιρετικῶς, q. d. cum quadam dividendi facultate. Exp. et divisim. Plut.

Decomp. Ἀδιαίρετος, individuus, inseparabilis, ἀχώριστος, Aristot. Item pro non diviso citatur ex Aristot. Pol. 2.

* Ἀδιαιρέτως, indivise. Adverbium Grammaticis usurpatum.*

Ἀντιδιαιρῶ, ex opposito divido, oppono ad divisionem. Aristot. top. 6.

Ἀντιδιαίρεσις, divisio ex opposito, apud Gal.

Δυσδιαίρετος, difficulter divisibilis, cujus divisio difficilis est.

(Εἰσαιρέω, infero. Aristoph. R. 521. Sc. ἡ τράπεζ' εἰσφέρετο.)

Ἐπιδιαιρέω, divido. Genes. 33. [Herodot. l. 1. c. 150. ποιησάντων δὲ ταῦτα Σμυρναίων, ἐπιδιείλοντό σφεας αἱ ἕνδεκα πόλιες, &c. ἐπιδιελόμενοι.]

Εὐδιαίρετος, qui facile dividi potest, facilè scissilis, Theophr. [Aristot. de Part. Animal. lib. 4. πρὸς δὲ τούτοις περιφερῆ καὶ λεπτὴν ἔχοντα τὴν τοῦ ῥύγχους φύσιν, οὐχ οἷόν τ' εὐδιαίρετον ἔχειν.]

Καταδιαιρέω, ῶ, divido.

Προσδιαιροῦμαι, insuper divido, nova divisione utor, aliam divisionem adjungo. Aristot. Rhet. 3.

Συνδιαιρέω, simul divido, simul distinguo. apud Greg. Naz.

Ὑποδιαιρέω, subdivido, particulariùs divido.

Ὑποδιαίρεσις, subdivisio. Apud Dialecticos utrumque.

Ἐξαιρέω, ῶ, eximo, eruo, educo, extraho, aufero. Plato in Cratylo. ἐξαιρεῖν τὰ γράμματα et ἐπεμβάλλειν inter se opponit. Isocr. in Panath. πρεσβείαις καὶ λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπειρῶντο τὰς διαφοράς. ¶ Item secerno, seligo, deligo tanquam eximium. † Xen. Pæd. l. 5. p. 125.† Il. π'. Κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. Xenoph. Pæd. 7. ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. ¶ Item, diripio, populor. Thuc. lib. 4. τὴν Νίσαιαν εὐθὺς περιετείχιζον, νομίζοντες, εἰ, πρὶν βοηθῆσαί τινας, ἐξέλοιεν, &c. Et Herodian. lib. 3. παντὶ σθένει πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν. Dicitur et de hominibus pro subjugare: apud eundem Thuc. lib. 8. † ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας: *eruam, ejiciam e domo.* Aristoph. Nub. 800. sic posset ferri: sed potius est ἐξελῶ Attice pro ἐξελάσω, expellam, verbi ἐξελάω quod in ἐλαύνω videatur.† (Ἐξαιρέω, pro ἀφανίζω. Soph. Œdip. Tyr. 928. V. Eurip. Med. 488. id. Phœniss: 954. ἀναπτερόω Æsch. Eum. 864.)

Ἐξαιροῦμαι, in act. sig. eximo, extraho: ut apud Hom. et Hesiod. ἐξέλετο φρένας. (Soph. Tr. 498. Eurip. Med. 794. 905.) Sic apud Plat. in Ione, διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων νοῦν, τούτοις χρῆται ὑπηρέταις καὶ χρησμῳδοῖς. Sic Isocr. τοὺς φόβους ἐξαιροῦ τῶν πολιτῶν. Dicitur et ἐξαιροῦμαί σε τούτου: et apud Plut. in Rom. βίας ἐξελέσθαι τοὺς ἀδικουμένους. ¶ Item secerno, seligo: ut apud Homer. sæpe. Sic apud Xen. Pæd. 5. ἡνίκα ἐξῃρούμην σοι αὐτήν. † ἐξαιρεῖσθαι τὰ θεοῖς νομιζόμενα. Xen. Pæd. l. 4. p. 105.† ¶ Item effero, expono: ut Demosth. in Dionys. ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδίδοται. ¶ Ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, apud Lysiam, Isocrat. Dem. exp. vindicare in libertatem. ¶ Item, seligo, deligo, tanquam eximium. Odyss. ξ'.—καί μοι μάλα τύγχανε πάντα Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα. Et Xen. Pæd. 5. ἡνίκα ἐξῃρούμην σοὶ αὐτήν. ¶ Item in pass. sig. eximor, extrahor: ut, ἐπειδὰν τὸ ἀλγοῦν ἐξαιρεθῇ, Cicer. interpr. quum dolor detractus esset. Interdum cum accus. ut apud Plat. in Gorg. ἐξαιρεθέντας τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, i. quibus exempta est injustitia. Item deligor, secernor, ut apud Thucyd. lib. 3. Δημοσθένει ἐξῃρέθησαν, Demostheni exemptæ sunt.

Ἐξαίρεσις, exemptio, eductio: ut, ἐξαίρεσις λίθου, apud Herod. Peculiariter autem quæ exenterando eximuntur: ut apud Eust. ἔδειξε πάντα τὰ ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως. ¶ Item locus in portu, in quem merces è navibus eductæ exponuntur. Poll. l. 9. ¶ Ἐξαιρέσεως δίκη, actio qua quis experiebatur adversus eum, qui servum abduxisset, et liberum asseruisset. Suid.

Ἐξαιρέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exemptilis, qui eximi potest; ut, ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, quibus opponuntur ἐμβόλιμοι. Vide Aristotel. in Œcon. et Cic. in Verrem.

Ἐξαίρετος, exemptus è numero, selectus, eximius, præcipuus: ut, ἐξαίρετοι γυναῖκες, Il. β'. et, κοῦροι ἐξαίρετοι, Od. γ'. Apud Thucyd. ἐξαίρετον ποιεῖν, seligere, seponere. Significat etiam receptum, id est, exceptum, et qui non venit in sortem, Bud. ¶ Item, peculiaris, apud Dem. qui et copulat cum ἴδιος. ¶ Apud Aristidem, ἐξαίρετον τῶν ἡλίου δυσμῶν, exemptum à Solis occasu. Æsch. p. 285. 205.)

Ἐξαιρετὸς (*oxytonè*) qui ejicitur, vel potiùs ejectitius. Suid. † ejiciendus ἔκ τινος. Xen. Pæd. l. 2. p. 49. alii legunt ἐξαιρετέους.†

Ἐξαιρέτως, eximiè. Item præcipuè, præsertim, in primis, vel potissimùm, peculiariter. Herodot. et Plut.

Ἐξαιρετέος, evertendus, dignus qui evertatur. Polyb. [Xenoph. Κυρ. Παιδ. lib. 4. Καὶ οἱ γελασάντες εἶπον ὅτι γυναῖκας ἂν καλῶς ἐξαιρετέον εἴη. Plat. de Leg. lib. 12. τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου &c.]

Ἐξαιρετικὸς, eximendi vim habens, vel exceptivus.

Decomp. Προσεξαιρέομαι, insuper eximo seu deligo.

Συνεξαιρέω, ῶ, unà diripio sive populor: adjuvo in diripiendo. Dem.

Ὑπεξαιρέω, ῶ, et Ὑπεξαιρέομαι, οῦμαι, clàm aufero vel averto, interverto, subduco, subtraho. † Soph. El. 1443.† Luc. ¶ Est etiam ὑπεξαιροῦμαι, excipio sive recipio, id est, retineo mihi in re alienanda, apud Luc. Est etiam (ut vult idem) excipio, id est, in pacto contineri nolo: ut apud Athen. lib. 10. (V. Soph. Œdip. Tyr. 235.)

Ὑπεξαίρεσις, subtractio, detractio. Quintil. vertit exceptionem, l. 3. c. 8.

Ἐφαιρέομαι, οῦμαι, pòst eligo, post alium eligo, id est, substituo in locum alius, qui fuerat electus: vel pass. pòst eligor, &c. Thuc.

Καθαιρέω, ῶ, dejicio, deturbo, deduco. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. ubi reddunt per *interficere.*† Aristoph. in Neb. καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. Ponitur etiam metaphoricè, ut et dejicio. Lat. Theodor. Eccles. hist. 2. καθελεῖν τοῦτον ἐπέτρεψαν, episcopum abdicaverunt et dejecerunt. ¶ Item, everto, diruo. Thuc. 3. καὶ τείχη καθελεῖν. Item everto, subverto, pessundo, metaphor. signif. apud eundem. ¶ Item pro, abrogo, rescindo: ut, καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα, apud Plut. in Pericle. ¶ Item, damno, apud Basil. Item occido, interimo, apud Soph. in Trach. ¶ Item comprimo, reprimo, cohibeo, deprimo, imminuo, extenuo: ut, καθαιρεῖν τὴν ὑπερσάρκωσιν, apud Gal. Sic, καθαιρεῖν τὴν δυναστείαν, apud Luc. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα, apud Plut. Καθαιρεῖν ὀφθαλμοὺς, Il. λ'. et Od. λ'. et ω'. claudere oculos morientium, comprimere. ¶ Καθαιρῶ ἀγῶνα, vinco certamen susceptum. Plut. (Æsch. Ag. 406. Eum. 286. Aristoph. R. 10.)

Καθαιροῦμαι, dejicior, everto. Item imminuor. ut act. Apoc. c. 19. (καθαιρεῖσθαι δορί. Soph. Tr. 485.)

Καθαίρεσις, dejectio, deturbatio. Item eversio, subversio, cædes: ut, καθαίρεσις Ἰουλιανοῦ, apud Herodian. l. 3. Item damnatio, apud Basil. Item depressio, cui oppon. ἔπαρσις, apud Greg. αὔξησις, apud Arist.

Καθαιρέτης, dejector, eversor. Thuc. Exp. et demolitor, vastator, interfector. Καθαιρετικὸς, evertendi vim habens: unde καθαιρετικὰ φάρμακα, Gal. quibus reprimuntur et minuuntur quæ supra modum aucta sunt.

Decomp. Ἀκαθαίρετος, exp. inexpugnabilis, vel qui pessundari non potest, qui everti non potest: ut, πύργος ἀκαθαίρετος. Suid.

Δυσκαθαίρετος, qui vix everti potest.

Εὐκαθαίρετος, qui facilè everti potest.

Δυσπερικαθαίρετος, qui difficulter detrahi seu demi potest, Theophrast. l. 5. hist. pl.

Συγκαθαιρῶ, unà everto, in evertendo adjuvo. Theophrast. ¶ Aff. ex Herodoto, συγκαθαιρέει ἀγῶνας, pro συγκαθαιρεῖ, exp. certamina obtinet, vel vincit. Et pro, simul tollo. Laërt. in Pyth.

Παραιρέω, ῶ, diruo, aff. ex Thuc. Invenitur et apud Eurip. παρεῖλες pro, detraxisti. † Παραιρεῖν adimere vel diruere Xen. Pæd. l. 6. p. 150.†

Παραιροῦμαι, adimo, aufero. Cum accus. apud Dem. et Aristot. Interdum cum duobus accus. ut Aristid. in Panath. καὶ παρείλοντο Ξέρξην τὰς ἐλπίδας τὸ καθ' αὐτοὺς, Xerxi spem suam expectationemque abstulerunt. Item cum accusativo et genitivo. Xenoph. βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι. Dicitur et παραιροῦμαί σε τούτου: privo te hac re, adimo tibi hanc rem.

Παραίρημα, quod adimitur aut detrahitur. Exp. et recisio. Thuc.

Παραίρεσις, ademptio, detractio, Arist. diminutio, apud Thuc.

Περιαιρέω, ῶ, circumaufero vel in circuitu.* Alciphr. iii. 28.* Item pro circumcido, amputo. Theophr. de causis pl. l. 3. c. 16. περιαιρεῖν τὴν θάλειαν τῶν κλάδων. Item detraho: ut Herodian. l. 2. τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν αὐτῶν.

Περιαιροῦμαι, idem: ut, περιαιρεῖται τοῦ ἀνθρώπου, ab homine aufert. Et cum accus. (sicut ἀφαιροῦμαι) ut Demosth. in Midiam, ἐπεὶ περιαιρεθεὶς οὗτος τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι. Item pass. auferor. item evertor. περιαιρουμένη ἄμπελος, vitis putata. Περιῃρημένος, exponitur etiam eversus, vel profligatus, apud Thuc. Aff. ex Demost. et pro, excutio, abstergo.

Περιαίρεσις, detractio, circumamputatio. Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 17. περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ.

Περιαιρετὸς, exemptilis: ut, περιαιρετοὶ ὀφθαλμοὶ, Luc.

Εὐπεριαίρετος, (*decomp.*) qui facilè detrahitur. Theoph.

Προαιρέω, ῶ, promo, depromo: ut apud Luc. καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν.

Προαιρέομαι, οῦμαι, in signif. act. præfero, antepono, præopto, malo, q. d. præeligo. (Luc. Som. p. 3.) Herodot. l. 6. τοῦ παρόντος κινδύνου τὸ μέλλον προελόμενος ἀνεδέξατο τὴν τιμήν. † προαιρεῖσθαί τινα ἑαυτῷ. eligere sibi quenquam. Xen. Pæd. 1. 5. 5.† Interdum cum ἀντὶ aut μᾶλλον: ut Xen. θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν. Arist. Pol. l. 5. c. 11. προαιροῦμαι μᾶλλον κερδαίνειν. ¶ Item, constituo, statuo, mihi certum est. Item consultò, seu certa deliberatione aliquid facio. Afferuntur et aliæ expositiones pro loco. Dicitur autem προαιροῦμαι πράττειν τοῦτο, mihi propositum est hoc facere. Et προαιροῦμαι τοῦτο, (non sequente infinitivo) quod quidam exp. in animum induxi hoc facere, vel in animo habeo. Apud Aristot. in Ethicis, προαιρεῖσθαι quidam exp. eligere: alii consilium capere: alii consectari seu amplecti certo consilio, aut etiam consectanda proponere. ☞ Dicitur autem προαιρεῖσθαι quasi πρὸ ἑτέρων αἱρεῖσθαι, ut tradit Aristotel. de voce προαιρετὸν agens.

Προαίρεσις, εως, ἡ, propositum, studium, institutum, voluntas, consilium. Arist. Ethic. 6. c. 2. ὄρεξις βουλευτική. Dicitur ἐκ προαιρέσεως fieri, quod fit consultò et dedita opera: apud Demosth. Phil. 2.

[Προαιρετέον. Plat. Tim. 3. προαιρετέον οὖν αὖ τῶν ἀπείρων τὸ κάλλιστον, εἰ μέλλομεν ἄρξεσθαι κατὰ τρόπον.]

Προαιρετὸς, spontis humanæ et arbitrarius, Aristot. in Ethic. Προαιρετὸν, quidam exp. id de quo consilium capitur: alii, ad quod certo proposito ferimur: vel id quod cæteris posthabitis amplectendum nobis proponimus, τὸ πρὸ ἑτέρων αἱρετόν. Προαιρετικὸς, qui certo animi proposito ad rem aliquam fertur cum genit. Apud Arist. Ethic. 5. ὁ γὰρ τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς, ubi quidam exp. qui talibus eligendis atque agendis idoneus sit. Alii, qui consilium hujusmodi cepit, ut hæc sequatur. ¶ Apud Philonem de mundo, προαιρετικαὶ ἐνέργειαι exp. actiones à proposito proprio manantes. Apud Gal. προαιρετικαὶ κινήσεις, voluntarii motus.

Decomp. Ἀπροαιρεσία, ἡ, temeritas, inconsiderantia. Hippocrat. ep. ad Demag.

Ἀπροαίρετος, involuntarius. Dicitur ἀπροαίρετον, quod non fit ex certo proposito et consultò. Arist. Ethic. c. 8.

Ἀπροαιρέτως, involuntariè, non sponte, non consultò, non de industria. [Aristot. de Moribus. l. 2. c. 4.]

Αὐτοπροαίρετος, libero arbitrio agens. Αὐτοπροαιρέτως, suo ipsius arbitratu, sua sponte. Bud.

Προσαιροῦμαι, allego, insuper lego, sive deligo: ad numerum antiquum addo, et mihi coopto, inquit Bud. Plut. in Camillo, ἵππαρχον αὐτῷ προσελόμενος Κορνήλιον. Sic et in Public. προσείλετο αὐτῷ συνάρχοντα, allegit sibi collegam.

Συναιρέω, ῶ, simul everto, simul profligo. (τάνδ' αἰχμὰ βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε. Soph. Tr. 899.) Thucyd. 2. ἀλλὰ πάντα ξυνῄρει, καὶ τὰ πάσῃ διαίτῃ θεραπευόμενα. ¶ Item contraho in unum. Item simul complector, quasi contrahendo. Odyss. υ'. χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἐνεῦδεν. Dicitur et de sermone: ut Thuc. πολλὰ ἄν τις ἔχων εἰπεῖν, ξυνελὼν μάλιστα ἂν δηλώσειεν, i. contrahens in pauca, paucis complexus. Sic apud Greg. συνελὼν ὅσον συνδέχεται. Et per dat. ut apud Xen. ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν. Sic apud Isæum, sine infinit. συνελόντι δὲ, πολὺ τὸ διαφέρον κατὰ γένος, &c. Et per accus. Gregor. in Jul. l. 1. καὶ συνελόντα φάναι, τίνι τοιούτων, &c.

Συναιροῦμαι, simul evertor. Thucyd. l. 8. τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήσεσθαι, simul universa eversum iri. ¶ Item contrahor. A Gramm. συναιρεῖσθαι dicitur vox, in qua fit synæresis figura.

Συναίρεσις, contractio, complexio, Gregor. Apud Gramm. est figura, quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur.

Ἀσυναιρέτως, (*decomp.*) q. d. incontractè, pro, absque contractione. Eustath.

Ὑφαιρέω, ῶ, subtraho. Il. β'. ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. Apud Thucyd. pro, subduco, l. 5. Ἀθηναίους ῥᾷον καθαιρήσετε ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους.

Ὑφαιροῦμαι, pro eodem. Plut. in Themistocle, ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας. ¶ Item surripio, suffuror. (Arist. R. 1273.) Arist. de anim. lib. 9. ὑφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ, τι ἂν ἔχῃ, suffuratur corvo. † Aristoph. Nub. 1201.†

Ὑφαίρεσις, subtractio, subductio. Item diminutio. Hesych.

Ὑφαιρέτρια, ἡ, obstetrix. Hesych.

Decomp. Ἀνθυφαίρεσις, subtractio, aut subductio mutua: quum quid vicissim alicui subducimus aut surripimus. Greg.

Ἐξυφαιρῶ, aufero, eximo. Merc. Trismeg.

Alia comp. ex αἵρεσις sine præpos.

Ἀρχαιρεσία, ἡ, et in pl. ἀρχαιρεσίαι, item ἀρχαιρέσια, τὰ, comitia. q. d. electio magistratuum. Aristot. et Plut. et Herodot.

Ἀρχαιρεσιάζω, comitiis intersum, ad comitia eo. Item creo et designo in comitiis magistratum. Plut. Exp. et, magistratum ambio. Plutarch. in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, pro Othone ambientes.

Συναρχαιρεσιάζω, in petitione adjuvo, candidato faveo. Plut.

Σιτηρέσιον, ου, τὸ, demensum, id est, frumentum quod quis singulis mensibus à σιτομέτρῃ aufert, stipendium. Dem. Herodian. Plut.

Σιτηρεσιάζω, frumentum et stipendium præbeo. Aristot. Œc. 2.

Alia comp. ex αἱρετὸς, itidem sine præpos.

Αὐθαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, voluntarius, spontaneus, sponte

invectus; ut θάνατος αὐθαίρετος, Xen. αὐθαίρετα πήματα, Pyth. in carm. aur. (Soph. Œdip. Tyr. 1255.) ¶ Apud Thuc. l. 1. ἕως ἐστι αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ εὐβουλία, in amborum arbitrio et potestate posita. A schol. exp. αὐτεξούσιος. * Ionice αὐτάγρετος. Simonides in Brunck. Anal. l. p. 129. Αὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.*

Αὐθαιρέτως, ultro, sponte. Lucian.

Εὐαίρετος, expugnatu facilis, facilè expugnabilis. [Herodot. Lib. 7. καὶ ὅτι χώρην ἄρα εἶχον εὐαίρετόν τε καὶ ταχυάλωτον.] Xen. Item qui facilè eligi potest, electu facilis.

(Νεαίρετος. Æsch. Ag. 1072. 1074.)

Παλιναίρετος, rursum creatus, qui post abrogatum et magistratum rursum creatur magistratus. Vide Harpocr. et Suid. * Ionice dicitur παλινάγρετος, imo et Dorice. Theocr. κθ΄. 28. νεότατα δ' ἔχειν παλινάγρετον οὐκ ἔστι.* Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, ædificia quæ fuerunt diruta, deinde instaurata, Pindaro in Dith. Inquit idem Harpocr. Citatur et ex Plat. in Tim. παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα.

ΑΙ΄ΡΩ, F. ἀρῶ, P. ἦρκα, tollo, i. attollo, sursum tollo, eveho, subveho. † σημεῖον ἦρε τοῖς κέρασι. Xen. p. 176.† Il. ξ΄. ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς. Apud. Aristophan. in ἐκκλησ. χεῖρας αἴρειν, expon. manus attollere, vel porrigere. ¶ Item, augeo, amplifico. Demosth. contra Midiam, πρᾶγμα ἐγὼ νῦν αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ. Nonnunquam dicitur λόγῳ αἴρειν, amplificare oratione, exaggerare dicendo. ¶ Item capio, sumo. Soph. in Antig.—μύδρους αἴρειν χερὶ, sumere in manum. Aristophanes in Ranis, αἶρε πλῆκτρον, cape plectrum. Sic et metaphoricè, ut, αἴρειν θάρσος, apud Eurip. sumere fiduciam, sumere animos. Contrà αἴρειν δειλίαν, apud Sophoclem in Ajace, concipere timiditatem, metum in se admittere. ¶ Significat et afferre: ut Aristoph. in Pace, Αἶρ' αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. ¶ Item tollo, id est, aufero, de medio tollo, everto. ut apud D. Joan. ἀροῦσι τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. Lucam 23. αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ὑμῖν τὸν Βαραββᾶν. ¶ Item, moveo, id est, solvo, proficiscor, abeo. In qua significatione interdum absolutè ponitur, nonnunquam cum dativo ναυσὶ, aliquando cum præpositione ἐκ aut ἀπὸ juncta genitivo. Thucyd. καὶ οἱ μὲν ἄραντες τῇ παρασκευῇ ταύτῃ περιέπλεον. Plutarch. in Themistocle, αἴρειν βουλόμενος καὶ πλεῖν ἐπὶ τὸν Ἰσθμόν. Thucyd. ἄραντες ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. Dicitur et αἴρειν τὴν ναῦν, ut Latinè, solvere navem. et ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur: ut apud Thucydidem lib. 1. Item αἴρειν, castra movere. item de quavis profectione terrestri. Plutarchus ἅμα τῷ πυθέσθαι τὴν ἀπόστασιν ἄρας ἐχώρει. Idem in Publicola, ἄραντες μεγάλῳ στρατῷ. Thucydides, ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν. (extollo. Aristoph. R. 381. τοῦτον ἄρας ἆθλον certamine hoc superato. Soph. Tr. 80. ib. Œdip. Tyr. 1294. οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; ib. Aj. 75. Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδένα. Neque insolescas. ib. 129. κακὴν φάτιν ἀρῇς. Sch. exp. περιποιήσῃ, ἐπάρῃς, αὐξήσῃς. Soph. Aj. 193. ὄλβον αἴρειν. V. Æschyl. Pers. 797. εὐσταλῆ καίλεκ τὸν ἠρόμην στόλον. 164. Eum. 712.) ☞ Putatur factum ex ἀείρω, sicut φαίνω ex φαείνω. ¶ Observandum est autem aoristum ἆραι et ἄρασθαι interdum habere ι subscriptum; interdum non habere, et sic in cæteris modis, itidémque in compositis. † hinc τὸ α in aoristis longum; at in futuris breve, ut apud Soph. El. 34.†

Αἴρομαι, F. ἀροῦμαι, P. ἦρμαι, (in activa signif.) tollo, erigo: ut, αἴρεσθαι τὰ ἱστία, erigere vela, Plutarcho. Item porto, gesto, vel potius gestandum tollo. Plutarchus in Antonio. τήνδε δευτέραν ἤδη μεμετρημένοις φορὰν μέλλουσιν αἴρεσθαι. Apud Demosthen. ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων. Nonnunquam tamen αἴρεσθαι nihil aliud est, quàm φέρειν: ut apud Aristophanem in Ranis, Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι, id est, quos ferre non possint, quos non tulerint vel centum Ægyptii. Sic apud Euripidem in Oreste, Ἣς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις, quod non natura humana patiendo ferat. ¶ Item, sumo, capio, capesso. πόνον αἴρεσθαι, laborem sumere. Soph. in Ajace, Δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα, pœnas de interfectoribus sumerem. Sic apud Euripidem in Rheso, φυγὴν αἴρεσθαι, fugam capessere. ¶ Item fero, reporto, ut, αἴρομαι κλέος, apud Homer, et Hesiod. † Asp. 107, νίκην καὶ εὖχος Theog. v. 268.† Sic αἴρεσθαι νίκην, apud Plutarch. in Themist. Et μισθὸν αἴρεσθαι, Il. μ΄. Accipitur et in malam partem: ut κακὴν φάτιν ἄρῃ, apud Soph. in Ajace, reportes infamiam. (Soph. Tr. 1272. ὅσον δ' ἀρεῖσθε πένθος. Quanto dolore afficiemini. Ib. Œdip. Tyr. 1249. ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτάς. Æsch. S. c. Th. 220. ἄροισθε κῦδος. 323. ὡς ἀκουσίως Τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠράμην δορύ. Eurip. Phœniss. 391. Æschyl. Ag. 601. Suppl. 443.) ¶ Item suscipio, id est, incepto, aggredior, ut apud Dem. ἄρασθαι πόλεμον, suscipere bellum aut aggredi. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 39. πρός τινα.† Possit etiam exponi, bellum inferre, ut apud Thuc. 1. πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, his bellum inferre. Apud Philost. ἤραντο τὸν ἀγῶνα, certamen susceperunt. Apud Antiph. κίνδυνον ἄρασθαι, suscipere periculum, quod et adire vel subire dicitur. ¶ Item, (pass. signif.) tollor, attollor, evehor. Item erigor. Sic Erotianus apud Hippocr. αἴρεται, exponit ἐπαίρεται. Luc. in Somnio, ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν. Item metaphoricè Demosthenes de Philippo, Olynth. 2. διὰ τούτων ἤρθη μέγας, q. d. per hæc evectus est ad magnam potentiam; vel evasit magnus. Usurpatur μεταφορικῶς etiam aliter: ut quum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι. Interdum et αἴρεσθαι per se ponitur: ut apud Plutarchum in Fabio, ὁ δὲ δῆμος ἦρτο, καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς ἀγορὰν συνέτρεχε, populus autem erectus erat, et cum gaudio in forum concurrebat. ¶ Item, tollor, auferor: unde ἀρθεῖσα τράπεζα, sublata mensa vel remota.

Αἰρομένου ἡλίου, apud Aristot. exp. sole abeunte.

Ἄρσις, εως, ἡ, elevatio, sublatio, evectio: ut, ἄρσεις τῶν κυμάτων, apud Arist. de mundo. Sic ἄρσις τῆς ζύμης, apud Naz. tumor fermenti. ¶ Item ablatio, detractio. Dioscor. l. 5. c. 157. πρὸς τριχῶν ἄρσιν.

Ἄρδην, exp. altè, agiliter, apud Soph. in Ajace. Πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ. Ab Eustath. exp. φοράδην, apud Eurip. in Alcestide,—νέκυν ἤδη πρόσπολοι Φέρουσιν ἄρδην εἰς τάφον τε καὶ πυράν. ¶ Item penitus, funditus, prorsus, omnino. Æschin. contra Ctesiph. τὸν δὲ δὴ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετραφότα. Et Eurip. in Phœnissis, τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον; (Æsch. Prom. 1050. Eurip. Phœniss. 1106. 1560.)

Ἀρτῆρες, arteres: massæ lapideæ vel metallicæ, ansa vel manubrio addito, quò commodè levari possint ab athletis. Artemid. lib. 1. Vide ἁλτῆρες in Ἅλλομαι.

Ἀρτὴρ, calceamenti genus apud Suidam in Pherecr. in γραυσίν.

Composita.

Ἀναίρω, sustollo, sursum tollo. Eurip.

Decomp. Ἀνταναίρω, contrà attollo, sustollo, erigo. Expon. et contrà destruo.

Ἐπαναίρω, elevo, attollo. Thuc. l. 7. ἐπανήρατο τὴν βακτηρίαν.

Ἀνταίρω, contrà attollo, adversus quempiam attollo; ut, ἀνταίρω τὰς χεῖρας. ¶ Dicitur etiam scopulos ἀνταίρειν, contrà assurgere, apud Strab.

Ἀνταίρομαι, idem quod ἀνταίρω, ut, χεῖρας ἀνταιρομένους, Thuc. 3. Et ὅπλα ἀνταιρόμενοι, apud eundem lib. 1. ¶ Capitur etiam, pro, resisto, reluctor, renitor. Dicitur autem ἀνταίρειν seu ἀνταίρεσθαί τινι, ut apud Luc. et πρός τινα, apud Plut. † ὅπλα τινί, Xen. Pæd. l. 5. p. 137.†

Ἄνταρσις, insurrectio, q. d. ipsa actio attollendi manus adversus aliquem.

Ἀντάρτης, Hesych. tyrannus, qui insurgit adversus regem.

Ἀντηρέτης, adversarius. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Ἀπαίρω, proficiscor navi, solvo. Item aliquando simpliciter discedo, abeo. (Eurip. Med. 939.) Polyb. lib. 2. ἀπῆρε μετὰ τῶν φίλων εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Sic ἀπῆρεν εἰς Δελφοὺς, apud Plut. in Lyc. ἀπαίρειν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, proficisci ad legationem, apud Dem. Dicitur et ἀπαίρειν ἐπ' οἴκου, vel οἴκαδε, solvere domum, redire domum. Interdum cum genit. ut apud Herodianum, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀπάρας τῆς Συρίας, ἦλθεν εἰς τὴν Νικομήδειαν. Sic τῆς Ῥώμης ἀπῆρεν, apud eundem. Sic apud Eurip. ἀπήρας πατρίδος. Interdum etiam sine casu. Dem. καὶ οἱ πρέσβεις ἀπήρκασαν οἱ τοῦ Φιλίππου. Interdum ἀπαίρω τὴν ναῦν dicitur, ut Lat. solvo navem. Herodot. ἢν ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος. Item tollo, aufero, detraho.

Ἀπαίρομαι, auferor; ut apud Evangelistas, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος.

Ἄπαρσις, profectio, abitio, discessus. Num. c. 33.

Ἀπαρτία, ἡ, supellex qua sese instruunt οἱ ἀπαίροντες, sarcinæ et vasa quæ secum ferunt ii qui alicunde proficiscuntur: quæ in exercitu vocantur impedimenta. Exod. 37. et Judith. 2. Item supellex domus. Vide Poll.

Ἀπαρτικὸς, ad profectionem paratus. Hesych.

Συναπαίρω. simul abeo, simul migro. *Decomp.* (Palæph. p. 19.)

(Ἀμαξήρης. Æsch. Ag. 1063.) [πειθοῦ, λιποῦσα τόνδ' ἀμαξήρη θρόνον. Sedem curulem. Stanl.]

✗ Διαίρω, tollo, attollo, erigo: ut, διῆρκε τὸ ῥόπαλον, apud Luc. Interdum dicitur διαίρειν ἄνω, ut apud Xen. in Ἱππ. et διαίρειν ὕψος, apud Greg. et Theoph. ¶ Διαίρειν τὸ στόμα, apud Chrysost. Dem. in Mid. aperire os: hiscere, mutire, ¶ Item trajicio. Polyb. 1. καὶ διάραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς.

Διαίρομαι, tollo, &c. Apud Aristot. de mundo, διαραμένη pro διάρασα. Διηρμένος, ejectus, sublatus. Item pro διηρκὼς, ut apud Luc. et Plut. διηρμένος τοὺς ἄκοντας.

Δίαρμα, elatio. Hermogen. Item trajectus. Strabo lib. 4. Et Polyb. apud Suid.

Δίαρσις, elatio, sublatio. Peculiariter de sublatione ensis ad ictum: unde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη. Polyb. l. 2.

Εἰσαίρω, infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, apponitur mensa. Cam.

Ἐξαίρω, effero, extollo, attollo: ut, ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Aristot. de mundo. Exp. et in sublime rapio. apud Luc. ¶ Item effero, exporto: ut apud Euripidem, ἐξαίρετε θανεῖν, efferte ad moriendum: et θῆρας ἐξαίρει χθονὸς, pro, à terra feras excitat. ¶ Item aufero, eximo. Plato in Cratylo, Σωκράτην δ' ἐξαίρω τοῦ λόγου. Xen. ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινόν. Et. Gal. ἐξαίρειν τὸ κατάπλασμα. ¶ Item moveo castra, Polyb. 2. ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι. (Ἐξαίρειν βίον, vitam exigere. Soph. Tr. 150. V. ib. 1210. Eurip. Phœniss. 473.)

Ἐξαίρομαι, efferor, extollor. (Ἐξαιρόμενον νέφος. Eurip. Med. 106.) σπλήν τε ἐξήρθη μέγας, Galen. εἰς ὄγκον ἐξαρθεὶς, Plutarch. ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, apud Aristidem. ἐξαίρεσθαι ἐλπίσι, erigi spe, Sophocl. † El. 1487.† Itidem apud Plat. de leg. ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, fastu elatus. Item effero, exporto, Od. ι΄. ¶ Item, è medio tollo, apud Plat. eximo vel promo, cum præpos. ἀπὸ, apud Synesium.

Ἔξαρσις, sublatio, ipse extollendi actus. Item ablatio, exemptio.

Ἔξαρμα, sublatio. Et peculiariter poli sublatio sive elatio: cui opponitur ἔγκλισις, inclinatio. Dicitur πόλου ἔξαρμα et ἔξαρμα ἡλίου, apud Strab. Exponitur et impetus.

Decomp. (Συνεξαίρομαι, simul concitor. Philostr. l. 2. c. 8.)

Ὑπεξαίρω et ὑπεξαίρομαι, eximo, summoveo, rejicio. Plato in Theæt. εἶτα ὑπεξαίρομαι, καὶ ἀποβάλλω. Item clàm de medio tollo. Xen. ὅταν δὲ τοὺς ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται.

Ἐπαίρω, (et apud poëtas ἐπαείρω) attollo, erigo: ut, ἐπαίρειν τὴν φωνὴν, Dem. pro cor. ¶ Item metaph. ut Lat. erigo. Item impello, incito, stimulo, accendo. † Aristoph. Nub. 1459.† * Herod. vi. 132. Aristoph. Nub. 42.* (Soph. Œdip. Tyr. 647. ἐπαίρων βλέφαρα, ib. 1300. τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων. ib. 1332.) Dem. pro cor. οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτε ἄλλο ἐπῆρε. Idem. in Mid. ἃ νῦν ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. Ἐπαίρομαι dicitur pro ἐπαίρω, attollo, erigo. Dem. pro cor. τὰ πρὸ τούτων πολλοὺς καὶ θρασεῖς ἐπαιρόμενος τῇ πόλει τοὺς λόγους. Sic præt. ἐπηρμένος pro ἐπηρκὼς, apud Plut. Dicitur et ἐπάρασθαι pro ἐπαίρειν, unde ἐπαράμενος, Plut. Item. metaph. impellor, adducor, erigor. Thucyd. l. 3. ἢ κέρδει ἐπαιρόμενος, quæstu impulsus, vel adductus aut allectus. Sic ἐπαίρεσθαι ἡδονῇ, moveri voluptate, ἐπαίρεσθαι ἐλπίδι, erigi spe, seu excitari. † ἐπαίρεσθαι δώροις Xen. Pæd. 1. 6. 18.† Et cum infin. Isocrat. ad Phil. ἐπήρθην πάλιν συγγράψαι περὶ αὐτῆς. Item pro efferri, inflari: unde ἐπηρμένος et ἐπαρθεὶς, elatus. † Xen. Pæd. p. 229.† Dicitur autem ἐπαίρεσθαι ἔκ τινος, apud Polyb. et aliquando ἐπαίρεσθαι ἐπί τινι: ut apud Xen. apomn. l. 1. ἐπηρμένος ἐπὶ πλούτῳ; sed frequentiùs ἐπαίρεσθαί τινι. Xenoph. Thuc. et Herodian.

Ἔπαρμα et ἔπαρσις (quod frequentius est) elatio, elevatio, sublatio in altum. Apud medicos ἔπαρσις μαστῶν, extuberatio mammarum. Item ἔπαρσις, elatio animi, insolentia. Greg. voluptatis etiam habet signif. ut quum Stoici definierunt ἡδονὴν, ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν.

Decomp. Ἐξεπαίρω, idem ferè quòd ἐπαίρω, impello, induco, incito, accendo, stimulo, apud Aristoph. in Lysistr.

Συνεπαίρω, unà attollo. Exp. et unà excito. Xen.

Ἐξεπαίρω, attollo, subveho in altum. Item effero animo. Plut. [Aristoph. Lysistr. 624. Τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρουσιν δόλῳ &c.]

Κατεπαίρομαι, efferor, seu effero me adversum. Greg. Naz.

Καταίρω, (de navigantibus) appellor, applico, deferor. Polyb. l. 5. κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου παντὸς εἰς Κόρινθον. Et pro, descendo, sæpe apud eundem, ut testatur Bud. Exp. etiam. advenio, proficiscor, et aliis modis, quum de iis dicitur qui terra iter faciunt. Vide B. (Luc. Jud. Voc. p. 45.)

Κάταρσις, appulsus navium. Bud. ex Plut.

Ἐπικαταίρω, (*decomp.*) decumbo, delabor, q. d. desilio super. Plutarch. in Pompeio, εἰθισμένον ἀλλοτρίοις νεκροῖς, ὥσπερ ὄρνιν ἀργὸν ἐπικαταίρειν. Exp. et, descendo, et deferor.

Λογχήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanceatus, qui lancem fert: à λόγχη et αἴρω: apud Eurip.

(Χαλκήρης. χαλκῷ περιβεβλημένος. Æsch. Pers. 408.)

Μεταίρω, transfero, inquit Bud. Theophr. de caus. pl. lib. 1. τὸ γεννῆσαν ἐκ τοῦ ξηροῦ τὴν φύσιν μεταίρειν εἰς τὸ ὑγρόν: unde μετηρμένος, translatus. Est etiam muto, transmuto, ut scribit idem Bud. ex Dem,

Μέταρσις, translatio: ut μέταρσιν δέχεσθαι apud Theophrast. Est etiam mutatio, transmutatio.

Μετάρσιος, sublimis, altus. (Soph. Tr. 799. Theoc. ιγ΄. 68.) Dicuntur peculiariter μετάρσια, quæ à circulo lunæ ad situm usque terræ pertinent; ut scribit Plut. lib. 3. de placitis philos. ¶ Apud Herod. in Polym. μετάρσιαι νῆες, quæ altum tenent et in salo sunt.

Μεταρσιόω, ῶ, in altum vel sublime tollo: unde apud Herod. μεταρσιωθὲν φέρεσθαι, in sublime evectum.

Ξιφήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, ensifer. Vide et *comp.* ex Ἄρω. (Ξιφήρη χεῖρ' ἔχων. Eurip. Phœniss. 320. Παραίρω. Sch. Æsch. Eumen. p. 301.)

Πεδαίρω, è solo in sublime eveho. Aff. ex Eurip. [Herc. Fur. 819. Νωθὲς πέδαιρε κῶλον. Πεδαίρω pro μεταίρω, a πέδα Æolico pro μετά. Cl. Barnes. 872. Rhes. 372. πεδαίρων. Vide omnino Notam Cl. Barnes. Phœn. 1034. Vide Not.] (Eurip. Phœniss. 989.)

Πεδάρσιος, qui è solo in sublime evehitur, sublimis. Aristoph. in Avib. et Luc. * Æolice pro μετάρσιος.* (πέτραις πεδαρσίοις. Æsch. Prom. 267. De Persona. ib. 783. Ch. 846.)

Πεδήορος, idem apud. Nicand. in Ther. * Pertinet ad μετήορος.*

Προαίρω, progredior. Plut. in Apoph. Lacon. ἐκέλευσεν ὡς φίλον προαίρειν.

* τα διηρμενα sublimia Long. sect. 2. et 7.

Προσαίρω, affero, exhibeo: ut apud Pherecr. πρόσαιρε τὸ κανοῦν. Item sumo: ut προσάρασθαι τροφὴν, Gal.

Πρόσαρμα, cibus qui exhibetur. Hippocr.

Πρόσαρσις, exhibitio cibi, vel usus cibi. Hippocr.

Συναίρω, unà cum alio attollo, adjuvo in attollendo. Item cum alio tollo, id est, aufero, mecum tollo: ut apud Aristot. de gen. an. l. 2. ἔτι ὅταν συναίρῃ ἄλλα περιττώματα. ¶ Item συναίρειν et συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων, Matth. 18. conferre rationes cum servis. ¶ Item adjuvo, opitulor. Philop. in Procl. l. 2. ἄλλως τε καὶ συναίρειν τῷ Πλάτωνι περὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως ἐπαγγειλάμενοι. Ubi Bud. verti posse existimat vel opitulari, vel astipulari.

Συναίρομαι, itidem pro opitulor: (et quidem frequentius quàm συναίρω.) Herodian. l. 7. συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι. Dicitur etiam συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον, vel τοῦ κινδύνου, apud Thucyd. tibi opem fero in periculo. (Συναίρεσθαι Κύπριν θέλει. Æsch. Pr. 726.)

Ὑπαίρω, attollo, elevo.

Ὑπεραίρω, extollo, vel effero suprà. (Æsch. Ag. 795. Philostr. l. 3. c. 23. et 24. et 34.) Interdum simpl. extollo sive effero, ut Luc. in dial. Ἔρωτ. καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι. ¶ Item, excedo, supergredior, antecello, supero. Plut. in Lyc. ὑπερῇρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας. Interdum cum genit. in Paus. τὰ μὲν γὰρ Ῥωμαίων θέατρα πολὺ δή τι καὶ ὑπερῇρε τῶν πανταχοῦ τῷ κόσμῳ. Interdum sine casu ponitur: ut ὑπεραίρουσα ἁμαρτία, apud Greg. Dicitur et de navigantibus, sicut καταίρω, Polyb. l. 1. Ἄννων τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐνέβαλε ταῖς τῶν τριαρίων ναυσὶ, id est, superato pelago.

Ὑπεραίρομαι, exuperor, superor, Gregor. καὶ τὴν ὑπεραίρουσαν ἡμῶν ἁμαρτίαν κάτω βάλλειν ὑπεραιρομένην τῷ κρείττονι. Item efferor, extollor; vel me extollo, me effero, 1 Thess. c. 2. et 2 Cor. c. 12.

ΑἾΣΑ, ἡ, interdum est Parca, id est, dea fati præses; ut Iliad. ύ.—ἅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. Sic et Odyss. ή. Interdum ipsum fatum, vel quod fatale est. (Æsch. Suppl. 83. 223. 554. 681.) Cum infinitivo Odyss. ξ'. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, id est, adhuc mihi fatum est vivere: vel potiùs fatale est. Sic Iliad. ώ. εἰ δέ μοι αἶσα Τεθνάμεναι. ¶ Item sors: ut κακὴ αἶσα, mala sors, dura sors vel aspera, Odyss. ί. et τ'. ¶ Item pars, portio, ut Od. έ.——λαβὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν. ¶ Item officium, unde κατ' αἶσαν, officiosè, decenter, ut ait Bud. Il. ζ'. Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. ¶ Aff. et pro insania, ex Soph. ☞ Αἶσα sors dicitur, quasi ἡ ἀεὶ οὖσα, ut docet Arist. de mundo. Autor Etymol. vult esse quasi ἡ ἀεὶ ἴση, i. par semper, et quæ nunquam mutatur. Vel à δαίω, i. divido, quasi δαῖσα, adjecto δ, quasi ἡ ἑκάστῳ μεμερισμένη, i. unicuique divisa.

Αἴσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, faustus, auspicatus, fortunatus: ut Xen. Pæd. 1. ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αἴσιοι. Sic ὄρνιθες αἴσιοι. Plut. (Aristoph. R. 1309. Soph. Œdip. Tyr. 52. V. Æsch. Ag. 105.)

Αἰσίως, faustè, auspicatè. Item decenter.

Αἰσιόω, ῶ, F. ώσω, auspicatum reddo sive faustum. Αἰσιόομαι, οῦμαι, exp. auspicium accipio. Et cum accus. αἰσιούμενοι τὸ χωρίον, loci captantes auspicium.

Αἴσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis: ut, αἴσιμον ἦμαρ, Il. θ'. et χ'. Nonnunquam dicitur αἴσιμόν ἐστι, † fas est Hés. Asp. 356.† pro αἶσά ἐστι, ut Iliad. φ'. ¶ Item αἴσιμον, decens, quod est ex officio, ab Hes. expon. δεξιὸν, ἀγαθὸν, συμφέρον. Iliad. ό.——ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Odyss. θ'. Τίσειν αἴσιμα πάντα. ¶ Od. ξ'. αἴσιμα ἔργα, exp. pia opera. ¶ Item αἴσιμος, de homine dictum, qui colit officium vel qui facit quod decet. Od. ψ'. πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα.

Αἰσιμία, ἡ, divinatio, μαντεία. Expon. et καθῆκον, officium, quod decet. Suid. (Αἰσιμίαι. pl. Æsch. Eum. 999.)

Composita.

Ἀπαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, infaustus, mali augurii, inauspicatus: ut ὄρνιθες ἀπαίσιοι. Eust. Et σύμβολος ἀπαίσιος, omen infaustum. Synes.

Ἐναίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (diversè accipitur pro diversitate significationum primitivi αἶσα) fatalis, fatale aliquid portendens: ut ἐναίσιμοι ὄρνιθες. Od. β'. Et ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Il. β'. ¶ Item qui decenter et ex officio aliquid facit aut dicit, qui se decenter gerit, qui scit quid deceat, ídque observat. Item æquus, æqui amans. (Æsch. Ag. 784.) Il. ζ'. Δαιμόνι' οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη, Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης. Et Od. ρ'. ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, facere quæ sunt ex officio. Apud Apoll. Rhod. ἐναίσιμος μῦθος, decens oratio. ¶ Ἐναίσιμον, adverbialiter positum pro ἐναισίμως, Il. ζ'.——οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες.

Ἐναισίμως, decenter. [Æschyl. Agam. 925. ἀλλ' ἐναισίμως αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας. Schol. προσηκόντως. Eurip. Alcest. 1077. Μὴ νῦν ὑπέρβαιν', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε. Schol. καθηκόντως.]

Ἐναισιμία, ostentum, prodigium. Hesych.

Ἐξαίσιος, quasi ἔξω ὢν τοῦ αἰσίου, iniquus, qui fit aut dicitur contrà quàm deceat: ut πρᾶγμα ἐξαίσιον, Od. γ'. Et ἐξαίσιος ἀρὴ Θέτιδος, Iliad. ί. ¶ Item ingens, immensus: ut, ἐξαίσιον κακόν. Syn. apud Polyb. ἐξαίσιος πλοῦτος. Apud Xen. ἐξαίσιοι ὄμβροι. Dicitur et μέγεθος ἐξαίσιον, inusitata quædam vis. apud Plat. ep. 7. et Luc. in Alcyone. (Æsch. Suppl. 523.) ‡ infaustus.‡

(Κατάισιος. Æsch. Ag. 1607.)

Παραίσιος (et παραίσιμος) infaustus, inauspicatus, dirus: idem quod ἀπαίσιος: ut, Il. ί. παραίσια σήματα. Dicitur et παραίσιμον, quod fit contrà quàm decet, sive præter officium. Hesych.

ΑἸΣΆΛΩΝ, æsalo: accipitris species apud Arist. hist. an. l. 9. c. 36. Meminit et Plin. l. 10. c. 8.

ΑἸΣΘΆΝΟΜΑΙ, (F. αἰσθήσομαι, P. ᾔσθημαι, aor. med. 2. ᾐσθόμην) sentio, propriè sensu corporis. Cum genitivo: ut, αἰσθάνομαι τοῦ ψύχους, sentio frigus. Interdum de iis quæ aurium sensu percipiuntur, pro, audio: ut apud Xen. αἰσθάνομαι κραυγῆς, audio clamorem. Aristoph. in Nubib. † v. 291.† ᾔσθου φωνῆς. Dicitur et cum accusativo, αἰσθάνομαι τὴν φωνήν. Sic Aristoph. in Plut. dixit αἴσθηται ψόφου, et ᾔσθητο τὸν ψόφον. Thuc. dixit, αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ, q. d. auditione audio. Latinè, fando audio. Refertur et ad alios sensus: sicut et sentio, Latinè. Nonnunquam absolutè ponitur, ut apud Aristoph. in Ranis, Καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος. Εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται, i. quin et multo magis flagris cædendus est: nam si Deus est, non sentiet. ¶ Frequenter ad animum transfertur (ut sentio Latinè) pro, mente percipio, intelligo, animadverto, cognosco. † Xen. Pæd. 1. 3. 11.† Jungitur cum participio, vel nominativi casus, ut αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ, sentio me ferri. (Πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη. A marito se spretam vidit. Eurip. Med. 26. Conf. etiam Phœn. 136.) Aristoph. † Nub. 802.† αἰσθάνομαι ἕξων, sentio me habiturum. vel accusativi casus; ut Aristoph. in Plut. εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, si mœrentem me animadvertisset. Xenophon. αἰσθάνομαι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχοντα, intelligo hæc ita se habere. Interdum cum participio genitivi casus. Idem, ᾔσθησαι οὖν πώποτέ μου ψευδομαρτυροῦντος, ἢ, &c. Nonnunquam cum accusativo, absque participio. Idem Pæd. 1. αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων. Isocr. ad Demonicum, οὕτω τὴν ἐκείνων γνώμην αἰσθήσῃ, sic illorum mentum cognosces. † αἰσθάνομαι sentio, cum ὅτι Xen. Pæd. 1. 4. 5. et 9.† Habet et genitivum in similibus phrasibus, ut αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτητος. Plutarchus in Fabio, αἰσθανόμενος τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας, suam imbecillitatem sentiens, suæ imbecillitatis conscius. Apud Thuc. jungitur genitivo, interjecta præpositione περὶ, lib. 1. περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖτε. ¶ Usurpatur etiam pro, scio, apud Areopagitam, ut ait Bud. † Αἰσθάνομαι et πυνθάνομαι simul occurrunt apud Xen. Pæd. 1. 1. 5. unde discrimen inter hæc duo esse liquet. ut τὸ primum sit, quæ nostrâ curâ cognoscimus; τὸ posterius quæ ex aliis.†

Αἴσθημα, ατος, τὸ, sensio, ipse sentiendi actus, Aristot.

Αἴσθησις, εως, ἡ, sensus, ut, εἰσὶ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος αἰσθήσεις πέντε. Plutarchus, αἴσθησις ἀκουστικὴ, sensus audiendi. Apud Athenæum pro eodem, αἴσθησις ἀκοῆς. ¶ Item, sensio, ipsa actio vel passio sentiendi. Thucyd. 2. τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, mœror seu molestia sensum habet unicuique, i. vim hanc ut sentiatur; vel unusquisque mœrorem sentit. Apud Plutarchum πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρ. &c. τῶν δὲ καθαρῶν καὶ ὑγιαινόντων (οἱ γῦπες) αἴσθησιν οὐκ ἔχουσι, non sentiunt. Sic apud Galenum ad Glauc. 1. ψύξεώς τινος αἴσθησιν ἔχουσι, expon. frigoris sensu afficiuntur, i. frigus sentiunt. Αἴσθησιν παρέχειν, dicitur itidem quod sentitur. Xen. Hell. 5. Αἴσθησιν λαμβάνειν, sensu affici alicujus rei, vel rem aliquam sentire, Isocrates ad Demonicum. Dicitur διαφεύγειν τὴν αἴσθησίν τινος, qui non sentit hoc vel illud, apud Greg. Naz. ¶ Αἴσθησιν reddiderunt quidam et cognitionem, notitiam, intelligentiam, judicium: *pro loco*.

Αἰσθητὸς, οῦ, ὁ, (sensibilis, sensilis) sub sensum cadens, qui sensu percipi potest: ut αἰσθητὸς ἀκοῇ, cadens sub sensum aurium. αἰσθητὰ, Cicero interpretatur sensus moventia. Αἰσθητὰ et νοητὰ opponi solent.

Αἰσθητῶς, (q. d. sensibiliter) ita ut sensu percipiatur. Plut. de primo frigido, καὶ μὴν ἐν τοῖς μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ἐστι.

Αἰσθητικὸς, οῦ, ὁ, sentiendi vim habens, sensu præditus; ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, sentiendi facultas. ¶ Αἰσθητικὸν exp. etiam passivè, quod sensu percipi potest; quod sub sensus cadit. Sic apud Gal. ad Glauc. 2. ὀδύνη αἰσθητικὴ explicatur, dolor qui sentitur.

Αἰσθητήριον, ου, τὸ, sentiendi instrumentum. Nonnulli exp. domicilium sensus. Interdum cum gen. exp. simpl. instrumentum, ut αἰσθητήριον ἀκοῆς, instrumentum audiendi vel auditus, id est, auris. Sic αἰσθητήριον ὁράσεως, instrumentum videndi seu visus, id est, oculus. Interdum dicuntur αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipsi sensus agunt.

Composita.

Ἀναισθησία, ας, ἡ, carentia sensuum, defectus sensuum, stupor sensuum sivè sensus vacuitas. Athen. 12. ¶ Item, stoliditas, dementia, stupor, stupiditas. Demosth. in Timocratem.

Ἀναίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens sensu, expers facultatis sentiendi, non sentiens. Galenus, ἀναίσθητος ὑπάρχει ὧν πάσχει, non sentit quæ patitur. Apud Platonem, ἀναίσθητος τῶν κακῶν, nihil mali experiens, nihil mali sentiens. Item in passiva significatione, qui non sentitur, sensum effugiens, qui sub sensum non cadit. Sic ἀναίσθητος θάνατος, apud Thucyd. lib. 4. ¶ Item stupidus, quasi sensu communi carens, stolidus. Demosth. pro corona, ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος, Αἰσχίνη. Apud Thucyd. τὸ ἀναίσθητον substantivè pro ἡ ἀναισθησία.

Ἀναισθήτως, sine sensu, sine sentiendi facultate. Metaphoricè pro, stupidè, stolidè. unde ἀναισθήτως ἔχειν et ἀναισθήτως διακεῖσθαι, stupidum esse, apud Isocratem.

Ἀναισθητέω, ῶ, sum sine sensu, interprete Cicerone. Apud Basilium ἀναισθητῶ, cum genitivo, pro οὐκ αἰσθάνομαι, non sentio, ἀλλ' ἐλεῶ αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν ἀναισθητοῦσαν τῶν συμφορῶν. Capitur et metaphoricè. Demosthen. pro corona, ἐπεπείσμην δ' ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν, ὅμως δ' ἐπεπείσμην, stupidus et quasi communi sensu carens.

Ἀναισθητεύομαι, idem quod ἀναισθητῶ; sed Atticos tradunt grammatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere, vel ἀναισθητεῖν, non ἀναισθητεύεσθαι.

Διαισθάνομαι, persentisco, perspicuè percipio, vel planè sensu percipio. Aristot. de gen. anim. l. 5. λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾷν, ἓν μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι.

Δυσαίσθητος, sensu non valens, hebetem sensum habens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα, exp. cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον (substantivè) hebetudo sensus.

Δυσαισθησία, vix sentire, sensuum labefactatio. Gal.

Ἐπαισθάνομαι, sentio, pro αἰσθάνομαι. Greg. ὥστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τοῦ κρύους διὰ τὴν ἔκστασιν. Et de rebus quæ sensu animi percipiuntur: ut apud Sophoclem,—— οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν. Apud Alex. Aphrod. ἐπαισθάνεται τῶν συμφορῶν. Et cum accusativo, intelligo, audio: ut Soph. τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον. (Soph. Œdip. Tyr. 432. Æsch. Ag. 85.)

Ἐπαίσθημα, exp. sensus, effectus sensus, id est, sensus. Plut.

Ἐπαίσθησις, sensus, Laërt. in Epicuro.

Decomp. Ἀνεπαίσθητος, qui non sentitur. Luc. et Areop.

Ἀνεπαισθήτως, ita ut non sentiatur.

Συνεπαισθάνομαι, unà sensum et fructum percipio, ut exponitur apud Greg. ἐπεὶ καὶ αἱ δυνάμεις οὐράνιοι καὶ τῶν τοιούτων συνεπαισθάνονται.

Εὐαίσθητος, sensu valens, sensum acrem habens. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον (substantivè) sensus vigor, apud Galenum.

[Εὐαισθητοτέρως. Plat. de Rep. lib. 7.]

[Εὐαισθήτως. Plat. de Leg. lib. 2.]

Εὐαισθησία, pro eodem, ut apud Laërtium, ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀρτιότης, sensuum vigor et integritas.

Καταισθάνομαι, sentio, intelligo. Soph. † Œd. Tyr. 430.†

Παραισθάνομαι, in sensu fallor, non sum satis compos exacti sensus. Plat. in Theæt. ὅσα τε παρακούειν ἢ παρορᾷν, ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται. Exponitur etiam percipio, certior fio, cum genit. Xen.

Προαισθάνομαι, præsentio, antè sentio. † ὠσὶ auribus præsentire, Xen. Pæd. l. 4. p. 101.† Plut. in Publicola, ταῦτα προαισθανόμενοι. Apud Thuc. cum genit. προαισθάνεσθαι τοῦ στρατοῦ, præscire adventum exercitus. A Demosthene accipi et pro provideo, scribit Bud. [Demosth. de Pace. οὐδὲ προσποιήσομαι δι' οὐδὲν ἄλλο γινώσκειν, καὶ προαισθάνεσθαι, πλὴν, &c. Xenoph. de Cyri Exp. Lib. 1. §. 7. Ἐν Μιλήτῳ δ' ὁ Τισσαφέρνης προαισθόμενος τὰ αὐτὰ ταῦτα βουλομένους, ἀποστῆναι πρὸς Κῦρον, &c. Thucyd. Hist. Lib. 8.] Προαίσθησις, præsensio. Plut.

Συναισθάνομαι, unà cum alio sentio, id est, sensu percipio. Plut. de civili charitate loquens, συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις, sensu rei alicujus unà tangi. ¶ Dionys. theol. οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτῶν συνῃσθόμεθα καὶ ἴσμεν, nobis conscii nostri sumus et sic novimus.

Συναίσθησις, apud medicos, q. d. conscientia morbi. Bud.

ΑἸΣΙΜΌΩ, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, insumo, impendo, καταναλίσκω, inquit Suid. Etym.

Composita.

Ἀναισιμόω, ῶ, pro eodem. Eust. vult αἰσιμοῦν esse sumptus facere in ea quæ decet: ἀναισιμοῦν esse fortasse sumptus facere in ea quæ non decet. Sumitur tamen ἀναισιμοῦσθαι ut plurimum pro αἰσιμοῦσθαι: ut, ἀναισιμώθη τοῖς ἐργαζομένοις, in operarios absumptum est, sive impensum. Apud Herodot. autem ἀναισιμώθη ἐκ τοῦ τάφου ἡ γῆ, expon. egesta est è fossa humus.

Ἀναισιμώματα, Hesych. exp. ἀναλώματα, sumptus.

Καταναισιμοῦν, unde apud Hipp. καταναισιμοῦται, Gal. exp. καταναλίσκεται.

Προαναισιμόω, prius impendo, prius consumo. Herodot. [Lib. 2. ἐν τῷ προαναισιμωμένῳ χρόνῳ πρότερον ἢ ἐμὲ γενέσθαι.]

ἈΪ́ΣΣΩ, F. ξω, ruo, cum impetu feror, irruo, ingruo.

Item erumpo, prosilio. In usu est potissimum apud poëtas. In Anth. Epigr. de Lacæna quæ filium occidit, Ἀντίον ἀΐξασα δι' ἥπατος ἤλασε λόγχην. Eustath. vult apud Homerum esse, festinare, et ῥαδίως ἀπιέναι. Utitur tamen et in aliis significat. Il. ῥ΄. Ἵπποις ἀΐσσων. Apud Soph. κατ' ἴχνος ἀΐσσω, vulgò exp. per vestigia feror. (ex vestigiis persequor. Soph. Aj. 32. Æsch. Pers. 470. Eurip. Phœniss. 1336. Homer. Iliad. γ΄. 369. Soph. Tr. 400. ὑπ' ἀγρίας ἀΐξασα λύπης. ib. Œdip. Tyr. 1094.) Hom. φασγάνῳ ἀΐξας exp. ense insurgens. Item ἀΐξας τοῖς ὅπλοις, concussis armis proripiens sese. et ἀΐξαντες δορὶ, apud Euripidem, Marte perciti. Cicero vagari interpretatus est in hoc Homeri loco, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. Est in usu et in soluta oratione, licet rariùs. Laërt. ἀΐξαι ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, impetu contendere, ut Bud. exponit. Idem apud Plat. ἀΐξειεν ἂν εἰπεῖν, exp. cum impetus subire possit dicere. Apud Plut. in Pompeio, ἐπὶ δὲ Πομπήϊον εὐθὺς ἀΐξας, interpret. ἀΐξας insiliens.

Ἀΐσσομαι, idem quod ἀΐσσω, ruo, prosilio, exilio. Il. γ΄. — ἐκ δέ μοι ἔγχος Ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, id est, exiliit. Hesiod. in Theog. † v. 150.† χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο, cum impetu erumpebant, ut exp. Steph.

Ἀΐγδην, adverb. impetuosè, irruendo cum impetu. Apoll. Arg. 2. — ἤλασε μηρὸν ἀΐγδην.

Αἰγὶς, procella. vide καταΐσσω. vide in Αἴξ.

Ἀΐκη, ἡ, motus alicujus qui irruit. violentus motus. impetus. Il. ό. οὐδ' ἄρα τοίγε Τόξων ἀΐκὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων.

Ἀΐκας, idem quod ἀΐκαὶ, ὁρμαὶ, à nominat. sing. ἀΐξ.

Αἴσσω, etiam dicitur pro ἀΐσσω, irruo, &c. Unde et αἴξω, irruam, et ἦξα, irrui. Citatur ex Eurip. μάτην ἦξα pro; frustra laboravi. apud Soph. in Ajace, v. 40. καὶ πρός τι δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα, id est, manum violentè admovit seu cum impetu, ut exp. Steph.

Composita.

Ἀναΐσσω, ruo, prosilio, prorumpo. Item, exurgo cum impetu. Od. σ΄. —— οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες. (ἀναΐξειεν. pro ἀνορμήσειεν ἀναστάς. Il. γ΄. 216. V. Æschyl. Pers. 96. Eurip. Phœniss. 294. 1417.) Et Il. χ΄. v. 148. dicuntur fontes ἀναΐσσειν erumpere. Apud Xen. ὁ δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ἐφ' αὑτὸν ὑλαγμὸν ποιήσει τῶν κυνῶν.

Ἀναίσσω, etiam pro eodem dici annotatur, et aff. ex Aristoph. Pluto. ἔφευγ' ἀναΐξας.

Ἀπαΐσσω, prosilio, cum impetu abeo. Ex Soph. citatur pro, vi irruo. (ἀπῄξας. Aristoph. R. 471.)

Διαΐσσω, cum impetu transeo. Æginet. Exponitur et emico, ut διαΐξασα ἀστραπὴ, emicans fulgur.

Διαΐγδην, cum impetu transeundo. Opp. lib. 1. Hal. Διεξαΐσσω, idem. Theocr. idyll. 3.

Εἰσαΐσσω, irruo aliquò, irrumpo. Ἐσαΐσσω pro eodem aff. ex Aristoph. in Nub. † v. 543.†

Ἐξαΐσσω, prosilio aliunde, cum impetu prodeo. Ἐξαΐσσω, idem apud Aristoph. in Pluto, ἐξῃξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ.

(Διεξαΐσσω. Theoc. ιγ΄. 23.)

Προεξαΐσσω, prior proruo. [Herodot. lib. 9. προεξαΐσσοντες δὲ κατ' ἕνα, καὶ δέκα, &c.]

Ἐπαιγίζω, cum impetu et desuper spiro. Iliad. β΄. ex ἀΐσσω.

Ἐπαΐγδην, cum impetu, impetuosè. Hesych. in superficie, leviter, levi attactu.

Ἐπαΐσσω, irruo in aliquem, impetum in aliquem facio. Od. ξ΄. Ἦ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσι, in me irruebant hastis. Citatur ex Apollonio, ἐπαΐσσων ξίφος, pro, ensem cum impetu movens in aliquem.

Καταΐσσω, cum impetu delabor, deferor cum impetu. Et simpl. pro irruo.

Καταΐξ, procella, ut quæ cum impetu ingruat.

Καταιγὶς, idem quod αἰγὶς, sed usitatius est. Aristotel. de mundo, τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης. Καταιγίζω, de vento dici solet seu procella ingruente aut delabente cum impetu. (πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεος. Æsch. S. c. Th. 63.) Hom. Il. β΄. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαιγίζων.

Καταΐγδην, impetuosè seu irruendo. Apoll. † Arg. 1. 64.†

Decomp. Προπροκαταΐγδην, exp. antrorsum cum impetu. Apoll. Arg. 2. ἔτρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός.

Κορυθάϊξ, ικος, ὁ, galeam quatiens cum impetu, vel cujus galea variè agitatur. Unde pro impetuoso vel violento, pro strenuo denique ac forti accipitur; ut κορυθαιόλος.

Μελαναιγὶς, atro nimbo seu procella horrens, præ turbulenta vi et horrore nigricans, ex Plut. (Ep. Erinnyos. Æsch. S. c. Th. 705.) [μελαναιγὶς δ' οὐκ εἶσι δόμων Ἐρινὺς, &c. Schol. β΄. μέλαιναν αἰγίδα φέρουσα.]

Μεταΐσσω, exp. μεταδιώκω, insequor. Il. φ΄. Καί μιν μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσι. (Theoc. κε΄. 201.)

Μεταΐγδην, insequendo cum impetu. Apoll. Arg. 2.

Παραΐσσω, prætereo, pertranseo. Propriè autem, cum impetu pertranseo. Exponitur etiam proripio me raptim, prorumpo. Il. έ. Ἀλλὰ παρήϊξεν λελιημένος, &c.

Πολυάϊξ, exp. impetuosus, varios impetus seu motus habens, πολυόρμητος, ὁ πολλὰς ἀΐκας ἔχων. Exp. et valde turbulentus, ut κάματος πολυάϊξ, Il. έ. Sic πολυάϊξ πόλεμος. Il. ά.

(Προσαΐσσω — φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις ὁμίχλα προσῇξε. Æsch. Pr. 143.)

Συναΐσσω, simul irruo. unde apud Hesiod. † Asp. 189.† καί τε συναΐχθην ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες, id est, simul irruebant, vel in se mutuò irruebant.

Συναΐγδην, simul, uno impetu. Vide Suid.

Τριχάϊκες, (Od. τ΄. Δωριέες τε τριχάϊκες) volunt esse ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον, id est, è quorum galeis propendentes setæ agitantur in prælio. Quidam annotant ita dici, qui assiduè versantur in præliis, veluti assiduè concutientes ac motantes cristas, è quibus plerunque capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ. Exp. et capillati et quassantes crines. Sunt et aliæ expositiones, quas vide apud Eust.

Ὑπαΐσσω, clàm prosilio. Exponitur et subrepo, apud Hom. Iliad. β΄. Βωμοῦ ὑπαΐξας.

ΑΙ'ΣΥΛΟΣ, ου, ὁ, iniquus, nefarius, flagitiosus. Odyss. ά. et έ. Μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς· Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι. Item Iliad. ύ. bis, Ἠ μὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. ☞ Eustath. derivat παρὰ τὸ τῆς αἴσης συλᾶσθαι, quasi αἰσόσυλος, aut simpliciter, παρὰ τὸ συλᾶν, ut sit α epitat. et pleonasmus τοῦ ι, aut παρὰ τὸ ἆσαι (quod est βλάψαι) τὸ αἴσιον, hoc est, δίκαιον: aut simpliciter παρὰ τὸ ἆσαι, id est, βλάψαι, pleonasmo τοῦ ι, unde et synonymum ἀήσυλος deductum putatur, pleonasmo τοῦ η. Eadem habet etiam Etym.

ΑΙ'ΣΥΜΝΗ'ΤΗΣ, ου, ὁ, vel Αἰσυμνητὴρ, ῆρος, ὁ, certaminis præses et curator: (Conf. Theoc. κέ. 48.) ἀγωνοθέτης, sive βραβευτὴς, apud Homerum. Od. θ΄. Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Δήμιοι: ut sit αἰσυμνήτης quasi ὁ αἰσίμως νεμητικὸς τῶν δικαίων κατὰ τοὺς ἀγῶνας, ut ait Budæus. Eustathius autem dicit, οἱ τὸ αἴσιον νέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις. Eodem modo alibi ex Aristarcho docet αἰσυμνητὴρ esse dictum παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν. Affert et alias etymologias, ut αἰσυμνητὴρ sit ὁ τῶν αἰσίων μνήμην ποιούμενος. ὁ τὸ αἴσιον ὑμνῶν. Fuerunt autem ita appellati olim reges. Scribit enim Aristot. Polit. l. 3. c. 10. Tertium genus monarchiæ quod erat apud veteres Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Idem ejus operis l. 4. ait quosdam μονάρχους à veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, regina: eodem modo quo αἰσυμνήτης, rex certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, regia potestas, data cuipiam per electionem: nam Aristot. Pol. 3. c. 11. quatuor βασιλείας genera constituens, tertium locum τῇ αἰσυμνητείᾳ tribui, quæ est (ut inquit) αἱρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμνάω, ῶ, regno, impero, Euripidi in Medea, ut docet Hesych. Eurip. verba hæc sunt statim ab initio, Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.

Αἰσυητὴρ, ῆρος, ὁ, sive Αἰσυήτης. Secundum quosdam, idem qui et αἰσυμνητήρ: ut sit quasi ὁ τηρῶν τὰ αἴσια. Secundum alios αἰσυητὴρ dicitur adolescens, qui valde est robustus: ex α epitatico et σύω, id est, ruo, vel cum impetu feror. Vel αἰσυητὴρ, decens, moderatus: derivando ab αἶσα. Secundum quosdam, pastor. Aut qui facilè huc illuc movetur. ab ἀΐσσειν. Hæc Eustathius in illum Il. ώ. versum, Βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς.

ΑΙ'ΣΧΟΣ, εος, τὸ, turpitudo, fœditas, deformitas. (Plur. apud Æsch. Pers. 332.) Xen. Pæd. 2. ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, ut viderunt faciem hominis fœditate modum omnem excedentem, vel supra modum fœdam et deformem. Sic apud Plut. πίθηκος αἴσχους μετέχει. ¶ Item, probrum, dedecus, infamia. Od. σ΄. Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Et Iliad. γ΄. copulantur αἴσχεα καὶ ὀνείδεα. ☞ Etymol. vult per synæresin factum esse ex ἄϊσχος, deducto ex α privat. et ἴσχω, ut sit quasi quod quis habere nolit.

Ἀσχημοσύνη, idem quod αἶσχος, infamia, ignominia. [Plat. de Rep. Lib. 3.] Ezechiel. 16.

Αἰσχέω, ῶ, f. ήσω, dedecoro, infamo. Αἴσχεσις, dedecoratio.

Αἰσχρὸς, οῦ, ὁ, turpis, fœdus, deformis, cui opponitur καλός. (Soph. Tr. 1289.) Plut. in Præc. connub. τοὺς μὲν αἰσχροὺς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ, τοὺς δὲ καλοὺς, &c. Αἰσχρὰ ἔπεα, Il. ζ΄. et ν΄. et ώ. ¶ In neut. gen. αἰσχρὸν (velut substantivum) turpitudo, probrum, dedecus. Dem. pro cor. προσόντ' αἰσχρὰ τούτῳ καὶ ὀνείδη. In comparativo gradu αἰσχρότερος vel αἰσχίων. In Superl. αἰσχρότατος et αἴσχιστος. Ponitur et adverbialiter, αἴσχιστα, pro turpissimè, fœdissimè: ut αἴσχιστα πενίαν φέρεις.

Αἰσχρῶς, turpiter, Il. ψ΄. Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν. † Aristoph. Nub. 917.†

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, turpitudo, fœditas. [Plat. Gorg. Διὰ τὸ ἄνευ ἀληθείας τετράφθαι, καὶ ὑπὸ ἐξουσίας καὶ τρυφῆς καὶ ὕβρεως καὶ ἀκρασίας τῶν πράξεων, ἀσυμμετρίας τε καὶ αἰσχρότητος γέμουσαν τὴν ψυχὴν εἶδεν.] Exp. et obscœnitas.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, turpis. In Anth. epigr. Αἰσχρήμων ἔνδεια καὶ ἀπάντολμος ἀνάγκη.

Αἰσχύνη, ἡ, pudor. Propriè dicitur, quum ob turpia erubescimus. Unde à philosophis definitur, metus justæ reprehensionis. Vide Gell. l. 19. c. 6. Interdum tamen est, αἰδὼς, id est, verecundia seu honestus pudor, ut apud Soph. in Ajace, δέος γὰρ ᾧ πάρεστιν, αἰσχύνη θ' ὁμοῦ. Et apud Isocr. ἡγοῦ μάλιστα σαυτῷ πρέπειν κόσμον, αἰσχύνην, δικαιοσύνην. ¶ Item dedecus, probrum, infamia, ignominia. Dem. pro cor. ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, dedecore afficere civitatem. Quod Plato in Apoll. dicit. αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Interdum significat stuprum alicui illatum. Isocr. in Paneg. ἔτι δὲ παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας. (Αἰσχύνη. forte pro Deâ Pudoris. Æschyl. S. c. Th. 415. vel est circumlocutio. Eurip. Phœniss. 1235.)

Αἰσχύνω, f. υνῶ, pudefacio, erubescere facio. (Æsch. Ag. 409.) Item dehonesto, fœdo, deturpo; cui opponitur τὸ καλλύνω. Il. σ΄. χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον. Significat et infamo, dedecoro, dedecore afficio. Il. ζ΄. Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν. Interdum stuprum offero, vitium offero, stupro. Lys. ἐάν τις παῖδα αἰσχύνῃ βίᾳ.

Αἰσχύνομαι, f. οῦμαι, pudefio, me pudet. Cum inf. Herodot. 1. αἰσχύνομαι ἀπονοστέειν. Sæpe cum part. Xen. Pæd. 3. αἰσχύνομαι παραινῶν. Dem. pro cor. τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Cum dat. ut apud Xen. Pæd. 5. αἰσχύνομαι τῇ αἰτίᾳ. Aristophan. in Nub. αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. Et sæpe cum accus. (Soph. Œdip. Tyr. 1099. Æsch. Ch. 917.) Odyss. φ΄. Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν. Greg. τὴν μετάθεσιν αἰσχυνόμενος. Cum hoc casu sæpe significat revereri. Interdum cum præpos. ἐπὶ vel ἐν, ut Æsch. contra Ctesiph. αἰσχύνεται ἐφ' οἷς ἡμάρτηκε, eum suorum peccatorum pudet. Et Thuc. l. 2. ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι. Sic ad Philip. 1. ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι. ¶ Item pro αἰδοῦμαι, revereor. Isocrat. ad Dem. τοὺς γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου. Sic Xen. Pæd. 1. αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα.

Αἰσχυντὸς, οῦ, ὁ, pudendus, cujus nos pudere debet: citatur ex Phocyl. † αἰσχυντέον. verbale. *verendum*; cum acc. Xen. Pæd. l. 4. 9. p. 97.

Αἰσχυντηλὸς, οῦ, ὁ, verecundus, pudibundus. Aristot. in eth. pro eodem ponit νέους αἰδήμονας et αἰσχυντηλούς. Item αἰσχυντηλὸν, pudorem movens seu afferens, vel pudendum. Aristot. Rhet. 2.

Αἰσχυντηλία, verecundia, vel potius habitus quidam animi ad verecundiam propensi. Plut. Αἰσχυντηλῶς, verecundè, pudibundè.

(Αἰσχυντήρ. Æsch. Ch. 989.) [Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον· Ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος ὡς νόμου δίκην. Adulteri. Stanl.]

Αἰσχυντηρὸς, idem quod αἰσχυντηλός. Plato, αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος.

Composita.

Ἀναίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impudens, inverecundus. † Aristoph. Nub. 906.† Dicitur et de persona et de re. Dem. Thuc. &c.

Ἀναισχύντως, impudenter, inverecundè. Plat.

Ἀναισχυντία, ἡ, impudentia, inverecundia. Plato in Apoll. et Aristot. Rhet. lib. 2. [Aristoph. Thesm. 709. Ὡς ἅπαντ' ἐστὶν τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.] ‡ Sed legendum cum Brunckio ὡς ἅπαν γάρ ἐστι κ. τ. λ. ut tetrameter sit trochaicus.‡ [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 1. Ἕπεσθαι δὲ δοκεῖ μάλιστα τῇ ἀχαριστίᾳ ἡ ἀναισχυντία. Sympos. c. 8. §. 27. οὐ γὰρ οἷόν τε πονηρὰ αὐτὸν ποιοῦντα, ἀγαθὸν τὸν συνόντα ἀποδεῖξαι, οὐδέ γε ἀναισχυντίαν καὶ ἀκρασίαν παρεχόμενον, ἐγκρατῆ καὶ αἰδούμενον τὸν ἐρώμενον ποιῆσαι.]

Ἀναισχυντέω, ῶ, impudenter ago, impudentia utor, impudenter me gero. Jungitur cum præpos. πρὸς et περί: ut ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, impudenter resisto veritati. Apud Isocr. ἀναισχυντῶ περὶ τούτου, hujus rei me non pudet. [Aristoph. Thesm. 714. Τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτι τοιαῦτα ποιῶν οὐκ ἀναισχυντεῖ.]

Ἀναισχυντηλία, idem quod ἀναισχυντία.

Decomp. Ἀπαναισχυντέω, ῶ, impudenter me gero, impudentia utor. Plat. in Apoll.

Ἀπαναισχύνομαι, impudenter attento. apud Chrysost.

Διαισχύνομαι, vereor, erubesco: ut αἰσχύνομαι. Lucian.

Ἐπαισχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cum turpitudine conjunctus, turpis. Suid.

Ἐπαισχύνομαι, erubesco, verecundor, me pudet: vel valde erubesco, ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι. Herodot. (Æsch. Ag. 1382.) Et cum acc. ut ad Rom. c. 1. οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον. Sic Marc. 8. Cum partic. apud Sophoclem, οὐδ' ἐπαισχύνῃ λέγων. Cum infinitivo, ut ἐπαισχύνομαι καλεῖν.

Ἀνεπαίσχυντος, (*decomp.*) inverecundus, impudens, Basil. in epist. pro ἀναίσχυντος. Ἀνεπαισχύντως, inverecundè, impudenter, pro ἀναισχύντως. Naz.

Καταισχύνω, pudefacio, dedecoro, probro afficio, fœdo. Καταισχύνασα παρθενίαν, apud Plut. in Numa, quæ virginitatem polluit. A Bud. expon. notam et infamiam inuro, apud Antiph. μηδὲ καταισχύνειν τὴν πατρίδα πρὸς ἅπαντας. ¶ Item vitium vel stuprum offero. Lys. τοὺς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας. Καταισχύνομαι, pudefio, dedecoror, probro afficior. Interdum pro erubesco, me pudet. (Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι Γένεθλα. Soph. Œdip. Tyr. 1438.) Isocrates, Καται-

χυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων, quum eos virtutis nostrorum puduisset.

Καταισχυντὴς, qui dedecore afficit aut probro. Æsch. in Ag. ‡1371.‡

Παναισχὴς, omnino fœdus, penitus turpis, turpissimus. [Aristot. de Morib. ii. 11. 4. οὐ πάνυ γὰρ εὐδαιμονικὸς ὁ τὴν ἰδέαν παναισχὴς, ἢ δυσγενὴς, ἢ μονώτης, καὶ ἄτεκνος.] Παναίσχιστος, superl. in Anth. epigr.

Ὑπέραισχρος, supra modum turpis, seu fœdus, apud Xenoph.

Ὑπεραισχύνομαι, supra modum verecundor.

ΑἸΤΈΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, peto, postulo, posco. Cum accus. rei, ut Xen. Hell. 1. πρὶν αἰτῆσαι χρήματα λαβών. Cum accus. personæ, ut Xen. Pæd. 4. σοὶ ὅτι ἐμὲ ᾔτησας, ἢ σὺ ἐμοὶ, ὅτι λαμβάνεις. Cum accus. personæ et rei simul: ut idem Xen. Pæd. 8. ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέται σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πιεῖν. Sic Æsch. in Ctesiph. μέλλετε δ' αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Dicitur etiam αἰτῶ τοῦτο παρὰ σοῦ, peto hoc abs te. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 5.† Et cum infinit. Il. ζ'. ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, petebat videre. Sic et αἰτῶ λαβεῖν, apud Isocr. in Areop. et Aristoph. in Pluto. (Æsch. Ag. 1.)

Αἰτέομαι, οῦμαι, idem quod αἰτῶ eandemque servat construct. ut δίκαι' αἰτοῦμαι, apud Aristoph. in Nub. æqua postulo. (Eurip. Med. 781. 943. 941. ib. Phœniss. 886.) Et αἰτεῖσθαι τἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν, apud Xen. Pæd. 1. Et cum infinit. apud eundem Xen. Significat etiam utendum peto, apud Suid. ¶ Item in pass. signif. petor, &c. apud Thuc. Plat. et alios.

Αἴτημα, τὸ, petitio, postulatio, postulatum. [Plat. de Lib. educ.] Vide Bud. in Pand.

Αἴτησις, εως, ἡ, idem. Isocrat.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, petitor, postulator, apud Suid. Αἰτητὸς οῦ, ὁ, petendus, qui peti debet vel potest. (Soph. Œdip. Tyr. 384.)

Αἰτητικὸς, οῦ, ὁ, petax, id est, propensus ad petendum, flagitator et procax, apud Aristotelem in ethic. lib. 4.

Αἴτημι, pro αἰτέω, apud Eust. ex Pind.

Αἰτίζω, idem quod αἰτέω, (sed apud poëtas duntaxat) id est, peto, vel etiam mendico. Aliquando absolutè et neutraliter ut Od. ρ'. et τ'. Aliquando cum accus. ut Od. ρ'. Αἰτίζων ἀκόλους.

Αἴτης, ου, ὁ, mendicus. ἐπαίτης.

Αἰτωλὸς, οῦ, ὁ, tecto scommate ponitur pro αἴτης, ut Eust. annotat. Od. ξ'. *Aristoph. Eq. 79.* Alioqui nomen est proprium.

Composita.

Ἀνταιτέω, vicissim peto, contrà peto, reposco. Plut. [Thucyd. lib. 4. §. 19. 2. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὑμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς —— διδόντες μὲν εἰρήνην —— ἀνταιτοῦντες δὲ τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἄνδρας.]

Ἀπαιτέω, ῶ, reposco, repeto, exigo. (Eurip. Phœniss. 80. 558. ἀπαιτεῖν λόγον. Athan. Vit. s. Ant. 489. Æschyl. Ch. 396.) Cum duobus accus. Aristoph. in Nub. ἀπαιτῶν με τἀργύριον. Luc. ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρά σου. Et ἀπαιτεῖν δίκας, pœnas expetere. Dicitur et ἀπαιτεῖν λόγον, rationem exigere. Luc.

Ἀπαιτοῦμαι, reposcor, exigor. (Eurip. Phœniss. 559.) Cum duobus itidem accus. Dicitur enim ἀπαιτοῦμαι τὸ χρέος.

Ἀπαίτησις, repetitio, exactio. [Herodot. Hist. lib. 5. c. 85.] Ἀπαιτητικὸς, promptus ad reposcendum, vel qui reposcit; seu qui reposcere solet.

Decomp. Ἀνταπαιτέω, vicissim reposco, seu exigo. [Thuc. 3. §. 58. τήν τε δωρεὰν ἀνταπαιτῆσαι, αὐτοὺς μὴ κτείνειν οὓς μὴ ὑμῖν πρέπει. Lib. 5. §. 17. ἀνταπαιτούντων γὰρ Πλαταίαν, οἱ Θηβαῖοι ἔφασαν, &c.]

Προσαπαιτέω, insuper reposco seu exigo. [Plut. Apothegm.]

Ἐξαιτέω, ῶ, posco, mihi dari peto. Dicitur ἐξαιτῶ τοῦτο, et ἐξαιτῶ σε τοῦτο. ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, exposco ad pœnam. ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, exposco ad quæstionem: in qua signif. ἐξαιτῶ frequentissimè usurpatur sine adjectione, apud Isocr. Plut. &c. (Cum. Gen. Pers. et Acc. Rei. Soph. Tr. 10. Eurip. Phœniss. 15. Æsch. Ag. 671.)

Ἐξαιτοῦμαι, exposcor ad pœnam: ut Demosth. dicit se ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου. Dicitur et significatione act. pro ἐξαιτεῖν, id est, deposcere ad pœnam, apud Plut. de orac. defectu. ¶ Item (significatione itidem activa, et quidem præcedenti contraria) pro deposcere reum, deprecari rei pœnam, noxæ et periculo reum eximere. (Eurip. Med. 972.) Æschin. ἐξαιτοῦνται γραφὰς τῶν παρανόμων, postulant reorum delationes precibus suis condonari. Xenoph. anab. lib. 1. ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, i. deprecata, vel cùm deprecatione sua periculo eum liberasset. Et simpliciter pro impetrare. ut apud Eurip. ἐξαιτούμενος τὰ σφάλματα. Et Plut. ἐξῃτήσατο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶν δικαστῶν, à judicibus exoravit, vel deprecatus est. ¶ Sumitur et passivè in hac posteriori significatione apud Lysiam.

Ἐξαίτησις, ipsa actio deposcendi aliquem, ad supplicium videlicet; postulatio ad quæstionem. Item, deprecatio pro reo. Bud. ex Dem.

Ἀντεξαιτέω, ῶ, (*decomp.*) contrà seu vicissim exposco.

Ἐπαιτέω, ῶ, insuper peto vel post aliud peto. Il. ψ'. Item stipem peto, mendico. Athen. l. 8.

Ἐπαίτησις, mendicatio. [Dion. Hal. ii.]

Ἐπαίτης, ου, ὁ, qui stipem petit seu corrogat, mendicus. Item, circulator et θαυματοποιὸς, inquit Bud. apud Chrysost.

Μεταιτέω, ῶ, inter alios peto, vel unà cum alio vel aliis peto. Unde etiam ponitur pro, partem peto: sicut μεταδίδωμι, pro, partem do, inquit Bud. Sic Dem. ἃ παρὰ τούτων ἀφ' ὧν εἰλήφασι, μεταιτεῖν. Item, stipem peto, mendico, quasi unus post alterum peto, vel post petitum unum alterum peto, ut exponi posse scribit Steph. Ponitur interdum absolutè, interdum cum accusativo, ut apud Luc. οἳ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.

Μεταίτης, mendicus, idem qui et ἐπαίτης. Μέταιτος, idem. apud Suid. ex Polyb.

Παραιτέομαι, οῦμαι, deprecor. Exp. et recuso, aversor, repudio; ut παραιτεῖσθαι κόλασιν. Plut. deprecari et recusare supplicium. Sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον. Aristid. et Plut. παραιτεῖσθαι τὸν πόλεμον, apud eundem Plut. in Pericle. Sic παραιτεῖσθαι δεῖπνον, apud Halic. recusare prandium. παραιτεῖσθαι γυναῖκα, apud Plut. in Apophth. uxorem repudiare. Et cum infinit. citatur ex Porphyrio, παραιτήσομαι λέγειν, pro, supersedebo dicere. ¶ Item, deprecor, veniam peto, vel veniam impetro, exoro: ut παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν, apud Herodot. in Clione, deprecari vitam, orare ut vitæ parcatur. Sic dicitur παραιτεῖσθαι τινὰ, apud Plut. *Parthen. Erot. 2.* Dicitur etiam παραιτοῦμαί σε, à te veniam impetro, te exoro, apud Aristoph. Herod. Plut. &c. Dicitur etiam παραιτεῖσθαι περί τινος, id est, aliqua de re. apud Aristid. ¶ Item, deprecor, id est, depello seu removeo quasi deprecando: ut παραιτοῦμαί σε τῆς μέμψεως, quod exp. libero te crimine. Exponitur etiam excuso, apud Lucam cap. 14. ¶ Item pro simplici αἰτοῦμαι, precor, rogo, ut deprecor interdum pro simplici precor. (Eurip. Med. 1156. ut αἰτέομαι. Æsch. Ch. 781. Philostr. l. 1. c. 10. 23.) Vel pro postulo aut posco, ut docet Bud. Sic Aristoph. in Equit. ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησόμεθα, unum hoc eos rogemus. Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, apud Menand. Dicitur et cum infinit. παραιτοῦμαί σε τοῦτο ποιεῖν, et παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν.

Παραίτησις, deprecatio, sæpiùs pro vehementi precatione, quàm pro recusatione. ut apud Plat. in Gorg. οἶκτος μὲν οὖν καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις, ἐν ὄχλῳ μὲν οὔσης τῆς κρίσεως χρήσιμα, amicorum preces supplices et deprecatio apud pop. multum valent. Item veniæ petitio, apud Thuc. lib. 1. et Plut. in Numa. Est etiam venia, id est, gratia et indulgens concessio, inquit Bud. ex Plat. de leg. lib. 11. Item, excusatio, apud Synes. et Basil.

Παραιτητὴς, deprecator. [Suid. Lex.] Παραιτητὸς, q. d. deprecabilis, apud quem deprecationes valent, exorabilis. Plat. de leg.

Decomp. Ἀπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indeprecabilis, inexorabilis, durus, inclemens, Plato. θεοὶ παρὰ τὸ δίκαιον παντάπασιν ἀπαραίτητοι. Sic apud Antiph. ἀπαραίτητος δικαστής. Apud Plut. in Pericle. ἀπαραίτητος περὶ τὰς εὐθύνας, severus in exigendis rationibus. Apud Phil. de vita Mosis, ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν, implacabili ira præditus. Dicitur etiam de re, ut ἀπαραίτητος δίκη, et ἀπαραιτήτος τιμωρία, apud eundem Phil. Apud Plut. ἀπαραίτητος πορεία, profecto quæ recusari non potest. Apud Diosc. ἀπαραίτητος κίνδυνος, exp. inevitabile periculum. Ἀπαραιτήτως, inexorabiliter, cum severitate inexorabili. Thuc. Plutarch. Δυσπαραίτητος, exoratu difficilis. Item pro ἀπαραίτητος, inexorabilis, implacabilis. Æschyl. ‡ Prom. 34.‡

Εὐπαραίτητος, facilè exorabilis, placabilis, non durus deprecantibus. [Plut. Dion. V.]

Προσαιτέω, ῶ, insuper peto. Xen. in Apoll. Socr. τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν ¶ Item, stipem peto, mendico: ut ἐπαιτῶ et μεταιτῶ. Isocr. in Areop. οὐδὲ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας. Προσαίτης, qui stipem petit, mendicus, Plut. Chrysost.

ἈἸΤΗΣ, ου, ὁ, is qui amatur, amore nimirum venereo. Apud Theocritum Idyll. 12. inscribitur ἀΐτης, ubi annotat scholiastes τοὺς ἐρωμένους à Thessalis vocari ἀΐτας (sicut Alcman etiam τὰς ἐπεράστους κόρας appellat ἀΐτας) παρὰ τὸ τὸν ἐρώμενον εἰσαΐειν καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι. Sic et Etym. et Eust. apud quos plura vide. ¶ Suidæ est etiam ὁρμητικὸς, impetuosus.

ΑἸΤΊΑ, ἡ, causa, ratio. (αἰτία κακῇ. Soph. Tr. 957. V. Œdip. Tyr. 670. αἰτία θεῶν. Æsch. S. c. Th. 4. ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο, ib. Eum. 99. Suppl. 237.) Plato in Timæo, διὰ δὴ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐτεκτήνατο, hanc rationem habuit ut absolveret, Cicerone interprete. Idem αἰτίαι πρῶται, causæ primæ. Dicitur etiam apud Isocr. τούτου τὴν αἰτίαν ἔχω, vel τούτου τὴν αἰτίαν σοι ἀνατίθημι, aut ἐπιφέρω, pro, hoc mihi acceptum fertur: hujus rei causa sum vel dicor esse. Item, culpa, crimen. Plut. in Pericle, αἰτίαν ἔσχε τοῦ πολέμου, culpam belli sustinuit, culpatus fuit ob bellum. †ἐν αἰτίᾳ εἶναι in culpâ esse, et σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν cum multis culpam communem habere. Xen. Pæd. l. 5. p. 132. αἰτίας ἄξιον, culpandum opp. τῷ ἀναίτιον Xen. Pæd. l. 5. p. 144.† Dicitur et αἰτίαν ἔχω ἐπὶ τούτῳ, apud Xen. Et αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, apud Luc. insimulor mendacii. Apud Dem. αἰτίαν ἔχω ταύτην, accusor hoc nomine, crimen hoc in me confertur. Dicitur et αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος. Thuc. accusari ab aliquo. Δι' αἰτίας ἔχω σε, vel ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω, capitur pro, accuso, insimulo, culpo, apud Thucyd. Pro eodem dicitur et ἐν αἰτίᾳ τίθημι, et αἰτίαν σοι ἀνατίθημι, apud Isocratem. His contraria sunt, αἰτίας ἀπολύειν, αἰτίας ἐξελεῖν, culpa liberare, crimine absolvere. Αἰτίαν ἐνδέχεσθαι (inquit Budæus) in se crimen recipere. In plurali, sæpe dicitur αἰτίας μεγάλας ἔχω, et ἐν μεγάλαις αἰτίαις εἰμὶ, gravia crimina mihi objiciuntur.

Derivata ex Αἰτία, id est, causa.

Αἴτιον, ου, τὸ, substant. causa, ratio; ut αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ, causæ principales et perfectæ. αἴτια προηγούμενα vel προκαταρκτικὰ causæ antecedentes; αἴτια προσεχῆ proximæ causæ. Gregor. Naz. τὸ πρῶτον αἴτιον vocat Deum.

Αἰτιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, causalis; ut αἰτιώδεις σύνδεσμοι, apud Gramm. [Marc. Ant. de reb. s. lib. 5. §. 13. Ἐξ αἰτιώδους καὶ ὑλικοῦ συνέστηκα. hoc est, secundum Cl. Gat. ex forma et materia; ex anima et corpore.]

Αἴτιος, ου, ὁ, fœm. αἰτία, neut. αἴτιον, qui vel quæ vel quod in causa est, vel causa rei alicujus: autor. † Xen. Pæd. 1. 4. 24.† Aristoph. in Plut. πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Dem. τί ποτ' οὖν αἴτιον ὅτι, &c. quid in causa est cur, &c. Interdum αἴτιος fœm. gen. ponitur pro αἰτία. Aristot. de mundo, ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις σύμπασιν αἴτιος γίνεται σωτηρίας. Aliam signif. vide in Αἰτία, id est, culpa. Comparat. αἰτιώτερος, qui magis est causa vel in causa. Superl. αἰτιώτατος, qui maximè est in causa. Xen. et Thuc. * Aristoph. Vesp. 1099.* (Αἴτιος. pro homicida. Æsch. Ch. 271.)

Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι. causam attribuo seu assigno, causam esse dico, acceptum fero, imputo. Aristot. de nat. an. 8. αἰτιῶνται τὰς τροφὰς, causam cibis attribuunt. Apud Theophr. de causis plant. lib. 4. cap. 8. ἀμφοῖν τούτοιν αἰτιάσαιτό τις τὴν ἀσθένειαν, utrumque aliquis imbecillitati imputaverit. Plato in Phædro, καὶ ἔγωγε αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεοὺς, hoc acceptum geniis loci refero. Exp. etiam causor, ut apud Dem. pro cor. οὗτος δὲ τῆς ἱερᾶς χώρας ᾐτιᾶτο εἶναι. Aliam signif. vide in αἰτία, id est, culpa.

Αἰτιατὸς, q. d. causatus, id est, ex alio tanquam ex causa procedens; ut ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ οὐκ ἔστιν αἴτιος, ἀλλ' αἰτιατὸς, καὶ τὸ πνεῦμα οὐκ αἴτιον, ἀλλ' αἰτιατόν. Dicitur etiam αἰτιατὸν, id cujus causa seu ratio redditur. Exp. et id quod pro causa sive ratione affertur.

Composita.

Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, causam non habens, cujus causa nulla est; ut ἀναίτιος κίνησις, apud Alex. Aphr. Hoc sensu dicitur θεὸς ἀναίτιος, apud Damasc. et Greg. Naz. Item, qui in causa non est cur aliquid fiat; qui non est autor; qui in causa non est hujus vel illius rei. Cum genit. ut apud Plut. ἀναίτιος τῶν κακῶν. Aliam signif. vide in comp. ab αἰτία, culpa.

Ἀναιτίως, absque causa, sine causa, nulla præcedente causa; ut Alex. Aphr. μηδὲν ἀναιτίως γίνεται. Sic à theologis dicitur Deus esse ἀναιτίως.

Ἐπαιτιῶμαι, causam seu causas assigno. Plato in Phædro, οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. Aliam signif. vide in Αἰτία, id est, culpa.

Μεταίτιος, qui unà cum alio in causa est alicujus rei, particeps. Xen. Hell. 5. οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου. Exp. et simpl. autor et causa alicujus facti, à Bud. et citatur ex Herodoto, οὓς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου ᾔδει. (Soph. Tr. 264. 454. 1251. μητρὶ τοῦ θανεῖν μεταίτιος. Matri exitii causa. ib. 1251. ex parte Autor. Æsch. Eum. 199. Ag. 820. Ch. 98. 132.)

Συμμεταίτιος, (*decomp.*) ut συναίτιος, adminiculum primæ causæ, inquit Bud. ex Plat. in Tim.

Παναίτιος, qui est causa et autor alicujus rei. Æsch. in Eumen. [200. Ag. 1494.]

Παραίτιος, qui ex parte in causa est, vel qui in causa est: autor, pro αἴτιος. Exp. et ὁ αἰτίαν παρέχων. Plut. τὸ δὲ τῶν αἰσχρῶν τὸ θεῖον παραίτιον γενέσθαι οὐκ εὔλογον.

Προαιτιάομαι, ῶμαι, causam assigno propter quam. Rom. cap. 3.

Συναίτιος, qui simul cum alio vel aliis in causa est alicujus rei. autor. Xen. Pæd. 1. ἡδονῆς μὲν καὶ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενί.

Συναίτιον, ου, τὸ, subst. causa adjutrix, vel adjuvans causa.

(Συναιτία. Æsch. Ag. 1125.) [Demosth. de Cor. πότερον τῆς συναιτίας τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἕλλησι κακῶν, &c.]

Derivata ab αἰτία, id est, culpa, crimen.

Αἴτιος, ου, ὁ, F. αἰτία, neut. αἴτιον, culpæ affinis, culpandus, accusandus; qui culpari debet ob rem aliquam, utpote ejus autor. Il. γ'. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι, non mihi in culpa es, dii certè culpandi sunt. Herodot. lib. 1. οὐδὲν ἐόντας αἰτίους ἀναστάτους ἐποίησε.

* Eur. Helen. 621. Ἄλλως κακῶς ἤκουσεν, οὐδὲν αἰτία. Cleanthes ap. Stob. p. 161. Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον.* Ab Eustath. expon. sons vel reus, et supplicio dignus. ¶ Apud Diosc. καταφορᾶς αἴτιοι, exp. veterno obnoxii.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, accuso, culpo, criminor. † Aristoph. Nub. 1435. Xen. Pæd. l. 3. p. 69.† Dem. pro Ctesiph. ἐγὼ γὰρ Αἰσχίνην οὐδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων. (Soph. Œdip. Tyr. 608. αἰτιῶ. Eurip. Med. 606.) Apud Chrysost. αἰτιῶμαί σε εἰς ὑπερηφανίαν, accuso te superbiæ. Item, in pass. signif. accusor, culpor. Gorgias in Helenæ encomio, εἰ διὰ τὸ πρῶτον ἄξιος αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος, id est, si dignus est qui accusetur vel reprehendatur.

† Αἰτιατέον verbale. Xen. Pæd. p. 174.†

Αἰτίαμα, τὸ, criminatio, accusatio. Plut. in Publ. τοῦτο δὴ πρῶτον αἰτίαμα τῶν Οὐελούσκων ἐλάμβανον. Usurpatur et pro αἰτία, crimen. Hesych.

Αἰτίασις, εως, ἡ, idem quod αἰτίαμα. A Bud. exp. accusatio et querela.

Αἰτιατικὸς, οῦ, ὁ, criminatorius, accusatorius; ut, αἰτιατικὴ πτῶσις, apud gramm.

Αἰτιάζω, idem quod αἰτιῶμαι.

Αἰτιάζομαι, accusor, culpor, ut exp. Bud. apud Xen. Hell. 4. καὶ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι ἐναντιοῦσθαι, qui ob id incusabantur, quasi ipsi obstitissent.

Composita.

Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, à quo culpa rei alicujus abest, culpa vacans, non accusandus: ut ἀναίτιος ἀφροσύνης, apud Xen. dementiæ non accusandus. Item, insons, crimine vacans, nulli culpæ affinis. Il. ν'. ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι. † de re. Xen. Pæd. l. 5. p. 144.† (Eurip. Med. 731.)

Ἀναιτίως, inculpaté.

Ἐπαίτιος, qui est in culpa, culpandus; ut ἐπαίτιος τούτου, Thucyd.

Ἐπαιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuso: vel incuso, insimulo, culpam in aliquem confero. Dem. in Mid. ἐπαιτιασάμενός με φόνου, criminatus me homicidii. Et Plato in epist. ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, in longitudinem itineris culpam rejicio. (ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν. Quorum me accusas. Soph. Œdip. Tyr. 657. Ἡ κἀμὲ γάρ τι συμφοραῖς ἐπαιτιᾷ, Æsch. Prom. 973. Antiph. Orat. i. p. 18.)

Συνεπαιτιῶμαι, (decomp.) simul criminor, simul vel unà accuso. Plin. in Pericle, οὓς συνεπῃτιᾶτο τοῦ Λακωνισμοῦ.

Καταιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuso, insimulo. Cum accus. apud Demosth. καταιτιώμενος ταῦτα, hæc criminis loco objiciens. ¶ Καταιτιαθεὶς, passiva significatione apud Polyb. lib. 3.

Καταιτίασις, criminatio, accusatio. 3. Plut.

Ἀκαταιτίατος, (decomp.) ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. non accusabilis, inculpatus, culpa carens, crimine vacans. Hesych.

Μικραίτιος, de parvis rebus expostulans; vel parvam ob causam. [Lucian. Fugitiv.]

Προαιτιάομαι, ῶμαι, ante criminor, ante accuso. ad Rom. cap. 3.

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, insuper accuso vel criminor.

Ὑπαίτιος, obnoxius crimini seu facinori; non insons, nec extra noxam. Philo de vita M. lib. 1. ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ. Dicitur etiam, ὑπαίτιός εἰμί σοι. obnoxius sum tibi. Xen. et ὑπαίτιός εἰμι τοῦδε. Plut. Τὸ ὑπαίτιον. (subst.) culpa. Bud. in epist. 1. Ὑπαιτίως, reddendo se crimini obnoxium, reprehensionem merendo.

Ἀνυπαίτιος, (decomp.) innoxius, culpæ non affinis; ut ἀνυπαίτιος ὑπηρεσία, Philoni de mundo, innoxia muneris functio.

Φιλαίτιος, querelus, qui levi de causa quemvis culpare solet. Xen. Exp. etiam, contentiosus, litigiosus, apud Xen. Τὸ φιλαίτιον, subst. exp. propensio ad accusandum, apud Plut. (Φιλαίτιος, κατ' ἀρχῆς. Æsch. Suppl. 494.)

ΑἸΧΜΗ', ἡ, cuspis, mucro: ut αἰχμὴ λόγχης. ¶ Sæpe etiam (ponendo partem pro toto) pro hasta sive lancea usurpatur. Exponitur et hastile, spiculum, telum: ut Iliad μ'. καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν. Pro bello etiam sumitur; ut, τὸ εἷλε αἰχμῇ, quod bello ceperat vel armis. Et Plut. in Numa, αἰχμῇ προσεκτήσατο πολλὴν χώραν. (Αἰχμὴν pro βίαν. Æsch. Pr. 401. pro νόμος πολέμου. Soph. Tr. 872. V. Æsch. Pers. 239. 757. Ag. 491. Eum. 806. Eurip. Phœniss. 1232.) ☞ Dicitur ἀπὸ τοῦ αἷμα χέειν id est, à fundendo sanguine: vel ab ἀΐσσω, ut tradit Etym.

(Αἰχμάεις, εντος. V. Æsch. Pers. 136.) ‡ πολεμικός. Schol.‡

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, bellator, bellicosus. Il. β'. αἰχμητὴς κρατερός.

Αἴχμητις, bellatrix, hastæ perita.

Αἰχμάζω, f. σω, jaculor, vibro. Il. δ'. Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι. (Αἰχμάζω pro καταστρέψασθαι τῇ αἰχμῇ. Soph. Tr. 359. ib. pro σὺν αἰχμῇ κινῆσαι. ut πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα. ib. Aj. 97. V. Æsch. Pers. 758.)

Αἰχμίον, hasta, Hesych.

Composita.

Εὐρυαίχμης vel εὐρυαίχμας Doricè, latam et amplam cuspidem habens, bene armatus, hastatus. Strabo. Pind.

Ἱππαιχμος, hasta ex equo pugnans. Pind. Nem. 1. [23.]

Ὁμαιχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, socius in bello, commilito.

Ὁμαιχμάζω, simul milito, simul bellum ineo, simul jaculor. Oppian. 5. Hali.

Ὁμαιχμία, ἡ, belli societas. Herodot. ὁμαιχμίαν συντίθεμαι πρὸς τὸν Πέρσην. Ὁμαίχμη, pro eodem. Hesych.

Μεταίχμιος, medius, qui in medio est. Æsch. (S. c. Th. 303.)

Μεταίχμιον, ου, τὸ, spatium inter duas acies, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, id est, στρατευμάτων. Vel quasi μεσαίχμιον, ut tradit Eustath. Eur. in Phœniss. κἂν μεταιχμίοις Ὅρκους συνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάτας. (ib. 1199. 1238. 1318. Æsch. Ch. 61.) Per catachresin dicitur et de interstitio quod est inter res quaslibet. Herodot. ἐξαίρετόν τι μεταίχμιον τὴν γῆν κεκτημένων.

Πένταιχμος, quinque cuspides seu mucrones habens; in quinque cuspides seu mucrones divisus. Epigr.

Σύναιχμος, idem quod ὅμαιχμος. Suid. et Hesych.

(Φυγαίχμης. Æsch. Pers. 1030.) [Ἰαόνων λαὸς οὐ φυγαίχμας; Schol. οὐ φεύγων τὴν αἰχμήν; τοῦτ' ἔστι πτοούμενος τὸν πόλεμον.]

ΑἾΨΑ, (adverb. temporis, poët.) statim, continuò, vel citò, celeriter. (Æsch. Suppl. 490.) Il. β'. αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν, &c. Sic alibi sæpe. ☞ Eustath. deducit ab ἅπτω.

Αἰψηρὸς, οῦ, ὁ, celer, citus. Od. δ'. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.

Λαιψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρὸς, ut docet Hesych. unde λαιψηρὰ γόνατα, et λαιψηροὶ πόδες, et λαιψηρὰ βέλη, apud Homer. Schol. Aristoph. et Suid. deducunt à ψαίρω.

Ἀΐ'Ω (poëticum) audio. (Æschyl. Ag. 55. Pers. 876. Eurip. Med. 148. Conf. etiam Æsch. Eum. 880. et Apollon. Rhod. Argon. iv. 1084. Αὐτὰρ Ἰήσων Ὡς ἀΐων, μεγάλοισιν ἐνίσχεται ἐξ ἔθεν ὅρκοις, Κουριδίην θήσεσθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν.) Cum Genit. Od. ξ'. οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες. Aristoph. in Nub. ἄϊε σοῦ πατρὸς, patri tuo ausculta. Cum accus. Il. κ'. Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. Ἀΐοντες, Hesychius exponit etiam αἰσθανόμενοι. ¶ Item exp. ἀποπνέω, in qua signif. derivatur ab ἄω. Il. ό. ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. Eust. exp. ἀπέπνευσεν.

Ἀΐσθω (pro quo dicitur et αἴσθω) idem quod ἀΐω, i. e. ἀκούω, αἰσθάνομαι, et ex eo factum esse tradit Eustath. Item, pro ἀποπνέω, vide in Ἄω.

Composita.

Εἰσαΐω, audio. Cum genit. apud Nonn. φθογγῆς εἰσαΐοντα, cum accus. Epigr. lib. 4. τεττίγων εἰσαΐοντα μέλος.

Ἐπαΐω, audio. Item, intelligo, sentio. Aristoph. in Vesp. καταγελώμενος δὲ οὐκ ἐπαΐεις, non sentis te ludibrio haberi. Cum genit. Luc. τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, sermonem Romanum intelligo. Cum accus. Soph. τὴν βαρβάρων γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω. Sic Plat. in Gor. οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς.

Ἐπάϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, is de quo auditum est, qui innotuit. Herod. in Euterpe, ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος, quod ubi rescitum est eum fecisse. Apud eundem ἐπάϊστοι ἐγένοντο, exp. fuerunt deprehensi.

Ἀνεπάϊστος, (decomp.) non inauditus, vel qui inaudiri nequit. Athen. lib. 9. Exp. et ἄγνωστος, ab Eust.

ΑἸΩ'Ν, ῶνος, ὁ, ævum, æternitas. Dicitur quasi αἰεὶ ὤν, ut docet Aristot. 1. de cœlo. Philo de mundo, ἐν αἰῶνι δὲ οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος, ab ævo, ab æterno: et εἰς αἰῶνα, in æternum; pro quo et δι' αἰῶνος. ¶ Item seculum, id est, 70. annorum spatium, juxta Hieron. Πρὸ αἰῶνος, apud Areop. ante secula. ¶ Item vita, tempus vitæ hominis, ut et Lat. ævum, apud Hom. Herodot. et Xen. In hac signif. ponitur etiam fœminino genere apud poëtas. Il. χ'. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. † Sic et Hesiod. Asp. 331.† ¶ Item, spinæ medulla, apud Hippocr. vide Erotianum. (Soph. Tr. 2. 33. Sic γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στέρει. Æsch. Pr. 935. Αἰῶνα δ' ἐς τρίτον μένει. Eurip. Phœniss. 1440. Æschyl. S. c. Th. 225. Pers. 263. Ag. 108. 237. Ch. 24. Sic etiam in Apoll. Rhod. Argon. iv. 1656. ὄφρα ποτὲ μή οἱ ἐπ' ἀκάματος πέλει αἰών. Quandoquidem non ei immortalis conceditur vita. Ubi frustra interpres ætas.)

Αἰώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, æternus, sempiternus. Plat. Plut. et alii. ¶ Item, seculares ludos à Romanis dictos Græci vocabant αἰωνίους, ut Herodot. testatur lib. 3.

Αἰωνίζω, æternum reddo, æterno. Et in neutr. signif. perenno, duro perpetuò, in æternum maneo. Suid.

Composita.

Δηθαίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, longævus, annosus. Hesych.

Διαιώνιος, idem quod αἰώνιος. Plat.

Διαιωνίζω, idem quod αἰωνίζω, perpetuò duro, in æternum maneo. Themist. et Greg.

Συνδιαιωνίζω, (decomp.) unà sum æternus, æternitate cum alio seu aliis fruor. Greg.

Δυσαίων, cui ærumnosa est vita: qui vitam miseram degit, miser. Soph. in Œdip. [Col. 148. Eur. Helen. 214.]

Εὐαίων, cui vita est beata, qui beatam vitam degit, beatus. (βίοτον εὐαίων' ἔχειν. Soph. Tr. 81. Æsch. Pers. 713.) Apud Soph. in Philoct. vocatur ὕπνος εὐαίων, id est, ὁ καλῶς ἄγων τὸν αἰῶνα. ut scribit schol. in Epigr. εὐαίων βίος, q. d. vita ævi felicis.

Μακραίων, longævus, annosus. Soph. (βίου μακραίωνος πόθος. Soph. Œdip. Tyr. 520. οἱ μακραίωνες dicuntur Dii immortales. ib. 1119.)

Προαιώνιος, qui fuit ante omne ævum seu ante secula, omni æternitate prior. Greg. Naz.

ΑἸΩΡΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, in sublime attollo, sursum tollo, elevo, effero, eveho, subveho. Item, suspendo. Demosthenes pro corona, ὅφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Antipater in Anth. epigr. Τέσσαρες αἰωροῦσι τανυπτερύγοι ἐπὶ νώτων Νῖκαι ἰσηρίθμους υἱέας ἀθανάτων. ☞ Ab αἴρω fieri αἰωρῶ, interjecto ω, grammatici quidam tradunt.

Αἰωροῦμαι, sursum vel in sublime attollor, evehor, subvehor, volvor, spe suspensus sum, et rebus novis immineo. Plut. † suspensum esse Soph. El. 1406. de re.†

Αἰώρημα, τὸ, elatio, elevatio, exaltatio, subvectio. [Eurip. Orest. 980. Μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον καὶ χθονὸς τεταμέναν αἰωρήμασι Πέτραν ἁλύσεσι χρυσέαισι, &c. Vide Schol. Suppl. 1047. Helen. 359. φόνιον αἰώρημα διὰ δέρης ὀρέξομαι, &c. Sensus autem,—ἐγὼ διὰ δέρης κρεμαμένῳ ὀρεχθήσομαι φόνιον αἰώρημα οὖσα, ἤγουν αἰωρουμένη. Vide Not. Cl. Barnes.] Item suspensio, in Anth. epigr. Et pro gestatione accipitur et pensili quodam exercitamento, apud Dionem.

Αἰώρησις, εως, ἡ, idem quod αἰώρημα. Gal.

Αἰώρα, ἡ κρεμάθρα, hoc est, vas pensile, apud Plat. in Phædone. ¶ Item gestatio, vel pensilis exercitamenti genus, ut sunt lecti pensiles quibus ægroti utuntur. Plut. et Plat. leg. 7. ¶ Item ἀγχόνη, i. suspendium, vel ipse funis, quo quis ad suspendium utitur. Item ὕψωσις, ἔπαρσις, id est, elatio, exaltatio. Suid. et Eust.

Ἑώρα pro αἰώρα scribunt Græci lexicographi. * Soph. Œd. T. 1274.* (πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην. tortili suspendio implicitam.) Sic ἑωροῦμαι, ἑώρημα, ἑώρησις, ἑωρίζω et ἑωρίζομαι.

Composita.

Ἀπαιωρέομαι, οῦμαι, in sublimi protendor, vel pendeo. Exp. à Bud. etiam, dependeo, suspensus sum. Luc. ἄλλοτε δὲ πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος. Apud Hesiod.—ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες Δοιὼ ἀπῃωρεῦντο, dependebant.

Ἀπήωρος, idem quod ἀπῃωρημένος. Od. μ'.—ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι.

Ἀπαιώρησις, suspensio, qua aliquid suspenditur, et dependere sinitur.

Αὐταιώρητος, qui per se in altum fertur. Hesych.

Ἐναιωρέομαι, οῦμαι, suspensus agitor. Apud Hippoc. ἐναιωρούμενοι ὀφθαλμοὶ, exp. oculi instabiles et qui perpetuò moventur.

Ἐναιώρημα, apud Alex. Aphr. exp. quod in urina sublime supernatat specie araneæ. In urina (inquit Bud.) nubecula quæ non subsidet: nam ubi subsedit, vocatur ὑπόστασις. Invenitur etiam ἐναιωρούμενα οὖρα, de quo vide Gal.

Ἐπαιωρέομαι, οῦμαι, attollor, efferor, erigor. Herodian. κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι, spe inani elatus et gestiens. ¶ Item impendeo, immineo, ingruo. Herodian. lib. 5. ξίφος ἀποσείεσθαι τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον. Apud eundem, κίνδυνος ἐπαιωρούμενος periculum impendens. Item immineo, hoc est, occasionem quæro. Plut. in Timol. ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι.

Καταιωρέομαι, οῦμαι, dependeo. Hesiod. † Asp. 225. Sic v. 339.† θύσανοι δὲ κατῃωρεῦντο φαεινοί.

Μετέωρος, sublimis, quomodò huc pertineat, vide suo loco.

Παραιωρέω, ῶ, suspendo: eo sensu quo dicitur collo suspendere.

Παραιωρεῖσθαι, suspendi. Herod. in Polym. ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης. Apud Herodian. l. 3. παρῃώρετό τε αὐτῷ ξίφος, ense accinctus erat.

Παραιώρημα, id quod suspenditur, id quo aliquis cinctus est. Item, laqueus suspendio aptus. Poll.

* Huc referendum Παρήορος, de qua voce. vid. suo loco.*

Ὑπεραιωρέω, ῶ, superextendo, superappendo. Diosc.

ἈΚΑΔΗ'ΜΕΙΑ, sive Ἀκαδημία, Athenis dictus fuit locus quidam publicus, ab Academo quodam qui eum consecravit: vel ab Echedemo, ut quidam volunt: unde et Ἐχεδημία vocata fuit, et Ἑκαδήμεια, sive Ἑκαδήμεια, ut Plut. in Theseo refert. Consitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis, monumentis etiam fortium virorum ornatus erat, ibidémque erat gymnasium, in quo sese philosophi inprimis exercebant, ut et in Lyceo. Unde Plut. in Sylla dicit, ἐπιλειπούσης δὲ τῆς ὕλης, ἐπεχείρησε τοῖς ἱεροῖς ἄλσεσι, καὶ τήν τε Ἀκαδημίαν ἔκειρε δενδροφορωτάτην προαστείων οὖσαν, καὶ τὸ Λύκειον. Et Aristoph. in Nub. locum fuisse indicat etiam exercitiis dicatum. ait enim. Ἀλλ' οὖν λευκ-

ρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις, Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ᾽, οἷά περ οἱ νῦν, Ἀλλ᾽ εἰς Ἀκαδήμειαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις, decurres sub sacris Minervæ olivis. Vide et Paus. in Attic. ¶ Ἀκαδημία νέα, dicta fuit nova secta philosophorum, qui in Academiæ gymnasiis docebant. ut apud Plut. initio Bruti, διαφερόντως δ᾽ ἐσπουδάκει πρὸς τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος, καὶ τὴν νέαν καὶ μέσην λεγομένην Ἀκαδημίαν οὐ πάνυ προσιέμενος, ἐξήρτητο τῆς παλαιᾶς.

Ἀκαδημαϊκοὶ nominabantur, qui sese in Academia exercebant docendo et disputando. Athen. l. 11. Λέοντος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ. Et aliquanto pòst, τοιοῦτοι δέ εἰσι καὶ νῦν τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινες ἀνοσίως καὶ ἀδόξως βιοῦντες. Itidem Luc. in Piscatore. δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

Νεκρακαδημία. Locus sic à Luciano confictus.

ἈΚΑΚΑΛΙ῍Σ, acacalis, semen fruticis cujusdam nascentis in Ægypto. Diosc. l. 1. c. 119.

ἈΚΑΛΗ῍ΦΗ, ἡ, urtica: herba quæ et κνίδη appellatur, de qua Diosc. l. 4. ¶ Est et animal marinum, de quo Gell. l. 4. c. 11. Vide et Aristot. hist. anim. l. 4. et Athen. l. 3. ☞ Sic dictum volunt vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὴν ἀφὴν, vel per antiphrasin, παρὰ τὸ ἔχειν ἁπαλὴν ἀφὴν, quippe ἧς οὐκ ἔστιν ἀπαλῶς ἅπτεσθαι. Scribitur et ἀκαλύφη.

ἈΚΑΛΑΝΘΙ῍Σ, ίδος, ἡ, carduelis avis, quæ et ἀκανθυλλὶς vocatur Hesych. et Suid. ¶ Item celer canis: apud eosdem. ☞ Παρὰ τὸ αἰκάλλειν, quod cauda adblandiatur nolis: vel παρὰ τὸ ἀκαλὸν θεῖν.

῎ΑΚΑΝΘΑ, ἡ, spina, vepris, sentis, aculeus. (Theoc. κδ΄. 32.) Ἄκανθα ἀγρία, spina sylvestris, Diosc. ἄκανθα λευκὴ, spina alba, Diosc. In plur. ἄκανθαι, spinæ, quales sunt in rubis. Diosc. ἡ βάτος ἀκάνθας μικρὰς ἔχουσα. Dicitur et ἄκανθαι τῶν ῥόδων, apud Luc. et Theophr. ¶ Metaphoricè dicitur etiam de aculeis quorundam animalium, ut hystricis, echini, piscium, &c. apud Athen. et Plut. ¶ Est et spina dorsi. Herodot. in Melp. ἐπεὰν νεκροῦ ἑκάστου παρὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου. Vide Galen. ¶ Item pro σπεῖρα τοῦ δράκοντος, inquit schol. Nic. in Ther. ¶ Denique ἄκανθαι dictæ sunt per metaph. (ut Lat. spinæ) difficultates, molestiæ, sive salebræ, scrupuli, ut apud Athen. ἀκάνθας ἐκ τῶν ζητήσεων ἐκλέγειν. ☞ Dicta est ἄκανθα παρὰ τὴν ἀκὴν, quia spinæ sunt acutæ seu acuminatæ.

Ἀκανθὶς frutex est qui (ut ait Diosc.) spinæ albæ similis esse creditur. Dicitur et Arabica spina seu Ægyptia. ¶ Est etiam avis nomen, apud Aristot. quam alii lusciniam esse volunt, alii carduelem: dicta à spinis quibus pascitur. Theocr. Idyl. 7. Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες. Eadem dicitur et ἀκανθυλλὶς, teste schol. Theoc. ¶ Sunt etiam qui adjectivum esse putent, apud Phaniam in Anthol. Epigr. χαλκίδας ἣν δὲ φέρῃς φίλ᾽ ἀκανθίδας.

Ἀκάνθιον, ου, τὸ, q. d. spinula. [Aristot. de Hist. Anim. lib. 3. cap. 7.] ¶ Est etiam herba similis albæ spinæ. Diosc. Scribitur et ἀκανθίον.

Ἄκανθος, ου, ἡ, acanthus arbor, de qua Theophr. l. 3. hist. pl. c. 4. sic dicta, quia spinis plena est. Sunt qui fruticem, sunt qui spinosam esse herbam tradant. Idem echinus seu erinaceus, vel (ut alii) erinacei genus. Habet enim erinaceus aculeatum totum ferè corpus. Idem dicitur et ἀκανθίων, ωνος, ὁ, Gal.

Ἀκανθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spinosus, spinis abundans, vel spinas habens. Theophr. Item dumosus, senticosus. Herodot. 1. ἦν γάρ τις χῶρος τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης. Item, aculeatus, aculeis horrens. ¶ Item metaphor. difficultatibus et molestiis plenus; ut, βίος ἀκανθώδης, apud Suid.

Ἀκανθικὸς, κὴ, κὸν, spinosus, idem quod ἀκάνθινος, apud Theophr.

Ἀκανθικὴ, appellatur et lachryma helxines herbæ. Plin.

Ἀκανθήεις, εντος, ὁ, idem quod ἀκανθώδης, ut ἀκανθῆεν πετάλειον, Nic. in Ther.

Ἀκάνθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, spineus, ex spinis factus, ex spinis contextus; ut ἀκάνθινος στέφανος, apud Evang. Et ἀκάνθινα ξύλα, Dioscor.

Ἀκανθεὼν, ῶνος, ὁ, spinetum, senticetum. Moschop. et Eust.

Ἀκανθόω, ῶ, f. ώσω, spinosum seu aculeatum reddo.

Ἀκανθοῦμαι, spinosus seu aculeatus fio vel sum, spinis seu aculeis horreo, Theophr.

Ἀκανθίζω, spinosum reddo. Exp. et spinosus sum, spinis horreo.

Ἀκανθίας, ου, ὁ, cicadæ species, ut ait Hesych. At Suid. tradit esse ejus epithetum, ex eo quod inter spinas canat. ¶ Item, spinax piscis apud Aristot. de nat. anim. l. 9. c. 10. Vide et Athen. lib. 7.

Composita.

Ἀνάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, spinis carens, seu aculeis; non aculeatus, apud Theophr. [Herod. lib. 4. §. 53. κήτεά τε μεγάλα ἀνάκανθα, τὰ ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς ταρίχευσιν, &c.]

Ἐξακανθῶ, idem quod ἀκανθῶ.

Ἐξακανθοῦμαι, aculeis horreo. Sumitur et metaph. ut apud Basil. in epist. ad Libanium, μέμψεσι δέ τισι καὶ ἐγκλήμασι τὰ γράμματά σου ἐξηκάνθωντο.

Ἐξακανθίζω, (q. d. exspino) spinis privo, spinas evello.

Ἐπακανθίζων, leviter aculeatus, spinis abhorrens. Theophr.

Ἑρπάκανθα, herba quæ et ἄκανθα. Putatur ita vocata, quòd foliis suis longiùs serpat, hæreat et nitatur. Diosc. lib. 3. cap. 19.

Κυνάκανθα vel κυνακάνθη, sentis canina, de qua Aristot. anim. l. 5.

Λευκάκανθα, spina alba, ἄκανθα λευκή. Vide Diosc. l. 3. c. 22.

Μονάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, unicam spinam habens. Aristot.

Μυάκανθος, myacanthus. A Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 4. numeratur inter suffrutices, qui præter spinam folium habent; ut phleos, ononis, tribulus.

Ὀξυάκανθα vel ὀξυάκανθος, acuta spina: arbor est, de qua Dioscor. lib. 1. cap. 123.

Περικαρπιάκανθος, spinas habens in vitio fructum cingente. Theophr.

Πολυάκανθος, genus suffruticis, sic dictum à multitudine spinarum. Theophr. hist. pl. lib. 6.

Πτορθάκανθος, ramos habens spinosos seu aculeatos, apud Theophr.

Πυξάκανθα, arbor alio nomine λύκιον dicta.

Πυράκανθα, pyracantha, planta quædam. Diosc. et Nicand.

Τραγάκανθα, (q. d. hircina spina) frutex est, de quo Diosc. et Theophr.

Φυλλάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, ita dicitur planta, quæ foliis est spinosis seu aculeatis; ut acanus, eryngium, cnecus. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1.

Χονδράκανθος, spinam habens ex cartilagine: seu spina cartilaginem habens, cartilagineus. Gal.

῎ΑΚΑΡΝΑ, ἡ, acarna, genus suffruticis, apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 3. et 4. pro quo quidam legunt ἄκορνα. Hesych. est δάφνη, laurus.

῎ΑΚΑΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, genus navigii actuarii. In Anthologia epigramm. Ληθαίης ἀκάτοιο τριηκοσίους ὅτε ναύτας Δεύτερον ἔσχ᾽ ἀΐδης πάντας ἀρηϊφάτους. Apud Herodot. est navis oneraria, in Polymnia scribentem, καὶ τοὺς ἐν τοῖσι ἀκάτοισι σιταγωγοῖσι ἐόντας, id est, in acatis frumentariis. Quidam poëta apud Athen. lib. 1. φορτηγοὺς videtur ἐπιθετικῶς apellare ἀκάτους: dicens, φορτηγοὺς δ᾽ ἀκάτους Κᾶρες ἁλὸς ταμίαι. ¶ Bayfius de re navali. Ἄκατος etiam dicitur à Thucydide, et Luciano de veris narrationibus, qui agebatur velis potius quàm remis, καὶ τὴν ναῦν (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. ¶ Item, genus poculi, metaphoricè sic dicti à magnitudine vel à concavitate. Eustathius scribit esse φιάλην πλοιοειδῆ. ☞ Tradit Etymol. deduci ab ἄγω, duco, quasi ἀκτὸς, pleonasmo τοῦ α, (ut et Lat. actuaria navis, quæ facilè huc illuc agi et duci potest) vel à nomine ἀκτὴ, utpote quæ ἀπ᾽ ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν περιέρχεται.

(Ἀκάτη. Æsch. Ag. 994.)

Ἀκάτιον, ου, τὸ, parva acatus. Apud Thucyd. ἀκάτιον ἀμφηρικόν. schol. annotat esse navigiolum, quod utrinque remis agatur, in quo unusquisque remigum binos remos ducat. Vide Bayf.

ἈΚΕ῍ΟΜΑΙ, οῦμαι, F. έσομαι et ήσομαι, sano, medicor, medeor: ut Iliad. π΄. Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, ulcus hoc sana, ulceri huic medere. (ἀκοῦ ἄχος. Soph. Tr. 1053. Eurip. Med. 199.) Apoll. Argon. 2. ἕλκεά τ᾽ ἀνδρῶν Οὐταμένων ἀκέοντο. Rursum Hom. dicit ἀκεῖσθαι δίψαν, Iliad. χ΄. sedare seu restinguere sitim. ¶ Item mederi, metaphoricè. Herodot. in Thalia, οὕτω δὴ ἀκεόμενος τὰ ἐπιφερόμενα. Od. κ΄. ἀλλ᾽ ἀκέσασθε, φίλοι, δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idem, Iliad. ν΄. Ἀλλ᾽ ἀκεώμεθα θᾶσσον, ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν. ¶ Capitur et pro expiare, apud Platonem Pol. 2. θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς εἴτε τι ἀδίκημά που γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι, mederi sceleribus, id est, scelera expiare. ¶ Item pro sarcire, resarcire, Aristotel. de phalangio, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς τὴν θήραν, ἀκεσαμένη πρῶτον τὸ διεῤῥωγός. Sic Lucianus ἀκεῖσθαι τὰ διεῤῥωγότα. Idem μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. ¶ Item sarcire, metaphoricè, Xenoph. ἀπορίας τῶν φίλων τὰς δι᾽ ἄγνοιαν ἐπειρᾶτο γνώμῃ ἀκεῖσθαι, id est, damna quæ amici in re familiari passi erant ex ignorantia, sarcire consilio conabatur. Ἀκέω etiam inveniri testatur Hesychius, qui ἀκέουσι exponit θεραπεύουσι: a quo ἀκεῖσθαι interdum passivè accipitur, pro sanari, item pro sarciri. νόσου δὲ ἀκεσθείσης apud Pausaniam, sanato autem morbo. et Hes. ἀκεόμενα exponit θεραπευόμενα.

Ἄκεσμα, τος, τὸ, et ἀκεσμὸς, οῦ, ὁ sanatio, medicatio, medela. (Æsch. Pr. 481.) [Pind. Pyth. Ε. 85. Ὁ καὶ βαρειᾶν νόσων Ἀκέσματ᾽ ἄνδρεσσι καὶ γυναιξὶ νέμει. Schol. ἄκεσιν δίδωσι.] Exponitur et ὑγίασμα, sanitatis recuperatio, q. d. convalescentia.

Ἀκέσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanabilis, idem quod ἀκέσιμος.

Ἄκημα, ατος, τὸ, idem quod ἄκεσμα sive ἀκεσμὸς, sive ἄκεσις, aut ἄκος. Iliad. ό. ἐπὶ δ᾽ ἕλκεϊ λυγρῷ Φάρμακ᾽ ἀκήματ᾽ ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.

Ἄκεσις, εως, ἡ, idem quod ἄκεσμα. [Herodot. lib. 4. §. 90.] Erotianus apud Hippocratem ἀκέσιας, exponit ἰάσεις. Exponitur etiam ὑγίασμα, valetudinis recuperatio, apud Plutarchum in Lycurgo.

Ἀκέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanabilis, medicabilis, ἀκεστός. Item valens ad sanandum.

Ἀκέσιος, dicitur Apollo, quasi ἀκέσιμος: à facultate sanandi qua præditus est: nam et arti medicæ præesse fertur.

Ἀκεστὸς, οῦ, ὁ, sanabilis, medicabilis; idem quod ἀκέσιμος. ¶ Il. ν΄. Ἀλλ᾽ ἀκεώμεθα θᾶσσον, ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, expon. faciles emendatu sunt mentes virorum bonorum.

Ἀκεστὴρ, idem quod ἀκεστής. Soph. in Œdip. Col. [746. ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν πρώταισι ταῖσδ᾽ ἐκτίσας ἀγυιαῖς.]

Ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, medicus. Et metaph. sartor. Xen. Pæd. 1.

Ἀκεστὶς, ίδος, ἡ, fornacis ferreæ genus, in qua καμινεύεται ὁ χαλκὸς, ut habet Diosc. l. 5. c. 84.

Ἀκεστικὸς, ad medicinam pertinens, vel medicandi peritus. Item q. d. sartorius, vel ad sarciendum aptus, aut sarciendi peritus. Ἀκεστικὴ (s. τέχνη ars,) medicandi, vel ars sarciendi. Plut.

Ἀκέστρια, ἡ, medicatrix, item sartrix.

Ἀκέστρα, ἡ, acus, Luc. in dial. Merc. et Char. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, acum ad velum sarciendum.

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, idem quod ἀκεστὴς, medicus. Apud Eurip. ἀκέστωρ Φοῖβος. Ἀκεστορία, medicina, ars medica. Apoll. Arg. 2.

Ἀκεστορικὸς, medicinalis, ad medicum vel medicinam pertinens. Ἀκεστορικῶς, q. d. medicinaliter.

Ἀκεστορὶς, et per syncop. ἀκεστρὶς, medicatrix. utrumque apud Hipp.

Ἀκειόμαι, Ionica epenthesi τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι. Il. π΄. ἰητροὶ ἕλκε᾽ ἀκειόμενοι. Et. metaph. Odyss. ξ΄. Νῆας ἀκειόμενον τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, resarcientem naves. Sic Apoll. Rhod. 4. κακὸν κακῷ ἀκειομένω.

Ἄκος, εος, τὸ, medela, remedium. (Æsch. Pr. 43. Ag. 17. 395. Suppl. 276.) ἐμβρύου ἄκος, vide apud Colum. l. 7. c. 3. Et metaph. κακοῦ ἄκος. Il. ί. ἄκος ποιεῖσθαι apud Plut. remedium afferre.

Composita.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, insanabilis, immedicabilis; cui nullum remedium adhiberi potest, ut, ἀνήκεστον νόσημα. Dicitur et ἀνήκεστος διαφορὰ et ὀργὴ ἀνήκεστος, à Plut. Dicitur et ἀνήκεστον κακὸν, malum gravissimum, vel inexpiabile, apud Isoc. (Soph. Ludit in ambiguitate, vocis quasi ab ἀνὰ et ἧκα. Œdip. Tyr. 98. ἀνηκέστου χαρᾶς, furibundi gaudii. Aj. 52. Eurip. Med. 283. Æsch. Ch. 514.)

Ἀνηκέστως, insanabiliter; ut ἀνήκεστως ἔχω, insanabili morbo teneor. Item gravissimè, exitialiter. Exp. et crudelissimè apud Herodot. et Plut. [Demosth. Orat. in Timarch. ἢ χρηματιζόντων μεταξὺ ἀνηκέστως λέγῃ περὶ τῶν μὴ ἐπὶ τοῦ βήματος, &c.]

Βελόακον, ου, τὸ, q. d. telorum remedium. Sic à quibusdam dicitur ὁ δίκταμος, ut habetur apud Diosc.

Ἐξακέομαι, οῦμαι, medeor, sano, vel persano. Metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι. Il. δ΄. et Od. γ΄. placare iram. Et pro sarcire, Eust. Invenitur eadem signif. in Pyth. carm. aureis, ἐξακέω, ῶ.

Ἐξάκεσις, sanatio. (ἐξακέσεις νόσων, Aristoph. R. 1065.)

Ἐξακεστήριος, sanandi vim habens. Exp. et expiatorius. [Dion. Hal.]

Εὐάκεστος, curatu facilis. Hipp. in lib. de pict. in morb. acut.

Νήκεστος pro ἀνήκεστος, apud poëtas interdum.

Πανάκης, εος, ὁ καὶ ἡ, omnia sanans, omnibus morbis medens, ex Strab.

Πανάκεια, ἡ, omnium morborum curatio. Item herba quædam ita dicta quasi omnia sanans, de qua vide Dioscor. lib. 3. et Theophrast. et schol. Nicand. Eadem herba dicitur πάνακες et πάναξ à Galen. ad Glauc. lib. 2. unde ὀποπάναξ, panacis succus. Dios.

Πανακίτης οἶνος, vinum ex panace confectum, Dioscorid. l. 4. c. 72.

ἈΚΗ῍, ῆς, ἡ, mucro, cuspis, acies ferri. In compositione præsertim usurpatur; hinc formantur et deducuntur sequentia. Etym. deducit ab ἥκω, ut sit quasi ἥκη vel ἡκὴ, ἡ διὰ παντὸς ἰοῦσα.

Ἀκάζω, acuo. Ἀκάζομαι, acuor; unde ἠκασμένος, et sine incremento ἀκασμένος: deinde ἀκαχμένος, mutatio σ in χ, acutus. Od. ά. Εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, id est ἠκονημένον, vel ἐστομωμένον, inquit Hesych. vide Eust.

Ἀκίζομαι, acuor: apud Hesych. ab ἀκίς.

Ἀκὶς, ίδος, ἡ, generaliter ponitur pro acumine sive acie; ut ὀνύχων ἀκὶς, in Anth. epigr. apud Diosc. l. 3. ἀνάγει ἀκίδας, alii exp. aculeos, alii cuspides, quidam et spicula. Quidam volunt peculiariter esse sagittæ cuspidem.

Ἀκιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cuspidis sagittæ formam habens, acuminatus in modum cuspidis sagittæ.

Ἀκιδωτὸς, οῦ, ὁ, q. d. cuspidatus, (tanquam ab ἀκιδόω.) ut ἀκιδωτὸν βέλος.

Ἀκιδὸν, mucronatim, in modum cuspidis: apud Theophrast. hist. plant. lib. 3. ubi tamen legitur ἀκιδόν. Derivatum ab ἀκὶς significante cuspidem.

Ἀκωκὴ, ἡ, idem quod ἀκὴ, (et ab ἀκὴ formatum per reduplicationem, ut tradit Etym.) mucro, cuspis, acumen. Il. χ΄. Ἀντικρὺ δ᾽ ἁπαλοῖο δ᾽ αὐχένος ἤλυθ᾽ ἀκωκή. Et Luc. in dial. Antisth. et Cereris, τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν ἡ ἀκωκή.

Ἄκαινα, ἡ, et Ionicè ἀκαίνη, idem quod ἄκανθα, teste Hesychio, ejusdemque est originis, nimirum παρὰ τὴν ἀκήν. Item virga pastoralis aculeo præfixa, à Thessalis primùm inventa, ut annotat schol. Apollon. lib. 3. Ab hujus similitudine sic dicta est etiam virga illa decempedalis, qua mensores in agris dimetiendis utuntur, ut idem schol. tradit, afferens hunc Callimachi versum, quo ambas illas signif. complexus est, Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης. Has ἀκαίνας Eust. scribit esse κάμακας, denominatas παρὰ τὸ στερίσκειν τοῦ καίνεσθαι τοὺς ἐρίζοντας περὶ γῆς, οἷς δι᾽ αὐτῶν ἡ ἴση εὑρίσκεται. Quod etymon affert etiam Etymol.

Ἄκανος, ου, ὁ vel ἡ, idem quod ἄκαινα et ἄκανθα, ejusdemque originis Hesych. Euripidem ita nominare ait spinas, quibus dorsum piscis horret: addit tamen esse etiam κανθάρου εἶδος. ¶ Est etiam herba quædam seu frutex spinosus et aculeatus. Theophrast. historia plantarum lib. 6. cap. 1. et lib. 1. cap. 16. ¶ Sic dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorum genere. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 4.

Ἀκανικὸς, acanicus, qui acani est, vel qualis est acani. Theophr.

Ἀκανώδης, q. d. acanaceus, speciem acani gerens, seu qui ex acani genere est; ut quum dicitur planta aliqua esse ἀκανώδης.

Ἀκάνιον, diminut. spinula. Hesych.

Ἀκανίζω, acanum imitor, acani speciem gero. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 4.

Composita.

Ἀήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, aciem non habens, non acutus, cui cote non est facta acies, seu qui cote non est factus auctior, obtusus, hebes; ut, ἄηκες ξίφος, apud Suid.

Ἀμφήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, utrinque acutus, anceps, ex utraque parte incidens; quasi ἀμφιακής: ut ἄμφηκες ἔγχος, apud Soph. in Ajace. Apud Aristoph. in Neb. ἀμφήκης γλῶττα, metaph. lingua anceps, id est, ancipitem usum habens. (πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος. Æsch. Prom. 1043. Ag. 1158.

Ἀμφηκὶς, idem quod ἄμφηκες, utrinque acutum.

Ἀνακωχὴ, induciæ, pars sequestra, requies à bello. Herodian. l. 6. ἔχειν δὲ ἀνακωχὴν καὶ μέλλησιν τῷ βαρβάρῳ. ¶ Et generaliter, requies, laxamentum; ut, ἀνακωχὴ κακῶν. Thuc. Dictum παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν, (id est, quòd sursum versus habeantur telorum cuspides, induciarum tempore) tradunt schol. Thucyd. Suidas et Etymologus, atque alii quidam grammatici. Vide et ἀνέχω inter composita ab Ἔχω.

Εὐήκης, valde acutus, q. d. bene acutus. Apoll. Arg. 2. εὐήκεα φάσγανα. Sic alibi, εὐήκης αἰχμὴ exp. ἡ εὖ τῆς ἀκῆς ἔχουσα.

Νεήκης, ut νεήκες ξίφος, ensis quem aliquis nuper seu recens exacuit. Hesych.

Περιήκης, acutus, vel admodum acutus.

Προήκης, præacutus. Hesych.

Ταναήκης, et τανυήκης, protensam habens aciem, sive longam: τὴν ἀκὴν ἔχων παρατεταμένην. ut, ταναήκης χαλκὸς, et τανύηκες ἄορ, apud Hom. ¶ Item protensus, longus, tanquam per παραγωγὴν duntaxat à τανύω factum, minimèque nomen ἀκὴ inclusum habens, ut scribit Eust. Il. π΄. τανυήκεας ὄζους, id est, ἐκτεταμένους.

Τανακιδὴς, protensam habens aciem, ab ἀκὶς, idem quod ταναήκης, sive τανυήκης, apud Hesych.

ἈΚΙΝΑ΄ΚΗΣ, ου, ὁ, Etymologo, jaculi Persici genus, παρὰ τὴν ἀκήν. Hesychio est non solum hasta Persica (ut Suidæ quoque) sed etiam ensis. Et in ea significatione potius accipi liquet ex Herodot. qui in Polym. ait. καὶ Περσικὸν ξίφος, τὸν ἀκινάκην καλέουσι. Scythis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeò pro deo eum habuerunt et per eum jurârunt. Luc. in Anachars. εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην. Et in Scytha, πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν. Apud Herodotum per α scribi, ἀκινάκης, annotat Etym. quasi nimirum ἀκεῖαν, id est, (ὀξεῖαν) ἔχων τὴν ἀκήν.

ἌΚΙΝΟΣ, acinus; herbæ genus quod et ἄκονος, nominatur, Latinè ocimastrum. Vide Diosc. l. 3. c. 5. et Plin. l. 21. c. 27.

ἈΚΚΩ΄, οῦς, ἡ, Acco, mulier quædam notæ stultitiæ, quæ solita sit ad speculum cum imagine sua, perinde atque cum alia muliere, confabulari; ut hinc vulgo, quæ stultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζειν dicerentur, et Ἀκκοῦς nomine compellarentur. Illud etiam moribus hujus mulieris adfuit, ut recusaret quæ tamen cupiebat.

Ἀκκίζομαι, simulatè recuso, fictè aspernor, fingo me nolle quum maximè velim. * Corpus ad fingendum compono.* Est etiam generaliter, simulatione utor, idem quod προσποιοῦμαι. Plut. in Symp. 1. μικρὰ μὲν οὖν ἠκκίσαντο παραιτούμενοι. Et Syn. epist. 121. σὺ δὲ ἀκκιῇ καὶ κατειρωνεύσῃ. Sæpe de mulieribus dicitur et scortis, quæ ut pluris se addicant, morosiora se præstant, nec facilè se exorari sinunt. Significat etiam (si Suidæ credimus) idem quod γυναικίζομαι et μωραίνω. Vide Erasm. in prover.

Ἀκκισμὸς, οῦ, ὁ, ficta recusatio, simulatio qua quis utitur fingens se accipere nolle quod tamen vult. Philostr. in epist. λάβε, λάβε καὶ σὺ, τὸν ἀκκισμὸν ἀφελοῦσα τοῦ σώφρονος. Est etiam ficta recusatio in alia qualibet re. Luc. πάντα δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, sublata omni tergiversatione, ut exponit Erasm.

ἈΚΜΗ΄, ἡ, cuspis sive acies. Il. κ΄. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Sic dicitur à Plut. ἀκμὴ ὀνύχων, pro quo Plin. dixit aciem unguium. Sic ἀκμὴ ὀμμάτων, apud Ælian. ¶ Item vigor ætatis vel flos, firma ætas. Exp. et νεότης à Suida. Medici ἀκμὴν ætatem consistentiæ et virilem appellant, ab anno 28. ad 42. Sic quidam accipiunt ut apud Aristot. Ethic. 8. cap. 1. ubi amicitiam τοῖς ἐν ἀκμῇ πρὸς τὰς καλὰς πράξεις conferre ait. Interdum dicitur ἀκμὴ τῆς ἡλικίας et ἡλικία τῆς ἀκμῆς, apud Gal. Sic ἀκμὴ τοῦ βίου, apud Xen. Et ἀκμὴ τοῦ ζῆν, apud Athen. Dicitur etiam absolutè nonnunquam; ut, οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες, qui firma sunt ætate et vigente. exp. et juvenes, adolescentes. Sic apud Luc. εἰς ἀκμὴν καθίστη. Sic apud Isocrat. sæpe. Dicitur et de aliis, ut νοσήματος ἀκμὴ, morbus jam adultus: ἀκμὴ ὀδύνης, ἀκμὴ κακῶν. Ἀκμὴ ἀγῶνος B. exp. intensio certaminis, apud Paus. Sic θέρους ἀκμὴ, æstatis vigor, id est, illud æstatis tempus quo maximè viget calor. (πτερύγων ἀκμὴ remigium alarum. Arist. R. 1394. ἀκμὴν ἥβης Soph. Œdip. Tyr. 761. ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. ib. 1054. κόμην σπῶσ᾽ ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς. ib. 1267. γάμων ἀκμάς. ib. 1506. οὐκ ἔτ᾽ ἦν μέλλειν ἀκμή. Æschyl. Pers. 407. ἀκμῇ χερῶν. 1065. ποδὸς ἀκμήν. Eum. 376. Eurip. Phœniss. 1041. 1214. Æschyl. Ag. 1362.) ¶ Est etiam cujusque rei summum incrementum, inquit Bud. quem vide. ¶ Est etiam καιρὸς, inquit idem Bud. id est, punctum sive articulus temporis quo res aliqua agi debet. momentum. ut apud Hesiod. ἀκμὴ καλεῖ. καιρὸς καλεῖ. Dicitur interdum ἀκμὴ καιροῦ: interdum καιρὸς ὢν ἐπ᾽ ἀκμῆς. Nonnunquam etiam solùm ἀκμὴ cum infinit. Isocr. ad Nic. κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. Idem ad Philipp. πράττεσθαι νῦν ἀκμὴν εἴληφεν. ¶ Ἀκμαὶ dicuntur etiam vari; quia florentis ætatis tempore in facie exoriuntur, ut docet Cassius Probl. 33. ☞ Deducitur ab ἀκὴ, pleonasmo literæ μ, quod etymon convenit primæ significationi; aut à κάμνω, unde per syncopen κμῶ, et α privativo, quod juventus non facilè defatigetur, ut nec sol, qui ideo ἀκάμας ab Homero dicitur: vel à κάμνω significante πονῶ, et α epitatico, quod in vigore ætatis labores facilius suscipiantur et perferantur. etymon convenit secundæ significationi.

Ἀκμαῖος, ου, ὁ, vigens ætate. florens ætate, integer ævi. De eo dicitur qui ætate viget simul et robore: ut ἀκμαίαν λόγχην apud Plut. Dicitur interdum ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν. Transfertur et ad alia, ut ἀκμαιότατος χειμὼν, maxime vigens hyems. Apud Gregor. μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον. Apud Luc. ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Et ἀκμαίη πρὸς ἔρωτα, in Anth. epigr. ¶ Item pro tempestivus, ut in Anth. epigram. ἀκμαῖος ῥοθίῃ νηὶ δρόμος. Et Soph. in Ajace, Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. quàm tempestivus, si accesserit, adveniat. ¶ Item maturus, ut ἀκμαία παρθένος, apud Luc. nubilis virgo. (Æschyl. Pers. 441. πόλεις ἀκμαίοις, Eum. 408.)

Ἀκμάζω, F. σω, vigeo vel floreo ætate, ætate sum firma. Item sum vegetus et validus per ætatem, polleo juvenili robore. Isocr. de pace, τοῖς δὲ νεωτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐγώ. † ἀκμάζειν μᾶλλόν τινος, plus aliquo vigere, vigore aliquem superare Xen. Pæd. l. 4. p. 99.† Ἀκμάζοντας νεότητι πολλῇ, Thucyd. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία. Et per metaph. pro florere, vigere, pollere quacunque re: ut, ἀκμάζειν πλούτῳ, apud Herodot. Et apud Æschin. in Ctesiph. ἀκμάζων ναυσὶ καὶ χρήμασι καὶ πεζῇ στρατιᾷ. Apud Plat. in Fab. ἀκμάζων πρὸς δύναμιν. Dicitur de variis etiam rebus, sicut et ἀκμή: ut, ἀκμάζον νόσημα, ἀκμάζων πόλεμος. Ἀκμαζούσης ἡμέρας, apud Herodian. ipso meridie. Et apud eundem, ἀκμαζούσης νυκτὸς, nocte intempesta. Xen. ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, adultis jam frugibus. Apud eundem ἀκμάζει τὰ πράγματα, expon. res sunt in ipso articulo, res sunt in cardine. † Xen. Pæd. l. 4. p. 97.† (Ἀκμάζει. Impersonaliter pro καιρός ἐστι. Æschyl. S. c. Th. 97. Ch. 724.)

Ἀκμαστὴς, οῦ, ὁ, strenuus, validus, robustus. Herodian. lib. 1. νεανίσκον γενναῖόν τε καὶ ἀκμαστὴν πείθουσι.

Ἀκμηνὸς, οῦ, ὁ, adultus vel florens et exuberans, ut inquit Bud. ex Od. ψ΄. Ἀκμηνὸς θαλέθων. Pro jejunus, vide in Ἀκμάς. [Apoll. Rhod. lib. 4. 1295. Ἄκμηνοι καὶ ἄπαστοι ἐκείατο νύχθ᾽ ὑπὸ πᾶσαν Καὶ φάος, οἰκτίστῳ θανάτῳ ἔπι. Vide Observ. Illustr. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Cer. 6.]

Ἀκμὴν, adhuc, etiam nunc: idem quod ἔτι. Videtur hoc adverbium dici κατ᾽ ἔλλειψιν, quasi κατ᾽ ἀκμὴν, in ipso negotii fervore; ut ἀκμὴν φιλοσοφεῖς, apud Isocr. ad Dem. sedulò, strenuè, assiduè, summo studio philosopharis. ¶ Item, etiam eo tempore, apud Polyb. ubi tamen quidam expon. aliquandiu.

Composita.

Ἐνακμὴς et ἔνακμος, vegetus, robustus.

Ἐνακμάζω, vigorem accipio, vegetus reddor, invalesco. Suid.

Ἐξακμάζω, idem quod παρακμάζω, vigere desino.

Ἔπακμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἔνακμος. Diosc. Ἔπακμον Bud. esse dicit, quod est acie exacutum; vel quod aciem seu cuspidem habet, ex Diosc.

Ἐπακμάζω, vigeo, vegeta sum ætate. Et ἐπακμαστικὸς, vigens, adolescens, validus, vegetus.

Ἐπακμαστικὸς, invalescens paulatim, vel sensim effervescens, apud Gal.

Παρακμὴ, vigoris remissio, languor, quum res aliqua inclinat et minuitur. Apud Gal. παροξυσμῶν παρακμαὶ, accessionum remissiones, quas vulgò *declinationes* medici appellant. Sic παρακμὴ πυρετοῦ, et cujusvis morbi, tempus quo se remittit et mitescere incipit. ¶ Item senilis ætas et flaccescens, quando jam robur consenescit.

Παρακμάζω, vigorem languidiorem habeo, vigor meus elanguescit aut jacet; vel vigorem amitto, flaccesco: hoc autem quia fit in senectute præcipuè, exponitur et consenesco, marcesco ætate, florem ætatis amitto, ad effœtam ætatem vergo. Participium, παρηκμακὼς, propriè, vigoris tempus egressus aut vegetam ætatem. Expon. et emeritus, qui consenuit. ¶ Transfertur et ad alia, ut et Lat. marcescere, flaccescere. Xenoph. in Symp. τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει. Sic apud Plutarch. in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, id est, quum deferbuerit ira.

Παράκμασις, vigoris amissio. q. d. effœtatio, ut et quidam exp. apud Theophr.

Παρακμαστικὸς, cujus remissus est vigor; ut, παρακμαστικὴ ἡλικία, apud Galen. ætas jam vergens et inclinata. Et παρακμαστικὸς πυρετός.

Συνακμάζω, simul vigeo et ætate floreo; ut συνήκμαζε Γοργίᾳ, Bud. Συνήκμασεν αὐτῷ exp. temporibus ejus floruit seu claruit. Metaphoricè etiam dicitur συνακμάζουσα ὀπώρη. Epigr. lib. 2.

Ὑπέρακμος, ætatis florem egressus; vel qui excessit ætatis vigorem, ætatem vegetam egressus, 1 Cor. 7.

Ὑπερακμάζω, ætatis vigorem excedo; vel vegetior sum quàm, &c. Utitur hoc verbo Myron Prienensis apud Athen. lib. 14. εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν,

---

ἈΚΟ΄ΛΟΥΘΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, pedissequus, vel pedissequa, comes, assectator. Demosthenes contra Midiam, ἀκολούθους τρεῖς ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων. Lucianus in Nigrino, φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, invisus sive odiosus ob comitum turbam. Apud Platonem in Symposio, διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ ἔρως. † οἱ ἀκόλουθοι, de iis qui sequuntur exercitum. Xen. Pæd. l. 5. p. 125.† Dicitur etiam ἀκόλουθον quicquid sequitur vel consequitur, consequens. Cum genitivo, ut τούτου ἀκόλουθον, apud Xenophontem. Apud Plutarchum ἀκόλουθον et προηγούμενον opponuntur. ¶ Item ἀκόλουθος, consentaneus, congruens, conveniens. Hermogenes, καὶ γίνεται ἡ θέσις ἀκόλουθος. Demosthenes pro corona, ἀκόλουθα τούτοις πράττειν. Apud Xenoph. in Œcon. cum genitivo, ἀκόλουθα ἀλλήλων, exponitur conjuncta inter se. Ἀκόλουθον vult Suidas significare simile, hoc in loco, ἀκόλουθον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐνεργείαις. Ἀκόλουθον, sub. ἐστὶ, consentaneum est, vel reliquum est. Greg. de divinitate, εἰδέναι δὲ ἀκόλουθον ἡμᾶς. Apud Basilium, ἀκολουθότερον ἦν, magis consentaneum erat. ☞ Componitur ex particula α significante ὁμοῦ, et κέλευθος.

Ἀκολούθως, consequenter, ut apud Diosc. 6. ἀκολούθως τούτοις, consequenter his, post hæc. ¶ Item convenienter, consentaneè, Plutarch. ἀκολούθως τούτῳ εἴρηται.

Ἀκολουθία, ας, ἡ, assectatio, comitatus. Synes. epist. 101. οὓς οὐκ εἰκὸς ἀγνοεῖσθαι διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν δανειστῶν. Ἀκολουθίαν φύσεως ἀσπασόμενον, Philo de vita Mos. l. 2. ubi exponitur, sectam. ¶ Item consequentia, consecutio. Philo de mundo, ἀκολουθίαν τῆς φθορᾶς ἔχει, id est, continet dissolutionis consequentiam. Κατ᾽ ἀκολουθίαν, Herodianus dicit pro, per gradus quosdam. ¶ Item convenientia, congruentia. κατ᾽ ἀκολουθίαν, congruenter, convenienter. Philo de vita Mosis, l. 3.

Ἀκολουθέω, ῶ, F. ήσω, P. κα, sequor, assector, comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν τινι, et μετά τινος: interdum et κατόπιν τινός. Luc. in dearum judicio, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι. Demosth. in Androtionem, γράψας ἀκολουθεῖν μεθ᾽ ἑαυτοῦ. Exponitur etiam famulor, pedissequus sum, vel à pedibus sum, aut sequor tanquam famulus. ¶ Item ἀκολουθεῖν, consentaneum esse, convenire, congruere: ut ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις, inter se conveniunt et congruunt, sive consentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter positum, pro, consentaneum est, vel potius consequens est. Arist. in Præd. δυοῖν μὲν γὰρ ὄντοιν ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι. ¶ Item ἀκολουθεῖν, sequi aliquem vel aliquid, i. formam ejus

sequi, imitari. Luc. ἐν δίκῃ φωνηέντων, Τῷ γὰρ τούτου σώματί φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινι, sequi aliquem, i. alicujus exemplum, alicujus exemplo quidpiam facere vel dicere. ¶ Ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, assequi intelligentiam orationis, intelligentia consequi orationem, Plato in Phædro.

Ἀκολούθημα, τος, τὸ, et ἀκολούθησις, εως, ἡ, consequentia, consequutio. Item assectatio, vel consectatio. Aristot. Naz.

Ἀκολουθητικὸς, οῦ, ὁ, sequax, sequi solitus, vel proclivis ad sequendum aut consectandum. Aristot. Rhet. 2. ἀκολουθητικοὶ ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἐπιθυμίαις. Item 1. Ethic. ad Nicom. cap. 3. ἀκολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι. Sic ἀκολουθητικὸς τῷ λόγῳ sequax rationis, vel propensus ad sequendum rationem, id est, rationi obtemperandum.

Composita.

Ἀνακόλουθος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. inconsequens) non respondens præcedentibus. Ἀνακόλουθον, (inquit Erasmus) est vitium orationis quando non redditur quod superioribus respondeat: ut si in oratione ponatur μὲν, et non sequatur δέ. ¶ Item, non consentaneus, ineptus, ἀνάρμοστος, apud Hermog. ut inquit Bud.

Ἀνακολουθία, ας, q. d. inconsequentia: ut, ἀνακολουθία orationis, quum ea quæ dicuntur non respondent iis quæ jam dicta sunt. Demetr. Phal.

Ἀντακολουθέω, ῶ, vicissim sequor. Laërtius in Zenone, τὰς δ' ἀρετάς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλαις.

Ἐξακολουθέω, ῶ, sequor, consequor. vèl usque sequor. 2 Pet. 1. et 2.

Ἐπακολουθέω, ῶ, subsequor. vel simpl. sequor. Plut. in Camillo, τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν. Plat. in Apolog. οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Dicitur et, ὄπισθεν ἀκολουθεῖν τινι, apud Aristoph. Sic et Matth. 10. ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου. Et pro assectari tam in bonam quàm in malam partem, apud Æschin. ¶ Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινὶ et apud Plat. de rep. 2. ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, persequi opus aliquod. Exp. et operi instare seu rei agendæ. Sic et 1 Tim. 5. Et pro assectari, inquit Bud. apud Æschin. Item persequor, sector. ¶ Item, animadversione et intelligentia consequor dicentem, apud Plat. in Phædone.

Ἐπακολούθημα, τὸ, quod consequitur ex alio, appendix. [Clem. Alex. Strom. lib. 8.]

Ἐπακολούθησις, consequentia, consequutio. Plut.

Ἐπακολουθητικὸς, q. d. consequutivus: qui consequitur, qui respondet et refertur. Item, τὸ ἐπακολουθητικὸν, consectarium.

Κατακολουθέω, ῶ, sequor, sector, seu assector. Item, sequor, (id est, assentior, accedo opinioni) vel obsecundo, obsequor. Greg.

Παρακολουθέω, ῶ, sequor, assector, comitor. Luc. in Alcyone, παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις. ¶ Item ad animam translatum, animadversione et intelligentiâ assequor dicentem. Æschin. καὶ παρακολουθεῖν εὐμαθῶς. Sic et Lucæ cap. 1.

Παρακολούθησις, sequela, consequentia. Vide Gell. lib. 6. cap. 1.

Decomp. Δυσπαρακολούθητος, intellectu difficilis, quem intelligentia non facilè consequi possumus. Quintil. lib. 4. cap. 1. δυσπαρακολούθητον, causæ genus esse dicit quod obscurum appellatur.

Εὐπαρακολούθητος, quem intelligentia facilè consequi possumus, intellectu facilis. Aristot. rhet. lib. 1. Item acutus ad res intelligentia consequendas: qui facilè res intellectu percipit. Hesych.

Συμπαρακολουθῶ, pro παρακολουθῶ, itidem metaphoricé. apud Plat. in Polit. καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολούθηκας.

Συνακόλουθος, comes. Quidam exp. correspondens.

Συνακολουθία, correspondentia.

Συνακολουθέω, ῶ, simul sequor, comitor, assector. Plato epistola 7. ἡμῖν ξυνακολούθησον πρὸς Διονύσιον, Isocr. in Areop. συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλησίοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοια, stultitia divites comitatur. ¶ Et pro, sequor, imitor, apud Athen. lib. 1.

Φιλακόλουθος, qui libenter sequitur, qui libenter est ἀκόλουθος, apud Aristoph. [R. 417.]

ἈΚΌΝΗ, ἡ, cos. Isocrat. καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη, αὕτη μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξίφη ὀξέα ποιεῖ, cos non secat, sed gladios acuit. Ξυρὸς εἰς ἀκόνην, sub. ἔπεσε. et ἀκόνην σιτίζεις. vide Erasm. Item thya arbor apud Hippocr. in appendice libri de diæta. et apud Theophr. hist. pl. lib. 8. ut annotat Gal. in lex. ☞ Etym. deducit ab α epit. et κονῶ significante φθείρω καὶ λεπτύνω, aut etiam idem quod ἐνεργῶ, vel ab ἀκή.

Ἀκονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, acuo, exacuo. † Xen. Pæd. l. 6. p. 162.† Luc. in Tim. ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσι. ¶ Metaph. etiam pro, incito, impello. Herodianus, εἰς ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχήν.

Ἀκονάομαι, ῶμαι, acuor, exacuor. Item in act. sig. Xen. Hell. 7. πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας.

Ἀκόνημα, τὸ, incitamentum. Metaph.

Ἀκόνιον, ου, τὸ, cos seu coticula. Diosc. lib. 1. cap. 130.

Ἀκόνιτον, ου, τὸ, aconitum herba venenata, de qua Diosc. lib. 4. et 6. ☞ Sic nominatam volunt, quoniam in cautibus seu ἐν ταῖς ἀκόναις provenit. Quod etymon sequutus Ovid. Metamorph. lib. 7. cecinit: *Quæ quia nascuntur dura vivacia caute, Agrestes aconita vocant.* Et Plin. lib. 27. cap. 3. Nascitur (inquit) in nudis cautibus, quas *aconas* nominant, (et ideo aconitam aliqui dixere) nullo juxtà ne pulvere quidem nutriente; hanc aliqui rationem nominis attulêre. Alii quoniam vis eadem in morte esset, quæ cotibus ad ferri aciem deterenda, statímque admota velocitas sentiretur. Theoph. hist. pl. lib. 9. c. 16. ἀκόνιτον appellatum scribit ab Aconis, pago quodam Mariandynorum, quoniam ibi præcipuè proveniat. Steph. τὰς ἀκόνας esse dicit oppidum prope Heracleam, ita nominatum διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων, quoniam ibi multi fiunt lapides apti exacuendo ferro. Additqué hinc nominari τὸ ἀκόνιτον venenum, alio nomine dictum κώνειον: διὰ τὸ (inquit) προφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ.

Ἀκονιτικὸς, ex aconito confectus, vel aconiti aliquid mistum habens. Xenoph. de venat. ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι φαρμάκῳ διὰ δυσχωρίαν ἀκονιτικῷ, propter asperitatem regionis capiuntur aconito.

Composita ab ἀκονάω.

Διακονάω, acuo sive exacuo.

Ἐξακονάω, exacuo, ἀκονάω. Ezech. c. 21.

Εὐακόνητος, id est, εὐήκης, valde vel benè acutus, Schol. Nicand.

Κατακονάω, ῶ, acuo, corrumpo et attenuo atterendo; ut cos acuens ferrum, illud atterit et attenuat. Eurip.

Νεακόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens acutus. schol. Soph. in El. et Hesych. Νηκονὴς, idem Hesych.

Παρακονάω, ῶ, exacuo, incito. Xenoph. Pæd. 6. παρακονᾷν ψυχὴν dicit pro, animum exacuere ad fortitudinem.

[Παρακονάομαι. Pass. Arist. R. 1147.]

Προσακονάω, insuper acuo.

ἌΚΟΡΝΑ, ἡ, nomen plantæ, quæ reponitur inter φυλλάκανθα, à Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. Vide et l. 6. c. 3. et 4. Aliis ἄκαρνα.

ἌΚΟΡΟΝ, herba quædam de qua Diosc. lib. 1. cap. 1. et Theophr. hist. pl. lib. 2. et Plin. lib. 25. cap. 13.

Ἀκορίτης οἶνος, apud Diosc. lib. 5. vinum ex acoro confectum seu acoro conditum.

ἈΚΟΣΤῊ, ῆς, ἡ, hordeum: item generalius quivis cibus; seu quodvis alimentum. ut Eust. docet. Il. ζ. Hesych. Cypria dialecto τὴν κριθὴν vocari ἀκοστὴν annotat. Utitur tamen eo vocabulo Nicander in Alexiph. Πολλάκι δ' ἐνθρύψειας ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς, id est, ἐν πεφρυγμέναις κριθαῖς, inquit schol. qui κριθίνην πτισσάνην his verbis indicari ait, et ἀκοστὰς dici τὰς κριθὰς, παρὰ τὸ ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι πινομένας.

Ἀκοστέω, ῶ, multis modis exponitur apud Homerum, Il. ζ. ubi ait, Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο. Ibi enim Eustath. annotat ἀκοστῆσαι secundum veteres esse abundare esu hordei. ἀκοστὰς enim vocari τὰς κριθάς, quod quidem Homeri autoritate non probari, sed Nicandri tamen et aliorum. Quin veteres tradidere, apud Thessalos quasvis τροφὰς nominari ἀκοστάς. Alios verò ἀκοστῆσαι interpretari σχεῖν ἄχος ἐν τῷ ἵστασθαι: quosdam λαβεῖν ἄχθος, vel potius ἄκος τῇ στάσει καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Alios autem velle hoc ἀκοστῆσαι per syncopen dictum pro ἀκολαστῆσαι, seu ἀκολάστως διατεθῆναι. nonnullos interpretari ἡσυχάσαι, nimirum παρὰ τὸ ἀκὴν (ἤγουν ἡσύχως) στῆναι. Esse alios qui scribant ἀγοστήσας, et exponant ῥυπανθεὶς, sordibus coinquinatus: derivantes hoc verbum ex α privativo et γοῖτος, significante sordes: ideoque poëtam subjunxisse, εἰωθὼς λούεσθαι. Eædem propemodum expositiones habentur apud Etym. Meminit et Hesychius harum interpretationum, sed præfert eam quæ ἀκοστήσας accipit pro ἐν ἄχει γενόμενος, quasi ἀχοστήσας: quam Aristonici esse ait. alios verò glossographos exponere κριθιάσας, ἀδδηφαγήσας, ἄδην πληρωθεὶς, videlicet ἀπὸ τοῦ ἄκος τῆσαι, hoc est λαμβάνειν. poni autem ἄκος ἐπὶ τῆς ἀποπαύσεως τοῦ τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης, patere ex Homerico hoc hemistichio, πίοντ' ἀκέοντό τε δίψαν.

ἈΚΟΎΩ, F. σω, P. κα, Aor. 2. ἤκοον. audio, auribus percipio. Cum genitivo personæ: ut Il. τ'. ἀκούοντες βασιλῆος. Xen. ἤκοον αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου, audivi ipsum de amicis etiam disserentem. Cum genitivo rei: Plutarch. in Othone, ἤκουσε θορύβου καὶ βοῆς ἐπὶ θύρας, pro foribus tumultum et clamorem audiit. Cum accusat. rei, Xen. ἀκούειν τὰ ἀκουστά. Sic ἀκούειν φωνήν τινος, Dem. et Isocr. Odyss. γ'. μῦθον ἀκούσας. Cum genitivo personæ et accusativo rei. [Soph. Œdip. Tyr. 555. 749. ἀκούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων; Eurip. Med. 1275. ἄκουε ἀντὶ τοῦ πεισθῇ τι. Æsch. Ch. 498. 970.] Xenoph. τοῦτο πολλῶν ἔφη ἀκούειν, hoc se ex multis audire dicebat. † μηδέν' ἀκοῦσαι φωνὴν παιδός. Aristoph. Nub. 960.† Sic et Plut. et Dem. et alii. Cum præpositione: ut, τοῦτο ἀκούω παρά σου, vel πρός σου, hoc audio ex te, apud Herodot. &c. Dicitur et, ἀκούω ταῦτα περί σου, et ἀκούω ταῦτα περὶ τῶν πραγμάτων, et ἀκούω ταῦτα σοῦ πέρι, et ἀκούω ταῦτα τῶν πραγμάτων πέρι, et ἀκούω σοῦ περὶ τούτων, et ἀκούω περί σου, non præcedente accusativo. Cum participio accusativi casus: ut ἀκούω σε ὄντα, audio te esse. Ponitur etiam interdum absolutè. Il. ὁ. Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί. Item audio, i. mihi dicitur, ut Hesiod. in Erg. Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις, si malum verbum alii dixeris, statim ipse aliud pejus audies, id est, tibi dicetur. Sict et Plutarchus, λέγοντες ἃ θέλουσιν, ἀκούουσιν ἃ μὴ θέλουσιν. ¶ Item audio, i. intelligo, ex auditu scio aut rescisco, vel didici. ut Xen. Pæd. 1. ἤκουσεν ἀνδρὸς ἤδη τὰ ἔργα διαπραττόμενον τὸν Κῦρον. Cyrum jam res viro dignas gerere audiit vel intellexit. Et Il. ώ. Καί σε γέρον τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. ¶ Item audio, auditor sum, discipulus sum. Laërt. Ἀναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, ἔνιοι δὲ καὶ Παρμενίδου φασὶν ἀκοῦσαι. ¶ Item audio, dicto sum audiens, ausculto, obtempero. Plut. in Lycurgo, οὐκ ἀκούειν ὑπομένουσι τῶν προστατεῖν μὴ δυναμένων, imperare nescientibus parere non sustinent. ¶ Item audio, i. intelligo et interpretor, ut docet Bud. Themistius in 2. de anima, ἁπλούστερον ἀκουστέον τούτων ἁπάντων τῶν ὀνομάτων, hæc simpliciùs intelligenda. ¶ Item audio, i. vocor, appellor, dicor: ut, ἐσθλὸς ἀκούω, apud Theocr. Sic Luc. οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν. Apud Herodot. τότε γὰρ Ἀργεῖοι ἤκουον εἶναι μουσικῶν πρῶτοι. Dicitur et κακῶς ἀκούω ἀπὸ τούτου, malè audio, vituperor; et contra, εὖ ἀκούω, bene audio, laudor. Plut. et Plat. et Thuc.

Ἀκούομαι, pass. audior. Hom. et Plut. &c. Item, media voce, (unde F. ἀκούσομαι, P. Atticum ἀκήκοα) activam habet signif. ut ἀκούω. Luc. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα οὐκέτι εὐκαταφρόνητα ἀκούσεσθε. Plut. in Camillo. πολλὰ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκοότες ἀνθρώπων. Dem. pro cor. ἅπερ εἰκότως ἀκούσεσθέ μου, quæ meritò ex me audietis. [Æschyl. Pers. 715.]

Ἄκουσμα, τὸ, res quæ auditur. Apud. Xen. ἔπαινος dicitur esse ἥδιστον ἄκουσμα. Exp. et auditio. ¶ Item, auditio discipuli, i. quod audit discipulus ex præceptore. Apud Isocr. ad Dem. quidam exp. præceptum. ¶ Item, auditio, fama, rumor. Hesych.

Ἀκουσμάτιον, auditiuncula. Exp. narratiuncula, sermunculus, Luc.

Ἀκουστὴς, οῦ, ὁ, auditor. Isocrat. Item discipulus. Dionysius Hal. 1.

[Ἀκουστέον. Soph. Œdip. Tyr. 1191.]

Ἀκουστὸς, οῦ, ὁ, (q. d. audibilis) sub auditum cadens, qui audiri potest. Xen. et Isocr. [Œdip. Tyr. 1336.]

Ἀκουστικὸς, οῦ, ὁ, ad auditum pertinens, sive sensum audiendi: ut, ἀκουστικὴ αἴσθησις, Plutarch. auditus sensus, sive audiendi. Sic πόρος ἀκουστικὸς, appellatur foramen teres quod est in medio aurium. meatus auditui accommodatus. Item νεῦρον ἀκουστικὸν apud Alexandrum Aphrodisæum. ¶ Exponitur etiam auditu valens, acri auditu præditus. ¶ Ἀκουστικοὶ appellabantur Pythagoræ discipuli illo quinquennio quo taciti auscultabant.

Ἀκοὴ, ἡ, auditus, sensus audiendi, vel aurium, vel auditus; facultas audiendi. Item, auditus, auditio, id est, ipsa audiendi actio. Thuc. 7. ἔκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν ἀκοῆς, perterrefactionem simul et auditus privationem. Ἀκοῆς ἄξιος, auditu dignus, sive auditione, id est, qui audiatur. Sic ἀκοῇ οἶδα, auditu novi vel accepi. Thuc. 1. Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodem dicitur et ἀκοῇ αἰσθάνομαι. Plutarch. de audiendo. ἅμα τῆς ἀκοῆς ἐξεῤῥύη τὸ ἡδὺ, simul auditionis voluptas effluxit, id est, quæ audiendo seu auditu percipitur, vel ex auditione. ¶ Item auris. ut plurimum autem in plurali ponitur ἀκοαὶ pro auribus, ut ὄψεις pro oculis. Luc. in Philop. τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα, aures obturo, ne adhuc audiam ista. Æschin. in Ctesiph. κλέπτοντες τὰς ἀκοὰς ὑμῶν, obrepentes vestris auribus. Item, aures, Cicerone interpr. nam quod Plato in Timæo dicit, οὐδ' ἀκοῆς ἐπεδεῖτο, vertit, nec auribus egebat. ¶ Item, auditio, id est, rumor, sive fama. Plat. in Timæo. ὅδ' οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς, ex fama vetusta. Et numero etiam plurali Thuc. lib. 1. τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων παρ' ἀλλήλων δέχονται, rumores rerum præteritarum, sive de rebus præteritis. ¶ Item, obedientia. citatur ex 1. Reg. cap. 16. [Βίου τερπνὰς ἀκοάς. Eurip. Med. 194. id. Phœniss. 776. 1437.]

Ἀκουὴ, ἡ, apud Hom. idem quod ἀκοὴ, auditus, auditio. Il. π'. ἵκανεν δέ τε γῆρυς ἀκουή. Et Od. δ'. ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν.

Ἀκουτίζω, F. ίσω. apud Græcos bibliorum interpretes exp. audire facio. Psal. 50. ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν. In Cant. Sol. cap. 2. ἀκούτισόν με τῆς φωνῆς σου. ¶ Ἀκουτίζειν τοῦ λόγου, citatur ex Aristot. pro, obtemperare rationi. * Vera forma est ἀκουστίζω.*

Ἀκουτιστικὸς, οῦ, ὁ, obtemperans, obediens. Bud. ex Aristot.

Ἀκουάζομαι, audio, in prima sig. Od. ι. Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ. At Il. δ'. ἀκουάζεσθαι δαιτὸς, vocari ad cœnam.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀνακούω, idem quod ἐπακούω, inaudio, vel ausculto. Sophocles in Electra, Θέλεις Μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόων;

Ἀντακούω, vicissim audio. Sophocles, Σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον, ὡς τεθάψεται. hoc vicissim audies, id est, hoc tibi vicissim dicetur. (ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἴσ' ἀντάκουσον. Soph. Œdip. Tyr. 552. Æschyl. Eum. 198.) [Eurip. Hecub. 321. Εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῄς, τάδ' ἀντάκουέ μου. Heracl. 1014. Πρὸς ἅγ' εἶπας, ἀντήκουσας. Xenoph. de Cyri Exp. Lib. 2. cap. 5. §. 3. ὡς δ' ἂν μάθῃς, ὅτι οὐδ' ἂν ὑμεῖς δικαίως οὔτε βασιλεῖ οὔτ' ἐμοὶ ἀποσταίητε, ἀντάκουσον.]

Διακούω, audio (ut discipulus loquentem præceptorem audit.) Plut. in Cicerone, διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, auditor fuit Antiochi, id est, discipulus. Interdum cum genitivo rei quæ à præceptore docetur: ut, διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, ibidem. Sed frequentius cum accusativo: cui interdum additur præceptoris nomen in genitivo: ut apud Laërtium, de Eudoxo, τοῦτο τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε· τὰ δὲ ἰατρικὰ, Φιλιστίωνος. Sic apud Platonem epist. 7. Δίωνός τε ἄττα διακηκοότες, exp. qui à Dione nonnulla fuerant edocti. ¶ Item, ad finem usque audio. Xenoph. ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διακούσας καὶ καταμαθών. videtur tamen posse et pro simplici ἀκούειν sumi. ¶ Item pro ἀκούω. Plato Polit. τόδε τινῶν διακήκοας, hoc ex aliquibus audivisti, vel auditu cognovisti. Xen. Pæd. 1. διήκουε πάντα. Rursum Plat. 1. de Republ. διακοῦσαι τὸν λόγον, sermonem audire. Et in pass. voce διακούεσθαι σπάνιον, auditu rarum.

Εἰσακούω, vel ἐσακούω, exaudio, (ea significatione qua dicitur à Cicerone, Ut idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam.) Thuc. lib. 5. τοῦ Ἀλκιβιάδου καταβοῶντος ἐσήκουον. (Eurip. Phœniss. 96. 1299.) Ponitur et pro, pareo, ab eodem Thucydide, lib. 1? et alibi. In Testamento novo, et apud LXX interpretes pro exaudio, (illo etiam sensu quo dicitur Deus exaudire preces.) Sic et pass. εἰσακούομαι, exaudior, preces meæ exaudiuntur: ut Matth. 6. ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur et ipsa precatio εἰσακούεσθαι, ut Luc. 1. διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου. ¶ Item simpliciter pro, ἀκούω apud Sophoclem, τοῦδ' εἰσάκουέ μ' ἀνδρός.

Ἐνακούω. q. d. inaudio. audio. [Hippoc. de Corde.]

Ἐνήκοος, exp. audiendi facultate præditus. Poll.

Ἐξακούω, audio, exaudio. Plutarchus in Fabio, ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, quum vocem clarè non exaudissent.

Ἐξάκουστος φωνὴ, apud eundem in Numa, vox quæ vel cujus sonus ad aures pervenire potest.

Ἐπακούω, exaudio. ut ἐπακούσας τῆς εὐχῆς ὁ Θεὸς, apud Plutarchum. (ἐμοῦ 'πάκουσον. Soph. Œdip. Tyr. 728. κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα. ib. 814. Æsch. Ch. 723.) Sic Lucianus in Timone, ἔπεμψέ σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. Item, audio, id est, sum dicto audiens. Hesiod. καί νυ δίκης ἐπάκουε. Item ex præceptore audio et disco: ut, ἤρετο εἰ γεγεωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοεν. ¶ Item, pro ἀκούω audio. Homerus Odyss. ξ'. v. 328. Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Idem cum accusativo itidem, Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Apud Lucianum cum accusativo rei et genitivo personæ, in Caucaso, ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Apud Herodot. cum rei etiam genitivo, βουλευμάτων ἐπακούειν. Sic et Plutarchus dixit in Camillo, ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες.

Ἐπακουσμὸς, exauditio. Affertur ex Aretha.

Ἐπακουστὸς, qui auditur vel inaudiri potest. [Plut.]

Ἐπακουὸς, auditor. Hesiodus in Oper. — ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.

Ἐπήκοος, idem. ut Plato de leg. lib. 6. ἐπηκόους δὲ εἶναι καὶ θεατὰς τούτων τῶν δικῶν. (Æsch. Ag. 1429. Ch. 980.) Apud Xen. autem ἀναβ. 2. ἐπεὶ δ' ἔστησαν ἐς ἐπήκοον, in locum unde exaudiri possent. [Pind. Olymp. Od. xiv. 21.]

Κατακούω, exaudio. Plato in Euthydemo, οὐ γὰρ οἷός τε ἦν προστὰς κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Sic utitur et Thuc. 2. ¶ Item dicto sum audiens, obtempero. Demosthenes Olynth. 1. καὶ γὰρ ἀήθεις τοῦ κατακούειν τινός εἰσι.

Κατήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicto audiens, morigerus. Plato Pol. lib. 7. κατήκοος τῇ πόλει. Vicissim verò πόλις dicitur κατήκοος τοῦ φρονοῦντος, à Plutarcho in Fabio, consilio prudentis obtemperans. ¶ Item, subjectus, qui est in ditione ac potestate alicujus. Pausanias in Atticis, ὄντες Ἀθηναίων κατήκοοι. Itidem ex Herodoto citatur, κατήκοός σοί εἰμι, pro, sum tibi subjectus. ¶ Item, attentus, ut, ἔσσο κατήκοος ex Epigr. citatur, attentus sis, audi. Sic apud Platonem * Æschinem* in Axiocho, κατήκοος λόγων, pro ἀκροατὴς, auditor.

Παρακούω, perperam audio, vel non rectè audio, fallitur meus auditus, seu falluntur aures meæ. Plato in Theæteto, παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα, in plurimis eos oculi, aures, mens frustratur. vel, eorum oculi, aures et mens in plurimis falluntur. Plato in Protagora, ὀρθῶς ἀκούειν et παρακούειν inter se opponit. Budæus apud Galenum, παρακούσας γάρ τις οὕτω πολλῶν θεωρημάτων, exp. κακῶς συνεὶς, καὶ οὐκ ὀρθῶς ἐπαΐων τῶν λεγομένων. Sic Synesius de insomniis dixit, ὅτι τούτων πανσυδὶῃ παρήκουσεν. Sic et Plut. lib. utra anim. prudent. παρακούοντες ἐνίοις βοείαις θριξὶν οἴονται πρὸς τὰς ὁρμιὰς χρῆσθαι τοὺς παλαιούς. Exponitur etiam, oscitanter et negligenter audio; apud Polybium, παρακούσαντες τῶν λεγομένων. Et, εὐήθως καὶ παραλόγως ἀεὶ τοῦ Κλεομένους παρήκουε. Item, audiens sic transmitto quasi non audierim, apud Syn. epist. 5. ὅστις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Ubi verti etiam potest, se audisse dissimulavit. Sic etiam Lucianus initio orat. quæ inscribitur Judicium vocalium, καὶ παρήκουον ἕνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, audire me dissimulabam. Item audire nolo, apud Polybium. Hinc et pro, dicto audiens non sum, non obtempero, non pareo. Luc. in Caucaso, ἀλλὰ δεῖ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος. Sic Matth. 18. ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. ¶ Item, clàm et quasi furtim audio, clàm sermonem sublego. Sic Plato in Euthyd. ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακηκόει, hæc clanculum audiendo cognoverat. Exp. et subausculto. ut Aristoph. in Ranis, καὶ παρακούων δεσποτῶν, ὅταν λαλῶσι. (i. e. λάθρα ἐπακροώμενος. 762.) Et in Epigr. — παρακήκοα νῦν ὅτι τίκτει. Sic apud Luc. in lib. de merc. cond. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου. Apud Aristotelem Ethic. 7. cap. 6. ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μέν τι τοῦ λόγου, παρακούειν δὲ, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν, &c. quidam παρακούειν exp. non plenè audire. Alii negligenter et oscitanter audire. ¶ Item, pro ἀκούω. Herodot. παρακούω ἐκείνου τὴν τέχνην, audio de illius artificio. Item Plat. epist. 7. οὐδὲν θαυμαστὸν, νέον ἄνθρωπον παρακούοντα ἀξίων λόγου πραγμάτων, εὐμαθῆ πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου, audientem de rebus magnis sermones.

Παράκουσμα, prava doctrina, quam quis à malo præceptore dicit. vel exitiosum acroama, quum quis malè audiendo mala opinione imbutus est. Plato in epistola ad Dionis propinquos, ἀλλ' ὄντως τυράννοις πρέπων, ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς, et alibi, ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἐμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν, vide Bud.

Παρακοὴ, idem quod παράκουσμα. Plat. epist. 7. διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς. ¶ Item inobedientia, inobsequentia. Exp. et contumacia. Syn. epist. 67. ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, καὶ θάνατος ἡ παρακοή.

Παρήκοος, idem ac παρακούων et ἀπειθὴς, immoriger, inobediens.

Προακούω, prius seu prior audio, ante audio et cognosco, præsentio. unde participium præt. med. προακηκοότες, qui priores audierunt, qui præsenserunt vel præsenserant. [Herodot. Hist. lib. 2. δῆλα γὰρ καὶ μὴ προακούσαντι, ἰδόντι δὲ, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Δ. πολλὰ γάρ φασιν ἀνθρώποις καὶ ἵππον τοῖς ὀφθαλμοῖς προορῶντα δηλοῦν, πολλὰ δὲ τοῖς ὠσὶ προακούοντα σημαίνειν.]

Προσακούω, insuper audio. Plut. in lib. de audiendo, οὐκ ἂν ἀηδῶς δ' οἶμαί σε προσακοῦσαι περὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως.

Συνακούω, simul audio. [Athen. Deipn. lib. 6.]

Συνήκοος, q. d. coauditor.

Ὑπακούω, aures præbeo ad audiendum. q. d. subausculto. Simpliciter ponitur pro, ausculto. Sic janitor dicitur ὑπακούειν, auscultare ad fores, apud Plat. in Phædone. Sic et act. cap. 12. ¶ Item respondeo, apud Hom. Od. δ'. et Theocr. in Hyla. Quæ significatio sumpta est ex consequente. Item, sum dicto audiens, ausculto, pareo. Cum gen. Thuc. Ἀθηναίων ὑπακούοντες, Atheniensibus subjecti. † cum acc. Xen. Pæd. l. 2. 45.† Apud Theophr. ὑπακούειν ψύχους, obnoxium esse frigori. Sæpius cum dat. Thuc. ἄλλοις ὑπακούσωμεν. Sic Dem. ὑπακούσομαί σοι. Dicitur et ὑπακούω τοῦτο, pro κατὰ τοῦτο, et ὑπακούω σοι τοῦτο, Thuc. Metaphoricè dixit Luc. ἐπειδὴ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, postquam res successit mihi ex animi sententia. ¶ Ὑπακούειν τοῖς λόγοις apud Plat. de leg. 10. orationis sensum assequi et mente comprehendere. Item intelligere, quum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur. Vulgò subaudire vocant. Ptolem. μεγάλης συντάξεως lib. 1. καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς δὲ λαμβανομένων περιφερειῶν τὸ ὅμοιον ὑπακουέσθω. Sic et apud gramm. passim. ¶ Item, pro ἀκούω, Iliad. ξ'. v. 484. ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. Sic et in principio Iliad. θ'. θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον.

[Ὑπακουός. Apoll. Rhod. iv. 1381. ἐγὼ δ' ὑπακουὸς ἀείδω Πιερίδων, &c. Schol. Ἐγὼ δ' ὑπηρέτης τῶν Μουσῶν.]

Ὑπακοὴ, obedientia. Rom. cap. 5. ubi opponitur τῇ παρακοῇ.

Ὑπήκοος, morigerus, subjectus, qui paret, qui imperio subest. Arist. in Pluto. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. Sæpius cum genit. (Æschyl. Pers. 234. 242.) Herod. ὑπήκοος τοῦ βασιλέως. Sic πόλις ὑπήκοος τῶν Ἀθηναίων, civitas quæ est in ditione Ath. Apud Xen. ὑπήκοον ἔχειν, habere in potestate, et ὑπήκοον ποιεῖσθαι, in potestatem redigere.

Decomp. Ἀνυπήκοος, inobsequens: ut ἀνυπήκοος τοῦ λόγου. Plat. in Tim.

Προσυπακούω, prætorea subaudio, apud gram.

Φιλυπήκοος, qui libenter morem gerit. [Plut. Artaxerx. v.]

Alia comp. formata ex tertia præt. pass. sing. sine præpositione.

Ἀνήκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non exaudibilis, qui audiri non potest. [Soph. El. 1524. Ἤκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, &c. Schol. ἤγουν ἃ οὐ δύναταί τις ἀκούειν. Eurip Hippol. 362. Ἄϊες ὤ, ἔκλυες ὤ, ἀνήκουστα τᾶς τυράννου πάθεα μέλεα θρεομένας. Xenoph. Κυνηγ. cap. 3. §. 8. ἕτεραι δὲ ἀνεῖται ἐμπίπτουσαι εἰς τὰς ὁδοὺς ἁμαρτάνουσι, τὸ ἀνήκουστον πολὺ ἔχουσαι.] ¶ Ἀνήκουστον (ait Bud.) non auscultandum, † Soph. El. 1425.† et idem ferè quod ἀτέλεστον, non perficiendum, non concedendum, in hoc Antiph. loco, δεήσεται ἀθέμιστα καὶ ἀτέλεστα καὶ ἀνήκουστα καὶ θεοῖς καὶ ὑμῖν. Citatur ex Epigr. ἀνήκουστα πάθη, pro, non obedientia.

Ἀνηκουστία, contumacia, q. d. pervicacia, contemtus seu dedignatio aurem præbendi: citatur ex Platone de legibus 2. παρρησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουστίας ἐν τῷ τοιούτῳ τῶν πέλας. Citatur et ex lib. 6.

Ἀνηκουστέω, ῶ, propriè quidem non audio: sed capitur pro, non obtempero, non sum dicto audiens, non ausculto. Il. ό. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. pro quo poëtæ dicunt etiam νηκουστέω, ῶ, ut Iliad. ύ. οὐδ' ἐνοσίχθων νηκούστησε θεᾶς. (cum Gen. Æsch. Pr. 40.) [Thucyd. lib. 1. §. 84. Εὔβουλοι δὲ, ἀμαθέστεροι τῶν νόμων τῆς ὑπεροψίας παιδευόμενοι, καὶ ξὺν χαλεπότητι σωφρονέστεροι ἢ ὥστε αὐτῶν ἀνηκουστεῖν.]

Ἀξιάκουστος, auditu dignus. Xenophon. ἀξιοθέατοί τε καὶ ἀξιάκουστοι, digni qui spectentur, et digni qui audiantur. [Xenoph. Conviv. cap. 4. §. 43. ὥστε καὶ θεάσασθαι τὰ ἀξιοθέατα, καὶ ἀκούειν τὰ ἀξιάκουστα. De Provent. cap. 5. §. 4. Œconom. cap. 8. §. 3. ὅταν δὲ τεταγμένως ποιῶσι καὶ φθέγγωνται, ἅμα οἱ αὐτοὶ οὗτοι καὶ ἀξιοθέατοι καὶ δοκοῦσιν εἶναι, καὶ ἀξιάκουστοι.] Ἀξιάκουστον, exp. etiam memorabile.

Ὠτακουστὴς, οῦ, ὁ, delator seu corycæus principis alicujus: qui quæ passim audit, notat, et ad dominum suum defert. Plutar. et Aristot.

Ὠτακουστέω, ῶ, intentis auribus sermones hominum sublego, ut ad dominum meum deferam, sicut ὠτακουσταί. Herodot. et Xenophon. et Plut. vide et Athen. lib. 6.

Alia composita, formata ex ἀκοὴ seu aor. 2. ἤκοον itidem sine præposit.

Ἀνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non audit; vel qui non audiit, expers auditionis: ut apud Xenophon. ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, nullam tui laudem audis. Interdum omittitur genitivus: ut, οὐκ ἐάσεις ἀνήκοόν με ἀπελθεῖν, non me sines, priusquam te audiero, abire. Alicubi exponitur etiam ignarus, imperitus, ut apud Synes. de insomniis, τοῦτο φορτικῶς ὡμίλησε τῇ ποιήσει, καὶ ἀνήκοός ἐστι τῆς κατ' αὐτὴν φιλοσοφίας. ¶ Exponitur etiam, qui audire et auscultare monenti non vult, immorigerus.

Ἀνηκόως, ut, ἀνηκόως ἔχειν, pro ἀνήκοον εἶναι, non audivisse. Item, ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, ignarus sum astrologiæ.

Ἀνηκοΐα, (q. d. auditionis carentia) non audire. Plut. l. de garr. καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγησία, τὴν ἀνηκοΐαν. Idem circa initium libri qui περὶ τοῦ ἀκούειν inscribitur, οὐκ ἀνηκοΐαν οὐδὲ κωφότητα προμνώμενος.

Ἀπήκοοι, inobedientes: Hesych.

Ἀριήκοος, valdè attentè audiens; ut apud Nonnum, Φθογγῆς ἡμετέρας ἀριήκοα. poëticum. [Apoll. Rhod. lib. 4. 1706. Ἀντοῖδη, τυνὴ δὲ κατ' οὐρανοῦ ἵκεο πέτρας Ῥίμφα μελαντείους ἀριήκοος, &c. Schol. λίαν ἐπήκοος.]

Αὐτήκοος, qui ipsemet audivit. q. d. qui suis ipse auribus audivit. ut apud Thucydidem lib. 1. αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἔτι γενέσθαι αὐτοῦ Παυσανίου λέγοντος, q. d. suis ipsi auribus audire. Plut. de liber. educ. αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γίνονται τὸ παράπαν, οὔτε αὐτήκοοι. ¶ Item qui est sui juris, qui nullius est subjectus imperio. Suid.

Βαρυήκοος, qui gravi est auditu, cui hebetes sunt aures. Et βαρυήκοοι νότοι, obtundentes auditum et hebetantes venti. Hippocr. aphor. lib. 3.

Βαρυηκοΐα, auditus hebetatio, auditus tarditas, seu gravitas, ibidem.

Δυσήκοος, qui difficilè audit, qui acutè non audit. vel, qui auribus parum audit. Ponitur et pro immorigero seu inobsequente.

Δυσηκοΐα, difficultas auditus. A quibusdam exp. etiam, aurium tarditas. Item, inobsequentia.

Δυσηκοεῖν, difficilè audire. Item immorigerum esse.

Εὐήκοος, facilè audiens, auditu valens. ut apud Hippocr. aphorism. l. 3. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα. ¶ Item, qui facile auditur. Exponitur etiam, exaudibilis. Aristot. in Probl. διατί εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστί. ¶ Accipitur et pro morigero seu obsequente. Aristot. Ethic. 1. πειθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τοῦ ἐγκρατοῦς, ἔτι δὲ ἴσως εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ ἀνδρείου. Sic Theophrast. εὐηκοώτατος πρὸς μεταβολήν.

Εὐηκοΐα et Εὐηκοεῖν, contrarias habent signif. proximè præcedentibus Δυσηκοΐα et Δυσηκοεῖν. (Εὐηκόων. Æsch. Suppl. 125. 136.) ‡ facile intelligo. Stanl.‡

Ὀξυήκοος, qui acuto est auditu, qui acutè audit. Basil. τὸ δὲ ὀξυήκοον τοῦ ζώου. [Plat. Tim. iii. 75. ἅμα τι αὐτοῖς ὀξυήκοον αἴσθησιν.]

Ὀξυηκοΐα, acumen audiendi, facultas acutè audiendi. cui opp. βαρυηκοΐα.

Πολυήκοος, qui multa audivit vel audit. Plat. de leg. [II. Phædr. iii.]

Φιλήκοος, audiendi cupidus, qui audire cupit. qui libenter audit. (Luc. Som. p. 4.) Interdum cum genit: ut, φιλήκοος μύθων.

Φιληκοΐα, audiendi cupiditas, audiendi studium. Isocr.
Φιληκοεῖν, auditionis studio teneri. Polyb. lib. 3.

ἈΚΡΕ´ΜΩΝ, ονος, ὁ, ramus major, grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Esaiæ cap. 13. Redditur et stipes à Gaza apud Theophr. de causis plantarum. τὰ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ ῥίζης καὶ κλωνὸς, οὐ πάντως δύναιτ᾽ ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, καθάπερ ἄμπελος καὶ συκῆ. Bud. in Pand. alicubi ἀκρέμονας ait esse ramos prægrandes in quos arbor à caudice spargitur. A Suida et Hesychio ἀκρέμονες exponuntur βλαστοὶ, κλάδοι. Sic et ἀκρέμων apud Poëtas interdum generaliter pro quovis ramo. ¶ Dioscorides ἀκρέμονας dixit μαράθρου, id est, fœniculi, lib. 3. cap. 81. ¶ Metaphoricè ἀκρέμων σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud, ὄζος Ἄρηος, ut tradit Eustathius. ☞ Etym. deducit ab ἄκρος i. summus, quod sit in summitate arboris, ὁ ἐπ᾽ ἄκρου τοῦ δένδρου ὤν. Quidam vero dictum volunt, quasi ὁ ἐπ᾽ ἄκρου μένων. (Summus ramus. Theocrit. Idyll. ις΄. 96. Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. Apollonius Rhod. in Argonaut. sæpè. ii. 1103. 1149. 1274. et alibi forsan.)

Ἀκρεμονικὸς, οῦ, ὁ, adject. ut ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις apud Theophr. l. 4. ramorum grandium proventus.

ἈΚΡΙΒΗ`Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, diligens, accuratus, exquisitus. Isocrat. ad Nic. ἀκριβεῖς ποιοῦ τὰς δοκιμασίας τῶν σύνοντων. Ἀκριβὴς λόγος, exquisita et accurata ratio, apud Arist. Ἀκριβὲς ἔργον, apud Demosth. pro cor. Dicitur et de persona, ut, ἀκριβὲς τὴν ἐργασίαν, apud Luc. Et pro, certus, exploratus: ut, ἀκριβὲς σημεῖον, ἀκριβὴς μνήμη, certa memoria, apud Dem. ¶ Item plenus, justus, inquit Bud. ut apud Gal. ἀκριβὴς τριταῖος, et ἀκριβὲς ἐρυσίπελας. Πρὸς τὸ ἀκριβὲς et εἰς τὸ ἀκριβὲς, interdum ponitur pro ἀκριβῶς. ☞ Quidam deducunt παρὰ τὸ εἰς ἄκρον βαίνειν, quòd ab imo ad supremum ascendatur. Quod est exquisitæ perfectæque diligentiæ.

Ἀκριβῶς, diligenter, exquisitè, accuratè, Dem. † Xen. Pæd. 1. 3. 14.† ¶ Item planè, plenè et perfectè, penitus. ut Luc. χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς. Idem ἀκριβῶς μέλαν. Item certò: ut ἀκριβῶς οἶδα, Dem. ¶ Item summo jure, q. d. supra modum accuratè, nimis accurato studio, apud Isocratem. cui oppon. ἐπιεικῶς. Sic ad Nicocl. ἀκριβῶς περὶ μικρῶν ἐρίζοντας. Apud Thuc. l. 1. ἀκριβῶς πράσσειν, exponitur ἀνενδότως, severè.

Ἀκρίβεια, ἡ, summa cura, summum studium, accurata diligentia: ut, μετ᾽ ἀκριβείας πράττειν et apud Aristot. δι᾽ ἀκριβείας λέγειν. Item, rigor juris, Bud. in Pand. ¶ Item tenacitas, parcitas. Plut. in Pericle, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχραν καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος.

Ἀκριβόω, ῶ, F. ώσω, planè cognosco, compertum exploratumque habeo, probè calleo, accuratè perquiro, diligenter exploro. Herod. τοῖς τὰ Ῥωμαίων οὐκ ἀκριβοῦσιν. Xenoph. Pæd. 1. ἀνάγκη ἡμᾶς καὶ λίαν ἀκριβοῦν ταῦτα ἐδίδαξε. ¶ Item summa et exquisita diligentia aliquid facio, omnibus numeris absolutum reddo. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 43. ἀκριβοῦν τὰς τάξεις.† Interdum etiam, facio ut quis sit accuratus, exquisitus. Sic Diosc. lib. 2. ἀκριβοῦν τὰς αἰσθήσεις dixit. ¶ Jungitur etiam cum περί. Arist. l. 5. de gener. an. c. 1. ἀκριβῶ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, accuratè colorum differentias perdisco, aut pernosco. Et cum παρὰ apud Matth. c. 2.

Ἀκριβοῦσθαι dicitur res aliqua, i. accuratè fieri, summa cura et diligentia elaborari. ¶ Item pro, penitùs cognosci, pernosci. Hinc præt. ἠκριβωμένος, accuratè elaboratus, exquisitus.

Ἠκριβωμένως, accuratè. idem cum ἀκριβῶς. [Suid.]

Ἀκριβάζω, idem quod ἀκριβόω. Sed Pollux ait esse ἀπειρόκαλον. Citatur et Ecclesiast. cap. 46. ἠκριβάσθη. quod exp. probatus est.

Ἀκριβασμὸς, exquisita perpensio et examinatio, inquit Bud. Dionys. de eccl. hier. Item exacta limitatio. Proverb. Sal. cap. 8.

Ἀκριβαστὴς, οῦ, ὁ, diligens inquisitor, accuratus explorator. Bud.

Composita.

Ἀπακριβόω, ῶ, diligenter aliquid facio; summo studio aliquid elaboro, ad amussim facio. Apud Luc. exp. etiam, ad normam exigo.

Ἀπακριβοῦμαι, idem. Greg. ἓν ἀρετῆς εἶδος ἐκ πάντων ἀπηκριβώσατο, exquisitè composuit. Sumitur et passivè, unde particip. ἀπηκριβωμένος, factus ad amussim vel unguem, affabre factus. Apud Plut. ἀπηκριβωμένοι λόγοι, exp. dilucidè et planè exornata oratio.

Ἀπηκριβωμένως, absoluta et perfecta diligentia, ad amussim. A Bud. in annotat. exp. etiam, bona fide, citra ullum figmentum.

Διακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω, Aristot. in Eth. 10. ¶ Item diligenter caveo, et exactè stipulor, inquit Bud. Item exactè respondeo, id est, statis horis evenio. Arist. de hist. an. libr. 7. Apud Plut. διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας.

Διηκριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως. Citatur ex Arist. in Rhet.

Ἐξακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω. (Diligenter vel summo studio aliquid facio, vel affirmare, ut: ἐξακριβῶσαι λόγον. Soph. Tr. 433.)

Ἐξηκριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως.

Ἐξακριβάζω, idem quod ἐξακριβῶ. Utitur Liban. in Epist. ad Bas.

Κατακριβόω, accuratè et exquisitè rimor.

Ὑπερακριβὴς, supra modum accuratus.

Φιλακριβέω, ῶ, amo accuratam diligentiam, accuratam diligentiam libenter adhibeo.

ἈΚΡΙ`Σ, ίδος, ἡ, locusta. Theocritus, βάτραχος δὲ ποτ᾽ ἀκρίδας ὥστις ἐρίσδω. Et Matth. cap. 3. ☞ Dicta παρὰ τὸ ἄκρας τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν φυτῶν νέμεσθαι.

Ἀκρίδιον, ου τὸ, locustula, parvula locusta.

ἈΚΡΟΑ´ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, idem quod ἀκούω, audio. † pr. ausculto, et igitur majus quid quam ἀκούω.† Cum genit. personæ. Plato in Apol. ἐμοῦ λέγοντος ἀκροάσονται οἱ νέοι. Cum genitivo rei: ut apud Isocr. in Plat. μετ᾽ εὐνοίας ἀκροάσασθαι τῶν λεγομένων. Cum rei accus. Æschin. contra Ctes. ὥσπερ ἐπῳδὴν ἢ ἀλλότριον πρᾶγμα ἀκροώμενοι. Sic Luc. ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα. Interdum sine casu ponitur, ut apud Isocr. Et ἀκροώμενος auditor, Plut. ¶ Item audio discendi causa. Damascenus, ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γεγηρακότων καὶ σοφίᾳ τινὶ κεκραμένων. Item audio, ausculto, pareo. Apud Plutarchum in Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τοῦ προστάττοντος, parere imperanti. Sic. Aristid. in Panath. βασιλέως ἀκροᾶσθαι. Sic et Thuc. lib. 3. ☞ Etym. dicit ex ἀκοῶ, fut. 2. verbi ἀκούω, fieri ἀκρόω, pleonasmo literæ ρ.

Ἀκρόαμα, τὸ, quod auditur. idem quod ἄκουσμα et in bonam et in malam partem. Sic Xenoph. dicit laudem esse ἀκρόαμα ἥδιστον, at convitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. ¶ Item ipsa persona quæ auditur. apud Athen. et Plut. Sic et acroama à Cic. usurpatur, pro Sestio, et Verr. 6.

Ἀκροαματικὸς, ad auditionem pertinens, vel in auditione consistens: ut ἀκροαματικαὶ διδασκαλίαι. Plut.

Ἀκρόασις, εως, ἡ, auditio, ipsa audiendi actio: ut apud Æschin. et Isocr. ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, audire. Item recitatio: ut, ἀκρόασις ἐπιδεικτικὴ apud Luc. (Prom. in verb. p. 14.) Et ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, recitare: ut modò significavit audire. Item pro ipso loco ubi fit ἀκρόασις videtur Stephano sumi à Plut. de disc. am. ab adul. ὅθεν ὁρᾶν ἔστιν αὐτοὺς ἕδρας τε τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας.

Ἀκροατὴς, οῦ, ὁ, auditor, qui audit, Isocr. et Dem. Et pro discipulo. Isoc.

Ἀκροατικὸς, ad audiendum pertinens: ut, ἀκροατικὸς μισθὸς, apud Luc. merces quæ pro auditione datur.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ, auditorium, locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plut, de Aud.

Composita.

Ἀξιακρόατος, ου, ὁ καὶ ἡ, dignus auditu. Xen.

Ἐπακροάομαι, ausculto.

Ἐπακρόασις, auscultatio, auditio. [Βασιλ. xv. 22. ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀγαθὴν, καὶ ἡ ἐπακρόασις ὑπὲρ στέαρ κριῶν.]

Παρακροάομαι, ῶμαι, idem quod παρακούω, perperam audio. et, non audio, non obedio.

Παρακρόασις, inobedientia, contumacia. Joseph. παρακρόασις ζημίαν φέρει.

Παρακροατὴς, ex Cyrillo affertur pro eo, qui audita aliter interpretatur quàm dicta sunt et falsò defert.

Φιλακροάμων, audiendi cupidus, qui acroamatis delectatur.

ἌΚΡΟΣ, ου, ὁ, summus, id est, extremus. Ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι, proverb. summis digitis attingere. Sic, ἐπ᾽ ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, summis pedum unguibus ingredi. Apud Apollonium Arg. 1. ἄκρα ἴχνη, summa pedum vestigia, vel summæ pedum plantæ. ¶ Item summus, id est, supremus, in summo positus, altus: ut, ἄκραι κορυφαὶ ὄρους, apud Aratum, pro quo dicit Homerus ἀκροτάτη κορυφή. † Sic ἀκροτάτη apud Hesiod Asp. 33. et Theog. 7.† Sic apud eundem Aratum ἄκραι χηλαί. Apud Sophoclem autem in Ajace, ἄκρας νυκτὸς, prima parte noctis. ¶ Item metaphoricè, summus, summum sive supremum gradum obtinens in re aliqua, perfectus, præstantissimus, excellentissimus, singularis: ut, τετραγωνιστὴς ἄκρος. Sic ἄκρος ἰατρὸς Ἄκρων, summus medicus Acron. Sic ἄκρος νομοθέτης. (ἀκρότατος. Soph. Œdip. Tyr. 896. πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι. Eurip. Phœniss. 387. 1204. Æsch. Ag. 637. 814. Theocr. ιϛ΄. 31. ιδ΄. 61. ἐπ᾽ ἄκροισιν ἐλθεῖν, i. e. εἰς μάχην. Æschyl. Ch. 365.) ‡ ἐπ᾽ ἄκροισιν Ald. Turn. Sed ἄγκρισιν pro ἀνάκρισιν habet. Stanl. quod probat H. Steph. Vide Butl.‡ Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τὴν τέχνην, sub. κατὰ, summus in sua arte, artis suæ peritissimus. Et ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plat. de repub. 6. Usurpant etiam de re: ut, ἄκρα τροφὴ, apud Plat. Et ἄκρα φιλία, apud Basil. Ἄκρον, ου, τὸ, (substantivè positum) extrema pars, extremitas, et ἄκρα, extremitates cujuslibet rei. † ἄκρον subst. jugum. Xen. Pæd. l. 3. p. 70. e.† Item, ἄκρα termini, fines, τὰ πέρατα. Est etiam ἄκρον summitas, summa pars sive suprema, vertex, cacumen. ut Hom. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, cacumen Idæ celsæ. (Promontorium. Sophocl. in Trach. 765. Ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον Κήναιόν ἐστιν ———.) Dicitur autem ἄκρον ὄρους, et ἄκρα τῶν ὀρῶν. Reperitur et per se positum ἄκρα, ut apud Herodotum. Ponitur ἄκρον et pro ἀκρότης, i. summus gradus: ut, εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακὼς, qui ad summum sapientiæ gradum pervenit. Item ἄκρα, pro τὰ πρωτεῖα: ut, ἄκρα φέρειν, in Antholog. epigr. primas partes obtinere.

Ἄκρως, summè, perfectè. Gal. ad Glauc. 1. ὅταν ἄκρως ᾖ ξηρὸν, quum est summè siccum. Diosc. lib. 3. ἄκρως ἁρμόζει πρὸς ἐψυγμένα, &c. adeò conducit, ut nihil supra.

Ἄκρα, ας, ἡ, (substantivum) summitas, culmen, fastigium. (Æschyl. Pr. 753. Eum. 565. Theoc. ιϛ΄. 89. Eurip. Phœniss. 212.) Bianor. in Anthol. Epigr. Ἤριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος. Ἄκραν κουφότητος ἔχειν, apud Diosc. lib. 5. cap. 77. summitatem levitatis habere, i. summum gradum levitatis. Item, summitas montis, vertex seu cacumen. Greg. ὅτι περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους στρεφόμεθα τῆς ἄκρας ἀπολειπόμενοι. ¶ Item promontorium. Pausan. ἀπέχει δὲ σταδίους εἴκοσι ἄκρα Κωλιάς. ¶ Item ἀκρόπολις. Hes. arx. Æschines, καὶ δι᾽ ἔνδειαν χρημάτων ἕνεκα τὴν ἄκραν οὐ παρέδοσαν. Plut. in Coriolano, ἀναγαγόντας αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν, εὐθὺς ὦσαι κατὰ τῆς ὑποκειμένης φάραγγος. ¶ Capitur ἄκρα et pro extremitate.

Ἀκραῖος, ου, ὁ, idem quod ἄκρος: undè et τὰ ἀκραῖα substantivè pro τὰ ἄκρα, extremitates corporis apud Gal. μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων ψύξεως. ¶ Venus ἀκραία apud Pausaniam, quæ est in arce. et Poll. ἀκραῖοι θεοὶ, inquit, οἱ ἐν ἀκροπόλει, οἳ καὶ πολιεῖς. Apud Euripidem autem Juno ἀκραία, quæ arcibus præest. (παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. V. Eurip. Med. 1381.)

Ἀκρότης, ητος, ἡ, summitas, extremitas. Plut. ὅπου γάρ ἐστιν ἀκρότης, ἐκεῖ καὶ πέρας. Item fastigium, apex, metaphoricè. Philo, Μωσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ᾽ αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα.

Ἄκρις, ιος, ἡ, summitas montis, cacumen, et in plurali ἄκριες, apud Homerum. Hinc dictus est Jupiter cognomento ἄκριος, ut tradit Eust. Item ἀκρία Minerva: ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη, ut scribit Hesych.

Ἀκρίζω, F. σω, summa loco seu editissima perambulo, vel cacumina perambulo, τὰ ἄκρα ἐπιπορεύομαι, inquit Eust. ¶ Item, summitatem vel extremitatem seco, in summa parte abscindo. τὸ ἄκρον κόπτω, ut Euripidis schol. exponit in Oreste. ¶ Capitur etiam neutraliter apud eundem in Œneo, pro, summis pedibus ingredior, teste Hesychio.

Ἄκρων, ωνος, ὁ, extremitas membri, ἄκρον. In Hippiatria, ἄκρων χοίρειος, exp. trunculus porci.

Ἀκρωνία, ἡ, partium extremarum amputatio. Æschin. in Eumen.

Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, summitas, cacumen. Herodot. ἀκρωτήριον τοῦ οὔρεος. ¶ Item promontorium. Item ἀκρωτήρια, dicuntur extremæ partes, sive extremitates corporis. Gal. ad Glauc. ἡ τῶν ἀκρωτηρίων τρίψις. Sic Diosc. lib. 1. τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη. ¶ Aristoteles sic vocat (ut ait Bud.) extremam partem digitorum sub unguibus latentem, et extremas partes ossium. ¶ Item, ἀκρωτήρια, (ait idem) pinnacula, et prominentiæ ædificiorum. apud Plutarch. in Cæsare. Sunt etiam rostra navium et ornatus, inquit Bud. ¶ Item ἀκρωτήρια Vitruvius lib. 3, vocat angularia et mediana.

Ἀκρωτηριάζω, fut, σω, extremitates corporis amputo, corpus mutilo, hominem mutilo, aliqua corporis parte mutilo: ut apud Athen. lib. 5. ἀκρωτηριάζειν τὰς ῥῖνας, nares mutilare. Sumitur etiam metaphoricè, Chrysost. in epist. ad Rom. cap. 1. ὅτι τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, imminuunt naturæ vim. ¶ Item rostra adimo. Herodot. in Thal. τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν.

Ἀκρωτηριάζεσθαι, mutilari, labefactari. Apud Herodianum, καὶ ἠκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν δυσχειμέρῳ χώρᾳ. Item in Act. signif. metaph. unde apud Demost. ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, pro ἠκρωτηριακότες. Et Xen. Hell. 6. ὁ μέντοι Ἰφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος.

['Ἀκρωτηριάσματα vulgo de amputatis extremis mortuorum aut victimarum partibus apud Gentiles, Ita Illustr. Spanhem. ad Joseph. Ant. lib. 5. cap. 2. §. 2.]

Ἀκρωτηριασμὸς, οῦ, ὁ, mutilatio, extremarum partium corporis amputatio, vel extremæ alicujus partis amputatio. [J. Poll. Onom. lib. 1. §. 12. inter alias Voces ad Demolitionem Statuarum pertinentes habet ἀκρωτηριασμός.]

Ἀνακρωτηρίαστος, (comp.) non mutilus, integer, incolumis. Eustath. Iliad. ά.

Ὄκρις, ιος, ἡ, idem quod ἄκρις, summum cacumen. (Æschyl. Prom. 1015.) ‡ adj. ὀκρίδα φάραγγα asperam rupem.‡ Odyss. ί. 399. Apud Gal. in lex. Hippocr. exp. ἐξοχὴ προμήκης, prominentia oblongior.

Ὀκριόεις, εντος, ὁ, prominentias oblongas habens. Il. θ΄. βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι: ubi quidam exp. τραχεῖ, aspero. At ὀκρυόεις vide in Κρύος.

Ὀκριᾶσθαι, itidem exp. τραχύνεσθαι, exasperari. Od. σ΄.

Ἄκρωπις, vocatur ab Hippocr. Epid. lib. 7. lingua, ἡ οἷον ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διατυποῦσα. vide Gal. in Lex. Sed apud eum quidam codices habent ἀκροαπής, alii ἀκρωπὶς, nonnulli ἀκραπής.

Composita.

Δείλακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, extremè timidus aut miser. Aristoph. in Plut.

Δειλακρίων, pro eodem apud eundem in Avib. ὦ δειλακρίων σὺ, &c.

Δείνακρος, pro δεινῶς ἄκρος, summoperè acutus. Bud.

Ἐξακρίζω, idem quod ἀκρίζω, apud Euripidem. [Orest. 275. ἐξακρίζετ' αἰθέρα Πτεροῖς. Schol. εἰς τὰ ἄκρα τοῦ αἰθέρος πέτεσθε, &c.]

Ἔπακρος, in summitate angustus, in angustum desinens. Hippocr.

Ἐπάκριος, q. d. cacuminarius. Ita cognominatus fuit Jupiter, quòd in montium cacuminibus dicatæ ei essent aræ. Hes. et Eust.

Ἐπακρίζω, dixit quidam pro, ad summum perduco, finem impono, ut testatur Hesych. (Æsch. Ch. 932.) ‡ ἐπήκρισε· ἐπ' ἄκρον ἦλθε. Schol.‡

Πανακρὶς, apud Callim. dicitur apis esse epith. ut quæ omnia florum fastigia pervolitet.

Τριανακρία, Sicilia, sic dicta, quod tres habeat ἄκρας, id est, promontoria, Lilybæum, Pachynum, Pelorum. Vide Steph. Strab. Plin.

Ὑπεράκρια, montium cacumina. Herodot. τὰ δ' ὑπεράκρια ἔδωσαν Καρσί.

Ὑπερακρίζω, per summum evado, supero, inquit Bud. ex Xen. in Hipparch. καὶ τὰ τείχη ὑπερακρίζειν. Citatur ex Eurip. ὑπερακρίζει δωμάτων, pro ædibus imminet desuper.

(ΑΚΤΑΙ'ΝΩ. ὡς μήτε σώκειν, μήτε μ' ἀκταίνειν στάσιν. Æsch. Eum. 36.) ‡ ut neque sustinere, neque attollere gradum valeam. Stanl. Etymol. Magn. ἀκταίνω, ἐπὶ ἵππων. ἀκταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐπαίρεσθαι, καὶ γαυριᾶν.‡

'ΑΚΤΗ', ῆς, ἡ, littus, acte. (Sophocl. Œdip. Tyr. 187. Æsch. Ch. 720.) Il. σ'. Ἀκτὴν εἰσανέβαινον. Od. ὀ. ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι, &c. Il. μ'. λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς. Utitur et Strabo et Luc. ☞ Grammatici deducunt ab ἄγω, frango: quòd undæ littori allisæ frangantur. ¶ Est etiam maritimus locus, ut scribit Hesych. Apud Herodot. sæpe pro ora, i. littorali regione. ¶ Item fructus vel potius fruges. ut Il. ν'. καὶ ἔδοι Δημητέρος ἀκτήν. Legitur et ἀλφίτου ἀκτὴ, Od. ξ'. et Od. β'. et Il. λ'. vide Eust. ¶ Item sambucus, de qua Diosc. l. 4. c. 174. Dicitur et ἀκτὶς, ab eodem Diosc. l. 2. c. 187. Unde ἄκτινος, ου, ὁ, sambucinus: ut, ἄκτινον ξύλον apud Theophr. Et (*comp.*) χαμαιάκτη, humilis sambucus, humi sparsa acte. Diosc.

Ἄκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, littoralis. Ἄκτιος Pan. apud Theocr. ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος. Vel venator, vel qui Athenis colitur. Etym. ¶ Item ἄκτιος et ἐπάκτιος Apollo, à loco quodam Magnesio dicto ἀκτή. autor Steph.

Ἀκτίτης, ου, ὁ, littoralis, commorans in littore, ut apud Phaniam in Anthologia epigrammatum, ἀκτίτης καλαμευτής.

Ἀκταῖος, ου, ὁ, littoralis, maritimus, actæus. Apud Hesych. ἀκταῖοι ἰχθύες, littorales pisces.

Ἀκτάζω, unde particip. ἀκτάζων exp. ἐξανιστάμενος, exurgens, sese elevans. Plut. verò Symp. 4. Probl. 4. τί δ' οἱ πολλοὶ βούλονται πρὸς θεῶν, ὅταν ἡδέως γενέσθαι παρακαλοῦντες ἀλλήλους λέγωσι, Σήμερον ἀκτάσωμεν; οὐχὶ τὸ παρ' ἀκτῇ δεῖπνον ἥδιστον ἀποφαίνουσιν, ὥσπερ ἐστίν; quia nimirum piscium copiam præbet. Innuit igitur, ἀκτάζειν esse, in littore indulgere genio.

Composita.

Ἐπάκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (quasi ἐπ' ἀκτῇ ὢν) ad littus situs, littoreus, littoralis, maritimus: ut apud Soph. in Trach. (1167.) Ἐπακτίᾳ Τίρυνθι schol. exp. παραθαλαττίᾳ. Sic ἐπάκτιος οἶκος. At ἐπάκτια πώεα, exp. oves juxta littus pascentes. Apollo autem ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. † βωμός. l. 1. 359.†

(Μέσαγκτος. V. Æschyl. Pers. 891. Μεσάκτιος. Sch.)

Παράκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐπάκτιος, littoreus, littoralis, maritimus. Æschyl. in Prom. ‡ 835.‡ Ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν Κέλευθον. Sic Soph. παρακτίους λειμῶνας dixit. [Euriph. Iph. in Taur. 1423. Οὐκ, εἶα, πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας, Παράκτιοι δραμεῖσθε, &c.]

Παρακτίδιος pro παράκτιος, (sicut παραθαλασσίδιος pro παραθαλάσσιος) ut, παρακτίδιον κῦμα in Anthol. Epigr. littoreus fluctus, id est, qui ferit littus.

'ΑΚΤΙ'Ν, ῖνος, ἡ, (itidem ab ἄγω, frango, secundum quosdam) radius Solis. † Sic Aristoph. Nub. 572. de Sole dicit.† Luc. in Anachars. οὐκέτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. (Æschyl. Pers. 364. 503. Oriens. Philostr. l. 2. c. 2.) Od. ἰ. Οὐδέ ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν. Il. κ'. Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο. ¶ Capitur et pro radio fulminis. Luc. in Timone, κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται.

Ἀκτὶς etiam dicitur pro ἀκτίν. (Eurip. Med. 1253. Æsch. Ag. 685. Soph. Tr. 1102.) Antiphilus in Anthologia Epigr. Ἤδη σβεννυμέναν με νέα κατεφώτισεν ἀκτίς. Expon. et sambucus: vide Ἀκτή. ¶ Sic etiam vocatur (teste Pausania apud Eustath.) vas in quod conjiciuntur oboli.

Ἀκτινωτὸς, οῦ, ὁ, radiatus, tanquam à verbo ἀκτινόω.

Ἀκτινηδὸν, in formam radiorum vel radii, apud Lucianum.

Εὐάκτιν, (*comp.*) pulchros habens radios, apud Moschop.

"ΑΚΥΛΟΣ, ου, ἡ, glans iligna, fructus ilicis: ut Theoph. docet hist. plant. l. 3. c. 6. Et Amphis apud Athen. l. 2. Itidémque Theocr. Id. 5.

"ΑΚΩΝ, et Ἄκους, οντος, ὁ, jaculum, spiculum, missile, telum. In Anthol. Epigr. κατὰ γᾶς ἤλασε Δεινὸς ἄκων. (Ab ἀκὴ significante ὀξύτητα, fit ἄκων, inquit Eustath. unde et ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam.) Od. ξ'. Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα, καὶ ἀνδρῶν. Aristid. in Romæ encomio, οἱ δὲ ἄκοντες, οἷον ἐκ Διὸς περιπίπτοντες, ἀλλήλους ἐγκαταλαμβάνουσι. ¶ Ἄκων verò, id est, invitus, vide in *comp.* ex Ἑκών.

Ἀκόντιον, ου, τὸ, idem quod ἄκων, sed frequentiore in usu, præsertim in prosa. Xenoph. Hell. 4. ᾕρουν τε οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Sic et Thuc. lib. 5. Et Callim. apud Athenæum, Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε Οἰνοπόται. Interdum pro teli jactu sumitur, ut apud eundem Xenoph. καὶ ὅπου μὲν ἂν εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆται, ἀκοντίζῃ τὸν φεύγοντα. ¶ A Macedonibus dicta fuit et spina dorsi, teste Hesych.

Ἀκοντίας, ου, ὁ, jaculus, serpentis genus. Luc. de dipsad. βουπρήστεις καὶ ἀκοντίαι καὶ ἀμφίσβαιναι καὶ δράκοντες. Nicand. in Ther. σύν θ' ὅσσοι ἀκοντίαι ἠδὲ μόλουροι. ubi schol. dicit ἀκοντίας esse τοὺς κατὰ τὰ ἀκόντια διατρέχοντας: addens esse et alia animalia quæ ita vocentur διὰ τὸ ὁρμᾶν ὥσπερ τὰ ἀκόντια. ¶ Item ἀκοντίαι, stellæ sic dictæ, quod jaculi modo ferantur.

Ἀκοντιὰς, herba quæ medetur canibus morsis à serpentibus, Hesych.

Ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, quod a sanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Hesych.

Ἀκοντιζὸς, Hesychio idem serpens qui et Ἀκοντίας.

Ἀκοντίλη, idem. ex Nicand.

Ἀκοντίζω, jaculor, jaculum vibro, vel intorqueo, seu spiculum, aut telum. (Eur. Ph. 1127.) Xen. Pæd. 1. πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdum cum accusativo rei vel personæ: ut, Il. ξ'. ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς Αἰχμάς. Sic ἀκοντίσας τὸ δόρυ, apud Plut. περὶ τῆς Ἡρόδ. κακ. Cum personæ accusativo signif. jaculo peto seu ferio: ut apud Herodot. ἀκοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει. Sic Xen. ἀκοντίζῃ τὸν φεύγοντα. Dicitur et ἀκοντίζω εἰς τοῦτον: ut Thuc. lib. 7. † εἰς τινα. Xen. Pæd. l. 3. p. 86.† Interdum cum dativo rei: ut apud Hom. ἀκοντίζειν ἔγχει, et δουρί. Interdum et cum genitivo personæ, subaudita præp. κατὰ, ut Il. ε'. Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. ¶ De ventis dicitur à Musæo, ἀκοντίζοντες ἀῆται.

Ἀκοντίζομαι, *pass.* jaculo seu telo petor: unde ἀκοντισθείς.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, et Ἀκοντισμὸς, οῦ, ὁ, jaculatio, jaculi seu teli jactus, Xen. Hell. 4. [cap. 4. §. 16.] ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσίεσαν τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodem dicit. Ἀκόντισμα (q. d. jaculamentum) pro vulnere, quod est jaculatione seu jaculando inflictum. Plut. in Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως.

Ἀκόντισις, jaculatio, Suidas. [Xenoph. de Cyri. Exp. lib. 1. cap. 9. §. 3. ἐκεῖνον δὲ αὐτὸν καὶ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων, τοξικῆς τε καὶ ἀκοντίσεως, φιλομαθέστατον εἶναι καὶ μελετηρότατον. Jaculationis sive Jaculandi artis.]

(Ἀκοντιστήρ. Eurip. Phœniss. 141.) [Σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον, Λογχαῖς τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι. Jaculatores.]

Ἀκοντιστὴς, οῦ, ὁ, jaculator. Interdum jaculandi peritus: ut, ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα, apud Theoc. Od. σ'. Ἦ μὲν ἀκοντιστὰς οὐδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν. Thuc. lib. 1. πολλοὺς δὲ τοξότας τε καὶ ἀκοντιστάς.

Ἀκοντιστὺς, ύος, ἡ, jaculatio vel jaculandi ars, seu peritia. Hom. Il. ψ'. describens illa quatuor celebria certamina, οὐ γὰρ πὺξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσεις, Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι θεύσεαι.

Ἀκοντιστικὸς, jaculandi peritus. Xen. Pæd. 7. † et 6. p. 157. c. ἀκοντιστικώτατος.†

Composita.

Ἀνακοντίζω, ejaculor. Herod. metaphoricè dicit in Melpomene, ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκὺ, aqua erumpit.

Ἀπακοντίζω, pro ἀκοντίζω, exponitur etiam jaculor. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. τὴν δὲ κέρκον, (belluæ apud Indos) ὁμοίαν τῇ τοῦ σκορπίου τοῦ χερσαίου, ἐν ᾗ κέντρον ἔχειν, καὶ τὰς ἀποφυάδας ἀπακοντίζειν.]

Διακοντίζω, jaculor, idem quod ἀκοντίζω. potest etiam διὰ esse ἐπιτατικὸν, sicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Xen. Ex eodem διακοντιούμενος ἢ διατοξευσόμενος, passivè. [Xenoph. Κυρ. Παιδ. lib. Α. Καὶ κατῆρχεν ἤδη ἀναπηδᾶν ἐπὶ τοὺς ἵππους ἢ διακοντιούμενος, ἢ διατοξευσόμενος ἀπὸ τῶν ἵππων, &c.]

Εἰσακοντίζω, jaculor in aliquem locum. Exp. et. missilia ingero, Thucyd. lib. 2.

Ἐξακοντίζω, jaculor, jaculum emitto seu telum. Plut. in Artoxerxe, ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτόν. Xen. Hell. 4. τοῖς δόρασιν ἐξακοντίζοντες.

Ἐξακόντισμα, et Ἐξακοντισμὸς, jaculatio. Annotatur esse etiam fulgoris genus in aëre, Aristot. de mundo. Esse item scatebram, sanguinis ductum, apud Eurip. in Iphig.

Ἐπακοντίζω, itidem pro jaculor.

Ἐπακοντισμὸς, pro ἀκοντισμὸς, jaculatio. Hesychius esse dicit et βόλου ὄνομα.

Ἱππακοντισταὶ, equestres jaculatores, qui ex equis pugnant jaculis. [Arrian. de Exp. Alex. lib. 4.]

Κατακοντίζω, jaculis confodio, seu telis, vel missilibus. Herod. lib. 4. διώξαντες τὸν Μαρτιάλιον κατηκόντισαν.

Κατακοντίζομαι, Greg. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτὸν κατακοντίσθαι φασίν.

Πεζακοντιστὴς, q. d. pedes jaculator. Polyb.

Περιακοντίζω, jaculis undique ferio.

Προσακοντίζομαι, insuper jaculis conficior.

Ὑπερακοντίζω, supra jaculor, seu ultra, aut ulterius, jactu jaculi vinco. Frequentius est in metaphorica significatione pro supero. Exponi etiam potest, antecello. Aristoph. in Avib. Ὑπερακοντίζεις σύγ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Idem in Pluto, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντιζε.

Ὑπερακοντίζομαι, eadem signif. metaphorica apud Alex. Aph. cum genit. τὸ Ἀσκληπιοῦ δῶρον πασῶν τῶν κατὰ τὸν βίον χρειῶν ὑπερηκοντίσθη κατὰ τὴν ἀξίαν.

'ΑΛΑ'ΒΑΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, vel ἀλάβαστρος, ου, ὁ vel ἡ, alabaster: vasis unguentarii genus longitudine fastigiata in pleniorem orbem desinens: vel forma turbinata sine ansulis. Sic appellatur vel quasi οὐ λαβέσθαι (prehendere) propter lævorem sit ἀδύνατον. vel διὰ τὸ μὴ λαβὰς ἔχειν, quod ansas non habeat: ut tradit Methodius apud Etym. (Philostr. l. 3. c. 57.) Utitur Plut. in Alexandro, et Matth. c. 26. ¶ Apud Herodian. lib. 3. ἀλάβαστρον accipitur pro lapide alabastrite. [Aristoph. Acharn. 1052. Ἐς τὸν ἀλάβαστρον κύαθον εἰρήνης ἕνα. Schol. Ἐς τὸν ἀλάβαστρον δὲ, εἰς τὴν μυροθήκην. Ἔστι δὲ λήκυθος, ἡ ὦτα μὴ ἔχουσα, ἧς οὐκ ἔστι λαβέσθαι. Lysistr. 946. λαβὲ τόνδε τὸν ἀλάβαστρον. Schol. Τὴν μυροθήκην. Schol. Biset. τοῦ μύρου τὸ ἄγγος λίθινον, λαβὰς οὐκ ἔχον. Vide Callim. Hym. in Lav. Pall. 13. 15. cum Observ. Illustr. Spanhem.]

Ἀλαβάστριον, ου, τὸ, parvus alabaster. Poll.

Ἀλαβαστρίτης, sub. λίθος, alabastrites lapis: marmoris genus ita dicti, quod ex eo alabastra conficerentur. Diosc. l. 5. Et fœm. gen. ἀλαβαστρῖτις sive ἀλαβαστῖτις: ut ἀλαβαστῖτις πέτρα, eadem quæ ἀλαβαστρίτης λίθος. Athen. lib. 5.

(Ἀλάβαστον, alabaster. Theoc. ιέ. 114.)

Ἀλάβαστος, absque ρ, apud Hesych. et Menandrum invenitur pro ἀλάβαστρος.

'ΑΛΑΖΩ'Ν, όνος, ὁ καὶ ἡ, jactator, ostentator, gloriosus, ventosus, superbus, arrogans. Xenophonti Pæd. 2. videtur nomen hoc inditum fuisse iis qui se et ditiores esse simulant et magis strenuos quàm sint, et ea quæ præstare non possunt, pollicentur: ut, ἀλαζὼν στρατιώτης. † Sic miles describitur apud Xen Pæd. l. 2. p. 47. b.† A Greg. Naz. ταὼς dicitur ἀλαζὼν ὄρνις. Et ἀλαζὼν γυνὴ, Plut. in Pericle. ☞ Ab Eustath. exp. ὁ ἀπὸ τῆς ἄλης ζῶν, vagus, erro, planus, circulator. Errones certè mendaciis instructissimi esse solent, et sese ubique jactando falsa plurima veris intermiscent. Hinc factum, ut qui majora de se suísque prædicant quàm veritas patiatur, ἀλαζόνες dicantur, quocunque; tandem consilio id faciant; sive mentiendi libidine ducantur, sive spe lucri, honoris, &c. Suidæ dicitur ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, i. vanè et inaniter vivens. Quidam malunt deducere ab α epitat. et λάζομαι (sumo,) ut sic dicatur qui sibi multum assumit tribuítque.

Ἀλαζονικὸς, οῦ, ὁ, ostentatorius, jactatorius, ad ostentationem pertinens. Item ostentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν, ostentator. Xen.

Ἀλαζονεύομαι, F. εύσομαι, me ostento, me vendito, jactator sum sive ostentator, de me falsa prædico, glorior. Isocr. de soph. νῦν δ' οἱ τολμῶντες λίαν ἀπερισκέπτως ἀλαζονεύεσθαι, πεποιήκασιν ὥστε, &c. Apud Aristoph. exp. ψεύδομαι. (Ran. 282.) Apud Gal. à Bud. expon. vaniloquenter dico. Apud Arist. in Œcon. 1. τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι, exp. mores mentiri et sibi effingere falsò.

Ἀλαζόνευμα, τὸ, jactatio, ostentatio, gloriatio, propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Item, facinus insolentiæ, insolenter factum. Æsch. in Ctesiph. [Æschines in Timarch. ἐν δὲ ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς δικαστηρίοις—— ὑπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀλαζονευμάτων ὑπάγεσθε.]

Ἀλαζονεία, ἡ, jactantia, jactatio, ostentatio, venditatio, gloriatio: hominum est plura quàm præstare possunt pollicentium: cui contraria est εἰρωνεία, quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Vide Aristot. in Eth. et Rhet. 2. Exp. etiam vaniloquentia.

Composita.

Ἐπαλαζονεύομαι, ut, ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, jacto me hac de re.

Εὐαλαζόνευτος, facilis ad ostentationem. Arist. Rhet. lib. 2.

Καταλαζονεύομαι, jactabundè aliquid dico vel facio. Item arroganter et vanè commemoro. Demosth. ἅπερ φάσι, καὶ καταλαζονεύεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὲ μάλα. Apud Isocr. περὶ ἀντιδόσεως· καταλαζονεύεσθαι περὶ πλούτου, jactare se et gloriari de divitiis.

Πτωχαλαζὼν, q. d. mendicus ostentator. Apud Athen. l. 6.

Φιλαλαζὼν, ostentationis amator. Bud.

'ΑΛΑΛΗ', ῆς, ἡ, alala, vox quædam inarticulata, quæ à militibus ante pugnam editur. Apud Etymol. exponitur et ἀλαλὴ tumultus, et inarticulata vox, ab ἅλα accusativo nominis ἅλς, i. mare: quòd perpetuò strepitum edit: inde faciendo ἅλη, deinde per reduplicationem ἀλάλη, unde (inquit) ἀλαλάζω, et ἀλάλητος. Eustathius, citans hunc locum, κλῦθ' ἀλαλὰ πολέμου θύγατερ, ἐγχέων προοίμιον, esse Doricum ait, verso η in α. Suidas acclamationem chori esse dicit ἀλαλαὶ, ἰὴ, παιάν. Reperitur et apud Plutarch. ex quodam poëta, μαλαι τ' ἀλαλαί τ' ὀρινόμεναι ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ. [Aristoph. Lysistr. 1293. 'Αλαλαὶ, ἰὴ, παιήων. Schol. Biset. ἀλαλὴ, στρατιωτικὸς ἀλαλαγμὸς, ὃν ἀλαλὰν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, βοὴν οὖσαν πρὸ μάχης. Εὐστ. Av. 954. ἀλαλάν. Schol. Biset. 'Αλαλὴ, ῆς, καὶ Δωριεῖς, ἀλαλὰ, ᾶς, ὁ στρατιωτικὸς θόρυβος, καὶ ἀλαλαγμὸς, &c. 1761. Vide Schol. Biset. Pind. Nem. Γ. 103. δορίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίων τε προσμένοι. Eurip. Hel. 1360. Λύπαν ἐξαλλάξατ' ἀλαλᾷ. Jucundo cantu. ita Cl. Barnes.] (Eurip. Phœniss. 297.)

'Αλαλητὸς, οῦ, ὁ, clamor militum dicentium ἀλαλή. Generaliter dicitur fremitus militum in pugna, vociferatio militaris. apud Homerum sæpe. Il. π'. οἱ δ' ἀλαλητῷ Πᾶν πεδίον κατέχουσι μάχῃ νικῶντες 'Αχαιούς. Il. δ'. Ὡς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει. Hesiod. in Theogonia, † v. 686.† οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Quibusdam placuit (ex quib. fuit Apollonius grammaticus) α esse πλεοναστικὸν, in hoc nomine, deducentibus è λαλέω. Aliis autem esse α pro πολὺ, ut sit ἀλάλητος quasi πολυλάλητος. Aliis pro ὁμοῦ, ut sit quasi ὁμολάλητος.

'Αλαλάζω, F. ξω, clamo alala, fremitum edo inter pugnandum, clamorem lætum tollo in committendo prælio. Xen. Hell. 4. ἀλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι, δρόμῳ ὁμόσε ἐφέροντο. Est autem propriè, clamorem tollo cum animi alacritate, et exultabundè, atque in signum victoriæ. Plat. in Publicolâ, τοῖς μὲν ἀλαλάξαι πάρεστι μέγα καὶ θαῤῥαλέον. Apud Jul. Pollucem, ἀλαλάζειν τὸ ἐνυάλιον. Apud Arrianum autem lib. 6. legitur ἀλαλάζεσθαι τῷ ἐνυαλίῳ. Dicuntur autem ἀλαλάζειν generaliter quicunque exultantes clamorem tollunt. Unde et ἀλαλάξατε Suidas explicat κροτήσατε, i. plaudite. ¶ Interdum pro, clamorem tristem tollo. Unde et ululo exponitur, ut Marci cap. 5. Item, Jerem. c. 4. Nonnus, Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον. ¶ Item, tinnio. Paulus 1. ad Cor. c. 13. γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quam signif. quidam ex Græcis grammaticis propriam esse putaverunt.

'Αλαλαγμὸς, οῦ, ὁ, vel 'Αλάλαγμα, τὸ, clamor lætus militum. [Eurip. Cycl. 65. Οὐ τυμπάνων ἀλαλαγμοί. 594. Hel. 1365. Κύπρις γέλασέ τε θεὰ, δέξατό τ' εἰς χέρας βαρύβρομον αὐλὸν, τερφθεῖσ' ἀλαλαγμῷ.] Veget. et quidam recentiores barritum vocant; alii jubilationem; Cæsar ululatum lib. 5. de bello Gall. ¶ Item, victorialis hymnus, ut tradunt Suidas et Hesych.

'Αλαλαγὴ, ῆς, ἡ, lætus clamor. Apud Sophoclem autem in Trach. ἀλαλαγαῖς schol. exp. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς.

Composita.

('Αναλαλάζω. Eurip. Phœniss. 1352.) [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. cap. 3. §. 14. ἐπεὶ δὲ καλὰ ἦν τὰ σφάγια, ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται, καὶ ἀνηλάλαζον, συνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι.]

'Ανταλαλάζω, vicissim vel contrà clamorem attollo, sc. clamando alala. Æschyl.

'Επαλαλάζω, alala clamo ob: vel lætus acclamo. Æschyl. † cum dat. Xen. Pæd. p. 176.† [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. Μετὰ δὲ τοῦτο τῷ 'Ενυαλίῳ τε ἅμα ἐπηλάλαξαν, &c.]

'ΑΛΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, vagor, erro, sum vagus et erro; ut Il. ζ'. Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο. i. solus vagabatur. Et Ulysses ἀλώμενος, Od. ί. ¶ Item metaphoricè apud Sophoclem pro πλανῶμαι τῷ νῷ, incertus sum quid agam, animi pendeo. (Aj. 23. Æsch. Prom. 667. Soph. Œdip. Tyr. 1520.)

Ἄλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio. πλάνημα, ut ait Eustathius, ita exponens et hunc Sophoclis locum, κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ.

'Αλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, erro, vagus, Od. τ'. Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν. Exponitur ἀλήμονες etiam πτωχοὶ, ut in Anth. Epigr. lib. 1. Ἄμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες. ¶ Apud Nonn. ἀλήμονες translatè signif. peccatores; nam qui peccant, errant, et à recta via deflectunt.

'Αλημοσύνη, ης, ἡ, idem quod ἄλημα, vagatio, erratio. ¶ Apud Apollonium autem schol. ait significare peritiam locorum. [Apoll. Rhod. ii. 1264. 'Εννύχιοι δ' ἀγνοῖο ἀλημοσύνῃσιν ἵκοντο Φᾶσίν τ' εὐρυρέοντα, &c. Schol. 'Αλημοσύνῃ, τῇ ἐμπειρίᾳ τῶν τόπων.]

'Αλήτης, ου, ὁ, vagus, erro. Od. ρ'.—καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ. et ξ'. ἄνδρες ἀλῆται Ψεύδονται. (Æsch. Ag. 1291. Ch. 1042.) ¶ Aliquando tanquam adjectivum ponitur: ut, ἀλήτην βίον εἵλευ, apud Herodot. vagam vitam maluisti. 'Αλῆτις, ιδος, ἡ, vaga, errabunda. Suid. ¶ Item mendicus, apud Basilium.

'Αλητεύω, F. εύσω, vago, erro: Od. ρ'. [501.] Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα 'Ανέρας αἰτίζων. [Eurip. Hippol. 1048. 'Αλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς, &c. Errans.]

'Αλητεία, *verbale*, erratio, vagatio. Ionicè ἀλητείη. (Æsch. Prom. 889.) [Eurip. Helen. 940. Τὴν δ' ἔνθαδ' ἐκλιποῦσ' ἀλητείαν πικρὰν Ὄντων ἐν οἴκοις χρημάτων ὀνήσομαι. Errationem.]

Ἄλη, ης, ἡ, erratio, vagatio. (Æsch. Ag. 702. Eurip. Med. 1287.) Od. φ'. Ἦ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε. Od. ό. ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς. Item metaphoricè pro anxietate animi, quæ est veluti ejus vagatio. * Item error, peccatum. Archilochus, Ἤπλακον, καί που τίν' ἄλλον ἥδ' ἄλη κιχήσατο.*

* 'Αλαιὸς stultus, Æschyl. ap. Hesych.*

'Αλαίνω, idem quod ἀλάομαι, erro, vagor. Apud. Eurip. ἀλαίνων μανίᾳ. [Eurip. Phœn. 1532. ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων. Schol. κατὰ τὴν αὐλὴν διὰ τὴν τυφλότητα ἀλαίνων καὶ πλανώμενος διατρίβεις. Elect. 589.] (Æschyl. Ag. 82. Eurip. Phœniss. 1480.)

Ἄλημι, idem quod ἀλάομαι, vagor. infinitivus ἀλῆναι, unde ἀλήμεναι. Il. έ. 'Αργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας. Hesych. exponit συστραφῆναι, item πλανηθῆναι. Magis tamen recepta est explicatio pro ἀθροισθῆναι, congregari.

'Αλάλημι, ab ἄλημι, per reduplicationem, unde passivum 'Αλάλημαι, idem quod ἀλῶ sive ἄλημι, vagor, erro. Unde ἀλάλησαι. Od. ό. δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι. et infinit. ἀλάλησθαι. Od. έ. οὐδέ τι σὲ χρὴ Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι.

'Αλαλύκτημι, à quo ἀλαλύκτημαι apud Homerum, vide in 'Αλύσσω post 'Αλύω.

Composita.

'Απαλάομαι, deerro, vagor. Hesiod. in clyp. Herc. † v. 409.† αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ χώρου αἶδρις ἐών.

'Επαλάομαι, pervagor, peragro: ut Od. ό. πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεὶς, Οἴκαδε νοστήσει.

'ΑΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, cæcus, luscus: secundum quosdam à verbo ἀλάομαι, διὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν: secundum alios ex α privatio et λάειν, quod est videre. (Eurip. Phœniss. 1476. Æschyl. Prom. 551. Eum. 323.) ‡ ἀλαοῖσιν καὶ δεδορκόσι. ζῶσι καὶ θανοῦσι. Schol. A.‡ Od. θ'. Καί κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα 'Αμφαφόων, vel cæcus. Itidémque Odyss. ά. μάντιος ἀλαοῦ. Hippocr. quoque pro τυφλὸς utitur, teste Galeno in lex. Hippocr. Apud Apoll. Argon. 2. ἀλαὸν νέφος, nubes obscura, seu caliginosa et atra.

'Αλάϊος, idem quod ἀλαὸς cæcus, captus oculis. Galeno enim teste Hippocrates in lib. de locis in homine, ἀλαΐαν nominavit φθίσιν, quæ esset veluti cæca et invisibilis.

'Αλαόω, ῶ, cæcum reddo, excæco, τυφλόω. Hom. ei genitivum ὀφθαλμοῦ etiam addit Od. ί. ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν: privavit, orbavit.

'Αλαωτὺς, ύος, ἡ, cæcitas, oculi seu oculorum privatio seu orbatio. Odyss. ί. αἴ κέν τις σε καταθνητῶν ἀνθρώπων 'Οφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτύν. si quis te mortalium interroget de turpi cæcitate et luminis orbitate. Φάσθαι 'Οδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι, dic Ulyssem te excæcasse.

'Εξαλαόω, ῶ (*comp.*) excæco. Vide ἀλαωτύς.

Ἄ'ΛΓΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror, tristitia, molestia. Il. β'. Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί. Sic et Od. ζ'. Aristoph. in Pluto, ὑπὸ γὰρ τοῦ ἄλγους κατατέτηκα. Item ἄλγεα, calamitates, mala. Iliad. ά. ἣ μυρί' 'Αχαιοῖς Ἄλγε' ἔθηκε. (Soph. Œdip. Tyr. 1051.) ☞ Fit ex ἀλέγω (curam gero vel solicitus sum) ut vult Etymol.

'Αλγίων, ἄλγιστος, molestior, molestissimus, vel gravior, gravissimus. Isocr. in Hell. Enc. τί γάρ ἐστιν ἄλγιον ἢ ζῆν ἀεὶ δεδιότα; Soph. Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ Ἄλγιστον. (Æsch. Prom. 933. Soph. Œdip. Tyr. 1262.)

'Αλγινοεὶς, εντος, ὁ, molestus, acerbus. Hesiod. † Theog. 214.† et Nic. Scribitur et ἀλγεινόεις.

'Αλγύνω, F. υνῶ, dolore vel mœrore afficio. (Æschyl S. c. Th. 364. Eurip. Med. 399. Soph. Œdip. Tyr. 340. 1087.)

'Αλγύνομαι, mœrore afficior: cui oppon. εὐφραίνομαι. Xen. νόσοις ἀλγυνόμενος. (Æsch. Prom. 245.) [Eurip. Heracl. 542. οὐδ' αἰσχύνομαι Τοῖς σοῖς λόγοισι, τῇ τύχῃ δ' ἀλγύνομαι.]

'Αλγέω, ῶ, F. ήσω, doleo. Ad animum refertur, et ad corpus. (Æsch. Pers. 846. ἄλγησαν ἧπαρ ἐνδίκοις ὀνείδεσι. Eum. 236. Ch. 1016. Soph. Tr. 1085.) Cum. dat. ut, ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων. Cum acc, ἀλγῶ θάνατον γυναικός. Julian. in Epist. ad Amerium. Sic ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, Gal. 'Αλγῶ τὸν δάκτυλον, mihi dolet digitus, apud Theocr. Dicitur et ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς, apud Dem. Ponitur etiam ἀλγῶ absolutè apud eundem Dem. et Il. β'. et θ'.

Ἄλγημα, τὸ, dolor, ægritudo: ut, ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Gal. et Hippoc.

Ἄλγησις, idem. Suid. [Aristoph. Thesm. 153. τοῦ φθόνου μὲν τὸν ψόγον ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην.]

'Αλγηδὼν, όνος, ἡ, dolor, cruciatus. Plut. et Xen. (Eurip. Med. 24. Palæph. p. 12.)

'Αλγηρὸς, οῦ, ὁ, molestus, dolorem afferens. Hesych.

'Αλγεινὸς, οῦ, ὁ, molestus, asper, gravis, dolorem sive tristitiam afferens. (Soph. Œdip. Tyr. 1551.) Xen. et Plut. † βίος. Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.† Et τὸ ἀλγεινὸν, dolor: et τὰ ἀλγεινὰ, dolores, ærumnæ.

'Αλγεινῶς, molestè, cum dolore. [Soph. Antig. 442. ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα. Philoct. 1025. δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων Οἷστ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν.]

'Αλεγεινὸς, pro ἀλγεινὸς, gravis, molestus, Il. β'. Item difficilis. ut, Il. ρ'. [Apoll. Rhod. iii. 692. μὴ δ' ἀλεγεινὸν ἐφ' υἱέσι κῆδος ἔλοιο. 763. Ἔνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, &c.]

Composita.

'Αναλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vel ἀνάλγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indolentia præditus, doloris expers, carens dolore, dolorem nullum sentiens. Interdum ei adjungitur accus. ut apud Luc. in Timone, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφῦν, nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Sic ἀνάλγητος τοὺς ὀδόντας. Item qui nullum in animo dolorem concipit ex re ulla, qui dolore non tangitur, aut tangi non potest. Thuc. lib. 3. καὶ μὴ ἀναλγητότεροι οἱ διαφεύγοντες τῶν ἐπιβουλευσάντων φανῆναι. Unde capitur pro stupido, et torpente. Item pro crudeli, et nullum commiserationis affectum habente: ut, ἀναλγήτων 'Ατρειδῶν, apud Soph. pro ἀσυμπαθῶν. Item ἀναλγὴς sive ἀνάλγητος dicitur res quæ dolorem nullum adfert; ut ἀνάλγητον πάθος, apud Eurip.

'Αναλγήτως, citra dolorem, nullo cum sensu doloris, stupidè. Et pro inhumanè et crudeliter accipitur, apud Soph.

'Αναλγησία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris. Item stupiditas, stoliditas. Plut. et Dem.

'Απαλγεώ, ῶ, dedoleo, dolere desino. Suid. ex Thuc. Sic et ad Ephes. cap. 4. Exponitur et ἀπογινώσκω, apud Polyb. id est, animum despondeo.

Βαρυαλγὴς, gravi dolore percitus, qui graviter dolet. [Orph. Hymn. in Eumen. 7.]

Βαρυάλγητος, idem. Interdum dicitur βαρυάλγητον, quod gravem dolorem affert. Soph.

Γλωσσαλγία, q. d. linguæ dolor sive morbus. Capitur pro linguæ prurigine, seu petulantia verborum, et loquaci maledicentia. apud Eurip. in Med. et Phil. de vita Mosis 3. Et pro nugis, Bud. ex Gal.

Γλωσσαλγέω, lingua prurio, linguæ venenum promoveo; ut quidam exp. Naz. orat. 2. αἱρετικοὶ γλωσσαλγείτωσαν.

Διαλγὴς, qui perdolet, et vehementi dolore excruciatur. (Æsch. Ch. 230.) Plut. in Alex. διαλγὴς γενόμενος.

Διαλγέω, ῶ, perdoleo, vehementi dolore discrucior. Plut. de discernendo amico ab adul. ἐπετίμων πικρῶς ἕκαστον ὧν παρεῖδεν ἐξονειδίζοντες, ἄχρις οὗ διαλγήσας ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς, ἀμφοτέρους τῷ ξιφιδίῳ παίων ἀνεῖλεν.

Δυσαλγὴς, gravem et difficilem afferens dolorem, ideoque ægrè tolerabilis, Plut. et Philo. vel qui ægrè afficitur dolore alterius, sicut δυσάλγητος quoque exponitur, difficilis ad dolendum, Poll. ex Eupol.

(Δυσάλγητος, durus, qui dolore alterius non afficitur. Soph. Œdip. Tyr. 12.)

Θυμαλγὴς, afferens dolorem in animo. (Æsch. Ag. 1040.) Od. ψ'. ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.

Καρδιαλγὴς, cui cor dolet, aut dolorem cordi afferens. Gal. ex Hippoc.

Καρδιαλγία, ἡ, dolor cordis, vel potius dolor oris ventriculi et morsus ab humoris acrimonia.

Καρδιαλγέω, dolore cordis afficior. Hippocr.

Καρδιαλγικὸς, cum cordis dolore conjunctus, vel cordis dolorem invehens. Hippocr. prorrhet. lib. 1.

Καταλγύνεσθαι, dolore et molestia affici.

Κεφαλαλγὴς, caput dolens, cui caput dolet. Plut. in Symp. sept. sap. σύνδειπνος δὲ κεφαλαλγὴς καὶ βαρὺς καὶ ἀνάγωγος, &c. Capitur et activè pro dolorem capitis afferens, dolorem capitis excitans. Diosc. de vino resinato, πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι. Sic Philo de vita Mos. l. 1. ξηρός τε γάρ ἐστι κεφαλαλγής. Reperitur et κεφαλαλγὸς, οῦ, ὁ, apud Plat. in præc. sanit. τὸν μὲν γὰρ ἐγκέφαλον τοῦ φοίνικος κεφαλαλγὸν λέγουσιν εἶναι, pro quo Xen. dicit. κεφαλαλγῆ.

Κεφαλαλγικὸς, idem. Gal.

Κεφαλαλγία, capitis dolor. Hippocr. Aphor. l. 3.

Κεφαλαλγέω, ῶ, caput doleo, caput mihi dolet, doleo ex capite. Hippocr. aphor. lib. 5.

Κεφαλαλγητικὸς, idem quod κεφαλαλγὴς et κεφαλαλγικός. Athen.

(Μεταλγέω. Æsch. Suppl. 410.) [τί, τῶνδ' ἐξίσου ῥεπομένων, μεταλγεῖς τὸ δίκαιον ἔρξαι;] ‡ ἀπορεῖς. Schol.‡

'Οδονταλγία, dentium dolor. Diosc.

'Οδονταλγέω, ῶ, dentibus doleo, dentium dolore afficior.

Περιαλγὴς, qui valde dolet. Utitur Plato.

Περιαλγέω, ῶ, ægerrimè doleo, vel fero. Apud Thuc. περιαλγεῖν τῷ πάθει, casum ægrè ferre.

Ποδαλγὴς, dolore pedum laborans, quem pedum dolores cruciant, qui ex pedibus dolet. [Anth. Ep. Gr.]

Ποδαλγὸς, et ποδαλγικὸς, idem Diosc.

Ποδαλγία, pedum dolor, podagra. Chrysost.

Ποδαλγέω, ῶ, pedum dolore, seu podagra labro.

Στομαλγία, oris dolor, oris morbus. Item loquacitas. Poll.

Συναλγέω, ῶ, (condoleo,) unà doleo. Aristot. rhet. l. 2.

αἱ γὰρ φίλοι συναλγοῦσι. Dicitur et συναλγῶ σοι, doleo tuam vicem. Apud Soph. τοῖς ξυναλγοῦσι τύχας.

Ὑπεραλγὴς, qui supra quàm dici potest dolet.

Ὑπεραλγῶ, perdoleo, supra modum doleo. (Eurip. Med. 118.) Aristot. Rhet. 2. καὶ τὸ ὑπεραλγεῖν ἐπ' ἀλγοῦντι, κόλακος σημεῖόν ἐστι. Vel vicem alicujus doleo, ut, ὑπεραλγῶ σου, vicem tuam doleo. Appian.

Ὠταλγία, aurium dolor. Diosc. l. 2.

Ὠταλγικὸς, aurium dolori obnoxius. Sin de re aliqua dicatur, significat dolorem aurium inferens.

Ὠταλγέω, doleo ex auribus, aurium dolore crucior, aures mihi dolent. Diosc. l. 3. Ὠταλγιάω, pro eodem. Diosc. l. 2.

ἈΛΔΈΩ, ῶ, f. ήσω, augeo, do incrementum. Eustathius ponit ἄλδω vel ἀλδέω. Etymon vide in Ἀλδήσκω.

Ἀλδήσκω, augeor, cresco, incrementum accipio, ut Il. ψ'. Λνίου ἀλδήσκοντος. Ubi Eust. vult propriè dici de augmento quod fit irrigatione seu humectatione, tanquam ex ἄρδω deductum, mutatione literæ ρ in λ. Idem alibi ex ἀλδῶ deducit. ἀλδῶ autem ab ἄλλω sive ἄλλομαι, quòd ea quæ crescunt, veluti in altum subsiliant. (Theoc. ιζ'. 78.)

Ἀλδαίνω, augeo, do incrementum sive augmentum. Od. σ'. et ω'. μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν. (Æsch. S. c. Th. 563.)

Ἀλδαίνομαι, augeor, cresco. Hesych.

Composita.

Ἀναλδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non crescens, incrementum non capiens, apud Hippocr.

Ἄναλτος, exp. ἀναλδὴς et ἀναλθὴς, ἀναυξής; ut, ἄναλτον ἄλφιτον, apud Hippocr. Apud Hom. Od. σ'. γαστὴρ ἄναλτος, Eust. exp. inexplebilis seu insatiabilis venter. Vide et in comp. ex Ἅλις.

Ἀναλδήσκω, succresco, augeor. Apoll. Rhod. Arg. 3. Λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός.

Ἀναλδαίνω, idem quod ἀλδαίνω, apud Nonn. οὗτος ἀναλδαίνει καρπόν.

Ἐναλδέω, q. d. intrinsecus augeo. Nic. Δεινὴν βεβρυχήεντος ἐναλδήσασα κορύνην.

Εὐαλδὴς, bene et feliciter crescens, bonum incrementum accipiens. Hesych.

Εὐαλδέως, exp. feliciter et cum profectu. Hippocr.

Μεταλδήσκω, affertur ex Apoll. pro produco.

Νεοαλδὴς, nuper auctus, vel qui recens excrevit. Hesych.

ἈΛΈΑ, et Ionicè ἀλέη, ἡ, propriè calor sive tepor qui est ex sole in locis apricis: transfertur et ad quemlibet calorem, ut Od. ρ'. Αὐτίκ' ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται. Apud Athen. 7. χαίρει δ' ἀλέᾳ. διὸ καὶ πρὸς τὴν ἄμμον προσέρχεται. Apud Theophr. lib. 4. de caus. pl. cap. 3. τὴν ἀλέαν διώκει. Sic et Hippoc. ὅταν ἐν ἀλέῃ γένωνται. ☞ Dicitur autem quasi δαλέα, à verbo δαίω, inquit Etymologicus. At ἀλεὴ, vide in Ἀλέω, id est, fugio.

Ἀλεεινὸς, οῦ, ὁ, calidus, tepidus: ut, ἀλεεινὴ χώρα, Herodot. et Xen. [Œconom. cap. 9. §. 4. διαιτητήρια — κεκαλλωπισμένα τοῦ μὲν θέρους ἔχειν ψυχεινὰ, τοῦ δὲ χειμῶνος ἀλεεινά. Herodot. Hist. lib. 2. §. 25. διὰ παντὸς τοῦ χρόνου αἰθρίου τε τοῦ ἠέρος τοῦ κατὰ ταῦτα τὰ χωρία, καὶ ἀλεεινῆς τῆς χώρης ἐούσης, καὶ ἀνέμων ψυχρῶν, &c. Aristot. de Hist. Anim. lib. 1. cap. 5. lib. 2. cap. 10. τὴν μὲν οὖν ἡμέραν ἐν τῇ γῇ τὸ πλεῖστον διατρίβουσι, τὴν δὲ νύκτα, ἐν τῷ ὕδατι. ἀλεεινότερον γάρ ἐστι τῆς αἰθρίας.]

Ἀλεηνὸς, pro eodem. Ἀλεὸς, idem.

Ἀλεάζω, tepeo, caleo, calore fruor. Aristot. in Probl. sect. 1. θερμῇ γὰρ λούειν δεῖ, ἢ ποιήσει ἀλεάζειν. Exp. etiam θερμαίνω, ab Hes. et Gal.

Ἀλεαίνω, idem quod ἀλεάζω, caleo, Aristot. in Probl. ὅτι ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία θᾶττον πέπτει, οὕτω δὲ καὶ ἀλεαίνει μᾶλλον. Habet et signif. act. pro calefacio. Hesych.

Ἀλεαίνομαι, calefio, Hesych.

Ἀλεὸς, οῦ, ὁ, calidus, tepidus, Hesych. Interdum pro ἠλεὸς, Dor.

Συναλεαίνω, (comp.) concalefacio, calorem adjuvo, apud Plut. Exp. et confoveo, et Catone.

ἈΛΈΓΩ, F. ξω, curo, rationem habeo alicujus, curam gero. (Æschyl. Suppl. 760. Theoc. ιά. 95.) Cum genit. Il. θ'. οὐ σευ ἔγωγε Σκυζομένης ἀλέγω. Apoll. Arg. 2. τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει. Cum accus. Il. ή. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpos. ὑπὲρ, Apollon. οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ.

Ἀλεγίζω, F. ίσω, idem quod ἀλέγω, ut Il. θ'. σέθεν γ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, Χωομένης.

Ἀλεγύνω, accuro, paro, apparo: ut, ἀλεγύνειν δαῖτα. Od. ν'. [Hom. Odyss. Λ. 374. ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας. Schol. ἄλλας δὲ διὰ φροντίδος ἔχετε εὐωχίας. Λ. 185. Apoll. Rhod. i. 979. Τοῖς μετὰ δαῖτ' ἀλέγυνε. ii. 497. ἀλέγυνον. Schol. εὐτρέπιζον. iii. 1104.]

Ἀλεγεινὸς, curæ plenus, molestus, ἀλγεινός. Vide et in Ἄλγος.

Composita.

Ἀπηλεγὴς, et ἀπηλεγέως adverb. idem quod ἀπαλεγὴς, et ἀπαλεγέως, sed sunt rariora.

Νηλεγὴς, etiam dicitur et νηλεγέως, pro iisdem, apud Hesych.

Ἀπηλεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, atrox, sævus, quasi nullius curam aut respectum habens. Epith. mortis apud Greg. Naz.

Ἀπηλεγέως, atrociter, sævè: item apertè, intrepidè; quia quos nullius cura seu respectus movet, non trepidant, ideoque apertè agunt. Od. ά. ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω. Apoll. Arg. 2. Ὡς φάτ' ἀπηλεγέως, ubi exp. ἁπλῶς, καὶ κατ' ἀλήθειαν. Ἀπηλεγὲς etiam pro. ἀπηλεγέως ponitur apud Nicand. in Ther.

Ἀπηλεγέω, non curo, contemno. Apoll. Arg. 2.

Δυσηλεγὴς, Eust. putat posse intelligi dictum quasi δυσαλεγὴς, ab ἀλέγω. Vide et in comp. à λέγω, id est, cubo.

ἌΛΕΙΣΟΝ, ου, τὸ, poculum, Suidæ. Hesychio poculum torno factum vel potius cœlatum. (nominatum dicitur quasi οὐ λεῖον seu λισσὸν, non læve, sed τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι, seu ζωωτοῖς δαιδάλμασιν ἐμπεπαισμένον, pocula enim emblematis et cælaturis ornata, sunt asperiora.) Od. γ'. Τοὔνεκά τοι προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον. Et libro sequente Menelaus Telemachum alloquens ait, Δώσω καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδησθα θεοῖσιν Ἀθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα. Dicitur et masc. gen. ἄλεισος ut Eust. annotat ex quibusdam grammat. sicut σύμβολον et σύμβολος. ¶ Est etiam acetabulum osque coxendicis. Apud Athen. l. 11.

ἈΛΕΊΦΩ, F. ψω, P. Att. ἀλήλιφα, ungo, lino, illino: ut, ἀλείφειν μύρῳ, ungere unguento. Sic ἀλείφειν μίλτῳ. Ἀλείφειν τοῖχον. Eust. exp. κονίᾳ χρίειν. Interdum ponitur absolutè, ut Il. ά. ἀμφί τ' ἀλεῖψαι. † οὐδ' ἠλείψατο. neque unctus est. Aristoph. Nub. 834.† ¶ Item, incito, instigo, acuo, excito, exhortor, apud Basil. Theodor. et Appianum, inquit Bud.

Ἀλείφομαι, linor, ungor. unde apud Xen. ἀλειφόμενος μίλτῳ. Ponitur sæpè absolutè, ut Xen. Hell. 4. πάντες μὲν ἠλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἐδείπνησαν. In voce med. ἀλειψάμενος, qui se unguento unxit, unguento delibutus. Dicitur et de athletis, qui se unxerunt oleo ad certamen.

Ἄλειμμα, τὸ, unctio, ipsa ungendi actio. Plut. ¶ Item id quo ungimur, apud Athen. lib. 10. Ἀλειμματώδης, unguenti formam habens. Hippocr.

Ἀλειμμάτιον, diminutivum ab ἄλειμμα, unguentum. Laërt. in Diog.

Ἄλειψις, εως, ἡ, unctio. Plut. [Herodot. lib. 3. §. 22. εἰπόντων δὲ τῆς ποιήσιος πέρι καὶ ἀλείψιος, τὸν αὐτὸν λόγον τὸν περὶ τοῦ εἵματος εἶπε.]

Ἀλείπτης, ου, ὁ, unctor, qui ungit. peculiare fuit hoc nomen unctoris athletarum in gymnasio. Plut. Usurpatur etiam metaphorice, ut apud Plut. in Pericle, τῶν πολιτικῶν ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος. ¶ Item excitator, cohortator. Greg. Ἀλείπτρια, fæmin.

Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, pars quædam balnei, inquit Poll.

Ἄλειπτρον, ου, τὸ, vasis unctuarii genus, apud Athen.

Ἄλειφαρ, * et ἄλειφα* ατος, τὸ, id quo ungimur, unguentum. Interdum oleum. (Theoc. ζ'. 147.) Item adeps, apud Hom. et Hesiod. † Th. 553.†

(Ἄλειφα ut Ἄλειφαρ. Æsch. Ag. 330.) ‡ Sed ibi Butlerus deducit ab ἄλειφον. V. Ind. Æsch.‡ † pinguedo, indeclinabile. Vossius in sua gramm: græca. p. 16.†

Ἀλειφατίτης, ου, ὁ, ut, ἄρτος ἀλειφατίτης, cum adipe commixtus. Eust.

Ἀλοίματα, pro ἀλείμματα, Hesych. sunt χρίσματα.

Ἀλοιμὸς, οῦ, ὁ, tectorium parietum. Eustath.

Ἀλοιφὴ, idem quod ἄλειφαρ. Od. ζ'. et σ'. et Il. ί.

Ἀλοιφεῖον, ου, τὸ, quo utebantur ἀλεῖπται. Eust.

Composita.

Ἀναλειφὴν, non ungi: τὸ οὐκ ἀναλείφεσθαι. Hippocr. de diæta.

Ἀνηλιφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non unctus, non illitus. Νηλιφὴς, idem. Dicitur peculiariter de nave.

Ἀνηλειψία, ἡ, non ungi, vel non unctum esse, unctionis intermissio, aut squalor ex diutiùs intermissa unctione. Polyb. lib. 3.

Ἀνήλειπτον, indelebile. Et pro eodem ἀναπάλειπτον, apud Eust.

Ἀπαλείφω, q. d. deungo, id est, quod unguendo seu illinendo adhæserat, abstergo: unde pro deleo, seu oblitero ponitur. Interlino. Sumitur et metaphoricè. Phocyl. in admon. Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπάλειψον ἄμυναν: ubi tamen quidam malunt legere ἀπάμειψον. Ἀπαληλιμμένον ἔγκλημα, judicium obliteratum et circumductum.

Ἀπαλοιφὴ, litura, deletio.

Διαλείφω, exp. deleo; ut ἐξαλείφω. Alioqui significat etiam perungo, perlino.

Ἐναλείφω, inungo, illino. Ammonius vult dici de oculis.

Ἐνάλειμμα, τὸ, id quod illinitur, seu id quo illinimur. [Aristot. Problem. ii. 701. ult.]

Ἐξαλείφω, idem quod ἀπαλείφω. Sed usitatius est Xen. Hell. 2. τουτονὶ ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου. Metaphor. apud Isocr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν. ¶ Interdum et pro ἀλείφω, ungo, lino: unde apud Thucyd. ἐξαληλιμμένον τεῖχος, exp. κεχρισμένον. (Æsch. Ch. 501.)

(Ἐξαλείφομαι. Æsch. S. c. Th. 15.)

Ἐξάλειψις, obliteratio, deletio.

Ἐξάλειπτρον, unguentarium vas, apud Poll. et Suid.

Ἐξαλείπτης, qui calce vel alio tectorio illinit.

Decomp. Ἀνεξάλειπτος, indelebilis. [Isocrat. Orat. ad Philipp.]

Δυσεξάλειπτος, qui difficilè deletur, seu obliteratur. Herod. lib. 1. metaph. τὸ γὰρ λυπῆσαν δυσεξάλειπτον.

Εὐεξάλειπτος, facilè delebilis. Xen. Hell. 2.

Ἐπαλείφω, q. d. superinungo, superlino, aut superillino. vel pro ἐναλείφω. ¶ Metaphoricè pro acuo, exhortor, excito. Vide Bud.

Ἐπάλειμμα, τὸ, inunctio; vel potius id quod ad inungendum adhibetur: id quo inungimus.

Ἰατραλείπτης, medicus unguentis et perfrictionibus corporis morbos curans: medicus reunctor, vel unguentarius. Plin.

Ἰατραλειπτικὴ, professio illa curandi unguentis et perfrictionibus.

Καταλείφω, oblino, illino. Gal. ex Hippocr. Sic κατάλειπτος μύρῳ, ex Aristoph. pro illitus unguento, seu inunctus.

Μιλτηλιφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, minio illitus, rubrica illitus, miniatus seu rubricatus. [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 58. τὸ δὲ παλαιὸν ἅπασαι αἱ νῆες ἦσαν μιλτηλεφέες.] ‡ juxta editiones Reiz. et Schæf. μιλτηλοιφέες Wessel.‡

Μυραλοιφεῖν, unguentis se illinere, apud Poll.

Μυραλοιφία, unguentorum illitus. Plut. symp. 4.

Νεηλιφεῖς οἰκίαι, domus recens illitæ. Aristot. in Probl.

Ξηραλοιφέω, ῶ, exp. siccè ungo, in sicco ungo; vel ungo absque balneo, id est, balnei usu; vel sub dio, et ad solem ungo, ut fiebat in palæstris. Plut. Vide Eust. et Bud.

Ξηραλοιφία, q. d. sicca unctio, Suid. et Eust.

Ξηράλειψις, idem. Hesych.

Παραλείφω, illino. Arist. rhet. 3. αἱ τίτθαι τῷ σιάλῳ παιδία παραλείφουσι.

Περιαλείφω, circumlino, circumungo; ut, περιαλείφω τὸν πηλόν.

Περιαλείφομαι, illinor, unde περιαλήλιπται, illitus est, apud Aristot. de animal. lib. 9.

Πισσαλιφὴς, pice unctus; peculiariter dicitur de navi, ut et ἀνηλιφής. apud Eust.

Προαλείφω, priùs ungo, antè inungo. [Athen. Deipn. lib. 3.]

Προσαλείφω, allino, seu illino. Od. κ'.

Συναλείφω, simul ungo, collino. Frequenter metaph. ponitur pro simul misceo, commisceo, confundo, in unum contraho. Quæ signif. potissimùm reperitur apud theologos. ¶ Item pro ἐξαλείφω metaphoricè sumpto, citatur ex Aristot. rhet. 2. τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν.

Συναλοιφὴ, commixtio, apud theologos. ¶ Apud grammat. duarum vocalium in unam syllabam coalescentia.

Ὑπαλείφω, sublino, subterungo, et q. d. subungo: ut, ὑπαλείφειν ὀφθαλμούς. Greg. Et, ὀφθαλμοὶ ὑπαληλιμμένοι, apud Xen. ¶ Item metaph. pro incitare, concitare, apud Aretham.

Ὑπάλειμμα, τὸ, sublitio, inunctio. ὑπάλειπτον, quod illinitur. A Gal. exp. ἐγχριστὸν φάρμακον. Sunt qui apud Hippocr. περὶ γυναικείων esse scribant medicamentum quod spicillo illinitur.

Ὑπάλειπτρον, ου, τὸ, q. d. illitorium; id quo ad illinendum utimur, sive specillum, sive spathe, sive διαπύρηνον, ut scribit Gal.

Φιλαλειπτέω, ῶ, unctor esse cupio, aliptas amo vel inter aliptas versari amo. Exp. et delector pigmentis, et unguine.

Φιλαλοιφεῖν, delectari pigmentis, et unguine.

ἈΛΈΞΩ, vel ἀλεξέω, ῶ, F. ήσω, arceo, depello, propulso. Il. φ'. ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, arceat exitialem diem vel depellat. Sic et Il. ί. ¶ Interdum opitulor, auxilior, opem fero, ut Il. ά. ἀλεξέμεναι μεμαῶτα. Et Il. ζ'. Φῆν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν. Xen. Pæd. 4. τούτοις φασὶν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλεξεῖν. ☞ Fit ex ἄλκω, interjiciendo ε ejus futuro ἄλξω.

Ἀλέξομαι et ἀλεξοῦμαι, in voce media idem quod ἀλέξω, vel ἀλεξέω. (Soph. Œdip. Tyr. 179. 547.) Il. ό. ἀλέξασθαι μενέαινον. Plut. in Rom. ἀλέξασθαι λῃστάς. Qui infinitivus reperitur et apud Hippocr. et Herod. et apud Xen. † Pæd. 1. 5. 13. arcere vim.† Itidem ἀλεξησόμεθα apud eundum Xen. ἀναβ. 7.

Ἀλέξημα, τὸ, id quod arcet. q. d. propulsantem, aut defensaculum. Syn. ὁ κωκεὼν τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, æstatis ardorem arcens. Paus. in Phocicis, ἀλέξημα εἰς δίψαν.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, propulsatio, defensio, opitulatio. Hesych. [Herodot. Hist. lib. 9. §. 18. ἐπεὶ δὲ ὥρων πρὸς ἀλέξησιν τραπομένους, &c. eos ad defendendum se convertere, &c.]

Ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ, qui arcet, propulsator, depulsor. Item defensor, auxiliator. Il. ό. ἀλεξητὴρ μάχης. Apoll. Arg. 2. λοιμοῦ ἀλεξητήρ.

[Ἀλεξήτωρ. Soph. Œd. Col. 141. Ζεῦ ἀλεξῆτορ. Idem valet quod Ἀλεξητήρ.]

Ἀλεξήτειρα, ἡ, propulsatrix, vel auxiliatrix. Anth. epigr. lib. 4. ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη.

Ἀλεξητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, defensorius, propulsatorius, depulsorius, remedium præstans: ut ἀλεξητήριος παροιμία, Athen. lib. 15. [Ἀλεξήτηριος, cum Acc. Æsch. S. c. Th. 8.]

Ἀλεξητήριοι ῥίζαι, radices remedia afferentes.

Ἀλεξητήριον, ου, τὸ, (*substant.*) munimen. Quidam exp. amuletum, remedium. Xenophon antias equinas ἀλεξητήρια ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων vocat, et aures asini appellat ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν. Apud Nicand. ἀλεξητήρια νούσων, remedia morborum.

Ἀλεξητικὸς, depellendi arcendique vim habens.

Ἀλέξαντος, ὁ καὶ ἡ, defensorius. Ex Anth. Epigr.

Ἀλέξιον, ου, τὸ, idem quod ἀλεξητήριον. Nicand. in Ther.

Ἀλεκτὴς, et Ἀλκτὴς, idem quod ἀλεξητήρ. Pind. Poëticum est.

Ἀλέξιμος, idem quod ἀλεξητήριος, remedium præstans, propulsatorius. Nicand. in Ther.

Composita.

Ἀπαλέξω et ἀπαλεξέω, ῶ, propulso, repello. Il. ω. Ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλὰ κεν ἄλλον Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. ¶ Item pro opitulari, auxiliari. [πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι, his remedium afferre. Soph. Aj. 166. Æsch. Suppl. 1060.]

Ἀπαλέξομαι, pro eodem.

Ἐπαλεξέω, opem fero. Il. Θ. αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.

ἈΛΕ'Ω, F. έσω, Pr. εκα, molo. Plutarchus, ὅτι μὴ βούλεται πράγματα ἔχειν ἀλῶν ἑαυτῷ καὶ πέττων τὰ σιτία. Aristoph. in Nub. κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν. * Vid. ad Mœrin. p. 17.* ¶ Item vito, caveo. In qua tamen signif. usurpatur potius ἀλέομαι. ¶ Item congrego; nam ἀλέουσι, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθροίζουσι.

Derivata ab ἀλέω, id est, molo.

Ἀλέομαι, οῦμαι, molor: unde ἀλεσθεὶς, molitus, apud Diosc. Apud Aristot. probl. sect. 6. ἀλούμενος λίθος, lapis qui molitur; id est, qui mola frangitur.

Ἀλεστέον, molendum est. Ἀλεστέος, στέα, στέον, molendus, da, dum. Diosc.

Ἀλεστὴ, ἡ, exp. acus, gluma, apud Joseph. antiq. Jud.

Ἀλέτης, molitor, molitorius. ὄνους ἀλέτας, molas asinarias. Xenoph. anab.

Ἄλετος, ου, ὁ, molitio, molitura, ipsa molendi actio. Plut. in Probl. Rom.

Ἀλετὼν, ῶνος, ὁ, pistrinum, apud Athen.

Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, molitoris uxor. Od. ῦ. Ἀλετρεύω, idem quod ἀλέω. Od. ή. Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν. * Ἀλετρίδες dicebantur Athenis nobiles quædam virgines, quarum officium fuit sacras molas conficere, teste Pausania.*

Ἄλειαρ, ατος, τὸ, farina; propriè frumenti; ut ἄλφιτον hordei. Eust.

Ἄλευρον, ου, τὸ, propriè idem esse volunt quod ἄλειαρ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 120.† Plat. lib. 2. de rep. θρέψονται ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Herod. ἀλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐποίουν. Apud Diosc. 4. ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta, ut quidam exp. Dicitur tamen de farina etiam hordeacea: reperitur enim et κρίθινον ἄλευρον apud Aphrod. Probl. lib. 2. Generaliter etiam de qualibet farina dicitur, unde ἄλευρον κυάμου, Diosc. lib. 3. Sic ἄλευρον αἰρῶν, farina lolii: et ἄλευρον ὀρόβων, apud Gal. &c. [Theoc. Idyll. ιδ'. 7. Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος, ἐμὶν δοκεῖ, ὅπτω ἄλευρον. Appetebat quidem et ille, ut mihi videtur, farinam assitam.]

Ἀλευρίτης, ου, ὁ, farinaceus, ex farina constans; ut ἀλευρίται ἄρτοι, apud Athen.

Ἀληθῶ, F. ήσω, P. ηκα, et Atticè ἀλήλεκα, molo, in Anth. epigr.

Ἀληλεσμένος σῖτος, molitum frumentum, apud Herod. et Thuc.

Ἄλητον, ου, τὸ, pro ἄλευρον, Erotian. Etym.

Ἀλήσιον, quicquid moli potest. Hesych.

Composita.

Ἐπαλετρεύω, idem quod ἀλετρεύω, Apoll. Rhod. [Arg. lib. 1. 1077.]

* Εὐήλατος, bene molitus. Antimachus ap. Etymol. εὐήλατον ἄλφι.* [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. A. οἵτινες ἔμελλον αὐτῷ ἐκ τῶν λασίων τὰ θηρία ἐξελᾷν εἰς τὰ ἐργάσιμά τε καὶ εὐήλατα. Græc. Hist. lib. 5. ταχὺ γὰρ πρὸς ἄναντες εὐήλατον ἁλίσκονται πεζοὶ ὑπὸ ἱππέων.]

Καταλέω, commolo, mola frango. Herodot. et Hippocr.

Κεγχραλέτης et πασπαλέτης, ου, ὁ, milii molitor, qui milii grana mola frangit. Gal. apud Hippocr.

Νεάλετος, recens molitus. Nicand. Schol.

Νεήλατος, recens molitus. Νεήλατα, per ellipsin dicuntur pro νεήλατα ἄλφιτα, hoc est, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα, recens molitæ farinæ, apud Dem. pro Ctes. teste Harpoc. Vide et comp. ex Ἐλαύνω.

Derivata ab ἀλέω, id est, vito, caveo.

Ἀλέομαι, vito, caveo. Il. ι. Διὸς ἀλεώμεθα μῆνιν.

Ἀλεὴ, ἡ, vitatio, effugium. Il. χ'. v. 300. ab Hesiod. in erg. δέρματα dicuntur ὑετοῦ ἀλεὴ, q. d. vitatio pluviæ, i. præsidium adversus imbrem.

Ἀλεωρὴ (Ionicè pro ἀλεωρὰ) idem quod ἀλεὴ, evitatio. Il. ω. οὔτε φόβου μεμνημένοι, οὔτ' ἀλεωρῆς. Et Hesiod. in Erg. χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. Item (ut ait Bud.) suffugium, tutamen, munimentum, apud Aristot. l. 4. de part. τὴν περὶ τὸ σῶμα ἀλεωράν.

Ἀλεύω, per epenthesin, τοῦ υ, idem quod ἀλέω, inquit Eustath. [Æsch. Prom. 570. Batrach. 85. Ἄλευσον. Sch. ad Sept. Th. ex. βοήθησον. Æschyl. S. c. Th. 143. Sed ib. 87. accipi videtur pro arceo, propello —— nisi interpunctio sit post θεαὶ τε. et tum comites alloquitur quas malum vitare suadet.]

Ἀλεύεσθαι, in voce media itidem pro, vitare, cavere, ut Il. π'. Μῆνιν ἀλευόμενος. Et Od. ξ'. Ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν.

Ἀλέασθαι, itidem pro ἀλεύασθαι sæpe usurpat Hom. ut Il. ύ. μόριμον δέ οἱ ἐστ' ἀλέασθαι. Et alibi.

Ἀλεείνω, effugio, evito. Od. π'. ἀλέεινε δ' ὀφορβόν. Et cum infinit. Il ζ'. Κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε.

Ἀλεεινὸς, οῦ, ὁ, vitandus, effugiendus, fugiendus: (et ex consequenti) malus, perniciosus. Phocyl. ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί.

Ἀλιτηρὸς, Plutarchus vult esse dictum, ὃν ἀλεύασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε, id est, quem vitare ob improbitatem, bonum et utile erat. Vide in comp. à Τηρέω.

Ἀλύσκω, F. ξω, (tanquam ab ἀλύζω) evito, effugio, declino. [Æsch. Pers. 94. 101.] Od. χ'. ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. Cum genit. apud Soph. οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου. Alicubi non significat ullam fugam (ut annotat Eust.) sed simpliciter declinare, et esse extra conspectum alicujus propter loci intervallum, ut Od. μ'. Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους.

Ἀλυσκάζω, idem quod ἀλύσκω. Odyss. ρ'. ὕβριν ἀλυσκάζων. Interdum absolutè ponitur pro φεύγειν, fugere. Il. ψ'. νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Et Il. έ. Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. Exp. et, πλανῶμαι, ab Hesych.

Ἄλυξις, εως, ἡ, evitatio, effugium, fuga mali, anxietas. apud Hipp. [Æsch. Ag. 1308.]

Composita.

Ἀπαλεύομαι, devito, seu evito, effugio. Nicand. in Ther.

Δυσάλυκτος, vix evitabilis.

Ἐξαλέομαι, idem quod ἀλέομαι: unde ἐξαλέοιο, apud Apoll. Rhod.

Ἐξαλεύομαι, pro eodem. Soph. Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσομαι θεᾶς.

Ἐξαλέασθαι, idem quod, ἀλέασθαι, evadere, effugere, ex Hesiod. Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. Et Ὑπεξαλέασθαι, (*decomp.*) q. d. furtim seu clam evitare aut effugere.

[Ἐξαλύσκω. Eurip. Hippolyt. 673. Πᾶ ποτ' ἐξαλύξω τύχας; Elect. 219. Φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί.]

Ἐξαλύξαι, et Ὑπεξαλύξαι, effugere, subterfugere, devitare, apud Hesiodum. † Th. 615.† Τοῖό γ' ὑπεξάλυξε βαρὺν χόλον. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam ἐξαλύξασθαι, voce media, Sophocl. in Ajace mastig. [Ἐξάλυξας. Æsch. Eum. 111.]

Σμερδαλέος, aspectu horrendus. Eust. dicit esse ὃν οἱ βλέποντες ἀλεείνουσι, quasi composita vox sit ex σμέρδειν et ἀλεείνειν. vide et Μέρδω.

Ὑπαλεύομαι, fugio, elabor. Apud Hesiod. βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.

Ὑπαλύξαι, subterfugere, effugere. † Hesiod. Asp. 304.† Od. ί. Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε. Citatur et pro devito, refugio, ex Phocyl.

Ὑπάλυξις, effugium, devitatio. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1261. οὐδ' ὑπάλυξις Ἔστ' ἄτης, &c.] Ἐξυπάλυξις, (*decomp.*) idem, apud Orph. [Arg. v. 682.]

Derivata ex ἀλέω, id est, congrego.

Ἀλεότης, ητος, ἡ, collectio, congeries. Gal. in lex. Hippocr.

Ἀλεῖος, sive ἀλέϊος, congregatus et collectus in unum, confertus. Gal. in lex. Hipp. Vide et in Ἅλις.

ἈΛΗΘΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, verus, verax; ut, ἀληθεῖς λόγοι, Dem. † ἐλπίς. Xen. Pæd. 1. 6. 16.† Et ἀληθεῖ λόγῳ, Xen. Pæd. 1. revera. Λέγειν τἀληθῆ, vera dicere, apud Isocr. Xen. Dem. [Vid. Sophocl. Œdip. Tyr. v. 510.] Item certus: ut in proverbio, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. † Superlat. Xen. Pæd. p. 205. d. ἀληθεστάτη μελέτη τῶν πρὸς πόλεμον. Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Apud Aristot. περὶ ἑρμην. οὐκ ἔστιν ἀληθὲς, exp. non est rectum, non convenit. ¶ Ab Hesych. exp. et μνήμων, memor, κατὰ στέρησιν τῆς λήθης. Sed de Etymo plura vide in ἀλήθεια.

Ἀληθὲς, (proparoxyt. Atticè) *adverb.* revera, verè, profectò. [Soph. Œdip. Tyr. 358.] Aristoph. in equit. Ἄληθες οὗτος κρουνοχυτρολήραιον εἶ. † Nub. 839.† ¶ Est item nonnunquam adverbium admirantis, ut apud eundem in Plut. ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ. Ἄληθες, ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων. † ἄληθες et ἀληθές: de his vide H. Stephani annotationes in Sophoclem p. 28.†

Ἀληθῶς, (Ionicè ἀληθέως) verè, revera, haud dubiè, certè. ut, τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστὰς, apud Plat. in Apoll. Et apud Dem. contra Mid. ἡ ὡς ἀληθῶς μήτηρ. Ἀληθεστέρως, verius. Ἀληθέστατα, verissimè. Plat. Dem.

Ἀλήθεια, ἡ, (Ionicè ἀληθείη) veritas, [Æsch. Agamemn. 1576.] cui oppon. ψεῦδος seu ψευδολογία, apud Plut. et Isocr. Dicitur πρὸς ἀλήθειαν, et μετ' ἀληθείας, et ἐπ' ἀληθείας, et τῇ ἀληθείᾳ, vel ταῖς ἀληθείαις, pro ἀληθῶς, verè, revera. Dicta autem traditur ἀλήθεια ex α privat. et λήθη, oblivio; ut sit q. d. carentia oblivionis. (Nulla enim est in veritate oblivio; quæ mendacii comes est. Hinc illud, mendacem oportet esse memorem.) Vel quasi ἀλάθεια, quod semel eruta minimè latere possit, aut contra, quod veritate nihil sit occultius. Ut hic α sit epit. Illic verò privat. Platoni autem in Cratylo dicta videtur, quasi θεῖα ἄλη, divina quædam animi vagatio et anxietas.

Ἀληθότης, ητος, ἡ, pro ἀλήθεια. Dionys. Areop.

Ἀληθίζω, vera dico, apud Plut. Ἀληθίζομαι, idem. Herodot. l. 1. 136. [Lib. 3. §. 72.]

Ἀληθεύω, verum dico, vera loquor: cui oppon. ψεύδομαι. Interdum cum accusat. ut apud Hom. πάντα δ' ἀλήθευσον. Ex Xen. λέγειν οὐδὲν ὅ, τι ἂν μὴ ἀληθεύω. Item verus sum Aristot. eth. 9. ἐφ' ὅσον ἑκάτεροι λόγοι καὶ πῇ ἀληθεύουσι.

Ἀληθεύομαι pro ἀληθεύω, verum dico. Xen. Pæd. 4. ἐπὶ τούτοις ἔφη, ἐγὼ ἀληθευόμενος δίδωμί τε σοὶ τὴν ἐμὴν καὶ λαμβάνω τὴν σὴν δεξιάν. Interdum passivè, verè dicor, verus sum. Greg. θὲς τὸ ἕτερον, ἢ ἀληθεύεσθαι μόνον ἢ ψεύδεσθαι.

Ἀληθευτὴς, verax, qui verum dicit. Max. Tyr.

Ἀληθευτικὸς, οῦ, ὁ, verax, ad veritatem dicendam proclivis. Aristot.

Ἀληθινὸς, οῦ, ὁ, verus, verax; ut, ἀληθινοὶ λόγοι, apud Plut. ¶ Item non fictus, non fucatus: nihil fictitium habens; ut, ἀληθινοὶ φόνοι. Dem. Philip. 3. ¶ Exp. etiam, germanus, genuinus; ut, ἀληθινὴ πόλις, et ἀληθινὴ σοφία, apud Plat. Sic ἀληθινὰ μῆλα, Diosc. l. 1. c. 161.

Ἀληθινῶς, verè, veraciter. Isocr.

Ἀληθοσύνη, veritas. Theogn.

Composita.

Ἀπαληθεύω, verum dico, vera prædico. * Xen. Œc. p. 481.* [c. 3. §. 12. Πάντως δ', ἔφη, ὦ Κριτόβουλε —— ἀπαληθεῦσαι πρὸς ἡμᾶς, &c.]

Αὐτοαλήθεια, ipsa veritas, de Deo dicitur apud Plat. in Phædr. et apud Greg. Ἐναλήθως, verisimiliter. Luc.

Ἐπαληθεύω, verum esse declaro, confirmo. cum accus. Thuc. Luc.

Παναληθὴς, omnino verus. Plato de rep. lib. 9. [Æsch. S. c. Th. 728. Παναλήθως. Æsch. Suppl. 89.]

Συναληθεύω, simul sum verus; ut συναληθεύειν τὰς προτάσεις, apud Aristot.

Φιλαλήθης (non φιλαληθὴς) veri seu veritatis amator vel amatrix, veritatis studiosus vel studiosa. Laërt.

Φιλαλήθως, veritatis amore vel studio. Euseb.

Φιλαλήθεια, amor veritatis, studium veritatis.

ἌΛΘΩ, et ἀλθέω at ἀλθαίνω, sano, medeor; ab ἄλδω, ut tradit Eust. et Etym. ¶ Est etiam augeo. * Ab ἄω, spiro, venit ἄλω, halo, unde ἀλθῶ calefacio, foveo, sano, et ἄλθα. θερμασία, ἡ θεράπεια. Hesych. Vid. Ruhnken. ad Longin. p. 246.*

Ἀλθομαι, et ἀλθέομαι, οῦμαι, sanor. Il. έ. Ἄλθετο χεὶρ, &c.

Ἄλθος, εος, τὸ, sanatio, medela, medicamentum. Hesych.

Ἀλθήεις, sanitati conferens, saluber, θεραπευτικός. Nicand.

Ἀλθηστήριον, idem quod ἄλθος, medela, remedium. Nic. in Ther.

Ἀλθαία, ἡ, malvæ sylvestris genus. Sic appellata est ob eam quâ pollet medendi vim. Sunt qui et ἀρισταλθαίαν diciam tradant. vide Diosc. et Theoph.

Ἀλθέσκω, idem quod ἀλθέω sive ἄλθω.

Ἄλθεξις, sanatio, apud Hippoc. ut annotat Erot. et Gal.

Composita.

Ἀναλθὴς, aff. pro immedicabile, insanabile, ex Hippoc. Idem usurpavit et pro, non augescens, non crescens. * Dionys. Halic. p. 115. 166. ex emend. Ruhnkenii. Longin. π. ύ. 3.*

Ἀπαλθέομαι, idem quod ἀλθέομαι. Il. θ'. Ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον.

Γυιαλθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, membra sanans, membris sanitatem afferens.

Δυσαλθὴς, sanatu difficilis, ægrè sanabilis; ut, δυσαλθῆ ἕλκη, apud Diosc. Sic δυσαλθεῖς νόσοι, id est, δυσίατοι. Item per metaph. in Epigr. δυσαλθὴς ἀνήρ. Δυσάλθητος, idem Nonno. * δυσαλθὴ καὶ χαλεπὸν ἰόν. Euseb. Hist. Eccl. ii. 1.*

Ἐπαλθέω, curo, sano.

Εὐαλθὴς, sanatu facilis. Hippocr.

Πολυαλθὴς, multa vi medendi pollens, varium ad medendum præbens usum. Diosc. lib. 3. cap. 163.

'ΑΛΙ'ΓΚΙΟΣ, ου, ὁ, similis, ὅμοιος. (Æsch. Prom. 448.) Il. ζ. Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ.

Composita.

Ἀναλίγκιος, dissimilis. Hesych.

Ἐναλίγκιος, similis. Od. ν. Ἀνδρὶ φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα. Et cum accus. rei, præter dat. personæ. Od. ά. ἀοιδοῦ Τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. Hesiod. in Aspide, † v. 88.† οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα Γεινόμεθα. † et Theog. 142.† (Theoc. κζ'. 94.)

Παναλίγκιος, omnino similis. Nicand.

'ΑΛΙΞ, Paulo Æginetæ et recentioribus medicis dicitur quæ Latinis alica, Græcis χόνδρος.

'ΑΛΙΣ, adverb. satis, abundè. (Æsch. S. c. Th. 685. Ag. 520. V. Eurip. Med. 631. Phœniss. 1194. Soph. Tr. 336. Œdip. Tyr. 704. 1081. 1529.) Cum genit. ut in prov. ἅλις δρυός, satis quercus. † Xen. Pæd. p. 238. a.† Sic ἅλις ἀφύης, apud Suid. Et apud Eurip. ἅλις ὀδυρμῶν ἐμῶν. Sine genit. pro affatim, magna copia, ut Od. ρ'. ἢ οὐχ ἅλις ἧμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι. Od. ν'. χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν. Interdum dicitur οὐχ ἅλις, sub. ἐστὶ, non sat est. Pro quo dicitur etiam, parum hoc tibi videtur, nisi etiam, &c. ut Il. ε'. ἢ οὐχ ἅλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτοῖς. Il. ί. Ἢ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. ¶ Item confertim, coacervatim. Il. β'. Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα. Il. χ'. Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσαν. ☞ Fit ἐκ τῆς ἁλός, utpote ἐν ᾗ ἀθρόον ἐστὶ τὸ ὕδωρ. inquit Etym.

Ἁλία, ας, ἡ, congregatio, cœtus, concilium, apud Herodotum, ut ἁλίην ποιησάμενοι, et ἁλίην ἐποιήσατο τῶν Περσέων, Persarum concilium coëgit. Alias signif. vide in Ἅλς, mare.

Ἁλίζω, congrego, coacervo. In qua signif. usurpatur potius συναλίζω. Vide et inter derivata ex Ἅλς, sal.

Ἀλὴς sive ἀλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, condensus, confertus, coacervatus. frequens est apud Hippocr. qui et aliquando dicit ἅλες ἀθρόοι, et ἅλες συχνόν. Sic et apud Hom. Il. ψ'. ἁλὲν ὕδωρ, aqua collecta et coacervata. Frequens est et apud Herodotum plur. num. ἁλέες, in unum congregati. Item conferti, frequentes, densi.

Ἁλέως, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθρόως, confertim.

Composita ex ἁλίζω.

Ξυναλίζω, Suid. συναθροίζω, congrego. Propriè est ξένους ἁλίζω.

Προαλίζω, ante congrego, et in unum cogo. Joseph.

Συναλίζω, congrego, coacervo, cogo. Herodot. in Euterpe, ἐς μίαν πόλιν τὰς γυναῖκας συναλίσαντα, i. συναγαγόντα. Xen. Pæd. 1. καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας.

Συναλίζομαι, congregor. † Xen. Pæd. 1. 2. 15.† Luc. de luctu, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοί.

[Συναλιάζω. Aristoph. Lysistr. 93. Τίς δ' αὖ ξυναλίαξε τόνδε τὸν στολὸν Τὸν τᾶν γυναικῶν; Schol. Συνήθροισε. Vide Schol. Biset. Δωρικῶς τὸ η εἰς ᾱ μακρὸν ἐτράπη, ἀντὶ τοῦ ξυνηλίαζε. ξυναλιάζειν δὲ, ταὐτὸν τῷ ξυναλίζειν, ἤγουν συναθροίζειν.]

Aliud genus compositorum.

Ἄναλτος, ut Odyss. σ'. ὅφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἄναλτον. Eust. exp. inexplebilem, seu insatiabilem, καὶ μηδέποτε ἅλις ἔχουσαν. Vide et in comp. ex Ἄλθω seu Ἄλδω.

Βιοθάλμιος ἀνὴρ, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hym. q. d. βιότου ἅλις ζῶν.

'ΑΛΙΣΓΕ'Ω, ῶ, contamino, polluo. verbum usitatum Græcis bibliorum interpretibus, ut cap. 20. Ecclesiastici, ἀλισγήσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἐδέσμασιν ἀλλοτρίοις. Sic Daniel. cap. 2. ἀλισγηθῇ, polluatur, contaminetur. Et Malach. 1. ἠλίσγησα, contaminavi, et ἠλισγημένος, pollutus.

Ἀλίσγημα, τὸ, contaminatio, seu contagio ex cibo vetito: ut cùm aliquis sese idolothytorum seu polluit. Act. c. 15.

'ΑΛΙ'ΣΚΩ, capio, F. ἁλώσω, P. ἥλωκα et Atticè ἑάλωκα, tanquam ab ἁλόω. aorist. 2. ἧλον, † Att. ἑάλων† unde particip. ἁλοὺς, tanquam ab ἅλωμι. Sed hæc duo tempora (præt. et aorist. 2.) habent signif. pass. Xenoph. Pæd. 7. ἑαλωκυῖάν τε τὴν πόλιν καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα. † Sic ἑάλω τὸ στρατόπεδον Xen. Pæd. p. 195.† Et Iliad. β'. et ί'. πόλις ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Cum dat. ut ἁλοὺς ἔρωτι, captus amore, apud Luc. Cum genit. ut ἁλῶναι αὐτοῦ λέγεται, apud Philostr. in Heroicis. Sic ἁλῶναι τῆς κόρης, puellæ amore captus fuisse, quasi subandiatur dativus ἔρωτι. Et cum genitivo rei, ut apud Luc. τοῦ κάλλους ἁλούς. Interdum ἁλῶναι exp. corripi; ut apud Gal. ἁλῶναι τριταίοις, corripi tertianis febribus. Sic ἁλοὺς μανίᾳ, apud Soph. correptus insania. ¶ Item, deprehendo, convinco, reum perago, damno: unde ἑλωκὼς sive ἁλοὺς deprehensus, convictus, damnatus. Demosthenes, ἀσεβῶν τοῦτο ἥλωκε, convictus est, tenetur, damnatus est impietatis. Apud Aristophanem, † Nub. 1075.† ἁλοὺς μοιχός. Demosthenes, μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, unica sententia damnari. Dicitur et κλέπτων ἥλωκε, item κλοπῆς ἥλωκε, sicut apud Plutarchum, ἁλόντες ἀργίας. Interdum huic verbo jungitur præpositio ἐπὶ cum dativo; ut, ἁλόντα ἐπὶ στάσεσι, apud Herodianum, damnatum seditionum, vel ob seditiones. Sic Plutarch. in Pericle, ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλούς. (Æsch. S. c. Th. 592. ἁλούσας ὕπο. ib. 273. ἁλῷ. Eurip. Phœniss. 1572. Aristoph. R. 605.)

Ἁλίσκομαι, capior, convincor, &c. Xen. in Cyn. ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν, &c. Idem Hell. 3. τοὺς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένους. † Capi: Sic στρατόπεδον. Xen. Pæd. l. 5. p. 144. c. ἔρωτι amore. Xen. Pæd. l. 5. p. 117. c. Convinci, cum particip. Xen. Pæd. l. 5. p. 118.† Ἁλίσκεσθαι ψευδομαρτυριῶν, convinci falsi testimonii, Aristot. in Rhet. Ἁλίσκομαι ψευδόμενος, convincor mendacii. Xenoph. (κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται. Eurip. Med. 84. obtineor. Soph. Œdip. Tyr. 550. 584.)

Ἅλωσις, q. d. captura. Τροίας ἅλωσις, apud Plat. exp. Trojæ expugnatio vel eversio, aut excidium. ¶ Exp. et deprehensio apud Plat. de leg. lib. 11.

Ἁλώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui potest capi seu expugnari, expugnabilis, ut ἁλώσιμος πόλις, Plut. † Xen. Pæd. l. 5. p. 134.† (ἁλώσιμον παιᾶν' ἐξιακχάσας. Æschyl. S. c. Th. 641. ἁλώσιμον βάξιν. Ag. 10.)

Ἁλωτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἁλώσιμος, Philo de mundo, τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτὰ, morbis et senio obnoxia. [Suid. Lex. i. 125. ubi laudatur Sophoclis Œd. Tyr. 110. Thucyd. Hist. lib. 6. §. 77. εἰδότες ὅτι ταύτῃ μόνον ἁλωτοί ἐσμεν.]

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀναλίσκω, absumo, insumo, impendo. (Soph. Œdip. Tyr. 1197.) Cum accus. ut, ἀναλίσκειν χρήματα, aut ἀργύριον, &c. Et ἀναλίσκειν χρόνον, aut πόνον, aut λόγους, &c. Dicitur et ἀναλίσκειν εἰς τοῦτο. Xen. ἀνήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Sic Aristoph. εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη. Dicitur et ἀναλίσκειν ἐπὶ τούτου, apud Plat. Item, mercedem do, vel impensas suppedito, inquit Bud. ex Dem. καὶ Ἰσοκράτει ἀργύριον ἀναλίσκειν. ¶ Item, consumo, extinguo, perdo. Isocr. κάλλος γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Xen. Pæd. 1. ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει.

Ἀναλίσκομαι, absumor, &c. † ἐπιτήδεια ἀναλῶται Xen. Pæd. p. 150. et l. 2. p. 39.† Item in act. sig. pro ἀναλίσκω, apud Plat. in Gorg. (Æsch. Ag. 579.)

* Ἀναλόω, consumo. Hesych. Ἀναλῶσαι, ἀφανίσαι. Σοφοκλῆς Ποιμέσιν. Æschyl. Theb. 813. Soph. Œd. T. 1174. Eurip. Phœn. 591. Med. 325. Aristoph. Plut. 248. Thucyd. iii. 86.*

Ἀνάλωμα, τὸ, impensa, sumptus, Dem. Thuc. (Æsch. Suppl. 485.)

Ἀνάλωσις, insumptio, consumptio, ut, ἀνάλωσις ἰσχύος, apud Luc. [Thucyd. Hist. lib. 6. §. 31. εἰ γάρ τις ἐλογίσατο τήν τε τῆς πόλεως ἀνάλωσιν δημοσίαν, καὶ τῶν στρατευομένων τὴν ἰδίαν, &c.]

Ἀναλωτὴς, οῦ, ὁ, consumptor, absumptor, impensor, apud Plat.

Ἀναλωτικὸς, οῦ, ὁ, absumptivus, consumptivus, apud Greg. [Plat. de Rep. lib. 8. Βίᾳ δὲ καὶ οὗτος ἄρχει τῶν ἐν αὐτῷ ἡδονῶν, ὅσαι ἀναλωτικαὶ μὲν, χρηματιστικαὶ δὲ μή· αἳ δὴ οὐκ ἀναγκαῖαι κέκληνται.]

Συναλίσκω, simul capio. Plut. in Alex.

Decomp. Ἀπαναλίσκω, idem quod ἀναλίσκω. insumo. Thuc.

Ἐξαναλίσκω, absumo, item exhaurio. (Æsch. Ag. 687.) Philo de mundo, Δυσεξανάλωτος, qui non facilè consumitur.

Καταναλίσκω, consumo, absumo, impendo. Isocr. καταναλίσας τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν.

Παραναλίσκω, obiter et præter destinatum impendo, perperam consumo. Greg. de bapt. ὁ πόλεμος παρανάλωσεν.

Παρανάλωμα, sumptus supervacaneus et inutilis, Plut. Exp. et additamentum ac velut appendix impensæ destinatæ.

Πολυανάλωτον, ου, τὸ, in quod multa insumuntur.

Προαναλίσκω, priùs consumo, antè absumo, Herodian. lib. 6. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. οἱ μὲν καὶ ἄνδρας ἄγοντες προανηλωκότας χρήματα, οἱ δὲ &c.]

Προσαναλίσκω, insuper consumo. Dem.

Συναναλίσκω, unà sumptum facio. Xen.

Ὑπαναλίσκω, sensim vel clam consumo.

Φιλαναλωτὴς, qui lubenter sumptus facit, cui opp. Φειδωλὸς, apud Plat.

Καταλίσκομαι, citatur ex Herodoto pro, convincor.

Παραλίσκω, capio.

Προαλίσκομαι, prius capior, antè capior. Plut.

Προσαλίσκομαι, insuper capior; item insuper condemnor. Arist.

Composita formata ex ἁλωτὸς, sine præpos.

Αἰχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. αἰχμῇ ἁλωτὸς, hasta vel cuspide hastæ captus) armis captus, captivus; ut, αἰχμάλωτοι γυναῖκες, Plut. Et αἰχμάλωτοι νῆες, et πόλεις αἰχμάλωτοι, apud Isocrat et Plut. † et κάμηλοι, l. 6. p. 153.† Et αἰχμάλωτα σώματα, mancipia; quæ et αἰχμάλωτα absolutè dicuntur apud Xenoph. Demosthen. et Philostr. in Heroicis. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. ἔστι μὲν ἡμῖν πολλὰ τὰ αἰχμάλωτα χρήματα, καὶ ἄνδρες ἐπ' αὐτοῖς.] (Αἰχμαλώτων χρημάτων. Æsch. Eum. 403.)

Αἰχμαλωτὶς, ἴδος, ἡ, idem quod αἰχμάλωτος in fœm. genere. αἰχμαλωτίδες χεῖρες, captivæ manus, id est, ejus qui est captivus, vel ejus quæ est captiva, Sophocl. in Ajace. ‡ 71.‡ (Eurip. Phœniss. 180.) [Hec. 615. Κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα. A captivis mulieribus; ut 1016. Ἰδίᾳ γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι.]

Αἰχμαλωτεύω et Αἰχμαλωτίζω, captivum abduco, vel in captivitatem bello captum abduco, vel in servitutem abduco. Rom. c. 7.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, captivitas. Apoc. c. 13.

Αἰχμαλωτικὸς, mancipiarius, servilis, Eurip. in Troad. [871. δόμοις γὰρ τοῖσδ' ἐν αἰχμαλωτικοῖς Κατηρίθμηται Τρωάδων ἄλλων μέτα.]

Συναιχμάλωτος, (*decomp.*) concaptivus, captivitatis socius, Paulus ad Rom. 1. v. 7.

Ἀνάλωτος, qui capi vel expugnari nequit, inexpugnabilis. Isocr. in Busir. enc. ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμάχητος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. ¶ Interdum etiam, non captus, non expugnatus, ut apud Thuc. οἰόμενος τὴν Νίσαιαν ἔτι καταλήψεσθαι ἀνάλωτον. Et metaphoricè ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, Plut. in Pericle, qui pecuniis expugnari nequit vel corrumpi.

Δηϊάλωτος, bello captus. Eurip. (Æsch. S. c. Th. 72.)

Δικτυάλωτος, reti captus, irretitus. Synes.

(Δοριάλωτος. Soph. Aj. 212.) ‡ Perperam. Ad metri rationem δουριάλωτον scriptum oportuit. Brunck.‡

Δορυάλωτος, hasta captus, idem quod αἰχμάλωτος. Xenoph. Plut. et alii.

Δυσάλωτος, difficilis captu; ut, δυσάλωτον χωρίον. Plut. Et δυσάλωτος ταῖς νόσοις, apud Diosc. qui difficilè morbis corripitur.

Εὐάλωτος, qui facilè capi potest, expugnatu facilis; ut εὐάλωτον κλέπταις, Naz. apud Gal. ad Glauc. εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, obnoxii febribus quotidianis.

Θηριάλωτος, à bellua captus.

Νεάλωτος, nuper captus, Hesych. Affertur et νεαλὴς pro eodem; ut, νεαλὴς ἰχθύς. Apud Polyb. et Plut. νεαλὴς miles recens et integer, et qui nondum depugnavit. Vide et in comp. ex Ἅλς.

(Πανάλωτος.) Æsch. Ag. 369. [ἄτης παναλώτου.]

'ΑΛΙΣΜΑ, ατος, τὸ, alisma: plantæ nomen apud Dioscor. lib. 3. cap. 169. et Plin. lib. 25. cap. 10.

'ΑΛΙΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, vel Ἀλιτέω, cujus aor. 2. ἤλιτον, pecco, delinquo. (Æsch. Eum. 269.) Exp. et scelus admitto. Propriè (secundum quosdam) admitto quippiam in Deum. Exp. etiam violo, item offendo. Etym. dicit à λιτὴ fieri ἀλιτῶ, et esse λιτῆς καὶ ἱκεσίας στεροῦμαι, precatione et supplicatione privor. ἢ ἀπὸ τῆς ἄλης, τῆς πλάνης. Il. ί. Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν. ubi Bud. putat posse etiam exponi decipere seu fallere. ¶ Ἀλιτεῖν est etiam aberrare, ut inquit Eust. inde derivans plurima. ¶ Item, vagari.

Ἀλιτέομαι, οῦμαι, vel ἀλείτομαι, aut ἀλίτομαι, unde aor. 2. ἠλιτόμην, idem quod ἀλιτέω, pecco. (Æsch. Prom. 533.) Od. ί. Ἀθηναίην ἀλίτοντο, peccârunt in Minervam. Et Od. δ'. ἀλλά νυ μέλλω Ἀθανάτους ἀλιτέσθαι. Et Iliad. ώ. Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς. peccem in Jovis mandata. Ἀλιτήμενος, (pro ἀλιτούμενος esse traditur per metaplasmum) peccans, peccator, vel nocens; idem quod ἀλιτήμων. Hom. † ἀλιτήμενος abortivus vertitur ab Heinsio apud Hesiod. Asp. 91.†

[Ἀλιτεύω. Phav. Lex. Ἀλιτεύω, τὸ ἁμαρτάνω. Suid. Lex. 1. Eurip. Hippol. 1029. Ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα. An legendum ἀλητεύων, ut 1048?]

Ἀλίτημα, τὸ, peccatum, scelus, flagitium, ἁμάρτημα.

Ἀλιτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peccator, peccatrix. Nonn. Quidam exp. ἀλιτάνευτος, id est, cui supplicari non potest, qui supplicando exorari non potest, inexorabilis. Il. ώ. Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἀλιτήμων. Ab Eust. exp. etiam, qui sponte ab officio aberrat. Budæus vertit, qui sciens prudensque peccat.

Ἀλιτρὸς et ἀλιτήριος, ου, ὁ, peccator, sceleratus, flagitiosus. Eustathius ex ἤλιτον vult esse factum utrumque. At Plutarchus vult esse dictum ὃν ἀλεύασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε, id est, quem vitare ob improbitatem bonum et utile erat. [Soph. Œd. Col. 371. νῦν δ' ἐκ θεῶν του κἀξ ἀλιτηροῦ φρενὸς, Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή. Schol. Ἀλιτηροῦ. μιαρᾶς.] ‡ Ita Aldus edidit claudicante versu. Ita quoque in Suida. Sed κἀλιτηροῦ sagaciter emendat Toupius. Em. in Suid. tom. 1. p. 431. Brunckius habet κἀξ ἀλιτηρίου. Sed male.‡

Ἀλιτήριος, (inquit Bud.) pernicies, internecio, pestis; de homine dictum. Æschines de Demosthene, ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε. Sic et Demosthenes vocavit Æschinem. Sic dicitur etiam qui piaculum admisit in Deum; ut, ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ, apud Synes. et Thuc. ¶ Item, erro. Hesych.

Ἀλιτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, execrabilis, piacularis; ut, οἶστρος ἀλιτηριώδης, apud Platonem de legibus. Item exitialis, pestifer, cum dat. apud eundem.

'Αλιτρὸς, οῦ, ὁ, peccator, sceleratus. Il. θ'. αἰὲν ἀλιτρός. Hesychius ex ἀλιτήριος per synæresin esse deductum putat, sicut Etymol. per syncopen.

(Ἀλιτρῶν. vel ab ἀλιτρὸς, vel ab ἀλιτρέω, Æsch. Eum. 317.) ‡ Ab ἀλιτρέω deducit Butl. v. Ind. Æsch. forte ἀλιτῶν. Stanl.‡

'Αλιτρία, ἡ, peccatum, et pro eodem ἀλιτροσύνη. Hesych. [Aristoph. Acharn. 907. Ἄπερ πιθακὸν, ἀλιτρίας πολλὰς πλέων.] 'Αλιτρίας, ου, ὁ, peccator. Hesych.

'Αλιτραίνω, pecco, scelerate ago, Hesiod. ὅστις ἀλιτραίνει. 'Αλιτραίνομαι, idem, apud eundem.

'Αλιτεύω, idem quod ἀλείτω, sive ἀλιτέω, pecco, Suid. et Eust.

'Αλιταίνω, idem. Invenitur et ἀλιταίνομαι pro eodem. Hesiod. in Erg. Ὅστε τευ ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τεκνὰ, qui peccat in orphanos.

'Αλείτης, ου, ὁ, idem quod ἀλιτρός. Odyss. ύ. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας. Scribitur etiam ἀλίτης, apud Etym. Item ἀλοίτης. 'Αλίτης, exp. etiam ξένος, peregrinus ab Hesych.

'Αλοιτὸς, exp. peccator, puer item meritorius, apud Lycoph.

Composita.

Μεγάλοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, admodum infortunatus, infelix. Theocr. Id. 2. ἐγὼ δὲ αἱ ἁ μεγάλοιτος Ὡμάρτευν.

Νηλιτὴς, peccati et culpæ expers: ex νὴ privat. et ἀλίτομαι, Hesych. Exp. et contrario sensu pro nimium delinquens, scelestus. Od. π'. et τ'. Αἴτε σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτέες εἰσὶ, id est, improbæ, scelestæ.

Παραλιτέω, offendo, pecco, seu delinquo in. Ex Apoll. Rhod. Arg. 2. παρήλιτες τοὺς θεούς.

'ΑΛΙ'Ω, F. ίσω, volvo, voluto, Plut. idem quod εἰλέω, et fortasse ex eo factum.

'Αλίστρα, ἡ, volutabrum, locus ubi se volutant animalia. Pol.

'Αλινδέω, ῶ, idem quod ἀλίω, et ex eo formatum; sicut κυλινδέω ex κυλίω.

'Αλινδέομαι, οῦμαι, idem quod εἰλινδοῦμαι, volvor, volutor. Plut. ἵππος οὐ τρέχων ἀλλὰ ἀλινδούμενος ἐφαίνετο.

'Αλινδήθρα, ἡ, idem quod ἀλίστρα. Aristoph. in Ranis.

'Αλίνδησις, volutatio, apud Hippocr. de diæta.

Composita.

'Εναλινδέω, involvo. Hippocr. ἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι.

'Εξαλίω, evolvo, volvendo ejicio, seu emoveo. Item, è volutabro excito. Aristoph. in Nub. Strepsiades filio suo in somnis dicenti, Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, respondet: Ἀλλ' ὦ μέλε', ἐξήλικας ἐμέγ' ἐκ τῶν ἐμῶν. Sic et in Xen. Œcon. ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον, οἴκαδε ἀπάγει.

'Εξαλίστρα, idem quod ἀλίστρα. Poll.

'ΑΛΚΗ', ῆς, ἡ, robur, vires. (γένεσθε δ' ἀλκά. Æsch. S. c. Th. 76. 221. Pers. 596. Ag. 108. Eum 258. κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν. Eurip. Med. 264. Phœniss. 231. 247. 378. 1218. 1320. Soph. Œdip. Tyr. 42. Æsch. Ch. 235. Suppl. 356.) Hom. Iliad. τ'. de pane et vino loquens, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Od. ί. Ἀνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. Apud Plut. aliquando copulantur ἀλκὴ et δύναμις. Est etiam animi robur, fortitudo, strenuitas, animi præstantia. Il. ύ. Ἔνθ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν. Sic et Thuc. εἰς ἀλκὴν τρέπομαι. ¶ Item auxilium, remedium. Od. χ'. οὐδέ τις ἀλκὴ Γίνεται, οὐδὲ φυγή. Hesiod. in Ἔργοις,——κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή. idem in Theog. κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ Ἀνδράσι. Ab Hippocr. quoque sæpe ita usurpatur.

'Αλξ, inusitatus nominativus, cujus dat. ἀλκὶ frequens: ut Iliad. ί. aper, et Od. ζ. leo dicitur, ἀλκὶ πεποιθώς. Alii ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplasmum derivant.

'Αλκήεις, εντος, ὁ, robustus, fortis, strenuus, præditus robore corporis vel animi. Apoll. Argon. 1. ἀλκήεις Μελέαγρος.

'Αλκὴς, idem quod ἀλκήεις. Nicand. in Alexiph.

Ἄλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀλκήεις, sed magis usitatum. Il. π'. ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ. Il. έ. et ύ. ἄλκιμον ἦτορ. Xen. Hell. 7. τῶν μὲν συμμάχων ἀλκιμώτατοι ὄντες. (Eurip. Phœniss. 697.) Et Pæd. lib. 1. ἄλκιμος εἰς ἀλκὴν, viribus prævalens. † et πρός τινα Pæd. 1. 4. 22. et l. 2. p. 52. d. fortis. Pæd. l. 5. p. 148.†

Ἄλκαρ, ρος, τὸ, auxilium, remedium, item tutamen, munimentum, præsidium. Il. λ'. ἄλκαρ Ἀχαιῶν. Apoll. Arg. 2. ἰετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ.

Ἄλκω, baryt. F. ξω, vel 'Αλκῶ circumflex. F. ἀλκήσω, themata inusitata, unde formantur sequentia.

Ἄλξις, εως, ἡ, defensio, apud Polyb. lib. 5. ut inquit Bud.

'Αλκτὴρ, ῆρος, ὁ, propulsator, depulsor, vindex, propugnator. Cum genit. ut, ἀρῆς ἀλκτῆρα, ut Il. σ'. et apud Hesiod. † in Th. 657. et Asp. v. 29.† Item ἄρεος ἀλκτὴρ, apud Hom. ¶ 'Αλκτῆρες adminicula ad transiliendam fossam, apud Arist. in Probl. et Gal. et Luc. ¶ 'Αλκτηρία, exercitium in quo adhibentur ἀλκτῆρες, apud Artemidorum lib. 1. cap. 59. 'Αλκτήριον, ου, τὸ, remedium, auxilium, q. d. propulsatorium seu depulsorium; ut, ἀλκτήρια νούσων, apud Nic. in Ther.

'Αλάλκω, et interdum ἀλαλκῶ, (factum ex ἄλκω, vel ἀλκῶ, per reduplicationem) depello, propulso, arceo. Iliad. φ'. Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. Et Il. τ'. τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσομ' ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας.

['Αλαλκομένιος. Plut. Aristid. ii. 318. 7. τοῦ Μαιμακτηριῶνος μηνὸς, ὅς ἐστι παρὰ Βοιωτοῖς Ἀλαλκομένιος, τῇ ἐκτῇ ἐπὶ δέκα πέμπουσι πομπήν. Maimacterion est quintus mensis Atheniensium. Harpocrat. Lex. pag. 191.]

'Αλαλκτήριον, ου, τὸ, idem quod ἀλκτήριον. [Phav. Lex.]

'Αλκάζειν, fortiter agere, pugnare, apud Etym.

'Αλκαία, ἡ, cauda leonis; quoniam eam quatiendo sibi animos et robur excitat, ut Homerus quoque docet.

'Αλκέα, ἡ, Alcea: herba ex sylvestrium malvarum genere, apud Diosc. lib. 3. cap. 164. et Plin. lib. 27. cap. 4.

Composita.

'Ανάλκειος, imbecillis, invalidus. Oppian. 4. Halieut.

Ἄναλκις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, instrenuus, ignavus, imbellis; cui opp. ἄλκιμος. Od. γ'. et Il. ί. et έ. † Xen. Pæd. l. 2. p. 196. d.† (Æsch. Prom. 867. Ag. 1233.)

'Ανάλκεια, ἡ, ignavia. Il. ζ.

'Απαλάλκω, propulso, repello, abigo. Odyss. δ'. Μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας. Iliad. χ'. Ὡς οὐκ ἔσθ' ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.

Γυιαλκὴς παλαισμοσύνη, lucta requirens membrorum robur. Cam. ex Opp. Mavult Stephanus, quæ nititur membrorum robore.

('Επαλκὴς, ἰσχυροποιός, Æsch. Ch. 413.)

Ἔπαλξις, pinna, propugnaculum muri. (Æsch. S. c. Th. 30. 162. Ag. 389. Eurip. Phœniss. 972. 1118.) Hom. Herod. Thuc. † etiam in bellicis curribus. Xen. Pæd. p. 156.† 'Επαλξίτης λίθος, q. d. pinnalis lapis, lapis qui est supra pinnam. Etym.

'Ετεραλκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ut, ἑτεραλκὴς νίκη μάχης, apud Hom. Iliad. ή. victoria ancipitem martem habens, et q. d. anceps robur. Volunt ita appellatam ἑτεραλκέα victoriam, quia (ut idem alibi scribit) ἐπαμείβεται ἄνδρας. Eust. vult esse quæ alteri parti semper tribuit ἀλκήν. Alibi tradit ἑτεραλκῆ vocatam quæ per vices uni parti, deinde alteri acquirit et comparat ἀλκήν. Affertur et alia expositio, ut νίκη ἑτεραλκὴς dicatur ἡ τῷ ἀλκίμῳ διδομένη. Apud eundem Homer. ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, exponitur ἑτέρῳ μέρει ἀλκὴν διδόντα. B. interp. qui nobis victoriam restituat, vel nos in pristinas vires restituat. Greg. (ut testatur idem) ἑτεραλκέα νίκην dixit pro, victoriam in alteram partem inclinare. (Æsch. Pers. 956.) ‡ epitheton Martis.‡ Apud Nicand. in 2. versu Theriacῶn, λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδευς, schol. exponit ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου, quasi quæ ex altera parte præsidium afferat. Ex Nonno citatur ἑτεραλκέϊ θεσμῷ, pro diverso.

'Ετεραλκέως, ancipiti marte: ut, apud Herod. ἑτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι, ancipiti marte pugnantes.

Μεγαλαλκὴς, magni roboris. Hesych.

Παναλκὴς, omnipotens, robustus. Hesych. (Sic Παναλκεῖς θεοί. κατὰ πάντα βοηθοί. Æsch. S. c. Th. 172.)

'ΑΛΚΙΒΙΑ'ΔΙΟΣ, sive 'Αλκίβιος, scil. βοτάνη, dicta anchusæ quædam species, et τὸ ἔχιον, ab Alcibio seu Alcibiade quodam, qui cum à serpente ictus esset, eo commanducato et plagæ imposito sanatus est, ut tradit schol. Nicandri, sic canentis in Ther. Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν. Meminit et Diosc. lib. 4. cap. 24. et 27. et Plin. lib. 27. cap. 5.

'Αλκυὼν, etc. vide in compos. ex Κύω in utero gesto.

'ΑΛΛΑ', conjunctio adversativa, sed, at, verum, autem. ¶ In principio sententiæ significat, at, atqui. † ἀλλὰ τίς; sed quis? quis igitur? Aristoph. Nub. 825. quin Xen. Pæd. 1. 3. 6.† Dem. περὶ παραπρ. Ἐὰν μὲν οὖν κατορθοῖ τις, τιμήσεται· ἐὰν δὲ ἀποτυγχάνῃ, σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ. ἀλλ' οὐ δίκαιον. sin ei conatus non successerit, hæc atque illa causabitur, atqui id iniquum est. ¶ Item, imo vero. Dem. Νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε, ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, at enim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησὶ, παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἕστηκεν, imò verò, quum tota arx ipsa sacra sit, propter Minervam collocatæ sunt. ¶ Interrogationibus etiam adhibetur pro an, utrum. Demosthenes pro corona, Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν. ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. quam tandem ob causam eos evocaretis? ad pacem? at pax erat omnibus. an ad bellum potius? at ipsi de pace in consilium ibatis. ¶ Exponitur et, quamobrem. Plato de legibus 7. ἀλλ' ὅστις τοῦ ζῆν ἡμῶν καὶ τοῦ φρονεῖν μάλιστά ἐστι κηδεμών. ¶ Exponitur et, nempe, quum est assentientis et approbantis, quod dictum est. Plato Politicῶn 2. ἀλλά μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ibidem λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας. ἀλλά μὴ, ἔφη, nempe sic oportet, vel sic decet. ¶ Exponitur etiam, tamen, vel quanquam, apud Apoll. Arg. 2. οὐ δέ τις ἔτλη Καὶ μὴ Λευκανίην δὲ φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ Ἑστηώς. ¶ Item adhortantis adverbium ait esse Corinthus apud Atticos: ut apud Hom. Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. ubi tamen adhortandi vim habere videtur ἄγε potiùs quàm ἀλλὰ, sicut et in multis aliis locis hæc duo conjunguntur apud eundem poëtam. ¶ Item pro δὲ, autem. Odyss. π'. Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα. Eust. ¶ Item pro δὲ præcedente γὰρ paulò ante, ut Od. κ'. Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ. Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηῒ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησόμεθα βρώμης. vide Eust. * ¶ Saltem. Soph. El. 415. Eurip. Heracl. 565.* ¶ Interdum est supervacaneum in principio sententiæ: ut Iliad. ψ'. Ἀλλ' ὅς μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθώς. Eust. ¶ 'Αλλὰ καὶ, sed etiam, verum etiam, præcedente οὐ μόνον, vel μὴ μόνον, vel οὐχ' ὅτι: ut, οὐ μόνον ἔπραξεν, ἀλλὰ καὶ ἔγραψεν. Theophr. οὐχ' ὅτι ἀνέφυ ἂν, ἀλλὰ καὶ εὐαυξεστέρας καὶ καλλίους ἐποίησε. Sæpe ἀλλὰ et quum est solum, exp. sed etiam. Isocr. in Areop. οἵτε τὰς οὐσίας ἔχοντες οὐχ' ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πράττοντας, ἀλλ' ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, non solùm non contemnebant eos qui ad inopiam redacti erant, sed etiam eorum inopiæ succurrebant. Demosthenes, οὐχ' ὅπως χάριν ἔχεις αὐτοῖς, ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύῃ. ¶ 'Αλλὰ καὶ, in principio orationis, quinetiam. Xenophon. ἀπομν. 2. ἀλλὰ καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾶν τινας ἔφη, τοὺς μὲν οἰκέτας, &c. ¶ 'Αλλὰ δὴ καὶ, atque etiam, quinimo; ut ait Budæus, citans hunc locum Libanii. ἀπιέναι ὅπου ἂν βούλωμαι, ἀλλὰ δὴ καὶ πρὸς πολεμίους. ¶ 'Αλλὰ γὰρ, sed enim, at enim. Demosthenes pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις sed enim omissis quorum, &c. Aut, verum enimvero iis omissis. Nonnunquam inter ἀλλὰ et γὰρ intercedit vocabulum unum, aut duo. Plato in Apologia, ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι, et in Protagora, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, at enim nequeo. Aristoph. ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. Nonnunquam in principio anthypophoræ ponitur, ut annotat Budæus. Andocides contra Alcibiadem, ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς ἢ φαύλων κατηγόρων ἐκινδύνευεν, ἀλλ' οὐ, &c. at enim ego fortasse in judicium tractus eram levis criminis, aut, &c. 'Αλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis. Plato Politicῶn 12. ἀλλὰ γὰρ, φήσει τις, οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα; οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν, &c. Interdum ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ usurpatur. Lucianus: ἀλλὰ κακοῦργοί τινες (φής) εἰσὶν ἐν αὐτοῖς, at enim improbi quidam sunt inter eos. ¶ 'Αλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ, at enim, in interrogatione. Plato Politicῶn 2. ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν. ¶ 'Αλλὰ τοί, ἀλλὰ μὴν, at verò, atqui, enimvero. Plato. Pol. 6. ἀλλά τοι, ἦ δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο, at verò (inquit ille) qui ita perfunctus fuerit vita, maximum quid peregerit et confecerit. ¶ 'Αλλὰ μὴν, at verò, etiam in consequentia orationis. * quin. verum etiam. imo vero. sed enim. Gloss. Vett. Interdum sequitur γε vocabulo interposito. Æsch. Pers. 226.* Idem Pol. 2. ἀλλὰ μὴν οἶμαι καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται, at verò etiam illud notum est. Item, atqui, sive, at verò, in assumptione. Lucianus, Εἰ γάρ εἰσι βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσι βωμοί. εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. si enim sunt aræ, sunt etiam dii. Atqui sunt aræ: sunt ergò etiam dii. Item pro, enimverò, in principio orationis. Nonnunquam etiam interpositis inter ἀλλὰ et μὴν duobus tribúsve vocabulis: at apud Plat. in epist. ἀλλὰ ποιόν τι μὴν τοῦτ' ἐστι τὸ ἐρώτημα; Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, neque verò, sed neque. Xen. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τοῦ γνωσθῆναί γε. ¶ 'Αλλὰ μέν τοι, atqui, ut exp. in hoc Plat. de Rep. loco, ἀλλὰ μέν τοι, ἦν δ' ἐγὼ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν. τοῦτο μέν τοι ὅ, τι ποτὲ λέγει ἀγνοῶ. ¶ 'Αλλά γε, ἀλλ' οὖν γε, ac certè, saltem. Item, sed tamen. Gregorius, Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, at certè exiliter, vel saltem exiliter. Isocrates, εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίαις ὑπερέχουσι, si nulla alia re melior est eorum conditio, at eo certè quòd bona spe fruuntur. Et pro ἀλλά γε positum nonnunquam ἀλλὰ reperitur, id est, at certè, saltem. Aristot. καὶ εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς. Ἀλλ' ὅμως, sed tamen, attamen. Apud Demosth. identidem pro, at nihilominus et tamen, nec minus tamen, et pro eodem, ὅμως δ' οὖν. ¶ 'Αλλὰ νὴ Δία, in anthypophora pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, at fortasse, at enim fortasse, vel, sed scilicet. Demosthenes πρὸς Λεπτίνην, Ἀλλὰ νὴ Δία ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι πρὸς ταῦτα, ὅτι διὰ τὸ ῥᾳδίως ἐξαπατᾶσθαι τὸν δῆμον, διὰ τοῦτο ἔθηκε τὸν νόμον, sed scilicet hoc dicturus est; vel, at fortasse ad hæc ipse objecturus est. Pro eodem dicitur, νὴ Δί' ἀλλὰ, posita in fine particula ἀλλά. Demosthenes, νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, at enim ipsæ literæ obscuro quodam loco temeréque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, ἀλλ' ὅλης οὔσης, &c. Bud. ¶ 'Αλλ' ἢ, nisi, præterquam. Plato de rep. 1. οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον, nihil volentes laudare, nisi divitias, vel præter divitias. Aristoteles Ethic. 5. οὐκ ἀδικεῖ ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, non facit injuriam nisi per accidens. * Aristoph. Ran. 227. Menand. ap. Stob. p. 105. Comicus Inc. ap. Clem. Alex. Pæd. ii. 182. οὐδέν ἐστιν ἀλλ' ἢ κραιπαλή. Sed in his formulis videtur esse ἄλλο ἤ.* Item

post ἄλλος. Xenophon, τίνας ἄλλους αὐτοῖς καταλείποντας χρῆσθαι ἀλλ' ἢ ἀδικοί τε καὶ ἀκρατεῖς; Dicitur pro eodem πλὴν ἀλλ' ἤ. Suidas ἀλλ' ἢ ait et pro ἢ simpliciter poni. Item nonnunquam pro ἀλλ' ἄρα, et interdum pro ἄρα simpliciter, ut apud Platonem, ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. ¶ Ἀλλ' εἴπερ, eodem modo quo ἀλλ' ἢ; exponitur nisi. ¶ Ἀλλ' ὅτι, nisi quòd. Synesius, ὃ δὲ παρὰ πόδας ἐποίει τὸν κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ἦν, ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἱστίοις ἡ ναῦς ἐφέρετο. Non aliud erat nisi quòd, vel quàm quòd. ¶ Ἀλλὰ μὴ, interrogativum est pro, nunquid igitur? sed nunquid? idem quod ἆρα μή. Xenophon. in 4. ἀπομν. Ἀλλὰ μὴ ἰατρὸς γενέσθαι βουλόμενος; ἔφη. Οὔκουν ἔγωγε, ἔφ'. Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέσθαι ἀγαθός; Ἀλλὰ μὴ, (absque interrogatione positum) non autem. Isocrates, τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, proborum, non autem improborum. Plato in Apologia, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. ¶ Ἀλλ' ἆρα, inquit Budæus, idem ferè quod ἀλλὰ μή. Plato de leg. 10. ἀλλ' ἆρά τισι προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἢ τινες τούτοις ἄν, &c. utrum tandem similes sunt, &c. Ἀλλ' οὐ et ἀλλ' οὐχὶ interrogativè ponuntur pro nonne, annon? Lucianus, ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο. annon tu talis? certè quidem tute ipse non negabis. Demosthenes, ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτ' εὐθέως εἴποιεν; Imò verò nonne statim hoc dicerent? Ἀλλ' οὐκ (sine interrogatione) pro non etiam, vel non item, et pro non autem, vel non potius, ut ἀλλὰ μή. Gregorius, ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος ἐκεῖνος, non etiam sic fecit beatus ille vir. Μ' ἀλλὰ, pro μὴ ἀλλὰ, apud Aristophanem. [Ἀλλὰ, post δὲ Eurip. Med. 938. ἀλλὰ γάρ. ib. 1086. ἀλλ' οὐ γάρ. ib. 1349. Phœniss. 1632. ἀλλ' ἦ. ib. 1644. Quarto loco V. Soph. Tr. 324. Aristoph. R. 1085. ἀλλ' οὖν γε. ib. 1333. Æschyl. Prom. 1070. οὐ γὰρ ἀλλὰ enim. Aristoph. R. 58. 501. 194. Æsch. Ag. 1373. Ἀλλ' ἦ. 507.]

ἈΛΛᾶΣ, ᾶντος, ὁ, farciminis genus, lucanica (secundum quosdam) seu botulus, aut botellus. Tucetum alii vertunt. Budæus ἀλλᾶντας vult esse exta et intestina bubula et vervecina. Apud Athenæum lib. 14. σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος. Apud Aristophanem in Equitibus, ὁ ἀλλαντοπώλης ait, τί μ' οὐκ ἐᾷς πλύνειν τὰς κοιλίας, πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας; Fiebat autem ἀλλᾶς (ut in schol. Græcis legitur) ex carnibus et farina subacta, quæ in φύσκην (id est, intestinum crassum) conjiciebatur. ¶ Videtur et pro ἔντερον generaliter accipi, ex Suida, qui hunc affert ex incerti nominis autore locum. ἀντὶ τροπαίου ἔστησαν τοῦ στρατηγοῦ σημεῖον, ἀλλᾶντάς τε αὐτοῦ ἀποκρεμάσαντες τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι ἐπετώθαζον.

ἈΛΛΆΣΣΩ, (et frequentiùs Attico more Ἀλλάττω) F. ξω, P. χα, muto, immuto. [Eurip. Med. 1170. Id. Phœniss. 74.] Plato Pol. 2. ἀλλάττειν τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, suam faciem in varias formas mutare. ¶ Item permuto, ut, ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, permutare auro argentum. Exodi 13. πᾶν διανοῖγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, omne quod aperit vulvam asinæ, mutabis ove. ¶ Apud Euripidem reperitur etiam ἀλλάττειν τι ἀντί τινος: ut, ἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν τοιάνδε ἠλλαξάτην, talem gratiam mihi retulerunt pro his. ☞ Fit ab ἄλλος, inquit Etym.

Ἀλλάττομαι, F. ξομαι, mutor, immutor, ut 1 Cor. cap. 15. πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. Reg. 4. c. 15. ἀλλασσόμεναι στολαί. ¶ Item muto, immuto, apud Platonem. ¶ Item commuto, permuto: ut, οὐκ ἀλλάξαιτο τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, apud Plutarchum in Apoph. Lac. Persarum regnum libertate non permutârit, vel libertati haud prætulerit. Thucydides, τὴν δὲ παραυτίκα ἐλπίδα οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο. [Eurip. Med. 969.] Sæpe etiam cum ἀντί: ut, ἀλλάττομαι τύχην ἀντὶ τύχης. Aristides ἡδονὰς ἀντὶ τῶν δικαίων ἠλλάξατο. ¶ Exponitur interdum redimo: ut apud Luc. in Tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redempturus libertatem cæde à me perpetrata. ¶ Item, (inquit Budæus) permuto, vendo, emo, comparo. Aristot. Polit. 2. καὶ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται τῷ ὑποδήματι, id est, qui vendit ei qui, vel qui permutat cum eo qui calceo indiget. Plato de Republica 2. τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, argento emere ab iis qui aliquid vendere opus habent. Ibidem, τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι. ¶ Pro instauro, citatur ex 3 Regum cap. 21.

Ἄλλαγμα, τος, τὸ, ἀλλαγὴ, mutatio, commutatio, permutatio, quidam exp. precium, ut Matth. 6. *ibi non exstat.*

Ἄλλαξις, εως, ἡ, idem.

Ἀλλακτικὸς, οῦ, ὁ, commercialis, ex contractibus manans, apud Aristot. Ethic. 5.

Ἀλλακτὸν, οῦ, τὸ, lignum quo gestabantur onera: ita dictum à permutatione gestationis ex uno humero in alterum. Vide Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 3.

Ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio, commutatio, permutatio; [Æsch. Ag. 490.] unde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττεσθαι, permutationem facere, permutare. ¶ Item contractus et commercium, Aristot. Ethic. 5. ¶ Item, κόλλυβος, teste Polluce. ¶ Apud Gregorium exponitur, vicissitudo: ut, ἀλλαγὴ γωνιῶν, ἀλλαγαὶ ὡρῶν, vicissitudines temporum anni.

¶ Ἀλλαγαὶ apud historicos interdum appellantur σταθμοὶ, certæ mansiones in quibus quiescunt qui iter faciunt, ut docet Eustathius. [Ἀλλαγαί. Soph. Œdip. Tyr. 1230.]

Ἀλλὰξ, adverb. permutatim, mutatis vicibus, vicissim. Ab Hesychio exponitur, ἐνηλλαγμένως.

Ἀνάλλαγμα, permutatio, 2. Reg. ult.

Composita.

Ἀνταλλάσσω sive Ἀνταλλάσσομαι, et sæpius Ἀνταλλάττω et Ἀνταλλάττομαι, Atticè, immuto. [Eurip. Phœniss. 1573. Æsch. Ch. 131.] Item ἄλλο ἀντ' ἄλλου εἰσφέρω. Bud. Plutarchus, ἀντήλλαξε τῇ δικαιώσει τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα. Demosthenes pro corona. τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενοι. Ἀνταλλάσσεσθαι, capitur etiam pro compensare, sicut et Ἀντικαταλλάσσεσθαι, inquit Budæus.

Ἀνταλλαγὴ, ῆς, ἡ, permutatio, commutatio. Exponitur etiam conventio. et citatur ex Gaza de senectute.

Ἀντάλλαγος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro alio permutatus, Suidas.

Ἀντάλλαγμα, ατος, τὸ, commutatio, permutatio, quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam, id quo dato aliquid redimitur. Matth. cap. 16. [26. τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.] Marc. cap. 8. τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Pro reconciliatione citatur ex Ecclesiastici capite 44. Νῶε ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα. [Eurip. Orest. 1156. ἀλόγιστον δέ τι Τὸ πλῆθος, ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου.]

Ἀνταλλαγματικὸς, permutatorius, commutatorius, vel permutativus, ad permutationem pertinens. Apud Gazam ἀνταλλαγματικὰ verba, sunt ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, et alia hujusmodi.

Ἀπαλλάττω, dimitto, abire jubeo, vel permitto: ut ἀπολύω. Sic Thucydides legatos ἀπαλλάττειν dixit. Et Plutarchus ἀπαλλάξας τοὺς θεραπευτῆρας, abire à se jubens clientes et comitatum. Demosthenes, ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, dimisit creditores, vel liberavit, vel etiam absolvit creditores. ¶ Interdum est dimitto placatum et munere corruptum, apud Demosthen. κατὰ Τιμοκράτους. ¶ Nonnunquam est amitto, summoveo, expello. Thucyd. 1. καὶ κελεύει αὐτὸν, τήν τε Δασκυλῖτιν, σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα ὃς πρότερον ἦρχε. ¶ Aliquando cum accusativo personæ genitivum rei habet, diciturque ἀπαλλάττω σε τούτου, et tunc pro significatione genitivi, vel sonat itidem summoveo, amoveo, aut removeo: vel (quod multo frequentius est) libero; Herodot. 4. ὁ δὲ τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίῃ διατριβῆς, quum exercitum Mesopotamia summovisset. Plutarch. in Solone, ἀσχόλων βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, cives ab illiberalibus artificiis removere. Cum iisdem casibus est frequentissimum et pro libero: ut, συμφορῶν ἀπαλλάττειν τινὰ, et ἀπαλλάττειν τῶν δεινῶν, et ἀπαλλάττειν φόβου vel δέους, et ἀπορίας, apud Isocr. † τίνα ἔκ τινος: aliquem ex aliqua re. Soph. El. 293.† Sic apud Demosthenem Philipp. 1. ἂν ἀπαλλάξαι ἂν τῶν τοιούτων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγοῦμαι. Apud Aristoph. in Pluto. Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Invenitur et cum accusativo rei pro, tollo, aufero, aboleo. Unde apud Dioscoridem et Plutarchum, ἀπαλλάττειν αἰσχύνην. ¶ Interdum sumitur et pro tollo, id est, è medio tollo, interimo, ut Theophr. de hist. plant. lib. 9. de radicib. exitialibus loquens, αἱ μὲν παραχρῆμα ἀπαλλάττουσαι τοὺς προσενεγκαμένους. Alicubi reperitur etiam cum accusativo pariter et genitivo rei: ut apud Euripidem. Ἐπιστολὴν τῶν σῶν ἀπάλλαξον χερῶν. ¶ Item, pro ἀπαλλάττομαι, evado, defungor, liberor. Aristot. Probl. sect. 5. διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, faciliùs evadunt è morbo, vel faciliùs morbo liberantur, seu defunguntur. Xenophon. Pæd. 4. καὶ πότερον οἱ μάχεσθαι θέλοντες ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ οὐκ ἐθέλοντες. Jungitur ἀπαλλάττω et cum aliis adverbiis: ut apud Demosthenem, μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι. quod exponitur, quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti. Id est, majore incommodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάττω κακῶς oppositum τῷ εὖ πράττω. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πονηρῶς, non incommodè rem gessit. Quod item Aphthonius de Antiphonte scripsit, ὅτι ᾧ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν ἐς τὰς δίκας. Bud. interpretatur, exitum optimum controversiarum referebat. Hujus autem contrarium Æschines Demostheni objiciens, eodem loquendi genere usus est, orat. in Ctesiphontem, οὔτε πόλις γὰρ, οὔτ' ἰδιώτης, ἀνὴρ οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. Ex Xenophonte præterea affertur αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro, turpiter et malè incœpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, defungi officio. ¶ Interdum ponitur pro, intereo, morior. Theophr. χείριστα δὲ ἀπαλλάττειν τοὺς, &c. In Axiocho Platonis, οὓς ἂν περὶ πλείστου ποιοῦνται, θᾶττον ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν. [ἀπαλλάσσουσα γῆς πρόσωπον. Solo vultum dimovens. Eurip. Med. 27. Æsch. Eum. 83. Eurip. Med. 334. ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον. ib. 791. id. Phœniss. 977. Æsch. Ag. 1297.]

Ἀπαλλάττομαι, dimittor. Item discedo, abeo, exeo, digredior. [Æsch. Ag. 344. Eum. 180. Eurip. Med. 340. ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου ποδί. ib. 730. 879. Phœniss. 549.] Xenoph. Pæd. 8. ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ. ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Sic apud eundem apomn. lib. 1. ἐκείνου ἀπαλλαγέντες, ab illo digressi. Apud Aristophanem, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 27.† Apud Aristot. Œcon. 2. ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Dicitur et ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, in patriam abire, se recipere. Interdum etiam per se ponitur pro, discedere è vita. Dicitur et ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου, decedere, mori. Ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀβελτερίας, exp. effugere dementiam, apud Plutarch. in Publicola. Alicubi vertitur, defungor, perfungor: ut, ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, magistratu perfunctus. Sic apud Platonem de republ. lib. 2. λόγου ἀπηλλάχθαι, disputatione perfunctum esse. ¶ Item, abhorreo, ut apud Lucianum, ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς, καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι. Sic et apud Thucydidem et Herodianum. ¶ Item liberor, solvor: ut, ἀπηλλάγησαν δουλείας, liberati sunt servitute, Isocrat. Et, φόβου ἀπαλλάξονται, Xenoph. Pæd. 5. Ibidem, νόσου ἀπαλλαγῆναι. † χρημάτων, Xen. Pæd. l. 4. p. 110.† Apud Isocratem, ἀπαλλαγεὶς τούτων, solutus his, vel potius, qui hæc missa fecit. Apud Thucyd. lib. 3. αἰσχύνης ἀπηλλαγμένην, exp. turpitudine vacantem. ¶ Item, activa signif. pro, dimitto, citatur et Xenoph.

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, discessus, migratio: ut, ἀπαλλαγὴν ποιεῖσθαι, apud Dionysium Halic. lib. 7. migrare, solum vertere. Et, τοῦ βίου ἀπαλλαγὴ, apud Xenoph. discessus è vita. † Pæd. p. 116.† Quod et τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ dicitur à Platone in Axiocho. Interdum per se ponitur eadem signif. ut apud Theophrast. Item liberatio, exitus (metaph. signif.) Isocrat. in Areop. καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Demosthen. pro corona, οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ' ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ. [Æsch. Ag. 1. Suppl. 343. Eurip. Med. 236. 1377.]

Ἀπάλλαξις, idem quod ἀπαλλαγή. [Hippocr. de Rat. Vict.]

Ἀπαλλαξείω, liberari cupio, defungi cupio. Thuc. lib. 1. ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου.

[Ἀπαλλακτέον. Dion. Hal. i. 366. 21. ὥστε εἰ μέλλοιμεν ἀπίστως πρὸς τὸ δημοτικὸν ἔχειν, ἀπαλλακτέον ἡμῖν καὶ ταῦτα τὰ σώματα ἐκποδὼν, &c. Lysiæ Orat. c. Andocid. ἀλλὰ δυοῖν θάτερον, ἢ τοὺς νόμους ἐξαλειπτέον ἐστὶν, ἢ ἀπαλλακτέον τοῦ ἀνδρός.]

Ἀπαλλακτικὸς, liberandi vim habens, absolutorius, ut apud Diosc. l. 3. c. 83. στρόφων ἀπαλλακτικόν.

Ἀπαλλακτικῶς, q. d. liberatoriè, absolutoriè. Hesych. * ἀπαλλακτικῶς ἔχειν Dion. Halic. p. 67, 8.*

Decomp. Δυσαπάλλακτος, quo vix liberari possumus. [Soph. Tr. 976.] Aristot. et Isocrat. Δυσαπαλλακτία, apud Plat. in Philebo, exp. difficultas rejectionis. Quidam exp. vix posse à se amittere.

Ἐξαπαλλάττομαι, discedo. Hesych. [Soph. Electr. 1006.] [τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν, Ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; Eurip. Hec. 1107. Σύγγνωθ', ὅταν τις κρείσσον', ἢ φέρειν, κακὰ Πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζόης. Iph. in Aul. 1004. Herodot. Hist. lib. 5. cap. 4. τὸν δ' ἀπογινόμενον, παίζοντές τε καὶ ἡδόμενοι, γῇ καλύπτουσι, ἐπιλέγοντες ὅσων κακῶν ἐξαπαλλαχθεὶς, ἐστι ἐν πάσῃ εὐδαιμονίῃ.]

Εὐαπάλλακτος, quo facilè liberari possumus. Aristot. in Prob. εὐαπαλλάκτους ὕπνους vocat, ex quibus facilè expergefimus.

Διαλλάττω, muto, permuto, [Eurip. Phœniss. 393. 402. dirimo. Luc. Prometh. in verb. p. 14. Theoc. κγ'. 42.] Xenoph. Hell. 1. ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, in mutandis nauarchis, quum alium alii subinde substituerunt. Plato de Rep. l. 2. ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, pretio permutare et vendere. ¶ Item prætereo. Xen. Hellen. 4 ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. Item differo, discrepo. Herodotus. διαλλάσσοντες εἶδος οὐδὲν τοῖς ἑτέροις. Thuc. 3. ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, in discrepantia studiorum et voluntatum. Philo de mundo, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, animam à natura tribus rebus differentem. Luc. ἐν αἷς διαλλάττομεν, in quibus differrimus, vel dissentimus. Porphyrius, διαλλάττειν πρὸς ἄλλο, ab alio differre. Apud Herodotum, διαλλάττω τῆς γνώμης, animo sum discordi. ¶ Apud Xenophon. in Athen. poll. videtur significare, dirimo pugnantes, aut contendentes. ¶ Item reconcilio. Isocrat. ad Philip. καὶ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plutarchus in Themistocle dixit, διαλλάττει τὰς πόλεις ἀλλήλαις. Thucyd. διαλλάττω σοὶ ἐκεῖνον. Interdum litem inter amicos dirimo ex compromisso, ut apud Demosth. μαρτυροῦσι διαλλάξαι διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νεαίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης Στέφανον καὶ Φρύνωνα.

Διαλλάττομαι permuto, ut Herodot. διαλλάσσεσθαι τὰς τάξεις. ¶ Item differo: unde διηλλαγμένος, differens, diversus: ut apud Thucydidem, καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα. ¶ Item reconcilior, in gratiam redeo cum aliquo: ut, διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστᾶσι. Isocr. in Evagora. Apud eundem in Paneg. διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur et διαλλάττομαι πρός σε περὶ τούτου. † διαλλάττεσθαι Med. inter se permutare. Xen. Pæd. p. 217.† [Æschyl. S. c. Th. 888. διαλλαχθέντ' ἅμα τῆς πρόσθεν ἔχθρας. &c. Eurip. Med. 897.]

Διαλλαγὴ, differentia. Dion. Halic. in Isocrat. ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὑρίσκω. Item reconciliatio: ut, διαλλαγὴ

ἐγένετο. Usurpatur potius plur. num. ut apud Isocr. ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα, et εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, reconciliari, in gratiam redire. Item pro sententia compromissariorum judicum. Bud. Comment. ex Demosthen. (Eurip. Phœniss. 332. 400. 655.)

[Διάλλαγμα. Eurip. Helen. 592. Ἥρα διάλλαγμ', ὡς Πάρις με μὴ λάβοι. Vide Not. Cl. Barnes.]

Διάλλαξις, differentia, discrepantia et dissidium. Item commutatio, permutatio. Item reconciliatio, conciliatio. Empedocles apud Plutarchum in lib. ad Col. Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μιγέντων Ἐστί.

Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, reconciliator, pacificator. (Eurip. Phœniss. 425.) Vel conciliator. Item, arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Demosthen. διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων, primo cuique arbitrium ejus rei permittens.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, poëticum, pro διαλλακτής. Æschylus in trag. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. ‡ 915.‡

Διαλλακτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad reconciliandum, vel reconciliandi vim habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ, quos compromissarios jurisperiti vocant: quoniam compromissum videtur pactum et conventum partium, arbitrum eligentium; non tanquam judicem futurum, sed quasi amicitiæ jure pacificatorem pro potestate futurum. Bud. in Comm.

Decomp. (Ἀδιάλλακτος, q. d. irreconciliabilis) implacabilis, cum quo rediri in gratiam non potest: unde ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς, Demosth. Philipp. 4. et ἔχθρα ἀδιάλλακτος, capitalis hostis, et capitales inimicitiæ, seu capitale odium. [Demosth. Epist. ii. ἐπεὶ εἴγε μοι τὰ πρὸς ὑμᾶς ἀδιάλλακτα ὑπάρχει τεθνάναι με κρεῖττον ἦν—Orat. de Cherson. πρῶτον μὲν δὴ, διὰ τοῦτο δεῖ ἐχθρὸν ὑπειληφέναι τῆς πολιτείας καὶ τῆς δημοκρατίας ἀδιάλλακτον ἐκεῖνον.] Ἀδιαλλάκτως, q. d. irreconciliabiliter, capitali odio.

Ἀντιδιαλλάττω, contra permuto, muto in contrarium modum.

Ἀντιδιαλλάττεσθαι, quidam exposuerunt etiam variare, in neutr. signif. [Dion. Hal.]

Δυσδιάλλακτος, difficilis reconciliatu, et non facilè placabilis. Cui opponitur εὐδιάλλακτος.

Ἐνδιαλλάττω, immuto. Aristot.

Εὐδιάλλακτος, facilis reconciliatu, placabilis. [Dion. Hal. i.]

Συνδιαλλάττω, concilio, reconcilio. [Demosth. de falsâ Legat. καὶ ὡς, ἵνα συνδιαλλάττωσιν αὐτῷ τοὺς Ἄλεις πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, κατέσχεν αὐτούς. Schol. Ed. Oxon. φιλιώσωσιν.]

Ἐναλλάττω, immuto, permuto. Sophoc. in Ajace, ἐνήλλαξεν Θεὸς Τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν. Redditur etiam, vario, vices alterno: et usurpatur neutraliter. Vide Bud. Com. vide et Lucianum in solœciste.

Ἐναλλάττομαι, immutor, permutor. (τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας νὺξ ἥδε βάρος. Soph. Aj. 208.) Unde particip. ἐνηλλαγμένος, permutatus, cujus ordo permutatus est, inversus. Apud Thucydidem, lib. 1. ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἐνηλλάγησαν, expon. ex nobis quicunque commercium habuerunt cum Atheniensibus.

Ἐνηλλαγμένως, ordine permutato seu commutato, ordine inverso. Naz. πολλὰ τῶν χρονικῶς λεγομένων, ἐνηλλαγμένως προφέρεται.

Ἐνάλλαγμα, exp. permutatio, et pretium, in lib. reg.

Ἐναλλαγὴ, immutatio, commutatio, ordinis permutatio.

Ἐνάλλαξις, pro eodem. Aristoteles de part. animalium l. 3. διὰ τῆς τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως.

Ἐναλλὰξ, permutato ordine, seu inverso, alternatim, variatis vicibus. Item, vice versa, è contrario, ut interpretatur Budæus apud Aristot. ἐναλλὰξ τιθεμένων τῶν ἀποκρίσεων, τῆς μὲν κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. Citatur et ex Aristophanis Nubibus, † v. 979.† ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλὰξ, vicibus mutatis, alternis.

Ἐναλλάγδην, idem quod ἐναλλὰξ, apud Agathiam Suidas exp. συμπεπλεγμένως.

Ἐξαλλάττω, muto, immuto. Dicitur ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, muto colorem, et ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, (passiva signif.) mutatur color. Apud Theophrastum, immutor et degenero, itidem absolutè. Vide Bud. Comm. ¶ Interdum pro διαφέρω, differo. Themist. in lib. 1. de anima, μέρους μὲν γὰρ μέρος κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et apud Aristot. ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, à pristina forma diversum esse. ¶ Ἐξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν, ex Thucydide affertur pro, nudam sui partem ab hoste subducere. Ex Philostrato autem, ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεὼς, à nave huc abscedo. Apud Gal. ἐξαλλάττειν, exp. transire. (cum gen. Philostr. l. 1. c. 23. l. 3. c. 28.)

Ἐξαλλάττομαι, mutor, immutor. Soph. in Ajace, Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται. (Eurip. Phœniss. 1366.) Ἐξήλλαγμαι, immutatus sum, diversus sum, differo. Dioscorides, ἐξήλλακται τῷ παντὶ τῆς ἡμέρου.

Ἐξηλλαγμένος, diversus, differens, itidem cum genitivo. Interdum cum πρός: ut apud Theophrastum de historia pl. l. 4. καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἄλλα. Interdum cum genitivo, abhorrens, alienus. Isocr. de pace, καὶ παραπολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur et sine adjectione pro peregrino, inusitato et inaudito, apud Diodorum.

Ἐξαλλαγὴ, immutatio, diversitas, degeneratio, apud Theophr. ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος.

Ἐξάλλαξις, idem, apud Strabonem.

Decomp. Δυσεξάλλακτος, ægrè mutabilis, qui in aliam naturam verti vix potest.

Ἐπαλλάττω, alterno, varius sum, non eodem tenore procedo, vicissim hoc atque illo modo procedo: ut, ἐπαλλάσσοντες ὀδόντες, apud Aristotelem, dentes serrati, id est, breviores alternis et longiores. ¶ Ἐπαλλάττειν τῷ γένει τῶν ἰχθύων, apud eundem de hist. anim. lib. 2. alternantem naturam habere et quæ in piscium naturam quodammodo transeat. Idem in polit. ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro, in vicinia esse et confinio, ita ut facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras. Apud eundem in Probl. ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις, inter se non cohærescunt. Ἐπαλλάττειν etiam dicitur, alterum pro altero accipi, et loco alterius esse, ut apud eundem de vitæ brevitate, ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη τὴν φύσιν σώματα τοῖς βραχυβίοις.

Ἐπάλλαξις, alternatio. Item, indiscretus ab altero in alterum transitus, alterius vicissim et alterius motio indiscreta, ita ut oculum fallat. Sic apud Aristotel. δακτύλων ἐπάλλαξις, celerrimus motus duorum digitorum, quum alternos tollimus et dimittimus. Vide Bud. Exponitur etiam micatio digitorum.

Ἐπαλλὰξ, pro ἐναλλάξ. Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 1. §. 7. καὶ μὴν στέρνα πλατύτερα ὄντα,—πρὸς τὸ μὴ ἐπαλλὰξ, ἀλλὰ διὰ πολλοῦ τὰ σκέλη φέρειν, εὐφυέστερα.]

[Ἐπαλλαγή. Herodot. Hist. lib. 1. οὗτοί σφι καὶ τὸ ὅρκιον οἱ σπεύσαντες γενέσθαι ἦσαν, καὶ γάμων ἐπαλλαγὴν ἐποίησαν.]

Decomp. Ἀνεπάλλακτος, non alternans, seriem continuam habens. Aristot. de animal. lib. 2. de dentibus loquens, ζῶα ἀνεπάλλακτα, vocat quibus sunt dentes continui, ut bos, equus, &c.

Καταλλάττω, commuto. Pro qua signif. tamen dicitur potius καταλλάττομαι. ¶ Item, reconcilio. Interdum et concilio. Aristot. Œcon. 2. κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. Apud Paulum epist. 2. ad Cor. cap. 5. ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. A Budæo exponitur etiam, ad concordiam et contubernium adduco. Greg. καὶ τούτους τοὺς βίους ἄριστα κατήλλαξεν ἀλλήλοις καὶ συνεκέρασεν.

Καταλλάττομαι, reconcilior, redeo in gratiam: dicitúrque itidem καταλλάττομαι πρός σε, et καταλλάττομαί σοι. Apud Soph. in Ajace, Θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, subaudiri volunt ἕνεκα ante χόλου, vel præpositionem ἀπό. ¶ Item commuto, permuto. Aristot. Ethic. 3. τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται. Exponitur et comparo, concilio, ex Dinarcho, καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, ob istorum gratiam emerendam leges istis condonare. Ponitur et pro, addico, vendóque, et à me alieno. Herod. lib. 2. ἐπ' ἀργυρίῳ κατηλλάξασθε.

Καταλλαγὴ, commutatio, permutatio. Aristoteles Œconomicῶn 2. τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγήν. Item, reconciliatio. Paulus loco modò citato, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς. Apud Aristoph. καταλλαγὴ πολέμου, pacificatio belli. Apud Philonem exponitur redintegratio, in hoc loco de vita Mosis lib. 2. σπέρματα ὑπολειπόμενος πρὸς καταλλαγὴν καιρῶν τῶν αὖθίς ποτε γενησομένων. (Καταλλαγαί. Pl. Æsch. S. c. Th. 773.)

Καταλλάγδην, per commutationem seu permutationem. mutuò, vicissim, è converso.

Καταλλακτικὸς, reconciliatu facilis. Ex Aristot. Rhet. l. 1. citatur, pro placidus et facilis.

Decomp. Ἀκατάλλακτος, qui reconciliari non potest, quo cum rediri in gratiam non potest, implacabilis. Ἀκαταλλάκτως, irreconciliabiliter, implacabiliter: ut, ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν. Dem. Et, δαίμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχων, qui odio capitali nos prosequitur.

Ἀντικαταλλάττομαι, (itidem ut καταλλάττομαι) commuto, permuto. Aristot. Ethicῶn 8. ἢ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ἀντικαταλλάττονται, οἷον ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας. Sic Antiphon, τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι. Isocrat. ad Philippum, ὑπὲρ ἄλλου μὲν οὐδενὸς ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλασσομένους, &c. apud Dem. Philipp. 2. μηδὲ ἀνταλλάξεσθαι οὐδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εὔνοιαν. Jungitur et genitivo pro compensare: ut, ἀντικαταλλάσσομαι τοῦτο ἐκείνου. item mercari, apud Herodian. ἅτε χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενον τὴν ἀρχήν. Passiva etiam significatione citatur ex Aristotele magn. moral. lib. 2. ἀντικαταλλάττεται τοῦ συμφέροντος ἡ ἡδονὴ, voluptas commodo rependitur, seu compensatur. Et ex lib. 1. τὰ παρ' αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεσθαι τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις, ut quæ apud eos sint, commutentur cum illis quæ apud alios. Ἀντικαταλλαγὴ, commutatio. Item, commercium, emptio, mercatio.

Ἀποκαταλλάττω, reconcilio, gratiam diremptam et solutam sarcio, et amicitiam reduco.

Δυσκατάλλακτος et Εὐκατάλλακτος, (opposita) difficilis reconciliatu, et facilis reconciliatu. Placabilis, implacabilis.

Προσκαταλλάττομαι, reconcilior. Aristot. Rhet. lib. 5. [lib. 1. cap. 12. pag. 154. 1. Ed. Cant. οἱ μὲν γὰρ φίλοι, ἀφύλακτοί τε πρὸς τὸ ἀδικεῖσθαι, καὶ προσκαταλλάττονται, πρὶν ἐπεξελθεῖν.]

Μεταλλάττω, muto, immuto. Thucydides lib. 8. ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τῆς τοῦ δήμου διοικήσεως. Isocrates ad Demonicum, ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν. Sic et μεταλλάττειν τὸν βίον, vitam cum morte commutare, mori, apud eundem. Pro eadem signif. dicitur et sine illo accus. βίον, qui tamen subauditur, ut Polybius lib. 5. Ἀντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος. Plutarchus, τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν, mutare aliam regionem, migrare è sua regione. Antiph. οἱ δὲ προῃροῦντο ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν. Apud Platonem (inquit Budæus) μεταλλάττειν est inverso ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: et quum alter alterius fungitur officio, et alter alterius præmia occupat. Quæ enim sic fiunt, μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

Μεταλλαγὴ, et Μετάλλαξις, mutatio, immutatio. Xenoph. Pædiæ 6. ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις. Et in Cynegetico, μετάλλαξις τῶν σημάτων.

(Μεταλλακτός. Æsch. S. c. Th. 711.)

Παραλλάττω, alterno, alternatim seu permutatim vario, alternis hoc et illo modo facio: ut fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας, apud Aristotelem, i. dentes serræ alternos variant, vel alternis hinc et illinc prominentes faciunt. Item alterno (neutraliter positum) apud Isocratem in Evagora: τὴν δόξαν παραλλάττειν, alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. ¶ Item, prætereo, pertranseo. Xenoph. Hell. 5. ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. Sic apud Synes. καὶ τὸν Φάριον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, præteriimus, vel superavimus. Et pro superare, id est, vincere. Aristot. Meteorol. 1. πολὺ δοκεῖ τῷ τάχει παραλλάττειν ἄστρα τε καὶ σελήνην καὶ ἥλιον, vincere celeritate. Affertur ex Cebete Thebano, τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι, pro, prætereunt, vel prævertunt, antevertunt. Et ex Plutarcho in Themist. παραλλάττει τόπον ἐκεῖνον, locum illum declinat. Et ex eodem in Camillo, παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορότας, τῷ θορύβῳ τεκμαιρόμενος, pro vigiles fugiens. Et ex eodem in Romulo, παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν, degenerabat in monarchiam. ¶ Item aberro, per errorem in aliud incurro quàm constitueram. Herodot. ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, qui modico spatio ab occursu aberraverunt. Plat. εἶτα οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, non aliud pro alio offendunt et nanciscuntur. ¶ Item (neutr. positum) pro διαλλάττω, differo, discrepo. Item vario. Theophrast. de hist. pl. lib. 6. ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ. Plutarchus in Dione, γυναῖκα μηδὲν ἐριννύος τραγικῆς παραλλάττουσαν. Et παραλλάττειν (sine casu) refert, id est, differentiam facit, et ad rem pertinet, apud Theophr. (Æsch. Ag. 434. Philostr. l. 3. c. 25. 4. c. 3.)

Παραλλάττομαι, à quo participium παρηλλαγμένος, differens, cum genitivo. Item, (sine casu) inusitatus. Diodorus, παρηλλαγμένους τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις.

Παραλλαγὴ, et Παράλλαξις, differentia, Theoph. (Æsch. Ag. 499.) Apud Plat. in Theæt. παραλλαγὴ διανοίας πρὸς αἴσθησιν, exp. discrepantia cogitationis à sensu. Plato pro hallucinatione etiam et aberratione posuit, ut scribit Bud.

Παράλλαγμα, idem. Ex Plutarchi Numa affertur, παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας, vicissitudo inæqualitatis.

Παραλλὰξ, alternis, alternatim. Item alternante, seu alternata serie. Apud Thucydidem, νῆσοι παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, non recta serie porrectæ, sed situ alternante. Soph. in Ajace, ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα, hæc vicissitudinem habent. (Philostr. l. 3. c. 1.)

[Παράλλαξις. Plat. Politic. ii. 269. E. διὸ τὴν ἀνακύκλησιν εἴληχεν, ὅτισμικροτάτην τῆς αὐτοῦ κινήσεως παράλλαξιν. iii. 22. D.]

Decomp. Ἀπαράλλακτος, non differens, non evarians, per omnia similis: ut apud Gregorium, εἰς γενέθλια, Christus dicitur ἡ ἀπαράλλακτος εἰκών. Ἀπαραλλάκτως, absque ulla differentia, similiter per omnia, apud Damasc. Ἀπαραλλαξία, non mutari, immutabilitas, constantia.

Συναλλάττω, paciscor cum aliquo, contraho pactiones, apud Aristotelem in Ethic. ἀλλ' οἴονται δεῖν στέργειν τοὺς κατὰ πίστιν συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus contractis versantur. Et apud eundem συναλλάττειν et διαλύεσθαι, contrahere pactiones, et contractas dissolvere. ¶ Item congredior cum aliquo, rem habeo, item verba facio, apud Sophoclem in Œdipo, μὴ ξυναλλάξαντά πω. (Æschyl. S. c. Th. 603. Soph. Œdip. Tyr. 1130. 1151.) ¶ Item conjunctionem cum aliquo concilio, vel simpliciter, concilio. Sophocles, Εὐνῆς τε τῆς σῆς ἢ συνηλλάχθης ἐμοί. Et apud Euripidem, συναλλαχθεῖσα γάμοις. Interdum et pro, reconcilio, ut Thucyd. lib. 1. ἀλλὰ τούς τε φεύγοντας δεόμενοι συναλλάξαι σφίσι. Et apud Eundem συναλλάσσεσθαι, reconciliari.

Συναλλαγὴ, commercium. Item conciliato. † reconciliatio. Xen. Pæd. l. 3.† Apud Soph. ἐν συναλλαγῇ λόγου, exp. in commercio sermonis, in commutandis verbis. (Pl. Soph. Œdip. Tyr. 34. Tr. 858. 980.)

Συνάλλαγμα. commercium, id propriè quod permutatione exercetur. Item, contractus. Aristot. Ethic. 5. duo συναλλαγμάτων genera facit, ἑκούσια et ἀκούσια. ¶ Item, peculiari significatione, γαμικὸν συμβόλαιον, ut scribit Hesych. Ab eodem Hesychio exponitur et σύναξις.

Συναλλαγματικὸς, q. d. commercialis, ad contractus pertinens.

Συναλλαγματικῶς, per commercia vel per contractus.

Συνάλλαξις, idem quod συνάλλαγμα. Item commutatio. Plato de legibus.

Συναλλακτὴς, conciliator. A Basilio (inquit Budæus)

pro consorte et socio negotiationis poni videtur, vel simul contrahente, i. paciscente.

Συναλλακτικὸς, conciliativus, ad conciliationem pertinens, vel ad conciliandum aptus seu efficax. Item commercialis, ut, συναλλακτικὸς νόμος.

Decomp. Ἀσυνάλλακτος, cum quo contrahi vel commercium haberi non potest. A quibusdam redditur insociabilis. Dicitur etiam cui nihil est commercii cum vita civili, quales decet esse τοὺς μοναχοὺς, ut inquit Budæus, ex Basilio. Exponitur etiam, qui reconciliari non potest, implacabilis.

Εὐσυνάλλακτος, apud Plutarchum, cum quo facilè commercium haberi potest.

Εὐσυναλλάκτως, placabiliter, reconciliabiliter, amicè. Solom. proverb. 25.

Ὑπαλλάττω, muto, immuto. apud Galenum, ὑπαλλάττων ἀεὶ τὸ ἐπικείμενον ὀθόνιον. Gregorius in Julianum, καὶ ῥᾳδίως ἑαυτὸν ὑπαλλάττων τοῖς εἴδεσιν in alias aliásque formas immutans. Sæpe etiam pro ἀνταλλάττω, unum loco alterius pono.

Ὑπαλλαγὴ, immutatio. Est et schema orationis.

Ὑπάλλαγμα, commutatio subsidiaria, res succedanea et quæ vicem alterius præbet. Arist. ethic. 5.

Ὑπαλλακτικὸς, permutativus, alternativus: ut, ὑπαλλακτικὴ στάσις, apud rhetores.

Decomp. Ἀνθυπαλλαγὴ, commutatio mutua: ut apud grammat. ἀνθυπαλλαγὴ πτώσεων.

ἍΛΛΟΜΑΙ, F. οῦμαι, salio, salto. † πρὸς οὐρανόν. Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Xenoph. de eq. arte, ἀλλ' ἢν ἴδῃ μόνον ὄπισθέν τινα ἐπελθόντα, ἁλεῖται. Idem, κἂν εἰς πῦρ ἅλλοιτο, vel in ignem saliat, aut insiliat. Sic et apud Lucian. Arist. in Nub. ψύλλ' ἂν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας, pulex quot pedes suos saltaret, i. saltando emetiretur. Ἄλτο apud Hom. sæpe pro, saliit, ex ἅλατο, (pro ἥλατο, ex ἡλάμην) factum per syncopen: tenuatur autem ob sequens τ, ut docet Eustathius. ἄλτο ἐπὶ (cum accusativo) insiliit, apud Homer. ἄλτο κατὰ (cum genitivo) desiliit, apud eundem. et ἄλτο χαμᾶζε, in terram desiliit, vel prosiliit, apud eundem. Iliad. ι'. (V. Æsch. Eum. 374. Theoc. Id. γ'. 25.)

Ἅλμα, τος, τὸ, saltus. Od. θ'. Ἅλματα δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν, saltibus omnes antecellebat. ¶ Item apud Hippocratem, primus motus, vel prima agitatio fœtus in utero, ut ait Hesychius. ¶ Item, pro ἄλσος, Etymol. ¶ Item κλάδος, apud Æoles, ut ait idem Etym. ab ἄλδω deducens, unde et scribit ἄλμα.

Ἅλσις, εως, ἡ, saltatio, saltus. Item palpitatio. Aristot. de anim. l. 3. c. 33. μόριον τὸ τῆς ἅλσεως κύριον. Exp. et αὔξησις.

Ἁλτικὸς, οῦ, ὁ, saltatorius, ad saltationem sive ad saltum pertinens, ut, ἁλτικὴ ὄρχησις. ¶ Item, homo ad saltationem habilis, saltationi aptus, exercitatus ad saltus. Xen. Pæd. 8. καὶ γὰρ οὐδ' ὁπωστιοῦν ἁλτικός εἰμι. Exp. et saltator.

Ἁλτῆρες, οἱ, halteres: sunt pilæ sive massulæ plumbeæ, quibus utraque manu se librabant qui certabant halmate, id est, saltu, ut certiùs assilirent, inquit Bud. in Pand. Sed reprehenditur à Cornario in Comment. in libros Gal. κατὰ τόπους. Etymologus ἁλτῆρας fuisse dicit κατασκεύασμά τι, quo utebantur οἱ γυμνασκοῦντες ἐν ταῖς γυμνασίαις, denominatum παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτοὺς καὶ περιφέροντες ἥλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Vide Gal. et Paul. Ægin.

Composita.

Ἀγάλλομαι, quomodo huc pertineat, vide in Ἀγάλλω.

Ἀνάλλομαι, assilio vel insilio, et q. d. supersilio. Xen. de art. equ. καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι. Sic dicitur et ἀνάλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Huic oppon. καθάλλεσθαι.

Ἀφάλλομαι, desilio, ex uno loco in alium salio. Item resilio. Aristoph. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο. (Æsch. Pers. 305.)

Ἄφαλσις, resultatio. Ex Aristot. Probl.

Ἄφαλτος, resiliens. Hesych.

Διάλλομαι, transilio, apud Xenoph.

Εἰσάλλομαι, vel ἐσάλλομαι, insilio: ut, ἐσήλατο πυρὸς κρατῆρας, in Anth. epigramm. [Pind. Olymp. Η. 48. Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον Πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς, &c.]

Ἐνάλλομαι, insilio. (Æsch. Pers. 516. Soph. Œdip. Tyr. 271. 1285. Aristoph. R. 39.) Apud Gregor. λὰξ ἐνάλλεσθαι, calcibus infestis aliquem impetere et ferire. Apud Aristoph. in Vesp. exp. etiam exilire. ¶ Metaphoricè dixit Synes. ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, insultare legibus.

Ἐξάλλομαι, desilio, exilio, apud Joseph. hinc ἐξάλμενος, pro ἐξαλλόμενος, exiliens, erumpens. Il. ε'. et Apoll. l. 2. Arg. (Soph. Œdip. Tyr. 1335.) [Act. Apost. iii. 8. ἐξαλλόμενος ἔστη, καὶ περιεπάτει. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Ζ. οἱ μὲν ἔκφρονες γιγνόμενοι ἔφευγον, οἱ δ' ἐξήλλοντο, οἱ δ' ἐνέπιπτον ἀλλήλοις.]

Ἔξαλμα, (q. d. exultio sive desultio) eruptio.

Ἔξαλσις, exultus, saltus. Hippocr.

Ἐφάλλομαι, insilio, supersilio. Item irruo. Dicitur ἐφάλλεσθαι ἵππῳ, pro, ἅλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Et, ἐφαλλόμενος, qui insiluit.

Ἐπάλμενος, apud poëtas pro ἐφαλλόμενος, insiliens, irruens. † Hes. Th. 855.† Sic *decomp.* κατεπάλμενος, itidem exp. insiliens. Apollon. Argon. l. 2.

Ἔφαλσις, insultus.

Ἐφιάλτης, sive ἐπιάλτης, q. d. insultor seu insultator. Incubum nonnulli et incubonem vocant. Malum est quo correpti, invadi se ab aliquo et magno pondere opprimi, atque adeò suffocari imaginantur. Vide et Macrob. l. 2. in somn. Scip.

Ἐφιαλτία, vel ἐφιάλτιον, dicta herba pæonia, quòd adversus ἐφιάλτην valeat.

Μετάλλομαι, post insilio, persequendo insilio. Hom. Iliad. ε'.

Ἴξαλος ab aliis exp. qui saltu ingreditur, saltator, impetuosus: ab aliis salax, et (ut etymologi volunt) ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας ἤτοι ὀσφύας ἀλλόμενος, ut, τράγος ἴξαλος, in epigr. caper saltator, seu salax. Quidam exp. τέλειος, apud Hom. Iliad. δ'. τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγός.

Ἰξάλη, ἡ, (substant.) vestis è pelle caprina, apud Hippoc. de fractur. Scribitur et ἰξαλῆ, ut, παρδαλῆ, λεοντῆ, &c. * recte.*

Καθάλλομαι, desilio, cui oppon. ἀνάλλομαι. Xen. ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι.

Μεθάλλομαι, unde apud poëtas μετάλμενος, sicut ἐπάλμενος, exp. ἐφαλλόμενος. [Diod. Sic.]

Προάλλομαι, prosilio, vel præsilio, apud Suid.

Προαλὴς, exp. declivis. Il. φ'. χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ.

† Προσάλλομαι, adsilio. Xen. Pæd. p. 223.†

Συνάλλομαι, insulto. Plutarch. lib. de comp. aquar. et terr.

Ὑπεράλλομαι, supersilio, transilio, ultra salio. Arist. de anim. l. 9.

Ὑπεράλμενος, per syncopen apud poëtas, pro ὑπεραλλόμενος.

ἌΛΛΟΣ, ἄλλη, ἄλλο, alius, alia, aliud. † ἄλλο excipit ἓν apud Xen. Pæd. 1. 2. 4.† Od. ξ'. Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, alius aliis delectatur studiis. Il. π'. ἄλλος Ἀχαιῶν, alius ex Achivis. Τὶς ἄλλος, quispiam alius. εἴτις ἄλλος, siquis alius. Ἄλλος παρ' ἐμὲ, vel ἄλλος ἢ ἐγὼ, vel ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ, alius à me, alius quàm ego. ¶ Item, alter, ut apud Aristot. in Eth. ἔστι δὲ φίλος, ἄλλος αὐτὸς, est amicus alter ipse. ¶ Item, reliquus: ut, ἄλλος ὅμιλος, ἄλλο σῶμα. Et ἄλλη κοιλίη, apud Hippocr. Et τἆλλα pro τὰ ἄλλα, reliqua, cætera. † Xen. Pæd. 1. 2. 11. et 3. 8. et 9. Sic ἄλλο in sing. cæterum 1. 3. 10.† ¶ Apud Eurip. ἄλλα expon. rationi non consentanea. Dicitur etiam ὧλλος pro ὁ ἄλλος per synalœphen, apud Suid. * Interdum conjungitur cum ἕτερος. Eurip. Or. 339. ἕτερα ἄλλα Plato Crat. p. 81. Demosth. πρ. Σπουδ. p. 1031.*

Ἄλλως, aliter, alio modo, aliâ ratione. (Eurip. Med. 1031, 2. Æsch. Ch. 678.) Arist. de mundo, οὐκ ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀόρατος ὤν, non aliter spectabilis quàm. Ἄλλως πῶς ποιεῖν, Xen. † Pæd. 1. 2. 1.† aliter facere. ¶ Item, alioqui. Aristoph. in Ran. αἱ φύσεις δ' ἄλλως κράτισται. Dem. οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν. ¶ Ἄλλως τε καὶ, præsertim, apud Xen. Luc. Plat. † Aristoph. Nub. 1272.† et alios. * Æsch. Prom. 657. 724. Pers. 688. Suppl. 763. Eum. 724. Eur. Suppl.* (Soph. Œdip. Tyr. 1134. 1172. Elect. 1326.) † ἄλλως τε præterea, cæteroquin Xen. Pæd. 1. 6. 38.† ¶ Interdum sig. deinde, præterea, adhæc, ut apud Luc. et Areopag. ¶ Item, ἄλλως, frustra, incassum. Plato in Phædone, ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν. Sic sæpe, οὐκ ἄλλως, non abs re, non temerè. Apud Luc. ἄλλως πλανώμενος, temerè vagans. † Sic Aristoph. Nub. 1205.† * Exempla suppeditat Toup. ad Longin. 7.*

Ἄλλῃ, adverb, interdum pro ἄλλως, aliter. ut Il. ε'. Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ. (Soph. Tr. 924.) Plato de rep. 4. οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ. Item, aliò, ad aliam partem, ad alium locum. Od. ζ'. ἡ ἄπιθ' ἄλλῃ. Sic Xen. Hell. 1. ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν, aliæ aliò discesserunt. Dicitur et ἄλλῃ πη, aliò aliquò. Interdum pro, alibi, alio in loco, alia in parte: ut, ἄλλῃ τοῦ τείχους, alia in parte muri. Dicitur et ἄλλῃ πη, ut, ἄλλῃ πη τῆς οἰκίας, alia in parte domus.

Ἄλλην, accusativus adverbialiter positus reperitur. Plut. in Euthyd. ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς, exp. hinc atque illinc.

Ἄλλυδις, alibi, vel aliò, sive aliorsum; ut, ἄλλυδις ἄλλος, et ἄλλυδις ἄλλα, apud Hom.

Ἄλλοθι, alibi, alio loco. Od. ξ'. ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται. Apud Dem. Philipp. 3. ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, alibi nusquam. Reperitur et ἄλλοθι γαίης, alibi terrarum.

Ἄλλοθεν, aliundè. † excipitur ab ὁπόθεν. Xen. Pæd. p. 152. c. ἄλλοθεν πόθεν Xen. Pæd. 1. 6. 38. seq. ἢ quam.† Od. ι'. —— ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. Apud. Dem. οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, aliunde nusquam. (Æsch. Ag. 92. ἄλλοθεν πόθεν. Eurip. Med. 574. Soph. Œdip. Tyr. 194. Theoc. Id. 1. 34.)

Ἄλλοσε, idem quod, ἄλλῃ, aliò. † Xen. Pæd. 1. 5. p. 136. d.† Thuc. ὅπως μὴ ἐπιβοηθοῖεν ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ ποι, aliò quopiam. (Eurip. Med. 1193. Soph. Tr. 276.)

Ἀλλαχόθι, et ἀλλαχόθεν, et ἀλλαχόσε, idem quod ἄλλοθι, ἄλλοθεν, ἄλλοσε.

Ἀλλαχῆ, idem quod ἄλλῃ, alibi, vel aliò. Xen.

Ἀλλαχοῦ, aliò; ut, ἄλλοτε ἀλλαχοῦ περινοστεῖς.

Ἄλλοτε, aliàs, alio tempore. † interdum Hes. Th. 830. V. et v. 875.† Luc. in Anach. ἄλλοτε ἢ νῦν, aliàs quàm nunc. Apud Gal. ἄλλοτε ἄλλῳ χρώμεθα. Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, subinde, identidem. (Soph. Aj. 58. V. Æsch. S. c. Th. 1079. ἄλλοτ' ἄλλοσε. Eurip. Med. 1193. Soph. Tr. 11.)

Ἄλλοκα, pro ἄλλοτε, interdum, dicunt Dores: ut, ὅκα pro ὅτε, et πόκα pro πότε. Theoc.

Ἄλλοτι, utrum, nunquid. Plato Pol. 1. ἄλλοτι οὖν οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς καθόσον ἰατρὸς, &c. nunquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus est. Idem in Critone, ἄλλοτι ἢ ὁμολογῶμεν; nunquid fateri necesse est? vel quid aliud quàm fateamur?

Ἀλλοῖος, ου, ὁ, alius atque alius, diversus, varius. Odyss. π'. Ἀλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφάνης νέον ἠὲ πάροιθεν, diversus ab eo qui eras antea. Plato in apol. εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοὶ, nisi quid agebas diversum à vulgo. Et pro eodem ἀλλοιότερος, apud Thucyd. l. 4. ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας.

Ἀλλοιότης, ητος, ἡ, diversitas. Exp. et variatio, à Bud.

Ἀλλοιόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, diversum reddo, immuto, vario.

Ἀλλοιοῦμαι, immutor, alius atque alius fio. † τί τινι Xen. Pæd. l. 3. p. 77.† Plato Probl. 2. ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται. Thuc. l. 2. ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας, mutari animo, non esse eodem animo quo antea.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio. Polyb. [Plat. Theæt. i. ἢ τινα ἄλλην ἀλλοίωσιν ἀλλοιῶται, — δύο δὴ λέγω τούτω εἴδη κινήσεως· ἀλλοίωσιν, τὴν δὲ περιφοράν. De Republ. lib. 5.]

[Ἀλλοίωμα. Athen. Deip. lib. 3. ex Damoxeno Comico. ἀλλοιώματα ἐν ταῖς τροπαῖς ποιοῦσι.]

Ἀλλοιωτὸς, οῦ, ὁ, mutabilis, mutationis capax, mutari aptus.

Ἀλλοιωτικὸς, οῦ, ὁ, immutatorius, immutativus, ad immutandum aptus; ut, ἀλλοιωτικὴ δύναμις. Alex. Aphrod. l. 2. Probl. 60.

Ἀλλότριος, ου, ὁ, alienus, non proprius, qui est alterius. † Xen. Pæd. 1. 5. 13.† Æschines contra Ctesiphontem, Μὴ οὖν ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς πόλεως βουλεύεσθε, nolite igitur tanquam de aliena, sed tanquam de propria civitate deliberare. Odyss. ω'. ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, in navi aliena. Apud Demosthen. pro corona, οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπου, nihil agens alienum neque à sua patria neque à suis moribus: vel, nihil dissentaneum, nihil discrepans. Nonnus ὕδωρ πίδακος οὐραίης ἀλλότριον, aqua diversam naturam habens à fonte terrestri. Apud Athen. lib. 3. Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Ex Herodoto citatur ἀλλοτριώτατος, pro, qui remotissimo est necessitudinis gradu. ¶ Apud Homerum, ἀλλότριος φὼς, exp. externus vir; à nonnullis hostis. Od. π'. et σ'. (Æsch. Ag. 456. Aristoph. R. 484. Theoc. κϛ'. 146.)

Ἀλλοτρίως, alienè. Item alieno animo, (cui oppon. οἰκείως) ut apud Isocr. ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, alieno animo esse ab aliquo, vel alienum animum ab aliquo habere.

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, q. d. alienitas: sumitur ferè pro alienatione animi. Plato, Demosth. Plut.

Ἀλλοτριόω, ῶ, alieno, abalieno, alienum reddo. Xen. Pæd. 6. ταῦτα ἤδη τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν. Ἀλλοτριοῦμαι, alienor, abalienor. Dem. et Thuc. Ἀλλοτρίωσις, alienatio, abalienatio. Thuc.

Ἀλλήλων, λοις, (et fœmininum gen. λαις) λους, (et neut. gen. λα) exponitur Latinè interdum per adverbia, invicem aut mutuò: interdum per nomina, alter alterum, vel alii alios; † Aristoph. Nub. 393. ἀλλήλων.† ut, φιλοῦσιν ἀλλήλους, amant se invicem, vel mutuò. (Eurip. Phœniss. 107. ἡδονῇ δέ τις Γυναιξὶ μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν. ib. 195.) Apud Isocr. ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν, opinionibus inter se dissidere. Ponitur et cum præpos. ut, σὺν ἀλλήλοις et μετ' ἀλλήλων, mutuò, inter sese. † Aristoph. Nub. 377. εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι.† Dicitur et ἐξ ἀλλήλων, Xen. Τὰ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα, Quint. exp. l. 5. c. 10. quæ ex rebus mutuam confirmationem præstantibus ducuntur. Cicero, sub eandem rationem cadentibus. Interdum exp. ultro citroque, ut, δῶρα πέμπουσι πρὸς ἀλλήλους, ultro citroque mittunt munera.

Ἀλληλίζειν, aliud atque aliud dicere, aliter atque aliter loqui, inquit Hesych.

Composita: ac primùm ex ἄλλος.

Ἀλλοπάλλως, à Suid. exp. ὡς ἔτυχεν.

Ἀλλοπρόσαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab alio ad alium se conferens, nunc huic nunc illi adhærens, qui est modò harum, modo illarum partium, mutabilis, instabilis. Martis epith. apud Hom. Il. ε'.

Ἀμίσαλλος, difficilis et morosus; utpote qui ἄλλῳ οὐ μίσγεται, unde ἀμίσαλλοι γέροντες, apud Etym.

Ἄπαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. alius post alium, ex Aristot. de an. l. 9.

Ἔναλλος, inversus et contrarius, præposterus. Theocr. idyll. *l*. Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνίκαι.

Ἔξαλλος, ab aliis diversus, inusitatus, egregius. Item ἔξαλλον, peregrinum. Ex lib. 2. Reg. c. 6. et Judith. c. 3.

Ἐξάλλως, alio modo et planè inusitato, inusitatè. Item, mirum in modum, vel supra modum. Suid. ex Polyb.

Πανέξαλλον, (*decomp.*) omnino alienum.

Περίαλλος, aliis præstans, eximius. Unde περίαλλα adverbialiter pro περιάλλως, eximiè, supra alios, vel supra modum, vehementer; apud Hom. et Soph. [Œd. Tyr. 1242. περίαλλα. Sch. περιάλλως· ὑπερβολικῶς. Aristoph. Thesm. 1079. περίαλλα. Schol. Biset. Ἐπιρρηματικῶς τοῦτο ληπτέον ἀντὶ τοῦ περιάλλως, τουτέστιν ἐξόχως, κατ' ἐξοχὴν, διαφερόντως.]

Ὑπέραλλος, eximius, Pind. Nem. 3. [57. Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐξαίρετον, ἐξέχουσαν, καὶ ὑπερβάλλουσαν.]

Composita ex ἀλλοῖος.

Ἀναλλοίωτος, immutabilis, invariabilis.

Δυσαλλοίωτος, qui vix immutari potest. apud Alex. Aphr.

Ἐξαλλοιόω, ῶ, altero, muto.

Εὐαλλοίωτος, qui facilè mutari potest.

Προαλλοιόω, ῶ, prius altero, ante immuto.

Συναλλοιόω, ῶ, simul immuto, diversum reddo. Arist. Phys. cap. 4.

Composita ex ἀλλότριος.

Ἀπαλλοτριόω, ῶ, abalieno, alieno. Aristot. Rhet. l. 1.

Ἀπαλλοτριοῦμαι, abalienor.

Ἀπαλλοτρίωσις, abalienatio, alienatio. ibid.

Ἐξαλλοτριόω, ῶ, abalieno, i. emancipo et divendo alienis. Strab.

Composita ex ἀλλήλων.

Ἐπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. alius super alium, vel post alium: aut alter super vel post alterum, creber et continuus, ut Budæus exponit apud Alciphr. epist. 24. ἀλλ' ἤδη καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Ἐπάλληλοι item plur. num. crebri, frequentes, alii super alios, vel alii ex aliis, ut apud Herod. l. 1. ἐπάλληλοι, καὶ ἀκόλαστοι τοῦ σώματος ἡδοναί. Apud Phil. ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, exp. fulgetra et tonitrua alterna crebraque.

Ἐπάλληλα, (inquit Bud.) alia aliis superposita sine intercessione aut interstitio et intercapedine. Et ita opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις.

Ἐπαλλήλως, serie continua et sine intercessione. Diosc. l. 1. c. 167.

Ἐπαλληλία, series continua et sine intercessione, vicissitudo perpetua, Bud.

Decomp. Ἀλλεπάλληλος, creber, pro ἐπάλληλος. ἀλλεπαλλήλοις κύμασι, Basil. crebris fluctibus. Interdum ἀλλεπάλληλοι, alterni.

Ἀλλεπαλληλία, ἡ, q. d. alternitas. Item continuitas. Bud.

Κατάλληλος, ordine consentaneo compositus, apud Aristot. Item congruus vel congruens, consentaneus, sibi respondens. Aristot. Apud Diosc. κατάλληλα φάρμακα, exp. idonea remedia, congrua medicamenta. Apud Polyb. κατάλληλα adverbialiter ponitur pro καταλλήλως.

Καταλλήλως, congruenter, convenienter, cum quadam ordinis velut consequentia, vel congruenti serie. Naz.

Καταλληλότης, ητος, ἡ, congruentia, series congruens. Item cohærentia quadrans.

Decomp. Ἀκατάλληλος, incongruus, dissentaneus, non habens respondentes inter se partes. Item inconcinnus, concinnitatem sibi consentaneam non habens. Aristot. de mundo, τὰ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἀσθενῆ καὶ ἀκατάλληλα εἶναι.

Ἀκαταλλήλως, incongruenter, inconcinnè. Exp. et ἀναρμόστως.

Μισάλληλοι, mutui osores. Μισαλληλία, mutuum odium.

Παράλληλος, exp. à Bud. æquidistans, apud Polyb. Ἐκ παραλλήλου, apud Syn. exp. ex altera parte, vel altrinsecus. Grammatici, ἐκ παραλλήλου, poni dicunt voces synonymas, quæ velut inter se componuntur, ut τυχὸν ἴσως. Παράλληλοι et παράλληλα, inter se composita, ut quæ sibi mutuò respondeant. ¶ Item, παράλληλοι, circuli. Plin. l. 6. c. 33. Vulgo παράλληλοι κύκλοι, exp. circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes. Itidem παράλληλα in sphæra, lineæ rectà paribúsque inter se spatiis in altum surgentes.

Παραλλήλως, per duorum inter se compositionem, duo inter se componendo. Exponitur etiam, compositè, comparatè. Aristot.

Παραλληλία, apud gramm. literarum in eadem voce collocatio, aliarum juxta alias.

Παραλληλίζω, compono inter se et comparo, apud Eust.

Παραλληλισμὸς, apud eundem.

Ὑπάλληλος, subalternus; ut, ὑπάλληλαι ἐπιστῆμαι, apud Aristot.

Φιλάλληλοι et φιλαλληλία, mutuo se amantes, et mutuus amor.

ἈΛΟΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, vel άσω, trituro: ut 1 ad Timoth. c. 5. βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, non obligabis os bovi trituranti. Sic apud Xen. ἀλοᾶν τὸν σῖτον. Exp. et tero, contero. ¶ Item comminuo, frango, et quasi variis ictibus contundo, pulso, verbero, flagris cædo. Aristoph. ἡ μητέρ' ἠλόησεν, ἡ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν, matrem pulsavit. Apud Ælianum, οἱ μὲν τινες πυγμαῖς, οἱ δὲ κορύναις, οἱ δὲ λίθοις ἀλοῶντες αὐτὸν, i. tundentes, percutientes. ☞ Derivatur à nomine ἅλως, unde exp. ἐστὶ τῆς ἅλω πατῶ καὶ τρίβω τοὺς στάχυας, ideoque quidam aspirandum censent.

Ἀλοάομαι, ῶμαι, tritutor, teror, apud Theophr. ἀλοασθέντα σπέρματα, exp. trita semina, vel tritura excussa. Item verberor, flagris cædor. Synes. ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὸ χρυσίον οἴσων, ὁ δεσπότης ἠλόηται.

Ἀλοητὸς, οῦ, τὸ, tritura, apud Xen. [Œconom. cap. 18. §. 5. Ὅπως δὲ τὸ δεόμενον κόψουσι, καὶ ὁμαλιεῖται ὁ ἀλοητὸς, τινὶ τοῦτο, ὦ Σώκρατες.] Item trituræ tempus, apud Suid.

Ἀλοιάω, ῶ, pro ἀλοάω, per pleonasmum literæ ι, percutio, tundo. Il. *ι*. Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία. (Aristoph. R. 159.)

Ἀλοιητὴς, ῆρος, ὁ, contusor, item percussor, pulsator; ut ἀλοιητῆρι σιδήρῳ, apud Nonn. Et in Anth. Epigr. ἀλοιητῆρες ὀδόντες, molares dentes.

Composita.

Ἀπαλοάω, ῶ, reperitur pro ἀλοῶ, tero. Item contundo, confringo, apud Hom. Ἀπηλοημένος σῖτος, apud Demosth. dicitur frumentum ex area convectum postquam tritum fuit. [orat. adv. Phænipp.]

Ἀπαλοιάω, idem cum ἀπαλοάω, contundo et confringo. Il. δ'. v. 522. ἀπηλοίησεν, Eust. exp. κατηλόησε.

Ἐπαλώστης, apud Xen. in Œcon. qui bobus terentibus moderatur, ut scribit Bud.

Καταλοάω, ῶ, idem quod ἀπαλοάω. Eust. * Xen. Cyrop. vii. p. 177. D. Lucian. Icarom. ii. p. 198. Eubulus in Athen. xiv. p. 629. E.* [Demosth. de falsa Legat. ὅτι αὐτῶν τοὺς ὁμήρους λαβόντες Φωκεῖς κατηλόησαν, &c.] Καταλοιάω, idem. Eust.

Μητραλοίας, matris percussor vel interfector, matricida. (Æsch. Eum. 153.)

Πατραλοίας, patris percussor seu pulsator. Item parricida, patris interfector; vel etiam patriæ perditor, apud Aristot. Rhet. 2. et Aristoph. in Nub. †908.† [1330. Ὦ μιαρὲ, καὶ πατραλοία, καὶ τοιχωρύχε. Ran. 276. Κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι, &c. 785. Demosth. adv. Timocrat. τοῖς κλεπταῖς, τοῖς ἱεροσύλοις, τοῖς πατραλοίαις, τοῖς ἀνδροφόνοις. Πατραλῴας. 1 Timoth. i. 9. Εἰδὼς τοῦτο, ὅτι δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται, ἀνόμοις δὲ —— καὶ βεβήλοις, πατραλῴαις καὶ μητραλῴαις, ἀνδροφόνοις.]

Συναλοάω, contero, contundo, et confringo: unde συναλοῆσαι, apud Plut. * Longus iv. p. 138* Συναλοιάω, idem Apud. Athen. l. 8. * Opp. Cyn. i. 268.* (Συναλοιάω. Theoc. κβ'. 128.)

ἈΛΟ'Η, ἡ, aloë: herba quam describit Diosc. l. 4. c. 25. et Plin. l. 27. c. 4. Sic etiam dicitur ejus succus.

Ἀλοηδάριον, medicina ad ventrem solvendum, aloëm habens.

Ἀλοῖτις, à quibusdam dicitur, ἀλόη Γαλλική.

Ξυλαλόη, (*comp.*) lignum aloës, quod ἀγάλλοχον appellatur.

ἍΛΣ, ἁλὸς, mare. In qua signif. est gen. fœm. ut apud Hom. sæpe πολιῆς ἁλός. Item sal: in qua signif. est gen. masc. ut Il. *ι*. ἁλς θεῖος. Apud Æginetam ἅλς Ἰνδικὸς, sal Indicum. Ἁλὸς ἄνθος, flos salis, vide Diosc. Sed sæpiùs usurpatur pluraliter. Od. λ'. et ψ'. οὐ δέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσι. v. Plut. περὶ πολυφ. τὸν θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνῳ τῶν ἁλῶν συγκατεδηδοκὼς μέδιμνον. Item ἅλες, sales, sermonis lepos et urbanitas. Plut. in symp. 5. Vide Bud. Item ἅλες, convictus et communio, et sodalitatis necessitudo, apud Æsch. de falsa leg. *c. Ctesiph. §. 112. τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. Philo Jud. τράπεζα καὶ ἅλες σύμβολα γνησίου φιλίας. Zenob. i. 62. ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν. Archilochus. Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μεγάλον, ἅλας τε καὶ τράπεζαν. cf. Schol. in Eur. Hec. 793. Cicer. de Amic. 19. Gataker, A. M. P. p. 444. Valcken. ad Act. Apost. i. 4.* Apud Chrysost. ἁλῶν κοινωνοῦντες, sodales, convictores. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 181. ἐνθα τῇ ὀφρύῃ ταύτῃ — ἁλός ἐστι τρύφεα κατὰ χόνδρους μεγάλους ἐν κολωνοῖσι, καὶ ἐν κορυφῇσι ἑκάστου τοῦ κολωνοῦ ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκύ . . §. 185. ὁ δὲ ἅλς αὐτόθι καὶ λευκὸς καὶ πορφύρεος τὸ εἶδος ὀρύσσεται.]

Derivata ab Ἅλς, mare.

(Ἁλεύω, καταποντόω. Æsch. Suppl. 537.) ‡ ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν. Sed ἄλευσον quod conjecit Stanl. dant etiam Ald. Turn. Pauw. Schutz. recte. Butl.‡

Ἁλόθεν, ex mari, ἐξαλός. Hom.

Ἅλαδε, ad mare, εἰς ἅλα: ut, ἅλαδε προέρυσσεν, apud Homerum.

Ἁλικὸς, maritimus. Hesych.

Ἅλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, marinus; ut, ἅλιος γέρων appellatur Proteus apud Homer. † Sic Nereus apud Hesiod. Th. 1003.† et ἅλιαι θεαὶ, marinæ deæ, Il. σ'. et σ'. ¶ Item vanus, inanis, irritus: ducta significatione à mari, ut volunt grammatici, vel quòd mare res quædam vana et inutilis esse videretur ante inventas naves; vel quòd ad potum inutilis sit aqua marina, ut apud Hom. οὐχ ἅλιον βέλος. Sic οὐχ ἅλιον ἔπος, Il. σ'.

Ἅλιον, adverbialiter etiam ponitur pro, frustrà, incassum. Il. γ'.

Ἁλίως, frustra, incassum. Soph. in Philoct.

Ἁλιόω, ῶ, vanum reddo, irritum reddo, effectum habere non sino. Il. π'. Οὐδ' ἀλίωσε βέλος, non irritum emisit telum. (Soph. Tr. 262.)

Ἁλιεὺς, έως, ὁ, piscator. Homer. Est etiam piscis cujusdam nomen. apud Plut.

Ἁλιεύω, F. σω, piscor. Sæpe absolutè, interdum et cum acc. Bas.

Ἁλίευμα, piscatio. Strabo lib. 11.

Ἁλιεία, ἡ, piscatio, piscatus. Aristot. Pol. 1. οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας ζῶσιν, οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. Pro eodem reperitur et ἁλεία.

Ἁλιευτικὸς, οῦ, ὁ, piscatorius, ad piscationem aut ad piscatorem pertinens. Ἁλιευτικὴ, sub. τέχνη, ars piscatoria. Invenitur etiam ἁλιευτικὸν, et in plur. ἁλιευτικὰ, pro tractatu sive tractatibus de arte piscatoria. Athen. 7.

Ἁλιὰς, άδος, ἡ, navicula, cymba. Quidam piscatoriam naviculam interpretati sunt; quasi ab ἁλιεὺς derivatum sit. Apud Aristot. l. 4. anim. c. 37. ἁλιὰς βάτραχος, exp. rana piscatrix. [Diod. Sic. Bibl. lib. 3. ἐξαίσιοι γὰρ τοῖς μεγέθεσιν ὑπάρχουσι, (sc. Testudines) καὶ τῶν ἐλαχίστων ἁλιάδων οὐκ ἐλάττους. Exiguis piscatorum lembis haud minor.]

Ἁλιάδαι, ῶν, οἱ, propriè piscatorum filii. Capitur pro ipsis piscatorib. Soph. in Ajace, ‡ 880.‡ Τίς ἂν δή μοι τις ἂν φιλοπόνων ἁλιαδᾶν.

Ἁλιήτορες, idem quod ἁλιεῖς, piscatores, in Epigr.

Ἅλιμος, marinus seu maritimus. Hesych. Ἅλιμος sive ἄλιμον dicitur etiam quidam θάμνος φραγμίτης, ex eo quòd ἐν παραθαλασσίοις καὶ φραγμοῖς φύεται, ut testatur Diosc. l. 1. c. 121.

Ἄλιμος, autem vide in comp. ex. λιμός.

Composita.

Ἀγχίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, mari vicinus, ad mare situs, maritimus, littoralis; ut, δάφνη ἀγχίαλος. Apoll. Arg. 2. (Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Soph. Aj. 135. ubi Sch. differentiam ponit inter ἀγχίαλος et ἀμφίαλος. V. Æschyl. Pers. 890.)

Ἀμιχθαλόεσσα, ἡ, id est, ἀπροσόρμιστος ἐκ θαλάσσης καὶ δύσορμος. Dicitur sic Lemnus insula, quoniam est ἄμικτος, καὶ δυσπρόσιτος τοῖς τὴν ἅλα περῶσι, seu quià οἱ τὴν ἅλα περῶντες, ei nequeunt μιγῆναι.

Ἀμφίαλος, circunquaque habens mare, circundatus vel cinctus mari, ut circundantur insulæ. Epithetum insulæ. [Hom. Odyss. A. 386. ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, &c. Schol. περιῤῥεομένῃ πανταχόθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Soph. Philoct. 1498. χαῖρ' ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον, &c. Pind. Olymp. IΓ. 57.]

Ἐνάλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (interdum et εἰναλία fœm. gen.) marinus; ut, ἐνάλια ζῶα. Aristot. de mundo, marina animantia. Apud Sophoc. ἐνάλιος λεὼς, exp. in mari versans. Plut. ἐνάλιον ἔργον appellat rem in mari gestam. ¶ Item, maritimus: ut apud Aristot. de mundo. βρύουσα γῆ νήσοις τε ἐναλίοις καὶ ἠπείροις. Pro eodem dicitur et εἰνάλιος metri causa inserto ι: ut, εἰνάλιοι φῶρες, in Anth. Epigr. piratæ. (Εἰνάλιος, Æsch. Pers. 453. εἰνάλιος, Eurip. Phœniss. 6. 1116. Conf. Heath. et Brunck.)

Ἔναλος, idem quod ἐνάλιος, maritimus. Hom. in hymno Apoll.

Ἔξαλος, extans mari, extra mare positus; cui opponitur ὕφαλος, apud Luc. ¶ Item, è mari exiliens. Oppian. ἔξαλοι ἀΐσσουσι.

Ἔφαλος et ἐφάλιος, ad mare situs, maritimus. Il. β'. Κήρινθόν τ' ἔφαλον. Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ. (Ἐφάλοις κλισίαις. Soph. Aj. 192.)

Πάραλος, maritimus. Soph. in Ajace, πάραλά τ' ἄντρα. Sic πάραλος γῆ, apud Thuc. ¶ Πάραλος item navis apud Athenienses, quam ad certos tantùm usus adhibebant, prout varia occurrebant publica negotia. Fuerunt dicti πάραλοι, et qui in paralo nave remigabant, seu prognabant; vel etiam parali navis vectores. Et pro quibusvis remigibus. Aristoph. in Ranis.

Παράλιος, idem quod πάραλος, maritimus. Philo de mundo, οὐ παράλιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεπόθησαν. Et παραλία πεύκη, maritima pinus. Theophr. Dicitur et παραλία, sub. χώρα, maritima ora. Plut. et Aristot. Rhet. 3. Et metri causa πάῤῥαλία. Παράλιοι ὄρνιθες. apud Soph. marinæ aves.

Πλησίαλος, maritimus, mari vicinus: idem quod ἀγχίαλος, apud poëtas. Πλησίαλον subst. maritima ora, apud Athen.

Πρωτόαλος, primùm mare expertus, πρωτόπλους, Hesych.

Ὑπεράλιος, at metri causa ὑπειράλιος, maritimus, q. d. qui est suprà mare, mari impositus, vel mari imminens; ut, ὑπειράλιον πτολίεθρον. Dionys. Alex.

Ὕφαλος, (cui opponitur ἔξαλος) qui est sub mari, sub

mari latens, vel qui est intra mare; ut in Epigr. ὕφαλος πέτρα. Apud Alciphr. ὕφαλον δίκτυον, rete in mare demissum et conditum. ¶ Per metaph. subdolus, versutus. q. d. sub pectore latentem habens fraudulentiam. ut, ὕφαλον ἦθος, quod et ὕπουλον. ¶ Item aliquantum salsus. Diosc.

Ὠκύαλος, velox in mari, velociter per mare currens. Navis Epith. apud Hom. [Iliad. O. 705. ὠκυάλου. Schol. Τῆς ταχέως πλεούσης. . Odyss. M. 182. ὠκύαλος νηῦς. Schol. Ταχέως τὴν θάλασσαν διαπεραιουμένη. . O. 472. ὠκύαλος. Schol. Ὠκεῖα, ταχεῖα, ταχύπλους, παραγώγους. Ad hunc locum respicit Cel. Auctor.]

Derivata ab ἅλς, i. sal.

Ἁλιόω, affertur ex Symmacho pro, in salis modum contero. Vide et in ἅλς mare.

Ἁλία, ἡ, vas in quo sal terebatur, aut in quod reponitur. Hesych.

Ἁλίαρος, sale conditus. Eust.

Ἁλιάδες, vasa buxina in quibus sal terebatur, ut ait Jul. Pol.

Ἁλίζω, F. σω, salio, sale conspergo, sale condio.

Ἁλίζομαι, salior. Marci 9. Apud Aristot. de anim. l. 8. ἁλιζόμενα πρόβατα, oves quæ salem cum pabulo devoraverunt. Vide et aliam signif. in Ἅλις, suprà.

Ἁλισμὸς, οῦ, ὁ, salitura, ipse actus saliendi seu sale condiendi. Item maris jactatio. Bud. ex Diosc.

Ἅλινος, ου, ὁ, qui è sale est, confectus è sale, apud Herodot. ἁλίνων χόνδρων. [Cum Spiritu aspero occurrit apud Herodot. Hist. lib. 4. §. 185. τὰ δὲ οἰκία τουτοῖσι πᾶσι ἐκ τῶν ἁλίνων χόνδρων οἰκοδομέαται. Ad hunc locum respicit Cl. Auctor. Cum Spiritu leni, Ἀλινοὶ, ἐπαφρόδιτοι. Ἀλινὸν, ἀμυδρόν. Κρῆτες. Phav. Lex.]

Ἅλας, ατος, τὸ, sal; ut, ἅλασιν ὕει, apud Suid.

Ἁλικὶς, ίδος, ἡ, salsilago.

Ἁλιστὸς, salitus: in anth. epigr. Derivatum ex ἁλίζω, salio.

Ἁλυκὸς, οῦ, ὁ, salsus, ut, ἁλυκὸν ὕδωρ, apud Aristot. Et Ἁλυκὸς τῇ γεύσει, salsus gustu, apud Diosc. * Communes Græci dicebant ἁλικός.*

Ἁλυκότης, ητος, ἡ salsugo, salsedo. Theophr.

Ἁλυκὶς, ίδος, ἡ, (ut quidam annot.) idem quod ἁλυκότης. Ἁλυκίδας tamen apud Strabonem sibi videri appellatas salinas scribit B.

Ἁλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Theophr. expon. salsus. Scriptum reperitur etiam per λι. Item plenus humore ἁλυκῷ. apud Hippocrat.

Ἅλμη, ἡ, salsugo, salsilago, vel aqua salsa. † χειμερίη Apoll. Arg. 1. 366.† Od. ἑ. δεύεται ἅλμῃ. ubi tamen quidam exp. mare. (Æsch. Pers. 397. Eurip. Med. 1288.) Theophr. φαίνεται δ' ἡ ἅλμη καὶ ὅλως ἐπιπολάζειν. ¶ Item muria. Diosc. ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ. Sic et apud Athen. sæpe. ¶ Item metaph. pro lepôre, venustate et urbanitate. Sic apud Eust. ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ.

Ἁλμάδες ἐλαῖαι, in muria conditæ oleæ. Quidam exp. conditaneæ.

Ἁλμήεις, salsuginosus, ἁλμώδης. Æsch. in Suppl.

Ἁλμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salsuginosus. Theophr.

Ἁλμαία, idem quod ἅλμη, muria, apud Diosc.

Ἁλμεύω, muria condio, in muria servo. Ἁλμεύομαι, in muria servor; unde ἁλμευθεὶς, apud Diosc. in muria servatus.

Ἅλμευσις, εως, ἡ, muria; propriè ipsa actio servandi in muria.

Ἁλμευτὴς, οῦ, ὁ, qui condituras quasdam facit in muria, qui in muria servat quæpiam. Exp. et salgamarius, apud Diosc. l. 1. c. 27.

Ἁλμυρὸς, οῦ, ὁ, salsus, salsuginosus, ἁλυκός. † Aristoph. Nub. 568. ἁλμυρᾶς θαλάσσης.† Homerus, ἁλμυρὸν ὕδωρ, (i. salsam aquam) appellat marinam aquam, Od. ἱ. (Ἀλμυρὰν πόντου κλῆδα. Eurip. Med. 212. Theoc. κγ'. 34.) Apud Xenoph. Pæd. 6. ἁλμυρὰ ὄψα, salsa opsonia. Item, amarus, ut, ἁλμυρὰ δάκρυα. Et metaphoricè ἁλμυροὶ λόγοι, amari sermones, ut exponit Erasm.

Ἁλμυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salsuginosus.

Ἁλμυρότης, ητος, ἡ, salsugo. Alex. Aphrod.

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, idem. Theophr.

Ἁλμυρίζω, salis saporem refero. [Athen. Deipn.]

Composita.

Ἄναλος, sale carens, insulsus, non salitus. Aristotel. in Probl. Et Marci cap. 9.

Ἄναλτος, ut apud Hippocr. ἄναλτον ἄλφιτον. Galenus exponit τὸ χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐχ ἁλμυρὸν, salis expers. Sic et apud eundem, ἄναλτον ἔτνος, et ἄναλτος τυρός. Similiter et, Dinarchum usurpasse hanc vocem ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν, testatur Suidas. Aliam signif. vide et in comp. ex Ἄλδω, et Ἄλθω.

Ἄναλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, non salsus, idem quod ἄναλος. Citatur ex Xen. τὰ ἄναλμα, quæ non fuerunt in salsuginem immersa, q. d. salsuginis expertia, apud Theophr. [Xenoph. Œconom. cap. 20. §. 12. καὶ ὡς ἡ ἅλμη κολάζεται μιγνυμένη πᾶσι τοῖς ἀνάλμοις τε, καὶ ὑγροῖς, καὶ ξηροῖς, ἄρα.]

Ἔφαλμος, muria conditus; ut, ἔφαλμα βρώματα, apud Plut.

Κάθαλος, sale conspersus, apud Athen. l. 4.

Καθαλμὴς, salsus, vel aliquantum salsus, aliquanta imbutus salsedine. ex Nic. Alexiph.

Μυστάλμης, ου, ὁ, exp. avarus, quasi victitans è divisione salsamentorum: à μυστίλλω et ἅλμη.

Νεαλὴς, nuper sale conspersus: ὁ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένος. Vide et composita ab Ἁλίσκω.

Ὀξάλμη, acida muria. Quidam exp. acetum salsum. Apud Dioscor. et Aristoph. Vide Athen.

Θυμοξάλμη, (*decomp.*) oxalme cum thymo trito, sive confectio ex thymo trito et oxalme. Diosc. l. 5.

Σκοροδάλμη, muria in qua intritum allium. Aristoph. in Equit.

Συναλίζομαι, aff. pro κοινωνῶ ἁλῶν καὶ τραπέζης, ut quidam interpr. * Act. Apost. i. 4.*

Ὕφαλος, aliquantum salsus, q. d. subsalsus. Diosc. l. 3. c. 153.

Ὕφαλμος, subsalsus, aliquantùm salsus, vel potius aliquantum salsuginis habens.

Ὑφαλμύζων ἐπίπαγος, concreta salsilago, gelata salsugo, apud Dioscor. lib. 5.

Ὑφάλμυρος, subsalsus, salsuginosus; ut, ὑφάλμυροι τόποι Dioscor. lib. 3. cap. 153.

Ὑφαλμυρίζω, aliquantum saporem salis refero. Plut. in causis nat.

ἌΛΣΟΣ, εος, τὸ, lucus, locus omnis arboribus consitus, alicui Deo consecratus. Od. ζ'. ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης. (πόντιον ἄλσος. Æschyl. Pers. 111. Suppl. 517.) Plut. in Numa, ἐν ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἄλση exp. saltus, vel nemorum saltus. ☞ Eustathius deducit ex ἅλλομαι, quòd stirpes et arbores ibi sponte saliant, id est, crescant.

Ἀλσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut, ἀλσώδεις τόποι, apud Athen. loca lucorum amœnitatem imitantia. Dicuntur etiam ἀλσώδη, quæ per lucos meliùs proveniunt, quasi lucis accommodata.

Ἀλσηΐδες νύμφαι, nemorum nymphæ. Apoll. Rhod. [Arg. lib. 1. 1065. τὴν δὲ καὶ αὐταὶ Νύμφαι ἀποφθιμένην ἀλσηΐδες ὠδύροντο. iv. 1151. Αἱ δ' ἴσαν ἐκ πεδίων ἀλσηΐδες.]

Ἀλσηΐτις, idem quod ἀλσήεις, nemorum nympha. Cam. super Soph. Trach.

Εὐαλσὴς, pulchros habens saltus. Strabo lib. 3.

Ἀλσίνη, ἡ, alsine, herba ita vocata quòd in lucis nascatur. Diosc. l. 4. et Theophr.

ἈΛΥ΄Η, ἡ, lignum cui infigitur stiva. Poll. lib. 2.

ἈΛΥ΄Ω, F. σω, errabunda mente afficior, et incerta impotentíque consilio, mœrore confectus et ob id inquietus oberro, ut Bud. interpretatur. Lucian. de Tyr. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλυμένη. Sic Il. ultimo, (de Achille Patroclum lugente) τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. ¶ Item oberro et temerè expatior: apud Plutarch. ubi de Antonio loquens, qui in Libyam aufugerat, ait, ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου, σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Eustathius inter alia significare ait ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν. Etymologus deducit vel ab ἀλῶ, (vagor) quòd qui anxii sunt, vagari soleant: vel ex λύω et α privativo; ut sit ἀλύω, quasi solutionem malorum non invenio. Erophilus medicus ἀλύειν et πλανᾶσθαι synonyma esse voluit, ut tradit Erotianus. Sic ἀλύων et πλανώμενος copulat Plutarch. in loco paulò antè citato. ¶ Item, animo concido, et langueo præ consilii inopia et mœrore, ut apud Plut. in Cicerone, αὖθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει εἰς θάλασσαν, quasi spe deplorata confectus. ¶ Interdum (inquit Plutarch. de poët. aud.) significat δάκνεσθαι (morderi, angi, vel ringi animo) et ἀπορεῖσθαι anxium esse: ut apud Hom. Ὣς ἔφαθ'. ὁ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο· τείρετο δ' αἰνῶς. Odyss. ἱ. Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν, ἀλύων. Bud. expon. stomachans. ¶ Item gaudeo, exulto, superbio. Odyss. σ'. Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; an superbis quòd Irum mendicum superaveris? vel, an te gaudio effers? Sic et Soph. ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν, permittite me hic lætari. (Soph. Œdip. Tyr. 714. Æschyl. S. c. Th. 397.)

Ἀλύειν, quidam (Eustathio teste) aspirandum contenderunt, quum significat ἐπαίρεσθαι, i. efferri: tenuandum autem pro λυπεῖσθαι, mœrore affici. Suidas quoque tradit pro γεγηθέναι aspirari: ἀπὸ τῆς ἀλέας. pro ægrè ferre, tenuari. Alibi testatur idem Eust. scribi solitum ἀλυίειν cum υι.

Ἀλυσμὸς, idem quod ἄλυς, anxietas animi, mœror.

Ἀλυσμώδης, dicitur is qui est in ἀλυσμῷ, ὁ ἀλύων. Hippocr.

Ἄλυσις, idem quod ἀλυσμὸς, Gal. in lex. Aliam signif. vide in comp. ex Λύω.

Ἄλυς, ὁ vel ἡ, oberratio et expatiatio quæ temerè fit, ut ab iis qui non habent quod agant. Plut. in Probl. Rom. καὶ παλαίστρας πολὺν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντεκοῦσαι ταῖς πόλεσι καὶ κακοσχολίαν. ¶ Item anxietas mentis, mœror. Plutarch. πῶς ἄν τις αἴσθ. ἑαυτοῦ προκοπτ. Αἵτε ἐξάρσεις τοῦ φρονήματος, διαλύουσι τὸν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν.

Ἀλύσσω, anxius sum, vel anxio sum animo, indignor. Aut, rabie percitus sum, insanio. ¶ Item, tremo. Hes. Vide Eust. in hunc versum 70 Homeri Il. χ'. Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. Hinc Ἀλαλύκτημαι præt. pass. ab ἀλυκτῶ, facto ex ἀλύσσω, interjecta syll. λα, nisi malis ab ἀλύκτημι. vide Eust. ubi expon. ἀλαλύκτημαι, apud Hom. δυσχεραίνειν et ἀδημονεῖν. Cicer. interpret. non sum compos mentis.

Ἀλυσταίνω, imbecillus sum, viribus sum cassus. Hesych. Eust. Scribitur et ἀλυσθαίνω, apud Nic. in Ther.

Ἀλυστάζω, idem quod ἀλύω. Hesych.

Ἀλύσκω, (unde ἀλυσκάζω) deductum itidem ab ἀλύω quidam tradiderunt, quod negat Etymologicus: vide in Ἀλέω, vito.

Ἀλυδμαίνω, Hesychio est ἀλύω, ἀπορῶ, animo sum perplexo et dubio quid agendum sit. ¶ Item χαίρω, gaudeo.

Ἀλύζω, idem cum ἀλυδμαίνω et ἀλύω.

Ἀλύζεται, apud Hippocr. exp. ῥιπτάζεται, ἀπορεῖται. Gal.

Ἀλυκτοσύνη, Hesych. exp. ἀκοσμία, incompositus status, tumultuatio.

Ἀλυκτάζω, exp. metuo, anxius sum. Apud Herod. Budæus exp. animo concido, consternatus sum. [lib. 9. §. 69. ἀλύκταζόν τε (sc. οἱ βάρβαροι) οἷα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πεφοβημένοι τε καὶ πολλαὶ μυριάδες κατειλημμέναι ἀνθρώπων.]

Ἀλυκτέω, Erotianus apud Hippocr. exp. οὐκ ἠρεμῶ, non sum quietus. vide et in comp. ex Λύω.

Ἀλυσθμαίνω, idem quod ἀλυσθαίνω, Callim. hymn. in Delum, εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα κοῦρε διώκεις;

Συναλύω, simul vagor et temerè exspatior. Plut. in Anth.

ἌΛΦΑ, primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur et pro eo qui primas teneat aliqua in re, ut initio libri dictum est.

Ἄλφω vel ἀλφάνω, invenio; ab alpha deductum secundum nonnullos: secundum quosdam contra, ἄλφα ab ἀλφάνω. Verbo ἀλφάνω utuntur apud Suidam Eupolis et Aristophanes et Menander. Habetur et apud Eurip. in Medea, φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Ἄλφω autem habetur Od. ό. ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἄλφοι. et Od. ρ'. ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. Et Il. φ'. ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

Ἀλφαίνω, pro eodem dicitur, apud Hesychium.

Ἀλφαίω, idem quod ἀλφάνω sive ἀλφαίνω. Hesych.

Ἀλφαδέω, ῶ, idem, apud Hesychium.

Ἀλφάζω, excogito, νοῶ, ἐπινοῶ, Varinus.

Ἀλφέω, ῶ, invenio, idem quod ἀλφάνω, et sequentia.

Ἀλφὴ, exp. inventio, item honor.

Ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, inventor, excogitator. (Æsch. S. c. Th. 776.) Hesiodus. † Theogn. 512. et Asp. 29.† ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν. Dicuntur autem generali epitheto homines ἀλφησταὶ, quòd artes et scientias invenerint. Sic item dicuntur (ut scribunt Etymol. et Hesychius) honorati viri. ¶ Item, pisces quidam, à quibus homines etiam petulantes et in Venerem proclives appellati fuerunt ἀλφησταί. vide Athen. Etym. et Eustathium.

Composita.

Ἀναλφάβητος, qui ne ἄλφα quidem novit, illiteratus. Apud Athen. lib. 4.

Ἐξάλφω, idem quod ἄλφω. Hesych.

(Τιμαλφέω, μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεώς. Æsch. Eum. 15. Ag. 931.) ‡ honoro. Hesych. Τιμαλφής. ἔντιμος, τιμὴν ἀλφαίνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη.‡

(Τιμαλφέομαι. Æsch. Eum. 629. 810.)

ἌΛΦΙΤΟΝ, ου, τὸ, farina hordeacea, propriè; ut, ἄλευρον triticea. (Theocrit. Idyll. C. 18.) Plato l. de rep. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Od. ξ'. Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Bud. annotat ex Etymologista et Dioscoride, ἄλφιτον esse pultem, vel farinam hordeaceam, prius tosto hordeo, ut ὠμήλυσιν ex crudo: et Plinium ἄλφιτον polentam identidem vertere. ¶ Ἄλφιτα (plur. num.) victus, ad victum necessaria: ut, τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victum suppeditare. Aristoph. in Nubibus, † v. 648.† Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Quid verò me juvabunt numeri ad quærendum victum? vide Erasm. in proverb. Τί πρὸς τἄλφιτα; Luc. in Gallo, προὔδου ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεποιηκώς. Reperitur in alio loco Aristoph. ἄλφιτα, pro οὐσία: ubi dicit, εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων. † Nub. 106.†

Ἄλφι, per apocopen pro ἄλφιτον, apud poëtas interdum reperitur. vide Hesych. et Suidam.

Ἀλφιτεὺς, έως, ὁ, farinam faciens. Suid.

Ἀλφιτεῖον, ου, τὸ, pistrinum. Bud. ex Polluce.

Composita.

Διαλφιτόω, ῶ, farina conspergo. Aristoph. in Nub. † 669.†

Ἐπαλφιτόω, idem, apud Athen. l. 10.

Πολυάλφιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, πολυάλφιτος κριθὴ, Theophr. hordeum multam farinam reddens.

Φειδάλφιτος, qui farinæ parcit: parcus, tenax.

Φειδαλφίτως, parcendo farinæ, parcè. Suid.

ἌΛΦΟΣ, ου, ὁ, albæ vitiliginis species, vide Cels. lib. 5. cap. 28. et Diosc. lib. 3. cap. 52.

ΑΛΩ'ΠΗΞ, εκος, ἡ, vulpes. Ab ἀλῶ, (i. decipio) et ὢψ, ὠπὸς, oculus, ita nominata, à fallendis oculis. Vel à παίζω, ἡ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα, Etymol. Eustathius derivat παρὰ τὸ ἀλᾷν, τὸ πλανᾷν. ¶ Metaph. homo astutus: aliquando etiam, fraudulentus. Sic Lucæ cap. 13. εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, dicite vulpi illi. ¶ Item, vulpecula, quædam volucris, Aristot. lib. 2. de an. ¶ Item, piscis quidam. ¶ Item, genus quoddam saltationis apud Hesychium. ¶ Item, alopecia, Callim. * Dian. 79.* vide ἀλωπεκία. ¶ Item ἀλώπεκες partes quædam carnium musculosæ circa clunes, inquit Bud. Alii exponunt interiores lumborum musculos, ex Poll.

'Αλωπὸς, exp. astutus, fraudulentus. Hesych. ex Soph.

'Αλωπέκιον, ου, τὸ, vulpecula. [Aristoph. Equit. 1073. Ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ἤκασεν, &c. 1076.]

'Αλωπεκὶς, ίδος, ἡ, catulus vulpis. Item canis è vulpe et cane progenitus, qui et κυναλώπηξ, teste Xenoph. in Cyneg. ¶ Item, vitis genus, quæ unde nomen acceperit, indicat Plin. l. 14. c. 3.

'Αλωπεκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vulpinus. Item vulpem imitans, astutus et fraudulentus more vulpis. dolis et imposturis utens.

'Αλωπεκῆ, ἡ, vulpina pellis. Ex ἀλωπεκέη, per contract. Et metaph. pro astutia seu fraudulentis artibus, apud Plut.

'Αλωπεκίας, ου, ὁ, q. d. vulpinaris.

'Αλωπεκίζω, vulpinor, astutè ago, fraudulenter ago, dolis utor. Aristoph. in Vespis, οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν.

'Αλωπεκία, ἡ, defluvium capillorum, aut generaliter pilorum. Vide Gal. ¶ Item vulpis latibulum seu cavernula. Hesych. et Etym. Exp. et galea, à Suida.

'Αλωπεκίασις, idem quod ἀλωπεκία.

'Αλωπεκίας, ου, ὁ, piscis quidam ex genere τῶν σελαχίων. Plin. l. 32. c. 11. et Athen. l. 8.

Composita.

'Εχιναλώπηξ, echinovulpes.

Κυναλώπηξ, q. d. canivulpis.

Πιθηκαλώπηξ, q. d. vulpisimia, vel simivulpa, animal apud Æl.

Χηναλώπηξ, q. d. vulpanser.

῞ΑΛΩΣ, ω, ἡ, area, in qua teritur seu trituratur frumentum. Xen. in Œcon. δι' ὅλης τῆς ἅλω οἴσεταί σοι τὰ ἄχυρα. et ibidem aliquoties. Plutarch. in Amat. narrat. ἐντυχοῦσα γεωργοῖς ἐν ἅλῳ σῖτον συντιθεῖσι. ☞ Eustathius vult ab ἅλις seu ἁλίζω derivari, docetque ideo spiritu aspero notari. Etymologistes quoque ita scribit: ῞Αλως, ἡ ἀλωὴ καὶ ἡ ἀλωνία, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν. ¶ Item corona, circulus siderum. Aristot. de mundo. Exp. etiam circulus apparens circa solem et lunam. Secundum Hesych. solis aut lunæ circumferentia. Item clypei circumferentia et orbis, apud Æschylum. Item circulus in oculis inter σφενδόνην et ἶριδα. vide Jul. Pol.

'Αλωεινὸς, οῦ, ὁ, arealis, cujus usus est ad areas. In anth. Epigr.

'Αλώϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; ut, ἀλώϊα ἔργα, apud Nicandrum.

'Αλῷα, festum Athenis in honorem Cereris agi solitum ab agricolis, jam comportatis frugibus. Philochorus ita nominatum ait, quòd illius festi tempore homines morarentur in areis.

'Αλωὰς, άδος, ἡ, Cereris epith. q. d. arealis.

῞Αλων, ωνος, ἡ, area; idem quod ἅλως. Matth. 3. et Luc. 3. Reperitur etiam scriptum ἀλὼν, ἀλῶνος. ¶ 'Αλὼν θερινὴ, Dan. 3. expon. area æstiva.

'Αλωνίζω, in area versor sive commoror. Hesych.

'Αλωνία, ἡ, idem quod ἅλων, Athen. Exponitur et tanquam fœm. ab ἀλώνιος: quæ areæ est, vel ex area.

'Αλωὰ vel ἀλωὴ, area; idem quod ἅλως et ἅλων: ut, ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Hesiod. in Erg. Et Il. ί. ἱερὰς κατ' ἀλωάς. ¶ Item locus vitibus aut arboribus consitus, vinea, arbustum, viridarium. Item campus frumentarius, vel sata, segetes, ut quidam exponunt. Il. ί. Χωσαμένη οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ'. Il. σ'. Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς. Odyss. ή. ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ 'Ερρίζωται. Item Il. έ. ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων. Reperitur etiam cum spiritu aspero, sicut et ἅλως, ἅλων, ἁλωνία.

'Αλωεὺς, έως, ὁ, qui in area frumentum terit. Pro vinitore etiam accipi volunt, et generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno. [Ap. Rh. Arg. lib. 3. 1400. ἀλωήων πόνος ἀνδρῶν. Labos olitorum.]

Εὐαλωσία, cognominatur Ceres, quoniam areas frugum copia implet. Hesych.

Εὐρυάλως, ωος, et εὐρύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) latam seu amplam aream habens. latus, amplus. Nonn.

Κεγχραλέτης, ου, ὁ, milii molitor. Gal. apud Hipp.

Πασπαλέτης, idem quod κεγχράλετος, milii molitor.

῞ΑΜΑ, (adverb. temporis,) unà cum, simul cum, eodem tempore. † ἅμα μὲν sequente ἔτι δὲ Xen. Pæd. 1. 4. 3. et ἅμα δὲ l. 2. p. 40. et l. 6. p. 152.† Cum dat. ἅμ' ἠελίῳ, apud Aratum, pariter cum sole, simul cum sole. ἅμ' ἐμοὶ, apud Aristoph. mecum. Σόλων ἅμα ἐγένετο 'Αναχάρσιδι, Solon eodem tempore quo Anacharsis natus est. [Æsch. S. c. Th. 245. Ag. 1635.] Interdum aliter exp. ut, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, apud Xen. simul atque dies diluxit, diluculo, prima luce: ἅμα τῷ ἦρι, apud Thuc. ineunte vere: ἅμα τομῇ, simul atque incisio facta est: ἅμα τῷ φανῆναι, simul atque visus est vel apparuit. ¶ Cum subjunctivo, ἅμα ἂν ἡβήσῃ, apud Plat. simul atque ad pubertatem venerit. ¶ Cum participio, Xen. Hell. 4. ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβουθύτει, dum hæc diceret, inter loquendum. ἅμα δὲ λαβὼν ἐσίγησε μικρὸν, simul atque accepit, aliquantisper conticuit. ¶ Sequente καὶ, variè exp. Dem. ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ καθίσταμεν, simul atque audivimus aliquid, constituimus. Apud Plut. de primo frigido, ἅμα γὰρ ἀπιοῦσα πολλὴ, φαίνεται καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον, simul ac magna vis ejus excessit, corpus statim reliquum refrigerari videtur. ¶ ῞Αμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, simul dictum et factum; vel, dictum factum.

῞Αμυδις, Æolicè, idem quod ἅμα, simul, unà, pariter. Od. ξ'. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. ¶ Quidam etiam exp. ἐξαίφνης.

[Συνάμα. Theoc. κέ. 126.] * Sæpius apud recentiores.*

'ΑΜΑΙΜΑ'ΚΕΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, quidam exp. ὁ ἄγαν μαιμάων, qui animo est in prælio admodum prono. [Soph. Œdip. Tyr. 186.] Alii exp. expugnabilis, indomitus, invictus: derivantes itidem à μαιμάομαι, impetum facio, et α particula augmenti. ut Iliad. ζ'. χίμαιρα ἀμαιμακέτη. Et Hesiod. ἀμαιμάκετον πῦρ. † Th. 319. v. ibi Schol.† Nonnulli exp. immensus, derivantes ex μῆκος, unde fit μᾶκος, μάκετος, μαιμάκετος, ἀμαιμάκετος. Sic Od. ξ'. ἱστὸς ἀμαιμάκετος νηός. Vide Eust. et Etym.

'ΑΜΑ'ΛΘΕΙΑ, ας, ἡ, dicta fuit capra cœlestis, à qua lactatum fuisse Jovem perhibent. unde Callim. hymno in Jovem, σὺ δὲ θήσαο μαζὸν Αἰγὸς ἀμαλθείης. Ejus cornu omnium rerum copia abundasse fertur: unde proverb. ῎Ενθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν 'Αμαλθείας κέρας αἰγός. Quid revera fuerit κέρας 'Αμαλθείας, docet Palæph. in libello περὶ μύθων seu ἀπίστων ἱστοριῶν. Allegoricè et translatè Cicer. ad Attic. lib. 1. epist. 12. dicit, Cæsis apud Amalthæam tuam victimis. Ab eodem Cicer. 'Αμάλθεια et 'Αμαλθεῖον dicitur bibliotheca omnis generis libris referta, ut epist. 15. ejusdem libri.

'Αμαλθεύειν, ditare, propagare aut nutrire in modum τοῦ τῆς 'Αμαλθείας κέρατος. Hesych. et Etym.

῞ΑΜΑΛΛΑ, ἡ, manipulus, fasciculus manipulorum. Citatur ex Soph. ☞ Παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, ut scribit Eust. quæ et apud Etym. habentur.

'Αμαλλεύω, in manipulos colligo, εἰς ἀμάλλας δεσμῶ. Ab Eust. expon. δραγματεύω.

'Αμάλλιον, ου, τὸ, funis ad ligandas ἀμάλλας. Eust.

'ΑΜΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, mollis, tener. Item debilis, imbecillis. Reperitur et ἁμαλὸς, cum spiritu aspero, (quod ab ἁπαλὸς aspirato deductum putetur) quam scripturam et deducta ab eo verba retinere possunt. Od. ύ. 'Ως δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Il. χ'. 'Αρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.

'Αμαλῶς, molliter, imbecille. Exp. etiam, μετρίως, εὐκόλως, ἁπλῶς, ab Etym. et Hes. Quid signif. Hippocrati, vide in Gal. lex.

'Αμαλόω, ῶ, aboleo, ἀφανίζω. Hesych.

'Αμαλάπτω, perdo, corrumpo. Propriè, corrumpo veluti tenerum quiddam et molle. Lycophr. ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.

'Αμαλδύνω, idem quod ἀμαλάττω, itidem ab ἀμαλὸς deductum, ut vult Eust. [Theoc. ις'. 59.] ¶ Capitur et pro demolior, everto, solo æquo, ut Il. μ'. Τεῖχος ἀμαλδύνας. Exp. et deleo, oblitero.

'Αμαλδύνομαι, corrumpor. Item evertor, destruor. Il. ή. ῟Ως κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται 'Αχαιῶν. Apud Hippocr. ὄμματα ἀμαλδύνεται, exp. ἀφανίζεται et ἀμαυροῦται.

'Αμάνδαλον etiam fit ab ἀμαλδύνω, ex quo fit primum ἀμάλδανον, evanidum, abolitum: deinde per transpositionem literarum ἀμάνδαλον, quo utitur Alcæus.

'Αμανδαλόω, ῶ, aboleo, lædo. Hesych.

'Απαμαλδύνω, (*comp.*) dicitur itidem pro, perdo, corrumpo, aboleo. Greg. in Carm. 'Αστράσιν ἥλιος, ἠελίῳ δὲ νέφος Κάλλος ἀπημάλδυνε. [Anthol. Epigr. Gr. lib. 1. Leonid. 'Υμνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν ῞Ομηρος, &c.]

'ΑΜΑ'ΜΥΞ, uvæ genus quoddam. Quidam exp. vitis arbustiva, quæ arbores scandit. Vide Hesych. et Suidam. qui dicit hoc vocabulum legi apud Epicharmum et Saphonem. Vide et Etym.

'ΑΜΑΝΙ'ΤΑΙ, αἱ, dicuntur fungi quidam, apud Diosc. Oribas. P. Æginet Nic. Myrepsum.

῞ΑΜΑΞΑ, ης, ἡ. currus, plaustrum. Od. ή. ἅμαξαι τετράκυκλοι, currus quatuor rotarum. Sic apud Herod. ἅμαξαι τετράκυκλος. 'Εξ ἁμάξης λαλεῖν, vide Erasm. Reperitur etiam ἄμαξα cum tenui, unde τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν, et apud Hesiod. δοῦρατ' ἀμάξης. Eustathius tenuari dicit secundum hanc etymologiam παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, ab advehendis messibus: aspirari autem secundum hanc παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄξων. ¶ Item ἅμαξα, septentriones, à figura plaustri. Gell. l. 2. c. 21. Il. σ'. ῎Αρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

'Αμαξήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, plaustrarius, plaustralis: ut, ἁμαξήρης τρίβος, apud Eurip. via plaustraria. ‡ Vide in Αἴρω et deriv.‡

'Αμαξία, vel potius, ἁμαξιὰ, ἡ, via qua plaustrum agitur.

'Αμαξιαῖος, ου, ὁ, plaustralis, plaustrum implens: ut, ἁμαξιαῖοι λίθοι. Xenoph.

'Αμαξικὸς, οῦ, ὁ, plaustralis, ad plaustrum pertinens. Exponitur etiam plaustrarius, sive carpentarius.

'Αμαξίτης, ου, ὁ, plaustralis, curulis; ut, ἁμαξίτης φόρτος, in Epigr.

'Αμαξιτὸς, οῦ, ἡ, via vehicularis, via plaustraria, via per quam agitur currus vel agi potest. [Soph. Œdip. Tyr. 736.] Apud Herodotum, spatii quantum opus est ad agendum currus, unde et sic appellata fuit via publica, Il. χ'. τείχεος αἰὲν ὑπὲρ καθ' ἁμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Utitur et Xen. Hell. 2.

'Αμάξιον, ου, τὸ, plostellum, apud Suid. Hes. et Eust.

'Αμαξεὺς, έως, ὁ, aurigator, auriga. Hesych.

'Αμαξεία, ἡ, onus quod vehitur curru, sarcina quæ vehitur plaustro. Suid.

'Αμαξεύω, plaustrum duco, aurigor. Plut. in Eumene, et Arrian. l. 2. de Alex.

'Αμαξεύομαι, plaustro vehor.

'Αμαξαία, idem quod ἅμαξα, factum κατὰ παραγωγήν. Eust.

'Αμαξὶς, ίδος, ἡ, plostellum, parvus currus, apud Aristoph. in Nub. ¶ Item placentæ genus, ut annotat scholiast. Aristoph.

'Αρμάμαξα, idem quod ἅμαξα, carruca, carpentum. Herod. lib. 7. Xen. Pæd. 3.

Composita.

'Αναμάξευτος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ut, ἀναμάξευτος τόπος, locus per quem agi plaustra nequeunt, q. d. plaustris impervius. Herodot. [Hist. lib. 2. §. 108. Αἴγυπτος ἐοῦσα πεδιὰς πᾶσα, ἄνιππος καὶ ἀναμάξευτος γέγονε.]

'Εξαμάξω, aff. pro convitior, quasi de plaustro convitia fundo.

Καθαμαξεύω, curru tero, currum agito per, unde ὁδὸς καθημαξευμένη, via plaustris trita. Hinc per metaph. καθημαξευμένον dicitur quicquid est tritum, triviale. Scribitur et καταμαξεύω.

'ΑΜΑ'ΡΑ, ἡ, et Ionicè ἀμάρη, aquæ ductus, sulcus in prato vel horto per quem aqua ducitur irrigandæ terræ gratia. Iliad. φ'. ῟Ως τ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου 'Αμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων, id est, ὀχετοῦ. Hesych. et Etymol. dici scribunt quasi ἀμαρόη, παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ, vel παρὰ τὸ ἄμῃ αἴρεσθαι, ligone enim seu rutro fiunt ejusmodi sulci: à quibusdam exponitur etiam, cloaca, meatus subterraneus. Exp. etiam, meatus et fossa. 'Αμάραι Etymologo sunt etiam cavitates illæ et meatus in auricula, metaphoricè ἀπὸ τῶν ὀχετῶν δι' ὧν τὸ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ, per eas enim veluti canales et tubulos, sordes et retrimenta capitis deferuntur.

'Αμαρία et ἀμαρὶς, idem cum ἀμάρα.

'Αμαριαῖον ὕδωρ, aqua quæ per ἀμάραν ducitur: aqua per aquæ ductus influens, cujusmodi sulci aquarii à nonnullis vocantur colliquiæ, incilia et inciles, seu inlices et inlicia; quoniam per eos aqua illicitur. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

'Αμαρεύω, permeo more aquarum, quæ per aquarios sulcos derivantur et deducuntur. apud Hesych. exp. διοδεύω.

'Αμάρευμα, aquæ aut sordes, quæ per aquarum sulcum defluunt, exp. et cloaca. Hesych.

'Αμαρεῖν, idem Hesych. exp. sequi, more nimirum aquæ, quæ per aquarium sulcum τοῦ ὀχετηγοῦ ductum sequitur.

'ΑΜΑ'ΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, sive 'Αμάρακον, ου, τὸ, amaracus seu amaracum, herbæ nomen est, quæ et σάμψυχος seu σάμψυχον dicitur, ut Dioscor. testatur l. 4. c. 47. et Plin. l. 21. c. 11.

'Αμαράκινος, ου, ὁ, amaracinus, ex amaraco confectus, aut amaraco conditus: ut, ἀμαράκινον ἄνθος, flos amaracinus, seu flos amaraci, apud Diosc. l. 2. c. 94. Et ἀμαράκινον μύρον, apud Athen. lib. 5. et 12. Et ἀμαράκινον ἔλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 19.

'Αμαρακόεις, εντος, ὁ, amaraco similis, Nicand. in Ther.

'ΑΜΑΡΤΑ'ΝΩ, f. ἁμαρτήσω, Aor. 2. ἥμαρτον, aberro, ut apud Isocr. ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, aberrare à via. Sic dicitur ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου, aberravisse ab omni æquitate. Item aberro, non attingo scopum aut metam. Il. ρ'. τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν. Sic apud Xen. Pæd. lib. 8. ἔνθα κἂν μύων βάλῃς οὐκ ἂν ἁμάρτοις ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Apud Hom. Od. λ'. ἁμαρτάνειν μύθων, errare in verbis vel circa verba. Item ἀποτυγχάνω, frustror: ut, ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος, qui frustratus est sua spe. ¶ Item, erro, fallor,

hallucinor, erratum committo. Plato Pol. 1. ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, in hoc errant homines. Et cum accus. apud Gal. ad Glauc. 2. ἄμφω δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἁμαρτάνουσι. Sic apud Soph. Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 31.† Absolutè etiam ponitur, ut Plut. in Lysimachi apophth. οὐκ ἔστιν ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν, non licet in bello bis errare. Sic Plat. Polit. 1. οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει. ¶ Item pecco, delinquo, peccatum admitto, ut Xenoph. Pæd. 3. ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν. Ἁμαρτεῖν εἰς τοὺς γονεῖς, peccare in parentes. Apud Thuc. ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, multa in nos peccat. Ponitur etiam absolutè interdum apud Hom. et Isocr. (τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοι. A magnatibus aberrare non potest, qui maledicta jaculatur. Soph. Aj. 154. ξυμμαχίας ἁμαρτών. Æsch. Ag. 221. 1203. ἐλπίδων——ἡμάρτομεν. Eurip. Med. 499. Soph. Œdip. Tyr. 1170.)

Ἁμαρτάνομαι, peccor. ἁμαρτάνεσθαι dicitur quod peccatur, quod perperam seu improbè fit aut dicitur. τὰ περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα, apud Xen. Apud Thuc. ἔργα ἀγαθὰ ὄντα et ἁμαρτανόμενα opponuntur: ut et apud Plut. ἠνδραγαθημένα et ἡμαρτημένα. ¶ Apud Porphyr. ἡμαρτημέναι γραφαί, depravatæ scripturæ. Interdum impersonaliter ponitur ἁμαρτάνεται, ut Lat. peccatur. ¶ Item ἁμαρτάνομαι, privor. Od. ί. Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, me privatum iri oculis.

Ἁμάρτημα, τὸ, erratum, peccatum, lapsus. Aristot. rhet. 1. ait, ἁμαρτήματα esse, quæ non committuntur improbitate, et quæ non sunt παράλογα. vide eundem et Eth. 5.

Ἁμαρτητικὸς, οῦ, ὁ, offensator, qui sæpe offendit in re aliqua, errare solitus in re quapiam, Aristot. eth. 2.

(Ἁμαρτῆτον. Æsch. Ag. 1673.) ‡ ἁμαρτεῖν Stanl. Is. Casaub. Heath. Schutz. Pors.‡

Ἁμαρτὰς, άδος, ἡ, apud Iones idem quod ἁμαρτία, sive ἁμάρτημα: ut, ἁμαρτάδα ἀζήμιον, apud Dionys. Hal. [Herodot. Hist. lib. 1. Κροῖσος δὲ πέμπτου γόνεος ἁμαρτάδα ἐξέπλησε, &c. Paulo infrà, ὁ δὲ (sc. Crœsus) ἀκούσας, συνέγνω ἑωϋτοῦ εἶναι τὴν ἁμαρτάδα, καὶ οὐ τοῦ θεοῦ. lib. 6. §. 29. Histiæus sperans οὐκ ἀπολέεσθαι ὑπὸ βασιλῆος διὰ τὴν παρεοῦσαν ἁμαρτάδα.]

Ἁμαρτηρὸς, οῦ, ὁ, erroneus. Bud.

Ἁμαρτωλὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, peccator vel peccatrix. In novo Test. ponitur pro, qui peccatis est deditus.

Ἁμαρτία, ἡ, error, peccatum, delictum. Isocrates, Demosthenes, Plutarchus, et alii. (Æschyl. Ag. 511. 1206. Aristoph. R. 1162. Ἁμάρτια. Pl. Sch. ex. ἁμαρτήματα. item quasi ὁμοῦ ἡρμοσμένα. V. Æsch. Pers. 683. it. ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας. ib. Ag. 511.)

Ἁμαρτέω, ῶ, vide Ὁμαρτέω.

Composita.

Ἀναμαρτησία, ἡ, non peccare aut peccavisse, vel peccare non posse.

Ἀναμάρτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non peccavit. Gal. ad Glauc. l. 1. μόνος ἂν οὗτος εἰς ἀνθρωπίνην δύναμιν ἀναμάρτητος εἴη περὶ τὰς ἰάσεις, solus hic in medicando non peccaverit, quantum quidem id ab homine fieri potest. Item qui peccare nequit. Plat. de rep. l. 1. πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τε καὶ ἁμαρτάνειν. Et Xen. Hell. 6. ὁρῶ γὰρ τῶν ἀνθρώπων οὐδένα ἀναμάρτητον διατελοῦντα. Dicitur etiam τὸ ἀναμάρτητον pro ἀναμαρτησία, seu ἀναμάρτητον εἶναι. Res etiam aliqua et actio dicitur ἀναμάρτητος, in qua nihil peccatum est, vel peccatur. Xen. Pæd. 8. † p. 237. c. τάξις.†

Ἀναμαρτήτως, sine peccato, ita ut non peccaris vel non pecces vel peccare nequeas; rectè et justè. Sic Xen. dicit ἀναμαρτήτως τι ποιεῖν. Et Isocr. ἀναμαρτήτως ζῆν.

Ἀφαμαρτάνω, aberro, ἀποτυγχάνω. Antiph. ἀφαμαρτάνοντες ὧν ἂν ἐπινοήσωσί τι δρᾶσαι. Il. χ΄. φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτὼν, orbatus patre. Est enim ἀπὸ ἀμαρτὼν pro ἀφαμαρτών.

Διαμαρτάνω, aberro, ut, διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ. Thuc. Sic διαμαρτάνειν τοῦ παντὸς, apud Plut. tota errare via. ¶ Item aberro, assequi nequeo vel efficere quod conor, excido. Isocr. ad Philip. οἱ δ' εὔχονταί σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπιθύμησας. Διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος, apud Luc. dicitur qui excidit sua spe, quem sua spes frustratur. Apud Isocr. διαμαρτάνω τῆς δόξης ἣν ἔχων περὶ σοῦ τυγχάνω, fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro erro, allucinor. Sic γλῶττα dicitur διαμαρτάνειν, apud Isocr.

[Διαμάρτημα. Aristot. Poet. cap. 25. pag. 93. 9. Ed. Cant. Διαμάρτημα δὲ τὸ πρόβλημα εἰκός ἐστι.]

Διαμαρτία, ἡ, aberratio, item error: ut, διαμαρτία τοῦ τόπου, apud Plat. aberratio à loco.

Ἐξαμαρτάνω, erro, pecco. (Eurip. Med. 309.) † Aristoph. Nub. 859. † Xen. Pæd. 3. ὁπόσα δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια ταῦτ' ἐγὼ νομίζω. † cum participio παίων. Xen. Pæd. l. 2. 41. e.† Plato de rep. 1. ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει. Et pro aberro, non assequor, eique opponitur κατορθῶ, apud Isocr. ¶ Item pecco, delinquo, admitto aliquid in quempiam, injuria afficio: ut Plato in Minoë, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Interdum dicitur, ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἴς σε, vel περί σε, apud Isocr. ¶ Item, peccare facio, ut 4 Reg. 10. ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ.

Ἐξαμαρτάνομαι, cujus potius usurpatur præt. ἐξημαρτημένος, pro mendoso et in quo erratum seu peccatum sit, apud Aristot. Pol. 4.

Ἐξημαρτημένως, mendosè, item perperam. Plat. de leg. [Soph. Antig. 564. Καὶ μὴν ἴση νῷν ἐστιν ἡ 'ξαμαρτία. Schol. ἤγουν ἡ ἀποτυχία τῆς ταφῆς.]

Decomp. Ἀπεξαμαρτάνειν, peccare, delinquere.

Προσεξαμαρτάνω, præterea erro. Gal. ad Glauc. lib. 1. [Demosth. c. Dionysiod. πρὸς τοῖς ἐξ ἀρχῆς ἀδικήμασι πολλῷ μείζω προσεξημαρτήκασι.]

Συνεξαμαρτάνω, unà erro, unà delinquo. Isocr. τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, consuetudinem habere cum iis qui unà delinquunt.

Νημερτὴς, verus, q. d. in quo dicendo non erratur. (Æsch. Pers. 246.) Il. ά. Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον. Et Od. γ΄. ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Eust. tradit νημερτὲς esse τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἀληθές. Ponitur νημερτὲς adverbialiter etiam pro verè. Νημερτέως, verè, ut Od. ί. Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω.

Παραμαρτάνω, aberro.

Συναμαρτάνω, simul erro, unà erro, apud Phalar.

ἈΜΑΡΥ'ΣΣΩ, splendeo, fulgeo. Hesiod. in Theog. † v. 827.† ἐκ δέ οἱ ὄσσων Θεσπεσίῃς κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε, ex oculis fulgebat seu micabat. Nonn. Κιονίην ἀμάρυσσε λίθων ἑτερόχροον αἴγλην, fulgorem emittebat, seu fulgore nitebat columneo. Epigr. l. 4. ἀμαρύσσεται ἄνθεσι λειμὼν, floribus splendet.

Ἀμαρυγὴ, ῆς, ἡ, et Ἀμάρυγμα, ατος, τὸ, splendor, fulgor, seu micans fulgor, micantes radii. Apud Apoll. Rhod. Argon. 2. οὗπερ (scil. ἀστέρος) κάλλισται ἔασιν Ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί. Idem lib. 3. τὰς δ' ἀμαρυγὰς Ἥρπασεν Ὀφθαλμῶν. Ubi ἀμαρυγαὶ ὀφθαλμῶν sunt crebræ vibrationes et micationes oculorum, seu συνεχεῖς κινήσεις. [287. ἀντία δ' αἰεὶ Βάλλεν ὑπ' Αἰσονίδην ἀμαρύγματα. Schol. τὰς λαμπάδας τῶν ὀφθαλμῶν λέγει. lib. 4. 847. Αὐτὴ δ' ἐκιντέρω ἀμαρύγματος, ἠὲ βολάων Ἠελίου, &c.] Et ἡλίου ἀμάρυγμα, apud eundem Argon. 4. Sic et Hesiodus, Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα, charitum micantes et vibrantes oculos. Minùs propriè ποδῶν etiam ἀμαρύγματα dicuntur et ἀμαρυγαὶ, quum aliquis tam celeriter in cursu mutat pedes, ut iis micare videatur: sumpta metaphora è stellarum aut oculorum vibratione, quæ celerrimo motu fieri solet. Aristoph. ὠκεῖα μουσῶν φάτις οἷάπερ ἵππων ἀμαρυγά. Od. θ΄. Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, pro τὴν κατεπάλληλον καὶ ταχεῖαν κίνησιν. ¶ Ἀμαρυγαὶ dicuntur etiam frontis caperatæ rugæ, apud Pollucem, lib. 2. alio nomine ῥυτίδες dictæ. ¶ Ἀμάρυγμα, Suidæ est etiam εἴδωλον. (Theoc. κγ΄. 7.)

ἈΜΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, obscurus, qui non bene videtur et apparet: interdum etiam, evanidus, et similis ei qui extinguitur: ut, ἀμαυρὸν λυχνίδιον, apud Luc. lychnus obscurus et parùm lucis præbens. Sic Philo de vita Mos. lib. 2. ἡ ἔτι ἀναδιδομένη φλὸξ ἀμαυρὰ καθάπερ διασμυχομένου πυρὸς, obscura caligine flamma. Et Plut. (de sole) φαίνεται δὲ ἡμῖν ἐν ὁμίχλῃ δυσφανὴς καὶ ἀμαυρός. Od. δ΄. εἴδωλον ἀμαυρόν. Metaphoricè quoque usurpatur. Plutarchus in Public. ἀμαυρότερος πρὸς δόξαν, obscurior et ignobilior. Itidemque Hesiod. in Erg. Τοῦ δέ τ' ἀμαυροτέρη γενεή. Dicitur et ἐλπὶς ἀμαυρὰ, spes obscura et non penitus certa. Arrianus. (Æsch. Ag. 474. 555. Ch. 155. 853.)

Ἀμαυρῶς, obscurè et ita ut oculis vix percipi queat; metaphoricè et generalius, ita ut vix sentiatur. Plut. de deo Socr. ἔπειτα κατανοεῖν ἀμαυρῶς ῥοίζου τινὸς ὑπὲρ κεφαλῆς περιελαυνομένου.

Ἀμαυρόω, ῶ, obscuro, obfusco, infusco, oblitero, et tantum non extinguo: ut, ἀμαυρωθεὶς τὰς ὄψεις, cui tenebræ offusæ sunt oculis et hebetata atque retusa acies visus. Itidemque ἀμαυροῦσθαι dicuntur ea quæ disparere et delitescere incipiunt, paulatimque evanescunt obruta tenebris. Item metaphoricè, ut quum Plutarch. de Herodoto dicit, τοῦ Λεωνίδου τὴν μεγίστην ἠμαύρωσε πρᾶξιν. Itidemque ἀμαυροῦνται, quæ evanescunt et dispereunt, paulatimque in nihilum rediguntur; ut quum Aristot. dicit Ethic. 10. cap. 4. διὸ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται. Philo de vita Mosis, lib. 1. τέχνην τοὺς εὐθυβόλους στοχασμοὺς ἀμαυρωθεῖσαν, conjecturis sagacibus orbatam. Sic Plut. in Pericle, ὑπὸ πλήθους ἠμαυρωμένους τὸ ἀξίωμα, à multitudine orbatos suà dignitate. (Æsch. Pers. 223.)

Ἀμαύρωσις, ἡ, obscuratio, metaph. etiam hebetatio et obtusio, Dioscor. lib. 7. cap. 17. ὀφθαλμῶν τε ἀμαύρωσις ἐπιγίνεται, oculi hebetantur, seu oculorum caligo oboritur.

Ἀμαυρότης, ἡ, obscuritas. Polemo in Phys.

Ἀμαυρωτικὸς, οῦ, ὁ, obscurandi vim habens, seu obscurans, et hebetans.

Μαυρόω, ῶ, per aphæresin pro ἀμαυρόω, obscuro, item deleo, extinguo, pessundo. Hesiod. in Erg. Ῥεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοί. (Æsch. Eum. 360.)

(Μαυρόομαι, Æsch. Ag. 304.)

Μαυρὸς, pro ἀμαυρὸς, Hesych. et Suid.

Ἐξαμαυρόω, ῶ, (*comp.*) obscuro. oblitero. [Plut. περὶ πολυφ.]

Ἐξαμαύρωσις, obliteratio. Plut.

Ἐπαμαυρόω, idem quod ἀμαυρόω, obscuro.

ἈΜΑ'Ω, F. ήσω, meto. (Æsch. Ag. 1053.) Aristoph. in Equit. ἀλλότριον ἀμῶν θέρος, alienam metens messem. Eust. quosdam ab ἅμα derivasse tradit, ut esset, ὑφ' ἓν πολλὰ ἕλκω. Hesychius, ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀνέχειν. ¶ Item colligo, accumulo. Il. ώ. Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Et Apoll. Arg. 1. ἄσπετον ἀμήσαντες Φυλλάδα. ¶ Item abscindo, demeto. Od. φ΄. ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ Ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες, abscindentes.

Ἀμάομαι, ῶμαι, metor. Theophr. de tithymallo, ἀμᾶται δὲ ὅταν ἄρτι περκάζῃ σταφυλή. Frequentiùs usurpatur in signif. activa pro ἀμᾶν. Interdum absolutè. Hesiod. in Erg. γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι. Et ibidem cum accus. ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. ¶ Item metaph. fructum et utilitatem decerpo, ut Plut. ἀντὶ ταύτης (ἔφη) τῆς διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, fructum libertatis decerpimus, fruimur libertate.

Ἄμητος, ου, ὁ, messis, ea quæ metuntur, vel collectio frugum. Item ipsa metendi actio. Hesiod. in ἡμέρ. Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, tempore messis. Apud Luc. περὶ καιρῶν ἀμήτου, de metendi temporibus.

Ἀμητὸς, οῦ, ὁ, messis tempus, tempus reconditionis frugum, καιρὸς ἀμήτου. Hesych.

Ἀμητὴρ, ῆρος, ὁ, messor. Iliad. λ΄. Ἀμήτειρα, ἡ, mulier quæ metit.

Ἀμητήριον, instrumentum quo ad messem utimur.

Ἄμη, ἡ, exp. falx messoria, item sarculum. seu rutrum. Hesiod. in scuto, οἵγε μὲν ἤμων Ἄμαις ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα. Æsch. in Ctesiph. ἔχοντας ἄμας καὶ δικέλλας. Reperitur et aspiratum ἅμη. Alii ab ἅμα adverbio, alii ab ἀμᾶν deducunt. Est etiam haustorium instrumentum, apud Plutarch. in lib. de sol. anim.

Ἄμιον, scyphus argenteus. Etym. Diminut. ab ἄμη.

Composita.

Ἀπαμάω, ῶ, vel potiùs ἀπαμάομαι, ῶμαι, demeto. Hesych. [Soph. Philoct. 763. πάταξον εἰς ἄκρον πόδα. Ἀπάμησον ὡς τάχιστα. μὴ φείσῃ βίου. Schol. Ἀπάμησον. θέρισον, κόψον.]

Διαμάω, ῶ, et διαμάομαι, ῶμαι, demeto. Et metaphoricè interdum pro abscindo. Il. γ΄. v. 359. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος, abscidit. Polyb. autem διαμήσασθαι dixit pro evertere et accumulare, ut Bud. scribit.

Ἐξαμάω, ῶ, et ἐξαμάομαι, ῶμαι, demeto, abscindo. (Æsch. Pers. 824. Ag. 1664.) Soph. Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος. exp. radicem habens exectam. ‡ Aj. 1200.‡ [Eurip. Bacch. 1313. ὃς τὸ Θηβαίων γένος Ἔσπειρα κἀξήμησα κάλλιστον θέρος. Cycl. 235. Aristoph. Lysistr. 367. Βρίκουσά σου τοὺς πνεύμονας καὶ τ' ἄντερ' ἐξαμήσω. Schol. Biset. ἀποκόψω, ἀποτεμῶ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀμώντων, καὶ θεριζόντων, καὶ τὸν θερισμὸν ἐξαμώντων, ἤγουν ἐκτεμνόντων, &c.]

Ἐπαμάω, ῶ, vel potiùs ἐπαμάομαι, ῶμαι, colligo, coacervo. accumulo metentium more. Od. έ. εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσί. Citatur ex Herodoto. Theophr. et Xen. ἐπαμήσασθαι γῆν, terram aggerere.

Καταμάομαι, ῶμαι, accumulo, aggero. Il. ώ.

Ὀψαμήτας, vespertinus messor, pro ὀψαμήτης. Theocr. [Idyll. X. 7. Μιλῶν ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμων, &c. Schol. Τουτέστι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐνδιδούς.]

Περιαμάω, ῶ, circumcirca meto seu demeto. Hesych.

Προσαμάω, ῶ, vel potiùs προσαμάομαι, ῶμαι, insuper aggero vel accumulo.

Ἀντιπροσαμάομαι, (*decomp.*) è contrario aggero. Xen. ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν. [Œconom. cap. 17. §. 13.]

Πυράμη, ἡ, falx qua triticum demetitur, falx messoria.

Πυραμητὸς, messis tritici, vel tempus messis.

Ὑπαμάω, demeto. Nicand. in Ther.

ἌΜΒΗ, ης, ἡ, supercilium petræ, superciliosa eminentia petræ. Hippocr. in l. περὶ ἄρθρων. ἄμβην δὲ ἐχέτω μικρὴν ὑπερέχουσαν ἐπὶ τοῦ ἐσχάτου τοῦ περιφερέος. Galen. scribit, τὴν ἄμβην et τὸ σκέπαρνον Hippocrati esse εἶδος τῆς περιβολῆς τῶν ὀθονίων. Idem comment. in lib. Hippocrat. de artic. meminit etiam μηχανικῆς τινος ἄμβης. Cur autem ἄμβη nominetur, idem docet his verbis, comment. 1. in lib. de articulis, τὴν κατασκευὴν τοῦ ξύλου γράφων σαφῶς, ὡ κατὰ τὸ πέρας ἐπικειμένης ὀφρύος ἄμβωσι παραπλησίας, ὅλον αὐτὸ προσαγορεύουσιν ἄμβην οἱ ἰατροί. Quibus subjungit, τοιαύτη δέ ἐστιν ἡ ὀφρὺς, οἷα κατὰ τῶν λοπάδων πέρας τὸ ἄνω γίνεται πρὸς τὴν ἐντὸς ἐστραμμένην κοιλότητα: additque, comicum quendam ἐπισκώπτοντα ἑαυτὸν εἰπεῖν, τινὰ πολλῶν ἤδη τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλεῖξαι: dicere autem masculino gen. ἄμβωνας Atticos, fœminino verò Iones ejusmodi σχήματα vocare ἄμβας. Vide ἄμβων.

Ἄμβων, ωνος, ὁ, idem quod ἄμβη. Hesych. testatur Æschylum ἄμβωνας vocasse acclivitates et fastigia montium. Dicuntur ἄμβωνες etiam τὰ χείλη τῶν λοπάδων, inquit Ælius Dion. παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι, quasi ἀνάβωνες, inquit Etym. vide Eust. et Poll. lib. 6. cap. 6. et Athen. lib. 11. et. Erotian. Vide plura et in Ἄμβη, ex Galeno. Vide et Plut. in Lycurgo. ¶ Pro pulpito aff. ex concilio Laodic. can. 15.

ἈΜΒΙΞ, ικος, ὁ, ab Hesychio exp. olla, cadus, à Plinio calix, interpretante verba Dioscoridis quæ sunt lib. 5. cap.

110. Itidem ab Athenæo numeratur in poculorum censu, lib. 11.

'ΑΜΒΛΥ'Σ, εῖα, ὑ, obtusus, hebes. (Æschyl. Eum. 238.) propriè de ferro cujus acies est obtusa. Plut. in Artoxerxe, ᾧ καθάπερ ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις ἀναιρῶν τὸν ἄνθρωπον ἀπέκτεινε, quo tanquam obtuso pugione interfecit. Transfertur ab acie ferri ad aciem oculorum; unde ἀμβλὺ ὁρᾶν. ¶ Metaph. languidus, remissus; ut, ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Euripid. remissus ad cursum, non acer. Sic apud Plut. ἀμβλυτέρους ἐποίησε πρὸς τὴν μάχην.

'Αμβλύτατα, adverb. obtusissimè: ut, ἀμβλύτατα ὁρᾶν, Plat. de leg.

'Αμβλύτης, ητος, ἡ, obtusitas, hebetudo. Item tarditas, remissio animi, per metaph. [Plut. Galb. v.]

'Αμβλύνω, obtundo, retundo, hebeto, obtusum reddo et hebes. ¶ Item, tardo, et impetum frango et retundo. Plut. in Pericle, καὶ τὴν δύναμιν ἀμβλύνοντα.

'Αμβλύνομαι, obtundor, hebetor. Item metaphoricè, sicut et activum. Thuc. l. 2. τῆς τε ξυμφορᾶς τῷ ἀπεδάντι ἀμβλύνεσθαι. (μέριμνα δ' ἀμφὶ πτόλιν καὶ θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται. i. e. οὐ παρέρχεται, ἀλλ' ἔργοις τελεῖται. Æschyl. S. c. Th. 850.)

'Αμβλυντικὸς, οῦ, ὁ, hebetativus, hebetandi vim habens, vel vim hebetativam. Diosc.

'Αμβλυώττω, cæcutio, caligo, allucinor, sum lusciosus, non cerno acutum, hebetem habeo aciem oculorum. Luc. οὕτω κἀγώ σοι ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Et Hippoc. de locis in hom. τοῖσι ὀφθαλμοῖσι γίνεται ἀμβλυώσσειν.

'Αμβλυωγμὸς, οῦ, ὁ, hebetudo et obtusio visus, oculorum retusa acies, et veluti cæcutientia. Hippocr. 'Αμβλυωσμὸς, reperitur pro eodem, apud eundem.

'Αμβλώσσω, etiam dicitur pro ἀμβλυώττω, et ex eo factum est, ablato per syncopen υ. Nicand. in Ther. ὄμμασιν ἀμβλώσσει. ¶ Item abortior, abortivum pario. Vide ἀμβλόω.

'Αμβλειὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀμβλύς. Arat. ἀμβλειῇσι κεραίαις.

'Αμβλόω, ῶ, f. ώσω, obtundo et hebeto, idem quod ἀμβλύνω. ¶ Item, abortior, abortivum pario, sed frequentiùs usurpantur comp. ἀπαμβλόω et ἐξαμβλόω. Dicitur secundum Eustat. mulier ἀμβλῶσαι, quasi ἀναβάλλειν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον.

'Αμβλόομαι, οῦμαι, hebetor, hebesco. Theophr. in l. 4. de pl. ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοί.

'Αμβλωμα, τὸ, vel ἀμβλωσις, εως, ἡ, obtusio et hebetatio: ut, ἀμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν. ¶ Item, abortio, partus abortivus, partus abortivi infantis: ἀμβλώσεως κινδύνους. apud Greg. abortionis pericula.

'Αμβλωθρίδιον, ου, τὸ, idem quod ἄμβλωμα, fœtus abortivus. Item medicamentum quod abortum provocat, vel ad partum abigendum sive elidendum.

'Αμβλώσκω et ἀμβλίσκω, idem quod ἀμβλόω. Plato, καὶ ἐὰν νέον, ὃ δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσι, faciunt abortiri. 'Αμβλύσκω etiam legitur apud Hesych. in eadem signif. 'Αμβλυσκάνω, idem, apud Poll.

Composita.

'Απαμβλύνω, hebeto, obtundo, seu hebetiorem et obtusiorem reddo: unde ἀπαμβλύνεσθαι εἰς τὰ πράγματα, dicitur is cujus veluti acies ad res gerendas necessaria obtunditur. Plut. (Æsch. Pr. 865. S. c. Th. 721.) Item, acuo id quod obtusum fuerat, acutum reddo quod fuerat hebetatum, seu hebetudinem demo. Suid.

'Απαμβλόω, ῶ, idem quod ἀμβλόω. Plut.

'Εναμβλύνω, hebeto et obtundo in: hebetem et languidum reddo in.

'Εξαμβλόω, ῶ, apud Aristoph. et Plat. idem quod ἀμβλόω.

'Εξάμβλωσις, et ἐξάμβλωμα, abortus. Hippocr.

'Εξαμβλώττω, abortio, abortum pario. Diosc.

'Εξαμβλίσκω, et ἐξαμβλώσκω, abortio, abortum facio seu pario: illud apud Ælianum, hoc apud Diosc.

'Εξαμβλύνω, contundo, impetu frango. Diosc. lib. 1.

'Επαμβλίσκω τοὺς καρποὺς, aff. pro excutio immaturos fructus, reddo præcoces fructus.

Καταμβλύνω, hebeto, obtundo. Soph. καταμβλύνων κέαρ. (Œdip. Tyr. 707.)

Κοράμβλη, ἡ, brassica: utpote ἀμβλύνουσα τὰς κόρας. Pro eodem dicitur per syncopen κράμβη. Κραμβίδιον, ου, τὸ, diminut. Κυνοκράμβη, canina brassica.

'Υπαμβλύνω, q. d. subobtundo.

'ΑΜΕΙ'ΒΩ, F. ψω, commuto, permuto, muto. Iliad. ζ'. Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν Χρύσεα χαλκείων, qui cum Diomede Tydei filio sua permutabat arma, aurea permutans æreis. Apud Hermog. ἀμείβειν ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος, nomen cum nomine commutare, nomen aliquod alio permutare. Apud Julianum, πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, multos mutans colores, chamæleontis more, vel colorem subinde mutans. Sic Luc. in Anacharside, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, subinde terram mutans. ¶ Item, alterno: ut Il. λ'. 'Εντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. paulùm alternans genua, id est, paulatim et sensim progrediens. ¶ Item succedo: ἀλλήλους ἀμείβοντες ταχυγράφοι, sibi invicem succedentes librarii celeres. 'Αμείβει exp. itidem διαδέχεται, à scholiaste Euripidis, in hoc ejus versu, Καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε. ¶ Item, prætereo, pertranseo: ut, πολλοὺς τόπους ἀμείβειν, et ἀμείβειν τὴν ὁδόν: pro quo dixit Nonnus, οἶμον ἀμείβειν, quod expon. etiam, viam pergere. Apud Poll. γαῖαν ἄμειβον, præteribant, prætervehebantur. Aristid. in Panath. καὶ διὰ τῶν ἡμερωτάτων ὑπῆρξε πλεῖν, σύνδυο καὶ σύντρεις πόλεις ὥσπερ ἐν ἠπείρῳ ἀμείβοντας. prætereuntes binas ternasque urbes. ¶ 'Αμείβοντες, tigna ædificium sustinentia, vel trabes ædificium sustinentes, quæ sese invicem fulciunt. Il. ψ'. Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντας τοὺς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων Δώματος ὑψηλοῖο. (V. Æschyl. Pers. 69. 317. Ag. 738. Ch. 791. Eurip. Phœnis. 1013.)

'Αμείβομαι, (activa significatione) permuto, commuto. Plut. de exilio, ἀμείβομαι γῆν τοῦ οὐρανοῦ, cœlum cum terra commutò. Plato in Apologia, ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, civitatem subinde mutans. Sic ἀμείβομαι γυναῖκας, muto uxores, identidem uxorem muto. in Anth. epigr. κύκνον ἀμειψάμενος, exp. in cygnum mutatus. Et etiam muto more mercatorum, ut apud Apoll. lib. 2. ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, exp. merces esculentas permutant. ¶ Item (absolutè positum) alterno. Il. ί. Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, alternantes agebant vigilias; vel alternis agebant vigilias. id est, vicissim. At Od. ά. ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους, exp. alii alios per successionem excipientes. Apud Gregorium, ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνος τῶν ἥδιστον ἀμείβεται, exp. his vigiliis succedit, has vigilias excipit, has sequitur. ¶ Item, transeo, pertranseo. Iliad. ί. et κ'. et alibi, ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, pertransierit vallum dentium. Il. ὁ. Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται. Capitur etiam μεταβατικῶς pro, traduco, trajicio, quod est, quasi dicas, transire facio: ut in Anthol. epigr. νεκύων φόρτον ἀμειψαμένη, exp. quæ trajeci, transvexi. Apud Eurip. ἀμείψασθαι πύλας, ingredi januas. Alii transire, hìc quoque interpretari malunt. ¶ Item, remuneror, gratiam rependo, vices refero, par pari refero. Apud Dem. ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις, par pari refero, vel paria facio. Dicitur pro eodem τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι, à Basilio. Dicitur et ἴσοις ἴσα ἀμείψασθαι. 'Αμείβεσθαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, cum fœnore referre beneficium. 'Αμείβεσθαι τοῖς ἐναντίοις, apud Chrysostomum, contraria rependere, ut quum malum beneficio reddimus. Interdum habet accusativum: ut, τοὺς θεοὺς ἀμειβόμεθα, deos remuneramur. Herodian. δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο, id est, donis eos remunerabatur. 'Αμείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, apud Luc. remunerabor te ob istam æquitatem, vel remunerabor istam tuam æquitatem, digna ista tua æquitate tibi rependam. Sic dicitur, ἀμείβομαί σε τῆς φιλίας, et ἀμείβεται αὐτὸν τούτων ἡ τύχη, pro his gratiam illi refert fortuna. Interdum cum participio ponitur: ut, ἀμείβεται εὖ δρῶν, vices refert in conferendis beneficiis, beneficia rependit beneficiis, beneficentia respondet alteri. ¶ Item, vices sermonis reddo, id est, respondeo, responsum do, apud Homerum sæpe: ut, Od. μ'. Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ. Od. β'. οὐ δέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν. Interdum absolutè, ut, Il. ά. Μουσάων θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. Sic et apud Plut. in Coriolano, ἀνεβόησαν αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἠμείψατο δὲ ἡ Οὐολουμνία. Item in Othone, ἐκείνων τὴν προσαγόρευσιν μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, quum illi clamore bellico salutationi respondissent, vel quum illi clamore bellico salutationem excepissent. Sic ἀμείβεσθαι dicitur apud Luc. is qui salutatus resalutat, προσαγορεύει με ἡ γυνὴ, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, ego illi respondeo similiter, vicissim saluto, salutem reddo. Apud Synes. ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, sibi invicem respondere mittendo nuntia, id est, sese mutuò certiores facere. ¶ Item passiva significatione: ut, ἀμείβεται φόνος, apud Eurip. rependitur cædes, vicissim fit cædes. (ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον τᾶσδ' ἄρειον. Æschyl. S. c. Th. 310. V. ib. 862. V. Eurip. Med. 1269. Phœniss. 244. 291. 1664. Æsch. Ag. 1276. Ch. 965. 791. Eum. 445. 589. Suppl. 257. Theoc. Id. β'. 104. cum Dat. ib. κγ'. 13.)

"Αμειψις, εως, ἡ, mutatio, permutatio. apud Dionys. Halic. Item retributio, compensatio, ἀμοιβή.

'Αμοιβὴ, ῆς, ἡ, mutatio, permutatio. Apud Plut. ἀμοιβὴ δέκα μνῶν, exp. permutatio decem minarum, quod decem minis permutari potest. ¶ Item, vicissitudo, ut apud Plat. de leg. 2. αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ, festorum vicissitudines. ¶ Item compensatio, retributio. In bonam partem, pro gratiæ relatione, remuneratione, pensatione meritorum, ut Odyss. ά. σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. Sic Odyss. γ'. δίδου ἀμοιβὴν ἑκατόμβης. (οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ. Eurip. Med. 23.) Luc. in Caucaso, ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος, hanc mihi pro consilio gratiam retulistis. Item retributio, (in malam partem) pœna, supplicium. Od. μ'. Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν. Hesiod. in Erg. Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

'Αμοιβὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ut, ἀμοιβὸς χάρις, gratia mutua, gratia quæ vicissim refertur; ἀντίχαρις.

'Αμοιβαῖος, ου, ὁ, mutuus, alternus; ut, ἀμοιβαῖοι λόγοι. Dicitur et ἀμοιβαία χάρις, pro ἀμοιβὸς χάρις, sive ἀμοιβή. Dionys. Areop. ἐγὼ δὲ ὅτι ἀμοιβαίαν ἕξει τὴν ἀπολλήψιν ἕκαστος εὖ οἶδα, novi pro meritis præmium et pœnam laturum esse quenque. Apud Nonnum, ἀμοιβαῖος τοῖχος, exp. paries respondens et è regione positus.

'Αμοιβαίως, adverb. vicissim, alternis. Bud.

'Αμοιβὰς, άδος, ἡ, mutatoria, permutatoria, ut Od. ξ'. χλαῖνα ἀμοιβάς.

'Αμοιβαδὸν, idem quod ἀμοιβαίως. Apoll. l. 2. Ὡς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο. Sic illi se vicissim compellabant.

'Αμοιβαδὶς, idem quod ἀμοιβαδὸν, sed magis est poëticum. Apol. lib. Arg. 2. Ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδίς. Pro iisdem usurpant poëtæ etiam ἀμοιβηδὸν et ἀμοιβηδὶς, ut producant penult. Reperitur etiam ἀμοιβήδην, ut Apoll. Arg. 2. ἀμοιβήδην ἐλάασκον, alternis remigabant.

'Αμοιβάδιος, mutuus, alternus, ἀμοιβαῖος. Oppian. lib. 4. de Venat.

Composita.

'Αλφιταμοιβὸς, οῦ, ὁ, permutator farinæ, venditor farinæ. Arist. in Nub. † v. 640.†

'Ανταμείβομαι, gratiam rependo, compenso. idem quod ἀμείβομαι. Theocr. (παθὼν κακῶς, κακοῖσιν ἀντημείβετο. Æsch. S. c. Th. 1057. Ch. 121. Eurip. Phœniss. 259.) [Aristoph. Thesm. 728. Ἀθέοις ἔργοις γὰρ ἀνταμειψόμεθά σ', ὥσπερ εἰκὸς ἀντὶ τῶνδε. Schol. Ἀνταμοιβὴν δώσομεν, καὶ ἀνταμυνούμεθα κακοῖς ἔργοις κακὰ ῥήματα ὑβριστικά τε.]

'Αντάμειψις, compensatio. 'Ανταμοιβὴ, idem.

'Αντημοιβὸς, remuneratorius. Callim. [Hym. in Del. 52. Τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο, &c. Vide Observ. Illustr. Spanhem. ad loc. Eurip. Troad. 914. Ἴσως με, κἂν εὖ, κἂν κακῶς δόξω λέγειν, Οὐκ ἀνταμείψῃ πολεμίαν ἡγούμενος. Soph. Œd. Col. 1357. Οὐδ' ἀνταμείβῃ μ' οὐδὲν ἀλλ' ἀτιμάσας Πέμψεις ἄναυδος, οὐδ' ἃ μηνύεις φράσας.]

'Απαμείβομαι, F. ψομαι, vicissim respondeo. Potest exponi etiam respondeo. Est frequens apud Homerum, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, ut Il. κ'. et Od. μ'. et δ'. Et apud Xen. ἀναβ. 1. Κλέαρχος μὲν οὖν τοιαῦτα εἶπε, Τισσαφέρνης δὲ ὧδε ἀπημείφθη.

Decomp. 'Ανταπαμείβομαι, idem.

'Αργυραμοιβὸς, nummularius, argentarius. Theocr. idyl. 12. [Plat. Politic. ii. νόμισμά τε πρός τ' ἄλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες (οὓς ἀργυραμοιβούς τε καὶ ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους καὶ καπήλους ἐπωνομάκαμεν.)]

'Αργυραμοιβικῶς, nummulariorum more. [Lucian.]

Διαμείβω, vel potius διαμείβομαι, permuto, ut Plut. in Aristide, ἐν τούτῳ δ' οἱ Ἀθηναῖοι προθυμότατα διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, permutârunt cum illis locum. Idem in Cimone, διημείβετο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Alicubi dicit, πάντα διαμεῖψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν, permutare pecunia. Et inversa constructione, διαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, apud eundem Plutarchum, Basilium, et alios, pro διαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου. (Διαμείβομαι cum Gen. et Acc. Æschyl. S. c. Th. 340. pro διέρχομαι. Pr. 285. Suppl. 552.)

Διάμειψις, permutatio, Plut. in Fabio.

(Εἰσαμείβω. V. Æschyl. S. c. Th. 564.) [οὐδ' εἰσαμεῖψαι θυρὸς ἐχθίστου δάκους Εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος. Schol. β'. εἰσαμεῖψαι. εἰσελθεῖν.]

'Εναμοιβαδὶς, permutatis, vicibus, vicissim. Apoll. Rhod. [Arg. i. 380. Τῶν δ' ἐναμοιβαδὶς αὐτοὶ ἐνίσταθεν ἀμφοτέρωθεν, &c.]

'Εξαμείβω, vel ἐξαμείβομαι, immuto, in varias formas muto. Item rependo, retribuo. Æschyl. in Prometheo, κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἐξημείψατο, retribuit mihi istas tam graves pœnas. [223. Schol. β'. ἀντεδεξιώσατο. Pers. 131. Eurip. Helen. 1549. ἔργου δ' ἔργον ἐξημείβετο.] (Phœniss. 127.)

'Εξάμειψις, immutatio. item vicissitudo, ut apud Plutarch. de def. orac. αἱ κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ περίοδοι, exp. cœlestes vicissitudines et conversiones.

'Εξημοιβὸς, οῦ, ὁ, permutatorius, ut, εἵματα ἐξημοιβὰ, apud Homerum, quæ permutatis vicibus induuntur, modò hæc, modò illa. Od. θ'. vers. 249.

Decomp. Παρεξαμείβω, prætereo, prætervehor. Apoll. Rhod. [Arg. i, 581. Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐριπνάς.]

'Επαμείβω, vel 'Επαμείβομαι, permuto. Il. ζ'. v. 230. Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos (vel inviœm) permutabimus. Item, Iliad. ζ'. v. 339. νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, victoria alternat homines.

'Επαμοιβὸς, οῦ, ὁ, alternans. Apoll. Arg. 2. ἄλλος δ' ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν Ἄλλῳ.

'Επαμοίβιος, idem. Hom. in hymn. Merc.

'Επαμοιβαδὸν et ἐπαμοιβαδὶς, (q. d. permutatoriè) per vices. Odyss. έ. ὡς ἄρα πυκνοὶ Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς, expon. ἐναλλὰξ et ἐπιπεπλεγμένως.

'Επημοιβὸς, permutatorius, ut Od. ξ'. οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες.

'Ιεράμοιβοι, sacri vates. Hesych.

Μεταμείβω, transmuto. Mosch. Idyll. 1. Ἐκ βοὸς εἰκελάοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα. [Pind. Nem. Od. x. 105.] (Μεταμείβομαι. Eurip. Phœniss. 793.)

Μετάμειψις, transmutatio.

Παραμείβω, vel παραμείβομαι, permuto. Apoll. Arg. 2. παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, vel pro παραμείβων, vel pro παρεξαμείβων. ¶ Item prætereo, prætergredior, prætervehor, transeo: ut, κάλπιν παράμειβεν, apud Apoll. Et apud Nonnum παραμείβειν δρόμον. Syn. παραμεῖψαι τὰς σπείρας. Sæpe

etiam passiva voce *παραμείβεσθαι*, eadem signif. ut apud Xen. Pæd. 5. *παραμειβομένου δὲ τὴν πόλιν τοῦ στρατεύματος.* Plutarch. *παραμειψάμενος δὲ Λάρισσαν.* Apol. Arg. 2. *τοὺς παραμειβόμενοι.* Interdum sine casu: ut, *παραμειβόμενοι ποταμοί*, apud Luc. Sic apud Hesiod. *Ἡ δ' ἄρα παραμείβηται, μινύθη δέ τοι ἔργον*, ut dicitur tempus præterire, elabi et fugere. (Soph. Œdip. Tyr. 512.)

Προαμείβομαι, responsione præoccupo. [*προαμείψασθαι. προαλλάξασθαι, παρελθεῖν.* Hesych.]

Χρυσαμοιβὸς, qui aurum alio metallo permutat, mensarius, nummularius. (Æsch. Ag. 447.)

ἈΜΕ´ΛΓΩ, F. *ξω*, mulgeo. Od. *Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας.* Theoc. in Cycl. *τὴν παροῦσαν ἄμελγε*, mulge eam quæ adest. Suidas et Eust. ex *ἀμέργω* factum esse volunt. ¶ Peculiari significatione capitur pro, extra legitimum tempus fructus immaturos avello, (quod fures facere solent) ut annotant Suid. et Aristoph. schol. in equit. *ᾗ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους*, id est, eos decerpis tanquam fructum. (Theoc. *κγ´*. 25. *Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω.* Quam etiam si totam ori admovens exhauriam.)

Ἄμελξις, mulsio. Job. 20.

Ἀμολγεὺς, έως, ὁ, mulctra, Theocr. Idyll. 8.

Ἀμολγαῖος, adject. ut, *ἀμολγαῖος μαστὸς*, in Anth. Epigr. mamma quæ mulgetur. Apud Hesiod. *ἀμολγαίη μᾶζα*, ex lacte facta.

Ἀμόλγιον, mulctra. Theocr.

Ἀμολγὸς, οῦ, ὁ, tempus quo mulgentur pecora. Quia antem mulgentur vesperi et extrema nocte, ideò pro utroque tempore ponitur, inquit Eust. Dicitur interdum per se, interdum cum genit. *νυκτὸς*, ut Il. *ό*, et *χ´*. et Od. *δ´*. et alibi. *νυκτὸς ἀμολγῷ*.

(*Ἀμολγῷ*. Sch. Theoc. *ζ´*. 105. ad verb. *μαλθακός*: *Μαλθακὸς, ὁ τρυφερὸς, ἐκ τῆς μάλθης. Αὕτη δέ ἐστι κηρὸς ἀμολγῇ συμπεφυρμένος. κ. τ. λ.*)

Ἀμολγάζω, ab. Hesych. exp. *μεσημβρίζω*.

Composita.

Ἀναμέλγυστος, non emulctus, vel qui mulgeri nequit.

Ἀνήμελκτος, non mulctus, vel qui non mulgetur. Od. *ί*.

Βουμολγὸς, bumulgus, qui vaccas mulget. Epigr.

Ἐξαμέλγω, emulgeo, et mammam sugo. Æsch. in *Χοηφ.* [896. *τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον, Μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα, Οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.* Eurip. Cycl. 207. *σχοινίοις τ' ἐν τεύχεσι Πλήρωμα τυρῶν ἐστιν ἐξημελγμένον.*]

Ἱππομολγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, equimulgus vel equimulga.

Νεάμελκτος vel *νεήμελκτος*, recens mulctus. Nic. in Alex.

(*Ποταμέλγομαι*. Theocrit. Idyll. *ά*. 26.——*ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας.* Duas mulctras lacte complebit.)

ἈΜΕ´ΡΓΩ, exugo, propriè exugo oleas, et amurcam exprimo: ut probari posse videtur ex *ἀμόργη*. Dicitur et *μέργω*, ut tradit Eust. addens utrum ab altero factum sit, non constare. Sunt et qui *ἀμέλγω* pro *ἀμέργω* dici velint, sunt qui contra. Exponit Eust. et *καρπολογεῖν*, id est, fructum decerpere.

Ἀμόργη, ἡ, vel potius *ἀμοργὴ*, amurca, olivæ expressæ recrementum, apud Diosc. et alios. Apud Theophr. de plant. l. 1. c. 13. et Gal. ad Glauc. exp. fæx olei. ¶ Item *ἀμόργη*, herba quædam purpurea, ut scribit Etym. Apud eundem coloris genus esse scribit Methodius. Hinc *ἀμοργὶς, ίδος, ἡ*, Hesychio teste, est *καλάμη* quædam, ex qua fit *ἔνδυμα, ἢ ὕφασμα, ἢ χιτών*. *Ἀμόργινος, ου, ὁ καὶ ἡ*, colorem habens *ἀμόργης*, purpureus, ruber: ut, *ἀμόργινος χιτωνίσκος*. *Ἀμοργίδιον*, vestimentum ex amorgide, apud Aristophanem in Lysistr.

Ἀμοργεὺς, έος, ὁ, qui exugit oleas, qui amurcam exprimit.

Ἀμοργὸς, οῦ, ὁ, qui exugit. *Ἀμοργοὶ* (ut inquit Eustath.) dicebantur oratores qui ad rempubl. pertinentia veluti exugebant. Dicebantur iidem et *μοργοί*.

Ἀμοργὸς, frondator, lignator. Oppian. lib. 1. De venat.

Ἀμοργίτης, ου, ὁ, placentæ genus. Hesych. et Athen.

Ἀπαμέργω, decerpo. Nic. in Alexi.

ἈΜΕΥ´Ω, sive *ἀμεύομαι* transeo, pertranseo. Quæ significatio datur verbo *ἀμείβω*, et *ἀμείβομαι*, unde et deducitur hoc verbum secundum quosdam. Etym. exp. *πορεύομαι*, id est, vado. [Pind. Pyth. IA. 58. Not. *Ἀμεύω* est Pertranseo, ut Pyth. Α. 86. *ἀμεύσασθαι ἀντίους*, ubi Not. *Ἀμεύειν* et *ἀμεύεσθαι* est Transitu superare.]

Ἀμεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pertransibilis; ut, *ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον*, apud Apoll. Rhod. quà transiri potest.

ἈΜΗΣ, *ητος*, vel *ου*, *ὁ*, placentæ genus lacteæ, apud Aristoph. in Pluto. *ἀμητά τε προσέπεμψεν ἡμῖν τουτονί.* vide schol. et Athen. lib. 14.

Ἀμητίσκος, ου, ὁ, parvus *ἄμης*, apud Athen. l. 14.

ἈΜΙ´Α, *ας, ἡ*, amia, piscis genus apud Athen. lib. 7. et Plin. l. 9. c. 15. et Aristot. hist. an. l. 6. c. 17. ☞ Dictas *ἀμίας* Athen. vult *ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρονται, ἀλλ' ἀγεληδόν.* Sed et Aristotelem scribit nominatas dicere *παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι ταῖς παραπλησίαις*, esse enim *συναγελαστικάς*. Lascaris in epigr. dicitur interpretatus esse amentum.

ἈΜΙΛΛΑ, *ἡ*, certamen, contentio, (Eurip. Med. 547. 558. 1084. Soph. Œdip. Tyr. 224.) Arist. rhet. 1. *ὅπου γὰρ ἅμιλλα, ἐνταῦθα καὶ νίκη ἐστὶ*, ubi est certamen, ibi est victoria. Plutarch. in Symp. 5. *πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἁμίλλαις*, certaminibus adversus feras, vel cum feris. Apud Plat. de leg. *ἅμιλλα ἀρετῆς*, exp. studium virtutis. Isocr. in Panegyr. *περὶ τούτου ποιούμενοι τὴν ἅμιλλαν*, de hoc contendentes. Apud Demosth. *τὴν ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς παρὰ τοῦ δήμου δωρεαῖς*, Budæus reddit, certatim contendere.

Ἁμιλλότερος, contentiosior. Hesych.

Ἁμιλλάομαι, ῶμαι, f. *ήσομαι*, certo, contendo. † *ἐπί τινα* contra aliquem Xen. Pæd. 1. 4. 15.† Plut. in Apoph. *ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους*, certantes inter se de victoria. Idem in Numa, *ἁμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος.* Interdum dicitur *ἁμιλλᾶσθαί τινι* pro *πρός τινα*. Aliquando cum dativo instrumentali, ut, *ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις*, equestri certamine contendentes. ¶ *Ἁμιλλῶμαι πρὸς τοῦτο*, enitor ad hoc, certatim contendo ad hoc. Isocr. in Areop. ¶ Pro æmulari, id est, invidere, poni videtur apud Greg. cum dativo, inquit Bud.

Ἁμίλλημα, τὸ, certatio, contentio. [Soph. Elect. 495. *ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις.*]

Ἁμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator. Soph. in Antig. *Ἁμιλλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ*, q. d. certatorius, certativus: ut, *ἁμιλλητήριοι ἵπποι*, apud Aristidem, certatores equi.

Ἁμιλλητήριον, ου, τὸ, locus in quo certatur. Suid.

Composita.

Ἀναμίλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo certamen et contentio non est, non controversus, exp. et non contentiosus.

Ἀνθάμιλλος, qui alicui in contentione seu certamine adversarius est, æmulus. [Lycophr. Alex. 428. *Ὅτ' εἰς ὀλυνθῶν δῆριν ἑλκύσας σοφὴν Τὸν ἀνθάμιλλον*, &c. Eurip. Ion. 605. *Οἱ τὰς πόλεις ἔχουσι, κἀξιώματα, Τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.*]

Ἀνθαμιλλᾶσθαι, dicitur qui in certamine seu contentione alicui se opponit, et *ἀνταγωνίζεται*, ut apud Xen. Hell. 6.

Διαμιλλάομαι, ῶμαι, decerto et contendo cum. Plut. in Themistocle, *διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα.*

Ἐνάμιλλος, certans et contendens cum, non cedens, par, respondens ex æquo, seu contendendus, comparandus, Aristot. Pol. 3.

Ἐναμίλλως, ita ut contendi et comparari in certamine possim, pariter. Isocr. in Panath.

Ἐξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo seu ejicio, vel in certamine expello. Eurip. *Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς;* exp. *ἐλαύνουσι*. [Orest. 431. cui Exemplo addantur, 38. *αἵ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.* Helen. 394. 1487. *ὃν ἐξαμιλλησάμενος τρόχῳ τέρμονι δισκοῦ ἔκανε Φοῖβος*, &c.]

Ἐφάμιλλος, de quo certatur, ob quod contenditur, apud Dem. pro cor. Item, par, æqualis in certamine et contentione. Isocr. ad Dem. *ὅπως ἐφάμιλλος γενήσῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι*, ut sis patris studiorum æmulus. Ut apud Dem. in Epit. *φιλοτιμία ἐφάμιλλος*. Et Isocr. in Hell. enc. *ἐφάμιλλον τὴν ἑαυτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησε.* Sic *τὸ ἐφάμιλλον*, dicitur paritas et æqualitas in aliquo certamine, apud Plut. et Isocr.

Ἰσάμιλλος, in contentione par, æqualis in certamine. [Anth. Ep. Gr.]

Παράμιλλος, citra certamen victor.

ἈΜΙ`Σ, *ίδος, ἡ*, matula seu matella, vas urinarium. Suid. ex Arist. Legitur et apud Athenæum, lib. 1. Eustathius ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait. (*Ἀμὶς* pro navi accipere videtur Æschylus. Suppl. 849. 854.)

Σκωραμὶς, ίδος, ἡ, vas in quo ventris onus deponitur, Aristoph. in Concion.

ἌΜΜΙ, *εως, τὸ*, nomen seminis cujusdam cumino minoris, de quo Diosc. l. 3. c. 7. et Plin. l. 20. c. 15. ¶ *Ἄμμι* etiam et *ἄμμιν* Æolicè dicitur, nobis.

ἌΜΜΙΟΝ, *ου, τὸ*, minium. Diosc. l. 5. c. 110. ubi tamen quidam legunt *ἀμμίνιον*.

ἌΜΝΙΟΝ, *ου, τὸ*, membrana fœtui proxima, ipsum totum à vertice ad imos pedes involvens. Vide Gal. et Theophilum anatom. lib. 5. c. 18. et Poll. ¶ Quidam ab *ἀμνὸς*, ab ejus videlicet mollitie seu teneritudine: alii à *μένος* deduxerunt, ut sit quasi *τὸ ἄνευ μένους*. ¶ Eustath. Od. *γ´*. *ἀμνίον* dici scribit, vas quo jugulati animantis sanguis excipitur, quasi *ἀμένιόν τι ὄν*, hoc est, *μένους* sive *αἵματος στεγαστικόν*. Cretenses verò *ἄμνιον* dicere *ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων ἐδέχοντο, αἱμνιόν τι ὄν, παρὰ τὸ αἷμα.*

ἈΜΝΟ`Σ, *οῦ, ὁ*, agnus. *ἀμνὸς κεράστης*, apud Nic. in Alex. Atticè aspirari scribit Eust. [Arist. Pac. 934. *Ὥστ' ἐσόμεθα ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους.* Schol. *Εὐηθεῖς, δειλοί, ὡς οἱ κριοί, ἢ πρᾳεῖς, καὶ μαλακοί. τὸ γὰρ ἄῤῥεν πρόβατον, ὅταν ἔχῃ τὴν μέσην ἡλικίαν, ἀμνὸς καλεῖται. οἱ δὲ τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα, ἀμνὸν καλοῦσιν.*] Etym. à *μένος* deducit, præfixo *α* privativo, ut dicatur quasi *ἄμενος*. vel à *μνοῦς*, significante mollem pilum, seu tenerrimam et mollissimam lanam, cum qua nascitur; ut sit, *ὁ ἐστερημένος τῶν νηπίων τριχῶν*.

Ἀμνὴ, ἡ, agna. Orph. Argon. *ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἀμνῆς.* Scribitur et *ἄμνη*.

Ἀμνὶς, ίδος, ἡ, et *Ἀμνὰς, άδος, ἡ*, idem quod *ἀμνὴ*, id est, agna. Theocr.

Ἀμνειὸς, οῦ, ὁ, idem quod *ἀμνὸς*, agnus.

(*Ἀμνειός.* adj. Theoc. *κδ´*. 61.)

Ἄμναμος, ου, ὁ, nepos. Suidas et Etym. propriè dici volunt de ovibus, utpote derivatum ab *ἀμνός*. Pollux l. 3. c. 2. poëticum esse ait.

ἈΜΟ´ΡΑ, exp. similago cocta cum melle, opus pistorium ex melle. Athen. l. 14.

Ἀμορίτης ἄρτος, panis ex similagine cocta cum melle, panis mellitus, dulciarius. Paralip. l. 1. c. 14.

ἈΜΟΡΒΟ`Σ, *οῦ, ὁ*, pro diversa signif. diversam habet etymologiam. Exponitur enim *σκοτεινὸς*, tenebricosus, obscurus. In qua signif. scholiastes Nicandri esse ait *παρὰ τὴν ὄρφνην*, exempto *ν* et verso *φ* in *β*: vel ex *ἄμορφος*, mutato accentu et *φ* itidem in *β* converso. ¶ Exponitur et *ἀκόλουθος*, comes, assecla, sectator, *παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι*, inquit schol. Callim. Et, pastor, Nicand. in Ther. Suidæ *ἀμορβὸς* est *ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν*, mutatione unius literæ ex *ἀμορμός*. Callim. hym. in Dian. *Οὕνεκα θυγατέρας Ἀντικλεῖ πέμπειν ἀμορβούς.*

Derivata ex ἀμορβὸς, id est, σκοτεινός.

Ἀμορβαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus, obscurus. Exp. et *βουκολικὸς* seu *ποιμενικός*. Nic. in Ther. *ἀμορβαίους τε χαράδρας*.

Ἀμορβὴς et *ἀμορβὶς*, significat mediam noctem, teste Etym. qui ex *ὄρφνη* derivatum ait, quasi *ἀμορφνής*.

Derivata ex ἄμορβος, id est, ἀκόλουθος.

Ἀμορβὰς, άδος, ἡ, pedissequa, sectatrix, comes. Apoll. Rhod. Arg. lib. 3. *Τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες.*

Ἀμορβεύω, sequor, assector. Nicand. *Βουκαῖοι ζυγέεσσιν ἀμορβεύουσιν ὀρήων.* Idem in Ther. *Ναυθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λιπάργῳ Δᾶρα.* Vide schol.

Ἀμορμεύω etiam dicitur pro eodem: item, *ἀμορμεύομαι*, sequor, comitor, unà proficiscor; unde in Epigr. *ἀμορμεύεσκε* pro *συνοδοιπόρει*. * Codicis vitium pro *ἀμορβεύεσκε*.*

Ἀμορβεὺς, exp. pastor, apud Oppian. lib. 3. de venat. *φῶτες ἀμορβῆες*. potest tamen etiam exponi, sequaces.

ἈΜΟ`Σ, *οῦ, ὁ*, unus, aliquis. Esse Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Eust. Od. *ά*. ¶ Doricè pro *ἡμέτερος*, apud poëtas. ¶ *Ἆμος* autem, id est, quando, vide in *Ἦμος*.

Ἀμόθεν, alicunde, apud Hom. Od. *ί*. et Plat. 1. de leg. 7. [Thucyd. Hist. lib. 5. §. 77. *ἀλεξέμεναι ἀμόθι βουλευσαμένους ὅπα καὶ δικαιότατα δοκῇ τοῖς Πελοποννασίοις.*]

Ἀμῆ, et *ἀμῶς*, et *ἀμοί*, quæ composita cum aliis particulis usurpantur; ut, *ἀμηγέπη*, quodammodo, quadantenus, quoquo modo, vel quovis modo: ut Agathias apud Suidam, *ἔδοξέν οἱ ἀμηγέπη ἀποπειρᾶσθαι τοῦ φρουρίου.* [Plat. de Rep. lib. 5. *Ἴθι δὴ, ἀκολούθησόν μοι τῇδε, ἐὰν αὐτὸ ἀμηγέπη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα.*]

Ἀμωσγέπως, pro eodem, apud Plut. in Pericle.

Ἀμηγέπου, apud Aristoph. in Acharn. *Ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπου*, scholiastes exp. ubique, ubivis.

Ἀμηγέποι, quemcunque ad locum. Hesych.

Composita.

Μηδαμὸς, (tanquam *μηδ' ἀμὸς*) ne unus quidem, nullus, Herod.

Μηδαμοῦ, nusquam, nullo in loco. Luc. † Aristoph. Nub. 752.†

Μηδαμόσε, nusquam, nullo in loco.

Μηδαμόθι, idem.

Μηδαμόθεν, nullo ex loco, nulla ex parte.

Μηδαμῆ, nusquam, nulla in parte. † Xen. Pæd. l. 5. p. 140. c.† (Æsch. Prom. 58.)

* *Μήδαμα*. idem. Æsch. Pers.*

Μηδαμῶς, nullatenus, nullo modo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 81. b.† Interdum dicitur *μηδαμῆ μηδαμῶς*, et tunc vehementia significationi additur.

Μηδαμινὸς, qui nullius est pretii, Hesych.

Οὐδαμὸς quasi *οὐδ' ἀμὸς*, ne unus quidem, nullus; idem quod *μηδαμὸς*, unde apud Herodot. *οὐδαμοὶ* pro *οὐδέτινες*. Et genit. *οὐδαμῶν ἀνθρώπων*.

[*Οὐδαμᾶ*. Herodot. Hist. lib. 3. *ὕσθησαν γὰρ Θῆβαι αἱ Αἰγύπτιαι, οὔτε πρότερον οὐδαμᾶ ὑσθεῖσαι*, &c.]

Οὐδαμοῦ idem quod *μηδαμοῦ* apud Lucian. † Aristoph. Nub. 1422.† dicitur et *οὐδαμοῦ γῆς*, apud Aristidem. (Soph. Œdip. Tyr. 573.)

Οὐδαμόσε, idem quod *μηδαμόσε*.

Οὐδαμόθι, idem quod μηδαμόθι. Dicitur et οὐδαμόθι τῆς γῆς apud Luc. ut Lat. nusquam terrarum.

Οὐδαμόθεν, idem quod μηδαμόθεν: ut, οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Demosth. ex nullo alio loco.

Οὐδαμῆ, idem quod μηδαμῆ, nusquam, apud Dionys. Areopag. (Æsch. Prom. 256.) Hinc οὐδαμῆ ἄλλῃ, nusquam alibi. Sæpius sig. nullatenus, nullo modo. Plato de rep. l. 1. τοῦτο μὲν οὐδαμῆ συγχωρῶ. Dicitur et οὐδαμῆ οὐδαμῶς.

Οὐδαμῶς, idem quod μηδαμῶς, Xen. Sæpe etiam dicitur οὐδαμῆ οὐδαμῶς. ¶ Accipitur et pro, nequaquam, minimè.

Οὐδαμινὸς, οῦ, ὁ, qui nullius est pretii, contemptus, qui nullo habetur loco. Dicitur etiam aliquid οὐδαμινὸν, apud Chrysost. et οὐδαμινέστερον apud eundem.

ἌΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, vitis, vinea. Od. ι'. ἠδ' ἄμπελοι αἵτε φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον. Apud Diosc. ἄμπελος οἰνοφόρος, ἄμπελος λευκὴ, ἄμπελος μέλαινα.

Ἀμπέλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, viteus, vitigineus, vinealis: ut, ἀμπέλινα φύλλα, Arist. apud Herodot. οἶνος ἀμπέλινος, et ἀμπέλινος καρπός.

Ἀμπέλειος, idem: ut, ἀμπέλειος βότρυς.

Ἀμπελόεις, εντος, ὁ, vitifer, vineas habens. Ἀμπελόεσσα γῆ et ἀμπελόεν πεδίον, solum vitibus consitum, vinetum.

Ἀμπελῖτις γῆ, vinealis terra, quæ et φαρμακῖτις: ut citatur ex Diosc. lib. 5. cap. 173. Sic dicta quòd adversus innascentes vitibus vermes illini soleat.

Ἀμπέλιον, ου, τὸ, viticula, apud Aristoph. [Acharn. 511. Κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα. excisæ sunt vineæ. Pac. 596.]

Ἀμπελιὼν, ῶνος, ὁ, vinetum, vitibus consitus locus. Pro eodem dicitur et ἀμπελεὼν, Atticè. *imo potius ἀμπελών.*

Ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, avis quædam, cujus meminit Aristoph. [Acharn. 994. Πρῶτα μὲν ἂν, ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν.] et Poll. lib. 6. Eadem dicitur et ἀμπελιὼν, ῶνος, ὁ, Poll. l. 6. c. 9.

Composita.

Ἀγριάμπελος, q. d. ἀγρία ἄμπελος, labrusca.

Εὐάμπελος, pulchrè vitibus consitus, bonas habens vites. Strab.

Κατάμπελος, vitibus consitus, vites producens. [Strab. Geog. lib. 4.]

Κισσάμπελος, herba quædam, de qua vide Diosc.

Ξηραμπέλινος: ut, ξηραμπέλινος χιτὼν, colorem habens vitibus arefactis simillimum. vide Suid.

Πολυάμπελος, vitibus abundans.

Ὑπάμπελος, vitibus consitus. In novell. const.

ἈΜΠΡΟ'Ν, οῦ, τὸ, ‡ et ἄμπρος,‡ propriè dicitur τὸ ἕλκον τοὺς βόας σχοινίον, veluti ἀμπερόν τι ὂν καὶ διαμπερὲς τῶν ζυγῶν δεδεμένον, inquit Etym. qui tamen addit, ita etiam dici posse lignum quod jumentorum cervicibus imponitur. Hesychio, Eust. et Suidæ, est funis per juga tentus, ad quem jugatis bobus magna onera curribus imposita trahuntur. Helcium vocat Apuleius, unde helciarii, qui funibus veluti boves jugati onera trahunt.

Ἀμπρεύω, traho more boum seu jumentorum τῷ ἀμπρῷ προσδεδεμένων. Sic usurpavit Callim. teste Etymol. Itidemque Lycophron dixit, Ἄχλαινον ἀμπρεύσουσιν ἤλιτοι βίον, nudam trahent stulti vitam. Abusivè dicitur etiam pro bajulare et succollare, inquit Budæus.

Συναμπρεύω, unà traho, ut jumenta trahunt plaustrum, in trahendo adjuvo. Aristot. hist. an. l. 6. et Plut. in Cat. majore.

ἌΜΠΥΞ, υκος, ὁ vel ἡ, teste Eust. dicitur catena seu funiculus auratus, quo comæ in equorum frontibus sparsæ colligantur. (Æschyl. Suppl. 438.) Tribuitur etiam mulieribus, ut idem testatur, et sic nominatum fuit vinculum illud quo constringebantur fluxi crines, et vitta, quæ comis jam colligatis superinducebatur: διὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, eò quòd cohibeat crines, teste Eust. ut Il. χ'. Τῆλε γ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. Idem Eust. rursum addit, ἄμπυκας dici κατὰ μεταφορὰν in equis fræna: idem tradit Suid. et Hesych. et Schol. Eurip. in Hecuba. ¶ Metaphoricè etiam ἄμπυξ à Sophocle in Philoctete dicitur rota, διὰ τὸ κυκλοτερές. Aristoph. schol. ἄμπυκα generalius etiam dici ait τὸ περιέχον: et apud ipsum comicum ita dici operculum vasis, παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, sed καταχρηστικῶς. Locus est in Acharn.

Ἀμπυκτῆρες, idem quod ἄμπυκες, et quidem peculiariter in equis, apud Æschylum, in tragœdia quæ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις inscribitur, ubi vide schol. Ἀμπυκτήρια φάλαρα, apud Soph. in Œdipo Coloneo vocantur phaleræ, vel ipsi ἄμπυκες seu ἀμπυκτῆρες. ‡ v. 1068.‡

Ἀμπυκίται, aff. pro διαδήματα.

Ἀμπυκάζειν, religare, item frænare, et coronare. Eust.

Ἀμπυκίζειν, Eust. annotat dici τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, idque ipsum sua ætate usurpatum fuisse pro, τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν, hoc est, antias et capronas (ita enim dicuntur anteriores crines qui in faciem defluunt) religare et adstrictos tenere.

Composita.

Ἀνάμπυξ, non habens ἄμπυκα. Callim. [Hym. in Cer. 125. Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες. Sine vittis. Vide omnino Spanhem. Observ. ad loc.]

Ἑλικάμπυξ Σεμέλη, crines auro nodans. Pind.

Κυανάμπυξ, cæruleum habens ἄμπυκα. Theocr.

Λευκάμπυξ, albas vittas habens. Oppian. lib. 4. Hal.

Λιπαράμπυκα Θασίαν, Aristoph. in Acharn. ‡ 671.‡ vocat lagenam seu phialam vini Thasii. [Pind. Nem. Od. Ζ. 22. Εἰ Μναμοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος Εὕρηται τις ἄποινα μόχθων, &c.]

Μονάμπυκες πῶλοι unum tantùm habentes ἄμπυκα singuli. Euripides ita vocare dicitur τοὺς κέλητας. [Alcest. 428. καὶ μονάμπυκας Πώλους σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φόβην. Suppl. 586. 680. Μοναμπύκων, quod etiam a Μονάμπυκος deduci potest.]

[Μοναμπυκία. Pind. Olymp. Od. V. 15. Ἵπποις, ἡμιονοῖς τε μοναμπυκίᾳ τε. Schol. μονοχαλίνῳ.]

[Μονάμπυκος. Eurip. Helen. 1583. Μονάμπυκον δὲ Μενέλεως ψήχων δέρην, &c.]

Παραμπύκια, Eustath. annotat vulgarem linguam solere dicere ἐπὶ τριχῶν.

Παραμπυκίζειν, idem Eust. inveniri ait pro, crines implicare.

Χρυσάμπυξ, habens vinculum vel reticulum ex auro, ad cohibendos et constringendos crines ne diffluant et latiùs spargantur: item aureis frænis insignis (de equo dictum.) Vide Eustathium. † Hes. Th. 916. V. ibi Grævius.†

ἈΜΥΓΔΑΛΕ'Α, et Ionicè ἀμυγδαλέη, et per contract. ἀμυγδαλῆ, amygdalus seu amygdala arbor, quæ et nux Græca dicitur. Diosc. lib. 1. cap. 177. Etymon vide in ἀμυγδάλη. Eadem dicitur et ἀμύγδαλος, ου, ἡ, apud Luc.

Ἀμυγδάλη, fructus illius arboris, qui et ἀμύγδαλον, à Latinis itidem amygdala et amygdalum nominatus. Diosc. Vocatas τὰς ἀμυγδάλας Herodian. gram. ait, παρὰ τὸ ἐν τῷ μετὰ τὸ χλωρὸν ὥσπερεὶ ἀμυχὰς ἔχειν πολλὰς, teste Athenæo, lib. 2. Sic Etym.

Ἀμυγδάλινος, ου, ὁ, amygdalinus; hoc est, confectus ex amygdalis: ut, ἀμυγδάλινον ἔλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 39.

Ἀμυγδαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμυγδάλη, amygdalum, fructus amygdalinæ arboris. Plut. in Symp. 1. probl. 6.

Ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, amygdalites, aliquam similitudinem habens cum amygdala. Plin. l. 26. c. 8.

Ἀμύγδαλον, ου, τὸ, amygdalum, fructus amygdalinæ arboris, qui et ἀμυγδάλη. apud Athen. lib. 2. et Theophr. et Diosc.

Ἀμυγδαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, amygdalæ speciem gerens.

Ἀμυγδαλόεις, εντος, ὁ, idem. Nicand.

ἈΜΥΔΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, obscurus, subobscurus, vix apparens, exilis, tenuis, idem quod ἀμαυρός. Nicand. in Ther. τυπῆσιν ἀμυδροτέρῃσιν ἰάπτει, obscurioribus et exilioribus ictibus. Idem, de aspide, ἀμυδρότερον δάκος ἄλλων, exilius et tenuius cæteris venenatis serpentibus. Ἀμυδρὸν φῶς, lux obscura et cæca, quæ non multum ab ipsis differt tenebris. Sic Thuc. lib. 6. ἔτι καὶ νῦν δῆλόν ἐστιν ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τάδε, obscuris literis quæ vetustate attritæ et exesæ vix apparent. Et Philo de mundo, τὸ ἐκμαγεῖον φυλάττει παρ' ἑαυτῇ, μέχρις ἂν ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ τὸν τύπον λεάνασα λήθη, ἀμυδρὸν ἐργάσηται ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ. Plutarchus copulatè dicit ἀλαμπὲς καὶ ἀμυδρόν: item ἀμυδρὸν καὶ δυσφάνταστον. Itidemque Greg. ἀμυδρὰν καὶ ἀστήνη φαντασίαν. Ἐλπὶς ἀμυδρὰ, obscura et cujus aliquæ adhuc exstant reliquiæ. Plutarch. in Alcib. metaphora sumpta ab iis quorum levia adhuc cernuntur vestigia, At ἄμυδροι τόποι eidem sunt οἱ κάθυγροι καὶ ἄγαν ῥέοντες. παρὰ τὸ μυρεῖν, (inquit) ὅ ἐστι ῥεῖν. Pro quo habetur ἄμυροι, apud Etym. et apud Hesych.

Ἀμυδρὸν et ἀμυδρῶς, obscurè, exiliter: ut quum ἀμυδρὸν seu ἀμυδρῶς βλέπειν dicitur, quod et ἀμαυρὸν seu ἀμαυρῶς ὁρᾷν. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. c. 8. τοῦτο δὲ ἐπ' ἄκρου σκληρότερον, κακῶς καὶ ἀμυδρῶς μιμούμενον πτερνήν.]

Ἀμυδρόω, ῶ, obscuro, hebeto: unde ἀμυδρούμενος, apud Dion. Areopag. hebescens, deficiens.

Ἀμύδρωσις, εως, ἡ, obscuratio, hebetatio, ἀμαύρωσις. Gal.

Ἀμυδρόεις, εντος, ὁ, idem quod ἀμυδρός. Nicand.

Ἀμυδρότης, ἡ, languidum ac invalidum esse. Gal. de pulsib.

(ἈΜΥΚΛΑ, genus calceorum. Theoc. Idyll. ι. 35. Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας. Ego vero habitu ornatus, et novis in utroque pede calceis. (Ubi Schol. Ἀμύκλαι, εἶδος ὑποδήματος.)

(Ἀμυκλαΐζω. more Amycleorum loqui. Theoc. ιβ'. 13.)

ἈΜΥ'ΜΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, dictum putatur quasi ἀμύγμων, ut sit ὁ μὴ ἔχων τὶ μυγμῆς, hoc est, τοῦ διὰ μυκτήρων ἤχου, quo irridere aliquem solemus et subsannare: aliis etiam dictum volentibus quasi ἀμώμων. Utut sit, significat eum in quo nihil culpari reprehendique potest, nihil derideri et subsannari. Unde ab Hesych. quoque et Suid. exp. ἀμώμητος, ἄψογος, ἀμεμπτος. Od. ξ'. Ὦ γέρον αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. Od. τ'. Ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ; Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι. Apud eundem sæpe propriis nominibus junctum legitur, et tunc exponi potest etiam, laudabilis, aut laudatissimus, celeber, præclarus, ut Il. ζ'. ἀμύμων Βελλεροφόντης. Od. ύ. Ὀδυσῆος ἀμύμονος. † Vide Clericum ad Hesiod. Theog. 263.† Exponi potest etiam, egregius, strenuus, ut Iliad. ι. ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus quoque aliquod ἄμυμον dicitur, elegans, scitum, ut Il. ι. Δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας. Affertur et ex Dionys. de situ orbis, pro pulchro et præclaro. ¶ Apud Hom. Od. ι. Θεῶν ἀμύμονι πομπῇ exp. faustis deorum auspiciis, bono ductu.

ἈΜΥ'ΝΩ, auxilior, opem fero, suppetias eo, succurro, aliquem defendo, vel ab injuria defendo. (Æsch. Ag. 102. Eurip. Phœniss. 643. Soph. Œdip. Tyr. 914.) Iliad. φ'. αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί. Et ibidem, Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν. Isocr. ἧκον ὑμῖν ἀμυνοῦντες, venerunt vobis auxiliaturi, venerunt vobis suppetias. Xenoph. Pæd. 3. μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτὰς, ἀλλ' ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ ἑαυταῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ¶ Item propello, propulso, arceo, passim apud Hom. cum accus. et dat. ut Odyss. ϑ': Ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, ab urbe et liberis arcens crudelem diem, vel propulsans. Sic Il. ι. ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι Πῦρ ἐθέλεις, arcere vis ignem à navibus, defendere naves ab igni. Aliquando pro dat. ponitur genitivus. ut Il. δ'. αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει, et Iliad. ό. Τρῶας ἄμυνε νεῶν. Interdum additur præpositio, ut Od. ρ'. ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. Sic et apud Apoll. Arg. 1. ἀπὸ μητρὸς ἄμυνον λώβην. † Sic Hesiod. Asp. 240. ὑπό.† ¶ Item ulciscor, ut, ἀμύνω περὶ σοῦ τεθνηκότος, ulciscor te mortuum, ulciscor mortem tuam, q. d. propugno pro te mortuo.

Ἀμύνομαι, dimico pro, propugno pro, tueor, defendo. (Soph. Tr. 282. Æschyl. Ag. 1390.) Apud poëtas aliquando cum genitivo, ut, νηῶν ἀμύνοντο. Il. μ'. Et cum accusativo, ut Il. ρ'. ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν. Aliquando cum præpos. περὶ, ut, ἀμύνεσθαι περὶ πατρίδος, pugnare pro patria. Sic Il. σ'. Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος περὶ τεθνειῶτος. In prosa etiam sic usurpatur. Cum præpositione ὑπὲρ, ut apud Plut. ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τοῦ βασιλέως. Sic et apud Dem. et Xen. Cum præpos. πρὸς, ut, ἀμύνομαι πρὸς τῆς ἀδελφῆς, pro sorore pugno, sororem defendo, apud Plut. in Problem. Et cum accusativo, ut, ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα, apud Plat. de legibus. Pro Græcia dimico vel pugno, Græciam tueor, vel defendo. ¶ Item, injuriam propulso, vim arceo, resisto, tueor me adversus aliquem. Cum accusativo, Xen. ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμύνονται τοὺς ἀδικοῦντας, habent arma, quibus injuriam inferentibus resistunt, vel injuriam illatam propulsant. Sic ἀμύνομαι τοὺς ἐπιτιθέντας, tueor me adversus eos qui me adoriuntur. ¶ Item ulciscor. † πολεμίους ἀντί τινος πράγματος Xen. Pæd. l. 5. p. 136. e.† Cum accusativo, ut Hom. Odyss. μ'. Τὴν δέ κ' ἀμυναίμην. Demosth. Phil. 3. ἢ ὅπως ἀσφαλέστατα καὶ ῥᾶστα αὐτὸν ἀμυνούμεθα, tutissimè et facillimè ipsum ulciscemur. Herodianus, τὸν ἐχθρὸν ἠμυνάμην. Dicitur etiam ἀμύνομαί σε ὑπὲρ τούτου. Isocrates ad Philipp. ἡμεῖς δ' οὐδ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτοὺς, ulcisci eos ob injurias quibus nos affecerunt, vel pœnas ab eis reposcere injuriarum. Dicitur et ἀμύνομαί σε τούτου, ut apud Lucianum, ἀμύνομαί σε τοῦ γέλωτος, ulciscor te ob risum, vel vicem reddo tuo risui. ¶ Item arceo, propello, propulso: ut, ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ. Iliad. λ'. et ν'. Sic apud Plutarchum in Publicola, οὗτος ἑστὼς πρὸ τῆς γεφύρας ἠμύνετο τοὺς πολεμίους, hic stans pro ponte hostes arcebat. ¶ In bonam etiam partem sumitur pro ἀμείβεσθαι, ut ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις, par pari referre, apud Aristot. in Probl. Sic et apud Thuc. ἀμύνεσθαι τοῖς ὁμοίοις. † ἀμυντέον. verbale Xen. Pæd. p. 230. d.†

Ἀμυνάθω, Atticè pro ἀμύνω: ut, διωκάθω pro διώκω. (Æsch. Eum. 441.) Aristoph. in Nebulis, ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ, opem ferte mihi vapulanti. [1326. ubi pro Ἀμυνάθετέ μοι, Kusterus legit Ἀμύνατέ γέ μοι. Eurip. Androm. 721. Ἦ, μὴ ξίφος λαβοῦσ' ἀμυνάθοιτό σε. 1079. εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυνάθειν Χρῄζεις τὸ πραχθέν. Soph. Œd. Col. 1068. αἱ δὲ ξυμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυνάθειν.]

Ἄμυνα, ης, ἡ, ultio, vindicta, propulsatio injuriæ. Aliquando absolutè ponitur: nonnunquam cum genitivo, ut Alexander Aphrod. πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων. Item gratiæ relatio, beneficii compensatio, retributio. Suid. Eust.

Ἀμυνίας, ου, ὁ, pro ἀμυντικὸς, Hesychius et Suid. Hinc ἀμυνίας θυμὸς, apud Comicum, inquit Eustath. animus ultionis cupidus, vel ulciscendi.

Ἀμυντικὸς, οῦ, ὁ, ad injuriam propulsandam aptus, instructus ad defensionem. ἀμυντικὴ δύναμις ἡ περὶ τοὺς πονηρούς. Plat. in Epist.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, vel ultor. Iliad. ό. ἀμύντωρ Ζεύς. Od. π'. Καὶ φράσαι εἰ καὶ νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ Ἀρκέσει, ἦέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. ¶ Cum genit. propulsator, expulsor: ut Simonides οἶνον dixit esse ἀμύντορα δυσφροσυνάων.

Ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀμύντωρ, auxiliator vel ultor, vel propulsator. ¶ Item pars cornu cervini, apud Aristot. in 6. de hist. an. ut in suo lexico Budæus scribit.

Ἀμυντήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. auxiliatorius, propulsatorius, expulsorius. ἀμυντήριοι ὀδόντες, exp. dentes execti serrativè: sic dicuntur quasi ad vim propulsandam apti.

Ἀμυντήρια ὅπλα apud Diodorum, arma, quibus vis repellitur.

Composita.

Ἀνταμύνομαι, vicissim auxilior. [Soph. Antig. 654. ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς, &c. Thucyd. Hist. lib. 4. §. 19. ὀφείλων γὰρ ἤδη ὁ ἐναντίος μὴ ἀνταμύνεσθαι ὡς βιασθεὶς, ἀλλ' ἀνταποδοῦναι ἀρετὴν, &c.]

Ἀπαμύνω, propulso, propello, arceo: ut Il. ά. ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. Sic et apud Herodot. ἀπαμύνειν σφι τὰ κακά.

Ἀπαμύνομαι, injuriam propulso, resisto, ulciscor hostem. Od. π'. et λ'. et apud Basil.

Ἐξαμύνομαι, defendo, tueor. Aff. ex Eurip. (Æsch. Prom. 481.)

Ἐπαμύνω, defendo ab injuria, auxilior, succurro. Cum dat. apud Isocr. ¶ In Epigr. τὴν δολίην ἐπάμυνον, exp. ulciscebar. (Aristoph. R. 1399.)

Ἐπαμύντωρ, idem quod ἀμύντωρ. [Orph. de Lapid.]

Περιαμύνω, protego et defendo è circumstantibus periculis. Plut. in Alcib.

Προαμύνω, ut, προαμύνω σου, q. d. ἀμύνω πρὸ σοῦ, protego te. [Thucyd. Hist. Lib. 3. ἐπ' ἐκείνοις δὲ ὄντος ἀεὶ τοῦ ἐπιχειρεῖν, καὶ ἐφ' ἡμῖν εἶναι δεῖ τὸ προαμύνασθαι.]

Προσαμύνω, vel προσαμύνομαι, insuper auxilior. Il. β'. et Plut. in Romulo.

Συναμύνω, unà opitulor. Eurip. [Iph. in Aul. 62.]

Χειμάμυνα, hyemis injuriam arcens. Ita dicitur læna quædam crassa, quam Homerus ἀλεξάνεμον vocat, inquit Eust.

ἈΜΥ'ΣΣΩ, vel Ἀμύττω, F. ξω, rado unguibus, vellico, lacero, discerpo, carpo. (Æsch. Pers. 161.) Proverbium est apud Suidam, μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθοὺς, probos ne spina quidem vellicaverit, aut punxerit. Il. τ'.—— χερσὶ δ' ἄμυσσε Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. ☞ Ab αἷμα, inquit Etymolog. fit αἱμάσσω, et mutato α in υ, ἀμύσσω. ¶ Exponitur etiam lancino. Item (inquit Budæus) scarifico. Pollux, οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν, ὃ οἱ νῦν κατασχάζειν. Item, metaphoricè, animum exulcero, sancio animum alicujus, apud Basilium. Æschines in epistolis, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν ὃ τὴν γνώμην ἀμύξει, quòd mentem exulceret (dolorem videlicet refricando.) Homerus Iliad. ά. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις.

(Ἀμύσσομαι. pass. Æsch. Pers. 115.)

Ἄμυγμα, ατος, τὸ, laniatus et laceratio cutis, propriè. Soph. verò dixit etiam πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας, pro, vellicatus seu evulsiones canæ comæ. [Aj. 643. Eurip. Androm. 826. Σπάραγμα κόμας, ὀνύχων τε δάϊ' ἀμύγματα θήσομαι. Schol. σπαράγματα, ξύσματα.] Idem et ἀμυχὴ dicitur.

Ἄμυξις, εως, ἡ, vellicatio, laniatio, laceratio. [Orph. Arg. v. 24.] Item scarificatio.

Ἄμυξ, υχος, ἡ, idem quod ἄμυξις.

Ἀμὺξ, adverb, q. d. vellicatim, discerptim. Nicand.

Ἀμυκτικὸς, οῦ, ὁ, vim habens dilacerandi et dilaniandi. Cæl. Aurel. Chron. l. 2. c. 6.

Ἀμυκτικῶς, idem quod ἀμύξ. Nic.

Ἀμυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἄμυξις. Plut. ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν, i. lacerationes plangentium sustulit. ¶ Ἀμυχαὶ Dioscorid. interpretes parva hulcera sive hulcuscula vertunt, quidam hulcuscula cutis: ut l. 7. c. 3. οὐχ οὕτω δ' εὐλαβητέον τὰ μεγάλα τραύματα ἐπὶ τῶν λυσσοδήκτων, ὡς τὰ μικρὰ καὶ ταῖς ἀμυχαῖς ἐμφερῆ. Sunt et qui tubera liventia interpretentur.

[Ἀμυχιαῖος. Æschin. Dial. de Morte. τὸ δὲ σκῆνος τουτὶ πρὸς κακοῦ περιήρμοσεν ἡ φύσις. ᾧ τὰ μὲν ἥδοντα ἀμυχιαῖα καὶ πτηνὰ καὶ πλείοσιν ὀδυναῖς ἀνακεκραμένα· τὰ δὲ ἀλγεινὰ ἀκραιφνῆ, &c. Vide Notam Cl. Clerici.]

Ἀμυχὶ, adverb. cum vellicatione, superficialiter: quasi radendo summam cutem.

Ἀμυχηδὸν, adverb. apud Etymologisten exp. ἄκροις δακτύλοις, primoribus digitis, vel summis digitis. Videtur tamen potius significare, in lacerationis aut vellicationis modum, aut per vellicationem, et quasi quis diceret, vellicatoriè seu vellicatim, discerptim.

Ἀμυγμὸς, idem quod ἄμυγμα, laceratio, laniatio: pro vulnere posuit Theocr. (κδ'. 124.)

Ἀμυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis ταῖς ἀμυχαῖς, in quo cutis veluti carpta ac vellicata unguibus videtur. Hippocr. Coac.progn. τὰ ἀμυχώδεα ἐξανθήματα.

Ἀμυκαλαὶ, αἱ, cuspides jaculorum. παρὰ τὸ ἀμύσσειν, inquit Hesych.

Composita.

Ἀνήμυκτος, qui unguibus carptus scissusque non est: ὁ οὐκ ἠμυγμένος.

Καταμύσσω, lacero, laniatu saucio, perstringo. (Ita videlicet ut aratrum terram, et telum cutem perstringit leviterque sauciat, non profundum imprimens sulcum, quod et ξύειν dicitur.) Iliad. έ. Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. Athen. l. 2. καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου.

Περιαμύσσω, sive Περιαμύττω, circumscarifico, circumcirca saucio. Metaphor. in Axiocho, δίος τι ποικίλος περιαμύττων τὸν νοῦν, saucians, lacerans.

ἈΜΦΑΜΙΩ͂ΤΑΙ, apud Cretenses vocabantur servi, quorum opera ruri utebantur, indigenæ quidem, sed bello capti. Ath. l. 6. et Eust.

ἈΜΦΙ', præpositio quæ variis casibus juncta varia significat.

Cum genit. significat, de. Od. θ'. Ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης. Luc. in Astrol. ἀμφί τι ἀστέρων ἡ γραφή. Item propter. Apoll. Arg. 1. τῆς δ' ἀμφὶ δύην ἐμόγησε βαρεῖαν, propter hanc, hujus causa vel gratia, hujus nomine. Item πρὸς, per, Apollon. Arg. 2. Φοίβου τ' ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης Λίσσομαι, oro atque obtestor per Phœbum. Item, ἀμφὶ πόλεως οἰκοῦσι, exp. circa urbem habitant. apud Herodot. (Cum genitivo, apud Æschyl. Ag. 1150. Suppl. 623. 812.) † δίκη ἀμφὶ τινός. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. c.†

Cum dat. significat etiam περὶ, de. ut apud Sophoclem in Ajace, ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει, id est, περὶ τούτων. Sic et Herodotus, ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς ἐκφέρεται λόγος, de ejus morte duplex vulgatur fama. Od. ξ'. κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλὴ Ἀμφ' ἐμοὶ, pro περὶ ἐμοῦ. Sic et ἀμφὶ βουλασίῃ et ἀμφὶ γάμῳ, apud eundem. Ponitur etiam pro, circa vel circum, idque frequentissima et maximè recepta significatione, præsertim apud poëtas. Hesiodus, Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον. Hom. Od. ξ'.—— ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Apoll. Arg. 2. Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο, æreas galeas circum capita posuerunt, vel, capitibus circumposuerunt. † Aristoph. Nub. v. 595. ἀμφί μοι. circa vel ad me sc. veni. Scholiast: enim dicit λείπει τὸ ἴσο, ἢ τὸ χόρευσον.† Sic et apud Theocritum, ἀμφὶ στήθεσσι, circa pectus. Item propter: ut, ἀμφὶ φόβῳ, apud Euripidem scholiastes exponit, διὰ τὸν φόβον. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli exponunt, propter Helenam pugnare, vel Helenæ causa. Item pro κατὰ, contra. Sophoc. in Ajace, λόγους ἀνίσπα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, id est, κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, adversus Ulyssem. (ἀμφὶ κρατί. V. Æschyl. S. c. Th. 161. Pers. 199. ἀμφ' Ἀθηναῖς. 718. Ag. 334. Eurip. Phœniss. 118. 1465.)

Cum accus. (apud prosæ scriptores potius quàm cum dativo) significat circa: ut, ἀμφὶ τὴν πόλιν, circa urbem. Apud Xenoph. Pæd. lib. 3. ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, circa cœnam occupatus erat. †l. 2. p. 42. c. τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον et p. 44. d. ἀμφὶ στράτευμα &c. ἀμφὶ στρατιωτικά.† Dicitur eodem sensu nonnunquam, εἶναι περί τι, et γίνεσθαι περί τι. Apud Thucydidem, τὰ ἀμφὶ ἄριστον quæ ad prandium pertinent. Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, (subaudi ὄντες) pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Iliad. γ'. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, Socrates. Sic et in obliquis casibus. Synesius, παρὰ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro παρὰ τοῦ ἑταίρου Παύλου καὶ Διονυσίου. Aliquando hac phrasi denotatur et homo et comitatus ejus: ut apud Thucydidem, οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Pisander cum sociis. Sic οἱ ἀμφὶ Κῦρον, apud Xenophontem, Cyrus et ejus milites, vel, Cyri milites. †Pæd. 1. 4. 21. et l. 1. 3. 6. i. e. ministri.† Sic apud Platonem, οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, Orpheus et ejus sectatores: vel, Orphei sectatores. Item pro, circiter. † et additur σχεδὸν Xen. Pæd. l. 2. p. 39. d.† Lucian. ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Idem, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος ἀπέθανον, quum annos esses natus circiter quinquaginta, vel, quum circa quinquagesimum esses annum. † et Xen. Pæd. 1. 2. 15. et 1. 4. 16. ἀμφὶ σκευασίαν ἔχειν. Xen. et ἀμφὶ αἰχμάλωτα ἔχειν Xen. Pæd. l. 5. p. 134. e. et ἀμφὶ δεῖπνον i. e. cœnare l. 5. p. 147. d. et ἀμφὶ ταῦτα hæc curare Xen. p. 151. e. διατριβὴ ἔσται ἀμφὶ ταῦτ' mora erit (fiet) circa illa. Xen. Pæd. p. 151. e. ἀμφί τινα alicui operam dare Xen. Pæd. p. 195. a. σχολὴν ἀμφί τινα vacare alicui. id. p. 195. b. οἱ ἀμφὶ Πρίαμον Priamus. V. Grævius ad Hes. Asp. v. 179. ubi notat articulum οἱ a poeta omissum. ὁ ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνος: hybernum tempus. Xen. Pæd. p. 223. b. etc. ἀμφὶ τὸ ἔαρ χρόνος: ver.† (Cum accus. finem indicat, ut ἀμφὶ λιτὰν, supplicandi gratiâ. Æsch. S. c. Th. 102. Eurip. Phœniss. 990. 1547. 1562. 1684.)

Ἀμφὶ περὶ, cum accus. positæ, ἐκ τοῦ παραλλήλου, pro alterutra sola. Il. β'. Ἀμφὶ περὶ κρήνην. Interdum περὶ præponitur, posita post ipsam particula τε, itemque post ἀμφί. ut Il. ρ'. περί τ' ἀμφί τε τάφρον. Sic Apoll. Arg. 2. ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται Ἀθάνατος. Suidas ἀμφὶ περὶ exp. ex utraque parte.

Ἀμφὶ pro περὶ et ἐν et ἐπὶ, et pro δύο, in compos. Eust.

(Ἀμφὶ ἐπὶ, ex utrâque parte. Theoc. κέ. 9.)

Ἀμφὶ, adverb. sine casu; ut et circùm Latinè aliquando. Exponitur et circumcirca. Apoll. Arg. 2. ἀμφὶ δὲ πλῆξ. ibidem,——ἀμφὶ δὲ Κόλχων Ἔθνεα ναιετάουσι.

Ἀμφὶς, (aliud adverb. ex ἀμφὶ præpositione factum, addita litera σ) utrinque, ab utraque parte. Iliad. ί. σιδηρείῳ ἄξονι ἀμφὶς, id est, ἀμφοτέρωθεν, inquit Eust. At Il. ά. Ἠ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκει ἀμφὶς ἐοῦσα. ubi ἀμφὶς idem ait significare, vel, in circuitu, aut circumcirca: vel pro ἀμφὶ (circum) accipi: ut intelligatur, ἀμφὶ τὸ τεῖχος οὖσα. Apud Hesiodum in Erg. Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών. ¶ Item sine, seorsum. Cum Genit. ut, ἀμφὶς Διὸς, absque Jove, vel seorsum à Jove, apud Homerum. Interdum cum verbo junctum idem significat: ut, ἀμφὶς φράζεσθαι, seorsum deliberare vel consultare. Diversa consilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exponitur διχονοεῖν, quasi διχοφρονεῖν. ¶ Item extra, itidem cum genit. ut apud Hom. ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, id est, ἐκτὸς, inquit Eust. ¶ Item inter, in medio. Il. γ'.——ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, parum erat terræ inter utrosque.

Διαμφὶς, *comp.* utrinque. Item seorsim. Dionys. de situ orbis.

Διαμφίδιος, (q. d. seorsim positus, separatus) diversus, alienus, Hesych. (Æsch. Prom. 577.)

ἈΜΦΙΜΑ'ΝΤΩΡ, Hesych. est, infelici fato mortuus. Item qui utrumque parentem habet vel amisit. Item ἀμφιμάντορα dici scribit farinas melle imbutas.

ἈΜΦΙΣΒΗΤΕ'Ω, F. ήσω, controversor, contendo de re aliqua, discepto. ut apud Plat. in Protag. καὶ περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή. Sic apud Aristot. Rhet. 1. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν. Jungitur et dativo rei. ut Aristot. Ethic. 6. ἀμφισβητεῖ τοῖς φαινομένοις ἐναργῶς, controversatur de iis quæ evidentia sunt, vel adducit in controversiam ea quæ, &c. Et infinitivo: ut apud Demosthenem in Paragr. ad Apat. ὅτι ἠμφισβήτησεν οὗτος μὴ εἶναι ἡμᾶς διαιτητὰς αὐτῷ. Apud eundem, ἀμφισβητῶ μὴ ἀληθῆ λέγειν σε, contendo te non vera dicere. ¶ Item contendo in judicio, litigo, ambigo. Isocr. ad Nicoclem, τὰς κρίσεις ποιοῦ περὶ ὧν ἂν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι, μὴ πρὸς χάριν, noli ad gratiam de iis de quibus inter se ambigunt, sententiam ferre, vel de quibus inter eos ambigitur. Arist. Pol. 4. οὐ γάρ πω κρίσις γέγονεν ἀμφισβητούντων περὶ τοῦ ὀνόματος. ¶ Item ἀμφισβητῶ τοῦτο, vel τούτου, aut περὶ τούτου, contendo de hoc tanquam ad me pertinente, hoc mihi vendico. ut apud Themistium, εἰ τοῦ πράγματος ἠμφισβήτουν, si rem vendicarem mihi, ut Bud. interpr. Apud Demosth. in epist. Phil. ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων. Isocrates in Evagora, ἀμφισβητοῦντες περὶ βασιλείας. Arist. Pol. 3. ἀμφισβητοῦσι τὴν τοῦ πράγματος ἰσότητα. Additur interdum dativus personæ: ut apud Isocratem, ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, certo tecum de imperio, vel contendo tecum. ¶ Item dubito, ambigo. Aristot. Rhet. 2. καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα. ☞ Ἀμφισβητεῖν, inquit Suid. est, μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν καὶ ἀμφιβάλλειν, quasi ἀμφισβατεῖν. Affertur et aliud etymon, παρὰ τὸ ζητέω, quasi ἀμφιζητέω.

Ἀμφισβητοῦμαι, ambigor, in controversiam venio seu adducor: ut, τοῦτο ἀμφισβητεῖται, hoc controversum est; unde τὰ ἠμφισβητημένα, res controversæ. Exp. et controversia mihi movetur, apud Demosth.

Ἀμφισβήτημα, τὸ, controversia. Item, quæstio inter disputantes agitata.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, controversatio, disceptatio, contentio. Isocr. Item dubitatio. Item actionis quoddam genus apud Pol.

Ἀμφισβητήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, controversus, in controversia positus, de quo controversia est, de quo disceptatur, dubius, de quo dubitatur. Xen. Demosth. Aristot.

Ἀμφισβητητικὸς, οῦ, ὁ, contentiosus, id est, contentionibus deditus. [Plat. Sophist. Τῷ δὲ λόγοις πρὸς λόγους, τί τις,——ἀλλὸ εἴπῃ πλὴν ἀμφισβητητικόν;]

[Ἀμφισβητικός. Plat. Polit. Τὸ γὰρ ἀρετῆς μέρος, ἀρετῆς εἴδει διαφόρον εἶναί τινα τρόπον, τοῖς περὶ λόγους ἀμφισβητικοῖς καὶ μάλ' εὐεπίθετον πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας.]

Composita.

[Ἀμφισβήτητος. Thucyd. Hist. Lib. 6. §. 6. ὅμοροι γὰρ ὄντες τοῖς Σελινουντίοις, ἐς πόλεμον καθέστασαν,——περὶ γῆς ἀμφισβητήτου.]

Ἀναμφισβήτητον, non controversum, quod constat et convenit. Xen. Pæd. p. 226. c. [Thucyd. Hist. Lib. 1. §. 132. μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιατοῦ, ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων, βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον. Plat. de Leg. Lib. 7. τὴν τοίνυν ἀμφισβητουμένην ὄρχησιν δεῖ πρῶτον χωρὶς τῆς ἀναμφισβητήτου διατεμεῖν.]

Ἀναμφισβητήτως, sine controversia, citra controversiam, proculdubio, indubitanter. Dem. pro cor.

Διαμφισβητέω, ῶ, controversor, discepto. Demosth. pro cor. αὐτοῖς μὲν πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας.

Διαμφισβήτησις, altercatio, vel dubitatio.

ἈΜΦΙΤΡΙ'ΤΗ, dicitur mare: vel quoniam navigantibus ab omni parte est formidabile: παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν τρεῖν ποιεῖν, ut tradit Etymol. ex Chœrobosco et Origene: vel παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, quod terram undique terat suis fluctibus: vel παρὰ τὸ ἀμφιτρέχειν αὐτὴν, quod eam ambiat.

ἌΜΦΩ, ambo, vel ambæ. (Theoc. ιε'. 12.) Odyss. σ'.——τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνίσχεν. Apud Hesiod. ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί. In duali genit. vel dat. ἀμφοῖν. ut, ἀμφοῖν χεροῖν, ambabus manibus: qui dativus χεροῖν interdum subauditur. ☞ Fit ab ἀμφίς.

Ἀμφότερος, ρα, ρον, uterque, utraque, utrumque. Il. γ'. Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος. Sic et Od. ί. Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, &c. In duali: Isocr. in Panegyr. ἀμφοτέρων αὐτοῖν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὄντων. Et Od. γ'.

Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντες. In plur. ἀμφότεροι, utrique, frequentissimum est apud utrosque scriptores. † Xen. Pæd. 1. 1. 4. et 1. 3. 14.† Ἀμφοτέραις χερσὶ ambabus manibus, qui tamen dat. χερσὶ sæpissimè subauditur et in prosa et in carmine.

Ἀμφοτέρως, utroque modo. apud Plut. Aristot. Rhet. 2. Pro quo interdum ponitur ἀμφότερον, adverbialiter, ut Il. δ'. et γ'.

Ἀμφοτεράκις, idem.

Ἀμφοτέρωθι, utrobique. Ἀμφοτέρωθεν, utrinque. † Hes. Th. 733.† [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 26. ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι ἀμφοτέρωθεν θορυβούμενοι, &c. utrimque.] Ἀμφοτέρωσε, utroque, in utramque partem.

Ἀμφοτερίζω, in utramque partem vergo. Item utrinque cingo vel attingo. Strab. l. 6.

Composita.

Ἐξαμφοτερίζω, utraque re excido. Item in dubio pono, dubium facio.

Ἐπαμφοτερίζω, cum dat. (inquit Bud.) in utramque partem vergo, ancipitem me præbeo, et mediam naturam habeo: inter duo aut plura genera ita intercedo, ut nullo in genere planè censeri possim. Aristot. de part. anim. lib. 3. φανείη γὰρ ἐπαμφοτερίζειν τούτοις τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλήν. ubi quidam interpr. ancipiti inter hæc esse specie. Construitur et cum ἐπὶ vel πρὸς, cum significat, anceps et ambiguum esse. ut Aristot. in Eth. 7. ¶ Item utrique sufficio. Arist. de gen. lib. 4. ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως ὥστ' ἐπαμφοτερίζειν. B. Et pro, alternare. Plut. ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, alternantibus in eo sententiis. ¶ Item, in neutras partes transeo, integrum me et medium præbeo; ut apud Plut. τοὺς δὲ Βοιωτοὺς ὁρῶν ἐπαμφοτερίζοντας.

Συνάμφω, ambo, q. d. simul ambo. Polyb. l. 1.

Συναμφότερον, q. d. simul utrumque. Et pro ἀμφότερον, utrumque. Plat. Thuc. Dem.

ἈΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, amomum; nomen fruticis cujusdam et aromatis, apud Dioscor. et Theophr. Κιννάμωμον, vide suo loco, infrà.

Ἀμωμίτης, ου, ὁ, amomum similitudine aliqua referens. Diosc.

Ἀμωμὶς, ἴδος, ἡ, herba quædam ex eo dicta, quòd amomo similis sit. Diosc. l. 1. c. 14.

Καρδάμωμον, aromatica planta, à cardamo denominata. vide Plin. Diosc. Theophr.

ἌΝ, conjunctio interdum potentialis, interdum expletiva: ut Demosthen. ad Aphobum, ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐζήτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. Hic alterum ἂν est δυνητικὸν, alterum παραπληρωματικὸν, inquit Bud. Sic apud Aristot. in 10. Ethic. μάλιστ' ἂν τοῦτο δύνασθαι δόξειεν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος. Et apud Aristophanem in Vespis,—ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Ejus usus, exemplis colligendus est. ¶ Cum Indicativi præt. imperfecto. Demost. contra Midiam, χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων, essent enim omnium utilissimi. Vel, esse possent. Cum præterito perf. Idem, ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, jampridem periissetis: vel, jampridem fieri potuisset ut periissetis. Cum præt. plusquamperf. Demosthen. τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Cum Aor. 1. μὴ ἂν ᾠήθη τήμερον ῥηθῆναι, non putasset. Cum Aor. 2. ut, εἶπον ἄν, εἰ ἀκηκόειν, dixissem si audivissem. Cum optativi etiam ponitur modò hoc, modò illo tempore. † εἰκότως ἂν ἄρχοντες τούτων νομίζοιντο: Similiter principes illorum existimarentur vel existimari possent. Xen. l. 1. 1. 2. Cyri Pædiæ. et l. 1. 1. §. 3. Pæd. εἰδότας, ὅτι οὐδ' ἂν ἴδοιεν: scientes, quod non viderent vel videre possent.† Cum præsenti, Lucianus, καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἄν σοι πόλις ἡ Ἀθηναίων οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. † αὐτὸς σὺ τρίβων εἴης ἄν: ipse in peritis sis licet. Aristoph. Nub. 868.† Sic, τί ἂν λέγοιμεν; cur diceremus? vel, cur dicamus? Cum Aoristo, οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν εἴτε καὶ παρθένος, non dijudicaveris, vel dijudicare non possis. Lucianus, δυοῖν γὰρ θατέρου οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. Demosthenes, πῶς ἂν ὠμότερος συκοφάντης γένοιτο. Iliad. ε'. Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, non cognosceres, vel non animadverteres, sive non animadvertas, aut non animadverteris, aut animadvertere non possis. Iliad ε'. Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, qui nunc vel cum ipso Jove dimicet; sive dimicaret aut dimicare posset, vel possit. Iliad. α'. et β'. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, alioqui enim nunc postremum, Atrida, convitiareris, aut potius, convitiatus esses. Sic Plato de rep. lib. 8. οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν τοῦ βίου ἡγεμόνα ἐστήσατο, alioqui enim cœcum vitæ ducem non constituisset. Dicitur et, γάρ τ' ἂν, pro γάρ τοι ἂν, ut apud Xenophontem, δεινὸν γάρ τ' ἂν εἴη, ὦ Κῦρε. Item ἂν cum optativo post relativum. Xenophon. λέγει ἃ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἀκοῦσαι. † ἂν cum optativo, potentialis: et potest exponi per *velle*: ut Xen. Pæd. 1. 4. 11. ἂν ἀφεῖεν: dimittere vellent.† ¶ Cum subjunctivo etiam collocatur. Isocrat. in Panegyrico, οὕτω γὰρ ἀμφοτέρων ὑμεῖς πεπείρασθε, ὥστε ἄριστ' ἂν διδάξητε περὶ αὐτῶν, ita exp. ut optimè docere possitis. Galenus libr. Meth. 10. ἐπίσκεψις δ' ἀκριβὴς ἄν σοι γένηται διελομένῳ τὴν, &c. consideratio, exacta tibi fuerit (vel, esse possit) si dividas, &c. Lucianus, ὁποῖος ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι, qualiscunque sit, filius est Neptuni. † ὧν ἂν ἐπιστατῶσι ζώων. quibuscunque supersint animalibus. Xen. l. 1. 1. 2. Cyri Pædiæ. et ὅσῳ ἂν et ὁπόσοις ἄν, οὓς ἄν. Xen. Pæd. 1. 3. 12.† Demosthen. ὦ λέγων εὐχερῶς ὅτι ἂν βουληθῇς. Sic, παρασκευάζει πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς. Habet conjunctivum ἂν, et quum annectitur adverbiis temporis ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ, et apud poëtas εὖτε: unde, ὅτ' ἄν, ὁπότ' ἄν, ἐπ' ἄν, et εὖτ' ἄν: vel potius conjunctim, ὅταν, ὁπόταν, ἐπὰν, εὖταν: ut et ἐπειδὰν, passim conjunctim scriptum reperitur, non divisim ἐπειδ' ἄν. ¶ Cum infinitivo tria tempora significat, inquit Bud. Domosth. ἆρά γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν ὑμῖν δοκῶ, ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἄν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν ἐθέλειν οἱ πλούσιοι; vel divites modicas pecunias in id impendere voluisse? vel modica pecunia emptum voluisse, ne justam collationem præstare cogerentur? Sic et Xenophon. Hell. 6. δοκῶ ποιήσασθαι ἄν. Jungitur cum futuro plerunque in verbis quæ futurum poscunt: ut, νομίζω, ἡγοῦμαι, φημὶ, ἐλπίζω, προσδοκῶ, et similibus. Antiph. περὶ χορευτοῦ, Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. Isocrat. in Busiride, ἡγούμενος ἐκ τούτου μάλιστ' ἂν εὐδοκιμήσειν. Idem de pace, οἶμαι πάντας ἂν ὑμᾶς καταγνώσεσθαι. Fit tamen et aliter in iis verbis interdum: ut Thucydides, ἐλπὶς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινι ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Xenophon, ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἄν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι. Lucianus, οἴει ἡμᾶς ἐρέττειν ἄν; Putas nos esse navigaturos? Herodotus, οἱ δὲ ἐπ' οὐδενὶ ἔφασαν ἔρδειν ἂν τοῦτο, illi negaverunt se ullius rei gratia id facturos. Jungitur etiam ἂν (inquit Budæus) quum vim habet δυνητικὴν, cum præter. infinit. Demosthen. περὶ παραπρ. Ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἑαλωκέναι. Xenophon. Pædiæ 4. καὶ τοίνυν ἔγνω ὅτι τούτους εἰκὸς μάλιστα πάντως ἐν τῷ στρατοπέδῳ νῦν κατειλῆσθαι ἂν ἦν, διὰ τὸ ἀμφὶ σκευασίαν ἔχειν. Ponitur et cum plusquamperf. ut idem in Œcon. dixit. ὅτι μὲν δεῖ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι ἠκηκόειν ἄν. ¶ Cum participio etiam jungitur, idque non raro. Cum præsenti, ut Demosthenes Olynth. 3. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Isocrat. ad Philippum, εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε, &c. Nullo pacto videbam posse Græciam tranquillitate frui. Cum Aoristo etiam sæpe. Demosthenes, ὑμεῖς δ' οἱ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰκότως, &c. Qui succensere poteratis. Aristoteles, τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγεται ἃ συνέχει ἔχειν, ὡς διαχωρισθέν τ' ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον, i. quod nisi foret, suopte quæque nutu separata essent et dissipata. ¶ Convenit etiam interrogationibus cum particula γὰρ, inquit Budæus. Æschines contra Ctesiphontem, σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις, μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν ὅπου κίνδυνος πρόσεστι; tu ut vicum unum ad defectionem traheres? Quum autem sine γὰρ ponitur, non habet eandem vehementiam; ut illud Demosthenis pro corona, τί ποιεῖν ἂν ἢ τί οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους τουτουσί; quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos? Et illud, οὗ χάριν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἐτῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκοιτε. ¶ Apud Isocratem vim etiam habet verbi taciti ac subaudiendi (inquit Budæus.) In Panegyrico, τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν ὅσηνπερ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, tam enixè contenderunt, tam accuratè præstò fuerunt, quam facere potuissent, si suum agrum populantes vidissent. Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato in Philebo, δόξαν μὲν ἔγωγ' ἂν συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα ταῦτα οὐκ ἄν, non etiam, non item concederem. ¶ Interdum ponitur ἂν præcedente εἰ, ut Demosthen. ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Plato in Apologia, εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, si jam pridem Rempub. tractare aggressus fuissem, jampridem periissem. Æschin. εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου, si saperetis, ne nominaretur quidem populi nomen. ¶ Quædam sunt genera, in quibus ἂν in priore, εἰ μὴ in posteriore collocatur: ut apud Xen. l. 1. ἀπομν. οὐκ ἂν προέλεγεν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Interdum verò πλὴν εἰ: ut apud Isocratem, εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε, &c. ¶ Ἂν geminatum, ait Budæus, sibi magis παραπληρωματικὸν videri, quàm δυνητικὸν, in hoc Xenophontis loco Pæd. 5. ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστερον, τόσῳ τὰς ἐπιούσας ἡμέρας ἥδιον ἂν ἀριστήσομέν τε καὶ δειπνήσομεν καὶ καθευδήσομεν. Idem alibi ἂν esse πλεονάζον dicit, in hoc Platonis loco in Alcibiad. 2. ἀλλὰ κἂν εὔξαιτο ἂν γενέσθαι, εἰ τῷ μὴ παρόντα τυγχάνοι. ¶ Ἂν pro ἐὰν si, vide in Εἰ. ¶ Item pro ἀνὰ, vide in Ἀνά. [V. Eurip. Med. 369. 371. 492. 677. 740. 739. 819. 940. 969. 1227. 1341. 1346. Phœniss. 358. 364. 1598. Æsch. Ag. 942. Pr. 982. Soph. Tr. 20. Œdip. Tyr. 712. 877. 882. 1225. Aristoph. R. 955. 958. 979. 981. 1054. Luc. Som. p. 5. ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξατο. ib. Nigrin. p. 27. Æschyl. Suppl. 280. 726.]

ἈΝΑ', (præpositio) per: Odyss. ξ'. Χῶρον ἀν' ὑλήεντα, per locum sylvosum. Et, ἀνὰ δῆμον, Odyss. τ'. per populum, inter cives. Item, Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὣς εἰσορόωσιν, incedentem per urbem. † ἀνὰ κράτος: totis viribus. Xen. Pæd. 1. 4. 23. et l. 4. p. 112.† Sic apud Plutarchum, ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδαννύμενοι, palantes per montes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, per vitam, in vita. Et apud Dioscorid. ἀνὰ πᾶν ἔτος, per singulos annos, quotannis. Exponitur et apud: ut, πολλὰ δ' ἤγειρα χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους, apud Ægyptios multum pecuniarum collegi. Ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Eustathius, Iliad. β'. Sic et ἀνὰ μέσον exp. ἐν μέσῳ, et ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει. Interdum sæpè scriptum ἀναμέσον, conjunctim, et ἀναμέρος. † Sic ἄμμεγα pro ἀνὰ μέγα Apollon. Arg. 1. 123. et ἄμπολιν pro ἀνὰ πόλιν. Apollon. Arg. 1. 166.† ¶ Apud Poëtas cum dativo sig. cum: ut Iliad. α'. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, unà cum aureo sceptro. Vel (secundum alios) ἀνὰ pro ἄνω. Sunt qui et pro circa hic accipiant. Significat et super apud eosdem, sæpè quidem cum dativo: interdum tamen et cum accusativo, apud Homerum, ἐτίθει ἅρματα ἀνὰ βωμοῖς. et, ἀνὰ γαργάρῳ ἄκρῳ, et apud Pind. χρυσέαις ἀν' ἵπποις. Cum accusat. ut, ἀνά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα. Eustath. Idem in hunc locum Iliad. ι'. Ὣς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην, ait, ἀνὰ νηὸς esse pro ἐπὶ νηὸς, posita præpositione una pro alia, aut esse pro ἀνέβην νηὸς, subaudita ἐπί. ¶ Ἂν pro ἀνὰ interdum ponitur à Poëtis, sequente etiam consonante. Cum dativo: ut, ἂν βωμοῖσι, apud Homerum. Cum accus. ut ἂν πύργους, et ἂν δόνακας, apud eundem. Sic et apud Hesiodum, ὁπόταν φερέοικος ἂν φυτὰ βαίνῃ. Sæpe et in verbis ex ἀνὰ compositis: ubi fit tmesis, ponitur ἂν pro ἀνά: ut Odyss. ξ'. ἂν δὲ συβώτης Ἵστατο: pro ἀνίστατο δὲ συβώτης. [Ἂν pro *pariter, juxta*. Il. γ'. 268.] ¶ Ἀνὰ ποταμὸν πλέειν, apud Herodot. exp. adversus flumina navigare, vel adverso flumine navigare. ¶ Ἀνὰ cum accusativo, declarat etiam æqualem quandam distributionem: ut apud Diosc. l. 2. c. 91. ἀσπαλάθου τε καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ ὁλκὴν μίαν. μίξον δὲ καὶ κινναμώμου καὶ καρδαμώμου καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν. xylobalsami atque aspalathi singulæ drachmæ: cinnamomi, cardamomi et nardi, singulorum uncia una. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιβ', apud eundem, singulorum drachmas duodecim. Sic et Matth. cap. 20. ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον, acceperunt singuli denarium. Luc. 9. μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, singuli binas tunicas. Joan. 2. ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς, hydriæ capientes singulæ binos aut ternos metretas. Rursum Luc. 9. κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, facite ut discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. [Pro εἰς. ἀνὰ κίνδυνον βαλῶ. Æschyl. Ag. 1036. V. Il. δ'. 209. 251. Eurip. Phœniss. 306. Aristoph. R. 443. 1362. Theoc. ιδ'. 43.] ¶ Vacat etiam interdum, ut Apoc. cap. 21. καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. et duodecim portæ, duodecim margaritæ: unaquæque portarum erat ex uno margarite: vel, et singulæ portæ è singulis erant margaritis. ¶ In comp. sæpè signif. iterationem et velut redintegrationem: ut in ἀναβλαστάνω, repullulo, ἀναβιόω, vel ἀναβιώσκω, revivisco. Interdum signific. retrò: ut in ἀνέλκω. Frequenter ponitur pro ἄνω, sursum, ut in ἀναβάλλω, attollo: ἀνέρχομαι, ascendo: ἀνίσταμαι, sursum erigor. Aliquando simplicis significationem auget, ut in ἀναβοάω, ἀναθεωρέω, ἀναζητῶ. Sæpè etiam vacat, ut in ἀναρπάζω, ἀνακαθαίρω, ἀναγγέλλω. Interdum mutatur in ἀμ, sequente β, vel π, ut in ἀμβάλλω, ἀμπνέω, pro ἀναβάλλω, ἀναπνέω: vel mutatur in ἀγ, sequente κ, ut in ἀγκρίνω pro ἀνακρίνω: aut χ, ut in ἀγχαλάζω, pro ἀναχαλάζω. Et in ἀν, sequente alia consona: ἄνδεμα, pro ἀνάδεμα: ἀνστρέφω, pro ἀναστρέφω. ¶ Ἄνα verò est Vocat. nominis ἄναξ. Il. γ'. Od. ρ'. et alibi. Ponitur et per Apocopen pro ἀνάστα, surge.

ἈΝΑΓΑΛΛΙ'Σ, ἴδος, ἡ, anagallis: herbæ nomen, de qua Diosc. lib. 2. c. 209. et Plin. lib. 25. c. 13. Meminit Suid. etiam, et Gal. 6. simpl.

ἈΝΑ'ΓΚΗ, ης, ἡ, necessitas. (vel ab ἀνάσσω, i. regno: vel ab ἄγω, ἄγη, deinde ἀνάγκη pleonasmo literæ κ, quasi ἡ πάντα κρατοῦσα, ut vult Etymol. Aristotel. de mundo, aliud etymon sequutus, dixit, οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴν τὸν θεὸν, οἱονεὶ ἀκίνητον οὐσίαν ὄντα, i. existimo etiam ἀνάγκην non aliud appellari quàm Deum, veluti qui sit immobilis substantia.) Xenophon. Pæd. 2. οὐ γάρ ἐστι διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, non est magistra ulla horum melior quàm necessitas. Apud eundem ἀνάγκῃ πείθεσθαι, necessitati parere. Demosthen. Olynth. 1. εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν, veniamus in necessitatem faciendi, cogamur facere. Apud Euripidem, εἰς ἀνάγκην κεῖμαι, ad necessitatem adducor, imponitur mihi necessitas, cogor. Dicitur et, ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν, necesse est mihi hoc facere, cogor hoc facere, apud Demosthen. Xenophon. † Pæd. 1. 3. 4.† et alios. † ἀνάγκη τοξεῦσαι θηρίον. Xen. Pæd. 1. 2. 10. et ἡμᾶς δεῖσθαι. Pæd. 1. 4. 12. iterum cum acc. l. 1. 5. 12.† Dicitur et πᾶσα ἀνάγκη, omnino necesse est, apud Gregor. Pro eodem usurpantur, ἀνάγκη, ὑπ' ἀνάγκης, πρὸς ἀνάγκην, ἐξ ἀνάγκης, necessitate, necessariò, coactè, invitò. ¶ Exponitur etiam, fatum, fatalis necessitas. Plutarch. εἰ δὴ καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον. Euripides ἀνάγκας θεῶν, appellavit calamitates fatali quadam

necessitate à diis impositas. ¶ Item ἀνάγκαι, tormenta, quæstio, ut in epitome Polybii, τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα, quæ alibi τὰ πρὸς βασάνους ὄργανα dicit. Et Plutarch. in Publ. πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἂν ἐξηγόρευσε ταῦτα, ne quæstio quidem hoc illi expressisset. (In plur. num. Æsch. Pers. 589. Eurip. Phœniss. 1698. Soph. Tr. 845. Œdip. Tyr. 1006. Æsch. Eum. 598.)

Ἀναγκαῖος, ου, ὁ, necessarius, necessariò eveniens, coactus. (Æsch. Ag. 911.) Item ἀναγκαῖον, quod ex necessitate fit, et vitari nequit. Demosthenes pro corona, ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, peccata quæ necessariò consequuntur, peccata quæ vitari nequeunt. Et ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ, qui ex necessitate et coacti pugnant. † ἀναγκαίη τύχη: fatum violentum. Soph. El. 48.† Odyss. ώ. μῦθος ἀναγκαῖος, expon. ἀναγκαστικὸς, quo imponimus necessitatem, et cogimus aliquid facere, Odyss. ρ'. Dicitur et ἀναγκαῖόν ἐστι, necesse est. † Xen. Pæd. 1. 4. 25.† ¶ Item necessarius, cujus usus est necessarius: ut, πῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων. Apud Thucydidem, τὰ κατὰ τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα, res quarum usus singulis diebus est necessarius. Sic ἀναγκαῖα τοῦ βίου, res ad vitam necessariæ, apud Isocratem, in Panegyr. Item τὰ ἀναγκαῖα, dicuntur quæ præcipuè ad rem faciunt, quæ sunt in aliquo negotio præcipua, et quæ maximè conducunt. Demosthenes pro corona, μικρὰ δ' ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα. Interdum ἀναγκαῖος exponitur utilis, fructuosus. Sic apud Homerum, ἀναγκαῖοι δμῶες. ¶ Item necessarius, necessitudine conjunctus. Xenoph. Hell. 5. ἀναγκαίου μοι ὄντος καὶ ἐπιτηδείου. Et Isocrat. ὅσοι μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειοτέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέσχον. ¶ Item ἀναγκαίη, (*substantivè*) necessitudo, affinitas, propinquitas. Herodot. in Clione. Ἀλυάττεα γὰρ ἔμνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀρυήνιν Ἀστυάγεϊ τῷ Κυαξάρεω παιδί· ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν. † ἀναγκαιότατος: superl. Xen. Pæd. 6. p. 162. b.†

Ἀναγκαίως, necessariò. (Soph. Tr. 736. Æschyl. Ch. 237.) ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν καὶ τὸ γάλα λευκὸν, necessariò ignis calidus est et lac candidum. Isocrat. ἀναγκαίως ἔχει παρ' ὑμῶν τῶν δικαίων τυγχάνειν πειρᾶσθαι, i. necesse est. Cicero ἀναγκαίως ἔχει vertit, sic jubet necessitas.

Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, necessitudo, id est, propinquitas generis. Lysias.

Ἀναγκάζω, F. σω, cogo, compello, adigo. † Xen. Pæd. 1. 4. 13.† Isocr. ad Philip. τοῦ δὲ συμφέροντος πείθοντος, τῶν δὲ παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων, utilitate suadente, cogentibus autem malis præsentibus. Exponitur etiam à Bud. urgeo, vexo.

Ἀναγκάζομαι, cogor. Plat. † Aristoph. Nub. v. 375. Xen. Pæd. l. 1. 1. 3.†

Ἀναγκαστὸς, οῦ, ὁ, coactus, non voluntarius. Thuc. [lib. 7. §. 13. καὶ οἱ ξένοι, οἱ μὲν ἀναγκαστοὶ ἐσβάντες, εὐθὺς κατὰ τὰς πόλεις ἀποχωροῦσιν. §. 58. καὶ Σικυώνιοι ἀναγκαστοὶ στρατεύοντες. lib. 8. §. 24. εἶχον δὲ ἐπιβατὰς τῶν ὁπλιτῶν ἐκ καταλόγου ἀναγκαστούς.]

[Ἀναγκαστέον. Plat. de Rep. lib. 4. τοὺς δ' ἐπικούρους τούτους καὶ τοὺς φύλακας ἐκεῖνο ἀναγκαστέον ποιεῖν, καὶ πειστέον ὅπως ὅτι ἄριστοι δημιουργοὶ τοῦ ἑαυτοῦ ἔργου ἔσονται, &c.]

Ἀναγκαστῶς, coactè. 1 Pet. 5.

Ἀναγκαστικὸς, οῦ, ὁ, qui cogit, qui necessitatem imponit.

Ἀναγκαστήριος, idem. [Dion. Hal.]

Composita.

Ἀναναγκαστος, voluntarius, minimè coactus. Item ἀναναγκαστον, ex voluntate manans, quod præter voluntatem non fit. Arrian.

Διαναγκάζω, invitum cogo. [Plat. Phileb.]

Εἰσαναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω. Plat. [Æschyl. Prometh. 289. τό, τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει, &c. Plat. Tim. iii. 49, A.]

Ἐξαναγκάζω, cogo, compello, excito, urgeo, instigo. apud Xen. τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσι. (Soph. Tr. 1275.)

Ἐπάναγκες, τὸ, necesse, necessarium. Demost. ἃ δὴ ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες. Et in quadam lege, τοὺς δὲ προέδρους χρηματίζειν ἐπάναγκες. Plutarch. in Solone, ἐπάναγκες μὴ εἶναι υἱῷ τρέφειν τὸν πατέρα, necesse non esse. In Act. Apost. cap. 15. πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, præterquam hæc necessaria. Item adverbialiter, necessariò, apud Dem.

Ἐπαναγκάζω, cogo, compello. Dem. et Andoc.

Καταναγκη, violentior amoris illecebra: unde ἐρωτικαὶ καταναγκαι. Synes. ¶ Item catanance, herba cujus duæ species, quæ ambæ feruntur ad amoris illecebras facere, inquit Diosc. lib. 4. cap. 134. Meminit et Plin. lib. 27. cap. 8.

Καταναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω.

Πειθανάγκη, persuasio cum necessitate conjuncta, i. cui vis adhibetur. Utitur Cic. ad Atticum.

Προσαναγκάζω, insuper cogo. Et simpl. cogo, Plat.

[Προσαναγκαστέον. Plat. de Rep. καὶ προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἤθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν, &c.]

Συναναγκάζω, simul cogo, vel simpl. cogo. Polyb. et Xen. † Pæd. p. 196. b. συναναγκασθαι.†

Ὑπεραναγκάζομαι, ultra quam necessitas postulat, aut satis est, aliquid facio. Æl. var. hist.

Χεζανάγκη, nomen emplastri seu unguenti ad movendam alvum. Aët.

ἈΝΑ'ΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, et ἀνάγυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, anagyris sive anagyrus: nomen fruticis βαρυόσμου, apud Dioscor. l. 3. c. 117. et Plin. l. 27. c. 4.

ἈΝΑΙ'ΝΟΜΑΙ, abnuo, renuo, recuso, detrecto. (Eurip. Med. 237. Æsch. Ag. 308. 592. 1661.) Item inficior. Interdum cum infin. ut Iliad. σ'. Et Aristides, οὐκ ἀναίνεται μὴ οὐ κοσμεῖν. * et cum participio, ἀναίνομαι νικώμενος. Æsch. Ag. 585.* Sæpè cum accus. Odyss. γ'. de Clytæmnestra, τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικές. Xen. Pæd. 2. ὡς μηδὲν ἀναίνοιντο ἔργον, ἀλλὰ πάντα νομίζοιεν πρέπειν αὐτοῖς πράσσειν ὅσα ἂν ὁ ἄρχων προστάττῃ, i. ut nullum opus detrectent, sed existiment decere se agere quicquid imperator jusserit. Habet et accusativum personæ, pro, repudio, respuo, et (secundum quosdam) aspernor. Od. θ'. Τῶν δ' ἄλλων οὔπερ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω. Demost. εἰ δὲ πρὸς δόξαν ἢ γένος ἀναίνῃ τὸν Φορμίωνα κηδεστὴν, si respuis socerum præ nobilitate tua: vel non agnoscis esse socerum tuum, ut interpretatur Budæus. ☞ Eustath. deducit ex αἶνος (i. assensio) præfixo α privat. et interjecto ν euphoniæ gratiâ. Quidam volunt propriè dici de recusatione circa nuptias, aut concubitum, et ex ἀρνοῦμαι factum dicunt ἀρναίνομαι deinde sublato ρ, ἀναίνομαι.

Ἀπαναίνομαι, (*compos.*) Aor. 2. ἀπηνηνάμην, renuo, respuo, recuso, rejicio. (Æsch. Eum. 975.) Cum accusat. Od. κ'. Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. Et Il. ή. Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος. Hesiodus, Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἅμαξαν, Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι. Usi sunt hoc verbo etiam interpretes Bibliorum, ut Ecclesiastic. c. 4. ἱκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου. Citatur et ex Psalmo 76. cum infinitivo, ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου.

ἈΝΑ'ΚΕΙΑ, τὰ, festum Dioscurorum, qui dicuntur ἄνακες, Eust. ex Paus.

Ἀνάκειον, templum Dioscurorum, ἀνάκιον, Hesych. [Demosth. Orat. in Steph.]

Ἄνακες, appellantur Dioscuri: vel ἀπὸ τῆς τῶν δεινῶν ἀνασχέσεως, ut tradit Plut. in Num. vel διὰ τὰς ἀνοχὰς, vel ἀπ' ἀνεκὰς, Atticè significante ἄνω: aut ab ἀνακῶς, διὰ τὸ ἀνακῶς ἔχειν αὐτοὺς ἐπιμελουμένους τῶν πλεόντων, ut idem vult in Thes.

ἌΝΑΞ, κτος, ὁ, (pro ἄνακος, inserto τ per pleonasmum) rex. Od. ρ'. Παναπάλῳ οἷοίτε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. Iliad. ά. Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν. Tribuitur diis quoque: ut Il. β'. Ἑρμείας δὲ ἄναξ. Od. μ'. θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. In vocativo ἄνα: ut Od. ρ'. Ζεῦ ἄνα. Isocrat. in Evagoræ encomio: καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι τῶν ἐξ αὐτοῦ γενομένων οὐδένα κατέλιπεν ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευόμενον, ἀλλὰ τὸν μὲν βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ ἄνακτας, τὰς δὲ ἀνάσσας. Ὦναξ etiam sæpe dicitur pro ὦ ἄναξ: ut initio Argon. Orphei, Ὦναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι. Ubi scribitur etiam, Ὦναξ et Ὤναξ, tanquam coalescente α cum ω. Soph. οἴκτειρε δ' ἄναξ παῖδα τὸν σόν. ¶ Item herus, dominus. Od. κ'. Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαιτηθεν ἰόντα Σαίνωσ' αἰεὶ, &c. Od. ξ'. δμῶες et ἄνακτες appellantur famuli et domini. Item Od. ά. οἴκοιο ἄναξ, domus dominus. (κωπῆς ἄναξ. Æschyl. Pers. 378. νεῶν Eurip. Med. 760. Ag. 968. Aristoph. R. 1290. Soph. Œdip. Tyr. 85. 312. 292. 718. 931.)

Ἄνασσα, ης, ἡ, regina. Apud Homer. ab Ulysse vocatur ἄνασσα, regis etiam filia. Od. ζ'. Ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε.

Ἀνάσσω, F. ξω, regno, impero, regno potior sive imperio: tam cum genitivo, quàm cum dativo. Il. ά. Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Od. λ'. Ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω. Hesiod. ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν. Il. ά. Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν. (Eurip. Phœniss. 693. Soph. Œdip. Tyr. 1125. 924. Cum Dat. lat. N. 150. Æsch. Suppl. 798.)

Ἀνάκτωρ, ορος, ὁ, rex, vel herus, dominus. [Eurip. Troad. 1217. Ὦ μέγας ἐμοί ποτ' ὢν ἀνάκτωρ τῆς πόλεως.] (Æsch. Ch. 355.) Item Deus, Hesych.

Ἀνακτορία, ας, ἡ, regnum, imperium. Item dominium. [Apoll. Rhod. Arg. i. 839. ἀνακτορίη δὲ μελέσθω Σοί τ' αὐτῇ καὶ νῆσος.]

Ἀνακτόριος, ου, ὁ καὶ ἡ, sive ἀνακτόρεος, regius, vel herilis. Od. ό. Δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἕπεσθαι.

Ἀνάκτορον, ου, τὸ, regia, palatium. Et plurali num. pro eodem, ἀνάκτορα. Est etiam ἀνάκτορον, templum. Apud Dionys. Areop. habetur ἱεροῖς ἀνακτόροις. Et peculiariter templum Cereris, secundum Hesychium. ¶ Ἀνάκτορα, (inquit Budæus) Theodor. Eccles. hist. l. 5. pro gradibus altaris magni ponere videtur; vel loco edito, aut pro adyto altaris.

Ἀνακτόρειον, (substantivè) idem quod ἀνάκτορον, templum. Citatur enim ex Herodot. ἱερὸν ἀνακτόρειον.

Ἀνακῶς, regiè, regaliter, Suid. ¶ Item sedulò, cum cura et diligentia: ut, ἀνακῶς ἔχειν τινὸς, curam alicujus gerere, apud Herodot. et Thuc. * Herodot. i. 24. viii. 109. Thucyd. ix. p. 470. Plato Comicus apud Mœrin. p. 43.*

Composita.

Ἀμφιάνακτες, dicti dithyrambici Poëtæ, quòd subinde his verbis uterentur, Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβος ἄναξ Δήλιε. Suid.

Ἀμφιανακτίζειν, prooemio uti, προοιμιάζειν, inquiunt Suidas et Aristophanis enarrator, quem vide in Neb.

(Ἀστυάναξ, ακτος. Æsch. Suppl. 1025.) ‡ urbis præses.‡

(Ἱππιάνακτες, οἱ ἄνακτες τῶν ἵππων. Æsch. Pers. 1002.)

Χειρώναξ, opifex, operarius, q. d. manuum suarum dominus, qui manibus imperat, ut hoc vel illud agant. Plut. in Polit. præc. πᾶσι τοῖς βαναύσοις καὶ χειρώναξι. * Vid. Æsch. Prom. 45.* (Luc. Som. p. 7.)

Χειρωναξία, ἡ, opus quod manibus fit. Apud Æschyl. et Herodotum.

Χειρωνάξιον, ου, τὸ, aff. ex Aristot. Œcon. l. 2. pro vectigali, quod exigebatur viritim à vulgo.

Χειρωνακτικὸς βίος, vita eorum, qui manuum labore victum quærunt.

ἈΝΑΡΙ'ΤΗΣ, ου, ὁ, animal è cochlearum genere. Athen. l. 3. meminit hujus ἀναρίτου Ibycus quoque et Epicharmus. ☞ Sunt qui κατὰ στέρησιν existiment ἀναρίτην dici quasi οὐ νηρίτην, quoniam scopulis tantùm adhærescat, nec ut neritæ innatet: ut et ἀνηρίτης. Etymol. à Νηρεὺς derivatum ait.

ἈΝΑΦΑ'ΛΑΝΤΟΣ, calvus, recalvus, aut recalvaster: propriè cui à fronte vel superciliis pili deciderunt. Levit. c. 13. ἐὰν δὲ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ μαδήσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, ἀναφάλαντός ἐστι.

Ἀναφαλαντίας, ου, ὁ, idem, apud Luc.

Ἀναφαλαντίασις, calvities propriè, quæ in superciliis est, superciliorum glabrities. Arist. hist. anim. lib. 3. cap. 11.

Ἀναφαλάντωμα, idem. Levit. 13.

ἉΝΔΑ'ΝΩ, placeo. † Aor. 2. ἧδον et poet. ἅδον. Hes. Th. 917. (quasi ab ἅδω.)† Il. ά. Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ. Et Od. θ'. τρίχα δέ σφιν ἥνδανε βουλή. (Vid. Eurip. Med. 11.) ☞ Annotat Eustath. fieri ab ἅδω, eodem modo quo λανθάνω ex λήθω, et μανθάνω ex μήθω. Alibi tamen annotat, ex Heraclidis grammatici sententia, esse ab ἅδω, ut λαμβάνω à λάβω.

Composita.

Ἀφανδάνω, displiceo.

Ἀφάδιος, hostis, Hesychio. Pro quo et Ἀνφάδιος dici ait.

Ἀφαδία, (eodem autore) est ἡ πολεμικὴ ναῦς, dicta διὰ τὸ ἀφανδάνειν.

Ἐπιανδάνω, complaceo, gratus sum. Iliad. ή. ἐμοὶ ἐπιανδάνει οὕτως. Od. π'. τοῖς δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

Ἐφανδάνω, idem. Il. ή. Βουλὴν ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι.

ἌΝΔΗΡΟΝ, ου, τὸ, Hesychio est summitas, cacumen. Item fluviorum labra. Scholiastes Theocriti exponens hoc hemistichium Idyll. 5. de rosis et anemone, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει, scribit, ἄνδηρα ibi dici flores vel cacumina: propriè verò ἄνδηρα esse τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, παρὰ τὸ ἄνω διερῶν εἶναι, hoc est, labra seu aggeres fluviorum. Idem scribit Etymologus et Eustathius, nec non Harpocration et Suidas. Theophr. parietibus etiam tribuit sub fin. l. 7. hist. pl. vide et Poll. l. 2.

ἈΝΕ'ΔΗΝ, Hesychius exp. effusè, afferens ex Æschylo, φεύγειν ἀνέδην, addensque, dici κατὰ στέρησιν τοῦ ἕσαι, quod est ἱδρύσαι ἀναστάτους γενομένας ἤτοι ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀνεστηκυίας. Itidemque Etymologus: qui præterea exponi ait ἐκλελυμένως, et derivari ab ἀνίημι. Eustath. etiam exp. ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως, licenter, impunè et nullo prohibente; ac quasi dicas, laxatis plenis habenis. velut in hoc apud Suid. Arriani loco, τοῖς φρέασι φύλακας ἐπέστησεν ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλει ὑδρεύεσθαι. Et rursum, ἀνέδην ἐξεπόρθουν μετὰ ἀγριότητος. ¶ Exponitur etiam promiscuè, nullo discrimine: Item largiter, ad satietatem usque. ¶ Item et pro, palàm, apertè, apud Demosth. πομπείας τῆς ἀνέδην οὑτωσὶ γεγενημένης. * Incert. ap. Stob. p. 71. Χρήσονται δ' ἄλλοι τοῖς ἀγαθοῖς ἀνέδην. effuse.*

ἌΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, ventus. Arist. de mund. scribit, τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους· αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς. flatus qui in aëre flant, vocamus ἀνέμους: at verò αὔρας, ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibidem quid sit sive ἄνεμος, sive πνεῦμα, docet his verbis: ἐκ τῆς ξηρᾶς (ἀναθυμιάσεως) ὑπὸ ψύχους ὠσθείσης ὥστε ῥεῖν, ἄνεμος ἐγένετο· οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. id est, à sicca (exhalatione) oriri solet ἄνεμος, quum à frigore ita protrusa est illa, ut fluat: nihil enim est hic aliud quàm aër multus fluens et coacervatus: qui etiam πνεῦμα nominatur. Poëtæ dicunt interdum πνοιὰς ἀνέμου sive ἀνέμων, pro ἄνεμον sive ἀνέμους simpliciter, ut Homer. Odyss. β'. πέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο. Et Odyss. δ'. λιάσθη Ἐς πνοιὰς ἀνέμων. Apud eundem habetur, ἀνέμου θύελλα sive ἄελλα, venti procella. Odyss. κ'. αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. Aratus,—εἰ

δέ κε τοὶ Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δινὴ ἀνέμοιο θύελλα, (Cicer. interpr.) Sin gravis inciderit vehementi flamine ventus. ☞ Ab ἄω sive ἄημι (id est, flo, spiro) derivatum putatur quasi ἄεμος, et interjecto ν, ἄνεμος.

Ἀνεμόεις, εντος, ὁ, ventosus. (Soph. Tr. 970. Æsch. Ch. 590.) Poëticum est: sed usurpatur potiùs ἠνεμόεις.

Ἀνεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vento plenus, ventosus, venti naturam habens.

Ἀνεμόω, ῶ, ventilo, vento agitari facio. Luc.

Ἀνέμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, item ἀνεμίδιος, item ἀνεμιαῖος, vento plenus, vanus, evanidus, subventaneus: ut, ἀνεμίδιον ᾠόν. Ἀνεμιαῖον κύημα, exp. fœtus evanidus. Metaphoricè ἀνεμιαῖος ἄνθρωπος, homo levis, inconstans.

Ἀνεμίζω, vento impello sive agito.

Ἀνεμίζομαι, vento impellor, sive agitor. in ep. Jac. c. 1.

Ἀνεμίδιον, q. d. ventulus. Plat. in Theæt. γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει.

Ἀνεμωλία, nomen herbæ apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. 10. quæ eadem esse creditur cum τῇ ἀνεμώνῃ.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventosus, vanus, irritus, inanis, quasi ἀνεμώνιος, inquit Etymol. Odyss. δ'. et λ'. ἀνεμώλια βάζειν. Vide et in comp. ex Ὄλλω.

Ἀνεμώνη, ἡ, anemona: herba quædam apud Dioscor. l. 2. c. 207. Sic dicta quòd vento flante aperiatur. ¶ Item metaphoricè vanitas. Luc. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, id est, vana verba, frivola, nugatoria, inquit Bud.

Ἀνεμῶτις, fuit cognominata Minerva, in quodam Peloponnesi loco: quod ibi ventum perniciosum sedaret.

Ἤνεμος, poët. pro ἄνεμος.

Ἠνεμόεις, εντος, ὁ, ventosus, ventis perspirabilis. Odyss. τ'. τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας. ¶ Et metaph. altus, quòd loca altiora ventis magis pervia sint: ut, ἠνεμόεσσα Ἴλιος. ¶ Item celer, et ventos velocitate assequens: apud Oppian. l. 3. τίγριδες ἠνεμόεσσαι.

Ἠνεμώδης, idem quod ἀνεμώδης.

Composita.

Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventos arcens. Odyss. ξ'. ‡ v. 529.‡ χλαῖναν ἕεσσατ' ἀλεξάνεμον. [Schol. βοηθὸν ψύχους, δυναμένην ἀντιπράττειν ἀνέμῳ, ἢ ἀπείργουσαν τοὺς ἀνέμους. Vide Eustath. ad loc.]

Ἀνήνεμος, ventorum expers, tranquillus: ἀνήνεμος γαλήνη, in Epigramm. [Soph. Œd. Col. 707. Luscinia ἀνέχουσα κισσὸν, καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνάλιον, ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων.]

Ἀνηνεμέω, ventorum expers sum. Strab.

Ἀνηνεμία, ventorum expers tranquillitas. Arist. in Probl.

Ἀπήνεμος, ventos non habens, aut à vento procul remotus. Hesych.

Διανεμόω, idem quod ἀνεμόω. Exponitur etiam, ventis expono. In Epigr. Διανεμωμένας ἐθείρας, jubas vento expassas.

Διήνεμος, velocissimus, ἰσάνεμος, ventos æquans. Anacr. (Soph. Tr. 331.) [ἐξότου πατρὰν διήνεμον λέλοιπεν. Schol. ἔρημον. ὑψηλήν. ἣν Ὅμηρος ἠνεμόεσσάν φησιν. Iliad. β'. 606.]

Δυσήνεμος, difficiles et malos ventos habens, ventis vexatus, δυσήνεμος χθὼν, apud Dionys. de situ orb. ventis vexata regio. Exp. et, graviter olens et fœtens.

Ἐξανεμόω, ῶ, vel potius ἐξανεμοῦμαι, pass. de segetib. dictum, quum jam maturescentes perflatu nimio exinaniuntur et quasi eventilantur, apud Theophr. de hist. pl. l. 8. c. 10. Ab Aretha dicitur, ἐξηνεμωμένος, καὶ ἀερίζων, i. in ventum evanescens, ut tradit B.

Ἐπηνέμιος, ventosus, vanus, evanidus, talis qui in ventos abiturus sit. apud Suidam.

Εὐάνεμος seu εὐήνεμος, bonos et prosperos ventos habens. Et metaph. serenus, plucher. Apud Eurip. εὐήνεμος λιμὴν, à ventorum injuria tutus portus. (ἐν εὐανέμοις βάσσαις. Soph. Aj. 198.)

Ἰσάνεμος, par vento, velocissimus. apud Eurip.

Κατήνεμος, ventis obnoxius seu expositus, ventosus.

Κωλυσάνεμος seu κωλυσανέμας, fuit ita dictus Empedocles, quòd ventos prohiberet, seu arceret. Laërt.

Λανθάνεμος ὥρα, tempus quo silent venti, clementia temporis. apud Aristot. hist. anim. l. 5.

Μετηνέμιος πῶλος, pullus equinus, qui pedum pernicitate vel cum ventis contendat, ut illi qui apud Homer. πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.

Νήνεμος, ventos non habens. Item serenus, tranquillus. idem quod ἀνήνεμος. Item εὔπνους. Hesych. ut Il. θ'. νήνεμος αἰθήρ. (Æschyl. Ag. 575. 749.)

Νηνεμία, ventos non habens serenitas. Propriè de serenitate aëris dicitur. [Herodot. Hist. lib. 1. ἐκ δὲ αἰθρίης τε καὶ νηνεμίης συνδραμεῖν ἐξαπίνης νέφεα, &c.] Νηνεμούμενον, quod à ventis non amplius agitatur, tranquillum. Hesych.

Παυσάνεμος, ventos sedans seu placans. Æschylus vocavit Παυσάνεμον θυσίαν, sacrificium quo impetramus sedationem ventorum. [Agam. v. 222.]

Ποδήνεμος, q. d. pedibus (i. pedum velocitate) ventos æquans; pedibus celer: ut, ποδήνεμος Ἶρις. Il. ε'. [353. Schol. 368. Schol. ab Auctore citatur, quibus exemplis addatur Iliad. Λ. 195. Schol. Ἴση ἀνέμοις κατὰ τὸ τάχος.]

Προσήνεμος, vento expositus, auræ patens. προσήνεμος ἅλως, Xen. προσήνεμον καὶ πνευματῶδες, Theophr. et ἐν προσηνέμῳ, in aura. Xen. in Œcon. λικμᾶν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἅλω, οὐκ ἐκ τοῦ προσηνέμου.

Πυρήνεμος, ignem ventilans: ut, πυρηνέμους ῥιπίδας. in Epigr.

Ὑπήνεμος, auræ patens, i. vento expositus: ut, ὑπήνεμος νεοττιά, vento expositus nidus, hoc est, non occultus vel in terra defossus. Aristot. de hist. anim. Nonnunquam προσηνέμῳ opponitur, ut apud Xen. in Œcon. et apud Theophr.

Ὑπηνέμιος, ventosus (q. d. subventaneus) cui subest ventus. Dicitur de ovis irritis et ex quibus nihil gignitur, quæ fœminæ mutua inter se libidinis imaginatione concipiunt. Plin. l. 10. c. 58. Aristoph. apud Athen. l. 9. πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ὑπηνέμια βίᾳ τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις. Legitur et apud Aristotelem aliquoties. Huc autem Lucianus alludens in lib. de sacrificiis, dixit Junonem sine congressu virili concepisse Vulcanum ὑπηνέμιον παῖδα. Ab illis ovis ducta metaphora dicitur ὑπηνέμιον, quicquid est inane, vanum et futile. unde ὑπηνέμιος λόγος, Plut. de audiendo. Sic Lucianus, ὑπηνέμια ὀνείρατα, dixit futilia. At Græci poëtæ ὑπηνέμιον variè usurpant. Unde apud Nonnum ὑπηνέμιος ποῦς, et ὑπηνέμιον πνεῦμα.

ἌΝΕΥ, (*adverb.*) absque, sine. † Xen. Pæd. 1. 6. 2.† ἄνευ ἠχῆς, sine sono, sine ullo sono. (V. Æschyl. Ag. 472.) Interdum exponitur citra: ut, ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρας ὁμιλίας, citra virilem congressum. Ἄνευ πτερύγων, exceptis alis. Hæc Epicuri verba, οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, Cic. exp. non posse jucundè vivi, nisi sapienter vivatur. Idem, hunc ex Timæo Platonis locum, χωρισθὲν δέ τε πυρὸς οὐδὲν ἄν ποτε ὁρατὸν γένοιτο, οὐδὲ ἁπτὸν ἄνευ τινὸς στερεοῦ· στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς: sic reddit, nihil porrò igni vacuum videri potest, nec verò tangi quod careat solido: solidum autem nihil quod terræ sit expers. Postponitur nonnunquam: ut, ὧν ἄνευ, et τούτων ἄνευ.

Ἄνευθε et Ἄνευθεν, (apud poëtas tantùm) pro eodem. Iliad. χ'. Οἶος ἄνευθ' ἄλλων. Iliad. π'. Μὴ σύγ' ἄνευθεν ἐμεῖο. Interdum ponitur sine casu. (Homer. Il. δ'. 277.)

Ἄνις, poëticè pro ἄνευ. Nic. in Alexiph. * Aristoph. Ach. 834.*

Composita.

Ἀπάνευθε et ἀπάνευθεν, sine, vel procul à, aut seorsum. ut Iliad. ά. ἀπάνευθε θεῶν. Iliad. ύ. Εἴως μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν. Od. ζ'. αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν. † Hes. Th. 386.†

Κᾄνις, Doricè pro καὶ ἄνευ, etiam sine. Aristoph. in Acharn. πειρῆσθε κᾄνις τῶ πάτρος παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάζαν. Apud schol. verò scriptum κᾄννις, duplici ν, exponentem itidem καὶ χωρίς.

ἈΝΕΨΙΌΣ, οῦ, ὁ, consobrinus, amitinus, patruelis, fratris vel sororis filius. (ἐξάδελφος. Æsch. Pr. 855.) Dicitur interdum ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιὸς, et ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός. Isæus, ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Plutarchus Theseum et Herculem appellat ἀνεψιούς. Hom. Iliad. ι. Ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες. ubi Eustathius ait dici ἀνεψιοὺς, τοὺς τοῦ γένους, ὡς ἀπὸ μέρους τῶν ἀνεψιῶν. esse autem ἀνεψιοὺς qui postea nominati sunt ἐξάδελφοι. ☞ Etymologistes deducit παρὰ τὸ ἀνῆφθαι, ut sit ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν.

Ἀνεψιὰ, ᾶς, ἡ, consobrina, patruelis. Xenoph. συνεληλύθασι πρὸς ἐμὲ ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδαῖ, καὶ ἀνεψιαί. Plutarchus in Solone; ἀνεψιὰ μητρὸς, consobrina matris.

Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, q. d. consobrinitas, vel patruelitas, gradus propinquitatis, quam ἀνεψιοὶ faciunt et ἀνεψιαί. Apud Demosthenem, μέχρι ἀνεψιότητος.

Ἀνεψιαδοῦς, ὁ, filius consobrini, sive consobrinæ, sive patruelis, vel amitini. Demosthenes fratris et sororis liberos invicem ἀνεψιοὺς appellat, et eorum filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione adversus Stephanum.

Ἀνεψιαδῆ, filia consobrini, vel consobrinæ, sive patruelis, vel amitini.

Ἀνεψιάδης, vide apud Poll. et Suidam, in vita Hesiodi.

Composita.

Αὐτανεψιὸς, pro ἀνεψιὸς, Bud. putat poni apud Plat. in Euthyd. Ab Eustath. dicitur Glaucus αὐτανεψιὸς, Sarpedoni, quorum Glaucus ex Hippolocho, Sarpedon verò ex Laodamia Hippolochi sorore natus erat. [Eurip. Rhes. 944. Ὀρφεὺς, αὐτανεψιὸς νεκροῦ τοῦδ', &c. Heracl. 987. Æschyl. Suppl. 939. ἥκειν γυναικῶν αὐτανεψιὸν στολόν; 991.]

Ἐξανεψιὸς, ex patre consobrinus. Jul. Pol. l. 3.

ἌΝΗΘΟΝ, ου, τὸ, anethum, herba quæ sic appellatur secundum Etymologisten, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, quòd citò crescat. Aristoph. in Nub. οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν. † v. 978.† * Mosch. Epit. Bion. τό τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον.*

Ἀνήθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, anethinus, ex anetho confectus, ex anetho constans: ut, ἀνήθινος στέφανος, apud Theocr. Et ἀνήθινον μύρον, apud Diosc. lib. 1. cap. 62. Item ἀνήθινος οἶνος, ex ejusdem lib. 5. cap. 67.

ἈΝΉΡ, vir, (in obliquis casibus ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα, dicunt poëtæ: in prosa autem usurpantur ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα. Vocativus est ἄνερ.) variè sumitur, ut et vir apud Latinos. (Sophocl. Trach. 559. Œdip. Tyr. 835. Philostr. l. 3. c. 24. Eurip. Med. 1259.) Interdum simpliciter pro ἄνθρωπος, homo: ut, ἔσχατοι ἀνδρῶν. Sic dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, et ἄνδρες ἀγωνισταὶ, à Demosthene: et passim ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Sic et κατ' ἄνδρα, in singulos viros, per singulos viros, viritim. Usurpatur itidem pro ἐκεῖνος, apud Gregorium identidem: ut, ὅ, τε γὰρ ἀνὴρ αἰδέσιμος ἦν, erat enim ille. Item ἐγένετό τις πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορὰ, adversus illum. ¶ Item vir, i. mas, masculus. Plato de legibus, τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, carens liberis maribus, mascula prole carens. De tauro etiam dicitur in Anth. epigr. ut Virgil. dixit, Vir gregis ipse caper. ¶ Item vir. i. non eviratus, habens sua virilia, non eunuchus: ut in ænigmate quod ex Clearcho profert Athenæus, ἀνήρ τε κ' οὐκ ἀνὴρ, ὄρνιθά τε κ' οὐκ ὄρνιθα, ἰδών τε κ' οὐκ ἰδὼν, &c. ¶ Item vir, i. virilem ætatem habens, vir ætate. Plut. in Alcib. καὶ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συνανθῆσαν τῇ ἡλικίᾳ. Hinc illa loquendi genera, εἰς ἄνδρας τελεῖν, εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, εἰς ἄνδρας δοκιμάζεσθαι, εἰς ἄνδρας ταχθῆναι, ad virilem ætatem pervenire, ætatem virilem attingere. Dicitur etiam, εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν, et προελθεῖν ab Aphthonio; Item εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι, Romani dicebant virilem togam sumere. Dicitur et ἀνὴρ τέλειος, apud Xen. Pæd. 8. ¶ Item vir, i. virili animo præditus, strenuus, fortis, magnanimus. Il. θ'. Ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς, et apud Thucydidem scholiastes ἄνδρες exponit ἀνδρεῖοι. † Xenoph. Cyri. Pædiæ, cap. 1. ἄνδρες σοφοί.† Dicuntur etiam aliquando ἄνδρες quicunque aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt: et non esse ἄνδρες, qui servile quidpiam et abjectum facere sustinent: ut Xenophon in Hierone, ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι. Herodotus in Polymnia, δῆλον δ' ἐποιεῦντο ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες, multos quidem esse homines, paucos autem viros. Æschines in Ctesiphontem, πρᾶξιν δὲ ἀνδρὸς οὐ πράξεις. ¶ Item vir, i. maritus. Plutarchus in Lycurgo, μόναι τῶν ἀνερῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι. μόναι γὰρ, ἔφη, τίκτομεν ἄνδρας. Odyss. ζ'. Ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν Ἐσθλήν. Et Odyss. ά. — καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω. Cum genitivo: ut, ἀνὴρ ἐκείνης, maritus illius, Athen. l. 12. Dicitur etiam ἀνδρὸς ὡραία, virgo nubilis, tempestiva viro. ☞ Etym. deducit ab ἄνω seu ἀνύω, perficio.

Ἀνδρόθεν, (adv. poët.) ex viro, à viro. in Anth. Epigr.

Ἀνδροτὴς, ῆτος, ἡ, virilitas, fortitudo. Il. π'.

Ἀνδρόμεος, ου, ὁ, humanus. Il. ύ. χροὸς ἀνδρομέοιο. Od. ι. — ψωμοὶ ἀνδρόμεοι.

Ἀνδρακὰς, (adverbium poëticum) viritim. pro quo in prosa dicitur κατ' ἄνδρα. Od. ν'. Ἀλλ' ἄγε, οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδρακάς. (Æsch. Ag. 1604.)

Ἀνδρὰξ, idem quod ἀνδρακάς. Hom.

Ἄνδραχλος, dicitur herba quædam, quod sit viro similis: quasi ἀνδρείκελος, facta syncope, et mutata tenui in aspiratam.

Ἀνδρεῖος, ου, ὁ, virilis, i. ad virum pertinens: ut, ἱμάτιον ἀνδρεῖον, apud Xenophontem. Idem Pæd. 8. ὑποδήματα ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα. Invenitur etiam τὸ ἀνδρεῖον μόριον, pro membro virili, apud Lucianum, εἶτά σοι τὸ ἀνδρεῖον μόριον, ἀνεφύη; Numero plurali ἀνδρεῖα erant συσσίτια quædam apud Cretenses, sicut φειδίτια apud Lacones. Athen. lib. 5. Verùm antiquitus Lacones non φειδίτια vocabant, sed ἀνδρεῖα, sicut et Cretenses, ut inquit Aristoteles Pol. lib. 2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα sodalitia publicè epulantium, à virorum appellatione: quod soli viri hujusmodi epulis interessent, nec ad eas accederent mulieres, ut quidam tradunt. ¶ Item ἀνδρεῖος, virilis. i. strenuus, fortis, virum se præbens. † Xen. Pæd. 1. 4. 11. et Aristoph. Nub. 1048. ἀνδρειότερος.† Cui opponitur ἄνανδρος. Plato in epitaphio, οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος. Hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens. Interdum dicitur, ἀνδρεῖος πρός τι. ¶ Ἀνδρεῖα, absolutè, virilia.

Ἀνδρείως, viriliter, strenuè, ut virum decet. Aristot. Rhet. 1. † Xen. Pæd. 1. 3. 1.†

Ἀνδρεία, ας, ἡ, virilitas, i. strenuitas, fortitudo, animi robur, animi præstantia. † Aristoph. Nub. v. 510.† (Ἀνδρείᾳ φλέγων. Æsch. S. c. Th. 52.) Aristot. Rhet. 2. καὶ σώφρονες μετὰ ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης. Invenitur autem scriptum modò ἀνδρεία, modo ἀνδρία. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 82. Sed Dion. Hal. legit ἀνδρεία.] Item ἀνδρεία, virilitas, virilis ætas. Harpocration ex Antiphonte. Ionicè dicitur ἀνδρήϊος pro ἀνδρεῖος, et ἀνδρηΐη pro ἀνδρεία.

Ἀνδρειότης, virilitas, fortitudo.

Ἀνδρικὸς, ῶ, ὁ, idem quod ἀνδρεῖος, virilis, i. ad virum seu viros pertinens. Apud Xenophontem Hel. 6. χορὸς ἀνδρικὸς, ex viris constans. † ἀνδρικώτατοι, Xen. Pæd. 1. 2. 12.† ¶ Item virilis, i. strenuus, fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μέλανες dicuntur esse ἀνδρικοί. Tradit Eustathius, quamvis ἀνδρεῖος et ἀνδρικὸς idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γυνὴ, non ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρικὸν quicquid est viro forti dignum. ἀνδρικὸς πόνος, apud Lucianum, labor virilis, i. virum fortem decens, viro dignus.

Ἀνδρικῶς, viriliter, strenuè, fortiter, aliquando etiam validè, robustè, ut apud Aristophanem in Equitibus, παῖ ἀνδρικῶς.

A Budæo exponitur, vehementer, apud Dioscoridem, ἀνδρειχῶς δὲ ποιεῖ πρὸς παλαιὰ ῥεύματα.

Ἀνδρίζω, virile quippiam ago. Suid.

Ἀνδρίζομαι, virilem ætatem ingredior, ad firmam et robustam ætatem pervenio. Budæus ex Polluce exponit, vir sum. Apud Lic. in Anachar. ἀνδρίζεσθαι τῷ σώματι exp. corpore corroborari, robur virile assumere corpore. Item viriliter ago et fortiter, viriliter me gero, apud Platonem in Theæteto. Idem in Phæd. ἀλλ' ἀνδριστέον καὶ προθυμητέον ὑγιῶς ἔχειν. Est ἀνδρίζομαι (inquit Bud.) ago more viri: ut, ἀνθρωπεύομαι, ago more hominis vel more humano. ¶ Item, ad fortitudinem me comparo. ut Arist. Ethic. 3. ἅμα δὲ καὶ ἀνδρίζονται ἐν οἷς ἐστιν ἡ ἀλκὴ, ἢ καλὸν τὸ ἀποθανεῖν. Dicuntur ἀνδριζόμεναι mulieres, naturam muliebrem fortibus factis superantes, quales à Latinis appellantur viragines. (Ἀνδρίζομαι ἐπί. Philostr. l. 1, c. 37.)

Ἀνδριστὶ, viriliter, strenuè. Aristoph. (Theoc. ιά. 23.)

Ἀνδρῷος, ου, ὁ, virilis, ad virum pertinens. Leo imperator constit. 20. τήν τε γυναικείαν καὶ τὴν ἀνδρῴαν.

Ἀνδρόω, ῶ, virilem reddo, virile robur ministro, Bud.

Ἀνδρόομαι, οῦμαι, virile robur, vel ætatem virilem assumo. Ad virilem ætatem pervenio, vir fio, togam virilem sumo. Herodotus, τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσι; Et Aristot. Ethic. 10.

Ἀνδρωθεῖσα, etiam dicitur quæ cum viro consuevit, cui virginitatem vir eripuit. Hesych. Idem ἀνδρώσασθαι exponit συγγενέσθαι.

Ἀνδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilis, virum decens, forti viro dignus, forti animo præditus, magnanimus. Plut. et Aristot. ἀνδρῶδες, τὸ, virilitas, virile robur. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς, viriliter, fortiter, ut virum decet. Isocr. in Panath.

Ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, domus pars in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt. (Æsch. Ag. 250. Ch. 710.) Aristoph. τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω. Græci ἀνδρῶνας appellant οἴκους ubi convivia virilia solent esse, quòd eò mulieres non accedant: ut scribit Vitruvius l. 6. c. 9.

Ἀνδρεὼν, etiam dicitur pro eodem apud Herodot. in Thal. ubi tamen Suidas exp. magna domus. Dicitur ἀνδρεὼν in carmine per epenthesin literæ ε.

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, idem quod ἀνδρών. Plut. de non irascendo, δι' ὧν ἔνιοι τὸν θυμὸν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀνδρωνῖτιν οὐκ εὖ μετοικίζουσιν. [Lysiæ pro cæde Eratosth. Def. οἰκίδιόν ἐστί μοι διπλοῦν, ἴσα ἔχον τὰ ἄνω τοῖς κάτω, κατὰ τὴν γυναικωνῖτιν καὶ κατὰ τὴν ἀνδρωνῖτιν. Vide Notam Cl. Taylor. Xenoph. Œconom. cap. 9. §. 5. ἔδειξα δὲ καὶ τὴν γυναικωνῖτιν αὐτῇ θύραν βαλανείῳ ὡρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος, &c.]

Ἀνδρίον, ου, τὸ, homulus, homuncio, homunculus. Aristoph. ἀνδρίοις καὶ ἀνδράσι.

Ἀνδράριον, (alium dim.) homulus. Synes. [Aristoph. Acharn. 516. Ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,—— ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια.]

Ἀνδρίσκος, homuncio.

Ἄνδρια, vel ἀνδρεῖα, τὰ, dicta apud Cretenses fuere convivia quædam publica, ad quæ soli viri conveniebant. Arist. polit. l. 2. c. 8.

Ἀνδριὰς, άντος, ὁ, statua, simulachrum, propriè statua viri. In epistola Phil. ad Demosthen. ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνίστησιν εἰς Δελφούς. Arist. Poll. 5. ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενον. Copulantur sæpe ἀνδριάντες et γραφαὶ, apud Plutarchum.

Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ, parva statua. [Plut. Thes.]

Ἀνήρης, virilis. Hesych. ex Æschyli Salamine. Etymol. ἀνήρεις dicit esse ἀνάνδρους ἢ χήρας, ἢ παρθένους. ab ἄνω, i. πράττω.

Ἠνορέα, seu Ionicè ἠνορέη, † Hes. Theog. 516.† idem quod ἀνδρεία, sed est poët. hinc dat. ἠνορέηφι. Pro eodem dicitur et ἀνορέα, apud Theocr. [Pind. Olymp. H. 88. Ὅς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν, &c.] (V. Æsch. S. c. Th. 855.) ‡ διδυμ' ἀνορέᾳ. H. Steph. alii διδυμανορέα. Alii etiam aliter. V. Butl.‡

Ἀνόρεος, virilis, fortis. Soph. ἀνόρεος πόλεμος, pro ἠνόρεος.

Composita: ac primum retinentia ἀνδρ.

Ἀγήσανδρος, dicitur orcus, tanquam homines adducens ad se, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ἄνδρας.

[Ἀνάνδρειος. Demost. Olynth. B. (al. Γ.) pag. 103. 12. Ed. Mount. καὶ τὸ πάντων ἀνανδρειότατον τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε. In Ed. Wolf. pag. 13. B. legimus ἀνανδρότατον.]

Ἄνανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non se præstat virum, parum virilis, minimè fortis, instrenuus, ignavus. (Æsch. Pers. 289. 298. Soph. Œdip. Tyr. 1519.) Item effœminatus, mollis. Isoc. in Encom. Evag. ἐξ ἀνάνδρων δὲ πολεμικούς. Æsch. in Ctesiphon. τὸν ἄνανδρον καὶ λελοιπότα τὴν τάξιν. Plut. in Solone, ἀνάνδροις καὶ γυναικώδεσι πάθεσι. Et τὸ ἄνανδρον, (substantivè) ignavia. Thuc. l. 3. ¶ Item (secundum quosdam) dicitur qui est eviratus. ¶ Ἄνανδρος γυνὴ innupta mulier, viro carens mulier, i. marito, apud Platonem. Cui opponitur ὕπανδρος, apud Chrysost. † ἀνανδρότερος apud Xen. Pæd. p. 242. d.†

Ἀνάνδρως, non viriliter, ignavè. Isocr.

Ἀνανδρία, ignavia, instrenuitas. Demosth. (Æsch. Pers. 757. Eurip. Med. 467. Phœniss. 466.)

Ἀνανδρόομαι, οῦμαι, ignavus reddor. A Gregorio poni videtur pro evirari seu virilitatem deponere, ubi de Gallis sacerdotibus loquens, dicit, ἢ Φρυξὶ κατατέμνεσθαι τὸ ὑπ' αὐλῶν κηλουμένοις καὶ ἀνανδρουμένοις ὑφ' ἅλματος, Bud.

Ἀνάνδρωτος, viro viduata, marito orbata. Sophoc. in Tr. εὐναῖς τ' ἀνανδρώτοις τρύχεσθαι. Factum ex ἀνανδρόω.

(Ἀναρπάξανδρος——ἀναρπαξάνδραν κῆρα. Sphingem appellat. Æsch. S. c. Th. 782.) ‡ Schol. τὴν τοὺς ἄνδρας ἁρπάζουσαν καὶ ἐσθίουσαν.‡

Ἄντανδρος, in alius viri locum substitutus, succedaneus. [Lucian. Mort. Dial.]

Ἀπανδρόω, virilitatem, seu annos viriles assumo. Luc. in Amor. [Eurip. Ion. 53. ὡς δ' ἀπηνδρώθη δέμας, Δελφοί σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ, &c.]

Ἀτισανδρεῖν, Hesych. despicari et fastidire virum.

Αὔτανδρος, ut navis capta αὔτανδρος, id est, cum ipsis hominibus. Sic Polyb. l. 16. συνέβη τὴν μὲν πληγεῖσαν αὔτανδρον καταδῦναι.

Αὔτανδρον, (inquit Hesych.) σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι.

Αὐτανδρὶ, unà cum ipsis viris. Polyb. 55. τὸ ὅλον αὐτανδρὶ σκάφος ὑποχείριον γίνεται τοῖς ἐχθροῖς.

Γυναικάνηρ, mollis, effæminatus. Eustath.

Γύνανδρος, qui masculi et fæminini sexus est. Item effæminatus. [Phil. Jud.]

Δειλανδρία, timiditas. Δειλανδρέω, ῶ, terreor, paveo. 2. Mac. et Eust.

(Ἕλανδρος. Æsch. Ag. 698.) [ἕλανδρος, ἑλέπτολις, &c. Schol. ὁ ἑλὼν καὶ καθελὼν τὸν τῆς Ἑλένης ἄνδρα Ἀλέξανδρον, καὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ.]

Ἐξανδρόομαι, οῦμαι, vir fio, in virum evado. Aristoph. [Equit. 1238. Τέχνην δέ τινά ποτ' εἶχες ἐξανδρούμενος; Eurip. Phœn. 32. Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος Παῖς οὑμὸς, &c. Suppl. 703. Λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος Δεινὸς παλαιστὴς ἦν. Herodot. Hist.]

Ἔπανδρος, virilis, virilitatem præ se ferens. Palæphatus de Minerva, διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν.

Ἐσανδρόω, ῶ, viris impleo, virili prole habitatum reddo. Apoll. Arg. lib. 2.

Εὔανδρος, ut, εὔανδρος πόλις, strenuos seu fortes viros habens civitas, quæ à strenuis viris incolitur. Aristoph. in Nubib. εὔανδρον γῆν Κέκροπος. † v. 299.†

Εὐανδρία, abundantia fortium virorum, copia virorum præstantium. Georg. Leont. in Helenes encomio, κόσμος πόλει εὐανδρία. ¶ Item virilitas.

Εὐανδρέω, ῶ, bonis viris et acribus abundo, apud Strabonem de Alexandria loquentem, inquit Bud.

Εὐανδροῦμαι, pro eodem. Plut. οὐ μόνον πολυανδρεῖσθαι τοὺς οἴκους ἀναγκαῖον. καὶ τὸν πλείονα τῆς γῆς τόπον πληροῦσθαι, ἀλλὰ, καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖσθαι. Item Εὐανδρῶ, vigeo et virilis sum, Suid. et Plutarchus in Camillo.

Ἡμίανδρος, semivir. (eo sensu quo sacerdotes Cybeles vocantur semiviri.) Lucianus, ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος.

Θεανδρικὸς, dicitur de Christo apud Areop. Et θεανδρικὴ ἐνέργεια, apud eundem et Damasc.

Κακανδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνανδρία, ignavia. Soph. in Ajace δειλίαν et κακανδρίαν conjungit, timiditatem et ignaviam.

Κένανδρος, viris vacuus. A Suida exp. vir vanus, et futilis. [Æschyl. Pers. 117. μὴ πόλις πύθηται κένανδρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος. Schol. κενὴν ἀνδρῶν. Soph. Œd. Col. 917. καί μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ Ἔδοξας εἶναι.]

Κενανδρία, vacuitas virorum. Æschyl. [Pers. 732. Πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει.]

Λειπανδρεῖν, viris defici, virorum penuria laborare. [Strab. Geog. lib. 6.]

Λειπανδρία, virorum penuria. Suid. Λειψανδρία, idem. Hesych.

Λειπανδρεῖον, quidam expon. decretum de virorum penuria emendanda latum. Vide Suid.

Μεγάλανδροι, magni viri et fortes. [Phav. Lex.]

Μένανδρος, qui virum in se irruentem excipit et sustinet. in Epig.

Μονανδρέω, ῶ, unicum maritum habeo. Suid.

(Μυρίανδρος, populosus. Luc. Nigrin. p. 130.)

Νομανδρία, aff. pro, cœtus virorum pastoritius.

Ὀλιγανδρέω, ῶ, virorum paucitate et penuria laboro. Plut. ἀνεπλήρωσε τὴν βουλὴν ὀλιγανδροῦσαν, ad paucos viros redactum. Sic Thucydides, πολλοὶ γὰρ, φθειρομένων ἐν τῇ ναυαγίᾳ τῶν σκαφῶν, ἀπεκολύμβησαν· οὓς ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδροῦν κατέταξαν.

Ὀλιγανδρία, per quod Budæus interpretatur τὸ ὀλιγανθρωπία. (Philostr. l. 3. c. 30.)

Πολύανδρος, multos viros habens, ut apud Non. γυνὴ πολύανδρος. [Æschyl. Pers. 73. πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἄρχων, &c. 533. 900. Agam. 702.]

Πολυανδρέω, ῶ, multos viros habeo, viris abundo, cui opponitur λειπανδρῶ. Strabo. l. 8. Πολυανδρέομαι, idem.

Πολυάνδριος τάφος. Hesych. πολυχώρητος, qui multos capit. Et substantivè apud Suidam πολυάνδριον, τὸ τάφος, μνῆμα, cœmeterium, et κενοτάφιον, locus sepulturæ destinatus, quò multorum virorum corpora mortua feruntur. Æl. θάψαντες δὲ τοὺς νεκροὺς εἰργάσαντο κοινὸν πολυάνδριον. Nazianz. οὐ ναοὺς βεβηλουμένους ἁγίων αἵμασι, καὶ γενομένους ἀντὶ ναῶν πολυάνδρια.

Σάκανδρος, pudendum muliebre. Aristoph.

Ὕπανδρος, qui vel quæ sub viro est, viro subjectus, viro obnoxius: ὕπανδρος γυνὴ, Paul. Rom. 7.

Φίλανδρος, amans viri. ut, φίλανδρος γυνὴ, quæ mariti amore tenetur. In malam quoque partem φίλανδρος γυνὴ et μοιχεύτρια à Platone dicitur in Sympos. virosa et impudica.

Φιλανδρία, ας, ἡ, amor mariti. Plut. de Penelope in vita Hom.

Aliud compositorum genus, in άνειρος.

Ἀντιάνειραι, Amazonum epithetum, quòd viris aut pares essent et æquiparandæ, aut adversariæ, eorumque consuetudinem abnuerent. Latini viragines dicunt. [Hom. Iliad. Γ. 189. Ἀμάζονες ἀντιάνειραι. Schol. Αἱ ἴσαι κατὰ δύναμιν ἀνδράσιν, ἢ αἱ ἐναντιούμεναι ἀνδράσιν. ἐξ οὗ, πολεμικαί. Vide Eustath. ad loc. ἀντιάνειραι δὲ Ἀμάζονες, ἀντὶ τοῦ ἐξισούμεναι πρὸς ἀνέρας, ὡς οἷον ἴσανδροι. ἢ ἐναντιούμεναι ἀνδράσι. καὶ ὡς ἄν τις ἀστείως ἐρεῖ δηϊάνειραι. Occurrit in Sing. Num. apud Pind. Olymp. xii. 23. εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα &c. Schol. Νεοτ. εἰ μὴ ἡ μάχη ἡ ἀντιάνειρα, τουτέστι ἡ ἐξ ἐναντιώσεως τῶν ἀνδρῶν γενομένη, &c.]

Βωτιάνειρος, ου, ὁ, ἡ, alens et educans viros: unde Φθίη βωτιάνειρα, Il. ά. ‡ v. 155.‡ virorum strenuorum et fortium educatrix. Comp. ex βόσκω et ἀνήρ.

Δηϊάνειρα, ἡ, nomen proprium uxoris Herculis. Compositum ex δήϊος et ἀνὴρ, διὰ τὸ καυστηρὰν γεγονέναι τῷ ἀνδρί, Eustath.

Κυδιάνειρος, gloriam viris afferens, claros viros habens: ut, κυδιάνειρα ἀγορὰ, apud Homerum, et alibi πατρὶς κυδιάνειρα. [Hom. Iliad. A. 490. εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν. Schol. Ἐνδόξους ἄνδρας ἔχουσαν, ἢ ἐνδόξους τοὺς ἄνδρας ποιοῦσαν. Δ. 225. μάχην ἐς κυδιάνειραν. Ω. 391. μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ. Schol. ἐν ᾗ δοξάζονται οἱ ἄνδρες.]

Aliud compositorum genus, in άνωρ.

Ἀγάνωρ, ορος, ὁ, Hesych. interpretatur, ἀγαπητικὸς τὴν ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. Vide Ἀγήνωρ.

(Δυσάνωρ. Æsch. Suppl. 1070.) [Ζεὺς ἄναξ ἀποστεροίη γάμον δυσάνορα δάϊον, &c.]

Ἡμιάνωρ, semivir, idem quod ἡμίανδρος.

[Μεγαλανορία. Pind. Nem. Od. xi. 57. Ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν, &c. Schol. ἀλλὰ μεγαληγοροῦμεν μεγάλα τε, &c. Eurip. Phœn. 192. Σύ τοι μεγαλανορίαν ὑπεράνορα κοιμίζεις. Schol. σὺ κοιμίζεις καὶ ταπεινοῖς τὴν κενοδοξίαν τὴν ὑπεράνορα καὶ ὑψηλήν.]

Μεγαλάνωρ, idem quod μεγάνωρ, magnos viros faciens. Opp. de venat. lib. 1. [Pind. Pyth. Od. A. 99. Καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ, ἴσαμεν.]

Μεγάνωρ, magnos viros faciens, et (ex consequenti) superbos. epithetum divitiarum apud Pindarum, μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

Πολυάνωρ, multos viros habens. Eurip. θρόνῳ πολυάνορι, frequenti viris. [Æschyl. Agam. 62. πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς, &c. Aristoph. Av. 1313. Ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα τάνδε πόλιν Καλεῖ τις ἀνθρώπων ἄν.]

Στυγάνωρ, odio prosequens viros. Æschyl. in Prometh. Amazonum exercitum στυγάνορα vocat.

Τρυσάνωρ, virum atterens, i. conficiens, excrucians, emacerans. Soph. in Philoct.

(Φιλάνωρ. πόθῳ φιλάνορι. Æsch. Pers. 136. Ag. 420. 865.)

Aliud compositorum genus in ήνωρ.

Ἀγαπήνωρ, utilitatis et fortitudinis amans, vel virorum amans. Ducis epith. Il. ν'. [Θ. 114. Schol. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἠνορέην, ἤγουν τὴν ἀνδρίαν. N. 756. Schol. ἀγαπῶντα τὴν ἀνδρίαν, πολεμικόν.]

(Ἀγανόρειος, θαυμαστὸς ὁρᾶσθαι καὶ ἐπιτήδειος εἰς ἀνδρείαν. Æsch. Pers. 1031.)

Ἀγήνωρ, admodum virilis, seu strenuus, fortissimus: vel superbus, ferox, præfidens, q. d. nimium virilis: modò in laude, modò in vituperio ponitur: ut sit ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος. Vel est compositum ex ἀγῶ et ἠνορέη, ut sit, qui virilitatem admiretur, aut qui aliis ob virilem animum admirationi sit. Vel ex ἄγω et ἀνὴρ, ut sit, qui viros ducat, qui viris præsit et imperet. Sed in vitio potius ponitur. Sic Il. ί. ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως. Sic Od. ύ. proci dicuntur ἀγήνορες. Apud eundem θυμὸς ἀγήνωρ in laude potius dicitur. Od. δ'.

Ἀγηνορία, virilitas, strenuitas. Et interdum audacia, seu præfidentia, superbia. Il. χ'. Καὶ δή μιν κατέπαυσεν ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς. Et in plur. num. ἀγηνορίαι, Il. ί. Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Ἀγηνορέω, superbio.

Ἀλεξήνωρ, Æsculapii epith. apud Aristoph. q. d. adjuvans viros.

Ἀνήνωρ, idem quod ἄνανδρος, ignavus. Exp. etiam invalidus, imbellis. Hom. et Hesiod.

Ἀπατήνωρ, virum decipiens. Nonn.

[Δεισήνωρ. Æschyl. Agam. 157.——τεκτόνα τέκτονα σύμφυτον, οὐ δεισήνορα. Schol. οὐ φοβουμένην, ἢ οὐ δείσασαν τὸν

ἄνδρα. Forte πεισήνορα. de Iphigenia, quæ a patre et ducibus ut sibi parcerent impetrare non potuit. Stanl.]

Εὐήνωρ, bene virilis, seu bene viriles et strenuos faciens. Epithetum apud Hom. τοῦ οἴνου. Est etiam χαλκὸς dictus εὐήνωρ, ut ait Eust. quòd armis quæ antiquitus ex ære fiebant, muniti, viriliores et animosiores simus. quomodo et æs quod ad lebetes et tripodes conferebatur, εὐήνορα χαλκὸν apud Homer. vocari ait: et οἶνον εὐήνορα: ut item σίδηρον. [Pind. Olymp. Α. 36. Λάμπει δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λύδου Πέλοπος ἀποικίᾳ. Schol. Νεωτ. τουτέστι τῇ Πελοποννήσῳ τῇ καλῶς ἐχούσῃ ἕνεκα γενναιότητος ἀνδρῶν. Olymp. Od. vi. 135. Ἀρκάδιαν τ' εὐάνορα τιμᾷ. Olymp. Χ. 119. Nem. Β. 26.]

[Εὐανορία. Pind. Olymp. Od. Ε. 46. Αἰτήσων πόλιν εὐανορίαισι τάνδε κλυταῖς Δαιδάλλειν. Schol. ὥστε σε ταύτην τὴν πόλιν τὴν Καμαρίναν ταῖς εὐφημίαις, καὶ ταῖς εὐανδρίαις αὔξειν καὶ ἀγάλλειν. Eurip. Herc. Fur. 406. Ἀστρωπούς τε κατέσχειν οἴκους Εὐανορίᾳ Θεῶν.]

Λιπεσήνωρ, maritum deserens, adultera, * Stesichorus* ex schol. Euripid. in Orest.

Λυσήνωρ, homines solvens, frangens. Tryphiod. in excidio Tr.

Ὀλεσήνωρ, viros perdens, hominibus perniciem afferens. Hesiod. in Theog.

Ῥηξήνωρ, viros frangens. Vel, virilitate et strenuitate frangens et perrumpens hostium agmina. (ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τοὺς ἀνέρας. vel ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τῇ ἠνορέῃ.) fortis, strenuus, bellicosus. Sed peculiariter dici putatur de eo qui fortitudine acies hostium perrumpat. Sic Hom. Il. η. Achillem vocat ῥηξήνορα, θυμολέοντα. † Sic Hes. Theog. 1007.†

Ῥηξηνορία, fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. ξ'. Θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη Καὶ ῥηξηνορίην.

Τρυσάνωρ, virum atterens, i. conficiens, excrucians, exhauriens, emacerans. Soph. in Philoct.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, supra modum virilis, fortis: ut, ὑπερήνορες υἷες Ἀχαιῶν, et apud Hesiod. † Theog. v. 995.† βασιλεὺς ὑπερήνωρ. Annot. Eust. ὑπερήνωρ et ἀγήνωρ, idem aliquando esse, et in malam partem accipi etiam ὑπερήνωρ, ut sit qui supra modum et supra quàm viros deceat, robore utatur; superbus, ferox. (Eurip. Phœniss. 179.)

Ὑπερηνόρεος, idem. Theocrit.

Ὑπερηνορία, seu ὑπερηνορίη, ‡ et ὑπερηνορέη‡ ferocitas, superbia. Apoll. 3. Argon. [65. Ὅς μ' ὑπερηνορίῃ θυέων ἀγέραστον ἔθηκεν.]

Ὑπερηνορέω, supra modum virilis et fortis sum: supra quàm viro dignum sit, robore utor, ferocio, superbio.

Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, alta seu celsa virilitate præditus, celsos viros faciens: ut apud Nonn. ὑψήνορα τιμήν.

Φθισήνωρ, homines perdens, hominibus exitiosus. Epith. belli. Il. β'. † Hesiod. Th. 431.†

Φυξάνωρ, fugam viris immittens, fugæ occasionem dans. Æsch. in Ἱκ. [9. φυξάνορα γάμον. Schol. φυγὴν ἀνδρῶν ἐμποιοῦντα ἡμῖν.]

ἈΝΘΕΡΙΚΟΣ, ου, ὁ, asphodeli fructus (vel secundum alios) asphodeli caulis. Vide Theophr. hist. pl. l. 7. c. 12. et Diosc. l. 2. c. 202. et schol. Theocr. idyll. ι.

Ἀνθερικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, antherici formam referens.

(Ἀνθερίξ. Theoc. Id. 1. 52.)

ἌΝΘΟΣ, εος, τὸ, flos. secundum Etymologicum παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι, quod sursum ascendat dum crescit. Odyss. κ'. γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Il. ρ'. ἄνθει λευκῷ. Il. β'. ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. In genit. plur. dicitur ἀνθέων non ἀνθῶν, ad differentiam τοῦ ἀνθ' ὧν, item participii ἀνθῶν à verbo ἀνθεῖν. Plut. in præc. de san. ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθέων ὀσμαί. Reperitur tamen etiam ἀνθῶν, ut apud Athen. l. 2. καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν εὐώδη. Apud Theophrast. l. 2. ἔνια τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μὲν συμμύει. Et l. 3. ἀμφισβητεῖ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀνθῶν ἐνίων. Xen. in Cyneg. τῶν ἀνθῶν τὰς ὀσμάς. ¶ Dicitur et aliarum rerum quàm herbarum et stirpium; ut, ἄνθος ἁλὸς, flos salis, Diosc. l. 5. et apud Julium Pollucem ἀδάμας χρυσοῦ ἄνθος. Apud Plut. πορφύρας ἄνθος. † ἄνθος σώφρον ἔπεστιν λόγοις Aristoph. Nub. 1023.† Apud Hom. πυρὸς ἄνθος. ¶ Capitur etiam metaph. ut, ἥβης ἄνθος. Il. ν'. Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Quo etiam modo dicitur ἄνθος τῆς ὥρας. unde apud Plat. ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ. Item decor corporis, apud Plat. in Symp. καὶ ἂν ἐπιεικὴς ὢν τὴν ψυχήν τις, καὶ ἐὰν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖ αὐτῷ καὶ ἐρᾶν καὶ κήδεσθαι. ¶ Item pro κόσμος: ut apud Æschyl. in Prometh. Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος παντέχνου πυρὸς σέλας. Etiam pro colore accipitur. Opp. lib. 3. de Venat. ὁμοῦ δὲ φέρουσι διπλοῦν μεμορυγμένον ἄνθος, duplicem colorem mistum ferunt. (Περσῶν ἄνθος. Æschyl. Pers. 252. ἄνθη πλεκτά, i. e. στέμματα. 620. Ag. 752. Eurip. Med. 843. Soph. Tr. 1017.

Ἄνθεμος, floridus. Pind. Nem.

(Ἀνθήρ. Sch. Theoc. Id. 1. 52.)

Ἀνθηρὸς, οῦ, ὁ, floridus, florulentus. (Philostr. l. 3. c. 8.) Dicuntur ἀνθηραὶ non solum herbæ et stirpes, sed aliæ res metaphoricè: ut colores. Plut. de adul. discer. οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσι. Ἀνθηρὸν etiam dicitur quicquid amœnum est et jucundum aspectu: unde ἀνθηρὸν et τερπνὸν copulantur nonnunquam, ut apud Plut. in Pericl. τῆς χρόας τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνόν. Interdum etiam quod est jucundum auribus, † μέλος Xen. Pæd. 1. 6. 33.† unde apud Isocr. ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον λέγοντας. Plutarchus hominem quoque ἀνθηρὸν dixit, de adul. discer.

Ἀνθηρῶς, floridè. Item, amœnè, jucundè: ut, ἀνθηρῶς λέγειν, Isocrates adversus Sophistas. [Sed videtur esse Error Typographicus, quia idem locus citatur sub voce Ἀνθηρός.]

Ἀνθινὸς, οῦ, ὁ, vel Ἀνθεινὸς, floridus, florens; ut, ἀνθινοὶ στέφανοι, apud Plut. floreæ, corollæ, i. factæ ex floribus. Vocatur mel ἀνθινὸν, quod vere factum est, ὡραῖον autem quod æstate.

Ἀνθινὰ, dicuntur etiam vestimenta. ἀνθινοὶ χιτῶνες, apud Ath. lib. 12. ἀνθιναὶ στρωμναὶ, apud eundum l. 4. στολὴ ἀνθινὴ, Plut. in Hel.

Ἀνθώδης, flore plenus, florulentus. Theoph. hist. l. 1. c. 21.

Ἀνθοσύνη, ης, ἡ, (poët.) floriditas. Citatur ex Anth. epigram. pro herbis luxuriantibus.

Ἀνθέω, ῶ, F. ήσω, floreo. (Æschyl. Ag. 668. Ch. 1009. Soph. Tr. 1105.) Usurpatur sæpe metaph. ἀνθοῦσαι παρειαὶ, florentes genæ, floridæ genæ, quæ et εὐανθεῖς. Od. λ'. πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ. Hinc et ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ, apud Platonem, et ἀνθοῦντες ἀκμὴν, citatur ex Diosc. l. 1. c. 151. florentes ætate. Item floreo, splendesco, niteo. Xen. Pæd. 6. ὥστε ἤστραπτο μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. Item floreo, id est, inclaresco, celebror, et illustris sum, in pretio et honore sum. Aristoph. † Nub. 959.† ὅτ' ἐγὼ καὶ δίκαια λέγων ἤνθουν. idem, ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσί. Demosth. Olynth. 2. τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν ἂν τύχῃ· τῷ χρόνῳ δὲ, &c. ¶ Item cum Dativo, scateo, exubero. Luc. τῶν δὲ ἀρετῶν ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. † In Passiv. de sene usus est Soph. Elect. 43. ubi alii per *canere*, alii per dolis fallaciisque instructum expon. V. Camerar. ibi.†

Ἄνθημα, ατος, τὸ, vel Ἄνθησις, εως, ἡ, florum emissio, florum productio, vel floris q. d. efflorescentia, florescentia, ipsa florendi actio. At ἀνθήματα potius usurpatur pl. num. pro ἐξανθήματα.

Ἀνθήμων, floridus. Nicand. in Alex.

Ἀνθητικὸς, οῦ, ὁ, ad florendum aptus, sive idoneus, florendi vim habens, item floribus fœcundus.

Ἀνθήλη, ης, ἡ, est flos evadens in lanuginem, πάππον à quibusdam appellatam. Diosc. l. 3. A quibusdam panicula exponitur, et dicitur esse in frugibus certis, ut in panico et milio. Item in plantis quibusdam lanosus flos, qualis in summa arundine per autumnum floret. Legitur apud eundem Dioscoridem, ἀνθήλη καλάμων.

Ἀνθήλιον, ου, τὸ, flosculus. Diosc. l. 3. περὶ μασχάλας ἀνθήλια μικρὰ μήλινα. lib. 4. καυλίον ἔχει ἐφ' οὗ ἀνθήλιον σφόδρα εὐῶδες. [Eurip. Ion. 1549. τίς οἴκων θεοδόκων ὑπερτελὴς Ἀνθήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν; Ἀνθήλιος —— Hoc in loco solis-ad-instar-fulgens; sic Homero ἀντίθεος pro θεοείκελος. Barnes.]

Ἄνθη pro ἄνθησις capitur, Suida teste. Theophr. hist. pl. l. 7. καὶ ἐνίων τὰ μὲν δένδρα τὴν ἄνθην ἀθρόαν ποιεῖται. Ἄνθη tamen pro ἄνθος, flos, ut docet Nicandri scholiastes, ex Philostrato citatur.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ, (q. d. floralia) ita dicebantur Bacchanalia. Hesych. Etymol.

Ἀνθεστηριὼν, ῶνος, mensis octavus apud Atticos, quo ἀνθεστήρια celebrabantur, ducta appellatione ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quod tunc terra florere incipiat, ut Etymologistes scribit: sive quod terræ fœtus magna ex parte tunc floreant. Volunt enim hunc octavum mensem fuisse Aprilem, ex Macrobio Satur. l. 1. c. 14. et ex Philostrato. Gaza tamen Novembrem esse censuit. Vide Erasmum in proverbio, Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' ἀνθεστήρια.

Ἀνθίζω, floridum reddo, floribus conspergo, varietate distinguo, multiplici materia et venustate exorno. Halic. in Isocrate, ἀνθίσαι βουλόμενοι τὴν λέξιν, concinnitatem et nitorem orationi addere. [Athen. Deipn. lib. 14. Ex Epicrate in Mercatore. ἐγὼ κρέα κάλλιστ' ὄπωπα πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα. Vide Casaub. Animadv. ad loc. Ἀνθίζειν πυρὸς ἀκμαῖς est, tosturâ flavum reddere et κρεμβαλεόν. Aristot. de Hist. Anim. lib. 5. c. 15. θλιβόμενος δὲ, βάπτει καὶ ἀνθίζει τὴν χεῖρα.]

Ἄνθεμον, ου, τὸ, flos, κατὰ γλῶσσαν, ut vult Eustat. unde ἀνθεμόεις. Apud Aristoph. ἔχων στέφανον ἀνθέμων, Suidas. exp. rosarum. ¶ Item herba quædam de qua Theophr. de pl. l. 7. c. 13. ¶ Ἄνθεμα, saltatio quædam, apud Athen. l. 14.

Ἀνθέμιον, ου, τὸ, herba quæ et gith, ut vulgo annotatur.

Ἀνθεμὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἄνθεμον, flos. ¶ Item anthemis, quæ ab aliquibus argemona. Vide Diosc. l. 3. c. 154.

Ἀνθεμόεις, εντος, ἡ, floridus, vernans. Iliad. β'. λειμὼν ἀνθεμόεις, pratum floridum. Hesiodus † Theog. 878.† itidem γαῖαν ἀνθεμόεσσαν dixit. Λέβης ἀνθεμόεις, (secundum gramm.) aut variegatus et veluti florum coloribus pictus, aut pro ἀναθηματικὸς, ab ἄνθεμα pro ἀνάθεμα, quod quidem sit ἀνάθημα. Vide Eust.

Ἀνθεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, floridus, idem quod ἀνθεμόεις. Hesych. (Aristoph. R. 452.) [Æschyl. Prom. 453. ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ, Οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου Θέρους βέβαιον. Eurip. Bacch. 462. Τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον οἶσθά που κλύων.]

Ἀνθεμίζομαι, F. ίσομαι, pro eo quod Livius deflorari dicit, et Græci τὸ ἄνθος ἀποδρέπεσθαι, apud Æschyl. [Suppl. 76. γόεδνα δ' ἀνθεμίζομαι δειμαίνουσα, &c. Schol. τῶν γόων τὸ ἄνθος ἀποδρέπομαι.]

Ἀνθίας, ου, ὁ, piscis quidam à floriditate dictus. Aristot. lib. 6. an. c. 17. Vide Athenæum.

Ἄνθρησκα, τὰ, flores, et ἄγρια λάχανα, τὰ παραπλήσια ἀνήθοις, ut quidam annotant. Apud Etym. scribitur ἄνθρυσκα per υ.

Ἀνθυλλὶς, ίδος, ἡ, herba quam salsolam vocat Ruellius. De qua vide Gal. 6. Symp. Diosc. l. 3. c. 153. Plinius, l. 21. c. 29. anthyllion vocat, et anthyllida, l. 26. c. 8. Ἀνθύλλιον, ου, τὸ, idem, Plinio.

Ἀνθερεὼν, ῶνος, ὁ, mentum, ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quod in eo barba efflorescat: unde et ἀνθοῦσαι παρειαὶ dicuntur et εὐανθεῖς. Suida teste sic dicitur etiam λάρυγξ: qui cum facit Cæl. quoque Aurelianus, sic scribens Chron. l. 1. c. 3. ex utraque parte gutturis, quam Græci ἀνθερεῶνα vocant, nos rumam. Et acut. morb. l. 3. c. 3. gutturi, vel tonsillarum vicinitati, quam Græci ἀνθερεῶνα vocant. Homerus tamen apertè discrimen facit inter λάρυγγα seu λαιμὸν, qui Latinis est gula seu guttur. Il. ν'. ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ Λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, guttur seu gulam sub mento. Quo modo accepit et Il. γ'. canens, Ὥς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. Sub mento enim lorum galeæ stringi solet. Nonnus et pro ore posuit καταχρηστικῶς: dicens, ἐπέτασσε θεηγόρον ἀνθερεῶνα.

Comp. ac primùm in ανθης desinentia.

Ἀνανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, flore carens; ut Theophr. hist. plant. l. 1. ἀνανθῶν δένδρων. Et metaph. ἀνανθεῖ σώματι καὶ ψυχῇ. Plato in Symposio. Exponitur etiam, floris infœcundus, florem non proferens.

Διανθὴς, duplicem florem habens: ut apud Theophr. ἄνθη διανθῆ, hist. plant. l. 1. c. 21. de rosa et lilio. * Nicand. Ther. 534. Orph. Argon. 165.*

Ἐλλοβοανθὴς, florem in siliqua edens: in folliculo florens.

Εὐανθὴς, pulchrè floridus, εὐθαλής. † Aristoph. Nub. 998.† Invenitur et superl. εὐανθέστατος. Accipitur et prò venusto: unde, εὐανθὴς γλῶσσα, apud Suid.

Εὐανθέω, bene et feliciter seu pulchrè floreo.

Κολοβοανθὴς, mutilum florem habens: vulgo exponitur minutulum florem edens: et dicitur, ononin herbam flore pumilo esse, et in siliqua, ob idque κολοβοανθῆ et ἐλλοβοανθῆ dici à Theophr. l. 6. c. 5.

Κολοβοανθεῖν, florem sessilem gerere, ex Gazæ expositione affertur, apud eundem Theophr. hist. plant. l. 8.

Λευκανθὴς, florem album habens: unde, λευκανθὲς κάρα, apud Soph. canum caput, per catachresin. (Soph. Œdip. Tyr. 762.)

Λευκανθίας, idem quod λευκανθής. Pind. Nem. 9.

Λευκανθίζω, albi floris more candeo. Hesych. [Herodot. Hist. lib. 8. προειπὰς αὐτοῖσι, τὸν ἂν μὴ λευκανθίζοντα ἴδωνται, τοῦτον κτείνειν.]

Ὀψανθὴς, serò florens, tardè florens. Theophr. huic oppon. πρωϊανθής.

Πολυανθὴς, multos habens flores, floribus abundans: ut, ἔαρ dicitur πολυανθὲς passim à poëtis. Sic ὕλη πολυανθής. Od. ξ'.

Πορφυρανθὴς, qui purpureo flore est. [Athen. Deipn. lib. 15.]

Πρωϊανθὴς, maturè florens, vel præmaturè, exponitur in hoc Theophrasti loco de narcisso loquentis, ὀψανθὲς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιβλαστὲς, ἢ πρωϊανθές τ', ὁποτέρως τις λαμβάνει τὴν ὥραν.

Φυλλανθὲς, herba inter ἐπιγειόφυλλα, apud Theoph.

Aliud genus comp. in ανθος et ανθη.

Ἴανθος, ου, ὁ, Hesych. dicit esse florem et purpureum quendam colorem.

Ἰάνθινον χρῶμα, color purpureus seu violaceus. Plin. l. 21. c. 6. et 8.

Μελάνθιος πόα, sive Μελάνθιον, melanthium: herba de qua Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 22. et Diosc. lib. 3. cap. 93.

Μήνανθος, ου, ὁ, mensiflora, apud Theophr. hist. plant. lib. 4. c. 11. ubi tamen et μίνανθος scribitur.

Μηλάνθη, sive μηλολάνθη, scarabæorum quoddam genus. Eust. scribit esse animal vespa majus, et nasci ἐκ τῆς μηλεῶν ἀνθήσεως, aut μηλέαις advolare, quum florere incipiunt. Dicitur et μηλολόνθη. Est et lusus puerilis genus, de quo vide Schol. Aristoph. in Nub. † v. 761. ubi Spanhemius dicit ab Atticis μηλόνθη dici.† Item Suid. Eust. et Poll.

Οἰνάνθη, flos vitis: seu uva germinans, apud Aristoph. et Eurip. (Phœniss. 215. Aristoph. R. 1355.) Plerique dicunt esse florem labruscæ seu vitis agrestis, vel uvas ex labrusca pullulantes. Diosc. l. 5. c. 2. et 5. ¶ Est etiam herba, de qua vide Diosc. l. 3. c. 135. et Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. ¶ Est etiam avis nomen apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 49.

Οἰνάνθινος, œnanthinus, ex œnanthe factus: ut, οἰνάνθινον ἔλαιον, Diosc. l. 1. c. 57. Et οἰνάνθινον μύρον, et οἰνάνθινος οἶνος, apud eundem.

Οἰνανθὶς, ἴδος, ἡ, flos vitis, seu uva germinans.

Πίσσανθος, picis flos. Vide Gal. lib. 2. de simpl. medic. facult.

Φάλανθος, calvus. Suid. φαλακρός.

Φαλανθίας, calvus. Lucian. in philos.

Χάλκανθος, ου, ὁ et Χαλκάνθη, ἡ, et Χάλκανθον, ου, τὸ, atramentum sutorium, ut interpretatur Celsus, est succus concretus, ex chalcitide genitus et efflorescens. Vide Diosc. l. 5. c. 114.

Comp. ex ἀνθέω, cum præposit.

Ἀναν θέω, ῶ, refloresco.

Ἀπανθέω, ῶ, defloresco, florem seu flores amitto: ut, λειμῶνες ἀπηνθηκότες, prata quæ florere desierunt. Plato in Symp. metaph. usus est, ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ἔρως.

Ἀπάνθησις, floris seu florum amissio, ipsa deflorescendi actio, Exponitur etiam florum marcor. Theophr. de caus. pl. l. 5. ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, eo tempore quo deflorescit.

Ἐξανθέω, ῶ, effloresco, ex Num. 17. cap. Interdum contrà pro, defloresco, ἀπανθῶ. In metaph. significatione multo frequentius est, interdum pro, scateo. ut apud Thucyd. lib. 2. φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσι ἐξηνθηκὼς, pustulis parvis et ulceribus scatens. Greg. de leproso scribit, μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Interdum pro, pullulo vel emergo. Plut. in Theseo, ἐξήνθησαν αἱ κακίαι. Aristot. Metaph. 3. ἐκ γὰρ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρημένων ἢ τῶν φασκόντων ἡρακλειτίζειν. A Basilio ponitur etiam (inquit Bud.) pro, per summa emineo, et erumpo. Interdum et acc. jungitur pro, emitto. Plut. in Alex. de naphtha loquens, ἅμα τῷ ἀλεῖψαι καὶ θίγειν, ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα, καὶ πυρὶ κατεσχέθη πᾶν. Sic usus est lib. qui inscribitur γυναικῶν ἀρεταί. [Æsch. p. 165.]

Ἐξάνθημα, quod effloruit. q. d. efflorescentia. Laërt. in Diog.

Ἐξανθήματα, dicuntur pustulæ seu papulæ, per metaphoram. ex Aristot. citatur etiam ἐξάνθημα ὃ καλεῖται λεύκη, de anim. 3.

Ἐπανθέω, ῶ, superfloreo. Ἐπανθεῖν dicitur quod superfloret seu superflorescit, i. quasi in superficie efflorescit, ut Aristoph. in Nub. † 974.† τοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς, lanugo malis superflorescebat Metaphoricè frequentius usurpatur pro enitere, effulgere, existere, conspicuum esse. Ac primùm de colore. Lucian. (de facie muliebri loquens) χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, id est, ἐπιπρέπειν. Sic dixit Synesius, καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. Apud Herodotum, ἐπανθέουσα ἅλμη exponitur exudans salsugo. Ad alia etiam multa transfertur, ut apud Arist. καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ. † Aristoph. Nub. 1176.† Luc. de narratione dilucida loquens, ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει. [Æschyl. S. c. Th. 958. Theoc. κ΄. 21.]

Ἐπάνθησις, q. d. superflorescentia.

[Ἐπανθιάω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 518. Σὺν δὲ καὶ Οἰνεΐδης ἐναρίθμιος αἰζηοῖσιν Ἀνδράσιν, οὐδέ περ ὅσσον ἐπανθιόωντας ἰούλους Ἀντέλλων. Vide Not. Cl. Hoelz.]

Εὐανθέω, bene seu pulchrè et feliciter floreo.

Παρανθέω, ῶ, idem quod ἀπανθῶ, defloresco, Theophr. Item metaph. apud Plut. in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, quum consenuerit ira et deferbuerit.

Προανθέω, præfloreo: ante alia floreo, flore prævenio.

Συνανθέω, simul floreo, unà floreo.

Comp. ex ἀνθίζω.

Ἀπανθίζω, decerpo flores, defloro. [Æsch. Ag. 1671.] Metaphoricè, decerpo seu colligo, (apis more flores legentis.) Lucianus, αὐτὰ γοῦν ἅ φημι, ταῦτα πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ᾽ ὑμῶν παραλαβὼν, ἢ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος; Plutarch. de audiend. poët. ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων.

Διανθίζω, floridis coloribus pingo, inquit Bud. unde χλαμύδες διηνθισμέναι. Plut. in Philopœmene. Idem interpr. eleganter et variè concinno, item elegantia et varietate distinguo, et concinno, in hoc Herod. loco, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. Basil. ad divites, ἔδαφος ταῖς ψηφῖσι διηνθισμένον. vermiculatum pavimentum.

Ἐξανθίζω, floridis quibusdam coloribus tingo.

Ἐξανθισμὸς, exp. eruptio pustularum.

Ἐπανθίζω, floridum reddo, i. colorem hilariorem illino, apud Lucianum, inquit Bud. Idem esse vult, floridis coloribus illustro, floribus spargo, apud Greg. in l. de homine, τί οὖν ἐκεῖνό ἐστιν ὃ καλοῦ τε καὶ κακοῦ συγκεκραμένην ἔχει τὴν γνῶσιν, ταῖς δ᾽ αἰσθήσεως ἡδοναῖς ἐπηνθισμένον. [Æsch. Ch. 148.]

[Ἐπανθίζομαι. Æsch. Ag. 1468.]

Ἐπανθισμὸς, exornatio seu illustratio quæ fit adhibendo floridos colores. Citatur ex Diosc. pro flore.

Περιανθίζω, floribus undique orno, vel floridis quibusdam coloribus. Greg. (teste Bud.) περιηνθισμένον dixit τὸ περικεχρισμένον, jucundo colore. Item translatè, orno, apud Cyrillum, περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας δόξας.

Composita ex ἄνθεμον.

Βοάνθεμον, herbæ nomen, idem quod χρυσάνθεμον.

Ἠράνθεμον, ου, τὸ, anthemidis species, secundum Diosc. l. 3. c. 154. Plinius quoque anthemidem ab aliquibus eranthemum vocari tradit, quoniam vere floreat.

Κηράνθεμον, annotatur Dioscoridi idem esse quod Aristot. l. 9. hist. c. 40. ἡ κήρινθος, Varroni erithace, Plinio cerinthus et sandaracha, Gazæ et Marcello cerago.

Κισσάνθεμον, herba quædam, de qua Diosc.

Λευκάνθεμον, anthemidis species, ut tradit Diosc. lib. 3. cap. 154.

Μελάνθεμον, Plinius anthemidem sic ab aliquibus vocari scribit, l. 22. cap. 21.

Πολυάνθεμος ὥρα, floridum tempus, ex poëmatis Mimnermi. [Pind. Olymp. Od. xiii. 21. πολλὰ δ᾽ ἐν Καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσμαθ᾽.]

Χρυσάνθεμον, et Χρυσανθέμιον, ου, τὸ, herba est quæ alio nomine helichryson dicitur et amarantus; item buphthalmus et chalcas. Latinis caltha dicitur: ab herbariis verò quibusdam calendula, et cotula non fœtida: vel anthemidis species coloris lutei esse putatur. Vide Diosc. l. 4. c. 57. 58. Plin. lib. 21. c. 6. et 25.

ἌΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, carbo, ἐπ᾽ ἀνθράκων ὀπτᾶσθαι, apud Athenæum, lib. 3. Apud eundem, l. 8. οἱ ἐξ ἀνθράκων et οἱ ἀπὸ τηγάνου opponuntur. Ἄνθρακες ἡμμένοι, carbones accensi, i. prunæ. Interdum tamen ἄνθρακες (sine adjectione) dicuntur prunæ. ¶ Item carbunculus, gemma quædam. ἄνθρακος σφραγὶς, Eccles. cap. 35. ¶ Item carbunculus, hulcus quoddam, sive exulceratio similis iis quæ usta sunt, ut Paulus Ægin. post Galenum docet. ¶ Suidæ piscis genus est quod super carbones assatur.

Ἀνθρακὶς, ἴδος, ἡ, pruna, ignis ex congestis carbonibus. Suidas ἀνθρακίδας discit esse pisces minutulos super carbonibus assari solitos.

Ἀνθρακιὰ, ἡ, carbonum strues, carbonum congeries seu prunarum. Hom. Ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε. Athen. lib. 8. τῶν ἰχθύων τινὰ ἀποθορόντα σὺν ἀνθρακιᾷ. Apud. Diosc. l. 5. ἀνθρακιὰν προσεμβάλλειν. ¶ Item, carbonaria fornax. Theophr. in 5. τέμνουσι δὲ καὶ ἐξηθοῦσιν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ εὐθέα τῶν ξύλων καὶ νέα. Idem, εἰς μὲν τὴν ἀνθρακιὰν τὰ τοιαῦτα ζητοῦσι.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ, ater ut carbonarius, titionarii faciem habens. Luc. de Empedocle, Ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. Bud.

Ἀνθράκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, niger ut carbo, colorem carbonis habens.

Ἀνθρακόεις, (poëticum.) ut, ἀνθρακόεις πυρσὸς, apud Nonnum, ignis ex carbonibus factus.

Ἀνθρακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carbonem referens, carbonis more ardens, vel rutilans.

Ἀνθράκωσις, ἡ, ἄνθραξ, carbunculus. Galen.

Ἀνθρακεὺς, έως, ὁ, carbonarius, eadem forma qua dicitur κεραμεὺς pro laterario.

Ἀνθρακεύω, carbones conficio. Theophr. φαῦλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν. Exponitur etiam, titiones facio.

Ἀνθράκιον, ου, τὸ, carbunculus, parvus carbo. Et interdum gemma. ¶ Item parvus caminus. Item μικρὸν τριπόδιον. Item χυτροπώλιον. Hesych.

Ἀνδράχλη, ἡ, scabellum muliebre foramen habens et subjectos carbones: *recentioris Atticismi pro ἀνθράχνη.* αἴθρακος etiam seu αἴθρανος dictum Eust. et Suid.

Ἀνθρακόω, ῶ, F. ώσω, in carbones redigo, in carbones converto. torreo, asso.

Ἀνθρακοῦσθαι, in carbones redigi.

Ἀνθρακίζω, idem quod ἀνθρακόω. apud Aristoph.

Ἀνθρακίζων, apud Aretam in Apoc. carbonis seu carbunculi speciem præ se ferens aut colorem habens. τόπαζος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων.

Composita.

Ἀπανθρακόω, ῶ, in carbones verto seu redigo, incendo ita ut in carbones redigam.

Ἀπανθρακόομαι, οῦμαι, in carbones redigor: ut, ἀλλ᾽ ἀπηνθράκωμαι ὅλος ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω, apud Luc. [In Marin. Dial. Sed pro ὅλος, lege ὅλως.]

Ἀπανθρακίζω, idem quod ἀνθρακίζω, ut apud Aristoph. βοῦν ἀπηνθράκιζ᾽ ὅλον, πλακοῦντας ὤπτα. [Aristoph. R. 509.] Apud eundem ἀπανθρακίζομεν exp. ἄνθρακας ζωπυροῦμεν, vel ὀπτὰ ἐσθίομεν. Suidas dicit esse comedere ἄνθρακας, piscium genus quod assum editur. Item ὀπτὰ ἐσθίειν, vel ἄνθρακας ζωπυρεῖν.

Ἀπανθράκισμα, τὸ, quidquid tostum est in prunis, teste Bud.

Ἀπανθρακὶς, ἴδος, ἡ, piscis cui convenit assatio. Est et placentæ genus, secundum Hes. Vide et Athen. l. 3.

Κατανθρακόω, ῶ, F. σω, idem quod ἀπανθρακόω: unde κατηνθρακωμένος, quod ex Soph. † El. v. 58.† citat B. in suo lex. Hes. addit, κατηνθρακῶσαι esse etiam κατοπτῆσαι. [Soph. Elect. 57. τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον. Eurip. Iph. in Aul. 1601. ἐπεὶ δ᾽ ἅπαν Κατηνθρακώθη θῦμ᾽ ἐν Ἡφαίστου φλογὶ, &c.]

ΑΝΘΡΗ'ΝΗ, crabro, vespa. Utroque modo enim exponit Gaza. Arist. in Nub. † 944. † τὼ ὀφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ᾽ ἀνθρηνῶν. Suidas ait esse genus vespæ, sed poëtas abuti pro ape. Hes. ait, esse genus apis.

Ἀνθρήνιον, ου, τὸ, favus vespæ. Suid. † in verbo ἀνθρήνη.† et Hesych. [Aristoph. Vesp. 1075. Ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια. Schol. Νῦν μὲν τὰ τῶν σφηκῶν κηρία. κυρίως δὲ, τὰ τῶν ἀνθρήνων σμήνη.]

ἌΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, homo. Ἄνθρωπος ἀγαθὸς, apud Platonem in Minoë. Ἄνθρωπος πένης μέν τις καὶ ἀπράγμων, ἄλλως δὲ οὐ πονηρὸς, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρηστὸς, apud Demosth. adversus Midiam. Æschines tamen ἄνθρωπον pro viro dixit, scribens, ἄνθρωπος καὶ γυνή. Cicero ἄνθρωπον, hominis naturam aliquando vertit: ut, διαλυομένου δὲ τοῦ ἀνθρώπου, quum hominis natura morte dissolvitur. Apud eundem, ἀνθρώπου φύσις, humana natura. De muliere etiam dicitur. Demosth. περὶ παραπρ. (de matrona loquens:) ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plut. in Alcib. Τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον. ☞ Apud Platonem in Cratylo ἐτυμολογεῖται quasi ὁ ἀναθρῶν ὀπωπάς. Ab Etymologiste dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, id est, à sursum aspiciendo. Ad quam etymologiam pertinet illud Ovidii: Pronaque quum spectent animantia cætera terras, Os homini sublime dedit, cœlumque videre Jussit, et erectos ad sidera tollere vultus. Apud Theophrastum, παρὰ τὸ διαθρεῖν τὴν ὄπα.

Ἀνθρωπότης, ητος, ἡ, humana natura, humanæ naturæ conditio.

Ἀνθρώπειος, ου, ὁ, humanus, ad homines pertinens, ad humanum genus pertinens: ut, ἀνθρώπεια πράγματα, apud Plat. ἀνθρώπειον γένος. apud Luc. [Soph. Aj. 132. Æsch. Ag. 946.]

Ἀνθρωπείως, humano more, hominum more, vel ut homines decet, humanitus. Ἀνθρωπείως φράζειν, apud Aristot.

Ἀνθρωπήϊος, Ionicè pro ἀνθρώπειος, humanus. Ἀνθρωπηΐη sub. δορὰ, pellis hominis, vel corium hominis, apud Herodot. Dicitur et per contractionem ἀνθρωπῆ, sicut τραγῆ, λεοντῆ, λυκῆ, pro τραγέη, λεοντέη, λυκέη, hircina, leontina, lupina, sub. pellis.

Ἀνθρώπινος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀνθρώπειος, ut, ἀνθρώπινον γένος, apud Plat. Apud Dem. ἀνθρώπινος λογισμός. Rursum apud Plat. ἀνθρώπινος ἀμαθία. Dicitur etiam interdum ἀνθρωπίνη, in f. g. ut, ἀνθρωπίνη σοφία, apud Xen. ἀνθρωπίνη φύσις, apud Plat. Dicitur etiam ἀνθρώπινον, humanæ naturæ conveniens, quod est secundum conditionem humanæ naturæ, apud Xen. Pæd. 1. ἀνθρώπινον μὲν τὸ γεγενημένον πάθος. Et Pæd. 3. ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν, i. ab humana natura non aliena. Invenitur etiam τὸ ἀνθρώπινον, pro, conditio humanæ naturæ, vel res humanæ: ut Plat. in Epist. τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον. Apud Thuc. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ut sunt res humanæ. Ἀνθρωπινούστατος, superl. gradu usurpatur pro ἀνθρωπινώτατος, à Strab. l. 15.

Ἀνθρωπίνως, humanitus, hominum more, ut fert humanæ naturæ conditio: ut, ἀνθρωπίνως λαλεῖν, apud Athen. Videtur etiam interdum accipi pro φιλανθρώπως, i. humanè, ut decet humanam naturam. Dem. in Aristot. νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος, quidam exp. clementer.

Ἀνθρωπικὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀνθρώπινος. Arist. Plut. Ἀνθρωπικῶς, idem quod ἀνθρωπίνως. Luc. in Zeuxide, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς.

Ἀνθρωπέη, ἡ, humana pellis. Et per contractionem ἀνθρωπῆ, sub. δορά. Herodot. vide ἀνθρωπήϊος suprà.

Ἀνθρώπιον, ου, τὸ, diminut, homuncio, homunculus, homulus, apud Dem. et Xen. †l. 5. p. 116. e. in plur.† Idem significat ἀνθρωπάριον, ου, τὸ, et ἀνθρωπίσκος, ου, ὁ, apud Aristoph. [750. Οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν, οὐδὲ γυναῖκας, &c. Plat. de Rep. lib. 6. Eurip. Cycl. 315. Ὁ πλοῦτος, ἀνθρωπίσκε, τοῖς σοφοῖς θεός. Vide Notam Cl. Barnes.]

Ἀνθρωπεύομαι, more hominum ago, ea quæ sunt hominis usurpo, ut Bud. exponit apud Aristot. ethic. 10. Quidam interp. ex natura humana ago, vel ea ago quæ ad hominem spectant.

Ἀνθρωπίζω homines imitor, humano more ago, aut humano ingenio præditus sum. Et pro, humaniter ago, humanum me præbeo, apud Architam in epist. ad Dionys.

Ἀνθρωπίζομαι, (apud Theologos Græcos) homo fio, ut apud Greg. et Damasc. Christus dicitur ἀνθρωπισθείς.

Ἀνθρωπισμὸς, οῦ, ὁ, humanitas, i. humani et compositi mores, non efferi. Aristoph. εἰ δ᾽ ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται.

Ἀνθρωποῦσθαι, verbum fictitium, apud Plut. ad Colotem.

Ἀνθρωπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, humanus, vel ad hominem aut humanam naturam proximè accedens.

Composita.

Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhumanus, immanis, crudelis. Soph. Item carens hominibus seu hominum frequentia. Luc. in Caucaso, ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ.

Ἀπανθρώπως, inhumaniter, crudeliter. [Joseph. Ant. lib. 7. cap. 13. §. 6.]

Ἀπανθρωπία, ἡ, inhumanitas, crudelitas. Lucian.

Ἀπανθρωπεύομαι, inhumanus sum, vel à consortio hominum abhorreo. Hippocr. in epist. ad Philop.

Αὐτοάνθρωπος, ου, ὁ, homo ipse, per se hominis idea. Aristot. eth. 1. 6.

Ἐνανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, et Ἐνανθρωπίζω, F. ίσω, inter homines versor et ago. Peculiariter hoc verbo utebantur veteres theologi, de Christi inter homines conversatione loquentes.

Ἐνανθρώπησις, conversatio vitaque Domini nostri hominis inter homines, seu ærumnosa dei inter homines apparitura, dei incolatus, deus per ora hominum ærumnosè traductus, sub integumento et persona justæ humanitatis, apud Dion. et Greg.

Ἐξάνθρωπος, ut, ἐξάνθρωπος ἡ συμφορὰ, apud Athen. quæ ex homine ratione prædito insanam belluam efficiat propemodum, vel quæ ex hominum numero tollat. [Æschin. Orat. in Timarch. τὸ δὲ τελευταῖον δήσαντες πρὸς τὸν κίονα, αὐτὸν τὸν Πιττάλακον ἐμαστίγουν τὰς ἐξανθρώπους πληγὰς, &c.]

Ἐξανθρωπισθῆναι, ex homine in aliam quasi naturam verti, ex hominum numero eximi, hominem esse desinere.

Ἐξανθρωπίζω, ῶ, exp. ad humanum cultum traduco. Plut. de Socr. dæm.

Ἡμιάνθρωπος, semihomo. Luc.

Λυκανθρωπία, ἡ, melancholia quædam, qua qui laborant, luporum de more noctu egrediuntur, et donec illucescat circa mortuorum corpora versantur.

Λυκάνθρωπος, f. gen. pro eodem morbo. Alii exp. in mas. gen. qui eo morbo laborat. Idem morbus dicitur et κυνανθρωπία et κυνάνθρωπος.

Μισάνθρωπος, osor hominum, inhumanus; quo nomine dictus est Timon apud Luc.

Μισανθρωπία, odium hominum, inhumanitas, odium in homines. Hippocr. epist. ad Demag.

Μισανθρωπέω, ῶ, odi homines, alieno in homines animo sum, idem quod ἀπανθρωπεύομαι.

Ὀλιγανθρωπία, paucitas raritasque hominum. Thuc. l. 3.

Ὀλιγάνθρωπος, paucos homines habens, non frequens hominibus. Xen. in Œc. [cap. 4. §. 8.]

Πολυάνθρωπος, multos homines habens, frequens hominibus. Aristot. Pol. lib. 7. [Thucyd. Hist. lib. 1. προελθόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐγένετο ἡ τῶν Ἐπιδαμνίων πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος.]

Πολυανθρωπία, multitudo et frequentia hominum. [Polyb. Hist. lib. 1. ἡ μὲν οὖν Σαρδὼ——οὖσα νῆσος καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῇ πολυανθρωπίᾳ καὶ τοῖς γεννήμασι διαφέρουσα. Xenoph. de Provent. cap. 4. §. 49. ἀλλὰ πολυανθρωπίας περὶ τὰ μέταλλα ἀθροιζομένης, &c.]

Συνανθρωπέω, ῶ, cum hominibus conversor et consuesco. Plut.

Συνανθρωπεύω et συνανθρωπίζω, idem. Συνανθρωπεύομαι, idem. Theophr. 3. de pl. καὶ τὰ μὲν ἄγρια, τὰ δ' ἥμερα, ὥσπερ τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα καὶ τὰ δεχόμενα τιθάσσιν. Theologi quoque quum Christi hominis aut angelorum cum hominibus conversationem declarare volunt, hoc verbo utuntur.

Τρισάνθρωπος, ter homo, pro τρισάθλιος. Laërt. in Diog.

Ὑπεράνθρωπος, qui est supra hominem, qui humanam conditionem excedit.

Φιλάνθρωπος, amans hominum, studiosus hominum, humanus. † φιλανθρωπότατος Xen. Pæd. 1. 2. 1.† Syn. Herodian. Res quoque ea, quæ humaniter et benevolè præstatur, φιλάνθρωπος, dicitur: ut apud Dem. φιλάνθρωπον οὐ ποιήσας, et φιλάνθρωπα λέγειν, apud eundem. ¶ Est etiam herbæ nomen inde dictæ, quòd hirsuta quum sit, vestibus hominum adhærescat, ut tradit Plin. Vide Dioscor. l. 3. c. 104. et Plin. l. 27. c. 5.

Φιλανθρωπία, amor hominum, humanitas, † Xen. Pæd. 1. 4. 4. et l. 4. p. 92.† dexteritas quædam benevolentiaque erga omnes homines promiscua.

Φιλανθρώπως, humaniter. Plut.

Φιλανθρωπέω, ῶ, humanus sum, humanum me præbeo. Poll. lib. 1. Et pro, humaniter tracto, apud eundem. Poll. lib. 3.

Φιλανθρωπεύομαι, idem. Dem. περὶ παραπρεσβ. φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς. exp. in comitatem benignitatemque compositus.

Φιλανθρώπευμα, liberale facinus et benignitatis plenum, (ut exp. Bud.) Plut. in Dem.

Decomp. Ἀφιλάνθρωπος, humanitati non studens, inhumanus. Plut. Ἀφιλανθρωπία, inhumanitas. Ἀφιλανθρώπως, inhumaniter.

ἈΝΊΑ, ἡ, mœror, tristitia. Odyss. ί. ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος. Et alibi, ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης. Soph. ὅσας ἀνίας μοι καταστείρας φθίνεις; ☞ Etym. deducit ab ἰῶ, (i. sano) unde fit ἴα, et præfixo α privat. interjectoque ν, ἀνία. Plato in Cratylo, παρὰ τὸ ἐμποδίζειν τὸ ἰέναι quod impediat ire.

Ἀνιαρὸς, οῦ, ὁ, mœrorem afferens, tristis, mœstus. [Eurip. Med. 1097. Superl. ib. 1115.] Ἀνιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς, apud Aristoph. † Nub. 1161.† hostibus gravis et molestiam afferens. Xenoph. Pæd. 1. ἀνιαρὸς καὶ σκυθρωπὸς ὢν σιωπῇ διῆγεν. † ibi passive.† Apud Dem. pro cor. τὰ ἀνιαρὰ, res adversæ. Apud Herodot. et Poëtas ἀνιηρὸς, (pro ἀνιαρὸς) unde comparat. ἀνιηρέστερος.

[Ἄνιος ut ἀνιαρός. Æsch. Pers. 265. 1060.]

Ἀνιρὸς, per syncopen dicitur, pro ἀνιηρὸς, apud Nic. in Ther.

Ἀνιαρῶς, molestè, acerbè, cum mœrore. Xen. ἀνιαρῶς ζῆν. [Plat. de Leg. lib. 2. Soph. Antig. 322. Οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις; Xenoph. Memorab. lib. 1. cap. 6. §. 4. δοκεῖς μοι——ὑπειληφέναι με οὕτως ἀνιαρῶς ζῆν, ὥστε πέπεισμαί σε μᾶλλον ἀποθανεῖν ἂν ἑλέσθαι, ἢ ζῆν ὥσπερ ἐγώ. Ad hunc locum forte respexit Auctor.]

Ἀνιγρὸς, ὁ, idem quod ἀνιαρὸς et ex eo factum per syncopen, deinde per pleonasmum literæ γ, ut vult Etym. Sed pro pernicioso potius accipitur. Utitur Nicander.

Ἀνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, molestus, injucundus. Theophr.

Ἀνιάω, ῶ, molestia afficio, mœrore afficio, tristitiam affero. Xen. Pæd. 1. ἐχθροὺς ἀνιᾷν. Item pro lædere et dolorem inferre corpori, apud Gal. ut ait Bud.

Ἀνιάομαι, ῶμαι, pass. mœrore afficior, contristor, doleo. Xen. Pæd. 8. δαπανῶντα ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι. Cum dat. Od. ό. οὐ γάρ τις τοι ἀνιᾶται παρεόντι.

Ἀνιάζω, idem quod ἀνιῶ. Od. τ'. τοῦτον ἀνιάζῃ. Capitur et pro pass. ἀνιᾶσθαι: ut, θυμῷ ἀνιάζων. Il. φ'. et Od. χ'. Item Od. δ'. ἀνιάζουσιν ἑταῖροι.

Composita.

Ἀνάνιος, seu ἀνήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens ἀνίαν, mœrore carens. Exp. etiam ἀβλαβής. i. innocuus, innoxius. Quæ significatio ex consequenti sumpta videtur. Nam quod est innocuum, tristitiam non affert. ¶ Exp. et superbus, ab Hesych. et Etym. sed tunc ab ἠνία potius deducitur.

Ἀνανίως, sine dolore et molestia, indolenter.

Δυσάνιος qui et δυσανίης, qui mœrorem levi de causa concipit, vel (ut inquit Gal.) cui res parvæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem aut diuturniorem quàm aliis hominibus. Exp. et anxius. Utitur Hippocr. Antiph. Aristot. Gal.

Εὐάνιος, qui moderatè dolores fert, lenis. Hesych.

Λυσανίας, ου, ὁ, mœrores et tristitias solvens. Apud Aristoph. in Nub. † 1161.† λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν, dissolutor mœrorum, quos pater ex magnis his malis percipit. * adde Παυσανίας.*

Συνανιάομαι, ῶμαι, simul mœrore afficior, simul contristor.

Ὑπανιάω, dolere facio, dolore afficio. Ὑπανιῶμαι, doleo, indoleo. Aristoph. in Nub. † 1197.† ἕωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ.

ἌΝΙΣΟΝ, ου, τὸ, seminis cujusdam nomen, anisum. Vide Diosc. l. 3. c. 65. et Plin. l. 20. c. 17. Scribitur etiam ἄννισον.

ἈΝΌΠΑΙΑ, sive Ἀνοπαῖα, ἡ, legitur Od. λ'. (de Minerva) Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο. Ubi quidam dicunt nomen et genus esse avis ἀετώδους καὶ φήνῃ ἐοικυίας: quidam accipiunt pro ἀόρατος, ἀφανὴς, καὶ πόῤῥω τῆς ὄψεως. Herodianus properispωmenως scribit ἀνοπαῖα, dicens esse neutrum plurale adverbialiter positum pro ἀνοπαίως, hoc est, ἀοράτως, κατὰ στέρησιν τοῦ ὀπτάνεσθαι. Alii adverbialiter itidem accipiunt, pro ἀνὰ τοὺς ὦπας. Alii accipiunt pro ἀνὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς, quæ κάπνη, et καπνοδόκη vocatur: ut Pherecrates quoque ἀνοπαῖαν esse dicit τὴν τετρημένην κεραμίδα τὴν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς. Itidemque Eustath. exponi annotat, διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος ἣ τὴν κάπνην ἔχει. Hique divisim videntur scripsisse ἀν' ὀπαῖα, ut ii etiam qui exponunt ἀνὰ τοὺς ὦπας. Alii rursum qui ὑφ' ἓν legunt, et nomen esse volunt, pro ἀνωφερὴς usurpatum aiunt, occasione sumpta ex eo quod apud Empedoclem de igne legerunt, Καρπαλίμως δ' ἀνόπαιον. Quidam πανόπαια scribunt, et eo nomine intelligunt hirundinem. Vide Eustathium, brevium scholiorum Autorem, et Etymologum. Hesychius etiam expon. ἀνὰ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας, sive ἀνὰ τὴν θυρίδα. Item ἄφανος ab ὄψ significante vox. Eustathius montis etiam nomen esse ait apud Herod.

ἈΝΤΊ, (præpositio) pro. ut Iliad. ν'. τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, tres pro uno interfectos esse. Xen. Hell. 7. ἄλλον τινὰ φίλον ἀντὶ βασιλέως ζητεῖν, alium quempiam amicum quærere pro rege, vel alium amicum quàm regem. † postponitur Hes. Th. 893.† Sic sæpe exp. loco, vice, instar: ut Alex. Aphrod. ἀνθ' ἱματίων περιέβαλε πτερὰ, pennas vestimentorum loco aut vice. Iliad. ί. ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνὴρ ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. loco multorum populorum, vel instar multorum pop. Sic, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο, multorum instar fueris, vel esse possis. Ab Hesychio ἀντὶ πολλῶν exponitur ἴσος πολλοῖς. ¶ Exponitur etiam, propter, (vel per ablativum) gratia. Aristoph. in Nubibus, ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον, i. hujus præcepti gratia, vel propter hoc præceptum. Demosth. pro corona, εἶτά μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι. Sic ἀνθ' ὅτου exp. cujus rei gratia, quamobrem, Demost. ὡς ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα ἀνθ' ὅτου. Lysias, ἥτις ἦ αὐτοῖς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα ἀνθ' ὅτου τοιαῦτα ἐτόλμησαν εἰς αὐτὴν ἐξαμαρτεῖν. Sic dicitur, ἔχθρα ἀνθ' ὅτου, causa est quamobrem. Pro ἀνθ' ὅτου dicitur etiam ἀνθ' ὧν, quod exponit Budæus, eò quòd, propterea quòd, idcirco quòd. Lucian. ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ¶ Aristoph. in Plut.——δοῦναι δίκην Ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι. Accipitur etiam pro ὑπὲρ, et commodum ac utilitatem declarat: ut Matth. 17. ἐκεῖνον λαβὼν δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ. Et c. 20. δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν; Sic et Marci 10. c. ¶ Interdum finem designat: ut 1 Cor. 11. ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ, pro velamine, i. ut esset velamen. Sic et Heb. 12. ¶ In compositione æqualitatem indicat, ut in ἀντίθεος, ἀντιάνειρα, ἀντίχειρ. Sæpe significat vicissitudinem: ut in ἀνταμείβω, ἀντιδίδωμι, ἀντιπάσχω. Sæpissimè signif. contrà, adversus; ut in ἀντιβάλλω, ἀντιλέγω, &c. [Ἀντὶ, pro quam vel præter. Æschyl. Pr. 466. Et sic in Sophocl. Trachin. 1243.——ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ. Præter se accipiat unquam.]

Ἀντίος, ου, ὁ, adversus, ex adverso stans, è regione positus, vel ex adverso, qui est in conspectu. Exponitur etiam obvius. Aliquando sine casu; ut Il. ά. ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. et Il. λ'. Ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι. Sic Xenoph. Pæd. 7. καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου παῖδα προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. Aliquando cum genitivo, ut Iliad. έ. ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι. et Il. λ'. Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. Invenitur in prosa, ἀντίος Λέσβου, qui est è regione Lesbi. Apud Plutarch. cum dativo, in Camillo, ἔχων ἵππον, ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, i. tendens adversus magnum virum. Herodot. ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς.

Ἀντιὰς, άδος, ἡ, et in plurali ἀντιάδες, tonsillæ, ut Celsus vocat: quæ et παρίσθμια dicuntur. Esse partem corporis propriè, et non morbum, declarat Ruffus Ephes. lib. 1. de part. corp. hum. Unde autem dictæ sint, testatur idem lib. 2. ἀντιάδες δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν διάνοιξιν τοῦ στόματος ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι.

Ἀντίον, (*adverb.*) ex adverso, è regione, αὐτὸς δ' ἀντίον ἷξεν Ὀδυσσῆος. Capitur et pro, contra, adversus: ut, ἀντίον ἵστασθαι, item ἀντίον αὐδᾷν, et ἀντίον εἰπεῖν, apud Homerum. Sed ἀντίον αὐδᾷν, Od. ό. exp. respondere, et Il. ά. ἀντίον εἴπῃ, contra dixerit. ἀντίον ἐλθεῖν, apud eundem poëtam est ἀπαντῆσαι, Eustathio, i. obviam venire. ¶ Est etiam liciatorium, hoc est, lignum teres quo circumacto textores licium intendunt: ut Poll. quoque docet lib. 7. c. 10. In qua significatione legitur l. 2. Reg. c. 21. Itidemque Paralip. l. 1. c. 11. Necnon apud Aristoph. in Θεσμοφ. Hinc μεσαντίον, l. 1. Reg. c. 17.

Ἀντία, adverbium aliud, significationem eandem habens. Herodotus, ἀντία ἵζοντο τούτοις. ἀντία δεσποίνης φάσθαι, Od. ό. quidam exponunt coram domina, alii adversus dominam: ut, ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι, apud eundem Iliad. ύ. et, στήμεναι ἀντία σεῖο, Iliad. χ'. [V. Æsch. Pers. 703. Il. γ'. 424.]

Ἀντιάω, ῶ, idem quod ἀντάω, occurro, obviam eo, vel obviam venio, obvius fio. Apoll. Arg. 2. ἀντιάοιτε Ἀνδράσιν εὐξείνοις. Gregorius, Ἡ πυρὸς ἠὲ θεοῖο φαεσφόρου ἀντιάσοντας, vel in ignem, vel in Deum incursuros. ¶ Capitur item pro, assequor, consequor: ut in Anthologia epigr ἀντιάσας γήραος, senectutem consequutus. Sic Il. ά. ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας. Sophocles οὔτε τοῦ τάφου ἀντιάσας, οὔτε γόων παρ' ἡμῶν. ¶ Item, precor supplex, supplico. Soph. in Ajace, Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός.

Ἀντιάομαι etiam invenitur. Apoll. Arg. 2. καὶ ὑπίσχεται ἀντιάασθαι, occurrere armatus, contrà tendere, tendere adversus eum. In altera autem significatione Il. ώ. Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου.

Ἀντιάζω, (idem quod ἀντιάω) obviam prodeo. Plutarch. in Dione, ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων, καὶ δεομένων ἐπείγεσθαι τὸν Δίωνα. Apud Lucianum quoque cum dativo, sicut et ὑπαντιάζω. Apud Herodotum cum accusativo pro, obviam procedo infestus, tendo adversus aliquem: ut, ἀντιάζω τὸν Ἀραβίων στρατόν. Item ἀντιάζομεν τὸν ἐπιόντα. Apud eundem, ἀντιάζει εἰς πέλαγος, exp. in pelagus obviam contendit. [Soph. Œdip. Tyr. 201.] ¶ Ἀντιάζω, oro, supplico. Eurip. in Alc. [Electr. 1012. Æsch. Ag. 1566.]

Ἀντιόω, ῶ, vel potius Ἀντιόομαι, οῦμαι, adversor: sto contrà, tendo adversus. Apud Herodotum, ἀντιοῦμαι τὸν βάρβαρον, tendo adversus barbarum.

Ἀντικρὺ, (*adverb.*) contra, adversum. Cum genit. ut Il. θ'. ἴαλεν Ἕκτορος ἀντικρύ. Item, ex adverso, è regione: ut, ἀντικρὺ Χίου, è regione insulæ quæ dicitur Chios. ¶ Item, apertè, palam. Il. ή. Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, i. φανερῶς. Hesych. Eust. ¶ Item, penitus: ut Il. γ'. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα. [V. Didymi Not. ad Il. γ'. 359.]

Ἄντικρυς, pro ἀντικρὺ ponitur aliquando, i. è regione, ex adverso. ut apud Thucyd. in 2. οἰόμενοι πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι καὶ ἄντικρυς δίοδον ἐς τὸ ἔξω. Frequentissimè pro, apertè, palàm, apud Luc. et Plutar. Demosthenes ἄντικρυς et σαφῶς copulat in Aristocrate. [Aristoph. R. 753. Æschyl. Ch. 190.]

Ἄντα (adverb. poët.) coràm, palàm, ante oculos, in conspectu: item apertè, manifestè. Ἄντα ἰδὼν, Il. ρ'. et χ'. Et, ἐς ἄντα ἰδὼν, Od. ό. † Hesiod. Asp. 432.† Sunt tamen et qui ἔσαντα conjunctim scribant hic et alibi: sicut et ἔναντα. quod Hesych. exp. φανερῶς. ¶ Cum genit. antè, ut, Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, id est, ante genas, vel è regione genarum. Dicitur etiam ἄντα τινὸς εἶναι,

vel στῆναι, esse ex adversâ parte, stare contrà, esse adversus aliquem, adversari alicui. Il. φ'.

Ἄντην, etiam pro ἄντα usurpatur; ut Od. ζ'. Θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην. Et Iliad. σ'. ἄντην εἰσιδέειν, quod Eust. esse idem ait quod ἀντωπῆσαι.

Ἀνταῖος, adversus. Item adversarius, hostis. Eurip. ἀνταία πληγή. Et Apoll. Rhod. ἀνταίη δαίμων. Vide Hesych.

Ἀντάω, ῶ, F. ήσω, occurro, obvius fio, obviam eo. Cum dat. Soph. Μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι, tibi obvius factus. Et cum genit. Il. π'. Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. ¶ Exp. et consequor, nanciscor, itidem cum genit: ut Od. ρ'. ἤντησας ὀπωπῆς, i. ἔτυχες. Sic et apud Herodot. ἤντησας ξεινίων μεγάλων.

Ἀντιάω, Ionicè pro ἀντάω. Il. ή. εἰ δ' ἔντεσιν ἀλλήλοισι.

Ἄντησις, occursus. ¶ Item ἀντήσεις, supplicationes, supplices preces, Hesych. Ἀντήδην, suppliciter, Hesych.

Ἄντω, idem quod ἀντάω, occurro, obvius fio. Sed magis in usu est ἄντομαι. Il. ό. ἀλλήλοισιν Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. ¶ Item supplico. Eurip. in Med. ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, precor te per istud mentum.

Composita: ac primum ex ἀντίος formata.

Ἀπαντία, idem quod ἀντία adverb. Hom. in hymn. Apol.

Ἀπαντίον, idem quod ἀντίον, ut, εἰς τὴν ἀπαντίον, in ulteriorem, scilicet continentem. Καταντίον pro eadem signif. citatur ex epigr. καταντίον ὄμμα βαλόντες. † ἔναντι τοῦ θεοῦ: coram deo. Lucæ. cap. 1. 8.†

Ἐναντίος, ου, ὁ, pro ἀντίος, adversus, qui est in conspectu seu coràm, qui est è regione, oppositus, Il. ζ'. v. 251. Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. Sic et paulò antè, θάλαμοι κουράων ἑτέρωθεν ἐναντίοι. Sic et apud Xenophontem, ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις, obvertere hostibus, q. d. adversa hostibus ponere. Thucyd. lib. 1. δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Et Dioscor. ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, libr. 4. adversa inter se folia. † ἐκ τοῦ ἐναντίου Xen. Pæd. 1. 4. 8.† Ἐξ ἐναντίας (adverbialiter) ex adverso, è regione, adversa fronte. quod et una voce scriptum invenitur Ἐξεναντίας. Aristot. de mundo, ἡ μὲν ἶρις ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης. Ponitur Ἐξεναντίας et pro, e contrario, contrà. Ἐναντίον, (adverbium) itidem pro, ex adverso, adversum, coram. Odyss. ζ'. Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίον. Et Iliad. ά. σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, exp. obviam suo patri. Thucydides libr. 6. ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων ἤδη λέγειν. Plato in epistola, καί με τούτων ἐναντίον διηρώτησας, et me coram istis interrogasti. et ἐναντίον βλέπειν, Demosthenes. † Aristoph. Nub. 576. ὔμμιν μέμφομαι ἐναντίον: contra vos queror.† ¶ Ἐναντίος, adversarius, hostis. Hesiodus in Theogonia, Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι. Xenophon. οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et, ἐναντίον τινὶ πράττεσθαι, dicitur quod fit adversus aliquem, apud Demosthenem pro corona. Et ἐναντίον, adversus: ut Iliad. ό. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. In prosa dicitur etiam ἐναντία adverbialiter. Thucyd. 3. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις. ¶ Item, Ἐναντίος, adversus, contrarius. † γνῶμαι ἐναντίαι. Aristoph. Nub. 1034.† (Euripides in Med. v. 471. νόσῳ, contrarius morbi curationi. V. etiam Philostr. l. 1. c. 9. τἀναντία. Æsch. Ag. 1382.) Luc. in Herc. οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες. Cicer. apud Platonem, κατὰ τὰ ἐναντία et κατὰ τἀναντία, exp. contrariè et contrariis cursibus. Xenoph. Hell. 4. ἀπεκρίνατο ὅτι τὰ ἐναντία λέγοιεν τοῦ συμφέροντος, contraria utilitati. Sed frequentius dicitur τἀναντία, et τοὐναντίον. Æschin. τἀναντία τῶν καλῶν. Plat. de rep. 1. τῷ δὲ ἀδίκῳ πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει. Dicitur et cum dativo. ut Aristot. Pol. 5. περὶ ὧν δὲ στασιάζουσι, ἔστι κέρδος, καὶ τιμὴ, καὶ τἀναντία τούτοις. Isocr. τοὐναντίον δὲ πέπονθα τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. Interdum sequentem habet particulam ἢ, (ut Latinè contrà habet partic. quàm.) Plat. in Symp. ἢ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγεν; Sic Demosthenes, ἐναντία ἢ ἔδει. Aristoph. τοὐναντίον δρῶν ἢ προσήκει. Habet et comparativum ἐναντιώτερος, et superlativum ἐναντιώτατος. Adverbialiter ponitur τοὐναντίον pro, e contrario, contrà: vel τἀναντία. Xenoph. ὃς τἀναντία τούτων ἐγκρατὴς μέν ἐστι τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν. Contrà quam isti. Sed et κατὰ τὰ ἐναντία exponitur etiam, contrariè, vel contrario modo.

Ἐναντίως, contrariè, contrario modo. Cum genitivo. Aristot. in Probl. ἐναντίως αὐτῶν ἔχει.

Ἐναντιότης, ητος, ἡ, contrarietas, apud philosophos. [Plat. Phæd.]

Ἐναντιόομαι, οῦμαι, adversor, repugno, obsto. (Æsch. Pr. 785.) Isocrat. τούτοις μὲν τοῖς νόμοις ἠναντιοῦντο. Dicitur etiam ἐναντιοῦμαί σοι εἰς τοῦτο, Thuc. lib. 1. Et ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο, huic rei adversatus, Plut. in Pericle. Et apud eundem in Camillo, ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους. Et cum infinitivo apud Platonem in Apologia, μόνος ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, repugnabam vel obsistebam quo minus faceretis. Et res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι, apud Thucydidem lib. 8. Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα est contradico his, ut apud Plat. Item ἐναντιοῦσθαι, dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, contrarium esse.

Ἐναντίωμα, τὸ, quod adversatur seu obsistit. Thucyd. Demosth. Item repugnantia in dictis aut factis. Athen. l. 5.

Ἐναντίωσις, repugnantia. Isocr.

Decomp. Ἀντεναντίωσις, figuræ nomen, cum per contrarium dicimus, quod velut per affirmationem dictum volumus intelligi.

Ἀπέναντι et ἀπεναντίον, ex adverso, è regione, contrà. Et, coram, in conspectu. Matth. 21. et 27. Item adversus, apud Plut. Dicitur et ἀπεναντίας, pro eodem, apud Chrysost. ‡ et ἀπεναντίως. Lucian.‡

Κατέναντι et κατεναντίον, et κατεναντία, idem quod præcedentia: sunt tamen usitatiora. Lucian. κατέναντι Ὀλυμπιείων, ex adverso Olympiorum. Et Greg. κατέναντι κυρίου τραχηλιᾶν, adversus dominum. Apoll. Arg. 2. κατεναντίον ἄρκτου, i. è regione, ex adverso. Ibidem, κατεναντία νήσου. In anth. epigr. κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος, exp. descenderunt in certamen. Cum dat. significat adversus, apud Hesiod. † Asp. 73.†

Ἐπεναντίωσις, contrarietas, contrarium: idem quod ἐναντίωσις. Hippocr. l. 2. aphor.

Ὑπεναντίος, pro ἐναντίος, adversarius, hostis. Hesiod. † Asp. 347.† ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν, et Polyb. τὴν τόλμαν αὐτοῦ καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων. Exp. et subcontrarius, apud Aristot. Pol. 2. Ὑπεναντίως, adverb. ut, ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, sibi mutuò adversantur, inter se repugnant.

Ὑπεναντιοῦμαι, itidem pro ἐναντιοῦμαι: ut, ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις, Plutarch. in Pericle, adversans illis.

Ὑπεναντιότης, contrarietas, subcontrarietas. Laërt. in Epic.

Ὑπεναντίωσις, Plutarch. de Stoic. [Arist. de Soph. Elench.]

Καταντίον, pro ἀντίον, citatur ex epigram. καταντίον ὄμμα βαλόντες.

Συναντιάζω, occurro, idem quod συναντάω in prosa: unde συνηντίαζον, apud Soph. (Œdip. Tyr. 814.)

Ὑπαντιάζω, occurro, obviam eo: idem quod ὑπαντιάω et ὑπαντάω. (Æsch. Pers. 407. 836. 852.) Luc. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα, καὶ ὑπηντίαζον ἡμῖν, ἠσπάζοντο μετὰ δακρύων οἱ ἑταῖροι. Item hostiliter occurro, incurro, (sicut et ἀντιάζω) ut apud Plut. ὑπαντιάζουσι τοὺς πολεμίους, in adversos hostes incurrunt.

Ὑπαντιάω, idem quod in prosa ὑπαντάω, occurro.

Composita ex ἀντικρύ.

Ἀπαντικρὺ, è regione, ex adverso. Paus. in Lac. ἀπαντικρὺ δὲ ἥτε ὀνομαζομένη κολώνα. Dicitur etiam ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ pro ἀπαντικρύ. [Demosth. de Chersoneso. δύο ἐν Εὐβοίᾳ κατέστησε τυράννους, τὸν μὲν ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτειχίσας, τὸν δ' ἐπὶ Σκιάθῳ. Xenoph. Hist. Græc. lib. 6. cap. 4. §. 4. οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐστρατοπεδεύσαντο ἐπὶ τῷ ἀπαντικρὺ λόφῳ, οὐ πολὺ διαλείποντες, &c.]

Καταντικρὺ, è regione, ex adverso; ut, καταντικρὺ τῆς ὄψεως. Arist. de mundo, καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Pro eodem dicitur et ἐκ τοῦ καταντικρύ.

Composita ex ἀντάω, et ἄντω.

Ἀπαντάω, ῶ, (F. ἀπαντήσω et ἀπαντήσομαι, apud Thuc. et Xen.) venio obviam, obviam procedo, occurro. † Xen. Pæd. 1. 4. 22.† Dicitur ἀπαντῶ σοι, vel ἀπαντῶ σοι ἐς ἐκεῖνον τὸν τόπον, apud Thucyd. Dicuntur et οἱ ἀπαντῶντες obvii, qui occurrunt, apud Lucianum in Nigrino. Exponitur etiam, me confero, me offero, præsto sum, cum εἰς vel πρός. Aristoteles Ethicῶn 9. καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστα οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν, ad funera deducenda se conferre et offerre. Et ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, obire diem vadimonii. Exponitur et, adesse ad judicium die vadimonii. Item, ad vadimonium, vel ad vadimonii diem occurrere. Sic ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν. Demosth. in Midiam. Et discipuli ad scholam ventitantes ἀπαντᾶν à Laërtio dicuntur in Theophr. vita. A Budæo ponitur pro convenire, coire, cogi, ex Aristotele. ¶ Item ruo, invado, et erumpo, Greg. ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τῶν ἑαυτοῦ συμφορῶν. Citatur ex Reg. lib. 1. cap. 22. ἀπάντα εἰς τούτους, irrue in hos. Et ex Plat. ἀπαντᾶν εἰς τὸν ἀγῶνα. Et Luc. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν. Ex Demosth. ἀπαντᾶν εἰς τὴν τίμησιν, obviam ire et deprecari pœnam. Ex Aristot. Pol. ἀπαντᾶν πρὸς τὸ τέλος, contendere ad finem. ¶ Item contingo, evenio. Alex. de fort. ἂν ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ σκάπτειν θησαυροῦ τινος εὕρεσις. Et ἀπαντῶντα, apud Xen. oblata et fortuita, non arrogata aut impetrata; ut auguria oblata et auspicia. Item (de persona dictum) pro, incido, eo sensu quo dicitur aliquis incidere in librum aliquem, et eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾶν συγγράμμασι, et ἀπαντᾶν τῷ δράματι. ¶ Item respondeo. Isocr. in Busiride: ἴσως οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσει ὅτι, &c. Plut. πρὸς οὓς οὐ χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Ponitur et pro, respondeo, id est, eventu convenio, et congruo. Synes. ᾧ τὴν διὰ λόγων τραφέντι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, cui in literis educato, fortunæ bona, ut par erat, non respondent.

Ἀπάντημα, et Ἀπάντησις, occursus, obviam itio. Item responsio. Plut. in Pol. Præc.

Ἀπάντομαι, resisto. Citatur ex Eurip.

Ἀπαντίζω, unde et συναπαντίζω, concurro, apud Themist.

Decomp. Προαπαντάω, (q. d. præoccurro) obviam præcurro. [Thucyd. Hist. lib. 1. τόν τε γὰρ Μῆδον αὐτοὶ ἴσμεν ἐκ περάτων γῆς πρότερον ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ἐλθόντα, ἢ τὰ παρ' ὑμῶν ἀξίως προαπαντῆσαι.]

Προαπάντησις, obviam itio qua prævenitur aliquis. Est etiam quum præpostero ordine prius se offert quod posterius est: ut in lexicis annotatur.

Διανταῖος, adversus, ex adverso penetrans: unde, διανταία πληγὴ, apud Diod. Sicul. (Διανταίαν λέγεις πλαγάν. i. e. διαμπὰξ γενομένην. Æsch. S. c. Th. 900. διανταία μοῖρα, ἡ διαμπὰξ τιμωρουμένη. Eum. 335. Ch. 182. 638.)

Δυσάντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus malus seu sinister est occursus, cui occurrere malum est et periculosum, vel cui occurrere difficile est: ut, δυσάντητον θέαμα, apud Lucianum.

Δυσάντης, (vel Δυσαντής) pro eodem apud poëtas: ut Opp. de venat. lib. 3. φράζεο δὲ δύο φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, sinistri et inauspicati occursus. Citatur et ex Nonno.

Εὐάντητος, contrarium præcedenti.

[Εὐαντής. Apoll. Rhod. Arg. iv. 147. αὖε δ' ἄνασσαν Νυκτιπόλον, χθονίην εὐαντέα δοῦναι ἐφορμήν. Schol. τὴν εὐάντητον καὶ εὐεξίλαστον.]

Καταντάω, ῶ, devenio, evado. Polyb. in 4. πολλάκις τὸ τολμᾶν περιττὸν εἰς ἄνοιαν καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν εἴωθεν. Κατηντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα, Actor. cap. 21. devenimus. ¶ Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀρχιερωσύνην, retorquere in se ipsum. citatur ex Macc. l. 2. c. 4.

Συναντάω, occurro, obvius fio, incido in aliquem. Hesiod. † Theog. 877.† οἳ κείνῃσι συναντῶσι. Συναντῶμαι, pro eodem, Herodian. lib. 2. κατὰ δέ τινα δαίμονα συναντᾶται τῇ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, incidit in Marciam. ¶ Item pro, evenio, Laërt. in Diogene, εἰώθει λέγειν τὰς ἀρὰς αὐτῷ συναντηκέναι, εἶναι γοῦν ἄοικος, ἄπολις, &c.

Συναντέω, etiam dicitur, apud Nonn.

Συνάντημα, occursus, eventus. Eccles. 2.

[Συνάντησις. Evang. S. Matth. viii. 34. πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ.]

Συνάντομαι, occurro. idem quod συναντάω in prosa.

Ὑπαντάω, ῶ, vel Ὑπαντάομαι, ῶμαι, obviam procedo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 76. b. et l. 4. p. 93. e. ἐναντίον τινί. l. 5. p. 133. b.† Herod. ὑπήντων δὲ δαφνηφοροῦντες. idem, καὶ δὴ δωματίου προελθὼν, ὑπαντώμενος αὐτοῖς. Sunt qui exponant, honoris causa obviam procedo.

Ὑπαντέω, pro eodem. in anth. epigr. ὑπήντεεν Ἡρακλῆι.

Ὑπάντησις, occursus.

Ὑπάντομαι, occurro. Herodian.

Decomp. Ἀνθυπαντάω, accurro.

Προσυπαντάω, venio in occursum, obviam eo.

Aliud genus compositorum in άντης desinentium: quæ vel ex ἄντα seu ἄντην, vel ex ἀντάω formata videntur, licet ab eorum significatione recedant.

Ἀνάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ ἄναντες, acclivis, arduus, sursum tendens: ut, ἀνάντης ὁδὸς, ut Plat. 2. de rep. Annotat Suidas, quicquid sit ἄναντες, id etiam esse πρόσαντες, at non vice versa: id enim quod πρόσαντες sit abruptum esse et inaccesum, quodque non recipiat eum qui ascendere cupiat: contrarium verò huic esse κάταντες. Hinc metaphoricè, quum ea quæ acclivia sunt et in arduum tendunt, accessum habeant difficilem, eidem Suidæ significat δύσβατον, λυπηρὸν καὶ δυσχερὲς, quodque opposita habeat ῥᾷστα, ἡδέα, τερπνά. Ἄναντα, τὰ, poët. pro ἀνάντη, acclivia, ardua, alta. Suid. etiam δυσχερῆ interpr. et Hesych. τὰ μὴ βεβρεγμένα. apud Soph. verò in Inacho, τὰ μὴ κεκολλημένα, παρὰ τὸ αἰνεῖν, ὅ ἐστι κατακόπτοντα πλήσσειν.

Ἐπάντης, acclivis, Suid. interpretatur ὑψηλὸς, apud Thuc.

Κατάντης, declivis, proclivis, deorsum vergens: cui oppon. ἀνάντης, et προσάντης, ut Suid. testatur: ut, κατάντη ὁδὸν, apud Aristoph. (R. 127.) et κάταντες, è regione. Apud Hesych. autem ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Xen. Hellen. 3 καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρας ἐς τὸ κάταντες. Item metaph. pronus, facilis, vel, κατὰ κρημνὸν, apud eundem Hes. Κάταντα, τὰ (poëticè) καταφερῆ, Suid. et pro κατάντη, à κατάντης. Κάταντα, adverb. ἄναντα κάταντα, sursum deorsum. Luc. σὺ δὲ ἄθλιος τὰ μὲν παραδραμὼν, τὰ δὲ βάδην ἄναντα πολλὰ, καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν ἵδρωκας, καὶ πνευστιᾷς, i. sursum deorsum cursitans. Sic apud Hom. Il. ψ'. Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.

Παράντης, acclivis pariter et declivis, obliquus.

Πάραντα, τὰ, poëticè pro παράντη, et (ut Hes. exponit.) τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ, οἷον πλάγια καὶ παρατετραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Προσάντης, arduus, adversus, præruptus; ut, πρόσαντες χωρίον. Metaph. etiam à locis difficilibus transfertur ad personas, res aut verba. Xen. in Apoll. Socr. οὐκ ἦν πρὸς τἆλλα τἀγαθὰ προσάντης. item λόγος προσάντης. * Herodot. vii. 160.* (Eurip. Med. 306. 382.)

Προσάντως, asperè, hostiliter, infestè, ut apud Diod. προσάντως λέγειν.

ἌΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, sentina. Dicitur et Ἀντλία. (Πολὺς δ' ἐν εὐδίᾳ τε καὶ κλυδωνίου Παλλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο.

Ubi ἄντλον Sch. expl. ναυάγιον, πλημμύραν κύματος, τὸ ὕδωρ. ἄντλον δὲ λέγεται τὸ ἀπὸ τοῦ κλύδωνος εἰσερχόμενον ὕδωρ, &c. Æschyl. S. c. Th. 802.) Od. ό. Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ. ubi Didymus exponit τῇ ἀντλίᾳ τοῦ πλοίου. Et pro mari citatur ex Eurip. in Hecuba, Ἀλίμενόν τις ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν Λέχριος. Sunt et qui ita accipiant Odyss. μ'. ὅπλα τε πάντα Εἰς ἄντλον κατέχυνθ'. ¶ Item, acervus manipulorum. Hesych. ☞ Etymol. scribit deduci ἐκ τοῦ ἀντλεῖν καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσφιγμένων τόπων εἰσερχόμενον.

Ἀντλίον, ου, τὸ, vas quo aqua sentinæ exhauritur, quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ. Eust.

Ἀντλία, ας, ἡ, secundum Budæum, ministerium et pœna exhauriendæ sentinæ. Artemid. in Onirocr. εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι. [Soph. Philoct. 497. ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων, Εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμναν, &c.]

Ἀντλέω, ῶ, haurio, exhaurio. Propriè, exhaurio sentinam, ut usurpatur à Luciano. Aristot. Œcon. 1. τὸ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστι. D. Joann. c. 2. ἀντλήσατε νῦν, καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. Reperitur ἀντλεῖν positum etiam pro infundere, in Anthol. epigr. Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας. ¶ Item pro exhaurire laborem, exantlare. Æschylus in Prometh. vincto, ‡ 375.‡ Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Sic apud Euripidem, ἀντλεῖν βίον, ærumnosam vitam exantlare. Luc. ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων.

Ἄντλημα, ατος, τὸ, haustus. Exponitur etiam perfusio apud Diosc. l. 4. c. 64. καὶ τὸ ἄντλημα δὲ αὐτῶν ἀντληθὲν ὑπνοποιόν ἐστι. ¶ Est etiam vas ad hauriendam aquam; haustorium, vel haustrum. D. Joan. c. 4. ἄντλημα οὐκ ἔχεις, pro ἀντλητήριον.

[Ἄντλησις. Ælian. Var. Hist. lib. 1. cap. 24. φιλονεικία δ' οὖν αὐτοῖς ἐμπίπτει νεανική, καὶ ἐρίζουσιν ἀλλήλοις περὶ δίσκου, καὶ ὕδατος ἀντλήσεως, καὶ τις καταδειπνήσει ταῦρον πρότερος.]

Ἀντλητὴς, ου, ὁ, vel Ἀντλητὴρ, ῆρος, ὁ, haustor. Ἀντλητὴρ exponitur etiam ab Hesychio, cadus nauticus. Secundum Eustath. autem ἀντλιαντλητὴρ vas quo aqua sentinæ hauritur. ¶ Est et cyathi nomen apud Athen. qui et ἀρυστὴρ dicitur.

Ἀντλητήριον, ου, τὸ, idem vas quod et ἀντλητήρ. Dion. οὔτε γὰρ πολλὰ ἢ καὶ μεγάλα τὰ ἀντλητήρια εἶχον.

Composita.

Ἀπαντλέω, ῶ, haurio alicundè, exhaurio. (Æsch. Pr. 84.) Capitur etiam metaphoricè pro, hauriendo minuo: ut apud Æschylum in Prometheo vincto, τί σοι Οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων, apud Eurip. ἀπαντλοίην ἂν βάρος ψυχῆς, i. ἐπικουφίσαιμι, allevârim, allevare possim: vel lenierim.

Ἀπάντλημα, quod haustum est.

Ἀπάντλησις, εως, ἡ, haustio, exhaustio.

Διαντλέω, ῶ, exhaurio: unde metaph. apud Eurip. in Herc. fur. Μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας, exhauriens domus custodias, id est, tolerans, sufferens. [Eurip. Androm. 1217. Διαντλήσομαι πόνους εἰς ἀΐδαν. Pind. Pyth. Od. Δ. 521. Ἀλλ' εὔχεται, οὐλομέναν Νοῦσον διαντλήσαις ποτὲ, Οἶκον ἰδεῖν. Plat. Menex. ii. 241. E. καὶ οὗτος μὲν δὴ πάσῃ τῇ πόλει διηντλήθη ὁ πόλεμος.]

Διαντλέομαι, apud eundem in Androm.

Ἐξαντλέω, ῶ, exhaurio, haustam aquam aut aliud effundo. Luc. πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν. Idem in Hermotimo, ἐπιῤῥεῖ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν. Et metaphoricè apud eundem in Timone, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. ¶ Item, pro exantlare et perferre, inquit Bud. Sic Euripides ἐξαντλεῖν γόους, exantlare luctus. (πρὶν τό δ' ἐξηντληκέναι. priusquam hoc exantlaverimus. Eurip. Med. 79.)

Decomp. Μετεξαντλέω, ῶ, haustum transfundo. Athen. lib. 5.

Ἐπαντλέω, ῶ, contrarium præcedenti ἐξαντλῶ: ut, ἐπαντλῶ ὕδωρ, haustam aquam infundo. Luc. εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè pro, impleo: unde apud Plutarchum. ὅρα δὲ καὶ τοῦ βίου τὸ ὀδυνηρὸν καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον. Et, τῶν λόγων ἐπαντλεῖν, eodem metaphoræ genere dicitur à Synesio. ut Lat. funditare verba. Philo de vita Mosis lib. 1. ἀναπεπταμένοις ὠσὶ τοῦ πάππου μυρίας διαβολὰς ἐπήντλουν. ¶ Apud Medicos ἐπαντλεῖν, et καταντλεῖν, et ἐπιβρέχειν, et καταιονᾶν, infundere ad fovendum, vel infusione fovere. Gal. et Diosc.

Ἐπάντλημα et Ἐπάντλησις, infusio aquæ, vel alius liquoris fovendi potissimùm gratia, vel ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, seu fovendi eo aliquam corporis partem. Fotus etiam redditur, et fomentum. Diosc. lib. 2. ἐπάντλημα γαγγραίνης ἐστὶ χρήσιμον, fotus gangrænæ utilis est. Ἐπάντλησις, infusio aquæ in hominem qui lavatur, Budæus ex Galeno.

Κάταντλος, idem quod ὑπέραντλος, de quo infrà. Poll.

Καταντλέω, ῶ, hausta aqua perfundo, et propriè cum magna quadam abundantia. Dicitur metaphoricè, ut apud Aristophanem in Vesp. ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος ταῦτά σου καταντλῇ, his accusationibus te asperget, has accusationes in te fundet. Plato de rep. lib. 7. καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν, majore ludibrio philosophiam afficiemus. Apud medicos, καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ, perfundere seu fovere aqua calida. Sic passim dicitur ὕδωρ vel ἔλαιον καταντλεῖσθαι, infundi fotus gratia, id est, eo foveri pars ægra.

Κατάντλημα et κατάντλησις: idem quod ἐπάντλημα et ἐπάντλησις, Diosc. lib. 1.

Περιαντλέω, ῶ, circumfundo. Plut. περὶ ἀδολεσχ. Item περιαντλούμενον pro καταντλούμενον. Diosc. lib. 2.

Προσαντλέω, ῶ, haurio, idem quod ἀντλέω. Affertur et pro fovere, ex Alex. Tralliano.

Ὑπέραντλος, ut, ὑπέραντλον σκάφος, cujus sentina exundat, inquit Bud. Transfertur et ad alia pro, redundans, exuberans, circumfluens, ut, ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου, apud Luc. Cum genitivo interdum ponitur: ut, ὑπέραντλος συμφορᾶς, apud Euripidem, in Hippol. cui calamitas exuberat, et major est quàm ut ei ferendæ par sit.

Ὑπεραντλεῖσθαι, apud Lucian. pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος.

Φρεάντλης, ου, ὁ, q. d. putei haustor, qui aquam ex puteo haurit. Vide Laërtium et Suidam.

ἌΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, antrum, locus subterraneus aut profundus. Luc. de hist. scr. καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ καὶ μυῤῥίνης καὶ δάφνης ἐς ταὐτὸ συμπεφυκότων.

Ἀντριὰς, άδος, ἡ, quæ libenter in antris versatur. Suid.

Ἀντραῖος, cavernosus. Et fœm. ἀντραία, apud Steph. ex Eurip. in Αἰξί. Pro eodem dici etiam ἀντρίτης, idem Steph. scribit.

Ἀντρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, antris plenus, cavernosus, σπηλαιώδης. Hes.

Ὕπαντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) qui sub antro est, vel in antro degit: ut, ὕπαντρος γῆ, et ὕπαντρος πέτρα.

ἌΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poëtas, ambitus et circumferentia propriè currus. † ambitus rotarum. Hesiod. Asp. v. 64.† Hesych. Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον. (V. Eurip. Phœniss. 1153. Theoc. Id. ϛ'. 166.) Il. λ'. καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον. Interdum pro toto curru: ut in Anth. epigr. Transfertur et ad alia. Est enim et ἄντυξ ἀσπίδος, orbis clypei. Iliad. ζ'. Dicitur et ἐπὶ ζυγοῦ τῆς κιθάρας, inquit Eustathius; unde et ἄντυγα χορδῶν dixit Euripides. Item ἄντυγι μηρῶν, in Anthol. epigr. pro circumferentia seu ambitu femorum, vel rotunditate. Dicitur etiam οὐρανοῦ ἄντυξ, sicut et οὐρανοῦ ἀψὶς, axis cœli. Denique et temporis ἄντυγα dixit Nonnus, quasi gyrum temporis seu circulum, quod tempus circumagi et circumvolvi videatur.

Ἀντυγωτὸς, οῦ, ὁ, colligatus, alligatus in modum τῶν ἀντύγων.

Composita.

Εὐάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens. εὐάξων. Suid.

Θραυσάντυξ, frangens canthum seu orbem currus, apud Aristoph. in Nebulis.

Ὑψάντυξ, altè cameratus, altos fornices habens.

ἈΝΥ'Ω, item ἀνύτω, † Xen. Pæd. l. 5. p. 136. b.† vel ἀνύττω, perficio, efficio, conficio, perago, expedio; ut, ἀνύειν τὸ ἔργον, ἀνύειν τὴν ὁδὸν, et ἀνύειν δρόμον. passim invenitur. † pr: de laborantibus Xen. Pæd. 1. 6. 5. ἐπεὶ οὐδὲν ἤνυε: quum nihil proficeret. Xen. Pæd. p. 185. e.† * Sophocl. Ajac. 607. ἀνύσειν —— Ἀΐδαν. iter ad Orcum confecturum esse. cf. Antig. 804. Eur. Suppl. 1142.* Apud Dem. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυε, exp. quum frustra conaretur, quum nihil promoveret. ¶ Cum participio accipitur pro, prosum, confero. Thuc. lib. 2. ἐφόρουν δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ, καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴτι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον. ¶ Exponitur etiam impleo: ut, ἤνυσε γῆρας, in Epigr. ¶ Item consumo, ut Odyss. ώ. Αὐτὰρ ἐπειδή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο. Capitur etiam pro, perdo, destruo, ut docet schol. Soph. item pro, occido. ¶ Item, impetro, obtineo, consequor, ut in Anth. epigr. ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ μοιρῶν, hoc à Parcis impetravi. Et Aristoph. in Pluto, ἀνύσῃ τάλαντα. ¶ Item, pro σπεύδω, festino, propero, ut Aristoph. in Pluto, ἀλλ' οὐ μέλλειν χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύτειν. Et particip. ἀνύσας pro, confestim, properè, ut apud eundem in Nub. †1255.† ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. In qua signif. scribi cum spiritu aspero docet Suidas, item Eust. ex Ælio Dionysio. (Ἀνύω, perficio, &c. V. Æschyl. Pers. 723. Eurip. Phœniss. 410. ἤνυτον Soph. Tr. 323. χάριν ἀνύω ἐπί τινι, gratiam alicui rependo. ib. 1012. Œdip. Tyr. 173. 740. Trach. 670. Sic Theoc. Idyll. ιή. 17.—— ὡς ἀνύσαιο, ut perficeres. Ἄνυμες, Theocritus, Idyll. ζ'. 10.)

Ἀνύομαι, perficior, &c. Apud Soph. ἀνυσθεὶς, exp. occisus. Item, pro ἀνύω. Od. π'. ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα: unde ἠνυσάμην pro ἤνυσα.

(Ἀνύτομαι. Æsch. Ag. 1168.)

Ἄνυσις, εως, ἡ, perfectio, affectio, seu affectus. Il. β'. ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτοῖς. Item profectus. Odyss. δ'. ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν quia non nanciscemur aliquid commodi ex fletu.

Ἀνύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, efficax, effectum magnum habens. Item, conducibilis, utilis. Plato de leg. 4. τοῦτο δὲ κάλλιστον καὶ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Apud Lucianum, ἀνυσιμώτατον φάρμακον, i. præsentissimum.

Ἀνυσίμως, efficaciter, perfectè. Suid.

Ἀνυστὸς, οῦ, ὁ, qui effici potest: ἀνυστὸν καθίστηκε, effici potest, et ὡς ἀνυστόν ἐστι, quoad fieri potest, pro viribus, Plutarch. in Lycurgo. Item ἀνυστὸν, promptum, facile. Budæus ex Phalaridis epistolis.

Ἀνυστικὸς, οῦ, ὁ, vel Ἀνυτικὸς, efficax, effectum magnum habens. Xen. ἀνυτικωτάτη χρηματίσις ἀπὸ γεωργίας, efficacissima et promptissima opum comparandarum ratio.

(Ἄνυτις. λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνυτις. i. e. ἀνύσιμα, καὶ τελεσθῆναι δυνάμενα. Æschyl. S. c. Th. 726.)

Ἄνω, poëtice pro ἀνύω. Od. γ'. ἔνθα δ' ἔπειτα Ἦνον ὁδὸν, i. e. ἤνυον καὶ ἐτελείουν. Inde et apud Aristophanem partic. ἄνων. Ἄνω adverb. vide sua serie.

Ἄνομαι, idem quod ἀνύομαι. (Æsch. Ch. 797.) Apoll. Arg. 2. νέον ἤματος ἀνομένοιο, exp. recens desinente die, i. in crepusculo. Apud Herodot. ἀνόμενον ἔτος, exactus annus.

Ἄνη, idem quod ἄνυσις, apud Callim.

Ἤνυστρον, ου, τὸ, unus ex ventribus animalium cornigerorum et ruminantium, ex eo dictus (ut putatur) quoniam in eo διανύεται καὶ πέττεται ἡ τροφὴ, conficitur et concoquitur cibus. Aristoph. in Equit. Ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν Καταβροχθίσας, κᾆτ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν ἀναπόνιπτος, Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας. Vide et Aristot. de part. animalium l. 3. c. 14. et histor. animalium l. 2. c. 17. Pro eodem dicitur et ἔνυστρον.

Composita.

Ἀανὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit. Hesych.

Ἀνήνυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit, qui ad finem perduci nequit, ἀτέλεστος. Od. π'. ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ.

Ἀνήνυτος, idem, ut, ἀνήνυτον τέλος λαμβάνει, ad finem non perducitur. Et ἀνήνυτος αἰὼν, in epist. Phalar. Hesychio etiam est δύσκολος et ἀκατόρθωτος. ¶ Item, inanis, μάταιος: ea enim quæ perfici non possunt, frustra quum fiant, vana sunt: ut, Philo de mundo, ἔννοιαν ἀνήνυτον κατασκευάζουσιν εἰς τὴν τοῦ ἑνὸς εὕρεσιν. ¶ Suidæ significat etiam, multus, innumerabilis, infinitus, immensus: ut μόχθος ἀνήνυτος, apud Hippocr. in ep. ad Demag. Polyb. μεγίστης προφαινομένης δυσχρηστίας περὶ τὰς τροφὰς, ἅτε καὶ τὸ μῆκος ἀνήνυτον ἔχειν δοκούσης τῆς ὁδοῦ.

(Ἀνάνυτα. adv. Theoc. ιέ. 87.)

Διανύω, seu Διανύτω, conficio, perficio: ut, διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν. Xenoph. ἃ πόδες διανύουσι. Διανύεσθαι, significatione activa citat Bud. ex Ptol.

Διάνυσμα, τὸ, iter, itineris confectio. Polyb. Quidam exp. progressus. διάνυσις, idem, apud Ptolem.

Δυσήνυτος, effectu difficilis. Suid. et Hesych.

Ἐξανύω, perficio. Soph. πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσεν. ¶ Item occido, ut Il. λ'. ἤ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας. (Eurip. Med. 652. Phœniss. 158. Soph. Œdip. Tyr. 160. Tr. 1040.)

[Ἐξανύτω. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 5. ἦ, εἰ μὴ αὐτὸς ἐξανύτοι, πέμπων φανερὸς ἦν τους θεραπεύοντας.]

(Ξυνανυτέω. Æsch. Ag. 1132.) ‡ ξυνανυτεῖ. Vertas *conficit*, vel potius ut elegantur Schutz *condit*. S. Butl. At ξυνανύτει Pors.‡

Decomp. Δυσεξήνυτος, effectu difficilis. δυσεξήνυτος δεσμὸς, inenodabilis nexus. Eurip.

Συνεξανύττω, simul perficio.

Ἐπανύω, perficio. Hesiod. † Asp. 311.† νίκη ἐπηνύσθη, i. ἐπληρώθη.

Εὐήνυστος, effectu seu confectu facilis.

Κατανύω, conficio, perago: ut, κατανύειν τὴν πορείαν, et κατανύσαι δρόμον. Plutarch. † κατανύτω ὁδόν. Xen. Pæd. p. 232. d.† Apud Synesium epist. 73. quidam interpretantur consumere, in hoc loco, ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος οὔπω πᾶν ὅσον ἔδει κατήνυσαν. Apud Sophoclem, † El. 1478.† φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν, duplicem (ut annotat interpres) admittit expositionem: nam vel significat nacti sunt, (qui enim aliquid peragit, id ipsum adipiscitur postquam perfecit) vel contra illam peregerunt id quod volebant. Neutraliter quoque et absolutè reperitur: ut, κατανύω εἰς λιμένα, pervenio portum: ut Budæus annotat. † ut apud Herodotum l. 6. cap. 140.†

Κατάνομαι, Eust. exp. absumo. Od. ρ'. —— πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται.

Πανάνυτος, qui omnino effici potest. Suid.

Προανύτω, antè vel citiùs perficio. Xen. Pæd. 2. οὕτω γὰρ ὁρωμένους εἰκὸς πλέον προανύτειν ὧν χρήζομεν.

Συνανύω, simul efficio, simul perago. Arist. in Phys.

Ὑπανύω, ministro.

ἌΝΩ, (adverbium loci) suprà, vel sursum: cui opponitur κάτω, infrà, atque ut hoc à κατὰ, sic illud fit ab ἀνά. † ἄνω apud homines vivos oppon. τῷ κάτω apud inferos Soph. El. 1173.† Significat tam in loco, quàm ad locum: οἱ ἄνω ὄντες, qui sunt in superioribus locis; ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκρόπολις. Item à Philostrato et aliis, rex Persarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Odyss. λ'. Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. (V. Æschyl. Pers. 647.) Cum articulo, ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, superior. τὸ ἄνω, superius. τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, partes superiores domus: apud Xenophontem de arte eq. Habet interdum genit. ut, ἄνω τῶν πραγμάτων,

apud Æschinem περὶ παραπρ. Copulantur sæpe ἄνω et κάτω. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† Lucianus ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, sursum deorsum vagor. Apud Platonem in Hippia minore, ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι, vult Budæus esse, toto cœlo errare. Sic ἄνω καὶ κάτω τοὺς νόμους στρέφειν, Demosth. in Midiam. Plato in Philebo, ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. * Æsch. Eum. 648. τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω Στρέφων τίθησιν. Soph. Antig. 1068. Eurip. Suppl. 689. τὰς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένας. Phœn. 188. Bacch. 740. 752. Herc. F. 953. Pirith. fr. 7.* Dicitur etiam ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι, Gal. denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, sursum deorsum facere, i. miscere, turbare. † Sic Aristoph. Nub. 616.† Demosth. Vide Erasmum in proverbio, sursum ac deorsum. * ἄνω κάτω Æschyl. ap. Ath. p. 375. E. Δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω. Eurip. Iph. T. 282. κάρα τε διετίναξ' ἄνω κάτω. Bacch. 349. 602. Herc. F. 1307. El. 842. Aristoph. Lys. 709. Nicolaus Stobæi p. 84. Ἔδοξεν αὐτῷ γεγονέναι τἄνω κάτω. Menand. ap. Schol. Platon. p. 18. et Citharista p. 104. Cleric. Sotio Athenæi VIII. p. 336. E. Philemon fr. 175.* ¶ Est etiam ἄνω adverbium temporis; unde οἱ ἄνω χρόνοι, apud Demosthenem, superiora tempora. Pro eodem verò dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, apud Diodorum Sicul. Apud Philostr. οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ, ejus majores. Ἀνωτέρω (pro quo et Ἀνώτερον) comparativus gradus, superiùs, altiùs: ut, μικρὸν ἀνωτέρω στόματος. Et pro superioribus temporibus, vel altiùs repetita temporum memoria, apud Herodot. ἀνωτέρω οὐδὲν πραγμάτων προκοπτομένων.

Ἀνώτερος, superior: unde et ἀνωτερικός: ut, ἀνωτερικὰ μέρη, superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φάρμακα sunt contraria τοῖς ὑπηλάτοις. Ἀνωτάτω, superlativus est gradus, i. in supremo loco. Philo de mundo, ἀνωτάτω εἶναι πρὸς αὐτῷ τῷ αἰθέρι. et ὁ ἀνωτάτω, summus, supremus.

Ἄνωθεν, desuper, supernè, è superiore loco. (Æsch. Ch. 425. 834.) Apud Herod. ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, è loco qui supra exercitum. In novo Test. sæpe ponitur pro οὐρανόθεν. Ὁ ἄνωθεν, superior, qui est è superiori loco. ¶ Temporis quoque significationem habet; unde οἱ ἄνωθεν, majores, avi. Capitur etiam pro, à principio, apud Dem. Item, pro, altius repetendo, ut docet Bud. ex Dem. et Themistio. Item pro, denuo, de integro, ut apud Joan. cap. 3. ¶ Aliquando exp. retro: ut, οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, retro principes, inquit Bud.

Composita.

Ἐπάνω, cum genit. supra, ut apud Ceb. Theb. ἐπάνω πάντων ἐστί. Sic ἐπάνω τοιούτων εἰμί. Interdum significat, supra quam, amplius quam. 1 Cor. 15. ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marc. 14. ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam adverbiis temporis, ut 1 Cor. 15. ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, ab eo die et deinceps.

Ἐπάνωθι, cum genit. idem: ut in Epigr. Τῆς κήλης δ' ἐπάνωθι τὰ φορτία πάντα τεθεικώς.

Ἐπάνωθεν, desuper. Bud. in hoc Thuc. loco, καὶ τἄλλα ἴθη ἐπάνωθεν, exp. in vertice montis.

Ὑπεράνω, cum genit. supra. Gal. ad Glauc. μικρὸν δὲ ὑπεράνω τῶν πεπονθότων χωρίων ἐπιτιθέναι σπόγγον. Paul. Ephes. 4. ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν: ut et c. 1. καὶ ἐκάθιζεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς. ubi vetus interpres exponit, longè super. Quum autem absolutè ponitur, accipitur pro, sursum in cœlis.

Ὑπεράνωθεν, de loco superiori, desuper.

ἈΝΩ'ΓΩ, F. ἀνώξω, aor. 1. ἤνωξα, præt. medium ἤνωγα seu ἄνωγα, jubeo, hortor, suadeo, instigo. (Homer. Iliad. δ'. 263. Sophocl. Trach. 1264. Elec. 146. Æsch. Pr. 946. Ch. 733. ἄνωχθι 770. Eum. 905.) Od. ι'. Ἐῤῥέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. Od. π'. Αὐτός τε κτενέω, τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω. Od. κ'. Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι. Præteritum med. sæpe pro præsenti accipi solet: ut Od. γ'. Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. In passiva quoque significatione reperiri testatur Hesych. qui ἀνώγεται exponit κελεύεται. ☞ Eust. ab ἄνω, id est, ἀνύω, derivatum esse scribit, ut ex τρῶ, τρώγω.

Ἀνωγέω, etiam pro eodem dicitur, ut Od. ξ'. Αἴγυπτον δέ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι. Il. β'. σιωπᾶν λαὸν ἀνώγειν, populum jubebat silere.

Ἀνωγὴ, ῆς, ἡ, jussum, adhortatio, παρακέλευσις, Suid. [Apoll. Rhod. Arg. 1. 1134. ἄμυδις δὲ νέοι Ὀρφῆος ἀνωγῇ Σκαίροντες—ὠρχήσαντο. Schol. τῇ τοῦ Ὀρφέως παρακελεύσει, &c.]

Ἄνωξις, εως, ἡ, idem. Item βούλευσις. Hesych.

Ἄνωχμον, τὸ παρακελευστικόν. Hesych.

ἈΞΙ'ΝΗ, ης, ἡ, ascia, dolabra. Exponitur etiam securis. Iliad. ο'. Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Xen. Hell. 3. πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rursus Iliad. ν'. Ἀξίνην εὔχαλκον ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ Μακρῷ, ἐϋξέστῳ. ☞ Vult Eustathius ab ἄγω significante κλᾶν, frangere, derivatum esse.

Ἀξινάριον, ου, τὸ, idem. [Joseph. de Bell. Jud. lib. 2. cap. 8. §. 7.]

Ἀξινίδιον, parva ascia, dolabella, securicula, secundum quosdam.

ἌΞΙΟΣ, ου, ὁ, dignus. (ἔπαθον μεγάλων ἄξι' ὀδυρμῶν. Eurip. Med. 112. Soph. Œdip. Tyr. 797. 992.) Xen. Pæd. 5. οὐκ ἂν ἐπαίνου σοὶ ἄξιος εἴην μᾶλλον ἢ μέμψεως. ubi præter genitivum ponitur dativus personæ. Sic eodem libro, ἐξετάζει ἑαυτὸν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος. Idem, apomn. lib. 1. ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, dignum morte censebat civitas. Verùm sæpiùs ponitur cum solo genitivo. Dem. in Mid. δείξω πολλῶν θανάτων, οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Xen. Pæd. 5. ἄξια ἐπιμελείας, digna studio et cura. ἄξια σπουδῆς, apud Plut. Dicitur etiam aliquis πλείστου ἄξιος, et ἄξιος τοῦ παντὸς, apud Aristophanem, cui opponitur ἄξιος οὐδενός. Aliquando additur dat. ut, ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει, maximi faciendus ob divitias et nobilitatem. Ἄξιος πλείστου πᾶσιν, maximi faciendus ab omnibus, qui maximo est in pretio apud omnes. In neutro gen. πλείστου ἄξιον exp. operæ pretium: ut apud Andocidem, ὅπερ μοὶ πλείστου ἄξιον ἐγίνετο. Cum infinitivo, ut apud Plat. in Apolog. τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι; Et Soph. ἄξιος θρήνων τυχεῖν. Aristot. Eth. 3. ἄξιον ζῆν τῷ ἀνδρείῳ, æquum est ut vir fortis vivat. Xen. ἄξιόν ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτὸν, par est ut eum oderim. † ἄξιοί ἐσμεν ἀπολαῦσαι ἀγαθὸν τοῦ γεγενημένου. Xen. Pæd. l. 5. p. 136. c.† ¶ Item pro ἀντάξιος, æquiparandus: ut Il. θ'. νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί ἐσμεν Ἕκτορος. Sic et Il. ι'. ¶ Item æstimationem habens et pretium, æstimabilis. Plutarch. οὔτε τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, valentia tribus talentis, quæ æstimari possent tribus talentis. Xen. Hell. 4. Φαρνάβαζος ἧκεν ἔχων στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Demosthenes, ἄξια σύμπαντα εἰς μυρίας δραχμάς. ¶ Item, pretiosus, magni pretii. Xen. Pæd. 3. καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Apud Atticos capitur etiam pro εὔωνος, ut discimus ex Polluce, Suida, Eustathio, et aliis, i. vilis: unde ἀξιώτερον et ἀξιώτατον, vilius, vilissimum. Lysias, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε. Aristoph. in Equit. Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ἀξίως, dignè, pro dignitate. Ponitur interdum sine casu: ut Demosthenes Philip. 2. πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται. Frequentius cum genitivo, ut apud Isocratem, κατὰ σοφιστῶν, ὃς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τῶν πραγμάτων. Xen. Pæd. 5. ἀξίως τῶν καλῶς πεποιημένων. Et ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, apud Æschin. pro dignitate sceleris. ¶ Item, pro εὐώνως, vili pretio: ut, ἀξίως πιπράσκειν, apud Poll.

Ἀξία, ἡ, dignitas, meritum: ut, κατὰ τὴν ἀξίαν, apud Plat. Isocr. et alios, pro dignitate, pro meritis. † κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας: pro dignitate, ratione opum. Xen. Pæd. p. 225. a.† Dicitur et, πρὸς ἀξίαν, pro eodem. Et, ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, ultra quàm meremur, apud Areop. Et, παρὰ τὴν ἀξίαν, indignè, immeritò, Dem. ¶ Item, dignitas, i. dignatio, inquit Bud. Demosthenes pro cor. τὸ φρόνημα ἀφεῖσαν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς. Et, οἱ ἐπ' ἀξίας, magistratus, Lucian. ¶ Item æstimatio. Apud Basil. in epist. κατ' ἀξίαν εὐτελὲς, exp. æstimatu vile. Sic et apud Xen. et Plat. ¶ Item, justum pretium. Xen. ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβὼν, minus justo pretio. Et apud Æschinem, τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, justo pretio vendere. Et apud Aristotelem Ethic. 9. τὴν ἀξίαν τάττειν, indicare. (quod institoris est et venditantis merces.) Item justa merces, digna merces. Aristot. Ethic. 9. οὐ γὰρ πρὸς χρήμαθ' ἡ ἀξία μετρεῖται, neque enim digna merces philosophiæ pecunia rependitur.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, pro ἀξία, dignitas, dignatio.

Ἀξιόω, ῶ, F. ώσω, dignum esse censeo. Cum genit. † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. d.† Plato in apologia, οὐκ εἴθισμαι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός. Sæpius cum infinit. pro, æquum esse censeo. (ἄξιον ἡγοῦμαι, τολμῶ. Æschyl. Ag. 912. Pers. 335. Eurip. Med. 963. 1342. Soph. Œdip. Tyr. 964. Philostr. l. 3. c. 24.) Xen. ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν, ὥσπερ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις, χρῆσθαι. Luc. in Anach. τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν. ubi quidam exp. operæ pretium esse existimamus: alii exp. volumus. ¶ Item peto, postulo: ut, χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, petebant sibi dari spatium ad respondendum iis quæ objecta ipsis erant. † Xen. Pæd. 1. 1. 5. ubi est petere vel cupere; et l. 2. p. 53.† ¶ Item existimo, puto. Plato in Apologia Socrat. ἀξιώσατε καὶ ὑμεῖς διττούς μου κατηγόρους γεγονέναι. Et pro δοξάζω καὶ δογματίζω, et quasi axioma constituo, apud Aristot. in Probl.

Ἀξιόομαι, οῦμαι, dignus censeor, dignus habeor: ut apud Plut. in Publicola, ἀξιωθεὶς βουλῆς, dignus habitus senatu, dignus habitus qui in senatum reciperetur. † τινός: aliquid consequi. Xen. Pæd. l. 2. 41. d.† Item ἀξιωθεὶς vel ἠξιωμένος τούτων, qui hæc emeruit, qui hæc est consequutus tanquam iis dignus. ἀξιωθεὶς τιμῆς, affectus honore quo dignus est habitus, quem dignati sunt alii honore. ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, dignus habitus qui ad communem mensam admitteretur, ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν donatus muneribus quibus dignus censebatur. (Æsch. Suppl. 499. Ag. 379. Soph. Œdip. Tyr. 1463.)

Ἀξίωμα, τὸ, dignitas, autoritas, amplitudo: † Xen. Pæd. l. 5. p. 146. c.† οἱ ἐν ἀξιώματι, magistratus, qui honores gerunt. et, εἰς ἀξίωμα παράγειν, ad honores provehere. ¶ Apud Dialecticos enuntiatio, enuntiatum, effatum, pronuntiatum. Veteres verbum appellârunt, inquit Donat. in Terent. Vide Bud.

Ἀξιωματικὸς, οῦ, ὁ, habens autoritatem, autoritate præditus, plenus majestatis, augustus. Dionys. Halic. de Isocrate, ὑψηλότερός ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ μεγαλοπρεπέστερος μακρῷ, καὶ ἀξιωματικώτερος. Item, dignatione et majestate venerandus, dignitate oris præditus, ut apud Plutarchum de Pompeio loquentem. Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν substantivè pro amplitudine et dignitate, ut ait Budæus, reservandum. Item in commentariis scribit, autoritas est ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικὸν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις, ut autoritas instrumenti. Item ἀξιωματικοὶ, qui in dignitatibus sunt constituti. Bud. ex Pand.

Ἀξιωματικῶς, cum autoritate, cum dignitate. Item apud dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, aliquid ut axioma ponere, quòd vulgò dicunt, aliquid pro una maxima ponere.

Ἀξίωσις, εως, ἡ, idem quod ἀξίωμα: unde οἱ ἐν ἀξιώματι, et οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, iidem sunt. Est etiam amplitudo, ut ait Bud. Et ἀξίωσιν Plut. in Cæsare non semel vocat postulatum, ut ait idem. Apud Thucyd. est existimatio vel præsumptio et fiducia sese non spernentis.

Composita.

Ἀνάξιος, ου, ὁ, ἡ, indignus. Itidem cum genit. Dem.

Ἀναξίως, indignè, secus ac dignitas ac merita postulant, immerito. Isocr. in Busir. τοῖς ἀναξίως δυστυχοῦσι. Item cum genit. ut, ἀναξίως ὑμῶν, non pro vestra dignitate.

Ἀντάξιος, æquiparandus, æqualis pretii: ut, χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς, aurum non est æquiparandum cum virtute. Il. λ'. Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Xenoph. πολλῶν οἰκετῶν οἶμαι ἀντάξιον εἶναι, existimo multorum servorum instar esse.

Ἀνταξιόω, ῶ, vicissim peto. Bud. [Thucyd. Hist. lib. 6. §. 16. τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιούτω.]

Ἀπάξιος, ου, ὁ, ἡ, indignus. Plato ep. 7. οὐκ ἀπάξιον ἀκοῦσαι νέῳ, καὶ μὴ νέῳ.

Ἀπαξία, ἡ, indignitas.

Ἀπαξιόω, ῶ, dedignor, non dignor, indignum judico, contemno. (Æsch. Eum. 368.) Ponitur interdum absolutè, ut, μηδέ τις ἀπαξιούτω, ἢ τύχης πταῖσμα νομιζέτω, ὅτι, &c. Interdum cum infinitivo, ut apud Herodian. l. 7. τὸ δὲ δεινὸν ἑκάστοτε ηὔξετο, τοῦ μὲν τοσούτου δήμου ἀπαξιοῦντος ὑπ' ὀλίγων καταφρονηθῆναι. Interdum cum accus. ut apud Appian. ὁ δὲ δῆμος τὸν Μάρκιον μετιόντα τὴν ὑπατείαν οὐκ ἐχειροτόνησε, οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ. Plut. de defect. or. τῷ μὲν ἀποστρεφόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα τὴν κακίαν, τῷ δὲ πάλιν αὖ προσιέμενον, aversantem et aspernantem vitia. Interdum cum genitivo rei et accusativo personæ, ut apud Aristotel. de mundo, οὐδ' αὐτὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσε. Ἀπαξιῶν, renuens, invitus, dedignans. Plut. αὐτοῦ τοῦ Μίλωνος μεταβαλεῖν ἐσθῆτα φαιὰν ἀπαξιώσαντος.

Ἀπαξίωσις, dedignatio, contemptio, despicientia. Polyb.

Ἐπάξιος, dignus, ut, ἐπάξιος γάμος, apud Sophoclem. (Æsch. Eum. 272. 438. Pr. 70. Ch. 93.) Gregorius, τοῦτο τῶν ἀοιδίμων ἐξοριῶν καὶ φυγῶν τοῦ ἀνδρὸς ἐπάξιον, dignius et magnificentius.

Ἐπαξίως, dignè, pro dignitate et merito. Nazian. τοῦ κολάζοντος ἐπαξίως.

Ἐπαξιόω, ῶ, postulo, rogo. ut exp. apud Soph. [τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπώσης ἐμοῦ, Ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι.] †Camer: cupio; sed et potest esse *puto, existimo*.†

Καταξίως, dignè, pro dignitate: ut, καταξίως ἐμοῦ, apud Sophoclem, pro mea dignitate. † El. 802.† [Œd. Col. 965. ἐπεὶ δίδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως Οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς, οὔτε σῆς χθονὸς, &c. Polyb. Hist. lib. 1. τοὺς αἰτίους τῆς ἀποστασίας τιμωρήσασθαι καταξίως.]

Καταξιόω, ῶ, dignor, dignum judico. τιμῆς ἀξιῶ. Suid. in pass. signif. (Æsch. S. c. Th. 673. Ag. 581.)

Συναξιόω, dignum censeo. Xen. Pæd. p.174. d.† [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Z. pag. 477, 8. Ὁ μὲν θεὸς—συνηξίωσέ σε καὶ τοὺς σὺν σοὶ πρωτοστάτας εἶναι τῶν συμμάχων.] Plerunque cum genit. construitur, et significat dignus judicor aut sum qui, &c. ut Lucæ 2. καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα. Ejusdem 20. οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdum cum genit. ut 2 Thess. 1. εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ.

ἌΞΩΝ, ονος, ὁ, (ab ἄξαι, aor. 1. verbi ἄγω) axis rotæ. Il. ε'. οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων. Xen. Pæd. 6. de bellicis curribus loquens, τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ συντρίβηται, ἄξοσί τε μακροῖς. Per metaphoram itidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur axis mundi, apud Arist. et Procl. ¶ Sic vocatur etiam spondylorum secundus, qui est immobilis. Poll. ¶ Apud Athenienses ἄξονες erant axes ligneæ in quas leges Solonis erant incisæ. Vide Gell. l. 2. c. 12. et Bud. in comm. ¶ In Solomonis Proverbiis legitur pro tramite et orbita.

Ἀξόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad axem pertinens. In Epigr.

Composita.

Ἀκραξόνιον, ου, τὸ, i. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, summa pars axis, apud interpr. Apollonii.

Ἀμφαξονεῖν, (inquit Eust.) proverbialiter ἀπὸ τοῦ ἄξονος, καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν, εἴτε ἁρμάτων εἴτε ἁμαξῶν, dicitur τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθὸν, non rectà incedere seu progredi: exorbitare. Secundum Pausan. usurpatur de iis quibus genua infirma et fracta sunt.

Ἀντιάξων, ονος, ὁ, axis seu polus qui nostro oppositus est: qui ἀνταρκτικὸς quoque dicitur. Budæo ora australis nobis ignota, ex Cic. Tusc. quæstion.

Ἐπαξόνιος δίφρος, currus qui in axem volvitur.

(Παραξονία. Substantivè. Rotæ Streperæ. Sive id quod ab axe inter rotandum decidit. Aristoph. R. 825.)

ἈΟΛΛΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, cujus pluralis ἀολλέες, conferti, densi. Od. ξ'. βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. (At Soph. Tr. 522.—οἱ τότ' ἀολλεῖς ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων. Ubi interpres: Qui tum cominus ibant in medium cupientes thalamis potiri.) ☞ Etymol. ἀολλέες exponit συνηθροισμένοι, congregati: et fieri dicit παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Eustathius vult in hoc nomine α esse vel ἐπιτατικὸν, vel ἀθροιστικὸν, qui ἀολλέες exp. οἱ ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι.

Ἀολλίζω, F. ίσω, confertos reddo, congrego. Homer. Iliad. ζ'. ἀολλίσασα γεραιάς.

Ἀολλέω, ῶ, idem. Hesych.

Ἀολλήδην, (*adverb.*) simul. Mosch. idyll. 2.

ἌΟΡ, ρος, τὸ, ensis, vel Ἄορ. Od. κ'. Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. (Theocritus Idyll. κϐ'. 191. Τῷ δ' ἄορ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω. Illi vero enses e vaginis stringentes.) Sic apud Hesiod. † Asp. 457.† ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξύ. Il. ύ. Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. ☞ Ab Ἀείρω deducit Etymol. ¶ Ἄορες dicuntur Hesychio γυναῖκες. Item tripodes quidam. ut apud Hom. Od. ρ'. Αἰτίζειν ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας.

Χρυσάωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) ensem aureum gestans. Hesiodus. † Theog. 281.† Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Item nomen propr. Hesiod. Dicitur et χρυσάορος, ου, ὁ, ἡ, pro eodem. Iliad. έ.

ἈΟΡΤΗ', ἡ, arteria magna, quæ à sinistro cordis sinu exoritur, apud Aristot. de part. animal. l. 3. Sic appellata fuit quòd ἀορτὴ significet ἀγγεῖον, i. vas. Est enim sanguinis conceptaculum, ut ibidem Aristot. scribit. Ex Poll. annotatur, œsophagon καὶ τὸν βρόγχον, in tenues apophyses disparari, quas Græci σύριγγας et βραγχία et ἀορτὰς appellant. Traditur, Galenum de anatomia arteriarum, et lib. 16. de usu partium, τὴν ἀορτὴν vocare arteriam omnium maximam, quæ ex sinistro cordis ventriculo exoritur, et spiritum vitalem in totum animantis corpus defert, nativumque calorem per diastolen et systolen temperat. Ἀορταὶ sunt etiam vestium conditoria, et arculæ: χηλοὶ, κιβωτοὶ, κίσται. Vide Poll.

ἈΟΡΤΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, lorum seu funis quo ensis appenditur, vel clypeus, aut etiam pera. Od. λ'. Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ Χρύσεος ἦν τελαμών. Et Od. ν'. — δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην, Πυκνὰ ῥωγαλέην. ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ. ☞ Existimatur esse à verbo αἴρω: ut inde primùm factum sit ἀρτὴρ, deinde ἀορτὴρ per pleonasmum literæ ο, * potius ab ἀείρω.*

Ἀορτεῖσθαι, unde ἀορτηθεὶς, in Anth. Epigr. appensus loro, affixus.

Ἄορτρον, appellatur ab Hipp. pars pulmonis utrinque suspensa et separata, quam et ἀορτεῖν, dictam fuisse discimus ex Diosc.

ἉΠΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, tener, delicatus, mollis. (A nomine ἁφὴ, i. tactus, secundum Etymologisten et Eustath. fit ἁφαλὸς, deinde mutata in tenuem aspirata ἁπαλὸς, quasi tactui cedens: quæ enim mollia sunt, tactui cedunt: contrà quæ sunt dura, vocantur ἀντίτυπα.) Dicitur tam de persona, quàm de re. Od. φ'. χέρας ἀτρίπτους ἁπαλάς. Et Iliad. τ'. ἁπαλοὶ πόδες, molles pedes. † Hesiod. Theogn. v. 3.† Sic et, τυρὸς ἁπαλὸς, caseus mollis, in Anthol. Epigramm. Item ἁπαλὸς οἶνος, vinum molle seu tenerum, apud Diosc. Quidam tamen pro novo vino accipiunt. Dicuntur et σιτία ἁπαλὰ, cibi delicati. Item στρωμναὶ ἁπαλαὶ pro μαλακαί. ¶ Item mollis, id est, non vehemens, lentus: ut, ἁπαλὸν πῦρ, apud Athen. In anth. epigr. ἁπαλὸν πνεῦμα, mollis aura. Ἁπαλὸν γελάσαι. Od. ξ'. molliter ridere. (V. Æschyl. Pers. 537. Et Appollonius Rhodius, Argon. iii. 297. — ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς Ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος —— tenerasque transmutabat genas interdum in pallorem, interdum in ruborem ——)

Ἁπαλῶς, molliter.

Ἁπαλότης, ητος, ἡ, teneritudo, mollities. Plat. in symp.

Ἁπαλύνω, tenerum reddo, mollio, emollio. Xen. in Laced. Poll. ἁπαλύνειν et διαθρύπτειν, posuit pro, emollire et quasi deliciis frangere. Capitur etiam pro, delicatè et molliter attingo et tero, ut ait Bud. ex Xen.

Ἁπαλίας, ου, ὁ, hœdus tenellus seu delicatus, hœdus adhuc mollis et teneræ ætatis: ut Diog. Laërt. tradit.

Ἁπάλιον θῦμα. Hesych. δελφάκιον, porcellus, porcus delicatus, ea enim victima est tenerrima et delicatissima.

Πανάπαλος, (*comp.*) tenerrimus, mollissimus. Hom.

ἍΠΑΞ, semel: ut Odyss. μ'. ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι, quum alii homines semel moriantur, non bis. (V. Æschyl. Pr. 209. Aristoph. R. 95. Ἅπαξ, προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ.) Ponitur cum genitivo interdum: ut, ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, semel in anno, et ἅπαξ τῆς ἡμέρας, semel in die. Apud Herodot. ἅπαξ ἐν τῷ ζωῇ, semel in vita. ¶ Exp. et omnino, prorsus.

Composita.

Εἰσάπαξ, (quod et divisim εἰς ἅπαξ) apud Dem. Olynth. 2. semel, vel semel duntaxat.

Ἐφάπαξ, idem.

Καθάπαξ, semel, omnino, prorsus. Dem.

ἈΠΑΡΓΙ'Α, ἡ, apargia: herba inter ἐπιγειόφυλλα, apud Theophr. pl. lib. 7. cap. 9.

ἈΠΑΡΙ'ΝΗ, ἡ, herba de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 14. et Diosc. l. 3. c. 92. et Plin. l. 27. c. 5.

ἈΠΑΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, fallo, decipio, impono, seduco. Sonat quasi ἀπάγω τοῦ πάτου. Odyss. ς'. οὐκ ἂν ἔγωγε Ἀλλὰ παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω.

Ἀπατάομαι, ῶμαι, decipior, fallor. Thuc. l. 2. ἀπατηθέντες ὑπ' αὐτῶν ἐξ ὁμολογίας τινός.

Ἀπάτημα, τὸ, fallacia, impostura, captio.

Ἀπάτησις, deceptio, ἀπάτημα. Judith. cap. 10.

Ἀπατητικὸς, fallax, fallendi arte instructus. [Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 5. §. 5. Καὶ γὰρ ἀσφαλέστερον τὸ πρόσω, καὶ ἀπατητικώτερον. . §. 15.]

Ἀπάτη, ἡ, deceptio, fallacia, fraus, dolus. (Æsch. Suppl. 116.) Homer. Plat. Xenoph. Plut. &c. † ἀπάτη πολεμίων: pass. qua hostes decipiuntur. Xen. Pæd. l. 3. p. 80. b.†

Ἀπατηλὸς, οῦ, ὁ, fallax, deceptorius. Exp. et fraudulentus, dolosus, captiosus. Hom. Plat. Luc.

Ἀπατήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Od. ξ'.

* Ἀπατηλῶς et ἀπατητικῶς non nisi apud recentiores grammaticos exstant.*

Ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, deceptor, impostor. Xen. † Pæd. 1. 6. 24.† Plut.

Ἀπατούρια, τὰ, fallaciarum solennitas, inquit Bud. ex Euseb. chronic. Vide Suid. et schol. Aristoph. [Plat. Tim.]

Composita.

Διαπατάω, ῶ, fallo, decipio: idem quod ἀπατῶ. Ex Plat. de legib. [Lib. 5. μήτε ἄλλος τοιοῦτος ὢν αὐτὸν διαπατήσει.]

Δουλαπατία, ἡ, servorum seductio.

Δυσαπάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis deceptu.

Ἐξαπατάω, idem cum ἀπατάω. Dem. Olynth. 3. αὐτὸν ἐξαπατῆσαι, se ipsum decipere. Xen. Pæd. 3. σὺ δὲ οἶδεν, ἃ μὲν ἐβουλήθης ἐξαπατῆσαι αὐτὸν, οὕτως ἐξαπατήσαντα ὥσπερ ἄν τις τυφλοὺς ἢ κωφοὺς καὶ μηδ' ὁτιοῦν φρονοῦντας ἐξαπατήσειεν. † Aristoph. Nub. 546. de luctatoribus in palæstra Xen. Pæd. 1. 6. 28.†

Ἐξαπατῶμαι, fallor, decipior. Xen. Pæd. 8. ἄλλοι ἄλλαις πίστεσιν ἐξαπατηθέντες ἀπώλοντο. Activè etiam usurpatur ab Aristotel. in Problem. sect. 28.

Ἐξαπατητικὸς, vim habens fallendi et imponendi, deceptorius, captiosus. Xen. in Hipparch. [Cap. 4. §. 12. καὶ τοῦτο γὰρ ἐξαπατητικὸν τῶν πολεμίων ὁμοίως τῷ πρόσθεν εἰρημένῳ.]

Ἐξαπάτη, fallacia, deceptio. † Hes. Th. 205.† Greg. Naz. πρὸς ἐξαπάτην τῶν ἁπλουστέρων.

Ἐξαπατίσκω, poëticè dicitur pro ἐξαπατῶ. Hesiod.

Decomp. Ἀνεξαπάτητος, qui falli non potest seu decipi. Ex Aristot. Pol. 8. pro eo qui non decipitur.

Δυσεξαπάτητος, idem quod δυσαπάτητος. [Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 11. §. 12. ἐχθροῖς μὲν δυσεξαπάτητος, φίλοις δὲ εὐπαραπειστότατος.]

Εὐεξαπάτητος, facilis deceptu. [Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 7. §. 15. Καὶ εὐεξαπάτητοι δ' εἰσὶν οἱ φύλακες. Plat. de Rep. lib. 3.]

Προσεξαπατάω, ῶ, eludo, contrario sensu eludo, illudo. Arist. Rhet. 3.

Συνεξαπατάω, simul decipio. Demosth.

Ὑπερεξαπατάω, maximè decipio, vel insuper decipio. Plut. de sup.

Εὐαπάτητος, qui facilè decipi potest. Aristot. l. 2.

Ξεναπάτη, vel ξεναπατία, deceptio hospitis, vel hospitum. Illud affertur ex Eurip. hoc ex Plat. epist. [Jul. Poll. Onom. lib. 3. εἴρηται δὲ ξεναπάτη παρ' Εὐριπίδῃ. Cl. Barnes legit ξεναπάτης. Vide Not. ad Med. Eurip. 1392.]

Ξειναπάτης, ου, ὁ, hospitum seu peregrinorum deceptor. apud Euripid. (Med. 1394.) [Pind. Olymp. Od. x. 42. Καὶ μὰν Ξεναπάτας Ἐπειῶν βασιλεὺς, &c. Schol. ξεναπάτην αὐτόν φησι, διὰ τὴν τοῦ μισθοῦ ἀγνωμοσύνην. Schol. Νικτ. pag. 131. ὁ ξεναπάτης. τουτέστιν ὁ τοὺς φίλους ἀπατῶν. Eurip. Troad. 865. ἐξ ἐμῶν δόμων δάμαρτα ξειναπάτης ἐλήσατο. . Sthenob. Τίς ἄνδρα τινὰ ξεναπάταν.]

(Παραπατάω. Æsch. Eum. 730.) [Σύ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς.]

Φρεναπάτης, ου, ὁ, mentis deceptor, seu mentium. In epist. ad Tit.

Φρεναπατάω, ῶ, mentem seu mentes decipio. Et simpl. decipio. Gal. 6.

ἈΠΑ'ΦΩ, et Ἀπαφῶ, idem quod ἀπατῶ, et ab eo deductum: sed poëticum est. Eustathius tamen vult ἀπάφεσθαι propriè esse δι' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι, et scribit Æolicum esse verbum.

Ἀπάφομαι, idem. unde ἀπάφοιτο, apud Homer.

Ἀπαφίσκω, idem quod ἀπάφω, decipio, fallo.

Composita.

Ἐξαπάφω, et ἐξαπαφῶ, et ἐξαπαφίσκω, idem quod ἀπάφω. Apoll. l. 2. Ῥείην ἐξαπάφων παρελέξατο. Hesiod. in Theog. † v. 537.† Διὸς νόον ἐξαπαφίσκω.

Ἐξαπάφομαι, pro eodem: unde ἐξαπάφοιτο, apud Hom.

Παραπάφω, sive παραπαφῶ, idem. Apoll. Arg. lib. 2. Ἀπόλλωνα παρήπαφε. Apud Hom. Od. ξ'. παρά μ' ἤπαφε δαίμων, per tmesin.

ἈΠΕΙΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, minor, minitor, interminor. (Soph. Œdip. Tyr. 458. Æsch. Ag. 1431. Apollon. Rhod. iii. 607.) Aliquando ponitur cum solo dativo personæ, aliquando cum dativo personæ et accus. rei. Od. ύ. μάλα δ' ὑμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει. Xen. Pæd. 6. καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν, τοῖς δὲ κακυνομένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Iliad. έ. ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ. Alicubi dativus personæ subaudiendus relinquitur. Iliad. φ'. ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμψε. Demosthenes Philipp. 1. ἀπειλεῖ, καὶ λόγους ὑπερηφάνους, ὥς φασι, λέγει. Itidem nonnunquam cum solo accusativo rei; ut, ἀπειλέω θάνατον, apud Herodotum, mortem minitor. Dicitur etiam ἀπειλῶ σοι εἰ μή. ut apud Xenophon. Pæd. 4. Apud Aristophanem autem in Pluto, ἠπείλησ' ὅτι ὡς τοὺς κοσμίους μόνους βαδιοίμην. Et cum infinitivo, ut apud Æschinem, ἀπειλῶ εἰσαγγέλλειν. Interdum pro dativo personæ ponitur genitivus cum præpositione κατά: ut apud Plutarchum in Camillo, μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούσαντος, ingentes mulctas minitans ei qui non paruisset. ¶ Item, pro αὐχεῖν sive καυχᾶσθαι, gloriari. ut Il. θ'. Ὥς ποτ' ἀπειλήσει. Et Od. θ'. Ἦ μὲν ἀπειλήσας Βητάρμονας εἶναι ἀρίστους.

Ἀπειλέομαι, οῦμαι, minis terreor. ut apud Xen. in symp. οὐκ ἔτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις.

Ἀπείλημα, minæ, comminatio. Soph. in Œdipo Col. [691. ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν αὐτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα.]

Ἀπειλητικὸς, οῦ, ὁ, minax: ut, ἀπειλητικὰ νόμιμα, apud Plat. de leg. minaces leges, vel plenæ minarum.

Ἀπειλητὴρ, ῆρος, ὁ, minator, minax, cujus fœm. ἀπειλήτειρα, comminatrix: ut, ἀπειλήτειρα φωνὴ, apud Nonn. ¶ Item, jactator vanus, ut accipit Eust. Il. ή. Ὤμοι ἀπειλητῆρες.

Ἀπειλητήριος, idem quod ἀπειλητικὸς, ut, ἀπειλητήριοι λόγοι, apud Herodot. [Lib. 3. §. 112. Themistocles, ἐσπέμπων ἐς τὰς ἄλλας νήσους ἀπειλητηρίους λόγους, αἴτεε χρήματα, &c.]

Ἀπειλὴ, ἡ, comminatio, minæ. † πρός τινα. adversus aliquem. Xen. Pæd. l. 4. p. 106.† Hom. Dem. Plut. Apud Alex. Aphr. ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ, exp. periculum strangulationis. ¶ Est etiam gloriatio, καύχησις, inquit Eust. (Philostr. l. 4. c. 4.)

Composita.

Διαπειλέω, ῶ, interminor, interpositis minis territo: vel etiam simpliciter, minitor. Æschin. in Timarch. p. 12. διαπειλησαμένου τοῦ Μισγόλα καὶ τοῦ Φαίδρου τοῖς ξένοις.

Ἐπαπειλέω, ῶ, minor, comminor. Il. ά. λῦγ' ἔριδος τὸν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ. Soph. in Ajace, ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη, mihi asperis verbis comminatus est.

Καταπειλέω, interminor, minor, ἀπειλέω. Sophoc. in Œd Col. [690. πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη Θυμῷ κατηπείλησαν. 1208.]

Προσαπειλέω, insuper minitor, minas addo.

Προσαπειλὴ, adjecta interminatio, minæ additæ.

Συναπειλέω, ῶ, et συναπειλοῦμαι, comminor. Eust. Lucian. in Demon.

ἈΠΕΛΛΑΙ', Hesychio fana et sacraria, conciones, cœtus, comitia.

Ἀπελλάζειν, Laconibus ἐκκλησιάζειν, concionari. Hesych. Apud Plat. in Lycurgo.

Ἀπέλλακες, qui sacrorum participes sunt. Hesych.

ἌΠΕΛΟΣ, dicitur hulcus et vulnus: παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα, ἀλλὰ διῃρῆσθαι. Vel τὸ ἀφελόμενον, Ionicè φ verso in π. Vel ita dicitur ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν ἀπέλων, ἅπερ ἐστὶ πολυφάρμακα, ut significet, τὸ ἀθεράπευτον, incurabile. Etym. et Eust. Usus est Callim.

ἈΠΗ'ΝΗ, ἡ, rheda, vehiculum mulare, vehiculum quod muli juncti trahebant: ut Pausan. docet. Homerus quoque eam vocat, ἡμιονείην ἅμαξαν, Od. ζ'. Idem Iliad. ώ. dicit, πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην. (ταῖαν λιποῦσ' ἀπήνην. Eurip. Med. 1125. Phœniss. 292. 809. Soph. Œdip. Tyr. 773.)

Ἀπήνητον ἀγώνισμα, certamen quod fit τῇ ἀπήνῃ: quum mulis rhedæ junctis certatur, seu quum certatur vehiculo mulari. Poll. l. 7.

ἈΠΗΝΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, immitis, inclemens, sævus, crudelis. Od. τ'. Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ. Et Il. ψ'. ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. Iliad. ό. ἀπηνέα μῦθον. Apud Aristophanem in Nub. † 970.† ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές: expon. acerbum seu asperum, insolens. ☞ Dictum τὸν ἀπηνέα volunt quasi ἀπωθεν ὄντα τοῦ αἰνεῖσθαι, vel quasi ἡνίαις μὴ εἴκοντα, metaphoricè ἀπὸ τῶν δυσηνίων ἵππων.

Ἀπηναῖος, inhumanus, durus, seu immitis: idem atque ἀπηνὴς, Hes.

Ἀπήνεια, ας, ἡ, Suidæ, ἀπανθρωπία, inhumanitas.

Ἀπηνεόω, ῶ, unde ἀπηνεώθη, quod Suidas affert, et exp. ὠμὸς ἐγεγόνει, immitis et crudelis factus erat.

ἌΠΙΟΣ, ου, ἡ, prius arbor, propriè prius sativa, nam ἀχρὰς est prius agrestis: quæ tamen differentia non semper observatur. ¶ Item pirum fructus, apud Athen. et Diosc. l. 1. c. 168. Sic dicitur (inquit Eustath.) quasi non habens πιότητα. Alii ab Apia regione deducunt, quòd ex ea primum allata fuerit hæc arbor. Pro fructu legitur ἄπιος, etiam masc. gen. apud Plat. in legib. ut testatur schol. Aristoph. Ἄπιοι πέπειροι, pira matura. Diosc. l. 5. ¶ Ex Theophr. affertur pro herba quæ et ἰσχὰς dicitur. Et pro fungi specie. ¶ Item ἄπιος, ου, ὁ, longinquus, remotus. Vide in Ἀπό.

Ἄπιον, ου, τὸ, pirum. Suid.

Ἀπίτης οἶνος, vinum ex piris factum.

ἉΠΛΟ'ΟΣ, et per contract. ἁπλοῦς, in genit. ἁπλοῦ, simplex, non involutus: ut, ἁπλοῦς λόγος, apud Isocr. et ἁπλοῦς μῦθος, apud Eurip. (Phœniss. 426. Soph. Œdip. Tyr. 527. Æsch. Pr. 46. Ch. 552.) Sæpe etiam dicitur, ὡς ἁπλῷ λόγῳ, ut apertè breviterque dicam. ¶ Ἁπλοῦς ἀνὴρ, exp. etiam candidus, ingenuus. Et pro stulto apud Isocr. ad Nicocl. ἁπλοῦς δὲ ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας. † ἁπλούστερος. Xen. Pæd. 1. 3. 4. et l. 3. p. 68. c. et superlat. apud Xen. Pæd. p. 225. b.† ¶ Item, ἁπλοῦν, planè verum et sine controversia, ut ait Bud. ex Plat. in Phædro. Ἄπλοος verò vide in comp. ex Πλέω. ☞ Eust. censet dictum ab α particula μόνωσιν significante, et πέλω, sum, quasi ἄπελος.

Ἁπλῶς, simpliciter, simplici via et ratione, non accurate: ut, ἁπλῶς εἰπεῖν, apud Isocr. cui opponitur, ἀκριβῶς. ¶ Item, leviter. Eurip. οὐχ ἁπλῶς φέρω. ¶ Item, simpliciter, uno modo. Plut. de poët. aud. καὶ πότερον ταῦτα τῶν ἁπλῶς ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. ¶ Item, simpliciter, id est, per se, sine adjectione, apud gramm. ¶ Item, simpliciter, i. candidè, sine fuco. Dem. pro cor. ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἰρηκὼς τοὺς λόγους. ¶ Item, omnino, prorsus: ut, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ut summatim dicam. Dem. Philip. 1. νῦν τε ἃ γιγνώσκω πάνθ' ἁπλῶς οὐδὲν ὑποστειλάμενος πεπαρρησίασμαι.

Ἁπλόω, ἡ, simplicitas. Synes.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, idem: ut, ἁπλότης τῶν τρόπων. † Xen. Pæd. 1. 4. 3.†

Ἁπλοϊκὸς, οῦ, ὁ, simplex, candidus, apertus: ut, ἁπλοϊκὸς ἀνὴρ, apud Luc. cui oppon. πανοῦργος. Et, ἁπλοϊκὸς λόγος, sicut et ἁπλοῦς.

Ἁπλοϊκῶς, cum simplicitate, candidè, sine fuco.

Ἁπλοῒς, ίδος, ἡ, vestis simplex. cui opponitur διπλοΐς. Hom.

Ἁπλοΐζομαι, simplicem et candidum me exhibeo, simplicitate utor. Xen. Apomn. 4.

Ἁπλόω, ῶ, expando, explico, extendo.

Ἁπλόομαι, οῦμαι, expandor. Unde particip. ἡπλωμένος, expansus. Capitur etiam à Dionysio Areop. pro, singularis et simplex, et ἡνωμένος, inquit Bud.

Ἁπλήγιος, ου, ὁ, simplex. idem cum ἁπλοῦς, ex quo et derivatum est. Eupolis, οὔτ' ἄρ πολυπράγμων ἐστὶν, ἀλλ' ἁπλήγιος.

Ἁπληγὶς, ίδος, ἡ, idem cum ἁπλοΐς, simplex, non admodum ampla, ita ut duplicari seu corrugari nequeat, ut, ἁπληγὶς χλαῖνα. Suid. apud Aristoph.

Composita.

Ἀναπλόω, ῶ, explico, expando. Diosc. l. 2. c. 189.

Ἁπαξαπλῶς, in universum, omnino. Exponitur etiam, sine delectu, à Budæo in hoc Luciani loco, καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζων.

Ἐξαπλόω, ῶ, expando, explico.

(Ἐξαπλόομαι. Batrach. 105.)

Φιλάπλους, simplicitatis amans.

Φιλαπλοϊκὸς, pro eodem, apud Lucianum.

ἈΠΟ', (præpositio solum genitivum regens) a, abs, ab. Propriè et sæpiùs jungitur inanimatis: ut, παρὰ animatis: ut, ἀπὸ νηῶν, à navibus. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, Cicero dicit à memoria exponere. Ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, ab illo tempore. ἀπὸ γενετῆς, à nativitate. † ἀπὸ γενεᾶς. Xen. Pæd. 1. 2. 8.† ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, à principio usque ad finem. Jungitur tamen et inanimatis: ut Isocrat. de pace, τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γενομένας. † ἀπὸ genitivo postpositum invenitur apud Soph. El. 65.† ¶ Item post. qua signific. dicitur etiam, à: ut, ἀπὸ δείπνου, post cœnam, à cœna. Apud Plut. in Catone, ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν γενόμενος ἔργων, post munera militaria peracta; vel postquam munera militaria obisset. ¶ Item, è: ut, ἀπὸ τείχεος μάχεσθαι, ἀπὸ τῶν νεῶν, pugnare è muro vel è navibus. Xenoph. ¶ Item, ex, ut Xen. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, nihil percipimus neque ex terra, neque ex domibus. Ἀπὸ τοῦ ἴσου, apud Thuc. idem quod ἐκ τοῦ ἴσου, ex æquo, i. æquo jure; sic ἀπὸ τῆς ἴσης, ex æqua conditione, vel æqua conditione. Ἀπὸ μέρους, ex parte. Ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Xen. Pæd. 3. ex bello vivere. Sic apud Isocrat. ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν. Sic apud Aristoph. ἀπὸ κοινῶν πλουτεῖν. ¶ Item de. ut apud Isocr. ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, absumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, cœno de tuo. ¶ Item per: ut Iliad. θ'. Τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας. Plut. de Alex. fort. l. 1. ἡ γὰρ φύσις ἀγωγός ἐστιν ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλόν. ¶ Item, absque. Thucyd. l. 6. ἔλεγε δὲ τοὺς Ἀθηναίους αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει, i. χωρὶς ὅπλων, inquit schol. Sic ἡ ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα, quæ caret viro, vidua: ὁ ἀπ' ὀμμάτων, qui est sine oculis, oculis captus. * Simonides κακῶν ἄπ' οὐδέν. Nihil est ab omni parte beatum. Soph. Phil. 183. κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων. Homer. Il. σ'. 64. ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα. Od. ά. 49.* ¶ Item pro ὑπὸ, præ: ut, ἀπὸ χαρᾶς, præ gaudio. Sic ἀπὸ τῆς λύπης κοιμώμενος, præ mœstitia dormiens. ¶ Ἀπὸ cum genitivo suo, aliquando nomine uno reddendum: ut, οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων, apud Laërtium, mathematici. sic οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, philosophi et literati; vel studia literarum tractantes. Sic οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Stoici, et οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. Sic οἱ ἀπὸ βήματος, concionatores. ¶ Aliquando redditur per adverbium, ut, ἀπὸ ταυτομάτου, vel ἀπὸ τύχης, fortuitò. † ἀφ' ἑαυτῶν. sponte. Xen. Pæd. l. 5. p. 147. b.† Sic ἀπὸ προφανοῦς pro προφανῶς, apud Thuc. et ἀπὸ σπουδῆς pro σπουδαίως, apud Hom. ¶ Apud Aristoph. in Pluto, ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπρᾶξαι, i. parva impensa, parvis sumptibus. ¶ Interdum abundat: ut, ἀπ' οὐρανόθεν, et ἀπὸ νόσφιν, apud Hom. pro οὐρανόθεν et νόσφιν. Sic ἀπὸ μακρόθεν, Matth. 26. ¶ Ἄπο, retracto in priorem syllabam accentu, sunt qui velint propriè sonare ἄποθεν, i. procul: ut in illo dicto, ἄπ' οὔατος εἴη ἔπος. sic ἄπ' ἐλπίδος, procul à spe: ἄπο πατρίδος, procul à patria. Exp. etiam longè, ἄπο γνώμης, longè à sententia animi. Sic et pro eodem ἄπο θυμοῦ. Item cum πρὸ vacante; ut apud Homer. ἄπο πρὸ οἴκων, procul ab ædibus. ¶ In compositione interdum significat ex: ut, ἀπελπίζω, spero ex, apud Lucam cap. 6. Interdum signif. extra, vel procul, ut in ἀπόμαχος. ¶ Interdum ponitur pro rursum, ut in ἀποκαθίζομαι, et ἀποκαθιστάνω. Interdum privat: ut in ἀπόσιτος, ἀποδιδάσκω, ἀπομανθάνω, &c. aut negat: ut in ἀπόφημι, ἀπαγορεύω. Aliquando significat intrò vel intus, sive inter: ut in ἀπολαμβάνω, ἀποφράττω, ἀποστέγω, ἀποσώζω. Aliquando auget: ut in ἀποθαυμάζω, demiror. Aliquando vacat: ut ἀποθεραπεύω. (Eurip. Med. 216. Aristoph. R. 774. ἀπὸ γνώμης. Soph. Tr. 393. participio subintellecto. Œdip. Tyr. 848. Partic. λαβὼν subint. ib. 1043. Subint. ib. 152. Æsch. Ag. 1652. Ἄπο. 1607. ἀπὸ Ἑλλήνων φθέγγεσθαι. Philostr. l. 3. c. 12.)

Ἄποθεν, vel ἄπωθεν, è longinquo, eminus, procul. Plut. in Romulo, ἄποθεν τῆς Ἄλβης, procul ab Alba. Ponitur et sine casu.

Ἀπώτερος et ἀπώτατος, remotior, remotissimus: quibus usitatiora sunt adverbia ἀπωτέρω, † Aristoph. Nub. 769.† ἀπωτάτω, magis procul, maximè procul. itidem cum genit. (Ἀπωτέρω. Soph. Œdip. Tyr. 138.)

Ἄπιος, longinquus, remotus: ut, ἀπία γῆ. apud Hom. (Æsch. Suppl. 123.)

Ἀπαὶ, poëticè pro ἀπό: ut Il. ἀπαὶ νευρῆς. † Sic Hesiod. Asp. 409.†

ἎΠΟΣ, εός, τὸ, Eust. ex Eurip. affert pro κάματος, labor. Sed semel tantùm apud eum reperiri ait. Locus est in Phœniss. ubi Creon Tiresiæ ad se peregrè festinanti ait, ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος, Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, κἄπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ, vires collige et spiritum, deponeque ex itinere contractam lassitudinem. schol. quoque ibi exp. κάματον: alios tamen pro ὕψος accipere annotans, addensque, abusivè hic dici posse pro μῆκος quoque positum.

ἍΠΤΩ, necto, annecto, alligo. (ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν. Æschyl. Eum. 307. Ag. 303. coquo. Aristoph. Ran. 508. Vide etiam Æschyl. Ch. 868.) In anth. epigr. l. 1. Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον. αὐτὰρ ὁ χρυσὸν Ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον. i. laqueo collum nodavit, vel alligavit. Et Plato in Cratylo: τὸ δὲ ἅπτειν, καὶ δεῖν, αὐτόν ἐστι. Sunt qui sumi putent etiam pro σφίγγω, sed multò frequentior est usus compositorum. ¶ Item accendo, Aristoph. ἅπτε παῖ λύχνον. † Nub. v. 57. et 766.† Sic λύχνον ἅπτειν. Luc. 8. et 11. et 15.

Pertinentia ad priorem signif.

Ἅπτομαι, nector, annector: unde ἁπτόμενος, et ἡμμένος, annexus, aptus, apud Aristot. de part. anim. l. 2. Citatur et ex Plutarch. τοῦ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι πεφυκότος ἅπτεται, cum rationali animi parte conjungitur. Affertur etiam pro συμφύομαι, i. hæreo, conglutinor, ex Theophrast. ¶ Aliam signific. vide post hujus derivata.

Ἅμμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus. Item illaqueamentum. Dionys. Alex. ἀναλύεται ἅμμα φαρέτρης. Legitur et apud Plut. in lib. de prud. ant. τοῖς ἅμμασι τῶν βρόχων, de arundine piscatoria. Et ἅμμα κορείας, vinculum virginitatis, in Anth. Epigr.

Ἁμματίζω, nexibus et vinculis involvo. Hesych.

Ἅμμα, τὸ, nervus arcus, chorda qua intenditur arcus. Exp. et arcus, item vestimentum. Callim.

Ἀψὶς, ῖδος, ἡ, exp. connexio, vinculum, ut, ἀψῖδες λίνου, Iliad. έ. Exp. etiam testudo, fornix, arcus. Sic ἀψὶς τροπαιοφόρος, arcus triumphalis. Dion. ¶ Item, curvatura rotæ. Hesiod. Dicuntur item ἀψῖδες, circuli in stellis, teste Plinio. (Athan. V. S. Ant. p. 493.)

Ἄψος, εος, τὸ, membrum. Od. δ'. Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα, id est, soluta ei sunt omnia membra dormienti. Vult Etymol. ἄψεα propriè esse juncturas membrorum.

Ἅπτομαι, tango, attingo: ut, ἅπτεσθαι νεώς. Il. β'. Et 1. ad Corinth. 7. γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι. † δεξιᾶς: Xen. Pæd. p. 238. b.† ¶ Item metaph. taxo, increpo. Herod. in Terpsich. ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἅπτοντο καταιτιώμενοι. Exp. etiam invado. Sic dicitur à Plut. in Publicola ἅπτεσθαι τῶν πολιτῶν λιμὸς, fames invadere cives. ¶ Item attingo et tracto artem aliquam et illi studeo, inquit Bud. ut, ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, apud Plut. Sæpe exp. capesso, ut apud Plut. ἅπτεσθαι πολιτείας, ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων. Exp. et aggredior: ut apud Thuc. ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων, et ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου, et ἅπτεσθαι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον. ¶ Item, attingo, gusto, esito. Bud. ex. Plut. et Laërt. Sic et apud Thuc. l. 2. in descriptione pestilentiæ, τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται. (Eurip. Med. 371. Soph. Tr. 1027. Æsch. Ag. 1617. πυρὸν ἐπ' αὐτὸν ἥπτοντο. Rogum ei parabant. Philostr. 1. c. 15.)

Ἅψις, εως, ἡ, tactus. Item contrectatio et attrectatus: apud Aristot.

Ἁπτὸς, οῦ, ὁ, qui tangi potest, sub tactum cadens. Plato, Plut.

Ἁπτικὸς, οῦ, ὁ, tangendi vim habens, tangendi facultate præditus: ut, ἁπτικὴ αἴσθησις.

Ἁφὴ, ἡ, tactus, sensus qui manuum ministerio fit, contrectatio: ut, ἁφὴν ἐνδίδωσι, tactum sui præbet, tangi potest. Significat etiam manuum functionem, apud Platonem in Axiocho. ¶ Est etiam ictus, percussio. Aliam signif. vide in ἅπτω, incendo.

Ἀφάω, ῶ, F. άσω, contrecto, tracto. Il. ζ'. ἀγκύλα τόξ' ἀφάοντα.

Ἀφάσσω, idem. Apoll. Arg. 2. ἐν χερσὶν ἀφάσσει. Item demulceo.

Comp. ex ἅπτω, (necto) vide post omnia composita ex ἅπτομαι, tango.

Composita ex ἅπτομαι, tango: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφαφάω, ῶ, contrecto, et q. d. circumattrecto. Od. θ'. Idem quoque in passiva voce significat: ut Od. δ.

Ἀνθάπτομαι, vicissim aliquid aggredior, vicissim manus injicio. Herodot. Exponitur ab eodem et capesso, ex Plat. et Thucyd. Capitur etiam pro, attingo. Aristophanes in Ranis, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται. Dicitur etiam ἀνθάπτεσθαι φρενῶν, res quæ tristitiam nobis affert, apud Eurip in Med. (55. τερμόνων ἀνθήπτετο. ib. 1184. τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην. ib. 1362. item discerpo. Aristoph. R. 477. Soph. Tr. 791.) Capi etiam videtur pro increpare, reprehendere, apud Thuc. lib. 8.

Ἐνάπτομαι, tango, attingo. Aristot. metaphys. 1.

Ἐφάπτομαι, attingo, contingo. Et pertineo, attineo, inquit Bud. ex Aristot. eth. 3. ἐφάπτεται τοῦ τέλους. Et pro tangere, ut, τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. ¶ Item, capesso, vel attingo, inquit Bud. ex Plat. Et pro, assequor: ut, ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας, apud Plat. ¶ Item affert et pro vindico, ex Plat. (Soph. Tr. 950. cum Acc. Æsch. Suppl. 417.)

Ἐπαφὴ, attactus, contactus, contrectatio. Plato in Tim. (Æsch. Suppl. 18.)

Ἐπαφάω, ῶ, et ἐπαφάομαι, ῶμαι, contrecto, tango. Naz. Item demulceo, apud Mosch. idyll. 2. ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θείῃ. (Æsch. Pr. 848.)

Ἐφάπτωρ, exp. captator, apud Æschyl. in Suppl. Ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες. (318. 544. 736.)

(Ἔφαψις. Æsch. Suppl. 46.) ‡ Ζηνὸς ἔφαψιν. Jovis contrectationem: i. e. Epaphum.‡

Decomp. Ἀνέφαπτος, intactus, apud Suid. Ἀνέπαφος, idem. Et interdum purus, sincerus, integer: ut, ἀνέπαφος ὑποθήκη, apud Dem. intactum pignus, nemini oppignoratum.

Παρεφάπτομαι, leviter attingo, stringo. Plut.

(Συνάπτομαι. γνώμης δέ που τις δαιμόνων συνήψατο. ἀντὶ τοῦ, ἴσως καὶ συνήργησεν αὐτῷ τις δαίμων, καὶ ἐβοήθησε. Æschyl. Schol. in Pers. 726.)

Συνεφάπτομαι, simul capesso, simul suscipio et aggre-

dior: ut, συνεφάπτεσθαι τοῦ ἔργου, apud Plut. Exp. etiam, adjuvo.

Καθάπτομαι, tango animum alicujus meis dictis. Il. α'. Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι, ubi expon. etiam, demulce, delinito. ¶ Quidam etiam interpr. perstringo, lacesso, incesso, taxo, increpo. Thuc. lib. 6. ἐπεὶ δή μου Νικίας καθήψατο. ¶ Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων, (inquit Bud.) testari, testem laudare et vocare citareque, apud Herodot. ¶ Καθηψάμην τυραννίδος, tyrannidem invasi, ex Plut. ¶ Apud Hippocr. καθαπτόμενοι, Gal. exp. αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

Καθαπτὸν ὄργανον, quod tangitur seu pulsatur. Athen.

Καθαπτικοὶ λόγοι, verba quibus aliquem perstringimus, mordacia dicta.

Παράπτομαι, obiter et in transcursu tango. Item, perperam tango, quum tangendum non sit: aberrante manu attingo. In Hippiatr. πρόσκαυσον, φυλασσόμενος μὴ παράψῃ τοῦ τένοντος. Exponitur etiam demulcendo decipio. [Soph. Œd. Col. 749.]

Παραφάω, admota manu tango, contrecto. Hippocr.

Προσάπτομαι, leviter tango, primoribus digitis attingo. Xenoph. Æschin.

Προσαφὴ, attactus. Diosc. l. 3.

Composita ex ἀπτὸς, sine præpositione.

Ἄαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tangendus: ut, ἄαπτοι χεῖρες, apud Hom. et Hesiod. † Th. 649.† quas nemo possit attingere, i. inaccessas. Exp. et quas nemo possit lædere: ab ἰάπτω.

Ἄναπτος, intactus. Hesych.

Χειραπτάζω, manu contrecto. [Herodot. Hist. lib. 3. ἀλλά μιν οἱ ἱρέες αὐτοὶ οἱ τοῦ Νείλου, — χειραπτάζοντες θάπτουσι.

Composita ex ἀφὴ itidem sine præpositione.

Ἀναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, intactilis, apud Plut. et Naz.

Εὐαφὴς, qui facilè tangi potest, facilè contrectabilis.

Εὐαφῶς, decenti tactu, apud Luc.

Ψηλαφάω, F. ήσω, tango, contrecto. Eustath. musicum esse vocabulum dicit, compositum ex ἀφάω et ψάω, seu ψάλλω, cujus aor. 1. est ἔψηλα: proprieque de chordarum contactu dici, παρὰ τὸ ψαλτήριον ἀφᾶν. Etymologicus ex μῆλα (i. oves) deducit, et ἀφάω: unde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. de arte equestri, καὶ ἅπτεσθαι δὲ χρὴ ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. Metaphoricè etiam accipitur pro perscrutari, (sumpta translatione à cæcis, qui palpando viam quærunt) ut apud Polyb. ὑπάρχων φύσει ποικίλος περὶ πρᾶγμα ἐβάσταζε καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. Pro eodem ponitur etiam ψηλαφίω et ψηλαφίζω.

Ψηλάφημα, ατος, τὸ, contrectatio. Polyb.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio. Plut. περὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐπαιν. copulat γαργαλισμοὺς et ψηλαφήσεις.

Ψηλαφητὸς, οῦ, ὁ, contrectabilis, palpabilis, qui tactu percipi potest.

Ψηλαφία, ἡ, tactus, contactus, ut, ψηλάφησις. Gal.

Ψηλαφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui sæpius ψηλαφᾷ. Hippocr.

Decomp. Ἀψηλάφητος, intactus.

Ἐπιψηλαφάω, leviter attrecto, primoribus tantùm digitis attingo. Plato de rep. l. 2.

Composita habentia ψ.

Χειραψία, ἡ, manu tangere seu attingere. Bud. apud Plut. luctæ genus esse tradit. Annotatur dici etiam de pugna, quum ad manus ventum est et res manu conserta geritur, ex Polyb. Apud medicos annot. esse levem frictionem quæ fit suspensa manu et leviter attingendo; et à Cœlio Aurel. Chron. lib. 1. cap. 4. manutigium vocari.

Χορδαψὸς, οῦ, ὁ, sive Χόρδαψος, tumor tenuis intestini, ut videatur ad chordæ similitudinem involutum, ut scribit Gal. l. 6. de locis affectis. Vide et Aëtium, lib. 13. Sic autem dicitur quod qui manum loco dolenti admoverit, is veluti, τῆς χορδῆς ἅπτεται. Aretæus tamen derivat ab ἕψησις significante μάλθαξις, et χορδὴ, quod est ἔντερον.

Sequuntur comp. ex ἅπτω, i. necto.

Ἀνάπτω, adalligo, religo, appendo, suspenso ad. Od. γ'. Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν. ¶ Item, circumpono, appono alicui quasi ei alligans: ut in Epigr. l. 1. μέμψιν ἀνάπτει τινί. ¶ Item, attribuo, tribuo, acceptum fero. Plut. in Probl. τὰ μὲν πλεῖστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνῆπτον. Ibid. Μεναίσῃ τὴν χάριν ἀνάπτων, beneficium acceptum fereus. Idem in Lycurgo, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Alex. de fato, ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινομένων, i. sibi causam vendicare. Exponitur etiam ἀνάπτειν τινὶ, referre ad aliquem, i. referre rem quampiam ad aliquem tanquam ejus autorem.

Ἀνάπτομαι, adalligor, &c. Od. μ'. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆφθη. Item act. signif. religio: ut Eurip. in Medea. Ἐκ τῶνδ' ἀναψώμεσθα πρυμνήτην κάλων. (Phœniss. 526.) Et ex Philostrato, ἀναψάμενοι τὸ πλοῖον. Item circumjicio, induo: ut Epigr. l. 6. στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη. unde metaph. τάρβος ἀνάψομαι, Apollonio, pro περιθήσομαι.

Decomp. Ἐξανάπτω, appendo, aut suspendo ad vel ex. Eurip. Iphig. Taurica, οἱ δ' ἐπωτίδων ἀγκύρας ἐξανῆπτον. [1350. Vide Notam Cl. Barnes. 1408. Ἄλλοι δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτον ἀγκύρας. Orest. 826. μὴ πατρῴαν τιμὰν χάριν, ἐξανάψῃ δύσκλειαν ἐς ἀεί. Schol. ἐγείρῃς κακὴν φήμην διόλου.]

Ἀφάπτω, suspendo: unde ἀπαμμένος, suspensus. Herodot. Item applico, admoveo. Suid. Apud Appianum, ξύλα ἃ ἔμελλον ὡς καταπέλτας ἐκ χειρὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας ἀφάπτειν: idem Suidas exponit προσκολλᾶν. (Ἀφάπτομαι. Theoc. κβ'. 52.)

Ἐνάπτω, alligo, adalligo: item illigo. Basil. τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὃ ἔχις. Exponitur etiam à Bud. innecto, committo, adjungo.

Ἐνάπτομαι, alligor, annector. Item committor. coagmentor: unde apud Aristoph. (R. 434.) θώρακος κύτει ἐνημμένῳ, commisso, coagmentato. Est ἐνημμένος et indutus: ut apud eundem comicum, διφθέραν ἐνημμένος. Sic et apud Lucianum, καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος. Et inejusdem Timone, ἐναψάμενος τὴν διφθέραν τὴν γῆν ἐργάζομαι.

Ἔναμμα, vinculum. Ἔναμμα τῆς ἀγκύλης, apud Plutarch. in Philop. amentum jaculi, vel nodus amenti jaculi.

Ἐξάπτω, adnecto, innecto, alligo. Item, appendo. Lucianus in Hercule, οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, quum enim pictori reliquum jam nihil esset, unde catenularum extrema innecteret. Apud Alex. Aphr. ἐξάπτειν τὸ βάρος, appendere pondus.

Ἐξάπτομαι, activi significationem retinet: ut, ἐξημμένος κορυφῆς, apud Areop. à summitate dependens. apud Polyb. et Plut. ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων, exp. hærere vestigiis hostium.

Ἐφάπτω, alligo. Ἐφάπτομαι, alligor. Item impendeo. Il. β'. Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.

Ἔφαμμα, τὸ, amictus, indumentum. Polyb.

Ἔφαψις, exp. vinctura, apud Gal.

Ἐφαπτὶς, ίδος, ἡ, vestis militaris genus. Athen. lib. 5. A nonnullis expon. sagus, paludamentum. Mulieribus etiam tribuitur. apud Strab. lib. 7.

Ἐφάπτωρ, captator: apud Æsch. in Suppl. Ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες.

Καθάπτω, annecto, alligo, appendo. Xenoph. ἐμβαλλέτω τὰ ἔνδια εἰς τὰς ὁδοὺς, καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν. Synesius metaph. καθάπτω τοιγαροῦν ὑμᾶς διὰ τῆς ἐπιστολῆς, i. copulo et invicem devincio. Item induo. Soph. in Trach.

Καθαπτὸς, οῦ, ὁ, ligatus, vinctus, astrictus. Item indutus, amictus, apud Aristoph. (R. 1243.)

Κάθαμμα, vinculum, nodus: ut, κάθαμμα λύειν, proverb.

Decomp. Περικαθάπτω, alligo, vel circumalligo, apud Diosc.

Περιάπτω, circumnecto, circumappendo, adalligo: ut, περιάπτειν βραχίονι λίθους, Diosc. l. 2. Item pro, amuleto appendo. Vide Bud. ¶ Item, acquiro, concilio, comparo. Xenoph. τῇ πόλει περιάπτειν τι ἀγαθόν. Et μεγάλας δὲ τιμὰς τῇ πόλει περιάψειν. Et in malam partem aliquando pro, impono, imprimo, injungo: ut Plat. in Apologia, τῇ πόλει αἰσχύνην περιάπτειν. Sic Aristoph. in Plut. πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι. † Xen. Pæd. p. 225. a.† (Philostr. l. 1. c. 16.)

Περιάπτομαι, act. signif. circumnecto, &c. ut Luc. περιάπτεται τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει. Sic Plut. in Pericle, περιαπτομένη λίθους πολυτελεῖς.

Περίαμμα, quod circumnectitur et circumalligatur alicui. sed peculiariter περιάμματα, appellantur, quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti (præsertim autem collo) alligantur, unde amuleta interpr. Budæus, Diosc. de hippoglosso, δοκεῖ δὲ ἡ κόμη περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι.

Περίαπτος, circumnexus, circumalligatus. Peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro περίαμμα, Diosc.

Προσάπτω, alligo, appendo, affigo, προσαρτῶ. Et metaphoricè apud Luc. καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, de iis qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Apud Sophoclem, προσάπτω σοι τιμὰς, tibi honores attribuo, te honoro, te colo. (Æsch. Ag. 1575.) In malam partem interdum: ut apud Isocratem in Busiridis encomio, τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος παρανομίαν προσῆψας. Et προσάπτω σοι τοῦτο, hoc tibi attribuo, tanquam autori, hujus te autorem facio. Lucianus de literarum inventione loquens, Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην. (Προσάψομαι. Eurip. Med. 1384.)

Συνάπτω, colligo, conjungo. † τὰ ἄκρα: conjungere extremitates (de exercitu) Xen. Pæd. p. 189. b.† Synesius epist. 57. τί δὲ συνάπτειν πειρᾷ τὰ κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ; Plut. in Lycurgo; συνάπτει τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ. Idem de puer. educ. ἵν' ἐφεξῆς καὶ τὰ ἄλλα τὰ φέροντα πρὸς τὴν ὀρθὴν τῶν νέων ἀγωγὴν συνάψω, conjungam, contexam: vel adjungam, attexam. Et metaphor. συνάπτων εὐνοίᾳ καὶ τὰς νήσους πρὸς ἀλλήλας, in Philostrat. epist. Xen. διὰ τούτων ἡ φιλία διαδυομένη συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς. Bud. exponit etiam coalescere facio, ferrumino, conglutino, apud Theoph. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 36. et l. 3. p. 79. a.† Apud Plut. συνάπτειν τὴν μάχην, conserere prælium, manus conserere. Sic et συνάπτω σοι πόλεμον, vel πρὸς σε, Eurip. Thuc. Item συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, Plut. in Pericle. (Συνάπτω μάχην. Æsch. Pers. 336. 888. Ag. 1618. Eurip. Med. 1234. Phœniss. 37. 49. 105. 633. 656. 1011. 1061. 1152. 1200.) ¶ Exp. etiam contraho: ut, συνάπτω γάμον, Eurip. Et κῆδός σοι συνάψαι, apud eundem. item συνάπτειν κακά τινι, apud Eurip. ¶ Item neutraliter hæreo: ut apud Theophr. ὃ οὐ συνάπτει τῇ γῇ, quod non hæret solo. ¶ Apud Herod. συνάπτει τῷ πεδίῳ, planitiei contiguus est. * Æsch. Pers. Τῆνός τε συνάπτους' Ἄνδρος ἀγχιγείτων.* ¶ Item convenio, congruo, quadro, consentaneus sum: ut apud Aristot. πόροι συνάπτοντες εἰς ἕν, meatus in unum coëuntes. ¶ Item appropinquo, advento. Polyb. l. 5. συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν εἰς Σελεύκειαν.

Συνάπτομαι, colligor, connector, conjungo. Syn. Item voce media pro contrahere: ut, συνάψασθαι κῆδος. Thuc. contrahere affinitatem. Sic συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον. Luc. (Æsch. Pers. 726.)

Σύναμμα, τὸ, copula, vinculum. Plut. Aristot.

Σύναψις, conjunctio, connexio. A Bud. exp. cohærentia, apud Arist.

Συναπτὸς, continuus: ut, συναπτὸς ἐνιαυτὸς, in Pand. Item pro συνάπτων, colligans, connectens, apud Aristoph. in conc.

Συναπτικὸς, colligatorius, colligandi vim habens.

Συναφὴ, ἡ, idem quod σύναψις, cui opponitur διάζευξις. ut apud Plut. de frat. am. καθάπερ ἐν διαγράμματι μουσικῷ φθόγγοι διάζευξιν, οὐ συναφὴν ποιοῦσι. Interdum peculiariter dicitur de commistione corporum maris et fœminæ: unde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονὴ, voluptas, quæ est in coïtu.

Συνάφεια, idem. Basilius usurpavit de conjunctione conjugali. nam virum et uxorem vocat etiam συναφθέντας κατὰ τὸν βίον. Chrysost. συνάφειαν μέλους dixit metaphoricè. * De connectione versuum dicitur, cum totum systema via cohæret, ut, ultimæ versiculorum syllabæ pro communibus neutiquam sint habendæ.*

Συναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, conjunctus, contiguus.

Decomp. Ἀσύναπτος, non conjunctus, non cohærens: vel qui conjungi et cohærescere nequit, incoibilis, insociabilis. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 3. cap. 7. ἔστι δὲ καὶ τὸ στῆθος ἐπὶ πλευραῖς κείμενον· ἀλλ' αὗται μὲν συνάπτουσιν, αἱ δ' ἄλλαι, ἀσύναπτοι.]

Ἐπισυνάπτω, insuper adnecto. Plut. in Camillo, πόλεμον σὺν δίκῃ ἐπισυνάπτουσι. [Polyb. Hist. lib. 3. οἷς ἐπισυνάψομεν τὰς περὶ τὴν Αἴγυπτον ταραχὰς, &c.]

Decomp. Συνεπισυνάπτω, insuper adnecto, insuper conjungo. In nov. const. Imp. L.

Παρασυνάπτω, continuo, connecto: apud Hermog. vel connecto præter aliud. Unde παρασυναπτικὸς σύνδεσμος, subcontinuativa conjunctio.

Τρίχαπτον, ου, τὸ, textum quoddam tenue et bombycinum magni pretii, quod crinibus obducebatur. Ezech. c. 16.

Composita ex ἅμμα sine præpositione.

Ἀνάμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, vinculo seu nodo carens, enodis. Xen.

Δεχάμματος, apud eundem Xen. decem ἅμματα habens.

Τριακονθάμματος, apud eundem, constans triginta ἅμμασι.

Derivata ex ἅπτω, accendo.

Ἅπτομαι, accendor, ἡμμένος σφηνίσκος, palus accensus vel ignitus. Aristoph. in Pluto. † Nub. 1492.† Item metaph. ut, ἁπτομένης τῆς μέθης, q. d. quum incalesceret ebrietas.

Ἀφὴ, incensio, accensio: ut apud Herodot. lib. 7. περὶ λύχνων ἀφάς. Aliam signif. vide in Ἅπτω, tango.

Composita.

Ἀνάπτω, accendo, incendo. Plat. in Timæo, φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitum. Et πῦρ ἀναπτόμενον ὑπὸ τῶν παρθένων, apud Plut. in Camillo. Item incendo, (metaphoricè) suscito, exsuscito. Chrysost. μηδὲ τὸ κοιμηθὲν ἤδη πένθος ἀνάψαι πάλιν. Æschines κἀνταῦθα ἀναφθέντος τοῦ δήμου καὶ πάλιν ἰσχύσαντος. (ἀνάψει μείζονι θυμῷ. Suscitabit majori cum furore. Eurip. Med. 107. Legitur etiam ἀνάξει. Phœniss. 303.) Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, spiritum traho, citatur ex Aristot. in Probl.

Ἀνάπτομαι, incendor. Item metaph. exsuscitor.

Ἄναμμα, quod accensum est, fax ardens. apud Suid.

Ἄναψις, accensio. [Dion. Hal.]

Ἐνάπτω, incendo, accendo, idem quod ἀνάπτω. A cujus pass. ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη, apud Aristoph.

Ἐξάπτω, accendo, succendo. Plato epist. 7. ἐξάπτει τὸν χυμόν. Et ἐξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα, apud Synes.

Ἔξαψις, εως, ἡ, accensio, inflammatio. apud Alex. in Probl.

Decomp. Εὐέξαπτος, accensu facilis. Eust.

Συνεξάπτω, accendo. Plutarch.

Ὑπεξάπτω, succendo. ὑφάπτω. Æl. var. hist. [Lib. 16. cap. 1.]

Ἐφάπτω, idem: ἐφημμένος, accensus, ardens. Et metaph. Il. φ'. Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, contentio exarsit.

Λυχνάπτης, ου, ὁ, qui lychnum seu lumen accendit.

Λυχναψία, ἡ, lychni seu luminis accensio.

Ὑφάπτω, succendo. Xen. Pæd. 5. τὸ μὲν πῦρ τοὺς ἁπτομένους καίει, οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄποθεν θεωμένους ὑφάπτουσι. ubi metaphor. accipitur. (Eurip. Med. 379.)

ἈΠΥ´Ω, F. ύσω, sono, sonitum reddo: interdum et vociferor, clamo. Epigr. l. 1. (de hirco vitis palmites rodente.) Τῷ δ᾽ ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε, Τεῖρε κάκιστε Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα. Hesiod. † Asp. 316.† Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ᾽ ἤπυον. Interdum accipitur pro, sono, i. loquor. ut apud Herod. τίνα γλῶσσαν πρῶτον ἀπύουσι, i. φθέγγονται. Significat etiam dico: ut apud Soph. in Ajace, chorus Ajacem investigans ait, τίς ἂν δή μοι τὸν ὠμόθυμόν γε, εἴ ποθι πλάζοιτ᾽ ἂν, προσβλέπων ἀπύοι; quis mihi dicat immitem Ajacem sicubi errantem viderit? (Ἀπύω, invoco. Æschyl. S. c. Th. 145. Pers. 123. vociferor, Pr. 595.) ☞ Ex ἴπω derivatum volunt κατὰ τροπὴν, ut, ἀργαλέον ex ἔργον.

Ἀπύτης, ου, ὁ, à vetere quodam ἐπιθετικῶς dictus est præco, utpote cujus proprium sit clamare. vide Eust. Il. ή.

Ἠπύω, idem quod ἀπύω, sono, clamo, voco. Od. κ. *Ionica forma.*

Ἠπύτης, vociferator, clamator, Il. ή. ἠπύτα κῆρυξ. *Idem quod Ἀπύτης.*

Comp. Ἀμπύω, idem quod Ἀπύω, apud Mosch. Idyll. 2. [Apóll. Rhod. Arg. iv. 1197. Ἱμερόενθ᾽ ὑμεναῖον ἀνήπυον.]

Βριήπυος, dicitur ὁ βριαρῶς ἠπύων, vehementer clamans. Martis epith. Iliad. ν.

ἈΠΦΥ´Σ, à pueris dicitur κατ᾽ ὑποκορισμὸν pater: ἀφ᾽ οὗ τις πέφυκεν, ut annotat schol. Theocr. idyll. 15. vide et Eust. Il. έ.

Ἀπφὰ, teste Suida, est sororis et fratris ὑποκόρισμα.

Ἀπφίον, Eust. dicit esse ὑποκόρισμα ἐρωμένης.

Ἀπφάριον, idem esse dicit ἐρωμένου ὑποκόρισμα, apud Athen. l. 13.

Ἀπφὼ, quoque pro patre accipit Hesych. l. 4. Reg. c. 2. quod tamen non est Græcum vocabulum; sed retentum ex textu Hebraico, in cujus versione exp. etiamnum.

ἌΡΑ, sæpissimè vacat apud Hom. ut Iliad. ί. Ὣς ἔφαθ᾽. οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Et Od. ζ. Ὣς ἄρα τῷ κατέχευε. In prosa quoque vacare docet Bud. ex Dem. Alicubi vult exponi tandem: ut Apud Xen. ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοὶ, οἵους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους. † In responsionibus adhibetur Xen. Pæd. 1. 4. 10. ἄρα nempe, nimirum. 1. 3. 9.† Præcedente autem εἰ vel ἂν exponit fortè: ut Dem. εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἄξιος. (Aristoph. R. 74.) Et ἂν ἄρα ταῦτα λέγωσι. Sic et Xen. ἐὰν μὴ ἄρα, nisi forte. Apud eundem Xen. τίς ἄρα exp. quisnam. ¶ Interdum significat utique, nempe. Luc. καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι. ¶ Ἄρα, vel ἄρα οὖν, aut ἄραγε, igitur, ergo, interdum præpositum, interdum postpositum. Plato de rep. l. 5. ἄρα οὖν ἐκ τοῦδε τοιόνδε γίνεται. Philo de mundo, ὅπου ποτ᾽ οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε σκεπτέον, ubinam igitur radices egerit considerandum. Apud Xen. οὐδ᾽ ἄραγε ἡ γῆ, Bud. exp. ita ne terra quidem. Pro ἄρα dicitur apud poëtas aliquando ἄρ, et ῥὰ, ablato α in fine vel in principio.

Ἆρα (interrogativum) an, utrum: Aristoph. ἆρα παύσει φενακίζων; desines ne imponere? Sed frequentius adjunctam habet aliquam particulam. Idem Aristoph. in Neb. Ἆρά γε ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐγώ ποτ᾽ ὄψομαι; ¶ Ἆρά γε et ἆρ᾽ οὖν, utrum? ἆρά γε ponitur et pro, nunquid? de qua signif. vide paulò pòst in ἆρα μή. Interdum ἆρ᾽ οὖν, nonne igitur? Ἆρά ποτε; utrum tandem? Synes. ut docet Bud. ¶ Ἆρα μὴ, nunquid? et utrum? quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. *vid. Æsch. Theb.* Sic et ἆρά γε, exp. nunquid, apud Arist. in Pluto, ἆρά γε ἀποφαίνω, &c. Sic in Neb. ἆρά γε αἰσθάνει, &c. ¶ Ἆρ᾽ οἶμαι, nonne. †Xen. Pæd. l. 3. p. 84. c.† Interdum verò ἆρ᾽ οὖν οὐ pro eodem. (Soph. Tr. 326. Œdip. Tyr. 842. ἆρά που. Æsch. Ag. 1655.)

Καδδάρα, seu καδδ᾽ ἄρα, poëtica et Æolica syncope pro κατὰ δ᾽ ἄρα.

ἈΡΑ`, ἡ, preces, vel supplices preces. Od. δ. θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. Et Il. ί. ἀράων ἀΐων. Herodotus in Eratone. Ἀρίστωνι ἀρὴν ἐπεύξαντο παῖδα γενέσθαι. Item imprecatio, diræ. Æschines, εἴρξεται τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἐναγὴς ἔσται καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχος. Plato, ἀρᾷ Διὸς ἐνεχέσθω. ¶ Item noxa, damnum. Od. ρ.——ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. (Ἀρά τ᾽ ἐρινὺς πατρός. Æschyl. S. c. Th. 70. Ch, 690. Eum. 420. ἀρὰς ἀρωμένη. Eurip. Med. 608. Soph. Tr. 1256. Œdip. Tyr. 426. 765.)

Ἀραῖος, ου, ὁ, imprecationibus diris devotus, apud Soph. in Antig. Activè etiam sumitur pro eo qui imprecatur et diris devovet, apud eundem in Trach. ¶ Item noxius, ut expon. Hesych. apud eundem Soph. (Eurip. Med. 609. Soph. Œdip. Tyr. 284. 656. 1315.)

Ἀράομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, precor, vota facio. Il. ά. Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο. Et Il. ζ. Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ᾽ ἑκατόμβας. Cum Infinitivo. Od. τ. Καὶ δή μ᾽ ἀρεῖται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο. Sophocles, ἥ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν. Apud Herodot. cum accus. ἀρᾶσθαι ἀγαθά. ¶ Item imprecor: ut, ἀρᾶσθαι ἀρὰς, apud Euripidem, imprecari diras. Et Dem. ἀρώμενος ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ. ¶ Ἀρημένος, læsus, damnum passus, Odyss. ί.

Ἀράσιμος, ου, ὁ, detestabilis. Suid.

Ἀρητὴρ, ῆρος, ὁ, (q. d. precator) sacerdos. Il. ά. (11.) Ἀρήτειρα, in fœm. [Apoll. Rhod. Arg. i. 311. τῷ δὲ ξύμβλητο γεραιὴ Ἰφιὰς Ἀρτέμιδος πολιηόχου ἀρήτειρα, &c. Schol. ὅτι τε γεραιὰ, καὶ ὅτι ἱέρεια ἡ Ἰφιάς.]

Ἀρητὸς, οῦ, ὁ, precibus expetitus. Item ejusmodi quem deprecari debeamus. Item diris devotus. Item perniciosus. vide Eustathium.

Ἀρειὰ, ἡ, minæ, verba minacia et quibus etiam alicui imprecamur, Il. ρ. et ύ.

Ἀρειῶ, pro ἀπειλῶ, minor. Etym.

Composita.

Ἀλεξιάρης, ου, ὁ, et fœm. ἀλεξιάρη, q. d. depellens imprecationes et diras. Apud Hesiod. παῖς ἀλεξιάρη exp. depellens damna vel noxas.

Ἀναράομαι, ῶμαι, imprecationem aut votum factum revoco. Suid. ex Callisth.

Ἀπάρατος, execrabilis, execrandus: vel deprecandus. Ex Plut. apophth.

Δημάρητος seu δημάρατος, ου, ὁ, ἡ, populi votis expetitus. Herodot.

Δωσιάραι, οἱ, mala seu dira dantes. Hesych.

Ἔναρος, ου, ὁ καὶ ἡ, diris devotus, idem.

Ἐξαράσασθαι, vota persolvere, inquid Suid.

Ἐπαρὰ, ἡ, imprecatio, execratio. Il. ί.

Ἐπαράομαι, ῶμαι, imprecor, Æschin. ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν. Dicitur et, ἐπαρᾶσθαι ἀράς.

Ἐπαράσιμος, execrabilis. Phocyl.

Ἐπάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, execrabilis, diris devotus. Thuc. Æsch. Et ἐπαρατώτατος, apud Synes.

Κατάρα, imprecatio, execratio. Plut.

Καταράομαι, ῶμαι, execror, diris devoveo, imprecor. Interdum sine casu, ut apud Aristoph. in Vespis, καὶ μή με δεήσῃ εἰς σε βλέψαι καὶ τὸν ταμίαν, ὁπόταν ἄριστον παραθῇ καταρασάμενος καὶ τονθορύσας. Interdum cum dat. personæ solo, ut apud eundem in Nebulis, καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ; (R. 758.) Interdum cum dat. personæ et accus. rei, ut l. 2. epigr. Ἤν τιν᾽ ἔχῃς ἐχθρὸν Διονύσιε, μὴ καταράσῃ τὴν Ἶσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη, ne impreceris. Interdum cum accus. rei aut personæ solo; ut, καταρᾶσθαι τὴν στάσιν, apud Aristidem. Matth. 5. εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. In passiva signif. reperitur Matth. 25.

Κατάρατος, diris devotus, execratione dignus. Demosth. (Vid. Soph. Œdip. Tyr. 1364. Aristoph. Ran. 179.)

Decomp. Δημοκατάρατος, à populo diris devotus, populo execrabilis et invisus. Naz.

Ἐπικατάρατος, execrabilis. Joh. 7.

Παραρητὸς, cui supplicatur, aff. ex Cyrillo.

Πολυάρητος, multis votis exoptatus. Od, ζ.

Χαλκοάρης, ære noxius, ære perniciosus. Pind. Isthm. 5. [Δ. 107. αὔξομεν Ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων, &c.]

ἌΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, strepitus, κτύπος, ψόφος, θόρυβος. Eustathius dicit δοῦπος non tam asperum significare sonitum, quàm ἄραβος. Homerum enim δουπεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis ἀραβεῖν. Iliad. έ. Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ. Hesiod. † Asp. 404.† Δεινὴ δέ σφ᾽ ἰαχὴ, ἄραβός θ᾽ ἅμα γίνετ᾽ ὀδόντων. Est ἄραβος (inquit Camer.) stridor dentium, ut in frigore et consternatione. Quo modo Hom. Il. κ. usus est, quum de Dolone dicit, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ᾽ ὀδόντων Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. ☞ Etymol. ἄραβος est ὁ ἐν ἄρει βοὴ, ut sit quasi ἀράβοος. Vel ὁ ἐν ὄρει βοὴ, quasi ὄραβος: vel ἡ ἐπὶ τὸν ἔραν βοὴ, quasi ἔραβος.

Ἀραβικὸς, οῦ, ὁ, ut ἀραβικὴ πνοὴ, Hesych. interpretatur τυφωνική: ut sit ventus repentinus et procellosus.

Ἀραβίδες, venti pulverem excitantes, αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί. Hes.

Ἀραβέω, ῶ, f. ήσω, strepitum seu fragorem edo. Il. έ. Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ. Reperitur etiam cum accusat. ut, μάτην ἀράβησαν ὀδόντας, apud Apoll. Argon. 2. † Hes. Asp. 249.†

Ἀμφαραβέω, ῶ, (*comp.*) circumstrepo. Il. φ.

Ἀμφαραβίζω, idem: ut apud Hesiod. in scuto Herc. † v. 64.† Ἅρματα δ᾽ εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον.

ἌΡΑΔΟΣ, οῦ, ὁ, cordis pulsus post vehemens exercitium; ut Nicandri schol. annotat in Ther. ἄραδον κακὸν ὄπασε τύψας. vide et Gal. comment. 2. in l. de victu in morb. acut. Videtur ab ἀράσσω derivatum, significareque strepitum seu crepitum eorum quæ inter se colliduntur.

Ἀραδέω, ῶ, turbo seu commoveo et conturbo. Hesych.

ἈΡΑΙΟ`Σ, οῦ, ὁ, rarus, tenuis, spongiosus. cui opp. πυκνός. Il. π. Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. Diosc. l. 5. c. 102. ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιόν. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς, apud medicos, pulsus rarus: et ἀραιὸν πνεῦμα, spiritus qui longo tempore trahitur, apud Hipp. lib. 1. τῶν ἐπιδημ. Hes. in Erg. Τετράδι δ᾽ ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς, leves, agiles. Item tenuis et angustus, apud Hesiod. ἀραιὴ δ᾽ εἴσοδός ἐστιν. ¶ Item, imbecillis. Il. σ. de Vulcano, χωλεύων ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. ¶ Ἀραιὰ, ᾶς, ἡ, significavit apud veteres, ut scribit Ruff. ventrem et universa intestina. Nic. in Ther. loquens de viperæ fœtibus, διὰ μητρὸς ἀραιὴν Γαστέρ᾽ ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγένοντο. Unde etiam μεσαραῖον appellatur quod idem est atque μεσεντέριον.

Ἀραιῶς, rarè, raris intervallis, leviter. Item μὴ ἡρμοσμένως, apud Suid.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas spongiosa; cui opp. πυκνότης, densitas. ἀραιότης τῆς γλώσσης, linguæ fungositas, Bud. de placit. phil. lib. 4. ἀραιότης τῆς γῆς, raritudo terræ.

Ἀραιόω, ῶ, f. ώσω, rarefacio, relaxo. Gal. τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τὴν δὲ πίλησιν τοῖς χέουσι. Aphrodis. lib. 1. Probl. πρὸς τῇ τελευτῇ τοῦ ἀρίστου ἀραιούμεθα, ad finem prandii relaxamur. Sic ἀραιουμένων τόπων.

Ἀραίωμα, τὸ, interstitium, rima, hiatus, raritas. Luc.

Ἀραίωσις, rarefactio, attenuatio, Aristot. de mundo.

Ἀραιωτικὸς, rarefaciendi vim habens.

Μεσάραιον, ου, τὸ, idem quod μεσεντέριον, quasi in medio intestinorum tenuium vel ventre positum. Alii dicunt esse membranam venis, arteriis, nervisque contextam, per cujus vasa (quæ μεσαραϊκὰ inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar distribuitur.

Ἀραιὴ, idem quod ἀραιὰ, ventrem et tenuia intestina significat, teste Hesych.

ἌΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, in leguminum censu ponitur à Gal. de aliment. facult. lib. 1. cap. 17. Vide et ejusdem libri cap. 27. et Theophrast. hist. pl. lib. 8. cap. 8.

Ἀρακὶς, ίδος, ἡ, species leguminis, Galen. Dicitur pro eodem et ἀράκιον et ἀρακίσκος, apud Gal.

ἈΡΑΚΤΟ`Ν, οῦ, ὁ, atramenti sutorii species quædam. Dioscor. lib. 5. cap. 114.

ἈΡΑ´ΣΣΩ, vel Ἀράττω, f. άξω. Eustathio propriè est τὸ διὰ σιδήρου τέμνειν, παρὰ τὸ ἄρης, amputo, abscindo. Iliad. ν. Δηΐπυρον δ᾽ Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην Θρηϊκίῳ μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν. ¶ Item pulso, tundo. (Æschyl. Pers. 1059. Pr. 58. Soph. Œdip. Tyr. 1300.) Syn. (de quodam supra modum superbo et elato) οὗτος ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. ¶ Est etiam illidere, συγκρούειν. Lucianus, τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. Metaphoricè item de verbis probrosis dicitur, ut apud Soph. ὀνείδεσιν ἤρασσον, convitiis impetebant. Dicitur et ῥάσσω pro eodem, quod vide suo loco.

Ἀράσσομαι, amputor. Item pulsor, ut Gregor. τῶν θυρῶν ἀρασσομένων. Item collidor, ut apud Alciphr. in epist. καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι.

Ἀραγμὸς, οῦ, ὁ, collisio, pulsatio, strepitus. ἀραγμὸς δεσμῶν, apud Euripidem, fragor vinculorum: ἀραγμὸς τῶν στέρνων, percussio pectoris, planctus, apud Sophoclem in Œdip. Col. [1680. addas Eurip. Phœn. 1149. Ἐμαρνάμεσθα, σφενδοναῖς θ᾽ ἑκαβόλοις, Πετρῶν τ᾽ ἀραγμοῖς. Æschyl. Sept. c. Theb. 255. Δέδοικ᾽, ἀραγμὸς δ᾽ ἐν πύλαις ὀφέλλεται. Schol. B. κτύπος αὐξάνεται.]

[Ἄραγμα. Eurip. Cycl. 203. Τί βακχιάζετ᾽; οὐ Διώνυσος τάδε, Οὐ κρόταλα χαλκοῦ, τυμπάνων τ᾽ ἀράγματα.]

Composita.

Ἀπαράσσω, dejicio, deturbo, depello. Il. ξ. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε Αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη. Sic Herod. in Urania. τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς καταδυσάσης νεὸς βάλλοντες ἀπήραξαν. (Soph. Tr. 1032.)

Διαράσσω, pertundo, perrumpo, perfringo. Hesiod. in scuto Herc. † v. 364.† διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε, per tmesin pro, διήραξε.

Ἐναράσσω, illido. Pausan. in Messen. (Philostr. l. 1. c. 10.)

Ἐξαράττω, exturbo, effringo, apud Suid. Metaphoricè etiam ἐξαράττω λόγοις τινὰ dicitur pro, verbis probrosis incessere. Aristoph. in Neb. † v. 376.† ἀλλ᾽ εὐθὺς ἐξαράττω Πολλοῖς κακοῖς καὶ αἰσχροῖσι.

Ἐξάραγμα, ατος, τὸ, fractura, σύντριμμα, ut Gal. apud Hippocr. exponit.

Ἐπαράσσω, irruo, illidor, impingor, incumbo, ut Bud. in Com. exp. ex Synesio.

Ἐσαράσσω, repello, unde ἐσαράξαντες ἐς τὰς νῆας.

Καταράσσω, idem quod ἀράσσω.

Κατάρης ἄνεμος, ab Alcæo et Sapphone dicitur τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταῤῥάσσον, διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν, ventus contortus et cum impetu desuper irruens: typho.

Προσαράσσω, allido, προσκρούω. Suid. προσβάλλω, συγκρούω, Bud. Alciph. καὶ τῶν κυμάτων τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσαράσσετο, τὰ δὲ εἴσω ἀνιόντα ἐῤῥήγνυτο. Gregor. de homine, ταῖς ἔνδοθεν προσαρασσόμενον προσβολαῖς.

Συναράσσω, collido, συγκρούω, confringo, Luc. οὐ μὲν τοι ἔφθη συναράξαι τοῖς ὀδοῦσι. Item confligo vel confligor. Aristot. de mundo. συναραττόντων ἀνέμων παντοίων.

Συναράσσομαι, collidor, confringor. Luc.

Ὑπαράττω, succutio. apud Suid.

ἈΡΑΧΙ´ΔΝΑ, ἡ, planta quædam ex genere τῶν ἀμφικάρ-

νων, de qua Theophr. pl. lib. 1. cap. 1. et 11. et Plin. lib. 21. cap. 15. ☞ Denominata videtur ab ἄρακος ob similitudinem aliquam: unde Plinius per κ scribit ἀρακίδνα, et Theophr. dicit c. 11. τῆς ἀραχίδνης καὶ τοῦ ὁμοίου τῷ ἀράκῳ.

ἈΡΑ'ΧΝΗΣ, ου, ὁ, araneus vel aranea. Hesiod. in Erg. νῆ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. Suidas distinguit inter ἀράχνης et ἀράχνη: ita ut ἀράχνης sit animalculum ipsum; ἀράχνη tela: quæ tamen differentia non semper observatur, sicut videre est apud Plutarch. in lib. utra anim. prud. τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα (inquit) κοινὸν ἱστῶν γυναιξὶ, καὶ θήρας σαγηνευταῖς ἀρχέτυπον. ☞ Dictam volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη.

Ἀράχνη, ης, ἡ, araneæ tela propriè, ut volunt gram. item aranea, sicut ex præcedent. patet, et ex Diosc. lib. 2. cap. 68. Pro araneæ tela ponitur in Epigr. Καὶ τάχ' ἂν ἐρροιζεῖτο δι' αἰθέρος εἰ μὴ ἀράχνη Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὕπτιος ἐκρέματο. (Æsch. Ag. 1525.)

(Ἄραχνος. Æsch. Suppl. 894.)

Ἀραχναῖος, ου, ὁ, ad araneam pertinens, aut ab aranea factus; ut, ἀραχναῖος μίτος, in Epigr. et ἀραχναῖα νήματα.

Ἀράχνειος, pro eodem, ut testatur Suid. Ἀραχνικὸς quoque idem Suidas ex Callia citat.

Ἀραχνήεις, araneosus, aranei formam habens. Nicand. in Ther.

Ἀραχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, araneosus. Citatur ex Aristot. lib. 5. animal. cap. 23. exponiturque araneæ speciem imitans.

Ἀράχνιον, ου, τὸ, araneæ tela. Odyss. π'. Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. Item araneus et aranea. Aristot. τῶν δ' ἀραχνίων τῶν γλαφυρῶν καὶ ὑφαινόντων ἀράχνιον πυκνὸν, δύο ἐστὶ γένη. Item (ut apud Latinos, araneum) vitium est olivis et vitibus peculiare. Theophr. hist. plant. lib. 4. cap. 17.

Ἀραχνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, araneosus.

Ἀραχνιόω, ῶ, F. ώσω. Et pass. ἀραχνιοῦμαι, araneis squaleo, araneis vitior, ut annot. Bud. ex Aristot. de apibus, εἶτ' ἀραχνιοῦνται τὰ κηρία.

ἌΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, scalper sutorius, seu scalprum sutorium, ut exp. schol. Nicandri in Ther.

ἈΡΒΥ'ΛΗ, ης, ἡ, calceamenti quoddam genus cavi et profundi, denominatum (ut Galen. comment. 4. in lib. Hippocr. de articulis testatur) παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι τοῖς ποσὶν, quasi ἁρμύλη, ut vult Etymol. Eurip. in Oreste, Σῖγα· τὸ λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε, μήδ' ἔστω κτύπος. Καταρβύλοις χλαίναις, apud Soph. in Troilo exp. Talaribus ad ipsa usque calceamina demissis. (V. Æschyl. Ag. 953. At in Euripidis Hippolyto, 1189. Αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδας. Poëta non *Calceos*, at *partem currûs*, in qua stabat auriga, designare videtur * *αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν, una cum calceis.** Conf. Valck. ad l. Scholiast. et Eustath. ad Il. ἑ. p. 456. 19. Eurip. Electr. 535. ἀρβύλης σκέψαι βάσιν. Ἀρβύλη, calcei venatorii genus expeditum, propter habilem levitatem dicti. V. Hemsterhus. ad Plut. Aristoph. p. 6.)

Ἀρβυλὶς, ίδος, ἡ, idem apud Theocr. Idyll. 7.

Κατάρβυλοι χλαῖναι, apud Sophoc. in Troilo dicuntur αἱ ποδήρεις, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι, id est, talares, ad ipsa usque calceamina demissæ, teste Hesych.

ἈΡΓΑ͂Σ, serpens, aut genus serpentis. quidam draconis epithetum esse volunt. Hoc nomine vocavit Demosthenem Æschines propter mores ferinos et agrestes. vide Hes. Suid. Harpoc. et Plut. in vita Demosth. Pro ἀργᾶς dicitur et ἄργης, apud Gal. in lex. Hipp. * Refer ad v. Ἀργός.*

Ἀργᾶντες ταῦροι, albicantes tauri, apud Pind. ut refert Eust.

ἌΡΓΙΛΟΣ, (seu ἄργιλλος) ου, ἡ, terra alba et pura, ab adject. ἀργὸς, id est, albus, vel ab ἀργὸς, pro ἄεργος, ignavus, propter sterilitatem. Aristot. in Probl.

Ἀργιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, argillosus, argillaceus. Exp. et ῥυπαρός. Item ἀργιλώδης γῆ, λευκὴ καὶ καθαρά. Suid.

Composita.

Λευκάργιλλον, vocant Græci candidam argillam, qua in Megarico agro utuntur, sed tantùm in humida frigidaque terra. Plin. l. 17. c. 7.

Ὑπάργιλλος, subargillus, vel subargillaceus, Theoph. l. 9. c. 4.

ἈΡΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, albus, ut Il. ά. Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργοὺς, id est, λευκοὺς, vel pigros, vel celeres per antiphrasin. Od. ό. χῆνα ἀργὴν, Eustath. exp. album anserem, vel pigrum et desidem, vel domesticum, et cicurem, mansuetum. ¶ Item otiosus, piger, in qua signif. vide inter compos. ex Ἔργον. † comparat. ἀργότερα χώρα: otiosior locus. Xen. Pæd. l. 4. p. 99. b.†

Ἀργεννὸς, οῦ, ὁ, albus, candidus, Il. γ'. Ἀργεινὸς etiam reperitur in eadem signif.

Ἀργεστὴς, οῦ, ὁ, albus. Noti epith. † Hes. Th. 870.† Item velox. Item ventus quidam, Hom. Aristot. vide Gell. lib. 2.

Ἀργῆς, ῆτος, ὁ, albus, candidus. (Æsch. Eum. 45. Soph. Œdip. Tyr. 688.) Il. γ'. κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Item velox, ut, ἀργῆτες κεραυνοὶ, apud Aristot. de mundo.

Ἀργὲς, έτος, έτι, έτα, per μεταβολὴν et συστολὴν dicitur pro ἀργῆς, apud Hom. Il. λ'. ἀργέτι δημῷ. † Hes. Th. 541.† Et Il. φ'. ἀργέτα δημόν.

Ἀργηστὴς, ῆρος, ὁ, albus, splendidus, et idem quod ἀργῆς. Hes.

[Ἀργηστής. Æschyl. Sept. c. Theb. 60. πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων. Schol. Ἀργηστής. λευκός. Eumen. 181. μὴ καὶ λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν,—ἀνῇς ὑπ' ἄλγους μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν, &c.]

Ἀργήεις, εντος, ὁ, albus, Luc. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις κεραυνός.

Ἀργίλιψ, idem quod ἀργὸς, candidus. Nicand. in Ther.

Ἀργινόεις, εντος, ὁ, albus, splendidus. Iliad. β'. hinc ἀργινοῦσσαι per contractionem pro ἀργινόεσσαι dictæ insulæ quædam ob terram argillaceam.

Ἄργιος, ου, ὁ, albus, celer. Hesych.

Ἀργαίνω, f. ανῶ, albico, Eust. ex Eur. Alcm. et Opp. de ven. l. 3. Γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει.

Ἄργεμον, ου, τὸ, seu Ἄργεμος, ου, ὁ, secundum Poll. seu Ἄργεμα, τὸ, oculi hulcusculum quod in iridis circulo nascitur, partem aliquam candidi, partem etiam nigri comprehendens. Eos autem qui vitio illo laborant, ἐπαργέμους vocat Poll. lib. 2.

Ἀργεμώνη, argemone herba, sic dicta quòd argema et nubeculas sanare dicitur. Diosc. lib. 2. c. 208. et Plin. lib. 25. c. 9.

Ἀργίας, albus, λευκός. Æsch. in Agam.

Ἀργύφεος, albus, Mosch. idyll. 2.

Composita.

Διάργεμος, aliqua ex parte niger, et aliqua ex parte albus. apud Suid.

(Ἐπάργεμος, * albugine cæcus.* Æsch. Ag. 1122. Pr. 498. Ch. 663.)

Κνήμαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, albas habens tibias, apud Theocr.

Κυνόσαργες, gymnasium quoddam Atheniensium dictum à cane albo, inquit Eust.

Λέπαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, albus, παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λέπας, inquit Eust.

Νίφαργος, ‡ et νιφάργης,‡ nive candens, albens ex nive qua obrutus est. Exp. et albus instar nivis.

Πόδαργος, albos vel celeres pedes habens.

Πύγαργος, nates albas habens, unde et pro effœminato accipi queat. Substantivè verò sic dicitur aquilæ genus cauda albicante, quæ albicilla Latinè dici posse existimatur. Apud Eust. est una ex tribus ἐρωδιοῦ speciebus.

Ὑπαργήεις, subalbicans. Nicand. in Ther.

Χήλαργος, qui est velocibus seu albis chelis vel ungulis. Equi epith. (Χήλαργος, * veloce ungula* Soph. El. 865.*)

ἌΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, argentum. Od. ζ. et ψ'. Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἴδρις. Et Od. γ'. Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. Xen. Pæd. 8. τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ. Athen. 6. ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος ἦν ἐν τοῖς μετάλλοις. ☞ Παρὰ τὸ ἀργὸν, τὸ λευκόν.

Ἀργύρεος, ου, ὁ, argenteus, ut, ἀργύρεος κρητήρ. Od. γ'. et ό. Hesychius vult significare etiam splendidum et pulcherrimum. item splendidum et nitidum. In prosa per contractionem dicitur ἀργυροῦς, οῦ, ὁ, ut, ἀργυροῦς ἧλος. Plut.

[Ἀργυρεῖος. Xenoph. περὶ Προσόδων. cap. 4. §. 5. ἐν δὲ τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις πάντας δή φασιν ἐνδεῖσθαι ἐργατῶν.]

Ἀργυρώδης, argentosus. Xen. in lib. de vectig. [Cap. 4. §. 3. Οὐδὲ μὴν ὁ ἀργυρώδης τόπος εἰς μεῖόν τι συστελλόμενος, ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ πλεῖον ἐκτεινόμενος φανερός ἐστιν.]

Ἀργυρόω, ῶ, f. ώσω, argento, deargento. Plut.

Ἀργυρόομαι, argentum recipio, argento donor. Pind. Nem.

Ἀργυρώματα, vasa argentea, apud Laërt. in Arces. Item Polyb. et Athen. pro vasis argenteis, seu ornatu vel suppellectile argentea. Quidam exp. argentum mensale.

Ἀργυρεύω, (inquit Bud.) argentum effodio, i. μεταλλεύω. Strabo.

Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, argentifodina, item argentarii officina, et argentaria. Strabo, Alciphr. et Xen.

Ἀργυρικὸς, οῦ, ὁ, pecuniarius; ut, ἀργυρικὴ ζημία, Plut.

Ἀργυρὶς, ίδος, ἡ, argentea phiala. Athen. [Pind. Olymp. Θ. 136. Μένεν ἀγῶνα πρεσβύτερον, Ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν; Schol. Ἀθηναίοις δὲ ἔθος χρυσίδας καὶ ἀργυρίδας λέγειν.]

Ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea. Diosc. [Xenoph. περὶ Προσόδων. cap. 1. §. 5. πολλῶν γοῦν πολέων παροικουσῶν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, εἰς οὐδεμίαν τούτων οὐδὲ μικρὰ φλὲψ ἀργυρίτιδος διήκει.]

Ἀργύριον, ου, τὸ, argentum, nummi argentei. Matth. c. 26. Et generaliter pecunia, ex quocunque sit metallo. Xen. Plut. † Rarius in plurale numero apud Atticos invenitur. ut Pollux l. 9. §. 89. et Kusterus ad Aristoph. Nub. 754.†

Ἀργυρίδιον, ου, τὸ, pecuniola, Aristoph. in Pluto. [147. Ἔγωγέ τοι διὰ σμικρὸν ἀργυρίδιον Δοῦλος γεγένημαι. cui exemplo addas ej. Comœdiæ 240. et Av. 1621. Lysistr. 1050.]

Ἀργυρίζω, flagito vel aufero argentum. Exp. et concutio.

Ἀργυρίζομαι, capturas facio, nundinor, lucror. Bud. ex Dem. [Dinarch. c. Demost. οἳ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν, οὐδὲ πράξουσιν ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως, τὴν δὲ αὐτῶν ἀσφάλειαν τηροῦντες, καὶ παντόθεν ἀργυριζόμενοι, &c.]

Ἀργυρισμὸς, capturarum consectatio. [Dion. Hal.]

Ἀργυρίτης, qui pecunia abundat.

Composita.

Ἀνάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, argento carens, pecuniis destitutus, pecunias non habens. Plato de leg. 3.

Ἀπαργυρόω, ῶ, in argentum verto, hoc est, argento muto. Artemid.

Ἀπαργυρίζω, ære muto, i. vendo. Themist. in Sophista, τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων. Est etiam exigo pecuniam, in Pand.

Ἐξαργυρόω, ῶ, adæro, id est, ære æstimo, Bud. in Pand. [Herodot. Hist. lib. 6. ἔδοξέ μοι, τὰ ἡμίσεα πάσης τῆς οὐσίης ἐξαργυρώσαντα, θέσθαι παρά σοι. Thucyd. Hist. lib. 8. ἐξαργυρῶσαι. Vide Notam. Scholiast. legit ἐξαργυρίσαι, quod exponit ἀργυρίου πωλῆσαι.]

Ἐξαργυρίζω, in argentum redigo, id est, pecunia permuto, pecunia vendo. Thuc. lib. 8.

Ἐπάργυρος, inargentatus. Herodot. [Lib. 1. cap. 50. lib. 9. cap. 79. κλίνας τε ἐπιχρύσους καὶ ἐπαργύρους.]

Ἐπαργυρόω, inargento, argento obduco, Athen. lib. 8.

Κατάργυρος, inargentatus, argenteus, Athen. lib. 4. Deipnos.

Καταργυρόω, argento.

Λαβάργυρος, qui pecuniam accipit, qui nihil nisi accepta pecunia facit. Athen. lib. 9.

Λιθάργυρος, ου, ἡ, spuma argenti, medicamentum metallicum non sponte quidem nascens, sed in secundis fornacibus emergens, dum plumbum vel ejus arena ab argento aut auro secernitur. Vide Diosc. lib. 5. cap. 102. et lib. 6. cap. 27.

Λιθαργύριον, exp. ὁ ποδονιπτήρ. Athen. lib. 10.

Ὁλάργυρος, totus argenteus, qui totus ex argento est. Athen.

Πανάργυρος, totus argenteus, ex solido argento constans. Hes. [Hom. Odyss. i. 203. Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον. Ω. 274. Athen. Deipn. lib. 9. e Sophocle. Καὶ κοῖλα χρυσόκολλα, καὶ πανάργυρα Ἐκπώματα, &c.]

Περιάργυρος, argenteus, argento oblitus. Hieron.

Περιαργυρόω, argento circumobduco, Athen. lib. 11.

Πολυάργυρος, multum argenti habens. [Herodot. Hist. lib. 5. Λύδοι, οἰκέοντές τε χώρην ἀγαθὴν καὶ πολυαργυρώτατοι ἐόντες.]

Ὑδράργυρος, argentum vivum, ut exp. apud Diosc. lib. 5. cap. 102. et l. 6. c. 29. Metallum est in argentifodinis nascens, album, aquæ instar liquidum et valde mobile. Nomen ex aqua et argento ductum est, quòd argenti quidem colorem referat, nec tamen ut argentum uno loco consistat, sed aquæ modo diffluat. Alex. Aphrod. vide et Plin.

Ὑπαργυρεύω, argentum anxiè quæro, et veluti effodiendo et ex cuniculis terræ investigo. Plut.

Ὑπάργυρος, subargenteus, in quo argentum mixtum est: ut Eurip. ὑπάργυρος χθὼν, propter metalla.

Φιλάργυρος, amans argenti, cupidus pecuniæ, avarus. Plut. et φιλαργυρώτατος, apud Xen.

Φιλαργυρία, argenti amor, pecuniæ cupiditas, avaritia. Plut.

Φιλαργυρέω, ῶ, pecuniæ avidus sum. 2. Macch.

Decomp. Ἀφιλάργυρος, non amans pecuniæ, non avarus. [Epist. ad Hebr. xiii. 5. Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος. 1 Tim. iii. 3. Oportet Episcopum esse——ἀφιλάργυρον.]

Ψευδάργυρος, adulterinum argentum, ex Strab.

ἌΡΔΙΣ, ιος, ἡ, cuspis teli, apud Herod. [lib. 4. §. 81. τοῦτο ὦν ἔλεγον οἱ ἐπιχώριοι ἀπὸ ἀρδίων γενέσθαι.——κελεύειν μιν πάντας Σκύθας ἄρδιν ἕκαστον μίην ἀπὸ τοῦ ὀϊστοῦ κομίσαι.——κομισθῆναί τε δὴ χρῆμα πολλῶν ἀρδίων, &c.] Exp. et aculeus sagittæ. Aff. et plur. ἄρδεις ex Herodoto pro, pharetræ. (V. Æsch. Pr. 878.) ☞ Etymol. deducit ab ἄρω, quod est ἁρμόζω.

ἌΡΔΩ, f. σω, irrigo. (V. Æsch. Pers. 487. Sic Apollon. Rhod. iv. 269. ᾧ ὕπο πᾶσα Ἄρδεται ἠερίη. A quo tota rigatur nigra. V. etiam v. 1735. ejusdem libri.) ¶ Item potum præbeo, adaquo, aquatum duco, ut Bud. interpr. apud Herodot. καὶ ἄρσας τὸν ἵππον.

Ἄρδομαι, irrigor, ut Ibycus apud Athen. lib. 13. κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοὰν ἐκ ποταμῶν.

Ἀρδμὸς, οῦ, ὁ, irrigatio, item aquatio. Il. σ'. et Od. ν'. Ἀρδηθμὸς, pro eodem. in Nic.

Ἀρδάνιον, ου, τὸ, vas in quo pecudes adaquantur: vel potius certa pars vasis, quod κεράμιον appellabatur. Lege Polyb. Eustath. Hesych. Suid.

Ἀρδεύω, idem quod ἄρδω, irrigo. (Æsch. Pr. 851.) Item adaquo, Theophr.

Ἄρδευσις et ἀρδεία, irrigatio vel adaquatio. [Athen. Deipn. lib. 5. Strab. Geog. l. 4.]

Ἄρδα, inquinamentum, apud Gal. in lex. Hippocr. * Pherecrates ap. Eustath. ad Iliad. θ'. p. 707.*

Ἄρδαλος, idem. exp. et, qui mundè non vivit. Hesych.

Ἀρδαλόω, ῶ, inquino, conspurco, apud Erot. et Gal.

Composita.

Διάρδω, idem quod ἄρδω.

Ἐπάρδω, idem. Arrian.

Ἐπάρδευσις, irrigatio, adaquatio, ἄρδευσις. Laërt. in Epicur.

Εὐαρδὴς, bene irrigatus, irrigationi aptus et conveniens. Plut. in causis natural.

Κατάρδω, idem. Citatur et metaphorica signif. pro, perfundo laudibus, ex Aristoph. in Acharnens.

Νεοαρδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper irrigatus, Il. φ'.

Προσάρδω, irrigo. unde pass. Προσάρδομαι, irrigor et alluor.

ἈΡΕ´ΣΚΩ, F. έσω, P. εκα, placo, seu amicum reddo, ut Il. ί. et τ'. Ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι. Item ἀρέσκω (apud Homeri posteros) placeo. Xen. τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. c. cum dat.† Dicitur et ἀρέσκω σε, apud Thuc. Plat. Synes. placeo tibi, probo me tibi. [cum Acc. Aristoph. R. 103.] Dicitur et ἀρέσκει μοι παίζειν, placet mihi ludere vel libet, ut apud Herodian. Et τὰ ἀρέσκοντα, placita, Plut. ☞ Ab ἄρω formari volunt, vel potius a futuro ἀρῶ. Nam quum alicui placemus aut ei gratificamur, ei quodammodo nos accommodamus.

Ἀρεσκόντως, adverb. gratè. Eurip. ἀρεσκόντως σοι, ex animi tui sententia.

Ἀρέσκομαι, voce media, idem quod act. ἀρέσκω, placo, seu amicum reddo. ut Od. θ'. Τοὶ γὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι. Sic et Xenoph. dixit ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι. † Ἀρέσκομαι Med. φρένας αἵματος: præcordia sanguine exsaturare. Hesiod. Asp. 255. v. ibi Tzetz.† ¶ Ἀρέσκομαι τούτῳ, hac in re satisfit mihi, acquiesco, placet conditio. Luc. [Æsch. Suppl. 663.]

Ἀρεστὸς, ῶ, ὁ, placitus, gratus. Plut.

Ἀρεστὸν, Bud. idem esse ait quod Latinis decretum et placitum.

[Ἀρεστῶς. Herodot. Hist. lib. 6. c. 129. πειθομένου δὲ τοῦ αὐλητέω, ὠρχήσατο. καί κως ἑωυτῷ μὲν ἀρεστῶς ὠρχέετο, ὁ δὲ Κλεισθένης ὁρέων ὅλον τὸ πρῆγμα ὑπώπτευε.]

Ἀρεστὴρ, ῆρος, ὁ, libum, genus placentæ diis consecratum. Etymol. Eustath.

Ἀρεστήριον, ου, τὸ, exp. sacrificium.

Ἄρεσκος, ου, blandus, placendi studiosus, gratiæ aucupator et captator, qui apud omnes gratiosus esse cupit, ab omnibusque gratiam inire. Aristot. in Eth. lib. 2. 3. 4. et 9.

Ἀρέσκεια, ἡ, Bud. interpr. comitas assentatrix, facetosa urbanitas, lepos in sermone. Theophr. Laërt.

Ἀρεσκεύομαι, F. εύσομαι, comiter appello, comiter cum aliquo ago et blandior. Plut.

Ἀρέσκευμα, τὸ, blanda appellatio, et adulatoria. Plut.

Composita.

Ἀνθρωπάρεσκος, ου, ὁ καὶ ἡ, hominibus placere studens, hominum favorem aucupans; idem quod ἄρεσκος, 1 Cor. 6. [Epist. ad Ephes. vi. 6. μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι. Col. iii. 22. Suic. Thes. Eccl. i. 346. Hominibus placere studens, qui hominum favorem aucupatur.]

Ἀνθρωπαρέσκεια, ἡ, studium placendi hominibus.

Ἀπαρέσκω, displiceo, non placeo, improbor. Thuc. καὶ δῆλον ὅτι ἐν τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντές ἐσμεν, τοῖς δ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν. Dicitur etiam ἀπαρέσκει μοι τοῦτο, displicet mihi istud. Item ἀπαρέσκει μοι παίζειν. Et cum accus. ut Plato, ἐν μέν τοί με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. Cum. accus. rei significat improbo, repudio, ut apud bibliorum interpr. Eccles. 21.

Ἀπαρέσκομαι, ægrè fero vel implacidè. Item improbo, cum dat. Item placo, demereor, cum accus. ut Il. τ'.

Ἀπάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingratus, injucundus, talis ut placere non possit.

Αὐτάρεστος, sibi ipsi placens. Hesych.

Δυσαρέσκομαι, displiceo.

Δυσάρεσκος, ineptus gratiæ aucupator, apud Athen.

Δυσάρεστος, cui placere difficulter queas, morosus. Isocr. Et neutro gen. δυσάρεστον, morositas, offensio. Δυσαρέστως, morosè, offenso animo.

Δυσαρεστέω, ῶ, non hilariter affectus sum, implacidè me habeo, morosum me præbeo (ut ægroti qui in lecto acquiescere nequeunt et jactantur.) Synes. Item offenso sum animo, apud Polyb.

Δυσαρέστησις, displicentia sui et tædium. Plato in Axiocho et Polybius.

Ἐξαρέσκομαι, placo. Xen. in Œcon. καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας.

Ἐξαρεσκεύομαι, idem.

Ἐπαρέσκομαι, placo, reconcilio.

Εὐάρεσκος, blandus, placere cuilibet volens. Item placidus, obtemperans, Bud. ex Xen. Εὐαρέσκως, blandè; ut, εὐαρέσκως ἔχειν.

Εὐάρεστος, bene placens, gratus, placidus. Basil.

Εὐαρέστως, gratè. In epistola ad Hebr. cap. 12. εὐαρέστως τῷ Θεῷ, adeò ut grati simus Deo.

Εὐαρεστέω, ῶ, libens acquiesco et hilariter comprobo. Plut. Item placeo, apud Basil.

Εὐαρεστοῦμαι pro εὐαρεστῶ, apud Diodorum. Εὐαρέστησις, placabilitas, animus non æger, et placidè composita mens, Aristot.

Εὐαρεστήριος, placatorius.

Συναρέσκει (imperson.) complacitum est. συνήρεσκε ταῦτά μοι. Dem. et Xenoph.

ἈΡΕΤΗ´, ἡ, virtus; propriè virtus bellica. Nam ut virtus à viro, sic ἀρετὴ ab ἄρης deduci existimatur. Afferuntur tamen et alia etyma. nimirum ut dicatur ἀρετὴ, παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, ἐρατὴ, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου, ἀρετὴ, ἡ ἐπέρατος κτῆσις, ἧς ἐρῶσιν ἢ αἱροῦνται πάντες. ἢ παρὰ τὸ ἀρέσκω, ἡ πᾶσιν ἀρέσκουσα. ἢ παρὰ τὸ αἱρῶ τὸ προαιροῦμαι. Iliad. ψ'. αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Iliad. ύ. ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων. Et ἀρετὴ ἵππου. Iliad. ψ'. [Eurip. Med. 630. 846. Soph. Trach. 656.] ¶ Apud prosæ scriptores ἀρετὴ interdum est virtus generali appellatione, ut et apud philosophos oppositam habens κακίαν. Interdum peculiariùs, prout de hac vel illa re agitur. Ἀρετὴ τῆς χώρας, regionis præstantia aut bonitas, id est, feracitas, apud Plat. de leg.

Ἀρετάω, ῶ, virtutis felicitatem assequor, id est, quæ virtutem comitatur, ut quidem interpr. Hen. Steph. Alii exp. feliciter procedo. Od. θ'. οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, vulgò exp. non rectè succedunt. Alii, non reddunt beatum, vel ad felicitatem non perveniunt.

Ἀρεταίνω, apud Eust. videtur idem esse.

Composita.

Αἰναρέτης, ου, ὁ, cujus gravis est virtus et perniciosa, qui virtute abutitur, qui virtutem habet ad malos usus. Il. π'.

Ἐνάρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, virtutis particeps, vel virtute præditus. Herodian. l. 2. ἐνάρετον ἀρχὴν dixit, imperium commendabile virtutis ergò.

Φιλάρετος, virtutis studiosus. Aristot. Eth. l. 1. c. 8.

ἈΡΗ´ΓΩ, F. ξω, auxilior, opem fero, propriè bello: nam ab Ἄρης deducitur. Il. ά. Ἢ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Xen. Pæd. 1. τοῖς φίλοις ἀρήγειν, et in Œcon. ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. Apud Eurip. Med. 1277. ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις, arcere cædem à filiis vel propulsare. [ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν. Sch. expl. ἡμῖν βοήθησον, ὥστε μὴ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἅλωσιν γενέσθαι. Æsch. S. c. Th. 121. Ch. 259. Eum. 295.]

Ἄρηξις, auxilium. Æsch. in Prom. [Soph. Œd. Col. 864. ποιὰν λάζω θεῶν ἄρηξιν, ἢ βροτῶν; Elect. 881.]

Ἀρηγὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, auxiliatrix, vel defensor. Il. δ'.

Ἀρωγὸς, idem quod ἀρηγὼν, Hom. [ναὸς ἀρωγοὶ, o Socii navis. Soph. Aj. 201. Œdip. Tyr. 127. 215.] † τὰ ἀρωγά: quæ utilia sunt. El. 464.†

Ἀρωγὴ, ἡ, auxilium. Il. δ'. et ψ'. [Æsch. Pers. 733. Aristoph. R. 1296.]

Composita.

Ἀπαρήγω, auxiliando propulso.

Ἀπαρωγὸς, opitulator.

Ἐπαρήγω, idem quod ἀρήγω, auxilior. Iliad. ά. ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι. [Æsch. Ch. 723.]

Ἐπαρηγὼν et ἐπαρωγὸς, pro ἀρηγὼν et ἀρωγὸς, Apoll. Sic ἐπαρωγὴ, pro ἀρωγή. Apoll. [Rhod. Arg. i. 302. ἀτὰρ μετέπειτά γ' ἀριστήων ἐπαρωγῇ. Schol. ἐπὶ τῇ τῶν ἀριστέων ἀρωγῇ, τοῦτ' ἔστι βοηθείᾳ.]

Ἐπαρωγὴς, idem quod ἐπαρωγὸς, auxiliator. Nicand. in Alexiph.

Συναρήγω, simul auxilior.

Συναρωγὸς, auxiliator.

ἌΡΗΣ, εος, ὁ, Mars. Il. ά. Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος. Et Il. έ. Ἆρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιβλῆτα. Item prælium. Il. β'. Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα. Et Il. σ'. Αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται. Sic et apud Sophoclem in Antigone, ἄρης pro πόλεμος. Significat et peculiari significatione τὴν πρὸς πόλεμον ὁρμὴν, inquit Eustathius: ut Il. ρ'. —— δῦ δέ μιν Ἄρης Δεινὸς ἐνυάλιος. Schol. Sophoclis in quodam Ajacis loco vult accipi pro λύσσα sive μανία. [ἄρην δεδορκότων. Æschyl. S. c. Th. 53. Ag. 48. ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει. Eurip. Phœniss. 140. Soph. Œdip. Tyr. 199.] ¶ Item vulnus, plaga, Il. ν'. ἔνθα μάλιστα Γίγνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι. Item pro cæde ipsa quæ fit vulnerando. Qua in significatione usus est etiam Sophocles in Ajace. πεφόβημαι λιθόλευστον ἄρην ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς: ubi tamen schol. exp. θάνατον. ¶ Item pro ferro, de qua signif. vide Eust. † Hujus diversi declinandi generis, diversæque primæ syllabæ quantitatis causas tradit Diaconus ad Hesiod. Asp. v. 97. sive p. 196. editionis Heinsianæ 4to.†

[Ἀρήϊος. Eurip. Phœniss. 795.] ‡ Idem quod ἄρειος.‡

Ἀρητιὰς, άδος, ἡ, Martia, bellicosa, ex Apoll. Arg. 2. ἀρητιάδα Μελανίππην.

Ἄρειος, ου, ὁ, Martius, ad Martem pertinens. Il δ'. Pro eodem dicitur et ἀρήϊος, ut, τεύχεα ἀρήϊα, et ἔντεα ἀρήϊα, apud Hom. Item bellicosus, ut Il. ἄρειος Ἀχιλλεύς. † Hesiod. Asp. 66.† [Ἄρειος πάγος. Etymol. Magn. Ἄρειος πάγος, δικαστήριον Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον· καὶ οἱ δικασταὶ, Ἀρεοπαγῖται. Dinarch. Orat. c. Demosth. τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς. Demosth. adv. Lept. περὶ ὧν ἐξαίρετος ἡ βουλὴ φύλαξ ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τέτακται. Æschin. c. Ctesiph. c. 9. Ed. Oxon. Οὐκ ἄρα στεφανωθήσεται ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου; c. 93. Lucian. Piscator. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον. Xenoph. Memorab. Socr. c. 5. §. 20. Καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη, ἡ δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ, ὦ Περίκλεις, οὐκ ἐκ τῶν δεδοκιμασμένων καθίσταται; Athen. Deipn. lib. 13. Cum his auctoribus convenit S. Lucas in Act. Apost. xvii. 22. Σταθεὶς δὲ ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου πάγου, ἔφη, &c. Sed Sophocles in Œd. Col. 1001. τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρειος εὔβουλον πάγον Ἐγὼ ξυνῄδειν χθόνιον ὄνθ', &c.]

Ἀρείων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præstantior. Propriè, Marte præstantior, armis præstantior. Exp. et melior. Sic et ἄρειον præstantius, melius: Hesych. in Erg. δικαιότερον καὶ ἄρειον. [Æschyl. Ag. 81.]

Ἀρειότερος, præstantior. Coluth. in rapt. Hel.

Ἄριστος, ου, ὁ, præstantissimus, optimus. Propriè Marte præstantissimus seu armis. † ἄριστος ψυχήν. Aristoph. Nub. 1044. πρός τι Xen. Pæd. 2. 61.† Dicitur tamen à Plut. ἄριστος τὰ πολεμικὰ, vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς: Et ita capitur generaliter. Sic et Il. τ'. Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. Et Il. γ'. εἶδος ἄριστε: Et Il. ψ'. νεικεῖ ἄριστε. Apud Thuc. ἄριστοι ἀπατᾶσθαι, l. 3. maximè idonei qui fallamini. De re etiam dicitur, ut, ἄριστον σῶμα: Xen. apud Hom. ἀρίστη βουλή.

Ἄριστα, adverb. præstantissimè, optimè. Od. ν'. [Æschyl. Ag. 609.]

Ἀριστίνδην, præstantissimos vel optimos quosque deligendo. Aristot. Isocr. Plat.

Ἀριστεύω, præstantissimus sum, fortissimè me gero. Xen. cum genit. Item strenuum me præsto, fortissimè dimico. Plut. in Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Apud Theocr. ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, præstantissimi arte remigandi. [Soph. Tr. 495. Batrach. 257. Theoc. ιέ. 98.]

Ἀριστευτικὸς, ῶ, ὁ, qui quasi ita comparatus est natura, ut omnium fortissimè se gerat.

Ἀριστεὺς, έος, ὁ, qui omnium præstantissimè se gerit, omnium fortissimus. ut, ἀριστῆες Δαναῶν, apud Hom. item ἀριστῆες pro optimatibus seu proceribus, et quibusvis qui primarii sint inter alios, ut Od. ζ'. et ό. [Eurip. Phœniss. 1185. Il. ς'. 404.]

Ἀριστεία, ἡ, fortitudo, strenuitas, Soph. Herodian.

Ἀριστεῖον, ου, τὸ, fortitudinis præmium, præmium quod datur fortitudinis ergo. Xen. Hel. 1. Item pro alio etiam præmio, ut, σοφίας ἀριστεῖον. Plut. in Themist.

Ἀριστερὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἄριστος.

Πανάριστος, q. d. omnino præstantissimus, longè præstantissimus, quàm optimus. Hesiod. in Erg.

Συναριστεύω, simul strenuus sum, strenuitatis particeps sum. Max. Tyr. serm. 9. [Eurip. Troad. 802. Ἔβας, ἔβας τοξοφόρῳ Συναριστεύσων ἅμ' Ἀλκμήνας γόνῳ, &c.]

Τριαριστεὺς, pro, ὁ τρὶς ἀριστεύσας, qui ter palmam strenuitatis obtinuit, fortissimus. Hermog.

ἌΡΘΡΟΝ, ου, τὸ, artus, articulus, naturalis ossium compages, ut definit Gal. lib. de ossibus. Soph. in Trach. Μάρψας ποδός νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, ubi lentescit vinculum compagis. [Œdip. Tyr. 738. 1052. 1294. Tr. 792.] Apud Dioscor. ἄρθρων ἀλγήματα, ἄρθρα λελυμένα. Herodotus naturam equæ ἄρθρα etiam vocavit in Thalia, τῆς ἵππου ταύτης τῶν ἄρθρων ἐπιψαύσας τῇ χειρί. Metaphoricè dicitur etiam de voce, ut, ἄρθρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, vocis articulum formare. Aristot. lib. 4. anim. ¶ Est etiam vox grammaticorum. ☞ Etymologistes deducit ab ἄρω, τὸ ἁρμόζω, παρὰ τὸ ἀρμόζεται ἀλλήλοις. aut ab αἴρω, verso τ in θ.

Ἀρθρικὸς, ου, τὸ, articularis, articulis quadrans et conveniens, Hippocr. Item ex articulis laborans, podagricus, vel chiragricus, articularis.

Ἀρθρῖτις, ἡ, artuum seu articulorum dolor, articulorum morbus, seu morbus articularis vel articularius. Herodian. lib. 3.

Ἀρθριτικὸς, ῶ, ὁ, articulorum morbo laborans. Aretæus, Diosc.

Ἀρθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, articulosus, Xen. Aristot.

Ἀρθρόω, ῶ, F. ώσω, articulo, fingo, formo; ut, ἀρθροῦν τὴν φωνήν. Est etiam, articulatim distincteque formo et explico, explano.

Composita.

Ἄναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. inarticulatus, articulis carens, aut malè articulatus. Aristot. Item metaph. debilis, ar-

tuum beneficio destitutus, apud Soph. (Tr. 119.) et Eurip. in Oreste. Dicitur etiam de voce, ut ἄρθρον, apud Plut.

Ἀναρθρία, ἡ, articulorum seu artuum debilitas.

Διαρθρόω, ῶ, articulis suis distinguo. Apud medicos est, jungo, annecto. Est etiam effingere et conformare, exprimere, ut apud Plat. in Symp. Item membratim et artuatim absolvo, compono, exactè fingo. Item explico. Budæus ex 1. Eth. 7. Ponitur et pro explanare, lib. 1. Metaphys. 9. et in 1. de gen. anim.

Διάρθρωσις, articulatio, artuum commissura. Et pro artuum agilitate. Plut. Est etiam explanatio. Bud.

Διαρθρωτικὸς, οῦ, ὁ, articulandi et membra committendi vim habens.

Decomp. Ἀδιάρθρος, inarticulatus, articulis nodisque non distinctus: ut pedes elephantorum. Ἀδιάρθρωτος, articulis membrisque suis non distinctus. Luc.

Ἔναρθρος, articulatus, Athen. lib. 8. Ἐνάρθρως, articulatè seu articulatim.

Ἔξαρθρος, ex articulis suis emotus, luxatus. Suid. Significat etiam eum cui articuli naturaliter extant et prominent. Hippoc. et Gal.

Ἐξαρθρέω, ῶ, articulis seu artub. emotus sum. Gal. et Hippocr.

Ἐξάρθρημα, τὸ, luxatio, in qua totus articulus à sua sede recessit.

Ἐξάρθρησις, idem.

Ἐξαρθρόω, ῶ, artus suis locis emoveo. Aristot. Ἐξάρθρωμα sive ἐξάρθρωσις dicitur, quum os citra fracturam suo loco movetur.

Καταρθρόω, articulo.

Παραρθρόω, ῶ, ex articulis parum dimoveor aut dimotus sum et detortus, paululum luxatus sum. Gal.

Παράρθρημα, τὸ, parva luxatio, per quam scilicet articulus paululum à suo loco naturali excessit. Παράρθρησις, idem.

Προσαρθρόω, ῶ, per articulos annecto. Hippocr.

Προσάρθρωσις, ossium motorum commissura naturalis. idem quod διάρθρωσις. Hippocr.

Σύναρθρος, articulo copulatus. (V. Æschyl. Ag. 262.)

Συναρθρόω, ῶ, q. d. coarticulo, compingo, ex Ethic. 1.

Συνάρθρωσις, compages ossium. Hippocr.

Decomp. Ἀσυνάρθρως, inarticulatè. Merc. Trism.

ἈΡΙ, vocula, quæ præfixa vocabulis apud poëtas significationem auget, significans idem quod ἄγαν, valde. ut in ἀρίδηλος, ἀριδάκρυος, &c.

ἈΡΙΘΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, numerus, (Etym. deducit παρὰ τὸ ἄρω, unde ἀρμὸς, mutato spiritu et pleonasmo τοῦ θ καὶ ι, ἀριθμὸς, quòd fiat ἐκ μονάδων ἁρμογῆς.) In quibusdam loquendi generibus accusativus effertur per ablativum. Xen. Hell. 3. παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Sic. δέκα vel δώδεκά εἰσι τὸν ἀριθμὸν, numero sunt decem vel duodecim. Ὁ δέκα ἀριθμὸς, denarius numerus. Sic ὁ δώδεκα ἀριθμὸς, &c. duodenarius numerus, &c. Item numerus, pro hominibus nullius pretii, ut apud Aristoph. in Nub. † v. 1205.† ὄντες λίθοι, ἀριθμὸς, πρόβατα. Sic apud Horat. nos numerus sumus.

Ἀριθμέω, ῶ, F. ήσω, numero. Cum accusativo, Hom. Xen.

Ἀριθμοῦμαι, pro eodem ponitur, apud Thuc. et Aristot. ut docet Bud. Item passivè, numeror. Hom. Luc. (Theoc. ιγ'. 72.)

Ἀρίθμημα, numeratio, id quod numeratur. Æsch. in Eumen. [756. ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων.]

Ἀρίθμησις, εως, ἡ, numeratio, enumeratio.

Ἀριθμητὴς, adnumerator, in Anth. Epigr.

Ἀριθμητὸς, numerabilis. (Theoc. ιδ' 48. ις'. 87.) Ἀριθμητικὸς, numerandi peritus. Item ἀριθμητικὴ, sub. τέχνη, numerandi ars, arithmetica. Interdum ἀριθμητικὸς, κὴ, κὸν, ad arithmeticam pertinens; ut, ἀριθμητικὴ ἀναλογία, apud Aristot.

Composita.

Ἀνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, innumerus, et pro eodem ἀνήριθμος, apud poëtas. Accipitur etiam pro homine qui in nullo numero est, id est, pro vili, ut apud Soph. in Ajace. (Œdip. Tyr. 188.)

Ἀναριθμέω, ῶ, enumero, dinumero. Ἀναριθμοῦμαι, pro eodem ex Dem. Ἀναρίθμητος, innumerabilis. Item immensus, ut Soph. in Ajace, ἀναρίθμητος χρόνος.

Ἀπαριθμέω, ῶ, pernumero, percenseo; vel simpl. numero, enumero, recenseo. Xen. † Pæd. l. 3. p. 69. a.† Isocr.

Ἀπαριθμοῦμαι, idem. apud Xen. ἀπαριθμησάμενος ἅπαν τὸ στράτευμα, quum recensuisset universum exercitum. Item numeror, enumeror. apud Isocr.

Ἀπαρίθμησις, numeratio, enumeratio, recensio. Item pro καταβολή.

Διαριθμέω, ῶ, et διαριθμοῦμαι, dinumero, distinctè numero, numerando discerno, enumero, Plat. lib. 7. de leg.

Διαρίθμησις, dinumeratio, supputatio. Vitruv.

Ἐνάριθμος, non vulgaris, qui aliquo in numero habetur, Plato in Philebo.

Ἐναρίθμιος, qui annumeratur, annumeratus, in numero habitus, Hom. Basil. † Apoll. Arg. 1. 143.†

Ἐναριθμέω, ῶ, annumero. (Soph. Œdip. Tyr. 1212.) [Ὦ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ. Vide Schol.]

Ἐναρίθμητος, idem cum ἐναρίθμιος.

Ἐξαριθμέω, ῶ, enumero, recenseo. Isocr. de pace.

Ἐξαριθμέομαι, οῦμαι, pro eodem. Greg. Ἐξαρίθμησις, enumeratio.

Εὐαρίθμητος, numeratu facilis. Item paucus. Plat. in apolog. et sympos.

Ἰσάριθμος, numero par et æqualis. Herodian.

Ἰσήριθμος pro eodem. In plur. ἰσήριθμοι, totidem.

Decomp. Ἀνισάριθμος, inæqualis, qui non est par numero. Xen. [Epist. ad Sotiram. v. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ,—οὔτε ὁ θάνατος αἰσχρὸν, οὔτε τι καλὸν εἶναι· ὅρος δὲ ζώης, οὐχ εἷς πάντων, ἀνισάριθμον ἐτῶν φέρων τὸ μὴ ὅμοιον τῆς γενέσεως, τῇ ἰσχυῒ ἢ ἀῤῥωστία.]

Καταριθμέω, ῶ, enumero, connumero, vel simpl. numero. Plut.

Καταριθμοῦμαι, etiam dicitur pro eodem, tam in passiva voce quàm in mediâ, apud Isocr. Æschin. et Polyb.

Decomp. Συγκαταριθμοῦμαι, simul enumero, ex Aristot. in prædicamentis.

Μεταρίθμιος, annumeratus, connumeratus, ex Apoll. † Arg. 1. 205.†

Νήριθμος, idem quod ἀνήριθμος.

Ὁμοάριθμος, qui ejusdem est numeri.

Προαρίθμησις, prænumeratio. Greg.

Συνάριθμος, qui eodem numero continetur et eum auget, ex Phalar. Συνήριθμος, idem in Epigr.

Συναριθμέω, connumero. Aristot. Rhet. lib. 1. [Plat. Phileb. ii. 23. εἰμὶ δ', ὡς ἔοικεν, ἐγὼ γελοῖός τις ἱκανῶς κατ' εἴδη διϊστὰς καὶ συναριθμούμενος. Lucian. Amores. Æschin. de falsâ Legat.]

(Τοσουτάριθμος. Æschyl. Pers. 431.) [εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδ' ἂν ἡμέρᾳ μιᾷ Πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν. Schol. τοσοῦτο κατὰ τὸν ἀριθμόν.]

Ὑπαρίθμησις, q. d. subnumeratio, ex Greg. Naz.

Ὑπεράριθμος, qui est ultra numerum, q. d. supernumerarius.

ἈΡΙΟΒΑΡΖΑ'ΝΙΟΣ, nomen emplastri, de quo vide Gal. lib. 1. τῶν κατὰ τόπους, et Paul. Ægin. lib. 3. cap. 23.

ἈΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, Suidas dicit esse instrumentum fabrile. Meminit et Poll. lib. 7. Est etiam herba quædam. Gal.

ἈΡΙΣΤΕΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, sinister, lævus. † Xen. Pæd. 1. 2. 13.† ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν, ad sinistram manum, Apoll. lib. 2. Ἐν ἀριστερῇ, Iliad. β'. sinistrorsum. † ἐν ἀριστερᾷ ἡμῶν πορεύεσθε: de exercitu ad sinistrum latus. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. c.† Herodot. ἀριστερῆς χειρὸς ἐσιόντι, ad sinistram manum intranti. Dicitur et ἐπ' ἀριστερᾶ, sinistram versus, sinistrorsus, apud Plutarch. in apoph. et ἐς ἀριστερὰν, ad sinistram, apud Herodot. ¶ Ἀριστερὰ, veteres vocabant τὰ μωρά: ut contrà δεξιὰ, τὰ συνετὰ, ut annotat schol. Soph. in Ajace. Apud Hom. Od. υ'. ἀριστερὸς ὄρνις, infausta avis. ☞ Ἀπὸ τοῦ ἀρίστου κατ' ἀντίφρασιν, ἢ κατ' εὐφημισμὸν, inquit Etymolog. et Eust.

Composita.

Ἀμφαριστερὸς, οῦ, ὁ, lævus utraque manu, qui dextra ut sinistra utitur, q. d. ambisinister, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, ex Aristoph. Exponitur etiam sinister et infelix.

Ἐπαριστερὸς, sinister, ineptus. Pro quo Phrynichus vult dici σκαιός. [Aristoph. Av. 1566. ἐπαρίστερ' οὕτως ἀμπέχῃ; Athen. Deipn. lib. 4. οὐχ οὕτως ἄγροικος, οὐδ' ἐπαριστερός ἐστιν. Herodot. Hist. lib. 4. cap. 191. Μάξυες· οἳ τὰ ἐπὶ δεξιὰ τῶν κεφαλέων κομόωσι, τὰ δ' ἐπαριστερὰ κείρουσι. Phrynich. Eclog.]

Ἐπαριστερότης, (q. d. sinisteritas) ineptia, insulsitas. Aristot. in lib. de virt. et vitiis.

Ἐπαριστερῶς, sinistrè, ineptè. Plut.

ἌΡΙΣΤΟΝ, ου, τὸ, prandium. † Xen. Pæd. 1. 2. 11. et 3. 10.† *jentaculum.* (Sic dictum quasi ἀόριστόν τι ὂν, utpote ἀόριστον κατὰ καιρὸν, vel quod πρὸς τὸν Ἄρεα (id est, ad bellum) proficiscentibus appararetur; vel à nomine ἀραὶ, id est, à precibus: quia veteres nisi deos precati ad prandium non accedebant. Vide Plut. in Symp. lib. 8. cap. 6.) Apud Thuc. ἄριστον ποιεῖσθαι, prandere, quod frequentius dicitur ἀριστοποιεῖσθαι.

Ἀριστάω, ῶ, idem quod ἀριστοποιοῦμαι, prandeo. † Xen. Pæd. 6. p. 169. a. Aristoph. Nub. 415. μὴ ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς: neque prandere velis. ἀριστήσαιεν. Xen. Pæd. 1. 2. 11. Sic ἠριστήκεσαν plusq. perf. Xen. Pæd. l. 3. p. 72. c. ἠρίστησαν aor. 1. l. 4. p. 89. a. ἀριστήσομεν fut. 1. l. 5. p. 130. d.† Athen. l. 4. et Plut. (Aristoph. R. 379.)

Ἀριστίζω, prandio excipio, prandium præbeo. Aristoph. in equit. [535. ubi Schol. Ἀριστίζων δὲ, τρέφων, ἄριστον κατασκευάζων. Av. 660. Ἀρίστισον εὖ.]

Ἀριστωτὸς, οῦ, ὁ, prandii tempus. Hesych.

Composita.

Ἀνάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, impransus, non pransus, qui prandium non sumpsit. Possit etiam exponi, prandio carens. Utitur Xen. et Plut.

Ἀναριστάω, ῶ, non prandeo, unde partic. ἀνηριστηκὼς, qui pransus non est. Hippocr.

Ἀναρίστητος, impransus, Aristoph.

Καταριστᾷν, prandere. Athen. lib. 10.

Ὀλιγαριστία, ἡ, prandium præparcum, cùm pauculo cibo in prandio, contenti sumus.

Προαριστάω, ῶ, priùs prandeo. Laërt.

Συνάριστος, compransor, qui simul prandet. Xen.

Συναριστάω, ῶ, simul prandeo.

ἈΡΚΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, juniperus: dicta παρὰ τὸ τὴν ἀρὰν κεύθειν, id est, βλάβην, quòd celet noxam. habet enim spinas occultas quibus pungit. (Theoc. Id. 1. 133.) Sic appellatur et arbor et ejus fructus, ut inquit Schol. Nic. in Ther.

Ἀρκευθὶς, ἡ, bacca seu fructus juniperi. Et pro bacca cedri. Diosc. est etiam ipsa arbor. lib. 1. cap. 104.

Ἀρκεύθινος, juniperinus, ut, ἀρκεύθινος οἶνος, Diosc. l. 5. Et ἀρκεύθινα ξύλα. lib. 3. Rerum cap. 6.

ἈΡΚΕ'Ω, ῶ, propulso. ut Il. ό. Ὅς τ' οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. Et paulò antè, πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, ubi sub. accus. ὄλεθρον vel θάνατον. ¶ Item auxilior, opitulor, βοηθῶ, ut, ἀρκεῖν φίλοις, apud Soph. † El. 324.† ¶ Item sufficio, satis sum, item par sum, satisfacio. † ἑαυτῷ Xen. Pæd. l. 4. p. 100. a. qui alieno auxilio non eget. ἐκεῖνος ἀρκέσει τοῦτο μηχανώμενος l. 5. p. 139. b.† Plat. de rep. 2. πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; Chrysost. οὐκ ἀρκῶ πρὸς τὸν τοῦ πράγματος ὄγκον. Cum dat. Synes. πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν; par esse potero solicitudinibus. Ἀρκεῖν res etiam dicitur; ut, ἀρκεῖ μοι ταῦτα, sufficiunt mihi ista. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 42. a.† Exp. et, his sum contentus; unde τὰ ἀρκοῦντα, quæ sufficiunt, quæ satis sunt, apud Xen. † de opibus. Pæd. p. 211. d.† In hac signif. frequenter additur infinitivus ut Isocrat. de pace, οὐκ ἤρκεσε δ' αὐτοῖς ταῦτα ἐξαμαρτεῖν. † Xen. Pæd. 1. 6. 13. addito et μόνον quod vacat: Pæd. l. 3. p. 76. Sequitur aliquando ἐὰν pro inf. Xen. Pæd. l. 3. p. 84. b.† (ἔνδον ἀρκείτω μένων, sat erit si intus maneat. * Imo, Satis sit quod intus maneat, i. e. Sinas eum intus manere.* Soph. Aj. 76. ib. 80. V. Æschyl. Eum. 213. Pr. 622. Sophocl. Œdip. Tyr. 1232.)

Ἀρκούντως, adverb. sufficienter, satis, abundè, Thuc. † Xen. Pæd. l. 5. p. 143. d.†

Ἀρκέομαι, οῦμαι, sufficio, par sum, Thuc. Frequentius est pro, contentus sum, acquiesco. Nam qui contentus est aliquibus rebus et acquiescit, illæ ei sufficiunt: hinc ἀρκεσθεὶς τούτοις, apud Plut.

Ἄρκεσμα, τὸ, auxilium. Hesych.

Ἄρκεσις, εως, ἡ, idem. Item utilitas, ut exp. apud Soph. in Œdipo Col.

Ἀρκετὸς, οῦ, ὁ, sufficiens. Ἀρκετὸν, sufficit, satis est. Matth. 6. Et adverb. ἀρκετῶς, sufficienter, satis. Hesych.

Ἄρκιος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, propulsatorius, vim propulsandi habens, Nic. Item adjuvans, utilis, apud eundem Nic. Item sufficiens, in Anth. epigr. Dicitur de re et de persona. Exp. et ἕτοιμος, paratus, ab Hesychio.

Composita.

Ἀνταρκέω, ῶ, sufficiunt mihi vires ad resistendum, par sum ad resistendum. Et simpl. pro resisto, apud Suid. Budæus vult ἀνταρκεῖν esse ad ultimum usque obsistere, et non cedere, apud Plat. in epist. ad Dionys.

Ἀπαρκέω, ῶ, sufficio. Ἀπαρκεῖ pro ἀρκεῖ, sufficit, satis est. (Æschyl. Pers. 474. Ag. 387.)

Ἀπαρκὴς, ὁ καὶ ἡ, sufficiens.

Αὐτάρκης, εος, ὁ καὶ ἡ, sufficiens, (q. d. sibi sufficiens, vel per se sufficiens) sufficientes ad aliquid vires habens. (Æsch. Ch. 755.) Cum infin. ut apud Herodot. l. 8. αὐτάρκεις ἐσομένους ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσι. † Xen. Pæd. l. 4. p. 99. c.† Sæpe ponitur cum præpositione πρὸς habente accusat. apud Thucyd. Xen. et alios. Item qui sufficere sibi putat quæ habet, qui sua sorte contentus est: ut quum dicitur, μόνος ἐν ἀνθρώποις πλούσιος ὁ αὐτάρκης. Item qui habet quo contentus esse possit, unde ei opp. ἐνδεὴς, apud Aristot. eth. 10. [Polyb. Hist. lib. 3. c. 31. εἰ μέν τις ὑπείληφε πρὸς πᾶσαν περίστασιν αὐτάρκης ὑπάρχειν, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. ὅπως δ' ἂν αὐτῶν ἡμεῖς κύριοι γενοίμεθα, μὴ αὐτάρκεις ὄντες κτήσασθαι αὐτὰ, εἰ μὴ ἔσται οἰκεῖον ἱππικὸν Πέρσαις, &c.]

Αὐτάρκως, adverb. satis, sufficienter. Herodian. unde αὐταρκέστατα, apud Xen. apomn. l. 1.

Αὐτάρκεια, ἡ, animus sua sorte contentus. Exp. et frugalitas, apud Polyb. [1 Tim. vi. 6. Ἔστι δὲ πορισμὸς μέγας ἡ εὐσέβεια μετὰ αὐταρκείας. 2 Cor. ix. 8. αὐτάρκειαν ἔχοντες περισσεύητε. Athen. Deipn. lib. 4. εἰ δ' ὑμεῖς ὄντως, ὦ φιλόσοφοι, τὴν αὐτάρκειαν ἀσπάζεσθε, καὶ τὰ τῶν δείπνων εὐτελῆ, τί ἐνταῦθα παραγίνεσθε μηδὲ κληθέντες;]

Αὐταρκέω, ῶ, sufficio, satis sum, duro, id est, non deficio.

Βιαρκὴς, ad vitam sufficiens, vitam et victum suppeditans.

Γυιαρκὴς, membris valens et vegetus. [Pind. Pyth. Γ. 10. θρέψεν ποτὲ τέκτον' ἀνωδυνίας Ἅμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιὸν Ἥρωα, &c. Schol. γυιαρκῆ δὲ, τὴν ἀνωδυνίαν φησί· τότε γὰρ τοῖς μέλεσιν ἐπαρκοῦμεν τοῦ σώματος, ὅταν ὦμεν ἀνώδυνοι.]

Διαρκέω, ῶ, sufficientes vires habeo, par sum. † sufficio Xen. Pæd. p. 161. b. l. 8. p. 232. d.† Luc. διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. Et διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις, apud eundem. Et διαρκῶ λύπῃ, Phalaris. ¶ Item duro, perduro, permaneo. Luc. ἀπόσιτοι δὲ καὶ ἑπτὰ ἡμέρας διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. ¶ Item suggero, suppedito; ut, διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσιν, ex Plut. in Solone. (Διαρκέω, pro διέρχομαι, διαπληροῦμαι. Æschyl. S. c. Th. 848. * Sufficeo, valeo.*)

Διαρκὴς, sufficiens, abundè instructus, qui satisfacere potest. Theophr. de caus. pl. l. 2. διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις. Item durans, perdurans. Gal.

Διαρκῶς, sufficienter, perseveranter. Xen.

Διάρκεια, exp. perpetuitas, continuatio, Hermog.

Ἐξαρκέω, ῶ, sufficio, sum satis, Xen. Ἐξαρκέσει μοι ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Itidem cum πρὸς aut εἰς. Et cum infin.

Ἐξαρκούντως, sufficienter, satis, quantum satis est, abundè. Isocr.

Ἐξαρκὴς, sufficiens, Hesych. (Æsch. Pers. 237. Soph. Tr. 338.)

Ἐπαρκέω, ῶ, propulso. Il. β', οὐδέτι οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. Arg. 2. ἐπαρκέσσαι κακότητα, ærumnam propulsare, defendere ab ærumna. Et pro opitulor, opem fero. Soph. σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα, opem laturum. Eodem modo Eurip. in Hecuba. φίλοις ἐπαρκεῖν. At in Oreste cum accus. loco dativi, εἴ σε μὴ ἐπαρκέσω. ¶ Item suppedito, suggero, ut Xen. ἐπήρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. Et cum Attico genit. apud eundem, πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. Sic Aristot. ethic. 9. ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdum cum solo dat. ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, subvenire egenis, ut Aristoph. in Pluto, Isocr. et Dem. Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστήρ. Alex. Aphr. non sufficit venter ad concoquendum. (Æschyl. Ag. 1179.)

Ἐπαρκούντως, sufficienter, ἐπαρκούντως μοι, Soph. [El. 357.]

Ἐπάρκεια, ἡ, auxilium. Eurip. Apud Polyb. sæpe pro suppeditatione.

Ἐπάρκειος, auxiliator.

[Ἐπάρκεσις. ‡ ministerium.‡ Soph. Œd. Col. 459. καὶ τροφὰς ἔχω βίου, Καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπάρκεσιν.]

Ἐπάρκιος pro ἄρκιος. Epigr. lib. 1.

Εὐαρκὴς πόλις, urbs munita, et ad propulsandos hostes sufficiens. Strab.

Ζωαρκὴς, vitam adjuvans, vel ad vitam sustentandam sufficiens; ut, ζωαρκὲς πνεῦμα, apud Nonn.

Καταρκεῖ, sufficit. [Herodot. Hist. lib. 1. ὥσπερ χώρη οὐδεμία καταρκέει πάντα ἑωϋτῇ παρέχουσα, &c.]

Ὀλιγαρκὴς, paucis contentus, modico contentus. Et pro frugali vel homine frugi.

Ὀλιγαρκία, vel ὀλιγάρκεια, animus paucis contentus. Greg. Pro eodem dicitur et τὸ ὀλιγαρκὲς substantivè. Luc.

Παναρκὴς, undequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens.

[Πανάρκετος. Æschyl. Χοηφ. 66. διαλγὴς ἄτη διαφέρει τὸν αἴτιον παναρκέτας νόσου βρύειν. Schol. τῆς εἰς πάντα τὸν χρόνον ἀρκούσης αὐτῷ.]

Πανταρκὴς, omnibus sufficiens, seu omnes juvans. Æschyl. [Pers. 856. εὖθ' ὁ γεραιὸς πανταρκὴς, ἀκακὴς, &c. Schol. εἰς πάντας ἀρκῶν, καὶ εὐεργετῶν &c.]

Πολυαρκέω, sufficio, juxta sufficio. Lucian. in Cyn.

Πολυαρκὴς, ad multa sufficiens, vel multum sufficiens. Item diu durans, pertinacis usus, inquit Bud. ex Luc. [Herodot. Hist. lib. 4. ὁ Βορυσθένης ποταμὸς, ἔστι τε μέγιστός τε μετὰ Ἴστρον τουτέων καὶ πολυαρκέστατος,—τῶν δὲ λοιπῶν Βορυσθένης ἐστὶ πολυαρκέστατος, &c.]

Ποδάρκης, pedibus suis valens, pedibus celer. Il. ά. Poëticum.

Προσαρκέω, ῶ, auxilio venio, ad opem ferendam venio, auxilior. (Soph. Œdip. Tyr. 12. 141.)

ἌΡΚΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, (vel Ἄρκος, de quo infra) ursus vel ursa. † Xen. Pæd. l. 4. 7.† Luc. in Demonact. τὸν δὲ κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα. ¶ Est etiam nomen piscis apud Aristot. et Oribas. quem interpretes ursam vocant. ¶ Est præterea signum cœleste quod Latini Septentrionem, Ursam; et Græci à similitudine ἅμαξαν etiam, id est, currum vocant. Accipitur etiam pro parte orbis septentrionali, ut apud Herodot. lib. 2. διέπεμψε καὶ εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη, καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐπὶ ἄρκτῳ Ῥωμαίοις δουλευόντων ἐθνῶν. † Sic Xen. Pæd. 1. 1. 5.† ☞ Etymolog. ab ἀρκῶ derivatum vult pleonasmo τοῦ τ pro ἄρκος, quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῷ, et hyemem transigit sine congesto victu.

Ἀρκτεῖος, ου, ὁ, ursinus; ut, ἀρκτεῖον στέαρ.

Ἀρκτῆ, sub. δορὰ, ursina, scil. pellis.

Ἀρκτικὸς, ῶ, ὁ, septentrionalis, ut, πόλος ἀρκτικός: cui oppositus ἀνταρκτικός.

Ἀρκτῷος, ου, ὁ, arctous, septentrionalis, Herodot. lib. 2.

Ἀρκτεύω, in ursæ occisæ honorem virgines Dianæ consecro. vide Harpocr. Suid. et Hesych. item Poll. et Cælium l. 26. c. 19.

Ἀρκτεία, illa consecratio virginum Dianæ.

Ἄρκτιον, herba, de qua Diosc. lib. 4. cap. 106. et Gal. simpl. 6. et Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, septentrionalis: ut, ἄρκιος πνοὴ, Eust.

Ἄρκειος, ου, ὁ, idem quod ἀρκτεῖος: ut, λίπος ἄρκειον.

Ἄρκιλοι, οἱ, ursorum catuli. Eust.

Composita.

Ἀπαρκτίας, seu ἀπαρκίας, ου, ὁ, ab ursa seu septentrione flans ventus. Gell. lib. 2. cap. 22. Aristot. de mundo.

Προσαρκτικὸς, Septentrionalis. Strab.

Προσάρκτιος, idem, Strab.

Ὑπάρκτιος, Septentrionalis, qui est sub Septentrione. Plut.

ἌΡΚΥΣ, υος, ἡ, rete. (V. Æschyl. Eum. 147. ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους. Eurip. Med. 1280. Æsch. Ag. 1125.) Xen. in Cyneget. τὰς δὲ ἄρκυς Φασιανοῦ ἢ Καρχηδονίου λεπτοῦ λίνου, καὶ τὰ ἐνόδια καὶ τὰ δίκτυα. Et οἱ ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, retia servantes, ut Bud. interpr. † Sic Xen. Pæd. 2. 60.† Pollux vult ἄρκυς magnitudine inferiores esse quàm δίκτυα et ἐνόδια, κεκρυφάλῳ autem κατὰ σχῆμα similes. ☞ Eust. ex Pausaniæ auctoritate ab ἄρκος derivatum vult, utpote ursis venandis destinatum. Suidas vel ab ἕλκω, verso λ in ρ, vel ab ἀγρεύω, vel ab εἴργω, τὸ κωλύω. ¶ Hesychius exponit etiam μεσάγκυλον et in plur. Ἄρκυα, δίκτυα, λίνα. Item etiam exp. reticulum, ornamentum muliebre.

ἍΡΜΑ, ατος, τὸ, currus, quadrigæ. (Æsch. Ch. 658. et Euripid. in Hippolyt. 1183. Ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους.) De equis propriè dici annotat Eust. Odyss. ρ'. Ἵπποισι προύπεμψε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι. Xen. Pæd. 1. Μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἅρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Accipitur etiam (ut annotat. vulgò) pro pondere et onere. Hierem. cap. 24. ☞ Ab ἄρω derivari docet Eust. ex Aristarcho.

Ἁρμάτειος, ου, curulis; ut, ἁρμάτειον μέλος, apud Eurip. in Orest.

Ἁρμάτιος, ου, idem. Xen.

Ἁρματῖται, οἱ, bigales, bigarii.

Ἁρματόεις, εντος, ὁ, curulis. Athen. lib. 1.

Ἁρματεύω, F. εύσω, aurigo. Eurip. in Oreste.

Ἁρμάτιον, ου, τὸ, curriculum, parvus currus.

Composita.

Βρισάρματος, ου, ὁ καὶ ἡ, currum gravans, apud Hesiod. in Asp. † 441.†

Ἐρυσάρματος, currum trahens, Il. π'. ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι, per metaplasmum, pro ἐρυσάρματοι, inquit Eust. † Sic in acc. ἐρυσάρματας Hesiod. Asp. 369.†

Εὐάρματος, pulchrum currum habens, felix curru. Pind. Pyth. [Β. 9. Εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾧ κρατέων, &c. Δ. 13. Isthm. Β. 24. Εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων, &c.]

Ῥιμφάρματος ἅμιλλα, certamen quod citato et celeri curru fit. Soph. in Œdip. Colon. [1116. πώλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἁμίλλαις; Pind. Olymp. Γ. 66. καὶ ῥιμφαρμάτου Διφρηλασίας.]

Φιλάρματος, curruum studiosus. Idem. [Pind. Isthm. Od. Η. 43. φιλαρμάτου πόλιος ὤκισσεν ἁγεμόνα. Eurip. Herc. Fur. 467. Σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ, &c.]

Χαλκάρματος, Martis epith. qui æreo curru vehitur. Pind. Pyth. 4. [155. οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι πόσις Ἀφροδίτας.]

Χρυσάρματος, aureo curru insignis. Pind. Isth. [Olymp. Od. Γ. 35. διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε μήνα, &c. Pyth. Od. Ε. 10. ἕκατι χρυσαρμάτου Κάστορος. Isthm. Od. vi. 27.]

ἈΡΝΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ήσομαι, recuso. Item nego, inficior. Od. ά. Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον. Et Od. θ'. Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. (γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι γάμον. Eurip. Med. 627. Æschyl. Ag. 1389.) Apud Demosth. in oratione pro corona, καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ταύτην τὴν χρείαν, expon. recusans et detrectans. Apud eundem Philip. 3. οὐδ' ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνιοι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι. Apud eundem, ὑπὲρ ὧν ἤρνηται μὴ λαβεῖν. ☞ Ἀπὸ τοῦ αἴρειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῇ παραιτήσει. Etymolog. Solemus enim quum quid petenti recusamus, tollendo aut removendo manum id significare.

Ἄρνησις, εως, ἡ, recusatio. Item (frequentius) negatio, inficiatio. Lucian. (Soph. Œdip. Tyr. 586.)

Ἀρνητικὸς, κὴ, κὸν, negativus; ut, ἀρνητικὰ μόρια, apud gramm.

Composita.

Ἀπαρνέομαι, οῦμαι, pernego, ut apud Plat. φόνον ἀπαρνούμενοι. Ponitur absolutè apud Plat. epist. 7.

Ἄπαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui prorsus inficiatur, qui pernegat. Suid. (Æsch. Suppl. 1047.)

Ἐξαρνέομαι, οῦμαι, idem quod ἀπαρνοῦμαι. Et interdum pro simplici ἀρνοῦμαι, Æsch. οὐκ ἐξαρνοῦμαι πράττειν.

Ἐξάρνησις, negatio, inficiatio. [Plat. de Rep. lib. 7.]

Ἐξαρνητικὸς, inficiandi peritus. Aristoph. in Nub. † 1174.†

Ἔξαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. negator, inficiator. † Aristoph. Nub. 1232.† Ponitur cum verbo εἰμὶ, pro ἐξαρνοῦμαι, inficior, Dem. ἔξαρνος ἦν μὴ τεθνηκέναι. Apud Isocrat. ἔξαρνον εἶναι περὶ τῶν χρημάτων. Dicitur et ἔξαρνος εἰμὶ τοῦτο, apud Dem. et Isocr.

ἌΡΝΥΜΑΙ, capio, recipio, consequor. (V. Sophocl. Trach. 724.) Propriè autem volunt esse, dando ἄρνα pro eo aliquid vicissim accipere, per catachresin verò permutare, sic et à πῶλος esse πωλεῖν, et ab ὄνος secundum quosdam ὠνεῖν, quòd in pecorib. veterum divitiæ et commercia consisterent. Hinc μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem capere, apud Aristot. et Plat. quod et uno verbo μισθαρνεῖν dicitur. Et ἄρνυμαι κλέος, apud Eurip. consequor gloriam. Apud Hom. videtur potius significare capto et consequi seu adipisci conor, quàm capio et consequor. Il. χ'. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην. Sic τιμὴν ἄρνυμαι, conor pœnas sumere. Iliad. ά. et έ. Item pro αἱροῦμαι, apud Plat. de leg. l. 12. ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ τάχους μᾶλλον, ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον.

Composita.

Ἀπάρνυμαι, aufero, ἀφαιροῦμαι, Hesych.

Μισθαρνεῖν, una voce dicitur, pro μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem capere, mercede operam suam locare. Æschin. contra Ctesiph. τὸ δὲ μηδεμίαν παραλιπεῖν ἡμέραν, ἐργαζομένου καὶ μισθαρνοῦντος. Dicitur et de meretricio quæstu, ut apud Philon. de vita Mos. l. 1.

Μισθαρνητικὸς, οῦ, ὁ, ad eos pertinens qui mercede operam suam locant.

Μισθαρνητικὴ, scil. τέχνη, ars mercenaria, seu vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνευτικὸν Plato appellat. Dicitur etiam μισθαρνεύω, eadem signif. qua μισθαρνέω, unde μισθαρνευτικὸς, idem cum μισθαρνητικός.

Μισθαρνὴς, mercenarius, qui mercede aliquid facit. Et μίσθαρνος aff. pro eodem.

Μισθαρνία, ἡ, mercedis acceptio, vel opera mercenaria, aut locatio operæ suæ, quum videlicet aliquis mercede accepta operam alicui suam locat. Aristot. Polit. l. c. 7. Accipitur pro quavis etiam opera quæ mercede alicui locatur. Dem. Bud. est opera quæstuaria, locatio operæ suæ.

Μισθαρνικὸς, οῦ, ὁ, ad eos pertinens qui operas suas mercede locant. Aristot. Polit. 8. c. 1.

Decomp. Ἀναμισθαρνέω, ῶ, mercedem capio.

ἌΡΟΝ, ου, τὸ, arum, herba ex dracunculi generibus. apud Theophr. hist. Plant. lib. 2. cap. 20. et Diosc. lib. 2. cap. 197. Plin. lib. 24. cap. 16. unde et Athen. lib. 9. δρακόντιον (inquit) ὃ ἔνιοι ἄρον. ἀρωνία. Hesychio est etiam τρύβλιον μέγα.

Ἀρίσαρον, herba pusilla, ejusdem ferè cum aro generis.

Ἡδύσαρον, frutex qui et πελεκῖνος, Lat. securidaca, sic dictus à suavitate odoris. Vide Diosc. l. 3. c. 147.

ἈΡΟ'Ω, ῶ, F. όσω, aro: ut, ἀρόης χθόνα. Hesiod. in Erg. Et Odyss. ί. Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσι. (Soph. Œdip. Tyr. 1498. Πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην. Pater extiti, unde ipse natus eram. Et infra. V. 1510. τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν.) Utuntur et prosæ scriptores. ☞ Παρὰ τὸ ἄρης ὁ σίδηρος. σιδήρῳ γὰρ τέμνεται ἡ γῆ. Etymol.

Ἄροσις, aratio; ut, γῆς ἀρόσεις, apud Aristoph. Expon. et ager frumentarius.

Ἀρόσιμος, arabilis. Ἀρόσιμος γῆ, exponitur etiam aratus seu cultus ager.

Ἄροτος pro ἄροσις, aratio. Apoll. Argon. 2. βοῶν ἄροτος μέλει, boum aratio. Item annus. Soph. secundum Eust. † ἄροτος barytonum. Budæus p. 846. est seges et terra subacta. Huc facit Soph. Œd. Tyr. 288. ubi γῆ additur. V. ibi Scholiast. quamvis ibi alii aliter construant.† Ἀροτὸς, οῦ, ὁ, arandi tempus, apud Theophrast. Item ἀροτὸς, τὴ, τὸν, arabilis, qui arari potest. (V. Eurip. Med. 1283. Annus Soph. Tr. 69. cum var. lec. Æsch. Suppl. 645. arandi tempus. Aristoph. Ran. 1066. Adject. Soph. Œdip. Tyr. 288.)

Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator: ut, βοῦν ἀροτῆρα, Hesiod. † Asp. 286. de viro.†

Ἀρότης, ου, ὁ, idem quod poëtis ἀροτήρ.

Ἀροτήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, arabilis, in Epigr.

Ἀροτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad arationem pertinens. Apud Arat. ἀροτήσιος ὥρα, arationis tempus.

Ἄροτρον, ου, τὸ, aratrum. Hom. Plut. † Xen. Pæd. p. 208. d.†

Ἀροτραῖος, ου, ὁ, ad aratores pertinens, rusticus, agrestis.

Ἀροτρεὺς, έως, ὁ, idem quod ἀροτήρ.

Ἀροτρεύω, aro, apud Nonn.

Ἀροτρευτὴρ, arator, in Epigr.

Ἀροτριάω, idem quod ἀροτρεύω, sed usitatius.

Ἀροτριάζω, idem, unde ἀροτρίασις, aratio.

Ἀροτριόω, aro, aratro findo.

Ἀροτρίωσις, aratio.

Ἀρόσσειν, apud Gregor. pro ἀροῦν, arare.

Ἄρουρα, ἡ, arvum, arata terra, ager. Exp. et campus. Hom. Soph. Pro segete poni scribit Bud. apud Aristot. Generaliter etiam pro terra, unde ζείδωρος ἄρουρα, apud Hom.

et Hesiod. Item terræ mensura centum cubitorum. Eust. ex Herodoto, apud quem et Bud. scribit idem ferè esse quod jugerum. (V. Æschyl. S. c. Th. 760. Soph. Tr. 32. Œdip. Tyr. 1281. V. Athan. V. S. Ant.)

Ἀρουραῖος, ου, ὁ, ad arvum pertinens, in arvo nascens, ruralis. [Aristoph. Ran. 864. Ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ. Schol. Ἀρουραίας δὲ, διότι τὰ λάχανα ἐκ τῆς γῆς φύεται. Acharn. 762. Οὐκ ἐσβαλεῖτε τὰς ἀρουραίας μύας, &c.]

Ἀρούριον, ου, τὸ, rusculum, agellus, in Anth. epigr.

Comp. Ἐπάρουρος, qui circa arvum opus facit, agricola. Hom. Exp. etiam, hortulanus mercenarius, ex Hesychio.

Composita.

Ἀνήροτος, inaratus, Hom. (Æsch. Pr. 707.)

Ἀφαρόω, ῶ, idem quod ἀρόω. Suid.

Ἀφάρωτος, inaratus. Φάρος γὰρ ἡ ἄροσις, inquit Etym. * l. ἀφάρωτος.*

Βούφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, à bobus aratus.

Γειαρότης, ου, ὁ, qui terram arat, agricola, in epigr.

Δυσήροτος, aratu difficilis.*

Εὐήροτος, aratu facilis, vel bene aratus. Εὐάροτος etiam dicitur apud Arch. in Epigr. et εὐάροτον πεδίον, apud Apoll. Arg. l. 2.

Καταρόω, ῶ, idem quod ἀρόω, ex Aristoph.

Ὀλιγηροσία, ἡ, tenue arvum, Epigr.

Ὀψαρότης, qui serò arat, serus arator, Hesiod. in Erg.

Περιαρόω, ῶ, circumaro. Citatur ex Plut.

Προηρόσιος, arationem præcedens. Unde προηροσία Δημήτηρ, Ceres; quam ante arationem precabantur. Plut. in cornu septem S.

Προηρόσια, τὰ, sacrificia quæ ante arationem fiebant. Suid.

Πρωταρότης, qui primus aravit vel arat. Hesiod. in Erg.

ἉΡΠΑ'ΖΩ, f. σω, (et Doricè ξω, inquit Eust.) rapio. † aliud quid quam furari et vi domos intrare. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† Aristoph. in Pluto, μῶν σὺ κέκλοφας ἀλλ' ἥρπακας; Item corripio. Luc. ἁρπασάμενος τὰ τόξα κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιούς, correpto arcu. Et metaph. pro, citò intelligo et mente percipio, quasi mente corripio, ex Sophocle citatur. (πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι. Sch. exponit. πείρᾳ καὶ δόλῳ μετιόντα τοὺς ἐχθρούς. Ajac. 2. V. Æsch. S. c. Th. 630.) Ἁρπάζω σε τοῦ πυρὸς eripio te ex igne.

Ἅρπασμα, τὸ, rapina. Plat de leg. [Lib. 10.]

Ἁρπασμὸς, idem quod ἁρπαγμός. Plut. Symp. 2.

Ἁρπαστὸς, οῦ, ὁ, q. d. raptitius.

Ἁρπαστικὸς, rapax, Arist. physiogn.

Ἅρπαγμα, τὸ, idem quod ἅρπασμα, quod raptum est, rapina, præda rapta. Joseph. Item furtum, concussione quæsita pecunia, inquit Bud. apud Æsch.

Ἁρπαγμὸς, οῦ, ὁ, raptus, ipsa rapiendi actio, direptio. in qua signif. usitatius est ἁρπαγή. [Epist. ad Philipp. ii. 6. Christus, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, &c.]

Ἁρπακτὸς, οῦ, ὁ, raptus, ereptus, furto ablatus. Hesiod. in Erg.

Ἁρπακτὴρ, ῆρος, ὁ, raptor, pro quo in prosa ἁρπακτής. Iliad. ψ'. Fœm. ἁρπάκτειρα, raptrix, in Epigr.

Ἁρπακτικὸς, rapiendi peritus, rapax. Et adverb. Ἁρπακτικῶς, rapaciter, cum rapacitate. Item festinanter, raptim. Et pro eodem ἁρπάγδην apud poëtas.

Ἁρπακτὺς, ύος, ἡ, raptus. Callimach. in hym. in Apoll.

Ἁρπαγὴ, ἡ, raptus, ipsa rapiendi actio, ἁρπαγμός: ut, ἐφ' ἁρπαγὴν τραπέσθαι, apud Thuc. et Xen. † Pæd. 1. 2. 6. l. 4. p. 95. b.† Et ἁρπαγὴν ποιήσασθαι, apud Thucyd. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 118. ἐλθεῖν γὰρ μετὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν ἐς τὴν Τευκρίδα τὴν Ἑλλήνων στρατιὴν πολλὴν βοηθεῦσαν Μενέλεῳ. lib. 3. cap. 48. Eurip. Cyclops. 33. Σαίρειν σιδήρᾳ τῇδέ μ' ἁρπάγῃ δόμους. Cl. Barnes, cum Cel. Miltono, putat legendum ἁρπάγῃ; ἁρπαγὴ enim actionem notat, ἁρπάγη instrumentum.] (Æsch. Pers. 754. Eurip. Phœniss. 46. 983. 1026.)

Ἁρπάγιμος. rapto quæsitus. Item abreptus, ut, ψυχὴ ἁρπαγίμη, in Epigram.

* Ἁρπαγιμαῖος, *raptui obnoxius.* Phrynichus Προπ. Σοφ. p. 5.*

(Ἁρπάγδην. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 1016. ἀλλὰ θυελλαι Ἀντίαι ἁρπάγδην ὀπίσω φέρον, &c. Schol. Ἁρπάγδην δὲ εἶπεν ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν ὡς φοράδην, ἀπὸ τοῦ φέρειν· καὶ ἀΐγδην, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν. iv. 875. ἡ δ' ἀΐσσουσα Τὸν μὲν ἄρ' ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα. Schol. ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀναρπάξας ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κράζοντα.]

Ἁρπάγη, harpago, instrumentum uncos habens quo vasa ex puteis retrahuntur, ut inquit Hesych. Exp. et κρεάγρα. vide Poll.

Ἁρπάγια, dicta quædam vasa, itidem à rapiendo, de quibus Alex. Aphr. Probl. lib. 1.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax. † Xen. Pæd. 1. 6. 24. ubi cum κλέπτης conjungitur.† Interdum cum genit. ut, ἅρπαξ τῶν δημοσίων, apud Aristot. in Neb. † v. 350.† Reperitur et ἁρπαγίστατος superlat. ¶ Item subst. rapina. Hesiod. δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακή. item harpago, idem quod ἁρπάγη, Poll.

Ἁρπαλέος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, ἁρπαλέα κέρδη, apud Hom. lucra quæ avidè rapiuntur, hoc est, quorum cupidissimi sumus.

Ἁρπαλέως, raptim, cum festinatione, promptè. Item avidè. Od. ζ'.

Ἁρπάλιμος, Hesych. idem cum ἁρπαλέος.

(Ἁρπαλίζω, * avide recipio.* Μὴ νῦν, ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε. Sch. ex. μὴ ἁρπάζετε τὸ θρηνεῖν. Æsch. S. c. Th. 248. Eum. 986.) [Schol. β'. θρηνοῖς ὁρμᾶτε.]

Ἁρπαλίζομαι, lubenter accipio.

Καρπάλιμος, celer. (Il. γ'. 117.) Καρπαλίμως, celeriter, raptim, citò, Hesych. ut Il. γ'. Καρπαλίμως τε φέρειν ἄρνας.

Ἅρπη, ἡ, falx. Item ensis falcatus. Hesiod. Δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην, &c. ¶ Item avis quædam aquilæ similis, sive ex aquilarum genere, Il. τ'. ¶ Item stellæ quædam parvæ et crebræ, quæ in summa Persei dextra manu notantur. (unde illud, εἰς τὴν ἅρπην καταστηρίζονται.) nam harpen poëtæ Perseo affinxerunt. ¶ Item apud medicos (ut in lexicis annotat.) humor quidam ex flava bile totum corpus latè corripiens.

Ἁρπῶ, aff. pro rapio. Et ἁρπῶμαι, pro falce utor, rapio.

Ἁρπεδὼν, όνος, ἡ, funiculus, ut apud Suid.

Ἁρπεδόνη, ἡ, funis, laqueus. Xen. † Pæd. 1. 6. 25.† Est etiam instrumentum quo filum rotula glomeratur, in Epigr.

Ἁρπεδονίζω, illaqueo, Hesych.

Ἁρπετὸς, apud Cretenses dicitur milvus. Hesych.

Ἅρπυιαι, αἱ, rapaces quædam deæ. Hesiod. in Theog. Eust. scribit, fuisse dæmonia alata, quæ etiam homines vi raperent: unde si quis ex hominum oculis abreptus esset, ab Harpyis dilaniatus dicebatur. Scribit idem, esse etiam ventos καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικούς.

Composita.

Ἀναρπάζω, abripio, sursum rapio. Il. ί. ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων. Interdum, subitò è medio tollo. ¶ Item ad pœnam rapio, vel de medio tollo. Item sedibus evello. Ἀναρπάζομαι, abripior, sursum rapior. (Eurip. Phœniss. 1039.) Sic Plut. in Rom. ἀνηρπασμένος εἰς θεούς, sublimis raptus ad deos. Item subitò è medio tollor. Luc. πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης. Item ad pœnam rapior. Dem. Phil. 4. οὐκ ἀνηρπασμένος ἂν ἦν ὁ ταῦτα γράψας. Item sedibus evellor. Æschin. Futurum ἀναρπάσομαι ponitur interdum pro ἀναρπάσω, ut apud Plut.

Ἀνάρπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, abreptus, sursum raptus. Item repentè aut subitò raptus. Luc.

Ἀναρπάγδην, raptim, transversim, rapiendo. Eurip. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. 579. τοὶ δ' αὖτις ἀναρπάγδην φορέοντο Νήσου ἔπι κραναῆς Ἠλεκτρίδος. 1232. Καὶ τότ' ἀναρπάγδην ὀλοὴ Βορέαο θύελλα, &c.]

Decomp. Ἐξαναρπάζω, abripio. [Eurip. Iph. in Aul. 75. Ἐρῶν ἐρῶσαν ᾤχετ' ἐξαναρπάσας Ἑλένην, &c. Helen. 1581. Οἱ δ' εἰς κέλευσμ' ἐλθόντες, ἐξανήρπασαν Ταῦρον, &c. Helen. Repetit. 6.]

Προαναρπάζω, ante seu prior ἀναρπάζω. Dem. in Mid.

Συναναρπάζω, simul rapio, corripio, trahendo sursum.

Ἀφαρπάζω, abripio, rapio, Aristoph. in Pluto. (Soph. Tr. 557.)

Ἀφαρπάζομαι, abripior, rapior.

Διαρπάζω, diripio. Item discerpo. Apud Xen. Διαρπάζειν πόλιν.

Διαρπαγὴ, direptio. [Polyb. lib. 8.]

Decomp. Εὐδιάρπαστος, direptu facilis, direptioni expositus.

Ἐξαρπάζω, eripio, cum accus. et genit. Plut. Ἐξαρπάζομαι, eripior, Demosth.

Θυάρπαξ, αγος, ὁ καὶ ἡ, qui sacra rapit, sacrilegus.

Καθαρπάζω, corripio, ex Aristoph. [Equit. 852. Νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, &c. Eurip. Androm. 812. ἔκ τε δεξιᾶς ξίφη καθαρπάζουσιν ἐξαιρούμενοι. 1122.]

Μυιδάρπαξ, muris epith. apud Hom. in βατραχομυομ.

Προαρπάζω, prærripio. Greg. Προαρπαγὴ, præreptio.

Συναρπάζω, corripio. Aristoph. in Nub. † v. 773.† ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. † ἄνδρας, γυναῖκας, παῖδας, χρήματα, χώραν. Xen. Pæd. l. 4. pag. 95. c.† (Συναρπάζω φρενὶ, mente apprehendo. Soph. Aj. 16.)

Συναρπαγὴ, pro abreptio. in Can. Apost. cap. 32.

Ὑφαρπάζω, surripio, clàm rapio. Aristoph. in Nub.

ἈΡ'ῬΑΒΩ'Ν, ῶνος, ὁ, arrhabo, arrha. Hebræi, à quibus Græci hoc vocabulum sumpserunt, ערבון vocant id omne quo dato confirmatur promissio. ideò quidam exp. pignus. Arrhabo tamen, inquit Hieronym. futuræ emptionis quasi quoddam testimonium et obligamentum datur: pignus verò, (hoc est ἐνέχυρον) pro mutua pecunia opponitur, ut quum illa reddita fuerit, reddenti debitum pignus à creditore reddatur. Utitur Paulus ad Eph. c. 1. et 2 Cor. c. 1. et 5. et Plut. in Galba.

Ἀῤῥαβωνίζω, arrhabone confirmo contractum emptionis, Hesych.

ἈΡ'ῬΗΝ, vel Ἄρσην, ὁ καὶ ἡ, mas, masculus, de sexu dictum. (V. Sophocl. Trachin. 1213. Æsch. Ag. 1240. Sic Apollonius Rhodius, Argon. i. 905.——Σὺ δ' ἄρσενα παῖδα τεκῆαι. Tu vero marem pepereris.) apud Aristoph. περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄῤῥεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα. † Hes. Th. 667.† Dicitur etiam de plantis : apud Theophr. ut quum dicit duo genera γογγυλίδων esse, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ. Et φοίνικας ἄρσενας, itidem apud Athenæum. † ἄῤῥενες παῖδες Xen. Pæd. l. 4. pag. 112. a.† Ἄῤῥενα verò ᾠὰ masculos edentia. Metaphoricè significat strenuum, fortem, et qui effœminatus non sit. Synesius, ἔγωγέ τοι τὰ μὲν ἄλλα ἄῤῥην εἰμί. Plutarch. παραμυθητ. Παρασκευάζειν αὐτοῦ τὴν ὑπομονὴν ἄῤῥενα καὶ γενναίαν. Et ἄρσην βοὴ, ἄρσην ῥώμη, ἄρσην ἀκμή. Ἄῤῥενα vel ἄρσενα, Hesychio significat etiam τῶν κονδύλων τὰ ἐξέχοντα καὶ τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα. ☞ Eustath. ab ἄρδειν derivat, (sicut ab ὕω, υἱός) διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα.

Ἀῤῥενικὸς, vel Ἀρσενικὸς, οῦ, ὁ, masculinus: ut, ἀρσενικὸν γένος apud grammaticos. Ἀῤῥενικὸν verò seu Ἀρσενικὸν (quod Eustath. ἰδιωτικῶς ἀρσενίκιον dici tradit) Latinis auripigmentum vocatur, τὸ τῶν γραφέων φάρμακον, ut tradit idem Eustath. De quo Diosc. l. 5. c. 121. Plin. l. 33. c. 4.

Ἀῤῥενικῶς, vel ἀρσενικῶς, masculino genere, Athen.

Ἀῤῥενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilis, fortis. Ἀῤῥενωδῶς, masculè, fortiter.

Ἀῤῥενόω, ῶ, F. ώσω, masculum reddo. Syn. epist. 146. ἐπιθυμήσας ἀῤῥενῶσαι τὴν ἱεράν σου ψυχήν. Et in pass. Ἀῤῥενοῦσθαι, masculescere. [Eurip. Bacch. 687. Θηρᾶν καθ' ὕλην Κύπριν ἠῤῥενωμένας.]

Ἀπαῤῥενόω, ῶ, (comp.) idem cum ἀῤῥενόω.

Ἔρσην, Ionicè pro ἄρσην seu ἄῤῥην. Herodot. ἐρσένων βοῶν. Idem, πάντα τὰ ἔρσενα. et τὸ ἔρσεν, proles virilis.

Ἡμιάῤῥην, semimas, eunuchus. ex Persicis Ctesiæ.

(ἈΡ'ῬΗΝΕ'Σ. Hesychius docet hoc verbum significare: Ἄγριον, δυσχερές. Occurrit etiam apud Theocritum, Idyll. κέ. 83. De Cane. Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως. Nunc nimis furenter iracundum, et sævum est temere.)

(Ἀῤῥηνεῖν. Hesychius: Λοιδορεῖν. καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι. Ad quem locum Hen. Stephan. in Indic. "Innuit igitur de uxore propriè dici, quum marito convitia dicit, et verbis cum eo contendit.")

ἈΡ'ῬΙΧΑ'ΣΘΑΙ, in altum scandere manibus et pedibus, (quod et ἀναῤῥιχᾶσθαι dicitur) Hesychio. Etymon vide in sequenti.

Ἀναῤῥιχᾶσθαι, idem, Suidæ. Aristoph. simpl. pro scandere usurpavit, in Pace, Ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος, πρὸς ταῦτ' ἀναῤῥιχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν. ubi schol. annotat, derivatum esse ex ἀράχνη καθ' ὑπερβίβασμόν, quasi ἀραχνᾶν. Suidas ἀναῤῥιχώμενος exponit etiam δρασσόμενος, arripiens, prehendens.

ἌΡ'ῬΙΧΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, cophinus seu vas vimineum. Etymolog. Eustath. et Hesychio. (Philostratus. l. 2. c. 8. Dioscorid. in Epigram. apud Bentl. ad Phalarid.) Non idem tamen prorsus esse quod κόφινος, ex Aristoph. patet, dicente in Avib. Ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. Eustath. et Etymol. tradunt Atticos masculino genere dicere τοὺς ἀῤῥίχους, Iones autem fœminino τὰς ἀῤῥίχους. Plutarch. lib. περὶ φιλοπλουσίας, ἄλλος ἰσχάδων ἄῤῥιχον ἠκολούθει κομίζων. vide Aristoph. schol. et Suid. Dicitur etiam ἄρσιχος, apud Diod. Siculum, ubi exponitur loculus. Exponitur etiam cista lignea et arcula seu capsula.

ἈΡΣ, ἀρνὸς, ὁ καὶ ἡ, agnus, vel agna. Il. γ'. Οἴσετε ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Iliad. δ'. Αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας. ubi Eustath. dicit addi τελείων, ut poëta significet agnos grandiores; quum ἄρνες sint immaturiores adhuc et minores. ☞ Eust. tradit ἀρνὸς non habere nominativum monosyllabum, sed Ἀρὴν, ένος, et per syncopen ἀρνός: eumque vel ab ἀρὰ esse, quòd in votis faciendis precibùsve agni sacrificarentur vel à ῥὴν, ut, ἀσταφὶς à σταφὶς, et similia.

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, Suidas exp. agnina pellis unà cum lana. Aristoph. Item calceamenti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti, apud Plat. in Symp.

Ἀρνεῖον, ου, τὸ, propriè locus ubi agninæ carnes venduntur, macellum agninarum carnium. Hes.

Ἄρνειος, ου, ὁ, agninus, ἄρνεια κρέα. Luc. ἄρνειος φόνος, agnina cædes. Sophoc.

Ἀρνειὸς, οῦ, ὁ, agnus adultior. Il. β'. vide Eust. (Il. γ'. 197.)

Ἀρνίον, ου, τὸ, agnellus.

Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, urinator. vide Etym. et Eust. Il. π'.

Ἀρνευτήρια, τὰ, exp. urinatorum exercitia.

Ἀρνευτὴς, οῦ, ὁ, piscis, qui et ἴππουρος. Eust. ex Athen.

Composita.

Εὔῤῥηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchras habens agnas seu oves. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 1085. Πάμπαν ἐΰῤῥηνός τε καὶ εὔβοτος.] Dicitur et ἐΰῤῥην, ενος, id est, καλλιπρόβατος, Apoll. Arg. 1. † 49. Ibi Schol. per πολυπρόβατος exp.†

Πολύαρς, ρνος, ὁ καὶ ἡ, multos agnos habens. Il. β'. Et per consequens, dives. Dicitur et πολύῤῥηνος, Od. λ'. et πολύῤῥην. (Theoc. κέ. 117. Οὔτε πολύῤῥηνες πάντων ἴσαν ἐκ βασιλήων. Qui etiam ex omnibus regibus maxime abundarunt pecore.)

Ὕπαρνος, agnum sub se habens: ut, ὕπαρνος ποίμνη, apud Hesych.

Ὑπόῤῥινος, idem.

ʼΑΡΤΑ´ΒΗ, ης, ἡ, artaba: mensura Persica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teste Herodoto, l. 1. p. 49. [Sed ut ʼΑρτάζη, ab Herodoto, loco jam memorato, vocatur Mensura Persica, ita a Suida in Lex. 1. et a Phavorino in Lex. dicitur esse Mensura Medica frumenti. Polyb. Hist. lib. 5.] Apud Ægyptios autem artabam facere modios viginti, scribit Hieron. in c. 5. Esaiæ.

ʼΑΡΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, lanius, coquus. Apud Lycophr. interfector; ut, πατρὸς ἄρταμος κληθήσεται. ☞ Eust. dictum tradit quasi τὸν εἰς ἄρτια τέμνοντα.

ʼΑρταμέω, ῶ, concîdo in frusta. Item trucido, ἀρταμοῦσιν ἄνδρας. Eurip. [Elect. 815. ʼΕκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς Εἶναι τόδ᾽, ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς, Ἵππους τ᾽ ὀχμάζει.]

Διαρταμέω, ῶ, (comp.) idem. (* disseco.* Æsch. Pr. 1022.) [Aquila διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος, &c. Schol. διακόψει. Ita Schol. β´.]

ʼΑΡΤΑ´Ω, ῶ, F. ήσω, appendo, suspendo. ☞ A verbo ἄρω.

ʼΑρτάομαι, ῶμαι, appendor, suspendor, pendeo: ut apud Synes. ep. 4. τοῖς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ φασι μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, illis è tenui filo vitam esse suspensam aiunt. † Xen. Pæd. l. 6. p. 162. a.† Gregor. Naz. ἐν ἤρτηται τοῦ ἑνὸς, unum ex altero pendet. Metaphor. est etiam, pendeo animi, et spem meam in aliquo collocatam habeo, ut inquit Herodian. l. 4. ἤρτηται νῦν πᾶσα ἡ ʽΡωμαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως. ubi tamen Polit. interpr. nunc totum Romanum imperium in virtutem vestram recumbit et fidem.

ʼΑρτῶμαι ἔκ τινος, adjunctus sum alicui, socius vel comes sum alicui, et assecla. Xenoph. Hell. 6. καὶ τῶν ἐξ ὑμῶν ἠρτημένων πόλεων.

Ἄρτημα, τὸ, quod suspensum est vel appensum. Item appendix. Item peculiari signif. lorum ex quo marsupium dependet. vide et Hesych. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 69. ἐκ πάντων δὲ ἕνα ἑκάτεροι τρέφουσι κροκόδειλον, δεδιδαγμένον εἶναι χειροήθεα· ἀρτήματά τε λίθινα χυτὰ καὶ χρύσεα ἐς τὰ ὦτα ἐνθέντες, &c.]

ʼΑρτάνη, ἡ, laqueus. Item suspendium. Soph. in Antig. (Æschyl. Ag. 884. 1100. Suppl. 166. Soph. Œdip. Ty. 1290.) ¶ Poll. est etiam σπαρτίον ὃ λαμβάνει ὅστις ἀνέλκει τὸν ζυγόν.

Composita.

ʼΑναρτάω, ῶ, suspendo: ut, ἀναρτῶ ἐμαυτὸν βρόχῳ, suspendo me laqueo. (Eurip. Phœniss. 659.) ʼΑναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα, apud Dem. metaphor. dicitur pro, spem suam et præsidium in aliquo locare, et cum eo vitæ subsidia sociare.

ʼΑναρτάομαι, ῶμαι, suspendor: ut, ἀνηρτημένος τοῦ ἅρματος, apud Philostr. suspensus è curru. Et metaph. Dem. ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων. Dicuntur et ἐλπίδες ἀνηρτῆσθαι, spes pendere. Et apud Luc. ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, è nutu meo pendentes. Et apud Plutarch. in Oth. πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι, quum omnes ex ejus vultu penderent. Apud Herodot. ἀνήρτημαι, cum inf. suspensus sum deliberatione aliquid agendi. ¶ Item pro ἀναρτῶ, suspendo. Item concilio mihi et ascisco, amicitiaque devincio, Xen. † Pæd. 1. 1. 5. ex se pendere facere. 1. 4. 1.†

ʼΑνάρτησις, εως, ἡ, suspensio. Item metaphor. obstrictio, devinctio, quæ fit bene merendo de aliquo.

ʼΑπαρτάω, ῶ, suspendo, appendo: ut, ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐκ τούτου. Lucian. Item (q. d. seorsum suspendo) dirimo, distraho, dissocio. Lucian.

ʼΑπαρτῶμαι, suspendor. Item dirimor, separor, disto. Item aberro, longiùs digredior, apud Xen.

Διαρτάω, ῶ, diduco, dirimo, intervallo quodam intercipio. Plut.

ʼΕξαρτάω, ῶ, suspendo, alligo, annecto. Herodian. ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ. Et metaph. Synes. epist. 109. Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν, ex tot judicibus nos suspendunt, ex tot hominum judicio pendere nos faciunt. Item devincio, id est, amicitiam alicujus concilio, quasi eum suspendendo ex meo nutu. Synes. epist. 98. ἐξηρτήσω σαυτοῦ καὶ ἐποίησας εἶναι σούς. Item elevo, tollo sursum, ut interpr. Bud.

ʼΕξαρτάομαι, ῶμαι, dependeo, pendeo. † Xen. Pæd. l. 5. p. 136. d.† Aristid. in Panath. ὃ δὲ τούτου ἐξήρτηται, ex hoc dependet, hujus est appendix. Et pro, magnopere deditus sum: unde præt. ἐξήρτημαι, conjunctus sum, adhæreo. Plut. in Ant. τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, ingens planicies his collibus adhæret, vel subjacet. Item conjunctus et connexus sum, conjunctam habeo rationem. Bud. ex Plat. Apud Strab. ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, assurgit, attollitur, Bud. (* instruor.* Æsch. Pr. 710.)

ʼΕξάρτημα, appendix. ʼΕξάρτησις, suspensio. [Aristot. de Hist. Animal. ἡ γὰρ ἐξάρτησις ἡ πρὸς τὴν κοιλίαν καὶ τὴν τόπον τὸν συνεχῆ, τινὰ διαφορὰν ἔχει, πρότερον εἴρηται.]

ʼΕπαρτάω, ῶ, suspendo desuper: unde ἐπαρτᾶσθαι dicitur, quod impendet. Æschin. in Tim. καὶ φόβους ἐπήρτησα τοῖς ἀκροωμένοις, metum injeci. Et ἐπηρτημένος κίνδυνος, apud Herodian. periculum impendens.

Παραρτάω, ῶ, suspendo è cingulo, vel succingo ut ensem. Luc. de Herc. καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται.

Παράρτημα, quicquid ità suspensum gestatur, quidquid ab alio dependet et annexum est ut appendix: quicquid applicatur et admotum suspenditur. Luc.

Περιαρτάω, circumappendo, seu alligo. [J. Poll. Onom. lib. 1.]

Προσαρτάω, ῶ, appendo. Προσηρτημένος, appensus. Et metaphor. deditus alicui rei et velut ex ea pendens.

Προσάρτησις, q. d. appensio, additamentum. [Hippocr. de Articulis.]

Συναρτάω, ῶ, appendo, annecto. Eurip. in Med. συναρτήσας γένος.

Συναρτῶμαι, appendor, annector, connector: ut, συνήρτηται τῇ φλεβὶ, venæ connectitur, Aristot. Item adhæreo. Item sequor. Bud. ex Plut.

Συνάρτησις, connexio rerum et colligatio, quum una ab altera dependet. Plut.

Decomp. ʼΑσυνάρτητος, non connexus, non cohærens: seu qui connecti et cohærescere nequit. Et pro, non consentaneus, non conveniens, ineptus, ex Greg.

ʼΑΡΤΕΜΗ`Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, incolumis, integer. Il. έ. ʽΩς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. ☞ A nomine ἄρτιος, vel q. ἀτεμής.

ʼΑρτεμία, incolumitas, salus, sanitas. Epigr. l. 4.

ʼΑρτεμέω, ῶ, incolumis sum, valeo, sum integris viribus. Nonn.

ʼΑΡΤΕ´ΜΩΝ, ονος, ὁ, artemo: h. e. velum navis majus. utitur Lucas, Act. c. 27. Item trochlea quædam in illo tractoriæ machinæ genere, quod πολύσπαστον nominatur. Vitruv. lib. 10. c. 5. ☞ Prior ἀρτέμων dicitur παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι: posterior παρὰ τὸ ἀρτῆσαι, quoniam eo ingentia pondera tolluntur, ut Alciatus sentit.

ʼΑΡΤΕ´ΟΜΑΙ, οῦμαι, apparo, paro. ut apud Herodotum, ἀρτέεσθαι νέας, et ἀρτέετο ἐς πόλεμον ἐξ ἀρχῆς. ☞ Ab ἄρω.

Composita.

ʼΕπαρτὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, paratus, qui est in promptu. ut Od. θ. καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι. Sic ἐπαρτέες νῆες, ἐπαρτέα πάντα, apud Apollon. † i. 234.†

ʼΕπαρτηΐα, ἡ, apparatus, παρασκευὴ, Hesych.

Παραρτέομαι, οῦμαι, præparo, struo, apud Herodotum. Et, Παραρτέετο στρατιὴν, comparabat exercitum, apud eundem. [lib. 7. ἐπὶ μὲν τέσσερα ἔτεα πλήρεα παραρτέετο στρατιήν τε καὶ τὰ προσφορὰ τῇ στρατιῇ.]

ʼΑΡΤΗΡΙ´Α, ἡ, arteria, spiritus semita, spiritus conceptaculum. ut apud Soph. (Trachin. 1071.) πλεύμονος ἀρτηρίας. Et τραχεῖα ἀρτηρία, apud Alex. Aphrod. in Probl. asper canalis quo vox editur, i. fauces. Ruffus Eph. tradit arterias à vetustis Græcis venas vocatas fuisse. ☞ Volunt dictam ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τηρεῖν, ut refert etiam Phalar. vel ab ἅλλεσθαι, quasi ἀλτηρίαν, verso postea λ in ρ.

ʼΑρτηριακὸς, οῦ, ὁ, arteriacus, ad arteriam pertinens: ut, ἀρτηριακὸν πάθος, raucitas, ut scribit Paulus l. 3. c. 28. De homine verò intellectum, idem est quod βραγχώδης, raucus. Est enim raucitas proprius arteriæ asperæ affectus. ʼΑρτηριακὴ (non addito vel τῆς ἀντιδότου vel alio quopiam nomine) dicitur à recentioribus medicis (ut ait Gal.) τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον.

ʼΑρτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arteriosus, ut anatomici interpr.

ʼΑρτηριάζειν, in Hippiatr. de equo hydrope laborante, ὅταν δὲ ἀποῤῥυῇ τὸ ὑγρὸν, ἀρτηριαζέσθω καὶ θεραπευέσθω ὡς τραῦμα. Bud.

ἌΡΤΙ, modò, paullo antè, nuper. Aristoph. in Nebul. † v. 24.† ἀνήρετ᾽ ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, modò interrogabat. In Epigr. ἐς φάος ἄρτι μολόντος, recens nati. Cum verbis præsentis temporis verti solet, nunc, jam, primùm. Xen. in Apol. Socr. ἢ ἄρτι δακρύετε; an nunc fletis? Theophr. ὅταν ἄρτι φύηται, quum primum emergit. Sic Joh. 9. πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; ʼΑπ᾽ ἄρτι, ab hoc tempore, in posterum, ut Joh. 1. et Matth. cap. 26. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, usque in tempus præsens. 1 Cor. 4. Ἕως ἄρτι, idem Joh. 5. ¶ In multus comp. significat perfectionem, ab ἄρτιος: ut in ἀρτιμελὴς, &c.

ʼΑρτίως, idem cum ἄρτι, modò nuper. † ἀρτίως inter et ἄρτι discrimen ponit Scholias. apud Aristoph. Nub. 1148. ut sit ἄρτι, ἀντὶ τοῦ νῦν· ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου.† Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Apud Æschin. ὅτε ἀρτίως κατεληλύθει ὁ δῆμος, expon. quum recens rediisset, vel paulò antè. (Soph. Tr. 351. 819. Œdip. Tyr. 746.) Aliam signif. vide in Ἄρτιος.

ἌΡΤΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè dicitur de numero pari, qui suis partibus aptè inter se cohærentibus ita componitur, ut nihil neque desit neque supersit: quem τέλειον appellant geometræ, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσος ἐστιν: ut, ἄρτιος ἀριθμὸς, par numerus, cui opponitur περισσὸς, impar. Plut. de defect. orac. τῷ περισσῷ τοῦ ἀρτίου κρατηθέντος. Sed et illi quorum par est numerus dicuntur ἄρτιοι: ut, apud Luc. in Hermot. οὕτω μὲν γὰρ ἂν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. Hinc factum quidam existimant, ut, ἄρτιος per metaph. significet integrum et perfectum: ut Luc. de Vulcano loquens in lib. de sacrif. καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε. Et 2 Tim. 3. c. ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, i. ut perfectus sit homo Dei, &c. Exponitur et ἡρμοσμένος. Il. έ. φρεσὶν ἄρτια ᾔδει. Et Od. θ. ἄρτια βάζειν, i. consentanea loqui, ut interpr. H. Steph. Atque adeò grammatici deducunt ab ἄρω.

ʼΑρτιότης, integritas. Laërt. in Zenone.

ʼΑρτίως, adverb. integrè, perfectè. Item cohærenter et aptè. Item pro ἄρτι.

ʼΑρτιάκις, pariter, i. pari numero. ʼΑρτιάκις καὶ περισσάκις. Plut.

ʼΑρτιάζω, ludo par impar. Aristoph. in Pluto, στατῆρσι δ᾽ οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν χρυσοῖς.

ʼΑρτιασμὸς, οῦ, ὁ, lusus eorum qui ludunt par impar. Arist. Rhet. 3.

ʼΑρτίζω, (cum suis compositis ἀπαρτίζω, ἐξαρτίζω, καταρτίζω, quæ sunt usitatiora) significat non solùm compingere seu componere ac coagmentare: sed etiam complere, perficere, et absolutum reddere. Apud medicos usurpatur etiam pro luxata membra in suum locum restituere. Denique etiam pro sarcire quod ruptum est et dissolutum.

ʼΑρτίζομαι pro eodem, apud Theocr. in Hyla, νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο.

Composita.

ʼΑνάρτιος, impar. οὐκ ἄρτιος. [Plat. Phæd. Ἄμοιρα δὲ τοῦ ἀρτίου τὰ τρία; Ἄμοιρα. ʼΑνάρτιος ἄρα ἡ τριάς.]

ʼΑπαρτίως, expon. ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς, apud Hipp. ʼΑπάρτιον προγράφειν, Plut. auctionem bonorum facere, auctionari. Vide Bud.

ʼΑπαρτίζω, perfectum et absolutum reddo, omnibus numeris expleo: ἀρτίως, id est, ἐναρμόστως συμπληρῶ, ferè absolutè ponitur, inquit Bud. ut Arist. Pol. 5. ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, ut æquare prudentia et gravitate morum possit magnitudinem dignitatis et principatus. Quare et pro quadrare ponitur: ut apud Aristot. ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ. Et pro adæquare. Vide Bud. Item pro dispertire, dividere. (Σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ᾽ οὐκ ἀπαρτίζει πόδα. Æschyl. S. c. Th. 380. * Locus dubius.*) ‡ καταρτίζει habet Blomfield. componit, quiescere facit.‡

ʼΑπαρτίζομαι, pass. perficior, absolvor: ut, κόσμος ἀπαρτισθεὶς, apud Basil. Item dividor. Joseph. de antiq. ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς.

ʼΑπαρτιζόντως, adverb. perfectè, expleto numero, ita ut nihil desit, nihil supersit, inquit Suid.

ʼΑπαρτὶ exp. ἀπηρτισμένως, id est, plenè, omnino et q. d. expletè. vide Suid. [Aristoph. Plut. 388. ʼΑπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω. Vide Notam Cl. Kust. Scholiastes et Suidas hanc vocem exponunt ἀπηρτισμένως, i. e. plene, perfecte, omnino: quam interpretationem etiam firmat Galenus. ʼΑπάρτι autem, παροξυτόνως, significat a nunc, i. e. ab omni tempore, mox: prout in hoc loco Comici nostri mallet Gatakerus, &c. Herodot. Hist. lib. 5. §. 53. ἀναισιμοῦνται ἡμέραι ἀπάρτι ἐνενήκοντα. S. Joh. Apocalyps. cap. 14. 13. Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπάρτι.]

ʼΑπάρτισις, perfectio, consummatio. in nov. const. I. Imp.

ʼΑπαρτισμὸς, perfectio: ut Lucæ 14. cap. [28. Οὐχὶ —ψηφίζει τὴν δαπάνην, εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμὸν, &c.]

ʼΑπαρτιστικὸς, q. d. absolutorius, ad perfectionem et consummationem rei alicujus conducens.

Decomp. Συναπαρτίζω, idem quod ἀπαρτίζω, B. ex Themistio.

ʼΕξαρτίζω, absolutum reddo, absolvo, expleo: ut act. Apost. cap. 21. Item apparo, adorno, instruo, vel perfectè instruo. 2 Tim. 3.

[ʼΕπαρτίζω. Apoll. Rhod. Arg. i. 1209. ἄλλα τε πάντα ʼΩτραλέως κατὰ κόσμον ἐπαρτίσσειεν ἰόντι.]

Καταρτίζω, pro ἀπαρτίζω, perficio, absolvo, absolutè compono, ut Lucæ 6. cap. Interdum pro accommodare et concinnè aptare, coagmentare, aptè componere: ut ad Hebr. 10. σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. et 1. ad Cor. c. 1. et ad Rom. 9. Item ex multis unum compono, ut Diosc. in præf. libri 6. τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, edulia è multis rebus concinnata et composita. Hinc ducta metaphora, ad concordiam atque unanimitatem reduco, perturbatos et seditionem agitantes sedo ac compono. Herodot. in Terpsich. μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατηρτίσαντο, diremptos consociârunt, dissidentes conciliârunt. Item reconcinno, resarcio, instauro: ut Matth. 4. et ad Galat. cap. ult.

Καταρτισμὸς idem. Apud Æginetam, restitutio luxatorum in naturalem situm ligitimumque. Item reconciliatio. Item reconcinnatio, ipsa resarciendi actio, instauratio.

Κατάρτισις, εως, ἡ, perfectio, absolutio. Item instauratio: 2. ad Cor. cap. ult.

Καταρτιστὴρ, reconciliator. Herodot. in Terpsich. [ὁ δὲ

πυθῆα ἐκέλευε ἐκ τῆς Μαντινέης τῆς Ἀρκαδίης καταρτιστῆρα ἀγαγέσθαι.]

Decomp. Δυσκατάρτιστος, in Hippiat. exp. qui conceptum non perficit.

Προκαταρτίζω, antè absolvo, 2. ad Cor. cap. 9.

Παραρτίζεσθαι, apparari. Hesych.

Προσαρτίως, idem quod ἀρτίως, nuper. 3. Maccab.

ἌΡΤΟΣ, ου, ὁ, panis. Ab αἴρω significante προσφέρω, inquit Etym. quasi ὁ καθ' ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος. Cui Etymol. assentitur Eustathius quoque. Sed additur et alia ratio ab Etymol. videlicet διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὴν δύναμιν. Videtur etiam ab ἄρω deduci posse, ut sit ἄρτος cibus corpori congruus: sicut ab eodem ἄρω deducitur ἁρμαλιὰ, cibus.

Ἄρτος ναυτικὸς, Luc. panis nauticus. ¶ Suidæ est etiam ψωμὸς, panis frustum, buccella. Alex. Aphrod. in Probl. πάσχουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀθρόως μέγιστον ἄρτον καταπιόντες.

Ἀρτίσκος, ου, ὁ, parvus panis. aliis, pastillus. Athen. l. 4.

Ἀρτίδιον, parvus panis. Laërt.

Composita.

Διαρτίζω, subigo et panem informo; ut quum massa in panes informatur. Bud.

Ἡμίαρτον, Hesych. esse dicit speciem panis hemicycli figura; id est, lunata. Legitur et ἡμιάρτιον.

Μεγάλαρτος, magni panis dator. Μεγαλαρτία, festum magnorum panum.

Ὀλιγαρτία, ἡ, penuria panis, q. d. paucitas panis. Suid.

Τρωξάρτης, ου, ὁ, panivorus. nomen muris, ἀπὸ τοῦ τρώξαι ἄρτον, id est, ex eo quòd panem edat, seu rodere soleat. apud Hom. βατραχομυομ.

ἈΡΤΎΩ, et ἀρτύνω, (interjectô υ) apparo, adorno, instruo, struo. Odyss. ω'. v. 448.—— τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον. Et ξ'. λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες, i. παρασκευάσαντες vel συντάξαντες, Hesych. ¶ Apud Herodot. ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλὴν, insidias struxerunt. Il. ἑ. v. 203. Ὑσμίνην ἤρτυνον ἀριστῆας καλέσαντες. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον, quod Eustath. exponit ἀραρότως ἐμάχοντο. ¶ Item condio Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. ☞ Eust. ab ἄρω deducit, possit et ab ἀρτέω deduci: ut, χύω à χέω.

Ἀρτύομαι et ἀρτύνομαι, apparor. Item condior. Item pro apparo. ut Iliad. β'. v. 55.

Ἄρτυμα, τὸ, condimentum. Plut. de lib. instit. ἡ ἀνάπαυσις, τῶν πόνων ἄρτυμά ἐστι.

Ἀρτυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in condiendis cibis usum habens, ad condiendos cibos accommodatus.

Ἄρτυσις, ipsa actio condiendi. [Athen. Deipn. lib. 4.]

Ἀρτυτὸς, exp. condimentarius seu conditaneus. Diosc. l. 2.

Ἀρτυτικὰ, pro fructibus cinaræ (qui vulgò *artichaux*) affertur ex Alex. Trall.

Ἀρτὺς, ἡ, exp. amicitia: item σύνταξις. Ἄρτυνος, exp. ἄρχων. Sed tradunt alii ἀρτύνους fuisse ἀρχόντων Epidauriorum peculiare nomen.

Ἀρτύναι ex Herodoto aff. pro quibusdam Argivorum magistratibus.

Composita.

Ἀναρτύω, adorno, struo, molior.

Ἐξαρτύω, adorno, apparo, instruo. Polyb. 5. καὶ ταύτας ἐξήρτυε τὰς παρασκευάς. Sic Herodian. ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. Apud eundem ἐξαρτύεσθαι ponitur interdum significatione act. ut l. 1. ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλάς. (Æsch. Pr. 907.)

(Ἐξαρτύομαι. Philostr. l. 2. c. 33.)

Ἐξάρτυσις, apparatus. Suid.

Ἐπαρτύνω, idem quod ἀρτύνω, struo, paro. Opp. lib. 2. de Venat.

Ἐπαρτύω, apto, adapto. Od. θ'. v. 446.

Καταρτύω, compono, coagmento, instruo. Plat. de leg. (Κατηρτυκώς. Æsch. Eum. 476.)

Decomp. Προκαταρτύομαι, compono, ex multis unum facio, ante instruo. Plut.

Ὀψαρτύω, opsonia condio et instruo vel apparo. apud Suid. [Athen. Deipn. lib. 1. οὐ γὰρ ἔχει γελῶτα οὐδ' αἰσχύνην, ὀψαρτύοντας αὐτοὺς καὶ ἕψοντας ὁρᾶν.]

Ὀψαρτυσία, ἡ, conditio et instructio opsoniorum: vel etiam ars condiendi et apparandi opsonia. [Athen. Deipn. lib. 1. e Platone. Φιλοξένου καινή τις ὀψαρτυσία.]

Ὀψαρτυτὴς, οῦ, ὁ, opsoniorum conditor vel instructor. Poll. l. 6.

Ὀψαρτυτικὸς, pertinens ad eum qui opsonia condit vel instruit: popinalis, culinarius: ut, ὀψαρτυτικὸν βιβλίον, apud Athen.

Ὀψαρτυτικὴ, ars coquinaria, seu coquorum artificium.

Παραρτύω, compono, accommodo. Ex Basil. epist.

Συναρτύω, apparo, instruo, adapto, Apoll. Arg. 2.

ἈΡΎΩ et Ἀρύτω, F. ύσω, haurio, ex profundo traho. † Xen. Pæd. 1. 2. 8. † Item simpl. traho: nam grammatici ab ἐρύω derivant verso ε in α. Hesiod. † Asp. 38.† Οἱ γε μὲν ἐτράπεζον, τοὶ δ' ἤρυον, hauriebant. Epigr. l. 4. ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην, haurientem intuitus pastorem. Et metaphoric. apud Apoll. Argon. lib. 3. Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα Ψυχὴν, i. exhauriens. Passiva quoque vox activam significationem habet. Aristophan. in Neb. Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέοις ἀρύτεσθαι πρόχουσι. Plato de leg. ὧν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ὅθεν τι δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπότε.

Ἀρυτὴρ, ῆρος, ὁ, cochlear, concha, haustrum, i. instrumentum coquinarium, quo ex aheno hauritur aliquid. Diosc. l. 2. c. 84.

Ἀρυστὴρ, et ἄρυστις, et ἀρύστιχος, Aristoph. schol. est vasculum aptum ad hauriendum: ut cotyla, cyathus, calix. Athen. lib. 2. et Aristoph. in Vesp.

Ἀρύταινα, ἡ, est εἶδός τι λεκανίδος, ut Eust. annot. Numeratur et inter vasa balneatoria. Poll. l. 10.

Ἀρυσάνη, ἡ, idem videtur significare quod ἀρύταινα. Athen.

* Ἀρύστιχος. Vas quo vinum hauriebant. Phrynich. Appar. Soph. p. 27.*

Composita.

Ἀναρύτω, haurio, idem quod ἀρύτω.

Ἀναρυστὴς, οῦ, vas in quod vinum hauritur. Hesych.

Ἀπαρύω, vel ἀπαρύτω, haurio ex. Interdum metaphoricè pro, detraho velut hauriendo, seu minuo. Plut. Pro eodem usurpatur etiam interdum ἀπαρύομαι. [Aristoph. Equit. 917. Ἀπαρυστέον τε τῶν ἀπειλῶν ταυτηί. Schol. Ἀφαιρετέον. Suid. Lex. 1. 248. addit, ἀπὸ τοῦ ἀρύω.]

Ἐξαρύω, exhaurio. Item exprimo.

Ἐξάρυσις, exhaustio. Gal. in lex.

Ἐπαρύω et ἐπαρύτω, haurio. Et pro eodem ἐπαρύομαι seu ἐπαρύτομαι.

Ἐπαρυστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀρυστὴρ seu ἀρύταινα, vasculum quo oleum lychno infunditur. Exod. 25.

Ἐπαρυστρὶς, ίδος, ἡ, idem. Exod. c. 37. et Num. c. 4.

Ἐτνήρυσις, dicitur tudicula seu cochlear, quo τὸ ἔτνος ἀρύομεν sive ἀρύτομεν, id est, quo pultem ex olla haurimus. Aristoph. in Acharn.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, vasculum quo jus hauritur vel despumatur; quod cochleare à quibusdam appellatur. Athen. l. 7.

Κοτυλήρυτος, sive κοτυλήρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, volâ haustus, vel quantum utraque manu haurire potes. Hom.

Κυλικήρυτος, calice haustus: vel tam exundans, ut calicibus hauriri queat. Hesych.

Οἰνήρυσις, vasculum quo vinum hauritur. Aristoph. in Acharn.

ἈΡΧΗ', ἡ, principium, initium, exordium. (Eurip. Phœniss. 935. pl. ibid. 1526. Soph. Œdip. Tyr. 601. 49. 121. Æschyl. Choëph. 864.) Il. λ'. —— κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. Plat. Poll. 2. ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Ἀρχὴν ποιήσασθαι, initium facere, incipere, Isocrat. Ἀρχὴν λαμβάνειν, initium sumere, apud Plat. de leg. à quo et ἀρχὴν ἄρξασθαι dicitur in Tim. Exponitur et fundamentum: ut, ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plat. in epist. fundamenta jacere. Ἀρχὴν, interdum adverbialiter ponitur, significans principiò, ante omnia, in primis, primò: ut apud Plat. in Axiochio, et apud Luc. et Joh. c. 8. ubi variæ afferuntur expositiones ab interpretibus. Apud Thucyd. οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν, exp. ne tantulum quidem conantur. Apud Xen. Pæd. 1. τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τούτου σοι δεῖ μέλειν, tibi danda est opera ut prorsus non ægrotet. ¶ Item ἀρχὴ, principatus, imperium, dominatus, ditio. Thucyd. l. 2. τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι, liberari dominatu. Ἀρχὴ ναυτῶν, Plat. de rep. imperium in nautas. Item magistratus, ut in illo Biantis dicto, ἀρχὴ ἄνδρα δείξει, Aristot. in Eth. l. 5. c. 3. † ἀρχὴ μεγίστη Xen. Pæd. 1. 2. 5.† In qua signific. dicitur et plur. num. ἀρχαὶ apud Thuc. l. 2. † Xen. Pæd. l. 1. 1. 4.†

Derivata ab ἀρχὴ principium.

Ἀρχῆθεν (adverb. poëticum) ab initio. Herodot in Thal. [cap. 80. cui addas cap. 25. εἰ μὲν νῦν μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμάχεε, καὶ ἀπῆγε ὀπίσω τὸν στρατὸν ἐπὶ τῇ ἀρχῆθεν γενομένῃ ἁμαρτάδι. ἦν ἂν σοφὸς ἀνήρ. lib. 8. cap. 22.] et Philo.

Ἀρχαῖος, ου, ὁ, pristinus, antiquus: ut, εἰς τὸ ἀρχαῖον, Aristoph. † Nub. 593. † in pristinum statum. Et ἀρχαῖος ἑταῖρος, apud Xen. Item antiquus, vetustus, priscus: et apud Synes. ἔθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον. (Soph. Œdip. Tyr. 1053.) Item stultus, ineptus. † Aristoph. Nub. 912. et 1471. † Plato in Euth. καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος.

Ἀρχαῖον, ου, τὸ, sors usurarum. † Aristoph. Nub. 1155. V. Kuster. et Spanhem. † Subauditur autem substantivum δάνειον sive δάνεισμα, quod aliquando additur. Dicitur ἀρχαῖον etiam de bonis alicujus pro sorte et capite unde fructus et reditus manat, adeò ut τἀρχαῖα vocet Demosth. τὰ πατρῷα, avita bona.

Ἀρχαίως, antiquè, antiquo more: antiqua morum simplicitate, absque malitia. Interdum pro, stultè. Dem.

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, antiquitas. Pausan.

Ἀρχαϊκὸς, et Atticè ἀρχαιικὸς, οῦ, ὁ, antiquitatem seu antiquam simplicitatem aut rusticitatem præ se ferens, sive in moribus, sive quod artem attinet. Plut. in Public. † ἀρχαϊκὰ φρονεῖς: antiqua, stulta sapis. i. e. deliras. Aristoph. Nub. 819. ubi Schol. ἀρχαϊκὰ, μωρὰ, εὐήθη, λῆρα. Vide et quæ Spanhemius ad Aristoph. Plutum. v. 323. †

Ἀρχαϊκῶς, antiquo more, antiqua simplicitate seu rusticitate. Item stultè.

Ἀρχαΐζω, antiquitatem seu antiquos imitor. [Clem. Alex. Cohort. ad Gent.]

Ἀρχαϊσμὸς, veterum seu priscorum imitatio: in primis autem in sermone seu ditione: unde figuræ nomen est apud gramm.

Ἄρχω, incipio, initium facio. (Soph. El. 1320. Tr. 885. Il. γ'. 420. 447. Æsch. Pers. 329. Ag. 1592.) Od. γ'. —— μύθων ἦρχε. Et Il. ά. ἦρχ' ἀγορεύειν, verba facere cœpit. † ἄρχειν λόγου Xen. Pæd. p. 149. c. Item sum principium seu origo: vel autor sum. Thucyd. ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Item priores partes occupo, apud Thucyd. ἄρχω τῆς μάχης, prior pugnam capesso. Sic ἄρχειν πολέμου apud eundem. Sic apud Dem. dicitur ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων, qui prior lacessivit aut rixam aut bellum, et qui prior percussit, ut Bud. interp. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 13. †

Ἄρχομαι, incipio, initium facio, vel initium sumo. (Eurip. Phœniss. 337.) Od. ό. ἤρχετο μύθων. Sic ἄρχομαι συγχύσεως. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτων, Dem. et Luc. Et ἄρχομαι ἐκ τῆσδε τῆς ἀρχῆς, apud Xen. ¶ Item pro ἀπάρχομαι, Od. ξ'. Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων. ¶ Item pro, initium habeo. Greg. de theol. l. 1. οὐκ ἄρχεται γὰρ ὑπὸ χρόνου ὁ χρόνων δεσπότης. † ἄρχεσθαι ἐπιμελούμενοι δοκοῦσι; incipere ante omnia curare videntur Xen. Pæd. 1. 2. 2. Incipere: de rebus Aristoph. Nub. 1354. ἄρχεσθαι λόγου πρός τινα incipere sermonem. Xen. Pæd. 2. 57. d.† (Ἀρκτέον. Soph. Œdip. Tyr. 639.)

Ἄργμα, τὸ, vel potius ἄργματα, τὰ, primitiæ, ἀπάργματα. Od. ξ'.

Composita.

Ἀγαθαρχία, ἡ, boni principium, vel boni principatus. De Deo dicitur à Dionysio Areopag. Hinc ἀγαθαρχικὴ τριὰς ab eodem appellatur.

Ἀγελάρχης, armenti præfectus, armentarius. Plut. in Rom. Ταῦρος ἀγελάρχης, taurus armenti dux; qui et admissarius. Luc.

Ἀγελαρχέω, præsum armento vel gregi. Metaphoricè apud Plut. in Galb. ἀγελαρχοῦσα τῶν παλλακίδων, dicitur ea, quæ præest pellicum gregi.

Αἱρεσιάρχης vel αἱρεσιάρχης, hæresis autor, id est, sectæ, à quo secta quæpiam initium cœpit. Et apud Eccles. scriptores, autor dogmatis à religione Christiana alieni.

Αἱρεσιαρχεῖν, esse autorem sectæ.

Ἄναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, principio carens: de Deo solo dicitur. Exp. et æternus. Greg. Vide et aliam signif. in ἀρχὴ, principatus.

Decomp. Συνάναρχος, unà cum alio carens principio, coæternus: ut Christus dicitur Patri συνάναρχος.

Ἀπαρχαιόω, ῶ, F. ώσω: antiquum reddo, obsolescere facio.

Ἀπαρχαιοῦμαι, antiquus fio, obsolesco: unde ἀπηρχαιωμένη λέξις.

Ἀπαρχαΐζω, antiquum reddo, antiquo nomine appello. Item antiquitatis formam tribuo, apud Athen. dipnosoph. l. 1.

Ἀπάρχομαι, primitias solvo et decerpo. (Theoc. ζ'. 33. ιζ'. 109.) Cum genit. apud Herodot. Item libamenta facio, apud eundem, vide Bud. Et cum ἀπὸ apud Phil. de vit. M. l. 1. Et cum accus. Il. τ'. et Odyss. ξ'. ¶ Item pro ἄρχομαι, primas partes accipio, primitias occupo. Itidem cum genitiv. apud Gregor.

Ἀπαρχὴ, ἡ, et frequentiùs Ἀπαρχαὶ, primitiæ. (Eurip. Phœniss. 819.) Plutarch. et Plat. Ἄπαργμα, vel potius ἀπάργματα, primitiæ. Gregor.

Γενάρχης, ου, ὁ, generis princeps, gentis et familiæ autor, à quo genus (i. familia aliqua) originem et initium sumpsit. [Orph. Hymn. in Saturn. v. 8.]

Γενεσιάρχης, originis auctor et princeps: Sapient. 3.

Ἐνάρχομαι, incipio, auspicor. Plut. in Cic. καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου.

Decomp. Προενάρχομαι, antè incipio.

Ἐξαρχῆς pro ἐξ ἀρχῆς, ab initio, à principio. † πάλιν: denuo, rursus. Xen. Pæd. 1. 4. 13.†

Ἐξάρχω, incipio, auspicor. Odyss. δ'. μολπῆς ἐξάρχοντος. Et Xen. Pæd. 7. παιᾶνα ἐξάρξω. † 1. 4. 4. (de certationibus) (Cum Dat. Pers. Philostr. l. 3. c. 32.)

Ἐξάρχομαι, idem. ut Xenoph. ἐξάρχομαι παιᾶνα, Hellen. 3.

Ἔξαρχος, inceptor. Item princeps rei alicujus conficiendæ. Basil. ἔξαρχοι τῶν καθελόντων αὐτούς. Exp. et præcentor.

Ἐξάργματα, τὰ, primitiæ. Item dicuntur exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicujus.

Ἐπάρχομαι, auspicor, cœpi. Il. ά.

Ἠραρχικὸς, à vere incipiens.

Θεαρχία, ἡ, suprema divinitas. Deus supremus, ad quem omnia referuntur, apud Areop.

Θεαρχικὸς, qui supremæ divinitatis est, qui summi Dei est, divinus: ut, θεαρχικὸν πνεῦμα. Areop.

Κατάρχω, primus facio vel dico. † Xen. Pæd. 1. 44. cum participio. et l. 4. p. 111. c. † Interdum absolutè. Interdum cum genit. Interdum cum infinit. loco genitivi: ut Xen. lib. ἀπομν. 2. κατάρχοιμι τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον, prior illum invitarem. Item autor sum alicujus rei, exemplum præbeo. Athen. (Æsch. Pers. 351. Eurip. Phœniss. 1522. Soph. Tr. 1151.) Κατάρχω μάχης apud Eurip. et κατάρχω τοῦ πολέμου apud Plut. Invenitur et κατάρχειν λόγου apud Plat. in Euthyd. Item pro ἐξάρχειν, Aristot. Unde ὁ κατάρχων, præcentor, præsultor.

Κατάρχομαι, incipio, inchoo; ut, κατάρχεσθαι τῆς μάχης apud Polyb. Est etiam victimam ferire, et ad alia transfertur, inquit Bud. apud Lucian. et Plut. ¶ Item hostiam et sacrificium libo, quod fiebat antequam hostiam ferirent. Herodot. ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ πρὸς τῷ βωμῷ κατήρχοντο. (Eurip. Phœniss. 497. Luc. Som. p. 4.)

Καταρχὴ, initium, exordium. Polyb. Exp. et libatio, primitiæ.

Κατάργματα, primitiæ. Eurip. [Iph. in Taur. 244. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη;] Καταρκτικός. Plutarch.

Decomp. Προκατάρχω, (q. d. præexisto) anteverto, antegredior. Gal. ἅπαντά τε τὰ προκατάρχοντα τῆς νόσου. Item præpolleo, antiquiore loco numeroque habeor. Areop.

Προκατάρχομαι, auspicor. Synes. Προκατάρχεσθαι δίκης, in Pand. contestari litem.

Προκάταρξις, principium, origo. Sic προκαταρκτικὸς, principalis, originalis, primarius. Basil.

Προκατάργματα, libamina quæ ante hostiæ percussionem et sacrificium fiebant.

Οὐσιαρχία, principium substantiæ, vel substantiarum, aut dominium seu imperium in substantias. Areop.

Πατριάρχης, ου, ὁ, primus patrum. Dicitur interdum non tam generis quàm præstantiæ ratione. Sic enim David patriarcha vocatus putatur.

Πατριαρχικὸς, ad patriarchas pertinens.

Πατριαρχεῖον, patriarchæ domus.

Πατριαρχία, ἡ, apud Dionys. Areop. paternitatis principium.

Προάρχω τῆς ἀδικίας, prior injuriam facio. in epist. Phalar.

Ὑπάρχω, initium do, primus facio aut dico: autor sum, vel initium rei do, ut Andoc. οἳ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Et Dem. pro cor. διὰ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. † τινί τινος alicui alicujus rei autor esse. Xen. Pæd. l. 2. 43. b. † Capitur et in malam partem: ut apud Herodot. ὑπάρχω ἀδικίης, prior infero injuriam. Sic ὑπάρχω βίας apud Plutarch. ¶ Item sum, existo. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 5. † Aristot. de part. an. l. 1. πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Et Poll. 5. ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, in tyrannos odium existit. (Æsch. Ag. 1665.) ¶ Exp. etiam suppeto: ut Demost. ὑπάρχει σοι τοῦτο παρ' ἐμοῦ. Et apud eundem: τὰ ὑπάρχοντα, vel ὑπάρχουσα οὐσία, quæ suppetunt facultates, bona quæ adsunt, vel præsentia bona. † Xen. Pæd. 1. 6. 10. † ¶ Ὑπάρχω σοι apud Dem. adsum tibi, i. sto à tuis partibus. † ὑπάρχει adest opp. τῷ ἐνδεῖ deest. Xen. Pæd. l. 4. p. 100. a. † Ὑπάρχειν est etiam (inquit Bud.) licere, contingere, evenire: ut, ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν. Item pro necesse: ut, ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνᾶναι, &c. Apud Æschin. [Ὑπαρκτέον. Plat. de Rep. ii. 467.]

Ὑπάρχομαι, incipio; ut. Gal. γράφειν ὑπηρξάμην, scribere cœpi.

Ὑπαρχὴ, ἡ, initium, ortus: (Soph. Œdip. Tyr. 131.) unde ἐξ ὑπαρχῆς, denuo, ab integro, Aristot. Item beneficium ultrò collatum, id est, prior beneficentia, quæ et προϋπαρχή. Bud.

Ὕπαρξις, εως, ἡ, q. d. existentia. A Bud. exp. substantia, subsistentia. Aphrod. Item bona, facultates. Polyb. et ad Hebr. 10.

Ὑπαρκτὸς, existentiam habens.

Ὑπαρκτικὸς, q. d. substantivus.

Decomp. Ἀνθυπάρχω, ex adverso existo. Plut.

Ἀνυπαρξία, q. d. inexistentia. Apud Areop. pro interitu.

Ἀνυπάρκτος, non existens, vel qui existere non potest, seu in rerum natura esse. Plut. de prud. anim.

Αὐθύπαρκτος, per se subsistens. Hesych.

Προϋπάρχω, interdum pro ὑπάρχω, ut, οἱ προϋπάρχοντες τοῦ ποιεῖν εὖ, qui beneficentia præveniunt. Sic et cum genit. apud Isocr. προϋπάρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. Hinc τὰ προϋπηργμένα apud Dem. beneficia in quempiam antea collata. (Eurip. Phœniss. 1182.) ¶ Item sum antè, præcedo tempore: ut, προϋπάρχοντες νόμοι. Dicitur et προϋπηργμένα pro προϋπάρξαντα, antecedentia facta, Dem. προϋπαρχὴ, antegressa beneficentia, beneficentia qua quis prævenit alterum. Aristot. Eth. 9. Προϋπαρξις, q. d. præexistentia. Propriè Deo tribuitur, ut qui sit ante τὰ ὑπάρχοντα. Damasc. vide Bud.

Συνυπάρχω, simul sum. vel unà sum. Philo de mundo.

Φιλάρχαιος, antiquitatis amator, antiquarius. Athen. 3.

¶ *Derivata ab ἀρχὴ, i. principatus.*

Ἀρχικὸς, οῦ, ὁ, (inquit Bud.) imperitandi peritus vel cupidus: (Æsch. Ch. 258.) unde ἀρχικώτατα ἔθνη, Isocr. in Paneg. Cum genit. ἀρχικὸς ἀνθρώπων. Xen. apomn. l. 1. qui hominibus dominari novit. Item simpliciter pro imperatore vel gubernatore: apud Synes. et Aristot. in Pol.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, magistratuum curia. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 3. † Paus. Et pro ipso magistratu, Bud. ex Aristot. ¶ Item tabularium, i. armarium et instrumentum publicum, in quo acta publica asservantur. Plut. † Palatia. Xen. Pæd. p. 193. a. †

Ἀρχίδιον, ου, τὸ. (q. d. imperiolum) parvum imperium. Item parvus magistratus, magistratus pedaneus, ut Bud. vertit apud Demosth.

Ἄρχω, principatum obtineo, impero, imperium teneo, dominor, præsum. Item magistratum gero, seu, magistratu fungor. Il. ι. Ἀτρείδη σὺ μὲν ἄρχε. Et Il. π'. Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. In prosa cum genit. ut Xen. ἀνθρώπων ἄρχειν. † Pæd. l. 1. §. 4, 5. † Et Thuc. l. 2. ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, ducem esse seu imperatorem. † Xen. Pæd. 4. 3. 12. †

Ἄρχων, principatum obtinens seu imperium, qui præest vel præfectus est, magistratus. † Ille, qui imperium quodvis habet. Sic βουκόλοι et ἱπποφορβοὶ dicuntur ἄρχοντες apud Xenoph. l. 1. 1. 2. Pædiæ. Sic et magistri. Xen. Pæd. 1. 2. 6. et 1. 5. 4. præfectus militum. † Aristot. de mundo, οἷον στρατιᾶς ἄρχοντι ἢ πόλεως, ἢ οἴκου. Et sine genit. apud Polyb. et alios. Item peculiariter sic dicebatur Athenis, qui ita præerat judicibus, judiciorumque moderator erat; ut Romæ Prætor. vide Bud. † ¶ ἄρχων ἀνὴρ imperator. Xen. Pæd. 1. 6. 22. †

Ἀρχοντικὸς, imperiosus, ἀρχικός. Merc. Trism.

Ἄρχομαι, sum sub principatu seu dominatu, sum sub imperio, subsum imperio, mihi imperatur. Sæpè exp. pareo, obtempero: ut Plut. in apoph. ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, obtempero legibus. (Æsch. Pers. 591.) Et ἄρχομαι ταῦτα. Plat. de leg. in his pareo. Ἀρχόμενοι, qui sunt sub imperio vel dominatu seu ditione alicujus, subditi, qui et ὑπήκοοι. Xen. † Pæd. 1. 6. 8. et l. 2. p. 40. e. †

† Ἀρκτέον. verb. imperandum est. Soph. Œd. Tyr. 639. †

Ἄρχμενος pro ἀρχόμενος, Etym.

Ἀρχὸς, οῦ, ὁ, princeps, qui imperium obtinet, dux. vox est poëtica. (Æsch. Ag. 127.) ¶ Item podex. Item intestinum rectum, apud Aristot. in 4. de gen. animal.

Ὄρχαμος pro ἀρχὸς, i. princeps, quasi ἄρχαμος. Od. ξ'. —— συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν. (Æsch. Pers. 129.)

Ἀρχεύω, idem quod ἄρχω, dominor, impero. Il. ἑ. Ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

Composita.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, certaminum præses. Soph. in Ajace.

Ἄναρχος, principe seu duce vel dominatore carens: qui nullius dominatui subest. (Æsch. Eum. 699.) Il. β'. et Plat. de leg. l. 12. † Xen. Pæd. l. 3. p. 78. a. †

Ἀναρχία, status eorum qui principe seu dominatore carent. Philo de vita M. l. 3. et Xen. Hell. 8. (οὐδ' αἰσχύνομαι Ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. Æsch. S. c. Th. 1038. Ag. 892. Suppl. 913.) ¶ Item contumacia adversus eos qui nobis præesse debent: detrectatio imperii. Item soluta licentia, qua unusquisque pro libidine omnia agit. Bud. ex Aristot.

Ἀναρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullius imperio subditus. Thucyd. l. 5. (Æsch. Eum. 529.)

Ἄπαρχος, idem quod ἀρχὸς, dux Æsch. in Persis. [326. Συέννεσις —— Κιλίκων ἄπαρχος, — εὐκλεῶς ἀπώλετο. Schol. ὁ ἡγεμὼν τῶν Κιλίκων, &c.]

Ἀπάρχω, impero.

Ἀριστραρχέω, ῶ, optimè impero, vel optimè gero magistratum. Bud. ex Aristot. Pol. 2.

Ἀρισταρχεῖον, templum Dianæ sacrum.

Ἀσυλάρχης, ου, ὁ, inviolabilis et sacer magistratus, quales erant tribuni: idem quod ἄσυλος ἄρχων, quem spoliare aut violare nefas est. Dionys. Hal. l. 7.

Βίαρχος, victui seu commeatui præfectus.

Βουλαρχέω, ῶ, consilii vel curiæ sum princeps. Aristot. Pol. 4.

(Βούλαρχος. Æsch. Suppl. 12.) [Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος, καὶ στασίαρχος, &c. 976.]

Γυμνασιάρχης vel γυμνασίαρχος, gymnasii præfectus. Æsch. Dem. [In Philipp. i. προεῖδεν ἕκαστος ὑμῶν ἐκ πολλοῦ, τίς Χορηγὸς, ἢ Γυμνασίαρχος τῆς φυλῆς, &c. Orat. adv. Bœotum.]

Γυμνασιαρχία, gymnasii præfectura. Isocr. [Xenoph. Œconom. cap. 2. §. 6. Athen. Resp. cap. 1. §. 13. ἐν ταῖς χορηγίαις αὖ καὶ γυμνασιαρχίαις καὶ τριηραρχίαις γιγνώσκουσιν, ὅτι χορηγοῦσι μὲν οἱ πλούσιοι, χορηγεῖται δὲ ὁ δῆμος, &c. Demosth. adv. Lept.]

Γυμνασιαρχέω, ῶ, gymnasio præfectus sum. [Xenoph. Athen. Resp. cap. 1. §. 13. Καὶ τριηραρχοῦσι καὶ γυμνασιαρχοῦσιν οἱ πλούσιοι ὁ δὲ δῆμος τριηραρχεῖται καὶ γυμνασιαρχεῖται. de Provent. cap. 4. §. 52.]

Δεκάρχης, sive δέκαρχος, et δεκαδάρχης sive δεκάδαρχος, decem militibus præfectus, decurio, decanus. Item decemviri. Priore utitur Herodot. pro decano seu decurione. [Lib. 8. cap. 81. καὶ χιλιάρχας τε καὶ μυριάρχας ἀποδέξαντες ἑκατοντάρχας δὲ καὶ δεκάρχας οἱ μυρίαρχαι. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν λοχαγῶν καὶ τῶν δεκαρχῶν τινας καὶ τῶν πεμπαδαρχῶν ἐκάλει. Κύρ. Παιδ. lib. 2. τῶν δ' αὖ δεκαδάρχων τοὺς κρατίστους, εἰς τὰς τῶν λοχαγῶν χώρας καταστήσεσθαι. Κύρ. Παιδ. lib. 8. οἱ δὲ λοχαγοὶ, τοὺς λόχους· ὡσαύτως οἱ δεκάδαρχοι, τοὺς δεκάδας καὶ οἱ πεμπάδαρχοι, τὰς πεμπάδας.] † Inter δέκαρχοι et δεκάδαρχοι hoc discrimen vult Leuchavius ad Xen. p. 43. ut primum significet decemviros, ultimum, decem militum præfectos. †

Δεκαδαρχία, [Demosth. in Philipp. ii.] seu δεκαρχία, ejusmodi præfectura. Item decemviratus, hoc est, decem virûm collegium et potestas. Plut. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 3. cap. 4. §. 7. οὔτε δημοκρατίας ἔτι οὔσης, ὥσπερ ἐπ' Ἀθηναίων, οὔτε δεκαρχίας, &c.]

Δεκαδαρχεῖν, decurionem vel decemvirum esse, apud Hesych.

Δήμαρχος, populi princeps, id est, tribunus plebis. Plut.

Δήμαρχοι, apud Athenienses erant cujusque municipii principes, qui agros describebant et album asservabant, et municipes quum opus erat convocabant, et suffragia dabant, et pignora capiebant. Suid. unde apud Aristoph. in Neb. δάκνει με δήμαρχός τις. Impropriè dicitur et δήμαρχος στρατιᾶς, tribunus militum.

Δημαρχία, tribunatus plebis. Plut. Item populare imperium.

Δημαρχικὸς, tribunitius, ad tribunum plebis pertinens. [Dion. Hal.]

Δημαρχέω, ῶ, tribunus plebis sum, tribunatum plebis gero. Appian. Et particip. δημαρχῶν, idem quod δήμαρχος. [Demost. Orat. c. Eubul. δημαρχοῦντος Ἀντιφίλου τοῦ πατρὸς τοῦ Εὐβουλίδου, &c.]

Δικαιαρχία, justum imperium, Hesychio: vel etiam justorum imperium.

Δωδεκαδάρχης, qui 12. viris præest, duodenarius præfectus. Xen.

Δωδεκαδάρχος. apud Hesych. exp. dux duodecim virûm. † Xen. Pæd. l. 3. p. 78. b. †

Ἀδικαίαρχος, (*decomp.*) injustus magistratus: ut expon. apud Cic. ad Att. l. 2.

Δισσάρχας βασιλεῖς, vocat Sophocles Menelaum et Agamemnonem: quoniam illi duo reges erant et imperatores Græcarum copiarum. Ideò et δικρατεῖς. ‡ Aj. 390. ‡

Δύσαρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperii habenas difficulter admittens, qui regi sese imperio vix sinit, contumax. (Æsch. Ch. 1024.)

Δυσαρχία, difficultas imperandi, quando imperatori milites vix obediunt. Appian. bell. civil. l. 5.

Ἐθνάρχης, gentis præfectus. Luc. in Macr. et 2. ad Cor. c. 11.

Ἐθναρχία, præfectura gentis. In lib. Maccab.

Εἰκαδάρχης, viginti virûm præfectus. Hesych.

Εἰλάρχαι, idem qui ἰλάρχαι, turmarum præfecti.

Εἰρηνάρχης, magistratus quidam apud Jurisconsultos, inquit Bud.

Εἰρηναρχία, idem. Bud. affert ex Dionysio, de Deo dictum, ut θεαρχία.

Εἰρηναρχῶ, fungor irenarchia, corrigendis morib. præsum. B.

Ἑκατοντάρχης sive ἑκατόνταρχος, centurio. ἑκατόνταρχοι τῶν ἱππέων. Xenoph. [Act. Apost. x. 1. Κορνήλιος, ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρας τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς, &c. 8. Matth. viii. 8. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἑκατόνταρχος ἔφη, Κύριε, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. Ε. ἔχων καὶ οὗτος τοὺς ἑκατοντάρχους τῶν ἱππέων ἐν μετώπῳ ὁ δ' ἑκατόνταρχος τὴν τάξιν ἀγέτω εἰς ἕνα, ὥσπερ οἱ πεζαρχοί.]

Ἐνωμοτάρχης, quasi ἐνωμοτιάρχης, qui præest certo numero militum qui ἐνώμοτοι erant. vide Ælian. Hesych. Suid. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. καὶ λοχαγοὺς ἐπέστησαν, καὶ ἄλλους πεντηκοντῆρας, καὶ ἄλλους ἐνωμοτάρχας. Ἐνωμόταρχος. Laced. Resp. cap. 11. §. 4. ἑκάστη δὲ τῶν πολιτικῶν τούτων μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, —— ἐνωμοτάρχους ἑκκαίδεκα.]

† Ἑξάδαρχος, dux sex virûm. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. b. †

Ἔξαρχος, dux, princeps: ut, ἔξαρχος τῶν ἱερῶν. Plut. in Numa.

Ἐπάρχω, impero, imperito, dominor. Xen. † Pæd. l. 4. p. 111. c. † χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Sic Εὐρώπης ἐπῆρχον. Isocrat. in Paneg. Item præsum, præfectus sum: ut Herodian. ἦσαν δὲ αὐτοὶ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο. † Subigere. Xen. Pæd. Cyri l. 1. 1. 4. †

Ἔπαρχος, præses, præfectus: ut, ἔπαρχος πόλεως, apud Herodian. Sic ἔπαρχος τοῦ στρατοῦ, vel τῆς αὐλῆς, &c. apud Plut. Ponitur et sine adjectione, apud Herodian.

Ἐπαρχότης, præfectura, ἐπαρχία. in auth. de dec.

Ἐπαρχία, præfectura, provincia. Plut. (Act. 25. 1.)

Ἐπαρχιακὸς, provincialis. Modestin.

Ἐπαρχιώτης, provincialis, qui est ex provincia. Et ἐπαρχιῶτις, ἡ, provincialis mulier. in Pand. ut scribit Bud.

Decomp. Νυκτέπαρχος, præfectus vigilum, in Pand. De luna etiam dici potest. Bud.

Ἐρανάρχης, qui stipibus erogandis præest, vel qui est caput collectæ. Ex Laërtio.

Ἐργαστηριάρχης, manceps officinæ. Bud.

(Εὔαρκτος. ἐν ἱππείοισι δ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα. Æsch. Pers. 193.) [Schol. εἶχε δὲ στόμα εὔαρκτον καὶ ὑπήκοον καὶ πειθήνιον ἐν τῷ χαλινῷ.]

Εὔαρχος, bonus ductor et imperator. Item moriger, imperio parens, regi facilis.

Εὐαρχία, ductus principatusque probus.

Ζυγαρχία, duo currus. Ælian.

Ζώαρχος, qui animanti præest, qui uni præest elephanti.

Θήραρχος, qui præfectus est feris seu belluis, rector ferarum seu belluarum. Sed peculiari signif. rector elephantorum, seu qui præest elephantis.

Θηραρχία, imperium ejus qui præest belluis, imperium in belluas.

Ἐπιθήραρχος, (*decomp.*) qui aliis θηράρχοις præest. A Gaza exp. duplaris ferarius.

Ἐπιθηραρχία, duplaris feraria.

Θιασάρχης, sacri chori princeps, princeps et antistes sacrificantium vel solemni cœtu Deum colentium. Luc. in Nigr.

Ἱεράρχης, qui sacris præest, vel qui sacris præest ordinib. Dion. Areop.

Ἱεραρχία, sacrum imperium, seu in rebus sacris imperium.

Ἱεραρχικὸς, ad eum qui sacris præest pertinens.

Ἱεραρχικῶς, more eorum qui sacris præsunt.

Ἱεραρχέω, ῶ, præsum sacris ordinibus, sacro imperio fungor sacroque magistratu. Bud. ex Dionys. Et ἱεραρχεῖσθαι, hujusmodi imperio ac præfectura regi. [Polyb. Hist. lib. 6. τοὺς ἱππεῖς εἰς ἴλας δέκα διεῖλον. ἐξ ἑκάστης δὲ τρεῖς προκρίνουσιν ἰλάρχας. —— ὁ μὲν οὖν πρῶτος αἱρεθεὶς ἰλάρχης ἡγεῖται τῆς ἴλης.]

Ἰλάρχης, præfectus agmini equitum 64. Ἰλαρχία, functio illa.

Decomp. Ἐπιλαρχία, duæ turmæ seu agmen militum 128. ut in ord. mil. annotatur.

Ἵππαρχος, et ἱππάρχης, equitum magister seu præfectus. Xen.

Ἱππαρχία, magistri equitum dignitas, q. d. magisterium equitum, præfectura equitum, seu præfectura equestris. Xen.

Ἱππαρχικὸς, ad magistrum seu præfectum equitum pertinens. Xen. Item præfecturæ equestris peritus.

Ἱππαρχέω, ῶ, præfectus equitum sum, magister equitum sum. Xen. Interdum cum genit. pro ἄρχω capitur: ut Dem. ὧν ἱππαρχεῖν παρ' ὑμῖν ἠξίωσεν ἱππέων.

Ἱππαρχεῖσθαι, regi ab hipparcho. Aristot. Pol. 3.

Decomp. Ἐφιππαρχία, turma equitum 1024. ut traditur in lib. de ordinibus milit.

Κατάρχω, imperito, dominor, præsum. Plat. in Protag. σὺ γὰρ κατάρχεις τοῦ λόγου.

Κειμηλιάρχης, qui pretiosæ supellectili præest. thesaurarius.

Κειμηλιάρχιον, ου, τὸ, locus in quo pretiosa supellex reconditur.

Κώμαρχος, vel κωμάρχης, pagi præfectus. Xen. [de Cyri Exp. lib. 4. κοινῇ δὲ ἠρώτων τὸν κωμάρχην διὰ τοῦ περσίζοντος ἑρμηνέως, τίς εἴη ἡ χώρα.]

Λαγύναρχος, cui lagenarum seu vini dispensandi cura commissa est. Hesychio.

Ληξίαρχοι, magistratus quidam Athenis, qui tum alios, tum eos qui jam suæ tutelæ facti erant et jam poterant ἄρχειν τῶν λήξεων, id est, hæreditatis paternæ, in album civitatis inscribebant. vide Pol.

Ληξιαρχικὸν, liber in quem puerorum nomina referebantur, qui jam tutelæ suæ facti erant. παρὰ τὸ λήξεων ἄρχειν, hoc est, τῶν κλήρων τῶν ἰδίων. Bud. ex Isæo. Demosth. et Æschin. [Orat. in Timarch. ἐπειδὴ δ' ἐνεγράφη Τίμαρχος οὗτος εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, καὶ κύριος ἐγένετο τῆς οὐσίας. Demosth. Orat. c. Eubulidem, ὅτ' ἀπώλετο αὐτοῖς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον.]

Λῄσταρχος et λῃστάρχης, princeps prædonum, princeps latro. Posteriore utitur Plut. prius aff. ex Clem. Alex.

Λιμενάρχης, portus seu portuum præfectus, qui præest portui seu portubus.

Λιμεναρχία, portus seu portuum præfectura; munus ejus qui est portus seu portuum præfectus.

Μεραρχία, agmen constans è viris bis mille quadraginta octo. Hujus agminis dux dicitur μεράρχης. Ælian.

Μισάρχης, invisus princeps. 2 Maccab.

Μόναρχος vel μονάρχης, monarcha, qui solus dominatur seu imperat. Æschyl. Thuc. Aristot. Ionicè μούναρχος, apud Herod.

Μοναρχία, solius dominatus, unius imperium, monarchia. Herodot. † Xenoph. cap. 1. Pædiæ.†

Μοναρχικὸς, ad monarcham pertinens seu ad monarchiam. Et monarchiæ favens. Appian.

Μοναρχέω, ῶ, solus impero, seu dominor. Interdum genitivum habet: ut apud Strab. l. 5. ὑπὸ τοῦ Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων. Et pass. μοναρχοῦμαι, ab uno solo regor, unius duntaxat dominatui subsum.

Μύθαρχοι, factionum duces. Hesych.

Μυριάρχης sive μυρίαρχος, qui decem virûm millibus præest, decem millium præfectus. Xen. † Pæd. l. 3. p. 78. a.†

(Μυριόνταρχος. Æschyl. Pers. 314. 999.) ‡ myriadum præfectus.‡

Ναύαρχος, navium præfectus, nauarchus, classis præfectus. Thucyd. Aristot. (Æsch. Pers. 863. Ch. 721.)

Ναυαρχία, præfectura navium seu classis. Thuc.

Ναυαρχὶς, ίδος, ἡ, navis quâ classis præfectus vehitur. quidam prætoriam navem appellant.

Ναυαρχέω, navibus præsum, nauarchum ago. Xen. Isocr.

Νομάρχης, præfecturæ imperium obtinens, rector præfecturæ. Arist. in Œcon. l. 2.

Νομαρχία, dignitas ejus qui præfecturæ imperium obtinet: aut ipsa præfectura.

Ὀλιγαρχία, ἡ, paucorum dominatus. Thuc. † Xenoph. cap. 1. Pædiæ.† Peculiariter etiam, paucorum eorumque divitum dominatus. Plat. de rep. l. 8.

Ὀλιγαρχικὸς, ad oligarchiam pertinens. Et oligarchiæ favens, paucorum dominatu gaudens. [Ὀλιγαρχικῶς. Demosth. Orat. de Rhod. Libert. καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plat. de Reb. ii.]

Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες: pauci dominatum obtinentes. Et ὀλιγαρχούμεναι πόλεις, civitates dominatui paucorum subditæ, apud Plat. et Aristot.

Οὐσιαρχία, vide in comp. ex ἀρχὴ, i. principium.

Παντάρχας, ου, ὁ, omnibus imperans, omnium dominus. Aristoph. [Av. 1058. Ἤδη μοι τῷ παντόπτᾳ καὶ παντάρχᾳ θνητοὶ πάντες θύσουσ' εὐκταίαις εὐχαῖσι. Soph. Œd. Col. 1140. Ὦ Ζεῦ γε παντάρχα θεῶν, παντόπτα, &c.]

Πανηγυριάρχης, qui præest πανηγύρει. cui commissa est cura τοῦ συνάγειν καὶ συντελεῖν πανήγυρίν τινα. Plut. in Symp. 5.

Πέζαρχος, peditum præfectus. Xen. [Κύρ. Παιδ. lib. 5. ὁ δ' ἑκατόνταρχος τὴν τάξιν ἀγέτω εἰς ἕνα, ὥσπερ οἱ πέζαρχοι.]

Πειθαρχέω, ῶ, pareo, obedio. Xen. Pæd. p. 201. b.† Act. Apost. c. 5. Propriè esse videtur parere præfecto seu principi aut magistratui. (Soph. Tr. 1194.) [Aristoph. Eccles. 757. Τί δ' οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ; Act. Apost. v. 29. Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις. Polyb. Hist. lib. 1. καὶ πεπεισμένοι πειθαρχήσειν σφισὶ τοὺς ὑποτεταγμένους, &c.]

Πειθαρχία, obedientia, apud Phil. [Æschyl. Sept. 230. πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας Μήτηρ, γυνὴ σωτῆρος· ὧδ' ἔχει λόγος. Schol. β'. ἡ εὐπείθεια. Soph. Antig. 687. τῶν δ' ὀρθουμένων Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία. Xenoph. Hist. Gr. lib. 5. καὶ τοῦτο μὲν εἰρήσθω μέγα τεκμήριον πειθαρχίας. Orat. in Agesil.]

(Πείθαρχος. πειθάρχῳ φρενί. Æschyl. Pers. 374.) [οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρενὶ Δεῖπνον τ' ἐπορσύνοντο, &c. Schol. ἀλλ' ἐν εὐείκτῳ καὶ πειθηνίῳ λογισμῷ, &c.]

Πειθαρχικὸς, qui facilè paret, qui promptus est ad parendum. [Aristot. de Morib. τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν καὶ ὅλως ὀρεκτικὸν, μετέχει πως, ᾗ κατήκοόν ἐστιν αὐτοῦ καὶ πειθαρχικόν.] et Plut.

Πεντάδαρχος, † πεμπάδαρχος Xen. Pæd. l. 2. p. 43. b.† sive πενταδάρχης, ου, ὁ, qui quinque viris præest. quincurio. Xenoph. † Pæd. l. 2. p. 42. e.†

Πενταρχία, quinque viratus. Aristot. Pol. 5.

Πεντηκόνταρχος, qui quinquaginta militibus præest. Thuc. [Demosth. adv. Polyclem. ὁ γὰρ Εὐκτήμων, ὁ πεντηκόνταρχος, ὡς ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπεστάλη οἰκάδε ἀσθενήσας.—— εἰδὼς —— ἤδη ἐπιτριηραρχοῦντά με, &c. Xenoph. Athen. Resp. c. 1. §. 2. καὶ οἱ κυβερνῆται, καὶ οἱ κελευσταὶ, καὶ οἱ πεντηκόνταρχοι, καὶ οἱ πρωρᾶται, καὶ οἱ ναυπηγοί.]

Πεντηκονταρχία, munus et dignitas qua quis militibus quinquaginta præest: vel quinquaginta virorum principátus. [Plat. de Leg.]

Πεντακοσίαρχος, quingentorum militum præfectus. Plut. in Alex. Idem dicitur πεντακοσιάρχης. Ælian.

Περιπολάρχης, sive περιπόλαρχος, præfectus circuitorum, qui præest circuitoribus excubiarum: Thuc. l. 7.

[Πολεμαρχέω. Xenoph. Græc. Hist. lib. 5. στασιαζόντων δὲ τῶν Θηβαίων, πολεμαρχοῦντες μὲν ἐτύγχανον Ἰσμηνίας τε καὶ Λεοντιάδης.—Polyb. Hist. lib. 4. οἱ δὲ πολεμαρχοῦντες τῶν φυγάδων, κατασφάξαντες τοὺς συνάρχοντας ἐπὶ τοῦ πυλῶνος, ἀνέῳξαν τὴν πύλην. Herodot. Hist. lib. 6. ἦν γὰρ ἑνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχέειν.]

Πολέμαρχος, dux belli, penes quem belli administrandi summa potestas. (Æsch. S. c. Th. 834. Ch. 1072.) Bud. annot. in Pand. scribit hodie mareschallum nominari, tribunum militum Latinè posse vocari. vide et Harpocr. item Suid. et schol. Thuc. item Aristot. Polit. 6.

Πολεμαρχία, munus polemarchi.

Πολεμάρχειος, ad polemarchum pertinens. Athen. l. 5. [Τὸ Πολεμάρχειον. Xenoph. Græc. Hist. lib. 5. κἀκείνους μὲν εἰσήγαγεν εἰς τὸ ταμιεῖον τοῦ πολεμαρχείου. Polyb. Hist. lib. 4. κατέλαβον μετὰ τῶν ὅπλων, τὸν περὶ τὸ Πολεμάρχειον τόπον.]

Πολίαρχος, præfectus urbis vel urbium; princeps urbis vel urbium. Eurip. [Rhes. 380. Ἰὼ, ἰὼ, μέγας ὦ βασιλεῦ, καλὸν, ὦ Θρῄκη, Σκύμνον ἔθρεψας πολίαρχον ἰδεῖν. Pind. Nem. Z. 123. Λέγοντι γὰρ Αἰακόν Μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι, Ἐμᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ, &c.]

Πολιαρχέω, ῶ, urbis præfectus sum, urbi præsum. Syn.

Πτολίαρχος, poëticè pro πολίαρχος. Et πτολιάρχης, idem.

Πολύαρχος, qui multis dominatur. Et τὸ πολύαρχον, subst. pro πολυαρχία, multorum dominatus. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. ἡγήσαντο οὖν, εἰ ἕνα ἕλοιντο ἄρχοντα, μᾶλλον ἂν, ἢ πολυαρχίας οὔσης, δύνασθαι τὸν ἕνα χρῆσθαι τῷ στρατεύματι καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας.] Naz. τὸ πολύαρχον στασιῶδες, ubi multi dominantur, ibi seditio esse solet.

(Πρώταρχος ἄτη. Æsch. Ag. 1200.) ‡ Noxa a principio genti adhærens. Blomf.‡

Σίταρχος, sive σιτάρχης, præfectus annonæ. apud Athen. l. 4.

Σιταρχία, munus præfecti annonæ.

Σιταρχέω, ῶ, annonæ præfectus sum.

Σιτάρχημα, idem quod σιταρχία. Athen. l. 6.

Σκοπάρχης, sive σκόπαρχος, speculatorum seu exploratorum præfectus, qui speculatoribus seu exploratoribus præest. Xen. Pæd. 6.

Σπουδάρχης, magistratibus gerendis studens, i. qui magistratus ambit, Xen. in Symp. Σπουδαρχίδης. idem. Aristoph. in Acharn.

Σπουδαρχία, studium gerendorum magistratuum, ambitio.

Σπουδαρχίας, ου, ὁ, idem quod σπουδάρχης.

Σπουδαρχέω, sive σπουδαρχιάω, ῶ, magistratibus gerendis studeo, magistratus ambio. Syn. Aristot.

(Στασίαρχος. Æsch. Suppl. 13.) [Schol. τῆς συστάσεως ἡμῶν ἄρχων.]

Στόλαρχος sive στολάρχης, dux classis, qui præest classi. Hesych.

Στρατάρχης, dux exercitus. Philo de vita Mos. l. 3.

[Στράταρχος. Pind. Pyth. Od. vi. 31. Isthm. Od. v. 50. καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον Μέμνονα χαλκοάραν, sc. occiderunt.]

Στραταρχέω, ῶ, dux sum exercitus, exercitui præsum.

Στραταρχία, præfectura exercitus. Phil. de vita Mos. l. 1.

Στρατοπεδάρχης, præfectus castrorum, qui castris præest.

Στρατοπεδαρχία, præfectura castrorum.

Συνάρχω, unà impero, seu dominor, unà magistratu fungor, collega sum in magistratu. Dem.

Συναρχία, magistratuum collectio seu collegium. Strabo.

Συνάρχων et σύναρχος, collega.

Σχολάρχης, scholarcha, i. qui scholæ præest.

Σχολαρχέω, ῶ, scholarcha sum, scholæ præsum. Laërt. in Epic.

Ταγματάρχης, qui cohorti præest seu turmæ aut legioni.

Decomp. Συνταγματάρχης, qui præest illi militum numero qui dicitur σύνταγμα. vide Suid.

Ταξίαρχος vel ταξιάρχης, ordinum ductor. Quidam exp. centurio. Pro decurione usum esse Polyb. et Plut. testatur Bud. † Xen. Pæd. l. 2. p. 42. a. et p. 43. plus quam λοχαγὸς centurio: ut ibi liquet: et ab ταξιάρχοις fiebant χιλίαρχοι ut ibidem patet: et ex l. 4. p. 83. c.†

Ταξιαρχία, cohortis præfectura.

Ταξιαρχέω, ῶ, centuriæ præfectus sum, sum centurio, vel cohortis præfectus sum, aut etiam ordines duco.

Τεκτόναρχος, fabrorum materiariorum præses. Soph.

Τελετάρχης, tanquam ceremoniarum conditor appellatur Christus à Dionysio Areop.

Τελεταρχία, principatus in condendis ceremoniis. Pro summa divinitate, atque adeò pro trinitate poni à Dionys. tradit Bud.

Τελωνάρχης, publicanorum princeps, qui et ἀρχιτελώνης, Cyril.

Τετράρχης, qui quatuor λόχοις præest, tetrarcha. Luc. 9.

Τετραρχία, ejusmodi munus, apud Ælian.

Τετραρχέω, ῶ, sum tetrarcha. Luc. 3.

Τοίχαρχος, qui præest navis parietibus. vel potius, qui præest lateribus navis seu remigibus qui sunt in latere navis. Poll. libr. 1.

[Τόξαρχος. Æschyl. Pers. 556. Thucyd. Hist. lib. 3. τοῦ τε τοξάρχου ἀποθανόντος, &c. Potest esse Genitivus a Τοξάρχης.]

Τοπάρχης, loci præses: qui loco alicui præfectus est, seu præest: ut quem rex vel princeps in loco aliquo constituit juris dicendi causa. Gen. c. 41. et Dan. c. 4. [Τόπαρχος. Æschyl. Χοηφ. 662.]

Τριήραρχος, seu τριηράρχης, triremis seu triremium præfectus: Item qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptum suppeditat. Poll.

Τριηραρχία, præfectura triremis seu triremium.

Τριηραρχικὸς, ad trierarchiam pertinens: ut, τριηραρχικὸς νόμος. Demosth.

Τριηραρχῶ, fungor trierarchi munere. (Aristoph. R. 1097.)

Τριηράρχημα, sumptus qui fit in trierarchiam.

Decomp. Ἐπιτριηραρχῶ, ultra justum tempus obeo munus trierarchiæ, ut Bud. interpr. ex Demosth.

[Τριττυαρχέω. Plat. de Rep. ii.]

Τριτυάρχης, qui præest tertiæ parti tribus. vide Harpocr. Poll. Suid.

Ὑπάρχω, impero, imperium gero, præsum. Strabo de Sybaritis loquens, τοσοῦτον δ' εὐτυχίᾳ διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε.

Ὕπαρχος, præses, præfectus, rector provinciæ. Herod. Xen. † Pæd. p. 187. d.† Propriè qui sub rege aut principe imperium obtinet.

Decomp. Συνύπαρχος, q. d. compræfectus) collega ejus qui est ὕπαρχος.

Φαλαγγάρχης, præfectus phalangis, qui præest phalangi.

Φαλαγγαρχία, imperium quod habet is qui phalangi præest.

Decomp. Διφαλαγγάρχης, seu Διφαλάγγαρχος, præfectus duarum phalangium. διφαλαγγαρχία, ejusmodi præfectura.

Φίλαρχος, imperii seu imperandi cupidus.

Φιλαρχία, imperii seu imperandi cupiditas, aut dominandi.

Φρατρίαρχος, præfectus curiæ seu sodalitii, quod φρατρία vocabatur. Demost.

Φρουράρχης, † Xen. Pæd. l. 5. p. 128. a.† sive φρούραρχος, qui præsidiariis militibus præest, præsidiariæ cohortis præfectus. Xen. † Pæd. l. 5. p. 127.†

Φρουραρχέω, ῶ, præsidiariis militibus præsum, seu præfectus sum.

Φύλαρχος et φυλάρχης, tribus præfectus. qui tribui præest. princeps tribus. tribunus. Herodot. † Xen. Pæd. 1. 2. 14.†

Φυλαρχία, præfectura tribus.

Φυλαρχέω, ῶ, sum tribus præfectus seu princeps: præsum tribui, sum tribunus. Aristot. Pol. 4. et Xen. de arte eq.

Χιλίαρχος, sive χιλιάρχης, qui mille viris præest, mille militum tribunus. seu simpliciter, tribunus. Plut. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Η. Ὡς γὰρ τὰ πολλὰ, δεκάδαρχοι μὲν δεκαδῶν ἐπιμέλονται, λοχαγοὶ δὲ δεκαδαρχῶν, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν, μυρίαρχοι δὲ χιλιάρχων.] (Æsch. Pers. 304.)

Χιλιαρχία, imperium in mille viros: præfectura mille virûm seu militum, seu tribunatus militum, apud Plut. † Xen. Pæd. l. 4. p. 88. b.†

Χιλιαρχέω, ῶ, mille viris seu militibus præsum: sum tribunus militaris. [Lucian. Dial. Merete.]

ἌΡΩ, apto, adapto. Vel neutra signif. congruo. Thema quidem est inusitatum, at ab eo formata quædam tempora non rarò apud poëtas sunt in usu. Futurum Æolicum est ἄρσω (pro ἀρῶ:) unde infinit. ἄρσαι, et particip. ἄρσας et ἀρσάμενος: ut Il. ά. ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, i. animo et desiderio congruentes. Odyss. ά. Νῆ' ἄρσας ἐρετῇσιν ἐείκοσιν: ubi ἄρσαι νῆα est munire et instruere: quod qui facit, aptam reddit. Sic Apoll. Argon. 2. ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα.

Ἄρομαι, aptor, adaptor. hinc ἄρθεν pro ἄρθησαν, id est, συνηρμόσθησαν, apud Hom. Il. π΄. v. 210. Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, &c. Aor. Med. ἀρσάμενος pro ἄρσας, apud Hesiod. † Asp. 320.† Ἀρσάμενος παλάμῃσι, id est, aptè fabricatus. ut quidam interpr. Præt. Med. ἄρηρα, unde Od. έ. Ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. Et Il. γ΄. ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. ubi expon. ἥρμοστο, hastam quæ ejus manui quadrabat, hoc est, quam facilè vibrabat. Apud Apoll. ἄλλος ἄρηρεν ἄλλῳ, exp. cohæret. Od. ή. ἀρηρότα σκολόπεσσι τείχεα, i. munita. Aff. ex Eurip. ἄρηρε pro, decretum et statutum est. (Ἄρηρε ταῦτα, Med. 323. Θεῶν δ' οὐκέτι πίστις ἄραρε. ib. 415. 746. Æsch. Pr. 60. Theoc. κέ. 118.) In activa signific. Od. έ. καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε, compegit. Item ἤραρα pro ἄρηρα. ut Il. δ΄. ἤραρε τέκτων, adaptavit. Et Od. έ. καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, quidam interpr. confirmavit. alii, exhilaravit. alii, satisfecit animi sui desiderio. Item ἄραρα pro ἄρηρα, ut in Epigr. ἄραρε πόδα, exp. accommodavit pedem. hinc apud Hom. ἀραρὼς cum dat. pro, compactus, aptatus, innexus. ut Il. γ΄. et alibi. † Hes. Th. 608. et cum ἐπὶ in Asp. 137.†

Ἀράρω, (præsens à præt. med. ἄρηρα formatum) idem quod ἄρω, apto, adapto. Il. π΄. Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο βίας ἀνέμων ἀλεείνων· Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

(Ἀρηρότως. Eurip. Med. 1194. Æsch. Suppl. 952.) [Polyb. Hist. lib. 3. Πήξαντες σχεδίας καὶ πλείους, τούτων ἀραρότως δύο πρὸς ἀλλήλαις ζεύξαντες, βιαίως ἤρεισαν ἀμφοτέρας εἰς τὴν γῆν, &c.] ‡ firmiter, inconcusse.‡

Ἀραρίσκω, idem, Od. ξ΄. Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. (Theoc. κέ. 103.)

Ἄρμενος, congruens, aptus, accommodus, per Syncopen pro ἀρηρεμένος. Hesiod. in Erg. μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτω. Apud eundem in Asp. † v. 34.† Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον, quidam exp. necessaria. ¶ Ἄρμενος, ου, ὁ, et ἄρμενον, ου, τὸ, velum, carbasus. Eustat. ex Od. έ. unde comp. τριάρμενος ναῦς, trinis velis instructa navis. ¶ Hippocrati ἄρμενον, idem est quod ὄργανον: ut, ἄρμενα μηχανᾶσθαι.

Ἄρος, utilitas, apud Æschyl.

Ἄρμη, ἡ, Hippocrati dicitur, πᾶσα σύνοδος τραυμάτων, teste Erot. Apud eundem, Galenus exp. sutura, in capite.

Ἀρθμὸς, οῦ, ὁ, amicitia. (Æsch. Pr. 191.) Inde ducta signif. quòd per amicitiam apta voluntatum conjunctio et veluti cohærentia quædam esse soleat. Etymol. affert ex Apollon. ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσιν. [Etymolog. Magn. Ἀρθμὸς, ἡ φιλία, καὶ ἡ ἁρμονία τῆς ψυχῆς. Deinde citat Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. 757. ubi Schol. Ἀρθμὸς, ἡ φιλία.]

Ἀρθμία, ἡ, amicitia, concordia.

Ἄρθμιος, ου, ὁ, amicus. Herodot. [lib. 7. cap. 101. οὐκ ἀξιόμαχοί εἰσι ἐμὲ ἐπιόντα ὑπομεῖναι, μὴ ἐόντες ἄρθμιοι. Homer. Odyss. Π. 427. οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν. Schol. Ἄρθμιοι. φίλοι.]

Ἀρθμέω, ῶ, amicitiæ vinculo jungor cum alio. Il. ή. v. 302.

Ἁρμὸς, οῦ, ὁ, apta commissura, coagmentatio, compages. Xen. (V. Eurip. Med. 1317.)

Ἁρμοῖ, (adverb.) congruenter. Ἀρμοῖ autem, (cum tenui) nuper: apud Æschyl. in Prom. et Theocrit. Id. 4. Eustathius tamen etiam in hac signif. ἁρμοῖ scribit, et ait existimari vocem esse Syracusanorum, et dici per systolen pro ἁρμῷ, ut ἔξοι pro ἔξω, et ἔνδοι pro ἔνδον apud Theocr. Vide et Etym.

Ἁρμόζω, vel ἁρμόττω, F. σω, quadro, congruo, convenio, utpote antè cohærens. Xen. Pæd. 1. ἔγνων βέλτιον εἶναι ἀμφοτέροις τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα. Apud Isocr. τόδε πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει, hoc ad vitæ consuetudinem accommodum est. Et sæpè cum infinit. ut Isocr. de pace, οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ περὶ τινῶν ἥρμοζε τοιαῦτα προειπεῖν. ¶ Item pro, adapto, aptè coagmento. Od έ. Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι. Apud Luc. ἁρμόττειν τὴν πόλιν, Bud. interpr. constituere et temperare civitatem. Item jungo connubio, nuptui do, despondeo. Appian. ἥρμοσαν δὲ ἐν τῷδε τῷ δείπνῳ τὴν Πομπηΐου θυγατέρα Μαρκέλλῳ. (Eurip. Phœniss. 368. pro sum. Soph. Œdip. Tyr. 992.)

Ἁρμόζομαι, aptor, adaptor, aptè coagmentor: unde ἡρμοσμένη ψυχὴ apud Plat. de rep. 8. Item activa significatione pro ἁρμόζω, apto. ut Odyss. έ. ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρείην σχεδίην, i. apta, aptè compinge. Sic et Plut. in Solon. τοὺς νόμους ἁρμόζεται τοῖς πολίταις, leges accommodat civibus. Dicitur etiam vir sibi ἁρμόζεσθαι puellam vel uxorem: ut apud Herodot. in Terpsich. (Eurip. Phœniss. 114. Soph. Tr. 700.)

Ἁρμοζόντως, congruenter, convenienter. [Diod. Sic. Bibl. lib. 3.]

Ἁρμογὴ, apta junctura, compages, coagmentatio. Luc.

Ἁρμοστὴς, οῦ, ὁ, moderator: quo nomine Lacedæmonii appellabant quos suis urbibus præficiebant. Xen. Dem. Plut.

Ἁρμοστὴρ, idem Hesychio.

Ἁρμόστωρ, idem quod ἁρμοστὴς, et ἁρμοστήρ. Æsch. in Eumen. [458. πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς, Ἀγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυατῶν ἁρμόστορα. Schol. διάκτορα, βασιλέα.]

[Ἅρμοσμα. Eurip. Hel. 418. Τρόπις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἁρμοσμάτων, Ἐφ' ἧς ἐσώθην &c.]

Ἁρμοστὸς, οῦ, ὁ, conveniens, congruens. Apud Athen. l. 13.

Ἁρμόδιος, ου, ὁ, congruus, aptus.

Ἁρμονία, ἡ, idem quod ἁρμὸς, compages, &c. Homer. Aristot. (Eurip. Med. 835. Διὸς ἁρμονίαν, fatum. Æsch. Pr. 553.) ¶ Apud musicos expon. concentus. † Sic Aristoph. Nub. 965.† Vide Aristot. de mundo, et Plat. de leg. l. 2. Apud eosdem dicuntur particularius etiam ἁρμονίαι esse quatuor. de quibus Luc. in harm.

Ἁρμονικὸς, ad harmoniam pertinens, harmoniam habens. Interdum musicus, musicæ peritus. Plat. in Phæd.

Ἁρμαλιὰ, ἡ, cibus, παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη, Hesych. ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, ἢ ὅτι δίκην ἅρματος φέρει τὰ σώματα, Etym. Hesiod.

Composita.

Ἀνάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, hostis, cui cum altero non convenit. Il. ώ. v. 365. Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν. Sic et Od. ξ΄. (Æsch. Ag. 520. Soph. Tr. 651. 866.) Item ἀνάρσια, intolerabilia, item iniqua. Suid. et Hesych.

Ἐπάρω, idem quod ἄρω. ut Il. ξ΄.——πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε Κληῗδι κρυπτῇ, i. ἐφήρμοσε, inquit Eust.

Ἐπάρμενος, pro ἄρμενος, ex Hesiod. aff.

Ἐπαρηρὸς, Homero ἐνηρμοσμένον.

Ἐρίηρες ἑταῖροι, apud Homerum sæpe, apti socii: sodales quorum nobis apta est societas. Vel, socii cum quibus bene nobis convenit. Exponitur etiam, qui amicitia inter se aptè juncti sunt, vel apto quodam amicitiæ vinculo inter se juncti. [Hom. Iliad. Γ. 378. κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι, Schol. Εὐαρμοστοὶ, σπουδαῖοι, ὁμόψυχοι. 47. ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας. Schol. Ἄγαν εὐαρμοστοὺς, ἢ ἐπεραστοὺς φίλους, &c. Θ. 332. Eustath. in Iliad. Γ. ἐρίηρες δὲ ἑταῖροι, οἱ ἄγαν ἀρηρότες ἢ ἐρασταί. Odyss. Θ. καὶ ἐρίηρες οἱ πρὸς φιλίαν ἡρμοσμένοι ἑταῖροι. Nom. Sing. videtur esse Ἐρίηρ. Vide Clav. Hom. ad Iliad. Γ, 47.]

Εὔηρις πρεσβῦτις, apud Pausan. in Att. l. 1. exp. affabrè elaborata anus. nisi fortè legend. εὐεργής.

Ἐρίηρος, ut ἐρίηρος ἀοιδὸς, Od. ά. cujus cantus harmoniam habet.

Θυμαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, animo conveniens, animo placens, gratus. Hom. Pro eodem dicitur et θυμήρης, ut Od. κ΄. Et θυμήρεις αὐτῷ φίλους, apud Herodian. l. 8. charissimos.

Θυμαρέω, ῶ, animo meo placet. Theocr. Idyl. 27. v. 9.

Θυμάρμενος, idem, quod θυμαρής. Nic. in Alex.

Κλινήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui lecto affixus est. Dicitur plerunque de eo qui adversæ valetudinis gratia diu lectulo affixus est. Plut.

(Λευκήρης, i. e. πεπολιωμένος. Æschyl. Pers. 1061.)

(Λεχήρης. Eurip. Phœniss. 1484.)

Λογχήρης, qui lanceæ manum aptat, ut is qui eam gestaturus est, seu etiam gestat. Eurip.

Νεωρὴς, apud Soph. in Electra † v. 907.† exp. νεωστὶ ἠρτημένος.

Ξιφήρης, ου, ὁ, qui gladio manum aptat, ut is qui vagina ensem educturus est. Herodian. Vide in comp. ab Αἴρω.

Πανήρης, omnibus placens. Hesych.

Πάραρος, ου, ὁ καὶ ἡ, non bene compositum corpus habens, vel non bene compositam mentem habens. apud Theocr. Vide Eust.

Ποδήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ποδηνεκὴς, ad ipsos usque pedes promissus, ad ipsos pedes pertingens, seu dependens. Xen. Pæd. 6. σὺν ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι. Plutarch. ποδήρης πώγων καθεῖται, barba ad talos usque promissa dependet. Sic ποδήρης χιτὼν, rursum apud Xenoph. † l. 6. p. 196. b.† (Æsch. Ag. 907. 1603.) Vide et comp. ex Ἐρέσσω.

Προσάρω, apto, adapto. Exponitur etiam convenio, ut προσαρμόζω. Hesiod. in Erg. Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ.

Πυλάρτης, ου, ὁ, habens portas validas et bene compactas. Epith. Plutonis, Il. θ΄. et Od. λ΄.

Συνάρω, coagmento, compingo. Apollon. l. 2. θοοῖς συναρηρότα γόμφοις, compacta, coagmentata.

Τειχήρης, qui se continet intra muros. Thuc.

Τοξήρης, arcu et jaculis instructus. Eurip.

(Τριάρμενος, tribus velis instructus. Si ita legendum. Philostr. l. 4. c. 9.)

Τυμβήρης, aptatus et conditus monumento. [Soph. Antig. 958. κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη, &c. Aristoph. Thesm. 896. Τί δέ συ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας, &c. Schol. Bourd. Τὰν τύμβων ἕδρας.]

Φρενήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, mentis compos, aut cordatus. Herodot. Luc.

Χαλκήρης, æreus, conglutinatus ære, ære compactus. Hom.

Χοήρης, aptus ταῖς χοαῖς. Eurip.

Χρυσήρης, ex auro aptatus et fabricatus. Eurip.

Composita ex ἁρμόζω, et ἁρμονία.

Ἀναρμόζω, seu Ἀναρμόττω, adapto, copulo, Halicarn. l. 4. πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσας.

Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incongruus, inconcinnus, inconveniens, minime conveniens, non quadrans, non habilis. Xenoph. scutum inhabile vocat ἀνάρμοστον, ut ait Bud. ¶ Item incompositus, ineptus. Aristoph. in Nub.

Ἀναρμόστως, incongruè, inconcinnè, ineptè. [Plat. de Rep. lib. 9. Ἡ δ' αὐθάδεια καὶ δυσκολία ψέγεται, οὐχ ὅταν τὸ λεοντῶδές τε καὶ ὀφεῶδες αὔξηται καὶ συντείνηται ἀναρμόστως.]

Ἀναρμοστία, ἡ, incongruentia, inconvenientia. Plat. Plutarch. Apud Luc. ponitur pro ineptia, Budæo teste.

Ἀναρμοστέω, ῶ, sum ἀνάρμοστος, i. non congruo, non convenio, non quadro. Plato de leg. 4.

Ἀναρμόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non idoneus. Theophr. exp. et inconveniens et incongruens.

Ἀφαρμόζω, vel ἀφαρμόττω, non convenio, dissonus sum. cui opp. ἐφαρμόζω. Basil. Exponitur et accommodo, apud Luc.

Βητάρμονες, Hesychio sunt ὀρχησταὶ οἱ διὰ ποδῶν ὀρχούμενοι, dicti ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν: quoniam apto et concinno gressu incedentes saltant. Od. θ΄. Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι Παίσατε. Βηταρμὸς, dicitur saltatio ista quam οἱ βητάρμονες desaltant, apto et concinno incedentes gressu. Apoll. Rhod. Arg. l. 1.

Διαρμόζω, vel διαρμόττω, disjungo, disgrego. Eurip. in Oreste, ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας, avellens procul à domina.

Δυσαρμοστία ἠθῶν, apud Plut. de viro et uxore discordibus.

Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, concinno, coapto. (Eurip. Phœniss. 1370. Aristoph. R. 1233.) Halicarn. de Isocr. εἰς περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. Est etiam adjungo, adapto, id est, cum aliis apto, apud Synes. Plut. Paus. Item apto, accommodo. Synes. Neutraliter quoque usurpatur, apud Greg. et Plut. pro convenire, quadrare, cohærere.

Ἐνάρμοστος, concinnus, aptus.

Ἐναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελής. Suid. ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ᾆσμα, ἐναρμόνιον κροῦμα. Transfertur etiam ad alia, et significat, concinnus, aptè compositus. Philo de mundo, τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ κόσμου μέρη εἴληχε, continuam digestionem et cohærentem. Sic Plut. de def. orac. ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις.

Ἐναρμονίως, compositè ad musicæ melodiæ modulos: ut, ἐναρμονίως ᾄδειν. Eust.

Ἐναρμονικὸς, οῦ, ὁ, ad harmoniæ musicæ modulos compositus. et ἐναρμονικὸν, melodiæ musicæ quoddam genus, de quo Macrob. lib. 2. cap. 4. in Som. Scip. Ptolem. in Mus. Plut. Vitruv. l. 5. c. 4. et Cœl. Rhod. l. 9. c. 3.

Ἐξαρμόζω, vel ἐξαρμόττω, harmonico concentui non sum consonus. Exp. et avello, disjungo.

Εὐάρμοστος, aptus, habilis, dexter, quadrans. πρὸς πάντα εὐάρμοστος, apud Isocr. et Basil.

Εὐαρμόστως, aptè, concinnè. Isocr.

Εὐαρμοστία, aptitudo, dexteritas, lepos, Plut. in Pomp. et Plat. 3. de rep.

Εὐαρμοστέω, ῶ, sum εὐάρμοστος, et concinnus. Hippocr.

Ἐφαρμόζω, vel ἐφαρμόττω, adapto, accommodo. Hesiod. πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. (Soph. Tr. 632.) Philo de vita M. l. 2. ἄλλοτε ἄλλοίας ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Synesium exponitur inserere vel adjungere, epist. 4. ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐφαρμόσας. ¶ Item neutraliter congruo, convenio, cohæreo, quadro et consentaneus sum: cum dativo, vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accusativum.

Ἐφαρμογὴ, convenientia, cohærentia, quadratio. Plut.

Καθαρμόζω, adapto, compono.

Decomp. Συγκαθαρμόζω, idem. Apud Sophoclem, Πρὸς τῶν τ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, exponitur περιστεῖλαι.

Μεθαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι, transmuto adaptando aliter. Interdum etiam exp. apto, accommodo: ut apud Basil. Interdum exp. commuto, verto, transfero: ut sæpe apud Phil. (Æsch. Pr. 309.) Item apud Luc. emendo et castigo, i. meliorem reddo, inquit Bud. Idem Bud. μεθαρμόζομαι, tradit in malam partem poni à Greg. pro, in deterius formo, vel in pejus digero.

Παναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnibus harmoniæ numeris constans, admodum concinnus. Suid.

Περιαρμόζω, circumapto, circumadapto, aptè circumpono. Plut. in Camillo, τοῖς θυρεοῖς περιήρμοζε λεπίδα χαλκῆν. [Aristoph. Eccles. 273. ἐπὶν ἂν δέ γε Τούτους ἀκριβώσητε περιηρμοσμέναι, &c.]

Πολυαρμόνιος, multas harmonias habens. Bud. ex Plat. [Plat. de Rep. ii. Τριγώνων ἄρα καὶ πηκτίδων, καὶ πάντων ὀργάνων ὅσα πολύχορδα καὶ πολυαρμόνια, δημιουργοὺς οὐ θρέψομεν.]

Προσαρμόζω, vel Προσαρμόττω, adapto, accommodo. (Soph Tr. 201.) Plat. in Timæo, καὶ μέσον μέσῃ ξυνάγων προσήρμοττεν. Cicero interpr. atque ita medio medium accommodans copulabat. Plut. in Sol. πράγματα νόμοις προσαρμόζων. † Xen. Pæd. p. 185. a. In passivo apud Xen. Pæd. 6. p. 159. d.†

Συναρμόζω, vel Συναρμόττω, (q. d. coapto) coagmento, concinno, aptè compono; ut Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. † γυνὴ συνηρμόσουσα Xen. Pæd. p. 196. b.† (Eurip. Phœniss. 1408. Æsch. Eum. 498.) ¶ Item neutraliter, congruo, convenio, quadro. Xen. οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν. † Cum dat. Xen. Pæd. p. 223. b. Cum πρὸς p. 223. c.† Συναρμόττουσι, apud Plat. in Timæo, Cicero exp. copulantur. † Συναρμόττομαι pass. Xen. Pæd. l. 2. p. 44.†

Συναρμογὴ, apta compositio, concinnitas.

Συνάρμοσις, conjunctio. In nov. const. L. Imp.

Συναρμοσία, congruentia, convenientia. In nov. const.

Συναρμοστὴς, coagmentator, concinnator, ex Naz. affertur pro, conciliator, ἐγὼ τούτου συναρμοστὴς, ἐγὼ νυμφοστόλος. Ex Luciano in Anacharside πολιτείας συναρμοστὴν, reipubl. moderatorem. Luc. Som. p. 3.)

Συναρμοστικὸς, coagmentativus, copulativus. Ibid.

Decomp. Εὐσυνάρμοστος, qui facilè aptari et coagmentari potest.

ἌΡΩΜΑ, ατος, τὸ, aroma, odoramentum. (fortasse ab ἀρ, seu ἀρι particula intensiva, et ὄζω seu ὀδμὴ, unde et à Suida exp. εὐωδίασμα μυρεψικόν.) Plut. in Alex. ὠδώδει δὲ θεσπέσιον οἷον ὑπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων ὁ οἶκος. ¶ Apud Aristoph. pro ἀροτρίωμα, et apud Eupolidem pro ἄλφιτον, ad Ἀρόω pertinet.

Ἀρωματικὸς, οῦ, ὁ, aromaticus, odoratus. Plut. εὐωδέστερον τὸ ἀρωματικὸν ἴσχειν.

Ἀρωματίτης, ου, ὁ, aromatites, Diosc. l. 5. cap. 64. ἀρωματίτης οἶνος, aromatites vinum, id est, ex aromatis confectum, lib. 14. cap. 16. Aromatites etiam gemma à Plinio commemoratur lib. 37. cap. 10.

Ἀρωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aromata redolens, odoratus. Ath. lib. 1.

Ἀρωματίζω, F. ίσω, aromata resipio. Ath. Probl. l. 1. ἡ τῶν δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει. Significat etiam, aromatis seu odoramentis imbuo. Diosc. ἀρωματιστέον δὲ στέαρ μόσχειον καὶ ταύρειον, ἔτι δὲ ἐλάφειον καὶ μυελὸν τοῦδε τοῦ ζώου τὸν τρόπον τοῦτον.

Ὑπαρωματίζω, (comp.) subodoratus sum, aromata aliquatenus redoleo. Diosc.

ἈΡΩΝΙ'Α, ἡ, à quibusdam dicitur mespilus arbor, teste Dioscor. lib. 1. c. 171.

ἈΣΑΛΑΜΙ'ΝΙΟΣ, imperitus maris et rei nauticæ. Aristoph. in Ran. κᾆτα πῶς δυνήσομαι, Ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, Ἀσαλαμίνιος Ὢν, εἶτ' ἐλαύνειν; Fuerunt Salaminii rei nauticæ peritissimi.

ἈΣΑ'ΜΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, solium balneatorium, pelvis. Od. δ'. Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστους λούσαντο. ☞ Eustath. dictum vult παρὰ τὸ ἄσιν seu ἄσην (in Iliade enim duplicite à veteribus illud vocabulum scribi testatur) μινύθειν, à sordibus diminuendis, i. eluendis. ¶ Est et poculum, inquit Pollux.

ἌΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, asarum, herba quæ et νάρδος ἀγρία dicitur, quia nardi vim habet, ut post Diosc. testatur Plin. l. 12. c. 13. Alii esse Virgilianum baccar volunt, quia et ipsum appellari nardum rusticum Plin. testatur. ¶ Hesychio est etiam ἀσάρωτον, pavimenti genus, sic dictum quòd scopis non verreretur, sed spongiis mundaretur. Vide Plin. l. 36. c. 25.

Ἀσαρίτης οἶνος, vinum asaro conditum, apud Diosc. l. 5. c. 60.

ἈΣΒΟ'ΛΗ, ης, et Ἄσβολος, ου, ἡ, fuligo. Quidam exp. λιγνὺς, tradentes ex Galeno esse vaporem terrestrem ex materiis immodicè assis ustisque. Ath. l. 13. Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσι ἀσβόλῳ. Aphr. l. 2. Probl. ὀρέγονται ἀσβόλης ἢ ὀστράκων. ☞ Eust. dictam vult quasi τὴν ἄσιν (ὅ ἐστι ῥύπον) βάλλουσαν μετὰ ὄψεως.

Ἀσβόλεις, εντος, ὁ, fuliginosus, apud poëtas.

Ἀσβολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem in prosa.

Ἀσβολόω, ῶ, F. ώσω, fuligine inficio. Athen. l. 13. Ἄνθρωπον ἄχρι τοῦ στόματος ἠσβολωμένον. Ἀσβολάω etiam reperitur: unde Ἀσβοληθὲν apud Hes. quod præter μέλαν exponit etiam μέγα, ὑψηλόν.

Ἀπασβολόομαι, οῦμαι, F. ώσομαι, (comp.) fuliginem excutio, ut Ruellius interpr. apud Diosc. lib. 5. cap. 87. Apud eundem alibi, ἀπασβολωθῇ exp. in fuliginem evanescat, seu transeat.

ἈΣΕΛΓΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, petulans, insolens, protervus, improbus, seu petulanter et protervè injurius. idem enim prorsus est atque ὑβριστής. Isocr. in Panath. τοὺς μὲν δικαίους καὶ σεμνοὺς, τοὺς δὲ ἀσελγεῖς καὶ λίαν φιλαπεχθήμονας. Demosth. in Mid. ἀσεβὴς καὶ βίαιος εἰς ἐμέ. Pollux quoque annotat Eupol. ἀσελγῆ ἄνεμον vocasse τὸν βίαιον, ventum violentum. Interdum specialiter pro lascivo ponitur, et eo qui petulanter indulget libidinibus stuprisque violentis. Luc. ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, asinis lasciviores. Itidem Bud. scribit τὸ ἀσελγὲς poni pro obscœnitate et stuprorum flagitiosa consuetudine: et Dem. comment. τὴν ἀσελγίαν accipi pro αἰσχρουργίαν. ☞ Denominatum volunt ab urbe quadam Selge, aiuntque α hic esse στερητικὸν, quod omnes ejus urbis incolæ probi et modesti essent: aliis contrà epitaticon τὸ α esse dicentibus, omnesque illos cives fuisse improbos et petulantes.

Ἀσελγέως, seu ἀσελγῶς, petulanter, protervè, improbè. Plut. in Hellen. Dem. in Mid. Isocr.

Ἀσέλγεια, ἡ, petulantia, protervia, improbitas, seu petulans et proterva injuria. Dem. et Æsch. Item pro lascivia et proterva libidine. Philo de vita M. lib. 1. διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀσελγείας καὶ ἀκολασίας.

Ἀσελγέω, ῶ, petulanter et insolenter ago, seu protervè et improbè ago. Dicitur etiam ἀσελγεῖν εἴς τινα pro, petulanter in quempiam esse injurium, per petulantiam aliquem pulsare aut convitiis proscindere. item pro petulanter et lascivè agere et lascivire, protervis libidinibus indulgere. apud Plat. in Symp.

Ἀσελγαίνω, etiam dicitur pro ἀσελγέω eadem signif. apud Dem. et Æschin. et pass. ἀσελγαίνεσθαι Budæus affert pro, petulantem injuriam vel contumeliam pati: quod et ἐνασελγαίνεσθαι dicitur.

Ἀνασελγαίνομαι, (comp.) petulanti injuria afficior, petulanter et lascivè in me agitur. Aristoph. in Vesp.

ἌΣΘΜΑ, τὸ, flatus, anhelatio. (ὑπ' ἄσθματος κινεῖ. Æschyl. Pers. 484.) Apoll. Arg. 2. οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε. Est etiam vocabulum medicum: anhelationem et suspirium appellant Scribonius, Plin. Seneca. Celsus l. 4. c. 4. difficultatem spirandi vehementiorem nominat, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit. Vide Gal. et Aret. ☞ Derivatur à verbo ἄω, i. flo, spiro, vel ab ἄζω significante τὸ ἀθρόως προσπνῶ τῷ στόματι θερμόν.

Ἀσθματικὸς, οῦ, ὁ, ad anhelationem seu suspirium pertinens; ut, ἀσθματικὰ πάθη. Et ἀσθματικοὶ, anhelatores, Plinio: suspiriosi, Marcell.

Ἀσθμάζω, anhelo. Suid.

Ἀσθμαίνω, idem. Aret. (Æsch. Eum. 654.)

Ἶσθμα, idem quod ἆσθμα. Hesych. Ἰσθμαίνω, idem quod ἀσθμαίνω, anhelo, crebra suspiria duco. Item cum gravibus curis et doloribus luctor. Hesych.

Composita.

Ἐπασθμαίνω, idem quod ἀσθμαίνω.

(Κατασθμαίνω——ἵππος χαλινῶν δ' ὡς κατασθμαίνων μένει. Æsch. S. c. Th. 399.) ‡Schol. καταφρυαττόμενος.‡

Ὑπέρασθμος, admodum anhelans.

ἈΣΙ'ΝΗ, ἡ, asine, apud Theophr. l. 2. c. 25. de caus. pl. herba quæ aliis sese implicat. Quidam vocant clematidem et convolvulum.

ἈΣΙ'ΡΑΚΟΣ, apud Diosc. lib. 2. cap. 57. locustæ genus est, pinnis carens et prælonga habens crura.

ἌΣΙΣ, εως, ἡ, limus, cœnum, ἰλύς. Eust. dicit esse sordes siccas in aqua, παρὰ τὸ ἄζω, τὸ ξηραίνω. Il. φ'.—— τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Nicand. in Ther. —— οἵηντε πολύστονος εἰς ἅλα Νεῖλος Πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν. At ἄσις (cum ι subscripto) est ab ᾄδω, cano.

Ἄσιος, ου, ὁ, limosus, ἰλυώδης, ut Eustath. inter alias multas expositiones, hunc Il. β'. locum, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, exponit.

ἈΣΚΑ'ΛΑΒΟΣ, sive Ἀσκαλαβώτης, animalculum simile lacertæ, domus parietes perreptans. Plin. stellionem vocat. Vide et Aristot. hist. an. lib. 9.

ἈΣΚΑ'ΛΑΦΟΣ, ascalaphus: avis nomen, apud Aristot. hist. an. lib. 2. ¶ Suidas dictum ait παρὰ τὸ ἀσκαλὲς τῆς ἀφῆς, et significare λίαν σκληρόν. Itidemque Etym.

ἈΣΚΑΛΩ'ΠΑΣ, gallinago: avis gallinæ magnitudine, apud Aristot. l. 9. hist. anim.

ἈΣΚΑ'ΝΤΗΣ, exp. grabatus, vilis lectulus. Aristoph. in Neb. † v. 633.† ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών. Dicitur esse et species δίφρου. In epigr. pro sepulchro etiam poni tradunt.

ἈΣΚΑΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, genus vermis. Vide Galenum in lex. Hippocratis.

Ἀσκαριδώδης, scatens ascaridibus. Hippocr.

ἈΣΚΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, exerceo. Xen. Pæd. 2. ἀσκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν. Apud Herodot. ἀσκέων πεντάεθλον, exercens pentathlon, vel exercens se pentathlo. Xenoph. Pæd. lib. 8. καὶ ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά. † οἱ ἠσκηκότες. Xen. Pæd. l. 2. 44. c. et l. 8. p. 242. c.† Apud Isocr. ἀσκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστάς. Interdum etiam exp. colo: ut, ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, Xen. colere virtutem. † ἀσκεῖν τὸ σῶμα τροφῇ: corpus victu curare Xen. Pæd. 2. 52. c.† Sic Isocr. ad Nicoclem, ἀσκεῖν δικαιοσύνην, et ἀσκεῖν σωφροσύνην. Nonnunquam exp. operam do, vaco, ut λόγους ἀσκεῖν, et ἀσκεῖν τὴν τέχνην. †Sic ἀσκῆσαι λαλιάν. Aristoph. Nub. 928. et v. 1055. γλῶτταν.† Et ἀσκῶ ποιεῖν, apud Xenoph. † ἀσκῶν διατελῶ. Xen. Pæd. 1. 5. 8. l. 4. p. 98. c.† ¶ Item doceo (inquit Bud.) apud Plat. in Euthyd. σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Aristophanes ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον. Item ἀσκεῖν κρατεῖν, Aristot. vincere docens. Item elaboro, concinno, elaboratè concinno, orno; ut, ἀσκήσασα χιτῶνα, Od. ά. v. 440. Philo de vita M. l. 3. ὡς δὲ ταῖς ἐσθήσεσιν ἤσκησεν αὐτούς. Herod. in 4. κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθὰς, καὶ εἰς κουρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας. Apud eundem ἀσκεῖν γένειον, exp. nutrire barbam. ☞ Quidam ἀπὸ τοῦ ἀσκοῦ (ab utre) deductum volunt, ut propriè de iis, qui utres conficiunt, enuncietur. Metaphoricè etiam de reliquis artibus mechanicis et sedentariis.

Ἀσκέομαι, οῦμαι, exerceor. Item doceor, studeo, παιδεύομαι. Sic apud Greg. λόγους ἀσκούμενοι, literis studentes. Sic et apud Athen. ἀσκηθεὶς τὰ πολεμικά. Et apud Luc. πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται. Item orno, &c. ut κόμαι ἠσκημέναι, apud Herod. in 4. (Æsch. Pers. 182.)

† Ἀσκητέον. exercendum. verbale. In fem. ἀσκητέα. Xen. Pæd. l. 5. p. 131. c.†

Ἄσκημα, τὸ, id in quo nos exercemus. Xenoph. † Pæd. p. 199. a.† [Ἱππαρχ. cap. 8. §. 6. Addas Κύρ. Παιδ. lib. 7. ἀλλ' αὐτοὺς δεῖ τούτοις ἀσκήμασι ἐκπονητέον, &c.]

Ἄσκησις, εως, ἡ, ipsa actio se exercendi, exercitatio. Xen. Plut. Et peculiari signif. ponitur pro studio quod certæ cuipiam philosophicæ sectæ impenditur, apud Luc. Item pro exercitatione mentis in rebus divinis, et earum meditatione, apud Basil.

Ἀσκητὴς, οῦ, ὁ, q. d. exercitator. Cum genit. apud Xen. Sine adjectione pro athleta, apud Plat. de rep. lib. 3. Et apud Ecclesiasticos scriptores, qui in divinarum rerum meditatione se exercet.

Ἀσκήτρια, ἡ, puella aut quævis mulier quæ meditationi rerum divinarum se dicavit. Moniales quidam vocant.

Ἀσκητικὸς, οῦ, ὁ, ad exercitationem comparatus, exercitationi vacans. Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus divinis: unde ἀσκητικὸς βίος, apud Theod.

Ἀσκητήριον, ου, τὸ, (q. d. locus meditationis seu exercitationis) secessus exercitatorius, secessus quem incolebant οἱ ἀσκηταὶ. cœnobium, monasterium. Greg.

Ἀσκητὸς, τὴ, τὸν, elaboratus, arte elaboratus, affabre factus; ut Odyss. δ'. ἀσκητὸν νῆμα. Sic ἀσκητὸν λέχος. Item ornatus, apud Theocr. Dicitur ἀσκητὸν, quod exercitatione consequi possumus. Aristot. eth. 1. et Xenoph. apomn. l. 1.

Composita.

Ἀνασκησία, ἡ, non exerceri vel exercitatum esse: inertia, imperitia. Poll.

Ἀνάσκητος, inexercitatus. Xen. Pæd. 8. Phil. de vita M. lib. 1. et Plut.

Ἀνασκήτως, inexercitatorum more, sine exercitio: ut, ἀνασκήτως διακείμενοι, i. οἱ ἀνάσκητοι.

Διασκέω, ῶ, exorno: unde διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, compti, ornati, apud Athen.

Ἐξασκέω, ῶ, exerceo. Item exorno, como. Item elaboro, affabre facio. Bud. ex Athen. et Luc.

Ἐξασκοῦμαι, exerceor. Xenoph. ἐν ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ἦσαν οἱ ἱππεῖς.

Ἐπασκέω, ῶ, exerceo, colo, do operam. Herod. ἐπασκήσας παγκράτιον. Apud Aristoph. in Nub. σοφίαν ἐπασκεῖν. † v. 517. et 1021.†

Ἐπασκητὴς, exercitator, athleta.

Κατασκέω, ῶ, exerceo, erudio. Κατησκημένος, exercitatus, eruditus. Basil.

Προασκέω, ante exerceo. Aphthon.

Συνασκέω, idem quod ἀσκέω. Diog. Laërt.

Σωμασκέω, ῶ, corpus exerceo: † Xen. Pæd. 1. 6. 14.† de gymnasticis exercitationibus, quales sunt athletarum, peculiariter dicitur. Athen. lib. 12.

Σωμασκία, corporis exercitatio. Xen.

Φωνασκὸς, οῦ, ὁ, qui vocem exercet: id est, vocis exercendæ magister. Alex. Aphrod. et Gal.

Φωνασκία, ars exercendæ vocis. Theophr. [Demosth. de Coronâ.]

Φωνασκέω, ῶ, vocem exerceo sub magistro. Dem. Φωνασκέομαι, οῦμαι, q. d. vocem exerceor sub phonasco.

Χειμασκέω, ῶ, hybernis exercitiis incumbo, hyeme exerceor. Poll.

'ΑΣΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, uter, utris. Il. γ'. 'Ασκῷ ἐν αἰγείῳ, in utre caprino. ('Ασκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα. Eurip. Med. 680.) Et alibi ἀσκὸς βοὸς, pellis bovis. De hominis corpore etiam dicitur vel vivo vel mortuo. Vide Eust. Item de homine obeso, et vini gurgite, Antiph. apud Athen.

'Ασκίτης ὕδρος, hydropis species, in quo humoris aquosi copia cum paucissimo spiritu in membrana abdominis interiore, inter peritonæum et intestina, veluti in utre quodam continetur.

"Ασκωμα, τὸ, pellis muniens remos qua parte scalmo incumbunt. Hesych. Suid. et schol. Aristoph. Exp. et lorum quo remus scalmo alligatur. apud Aristoph. in Acharn. vide et Poll. (Aristoph. R. 367.)

'Ασκώλια, τὰ, festum Bacchi Athenis, in quo super ἀσκοὺς inflatos et unctos unico pede saltabant, ut delabentes risum excitarent. Sunt qui derivent ab ἀσκὸς et ἅλλομαι.

'Ασκωλιάζειν, super utrem salire: item saltare unico innitendo pedi, apud Aristoph. in Pluto, et Plat. in symp. Exp. et claudicare. Vide Poll. Hesych. et Eust.

'Ασκωλιασμὸς, saltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων.

'Ασκίον, ου, τὸ, utriculus, parvus uter. Plut. 'Ασκίδιον, idem, apud Aristoph.

"Ασκαροι, οἱ, calceorum seu sandaliorum genus. Hesych. Aut. crepitaculi quoddam genus. Pol. l. 4. c. 9. Unde ἀσκαροφόρος, qui gestat ἀσκάρους. Hesych. tamen exponit φορτηγὸν, bajulum.

'Ασκέρα, ας, ἡ, Atticis calceamenti genus. Suid. Hesych. Eust. Poll. lib. 7. tradit, fuisse calceamentum hirsutum, utile hyemali tempore.

"ΑΣΚΥΡΟΝ, ου, τὸ, sive ἀσκυροειδὲς, hyperici genus est, de quo vide Diosc. l. 3. c. 172. et Plin. lib. 27. c. 4.

"ΑΣΜΕΝΟΣ, ου, ὁ, gaudens, (V. Æsch. Pers. 738. Eurip. Med. 925. id. Phœniss. 1008.) Item libens. Il. ύ. ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. a.† Plat. in symp. ἀσμένῳ ἤκουσα. ☞ Ab ἥσμαι præterito verbi ἥδομαι fit ἡσμένος, ex quo ἄσμενος, inquit Etym. Irregul. comparat. ἀσμενέστερος pro ἀσμενώτερος, itidemque superl. ἀσμενέστατος pro ἀσμενώτατος.

'Ασμένως, cum gaudio, libenter. [Act. Apost. ii. 41. Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν, &c.] 'Ασμενέστατα, libentissimè, Plat. pro quo et ἀσμεναίτατα.

'Ασμενίζω, F. ίσω, libens suscipio et comiter accipio; idem quod φιλοφρονοῦμαι, ut apud Æsch. epist. 5. οὐ περιττῶς ἠσμένισεν ὑμᾶς. Et pro acquiesco, ut in eadem epist. cum dat. Σφόδρα ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ. Apud Plut. ἀσμενίζω ἐσθίειν, libens comedo.

Composita.

'Εναςμενίζω, delector aliqua re, acquiesco. cum dat.

Τρισάσμενος, admodum lubens, lubentissimus. Xen. Anab. 3.

'Υπερασμενίζω, libentissimè amplector, et suscipio. Plat.

'ΑΣΠΑ'ΖΟΜΑΙ, F. άσομαι, amplector, amplexor, comiter accipio, amicè accipio, amanter complector. † Xen. Pæd. 1. 4. 1. et 26. amo.† (Eurip. Med. 896. Æsch. Ag. 533. Philostr. l. 3. c. 16.) Item saluto. Il. κ'. v. 542. τοὶ δὲ χαίροντες Δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. ubi Eustathius scribit esse περιπλέκεσθαι, et quasi εἰς ἑαυτὸν σπᾶσθαι. Od. γ'. v. 35. Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον, idem schol. exponit. ἐπεσπῶντο καὶ εἷλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτούς. Scribit etiam, pro osculari, solitos veteres addere dativum φιλήματι. Xen. Pæd. 6. ἠσπάσαντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ἐκ δυσελπίστου. Aristoph. in Nub. † v. 1144.† Στρεψιάδην ἀσπάζομαι, exponitur salvere jubeo. † Vide Spanhemium ad Aristoph. Plut. v. 324.† Synes. ἄσπασαι κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ, saluta illum verbis meis. 'Ασπάζεσθαι αὐτοκράτορα, salutare imperatorem, salutando appellare. Plutarchus. ¶ Item amplector, amo, cupidè apprehendo; ut, ἀσπάζομαι χρήματα. Plat. de rep. lib. 1. Et Xen. de canibus fallacibus loquens, ἀσπαζόμεναι δὲ τὰ ψευδῆ, fallax vestigium amplectentes pro certo.

'Ασπασμὸς, οῦ, ὁ, amplexatio, salutatio, 1. ad Cor. cap. 16. et alibi, ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Matth. 23. et Marc. 12. et Luc. 11. τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς.

"Ασπασμα, res quam amplexamur. Plut. in consol. ad uxorem. πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα καὶ θέαμα καὶ ἄκουσμα παρεῖχεν ἑαυτήν. [Eurip. Hec. 829. 831. 'Εκ τοῦ σκότου γὰρ, νυκτερῶν τ' ἀσπασμάτων, φίλτρων ἐμοῦ τε, τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις. Iph. in Taur. 376. πολλὰ δ' ἀπωλόμην ἀσπάσματα εἰσαῦθις, &c. Elect. 596.]

'Ασπαστὸς, ου, ὁ, quem quis amplecti velit, amplectendus, optatus, acceptus, Od. ψ'. Herodot. comparativo ἀσπαστότερος, usus est, pro, gratiore. Apud Hesiodum † in Asp. v. 42.† ἀσπαστὸν, adverbialiter etiam.

'Ασπαστῶς, libenter. Herodian. lib. 2. ὡς πιστεύσας ὁ 'Αλβῖνος τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο ἀσπαστῶς.

'Ασπαστὺς, ύος, ἡ, salutatio, apud Callimach.

'Ασπάσιος, ου, ὁ, poëtis, idem quod ἀσπαστός.

'Ασπασίως, lubenter. (Æsch. Ag. 1564.) Il. φ'. † Hesiod. Asp. v. 45.†

'Ανταςπάζομαι, (comp.) resaluto, vicissim amplector. Bud. ex Plut. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 1. 'Ανταςπαζόμενος δὲ αὐτὸν ὁ 'Αστυάγης, &c.]

'Υπεραςπάζομαι, vehementer amplector, seu saluto. Æl. var. hist. [Æschin. Epist. τὸ μὲν γὰρ τὰ μικρὰ πάνυ ὑπερασπάζεσθαι, μικρολογίας μέν τινος εἶναί φημι καὶ ἀπειροκαλίας.]

'ΑΣΠΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, aspalathus: frutex multis spinis horrens. vide Diosc. l. 5. c. 19. et Plin. l. 12. c. 24. et l. 24. cap. 13. Theocr. scholiastes esse spinæ genus ait venenatæ: quippe quo percussi cervi emoriantur. ¶ Dictum παρὰ τὸ μὴ ῥαδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι, quòd non facilè evelli sive eximi queat è corpore eorum qui in eam impegerunt. Plat. l. 10. de rep. refert tyrannos aspalathi spinis apud inferos laniari.

'ΑΣΠΑ'ΡΑΓΟΣ, sive ἀσφάραγος, (Atticè) ου, ὁ, asparagus. Ita dicitur quod primùm in lucem prodit oleris germen priusquam in folia explicetur: sive recentissimus turio qui edendo est. Galenus de aliment. facult. l. 2. c. 58. Et Athen l. 2. ¶ Item planta quædam cujus meminit Diosc. l. 2. c. 152. Gal. de alim. facul. l. 2. cap. 9. et simpl. medic. l. 6. Meminit Theophr. et aliùs asparagi quem in censu τῶν ἀκανθικῶν ponit hist. pl. l. 1. c. 16. et l. 6. c. 1. et 3. Item ἀσφάραγος, gula, guttur: secundum quosdam παρὰ τὸ σφαραγεῖν, i. ἠχεῖν. quoniam δι' αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται. Il. χ'. Vide et Σφάραγος.

'Ασπαραγία, ἡ, asparagi plantarium. Theophr. pl. l. 6. c. 3.

'Ασπαραγωνία, ramusculus aut frons ex asparago illo spinoso. Plut.

'ΑΣΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, clypeus. (V. Eurip. Phœniss. 78. 1284. Æschyl. Ag. 1446. Apollon. Rhod. i. 746. 1026. iii. 1263. 1278. 1287. iv. 201.) ἀσπὶς ταυρείη, Il. π'. πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν, Il. λ'. Et φαεινὴ ἀσπὶς, Il. χ'. Et ἀσπίδας εὐκύκλους, Il. ξ'. Plura ἀσπίδος epitheta vide apud Pollucem. Παρ' ἀσπίδα καθίστασθαι, in clypeum se locare, apud Xenoph. idem est quod ad sinistram. Ponitur etiam pro ipso clypeatorum agmine, seu ipsis clypeatis. Herod. ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη. Luc. ἀσπίδος τοσαύτης ἄρχειν. Item serpentis genus. Paul. Ægin. l. 5. c. 18. ☞ Eustath. derivat ab α στερητικῷ, et σπίζω, id est, ἐκτείνω, ἡ μὴ πλέον τοῦ μετρίου μεμηκυσμένη, ἢ κυρίως ἡ κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη. Aristoph. verò schol. etiam ab ipsa aspide, διὰ τὸ εἰς κύκλους πολλοὺς ἑλισσόμενον (τὸ ζῶον τοῦτο) κατειδεῖν. κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν, ὡς Αἰσχύλος, ἄλλῳ δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω.

'Ασπιδιώτης, ου, ὁ, clypeatus. item miles. Eust. [Lucian. Navigium. διακοσμεῖ τό, τε ἱππικὸν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. Ad Homerum respicit, Iliad. B. 61. (al. 554.) Schol. 'Ασπιδιώτας. ἐνόπλους. Iliad. Π. 167. Schol. 'Οπλίτας, μαχίτας.]

'Ασπιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in clypei modum rotundus. Od. λ'.

'Ασπιδόεις, in clypei formam factus. scutatus. Oppian. lib. 1. de venat.

'Ασπιδὸν, q. d. clypeatim, testudine facta.

'Ασπίδιον, ου, τὸ, parvus clypeus. 'Ασπιδίσκος, ου, ὁ, idem. et ἀσπιδίσκη, etiam pro eodem. Hesych.

'Ασπίζω, F. ίσω, clypeo protego et defendo.

'Ασπιστὴρ, ῆρος, ὁ, clypeatus. Soph. 'Ασπιστὴς, οῦ, ὁ, idem. Il. δ'.

'Ασπίστωρ, clypeatus. Æsch. [Agam. 411. λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας κλόνους λογχιμούς τε καὶ ναυβάτας ὁπλισμοὺς, &c.]

Composita.

'Αργύρασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, argenteum clypeum gestans. Athen. l. 12.

Γλώσσασπις, qui se lingua ut clypeo defendit, cui lingua clypeus est, qui se facundia tuetur. Bud.

'Ενασπιδόω, ῶ, clypeo armo. apud Phavor. [Aristoph. Acharn. 367. 'Αμέλει, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἐνασπιδώσομαι. Schol. ἀντὶ τοῦ, οὐ καθοπλίσομαι, οὐκ ἀσπίδι περιβαλοῦμαι σημαινόμενος, ἢ σκευασθήσομαι.]

Θυρεάσπιδες, exp. scuta. [Anth. Ep. Gr.]

Λεύκασπις, album clypeum habens. Il. χ'. (Eurip. Phœniss. 1059.)

"Ομασπις, unà cum alio clypeum gestans: commilito. Epigr.

Παρασπίζω, à latere stans clypeo munitus pugno. Plut. (Eurip. Phœniss. 1392.) [Herc. Fur. 1098. τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ, Ἃ πρὶν παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίοσιν, &c.]

Παρασπιστὴς, qui à latere stans clypeo munitus pugnat. (Eurip. Phœniss. 1125.) [Cycl. 6. 'Ενδέξιος σῷ ποδὶ παρασπιστὴς γεγὼς, &c. Elect. 886. Σέ τ', ὦ παρασπίστ' ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Παίδευμα Πυλάδη, &c.]

Προασπίζω, clypeo objecto protego, propugno. Herodian.

Προασπιστὴς vel προασπιστὴρ, propugnator: qui inter clypeatos primus certamen init.

'Ρίψασπις, clypeum abjiciens et fugiens: ignavus. Pol. ex Plat.

Συνασπίζω, confertis clypeis pugno, testudine facta pugno. Luc.

Συνασπισμὸς, quum confertis clypeis pugna initur.

Συνασπιστὴς, qui unà sic pugnat.

Συνανασπίζω (*decomp.*) simul dimico. Luc.

'Υπασπίζω, unde 'Υπασπιστὴς, clypeatus, satelles. Est etiam adjutor, defensor, apud Eurip. in Phœniss. ('Υπασπιστήρ. Æsch. Suppl. 190.) [ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσόον Λεύσσω, &c.] ‡ clypeatam turbam.‡

'Υπασπίδιος, clypeo tectus. Hom. Soph. Eurip.

Decomp. 'Αρχυπασπιστὴς, primarius et princeps inter ὑπασπιστάς. Plut. in Eumen.

'Υπερασπίζω, clypeo protego, propugno. Polyb. Basil.

'Υπερασπισμὸς, defensio, propugnatio.

'Υπερασπιστὴς, propugnator.

Φέρασπις, clypeum ferens, clypeatus. (Æsch. Ag. 702.) Hom. hym. in Mart. item bellicosus. in Epigr.

Χάλκασπις, æreum clypeum gestans, bellicosus. Eurip. in Iphig. Aulid.

Χρύσασπις, aureum clypeum gestans. Poll. Eurip. in Phœniss. [Pind. Olymp. Θ. 79. Κεῖνοι δ' ἔσσαν Χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι, &c. Schol. οἱ πολεμικώτατοι. Pyth. Θ. 1. χαλκάσπιδα. Schol. χαλκάσπιδά φησιν, ὅτι σὺν ἀσπίσι χαλκαῖς, τὸν ὁπλίτην ἔτρεχον δρόμον. Isthm. Ζ. 35. Soph. Philoct. 742. Eurip. Herc. Fur. 794. Σπαρτῶν θ' ἵνα γένος ἔφανε Χαλκασπίδων λόχος, &c. Vide Notam Cl. Barnes. Polyb. Hist.]

"ΑΣΣΟΝ, dicitur pro ἐγγὺς seu πλησίον, id est, propè, seu propiùs. Il. ζ'. et ύ. "Ασσον ἴθ' ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, propius accede, ut eò citius ad exitii metam pervenias. Cum genit. Il. χ'. Τείχεος ἆσσον ἴσαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες. Compar. ἀσσότερος, et superl. ἀσσότατος. Athen. l. 13. unde abverb. ἀσσοτέρω et ἀσσοτάτω, in Epigr. propiùs, et proximè.

'Επασσύτεροι facere aliquid dicuntur qui id faciunt unus post alium continua serie sequentes. Il. δ'. "Ως τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. Et Iliad. ά. Θνῆσκον ἐπασσύτεροι, è vestigio unus super alium, vel etiam conferti, crebri: ut schol. exp.

'ΑΣΤΑΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, astacus ex genere τῶν καρκίνων apud Aristot. anim. l. 4. c. 2. et Plin. l. 9. c. 31.

'ΑΣΤΑ'ΝΔΗΣ, nuntius, apud Tarentinos, inquit Hesych. Suid. Persicum esse vocabulum ait, ut et synonymum. ἄγγαρος.

'ΑΣΤΗ'Ρ, έρος, ὁ, stella. Iliad. δ'. v. 75. Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Ἢ ναύτῃσι τέρας. Iliad. έ. 'Αστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον. pro sydere quod *canicula* dicitur.

'Αστερίζειν, reperitur pro καταστερίζειν, quod est usitatius, in stellam vertere: unde ἠστερικέναι, apud Plut.

'Αστέρειος, ου, ὁ, sydereus. Suid.

'Αστέριος, ου, ὁ, stellans, ἀστέριος λίθος, asteria gemma, de qua vide Plin. l. 37. c. 9.

'Αστέριον, phalangium, apud Nicand. in Ther.

'Αστερίας, ου, ὁ, stellaris. ἀστερίας ἐρῳδιὸς, avis de qua Aristot. an. lib. 9. cap. 1.

'Αστερίσκος, ου, ὁ, stellula, asteriscus. Erat nota (ut refert Eust.) literæ X similis, quatuor punctis distincta, singulis angulis. solebat addi locis insignibus, quemadmodum contrà obelus τοῖς ἀθετουμένοις. ¶ Est et herbæ nomen apud Theophr. lib. 4. cap. 13.

'Αστερόεις, εντος, ὁ, stellatus. Suid. † Hes. Th. 106.† [Apoll. Rhod. Arg. iii. 1000. τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ 'Αθάνατοι, φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ 'Αστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' 'Αριάδνης, &c.]

'Αστερόθεν, ex stellis, ex astris.

'Αστερόω, idem quod ἀστερίζω, constello, stellis distinguo. Aratus.

"Αστρον, ου, τὸ, astrum, sydus, signum seu ζώδιον multos habens ἀστέρας. Ponitur et pro ἀστὴρ, ut apud Lat. sydus pro stella. Iliad. κ'. "Αστρα δὲ δὴ προβέβηκε, &c. Aristot. de mundo, τῶν γε μὴν ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητά. ¶ Peculiariter etiam appellatur ἄστρον, canis seu canicula: ut apud Xen. τοῦ ἄστρου ἐπιόντος. (πρέσβιστον ἄστρων. Luna ita dicitur Æschyl. S. c. Th. 386. V. Eurip. Phœniss. 461. Soph. Œdip. Tyr. 815.)

'Αστρικὸς, οῦ, ὁ, sideralis.

'Αστρῷος, ου, ὁ, sidereus: ut, ἀστρῷα σώματα, Alex. Aphr. in Probl.

Composita ex ἀστήρ.

'Ανάστερος, obscurus. Arat.

Διάστερος, ου, ὁ καὶ ἡ, stellis distinctus, stellatus. Metaph. apud Luc.

'Εξάστερον, Pleiades. à sex stellis, licet septem videantur. Eust. ex Arato.

Εὐάστερος, lucidus, fulgens. Arat.

Κατάστερος, stellatus, Naz. or. de cauda pavonis.

Καταστερίζω, stellis distinguo: ut Bud. interpr. apud Proclum. Exponitur etiam, in stellarum numerum refero. (Καταστερόω. ut καταστερίζω. Palæph. p. 16.)

Composita ex ἄστρον.

Ἄναστρος, ου, ὁ καὶ ἡ, astris carens, non stellatus. Damasc. Item obscurus.

Ἔναστρος, astris apertus, Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18.

Κύναστρον, canicula. [Lycophr. Alex. v. 397.] Potest esse etiam diminutivum à κύων.

(Ὕπαστρος. Æsch. Suppl. 398.)

ἈΣΤΙ'ΟΧΟΣ, vas rotundum, quod infusa pice, sulphure et stuppa, injectoque igne ejaculabantur. Item lapidis genus, ligniique aridi pice infecti. Hesych.

ἈΣΤΡΑ'ΒΗ, ἡ, ab Hesych. exp. lignea sella seu ephippium ligneum, quod manu tenent sessores. Eustathius etiam interpretatur sellam et σαγμάριον, apud Athen. lib. 3. Dicitur etiam de mulis aut aliis jumentis dossuariis, ut apud Dem. in Mid. ☞ Dictam ἀστράβην volunt παρὰ τὸ μὴ στιβεῖσθαι, μηδὲ στρέφεσθαι, ut scribit Demosth. comment.

(Ἀστραβίζω. Æsch. Suppl. 292.) [Ἴνδους τ' ἀκούω νομάδας ἱπποβάμοσιν Εἶναι καμήλοις ἀστραβιζούσαις, &c.] ‡ ἀστραβιζούσας legit Stanl. quod vertit Schutz. onustis camelis vectas, seu inequitantes.‡

Ἀστραβεύειν, mulionum proprium est, qui jumenta agunt dossuaria. Poll.

ἈΣΤΡΑ'ΓΑΛΟΣ, ου, ὁ, idem quod σπόνδυλος seu σφόνδυλος, spondylus, vertebra. Il. ξ'. Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ Νείατον ἀστράγαλον. ¶ Item, talus, i. ossiculum prope quadratum intra infimos tibiæ et suræ processus comprehensum, ut neque videri neque tangi possit. Talum Latini appellant. Xen. de re eq. ὀκλάζειν μὲν τὰ ὀπίσθια ἐν τοῖς ἀστραγάλοις. Et Luc. τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παίοντες. Pro tormenti genere quæstionibus peculiari accipiunt apud Diod. ¶ Item ἀστράγαλοι quidam lusorii sunt, quos Latini itidem talos appellant, et taxillos. Il. ψ'. ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. Et Plut. in Alc. ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν τῷ στενωπῷ. ¶ Sunt et apud Architectos ἀστράγαλοι quidam à similitudine τῶν περὶ τὰ σφυρὰ, et eorum quibus pueri ludunt. Vitruv. l. 3. cap. 3. ¶ Denique ἀστράγαλος dicitur frutex quidam parvus ramo et folio ciceris: Latini talum, glandulam et ficum terræ vocant. Vide Diosc. l. 4. c. 62. et Plin. lib. 26. cap. 8. ¶ Adjectivè etiam usurpavit Theocritus Id. 10. πόδες ἀστράγαλοι.

Ἀστραγαλίτης, ου, ὁ, astragalo similis, astragalum similitudine referens, fœm. gen. ἀστραγαλῖτις dicitur à quibusdam ἡ ἶρις, quam aliqui ἰλλυρικὴν appellant, ex Gal. l. 1. τῶν κατὰ τόπους.

Ἀστραγάλιον, ου, τὸ, taxillus, parvus talus.

Ἀστραγαλίζω, talis seu taxillis ludo. Pol. l. 9. et apud Athen. l. 6. Pro eodem et ἀναστραγαλίζω.

Ἀστραγάλισις, lusus taxillorum. Aristot. Rhet. l. 3.

Ἀστραγαλίσκος, aliud diminut. Pollux.

Ἀστραγαλωτὸς, οῦ, ὁ, talos implicitos habens, ut, ἀστραγαλωτὴ μάστιξ, flagellum cui ossicula ejusmodi implicita sunt ad duriores incutiendas plagas. Plut.

Ἀστρίαι, sive ἄστριες, taxilli, Eust. Scribit Etym. ἄστρις ex ἀστράγαλος dictum esse, ut λάστρις ex λάσταυρος, &c.

Ἄστριχος, idem quod ἀστράγαλος. Hesych.

Ἀστρίζειν, pro ἀστραγαλίζειν. Hesych. Eust. Poll. lib. 9.

Composita.

Ἀναστράγαλος, talo seu talis carens.

Ἀναστραγαλίζειν, propriè esse videtur τὸ τοὺς ἀστραγάλους ἀναῤῥίπτειν, seu τὸ τοῖς ἀστραγάλοις ἀναῤῥιφθεῖσι παίζειν. Ponitur pro ἀστραγαλίζειν. Apud Athen. lib. 6.

Ἡμιαστράγαλον, semitalus. [Aristot. de Hist. Animal. i. ἀλλὰ ἡ μὲν λὺγξ, ὅμοιον ἡμιαστραγάλῳ· ὁ δὲ λεὼν, &c.]

Συναστραγαλίζω, simul talis ludo. Max. Tyr.

ἈΣΤΡΑ'ΠΤΩ, fulguro. Ἀστράπτειν (inquit Eust.) videtur fieri παρὰ τὸ ἀστέρας ἰάπτειν, i. ἀστεροειδεῖς θέας πέμπειν. Il. ι'. Ζεὺς ἀστράπτει. Et Il. ρ'. Ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε. Arist. rhet. 2. οἷον εἰ ἤστραψε καὶ ἐβρόντησε. Item fulgeo, corusco, mico. καὶ ἀστράπτοντα σίδηρον, Opp. de ven. lib. 3. Xen. in Cyn. ἀστράπτουσαι τοῖς ὄμμασιν. † Pæd. 6. p. 169. b. χαλκῷ ἤστραπτεν ἡ στρατιά.† Aristot. de mundo, περίβολον χρυσῷ καὶ ἠλέκτρῳ καὶ ἐλέφαντι ἀστράπτοντα. (Eurip. Phœniss. 109. Apollon. Rhod. Argon. iii. 1356.——ἵκετο δ' αἴγλη Νειόθεν Οὔλυμπονδε δι' ἠέρος ἀστράπτουσα. Pervenit autem splendor ab imo in cœlum usque per aëra coruscans.)

Ἀστραπὴ, ῆς, ἡ, fulgor, fulgetra seu fulgetrum. Aristoph. in Nub. † v. 503.† βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῆς. † Xen. Pæd. 1. 6. 1.† Unde oriatur ἀστραπὴ, docet Aristot. de mundo, et Alex. Aphrod. probl. lib. 1. ¶ Item metaph. fulgor, splendor: ut, ὅπλων ἀστραπή.

Ἀστραπαῖος, q. d. fulguralis: ut, ἀστραπαῖα ὕδατα, Plut. in symp. aquæ fulgurales. id est, quæ cadunt quum fulgurat. Ἀστραπαῖος ἄνεμος, Aristot. meteor. 2. (q. d. ventus fulguralis) ventus qui fulgura ciet. ἀστραπαῖος Ζεὺς, fulgurator Jupiter, apud Athen. de mundo.

Ἀστεροπὴ, ἡ, poëtis idem quod ἀστραπὴ, fulgur: unde ἀστεροπητὴς, Jupiter fulgurator. Il. ά. † Hesiod. Th. 390.† [Soph. Philoct. 1213. οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὰς βρονταῖς αὐταῖς μ' εἶσι φλογίζων.]

Στεροπὴ, pro eodem, et στέροψ. Soph. Item pro, fulgor, splendor; ut, χαλκοῦ στεροπὴ, Hom. Sunt qui ἀστεροπὴ factum dicant ex στεροπὴ, non contra: στεροπὴ autem dici velint παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς, sive παρὰ τὸ στερεῖν τοὺς ὦπας τοῦ ὁρᾷν.

Composita.

Ἀπαστράπτω, fulguro, corusco: vel circunquaque fulguro. Neutrum. Interdum activum fit, sicut ἀπολάμπω, fulgorem ejaculor. Luc. in somn. οἵαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον.

Decomp. Ἀνταπαστράπτω, sive ἀνταστράπτω, contrà fulguro: è contrario fulguro, vel ex adverso, fulguro adversus fulgurantem: ut apud Luc. ἀνταστράπτων τοῖς κεραυνοῖς.

Διαστράπτω, fulguro. q. d. diffulguro.

Ἐναστράπτω, (q. d. infulguro) exp. interno splendore radio.

Ἐξαστράπτω, (q. d. effulguro) fulgur emitto.

Καταστράπτω, fulgore vel fulgetra illustro, inquit Bud. (Soph. Tr. 444.) Κατήστραψε, impersonaliter positum pro, fulguravit: affertur ex Plut. in Galba.

Περιαστράπτω, splendore circundo, illumino, illustro. ut Bud. interp. apud Greg. Ponitur etiam tanquam neutrum. Act. c. 22.

Προσαστράπτω, affulgeo; ut, προσαστράπτειν τοίχῳ, affulgere muro. Nazianz.

Συναστράπτω, pariter corusco. Naz.

Φοινικοστερόπης, fulmine rubens. Pind. Olymp. [Od. Θ. v. 10.]

ἌΣΤΥ, ἄστεος, τὸ, urbs, astu. (Sophocl. Œdip. Tyr. 782.) Il. β'. Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι. Et Thuc. lib. 1. καθ' ἕκαστον ἄστυ. Peculiare fecerunt Athenienses urbis suæ nomen per antonomasiam, sive per excellentiam; sicut πόλις peculiariter vocata est Alexandria. ☞ Eumolpus deducit παρὰ τὸ ἄνω ἵστασθαι. ἐπὶ μετεώρου γὰρ κεῖνται αἱ πόλεις, inquit schol. Apoll.

Ἀστὸς, οῦ, ὁ, civis. fœm. ἀστή. (Æschyl. Ag. 465. Soph. Œdip. Tyr. 230.) Xen. Plut. ἀστοὶ et ἀσταὶ, peculiariter vocati sunt cives Athenienses.

Ἀστικὸς, οῦ, ὁ, (et aliquando ἀστυκὸς) qui in urbe habitat, cui opp. ἄγροικος, apud Luc. Item urbanus, scitus, festivus. Item prudens, circumspectus.

Ἀστικῶς, festivè et prudenter. apud Suid.

Ἀστιατικὸς, pro ἀστικὸς, aff. ex Sozomeno, ἀστιατικὰς παρθένους.

Ἀστεῖος, ου, ὁ, idem quod ἀστικὸς, urbanus. Eust. Hesych. Et metaph. festivus, lepidus. Item comis, Isocr. Xen. Item venustus, elegans, honestus. act. Apost. c. 7. † κέρδος lucrum. Aristoph. Nub. 1060.†

Ἀστείως, urbanè, festivè, &c. Plut.

Ἀστειότης, ητος, ἡ, festivitas, urbanitas. Ἀστειοσύνη, idem.

Ἀστεΐζομαι, urbanitate sermonis utor, facetus sum. Plut.

Ἀστεϊσμὸς, οῦ, ὁ, urbanitas, festivitas.

(Ἀστυκὸς, qui in urbe habitat. Æsch. Eum. 599. Suppl. 510. 626. Theoc. κ'. 31.)

Ἄστυρον, oppidum. Hesych. Scribitur ἀστυρὸν, apud Etymol. qui diminut. esse ait, ex ἄστυ: ut apud Callimach. ἀστυρὸν εἰσανέβαινεν.

Composita.

Ἐναστεΐζομαι, inhabito. Hesych.

Προάστειον, ου, τὸ, suburbium, suburbanum. Reperitur et προάστιον, metri causa. [Soph. Elect. 1556. Οὗτος ἐκ προαστίου χωρεῖ γεγηθώς.]

Προσαστειασάμενος, Suid. ἀστεῖόν τι προσειπών.

ἌΣΦΑΛΤΟΣ, ου, ἡ, bitumen: pinguis et oleosus succus, plurima aërea et ignea substantia temperatus, ideoque flammam promptissimè concipiens. (Theocritus. Idyll. ις'. 100.) Vide Diosc. l. 1. c. 100. et Plin. lib. 35. cap. 15. Alex. Aphr. Probl. l. 2. dicitur ἄσφαλτον neut. gen. usurpâsse. ☞ Dici παρὰ τὸ σφάλλεσθαι Suidas innuit, dum eam scribit τοσαύτην ἀσφάλειαν ποιεῖν τοῖς κτίσμασιν, ὥστε ταῖς ὀπταῖς πλίνθοις καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγεῖσαν ἰσχυροτέραν γίνεσθαι παντὸς σιδήρου.

Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, cujus fœm. ἀσφαλτῖτις: ut, ἀσφαλτῖτις λίμνη, lacus bitumen fundens. Suid.

Ἀσφάλτιον, dicitur quoddam τρίφυλλον seu ὀξυτρίφυλλον, quoniam ejus foliorum, ubi adoleverunt, ἀσφάλτου ὀσμή ἐστι, teste Diosc. lib. 3. cap. 123.

Ἀσφαλτώδης, bituminosus, bitumen ferens. Strabo. lib. 11.

Ἀσφαλτίζω, bitumen refero, bitumini similis sum. Diosc. l. 1.

Ἀσφαλτόω, ῶ, bitumine illino. Genes. c. 6.

Ἀσφάλτωσις, bituminis illitus, q. d. bituminatio.

Πισσάσφαλτος, (*comp.*) pix bitumine mixta. bituminis genus picem odore referens. Vide Plin. et Diosc. Marcellus empiricus Latinis dici scribit rubricam Scythicam.

ἈΣΦΟ'ΔΕΛΟΣ, ου, ὁ, asphodelus: planta ex genere τῶν βολβωδῶν. (Nicander. Theriac. 73. Ἠὲ καὶ Ἀσφοδέλοιο νέον, πολυαυξέα μοσχὸν—Et versus v. 534. Ἀγρεῖ δ' ἀσφοδέλοιο διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν. Ubi obiter notandum Cels. Bentleium recte docere e Schol. legendum δισανθέος.) Vide Theophr. hist. pl. l. 7. c. 12. et Plin. l. 21. c. 17. et Diosc. l. 2. c. 199. ¶ At ἀσφοδελὸς oxyton. prati epithetum est apud Hom. ut Od. λ'. et ω'. κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, videlicet ubi asphodeli proveniunt.

Ἀσφοδέλινος, ex asphodelo. Luc. ver. hist. lib. 2.

Ἀσφοδελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, asphodelo similis, seu qui de asphodeli genere est.

ἈΣΧΑ'ΛΛΩ, mœreo, doleo, tristitia affectus sum. (Soph. Œdip. Tyr. 957.) Item indignor, ægrè fero: ut, ἀσχάλλειν ἐπὶ τῷ διδόναι δίκην. Dem. in Mid. apud Xen. de re eq. ἀσχάλλων τῇ τραχύτητι. ☞ Ab ἄχω deducunt Etymol. et Eust. ut sit, ἄχω, ἀχάλλω, deinde, interjecto σ, ἀσχάλλω. addit Eustathius, ἀσχάλλειν esse ἄχους ἅλις ἔχειν.

Ἀσχαλάω, ῶ, idem signif. sed est magis poëticum. Il. β'. (Æsch. Pr. 763.)

Συνασχάλλω, (*comp.*) condoleo. Συνασχαλάω, ῶ, idem. Æschyl. in Prom. vincto, σοῖσιν οὐ συνασχαλᾷ Μόχθοις. (161. 243. 303.)

ἈΤΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, tener, juvenilis: παρὰ τὸ ἁπαλὸς, κατὰ τροπὴν, ἢ κατὰ στέρησιν, παρὰ τὸ τλῆναι, ὁ μηδέπω δυνάμενος κακοπαθεῖν, qui per teneram ætatem tolerandis laboribus nondum par est. juvenis, juvenilis. apud Hesiod. † Th. v. 989.† παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα, exp. puerum puerilia sapientem. [Sed in Edd. Heins. et Pasor. lego Παῖδ' ἁπαλὰ φρονέοντα &c. Eurip. Elect. 699. Ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος Ἀργείων Ὀρέων ποτὲ κληδὼν ἐν πολιαῖσι μένει φήμαις, &c.] Sic et Il. σ'. v. 567.

Ἀτάλλω, (vel ἀττάλλω) delicatè nutrio, tanquam tenellum puerum magna cura educo. Soph. νέαν ψυχὴν ἀτάλλων. Exp. et adolesco, cresco. apud Hes. in Erg. Est etiam σκιρτᾷν. Il. ν'. ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ, ubi exp. lusitabant. Ἀτιτάλλω, idem. ut Od, έ. et ξ'. (Theoc. ιζ'. 58.)

Ἀτάλματα, τὰ, pueriles lusus, saltus pueriles. Hesych.

ἈΤΑ'Ρ, pro conjunctione δὲ vult sumi Eust. Il. χ'. Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης, &c. Item pro, sed, verùm, cæterùm. † ἀτὰρ ζητητέον, sed quærendum est. Aristoph. Nub. 758.† Plato de rep. 2. ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ Γλαύκωνος ἠγασάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἥσθην, i. quum aliàs semper, tum præcipuè per id temporis ingenio Glauconis sum oblectatus. Vide plura apud Bud. (Eurip. Phœniss. 339. Æsch. Pers. 333. Soph. Tr. 54. Œdip. Tyr. 1072.)

ἈΤΑ'ΡΜΥΚΤΟΝ, Etymologus propriè esse dicit τὸ μὴ μύον, ἀτενές: παρὰ τὸ ἄτερ καὶ τὸ μύειν. ut apud Euphorionem, ἀτάρμυκτον τρέπον ὄμμα. vel τὸ ἄφοβον. παρὰ τὸ ταρμύσσειν, τὸ φοβεῖν. Idem quod ἀταρβὲς seu ἀτάρβητον, intrepidum, imperterritum, impavidum: ut schol. quoque Nicandri exp. in hoc Alexiph. loco. ὀξὺ μέλος βοόωσιν ἀταρμύκτῳ φρένας οἴστρῳ. Significat etiam τὸν θρασὺν, ut Etym. addit.

ἈΤΑ'ΣΘΑΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, damnorum magnorum autor, perniciosus, improbus, scelestus. (Theoc. κϛ'. 131.) Item vecors, ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας, Od. θ'. Et ἀτάσθαλος ὕβρις, Od. π'. Et ἀτάσθαλα μηχανάασθαι, ibidem. et apud Hesiod. in Erg. Et ἀτάσθαλοι ἔρωτες, apud Hippocr. epist. ad Demag. ☞ Παρὰ τὸ ἀτῶ, τὸ βλάπτω. vel παρὰ τὸ ταῖς ἄταις θάλλειν, id est, πονηρὸς, inquit Etym. † Sic Scolias. ad Hesiod. Th. 164.†

Ἀτασθαλία, ἡ, improbitas damna inferens seu damna inferre gaudens. Item protervia, petulantia. Exp. et temeritas, item vecordia. Hom. Hesiod. (Ἀτασθαλίαι, pl. Theoc. ζ'. 79.)

Ἀτασθάλλω, improbè ago, protervè me gero. Hom. Od. σ'.

Ἀτασθαλέω, idem. Greg. in Carm.

ἈΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, lædo, noceo, noxam seu damnum infero. Dicitur et ἀτέω, pro eodem, ut Il. υ'. Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει, &c.

Ἀτάομαι, ῶμαι, lædor, damno afficior. Soph. in Ajace, ἀτώμεσθα νῦν.

Ἀταίω, stupeo, adstupesco, cum stupore admiror, ut apud Etymol. ἀταιομένου κακὰ ἔργα.

Ἄτω, et per pleonasmum τοῦ α, ἀάτω, idem quod ἀτάω. Od. λ'. Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακή. Od. κ'. ἆσάν μ' ἕταροί τε κακοί. Et alibi passim.

Ἀάσκω, idem quod ἀάτω. aor. 1. ἄασα, med. ἀασάμην.

pass. ἀάσθην. Ionico et poëtico more, sine augmento, sæpe apud Hom.

῎Ατη, ἡ, noxa, damnum, clades, Il. β'. et ι'. Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. [Φίλων ἄταισι ποντίαισι. Æschyl. Pers. 1042. Eurip. Med. 980. Soph. Œdip. Tyr. 1229. Æsch. Ag. 1292.] Item dea quædam damna et infortunia hominibus immittens, cujus descriptio est Il. ι'. et Il τ'. ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται. Vid. et Bud. †ἄτη culpa exp. ad Hes. Asp. 93.†

᾿Ατηρὸς, οῦ, ὁ, noxius, damnosus. [Æsch. Pr. 745. Soph. Tr. 268.] [Philoct. 1303. Τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χὤτε μοῦ Τὰ τόξ' ἔκλεπτες πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρα. Schol. ᾿Ατηρός. βλαβερός. παρὰ τὴν ἄτην. Aristoph. Vesp. 1290. Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν, &c.] Et pleonasmo syllabæ ταρ, ἀταρτηρὸς pro eodem, ut apud Hesiod. † Th. 610.† ἀταρτηροῖο γενέθλης. Et ἀταρτηρὰ ἔειπε, Il. ά. [᾿Αταρτηρός. Theoc. κε'. 28.] Aff. et ἀταρτᾶται, pro nocet, fatigat. Hesych.

[᾿Ατηρίον. Æsch. Eum. 1010. * prave pro ἀτηρόν.*]

᾿Ανάτα, idem quod ἄτη. Pind. Pyth. 2.

Composita.

῎Αατος, ου, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius, noxæ seu damni expers, ab α privat. et ἄτη, vel contrà, valde noxius, ab α intensivo.

᾿Αάατος, innoxius: vel non innocuus, noxius: vel valde noxius. Nam ab ἄτη (inquit Eust.) per privationem fit ἄατος, innoxius, et per secundam privationem ἀάατος, non innoxius, sed noxius; vel multum noxius, ab ἄατος, id est, noxius, et per epitasin ἀάατος. Il. ξ'. ἀάατον στυγὸς ὕδωρ. Et Od. χ'. ἄεθλος ἀάατος.

᾿Αγατάομαι, damno afficior, lædor. Hesych.

᾿Ακήρατος, immortalis, incorruptus. [Æsch. Pers. 616. Luc. Som. p. 8.] Eustat. vult esse dictum à κὴρ et ἄτη.

᾿Ακηράσιος, pro eodem. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. 1276. Οἶνου ἀκηρασίοιο μελισταγέας χέε λοιβάς. Hom. Odyss. ι'. 205. Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν. Schol. καλὸν καὶ ἀδιάφθαρτον ἢ ἀκεραῖον. de Vino loquitur Poeta hoc loco.] Idem deducit à κὴρ et ἄση. Vide in compos. à κήρ.

῎Ανατος, aff. pro ἄατος, innoxius, damnosus, ex Soph. in Œd. Col. [Æsch. Suppl. 361. 364.]

᾿Ανατεὶ, sine damno, impunè. Scribitur et ἀνατὶ, id est, ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης, apud Soph. in Antigone et Plat. de leg. l. 9. [Æschyl. Eum. 69. 76. Eurip. Med. 1359.]

᾿Εξάτης, indemnis, [quasi ἔξω ἄτης] qui incolumis evasit, qui defunctus est malo. Plato in Phæd. ἐξάτη ἐποίησε τὸν αὐτὴν ἔχοντα. Item sanus, apud Hippocr. teste Gal. Item mente motus et furens, apud Etymol.

῞ΑΤΕ, quippe, utpote, † Xen. Pæd. 1. 4. 16.† nimirum, vel quando, quia; ut apud Plat. in Tim. ἅτε οὐκ ἀπολείποντι ἑαυτὸ, quia nunquam deseritur à se. Possit etiam exponi, quippe quod, utpote quod. Aliquando exponitur tanquam; ut, ἅτε μανικός. † Xen. Pæd. l. 3. 3.†

᾿ΑΤΕ´ΜΒΩ, contristo, tristitia afficio. Od. β'. ᾿Εξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ᾿Αχαιῶν. Item privo. ☞ Vult Eust. esse dictum quasi εἰς ἄτην ἐμβιβάζειν, sicut ἀτέμβεσθαι quasi εἰς τὴν ἄτην ἐμβαίνειν.

᾿Ατέμβομαι pro ὀδύνομαι. Et pro στέρομαι, apud Hom.

᾿Ατέμβιος, querulus, miser. Etymol.

᾿ΑΤΕΡ, sine, absque, citra: idem quod ἄνευ, ut Od. μ'. ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν. [Æsch. Eum. 407. Ag. 1157. Ch. 336. Sic in Euripidis Hippol. 629.—Θηλειῶν ἄτερ, sine mulieribus.] Interdum postponitur suo genit. ut apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. φάλου ἄτερ ἐγγυαλίξαι. † νόσφιν ἄτερ Hesiod. Asp. v. 15.†

῎Ατερθε sive ἄτερθεν, idem quod ἄτερ, absque, sine. [Æsch. Suppl. 1018.] Soph. in Ajace, ἄτερθε τοῦδε, præter hunc. Interdum signif. seorsum ab.

᾿Απάτερθε et ἀπάτερθεν, (comp.) seorsum ab. Il. ε'. Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν ᾿Απόλλων. Sic et Il. β'.

[᾿ΑΤΘΙΣ, ad atticismum pertinens. Philostr. l. 1. c. 17.]

[῾Υπεραττικίζω, atticismum affectare. Philostr. l. 1. c. 17.]

᾿ΑΤΜΕΝΟΣ, ου, ὁ, et ᾿Ατμὴν, ένος, ὁ, famulus, servus. Illud apud Hesych. et Eust. legitur; hoc apud Etym. et Suid. ☞ Etym. scribit dici ἀτμὴν per syncopen pro ἀτιμὴν, à τιμή: quoniam οἱ δοῦλοι sunt ἄτιμοι et inhonorati.

᾿Ατμενία, ἡ, servitus, interdum etiam infortunium, calamitas. Aff. etiam pro, administratio, ex epigr.

᾿Ατμένιος, schol. Nic. exp. πολυκατέργαστος, πολυδούλευτος, μετὰ κακοπαθείας γενόμενος. Epithetum est olei, apud Nic.

᾿Ατμεύω, exp. δουλεύω, per syncopen pro ἀτμενεύω. Etym.

᾿ΑΤΜΟ´Σ, οῦ, ὁ, flatus, halitus, vapor, fumus. [Æschyl. Eum. 138. Ag. 1320. Confer Schol. ad Æschyl. Sept. ad Theb. qui optime distinctionem inter ᾿Ατμὸς et Καπνὸς et alia notavit. Καπνὸς ἀπὸ ξύλου, ᾿Ατμὸς ἀπὸ ὕδατος.] Plut. ἀδημονοῦσιν ὅταν ἀτμοὶ πικροὶ καὶ ἀναθυμιάσεις πικραὶ συνιστάμεναι ταῖς τῆς ψυχῆς ἀνακραθῶσι περιόδοις. Apud Diosc. (de pisselæi confectione) ὅταν ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ γένηται διάβροχον (τὸ ἔριον,) Plin. vertit, velleribus supra halitum ejus expansis. ☞ Factum est ab ἄω, flo.

᾿Ατμὴ, ἡ, et ᾿Ατμὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀτμός. Hesych.

᾿Ατμώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, vapores multos emittens, vaporiferus.

᾿Ατμίζω, f. ίσω, vaporo, exhalo. Hesych. [Philostr. l. 3. 6.]

᾿Ατμισμὸς, οῦ, ὁ, vaporatio.

᾿Ατμισις, εως, ἡ, idem.

᾿Ατμιάω, ῶ, vaporo, vapores emitto. Hippocr. de morib. lib. 4.

Composita.

᾿Απατμίζω, exhalo vaporem, emitto in vaporis modum. Capitur et passivè seu neutraliter, sicut ἐξατμίζειν pro evaporari seu expirare, apud Aristot. teste Bud.

Διατμίζω, in vaporem converto. Laërt. in Anaxagora.

᾿Εξατμίζω, exp. vulgò, exsorbeo. Est tamen potius, vaporem elicio. Bud. exponit, exhalationem subduco, ex Aristotel. Probl. 1.

᾿Εξατμίζεσθαι, evaporari, exuctius reddi, arescere, q. d. ἐξικμάζεσθαι, expirare, idem quod ἀναθυμιᾶσθαι. Aristot.

Decomp. Συνεξατμίζω, mecum exhalando aufero, ut Bud. exp. Aristot. in meteorol.

Συνατμίζω, simul evaporo. Diog. Laërt.

῾Υπατμίζω, vaporem subduco.

῾Υπατμισμὸς, suffitus vaporem eliciendo factus. Diosc. l. 3. c. 26.

῎ΑΤΡΑΚΤΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, fusus. [Soph. Trachin. 727. Aristoph. Ran. 1389. Philostr. l. 2. c. 11.] Plut. in Probl. Rom. de sponsa, εἰσφέρει μὲν ἠλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον, ἐρίῳ δὲ περιστέφει τὴν θύραν τοῦ ἀνδρός. Aristot. de mundo, τὰ περὶ τὰς Μοίρας καὶ τὸν ἄτρακτον εἰς τοῦτό πως νεύει, quæ de Parcis et fuso feruntur, huc tendunt. ¶ Metaph. à fusi aut colus similitudine ἄτρακτος dicitur jaculum seu sagitta. Soph. in Philoct. ὅ μοι βάλοι Νευροσπαδὴς ἄτρακτος. ¶ Item mali nautici pars quædam, nimirum quod supra antennam est.

᾿Ατρακτυλὶς, ίδος, ἡ, dicitur spina quædam cnico similis, quoniam antiquæ mulieres fusos inde aut colos fabricabantur, qua de re vide Theophr. et Diosc. et Theocr. schol. ac Plinium. Theocr. metri causa dicit ἀτρακτυλλίδες, gemino λ. Idyll. 4. quomodo et apud Diosc. scriptum est.

᾿ΑΤΡΑ´ΦΑΞΙΣ, seu ἀτράφαξυς, atriplex, oleris genus, de quo vide Diosc. lib. 2. cap. 145. Legitur et ἀδράφαξις et ἀνδράφαξις, apud Theophr. et Hippocr.

Ψευδατράφαξις, fictitia et ementita atriplex, Aristoph. in equit.

᾿ΑΤΡΕΚΗ´Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, verus, certus. Eust. ἀτρεκὲς αἷμα exponit τὸ ἀληθὲς, καὶ μὴ ψεῦδον τὴν ὄψιν. Il. β'. ἐκ δ' ἀμφοτέροιϊν ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευε βαλών. Ex Eurip. affertur ἀτρεκὴς δόξα, fama tam certa ut negari non possit. Interdum ἀτρεκὲς adverb. ponitur pro ἀτρεκῶς. Sic apud Theocr. εἰδέναι ἀτρεκές. ☞ Ex quatuor etymologiis quas affert. Etym. hæ duæ videntur magis probabiles, ut fiat vel à τρέχω, quasi ἀτρεχὴς, id est, ὁ μὴ παρατρέχων τὴν ἀλήθειαν: seu ὃν οὐδεὶς δύναται παραδραμεῖν εὖ φρονῶν: vel à τρέω (timeo) quasi ἀτρεὴς, et per pleonasmum literæ κ, ἀτρεκὴς: quoniam qui vera loquuntur, non verentur reprehensionem, sicut ii qui mentiuntur.

᾿Ατρεκέως, verè, certò: ut, ἀτρεκέως ἀγορεύειν. Od. ά. et Il. ζ'. Apud Herodot. ἀτρεκέως ἐπίσταμαι, compertum habeo, certò scio. [lib. 1. cap. 57. ῞Ηντινα δὲ γλῶσσαν ἵεσαν οἱ Πελασγοὶ, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως εἰπεῖν. cap. 140. lib. 9. cap. 18.] Pro eodem dicitur et ἀτρεκῶς. [Arrian. de Exp. Alex. l. 7.]

᾿Ατρέκεια, ἡ, veritas, Herodot. Nonn. Epigr.

Composita.

Νητρεκὴς, idem quod ἀτρεκής. Νητρεκῶς, verè, certò. Lycophr.

Πανατρεκὴς, omnino verus, verissimus, certissimus, in Epigr. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1372. καὶ τήνδε πανατρεκὲς ἔκλυον ὀμφὴν, &c.]

Πανατρεκῶς, et Πανατρεκέως, verissimè, certissimè.

῞ΑΤΤΑ, Atticum est pro ἅσσα, quod quidam ex ἃ et σὰ Megarensium lingua significante τινὰ, compositum prodidêre: utitur Hom. Il. ά. φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα. ¶ ῎Ασσα verò vel ἄττα, significat τινὰ, aliqua, quædam. † Aristoph. Nub. 630. ἄττα μικρὰ μανθάνων. parva. quædam discens.† Od. τ'. Εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, ubi tamen supervacuum est: siquidem ὁποῖα ἄσσα nihil aliud significat, quam qualia. † Sic ποῖα ἄττα qualia. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. e.† Demosth. quoque et alii qui lingua Attica scripsêre, usurpant. ¶ ῎Αττα est etiam vocabulum quo juniores compellant senes, quasi, pater: ut Achilles Il. ι'. Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ. Sic et Od. π'. [Aristophanes in Ranis. 174. Πόσ' ἄττα; Ubi Scholiastes, ᾿Αντὶ τοῦ, πόσα σκεύη ἔχεις;]

᾿ΑΤΤΑ´ΓΑΣ, sive, ᾿Ατταγᾶς, avis est picto dorso. unde servos stigmaticos, seu Threiciis notis compunctos, Aristoph. in avibus per jocum ἀτταγᾶς nominat. De hac ave vide apud Athen. lib. 9. Legitur et ἀτταγὴν apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 29.

᾿ΑΤΤΑ´ΡΑΓΟΙ, οἱ, pustulæ seu minuta fragmenta, quæ pani nimium cocto deraduntur aut sponte decidunt. Vide Poll. lib. 7. cap. 5. et Athen. l. 14. et Eust. Od. ι'. et ρ'.

᾿ΑΤΤΑΤΑΙ´, interjectio est, quæ idem valere dicitur quod atat apud Latinos, et βαβαὶ seu φεῦ apud Græcos. ᾿Ατταταιὰξ, autem, flentis interjectio seu exclamatio est. [᾿Ατταταὶ, atat. Utitur hoc verbo Aristophanes, in Ranis. 57. Ubi Interpres vetus, Γράφεται ἀππαπαί. Est exclamatio dolentis. Occurrit etiam in Comici Thesmophor. 230. ΕΥ. ᾿Εμβαλῶ σοι πάτταλον, ῍Ην μὴ σιωπᾷς. ΜΝ. ᾿Ατταταὶ, ᾿Ατταταί. ΕΥ. Injiciam tibi paxillum, Nisi taceas. ΜΝ. Attatæ, Attatæ, &c. Hic recte Scholiastes: ᾿Ατταταί. ᾿Επίῤῥημα σχετλιαστικὸν, ἀλγητικὸν, καὶ θρηνητικόν.] [Cl. Bisetus videtur legisse ᾿Ατταταί. ἰατταταί. Vide Nub. 706. Soph. Philoctet. 758. ἀτταταί.]

᾿ΑΤΤΕ´ΛΑΒΟΣ, sive ἀττέλεβος, species parvarum locustarum. Vide Hieron. comment. in Nahum. proph. c. 3. Videtur ita dici παρὰ τὸ ἄττειν, id est, à subsiliendo.

῞ΑΤΤΩ, prosilio, subsilio, subsulto. Demost. ἄττων δεῦρο κἀκεῖσε, huc illuc prosiliens. [Philostrat. lib. 1. 31. 2. 5.] ☞ Scribit Etym. ex αἴσσω pro ἀΐσσω fieri ἄσσω, deinde mutatis σσ in ττ, ἄττω.

Composita.

Διάττω, prosilio, desilio huc et illuc, emico. Aristot. de mundo, ἐν δὲ τῇ πυρώδει οὐσίᾳ τά τε σέλα διάττει, καὶ φλόγες ἀκοντίζονται.

Διάττομαι, prosilio, emico, et quasi raptim elidor. Plat. in Cratylo. τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπεικασμά ἐστι.

Εἰσάττω, exp. insilio.

᾿Εξάττω, exilio, subsilio. ἐξάττουσιν ἐν τοῖς ὕπνοις, exp. in somnis excitantur.

Decomp. Διεξάττω, erumpo, prosilio, raptim emico. Aristot. de mundo, οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται.

᾿ΑΤΥ´ΖΩ, f. ύξω, terreo, metu percello, vel etiam perturbo. Item. obstupefacio, stupore percello, attono. Theocr. Idyll. 4. Αἰπολικὸν τὸ θάημα τέρας γέ τυ θυμὸν ἀτύξαι, animum tibi percellat et obstupefaciat.

᾿Ατύζομαι, terreor, metu percellor, vel etiam metuo, horreo. Homerus Iliad. ζ'. ᾿Αψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης ᾿Εκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς, territus conspectu patris, exhorrescens conspectum patris. Frequentissimus apud eundem est usus participii ἀτυζόμενος, pavefactus, attonitus, consternatus. Interdum cum infinitivo. Iliad. χ'. Αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζόμενον ἀπολέσθαι, metuentem interire, hoc est, metuentem sibi ab interitu. Contra aliquis οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζεσθαι dicitur, quum ne tantillum quidem metuit, seu, ne tantillum quidem solicitus est aut curat. Apoll. Argon. lib. 2.

᾿Ατυζηλὸς, οῦ, ὁ, terribilis, terrificus. Apoll. Rhod. Arg. l. 2.

ΑΥ῏, rursum. Item retrò, retrorsum, apud poëtas: unde αὖ ἐρύειν, apud Hom. quod et conjunctim αὐερύειν scribitur. Interdum αὖθις αὖ ponuntur ἐκ παραλλήλου. Dem. καὶ ἀπεστείλατ' αὖθις αὖ τοὺς πρέσβεις. †αὖ πάλιν αὖθις conjunctim Aristoph. Nub. 971.† Ponitur etiam pro, vice versa, et pro, contra; ut Dem. οὐδ' ἔστιν οὐδεὶ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν τρόπαιον οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν τε κἀκείνου, ἡμῖν δ' αὖ ἀπὸ πολλῶν πολλά. ¶ Item pro, vicissim. Aristid. 113. ἀνθ' ὧν αὖ καὶ πρώτη πόλεων ἥδε ἐτίμησεν ἐκείνους ταῖς τῶν θεῶν τιμαῖς. ¶ Item δ' αὖ respondens particulæ μὲν, apud Aristidem, τοιοῦτοι μὲν πρὸς τοὺς ὄντας θεοὺς γενόμενοι, οὕτω δ' αὖ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιλήσαντες ἀνθρώποις. ¶ Αὖ αὖ fictitiæ voculæ, ad imitationem latratus canum, ex Aristoph. in Vespis. [in Ranis. 1418. Τὸ δὲ γὰρ ἕτερον αὖ τέρας Νεοχμόν.]

Αὖτε, pro αὖ, rursus. Apoll. Argon. 2. πῶς αὖτε τόσον ἄλλος εἶμι κέλευθον; Iliad. γ'. Δαὶρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἔην γε, accipitur pro δέ. ¶ Item pro, posthac, poni censet H. Steph. Il. ι'. εἰ δέ κεν αὖτε ῎Αστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι. [Æsch. Ag. 338. 567. αὖθις αὖτε. Soph. Œdip. Tyr. 1312.]

Αὖθις, rursus, iterum, αὖ. Item αὖθι, et αὖτις pro αὖθις, apud Hom. frequentissimum est. Interdum cum πάλιν, ponitur, ut Il. β'. οὐ θήν μιν πάλιν αὖτις (vel αὖθις) ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. Ita et apud Aristoph. Sic etiam Dem. αὖθις αὖ. Rursum Iliad. ά. ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Et αὖτις ἵκωμαι, Od. ξ'. pro ἐπανέλθω. ¶ Item, in posterum, posthac, postea. Od. ξ'. αὖτις δὲ κτείναιμι. Plato in Apoll. ἐάν τε νῦν, ἐάν τε αὖθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὑρήσετε. Sic εἰς τὸν αὖθις χρόνον, in posterum. Et ὁ αὖθις χρόνος, posterum

tempus, sequens tempus, apud Philonem. Item οἱ αὖθις, posteri, ex Isocrate. Item retro, ut tradit Eustath. Il. γ'. ¶ Item pro αὐτόθι, vide in Αὐτός.

(Αὖθις αὖ. Æsch. Ag. 348. Soph. Trachin. 276. Aristophanes. Acharn. 854. Thesmoph. 869.)

Composita ex αὖθις.

Εἰσαῦθις, (ut αὖθις) in posterum, in futurum, posthac. † Aristoph. Nub. 550.† Plat. de rep. l. 1. τοῦτο εἰσαῦθις σκεψόμεθα. Plut. in Romulo, τῆς εἰσαῦθις εὐνοίας πηγή.

Ἐξαῦτις, pro αὖτις sive αὖθις, rursus, denuo. Iliad. γ'. ἐξαῦτις μαχέσασθαι, Hesiod. † Th. 654.† ἐξαῦθις ἀμείβετο. [Athen. Deipn. lib. 9. Δόρπου δ' ἐξαῦθις μνησώμεθα. Citatur hic locus ab Hom. in Odyss. Δ. 213. ubi ἐξαῦτις, quod Scholiast. in Iliad. Α. 223. exponit, ἐκ δευτέρου, εὐθέως, παραυτά.]

ΑΥΓΗ', ῆς, ἡ, splendor, lux. (ὀμμάτων αὐγάς. Soph. Aj. 70. Æsch. Pers. 594. Ag. 9. 1132. ἀμβρόσιός τ' αὐγὴ πέπλου. Eurip. Med. 984.) Il. χ'. Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῆς, Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. At αὐγὴν πυρὸς Eustath. alibi exponit locum qui ab igni ardente illustratur, ut Od. ζ'. ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ. ¶ Αὐγὴ ἠλίου accipitur etiam pro die, ut apud Nicand. in Ther. ¶ Item αὐγαὶ, oculi, ut exp. apud Nic. in Alex. Ἢ δ' ὑπὸ ζοφέης νυκτὸς κεκαλυμμένος αὐγάς. ☞ Ab ἄγω deducit Etymol. utpote δι' ἧς ἀγόμεθα. Possit et ab αὔω deduci, quod affertur pro splendeo.

Αὐγήεις, εντος, ὁ, splendidus. Accipitur etiam pro eo qui oculorum acie valet, ut apud Nic. in Ther.

Αὐγάζω, f. άσω, illustro. Naz. in orat. de pascha, οὐρανὸς κόσμον ὅλον αὐγάζειν. ¶ Item video, aspicio, intueor, apud Soph. et Phil. ¶ Neutraliter etiam reperitur pro splendeo, illucesco. 2 Cor. 4.

Αὐγάζομαι, illustror. item pro video, contemplor. Hom. Hesiod.

Αὔγασμα, τὸ, et αὐγασμὸς, οῦ, ὁ, splendor.

Composita.

Ἀναύγητος, obscurus, ater, Æschyl. in Prometh. [1026. πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων Φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἅιδην, &c. Schol. β'. 1027. Ἀναύγητον. σκοτεινόν.]

Ἀνταυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lucis seu splendoris reflexionem habens. [Aristoph. Thesm. 909. στρέψον ἀνταυγεῖς κοράς. Schol. Τουτέστιν τὰς ἀντιπροσώπους σοῦ κοράς μοι στρέψον καὶ περίστρεψον.]

Ἀνταυγέω, ῶ, lucem reflecto vel splendorem.

Ἀνταύγεια, ἡ, lucis seu splendoris reflexio, lux reflexa, q. d. oblucentia, vel effulgentia, apud Plut.

Ἀπαυγὴ, ἡ, splendor, lucis effulgentia. fulgetra, inquit Bud.

Ἀπαυγάζω, splendorem relido ut corpus splendidum; vel lucem edo.

Ἀπαύγασμα, effulgentia, relucentia. Greg.

Ἀπαυγασμὸς, idem. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ.

Ἀπαύγεος, ου, ὁ καὶ ἡ, fulgidus, lucidus, apud Hesych.

Decomp. Συναπαυγάζομαι, unà effulgeo. Basil.

Διαυγὴς, pellucidus, translucidus, limpidus: ut, διαυγὲς ὕδωρ, in Epigr. † Apollon. 1. 221.†

Διαύγεια, perlucens splendor. Διαυγία pro eodem.

Διαυγάζω, illustro, illumino. Item diffulgeo, transpareo. Plut. de fulg. τῇ δὲ πληγῇ καὶ τῷ σχισμῷ διαυγάζει. Neutraliter quoque diluceo, dilucesco. Polyb. 3. ἅμα τῷ διαυγάζειν. Sic et 2 Pet. 1.

Διαυγασμὸς, οῦ, ὁ, translucens splendor. Plut. de plac. phil. de fulgure.

Ἐπαυγάζω, luminis radiis illustro et splendorem affero. idem quod αὐγάζω, in voce pass. aliquando signif. splendesco, aliquando splendeo. [Anth. Ep. Gr.]

Ἐπαύγασμα, splendor.

Ἐσαυγάζω, inspicio, affertur ex Epigr.

Καταυγάζω, illumino, illustro. Nonn. Et neutraliter pro, luceo, resplendeo.

Καταυγάζομαι, illuminor, illustror. Greg. Item video, specto, aspecto, ut Epigr. lib. 1. Ζῆνα κατηυγασάμην, Jovem spectavi.

Καταυγασμὸς, illustratio, illuminatio.

Κυαναυγὴς, cæruleum splendens. Eurip. in Alcest. [260. ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγέσι βλέπων πτερωτὸς ᾅδας. Aristoph. Av. 1389.] Et in Epigr. ἴον κυαναυγές.

Λιπαυγὴς, splendore seu lumine defectus, obscurus. Orph.

Λυκαυγὲς, crepusculum, matutinum. Luc. in Somn.

Μαλακαύγητος, epithetum somnii apud Laërt. in Arist.

Μαραυγεῖν, exp. perstringi lumina. Utitur Plut. aliquoties.

Μελαναυγὴς, atrum splendens, ater. Eurip.

Παναυγὴς, omni ex parte splendidus. [Orph. Hym. in Naturam, v. 3.]

Παραυγάζω, repræsento, seu imaginem repræsento. Dionys. de situ orbis.

Περιαυγὴ, lux circumquaque lucens. Plut.

Περιαυγὴς, circunquaque splendens, perlucidus. Plut.

Περίαυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, undiquaque splendidus. Aristot. de mundo.

Περιαυγάζω, splendore luceque circumfundo, circunquaque illumino, collustro. Heliodor.

Πυραυγὴς, igni fulgens: vel qui ignei fulgoris est, igne rutilans.

Σκιαυγέω, ῶ, cæcutio, more eorum qui ex umbra aut tenebris prodeuntes ad lucis aspectum caligant. Gal. in Gloss. Hipp.

Συναύγεια, corradiantia, ut Bud. interpr. apud. Plut.

Συναυγασμὸς, collucentia. collustratio. Plut.

Τηλαυγὴς, longè splendorem suum spargens, eminus splendens. (Sophocles Trachin. 553. Ἃ δ' εὐῶπις ἁβρὰ Τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ Ἧστο. Aristophan. Av. 1091. Οὐδ' αὖ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς Ἀκτὶς τηλαυγὴς θάλπει. Et infra v. 1708. Οὔθ' ἡλίου τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας Τοιοῦτον ἐξέλαμψεν.) Hippocr. epist. ad. Demag.

Τηλαυγῶς, splendorem suum largè spargendo. Hes.

Τηλαυγέω, ῶ, longè splendorem spargo, eminus splendeo.

Τηλαύγημα, et τηλαύγησις, splendor longè dispersus aut eminus apparens.

Ὕπαυγος, qui est sub luce.

Ὑπαυγάζω, q. d. subsplendesco.

Ὑπεραυγὴς, valde splendens. Luc. var. hist. l. 1.

Φεραυγὴς et φερεαυγὴς, lucifer, lucem ferens seu afferens aut splendorem. Item lucidus. Ex Epigr.

Φωταυγὴς, splendidus.

Φωταύγεια, splendor. Suid.

Χλοαυγὴς, virore nitens, vel virentium splendorem referens. Ex Luc.

Χρυσαυγὴς, auri in modum splendens.

Χρυσαυγέω, ῶ, auri in modum splendeo, auro splendeo et niteo. Epigr.

Ψεφαυγὴς, obscuram lucem reddens. Hesych.

ΑΥΔΗ', ῆς, ἡ, vox, † Sic Hesiod. Th. 31.† oratio, sermo. (Æschyl. Pers. 946. Ch. 829.) Il. ά. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. ☞ Quidam deducunt ab αὔω signif. φωνῶ. Alii à nomine αὐγὴ κατὰ τροπὴν, utpote δι' ἧς αὐγάζεται τὰ τοῦ νοῦ.

Αὐδήεις, εντος, ὁ, voce præditus, vocalis. Il. τ'. v. 407.

Αὐδάω, ῶ, f. ήσω, vocem edo, loquor. Interdum absolutè, ut Il. ά. (αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τόδε. Æschyl. S. c. Th. 1050. Eurip. Phœniss. 120. Soph. Œdip. Tyr. 400. 866. 93.) Interdum cum accus. ut Il. σ'. Et pro, alloquor, ex Od. έ.

Αὐδάομαι, ῶμαι, pro eodem, apud Soph. et Eust. Citatur et ex Herodot. pro loqui. (ὁμοῖος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ. i. e. βλασφημουμένῳ ὑπὸ σοῦ. Æschyl. S. c. Th. 684. Eum. 383. Eurip. Med. 174. Soph. Œdip. Tyr. 534. 751. 960. Tr. 1122.)

[Αὐδάζομαι. Herodot. Hist. lib. 5. cap. 51. καὶ τὸ παιδίον ηὐδάξατο, Πάτερ, διαφθερέει σε ὁ ξεῖνος, ἢν μὴ ἀποστὰς ἴῃς. Lib. 2. cap. 55. ἱζομένην δέ μιν ἐπὶ φηγὸν, αὐδάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπηΐῃ ὡς χρεὸν εἴη μαντήϊον αὐτόθι Διὸς γενέσθαι.]

Composita.

Ἄναυδος, ου, ὁ καὶ ἡ, voce carens, mutus. Od. έ. ἄπνευστος καὶ ἄναυδος. † Hes. Th. 797.† Et ἄναυδον ἔργον, apud Soph. Ajace, exp. nefandum factum. (Æsch. Pers. 587. ἀναύδω μένει. Ag. 246. 505. ἀναύδου ὄμματος. Eurip. Med. 1185. Phœniss. 41. Soph. Tr. 874.)

Ἀναύδως, mutè, tacitè. Hippocr.

Ἀναυδία, ἡ, loqui non posse. Gal.

Ἀναυδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis: aut non fandus, nefandus. Item activè pro, non loquens, mutus.

Ἀναύδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dicendus, non commemorandus, apud Soph. in Ajace. (Æsch. S. c. Th. 903.) Item pro ἄναυδος, apud Nic. in Alexiph.

Ἀνταυδάω, ῶ, vicissim loquor, respondeo. (Ἀνταυδᾷν ἴσα. Soph. El.)

Ἀπαυδάω, ῶ, veto, interdico, prohibeo, ut apud Aristoph. ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι. (Theoc. κϛ'. 129.) A quibusdam exp. jubeo, contraria prorsus significatione. ¶ Item deficio. Plut. de lib. educat. πόνοις αὐτοὺς ὑπερμέτροις ἐπιβάλλουσιν, οἷς ἀπαυδῶντες ἐκπίπτουσι. Apud Luc. ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκὼς, triduana fame confectus, vel qui deficit præ fame. ¶ Item loquendi facultate deficior, apud Hippocrat. ut vult. Erot.

Decomp. Προαπαυδάω, ῶ, prius deficio vel defatigor. Est autem apud solos poëtas, et quidem tragicos præsertim, usitatum.

Ἔναυδος, voce præditus, vocalis, Hesych. Pro quo et ἐναυδής. Exp. et ἔμπνους, spirans.

Ἐξαυδάω, ῶ, eloquor. Il. ά. ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ. (Eurip. Phœniss. 1208.)

(Ἐξαυδῶμαι. Æsch. Ch. 149. 270.)

Ἐπαυδῆσαι, insuper dicere. Alii exp. alloqui.

Καταύδησις, exp. vociferatio.

Μεταυδάω, q. d. interloquor, cum dat. ut Od. ν'. Φαιήκεσσι μετηύδα. Item alloquor, cum accus. personæ, ut Apoll. Arg. 2. Αὐτὰρ ὅ τόνγ' ἐπέεσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα.

Παραυδάω, ῶ, alloquendo consolor, Od. ό.

Προσαυδάω, ῶ, alloquor, compello; ut Od. ξ'. Ὀδυσῆα προσηύδαν. † Hes. Th. 169.† (Æsch. Pers. 154. Il. γ'. 256. Eurip. Med. 1209.)

(Προσαυδάομαι, appellor. Soph. El.)

Decomp. Ἀπροσαύδητος, non compellatus. Item insalutatus, Exp. et colloquii expers. [Plut. de Aud. Poet.]

Συναυδάω, ῶ, (q. d. simul loquor) consentio, assentior. Item pro confiteor, apud Soph.

ΑΥΘΕ'ΝΤΗΣ, ου, ὁ, diversam habet significationem et etymologiam. Idem enim est quod αὐτοέντης, (ex quo et factum est) qui sua manu perimit, qui sua ipsius manu cædem infert: seu ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος, veluti αὐτοέντης τις ὤν, inquit schol. Appollon. ut apud Eurip. αὐθεντῶν χέρες, manus eorum qui illis ipsis manibus cædem patrârunt. Apoll. Arg. 2. αὐθέντας Ἀμύκοιο, percussores Amyci. Etymologo est ὁ φονεὺς, ὁ ἑαυτὸν κτιννύων, seu ὁ ἑαυτὸν βάλλων τοῖς ἔντεσι, i. τοῖς βέλεσι: et Eurip. schol. ὁ δι' αὐτοῦ ἱεὶς τὸ ξίφος. Dicitur adjectivè et φόνος αὐθέντης de cæde quæ propria manu fit. Æschyl. in Eum. Οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος, consanguineorum cædes propria manu patranda non est. (Agamemn. 1582.) ¶ Apud recentiores significat dominum, qui pro arbitrio et autoritate sua quidvis agendi potestatem habet, ὁ ἑαυτὸν ἐπαφεὶς εἰς πάντα, καὶ ὢν αὐτεξούσιος, καὶ μὴ ἄλλου, ἀλλ' ἑαυτοῦ ὤν, inquit Etym. derivans παρὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἔντης. Exp. etiam autor.

Αὐθεντία, ἡ, potestas, autoritas. Basil. Synes.

Αὐθεντικὸς, authenticus. Apud jurisconsultos authentica instrumenta et scripta dicuntur, quæ certam et justam habent autoritatem.

Αὐθεντικῶς, cum autoritate. Cic. ad Att. lib. 9. epist. 18.

Αὐθεντέω, ῶ, autoritatem meam accommodo. seu autoritate mea probo, aut autorem me præbeo. Basil. Apud Paul. 1. ad Tim. cap. 2. uxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, autoritatem sibi in virum usurpare.

Ἐναυθεντέω, ῶ, (*comp.*) autoritatem obtineo inter, autoritate valeo in, vel apud. Greg.

ΑΥ'ΛΑΞ, ακος, ἡ, sulcus. ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομὴ, ut explicat Eust. dicens, διὰ τὸ στενοεπιμήκες ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθαι. Hesiod. αὔλακ' ἐλαύνοι ἰθεῖαν. Et Philo, ἀνατεμόντες εἰς αὔλακας. Pro quo Doricè dicitur et ὦλαξ, ακος, ἡ, et ἄλοξ, οκος, ἡ, seu per metathesin, ὦλξ. quod metaphoricè etiam accipitur: ut apud Eurip. in Phœniss. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. (βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. Æschyl. S. c. Th. 599. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα. Eurip. Phœniss. 18. Æschyl. Ag. 1025. Ch. 23. Soph. Œdip. Tyr. 1235.) [Eurip. Herc. F. 164. Vide Notam Cl. Barnes.]

Αὐλακίζω et ἀλοκίζω, F. ίσω, sulco, apud Aristoph. [Vesp. 850.] ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

Composita.

Διαυλακίζω, q. d. persulco, peraro.

Καταυλακίζω et καταλοκίζω, sulco: unde per tmesin apud Eurip. κατ' ὄνυξιν ἠλοκισμεθα.

Ὀλιγαῦλαξ, paucos sulcos habens, et (per consequens) paucos agros. Suid.

Ὁμοαῦλαξ, qui eodem sulco comprehenditur, vicinus. et per syncopen ὁμῶλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, idem. Apoll. 2.

Ὑδραῦλαξ, sulcus aquarius. Bud.

ΑΥΛΗ', ἡ, aula, atrium. (Sophoclis Trachin. 918.) Athenæus, lib. 5. tradit αὐλὴν ab ἄω appellari locum apertum et vacuum ante ipsas ædes expositum, qui à ventis perfletur, unde et de subdialibus locis usurpatur apud Homer. Sic Philo de vita Mos. lib. 3. τὸ ὕπαιθρον appellatum dicit αὐλήν. ¶ Quoniam autem in ejusmodi locis subdialibus, stabulari solent animalia, ideo ponitur αὐλὴ pro stabulo, ut Il. γ'. —— οἶες πουλυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασι. Sic et Od. ξ'. ¶ Item aula, domus regia, domus principis: sic dicta quòd ante ejusmodi domos essent ampla loca subdialia; vel quòd satellites ibi solerent παραυλίζεσθαι, ut scribit Athen. Sic apud Polyb. μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι. Herodianus passim dicit βασίλειον αὐλήν.

Αὔλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut αὔλειος θύρα, apud Plat. in symp. exp. janua vestibularis et atriensis. Dicitur et ἡ αὔλειος sub. θύρα, ut apud Plut. in Pompeio. (Αὔλεια sc. θύρα. Theoc. ιέ. 43.)

Αὐλικὸς, οῦ, ὁ, aulicus; qui est ex alicujus principis aula. Plut. in Polit. præc. οἱ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες. ¶ Aliquando in malam partem, ut Plut. οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ, αὐλικὸς καλεῖσθαι καὶ θεραπευτικός.

Αὐλαία, ἡ, aulæum: item tentorium. Plut.

Αὔλιον, ου, τὸ, stabulum. Item domicilium, propriè quod est ruri. Apoll. Arg. 2. σταθμούς τε καὶ αὔλια. (Theoc. κέ. 84.)

Αὖλις, ιδος, ἡ, domicilium, locus ubi pernoctatur. Item tentorium, castra. Il. ί. (Theoc. ιϛ'. 92. κέ. 18.)

Αὔλιος ἀστὴρ, qui ad αὖλιν ducit animalia: vesper. Eust.

Αὐλείτης, ου, ὁ, villicus.

Αὐλίζομαι, stabulor. de ovibus, Od. μ'. de suibus, Od. ξ'. Ipsi etiam homines dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, i. pernoctare, cubare, apud Thuc. et Xen. sæpe. † Pæd. l. 4. p. 113. d.† A Bud. exp. et, stationemh abeo, item, excubo.

Αὐλισμὸς, pernoctatio. Hesych.

Αὐλιάδες νύμφαι, in Epigr. nymphæ incolæ seu inhabitantes.

Composita.

Ἄγραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro sive in agris stabulans, ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος, in agro pernoctans. Sic βοῦς ἄγραυλος dicitur Odyss. μ'. et Iliad. ώ. Ipsi quoque pastores apud Homerum et Hesiodum, † Th. 26.† ποιμένες ἄγραυλοι.

Ἀγραυλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄγραυλος: ut, ἀγραυλέϊ κοίτῃ, apud Nicandrum, quæ fit in agro.

Ἀγραυλία, ας, ἡ, stabulatio in agro, pernoctatio in agro. [Dion. Hal.]

Ἀγραυλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, stabulor in agro, pernocto in agro; ut, ποιμένες ἀγραυλοῦντες, apud Lucam Evang. c. 2.

Ἀπαυλίζομαι, seorsum stabulor, seorsum stationem habeo. Item de hominibus dictum, seorsum pernocto. [Dion. Hal.]

Ἀπαυλόσυνος, seorsum stabulans, vel à stabulo discedens: in Anth. Epigr.

Ἀπαυλιστηρία χλανὶς, apud Poll. quam sponsa mittit ad sponsum eo die, qui ἀπαύλια dicitur.

Ἀπαύλια, τὰ, dies quo sponsus apud socerum seorsum à sponsa pernoctat: item dona quæ sponsæ dantur, teste Polluce. Acron dicit fuisse diem, quo nupta ad parentes redire solebat.

Βοαύλιον, ου, τὸ, boum stabulum, bubile. Poll. Βόαυλος, idem. Theocr.

[Δύσαυλος. Soph. Antig. 363.] ‡ Schol. δυσχερῆ τὸν ἐπαυλισμὸν ποιῶν.‡

(Δυσαυλία. Æsch. Ag. 564.) [μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας, —— τί δ' οὐ στένοντες, οὐ λαχόντες ἤματος μέρος;] ‡ graves excubias.‡

Ἔναυλος, ου, ὁ, stabulum et spelunca, Hesiod. Item domicilium. Idem. Item ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Eust. Vide et in comp. ex αὐλός. (Adject. Eurip. Phœniss. 1513. Luc. Som. p. 4. V. potius in αὐλός.)

Ἐναυλίζομαι, stationem habeo, castra metor, inhabito. Thuc.

Ἐναύλισμα, domicilium. Suid.

Ἐναυλιστήριον ἄντρον, stabulare antrum. [Anth. Ep. Gr.]

[Ἐξαυλίζομαι. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. ὁ δ' Ἀσιδάτης ἀκούσας, ὅτι — ἐξαυλίζεται εἰς κώμας, &c.]

Ἔπαυλος, ου, ὁ, stabulum. Item casa. Il. ψ'. (Ἔπαυλον Θρηϊκίαν. pro τῆς Θρᾴκης. Æschyl. Pers. 872.) † Ἔπαυλα, neut. pl. apud Soph. Œd. Tyr. 1149.†

Ἔπαυλις, εως, ἡ, villa, casa. Plut.

Ἐπαύλιον, villa. Plut.

Ἐπαυλίζομαι, ut, ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, castra ad urbem pono. Plut. in Sylla. Dicitur et sponsa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, i. pernoctare apud maritum.

(Ἐπαύλισμα. Sch. Æschyl. utitur ad explicandum vocem ἔπαυλον supra. V. Pers. 872.)

Ἐπαύλια, τὰ, quidam volunt idem esse quod ἀπαύλια. Vide Hesych. Suid. Poll. Eust. Pausan. Bud.

[Ἐπαυλεῖος. Aristoph. Vesp. 1473. Τίς ἐπαυλείοισι θύραις θάσσει; Hom. Odyss. A. 104. habet ἐπ' αὐλείου, ut recte notat Auctor.]

Θύραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ante foras jacens, seu excubans. Item foris pernoctans. Hesych.

Θυραυλία, ante fores pernoctatio: seu ante fores pernoctare, aut jacere. Luc. de merc. cond. πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ θυραυλίας.

Θυραυλικὸς, adject. ut θυραυλικὸν ἔργον, quod foris fit, seu sub dio. Bud. ex Philost. epist.

Θυραυλέω, ῶ, ad fores seu ante fores pernocto aut jaceo. Item foris ago, extra domum versor. Xen. in Œcon. τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν. Item, in castris et stativis permanere, urbem non ingredi, nec sub tecto esse, apud Arist. et Plut.

Καταυλίζομαι, stationem habeo, castra metor. Plut.

Μαυλίας vocabant τὰς μαχαίρας, quasi ὁμαυλίας, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι, inquit Thuc. schol. et ex eo Suidas: uterque cultros intelligens. ii enim plures in una vagina veluti stabulari possunt. Nicander verò μαυλίδας appellat, à nomine μαυλίς: in Theriac. κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξαι Μαυλίδι χαλκείῃ: ubi schol. quoque exp. æreo seu ferreo cultro. Rursum μαυλὶς Hesychio est quæ mercede aliquid facit. Unde μαυλίζειν, mercede prostituere. Μαυλιστὴς, Suid. qui mercede alterius corpus prostituit, ut leno.

Μέσαυλος, ου, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ, locus in medio stabulo, seu in media caula, aut etiam casa, Bud. Alii propriè volunt esse januam quæ sit inter duas αὐλὰς, sed pro tota casa seu tugurio accipi. Apud Euripidem legitur et adjectivè, θύρας μεσαύλους. Μέταυλον etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.

Μεσαύλιον, in eadem significatione apud Suidam. Item μεσαύλιον vocabatur κροῦμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον, inquit Eust.

Μόναυλος, qui solus stabulatur, aut habitat.

Μοναυλία, vita solitaria, i. cœlibatus. Plato de leg.

(Ὁμαυλία, ὁμοκοιτία. Æsch. Ch. 597.)

Ὀρείαυλος, in montibus stabulans, monticola. Opp. lib. 3. de venat.

Ὀρέσσαυλος, idem. Nonn.

Παραυλίζομαι, juxta cubo vel excubo. Athen. l. 5. [Eurip. Ion. 492. Ὦ Πανὸς θακήματα, καὶ Παραυλίζουσα πέτρα, &c.]

Πρόαυλον, seu Προαύλιον, ου, τὸ, aulæ vestibulum. Poll. Suidas. Item, προαύλια, plur. num. dies qui nuptias anteit: sicut ἐπαύλια, dies qui eas sequitur.

Προσαυλίζω, in aula sto.

Προσαύλειος, ad aulas pertinens. [Eurip. Rhes. 273.]

Συναυλία, ἡ, cohabitatio. (V. Æschyl. S. c. Th. 845.) Item contubernium conjugale, conjugium. apud Aristot. in Polit. et Greg.

† Σύναυλος πρὸς χώροις τισί. qui commoratur in locis quibusdam. Soph. Œd. Tyr. 1137.†

Συναυλίζομαι, unà commoror, contubernalis sum. Item congregor. convenio. Propriè convenio ad idem habitaculum. Luc. Xen. Usus est et voce activa idem Xen. Hell. 1. συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ.

(Σύναυλος cum Dat. *Commoratus.* in Soph. Œdip. Tyr. 1147.)

Ὕπαυλος, qui in aula est. Apud Soph. in Ajace expon. qui est in tentorio.

Χώραυλος, qui in agro vel regione versatur. Suid.

ΑΥ'ΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, tibia. Il. κ'. Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. (Aristoph. in Ranis. 154.) Sic apud Athen. lib. 8. αὐλῶν βόμβος. Apud Luc. in Harm. ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν εἰς τὸ ἀκριβές. Idem ad dicent. Prom. καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ☞ Deducitur vel ab ἄω (i. flo) vel ab αὔω, i. clamo. ¶ Item αὐλὸς, quicquid est angustum et in rectitudinem productum. Od. χ'. αὐλὸς αἵματος, pro sanguine quem ex aliqua corporis parte velut ejaculamur. Apud Hom. Od. τ'. Bud. exp. annulus fibulæ.

Αὐλικὸς, οῦ, ὁ, fistularis, tibialis. Et αὐλικοὶ, tibicines. Suid.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, parva tibia aut fistula. Dicitur generaliter de quavis fistula et tubulo. [Hippoc. de Morb. lib. 2.] (Sophocles in Fragm. apud Longinum.)

Αὐλίσκοι, οἱ, inaures. Hesych.

Αὐλέω, ῶ, tibia cano. Plut. in apoph. ἀλλὰ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. Et in Lycurgo, καστόρειον μέλος αὐλεῖν. Et in Galba, αὐλεῖν αὐλῷ.

Αὐλέομαι, οῦμαι, tibia canentem audio, tibiæ cantum audio, mihi canitur tibia. Xen. † Pæd. l. 4. p. 104. c.†

Αὔλημα, τὸ, carmen ad tibiarum sonum. Poll. (Aristoph. in Ranis. 1337.) [Plat. Euthyd. Ἆρα οὐκ οἶσθα, — ὅτι περὶ αὐλημάτων εὐπραγίαν οἱ αὐληταὶ εὐτυχέστατοί εἰσι; Minos. ii. 318. B. Lucian. Ver. Hist. Lib. 2. τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. Xenoph. Conviv. cap. 6. §. 5.]

Αὔλησις, ipsa tibiæ inflandæ actio. Aristot. Rhet. 3. [Plat. Meno. Οὐκοῦν καὶ περὶ αὐλήσεως καὶ τῶν ἄλλων τὰ αὐτὰ ταῦτα;]

Αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, tibicen. † Hesiod. Asp. 283.†

Αὐλητηρία, ἡ, theca tibiarum. Hesych.

Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, tibicina, quæ tibia canit. (Aristoph. in Ranis. 576.) [Xenoph. Græc. Hist. lib. 2. cap. 2. §. 14. τὰ τείχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων πολλῇ προθυμίᾳ, νομίζοντες ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῇ Ἑλλάδι ἄρχειν τῆς ἐλευθερίας. Conviv. cap. 2. §. 1.]

Αὐλητρίδιον, q. d. tibicinula.

Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, tibicen. Dem. Xen. † Pæd. 1. 6. 19.† &c.

Αὐλητικὸς, ad tibicinem pertinens. Αὐλητικὴ, (sub τέχνη) ars tibia canendi. Item αὐλητικὸς, tibiarum inflandarum peritus.

Αὐλητικῶς, more tibicinum, more eorum qui tibias inflare norunt. apud Athen. l. 15.

Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, et apud poëtas, ἡ, paronymum est τοῦ αὐλοῦ significans παραμήκη τόπον, ut Eustathius tradit. Sic ποντίους αὐλῶνας schol. Sophoclis in Trach. esse dicit mare longum et arctum: seu tractus maris longos et angustos, ut freta sunt: exponens tamen etiam, loca maritima angusta, ut sunt Isthmi. Hesychius Æschylum dicit αὐλῶνα vocasse fossam: ut Eust. quoque. Sunt enim fossæ oblongæ, angustæ, cavæ in modum τῶν αὐλῶν. Dicuntur αὐλῶνες etiam valles seu convalles: referunt enim et ipsæ sua figura αὐλὸν, utpote quæ sint arctiores cæteris campis et oblongiores. Theophrast. hist. plant. l. 9. c. 7. Plut. in Fab. et Strab. lib. 5. Exponitur etiam canalis, tractus strictus et longus per quem aqua ducitur.

Αὐλωνίσκος, ου, ὁ, parva vallis.

Αὐλωνίζω, in valle dego. Suid.

Αὐλωτὸς, οῦ, ὁ, tibiatus, fistulatus, instructus tibiis, seu fistulis; ut Αὐλωτοὶ φιμοὶ, apud Æschyl. Vide Hesych. Poll. et Eust.

Composita.

Ἄναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tibiarum expers. Plutarch. θυσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν, quæ sine tibiarum cantu fierent. Ἄναυλα, adverb. sine tibiis. Idem Plut. κεφ. Ῥωμ. Καί τις ἥπτετο δεισιδαιμονία τῶν ἱερέων ἄναυλα θυόντων. Ἄναυλος est etiam, imperitus artis tibicinariæ, apud Luc. [Eurip. Phœn. 797. κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις. Schol. ὑβριστικὴν καὶ κακομουσοτάτην χόρειαν.]

Βομβαύλιος, tibicen, qui novit βομβεῖν αὐλόν. Hesych.

Διαύλιον (pro quo apud Suid. scribitur, Διαύλειον, ου, τὸ,) Aristophanis schol. esse dicit, quum in scena, tacentibus omnibus, intus tibicen caneret. [Ran. 1282.]

Διαυλωνία, Eustathio est locus angustus in quo aves sylvestres capiuntur.

Διαυλωνίζειν Suidas esse dicit, fluere per angustias. Budæus ex Basilio affert pro, meatus longos transire, dicique tradit de Aqua marina terras subeunte et in fontes percolata. Vide et Athen. l. 5.

Δίαυλος, ου, ὁ, circumactus curriculi hujusmodi, ut quum ad metam pervenissent, flectentes, eò rursus recurrerent, unde cursum inierant. i. curriculum duplex. Ita Bud. in Pand. ubi addit, Vitruvium δίαυλον vocare duorum stadiorum ambulationis circuitionem. Metaph. apud Eurip. διαύλοις κυμάτων φορεύμενος, reciprocis fluctuum cursibus. † δρόμου διαύλου πεντάεθλα. Soph. El. 693.† (Æschyl. Ag. 352.) ¶ Est etiam mensura duorum stadiorum, hoc est, mille et ducentorum pedum.

Διαυλίσκος, ου, ὁ, canaliculus in dioptris, quo visus dirigitur, apud Polyb.

Decomp. Καμψιδίαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. in diaulo reciprocans.

* Ἀδίαυλος Euripidi dicitur locus iste unde negant redire quemquam, in Lexico ap. Bekker. Anecd. Græc. p. 344.*

Δολίχαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, longas tibias, seu fistulas habens. Eust.

Δύσαυλος, infelix ob tibias; ut, δύσαυλος ἔρις, in Epigr.

Ἔναυλος, tibiis personans. Metaphoricè etiam capitur pro eo quo veluti post tibiarum cantum aures adhuc personant: ut, ἔναυλοι λόγοι, apud Eust. ἔναυλος φωνὴ, apud Luc. Item flumen per angustum iens. Et fossa angusta. Vide Eust.

Ἔξαυλος, cui tibia exempta aut effracta est; qui tibiæ sonum amplius non edit. Poll. l. 4.

Ἐξαυλέω, ῶ, q. d. extibio: unde ἐξηυλημένος, q. d. extibiatus, metaph. de inveteratis rebus dicitur, ut docet Etym.

Decomp. Παρεξαυλέω, ῶ, idem. Παρεξηυλημένος, extritam fistulæ lingulam habens: extritus, Aristoph. in Acharn.

Ἐπαυλέω, ῶ, incino seu præcino: accino tibia. Luc. de sacr.

Ἰαμβαυλεῖν, Iambis adhibere tibiam.

Καλαμαύλης, ου, ὁ, qui calamo in tibiam formato canit. Eustathio idem quod μόναυλος. [Athen. Deipn. lib. 4.]

Καταυλέω, ῶ, tibiæ sono permulceo. Nonnunquam metaphoricè de quibusvis mollioribus aurium titillationibus dictum reperitur: ut apud Greg. μὴ ἀκοὴν καταυλήσωμεν.

Καταυλοῦμαι, tibiæ cantum audio, aut tibiis persono. Luc. Strab. Plut. Item exibilor et derideor.

Καταύλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus seu incentio. Theophr. l. 4. c. 12.

Decomp. Προκαταύλησις, quum tibiæ recenter factæ utiles redduntur ludicra et exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur: quum deteruntur et leniuntur: ut Bud. exp. Theophr.

Κεραύλης, qui cornu in tibiam aptato canit, cornicen. Dicitur et κερατaύλης.

Μίμαυλος, videtur dici qui mimos tibia exprimit. Ath. l. 19.

Μιμαυλεῖν, exp. imitari tibiarum cantum.

Μόναυλος, tibialem quendam cantum unicum et simplicem edens: ut quidam interp. μόναυλος κάλαμος, apud Eust. Item qui ejusmodi organo utebantur, quem Eust. καλαμαύλην et ῥαπταύλην quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μόναυλον, apud Athen. unius tibiæ connectus.

Μοναύλιον, ου, τὸ, organum quoddam tibiale unius et simplicis cantus. Athen. l. 4.

Μοναυλέω, ῶ, tibia unius concentus cano. Plut. in Cæs.

Ὅμαυλος, consonus. Soph. in Œd. Tyr. στονόεσσα γῆρυς ὅμαυλος.

Πάραυλος, à tibiæ sono discrepans, absonus. Soph. in Ajace.

Πλαγίαυλος, qui obliquis tibiis canit. Et subst. obliqua tibia, apud Theocr. idyll. 21.

Πλαγιαυλίζω, obliqua tibia cano. Eust.

Προαύλιον, ου, τὸ, præludium in tibiarum cantu. Aristot. Rhet. 3.

Προαυλέω, ῶ, in tibiarum cantu prœludo. Aristot. Rhet. 3.

Προσαυλέω, ῶ, accino tibia. apud Athen.

Πυθαύλης, ου, ὁ, qui Pythium carmen tibia canit. vel qui tibiis quodammodo persuadet.

Παραυλικὰ ὄργανα, Bud. vocat bombardas, quòd fistulas referant et ignem emittant.

Ῥαπταύλης, qui tibias compingit aut inflat. Eustathio idem est quod μόναυλος.

Στομαυλέω, ῶ, ore tibiam inflo. Plat. in Cratylo.

Σύναυλος, consonus: ut, ξύναυλος βοὰ, apud Aristoph. (R. 214.)

Συναυλία, vel ξυναυλία, consonantia, id est, tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento conjunctus: aut quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara et tibia συμφωνοῦσιν. Athen. l. 14. Transfertur etiam ad fletum et lamenta: ut apud Aristot. in Equit. et Synes. epist. ad fratr.

Τυμβαύλης, dicitur ὁ ἐπὶ τύμβια μέλη αὐλῶν. Gal. Hos

τυμβαύλας, Latini siticines vocant. Scribit enim Nonius, siticines dici qui apud funeratos et sepultos, id est, jam sitos, canere soliti erant, honoris causa, cantus lamentabiles.

Ὕδραυλις, εως, ἡ, sive ὑδραυλικὸν ὄργανον, hydraula: musicum instrumentum. Vide Athen. l. 4. et Vitruv. l. 10. c. 13.

Ὑδραύλης, qui ex hydraulico organo canit.

Ὑπαυλέω, ῶ, succino tibia. Luc. Athen. l. 6.

Φίλαυλος, amans tibiarum cantus. Arist. Eth. 10. (Aristoph. R. 1352.)

Χοραύλης, qui tibias in choro inflat. Præter fides enim choro tibiæ etiam adhibebantur, ut testatur Aristot. polit. 8.

ΑΥ῎ΡΑ, ας, ἡ, aura, ventus levior: expiratio ex humido prodiens, ut Aristot. in lib. de mundo definit. Gaza accentu acuto in penult. notari scribit. Sic Aristoph. in Ranis, Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Invenitur tamen et αὖρα. Xen. Hell. 6. εἰ μὲν αὔρα φέροι, θέοντες. Idem διαπνεῖσθαι αὔραις dixit in Sympos. Et αὔρας θηρεύω, apud eundem. ☞ Etym. deducit ab ἀήρ. Quidam à verbo ἄω, spiro.

Composita.

Ἄγλαυρος, aff. pro pulchras auras habens, ἀγλαὰς αὔρας ἔχων. pro quo facta metathesi literarum tradit schol. Nicandri, dici ἄγραυλος.

Ἄγχαυρος, ου, diluculum, crepusculum: παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἤτοι πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν, ut Suidas exp. [Etymol. Magn. citat Verba Apoll. Rhod. in Argonaut. Lib. 4. 109. Ἦμος δ' ἀνέρες—Ἄγχαυρον κνώσσουσιν, &c. Schol. ad 111. Ἄγχαυρον. τὸν καιρὸν τὸν πλησίον καὶ ἐγγὺς τῆς ἡμέρας, ὥσπερ τὸ καλούμενον λυκόφως. περὶ γὰρ τὸν τοιοῦτον καιρὸν αἱ αὖραι πνέουσι. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ποιητοῦ, sc. Homer. Odyss. E. 469. Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.]

Ἄναυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, auræ expers. Item substant. torrens. Apoll. Arg. l. 1.

Ἀπαυράω, ῶ, eripio, aufero, θυμὸν ἀπηύρα. Iliad. ζ'. et apud Hesiod. † Th. 423.† (Æsch. Pers. 954. τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου. hæc sunt quæ ex amore erga homines consequutus es. Pr. 28.) Quidam ab αὖρα deducunt, ut sonet, ἀνάπνευσιν ἀφαιροῦμαι. Alii ab αἴρω.

Ἔναυρος, in quo auræ sunt, auris apertus seu pervius. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 11. χωρίον εὔπνουν καὶ ἔναυρον ἀεί.

Ἐπαυρέω, ῶ, et ἐπαυρίσκω, item ἐπαύρομαι, fruor, utilitatem et fructum percipio. Cum genit. ut, ἐπαύρεσθαι βιότοιο, apud Apoll. Sic Hippocr. Περσῶν ὄλβου ἐπαύρεσθαι. Interdum cum accus. Andocides. τί ποτε οὗτοι περικαίονται εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαύρεσθαι; si vos oportet aliquid fructus et utilitatis ex me percipere. Ponitur et absolutè apud Homerum et Hippocrat. ¶ Accipitur et in malam partem pro, damnum accipio, pœnas luo. Interdum absolutè: ut Iliad. ζ'. τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, quare suspicor eum fructus ejus mali percepturum, i. damna inde passurum et pœnas daturum. Interdum cum genit. Hesiod. in Erg. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Et Il. ά. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. Item cum accus. Od. σ'. μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃς, ne fortè et majus damnum capias. ¶ Item assequor, consequor, contingo. Iliad. ό. πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν, &c. antequam attingerent et assequerentur corpus. Il. ψ'. λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, cave saxum attingas. Item pro consequi, nancisci, Apoll. Arg. 2. εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ, i. τύχῃ.

Ἐπαύρεσις, fruitio. Thuc. lib. 2. Scribitur et ἐπαύρησις. [Herodot. Hist. lib. 7. ὑποτείνοντός τε τὰ ἐμπόρια συνελευθεροῦν, ἀπ' ὧν ὑμῖν μεγάλαι ὠφέλειαί τε καὶ ἐπαυρήσιες γεγόνασι. Quidam Codices Mss. habent ἐπαυρήσεις. Thucyd. Hist. lib. 2.]

Μαψαῦραι, αἱ, leves auræ, venti leves. Hesiod. in Theog. † v. 872.†

Πόδαυρος, qui velocitate pedum auras seu ventos æquat.

ΑΥ῎ΡΙΟΝ, cras, crastino die. (Sophocles in Trach. 962. et in Œdip. Tyran. 1110.) Odyss. ά. Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς. Dicitur interdum ἡ αὔριον, (sub. ἡμέρα) crastina dies. Sic dicitur ἐς τὴν αὔριον, in diem posterum. Et ἐς αὔριον pro eodem. ☞ Eustath. vult fieri ab ἄω significante splendeo, fulgeo. Etymologus deducit etiam ab αὔρα: juxta illud, Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

Αὐρίζειν, procrastinare, in crastinum differre. Item algere. Etym.

Composita.

Εἰσαύριον, sive ἐσαύριον, quod et disjunctim εἰς αὔριον, cras vel in posterum diem, postridie.

Ἐπαύριον, postridie. Dicitur et ἡ ἐπαύριον, sicut ἡ αὔριον.

Μεταύριον, perendie, ut scribit Budæus. Dicitur et ἡ μεταύριον, sub. ἡμέρα.

ΑΥ᾽ΣΤΗΡΟ`Σ, οῦ, ὁ, austerus: ut, αὐστηρὸς χυλὸς, austerus sapor. Et αὐστηρὸς οἶνος, austerum vinum, Diosc. Et αὐστηρὸς ἄνθρωπος, austerus, severus, rigidus. Apud Plut. αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, exp. frugalis et tenuis mensa. [S. Luc. xix. 21. ἐφοβούμην γάρ σε, ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς εἶ. Polyb. Hist. lib. 4. τἄλλα τοῖς βίοις ὄντας αὐστηροτάτους, sc. Ἀρκάδας.] ☞ Deducitur ab αὔω, sicco. Nam αὐστηρὰ solent linguam ξηραίνειν καὶ τραχύνειν βαθέως, ut docet Aëtius.

Αὐστηρῶς, austerè, severè. Item tenuiter. Plut.

Αὐστηρότης, ητος, ἡ, austeritas. item severitas. Alex. Aphrod. [Athen. Deipn. lib. 5. Καὶ μὴν ἀσύμφωνα καὶ τὰ μετὰ ταῦτα τῇ αὐστηρότητι. Plat. de Leg. lib. 2. ἣν—ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος ἐδωρήσατο, τὸν οἶνον φάρμακον, ὥστ' ἀνηβᾶν ἡμᾶς, &c. Theætet. i. Ἀλλ' οἶμαι, περὶ οἴνου γλυκύτητος καὶ αὐστηρότητος μελλούσης ἔσεσθαι, ἡ τοῦ γεωργοῦ δόξα, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ κιθαριστοῦ, κυρία. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. c. 4. §. 16. οἶνος δὲ εὑρίσκετο, ὃς ἄκρατος μὲν, ὀξὺς ἐφαίνετο εἶναι ὑπὸ τῆς αὐστηρότητος· κερασθεὶς δὲ, εὐώδης τε καὶ ἡδύς.] (Pl. Marcellin. Vit. Thucyd.)

Ὑπαύστηρος, (*comp.*) subausterus. apud Diosc.

ΑΥΤΑ῾Ρ, autem, sed, † Xen. Pæd. 1. 6. 9.† item cæterùm, apud Hom. sæpe. Pro eodem dicitur et ἀτὰρ, ex quo et Eustath. factum esse putat interjecto υ.

ΑΥ῍ΤΜΗ`, ῆς, ἡ, halitus, spiritus. (παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, inquit Eustath.) Il. ί.—εἰσόκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ. ¶ Item vapor, fumus. Odyss. π'. ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμή. Sic apud Hesiod. in Theog.—καίετο γαῖα ἀϋτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς: ubi tamen quidam ardorem significare volunt.

Ἀϋτμὴν, ένος, ὁ, idem quod ἀϋτμή. Il. ψ'. Od. γ'.

† Νήϋτμος, spiritus expers. Hes. Th. 795.†

ΑΥ᾽ΤΟΚΑ΄ΒΔΑΛΟΝ, farina utcunque subacta: Suid. Metaphoricè αὐτοκάβδαλος ναῦς seu αὐτοκάβδαλον σκάφος, dicitur ratis tumultuariè et ex tempore facta. Itidemque αὐτοκάβδαλα ποιήματα. Hesych. Vide Athen. lib. 14. [Vide omnino Notam Cl. Potteri in Lycophr. Alex. 745.]

ΑΥ᾽ΤΟ΄ΜΑΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, ex se ipso aliquid faciens, † Xen. Pæd. l. 4. 13.† non alieno impulsu, spontaneus, ultroneus: ut Iliad. β'. αὐτόματος ἦλθε, sponte venit. Et morbi apud Hesiodum in Erg. αὐτόματοι φοιτῶσι, non accersiti. Αὐτόματοι μηχαναὶ dicuntur, quæ per se moventur: ut horologia. Apud Dem. αὐτόματος θάνατος exp. mors naturalis, quæ nulla extrinsecus vi coacta venit. Interdum αὐτόματον dicitur quod fortuitò evenit. Dicitur et ταὐτόματον pro eodem. Quid sit αὐτόματον et quomodo à τύχη differat, docet Aristot. Phys. 2. et Plut. in lib. de fato. Vide et Themist. et Alex. περὶ ψυχῆς. ☞ Composita dictio plerisque videtur ex αὐτὸς et μάομαι, (excitor, promptus sum) ut sonet quasi ἀφ' ἑαυτοῦ προθυμούμενος, à se ipso inductus, et excitatus: vel ex αὐτὸς et μάτην, in qua sententia fuit Aristotel. et Eust. Hippocrates de arte, quasi alludens ad etymon, dicit, τὸ δὲ αὐτόματον, οὐ φαίνεται οὐσίην ἔχον οὐδεμίην, ἀλλ' ἢ οὔνομα μοῦνον, ut dicatur αὐτόματον quasi αὐτὸ μὴ ὄν.

Αὐτομάτως, sponte, ultro, sine alieno impulsu. (Theoc. κά. 27.) Item fortuitò, temerè. Plut. Pro eodem aff. αὐτομάτην et αὐτοματεὶ seu αὐτοματί.

Αὐτοματία, ἡ, fortunæ temeritas, eventus fortuitus. Plut.

Αὐτοματίζω, sponte facio. Xen. † Pæd. l. 4. p. 106. d.† Aristot.

Αὐτοματισμὸς, actio quæ sponte fit. [Dion. Hal.]

Ἀπαυτοματίζω, (*comp.*) sponte subministro. Philo de vita Mos. lib. 1. πόαν ἀπαυτοματίζοντα.

ΑΥ᾽ΤΟ`Σ, αὐτὴ, αὐτὸ, ipse, ipsa, ipsum. Pronomen est relativum. Xen. Pæd. 1. σημανθέντων δὲ τῷ Ἀστυάγει ὅτι πολέμιοί εἰσι ἐν τῇ χώρᾳ, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὡσαύτως. ¶ Interdum est demonstrativum. Luc. in Hermot. αὐτὸ ἔφησθα ὦ Λυκῖνε τὸ γιγνόμενον. Interdum pronomini demonstrativo additur: ut, Ἀθηναῖοι αὐτοὶ οὗτοι, Thuc. lib. 9. Sic apud Plut. de Socrat. dæm. ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτὸν ἔφησε. Jungitur interdum et cum ἐγὼ, et cum σὺ, quod et Latini imitantur. Invenitur αὐτότατος, apud Aristoph. ut ipsissimus apud Plautum. ¶ Interdum ponitur cum numeralibus personis, Thuc. l. 8. ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου, τρίτος αὐτός. ¶ Affertur et pro, ipsemet, ex Iliad. γ'. et Joh. c. 4. ¶ Item qui sponte aliquid facit: ut apud Hom. τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. ¶ Ponitur et pro, solus, aliorum ope non adjutus: ut apud Hom. αὐτός περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη. ¶ Item pro, idem, apud Eurip. et Soph. In qua signif. interdum præponitur articulus ὁ, ut Xen. Hell. 5. τὸν αὐτὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic εἰς τὸ αὐτὸ, ἐπὶ τὸ αὐτὸ, in unum eundemque locum. (Αὐτός. Æschyl. Eum. 290. Ag. 1149. 1329. Ch. 108. 844. Eurip. Phœniss. 594. 1362. Soph. 286. Œdip. Tyr. 138. pro *idem* ib. 349. κατὰ ταὐτά. Luc. Prometh. in Verb. p. 14.)

Ὁ αὐτὸς, idem. Neut. τὸ αὐτὸ, pro quo dicitur et ταὐτὸ, vel ταὐτὸν, † Sic Aristoph. Nub. 674. ταὐτὸν δύναται.† idem. ut Aristoph. † Nub. v. 663.† κατὰ ταὐτό. Plat. de leg. ταὐτὸν δικαστήριον. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 17. et Aristoph. Nub. 1331. εἰς τὸ αὐτὸ ἡμῖν. Xen. Pæd. 1. 3. 4. ἐν τῷ αὐτῷ, eodem loco. 1. 6. 13. ταὐτὴν, pro τὴν αὐτὴν, raro, sed tamen occurrere docet Æm. Portus ad Xenoph. Pæd. p. 205. a.†

Ταὐτότης, ητος, ἡ, identitas. Aristot. Eth. 8.

Ταυτίζω, pro εἰς ἓν τάττω, tanquam unum et idem censeo et pono, apud Philop.

Αὐτοῦ (*adverb.*) ibi, illic. Interdum etiam pro, hic. Hom. Thuc. et Xenoph. † Aristoph. Nub. 1392.† (Eurip. Phœniss. 858. Aristoph. R. 639. Soph. Tr. 339.)

Αὐτόσε, illuc, huc. Item eodem, ut exp. apud Plat. de rep. l. 2.

Αὐτόθι, ibi, illic, vel istic. Αὐτόθεν, illinc, inde, vel istinc. Alicubi exp. et ab hoc tempore. Item ex tempore, teste Bud. Item, pro, confestim, protinus, (ut idem Budæus scribit) vel jam inde. apud Polyb. (Αὐτόθι, alicubi. Aristoph. R. 276. αὐτόθεν, Æsch. Suppl. 107. Theoc. Id. ς'. 15. Philostr. l. 3. c. 1.)

Αὖθι, idem quod αὐτόθι, et ex eo per syncopen factum. Hom. Item pro, huc, apud Apoll.

Αὔτως sive αὕτως, sic, hoc modo. Hom. Soph. Item eodem modo, itidem, pariter. † Similiter. Hes. Th. 402.† (Eurip. Med. 320. ὧδ' αὔτως ὡς. *Sic eodem modo quemadmodum.* Sophocles in Trachin. 1055. et in Œdip. Tyran. 951.) Significat etiam ἁπλῶς, ὡς ἔτυχεν, utcunque: item temerè, frustra. Hom.

Αὐτίτης οἶνος, apud Hippocr. quidam exp. vinum vernaculum. Vide et in comp. ex Ἔτος.

Αὐτίκα, statim, illico, ut, αὐτόθεν. † Aristoph. Nub. 1247.† Item primo quoque tempore: tum apud poëtas, tum apud prosæ scriptores. † Initio periodi: ac primum quidem. Xen. Pæd. l. 5. p. 116. a. Vid. et Viger. p. 307. §. 7.† Item in præsens, in præsentia, sæpe apud Thuc.

Ὠὐτὸς, Ionicè dicitur pro αὐτὸς, ipse: apud Herodot.

Composita.

Ἑαυτοῦ, sui ipsius; ἑαυτῷ, sibi ipsi: ἑαυτὸν, se ipsum. Plur. ἑαυτῶν, sui ipsorum: ἑαυτοῖς, sibi ipsis: ἑαυτοὺς, se ipsos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur secundum declinationem simplicis pronominis αὐτός. † ἡ ἑαυτοῦ sc. γῆ, patria. Xen. Pæd. p. 151. b.† Interdum ponitur αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, et αὑτῷ pro ἑαυτῷ. pro quibus sunt qui malint scribere αὑτοῦ et αὑτῷ, cum spiritu aspero. Ponitur etiam ἑαυτοῦ in secunda persona pro σαυτοῦ, itidemque ἑαυτῷ pro σαυτῷ, &c.

Ἑωυτὸν Iones dicunt pro ἑαυτὸν, se ipsum. Sic et ἑωυτοῦ pro ἑαυτοῦ. apud Hippocr. et Herodot.

Ἐμαυτοῦ, mei ipsius: (Soph. Œdip. Tyr. 1015.) ἐμαυτῷ, mihi ipsi: ἐμαυτὸν, me ipsum. in duali et plur. declinatur divisim, integris videlicet casibus utriusque: ut, νῶϊ αὐτὼ, νῶϊν αὐτοῖν, et sic deinceps. Ponitur et αὑτοῦ pro ἐμαυτοῦ, itidemque in cæteris casibus.

Ἐξαυτῆς, vel disjunctim ἐξ αὐτῆς, continuò, statim. q. d. ex hac ipsa hora. Videtur enim subaudiri ὥρας. Marci cap. 6. et ad Philem. cap. 2.

(Καταύτικα, statim. Theoc. Id. 3. 21.)

Καταυτόθι, ibi, Apoll. Arg. 2. καταυτόθι δηρινθῆναι. (Theoc. κέ. 153.)

Καθαυτὸν pro καθ' αὑτὸν, per se, sua sponte vel seorsim.

Καὐτὸς, Attica synalœphe dicitur pro καὶ αὐτὸς, et ipse in Epigr.

Μεταυτίκα, mox, statim, post: idem quod αὐτίκα.

Παραυτὰ (quod et παρ' αὐτὰ) simul atque. (Æsch. Ag. 746.) Et pro παραυτίκα.

Παραυτόθεν, confestim, et quasi jam hinc. ex hac ipsa hora. Arrian.

Παραυτίκα, idem quod αὐτίκα, apud Dem. ex Xen. † Pæd. 1. 5. 9. τὰ παραυτίκα, præsentia. Sic et l. 2. p. 49. e.†

Σεαυτοῦ, tui ipsius: (Soph. Œdip. Tyr. 1080.) σεαυτῷ, tibi ipsi; σεαυτὸν, te ipsum. Dicitur pro iisdem, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. Talis autem est hujus pronominis usus in secunda persona, qualis ἐμαυτοῦ in prima.

Φίλαυτος, sibi charus, sui diligens, qui se diligit, qui nimis sibi placet. Arist. Rhet. 1. et Eth. l. 9. c. 8. Est etiam φίλαυτος ὁ αὑτοῦ ἕνεκεν πάντα πράττων ἐν τοῖς κατὰ τὸ λυσιτελές.

Φιλαυτία, ἡ, amor sui ipsius, nimius sui amor, nimium sui amantem esse.

Ὡσαύτως, eodem modo. † Xen. Cyri Pæd. 1. 1. 4. et cap. 2. et ὡς δὲ αὔτως, 6. p. 171.†

ΑΥ᾽ΧΕ΄Ω, ῶ, F. ήσω, glorior, jacto me. (Eurip. Med. 583. ηὔχουν Æschyl. Ag. 515. licet forte sit ab εὐχέω ut ἐξηύχουν Eurip. Med. 931. pro θάῤῥω. Æschyl. Pr. 338. Ag. 1492. Eum. 564. *minus recte.*) Thuc. l. 2. πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι, gloriantur omnes pulsos esse. Et cum accus. Aristid. μόνοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὰν εὐγένειάν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι. ☞ H. Steph. ab αὐχὴν deducit: alii contra αὐχὴν ab αὐχῶ derivant.

Αὐχὴ, ἡ, gloriatio, animi elatio.

Αὔχημα, τὸ, idem. [Pind. Pyth. A. 179. Ὀπισθόμβροτον αὔχημα δόξας. Schol. τὸ μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ θάνατον λεγόμενον ἐγκώμιον· ἤτοι, τὸ μετὰ ταῦτα ἐσόμενον τῆς δόξης καύχημα. Eurip. Phœn. 1143. ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν Ἀργεῖον αὔχημ'. Soph. Œd. Col. 742. 745.] Thuc. 1. 2. Accipitur et in bonam partem, à Damasceno.

Αὐχητικὸς, οῦ, ὁ, q. d. jactabundus, gloriabundus, vel ad jactantiam comparatus.

Αὐχήεις, εντος, ὁ, idem quod αὐχητικός, in Epigr. Ex Nonn. aff. pro alacri et cui cervix est erecta.

Composita.

Δυσαυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, difficilis gloriator, molestus sese jactitando. Apoll. Rhod. Arg. l. 3.

Ἐξαυχέω, ῶ, glorior, vel valde glorior. (Æsch. Ag. 881.) ‡ ἐξηύχει. Ab ἐξεύχομαι a Butl. deducitur.‡

Ἐπαυχέω, ῶ, glorior ob, aut, efferor ob: ut, ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, glorior ob ea quæ dicis. Aristoph.

(Καταυχέω, ἐπαίρομαι, θαρσύνω. Æschyl. Pers. 352.)

Κεναυχὲς, vanè jactabundus, vana jactans. Il. θ'. Qui et Κεναυχὴς, qui inaniter se jactat et gloriatur. Plut.

Μεγαυχὴς, magna jactans. In Epigr.

Μεγαλαυχὴς, idem. Pind. Nem. [Æschyl. Pers. 644. δαίμονα μεγαλαυχῆ ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων, &c.]

Μεγάλαυχος, idem. vel simpl. jactator. (Μεγάλαυχοι κῆρες ἐριννύες. Æschyl. S. c. Th. 1062. Pers. 533.) Item μεγάλαυχα, res magnæ jactantiæ plenæ, apud Luc.

Μεγαλαυχία, ἡ, jactantia. Plut. de instit. l. μεγαλαυχίας ἐμπίμπλανται. [Plat. Lys. καὶ ἅμα οἱ καλοὶ, ἐπειδάν τις αὐτοὺς ἐπαινῇ καὶ αὔξῃ, φρονήματος ἐμπίπλανται καὶ μεγαλαυχίας.]

Μεγαλαυχέω, ῶ, vel μεγαλαυχέομαι, οῦμαι, magna jacto seu grandia: vel jacto me de magnis rebus: aut simpl. jacto. (Æsch. Ag. 1537.) [S. Jacob. Epist. iii. 5. ἡ γλῶσσα μικρὸν μέλος ἐστὶ, καὶ μεγαλαυχεῖ.]

Ὑπεραυχέω, ῶ, valde glorior, vel me jacto. Phal. in epist. ὑπεραυχεῖν ἐπὶ χρηστότητι.

Ὑπεραυχὴς, valde gloriosus, valde elatus. Tryph.

Ὑπέραυχος, jactabundus, elatus. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Ὑψαυχέω, ῶ, idem quod ὑψαυχενέω, cervicem effero. Phocyl. ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος.

ΑΥ'ΧΗ'Ν, ένος, ὁ, cervix: τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, inquit Aristot. anim. 1. ¶ Item metaph. augustia loci, angustus locus, ut Lat. fauces: ut apud Herodot. in Melp. αὐχένα Βοσπόρου. Et in Erat. αὐχένα χερσονήσου. ¶ Item pars clavi et gubernaculi in quam gubernator incumbit. Poll. l. 1. ☞ Deducitur ab αὐχμὸς, ob siccitatem et duritiem, diciturque αὐχὴν quasi αὐχμήν. vid. Eust.

Αὐχένιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. cervicalis) ad cervicem pertinens: αὐχένιοι τένοντες. Od. γ'.

Αὐχένιον (subst.) Eustathio est πηδάλιον.

Αὐχενίζω, cervicem incido, cervicem frango. Sophoc. in Ajace. ¶ Est etiam, (inquit Bud.) loro caput equorum complecti et constringere, ad hoc ut venæ intumescant et sanguis detrahatur scalpro. Et αὐχενιστὴρ lorum quo id fit.

Composita.

Ἀναύχην, cervice carens. Aristot. de an. l. 3.

Ἀπαυχενίζω, idem quod αὐχενίζω. Apud Philostr. in heroicis, ἀπαυχενίσαι ταῦρον, quidam exp. frænare taurum. Et pro, contumaciter reluctari: apud Phil. de mundo. ut Bud. interpr.

Βουσαύχην, qui humeros adducens cervicem contrahit, quales in judicio naturarum Aristot. insidiosos esse ait.

Γυλιαύχην, qui collo est gracili et prælongo: Aristoph. in Pace.

Διαυχενίζομαι, cervicem attollo seu erigo, quod de equis primum, deinde per metaph. de superbis dicitur. Vide Poll.

Διαυχένιος μυελὸς, expon. cervicis medulla, q. d. cervicalis medulla. apud Plat.

Δολιχαύχην, cervicem prælongam habens. Eurip. in Iphig. Aul. [794. Διά σε τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνον, &c. Helen. 1505. Ὦ πταναὶ δολιχαύχενες Σύννομοι νεφέων δρόμου, &c.]

Ἐναυχένιος, qui in collo est: vel collo injectus, collo insertus, ut, ἐναυχένιος βρόχος, in Epigr.

Ἐξαυχενίζομαι, unde Ἐξαυχενισμὸς, excervicatio et contumacia pervicax. ex Hieron. in cap. 3. Nahum. Proph.

Ἐπαυχένιος ζυγὸς, jugum quod cervici imponitur. [Pind. Pyth. Od. B. v. 171.]

Ἐριαύχην, cervicem elatam et arduam seu proceram habens. Hom. [Iliad. K. 305. ἐριαύχενας. Schol. Μεγαλοτραχήλους, στολιούς. ἀπὸ μέρους. Λ. 159. P. 496. Ψ. 171. Schol. Μακροτραχήλους, μεγάλους. ἀπὸ μέρους.]

Κυρταύχην, cui incurva est cervix.

Λασιαύχην, hirtam et villosam cervicem habens, apud Homer. et Aristoph. [Ran. 840. Θρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς Λασιαύχενα χαίταν, &c. Soph. Antig. 357.]

Μακραύχην, cui collum est prælongum. Eurip. (Phœniss. 1133.)

Μεσαύχενες, exp. media cervice ligati.

Μεταυχένιον, ου, τὸ, quod post cervicem est. Poll. l. 2.

Παραυχένιος, collo impositus et aptatus; ut, παραυχενίη φαρέτρη, in Epigram.

Παραυχενίζω, exp. cervicem demitto, propendeo collo devexo.

Περιαυχένιος στρεπτὸς, torques, quæ cervici circumponitur. [Herod. Hist. lib. 3.]

Σκληραύχην, qui dura est cervice, cui indomita est cervix. Suid. Plut. περὶ τῆς ἀγωγῆς.

Στεναύχην, pro στεναύχην, arctæ cervicis seu angustæ. Epigr.

Ὑπαυχένιος, cervici subactus, qui est sub cervice.

Ὑπαυχένιον, (subst.) cervical quod cervici supponitur. Luc. in Somn.

Ὑψαύχην, elatam cervicem habens. Et metaph. superbus, quòd superbi elata cervice incedere soleant.

Ὑψαυχενέω, ῶ, et Ὑψαυχενίζω et Ὑψαυχέω, ῶ, cervicem effero, cervice erecta incedo. Propriè de equo dicitur: metaphoricè autem et de superbis hominibus. Plut.

Ὑψηλαύχην, idem cum ὑψαύχην: unde Ὑψηλαυχενία. Xen.

Φριξαύχην, habens cervicem horrentem setis: ut, κάπρον φριξαύχενα quidam poëta vocat apud Plut.

Χλωραύχην, luscinia: quia luteus orbis collum ejus circundat. Sim.

ΑΥ'ΧΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, siccitas ex vehementi æstu; cui opponitur ἐπομβρία, apud Aristoph. in Nub. † v. 1118.† Philo de vita Mos. l. 1. τοῖς δὲ αὐχμόν τε καὶ φλογμὸν ἐν μέσῳ χειμῶνι προεῖπε. Exp. et squalor: ut, αὐχμοῦ πλέως, squalore obsitus. ☞ Fit ab αὔω (sicco) pleonasmo literæ χ. Etymol. tamen affert et alias duas etymologias. vel ab ἄζω significante itidem sicco, pleonasmo τοῦ υ. vel ab αὔξω augeo, per antiphrasin: ex siccitate enim nihil producitur, nihil augetur.

Αὐχμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus, aridus præ æstu. Item squalidus. Synes. Gal. [Eurip. Orest. 223. Ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρὰ, κἀυχμώδη κόμην. Schol. Αὐχμὸς δὲ, ἡ ἀπὸ τῆς ἀνομβρίας ξηρότης. ἀφ' οὗ αὐχμηρὸς καὶ αὐχμώδης ἁπλῶς, ὁ ξηρότητος μετέχων.]

Αὐχμήεις, εντος, ὁ, squalidus. Hom. in hymn.

Αὐχμηρὸς, οῦ, ὁ, squalidus. Luc. Item obscurus, caliginosus. 2 Pet. 1.

Αὐχμάω, ῶ, areo præ æstu. Synes. Item squaleo.

Αὐχμέω, ῶ, idem. †Aristoph. Nub. 441. et 917. V. et Suidas.† [Hom. Odyss. Ω. 249. αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι.]

Ἐξαυχμέω, ῶ, idem.

Ἐξαυχμῶσαι, squallescere, exarescere, apud Theophr. l. 5. de caus. pl. Ἐξαυχμοῦται, exsiccatur. apud Diog. Laërt. in Zen.

ΑΥ'Ω, sicco, arefacio: item accendo. In qua signif. quidam scribunt potius αὕω cum aspero: ut Od. ἑ. ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. ¶ Item clamo, resono, boo, ut Il. ύ. αὖε δ' Ἀθήνη. et paulò pòst, αὖε δ' Ἄρης. ¶ Item splendeo, λάμπω, ut vult Etym. unde et deducit αὔριον, quidam etiam αὐγὴ et ἠὼς, de quibus vide suis locis. Item flo, spiro, ut ait idem Etym. in qua signif. itidem est inusit. et dicitur ἄω. ¶ Eust. αὖσαι ait significare etiam tangere: unde esse χραῦσαι, significans χροὸς αὖσαι. ¶ Item dormio, ut inquit Etym. citans ex Nic. in Ther. ἐν δ' ἀμάθροισιν Ἠ καὶ ἁματροχιῇσι κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει. In qua signif. dicitur ἰαύω. (Αὔω ἐπὶ ὀρνέων λέγεται. V. λακάζω. Æschyl. S. c. Th. 192. Eum. 347. Soph. Œdip. Tyr. 12.)

Derivata ab αὔω, i. sicco, accendo.

Αὖος, ου, ὁ, siccus, aridus: ut, ξύλα αὖα, Od. ἑ. et σ'. (Theoc. ις'. 12.) Et apud Plat. de leg. ὕλη αὔη καὶ ξηρά.

Αὐόνη, ἡ, siccitas, ariditas. Etym.

Αὐότης, ητος, ἡ, siccitas, ariditas.

Αὐαλέος, ου, ὁ, idem quod αὖος. Hesiod. (Theoc. ιδ'. 4.)

Αὐσταλέος, idem. † Hesiod. Asp. 265.† Nonnunquam et pro squalidus, squalens. Apoll. Arg. 1. αὐσταλέως κονίῃσι.

Αὐαίνω, arefacio. † αὐανῶ βίον. contabescendo vitam consumam. Soph. El. 821.†

Αὐαίνομαι, arefio. (Æsch. Ch. 258.)

Αὐασμὸς, exiccatio. Item siccitas. [Hippocrat. de Humor.]

Αὔανσις, arefactio. Item senium et tabes plantarum.

Αὐαντικὴ νόσος, morbus exiccans corpus.

Composita.

Ἀναύω, aff. pro, accendo.

Ἀφαύω, idem. Et pro, exarefacio apud Aristoph.

Ἀφαυαίνω, idem. apud Theophr.

Decomp. Ἐπαφαυαίνω, exsicco, desicco. Aristoph. in Ran. (1121.)

Διαυαίνω, perarefacio, desicco. Suid.

Ἐναύω, accendo: torreo: ut, πῦρ ἐναύειν, Herod. Xen. Dinarch.

Ἐναύεσθαι, accendi. Plut.

Ἔναυσμα, τὸ, id quo ignis accenditur, igniarium: item suscitabulum, ut quidam interpr. ex Nonio. Item metaph. fomes, fax, id est, incitamentum. Herodian.

Ἐξαύω, accendo, torreo, ὀπτῶ. Eust. ex Plat. comico.

Ἐξαυαίνω, exarefacio. [Herodot. Hist. lib. 4. ἐν τοῖσι τὰ δένδρεα πάντα σφι τὰ ἐν τῇ νήσῳ, πλὴν ἑνὸς, ἐξαυάνθη. c. 173. ὁ νότος σφι πνέων ἄνεμος τὰ ἔλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξηύηνε.]

Συνεξαυαίνω, simul arefacio, simul exicco.

Καταύω, torreo. Item ἀφανίζω, Eust. ex Alcmane.

Καθαυαίνω, arefacio. Vide Bud.

Προσαυαίνω, et προσαυαίνομαι, idem quod αὐαίνω, et αὐαίνομαι. Æsch. in Prom. [146. σὸν δέμας εἰσιδούσῃ πέτραις προσαυαινόμενον &c. Schol. β'. ξηραινόμενον, καὶ προσταλαιπωροῦν.]

Πύραυνον, ου, τὸ, instrumentum quo prunæ ardentes inferuntur mensæ, vel igniarium. materies arida accendendo igni. Poll. παρὰ τὸ πῦρ ἐναύειν ἐν αὐτῷ.

Πυραύστης, ου, ὁ, bestiola, quæ candelam circumvolans, ut ignem attingat, aduritur.

Derivata ab αὔω i. clamo.

Ἀΰω, per dialysin, idem quod αὔω: ut Il. β'. ἀΰσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Ἀϋτέω, ῶ, idem, ut Il. μ'. v. 160. (Æsychyl. S. c. Th. 645. Ag. 936. Eurip. Phœniss 1499.)

Ἀϋτὴ, ἡ, clamor, vox. (Æsch. Ag. 262.) Od. ξ'. v 434. Interdum ex consequenti pro bello, ut Od. λ'. v. 382. † Hes. Asp. 346. et 433.†

Composita.

Ἀμφαύω, circumsono.

Ἄναυος, ου, ὁ καὶ ἡ, vocis expers. Et propriè, clamoris expers. Item mutus.

Ἄνεος, mutus, tacitus: idem quod ἄνεως. Hesych.

Ἄνεως, idem quod ἄναυος, ex quo deducitur. Atticè pro ἄναος. ut Il. γ'. ἄνεῳ τ' ἐγένοντο. (84.)

Ἄνεω, adverbialiter pro, mutè. Od. ψ'.

Ἀναΰω, exclamo, unde ἀναῦσαν. Theocr.

Ἀναϋτέω, acclamo, alloquor. Coluth.

Ἀνταύω, vicissim clamo, resono. Pind. Pyth.

(Ἀπενέομαι, obmutesco. Athan. V. S. Ant. 497.)

Ἐνεὸς, οῦ, ὁ, mutus. Aristot. in Probl. ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται.

Ἐνεότης, ητος, ἡ, q. d. mutitas. Scribuntur hæc et gemino ν, apud Aristot. et Plat.

(Ἐπαΰω. Æsch. Ch. 827.)

Ἐπαϋτέω, acclamo. Theocr. † Hesiod. Asp. 309. resono. per tmesin ibi effertur.†

ἈΦΑ'ΚΗ, ἡ, inter fruges reponitur ac legumina, viciæque species est, de qua Diosc. l. 2. et Theoph. hist. pl. l. 7. c. 8. et Gal. de alim. fac. l. 1. c. penult. Vide et Plin.

ἌΦΑΡ, (*adverb.*) statim, continuo: ut in Od. ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν, exponunt εὐθύ. (Æsch. Pers. 469.) Sunt qui ab ἅπτομαι derivent, exponentes ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι. Etymologus quatuor significare ait: τὸ ταχέως, ut, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς ἔγχει ἐμῷ: item τὸ πρόχειρον καὶ παραχρῆμα, ut, —— ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν: nec non τὸ αἰφνίδιον, ut, Ὡς δ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους: denique τὸ ῥᾳδίως, ut, ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθε. Inde compar. ἀφάρτερος, celerior, velocior, pernicior, ut Il. ψ'. Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι.

Ἀφαρεὶ, idem. Etym. et Suid. Apud Eust. scribitur ἀφαρί.

ἈΦΑ'ΡΚΗ, ἡ, apharca, arbor semper virens, apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 15. et l. 3. c. 4.

ἈΦΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, imbecillis, debilis. Hesiod. ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες. Et Il. ἡ. ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε. ☞ Eust. deducit ab αὔω significante ξηραίνω. Etymologus autem ab α epit. et παῦρος, quasi ὁ ἄγαν παῦρος καὶ ὀλίγος κατὰ δύναμιν.

ἈΦΕΛΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, simplex. Luc. ὡς ἀφελὴς παῖς ἐστι καὶ ἁπλοϊκός. Item ἀφελὴς δίαιτα καὶ λιτὴ dicitur quæ est simplex seu tenuis et frugalis, omnique luxu carens. Et ἀφελὴς λόγος, apud rhetores, oratio simplex et fuco carens. Hesychio est illæsus, purus, integer, cui nec superfluum quippiam in corpore est nec deest. Idem πεδία ἀφελῆ dici scribit τὰ σύνδενδρα, arboribus consita: ut apud Aristoph. in Equit.

Ἀφελῶς, simpliciter, nudè. [Athen. Deipn. lib. 10.]

Ἀφέλεια, ἡ, simplicitas. Plut.

Ἀφελότης. [Act. Apost. ii. 46. μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας, &c.]

ἌΦΕΝΟΣ, ὁ, vel τὸ, divitiæ, opes: seu reditus, census, et quidem propriè unius anni, ut volunt grammatici. † V. Schol. Hes. Th. 112.† Dicunt enim, esse τὸν ἀπὸ ἑνὸς ἔτους (ὅ ἐστιν ἐνιαυτοῦ) συνηγμένον πλοῦτον, seu τὸν ἀπὸ τῶν ἐνιαυσίων γεννημάτων, τὴν ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσίαν: πλοῦτον verò τὴν ἀπὸ πολλῶν. Il. ά. ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. Hesiod. in Erg. Εἰς ἄφενον σπεύδοντα.

Ἄφνος, εος, τὸ, idem cum ἄφενος. ex eoque per syncopen factum. Pind. οἱ δ' ἄφνει πεποίθεσιν.

Ἀφνειὸς, (Theoc. ιέ. 22.) sive ἀφνεὸς, οῦ, ὁ, dives, opulentus. † Unde comp. ἀφνεώτερος Soph. El. 459.† (Æsch. Pers. 3.) Modò cum genit. modò cum accus. passim apud poëtas. Superl. ἀφνειότατος et ἀφνειέστατος.

Ἀφνίομαι, ditesco, Cratin. Pro eodem aff. ἀφνέω seu ἀφνῶ.

Ἀφνεύω, dito, πλουτίζω.

Ῥυηφενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) cui affluunt opes, vel affluens opibus, opulentus. Dionys. de situ orbis.

Ῥυηφένεια, opulentia, affluentia divitiarum seu opum. apud Callim. παρὰ τὸ ῥυῆναι τὸν ἄφενον, ut inquit Etymol.

ἌΦΘΑΙ, αἱ, sunt in oris superficie ulcera maligna et serpentia, ignea quadam caliditate prædita, quæ præcipuè infantes vexant. Vide Gall. Poll. et Cæl. Rhod. Occupant aliquando et alias partes, veluti testes: ut videre est apud Gal. l. 9. τῶν κατὰ τόπους, et apud Paulum l. 3. c. 54. Hippocrates et de fistula pulmonis usurpavit l. 2. de morbis. ☞ Fortasse ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, (accendi) propter igneam illam caliditatem.

Ἀφθάω, ῶ, aphthis laboro. Hippocr.

Ἄφθιφος, idem quod ἀφθῶν partic. Cæl. Rhod.

Ἀφθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aphthis laborans. Hippocr.

ἈΦΙ'Α, ἡ, planta quædam, de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 8.

ἈΦΡΟΔΙ'ΤΗ, ης, ἡ, Venus. Ita dicta quòd è maris spuma ortum habuerit, teste Hesiodo, quem et Plato atque alii in hoc etymo sequuntur. Aristot. autem ita vocatam tradit, quòd seminis natura sit ἀφρώδης, i. spumosa. At Hecuba apud Euripidem etymum detorquens, ἀφροδίτην dici ait, quòd sit ἀφροσύνης θεά. ¶ Pro venerea libidine (quam et ἀφροδίτης ἔργα vocant poëtæ) interdum ponitur. ¶ Item venustas, lepos, gratia, decor; ut et Lat. Venus. Lucian. in Scytha, τοσαύτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. [Eurip. Phœniss. 356. Æschyl. Ag. 428. Aristophanes. Acharn. 792. Lysistr. 208. Ran. 1077. et alibi sæpe. Vid. etiam Euripidem in Hippolyto. V. 537. V. 544. 775.]

Ἀφρώ, apud Nicand. pro ἀφροδίτη.

Ἀφροδίσιος, ου, ὁ, venereus. Soph. Plat. Τὰ ἀφροδίσια, res venereæ. † Xen. Pæd. 1. 6. 29.† Luc. item festum Veneris, apud Athen.

Ἀφροδίσιον, ου, τὸ, sing. num. statua seu signum Veneris, ut scribit Bud. et Veneris sacrificium, apud Athen.

Ἀφροδισιακὸς λίθος, aphrodisiaca gemma. Plin. l. 37.

Ἀφροδισιὰς, ab Apuleio vocatur acoron, quam ab Italis Veneream appellari addit. [Diod. Sic. Bibl. lib. 12.]

Ἀφροδισιάζω, et ἀφροδισιάζομαι, Venerem exerceo, utor rebus venereis. Xen. Item ἀφροδισιάζεσθαι pass. muliebria pati: apud Athen.

Ἀφροδισιασμὸς, rerum venerearum usus. Aristot. Hippocr. aphor. l. 6.

Ἀφροδισιαστὴς, qui Veneri operam dat et indulget. Veneri obnoxius. Polemon in physiogn.

Ἀφροδισιαστικὸς, οῦ, ὁ, salax, libidinosus. Aristot. Athen. Apud medicos est etiam, venerem ciens, libidinem movens.

Composita.

Ἀναφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à venere alienus, invenustus. Luc.

Ἀναφροδισία, ἡ, rerum venerearum nulla cupido. Item invenustas, inelegantia.

Ἐπαφρόδιτος et ἐπαφροδίτιος, venustus, jucundus. Xen.

Ἐπαφροδισία, ἡ, venustas, lepos, elegantia. Appian.

Ἀπαφρόδιτος, qui sine Venere et gratia est, invenustus, illepidus. apud Etym.

Ἑρμαφρόδιτος, hermaphroditus. Ita dicitur qui utriusque sexus membrum habet, et virile, et muliebre, q. d. mixtum genus è Mercurio et Venere.

ἈΦΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, spuma, Luc. in pseud. ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα, Nonn. ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων. Sic ἀφρὸς θαλάσσης, ἀφρὸς νίτρου, &c. Aristoph. ἀφρὸν vocat etiam spumosum excrementum, teste Hesych. [Eurip. Med. 1176. Pl. Sophocles in Trach. 715. et Euripides in Hippol. 1224.] ¶ Item piscis qui et ἀφρύη et ἀφύη.

Ἀφριόεις, εντος, ὁ, spumosus, ἀφριόεν γένειον. Epigr.

Ἀφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Poll. l. 4. Hippocr. aphor. l. 7.

Ἀφρίζω, F. ίζω, idem, spumesco, spumam excito. † Soph. El. 721.†

Ἀφλοισμὸς, οῦ, ὁ, pro ἀφρισμὸς, mutatione literæ ρ in λ, et pleonasmo τοῦ ο, inquit Etym. et Eust. idem quod ἀφρός.

Ἀφριάω, spumo, ἀφρίζω. Opp. lib. 1. de Venat.

Ἀφρύη, seu ἀφρῖτις seu Ἀφρὸς, apua piscis, ita dictus quòd è spuma nascatur. Dicitur et ἀφύη. Vide Athen. et Plin. Unde ἀφυῶδες χρῶμα, Hipp. apuæ modo albidum, apuam referens. Et ἀφύομαι, apud Hipp. exp. dealbor. Et ἀφύδιον, dimin. apud Athen.

Composita.

Ἄναφρος, spumæ expers, non spumeus seu spumosus. Hippocr. lib. περὶ χυμῶν.

Ἀπαφρίζω, despumo.

Ἐξαφρίζω, despumo.

Ἐξαφρίζεσθαι, in spumam redigi. [Æschyl. Agam. 1075. χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν, Πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος. Schol.]

Ἔπαφρος, super quo spuma est, apud Gal.

Ἐπαφρίζω, despumo, in epist. Judæ.

Ἀφρέω, ῶ, F. ήσω, spumo, Hesych.

Ὕπαφρος, spuma tectus, spumosus, non manifestus ex Eurip.

ἈΦΥ'Ω, F. ύσω, haurio, hauriendo promo. Od. ί. πολλὸν οἶνον ἠφύσαμεν. Et Nonn. ἤφυσεν ὕδωρ. ¶ Item (ab ἀφύης, i. apuæ piscis, de quo suprà in ἀφρὸς, colore) significat dealbor, ἀπολευκαίνομαι: ut testatur Gal. in lex. Hipp.

Ἀφύομαι, idem quod ἀφύω, haurio. Odyss. ί. et κ'. καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ. Ἀφυσμὸς, οῦ, ὁ, haustio, exhaustio. Suid.

Ἀφύσσω, idem quod ἀφύω, unde et derivatum est. i. haurio. promo hauriendo. Il. ά. Οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. Et metaph. ibid. ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, acquisiturum esse. [V. Eurip. Med. 837. Il. γ'. 295.]

Ἀφύξιμος, qui hauritur. Nicand.

Ἀφυσγετὸς, haustus: ut apud Nic. νέκταρ ἀφυσγετόν. Ἀφύσγετον Hesychius exp. συρφετὸν, ἀκαθαρσίαν, κόπριον. derivatque vel ab ἀφύω, ut sit τὸ ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος: vel à φεύγω, ut sit τὸ μὴ ἀποφεῦγον τῇ καταφορᾷ, τοῦ ῥεύματος. Il. λ'. de torrente montano: πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν, εἰς ἅλα βάλλει. Ubi Eust. quoque significare ait, τὸν ἰλυώδη συρφετὸν, esseque ὀνοματοπεποιημένον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω.

Composita.

Διαφύσσω, Hesych. exhaurio, expromo. Iliad. ρ'. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσε. Est enim tmesis pro διήφυσε. Od. τ'. πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι, dente multum carnis exhausit seu extraxit velut haustu.

Ἐξαφύω, exhaurio. Od. ξ'. οἶνον ἐξαφύοντες.

Ὑπεξαφύω, clam exhaurio. Apoll. Arg. 2. πολέες δὲ πόροι νώνυμοι ἔασιν Ὅππη ὑπεξαφύονται.

ἈΧΑ'ΝΗ, ἡ, genus mensuræ frumentariæ apud Persas, teste Hesychio et Eust. Utitur Aristoph. in Acharn. ἀχάνας ὀλίγε χρυσίου λέγει.

Ἀχανὶς, ίδος, ἡ, diminut. apud Eust.

ἈΧΑ'ΤΗΣ, achates: sub. λίθος. gemmæ nomen teste Suida, ita dictæ, quòd in Sicilia primùm juxta flumen ejusdem nominis reperta fuerit. Plin. l. 37. c. 10. dicit eam esse numerosam, varietatibus diversis mutantibus cognomina ejus. vocatur enim (inquit) φασσαχάτης, κεραχάτης, σαρδαχάτης, αἱμαχάτης, λευκαχάτης, δενδραχάτης, velut arbuscula insignis: ἀνταχάτης, quum uritur, myrrham redolens: κοραλλοαχάτης, guttis aureis sapphiri modo distincta, qualis copiosissima in Creta, sacra appellata.

ἌΧΕΡΔΟΣ, spina quædam. Hesych. Od. ξ'. ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ. Etymol. tradit eam pleonasmo τοῦ δ dictam fuisse quasi ἄχερον, utpote δυσχερῆ ταῖς χερσὶ λαβέσθαι.

Ἀχερδούσιος. Etym. exp. σκληρός.

ἈΧΕΡΩΙ'Σ, populus alba, ab Acheronte denominata putatur. Il. ν'. Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωῒς, Ἠὲ πίτυς βλωθρή.

[Ἀχερούσιος. Æsch. Ag. 1169.] [Strab. Geog. lib. 5. Pausan. lib. 1.]

[Ἀχερουσιάς. Plat. Phæd. i.——Ἀχέρων ὃς δι' ἐρήμων τόπων ῥεῖ ἄλλων, καὶ δὴ καὶ ὑπὸ γῆν ῥέων, εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερουσιάδα.]

[Ἀχερόντιος. Eurip. Herc. Fur. 769. Ὁ δὲ παλαίτερος κρατεῖ, λιμένα λιπών γε τὸν Ἀχερόντιον. Ob metrum dicitur pro Ἀχερόντειον, pro quo et Ἀχερούσιον, &c. Barnes.]

ἌΧΘΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus. [Æschyl. Ag. 636. Ch. 842. Et Eurip. in Hippol. 391.] Il. σ'. ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, telluris inutile pondus. ¶ Item metaph. dolor gravis, molestia. Soph. ἄγαν γ' ὑπερβριθὲν ἄχθος ἤνυσαν, dolorem et molestiam intulerunt. ☞ Ab ἄχος factum esse docet Eust. pleonasmo τοῦ θ.

Ἀχθεινὸς, οῦ, ὁ, onerosus, gravis, molestus. Xen. [Eurip. in Hippolyto. V. 94.]

[Ἀχθεινῶς. Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. cap. 8. §. 27. ὥστ' οὐκ ἀχθεινῶς ἑώρα ὁ τῶν Βυζαντίων δῆμος Ἀθηναίους ὅτι πλείστους παρόντας ἐν τῇ πόλει.]

Ἀχθηρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Ἀχθηρῶς, gravatè vel gravatim. Poll. l. 3.

Ἄχθομαι, F. έσομαι vel ήσομαι, (tanquam ab ἀχθέομαι, οῦμαι) gravor, pondere premor, ingemo sub pondere. [Æsch. Pr. 390.] Odyss. ό. Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι. Item eadem metaph. qua Lat. gravatè fero, pro, molestè fero, ægrè fero: ut, ἄχθομαι τῆς οἰκίας, apud Plat. † Xen. Pæd. 1. 4. 25.† Sæpiùs cum dat. ut Aristoph. in Nub. † v. 865.† σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσῃ. Aliquando cum ἐπί: ut Xen. ἐπὶ τοῖς οἰκέταις ἀχθομένους. Interdum cum accus. Atticè: ut Iliad. έ. Αἶνν ἄχθομαι ἕλκος. Et cum partic. Xen. Pæd. 3. ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς. † Sic Aristoph. Nub. 1443. ἀχθόμενοι περιπλανώμεθα Xen. Pæd. 1. 3. 5.† Cum ὑπέρ. ut apud Plat. in Apolog. ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος, i. vicem poëtarum dolens. ¶ Item succenseo. Plat. in Apolog. καί μοι μὴ ἄχθεσθε λέγοντι τἀληθῆ.

Ἀχθηδὼν, όνος, ἡ, dolor, tristitia. Plat. Thuc. [Æsch. Pr. 26.]

Composita.

Ἀνδραχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, viro ponderosus, viro gravis, virum gravans sive onerans, aut sufficiens ad onerandum virum, id est, virile robur desiderans. Od. κ'.

Ἀπαχθὴς, gravis, molestus.

Ἀπαχθίζω, gravo.

Δειραχθὴς, collo onerosus, apud Soph.

Δυσαχθὴς, onerosus, molestus, gravis: et ita quidem ut non nisi ægrè et difficulter sufferri queat. Hesych.

Ἐπαχθὴς, onerosus, gravis. Item molestus, invidiosus. Æschin. Plat. Plut. [Aristophanes in Ranis. 971.]

Ἐπαχθῶς, molestè.

Ἐπάχθεια, ἡ, molestia, offensa.

Ἐπαχθίζω, onero. Philo.

Ἐπάχθομαι, idem quod ἄχθομαι, aut valdè ἄχθομαι.

* Ἑτεραχθέω. idem quod ἑτεροκλινέω, in alteram partem vergo. Phrynich. Appar. Soph. p. 38.*

Decomp. Ἀνεπαχθὴς, non onerosus, non molestus. [Arrian. de Exp. Alex. lib. 2.]

Ἀνεπαχθῶς, non molestè, non gravatè: ut, ἀνεπαχθῶς φέρω, non gravatè fero. Thuc. Item non invidiosè: ut apud Hermog.

Κατάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut valde ἄχθομαι.

Καταχθὴς, gravis, oneratus, onustus. Arat.

Μολιβαχθὴς, q. d. plumbigravis. Ex Epigr.

Νουσαχθὴς, morbo gravatus, æger. Oppian.

Οἰναχθὴς, vino gravatus, ebrius. Hesych.

Σεισάχθεια, ἡ, q. d. onus excussum. Plut. in Cæs.

Σπειραχθὴς, cui spira (caudæ) gravis et ponderosa est. Nicand.

Συνάχθομαι, condolesco, vicem alicujus doleo. Isocr. συνάχθομαί σοι τῶν ἀπολωλότων. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 21. et τινὸς συμφορᾷ. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. d. et ἐπί τινι. ob quid. p. 207. e.†

Ὑπεράχθομαι, aff. pro valde doleo. [Soph. Elect. 178. μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, &c. Herodot. Hist. lib. 6. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθεσθέντες τῇ Μιλήτου ἁλώσει, &c.]

Ὑπεραχθὴς, oneratus, nimis gravis. Theoc.

Ὠμαχθὴς, humeris gravis, humeros pondere suo et gravitate premens. Epigr.

ἈΧΛΥ'Σ, ύος, ἡ, caligo, nebulosa quædam obscuritas, Gal. comment. 2. in Prorrhet. l. 2. ἀχλὺν nominari dicit aëris perturbationem, cujus crassamentum sit medium inter nubem et nebulam, nebula spissius, tenuius autem nube. A cujus similitudine ἀχλὺν dici oculi quoddam πάθος, in quo nimirum διά τινος ἀχλύος οἴονται βλέπειν. Accipitur et generalius pro, tenebræ, obscuritas. Od. ύ. ἠέλιος δὲ Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλὺς, sole operto nubibus, subsequuntur tenebræ, et caligo. † Ἀχλὺς, tristitia, est dea apud Hes. Asp. 264. V. ibi Græviam.† [Æschyl. Pers. 671. Eum. 382. Sic Apollon. Rhodius, ii. 1105. ——κελαινὴ δ' οὐρανὸν ἀχλὺς Ἄμπεχεν. Nigra autem cœlum caligo involvit. Vide etiam lib. 3. 725. lib. 4. 1361. et 1525.]

Ἀχλυόεις, εντος, ὁ, caliginosus, nebulosa obscuritate tectus. Hes.

Ἀχλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀχλυόεις. Hippocr. aphor. l. 3.

Ἀχλύω, caligo, obtenebror, offuscor. Od. μ'. et ξ'. ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς. Activè etiam usurpatur pro, obtenebro, offusco caligine nebulosa. apud Greg. in carm.

Ἐπαχλύω, (*comp.*) idem quod ἀχλύω. Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. [v. 1480.] ὥς τίς τε νέῳ ἐνὶ ἤματι μήνην Ἢ ἴδεν ἢ ἐδόκησεν ἐπαχλύουσαν ἰδέσθαι.

Ἐπαχλυόω, obtenebro. apud Arat.

ἌΧΝΑ, sive Ἄχνη, ης, ἡ, gluma, acus: tenue illud spicæ involucrum, aut tenues paleæ, quæ frumento permixtæ dum trituratur, ventilando ab eo segregantur. Iliad. έ. Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. Ἁλὸς ἄχνη, spuma maris quæ ei fluctuanti innatat, Iliad. δ'. et alibi. Et δακρύων ἄχνη, apud Soph. in Trachin. qui et pro rore ἄχνην usurpasse dicitur. Et Æschylus πυρὸς ἄχνην pro fumo. Denique et alia tenuissima ramenta aut frustula ἄχνης nomine dicuntur, ut, χαλκίτιδος ἄχνη, minutissimæ particulæ et veluti flos, aut etiam favilla. Plut. symp. l. 3. Et pro lanugine, in Epigr. l. 7.

Ἀχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis τῇ ἄχνῃ. Hesych.

Composita.

Ἁλοσάχνη, ab Arist. et aliis composita voce dicitur, quam Hom. ἁλὸς ἄχνην vocat, sed aridam maris spumam intelligunt.

Ἀνδράχνη, portulaca. Diosc. l. 4. c. 91.

ἌΧΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror, tristitia, παρὰ τὸ α στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ χαίνειν, ut Eust. tradit. dicens tamen alibi esse τὴν ἄγαν σύγχυσιν, ἐκ τοῦ α ἐπιτατικοῦ, καὶ τοῦ χῶ, τὸ χέω. Od. γ'. Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Xen. Pæd. 6. ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν. (Æschyl. Pers. 668. Ag. 1260. Ch. 600. Eurip. Med. 1272. Phœniss. 222. 311. 992. Soph. Trach. 1053. Pl. Aristoph. in Ranis. 1395. Sic etiam Eurip. in Hippolyto 1480. Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πολίταις.)

Ἀχηρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dolorificus, molestus, Suid.

Ἀχέω, F. ήσω, doleo, ægrè fero, tristor. Cum. gen. ut Il. β'. τῆς ὅ γε κεῖτ' ἀχέων. Et cum accus. ut Hesiod. in clyp. Herc. ἣν ἄτην ἀχέων, calamitatem suam dolens. ¶ Item pro ἠχέω, de quo in ἦχος.

Ἀχεύω, idem. inde enim et derivatur, interjecto υ. Od. γ'. et φ'.

Ἄχνυμαι, idem quod ἀχέω. Od. ξ'. ἦ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν Ἄχνυμαι. † ἀχνύμενοι Hes. Th. 623.†

Ἀχνὺς, ύος, ἡ, mœror.

Ακάχω, dolore afficio. Od. ό. ἣ ἑ μάλιστα Ἤκαχ' ἀποφθιμένη, i. mœrore et tristitia affecit.

Ἀκάχομαι, pass. unde ἀκάχοιτο, apud Hom. i. λυποῖτο. Et ἀκαχήμενος, Odyss. λ'.

Ἀκαχέω, ῶ, F. ήσω. Et ἀκάχημι, tristitia afficio. Unde pass. ἀκάχημαι, tristitia et mœrore afficior. Od. θ'. ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκάχημαι. † Hes. Th. 99.† [Hom. Iliad. ψ. 223. Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων Νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας. Schol. ἀκάχησε. Ἐλύπησεν. Vide Plut. de Consolat.]

Ἀκαχίζω, F. ίσω, idem quod ἀκάχημι: unde in passivo. Il. ζ'. μή μοι τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ.

Ἀκηχέμαι, tristor. Il. ε'. Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.

Ἀκηχεδὼν, όνος, ἡ, tristitia, mœror.

Ἀχαία, Cereris epith. apud Aristoph. in Achar. ubi vide schol. [Xenoph. Gr. Hist.]

Ἀχάϊος, tristis, mœrens. Nicand. in Ther.

Ἀναχίτης, gemma eadem cum adamante, quasi tristitiam auferens et dolorem. Plin.

ἈΧΡΆΣ, άδος, ἡ, pirus sylvestris, quam quidam pirastrum vocant. Dioscor. lib. 1. cap. 169. Dicitur et de fructu quoque pirastri: ut quum Aristot. hist. anim. lib. 8. cap. 6. dicit, ἀχράσι πιαίνεσθαι τὰς ὗς, sues saginari piris sylvestribus. Sic et Aristoph. in conc. et Diosc. loco citato.

Ἀχεράδινον ξύλον, lignum pirastri, apud Diosc. l. 6. c. 24.

Βαλλαχράδες, (*comp.*) qui pira sylvatica jactu decutiunt. Sic sese Argivorum pueri per jocum in quodam festo vocabant, ut Plut. refert in Hellen. quæst.

ἌΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, palea, acus, festuca. (At Vid. Philostr. lib. 1. c. 39.) Xen. in Œcon. ἢν δέ τις λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἀρχόμενος, δῆλον, ἔφην ἐγὼ, ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα. A Budæo exponitur etiam folliculus tritici. Idem annotat ἄχυρα à Xenophonte vocari etiam aristas cum culmo excussas, id est, stramenta. Apud Hippocratem ἀπὸ τοῦ τοίχου τὰ ἄχυρα ἀποσπάσαι, Celsus exp. in adjuncto pariete si qua minuta eminent carpere. ☞ Quidam quasi ἀέχυρον, alii, ὑπὸ τοῦ μὴ ἔχεσθαι dici putârunt.

[Ἀχυρμιά. Hom. Iliad. Ε. 502. Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί. Schol. Ἀχυροθῆκαι, οἱ τόποι εἰς οὓς χωριζόμενα τοῦ σίτου τὰ ἄχυρα ἐκπίπτει.]

Ἀχυρμιὸς, palea abundans. Arat.

Ἀχύρινος, adject. ἀχυρίνη φλὸξ, flamma quæ ex paleis fit. Plut.

Ἀχυρὼν, ῶνος, ὁ, item Ἀχυρμιὰ, Hom. (quasi ἀχυριὰ) idem quod ἀχυροδόκη, q. d. palearum receptaculum. Exp. et acervus palearum. [Aristoph. Vesp. 1300. Ἔοικας,— κλητῆρί τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακότι. Schol. ἀχυρῶνας. τὰς ἀχυρμιάς.]

Ἀχυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acerosus. Aristot.

Ἀχυρόω, ῶ, paleis sterno et respergo. Aristot. in Probl. Item paleas admisceo, apud Theophr.

Ἀχύρωσις, (q. d. paleatio) constructio quæ fit paleis. Exp. et paleata constructio: apud Aristot. de nido hirundinis.

Ἀχυρίδες, paleolæ. [Anthol. Epigr. Gr.]

Ἀναχύρωτος, (*comp.*) ut ἀναχύρωτος πηλὸς, lutum aceribus seu paleis non subactum, lutum non aceratum, lutum non paleatum. apud Poll. l. 7. ex Aristoph.

ἈΧΏΡ, ῶρος, ὁ, manans capitis ulcus, Celso et Plinio. Inde nomen habuisse Galen. prodidit, quòd non amplum χῶρον, (i. locum) occupet, sed angustis spatiis conclusus, tenuem etiam humorem contineat. Exp. et furfur, sordes capitis: quasi ἀχνὼρ, ab ἄχνη, inquit Etym.

ἌΨ, retrò, retrorsum, in aversum: ut, ἂψ ἰέναι, regredi, reverti. Od. ό. οὐ δέ σέ φημι Ἂψ ἰέναι κενεόν. (Theocritus. κέ. 65. Nicander. Theriac. 138. Alexiphram. 540.) ¶ Item rursus, iterum. Il. ά. Ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, iterum in vaginam intrusit, in vaginam reposuit seu recondidit. Et alibi ἂψ δ' αὖθις, rursus autem, ἐκ παραλλήλου positis his duabus particulis synonymis. † ἂψ αὖθις. rursum, contra. Hes. Th. 169.†

ἈΨΊΝΘΙΟΝ, ου, τὸ, apsinthium: herba summæ amaritudinis. unde et βαθυπίκρου nomen invenit, de cujus generibus multa Diosc. l. 3. c. 25, 26, 27. Plin. l. 27. c. 7. Pro eodem legitur et ἄψινθος, in Apocal. Joan. c. 8. ☞ Ita dictum putatur quasi ἀπίνθιον, ὃ οὐκ ἄν τις πίῃ διὰ πικρότητα. (Utitur hoc verbo Nicander in Theriacis 298.)

Ἀψινθίτης οἶνος, vinum apsinthio conditum, de quo Diosc. l. 5. c. 49. Colum. l. 12. c. 35. et Constant. Cæs. Geopon. l. 8. c. 20.

ἌΩ, F. ήσω, flo, spiro. Apoll. Arg. l. 2. εὐκραὴς ἄεν οὖρος.

Ἄημι, idem quod ἄω, sed multò usitatius: unde ἄη, flabat, Odyss. μ'. v. 325. (Theoc. ιγ'. 29.) Et partic. ἀεὶς, ἀέντος. † Hes. Th. 869.† Legitur et ἄηναι, Od. γ'. v. 182. 183 cujus tamen thema esse inusit. ἀαίνω, tradit Eust.

† Ἄαμαι, saturor. Hinc ἄαται apud Hesiod. Hip. 101. V. index Stephani Thesauri in ἄαται.†

Ἄημαι, pro ἄημι. unde ἄητο. Apoll. Arg. 2. μέγας σφίσιν οὖρος ἄητο. † et Hes. Asp. v. 8.†

Ἄημα, τὸ, flatus, spiritus. Soph. [Aj. Flag. 686.] (Æsch. Eum. 907.)

Ἄησις, idem. Eurip.

Ἀήτης, ου, ὁ, ventus. Od. ί. Interdum dicitur ἀνέμοιο ἀήτης, ut Il. ό. (Theoc. Id. 2. 38.)

Ἀήτη, ἡ, idem apud Hesiod. in Erg.

Ἄητος, flatibus et ventis expositus. Suid. Exp. et insatiabilis: item magnus, apud Æschyl. Et Il. φ'. θάρσος ἄητον ἔχουσα.

Composita.

Ἀκραὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dicitur ventus flans in superficie, flans per summa, ὁ ἄκρως ἀείς. Od. β'. Sunt tamen qui exponant, ὁ ἄκρατος, et ὁ ἀμιγὴς καὶ καθαρὸς seu ἀκριβής. vide Eust. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 605. ἄεν —— οὖρος πάγχυ μάλ' ἀκραής. Vide Notam Cl. Hoelz. lib. 2. 723. Ἀκραεῖ ζεφύρῳ νῆσον λίπον αἰπήεσσαν. Vivida.]

Ἁλιαὴς per mare flans, in mari flans: unde ἁλιαέες venti, Od. γ'.

Διάημι, perflo, perspiro. Hesiod. in Erg. cum genit.

Διάω, idem. Od. ί. Τοὺς μὲν ἄρ οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Δυσαὴς, graviter spirans, graviter strepens in spirando: ut Odyss. ν'. ἀνέμων δυσαήων, pro δυσαέων. Et δυσαὴς ζέφυρος. Vide Eust.

Εὐαὴς, (q. d. bene spirans) utiliter spirans, salubriter spirans. Herodot. in Euterpe, εὐαεῖ τε πνεύματι χρησάμενος. Apud Hesiod. χώρῳ ἐν εὐαεῖ.

Ζαὴς, vehementer flans seu impetuosè flans. Il. μ'. ἄνεμος ζαής.

Ὑπεραὴς, desuper flans.

ἌΩΤΟΝ, ου, τὸ, flos. ex ἄω, significante πνέω: nimirum οὗ ἡδύ τι ἀποπνεῖ. Et per metaph. cujusque rei præstantissimum, ut, λίνου ἄωτον, οἰὸς ἄωτον, Od. ά. (Æsch. Suppl. 674.) item simpliciter pro ἔριον. vide Eustath. Theocritus Herculem vocat ἄωτον ἡρώων. et Pindarus ἄωτον patriæ suæ athletam quendam. Hesychius masculino etiam genere ἄωτος accipi indicat pro ἄνθος et ἔριον. ¶ Ἄωτος autem, i. auribus carens, vide in comp. ex Οὖς, in Οὖας.

Ἀωτέω, ῶ, flores carpo seu decerpo. Hesych. Suid. Eustath. quoque ὕπνον ἀωτεῖν, apud Hom. esse ait dormire somnum suavem et curis solutum ac veluti floridum: ut Il. κ'. et Od. κ'.

Ἀωτεύω, idem Hesych. Item pro texere et dormire affert Eust. ex quodam veteri Lexico.

B.

B NOTA est secundæ apud Græcos literæ, quam βῆτα appellant: ex Hebraico Beth. Ea Delphos pro π uti, dicentes βατεῖν et βικρὸν pro πατεῖν et πικρόν: Macedonas autem pro φ, dicentes Βίλιππον, Βερονίκην et βαλακρὸν, pro Φίλιππον, Φερονίκην et φαλακρὸν, testatur Plutarchus in Hellen. quæst. ¶ Est numeralis etiam nota significans duo: idque vel sola, vel juncta alii, significanti decadem, hecatontadem, chiliadem aut myriadem: at si acutum accentum præfixum habeat ima sinistri lateris parte, δισχίλια notat, id est, duo millia, seu bis mille, hoc modo ͵β.

ΒΑ͂, apud Hermippum est vocula risus sonum imitans. Est etiam eorum qui se mutuò inclamant. Vide Eust.

ΒΑΆΡΑΣ, radix quædam apud Joseph. de capt. Jud. nomen habens loci in qui nascitur.

ΒΑΒΑῚ, papæ. admirantis adverbium. Plato, βαβαὶ ἦν δ' ἐγὼ ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐρρωμένος, &c. Interdum cum genit. ut, βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας. Nonnunquam etiam geminatur, ut apud Athen. l. 4. Βαβαὶ βαβαιὰξ, Schol. Aristoph. ait esse σχετλιαστικὸν pro φεῦ φεῦ, in hoc Aristoph. loco in Pace, Βαβαὶ βαβαιὰξ ὡς μεγάλα καὶ δριμέα Τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλε τὰ κλαύματα. (Ran. 63.) [Acharn. 64. Βαβαιὰξ, ὦ 'κβάτανα, τοῦ σχήματος. 1140. Lysistr. 312.]

Παπαὶ, synonymum, τῷ βαβαὶ, quo et Latini utuntur. Luc. cum genit. παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε. (Æsch. Pers. 1036. Ag. 1123.) [Soph. Philoct. 760. 761. 799. 800. 909. Παπαί. τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε. Aristoph. Plut. 220. Παπαί. Schol. Τὸ παπαὶ σχετλιαστικὸν ἐνταῦθα. Acharn. 1212. Lysistr. 215. Herodot. Hist. lib. 8. εἰπέ τε ἐς πάντας τάδε, Παπαὶ Μαρδόνιε, κοίους ἐπ' ἄνδρας ἤγαγες μαχησομένους ἡμέας, &c.]

Ῥυππαπαὶ, nautica acclamatio, apud Aristoph. in Ran. et in Vesp.

ΒΆΖΩ, (*poët.*) F. σω, et ξω, P. αχα, loquor, dico, verba facio. (κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν. Æsch. S. c. Th. 577. Euripides in Hippolyto 119. Μάταια βάζει.) Interdum sine casu, ut Od. λ'. Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε. Interdum cum accus. rei, ut Od. θ'. ἄρτια βάζειν. Et cum gemino accus. rei et personæ: ut Il. π'. ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θαμ' ἐβάζετε.

Βάζομαι, unde βέβακται, Od. θ'. v. 407. quod Eustath. exp. πεφλυάρηται, nugaciter dictum est, et q. d. deblateratum est.

Βάγμα, idem quod βάξις. Æsch. in Persis. [635. ἦ ῥ' ἀΐει μου —— ἱέντος τὰ παναιόλ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα; Voces.]

Βάξις, εως, ἡ, sermo, oratio. (Æschyl. Ag. 10. Pr. 664. Eurip. Med. 1376. Soph. Œdip. Tyr. 427.) Electra † 640.† ¶ Item rumor, fama. Eurip. et Soph. in Ajace. ¶ Exp. et vaticinium, apud Apoll. Arg. 2. Γλαύκοιό τε βάξιν.

Βαβάζω, inarticulatè loquor, inarticulatam vocem edo. Hesych.

Βάβαξ et βαβάκτης, loquax. Item nugator. Eust.

Ἀβακέω, (*comp.*) F. ήσω, ignoro, taceo, ob ignorantiam quod dicam non habeo. Od. γ'. οἱ δ' ἐβάκησαν πάντες.

Ἀβακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, taciturnus, mutus. Item, quietus, placidus, mitis. Sappho, ἀλλ' ἀβακῆ τὰμ φρέν' ἔχω.

Ἀβακέως, quietè, placidè. Etymol.

Ἀβακήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mutus. Item stultus. Hesych. Suid.

Ἀβακίζω, idem quod ἀβακῶ.

Ἀβακιζόμενος, apud Anacr. quietus, non tumultuosus. Etym.

Ἀστροβάκος, astronomus, qui de astris loquitur. apud Suid. (Ἐκβάζω, f. ξω. Æsch. Ag. 507.)

ΒΆΘΟΣ, εος, τὸ, profunditas. (Æsch. Pers. 465. 714. ἐς αἰθέρος βάθος. Eurip. Med. 1299. Theoc. ιγ'. 29.) Xen. Pæd. 7. βάθος τοῦ ὕδατος. Ab eodem τὸ βάθος τῆς φάλαγγος, dicitur quod à fronte introrsus protenditur, ut inquit Bud. † Sic Xen. Pæd. 256. b.† Qui etiam tradit βάθος altitudinem dici quæ refertur ad τὸ μῆκος, ut in hoc Polybii loco, de castrametatione Romanorum loquentis, ἥμισυ ποιοῦντες τὸ βάθος τοῦ μήκους ἑκάστης σημαίας, dimidiata ad longitudinem altitudine signi vel cohortis cujusque. Sæpe etiam exp. locus penitior, vel locus penitissimus, seu intimus. Et apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι, exp. ex imo. Et, εἰς βάθος, penitus vel introrsum. Interdum etiam, profundè, altè. ¶ Item metaph. ut, κακῶν βάθος, apud Naz. apud Plut. in lib. de aud. καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός.

Βαθὺς, έος, ὁ, profundus, ut, βαθὺς ποταμός. Hæc significatio partim per metaph. partim per catachresin ad multa extenditur; ut, εἰρήνη βαθεῖα, apud Herodian. Et, ὕπνος βαθὺς, apud Lucam. Et, βαθὺ γῆρας, apud Syn. et Bas. exp. longa vel extrema senectus. (Βαθὺς cum infinit. Eurip. Phœniss. 684. Æsch. Suppl. 803.) ¶ Item crassus, plenus, ut inquit Bud. ex Theophr. Comparat. βαθύτερος † φάλαγξ. Xen. Pæd. 6. p. 167. b.† et βαθύων, item βάσσων, profundior. Superl. βαθύτατος, et βάθιστος, profundissimus.

Βαθέως, adverb. profundè.

Βαθύτης, ητος, ἡ, profunditas. [Lucian. Icaromen.]

Βαθύνω, profundum facio, in profundum fodio, profundè excavo. Il. ψ'. v. 421.

Βάθυσμα, τὸ, profunditas, altitudo. Theophr. pl. lib. 4.

Βένθος, profunditas, fundum; idem quod βάθος, unde et derivari scribit Etym. ut, πένθος ex πάθος, pleonasmo τοῦ ν, et τροπῇ τοῦ ε. Od. ά. θαλάσσης βένθεα οἶδεν. † Hes. Th. 365.† Et alibi sæpe. (Aristoph. in Ranis, 679.)

Composita.

Ἀβαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, profunditate carens, Gal. l. 2. ad Glauc.

Ἀγχιβαθὴς, vicinus profundo, qui prope fundum est, id est, profundus, altus. Od. έ.

Ἀμετροβαθὴς, immensa profunditate præditus.

Ἐμβαθυνὸς, sapiens, prudens: sapientes enim profundas habere solent cogitationes, et res quasi altè introspicere. Hesych.

Ἰσοβαθὴς, qui paris et æqualis est profunditatis.

(Λεπτοβαθής. Æsch. Suppl. 3.) ‡ minime profundus.‡

Μελαμβαθὴς, niger ex profunditate. Apoll. l. 4. [517. Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' Ἰλλυρικοῖο μελαμβαθέος ποταμοῖο, &c. Eurip. Phœn. 1017. Σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ Δράκοντος, &c.]

(Μελαμβαθύς. Eurip. Phœniss. 973. Æsch. Per. 219.)

Προβαθὺς, extensè et longè profundus. βαθύς. Apoll. 4. Argon. [282. Ἔστι δέ τις ποταμὸς, — Εὐρύς τε προβαθύς τε καὶ ὁλκάδι νηὶ περῆσαι.]

Ὑψιβαθὴς, altè profundus, seu altè prominens. Oppian.

Πολυβενθὴς, multas profunditates habens, unde, πολυβένθεος ἔντοθι λίμνης, apud Homer.

ΒΑΊΝΩ, F. βήσομαι, P. βέβηκα, à βάω. Aor. 2. ἔβην, à βῆμι, gradior, incedo, eo; unde, μεγάλα βαίνειν, de incessu superbo. Et, ἁβρὰ βαίνειν, de incessu molli, apud Luc. Sic et, ἴσα βαίνειν, Demosth. Sic et, βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, apud Luc. et Plat. Et, βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν, apud Plut. Item abeo. Il. β'. οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. ¶ Præt. βέβηκα, situs et fixus sum, fundatus et firmatus sum, ut, βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ, Xen. Et βεβηκὼς, pro firmo et constanti: vide Bud. Et, τὸ βεβηκὸς, pro firmitate et securitate, ex Plut. ¶ Item βαίνειν et βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur, pro inire et iniri, apud Aristot. de anim. lib. 5. † Βαίνειν ἐπὶ ἀδάμαντος: ire adamante. i. e. ornatum adamante. V. Græv. ad Hesiod. Asp. 231. ἐκ δόμων à domo. Soph. El. 313.† A βάω autem licet inusitato reperiuntur formata quædam tempora apud poëtas. Nam pro βέβηκα dicunt βέβαα, unde particip. βεβαώς. (Βεβῶντα male legi credit Stephanus. Æsch. Eum. 76.) Reperitur et βέβαμεν pro βεβήκαμεν. Sæpe etiam dicitur βῆ pro ἔβη, et βὰν pro ἔβαν seu ἔβησαν. Et in imperat. βὰ pro βάθι. (δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα. Æschyl. S. c. Th. 910. βεβᾶσι mortui sunt. Pers. 1008. εἰς ὁδὸν βεβήκαμεν. Eurip. Med. 767. 831. Phœniss. 20. 105. 166. βάθι. ib. 638. 749. 982. Soph. Tr. 117. 136. 163. Œdip. Tyr. 81. 851. 979. 1093. Elect. 1154. cum Gen. ib. 1388. Theoc. Id. 1. 140. Eurip. in Hippolyto. 247.)

Βείω, Ionica epenthesi dicitur pro βέω: βέω autem Ionica diæresi seu dialysi vocalis circumflexæ factum est ex βῶ, à βάω, idem significante quod βαίνω: ut Iliad. ζ'. Ὄφρ' ἂν βείω ἐγὼ ποτὶ Ἴλιον. i. πορευθῶ.

Βῆμα, τὸ, gressus, passus. Xen. † Pæd. p. 189. d.† Item locus dicendi in concione aut judicio tribunali: ut apud Aristoph. in Pluto, ἐπὶ τοῦ βήματος καθέζεσθαι. in castris verò suggestum vocant: unde apud Plutarch. οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, concionatores.

Βηματίζω, F. ίσω, exp. τὸ, τοῖς ποσὶ μετρέω. Budæo est, per passus metiri, ut quum millia passuum Romani distinguebant per octona stadia, ut inquit Polyb. lib. 3.

Βηματιστὴς, οῦ, ὁ, qui per passus metitur. Athen. [Deipn. lib. 10.] ¶ Item qui sedet pro tribunali, judex.

Ἀκροβηματίζομαι, (comp.) sto in summo suggesto vel tribunali. Hesych.

Βάσις, εως, ἡ, gressus, apud Soph. (βάσιν ἐπεμπίπτειν. Aj. 42. ποδὸς βάσιν. Eurip. Phœniss. 274. Æsch. Ch. 450.) Item pes: ut apud Plat. interpr. θεοὺς βάσεις ὑποτιθέντας πλείους. Unde metaphoricè in iis quæ rhythmo constant, pedem quoque significat, seu (ut Bud. vocat.) clausulam rhythmi, et rhythmum ipsum, et partem rhythmi. Vide Bud. comm. ¶ Est etiam vocabulum Mathematicorum, ut, βάσις κέντρου, basis centri, punctum medium. ¶ Item apud architectos, fulcimentum et quidam veluti pes columnarum, statuarum, seu fabricarum, quæ à fundamento consurgunt et superpositæ fabricæ sustinent pondus.

Βάσεις, etiam vasorum, dicuntur ea quæ eorum collocandorum causa parata sunt: ut sunt orbiculi. Huic oppon. ἀντίβασις.

Βάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pervius. Gal. Item stabilis, fixus, constans: ut, βάσιμος πῆξις, apud Naz.

Βατὴρ, ῆρος, ὁ, qui graditur seu incedit. Hesych. ¶ Item limen, apud Poll. ¶ Item in πεντάθλῳ ἁλτικῷ est, unde cursores desiliebant. Hesych. et Eustath. ¶ Item meta, apud Poll. l. 3. c. 30. ¶ Apud Nic. in Ther. exp. βακτηρία.

Βατήριος, ου, ὁ, scansorius. Phocyl.

Βατὸς, οῦ, ὁ, pervius: ut, βατὴ γῆ, apud Naz. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. cap. 6. §. 13. καὶ πυνθάνομαι, ὅτι οὐκ ἄβατόν ἐστι τὸ ὄρος, ἀλλὰ νέμεται καὶ αἰξὶ καὶ βουσίν. ὥστε, ἤν περ ἅπαξ λάβωμέν τι τοῦ ὄρους, βατὰ καὶ τοῖς ὑποζυγίοις ἔσται.

(Βάτεαι. Æsch. Suppl. 871.) ‡ locus incertus.‡

Βατέω, ῶ, F. ήσω, vado. inusitatum est, nisi in compositione. Item calco pro πατέω, lingua Delphorum. Plut. in Hell.

Βατεύω, F. εύσω, ineo. Dicitur de coitu animantium. Theocr. Idyll. ά. Ὦ πόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται [Eurip. Suppl. 1000. Πρόσεβαν——Πυρὸς φῶς καθέξουσα, τάφον τε βατεύσασα τὸν Αὐτὸν &c. Not. Cl. Barnes. βατεύω, βαίνω, βαδίζω.]

Βάδην, gradatim, pedetentim, lento gradu. Xen. Plut. (Æsch. Pers. 19. Suppl. 894.)

Βάδω, F. άσω, vado. Βάδος, ου, ὁ, iter. Aristoph. in Avib.

Βαδίζω, vado, eo. Dem. Βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Et Plut. βαδίζει πρὸς οἰκίαν. (Eurip. Phœniss. 501. Aristoph. R. 180. 274. 23.)

† Βαδιστέον. verbale. eundum. Soph. El. 1534.†

Βάδισμα et βαδισμὸς, incessus, gressus. Luc. βάδισις, εως, ἡ, idem, Aristoph. in Pluto. (Philostr. l. 3. c. 15.)

Βαδιστὴς, cursor. Eurip. (Med. 1184.) Βαδιστικὸς, pro eo qui ferendo ambulationis labori est idoneus, apud Aristoph. in Ran. [128.]

Βαθμὸς, ου, ὁ, gradus. Hesych. Metaph. accipitur etiam pro gradu dignitatis et honoris. Greg. Item limen. Est etiam nomen militare. Etym.

(Βαθμοί. Æsch. Suppl. 871.) ‡ v. βάτεαι.†

Βαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus, ut in scala, Soph. Βαθμίδες sunt etiam bases quædam ac sinus in brachii sive humeri osse, utrinque singulæ, in quas quum extenditur flectiturque tota manus, ulnæ ipsius coronæ sive processus ingrediuntur.

Βαθμηδὸν, gradatim.

Βάθρον, ου, τὸ, gradus, scala. Herodian. ¶ Item sedes, scamnum, subsellium. Dem. Luc. Plut. ¶ Item fundamentum, basis. Plat. in Phæd. ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν. Item solum: ut Soph. in Ajace, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον. (Æschyl. Pers. 814. Eurip. Phœniss. 945. 1139. Soph. Œdip. Tyr. 142.)

(Βαθρεία. Æsch. Suppl. 866.) ‡ sedes.‡

Comp. Πρωτόβαθρος, ου, ὁ, qui in primis subselliis sedet, aut qui in subselliis judicialibus primus sedet. Aristoph. Πρωτοβαθρέω, ῶ, F. ήσω. in primis subselliis, aut in subselliis primum colloco, in lib. Esther.

Βάσκω, apud poëtas pro βαίνω: ut Il. ά. βάσκ' ἴθι. (Æsch. Pers. 666. 674.)

Βιβάω, ῶ, et Βίβημι, pro βαίνω, sunt itidem poëtica: ut Il. γ'. μακρὰ βιβῶντα.

Βιβάσθω, idem: ut, μακρὰ βιβάσθων. Il. ν'.

Βιβάζω, F. άσω, admissario admoveo, admitto animalia ad coitum. Aristot. hist. an. 6. Est etiam ineo.

Βιβάζομαι, admissario admoveor, ineor. Aristot.

Βίβασις, εως, ἡ, erat Laconicæ saltationis genus, quasi admissionem dicas, et in hac victoribus præmia proposita, non modò pueris, sed etiam virginibus. Subsiliendum tamen erat ac pedibus attingendæ nates, et numerabantur saltus. vide Poll.

Βιβαστὴς, οῦ, ὁ, admissarius.

Composita. Ac primum ex βαίνω, et derivatis, cum præpositione.

Ἀμφιβαίνω, circumambulo, circumeo, obeo, circumgradior, circumincedo. Euripides, ἀμφιβαίνει μοι θράσος, fiducia me circumit, vel potius circuit, incessit me fiducia. Il. ζ'. πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε, mentem meam invasit, vel occupavit. Item metaphoricè, protego, tueor, defendo, (in compositione quidem cum accus. ut Il. ά.——ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας: at quum fit dialysis, cum dativo, ut Il. ί. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Βαῖνε) sumpta metaphora (inquit Eustathius) à brutis animantibus, quæ suos catulos circumire solent, pro iis propugnantia. (Æschyl. S. c. Th. 181. Eurip. Phœniss. 1363.)

Ἀμφίβασις, circumventio. Il. ί. Item protectio, defensio, Eust. Exponitur etiam disceptatio, contentio, altercatio. apud Herodot. Dicitur et ἀμφιβασία pro eodem.

Ἀμφιβεβάω, (poëticum thema ex præt. ἀμφιβέβαα) idem quod ἀμφιβαίνω.

Ἀμφίσβαινα, ἡ, serpens quædam ita dicta, quasi utrinquegrada: dicitur enim antrorsum et retrorsum incedere. (Æsch. Ag. 1242.)

Ἀμφίσβατος, controversus, ambiguus, q. d. in quo in utramque partem itur: apud Hesych. et Suid.

Ἀναβαίνω, ascendo, conscendo. Il. ά. ἀνέβη μέγα οὐρανόν. Sic ἀναβαίνειν ἅρμα. Od. ό. et Xen. Pæd. 6. Et ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, conscendere equum, apud eundem, Pæd. 7. Dicitur et absolutè pro conscendere navem. ut Il. ά. ¶ Item ineo: ut, τὴν ἵππον ἀναβαίνειν. unde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι, admissarii equi. ¶ Item pervado, perambulo, incedo per. Od. ζ'. Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει Ἐσθλή. ¶ Apud D. Matth. c. 13. ἀνέβησαν ἄκανθαι, exp. emerserunt spinæ, vel succreverunt.

Ἀναβαίνομαι, ascendor, conscendor: ut, ἵππος ἀναβαινόμενος. apud Xen.

Ἀνάβασις, ascensus, ascensio. Xen.

Ἀναβατὸς, qui conscendi potest, scansilis.

Ἀναβατικὸς, aptus ad conscendendum equum, peritus conscendendorum equorum. Xen. [Memorab. lib. 3. cap. 3. §. 5. οὐκοῦν πρῶτον μὲν ἀναβατικωτέρους ἐπὶ τοὺς ἵππους ποιήσεις αὐτούς; equos ascendendi peritiores.

Ἀναβάτης, ου, ὁ, ascensor, conscensor. Et peculiariter, qui conscendit equum. Xen. equus admissarius.

Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, ascensus. Suid. Item gradus scalæ. Interdum et sedilia vocantur ἀναβαθμοί. Poll.

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus scalæ. Exod. 20.

Ἀναβαθμικὸς, q. d. gradualis, gradatim factus.

Ἀναβασμὸς, idem quod ἀναβαθμός. Hesych.

Ἀνάβαθρον, ου, τὸ, pulpitum, scala, item subsellium.

Ἀναβάθρα, ἡ, scala navis. Luc.

Ἀναβαδὸν, scansim. Aristot. Ἀναβάδην, pedibus in altum exporrectis sive extensis. Aristoph.

Ἀμβαίνω, etiam dicitur per syncopen pro ἀναβαίνω, ut Il. κ'. νεκροῖς ἀμβαίνοντες.

Ἄμβασις, pro ἀνάβασις, apud Poëtas. (Eurip. Phœniss. 446. 698.) [Æsch. Sept. c. Theb. 472. ἀνὴρ δ' ὁπλίτης κλίμακος πρὸς ἀμβάσεις. Scalæ per gradus. Stanl. Eurip. Iph. in Taur. 97. δωμάτων πρὸς ἀμβάσεις. Cl. Barnes putat legendum προσαμβάσεις, ut Phœn. 751. et 492. ubi Schol. κλιμάκων ἀναβάσεις. Bacch. 1211. Soph. Œd. Col. 1123. πώλων ἄμβασις.]

[Ἀμβάτης. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 5. §. 7. τὰς δὲ ἐν τῷ τραχήλῳ, ὅπως τῷ ἀμβάτῃ ὡς ἀφθονωτάτη ἀντίληψις ᾖ. cap. 3. §. 12. Memorab. Socr. lib. 3. cap. 3. §. 2. ἡ δὲ ἀρχή που, ἐφ' ἧς ᾕρησαι, ἵππων τε καὶ ἀμβατῶν ἐστιν. Idem vero auctor sæpius utitur voce Ἀναβάτης. Ἱππ. cap. 3. §. 3. cap. 6. §. 6. cap. 8. §. 7. cap. 12. §. 8.]

Ἀμβατὸς, pro ἀναβατός.

Δυσάμβατος, idem quod δύσβατος. Simonides, referente Dion. Hal.

Decomp. Ἀνάμβατος ἵππος, pro ἵππος μὴ ἀμβατὸς, equus qui sessorem non habet, qui caret equite. Aliis, qui conscendi non potest. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. τούτους * sc. ἵππους * οὖν εἰ μὲν ἐάσομεν ἀναμβάτους, ὠφελήσουσι μὲν οὐδὲν ἡμᾶς, &c.]

Ἀπαναβαίνω, pro ἐπαναβαίνω.

Εἰσαναβαίνω, inscendo, ascendo. Hom. † Hesiod. Th. v. 57.† (Soph. Œdip. Tyr. 896.)

Ἐξαναβαίνω, unde ὑπεξαναβαίνω. Theocr. Idyll. 23.

Ἐπαναβαίνω, superascendo. † Aristoph. Nub. 1489. ἐπὶ φροντιστήριον. et Xen. Pæd. l. 2. p. 43. a. εἰς τινος χώραν.† Item supergredior. Aristot. Item de coitu animalium, pro, post alium ineo. Aristot. de anim. 6.

Ἐπανάβασις, pro ἀνάβασις. Synes. Epist. 11. et 96. (V. Sch. Soph. Tr. 530.)

Ἐπαναβαθμὸς, gradus. Plat. in Symp.

(Ἐπαμβατήρ. Æsch. Ch. 278.)

Προαναβαίνω, prius vel prior conscendo. [Thucyd. Hist. lib. 3. τὸν δ' ἐλάσσω ἔτυχον οἱ Ἀμπρακιῶται προαναβάντες καὶ ηὐλίσαντο.]

Συναναβαίνω, simul ascendo. [Evang. S. Marci. xv. 41. καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα. Act. xiii. 31. Herodot. Hist. lib. 7. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. ἀπέκτειναν συχνοὺς τῶν βαρβάρων, καὶ τῶν συναναβάντων Ἑλλήνων τινάς. §. 18.]

Ἀντιβαίνω, contrà eo, in contrariam partem gradior, contrà tendo. Capitur pro, adversor, refragor, renitor. Alex. Aphr. ἀντιβαίνοντα τῷ ποιοῦντι. Et Plutarch. in Lyc. ἀντιβῆναι πρὸς δημοκρατίαν. Dicitur etiam ἀντιβαίνειν (teste Bud.) resistere, quum homo impulsus, tamen renititur. Luc. καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντες καὶ ὕπτιοι ἀντερείδοντες. Et res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν, i. obstare, vel malè cedere, ut idem scribit, ex Paus. in Arcad. (Aristoph. R. 204.)

Ἀντιβάδην, in contrariam partem gradiendo, adversanter. Plut.

Ἀντίβασις, q. d. contrà itio, vel ex adverso itio. unde etiam occursus exponitur. Capitur et pro refragatione.

Ἀντιβάτης, capitur pro repagulo januæ, quod veluti renititur et obsistit. Ἀντιβατικὸς, vulgò exp. obvius.

Ἀποβαίνω, descendo. (Eurip. Med. 1421.) Il. γ'. Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα. Legitur et ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου, apud Luc. descendere ex equo. Sic et ἀποβαίνειν νεὼς, et interdum ἀπὸ τῆς νεώς. ut et ἀποβᾶσαι ἀπὸ τῶν πλοίων, apud Herodot. Dicitur et ἀποβαίνειν ἐς τὴν γῆν, à Thucyd. descendere in terram, i. è navi in terram. ¶ Item discedo, abeo. ut Il. ζ'. Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη: Interdum et morior, ut exp. Suid. ¶ Item evenio, contingo, accido. Isocr. de pace, ὧν μὲν γὰρ ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν. † Cum ἐκ Xen. Pæd. 1. 6. 40.† Interdum etiam ἀποβαίνειν est succedere: ut apud Phalarin, ἀπέβη τὸ δόξαν. Contrà de eo quod non successit, et cujus eventus nostris votis non respondit, dicitur οὐκ ἀπέβη. ¶ Item evado. Luc. ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν. Et Theocr. in Hyla. ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. ¶ Item certo certamen quod ἀποβάτης appellatur.

Ἀπόβασις, descensus. Thuc. Isocr. Item eventus, exitus. Plutarch.

Ἀποβάτης, q. d. descensor. Ita vocatus fuit quoddam certaminis equestris genus, quod qui certabat, dicebatur ἀποβῆναι, teste Suida. Et hinc ἀποβατικοὶ τροχοὶ dicebantur.

Ἀποβατήριος, Jovis est cognomentum. Hesych.

Ἀποβάθρα, ἡ, scala qua è navi descenditur, Luc. Thuc. Item, olla pedes habens, inquit Suid.

Decomp. Ἐξαποβαίνω, descendo ex Od. μ'.

(Συναποβαίνω. Philostr. l. 3. c. 15.) [Herodot. Hist. lib. 6. καὶ συναπέβησαν Λακεδαιμονίοισι.]

Εὐαπόβατος, facilem habens descensum. [Thucyd. Hist. lib. 4. τήν τε νῆσον εὐαποβατωτέραν οὖσαν, &c.]

Διαβαίνω, transeo, trajicio. (Æsch. Pers. 867.) † νάπας, ποταμούς. Xen. Pæd. 1. 6. 38.† Herod. 6. Διαβῆναι τοὺς ποταμούς. ¶ Item divarico, sto cruribus divaricatis, Plut. Xen. Aristot. et aliis.

Διάβασις, transitus, trajectus, trajectio. Xen.

Διαβάτης, trajector.

Διαβατὸς, qui transiri et trajici potest: ut fluvius vadosus. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 75. ὥστε ἐστὶ τε καὶ ἰσχίσθη, τάχιστα ὁ ποταμὸς ἀμφοτέρῃ διαβατὸς ἐγένετο. lib. 4. cap. 195. Thucyd. Hist. lib. 2. §. 5. ὁ γὰρ Ἀσωπὸς—ἐῤῥύη μέγας, καὶ οὐ ῥᾳδίως διαβατὸς ἦν. Plat. de Leg. lib. 10.]

[Διαβατέος. Xenoph. de Exp. Cyri, lib. 2. cap. 4. §. 3. ποταμὸς δὲ εἰ μέν τις καὶ ἄλλος ἄρα ἡμῖν ἐστι διαβατέος, οὐκ οἶδα.]

Διαβατικὸς, q. d. transitivus, qui transeundi et penetrandi vim habet.

Διαβατήρια, τὰ, sacrificia pro transitu; seu sacra ante expeditionem. Thuc. Plut. Xen.

Διαβάθρα, scala nautica, pons. ¶ Item scala qua scanditur in muros. Strab.

Διάβαθρον, ου, τὸ, calceamenti quoddam genus. Athen. lib. 13. et Poll.

Διάβημα, τὸ, transitus seu transitio. Item gressus. Naz.

Διαβησείω, (q. d. transiturio) transire cupio. Suid. ex Agathia.

Διαβήτης, ου, ὁ, Plut. in Polit. præc. pro perpendiculo ponere videtur. ¶ Est item circinus, à divaricatis cruribus: vide Aristoph. schol. in Nub. ¶ Item sipho, ut Colum. l. 3. c. 10. scribit. Item morbus de quo vide Gal. de loc. affect. l. 6. et Paul. Ægin. l. 3. c. 45.

Decomp. Ἀδιάβατος, qui transiri et trajici nequit. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. cap. 1. §. 9. νομίζει δὲ καὶ ὑμᾶς αὐτοῦ εἶναι, ἔχων ἐν μέσῃ τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, καὶ ποταμῶν ἐντὸς ἀδιαβάτων lib. 3. cap. 1. §. 1. ποταμοὶ δὲ διεῖργον ἀδιάβατοι ἐν μέσῳ τῆς οἴκαδε ὁδοῦ. Hell. Hist. lib. 5. cap. 4. §. 44. Ὡς δὲ ἀποχωροῦντες οἱ τῶν Θηβαίων ἱππεῖς ἐπὶ νάπει ἀδιαβάτῳ ἐγίγνοντο, &c.]

Ἐκδιαβαίνω, transeo, transilio. Hom.

Ἐπιδιαβαίνω, post alium qui transiit, etiam ipse transeo. Xen. Hell. 5.

Εὐδιάβατος, qui facilè transiri potest, vadosus. Plut. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. cap. 2. §. 6. οἵ τε γὰρ ποταμοὶ πρὸς μὲν ταῖς πηγαῖς οὐ μεγάλοι εἰσὶν ἀλλ' εὐδιάβατοι.]

Προδιαβαίνω, prior seu priùs transeo. Xen. (Philostr. l. 2. c. 15.)

Εἰσβαίνω, vel ἐσβαίνω, ingredior, ἐσβὰς ἐς ποταμόν. Herodot. (Eurip. Med. 381. 1337. εἴσβα. Id. Phœniss. 187. Æsch. Suppl. 480.) Apud poëtas ἐσβῆσαι, activa etiam significatione pro imponere: ut Il. ά. ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ, imposuit navi.

Εἴσβασις, ingressus.

Εἰσβατὸς τόπος, locus quem ingredi possumus.

Decomp. Ἐπεισβαίνω, etiam ipse ingredior. Sæpe etiam pro ἐσβαίνω. Xen. Hel. 3.

[Ἐπεισβάτης. Eurip. Helen. 1566. Λόγος δ' ἐν ἀλλήλοισι, τῶν ἐπεισβατῶν Ὡς πλῆθος εἴη.]

Συνεισβαίνω, simul ingredior, συνεισέβησαν σκάφος. Eurip. (Med. 478. Æschyl. S. c. Th. 608.)

Ἐκβαίνω, egredior, exeo. † Cum præpos, εἰς. Xen. Pæd. l. 6. p. 161. e. εἰς ἀκέραια, ad intacta loca.† (ἐς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος. Eurip. Med. 56. 229. 593. id Phœniss. 1436. Aristoph. R. 897. Soph. Tr. 685.) Od. ί. Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ. Thuc. μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Et cum genit. non addita præpositione, sæpè. ¶ Item digredior. Xen. Hell. 7. ἔνθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην ἐπάνειμι. ¶ Sic et cum adverbio ad locum, aut præposit. εἰς, Eurip. Plut. ¶ Item transgredior: ut Plat. Polit. 1. τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσι. ¶ Item exitum habeo, evenio: item evado, Dem. Olynth. 1. πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβὰν, &c. ¶ Item educo, q. d. egredi facio. Odyss. ώ. οἱ δ' ἐκβήσαντες ἕζησαν.

Ἔκβασις, egressus. (Eurip. Med. 279. Æschyl. Suppl. 778.) Odyss. ί. v. 410. Item exitus, eventus, apud Areop. Et evasio, Apoll. 2. Item figura, apud Quintil. libro quinto.

Ἐκβάσιος, Apollo consecratus ab Argonautis ad Cyzicum, apud Apoll. lib. 1.

Decomp. Ἀνέκβατος, ex quo non est egressus. [Thucyd. Hist. lib. 3. 98. καὶ ἐσπίπτοντες ἔς τε χαράδρας ἀνεκβάτους, καὶ χωρία ὧν οὐκ ἦσαν ἔμπειροι, διεφθείροντο.]

Διεκβαίνω, egredior. Strabo.

Ἐπεκβαίνω, egredior. [Thucyd. Hist. lib. 1. καὶ ἐπεκβάντες, ἐνέπρησάν τε τὰς σκηνὰς ἐρήμους, καὶ τὰ χρήματα διήρπασαν.]

Εὐέκβατος, facilis egressu. Hippocr.

Μετεκβαίνω, transcendo, migro, apud Herodot. Bud. exp. è navi in navem transeo, apud Antiph.

Παρεκβαίνω, digredior, abscedo. Hesiod. καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου. Item excedo; ut, παρεκβαίνειν τὸ μέσον, apud Aristot. Apud Plut. in Numa, παρεκβαίνειν τὰ νενομισμένα, transgredi. [Æschyl. Χοηφ. 642. τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες ἀθεμίστως. Polyb. Hist. lib. 2. ἀπὸ γὰρ τούτων παρεξέβημεν τῆς ἐξηγήσεως.] Item degenero. Aristot.

Παρέκβασις, digressio. [Polyb. Hist. lib. 1. ἅμα δὲ τούτοις κατὰ παρέκβασιν δηλώσομεν τὴν κατάλυσιν τῆς Ἱερῶνος—δυναστείας.] Item transgressio, excessus. Theophr. Aristot. Apud Rhet. digressio à proposito, et quasi evagatio.

Παρεκβατικὸς λόγος, quæ dicuntur per digressionem.

Παρεκβατικῶς, per digressionem.

Ἐμβαίνω, ingredior, ut apud Plut. ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις. Et ἐμβαίνειν εἰς τὸν κίνδυνον, subire periculum. † Xen. Pæd. l. 5. p. 122. a.† ¶ Item ingredior, i. gradior, vel gradum facio: ut, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν, apud Luc. † Incedo. Hes. Th. 12. de Junone.† ¶ Ἐμβαίνειν τινὶ, insultare alicui, Od. κ'. (Cum Dat. Æschyl. Pers. 914. Ag. 955. 1576. Eurip. Phœniss. 2. Salto. Aristoph. R. 383. cum ἐπί. Soph. Œdip. Tyr. 823.) ¶ Apud Herodot. l. 4. ἐνέβησε εἰς φροντίδα, in solicitudinem conjecit, cura affecit.

Ἔμβαθμος δικαστὴς, in Pand. ordinarius judex. Bud.

Ἔμβασις, ingressus, introitus. (Æsch. Ag. 954.) Item solium in quo nos lavamus. ex Diosc. lib. 6. et Alex. Aphr. Ἐμβάσιος Apollo, in littore consecratus, quum navem conscensuri essent. † Apoll. Arg. i. 359.†

Ἐμβατὴ, itidem exp. solium.

Ἐμβάτης, sessor, Eurip. Ἐμβάται, calcei quidam vel cothurni. Poll.

Ἐμβατὸς, qui ascendi potest.

Ἐμβατὴρ, pro balistæ foramine citatur ex Vitruv.

Ἐμβατήριος, q. d. ingressivus: ut, ἐμβατήριος ῥυθμὸς, et ἐμβατήριος παιὰν, Plut. ad quos prælium committebatur.

Ἐμβαδὸν, pedestri itinere, Il. ό. ¶ Est et nomen significans τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα. Boëtio est area, inquit Bud.

† Ἐμβὰς, ἡ, calceamentum. Aristoph Nub. 717. 856.†

Ἐμβάδες, cothurni, Poll. Ἐμβάδιον, calceus vel solea, Aristoph.

Ἔμβαθρα, τὰ, calceamenta quædam.

Ἐμβατεύω, pedem infero, pedem pono. † Cum gen. Soph. Œd. T. 834.† Aliquando cum accus. (Æschyl. Pers. 449.) aliquando cum dat. aliquando cum εἰς.

Ἐμβατευτικὸς, possessorius: ut jus ἐμβατευτικὸν, id est, jus propria authoritate retinendæ alicujus rei. Vide Alciat. l. 1. c. 56.

Ἐμβατέω, idem quod ἐμβατεύω. Nicand. in Ther.

Decomp. Ἀνέμβατος, cui inambulari insistive nequit. † De equis Xen. Pæd. l. 4. p. 109. e.† Alii exp. inaccessus, avius. [Anthol.]

Δυσέμβατος, in quo incedi ægrè potest. Hesych. qui teri pedibus et calcari nequit. Aliis, inaccessus, invius.

Ἐπεμβαίνω, ingredior: ut, νηὸς ἐπεμβαίνειν, apud Nonnum. et apud Dem. ἐπεμβαίνειν dicuntur nautæ et remiges. (V. Æsch. S. c. Th. 640.) Item insulto, premo. Soph. in Electra. † v. 458.† Ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί. Exponitur etiam ἐφήδομαι, quod et significat interdum insulto in metaph. signif.

Ἐπέμβασις, ἡ, incursus. ¶ Ἐπεμβαδὸν, ascendendo, in Epigram.

Ἐπεμβάτης, inscensor, ἐπιβάτης. Anacr. [Eurip. Suppl. 584. ὁρμᾶσθαι χρεὼν Πάντ' ἄνδρ' ὁπλίτην, ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην, &c. 685. Ἐνθ' ἅρματ' ἠγωνίζεθ', οἵ, τ' ἐπεμβάται, &c. Bacch. 781.]

Κατεπεμβαίνω, incedor, gradior, conscendo.

Προσεπεμβαίνειν, insuper inscendere, vel insuper insultare. [Soph. Aj. 1368. Schol.]

Εὐέμβατος, ingressu facilis. Hippocr. de victu in morb. acut.

Κενεμβατέω, per inane gradior. Plut.

Μετεμβαίνω, transcendo: ut qui uno mutato navigio aliud conscendit. Plut. μετεμβὰς εἰς μυοπάρωνα.

Παρεμβαίνω, progredior, ingredior. Plut.

Προεμβαίνω, ante gradior, præeo. Plut. in Pomp.

Προσεμβαίνω, insuper insulto. Soph. in Electra. Apud Diosc. προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ. exp. descendo in aquam.

Ἐπιβαίνω, conscendo; ut, ἵππων ἐπιβήσομαι, Il. ί. Et Luc. ἐπιβὰς τοῦ πλοίου. Apud Thuc. 1. ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβάντες. Item cum accus. sine præposit. interdum pro conscendere, interdum pro ingredi: ut Κολχίδα νῆ' ἐπιβάντες, Apoll. 2. Et, λειμῶν' ἐπιβάντα, Soph. in Ajace. Item cum dat. ut, ἐπιβὰς τοῖς στρώμασι, ex Plut. Apoph. ¶ Aliquando exp. invado: ut, ἐπιβαίνειν γαίης, Odyss. ξ'. Sic ἐπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς, apud Dem. Et cum dat. ut Xenoph. Pæd. 5. ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ. Et cum accus. ut apud Sophocl. in Ajace, σὲ δ' ὅταν πληγὴ ἐπιβῇ. ¶ Apud Matth. 21. ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον, exp. insidens asinæ. ¶ Item pervenio: ut Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 86. a.† ἐπέβησαν ἀφιεμένων βελῶν, ad telorum jactum pervenerunt. Et, ἐπιβῆσαι εὐκλείης, Iliad. Θ'. facere ut quis ad gloriam perveniat. ¶ Item ingredior, id est, gradior, incedo. ut Plutarch. in Lyc. ῥυθμῷ τε πρὸς αὐλὸν ἐπιβαινόντων. (Aristoph. in Ranis. 686.)

Ἐπιβήματα, τὰ, species saltationis. Hesych.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, qui inscendit, inscensor. Od. σ'. v. 262. Item pro ἐπιβάτης seu ἀναβάτης. item pro mobili et agili. Accipitur et pro ὀχευτὴς, ut Od. ψ'.

Ἐπίβασις, scansio. Phil. de mundo: item basis, fundamentum.

Ἐπιβασία, occupatio rei alienæ. Hyperidi apud Poll.

Ἐπιβατήριος, scansorius: ut, ἐπιβατήριοι μηχαναί: machinæ scandendis muris accommodæ, quæ et ἐπιβατήρια dicuntur. Quo vocabulo Synes. metaphoricè usus est pro honoribus et iis rebus quibus ad majus fastigium ascenditur: ut Bud. exponit.

Ἐπιβάτης, inscensor, vector, eques, equo insidens. Greg. Item qui nave aut sua aut conducta utitur. Plerumque pro classiario milite capitur; et qui non remigandi causa, sed tantùm pugnandi, navem conscendit. Polyb. lib. 16.

Ἐπιβατικὸς, ad epibatas pertinens. [Polyb. Hist. lib. 1. καταπροτερούμενος δὲ τοῖς ἐπιβατικοῖς διά τε τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν, &c.] Et, τὸ ἐπιβατικὸν, milites classiarii, apud Aristot.

Ἐπιβατὸς, qui conscendi potest; ut, ἐπιβατὸν τεῖχος, Plut. [Herodot. Hist. lib. 4. καὶ τὰ μὲν τρία τῶν κώλων ἐστὶ ἀπότομα, κατὰ δὲ τὸ ἓν, ἐπιβατόν.] Ἐπίβατος, (proparoxyt.) subditus, obnoxius. Bud. ex Areth.

Ἐπίβαθρον, naulum, merces pro conscensa navi. Od. ό.

Ἐπιβάθρα, ἡ, pons qui machinis admovetur ad muros urbium scandendos, ut Bud. apud Arrianum interpr. Item metaph. pro gradu et via ad rem aliquam. Suid.

Ἐπιβατεύω, sum epibates aut vector. item ascendo: ut apud Luc. cum genit. ¶ Item vehor, supergredior, innitor, insisto, incumbo. Greg. ¶ Item invado, et occupo, mihi usurpo, ut Plut. in Ant. Συρίας ἐπιβατεύσειν ἔμελλον. ¶ Item pro inire, de animalibus dictum: vide schol. Aristoph. in Ran. ¶ Apud Xen. in Symp. ἐπιβατεύειν τὶ, exp. percurrere.

Decomp. Ἀνεπίβατος, inaccessus, ad quem accedere non licet. Plut. in Lyc.

Ἀντεπιβαίνω, vicissim inscendo: vel contrà conscendo.

Εὐεπίβατος, qui facile conscendi potest. Strabo lib. 5.

Ναυτεπιβάτης, qui navi servit, ut suum naulum lucretur.

Καταβαίνω, descendo. Xen. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου. † καταβὰς ἐπὶ θάλατταν. Pæd. 1. 1. 4. εἰς τὸ ἰσόπεδον. l. 3. p. 63. a.† (Cum ἐπί. Soph. Tr. 511. Aristoph. R. 35. cum Acc. Philostr. l. 3. c. 6. Καταβήσεο. præsens Imper. a fut. format. Hom. Il. ί. 109.) ¶ Item descendo, id est, demitto me. Basil. ad lib. οὕτω δυνηθέντα ταῖς παιδιαῖς πρὸς ἡμᾶς καταβῆναι. ¶ Item incurro, competo, congruo, apud Aristot. Poli. 7.

Καταβαθμὸς, οῦ, ὁ, descensus.

Καταβασμὸς, idem quod καταβαθμὸς, descensus. Æschyl. in Pr. [810. Καταβασμόν. Sch. ὁ δὲ καταβασμὸς, ὅρος ἐστὶν ὁρίζον καὶ διαχωρίζον Λιβύην καὶ Αἴγυπτον, &c.]

Καταβάδην, tanquam descendendo.

Κατάβασις, descensus. [Xenoph. de Cyri Exp. διὰ γὰρ τὸ στενὴν εἶναι τὴν ὁδὸν, ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ἀνάβασις αὐτοῖς ἐγένετο καὶ κατάβασις εἰς τὰς κώμας. Herodot. Hist. lib. 2. ἀπὸ δὲ τῆς Ῥαμψινίτου καταβάσιος, &c.]

Καταβάτης, q. d. descensor.

Καταίβασις, etiam dicitur apud poëtas, pro κατάβασις, item καταιβάτης pro καταβάτης: ut, καταιβάτης Ζεὺς, καταιβάτης κεραυνὸς, de quibus Eustath. (Æsch. Pr. 359.) Et fœm. gen. καταιβάτις κέλευθος, apud Apoll. exp. declivis via: item καταιβατὸς pro καταβατὸς, ut, καταιβαταὶ θύραι ἀνθρώποισι, per quas descendere possunt homines.

Decomp. Ἀποκαταβαίνω, exp. descendo. [Dion. Hal.]

Ἐπικαταβαίνω, exp. itidem descendo. [Thucyd. Hist. lib. 4. οἱ Ἀθηναῖοι ἐθάρσησάν τε μᾶλλον, καὶ ἐπικαταβάντες ἐτάξαντο παρ' αὐτὴν τὴν θάλασσαν. Herodot. Hist. lib. 8. μαθόντες δὲ οἱ Δελφοὶ φεύγοντάς σφεας, ἐπικαταβάντες, ἀπέκτειναν πλῆθός τι αὐτέων.]

Προκαταβαίνω, antè descendo. [Diod. Sic.]

Προσκαταβαίνω, q. d. insuper descendo. Affertur ex Cebet. pro descendo.

Συγκαταβαίνω, unà descendo. (Æsch. Ch. 725. Eum. 1049.) A Polybio ponitur pro, descendo in locum hosti æquum. Apud Aristot. Pol. 7. coëo, convenio, incurro, id est, competo. A Polybio ponitur pro, demitto me, dedo me, flecto animum meum. Συγκατάβασις, demissio. Synes, Greg.

Συγκαταβατικῶς, cum demissione, apud Areth.

Ὑποκαταβαίνω, clam descendo. Thuc. ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκατέβησαν, exp. è muris descenderunt.

Μεταβαίνω, digredior, transgredior, transeo. Aristot. Pol. 7. ἔτι δ' ὅθεν ἀρχόμενοι δεῦρο μετέβημεν. (ἐπιστρέφω. Æsch. Ch. 306.)

(*Decomp.* Συμμεταβαίνω. Luc. Nigrin. p. 44.)

Μετάβασις, transitio.

Μεταβατικὸς, q. d. transitivus, ut, μεταβατικὴ κίνησις, apud Phil.

Μεταβατικῶς, ut, μεταβατικῶς κινητὰ, apud Phil. quæ transitu moveri et quasi locali motu uti queunt.

Decomp. Ἀμετάβατα ῥήματα, apud Gramm. verba intransitiva.

Ἀντιμετάβασις, obluctatio in transitu. Plut.

Παραβαίνω, transgredior, transcendo; ut, παραβαίνειν τοὺς νόμους, violare leges. † ἢν δέ τις τούτων τι παραβαίνῃ. Xen. Pæd. 1. p. 3. ὅρκους. p. 239. c.† ¶ Item prætereo: ut Arist. in Œcon. 2. παρέβη τρεῖς ἡμέρας. (Soph. Tr. 507. Sch. ex. μετοικίζω. Æsch. Ag. 59. 798.)

Παραβαίνομαι, transcendor: unde παραβαθεὶς νόμος. Thuc. 3. violata lex.

Παράβασις, transgressio: ut, παράβασις τοῦ νόμου. ¶ In comœdiis quid significet, vide apud Schol. Aristoph. Hinc παραβατικὰ μελύδρια, versiculi, quibus hujusmodi παράβασις constat. (Παραίβασις. Apoll. Rhod. Arg. iv. 832.)

(Παραιβάδες. Æsch. Eum. 556.) ‡ legum violator.‡

Παραιβασία, poëtis idem quod παράβασις: unde et pro delicto, apud Hesiod. in Theog. † 220.† [Æschyl. Sept. c. Theb. 748. παλαιγενῆ γὰρ λέγω παραιβασίαν ὠκύποινον. Schol. β'. παράβασιν, τὴν ταχέως τιμωρηθεῖσαν.]

(Παραιβάτις. Theoc. Id. 3. 32.) [Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, &c. Schol. ἡ ὄνομα κύριον, ἢ ἡ ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος.]

Παραβάτης, transgressor, violator legis. Item qui è

curru pugnat. Xen. Pæd. 7. Pro eodem dicitur et *παραιβάτης* apud Homer.

(Παραβατός. Æsch. Suppl. 1056.) [Soph. Antig. 885. *κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει, παραβατὸν οὐδαμῆ πέλει.* Schol. *ᾧ δὲ ἡ βασιλεία μέλει, τούτῳ οὐκ ἔστι παραβατὴ ἡ ἀρχὴ, ὅ ἐστι τὰ προστάγματα.*]

Decomp. Ἀπαράβατος, ut, *ἀπαράβατος νόμος*, apud Epictetum, lex quam nemo transgreditur, vel transgredi potest.

Ἀπαράβατον ἱερωσύνην, in Epist. ad Heb. cap. 7. exp. sacerdotium quod præterire non potest: et ex sequenti, sacerdotium perpetuum. Ἀπαράβατος δύναμις, pro *ἀδιάπτωτος*, apud Galen. *κατὰ τόπους*, et apud Paulum Ægin. compositio cujus facultas non fallit.

Περιβαίνω, circumeo. Et apud Homer. circumeo protegendo, vel circumeundo protego.

Περιβάδην, ex Polluce exponitur, pedibus alternatim motis.

Περίβασις, circuitio, circumambulatio, profectio quæ fit circumeundo, *ἀμφίβασις*. Merc. Trism.

Προβαίνω, prægredior, antegredior, præcedo: Aristot. *οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιὸν, ἀλλ' ὑπακολουθεῖ.* Et metaph. antegredior, anteeo, id est, antecello, supereo: ut Il. ζ'. v. 125. *ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων σῷ θάρσει.* Ab Hesiodo † in Asp. 355.† accipitur et pro, præsum, imperium obtineo: *Τρηχῖνος προβέβηκε.* ¶ Item progredior, provehor, metaph. etiam Polyb. *καίπερ εἰς τοῦτο προβάντων ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ τόλμης, ὥστε*, &c. † *εἰς τιμιωτέραν ἕδραν.* Xen. Pæd. p. 221. a.† Et, *προβεβηκὼς*, qui progressus est, aut progressum ad aliquid fecit. De tempore etiam dicitur: unde *προβαίνοντος χρόνου*, progressu temporis. Itidem *προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ* vel *τῷ χρόνῳ*, qui est ætatis provectæ. † *προβεβηκὼς ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ*, provectus ætate, apud Lucam. cap. 1. 7. et v. 18.† Usitatius tamen *προβεβηκὼς* vel *προβεβηκυῖα* sine adjectione. Item progredior, i. prodeo; ut, *προβαίνειν τῆς οἰκίας*, apud Chrysost. (Eurip. Med. 908. id. Phœniss. 799. 1369. Æsch. Pr. 247.)

(Προβαίνομαι. Eurip. Med. 1119.)

Πρόβασις, prægressio vel progressio. Exp. et *βοσκημάτων κτῆσις*, ad Hesych.

Προβάδην, inter progrediendum, inter eundum, apud Hesiod. (Aristoph. R. 359.)

Πρόβημα, exp. progressus. A Suida exp. saltus, apud Aristoph. in Pluto.

Decomp. Ἀποπροβαίνω, longè progredior et abeo. Eurip. [Orest. 142. ubi textus habet *Ἀπὸ πρόβατ'—ἀπὸ πρό μοι κοίτας.* Sed Scholiast. *Ἀποπρόβατε——ἀπόπρο, ἤτοι ἄγαν μακράν.*]

Προσβαίνω, ascendo, conscendo. Il. β'. *Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν ὄλυμπον.* Cum dat. in soluta orat. ut Plut. *προσέβη τῷ Καπιτωλίῳ.* et *προσβᾶσαν ἐρινεῷ μεγάλῳ.* (Æsch. Ag. 788. cum Acc. Soph. Œdip. Tyr. 1324.) Est etiam accedo, unde *πρόσβασις* pro accessu apud Polyb. At Il. ι. *λὰξ προσβὰς* est pro *λὰξ ἐμβὰς*, calcibus insultans.

Πρόσβασις, ascensus. Item accessus, apud Polyb. [Herodot. Hist. lib. 3. *ἔνθα πρόσβασιν ἀνθρώπῳ οὐδεμίην εἶναι.*] (Eurip. Phœniss. 175.)

Προσβατὸς, ut, *χωρίον ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ.* ex Xen. locus quem mors conscendere, vel ad quem accedere nequeat. [De Cyri Exp. lib. 4. §. 7. *Ἐνταῦθα ἦν ὄρος μέγα, προσβατὸν δέ.* Socrat. Apol.]

Decomp. Ἀπρόσβατος, inaccessus: ut Luc. in Cauc. *ἀπότομοι πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι.* (Soph. Tr. 1047.)

Συμβαίνω, congredior, pedem confero. Soph. in Ajace, *Ὁ οὐδαμοῦ φὴς οὐδὲ συμβῆναι ποδί.* ubi schol. exponitur *συνελθεῖν.* ¶ Item convenio, transigo, paciscor, fœdus ineo. Thuc. *συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ ὅπλα*, cum illis pepigerunt, vel fœdus inierunt. Alibi cum *πρὸς* jungit, *ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους.* Et, *συνέβησαν εἰς ταὐτὸ*, ex Herodoto in Clione. Et ex Aristoph. *κοινῇ ξυνέβημεν*, inter nos convenit. Idem in Ranis, *Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις συνέβαινεν Αἰσχύλος*, non conveniebat Atheniensibus cum Æschylo. ¶ Item consentio: ut apud Synes. Epist. 58. *ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε*, lingua cum mente consentiebat. Et, *συμβαίνει*, convenit, consentaneum est, sæpe apud Aristot. ¶ Item contingo, evenio. † *τί τινι.* Xen. Pæd. 1. 6. 21.† Dem. *συμβαίνει παρὰ θεῶν τι χρηστόν.* Et Thucyd. lib. 2. *ξυνεβεβήκει Ἀθηναίοις τοῦτο*, hoc Atheniensium usu venerat. Sæpissimè ponitur cum infinit. Apud Plat. Epist. 7. cum participio, *ξυνέβη γενόμενος.* Et impersonaliter *συμβαίνει*, contingit, evenit. *Τὸ συμβαῖνον*, † Xen. Pæd. 1. 6. 38.† et *τὸ συμβὰν*, † l. 5. p. 135. d.† seu *συμβεβηκὸς*, † l. 4. p. 95. b.† quod contigit. interdum eventus exp. (V. Eurip. Med. 738. Id. Phœniss. 71. *ξυμβαῖμεν.* ib. 547. Aristoph. R. 176. Soph. Tr. 1180. 1168.)

Συμβεβηκότως, per accidens.

Σύμβαμα, τὸ, eventus, casus fortuitus. Item propositio ex nomine et verbo perfectam sententiam reddens, inquit Suid. vide et Ammon.

Σύμβασις, compositio, pacificatio. (Eurip. Phœniss. 85. 544.) Thuc. lib. 1. *πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν*: Et, *ξύμβασιν ποιησάμενοι*, lib. 1. Item fœdus, pactum, conventum, sæpe apud Joseph. Συμβασείω, compositionis desiderio teneor, apud Thuc.

Συμβατικὸς λόγος, apud Thuc. et Plut. sermo de pace componenda. Συμβατικῶς, q. d. pacificatoriè, Plut. Συμβατήριος λόγος, ut *συμβατικὸς* apud Thuc.

Decomp. Ἀσύμβατος, qui compositionem non admittit, qui à pacificatione est alienus, Plutarch. *τὰ ἀσύμβατα*, Greg. quæ dissident. Item non conveniens, non congruens, incohærens. Ἀσυμβάτως, alieno à compositione animo. Plut. Δυσσύμβατος, ægrè coiens seu conveniens, ægrè sociabilis, Plut. Symp. 4.

Ἐπισυμβαίνω, q. d. superaccido, insuper accido. Bud. exp. postea accido, accedo, ut qualitas substantiæ, Basil. vide Themistocl.

Παρασύμβαμα, idem quod *σύμβαμα.* Luc.

Ὑπερβαίνω, transgredior, prætergredior, transcendo. (Eurip. Med. 383. id. Phœniss. 1140.) Herodot. *ὑπερέβησαν τοῦ πύργου*, turrim transcenderunt. Jungitur tamen potius accus. ut Chrysost. *τοὺς οὐρανοὺς ὑπερβῆναι.* Apud Arr. autem lib. 6. cum *κατὰ* habetur, *ὑπερβαίνοντες κατὰ τὰ τείχη*, muros transcendisse, et ita pervenisse in urbem. Et peculiariter pro ascendere suggestum, ex Aristoph. Conc. Est etiam excedo, supero: ut, *ὑπερβέβηκε πᾶσαν ἀτοπίαν.* Plutarch. in Numa, omnem absurditatem excessit. Genit. etiam habet pro, supero, antecello, præsto: ut, *τίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ἄνθρωπος*; Aristot. de mundo. Ὑπερβαίνοντες, dies intercalares, Bud. ex Macr. Idem B. *ὑπερβαίνω* exponit etiam prætereo, apud Æschinem. ¶ Item transmitto, id est, non dico. Isoc.

Ὑπέρβασις, pro quo Ὑπερβασία, apud poëtas, transgressio, et metaph. delictum. Hesiod. *ὑπερβασίας ἀλιτεινῶν.* (Il. γ'. 107.)

Ὑπερβατὸς, qui transcendi seu transiri potest. Sed *ὑπερβατὸν* à rhetor. dicitur trajectus verborum ordo, quæ quasi transcendant. vide Fab. (Ὑπερβατώτερος. Æsch. Ag. 438.)

Ὑπερβατῶς, exp. in transitu, in transcursu, id est, defunctoriè, perfunctoriè. Hippocr.

Ὑπερβάθμιος, supergrediens. Areth. in Apocal. 8. Et alibi pro immodico. Bud. *Ὑπερβάθμιον πόδα πέμπειν*, non justo passu gradatim progredi, sed transultare aliquem locum. Ammon. in Aristot. Categ.

Ὑποβαίνω, (q. d. subgredior.) descendo: unde *ὑποβαίνειν*, subesse et inferiorem esse, inquit Bud. unde *ὑποβέβηκε* apud Hermog. subest, secundarium est, id est, minus præcipuum est: vel, tanquam species est sub genere: vel, est tanquam fundamentum. Et apud Platonem, *ὑποβεβηκέναι*, pro descendere, i. decrescere, inferius esse. et apud Suidam, inferiore conditione esse. Item apud Dionys. Areopagitam, *ὑποβεβηκὼς*, cum gen. inferior. cui opponit, *ἐπαναβεβηκώς.* ¶ Item pro retrogradi, apud Gal.

Ὑπόβασις, subucula, subligaculum, Hesych. ¶ Pro basi ponitur apud Areop. in schol.

Ὑπόβαθρον, ου, τὸ, fulcrum, vel potius solum, ex Xen. Apomn. 2.

Ὑποβάθρα, ἡ, idem. Cyrill. Exponitur etiam fundamentum et scabellum. Quidam exp. etiam subsellium.

Ὑποβάτης, scabellum. Hesych.

Ὑψιβαίνω, altè gradior.

Composit. in βασμος et βας desinentia.

Ἀνδρόβασμος, angusta via. Hesych. Propriè, quæ uni tantum viro sufficit. Dicitur enim quasi *ἀνδρὸς βασμός.*

Χιονόβας, per nives gradiens.

Alia comp. in βάμων desinentia.

Ἀκροβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, summis pedum digitis ingrediens, erectus incedens. Propriè, erectus in summos pedum digitos, apud Basil.

Βραδυβάμων, qui tardè incedit. Arist.

Βραχυβάμων, qui brevibus pedibus incepit, bipes. Eurip.

Βροτοβάμων, Panis epith. apud Theocr. Idyll. 32.

Δίβαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duobus pedibus incedit: bipes, Eurip.

Ἱπποβάμων, qui equum conscendit, eques. Eurip. *στρατὸν ἱπποβάμονα*, equestres copias. Apud Aristoph. *ἱπποβάμονα ῥήματα*, grandia verba et quæ quasi equo invehuntur sublimi et magnifico. (Soph. Tr. 1111. Aristoph. R. 839. Æsch. Suppl. 292.)

Λοξοβάμων, obliquè incedens. Hesych.

Μακροβάμων, qui longis passibus incedit. Arist.

Μονοβάμων, ut, *μέτρον μονόβαμον*, in ovo Simmiæ Rhodii, metrum singularis incessus.

Ὀπισθοβάμων, qui retrorsum redit, qui retrò cedit, retrogradus. in Epigram.

Οὐρανοβάμων, qui cœlum scandit, vel qui per cœlum graditur. Suid.

Παλίμβαμος, retrogradus. Pind. Pyth. 9. [33. *Ἁ μὲν, οὔθ' ἱστῶν παλιμβάμους ἐφίλασεν ὁδοὺς*, &c. Schol. *ἀντὶ τοῦ, παλιμπορεύτους.*]

(Πεδοβάμων. Æsch. Ch. 589.) [*πτηνά τε καὶ πεδοβάμονα, κἀνεμοέντων αἰγίδων φράσαι κότον.*] ‡ pedestria animalia. ‡

Ταχυβάμων, celerigradus: unde *ταχυβάμονες ὄρνοι*, apud Suid.

Τετραβάμων, quadrupes. Euripid. in Phœniss. (765.) *ἅρμασι τετραβάμοσι*, quadrigis, curribus quatuor rotarum. vel quadrijugis curribus.

Τραγοβάμων, hircinis incedens pedibus, hircinos pedes habens. Panis epith. est apud Aristoph. Latini capripedem vocant.

Ὑψιβάμων, sive *ὑψίβατος*, altigradus, altè gradiens, vel in alto incedens. Hesych. [Soph. Aj. 1421. Ed. Oxon. *ὑψίβατον.* Schol. *ὑψηλὴν βάσιν ἔχοντα.* Pind. Nem. Od. i. 87. *Ἀχαιῶν Ὑψίβατοι πόλιες*, &c.]

Alia comp. in βάτος, βατέω, βάτης desinentia.

Ἄβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaccessus, invius, impervius, avius: ut, *ὁδὸς ἄβατος*, via invia. Ἄβατος Ἑλλὰς, Isocr. ad Nicoclem, inaccessa Græcia, liberum et tutum accessum non habens. ¶ Item accessu vel aditu difficilis, accessum sive aditum difficilem habens. Pro *δύσβατος*: ut, *ἄβατος ἐρημία*, apud Æschyl. ¶ Item sacer, non adeundus, Suid. Sic apud Plutarch. *περὶ πολυπρ. τόπους ἀβάτους πατοῦσι.* Sic et Dei templum *ἄβατον* sibi esse dicit Theodosius, apud Theodoretum, quod ipsis etiam servis esset *ἄπιτον.* Hinc et *ἄβατον* substantivè positum apud Plut. in Probl. pro adyto, *ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός.* ¶ Item desertus, desolatus. Suid. (Eurip. Phœniss. 767. Palæph. p. 9. Soph. Œdip. Tyr. 739.) Ἄβατος ἔλαφος, non inita cerva. Luc. Idem *ἵππους ἀβάτους* vocat quibus nondum quis insedit.

Ἁβροβάται, molli incessu utentes. Sic cognominati sunt Persæ. (Æsch. Pers. 1077.)

Ἁδροβατικὸν, dicitur à Plat. animal terrestre, quod terram (solidum elementum) calcet. Alibi *ξηροβατικὸν* appellat.

Ἀεροβατέω, ῶ, F. ήσω, incedo per aërem, gradior per aërem. Aristoph. in Nub. † 225. 1505.†

Αἰθεροβατέω, per ætherem incedo, Luc.

Αἰθερεμβατέω, idem, in Epigr.

Ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, per spinas seu sentes gradiens, q. d. spinigradus; ut, *ἀκανθοβάται σῆτες*, in Anth. epigr. in fœm. gen. *ἀκανθοβάτις*, ut, *ἀκανθοβάτις ἀκρίς.*

Ἀκροβάζω, idem quod *ἀκροβατέω.* Hesych.

Ἀκροβατέω, ῶ, summis pedum digitis gradior. in digitos erigor, Luc. Item superbè incedo, apud Suid.

Ἀκροβατικὸς, exp. scansorius, ex Vitruvio.

Ἁλίβατος, marigradus. apud Athen.

Ἀμμοβάτης, per arenam incedens: nomen cujusdam serpentis.

Βουνοβατέω, ῶ, per colles gradior seu incedo. [Anth. Ep. Gr.]

Δενδροβατέω, arbores scando. Epigr.

Δύσβατος, qui difficulter adiri aut scandi potest. impervius. Herodian. l. 4. † Xen. Pæd. 2. 61. b.† (Æsch. Pers. 1078.)

Δύσβατον, substantivè neut. gen. adeundi seu transeundi difficultas, apud eundem l. 2.

Δυσβατοποιοῦμαι, difficilem aditum aut transitum facio. Xen.

Ἐγγείβατα, τὰ, hydraulica organa quæ aquam bibentia tandem movent sigilla cæteraque quæ delectationibus oculorum et aurium sensus eblandiuntur, teste Vitruv. l. 10. c. 12.

Ἑλειοβάτης, qui per paludes graditur. Æschyl. [Pers. 39. *καὶ ἑλειοβάται ναῶν ἐρεταὶ δεινοὶ, πλῆθός τ' ἀνάριθμοι.* Schol. *τὸ Αἰγύπτιον ἕλος οἰκοῦντες.——παρά τισι δὲ ἑλειοβάται, οἱ ἐπὶ ἕλους ἐλαύνειν δυνάμενοι ναῦς*, &c.]

Εὔβατος, qui facilè adiri aut transiri potest, pervius. Xen. (Æsch. Pr. 717.)

Ἠλίβατος, † ὁ, ἡ,† tàm altus aut profundus, ut ab ejus accessu aberres, *παρὰ τὸ ἀλιτεῖν, ὅ ἐστι ἀποτυχεῖν βάσεως*, Eustath. vel tam altus, ut soli uni pervius sit. Iliad. ό. *ἠΰτε πέτρη Ἠλίβατος μεγάλη.* Sic *ἠλίβατον ὄρος*, apud Apoll. l. 2. Et apud Eurip. in Hippol. *Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν.* (Æsch. Suppl. 356.)

Ἱπποβάτης, qui equum conscendit. apud Herodot. (Æsch. Pers. 26.)

Ἱπποβήτης, idem.

Decomp. Τεθριπποβάτης, qui quadrigis conscensis iter facit, qui quadrigis vehitur.

[Τεθριπποβάμων. Eurip. Orest. 990. *Τεθριπποβάμονι στόλῳ.*]

Καλοβάται, grallatores: qui grallis subnixi gradiuntur, quæ *καλιναὶ*, sunt, i. ligneæ.

Κεραβάτης, qui cornuum adminiculo scandit. Hesych.

Κεροβάτης, idem. (Aristoph. R. 232.)

Κρημνοβάτης, qui per præcipitia et loca prærupta ambulat, ut illi qui murum ascendunt. Sed dicitur de funambulis et petauristis. Naz. Dicitur et *κρημνοβάτης.*

Κτηνοβάται, qui ineunt jumenta. in Pand. Bud.

Λειόβατος, q. d. lævigradus. Apud Athen. l. 7. piscis nomen est.

Λεωβάτος, ου, ἡ, via publica et vehicularis: à populi per eam commeantis frequentia, Hesych.

Λοξοβάτης, idem quod Λοξοβάμων.

Λυκοβατίας, sylva in qua lupi morantur. Hesych.

Μουκηρόβατος, qui super nuces aut amygdalas gradiens eas frangit. Lacones enim *μουκήρους* nominant *τὰ ἀμύγδαλα.* Athen. lib. 2. ex Pamphyli glossis.

Ναυβάτης, qui navem conscendit, qui nave vehitur. Soph. in Ajace. (Æsch. Eurip. Phœniss. 797.)

Νευροβάτης, qui nervis seu funibus nerveis inambulat. Jul. Firm. funambulus.

Ξηροβατικὸς, qui in sicco ambulat. Athen.

Ὀνοβάτις, quæ asinum conscendit, eoque vehitur. Mulier in adulterio apud Cumanos deprehensa, in forum deducebatur, et saxo imposita omnibus proponebatur; indeque asino imposita per civitatem vehebatur: qua infamia notatam, ὀνοβάτιν appellabant. Erasm. in Chil. ex Plut.

Ὀνοβατέω, asinum admitto, i. facio ut asinus equam ineat. Xen. de re eq. οὗ ἕνεκα καὶ ἀποκείρουσι πρὸς τὴν ὀχείαν τὰς ἵππους ἅπαντες οἱ ὀνοβατοῦντες: ubi transitivè capitur. Pollux autem neutraliter de ipsis asinis equas ineuntibus, l. 5. c. 15.

Ὀρειβάτης, qui montes scandit seu pererrat. Soph. Pro eodem dicitur et ὀρεσβάτης.

Ὀρειβατέω, montes scando. Plut.

Ὀρθοβατέω, erectus seu rectus incedo. [Anth. Ep. Gr.] (Ὀρεσσιβάτης. Soph. Ædip. Tyr. 1121.) [Antig. 355. κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου θηρὸς ὀρεσσιβάτα.]

Πηλοβάτης, qui per lutum graditur. Nomen ranæ, in βατραχομ.

Πολύβατος, multigradus, valde pervius, frequens hominibus. D. Hal.

Σκηνοβατέω, ῶ, in theatrum produco. Bud. exponit pervulgo, traduco, omnium oculis expono: dicens tractum esse ab antiquæ comœdiæ licentia, quæ flagitia privata sic traducebat. Heraclit. ac Hermodor. ἵν' ἔχοντες δι' ὧν ἁμαρτάνοντες ἐλεγχθήσονται, καὶ περιουσιάζοντες, σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, i. ut suam ipsi flagitiosam vitam infament et insigniant. Qui enim in scenam prodeunt, omnibus noti sunt.

Decomp. Ἐνσκηνοβατέω, ῶ, et pass. Ἐνσκηνοβατέομαι, οῦμαι, in proscenium prodeo.

Σκωλοβάτης, animalculum frumento noxium, teste Hesychio. Vermiculus est, secundum quosdam.

Σκωλοβατίζειν, (tanquam ab alia origine) affertur ex Epicharmo de iis qui ligneo pedi innituntur claudi. vel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto grallatores dicti.

Στυλοβάτης, columnæ basis seu pes. Vitruv. lib. 3. c. 3. et l. 4. c. 7.

Σχοινοβάτης, qui funi junceo inambulat, funambulus.

Σχοινοβατέω, junceo funi inambulo, seu simpl. funi inambulo.

Ταχυβάτης, idem quod ταχυβάμων, q. d. celerigradus, pernix. Euripid.

Τραχυβατέω, et Ionicè τρηχυβατέω, per aspera incedo. Hippoc. ep. ad Demag.

Ὑγροβάτης, per humida ambulans; unde ὑγροβατικὰ ζῶα, quæ humida permeant. Apud Athen. ex Plat. in polit.

Ὑληβάτης, q. d. sylvigradus, qui per sylvas graditur, apud Athen.

Ὑψίβατος, q. d. altigradus, altus: ut ὑψίβατος τρίποδος, Sophocl. in Ajace.

Φαλλοβατέω, ῶ, super phallo incedo. Luc.

Χαλκοβατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui æri seu æreis fundamentis insistit, ut, χαλκοβατὲς δῶ. Il. ά.

Χιμαιροβάτης, dicitur Pan, in Epigr. quod exp. initor capellarum.

Χοροβατέω, ῶ, choros agitatum vado. Suid.

Composita ex βάδος, aut βαδίζω.

Ἀποβαδίζω, abeo, discedo. [Aristophanes apud Athen. Deipn. lib. 7. ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα μεστὴν βοακῶν ἀποβάδιζον οἴκαδε.]

Διαβαδίζω, pertranseo, Bud.

Ὀρειβάδες, quæ montes pererrant; ferarum epith.

Ταχυβάδιστος, qui celeriter incedit.

Composita ex βάσκω.

Διαβάσκω, pro διαβαίνω, à Suid. exp. περιέρχομαι et περιβαίνω. [Aristoph. Av. 486. Διὰ ταῦτ' ἄρ', ἔχων καὶ νῦν ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, &c.]

Ἐπιβάσκω, activa signif. sumitur. Il. β'. κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, inducere in exitium, q. d. imponere super exitium, quasi ascensum dando. Ducta metaphora ab iis qui imponuntur equis.

Παραβάσκω, apud Hom. pro παραβάτης εἰμί. [Iliad. Λ. 104. παρέβασκε. Schol. Παραιβάτης ἦν. Apoll. Rhod. Arg. iv. 209. Ἀγχι δὲ παρθενικῆς κεκορυθμένος ἰθυντῆρι Ἀγκαίῳ παρέβασκεν.]

Composita ex βιβάω.

Προβιβάω, ῶ, progredior; idem quod προβαίνω. Od. ί.

Προσβιβάω, ῶ, accedo. Plat. in Phædro. αἷς εἴ τις ἀπιστῶν προσβιβᾷ, exp. quibus si quis fidem non habeat.

Συμβιβάω, ῶ, unà eo, comitor. Hesych. Item συμβιβῶ σε, pro συνάπτω σε, διδάσκω σε, apud eundem.

Composita ex βιβάζω.

Ἀναβιβάζω, ascendere facio, impono: ut, ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα. Apud Xen. ἀναβιβάζειν τὴν ἱππέα, instruere equo, dare equum. † τινὰ ἐπὶ ὄχημα. Pæd. l. 4. p. 95. e. V. et l. 6. p. 163. d.† Metaphoricè usurpavit Plut. ἀναβιβάζειν εἰς τιμὴν, pro, ornare honoribus, promovere seu provehere ad honores. ¶ In voce media ἀναβιβάζομαι, ascensurum produco, prodire facio, produco. Andoc. τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; Item passivè imponor, attollor. Item in equum tollor, apud Xen. Item producor in medium. (Palæph. p. 10. Philostr. l. 2. c. 19.)

Decomp. Ἐπαναβιβάζω pro ἀναβιβάζω, q. d. superascendere facio. Thuc. 3. καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, sublatis in turres pluribus.

Ἀποβιβάζω, descendere in terram facio, expono in terram. Thucyd. l. 7. ἐς τὴν Τανάγραν ἀπεβίβασεν αὐτούς. et apud Plut. ἀποβιβάσας τούτους, πάλιν ἀνήχθη. Quidam etiam exp. trajicio, transmitto.

Διαβιβάζω, trajicio, transmitto, διαβαίνειν facio. Xen. (p. 4.) Herod.

Decomp. Συνδιαβιβάζω, unà traduco.

Εἰσβιβάζω, inscendere facio. Isocr. de pace, τοὺς δούλους ναύτας εἰσεβίβαζον.

Ἐκβιβάζω, è navi educo et emitto, exire facio. Xenoph. Hell. 1. idem quod διαβιβάζω. Ἐκβιβάζειν τὸ πρόσταγμα, Bud. in Pand. expon. exequi.

Ἐκβιβασμὸς, exactio. In nov. const.

Ἐκβιβαστὴς, οῦ, ὁ, idem Bud. exp. exactor rei judicatæ, exequutor sententiæ, apparitor, viator qui in jus vocat.

Decomp. Μετεκβιβάζω, aliò expono, transpono. Thuc. [lib. 8. μετεκβιβάσαντες εἰς ἄλλην στρατιῶτιν ναῦν, &c.]

Συνεκβιβάζω, simul educo. Xen. [De Cyri Exp. ἔταξε —— συνεκβιβάζειν τὰς ἁμάξας.]

Ἐμβιβάζω, impello, induco, introduco: cui opponitur εἴργω. Plat. ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον. Sic et apud Dem. et Xen. Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐμβιβάζω σε τῷ ὕδατι. † εἰς δικαιοσύνην. Xenoph.†

Decomp. Ἀντεμβιβάζω, vicissim seu in locum alterius impono, substituo, Dem. Philip. 1. εἶθ' ἑαυτοὺς πάλιν ἀντεμβιβάζειν. [Thucyd. Hist. lib. 7. §. 13. εἰσὶ δ' οἱ καὶ αὐτοῦ ἐμπορευόμενοι, ἀνδράποδα Ὑκκαρικὰ ἀντεμβιβάσαι ὑπὲρ σφῶν πείσαντες τοὺς τριηράρχους, &c.]

Ἐπιβιβάζω, ascendere facio, induco, adduco. Plat. epist. 7. εἰς πλοῖον ἐπιβιβάσας. Sic et Luc. 10.

Καταβιβάζω, descendere cogo, deduco. † Xen. Pæd. p. 191. a.† Plut. in Them. καταβιβάζει τὴν πόλιν πρὸς θάλατταν. Synes. cum accus. et genit. dixit, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρτήσας ἑαυτοῦ, καὶ καταβιβάσας τοῦ φιλοσοφίας ἀξιώματος. Apud Diosc. verò, καταβιβασθὲν ἄχρι τρίτου ἐν τῇ ἑψήσει, exp. redactum ad tertiam partem decoquendo.

Μεταβιβάζω, transfero, averto, aliò abduco. Aristoph. in pace, νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει. Est etiam, ab opinione deduco, μεταπείθω. Apud Alex. Aphrod.

Παραβιβάζω, aufero. 2 Reg. 12. καὶ κύριος παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημα, abstulit peccatum.

Προβιβάζω, produco, ob oculos pono. Act. 19. ¶ Item produco, id est, impello et porro ire facio, promoveo, hoc est, augeo, et ad ampliora proveho, apud Greg. Item proficere facio et progredi. Xen. Apomn. 1. Cliens itidem et litigator, patroni causam acturi os faciens atque instruens, αὐτὸν προβιβάζειν dicitur. Apud Aristot. neutraliter capitur pro, priùs ineo, in 5. de hist. an. de capro, ὀχεύειν δὲ εἴωθε χορτασθεὶς, καὶ μὴ προβιβάσας ἄλλην.

Προσβιβάζω, admoveo, adjungo, accedere facio, promoveo, sisto, statuo, loco. Plut. in Pompeio, ὡς οἱ κατὰ πάντα παραβάλλοντες αὐτὸν καὶ προσβιβάζοντες ἀξιοῦσι. Item, incito, impello, adduco, verbis videlicet. Luc. Aristoph. Xen.

Συμβιβάζω, concilio, coire in amicitiam facio, ad amicitiam fœdusque adduco. Thuc. συνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν Ἀθηναίοις. ¶ Item compingo, coagmento. Fabri enim lignarii seu tignarii ligna συμβιβάζουσι, quum illa inter se committendo aptandoque coire faciunt. Item accommodo, et ad cohærentiam adduco, convenire facio, confero. Greg. contra Jul. Apud Plat. in Hipp. min. συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, mente recolo quæ dicta sunt, eaque invicem confero, ut si consentanea sint, intelligam. ¶ Item conjicio. Act. Apost. cap. 16. ¶ Item doceo, instruo, apud Esaiam 40. et 1 Cor. 2.

Συμβιβάζομαι, concilior. Thuc. Item compingor, coagmentor, &c. ut ad Col. 2. et ad Eph. 4.

Συμβιβασμὸς, pactum, transactio, concordia, in Pand.

Συμβίβασις, exp. πεῖσις, διδαχὴ, πίστις. Hesych.

Συμβιβαστικὸς, pacificatorius. Plut.

Ὑπερβιβάζω, exp. traduco, trajicio, transfero, transcendere facio.

Ὑπερβιβασμὸς, οῦ, ὁ, figuræ nomen apud grammaticos; ut quum vel accentus litera ex una syllaba in aliam traducitur, quemadmodum in ἔγωγε, quod fit ex ἐγὼ, in κραδία pro καρδία. Sic et Plutarchus in vita Homeri ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα vocat, quum κάρτιστος ponitur pro κράτιστος.

Ὑποβιβάζω, opponitur τῷ ἀναβιβάζω, ut Bud. scribit. Est etiam subduco. Diosc. lib. 3. cap. 35. ὑποβιβάζουσι γὰρ τὰ χολώδη. ¶ Item minuo. Hesych.

Ὑποβιβαστικὸς, subducendi vim habens.

Decomp. Δυσυποβίβαστος, subductu difficilis. Dicitur de cibo qui ægrè per alvum subduci potest. [Athen. Deipn. lib. 111.]

ΒΑΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, parvus. βαιὸς ἰδεῖν, parvus aspectu: βαιὸς πέτρος, parvum saxum. † γλῶττα Aristoph. Nub. 1009.† Et κατὰ βαιὸν, id est, κατὰ μικρὸν, apud Dionys. de situ orbis. Oppian. in compar. dixit βαιοτέροισί τ' ἐφωπλίσαντο λαγωοῖς, in minores lepores armabantur. ¶ Item modicus, paucus, seu (quod propriè βαιὸς significare Suidas dicit) unus, ut apud Soph. † Œd. T. 761.† πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων Ἄνδρας λοχίτας. Idem in Ajace. Ὁ δ' εἶπε πρός με βαιὰ, εἰ δ' ὑμνούμενα. et adverbialiter apud eundem, Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; Quid tam parum curas? (Æschyl. Pers. 448. βαιὰ ὡς ἀπὸ πολλῶν. 1028. Ag. 1583. De tempore. Soph. Tr. 44. Œdip. Tyr. 770.) ☞ Etym. deducit à βαίνω. Undè et sequens ἠβαιός.

Ἠβαιὸς, idem quod et βαιός. Propriè verò ἠβαιὸν esse tradunt τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον. q. ἄβαιόν τι ὄν. vel per πρόσθεσιν τοῦ η, à βαιὸς factum. Il. β'. ἔσσεται οὐδ' ἠβαιὸν, ne tantillum quidem.

ΒΑ'ΙΣ, sive βαΐον, ramus palmæ arboris, Joan. 12. 12. ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων. Sic Macch. l. 1. cap. 13. μετὰ βαΐων. ¶ Etym. deducit παρὰ τὸ βίᾳ τίλλεσθαι, quod non facilè revelli possit.

ΒΑΙ'ΤΑ, sive, βαίτη, ἡ, læna consuta ex corio seu pellibus. Idem quod Actius σισύρα. Vide schol. Aristoph. in Vespis, et Poll. lib. 7. et 10. (Theocritus, Idyll. γ'. 25.)

ΒΑΙΩ'Ν, ῶνος, ὁ piscis gobio assimilis, alio nomine dictus βλέννος, ut refert Etym. Hujus meminit Athen. lib. 6. vide et Eust. Il. ύ. et Eras. in Adag.

ΒΑ'ΚΑΝΟΝ, apud Alexand. Trall. et P. Ægin. dicitur esse raphani, id est, brassicæ semen, seu ἡ κράμβη. Apud eundem Paul. Ægin. est medicamentum quoddam hepaticon διὰ βακάνου, quod et à Nicol. Alex. describitur.

ΒΑ'ΚΗΛΟΣ, ου, ὁ, Suidæ et Hesychio, qui magnæ quidem staturæ est, sed stultus et mulierosus. Menandrum in Hymnide pro mulieroso posuisse, testatur idem Hesych. Iidem exp. eunuchus, exsectus, eviratus, spado, castratus. ☞ Etym. βάκηλον pleonasmo τοῦ β dici tradit pro ἄκηλον, id est, ἐπ' ἀφροδίσια τὸ αἰδοῖον μὴ ἔχοντα. Nam κῆλον, inquit, τὸ αἰδοῖον, viri scil. Sic utitur Antiph. apud Athen. lib. 4.

ΒΑ'ΚΚΑΡΙΣ, sive Βάκχαρις, baccar seu bacchar, baccaris, sive baccharis, herba odorata, de qua Diosc. lib. 3. cap. 51.

Βακκάριον, sive βακχάριον ἔλαιον, oleum seu unguentum ex baccari. Hippocr.

Κυσοβάκχαρις, qui nates sibi baccari inungit. Hesych.

ΒΑΚΤΗΡΙ'Α, ας, ἡ, baculus, scipio. Plutarch. in Lycurgo, φέρειν βακτηρίαν ἐκκλησιάζοντες ἀπέμαθον, baculum gestare. Xen. Helen. 6. τὸν μέν τινα βακτηρίᾳ, τὸν δὲ τῷ στύρακι ἐπάταξεν. Item βακτηρία γεροντικὴ, apud Theophr. scipio senilis, baculus quo senes innituntur. Reperiri tradunt et βακτήριον, neutro genere, apud Aristoph. [Acharn. 447. Ἀτὰρ δέομαι καὶ πτωχικοῦ βακτηρίου.]

Βακτηρεύειν, baculo inniti, scipione se fulcire, σκηπίωνι ἐρείδεσθαι, seu στηρίζεσθαι, Greg. Naz. de baptismo, βακτηρεύοντες πρεσβυτικῶς, senum more baculis innitentes.

Βάκτρον, ου, τὸ, idem quod βακτηρία seu βακτήριον, ex quo per syncopen factum est, id est, baculus, scipio. Eurip. (Phœniss. 1490.)

Βακτρεύω, idem quod βακτηρεύω.

Βάκτρευμα, τὸ, nixus ille in baculum. Item baculus ipse quo nitimur et quo fulcimus nos. Eurip. (Phœniss. 1482.)

Βακτριασμὸς, οῦ, ὁ, genus lascivæ saltationis, apud Poll. l. 4.

ΒΑ'ΚΧΟΣ, ου, ὁ, furore à dæmone quopiam immisso percitus. ἐκ τοῦ βάζειν, significante φλυαρεῖν, ut sit βάκχος, qui furore agitatus nugas multas deblaterat. Alii ad immanem bacchantium ululatum seu boatum referre malunt, et derivare tanquam à βοάω. ¶ Item Bacchus, ipse Liber pater seu Dionysius. ¶ Item piscis nomen apud Athenæum et Plinium, lib. 19. c. 17. (Philostr. l. 2. c. 37.)

Βάκχη, ἡ, furore percita. Item peculiari nomine βάκχαι, quæ et Mænades. † Aristoph. Nub. 605.† Bacchi sacerdotes, quæ furore ab illo immisso agitabantur. (Eurip. Phœniss. 1444.) Et βακχίδες pro eodem. Aristot. et Plut.

Βακχεῖος, ου, ὁ, furore Bacchico afflatus, Bacchicus, ad Bacchum pertinens; ut, Βακχεία, ὄρχησις, Plut. (Aristoph. R. 1290. Soph. Œdip. Tyr. 1125.) ¶ Item pes quidam ex brevi et duabus longis constans, ut, μεθήμων, eò quòd hymnis in Bacchum et dithyrambis esset usitatissimus. Hinc παλιμβάκχειος et ἀντιβάκχειος, apud Fab. l. 9. c. 4.

Βακχεῖον, templum Bacchi. Plutarch. (εἴς τε βακχεῖον

πεσών. Eurip. Phœniss. 21. Aristoph. R. 360.) Βακχεῖα, sacrificia Bacchica. Aristoph.

[Βακχειώτας. Soph. Œd. Col. 710. ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει, θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις.]

Βακχικὸς, κὴ, κὸν, bacchicus.

Βακχάω, bacchor, seu bacchantium more ex hedera coronam gesto.

Βακχεύω, Βακχεύομαι, bacchor, bacchanalia ago, furore bacchico agitor, vel furore afficior seu rapior. Plat. in Ione. ¶ Interdum generalius pro, furo bacchantium more. Theodor. hist. eccl. l. 1. Nonnunquam pro, insolesco cum quodam furore, vel furibunda quadam insolentia feror; ut, βακχευθεὶς ὑπὸ ἐξουσίας. ¶ Item βακχεύω interdum transitivè pro, bacchari facio, in furorem bacchicum impello. Theodor. hist. Eccl. 3.

Βακχεία, ἡ, bacchatio. Plut. Herodian. (Æsch. Ch. 696.)

Βάκχευμα, τὸ, idem: τὰ βακχεύματα, plur. num. bacchationes. item bacchanalia. Plut.

[Βακχεύσιμος. Eurip. Bacch. 298. Τὸ γὰρ βακχεύσιμον, Καὶ τὸ μανιῶδες, μαντικὴν πολλὴν ἔχει.]

[Βάκχευσις. Eurip. Bacch. 357. πικρὰν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών.]

Βακχεύτωρ. Dionysii epith. in Epigr.

Βακχευτὴς ῥυθμὸς, Bacchicus. [Orph. Hym. in Pan. v. 5.]

Βακχευτικὸς, (q. d. bacchativus) ad bacchationem seu ad bacchantes pertinens.

[Βακχιάδαι. Herodot. Hist. lib. 5. ἦν ὀλιγαρχίη, καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν.]

[Βακχιάζω. Eurip. Bacch. 928. Ἔνδον προσείων αὐτὸν, ἀνασείων τ' ἐγὼ, καὶ βακχιάζων, ἐξ ἕδρας μεθώρμισα. Cycl. 203. Τί βακχιάζετ'; οὐ Διόνυσος τάδε, &c.]

[Βάκχιος. Eurip. Bacch. 65. θοάζω—Τὸν Βάκχιον εὐαζομένα θεόν. 195. Μόνοι δὲ πόλεως Βακχίῳ χορεύσομεν; 308.]

Composita.

Ἀβάκχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, alienus à Baccho, vel Bacchici numinis expers. Aut malè bacchans. Eurip. in Oreste. Exp. et valde bacchans. Nonnus, ἀβάκχευτον τράπεζαν appellat vino carentem.

Αἰνοβάκχευτος, graviter bacchans, horribili furore percitus: apud Lycoph. in Alex. ex αἰνὸς et βακχεύω.

Βακχέβακχος, acclamatio quæ fiebat Dionysio in sacrificiis. Aristoph. Vide Eustath.

Ἐκβακχεύω, vehementer bacchor, debacchor. vel transitivè, in bacchicum furorem impello.

Ἐκβακχεύομαι, bacchor, debacchor.

Ὀρίβακχος, Bacchus montanus. Dionys. epith. Oppian. de Venat.

Παλιμβάκχειος, palimbacchius, qui et antibacchius: pes metricus ex prima et secunda longis, tertia brevi. Fab. l. 9. c. 4.

Παράβακχος, aff. pro, furore correptus, debacchans.

Συμβακχεύω, unà bacchor, vel unà cum aliis bacchanalia celebro. [Eurip. Bacch. 725. πᾶν δὲ συνεβάκχευσ' ὄρος, Καὶ θῆρες. Plat. Phædr.]

[Συμβάκχη. Eurip. Ion. 717. λαιψηρὰ πηδᾷ Νυκτιπόλοις ἅμα συμβάκχαις.]

[Σύμβακχος. Eurip. Troad. 500.]

ΒΑΛΑΝΕΙ͂ΟΝ, ου, τὸ, balineum, balneum. † Aristoph. Nub. 835.† (In Ranis. 722. Philostr. lib. 1. c. 16.) Plut. οὔτε γὰρ βαλανείου, οὔτε λόγου μὴ καθαίροντος ὄφελός ἐστι. ☞ Dictum volunt παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αὔειν. Suidas enim glandibus veteres vesci solitos fuisse docet, earumque putamina succendisse. D. August. in libris confess. refert, βαλανεῖον appellari, quoniam βάλλει τὰς ἀνίας, id est, anxietates pellit ex animo. Quod etymon habetur et apud Etymol.

Βαλανεὺς, έως, ὁ, balneator, Plat. Pol. 1.

Βαλανεύω, f. εύσω, propriè, aquam in balneo ministro: deinde de quovis ministerio dicitur. Aristoph. in pace, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω, ipse mihi ministrabo.

Βαλανείτης, ου, ὁ, balneator. Suid.

Βαλανειώτης, pro eodem. Suid.

Βαλανὶς, ίδος, et βαλάνισσα, ἡ, balneatrix.

ΒΑ'ΛΑΝΟΣ, ου, ἡ, glans. Propriè quercus fructum esse volunt; deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri. Marcellus tradit fructus longiores hoc nomine contineri, unde βάλανοι δρύϊναι, πρίνιναι: et Σαρδιαναὶ, quæ castaneæ (ut Plinius docet) dicuntur, et Εὐβοϊκαὶ, pro iisdem: item βάλανοι φηγοῦ et φοινίκων, (quæ comp. voce φοινικοβάλανοι appellantur et δάκτυλοι) et Διὸς βάλανοι, quas Diosc. castaneas vocat, Hermonax autem et Timachidas apud Athen. nuces Ponticas. Apud medicos est etiam celebris βάλανος μυρεψικὴ, quam Plin. et Aët. μυροβάλανον dicunt, glans unguentaria, fructus arboris myricæ similis, magnitudine avellanæ nucis, quæ quòd in Æthiopia, Ægypto, Arabia et Petra, oppido juxta Judæam, nascatur, Αἰθιοπικὴ, Θηβαϊκὴ, Ἀραβικὴ, Πετραία, Συριακὴ, et Αἰγυπτία, dicta est. ¶ Est etiam glans, i. arbor ipsa glandifera, specialiter arbor quædam apud Theophr. l. 4. c. 2. quam à fructu nomen obtinuisse scribit. Est etiam ex aquatilium animantium genere, ἀπὸ τῆς πρὸς δρυΐνας βαλάνους ὁμοιότητος, ut Athen. indicat lib. 3. et Aristot. l. 4. anim. ¶ Est præterea medicamentum quod in glandis formam effictum, sedi imponitur ad dejiciendam alvum. ¶ Est item extremi penis carnosa substantia, in glandis similitudinem facta. ¶ Item obex, pessulus, μοχλός. propriè Aristophanes et Thuc. schol. esse vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήρεον, unde et μάγγανον vocetur, ferrum quod init μοχλὸν, et à clave ducitur ac reducitur. Thuc. τὰς πύλας ἔκλεισε, στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν.

Βαλανηρὰ, τὰ, quæ in glandario genere comprehenduntur; ut, σιτηρὰ, καρυηρὰ, βοτρυηρὰ, σταχυηρὰ, Theophr. et ὀστρακηρὰ, Aristot.

Βαλανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glandibus plenus.

Βαλανίζω, glandes excutio. Epigr. lib. 2. Item glandem sedi subjicio, apud medicos.

Βαλανίτης, balanum, seu glandem referens, ut, βαλανῖται λίθοι, apud Plin. l. 37. c. 10.

Βαλάνινος, qui è glande unguentaria fit; ut, βαλάνινον ἔλαιον.

Βαλανόω, ῶ, obice trajecto obsero, ut annot. schol. Aristoph. in Avib.

Composita.

Ἀντιβάλανος, Hesychio est ἡ κηκὶς, galla: quoniam eam fert ἡ δρῦς ἀντὶ βαλάνου, loco glandis. Qua de re vide Plinium, l. 16. c. 6. et 7.

Δρυοβάλανος, glans querna. Strab. 26.

Μυροβάλανος, glans unguentaria. de qua Aët. l. 10. c. 11. Apud Aristot. de pl. l. 2. cap. ult. μυροβάλανοι arbores quædam sunt. de quibus eum vide.

Φοινικοβάλανος, fructus palmæ Ægyptiæ postquam maturuit.

Χρυσοβάλανος, glans aurea. Gal. lib. 8. τῶν κατὰ τόπους.

ΒΑΛΑ'ΝΤΙΟΝ, seu βαλλάντιον, ου, τὸ, crumena, marsupium. Plato de republica 1. τὰ βαλάντιά τε ἀποτέμνειν. (quod et βαλαντιοτομεῖν.) Herodian. 5. βαλάντιά τε χρημάτων μεστὰ, δέλεαρ προδοσίας, Epigr. l. 7. τὸ σὸν βαλάντιον οἶδεν. ¶ Deducitur à verbo βάλλειν. Unde Plutarchus velut ad etymum alludens in libro περὶ φιλοπλ. scripsit ἀλλὰ συστέλλειν καὶ ἀποῤῥάπτειν ὥσπερ βαλάντιον, ἵνα στέγειν καὶ φυλάττειν τὸ εἰσβληθὲν δύνηται. Quibus subjungitur, καί τοι τὸ μὲν βαλάντιον, ἐμβληθέντος τοῦ ἀργυρίου, γίνεται ῥυπαρὸν καὶ δυσῶδες.

Βαλαντίδιον, ου, τὸ, crumenula. Eupol. apud Poll.

ΒΑΛΑΥ'ΣΤΙΟΝ, flos mali punici sylvestris, ut tradit Diosc. l. 1. c. 155. et Plin. l. 13. c. 19. et l. 23. c. 6.

ΒΑΛΒΙ'Σ, ίδος, ἡ, est locus unde ii qui cursu certant, emittuntur, ut docet Pollux: carceres Latini vocant. Aristophanis schol. scribit dictum hoc vocabulum esse vel διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ὑπὸ ὕσπληγγα βεβηκέναι τοὺς δρομέας, vel ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλεσθαι βάδην, (quia primùm lento gradu incederent antequam currerent) vel ab ἄλλομαι, quasi ἀλβὶς, et facto ὑπερβιβασμῷ, βαλβίς. Eustathius etiam à βάλλομαι deducit. Aristoph. in Equit. Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί. (Euripides, Med. 1247. Βαλβὶς λυπηρὰ βίου.) ¶ Metaphoricè accipitur pro initio, ut apud eundem Aristoph. in Vespis, Καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω τῆς ἡμετέρας. ¶ Apud Soph. in Antig. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι, schol. exponit κρηπίδων τοῦ τείχους, metaphora sumpta à cursoribus. ¶ Βαλβίδες Eustathio sunt etiam incisuræ et eminentiæ per quas in puteos descenditur. ¶ Apud Hippocratem βαλβὶς est concavitas oblonga, autore Galeno, et τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις, ut Hesychius scribit. ¶ Est etiam βαθμὸς, ἔρεισμα, eidem Hesychio, gradus et nixus.

ΒΑ'ΛΛΩ, f. βαλῶ, p. βέβληκα, jacio, jaculor. (V. Æschyl. S. c. Th. 1022. πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν. 1036. Ag. 247. Eurip. Phœniss. 1472. 1478. cum Dat. Il. γ'. 80. pro *peto*. Soph. Tr. 727. 933. 957. βαλεῖν μαλθακόν. Aristoph. R. 606. Æschyl. Ag. 175. 365.) Interdum absolutè, ut Dem. Philipp. 3. κἂν μή πω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. Interdum cum accus. ut βάλλειν λίθον. Sic et metaph. βάλλειν λόγον, apud Gregor. Et cum dativo instrumenti, ut Xen. βάλλειν βώλῳ. † τινὰ κεραυνῷ. Hes. Th. 515.† Et Eur. βάλλειν πέτροις, petere lapidibus seu incessere aliquem. Sic Il. σ'. Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσι. Dicitur etiam metaph. λόγοις βάλλειν. ¶ Interdum pro, attingo. item ferio, figo, saucio. † βάλλειν θηρία. Xen. Pæd. 1. 4. 5. ferire, jaculari: et l. 1. 4. 8. εἰς μέτωπον.† Il. ἑ. οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν. Et Il. β'. Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί. Invenitur et βάλλειν σκοπὸν, apud Greg. attingere scopum. Pro quo dicitur et βάλλειν ἐπὶ σκοπὸν, à Xen. † Pæd. 1. 6. 26.† ¶ Item jacio, projicio, ῥίπτω, ut Il. β'. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, sceptrum in terram projecit. Et Od. ζ'. Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, in ignem jaciebat. Apud Apoll. Arg. 2. ῥόον εἰς ἅλα βάλλει, jacit, devolvit. ¶ Item emitto, ut, βαλεῖν δάκρυ. apud Hom. et Eurip. emittere lachrymas et profundere. ¶ Item pono, immitto, ut Il. ε'. Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω. Et εἰς οἶνον βάλλειν. Od. δ'. Sic et metaph. βάλλειν ἐν θυμῷ vel ἐν φρεσὶ, passim apud Hom. pro, versare in mente, seu in animo cogitare. Apud Matth. cap. 25. βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις. tradere vel committere mensariis, aut ponere apud mensarios. Apud Liban. βάλλειν δύο ὀβόλους, solvere duos obolos, pro καταβάλλειν. ¶ Il. θ'. v. 306. ἑτέρωσε κάρη βάλεν, quidam exp. aliò caput vertit, seu flexit.

Βάλλομαι, jacior, projicior, &c. (Æschyl. Ag. 477. Theoc. κέ. 163.) ¶ Item pro activo βάλλω, ut, βάλλεσθαι ἐν θυμῷ seu ἐν φρεσὶ, apud Hom. sæpe. Et pro eodem βάλλεσθαι εἰς νοῦν, apud prosæ scriptores, quod exp. animadverto, intelligo, item animum appello. Apud Herodot. βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ, apud se cogitare, in animo versare. Item jacio, ut, βάλλεσθαι κρηπῖδα ἐλευθερίας, apud Plutarch. jacere fundamenta libertatis. Et Phocyl. Μηδέ τις ἢ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάληται, nemo manum injiciat.

Βλῆμα, τὸ, jactus vel potius ictus. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 35. πεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς, ἀνασχίζειν αὐτὸν κελεύειν, καὶ σκέψασθαι τὸ βλῆμα.]

Βλητὸς, οῦ, ὁ, ictus, item attonitus. Hippocr.

Βλητικὸς, ictibus seu vulneribus patens.

Βλῆτρον, ου, τὸ, clavus ferreus, pessulus. Suidas.

Βληστρίζειν, sunt qui accipi putent pro ῥιπτάζειν, i. jactare, apud Hippocrat. lib. 3. de morbis. [Xenophon. apud Diog. Laert. lib. 9. §. 19. Ἤδη δ' ἑπτά τ' ἔασι καὶ ἑξήκοντ' ἐνιαυτοὶ Βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδα ἀν' Ἑλλάδα γῆν. Βληστρίζοντες: id est, impetuose et tempestuose jactantes: ——Mer. Casaub.]

Βληστρισμὸς, οῦ, ὁ, jactatio. Hippocr. [de Morb. Vulg. lib. 1. 3. παρακοπὴ δὲ τῆς γνώμης, καὶ ταραχὴ, καὶ πολὺς βληστρισμός. Vide Fœs. Œconom. Βληστρισμὸς incontinentem corporis jactationem et inquietudinem significat, qua corpus perpetuo exagitatur aut incontinenter disjicitur.]

Βλήδην, q. d. jactim, jaciendo. Hesych.

Βλωμὸς à βάλλω deductum ab Eustath. buccella, offella.

Βλωμίδιον, diminut. parva buccella, frustulum. Eust.

Βολὴ, jactus, conjectus, conjectio, ut, βολὴ ἀκοντίου, βέλους, λίθου, &c. ¶ Item, ictus, plaga, ut Od. ώ. v. 160. et Od. ρ'. v. 283. (κεραυνίους βολάς. Æsch. S. c. Th. 436. ἐοίαις ὅμοια φλεγέθων βολαῖς ἀελίου. Eurip. Phœniss. 162. Æsch. Ag. 1338.) ¶ Item pro ἀποβολὴ, abjectio, amissio, ex Theoph. de causa pl. ἀνθῶν ποιεῖ βολήν.

Βόλος, ου, ὁ, jactus. (Æsch. Pers. 424.) A Bud. exp. retis jactus, rete piscatorium, i. funda. Plut. et Aristot. Reperitur et βόλος δικτύου, apud Aristoph. ¶ Item, βόλος πέσσινος καὶ κυβευτικὸς, pro aleæ jactu, Bud. ¶ Item βόλος ὀδόντων, dentium amissio. Aristot. de hist. an. 6.

Βολαῖος, ου, ὁ, impetuosus; ut, βολαῖος θύννος, apud Eustath.

Βολὶς, ίδος, ἡ, jaculum, Suid. βολίδες ἀστραπῶν. Sapient. 5. ¶ Item funis alligato plumbo, quo nautæ deprehendunt fundum maris.

Βολίζω, bolidem demitto, bolide fundum maris exploro. Act. c. 27.

Βολέω, ῶ, jacio. Iliad. ί. ἄχεϊ βεβολημένος ἦτορ. † Apoll. Arg. 1. 262.†

Βολεὼν, ῶνος, ὁ, fimetum, sterquilinium, ἀπὸ τοῦ βάλλεσθαι ἤγουν ῥίπτεσθαι. Eustath. dicit Atticum esse, et à βολὴ derivari, eique ἀκόλουθον esse καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόλβιτον ἐπὶ κόπρου νοούμενον.

Βόλιτον, ου, τὸ, (secundum Eust.) seu βόλιτος, ου, ὁ, (secundum schol. Aristoph.) stercus bubulum, ut Pollux ostendit. Theophr. lib. 5. c. 7. ἂν ἐν βολίτῳ φυτεύηται σπέρμα.

Βολίτινος, ου, ὁ, stercoreus. Aristoph. (R. 297.)

Βόλβιτον, ου, τὸ, seu βόλβιτος, ου, ὁ, idem est quod βόλιτον. Diosc. l. 2. c. 98.

Βολβιτία, polypodum genus Hippocr. teste Gal. Idem βολβοτίνη nominatur.

Βολβοτίνη, et βολβίτις, genus polypodum.

Βαλλέω, ῶ, inusit. unde fut. βαλλήσω, apud Aristoph.

Βαλλητὺς, ύος, ἡ, jactus, ut, λιθίνη βαλλητὺς, Athen. lib. 9.

Βαλλίζω, tripudio, pedibus plaudo, tripudiantium more salto, apud Athen. lib. 8. Legitur et in can. 52. concil. Laod.

Βαλλισμὸς, tripudatio, chorea, Athen.

Βαλιὸς, οῦ, ὁ, nomen equi Achillis, apud Hom. Item varius. Exp. et velox, et derivatur à βάλλω, quia ταχὺ φέρεται τὰ βαλλόμενα. Scribitur et βαλίος, in Epigramm. Βαλίαι ἔλαφοι, exp. varii cervi, maculosi. βαλίοι ἄνεμοι, exp. ταχεῖς et rapidi.

Comp. ex βάλλω. Ac primùm cum præposit.

Ἀμφιβάλλω, circumjicio, circumpono, circumdo. (Æsch. Pers. 50. 72. Eurip. Phœniss. 276.) Odyss. ξ'. Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, per anastrophen pro ἀμφέβαλον ἐμοὶ, mihi circumposuerunt, mihi circundederunt. ¶ Item comprehendo, amplector, complector. Od. ρ'. Καὶ κρέας, ὅς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. Item, induo, ut, ἀμφιβαλοῦσα κάρα στυγερὰν δουλοσύναν, apud Eurip. induens capiti tristem servitutem. ¶ Item dubito, ambigo. Greg. de homine, ὅτι γὰρ ἄλλο τι παρὰ τὰς αἰσθήσεις ὁ νοῦς ἐστιν, οὐκ ἂν οἶμαί τινα τῶν ἐμφρόνων ἀμφιβάλλειν.

Ἀμφιβάλλομαι, passivum, circumjicior, circumponor, circundor. ¶ Item accingor, induor, vel accingo me. induo me. cum accusat. significante (ut plurimum) aliquod armorum genus; unde Hes. exponit etiam ὁπλίζομαι. Od. χ'. Καὶ κυνέην πάγχαλκον ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν Αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών. Phocyl. Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ, μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν, præcingere ense.

Ἀμφίβλημα, τὸ, indumentum, vestimentum. Apud Euripidem in Phœn. πάνοπλα ἀμφιβλήματα, indumenta armorum omnis generis; vel indumenta cuncta quibus quis armatur.

Ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, omne instrumentum ad circundandum. Peculiariter autem rete, vel (ut quidam volunt) retis genus. (Æsch. Pr. 81. Ag. 1391. Ch. 490.) Quidam expon. verriculum, alii funda. Matth. 4. ¶ Item metaph. tunica, apud Soph. in Trach.

Ἀμφιβληστρευτικὴ, ars piscatorum, qui utuntur ἀμφιβλήστρῳ.

[Ἀμφιβληστρικός. Plat. Sophist. σχεδὸν γὰρ αὐτὸν περιειλήφαμεν ἐν ἀμφιβληστρικῷ τινι τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργανῶν.]

Ἀμφιβολεὺς, έως, ὁ, piscator. Esa. cap. 29.

Ἀμφίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui undique feritur. (πάντοθεν βαλλόμενος. Æsch. S. c. Th. 304.) Thuc. l. 4. οὗτοί τι ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες οὐκέτι ἀντεῖχον, hi quum undique ferirentur, non jam hosti resistere poterant. ¶ Item metaph. ambiguus, anceps, dubius, ut, λόγοι ἀμφίβολοι. Isocr. ἀμφίβολος φήμη. Plutarch.

Ἀμφιβόλως, ambiguè, Athen. Ἀμφιβολία, ambiguitas in sermone. Item incertitudo consilii de re quapiam.

Ἀναμφίβολος, (decomp.) qui non est ἀμφίβολος, minime dubius, non ambiguus seu anceps, indubitatus. Unde ἀναμφιβόλως ἔχειν dicitur, quod ἀμφίβολον non est, dubium et ambiguum non esse.

Ἀναβάλλω, quasi ἄνω βάλλω, sursum tollo, attollo, erigo. ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, apud Xenoph. † Pæd. p. 178. e.† idem quod ἀναβιβάζειν, tollere in equum. Apud Aristot. in Probl. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα et καταβάλλειν τὰ ὄμματα, opponuntur, attollere oculos et demittere oculos. Apud Xenophon. Pæd. 8. ἀναβάλλειν γῆν, egerere terram fodiendo. Apud eundem dicitur à Callimacho fons aquam ἀναβάλλειν, ejicere aquam quasi subsilientem. Item sterno et excutio, ut equus sessorem, inquit Budæus apud Xenophon. ¶ Item remoror, protraho. Demost. τοὺς λόγους οἷς ἀναβάλλουσιν ἡμᾶς. ¶ Item, differo, ut in proverbio, ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει. Sic et Od. τ'.

Ἀναβάλλομαι, sursum tollor, attollor, tollor; ut, ἀναβάλλομαι εἰς ἵππον. ¶ Item induor. Aristoph. in Vesp. ¶ Item, resupinor, θρύπτομαι. Dionys. Halicarn. ¶ Capitur et pro differo, prorogo, procrastino. † Sic Aristoph. Nub. 1132. τί τινι. διὰ δικασίαν. Xen. Pæd. p. 203. e.† Plut. in Them. πᾶν ἀνεβάλλετο εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Et cum inf. Xen. Hell. 1. ἀεὶ ἀνεβάλλετό μοι διαλεχθῆναι. Usurpatur et passive pro, differor, Isocr. οὐδὲ εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας. ¶ Item ad judicium alterius rejicio, arbitrio alterius permitto. Luc. ¶ Item, idem quod προοιμιάζομαι, præfationem dico, preludium cantus facio, cum accus. apud Isocr. in Panath. et cum inf. Od. ά. ¶ Apud Herod. ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους, exp. adversus Messenios prælia suscipere. (Theoc. ί. 22.)

Ἀνάβλησις, dilatio, procrastinatio. Il. β'.

Ἀναβληδὸν, amictim, ut ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, induere in modum amiculi, amictum circumjacere.

Ἀναβολὴ, egestio. Capitur et pro terra egesta. ¶ In prosa frequentissimè, idem quod ἀνάβλησις in carmine; unde ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, differre. ¶ Item cunctatio, ut vult Eust. ¶ Item amictus. Synes. ¶ Item procemium carminis, sive initium. Aristophanes in pace. (Luc. Som. p. 5.)

Ἀναβολεὺς, id in quod imposito pede conscendimus equum. Item homo cujus ministerio utimur ad hoc ipsum. Plutarch.

Ἀναβόλαιον, ου, τὸ, amictus, pallium.

Ἀναβολάδιον, ου, τὸ, amictorium, quo humeri operiuntur; inde dictum quòd ab inferioribus partibus ad superiores elevetur.

Ἀμβάλλω, Ionica et poëtica syncope pro ἀναβάλλω. Sic Ἀμβλήδην pro ἀναβλήδην, seu ἀναβολάδην, quod exp. ἀπὸ προοιμίου, Iliad. χ'. Ἀμβολάδην pro ἀναβολάδην, procrastinando. Item cunctanter et segniter. Herodot. Ἀμβολὴ pro ἀναβολὴ, dilatio, cunctatio, Luc. et pro terræ egestione. Ἀμβολίη, idem, i. cunctatio et mora. in Epigr. et apud Apollon. Arg. lib. 3.

Ἀμβολὰς, άδος, ἡ, terra egestitia seu fossitia. Suid.

Decomp. Διαναβάλλω. Exod. ult.

Διαναβάλλομαι, differo, prolato, procrastino, apud Suid.

Ἐπαναβάλλομαι, de die in diem differo. Item superinduo, vel induo. [Aristoph. Eccles. 275. Καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖα, τάπερ ἐκλέψατε, ἐπαναβάλλεσθε. Herodot. Hist. lib. 1. τρία γὰρ ἔτεα ἐπανεβάλλετο τὴν Σαρδίων ἅλωσιν.] Suid. Ἐπαναβληδὸν, q. d. superinjectim. Herod. ἐπαναβληδὸν εἵματα φορέουσι, Bud. exp. amictim, superjecta veste.

Ἐπαμβλήδην, differendo, tergiversando. Hesych.

Προαναβάλλομαι, præludo. Isocr. in Panath.

Προσαναβάλλω, insuper, sursum jacio. Aristot. de mundo.

Ὑπαναβάλλομαι, cunctor. ex Phalar. epist.

Ἀντιβάλλω, contrà jacio, ex adverso jacio. Item in alterius locum jacio, unum pro alio jacio vel injicio. Item vicissim jacio, ut, ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους, Luc. conferre sermones inter se.

Ἀντιβολὴ, collatio, ut, ἀντιβολὴ λόγων. ¶ Citatur etiam pro ἀντιπροβολὴ, ex Plat. [de Leg. lib. 6. τὴν δὲ αἵρεσιν καὶ τὴν ἀντιβολὴν τούτων (ἱππαρχῶν) τὴν αὐτὴν γίγνεσθαι καθάπερ ἡ τῶν στρατηγῶν ἐγίγνετο.]

Ἀντιβολέω, ῶ, occurro. Cum. dat. ut Il. π'. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν. Et alibi sæpe. Jungitur etiam genit. pro μετασχεῖν et ἐπιτυχεῖν, ut Il. δ'. μάχης ἀντιβολῆσαι. Et Od. φ'. ἐπητύος ἀντιβολήσεις. Item supplico, oro, obsecro, παρὰ τὸ ἄντην ποδῶν βάλλεσθαι τοὺς ἱκετεύοντας, i. ῥίπτεσθαι, inquit Eustat. Cum accus. ut Aristoph. in Nub. † 313.† ἀντιβολῶ σε. Demosth. in Mid. pro obtestari et obsecrare, ἀντιβολοῦντος τούτου καὶ λιπαροῦντος οὐκ ἀνίστη.

Ἀντιβόλησις, supplicatio, deprecatio. Plato in Apoll. Ἀντιβολία, idem. Eust. apud Eupol. [Thucyd. Hist. lib. 7. §. 75. πρὸς γὰρ ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι, ἐς ἀπορίαν καθίστασαν, &c. Schol. Ἀντιβολίαν. παράκλησιν. ἀντιβολία, δέησις, ἱκεσία. ἀντιβολία, δάκρυα, καὶ σταλαγμός, παρὰ τῷ ἀντιβολῷ.]

Decomp. Καταντιβολέω, ῶ, precor. [Joseph.] Προσαντιβολῶ, ultra supplico, vel obsecro.

Ἀποβάλλω, abjicio, rejicio, repudio, apud Plat. ¶ Item amitto: cui opponitur σώζω, interdum et ἔχω. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. et l. 8. p. 237. d.† Item κτῶμαι. apud Xen. Ἀποβάλλειν τὴν κεφαλὴν, capite plecti.

Ἀποβάλλομαι, abjicior, rejicior, repudior, respuor. Item amittor. ¶ Item activa signific. abjicio, &c. ut ἀποβάλλεσθαι δόξαν. Luc.

Ἀπόβλημα, τὸ, quod abjicitur, seu rejicitur. q. d. rejectamentum.

Ἀπόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, abjiciendus, rejiciendus, repudiandus, respuendus, spernendus: ut, ἀπόβλητα δῶρα. Il. γ'. et Luc.

Ἀποβλητικὸς, exp. qui amittit, vel qui amittere potest aut solet, cum genit.

Ἀποβολὴ, abjectio, rejectio, repudiatio. Plato de leg. lib. 12. καὶ τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὅπλων ἀποβολῆς. Item amissio, jactura, ut, χρημάτων ἀποβολή. [Phav. Lex. Ἀποβολὴ, ἡ πρόσκρουσις. ὡς ὁ Ἀπόστολος, εἰ γὰρ ἡ ἀποβολὴ αὐτῶν. sc. S. Paulus, in Epist. ad Rom. cap. 9. v. 15.]

Ἀποβολεὺς, abjector, rejector, ut, ἀποβολεὺς ὅπλων, apud Plat.

Ἀποβολιμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro ἀποβολεὺς apud Aristophanem de pace——εὐθέως ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγένετο.

Decomp. Ἀναπόβλητος, qui amissus non est, vel amitti nequit. Laërt.

Ἀσπιδαποβολὴς, ῆτος, ὁ, qui clypeum abjicit, desertor militiæ. Aristoph. in Vesp.

Προσαποβάλλω, insuper amitto. Aristoph. in Nub.

Συναποβάλλω, simul abjicio, vel simul amitto.

Διαβάλλω, trajicio, transmitto, transfero. Herodot. ὡς διαβάλοι ἐς τὴν Νάξον. Thuc. καὶ ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλλόντων. Plut. cum accusativo. Διαβαλὼν τὸν Ἰόνιον, Ἀπολλωνίαν αἱρεῖ. ¶ Item trajicio, i. transfigo. Unde Dioscor. lib. 4. c. 76. καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ. ¶ Item calumnior, obtrecto, apud Luc. in lib. περὶ διαβολῆς. Item generaliter criminor, insimulo. † Διαβάλλειν τι πρός τινα: aliquid criminari super aliquem, de aliquo. Xen. Pæd. 1. 5. 3.† Dicitur autem, διαβάλλω σε, ὡς φαρμακέα, vel ὡς φαρμακέα ὄντα, vel ὡς φαρμακεὺς εἶς, vel φαρμακέα εἶναι. Dicitur et διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ, item Διαβάλλω σε εἰς τοῦτο, et πρὸς τοῦτο. Dicitur et Διαβάλλω αὐτοῦ τὴν μετριότητα. Plut. in Othone. Exponitur etiam invidiam conflo, in invidiam adduco, odiosum reddo. Quinetiam res quæpiam dicitur διαβάλλειν eum, qui propter illam malè audit. Herod. lib. 6. Hinc et διαβεβλημένος, qui invidia laborat vel infamia, infamis, ignominiosus. Et ὁ διαβεβλημένος βίος. Herodot. l. 7. Generalius etiam διαβεβλῆσθαι dicitur res de qua fama sparsa est: unde apud Herod. lib. 7. τεθρύλλητο γὰρ παρὰ πᾶσι καὶ διεβέβλητο, exp. tritum jam vulgatumque apud omnes erat. Item pro συγκρούω (inquit Bud.) inimicos reddo. Plato de repub. lib. 6. μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας. Item, decipio, fallo. Herodot. in Terps. (Διαβάλλω, conjicio. Athan. V. S. Ant. Διαβάλλομαι. Philostr. l. 3. c. 22. ; 4. c. 8.)

Διαβολὴ, ἡ, calumnia, criminatio, obtrectatio. Herod. in Polymn. διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον. ¶ Item accusatio, delatio, ut apud Isocr. εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, κἂν ψευδεῖς ὦσι.

Διάβολος, ὁ, ἡ, calumniator, criminator, obtrectator. Apud Athen. unde superl. διαβολώτατος. Aristoph. in Equit. ¶ In sacris literis ita dicitur qui Satan Hebræis, vel quòd Deum apud homines calumnietur, vel quòd hominibus Deum infensum reddat.

Διαβόλως, calumniatoriè, criminatoriè. Thuc. διαβολικὸς, ad diabolum pertinens, diabolo conveniens, vel à diabolo prodiens.

Διαβολία, ἡ, exp. pilum, apud Herod. lib. 2.

Decomp. Ἀδιάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem calumniari non possumus, in quem calumnia non cadit. [Aristot. Eth. Nicom. lib. 8. cap. 4. p. 349. Ed. Ox. Καὶ μόνη δὲ ἡ τῶν ἀγαθῶν φιλία ἀδιάβλητός ἐστιν. cap. 6. (Ed. Par. cap. 8.) τῷ δὲ τὴν μὲν ἀδιάβλητον εἶναι καὶ μόνιμον, ταύτας δὲ ταχέως μεταπίπτειν.]

Ἐνδιαβάλλω, calumnior, plus tamen est quàm διαβάλλω. [Lucian.]

Εὐδιάβλητος, quem facilè calumniari possumus, qui calumniæ patet.

Εὐδιάβολος, idem. Aristot. Rhet. 1. [Plat. Euthyphr. εἰδὼς ὅτι εὐδιάβολα τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλούς.]

Προδιαβάλλω, antè calumnior, anteverto in calumniando; unde apud Aristot. Rhet. 3. προδιαβεβλημένος ἄνθρωπος, homo de quo adversa concepta est opinio.

Προσδιαβάλλω, insuper calumnior, calumniam augeo. Plutarch.

Συνδιαβάλλω, in invidiam adduco. Plut. in Catone. [Demosth. adv. Bœot. Isocrat. c. Soph. Thucyd. Hist. lib. 6. ἃ τότε πάντα ἐκ τῆς Κερκύρας ξυνδιέβαλε τὸν Ἰόνιον κόλπον.]

Εἰσβάλλω, injicio, immitto, impono, cui opp. ἐκβάλλω. ut εἰσβάλλειν τὸ ῥέεθρον, Herodot. Usitatius in neutra significatione pro, ingredior, introëo, cum εἰς. Sic fluvii dicuntur εἰσβάλλειν, εἰς τὸν πόντον, influere in mare, Polyb. ¶ Item ingredior hostiliter, irruo, invado, irrumpo, aggredior; ut, εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικήν. Thuc. Ἐσβάλλω, Ionicè vel Atticè pro eodem.

Εἰσβολὴ, ingressus, introitus, frequentissimè de hostili ingressu. unde et exponit. incursus, irruptio, item expeditio. Polyb. et Herod. Est etiam aggressio, unde et εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ. Et locus ad aggrediendum seu invadendum opportunus, apud Herodianum lib. 3. Item ingressus fluminis et ostium. Item ingressus et principium, procemium, ut εἰσβολὴ τοῦ λόγου, et εἰσβολαὶ τῶν λόγων, Dion. Hal. (λιποῦσα συμπληγάδων πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν. Eurip. Med. 1266. Aristoph. R. 987. 1135.)

Decomp. Δυσείσβολος, et Atticè δυσέσβολος, in quem erumpi ægrè potest, invasu difficilis; ut regio inaccessa exercitui. Plut.

Εὐείσβολος, ingressu facilis, aggressum facilem habens; ut, εὐείσβολος χώρα.

Παρεισβάλλω, latenter invado, clam aggredior. Bud.

Συνεισβάλλω, simul aggredior seu invado. Gal. ad Glauc. εἰ κεφαλῆς ἄλγημα συνεισέβαλεν.

Ἐκβάλλω, ejicio, expello; ut Dem. ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος, pro quo et ἐκβάλλειν per se interdum ponitur apud eundem Dem. ablegare, patriæ finibus expellere. † ἐκβάλλειν τιμῆς. Xen. Pæd. 1. 3. 8.† ¶ Item, excutio; ut, ἐκβαλὼν τὴν θύραν, Dem. excusso ostio. ¶ Item, peculiari significatione, partum ejicio, seu fœtum abigo aut expello. Theophr. ¶ Item, rejicio, repudio. Plat. ¶ Item exeo, erumpo. Plato in Phædone, τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει. (Eurip. Phœniss. 813. Iph. A. 451. Soph. Œdip. Tyr. 869. Æsch. Ag. 1672. Ἐκβεβλημένος. Eurip. Med. 513.)

Ἔκβλητος, ejiciendus, rejiciendus, rejectandus, dignus qui rejiciatur, ut apud Heraclitum, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. Item ἔκβλητον, apud Eurip. maris ejectamentum.

Ἐκβολὴ, ejectio, expulsio. (Æsch. Eum. 751. Suppl. 427. Philostr. l. 2. c. 10.) Item ejectio mercium in tempestate, jactura. Bud. ex Dem. Item, eruptio, ut ἐκβολὴ σίτου. Thuc. Item exitus, ut ἐκβολὴ ποταμοῦ, exitus fluminis, ostium. Item digressio, ut ἐκβολὴ τοῦ λόγου, digressio ab instituto sermone. Thucyd. lib. 1. Item luxatio artuum. Item χάλασμα. Bud.

(Ἔκβολος. Eurip. Phœniss. 761.)

Ἐκβολὰς, άδος, ἡ, pro purgamento argenti. Strab.

Ἐκβόλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ejectitius. Ἐκβόλιμον et ἐκβολιμαῖον βρέφος, expositus infans.

Ἐκβόλιον, ου, τὸ, (q. d. ejectorium) medicamentum ejiciens seu abigens ex utero fœtus enectos. Diosc. lib. 2.

Ἐκβόλιος οἶνος, vinum quo partus ejicitur.

Decomp. Διεκβάλλω, trajicio, per medium emitto et trajicio. Bud. ex Gal. Διεκβολὴ, trajectio. Item eruptio et exitus per locum angustum et interceptum. Bud. ex Diodoro. [Polyb. Hist. lib. 3. cap. 40. Ἀννίβας μὲν οὖν ἐνεχείρει ταῖς διεκβολαῖς τῶν Πυρηναίων ὀρῶν, &c.]

(Παρεκβαλέομαι, οῦμαι, remitto. Athan. V. St. Ant. 477.)

Προεκβάλλω, ante ejicio, priùs emitto. [Callistrat. Icon. xiv. 7.]

Προσεκβάλλομαι, unde προσεκβληθεῖσαι γραμμαὶ, lineæ ulterius productæ, apud Geometras.

Πυρεκβόλος, ignem ejiciens, seu evomens, ignivomus. Item silex scintillas edens. Πυρέκβολος, ignis elisus. Bud.

Συνεκβάλλω, unà ejicio.

Ὑπεκβάλλω, pro παρέρχομαι et ἀμείβομαι, apud Apoll. Rhod.

Ἐμβάλλω, jaculor, in aliquem injicio, immitto; ut, ἐμβάλλειν πῦρ, apud Thuc. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, injicere frænum equo. † ἐμβάλλειν ἐπιθυμίαν, desiderium injicere. Xen. Pæd. 1. 1. 5. et προθυμίαν. Pæd. 1. 6. 12. et 1. 6. 10. προσδοκίας. et ἔριν πρὸς ἀλλήλους. id. l. 6. 157. d.† Item conjicio, impello, intrudo, ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὰ δίκτυα. Xenoph. ¶ Item, insero, intersero. Item intercalo. Dem. ἐμβαλὼν τὴν δεξιάν, inserans dextram. Item insero, de arboribus dictum, unde Demosth.

ἐστὶ τῶν φυτὰ ἐμβεβλημένα. ¶ Item ingredior, ingredior cum impetu, irrumpo, impetum facio, incurro. † De hoste Xen. Pæd. l. 2. 39. εἰς χώραν σὺν l. 3. p. 78. d. εἰς ἐναντίους. l. 6. p. 153. a. et cum dat. πολεμίοις. l. 7. p. 175. a.† Sic flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλασσαν. Sic ἐμβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικήν. Antiph. ¶ Apud Hom. ἐμβάλλω κώπαις, exp. incumbo remis. (Æsch. S. c. Th. 589. Eurip. Med. 1327. Id. Phœn. 61. 552. 1117.) † ἐμβάλλειν οἰκίαν τινὶ Aristoph. Nub. 1490. ἐμβάλλειν βουλὴν εἰς στρατὸν ad exercitum referre. Xen. Pæd. l. 2. p. 48. d. et ibid. λόγον περὶ τούτου. et p. 49. b. ψῆφον. et l. 5. p. 143. a. ὁμονοίαν τινὶ περί τινος, ad aliquem de aliquo referre. Xen. Pæd. l. 5. p. 147. d. λόγον περί τινος. Xen. Pæd. l. 6. p. 150. c. σῖτον ἵπποις, pabulum equis. p. 206. φιλοτιμίαι id. p. 206. b.†

Ἐμβάλλομαι pro ἐμβάλλω, injicio, ut, εἰς νοῦν ἐμβάλλεσθαι τοῦτο, apud Dem. et Plut. in animum inducere, animo concipere. Item impono, ut, σιτία ἐμβάλλεσθαι. Luc.

Ἔμβλημα, emblema quod operi cuipiam injicitur et inseritur ornatus gratia. Magis autem peculiari significatione ἐμβλήματα, fuerunt appellata vasorum aureorum argenteorumque ornamenta, quæ his ita inserebantur, ut quoties libitum esset, revelli possent. Vide Bud. in annotat. pr. et Cæl.

Ἐμβολὴ, injectio, et q. d. insertio, ut, ἐμβολὴ τῶν ἄρθρων. Item irruptio, impressio, impetus irruentis aciei; ut, ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ. Dicitur et de aliis rebus, ut, ἐμβολὴ χαλάζης, ex Aristide. ¶ Quidam etiam interp. rostrum navis. (δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς. ἀντὶ τοῦ προσβολαῖς. Æsch. Pers. 279. 336. 409. ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις, pro συγκρούσεσι, καὶ προσάξεσι τῶν νεῶν. 415. 562. * leg. ἐμβόλοις.*) Item ostium fluminis, ut ἐκβολή. Bud.

Ἐμβολὰς, άδος, ἡ, ut, ἐμβολάδες ἄπιοι. Aristoph. pira insititia.

Ἐμβολεὺς, q. d. injector, Epigr. Item aggressor, invasor.

Ἐμβόλιμος, (q. d. injectitius) intercalaris, insertus, intercalatus, unde ἐμβόλιμοι ἡμέραι. Plut. Ἐμβολιμαῖος, ου, ὁ, idem.

Ἐμβολίσματα, panni diversi hinc inde consuti. q. d. injectamenta pannorum. Ἐμβολισμὸς, intercalatio.

Ἔμβολον, (q. d. injectorium) instrumentum rusticum ad injiciendum in terram et depangendum. Exponitur pastinum vel paxillus quo semina depanguntur, apud Theophr. de hist. pl. l. 2. ¶ Item vectis, repagulum. (Eurip. Phœniss. 112.)

Ἔμβολον vel ἔμβολος, rostrum navis. Polyb. Item ἔμβολος, Æliano, acies cuneata. Item in curru dicitur illud quod axi insertum rotam continet ne excidat. Poll.

Decomp. Ἀντεμβάλλω, vicissim injicio, vel in locum alterius injicio seu repono. Rependo, refundo, vicissim repono. Bud. ex Theophr. ¶ Item contrà irruo, contrà facio impetum, ut, ἀντεμβάλλειν ταῖς ἐμβολαῖς, apud Synes. impetum ex adverso moliri. Ἀντεμβολὴ, injectio, seu repositio unius in locum alterius. Item incursus, seu incursio quæ fit vicissim: impetus qui fit ex adverso. Item ἀντεμβολαὶ, summæ cardinis partes, quæ in cavum induntur; vel eæ partes ossium quæ in vertebras prominent, inquit Bud.

Δεκέμβολος, denis instructus rostris. Sic et Æschylus vocavit Nestoris navem.

Διεμβάλλω, injicio, seu injicio per. [Athen. Deipn. lib. 3.]

Δυσέμβολος χώρα, in quam non facilè irrumpere hostes possunt, apud Arist. polit. 7. [Polyb. Hist. lib. 3. Ταύτης δ' ὄρη δυσπρόσοδα καὶ δυσέμβολα, καὶ σχεδὸν, ὡς εἰπεῖν, ἀπρόσιτα. Xenoph. Hist. Græc. lib. 6. cap. 5. §. 24. δυσεμβολωτάτη μὲν ἡ Λακωνικὴ ἐλέγετο εἶναι.]

Ἐπεμβάλλω, q. d. superinjicio. Alium super alium immitto, intercalo, intersero. Plat. Luc. Item ἐμφυτεύω, ut, ἐμβάλλω, Bud. Item superadjicio, seu auctarium addo, Luc. Item urgeo, impello. Xen. Item in alium, irrumpo, super alium ingredior, ut fluvius in alium fluvium incidens. Ἐπεμβάλλομαι, devoro. Basil.

Ἐπεμβολὴ, figura oratoria non admodum absimilis parenthesi, de qua Hermog. et Bud. in comm.

Εὐέμβολος χώρα, terra in quam facilè irrumpere hostes possunt.

Κοιλέμβολον, ου, τὸ, vocabulum militare est, ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ.

Κυανέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, cæruleum rostrum habens. Aristoph. in Equit. et Ran.

Παρεμβάλλω, interjicio latenter, intersero, clàm immisceo, Gal. et Theophr. Item intercalo, ut, παρεμβεβλημένον, Cic. in ep. exp. intercalarem. Et pro, inculco extra rem, ut Dem. in Tim. αἰσχρὸς ὑποψίας παρεμβάλλῃ. ¶ Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, in Pand. intercedere, fidejubere. ¶ Item παρεμβάλλειν dicitur imperator, quum in acie instruenda milites ordine certo locat, Polybii hist. 2. ¶ Item tentoria colloco ordinibus distincta, atque inter se paribus spatiis congruentique positu respondentia. Polyb. Et generalius pro, castra loco: apud 70 Interpr. Παρεμβολὴ, interjectus, interjectio. Item intercalatio, intersitio subdola, et interjectio rei nihil ad rem pertinentis. Demosth. ¶ Item, tentorium, positus et metatio ordinatione castrensi constans. Item intercalatio subsidiariorum inter ordines primæ aciei. Item castra. Plut. (Act. 22. 24.)

Παρεμβολικὸς, castrensis. Plut. Παρεμβόλια, τὰ, intercalatio reticulorum, verbum venaticum, ex Poll.

Προεμβάλλω, interpono, interjicio. Aristot. Rhet. l. 3. [Polyb. Hist. lib. 3. τηλικοῦτον γὰρ προενεβεβλήκει κατελπισμὸν τοῖς ὄχλοις. Herodot. Hist. lib. 4. ἐς γὰρ τὸ ἔμπροσθεν οὐχ οἷοί τε εἰσὶ, προεμβαλλόντων ἐς τὴν γῆν τῶν κερέων. Thucyd. Hist. lib. 4. ἀποσιμωσάντων ἐκείνων, καὶ προεμβαλόντων, ἑτέραν ναῦν ἀπολλύουσι.] Προέμβολος, ου, ὁ, et προέμβολον, ου, τὸ, et προεμβολὶς, ίδος, ἡ, lignum quoddam eminens ad proram navis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes. Hesych. Suid.

Προσεμβάλλω, insuper adjicio, impello. [Diod. Sic.]

Συνεμβάλλω, simul injicio. Plut. lib. de Isid. [Aristoph. Lysistr. 246. Ξυνεμβάλωμεν. Schol. Συνέλθωμεν αὐταῖς, ὥστε τοὺς μοχλοὺς τοῦ ναοῦ βαλεῖν. Polyb. Hist. lib. 4. ὑπέσχετο συνεμβαλεῖν ὁμόσε τοῖς Αἰτωλοῖς εἰς τὴν Ἀχαΐαν. Demosth. Orat. de Cor. ἡ γὰρ ἐμὴ πολιτεία, ἧς οὗτος κατηγορεῖ, ἀντὶ μὲν τοῦ, Θηβαίους μετὰ Φιλίππου συνεμβαλεῖν εἰς τὴν χώραν, &c. Vide Dion. Hal. ii. 199. 15. Xenoph. Græc. Hist. lib. 7. §. 22. καὶ ἱππεῖς συνεμβάλλειν ἐπειρῶντο.]

(Συνεμβολή. V. Æsch. Pers. 396. et supra in ἐμβολή.)

(Συνέμβολος. Æsch. Ag. 993.)

Συριγγοέμβολος, vel συριγγέμβολος, canalis subterraneus quo aqua in castella obsessorum ducitur. Συρέμβολος, per syncopen, idem, ut Eust. docet.

Τριέμβολον, tribus instructum ἐμβόλοις, triplici armatum rostro. Aristoph.

Ὑπερεμβάλλω, insuper immitto.

Χαλκέμβολος, æreum seu æratum rostrum habens, ut χαλκέμβολοι νῆες, rostratæ naves. Χαλκεμβολὰς, άδος, in fœm. gen. idem, apud Euripid.

Ἐπιβάλλω, injicio, vel potius superinjicio, ut, ἐπιβαλεῖν τινι τὴν χεῖρα, apud Luc. injicere manum alicui. Sic ἐπιβάλλειν τὰς ὄψεις, apud Synes. et Herodian. ¶ Item, impono: ut, ἐπιβάλλειν σφραγῖδα, apud Herodot. ἐπιβάλλειν φάρμακα, apud Gal. Et ἐπιβάλλειν τέλος seu φόρον, apud Aristot. vectigal imponere. ¶ Item, adjicio, addo, de tempore aut pretio dictum, apud Plut. et Aristot. ¶ Item, tendo aliquò, vel aliquò pervenio felici rectoque cursu et quasi collimando. Od. ό. v. 295. Ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλεν, vide Eust. ¶ Item, incumbo, ingruo. Plato in Phædro, πατοῦσαι καὶ ἀλλήλαις ἐπιβάλλουσαι. Exponitur et, incido: unde τὰ ἐπιβάλλοντα, quæ incidunt. ¶ Item, aggredior, capesso, incepto: ut, τοῖς κοινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιν. Plut. ¶ Ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, hæc res ad me pertinet. Herodot. Sic et Lucæ cap. 15. Dicitur et τὸ ἐπιβάλλόν σοι, sub. μέρος, quantum in te est. ¶ Item, claudor, operior, Bud. ex Aristot. lib. de part. anim. (Eurip. Med. 1117. in memoriam revoco. Soph. El. 1252.)

Ἐπιβάλλομαι, superjicior, injicior: et interdum active pro, injicio. (Eurip. Med. 841.) Hesiod. in Op. ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο. ¶ Item induor, vel induo: ut apud Gal. ἐπιβεβλημένος σινδόνα, indutus sindone. ¶ Et pro jacere, seu mittere: ut apud Theophrast. ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστούς. Item, capesso, aggredior. Item incito. Et quidem interdum pro, manum admoveo, tum in propria, tum in metaph. signif. apud Polyb. ¶ Interdum cum genitivo, pro, cupio: ut, Il. ζ' Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος. Affertur et ex Arist.

Ἐπίβλημα, quod adjicitur seu additur, additamentum et auctuarium, Matth. 9. ¶ Item, vestimentum exterius, amiculum, stragulum torale, apud Gal.

Ἐπιβλὴς, ῆτος, ὁ, pessulus, repagulum, vectis. Sic appellatur ex eo quod foribus injiciatur, seu obdatur. Iliad ώ. Ἐπιβλήτης, Hesych. idem. Item trabs seu tignum.

Ἐπίβλητος, adjectitius.

Ἐπιβλητικῶς, dicitur de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop.

Ἐπιβλήδην, q. d. injectim, vel superinjectim. Apoll. Arg. 2.

Ἐπιβολὴ, injectio, impositio: ut, χειρῶν ἐπιβολὴ, in Pand. apud Thuc. ἐπιβολαὶ πλίνθων, exp. impositiones laterum, vel structuræ. Ἐπιβολὴ τέλους seu φόρου, impositio tributi. qua in signif. ponitur etiam sine adjectione, ut, ἐπιβάλλειν ἐπιβολὴν, apud Lys. imponere mulctam. Item incubitus, eo sensu quo dicitur mens incumbere in rem quampiam, applicatio intellectus. Et pro notione ac conceptu mentis. Gal. Est item infestus et hostilis accessus, impetus et incursus aciei. Plut. Item, aggressio, inceptatio, inceptum, propositum, institutum. Diod. Polyb. Item, defensio, propugnaculum: ut exp. apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 22. Exponitur et, transitus, apud Polyb.

Ἐπίβολος, compos. Et pro fibula quæ axi indita ipsum impedit ne rotis excidat. Vide ἐπήβολος infrà.

Ἐπιβόλαιον, idem quod ἐπίβλημα, ex Ezech. cap. 13.

Ἐπήβολος, pro ἐπίβολος, (licentia poëtica) proprie dicitur qui compos factus est rei alicujus, et ad eam veluti collimavit: sed generaliter apud Homerum capitur pro eo qui aliquid adeptus est. (Æsch. Ag. 551. ἐπήβολος φρενῶν. Pr. 443.) Od. β'. οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Arist. in Ethic. l. 1. τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἐπήβολοι. Ἐπηβόλως, ab Eust. exp. ἐπιτυχῶς.

Ἐπιβλὴ, ἡ, fibula. παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι τοῖς ἱματίοις, unde et ἐνέται dicuntur.

Decomp. Δυσεπήβολος, conjectu difficilis, quem contingere et assequi difficile est, apud Suid.

Εὐεπήβολος, idem quod ἐπήβολος, Suid. Εὐεπηβόλως, manifestè, rectè. Suid.

Μεγαλεπήβολος, qui magnis rebus manum admovet, ardua capessens, magna aggrediens. Suidæ.

Προεπιβάλλω, q. d. præinjicio. Polyb.

Συνεπιβάλλω, competo, incurro eodem. Συνεπιβάλλομαι, unà aggredior. Lucian. συνεπιβάλλεσθαί μοι τοῦ ἔργου, una mecum opus aggredi.

Εὔβολος, felix jactus. Opp. l. 3. hal.

Εὐβολέω, felicem aleæ jactum sortior, feliciter aleam jacio. Luc. in Amor.

Καταβάλλω, dejicio, deturbo, prosterno, everto. (Eurip. Phœniss. 1014.) Thuc. l. 3. κατέβαλε κεραμίδα. Et metaphoricè pro evertere: ut, καταβάλλειν τὰ μητρῷα τῆς πόλεως δίκαια, apud Synes. Et καταβάλλειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, apud Xen. ¶ Item, conjicio: ut, καταβάλλειν εἰς φόβον, conjicere in metum, terrere. Sic Plat. καταβάλλειν εἰς φθόνον, conjicere in invidiam. Et Eurip. καταβάλλειν εἰς συμφοράν. ¶ Item abjicio aut projicio: ut apud Xen. Pæd. 2. καταβάλλει ὃ ἔλαβεν. Apud Plut. καταβάλλειν ἑαυτὸν, abjicere se, vel se demittere. ¶ Item, telis peto et obruo, sterno, vel potius telis petitum atque adeo obrutum prosterno. Polyb. in 5. καὶ τῶν μὲν Γαλατῶν οὐκ ὀλίγους κατέβαλον. Xen. ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἠκόντιζον, καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλλον. Apud eundem, Xen. Pæd. 4. καταβάλλει τὴν ἄρκτον. † et 1. 3. 12. et 1. 4. 8.† Exp. sternit vel conficit. ¶ Item solvo, persolvo, pendo: ut, καταβάλλειν τὰ πορθμεῖα, Luc. naulum solvere. Sic Demosth. ζημίας καταβάλλειν. ¶ Apud Herodian. lib. 1. ἐπεὶ δὲ κατέβαλον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον πεπλήρωτο, quidam exp. postquam spectaculi dies adfuit. Καταβάλλομαι, dejicior, prosternor. Et metaph. pro, despectui habeor, negligor; unde καταβεβλημένον φρόνημα, spiritus abjecti et demissi. Item pro, conjicior seu retrudor: citatur ex Theophrast. de caus. pl. l. 3. Item activè pro, ordior, præmolior, auspicorque, præstruo, et quasi fundamenta jacio, ut, καταβάλλεσθαι θεμέλιον. (Theoc. ιή. 11.)

Κατάβλημα, quicquid exterius parti superjicitur, sive fimbria, sive aliud quid simile, apud Hippocrat. in lib. de arte. Καταβλήματα, in theatro dicebantur aulæa aut tabulæ pictæ, quæ ad argumentum fabulæ facerent. Poll. l. 4. c. 19.

Καταβλητικὸς, dejiciendi et prosternendi vim habens. Xen.

Καταβολὴ, jactus qui fit ex alto deorsum; ut ad Eph. c. 1. πρὸ καταβολῆς κόσμου. Καταβολὴ σπέρματος, jactus seminis, sementis. ¶ Item, pensio: ut καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Dem. pendere pensiones. Est et vocabulum per metaph. ductum ab eorum similitudine, quibus statis diebus in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne est: ut sunt καταβολαὶ τῶν τελωνησάντων, apud Plat. et Aristot. ¶ Καταβολὴ πυρετοῦ, accessio febris. Dem. et Gal. ¶ Pro calumnia, citatur ex Cleobuli iambico, ψευδὴς καταβολὴ βίον λυμαίνεται.

Κατάβολον, ου, τὸ, quodvis emporium et maritimum oppidum, quod olim dicebatur ἐπίνειον, inquit schol. Thucyd.

Καββαλικὸς, aptus ad dejiciendum, pro καταβαλικός. Ex Plut.

Κάββλημα, pro κατάβλημα. Hesych. usurpari ait pro περίστρωμα.

Κατηβολέω, ῶ, animam ago, linquor animo, ut exponitur apud Nicand. in Ther. Vide schol.

Decomp. Ἀκατάβλητος, qui dejici non potest. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. ponitur, ἀκατάβλητος λόγος.

Ἐγκαταβάλλομαι. Aphrod. probl.

Ἐπικαταβάλλω, demitto, ut Xenoph. de canibus, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα.

Παρακαταβάλλω, depono aut abjicio aliquid prope suum locum: ut Il. ψ'. Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντα παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην. ¶ Παρακαταβάλλειν, etiam dicebantur qui de bonorum aliquorum possessione disceptantes, certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant; qua is qui judicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret, ut tradit Poll. ut, παρακαταβάλλω σοι τοῦ κλήρου, apud Isæum. [Demosth. Orat. adv. Macart. τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου.—οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, &c. Adv. Leochar.] Latini dicunt, sacramento agere vel contendere. Vide Bud. in comm. Παρακαταβολὴ, actio hæc, qua qui experiri volebant, pecuniam deponebant. Dem. contra Pant.

Περικαταβάλλω, circumjicio, circumdejicio. Apoll. Arg. 3. [707. Σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλον.]

Προκαταβάλλω, q. d. præjicio. Chrys. προκαταβάλλειν τῆς πίστεως τὰ σπέρματα. ¶ Item repræsento, ante diem solvo. Προκαταβάλλομαι, præstruo. Greg. in Jul. 1. Προκατάβλημα, quod solvitur ante diem. Sic appellabatur Athenis repræsentatio pensionis vectigalium. Προκαταβολὴ, idem Suid.

Προσκατάβλημα, est quod ob moram mulctæ nomine dependebant publicani et alii qui altero tanto mulctabantur.

B. Item accessio, corollarium, accessio sortis, apud Demosth. κατὰ Ἀριστοκρ. [adv. Timocr. τὰ προσκαταβλήματα ὀνομάζομενα,—τὰ δὲ προσκαταβλήματα τοὺς μὲν τιθέντας, &c.]

Μεταβάλλω, inverto, vel obverto; ut, μεταβάλλειν τὰ νῶτα. Il. Ψ. v. 94. et apud Greg. Apud Xen. μεταβάλλειν τὴν γῆν, vertere solum arando. ¶ Item muto. † Xen. Pæd. l. 6. p. 161. c.† Aristot. in Probl. ὁ οἶνος μεταβάλλει τοὺς πίνοντας ἐκ προσαγωγῆς. Item mutor. Thuc. 2. ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, vos autem mutamini. Sic et Aristot. polit. 5. μετέβαλεν ἡ τάξις, mutatus est ordo. ¶ Apud Alex. Aphr. μεταβάλλω τὴν τροφὴν exp. concoquo cibum. Item migro, in aliam regionem commeo: ut apud Aristot. de hist. anim. 8. (ὀργὰς μεταβάλλουσι, iras deponunt. Eurip. Med. 121. Soph. El. 1264. Philostr. l. 1. c. 13.)

Μεταβάλλομαι, muto. Xen. οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχους καὶ θάλπους ἕνεκα μεταβάλλονται. Sic Aristoph. in Vesp. μετεβάλλοντο τοὺς τρόπους. Item mutor, convertor. Plut. μεταβάλλεσθαι πᾶσαν μεταβολὴν, in omnes facies se vertere. Et pro transferre aff. ex Xen. καὶ τὸ δόρυ εἰς τοὔπισθεν μεταβαλλόμενος. Item transferor. ¶ Item transeo, i. sum transfuga. Plut. in Ant. ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν. Item transeo et degenero de una specie in aliam. Gal. ¶ Item, me pœnitet, muto mentem. Thuc. ¶ Item vendo et permuto. Aristoph. (R. 8.)

Μεταβλητὸς, idem quod μεταβλητικὸς, mutabilis. Plut.

Μεταβλητικὸς, mutabilis. Theophr. lib. 6. de caus. Et qui mutationem facit, Aristot. Μεταβλητικὴ, permutatoria ars, apud eundem. Aristot.

Μεταβολὴ, mutatio, commutatio. Eurip. Thuc. Item paraphrasis.

Μεταβολεὺς, qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat.

Μετάβολος, ου, ὁ, ἡ, negotiator, propola. Idem quod μεταβολεύς.

Μεταβολικὸς, mutabilis, commutabilis.

Μεταβολία, permutatio. Eccles. 37.

Decomp. Ἀμετάβλητος, immutabilis, semper idem. [Plut. adv. Colot.]

Ἀμεταβλησία, immutabilitas.

Ἀμετάβολος, idem quod ἀμετάβλητος. [Lycophr. Alex. 719. Schol.]

Ἀντιμεταβολὴ, ex adverso mutatio.

Δυσμετάβλητος, difficilis mutatu. Plut.

Εὐμετάβλητος, facilè mutabilis. Aristot. Rhet. lib. 1. εὐμετάβολος, idem.

Συμμεταβάλλω, unà mutor. Συμμεταβάλλομαι. exp. deficio, abscedo, ἀφίσταμαι.

Παραβάλλω, objicio (eo sensu quo dicitur objicere edendum brutis.) Plato in Phædro, παρέβαλε τοῖς ἵπποις τὴν ἀμβροσίαν. ¶ Item projicio, vel conjicio, ut exp. apud Thucyd. lib. 2. et 6. ¶ Item, flecto, detorqueo, ut, ὀφθαλμοὺς παραβάλλειν, apud Aristoph. et Luc. A Platone dicitur παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν, de eo qui auscultandi gratia convertit caput et admovet. Exponitur et admoveo, apud Theophr. ταῖς ἀμπέλοις κόπρον παραβάλλειν. ¶ Item, committo, ut Aristid. παραβάλλοντες μέσην τοῖς τοῦ πολέμου κινδύνοις πόλιν. Item depono, id est, depositum do, et apud sequestrem depono. ¶ Item, accedo et appropinquo, ad aliquem me applico. Plut. in Demetr. Κλεωνύμου παραβάλλοντος εἰς τὰς Θήβας. Et παραβάλλειν εἰς τὰς ἡδονὰς, Aristot. applicare se ad voluptates. ¶ Item transmitto, trajicio. Thuc. ναῦς εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, trajecturas esse, vel appulsum iri. ¶ Item, confero, comparo. Dicitur autem, παραβάλλω τούτῳ et πρὸς τοῦτο. Lucian. Isocr. Aristot. Item laxo. Suid. ex Aristoph.

Παραβάλλομαι, objicior; ut, παραβληθεὶς ζώοις, apud Ath. objectus bestiis. ¶ Item objicio et ostento: ut apud Dionem, πόῤῥωθεν ἀρχὴν ἐλευθερίας παραβαλλόμενον Συρακουσίοις. (Aristoph. in Ranis. 270.) † Nub. 361. ὀφθαλμὼ παραβάλλεις: oculum detorques, obliquo oculo intueris: ubi sic Kusterus. † Item projicior. unde apud Thuc. παραβεβλημένοι λίθοι. Item depono, i. depositum do, ut apud Herodot. ἡμέων ἀμφοτέρων παραβαλλομένων τὰ τέκνα, exp. utroque deponente liberos suos. Item decipio, Suid. ex Thuc. ¶ Item conferor, comparor. Xen. πρὸς ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθός; Item projecta audacia periculum adeo, et ῥιψοκινδυνῶ. Il. ι. Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Sic et Thuc. l. 3. dixit, παραβάλλεσθαι τὸν κίνδυνον. Nonnunquam etiam dicitur, παραβάλλομαι πρὸς τοῦτο. † παραβάλλομαι ἴσα εἰς κίνδυνον: paria in discrimen ponere. Xen. Pæd. l. 2. p. 53. b.†

Παράβλημα, quod objicitur animantibus comedendum, pabulum. Hom. Παράβλητος et παραβλητικὸς, adjectitius, comparabilis. Παραβλήδην, per comparationem. Item simulatè, dolosè, obliquè. Il. Δ.

Παραβολὴ, comparatio, collatio. In Evangelio significat ænigmaticam vel allegoricam comparationem, aut etiam allegoriam et ænigma. ¶ Item concursio. Est etiam sectionis conicæ appellatio. Item apud arithmeticos et geometras, partitio seu divisio, contraria ratio multiplicationi. Παραβολικὸς, comparativus, apud Eust. et cæteros grammaticos. Παραβολήδην, et per syncopen metri causa παραβλήδην, idem quod παραβολάδην vel παραβεβλημένως. Παράβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, audax, confidens, temerarius periclitator, ad audendum projectus. Frequentius de re dicitur, quam de persona. παράβολον ἔργον, Polyb. audax facinus. Item periculosus: ut, παράβολον φάρμακον. Plut. Παραβόλως, temerè, audacter, projecta audacia. Plut. [Polyb. Hist. lib. 1. Ἀννίβας δὲ ἀνελπίστως καὶ παραβόλως αὐτὸς ἐν τῇ σκαφῇ διέφυγε.]

Παραβόλιον καὶ παράβολον, ab Aristot. vocatur sportula quæ in provocatione ad aliud judicium ab appellatore deponitur. Poll.

Decomp. Ἀντιπαραβάλλω, confero, confero inter se. Plat. in Apoll. ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, casus meos cum illorum casibus conferenti. et Plut. in Them. ἀντιπαραβάλλει τὰς ἑαυτοῦ ταῖς ἐκείνου πράξεσι. Ἀντιπαραβάλλομαι, comparor, conferor.

Ἀντιπαραβολὴ, comparatio, collatio. Aristot. Rhet. 3.

Ἀπαράβλητος, qui comparari cum alio non potest, dissimilis. Theophr.

Ἐμπαραβάλλομαι, injicio, indo. Phalar. in epist.

Προσπαραβάλλομαι, ut apud Thucyd. προσπαραβάλλονται σφίσι λίθους, aggerunt in suum usum lapides.

Φιλοπαράβολος, qui projectæ audaciæ facinora amat, Plut. in Phil.

Περιβάλλω, circumjicio, cingo, circundo; ut, περιβάλλειν τὰ δεσμὰ τοῖς σκέλεσι. Gal. ad Glauc. apud Aristot. περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει. q. d. circundare mœnia urbi, urbem mœnibus cingere. Metaph. apud Isocr. συμφοραῖς περιβάλλειν τινὰ, irretire, implicare, vel involvere calamitatibus. ¶ Item induo, amicio, Herod. χλαμύδι περιβάλλουσι. ¶ Item amplector, amplexor, amo. cum accusat. Plut. Xen. Synes. Item supero, ὑπερβάλλω. Od. περιβάλλει ἅπαντας δώροισι. (Æschyl. Pers. 750. περὶ δ' ὠλενὰς δέρᾳ φίλτατα βάλλοιμι. Ag. 528. Eurip. Phœniss. 159. 184. 1410. 1607.)

Περιβάλλομαι, circumjicior, cingor. (Æsch. S. c. Th. 877.) Item activè, circumjicio, cingo: ut, ξίφος περιβάλλεται ὤμοις. Od. ξ. Sic περιβάλλεσθαι τάφρον τῇ πόλει, et περιβάλλεσθαι ἐρύματα. apud Xen. ¶ Item induo, vel assumo, capesso. ut Plut. ἐκ τούτων περιβαλλόμενος σεμνότητα καὶ ὄγκον. apud Luc. et Isocr. περιβάλλομαι δύναμιν, exp. cingo me et circundo sepioque potentia et copiis. περιβέβλημαι τὸ σχῆμα, personam indui. Xen. Legitur et περιβάλλεσθαι ἐσθῆτα, vel ἱμάτιον, ut Act. Ap. cap. 12. ¶ Item amplector, i. colligo, comparo, quæro; ut, δόξαν περιβάλλεσθαι, Xen. Et, πλοῦτον περιβάλλεσθαι. Polyb. † περιβάλλεσθαι med. τάφρον. fossam sibi circumdare. Xen. Pæd. l. 3. p. 80. c. sic ἔρυμα. ibid. d. περιβάλλεσθαι λείαν prædam sibi comparare. l. 3. p. 79. e.†

Περίβλημα, quod corpori circumjicitur, indumentum, amictus; et idem quod περιβόλαιον, Anachars. [Plat. Politic. ἐσθῆς τε ξύμπασα, καὶ τῶν ὅπλων τὸ πολὺ, καὶ τείχη, πάντα θ' ὅσα γήϊνα περιβλήματα καὶ λιθινὰ, καὶ μύρια ἕτερα.] Περιβλητικὸς, vox rhetoribus usitata, ut περιβλητικὸν σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit: cui opp. ἀπερίβλητος λόγος.

Περιβολὴ, amictus, vestitus. † ambitus, circumdatio. Xen. Pæd. 6. p. 168. b.† Item cultus, gestamen: ut à B. exp. apud Basil. Idem pro copia sumi posse tradit. ¶ Item amplexus, fotus. Bud. ex Xen. ¶ Item, comprehensio et summa rei. Item ambitus orationis et periodus. Isoc. Et schema quoddam orationis et sententiæ. Hermog. (σκοτεινᾶς περιβολᾶς pro vaginâ. Eurip. Phœniss. 249. ἑπτάπυργοι περιβολαί. ib. 1038. Philostr. l. 3. c. 24.) Περιβόλαιον, amictus, amiculum, indumentum, Soph. Περίβολος, ου, ὁ, ambitus, septum. Thuc. Syn.

Decomp. Ἀπερίβλητος λόγος, oratio cui περιβολαὶ adhibitæ non sunt. Herm.

Ἐμπερίβολος λόγος, cui opponitur ἀπερίβλητος καὶ καθαρός.

Προσπεριβάλλω, insuper circundo, circundo, circumplector, circumvallo. Thuc. προσπεριβάλλω τεῖχος τῇ πόλει. Προσπεριβάλλομαι, idem, ut apud Plut. in Them. προσπεριβάλλεται τὸν πεζὸν στρατὸν ταῖς ναυσί. Item ultra modum amplector. Bud. ex Dem. Phil. 1.

Προβάλλω, projicio. Aristoph. in Plut. τραγάλια τοῖς θεωμένοις προβάλλειν. Diosc. l. 7. c. 2. φλέγμα ἐκ τοῦ στόματος προβάλλει. Item antè jacio, ut vult Eust. ¶ Item emitto, profero, produco; ut, ἄνθος προβάλλειν. Diosc. l. 1. c. 189. Item, promo, depromo, profero, ut Matth. 12. ¶ Item propono, objicio, in quæstionem adduco. † Aristoph. Nub. 755.† Sic ἐρώτημα προὔβαλε. Plut. in Lyc. Apud Soph. προβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς, exp. objicio me imprecationibus. Apud Luc. προβάλλω εἰς μέσον, sisto, repræsento. (Il. β. 421. Soph. Œdip. Tyr. 765.)

Προβάλλομαι, profero, item sisto, vel præsentem sisto; ut, προβάλλεσθαι μάρτυρας, apud Isocr. et Dem. proferre vel producere testes. ¶ Item designo, creo. Vide Bud. ¶ Item præfero, vel præ me fero. Dem. pro corona, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. Et Greg. καὶ λεόντειον μὲν τὸ εἶδος προβεβλημένην. ¶ Item, objicio, obtendo. † προβαλέσθαι μηρόν. Aristoph. Nub. 969.† (R. 203.) Item protendo seu prætendo. Æschin. προβάλλονταί γέ τι πρὸ τῆς αἰσχύνης, prætendunt saltem aliquid turpitudini. Dem. pro cor. ταῦτα προὐβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, hæc ego obtendi Atticæ, i. hæc propugnacula opposui, his propugnaculis agrum Atticum circummunivi. Sic et προβεβλημένος τῆς ἐκκλησίας, apud Naz. defensor seu propugnator ecclesiæ. Alicubi exp. oppono. Xen. † Pæd. l. 2. 52. e.† προβάλλεσθαι πρὸ τούτου ὅτῳ ὤμην πληγήσεσθαι. Sic et Naz. προβαλοῦ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πνεῦμα. Item metaph. obtendo, et prætendo, i. prætexo, apud Basil. ¶ Item insimulo, postulo, reum defero, diem dico. Dem. εἰ μὴ προὐβαλόμην αὐτόν. ¶ Item, despuo, aversor, execror, Plut. Vide Bud. ¶ Item pro ὑπερβάλλομαι, supero. Od. τ. v. 218. ¶ Item, passivè, designor, creor, proponor. τὰ προβαλλόμενα, quæ proponuntur et in quæstionem adducuntur, quæ et προβλήματα. Dicitur etiam προβέβλημαι τοῦτο hoc mihi obtentum est vel prætentum. Item pro obduci. Naz. καὶ παχὺ τοῦτο σαρκίον περιβεβλημένοις, crassa hac obductis caruncula.

Πρόβλημα, objectaculum, quod objicimus pro munimento seu tutamine: munimen seu munimentum, tutamen, propugnaculum, tegmen. Sæpe cum gen. ut, πρόβλημα κακῶν. Aristoph. in Vesp. propugnaculum adversus mala. Et πρόβλημα τοῦ σώματος, corporis munimen. Et metaph. propugnator et defensor: ut, πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, apud Luc. (Æsch. S. c. Th. 546. πετρῶν προβλήματα. 682.) ¶ Item, prætextus apud Soph. in Phil. ¶ Item quod explicandum proponitur, quæstio, propositum. Aristot. ¶ Item, periculum. Polyb. ἀπέλυσε τοῦ μεγίστου προβλήματος, liberavit maximo discrimine. Προβληματώδης, in quæstione et disceptatione positus. Plut.

Προβλὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, projectus, prominens. Il. β. (396.) Od. ε.

Πρόβλητος, projectus; ut dicitur foras projici. Soph. [Aj. 845.]

Προβλητικὸς, projiciendi vi præditus. Greg.

Προβολὴ, objectus, i. ipsa velut actio objiciendi et opponendi aliquid, seu prætendendi. Plat. Sæpe accipitur pro πρόβλημα. A Budæo exponitur munimentum tutelare, tutela, integumentum, lorica. Item propugnaculum et castellum, ambitusque mœnium hostilem impetum arcens, ut Xen. τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς προκείμενα appellat προβολὴν τῆς χώρας. Item projectura et protectum, prominentia, pars prominens vel tecti vel suggrundæ, vel rei cujuscunque. Et metaph. prætextus, quod prætenditur et prætexitur. ¶ Item, status pugilis in procinctu stantis, occasionique inferendæ plagæ imminentis, ut agitatoris in carceribus equos currumque sustinentis. Plut. in Cæs. ἐν προβολῇ στῆναι, in procinctu esse. ¶ Item intentio et objectio judicii dictati, quasi petitio digladiantis, Hermogenes. Et ibidem pro intentione accusatoris. Et apud Isocratem, pro actione quæ intenditur κατὰ τῶν συκοφαντησάντων. Fuit etiam actio Athenis adversus eos qui aliquam injuriam die festo et solenni intulissent: Ut annotatur ex Ulpiano in oratione Dem. contra Mid. ¶ Item, nominatio et proditio. ex Greg. (Æsch. Ag. 399. Theoc. κϛ. 120. Philostr. l. 2. c. 13.)

Προβόλαιον, tutamen. Προβόλαιος, autem dicitur in oraculo de hasta directa quasi ad pugnam. apud Herodot. in Polymn. (Theoc. κϐ. 123.)

Πρόβολος, scopulus eminens qui æstum maris frangit. Bud. Tropicè vero pro tutore, propugnatore, defensore, et præsidio. † Aristoph. Nub. 1160. propugnaculum (de castello) τοῦ πολέμου. Xen. Pæd. l. 5. p. 127. a.†

Πρόβολοι, sunt etiam in pontis constructione trabes pro fulturis, atque pali lignei fistuca adacti, quas sublicas à Cæsare, à Livio sublicia vocari scribunt. Plut. in Cæs.

Προβόλιον, venabulum. Xenoph.

Προβολεὺς, exp. productor, apud Dionys. Areopag. et Greg.

Decomp. Ἀντιπροβάλλομαι, contrà propono et nomino designandum. Plat. de leg. 6. Ἀντιπροβολὴ, comparatio in nominando, quæ et ἀντιβολὴ dicitur. [Plat. de Leg. lib. 6. τὴν δ' ἀντιπροβολὴν εἶναι, καθάπερ τῶν στρατηγῶν ἐγίγνετο, τὴν αὐτὴν καὶ περὶ τῶν ταξιάρχων καὶ τὴν ἐπιχειροτονίαν καὶ τὴν κρίσιν.]

Ἀποπροβάλλω, projicio, dejicio, abjicio. Apoll. 3. Arg. [1310. Εὐρὺ δ' ἀποπροβαλὼν χαμάδις σάκος ἔνθα καὶ ἔνθα, &c.]

Ἐπιπροβάλλω, superinjicio. Plut. in Rom.

Προσβάλλω, adjicio, i. figo, applico: ut, προσβάλλειν τὴν ὄψιν. Plut. Naz. adjicere oculos, obtutum figere. ¶ Item, admoveo. Gal. σικύαν μεγίστην ὑπὸ τοὺς τιτθοὺς προσβαλών. Apud Plut. προσβάλλειν ἀτιμίαν τινί. exp. irrogare infamiam, inurere ignominiam. ¶ Item allido, collido, impingo, confligo. Plut. de Bruto, καὶ τῷ ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ στέρνον ἀπέθανεν. ¶ Item neutraliter, irruo, adorior, invado, impetum facio, irruptionem vel impressionem facio; ut, προσβάλλειν τοῖς πολεμίοις, et προσβάλλειν πόλει, vel τείχει, seu ἐρύματι: &c. Sæpe apud Thuc. vel πρὸς τὴν πόλιν, τεῖχος, ἔρυμα, &c. apud eundem. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 127. b.† Dicitur et de accessu minimè violento et infesto. Ut Luc. τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν πόῤῥωθεν; quæ vox aures nostras incessit? (Πύλαισι Νηΐταισι προσβαλεῖν λόχον. Æsch. Pers. 783. S. c. Th. 466. 621. Pr. 950. Eurip. Med. 643. 861. 1256. 1285. id. Phœniss. 678. Soph. Tr. 43. 259. 589. 857. 1154.)

Προσβάλλομαι, adjicior; ut, προσβαλλομένη ὄψις, oculi qui adjiciuntur, obtutus qui figitur. Item injicior, imponor, ut Diosc. l. 8. προσβάλλεται τοῖς δήγμασι. Item προσβαλλόμενον dicitur id in quod quippiam incurrit, vel incidit vel incumbit et appellitur: et in quod oppugnatur.

Προσβλητὸς, adjectus seu adjectitius. Jerem. cap. 10.

Προσβολὴ, adjectus seu adjectio, conjectus: ut, προσβολὴ

τῶν ὀμμάτων. Plat. in Theæt. Item admotio, ut, σικύας προσβολή. Dioscor. l. 7. Apud Plut. symp. 4. exp. contagio. Item commissura. Item inflictio, ut, προσβολὴ τῆς ἀτιμίας. item appulsus, ut, προσβολὴ ἡλίου, προσβολὴ τῆς νεώς. Item impressio ruentis aciei impetusque militum cuneatim incurrentium: unde ἐκ προσβολῆς, apud Philostratum, primo statim impetu. Est et athletarum, quum inter se aggrediuntur. Et petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Exponitur et oppugnatio, apud Thucyd. Apud eundem προσβολαὶ, exp. alicubi, tumultuariæ pugnæ. Item violentia et impressio præpotentis aut tyranni, Greg. Apud Gal. πυρετοῦ προσβολὴ, pro accessione febris. Bud. pro εἰσβολὴ poni scribit. Item noxa, offensio. Synes. (Æsch. S. c. Th. 28. Ch. 281. Eum. 603. Eurip. Med. 1076.)

Προτιβάλλομαι, Doricè pro προσβάλλομαι, adorior, aggredior. Item coërceo, castigo, vel simpliciter, increpo. Il. έ. v. 874.

Decomp. Ἀπρόσβλητος, Suid. strenuus. Item οὐκ ἔχων λόγον μεθοδικόν.

Συμβάλλω, conjicio, ut apud Theophr. de caus. pl. l. 3. συμβάλλειν τὰ χέδροπα εἰς τὰς νέας. Frequentius metaph. pro conjicio, i. conjectura consequor. Plato in Crat. εἰ οὖν πῃ ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Item, intellectu assequor; ut apud Cebetem, δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα. ¶ Item, conjungo: ut, συμβάλλειν τὰς δεξιὰς, apud Eurip. † De copiis dicitur. Xen. Pæd. l. 2. p. 39. b. cum acc.† Item connecto, contexo. Philostr. in Heroicis, συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος. Item commisceo: ut quum ab Arriano fluvii quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Item neutraliter, pro coëo: de rebus quæ inter se conjunguntur et commiscentur, ut Aristot. de venis loquens, καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλαις. Item pro congredior, et occurro, ut Appian. ἔνθα αὐτῷ συμβάλλει. ¶ Item committo, ut committimus aliquos ad certamen, ut, συμβάλλειν τὰς δυνάμεις, apud Plut. et ἀλεκτρυόνας συμβάλλειν, apud Xen. et Æschin. Interdum ut pro committo aliquos, i. sibi invicem inimicos reddo; ut, συμβαλεῖν ἄνδρας φίλους, Xen. Pæd. 6. et apud Euripidem, συμβάλλω σοι ἀγῶνα. Et pro, committo pugnam, pugno, prælior: ut, συνέβαλον τοῖς πολεμίοις, apud Polyb. et apud Isocr. πρὸς τοὺς προγόνους συμβάλλοντες. † Xenoph. Pæd. p. 175. d. πρός τινα convenire ad aliquem. 6. p. 163. c.† ¶ Item, confero, ut apud Eurip. συμβάλλειν τινὶ λόγους, conferre sermones cum aliquo. Item comparo, apud Herodot. cum dat. Apud Aristot. Eth. 2. cum πρὸς, ut, πρὸς πολλοὺς συμβάλλοντες. Item utendum do, commodo. Et fœneror. Aristoph. in Conc. Item paciscor, contractus conventaque ineo. Bud. ex Isocr. et Dem. (Eurip. Phœniss. 647. Æschyl. Ag. 1303. 15. Βλέφαρα συμβαλεῖν ἴσπνῳ. V. Eurip. Med. 522. συμβαλὼν ἐχθρὰν αὐτῇ. ib. 44. 676. ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥάδιον ἦν. Aristoph. R. 961. Ch. 675.)

Συμβάλλομαι, conjectura assequor. (Eurip. Med. 284. Æsch. Choëph. 1012. Philostr. cum Gen. l. 1. c. 20. 23.) Paus. in Mess. οἱ μάντεις ἀπείρως εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημένον. Item intellectu assequor. Plut. in amat. narr. συμβάλλεται τὴν πρᾶξιν ἐκείνων. Item computo, rationem subduco, supputo. Herodot. in Erat. συμβάλλεσθαι ἐπὶ δακτύλῳ τοὺς μῆνας. Item occurro, unde συμβεβλημένος, et pro eodem συμβλημένος, obvius. Item confero, i. contribuo. Xen. Hinc metaph. et pro, prosum, adjuvo. † πρός τι. Xen. Pæd. 2. 60. b. χρήματα εἰς πόλεμον. pecunias conferre ad bellum. l. 3. p. 68. c.† Dicitur autem συμβάλλομαι τούτῳ vel πρὸς τοῦτο, sive εἰς τοῦτο, apud Herod. Xen. † Pæd. 1. 7. 8.† Plat.

Σύμβλημα, commissura. Esai. c. 42.

Σύμβλησις, idem, Exod. 26. conjectura, seu somniorum, signorum, prodigiorum, et cæterorum ejusmodi, interpretatio, Arr. in exped. Alex.

Συμβλητὸς, conferendus, qui comparari potest. Theocr. Aristot.

Συμβλητικὸς, qui potest conferre.

Συμβολεὺς, έως, ὁ, piscatorum instrumentum, circa quod retia texunt.

Συμβολὴ, ἡ, ipse actus conjiciendi. Item conjectura. Plut. Item conjunctio, commissura: ut, συμβολαὶ τῶν ὀστῶν. Plat. in Tim. Item locus ubi confluunt fluvii velut aquas conjungentes, concursus confluentium. Arr. Item commissio seu parium comparatio ad pugnam. Herodian. Item commissio prælii, conflictus, congressus, apud Herod. et Xen. (Æsch. Pers. 350.) Item collatio quæ fit à singulis in commune, collecta, apud Athen. et Plut.

Σύμβολον, ου, τὸ, nota, signum, indicium. De variis rebus dicitur. De signo militari. Herodian. 4. τὰ τῶν στρατοπέδων σύμβολα. Et pro eo quod potius insigne appellatur: apud eundem Herod. lib. 2. Et pro tessera. ¶ Dicebatur etiam signum quoddam, vel tessera quam publicè dabant civitates quibusdam hominibus sibi amicis, ut hospitaliter et amicè acciperentur in oppidis fœderatis. Bud. ex Lysia. Apud Poll. l. 9. accipi putatur pro ea tessera, quam numariam Suetonius appellat. Item tessera theatralis, quæ in congiariis jaciebatur à Principe, largitionisque speciem numerumque notis ostendebat; quæ omnia principis liberalitate obtinebat is, prolata tessera, cui fortuitò obtigerat. Dion. Item pro omine; quòd rei futuræ signum sit. Exponitur et præsagium. Item augurium. Apud Plut. et alios, σύμβολα Pythagorica, signa sunt occultæ cujuspiam rei; unde et quidam exponunt ænigmata. Item similitudo et quædam naturæ communitas. Aristot. de generatione et interitu lib. 2. Ducta (ut volunt quidam) ab hospitalibus symbolis metaphora, ut sit velut societas quædam et necessitudo ex hospitio contracta. Item commissura, apud Platonem in Symp. Item quod confertur, collecta, collatio, sicut et συμβολή. Hinc σύμβολον Apostolicum, quia (inquit Augustinus) collata in unum totius Catholicæ legis fides symboli brevitate colligitur. Item pactum, conventum. Aristot. Pol. 3. (Eurip. Med. 614. Ag. 8. 148. 323. Soph. Œdip. Tyr. 229. Philostr. l. 3. c. 16.)

Σύμβολος, ου, ὁ, vel σύμβολον, ου, τὸ, omen, apud Synes. et Greg. Exponitur et augurium, auspicium. Plat. et Xen.

Σύμβολος, ὁ, ἡ, exponitur etiam obvius; (Æsch. Prom. 486. Suppl. 511.) unde συμβολεῖν et συμβολῆσαι, obvium fieri, occurrere, apud Hesych. (Ξυμβολεῖ φέρων φέροντι. Æsch. S. c. Th. 358.)

Συμβολικὸς, ænigmaticus, allegoricus. Item significativus.

Συμβολικῶς, ænigmaticè, allegoricè. Item conjecturaliter, i. per comparationem præteritorum et futurorum.

Συμβόλαιον, (frequentius quàm σύμβολον) pactum, conventum, Dem. καὶ συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες. Exponitur et commercium, item negotium, apud Synes. et Basil. Συμβόλαιος δίκη, controversia vel judicium de pacto et contractu. Thuc.

Συμβολία, occursus, pro, συμβολία. Item casus vel successus; ut exp. apud Poll. pro, συμβολία. Est autem η pleonasticum.

Συμβαλλωτὰ texta, vide Hermol. in cap. 48. lib. 8. Plinii.

Decomp. Ἀσύμβλητος, non conferendus, non comparandus, non æquus, impar. Bud. ex Aristot. (Soph. Tr. 707.)

Ἀσύμβολος, qui symbola non confert. Gell. l. 6. c. 13. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo convivæ symbola non conferunt. Metaph. pro inerti et inutili, et qui nihil in medium attulit. Bud. ex Plut. in Coriol.

Ἀσυμβόλως, sine symbolo; ut, ἀσυμβόλως δειπνεῖν. [Athen. l. 4.]

Ἀποσυμβολάω, ῶ, occurro. Hesych.

Βραχυσύμβολος, qui parvum symbolum ad convivium confert. in Epigr.

Δυσξύμβολος, cum quo non facilè pacta ineuntur. Xen. [Memorab. lib. 2. cap. 6. §. 3. Plat. de Rep.]

[Δυσξύμβλητος. Eurip. Dan. 10. Κεῖνος δὲ δυσξύμβλητον ἐξήνεγκ' ὅπα. Cl. Barnes. Δυσξύμβλητος, δυσεξερεύνητος, δυσνόητος, δυστέκμαρτος, difficilis conjectu, ob ambiguitatem, qua, ut alii Gentium Dii, sic Apollo præcipue Oracula sua involuta edebat.]

Εὐξύμβολος, cum quo facilè paciscimur, facilis in commercio. Xen. [Memorab. lib. 2. cap. 6. §. 5. εὔορκος δὲ, καὶ εὐξύμβολος ἂν τυγχάνει, &c. Æschyl. Χοηφ. 168. Εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι. Suppl. 709.] Item, εὐξύμβολον σημεῖον, signum fausti ominis, signum faustum. (Philostr. l. 1. c. 32.)

Εὐσύμβλητος, facilis ad conjectandum. Æschyl. [Prometh. 774. Ἡ δ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία. Schol. νοητή. Schol. β'. εὔγνωστος.]

Σχοινιοσύμβολος, qui funem nauticum in spiram convolvit et complicat. schol. Aristoph.

Ὑποσύμβολος, notas seu signa continens alicujus rei occulta; ænigmaticus. Plut. Symp.

Ὑπερβάλλω, (q. d. superjicio) exupero, excello. Item supero, vinco. Cum accus. personæ et dat. rei, et tam in bonam quam in malam partem; ut, ὑπερβάλλειν τῇ φιλοπονίᾳ. apud Xen. † Sic Xen. Pæd. lib. 2. p. 50. e. πρόσωπον ὑπέρβαλλον αἴσχει. et l. 5. p. 130. a. τινὰ ἀγαθοῖς.† Et, ὑπερβάλλειν πάντας τόλμῃ τε καὶ μιαρίᾳ. Item peculiari signif. auctione supero, pluris liceor. Bud. ex Andoc. ¶ Item, excedo, cui opponitur ἐλλείπω et ἀπολείπω, apud Aristot. in eth. (τὰ ὑπερβάλλοντα opponitur τοῖς μετρίοις. Eurip. Med. 127. V. Æsch. Pers. 291. Ag. 315. Philostr. lib. 1. c. 21.)

Ὑπερβάλλομαι, exupero, Xen. Pæd. 5. τοὺς δ' εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι. Item in aliud tempus rejicio, differo, apud Luc. (Som. p. 4. Soph. Tr. 593.)

Ὑπερβαλλόντως, excellenter, supra modum. Job. 15. [Xenoph. Orat. in Agesil. §. 36. Ἄξιόν γε μὴν καὶ ἐντεῦθεν ὑπερβαλλόντως ἄγασθαι αὐτοῦ, &c.]

Ὑπερβεβλημένος, præstantissimus. Eurip. in Alex.

Ὑπερβεβλημένως, supra modum.

Ὑπέρβλητος, excellens. Demost.

Ὑπερβλήδην, exuperanter.

Ὑπερβολὴ, exuperatio, exuperantia. Isocr. Aristot. et alii. Est et figura apud Rhetores. ¶ Item excessus; sæpè apud Aristot. cui opponitur ἔλλειψις vel ἔνδεια. Interdum exp. quod est nimium. (Soph. Œdip. Tyr. 1196.) Item transmissio apud Polyb. ἡ τῶν Ἀλπίων ὑπερβολή. Et apud eundem, ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν, et ὑπερβολαὶ, (sine adjectione) cacumina montium, juga, ut quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. Item dilatio. Herodot. ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι. Carystiis clades dilata fuit. Item sectionis conicæ appellatio, ex Archim.

Ὑπερβόλαιος, superlatus. Plut.

Ὑπερβολικὸς, excedens, nimius.

Ὑπερβολικῶς, supra fidem. Plut.

Ὑπερβολάδην, supra modum. Theogn.

Ὑπερβολία, excessus, injuria. Hes.

Ὑπερβολιμαῖος, i. ἐν ὑπερβολῇ ὢν, vel ὑπερβολαῖς χρώμενος.

Ὑπέρβολος, (s. λίθος) saxum quod injici solebat iis, qui in mare demergebantur. Aristoph. in Equit.

Decomp. Ἀνυπέρβλητος, qui superari non potest: quem nihil antecellit. Item nimius. Dem. et Isocr. † Xen. Pæd. p. 256.†

Ἀνυπερβλήτως, ultra modum. Aristot. Rhet. lib. 1.

Εὐϋπέρβλητος, superatu facilis, facilè superabilis. [Aristot. de Moribus. τὸ γὰρ τοιοῦτον οὐκ εὐϋπέρβλητον, καὶ ἔχον κατ' ἀξίαν τοῦ δαπανήματος.]

Ὑποβάλλω, subjicio, cui opponitur ἐπιβάλλω, ut apud Athen. κάτω μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων ἐρίων, ἄνωθεν γ' ἐπιβαλεῖτε ξυστίδα. Et metaph. ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφορὰς, apud Isoc. se ipsos calamitatibus subjiciunt. ¶ Item suggero, videlicet, commonefaciens, Xen. † Pæd. l. 3. p. 85.† καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθε ἤν τι ἐπιλανθάνηται. Et, ὑποβάλλοντός τινος. Herodian. cujusdam admonitu. Item pro interfari, sermonem interpellare, et præproperè excipere: ut Æsch. in Ctes. αὐτοῖς ὑποβαλεῖν. ¶ Item suppono. Vide Ὑποβάλλομαι.

Ὑποβάλλομαι, supponor vel subjaceo; ut ὑποβάλλεσθαι τῷ τοίχῳ, ex schol. Aristoph. Item subjicio, substerno; ut, ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, Luc. Item suppono; ut mulieres αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι. Basil. Item falsò quippiam mihi adscribo. Strabo, τἀλλότρια ὑποβαλλόμενος. Item per interpretem loquor. Bud. Item pro προβάλλομαι et ὑποτίθεμαι. Vide Bud. (Sch. exp. πείθομαι, ὑποβλητοῖς λέγω, ἰδιοποιοῦμαι. Soph. Aj. 188. Philostr. lib. 2. c. 29.)

Ὑπόβλημα, substramen, Bud. ex Hippiatr.

Ὑπόβλητος, supposititius, subdititius; ut, ὑπόβλητα βρέφη. Et metaph. fictus, falsus: ut, ὑπόβλητος λόγος, et ὑπόβλητον στόμα. apud Soph. Et, ὑπόβλητον πρόσωπον, homo subdititius, apud Plat.

Ὑποβλήτως, supposititiè.

Ὑποβλήδην, subjiciendo, vel, interpellato sermone, excipiendo verba dicentis nondum finita: obstreperè interfando. Iliad. ά.

Ὑποβολὴ, subjectio, et q. d. substratio, apud Athen. 2. Item subjectio rei falsæ pro vera, fraus. Basil. Item admonitio. Xen. Pæd. 3. Item subjectio, hoc est, sermonis interpellatio; unde, ἐξ ὑποβολῆς. Diog. Laërt.

Ὑποβολιμαῖος, supposititius, subdititius; cui opponitur, γνήσιος, apud Dem. Metaph. etiam capitur; ut, εὔνοια ὑποβολιμαία, apud Plut. et ὑποβολιμαῖος λόγος.

Ὑποβολεὺς, monitor, qui admonendo atque hortando, subjicit et suggerit. Plut. et Phil. Item interpres. Eust.

Ὑπόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, pignorationi obnoxius, objectus pro pignore.

Ὑπόβολον, etiam vocatur in Pand. προγαμιαία δωρεὰ, ut tradit Bud.

Ὑββάλλω, Doricè pro ὑποβάλλω. Iliad. τ'.

Decomp. Ἀνθυποβάλλω, vicissim vel è contrario subjicio. In sermone etiam dictis alicujus ἀνθυποβάλλειν aliquid dicimur, i. contra seu vice versa subjicere aut objicere; ut apud Æsch. in Ctesiph.

Καθυποβάλλω, subjicio.

Προϋποβάλλω, q. d. præsubjicio, ferè idem quod præstruo, præmolior, et fundamenti loco pono. Themist. de anim. 2.

Alia composita sine præpositione, ac primum in βλὴς aut βλητὸς desinentia.

Ἀβλὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, nondum jactus, nondum conjectus: ut, ἰὸς ἀβλὴς, Od. γ'.

Ἄβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; ut, ἄβλητα βέλη, tela nondum missa. Item non ictus, vel non ictus sagitta, quem sagitta seu telum non feriit. Il. γ'.

Ἀπολλωνόβλητοι et Ἀρτεμιδόβλητοι, vide in σεληνόβλητος.

Ἀστροβλὴς, sidere caniculæ perculsus, sideratus. Propriè dicitur de plantis novellis, quum siccata tellure humorem trahere nequeunt, aut sidere quocunque modo afflantur; unde homines arescente corpore, ἀστροβλῆτες, i. siderati dicuntur. ut Bud. in Pand. docet.

Ἀστρόβλητος, idem Theophr. lib. 5. de caus. pl. c. 10.

Διόβλητος, à Jove ictus, i. fulmine tactus. Eust.

[Ἡλιόβλητος. Eurip. Bacch. 13. Λιπὼν δὲ — Περσῶν θ' ἡλιοβλήτους πλάκας, &c.]

Κεραυνοβλὴς, fulmine ictus. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Λιθόβλητος, lapidibus petitus, seu impetitus. Epigr. l. 1. At λιθόβλητος εὐστοχία, de jactu lapidum quasi collimante, seu de collimatione cum jactu lapidum facta.

Νιφετοβλὴς, nivosus, nivibus tectus. Epigr.

Νιφοβλὴς, in quem nives jactatæ decidunt, nivibus obrutus; ut, νιφοβλῆτες ἄλπεις, in Epigr.

Ποθόβλητος, desiderio tactus vel captus; ut, ποθόβλητοι μέριμναι apud Nonn. Item cupidinis telis ictus, in Epigr.

Σεληνόβλητος, (q. d. à luna percussus) lunaticus, lymphaticus. Dicitur frequentius σεληνιακός. De mulieribus dicitur σεληνόβλητοι et ἀρτεμιδόβλητοι, ut ἀπολλωνόβλητοι et ἡλιόβλητοι de viris.

Τειχεσιβλήτης, ου, ὁ, murorum seu mœnium dejector. Hesych.

Χιονόβλητος, nive obrutus sive conspersus, nivibus tectus. Aristoph. in Nub. † 269.†

Alia composita ex βολὴ aut βόλος aut βολέω facta, itidem sine præpositione.

Ἄβολος, ου, qui nondum amisit dentes ætatis indices, ob idque adhuc juvenis est. Bud. ex Aristot. Ait Suidas ità etiam dici pullum qui nondum habeat dentem γνώμονα.

Ἀβολήτωρ et ἄβολις, idem quod ἄβολος. Suid.

Ἀγκυροβόλιον, anchora, Bud. Ait Suid. esse ferrum navigii. Plut. Sunt qui esse scribant instrumentum ad jaciendam vel tenendam ancoram.

Ἀκανθοβόλος, jaciens spinas, vel emittens spinas. Nicand.

Ἀκοντοβόλος, jaculi vibrator, jaculator. Opp. de venat. lib. 3. [Ap. Rhod. Arg. lib. 2. 1002. Νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι χαλησίαι. Jaculatrices.]

Ἀκροβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, jaculator, propriè qui è summitate loci alicujus jaculatur, vel summitatem versus. (Æsch. S. c. Th. 162.)

Ἀκροβολεὺς, idem, unde in Anth. epigr. ἀκροβολεῖς ἀκίδες.

Ἀκροβολίζω, et frequentius ἀκροβολίζομαι, jaculor. Propriè ex edito quopiam loco jacula emitto: quasi ἐξ ἄκρου βάλλω, aut summitatem vel cacumen aliquod versus jaculor et jaculationem dirigo, quasi τὸ ἄκρον βάλλω. Item missilibus pugno, velitor, velitarem pugnam ineo. † Xen. Pæd. 1. 4. 23. et l. 2. p. 39. e.† Exponitur etiam certaminis prælndia facio, ferentariorum dimicatione utor. Sunt et qui exp. pugnam lacesso, apud Luc. et Xen. Thuc. &c. Metaphoricè etiam capitur ἀκροβολίζομαι, (ut et velitor apud Latinos) ut apud Herodian. lib. 8. ἀκροβολισάμενοι τοῖς ἔπεσι.

Ἀκροβολισμὸς, οῦ, ὁ, jaculatio. Plat. de leg. l. 7. Item velitatio, velitaris pugna, præludium pugnæ. Luc. Xen. Et metaph. pro velitatione quæ fit verbis. (Philostr. l. 4. c. 10.)

Ἀκροβόλισις, jaculatio, ἀκροβολισμός. Xenoph. Pæd. 6. [Ἔπειτα δὲ, οἱ τότε ἐκκόψαντες τῶν τοξοτῶν καὶ ἀκοντιστῶν τὰς ἀκροβολίσεις, νῦν οὗτοι ἔρχονται. Velitationes. De Cyr. Exp. lib. 3. cap. 4. §. 10. ἀπῆλθον οἱ βάρβαροι, μεῖον ἔχοντες ἐν τῇ τότε ἀκροβολίσει.]

Ἀκροβολιστὴς, οῦ, ὁ, jaculator, veles, ferentarius, apud Ælian. [Xenoph. Κ. Π. lib. 6. Ἔδοξε δ' αὐτῷ,——ὄντων τῶν βελτίστων ἐπὶ τοῖς ἅρμασι, τοῦτο ἐν ἀκροβολιστῶν μέρει εἶναι, καὶ εἰς τὸ κρατεῖν οὐδὲν μέγα μέρος συμβάλλεσθαι. Velitum. Vide Notam Clariss. Hutch.]

Ἀκροβολιστικὰ, velitum tela, apud eundem.

Decomp. Διακροβολίζομαι, velitor. Exp. et, prælium capesso. [Joseph. de Bello. lib. 6. cap. 7. §. 1.]

Ἀκτινοβόλος, radios jaciens, radios ejaculans.

Ἀκτινοβολία, radiorum ejaculatio, apud Plut.

Ἀκτινοβολέω, radios jacio, radios ejaculor, radio.

Ἀκτινοβολοῦμαι, apud Athen. irradior.

Ἀνθοβόλος, flores jaciens vel emittens.

Ἀνθοβολέω, ῶ, flores jacio, spargo flores. [Plutarch. Pomp. iii.]

Ἀστροβολία, ἡ, (q. d. sideris perculsio) sideratio. Theophr. de caus. plant. lib. 5. c. 10.

Ἀστροβολέομαι, οῦμαι, sidere (caniculæ) percellor. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 11.

Ἀστροβολησία, idem quod ἀστροβολία, ibidem.

Ἀστροβόλητος, sideratus. Hesych.

Ἀστροβολισμὸς, q. d. sideris perculsio, sideratio, morbus arborum afflatarum sidere, quocunque modo id acciderit. Bud. in Pand.

Δεξιοβόλος, qui dextra manu jacit telum.

Δευτερόβολος, qui secunda vice dentes indices jacit. Poll.

Δίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, δίβολος ἄκων, apud Eurip. alii exp. telum anceps. Alii tela bina. Δίβολος χλαῖνα, idem quod διπλῆ. Hesych. et Poll. Διβολία, apud Plut. in Erot. idem quod διπλῆ seu δίβολος χλαῖνα esse videtur.

Δικτυοβόλος, qui rete jacit, piscator retiarius.

Διόβολος, à Jove missus, ut exp. apud Eurip. [Alcest. 125. Δμασθέντας γὰρ ἀνίστη, πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον πλῆκτρον πυρὸς κεραυνίου.] Possit esse etiam idem ac διόβλητος.

Δισκοβόλος, qui discum jacit, qui discum in sublime jaculatur. [Lucian. Philopseud.]

Δροσοβόλος, rorem jaciens, rorem spargens; ut, δροσοβόλος ἀὴρ, Theophr. l. 3. c. ult. de caus. pl. aër roscidus, rorulentus. Et, δροσοβόλοι χῶραι, apud eundem.

Δύσβολος, cui jactus malè cedit, ut cui alea infelici jactu cecidit. Pol. l. 9.

Εἰκοβολεῖν, Etymol. Atheniensibus esse dicit conjicere seu conjectari, παρὰ τὸ εἰκαίως καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Metaph. ab iis qui temerè et prout casus fert, tela conjiciunt.

Ἑκατηβόλος, idem quod ἑκηβόλος. Hom. [Iliad. Α. 370. Pind. Olymp. Θ. 8. Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων, &c. Schol. ἀπὸ τῶν τὰ πόῤῥω βαλλόντων τόξων μουσικῶν. Pyth. Η. 88. Τὺ δ' ἑκαταβόλε, &c.] † Hesiod. Asp. 58.†

Ἑκηβόλος, eminus jaculans, ab ἑκὰς et βολὴ, mutato α in η, metri causa. Il. ά. Epith. Apollinis † Hes. Th. 94.† pro quo et ἑκατηβολέτης dicitur. (Eurip. Phœniss. 1068. Soph. Œdip. Tyr. 168. Æsch. Pr. 710. Eum. 631. Il. ά. 14.)

Ἑκηβολία, jaculatio è longinquo. Il. έ.

Ἑκηβόλως, longè seu procul jaculando. Synes. epist. 133.

Ἐλαφηβόλος, qui cervos jaculis figit; ut, ἐλαφηβόλος Ἄρτεμις, apud Plut. Generaliter pro quovis ferarum agrestium venatore capitur, ut Eust. annot. Il. ό. (Soph. Tr. 218.)

Ἐλαφηβολία, cervorum jaculatio, cervorum venatio. Soph. in Ajace.

Ἐλαφηβόλια, τὰ, festum apud Phocenses in honorem Dianæ venatricis. Plut.

Ἐλαφηβολιὼν, ῶνος, ὁ, Februarius mensis, quem à figendis cervis dictum volunt, qui illo mense Dianæ ἐλαφηβόλῳ immolarentur. [Thucyd. Hist. ἄρχειν δὲ τήνδε τὴν ἡμέραν, τετράδα ἐπὶ δέκα τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος μηνός. 330. 89. Athen. Deipn. lib. 8. Demosth. Orat. de Cor. Ἐπὶ Χαιράνδου ἄρχοντος, Ἐλαφηβολιῶνος ἕκτῃ ἱσταμένου, &c.] Dicitur autem poëticè ἐλαφηβ. pro ἐλαφοβ. vers. ο in η metri causa, ut annotat. Eust.

Ἐπεσβόλος, verba probrosa in aliquem jaciens, verbis probrosis impetens, conviciator, blatero: ἔπεσιν, ὡς βέλεσι, βάλλων, ut Eust. exp. Il. β΄.

Ἐπεσβολία, ἡ, convitium, nugæ, Od. δ΄.

Ἐπεσβολέω, ῶ, verbis probrosis impeto. [Lycophr. Alex. 129.]

Ἐπεσβολέων, idem ac ἐπεσβόλος.

Εὐθύβολος, appositus: metaphora sumpta ab arte jaculandi, recta ad scopum, ad quem jactus dirigitur, tendens. Phil. de mundo.

Εὐθυβόλως, recto et destinato jactu, rectè. Idem Philo. Et Basil.

Εὐθυβολία, rectus jactus, recta conjectura. [Plut. Niciæ. iii.]

Εὐθυβολέω, directè conjicio. Idem Philo.

Ἡλιόβολος, qui Solis radiis quasi feritur, soli expositus. Theophr.

Θηροβολεῖν, feras jacere seu ferire; ut faciunt venatores. in Epigr. [Soph. Philoct. 166. ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα πτηνοῖς ἰοῖς στυγερὸν στυγερῶς.]

Ἰθύβολος, qui rectà jacitur seu projicitur.

Ἰοβόλος, qui sagittas ejaculatur. Item venenum ejaculans, venenatus; ut, ἰοβόλα θηρία, apud Herodian. lib. 3. (Philostr. l. 3. c. 44.)

Ἰοβολέω, ῶ, sagittas jaculor, sagittas emitto. Epigr. Item venenum jaculor seu emitto, veneno inficio. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1440.]

Ἐνιοβολέω, (*decomp.*) pro eodem. Hipp. ep. 10.

(Ἰχθυβόλος—ἰχθυβόλῳ μηχανῇ, Æschyl. S. c. Th. 134.)

Ἰχθυοβόλος, et ἰχθυοβολεὺς, qui tridenti pisces figit, piscator.

Ἰχθυοβολέω, ῶ, piscor.

Κερασβόλος, ut κερασβόλον σπέρμα, semen quod cornu contigerit, seu in cornu inciderit. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14. Metaph. significat durum, præfractum, intractabilem, apud Platonem, ut docet Plut. Symp. 7. Probl. 2.

Κεραυνοβόλος, fulminis jaculator, ex Luc.

Κεραυνοβολία, fulminis jaculatio. [Strab. Geog. lib. 13.]

Κεραυνοβολέω, ῶ, fulmen jaculor, fulmine peto. [Plut. Marcell.]

Κορωνοβόλον ὄργανον, ad cornices petendas instrumentum, ut est funda. Epigr.

Λαγωβόλος, lepores impetens; ut, πτηνὰ λαγωβόλα, in Epigr.

Λαγωβόλον, ου, τὸ, lignum quo lepores fugientes petuntur: ut exp. apud Theocr. idyl. 4. et 7.

Λαγωβολία, venatus leporum, quo videlicet lepores figuntur, apud Callim.

Λαγωβολεῖον, ου, τὸ, locus ubi lepores figuntur. Suid.

Λιθοβόλος, lapides jaculans, lapidibus impetens; ut, λιθοβόλος μηχανὴ, apud Jos. Et, λιθοβόλος ἄνθρωπος, qui lapides jacit. Thuc. (Eurip. Phœniss. 1022.)

Λιθοβολέω, ῶ, lapido, lapidibus peto, lapidibus obruo. Marc. 12. [4. κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, &c.]

Μακροβόλος, è longinquo feriens. Strabo lib. 8.

Μακροβολία, longe jaculatio, qua è longinquo seu eminus quis jaculatur. Strabo lib. 3.

(Μεγαλεπηβόλως, accuratè. Pachym. Prœm. Dionys.)

Μηλοβολέω, ῶ, malo seu malis peto. Et pro, ad rem veneream aliqua illecebra invito seu incito: quòd μῆλον Veneri sit sacrum. Vide schol. Theocr. et Aristoph.

Νιφοβόλος, idem quod νιφοβλὴς, supra; ut, νιφόβολον πεδίον, apud Plut. in Sertorio. (Eurip. Phœniss. 200. 216.)

Οἰστροβολέω, ῶ, œstro exagito, stimulo. Epigr.

Ὀξυβολῶ, celeriter jaculor, in jaculando celer sum.

Ὀρθόβολος, qui recta projicitur; idem quod ἰθύβολος. Hesych.

Ὁρμιηβόλος, piscator. quoniam τὴν ὁρμιὰν, i. lineam piscatoriam in aquam jacit ad capiendos pisces. in Epigr.

Ὀφιοβόλος, serpentis percussor. Epith. Apoll. in ovo Simmiæ Rhodii.

Ὀφθαλμοβολέω, oculos jacto seu conjicio. [Lycoph. Alex. 93. Schol.]

Παλίμβολος, veteratorius, veterator. Plut. in Themist. δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ. Exponitur etiam inconstans, mutabilis, qui facile in diversum resolvitur. Παλιμβολία, dolus, inconstantia, fluctuatio animi. Suid.

Πετροβόλος, lapides ejaculans. Xen. Polyb. Et apud Jos. antiq. l. 9. πετροβόλα τε καὶ δορυβόλα, s. ὄργανα, machinæ quæ lapides ejaculantur.

[Πετροβολία. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. καὶ καταδικάζω ἐμαυτοῦ, εἰ ἐγὼ πετροβολίας ἢ ἄλλου τινὸς βιαίου ἐξάρχω, τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος εἶναι, καὶ ὑφέξω τὴν δίκην.]

Πετροβολικὸς, idem: ut, πετροβολικὸν ὄργανον, apud Polyb. [lib. 5. συναχθέντων δὲ καταπελτῶν μὲν ἑκατὸν πεντήκοντα, πετροβολικῶν δὲ ὀργανῶν πέντε καὶ εἰκόσι, προσῆλθε ταῖς Θήβαις.]

Πλειστοβόλος, qui taxillis ludens plurima puncta sortitur aut facit. [Anthol. Ep. Gr.]

Πλειστοβολεῖν, ludere taxillis.

Πλειστοβολὶς παιδιὰ, vide Poll. et πλειστοβολίνδα, apud eundem.

Πρωτοβόλος, qui primus jaculatur. Epigr. Πρωτοβόλος ἵππος, equus qui primos dentes emittit. Eust.

Πρωτοβολέω, primus jaculor. Plut.

Πυροβόλος, ignes jaculans, vel aptus ad jaculandos ignes; ut, πυροβόλα μηχανήματα.

Ῥιζοβόλος, qui radices emittit et quasi ejaculatur.

Ῥιζοβολέω, ῶ, radices mitto, radices ago; ut, ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω, in Epigrammat.

Ῥινοβόλος, ut ῥινοβόλῳ πατάγῳ, in Epigr. expon. sono naribus edito et impulso.

Σιδηροβόλος, ferrum jaculans; ut, σιδηροβόλος μηχανή.

(Σιμοβόλον. Sch. in Theoc. Idyll. ζ΄. 80.)

Σιτοβόλιον, ου, τὸ, et σιτοβολὼν, ῶνος, ὁ, horreum in quo frumenta reponuntur, granarium. Poll. Suid. Apud Plut. in Graccho, κατασκευάζεσθαι σιτοβόλια, Bud. putat. signif. tesseram frumentariam.

Σκέρβολος, convitiatorius, impostorius. Item convitiator, impostor. Callim.

Σκερβόλλω, convitior, cor impeto verbis mordacibus. Est enim apocope ex ἐς κέαρ βάλλειν, ut tradit Eust. Item ποικίλλω. ut Aristoph. schol. exp. in equit. καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά. Et, σκερβολέω, ῶ, idem. Hesych.

Σταφυλοβολεῖον, locus in quem conjectæ uvæ calcantur. Scribitur et σταφυλοβόλιον, pro loco ubi uvæ reconduntur. Poll. l. 7.

Σταχυοβολέω, ῶ, spicas jacio, seu spicas emitto, protrudo aristas. Theophr.

Τηλεβόλος, longè seu procul jaculans, eminus feriens. Strab. lib. 4. τηλεβολώτερον βέλους. Et, τηλεβόλος ἰὸς, l. 6. Epigr.

Τοξοβόλος, qui jaculis ex arcu emissis impetit, jaculator, seu qui arcu petit, ὁ τόξοις βάλλων.

Τρίβολος, ου, ὁ, tribulus herba, de qua Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11. et Diosc. l. 4. c. 15. Nomen à triplici cuspide habet, ad cujus formam factæ sunt machinulæ ferreæ tetragona forma, quæ quamcunque in partem incubuerint, unum aut duos aculeos semper protendunt; murices à Latinis dicuntur: sic utitur Plut. in apopth. de Scipione. Item τρίβολοι in frænis sunt quæ lupatis adduntur, ut sua asperitate equos oris durioris coërceant. Poll. l. 1.

Τυροβόλιον, ου, τὸ, id in quod conjiciuntur casei, fiscella, schol. Theocr. in Idyll. 11.

Φιλοβολίτης, qui super amicum se conjicit, officii gratia: ut qui sui corporis injectu febricitantis horrorem cohibet. Aff. ex Aristot. Problem.

Φυλλοβόλος, folia abjiciens, folia amittens, cui folia decidunt.

Φυλλοβολία, foliorum amissio.

Φυλλοβολέω, ῶ, folia amitto, folia mihi decidunt, apud Theophr. † Aristoph. Nub. 1003.† Item folia spargo. Herodian.

Φυλλοβολεῖσθαι, apud Herodian. foliis conspergere seu frondibus. Sumitur et passivè apud eundem.

Χαλαζοβολέω, ῶ, grandine ferio. in Epigr.

† Χειρόβολον. manipulus. Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 212. a.†

Χιονοβόλος, qui nives cœlitus jaculatur, ut Jupiter qui ningit. Potest dici et de ipso cœlo seu aëre, apud Plut. in Apophth.

Χιονοβολέω, ῶ, nivibus dejectis obruo. Diodor. Sicul.

Ὠκυβόλος, celeriter feriens, pernix. Aristot. et in epigr.

Aliud compositum remotius.

Ἀρύβαλλος, aff. ex Aristoph. in Equit. pro marsupio, ab ἀρύειν et βάλλειν. vide Poll.

ΒΑΛΛΩΤΗ', ῆς, ἡ, marrubium nigrum, teste Diosc. l. 3. c. 117.

ΒΑ'ΛΣΑΜΟΝ, ου, τὸ, balsamum, de quo Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 6. Diosc. l. 1. c. 18. Plin. lib. 12. 25. Gal. de antidotis l. 1. Strab. Geogr. l. 16. Justinus hist. l. 36. et Pausan. in Bœoticis.

Βαλσαμώδης, appellata est κασσία quædam, ab odore simili, teste Plin. l. 12. c. 19.

Βαλσαμίνη, dicitur à quibusdam τὸ βούφθαλμον. Diosc.

Composita.

Καρποβάλσαμον, balsami fructus. Diosc. et Gal.

Ξυλοβάλσαμον, lignum balsami, seu quod è balsamo cæditur; ut sarmenta et surculi, vel ipse etiam frutex integer. vide Diosc. lib. 1. c. 18. et Plin. l. 12. c. 25.

Ὀποβάλσαμον, succus qui ex balsamo manat. Diosc. Plin. Theophr.

ΒΑΜΒΑΙ'ΝΩ, inarticulatè loquor, confusum quendam sonum edo, balbutio. Bion in quodam idyllio, *βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκέτ' ἀείδει.* ☞ A *βάζω*, quidam deductum putant. ¶ Item dentes quatio præ metu, seu crepito dentibus: ut exp. Il. κ'. Vide Eust.

Βαμβαλίζω, præ frigore tremo. Vide Eust.

ΒΑ'ΝΑΥΣΟΣ, *ου, ὁ καὶ ἡ*, (componitur ex nomine *βαῦνος*, i. caminus, fornax, et verbo *αὔω*, i. incendo, quasi *βαύναυσος*) q. d. qui caminum accendit ad conficienda sua opera, qui igne ad conficienda sua opera utitur. † Xen. Pæd. l. 5. p. 131. e.† Generaliter ita vocatur artifex mechanicus, qui quampiam artem mechanicam tractat, sive qui manibus sibi victum quærit. Exp. et artifex illiberalis vel sordidus. Item sedentarius artifex seu sellularius. Luc. de sacrif. *ἀλλὰ βάναυσον καὶ χαλκέα καὶ πυρίτην.* Dicitur et de re: ut, *βάναυσος τέχνη*. Aristot. Et, *βάναυσον ἔργον*, apud eundem. Et, *βάναυσος βίος*, apud Luc. Apud Plat. *βάναυσος φιλότης*, exp. trivialis amicitia. Item pro ineptè magnifico, apud Aristot. eth. 4. inquit Bud. (Lucian. tom. 1. p. 2.)

Βαναύσως, adverb. ut, *βαναύσως τραφέντες*, citat Bud. ex Chrysost. quod esse ait, q. d. *παχυμερῶς*.

Βαναυσία, ἡ, ars quæ caminum exercetur; vel opus quod ad ignem conficitur. Exp. et ars illiberalis. Plut. Item pro inepta magnificentia et quæ aliquid prodigalitatis habet. Aristot. eth. 4.

Βαναυσικὸς, ad eos pertinens qui *βάναυσοι* appellantur, vel ad eorum artem. apud Xenoph. in Œc. *βαναυσικαὶ τέχναι*, eædem quæ et *βάναυσοι*.

Χειροβάναυσος, (*comp.*) idem qui et *βάναυσος*. Poll.

ΒΑ'ΠΤΩ, *ψω*, mergo, immergo, ut apud Arat. *τὰ μὲν εἰς κεφαλὴν μάλα πάντα βάπτων ὠκεανοῖο.* Pro quo Cic. Hic caput et superas potis est demergere partes. ¶ Item tingo (quod fit immergendo.) Od. ι. [391.] *Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ.* In epigr. *ἐς ὕδατα κρεσσὸν ἔβαψε.* Diosc. l. 1. *βάπτειν τρίχας*. Apud Soph. *βάπτειν ἔγχος*, inficere, imbuere. (*ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ.* Tinxisti probè hastam in. Aj. 95.) Apud D. Lucam c. 16. v. 24. *ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος*, ut intingat extremum digitum suum in aquam. ¶ Item lavo. Suid. ex Aristoph. ¶ *Βάπτειν* etiam neutraliter navis dicitur apud Eurip. in Oreste, pro *ἔφαλος γίνεσθαι*. ¶ *Βάπτω* schol. Nicandri exponit etiam *ἀρύομαι* et *γεμίζω*, id est, haurio, impleo hauriendo in Alexiph. *ὃ αὐτὴν ἅλα βάπτε.* Sic apud Eurip. in Hecuba, *Βάψασ' ἔνεγκε*, &c. [Plat. Tim. *καὶ μετὰ τοῦτο, εἰς ὕδωρ βάπτει, πάλιν δὲ εἰς πῦρ.* Herodot. Hist. lib. 2. cap. 47. *ἢν τις ψαύσῃ αὐτῶν παριὼν ὑὸς, αὐτοῖσι τοῖσι ἱματίοισι ἀπ' ὧν ἔβαψε ἑωυτὸν, βὰς ἐπὶ τὸν ποταμόν.* De Tinctura etiam usurpatur. Aristoph. Equit. 520. *ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις.* Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 15. *θλιβόμενος δὲ, βάπτει καὶ ἀνθίζει τὴν χεῖρα.* Herodot. Hist. lib. 7. cap. 67. *Σάραγγαι δὲ, εἵματα μὲν βεβαμμένα ἔχοντες ἐνέπρεπον.*]

Βάπτομαι, mergor. item lavor.

Βάμμα, τὸ, tinctura, seu id ipsum quod tinctum est. Plat. de leg. 12. Est etiam idem quod *ἔμβαμμα*, intinctus, i. liquor in quo panem vel opsonia intingimus. Diosc. l. 3. c. 94. Schol. Nicand. annotat sic vocari omne *ὑγρόν*: et si solum sine adjectione ponatur, significare acetum.

Βαμμάτιον, ου, τὸ, diminut. Athen. lib. 9.

Βάψις, εως, ἡ, q. d. tinctio, ipse tingendi aut mergendi actus. *βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου*, temperatura æris et ferri, Poll. ex Antiphonte.

Βαπτὸς, οῦ, ὁ, tinctus, infectus, sc. colore aliquo. Aristophan. in Pluto. [530. Vide Schol. cum Not. Cl. Kust. et Not. Cl. Spanhem. et Suid. Lex. ad vocem, cum Not. ej. Kust. Huic Exemplo addas Av. 288. *ὡς ἕτερος αὖθις βαπτὸς ὄρνις οὑτοσί.*] Apud Eurip. *βαπτὰν κάλπισι πηγὰν*, exp. fontem hauriendum situlis. ¶ Est etiam lapis seu gemma sic dicta ex tinctura. Plin.

Βάπτρια, ἡ, tinctrix, Poll. ex Eupol.

Βαπτικὸς, οῦ, ὁ, tinctilis.

Βαφὴ, ἡ, immersio, Soph. in Ajace. Item tinctura, color, Philostr. Theophr. (*κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα.* Æsch. 247. pl. 621.) Apud. Plut. metaphoricè pro macula. Item color fucatus, apud Philostr. et Herodian.

Βαφικὸς, οῦ, ὁ, tinctorius; unde *βαφικὴ*, s. *τέχνη*, tinctoria ars. [Plut. Lacon. Apophth.]

Βαφεὺς, έως, ὁ, tinctor.

Βαπτίζω, mergo seu immergo: ut quæ tingendi, aut abluendi gratia aquæ immergimus. Plut. de superst. *καὶ βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν.* Item mergo, submergo, obruo aqua. Item abluo, lavo. Marci 7. et Luc. 11. Apud Christianos autem *βαπτίζειν*, de solenni illo mysterio initiationis dictum, qua Christo initiamur, nomen suum retinet. Nam baptizare dicimus.

Βαπτίζομαι, mergor, submergor. Et metaph. pro obruor. Plat. in Euthydemo, *καὶ ἐγὼ γνοὺς βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον*, &c. i. argumentis Sophisticis obrutum. Et Plut. in Galba, de Othone, *πεντακισχιλίων μυριάδων ὀφλήμασι βεβαπτισμένος.* [Polyb. Hist. lib. 1. *ἐμβολάς τε συνέχεις ἐδίδοσαν, καὶ πολλὰ τῶν σκαφῶν ἐβάπτιζον.* lib. 3. *μόλις ἕως τῶν μαστῶν οἱ πεζοὶ βαπτιζόμενοι διέβαινον.*]

Βαπτισμὸς, et *βάπτισμα*, mersio, lotio, ablutio; ipse immergendi, item lavandi seu abluendi actus, Marci 7. Item baptisma apud Christianos scriptores.

Βάπτισις, pro lavacro, ex Luciano.

Βαπτιστήριον, lavacrum. *Βαπτιστὴς, οῦ, ὁ*, qui immergit, qui abluit. Item baptizator.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναβαπτιστὴς, q. d. rebaptizator. Sic dicitur diabolicæ cuidam sectæ deditus.

Ἀποβάπτω, intingo, immergo leviter. Diosc. l. 5. *ἀποβάψαι εἰς ὕδωρ.* [Herodot. Hist. lib. 4. §. 70. *καὶ ἔπειτα ἀποβάψαντες ἐς τὴν κύλικα ἀκινάκεα, καὶ ὀϊστοὺς, καὶ σάγαριν, καὶ ἀκόντιον.*]

Ἐμβάπτω, immergo, intingo. Aristoph. in Nub. *ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν τὼ πόδε.* *Ἐμβάπτομαι*, etiam pro eodem. † Xen. Pæd. l. 2. 45. e.†

Ἔμβαμμα, τὸ, intinctus, embamma. Xen. Pæd. 1.

Ἐμβάφιος, exp. bibulus. *Ἐμβάφιον, ου, τὸ*, vas in quod intingitur. Galen. apud Hippocr. idem est quod *ὀξύβαφον*.

Ἐμβαπτίζω, immergo. Metaph. apud Synes.

Ἐπιβάπτω, immergo, intingo. [Hippocr. de Morb. l. 3.]

Ἐπιβαπτίζω, idem.

Καταβάπτω, demergo, obruo. [Lucian. Imag.]

Καταβαπτίζω, idem.

Καταβαπτιστὴς, opponitur *βαπτιστῇ*, apud Greg.

Μεταβάπτω, demum tingo, alio colore inficio. Luc.

Alia composita sine præposit. facta ex ἔβαφον aut ex βαφεύς.

Ἄβαφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tinctus.

Αἱμοβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sanguine tinctus, cruentus. Sophocl.

Ἀκροβαφὴς, summa parte tinctus. in Anth. epigr.

Ἀνθοβάφος, exp. tinctor. † Maneth. 11. 326.†

Δίβαφος, bis tinctus: ut, *δίβαφος πορφύρα*.

Δρυοβαφὴς, quercu (i. quercus cortice) tinctus.

Κισσινοβαφὴς, hederaceo colore tinctus.

Κοκκοβαφὴς et *κοκκινοβαφὴς*, cocco tinctus, coccineo colore infectus. Athen. (*Κοκκοβαφής.* Philostr. l. 3. c. 8.)

Κροκοβαφὴς, croco tinctus. Æschyl. [Agam. 1130. *ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγὼν*, &c.]

Μελαμβαφὴς, niger ex tinctura, seu nigro colore imbutus.

Ὀξύβαφος, seu *ὀξύβαφον*, et *ὀξύβαφιον*, acetabulum. Athen. lib. 2. Propriè dictum fuit vasculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos. vide Poll. Hinc ad mensuræ nomen translatum est, quæ quartam heminæ partem contineret, quadrantale. Item sinus profundiores ossium capita excipientes, anatomici vocant *ὀξύβαφον* et *κοτύλην*.

Ὀψόβαφον, ου, τὸ, vasculum in quo opsonia apponuntur. Poll.

Πολυβαφὴς, multum tinctus. [Æschyl. Pers. 274. *Ὀτοτοτοτοῖ φίλων ἁλίδονα σώματα πολυβαφῆ κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν.* Schol. *ὑπὸ τοῦ αἵματος.*]

Πορφυροβάφος, qui purpureo liquore tingit vestes aut lanam. Poll. lib. 7.

Ὑακινθινοβαφὴς, hyacinthino tinctus colore. Xen. Pæd. 6.

Ὑδροβαφὴς, aqua tinctus. Poll.

Ὑσγινοβαφὴς, tinctus colore hysgini herbæ. Luc. in somn. † Xen. Pæd. p. 215. b. ubi et legitur *ὑσγινοβαφὴς* a quibusdam.†

Χολόβαφος, felle seu bile tinctus. *Χολοβαφίνη*, felle seu bile imbuta: ideoque flavo seu aureo colore imbuta. Talis enim fellis et bilis naturalis color est. Arquatos etiam, seu ictero et aurigine laborantes, *χολοβάφους* nominari aiunt. videtur enim eorum facies perfusa esse flava bile et felle.

Χολοίβαφος, poëticè metri causa inserto *ι*, pro *χολόβαφος*, apud Nic. in Ther.

Χρυσοβαφὴς, auro tinctus seu imbutus, vel etiam imbutus aureo colore, auratus.

Ψυχροβαφὴς, frigida tinctus seu imbutus, in frigidam demersus. [J. Poll. Onom. lib. 7. §. 56.]

Alia composita itidem sine præpositione, retinentia πτ.

Ἄβαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut *ἄβαπτος σίδηρος*, non temperatum ferrum.

Ἀβάπτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, immersabilis, qui vel quæ mergi nequit. Pindarus hoc epithetum suberi tribuit. [Occurrit hæc Vox in Pind. Pyth. B. 144. *Ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὡς, ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας.* Scholia ad loc. sunt omnino legenda. *Ἀβάπτιστος* optime redditur immersabilis, vox pura, quæ occurit apud Horatium, Epist. lib. 1. Epist. 2. 22.—adversis rerum immersabilis undis.]

Ἀβάπτιστον, ου, τὸ, (substantivum) terebella, chirurgorum instrumentum, sic dictum quasi quòd non mergatur. Nam ita confectum fuisse aiunt, ut altius defigi non posset, ne cerebri membranam læderet.

Ἁλίβαπτος, mari immersus, submersus. Nic. in Alex.

Κροκόβαπτος, idem quod *κροκοβαφής*. [Æschyl. Pers. 662. *κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν ἀείρων*, &c.]

Πορφυρόβαπτος, purpureo colore imbutus aut tinctus. Ath. l. 2.

(*Φοινικόβαπτος*. Æsch. Eum. 1031.) ‡ idem. ‡

ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, *ου, τὸ*, exp. fossa, profunditas, fovea in terra excavata. Sed peculiariter dicitur de fossa aut hiatu terræ profundiore. Athenis peculiariore adhuc nomine sic dictus fuit locus profundus in quem noxii et capitis damnati deturbabantur. Suid. et Harpocr. Sic apud Xen. Hell. 1. *ἐὰν καταγνωσθῇ ἀδικεῖν, ἀποθανόντα ἐς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι.* Et apud Aristoph. in Nub. *οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους.* Metaphoricè pro exitio seu pernicie usurpatur à Demosth. in Philipp. ut annotat Harpocration. Propriè aiunt *βάραθρα* vocari excavata loca, in quæ demerguntur flumina: *παρὰ τὸ βαίνειν*, ab aquarum ingressu; vel quasi *ἄβατα*, quod ex cavitate pervia non sint, nec adeunda; vel *παρὰ τὸ βαθὺς*, ut est apud Etym. ¶ Item pro herba quadam accipi tradunt.

Βαραθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui barathro similis est, profundæ nimirum altitudinis et voraginosus. Plut. in Lyc.

Βέρεθρον, ου, τὸ, Atticè pro *βάραθρον* dici tradunt. Il θ'. *ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον*, ubi terræ profundissimo hiat barathro. Utitur et Theophr. hist. pl. 3 c. 1.

Βέθρον, quoque dicitur, per syncopen, teste Etym.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, *ου, ὁ καὶ ἡ*, barbarus, pronuntiatione vitiosa et insuavi utens, literasque malè exprimens, blæsorum balborumque more. Hanc enim primam vocabuli hujus signif. fuisse Strabo lib. 14. scribit, per onomatopœiam factum esse addens. Quum Græci (inquit) hoc vitium in peregrinis linguis animadverterent, eos per convitium *βαρβάρους* appellare cœperunt, quasi crassilingues seu durilingues: tandem verò omnes qui adverso ab illis sermone uterentur, hoc nomine appellarunt. Quidam tamen scripserunt, peregrinos homines Athenis linguam Græcam discentes, quum aliquid ex ea proferre conarentur, in hanc vocem *βάρβαρ* subinde incidere solitos. *Βάρβαροι* opponuntur Græcis apud Plutarchum in Consolat. et apud Philostrat. in epistola. Dicitur *βάρβαρος* et pro barbaricus. ut *βάρβαρος γλῶσσα*, Sophoc. *βάρβαρος πόλεμος*, Thuc. bellum barbaricum, id est, barbaris illatum. Et, *βάρβαροι ἔμπλαστροι*, pro barbaricis emplastris. Interdum *ἡ βάρβαρος*, sub. *γῆ*, vel *χώρα*, pro barbarica regione. Affertur et *τὸ βάρβαρον* pro barbaris. Apud Divum Paulum *βάρβαρος*, cujus est peregrinum et ignotum idioma, ut 1 Cor. c. 14. v. 11. ¶ Item qui barbarè loquitur, qui barbarismum committit. Luc. in Solœc. ¶ Item agrestis, qui agrestibus moribus est præditus. item inhumanus, ferus. Plut. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 5. *Οἱ γὰρ Ἕλληνες τοπάλαι, καὶ τῶν βαρβάρων, οἵ τε ἐν τῇ ἠπείρῳ παραθαλάσσιοι, καὶ ὅσοι νήσους εἶχον,—ἐτράποντο πρὸς λῃστείαν*, &c. Herodot. Hist. lib. 5. cap. 97. *αὗται δὲ αἱ νέες, ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροισι.* Xenoph. Conviv. cap. 8. §. 38. *ὀνομαστὸς ἔσεσθαι καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις*, &c. De Proventibus. cap. 1. §. 4. *Πολλοὶ δ' αὐτοῦ καὶ Ἕλληνες καὶ βάρβαροι προσδέονται.* Plat. de Rep. lib. 4. *οὕτω γὰρ μεγάλην πόλιν μίαν οὐ ῥᾳδίως οὔτ' ἐν Ἕλλησιν οὔτε ἐν βαρβάροις εὑρήσεις*, &c. Dem. in Steph. Herodot. Hist. lib. 2. cap. 158. *βαρβάρους δὲ πάντας οἱ Αἰγύπτιοι καλέουσι τοὺς μή σφισι ὁμογλώσσους.* Aristoph. Nub. 492. *Ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος.* Av. 1572. *σ' ἐγὼ ἑώρακα πάντων βαρβαρώτατον θεῶν.*]

Βαρβαρόω, ῶ, barbarum reddo, i. agrestem et ferum, vel ferocem. effero, efferatum reddo. Exponitur etiam, barbarorum potestati subjicio. *Βαρβαροῦμαι*, efferor: barbarus fio. Eur. in Or. *Βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.* Sic et in Macchab.

Βαρβαρίζω, barbaris faveo, à barbarorum partibus sto. Xen. Hel. 5. Item barbaros imitor, barbarorum mores vel cultum imitor. Et peculiariter de iis dicitur, qui barbaros in suo sermone imitantur, eum videlicet corrumpentes. Plut. *περὶ δυσωπίας*. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 57. *μετὰ δὲ χρόνον τὴν πελειάδα ἀνθρωπηΐῃ φωνῇ αὐδάξασθαι λέγουσι, ἐπεί τε τὰ συνετά σφι ηὔδα ἡ γυνή· ἕως δὲ ἐβαρβάριζε, ἐδόκεέ σφι ὄρνιθος τρόπον φθέγγεσθαι.*]

Βαρβαρισμὸς, barbarismus. Eust. [Aristot. de Poet. cap. 22. p. 68. Ed. Cant. *Ἀλλ' ἄν τις ἅμα ἅπαντα τὰ τοιαῦτα ποιήσῃ, ἢ αἴνιγμα ἔσται, ἢ βαρβαρισμός. Ἂν μὲν οὖν ἐκ μεταφορῶν, αἴνιγμα· ἐὰν δὲ ἐκ γλωττῶν, καὶ βαρβαρισμός.*]

Βαρβαριστὶ, barbaros imitando, barbaricè, barbarico more. Plutarch. de Alexandri fort.

Βαρβαρικὸς, κὴ, κὸν, barbaricus. Interdum, ad barbarorum mores accedens, aliquid barbaricum habens; ut, *βαρβαρικὰ πένθη*.

Βαρβαρικῶς, barbarico more, barbare.

Composita.

Ἐκβαρβαρόω, idem quod βαρβαρόω. Isocr. in Evag. τὴν δὲ πόλιν ἐξεβαρβάρωσε. Et ἐκβεβαρβαρωμένος, effectus barbarus, qui barbaros mores induit. ibidem.

Ἡμιβάρβαρος, semibarbarus. Strabo lib. 13.

Μιξοβάρβαρος, mixtus barbaris, semibarbarus. [Eurip. Phœn. 140. Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι μιξοβάρβαρος. Vide Schol. Xenoph. Græc. Hist. lib. 2. p. 67. §. 10. 6. ἦσαν δὲ μιξοβάρβαροι οἱ ἐνοικοῦντες. Plat. Menex. οὐ γὰρ Πέλοπες —— οὐδὲ ἄλλοι πολλοὶ, φύσει μὲν βάρβαροι ὄντες, νόμῳ δὲ Ἕλληνες, συνοικοῦσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληνες, οὐ μιξοβάρβαροι οἰκοῦμεν.]

Μισοβάρβαρος, osor barbarorum. [Plat. Menex. οὕτω δή τοι τόγε τῆς πόλεως γενναῖον —— καὶ φύσει μισοβάρβαρον, διὰ τὸ εἰλικρινῶς εἶναι Ἕλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων.]

Τριβάρβαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter barbarus, valde barbarus; ut, Εὐρυδίκη τριβάρβαρος, Plut. de liberorum educ.

Φιλοβάρβαρος, barbaros amans. Item barbariem amans, et (ex consequenti) osor elegantiæ.

ΒΑ´ΡΒΙΛΟΣ, propriè vocatur arbor ex osse mali Persici nata, ut tradit Florent. Geop. l. 10. Apud Eust. legitur neutro genere τὸ βάρβιλον: quo nomine à quibusdam dici scribit fructum corni arboris, quem ab aliis denominari ait πίτταξιν, ab aliis μάρακον.

ΒΑ´ΡΒΙΤΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, et Βάρβιτον, ου, τὸ, barbitus seu barbitum: instrumentum musicum multis intentum chordis; unde Theocr. dixit, Βάρβιτον ἐς πολύχορδον. Neanthes apud Athen. l. 4. Ἀνακρέοντος εὕρεμα esse tradit τὸ βάρβιτον. ☞ Etym. scribit vocari quasi βαρύμιτον, utpote qui βαρεῖαν τὴν φωνὴν καὶ φθόγγον ἀφίησι. μίτους enim dictas fuisse τὰς νευρὰς, quoniam ante nervorum usum utebantur lineis staminibus.

Βαρβιτίζειν, barbitum pulsare, barbito canere. Poll. ex Aristoph.

ΒΑ´ΡΙΣ, ιος, vel ιδος, ἡ, navigium, navis: vox Ionum propria, ut testatur Corinthus. Herodotus verò Ægyptiacum quoddam fluvialis navigii genus ex spina, βάριν nominari autor est. (Æsch. Pers. 1080. Suppl. 880. 889.) ¶ Suidæ et Hesychio βάρεις sunt etiam τείχη, στοαὶ, αὐλαὶ, πύργοι, item et σφαῖραι. Hieronymus in Hieremiæ cap. 17. βάρεις dicit esse turritas domos: et in Oseæ c. 9. magnas et in modum turrium ædificatas domus. vide eundem et in Psal. 44.

Composita.

Ἄβαρις, cui non est βάρις idioque in continente degens. Hesych.

Βουβάρας, Hesych. cui magna est baris. Dicitur etiam de homine magno et stupido. Vide in comp. ex Βάρος.

ΒΑ´ΡΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus, παρὰ τὸ βίᾳ αἴρεσθαι, inquit Etym. utpote ad quod tollendum opus sit magna vi et robore multo. Xen. Pæd. 6. οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. ¶ Metaph. pro molestia. Xen. χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις. Vide et Arist. eth. 9. c. 11. ¶ Item alia metaph. (ut pondus apud Lat.) Plutarch. in Pericle, οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόῤῥοπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν ἐφαίνετο. Item gravitas, metaph. Plut. in Demetrio, τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ χάριν καὶ βάρος καὶ ὥραν εἶχε. paulò post, σεμνότητα βασιλικὴν eadem de re dicit. (μακροῦ πλούτου βάρει. Soph. Aj. 130. Pro re molestâ. ib. 209. 215. Aristoph. R. 27.)

Βαρέω, ῶ, gravo, degravo, deprimo pondere. Luc. βαρήσει γὰρ ταῦτα τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα.

Βαρέομαι, οῦμαι, gravor, ut, ὕπνῳ βεβαρημένος, in Epigr. Apud Herodian. pro βαρύνεσθαι, i. graviter ferre, seu indignari, cum accus. ἐμβαροῦντό τι αὐτῶν τὴν εὐγένειαν.

Βάρημα, τὸ, gravitas, pondus. [Dion. Hal.]

Βαρύλλιον, ponderculum, B. ex Synes. 14.

Βαρὺς, έος, ὁ, ponderosus, gravis, cui κοῦφος à Platone opponitur in Crat. et in Minoë. Apud Nic. βαρὺς ἀνὴρ, exp. robustus. † βαρύτατος superl. Xen. Pæd. l. 5. p. 130. d.† ¶ De sono etiam dicitur. Xenoph. in Cyneg. τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Sic apud Platonem, ὀξεῖα et βαρεῖα συλλαβὴ, opponuntur. ¶ Βαρεῖαι χεῖρες, Il. ά. sunt etiam manus violentæ. ¶ Item gravis, i. molestus, odiosus: de persona et de re, apud Herodian. lib. 7. et 2. (pro δυσχερής. Æsch. S. c. Th. 773. Ag. 1669. Eum. 714. νόσῳ βαρύς. morbo gravatus. Soph. Tr. 239. 983. Œdip. Tyr. 551. 688. βαρείαις. Βαρεῖα φρήν. Eurip. Med. 38.)

Βαρέως, graviter, molestè. βαρέως φέρειν τι, graviter ferre et iniquo animo. Xenoph. Pæd. 2. (Aristoph. R. 26.)

Βαρύτης, ητος, ἡ, gravitas. Plut. exp. etiam morositas, ut apud Isoc. Est etiam schema orationis, apud Hermog.

Βαρύνω, gravo, premo. Od. έ. εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε. † Xen. Pæd. l. 5. p. 145. b. res dicitur.† Apud Athen. 2. βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, capitis gravedinem afferre. ¶ Item metaph. molestia afficio; ut, βαρύνειν τοὺς δικαστάς. Xen. (Æsch. Ag. 197.)

Βαρύνομαι, gravor, premor; ut, βαρύνομαι τὴν κεφαλὴν, capitis gravedine afflictor. exp. et gravesco. Sic Polyb. βαρυνόμενος ἀπὸ τῆς ἡλικίας. Item molestia afficior, gravi dolore afficior. Thuc. l. 2. ἐβαρύνοντο, i. χαλεπῶς ἔφερον. (χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων. Soph. Aj. 41. Œdip. Tyr. 801. Æsch. Ag. 1472.) Et cum dat. apud Xen. βαρυνόμενοι τοῖς πραττομένοις. Sæpe et cum accusat. pro, graviter fero. Sic Plut. in Camillo, βαρύνεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν.

Βαρύθω, pro βαρύνομαι, gravor, premor. Hesiod. in Erg. βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς. Apoll. Arg. 2. καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν. † Id. l. 1. 43.†

Comp. Ἐμβαρύθω, ingravo, gravo. Nic. in Ther.

Βαρῖνος, barinus: piscis genus, quod nec ovum, nec semen genitale seu fœtificum habet. Aristot. hist. an. l. 4.

Composita.

Ἀβαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non onerosus, minimè gravis, lenis; ut, ἀβαρὲς σῶμα. Aristot. in 1. de cœlo. Item metaph. non molestus, non gravans. 2. ad Cor. 11. Item stultus. Hesych.

Βουβάρας, qui instar bovis est gravis, i. tardus et stupidus. Item μεγαλοναύτης, παρὰ τὸ μεγάλην βάριν ἢ μέγα βάρος ἔχειν. Hesych.

Βυσσοβαρὴς, in profundum delabens præ pondere. Hesych.

(Γυιοβαρής. παλαίσματα γυιοβαρῆ. Æsch. Ag. 61.) [Schol. Βαρέα, καὶ μὴ ἐῶντα ἀναπνεῦσαι τοὺς πίπτοντας.]

Ἐπιβαρέω, ῶ, aggravo, ingravo, vel degravo, premo, gravibus detrimentis implico, gravi damno afficio. Bud. ex Appiano civil. bel. lib. 4.

Θυμοβαρὴς, animum gravatum habens, animo dolens, in Epigr.

Ἰσοβαρὴς, æqualis ponderis. Lucian.

Καρηβαρέω, ῶ, gravedine capitis laboro, vel gravor capite et tentor. Luc. Hermot. καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου. Plut. in Artox. τῷ μὲν σώματι καρηβαροῦντα καὶ σφαλλόμενον. Dicitur et καρηβαρεῖν τὴν κεφαλὴν, apud Aristot. de part. an. lib. 2. Pro eodem dicitur et καραιβαρέω, ῶ, et καραιβαράω, et καρηβαρειῶ, apud Eust.

Καρηβαρία, vel καρηβάρεια, gravedo capitis. Gal. et Hippocr.

Καρηβαρικὸς, (q. d. gravedinosus) gravedinem capiti inducens, caput gravans. Diosc. l. 5. et Hippocr. aphor. l. 3.

Καρηβαρίτης οἶνος, vinum quod cerebrum pertundit, vel capitis gravedinem afferens.

Καρηβαριάω, idem quod Καρηβαρῶ, apud Poll. l. 2.

Καταβαρέω, ῶ, degravo, pondere deprimo. [Lucian. Deor. Dial.] Καταβαρύνω, idem.

Οἰνοβαρὴς, vino gravis, vino gravatus, ebrius. Il. ά.

Οἰνοβαρείω, vel οἰνοβαρειῶ, vino gravis sum, vino sepultus sum. Od. ί. et κ'.

Περίβαρυς, valde gravis. Æsch. in Agamemn. [Eumen. 161. βαρὺ τὸ περίβαρυ κρύος ἔχειν. Schol. οὐ τὸ τυχὸν, ἀλλὰ περισσῶς βαρύ.]

Πυργοβάρεις, propugnacula turrita. Suid. et Hesych.

Ὑπερβαρὴς, supra modum gravis. Æsch. in Agamemn. [1184.]

Χαλκοβαρὴς, ære gravis, firmus, solidus. Il. ό. ἰὸς χαλκοβαρής.

Χειροβαρὴς, pondere suo manus gravans, ponderosus; vel tantus quantus onerandæ manui satis esse possit.

ΒΑ´ΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis index, lapis Heracleus, seu Lydius, quem coticulam appellant, inquit Plinius l. 33. c. 8. ¶ Item, probatio, exploratio, inquisitio, examen. Synes. Epist. 44. τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου μετιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν. Philo de vita Mos. l. 3. τόδ' ἦν ἄρα βάσανος ἀκριβὴς τῆς ἑκάστου διανοίας, index certissimus. Dicitur et βάσανον δίδωμι τούτων apud Xen. Pæd. 7. et βάσανον λαμβάνω τούτων, apud Plut. periculum facio. (Sophocles Œdip. Tyr. 500. et 518. Βασάνῳ θ' ἡδύπολις: Certoque argumento urbi jucundus.) ¶ Item peculiariter, inquisitio, quæ fit per tormenta, quæstio. Item tormenta. Isocr. ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γίνοιτο περὶ αὐτῶν. Pro tormentis sæpius plurali numero ponitur apud Demosth. et Herodot. Generaliter de quibusvis etiam cruciatibus dicitur, unde βάσανοι, Matth. 4. etiam morbi appellantur, qui nimirum ægrotos acerrimis doloribus excruciant.

Βασανίζω, exploro, probo, examino, periculum facio. Aristoph. in Ranis. κατ' ἔπος βασανιεῖν φησι τὰς τραγῳδίας. Plato βασανίζειν ταῖς ἐμπειρίαις ἕκαστα, experientia probare. ¶ Item torqueo ad eruendam veritatem, quæstionem habeo de aliquo. Plutarch. de garrul. βασάνιζε καὶ στρέβλου τὸν ἀλάστορα. Generalius etiam accipitur pro, torqueo, affligo et quocunque modo vexo.

Βασανίζομαι, exploror, probor, &c. Apud Plat. de Repub. 2. βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, quasi quodam examine ad justitiam probatus. Et Thuc. l. 8. βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν τετρακοσίων. Generaliùs etiam accipitur pro torqueri et quocunque modo vexari, apud Matth. et Marcum. Quinetiam à Matth. navigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων.

[Βασανιστέος. Plat. de Rep. lib. 7. καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέοι, εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι καὶ παρακινήσουσι. Demosth. in Aphob. ἀκούσατε καὶ σκοπεῖσθ' ὡς δικαίως ὤφληκα, καὶ οὐδὲν ἦν Μιλύαν περὶ τούτων βασανιστέον.]

Βασανισμὸς, οῦ, ὁ, exploratio, quæstio seu tormenta cruciatus. Apoc. cap. 9.

Βασανιστὴς, explorator, Bud. ex Themistio. Est etiam tortor, qui tormentis veritatem elicit. Apud Dem. τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα, exp. quæstionis habendæ moderatorem et arbitrum.

Βασανίστρια, fœm. eadem significatione. (Aristoph. R. 848.)

Βασανιστήριον, (q. d. exploratorium) instrumentum ad explorandum: ut, βασανιστήριον χρυσοῦ, est lapis Lydius. ¶ Item locus in quo habetur quæstio. Item generalius, locus cruciatus. ex Synesio.

Βασανεύω, idem quod βασανίζω. Hesych.

Ἀβασάνιστος, (*comp.*) ου, ὁ καὶ ἡ, inquit Suid. non examinatus, vel non exercitus, et non probatus. Apud Antiphonem ἀβασάνιστον πρᾶγμα, res tormentis non examinata, de qua quæstio non est habita. ¶ Item expers doloris, apud Ælian. in lib. de providentia, inquit Suid. Apud Hesych. exponitur etiam μὴ κολαζόμενος, i. qui non punitur. Item ἄτρωτος, invulnerabilis.

Ἀβασανίστως, inexploratè, re non examinata, vel non discussa, sine certa probatione, absque examine, aut examinatione, Thuc. et Plutarch.

[Διαβασανίζω. Plat. de Leg. lib. 5. τοὺς γὰρ κακοὺς τῶν ἐπιχειρούντων εἰς τὴν νῦν πόλιν ὡς πολιτευσομένους ξυνιέναι, πειθοῖ πάσῃ καὶ ἱκανῷ χρόνῳ διαβασανίσαντες, διακωλύσομεν ἀφικνεῖσθαι.]

(Ἐκβασανίζομαι. Philostr. l. 2. c. 30.)

Προβασανίζω, ante torqueo. Joseph. de Maccab.

ΒΑΣΙΛΕΥ`Σ, έος, ὁ, rex. Il. β'. διοτρεφέος βασιλῆος. Apud eundem Hom. βασιλεῖς et ἄνακτες dicuntur etiam quilibet clari et excellentes viri, ut inquit Eust. apud quem plura vide. (Βαλὴν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων δέ φησι Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. ὅθεν καὶ Βαληναῖον ὄρος, ὅ ἐστι βασιλικόν. Æsch. Pers. 659.) ☞ Quidam deduxerunt à βάσις et λεώς: ut qui sit βάσις τοῦ λεῶ, quod in eo fundata sit populis salus. Ammonius vult dici quasi ἀσινεὺς, ut qui sit inviolabilis. Plura vide apud Etym. ¶ Item, regulus, avis. Aristot.

Βασιλεύτερος, qui regiam magistatem magis præ se fert quàm cæteri, augustior. Item pro βασιλικώτερος, i. regno dignior, vel aptior. Il. ί. Od. ό.

Βασιλεύτατος, regno dignissimus. Il. ί. σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.

Βασίλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, regulus, regalis. Herod. l. 3. Et βασιλήϊος, Ionica dialysi, idem. unde βασιληΐς, ίδος, ἡ, regia, adject. ut, βασιληΐς τιμή. Il. γ'. et Hes. in Theog. † v. 462.† et βασιληΐς ἀρχὴ, apud Eurip. (Æsch. Pers. 8. 664.)

Βασίλειον, ου, τὸ, regia, sc. domus; ut in Græco quoque δῶμα subintelligi videtur. Xen. Pæd. 7. † ἀπὸ τῶν βασιλείων a regia. Xen Pæd. 1. 1. 4. et cap. 2. 3.† βασιλήϊον, Ionicè pro eodem.

Βασίλεια, ἡ, regina, seu (ut apud antiquos Eust. usurpatum fuisse tradit) domina. Od. ί. (Eurip. Med. 446.)

Βασιλείδης, ου, ὁ, regis filius. Suid.

Βασιλείδιον, regulus. Plut. in Ages.

Βασιλὴ, pro βασιλεία, regnum. Hesych. citat ex Soph. Iphigenia.

Βασιλικὸς, οῦ, ὁ, regalis, basilicus, regius. Isocr. Plut. et alii. tam de re quàm de persona dicitur. † opponitur τυραννικός. Xen. Pæd. 1. 3. 15.† Βασιλικὸν, à recentioribus appellatur ocymum. Item genus satyrii, quod palmam Christi vocant. et ἄμμι apud Hippoc. ut multi volunt. Est et emplastri nomen.

Βασιλικὴ, ἡ, regia domus. Et basilica, peculiari signif. domus ampla et spatiosa causarum cognitioni destinata, quòd principes eò ad jus dicendum venirent. Plut.

Βασιλικῶς, regiè, regaliter. Isocr. ad Phil. † Xen. Pæd. 1. 4. 14.†

Βασιλίνδα, ludi genus est, in quo qui sorte rex factus est, facienda imperat: cui verò servum esse sorte obvenit, imperata facit. Poll. l. 9. de conviv. ludis.

Βασίλιννα, ἡ, regina apud Menand.

Βασιλὶς, ίδος, ἡ, substantivè reginam significat: ut apud Athen. ἀποδεῖξαι βασιλίδα: activè verò dicuntur βασιλίδες ἰσχάδες, apud Eust. αἱ ἐκ τῶν βασιλείων σύκων. (Eurip. Med. 1004. et Hippol. 269. et 789.) Item βασιλίδες, calceamenti genus. Poll.

Βασίλισσα, ἡ, regina. Plut. in Apophth.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, regulus. Athen. Item stella in corde leonis: et avicula quædam, et serpens de quo Plin. l. 8. c. 21.

Βασιλεύω, F. εύσω, regno, dominor, impero. Interdum absolutè ponitur, ut apud Plut. Ἀντιγόνου βασιλεύοντος. † Sic Δῖνος βασιλεύει. turbo regnat. Aristoph. Nub. 826.† Plerunque cum genit. ut Isocr. βασιλεύω τῆς Ἀσίας. Et cum dat. apud Hom. Il. ζ'. v. 206. Peculiariter in sacris literis significat, regem creo: ut 1 Reg. 8. βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα.

Βασιλεύομαι, regor, regio dominio gubernor, sub regio imperio sum. Plut. et Synes. Βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων, qui ferre regnum apti sunt natura apud Aristot. Polit. 3.

Βασιλεία, ἡ, regnum, regia potestas. Plat. Xen. † Pæd. l. 5. p. 123. d.† Βασιληΐη, resolutione Ionica, pro eodem, apud Herodot.

Βασιλειάω, F. άσω, q. d. regnaturio, regnum affecto. Eust.

Βασιλίζομαι, regis more ago, regiam speciem præfero. Appian. in Mithr. et 3. bel. civil.

Composita.

Ἀβασίλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, regem non habens, sub rege non vivens. ut, Θρᾶκες ἀβασίλευτοι, apud Xen. 5. Hellen.

Ἀβασιλεύτως, adverb. sine rege, sine regio imperio.

Ἀντιβασιλεὺς, έως, ὁ, (q. d. prorex) qui regis locum obtinet. [Dion. Hal. Ῥωμαῖοι δὲ τοὺς καλουμένους ἀντιβασιλεῖς ἑλόμενοι τῶν ἀρχαιρεσίων (ἕνεκα,) ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ὅταν ἀναρχία κατάσχῃ τὴν πόλιν, ὑπάτους ἀπέδειξαν &c. Hi Interreges alias vocantur μεσοβασιλεῖς. Ἀντιβασιλεῖς sunt proreges, ut ἀνθύπατοι proconsules, et ἀντιστράτηγοι proprætores, ut bene notat Cl. Sylburgius.]

Διαβασιλίζομαι, idem quod simplex. Eust.

Ἐμβασιλεύω, regno in, regno inter. Od. ό. τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε. †Cum dat. loci Hes. Th.71.†

Ἰσοβασιλεὺς, æqualis regi, regi par. Plut. in Alex.

Μεσοβασιλεὺς, interrex. [Dion. Hal.]

Μεσοβασιλεία, ἡ, interregnum. Plut.

Μισοβασιλεὺς, regis aut regum osor. Plut.

Μικροβασιλεὺς, parvus rex, minor rex. Eust.

Παμβασιλεὺς, omnium rex, summus rex. Aristot. in Polit.

Παμβασιλεία, ἡ, regia potestas plenissima aut summa, merum seu summum imperium. Arist. l. 3. Polit. c. 11. 12.

Παμβασίλεια, omnium regina, summa regina. Aristoph. in Nub. [356. ὦ παμβασίλειαι. 1149. Εὖ γ', ὦ παμβασίλει' ἀπαιόλη.]

Παραβασιλεύω, abutor regno, vel facio abuti regno, seu rege abutor. 3. Maccab.

Συκοβασίλεια, τὰ, regiæ ficus, τὰ βασίλεια σῦκα. Athen.

Συμβασιλεύω, unà regno, simul regno. 1 Cor. 4. et 2 Tim. 2.

Φιλοβασιλεὺς, regis amans. Plut. in Apophth.

Φιλοβασίλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, regiæ potestatis amans. Plut.

Φυλοβασιλεὺς, q. d. rex tribus seu tribuum. Poll.

ΒΑΣΚΑΊΝΩ, F. ανῶ, P. κα, fascino, quod et à Græco factum quidam putant. Volunt plerique grammatici dici quasi φασκαίνω, (παρὰ τὸ φάεσι καίνειν) oculis occido, i. aspectu. Sic apud Aristot. sect. 20. Probl. 34. ἐπιλέγουσι γοῦν, ὅταν τῆς αὐτῆς τραπέζης ἰδίᾳ τὶ προσφέρωνται μεταδιδόντες, ἵνα μὴ βασκαίνῃς με. Sic et apud Alex. Aphrod. l. 2. Probl. 53. διὰ τί τινες βασκαίνουσι, καὶ μάλιστα παῖδας; Sic et apud Plutarch. in Symp. l. 5. Probl. 7. ¶ Item invideo, quoniam qui fascinant, id faciunt quòd invideant, ut colligere est ex iis quæ leguntur apud Alex. Aphr. l. 2. Probl. 53. Dicitur autem βασκαίνω σοι, apud Demosth. et βασκαίνω σοι τοῦτο aut τούτου, apud Philost. et βασκαίνω ἐπὶ τούτῳ, apud Luc. Reperitur et cum genitivo solo, apud eundem. ¶ Item criminor, reprehendo, apud Dem. et Plut. ut testatur Bud.

Βασκαίνομαι, fascinor. Theocr. idyll. 6.

Βάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, fascinator, fascinatrix, ὁ τοῖς φάεσι καίνων, quasi φάσκαινος, ut, βάσκανος ὀφθαλμός. Plut. in Symp. l. 5. Probl. 7. ¶ Item invidus. Plutarch. Exp. et obtrectator, malevolus, apud Dem. Usurpatur in fœm. gen. apud Aristoph. in Plut.

Βασκάνως, invidè, animo invido. [Joseph. Ant. lib. 9. cap. 4. §. 9.]

Βασκανία, ἡ, fascinatio. Aristot. sect. 20. probl. 34. Item invidia seu invidentia. Phil. de vita Mos. lib. 1. Item obtrectatio, apud Dem. pro cor.

Βασκάνιον, ου, τὸ, fascinum. Exp. et odium. vide Poll.

Βασκαντικὸς, fascinatorius. Plut. Symp. 5.

Βασκοσύνη, ἡ, fascinatio, fascinum.

Composita.

Ἀβάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, invidia vacuus, non invidens, non invidus. Exp. Ἀψευδὴς, apud Suid.

Ἀβασκάνιστος, invidiæ seu reprehensioni, seu etiam fascinationi non obnoxius. Plut. in Erot.

Ἀβάσκαντος, cui nemo invidet, tutus ab invidia, invidiæ non obnoxius. Item pharmacum ἀβάσκαντον dicitur, quod invidias hominum avertit, seu quod fascinationes ab invidia profectas avertit. Dioscor. lib. 3. Ἀβασκάντως, citra invidiam. Epigr. l. 1.

Διαβασκαίνω, invideo. in nov. const.

Καταβασκαίνω, idem quod βασκαίνω, Plut. Symp. 5. lib. probl. 7.

Προσβασκάνιον, pro βασκάνιον, à nonnullis usurpatum fuisse ex Phrynicho annot.

ΒΑΣΣΑ'ΡΑ, sive βασσάρη, nomen calceamenti cujusdam, ita dicti παρὰ τὸ τῇ βάσει ἀρηρέναι: ut Etym. tradit. ¶ Item annot. propriè, significare τὴν βάκχην, et Lycophronis schol. eodem modo. Eustathius verò Βασσάρας esse dicit, Bacchi nutrices; ita nominatas διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἀέρα ποιεῖσθαι, διὰ τὸ μαινάδες. ¶ Item pro meretrice poni traditur, quòd veluti furore quodam in libidinem ruat; ut αἱ βάκχαι, quæ βασσάραι dicuntur, Bacchico quodam et lymphato furore perhibentur agitatæ fuisse. ¶ Accipitur et pro vulpe: in qua signif. dicitur et βάσσαρος, secundum Herodotum, ut refert Etym. itidemque Suid.

Βασσάρειος, vulpinus. Hesych.

Βασσαρὶς, (diminut.) significat non solùm τὴν βασσάραν τὴν βάκχην, sed etiam τὴν βασσάραν τὴν ἀλώπεκα, ut Etym. testatur. Item pro meretrice. ex Epigr.

Βασσαρικὸς, idem quod βακχικὸς, bacchicus, in Epigr.

[Βασσάριον. Herodot. Hist. lib. 4. cap. 192. κατὰ τοὺς Νομάδας δέ ἐστι τουτέων οὐδὲν, ἀλλ' ἄλλα τοιάδε, πύγαργοι, καὶ ζορκάδες,——καὶ ὄρυες——καὶ βασσάρια, καὶ ὕαιναι, &c.]

ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, porto; ut bajuli onera portantes. (Æsch. Ag. 35. Pr. 888. Sophocles etiam in Electr. 1474.) Aristot. de mundo, Βαστάζειν γέροντας ἐπὶ τῶν ὤμων. Hinc οἱ βαστάζοντες, bajuli, geruli. Scribit tamen Suidas, βαστάζειν Atticis non esse ἆραι, sed rem aliquam manu contrectando ejus pondus explorare, ut Od. φ'. v. 405. Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε, καὶ ἴδε πάντη. ¶ Idem Suid. exponit etiam δοκιμάζω. ¶ Pro sepelire affertur ex Soph. in Ajace, κακὴν φάσιν τεύκρῳ φέροντα ὥς με βαστάσῃ.

Βάσταγμα, τὸ, onus quod portatur. [Eurip. Suppl. 767. Δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα, καἰσχύνην ἔχον.]

Βασταγὴ, onus, βάρος. Hesych.

Composita.

Ἀβάστακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. importabilis) portatu impossibilis; ut, ἀβάστακτον φορτίον.

Ἀβαστάκτως, ita ut portari non possit. Hesych.

Ἀναβαστάζω, idem quod βαστάζω, vel porto sublatum in altum; seu tollo in altum ad portandum. Luc. in Anach. ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον.

Διαβαστάζω, idem quod βαστάζω. [Lucian. Epist. Saturn.]

Δυσβάστακτος, portatu difficilis: ut Matt. 23. Δυσβαστάκτως, cum difficili portatione, ita ut vix portari possit. Hesych.

Ἐμβαστάζω, importo, inveho, βαστάζω, Luc. in poëmate quod inscripsit ὠκύπους.

Εὐβάστακτος, portatu facilis. Aristot. Rhet. l. 1. [Herodot. Hist. lib. 2. εἴτε καὶ τὴν αὐτὴν μηχανὴν ἐοῦσαν μίην τε καὶ εὐβάστακτον μετεφόρεον ἐπὶ στοῖχον ἕκαστον, ὅκως τὸν λίθον ἐξέλοιεν.]

Συμβαστάζω, simul porto, simul fero. Exp. et confero, item comparo, ex Jobi c. 18.

Ὑποβαστάζω, sustineo. [Æschyl. Prometh. 430. ὑποβαστάζει. Schol. β'. legit Ὑποστενάζει. Vide Not. Cl. Stanl.]

Φορτοβαστάκτης, ου, ὁ, bajulus, apud Suid.

ΒΆΤΑΛΟΣ, ου, ὁ, exp. mulierosus, cinædus, effœminatus. Ab Æschine hoc nomine Demosthenes vocatur, quoniam κεκωμῴδηται ἐπὶ μαλακίᾳ, ut scribit Harpocration. vide et Plutarch. in vita Demosth. A Batalo quodam tibicine, qui mollis esset et effœminatus, significatio illa tracta est. ¶ Item podex, apud Eupol. ut scribit idem Harpocration.

Βαταλίζεσθαι, mollem effœminatamque et turpem vitam ducere.

ΒΆΤΟΣ, ου, ἡ, rubus, sentis. Od. ώ. βάτων ἕνεκα, propter rubos. Apud Diosc. lib. 4. c. 39. est βάτος Ἰδαία, rubus Idæus. Sic dicitur per Antiphrasin quasi βατός: quod sit prorsus ἄβατος, id est, inaccessus propter minores et nocentes spinas. ¶ Est et piscis nomen, qui et βατίς. Aristoph. schol. Est et mensuræ genus, Hebræis peculiare, ut Luc. c. 16. ¶ At βατὸς, οῦ, ὁ, vide in Βαίνω.

Βάτιον, ου, τὸ, per diminutionem pro βάτος dicitur, ut Aristoph. docet in Pluto. vide schol.

Βάτινον, dicitur fructus rubi, teste Gal. de alim. facult. lib. 2. cap. 13.

Βάτινος, adject. rubeus, i. qui est è rubo.

Βατόεις, εντος ὁ, rubeus, i. qui est ex rubo, vel rubo assimilis, apud Theocr.

Βατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Athen. l. 2. ut, βατῶδες μόρον. [Polyb. Hist. lib. 2. ὑπολαβόντες οὕτως ἔσεσθαι πρακτικώτατοι, διὰ τό τινας τῶν τόπων βατώδεις ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, καὶ παραποδίζειν τὴν τῶν ὅπλων χρείαν.]

Βατίεια, ἡ, Il. β'. in Bœotia collis quidam circa Trojam, dictus ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸν βάτων, q. d. rubetum.

Βατὶς, herbæ nomen, à rubi similitudine aliqua. Plin. lib. 2. cap. 15. ¶ Item piscis qui et βάτος, apud Athen. l. 4. et 7. ¶ Est et avis apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3.

Composita.

Κυνόσβατος, ου, ἡ, et κυνόσβατον, ου, τὸ, rubus caninus, q. d. sentis canis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult. et l. 9.

Πολυβάτειος, rubis abundans. Nicand.

Χαμαίβατος, rubus humilis, rubus humi serpens. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 18.

ΒΆΤΡΑΧΟΣ, ου, ὁ, rana, dicta quasi βοάτραχος (quemadmodum et βότραχος, pro βάτραχος, apud Hipp. scribi Galenus autor est) παρὰ τὸ βοὴν τραχεῖαν ἔχειν, ut Etymol. docet. Autor Batrachom. Βάτραχος ὑψώσας ὀχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ. ¶ Est etiam piscis nomen, quem Plinius modò batrachum, modo ranam vocat. Aristot. autem inter σελάχη recenset. ¶ Item tumor sub lingua maximè pueros infestans: de quo Aëtius. ¶ Hesychio est etiam species ἰσχάδας.

Βατράχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. ranalis; ut, βατράχειος μοῖρα, apud Suid. [Βατράχειος, viridis. Philostr. l. 2. c. 22.]

[Βατράχειον. Aristoph. Equit. 519. βαπτόμενος βατραχείοις, &c. Schol. ἔστι δὲ χρώματος εἶδος τὸ βατράχειον.——ἐχρίοντο δὲ τῷ βατραχίῳ (βατραχείῳ) τὰ πρόσωπα, πρὶν ἐπινοηθῆναι καὶ τὰ προσωπεῖα.]

Βατραχὶς, ίδος, ἡ, vestis ad ranarum colorem accedens: vide Aristoph. schol.

Βατράχιον, ου, τὸ, ranunculus, herba de qua Diosc. l. 2. c. 26.

Βατραχίσκος, ου, ὁ, pars quædam in cithara. Hesych.

Βατραχίτης λίθος, batrachites lapis. Plin. l. 37. cap. 10.

Βατραχίζω, in morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur pro, in modum natantis ranæ extendor, quum de luxatione membrorum agitur.

ΒΆΤΤΟΣ, ου, ὁ, Battus, nomen cujusdam Cyrenæorum principis, qui exili voce præditus et balbus fuit. vide Herodot. lib. 4. Hinc βαττολογέω, loquor ut Battus ille.

Βατταρίζω, idem quod βαττολογέω, balbutio, lingua titubo et hæsito, in loquendo sum impeditus instar Batti illius. Cicero ad Att. l. 6. ep. 5. et Luc. in Ione tragœdo, de Timocle quodam. Hesych. tamen κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς vult factum esse, ut βαρβαρίζειν et ποππύζειν. Ponitur et pro blaterare, garrire, nugas effutire.

Βατταρισμὸς, οῦ, ὁ, titubantia et hæsitantia, linguæ impedimentum et offensio in loquendo. Theophyl.

Βατταριστὴς, οῦ, ὁ, titubator, hæsitator, qui impeditè loquitur, vel etiam nugator, blatero.

ΒΑΥΒΆΩ, ῶ, dormio, κατὰ γλῶσσαν. Eustath. ἡ δὲ προυκαλεῖτό με βαυβᾶν μετ' αὐτῆς. Item sopio. Hesych.

Βαυβὼ, fuit dicta nutrix Cereris, quod eam infantem adhuc sopierit.

Βαυκαλίζω, βαυκαλάω, sopio cantu, nutricis modo. Hesych. Suid. Usurpatur tamen aliter apud Lucian. in Alexiph. ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον βαυκαλῶν καὶ διακωδωνίζων, μή πη ἔτι συνεχὴς εἴη τὴν φάραγγα.

Compos. Καταβαυκαλίζω: ut apud Comicum, κατεβαυκάλισέ με. Hinc καταβαυκαλήσεις, cantiones, quibus nutrices sopiunt pueros suos. Athen.

ΒΑΎΖΩ, latro, ὑλακτῶ. verbum fictum ex canum voce quam latrando edunt, nimirum βαῦ βαῦ, ut baubari apud Latinos. Dores Βαΰσδειν dicunt. Theocr. idyll. 6. Ἅ τοι τᾶν οἴων ἔπεται, σκοπὸς, ἃ δὲ βαΰσδει, Εἰς ἅλα δερκομένα. Et Plut. in lib. an seni cap. resp. κύνες γὰρ καὶ βαΰζουσιν ὃ ἂν μὴ γινώσκωσι, καθ' Ἡράκλειτον. Ab Hesych. exp. et obscurè seu occultè loquor. (V. Æsch. Pers. 13. Ag. 458.)

Βαυκάλιον, ου, τὸ, baucalium: dicitur vas angusti oris, à sono quem edit dum aqua ei infunditur; tunc enim veluti βαΰζει et baubatur. Alex. Aphr. Probl. 94. l. 1.

Βαύκαλις, pro vase ad refrigerandum ponitur in Epigr. l. 2.

Δυσβάϋκτος, (*composit.*) quem canes vix minimo latratu sunt prosequuti. (Æsch. Pers. 575.)

ΒΑΥΚΌΣ, οῦ, ὁ, jucundus, Hesych. delicatus. Etym.

Βαύκαλος, idem. Etym.

Βαυκίζομαι, delicior, lascivio. Hesych. Etym.

Βαυκίσματα, deliciæ.

Βαυκισμὸς, species lascivæ saltationis. Hesych. Etym. Poll.

Βαυκίδες, αἱ, calceamenti genus Ionici. Poll. l. 7.

ΒΑΥ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, fornax, caminus, Eust. et Aristoph. schol. Quidam Peloponnensium vocabulum esse putarunt. Etymologus ab αὔω, significante καίω, deduci putat.

Βαύνη, idem. Hesych.

ΒΔΆΛΛΩ, F. αλῶ, mulgeo, sugo. Plato, εὐδαιμονίζων βουκόλον πολὺ βδάλλοντα. Ab Aristot. de muliere etiam dici testatur Bud. Affertur et βδέλλω pro eodem.

Βδάλλομαι, mulgeor. βόες βδάλλονται γάλα, apud Aristot. Idem, βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα, amphoram lacte implet. Item voce media, mulgeo. Nic. in Alex. ἠὲ σύγε βδήλαιο νέον γλάγος ἔνδοθι πέλλης;

Βδάλσις, mulctus. item succus. Gal. de sympt. 4.

Βδέλλα, ἡ, hirudo, sanguisuga. Theocr. idyll. 2. (56.) Etym. à βδάλλω fieri scribit, mutato α in ε. ¶ Est etiam bdellium arbor, Hesychio teste. Sic et apud Arrianum, Diosc. Gal. vide et Plinium. Dicitur et βδέλλιον. Diosc. l. 1. c. 81.

Νεόβδαλτον γάλα, lac recenter mulctum.

ΒΔΕ'Ω, F. έσω et ήσω, flatum ventris emitto, pedo. Aristoph. in Pluto, ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Ibidem cum accus. οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. Sunt qui accipi etiam pro fœtere putent, ex consequenti, ut, σίλφη βδέουσα, apud Gal. et Aët.

Βδόλος, flatus ventris, exp. et crepitus. Item fœtor extinctæ lucernæ.

Γαλεόβδολον, (*comp.*) frutex urticæ similis: de quo Diosc. lib. 4. c. 95. Sic dictus quoniam folia ejus, manu trita, γαλέης βδόλον odore suo referunt.

Βδέννυσθαι, apud Suidam: et βδέννεσθαι, flatum ventris emittere, ut βδεῖν.

Βδύλλω, idem quod βδέω. Hesych. ¶ Item timeo, tremo. apud Arist. in Equit. καὶ γάρ οἵ τε πλούσιοι δεδίασιν αὐτὸν, ὅ, τε πένης βδύλλει λεώς.

Comp. Ὑποβδύλλω, clam flatum ventris emitto. Luc. ὑπέβδυλλε ὑπὸ τοῦ δέους.

Βδελύσσομαι, et βδελύττομαι, execror, abominor, detestor. † Aristoph. Nub. 1131.† Propriè, aversor ob fœtorem. Aristoph. in Pluto. σὲ διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο. Exp. etiam formido. exhorreo. Idem in Nub. Affertur et βδελύττω ex Can. 9. Conc. Antiocheni.

Βδελυγμὸς et βδέλυγμα, execratio, abominatio. Item res execranda seu abominanda. Lucæ 16. Est etiam fœtor. Etym.

Βδελυγμία, ἡ, execratio, abominatio. Chrysost. Item pro nausea, apud Xen. [Memorab. lib. 3. cap. 11. §. 13. ὁρᾷς γὰρ, ὅτι καὶ τῶν βρωμάτων τὰ ἥδιστα, ἐὰν μέν τις προσφέρηται πρὶν ἐπιθυμεῖν, ἀηδῆ φαίνεται, κεκορεσμένοις δὲ καὶ βδελυγμίαν παρέχει.] Exp. et fœtor.

Βδελυκτὸς, execrabilis, abominabilis: ad Tit. c. 1. cui opponitur ἀβδέλυκτος, apud Æschyl.

Βδελυρὸς, qui est frontis prostitutæ, protervus, flagitiosus, impurus. Aristoph. in Ran. et nub. et Dem. in Mid. De eo propriè dicitur qui perdita quadam impudentia præditus sit, ut apud Theophr. in Charact. et Plutarch. de Inst. lib. (Aristophanes sæpe hac voce utitur. In Pluto, 994. 1070. In Nubibus, 445. In Equitibus, 135. 193.)

Βδελυρῶς, flagitiosè, impurè, ut, βδελυρῶς βεβιωκέναι. Dem.

Βδελυρία, ἡ, summa et perdita impudentia, ingens protervia. Plut. in Demetr. Item flagitiosa et impura vita. Æschin. in Timarch.

ΒΕ'ΒΑΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, stabilis, firmus; ut, βεβαία εἰρήνη. Isocr. et Xen. † Pæd. l. 3. p. 74. c.† firma pax. Item (de persona dictum) is de quo fiducia concipitur, is de quo nobis aliquid certò persuademus. Unde, βέβαιός εἰμι τοῦτο ποιήσειν, certa fides habetur mihi, hoc me facturum esse, ut apud Thuc. 3. (cum Dat. fidus. Philostr. lib. 2. c. 13.) ☞ Deducitur à βαίνω, sed à βέβαα pro βέβηκα formatur.

Βεβαίως, firmè, unde βεβαίως ἔχειν, à Plat. dicitur, quod firmum est. † Xen. Pæd. l. 2. 41. a.† Exp. et certò, exploratò. [Βεβαιοτέρως. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. εἰς τε τοὺς ὁμοτίμους καθιστάμενοι, βεβαιοτέρως σφίσιν ἡγήσονται ἔχειν τοῦτο, &c.]

Βεβαιότης, ητος, ἡ, stabilitas, firmitas. Aristot. Ethic. 1. c. 10. Exp. etiam constantia.

Βεβαιόω, ῶ, F. ώσω, stabilio, firmo, firmum reddo, tutum reddo. † Stabile quid servo Xen. Pæd. p. 239. a.† Item confirmo; ut, βεβαιῶσαι τὴν εἰρήνην. Herod. 4. Sic et νόμους βεβαιῶσαι. Dem. ¶ Apud Jurisconsultos, præsto ut habere liceat ei cui stipulatione et sponsione evictionis cautum est. vide Bud.

Βεβαιοῦμαι, fidem facio, pro comperto habeo, affirmo, confirmo. Plat. et Pausan. Item stabilio, &c. Thuc. lib. 6. τὴν ἀρχὴν βεβαιώσασθαι.

Βεβαίωσις, confirmatio, confirmamentum. Thucyd.

Βεβαιωτὴς, οῦ, ὁ, confirmator, sancitor. Plut. [Polyb. Hist. l. 2.]

Βεβαιωτικὸς, confirmativus. Eustath.

Composita.

Ἀβέβαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, instabilis, inconstans. Exp. etiam, minimè firmus, non hærens firmiter. Plut.

Ἀβεβαίως, inconstanter.

Διαβεβαιοῦμαι, affirmo. Phal. et Plut.

Διαβεβαίωσις, confirmatio. in nov. const.

Ἐκβεβαίωσις, idem. Plut. lib. de prof. virt.

Ἐμβεβαιόω, ῶ, constabilio, confirmo: ut, ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα. Plut. in Lyc.

Ἐπιβεβαιόω, ῶ, item ἐπιβεβαιοῦμαι, confirmationem addo. q. d. post confirmo.

Καταβεβαιόομαι, οῦμαι, affirmo. Plut.

Καταβεβαίωσις, affirmatio. Plut.

ΒΕΒΡΑ'ΔΕΣ, pisces quidam, apud Athen. l. 7. Iidem dicuntur et βεμβράδες, et μεμβράδες, ibidem.

ΒΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, telum, jaculum, sagitta, hasta missilis, πᾶν τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον, ut Eustath. explicat. Alibi tamen scribit propriè esse τὸ τοῦ οἰστοῦ σιδήριον: indeque ipsum totum βέλος nominari, frequens apud Hom. Ἐντὸς βελῶν εἶναι, exp. intra teli jactum esse; cui opponitur ἔξω βελῶν εἶναι, apud Herodot. † Xen. p. 85. c.† ¶ Item quum Deo tribuitur, fulmen: ut apud Herodot. βέλος ἐνέσκηψε θεὸς, Deus fulmen jaculatus est. ¶ Eustathio est etiam ipse ictus et dolor ex ictu illatus; ut Il. ξ'. κὰδ δέ οἱ ὄσσε Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. ¶ Βέλος ὀξὺ, metaph. extremus dolor parturientis, Il. λ'. (Æsch. Ag. 248. Soph. Tr. 1104. Œdip. Tyr. 913.)

Βέλεμνον, ου, τὸ, idem quod βέλος, Il. ό. (Æsch. Ag. 1505. 1529.) ¶ At βέλεμνος, piscis quidam apud Athen. l. 7.

Βελεμνίτης, ου, ὁ, lapis qui sagittæ effigiem repræsentat, ex ampla radice desinens in tenuissimam aciem.

Βελόνη, ἡ, acus. Eupol. apud Poll. ¶ Est etiam nomen piscis apud Aristot. et Athen.

Βελονὶς, ίδος, ἡ, acicula. [J. Poll. Onom lib. 7. §. 42.]

Composita.

Ἀλεξιβέλεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, arcens, sive depellens sagittas, in Anth. Epigr.

Ἀκροβελὶς, ίδος, jaculi genus. Suid.

Ἐμβελὲς διάστημα, intercapedo et insterstitium, quod est intra teli jactum, i. quod teli jactum non excedit. Polyb.

Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, eminus jaculans, ὁ ἕκαθεν βάλλων, vel ἕκαθεν βέλεσιν ἀνιλὼν, de Apolline. Il. ά. † Hesiod. Asp. 100.†

Ὀξυβελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, acutam habens cuspidem. Iliad. δ'. Exp. etiam qui celeriter jaculum mittit, apud Diodor. l. 20.

Τριβελὴς, tres cuspides habens. Epigr.

Χρυσοβέλεμνος, aureis instructus jaculis, aureis sagittis jaculans. in Epigr. dicitur de Apolline.

ΒΕ'ΛΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, melior, præstantior. (Æsch. Suppl. 1077.) Hesiod. in Erg. Οἴκοι βέλτερον εἶναι, domi esse melius est. Phocyl. βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ. Aristoph. scholiastes in positivo gradu exponit φρόνιμος. (Βέλτατα. Æsch. Eum. 490.)

Βελτίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem, Dem. Thucyd. † potior. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. a.†

Βελτιόνως, melius.

Βελτιόω, ῶ, meliorem seu melius reddo, Philo de vita M. l. 3.

Βελτίωσις, εως, ἡ, in melius provectio, Philo de vita M. l. 2.

Βέλτιστος, optimus. Thucyd. Plut.

Βέλτιστα, optimè.

Ἀβελτέρος, ου, ὁ, stolidus, amens, stultus, vecors, vesanus. (Aristoph. in Ranis. 1020.) † Nub. 1203.† Suidas et Hesych. exp. ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. Simplicius in Epictetum ait, ἀβέλτερον appellari quempiam, ὅτι οὐκ ἔχει τινὶ συγκρινόμενος βελτίων φανήσεται, i. quum non habet cui collatus melior videri possit. Apud Athen. ἀβέλτερος et ἔμφρων opponuntur.

Ἀβελτέρως, stolidè, stultè. Plut.

Ἀβελτέρειος, pro ἀβέλτερος, Eust. ex Herodiano.

Ἀβελτερία, vel potius ἀβελτηρία, stoliditas, stultitia, amentia, vesania. Plut. ¶ Pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur, sæpe apud Demosth.

ΒΕ'ΜΒΗΞ, ηκος, ἡ, turbo, trochus, instrumentum quod pueri se exercentes, torquent. Scribitur et βέμβιξ, per ι. Suidas ex Aristoph.

Βεμβηκιάω, ῶ, circumeo, aut in gyrum eo in modum turbinis, circumvertor, et circumagor. Suidas.

Βεμβηκίζω, circumverto, et circumago in modum βέμβηκος, in gyrum ago velut turbinem, apud Suid. ex Aristoph. in Vesp.

Βέμβιξ, etiam per ι scribitur, et dicitur non solùm de trocho et turbine quem verbere rotant pueri, sed etiam de turbine aëreo et de aquarum vortice. Hesych. ¶ Est et insectum quoddam volucre, quod et βεμβὶς nominatur, (unde βεμβίδιον diminut.) Nic. in Ther.

ΒΕ'ΡΒΕΡΙ, Indica lingua dicitur, teste Eustathio, concha et ostreum, quod uniones et baccas continet. Athen. 1. 3.

ΒΕ'ΤΙΟΝ, betium herba de qua Diosc. l. 3. 27.

ΒΕΥ'ΔΟΣ, vestis genus varium aut purpureum, ut scribit Etymol. afferens ex Callimacho, Ἐν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ ποικίλα βεύδε' ἔχουσαι. Didymus verò βεύδεα exponit δέρματα, dici scribens quasi βοεύδεα, ut sint βόεα δέρματα in quibus est εὕδειν, vel etiam τὰ εὐδίαν παρέχοντα ἡμῖν. Herodian. pleonasmo τοῦ β παρὰ τὸ εὕδειν dici autumat. Apud Poll. lib. 7. scribitur βεῦθος, quod inter genera vestium numerat.

ΒΗ', Suida teste est imitatio vocis ovium apud Atticos: ut apud Cratinum in Dionys. Alexandro, Ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον, βῆ βῆ λέγων, βαδίζει.

Βήζω, Hesych. exponit φωνῶ.

Βήκη, Hesych. capra. Βῆκα quoque dicta sunt πρόβατα, teste eodem Hesych.

ΒΗΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, limen domus. Il. ά. ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, à divino seu cœlesti limine. (οὐδός. Æsch. Ch. 569.) ☞ A βαίνω derivatum putatur.

Βέβηλος τόπος, quem (q. d. cujus limen) ingredi cuilibet fas est. Et ex consequenti exp. profanus. (Æsch. Suppl. 518.) Orph. apud Just. Mart. θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις.

Βεβηλόω, profano, contamino. Hesych. et Suid.

Βεβήλωσις, profanatio. Levit. 21.

Ἀβέβηλος, ὁ ἄβατος καὶ ἱερὸς, Eust. Et ex consequenti, non profanus: et interdum etiam sacrosanctus. Et de re et de persona. Plut.

Ἐμβεβηλόω, profano. Levit. 21.

ΒΗ'Ξ, χὸς, ἡ, tussis. Diosc. l. 1. c. 151. βῆχα χρονίαν. Masculino etiam genere reperitur apud Thuc. μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ.

Βηχικὸς, ad tussim pertinens, tussicularis: ut, βηχικὰ φάρμακα, et βηχικαὶ δυνάμεις. Dioscor.

Βήχιον, herba tussilago dicta, et tussicularis. Cæl. Aurel. et Dioscor. 1. in præfat.

Βήττω, tussio, Xenoph. Pæd. 2. Βῆγμα, id quod tussiendo expuitur. Quidam scribunt cum ρ. βρήσσω et βρῆγμα.

Composita.

Ἀναβήττω, extussio, tussiendo expuo seu excreo: vel simpliciter, expuo, excreo, ut apud Gal. ἀναβήττειν αἷμα ἐκ τοῦ πνεύμονος.

Ἀναβήττομαι, extussior, expuor, rejicior, apud eundem.

Ἀποβήττω, extussio, tussiendo ejicio. Hippocr. in Progn. μήτε πύον ἀποβήσσῃ.

Ἐκβήττω, extussio, apud Gal.

Ὑποβήττω, subtussio, Luc. in somn.

ΒΗ'ΡΥΛΛΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, beryllus, gemmæ seu lapidis pretiosi nomen. Tryphiod. in poëmatio de excidio Trojæ, Γλαυκῆς βηρύλλοιο καὶ αἱμαλέης ἀμεθύστου. ¶ Est et herbæ genus, teste Hesych. apud Dionys. de situ orbis.

Βηρύλλιος λίθος, idem cum βήρυλλος. Ezech. c. 28.

ΒΗ'ΣΣΑΙ, αἱ, ut Græci lexicographi et schol. tradunt, dicuntur οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρέων, loca in montibus per quæ gradi possumus, seu loca arboribus frutetisque condensa, qui Latinis dicuntur saltus. Sunt qui interpretentur etiam convalles, valles profundas. (Soph. Aj. 198.) Il. ε'. ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλεροὺς τ' αἰζηοὺς Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἑλιξάμενος διὰ βήσσας. Et. Il. γ'. Οὔρεος ἐν βήσσῃς. † Sic Hesiod. Th. 860.† [Xenoph. de Provent. cap. 4. §. 44. Εἰ οὖν καὶ ἐν μέσῳ τούτων γένοιτο ἐπὶ τῷ ὑψηλοτάτῳ βήσσης τρίτον ἔρυμα, &c. Hom. Iliad. B. 532. Schol.]

Βησσήεις, εντος, ὁ, saltuosus, vel flexuosus, habens multas semitas. Hesiod. in Erg. ἄγκεα βησσήεντα. † et Th. 830. οὔρεια.†

ΒΙ'Α, ας, ἡ, vis, robur. Il. ά. et λ'. et Od. ξ'. βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη. Utitur et Xen. Hell. 6. ¶ Item vis, i. violentia, violentus impetus. Il. ά. τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. Dem. ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι. † Xen. Pæd. 1. 2. 6.† Dicitur βίᾳ et πρὸς βίαν, per vim. Hinc βίᾳ ἡμῶν. Thuc. nobis invitis. Sic βίᾳ τῶν πολλῶν, invita multitudine. Et, πρὸς βίαν ἐπίνομεν, coacti bibebamus, apud Aristophanem. ¶ Item βίαι, injuriæ, contumeliæ, quæ per violentiam fiunt. Od. π'. βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν. (Æsch. S. c. Th. 454. 537. ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ βίαν. Eurip. Phœniss. 18. 56. Eum. 54. Ag. 118. Ch. 654. Suppl. 805. 870. Il. ζ'. Cat. Nav. 165. γ'. 105. Soph. Tr 38. V. Ps. 99. 4. רעז מלך. Æsch. Theoc. κά. 55.)

(Βίαια, adverb. Æsch. Suppl. 828.)

Βίαιος, ου, ὁ, (et interdum ἡ) violentus, injurius; ut, ἔργα βίαια, apud Hom. † Xen. Pæd. 1. 3. 14. † apud Plut. de legibus τὰ βίαια, quæ vi aguntur. Apud Xen. et Luc. βίαιόν τι ποιεῖν, vim et injuriam inferre: cui respondet βίαιόν τι πάσχειν, apud Thuc. Hinc et βιαίων δίκη, actio de vi illata. Dicitur et de persona, apud Thuc. ¶ Item coactus, ut, βίαιοι φωναὶ, apud Greg. (Eurip. Hippolyt. 826.)

Βιαιότης, violentia et injuria. in nov. const.

Βιαίως, vi, violenter, βίᾳ. [Æschyl. Agam. 190. δαιμόνων δέ που χάρις, βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων. Demost. adv. Midiam. νομίζειν γὰρ οὐδένα ἂν ἀνθρώπων οὕτως ἀσελγῶς καὶ βιαίως οὐδενὶ τῶν πολιτῶν χρήσασθαι, μὴ μεγάλου τινὸς ὄντος, ὃ αὐτῷ προσωφείλετο.]

Βιάω, ῶ, F. ήσω, vim affero, urgeo, vel violenter urgeo, opprimo, Il. π'. τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.

Βιάομαι, ῶμαι, idem quod βιάω. (Æsch. Ag. 393.) Od. λ'. οἵ κεῖνον βιόωνται. Ex Hesiod. aff. pro, vim infero, vitio. † βιάομαί τί τινα: aliquid alicui per vim adimere. Hesiod. Th. 423.†

Βιάζω, idem quod βιάω. Od. μ'. με βιάζετε μοῦνον ἐόντα.

Βιάζομαι, pro eodem frequentius usurpatur in prosa cum accus. vel personæ, vel rei. Redditur interdum etiam violo. Item eluctor. Item exprimo. Item cogo, cum infinit. apud Luc. et Plutarch. Item conor, nitor, summa vi contendo: itidem cum inf. ut, βιάζομαι ἄρχειν. Plut. Item stupro, stuprum infero, quod et Lat. dicitur vim infero, cum accusat. Plut. † Xen. Pæd. p. 153. d.† (αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τόδε. Æsch. S. c. Th. 1050. Pr. 1009. Ag. 803. 1518. Eurip. Med. 340. ὅπαιδος ὀργῇ βιασθέν.

Soph. Œdip. Tyr. 531. Theoc. κβ'. 9.) ¶ Item passivè, opprimor, cogor, &c. Xenoph. † Pæd. l. 4. p. 111. b.† et Plut. † βιάζομαι εἴσω: vi intro perrumpere Xen. Pæd. l. 3. p. 87. a. opp. τῷ πεῖσαι. Xen. Pæd. l. 5. p.147. e. vi agere.†

Βιασμὸς, ου, ὁ, violatio, vis adhibita seu illata. Dioscor.

Βιαστὴς, οῦ, ὁ, qui vim infert, violator. Naz. Βιαστικὸς, qui vim afferre potest; ut, βιαστικὸς νόμος, lex quæ cogit, ex Plat.

Βιατὰς, idem. Pind. Nem. [Pyth. A. 18. Καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης,—ἰαίνει καρδίαν Κώματι. Schol. ὁ γάρ ἰσχυρότατος Ἄρης. 81. Καὶ σοφοὶ, καὶ χερσὶ βιαταὶ, περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Schol. ταῖς χερσὶν ἀνδρεῖοι. Od. iv. 420. vi. 28.]

Composita.

Ἄβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde robustus. Ex α augente, et βία, i. robur: pro πολύβιος. Vel contrà invalidus, minimè robustus, imbellis, si α sit privativum. Item non violentus: violentia non utens. Item qui violentiam aut vim non novit, vel cui vis non infertur; vel qui coactus et per vim nihil agit, liber. Aliam significat. vide in composit. ex Βίος.

Ἀβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non factus per violentiam, non violentus. Item non coactus. ¶ Item inexpugnabilis, ineluctabilis, robustus. [Dion. Hal.]

Ἀβιάστως, sine violentia, non violenter, non coactè. [Marc. Ant. lib. 7. §. 68.]

Αἰνοβίας, ου, ὁ, immani robore et vi præditus, strenuus, bellicosus. in Antholog. epigr.

Ἀντίβιος, adversus, contrarius, adversarius, quasi ἐναντίαν βίαν ἔχων: vel secundum. Etym. ὁ ἐναντιούμενος τῇ βίᾳ, i. δυνάμει. Il. ά. et β'. ἀντιβίοις ἐπέεσι μάχεσθαι. Ἀντίβιον et ἀντιβίην † Hes. Asp. 150.† et ἀντιβίᾳ, (*adverb.*) contrà, é contrario, ex opposito. Item ex adverso, è regione, coram, in conspectu. Il. γ'. et ή. et Il. φ'.

Ἐναντίβιος, (*decomp.*) adversarius, q. d. vim et potentiam contrariam habens. Et *adverb.* ἐναντίβιον, adversus, contrà, apud Hom.

Ἀντιβιάζομαι, reluctor, vim adhibens, vi obsisto. Philo de mundo.

Ἀποϐιάζομαι, vim affero, vi cogo. Plut. in Coriol. ὅπου δ' ἡμᾶς ἡ ἱστορία πολλοῖς ἀποϐιάζεται. ¶ Enitor ut mulier in partu, apud Aristot. de hist. an. 7. inquit Bud. ¶ Passivè etiam capitur pro, vi cogor, apud Plut. † μὴ ἀποβιασθῆτε, vi cogi, repelli. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. b.†

Διαβιάζω, per vim cogo, vi adigo.

Εἰσβιάζομαι, vim infero, violenter aliquid facio. Dem. ¶ Item vi ingredior, q. d. per vim irrumpo. Sic Plut. in Numa, εἰσβιάζονται εἰς τοὺς οἴκους.

Ἐκϐιάζω, vi exturbo, vi compello ex uno loco seu statu in alium. Plut. symp. 4.

Ἐκϐιάζομαι, vi adigo, per vim compello, apud Herodian. et Plut. Item exprimo, extorqueo, Budæo.

Decomp. Ἀνεκβίαστος, qui vi compelli nequit, cui vis nulla fieri potest, inviolabilis, Plut. Ἀνεκβιάστως, inviolabiliter.

Δυσεκβίαστος, cui non facilè vis afferri potest, quem non facilè eluctari possis, pertinax. Plut.

† Ἐπιβιάζομαι, per vim conficere. Xen. Pæd. l. 3. p. 65.†

Εὐρυβίης, cujus vis et robur latè se extendit, latè potens. Hesiod. † Th. 931.†

Καταβιάζω, vi compello, opprimo, urgeo. καταβιάζομαι, idem. Item passivè, opprimor, urgeor. Plut.

Παμϐίας, adversus omnia violentus. epith. τοῦ κεραυνοῦ, apud Pind. Nem. 9. [57. ὁ δ' Ἀμφιάρηϊ Σχίσεν κεραυνῷ παμβίᾳ Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα, &c. Schol. ἐπιπέμψας τὸν κεραυνὸν, τὸν πάντα βιάζεσθαι δυνάμενον.]

Παραβιάζομαι, vi detorqueo, Plut. Item urgeo, cogo, Plut. et act. c. 16.

Παραβιασμὸς, violenta expressio, violatio. Plut. l. 1. contra Colotem.

Προβιάζομαι, antè vim infero. Plut. in Camillo.

Προπροβιάζομαι, loco προϐιάζομαι, majoris ἐμφάσεως gratia, dixit Apoll. Arg. [i. 385. ἐπὶ δ' ἐῤῥώσαντο πόδεσσιν Προπροβιαζόμενοι.]

Προσϐιάζω, adurgeo, instando cogo. Thuc. Προσβιάζομαι, idem apud Plut. symp. 4. καὶ προσβιαζόμεναι τὴν φύσιν, vim afferentes naturæ. Item passivè, cogor. Thuc.

Συμβιάζω, seu συμβιάζομαι, simul vim infero. unde συμβεβιασμένα, apud Dem. exp. simul occupata.

Ὑπερβίη, ἡ, modum excedens vis, injuria. Suid.

Ὑπέρβιος, omnem vim excedens, omni vi superior, violentus, ut Il. σ'. θυμὸς ὑπέρβιος. Od. ά. ὑπέρϐιος ὕβρις. Hesiod. in erg. ὑπέρϐιον ἄχθος ἀείρας.

Ὑπέρβιον, adverb. ultra vires, per vim. ὑπερβίως, idem. Il. ρ'.

Ὑπερβιάζομαι, vi supero, vim inferendo præpolleo. Thuc. l. 2.

Ὑποβιάζω, exp. violenter depello.

ΒΙ'ΒΛΟΣ, ου, ἡ, liber. (Æsch. Suppl. 954.) Demosth. pro cor. τὰς βίβλους ἀνεγίνωσκες. Luc. in Herod. de libris ejus loquens, ἄχρι τοῦ καὶ μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ. ☞ Etym. deducit, διὰ τὸ τοὺς βίους ϐάλλεσθαι ἐν αὐτῇ. Eustath. autem ἐκ τῆς βίβλου, ex qua olim fieri solebant libri.

Βιβλάριον et βιβλαρίδιον, ου, τὸ, libellulus, in Apoc. c. 10.

Βιβλίον, ου, τὸ, libellus. (Aristoph. in Ranis. 974.) Sæpe pro Βίβλος, liber. Luc. de hist. scrib. τὴν μέν τοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν. Et, λεπτόγραφα βιβλία, apud eundem. Item idem quod γραμματεῖον. Exponitur et tabellæ. Bud. ex Plut. affert pro libello supplice.

Βιβλιακὸς, librorum volutator, in librorum lectione versatus. Plut.

Βιβλιάριον, parvus liber. Laërt. in Antisthene.

Βιβλίδιον, ου, τὸ, libellus. Dem. ϐιβλύδριον, idem, apud Eust.

Βιϐλὶς, ιδος, ἡ, libellus, aut funiculus, è papyro plexus. Etym.

Composita.

Μονόβιβλος, qui uno libro continetur, vel unum librum continet. τὰ μονόϐιϐλα, libri singulares. in const. Gr. Just. Imp.

Φιλόϐιϐλος, studiosus librorum, qui libros amat. Strab. lib. 13.

ΒΙ'ΚΟΣ, ου, ὁ, ab Hesych. exp. vas aut urna habens ansas. Ab Hieronymo apud Esa. cap. 19. exp. doliolum. Eubulus apud Athen. lib. 1. σταμνάρια et ϐίκους pro eodem accipit. Sic Xenoph. apud Suid. ἔπεμπε ϐίκους ἐπιδεεῖς οἴνου.

Βικίον, ου, τὸ, urnula, urceolus, doliolum: vel lagenula, aut etiam vasculum. Diosc. lib. 1. c. 96. ϐικίδιον, idem apud Suid. ¶ Item ϐικίον, vicia, apud Asianos, ut tradit Gal. de alim. facult. lib. 1. cap. penult.

ΒΙΝΕ'Ω, ῶ, ineo, coëo, idem quod ϐαίνω, unde derivari putatur, Aristoph. in Ran. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας, Ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον. (752. Acharn. 1051. Av. 561. Eccl. 228. et alibi.)

Βινητιάω, ῶ, inire seu coire cupio, coitus libidine prurio, apud Luc. Aristoph. et Athen.

Βείνω, idem quod ϐινέω, et ab eadem origine deflexum. Hesych. ϐείνειν, apud Solonem, esse dicit τὸ ϐίᾳ μίγνυσθαι, per vim coire. Aff. et βεινητιᾷν, pro βινητιᾷν.

Composita.

Ἱπποϐίνος, ου, ὁ, ἡ, in modum equarum coiens, i. valde libidinosus. Aristoph.

Ὑποϐινητιῶντα βρώματα, edulia quæ ad libidinem proritant, ex Menandro.

ΒΙ'ΟΣ, ου, ὁ, vita: cui opponitur mors; ut, πέρας τοῦ ϐίου, finis vitæ, Xen. Pæd. 8. Et, διὰ ϐίου, per totam vitam. Plut. ¶ Item vita, i. mortales et humanum genus. Aristot. de mundo, συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας, τὴν ἄνω χώραν ἀποδοὺς Θεῷ, i. assentiuntur mortales omnes. ¶ Item victus, annona. Item bona, facultates. † βίον μοῦ καταλούει: vitam meam, i. e. meas opes, facultates consumis: pro opes βίον hic dictum esse monet Suidas in καταλούη: et Spanhemius ad hunc locum Aristoph. Nub. 836.† Et generaliter res ad vitam necessariæ. Xen. Hellen. 7. ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείστοις ὑμῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Sic dicitur ϐίον πορίζεσθαι et συλλέγεσθαι et κτήσασθαι et ποιεῖσθαι, victum quærere seu comparare, apud Æsch. Dem. Herodot. Xen. ☞ Dici volunt παρὰ τὸ μετὰ ϐίας καὶ ἀνάγκης ζῆν. ¶ At Βιὸς, οῦ, ὁ, quidam exp. arcus, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἔντασιν ϐίας. vi enim intendendus est. Alii exponunt, nervus arcus, itidem παρὰ τὴν ϐίαν, quia vel vim arcui addit, vel vi contenditur. Il. ό. ὅτε μοι ϐιὸν ἔκβαλε χειρὸς, Νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον. Hinc ἀργυρόϐιος, nervum arcus habens argenteum. (Eurip. Phœniss. 357. Soph. Œdip. Tyr. 1145. pro *vitæ genus.* Æschyl. Ag. 1371. Victus, Eccles. 559.)

Βιόω, ῶ, F. ώσω, vivo. κατ' ἀρετὴν βιοῦν, Luc. Reperitur etiam βιῶναι et βιοὺς et ἐϐίων (apud poëtas et Hesiodum,) quorum thema in usu non est.

Βιόομαι, οῦμαι, idem, ut apud Plat. ad Col. θηρίων ϐίον ϐιωσόμεθα. † Xen. Pæd. l. 5. p. 138. e.† ¶ Transitivè apud Hom. pro vivifico. Od. θ'. σὺ γάρ μ' ἐϐιώσατο κούρη. ¶ Item passiva significatione, ut, καλῶς ϐεϐιωμένος βίος, benè acta vita.

Βιώσκομαι, vivisco, apud Aristot. in Meteorolog.

Βίωσις, εως, ἡ, vita, i. ipsa vivendi actio. Act. Apost. cap. 26.

Βιώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis, i. qui vivere potest, aut supervivendi spem habet, apud Suid. Βιώσιμον ϐρέφος, vitalis infans, et ϐιώσιμος βίος.

Βιωσίμως, vitaliter; ut, βιωσίμως ἔχω, vitalis sum, apud Nazianzen.

Βιωτὸς, οῦ, ὁ, vitalis, ut Plato in Apol. ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ. Aliquando βιωτὸν in neut. gen. vivendum. Luc. οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ.

[Βιωτέον. Plat. de Leg. lib. 7. ἄνευ ποιμένος δὲ οὔτε πρόβατα, οὔτε ἄλλο οὐδὲν βιωτέον, οὐδὲ δὲ παῖδας ἄνευ παιδαγωγῶν, οὐδὲ δούλους ἄνευ δεσποτῶν.]

Βιωτικὸς, οῦ, ὁ, ad vitam sustentandam et victum comparandum industrius aut intentus. Aristot. hist. anim. lib. 9. Item ad vitam sustentandam et victum conquirendum pertinens. 1 Cor. 6. Apud Theologos pro secularis, item pro eo qui laicus est, i. prophanus, non monachus. seu pro eo qui hujus vitæ secularis curis et negotiis addictus est; aut eo qui ad hujus mundanæ vitæ usum tantummodo spectat, ut annotat Bud. ex Basil.

Βιωτικῶς, ut fit in communi vita. Item populariter.

Βίοτος, ου, ὁ, (apud poëtas idem quod βίος) vita. Il. ή. βιότοιο τελευτή. Item victus, id unde vivitur, res ad vitam sustentandam necessariæ, bona, fortunæ. Od. ά. ἀλλότριον βίοτον κατέδουσιν. (Æschyl. Pers. 713. V. Eurip. Med. 1104. 1109. Soph. Œdip. Tyr. 620. Tr. 119. Eurip. Hippolyt. 196. 263. 806.)

Βιοτὴ, ἡ, vita. Xen. Pæd. 7. τίς δὴ ὁ ἔχων μακαρίαν βιοτήν; (Æsch. Pers. 855. Eurip. Med. 141. ὀλέθριον βιοτάν. ib. 994.)

Βιότης, ητος, ἡ, idem. Theodor. in Eccl. hist.

Βιότιον, victus exiguus. Aristoph. in Pluto.

Βιοτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis; ut, ϐιοτήσιον ὕδωρ. Nonn.

Βιοτεύω, vivo, vitam dego, victum quæro. Xen. Pæd. 3. ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Βιοτεία, ἡ, vitæ institutum, vita. apud Xen.

Composita: ac primum ex Βίος.

Ἄβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, inops, cui non suppetunt ad victum necessaria. comp. ex α privat. et βίος, victus. Luc. in dial. Achillis et Antilochi, τηθεύσοντας ἀβίοις καὶ ἀκλήροις ἀνδράσι. ¶ Item dives, apud Antiph. ab α augendi vim habente, et βίος, victus. ¶ Item longævus, ut quidam exp. Il. ν'. ab α epitatico; et βίος, vita. ¶ Item qui caret muliere. Strab. ¶ Vide et alias signif. in compositis ex Βία.

Ἁβρόβιος, mollem et delicatam vitam agens, molliter et delicatè vivens. Dionys. de situ orbis.

Ἀθεσμόβιος, qui exlegem et injustam vitam degit. Nonn.

Ἀλιτρόβιος, sceleratam vitam agens.

Ἁμαξόβιος, sive ἁμαξοβίτης, in plaustro vivens.

Ἀμαυρόβιος, languidè vivens. in Epigr.

Ἀμιμητόβιος, cujus vita inimitabilis est.

Ἀμφίβιος, quasi utrinque vitam habens, ancipitem vitam habens. i. modò in aqua, modò in terra vivens, anceps: ut, ἀμφίβια ζῶα. Cicero vocat bestias ancipites.

Ἁρπαξίβιος, è rapto vivens, apud Athen.

Βραχύβιος, qui brevis est vitæ: cui breve vivendi tempus concessum est. Athen. 7. [Aristot. de Hist. Animal. ὅσοι δὲ πλείους ἔχουσι (sc. Dentes) μακροβιώτεροι, ὡς ἐπιτοπολύ εἰσιν· οἱ δ' ἐλάττους καὶ ἀραιόδοντες, ὡς ἐπιτοπολὺ βραχυβιώτεροι. Plat. de Rep. lib. 8.] Βραχυβιότης, ητος, ἡ, vitæ brevitas.

Δαρόβιος, longævus, apud Æschyl. [Sept. c. Theb. 529. Δαίμοσιν ἐχθρὸν εἴκασμα, βροτοῖσί τε καὶ δαροβίοισι θεοῖσι, &c. Schol. β'. Δαροβίοις. τοῖς ἀϊδίοις.]

Ἔμβιος, cui vita seu vitalis aliqua vis inest, qui vitam insitam habet, vividus, vivax; ut, ἔμβιον φυτόν. Theophr.

Ἑξαμηνόβιος, qui sex menses vivit, qui senestrem vitam agit: ut Plin. de lacertis. [Aristot. de Hist. Animal. λέγεται γὰρ ἑξαμηνόβιος εἶναι ὁ σαῦρος.]

Ἐνυδρόβιος, vivens in locis ἐνύδροις, in aquis degens, in undis vivens, aquatilis, aquaticus.

Εὔβιος, benè et commodè vivens. Aristot. an. hist. l. 9.

Εὐβίοτος, idem ibidem.

Ἡμερόβιος, qui in diem vivit, ut solent mendici omnes: sed peculiariter ita dictus fuit Diogenes philosophus, qui ipse victum diurnum quotidie mendicabat.

Decomp. Καθημερόβιος, qui in diem vivit, præsentibus rebus contentus, atque ex parato, minimè solicitus de futuris.

Κακόβιος, malè, i. duriter vivens. Plut.

Κοινόβιον, q. d. vitæ communicata societas. Gell. l. 1. c. 9.

Λιπόβιοι, qui vitam deseruerunt, vita functi, mortui. Hesych.

Μακρόβιος, qui longam vitam degit, longævus. Luc. Unde μακροβιώτερος, apud Aristot. et Luc.

Μακροβιότης, ητος, ἡ, vitæ longitudo. Aristot. Rhet. l. 1. [p. 63. 2. Ed. Cant. Ἔστι δέ τις καὶ χάρις ἰσχύος καὶ ὑγιείας, ἄλλη δύναμις μακροβιότητος. Athen. Deipn. lib. 8.]

Μακροβίοτος, idem quod μακρόβιος. Æsch. in Persis. [262. Ἦ μακροβίοτος ὅδε γέ τις αἰὼν ἐφάνθη γεραιοῖς, &c.]

Μακροβίωσις, longævitas. Baruch. c. 3.

Μελάμβιος, qui nigram, i. obscuram vitam degit.

Μικρόβιος, qui exiguæ vitæ est.

Ναυσίβιος, qui in navibus, seu ex navibus vivit. Alciphr.

Νυκτίβιος, et νυκτερόβιος, noctu vivens, noctu vagans, et victum quærens, interdiu verò latitans: ut noctuæ et vespertiliones. vel (ut Hesych. expon.) ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων.

Οἰόβιος, qui solitariam vitam degit, qui in solitudine versatur. Suid.

Ὀλιγόβιος, pauco (i. brevi) tempore vivens.

Ὁμοιόβιος et ὁμοιοβίοτος, simili victus ratione utens, qui simili victu utitur.

Ὀρέσβιος, qui in montibus degit, monticola. Oppian.

Παλίμβιος, redivivus.

Πυρίβιος, in igni vivens.

Ῥιγοσίβιος, perpetuò frigens seu algens. Poll.

Συκόβιος, qui ficis victitat. Item qui victum sibi parat ex συκοφαντίᾳ.

Σύμβιος, qui alicui convivit, contubernalis. Arist. Ethic. 9.

Τρυγόβιος, fæce victitans, apludam edens et floces bibens. Gel.

Τρυσίβιος, vitam vexans, vitæ molestus, vitam excrucians, ὁ τρύων ἤτοι κακοπαθῶν περὶ βίον, inquit Eust. i. vexans et molestans in quærendo victu, vel se tantum non enecans in victu sibi comparando. † Sic Aristoph. Nub. v. 420.†

Ὑγρόβιος, qui in locis humidis vivit. Piscatoris epith. apud Non.

Φερέσβιος, ferens vitam; vel ferens quod ad vitam degendam necessarium est, frugifer. Epith. est Solis aliquando apud poëtas, aliquando terræ. †Hes. Th. 693.†

Χειρόβιος et χειροβίωτος (Luc. Som. p. 7.) manibus, (i. manuum labore) vivens.

Decomp. Ἀποχειρόβιος, vel ἀποχειροβίωτος, ex manibus victitans, manibus victum quærens, vel manuum labore victitans. Suid. et Poll. [lib. 1. §. 50. inter mechanicorum nomina habet ἀποχειροβίωτοι, ἀποχειρόβιοι, δημιουργοι. 2. §. 150. ἀποχειροβίωτος, ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶν, εἶπε Ξενόφων. (sc. Κύρ. Παιδ. lib. 8.) 7. §. 7. τὸ γὰρ ἀποχειροβίωτος, καὶ χειρῶναξ,—καὶ χειροβάναυσος, ἧττον ἄν τις πρόσοιτο. Herodot. Hist. lib. 3. cap. 42. ἐγὼ τόνδε (ἰχθὺν) ἑλὼν, οὐκ ἐδικαίωσα φέρειν ἐς ἀγορὴν, καίπερ ἐὼν ἀποχειροβίωτος, ἀλλά μοι ἐδόκεε σεῦ τε εἶναι ἄξιος καὶ τῆς σῆς ἀρχῆς.]

Comp. ex βιόω cum præposit.

Ἀναβιόω, ῶ, revivisco, apud Suid. et Athen. l. 9. unde ἀναβεβιωκὼς, qui revixit, redivivus. (Aristoph. R. 178.)

Ἀναβιώσκομαι, idem. Plat. in Phædone. Interdum, reviviscere facio, vitæ restituo, exsuscito, apud eundem.

Ἀναβίωσις, q. d. reviviscentia, reditus ad vitam, resurrectio à morte.

Ἀποβιόω, ῶ, morior, vivendi finem facio: unde ἀπεβίω, mortuus est, apud Artemidorum.

Ἀποβίωσις, obitus, interitus.

Ἀποβιώσιμος, adject. ut ἀποβιώσιμος διάταξις, statutum seu dispositio à moriente facta. testamentum. in nov. const.

Διαβιόω, ῶ, vitam transigo seu traduco. Xen. et Luc. Interdum additur accus. ut Isocr. in Evag. διαβεβιωκὼς εὐτυχῆ βίον. Apud Plut. in Public. ἀφ' ὧν διαβιώσονται φεύγοντες, quibus exilium sustentare poterunt.

Ἐμβιόω, ῶ, q. d. invivisco. Theophr. et in pass. voce, ἐμβιώσομαι τῇ γῇ. Ἐμβίωσις, q. d. inviviscentia.

Ἐπιβιόω, ῶ, supervivo, ultrà vivo, superstes sum, ἐπιζῶ. Plato in epistol. αἷς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et, ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, pro ἐπιβιώσει.

Καταβιόω, ῶ, vitam transigo, vel etiam ad exitum perduco. Herodian. et Plutarch.

Καταβίωσις, vitæ transactio, vitæ ad exitum perductio. Cic. ad Att. lib. 13. ep.

Decomp. Ἐγκαταβιῶσαι, vitam consumere, in Plut.

Συγκαταβιόω, ῶ, unà vitam transigo, vel extremam vitam transigo.

. Περιβιόω, ῶ, incolumis vivo, vel supervivo, superstes sum; ut, ἐπιβιόω. Plutarch. in Antonio, ἀπελαυνομένην δὲ τούτου, μὴ περιβιώσεσθαι. Item vivifico seu incolumem servo. Exod. 22.

Προβεβιωμένα, τὰ, vita anteacta. Plutarch. de lib. instit. τὴν δόξαν προβεβιωμένην, gloriam vitæ anteactæ. Sic et apud Synes. et Herodian.

Συμβιόω, ῶ, convivo. Luc. in vitarum vend. συμβιῶναι δεξιὸς καὶ συμπιεῖν ἱκανός. Jungitur συμβιόω dat. vi præpositionis: ut Dem. ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ. Idem pro cor. ἀγαθῇ δὲ (οὐχ ὁρᾷς;) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς.

Συμβίωσις, convictus, inter illos qui simul vivunt et contubernales sunt, dicitur esse συμβίωσις. Redditur etiam contubernium, item vitæ consuetudo. Plutarch. de marito et uxore dixit in Pericle, εἶτα τῆς συμβιώσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἀρεστῆς. Usus est et Cicero ad Atticum, lib. 3.

Συμβιωτὴς, convictor, contubernalis. Plutarch. Mæcenatem συμβιωτὴν τοῦ Σεβαστοῦ (i. Augusti) appellat. Interdum compotor exponi potest, veluti quum de parasito dicitur: ut apud Athenæum.

Alia comp. ex βιωτὸς sine præposit.

Ἀβίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vivens, non vitalis: ut, ἀβίωτος βίος, apud Dem. Aristoph. Synes. Sic ἀβίωτος αἰὼν, apud Xen. Pæd. 3. Exp. et miser, injucundus. Ἀβίωτον subst. absolutè ponitur pro ἀβίωτος βίος, apud Æschin. in Ctes.

Ἀβιώτως, cum tædio vitæ. Plutarch.

Ἀξιοβίωτον, dignum vita.

Ξηροβιωτικὸς, qui in sicco vivit, terrestris. Ex Platone.

Χειροβίωτος, vide supra in Χειρόβιος.

ΒΛΑΙΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, valgus, cui distorta sunt et prava crura, et cui genua ac tibiæ conversæ sunt. Gal. de causis morborum, καλῶ δὲ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὸ ἐκτὸς ῥέπον, ῥαιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τἀναντία. Xenophonti sunt equi βλαισοὶ, quod vitium est tale, ut interius atterantur pedes, quando gradiuntur ac procurrunt. [περὶ Ἱππ. cap. 1. §. 3. αἱ μὲν γὰρ ὑψηλαὶ—αἱ δὲ ταπειναὶ ὁμοίως βαίνουσι—ὥσπερ οἱ βλαισοὶ τῶν ἀνθρώπων.] ☞ Autor Etymologici affert ex quodam, ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, et addit, qui literæ λ similis est. Et subjungit βλαισὸν dictum esse τὸν βεβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν ποδῶν. Vide Bud. in prior. annot. in Pand. et Alex. Aphrod. Probl. 24. l. 2. (Homerus in Batrach. 288.)

Βλαισότης, ητος, ἡ, distortio. Aristot. in Probl.

Βλαισόω, ῶ, distorqueo. Aristot.

Βλαίσωσις, idem quod βλαισότης, blæsitas.

Βλαίσια, in apibus Aristoteli sunt eadem quæ βλαισὰ, blæsa, hist. an. l. 9. c. 40.

Βλεσός: idem cum βλαισός. A plerisque exp. cui membra sunt resoluta. Sic dicitur et cui lingua impedita est, qui et τραυλός. Utitur sæpe Hipp. et Gal. Scribitur et βλεσσὸς, apud Poll.

ΒΛΑ'Ξ, ακὸς, ὁ, piscis quidam omnino inutilis et qui nulli animanti est esui. Etymol. dicit ne canibus quidem edulem esse. Hesychius eum fœtidum esse tradit. ¶ Item qui submissus est aut abjectus præ luxu vel præ fatuitate, ut exp. Eust. qui vult à βλῶ per syncopen facto ex βάλλω esse βλάζω, unde fiat βλάξ. Affertur apud Etym. etiam aliud etymon à μαλακός. Exp. etiam, socors, hebes, ignavus, iners, supinus. Xen. Pæd. 1. δέδοικα μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι. [περὶ Ἱππ. cap. 9. §. 12. βλακὶ γε μὴν ἵππῳ ἀρκεῖν μοι δοκεῖ γράψαι πάντα τἀναντία ποιεῖν, ὅσα τῷ θυμοειδεῖ χρῆσθαι συμβουλεύομεν.] Dicitur et βλὰξ ἵππος, apud eundem in Apomn.

Βλακικὸς, οῦ, ὁ, socors, ignavus, iners, piger, apud Xenoph. [Œconom. cap. 8. §. 17. ἔλεγον τῇ γυναικὶ, ὅτι πάνυ ἂν ἡμῶν (forte ἡμῖν) εἴη βλακικὸν, εἰ, &c. Plat. Politic. δειλὰ καὶ βλακικά. de Rep. lib. 4. de Leg. lib. 1. ἐπαινετὰ μὲν πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπου τινὲς ἔνεισι καρτερήσεις· ὅπου δ' ἀνεῖνται, βλακικώτερα.] Apud Luc. stolidus. [Βλακίστατος. Athen. Deipn. lib. 7. οὕτω γὰρ Ξενόφων ἐν Ἀπομνημονεύμασι γράφων οὕτως, Ὀψοφαγίστατός τε καὶ βλακίστατός ἐστιν. Vide Casaub. Animadv. ad loc. Xenophontis locus extat in tertio Commentariorum (Memorab. lib. 3. cap. 13. §. 4.) ubi hodie βλακώτατος, minus recte pro βλακίστατος. lib. 4. cap. 2. §. 40. Πολλοὶ μὲν οὖν τῶν οὕτω διατεθέντων ὑπὸ Σωκράτους οὐκέτι αὐτῷ προσῄεσαν, οὓς καὶ βλακωτέρους ἐνόμιζεν.]

Βλακικῶς, ignavè, ignavorum et inertium more, Aristoph. in Avib.

Βλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod βλακικός. Poll. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 9. §. 1. εἴποτε συμβαίνοι θυμοειδεστέρῳ ἵππῳ τοῦ καιροῦ χρῆσθαι, ἢ βλακωδεστέρῳ, ὡς ἂν ὀρθότατα ἑκατέρῳ χρῷτο.]

Βλακωδῶς, idem quod βλακικῶς.

Βλακεύω, socordiæ me dedo et inertiæ, socorditer me gero. Xenoph. in Laced. Polit. Erotianus ait esse ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, metaph. ab illo pisce, quia ἐν τῷ συνουσιάζειν δυσαπολύτως ἔχει. Item ὀλιγωρεῖν (contemnere) et μετὰ νωθρείας καὶ ὀλιγωρίας τι πράττειν. ¶ Item per delicias consumo bona, per nequitiam vivo, inquit Bud.

Βλακεύεσθαι. Eust. ait esse μωραίνειν, desipere. apud Xen. autem, νωθρεύεσθαι.

Βλακεία, ἡ, socordia, inertia, ignavia. Xen. Pæd. 7. [addas, Plat. Euthydem. Polyb. Hist. lib. 3. καὶ μὴν δειλία καὶ βλακεία κατ' ἰδίαν μὲν αὐτοῖς ὄνειδος ἐπιφέρει τοῖς ἔχουσι.]

Βλάκευμα, quod per socordiam fit.

(Ἐμβλακεύομαι. Sch. Theoc. Id. 3. 36.)

Καταβλακεύομαι, (*comp.*) idem quod βλακεύομαι seu βλακεύω. Hinc κατεβλακευμένοι καὶ κάτω μένοντες, Greg. socordiæ dediti, vel in mollitiem inertiamque effusi. Item luxui dediti, vel in deliciis vitam agentes.

Κατεβλακευμένως, socorditer, per socordiam, remisso animo, remissè. Aristoph. in Pluto.

ΒΛΑ'ΠΤΩ, F. ψω, lædo, damno afficio, noceo, Plat. in Apol. οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Dicuntur et dii βλάπτειν, quum cladem seu noxam aliquam immittunt, ut Il. ψ'. βλάψεν γὰρ Ἀθήνη. Et Xen. in Symp. ἢν μὴ θεὸς βλάπτῃ. † et Pæd. 1. 6. 15. et l. 5. p. 121. c.† Cum gen. ut Od. ά. βλάπτειν κελεύθου, ab itinere quempiam impedire, seu itineri alicujus impedimentum afferre.

Βλάπτομαι, injuria afficior, damno afficior, vel detrimentum aut cladem accipio. (Æsch. Ag. 122.) Thuc. Xen. † Pæd. l. 5. p. 129. e.† Item pro προσκόπτειν et ἐμποδίζεσθαι. vide Eust.

Βλάμμα, τὸ, detrimentum.

Βλάψις, damni illatio, noxa. Plat.

Βλαπτικὸς, nocivus, lædendi et damnum inferendi vim habens. [Lycoph. Alex. 144. Schol.]

Βλάβω, idem quod βλάπτω: unde Il. τ'. βλάβεται δὲ Γούνατ' ἰόντι.

Βλάβη, ἡ, noxa, damnum, detrimentum. (Æschyl. 1154. Eurip. Hippol. 576.) Plat. Thuc. Aristoph. Plut. † Xen. Pæd. l. 2. 47. c.†

Βλάβος, εος, τὸ, idem. Plat. de leg. 8. et Aristoph. in Ran. (1182.)

Βλαβόεις, εντος, ὁ, idem. Nic. in Alexiph. κωνείου βλάβοεν πῶμα.

Composita.

Ἄβλαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, noxæ expers, cui non nocetur. Apud Nicand. non nocens, innoxius.

Ἀβλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius, non nocens: ut, ἡδοναὶ ἀβλαβεῖς, Plat. 2. de rep. Item incolumis, illæsus, inoffensus, noxæ expers. Xen. 4. Cyri Pæd. καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀβλαβεῖς διὰ τὸ πείθεσθαι παρέχεται. (Æsch. Eum. 285. 477.)

Ἀβλαβὲς ὕδωρ, pura aqua. Theocr.

Ἀβλαβῶς, innocuè, innoxiè. Item inoffensè, illæsè.

Ἀβλαβέως, idem quod ἀβλαβῶς. Hom. in hymn. Merc.

Ἀβλάβεια, ἡ, innocentia. Cicer. l. 3. Tuscul. Item incolumitas, indemnitas.

Ἀντιβλάπτω, vicissim lædo seu noceo, læsus lædo. [Aristot. de Moribus. lib. 5. cap. 15. ἔτι, ὅταν παρὰ τὸν νόμον βλάπτῃ, μὴ ἀντιβλάπτων, ἑκὼν ἀδικεῖ.]

Ἀποβλάπτω, lædo, oblædo.

Ἀποβλάπτομαι, lædor, damnum accipio. Item, privor, jacturam facio. apud Soph. in Ajace, Τοίου δ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου, privatam tali amico.

Ἐμβλάπτω, impedio. Hom.

Ἐπιβλάπτω, insuper noceo et damnum infero. Thuc. l. 4.

Ἐπιβλαβὴς, noxius, damnosus, detrimentosus. [Clem. Alex. Pædag. lib. 2.]

Decomp. Συνεπιβλάπτεσθαι, unà lædi. Ex Aristot. Polit.

Εὔβλαπτος, qui lædi seu cui noceri facilè potest.

Θεοβλαβὴς, q. d. cui à Deo damna et pœna infliguntur. Item peculiariter, cui Deus abstulit intelligentiam. Bud. exp. adverso numine agens, à Deo reprobatus. Herodot. in Clione.

Θεοβλάβεια, ἡ, exp. dira stoliditas, apud Æsch. [c. Ctesiph.]

Θεοβλαβέω, id est, ἐκ τῶν θεῶν βλάβην πάσχω, Æsch. in Persis. [v. 833.]

Καταβλάπτω, lædo, detrimentis afficio. Nazian. in Orat. Aristot. Rhet. 3.

Νοοβλαβὴς, mente læsus, cui læsa est mens, qui non est sanæ mentis, mente captus.

Παραβλάπτω, oblædo, noceo. Chrysost.

Πολυβλαβὴς, qui multis modis nocet, qui multis damnis et noxis obnoxius est. Plut. lib. 1. contrà Colotem.

Φρενοβλαβὴς, mente læsus, mente captus, Hippocr. epist. ad Demag.

Φρενοβλαβῶς, dementer, insanè, more ejus qui mente est læsus, et mente captus. Herodot. et Hippocr.

Φρενοβλάβεια, amentia, dementia, apud Hesych. et Suid.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, F. βλαστήσω, Aorist. 2. ἔβλαστον, germino, fruticor vel frutico, de plantis. † Aristoph. Nub. 1122.† Et generaliter pro nascor, originem duco: unde apud Soph. ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν βλαστών. Idem, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστών. Æschylus, Ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. ¶ Item produco. Alex. Aphr. τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας οὐ βλαστάνει. (Eurip. Med. 1258. cum Gen. Soph. Tr. 405. βλαστοῦσι. Æsch. Ag. 765.)

Βλάστημα, τὸ, germen: id ipsum quod germinando prodiit. Gregor. Isocrat. (Æsch. S. c. Th. 539. Eurip. Med. 1101.)

(Βλάστημος, ὁ. αὔξησις. στρατοπεδ. Æschyl. S. c. Th. 12. Suppl. 322. 318.)

Βλάστησις, εως, ἡ, germinatio. Theophr. Exp. et fructuum inchoatio.

Βλαστητικὸς, οῦ, ὁ, germinandi vim habens. Theophr.

Βλάστη, ἡ, germen, propago. Theophr. Βλάστην ζώων, metaph. Plat. incrementum vocat. Et Plut. de Niobe, βλάσταις τέκνων βριθόμενα. (pl. Soph. Tr. 389. Œdip. Tyr. 737.)

Βλαστεῖον, ου, τὸ, pro eodem, Nicand.

Βλαστὸς, οῦ, ὁ, germen. Theophr.

Βλαστικὸς, ad germinandum propensus. Theophr.

Composita: ac primùm ex βλαστάνω.

Ἀναβλαστάνω, repullulo, regermino, renascor. Interdum pro βλαστάνω. Plat. de leg. l. 8. ξύντροφα τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων. [Aristoph. Lysistr. 385. Ἄρδω σ', ὅπως ἀναβλαστάνῃς.]

[Ἀναβλαστέω. Herodot. Hist. lib. 5. §. 4. ἔδει δὲ ἐκ τοῦ Ἠετίωνος γόνου Κορίνθῳ κακὰ ἀναβλαστεῖν. Ἀναβλαστεῖν potest etiam esse Aor. 2. Inf. a verbo ἀναβλαστάνω.]

Ἀναβλάστημα, quod renascitur. Poll.

Decomp. Συναναβλαστάνω, unà germina protrudo. Theophr. histor. plant. 3. c. 6.

Ἀποβλαστάνω, germino, vel potius, egermino. [Soph. Œd. Col. 550. Ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος.]

Ἀποβλάστημα, germen. Et generaliter per translationem, pro prole, ut apud Plat. in symp.

Ἀποβλάστησις, germinatio.

Διαβλαστάνω, germino, pullulo. Theophr. l. 4. de caus. pl. c. 9.

Διαβλάστησις, germinatio.

Ἐκβλαστάνω, egermino. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 3.

Ἐκβλάστημα, τὸ, germen, id quod egerminavit.

Ἐκβλάστησις, egerminatio. Diosc. l. 1. ἐκβλάστησις τῶν φύλλων.

Ἐπιβλαστάνω, supergermino, insuper germino. Theophr. hist. plant. l. 3. c. 7.

Ἐπιβλαστέω, idem.

Ἐπιβλάστησις, supergerminatio.

Ἐπιβλαστικὸς, supergerminandi vim habens. Theophr.

Decomp. Προσεπιβλαστάνω, incrementum germinum accipio.

Μεταβλαστάνω, germen muto, mutato germine pullulo.

Ὁμοιοβλαστάνω, similiter germinare, germinis ratione convenire.

Παραβλαστάνω, circumpullulo, et renascor, seu (ut alii exp.) adnata emitto. Theophr. hist. pl. l. 3, c. 8.

Παραβλάστημα, quod ita circumpullulat et renascitur. Poll. l. 7.

Παραβλάστησις, circumpullulatio illa. Theophr.

Παραβλάστη, ἡ, exp. ramulus, nepos. Quibusdam *παραβλάσται* sunt adnata, aliis adnascentia sive appendices, atque ramuli qui justo germini adnascuntur et succrescunt, quasique proles nova atque ascititia è caule sponte pullulant; quos si ab radice pullulent, stolones potius Latinè dici iidem scribunt, quæ ipsi Plinio inutilis fruticatio. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 4.

Παραβλαστικὸς, οῦ, ὁ, qui sic adnascitur et circumpullulat. Theophr.

Decomp. Ἀπαράβλαστος, nullam sobolem proferens, non renascens. Theophr.

Προβλαστάνω, prægermino, prius germino. Theophr. de caus. plant. l. 1. c. 16.

Προβλάστημα, quod prægerminavit, præcedens germen.

Πρόβλαστος, q. d. prægerminans. Bacchum ita vocatum annotat Cæl. Rhod. quia è germinantibus vitium palmitibus, illi fieret divina res, vel quum easdem forent putaturi.

Ὑπερβλαστάνω, germinationis modum excedo. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 25.

Ὑπερβλαστὴς, germinationis modum excedens. Theophr.

Ὑποβλαστάνω, suppullulo.

Alia comp. facta ex βλάστη seu βλαστός.

Ἀβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non germinans, sine germine, non pullulans, infœcundus. Theophr. cui et opponit βλαστητικός.

Ἄβλαστος, idem quod ἀβλαστής. Theophr.

Ἀβλαστέω, ῶ, non germino, vel malè germino.

Ἀβλάστητος, non germinans, germinare non valens. Theophr.

Ἀειβλαστὴς, semper germinans.

Ἀειβλαστέω, ῶ, semper germino.

Ἀειβλάστησις, perpetua germinatio.

Ἀκρόβλαστος, germen in cacumine habens.

Ἀνάβλαστος, ut, ἀνάβλαστον ἀφίησι, germen emittit, ex Theophr.

Decomp. Δυσαναβλαστέω, difficulter repullulo. Metaph. posuit. Plut. symp. 6.

Ἀρτιβλαστὴς, recens germinans. Theophr.

Δυσβλαστὴς, difficulter germinans.

Δυσβλαστέω, ῶ, difficulter germino.

Εὔβλαστος, et εὐβλαστὴς, bene germinans. Theophr.

Εὐβλαστία, ἡ, et εὐβλάστεια, ἡ, copiosa germinatio. Theophr.

Εὐβλαστέω, ῶ, bene germino. Idem.

Κακοβλαστὴς, et κακόβλαστος, malè germinans.

Κακοβλαστέω, ῶ, malè germino. Theophr.

Λεπτόβλαστος, tenuia germina edens.

Νεοβλαστὴς, idem: et qui novissimè in lucem editus est. Opp. lib. 1. Halieutic.

Νεόβλαστος, qui novissimè germinavit.

Ὁμοβλαστὴς, simul germinans.

Ὀψιβλαστὴς et ὀψίβλαστος, serò germinans.

Ὀψιβλαστέω, ῶ, serò germino. Theophr.

Παλιμβλαστὴς, et παλίμβλαστος, iterum germinans. Theophr. [Eurip. Herc. Fur. 1274. Τήν τ' ἀμφίκρανον, καὶ παλιμβλαστῆ κύνα Ὕδραν φονεύσας.]

Περιβλαστάνω, circumpullulo, in circuitu pullulo. Plut. lib. non. de fœn.

Πολυβλαστὴς, multum germinans.

Πολυβλαστία, uberrima germinatio.

Πρωϊβλαστὴς et πρωΐβλαστος, maturè germinans. Theoph.

Πρωϊβλαστία, matura germinatio, seu præcox germinatio.

Πρωϊβλαστέω, ῶ, maturè germino. Idem.

Πυκνόβλαστος, densè germinans.

Συμβλαστὴς, congerminans. Item germinationem juvans. Theophr.

Ταχυβλαστία, germinandi celeritas. Theophr.

ΒΛΑ'ΤΤΙΟΝ Βυζάντιον, apud Actuarium et recentiores medicos Græcos dicitur os anterius narium purpuræ. Causam appellationis hujus exposuit Leonh. Fuch. de comp. medic. l. 1.

ΒΛΑΥ͂ΤΑΙ, αἱ, genus calceamenti, sicut et βλαῦδες, Hesychio. Plato in Symp. ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον, &c. Et apud Athen. l. 12. βλαύτας σύρων.

Βλαυτίον, ου, τὸ, crepidula seu sandaliolum. Athen. l. 8. Legitur quoque apud Aristoph. et in Epigr.

Βλαυτοῦν, induere, aut, verberare sandalio. Hesych.

Ἄβλαυτος, (*comp.*) exp. excalceatus, discalceatus, qui nudis pedibus incedit. Hesych.

ΒΛΕ'ΝΝΑ, ης, ἡ, mucus: frigidus humidusque succus, quem omnes φλέγμα vocant, ut scribit Gal. l. 2. de facult. natur. Hippocrates ita nominare consuevit crassiorem pituitam, qualis è cerebro per palatum et nares descendit.

Βλεννώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mucosus. Hippocr.

Βλεννὸς, adject. idem. Peculiariter de homine ignavo et stulto, seu segni et fatuo, teste Hesych.

Βλενώδης et βλένος, unico ν scripta reperiuntur.

Βλαῖννα quoque, et βλαιννώδης, reperiuntur pro βλέννα et βλεννώδης, apud Hippocr.

Πλέννα, idem quod βλέννα, mucus.

Πλεννερὸς, mucosus. Gal. in lex. Hippocr.

Ἀβλεννὴς, (*comp.*) muco carens. Apud Athen. l. 7. est piscis nomen.

ΒΛΕ'ΠΩ, F. ψω, aspicio, intueor. (ἀπὸ τοῦ βάλλειν ὦπας, ut tradunt grammatici.) Cum εἰς, ut Dem. et Æschin. βλέπειν εἰς τὰ τούτων πρόσωπα. Et cum πρὸς, ut Xen. βλέπω φιλοφρόνως πρός σε. (φόβον βλέπων i. e. φοβερῶς. Æschyl. S. c. Th. 504. Ch. 844. Suppl. 724. cum Præp. πρός. Eurip. Med. 247. Soph. Œdip. Tyr. 878. ἐς ἄλλου χεῖρα βλέπειν. Philostr. l. 2. c. 17. Eurip. Hippol. 57. 282. 421.) ¶ Interdum βλέπω πρὸς τοῦτο, rationem hujus rei habeo. Bud. ex Aristot. ¶ Dicitur et βλέπειν πρός τινα, vel εἴς τινα, pro, aliquid ab aliquo expectare, aliquid sibi de aliquo polliceri. ¶ Cum adverbio, ut, ἄνω βλέπειν, et κάτω βλέπειν, sursum vel deorsum intueri, vel attollere oculos, et dejicere oculos in terram. Res etiam inanima dicitur βλέπειν κάτω, deorsum vergere. Aristot. de anim. l. 2. ¶ Item videndi facultate sum præditus, ut Aristoph. in Pluto, Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. ¶ Interdum pro, vivo, ut Soph. in Ajace, ἴσως τοί κ' εἰ βλέποντα μὴ πόθουν, Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν. Et Eurip. in Hecuba, βλέποντι φίλῳ. cui itidem opp. mortuus. ¶ Item caveo, ut, βλέπετε ἀπὸ τῆς ζύμης, apud Marcum c. 8.

Βλέμμα, τὸ, aspectus, intuitus, vultus: τὸ βλέμμα ἵμερος, Luc. qui est mansueto aspectu.

Βλεμεαίνω, trucibus oculis circumspicio, ut tradit Eustathius, addens leonum esse proprium, significareque terrere vel solo aspectu, aut huc et illuc conversis oculis circumspicere. Vide etiam in Βρέμω et Φλέψ. Iliad. Θ'. et μ'. σθένεϊ βλεμεαίνων. Apud Gregorium, Εἰ δὲ σὺ κάλλεϊ τόσσον ἐπιπλάστῳ βλεμεαίνεις. Bud. exponit si fucata facie tantum efferris. Hinc compositum, Ἀβλεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, eidem Eustath. est ἀόργητος, ἄνορμος, οὐ πεποιθὼς, ἄτολμος, ἀσθενής: quibus omnibus βλεμεαίνειν contrarium est. Exponitur et νωθρὸς, παρειμένος: item ἀτερπὴς et κακός. Nicand. Unde adverb. ἀβλεμέως, ignavè, remissè. Poll. Suid.

Βλέψις, εως, ἡ, intuitus, ipsa intuendi actio.

Βλεψίας, ου, ὁ, piscis nomen, apud Athen. l. 7.

(Βλεπτὸς, i. e. ὁρατός. Soph. Œdip. Tyr. 1359.)

Βλέπος, εος, τὸ, idem quod βλέμμα. Suid. ex Aristoph. in Nub.

Βλέπησις, idem. Eust.

Composita.

Ἀβλεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exp. despectus, vilis, nihili, malus, indignus qui videatur.

Ἀβλεψία, ἡ, cæcitas. Theophylact. epist. 10. Item inconsiderantia.

Ἀβλεπτέω, ῶ, F. ήσω, non video, non intueor, oculos averto, apud Suid. ¶ Item cæcutio. Eusebius Apod. 8. ¶ Item pecco, delinquo.

Ἀβλέπτημα, peccatum, delictum.

Ἀναβλέπω, suspicio, sursum aspicio. oculos sursum attollo, quasi ἄνω βλέπω. Xen. Pæd. 6. ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπεύξατο. Et Pæd. 1. οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον. ¶ Item rursum cerno vel video, visum recupero, apud Aristophanem, Platonem, et Matthæi 20. Exponitur etiam à Bud. post cæcitatem oculis restituor.

Ἀνάβλεμμα, aspectus vel intuitus in sublime. Xenophon. in Cyneg.

Ἀντιβλέπω, obtueor, contra aspicio, ex adverso intueor. † τινί. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. d. et l. 5. p. 130. b.† Quidam exp. adversis oculis intueor. Apud Luc. in piscat. ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, contra lumen aspicere. Et cum accus. apud Synes. τίσιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται; Bud. exp. nos rectà aspiciet? vel aspectum nostrum sustinebit?

Ἀντίβλεψις, obtutus. [Xenoph. Hieron. §. 35. Εὐθὺς γὰρ παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντας ἥδιαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις, ἥδιαι δὲ αἱ ἐρωτήσεις, ἥδιαι δὲ καὶ αἱ ἀποκρίσεις, &c.]

Decomp. Ἀναντίβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quem defigendi non sunt oculi, contra quem oculi non sunt attollendi; vel contra quem non ausit quisquam oculos attollere.

Δυσαντίβλεπτος, obtutu difficilis, i. terribilis. Plut.

Ἀποβλέπω, respicio, intueor, oculos converto, apud Xenophon. καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπει. ¶ Item suspicio, i. admiror et colo, teste Bud. Apud Luc. καὶ θαυμάζειν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει. Apud Xen. Hellen. 6. ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, patria tua te respicit, i. à te pendet, in te spem suam collocat. ¶ Item rationem habeo, vulgo dicitur respectum habeo. Isocrat. ad Philipp. ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ᾗ δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν, rationem ætatis meæ habere par est, cui meritò veniam omnes dederint. Rursum, οὐ πρὸς τὰς τούτων κτήσεις ἀποβλέψας ποιοῦμαι τοὺς λόγους. ¶ Item specto, i. mihi ante oculos propono. Æschin. in Ctesiphontem, ζητῶ πυθέσθαι πρὸς τί ἂν ἀποβλέποντες ἀποψηφίσεσθε τὴν γραφὴν, i. quo spectantes, vel qua ratione moti, vel quid vobis ante oculos proponentes. Gal. ad Glaucon. ἀποβλέπω εἰς τὰς τῶν νοσημάτων φύσεις. ¶ Item specto, prospicio, prospectum habeo. Plut. ἀποβλέπει πρὸς θάλασσαν. Item specto, i. pertineo. Gal. τὰ εἰς ὑγείαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα. (Philostr. l. 3. c. 22.)

Ἀποβλέπομαι, voce pass. significatione activa. Lucian. εἰς σε πάντες ἀποβλέψονται.

Ἀπόβλεμμα, respectus. Poll. ex Phrynicho comico.

Ἀπόβλεπτος, conspicuus, celeber, apud Suidam. [Eurip. Hec. 354. Δέσποινα δ' ἡ δύστηνος Ἰδαίαισιν ἦν Γυναιξὶ, παρθένοισί τ' ἀπόβλεπτος μέτα, Ἴση θεῆσι, &c. Schol. ἐν παρθένοις τε περιφανής.]

Διαβλέπω, perspicio: vel despicio, visu penetro. [Plut.]

Ἐμβλέπω, intueor, oculos figo. Plato ep. 7. ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς. † Xen. Pæd. 1. 3. 2.†

Ἔμβλεμμα, intuitus, rectus aspectus. Xen. [Κυνηγ. c. 4. §. 4.]

Ἐπιβλέπω, intueor, cum accusativo: ut, ἐπιβλέπειν τὴν γῆν. Lucian. Item ad animi oculos translatum, ut, ἐπιβλέπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας. (Soph. Œdip. Tyr. 1547.)

Καταβλέπω, deorsum aspicio, et defixis in terram oculis despicio. Pollux.

Καταβλέπων, οντος, ὁ, ἡ, catoblepon: bestia tauro similis, terribilis aspectu, non directè, sed ad terram versus intuens, unde et nomen. Ælian. hist. an. lib. 7. cap. 5. A Plinio catoblepas dicitur, lib. 8. cap. 21.

Κατώβλεψ, deorsum respiciens. Sic dicitur Mercurius, apud Athen. lib. 9.

Κυνοβλὼψ, ῶπος, ὁ, cui est caninus aspectus. Dicitur de impudente.

Μεταβλέπω, prospicio. Plut. [Apoll. Rhod. Arg. i. 726. ἢ κεῖνο μεταβλέψειας ἔρευθος.]

Ὀξυβλεψία, ἡ, visus acutus, seu visus acumen. Hesych.

Παραβλέπω, limis aspicio, straborum more; vel obliquis oculis aspicio. cui opponitur ἀτενίζω. apud Aristot. Meteor. lib. 1. ¶ Exponitur etiam, malè video, negligenter aspicio. Item pro ὑποβλέπω, torvè aspicio, ex Aristoph. (R. 412.)

Παράβλεψις et παράβλεμμα, aspectus qualis est strabonum.

Παραβλὼψ, ῶπος, ὁ, ἡ, strabus vel straba, limis aspiciens. Iliad. ι. παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὼ, strabæ oculis. Et παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ, strabi oculi. Luc. de Thersite.

Περιβλέπω, circumspicio. πάντη περιβλέπουσι. Luc. ¶ Item metaph. pro, affecto, apud App. bell. civil. 3. ἀρχὴν ἔθνους καὶ στρατιᾶς αὐτῷ περιέβλεπε, id est, affectabat, circumspiciebat unde pararet. Apud eundem στρατὸν περιβλέπεσθαι, expon. lustrare, recognoscere. ¶ Est etiam admiror. ¶ A Synes. et pro, complector, poni scribit Bud. (Περιβλέπομαι. Eurip. Phœniss. 508.)

Περίβλεπτος, (q. d. qui circumspicitur) conspicuus, spectabilis, spectatissimus. Item illustris, celeber. Item qui est admirationi. Xen. † Pæd. l. 6. p. 149. b. et 7. p. 195. c.† Plut. Isocr. Lucian.

Decomp. Ἀπερίβλεπτος, incircumspectus, non circumspectus. Suid.

Προβλέπω, prospicio, prævideo. Ad Heb. 11. τοῦ θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου.

Προσβλέπω, obtueor, intueor, aspicio. Aristoph. in Pluto, προσέβλεψέ μέ τις. Et Plutarchus in Public. προσέβλεψεν αὐτὸν ἱλέῳ προσώπῳ.

Ὑποβλέπω, (q. d. subaspicio) dejectis oculis aspicio. A Bud. exp. limis oculis aspicio; sicut et παραβλέπω, apud Aristot. item apud Lucianum, ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει. Apud eundem exp. et, improbè vel torvè aspicio. Quoniam autem sic intuemur eos quos suspectos habemus et aversamur, ideo exponitur etiam, suspicor, suspectum habeo, aversor, contemno. Luc. in convivio.

Ὑπόβλεψις, et ὑπόβλεμμα, aspectus qualis est limis oculis vel torvè intuentium.

Ὑποβλεπτικῶς, limis oculis aspiciendo vel torvis; pro quo dicit Homer. ὑπόδρα. Bud. ad Œcumenio in Acta scribit accipi pro, oculis invidis et malevolis.

ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, ου, τὸ, palpebra, id est, pellis oculis obducta, et hos tegens. Marcellus in Diosc. lib. 1. c. 82. βλέφαρα exp. cilia utrinque oculum in somno et in occursu noxæ alicujus claudentia. Od. ψ'. βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυα ἧκε. (Pl. pro oculis. Soph. Aj. 85. Soph. Tr. 108. Βλέφαρα. Eurip. in Hippol. 866.) ☞ Etym. dictum vult quasi τοῦ βλέποντος φάρος. unde à poëta quodam Græco non illepidè ὀμματόφυλλον appellatur. aut παρὰ τὸ ἐν τῷ βλέπειν αἴρεσθαι.

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, seu βλεφαρίδες, in plurali frequentius, cilia, pili palpebrarum, palpebræ. Aristoteli est et palpebra, ut de part. anim. 4. οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα τὴν ἄνω βλεφαρίδα.

Βλεφαρίζω, F. ίσω, idem quod σκαρδαμύττω, nicto, id est, crebrò conniveo: quod timiditatis indicium putatur, inquit Camer.

Composita.

Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, blanda supercilia habens. Et blandos aculos habens. Apud Athen. lib. 13.

Ἀγανοβλέφαρον, ου, τὸ, à Celso lib. 7. cap. 7. dicitur, quum inter se palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus: seu quum palpebræ cum albo oculi cohærescunt.

Ἀγκυλοβλέφαρον, ου, τὸ, idem. Cels.

Ἑλικοβλέφαρος, ὁ καὶ ἡ, cui palpebræ sunt volubiles, aut tortiles, aut nigræ. Hom. hym. in Venerem. [19. Χαῖρ' ἑλικοβλέφαρε, γλυκυμείλιχε. Pind. Pyth. Od. Δ. 305. Tres filii Jovis venerunt, Ἀλκμάνας θ' ἑλικοβλεφάρου, Λήδας τε.] † Hesiod. Theog. v. 16. V. ibi Grævium et Schol.†

Καλλιβλέφαρον (sub. φάρμακον) medicamentum ad ornatum et venustatem palpebrarum faciens. Gal.

Λιποβλέφαρος κύκλος, orbis cui palpebræ desunt: apud Nonn. pro eo qui oculo est destitutus.

Σοροβλέφαρος, superciliosus, superbus: à magnis superciliis et adductis.

Σοβαροβλέφαρος, qui fastuoso et superbo est supercilio. Nam supercilia maximè indicant fastum. in Epigr.

Χαριτοβλέφαρος, cujus palpebris gratia aliqua inest. Scribit Laërtius ita vocatum fuisse Demetrium. Item fruticis nomen, apud Plin. lib. 13. cap. ult.

ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ήσομαι, balo. Tribuitur ovibus et capris, ut apud Aristophanem in Pluto, βληχώμενά τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη. Aristophanes in Vespis ad puerulorum vagitum transtulit, τὰ δὲ παιδάρια συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται. ☞ Eustathius vult, à βὴ derivatum esse βληχὴ, includens ei et nomen ἦχος, ut βληχὴ sit ὁ τοῦ βὴ ἦχος.

Βλήχημα, ατος, τὸ, et Βληχὴ balatus. Od. μ'. οἰῶν τε βληχήν. Æschyl. in trag. quæ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscrib. βλαχὰς (Doricè pro βληχὰς) vagitus infantium appellavit.

Βληχητὸς, balativus, qui balat. τὰ βληχητὰ, animalia quæ balant, apud Suid.

Βληχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. balativus vel balatorius) mente similis ovibus. Suidas.

Βληχὼ et βλήχων, à Theophrasto et aliis nominatur ἡ γλήχων, dictamnus seu pulegium sylvestre, de quo vide Plin. l. 20. c. 14. ubi dicit gustatum à pecore caprisque balatum concitare.

Βληχωνίας κυκεὼν, potio cui pulegium admistum est, ut apud Aristoph. in Pace.

Composita.

Ἀβληχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, balatus expers. in Epigr.

Καταβληχάομαι, ῶμαι, Theocr. pro βληχῶμαι.

ΒΛΗΧΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, debilis, imbecillus. Alcæus, βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander, βληχρὸν μυὸς οἷα μυληβόρου ἐν χροῒ νύγμα. Et apud Galen. βληχροὶ πυρετοί. Quo et Alex. Aphr. utitur. ☞ Quidam deducunt παρὰ τὸ βεβλῆσθαι, ut sit ὁ καταβεβλημένος καὶ πεπτωκώς. ¶ Quidam contrà, βληχρὸν, pro valido et robusto acceperunt: ex quibus fuit Heraclides Milesius, tanquam à βέβληκα, ut βληχρὸς sit ὁ καταβάλλων.

Βλῆχρον, ου, τὸ, filix herba, schol. Theocr. pro quo βλῆτρον habet Nic. ¶ Βληχρὸν seu βλήχιον, leguminis quoddam genus, apud Hippocr. ut à Gal. exponitur.

Ἀβληχρὸς, aut (ut alii) Ἄβληχρος, itidem pro, imbecillus, invalidus, infirmus. Iliad. θ'. Νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο, Ἄβληχρ', οὐδενόσωρα. Ἀβληχρὸς θάνατος, invalidos reddens mortuos, autore Eust.

Ἀβληχρὰ νόσος, morbus non vehemens, morbus lentus, remissus et quasi languidus, apud Plut. in Pericle. ¶ Item robustus, validus. Etym. ex Pindaro. In hac signif. α est a privativum, in illa autem supervacaneum.

Ἀβληχρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. apud Nic.

Περιβληχρὸς, Apoll. Arg. 4. [620.] qui omne seu ex omnibus corporis partibus debilis est ac deficit.

ΒΛΙ'ΤΟΝ, ου, τὸ, blitum: genus oleris insipidum et vile, unde proverbio dicitur, blito despectior. Diosc. et Theophr. Apud Suidam scribitur βλίττον. ¶ Fortasse ita dictum quasi βλητὸν, i, abjiciendum, propter inertiam et inutilitatem, seu vilitatem. Festus tamen blitum à βλὰξ deducit.

Βλίτας et βλίτωνας Hesych. dici scribit stultos.

Βλιτάδας, Suidas à veteribus ait vocatas viles mulierculas.

Βλιτομάμας, fatuus. Aristoph. in Nub. † 997.†

Ὀνόβλιτον, species bliti, linguæ similis.

ΒΛΙ'ΤΤΩ, aufero exprimendo, more eorum qui mel aut lac è favis aut uberibus pressis auferunt: fieri enim putatur à θλίβω. ut, βλίττω τὸ μέλι, apud Aristot. lib. 9. anim. mel adimo: castro favos. Aristophan. in Equit. [791.] ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις. Vide Poll. l. 2.

Βλίττομαι: ut, βλίττεται σμῆνος δύο χόας, castrantur favi unius alvei duobus sextariis.

Ἀποβλίττω, (*comp.*) idem quod βλίττω. Aristoph. in Avib. ὁ δ' ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου. ubi vide schol.

[Βλύττω. Plat. de Rep. lib. 9. πλεῖστον δὴ, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλύττει.]

ΒΛΥ'ΖΩ, et βλύω, F. ύσω, scaturio, mano. in Epigram. κύλιξ βλύσσει λυαίῳ scateat et manet multo vino. ¶ Item activè, effundo, emitto abundanter. Nonn. ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ. Et in Epigram. ἡδὺ μέθυ βλύζων. Metaph. apud Eurip. λέγουσα μύθους ὧν βλύων ἀφικόμην. ¶ Dictum a murmure et sono scaturientium aquarum tradunt quidam.

Βλυστηρὶς, ίδος, ἡ, q. d. scaturitrix: ut in Epigr. βλυστηρίδι χειρὶ, manu scaturiente et fluente.

Composita.

Ἀειβλύω, perpetuò scaturio. Hesych.

Ἀναβλύζω, sursum erumpo scaturiendo, scaturio sursum; vel simpl. scaturio. Propriè dicitur de fonte. Athen. ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ κρουνοὶ δύο. Aristoteles tamen, de mundo, dixit, φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, flammæ quæ è terra eruperant. (Theoc. ιζ'. 80.)

['Αναβλύω. Ap. Rh. Arg. iii. 223. Καί ῥ' ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι, Ἡ δ' οἴνῳ· τριτάτη δὲ θυώδεϊ νᾶεν ἀλοιφῇ.]

Ἀνάβλυσις, scaturigo. Aristot. de mundo, πηγῶν ἀναβλύσεις.

Ἀναβλύες, fontes. Hesych.

Ἀποβλύζω, scaturio, emitto aquas: ut fons dicitur ἀποβλύζειν, sicut et βλύζειν. ¶ Item evomo, per vomitum effundo. Iliad. ί. οἴνου ἀποβλύζων.

Ἐκβλύζω, exscaturio, emano. Bud. ex Plut.

[Ἐκβλύω. Apoll. Rhod. Arg. iv. 1416. Ostendite — τινὰ γαίης Ἱερὸν ἐκβλύοντα θεαὶ ῥόον, &c.]

Ἐπιβλὺξ, abundè, effluenter, apud Athen. l. 6.

Ὀμβροβλύζων, pluviam fundens.

Παραβλύζω, scaturiginis instar refundo et rejicio, evomo, apud Suid.

Περιβλύζω, scatebris affluo, ubique ac passim scateo. Aristot. de mundo. (Philostr. l. 3. c. 14. 25.)

Ὑπερβλύζω, supra modum scateo, seu exundo, redundo, exubero, circumfluo. (cum Gen. Philostr. l. 3. c. 14. 25.) Areop. Chrysost. Greg.

Ὑπέρβλυσις, exuberantia.

ΒΛΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, buccella, offella, vel fragmentum. ☞ A βάλλω, deducit Eustath.

Βλωμίλιοι ἄρτοι, panes qui incisuras habent, à Romanis dicti quadrati, apud Athen. l. 3.

Ὀκτάβλωμος ἄρτος, panis octo buccellarum, seu octo turundarum, apud Hesiod.

ΒΛΩ'ΣΚΩ, F. ώσω, advenio, vel eo. Nican. in Ther. ὁτὰν βλώσκοντα καθ' ὕλην Δέρκηται. schol. exp. μολοῦντα, ἀναστρεφόμενον. Ab Etym. exp. αὐξάνω, qui et derivatum ex μολέω dicit, τροπῇ et συγκοπῇ.

Βλῶσις, adventus, παρουσία, Hesychio. Ab Etym. exp. etiam ἕδρα, in hoc semiiambo, Δίφρου τέτυκται βλῶσις.

Βλωθρὸς, οῦ, ὁ, altus, celsus, procerus: ut Hesychio, βλωθρὴ est εὐαξὴς ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα: itidemque schol. Apoll. ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκουσα: derivantibus παρὰ τὸ βλώσκω. Il. ν'. et π'. ἤριπεν ὡς ἀχερωΐς, Ἠὲ πίτυς βλωθρή. Od. ώ. Στὰς ἄρ ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην. Apud Nic. in Ther. βλωθροῖο πυρίτιδος, schol. expon. non solùm μακρᾶς et μεγάλης, sed etiam χλωρᾶς.

Composita.

Ἀποβλώσκω, discedo. Apoll. Rhod. Arg. [iii. 114. 2.] ὄφρ ἀποβλώσκειν μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο Δύῃ, &c.

Καταβλώσκω, percurro seu decurro in Od. π'. Οὐκ ἔμελλέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι Ἄστυ καταβλώσκοντα. Ab Hesych. exp. κατατρέχω et ὑποφεύγω. † Apollon. Arg. i. 322. ubi v. scolia.†

Προβλώσκω, expon. prodeo vel exeo. Od. φ'. μή τι θύραζε Προβλώσκειν. Exp. et, protubero.

ΒΟΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, et sæpe, ήσομαι, boo, clamo, vociferor. (βοᾷ μὲν ὅρκους, jusjurandum et fœdera vocat. Eurip. Med. 21. βοᾷ κῦμα. Æschyl. S. c. Th. 64. V. ib. 171. Soph. Tr. 783. Œdip. Tyr. 1276.) Iliad. β'. μακρὰ βοῶν. Et Plut. an sen. admin. καὶ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ. ¶ Interdum, clamando seu clamans dico, vel cum clamore dico. Thuc. 8. ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας. Apud Soph. βοᾶν μέλος, clamore sublato cantare. ¶ Item, inclamo, clamando voco, ut Luc. in Macrob. τί με βοᾷς; Et apud eundem, οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. ¶ Item celebro: unde βεβοημένος, celebratus, celeber redditus. ¶ Ad inanima etiam transfertur, ut, κῦμα βοάα. Iliad. ξ'.

Βοᾶτις, fœm. gen. clamatoria, vociferatoria. Æsch. in Persis, ‡ 576.‡

Βόημα, τὸ, (pro quo Doricè βόαμα,) clamor, ut apud Aristoph. in Nub. † 964.† τηλέπορόν τι βόαμα. (Æsch. Ag. 929.)

Βοητὺς, ύος, ἡ, clamor, vociferatio. Od. ά.

Βοὴ, ἡ, clamor, vociferatio. Hom. Thuc. Xen. ¶ Item pugna: ex consequenti, quòd cum magno clamore confligi soleat, ut, βοὴν ἀγαθὸς, apud Hom. bello strenuus. Vide Eust. ¶ Item pro auxilio aff. ex Æschyli schol. (Theoc. ιϛ'. 97. ιζ'. 99. Eurip. in Hippol. 608.)

Βόης, ὁ, clamosus, vociferator. Luc. in Symp.

Βώσας quoque reperitur et βώσομαι ac βώσεσθαι, apud Poëtas et Ionicos scriptores, pro, βοήσας, βοήσομαι, et βοήσεσθαι, per contractionem facta. Apud Herodot. in Thalia, βεβωμένα, fama celebrata, celebria.

Βωτῶ quoque idem quod βοῶ, facto βοητῶ à βοήσω, deinde per contractionem βωτῶ, unde ἐπιβωτᾷ, apud Herodotum, inquit Eust.

Βωστρῶ, ejusdem significationis est, quod ab illo βωτῶ derivat idem Eustat. et exp. ἀναβοῶμαι vel ἐπικαλοῦμαι. Utitur Hom. Od. μ'. et Theocritus Idyll. ί.

Βόαξ, ακος, ὁ, piscis qui à Plinio box vocatur. Athen. l. 7. παρὰ τὴν βοὴν dictum esse scribit. Pro eodem dicitur et βόηξ, et βῶξ, per contractionem.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumquaque celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. Epigr.

Ἀμφιβώτης, etiam reperitur pro eodem. Citat Hesych. ex. Ione in Teucro.

Ἀναβοάω, ῶ, exclamo, vociferor, magna voce clamo: est enim ἀνὰ epitaticum. † Xen. Pæd. l. 3. p. 64. c.† ¶ Interdum significat, clamando profero, magna voce dico, vel elata voce declamo, ut Plat. epist. 7. παιᾶνα ἀναβοᾶν. Item clamando voco, inclamo, apud Aristoph. [Plut. 639. Ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα, &c. Schol. ἀνυμνήσω, φησὶ, τὸν Ἀσκληπιὸν, &c. Eccles. 399. 403. Eurip. Orest. 103. Δεινὸν γὰρ Ἄργει τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα. Schol. χαλεπῶς ἀναβοᾷ καὶ ἀνακηρύττῃ τῷ Ἄργει, &c.]

Ἀναβόαμα, pro ἀναβόημα, exclamatio, inclamatio. Æschyl.

Ἀναβόησις, exclamatio, vociferatio, vel inclamatio.

(Ἀμβοάμα. Æschyl. Choëph. 30.)

['Αμβοάω. Æschyl. Pers. 572. βαρὺ δ' ἀμβόασον οὐράνι' ἄχη. Schol. ἀντὶ τοῦ ὀξέως κάκυσον οὐράνια, &c. Herodot. Hist. lib. 7. §. 18. καὶ ὃς, sc. Artabanus, ἀμβώσας μέγα ἀναθρώσκει.]

Decomp. Ἐπαναβοάω, acclamo. Aristoph. in Pluto.

† Συναναβοάω. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. c.†

Ἀντιβοάω, ῶ, contrà clamorem edo, clamando respondeo: vicissim clamo. Item reclamo. [Joseph. de Bell. Jud. lib. 3. cap. 5. §. 4.]

Διαβοάω, divulgo, rumorem dissemino. Et q. d. per clamorem huc illuc spargo. Thucyd. (Æsch. Pers. 640.)

Διαβοάομαι, ῶμαι, frequentissimum est tam in bonam quàm in malam partem, pro, celebror, fama percrebresco. Plato in epist. ταῦτα διαβεβόηται. Plutarch. in Pericle. διεβοήθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώπους.

Διαβόησις, divulgatio, clamor. Plut.

Διαβόητος, divulgatus, rumoribus crebris disseminatus. Herodian. Item celebratus, nobilitatus, tam in malam quam bonam partem. Lucian.

Ἐκβοάω, exclamo. Basil. οἱονεὶ παιδία τινὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Item proclamo: unde ἐκβεβοημένος, fama celebratus, celeber. Ex Herodot. Item cum clamore erumpo. apud Thuc. l. 1.

Ἐκβόησις, exclamatio. Synes. epist. 67.

Ἐμβοάω, ῶ, inclamo, clamorem tollo. Thuc. 4.

Ἐπεμβοάω, inclamo. Nicand. in Ther.

Ἐπιβοάω, inclamo. Thuc. l. 5. τῷ Ἄγιδι ἐπιβόησε. (Æsch. Pers. 1059. Suppl. 702.)

Ἐπιβοάομαι, ῶμαι, invoco, imploro auxilium, cum clamore obtestor. Thuc. l. 3. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι. Ponitur et pro, celebro, in ore habeo, apud Alex. περὶ εἱμαρμ. (Eurip. Med. 168.)

Ἐπιβόημα, τὸ, acclamatio. Thuc. l. 5.

Ἐπιβόητος, celeber, diffamatus, et in bonam et in malam partem. Thucyd.

Ἐπιβόας, valde strepens, clamosus. Pind.

(Ἐπιβωστρέω. Theoc. ιβ'. 35.)

Καλλιβόας, pulchrè sonans. Apud Aristid. ex Simonide. [Aristoph. Av. 683. ἀλλ' ὦ καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλὸν, φθέγμασιν ἠρινοῖς ἄρχου τῶν ἀναπαίστων. Soph. Trachin. 650. ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμὶν αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν, &c.]

Καταβοάω, reclamo, clamore obruo, clamore vinco, clamoribus infector. Thuc. κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι, invehebantur in ipsum. ¶ Exp. etiam imploro, apud Plut. in amat. narrat. κατεβόα τῶν Βακχιαδῶν. (Καταβόασον ὦτα. Soph. El. 1071.)

Καταβοάομαι, idem quod καταβοάω, reclamo, &c. apud Aristoph. in Equit. Particip. καταβοώμενος (inquit Bud.) dicitur qui omnium clamore in invidiam vocatur. Appian. in 5. civil.

Καταβόησις, convitium, incusatio, ut militum in imperatorem. Plut.

Καταβοὴ, idem quod καταβόησις, seu (ut Bud. exp.) reclamatio, invectio, querela. Thucyd.

Μιξοβόας, promiscuè clamans. Plutarch.

Ὀξυβόας, acutè vociferans. Lucian. (Æsch. Ag. 57.)

Παραβοάω, acclamo.

Περιβοάω, celebro, divulgo, decanto. Greg.

Περιβόητος, celebratus, decantatus, nobilitatus, tam in malam quàm in bonam partem. Plutarch. in Themist. περιβόητος νίκη. Et apud Demosth. pro Ctesiph. αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου στάσεως. Pro eodem dicitur Ionicè περίβωτος: ut, περίβωτος Ἴλιος, in Epigr. (Soph. Œdip. Tyr. 201.)

Περιβοήτως, clarè, manifestè. ex Demosth. [de Fœd. Alex. τοῖς δ' αὐτοὺς οὕτω περιβοήτως ἀνῃρηκόσι, καταλιπεῖν ταυτὴν τὴν ἐξουσίαν, &c.]

Προβοάω, q. d. præclamo, cohortor. [Soph. Philoct. 223. προβοᾷ γάρ τι δεινόν.]

Συμβοάω, simul clamo. Max. Tyr. † cum dat. personæ Xen. Pæd. l. 3. p. 71. d.†

Alia composita, sine præpositione.

Ἀβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, tacitus, silens, mutus, q. d. clamore carens.

Ἀβοητὶ, tacitè, sine clamore. [Βοὴ significat bellum, prælium, pugna. Hom. Iliad. Β. 408. Schol. et Iliad. Ρ. 102. Schol. Hinc ἀβοητὶ significat ἀμαχητί. Vide Pind. Nem. Η. 15. Ἀβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι — ἤθελον κεῖνου γε πείθεσθ', &c. Schol. ἀμαχητὶ πείθεσθαι αὐτῷ ἤθελον.]

Ἀβᾶς, qui nullam vocem edit. Hesych. Comp. ex α privativo et βᾶσαι, Ionicè pro βοῆσαι, à βοάω.

Ἀγροβόας rusticum clamorem edens. Phrynich. Appar. Soph. p. 16.

Ἀκαιροβόας, ου, ὁ, loquax, blatero, q. d. qui intempestivè clamat. [Clem. Alex. Pædag. lib. 2.]

Ἀστυβοώτης, in urbe clamans, vel per urbem clamans. Epith. κήρυκος, παρὰ τὸ ἐν ἄστει βοᾶν.

Αὐτοβοάω, ipse me mea voce prædico, ipse mei præconem ago. Erasm. in Chil.

Αὐτοβόητος, qui ipse sua voce de se testatur. Αὐτοβόητος δάκτυλος, apud Nonn. exp. vocalis.

Αὐτοβοεὶ, q. d. cum ipso clamore. Urbem capi dicunt αὐτοβοεὶ, quæ statim capitur et quasi primo incursu. Thuc. 3.

Βαρυβόας, gravi clamore boans. Pind. apud Plut.

Ἐγερσιβόητος, dictus est ἀλέκτωρ (gallus gallinaceus.) q. d. voce excitans.

Ἡδυβόας, jucundum clamitans, vel suavem vocem edens, canorus: in epigr. l. 1. κόσσυφος ἡδυβόας.

Καλαμοβόας q. d. calamostrepus. Sic quidam dictus per contemptum, apud Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Καρηβοάω, ῶ, vertigine laboro seu caligo, et caput clamoribus oppletum habeo. Æl. Dionys. apud Eust.

Κοκκοβόας ὄρνις, gallinaceus à Sophocle dicitur, teste Eust. quasi ἐν τῷ βοᾶν κοκκύζων, inter vociferandum cucurriens.

Ὀρθροβόας, qui matutino tempore vociferatur, ante lucem vociferans. Epithet. gallinacei, qui ab Ovid. dicitur lucis prænuntius ales. apud Athen.

(Πολυβόητος. Sch. Æsch. Suppl. 541.)

Χαλκοβόας ære canens seu clamans. Soph.

ΒΟΗΘΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, (q. d. ἐπὶ βοὴν θέω, ad clamorem accurro) suppetias eo, auxilio venio, seu ad auxiliandum. Apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 71. a.† βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα. Bud. exp. suppetias eunt vel mittunt. Sic βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα. Thuc. lib. 4. Interdum cum ἐς, ut Xen. in Hellen. 1. εὐθὺς ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. Interdum cum dat. ut Thuc. l. 3. οὗτοι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν. Exp. et occurro hostibus, vel propugnatum accurro, quod eundem Thuc. et Xen. † ἐπί τινα Pæd. l. 4.† et Isocrat. ¶ Item (sine motu) auxilior, opem fero, ut, βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις. Isocr. Apud Xen. additur accusativus rei, τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δύναται. Dicitur et βοηθῶ σοι τούτῳ, hac re te adjuvo: ut apud Xen. Hell. 6. et alibi. ¶ Item patrocinor. Æschin. in Tim. μὴ βοηθῆσαι τῇ τε πόλει πάσῃ καὶ τοῖς νόμοις, καὶ ὑμῖν, καὶ ἐμαυτῷ.

Βοηθοῦμαι, pass. auxilio juvor, mihi feruntur suppetiæ. Plat. Diosc.

Βοήθημα, τὸ, auxilium. Aristot. Rhet. lib. 3. Item remedium, Plut. Exp. et medicamentum, apud Gal. ad Glauc.

Βοηθηματικὸς, auxiliatorius, auxiliandi vim habens.

Βοηθητικὸς, auxiliaris, qui auxiliari potest, vel qui lubenter auxiliatur, aut aptus ad auxiliandum. Aristot. Rhet. 1. βοηθητικὸν εἶναι τοῖς φίλοις.

Βοηθὸς, et (apud poëtas) βοηθόος, auxiliator, opitulator. Thuc. βοηθοὺς πέμπω, subsidia mitto. Et Xen. † Pæd. l. 5. p. 118. d.† βοηθὸς ὁρμῶμαί σοι. [Hom. Iliad. Ρ. 481. Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐποροῦσας, &c. Schol. βοηθόον. ἐν πολέμῳ ταχύν.]

Βοήθεια, ἡ, auxilium, subsidium. Sæpe de auxilio quod fertur in bello, et quidem pro iis qui auxilio veniunt. Demosth. βοήθεια ἡ εἰς Πύλας. Et, βοήθειαν μεταπέμπεσθαι, Isocr. in Archid.

Composita.

Ἀβοηθησία, privatio, carentia auxilii. in orat. Jesu filii Syrach.

Ἀβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, auxilio carens, ope omni destitutus. Epict. ¶ Item remedio carens, immedicabilis. Polyb. l. 1. et Diosc.

Ἀβοηθητὶ, citra auxilium.

Ἀβοήθος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui succurri non potest: ut, ἀβόηθον φάρμακον, immedicabile venenum, apud Theophr. l. 5. hist. pl. Sic et ἀβόηθος πληγὴ, apud Polyb. l. 16.

Ἀντιβοηθέω, vicissim auxilium fero. Xen. Hell. 7. ἀντιβοήθησε δ' αὐτοῖς οὐδείς.

Δυσβοήθητος, cui vix succurri potest: vix medicabilis.

Δυσβόητος, idem.

Εἰσβοηθέω, ingredior ad ferendum auxilium.

Ἐκβοηθέω, ad opitulandum procurro, auxilium fero. Plut. † Xen. Pæd. l. 4. 18.†

Ἐκβοήθεια, ἡ, exp. proruptio, apud Thuc. l. 3.

Decomp. Ἐπεκβοηθέω, idem quod ἐκβοηθέω. Thuc. l. 8.

Ἐμβοηθέω, auxilium fero.

Ἐπιβοηθέω, ad auxilium ferendum supervenio. cum dat. Thuc. Herodian.

Ἐπιβοήθεια, auxilium. † Xen. Pæd. l. 5. p. 140. d.† [Thucyd. Hist. lib. 3. ἀπετείχιζε καὶ τὸ ἐκ τῆς ἠπείρου, ᾗ κατὰ γέφυραν διὰ τενάγους ἐπιβοήθεια ἦν τῇ νήσῳ, &c.]

Εὐβοήθητος, cui facilè est opitulari, facilè medicabilis. [Hippocr. de rat. Vict.]

Παραβοηθέω, suppetias fero. Thuc. Polyb.

Παραβοήθεια, suppetiæ, auxilia. Polyb. [lib. 5. addas Plat. de Leg. ii. πρὸς ἑκάστας τὰς τῶν ἔργων παραβοηθείας, &c.]

Προσβοηθέω, ad opitulandum accurro. Thuc. † Xen. Pæd. 1. 4. 19.†

Συμβοηθέω, ad auxilium ferendum convenio. Thuc.

Συμβοήθεια, ad auxilium ferendum concursus.

Συμβοηθὸς, qui ad suppetias ferendas unà cum aliis convenit, auxiliaris.

ΒΟ'ΘΡΟΣ, ου, ὁ, fovea, scrobs: cavitas profundior in terra aut lapide. Odyss. ζ'. Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι: de lotricibus quæ in saxorum scrobibus vestimenta calcabant. Et Od. κ'. Βόθρον ὄρυξας, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ion. trag. apud Plut. in Cons. ad Apoll. βόθρους λιποῦσα πενθητηρίους. ¶ Est etiam tormenti genus apud Basil. teste Bud. ☞ Παρὰ τὸ βάθος, quasi βάθρος, inquit Etym.

Βοθροῦσθαι tumor dicitur apud Galen. quum pressus digito in modum scrobis relinquit cavum et lacunosum vestigium.

Βόθριον, ου, τὸ, parva fovea seu scrobs, à cujus cavitate dentis alveolus et cavitas βόθριον nominatur, teste Galeno. ¶ Item in oculo sic nominatur ulcus corneæ tunicæ cavum, angustum, puncturæ rotundæ simile.

Βοθρίζω, obruo. B. ex Cyrillo, sonat q. d. in foveam traho.

Βόθυνος, ου, ὁ, idem quod βόθρος, sed Ἀττικώτερον. Xen. περὶ φυτείας loquens, ποδιαίους βοθύνους, pedales scrobes. Et, βοθύνους βαθυτέρους τριημιποδίου, scrobes sesquipede altiores. Βόθυνοι, apud Aristot. de mundo, numerantur etiam inter figuras quæ in elemento ignis apparere solent.

Composita.

(Ἐμβοθρεύω, cavitatem facio. Philostr. l. 2. c. 15.)

Ἔμβοθρος, foveam in se habens, vel qui in fovea est.

Ἐμβοθροῦσθαι, fieri ἔμβοθρον, incavari in scrobem, seu foveam. Hippoc.

Μεταβοθρεύω, mutato scrobe planto, transplanto. Hesych.

Περιβοθρόω, ῶ, scrobem seu foveam duco circum, circumfodio, ablaqueo. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18.

ΒΟΛΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, bulbus, ἄγριόν τι κρόμμυον, ut Eust. explicat, addens ex Herodiano gramm. dici q. ὁ βίᾳ γῆθεν ἀναβαλλόμενος. Aristoph. † Nub. 188.† verò schol. exponit ὕδνον, i. tuber terræ. Theophr. ἀπὸ ῥίζης δὲ, σκόροδον καὶ κρόμμυον καὶ βολβὸς καὶ ἄρον. Bulborum genera vide apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. 13. Plin. l. 19. c. 5. ¶ Omnes etiam radices rotundæ et tunicatæ, ut lilii, croci, squillæ, arundinum et similes aliæ, βολβοὶ dicuntur. Apud Dioscor. verò lib. 1. c. 124. βολβοὺς καλάμου, Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerunt eam partem, unde soboles quotannis nascitur. ¶ Βολβὸν etiam ὀφθαλμοῦ Paulus Ægin. dicit l. 6. c. 17. de pterygio, βλάπτει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν τῷ τε κωλύειν τῇ συνολκῇ τοῦ βολβοῦ τὴν κίνησιν.

Βολβίνη, ἡ, bulbine, bulbi quædam species: ut Theophr. lib. 7. c. 13. docet, et Plin. l. 15. c. 5.

Βολβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bulbosus. Theophr.

Βολβάριον, ου, τὸ, bulbulus. Epict.

Βολβίον, ου, τὸ, idem. Hippoc. verò l. 2. γυναικείων aliud est: scribit enim de hoc, conspici ἐν πυροῖς, Αἰγυπτίοισι δὲ μάλιστα δριμὺ, ὅμοιον κυμίνῳ Αἰθιοπικῷ. vide Galen. ἐν τῇ τῶν Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξηγήσει.

ΒΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, bombus, sonus quem edunt apes. Unde βομβήεσσα μέλισσα, in Epigr. Transfertur et ad alios sonos, ut ad sonum tonitrus. ☞ Factum est per onomatopœiam, ex sono βὸμ, βὸμ, seu ex imitatione soni literæ β, ut ῥοῖζος à ρ, et σιγμὸς à σ.

Βομβέω, ῶ, F. ήσω, bombum edo, vel bombum facio. Aupd Aristoph. in Pluto, ψύλλαι etiam βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσι. [Aristot. de Hist. Animal. Insectarum τὰ μὲν, βομβεῖν, οἷον μέλιττα, τὰ δὲ, ᾄδειν λέγεται, οἷον οἱ τέττιγες. Plat. de Rep. lib. 9. τὸ μὲν θριμύτατον αὐτοῦ λέγει τε καὶ πράττει, τὸ δ' ἄλλο περὶ τὰ βήματα πρόσιζον, βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος.] Transfertur et ad alios longè diversos sonos: nam et tonitru dicitur βομβεῖν, item δίσκος, nec non remi, quum pulsant æquor, seu sulcant. Odyss. μ'. Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν πέπτατ' ἐρετμά. Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. Apoll. Arg. 2. Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, i. ἤχουν. Quod autem Sappho dixit βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι, Catullus interpr. sonitu suopte tinniunt aures. (Theoc. Id. 3. 13.)

Βομβήεις, εντος, ὁ, bombum edens; ut in Epigr. βομβήεσσα μέλισσα. Exponitur etiam, stridulus.

Βόμβησις, bombizatio, βόμβος. Baruch. cap. 2.

Βομβητὴς, idem quod βομβήεις, in iisdem Epigr.

Βομβηδὸν, adverb. edendo bombum, cum bombo. Apoll. Arg. 2. de apibus, βομβηδὸν κλονέονται.

Βομβὰξ, aliud adverb. jocosè ab Aristoph. fictum ad similitudinem adverbii βαβαιὰξ, inquit Eustath. [Thesm. 46.] Βομβαλοβομβὰξ, apud eundem Aristoph.

Βομβαίνω, videtur esse, sonum bombo similem edo. apud Basil. βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.

Βομβύλη, ἡ, apis quoddam genus magis obstreperæ quàm sint cæteræ, ut quidam tradunt. ¶ Item poculum quoddam angusti oris. vide schol. Apoll.

Βομβύλιος, aut etiam βομβυλιὸς, idem quod βομβύλη. Sunt qui culicem interpr. apud Isocr. ubi scribit quosdam βομβυλίων laudationem scripsisse, vide Athen. et Suid. Polluci βομβυλιὸς est illud etiam poculum angusti oris, βομβοῦν ἐν τῇ πόσει, ut ille ait. Et βομβυλιὸς ἄνθρωπος, proverbialiter de inutili. Suidas.

Βομβυλιάζω, ventris murmur edo. Aristot. in Probl. διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς δεδιότες.

Βόμβυξ, υκος, ὁ, bombyx. vermis ille qui telas araneorum modo texit ad vestem luxumque fœminarum, quæ bombycina appellantur, inquit Plin. quem vide lib. 11. cap. 22. item Aristot. Poll. et Athenæum.

Βομβύκιον, diminut. idem ex Aristot. de anim. 5. Item βομβύκια, quæ et Plinio bombycina. Aristoph. in Nub. loquens de cicadis et culicibus et iis quæ ἐγκέλαδα vocantur, ait, καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα καλεῖται μὲν παρά τισι βομβύκια, quoniam videlicet bombum aliquem edunt.

Βομβυκίας κάλαμος, bombycia arundo. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. et Plin. l. 16. c. 36.

Composita.

Διαβομβῶ, ut, διαβομβοῦσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς, Dion. Areop. stridentes vel stridulæ, tinnulæ, sonoræ. Bud.

Ἐμβομβέω, ῶ, bombos edo in, resono in, Synes.

Ἐπιβομβῶ, bombo seu bombis assono. Exp. et, bombos edo et strepitum facio. [Lucian. Deor. Dial.]

Περιβομβῶ, bombo circumsono. Item circumstrepo, apud Suid.

Περιβομβοῦμαι, persono. apud Nazianz. περιβομβεῖσθαι τοῖς τούτων λόγοις πᾶσαν ἀγοράν.

ΒΟ'ΝΑΣΟΣ, sive βόνασσος, animal sylvaticum et cornigerum est, teste Arist. hist. animal. lib. 2. cap. 1. de quo multa idem ejusdem operis l. 9. c. 45. ex eo Plin. l. 8. c. 15. Reperiri aiunt et βόνασος et βόνασσος.

ΒΟΡΑ', pabulum, esca, cibus, sed propriè brutorum. (Æsch. Pers. 490. Pr. 585. Ag. 1229. Ch. 528. Eurip. Phœniss. 1543.) Aristotel. Ethic. 3. ὁ δὲ λέων εὑρὼν ἢ ἰδὼν ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα, χαίρει ὅτι βορὰν ἕξει. Herod. ῥίψαντες τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν, εἴασαν τοῖς κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν. Ex Herodoto citatur et pro cibo humano. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ βόω, pasco.

Βορὸς, (vel βόρος, ut alii) edax, unde superl. βορώτατος. Luc. γυναῖκ' ἁπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

Βόρεος, idem quod βορὸς, edax. Nicand. in Ther.

Composita.

Αἱμοβόρος, sanguivorus. pro αἱματοβόρος.

(Αἱμοβόρως. Theoc. κδ'. 18.)

Ἀνδροβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, virivorus, virorum devorator, homines vorans: ut, ἀνδροβόροι κύνες.

Ἀνθρωποβόρος, q. d. hominivorus, homines vorans.

Ἀνθρωποβορέω, homines voro.

Γυιοβόρος, membra depascens: ut, γυιοβόρον πῦρ, in Epigr. Et γυιοβόροι μελεδῶνες, curæ membra depascentes.

Δημοβόρος, q. d. populivorus, qui bona populi absumit et profligat: ut, δημοβόρος βασιλεὺς, Il. ά.

Δημοβορέω, ῶ, populum voro.

Decomp. Καταδημοβορέω, idem.

Διάβορος, peresus seu exesus: vel qui pereditur seu exeditur. Sophoc. in Trach. (689. 1101.) Item peredens, exedens, apud eundem in Phil.

Δωροβόρος, qui dona quasi vorat, donivorus. Hesiod.

Θηρίβορος, a feris adesus seu comesus.

Θηρόβορος, idem. Phocyl.

Θυμοβόρος, animum vorans seu rodens: ut, θυμοβόρος ἔρις. Il. τ'. (Θυμοβόρον λύπης φρένα. Æsch. Ag. 103.)

Θυμοβορέω, ῶ, animum exedo tristitia, macero me ægritudine animi. Hesiod. in diebus. Καταθυμοβορέω, idem. Pythag.

Ἰξιβόρος, vel ἰξοβόρος, visco vescens, q. d. viscivorus.

Ἰοβόρος, venenivorus, venenatus. Oppian.

[Κουρόβορος. Æschyl. Agam. 1520. ὅπυι δὲ καὶ προβαίνων πάχναν κουρόβορον παρέξει. Vide Not. Cl. Stanl.]

Κυκλοβόρος, circulator, qui in circo declamitat et inde quæstum facit, Aristoph.

Κυκλοβορέω, circulatorem ago, circum quæstui habeo: vel circulatoris modo aliquem clamoribus eneco. Aristoph.

Λιτοβόρος, exp. tenuiter et frugaliter eductus, vili et tenui assuetus victui.

Λυχνοβόρος, lychni vorator: vel ellychnii vorator, ut, λυχνοβόρος μῦς. in Epigram.

Μολοβρὸς, dici putatur, quasi ὁ μολίσκων ἐπὶ τὴν βορὰν, qui cibi causa ventitat aliquò, ut sunt mendici et parasiti: ideo exponitur etiam gulosus, vorax.

Μυχηβόρος, qui in cavernis seu latibulis comedit.

Νεκροβόρος, mortuos devorans. Greg.

Νεόβορος, recens adesus. Hesych.

Νυχηβόρος, noctu vorans. Nicand.

Ξυληβόρος, qui lignum exedit seu vorat, ut, vermes. Hesych.

Πολυβόρος, qui multum comedit, multivorus. Ælian. var. hist. [Plat. Crit. Ἀλλ' ἦν καὶ τοῦτο κατὰ ταῦτα τῷ ζώῳ μεγίστῳ πεφυκότι καὶ πολυβορωτάτῳ.]

Σαρκοβόρος, carnivorus. Greg.

Σκοτοιβόρος, dolosus, subdolus: quasi qui hostem in tenebris et clam devoret. Eustath.

Χολοιβόρος, bilis in modum exedens et erodens. Nic. in Ther.

Ὠμοβόρος, crudivorus. θυάδες ὠμοβόροι. Apoll.

[Ὠμόβρος. Eurip. Troad. 436. Δεινὴ Χάρυβδις, ὠμόβρος τ' ὀρειβάτης Κύκλωψ, &c. Vide Notam.]

ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ, ου, ὁ, cœnum, limus. (Aristoph. in Ranis. 145. 275.) Plut. de Socr. dæm. σύες ἀπαντῶσιν ἀθρόοι βορβόρου περίπλεοι. Sic et in prov. ὗς ἐν βορβόρῳ κυλισθεὶς, apud Naz. Et 2 Pet. c. 2. ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου. Luc. in Lexiph. τοσοῦτον βόρβορον συνεράνισας κατήντλησάς μου. ☞ Propriè ἡ ἐκ τῆς βορᾶς κόπρος.

Βορβορώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, cœno plenus, fœculentus, cœnum referens: ut, πηλοῦ βορβορωδεστέρου. Plat.

Βορβορόω, ῶ, cœno obduco, in cœnum converto. Item cœno contamino.

Βορβοροῦμαι, cœno obducor. Aristot. Item cœno contaminor, apud Chrysost.

Βορβορίζω, cœnum refero. ut Diosc. l. 5. βορβορίζων ἐν τῇ γεύσει, cœni saporem referens. ¶ Est etiam, cœno inquino.

Βορβορέη, cœnosa, lutosa.

Composita.

Ἀναβορβορίζω, exclamo. Aristoph.

Καταβορβόρωσις, cœni oblitio: vel dejectio in cœnum. Plut.

Ὑποβόρβορος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœnosus. q. d. cui subest cœnum.

ΒΟΡΒΟΡΥ'ΖΩ, strepitum edo: sed peculiariter de intestinis murmurantibus seu crepitantibus. ☞ Verbum est à sono fictum.

Βορβορυγμὸς, quidam interpr. intestinorum tumultus et strepitus. Diosc. l. 6.

Βορβορυγὴ, idem. Pro eodem dicitur et κορκορυγή.

Κορκορυγὴ, idem quod βορβορυγὴ, apud Hesych. Accipitur et generalius pro strepitu, ut annotatur ex Æschylo.

Κορκορυγεῖν, de ventre dictum, apud Aristoph. [Nub. 386.] pro, strepere, latrare. Unde κορκορυγμὸς, strepitus ille. [Lucian. Phil.]

Διακορκορυγέω, (*comp.*) strepitum edere cogo, apud Aristoph. in Nub. † 386.†

Διαβορβορύζω, idem quod βορβορύζω. Hippocr. aphor. l. 4.

Διαβορβορύζομαι, idem. Hippocr. l. 5.

ΒΟΡΕ'ΑΣ, ου, ὁ, boreas, aquilo. Odyss. ξ'. ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ, &c. Aristot. de mundo, βορέαι οἱ ἀπὸ ἄρκτου πνέοντες ἄνεμοι καλοῦνται. ¶ Item pars à qua flat βορέας, pars aquilonaris, i. septentrionalis, ut apud Thucyd. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως exponitur, ad septentrionalem urbis partem. ☞ Apud Etym. deducitur à βορά: vel quod nos βορᾶς avidiores ac edaciores reddat; vel quòd frugibus incrementum præbens βορὰν (alimentum) nobis ministret. Alii dictum volunt ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ ῥεῖν, quoniam ut violenti flatus est, ita etiam sonori. Vide Gell. l. 2. c. 22.

Βορέηθεν, apud poëtas, à parte septentrionali, à Borea.

Βορεήτιδες ἀκταὶ, aquilonaria littora, ex Dionys. Alex.

Βόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, borealis, aquilonaris; ut, βόρεια πνεύματα. Theophr. Τὸ βόρειον (substantivè) aquilonaris pars, septentrio. Et plur. τὰ βόρεια, pro eodem.

Βορεαῖος, idem. in Epigr.

Βορειότατος, maximè septentrionalis. Dion. de situ orbis.

Βορήϊος, apud poëtas pro βόρειος. Apollod. Arg. 1. βορήϊοι υἷες. Item βορειὰς, pro eodem.

Βοῤῥαῖος, borealis. Aratus. [Æschyl. Sept. c. Theb. 532. τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω, Πέμπταισι προσταχθέντα βοῤῥαίαις πύλαις, &c. Schol. β'. ταῖς ἀπὸ Βοῤῥαίου καλουμέναις.]

Βοῤῥᾶς, idem quod βορέας.

Βόῤῥαθεν, à Borea, ab Aquilone. Theodor. Histor. Eccl. 4.

Βοῤῥεῖον, apud Xenoph. in Cyneg. positum legitur pro, βόρειος κατάστασις τοῦ ἀέρος, borealis constitutio aëris, boreale cœlum, vel potius pro, βόρειον πνεῦμα.

Composita.

Αὐτοβορέας, ipse boreas.

Διαβόρειος, septentrionalis. Strabo.

Κατάβοῤῥος, ου, ὁ καὶ ἡ, boreæ expositus: boreæ obversus; ut, κατάβοῤῥος οἰκία. Aristot. in Œcon.

Παράβοῤῥος, qui transverso borea perflatur, qui à latere aut in orbem perflatur à borea, apud Theophr.

Προσβόρειος, sive πρόσβοῤῥος, qui à borea perflatur, ad boream vergens. ex Theophr.

Ὑπερβόρεος, q. d. superborealis, superaquilonaris. (Æsch. Ch. 371.) Dicti sunt Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia supra eos flat boreas, ut Servius etiam testatur. Et pro iis qui ex remotissima quapiam regione adveniunt, apud Luc.

ΒΟ'ΣΤΡΥΧΟΣ, ου, ὁ, et βόστρυξ, χος, ὁ, cincinnus, capilli certo modo plexi. Sunt tamen qui propriè cirrum muliebrem ita dici putent. Aristoph. in Nub. ἥνπερ ἴδητ' ἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον. (Eurip. Med. 1162. Phœniss. 277. 741. Æsch. Pr. 1043. Philostr. l. 3. c. 4. Eurip. in Hippol. 203. Aristoph. in Nubib. 536. Eccles. 590.) ☞ Etymolog. deducit a βότρυς, ut dicatur quasi βότρυχος: quia (inquit) μετὰ σχήματος βοτρυοειδοῦς ἀπήρτηται. unde apud Apoll. πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο. Sic apud Luc. ἑκατέρωθεν καθειμένος βοστρύχους. ¶ Item βόστρυχοι, cirri, animalcula pennata, de genere insectorum, ex Aristot. de anim. l. 5.

Βοστρυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cincinni seu cirri formam habens. Eurip. (Phœniss. 1441.)

Βοστρυχηδὸν, in cincinni modum seu cirri, in formam cincinnorum. [Lucian.]

Βοστρυχίζω, in cincinnos plecto, capillum compono, calamistro, calamistris inuro. Etiam metaphoricè, ut Dionys. Halic. dicit Platonem suos dialogos κτενίζειν et βοστρυχίζειν. ¶ Sunt et qui accipi putent pro, cirros gestare.

Βοστρυχοῦμαι, unde partic. βεβοστρυχωμένος, cirratus, cincinnatus. [J. Poll. Onom. lib. 2. §. 27.]

Βοστρύχιον, q. d. cincinnulus.

Composita.

Διαβεβοστρυχωμένος, idem quod βεβοστρυχωμένος. Archiloch.

Εὐβόστρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchros habens cincinnos seu cirros. Poll.

Ἰοβόστρυχος, cirros habens fusci coloris aut nigri, apud Pind. in Olympiad. [vi. 50. Isthm. Od. Z. 33. Φλέγεται δ' ἰοβοστρύχοισι Μοίσαις.]

Καταβόστρυχος, crinium cincinnis obtectus. Suid. (Eurip. Phœniss. 141.)

(Χρυσεοβόστρυχος. V. Eurip. Phœniss. 185.)

ΒΟ'ΤΡΥΣ, υος, ὁ, botrus seu botryo, uva. (Eurip. Phœniss. 215. Aristophanes in Vesp. 447. Equit. 1074.) Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 22. ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες. Aristoph. in Ran. βότρυος ἕλικα παυσίπονον. ¶ Eust. herbæ nomen, quam botryn Plinius etiam vocat, de qua vide Diosc. l. 3. c. 130.

Βοτρυηρὸς, οῦ, ὁ, qui è botryfero genere est, qui botryfero genere comprehenditur. Et τὰ βοτρυηρὰ pro ipsis botris.

Βοτρυΐτης, ου, ὁ, et βοτρυῗτις, ιδος, ἡ, botryites et botryitis: ut, βοτρυΐτης λίθος, botryitis gemma.

Βοτρυόεις, όεντος, racematus, racemosus, racemi in modum collectus et intortus. Athen. l. 10. et in Epigr. Metaph. apud Apoll. Rhod. Arg. 2. πλόκαμοι βοτρυόεντες.

Βοτρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, racemosus, Athen. [lib. 14. Eurip. Bacch. 11. ἀμπέλου δέ νιν Πέριξ ἐγὼ 'κάλυψα βοτρυώδει χλόῃ. 534.] Diosc.

Βοτρυὼν, ῶνος, ὁ, botryo.

Βοτρυμὸς, vindemia, Hesych.

Βότρυχος, botri acinorum pediculus, seu radix è palmite prodiens, unde acini ipsi dependent. Gal. 2. de alimentis.

Βοτρύδιον, ου, τὸ, acinus. Diosc.

Βοτρυδὸν, q. d. racematim, ceu in acinos. Il β'. de apibus. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν.

Βοτρυόομαι, οῦμαι, exp. racemor. (Apollonius Rhodius. ii. 679.) Theophr. l. 1. de caus. pl. c. 22.

Βρύτεα, residuum post calcatarum uvarum pressuram: Latinè vinacea, seu vinacei. Vide Athen. l. 2. qui scribit, vocem esse factam παρὰ τοὺς βότρυς.

Composita.

Εὐβότρυος, pulchros racemos habens, pulchrè racematus. Anacreon. [Od. 18. Sculpe Χάριτας γελώσας Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον, Εὐβότρυον, κομῶσαν.]

Εὔβοτρυς, idem quod εὐβότρυος. Sophocl. in Phil. [564.]

Καλλίβοτρυς, pulchros racemos habens. Sophocl. in Œdip. Col. [713.]

Πολύβοτρυς, vitibus abundans, vitifer. Theocr. [Idyll. xxv. 11. Eurip. Bacch. 650. Ὅς τὴν πολύβοτρυν ἄμπελον φύει βροτοῖς.]

Φιλόβοτρυς, amans uvas, qui uvis supra modum gaudet et delectatur. Plut. Symp.

ΒΟΥΒΩ'Ν, ῶνος, ὁ, inguen. Luc. ὅσον εἰς βουβῶνας, usque ad inguina. Il. δ'. βεβλήκει βουβῶνα. Alex. Aphr. l. 2. probl. 12. φθάσασα πρὸς βουβῶνα. ¶ Sic etiam dicitur tumor qui oritur circa inguina. Poll. l. 2. et Alex. Aphr. l. 2. Usurpatur et pro tumore qui in alia quavis corporis parte oritur, ut in axillis et collo.

Βουβώνιον, ου, τὸ, bubonium, dicitur aster Atticus, quoniam inguinum præsentaneum est remedium. Diosc. l. 4. c. 120. Plin. l. 27. c. 5.

Βουβωνιάω, ῶ, bubone laboro, laboro tumore circa inguina, vel simpliciter, tumore laboro. Aristoph. in Ran. ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ, tumores et inflammationem in renibus sentio.

ΒΟΥΛΗ', ῆς, ἡ, consilium. (Eurip. in Med. 914. Aristoph. Plut. 950. Pac. 872.) ut, ἐσθλὴ βουλὴ, apud Hom. et βουλὴ ἀγαθὴ, apud Dem. pro eodem. Et, διδόναι βουλὴν περί τινος, dare consilium de re aliqua. Xen. Pæd. 7. Exponitur et γνώμη, sententia, voluntas, decretum, ut Il. ά. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. et Il. β'. ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν. ¶ Aliquando expon. consultatio, deliberatio, ut apud Plut. in Galba, προὔθηκε βουλὴν τοῖς φίλοις. ¶ Item, concilium, seu consensus eorum qui consilium dant, senatus. Item locus in quem conveniunt. Il. β'. βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. Et Dem. pro cor. οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον. Et apud Herod. l. 2. κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, in curiam se contulit. Sic Xen. Hel. 7. εἰσάγειν εἰς τὴν βουλήν. ☞ Quidam deducunt à βούλομαι. Alii ἀπὸ τοῦ βάλλειν (metaph. deductâ a sagittariis, qui scopum ad quem collineant, βάλλειν, i. assequi et ferire dicuntur) q. βολή τις.

Βουλαῖος Ζεὺς, consiliarius Jupiter, vel consilii præses. Plut.

Βουλεία, functio eorum quæ ad senatoria munia pertinent, et quidem quæ fit à senatore. Vide Harpocr.

Βουλῆς, ῆντος, ὁ, senator. Thuc. 3. ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν.

Βουλεύω, F. σω, consilium agito, consulto, delibero. Il. ά. Τώ γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν, re ita deliberata discesserunt. ¶ Item, cum accus. delibero, meditor, cogito, animo agito, molior. (μή τι βουλεύσῃ νέον, ne quid machinetur novi. Eurip. Med. 37. Æschyl. Pers. 760. Pr. 1029. cum Præp. πρός. Soph. Œdip. Tyr. 721. Æsch. Ag. 1636. 1643. V. Eurip. in Hippol. 89.) Item, statuo, delibero. Od. κ'. αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν. Sic βουλεύειν δρασμὸν et τὴν ἀπόδρασιν, apud Luc. Βουλεύω σοι τὰ ἄριστα, Thucyd. 4. optimè tibi consulo, optimè tibi consultum esse volo. ¶ Item, sum senator. Sic Dem. περὶ παραπρ. dicit, γράφω ψήφισμα βουλεύων. Sic et apud Xen. Apomn. l. 1.

Βουλεύομαι, idem quod βουλεύω, consilium agito, delibero, &c. (Eurip. Med. 568. Æsch. Pr. 907. Soph. Œdip. Tyr. 758. Eurip. in Hippol. 731.) Plerunque sine casu. 738.
Isocr. βουλεύου βραδέως. Et εὖ βουλεύομαι, item ὀρθῶς βουλεύομαι. Plat. rectum ineo consilium, rem bene perpendo. † πρό τινος. Xen. Pæd. 1. 6. 37. cum ὅπως. l. p. 38. d.† Interdum cum πῶς, et cum εἰ, et cum περί. Lys. in Alcib. καὶ περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βουλευσάμενοι, qui malè de suis rebus consuluerunt. Et, βουλεύεσθαι περὶ τῶν ἐπιτηδείων, cogitare de commeatu. Aliquando cum accus. ut Il. β'. Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, dolum improbum commentus est. Sic et apud Thuc. Herod. et alios. Cum infin. ut, βουλεύομαι μετοικῆσαι. ¶ Item passivâ signif. Dem. βουλευθῆναι καλῶς δοκοῦντα. Et, τὰ βεβουλευμένα, consulta, decreta. Demosth.

Βούλευμα, consultatio, deliberatio, vel potiùs consilium quod consultando seu deliberando capitur. Aut simpl. consilium. Thuc. † Aristoph. Nub. 1030.† (Æsch. Pers. 528. Soph. Œdip. 565. Eurip. Hippol. 28. 655.)

Βουλευμάτιον, q. d. consiliolum, ex Soph. et Aristoph. [Equit. 99. Ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων, καὶ νοιδίων.]

Βούλευσις, consultatio, deliberatio. Aristot. Rhet. l. 1. βουλεύσεως δίκη [de Morib. lib. 3. cap. 5. ἐκ τοῦ βουλεύσασθαι γὰρ κρίναντες, ὀρεγόμεθα κατὰ τὴν βούλευσιν.] lege Harpocr.

Βουλευτὸς, οῦ, ὁ, in consultationem seu deliberationem cadens, Aristot. in ethic. (Æsch. p. 247.)

Βουλευτὴς, οῦ, ὁ, senator: ut, βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ à Luc.

(Βουλευτεῖν. Æsch. Ag. 856.) [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 72. οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη, ἀλλ' ἐν πλέονι σκεπτέον. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. οὕτως οὖν ἡμῖν ἀμφοτέροις βουλευτέον, ὅπως τῶν μὲν νῦν παρόντων μηδεὶς ἀποστατήσει ἡμῖν συμμάχων, &c.]

Βουλευτικὸς, consultus, apud Arist. eth. 6. ¶ Item senatorius, ad senatum seu ad curiam pertinens; ut, βουλευτικοὶ νόμοι. Dem. βουλευτικὸς ὅρκος. Xen. Βουλευτικὸν, τὸ, senatorum concilium. Syn. Item senatoribus assignatus theatri locus. Aristoph. Vide ejus schol. et Polluc.

Βουλευτήριον, ου, τὸ, curia. Plut. (Æsch. Eum. 573.)

(Βουλευτήριος. V. Æsch. S. c. Th. 581.) ‡ consultor. ‡

Βουλήεις, consultus, qui consilio pollet. Plut. in Solone.

Βούλιος, adject. à βουλὴ, quo utitur Æsch. in Χοηφ. εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον. ubi Scholiastes exponit βουλευτικώτερον.

Composita.

Ἄβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, consilio carens, consilii expers, inconsultus, inconsideratus, non circumspectus, imprudens. Item stultus, amens. Significat et κακόβουλον, id est, malo consilio utentem, vel malo consilio præditum. Soph. in Trach. Τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; (Œdip. Tyr. 645.) Sic apud Thuc. ἀβουλοτέρων exp. κακοβουλοτέρων.

Ἀβούλως, sine consilio, inconsultò, inconsideratè, non circumspectè, stultè, imprudenter, imperitè. Ἀβουλότερον, (comparativi gradus) inconsultius, imprudentius. Ἀβουλότατα, superl. inconsultissimè.

Ἀβουλεὶ, idem quod ἀβούλως. Suid.

Ἀβουλία, ἡ, consilii inopia, incogitantia, temeritas, imprudentia. Item amentia, stultitia, Isocr. Item pro δυσβουλία seu κακοβουλία, ut exp. apud Soph. in Electra. (Pl. Æsch. S. c. Th. 756. Eurip. Med. 883.)

Αἰολόβουλος, varius et versutus in consiliis suis, qui consilia sua variare et vertere novit prout res exigit, idem cum αἰολομήτης. Opp.

Ἀνδρόβουλος, virili et generoso consilio utens. Æsch. in Agamemn. [10. ὧδε γὰρ κρατεῖν Γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ. Schol. Ἀνδρόβουλον. τὸ μείζονα ἢ κατὰ γυναῖκα βουλευόμενον, γενναῖον, ἢ κατὰ ἀνδρὸς βουλευόμενον. Viro-insidiantem. Stanl. cujus notam consulas.]

Ἀριστόβουλος, cujus optimum est consilium.

(Ἀμφίβουλος. Æsch. Eum. 736.) [ὡς ἀμφίβουλος οὖσα θυμοῦσθαι πόλει. Schol. ἀμφιβάλλουσα. τέως γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ ἔχω τὸ ὀργίζεσθαι.]

Αὐτόβουλος, sua sponte, suo instinctu, ipse nimirum per se volens, non ab alio ut id vellet instigatus. [Æschyl. Sept. c. Theb. 1061. Ἀλλ' αὐτόβουλος ἴσθ', ἀπεννέπω δ' ἐγώ. Schol. τοῦτ' ἔστι, τῇ ἰδίᾳ γνώμῃ, ὃ βούλει, πράττε. Schol. β'. legit ἦσθ' pro ἦσθα.]

Βαθύβουλος, profundi consilii, prudentissimus. Nicand. (Æsch. Pers. 142.)

(Γυναικόβουλος. Æsch. Ch. 624.)

Διαβούλιον, consilium, sæpe apud Polyb. inquit Bud. Item consultatio seu deliberatio. Item pro temerario consilio, et pro consilio seu cogitatione. Suid.

Διαβουλία, idem.

Διάβουλος, pro δίβουλος. Hesych.

Διαβουλεύομαι, exp. delibero, decerno, διαγινώσκω. [Plat. Politic. ii.]

Δίβουλος, qui duplicis est consilii. Hesych.

Δύσβουλος, cujus malum vel infelix est consilium.

Δυσβουλία, ἡ, malum consilium, infelicitas consilii. Aristoph. † Nub. 587. † (Pl. Æschyl. S. c. Th. 808. Ag. 1618.)

Εἰκαιοβουλία, vanum consilium, temeritas in capiendo consilio. Hes.

Ἐπιβουλὴ, (q. d. consilium adversus quempiam initum) insidiæ. Luc. Herodian. † Xen. Pæd. 1. 5. 4. † (Antiph. Orat. 1.) Ἐξ ἐπιβουλῆς, apud Thuc. et Plat. ex insidiis.

[Ἐπιβουλία. Pind. Nem. Δ. 58. Ἔμπα καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντίας ἅλμα Μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ. Schol. ἐπείγου καὶ ἀντίτεινε ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλαῖς.]

Ἐπίβουλος, insidiosus. Xen. Pæd. 1. (Æsch. Suppl. 595.)

Ἐπιβούλως, insidiosè, dolosè. Cujus superl. ἐπιβουλότατα, apud Synes.

Ἐπιβουλεύω, (q. d. consilium adversus quempiam ineo) insidior, insidias struo. (Æsch. S. c. Th. 29.) Item insidiosè molior, cum accus. Herod. ἐπιβουλεύειν ἐπανάστασιν, rebellionem moliri. Sic ἐπιβουλεύειν ἀποχώρησιν, Thuc. Item cum accus. et dat. ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι. Herodot. Et cum infin. ταῦτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν. Aristoph. in Pluto. Et ἐπιβούλευσε λαβεῖν. Dem. Cum dat. item junctum, significat etiam, molior, capesso, immineo, ut à Bud. exp. apud Lys. οὐ γὰρ ἔδει αὐτὸν ζῆν τοιούτοις ἔργοις ἐπιβουλεύοντα, mori debebat qui talia moliretur. Apud Synes. ἐπιβουλεύειν πλούτῳ, exp. inhiare divitiis. Apud Plat. epist. 7. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, imminere tyrannidi, affectare tyrannidem. Apud Plut. in amat. narr. ἐπιβουλεύειν τῷ τυράννῳ, insidiari tyranno. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 134. b. † Accus. etiam jungitur pro insidiari, ut Dem. ἀλλ' εὐθέως ἐπιβούλευσέ με. ¶ Alicubi etiam exp. simpliciter, consilium ineo seu capio, delibero, ut apud Thuc. 3. ἐπιβουλεύουσιν ἐξελθεῖν.

Ἐπιβουλεύομαι, insidiis petor seu appetor, mihi struuntur insidiæ. Dem. de falsa leg. † Xen. Pæd. l. 5. p. 138. e. et de re. p. 150. a.

Ἐπιβούλευμα, τὸ, molimen, aggressio, conatus. Item insidiæ.

Ἐπιβούλευσις, insidiatio, insidiæ. Plat. de Leg. ἐξ ἐπιβουλεύσεως γενόμενος φόνος, ex insidiis, vel consultò, certo consilio.

Ἐπιβουλευτὴς, insidiator. Soph. ἐπιβουλευτὴς στρατοῦ, qui exercitui insidiatur.

Ἐπιβουλευτὸς, insidiatorius, insidiosus; unde ἐπιβουλευτότατον φάρμακον. Luc.

Decomp. Ἀνεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest, insidiis non obnoxius, ab insidiis tutus. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 37. διὰ γὰρ τὸ καθ' ἡμέραν ἀδεὲς καὶ ἀνεπιβούλευτον πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐς τοὺς ξυμμάχους τὸ αὐτὸ ἔχετε. Schol. ἐπεὶ γὰρ ἀλλήλους οἱ πολῖται οὔτε φοβοῦνται οὔτε ἐπιβουλεύουσιν, οἴονται μηδ' ὑπὸ τῶν ὑπηκόων ἐπιβουλεύεσθαι.] Τὸ ἀνεπιβούλευτον, immunitas ab insidiis.

Ἀντεπιβουλεύω, vicissim insidior, insidianti insidior, contrà tendo insidias. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 34. Ὑμέτερον δέ γ' αὖ ἔργον προτερῆσαι,——καὶ προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἀντεπιβουλεύειν.]

Ἀρτεπίβουλος, pani insidians, nomen muris apud Hom.

Αὐτεπίβουλος, suis ipsius captus insidiis. Hesych.

Δυσεπιβούλευτος, qui insidiis peti circumvenirive difficulter potest, cui non facilè fiunt insidiæ. Xen. [Orat. in Agesil. cap. 6. §. 7. νομίζων ἐν τῷ τοιούτῳ τό, τε ἄτρεμας, καὶ ἀνεκπληκτότατον, καὶ ἀθορυβητότατον, καὶ ἀναμαρτητότατον, καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Ἱππαρχ. cap. 4. §. 11.]

Εὐεπιβούλευτος, cui facilè strui possunt insidiæ. † Comparat. est apud Xen. Pæd. p. 220. d. †

Προεπιβουλεύω, insidiis prævenio, seu præverto, insidias anticipo. Thucyd. [lib. 1. καὶ προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἀντεπιβουλεύειν.]

Προεπιβουλεύομαι, insidiis prævenior, prior incido in insidias.

Συνεπιβουλεύω, unà insidior. [Xenoph. Græc. Hist.]

Εὔβουλος, cujus bonum est consilium seu felix. Item consultus, prudens. Thuc. [Soph. Œd. Col. 1001. τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρειος εὔβουλον πάγον Ἐγὼ ξυνῄδειν χθόνιον ὄνθ', &c. Pind. Olymp. Od. xiii. 10. χρύσεαι Παῖδες εὐβούλου Θέμιτος. Pyth. Od. Γ. 163. Aristot. de Moribus. ὁ δὲ ἁπλῶς εὔβουλος, ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν στοχαστικὸς κατὰ λογισμόν.]

Εὐβούλως, prudenter. (Æsch. Ch. 694.)

Εὐβουλία, bonum consilium seu prudens, consilii felicitas. (Æsch. Pers. 751.) [Soph. Antig. 1062. Ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; Eurip. Phœn. 728. Καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστι πᾶν εὐβουλίᾳ. Schol. ἀκολουθεῖ γὰρ τῇ εὐβουλίᾳ τὸ νικᾶν. 753. Æschyl. Prometh. 1033. μηδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. 1036. ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν Μεθέντ', ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν. Aristoph. Acharn. 1007. Polyb. Hist. lib. 1. ἐπιφανέστατος γὰρ δὴ πάντων οὗτος δοκεῖ, καὶ πλεῖστον χρόνον ἀπολελαυκέναι τῆς ἰδίας εὐβουλίας, &c. Thucyd. Hist. lib. 3. νομίζω δὲ δύο τὰ ἐναντιώτατα εὐβουλίᾳ εἶναι, τάχος τε καὶ ὀργήν.]

Εὐβουλεὺς, idem quod εὔβουλος. Plutonis epith. apud Nicand. in Alex. etiam Bacchi epith. apud Plut. Symp. 7.

Ἰδιοβουλεύω, solus delibero, aut consulto: aut sententiam dico. Herod. in Polym.

Ἰδιοβουλέω, ῶ, proprio consilio nitor. [Dion. Cass. Hist.]

Κακόβουλος, cujus malum est consilium. Apud Aristoph. exp. stultus. [Equit. 1052. Κεκροπίδη κακόβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὔργον; Ran. 104. Schol. Soph. Elect. 553. δύσθυμος. Sch. μετάμελος, κακόβουλος. Eurip. Bacch. 399. Καὶ κακοβούλων παρ' ἔμοιγε φωτῶν. Orest. 1403. Schol. Thucyd. Hist. lib. 1. ἀβουλοτέρων. Schol. κακοβουλοτέρων.]

Κακοβουλία, malum consilium, consilii perversitas.

[Κακοβουλεύω. Eurip. Ion. 877. Ψυχὰ δ' ἀλγεῖ κακοβουλευθεῖσ' ἔκ τ' ἀνθρώπων, ἔκ τ' ἀθανάτων, &c.]

Κοινοβοῦλαι, οἱ, senatores. Hesych.

Κοινοβουλέω, ῶ, communiter consulto.

Μετάβουλος, qui citò mutat consilium. Aristoph.

Μεταβουλεύομαι, muto consilium, me pœnitet. Luc.

Ὀλιγόβουλος, qui parum consilio pollet, non valde prudens. Polemon in Physiogn.

Ὁμόβουλος, qui in eadem dignitate est, qui una consultat et deliberat. Plut. Symp. 1.

Ὀρθόβουλος, recta consulens. [Æschyl. Prometh. 18. τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ, &c. Schol. β'. τῆς ἀληθὲς βουλομένης. Pind. Pyth. Od. Δ. 466. Ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις. Od. H. 106. Βίον κορύσσεμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς.]

Παλιμβουλία, consilii mutatio, inconstantia. Polemon in Physiogn.

Παραβουλεύομαι, perperam consulo. Philip. c. 2.

Ποικιλόβουλος, in consiliis suis varius et callidus, seu simpliciter, astutus, versutus, callidus, vafer. Promethei epith. apud Hesiod. † Th. 521. †

Πολύβουλος, cui multum est consilii, valde prudens, ut, πολύβουλος Ἀθήνη. Il. ί. et Od. π'.

(Προβουλή. Antiphon. Orat. 1. p. 16.)

Πρόβουλος, qui pro alio consultat et in ejus commodum. A Bud. exp. primarius in consilio, apud Herodot. Quidam exp. Senatus princeps, primarius in urbe consul et provisor, Plut. Apud Aristot. πρόβουλοι sunt qui consiliis suis populo prospiciunt, ne quid perperam ab eo decernatur, aut alias incommodo afficiatur. (Æsch. S. c. Th. 1014.)

Προβουλεύω, consilio prospicio vel provideo, vel simpliciter, prospicio, provideo. Thuc. 3. προβουλεύσας δὲ ὅπως μηδὲν αὐτῶν δεήσει. Luc. in Caucaso, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν. Aristot. Pol. 4. ᾧ ἐπιμελὲς ἔσται τοῦ δήμου προβουλεύειν ὅπως ἀσχολῶν ἔσται. Apud Dem. verò et Plut. in Sol. προβουλεύειν τοῦ δήμου, exp. consilio seu deliberatione populum prævenire, consultare de re quapiam priusquam populo consultatio proponatur. Bud. scribit προβουλεύειν dici solitam curiam Athenis, quando ante comitia populi, ea res consulendo censendoque in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβεβουλευμένον, q. d. prædeliberatum. Apud Arist. autem eth. l. 5. c. 8. generaliore sig. προβουλεύσας seu προβουλευσάμενος aliquid facit, qui certo consilio id facit et præcedente deliberatione. † Προβουλεύεσθαι med. sibi ante consilium agere. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. b. †

Προβούλευμα, decretum quod ex consultatione consequitur, et q. d. præconsultatione. Dionys. Hal. senatusconsultum.

Προβουλευμάτιον, consultatiuncula. Luc. in parasito.

Decomp. Ἀπροβούλευτος, ut, ἀπροβούλευτος γνώμη, de qua non consultatum est in curia antequam ad populum referretur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα, Harp. ex Dem. in Androt. Ἀπροβούλευτον est apud Aristot. in Ethic. quod fit non præmeditatè, et non præcedente consultatione seu deliberatione. ¶ Item, ἀπροβούλευτος, act. dicitur (ut Lat. inconsultus) qui res inconsultè agit, unde et ex Cebete affertur pro temerario. Ἀπροβουλεύτως, non præmeditatè, absque præmeditatione, ut apud Plat. de leg. l. 9. φόνος ἀπροβουλεύτως πεπραγμένος.

(Ἀπροβούλως, ἀπρονοήτως. Æsch. Ch. 617.)

(Δυσπαραβούλοισι φρεσί. Æsch. Suppl. 110.)

Συμβουλὴ, (et συμβουλία, Xen. † Pæd. 1. 6. 2. †) consilium quod alicui datur. A Bud. exp. consilium, consultatio, admonitio. Plat. in Protag. καὶ εἰς συμβουλὴν τούς τε φίλους ἂν παρεκάλεις.

Σύμβουλος, qui consilium dat, consiliarius, consultor. † Xen. Pæd. l. 5. p. 141. b. † Apud Dem. pro cor. σύμβουλον ποιήσασθαι, in consilium adhibere. Dicitur et σύμβουλός εἰμί σοι, pro συμβουλεύω σοι. † et σύμβουλος γίνομαί τινι. Aristoph. Nub. 1483. Cum genit. rei. Sic ἀγαθῶν. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. d. †

Συμβούλιον, consilium quod aliqui simul ineunt, simul initum consilium. Matth. 12.

Συμβουλεύω, consilium do, consulo, suadeo, hortor, author sum: ut, συμβουλεύω σοὶ ποιεῖν, Dem. † Xen. Pæd. 1. 6. 3. Aristoph. Nub. 791. † Item συμβουλεύω σοὶ περὶ τούτου. Plat. et Xen. consilium do tibi de hac re. Item pro ἐπιβουλεύω, insidior. (Soph. Œdip. Tyr. 1384.)

Συμβουλεύομαι, consilium peto, in consilium adhibeo, consulo. Xen. anab. 2. συμβουλευόμεθά σοι τί χρὴ ποιεῖν. † τινί πως &c. Pæd. p. 214. a. † Apud Plat. συμβουλεύεσθαί τι τῶν προσφόρων, consilium haberi de quopiam eorum quæ conducunt.

Συμβούλευσις, idem quod συμβουλή.

Συμβούλευμα, consilium quod datum est. Xen.

Συμβουλευτὴς, senator. [Plat. de Leg. ii.]

Συμβουλευτικὸς, ut, συμβουλευτικὸς λόγος, oratio quæ consilium dat, vel oratio suasoria. Aristot. Apud Herm. συμβουλευτικὴ ἰδέα, genus deliberativum. Συμβουλευτικῶς, dando consilium, hortativè.

Decomp. Ἀσύμβουλος, consilio vacans, inconsultus. [Lucian. Rhet. Præcept.]

Ἀποσυμβουλεύω, dehortor, dissuadeo. Ex Phalaride in epist.

Ταχύβουλος, qui celeris est consilii, i. qui citò et repentè consilium capit, aut qui citò ex uno consilio ad aliud transit.

Ὑποβουλεύω, insidias struo, insidior, Lucian. in somn.

Ὑστερόβουλος, qui post factum consultat.

Ὑστεροβουλία, serum consilium, sera pœnitentia, in proverb. Salom. 16. et apud Greg. teste Bud.

ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ, in 2. persona βούλει, f. λήσομαι, p. λημαι, volo. † βουληθείς, aor. 1. Xen. Pæd. l. 5. p. 137. e. qui voluit, et p. 143. c. † (Eurip. Med. 457. 1051. id. Phœniss. 861. Hippol. 346. Aristophan. Lysistrat. 481. 488. Plut. 290. Æsch. Pr. 866. Soph. Tr. 493. Lucian. Prometh. in verb. p. 14.) Cum infinit. ut, βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xen. et βούλομαι κεκτῆσθαι, Luc. in somn. ¶ Cum accus. rei exp. etiam, cupio, aliisque item modis. Greg. βούλομαί σοι πᾶν ἀγαθὸν, omnia tua causa cupio. Thuc. βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων, studiosum esse Syracusa-

norum. Item malo, præopto. Iliad. ά. βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. ¶ Item volo, censeo. Them. Phys. 4. βούλονται γὰρ εἶναι διάστημα ἐν ᾧ μηδέν ἐστι σῶμα. ¶ Item possum, ut Aristot. Pol. l. 2. καὶ βούλεταί γ' ἤδη τοῦτ' εἶναι πόλις, ὅταν αὐτάρκη συμβαίνῃ τὴν κοινωνίαν εἶναι.

Βούλημα, τὸ, voluntas. Synes. (res quam quis vult exequi. Soph. Aj. 44. V. Aristoph. in Plut. 493.)

Βούλησις, εως, ἡ, idem. Xen. Pæd. 5. Exp. et sententia, apud Thuc. 1.

Βουλητὸς, οῦ, ὁ, sub voluntatem cadens, Aristot. eth. 3.

Βουλητικὸς, voluntarius.

Composita.

'Αβουλέω, ῶ, f. ήσω, nolo, Plat. de rep. 4. et Dem. epist. 3.

'Αβούλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non vult, ut ait Suidas. Item ἀβούλητον, quod nolumus, quod præter voluntatem accidit, involuntarium, cui opponitur βουλητὸν, apud Plat. de leg. 5. 'Αβούλητα πράγματα adversæ res, Dion. Hal. ἀρχ. 11. 'Αβούλητος βίος, vita non placens, non optabilis, ex Alex. Aphr. περὶ ψυχῆς.

'Αβουλήτως, involuntariè, non ex animo, præter voluntatem, cui oppon. ἐκ βουλήσεως, apud Dem.

Προβουλέω, inus. unde tamen προβέβουλα, apud Hom. malui, vel malo: Il. ά. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα Κουριδίης ἀλόχου, eam malo quàm Clytæmnestram, antepono Clytæmnestræ.

ΒΟΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, collis, tumulus, clivus. Epigr. l. 2. in deformes, ἢν δ' ἐπὶ βουνὸν Ὑψηλὸν στῶμεν καὐτὸν ἐσοψόμεθα. Exponitur etiam cumulus, acervus. Hesych. verò βουνοὶ sunt βωμοὶ, aræ seu altaria. Vocem esse Aphricam, et à Græcis usu receptam Eustathius ait sub initium Od. τ'.

Βουνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, collibus seu tumulis frequens, clivosus, vel colli similis, tumuli speciem gerens. [Polyb. Hist. lib. 2. τοὺς βουνώδεις καὶ γαιώδεις τόπους κατοικοῦσι.]

Βούνιον et βουνιὰς, utrumque napi genus est, Diosc. et Athen. Ψευδοβούνιον, (*comp.*) herba quæ bunium verum mentitur. Vide Diosc. et Plin.

(Βουνῖτις. Æsch. Suppl. 783.) ‡ sc. γῆ. tumulosa terra.‡

Βουνίτης οἶνος, vinum ex bunio, Diosc. l. 5. c. 56.

Βουνὶς γῆ, apud Æschyl. ‡ Suppl. 123.‡ exp. terra collibus frequens.

Βουνίζω, accumulo, aggrego. Ruth. 2.

ΒΟΥ'ΡΑΣΣΟΣ, sive βόρασσος, fructus qui clauditur spathe sive elate, i. palma suo involucro inclusa. Diosc. l. 1. c. 151. ὁ περιεχόμενος δ' ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται, ὑπ' ἐνίων δὲ βόρασσος.

ΒΟΥ~Σ, οὸς, ὁ et ἡ, et βῶς, Doricè, bos, vacca. Il. ψ'. Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Odyss. ί. ἤλασε βοῦς ἐριμύκους. ☞ Ἀπὸ τοῦ βόω seu βόσκω, quod homines pascat laboribus suis. ¶ Synecdochicè in fœm. gen. capi pro pelle bovina Eustath. tradit, indeque apud Hom. βοῦς τυκτὰς, et βοῦς αὔας dici clypeos ex bubulo corio. Il. μ'. Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι. Il. ή. Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν Ἀζαλέην. unde et Hesychio est μάστιξ, flagellum, sub. ex bubulo corio factum. ¶ Metaph. dicitur de homine stupido, ut Eust. docet, unde et βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται, proverbium ἐπὶ ἀχρηστίας. ¶ Est et piscis nomen quem bovem Plin. etiam appellat, de quo Hesych. lib. 4. de histor. anim. et l. 6. 12. Item placentæ species apud Eust. unde ἕβδομος βοῦς. ¶ Olim erat etiam numisma Atticum, bovis nota percussum. unde ἑκατόμβοια arma apud Homerum, et βοῦς ἐπὶ γλώττῃ βέβηκεν, proverbium in eos, qui pecunia corrupti aut metu mulctæ, dicenda reticent, de quibus Bud. in l. de asse, et Pollux l. 1. 9. (Æsch. Ag. 36.) Et χυτρόπους, apud eundem Pollucem βοῦς dicitur. ¶ Item in vestib. saturarum missuras βοῦς vocatas fuisse idem autor testatur l. 7.

Βοάριον, ου, τὸ, ad boves pertinens, boarium.

Βόειος, ου, ὁ, et βόεος, poëticè, bubulus, bovinus, Odyss. ξ'. δέρμα βόειον. Sic βόεια κρέα, pro quibus absolutè βόεια etiam Alex. Aphr. dixit. Et metaphoricè apud Aristoph. (in Ranis. 955.) βόεια ῥήματα, grandia verba, sesquipedalia. Βοεία sive Ionicè βοείη, et (poëticè exempto ι) βοέη, sub. δορὰ, bubula pellis, item clypeus è bubulo corio factus. Il. χ'. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην.

Βοεικὸς, et βοεικὸς, οῦ, ὁ, è bubula pelle factus, item bubulus. Thuc. l. 4. ζεύγεσι βοεικοῖς, jugis boum. Item βοεικὸν, τὸ τοῦ βοὸς κρέας, caro bubula; ut, ὑεικὸν, suilla. Bud.

Βοεὺς, έως, ὁ, lorum è bubulo corio factum. Od. β'. Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι.

Βοϊκὸς, οῦ, ὁ, bubulus, ut et βοεικός. [Diod. Sic. Γ. 17.]

Βοΐδιον, et βοϊδάριον, τὸ, bucula, buculus. [Aristoph. Av. 586. Μὴ πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοϊδαρίω τὼ 'μὼ πρώτιστ' ἀποδῶμαι.] Athen. l. 12. In Epig.

Βοΐδιον etiam reperitur quatuor syllabis. [Demosth. Olynth. ii. p. 103. 11. Ed. Mount. ἃ βοΐδια πέμψουσιν οὗτοι. Schol. τὸ δὲ βοΐδια, ὑποκοριστικόν ἐστιν ἐν συναιρέσει Ἀττικῷ ἔθει. Aristot. de Hist. Animal. lib. 3 cap. 21. ἐν Φάσει μέν ἐστι βοΐδια μικρὰ, ὧν ἕκαστον βδάλλεται γάλα πολύ.] Et βῴδιον, per synæresin, pro βοΐδιον. Hesych.

Βούβιλα, bubulæ carnes, κρέα βόεια. Hesych.

Βούβαλος, ου, ὁ, et βούβαλις, ιδος, ἡ, bubalus. Æschyl. λεοντοχόρταν βούβαλιν νεαίτερον. Soph. γηγενῆ βούβαλον. De hoc animali Aristot. lib. 3. hist. anim. et Herodot. ¶ Βουβάλιον, pudendum muliebre, et cucumis sylvestris apud Hippocr. teste Hesych. Apud Gal. verò in lex. Hipp. legitur βουβάλιος, σίκυς ἄγριος. apud Poll. et Etym. numeratur inter brachialia ornamenta.

Βούτης, ου, ὁ, bubulcus. Suid. Adjectivè verò capitur βούταν φόνον, quod tragicè dici posse pro ἑκατόμβη tradit Eust. id est, bubulam cædem, seu boum mactationes et immolationes. (Æsch. Pr. 571. Suppl. 305.) [Eurip. Hec. 645. Κρινεῖ τρισσὰς μακάρων Παῖδας ἀνὴρ βούτας.]

Βοῦκος, et βουκαῖος, ου, ὁ, idem. Theocr. Idyll. ί. Ἐργατίνα βουκαῖε. Βῶκος Doricè dicitur pro eodem, id est, bubulcus, messor, apud eundem Theocr.

Βωνίτης, ου, ὁ, bubulcus, Hesych.

Βοίδης, ου, ὁ, πρᾶος, εὐήθης. Eustath. ex Menand.

Βου, particula, nominum, quibus præponitur, significationem augens, à bovis magnitudine, (ut et ἵππος) veluti in βούβοσις, βουγάϊος, βουκόρυζος, βούλιμος, βούπεινα, βούπαις, βούφαγος, &c.

Composita.

'Αβούτης, ου, ὁ, bobus carens. Hesiod. in dieb. κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω, ab etym. exp. ἀκτήμων, ἄπορος. vide et in comp. à βοτόν.

'Αλφεσίβοιαι, αἱ, quæ boves inveniunt. Apud Hom. dicuntur παρθένοι, i. virgines ἀλφεσίβοιαι, quæ propter formam sponsos inveniant, à quibus munera accipiant, boves potissimùm. Boves enim fuerunt præcipuæ opes antiquorum.

'Αντίβοιον, bovis pretium æquans. Hesych. ex Sophoc. Meleagro, pro ἰσόβοιον.

Δεκάβοιος, ου, ὁ, decem boum (id est, ejus nominis nummûm) pretio æstimabilis, Plut. in Theseo.

Δωδεκάβοιος, duodecim boum (seu ejus nominis nummûm) pretio æstimabilis.

Εἰκοσίβοιος sive ἐεικοσάβοιος, (per pleonasmum τοῦ ε, et τροπῇ τοῦ ι εἰς α) viginti boum (seu ejus nominis nummûm) pretio æstimabilis. Odyss. ά.

'Εκατόμβοιος, centum boum (seu ejus nominis nummûm) pretio æstimabilis. (Il. β'. 449.) Il. γ'. et Bud. in lib. de asse.

'Εκατόμβη, ἡ, sacrificium centum boum seu pecorum, per synecdochen partem capiendo pro toto. † Hes. Asp. 479.† Alii intelligunt sacrificium ἐξ ἑκατὸν βάσεων, id est, ποδῶν, in quo immolarentur animalia quadrupeda 25. quorum pedes numero 100. Alii finitum numerum pro infinito acceperunt.

'Εκατόμβαια, τὰ, festum quo hecatombe peragebatur. Eust.

'Εννεάβοιος, novem boum (seu ejus nominis nummûm) pretio æstimabilis, Il. ζ'.

'Επίβοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, ἐπίβοιον θῦμα, sacrificium post seu præter bovis immolationem, apud Lycurgum.

'Επταβόειος, ex septem bubulis pellibus factus. Iliad. ή. Metaphoricè capitur pro impenetrabilis et infractus; ut, θυμοὶ ἑπταβόειοι, apud Aristoph. in Ran. Pro eodem reperitur et ἑπτάβοιος, apud Soph.

Εὔβους, bobus abundans, pulchros boves habens. Hom. in hymn. Apoll.

'Εχέβοιον, ου, τὸ, lorum aratro bovem adjungens et applicans. Poll. l. 2.

'Ισόβοιον, idem quod ἀντίβοιον suprà.

'Ιστοβόη et ἱστοβοεὺς, lignum aratri longius, quod inter utrumque bovem medium est, et cui boves quasi assistunt, temo. quod enim in curru et ἀπήνῃ est ῥυμὸς, id in aratro est ἱστοβοεὺς, ut tradit Eust. Hesiod. in Erg.

Μεσάβοιον, et μέσαβον, (poëticè) ου, τὸ, medium inter boves junctos lignum, ut Suid. exponit. Aliis lorum quo temo jugo alligatur. Hesiod. in Erg. † 469. et ibi Græv.†

Μεσαβόω, ῶ, jungo boves. Abusivè verò ad alia quoque animalia transfertur. Varin.

Πολυβούτης, multas boves seu multa pecora habens. Il. ί.

Τετράβοιος, quatuor boum (seu ejus nominis nummûm) pretio æstimabilis. [Τετραβόειος. Callim. Hym. in Dian. 52. πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν Φάεα μουνόγληνα σάκει ἴσα τετραβοείῳ, &c.]

'Ωμοβόειος, sive ὠμοβόεος, sive ὠμοβόϊος, sive ὠμοβόϊνος, è crudo bovis corio factus, Epigr. lib. 2. Herodot. 'Ωμοβοέη, s. δορὰ, pro cruda bovis pelle.

ΒΟ'Ω, ῶ, F. ώσω, et ώσω, (ut tradit Eust. deducens inde βόσις et βοτὴρ, item βώτωρ,) pasco. Thema inusit. pro quo in usu est βόσκω, inde derivatum.

Βόσις, εως, ἡ, pastus, cibus, Il. τ'.

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, pastor: hinc fœm. βότειρα, apud Eust. (οἰωνῶν βοτήρ. Sch. ex. σκοπός. Æsch. S. c. Th. 24. Soph. Œdip. Tyr. 857. 1064.)

Βοτηρικὸς, οῦ, ὁ, pastoralis. [Suid. Lex.]

Βοτῆρες, casæ pastorum, gurgustia, Plut.

Βοτὸς, exp. τροφὴ, seu βορὰ, Suid.

Βοτὸν, οῦ, τὸ, pecus, idem quod βόσκημα, propriè pecudes quæ pascuntur. Soph. (Tr. 703. Æsch. Ag. 1178. Ch. 751.) et Aristoph. † Nub. 1429.†

Βοτάμια, τὰ, pascua. Thuc. ὑπὲρ βοταμίων, pascuorum nomine.

Βώτωρ, ορος, ὁ, pastor, idem quod βοτήρ. Od. ξ'.

Βώτης, ου, ὁ, pastor. cujus fœm. βῶτις, βώτιδος. Eust.

Βοτάνη, ἡ, herba, gramen, Hom. Theocr. Diosc. Plut. et alii.

Βοτανώδης, herbaceus, vel herbosus, id est, vel ad herbarum genus accedens, vel herbis abundans, herbidus.

Βοτανικὸς, herbarius, ad herbas pertinens, seu qui de herbis est: ut, βοτανικὰ φάρμακα, Diosc.

Βοτάνιον, ου, τὸ, herbula, herba pusilla, seu parva.

Βοτανίζω, herbas carpo seu vello, quod Columella dicit exherbare et runcare. Βοτανισμὸς, evulsio herbarum, runcatio.

Βόσκω, F. βοσκήσω, pasco. (Eurip. Phœniss. 353. Soph. Œdip. Tyr. 1439.) Odyss. ξ'. αἰπόλια πλατί' αἰγῶν βόσκουσι ξεῖνοι. Item alo, sub. more pecudum. Odyss. δ'. πολλοὺς βόσκει γαῖα. [Personis etiam tribuitur. Aristoph. Lysistr. 260.—γυναῖκας, ἃς ἐβόσκομεν, &c. 1205. βόσκει δ' οἰκέτας, &c. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 39. Μιλτιάδης τε δὴ ἴσχει τὴν Χερσόνησον, πεντακοσίους βόσκων ἐπικούρους, &c.] Passivum quoque frequenter usurpatur in iisdem signif. Od. φ'. ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι. Aristot. de mundo. ζῷα τὰ ἐν ἀέρι καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα. (Eurip. Phœniss. 357.)

Βοσκὸς, οῦ, ὁ, pastor. βοσκὴ, ἡ, pastus, pabulum, apud Athen. l. 13. (Æsch. Eum. 266.)

Βοσκὰς, άδος, ἡ, pascens, pastui indulgens. Nicand. in Ther. ¶ Est et avis marinæ seu palustris nomen, similis anati, ut scribit Aristot. hist. an. lib. 8. c. 3. ¶ Est etiam picis aridæ species quædam de qua Diosc. l. 1. c 98.

Βοσκάδιος, ου, ὁ, pascua carpens, altilis, apud Nicand.

Βόσκημα, τὸ, pecus, animal quod pascitur. Xen. Hellen. 4. † de equis et canibus Pæd. p. 102. b.† Etiam signif. pascua, pabulum. Esaiæ 7. (Æsch. Suppl. 629. Eum. 302. Soph. Tr. 775. Palæph. 13.)

Βοσκηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exp. pecuarius; ut, βοσκηματώδης ἄνθρωπος. Eust.

Βόσκησις, pastio. [Phav. Lex.]

Βοσκητέον, pascendum.

Composita, ac primùm ex βόσις.

Βούβοσις, εως, ἡ, voracitas. Hesych.

Βουβόσιον, ου, τὸ, locus ubi boves pascuntur. Callim. Strabo.

Εὐβοσία, ἡ, pabuli bonitas seu ubertas, boum nutrimentum. Theophrast. hist. pl. l. 1. c. 18.

Συβόσιον, ου, τὸ, grex suum qui pascuntur. Il. λ'. v. 679. et Od. ξ'. v. 101. Item suile, hara, stabulum in quo sues nutriuntur, Suidæ.

Χηνοβοσία, anserum pastio.

Composita ex βοτὴρ, βοτὸς, &c.

'Αβοτος, pascuis carens, in quo pecudes pasci nequeunt, vel etiam qui depastus non est. Hesych.

'Αβούτης, ου, ὁ, egenus, non habens unde pascatur, vel non habens pecora, ut, ἀβούτης ἀνὴρ, apud Hesiod. Vide et in comp. ex βοῦς.

'Αγροβότης, ου, ὁ, qui in agris pascit. Soph. [Philoct. 218. οὐ μολπὰς σύριγγος ἔχων, ὡς ποιμὴν ἀγροβότας. Pastor agrestis.]

'Αγρόβοτος, agros habens pascuis accommodos. Strab. lib. 12.

['Αγροβάτης. Eurip. Cycl. 52. Ὕπαγ' ὦ, ὕπαγ', ὦ κεράστα, Μηλοβότα στασίωρον, Κύκλωπος ἀγροβάτα. Vide omnino Not. Cl. Barnes.]

Αἰγίβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, capris pascendis aptus. Od. δ'. Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος.

Αἰγιβότης, capras pascens, vel caprarum pastor. in Epigr.

Βούβοτος, bobus pascendis aptus, Od. δ'.

[Βουβότης. Pind. Nem. Δ. 84. Βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχα κατακεῖνται, &c. Isthm. vi. 45. σίφων δὲ——τὸν βουβόταν, οὐρεΐ ἴσον, &c.]

Γερανοβοτία, grex gruum pascentium. [Plat. Polit. Καὶ μὴν χηνοβοτίας γε καὶ γερανοβοτίας, εἰ καὶ μὴ πεπλάνησαι περὶ τὰ Θετταλικὰ πεδία, πέπυσαι γοῦν καὶ πιστεύεις εἶναι.]

Δαμαλόβοτος ἄκρη, depastus à buculis, in Epigr.

Εὔβοτος, pascuus, pascuis abundans, pascendis pecoribus aptus. Plut. in Cam. θρέμμασιν εὔβοτος χώρα. ¶ Item bene pastus. Theoc. Idyl. έ.

Ζάβοτος, admodum abundans pascuis. Item abundans pecoribus. Hesych.

Θηρόβοτος, à feris depastus. in Epigr. Item feris pascendis aptus.

'Ιπποβότης, ου, ὁ, qui equos pascit, qui equos alit, videlicet ad equestria certamina, eques. Eurip. in Oreste, 'Ατρέως ἱπποβότου. Apud Plut. ἱπποβόται Chalcidensium rep. vocantur qui opibus et gloria præcellerent.

Ἱππόβοτος, equos pascens seu alens, equestris; ut, ἱππόβοτον Ἄργος, apud Hom. ab equorum qui ibi alebantur copia. Item equis pascendis aptus; ut, ἱππόβοτος χώρα. Od. δ'. Sic ἱππόβοτον πεδίον, apud Eur.

Λειποβοτανεῖ, deficitur herbis, gramine et pabulo caret, apud Plut. in Apophth.

Ληϊβότης et Ληϊβοτὴρ, qui segetem depascit. Fœm. ληϊβότειρα sive ληϊβοτείρη, Ionicè, quæ segetes depascitur et arva vastat. Hom. σῦν vocat ληϊβοτείρην.

Μελισσόβοτος, ab apibus depastus, Nonn.

Μελισσοβότανον, herba apiaria. schol. Theocr.

Μηλοβότης, vel μηλοβοτὴρ, ovium pastor, opilio, apud Hom. Il. σ'. et in Anth. epigr.

Μηλοβοτέω, ῶ, oves pasco.

Μηλόβοτος, ab ovibus depastus, seu quem vel quam oves depascuntur. Exp. etiam, vastus, desertus; ut, μηλόβοτος χώρα, apud Isocr. et Herodian. (Æsch. Suppl. 557.)

Οἰοβότης, solus seorsum ab aliis pascens. Soph. in Ajace.

Πάμβοτος, omnes pascens. Æsch. in Suppl. [565.]

Παμβῶτις, ἡ, omnes pascens, omnium altrix. Soph. in Phil.

Παμβότανος, totus herbaceus. [Clem. Alex. Strom. l. 4.]

Περισσόβοτος, pastu seu cibo superabundans; ut, περισσόβοτος τράπεζα, apud Nonn.

Πολύβοσκος, terræ epith. Pind. Olymp. [Z. 115.] πολύβοσκον γαῖαν, multicultricem terram.

Πολύβοτος, multis pascendis aptus.

(Πολύβοτος αἰὼν βροτῶν. pro πάντες ἄνθρωποι. Æsch. S. c. Th. 780.)

Πολυβότειρα, multorum altrix, quæ multos pascit seu alit. Il. γ'. ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. † et Hesiod. Th. 531.†

Συμβόσκω et συμβόσκομαι, simul pascor. Esaiæ 11.

Σύμβοτος, compascuus.

Συβώτης, suum pastor, subulcus, apud Hom. in Od. et Plat. Pol. 2.

Συβωτικὸς, ad subulcos pertinens, subulcis proprius: ut, συβωτικὸν μέλος seu αὔλημα, carmen seu cantilena porculatorum. Poll. l. 4. c. 7. ex Plat. comico.

Συβώτρια, ἡ, subulcorum propria, vel subulca, mulier quæ porcos pascit.

Ὑοβότης, qui sues pascit, subulcus.

Χηνοβοτία, grex anserum qui pascuntur. Plat. in Polit.

Composita ex βόσκω.

Ἀβοσκὴς, έος, non pastus, jejunus. Nic. in Ther.

Αἰγοβοσκὸς, οῦ, ὁ, caprarius, caprarum pastor; idem quod αἰγοβότης.

Ἀνθοβόσκον, flores alens. Hesych. ex Soph. Æthiop.

Ἀποβόσκομαι, depasco. Aristoph.

Βοοβοσκὸς, boum pastor, bubulcus. Suid.

Γηροβοσκὸς, qui aliquem in senectute alit: ut liberi qui parentes senes alunt, dicuntur γηροβοσκοὶ à Xenoph. in Œcon. (Eurip. Phœniss. 1393.)

Γηροβοσκία, actio illa nutriendi. Plut.

Γηροβοσκέω, ῶ, in senectute alo, Bud. Γηροβοσκοῦμαι, in senectute alor. Plut. an seni administr. resp. Scribitur et γηραβ. (Eurip. Med. 1035.) [Aristoph. Acharn. 677. Οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν, Γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, &c. Soph. Œd. Col. 612. Schol.]

(Διαβόσκω, alo. Philostr. l. 1. c. 15.)

Ἐκβόσκω, depasco, absumo. Alex. Aphr. ἐκ πολλῆς ὑγρότητος ἐκβοσκηθείσης, τὰ ὑγρὰ γίνεται ἡ δίψα. In Pass. quoque voce eadem significatione usurpatur apud eundem, ὑγρότητα ἐκβοσκόμενος ἥλιος, exhauriens.

Ἐλαφόβοσκον, ου, τὸ, elaphoboscon, herba valens contra serpentum omniumque aculeatorum ictus; quippe fama est hoc pabulo cervos resistere serpentibus, ut Plin. tradit. Vide et Diosc. l. 3. c. 8.

Ἐπιβόσκω, pasco, seu pasco super. Homer. in Batrach. Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, non pascor betis virentibus. In pass. voce capitur etiam pro depasco, absumo. Herodian. l. 1. πάντα ἐπιὸν τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο.

Ἐπιβόσκησις, εως, ἡ, depastio, Theophr. de caus. pl. l. 5. c. ult. χαλεπαὶ δὲ καὶ ἐπιβοσκήσεις, ὅτι συνεπικάουσιν ἅμα τῇ τομῇ καὶ ἀφαιρέσει.

Ἐπιβοσκὶς, ίδος, ἡ, promuscis. Aristot. l. 4. de partib. animal.

Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, idem quod βώτωρ et βωτὴρ, pastor. Od. ν'. νέῳ ἐπιβώτορι μήλων.

Καταβόσκω et καταβόσκομαι, depasco.

Παιδοβοσκὸς, q. d. puerorum altor, apud Luc.

Περιβόσκομαι, circumpascor. Item circumhabito, apud Dion. de situ orbis.

Πορνοβοσκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, leno, lena, qui vel quæ scorta et meretrices alit. [Æschin. Orat. in Timarch. Demosth. Orat. in Neæram. ὅτι οὐ βούλονται αὐτὴν σφῶν αὐτῶν ἑταίραν γεγενημένην, ὁρᾶν ἐν Κορίνθῳ ἐργαζομένην, οὐδ' ὑπὸ πορνοβοσκῷ οὖσαν.]

Πορνοβοσκία, ἡ, lenocinium. Æschin. contra Ctesiph.

Πορνοβοσκέω, ῶ, lenocinium facio, id est, meretrices et prostibula alo, lenocinor, alieno amori servio. Hermog. Aristoph. [Pac. 848. Οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον, Εἰ πορνοβοσκοῦσ', ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.] et Plut. in Apophth.

Πορνοβοσκεῖον, ου, ὁ, locus in quo meretrices et scorta aluntur, lupanar.

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ, promuscis. Cicero elephantorum manum appellat. Tribuitur et muscis, item sepiis, loliginibus, et loliis piscibus, ab Aristot. an. l. 4.

Ὑοβοσκὸς, suum pastor, subulcus, suarius, porculator, porcarius, idem quod συβώτης.

Χηνοβοσκὸς, qui anseres alit vel pascit, apud Athen. l. 9.

Χηνοβοσκία, anserum pastio seu pastura, Poll. et Hesych.

Χηνοβόσκιον, ου, τὸ, grex anserum qui pascuntur.

Χηνοβοσκεῖον, locus in quo aluntur altiles anseres, anserarium.

(Χιονόβοσκος. Æsch. Suppl. 568.) [λειμῶνα χιονόβοσκον, &c. Schol. φασὶ γὰρ λυομένης χιόνος παρὰ Ἰνδοῖς, πληροῦσθαι αὐτόν.]

Χοιροβοσκὸς, suum pastor, subulcus, porcorum pastor.

ΒΡΑΒΕΥ'Σ, έος, ὁ, qui dat præmium certaminis, judex certaminis vel arbiter et moderator. Plat. de leg. l. 12. γυμνικῶν ἀγώνων ἐπιστάτας καὶ βραβέας. Soph. † El. 692.† Ὅσον γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς δρόμων. Transfertur ad eum qui aliarum rerum fit arbiter, atque adeò aliorum etiam factorum dat præmia. Eurip. in Oreste, δίκης βραβεῖς, q. d. causæ rectores, id est, judices. (μυρίας ἵππου βραβεύς. i. e. ἡγεμὼν, διοικητὴς πολλῆς ἵππου, ἤτοι πολλοὺς ἵππους ἔχων. Æsch. Pers. 302. Ag. 238. Eurip. Med. 274.) ☞ Volunt gram. à ῥάβδος derivari, hoc est, à virga, quam βραβευταὶ et gymnasiarchæ gestare solebant, ut apparet ex Plut. in Ant. Quinetiam βραβευτὴν et ῥαβδοῦχον pro eodem poni à Platone in Protag. scribit Budæus.

Βράβης, idem quod βραβεὺς, ut in epigr. antiquo apud Demosth. οὐκ ἐσάωσαν ψυχὰς, ἀλλ' ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βράβην.

Βραβεύω, præmium do certaminis. Item certaminis sum arbiter et moderator. Βραβεύειν ἅμιλλαν dixit Plut. in lib. de prud. animal. Apud Greg. περὶ φιλοπτωχίας, βραβεύων δικαίως γάμῳ καὶ ἀγαμίᾳ, Bud. exp. utrisque jus suum tribuens. ¶ Generaliter ponitur pro moderor, dispenso, (more eorum qui brabeutæ dicuntur) vel moderator sum et dispensator, sum arbiter, sum præses. Synes. de amoribus loquens, οἷς δὲ ὁ ἐφεστὼς βραβεύει θεὸς, quorum Deus arbiter est et moderator dispensatorque. Isocr. in Areop. ἐν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν, arbitrari, statuere pro suo arbitrio, inquit Bud. Et Dem. καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν. Et, βραβεύειν τὴν δίκην. Plut. in Pompeio et in Cic. exp. judicio præsidere seu præesse, causæ judicem esse.

Βραβεύεσθαι, dispensari, regi tanquam à brabeute, Polyb. et Plut. in Camillo.

Βραβευτὴς, οῦ, ὁ, idem quod βραβεύς. Et metaph. ut Aristot. rhet. 1. καὶ ὅτι δικαίου βραβευτής ἐστιν ὁ δικαστὴς, q. d. juris moderator.

Βραβεία, actio ipsa moderandi certamen et de eo statuendi. Exp. et dijudicatio seu disceptatio, ex Eurip. in Phœnissis.

Βραβεῖον, ου, τὸ, victoriæ præmium. 1 Cor. 9. ¶ Item sceptrum regium. Etym.

Βραβήϊον, poët. pro βραβεῖον. Oppian. lib. 4. de Venat.

Composita ex βραβεύω.

Καταβραβεύω, Hen. Steph. exp. debito brabio privo seu fraudo. Apud D. Paulum ad Col. 2. μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω, vide varias interpretationes in annot.

Καταβραβεύομαι, debito brabio fraudor. Demosth. in Mid.

Παραβραβεύω, idem signif. putatur quod καταβραβεύω. Hesych.

ΒΡΑ'ΒΥΛΑ, τὰ, pruna Damascena, Suid. et schol. Theoc. Clearchus apud Athen. lib. 2. dicit Rhodios et Siculos βράβυλα nominare τὰ κοκκύμηλα. Sic et Theocr. idyll. 7. Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε. Et Idyll. 11. Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος ὅσον μᾶλον βραβύλοιο Ἅδιον. (Theoc. ιβ'. 3. v. ib. Heinsii Not.) Vide Gal. l. 2. de alimen. et lib. 6. κατὰ τόπους. ☞ Sic autem dicta esse refert idem Athen. ex Seleuci glossis, quòd sint εὐκοίλια et τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα.

ΒΡΑ'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, raucedo, raucitas, à nomine βρόγχος, (quod vide suo loco) quoniam faucibus accidit. Aristot. in Probl. βράγχοις ἁλίσκονται. Apud Alex. Aphr. Probl. l. 1. ὃ προσαγορεύεται βράγχει τραγᾷν.

Βάραγχος pro Βράγχος, pleonasmo τοῦ α dixit Hippoc. ut tradit Etym. Hinc fit βάραγχιον et βαραγχιάω, apud Atticos, pro βραγχιάω, ut testatur Herodian. apud eundem Etym.

Βραγχώδης, raucus, unde φωνὴ βραγχώδης. Aphrod. vox rauca et aspera.

Βραγχαλέος, idem. [Hippocr. de Rat. Vict.]

Βραγχιάω, ῶ, raucesco. Aristot. in Probl. Βραγχάω, idem. Poll.

Βράγχια, τὰ, branchiæ quibus pisces spirant (inquit Bud.) quæ et illis sunt loco pulmonis datæ, ut scribit Aristot. de respir. ¶ Item pro faucibus porci apud Aristot. inquit idem B. qui et βραγχίων πνεύμονος στενουμένων, apud Plut. interpr. intestinis pulmonis fistulis coarctatis.

Ἀμφιβράγχια, (comp.) loco circum tonsillas. Gal. in lex. Hipp.

ΒΡΑΔΥ'Σ, έος, ὁ, tardus, cui opponitur celer. Od. θ'. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. (Eurip. Phœniss. 410. Soph. Tr. 608.) Plato in Apoll. βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης. † ἴσως. Xen. Pæd. 2. 50. b.† ¶ Item tardus, id est, segnis, cui opponitur ὀξύς. Thuc. lib. 8. Et βραδὺ pro segnitie apud eundem lib. 1. ¶ Item, tardus ingenio, Suid. ex Aristoph. Compar. βραδύτερος et βράσσων, apud Hom. pro βραδίων vel βραχίων. Superl. βραδύτατος † Xen. Pæd. l. 5. p. 134. c.† et βράδιστος, pro quo et βάρδιστος dicunt poëtæ metri causa trajectis literis, ut Iliad. ψ'. et alibi. ☞ Quidam deduxerunt à βαρὺς, metathesi τοῦ ρ, et pleonasmo τοῦ δ.

Βραδέως, tardè, serò. Item segniter et cunctanter: ut, βουλεύεσθαι βραδέως, apud Thucyd. Isocr. et Aristot. Βραδύτερον, tardius, serius, segnius. Aff. et βράδιον pro eodem, ex Hesiodo. Βραδύτατα, tardissimè, lentissimè, apud Aristot.

Βραδυτὴς, ητος, ἡ, tarditas, item segnities. Il. τ'. Herodian. 3.

Βράδος, pro eodem, ut dicitur τάχος. Xen. de arte eq. μήτε τῷ ἄγαν τάχει, μήτε τῷ ἄγαν βράδει.

Βραδύνω, tardo, cunctor. (Soph. Elect. Æsch. Suppl. 738.) Philostr. in epist. ἐν οὐ μέλλουσι μέλλων καὶ βραδύνων ἐπ' ἀπιοῦσι. Herodian. l. 3. ὁ δὲ πατὴρ ἐπὶ πολὺ νοσῶν καὶ πρὸς τὸν θάνατον βραδύνων. † In pass. ὁδὸς βραδύνεται. Soph. El. 1531.†

Composita.

Ἐμβραδύνω, immoror, moror in; ut, ἐμβραδύνειν τῇ παιδιᾷ.

Ἐπιβραδύνω, immoror, ultrà moror. Luc.

ΒΡΑ'ΖΩ, F. σω, ferveo, bullio. Apud Suidam ἔβρασεν, exp. æstuando expulit, aut vi æstus et agitationis ejecit. Pro eodem ponitur et βράσσω. Hesychius enim exp. ζέω. Utitur Nic. in Alexiph. Neut. absol.

Βράζεσθαι, vi æstus et agitationis expelli. Epigr. l. 3. ὀστέα δ' αὖτε βέβρασται ψυχρῇ τῇδε παρ' ἠϊόνι.

Βράσσεσθαι, idem. Apud Apoll. Arg. 2. ὕδωρ βρασσόμενον, exp. effervescens. A Bud. exp. agitari, jactari, concuti, apud Basil. et Gregor. Et βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος, risu concuti, vel quati, ex Luc.

Βράσμα, et βρασμὸς, ebullitio, fervor. Item agitatio, velut aquæ bullientis, ut inquit Bud. ex Greg.

Βρασματώδης γέλως, risus immodicus, quo ita concutimur ut venter doleat. Greg. de Jul.

Βρασματίας, qui fit cum βράσματι, aut βράσματι similis: ut, βρασματίαι σεισμοὶ, qui et βράσται.

Βράσται σεισμοὶ, Aristot. de mundo. sunt sursum deorsumque ad angulos rectos jactantes, à similitudine aquæ effervescentis. Iidem et βρασματίαι dicuntur, quia βρασμάτων modo fiunt.

Composita.

Ἀναβράζω, et ἀναβράσσω, fervefacio, bullire facio, seu fervere facio. Diosc. l. 1. καὶ ἀνάβρασον ὑποκαίων. Et Aristoph. in Ran. (513.) κρέα ἀνέβραττεν ὀρνίθεια.

Ἀνάβρασις, æstuatio, ebullitio, aquæ æstuantis seu ferventis subsultatio, hoc est, quum aqua fervens ebullit et subsultat. [Strab. Geog. l. 3.]

Ἀνάβραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, fervefactus; ut, ἀνάβραστον ὕδωρ, apud Diosc. apud Aristoph. in Ranis, [561.] ἀνάβραστα κρέα, carnes elixæ.

Ἀποβράζω, vel potius ἀποβράσσω seu ἀποβράττω, fervendo seu æstuando expuo sive eructo, per æstum expuo. A Bud. exp. etiam exæstuo, ex Justino. Ἀποβράζω etiam pro defervesco capitur, Budæo teste.

Ἀποβράσσομαι, per æstum expuor seu evomor, aut ejicior. Philo de mundo, ὅσα πρὸς αἰγιαλοὺς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι, ab æstu ejici in littora.

Ἀπόβρασμα, spuma. Item furfur tritici. Hesych.

Ἐκβράζω, bullire seu fervere facio.

Ἐκβράζομαι, ebullio, effervesco, Chrysost. εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον ἐξεβράσθησαν.

Ἐκβρασμὸς, ebullitio.

Ἔκβρασμα, quod erumpit quasi bulliendo; unde ἐκβράσματα, papulæ ardentes, ex Gal.

Ἐκβράσσω, æstus impetu ejicio seu expuo. Ἐκβρασμὸς, ipsa ejiciendi actio, quæ fit ab æstu. Ἐκβράσματα θαλάσσης, ejectamenta maris.

Συμβράζω, simul expello, ejicio. Metaphora ab his, quæ æstus impetu ejiciuntur. 2 Maccab.

ΒΡΑ'ΘΥ, sive βράθυς, herba Sabina sive Savina Latinis, Græcis alio nomine βάραθρον, βάρον, βάρυτον, et βόραθρον, ut est apud Diosc. l. 1. c. 105. et apud Apuleium in lib. de nom. et virtut. herb.

ΒΡΑΧΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, brachium, lacertus. Eurip. in Hecuba, οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα, Οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι. (Phœniss. 1096. Soph. Tr. 1106. Æsch. Suppl. 755.) ☞ Etym. vult dici quasi βραχυνίων, vel quod sit βραχίων (id est, βραχύτερος) τοῦ λοιποῦ μέρους τῶν χειρῶν. Quid autem propriè veteres βραχίονος appellatione comprehenderint, docet Camer. ex vet.

Βραχιόνιον et βραχιονιστὴρ, ornamentum brachii, armilla. Xen.

Composita.

Λευκοβραχίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, candida brachia habens. Item pulchra.

Περιβραχιόνιον, idem cum βραχιόνιον, Xenoph. † Pæd. l. 6. p. 156. b. et p. 169. b.†

Σκυτοβραχίων, coriaceum seu loreum brachium habens. Athen. l. 12.

ΒΡΑΧΥ'Σ, έος, ὁ, brevis, (cui opponitur μακρὸς, longus) parvus, exiguus; ut Hippocr. ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρά. (χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς. Soph. Tr. 1235. Eurip. Phœniss. 692. 879. 1376.) † ἔργον. Xen. Pæd. p. 208. e.† Apud Luc. ἐν βραχεῖ exp. brevi tempore, subitò, repentè. Sed sæpius significat quod Latini dicunt, paucis, pro quo dicitur etiam frequenter διὰ βραχέων, ut apud Dem. et Luc. † ἐν βραχυτάτῳ. Xen. Pæd. l. 1. 2. 15.† Κατὰ βραχὺ, exp. sensim, paulatim. Βραχὺ, (item βραχύ τι) aliquantum, paulum, interdum et paulisper; ut Act. Apost. cap. 5. Exp. et parum, ut, βραχὺ φροντίζειν. Aristoph. et Demosth. parum curare. Dicitur denique βραχὺ quod est parvum, id est parvi momenti seu pretii, unde βραχέως ἄξιος apud Plat. de leg. pro contemnendo. ¶ Βραχέα, τὰ, brevia. (ut Virg. In brevia et syrtes.) Et βράχεα tanquam à βράχος, ut apud Plut. de anim. prud. ὅπως οὐκ ἐνσχεθήσεται βράχεσιν οὐδὲ εἰς τέναγος. Et Polyb. ἢ τοῖς βράχεσι περιπίπτων. Bud. scribit. βράχη à Polluce nominari inter navigandi offendicula, et subjungit ex Herodoto, ἐπικέσθαι ἐς θάλασσαν οὐκέτι πλατὴν ὑπὸ βραχέων. [Βράχιστος. Aristoph. Lysistr. 716. ὦ βράχιστον τοῦ λόγου. Schol. Ἀντὶ τοῦ, ἵνα συντόμως εἴπω.]

Βραχέως, breviter, paucis. Exp. et modicè, leviter, apud Gal. ad Glauc. 2. βραχέως δεῖται ξηραίνεσθαι.

Βραχύτης, ητος, ἡ, brevitas, cui opponitur μῆκος, apud Plat. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 138. βραχύτητος γνώμης. Schol. ἀσθενείας.]

Βραχύνω, breve reddo, corripio.

Βραχυντικὸς, breviandi vim habens.

Composita.

Ἀμφίβραχυς, utrinque brevis, utraque ex parte brevis. Pes est in carmine, sic dictus, quòd primam et ultimam habet brevem, longam autem mediam, cui opp. ἀμφίμακρος.

Ἔμβραχυ, parvum, minimum, Suid. Item, prorsus, ut uno verbo dicam.

Ἐπιβραχὺ seu ἐπὶ βραχὺ, ad breve tempus.

Καταβραχέως, paulatim, ex Plat. in Tim.

Καταβραχὺ, idem. Item, haud ita multò post. Scribitur et divisim κατὰ βραχύ.

Τρίβραχυς, pes in carmine tribus brevibus syllabis constans.

ΒΡΑ'ΧΩ, (verbum ὀνοματοπεποιημένον) sono, sonitum seu crepitum edo, teste Etym. Hesiod. † Asp. 423.† ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα. Il. ε. μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων Βριθοσύνῃ, crepuit gemuitque sub pondere.

ΒΡΕ'ΜΩ, F. μῶ, fremo, murmuro. (Eurip. Phœniss. 111.) Il. δ. κῦμα θαλάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει. Transitivè apud Nonnum, πολύστομον ἔβρεμον ἠχὼ, q. d. vocem cum fremitu edebant. ¶ Item fremo, id est, fremebundè minor, ut Bud. interpr. in his Greg. τούτῳ βρέμοντι κατὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ λεόντειον βρυχομένῳ, ὁ γενναῖος εἰσάγεται.

Βρέμομαι, idem, ut Il. β'. βρέμεται pro βρέμει.

Βρόμος, ου, ὁ, fremitus, ingens sonitus, fragor. De sono maris dicitur, item de ventis in Epigr. item de terræ motu, apud Aristot. De ignis etiam crepitu seu fremitu, apud Strab. ut inquit Bud.

Βρομέω, idem quod βρέμω. Apoll. Arg. 2.

Βρόμιος, Bacchus. Dionys. (Æsch. Eum. 24.) † Βρόμια χάρις. Aristoph. Nub. 310.†

Βρομιάζομαι, bacchor, ex Epigr.

Βρομιῶτις, ιδος, Baccha, Mænas. Oppian. lib. 4. de Venat.

Composita.

Ἀβρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fremitus seu strepitus nullos edens.

Ἄβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, fremitum vel strepitum magnum edens, valde perstrepens. Item valde vociferans, multum clamans, clamosus, tumultuosus; ut sit à βρόμος, præfixo intensivo ἀ. Hom. Il. ν'. de Trojanis, Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες, Ἄβρομοι, αὐΐαχοι, id est, πολύβρομοι καὶ πολύηχοι, ut habetur in parvis scholiis, ab Eust. exp. ἅμα βρόμῳ, ἅμα ἰαχῇ. ¶ Item fremitum seu strepitum nullum edens, Hesych.

Ἁλίβρομος, (q. d. marifremus) marinum quendam fremitum edens. [Suid. Lex.]

Βαρύβρομος, gravifremus, gravistrepus, horrisonus. Aristophan. † Nub. 283.† πόντον κελάδοντα, βαρύβρομον. Et βαρύβρομος βροντὴ, apud Luc. in Timone. (Βαρύβρομοι βρονταί. Eurip. Phœniss. 177.)

Βαρυβρὼς, idem quod βαρύβρομος, gravisonus, gravistrepus. Soph. in Phil. [691. ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν, οὐδέ τιν' ἐγχώρων, κακογείτονα παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν, &c.]

Ἐμβρέμω, et pass. voce ἐμβρέμομαι, infremo.

Ἐπιβρέμω, q. d. adfremo. Sed Il. ρ'. Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ τότ' ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο, activè sumitur de flamma quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere seu stridere facit. [Eurip. Bacch. 151. Ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει τοιάδ', &c. Aristoph. Ran. 690. —— Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις Δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρῃκία χελιδὼν, &c. 1580. Schol. ubi legimus ἐπιβρέμει.]

Ἐπιβρομέω, idem quod ἐπιβρέμω, Oppian. de venat. l. 3.

Ἐριβρεμέτης, q. d. grandifremus, grandistrepus: ut Jupiter ἐριβρεμέτης, apud Hesiod. magno cum strepitu seu fragore tonans. (Aristoph. R. 826.) [Hom. Iliad. Ν. 624. Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω. Schol. Μεγάλως ἠχοῦντος. Pind. Isthm. Δ. 77. Τολμᾷ γὰρ εἰκὼς θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων ἐν πόνῳ.]

Ἐρίβρομος, idem. [Pind. Olymp. Od. xi. 21. Οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο ἦθος. Schol. Νεωτ. οἱ μεγαλόηχοι. Pyth. Od. vi. 3. ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονός. 11. ἐριβρόμου νεφέλας. Schol. τῆς μεγαλοήχου, &c.]

Μελίβρομος, melleum et dulcem sonitum edens; ut, μελίβρομος αὐλὸς, in Epigr.

Περιβρέμω et Περιβρομέω, circumfremo, apud Apoll. Arg. ii. [323.]

Πυριβρεμέτης, igni strepens, vel in igne stridens. Il. ξ'. v. 396.

Ὑποβρέμω. Æschyl. Prometh. 432. ὑποβρέμει. Schol. β'. ὑπηχεῖ.

Ὑψιβρεμέτης, Jupiter ab Hesiodo † Th. 568.† et Hom. dicitur, q. d. altifremus, altistrepus. Exp. et altitonans.

ΒΡΕ'ΝΘΟΣ, avis quædam quam nonnulli κόσσυφον vocant. Sunt qui anatem esse putent. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 8. ἔτι οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, πολέμιοι ἀλλήλοις· οἷον βρένθος καὶ λάρος. ¶ Sic dicitur etiam ὁ τύφος, fastus, arrogantia. Sic Eustat. accipi apud comicum tradit. Sic etiam usurpatur apud Athenæum sub finem lib. 13. ☞ Etymon vide in βρενθύεσθαι, quod sequitur.

Βρένθειον dici μύρον τι περιαδόμενον, tradit Eust.

Βρενθύεσθαι, fastuosum et arrogantem esse, superbire. Aristoph. in Nubibus, † v. 361.† Ὅτι βρενθύῃ τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλῃ, fastuosè incedis, superbè te infers. Cujus loci meminit et Plato in symposio sub finem. Rursum apud Aristoph. in Pace, τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος, Βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ. Possit etiam exponi, ira tumet, indignatur; nimirum superborum more. Exponitur etiam, fremo, graviter mecum immurmuro, ut apud Luc. βρενθυόμενός τι, ab Erasmo exp. magnum quiddam secum murmurans. ☞ Παρὰ τὸ μετὰ βάρους θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, inquit Etym.

ΒΡΕ'ΤΑΣ, τὸ, simulachrum; dictum παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι, teste Hesychio et Ammonio. Aristoph. in eq. Θεῶν ἰόντι προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας. Aliquoties reperitur apud Athen: l. 15. Pollux tamen rejicit, sed immeritò. Utitur enim et Eur. in Iph. in Taur. in Jove et alibi. (Æsch. S. c. Th. 95. 97. 191. Eum. 172. 242. Eurip. Phœniss. 1209.)

Βρετέσσα, adject. fœm. gen. à βρέτας, quo utitur Æsch. in. Suppl. Βρετέσσα πρὸς ἄτας μ' ἀλλὰ ἄγει, i. ἡ τῶν βρέτων ἐπικουρία βλάπτει με, inquit Schol. Cæterum pro βρετέσσα alii legunt βρετίοσα. alii βρέτειος. alii βρότειος.

ΒΡΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, infans, fœtus recens editus. † Usque ad annum quartum durat. Tzet. ad Hesiod. Asp. p. 221.† Plut. in Lyc. οὔτε ὕδατι τὰ βρέφη, ἀλλ' οἴνῳ περιέλουον αἱ γυναῖκες. Apud Luc. νήπια βρέφη. Ἐκ βρέφους, ab infantia, Greg. Dicitur etiam de fœtu brevi edendo, ut Diosc. l. 5. c. 74. τοῦτο καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, fœtus expellit et abortus facit. Sic et Lucæ c. 1. Dicitur et de animantium ratione carentium fœtu, ut apud Herodot. de fœtu mulæ. Et Il. ψ'. βρέφος ἡμίονον κυέουσαν ἵππον, mulino gravidam fœtu. (Eurip. Phœniss. 22. 25. Æschyl. Ag. 1105.) ☞ Traditur factum vel ex τρέφος, mutato τ in β, vel ex φέρβος, κατὰ μετάθεσιν.

Βρεφύλλιον, ου, τὸ, infantulus. [Aristoph. Ran. 973. Schol.]

ΒΡΕ'ΧΩ, F. ξω, madefacio, intingo, macero. Item irrigo, ¶ Item bibo. Athen. ex Antiph. δεῖ γὰρ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν. ¶ Item, pluo, apud Matth. Lucam, Jac. et in Apoc. ἔβρεξεν ὑετός.

Βρέχομαι, irrigor, ut Antiph. arbores quæ sunt παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις dicit die nocteque βρέχεσθαι. Et βεβρεγμένος, madefactus. Exponitur et ebrius.

Βροχὴ, ἡ, madefactio. Item pluvia. Matth. 7.

Βρεχμὸς, οῦ, ὁ, et βρέχμα, sinciput. Il. ε. Κύμβαχος, ἐν κονίῃσιν Ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους Δηθὰ μάλ' ἑστήκει. Ubi Eustath. scribit hanc partem ita vocari, quod in infantibus sit non solùm tenera, sed et valde humida, ut videri quodammodo possit βεβρέχθαι, id est, madefacta esse.

Βρέγμα, pro eodem, Alex. Aphr. Probl. l. 2.

Βρύχιος, submersus, Suid. Apud Apoll. Rhod. βρυχίης ἁλὸς, exp. βρυχώδους, q. d. submersorii maris. Vide et in βρύχω. Eust. per onomatopœiam factum esse scribit. Sed Etymol. à βρέχω deducit.

Composita.

Ἄβρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non madefactus, siccus: ut, ἄβρεκτος παλάμη. Nonno: manus non madefacta.

Ἄβροχος, idem; ut, ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, Luc. ¶ Significat etiam interdum, ἄνομβρον, id est, imbre seu pluvia carentem.

Ἀβροχία, ἡ, siccitas humoris, aut imbrium penuria.

Ἁλίβρεκτος, mari immersus, vel aspersus, aut madefactus. in Anth. epigram.

Ἁλίβροχος, mari irriguus, qui mari abluitur; ut apud Apoll. Rhod. Arg. ii. [733.] πέτραι ἁλίβροχοι.

Ἀμφίβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, undique madefactus, omni ex parte madidus. Item undique madidus, id est, vino madens.

Ἀναβρέχω, madefacio. [Hom. Iliad. I. 13. τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα. Schol. ποῖον ἦχον ἀπετέλεσεν. Odyss. Φ. 48. τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι. Ap. Rh. Arg. i. 1147. Schol. Ἀνέβραχε. ἀντὶ τοῦ ἀνεδόθη.]

Ἀναβρόχω, F. ξω, sorbeo vel potius resorbeo. Inusitatum est thema, ut ait Eustath. à quo tamen formatum reperitur apud Hom. ἀναβρόξειε, ἀναβρόξασα, ἀναβροχὲν et ἀναβέβροχεν. ut Od. μ'. Ἀλλ' ἔτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Et ibidem, ἀναβρόξασα χάρυβδις, id est, καταπιοῦσα, inquit Eust. et Od. λ'. ὕδωρ ἀναβροχέν.

Ἀποβρέχω, perfundo, madefacio, intingo, imbuo, macero. Diosc.

Ἀποβρέχομαι, perfundor, madefio, aqua diluor vel maceror.

Ἀπόβρεγμα, dilutum, aqua ea qua aliquid perfusum est vel prolutum, vel in qua madefactum quid fuerit aut innatarit, ut apud Diosc. ἀπόβρεγμα σμύρνης, myrrhæ dilutum, maceratæ myrrhæ liquor, aqua in qua myrrha macerata fuit. Sic ἀπόβρεγμα θέρμων, apud eundem: et, ἀπόβρεγμα φύλλων.

Ἀποβροχὴ, perfusio, madefactio. Gal.

Decomp. Ἐναποβρέχω, macero, perfundo, pro ἀποβρέχω ἐν.

Προαποβρέχω prius irrigo et humecto. Gal. ad Glauc. l. 1.

Ἀρτιβρεχὴς, nuper madefactus, nuper irrigatus, in epigr.

Διαβρέχω, idem quod ἀποβρέχω. In Geopon. σῖτος διαβραχεὶς, maceratu facilis.

Διαβρεχὴς, idem quod διάβροχος, madidus. Luc.

Διαβροχὴ, idem quod ἀποβροχή.

Διάβροχος, madidus, uvidus, madefactus: cui opponitur ἄβροχος. [Eurip. Phœn. 1390. Ἐξῆψαν, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας. Bacch. 1049. Ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον ὕδασι διάβροχον, &c.]

Δίβροχος, bis madefactus, bis intinctus seu immersus.

Ἐμβρέχω, (q. d. immadefacio) immergo. Apud Diosc. ἐμβρεχόμενα μύρα, exp. inspersa unguenta.

Ἐμβροχὴ, irrigatio, quæ videlicet fit intingendo linum vel xylum in aliquem liquorem. Et simpliciter pro irrigatione seu perfusione.

Ἔμβρεγμα, id in quo aliquid tingitur et madefit: vel etiam quod in liquore aliquo madefactum parti affectæ applicatur.

Ἐπιβρέχω, perfundo; ut Dioscor. ἐπιβρέχειν τὸν στόμαχον τοῖς δι' ἀψινθίου. ¶ Ἐπιβρέχειν ἁμαρτωλοῖς, pluere super peccatores. apud Naz.

Ἐπιβροχὴ, perfusio.

Εὐβρεχὴς, benè madefactus, dilutus. Nicand. in Alexiph.

Ἡμιβρεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dimidia ex parte rigatus, semimadidus, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 28. Item ἡμιβρεχεῖς θέρμους, ex Epigr. eadem signif.

Ἡμίβροχος, idem.

Καταβρέχω, perfundo, item mergo. Theophr. Προκαταβρέχω, (*decomp.*) antè perfundo.

Καταβρόχω, idem quod ἀναβρόχω. Od. δ'. Ὅς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη.

Μυροβρεχὴς, unguento tinctus, delibutus, madefactus, unguentatus. 3 Maccab.

Πολύβροχος, multum madefactus. [Eurip. Herc. Fur. 1035. Περίδεσμα δὲ, καὶ πολύβροχ' ἀμμάτων, &c.]

Ποντόβροχος, mari madefactus, in mare immersus. Item in mari submersus. Ex Maccab. 3.

Προβρέχω, præmadefacio, priùs macero. [Athen. Deipn. l. 11.] Unde προβραχεὶς, præmadefactus, antè maceratus.

Προσβρέχω, insuper irrigo, seu madefacio. [Hippocr.]

Ὑποβρέχω, q. d. submadefacio, aliquantum madefacio, vel irrigo, aut imbuo. ὑποβεβρεγμένος, imbutus leviter, vino aliquantulum appotus, subuvidus vinoque madens. Luc. in som.

Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος, sed usitatius. Apoll. Arg. ii. Κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδατι λίμνης.

ΒΡΙ῀, particula est epitatica signif. ἄγαν. Ex hac vult Eust. esse βριαρὸς, ὄβριμος, βριμῶμαι sive βριμοῦμαι, atque alia: quorum tamen alia quoque affertur derivatio. Strabo autem autor est, βρῖ pro βριθὺ et βριαρὸν ab Hesiodo dici, sicut κρῖ pro κρίμνον Homerus dixit. Sophocles ῥα pro ῥᾴδιον.

ΒΡΙΑ'Ω, f. άσω, robustum reddo, robur indo. Item robustus sum, robore polleo. Vel, potentem reddo, item potens sum. Utranque autem signif. habet in hoc Hesiodi

versu initio Ergωn, Ῥία μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Apud Theogn. † v. 447.† Ἐξ ὀλίγων βριάει κὰκ πολλῶν μείονα θῆκεν, exp. ex paucis multiplicat. ☞ Etym. vide in Βριαρός.

Βριαρὸς, οῦ, ὁ, robustus, validus. Hom. Etymologus deducit à βία, quasi βιαρός. Eustath. à part. βρῖ.

Βρίμη, ἡ, robur, potentia. Etymol. ex Apoll. Argon. Μηδείης ποτὲ βρίμη φαρμάκου.

Ὄβριμος, (vel Ὄμβριμος) robustus, validus, prævalidus. Item, impetuosus. Il. ν'. ὄβριμον ἔγχος, valida hasta. Il. γ'. ὄβριμον ὕδωρ, impetuosa aqua, vel rapida. In malam partem sæpe ponitur pro violento, seu eo cujus violenti sunt et furentes impetus. Hesiod. in Theogonia, † v. 148.† Τρεῖς παῖδες μεγάλοι, καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί. Ubi legitur et ὄμβριμοι. ☞ Eustath. à βρῖ deducens ὄβριμος, dicit per pleonasmum et παραγωγὴν fieri. Vide et in Ὄμβρος.

ΒΡΙ'ΖΩ, f. ίσω, vel ίξω, post cibum somno gravatus dormio aliquantillum. propriè enim esse tradunt τὸ μετὰ βορὰν ἀπονυστάζειν (quasi βορίζω.) generalius autem καθεύδειν. Hom. Il. δ'. Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον. Hesychius tamen βρίζει exponit etiam ἐσθίει, πιέζει, κύει. (Æsch. Ag. 283. Ch. 897. Eum. 280. 281.)

Βριζὼ, ἡ, somniorum vates, Athen. l. 8.

Composita.

Ἄβριχτος, vigil, insomnis, item surdaster. Hesych. et Suid.

Ἀποβρίζω, idem cum βρίζω. Opp. de ven. l. 3. οὐ ποτε γὰρ δὴ Ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἀποβρίξαντες ἕλοντο. In Epigr. ἀποβρίζει ὕπνον. Suid. ἀπέβριξεν exp. ἀφύπνωσεν, edormivit.

ΒΡΙ'ΘΩ, f. σω, sum gravis, ingravesco, onustus sum. Item deorsum vergo, præ pondere propendeo. Hesiod. in Erg. Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν, id est, βαρύνεσθαι, inquit. Tzet. Philo de vita Mos. l. 3. ἅπασα εὐθὺς βλαστοὺς ἐξέφυσε, καὶ ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ἔβριθεν. ingravescebat. Synes. De ins. ὥστε καὶ βρῖθον ὑπὸ κάκης συγκατασπᾷ τὴν ἐφεῖσαν αὐτῷ βαρυνθῆναι ψυχήν. Item deorsum vergo, inclinor, propendeo. Aristot. probl. sect. 15. ὅταν δὲ βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος. Phil. de mundo, τὸ μὲν δὴ πορῶδες συνανέλκον γῆν ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὴν νυστικοῦ βρίθειν ἀναγκάζεται, deorsum vergere, vel pessum ire. In hac vergendi significatione adjungitur sæpe κάτω. ¶ Interdum est cum impetu inclino, ideoque exp. incumbo, ingruo, impressionem facio, ut Plut. in Cæsare, οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν. ¶ Interdum exp. onustus sum, plenus sum, abundo, ut Il. σ'. Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. ☞ Schol. Apollonii factum dicit ex particula βρῖ. Hen. Steph. à Βαρὺς deductum esse arbitratur per syncopen pro βαρύθω, mutato υ in ι. ¶ Item metaphoricè, polleo. Sophocl. in Ajace, Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον Ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. (τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσοῤῥόπῳ τύχῃ. Æsch. Pers. 346. Eurip. Phœniss. 1499. Theoc. Id. 1. 46.)

Βρίθομαι, idem quod βρίθω, sum gravis, &c. præt. med. βέβριθα. Il. π'. Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών. ¶ Item plenus sum, onustus sum. Dion. Alex. βεβριθὸς ἀμάλλαις. Et, βέβριθεν ὁλκὰς, in Epigr. Ibidem, βεβριθυῖα ὀπώρῃ, metaph. Hesiod. in Asp. † v. 290.† πέτηλα βριθόμενα σταχύων.

Βεβριθῶς, gravatè. Hesych.

Βρίθος, εος, τὸ, pondus, gravitas. Aristot.

Βριθοσύνη, idem. apud Hom. Il. ε'. et μ'.

Βριθὺς, έος, ὁ, ponderosus, gravis. Il. ε'. ἔγχος βριθὺ, μέγα, στιβαρόν. (Comparat. Æsch. Ag. 208.)

Composita.

Ἀβριθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pondere seu gravitate carens, levis, apud Eur. [Suppl. 1125. Βάρος μὲν οὐκ ἀβριθές. Pondus quidem non leve.]

Ἀποβρίθω, degravo, vel præ pondere et gravitate devergo: ut et βρίθω, activè et neutraliter capitur.

Διαβρίθω, gravo, onero. Hesych.

Ἐκβριθὴς, gravis, ponderosus. Plut. in quæst. Plat.

Ἐμβριθὴς, ponderosus, gravis. (Æsch. Pers. 695.) Plut. de orac. defectu, τὰ ἐμβριθῆ καὶ πολυμερῆ. De animi etiam rebus dicitur, ut Plato epist. 7. ἦθος φύσει ἐμβριθὲς, mores natura graves. Personæ quoque tribuitur, et exp. gravis, item constans, apud Plut. in Demetrio. Apud Herodian. lib. 3. ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν, exp. ferocem et audacem juvenem. Apud Phil. ἐμβριθεστέρας ἐπαναστάσεως ἐδέησε, exp. asperiùs insurgendum fuit.

Ἐμβριθῶς, ponderosè, cum pondere. Item metaph. cum gravitate, graviter, constanter. item asperè. Herodian. 4.

Ἐμβρίθεια, ἡ, gravitas, ponderositas. Item metaph. gravitas, constantia.

Ἐπιβρίθω, ingruo magno cum pondere. ut Il. ε'. ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Il. η'. Μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος. Item impressionem facio. App. de bell. civili l. 4. ἀπὸ δὲ πολλῶν ἐπιβρισάντων εἷς ἀπέθανε, πολλοὺς ἀποκτείνας, multis unà impressionem facientibus oppressus. ¶ Item activè, degravo, prægravo. Chrysost. νωτερικαῖς αὐτὴν ἐπιβρίθων φαντασίαις.

(Ἐπιβριθής. Æsch. Eum. 968.)

Ἐριβριθὴς, valdè gravis et ponderosus. Oppian. lib. 5. Hal.

Καταβρίθω, ingravesco. Item onustus sum. apud Hesiod. (Theoc. ζ'. 146. ιζ'. 95.)

Περιβρίθω, undiquaque gravo et onero.

Σιδηροβριθὴς, ferro gravis. (Aristoph. R. 1449.)

Ὑπερβριθὴς, præponderosus, gravissimus. ὑπερβριθὲς ἄχθος. Soph. gravissima molestia.

ΒΡΙΜΟ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, fremo ira, excandesco. Xen. Pæd. 4. ἐνταῦθα δὲ ἐβριμοῦτο τῷ τε Κύρῳ καὶ τοῖς Μήδοις, τῷ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι, excandescebat, fremebat ira in Cyrum. Pausanias dicit βριμοῦσθαι esse μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν. Ælius Dion. exp. ἀπειλεῖν. ☞ Eust. deducit à particula βρῖ. Possit et à βρέμω deductum videri.

Βριμᾶσθαι, etiam dici ex quorundam sententia, refert Eust.

Βριμηδὸν, cum fremitu, et q. d. fremebundè, apud Nonn.

Βρίμημα, ab Hesych. exp. ἐπίπληξις.

Βριμαίνω et βριμαίνομαι, excandesco.

Βριμάζω, leonis voce utor.

Ἐμβριμᾶσθαι, (*comp.*) ut, ἐμβριμᾶσθαί τινι, (q. d. fremere in aliquem) comminari, graviter interminari, ut exp. apud Matth. et Marcum. Apud Joh. 11. ἐνεβριμήσατο, exp. infremuit. (ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας Δινεῖ. Æsch. S. c. Th. 467.)

Προσεμβριμάομαι. Eccl. cap. 15.

ΒΡΙ'ΣΣΟΣ, brissus, echini marini genus est, apud Aristot. hist. an. l. 4. cujus mentio apud Athen. quoque l. 3.

ΒΡΟ'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, guttur. Galenus tradit Hippocrati esse vel totam asperam arteriam, vel guttur duntaxat. Autor geoponic. βρόγχον appellat in hirco, quod Varro gurgulionem. ☞ Etymologistes ἀπὸ τοῦ βρέχεσθαι deducit.

Βρόγχια, (diminutionis forma) asperæ arteriæ cartilagines penè circulares in totum pulmonem divisæ. Exp. et pulmonis concavitates, ex Alex. Aphr. Invenitur et βράγχια pro eodem.

Βρογχιάζω, deglutio, devoro, q. d. per guttur dejicio seu transmitto. Hesych.

Βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ, vestimenti apertura qua collum inseritur inter induendum. ex Joseph. de antiq. Jud.

Βρόχθος, ου, ὁ, idem quod βρόγχος guttur. Theocr. Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο. Et pro lagena, ex lib. 2. epigr. ¶ Significat etiam ὀλίγον στόμα, inquit schol. Nicand.

Βροχθώδης λίμνη, cava vel sicca, aut parum aquæ habens palus, Nicand. schol. et Etym.

Βροχθίζω, sorbeo, glutio, voro. helluor; ut inquit Budæus ex Aristot.

Composita ex βροχθίζω.

Ἀποβροχθίζω, idem quod βροχθίζω.

Καταβροχθίζειν, deglutire, vorare. Lucian.

ΒΡΟΝΤΗ', ῆς, ἡ, tonitrus vel tonitru. Il. φ'. Δεινήν τε βροντήν. Aristoph. in Nub. βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δι' ἀστραπῶν. Et βρονταὶ plur. num. apud eundem. (Eurip. Phœniss. 177.) Item apud Xenoph. et cæteros. ☞ Παρὰ τὸ βρέμειν.

Βρονταῖος Ζεὺς, q. d. tonitrualis Jupiter, tonitruum autor. [Orph. Hym. in Jov. v. 9.]

Βροντεῖον, ου, τὸ, tonitrus officina, machina in scena tonitrum edens, id est, fragor tonitrum imitans. Vide Poll. et schol. Aristoph. [Nub. 293.] item Eustath.

Βροντία, lapis quidam à tonitru nomen habens. Vide Plin.

Βροντάω, ῶ, F. ήσω, tono. Odyss. ξ'. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. Et, βροντᾷ imperson. tonat. Item βεβροντῆσθαι, attonitum esse.

Βρόντημα, τὸ, tonitru. Æschyl. in Prometh.

Composita.

Αἰολοβρόντης, ου, ὁ, variè fulminans, Jovis epith. [Pind. Olymp. Θ. 64. ἵν' αἰολοβρόντα Διὸς αἴσᾳ, &c. Varie-tonantis Jovis fato.]

Ἀναβροντάω, tono. Tryph. in Ilii excid.

Ἀντιβροντάω, contra tonantem tono, obtono. Luc.

Ἐκβροντάω, ῶ, tonitru emitto.

Ἐκβροντάομαι, idem. Æschyl. [Prom. 361. φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς Ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος. Schol. ἤτοι ἐξησθένησε, καὶ ἀφῆκε τὴν δύναμιν ὃν τρόπον καὶ οἱ ἐμβρόντητοι. Schol. β'. παρετράπη, ἐξησθένησε, ὥσπερ οἱ βροντῶν ἤχῳ παταχθέντες.]

Ἐλασίβροντος, à tonitru agitatus, impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus: ut, ἐλασίβροντα ἔπη, apud Aristoph. [Equit. 623.] ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα.

Ἐμβροντάω, ῶ, attonitum reddo, (in propria signif.) Unde ἐμβεβροντῆσθαι dicitur, qui redditus est attonitus. Et apud Plut. ἐμβεβροντῆσθαι, attonitum esse, id est, stupidum, quasi fulmine stupefactum. Apud Luc. Item, εἱστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος.

Ἐμβροντησία, stupor quo percelluntur attoniti: vel stupor qualis est attonitorum. Unde pro vesania ponitur.

Ἐμβρόντητος, attonitus. Item vesanus. Demosth. pro cor. ἐμβρόντητε εἶτα νῦν λέγεις;

Ἐπιβροντάω, ῶ, unde ἐπιβρόντητος, Sophocl. [Aj. 1406.] idem quod ἐμβρόντητος. Exponitur etiam vecors, vesanus, cui tonitrua mentem perculere.

Καταβροντάω, ῶ, adversus aliquem tono, vel tonitru obstupefacio, seu attonitum reddo.

ΒΡΟΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, mortalis; ut, βροτὸς ἀνὴρ, Il. ε'. (Soph. Œdip. Tyr. 851.) Sed frequentius βροτοὶ, sine adjectione, ut Latinè mortales pro hominibus, ut Odyss. α'. οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. ☞ Quidam derivant à ῥέω, ut dicatur quasi ῥοτὸς, id est, ὁ ἐν ῥοῇ ὢν, quòd nihil sit magis fluxum quàm homo. ¶ Βρότος autem vide in Βροτόω.

Βρότειος, ου, ὁ καὶ ἡ, (Soph. Œdip. Tyr. 729.) et Βρότεος, mortalis, ad mortalem seu mortales pertinens, humanus, ut, βρότεος χρὼς, Hesiod. in diebus, mortale corpus.

Βροτήσιος, idem: unde βροτήσια ἔργα. Hesiod. humana opera. [Ἔργ. 771. (al. Ἡμ. 9.) Pind. Pyth. Ε. 3. Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενὴς, ὅταν——βροτήσιος ἀνὴρ—ἀνάγῃ Πολύφιλον ἑπέταν. Eurip. Iph. in Aul. 1524. Ὦ πότνια, θύμασι βροτησίοις χαρεῖσα, πέμψον, &c. Βροτήσιος idem quod βροτεῖος, humanus, mortalis; Cl. Barnes. Bacch. 4. Μορφὴν δ' ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν, Πάρειμι, &c.]

Βροτόω, ῶ, facio βροτὸν, reddo hominem mortalem. Unde apud Greg. Naz. in Trag. βροτοθῆναι, mortalem fieri. Et, βροτωσάμενος, factus homo. ¶ Item inficio βρότῳ et cruore: cruento. unde βεβροτωμένα τεύχεα, Od. λ'. (Nam βρότος, ου, ὁ, est sanies, pulverulentus sanguis, i. pulvere permixtus. ut Od. ω'. Οἵ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων. Unde et βροτόεις, εντος, ὁ, saniosus, sanie respersus: ut, ἔναρα βροτόεντα, passim apud Hom. et Hesiod. † Asp. 367.† Et comp. Καταβροτόω, cruore inquino, cruento.)

Composita.

Ἀκεσίμβροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, mortales sanans. Orph.

Ἄμβροτος, (inserta litera μ, euphoniæ gratia) immortalis, qualis est deorum immortalium: vel diis immortalibus dignus. Expon. etiam incorruptus, divinus. Dicitur enim, θεὸς ἄμβροτος et ἄμβροτα εἵματα, et ἄμβροτα τεύχεα, apud Hom. et ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, apud eundem. Invenitur etiam ἄβροτος, pro eodem, ut in Carm. Pythag. θεὸς ἄβροτος. Item pro, sine mortali; nullum mortalem (i. nullum hominem) habens: ut, ἄβροτος ἐρημία, apud Æschyl. (Eum. 259. Soph. Œdip. Tyr. 162. 165.) Item ἄβροτον exponitur à Suida ἄψυχον. ἀναίσθητον, inanimatum, sensu non præditum. Exponitur et ἀπάνθρωπον, inhumanum.

Ἀμβρόσιος, ου, ὁ, immortalis, divinus, idem quod ἄμβροτος, ejusdemque originis: ut, κάλλος ἀμβρόσιον, Od. σ'. ¶ Interdum pro, dulcis, aut placidus: ut, ἀμβρόσιος ὕπνος, Il. α'. Et ἀμβροσίην νύκτα, Il. β'. (Eurip. Med. 984.)

Ἀμβροσία, ἡ, immortalis, divina. apud Hom. ¶ Item ambrosia, cibus deorum, (ut nectar, potus) ut ex Sapphone, ἀμβροσίας κρατὴρ ἐκέκρατο, et ex Anaxandride, διαπίνω τ' ἀμβροσίαν. Quidam existimarunt fuisse etiam aliquid liquidum, et de potu dici, ut vicissim νέκταρ de cibo alicubi dictum invenitur. Et pro quodam suaveolente oleo seu unguento accipi ab Hom. quidam putarunt. Vide Eust. ¶ Item, flos quidam: unde ἀμβρόσιος, floridus. Vide Eust. item Diosc. ¶ Est etiam nomen malagmatis contra febres efficacis: de quo apud Paulum l. 7. c. 18. ¶ Est et antidoti nomen apud Celsum l. 5, c. 23. ¶ Est et potionis species, de qua vide Gal. (Luc. Nigrin. p. 22.)

Ἀμβροσιώδης, ambrosiam redolens, suavissimus.

Ἀμφίβροτος, à quo fœm. ἀμφιβρότη, apud Hom. ut, ἀσπὶς ἀμφιβρότη, clypeus circundans seu circuntegens hominem, vel undique tegens.

Δαμασίμβροτος, Sparte, virorum domitrix Sparte. Plut. in Agesil. [Pind. Olym. Od. Θ. 117. Παραγορεῖτο, μήποτε σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.]

Ἐναρίμβροτος, interfector hominum, vel interfectrix: ut, ἐναρίμβροτος αἰχμή. [Pind. Pyth. Od. vi. 30. ἐναρίμβροτον ἀμμείνας στράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα. Schol. τὸν δεινὸν τῶν Αἰθιόπων ὑπομείνας βασιλέα Μέμνονα.]

Ἡμίβροτος, semihomo, semivir. Oppian. lib. 2. de Venat.

(Κρεόβροτος. Æsch. Suppl. 295.) ‡ carnem devorans.‡

Μελάμβροτος, niger homo, et μελάμβροτοι, nigri homines. Strab. l. 1.

Μιξόμβροτος, semihomo; ad verbum, homini premixtus. Æsch. in Suppl. [577.]

(Πεισίμβροτον βάκτρον. Æsch. Ch. 359.) [Schol. τὸ σκῆπτρον τὸ τοὺς ἀνθρώπους πειθοῖ μᾶλλον ἢ βίᾳ διάταττον.]

Πλειστόμβροτος, plurimos mortales seu homines habens, abundans hominibus, apud Eust. [Pind. Olymp. Od. vi. 116. Πατρός θ' ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον. Schol. παρ' ἣν πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀθροίζονται.]

Σαοσίμβροτος, servans homines.

Τερψίμβροτος, delectans seu oblectans homines: ut, τερψίμβροτος ἠέλιος, Od. γ'.

Φαεσίμβροτος, lucens hominibus, lucem hominibus præbens: ut, φαεσιμβρότου ἠελίοιο, Od. κ'. et apud Hesiod. † Th. 958.†

Φθισίμβροτος, hominum interemptor, vel interemptrix.

Φθισίβροτος etiam dicitur, Plut. de Lysandr.

ΒΡΟΥ͂ΚΟΣ; Ionibus est species locustarum, teste Hesychio, qui etiam addit, Cyprios viridem locustam vocare βρούκαν. Scribitur et βροῦχος l. 3. Reg. c. 8. ☞ Derivatur autem παρὰ τὸ βρύκειν τὸ ἐσθίειν, quasi βρύκος: unde et μάσταξ σιτοβόρος à Nicandro vacatur.

ΒΡΌΧΟΣ, ου, ὁ, laqueus. (Æsch. Ch. 555. Suppl. 795.) Thuc. 2. βρόχους τε περιβάλλοντες. Propriè esse volunt laqueum, i. restim ad suspendium, quia circumponitur gutturi, quod βρόγχος dicitur. Od. χ'.——ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν. Herodian. 7. ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ τοῦ βίου ἀπεπαύσατο. A Bud. exp. etiam, transenna, tendicula. Idem ex Polluce interpr. macula retis quatuor nodis constans: et apud Xenoph. βρόχους maculas.

Βρόχιος μόρος, q. d. laquearis mors, apud Nonn. Θανεῖν ἐθέλει βρόχιον μόρον.

Βροχὶς, χίδος, ἡ, in Epigr. idem quod βρόχος.

Composita.

Ἀποβροχίζω, illaqueo, laqueis implico, ex Epigr.

Ἔμβροχοι, illaqueati, laqueis implicati.

Εὔβροχον ἅμμα, nexus multos habens laqueos. Epigr. pro laqueo.

ΒΡΌΧΩ, sorbeo, deglutio, voro: thema inusit. sicut et comp. καταβρόχω et ἀναβρόχω; unde tamen ἀναβρόξειε et καταβρόξειε, apud Homer.

ΒΡΎΚΩ, mordeo, rodo, mando. apud Aristoph. initio avium, Βρύκουσ' ἀπεδέσθαι φησί με τοὺς δακτύλους. Et Athen. l. 3. ἐνθέντα δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον, mandentem seu mordentem dentibus. Item devoro, seu deglutio et κατεσθίω, apud eundem Athen. lib. 7. μειράκιον ἐρῶν πάλιν, τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ. Et lib. 8. βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν. Eust. βρύκειν esse dicit ταχέως καὶ μετὰ ἤχου ποιοῦ ἐσθίειν. (Soph. Tr. 1005.)

Βρύττω, idem quod βρύκω, edo, devoro. Hesych. et Etym. * Archiloch. ap. Athen. X. p. 447. ubi perperam legitur ἔβρυζε pro ἔβρυξε.*

Βρύγμα, ατος, τὸ, morsus, δῆγμα, Nicand. in Ther.

Βρυχμὸς pro βρυγμὸς, morsus, rosio. Nicand.

Βρυκεδανὸς, edax, vorax. Hesych.

Composita.

Ἀποβρύκω, demordeo, abedo, apud Athen. l. 13.

Καταβρύκω, commando, comedo. Apud Athen. lib. 14.

ΒΡΥ͂Ν, vox infantium, seu puerorum adhuc balbutientium quum potum petunt, ut apud Aristoph. in Nub. † 1385.† Εἰ μὲν γε βρῦν εἴπῃς, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν, ἐπέσχον. * Nominativus est βρῦ vel βροῦ, teste Phrynicho.*

Βρύλλω, potito, seu subbibo. Aristoph. in Eq. Αὐτός τε γὰρ ἥδομαι Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν. Ibidem enim Symmachus exp. ὑποπίνων, dicens hoc vocabulum factum esse ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς.

ΒΡΎΟΝ, ου, τὸ, muscus. (Theoc. κά. 7.) Aristot. lib. 8. anim. καὶ φῦκος καὶ τὸ βρύον, et algæ species et muscus. Βρύον θαλάσσιον, muscus marinus, alga. ¶ Item, herba lupus salictarius dicta, officinis autem lupulus. ¶ Item herba quæ et λειχὴν, quæ super saxa nascitur et rorulentis petris adhærescit. ¶ Item, uva, i. fructus populi albæ, ex quo populneum unguentum conficitur. ¶ Βρύον Democrito dicta etiam ἡ καυκαλὶς, teste Diosc.

Βρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, muscosus. Item, mollis, friatilis, fluxus. Galen. ad Glauc. l. 1. βρυώδη καὶ διαῤῥέουσαν σάρκα eos habere dicit qui facilè afficiuntur medicamentis vel sanguinis missione. Eidem Gal. l. 3. Meth. med. βρυῶδες dicitur quod molle nimium est, et more algæ fragile, vel potius in morem algæ cedens.

Βρυόω, ῶ, q. d. musco oppleo. βρυωθεὶς, i. musco oppletus, musco obsitus. Aristot. de color. 386.

Βρυόεις, εντος, ὁ, idem quod βρυώδης, muscosus.

Βρυωνία, ἡ, bryonia, vitis alba, Diosc. lib. 4. cap. 184. Rursum lib. 3. cap. 140. tradit, τὸ φύλλον sive ἐλαιόφυλλον à nonnullis βρυωνίαν vocitari: et quod in ejus genere θηλυγόνον vocatur, φύεσθαι ἐν πέτραις ὥσπερ βρύον: unde et nomen ei impositum esse videtur.

Βρυωνὶς, à Nicand. in Ther. dicitur bryonia, i. vitis alba.

ΒΡΎΤΟΝ, ου, τὸ, sive Βρύτος, ου, ὁ, genus potionis ex hordeo, vinum hordeaceum, cervisia. Athen. enim l. 10. τὸν κρίθινον οἶνον à nonnullis vocari βρύτον ait, nimirum Æschylo, Sophocle, Archilocho. Ibid. Hecatæus Pæonas dicit πίνειν βρύτον ἀπὸ κριθῶν: ut Theophrastus quoque hist. plant. lib. 4. c. 10. ἐν βρύτῳ τῷ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἕψουσι, in bryto hordeaceo decoquunt.

ΒΡΎΧΩ, F. ξω, frendo, strideo: ut, βρύχειν τοὺς ὀδόντας, frendere dentibus, act. Ap. 7. Apud Apoll. Arg. 2. βεβρυχὼς, absolutè, frendens. Dicitur apud Hom. de fluctuum strepitu, Il. ρ'. βέβρυχεν μέγα κῦμα. † In pass. βρυχηθεὶς frendens Soph. Œd. Tyr. 1274.† (Tr. 1089. 818.) ¶ Item βρύχειν (aut cum Etym. βρύττειν) Athenienses dicebant eos qui febricitabant. Hinc βρυχετὸς, febris.

Βρύχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, frendens, fremens: ut apud Apollon. βρυχίης ἁλός. (Æsch. Pr. 1081. Pers. 397.) Vide et in Βρύχω.

Βρυγμὸς, οῦ, ὁ, stridor dentium. Suid. Hesychio est etiam, ἀκόνησις μύλων, item κατανάλωσις, καὶ νόσος.

Βρύγδην, quidam exp. cum stridore dentium. Alii exp. striotim. Aff. ex Epigram.

Βρυχάομαι, ῶμαι, rugio, propriè de leonibus; sed dicitur et de nonnullis aliis feris. (Aristoph. R. 843. Soph. Tr. 921. Œdip. Tyr. 1289. Theoc. κέ. 137.)

Βρύχημα, Βρυχηθμὸς, rugitus.

Βρυχὴ, idem apud Apoll. [ii. 83.]

Βρυχηδὸν, cum rugitu. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 1372. οἱ δ' ὥστε θοοὶ κύνες ἀμφιθορόντες Ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδῄουν.] Item, cum fremitu. in Epigr.

Βρυχαλέος, rugiens.

Βρυχανάομαι, ῶμαι, apud. Nic. schol. exp. ejulo.

Composita: ac primùm ex βρύχω.

Ἐμβρύχω, strideo dentibus. Nicand. in Ther.

Ἐπιβρύχω, exp. infremo. Aff. ex Epigr. ἐπιβρύχω ὀδόντας.

Ἐριβρύχης, valde mugiens. Hesiod. Theog. v. 832. Ταύρου ἐριβρυχέω μένος ἄσχετον. Dicitur etiam ἐρίβρυχος: ut ἐρίμυκος: Suid. ex Epigr. de tuba, ἐριβρύχων παυσαμένη κελάδων, quod exp. πολυήχων.

Καταβρύχω, pro βρύχω, de leone dictum in Epigr.

Περιβρύχομαι, exp. circumfrendo.

[Περιβρύχιος. Soph. Antig. 340. τοῦτο καὶ πολίου πέραν πόντου χειμερίῳ νότῳ χωρεῖ περιβρυχίοισι περῶν ὑπ' οἴδμασι. Schol. τοῖς ἠχώδεσιν, ἢ τοῖς καλύπτουσι τὴν ναῦν. τοῖς γὰρ, &c.]

Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος. Apoll. Arg. 2.

Composita ex βρυχάομαι.

Ἀναβρυχάομαι, infremo, fremitus seu rugitus edo. idem quod βρυχάομαι. Apud Suid. accipitur pro, cum fremitu et rugitu defleo.

Ἐκβρυχάομαι, ῶμαι, rugio, vel vehementer rugio. [Eurip. Iph. in Taur. 1390. Οἱ δὲ στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι Ἔπαισαν ἅλμην. Helen. 1573. Ἀλλ' ἐξεβρυχᾶτ' ὄμμ' ἀναστρέφων κύκλῳ, &c.]

Ὑπερβρυχάομαι, valde rugio seu mugio.

ΒΡΎΩ, F. σω, scateo, scaturio, pullulo. (Æsch. Ag. 177. Ch. 62. 67. Suppl. 973.) Aristot. de mundo, ἑξῆς δὲ ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς, i. scatens, inquit Bud. Dicuntur etiam φυτὰ βρύειν et πηγαί: ut, βρύουσιν αἱ πηγαὶ, apud Basil. Item cum dat. βρύει ἡ πηγὴ νάμασιν. Cum quo casu significat et superfluo, diffluo, plenus sum: ut apud Aristoph. βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις. Sic, πόλει ταῖς ἡδοναῖς βρυούσῃ. Liban. et Basil. Et in vet. proverbio, (quod à Plut. et Galeno aliisque multis refertur) ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Jungitur et accus. ut apud Greg. εἰ λέπραν ἔβρυες τέως τὴν ἄμορφον πονηρίαν ἀπεξέσθης δὲ τῆς κακῆς οὐλῆς. Sic in Jac. epist. c. 3. πηγὴ βρύει τὸ γλυκύ. Absolutè etiam ponitur: ut quum βρύειν terra dicitur, germina emittens. Xen. ὅταν ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχουσι. Et, βρύουσα ἄμπελος, apud Dioscor. pubescens vitis: Item φυτὸν βρύον, planta pullulans. Sed βρύειν propriè dici de florente olea, ex quorundam sententia, tradit Eust. Vult et Poll. dici μάλιστα ἐπὶ ἐλαιῶν.

Βρύσις, q. d. scaturitio, apud Eust.

Βρυάζω, pro βρύω, apud Eust. Ab Hesych. exp. θάλλω. Affertur et pro γαυριῶ, ἥδομαι. (Æsch. Suppl. 885.)

Composita.

Ἀειβρυὴς, semper scaturiens, semper germinans. Nicand. in Ther.

Ἀναβρύω, scaturio, subsilio. Hom. [Ælian. Var. Hist. lib. 3. cap. 43. ὀλίγῳ δὲ ὕστερον ἐδόκει αἷμα ἐν τῷ τῆς Ἥρας ναῷ ἀναβρύειν, οὐδὲν ἔλαττον πηγῆς ἀενάου.]

Ἔμβρυον, ου, τὸ, (q. d. τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον) infans utero conclusus: infans qui in utero gestatur. (Æsch. Eum. 948.) Lucianus, οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχεν ἡ γαστὴρ τὸ ἔμβρυον. Et passim apud Diosc. ἔμβρυα κτείνειν, et ἔμβρυα ἄγειν vel κατασπᾷν: item τεθνηκότα ἔμβρυα ἐκβάλλειν. ¶ Et generalius, fœtus qui est in utero. Dicitur enim et de brutis: ut, ἐλεφάντων ἔμβρυα, apud Aristot. ¶ Apud Hom. dicitur pro βρέφος, de fœtu qui à paucis diebus ex utero prodierit: Od. ι'. de brutis, ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας, Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. Aristot. de avibus etiam exclusis ἔμβρυον dicit, Phocyl. βρέφος ἔμβρυον pro solo ἔμβρυον dixit.

Ἔμβρυος, adjectivè, (ut σκύλακα ἔμβρυον in Hippiatria, σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον κατάξεσον μετὰ πτισσάνης.) item genitalis, vel prolificus, ut B. vertit apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. cap. 1. δεῖ γὰρ τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τε δεῖ τὴν ἔμβρυον ὑγρότητα, humorem prolificum, vel σύμφυτον, inquit Bud.

Ἐπιβρύω, pro βρύω, scateo, plenus sum. Alciphr. εὐμεγέθη κάμηλον, μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαν.

Περιβρυὴς, abundans, effusè germinans. Nicand. in Ther.

Πηγόβρυτος, ου, ὁ, et ἡ, è fonte scaturiens.

ΒΡΩ͂ΜΟΣ, ου, ὁ, graveolentia, fœtor. apud Diosc. Idem sig. et apud Cyrillum, οἱ δίκαιοι ἅλας θεῖον, οἱ ἁμαρτωλοὶ βρῶμος καὶ δυσωδία. ☞ Videtur factum esse per contractionem pro βαρύοδμος, à βαρὺ et ὄζω seu ὀδμή.

Βρωμέω, ῶ, fœteo. Idem Cyrillus, πῶς βρωμοῦσι τῶν ἀκαθάρτων τὰ στόματα ἐκ τῆς λαγνείας ἐνώπιον τοῦ θεοῦ.

Βρωμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, graveolens, virus redolens, fœtidus, sæpe apud Diosc. et Athen. [Deipn. lib. 3.]

Βρωματώδης, pro eodem aff. ex Diosc. lib. 4. c. 247.

Composita.

Ἄβρωμος, ut ἄβρωμοι ἰχθύες, apud Athen. qui opponuntur τοῖς βρωμώδεσι. Item mare dicitur apud Diosc. ἄβρωμον γίνεσθαι, i. virus deponere et salsuginem, ut interpr. Bud.

Ὑπόβρωμος, q. d. subvirosus, aliquantulum fœtidus: ut, ὑπόβρωμος τῇ ὀσμῇ, qui est odore subviroso.

ΒΡΏΣΚΩ, et Βιβρώθω, et Βιβρώσκω, F. ώσω, comedo, depasco. Il. χ'. Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός. Callim. hymno in Jovem, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως. Il. δ'. Ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, Πριάμοιό τε παῖδας. In pass. βεβρωμένα, comesa, adesa. (βεβρωμένος. Æsch. Ag. 1106.) ☞ A βόω fit βόσκω, unde βρώσκω, et βιβρώσκω.

Βρῶμα, τὸ, cibus, edulium, esca. Xen. Pæd. 4. Idem quod exesum et erosum est. Diosc. l. 1. c. 142.

Βρωματίζω, cibum do. Greg.

Βρώμη, cibus, τροφή. Od. κ'. ἐσθίετε βρώμην.

Βρωμὸς, idem quod βρῶμα, βρῶσις, cibus. Aratus.

Βρῶσις, εως, ἡ, cibus, et ipsa comedendi actio. Hom. et Xen. † Hes. Th. 797.† Item adesio et erosio. ut Matth. 6.

Βρώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, edulis, esculentus, qui comedi potest.

Βρωσείω, esurio, edere cupio.

Βρωτὴρ, ῆρος, q. d. comestor, qui comedit: ut, βρωτῆρες ὀδόντες. Nic. (Æsch. Eum. 806.)

Βρωτὸς, οῦ, ὁ, qui comedi potest: vescus, edulis, esculentus, apud Athen. In genere neutro βρωτὸν frequentissimè pro edulibus seu esculentis capitur. † Xen. Pæd. l. 5. p. 120. a.†

Βρωτικὸς, οῦ, ὁ, edax, cibi avidus. [Athen. Deipn. l. 8.]

Βρωτὺς, ύος, ἡ, cibus, esca. Il. τ'. Od. σ'. Βρωτίμη, apud Athen. pro pane furfuraceo.

Βρωμάομαι, ῶμαι, escam appeto, vel escam appetens et famem sentiens rudo: aut præ fame rudo; de asinis enim propriè dicitur. Vide Paus. apud Eust. vide et Etymol. Suid. Schol. Aristoph. [Vesp. 616.] Affertur et pro, fœteo: et dici traditur propriè de leonibus et hircis et similibus malè olentibus.

Βρώμησις, ruditus. Poll.

Βρωμήεις, εντος, ὁ, q. d. ruditor. Nic. Pro eodem βρωμήτωρ dicitur ab eodem Nic. Habetur et βρωμευστὴς, apud Etym.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναβρώσκω, (pro quo et ἀναβιβρώσκω dicitur) corrodo, exedo.

Ἀναβρώσκομαι, vel ἀναβιβρώσκομαι, exedor, corrodor: unde ἀναβιβρωσκόμεναι ἔρπητες dicuntur à Gal. qui et κατεσθιόμενοι.

Ἀνάβρωσις, corrosio vel exesio. Alex. Aphr. ἀνάβρωσιν ἐργάζεται.

Ἀναβρωτικὸς, corrosivus, exesivus, corrodendi seu exedendi vim habens; ut apud Alex. Aphr. ἀναβρωτικὸς καρκῖνος.

Ἀποβρώσκω, comedendo absumo, abedo. Ἀποβρωθεὶς, exesus, erosus. Epigr.

Διαβρώσκω, seu διαβιβρώσκω, peredo. unde διαβιβρῶσθαι, peresum esse. [Plat. Timæus. διά τε τὸ πάντα διαβεβρῶσθαι, σμικρὸν ὄν, παντὶ χαλεπὸν προστυχεῖν τοῦ σώματος, ὅσον ἂν μήπω διεφθαρμένον εἴη.]

Διάβρωσις, peresio, erosio. Aët.

Διαβρωτικὸς, peredendi seu erodendi vim habens: ut, διαβρωτικὰ φάρμακα. [S. Chrysost. ad Hebr. cap. 10.]

Ἔκβρωμα, edulium quod editur. A Soph. in Trach. scobs seu scobes metaphoricè dicitur πρίονος ἔκβρωμα, q. d. edulium vel esca serræ, seu quod serra comedit.

Ἔμβρωμα, exp. jentaculum. Item erosio: seu id ipsum quod erosum est; ut, ἐμβρώματα ὀδόντων, apud Diosc. cavernæ dentium.

Ἐμβρωματίζω, cibum edo. idem quod βρωματίζω.

Ἐπιβρώσκω, insuper comedo. Callim.

Καταβρώσκω, seu καταβιβρώσκω, devoro, deglutio. Hyperid. τὰ ὄντα καταβέβρωκε.

Κατάβρωμα, esca, cibus.

Κατάβρωσις, devoratio, deglutitio. Judith. 6.

Περιβρώσκω, circumcirca adedo, circumrodo, circum depasco. Plut.

Περίβρωσις, erosio in ambitu, circumrosio.

Προβιβρώσκω, antè comedo: unde προβρωθεὶς, ante comesus.

Ὑποβρώσκω, q. d. subedo, aliquantulum edo. unde ὑποβέβρωται subrosus est.

Aliud genus compositorum, citra præpositionem.

Ἀβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, non exesus, non adesus. In Anth. Epigr.

Ἀβρωσία, ἡ, cibi penuria. Poll.

Ἄβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non exesus: vel qui exedi non potest aut non solet, cariem et teredinem non sentiens. Diosc. ¶ Item non esculentus, non aptus esui. Plut. symp. 8. Aff. et pro, ὁ νῆστις, ex Soph.

Ἀθηρόβρωτον ὄργανον, Sophocles vocavit quod Hom. ἀθηρολοιγὸν, ut inquit Eustath. At Hesychius dicit esse cochlear quo agitatur in olla puls quædam ἀθήρη dicta sive ἀθηρά.

Ἁλίβρωτος, sal comedens, ὁ ἅλας ἐσθίων. Item à mari exesus, pro quo dicitur et ἁλιβρώς. [Lycophr. Alex. 760.]

Ἀνδροβρὼς, hominum vorator. [Eurip. Herc. Fur. 384. Equi Diomedis, vorabant κάθαιμα σῖτα γενύσι χαρμοναῖσιν ἀνδροβρῶσι, δυστράπεζοι. Cycl. 93.]

[Ἀνδρόβρωτος. Eurip. Meleagr. 3. Εἰς ἀνδροβρώτους ἡδονὰς ἀφίξεται Κάρηνα Τυδεὺς γενύσι Μελανίππου πάσας.]

Βούβρωσις, εως, ἡ, magna fames. Item tristitia, acerbus dolor. Il. ώ. et Nicand. in Ther.

Δύσβρωτος, non valde edulis, gratiam in cibis non habens. Plut. symp.

Εὔβρωτος, qui comedi facilè potest, vescus, edulis. Athen. l. 3.

Ἡμιβρὼς, semiesus, semiadesus. Epigr.

Ἡμίβρωτος, idem; ut, ἡμίβρωτοι χῆνες, apud Xenoph. anab. 2.

Θηρόβρωτος, à feris voratus. [Strab. Geog. l. 6.]

Θριπόβρωτος, ὁ, ἡ, corrosus et exesus à vermibus qui θρίπες dicuntur. Theophr.

Ἱππόβρωτος, ab equis devoratus.

Ἰχθυόβρωτος, à piscibus depastus aut depascendus. Plut.

Κυνόβρωτος, à canibus exesus.

Λυκόβρωτος, à lupo mansus aut rosus aut morsus. Plut. in symp.

Νεοβρὼς, modò pastus, qui non ita dudum cibum sumpsit. ex Hipp.

Οἰωνόβρωτος, ab avibus devoratus, quem alites depasti sunt. apud Hesych.

Παιδοβρὼς, puerorum vorator. Saturni epith. Eust.

Σητόβρωτος, à tinea adesus vel comestus: à σὴς, τὸς, ὁ, tinea. Jacobi c. 5.

Σιδηροβρὼς, ferrum edens, seu ferrum adedens. Cotis epith. apud Soph. in Ajace.

Σκωληκόβρωτος, à vermibus exesus seu erosus, corrosus à vermibus. Act. Ap. c. 12. et apud Theophr.

Τριχοβρῶτες, pilos arrodentes. Ita dicuntur tineæ, teredines et id genus animalcula. Aristoph. in Acharn.

Ὠμοβρὼς, ῶτος, qui crudis vescitur, crudivorus. Eur.

Ὠμόβρωτος, qui crudus comeditur. Nic. Alex. Apud Eurip. in Herc. fur. [887.] λύσσα ὠμόβρωτος.

ΒΥ´ΑΣ, ου, ὁ, bubo: avis nocturna, de qua Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 3. Dion. in hist. Rom. βύαν ὀφθῆναι, ἐν τέρατος λόγῳ fuisse ait.

Βύζω, seu βύσσω, est τοῦ βύου, i. bubonis: quem queri et gemere ferali carmine dicunt Latini poëtæ. bubulare. Dion. βύας ὑπὲρ αὐτοῦ καθήμενος ἔβυξε. Aliam signif. vide in Βύω.

ΒΥ´ΒΛΟΣ, ου, ἡ, papyrus Ægyptia: item herba quædam similis papyro. (Æsch. Suppl. 768. Philostr. l. 2. c. 20.) Vide Eust. et Suid. Quoniam autem chartæ ex byblo fieri solebant, ideo βύβλος pro libro accipitur; sed scribitur et βίβλος: de quo vide suo loco.

Βύβλινος, ου, ὁ, papyraceus. Exp. et cannabeus, item scirpeus: ut βύβλινα ὅπλα, apud Herodot. [Hist. lib. 7. cap. 25. cui Exemplo addas, lib. 2. cap. 37. ἐσθῆτα δὲ φορέουσι οἱ ἱρέες λινέην μούνην, καὶ ὑποδήματα βύβλινα.] Apud Hesiod. in Erg. βύβλινος οἶνος, vinum ex Byblo civitate. (Æsch. Pr. 810. Theoc. ιδ΄. 15. Hesiod.)

Βυβλίον, ου, τὸ, papyracea charta, in qua nihil scriptum est. [Aristoph. Av. 975. 977. 1037. et Schol.] ¶ Item funiculus nauticus, non tamen ex byblo (i. papyro Ægyptia) confectus, sed ex herba ei simili.

Βυβλάριον, diminut. chartula ex papyro. in Epigr.

ΒΥΘΟ`Σ, οῦ, ὁ, fundum, ima pars, imus gurges. Soph. εἰς βυθὸν πεσεῖν. † In plur. βυθοῖς ἁλὸς fluctibus, gurgitibus maris. Soph. Œd. Tyr. 23.† Et, ἐκ βυθοῦ, funditus. Metaph. apud Plut. in Fab. ἐν τῷ βυθῷ καὶ κλύδωνι τῆς φυγῆς ἐκείνης.

Βύθιος, qui est in profundo, profundus. Luc. Et, βυθίη ναυμαχίη, in Epigr. quæ fit sub fluctibus. Et, τὰ βύθια, aquatilia.

Βυθίως, sub fluctibus.

Βυθίζω, in profundum jacio, demergo. Polyb. 2.

Βυσσὸς, Ionicè idem quod βυθὸς, apud Herodot. inquit Suidas. ut, ἐς βυσσὸν χωρεῖν, pessum ire. q. d. in imum gurgitem delabi.

Βυσσόθεν, ex profundo, ex imo. [Soph. Ant. 596. Θρήσσαις ὅταν ἔρεβος ἐπιδράμῃ πνοαῖς, κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα, &c.]

Βύσσωμα, τὸ, profunditas. Ex Epigram.

Composita.

Ἄβυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, profundissimus. Propriè, fundo carens. Plato in Parmenide.

Ἄβυσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem: ut, λίμνη ἄβυσσος, Aristoph. in Ran. (138.) lacus seu palus fundo carens, immensæ altitudinis seu profunditatis. Itidem ἄβυσσον βάθος, immensa profunditas. Strab. lib. 17. Sic ἄβυσσα χάσματα, apud Eurip. in Phœniss. et ἄβυσσον πέλαγος, apud Æschylum. Quidam tamen non à βυσσὸς deducunt, sed à βύω (tego, operio) et α intendendi vim habente, ut sic locus qui à multitudine aquarum operitur. ¶ Item (substantivè positum) abyssus, vorago aquarum. Aliquoties extat in novo testamento.

Ἐμβύθιος, idem quod βύθιος, ut ἐμβύθιος πέτρα in Epigram.

Καταβυθίζω, idem quod βυθίζω, Hippocr. epist. ad Demag.

ΒΥΚΑ´ΝΗ, ἡ, buccina. Suidæ ὄργανον μουσικόν: qui Mosen dicit βυκάνην ἐξ ἀργύρου εὑρεῖν.

Βυκανίζω, buccinam inflo, buccina cano, buccino.

Βυκανιστὴς, οῦ, ὁ, buccinator: apud Dionys. Halicarn. Apud Polybium vero legitur et Βυκανίτης, l. 2.

Βυκανιστήριον, idem quod βυκάνη.

ΒΥ´ΝΗ, ης, ἡ, Aëtius lib. 10. c. 29. esse dicit hordeum madefactum quod germen emisit, deinde cum ligulis enatis tostum est. Euphorion verò βύνην appellat mare: ut, πολύτροφα δάκρυα βύνης.

ΒΥ´ΡΣΑ, ης, ἡ, corium, pellis: ut, βόειαι βύρσαι. Diosc. bubula coria. Plut. in Alex. βύρσαν τινὰ ξηρὰν καὶ κατεσκληκυῖαν. Idem, τὸν δὲ Λέανδρον εἰς βύρσαν ἐνράψαντες κατεπόντισαν, i. in culeum. ☞ Forsan παρὰ τὸ βύω.

Βύρσινος, ου, ὁ, coriaceus. Apud Aristoph. βυρσίνην ἔχω, exp. flagellum.

Βυρσεὺς, coriarius. Act. 10.

Βυρσεύω, corium concinno seu apparo.

Βυρσόω, ῶ, corio contego.

Βυρσὶς, ἡ, (*dimin.*) corium, pellis, δέρμα. Hesych.

Composita.

Ἀβύρσευτος δορὴ, non concinnata pellis.

Καταβυρσόω, ῶ, idem quod βυρσόω. apud Thucyd. 7. τὰς γὰρ πρώρας καὶ τῆς νεὼς ἄνω ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωσαν.

ΒΥ´ΣΣΟΣ, ου, ἡ, byssus: lini quoddam genus apud Indos, teste Poll. lib. 7. (Philostr. l. 2. c. 20.) ¶ At βυσσὸς, vide in Βυθός.

Βύσσινος, byssinus, qui ex bysso est: ut, βυσσίνη σινδὼν, apud Herodot. Et βύσσινον φάρος, apud Plut. Apud eundem βύσσινα ῥήματα, exp. gravia atque ornata verba.

ΒΥ´Ω, F. σω, obturo, obstruo. Bud. ex Athen. ἔβυσα διὰ τοῦ στόματος. ¶ Item, impleo. ¶ Est etiam tego. unde ἀκρόβυστος.

Βύομαι, obturor, &c. Diosc. l. 5. c. 31. τρῆμα λίνῳ βεβύσθω, foramen lino obstruatur. Item impleor: unde, νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. Od. δ΄. Apud Herod. ἐβέβυστο τὸ στόμα, exp. os turgidum erat.

Βύσμα, τὸ, q. d. obturamentum. Et pro genere marsupii seu peræ. Poll.

Βύστρα, pro eodem.

Βυστικὸς, pro βεβυσμένος, oppletus, refertus. ex Aristoph. νουβυστικός.

Βύζω, idem quod βύω, (unde et derivatum est) confertim impleo et veluti intrudendo. ¶ Budæus tradit esse etiam τῶν βρεφυλλίων, vagire. Aliam signif. vide in Βύας.

Βύζην, confertim, densè: more τῶν βυζομένων seu βεβυσμένων. apud Arrianum et Thuc. l. 4.

Βύκτας Homerus appellat ventos qui velum implent et distendunt turgido suo flatu, ut refert Etymol. vel qui mugire et murmurare videntur. Od. κ΄.

Βυλλὸς, confertus, oppletus: βεβυσμένος. Hesych. à βύω.

Βυλλόω, ῶ, oppleo, obstruo. Hesych.

Βυῶ, quoque dicitur pro βύω, confercio, oppleo, obstruo. Aristophanes in Pace, Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα.

Composita.

Ἀκρόβυστος, ου, ὁ, (q. d. extremitate tectus, i. extremam colis partem tectam habens) præputiatus, præputium habens. Chrysost.

Ἀκροβυστία, ἡ, præputium: cui opponitur περιτομὴ, ad Rom. 2.

Ἀποβύω, obstruo, obturo. Suid.

Ἐμβύω, idem quod βύω. [Aristoph. Vesp. 127. ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα, Ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν. Schol. Ἐπλυρώσαμεν.]

Παρεμβύω, (*Decomp.*) q. d. interobturo. Item interfarcio et per media spacia inculco, ut Bud. interp. apud Luc.

Ἐπιβύω, obturo, obstruo. Aristoph. in Pluto. τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασι τῶν ῥητόρων.

Ἐπιβύστρα, obturamentum, vel obturatrix, obstructrix. Luc. in Lexiph.

Κυψελόβυστος, dicitur vel obstructus ταῖς κυψέλαις, et sordibus aurium: vel cui αἱ κυψέλαι, aurium foramina, et auditorii meatus obturati sunt. Luc. in Lexiph.

Νουβυστικὸς, mente refertus.

Νουβυστικῶς, exp. prudenter. Per jocum ficta ab Aristoph.

Παραβύω, inculco, infercio, et quidem juxta seu præter alia. Luc. in Lexiph. ζημίαν ἡγῇ ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτὸ που κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ. Sic idem rursus, κἀκεῖνό που παράβυσον. Et inter comedendum, παραβύεται τὰς ἐνθέσεις, qui bucceas inculcat ori.

Παράβυσμα, τὸ, id quod aliis infercitur, inculcatur, intruditur: ut, τὰ ἐν τοῖς φορτίοις παραβύσματα, ea quæ magnis sarcinis inferciuntur.

Παράβυστος κλίνη. Hesych. dicitur lectulus, quoniam majori lecto velut inculcatur. Item παράβυστος, occultus, latens. ut apud Synes. de insomn. εἴ τι τεράστιον γῆς ἢ θαλάσσης ἐν παραβύστῳ φύεταί τε καὶ τρέφεται, in occulto terræ marisve loco. Propriè verò in convivio παράβυστος sedere vel ἐκ παραβύστου dicitur is, qui aliis convivis velut intruditur à convivatore, aut qui superveniens se ipsum intrudit; ut, οἱ παράσιτοι et οἱ γελωτοποιοί; interdum etiam familiares. Plut. symp. l. 1. Probl. 2. ὁ Λαμπρίας ἐκ παραβύστου καθήμενος.

Περιβύω, circum obturo, circum infercio et inculco. Apud Luc. in somn. περιαυχένια ὑποβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, exp. cervicalia illi supponentes.

Προβύσαι τὸν λύχνον, emungere lychnum ardentem, et ellychnium promovere, Poll. à προβύω. Utitur Aristoph. in Vesp.

ΒΩ˜ΛΟΣ, ου, ἡ, gleba. Geopon. ὅταν αἱ βῶλοι διαλύωνται ὥστε ἐπεγείρειν τὸν κονιορτόν. Pro quo Columella, quam omnis gleba refringitur et resolvitur in pulverem. Theophr. l. 5. c. 19. διαχεῖν τὰς βώλους, diffundere glebas. Xen. Pæd. 8. † et l. 2. 54. b.† ὡς βαλῶ γε ταύτῃ τῇ βώλῳ ἀπελθών. ¶ Et, βῶλος Ἀρμενία, apud medicos, gleba Armenia, seu bolus Armenia: lapis colore pallidus, friabilis velut calx et aster Samius, de qua Aët. l. 2. c. 12. Vide et Βωλίτης. ¶ Synecdochicè pro agro seu fundo capitur. Synes. epist. 38. τὴν πατρῴαν βῶλον ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος. ¶ Metaphoricè massam significat: ut, βῶλος σιδήρου, Eccles. c. 22. Et, βῶλος χρυσέα, Apoll. Rhod. schol. ex Euripide citat pro sole. ¶ Πρῶτος βῶλος, et δεύτερος, et sic deinceps, in navi quid sit, tradit Pollux l. 1.

Βωλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glebosus seu glebaceus, et glebæ speciem gerens.

Βῶλαξ, ακος, ἡ, gleba, idem quod βῶλος. (Theoc. ιζ΄. 80.) [Apoll. Rh. iv. 1733.]

Βωλάκιον, ου, τὸ, glebula.

Βωλάριον, ου, τὸ, glebula. Bud. ex Strab.

Βωλίνας καλιὰς, Hesych. dici scribit lateritias domos: coquuntur enim lateres è gleba. q. d. glebaceos nidos, domicilia è gleba.

Βώλιον, ου, τὸ, idem. Aristot.

Βωληδὸν, glebæ modo.

Βωλίτης, ου, ὁ, boletus: fungi genus sic dictum, quòd convolutum sit et quasi globosum: (volvam enim, ut scribit Plinius, terra prius gignit, ipsum postea in volva, ceu in ovo, est luteum) vel à colore τῆς βώλου, hoc est, rubricæ illius qua pictores aurum operibus suis inducunt.

Composita.

Ἀδρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui crassis seu grandibus glebis est, vel plenis glebis. Diosc. l. 1. c. 81.

Βραχύβωλος, parvas seu paucas glebas habens. Epigr.

Ἐρίβωλος, glebosus, admodum glebosus. Il. φ΄.

Ἐριβώλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, idem. Il. ά.

Κλασιβώλαξ, glebas frangens. Epigr.

Μακρόβωλος, qui longis est glebis.

Μεγαλόβωλος, qui magnis est glebis.

Μελάμβωλος γῆ, terra nigris glebis, ideoque fertilis. Opp. de venat. lib. 3.

Μικρόβωλος, qui parvis est glebis

Ὀλεσίβωλος, glebas perdens, glebis nocens.

ΒΩΜΟ`Σ, οῦ, ὁ, basis seu (ut Eust. explicat à βαίνω deducens) κτίσμα τι ἁπλῶς καὶ ἀνάστημα ἐφ' οὗ ἔστι βῆναί τι καὶ τεθῆναι. Odyss. ή. Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες. ¶ Item, ara. Eurip. in Hecuba, Ἴθι πρὸς βωμούς. Et Herodot. βωμοὺς ποιεῖσθαι, aras erigere. Synecdochicè capitur et pro ipso templo, apud Soph. in Œdip. Tyran. ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα Βωμοῖσι τοῖς σοῖς.

Βώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. altareus. Euripides (Phœniss. 247. 1684.) βώμιοι ἐσχάραι, q. d. foci altarei. Apud eundem, βώμιοι ἐπιστάται, aræ præfecti.

Βωμὶς, ίδος, ἡ, (*diminut.*) q. d. arula. Herodot. [Hist. lib. 2. c. 125. Ἐπειδὰν δὲ ὧδε αὐτὴ ἡ πυραμὶς ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρόσσας, οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι.]

Βωμίστρια, ἡ, quæ ad aras sacra peragit, sacerdos seu sacerdotissa. Nicand. in Alexiph.

Βώμευσις, εως, ἡ, aræ extructio. Hesych.

Βώμαξ, ακος, ὁ, ἡ, idem quod βωμολόχος, sacrilegus. Item, pro parva ara capitur.

Βωμάκευμα, τὸ, scurrile factum aut dictum. Hesych.

Composita.

Ἀμβωμοῖς, Æolica syncope poëtæ dicunt pro ἀνὰ βωμοῖς, ad altaria. Il. θ'. Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει, i. ἐτίθει ἀνὰ βωμοῖς.

Ἀπόβωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab aris alienus seu remotus, profanus. Hesych.

[Ἀποβώμιος. Eustath. in Hom. Odyss. M. Eurip. Cycl. 363. Χαιρέτω δὲ θυμάτων Ἀποβώμιος ἂν ἔχει θυσίαν κυκλώψ &c.]

Ἐπιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, altari impositus. Greg. ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτων, ignem super ara accendens. Et, ἐπιβώμιον μέλος, carmen ad aras. (Ἐπιβώμια, τά. Theoc. ις'. 26.)

Ἐπιβωμίζω, ad aras sacrificio. Hesych.

(Κοινοβωμία. Æsch. Suppl. 230.) ‡ commune altare.‡

Ὁμοβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui ara cum alio communis est: idem quod σύμβωμος. Thuc. l. 3. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι.

Παραβώμιος, qui apud aram est, qui à latere aræ est. Soph. in Œd. Tyran.

Περιβώμιος, qui circum aram est.

(Ῥυσίβωμος. Æsch. Eum. 923.)

Σύμβωμος, qui in eadem cum alio ara collocatus est, ejusdem aræ particeps. Bud. in lex.

Γ.

Γ TERTIÆ apud Græcos literæ nota est, signum item numeri ternarii; at præfixam à sinistri lateris ima parte habens acuti accentus notam, ternarium millenarium significat, hoc modo ͵Γ, seu ͵γ.

ΓΑΓΑ'ΤΗΣ λίθος, gagates lapis: nomen habet loci et amnis Gagis Lyciæ, teste Plin. lib. 36. c. 19. De eodem multa Diosc. lib. 5. c. 146. et Orpheus in poëmatio περὶ λίθων: item Alex. Aphr. Probl. l. 2. quæst. 64.

ΓΑΓΓΑ'ΜΗ, Hesych. sagena, seu rete piscatorium. Idem et γάγγαμον (Æschyl. Ag. 369.) dicitur et γαγγαμών. Vide Poll. l. 10. c. 5. et l. 2. Ponitur et pro omento, quoniam nervorum plexu refert piscatorii γαγγαμῶνος figuram.

Γαγγαμεὺς, qui rete ipsum in aquam injectum extrahit, pisces venans.

ΓΑΓΓΙ'ΤΙΣ λίθος, seu γαγγίτης, gangitis gemma, quæ in Gange fluvio Lyciæ reperitur.

Ἔγγαγγις πέτρη, idem. Nican. in Ther. Ἄλλοτε δ' ἀζαλέην καίων ἐγγάγγιδα πέτρην.

ΓΑΓΓΑΙ'ΟΝ, ου, τὸ, nervi præter naturam contortio. Vide autorem definitionum medicarum, qui Galenus esse creditur. Paul. Actuar. et Poll. l. 4. Vide et Cels. l. 7. c. 6.

Γαγγλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ganglio similis, qui è gangliorum genere est. Hippocr. de artic.

ΓΑ'ΓΓΡΑΙΝΑ, ης, ἡ, gangræna, partis alicujus mortificatio; cui nisi opportunè succurratur, non modò pars ipsa quæ laborat, sed et aliæ vicinæ partes, ipseque totus homo denique intereat. Vide Gal. comm. 7. in Aphor. Hipp. sect. 7. art. 50. de tumoribus. c. 8. Paul. Ægin. l. 4. c. 9. Actuar. περὶ διαγνώσεως παθῶν, l. 2. c. 30. Cels. l. 5. c. 26. ☞ Etymologus esse dicit πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν, derivatum esse tradens ex γράω significante ἐσθίω, per diplasiasmum.

Γαγγραινικὸς, οῦ, ὁ, gangrænicus, gangrænæ similis.

Γαγγραινοῦσθαι, gangræna laborare, aut gangræna corripi. Dioscorid. l. 1. c. 187.

Γαγγραίνωσις, εως, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινοῦσθαι. Hippocr. de fract. Gal. comm. 2. in eum librum.

ΓΑ'ΖΑ, ης, ἡ, Persica vox est, teste Hesychio, significans apud eos regiam cum supellectile, et instrumento suo, seu tributa et reditus, aut res pretiosas. Idem exp. etiam opes, divitiæ: Suidæ θησαυρὸς, thesaurus, i. supellex et opes pretiosiores quas recondimus. Diodor. ὁ δὲ Πτολεμαῖος βασίλεια περιάγων ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν. Et Theophr. Hist. plant. lib. 8. c. 11. τὰ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην γάζαν κόπτεσθαι.

ΓΑΙ'Α, sive γαίη, ἡ, (*poët*) terra, tellus. Od. ι. et ί. γαῖαν ἐμοῦ καὶ πότνον. Et Hesiod. in Erg. πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα. ¶ Item regio, patria. ut Od. θ'. Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. Et Od. ι. οὔτι ἔγωγε Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sæpe etiam dicitur πατρὶς γαῖα. ¶ Item terra, i. ipsum terræ solum et illa quasi terræ superficies quæ à nobis calcatur, quacunque re sit strata. ut Il. φ'. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς. et Il. ά. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. ¶ Dicitur et αἶα per aphæresin pro γαῖα: ut, φυσίζοος αἶα, Il. γ'. (Eurip. Med. 2.)

Γαιήϊος, ου, terrestris, terrenus, γαιήϊος ἀνήρ. Nonn.

Γαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, terrenus. [Polyb. Hist. lib. 2. τοὺς βουνώδεις καὶ γαιώδεις τόπους κατοικοῦσι, &c.]

Γαίηθεν, è terra.

Γαῖος, ὁ ἀπόγειος ἄνεμος, et γαῖος βοῦς, ὁ ἐργαστικός. Eust.

Derivata tanquam à γέα, quod extra compositionem inusitatum est.

Γεηρὸς, οῦ, ὁ, terrenus. Suid.

Γεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, terreus, terrenus. Plat. in Axiocho, σῶμα γεῶδες.

Γῆ, ἡ, in prosa usurpatur pro γαῖα, terra. Factum per contract. tanquam à γέα. (Philostr. l. 1. c. 24. Sc. γῆν ἡγοῦνται. quasi rare eo utuntur.) Doricè δᾶ, pro γᾶ. Theocr. Id. ζ'. (Æsch. Pr. 570. Ag. 1081.)

Γήϊνος, ου, ὁ καὶ ἡ, et Γήϊος, terrenus. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. cap. 8. §. 7. ὁ δὲ τοῖχος ἦν ἐπὶ ὀκτὼ πλίνθων γηΐνων τὸ εὖρος.]

Γηΐτης, ου, ὁ, agricola, rusticus. Hesych.

Γήτης, per contract. pro eodem apud Soph. in Trach.

Γήδιον, ου, τὸ, agellus, fundus exiguus. Xen. Pæd. 8.

Γῆθεν, è terra. (Æsch. Eum. 907.) Eurip. Ion. 269. Ἦ καὶ σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο.

Composita.

Ἀγχίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, terræ nostræ vicinus. Affertur ex Dionysio pro, conterminus.

Ἀμφίγειος, vicinus, finitimus, quasi circumterraneus. apud Dionys. de situ orbis.

Ἀνώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, qui supra terram est; ὁ ἄνω τῆς γῆς, ut, ἀνώγεων οἴκημα, apud Suidam.

Ἀνώγεων, vel ἀνώγεον, ου, τὸ, cœnaculum, ὑπερῷον. Marc. 14. et Luc. 22. Dictum sic volunt tanquam partem domus non infimam, sed supra solum eminentem: quod veteres in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam vero scribunt sic vocatum, quòd subductius sit à solo. Pro eodem scribitur et ἀνώγαιον.

Ἀπόγειος, à terra remotus. Plut. et Aristot.

Ἀπόγεια, τὰ, retinacula navium, funes quibus navis alligatur in littore: unde ἀπόγεια λύειν, apud Luc. oram solvere. ¶ Ἀπογεία, ἡ, ventus qui è terra exortus in mare fertur: cui contrarius est qui dicitur τροπαία, Aristot. in Probl. ¶ Ἀπόγειον, vocabulum mathematicum, vide in Ἐπίγειον.

Ἀπόγαιος, idem quod ἀπόγειος: ut, ἀπόγαιος ἄνεμος, ventus qui et ἀπογεία.

Ἀπογαιόω, ῶ, f. ώσω, in terram verto; unde ἀπογαιοῦσθαι citat Bud. ex Artemid.

Βαθύγεως, cujus solum profundum est. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 23. Μέχρι μὲν δὴ τῆς τούτων τῶν Σκυθέων χώρης, ἐστὶ ἡ καταλεχθεῖσα πᾶσα, πεδιάς τε γῆ καὶ βαθύγεως.]

Βαθύγειος, idem. Phil.

Ἔγγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in terra est, qui in ipso solo est. Plut. (ἐγχώριος. Æsch. Pers. 925. Suppl. 60. 162. 310. 312.)

Ἔγγειος, idem, ut, ἐγγείους πηγὰς ἔχων, in ipso solo fontes habens. Ἔγγειος κτῆσις, possessio quæ in terra est. Ἔγγειον, Suidæ est etiam ἀσφαλές.

Ἐννοσίγαιος, quatiens terram, concussor terræ, motor terræ. † Hes. Th. 15.† Neptuni epitheton παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν γῆν, (secundum quosdam) ob terræ motum qui fieri existimatur ab aquis. Il. ν'. Geminatur autem litera ν, ad fulciendum metrum. Dicitur et εἰνοσίγαιος, pro eodem.

Ἐπίγαιος, qui super terram est, humi repens.

Ἐπίγειος, idem, ut ἐπίγειον φυτὸν, apud Philonem.

Ἐπίγειον, ου, τὸ, apud Ptolemæum dici traditur apsis ima planetarum, et in circulis qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris citima, in cujus curvatura atque margine quum planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tunc comparet; ut remotissimus, cum evagatione in ἀπογείῳ in summaque apside constiterit. Vulgò augem vocant.

Ἐπίγεια, τὰ, rudentes et funes quibus navis littori alligatur.

Ἐπιγῆτις, ιδος, ἡ, à nonnullis dicitur ἡ κληματὶς, ut est in append. Diosc. ad. l. 4. c. 7. Nominis ratio esse putatur quòd humilis sit et per terram spargatur.

Εὔγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, cujus solum bonum est, fertilis.

Εὔγειος, idem. Diosc. l. 3. c. 53.

Ἰσόγαιος, terræ æqualis. [Lucian. Nero.]

Κατάγαιος, sive κατάγειος, et κατώγεως, subterraneus: cui opponitur ἀνώγεως.

Κατάγαιον, cœnaculum in imâ domus parte, ut ἀνώγεων in suprema. Genes. 7. Dicunt κατάγαιον, ut ὑπόγαιον, vocari ædificium quod non plano pede construitur, sed ut in substructionibus subterraneisque operibus.

Καταγειῶται, Hesych. qui inhumant mortuos.

Λεπτόγαιος, et Λεπτόγεως, cujus solum tenue est et non pingue, ut, λεπτόγαιος πατρὶς, apud Lucian. cujus solum macrum est: cujus agri sunt parùm feraces.

Λεπτόγειος, idem. Athen. [lib. 8.]

Λευκόγαιος, cujus terra alba est.

Λιπαρόγεως, qui pingui solo est, pinguem terram habens.

Λυπρόγαιος, gracile et macilentum solum habens.

Λυπρόγαιον, τὸ, soli gracilitas. apud Suid.

Μαλακόγειος, mollem terram habens. Strabo. [l. 1.]

Μελάγγεως, cujus solum nigrum est.

Μελάγγειος, idem. Theophrast.

[Μελάγγαιος. Herodot. Hist. lib. 2. Ægyptum μελάγγαιόν τε καὶ κατεῤῥηγνυμένην, &c. Vide Not. Cl. Gronov. lib. 4. μελάγγαιός τε γάρ ἐστι, καὶ ἔνυδρος πίδαξι, &c. Vide Not. Cl. Gronov.]

Μεσόγαιος, et μεσήγαιος, mediterraneus. Paus. Et in fœm. gen. μεσόγαια, mediterranea regio. Thuc. l. 6.

Μεσόγειος, idem quod μεσόγαιος. Phil. de mundo.

Μεσόγεια, ἡ, idem quod μεσόγαια. Thuc. l. 1.

Περίγειος, qui circum terram est, qui terram suo circuitu ambit. Alex. Aphr. l. 2. Probl. Item qui circum terram est, nec in altum elevatus, terræ proximus, circum terram hærens. Philo de vita Mosis lib. 2.

Πρόσγειος, terræ propinquus et contiguus, humilis. Aristot. de mundo, et Philo de vita Mosis l. 1.

Σκληρόγεως, durum solum habens. ἡ σκληρόγεως etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ, solum durum. Philo de mundo.

Ὑπέργειος, qui supra terram est.

Ὑπόγαιος, subterraneus. Herodian. l. 1.

Ὑπόγειος, idem. apud Athen. l. 2.

Ὑπόγεων, ω, τὸ, locus subterraneus. Suid.

Χρυσόγαιος, aureum habens solum, seu auream terram.

ΓΑΙΣΟ'Σ, Suidæ et Hesychio est genus armaturæ: itidemque Polluci, qui Libycum esse ait. Legitur in libro Judith. c. 9. ἤλπισαν ἐν ἀσπίδι καὶ γαισῷ καὶ τόξῳ καὶ σφενδόνῃ. Reperitur et paroxytonôs scriptum, ut Josuæ c. 8. ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου ἐν τῷ γαίσῳ τῷ ἐν τῇ χειρί σου ἐπὶ τὴν πόλιν. Et apud Athenæum l. 6. de Romanis, καὶ παρὰ Σαυνιτῶν δὲ ἔμαθον θυρεοῦ χρῆσιν· παρὰ δὲ Ἰβήρων, γαίσων. Latini neutro gen. gæsum seu gesum dicunt.

ΓΑΙ'Ω, glorior, superbio, efferor. Iliad. ά. et λ'. κύδεϊ γαίων.

Βουγάϊος, ου, ὁ, (*comp.*) qui valde se jactat, magnus jactator. Il. ν'. v. 824. Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες. Vide varias hujus nominis expositiones apud Eustathium. A Plutarcho in quæst. Gr. exponitur μεγάλαυχος.

ΓΑ'ΛΑ, κτος, τὸ, (tanquam à γάλαξ) lac. Il. δ'. ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Apud Diosc. γάλα ἐμπυτιασθὲν, lac cui admistum est coagulum. et γάλα σχιστὸν, lac scissile. ☞ Dicitur quasi γάνα, διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ γάνος, inquit Eust.

Γαλακτέω, lac habeo, lacte abundo. Plut. symp. 2.

Γαλακτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacteus. Apud Diosc. τὸ γαλακτῶδες, exp. lac.

Γαλακτόομαι, οῦμαι, lactesco, in lac vertor, ad lactis naturam aut colorem transeo, seu degenero in naturam lactis. Theophr.

Γαλάκτωσις, εως, ἡ, degeneratio illa.

Γαλακτίζω, candorem lactis imitor, candore lac refero.

Γαλακτιάω, ῶ, lacte plenus vel plena sum. Hesych.

Γαλακτικὸς, lac referens, lacteus; ut, γαλακτικὸν ἄνθος. Diosc. l. 1. c. ult.

Γαλάκτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, unde τὰ γαλάκτινα, lacticinia.

Γαλακτίτης, lapis ita dictus, quòd lacteum quendam succum emittat. Diosc. l. 5. c. 150.

Γαλαξίας κύκλος, lacteus circulus in cœlo, lacteus orbis. Item γαλαξίας, lapis qui et μόροχθος dicitur, etiam λευκογραφὶς, Diosc. l. 5. c. 152.

Γαλαθηνὸς, οῦ, ὁ, lacteus: ut, νεβροὶ γαλαθηνοί, Odyss. δ'. [336. Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς, &c. Schol. Μικροὺς, ἔτι γάλακτι τρεφομένους. P. 127. [Herodot. Hist. lib. 1. c. 183. ἐπὶ γὰρ τοῦ χρυσέου βωμοῦ οὐκ ἔξεστι θύειν ὅτι μὴ γαλαθηνὰ μοῦνα.] (Theoc. ιή. 41. κδ'. 31.)

Γάλιον, ου, τὸ, galium, herba quædam dicta sic ἀπὸ τοῦ γάλα πηγνύειν ἀντὶ πυτύας, teste Diosc. l. 4. c. 96. ubi et γαλάτιον nominari ait et γαλέριον.

Γλάγος, etiam dicunt poëtæ pro γάλα, ut Il. β'. γλάγος ἄγγεα δεύει.

Γλαγόεις et γλαγερὸς, lacteus.

Γλαγόων, lactescens et nondum satis adultus. in Epigr. de semine.

Γλὰξ, est species herbæ lactificæ, Etym. dicta per syncopen quasi γάλαξ. apud Diosc. l. 4. c. 141. nominatur γλαύξ.

Composita: ac primùm ex γάλα.

Ἀγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens lacte: ut, γυνὴ ἀγάλακτος apud Hipp. Apud Nonn. de cæco significat, qui nondum gustavit lac. (Æsch. Ag. 727.)

Ἀγάλακτοι νομαὶ, autore Galeno, pascua quæ lacti inepta sunt. ¶ Item, lacte abundans: ut α hic epitaticum sit.

Ἀγάλακτες, ων, οἱ, (ex α sumpto pro ὁμοῦ) fratres: quasi

qui sint collactanei : aut qui idem lac suxerint. Exp. et consanguinei, æquales, i. ætate pares.

'Αγαλακτοσύνη, consanguinitas. Hesych.

'Αγαλακτία, ἡ, lactis penuria, aut etiam lactis abundantia.

'Απογαλακτίζω, ablacto, à lacte depello. [Athen. Deipn. l. 6.]

'Απογαλακτισμὸς, ablactatio. [Hippocr.]

'Αφρόγαλα, ακτος, τὸ, spuma lactis, seu lac spumosum : hoc est, tantopere agitatum, ut totum in spumam versum sit. Gal. meth. med. l. 7. et Aëtius.

"Εγγαλον πρόβατον, ovis quæ lac habet, pro ἐγγάλακτον. Hesych.

'Εγγαλακτοῦμαι, pro γαλακτοῦμαι. Theophr.

Εὐγάλακτες, bene lactati.

Οἰνόγαλα, potionis genus ex vino et lacte mistis, cujus mentionem Hippocr. fecit, cedrim Creticam scribens fœminarum incommodis auxiliari ἐν οἰνογάλακτι.

'Ομογάλακτος, collactaneus.

'Ομογάλακτες, collactanei, apud Aristot. l. 1. Polit. c. 1.

'Οξύγαλα, κτος, τὸ, lac acidum, lac quod acuit seu coacuit. Plut. in Artox.

'Οξυγαλάκτινος, ex oxygalacte factus, ex acido lacte confectus : ut, ὀξυγαλάκτινος τυρός. Gal. de aliment. facult. l. 3. c. 17.

'Ορνιθόγαλον, herbæ nomen, apud Diosc. l. 2. c. 174.

Πολυγάλακτος, et apud Poëtas πουλυγάλακτος, lacte abundans.

Πολύγαλον, autore Diosc. l. 4. c. 142. θαμνίον est, ex eo denominatum, quòd γάλα δοκεῖ πλεῖον ποιεῖν. Plinius Polygalam vocat, tradens et ipse, eam potam lactis abundantiam facere.

Πρωτόγαλα, colostrum, i. lac primum post partum, quod sponte concrescit.

Συγγάλακτος, idem quod ὁμογάλακτος.

Τυρόγαλα, serum. Hesych.

Composita ex γλάγος.

Εὐγλαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lacte abundans. Athen. l. 11.

Περιγλαγὴς, idem, Il. π'.

Πολυγλαγὴς, idem. Arat.

ΓΑΛΕ'Η, (in prosa γαλῆ) felis, catus. In Batrach. Μῦς ποτε διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας. Et apud Theoc. in Adoniaz. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν. Lucian. ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν. Plutarch. de curios. καθάπερ ὄψον γαλῆς παραδραμούσης αἴρουσιν ἐκ μέσου καὶ ἀποκρύπτουσιν. ¶ Expon. et mustela : ut, γαλῆ κατοικίδιος, apud Dioscor. mustela quæ in domibus nostris oberrat. Et, γαλῆ ἀγρία, sylvestris mustela.

Γαλεὸς, mustellus, piscis de quo Aristot. hist. ani. 6. Idem et γαλέα dicitur Suidæ.

Γαλεοειδὴς, idem quod γαλεώδης. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 6. οἱ μὲν οὖν γαλεοὶ καὶ οἱ γαλεοειδεῖς,——καὶ οἱ πλατεῖς ἰχθύες,——τὸν εἰρημένον τρόπον ζωοτοκοῦσιν ὠοτοκήσαντες.]

Γαλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut, γαλεώδη τῶν ἰχθύων, Aristot. de an. 2. vocat inter pisces mustellinum genus.

Γαλεώτης, ου, ὁ, stellio, ut interpr. Donat. in Ter. Aristoph. in Nub. ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν. Dicitur et ἀσκαλαβώτης. Vide Plin. Item pro fele apud Philostr. Item Athen. piscis qui et ξιφίας.

Γαλιδεὺς, έως, ὁ, catulus felis. Hesych. ex Cratino.

Μυγάλη, (comp.) mus araneus. Diosc. l. 2. c. 73. Dicitur etiam μυγαλῆ, et μυγαλέη. Diosc. l. 7. c. 7. τοῖς ὑπὸ μυγαλῆς δηχθεῖσι, à mure araneo morsis. Nicand. in Ther. Τυφλήν τε σμερδνήν τε βροτοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἄγουσαν Μυγαλέην. Sic autem dicitur, quoniam ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται, ut Amyntas apud schol. Nicandri scribit. Apud Plut. reperitur etiam μυγάλη paroxytonws.

ΓΑΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ, serenitas, tranquillitas. (Æsch. Ag. 749. Arist. R. 306.) Odyss. ε. Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη. Et, κύματος γαλήνη, Plutarch. Γαλήνην Eustath. apud Hom. accipit etiam adverbialiter pro γαληνῶς. Od. η. οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην. Metaphoricè etiam dicitur de serenitate vultus et hilaritate. apud Plut. ☞ Eust. à γελάω derivat, ut dicatur quasi γελαίνη. Sic Ovid. dicit, ridet vultu fortuna sereno. Idem Eust. etiam à γάλα derivat, ut et Etym. fortasse respicientes ad illud, Od. κ'.——λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

Γαλήνιος, ου, ὁ, serenus, tranquillus ; ut, γαλήνιον πέλαγος, apud Luc. Metaph. Eccl. hist. l. 2. γαληνίῳ βλέμματι, vultu sereno.

Γαληνιαῖος, idem.

Γαληνιάω, serenus sum, tranquillus sum, θάλασσα γαληνιῶσα. et metaph. apud Greg. γαληνιῶντι νόῳ.

Γαληνίζω, (q. d. serenesco) serenus fio, tranquillor : τὸ γαλήνιζον τῆς θαλάττης λευκόν. [Eurip. Ino. 68. Μόνος ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα, &c.]

Γαληνισμὸς, οῦ, ὁ, serenitas.

Γαληναία, poët. pro γαλήνη. Eust.

Γαληνὸς, οῦ, ὁ, idem quod γαλήνιος. Luc. γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. Et metaph. Plato in Ax. γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος.

Γαληνῶς, tranquillè, tranquillo animo. Eust.

Γαληνότης, ητος, ἡ, serenitas. Luc.

Γαληνόω, ῶ, sereno, tranquillo. Plut. in Cæs. καὶ γαληνώσας τὸ πρόσπιπτον ῥεῦμα.

Γαληνὴς, item pro γαληνός. Bud. Arist.

Γαλερὸς, idem quod γαληνός. Etym. Hesych. item Eust.

Γαληρὸς, idem. Hesych.

Composita ex γαληνίζω.

Διαγαληνίζω, activè et metaph. signif. sereno, tranquillo. Aristoph. τῶν δ' εὐθέως πρόσωπα διεγαλήνισεν.

'Εγγαληνίζω, idem quod γαληνίζω.

ΓΑΛΙ'ΟΨΙΣ, εως, ἡ, frutex urticæ similis, qui et γαλεόβδολον dicitur, teste Diosc. l. 4. c. 95. et Plin. l. 27. c. 9.

ΓΑ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, Hesychio cui amputata sunt virilia, exectus, eviratus, spado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιαζόμενος, quasi ἄλλος τις γενόμενος καὶ μεταβαλὼν τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρῶν, καὶ οὔτε ἀνὴρ ὢν, οὔτε γυνή. vel etiam à Gallo flumine Phrygiæ, apud quem initiabantur. Etymol. Sic in Epigr. γάλλος νήτομος. Et Plut. in libro adversus Coloten, οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας δεόμενος, ἀλλὰ τῆς ἀστραγαλωτῆς ἐκείνης, ᾗ τοὺς γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζουσι.

Γαλλαῖος, ου, ὁ, pertinens ad gallos, qui gallorum est, ut γαλλαίη Κυβέλη, apud Naz. quoniam ei οἱ γάλλοι ὀργιάζονται.

ΓΑ'ΛΩΣ, ω, vel ωος, ἡ, et γαλόως, όω, glos, soror mariti, vel uxor fratris. Hom. Vide Eust. et Poll.

Γαλαώνη, Suid. pro eodem.

ΓΑΜΒΡΟ`Σ, οῦ, ὁ, gener : † Hes. Th. 818.† item socer, πενθερός. Item frater uxoris : nec non maritus sororis, secundum quosdam, ut inquit Bud. Odyss. ε. Οἷος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι. Et apud Soph. κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς. Item generaliter pro affini, apud Hom. et Herodot. Vide et Poll. et Eust. ☞ Quidam gramm. volunt à γαμῆσαι fieri γαμηρός, deinde per syncopen et epenthesin literæ β, γαμβρός. (Eurip. Phœniss. 384. Soph. Œdip. Tyr. 70. Theoc. γη'. 9.)

Γαμβρεῖον, ου, τὸ, unde γαμβρία, τὰ, dona aut convivia generi. Hesych.

Γαμβρεύω, connubio jungo. Item connubio jungo vel socio, ut exp. vulgò. Deut. c. 7.

Composita.

(Δορίγαμβρος. Æsch. Ag. 695.) [Quis olim nominavit τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ' Ἑλέναν.]

'Επιγαμβρεύειν, ex 70. interpr. affertur pro, generum esse. (qua in signif. et ἐπιγαμβρεύεσθαι citatur.) item generum facere dando filiam. Et, ἐπιγάμβρευσαι αὐτὴν ex Gen. pro, duc eam uxorem. Vide et Matth. cap. 22.

'Επιγάμβρεια, τὰ, connubiorum junctio.

Μελλόγαμβρος, ου, ὁ, qui brevi futurus est gener. i. ducturus est uxorem. Hesych.

'Ομόγαμβροι, qui simul generi sunt, hoc est, unius ejusdemque soceri socrúsve generi : qui duxerunt sorores. Poll.

Σύγγαμβροι, mariti duarum sororum. idem quod ὁμόγαμβροι. Poll. (Σύγγαμβρος. Eurip. Phœniss. 385. ubi Legend. σύγγαμος.)

ΓΑΜΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, uxorem duco, vel duco in uxorem. (Eurip. Med. 555. γῆμαι λέκτρα. ib. 595. ib. 607.) Il. ι. Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος. Thuc. ἐγεγαμήκει θυγατέρα Θεαγένους, filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio junxerat. Eustathius annotat γαμῆσαι esse mariti, qui dicitur γυναῖκα δοῦναι. Γαμεῖσθαι, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι. Idem in Lyc. ἑτέρῳ γεγαμημένη. ☞ Etymon vide in Γάμος.

Γαμησείω, nupturio, nubere cupio, quum de muliere dicitur. At quum de viro, uxorem ducere cupio. Alciphr.

Γαμήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuptialis, conjugalis, connubialis. ut, γαμήλιον λέχος, γαμήλιος ᾠδὴ, γαμήλιον αὔλημα. (Eurip. Med. 674. Æsch. Ch. 485. Eum. 838. Suppl. 812.) ¶ Γαμηλία, sportulæ nuptiales, Bud. apud Dem. ¶ Γαμήλια, τὰ, festa nuptialia seu convivia, aut sing. festum nuptiale, celebritas nuptialis, vel epulum nuptiale. Greg.

(Γαμήλευμα. Æsch. Ch. 621.)

Γαμηλιὼν, ῶνος, à celebratione nuptiarum dictus mensis October, vel Januarius, ut vult Gaza. [Demosth. Orat. de Cor. Ἐπὶ Χαιρώνδου Ἡγημόνος ἄρχοντος, Γαμηλιῶνος ἕκτῃ ἀπιόντος, &c. Wolf. xxvi. Januarii.]

Γαμέτης, ου, ὁ, maritus. Xen. Pæd, 4. (Æsch. Pr. 896.)

Γαμετὴ, uxor. Dicitur et γαμετὴ γυνὴ, apud Lys. (Æsch. Suppl. 172.)

Γαμέτις, idem in Epigr.

Γάμος, ου, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ. apud Xen. ὡραία γάμου puella : cui oppon. ἄωρος πρὸς γάμον, apud Plut. in Lyc. (Eurip. Phœniss. 620. Soph. Tr. 805.) ¶ Item pro celebritate nuptiali et epulo. Od. α. Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος. Dictum putant γάμον nonnulli quasi δάμον, παρὰ τὸ δαμάζειν, domare : unde dicuntur virgines ἀδάμαστοι, et Hom. dicta est παρθένος ἀδμὴς, nondum à marito domita. Eustath. ait παρὰ τὸ δεδμῆσθαι ἀλλήλοις τοὺς συζύγους, quia sibi devincti sunt conjuges.

Γαμικὸς, nuptialis, ad nuptias pertinens, ut apud Plat. γαμικοὶ νόμοι. Τὰ γαμικὰ, nuptiæ. Thuc. l. 2.

[Γαμικῶς. Aristot. Eth. Nicom. lib. 4. cap. 2. ἐν γὰρ τοῖς μικροῖς τῶν δαπανημάτων, πολλὰ ἀναλίσκει, καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος. οἷον ἐρανιστὰς γαμικῶς ἑστιῶν.]

Γάμιος, poëticè pro γαμικὸς, ut, γαμίη εὐνή. Oppian. de venat. 3.

Γαμίζω, nuptui colloco, jungo matrimonio. Greg. οὐδὲ τὰς νέας γαμίζεις χήρας. Dicitur et γαμίσκω pro eodem : unde γαμίσκεσθαι, Marc. 12. quo usus est Aristot. in Polit. Pass. γαμίζομαι, nuptui collocor, nubo.

Composita.

'Αγάμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui uxorem non duxit, vel quæ non nupsit.

"Αγαμος, idem. cœlebs, vel fœmina innupta. Il. γ'. v. 40. et Xen. in symp. Et ἄγαμος γάμος, Soph. in Œdip. Tyr. (1238.) 'Αγαμία et ἀγάμιον, cœlibatus. Hesych.

'Αθεμιτογαμία, illicitæ nuptiæ, illegitimæ. in const. Justinian.

'Αθεμιτογαμέω, illicitas nuptias contraho. Ibid.

Αἰνόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, junctus vel juncta infelici matrimonio. [Eurip. Hel. 1129. ὡς εἷλε Πάρις αἰνόγαμος πομπαῖσιν Ἀφροδίτας. Cl. Barnes, κλεψίγαμος, μοιχὸς, αἰνὸν καὶ δυσκλεῆ γάμον γαμήσας.]

'Αμερσίγαμος, nuptiis privans. Nonn.

'Απειρόγαμος, nuptias non expertus vel non experta, nuptiarum expers. Sic ab Aretha dicitur virgo Maria.

'Αρτίγαμος, qui nuper uxorem duxit, vel nova nupta.

Δευτερογαμεῖν, secundò nubere, secundas nuptias celebrare. in Pandect.

Δίγαμον, veteres Latini dici putarunt eum, qui prima uxore mortua alteram duxerit, aut contrà. Quidam ex recentoribus διγάμους dici viros censent, qui vivente uxore eaque vel adhuc legitimè conjuncta, vel injusto divortio separatâ, alteram superinducunt : mulieres vero διγάμους, quæ à viris meritò repudiatæ, aliis postea nuberent.

Διγαμία, ἡ, secundæ seu iteratæ nuptiæ.

Δύσγαμος, qui infeliciter contraxit nuptias. Euripid. in Troad. [1114. Helen. 692.] (Phœniss. 1009.)

'Εγγαμίζω, idem quod γαμίζω. in Pand.

'Εκγαμίζω, idem : unde ἐκγαμίζεσθαι. Matth. 22.

'Εκγαμίσκω, idem : unde ἐκγαμίσκεσθαι, apud Lucam, pro γαμίσκεσθαι, apud Marc.

'Επιγαμέω, ῶ, q. d. superduco uxorem, vel insuper duco uxorem. Andoc. ἐπέγημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα.

'Επίγαμος, nuptui proximus vel proxima, nubilis. Herodot. et Dem.

'Επιγαμία, affinitas, cognatio : Aristot. Rhet. l. 1. Et jus contrahendi affinitatem. apud Xen. Pæd. 3.

Εὔγαμος, felix in nuptiis, cui prosperum evenit connubium. Etym.

Θεογάμια, τὰ, festa Proserpinæ.

Θνητογαμία, nuptiæ à dea cum mortali contractæ. Ita enim dictæ Thetidis et Pelei nuptiæ.

Κακογάμιον, ου, τὸ, nuptiæ malæ, i. in quibus contrahendis non-habita fuit, quarum haberi debuit, rerum ratio : nuptiæ malo consilio contractæ : ut exponit H. Steph.

Κερδογαμέω, ῶ, lucri gratia uxorem duco, habeo lucri rationem in ducenda uxore.

Κοινογάμια, τὰ, communes nuptiæ et promiscuæ. apud Athen. l. 13.

Λειπόγαμος, qui vel quæ nuptias relinquit. Euripid. in Oreste. [1304.]

Λυσίγαμος, solvens, vel qui solvit nuptias. Epigr.

Μελλόγαμος, qui vel quæ brevi nuptias contrahet. (Theoc. κβ'. 140.)

Μιαιγαμία, pollutæ nuptiæ : ita vocat Suid. filiorum Sethi et Enochi coitum cum filiabus Caini.

Μονόγαμος, qui unicas nuptias contraxit : unicam habens uxorem.

Νεόγαμος, idem quod ἀρτίγαμος. † Xen. Pæd. l. 3. p. 69. b.† (Eurip. Med. 325. 1350.)

Οἰόγαμος, idem quod μονόγαμος. Exponitur et de fœmina unum habente virum. Epigr.

('Ομόγαμος. Eurip. Phœniss. 132.) [Οὗτος ὁ τὰς Πολυνείκεος——Αὐτοκασιγνήτας νύμφας Ὁμόγαμος κύρει ; Herc. Fur. 339. Ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην, &c.]

'Οψίγαμος, qui serò uxorem ducit, et quæ serò nubit.

'Οψιγάμιον, seræ nuptiæ. Apud Pol. ὀψιγαμίου δίκη.

Πικρόγαμος, cui acerbæ nuptiæ contigerunt. Od. α.

Πολύγαμος, cui multæ sunt nuptiæ, i. qui multas uxores duxit, vel quæ multis viris nupsit. [J. Poll. Onom. lib. 3.]

Πολυγαμία, q. d. nuptiarum multitudo, i. matrimonia cum multis contracta : vel ipse actus multas nuptias contrahendi.

Πρόγαμος, qui vel quæ prior nuptias contraxit.

Προγάμεια, dona quæ ante nuptias dabantur. Item sacrificium quod ante nuptias celebrabatur. Poll.

Προγαμιαῖος, antenuptialis : προγαμιαῖα δωρεὰ, antenuptialis donatio. [Lycophr. Alex. 546. Schol.]

Σύγγαμος, uxor. q. d. nuptiarum socia. Item σύγγαμοι, inter quos est affinitas. Item σύγγαμος pro rivali. Eurip.

Τελεσσίγαμος, nuptias perficiens. Nonn.

Τρίγαμος, ter uxorem ducens, vel ter nupta. Theoc.

Ὑπεργαμία, seræ nuptiæ. Suid.

Φιλόγαμος, nuptias amans. [Eurip. Iph. in Aul. 391. Ὤμοσαν τὸν Τυνδαρεῖον ὅρκον οἱ κακόφρονες Φιλόγαμοι μνηστῆρες.]

ΓΑ'ΜΜΑ, gamma, nomen tertiæ apud Græcos literæ, quæ Latinis ge dicitur. Xen. Pæd. 7. ὅπως ὥσπερ γάμμα ἑκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. Et apud Plut. in Problem. Romanis, Romani ὀψὲ ἐχρήσαντο τῷ γάμμα.

Δίγαμμα, (comp.) digamma. duplex gamma. Æolica litera, et figura et vi similis Latinæ F. sic dicta quòd duorum γ, sibi super impositorum, formam gerat. Priscian. l. 1. c. 3.

ΓΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ, lætitia, gaudium, voluptas, oblectamentum. In Epigr. vinum dicitur βότρυος γάνος ἐν δαιτί. (Æsch. Pers. 483. 617. Ag. 588. Aristoph. R. 1355.) ¶ Item, splendor, fulgor. Hesych.

Γανόω, lætitia afficio, voluptatem affero: unde pass. ἐγανώθην, apud Aristoph. exp. ἐχάρην, lætus sum. ¶ Item splendeo, ut, γανῶσαι ἀσπίδες in Epigr. splendentes clypei.

Γάνωμα et γάνωσις, lætitia. Item splendor, nitor. [Plut.]

Γανώδης, καὶ γλισχρὰ γῆ, exponitur plenum et lentum solum, apud Theophr.

Γανάω, ῶ, luceo, splendeo, niteo. Hesych. Aff. et γανδάω pro eodem.

Γάνυμαι, gaudeo, lætor. (Æsch. Eum. 973.) Invenitur et γάννυμαι cum νν. Propriè est læto quodam vultu advenientem prosequor: ut Il. ξ'. Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται.

Γανύομαι, pro eodem, unde γανύσσομαι, Il. ξ'. A quo fit γανύσκομαι, unde γανύσκονται apud Eust.

Γανυρὸς, hilaris, item jucundus. Hesych.

Composita.

Ἀγανὸς, οῦ, ὁ, comis, mitis, lenis, placidus, mansuetus. (Æsch. Ag. 101.) Od. ά. ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω. Et, ἀγανὰ ἔπεα, Iliad. ς'. blanda verba dicuntur: ubi Eustathius annotat deduci à verbo γάνυμαι, præfixo α epitatico, q. d. verba quibus quis γάνυται. Item per antiphrasin pro sævo; ut est in lex. Rhet. † Superl. Hes. Th. 408. ἀγανώτατος, ὁ, ἡ.†

Ἀγανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem.

Ἐπιγάννυμαι, insulto. Exp. et χαίρω, gaudeo, lætor. Apud Apoll. Arg. 2. οὐδὲ γάνυσθαι Εἶα ἀπειρεσίοισιν ἐνιάσι.

Περιγανόω, ῶ, lætitia et voluptate circumfundo, exhilaro: ut Theophyl. περιγανοῦντος τοῦ οἴνου τοὺς οἰνόφλυγας καὶ ἐκκαίοντος.

ΓΑ'Ρ, enim. Frequens particula, quæ in oratione semper subjungitur, ut Latinè enim. † Sic Xen. Pæd. 1. 1. 4. καὶ γάρ τοι &c.† ¶ Adhibetur etiam interrogationibus. Plato de rep. 2. οὗτοι δ' εἰσὶν ἔμποροι. ἢ γάρ; ναί, i. nónne? ita. Sic et Il. ς'. Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος; &c. vide Bud. † Γὰρ pro δὲ apud poetas inveniri docet Diaconus ad Hes. Asp. 251. p. 208. h. ed. 4to. V. et Grævius ad v. 420.† (Æsch. Ag. 541. πότερα γάρ; Ag. 639. πῶς γὰρ 643. ἀλλ' οὐ γάρ. Eurip. Phœniss. 858. τί γάρ. ib. 1271. Æschyl. Pr. 633. ἦ γάρ. Soph. Œdip. Tyr. 1039. 1037. 1194.)

ΓΑΡΓΑΙ'ΡΩ, splendeo, moveor seu vibro, palpito: item multiplico, Hesych. Significat tamen neutraliter potius plenum et refertum esse, abundare, ut apud Cratinum, Ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις, i. πλήθει. Et apud Sophron. ἁ δὲ οἰκία τῶν ἀργυρωμάτων γάργαιρε.

Γάργαρα, ponitur pro multitudine: ut in Λίμναις, Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσα γάργαρ' ἑστία. Et in tragœdia, χρημάτων τε γάργαρα. Itidem Aristophanes, ψαμμακοσιογάργαρα dixit, pro ἀφάτως πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα, compositis duobus vocabulis, quorum utrumque denotat multitudinem.

ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, F. ίσω, titillo. vide pass. Item metaph. titillo, i. lætitia afficio. Cebes Theb. de voluptate loquens, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον.

Γαργαλίζεσθαι, titillari. Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι τὰς μασχάλας. Affertur et pro prurire, ex Platone in Phædro.

Γαργαλισμὸς, οῦ, ὁ, titillatio. Plato.

Γάργαλος pro γαργαλισμὸς, apud Luc. in somn.

Δυσγάργαλος sive δυσγάργαλις, et δυσγαργάλιστος, (comp.) qui sese titillari et contrectari manibus ægrè sinit, ut equus qui non nisi difficulter sinit se fricari manibus vel distringi strigili: ut, δυσγάργαλις ἵππος, apud Xen. in lib. de re eq.

ΓΑΡΓΑΡΕΩ'Ν, ῶνος, ὁ, gurgulio, guttur, fistula qua spiratur. vide Alex. Aphr. Esse à sono fictum vocabulum tradunt. Alex. Aphrod. et Etym. et Eust.

Γαργαρίζω, gargarizo: unde, γαργαριζόμενον στύφει, Diosc. lib. 1. dum gargarizatur.

Γαργαρισμὸς, ipsa gargarizandi actio, gargarizatus.

Ἀναγαργαρίζω, (comp.) gargarizo, fauces colluo: ut, ἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι, colluere os aqua: et ἀναγαργαρίζειν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι, aquam in ore gargarizare. Dicitur etiam ἀναγαργαρίζεσθαι, id quo fauces colluuntur. Diosc. l. 2. c. 67.

ΓΑ'ΡΟΝ, ου, τὸ, garum: liquamen seu sanies piscium sale conditorum et maceratorum, primùm è garo pisce fieri solitum: unde et nomen habet. vide Gal. et Diosc. Dicitur et γάρος, ου, ὁ, apud Athen. l. 2. et Alex. Aphr. l. 1.

Composita.

Οἰνόγαρον, garum vino mistum. vide Aët. l. 3. c. 85.

Ὀξύγαρον, garum aceto conditum. apud Athen. l. 9.

Ὑδρόγαρον, garum quod aqua dilutum est. Aët. l. 3. c. 84.

ΓΑΣΤΗ'Ρ, έρος, έρι, et per sycopen γαστρὸς, † Xen. Pæd. 1. 2. 8.† γαστρὶ, accus. γαστέρα, vocat. γάστερ. (fœm. gen.) venter. Od. γ'. et μ'. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. Dicitur mulier gravida ἐν γαστρὶ ἔχειν, ut apud Herodot. et Paus. vel ἐν γαστρὶ φέρειν, ut apud Plat. de leg. Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. ¶ Item ventriculus in quem cibi ingeruntur et coquuntur, apud Gal. (Philostr. l. 3. c. 39.)

* Γάστρα. *Vas fictile.* Pausanias ap. Eustath. ad Iliad. θ'. p. 707. 33.*

Γάστρις, gulosus, lurco, ventri deditus. Aristoph. in avibus. [Thesm. 823. Καὶ πρὸς τούτοις γάστριδας ἡμῶν ὄντας μᾶλλον, &c.] Citatur et compar. γαστριστερος, ex Plat. comico. ¶ Item quem infestant vermes, dicti ἕλμινθες. Suid.

Γαστρίζω, ventrem expleo, ventrem saburro. Item opiparè et lautè accipio. Luc. ἐχρῆν σε Δρόσῳ γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. Item in ventrem cædo. Aristoph. in Vesp.

Γαστρίζομαι, ventrem meum saburro, helluor. apud Athen. 4. et Basil. Item in ventrem cædor. Aristoph. in equit.

Γαστρισμὸς, ventris impletio, ingluvies. [Athen. Deipn. l. 3.]

Γάστρων, ωνος, ὁ, idem quod γάστρις, gulosus, lurco, &c. (Aristoph. 202.)

Γαστρώδης, εος, ὁ, ventrosus, ventriosus.

Γαστρίδιον, ου, τὸ, parvus venter. Aristoph.

Γάστρη, et γάστρα, fundum vasis, ut γάστρη τρίποδος, apud Hom. Dicitur et de navi, significatque ejus fundum, id est, carinam vel (ut alii vocare malunt) alveum.

Composita.

Ἀγάστωρ, ορος, ὁ, frater qui eodem ventre prodiit, uterinus, quasi ὁμογάστωρ. Hesych.

Γλωσσογάστωρ, seu γλωττογάστωρ, qui lingua victum quærit, qui linguæ ministerio ventrem alit.

Ἐγγλωττογάστωρ, (decomp.) pro eodem. Aristoph. in avib.

Ἐπιγάστριον, ου, τὸ, (q. d. superventrale) quod est à pectore ad pubem usque, vel pars supra umbilicum. Quidam ita vocant totam eam carnem, quæ ab imis costis ad pubem usque protenditur, quòd ventri incumbat. Exp. et abdomen.

Ἐριγάστωρ, ingentem habens ventrem, ventrosus, ventriosus. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Κοιλογάστωρ, qui est cavo ventre. (Æsch. S. c. Th. 502. 1043.)

Μεσογάστωρ, medio ventre cinctus. Hesych.

Ζωνογάστωρ, pro eodem.

Ὀλβιογάστωρ, ventre beatus, qui se ventre bene curato beatum existimat, qui beatitudinem in suo ventre ponit, id est, ventris sui voluptate metitur, apud Athen. l. 9.

Ὁμογάστωρ, et ὁμογάστριος, idem quod ἀγάστωρ, Il. φ'. et ώ.

Πλατυγάστωρ, et πλατυγάστηρ, qui est lato ventre. Aristot.

Προγάστωρ, cui venter prominet, ventriosus. [Aristoph. Ran. 102. Schol.]

Προγαστρίδιον, ventrale, tegumentum ventris. Aff. ex Luc.

Ὑπογαστρίζομαι, saturor. Poll.

Ὑπογάστριον, (q. d. subventrale) imus venter, pars infra umbilicum usque ad pubem, à quibusdam exp. pubes. vide Poll.

Χειρογάστωρ, et ἐγχειρογάστωρ, cui manuum labor ventri alimentum suppeditat, qui manuum labore vivit.

ΓΑΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, mulctra, quæ et mulctrum et mulctrale, vas lacti recipiendo, παρὰ τὸ γάλα. Od. ί. ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν. ¶ Γαῦλος autem priore circumfl. navigii genus, Aristoph. in avib. γαῦλον κτῶμαι καὶ ναυκληρῶ. Item sentina. Eust.

Γαυλὶς, propriè σκεῦός ἐστι ποιμενικὸν, εἰς τὸ ἀμέλγειν χρήσιμον, καὶ παρὰ τὸ γάλα λέγεται, sicut et γαυλὸς, secundum Theocriti scholiasten.

Χυτρόγαυλος, (comp.) apud Joseph. in antiq. Jud. exp. labrum conchæ specie.

ΓΑΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, superbus, arrogans, ferox. Item qui elatus est et exultat aliqua re. γαῦρος λέων apud Dionys. Areop. ferox leo. Euripides, γαῦρος ὄλβῳ. (Phœniss. 124. Aristoph. R. 284.) Luc. γαῦρος γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου μετέωρός εἰμι. Plut. in Apophth. ἱλαροὶ καὶ γαῦροι. Dicitur et γαῦρος τὸ φρόνημα, elatus animo, apud Aristoph. Itidemque ipsum φρόνημα appellatur γαῦρον, in Epigr. Et τὸ γαῦρον pro animi elatione apud Plutarchum in Ant. ☞ A γαίω fit γαύω, (sicut ἀγαύω, fit ab ἀγαίω) deinde γαῦος, et interjecto ρ, γαῦρος. Alii derivant ab ἀγαυὸς, abscisso α.

Γαυρόω, ῶ, et Γαυρόομαι, οῦμαι, superbio, glorior, efferor. Phocyl. Μὴ γαυροῦ σοφίῃ. Plut. in Cor. γαυρούμενον εὐγενείᾳ καὶ ἀνθοῦν.

Γαύρωμα, gloriatio, elatio, jactatio, exultatio. Eurip.

Γαύρης, et γαύρηξ, Hesych. idem quod γαῦρος.

Γαυριάω, ῶ, superbio, glorior, efferor, me jacto. Dem. pro cor. οὐδὲ τὴν ἧτταν, εἰ ταύτῃ γαυριᾷς, ἐφ' ᾗ στένειν σε ὦ κατάρατε προσῆκεν. Plut. in Lyc. γαυριῶντες ἐπὶ τῷ συγκόψαι τὸν παιδαγωγόν. Et, γαυριᾶσθαι, de equo exultante apud Xen. de arte eq.

Γαυρίαμα, gloriatio, exultatio. [Phav. Lex.]

Γαυρικὸς, οῦ, ὁ, elatus, superbus.

Γαυρότης, ητος, ἡ, superbia, elatio, gloriatio.

Γαῦσις, elatus. Laërt. in Polemone.

Composita.

Ἀγαυρὸς, οῦ, ὁ, superbus, insolens. Nic. in Ther. fit à γαῦρος, præfixo α intensivo, vel ab ἀγαυὸς, interject. ρ. Utriusque etymologiæ meminit Eust.

Ἀγαυριάω, ῶ, valde insolesco, valde me effero. Etym. ex Methodio.

Ἀγαυρίαμα, τὸ, insolentia, elatio animi. Hesych.

Ἀγαύρισμα, genus luctæ esse tradit. Eust.

Ἐκγαυρόομαι, οῦμαι, insolesco, insolens vel superbus fio aut arrogans, superbio. Item activè, effero, jacto. Aff. ex Eurip. [Iphig. in Aul. 101.] ἐκγαυροῦμαι τἀξίωμα τἀνδρὸς, dignitatem viri exaggero.

Ἐπιγαυρόομαι, οῦμαι, efferor animo, et ferocior reddor ob. Apud Xen. Pæd. 2. ἐπιγαυρωθεὶς, exp. lætior factus.

ΓΑΥΣΟ'Ν, Hesych. exp. σκαμβὸν, στρεβλὸν, κυρτὸν, curvum, tortuosum, intortum. Utitur Hippocrates, sed Gal. annotat vocem hanc non esse usitatam Græcis, ideoque ambiguum esse debeatne ὀξύνεσθαι an προπερισπᾶσθαι.

Γαυσόω, reddo γαυσὸν, incurvo, intorqueo. Hesych.

ΓΕ', syllabica adjectio, quidem, certè, utique. (Eurip. Phœniss. 374. 567. 572. 583. 880.) Sæpe vacat, præsertim aliis vocibus adjuncta, articulo autem ὅς frequentissimè. ¶ Item, saltem. Dem. εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, si non summam, saltem partem. Sæpius sine accentu scribitur. ¶ Pro γε dicitur Doricè γὰ, ut apud Aristoph. in Acharn. ἐγών γα, pro ἐγών γε, ego quidem.

ΓΕ'ΓΩΝΑ, præt. med. verbi γνόω, metathesin habens pro γέγνωα. significat autem illud γνόω, licet inusitatum sit, γνωστῶς βοῶ, seu ἐξάκουστον βοῶ, teste Eust. id est, ita clamo seu vociferor, ut intelligar; seu ut audiatur et intelligatur clamor meus, ideoque clarè vociferor. Odyss. έ. et ζ'. ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. Et Il. ώ. γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ. Didymus inquit γεγωνεῖν esse τὸ εἰς πᾶσαν γωνίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν φωνήν. (Æsch. Pr. 194.)

Γεγώνω (præterito medio in præsens transeunte) idem quod γέγωνα. Affert enim Eust. ex Soph. τί γεγώνω; Pro eodem dicitur etiam γεγωνέω, ῶ, sæpe apud Homerum. (Æsch. Pr. 522. 783.) Usus est et Xen. in Cyneg. ὁ ἀρκύωρος γεγωνείτω, vociferetur, clamet. (Γεγωνέω—γεγωνῇ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη. Æsch. S. c. Th. 449.)

Γεγώνησις, vociferatio, altus clamor. Plut.

Γεγωνίσκω, idem quod γεγωνέω. Thuc. l. 7. [Æschyl. Prom. vinct. 628. Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν. Eurip. Elect. 808. δεσπότης δ' ἐμὸς Τἀναντί' εὔχετ', οὐ γεγωνίσκων λόγους, &c.]

Γεγωνὸς, οῦ, ὁ, alto clamore enuntiatus, seu clarus, ita pronuntiatus ut audiri et intelligi possit, ut γεγωνὸς λόγος, apud Philonem. (Γεγωνότερος. Philostr. l. 3. c. 42.)

Ἀντιγεγωνέω, ῶ, (comp.) reclamo, in Epigr.

ΓΕ'ΕΝΝΑ, vocabulum Hebraicum, ex duobus compositum, vallem Hinnon declarat, in qua olim Israëlitæ, superstitionibus vicinarum gentium addicti, filios suos diis adolebant, inaudita quadam immanitate. Inde factum ut acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato, atque adeò pro ipso supplicio et cruciatu quo afficiuntur cum Satana et angelis ipsius, sicut Erasmus et alii multi annotarunt. Utuntur novi Testamenti scriptores et Theologi hac voce: de qua vide et Jerem. c. 7.

ΓΕΙ'ΝΟΜΑΙ, gignor, nascor. † γείνεσθαι πατρὸς λέγεται Καμβύσου. Xen. Pæd, l. 1. 2. 1. et ibidem γείνεσθαι μητρὸς, paulo inferius.† Od. θ'. τῷ μὴ γείνεσθαι ὄφελλον. Iliad. ύ. ὅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Hesiod. Γεινόμεθ' οὔτε φρένας ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα. Præt. Med. γέγαα,

(solis poëtis in usu) natus sum, interdum et simpliciter pro sum; unde γεγαὼς particip. Apoll. Arg. 2. κασίγνητοι γεγάασι. Od. δ'. νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ. Et in infin. Dorico γεγάμεν. Aorist. med. ἐγεινάμην in frequenti usu est in activa signif. pro genui, procreavi, diciturque et de viro et de muliere. † Sic Hes. Th. 126. et sæpius.† Iliad. έ. Ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. Il. έ. Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσὶ, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Sic Il. ά. Θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ. Xenoph. in Apologia Socratis, de utroque parente simul dixit, οὓς σὺ πέπεικάς σοι πείθεσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς γειναμένοις. idem in Apomnem. τὰς γειναμένας appellavit matres, scribens, ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν.

Γίγνομαι, et γίνομαι; (f. γενήσομαι, præt. γεγένημαι, Aor. 1. ἐγενήθην, tanquam à γενάομαι, ῶμαι, Aor. 2. med. ἐγενόμην, præt. med. γέγονα tanquam à γείνω) nascor, orior. † γίγνεται ἐγκλήματα. accusationes oriuntur. Xen. Pæd. 1. 2. 6.† Plat. epist. 9. ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνῳ γέγονεν. Apud Xen. † Pæd. 1. 2. 13.† γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, natus annos 20. τὰ γιγνόμενα, quæ proveniunt, fructus, proventus. Thuc. † τὸ γιγνόμενον ἀπό τινος. quod ab aliquo venit, provenit. Xen. Pæd. 1. 2. 41. b.† ¶ Item sum, fio, unde γέγονα fui vel factus sum. † μέτωπον ἐγένετο ἐπὶ διακοσίων: frons fiebat, veniebat ad ducentos. Xen. Pæd. 2. 56. τῶν γεραιτέρων γίνονται. Xen. Pæd. 1. 2. 15. Sic l. 3. p. 82. d. τῶν ὁμοτίμων γεγόνατε.† Thuc. ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται. Et, οἱ ἐν δυνάμει γινόμενοι, Dem. qui sunt in imperio. γίνομαί σοι δι' ἔχθρας, Aristoph. sum tibi inimicus. Idem Aristoph. γέγονας ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος; itáne factus es dives? Pro loco variè vertitur, habita ratione præpositionis cui adjungitur; ut apud Theophrast. de caus. pl. 3. γίνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ, ignis igni adjicitur. γίνεσθαι ἐφ' ἑτέροις, Thuc. aliis inniti, in aliis spem collocare. † ἐπί τινι γίνεσθαι: alicui præfici.† γίνεσθαι ἀπό τινος, ab aliquo disjungi. Itidem sine præpositione, ut, γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, nomen urbi inditum est. Frequenter exp. accidere, evenire, contingere, ut, τί γέγονε; quid accidit? Xen. Hell. 5. πρὶν τὰ νῦν πεπραγμένα γενέσθαι. Cum infinit. apud Isocratem. γίγνεταί μοι τοῦτο ποιεῖν. † Cum dat. ὡς Πέρσαις γένοιντο: ut Persarum essent, Persæ haberent. Xen. Pæd. l. 4. p. 114. a.† ¶ Γίνομαι πρὸς τούτῳ, vel ἐν τούτῳ, vel περὶ τοῦτο, versor in hac re, incumbo in hanc rem, occupatus sum in hac re. Plutarch. Isocr. Plat. ¶ Item venio, pervenio, accedo, ut Herodot. ἐπεὶ ἐγένετο ἐπὶ Γύνδῃ ποταμῷ, ubi venit vel pervenit. Sic Thuc. ἐγένοντο πρὸς τῷ Ἰσθμῷ. Plut. in Fabio. γίνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, veniunt in potestatem, vel rediguntur in potestatem. † τὸ ὁμόσε γιγνόμενον. Xen. Pæd. 1. 2. 10. et 1. 4. 23. ἐγγύτατα γίγνεσθαι. et πρός τινι. ibidem ὁμοῦ, ad manus venire. Xen. Pæd. l. 2. 54. b. αἱ γιγνόμεναι ἡμέραι sequentes dies exp. apud Xen. Pæd. l. 5. p. 141. a.† ¶ Γίνεταί σοι καλῶς, bene tecum agitur. Dem. (Æschyl. Eum. 334. γενησόμεθα. Eurip. Med. 767. ἐγένετο. Id. Phœniss. 150. 534. γενοίμεθα, ib. 1020. γενοῦ proba te. Soph. Tr. 1081. Œdip. Tyr. 1040. 1189. δι' ἐχθρᾶς οὐδετέρῳ γενήσομαι. Aristoph. R. 1459. Soph. Tr. 1081. Œdip. Tyr. 734. τὸ γιγνόμενον. Luc. t. 1. p. 2. Æsch. Ag. 1688.)

Γένεσις, εως, ἡ, origo, ortus; ut, γένεσις κόσμου, πολέμων, &c. apud Plat. Est etiam id ipsum quod ortum est, ut apud Plat. in Tim. ὅ, τι γὰρ πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια, Cic. exp. quantum enim ad id, quod ortum est, æternitas valet, tantum ad fidem veritas. Item genitura, nativitas. Epigr. l. 2.

Γενέσιος, genitalis, genitabilis, generare faciens. Plut. de Pythic. oracul.

Γενέσια, τὰ, γενέθλια, dies natalitius. apud Herodot.

Γενεσιακὸς, οῦ, ὁ, idem quod γενεθλιακός.

Γενετὴρ, ῆρος, ὁ, genitor, Aristot. γενέτειρα, ἡ, genitrix.

Γενέτης, ου, ὁ, genitor, Plut. Est item ἔκγονος, Hesych. unde apud Soph. (Œdip. Tyr. 447.) Διὸς γενέτας. [Eurip. Ion. 1130. Θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν, ἣν μακρὸν χρόνον Μενῶ, &c. Proprie autem γενέται θεοὶ et genios et deos, deasque natalium præsides notat, γενέσεως ἐφόρους. Barnes. 916. Ὁ δ' ἐμὸς γενέτας, καὶ σός γ' ἀμαθὴς, &c. Hoc in loco γενέτης (quod plerumque patrem sonat, ut et γενετὴρ, et γεννήτωρ) filium significat, nec id prorsus sine exemplo, &c. Barnes.]

Γενετὴ, ἡ, ortus, nativitas; unde ἐκ γενετῆς, ab ortu. † Hes. Th. 271.† Hom. et Arist.

Γενετυλλὶς, ίδος, ἡ, ortus et generationis antistes dea. Aristoph.

Γενέτωρ, ορος, ὁ, genitor. Aristot. [Eurip. Chrysipp. 1. Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθὴρ, Ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ, Ἡ δ' &c. Ion. 136. Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ. Herodot. Hist. lib. 8. c. 137. Τοῦ δ' Ἀλεξάνδρου τούτου ἕβδομος γενέτωρ Περδίκκης ἐστί.]

Γεννητὸς, οῦ, ὁ, qui ortum habet, qui gignitur aut genitus est. Plat. in Tim.

Γένος, εος, ὁ, genus, progenies. (Eurip. Phœniss. 362. Soph. Œdip. Tyr. 1036. 1444.) Γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοί. Herodian. lib. 1. ἡμεῖς δὲ τὸ σὸν γένος. Exponitur etiam natio, Synes. epist. 61. Σύρος τὸ γένος, Syrus natione. † τοῦ περσικοῦ γένους ἦν. Xen. Pæd. 1. 2. 1.† ¶ Metaphoricè etiam capitur, ut Lat. genus, ut apud Plat. epist. 3. τὸ τῶν φιλοσοφούντων γένος. Et ibidem, τὸ θνητὸν γένος, mortalium genus. ¶ Est etiam artis vocabulum, cui correspondet εἶδος, unde γένει διαφέρειν, genere differre. Aristot. ¶ Item sexus. Plato in symp. τρίτον γένος τῶν ἀνθρώπων ἀνδρόγυνον vocat. ¶ Item γένη, liberi. Bud. ex Hermog.

Γεννῆται, οἱ, qui ejusdem generis et familiæ sunt, gentiles. ex Isæo. Sic etiam in Atheniensium repub. dicebantur qui ejusdem γένους essent. Vide Poll. l. 7.

Γενικὸς, οῦ, ὁ, generalis, ut, γενικαὶ ἀρεταὶ τέσσαρες, apud Suid. Item genitivus, ut, γενικὴ πτῶσις, apud gramm. † et γενικὴ absque πτῶσις.†

Γενικῶς, generaliter. [Cic. ad Attic. l. 1. ep. 14.]

Γενούστης, ου, ὁ, idem quod γεννήτης, συγγενὴς, ἔκγονος, Suidæ. Plato in Philebo, νοῦς ἐστι γενούστης τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος.

Γενεὰ, ἡ, genus, progenies. †Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Ταύτης τῆς γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Et Philo de vita Mos. καταλείπει μὲν πατρίδα καὶ γενεὰν καὶ πατρῷον οἶκον. Item generatio, genitura, ut, φύλλων γενεὴ, Il. γ'. † Xen. Pæd. 1. 2. 8. et 13.† Exp. etiam ætas, seculum, quod temporis spatium alii triginta annorum, alii centum, alii septem faciunt. Alii quantulamcunque hominis ætatem intelligunt, ut, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, nostro seculo, nostra memoria. Demosth. (Soph. El. . . . . . pl. Œdip. Tyr. 1211. Æsch. Ag. 1581.)

Γενέθλη, ἡ, genus, ortus, origo, ut, ἀργύρου γενέθλη, Il. β'. Et Γένεθλον, progenies, γέννημα. Oppian. de ven. 3. et Soph. in Elect. (Œdip. Tyr. 189. 1439.)

(Γένεθλον. Æsch. Ag. 723. 923. Ch. 256.)

Γενέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, natalis, natalitius, ut, γενέθλιος ἡμέρα. Et γενέθλιοι θεοὶ, apud Plat. de leg. 8. (θεοὺς γενεθλίους. Æsch. S. c. Th. 645. γενέθλιον δόσιν. Ch. 912. Eum. 293.)

Γενέθλια, τὰ, natalitia, id est, convivia solennia in honorem natalis. Lucian. †Xen. Pæd. 1. 3. 9. sc. συμπόσια.†

Γενεθλιακὸς, ad natalem diem pertinens, ut, γενεθλιακὸς λόγος.

Γενεθλιὰς, άδος, ἡ, idem quod γενέθλιος. Nonn.

Γενεθλίδιος, ου, ὁ, natalis, natalitius. Epigr.

Γέννα, ἡ, progenies, genus. Xen. (Æsch. Pers. 952. Ag. 121. 1486. Pr. 164. 773.)

Γεννάδας, ου, ὁ, generosus, Aristot. eth. 1. cap. 10. et Luc. de cal. Item ingenuus. Aristoph. in Ran.

Γενναῖος, ου, ὁ, id est, προγονικὸς, seu (secundum antiquos) συγγενὴς καὶ ἔμφυτος. Il. έ. Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. Item ingenuus, Plat. 2. de rep. Item nobili et generosa stirpe ortus. Thuc. l. 2. Sic et apud Plut. γενναῖος ἰχθὺς, et γενναῖος ἵππος, apud Herodian. Item generosus, id est, strenuus, Herodian. lib. 2. γενναῖος καὶ θυμοειδής. † De cane Xen. Pæd. 1. 4. 15. et 21.† Item validus, vehemens, ut, γενναία δύη, apud Soph. in Ajace. (Eurip. Phœniss. 1632. Soph. Œdip. Tyr. 1483. 1544. Aristoph. R. 97.)

Γενναίως, generosè, fortiter. Herodian. l. 3. †Aristoph. Nub. 532.† (Æsch. Ag. 1207.)

Γενναιότης, ητος, ἡ, generositas. Eurip. (Phœniss. 1620.) Polyb. † de terra. Xen. Pæd. p. 218. c.†

Γεννικὸς, οῦ, ὁ, generosus. Plat. in Phædro.

Γεννικῶς, generosè, fortiter. Item ingenuè. [Aristoph. Lysistr. 1070. Ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς, ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν γεννικῶς.]

Γέννας, ου, ὁ, avunculus, frater matris. Hesych.

Γεννάω, ῶ, f. ήσω, genero, gigno, Xen. εἰδυῖα τοὺς γεννήσαντάς σε. De mulieribus etiam dictum reperitur, ut Lucæ 1. Sic et γεννήσασα dicitur genitrix. (Palæph. p. 12. de mulieribus.) Metaphoricè quoque capitur, ut pario apud Lat. Plat. in epist. βλάβην ἡδονὴ καὶ λύπην γεννᾷ.

Γεννῶμαι, pass. nascor. ut, ἐγεννήθη Τελαμῶνος, Isocr. Item mediæ vocis, idem quod γεννάω, ut apud Plat. in Tim. εὐδαίμονα θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο.

Γέννημα, τὸ, quod natum seu procreatum est, progenies. (Æsch. Pr. 849. Soph. Tr. 319. Œdip. Tyr. 1188.) Γεννήματα plur. num. dicuntur liberi, apud Plut. de leg. et alibi. † Soph. Œd. Tyr. 1182.† Exp. etiam fructus et fœtus terræ ac enascentia germina. Polyb.

Γέννησις, εως, ἡ, generatio, procreatio. Plat. in Symp. † Lucæ cap. 1. 14.†

Γεννητὴς, οῦ, ὁ, generator, Plat. [Demosth. c. Eubulidem. ἐξητασμένος φαίνεται καὶ ζῶν ὁ πατὴρ, καὶ νῦν ἐγὼ ὁ λέγων, φράτορσι, συγγενέσι, δημόταις. Soph. Œd. Tyr. 1035. Πῶς δ' οὐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; Schol. τῶν γεγεννηκότων.] Γεννήτωρ, ορος, ὁ, genitor, parens, Plat. de leg. (Æsch. Suppl. 214.) Γεννήτειρα, ἡ, genitrix. Γεννητὸς, οῦ, ὁ, generatus, genitus, Plat. de leg. Item mortalis, apud Luc. Γεννητῶς, adverb. q. d. genitè, in modum geniti seu generati, Naz. Γεννητικὸς, generandi vim habens, cui vis inest genitalis. Alex. Aphr. [Arist. de Hist. Anim.]

Γονὴ, ἡ, genitura, fœtus, seu fœtura, proles; ut, γονὴ παίδων, Il. ώ. sic γονὴ τέκνων, apud Eurip. (Med. 719. 722. 1138. id. Phœniss. 1537. Soph. Œdip. Tyr. 1483. Æsch. Ag. 1574.) Item genitura, fœtus, id est, infans editus, Luc. Dicitur et de brutorum fœtura, apud Æschin. in Ctes. Extenditur et ad fructus, ut in Plat. axiocho, ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι, abundant fructuum omnis generis fœtu. Exponitur et genus, apud Athen. et Soph. Exp. et partus apud Eurip. in Phœn. πρὶν εἰς φῶς ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν. Item semen prolificum, genitura. Hesiod. Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος. Γόνας, ab Hippocr. vocari etiam partes naturales quæ generationi inserviunt, tradit Gal. com. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Γονὴ, est etiam nomen pessi ad conceptum perutilis. Æg. l. 6. c. 24.

Γόνος, ου, ὁ, (itidem ut γονὴ) exp. generatio, apud Hom. Od. λ'. et τ'. ubi tamen exponi etiam posse γένος, scribit Eust. Apud Hom. γόνος, sæpe signif. qui generatur, fœtus, proles. Sic dicitur Achilles θεᾶς γόνος, Iliad. ώ. (Eurip. Phœniss. 144. 256. 312. 1195. Soph. Tr. 1122.) Item semen, quod genitura etiam dicitur. Aristot. Γονὸς autem oxyt. (pro quo γουνὸς Ionica epenthesi apud poëtas) fœcundus, γόνιμος. Est et subst. pro fœcundo et fertili loco, vel solo, apud Hom. ut quum dicit, γουνὸν Ἀθηναίων. † Sic Hes. Th. 54. γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος et v. 329. quibus tamen in locis Clericus per colles vult reddi: male puto.†

Γονόεις, εντος, ὁ, fœcundus, fertilis. [Anthol. Epigr. Gr.]

Γόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, genitalis, prolificus, fœtificus, ut, γόνιμος θερμότης, apud Plat. de leg. Et, γόνιμος ὑγρότης, apud Theophr. ¶ Item fœcundus, fertilis, ut apud Phil. de vita Mos. lib. 1. γῆ πρὸς πάντα γονιμωτάτη. Item metaph, (sicut et fœcundus, Lat.) γόνιμος ποιητὴς, apud Aristoph. (R. 96.) Interdum cum genit. ut Aristot. de mundo, νέφος ἐστὶ πάχος γόνιμον ὕδατος.

Γονίμως, fœcundè.

Γονεὺς, έως, ὁ, genitor, pater. (Soph. Œdip. Tyr. 1509.)

Γονεῖς, pater et mater, parentes. Hesiod. Aristoph. † Nub. 990. Xen. Pæd. 1. 2. 7.† Plut.

Γονεύω, fœtifico, gigno, item concipio. Bud. ex Theophr.

Γονεία, ἡ, fœtificatio. [Suid. Lex.]

Γνήσιος, ου, ὁ, originem habens legitimam, et minimè spurius, legitimus, ut, γνήσιοι παῖδες, et γυνὴ γνησία. † legitima conjux et opp. τῇ παλλακίδι concubinæ. Xen. Pæd. l. p. 99. a.† Exponitur et germanus. Sic γνήσιος ἀετὸς, Aristot. aquila germana, et incorruptæ originis. Bud. Exponitur etiam, non adulterinus, non fucatus, genuinus. Dictum videri potest quasi γονήσιος, vel etiam γενήσιος.

Γνησίως, germanè, legitimè, non adulterinè.

Γνησιότης, id quod est legitimum. Aristot. rhet. l. 1.

Composita, ac primùm ex γείνομαι, quæ terminatione quidem eadem sunt cum compositis ex γένος, at significatione sunt diversa.

Ἀειγενὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, qui semper fuit et erit, sempiternus. Plato in Symp.

Ἀθερειγενὴς, seu ἀθερηγενὴς, aristas generans. Nic. in ther. comp.

(Αἰγυπτογενής. Æsch. Suppl. 30. 1060.)

Αἰθρηγενὴς, idem quod αἰθρηγενέτης, Il. ό. et τ'.

Ἁλιγενὴς, è mari ortus, mari genitus. Sic dicitur Venus ἐπιθετικῶς, qui est orta mari, ut canit Ovid.

Ἀνδρογενεία, virorum genitura, seu hominum propagatio, apud Hipp.

(Ἀρσενογενής. Æsch. Suppl. 824.)

Ἀρτιγενὴς, recens genitus, modò ortus. [Lucian. Pseud.]

(Ἀρχηγενής. Æsch. Ag. 1637.)

(Ἀσιητογενής. Æsch. Pers. 12.) [πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς οἴχωκε. Schol. ἡ Ἀσιατογενὴς, ἤγουν ἡ Περσικὴ, ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ γεννηθεῖσα, &c.]

Ἀτλαγενὴς, Atlante genitus: apud Hesiod.

Αὐθιγενὴς, indigena, apud Luc. in Hermot. et Plut. de prud. an. Item perennis, ut, αὐθιγενὴς ποταμός. Philo de vita Mos. l. 1.

Αὐτογενὴς, sponte sua natus, qui ipse ex se est, non ex alio. Epithetum Dei apud Orpheum. (Æsch. Suppl. 9.)

Ἀφρογενὴς, è spuma ortus, Veneris epith.

Ἀφρογένεια etiam dicitur. † Hes. Th. 196.†

Βοηγενὴς, idem quod βουγενὴς, bove prognatus: ut, βοηγενέεσσι μελίσσαις. in Epigr.

Βουγενὴς, è bove ortus seu genitus. Apibus hoc epith. tribuitur, quod ex bovinis ossibus nascantur.

Γαιηγενὴς, è terra genitus, γηγενής. Apoll. 3. Arg. [1185.]

Γηγενὴς, è terra ortus, seu natus. Soph. Γηγενεῖς, peculiariter dicuntur etiam gigantes illi terræ filii. Aristoph. in Neb. (Eurip. Phœniss. 893. 1091. Aristoph. R. 846. Æsch. Pr. 570.)

(Δαρειογενής. Æsch. Pers. 5. 145.)

Διογενὴς, è Jove ortus, Jove editus, ut, διογενὲς τέκνον, apud Soph. de Poll. διογενὲς φῶς. apud Eurip. (Med. 1260.)

Διογενέτωρ, idem quod διογενής. Eurip. in Bacchis. [121.]

Ἐγγενὴς, innatus, ingenitus, ut Bud. interpr. apud Soph. in El. (1330. θεοὺς ἐγγενεῖς. Æsch. S. c. Th. 588.) Vide et in comp. ex γένος. Ἐγγενῶς, id est, γνησίως, apud eundem.

Ἑλειογενὴς, in palustribus locis natus. τὸ ἑλειογενὲς, oryza. Hesych.

Ἐνδογενὴς, intus genitus, seu domi natus.

Ἐπιγενὴς, affertur pro indigena. Potest exponi etiam, natus post.

Ἡμιγενὴς, semigenitus, apud Plat. in Tim.

(Ἠπειρογενής. Æsch. Pers. 42.) [οἵτ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος, &c. Schol. οἱ δι' ὅλου τὴν ἤπειρον οἰκοῦντες.]

Ἠριγενὴς, manè ortus, ὁ ἐν ὄρθρῳ γεννώμενος. vel aëre genitus, aëre natus, Apoll. Arg. 2. de Aurora, ἐφαάνθη ἠριγενής. Ἠριγένεια, de eadem. Il. ά. † Hes. Th. 381.†

Θεηγενὴς, Deo genitus, Deo natus. Nonn.

[Θεογενής. Æschyl. Prometh. 351. Schol. Soph. Antig. 845. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογενὴς, ἡμεῖς δὲ, βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς. Non lego θεογεννής.]

Θηλυγενὴς, è fœmina ortus, muliebris, Plato de leg. [Eurip. Bacch. 1154. Ὃς τὰν θηλυγενῆ στολὰν — ἔλαβεν, &c. 117. Æschyl. Suppl. 29. Plat. de Leg. lib. 7.]

Ἰθαγενὴς, rectè, id est, legitimè natus, Od. ξ'. Et, ἰθαγενὴς πολίτης, indigena civis. (Æsch. Pers. 306.) Ἰθαιγενὴς etiam scribi annotat Eust.

(Καδμογενής. Æsch. S. c. Th. 307. Eurip. Phœniss. 765.) [Soph. Trach. 118. οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει. Schol. τὸν Θηβαγενῆ Ἡρακλέα.]

Κυπρογενὴς, in Cypro natus.

Κυπρογένεια, ἡ, epith. Veneris, quòd ibidem et nata esse credatur et religiosè colatur. Hesiod. in Theog.

Μεσσογενὴς, qui mediæ est ætatis, ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονώς. Hes.

Μοιρηγενὴς, felici fato natus, Il. γ'. (182.)

Μονογενὴς, unigena, unigenitus. (Æsch. Ag. 907.) Plato in Tim. Μουνογενὴς, poëticè υ metri causa inserto, pro eodem. Μουνογενὴς δὲ παῖς, apud Hesiodum. † Ἔργ. 376.† [Herodot. Hist. lib. 2. ἔφασαν δέ μιν Αἰγύπτιοι τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Αἰγύπτου παῖδα μουνογενέα γενέσθαι. Orph. Hym. in Proserp. 2. Μουνογένεια θεὰ, &c. Apoll. Rhod. Arg. iii. 846. Δαῖραν μουνογένειαν. Schol.]

Νεογενὴς, nuper natus, recens natus, Plato in Theæt.

Νηγενὴς, apud poëtas pro eodem. Dicitur et Νεογιλὴς, pro eodem, et Νεογιλὸς, ν in λ mutato. (Theoc. ιζ'. 58.) Et Νεογιλαῖος, pro eodem.

Νεογνὸς, idem. (Æsch. Ag. 1172.) Factum esse per syncopen pro νεογινὸς, tradit Eustat.

Νεφεληγενὴς, nube genitus, nubigena. Epithetum est Centaurorum, item Phryxi et Helles, quorum illi ex nube qua Ixion deceptus est, hi ex Nephele nati fuerunt. Vide Eust.

Οἰκογενὴς, domi nostræ natus, non emptitius seu adventitius, vernaculus. Plut. et Aristot. Interdum pro verna seu servo vernaculo. Plut. Item cognatus, propinquus, vel etiam domesticus. Hesych.

Ὀφιογενὴς, serpentigena. Strab.

Ὀψιγενὴς, serò genitus, tardè natus.

Παλαιγενὴς, q. d. olim genitus, unde ponitur pro prisco seu vetusto, ut apud Apoll. Arg. 1. παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. (Æsch. S. c. Th. 748. Eum. 173. Pr. 220. Ag. 1646. παλαιγενέων ἀοιδάν. Eurip. Med. 422. Phœniss. 302.) Item pro annoso seu sene, apud Aristoph. † Nub. 357. πρεσβῦτα παλαιγενές.†

Παλιγγενὴς, renatus. Nonn.

Πληγενεῖς, ῶν, οἱ, diversis parentibus nati.

Ποντογένεια, ex mari nata. Itidem Veneris epith. Oppian. lib. 1. de Venat.

Πρεσβυγενὴς, priscus, q. d. antiquus natu. [Eurip. Troad. 583.]

Πρεσβυγένεια, ἡ, antiquitas. Plutarch. Symp. [Herodot. Hist. lib. 6. κατὰ πρεσβυγενείην δέ κως τετίμηται μᾶλλον ἡ Εὐρυσθένεος.]

Πρωτογενὴς, primigenitus, primigenus, primitivus. [Plat. Politic. ὃν δὲ αὐτὸ προσαγορεύομεν πᾶν τὸ πρωτογενὲς ἀνθρώποις κτῆμα, &c. Hinc forte corrigas J. Poll. Onom. lib. 7. §. 209. ubi πρωτογονές. Vide Not. 76.] Comparat. πρωτογενέστερος, antiquior, senior.

Πρωτογένειος, primogenius. τύχη πρωτογενεία, Fortuna primogenia. Plut. in quæst. [Orph. Hym. in Nat. v. 5.]

Πυριγενὴς, igni satus, igni genitus. Apud Eurip. πυριγενὴς παλάμη, exp. ἀπηνὴς, ἀνήμερος. nam quum ignis sit res sæva, sæva itidem sunt quæ ex eo nata sunt. Innuit autem per πυριγενῆ παλάμαν, ensem, quoniam in igni ferrum molliri et cudi solet.

[Πυριγενέτης. Æschyl. Sept. 213. πυριγενετᾶν χαλινῶν. Schól. β'. τῶν ἐκ πυρὸς χαλκευθέντων.]

Πυρογενὴς, ex frumento ortus. Epigr.

(Σουσιγενής. Æsch. Pers. 645.)

Τριτογενὴς et Τριτογένεια, ἡ, Minervæ epith. ita dictæ quòd vel ad Tritonem fluvium seu paludem nata sit, cujus accolas ei sacrificare tradit Herodotus; vel quòd è Tritone, id est, Neptuno orta sit, ut Libyæ incolæ opinantur; vel quòd è capite Jovis prognata existimetur. Τριτὼ enim caput est Cretensium lingua, vel quòd tertia mensis die nata esse credatur, vel (activè accipiendo) quòd tria hominibus ingeneret, νοῦν, μνήμην, θέλησιν, seu (ut Empedocles vult) εὖ λογίζεσθαι, λέγειν καλῶς τὸ νοηθὲν, ὀρθῶς πράττειν αὐτὸ, vel quod τὸ τρεῖν ἐγγενᾷ τοῖς ἐχθροῖς, inquit. Eust. ¶ Τριτογένεια apud Aristoph. in Neb. † v. 985.† (ut schol. tradit) est genus saltationis. (V. Sch. Æsch. Eum. 293.)

Ὑπογενὴς, ex materia ortus. Orph.

Ὑστερογενὴς, posterior natu seu ortu, Synes. epist. 105.

(Φθερσιγενής. ἐπὶ τῷ φθείρειν γεγονώς. Æschyl. S. c. Th. 1062. Erin. Epith.)

Χαμαιγενὴς, humi natus, è terra ortus, humo prognatus. Hesiod. in Theogon. † 179.†

Secundum compositorum genus, ex verbo γίγνομαι.

Ἀπογίγνομαι, absum, ut ἀπογιγνόμενος τῆς μάχης, ex Herodot. qui abest à prælio. Thucyd. 1. τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι, qui à maleficiis abfuistis. ¶ Item, decedo, cui opponitur προσγίνομαι, accedo, apud eundem, lib. 2. πορευομένῳ δέ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ, εἰ μή τι νόσῳ, προσεγίγνετο δέ. Apud Aristot. autem in Physiognom. ἐπιγίνεσθαι opponitur τῷ ἀπογίνεσθαι, et ἀπολείπειν. Et apud Gregor. ἐπιγίνεσθαι, et ἀπογίνεσθαι, accedere seu advenire, et abscedere. ¶ Item pro, desum, apud Andocidem. ¶ Item morior, Thuc. l. 2. τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων.

Διαγίγνομαι, intersum, (eo sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse.) Plut. ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων, ducentis annis interlapsis. ¶ Item duro, permaneo, perenno. † ἄρχοντες διαγίγνονται. Xenoph. Pædiæ lib. 1. p. 26. e.† Plat. in Apoll. τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι. Plut. in Fab. ἀσφαλὴς διεγένετο, per totam vitam tutus fuit. Et pro, tolero vitam, apud Plut. Et pro evado, apud Synes. εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος.

Ἐγγίγνομαι, insum vel innascor, † Xen. Pæd. l. 2. 43. e. et l. 3. p. 84. c.† Plat. de repub. 1. ἐν ἐλευθέροις καὶ δούλοις ἐγγινομένη ἡ ἀδικία μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους. apud Xen. ὁρῶ τῶν διδασκαλικῶν λόγων τοῖς ἀμελοῦσι λήθην ἐγγινομένην. ¶ Item intersum, interjicior, (de tempore dictum) ut διαγίνομαι. Thuc. 1. χρόνου ἐγγενομένου. Id. lib. 8. διατριβῆς ἐγγιγνομένης. Et, χρόνων ἐγγεγενημένων, apud Demost. elapsis interim multis annis. ¶ Ἐγγίγνεται cum infinit. licet, facultas est. Æschin. ἵνα δ' ἐγγένηται Δημοσθένει περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, παρέλιπον. Sic Plutarch. ὡς ἐγγένηται τῷ ἀνδρὶ συμβῆναι. (Aristoph. R. 701.)

Ἐκγίγνομαι, enascor, oriundus sum, ut in hoc hemistichio, οἱ γῆς ἐξεγένοντο, qui è terra nati sunt. † Hesiod. Theog. 76. ubi præt. med. part. ἐκγεγαὼς est.† Plut. in lib. de virtutibus mul. οὐ γὰρ ἐνταῦθά γε δύνασθε καταδῦναι φεύγοντες, ὅθεν ἐξεγένεσθε, in uteros matrum unde editi estis. Sic Artemid. Onirocr. 1. τοῦτο δὲ σημαίνει τὴν πατρίδα ἧς ἐξέφυ τις καὶ ἐξεγένετο. Ἐκγίνεται cum infinit. licet, &c. ut ἐγγίνεται. Æsch. in Ctes. ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετο ἂν ποιήσασθαι. Et apud Herodotum, ἐκγενέσθω μοι Ἀθηναίους τίσασθαι, facultas detur, contingat mihi Athenienses ulcisci.

Ἐπιγίγνομαι, supernascor, seu postnascor, unde οἱ ἐπιγινόμενοι dicuntur posteri. Isocr. in Helen. τοιαύτης δὲ τῆς γυναικὸς οὐδένα τῶν ἐπιγινομένων ἀξιωθήσεσθαι. Sic apud Thuc. sæpe. ¶ Item adnascor. ut Theophr. de caus. 6. ζητήσειεν ἄν τις διὰ τί ποτε ἐνίοις ἐγγίνεται ἢ ἐπιγίνεται, καὶ πόθεν ἡ ἁλμυρίς. ¶ Item succedo, subsequor, sequor, apud Thucydidem sæpe, ut, τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους et χειμῶνος, item, τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ. Pro supervenio, apud eundem Thuc. accipitur hic, οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας Ἀκαρνᾶνες ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου. † Xen. Pæd. 1. 6. 35.† Philo de mundo ζώοις ἐπιγίνεται τελευτή. Item exorior, existo: ut apud Xenophontem, ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. Ἐπιγίνομαι oppositum τῷ ἀπογίνομαι, vide supra.

Ἐπιγένημα, τὸ, quod ad aliquam rem quasi superaccedit. Sic in morbo dicitur affectus ille, qui ex primario affectu consequitur.

Καταγίνομαι, versor et sum occupatus, ut, γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποσὸν καταγιγνομένη, συνεχὲς, ἀκίνητον. Item Greg. in Epitaph. in patrem suum, θαυμάζειν ὅτι περὶ μὲν τούτων οὕτω καταγεγόναμεν ὡς μόνα πρὸς εὐφημίαν ἔχοντες. Apud Demosth. in Midiam, in testium quorundam verbis ponitur pro moror, id est, habito.

Μεταγίνομαι, sum post. Hesych. † Contingo. Hes. Th. 607. μετὰ μοῖρα γένηται (per tmesin) cui sors obtigerit, contigerit.†

Μεταγενὴς, unde μεταγενέστερος, qui post natus est, minor natu.

Παραγίνομαι, adsum, intersum; ut, ἐκκλησίᾳ παραγίνεσθαι, apud Æschin. Et cum dat. personæ, Plat. de rep. Σοφοκλεῖ ποτε παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, adfui Sophocli quum interrogaretur, vel interfui interrogationi propositæ Sophocli, vel me præsente interrogatus fuit Sophocles. Bud. apud eundem. Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ, exp. sisti judicio. Dicuntur παραγίνεσθαι et qui adsunt alicui in judicio, ut advocati. Plat. de rep. 2. παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κατηγορουμένῃ. A Budæo exponitur et, præsidio esse, apud eundem Plat. de Rep. 10. (Æsch. Eum. 320.) ¶ Item supervenio, Xen. παρεγένετο (Ἱππίας) τῷ Σωκράτει λέγοντι πρός τινας. ¶ Item evenio, apud Synes. lib. de insomn. τό, τε ἡσθῆναι πρὸ τῶν πραγμάτων, καὶ τῷ παραγενομένοις ἐπισταμένως χρήσασθαι. ¶ Item advenio, venio, accedo, eo, ut apud Xen. Pæd. 8. ταχὺ μὲν ὅποι δέοι παραγιγνόμεθα. Et, παραγίνεσθαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, Æsch. Rursus Xen. l. 4. ἡ εὐτυχία νῦν ἡμῖν παραγεγένηται. ¶ Παραγίνεσθαι præterea dicuntur sata quæ è terra erumpunt et germinant. Theophr. de caus. l. 4. διὸ ταχύ τε παραγίνεται, καὶ ταύτην τὴν ὥραν φύεται. Et sic identidem eum uti scribit.

Συμπαραγίνομαι, (decomp.) simul adsum, simul advenio, ex Chrysost. in epist. ad Philip.

Περιγίγνομαι, supersum. ut apud Aristoph. in Pluto περιγίγνεσθαι et ἀπολείπειν opponuntur, sicut Lat. superesse et deesse. Sic et apud Plat. de leg. l. 5. περιγίγνεσθαι et ἐλλείπειν sunt opposita. Et pro superesse, reliquum esse, restare. Demosth. in Aphobum, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγένετο, et quæ inde superfuissent. Sic τὸ περιγιγνόμενον ἀργύριον, ex Isoc. ¶ Item supersum, i. evado, salvus evado, incolumis sum, servor à morte. Demosth. ὅτι οὐχ οἷός τε ἔσται περιγενέσθαι. Thuc. 1. ἐκ τῶν κινδύνων κἂν περιγενέσθαι. ¶ Item Bud. περιγίνεσθαι interpr. etiam, superesse. promptum esse, integrum esse, πλέον εἶναι. ut Aristippus interrogatus, τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, id est, τί πλέον ἐγένετο, et τί ἐπλεονέκτησε τῶν ἄλλων. Exponitur et obvenire, contingere, ut apud Thuc. 4. ὥστε ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι αὐτοῖς ὧν ἕνεκα ἦλθον. Herodian. 8. ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης πᾶν ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίγνεται. Utitur et in malam partem eodem libro, ὅθεν αὐτῷ περιεγένοντο πρὸς μὲν τῶν οἰκείων μῖσός τε καὶ ὀργή. Περιγίγνομαι item εἰς ἐναντίον συμβαίνω. Bud. ¶ Item Περιγίγνομαι, sum superior, vinco. † Cum gen. Xen. Pæd. 1. 6. 8. cum gen. pers. et dat. rei p. 220. b.† Odyss. θ'. v. 102. ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. Sic Thuc. l. 8. περιγίγνεσθαι τῶν πολεμίων, et alibi sæpe non addito genitivo. Interdum additur et dativus rei: ut Xenoph. περιγίγνομαί σου τάχει. Et cum accus. περιγίγνεσθαι τὰ ὀλύμπια, apud Plutarchum.

Περιγενητικὸς, vincendi vim habens, ut, εἱμαρμένη περιγενητικὴ ἁπάντων. Plutarch.

Προσπεριγίγνεσθαι (decomp.) superesse, apud Dem.

Προγίγνομαι, sum ante, antecedo, præcedo. (unde οἱ προγεγονότες vel οἱ προγεγενημένοι dicuntur majores.) Thuc. initio lib. 1, καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, et omnium superiorum maximè memorabile. Aristot. ethic. 3. cap. 2. προγίγνεσθαι et παρακολουθεῖν opponit. ¶ Item procedo, ut Iliad. σ'. Οἱ δὲ τάχα προγένοντο. † Sic Hesiod. Asp. 345.†

Προγενέστερος, qui antè natus est, qui ætate antecedit, major natu. in qua significatione Homerus addit dativum γενεᾷ, Iliad. ι. Ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι. Et pro antiquior προγενεστέρα ὁμόνοια. Synes. de insom. Apud Plut. in Rom. οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι, exp. prisci. Et superl. προγενέστατος, antiquissimus. A Budæo redditur etiam autor gentis, apud Polybium, ἄρχεται ἀπὸ τοῦ προγενεστάτου τῶν παρόντων.

Προσγίγνομαι, adnascor, item accedo, Bud. ex Basil. † Crescere. ἰσχὺς Xen. Pæd. 1. 6. 14. πρός τινι. Pæd. 1. 6. 29. χρήματά τινι (sc. ἀπό τινος) Xen. Pæd. l. 3. p. 75. b.† Ei opponitur ἀπογίγνομαι, apud Thucyd. Apud eundem προσγεγενημένου ναυτικοῦ exponitur, accessione classis. Sic προσγενέσθαι, in Plat. Tim. accedere. Bud. vertit etiam accessionis vice cedere, apud Phil. Et, προσγενόμενοι τῷ βασιλεῖ, ex Plut. Themist. exp. regis societatem sequuti. † Huic possit referri Xen. Pæd. l. 5. p. 125. c. accedere alicui, vel societatem alicujus sequi. εὐψυχία προσγίγνεται Xen. Pæd. 1. 5. 1. πόρος ἀπό τινος. l. 1. 6. 9. et 10. ἀγαθά τινι διὰ εἰρήνην bona proveniunt, &c. Xen. Pæd. l. 3. p. 73.† (Soph. Tr. 1189.)

Συγγίγνομαι, simul sum, conversor, Synes. θεωρία δὲ καὶ πρᾶξις οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. † ἐν θήραις: in venatione simul esse (cum aliquo) Xen. Pæd. l. 4. p. 92.† Herodian. lib. 7. τήν τε θεραπείαν πᾶσαν ἣ συγγεγόνει τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Sæpe dicitur pro conversor, (eo sensu quo dicitur et congredior, vel consuetudo mihi est cum aliquo, et venio in colloquium.) unde apud Plut. de repub. 1. χαλεποὶ καὶ ξυγγενέσθαι εἰσὶν, exponitur, difficilis est eorum consuetudo. Xen. Paed. 7. πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ ξυγγενέσθαι. † conversor, in colloquium venire, τινὶ Xen. Pæd. l. 5. p. 126. e.† Affertur et συγγίνεσθαι λόγῳ, ex Aristot. Rhet. Et, συγγίνεσθαι ἐς λόγους τινὶ, ex Aristoph. in Nubib. † v. 251.† q. d. venire in colloquium cum aliquo. Et cum dativo rei, ut συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ, versari in studio literarum. Et συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ, Plato in Phil. versari in penuria, paupertate premi. ¶ Item concumbo, coëo. (in qua significatione dicitur et congredior, consuesco, consuetudinem habeo.) Plato de repub. 1. οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίνεσθαι. ¶ Item simul sum, adsum, auxilior. Sophocl. ὦ θεοὶ, συγγένεσθε. † El. 413.† (Aristoph. R. 57. Æsch. Ch. 454. 458. σύγγνοιτο. Sch. Æsch. poni dicit pro συγγένοιτο, quamvis si quod præcedit spectemus à συγγινώσκομαι potius derivandum videatur. Suppl. 223.)

Προσυγγίνομαι, (decomp.) antè congredior seu colloquor. Thucyd. lib. 8.

Tertium compositorum genus, ex γένεσις.

Θεογενεσία, ἡ, regeneratio, baptismus, apud Dionys. Areopag. vocabulum Theologicum, quasi divinæ et pristinæ originis nostræ instauratio.

Παλιγγενεσία, ἡ, q. d. renascentia, secundus ortus, instauratio. Philo de mundo et Plutarch. περὶ σαρκοφ. item universalis resurrectio: et pro baptismo, apud Dionys. Areop. Sic λουτρὸν παλιγγενεσίας, apud Naz. lavacrum quo antiqua nostra origo instauratur. [S. Matth. Evang. xix. 28. ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ, &c. Vide Not. meas ad loc.]

Quartum compositorum genus, ex γενέτης.

Ἀειγενέτης, ου, ὁ, qui semper extitit vel est sempiternus. Et αἰειγενέτης pro eodem, versus gratia inserto ι. Il. β'. † Hes. Th. 548.†

Αἰθρηγενέτης, frigus et pruinam, vel serenitatem inducens. Od. ε. Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων.

Γηγενέτης, idem quod γηγενής. Plut in Apophth. (Eurip. Phœniss. 125.)

Ἐγγενέτης, indigena. ἐγγενής. Apoll. 4. Arg. [1548.]

Ἐκγενέτης, ου, ὁ, oriundus, ortus ex: ut, ἐκγενέται Λακεδαίμονος, apud Eurip.

Εὐγενέτης, præstanti genere ortus, generosus. Epigr. (Eurip. Phœniss. 1462.) [Ion. 1060. Πλὴν τῶν εὐγενετᾶν Ἐρεχθειδᾶν.]

Τηλυγέτης, sive τηλύγετος, natus procul absente patre. Item quem parentes in senecta genuêre, ideoque præ cæteris dilectus. † Apoll. Arg. l. 1. 98. ibi Schol.† interdum exp. unicus. Hesych. Suid. Plut. Sæpe utitur Homerus. Videtur dictum quasi τηλυγενέτης.

Παγγενέτης, omnium genitor, omnium pater. Nonn.

[Συγγενέτειρα. Eurip. Elect. 746. κλεινῶν συγγενέτειρ' ἀδελφῶν. Vide Not. Cl. Barnes.]

Quintum compositorum genus, ex γεννητός.

Ἀγέννητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ortum non habens; cujus origo nulla est. Plato in Phædon. ἀρχὴ δὲ ἀγέννητον, Cicer. interpr. principii nulla est origo. Est etiam non factus, infectus apud eundem in Gorg.

Αὐτογέννητος, ex se genitus. Soph. in Antig.

Θεογέννητος, à Deo ortum habens, à Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud theologos, et Dionysium Areop. baptizatus.

Διόγνητος, à Jove ortum habens, à Jove genitus, ideoque nobilis, generosus: idem quod διογενής. Hesiodus, † Asp. 340.† διόγνητος Ἰόλαος. Est autem per syncopen metri gratia factum ex Διογέννητος.

Ἰφιγέννητος, potenter factus. Ignis epith. apud Orph.

Κασίγνητος, ου, ὁ, frater, idem quod κάσις. frater ex utroque parente, i. germanus, Il. ζ'. et τ'. † θανάτου, mortis frater dicitur somnus. Hes. Th. 756.† Dicuntur etiam κασίγνητοι consobrini, fratrum vel sororum filii. Et generalius pro consanguineis poni testatur Eust. Il. ό. Fœmininum est κασιγνήτη, soror, germana. Il. δ'. et π'. Et Soph. ¶ Accipitur κασίγνητος etiam adjectivè pro fraternus, germanus. Soph. in Antig. φίλη δέ σοι κασίγνητον κάρα. † In El. 1170.† (Κασίγνητα. Eurip. Phœniss. 582.)

Decomp. Αὐτοκασίγνητος, germanus, genuinus frater. Il. γ'. et π'. (Eurip. Phœniss. 132. Il. Cat. Nav. 213.)

Αὐτοκασιγνήτη, soror germana, soror genuina seu nativa.

Μητροκασίγνητος, matris frater, avunculus.

Μητροκασιγνήτη, matris germana, id est, matertera. (Ματροκασιγνήτη. Æsch. Eum. 965.)

Πατροκασίγνητος, patris frater, patruus. Hesiodus, λύσε δὲ πατροκασιγνήτους. † In. Th. 501.†

Νοθογέννητος, qui genitus est nothus seu spurius, qui ita genitus est, ut sit nothus. Hesych.

Ὁμόγνητος, idem quod ὁμόγνιος, ὁμογενής, consanguineus. Nonn.

Sextum compositorum genus, ex γένος.

Ἀγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui γένη, id est, liberi non sunt. ἄπαις. Suid. ex Isæo. † Xen. Pæd. l. 2. 52. c.† Item ὁ μηδὲν ὢν τῷ γένει, ἄνανδρος, minimè generosus, degener. cui opp. εὐγενής. Herod. l. 4. et 7. et Plut. in Symp.

Ἀγένεια, ἡ, expon. δυσγένεια. Suid.

Ἀλλογενὴς, qui vel quæ est alius gentis, aliunde genus habens: cui contr. αὐθιγενής.

Αὐθιγενὴς, indigena. Vide paulò antè in compos. ex Γείνομαι.

Γηγενὴς, cui genus è terra est.

Διγενὴς, qui duorum est generum, item qui duplicis est sexus. Theophyl. epist. 43. τὸ διγενὲς ἡμιάνδρειον.

Διθυραμβογενὴς, epithetum Bacchi in Epigr. significans idem quod διθύραμβος.

Δυσγενὴς, qui claro genere ortus non est. Item degener, minimè generosus. (Aristoph. R. 1250.)

Δυσγένεια, ἡ, ignobilitas. Plut. Item animus degener, ignavia. Philo de mundo, et Plut. de lib. educatione. (Soph. Œdip. Tyr. 1099.)

Ἐγγενὴς, exp. indigena, inquilinus, consanguineus, apud Æschin. (Soph. Œdip. Tyr. 460. 1189. 1444. 1520. Æsch. Ch. 464.) Aliam signif. vide in primo genere compositorum.

† Ἐγγενῶς, i. e. γνησίως. Schol. apud Soph. Œd. Tyr. 1234.†

Ἑτερογενὴς, qui alterius est generis: cui cont. ὁμοιογενής. Aristot.

Εὐγενὴς, claro et nobili genere ortus, generosus. (Eurip. Phœniss. 399. 1563.) Aristót. l. 1. an. et Herodian. lib. 7. Tribuitur et rebus inanimatis: ut, εὐγενῆ δένδρα, apud Phil. εὐγενεῖς πυροὶ, apud Gal. ad Glauc. Item generosus, id est, strenuus. Aristot. et Philo de vita M. Item ingenuus, Aristot. et Philo.

Εὐηγενὴς, idem, pleonasmo τοῦ η. Eust. [Hom. Iliad. Λ. 427. εὐηγενέος Σώκοιο. Schol. Εὐγενοῦς. Eustath. ad loc. τὸ δὲ εὐηγενέος ἀντὶ τοῦ εὐγενοῦς, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η, καθὰ σὺν ἄλλοις, καὶ τὸ ἐπήβολος καὶ ἐπηετανὸς καὶ ὑπερήφανος. Iliad. Ψ. 81. εὐηγενέων. Schol. εὖ διαγόντων, εὐγενῶν. Eustath. ad loc. Vide Æschin. Orat. in Timarch.]

Εὐγενῶς, generosè. Plut.

Εὐγένεια, nobilitas, Aristid. in Pan. Item ingenuitas. Synes. epist. 1. (Æsch. Pers. 442. Eurip. Phœniss. 361.)

Εὐρυγένειος, latas generationes habens. Nonn.

Ἰδιογενὴς, proprium et privatum genus habens, sui generis. Bud. ex Diosc.

Κοιογένεια, dicitur Λητὼ, apud Apoll. Arg. 2. genita à Cœo, uno ex Titanibus, de quo Hesiod. in Theogn.

Ὁμογενὴς, qui ejusdem generis est, propinquus genere, cognatus, Eurip. in Phœniss. (206. Med. 1270. Soph. Œdip. Tyr. 1378.) ¶ Apud Philosophos et Logicos est, qui eodem genere comprehenditur. A quibusdam ὁμογενῆ vocantur ὁμοιομερῆ. Sic ὁμογενῆ μόρια apud Gal. dicuntur partes corporis similares.

Ὁμογένεια, cognatio. [Strab. Geogr. lib. 16.]

(Ὁμογενέτωρ. Eurip. Phœniss. 168.)

Ὁμογενῶς, ejusdem generis complexu, ejusdem generis ratione.

Ὁμόγνιος, per syncopen factum videtur pro ὁμογένιος. Et, ὁμόγνιοι θεοὶ, penates dii, apud Plat. de leg. At ὁμόγνιος Ζεὺς, exp. gentilitius Jupiter. ex Synesio.

Ὁμοιογενὴς, qui similis et propriè ejusdem est generis. [Plut. de Placit. Philosoph.]

Ὁμοιογένεια, generis similitudo. [Dion. Hal.]

Παγγενὴς, qui omnium generum est.

Παγγενῆ, adverb. per omnia genera, generaliter.

Συγγενὴς, generis propinquitate conjunctus, cognatus. † Xen. Pæd. l. 4. 27.† Plut. in Fab. Συγγενὴς τοῦ Φαβίου. (Soph. El. 1473. Œdip. Tyr. 834. 1102.) Metaphoricè etiam capitur, ut et Lat. cognatus, affinis: ut, συγγενὴς τοῦ πράγματος, apud Plat. epist. 7.

Συγγένεια, ἡ, cognatio, affinitas. Plat. Luc. (Eurip. Phœniss. 264.)

Συγγενικὸς, οῦ, ὁ, idem quod συγγενής. Plut. in Them. συγγενικὰ ἐγκλήματα, propinquorum crimina. Idem in Per. συγγενικὸν νόσημα, gentilis et hæreditarius morbus: συγγενικαὶ τρίχες, apud Aristot. pili congeniti, qui et συγγενεῖς.

[Συγγενικῶς. Demost. Orat. c. Aristog. τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον τοῦτον καὶ ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν πόλιν οἰκεῖτε συγγενικῶς καὶ φιλανθρώπως.]

[Συγγενῶς. Plat. de Leg. lib. 10.]

Συγγενὶς, ίδος, ἡ, cognata. Syn. ep. 155. Pollux barbarum esse scribit.

Ἀσυγγενὲς, nihil affinitatis habens, alienum genere.

Τριγενὴς, tertia perfectus generatione, ut vermes insectorum. Bud. ex Gaza.

Τριγένεια, tertius generis gradus. Strabo l. 2.

Septimum compositorum genus, ex γενέθλη.

Ἀγένεθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui γενέθλη aut γένεθλον non est.

Ἀριστογένεθλος χῶρος, locus in quo nascuntur optimi, qui optimos generat. in Epigr.

Ἀρτιγένεθλος, idem quod ἀρτιγενής. [Orph. Argon. v. 383.]

Ἀρχιγένεθλος, princeps seu generis, seu gentis. vel antiquæ originis, seu generationis. priscus. Nonn.

Αὐτογένεθλος, cui ipsi ex se ipso genus est. Nonn.

Καρπογένεθλος, Apollo, generator fructum. in Epigr.

Προγένεθλος, origine aut nativitate antecedens: antè genitus. Nonn.

Ὑψιγένεθλος, in alto natus, ut, ὑψιγένεθλος θεὸς, apud Nonn.

Octavum compositorum genus, ex γέννα.

Ἀγεννὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ignobilis, ignobili loco natus: ut, ἀγεννὴς, ἢ εὐπατρίδης. Luc. Item degener, ignavus, minimè generosus; cui opp. γενναῖος. apud Plat. Accipitur etiam pro abjectus, vilis, humilis, et interdum copulatur cum ταπεινός. Dicitur de personâ et de re.

Ἀγεννὲς, (*substant.*) idem quod Ἀγέννεια.

Ἀγεννῶς, ignavè, parùm viriliter, remissè, remisso vel abjecto animo. Dem.

Ἀγέννεια, ignobilitas generis. Aristot. Pol. 6. Item ignavia, mollities animi. Exp. et timiditas, à Suid.

Αειγεννὴς, sempiternus, cujus γέννα est sempiterna. Plat. 6. de leg.

Φιλογενναῖος, gravis, constans. Laërt. in Polemone.

Nonum compositorum genus, ex γεννάω.

Ἀγέννητος, non genitus, non generatus. Naz. in Orat. de Filio. [Æschines c. Ctesiph. 306. B. Ed. Wolf. ἐπιστολὰς δὲ σιγῶ ψευδεῖς,——καὶ βασάνους ἐπ' αἰτίαις ἀγεννήτοις, &c. potius vero lego cum Ed. Oxon. Oct. p. 131. l. ult. ἀγενήτοις. Soph. Œd. Col. 1025. πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί; Ὅς οὔτε βλαστάς πω γενεθλίους πατρὸς, Οὐ μητρὸς ἔσχον, ἀλλ' ἀγέννητός ποτ' ἦν.] Item non generans. Theophr. de caus. pl. lib. 6. ἀγέννητον τὸ ἁλμυρόν. ¶ Item ignobilis, ignobili loco natus. Hesych. (Soph. Tr. 81.)

Ἀγεννησία, q. d. ingeneratio, ingenitum. Naz. in orat. de Filio.

Φιλαγέννητος, cui τὸ ἀγέννητον placet. Naz.

Ἀναγεννάω, ῶ, regenero, regigno. 1 Pet. 1.

Ἀναγέννησις, regeneratio, id est, baptismus. Greg.

Ἀπογεννάω, genero, produco. [Athen. Deipn. lib. 7.]

[Ἀπογέννημα. Tim. Locr. apud Plat. τρία δὲ ὄντα, τρισὶ γνωρίζεσθαι. τὰν μὲν ἰδέαν, νόῳ —— τὰ δ' ἀπογεννήματα, αἰσθήσει καὶ δόξᾳ.]

Ἀρτιγέννητος, modò natus; ut, ἀρτιγέννητα βρέφη. 1 Pet. 2. 2.

(Ἐγγεννάω. Sch. Theoc. ιγ'. 44.)

Ἐπιγεννάω, adgenero, insuper genero.

Ἐπιγεννηματικὸς, οῦ, ὁ, agnatus, id est, ἐπιγεγονὼς, postea natus. Bud. ex Greg.

Προσεπιγεννάω, insuper adgenero vel ingenero.

Προγεννάω, ῶ, antè genero. [Hesych. Lex.]

Προγεννήτωρ, ορος, ὁ, progenitor. Eurip. [Hippol. 1380.]

Πρωτογέννημα, τὸ, quod primum enatum et eductum est. Exod. 23.

Συγγεννάω, congenero.

Συγγεννήτωρ, q. d. congenitor: ut, συγγεννήτωρ τέκνων, qui procreationis liberorum partem sibi vendicat. Plato de Leg.

(Ὑψιγέννητος. Æsch. Eum. 43.) ‡ prælongus. ‡

Ultimum compositorum genus ex γονὴ aut γόνος, aut præt. γέγονα.

Ἄγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, non natus, cui γονὴ vel γόνος non est, infœcundus, sterilis; cui oppon. γόνιμος. Hom. Aristot. Luc. Interdum cum genit. (Eurip. Phœniss. 1538. Soph. Œdip. Tyr. 27. immaturus.)

Ἀγονία, sterilitas, infœcunditas. [Joseph. de Bello Jud. lib. 4. cap. 8. §. 2.]

Ἀγονέω, ῶ, sterilis et infœcundus sum.

Ἀμφίγονος υἱὸς, privignus, qui ex priore est uxore. Hesych. Etym.

Ἀμφίσγονοι, οἱ, duabus matribus geniti. q. d. quorum diversa est genitura, vel diverso semine geniti. Hesych.

Ἀνδρογόνος, virum generans vel gignens. Hesiod.

Ἀνθρωπογονία, ἡ, hominum generatio; quo nomine fertur inscripsisse quendam suum librum Aratus. [Euseb. Hist. Eccl. lib. 1. cap. 2.]

Ἀπόγονος, ου, ὁ, ortus, oriundus, seu nepos, posterus. † Xen. Pæd. p. 224. d.† Isocrat. in Evag. τίνων ἦν ἀπόγονος; quibus ortus majoribus? Paus. in Mess. τρίτος ἀπόγονος, abnepos: ἀπόγονος τέταρτος, atnepos. Adjectivè etiam capitur, et ad res inanimatas transfertur, ut, ἀπόγονα ταῦτα τῶν δείπνων, hæc è conviviis oriuntur. Apud Hippocr. ἀπόγονα (ut Gal. annotat) quidam exp. γόνιμα, alii ἄγονα.

Ἀπογονὴ, posteritas. Bud. ex Pand.

Ἀριστόγονος, ex Nonno exp. optimæ prolis parens: secundum quam signif. tamen scribendum potius videtur ἀριστογόνος. [Pind. Pyth. Od. xi. 5. Ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ Ματρὶ, &c.]

Ἀῤῥενογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, masculos procreans, mares generans. Diosc. l. 3.

Ἀῤῥενογονία, masculorum generatio seu procreatio.

Ἀρτίγονος, idem quod ἀρτιγενὴς, modò genitus, modo natus. Oppian. de venatione l. 3.

Ἀρχαιόγονος, antiquus. Aristot. Dicitur et Ἀρχέγονος pro ἀρχαιόγονος. Greg. [Damex. apud Athen. Deipn. lib. 3.]

Ἀρχαιογονία, antiquitas. Basil.

Αὐτόγονος, ipse per se genitus, ipse à se ortum habens. Nonn.

Βλαψιγονία, (q. d. fœtus seu partus læsio) dici fertur quum apes morbo, ignavia aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

(Δακρυογόνος. Martis Epith. Æsch. Suppl. 690.) ‡ lacrymas ciens. ‡

Δεκαγονία, ἡ, generatio ad decimum usque gradum. Luc.

Δίγονος, geminus seu bis genitus. Bacchi epith. in Epigr.

Διγονία, partus geminus, seu partus geminatio vel iteratio.

Διττογονέω, ῶ, bina pario, seu bis pario.

Ἔγγονος, ου, ὁ, nepos. Plat. de rep. 2. et Herod. lib. 5. (Æschyl. Ag. 382. Eurip. Phœniss. 1066. Soph. Œdip. Tyr. 180. 1488.)

Ἐγγόνη, ἡ, neptis.

Ἔγγονον, ου, τὸ, fœtus, fœtura. Bud. ex Synes.

Decomp. Ἀπέγγονος, pronepos.

Δισέγγονος, abnepos.

Δισεγγόνη, abneptis.

Ἐπέγγονος, qui est post nepotem. in const. Justin. imp.

Τριτέγγονος, trinepos.

Τριτεγγόνη, trineptis.

Ἔκγονος, ου, ὁ, idem quod ἀπόγονος, apud Antiph. et Plat. † Nepos, posterus. Xen. Pæd. l. 5. p. 128. c.† Adjectivè etiam capitur; ut apud Plat. de rep. ἔκγονοι χώρης τρηχείας, oriundi è regione aspera. Et ἔκγονος παιδειῶν, disciplinis imbutus, et literarum quasi alumnus, apud eundem. (Eurip. Med. 956. id. Phœniss. 636. Æsch. Pr. 137.)

Ἀπέκγονος, (*comp.*) abnepos.

Ἐπίγονος, ου, ὁ, pòst natus. Bud. ex Plat. de leg. 5. (Æsch. S. c. Th. 909.)

Ἐπιγονὴ, instauratio generis, subsidium generis. Luc.

Ἑτερόγονον ζῶον, dicitur mulus, quòd sit è diverso semine prognatum animal, equino videlicet et asinino. Item de lupo cervario dici potest, qui Græcis θὼς est.

Εὔγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœcundus, ad generandum et procreandum habilis.

Εὐγονία, fœcunditas. Xen. in Polit. Laced.

Εὐγονέω, ῶ, fœtifico. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Ζωογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis, vivum et animale generans: ut, ζωογόνον σπέρμα, apud Aretæum, genitale semen: cui opp. ἄγονον. ¶ Item numerus septenarius, quòd infantes septimo mense nati, vivant faciliùs quàm qui sequenti. qua de re Alex. Aphr. in Probl.

Ζωογονία, animantis procreatio. Item vermiculatio. Bud. ex Theophr.

Ζωογονικὸς, animantis procreandi vim habens. Philo de vita Mos. l. 3.

Ζωογονέω, ῶ, animal procreo, animale et vivum gigno seu produco, animo, fœtifico. Theophr. de caus. pl. l. 3. cap. 27. Peculiariter verò dicuntur arbores ζωογονεῖν, plantæque et fruges, quum vermes procreant seu vermiculantur. Theophr. de vitiis frugum.

Ζωογονοῦμαι, activa etiam signif. capitur pro ζωογονῶ, ut Bud. annot. ex Theophr.

Θεογονία, deorum generatio, Deorum ortus. Hesiod. [Plat. Epinom. Θεογονίαν τοίνυν καὶ ζωογονίαν ἀναγκαῖον,——βέλτιον ἀπεικάσαι, &c. Herodot. Hist. lib. 1. μάγος ἀνὴρ παρεστεὼς ἐπαείδει θεογονίην, οἵην δὴ ἐκεῖνοι λέγουσι εἶναι τὴν ἐπαοιδήν.]

Θεόγνια, τὰ, Dei natalis, ut exp. apud Demosth.

[Θεόγονος. Eurip. Orest. 345. Τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον ἕτερον, ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων τῶν ἀπὸ Ταντάλου, σέβεσθαί με χρή;]

Θηλυγόνος, fœminam procreans; ut, θηλυγόνα ζῶα, apud Aristot.

Θηλυγόνον, à Diosc. dicitur phylli species quædam, quòd faciat θηλυτοκεῖν.

Θηλυγονία, ἡ, fœminarum procreatio. Item cognatio, id est, propinquitas à matre. Herodian. 2.

Καρπογόνος, fructum gignens, frugifer.

Καρπογονία, fructus editio. Item quum stirpes fructum pariunt. ex Polyb.

Καρπογονέω, ῶ, fructum gigno, fructum edo seu fero. Theophr.

Κεβληγόνος, ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ γόνον ἔχων, in capite fœtum habens. Papaveris epith. Nicand. in Alexiph. Κέβλη, autem per syncopen factum ex κεφαλὴ, Macedonicè mutato φ in β.

Κηρογονία, ceræ generatio, ceræ opificium, cerificatio. Jos. de ant.

Κουρογονίη, apud Hippocr. περὶ γονῆς, puerorum sive puellorum generatio.

Κοσμογονία, mundi generatio. Laërt.

Μονόγονος, seu μουνόγονος, idem quod μονογενής. Nonn. cap. 1. Joh.

Νεόγονος, et νεογνὸς, recens à partu, recenti partu editus, recens natus. Legitur apud Herodot. Pro eodem affertur ex Isæo νεογιλλὴς, et ex Hom. νεογιλλὸς, Od. μ'.

Ὀλιγογόνος, paucos generans aut procreans, infœcundus. Aristot.

Ὁμόγονος, germanus. Plato 8. de leg. At Ὁμόγονα, τὰ, quæ ejusdem sunt generis, ὁμογενῆ.

Ὁμόγνιος, idem cum ὁμόγονος. (Aristoph. R. 762.)

Ὀνειρογόνος, in somnis genituræ profluvium.

(Ὀρεσίγονος, in montibus natus, montigena. Aristoph. R. 1385.) [Νύμφαι ὀρεσίγονοι, &c. Vide Schol. Eurip. Σαντρ. Fragm.]

Ὀρνιθόγονος, ex ave natus. Eurip. [Orest. 1387.]

Ὀρνιθογονία, avium generatio seu origo. Ita vocatur liber quidam.

Ὀψίγονος, serò genitus. Philo de mundo. (Æsch. Suppl. 366. Theoc. κζ'. 31.)

Ὀψίγονοι, dicuntur etiam posteri, qui serò, id est, longo post tempore nascuntur. Od. ά. unde et ὀψίγονον, ου, τὸ, pro posteritate capitur.

Παιδογόνος, liberorum procreator, liberos procreans, aut ad liberorum procreationem faciens. Exp. et prolificus. Bacchi epith. apud Theocr. in epigr. Item fœcundus, apud Theophr. [Eurip. Suppl. 628. Ἰὼ Ζεῦ, τᾶς παλαιομάτορος Παιδογόνε, πόριος Ἰνάχου, &c.]

Παιδογονία, liberorum procreatio. Plato de leg.

Παλαιόγονος, priscus; ut, παλαιογόνων Κεκροπιδῶν, in epigr. Dicitur etiam παλαίγονος pro eodem.

Πηλόγονος, cui genus è luto est, è luto natus. Πηλόγονοι, dicuntur gigantes, quòd è terra creati esse patentur. Callim.

Πολύγονος, (vel forsan πολυγόνος) fœcundus. Oppian. lib. 3. de ven. Et Herodot. lib. 3. (Æsch. Suppl. 700.)

Πολύγονον, etiam herba est, quam Latini sanguinarium vocant. Sic dicta (ut Plin. scribit l. 27. c. 12.) à quibusdam ob multitudinem seminis, vel (ut Scribonius Largus vult) quia multa est et ubique nascitur. Vide Diosc. l. 4. c. 4.

Πολυγονία, fœcunditas. Areop.

Πολυγονέω, et πολυγονέομαι, fructifico, fœcundus sum. Luc. in Nigrino.

Πρόγονος, progenitor; idem quod προπάτωρ. Plat. 10. de leg. Πρόγονος πατρὸς, avus, Plat. πρόγονος τέταρτος, abavus. Item autor gentis alicujus, ut apud Isocr. τοῦ δὲ γένους τῶν Τευκριδῶν πρόγονος ὁ Αἰακός. Πρόγονοι, in plur. dicuntur οἱ ἀνωτέρω, majores, prædecessores, ut vulgo vocant. † Xen. Pæd. 1. 5. 8.† Thuc. lib. 2. et Herodian. lib. 2. Et metaphoricè pro ἀρχηγοὶ, ut apud Soph. in Ajace. et apud Aristid. ¶ Πρόγονος, adjectivè etiam capitur: ut, πρόγονον γένος, avitum genus. ¶ Item, privignus. B. (Aristoph. R. 1297. Philostr. l. 3. c. 19.)

Προγόνη, privigna. Theophr. in inst. civil.

Προγονικὸς, avitus. Philo de vita Mos. l. 1. et Herodot. l. 7.

Πρωτόγονος, primigenius, primigenus, primitivus. Il. ψ'.

Πυριγόνος, ignem generans. Plut.

Σιτήγονος, qui in eum usum nascitur, ut esui sit. Nic. in Alexiph.

Σύγγονος, cognatus, idem quod συγγενής. Item germanus. Eur.

(Συγγόνῳ φρενὶ. Æsch. S. c. Th. 1042. Ag. 1189. Eurip. Phœniss. 1189.)

Τεκνογονέω, ῶ, liberos gigno seu procreo. in Epigr.

(Τεκνογόνος. Æsch. S. c. Th. 933.)

Τεκνογονία, liberorum procreatio. Hippoc. in epist. ad Demag.

Τελειογόνος, perfectum pariens.

Τελειογονία, perfecta generatio.

Τελεόγονος, perfectè generatus. vitalis. Et τελεόγονα, perfecti fœtus.

Τελεσσίγονος, fœtum perficiens, prolificus.

Τηλέγονος, in longinquo solo natus.

Τριγονία, ἡ, tertium genus, ut nepos. Dem.

Τριγονέω, ῶ, tertiò genero vel pario. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 9.

[Τρίγονος. Orph. Hym. in Bacch. 1. Κικλήσκω Διόνυσον, ——Πρωτογόνον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχεῖον ἄνακτα, &c. Eurip. Ion. 496. Ἀγραύλου (Ἀγλαύρου) κοραὶ τρίγονοι. Herc. Fur. 1023. Σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκόμενος, &c.]

Φιλόγονος, amans fœtum, amans liberos. Joseph. Maccab. 15.

(Χρυσόγονος. V. Æsch. Pers. 79.) [χρυσογόνου γενεᾶς ἰσόθεος φώς. Schol. τινὲς δὲ χρυσογόνου λέγουσι, διὰ τὸ τὸν Περσέα ἀπὸ χρυσοῦ γεγενῆσθαι.]

ΓΕΙ῀ΣΟΝ, vel γεῖσσον, ου, τὸ, suggrunda seu suggrundium, id est, pars tecti prominens qua stillicidia à parietibus arcentur. vide Poll. et Etym. Apud Eurip. in Or. Ἢ τῶνδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, Ῥήξας παλαιὰ γεῖσσα τεκτόνων πόνον. Schol. dicit γεῖσσα idem esse quod θριγκοὺς, id est, λίθους ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δωμάτων ἐπικειμένους. (Phœniss. 1118. 1140.) Metaph. capitur pro eo omni quod suggrundarum in modum propendet. Sic in galea γεῖσον vocatur τὸ ὑπὲρ αὐτῆς προβεβλημένον. Et, γεῖσα ὀφρύων, ille quasi projectus frontis cui oculi subsunt, quem Plinius ambitum dixit genæ superioris.

Γεισσόομαι, οῦμαι, in suggrundæ modum conformor, grundis imbricor. Aristot. l. 5. de generat. anim.

Γείσσωμα, τὸ, suggrundatio. q. d. suggrundamentum, imbricamentum. Aristot. de part. an. 2.

Γείσσωσις, imbricatio, suggrundatio.

Γείσιον, ου, τὸ, Suid. idem est quod γεῖσον. Item γεῖσος pro eodem apud eundem.

Composita.

Ἀγείσσωτος, suggrunda non instructus, vel nulla tectus lorica. Etym.

Ἀπογεισσόω, ῶ, F. ώσω, imbrico, imbricatim vel suggrundiorum modo facio vel tego. Aristot. de gen. anim. 5. ὦτα μακρὰ καὶ ἀπογεγεισσωμένα πόῤῥωθεν, οἷα ἔχει ἔνια τῶν τετραπόδων, aures longæ imbricatæque amplis suggrundis.

Ὑπόγεισος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sub subgrundiis est: unde ἀείζωον majus Plin. ὑπόγεισον vocari scribit, quoniam in suggrundiis ferè nascitur.

ΓΕΙ΄ΤΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, vicinus, Hesiod. πῆμα κακὸς γείτων. Plat. οὐκ ἐᾷ μεταλαμβάνειν ὕδατος ἀλλοτρίου τοὺς γείτονας. Item vicinus, id est, affinis, similis. Lucian. σκόπει εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, specta num inter se affinia sint et consentiant. ☞ Volunt deductum à γέα quasi γεέτων, vel à γῆ quasi γηέτων.

Γείταινα, ἡ, vicina, ut τέκτων τέκταινα.

Γειτονία, ἡ, vicinitas, apud Plat. l. 8. de leg. et Aristot. rhet. l. 2.

Γειτονέω, ῶ, vicinus sum. Plat. et Phocyl. (Æsch. Pers. 311. Suppl. 787.)

Γειτόνημα, τὸ, vicinitas. Plat. l. 4. de leg.

Γειτόνησις, idem. [Lucian. Conviv.]

Γειτονεύω, idem cum γειτονέω, apud Alex. Aphr.

Γειτονεύομαι, idem, apud Hippocratem.

Γειτόσυνος, ου, ὁ, vicinus. Epigr.

Γειτνία, ἡ, idem quod γειτονία, vicinitas, vicinia.

Γειτνιάω, et γειτνιάζω, vicinus sum, ut Herodot. l. 6. πρὸς τοὺς γειτνιῶντας καὶ ὁμοφύλους βαρβάρους, adversus vicinos barbaros. Et, γειτνιάζω τῇ οἰκίᾳ. Item metaph. vicinus sum, affinis seu cognatus sum, quod ad similitudinem. Luc. de hist. scrib.

Γειτνίασις, εως, ἡ, vicinitas. Plut. in Pericle.

Composita.

Ἀγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, vicino carens, cui vicinus non est. (Æsch. Pr. 270.)

Ἀγρογείτων, habens vicinum agrum seu fundum, aut vicinam villam. Plut.

(Ἀγχιγείτων. Æsch. Pers. 888.) [Τήνῳ τε συνάπτουσ' Ἄνδρος ἀγχιγείτων. Stanl. Andrus vicina.]

Ἁλιγείτων, mari vicinus.

Ἀστρογείτων, ita editus, ut videatur astris vicinus. Æsch. in Prometh. [720. ἀστρογείτονας δὲ χρὴ Κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν, ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον, &c. Schol. β'. τὰς μέχρι ἄστερας διηκούσας. Ad hunc locum, ni fallor, respicit Eustath. in Hom. Odyss. A.]

Ἀστυγείτων, urbi vicinus. (Æsch. Ag. 317.) Et generaliter pro finitimo, contermino, propinquo, ut apud Plut. in Rom. ἀστυγείτων Ῥώμης πόλις, civitas Romæ propinqua. Apud Aristot Pol. 7. ἀστυγείτονες πόλεμοι.

(Ἀστυγειτονέομαι. Æsch. Suppl. 292.)

Ἀστυγειτονικὸς, idem; ut, ἀστυγειτονικοὶ πόλεμοι. [Plut. de cap. ex Hostib. Utilit.]

Κακογείτων, malus vicinus. Soph. in Phil.

Ποταμογείτων, fluviis vicinus. Est et herba de qua Diosc. lib. 4. cap. 101.

ΓΕΛΑ΄Ω, ῶ, F. άσω, et άσομαι, rideo. Luc. τί γελᾷς; quid rides? Dicitur et, γελῶ ἐπί τινι, cum dativo vel personæ vel rei, ut Il. β'. et ψ'. apud Xen. in Œcon. † Pæd. 2. p. 54. e.† et Aristoph. in Pluto. rideo de aliquo homine vel de re aliqua. Apud Soph. in Ajace. (79.) εἰς ἐχθροὺς γελᾷν, pro ἐπ' ἐχθροῖς, de inimicis, id est, de infortuniis inimicorum. Apud eundem γελᾷν κακοῖς, vel ἐπὶ κακοῖς, exp. ridere ob mala, insultare malis. Xen. Pæd. 1. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ μάλιστα ἐγέλα. ¶ Item rideo, irrideo. Naz. γελῶ σου καὶ τὰς προαιρέσεις. Apud Aristoph. in Nub. † 560.† ὅστις τούτοισι γελᾷ, his oblectatur, his gaudet. ¶ De inanimatis etiam dicunt poëtæ pro splendere, nitere, renidere, floridum esse. Hesych. et Eust. Etymon. vide in γέλως.

(Γελάομαι. Eurip. Med. 798.)

Γελανὴς, hilaris. Pind. Pyth. 4. [321. Olymp. E. 5. Καρδίᾳ γελανεῖ, corde hilari. Καὶ γὰρ ἑκὼν Θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυνεν βασιλεὺς ἀνέμων Ζήταν, &c. Schol. ψυχῇ προσηνεστάτῃ, &c.]

Γέλασμα, τὸ, risus. Metaph. apud Æschyl. in Prometh. ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα.

Γελάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ridiculus, risu dignus. Luc.

Γελασῖνος, ου, ὁ, risor, qui velut quandam ridendi artem factitat. in qua signif. de Democrito dicitur. ¶ Γελασῖνοι dicti sunt et dentes qui risu nudantur, quasi renidentes. Poll. l. 2. Item rugæ et veluti sulculi qui à ridentibus in ore fiunt. [Ælian. Var. Hist. lib. 4. cap. 20.]

Γελασείω, ridere cupio. [Alciphr. Epist. I. γαμησείω &c. Not. Verba desiderativa desinunt in σείω, a Futuro primo Act. formata. Apud Thucyd. lib. 1. §. 33. πολεμησείοντας. lib. 3. ἀπαλλαξείοντες. lib. 4. §. 28. παραδωσείοντα. Sic præter alia apud alios sexcenta, γελασείω, cujus H. Stephanus in Thesauro nullum exemplum annotavit, occurrit apud Platonem in Phædone. οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασείοντα ἐποίησας γελάσαι. Non admodum ridere me nunc cupientem fecisti ridere. ubi mox et alterius generis desiderativum, θανατᾷν, quod et θανατιᾷν. tale φονᾷν cædem cupere, apud Sophoclem in Philoct. 1225. φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη. Ubi Schol. φονᾷ, θανατιᾷ. θανάτου ἐπιθυμεῖ. Bergler.]

Γελαστὸς, οῦ, ὁ, risu dignus: ut, ἔργα γελαστὰ, Od. θ'. Γελαστὴς, οῦ, ὁ, risor vel irrisor. Suid. (Soph. Œdip. Tyr. 1436.)

Γελαστὺς, ύος, ἡ, risus. Callim.

Γελαστικὸς, κὴ, κὸν, ridendi facultate præditus. Sic dicitur homo ζῶον γελαστικὸν, apud Sextum Phil. et Porphyrium.

Γέλως, ωτος, ὁ, risus. (vel γέλως, ω, unde accus. γέλων, et dat. γέλῳ, quem tamen aliqui volunt per apocopen esse à γέλωτι.) Od. σ'. τεύχειν γέλωτα, risum alicui movere. quod et γέλωτα παρέχειν dicitur frequentissimè. (Eurip. Med. 384. 405. 1051. Aristoph. R. 45.) Transfertur etiam ad maris serenitatem, de qua metaph. lege Eust. ☞ Ab ἕλη deducunt, id est, calor. Sic et Hom. è caloris copia risum profluere indicare videtur, ubi dicit γέλωτα ἄσβεστον, id est, risum majorem quàm qui extingui possit, sumpta metaph. ab igne. Odyss. θ'. Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι.

Γελοῖος, ου, ὁ, ridiculus, risu dignus. Dicitur et de re et de persona. † Xen. Pæd. p. 176. b.† Plat. ¶ Γελοῖα, aliquando exp. ludicra, jocosa; unde et opponuntur σπουδαίοις, ut apud Isocr. παρὰ τὰ σπουδαῖα γελοίοις χαίρειν. ¶ Sic et Xen. Pæd. 2. ¶ Interdum et γελοῖον substantivè dicitur pro joco, ut apud Plut. in Pol. præc. et alibi. Et γελοῖος, qui est jocosus, facetus. Dion. Long. ¶ Γελοῖον etiam vocatur quod ad ciendum risum aptum est, ut apud Plut. ἕνεκα τοῦ γελοίου, exp. risus excitandi gratia. [Aristoph. Ran. 6. Τί δαὶ, τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω; Schol. Γέλοιον.

Αττικῶς. Γελοῖον δὲ, κοινόν. ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή. Av. 99. Τὸ ῥάμφος ἡμῖν σοῦ γέλοιον φαίνεται. Plut. 697. Μετὰ τοῦτο δ' ἄλλο καὶ γελοῖον δῆτά τι ἐποίησα. Nub. 1243. Καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν. Acharn. 1057.] Dicitur et γελοίιος apud poëtas.

Γελοίως, ridiculè. Luc. Aristot. rhet. 3. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.† [Plat. de Rep. lib. 7. Λέγουσι μέν που μάλα γελοίως τε καὶ ἀναγκαίως.]

Γελοιάζω, ridicula seu jocosa dico, jocor. Plut. in Apoph. Luc.

Γελοιασμὸς, jocatio, apud eundem. Plut.

Γελοιαστὴς, jocator, item facetus. Basil. et Greg.

Γελῷος, aff. pro scurra, ex Epigr.

Composita.

Ἀγέλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, risu minimè dignus, sed indignatione, Suid. (Æsch. Ag. 803. Ch. 28.) ¶ Item priv. sig. risus expers. Sic appellati fuerunt Heraclitus, Anaxagoras Clazomenius, Aristoxenus, ut qui nunquam risissent.

Ἀγελαστὶ, adverb. sine risu, citra risum. Plato in Euthyd.

Ἀγελαστία, risus abstinentia, vel q. d. carentia risus.

Ἀγελαστέω, ῶ, non rideo, risus expers dego, risu abstineo. Heracl. in epist.

Ἀναγελάω, ῶ, exp. rideo. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. c. et ἐπί τινι p. 153. c.†

Ἀχρειόγελως, ωτος, ὁ, à Suida exp. qui ob inutilia, et minimè seria ridet atque gaudet. Erasmus hoc proverbiali noveque composito verbo dictum fuisse ait nugatorem, quique rebus ineptis oblectabatur.

Δακρύγελως, fletu misto ridens. Stat.

Διαγελάω, ῶ, derideo, irrideo, cum accus. Lucian. ¶ Item metaph. de serenitate et tranquillitate, apud Plut. in Cæs. et Theophr. de hist. pl.

Ἐγγελάω, ῶ, irrideo, illudo, cum dat. ut, ἐγγελᾶν τινι, illudere alicui. (Eurip. Med. 1357.)

[Ἐγγελαστής. Eurip. Hipp. 1000. Οὐκ ἐγγελαστὴς τῶν ὁμιλούντων, πάτερ, &c. Schol. οἷον οὐκ ἐγγελῶ τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἔχουσιν, ἀλλὰ μόνον οὐ σύνειμι αὐτοῖς.]

Ἐπεγγελῶ, (*decomp.*) usitatius et significantius est pro illudo, insulto. † Xen. P. l. 5. p. 142. d.† Plut. ἐπεγγελῶντες αὐτῷ οἱ ἐχθροί. Sic. et Soph. in Ajace.

Ἐγερσίγελως, dicitur Bacchus, risum excitans. in Epigr.

Ἐκγελάω, risum effundo seu emitto, in risum erumpo. Od. σ'. † Xen. Pæd. 1. 3. 8.†

Ἔκγελως, risus effusus.

Ἐπιγελάω, ῶ, arrideo. Xen. in Apol. Socr. τὸν δὲ λέγεται καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. Item pro illudo, insulto, ut apud Luc. de Vulcano, qui Martem et Venerem in adulterio deprehenderat, ὅσγε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. Apud eundem, ἐπιγελᾷ τὸ Σαρδώνιον. ¶ Ἐπιγελᾷ τὸ κῦμα, apud Aristot. in Probl. exp. fluctus superfringitur.

Ἡδύγελως, q. d. dulce ridens.

Καταγελάω, ῶ, irrideo, derideo. Cum genit. apud Xen. † Pæd. 4. p. 111. a.† Cum dat. apud Herodot.

Καταγελῶμαι, irrideor, ridiculus sum. Plato de rep. l. 1. καταγελώμενοι μῦθοι, ridiculæ fabulæ. (Æsch. Ag. 1280.)

Κατάγελως, derisio, irrisio. Xen.

Καταγέλασμα, τὸ, derisus. Poll. l. 6. c. 4.

Καταγέλαστος, ridiculus, id est, in derisum incurrens, qui derideri solet, aut etiam derisione dignus. Plato, Plut. Isocr. † Καταγέλαστος εἶ. Aristoph. Nub. 847.†

Καταγελάστως, ridiculè. Apud Æschin. et Xen.

Καταγελαστικῶς, deridendo vel derisorum more. Poll.

Decomp. Ἐγκαταγέλαστος, qui irridetur, ridiculus. Æschin. in Ctes.

Εὐκαταγέλαστος, derisu facilis. Alii exp. ridiculus, contemnendus.

Προσκαταγελάω, ῶ, insuper irrideo. [Athen. Deipn. lib. 11.]

Ὑπερκαταγέλαστος, valde ridiculus. Plut. [Æschin. Orat. c. Ctesiph. τὸ δὲ νυνὶ γινόμενον πρᾶγμα ὑπερκαταγέλαστόν ἐστιν.]

Κλαυσίγελως, fletus cum risu, lacrymæ risui intermistæ, Xenoph. Hel. 7.

Παγγέλοιος, omnino ridiculus. apud Luc.

Πρηΰγελως, ωτος, ὁ, placidum ridens, placido vultu ridens. [Anth. Ep. Gr.]

Προσγελάω, ῶ, arrideo: cum accus. vi præpos. Eurip. in Medea, ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος, arridens imagini in speculo. (1164. ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ. Æsch. Eum. 253. τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων; Eurip. Med. 1043.)

Σπουδογέλοιος, q. d. cujus studium est ridiculum. ex Strab.

[Ὑπεργέλοιος. Demosth. de falsâ Legat. καὶ τὸ πρᾶγμα ἦν ὑπεργέλοιον.]

Φιλόγελως, ωτος, ὁ, risus amans, qui lubenter ridet. Zephyri epith. in epigr. et Aristot. Rhet. 1.

Φιλογέλοιος, qui jocos et facetias amat, qui lubenter jocis utitur. Aristot. Rhetor. 1.

Φιλογελοιαστὴς, apud Poll. qui jocatores amat, qui facetis hominibus delectatur: vel qui jocationem amat, qui lubenter jocatur.

ΓΕ'ΑΓΗ, ης, ἡ, exp. variæ et omnis generis merces: vel etiam sarcina variarum mercium. Pollux esse κωμικώτερον ait. Pro eodem dicitur ῥῶπος, de quo vide suo loco.

ΓΕ'ΛΓΙΣ, ιος, et Γελγὶς, ῖδος, ἡ, allii caput seu nucleus aut spica. apud Theophr. hist. pl. 7. c. 4.

Γελγιδοῦσθαι, in γελγῖδας evadere, seu in nucleos dividi, in spicas discerni. Theophr. ibidem.

ΓΕ'ΜΩ, plenus sum, onustus sum. (Æsch. Ag. 622. Suppl. 676.) Propriè dici putatur de navi oneraria: ut Xen. γέμει φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. De aliis etiam multis dicitur. Idem Xen. anab. 4. εἰ δὲ κατέβησαν ἐς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας. Plat. in Apoll. Ἀναξαγόρου βιβλία γέμει τούτων τῶν λόγων. Dicitur et de rebus animi: ut apud Plut. de exercitu Pompeii in Pharsalia, ταῖς ἐλπίσι διεφθαρμένοι, καὶ γέμοντες ἀνοήτου θράσους. Et apud Isocr. πολλῶν ἁμαρτημάτων γέμοντες.

Γέμος, plenitudo. Hesych. (Æsch. Agam. 1230.)

Γεμίζω, impleo. Joh. 2. γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. Item onus impono. (Æsch. Ag. 453.)

Γέμισμα, τὸ, q. d, impletio vel implementum. [Hesych.]

Γόμος, ου, ὁ, onus navis, merces quæ sunt in navi. Poll. Apoc. 18. (Act. 21. 3. cum var. Lect. Æsch. Suppl. 453.)

Γομόω, ῶ, onero.

Composita.

Ἀπογέμω, depleo, demo ei quod plenum est.

Ἀπογεμίζω, exp. γεμίζω. [Dion. Hal.]

Καταγέμω, idem quod γέμω.

Ὑπεργεμίζω, supra modum impleo. Xenoph. lib. de Vectig.

Ὑπέργομος, plus æquo oneratus, onustus ultra modum. Strabo. [lib. 17.]

ΓΕ'ΝΤΑ, Hesychio sunt, carnes, viscera. Nic. in Alex. Ἀλθαίνει καὶ γέντα συός. Sic Call. Γέντα βοὸς μέλδοντες, ubi exp. etiam, artus, μέλη.

ΓΕΝΤΙΑΝΗ', ῆς, ἡ, gentiana, herba insignis amaritudinis, denominata à Gentide seu Gentio inventore, teste Diosc. l. 3. c. 3. et Plin. l. 25. c. 7. Rursum Diosc. l. 2. c. 12. dicit, γεντιανῆς ῥίζης, gentianæ radicis.

ΓΕ'ΝΥΣ, υος, ἡ, mentum, Eur. in Phœn. ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται. Et apud Theoc. canities εἰς γένυν ἕρπει. ¶ Item mala, maxilla, apud Aristot. lib. 3. de an. ᾗ συμβάλλουσιν αἱ γένυες, qua maxillæ cum faucibus coëunt. Et in Physiogn. ἡ ἄνω καὶ κάτω γένυς. Tribuitur etiam lepori à Xen. (de Equi Maxillâ. Æsch. S. c. Th. 124. V. Eurip. Phœniss. 32. 63.) ¶ Item acies, ut acies gladii. Epigr. 6. καὶ ξιφέων ἐξεκόλαψε γένυς. Item securis seu bipennis et gladius, teste Hesych. Cujus significationis hanc rationem esse suspicatur H. Steph. quòd ut γένυες (maxillæ) mandendo [illegible] sunt et profligant, ita ferrum ictus inferendo.

Γένειον. ου, τὸ, mentum. (Πρὸς γενείου. Eurip. Med. 65. Soph. El. 1313. Œdip. Tyr. 1301.) Xen. in symp. et Plut. in Camillo. ¶ Alicubi exp. et γνάθος, maxilla, mala. † Hes. Asp. 167.† ¶ Item barba. Il. θ'. καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου. Dicitur et de brutis, ut de leone apud Luc. Sæpe invenitur γένεια plur. num. pro γένειον, ut apud Paul. Plut. et alibi.

Γενειαστὴρ, exp. lorum circa mentum equorum. ex Poll.

Γενειήτης, ου, ὁ, barbatus, Ionicè pro γενειάτης, cujus fœm. est γενειάτις. Luc. Legitur et sine ι γενεάτις, apud Athen. l. 7.

Γενειάω, ῶ, f. άσω, barbatus sum, barbam gesto. Aristot. et Theoc. [Xenoph. de Cyri. Exp. lib. 2. cap. 6. §. 15. αὐτὸς δὲ παιδικὰ εἶχε Θαρύπαν, ἀγένειος ὢν γενειῶντα. Quod ad Hom. Odyss. Σ. 268. attinet, Τοῦ δὲ γενειήσαντα, οὐκ εὔδηλον εἴτε γενειῶ ἐστιν ὁ ἐνεστὼς, εἴτε καὶ γενειάζω παραγωγόν. Eustath. in Odyss. Σ. p. 668. 45.]

Γενειάζω, idem. Od. σ'.

Γενειάσκω, barbam emittere incipio. Xen. Pæd. 4.

Γενειὰς, άδος, ἡ, lanugo prima qua genæ vestiuntur. Interdum et generaliter pro barba. (Æsch. Pers. 316. Eurip. Med. 710. Soph. Tr. 13.) Naz. σὺ πρὸ τῆς γενειάδος διδάσκεις τοὺς γέροντας. Et γενειάδες, pili ipsius barbæ. Od. π'. ¶ Item γενειὰς, exp. mentum.

Composita ac primùm ex γένυς.

Ἀμφίγενυς, securis. Hesych.

[Ἀρτίγενυς. Eurip. Bacch. 1183. Νέος ὁ μόσχος, ἀρτιγένυν ὑπὸ κορύθ' ἁπαλότριχα κατάκομον θάλλει. Laudo hic Æmil. Portum, qui mavult ἄρτι γένυν divisim legere. Γενὺς autem Mentum et Maxillam sonat, &c. Cl. Barnes.]

Μακρόγενυς, qui mentum habet longum. Adamantius in Physiogn.

Μικρόγενυς, qui parvum mentum habet. Idem.

Ὀξύγενυς, id quod infra labra in maxilla inferiore eminet. Poll.

Χαλκόγενυς ἄγκυρα, ærata anchora, q. d. æreas malas habens, æreis armata maxillis. Pind.

Composita ex γένειον, id est, mentum.

Αἰνογένειος, terribiles malas habens, terribilis, sævus. Callim. hymno in Delum.

Διγένειος, qui mento est bipartito. Bud. ex Gaza.

Εὐθυγένειος, qui rectum mentum habet, vel ipsam barbam rectam. Polemo in Phys.

Λειογένειος, læve mentum habens. Herodot. in Terpsich.

Μακρογένειος, qui longo est mento. Bud.

Μικρογένειος, parvum mentum habens. Polemo in Physiogn.

Ὀξυγένειος, qui acuto est mento. Bud.

Προγένειος, cui mentum prominet. Theocr. Idyll. 3.

Ὑπογενειάζω, mentum prehendo ejus quem rogo. Hesych. Apud Synes. de Ulysse et Cyclope, ὁ δὲ ὑπογενειάσας, ὦ Οὖτι, ἔφη, ἔοικας μὲν δριμύτατον ἀνθρώπιον εἶναι, exp. mentum ejus demulcens vel erigens et vellicans, ut fieri solet.

Χαλκογένεια ἔμβολα, rostra æreas malas seu maxillas habentia, pro rostris æratis. ex Epigr.

Composita ex γένειον, id est, Barba.

Ἀγένειος, ου, imberbis; ut, πυῤῥιχισταὶ ἀγένειοι, Lysim. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. c. 6. §. 15. αὐτὸς δὲ (sc. Meno Thessalus) παιδικὰ εἶχε Θαρύπαν, ἀγένειος ὢν γενειῶντα. Pind. Olymp. Η. 71. Θ. 135. Alexis apud Athen. Deipn. lib. 4.] Τὸ ἀγένειον, q. d. barbæ carentia.

Ἀγενείως, q. d. imberbiter. Philostr.

Ἀκρογένειος, cui longum est barbitium. apud Arist. Physiogn.

Ἀρτιγένειος, qui nudiustertius barbam emittere cœpit. Et, ἀρτιγένειος χνόος, in Epigr. q. d. lanugo barbæ nuper enatæ.

Βαθυγένειος, q. d. profundam barbam habens. [J. Poll. Onomast. l. 2. §. 88.]

Εὐγένειος, pulchram barbam habens. Et simpliciter, barbatus. Item villosus. [Lucian. Jup. Trag.]

Ἡμιγένειος, semibarbatus.

Ἠϋγένειος, idem quod εὐγένειος, dissoluta particula εὖ: ut, λὶς ἠϋγένειος. Item, πάρδαλις ἠϋγένειος. Hom.

Κακογένειος, (q. d. malè barbatus) qui est tenui barba.

Λειογένειος, quidam exp. cui tenuis et mollis est barba.

Μαδησιγένειος, qui est fluxa et rara barba. Camer.

Προγένειος, exp. promissam habens barbam.

Ὑπογενειάσκειν, exp. τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον.

ΓΕ'ΡΑΝΟΣ, ου, ἡ, grus, avis vigilans et prudens, de qua Aristot. ¶ Est etiam genus saltationis seu choreæ, teste Poll. l. 4. cap. 14. sic dicta à quadam volantium gruum similitudine. Poll. ibidem. ¶ Item scenica quædam machina, qua utebantur in scenis ad corpora rapienda è sublimi. Aliæ quoque machinæ, subvehendis attollendisque oneribus comparatæ, γέρανοι vocantur: itemque grues apud Latinos. Dicitur esse et pila lignea, in qua farina pinsitur seu tunditur. Hesych. ☞ Etym. γέρανον avem dictam vult quasi γήρευον, ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς ἐρευνᾷν σπέρματα. est enim σπερμολόγος avis.

Γεράνιον, ου, τὸ, grus: idem quod γέρανος, machina sublevandis oneribus apta. Item herba quædam sic dicta à gruini capitis imagine in summo ejus cacumine visenda, de qua vide Diosc. l. 3. c. 131.

Γερανίτης λίθος, geranites lapis: à gruis collo dictus. Plin. lib. 37. cap. 11.

Ἱππογέρανοι, qui magnis gruibus ceu equis invehuntur. Lucian. in vera hist.

ΓΕ'ΡΑΣ, ατος, αος, et ως, præmium, munus honorarium, honor. (Æsch. Eum. 209. 397. Pr. 82. Eurip. Phœniss. 836. Aristoph. R. 1117.) Il. α'. Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω: ubi dicitur de præmio quod ex manubiis capitur, sicut et alibi sæpe. Frequens est apud eundem poëtam, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, pro honore quo muneramur mortuos. Thucydides, 1. πρότερον δ' ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι. Ibidem, διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα. Plutarchus in Camill. γερῶν ἔτυχεν ἄλλων. ☞ Plut. libr. an seni resp. gerenda sit, deducit à γέρων, senex, quòd senes maximè sint venerandi. Sunt tamen qui contrà malint γέρων à γέρας derivare.

Γεράσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, honoratus, honore et præmio dignus. Nicand. in Theriac. ¶ Item honorificus: γεράσμια ἱρά. Orph. ¶ Aff. et pro senili, ex Eurip. (Phœniss. 930.) [Ὦ πρός σε γονάτων, καὶ γερασμίου τριχός. Schol. τῆς τιμίας τριχὸς ἕνεκα. Suppl. 95. ἔκ τε γὰρ γερασμίων Ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς γαῖαν δάκρυ.]

Γεραρὸς, honorandus, venerandus, augustus. Il. γ'. (Æsch. Ag. 731. Suppl. 675.)

Γεραίρω, præmio dono aliquem, muneror honoris causa. orno. Od. ξ'. et Xen. Pæd. 8.

Γεράζω, præmio dono vel honoro.

Γερήνιος, ου, Nestoris est epith. apud Hom. Il. ζ'. γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. vide Eust. Exp. ἔντιμος γέρων, παρὰ τὸ γέρας.

Composita.

Ἀγέραστος, præmio carens. † Hes. Th. 395.† Il. ά. [118. ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω. Schol. ad 119. ἄνευ γερῶν, ἄνευ τιμῆς. Euripid. Hec. 116. Ποῖ δὴ Δαναοὶ τὸν ἐμὸν τύμβον στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες. Apoll. Rhod. Arg. lib. 3. 65.] vide in Γέρας.

Ἐπιγεραίρω, insuper muneror, vel honore afficio. Xen. [Κύρ. Παιδ. lib. 8. καὶ ὡς τὸν καλόν τι ποιοῦντα καθ' ἡμέραν ἐπιγεραίρειν.]

ΓΕ'ῬῬΟΝ, ου, τὸ, scutum Persicum vimine textum. Apud Xen. in Pædia Cyri sæpè occurrit. † ut l. 1. 2. 9. et 13.† Legitur et apud Herodot. Arrian. et Plut. de ejusmodi scuto. Sunt qui crates interpretentur; nam revera erant à vimine textæ crates, quibus clypeorum seu scutorum loco utebantur. unde et generalius quidam exp. ἀσπὶς, θυρεὸς, πρόβλημα. Per catachresin autem γέῤῥον nominatur omne defensaculum, teste Harpocratione, qui à Demosth. in orat. pro Ctesiph. γέῤῥα vocari scribit τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύμματα. Strabo quoque ligneas laminas, aut crates vimineas, quibus veluti fornicatis seu concameratis currus teguntur, γέῤῥα appellat.

Γεῤῥάδια, Suidæ et Hesychio sunt storeæ ex vimine aut junco.

ΓΕ'ΡΩΝ, οντος, ὁ, senex. † plus τῷ πρέσβυς. ab anno 64. ad finem vitæ. Tzetz. ad Hes. Asp. p. 221.† Plato. Poll. 2. καὶ γέρουσι καὶ γραυσὶ πρεσβυτέροις γιγνομένοις. Γέροντες, senatores, curia Laced. constans ex senat. 24. vel ex 28. Vide Aristot. in Pol. et Plut. in Lyc. et Herodot. in Erat. Dicitur et de rebus inanimis, ut γέρων πέπλος, apud Theocr. Idyll. 7. pro peplo vetustate trito. ¶ Item pro colu ex qua suspendi solent stupæ et fuso versato fila trahi. Pollux affert ex Pherecrate. ☞ Deducunt alii παρὰ τὸ εἰς γῆν ὁρᾷν (ut Lat. silicernium) quod senes præ curvitate terram inspiciant: vel παρὰ τὸ τῆς γῆς ἐρᾷν, quòd propinqui morti jam de sepultura solliciti sint. Alii à γέρας, ob honorem qui senectuti debetur. (Eurip. Med. 1211. Soph. Œdip. Tyr. 1021.)

Γερόντειος, senilis: unde γερόντειοι παλαῖστραι. ex Poll.

Γεροντικὸς, idem: ut, γεροντικὴ ἡλικία, et γεροντικὰ λουτρὰ, Plato de leg. 6.

Γεροντικῶς, seniliter.

Γεροντιαῖος, senilis, poët.

Γεροντίας, patruus, apud Laced. Vide Eust.

Γεροντιάω, ῶ, senium et delirium resipio: vel, senile delirium resipio. Laërt. in Plat.

Γερόντιον, ου, τὸ, senecio: diminut. à γέρων. apud Aristoph. in Nub. [788. cui exemplo addas, Equit. 42. Schol. Acharn. 992. Schol.]

Γεραύσιος, ad senes pertinens, vel qui est senum. Item qui senes decet. Item qui senibus pro honorario datur: ut, γερούσιος οἶνος et γερούσιος ὅρκος apud Hom. (Il. χ'. 259.) Vide Eust.

Γερουσία, ἡ, senatus. Plut.

[Γεροχία. Aristoph. Lysistr. 979. Πᾶ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστιν ἁ γεροχία, &c. Schol. Biset. ἀντὶ τοῦ, ὅπου ἐστιν ἡ τῶν Ἀθηνῶν, ἤγουν τῶν Ἀθηναίων γερουσία;—τινὲς δὲ ἐνταῦθα γερουσία γραπτέον οἴονται, ὅπερ ἀξιόπιστον.]

Γερουσιαστὴς, senator. Polyb.

Γεραιὸς, senex vir. Et γεραιὰ senex mulier, anus. apud Hom. ¶ Item senilis: ut, γεραιὰ χεὶρ, Euripid. (Med. 1214. Æsch. Pers. 264. Eum. 581. Soph. Œdip. Tyr. 9. 1010. γεραίτερος.) Compar. γεραίτερος, apud Xen. † Pæd. 1. 2. 4. et l. 5. p. 115. b.† Et superl. γεραίτατος. Aff. et γεραὸς pro, senex, honoratus, ex Epigr.

Composita.

Ἀθηνογέρων, qui in senectute literis operam navare incipit: quia Minerva studiis præesse credebatur.

Δημογέρων, qui ex populo præ aliis honoratus est ob senectutem. Il. γ'. et Aristot. in fine l. 2. ethic. Alicubi δημογέροντες exp. etiam senatores.

Ἠριγέρων, senecio, herba cui nomen hoc datum, quia vere canescit, ut docet Plin. l. 25. c. ult. Vide et Diosc. l. 4. c. 97. et Theophr. lib. 7. cap. 7.

Νυσταλογερόντιον, ου, τὸ, silicernium somnulentum, senex dormitator. Etym.

Νωδογέρων, senex et edentulus. [J. Poll. Onom. lib. 2. §. 16.]

Τριγέρων, q. d. trisenex. in Epigr. dicitur de Nestore qui tres ætates vixit. (Æsch. Ch. 312.)

Τυμβογέρων, senex capularis, silicernium. idem qui ὁ γέρων τύμβος, Euripidi.

Τυφογέρων, fastuosus senex. Aristoph. † Nub. 905. senex decrepitus. Vid. et Suid.†

Ὠμογέρων, cui cruda et viridis senectus: vel (ut alii) cui, licet seni, caput non est canum. Il. ψ'.

ΓΕΥ'Ω, f. σω, gustare facio, gustum præbeo. Plat. Pol. 7. γευστέον αἵματος ὥσπερ τοὺς σκύλακας. Et cum accus. Eurip. in Cycl. Βούλει σε γεύω πρῶτον ἄκρατον μέθυ; Metaph. apud Plut. in Numa. δούλους ἔγευσε τιμῆς ἐλευθέρας. ¶ Item pro γεύομαι, intransit. ex Herodoti Polymn. affertur, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα. (Aristoph. R. 465.)

Γεύομαι, F. σομαι, gusto, degusto. Cum genitivo sæpe jungitur. Apud Soph. (Tr. 1117,) γεύεσθαι πανδήμου στρατοῦ exp. deglutire universum exercitum. ¶ Item experior: ut γεύεσθαι ἀρχῆς, Herodot. Et γεύεσθαι πένθους, Eurip. Et γεύεσθαι χειρῶν. Il. ύ. Et γευσόμεθ' ἀλλήλων. Il. ύ. experiamur alter alterum. Et cum accus. ut ad Heb. 6. καὶ καλὸν γευσαμένους θεοῦ ῥῆμα.

Γεῦμα, τὸ, gustus, et q. d. gustamentum. Eurip. in Cyclope.

Γευματίζω, gusto. [Phav. Lex.]

Γευθμὸς, οῦ, ὁ, gustus. apud Nicand.

Γεῦσις, εως, ἡ, gustus, gustatus. Aristot. eth. 3.

Γευστὸς, οῦ, ὁ, q. d. gustabilis, vel gustu perceptibilis: qui percipi seu sentiri gustu potest. Item quem gustare et quo uti pro cibo possumus.

Γευστικὸς, gustatorius, ut γευστικὴ δύναμις. Alex. Aphrod.

Γευστήριον, gustandi instrumentum. Item poculum quo vinum degustatur. apud Athen. l. 11. vide Poll.

Composita.

Ἄγευστος, qui gustari non potest, vel qui gustatus non fuit: ut Plut. symp. 8. πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον ἥδιστα νῦν γέγονεν. Activa significatione sæpiùs ponitur, pro eo qui non gustavit: ut ἄγευστος θοίνης, apud Suidam, pro ἄπαστος. Et metaph. pro, expers, ἄπειρος. ut apud Xen. τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσῃ, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσῃ. Sic et Luc. in Nigrino, ἄγευστος μὲν εἶ ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας. Invenitur etiam κακῶν ἄγευστος αἰὼν apud Soph. in Antig.

Ἀγευστία, jejunium, inopia: hoc est, nihil gustasse. [Aristoph. Nub. 612. Schol.]

Ἀναγεύω, idem quod γεύω. Aristoph. in Nub. † 523.† metaph. ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, specimen vobis præbere.

Ἀπογεύομαι, degusto. Plat. de rep. 1. οἱ λιχνοὶ τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.†

Ἐπιγεύομαι, gusto. Plut. in lib. quod bruta ratione utantur.

Οἰνογευστέω, vinum gusto. Athen. l. 9. ex Antiphane.

Παραγεύω, gustum aliquem præbeo. q. d. obiter gustare facio, ut quidam exponunt ex Plut. in Lycurgo, παρέγευε τοῦ φρονήματος. [Athen. Deipn. lib. 2. ex Antiphane. παραγεύσασθαί τινος, καινοῦ, &c. Vide Casaub. Animadv. elegantissimum est Verbum παραγεύεσθαι——quo significatur gustare aliud atque aliud more fastidientium, sic ut in nullo acquiescas.]

Προγεύομαι, prægusto. Anaxilas apud Athen. 4. προγεύσεταί σοι πρώτη ἡ γραῦς τοῦ ποτοῦ.

Προγεύστης, prægustator, apud eundem. Ath. ibid.

Προγευματίζω, antè gusto. Aristot. de anima, l. 2.

Πρωτογεύστης, idem cum προγεύστης.

ΓΕ'ΦΥΡΑ, ας, ἡ, pons. Il. έ. Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χειμάῤῥῳ, ὅστ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας, Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν. (Æsch. Pers. 738.) Apud Plut. in quæst. Rom. ἡ ξυλίνη γέφυρα. Apud Herodian. ζευγνύειν γέφυραν, et λύειν, sive διαλύειν, sæpe opponuntur. ¶ Γέφυραι, apud Homerum sunt etiam intervalla et semitæ inter binos aciei instructæ ordines, per quos ultrò citroque commeare licet, ut annotatur ex Eustathio in Iliad. δ'. ☞ Etym. deducit à γῆ et φυρῶ, ut sit quasi γήφυρα, i. ἡ τῇ γῇ φυραθεῖσα καὶ ἐφ' ὑγρῷ τόπῳ κειμένη. vel sic dicitur (inquit) ἡ ἐφ' ὑγροῦ γῆ, quasi γέφυγρά τις οὖσα. quod etymon traditur et ab Herodiano gram. apud Eust. Affertur et tertium, παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μεταφέρειν, quasi γήφερα.

Γεφύριον, ponticulus. Ælian. var. hist. lib. 8.

Γεφυρόω, ῶ, ponte seu pontibus jungo, pontem impono: ut, γεφυροῦν ποταμὸν, ponte jungere fluvium. Quidam interpr. pontem imponere fluvio, et pontem construere supra fluvium. Herodianus l. 7. Sic et apud Luc. τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς, cadaveribus tanquam ponte jungere fluvios.

Γεφυροῦσθαι, dicitur itidem ποταμὸς, qui ponte jungitur, seu cui pons imponitur. Herodian. et Plut.

Γεφύρωμα, τὸ, ipsum opus jungendi fluvium ponte. Vulgò expon. transitus.

Γεφύρωσις, pontium extructio. Strabo lib. 1.

Γεφυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui pontem seu pontes construit.

Γεφυρίζω, propriè è ponte scommata in aliquem jacio. Et generaliter pro, scommata in aliquem jacio seu probra, derideo, cavillor, subsanno. Plut. ἔδοξε δὲ τοῖς Ἀθηναίοις προσενεχθῆναι τραχύτερον, ὅτι τὴν Μέτελλαν ἀπὸ τοῦ τείχους γεφυρίζοντες ἐλοιδόρησαν. Aff. et ex Polyb.

Γεφυρισμὸς, οῦ, ὁ, actio illa jaciendi scommata et deridendi.

Γεφυριστὴς, οῦ, ὁ, qui scommata è ponte jacit in aliquem. Hesych. Item pro cavillatore seu irrisore. Plut. in Sylla.

Composita.

Ἀπογεφυρόω, ῶ, idem quod γεφυρόω. [Herodot. Hist. lib. 2. c. 99. Τὸν Μῖνα (cap. 4. Μεῖνα) πρῶτον βασιλεύσαντα Αἰγύπτου, οἱ ἱρέες ἔλεγον τοῦτον μὲν ἀπογεφυρῶσαι καὶ τὴν Μέμφιν.]

Δυσγεφύρωτος, qui vix jungi potest, qui ægrè pontem ferre potest. Strabo lib. 1.

Καλλιγέφυρος, ut ποταμὸς καλλιγέφυρος, fluvius pulchrum pontem habens, pulchro ponte junctus. Eurip. in Rheso. [348.]

ΓΗΘΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, gaudeo, lætor. Od. ό. οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν. Et Il. ά. γηθῆσαι et κεχαρῆσθαι pro eodem. Interdum cum dat. ut Hesiod. μύθῳ γηθῆσαι. † Sic idem Theog. v. 173.† Interdum cum accusat. Il. ί. τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Interdum cum præpos. κατὰ ut Il. ν'. γηθήσειν κατὰ θυμόν. Interdum κατὰ subauditur: ut Il. θ'. γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν. Legitur et præt. γέγηθα, (per syncopen ex γεγήθηκα) unde γεγηθῶς, apud Demosth. pro corona, οὐκ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέρων εὐτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι. (Il. θ'. 255. Soph. Œdip. Tyr. 376. Æschyl. Ch. 770. Theoc. θ'. 36.)

Γήθω etiam barytonè dicitur, unde est γηθόμενος, ut tradit Eustath. ☞ Fortasse à γαίω deductum est, sicut κνήθω à κνάω.

Γεγηθότως, adverb. cum gaudio, læto animo, Bud.

Γῆθος, εος, τὸ, gaudium. Hesych.

Γηθοσύνη, ἡ, pro eodem. Il. φ'. ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ Γηθοσύνῃ.

Γηθόσυνος, adject. lætus, lætabundus: ut, γηθόσυνοι θεράποντες. Il. ύ. (272.)

Γηθοσύνως, adverb. lætè, lætabundè. Hippocr. in epistola ad Demag.

Composita.

Ἀμφιγηθέω, unde ἀμφιγέγηθα, valde gavisus sum. q. d. circumquaque gravisus sum.

Δαφνογηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lauro gaudens: ut, δαφνογηθὴς Ἀπόλλων, in Epigram.

Ἐπιγηθέω, ut, ἐπιγηθήσας τοῖσδε, lætatus super his, vel de his. [Æschyl. Prometh. 155. ὡς μήτε θεὸς, μήτε τις ἄλλος τοῖς δ' ἐπιγήθει.]

Εὐγάθητος, Doricè pro εὐγήθητος, delectabilis, jucundus. [Eurip. Iph. in Taur. 212.]

[Εὐγαθής. Eurip. Herc. Fur. 792. Ἥξετε εὐγαθεῖ κελάδῳ ἐμὰν πόλιν, &c.]

Λυρογηθὴς, lyra gaudens. Epithetum Apollinis in Epigr.

Μελιγηθὴς sive μελιγαθὴς, melle gaudens, melleus. Pind. apud Athen.

Περιγηθὴς, valde lætus. Hesych.

Πολυγηθὴς, multum lætitiæ afferens: ut Hes. δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. † Sic Hes. Th. 941.† [Apoll. Rhod. Arg. iii. 813. iv. 887. ἐκ δὲ βυθοῖο Εὐναίας εἷλκον περιγηθέες. Schol. χαίροντες τῇ ἐλεύσει τοῦ ζεφύρου.]

[Συγγηθέω. Eurip. Helen. 732. Κακὸς γὰρ ὅστις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν, Καὶ ξυγγέγηθε, καὶ ξυνωδίνει κακοῖς.]

ΓΗ'ΘΥΟΝ, sive γήτειον, ου, τὸ, est planta quædam similis ampeloprαso, teste Eustathio, qui ejus etymologiam esse dicit τὸ ἐκ γῆς ἀναθέειν, seu τὸ γῆθεν θύειν ἤγουν ὁρμᾶσθαι: addit etiam, vocari et γηθυλλίδα sive γαθυλλίδα et ἐπιθυλλίδα. Etym. γήτειον esse ait χλωρὸν κρόμμυον, dicitque quasi ἐκ γῆς ἔτιον, utpote αὐτόετες ἐκ τῆς γῆς ὄν. Vide et Theoph. hist. pl. l. 7. c. 4. Legitur et apud Aristoph. in Ranis.

Γηθυλλὶς, ίδος, ἡ, idem cum γήθυον. apud Epicharm. in Philoctete et apud Athen. l. 9.

Κρομμυογήτειον, ου, τὸ, crommyogetium: olus mixtæ naturæ ex getyo, et cæpa. Unde Gaza exp. cæpigetium, apud Theophr. hist. pl. lib. 4.

ΓΗ͂ΡΑΣ, ατος, τὸ, senectus, ut, ἐπὶ γήραος οὐδῷ, apud Homer. et Xen. in Laced. pol. διέπραξεν ἐντιμότερον εἶναι τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. † et Pæd. 1. 5. 10.† Galeno γῆρας τὸ ἐκ νόσου est, (inquit Budæus) quum in tabem æger ex febre hectica incidit, ita ut similis sit seni jam debili et arido. Et γῆρας ὄφεις ἐκδύνουσι, apud Herodotum, serpentes exuunt senectutem. Sic utitur et Aristot. (οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος. i. e. ἔκλειψις. Æsch. S. c. Th. 688. Ag. 1630. Soph. Œdip. Tyr. 17. 1133.) ☞ Sunt qui γῆρας à γέρας: sunt et contrà qui hoc ab illo deductum velint, ut dictum est in Γέρας. Aristot. autem de animal. gen. l. 5. hoc nomine indicari γεηρόν τι tradit, nimirum inde deducens.

Γηραιὸς, senex. Hesiod. Plat. Xen. Theophr. (Æsch. Suppl. 614.)

Γηραλέος, idem, apud poëtas. Aff. et ex Philone. [Æschyl. Pers. 170. συμβούλου λόγου τοῦδέ μοι γένεσθε Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα. Schol. ad 169. ἤτοι οἱ ἀρχαῖοι γέροντες πιστοὶ, &c. Pind. Pyth. Δ. 215. Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν Δάκρυα γηραλέων γλεφάρων. Schol. ἀπὸ τῶν γεγηρακότων βλεφάρων ἀπεβεβάσθησαν δάκρυα, &c.]

Γηράσκω, senesco.

(Γηραίνω. Æsch. Ch. 908.)

Γηράω, ῶ, F. άσω, idem, Hom. Xen. † Pæd. l. 4. p. 89. e.† Plut. (Γηράω, εἰς γῆρας ἄγω. Æsch. Suppl. 901.) ‡ ad senectutem usque nutrio.‡

Γήραμα, τὸ, q. d. senescentia.

Γήρειον, pro eodem, apud Aratum.

Composita.

Ἀγήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, senectutis expers. Aristot. de mundo. † Xen. Pæd. p. 237. c.† [Eurip. Iph. in Aul. 566. ἔνθα Δόξα φέρει κλέος, ἀγήρατον βιοτάν.]

Ἀγήραος, pro eodem, apud poëtas, ut Hesiod. ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος. † Sic Theog. 955.†

Ἀγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ, idem apud Hom. et Hesiod. † Theog. 277.† Sic et Thuc. 2. ἀγήρως ἔπαινος, immortalis laus. Accusativus ἀγήρω sine ν. reperitur interdum masc. gen. ut ἀγήρω βίον, apud Plut. † Sic Hes. Th. 949.† interdum fœm. gen. ut, ἀγήρω ψυχὴν, apud eundem, pro quo legitur et ἀγήρων. In genere neutro dicitur ἀγήρων. Thuc. 2. τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον.

Ἀπογηράσκω, idem quod γηράσκω. Hippocr. aphor. l. 2.

Βαθυγήρως, ω, profundam senectutem agens, decrepitus. [J. Poll. Onom. lib. 2. §. 18.]

Ἐγγηράσκω, seu ἐγγηράω, ῶ, q. d. insenesco. Hippocr. aphor. l. 2.

Ἐγγήραμα, id cui insenescimus. Plut. in Catone.

Ἑλήγηρις, ἡ, Cereris epith. διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡλίου ἕλης γηρᾶν. vide Eust.

Ἐννεάγηρως, novem senectutes (i. ætates) vivens. Cornicis epith. apud Arat.

Ἐσχατόγηρως, extremam senectutem agens, decrepitus. Plutarch. in Pompeio.

Εὔγηρως, senio felix : seu cui commoda et beata senectus obtingit. Aristot. et Plut.. Dici putatur et εὔγηρος, unde fit superl. εὐγηρότατος. Hesych. et Suid.

Εὐγηρία, ἡ, felix senium, commoda et beata senectus. Arist. Rhet. l. 1.

Κατάγηρως, aff. pro, consenescens. Possit etiam significare, senex, senio confectus.

Καταγηράσκω, senesco. Hesiod. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. (Eurip. Med. 124.)

Decomp. Ἐγκαταγηράσκω, consenesco, in Bud. ex Dinarcho.

Συγκαταγηράσκω, consenesco, una senesco. Laërt.

[Συγκαταγήρασις. Plat. de Leg. ὅσοι δ' ἂν ἱκανῶν ὄντων παίδων, τῆς συγκαταγηράσεως ἕνεκα καὶ ἐπιμελείας ἀλλήλων, &c.]

Μακρόγηρως, qui longam senectutem agit, qui diu in senectute vivit. Diosc. l. 2.

Παραγηράω, ῶ, deliro præ senectute, item senectute conficior. [Æschin. c. Ctesiph. Ὁ δὲ δῆμος ἐκ τῆς ἀθυμίας τῶν συμβεβηκότων, ὥσπερ παραγεγηρακὼς ἢ παρανοίας ἑαλωκὼς, &c.]

Παραγήραμα, deliramentum.

Περιγηράσκω, consenesco, inveterasco. [Joseph. de Bello. §. 8.]

Προγηράω, ante senex fio, ante senesco. Luc. in Timone.

Σύγγηρος, ου, ὁ, ἡ, q. d. sociam senectutem habens. Affertur ex Epigr. pro, consenescens.

Συγγηράσκω, consenesco. [Herodot. Hist. lib. 3. αὐξανομένῳ γὰρ τῷ σώματι συναύξονται καὶ αἱ φρένες, γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι, &c.]

[Συγγηράω. Eurip. Incert. Trag. 132. Ἐγὼ γὰρ ἃ ᾽χω λέκτρα, τάδε καλῶς ἔχειν Δίκαιόν ἐστιν, οἷσι συγγηράσομαι.]

Ταχύγηρος, citò senescens : unde ταχύγηρα, apud Hippocr.

Ὑπέργηρως, (q. d. supra modum senex, vel plusquam senex) decrepitus. Luc. in dial. Terps. et Ditis. (V. Æsch. Ag. 79.)

ΓΗ͂ΡΥΣ, εος, ἡ, vox, φωνή Il. δ'. Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς, nec una vox. Plut. de orac. Pyth. οὐ γάρ ἐστι θεοῦ ἡ γῆρυς, οὐδὲ ὁ φθόγγος, οὐδὲ ἡ λέξις, οὐδὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ τῆς γυναικός. (Eurip. Phœniss. 922. Soph. Œdip. Tyr. 196.)

Γηρύω, sono, loquor, dico. Hesych.

Γηρύομαι, idem. Hesiod. in Erg. Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον. (Theoc. Id. 1. 136. Æsch. Suppl. 469. Theoc. ή. 77.)

Γήρυμα, τὸ, idem quod γῆρυς. Plut. (Æsch. Eum. 572.)

Composita.

Βροτόγηρυς, ὁ, ἡ, mortalium vocem habens, i. qualis est hominum qui mortales dicuntur. Ex Epigr. de psittaco humanam vocem usurpante.

Ἐριγήροις, Hesych. exp. μεγαλοφώνοις.

Εὔγηρυς ἀοιδὰ, vocalis cantus. Apud Aristoph. [Ran. 214.]

Μελίγηρυς, melleam vocem edens, suavisonus. Od, μ'. de Sirenibus, Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι. Et Pind. Olymp. 11. μελιγάρυες ὕμνοι, hymni dulcisoni.

Μειλιχόγηρυς, blandam vocem habens. Tyrtæus de virtute bellica.

Ποικιλόγηρυς, variè sonans. Pind. Olymp. 3. [12.]

Τετράγηρυς, quatuor voces edens, quatuor sonos diversos habens. Strabo lib. 13.

ΓΙ'ΓΑΡΤΟΝ, ου, τὸ, acini vinacei lignum seu nucleus, i. quod in acino vinaceo lignosum, osseúmve aut lapidosum est, ut in cerasis, prunis, olivis. Athen. l. 14. ἔξειλε μετὰ τοῦ βοτρυδίου πρὸ τοῦ τὸ γίγαρτον ἐξαφεῖναι. ¶ Sic dicitur etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut schol. quidam Aristoph. annotat in Acharnens.

Γιγαρτώδης, plenus γιγάρτων, multa habens γίγαρτα : vel similis γιγάρτοις, proximè accedens ad γίγαρτα.

Composita.

Ἀγίγαρτος βότρυς, botrus acinis carens. Geopon. l. 4.

Ἐκγιγαρτίζω, nucleum eximo. Diosc. l. 1. c. 14. ἐκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα, uvæ passæ eximo nucleos.

Καταγιγαρτίσαι, exp. acinos eximere vel conterere. Exp. etiam, καταθλίψαι in modum τῶν γιγάρτων : diciturque ex consequente significare συνουσιάσαι, coire. Aristoph. in Acharn.

ΓΙ'ΓΑΣ, αντος, ὁ, gigas : immanis inusitatæque proceritatis homo : quales olim Terra filios genuisse dicitur, vel Jovem ipsum oppugnare ausos. Od ή. καὶ ἄγρια φῦλα γιγάντων. Et Od κ'. οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασι. (Æsch. Ag. 761.) ☞ Eustath. à γίνεσθαι et γῆ deducit, quia è terra nati ferebantur. Etym. παρὰ τὸ ἐκ τῆς γῆς ἰέναι.

Γιγανταῖος et γιγάντειος, ου, ὁ, gigantæus seu giganteus : qui vel qualis gigantum est, ut, γιγανταίαις χερσὶν, in Epigr.

Γιγαντώδης, gigantum similis : qualis est gigantum. Philo de vita Mos. l. 1.

Γιγαντιάω, ῶ, gigantes imitor, gigantum similis sum : corporis videlicet immani mole vel feritate. apud Suidam.

ΓΙΓΓΙ'ΔΙΟΝ, ου, τὸ, gingidium : herbula ex olerum genere, sylvestri pastinacæ similis, sed tenuior, et amariore radice, ut inter alia tradit Diosc. l. 2. c. 167. Idem ex eo refert Plin. l. 20. c. 5.

ΓΙΓΓΛΥΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, Hesychio est cardo portæ, qui cum ipsa porta vertitur : vel potius ferramenta illa duo quæ per commissuram inter se coëuntia clavo trajecto portam sustinent, et in quibus ipsa ceu cardinibus vertitur. Inde ad διάρθρωσιν transfertur. Vide Hippocr. de locis in hom. ¶ Item suavii genus, Hesychio.

Γιγγλυμοῦσθαι, structuram habere ginglymo similem, vel per ginglymum jungi. Hippocr. l. de artic. Vide Gal.

Γιγγλυμώδης, figuram habens ginglymi, similis τοῖς γιγγλύμοις. Reperitur et γιγλυμώδης, apud Aristot. hist. anim. l. 4. c. 4. similiter et γίγλυμος, apud Suidam.

ΓΙ'ΓΓΡΑΣ, ου, ὁ, parvula quædam tibia lamentabilem flebilemque emittens vocem, teste Polluce l. 4. c. 10. ubi dicit Phœnicum quidem eam esse inventum, Caricæ autem musæ πρόσφορον, ita denominatum ab Adonide, quem γίγγραν Phœnices sua lingua appellant. Tryphoni quoque apud Athenæum l. 14. γίγγρας est αὐλήσεως ὄνομα. Ab eodem Athen. l. 4. eædem tibiæ vocantur Γίγγροι etiam, itidemque ab Hesychio : nec non γιγγίαι, αἱ.

Γιγγραίνω, tibia illa, quæ gingras dicitur, cano : ut apud Athen. l. 4. γιγγραίνουσι γὰρ οἱ φοίνικες.

Γιγγραντὰ μέλη, carmina quæ ad gingras cantantur. Apud Athen. ibid.

Γιγγρασμὸς, cantus seu sonus τοῦ γίγγρου ab Hesych. exp. sonus.

ΓΙΝΩ'ΣΚΩ vel γιγνώσκω, † Xen. Pæd. 2. 57. c.† P. ἔγνωκα, F. γνώσομαι, tanquam à γνόω, ῶ. Aor. 2. ἔγνων, (unde γνῶθι in imperat. γνοίην in optat. et γνῶ in conjunct. tanquam à γνῶμι) nosco, cognosco, novi : ut, γνῶθι σεαυτόν. Xen. Pæd. 8. ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γινώσκω. Cum particip. ut, γινώσκω σε ἐπιθυμοῦντα, apud Xenoph. † et ποιοῦντα Xen. Pæd. l. 1. 4.† Apud Aristoph. in Pluto, γινώσκω ἥττων ὤν, cognosco me inferiorem esse : ubi exponi etiam potest, intelligo vel animadverto. † cum ὅτι Xen. Pæd. 1. 6. 19. Sic l. 3. p. 67.† Et ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, apud Thucydidem, cognoverunt se dimitti. (ἔγνωκε συμφορᾶς ὕπο, malo suo edocta didicit. Eurip. Med. 34. 228. 913. γιγνώσκω. ib. 936. id. Phœniss. 1459. Soph. Œdip. Tyr. 1134. Æsch. Ag. 1434.) ¶ Aliquando et pro, agnosco. Cicer. apud Democritum, οὔτις με ἔγνωκεν, exp. non me quisquam agnovit. ¶ Item censeo, existimo, judico, statuo. Xenoph. ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιῶν, id est, censes, existimas, judicas. † Sic Pæd. 1. 3. 6.† Apud Plutarchum, ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, statuerunt hoc sibi faciendum non esse. Lucian. in Prometheo, ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεὺς, iniqua in me statuit Jupiter. ¶ Item sentio. † Xen. Pæd. l. 4. p. 105. a. περὶ τούτου ᾗ γιγνώσκει. quomodo de ea re sentit. l. 6. p. 1419. c.† Luc. lib. de sacrific. ἃ γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, quæ de ipsis sentiunt. Sic apud Xen. apomn. l. 1. περὶ τούτων οὕτω γινώσκω, de his ita sentio : hæc mea est de hisce rebus sententia, seu opinio. † Idem Cyri Pædiæ l. 1. cap. 1. §. 3. et 1. 5. 13. et l. 5. p. 132. c.† ¶ Item cognosco, i. consuetudinem habeo, coëo, ut apud Matth. et Luc. c. 1. Sic et Plutarch. in Alexandro, οὔτε ἄλλην ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσίνης. et in Romulo, ἔγνω τὴν Λαρεντίαν. itidemque alibi. ☞ Eustathius in Heraclide tradit à verbo νοῶ fieri νοίσκω, et per synæresin νώσκω, et addito Æolicè γ, γνώσκω : (quia et pro νοῶ Æoles dicunt γνοῶ, unde cum privat. α, ἀγνοῶ) ex γνώσκω autem omnino per reduplicationem fieri γιγνώσκω.

Γινώσκομαι, et γιγνώσκομαι, præt. ἔγνωσμαι, noscor, cognoscor. (Æsch. Suppl. 8.) Xen. Item res aliqua dicitur ἐγνῶσθαι, quæ constituta est seu decreta. Thucyd. l. 3. ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι. Sic part. ἐγνωσμένος, decretus, statutus. apud Luc. et Isocr.

Γνῶσις, εως, ἡ, cognitio. Aristot. Luc. et alii. ¶ Item scientia, doctrina, sapientia, apud Græcos bibliorum interpretes, itidemque 1 Cor. c. 8.

Γνώστης, ου, ὁ, cognitor : item gnarus. Pro ariolo, aliquoties apud Græcos bibliorum interpretes, in libris Regum.

Γνωστὴρ, ῆρος, ὁ, exp. cognitor, explorator. Utitur Xen. Pæd. 6.

Γνωστὸς, οῦ, ὁ, qui cognosci potest. Xen. Hell. 2. Affertur et pro, cognitus, notus : ex Greg. μηδενὶ γνωστὸν τοῦτο. (Soph. Œdip. Tyr. 369.)

Γνωστικὸς, οῦ, cognoscendi facultate præditus. Greg. Nazian. Item γνωστικοὶ hæretici quidam sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi vendicabant. Γνωστικῶς, cum cognoscendi facultate, ita ut adsit cognoscendi vis : ut, γνωστικῶς εἰδέναι, apud Dionys. Areopag. Item divinationis peritus. Laërt. in Epimenide, φασὶ γὰρ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι.

Γνωτὸς, οῦ, ὁ, notus, cognitus. Soph. in Œdipo Tyranno, γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι. (58. 404.) Capitur interdum et pro consanguineo : ut Apollon. Arg. 2. γνωτοὶ πατρώϊοι ἄμμιν ἐόντες, exp. συγγενεῖς. Item pro fratre : ut Iliad. γ'. θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα. Itidemque Il. ό. et χ'.

Γνώμη, ἡ, sententia, opinio : ut, ἐμὴ γνώμη. (δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι Γνώμας βαλοῦσα, oculis ejus opiniones extravagantes immittens. sc. faciendo ut homines opinaretur esse quæ oves erant. Soph. Aj. 52. γνώμας exponit τὰς ὀρθὰς κρίσεις. Sch. Soph. ib. 163. Æsch. Pers. 392. Ag. 940. 941. 1357. 1484. Eurip. Med. 230. 578. id. Phœniss. 1159. γνώμῃ ἀδήλῳ propter suspicionem incertam. Soph. Œdip. Tyr. 532. 616. pl. 533. 706.) † Ἔχειν γνώμην (περί τινος.) sentire de aliquo. Xen. Pæd. 1. 6. 11. Aristoph. Nub. 431. γνώμας νικήσει πλείονας : quod Scholia et Suidas ibi exponunt per Δημηγορίας, conciones. τῇ αὐτοῦ γνώμῃ κυβερνᾶσθαι : illius arbitrio gubernari. Xen. Pæd. l. 1. 1. 5.† Interdum exp. propositum, voluntas, consilium, cogitatio : aliisque modis pro loco. Xen. Pæd. 6. τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς διαλύσεως τοῦ στρατεύματος ; quæ est tua sententia, quid sentis de ? Thuc. lib. 2. γνώμην ἔχοντες οἱ μὲν μὴ ἐκπλεῖν, sentientes non esse navigandum, vel statuentes non navigare. Apud eundem sæpe, γνώμην ποιοῦμαι, (sequente infinitivo) statuo, delibero, cogito, vel decrevi, statui. Apud Dem. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, sententiam pronuntiare. Cum præpos. ut, ἀπὸ γνώμης τινὸς, ex sententia et consilio alicujus, apud eundem Dem. apud Thuc. l. 4. ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης, exp. suopte consilio. Ἐκ μιᾶς γνώμης, apud Dem. uno consensu. Κατὰ γνώμην, ex animi sententia. Παρὰ γνώμην, contra animi sententiam. At κατ' ἐμὴν γνώμην, mea quidem sententia, meo quidem judicio. Dativus γνώμῃ ponitur interdum adverbialiter pro, consultò, de industria. ¶ Item decretum, senatus consultum. Bud. ex Plutarch. ¶ Item consilium, prudentia. Dem. τοῦτο δὲ γνώμη χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστί. Item ingenium, Aristoph. † Nub. 477.† διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ. ¶ Item mens, animus. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.† Lys. ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει, hæc mentem subibant. Thuc. lib. 5. γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν εἰρήνην, esse animo ad pacem propenso, inclinare ad pacem. Exp. et spectare ad pacem. Isocr. in Trapez. τίν' οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν ; Idem in orat. de pace, τοιαύτην γνώμην ἔσχον περὶ ἡμᾶς, eo fuerunt animo in nos, i. ita infenso. ¶ Item sententia, i. dictum aliquod insigne ad vitæ institutionem pertinens : ut, γνῶμαι τῶν ποιητῶν, apud Isocrat. et Æschin. † γνῶμαι ἐναντίαι. Aristoph. Nub. 1034. dicta contraria.† Hinc sunt quæ sequuntur.

(Γνῶμα, τος. Æsch. Ag. 1361.)

Γνωμικὸς, pertinens ad sententias, sententiosus : ut, γνωμικὸς λόγος. Damascenus, γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θελητὸν, quod constituimus, propositum. Γνωμικῶς, sententiosè, Plut.

Γνωματεύω, apud Eust, sententiam eloquor seu loquor, sententiosum dictum profero. Exp. et dignosco, judico, apud Philostr. in vita Apollonii, lib. 2. Invenitur etiam apud Synes. et Themist. (Sch. Soph. Tr. 602.)

Γνωμάτευμα, τὸ, dictum sententiosum. Eust.

Γνωμίδιον, ου, τὸ, sententiola. Aristoph. in Equit. † 320.† Exp. etiam ratiuncula, apud eundem. [Nub. 320. Καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι. Equit. 100.]

Γνωμηδὸν, per sententias : ut apud Dionys. Hal. l. 8. γνωμηδὸν πυνθάνεσθαι, quum videlicet senatores singulatim rogantur per sententias.

Γνώμων, ονος, ὁ vel ἡ, cognitor seu cognitrix, index. Exponi etiam potest explorator vel exploratrix. (Æsch. Ag.

1139.) Xen. Apomn. 1. τίς δ' ἂν αἴσθησις ἦν γλυκέων καὶ δριμέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Et Plut. de prud. anim. ἀλώπεκα ποιοῦνται γνώμονα τῆς τοῦ πάγου στεῤῥότητος. Exp. et prudens apud Soph. ¶ Item stylus horas indicans, solis umbilicus, cujus umbra internoscuntur horæ, quem Latini etiam gnomonem vocant. Interdum cum genit. ὡρολογίου, ut apud Plut. in Plat. quæst. Exp. etiam, veruculum quod stans in medio amusio collocatur ad umbras indagandas: unde et σκιαθήρας dicitur. vide in Vitruv. l. 1. c. 6. Ibi est et machinula quæ adhibetur in designandis urbium viis, ad avertendam eis vim ventorum molestam. Exp. et norma, quæ est pars et geometrici et architectonici instrumenti, qua recti anguli deprehenduntur: vulgò quadra vocatur apud Herodot. Sic et apud Luc. ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου. ¶ Item dens pullinus: sic dictus quoniam ex eo pullorum equinorum, item vitulorum ætas cognoscitur, ut inquit Etymol. Frequentius tamen plur. num. γνώμονες, Xen.

Γνωμονικὸς, οῦ, ὁ, peritus, sciens, doctus. Xen. Apomn. l. 4. γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ. [cap. 2. §. 10. Plat. de Rep. lib. 5.] Bud. in ann. scribit, γνωμονικὴν esse partem astrologiæ, quæ solariorum discriminatis umbris horas gnomone pernotat. Vitruv. autem, l. 1. c. 3. architecturæ partem facit gnomonicen.

Γνωρίζω, noscito, agnosco. Plutarch. in amat. narr. τόδε τὸ φώνημα γνωρίζειν ὅτι τοῦ Φώκου εἴη, vocem illam, ut quæ Phoci esset, agnovisse. Sic Herodian. l. 1. γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, agnita Commodi manu. ¶ Item cognosco, novi. Isocrat. πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τίνες εἰσίν. Sic ad Philip. c. 1. καὶ τί αἱρήσομαι, οὐ γνωρίζω. ¶ Item notum facio, notitiam do sive præbeo. notifico, declaro, indico. Gregor. ἐκείνῳ γνωριεῖς τὴν ἁμαρτίαν. Sic sæpe in novo Test. ut Joan. c. 17. Rom. c. 9. Ephes. c. 1. et alibi. ¶ Ponitur pro συνίστημι καὶ προξενῶ, ut exp. Bud. ex Plut. in Fabio, καὶ γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ ἡ γυνὴ, conciliat illi et insinuat. (Eurip. Phœniss. 137. Soph. Œdip. Tyr. 546.)

Γνωρίζομαι, agnoscor: ut Herodian. l. 2. τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο, detonsa barba ne agnosceretur. Item cognoscor, unde ἐγνωρισμένος, cognitus. Item notus fio, innotesco, patefio, apud D. Paulum.

Γνώρισμα, τὸ, id ex quo aliquem sive aliquid agnoscimus: indicium. Synes. Luc. Plut. Xenoph. † Pæd. l. 2. 44. a.† Gal. ¶ Item insigne, ornamentum, decus: id propter quod aut res aut civitas visenda est. apud Greg. in oratione de Basilio. Sic apud Alexand. Aphr. in Præf. Probl. l. 2. φιλοσοφίας φέρει γνωρίσματα, insignia gestat Philosophiæ. Plur. num. γνωρίσματα, sunt monumenta: accipiendo in peculiari quadam significatione. Σπάργανα etiam dicuntur, ut apud Paus. in Atticis, κρηπῖδας Αἰγέα ὑπὸ πέτρᾳ καὶ ξίφος θεῖναι γνωρίσματα εἶναι τῷ παιδί.

Γνώρισις, εως, ἡ, agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alii. Plato, πολλὴν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, quod mihi notum et familiarem feceris Theætetum.

Γνωριστικὸς, notitiam præbens, et q. d. notificatorius. Poll.

Γνώριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, notus, cujus notitiam habemus. Dem. Olynth. 3. et Plutarch. in lib. de Pyth. orac. Expon. etiam, cognitu facilis. ¶ Item notus, i. familiaris, socius, quicum consuevimus. apud Platonem. Dem. Xen. † τινὶ γνωριμωτέρας κύνας. Xen. Pæd. l. 5. p. 145. d.† Aristot. &c. ¶ Peculiari magis signif. γνώριμοι appellabantur οἱ μαθηταὶ, apud Suid. Sic et Plut. in lib. de virt. moral. ἀντὶ γνωρίμων καὶ μαθητῶν ἐρασταὶ καλούμενοι καὶ ὄντες.

Γνωρίμως, familiariter: more eorum qui sunt familiares. Exp. et planè, liquidò. [Eurip. El. 945. Ἃ δ' εἰς γυναῖκας, —Λέγειν, σιωπῶ, γνωρίμως δ' αἰνίξομαι.]

Composita. Ac primùm ex γινώσκω cum præpositione.

Ἀναγινώσκω, agnosco. Aristoph. in Ranis, οὐ μενοῦν με προσίδωκας, ὅτιὴ κοθόρνους εἶχες ἀναγνῶναί σ' ἔτι. (52. 565.) ¶ Item pro, διαγινώσκω, dignosco, internosco, apud Herodian. lib. 7. αἵ τε ῥάβδοι ἐδαφνηφόρουν, ὅπερ ἐστὶ σύμβολον εἰς τὸ ἀναγνῶναι τὰς βασιλικὰς ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν. ¶ Item pro simplici γινώσκω: ut Iliad. γ'.—μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω, pro ἔγνω, inquit Eust. ¶ Item, suadeo, et persuadeo. Sæpe apud Herodot. ut, ἀναγινώσκεις βασιλέα στρατεύεσθαι, i. suades. Idem dicit, ἀνέγνωσε Πυθίην λέγειν, i. persuasit. Sed hæc significatio Ionum propria esse putatur. ¶ Item lego, ea signif. qua dicitur lego librum, ut apud Xenoph. in Symp. τό τε ἐπὶ τοῦ τροχοῦ ἅμα περιδινουμένου γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν θαῦμα μὲν ἴσως τι ἐστίν. † recitare τί τινι Xen. Pæd. l. 4. p. 107. c.†

Ἀναγινώσκομαι, agnoscor. Item dignoscor. Item persuadeor. Item legor: ut apud Plut. in public. ἀνεγνώσθη τὰ γράμματα, literæ fuerunt lectæ.

Ἀνάγνωσμα, τὸ, agnitio, ἀναγνώρισις. Item lectio, i. quod legitur. Synes. Item recitatio. Basil.

Ἀνάγνωσις, agnitio. Item lectio, i. ipsa legendi actio. Plut. de præc. san. Item persuasio. Suid. ex Herodoto. [lib. 1. §. 116. Ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδὸς, τὸν Ἀστυάγεα ἐσήει ἀνάγνωσις αὐτοῦ.]

Ἀναγνώσιμος, qui legi potest, vel legi debet, qui aptus et accommodatus ad legendum, legendus. In nov. const.

Ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector: cujus munus est legere alicui scriptum quodlibet: ut, ὁ ἀναγνώστης τοῦ Καλλισθένους, apud Plut. in Alexand.

Ἀναγνωστικὸς, exp. ad legendum aptus.

Ἀναγνωστήριον, (q. d. lectorium) locus in quo legi solet.

Decomp. Ἀνταναγινώσκειν, q. d. vicissim legere. Ἀνταναγνώστης, qui vicissim legit. Exp. et qui relegit, recognitor, ex Bud. prior. epist.

Ἐξαναγινώσκω, perlego, legendo evolvo. Plut. in Catone Utic. ἐξαναγνοὺς τὸ βιβλίον.

Ἐπαναγινώσκω, relego, vel etiam lego. Epict. ἐπανάγνωθι Χρύσιππον. [Demosth. Orat. de Haloneso. καὶ εὐθὺς τοῦ ψηφίσματος ἐπαναγιγνωσκομένου, &c.]

Εὐανάγνωστος, lectu facilis: ut, εὐανάγνωστος βίβλος. Arist. Rhet. 3.

Μεταναγινώσκω, de sententia deduco. Μεταναγινώσκομαι, de sententia deducor: unde μετανεγνώσθη, apud Soph.

Παραναγινώσκω, q. d. juxta lego. Aut, ex adverso et altrinsecus lego: ut apud Dem. quum duæ leges è duobus leguntur, ut fiat contentio legum. [Polyb. Hist. lib. 3. καὶ παρανεγίνωσκον πρὸς τοῦτο πλεονάκις τὰς συνθήκας. Æschin. Orat. c. Ctesiph. Παρανάγνωθι καὶ ὃ γέγραφε Κτησιφῶν Δημοσθένει τῷ τῶν μεγίστων κακῶν αἰτίῳ. Demosth. Orat. adv. Aristocrat. ἀκούσαντες δ' ὑμεῖς ταῦτ' ἐν τῷ δήμῳ, λόγων ῥηθέντων πολλῶν, καὶ τῶν συνθηκῶν παραναγνωσθεισῶν, &c.]

Πολυαναγνωσία, multa lectio. Athen. l. 14.

Προαναγινώσκω, ante lego, ante recito. Plutarch. apud Æschin.

Συναναγινώσκω, simul lego. Plut.

Συνανάγνωσις, lectio. Idem.

Ὑπαναγινώσκω, pro προαναγινώσκω, præcognosco, lego, recito. Æsch. [Orat. de falsâ Legat. ὑπανέγνω τὸ ψήφισμα ὃ γεγραφὼς αὐτὸς ἦν, &c.]

Φιλαναγνώστης, cupidus legendi, seu studiosus legend. Φιλαναγνωστεῖν, cupidum esse legendi, libenter lectitare. ex Diod. Siculo.

Ἀπογινώσκω, non agnosco, abnuo, improbo, rejicio. Synes. κατὰ δὲ Δελφικὸν γράμμα ἐμαυτὸν ἐγνωκὼς, καταγινώσκω πενίαν, τῆς φύσεως καὶ ἀπογινώσκω εἰς ἥρωας οἰκειότητα, i. naturam humanam ipse damno inopiæ, nec istam agnosco heroicam cognationem. Et cum genitivo: ut apud eundem Synes. in epistola ad Troilum, τούτων οὖν εὐθὺς ἀπεγνωκέναι προσήκει τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις, jam primùm isti ab hac sorte rejiciendi. ¶ Item pro, statui vel statuo hoc non esse faciendum: ut apud Plut. cum. inf. ¶ Item absolvo, hoc est, judico crimen non esse perpetratum, inquit Bud. cui opponitur καταγινώσκω, ut Æschin. adversus Ctesiph. μήτε ἀπογνώτω μηδὲν, μήτε καταγνώτω πρὶν ἀκούσῃ. Sic apud Demosthenem judices ἀπεγνωκότες et κατεγνωκότες inter se opponuntur: item ἀπογινώσκουσαι ψῆφοι, et καταγινώσκουσαι. In hac autem signif. jungitur interdum accusativo rei: ut, ἀπογινώσκειν τὴν ἔνδειξιν, vel τὴν γραφὴν, apud Dem. aut accusativo personæ, ut, ἀπογινώσκειν τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, absolvere aliquem à crimine. Item renuntio, valere jubeo, salutem ultimam dico, ut in tab. Cebet. ἀπογινώσκειν τῆς ψευδοπαιδείας. Est autem hæc signif. affinis primæ: nam valedicimus iis quæ rejicimus. ¶ Item despero: quæ signif. frequentissima est. Sæpè cum genit. ut Dem. ἀπεγνώκατε ἑαυτῶν. Plut. in Alcibiade, φοβούμενος δὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ παντάπασι τῆς πατρίδος ἀπεγνωκώς. Interdum cum inf. ut Plut. ἀπεγίνωσκεν ἐκβιάζεσθαι τοὺς πολεμίους, desperabat fieri posse, ut, &c. Sic ἀπογινώσκω ἀκούσεσθαι, despero futurum ut audiam. Jungitur etiam accusativo. Aristot. Ethic. l. 3. c. 6. οἱ μὲν γὰρ ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν. Et sic sæpe apud Plut. Apud Dem. ἀπογινώσκω σε, exp. spem nullam in te habeo.

Ἀπογινώσκομαι, desperatur de me. Plut. in Galba, τὰ Νέρωνος ἀπέγνωστο παντάπασι, res Neronis prorsus desperatæ erant, i. in desperationem adductæ. Ἀπεγνωσμένος, desperatus, conclamatus, deploratus, apud Luc. et Plut.

Ἀπεγνωκότως, desperatè, per desperationem: ἀπεγνωκότως ἔχειν, in desperationem adductum esse, spem omnem abjicere.

Ἀπογνώμων, qui dentes ætatis indices amisit. ὁ μὴ ἔχων δι' οὗ γνωσθῇ. Hesych.

Ἀπόγνωσις, desperatio. [Soph. Aj. 1228. Schol.]

Ἀπογνώστης, exp. ἀνέλπιστος, q. d. desperator, qui desperat, vel qui desperare solet.

Ἀπόγνοια, ἡ, idem quod ἀπόγνωσις. Thuc. l. 3.

Διαγιγνώσκω, dignosco, internosco, dijudico, discerno: ut, διαγινώσκειν τὸ δίκαιον, Aristoph. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. a.† ¶ Item statuo, delibero, decerno. Herodian. 4. διέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον. et Luc. εἰ κλαίειν διέγνωκας, si flere statuisti.

Διάγνωσις, dignotio, dijudicatio. Isocr. Thuc. Dem.

Διαγνώστης, dijudicator, qui dignoscit seu internoscit. Isocr.

Διαγνωστικὸς, qui est dignoscendi et dijudicandi peritus. Luc. in lib. de saltatione.

Διαγνώμη, statutum, decretum, scitum, vel deliberatio, disceptatio, consultatio. Thuc.

Διαγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod διαγνώστης, Suid.

[Δύσγνοια. Eurip. Herc. Fur. 1106. Ὠή. τίς ἐγγὺς ἢ πρόσω φίλων ἐμῶν, Δύσγνοιαν ὅστις τὴν ἐμὴν ἰάσεται.]

Decomp. Ἐπιδιαγινώσκω, exp. recognosco, iterum decerno.

Προδιαγινώσκω, antè considero seu perpendo, animo percipio. Thucyd. lib. 1.

Συνδιαγινώσκω, ex Herodoto aff. pro, assentior.

Ἐπιγινώσκω, agnosco. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Η. Σὺν τῷ χρόνῳ τε προϊόντι ἀεὶ συναυξανομένην ἐπιγιγνώσκειν ἐδόκουν &c.] Basil. in epist. de vita solitaria, ἐπέγνων σου τὴν ἐπιστολήν. Ἐπιγινώσκειν τὸ τεχθὲν, partum agnoscere. Verbum est jurisperitorum. Et pro simplici γινώσκω, ut Matth. 11. οὐδὲ τὸν πατέρα τὶς ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ υἱός. (Soph. Aj. 18. El. 1302. Æsch. Ag. 1607.)

Ἐπίγνωσις, ἡ, agnitio. Herodian. lib. 7. πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν. Sic apud D. Paulum, ἐπίγνωσις ἀληθείας, et ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

Ἐπιγνώμη, ab Hesych. exp. διάγνωσις: item συγγνώμη.

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cognitor, inspector, qui ad cognoscendum, judicandum, seu arbitrandum aliquid accitus est, Luc.

Ἐπιγνωμοσύνη, arbitrium, cognitio. Salom. Proverb. 16.

Ἐπίγνωστος, cognitus. Job. c. 18.

Εὐεπίγνωστος, (*decomp.*) cognitu facilis. Hesych.

Καταγινώσκω, cognosco, intelligo, percipio. Xenoph. τοὺς δὲ γνώμῃ συντεταγμένῃ ἐπιμελουμένους, καὶ θᾶττον, καὶ ῥᾷον, καὶ κερδαλεώτερον κατέγνων πράττοντας. † Pæd. 1. 3. 9.† ¶ Item sentio de, seu judico et existimo de: ut, καταγινώσκω σου τόδε, hoc de te judico et existimo, ex Dem. † ἐν τούτῳ πότερον ἀδικίαν ἐμοῦ κατέγνως ἢ εὐεργεσίαν; Xen. Pæd. l. 5. p. 143. c. et ἐκ τούτων p. 144. a. animadverto, sentio de. αὐτὸς ἐμοῦ κατέγνων μὴ ἂν καρτερῆσαι. Xen. Pæd. p. 154. a.† Item arbitror, judico: ut, καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, vel κακίαν, vel φθόνον, et similia, judico te imperitum, &c. itidem ex Dem. Apud Synes. φυγὴν καὶ δέος ἡμῶν καταγνοῦσι, fugisse nos et perterritos fuisse arbitrabantur. ¶ Item arguo, reprehendo. Herodian. καὶ τοσαύτην μοῦ δειλίαν κατεγνωκότες, exp. ita timiditatis me arguere. Exp. et contemptui habeo, ut apud eundem, καταγνοὺς τοῦ μὲν ῥᾳθυμίαν, alterum quidem ut desidem contemptui habuit. ¶ Item damno, condemno: ut, καταγινώσκειν ἑαυτοῦ, se ipsum damnare, apud Dem. Apud eundem, θάνατον καταγινώσκειν τινὸς, capite damnare. exp. et adjudicare morti. Sic καταγινώσκω σου φόνον, damno te homicidii, vel ut homicidam. Pro quo dicitur etiam inversa constructione, καταγινώσκω σε φόνου, apud Lysiam. Apud Plat. in Apoll. πολλήν γέ μου κατέγνωκας ἀτυχίαν, multo me infortunio mulctasti. ¶ In libro Judith. κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου. exp. noluerunt mihi venire obviam. (Athan. V. S. Ant. 485. Luc. Nigrin. p. 25.)

(Καταγινώσκομαι. Æsch. Eum. 576.)

Κατάγνωσις, exp. damnatio, seu condemnatio. Greg. et Thuc. l. 3.

Decomp. Ἀκατάγνωστος, qui talis est ut damnari non possit, aut etiam reprehendi: in quem reprehensio non cadit. ad Tit. c. 2.

Προκαταγινώσκω, antè damno seu condemno. Exp. et præjudico, præjudicio condemno. Dem. Thuc. Luc.

Προκατάγνωσις, damnatio seu condemnatio quæ fit quodam præjudicio: vel ex præsumpta opinione. Exp. et præjudicatio, item præjudicium.

Μεταγινώσκω, sententiam muto, consilium aliud capio. † Xen. Pæd. l. 5. p. 147. b.† Interdum reddi potest, resipisco, me pœnitet. Thucyd. lib. 3. μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα. Sic et Eurip. in Med. μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα. (64. μετέγνω. Æsch. Ag. 230. Suppl. 116.) Invenitur etiam μεταγινώσκειν ἐπί τινι, apud Luc. et Herodian. Et, μεταγινώσκειν τινὶ, sine præposit. apud Philostrat. in epist.

Μετάγνωσις, mutatio sententiæ, vel pœnitentia. [Herodot. Hist. lib. 1. λέγεται ὑπὸ Λυδῶν Κροῖσον μαθόντα τὴν Κύρου μετάγνωσιν, &c.] Pro quo legitur etiam μετάγνοια, ut, ἀπόγνοια pro ἀπόγνωσις. [Soph. El. 584. μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς. Schol. Μετάγνοιαν. ἀντὶ τοῦ μετάνοιαν, τουτέστι μεταμέλειαν. Lege quæ sequuntur.]

Decomp. Ἀμετάγνωστος, non pœnitendus, pœnitentiæ non obnoxius. Max. Tyr.

Παραγινώσκω, præter jus et æquum statuo, vel perperam statuo et judico: ut Xenoph. Apomn. l. 1. οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς. Apud Philostrat. cum gen. παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου, iniquè statuentes: quasi παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου γινώσκοντες.

Προγινώσκω, prænosco, præcognosco, vel præscio, præscisco. Item præsentio, præsentisco. Thuc. l. 2. καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν. Utitur et Hippocr. et Gal. [Eurip. Hippolyt. 1072. Τότε στενάζειν καὶ προγιγνώσκειν ἐχρῆν, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Β. Ταῦτ' οὖν ἐγὼ οὕτω προγινώσκων, χρημάτων δοκῶ προσδεῖσθαι.]

Προγινώσκομαι, prænoscor, præcognoscor: unde προγνωσθὲν, apud Herodian.

Πρόγνωσις, prænotio, præcognitio, præscientia, præsagium. De hujus vocabuli usu in arte medica. Vide Gal.

Προγνώστης, præscius futurorum, cui est facultas præsciendi futura.

Προγνωστικὸς, adject. ut, προγνωστικὴ δύναμις, præsagiendi virtus, vel præsciendi vis. Phil. de vita Mos. l. 3. In-

terdum qui valet facultate præsagiendi seu præsciendi, apud Gal. Προγνωστικὸν, subst. præscitum. Extat et opusculum Hippocratis ita appellatum.

Συγγινώσκω, q. d. simul sentio, i. ejusdem sum sententiæ, consentio. apud Plut. in Coriolano. συνέγνωσαν ὀρθῶς τὸν δῆμον ἐπὶ τὰς διαλλαγὰς τοῦ Μαρκίου τραπέσθαι. i. consenserunt, vel assensi sunt. ¶ Item conscius sum. Herodot. συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς. Greg. τοιαῦτα γάρ οἱ συνεγνωκέναι κακὰ καὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἀνάξια. unde particip. συνεγνωκὼς pro conscio: sed in plur. potius dicitur præfixo articulo. ¶ Item ignosco, veniam do vel tribuo. Cum solo dat. ut, σύγγνωθί μοι, Aristoph. † Xen. Pæd. l. 3.† Cum dat. et accus. ut, συγγινώσκω σοι τὴν ἁμαρτίαν Eurip. Apud Philostrat. συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης, ignosco quòd deceptus sis. (Soph. Tr. 283.)

Συγγινώσκομαι pro συγγινώσκω, i. conscius mihi sum. Herodot. ἕσσονες συγγινωσκόμενοι εἶναι κατὰ τὸ εἶξαν, sibi conscii se inferiores esse. Item pro, ignosco, Euripides, συγγνώσεταί σοι τὴν ἁμαρτίαν. † Xen. Pæd. p. 179. d.† Item pass. pro, mihi ignoscitur, mihi venia datur, aut veniam consequor. Synes. καὶ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι, nec volo mihi ignosci: vel, nec dignum me venia existimo. Dicitur et συγγινώσκεταί μοι, mihi ignoscitur.

Συγγνωστὸς, q. d. ignoscibilis, dignus cui ignoscatur, venia dignus. Plut. (Συγγνωστά. V. Eurip. Med. 492. 704. id. Phœniss. 957.)

Συγγνώμη, q. d. ignoscentia, venia. συγγνώμην ἔχειν, veniam dare seu tribuere, apud Dem. Thuc. Plat. Isocr. Aristot. (Eurip. Med. 815. id. Phœniss. 958. συγγνώμην ἔχει, veniam meretur. Soph. Tr. 332.) Pro eodem dicitur et συγγνώμην δίδομαι, apud Polyb. et alios. Interdum tamen συγγνώμην ἔχειν passivè dicitur, cui venia datur, qui veniam impetrat aut qui venia dignus est, ut apud Plut. adversus Coloten, et Thucyd. l. 3. Συγγνώμης τυγχάνειν sive τυχεῖν, veniam consequi vel impetrare, apud Isocr. † Xen. Pæd. l. 3. p. 63. d.† Dicitur et συγγνώμην λαμβάνειν, apud Dem. ¶ Apud Aristot. Ethic. l. 6. c. 11. quidam exp. moderatio animi et æquitas: quidam interpr. consensus, i. venia quæ datur errato. ¶ Exponitur etiam indulgentia, item concessio, permissio. 1 Corinth. 7. τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν. Item subaudito vel addito ἐστὶ frequens est pro, venia dignus est, vel dignum est, (prout postulat locus) veniam meretur, venia tribuenda est. Item status unus ex assumptivis, quum reus crimen quod objicitur, transfert in rem aut personam, quæ judicio non est obnoxia, ut scribit Hermog. Concessio à Trapez. expon. Latinè dici etiam potest venialis status, et deprecatio.

Συγγνώμων, ad veniam dandam propensus, facilis in danda venia, facilis in condonandis peccatis. † facile ignoscens. cum genit. ἁμαρτημάτων. Xen. Pæd. p. 154. a.† Exp. etiam indulgens, item clemens, mitis, misericors. Comparat. συγγνωμονέστερος, ut, συγγνωμονεστέρα ψυχὴ, apud Synes. animus ad misericordiam propensior. Σύγγνωμον, in neut. gen. ponitur passivè pro, συγγνώμης ἄξιον, venia dignum, apud Thuc. lib. 3. ¶ Item συγγνώμων, consentiens, qui est ejusdem sententiæ. Plato. de leg. l. 6. ὑμᾶς δὲ ἡμῖν βουλόμεθα συγγνώμονάς τε ἅμα καὶ μαθητὰς γίγνεσθαι. (Eurip. Med. 870.)

Συγγνωμονικὸς, idem quod συγγνώμων, in prima signif. apud Aristot. Eth. l. 4. c. 5. et rhet. 2. Usurpatur etiam pro συγγνωστὸς, venia dignus, cui ignosci debet. apud Aristot. Eth. 5. et 7. Συγγνωμονικῶς, animo ad veniam dandam propenso, clementer.

(Συγγνωμοσύνη. Soph. Tr. 1282.) [συγγνωμοσύνην. Schol. ἀντὶ τοῦ συγγνώμην, ὅτι κατὰ γνώμην πατρῴαν τοῦτο ποιῶ.]

[Σύγγνοια. Soph. Ant. 65. αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς Ξύγγνοιαν ἴσχειν ὡς βιάζομαι τάδε, &c. Schol. συγγνώμην ἔχειν, &c.]

Decomp. Ἀσύγγνωστος, indignus venia, indignus cui ignoscatur. [Soph. Œd. Col. 87. Schol.]

Ἀσυγγνώστως, ita ut ignosci non possit vel non debeat.

Ἀσυγγνώμων, qui non est ad ignoscendum propensus: aut etiam, qui veniam non dat, apud Dem. Exp. etiam, immitis, immisericors.

Alia composita formata ex secunda aut tertia persona sing. præt. pass. sine præpositione.

Ἀγνωσία, ἡ, ignoratio, vel non cognoscere. Thuc. et Eurip. (Med. 1206.) Apud Poll. est etiam ignobilitas: seu ignobilem esse, inglorium, incelebrem.

Ἄγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incognitus, ignotus. (Soph. Œdip. Tyr. 58.) Od. β'. et γ'. et Act. Apost. c. 17. Apud Thuc. l. 3. ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσὶν, ignotissimi lingua, i. ignotissimo sermone utentes. ¶ Nonnunquam de persona dicitur pro, ignobilis, inceleber, inglorius, apud Poll. ¶ Activam quoque significationem habet apud Luc. in Alcyone, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον καὶ ἀόρατον. ubi exp. ignaram. Ἀγνώστως, ignotè. item ignobiliter, ingloriè.

Ἀγνὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄγνωστος, ignotus. Cum dat. apud Hom. Plat. Xen. Aristot. et alios. Item ignobilis, inglorius, inceleber. apud Eurip. Item ignarus, inscius, apud Xen. (Æsch. Ag. 1060. Ch. 675. Soph. Œdip. Tyr. 693. 698. 1154. Aristoph. R. 957.)

Ἀγνῶς, (*adverb.*) ignoranter, inscienter, per ignorantiam, per imprudentiam, Phoc.

Ἀγνώσσω, ignoro, nescius sum: apud Musæum. Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐστι Θαλάσσης. Ἀγνωσσάσκω, idem: unde ἀγνώσσασκε, Od. ψ'.

Ἄγνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄγνωστος, incognitus. Soph. in Œd. Tyr. γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι.

Ἀληθογνωσία, veri cognitio. Dionys. Areop. orthodoxam religionem ita vocavit, quam et ἀληθότητα.

Ἀλλογνὼς, idem quod ἀλλόγνωτος, alienus. Plut.

Ἀλλόγνωτος, aliis notus, et (ex consequente) nobis ignotus: unde ponitur pro extraneo sive peregrino, Od. β'. ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ. Eustathio est etiam ὁ πολέμιος, vel ὁ ἄλλα γινώσκων ἤπερ ἡμεῖς.

Ἀλλογνῶν, desipiens, delirans, οἷον ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα. Gal. in lex. Hipp.

Ἀριγνὼς, idem quod ἀρίγνωτος. Pind. Nem. [Od. E. 21. Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοί. Schol. οἱ ἔνδοξοι παῖδες τῆς Ἐνδηΐδος.]

Ἀρίγνωτος, valde notus vel celeber. Od. ρ'.

Αὐτόγνωτος, unde apud Soph. in Antig. σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά. exp. αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος.

(Δυσδιάγνωστος. Sch. Æsch. Suppl. 132.)

Δύσγνωστος, cognitu difficilis.

[Δυσγνωσία. Eurip. Elect. 767. Ὦ φίλτατ' ἔκτοι δείματος δυσγνωσίαν Εἶχον προσώπου.]

Εὔγνωστος, cognitu facilis. Exp. et bene notus. [Soph. Aj. 717. Apollo, εὔγνωστός ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων. Schol. φανερὸς ὢν καὶ δῆλος ὅτι φιλεῖς με. Eurip. Orest. 1394. Τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω. Schol. τὰ γὰρ πρότερον οὐκ εὐγνώστως ἐνόησα.]

Θεογνωσία, cognitio Dei. Damasc. Cyril. Item religio orthodoxa Bud. ex Areop.

Θεόγνωστος, Deo cognitus. Epigr.

Καρδιογνώστης, ου, ὁ, dicitur Deus cordis cognitor seu cordium, Actor. cap. 1.

Πολύγνωτος, multis notus seu cognitus. [Pind. Nem. 69. Ἕπεται δὲ, Θειαῖε, ματρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ Τυνδαρίδαισι θαμάκις.]

Comp. ex γνώμη et γνώμων, itidem sine præpos.

Ἀγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mente carens, consilio carens, judicio carens, stolidus, apud Herodot. Exp. et amens, apud Plut. Ab Hesych. exp. consilii expers. et sensu carens. Sic Æschines contra Ctesiph. ligna, lapides, ferrum appellat mutat et ἀγνώμονα. Aliquando dicitur imperitus rerum, cui opponitur πολυγνώμων, apud Plat. in symp. Sic usurpatur et superl. ἀγνωμονέστατος, apud Xen. Apomn. l. 1. ¶ Item improbus, iniquus, ut, ἀγνώμων κριτὴς, apud Xen. ¶ Item pro ἀσύγγνωστος, et ἀσυγγνώμων, qui veniam non dat, et (per consequens) inclemens. Xenoph. Pæd. 4. λέγεται ὠμὸς εἶναι καὶ ἀγνώμων. ¶ Item non agnoscens debitum, inficians debitum, vel inficiator debiti. Poll. ¶ Item qui est ejusdem sententiæ, pro ὁμογνώμων. Sic quidam exp. apud Soph. in Col. Œdipo, Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες, ubi tamen exponitur etiam ἀσύγγνωστοι. (Soph. Tr. 480.) ¶ Item à nomine γνώμων, (præfixo α privativo) ἀγνώμων dicitur equus, quasi non habens gnomones, carens dentitibus qui gnomones dicuntur: annosus aut certè non amplius juvenis. Poll. Pro eodem affertur et ἀπογνώμων. † Comparat. apud Xen. Pæd. p. 220. a.†

Ἄγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀγνώμων. Usurpatur præsertim in genere neutro, et substantivè, pro, res iniqua et injusta. Luc.

Ἀγνωμόνως, sine consilio, sine judicio, stultè, apud Demosth. et Xen. † Pæd. l. 5. p. 145. d.† Item iniquè: unde ἀγνωμονέστερον, iniquius. Item non agnoscendo debitum, inficiando debitum. Poll.

Ἀγνωμοσύνη, ἡ, q. d. consilii carentia. (Soph. Tr. 1283.) Apud Bud. exp. stoliditas, apud Herodot. in Melpom. πρὸς ἀγνωμοσύνην τραπόμενοι. ¶ Item pro imperitia, ut vult Poll. ¶ Item improbitas: iniquitas. Dem. pro cor. Item ipsum factum improbum et iniquum: aut factum stultum, quod stultè, sine ratione et judicio fit. Aristid. in Panath. προσθέντος δὲ ἑτέραν ἀγνωμοσύνην ἔτι μείζονα: unde et ἀγνωμοσύναι, apud Plut. in Pericle, ἀγνωμόνως facta. Item inficiatio debiti. Poll.

Ἀγνωμονέω, ῶ, F. ήσω, ignoranter et imperitè ago, imperitè versor in re aliqua, Poll. ¶ Item iniquè et improbè ago, inquit Bud. Significat etiam ἀχαριστεῖν, apud Plut. in Camillo. Sic et apud Dem. affertur pro ἀχαριστῶ, pro cor. περὶ ὧν ἠγνωμονήκεσαν ἐς ἡμᾶς. ¶ Apud Liban. ἀγνωμονεῖν πρὸς τὴν ἔκτισιν, non agnoscere debitum, q. d. iniquè agere circa solutionem, ¶ Idem Bud. ait etiam esse, debitum inficiari.

Ἀγνωμονοῦμαι, iniqua patior, interpr. Bud. apud Plut. in Ant. ¶ Significare dicit et ἀχαριστοῦμαι.

Ἀντιγνώμων, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis.

Ἀντιγνωμονέω, ῶ, contrariæ sum sententiæ, contraria sentio, dissentio, refragor, apud Xen. [Κύρ. Παιδ. lib. 4. Ταῦτα μὲν δὴ, οἶμαι, οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε μὴ οὐχὶ τὸ πᾶν διαφέρειν τῶν Περσῶν γενέσθαι οἰκεῖον ἱππικόν.]

Ἐναντιογνώμων, idem cum ἀντιγνώμων, Hesych.

Ἀργυρογνώμων, argenti spectator. (ut Bud. exp. in annot. pr. in Pand.) qui argentum ad Lydium lapidem probat. Luc. in Hermot. et Aristot. Rhet. l. 1.

Αὐτογνώμων, q. d. qui suæ est sententiæ, i. qui suam duntaxat sequitur sententiam. A Bud. exp. qui ex sui animi sententia judicat, vel ex sua conscientia. ex Aristot. Polit. 2.

Αὐτογνωμονέω, ῶ, idem interpr. ex mei animi sensu et meo arbitratu facio vel judico et decerno.

Βαθυγνώμων, qui consilia sua alto pectore abstrusa habet, apud Suid.

Βραχυγνώμων, cujus diversa est sententia. Exponitur et, duplici tractus sententia. [Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 4. §. 18. ἐπεὶ καὶ βραχυγνωμονέστερα ἀνθρώπου θηρία, &c.]

Δίγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duplicis seu dubiæ est sententiæ, anceps: ut, δίγνωμος λόγος. vel, de homine dictum, cui nondum stat sententia, sed alternat.

Διχογνώμων, cujus diversa est sententia, cujus sententia dissidet ab aliùs sententia. Exponitur et duplici tractus sententia. [Plut. de lib. Educandis.]

Διχογνωμονέω, ῶ, dissentio, dissideo. Xen. [Memorab. lib. 2.] Exponitur et, duplici sententia distrahor.

Ἑτερογνώμων, qui alterius seu diversæ est sententiæ, diversa sentiens.

Ἑτερογνωμοσύνη, diversa sententia. Joseph.

Εὐγνώμων, æquus et bonus vir, vir proba mente præditus, vel bonus rerum æstimator. (Theoc. ιδ'. 61.) Aristot. Ethic. lib. 6. Exponitur etiam à Bud. qui fidem bonam agnoscit, item candidus. Dicitur autem non tantùm de persona, sed etiam de re. Athen. lib. 12.

Εὐγνωμόνως, ita ut æquus sis rerum æstimator, ita ut æquum et bonum virum te præbeas, ita ut ex æquo et bono agas. Exp. et bona fide. Apud Luc. εὐγνωμόνως φέρειν, sunt qui exponendum putent, æquo animo ferre.

Εὐγνωμονικὸς, æquus ac bonus. Εὐγνωμονικὸν, æquitas et bonitas, seu candor. In ed. Justin.

Εὐγνωμοσύνη, æquitas animi et probitas, bona mens. Item virtus ea quæ beneficium et fidem bonam agnoscit. Quidam interpret. etiam æquanimitas et candor. Æschin. in Ctesiph.

Εὐγνωμονῶ, idem Bud. interpr. fidem bonam agnosco: apud Plut. in consol. ad Apol. Idem Bud. interpr. etiam, æquo animo esse.

Ἡδυγνώμων, exp. consiliis et responsis oblectans, i. prudens. apud Polyb. [Cl. Auctor ex Polybio Exemplum petiit, quod in illo Historico nondum inveni; sed eadem fere Verba occurrunt in Xenoph. Conviv. cap. 8. §. 30.]

Ἰδιογνώμων, qui sibi propriam et peculiarem sententiam habet. A Bud. exp. qui ex suo arbitratu privatoque sensu statuit, Aristot. Ethic. 7. c. 9.

Ἰδιογνωμονέω, propriam ac peculiarem sententiam habeo, vivo meo arbitratu et jure. In nov. const.

Ἱππογνώμων, qui equas gravidas ab aliis internoscit. Item ὁ μεγαλογνώμων: ab ἵππος epitatico.

Ἰσχυρογνώμων, obfirmatus in sua sententia sive pertinax. A Bud. exp. pervicax, tenaxque propositi, Aristot. Eth. 7. c. 9.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, pertinacia seu pervicacia in sua sententia. A Bud. exp. propositum tenax, et validum. Joseph.

Κακογνώμων, malignus, improbus. In nov. const.

Κακογνωμοσύνη, improbitas, iniquitas. Ibid.

Λεπτογνώμων, cujus subtilis est sententia. Exp. etiam acer, acutus. [Lucian. Jup. Trag.]

Μαλακογνώμων, qui molli est mente seu animo, i. mitis. Æschyl. [Prometh. 187. ἀλλ' ἔμπας (οἴω) μαλακογνώμων ἔσται ποθ', &c. Schol. ad 188. ταπεινός.]

Μεγαλογνώμων, qui magno est animo, qui animo seu mente res magnas concipit. Exp. etiam, qui est animo excelso. Xen. ¶ Item qui grandibus sententiis utitur, apud Philostratum epist. 13.

Μεγαλογνωμοσύνη, magnitudo animi, magnus animus, aut animus magna cogitans, sive gerendis rebus magnis deditus. [Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 8. §. 3. ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ γε ὡς εὐκαίρως ἐχρῆτο, οὐ παραλειπτέον. Item, granditas sententiarum. In qua signif. ponitur et τὸ μεγαλόγνωμον, substantivè, apud Xen.]

Μονογνώμονες, qui unius sunt sententiæ, vel ab una sola dependentes sententia.

Νοσογνωμονικὴ, s. τέχνη vel ἐπιστήμη, peritia cognoscendorum morborum, cognitio morborum, apud Laërt.

Ὀλιγογνώμων, negligens. Hesych.

Ὁμογνώμων, qui ejusdem est sententiæ. † Xen. Pæd. l. 2. 49. e.†

Ὁμογνωμονέω, ῶ, ejusdem sum sententiæ. idem sentio, consentio, assentior. Dicitur. ὁμογνωμονῶ σοι, et ὁμογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτο, apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 79. c.† de hoc tibi assentior. Dicitur et, ὁμογνωμονῶ σοι περὶ τούτου, apud Aristot. Eth. lib. 9. Ab eodem dicitur aliquis ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, constare sibi.

Ὀρθογνώμων, qui rectè sentit et judicat: ut, ὀρθογνώμων ψυχὴ, apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Οὐρανογνώμων, cœli (i. cœlestium rerum) peritus. [Lucian. Icarom.]

Παθογνωμικὸν, vocatur quod propriè affectionis speciem significat. Propriè quidem de signo dicitur, impropriè de symptomate et quatenus tantùm morbi naturam indicare potest. Gal. de diff. morb.

Πολυγνώμων, qui est multi consilii. Apud Platonem in symp. pro multùm perito, seu multarum rerum perito; cui opponitur ἀγνώμων.

[Προβατογνώμων, ἁπλοῦς καὶ ἄκακος τὴν γνώμην. Æsch. Ag. 804.] [Vide Not. Cl. Stanl. et Cel. Gatak. Adv. Miscell. col. 505. G.]

Πρωτογνώμων, qui est primæ sententiæ, qui primus sententiam dicit: princeps senatus.

Ὑψηλογνώμων, qui est elato et maximo animo, in bonam partem: idem fere quod μεγαλογνώμων.

Φυσιογνώμων, naturæ ex oris habitu cognoscendæ peritus, q. d. naturæ cognitor. vel peritus judicandi de natura, qui hominum mores naturasque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscit. Aristot. in opere φυσιογν.

Φυσιογνωμία, et Φυσιογνωμοσύνη, naturas cognoscendi seu de natura judicandi peritia, scientia qua naturæ hominum ex aspectu corporis ac præsertim vultus cognoscuntur, Aristot.

Φυσιογνωμονικὸς, ad scientiam illam pertinens, vel conferens: Et, τὰ φυσιογνωμονικὰ, scripta in quibus de hac scientia agitur.

Φυσιογνωμονέω, ῶ, de natura judicandi peritus sum, vel de natura judico, ex aspectu oris videlicet. Frequens est apud Aristot. in Physiog. Est etiam, (ut tradit Bud.) diligenter cognosco faciem alicujus et adnoto, ut postea noscatur. Dem. orat. 1. in Aristog.

Φυσιογνωμονεῖσθαι dicitur is, cujus natura ex oris habitu cognoscitur, seu de cujus natura ex aspectu judicatur aut saltem conjectura fit. Aristot. ibid.

Composita ex γνωρίζω.

Ἀγνώριστος, non agnitus, aut qui talis est ut agnosci non possit. Item, non notificatus, seu qui non innotuit, qui in notitiam non venit; vel qui talis est ut innotescere non possit. Vulgò exp. incertus, incognitus.

Ἀναγνωρίζω, agnosco. Plato in Polit. δεῖ δὴ τοὺς συγγενεῖς ἡμᾶς ἀεὶ προθύμως διὰ λόγων ἀναγνωρίζειν.

Ἀναγνωρίζομαι, agnoscor.

Ἀναγνωρισμὸς, οῦ, ὁ, agnitio. Synes. epist. 100. Ἀναγνώρισμα, τὸ, idem: interdum est potiùs specimen et documentum, teste Bud.

Ἀναγνώρισις, εως, ἡ, idem quod ἀναγνωρισμὸς, apud Plat. [Aristot. Poet. cap. 11. pag. 32. Ed. Cant. Ἀναγνώρισις δ' ἐστὶν, ὥσπερ καὶ τοὔνομα σημαίνει, ἐξ ἀγνοίας εἰς γνῶσιν μεταβολὴ, ἢ εἰς φιλίαν, ἢ ἔχθραν τῶν πρὸς εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν ὡρισμένων.]

Διαγνωρίζω, dignosco, internosco. Apud Lucam cap. 2. ἰδόντες δὲ, διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος, exp. divulgaverunt, notum fecerunt.

Δυσγνώριστος, agnitu difficilis, qui facilè agnosci non potest; vel qui non facilè notificari potest seu innotescere.

Εὐγνώριστος, agnitu facilis, qui facilè agnosci potest: vel qui facilè notificari queat seu innotescere.

ΓΛΑ'ΝΙΣ, ιδος, piscis genus, apud Athen. lib. 7. et Suidam et Aristoph. in Equit. vide et Plin. l. 9. c. 43. Ab Hesychio scribitur γλανὶς, exponiturque etiam ἀργὸς, iners.

Γλανὶς, ab Hesych. expon. inutilis. Est etiam hyæna, teste Aristot. hist. an. l. 8. c. 5.

ΓΛΑΥΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, glaucus, cæsius. [Soph. Trachin. 716.] Aristotel. de mantichora fera, τὸ δ' ὄμμα γλαυκὸν, τὸ δὲ χρῶμα κινναβαρινόν. pro quibus Plinius, oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυκὸς, i. oculis esse cæsiis. ut apud eundem in Probl. sect. 10. διὰ τί οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἵπποι ὡς ἐπιπολὺ γλαυκοί. Dicitur et, γλαυκὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς, vel τὰ ὄμματα, apud Basil. ¶ Γλαυκὴ θάλασσα, apud poëtas, cæruleum mare. Pro quo dicitur et γλαυκὴ sine adjectione (sicut et ὑγρὴ) ab Hesiod, in Theogon. † 440.†

Γλαυκινὸς, idem quod γλαυκὸς, glaucus, cæruleus. Plut.

Γλαυκότης, ητος, ἡ, glaucus color, seu cæsius: ut, γλαυκότης ὀμμάτων. Aristot. 5. de gen. anim.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, seu γλαύκωσις, εως, ἡ, glaucedo, (ut vulgus vocat) glaucoma Plinio. Vitium in oculo, quum præter naturam glaucescit. vel (ut alii definiunt) transmutatio humoris crystallini in glaucum. vide Galen. Ruf. Æginetam, &c.

Γλαύκιος, glaucus: ut, γλαυκίων κόκκων, acinorum glaucorum. Theophrast. l. 2. hist. pl. c. 2.

Γλαυκιάω, ῶ, glaucis oculis terribiliter intueor: ut, γλαυκιόων leo, Hom. et Hesiodo. † Asp. 430.† Item pro, glaucesco. Dionys.

Γλαυκίων, avis, à glaucis oculis nominata, Eustath. ¶ Item herba quædam et ejus succus eodem nomine, qui officinis mentha: sed pro herba invenitur potius γλαύκιον. Hinc διαγλαύκιον, collyrium.

Γλαυκίσκος, piscis quidam apud Athen. et Plinium.

Γλαὺξ, ulula, noctua. ut in proverb. γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel ἀθήναζε. noctuam Athenas. Et genus numismatis noctuam impressam habentis. Et herba quædam apud Diosc. engalacton etiam dicta, quòd lactis copiam præbeat. vide et γλὰξ in γάλα. Item saltationis genus quoddam, Hesych.

Γλαυκώδης, εος, ὁ et ἡ, noctuæ speciem gerens, Gaza interpr. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. cap. 12. σκαρδαμύττουσι δὲ ἐκ τοῦ κανθοῦ δέρματι ἐπιόντι πάντες οἱ δὲ γλαυκώδεις τῶν ὀρνίθων, καὶ τῷ ἄνω βλεφάρῳ.]

Γλαυκίζω, ad glaucum colorem accedo, in glaucum vergo. Ab. Etymol. exp. obtusè video.

Composita.

Ἀπογλαυκόω, ῶ, cæsium reddo: unde passivum ἀπογλαυκοῦμαι. Plutarch. in Timol. ἀπογλαυκωθῆναι αὐτοῦ τὴν ὄψιν λέγει.

Ἀπογλαύκωσις, idem quod γλαύκωσις.

Διαγλαύκιον, vide in Γλαύκιον.

Ἑτερόγλαυκος, altero oculo cæsius.

Ὑπόγλαυκος, subglaucus, aliquantum glaucus.

Ὑπογλαυκίσκω, subglaucus sum. Mosch. idyl. 2.

ΓΛΑ'ΦΩ, F. ψω, cavo, excavo, fodio. Item sculpo. Hesiod. in aspide, † 431.† de leone loquens, πλευράς τε καὶ ὤμους Οὐρῇ μαστιγόων ποσσὶ γλάφει. ubi exponitur, fodit. Hesych. vult γλάφει esse γλύφει.

Γλάφυ, antrum, spelunca, caverna. Hesiod. in Erg. καὶ γλάφυ πετρῆεν.

Γλαφυρὸς, οῦ, ὁ, cavus, profundus: ut, γλαφυραὶ νῆες, et γλαφυρὴ πέτρη. Hom. Item scitus, elegans, venustus. q. d. scite et eleganter sculptus. A Bud. exp. etiam concinnus et varietate oblectans, apud Plut. Item lautus, apud eundem: ut, ἀστεῖος καὶ γλαφυρὸς βίος. ¶ Item aptus et appositus, apud Aristot. lib. 3. de part. an.

Γλαφυρῶς, scitè, eleganter, venustè: unde γλαφυρωτέρως, Arist. de Animal. 1.

Γλαφυρία, ἡ, elegantia, venustas, concinnitas.

Γλαφυρότης, elegantia, venustas. Luc. in encomio Dem.

Γλύφω, scalpo, sculpo. Aristoph. ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν.

Γλύφομαι, scalpor, sculpor: ut, γλύφεσθαι ἀδύνατος, qui præ duritie scalpi nequit.

Γλύμμα, τὸ, sculptura, cælatura, vel quod sculptum est. Poll.

Γλύπτης, ου, ὁ, sive γλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, sculptor. Epigr. Γλυπτὸς, qui sculpi potest. item pro sculpto, apud 70. interpr. quum de idolis dicitur.

Γλυφὴ, ἡ, sculptura. Idem quod insculpitur. Plutarchus de prud. anim. Γλυφεὺς, sculptor. Γλυφεῖον, scalprum. Luc.

Γλύφανος, sculptorius, in Epigr. γλυφάνου καλάμου.

Γλυφὶς, apud Hom. et Herodot. crena, sagittæ incisura in quam nervus inseritur. [Hom. Iliad. Δ. 122. γλυφίδας. Schol. τὰς παρὰ τοῖς πτεροῖς ἐντομὰς τοῦ βέλους. τὴν χηλὴν, ὅπου ἐντίθεται ἡ νεῦρα. Odyss. Φ. 419. Eurip. Orest. 273. οὐχ ὁρᾶτ' ἐκηβόλων τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας; Apoll. Rhod. Argonaut. iii. 217. θρίγκος δ' ἐφύπερθε δόμοιο Λαΐνεος χαλκέαισιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει. Schol. ἐπὶ χαλκοῖς τορεύμασιν, ἢ χαλκοῖς κιονοκράνοις. Herodot. Hist. lib. 8. cap. 128. 9. τοξεύματος παρὰ τὰς γλυφίδας περιειλίξαντες, &c.] At γλυφίδες καλάμων in Epigr. cultelli calamorum incisorii et velut sculptorii.

Γλαφίδες et λίσαι, apud Sophoclem in Priamo sunt οἰκοδόμου σκεύη, teste Poll. l. 10. c. 31. Etymologo quoque γλαφὶς est instrumentum quo excavantur et expoliuntur lapides, à γλάφω significante κοιλαίνω, per syncopen pro γλαφυρὶς, affertur que ex Callim. καὶ γλαφίδας σταφύλη τε, καθιεμένη τε μολιβδίς. Latini cœlum dicunt seu scalpram. Idem tamen Etymol. exp. etiam σμίλη, ῥίνη, ὄρυγμα.

Composita: ac primùm ex γλάφω.

Ἀγλάφυρος, inelegans, invenustus. Ἀγλαφύρως, ineleganter, invenustè. Athen. l. 10.

Διαγλάφω, cavo, sculpo. Hom.

Ἐγγλάφω, insculpo.

Composita ex γλύφω.

Ἀναγλύφω, sculpo.

Ἀναγλυφὴ, sculptura. Strabo lib. ult.

Ἀνάγλυφον ποτήριον, sculptum poculum, asperum sculptura.

Ἀνάγλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, sculptus, cælatus, seu sculpturis cælaturisque asper, Plin. l. 33. c. 11.

Ἀρτιγλυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recens sculptus: ut, ἀρτιγλυφὲς ὦεσσι (?), Theocr. in Erg.

Ἀρχογλυπτάδης, magistratus ambiens: quasi ὁ τὰς ἀρχὰς γλύφων. Etym. et Eust.

Δακτυλιογλύφος, ου, ὁ, qui annulos sculpit, aut cælat. Diog. Laërt. in Sol.

Δακτυλιογλυφία, annulorum sculptura aut cælatura, Plato. [Alcibiad. i. καὶ γυμναστικῇ μὲν, χειρῶν, δακτυλιογλυφίᾳ δὲ, τῶν τῆς χειρός.]

Διαγλύφω, undique sculpo: vel q. d. persculpo. [Diod. Sic. Bibl. lib. 1.]

Decomp. Ἀδιάγλυφος, non sculptus. Adamant. in physiogn.

Δίγλυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, bis incisus, vel gemina sculptura incisus, persculptus. Polemon.

Ἐγγλύφω, insculpo.

Ἑρμογλυφεὺς, έως, ὁ, et ἑρμογλύφος, (Mercurii sculptor, i. qui Mercurii statuas sculpit.) statuarius, qui lapideas statuas conficit. Luc. [t. 1. p. 2. ἑρμογλυφεύς. ib. Som. p. 3.]

Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, statuaria ars seu statuariorum. [Lucian. de Somno.]

Ἑρμογλυφεῖον, statuarii officina. Plut. in symp.

Ἑρμογλυφία, sculptura. Plut. in Socratis Dæmonio. πορευομένης δὲ αὐτῆς διὰ τῶν ἑρμογλυφείων παρὰ τὰ δικαστήρια.

Εὐγλυφὴς, bene sculptus. bonam sculpturam habens. [Anth. Ep. Gr.]

Εὔγλυπτος, idem. in epigr.

Ἱερογλύφος et ἱερογλύπτης, ου, (q. d. sacra sculpens) qui sculpit seu peritus est sculpendi ea quæ hierographica vocantur. Dicta autem ἱερογλυφικὰ, apud Ægyptios (inquit Bud.) sacra quædam monumenta, non literis vocabula, sed sculptis rerum animaliumque figuris significantia. Luc.

Καλαμογλύφος, calamorum sculptor.

Καλαμογλυφεῖν, calamos sculpere. Etym.

Καρδαμογλύφος, parcus, teste Hesychio; ut qui ob parsimoniam è nasturtio quoque herba satis vili desculpat aliquid: aut etiam qui ob parsimoniam scalpendo collecto nasturtio vitam toleret.

Decomp. Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφους Aristoph. in Vesp. vocat eos qui supra modum restricti sunt et sordidi, qui non erubescant etiam τὸ κύμινον πρίειν, et τὸ κάρδαμον γλύφειν.

Καρδοπογλύφος, qui ligna scalpendo poliendoque alveos conficit, qui κάρδοποι dicuntur. Poll. ex Gratiani γείτοσι.

Κερατογλύφος, qui cornua sculpit, qui cornu scalpendo expolit.

Λιθογλυφὴς, in lapide insculptus.

Λιθογλύφος, qui lapides scalpit seu incidit, statuarius. Luc.

Ξυλογλύφος, qui ligna sculpit. Hesych.

Ὀδοντόγλυφον, ου, τὸ, et Ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, dentiscalpium, quo ea quæ dentibus inhærent, eximuntur.

Περιγλύφω, circumsculpo.

Ποτηριογλύπτης, poculorum sculptor seu cælator. ex Euphorione.

Στυπογλύφος, qui ligna vel stipites polit seu sculpit. Hesych.

Τοκογλύφος, fœnerator, qui fœnori dat, qui fœnus facit. Plut. de aud. poëm. Videntur τοκογλύφοι propriè dici, qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas. Τοκογλυφεῖν, tabulis insculpere nomina eorum quibus pecunia fœnori credita est. Item simpliciter fœnerari, fœnori dare. Poll.

Τρίγλυφος, (q. d. trisculptus) tres sculpturas habens. Sunt qui in columnis sculpturam canaliculatam et striatam triplici sulco, τρίγλυφον dictam putent. Vide Vitr. Dicitur et, τὸ τρίγλυφον, apud Athen.

Decomp. Μεταξυτριγλυφίον, vel μεσοτριγλυφίον, intercolumnium.

Ὠτόγλυφις, ιδος, ἡ, auriscalpium. Plato comicus apud Poll. lib. 2.

ΓΛΕΥ'ΚΟΣ, εος, τὸ, mustum, succus dulcis. Theophyl. epist. 44. ἰσχάδες πολλαὶ καὶ γλεῦκος, καὶ μελιττοῦττα, καὶ πόπανα.

Γλεῦξις, mustum decoctum, defrutum: οἶνος πολὺ ἕψημα ἔχων, apud Eustath.

Γλεύκινον μύρον, q. d. musteum unguentum, de quo Diosc. Item γλεύκινον ἔλαιον, q. d. musteum oleum.

Composita.

Ἀγλευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, minimè dulcis. Propriè musteam dulcedinem non habens. Luc. in Lexiph. οἶνος ὅδε μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Metaphoricè pro insuavi et injucundo, apud Hermog. de Thucydide, διὸ καὶ ἀγλευκής ἐστι σχεδὸν διόλου.

Ἄγλευκος, idem, unde ἀγλεύκη θάλασσαν, apud Nicand. in Alexiph.

Πολύγλευκος, ου, ὁ καὶ ἡ, musto abundans.

ΓΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ, pupilla oculi, ut volunt nonnulli. [Soph. Œdip. Tyr. 130.] Secundum Pollucem verò l. 2. est ἡ τῆς κόρης αὐγή. Interdum pro toto oculo accipitur, ut Od. ι. Πάντα δὲ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ Γλήνης καιομένης. Sunt qui exponant etiam puppam, apud Hom. Il. Θ. Ἔῤῥε κακὴ γλήνη. schol. exp. ἀσθενὴς κόρη. ¶ Præterea sunt qui γλήνην sive κοτύλην ab Hippocr. in lib. de artic. nominari dicant cavitatem illam ossis, quæ aliud os in suum sinum recipit, quæ commissura γίγγλυμος etiam vocari solet. ¶ Denique γλήνας nominari etiam apum favos testantur Etym. et Hesych. ☞ Quidam derivant παρὰ τὴν αἴγλην τὴν λαμπρότητα, ut dicatur quasi αἰγλήνη: alii παρὰ τὴν γαλήνην per syncopen.

Γλήνεα, τὰ, ut Il. ψ'. ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, quidam adjective exponunt, spectaculo digna. alii substantivum esse volunt, et significare mundum visendum, aut imagunculas. Apud Aratum, τέσσαρα γλήνεα, Cic. vertit, quadruplices stellas.

Γλῆνα, pro oculis, apud Nicand. *αὐτὰρ ἐνωπῆς Γλῆνα φοινίσσει τεθωρημένος.*

Composita.

Ἄγληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pupillas non habens, et synecdochicè cæcus, Nonn.

Βοόγληνος, bubulas pupillas habens, id est, pulchras. bubuli enim oculi pulchri censentur. Nonnus, *ὄμμα βοογλήνοιο προσώπου.*

Δίγληνος, binas pupillas habens. Theocr. in Epigr.

Ἐρίγληνος, magnas pupillas habens, id est, pulchras. bubuli enim oculi pulchri censentur. Nonn.

Εὔγληνος, pulchras in oculis pupillas habens, item, bonas in oculo pupillas habens, acutùm cernens. Oppian. de ven. lib. 3. *Εὔγληνοι λύγκες τε πυρίγληνοί τε λέοντες.*

Θεόγληνος, pupillas oculi divinas seu Deo similes habens, aspectu divino præditus, os Deo similis; ut, *θεόγληνον πρόσωπον*, apud Nonn. divina facies.

Ἰογλήνη, habens nigricantes pupillas in modum violæ, quæ dicitur *ἴον*. Hesych.

Μελίγληνος, melleas pupillas habens, dulcis aspectu. Hesych.

Μονόγληνος, monoculus. Hesych.

Νεόγληνος, novas habens pupillas, id est, qui visum recens recuperavit.

Περιγληνὴς, Aratus. *Κεῖνο περιγληνὲς τροχαλὸν γάλα μιν καλέουσι.*

Περίγληνος, undique circumspiciens. Arat.

Περιγληνάομαι, ῶμαι, oculorum pupillis lustro, circumspicio: unde apud Theocr. *Περιγληνώμενος ὄσσοις.* de leone omnia collustrante oculis.

Πολύγληνος, multos oculos habens.

Πυρίγληνος, igneas pupillas habens. Oppian.

Τρίγληνος, tres pupillas habens, ut, *τρίγληνα ἕρματα*, Il. σ'. inaures triplicis pupillæ formam gestantes.

ΓΛΗ'ΧΩΝ, ωνος, ἡ, pulegium, herba quam nonnulli *βλήχωνα* appellant, à *βληχὴ*, id est, balatus, quòd pecoribus gustata dum floret, excitet balatum, teste Diosc. l. 3. c. 36. Doricè *γλάχων* vocatur, ut *βλάχων* pro *βλήχων*, unde Aristoph. in Acharn. *τἄνθεα τᾶς γλάχωνος.* Sic et Theocr.

Γληχωνίτης οἶνος, vinum è pulegio confectum seu pulegio conditum. Diosc. l. 5.

ΓΛΙ῀ΝΟΣ, seu *γλεῖνος*, genus aceris campestre, præcipuo candore ac crispum. Quidam exp. gallica. Vide Theophr. hist. plant. l. 3. c. 11.

ΓΛΙ'ΣΧΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, lentus, viscosus, tenax, glutinosus. Dicitur et de solidis corporibus et de humoribus. Hipp. de nat. hom. *τὸ φλέγμα γλισχρότατόν ἐστι, καὶ βίᾳ μάλιστα ἄγεται μετὰ χολὴν μέλαιναν*: nam *ἡ μέλαινα χολὴ τῶν ἐν σώματι ἐνεόντων χυμῶν γλισχρότατον*, teste eodem Hippocr. in eodem libro. Athen. lib. 2. *τῶν ἐχόντων ὁλκιμόν τι καὶ γλίσχρον*, de eduliis. Et apud Plat. in Crat. *γλίσχρα ὁλκή.* Et apud Diosc. lib. 3. *ῥίζα γλίσχρος*, radix lenta. ¶ Exponitur et lubricus. ¶ Item tenax, parcus. Luc. *γλισχρότερος περὶ τὰς δωρεάς.* Dicitur et de re, et tunc exponitur potius, strictus. Plutarch. in Lycurgo, *γλίσχρον γὰρ αὐτοῖς ἐστι τὸ δεῖπνον.* Apud Luc. *γλίσχραι τέχναι*, artes parum suppeditantes ad victum, artes jejunæ. Ab Hesychio exponitur etiam valde sordidus, ut ab Etymologo quoque. ¶ Etymologo est et *ὁ λίχνος καὶ ἐπιθυμῶν ἐφυβρίστως*, quasi *ὁ λίαν ἐχόμενος*, vel *γλιχόμενος τροφῆς ὑπὲρ τὸ δέον.* Exponitur ab eo et *ἀτυχὴς*, ut, *γλίσχρων* quoque apud Aristoph. à nonnullis accipitur pro *ἐπίπονος*, ærumnosus. Reperitur et *γλισχρός*: unde *γλισχρῶς.*

Γλίσχρως, tenaciter, seu more eorum quæ viscosa et glutinosa sunt, apud Suid. Item lubricè. Hesych. et Suid. Item parcè, tenaciter, tenuiter, ut, *γλίσχρως ζῆν*, Aristot. polit. 2. Item, vix, difficulter, ægrè, apud Plut. [Plat. de Rep. lib. 6. *ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνος, ἵν' ἔτι μᾶλλον ἴδῃς ὡς γλίσχρως εἰκάζω.* Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. H. *Ἐμὲ γάρ τοι ὁ πατὴρ τὴν μὲν τῶν παίδων παιδείαν, γλίσχρως αὐτὸς ἐργαζόμενος καὶ τρέφων, ἐπαίδευεν.*]

Γλισχρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lentus, tenaxque et viscosus, in modum eorum, quæ *γλίσχρα* nominantur. Hippocr.

Γλισχρότης, ητος, ἡ, viscositas, lentor tenacitasque glutinosa, apud Gal. Item lubricitas, apud Athen. lib. 5. Item tenacitas, parcitas. Plutarchus. [Aristot. de Hist. Animal. *ἔστι δὲ* (sc. *σπέρμα*) *τῶν μὲν ἐχόντων τρίχας, γλίσχρον τῶν δὲ ἄλλων ζώων, οὐκ ἔχει γλισχρότητα. λευκὸν δὲ πάντων.*]

Γλισχραίνω, *γλίσχρον* reddo, unde pass. *γλισχραίνεσθαι*, viscosum seu glutinosum fieri, lentescere et tenaciorem reddi. Hippocr. de art.

Γλίσχρασμα, exp. *γλισχρότης.* Hippocr. et Gal.

Γλισχρεύομαι, parcus et restrictus sum, tenax sum et *γλίσχρος*, more nimirum *τῶν σμικρολογουμένων.* Bud. et Eustath.

Γλίσχρων, ωνος, ὁ, exp. *ἐπιθυμητὴς*, cupitor, *ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι.* Aristoph. in pace, [192.] *ὦ γλίσχρων.* ubi tamen exp. etiam, infelix, infortunatus, miser et ærumnosus.

Γλισχρία, ἡ, exp. miseria, *ἀτυχία.*

Λίσχρος, etiam scribitur, et *λίσχρως*, apud Suid. et Hesych.

† *Γλισχραντιλογεξεπιτρίπτος.* Aristoph. Nub. 1000. V. Scholia et Suidas in hoc verbo.†

Composita.

Ἄγλισχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, non lentus, non viscosus. Hippocr. in prorrhet. 1. et Gal. comm. 3. in eum locum.

Ἔγγλισχρος, viscosus, glutinosus, lentus, tenax, cui inest *τὸ γλίσχρον.*

Περίγλισχρος, circumcirca lentus et viscosus, Hippocr. aphor. l. 4.

Ὑπόγλισχρος, aliquantum lentus vel viscosus.

ΓΛΙ'ΧΟΜΑΙ, cupio, affecto, appeto, *ἐπιθυμῶ.* Interdum cum infin. Isocrates in Panath. *ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων.* Sic Dem. Philipp. 2. *πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται.* Itidemque Plutarch. in Numa, *γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τοὔνομα*, cupiens è Græco deducere. Interdum cum accus. Philo de mundo, *ἀναγκαῖον οὖν τὴν τοῦ κόσμου φύσιν γλίχεσθαι τὴν ὅλου διαμονὴν*, cupere et velle universi incolumitatem. Aliquando cum genit. Aristot. de mundo, *τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεται*, contraria appetit natura. Sic Aristoph. *Τί δῆτα τῶνδε τῶν κακῶν ὦ παῖ γλίχῃ;* Apud Herodot. *γλίχομαι περὶ τῆς ἐλευθερίης*, sum studiosus libertatis. Hesych. *γλίχεται* exp. etiam *παίζει*, quo significatu et *γλιᾶσθαι* dicitur.

ΓΛΟΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, interdum est adjectivum, et exponitur ab Hesych. invalidus, item sordidus. Aristophanis scholiastes (in hoc Nubium loco, † 448.† *κίναδος, τρύμη, μάσθλης, εἴρων, γλοιὸς*) annotat *γλοιὸς* idem propemodum valere, quod *μάσθλης*, translatumque esse ab oleo quod in balneis effusum concrevit. Nam ut id *τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθαίνειν πέφυκε*, ita et *γλοιὸν* dici, qui tali præditus est ingenio, ut *διολισθαίνειν* elabique possit è creditorum manibus. Ad mores itaque translatum significare, qui mente seu ingenio est lubrico et mutabili. Exp. et malignus, malis imbutus moribus, item qui sordidis est moribus. ¶ Interdum est subst. et significat sordes olei, hoc est, sordes quæ in balneis atque etiam palæstra ab hominum oleo unctorum cute deradebantur. Latinis strigmenta. Aliæ quoque sordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nomine dicuntur. Simonides apud Athen. l. 7. *ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιοῦ.* [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 112. *τῶν γὰρ αἰγῶν* (*καὶ*) *τῶν τράγων ἐν τοῖσι πώγωσι εὑρίσκεται ἐγγινόμενον, οἷον γλοιὸς ἀπὸ τῆς ὕλης.*]

Γλοίης, ητος, ὁ, idem quod *γλοιὸς*, adject. Etym. et Hesych. Et, *γλοιὰς* à Sophocle dicitur equa maligno ingenio et prava indole, teste eodem Hesych.

Γλοιάζω, Gal. in lex. Hippocr. exp. connivendo oculos obvolvo.

Γλοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, strigmentosus, strigmentorum similis, strigmenti modo crassus et glutinosus seu viscosus. Diosc. l. 5. c. 92. Et, *τὸ γλοιῶδες*, strigmentum, Diosc. l. 2. c. 205.

Γλοιωδῶς, ab Hesych. exp. more eorum qui nuunt capite inter dormiendum. item conniventer.

Γλοιοῦσθαι, lentescere ac viscosum reddi in modum strigmenti. Diosc. l. 5. c. 92. *τρίβε ἕως οὗ γλοιωθῇ.*

ΓΛΟΥΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, nates, clunes, carnes in summa femoris parte protuberantes, quæ sedentibus pulvini vicem præstant. Hom. Il. θ'. v. 338. *Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος Ἅπτηται κατόπισθε—Ἰσχία τε γλουτούς τε.* Herodot. *ἀπὸ τῶν γλουτίων τὰ ἄνω.* (Philostr. l. 3. c. 39.)

(Γλουτὰ, τά. Sch. Theoc. Id. 30.)

Γλούτια, naticulæ, dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita. Nam perinde ac nates prominent, seseque contingunt.

Composita.

Ἀπόγλουτοι, qui clunibus videntur esse destituti, qui exilibus sunt clunibus, depyges.

Ὑπογλουτὶς, ίδος, ἡ, nates quæ sub clunibus sunt, id est, quiddam commune clunibus et femori, ut ait Aristot. qui nomen hujus partis dicit esse *ὑπογλουτίδα*, de animal. l. 1.

ΓΛΥΚΥ'Σ, έος, ὁ, dulcis, ut, *μέλι γλυκύ.* Luc. in Vit. Auct. *τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα, τὰς ἰσχάδας.* Et, *γλυκὺς οἶνος*, apud Diosc. et Athen. Plut. ad Col. *εἰ δὲ γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς ὁ θαλλός.* ¶ Transfertur ad multa. Pro suavi seu jucundo, ut, *γλυκὺς ἵμερος*, apud Hom. et *αὐδὴ γλυκίων μέλιτος.* Et Il. 2. *πόλεμος γλυκίων.* (*γλυκεῖα φροντίς.* Eurip. Med. 1038.) Dicitur et, *γλυκύτερος* in comp. itidemque *γλυκύτατος* in superlat. Item, *γλυκὺ*, vini dulcis genus. Lat. passum. Dioscor. *ἐπιδιδόναι οἶνον ἢ γλυκύ.* Idem. *σὺν γλυκεῖ ἢ οἴνῳ γλυκάζοντι.* ¶ Item, *γλυκὺ*, fel, per antiphr. Plin. et Cæl. Aurel. Chronic. lib. 3. cap. 1. ☞ Etym. deducit *παρὰ τὸ γλεῦκος.*

Γλυκεῖα, ἡ, absolutè et subaudito subst. dicitur *ἡ γλυκύῤῥιζος*, teste Hesych. prædulcis enim est. Ab Hippocr. eadem vocatur *γλυκύμη*, ut Gal. in lex. Hippocr. annot.

Γλυκύτης, ητος, ἡ, dulcedo, ut, *γλυκύτης οἴνου*, apud Athen. Item schema orationis.

Γλυκερὸς, οῦ, ὁ, poëtis idem quod *γλυκύς*: ut, *μέθυ γλυκερὸν*, Odyss. ξ'. Item metaph. *γλυκερὸν φάος*, Od. ς'. Et comparat. *γλυκερώτερος*, Odyss. ι'. (Eurip. Med. 1101.)

Γλυκόεις, εντος, ὁ, dulciusculus, subdulcis, vel dulcis, ut, *γλυκόεντι ποτῷ.* Nic. Alex. quod quidam pro passo accipiunt.

Γλυκαίνω, dulce reddo, edulco, dulco. Xen. in Œcon. *ὑπὸ τοῦ ἡλίου γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς.*

Γλύκανσις, q. d. dulcificatio.

Γλυκάζω, dulcesco, vel subdulcis sum, ut, *γλυκάζων οἶνος.* Dioscor. et Athen.

Γλυκάσμα, sive *γλυκασμὸς*, dulcedo. Legitur et, *γλυκισμὸς*, apud Athen.

Γλυκάδιον, secundum schol. Nicandri dicitur *τὸ ὄξος, κατ' εὐφημισμόν*,

Γλυκυσίδη, ἡ, glycyside, herba de qua Diosc. lib. 3. cap. 157. et Plin. lib. 25. cap. 4.

Composita.

Ἀγλυκὴς, expers dulcedinis, amarus. Theophr. de caus. pl. l. 6.

Ἀναγλυκαίνω, iterum reddo dulce.

Ἀπογλυκαίνω, dulce reddo. [Athen. Deipn. lib. 2.]

Ἔγγλυκος, cui aliqua dulcedo inest, ut, *οἶνος ἔγγλυκος*, Diosc.

Ἐγγλύσσω, indulco, dulcedinem infero, Herodot. l. 2. (de loto) *καὶ ἐγγλύσσει ἐπιεικέως.*

Ἐπίγλυκυς, dulcis, vel subdulcis.

Ἐπιγλυκαίνω, dulce reddo, condulco seu indulco.

Καταγλυκαίνω, dulce seu suave reddo. Item mulceo, apud Greg. *ποιητῶν μέτρῳ καὶ μύθῳ καταγλυκαινόντων τὴν ἀκοήν.*

Ὀξύγλυκυς, dulciter acris, ut, *ὀξυγλυκεῖα ῥοὰ*, apud Aristoph. Apud medicos *ὀξύγλυκυ* est potus, qui paratur dulcissimis favis maceratis et decoctis. Reperitur et *ὀξυγλυκὲς*, apud Gal. com. 3.

Ὑπόγλυκυς, subdulcis, aliquantum dulcis.

Ὑπογλυκαίνω, subdulcem reddo, efficio aliquantum dulcem. [Aristoph. Equit. 216. *Ὑπογλυκαίνων.* Schol. *Ἡδύσμασι χρώμενος καὶ ἀρτύμασι· λόγοις κολακευτικοῖς καὶ γλυκέσι.*]

Φιλόγλυκυς, qui dulcia amat, qui dulci vino gaudet, Aristot. in Problemat.

ΓΛΩ῀ΣΣΑ, et Atticè, *γλῶττα*, ης, ἡ, lingua. (Æsch. Ag. 646. Ch. 307.) Il. α'. *Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.* Isocr. ad Demon. *πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας.* Apud Herodot. et Thuc. *ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν*, ore suo dicere. ¶ Apud Aristoph. in Vespis, *πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε*, excute omnem linguam, id est, omnem dicendi facultatem. ¶ Item lingua, id est, sermo unicuique genti peculiaris, vel potius sermonis forma. *γλώσσης χαρακτὴρ*, Herodot. Il. β'. *Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων.* Sic, *ἀγνωστότατοι τὴν γλῶσσαν.* Thucyd. 3. maximè ignoto sermone utentes. Plut. de defectu orac. *γλώσσαις πολλαῖς δὲ ἤσκητο χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἐδώριζεν.* ¶ Item, peregrinum vocabulum, Aristot. de poët. *ξενικὸν δὲ λέγω γλῶτταν καὶ μεταφοράν.* Ibidem, *γλῶττα* est vocabulum alicujus gentis seu populi proprium, quod alii usurpando ad se transferunt, ut, *σίγυνον*, Cypriis quidem est proprium, at nobis est *γλῶττα.* Galeno est vocabulum obsoletum. Idem interpretationem vocum obscuriorum Hippocratis *γλωσσῶν ἐξήγησιν* inscribit. ¶ *Γλῶσσα αὐλοῦ*, lingua seu lingula tibiæ. Theophr. et Diosc. alio nomine *γλωσσὶς* sive *γλωττίς.* *Γλῶσσαι* præterea ab Isæo Socratico tributæ fuerunt *ὑποδήμασι*, ut scribit Pollux, *γλώσσας* autem *ὑποδημάτων* intelligi calceamentorum vincula, putat Camer.

Γλωσσηματικὸν, vocabulum, peregrinum vocabulum, &c. ut dictum est in *γλῶσσα.* Dion. Halic.

Γλωττικὸς, οῦ, ὁ, ad linguam pertinens.

Γλωσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lingulatus, Vitr. linguæ specie et forma. Item linguax et loquutuleius, lingulax. Bud. ex Eccles. c. 8.

Γλωσσάριον, ου, τὸ, lingua seu lingula, parva lingua.

Γλωσσὶς seu *γλωττὶς*, ίδος, ἡ, lingua seu ligula tibiæ. Luc. in Hermot. Item lingulaca avis, dux coturnicum, l. 6. animal.

Γλωττισμὸς, οῦ, ὁ, osculum quo linguæ basiantium se contingunt mutuò, ex Epigram.

Composita.

Ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, est vitium linguæ quod infantibus adnascitur, filum vulgariter nuncupatur. Dicuntur et *ἀγκυλόγλωσσοι*, ii qui hoc vitio laborant, quasi *ἀγκύλην* sive *ἀγκύλιον ἐν γλώσσῃ ἔχοντες.* Vide Æginetam et Aëtium.

Ἄγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, linguam non habens, elinguis, ut, *ἄγλωσσος λάλος*, apud Athen. ¶ Item qui loqui non potest, qui obmutuit, apud Suid. ¶ Item dicendi imperitus, apud Aristoph. ¶ Item barbarus, apud Soph. in Trach. *Οὔθ' Ἑλλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος*, nec Græca nec barbara. ¶ *Ἄγλωσσος αὐλὸς*, tibia linguam non habens.

Ἀγλωττία, ἡ, q. d. elinguitas, obmutescens taciturnitas.

Ἀγλωσσέω, ῶ, Hesych. est *δυσφημῶ.*

Ἀθυρόγλωσσος, vel ἀθυρόγλωττος Atticè, loquax, garrulus, cujus lingua nulla janua coërcetur, nullis foribus cohibetur, effrænem linguam habens. Eurip. in Oreste. Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος ἰσχύων θράσει. [901. Ἀθυρόγλωσσος exponitur a Scholiaste ἀκρατόστομος.]

Ἀθυρογλωττία, garrulitas, linguæ licentia, linguæ incontinentia. A Suida exp. effrænata lingua.

Ἀλλόγλωσσος, alia lingua utens, seu diversa, externus, peregrinus. [Herodot. Hist. lib. 2. §. 154. πρῶτοι γὰρ οὗτοι ἐν Αἰγύπτῳ ἀλλόγλωσσοι κατοικίσθησαν.]

Ἀμφοτερόγλωσσος, utramque linguam habens. In utramque partem disputans. Sic vocatur Zeno apud Plut. in Pericle.

Ἀνθρωπόγλωττος, qui humana lingua loquitur. Aristot. de psittaco loquens.

Ἀρνόγλωσσον, ου, τὸ, agnina lingua, seu plantago. Diosc. l. 2. c. 153.

Βαθύγλωσσος, disertus, Suid.

Βαρύγλωσσος, cujus lingua gravis est, maledicus.

Βούγλωσσος, boum linguæ similis herba, ut Plinius docet. Dioscor. neut. gen. βούγλωσσον vocat. linguam bubulam quidam appellant, Marcellus borraginem. ¶ Item piscis qui Latinè solea, ex Plin. et lingulaca, ex Plauto et Varr.

Βραδύγλωσσος, cujus lingua tarda est, tardiloquus. [Lucian. Philopatr.] τὸ βραδύγλωσσον, tarditas loquendi, linguæ debilitas.

Δίγλωσσος, bilinguis, duarum linguarum gnarus. Thuc. l. 8. et Plut. in Alex. ¶ Item interpres. Bud. ex Plut. in Themist. ¶ Item, διχόθυμος, Hesychio.

Διττόγλωττος, duplicis linguæ. Διττογλωττία, ἡ, duplex lingua.

Ἐπιγλωσσὶς, seu ἐπιγλωττὶς, ίδος, ἡ, lingua seu lingula. Plin. minorem linguam interpretatur. Est autem Polluci caruncula palato annexa interius juxta radicem linguæ, cujus acutior pars fauces versus sita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur, et ne ad illud operculum resultet. Vide et Gal. 7. de usu partium. Item Plin. et Macrob.

Ἐπιγλωττίζομαι, exp. convitium facio, seu λοιδορῶ et βλασφημῶ, Suid. Aristoph. in Lysistr. περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττίζομαι.

Ἐπιγλωσσάομαι, ῶμαι, lingua effero, deblatero. Æschyl. in Prometh. (927.) [Σὺ θὴν ἃ χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός. Schol. β'. καταβοᾷς. Χοηφ. 1045. μήδ' ἐπιγλωσσῶ κακά.]

Ἑτερόγλωσσος, qui alterius et diversæ linguæ est, 1. Cor. 4.

Εὔγλωσσος seu εὔγλωττος, disertus, facundus, Aristoph. [Eurip. Alex. 10. Εὐγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις λειφθεὶς ἀνὴρ Δίκαια λέξας, ἧσσον εὐγλώσσου φέρει. Æschyl. Suppl. 781. ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις γέροντ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί.]

Εὐγλωττία, rectè loquendi facilitas, facundia, suavitas sermonis, Bud. ex Chrysost. [Eurip. Alex. v. 9.]

Εὐγλωττέω, ῶ, facundus seu disertus sum.

Εὐθύγλωσσος, q. d. rectilinguis, verax et liber. Pind. Pyth. β'.

Ἡδύγλωσσος, suavem et jucundam linguam habens, pro quo Doric. ἁδύγλωσσος, apud Pind. Olym. ιγ'. ἁδύγλωσσος βοᾷ κάρυκος.

Θεόγλωσσος, cui divina lingua est, qui Dei lingua loquitur. Θεόγλωσσος βίβλος, dicitur sacra scriptura.

Θρασύγλωττος, q. d. audacilinguis, audax verbis.

Θρασυγλωττία, linguæ audacia, audacia verborum. [J. Poll. Onom. lib. 2.]

Ἰδιόγλωσσος, propriam et peculiarem linguam habens. Strabo. l. 3.

Ἱερόγλωσσος, sacram linguam habens. In Epigr.

Ἱππόγλωσσος, linguam equinam habens, aut linguam equinam referens.

Ἱππόγλωσσον, fruticis nomen.

Κακόγλωσσος, malæ et ominosæ linguæ. κακόγλωσσον βοὴν, miserabiles querelarum clamores dixit Eurip. in Hecuba. [661. Τί δ' ὦ τάλαινα, σῆς κακογλώσσου βοῆς. Schol. τῆς σῆς κακοφήμου βοῆς. Huic Exemplo addas Callim. Hym. in Del. 96. σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς Ἔλλαχες.]

Καταγλωττίζω, suavior lingua ori inserta, ut testatur Poll. oscula jungo columbatim, collabello osculum. ¶ Item, elinguem reddo, obturo os. Aristoph. in Acharn. διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου.

(Καταγλωττίζομαι. V. Philostr. l. 1. c. 17.)

Καταγλώττισμα, τὸ, ejusmodi osculum, apud Aristoph. in Nub. Exp. et obtundens loquacitas. Καταγλωττισμὸς, idem, osculum.

Κυνόγλωσσον, q. d. canina lingua, plantago minor, Diosc.

Μελίγλωσσος, mellitam linguam habens, cujus suavis est oratio, apud Aristoph. in avib. μελιγλώσσων ἐπέων, mellitorum carminum. (Æsch. Pr. 172.)

Ὁμόγλωττος, qui ejusdem linguæ est, Xen. Pæd. 1. † Cap. 1. §. 5. cum dativo.† [Herodot. Hist. lib. 1. οὔτε οἱ Κρηστωνιῆται οὐδαμοῖσι τῶν νῦν σφεας περιοικεόντων εἰσὶν ὁμόγλωσσοι, οὔτε οἱ Πλακιηνοὶ, σφίσι δὲ ὁμόγλωσσοι. Polyb. Hist. lib. 1. ὡς δ' ἂν μήθ' ὁμοέθνων, μήθ' ὁμογλώττων ὑπαρχόντων, &c.]

Ὁμογλωττέω, ῶ, eadem lingua utor.

Παγγλωσσία, ἡ, clamores, Camer. ex Pind. Olymp. β'.

Παλίγγλωσσος, qui est abhorrente lingua, id est, sermone. Pind. in Isth. ς'. οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις. Apud eundem in Nem. ά. significat ἐναντιόφημον. Ex Polluce exponitur etiam, malè ominans, levis, maledicus.

Περίγλωσσος, eloquens. Pind. Pyth. ά.

Περιγλωττὶς, ίδος, ἡ, involucrum linguæ, Athen. l. 1.

Πλατύγλωττος, latam linguam habens, Aristot. [de Hist. Animal. μάλιστα δὲ τῶν ζώων, μετὰ τὸν ἄνθρωπον, γράμματα φθέγγεται ἔνια τῶν ὀρνίθων γένη. τοιαῦτα δ' ἐστὶ τὰ πλατύγλωσσα αὐτῶν μάλιστα.]

Πικρόγλωσσος, cujus lingua est amara, maledicus. (Πικρογλώσσους ἀράς. Æsch. S. c. Th. 793.)

Πολύγλωσσος, qui multarum linguarum est, Plut. in symp. Item multarum linguarum peritus. Apud Soph. in Trach. (1184.) πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonea. Et, πολύγλωσσος βοὴ, in Electra, †643.† q. d. multilinguis. Item multiloquus.

Προγλωσσὶς, ίδος, ἡ, linguæ extrema pars acuta.

Τανύγλωσσος, linguam extensam seu protensam habens, ut, τανύγλωσσοι κορῶναι, Odyss. έ.

Ὑπόγλωσσος, loquaculus, qui plus æquo loquitur. Pol. in Physiogn.

Ὑπογλώσσιος, qui sub lingua est. Aëtius.

Ὑπογλώττιον, ου, τὸ, q. d. sublinguium. Aristot. lib. 2. anim. de cervorum vermibus, τοῦ ὑπογλωττίου ὑποκάτω.

Ὑπόγλωττον, laurum Alexandrinam ab aliquibus vocari author est Diosc. l. 4. c. 132. Ita nominatum scribit Gal. simpl. l. 8. ὅτι παραφύσεις ὑπ' ἄκροις ποιεῖται γλωσσαρίων.

Ὑπογλωσσὶς, ίδος, ἡ, intima lingua, id est, ortus ac radix illius qua parte ad imam maxillam annectitur. Camer. ex Poll. ¶ Est etiam morbi nomen, id est, (ut Poll. tradit) abscessus sub lingua. ¶ Item genus arteriaci medicamenti. ¶ Item coronæ genus. Poll.

Χαριτογλωσσέω, ῶ, sive χαριτογλωττέω, ῶ, gratiam lingua aucupor, habeo linguam gratiæ aucupatricem, qualis est assentatorum lingua. ad voluntatem vel potius ad voluptatem loquor, nihil ad veritatem. ad gratiam loquor. Athen. lib. 4. οὐ γὰρ χαριτογλωσσεῖν ὑμᾶς θέμις. Apud Æschyl. in Prometh. vincto, (294.) Γνώσῃ τάδ' ὡς ἔτυμά γ'. οὐδὲ γὰρ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. sunt qui velint significari gratiam fictam; esse enim (ut expon. schol.) μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαι, καὶ οὐκ ἔργοις, non re factisque, sed lingua tantùm et verbo tenus gratiam gratificari, seu verbo tenus officiosum esse. Pro eodem dicitur et γλωσσοχαριτέω.

ΓΛΩΧΙ'Σ, vel γλωχὶν, ῖνος, ἡ, exp. angulus, acies, cuspis. (Soph. Tr. 694.) Hesychius dicit propriè γλωχῖνας nominari τὰς τῶν ἀκίδων ἐξοχὰς καὶ τὰς τοῦ ζυγοῦ γωνίας. Epigr. l. 1. πλάτεος γλωχῖνα σιδήρου, lati ferri cuspidem.

Γλῶχες, spicæ vel aristæ, ut exp. schol. Hesiod. in Asp. † 398.† Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθουσι.

Composita.

Εὐγλώχιν, pulchras aut bonas cuspides habens. Opp. 5. Hal.

Περιγλώχις, circum cuspides habens, vel cuspidibus munitus. Opp. lib. 2. de Venatione.

Πολυγλώχιν, multos habens angulos, angulosus, seu multas habens cuspides, epith. cervini cornu, apud Nicand. in Ther.

Τανυγλώχις, ινος, ὁ καὶ ἡ, aculeos seu cuspides extensas habens ac promissas. Od. θ'. τανυγλώχινας ὀϊστούς.

Τετραγλώχιν, quatuor cuspides seu angulos cuspidatos habens. in Epigr. Ἑρμῆ τετραγλώχιν.

Τριγλώχιν, tres cuspides habens, tricuspis, trisulcus. Il. έ. ὀϊστῷ τριγλώχινι.

Χαλκογλώχιν, æream habens cuspidem seu æreum angulum. Il. χ'. Στῆ δ' ἂρ ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος.

ΓΝΑ'ΘΟΣ, ου, ἡ, mala, maxilla. Apud Hippocr. ἡ κάτω καὶ ἄνω γνάθος, inferior et superior mala. Volunt fieri à γνάπτω, significante idem quod γνάμπτω derivatum à κάμπτω, ab Herodot. (ut tradit Camer.) Ponitur etiam pro inferiore maxilla peculiariter. Interdum pro ipsis dentibus, ut Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ἔπαγε τὴν σὴν γνάθον, impinge maxillam tuam. ¶ Item bucca, ut, γνάθους φυσᾶν, apud Dem. buccas inflare, unde φυσίγναθος. De animalibus quoque dicitur, ac præsertim de equis, ut Eurip. in Alcestide, de Diomedis Thracis equis, Οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Sic. et Xen. de arte eq. (Eurip. Phœniss. 1098. Aristoph. R. 149. Æsch. Pr. 725. 368. Ch. 323.)

Γναθόω, ῶ, cædo in malas seu maxillas. Hesych.

Γνάθων, ωνος, ὁ, parasitus, Hesych. Sic à bucca bucco, pro stolido apud Plautum dicitur. Henr. Steph. existimat γνάθωνα dictum eum qui adulatione aliisque malis artibus quærit μάσημα ταῖς γνάθοις, cui respondet ψωμοκόλαξ, id est, parasitus.

Γναθμὸς, οῦ, ὁ, idem quod γνάθος, mala, maxilla, et ab eo formatum (ut volunt quidam) interjecto μ'. Il. π'. γναθμὸν δεξιτερόν. Et Od. ύ. dicuntur proci Penelopes ridere γναθμοῖς ἀλλοτρίοις. (Eurip. Med. 1203.)

Composita.

Ἑτερόγναθος, ου, ὁ καὶ ἡ, (de equo dictum) qui similes habet γνάθους, Xenophonti (inquit Camer.) est equus oris contumacis, is plerunque, qui habet μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους. Is ab eodem Xen. dicitur ἄδικον τὴν γνάθον ἔχων, ut testatur Budæus. Idem sic alibi dici scribit, qui in latus unum duntaxat flectitur. Ab Etym. et Hesych. expon. ὁ σκληρόστομος. A Suid. ἀπειθής.

Παραγναθίδιον, ου, τὸ, ornamentum quod apponitur maxillis equorum, Eust.

Πλησίγναθος, maxillas implens seu buccas, ut, ψωμὸς πλησίγναθος.

Τετράγναθος, quadrimalus, qui quatuor malas habet. Strabo.

Ὑπογνύθα, manibus subjectis maxillæ. Hesych.

Φυσίγναθος, buccas inflans, superbus, pro quo dicitur in prosa τὰς γνάθους φυσᾶν. Est et nomen ranæ, apud Hom. in Batrachom.

ΓΝΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebræ, ad Hebr. c. 12. καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θυέλλῃ. Apud Aristot. de mundo, μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες, conflictationes aëriæ caliginis vel opacitatis. ☞ Ἀπὸ τοῦ νέφος, (inquit Eust.) νόφος, καὶ γνόφος, assumpto γ ex Æolica dialecto, ὃς ἄλλως δνόφος. Etymologus quoque hujus derivationis meminit. Addit etiam, vel à νείφω, νόφος, et γνόφος, per pleonasmum literæ γ, vel à δονεῖν (inquit) et νέφος fit δόνοφος, et per syncopen δνόφος ac γνόφος.

Γνοφερὸς, idem quod γνοφώδης. Job. 10.

Γνοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caliginosus, tenebrosus. Aff. et pro, ater, ex Eurip.

Γνοφόω, ῶ, caligine tego, obtenebro, obscuro. Aff. et γνοφέω, pro eodem.

ΓΟΑ'Ω, f. ήσω, gemo, deploro, defleo, Odyss. κ'. Ἑζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας. Et cum accus. Odyss. λ'. σὸν πότμον γοόων. Verbum est poëticum, et à sono fictum videtur.

Γοάομαι pro γοάω, gemo, &c. (Med. Æschyl. Pers. 1077. Soph. Tr. 51. 954. cum Acc. Œdip. Tyr. 1273.) Xen. Pæd. 4. πολλὰ γοωμένη. Reperitur et γοήμεναι. Il. ξ'. tanquam à γόημι, seu γοαίνω. Affertur et signif. pass. γοηθεὶς, ex Epigr. pro, defletus.

Γοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, gemebundus, flebilis, in Epigr.

Γόος, ου, ὁ, luctus, ut, στυγερὸς γόος, et κρυερὸς γόος, apud Hom. (Æsch. Pers. 707. Pl. Eurip. Med. 1213. id. Phœniss. 845. Soph. Tr. 1216.)

Γοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lugubris, flebilis, lamentabilis. [Plat. de Leg. lib. 7.]

(Γόεδνος. Æsch. Pers. 1052. V. in Ἕδνον.)

Γοερὸς, idem. Luc. καὶ γοερόν τι μυκᾶσθαι. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 18. πυκνὰ δὲ κουρίξ Ἑλκομένη πλοκάμους γοερῇ βρυχήσατ' ἀνίῃ.]

Composita.

Ἁβρογόος, molles gemitus et mollia lamenta edens. Æschyl. [in Pers. 541. αἱ δ' ἁβρογόοι Περσίδες, &c. Schol. αἱ τοῖς γόοις δακνόμεναι, &c.]

Ἄγοος, luctus expers. qui non lugetur. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [1070. Σύ γε μὴν πολλῶν πενθητηρῶν τεύξῃ· κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος. ille autem miser indefletus.]

Μαζαγόος, ου, ὁ, ἡ, ob mazam flens. Hesych.

Ὀξύγοος, acris seu vehementis luctus. (Ὀξυγόοις λιταῖς. i. e. διὰ τὰς ὀξυθρηνήτους λιτάς. Æsch. S. c. Th. 325.)

Ὀρθρογόη, antelucano tempore lamentans et quiritans; hirundinis epith. apud Hesiod. Scribitur et ὀρθογόη, id est, sublata et intenta voce flens.

ΓΟ'ΓΓΡΟΣ, ου, ὁ, congrus seu conger, piscis de quo Aristot. hist. an. l. 8. et Plin. l. 9. c. 10. et Athen. l. 7. Ita dictus (inquit Etym.) παρὰ τὸ γρῶ τὸ ἐσθίω, facto diplasiasmo, quoniam ἀπεσθίει τῶν πολυπόδων τὰς πλεκτάνας. ¶ Sic dicitur etiam vitium quoddam arborum, præcipuè oleæ, teste Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13. hoc est, eminentia quædam rotunda in trunco arboris, à cujus similitudine dicitur γογγρώνη, ἡ βρογχοκήλη, tumor gutturis, apud Hippocr. Epidem. l. 6. ubi vide Gal.

ΓΟΓΓΥ'ΖΩ, murmuro. utuntur Evangelistæ, Matth. Luc. Joan. Dicuntur et columbæ γογγύζειν, teste Poll.

Γογγυσμὸς, οῦ, ὁ, murmuratio, Exod. 16.

Γογγυστὴς, οῦ, ὁ, murmurator. Γογγυστικὸς, murmuratorius, ad murmurationem propensus. Nazianz.

Composita.

Διαγογγύζω, idem quod γογγύζω, Luc. c. 15.

Καταγογγύζω, adversus aliquem murmuro, obmurmuro.

ΓΟ'ΗΣ, ητος, ὁ, incantator, præstigiator, qui præstigiis aliisve malis artibus imponit. (Æsch. Ch. 820.) Herodot. in Melpom. κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι. Ab Æschin. in Ctesiph. μάγος et γόης copulantur. A Plat. in symp. γόης καὶ φαρμακεὺς, καὶ σοφιστής. Pro quovis etiam impostore capitur, atque interdum copulan-

tur ἀπατεὼν et γόης, ut à Plut. de Sibyll. orac. ☞ Eust. à γόος derivat, dicens, γόητα esse τὸν μετὰ γόου ἐπᾴδοντα, unde apud Soph. Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

Γοητικὸς, incantatorius, præstigiatorius, ad incantandum seu decipiendum aptus.

Γοητεύω, incanto, fascino, incantatione seu præstigiis decipio, illicio, pellicio, ut, γοητεύειν τὴν σελήνην καὶ καθαιρεῖν, Plut. de def. orac. Apud Plat. Bud. exp. stupore affectum decipio.

Γοήτευμα, τὸ, incantamentum, præstigiæ, fallaciæ. Plat. in Phil.

Γοητεία, ἡ, idem, vel ipsa actio incantandi et præstigiis decipiendi. Plut. de prud. anim.

Composita.

Ἀγοήτευτος, qui fascinari non potest.

Δυσγοήτευτος, qui non facilè fascinari potest. Et qui non facilè vel illecebris vel stupore obligatur. Bud. ex Plat.

(Ἐγγοητεύω. Philostr. l. 3. c. 4.)

Ἐκγοητεύω, præstigiis illudo. idem quod γοητεύω.

Καταγοητεύω, idem. † pellicio. Xen. Pæd. p. 206. b.†

Μισογόης, osor præstigiarum et imposturæ. Lucian. in pisc.

ΓΟ'ΜΦΟΣ, ου, ὁ, cuneus, clavus. (Æsch. S. c. Th. 458. Suppl. 952.) Od. ἑ. de navi, γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε. Aristot. Metaph. 9. pro clavo, μάλιστα δὲ ἔτι φύσει τοιοῦτον καὶ βίᾳ, ὥσπερ ὅσα κόλλῃ ἢ γόμφῳ ἢ συνδέσμῳ. Cic. apud Plat. in Tim. γόμφους cuneolos vertit, ubi tamen (inquit Bud.) clavos potius signif. videtur, quum sic appellet δεσμοὺς τοῦ σώματος.

Γομφόω, ῶ, clavis compingo. Item simpl. compingo, coagmento. Aristoph. in equit. γομφούμενά γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα. (Æsch. Suppl. 449.)

Γόμφωμα et γόμφωσις, coagmentum, coagmentatio, Budæus ex Plut. Exponitur et compages, contabulatio. Item, γόμφωσις, apud medicos, species συναρθρώσεως, quum os ossi clavi modo infigitur, ut inquit Gal.

Γομφωτὴς, coagmentator, qui compingit. [Anthol. Ep. Gr.]

Γομφωτὸς, coagmentatus, compactus. Γομφωτήριον, ου, τὸ, q. d. coagmentatorium, id est, id quo fit coagmentatio, clavus.

Γομφίος, ου, ὁ, molaris dens. Xen. anteriores dentes cibum dicit secare, at τοὺς γομφίους λεαίνειν. Ideo autem vocantur γομφίοι, quòd clavorum modo genis infigantur. (Aristoph. R. 580.)

Γομφιάζω, dentium dolore teneor, stupeo dentibus. Ecclesiast. 30.

Γομφίασις, morbus dentium, vel gingivarum molarium, vel (secundum alios) maxillarum à dentitione dolor. Sunt et qui γομφίασιν de mobilitate dentium interpretentur, apud Diosc. Et, γομφιασμὸς, confractio dentium, vel stupor dentium. Hesych. et Suid.

Composita.

Ἀγόμφωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullis compactus clavis, vel etiam generalius, qui coagmentatus et compactus non est, sumpta metaph. ab iis quæ clavis sunt compacta.

Δερριδόγομφοι πύλαι, Hesych. sunt αἱ δέρρεις ἔχουσαι περιπετάσματα.

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, compages dentium, quæ et γομφίασις, Gal. lib. 5. τῶν κατὰ τόπους, et Diosc. l. 2.

Εὔγομφος, benè coagmentatus clavis. Opp. lib. 1. pisc. [Eurip. Iph. in Taur. 1286. Καλεῖτ', ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας, &c.]

Εὐγόμφωτος, bene clavis compactus. Idem lib. 1. de Venat.

Καταγομφόω, et Συγκαταγομφόω, affligo, infligo.

Πολύγομφος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos habens clavos, seu multis clavis compactus, ut, πολύγομφος ναῦς, apud Hesiod. in Erg. [658. Æschyl. Pers. 71. πολύγομφον ὅδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. Vide Not. Cl. Stanl.]

Συγγομφόω, infigo, configo, clavis compingo. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ. de defect. oracul. lib. 1.

Χαλκεόγομφος, æreos clavos habens. Simonides apud Dion. Halic.

(ΓΟΝΙ'Α. Æsch. Ch. 1067.) ‡ Τρίτος αὖ χειμὼν πνεούσας γονίας ἐτελέσθη: spirante vento procelloso: ex interpr. Th. Stanl. Schol. γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα. Quæ sequuntur verba sunt Hermanni: "nescio an satius sit interpretationem sequi acutissimam, quam nuper Schneiderus in Lexico Græco protulit voce Γόνιος. Is in eo tantum ab Scholiasta discedit quod γονίας genitivum putat esse, intellecto αὔρας, ut γονία αὔρα eadem sit, quæ γονίμη. Cæterum Dorice scribendum πνεύσας pro πνεούσας. Id quum Schol. nesciret, πνεύσας pro participio Aoristi habuit, unde etiam γονίας ipsi nominativus esse visus est."‡

ΓΟ'ΝΥ, τὸ, (gen. τοῦ γόνυος, et per metathesin γουνὸς, pro quo dicitur et γόνατος, † et γούνατος poet.† tanquam à γόνας. plur. nominat. γοῦνα pro γόνυα, genit. γούνων pro γονύων, dat. γούνεσι pro γονύεσι) genu. γόνυ κάμπτειν, Il. ἰ. genu flectere. Il. χ'. Ὥς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα. Plut. in quæst. Rom. ὁ δὲ προσπεσὼν τοῖς γόνασι. Dicitur et προσπίπτειν πρὸς γόνατα. ¶ Γόνυ καλάμου, apud Herodot. in Thalia, internodium arundinis, apud Plin. et Colum. Dicitur etiam de vite, apud Philostratum in Heroicis. (πρὸς γονάτων. Eurip. Med. 325. 498. 711. Theoc. ιδ'. 70. in lævo genu ensis appendebatur. ib. κβ'. 196. γόνυ ἀμπέλου. V. Philostr. l. 2. c. 9.) ☞ A plerisque deducitur γόνυ παρὰ τὸ κονεῖν, τὸ ἐνεργεῖν δι' αὐτοῦ, οἷον κόνυ τὶ ὄν.

Γονάτιον, diminut. à γόνυ, geniculum. Luc. in Asino.

Γουνὶς, ίδος, ἡ, idem quod γόνυ, ex Arato.

Γουνόομαι, οῦμαι, genua amplectens oro, genua amplector supplex. Cum accus. Il. φ'. Γουνοῦμαί σ' Ἀχιλεῦ. Et Od. δ'. πολλὰ θεοὺς γουνούμενος.

Γουνάζομαι, idem, ut Od. ν'. Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. Et. Il. χ'. μή με κύον γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων.

Γονατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12.

Γονατίζω, ingeniculo genicula flecto, apud Poll.

Γονατόομαι, οῦμαι, geniculor, in geniculum nodor. Theoph. hist. plant. l. 8. c. 2.

Γνὺξ (*adverb.*) exp. ἐπὶ γόνυ, sive ἐπὶ τὰ γόνατα, i. in genu, sive in genua, ut Il. ν'. Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, exp. ἐπὶ γόνυ ἔπεσε. Sic et Il. ἑ. et alibi. Exp. et genu flexo. Videtur dictum γνὺξ per syncopen, quasi γονύξ.

Composita.

Ἀγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, genu carens, cui non est genu, Aristot. in lib. περὶ πορείας ζώων. ¶ Item non geniculatus.

Βαρύγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, gravis genibus, cui gravia sunt genua, ideoque tarda. Expon. etiam, cui genua sunt infirma. [Callim. Hym. in Del. 77. ὁ δ' εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.] Βαρυγούνατος, idem, Theocr. [Idyll. xviii. 10. Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;]

Διγόνατος, duplici geniculorum nodo cinctus.

Ἐνγόνασι, (aut disjunctim ἐν γόνασι) q. d. in genibus. ita dici annotatur stella quam Jul. Firm. ingeniculum vocat. Vide Arat. in Phænom.

Ἐπιγουνὶς, sive ἐπιγουνατὶς, aut ἐπιγονατὶς, ίδος, ἡ, os toti genu superjectum, seu os quo tegitur genu. Latinè mola et patella dicitur. Item ἐπιγουνὶς, musculus ipsius genu. Sunt autem intelligendi illi tori qui circa genu in robustis corporibus apparent, bonæ constitutionis indices, inquit Camer. ex Od. σ'. Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. Item genu, ut quidem exp. à Cicerone ap. Aratum. † V. Græv. ad Hes. Asp. 264†.

Ἐπιγουνίδιος, (adject.) impositus genibus, ut apud Pind. in Pyth. ode 9. ἐπιγουνίδιον βρέφος.

Εὐγόνατος, exp. pulchra genicula seu internodia habens. Pulchrè seu bene geniculatus.

Καμπεσίγουνος, incurvans genua. Sic dicta fuit Erinnys, quod genua peccantium incurvet.

Μεσογονάτιον, sive μεσογόνιον, ου, τὸ, q. d. quod est inter genicula, internodium calami seu arundinis. Theoph. l. 4. hist. pl. c. 12.

Ὀλιγογόνατος κάλαμος, arundo paucioribus geniculis et longioribus internodiis. Theophr. de hist. pl. lib. 12. Vide Plinium, l. 16. c. 36.

Πολυγόνατος, multa genicula seu internodia habens, multum geniculatus, frequentibus geniculis cinctus. Πολυγόνατον, ου, τὸ, subst. polygonaton, herba, à geniculorum frequentia.

Πρόχνυ, existimatur dictum per syncopen pro πρόχονυ, et hoc quasi πρόγονυ, adverb. expon. in genua, sicut et γνύξ. Iliad. ἰ. de matre Meleagri, diras illi imprecante, Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, Πρόχνυ καθεζομένη, ubi expon. εἰς γόνατα. Accipitur et pro, funditus, radicitus, ut, ὀλέσθαι πρόχνυ, interire funditus, Od. ξ'. et Il. φ'.

Πυκνογόνατος, densis geniculis constans, crebris distinctus geniculis et internodiis.

Ταχύγουνος, cui velocia sunt genua, velox, celer.

Ὑπογονάτιον, ου, τὸ, quod genibus subjicitur. Chrys. l. de re divina.

ΓΟΡΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, velox, citus, vel agilis, facilè mobilis, versatilis, ut apud Hermog. εὐκίνητος καὶ γοργὸς λόγος. Frequentius rebus animatis tribuitur, exponiturque etiam, vividus, acer, item terribilis, ut in Epigr. γοργὸς ἄρης, Eurip. γοργὸς ὁπλίτης. Xen. de re eq. ἵππος γοργὸς ἰδεῖν. Et, τὸ γοργὸν, motus citatus, agilitas, vel etiam acrimonia et vivacitas. † Comparat. apud Xen. Pæd. l. 4. p. 102. c. et l. 5. p. 125. e.† (γοργὸν ὄμμα. Æsch. S. c. Th. 543. ὄμμασι γοργὸς εἰσιδεῖν. Eurip. Phœniss. 141.)

Γοργῶς, velociter, agiliter.

Γοργότης, ητος, ἡ, celeritas, velocitas, cursus citatus. Hermog.

Γοργόομαι, fio γοργὸς, seu agiliorem et vivaciorem me præbeo, agilius et vivacius me infero. Exp. et ferocio, efferor. Xen. de re equestri, καὶ κυρτοῖ μάλιστα τὴν κεφαλὴν, γοργούμενος.

Γοργεύω, gradum cito, velocius gradior, festino. Hesych.

Γοργὼ, οῦς, ἡ, idem quod γοργότης, Hesychio. Est et nomen proprium mulieris apud poëtas, unde Γόργειος et Γοργόνειος.

ΓΟΡΓΥ'ΡΑ, ἡ, canalis subterraneus per quem aqua effluit. apud Dinarch. Æschin. et Herodot. lib. 3.

ΓΡΑ'ΒΙΟΝ, ου, τὸ, dicitur ilignum quernumve lignum, quod fractum fissumve et accensum iter facientibus lucem præbet, teste Athenæo lib. 15. Γραβίου meminit Eust. quoque Athenæi illa verba referens, dicensque videri esse δᾳδῶν εἶδός τι, siquidem πίσσαν καταστάζειν ἔχει, ut patet ex Theodorida Syracusano sic canente, Πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζεν.

ΓΡΑΙ̃Α, ας, ἡ, anus, vetula. (Æsch. Eum. 69.) Apud Athen. l. 6. παράσιτον ἀκούσας ὑπὸ γραίας τρεφόμενον. ☞ Deducunt gram. vel à ῥαίω significante φθείρω, vel à nomine γεραιὸς, unde γεραιὰ et per syncopen γραῖα. ¶ Item, cutis circa umbilicum, quòd in ea rugæ senectutem indicent, ut Pollux scribit.

Γραῖς, ίδος, ἡ, anus, apud schol. Hom. Il. γ'.

Γραΐδιον, anicula. Aristoph. in Pluto, et Demosth. pro cor. Et pro eodem γρᾴδιον, per synæresin, Eust.

Γραϊκὸς, οῦ, ὁ, anilis.

Γραιόομαι, οῦμαι, anus fio, senesco.

Γραῦς, γραὸς, ἡ, idem quod γραῖα, Athen. l. 11. γραῦς φίλοινος. Archilochus apud Plut. in Pericle. Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο. † Xen. Pæd. p. 229. d.† ¶ Item crustula rugosa quæ concrevit et innatat polentæ, ut inquit Bud. ex Aristot. de gen. anim. l. 2. τὸ δὲ δέρμα ξηραινομένης τῆς σαρκὸς γίνεται καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Aristoph. in Plut. ἄλλαις γὰρ χύτραις ἡ γραῦς ἐπεσ' ἀνωτάτω, i. crusta pultis, sive spuma quæ supernatat in olla. Dicitur et de lacte, ut apud Athen. 247. ἦν γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτῷ. Item de melle, ut scribit Eust. ¶ Eodem nomine dici aiunt et alarum fœtorem.

Γραώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, anilis, senilis. [1 Epist. ad Timoth. cap. 4. 7. τοὺς δὲ βεβήλους καὶ γραώδεις μύθους παραιτοῦ.]

Γρηῦς, γρηὸς, γρηΐ, item γρηῦς, γρήϋος, per dialysin, apud Hom. idem quod γραῦς. Od. τ'. Εἰ μή τις γρηῦς ἐστι παλαιὴ κέδν' εἰδυῖα. Od. ά. γρηΐ σὺν ἀμφιπόλῳ. Od. σ'. γρηΐ καμινοῖ ἶσος. Od. β'. Ὣς ἄρ ἔφη, γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ. Scribitur et oxytonws γρηύς.

Γρήϊος, anilis, antiquus, Etym. et Hesych.

Ἀπογραΐζειν, (*comp.*) utitur scholiastes Nic. exponens quod poëta dixit, ἀποαίνυσθαι τὴν γρηῦν, in Alex.

ΓΡΑ'ΣΟΣ, ου, ὁ, sordes quæ in ovium lanis colliguntur, quæ οἴσυπος etiam dicuntur, Etymol. ¶ Item alarum fætor, axillarum gravis odor, itemque hircorum fœtor, ut docent Poll. lib. 2. et Suid. Sic Aristot. in problem. τοῦ καλουμένου γράσου ὄζουσι, hirci virus olent. Pro eodem dicitur et γράσσος et γράος, Suid. Plut. in apophth. Alex. αὐτοὶ γὰρ ἡμῶν τὸν γράσσον οὐχ ὑπομένουσι, id est, fœtorem qui militibus non delicatis subter alas et poplites sudore et pulvere colligitur. ¶ Etymologo etiam, fatuus, demens.

Γράσων ἄνθρωπος, hircosus, cui fœtent alæ, ut, τῷ γράσωνι μὴ ὀργίζου, apud Suid. Ab Hesych. exp. et fatuus, demens.

ΓΡΑ'ΦΩ, F. ψω, P. φα, scribo, videlicet insculpendo literas (vel notas literarum loco) in lapidem aut lignum. Latini exarare et perarare de literis etiam dicunt. Il ζ'. πόρε δ' ὅγε σήματα λυγρὰ Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Ubi vide Eust. de antiqua inscribendi, i. insculpendi literas consuetudine. Et Il. ρ'. γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος. ¶ Apud Homeri posteros generaliter, scribere significat. Æschin. in Ctes. πρὶν περὶ συμμαχίας μίαν μόνην συλλαβὴν γράψαι Δημοσθένη. Herod. γράφειν εἰς διφθέρας. Demosth. γράφειν εἰς στήλην χαλκῆν. Plut. in Sol. διὰ μέλανος τοὺς νόμους ἔγραφε. Apud Aristoph. γράφειν περί τινος, de re aliqua scribere, id est, de ea tractare. ¶ Aliter etiam exp. pro vario accus. Ut, γράφειν τὸν πόλεμον, Dem. decernere bellum. Γράφειν νόμον, Plut. legem ferre. Γράφειν ψήφισμα, Dem. pro cor. rogationem ferre. Διαδικασίαν γράφειν, apud Æschin. judicium dictare, controversiam constituere. ¶ Item describo, lineam duco, Aristot. in Probl. καὶ γράφει εὐθείας τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις, describit lineas rectas vel ducit. ¶ Item pro γράφεσθαι, accusare. Bud. ex Synes. ¶ Item adscribo, annumero, Xen. Pæd. 4. ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τῶν ἱππεύειν ἐπιθυμούντων. ¶ Item, pingo, ut, εἰκόνα γράφειν, apud Herodian. Dicitur et γραφέω, ῶ, (Atticè pro γράφω) unde γεγράφηκα, apud Synes. Et, ἐγεγραφήκειν, apud eundem. (Eurip. Phœniss. 531.) ☞ Etym. derivat γράφω à γράω significante ξύω.

Γράφομαι, scribor, unde γραφεῖσα ἐπιστολή. Demosth. Et pro γράφω, unde et γέγραμμαι pro γέγραφα, apud Dem. et Pind. Et apud Luc. γράμματα γράψασθαι. Et, γρά-

φεσθαι τὸν νόμον, apud Plutarch. Dicitur et γράφεσθαι γραφήν. † Sic Aristoph. Nub. 1484.† ¶ Frequentissimum est pro accuso: ut, γράφομαί σε προδοσίας. Plutarch. Item pro, accusor, ut, ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα, Æschin. ¶ Item, pingor, ut, γεγραμμένη εἰκών. (Æsch. Ag. 810. Eum. 50. Ch. 449. cum Gen. In numero eorum sum qui obsequantur. Soph. Œdip. Tyr. 418.)

Γράμμα, τὸ, scriptum, liber, ut Callim. ἀλλὰ Πλάτωνος Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. Sic γράμματα Σιβύλλεια, Plut. libri Sibyllini. ¶ Item γράμματα, epistola seu literæ. ¶ Aristot. γράμματα leges scriptas vocat, et artem scriptam, ut docet Budæus. ¶ Item, γράμμα alibi scriptionem, id est, ipsam scribendi actionem significat, ut apud Basil. ἰδοὺ νῦν καὶ κατάρχομεν τοῦ γράμματος αὐτοί. ¶ Item, γράμμα, litera, ut quum Plut. dicit στέργειν et στέγειν differre ἑνὶ γράμματι. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, sicut et Ῥωμαϊκὰ, &c. ¶ Item, γράμματα, literæ, i. doctrina quæ literarum monumentis continetur, ut in hoc senario, διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα. ¶ Item, γράμματα, literæ et acta publica seu tabulæ publicæ, et tabellæ judiciales. Item rationes argentariorum et similium hominum. Item exempla et ἀπογραφαὶ, i. indices, quæ inventoria et repertoria à jurisconsultis vocantur, inquit Bud. Item, γράμματα pro δικαστήρια, apud Aristoph. in Pluto, quòd sortes per literas ducerentur de loco in quo quenque judicia exercere oporteret. ¶ Item, γράμμα, pictura apud Greg. in qua significatione usurpatur potiùs γραφή. Item, scrupulum in Hippiatria. Bud. (Theoc. ιά. 81.)

Γραμματικὸς, οῦ, ὁ, q. d. literarius, γραμματικὸν ποτήριον, apud Athen. l. 11. literis insculptum. Et, γραμματικὴ (sub. τέχνη) grammatica, literatura. Luc. in Alc. γράψαι γραμματικὸν τρόπον, more grammatico. Item, γραμματικὸς, qui literas docet, literator, grammaticus, Plut. γραμματικὸς ἐπιπλήττων παιδὶ περὶ δέλτου καὶ γραφείου. Γραμματικῶς, grammaticè. Epigr. l. 2.

Γραμματικεύομαι, grammaticum seu literatorem ago. Epigr.

Γραμματεὺς, έως, ὁ, scriba. Dem. pro cor. ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. (Aristoph. in Ranis. 116.) †Nub. 668.†

Γραμματεῖς, in novo Test. dicuntur legis interpretes, quòd sicut scribæ publicarum tabularum custodes erant, sic penes istos tanquam sequestres, libri legis essent velut depositi. Apud Phalar. in epist. exp. librarius.

Γραμματεῖον, ου, τὸ, tabella, libellus, codicillus, album. Apud Dem. quodcunque volumen, libellus, et tabella, inquit Bud. Et testamentum et testamenti exemplum.

Γραμματεῖα, significant et acta publica et documenta literaria, et syngrapham (unde tabulæ novæ dictæ) et tabellas judicum. Bud. Idem Bud. γραμματεῖον, exponit chirographum, cautionem. ex Pand. Item rationes argentarii. ¶ Item, γραμματεῖον (inquit Pollux) Atticis dicebatur etiam in quo pecuniæ reponerentur, quod et γραμματεῖον βιώσιον appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκην. ¶ Apud Suidam est etiam, ludus literarius.

Γραμματεύω, f. εύσω, scribam ago. Xen. Hell. 5. et Dem. pro cor.

Γραμματεία, ἡ, literatura, ἐξαρίθμησις, Suid.

Γραμματίδιον, ου, τὸ, epistolium. Antipho. ¶ Item, pro schedula testificantis. Bud. ¶ Ponitur etiam pro γραμματεῖον, i. tabella, libellus. apud Plut. in παραμυθ. ad Apoll. Γραμματείδιον etiam pro eodem scribitur per ει, apud Suid. i. ludus literarius.

Γραμμάτιον, ου, τὸ, literula. Suid. Item epistolium. B. ex Luc. (libellus. Antiph. Orat. 1. p. 18.)

Γραμματίζω, unde γεγραμματισμένος δοῦλος, literatus servus. B. ex Pand. Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ, grammaticæ præceptor, ludi literarii magister. Plut. Et apud Suid. pro eo qui scribere docet. hos literatores Martian. appellat. Bud. apud Plat. in Euthyd. exponit prælectorem et recitatorem. Accipitur etiam pro librario vel scriba, apud eundem in Philebo. Γραμματιστικὸς, οῦ, ὁ, literatorius, grammaticus. Themist.

Γραμμάριον, ου, τὸ, scrupulum, seu scrupulus, i. 24. unciæ pars.

Γράπις, ιδος, ἡ, senecta seu exuvium cicadæ, aut serpentis, et aliorum quæ pelle se exuere solent verno tempore. vernatio. Hesych. Est et avis species. apud eundem. Etymol. verò oxytonws γραπὶς est ὁ ἐρρυτιδωμένος, ὑπὸ τοῦ καταγεγράφθαι ταῖς ῥυτίσι.

Γραπτὴρ, ῆρος, ὁ, scriptor. Epigr.

Γραπτὸς, οῦ, ὁ, scriptus. (Theoc. ι. 28.) γραπτὸς λόγος, Alcid. γραπτὸς νόμος. Naz. unde comp. Ἄγραπτος, non scriptus. Γράπτης, οῦ, ὁ, rugosus. Eust.

Γραπτὺς, ύος, ἡ, inscriptio, (eo sensu quo dixit Plautus corpus vulneribus inscribere) vel laniatio, scarificatio. Od. ω. γραπτῦς ἀλεείνων.

Γραφὴ, ἡ, scriptura, scriptio. Luc. de hist. scrib. καὶ παρ' ἐκείνου ἀπαίτει μισθὸν τῆς γραφῆς. Item scriptum. Thuc. l. 1. Peculiariter interdum in novo Testamento de certo quopiam scripturæ loco dicitur. ¶ Item, accusatio. †Aristoph. Nub. 1483.† Xen. Apomn. l. 1. unde ἀποφέρειν γραφὴν, dicam impingere. ¶ Item, pictura, item picta tabula. Luc. de cal. Dicitur et de fucata facie, tanquam et ipsa picta sit, ut apud Theophyl. ep. 2. (πρέπουσά δ' ὡς ἐν γραφαῖς. Æsch. Ag. 249. ἀστεροπὸς ἐν γραφαῖσι. Eurip. Phœniss. 126. 1095. Æschyl. Ag. 1338. Ch. 230.)

Γραφεὺς, έως, ὁ, pictor. Isocr. Γραφεῖον, ου, τὸ, stylus, penicillus. Plut. de prud. an. Γραφείδιον, pro eodem.

Γραφικὸς, οῦ, ὁ, scriptorius, γραφικὸν μέλαν, atramentum scriptorium, seu librarium atramentum cujus ad scribendum usus est. Idem et γραφικὸν ῥέεθρον dicitur in Anth. Epigr. Γραφικὴ δύναμις, scribendi facultas: cui oppon. αὐτοσχεδιαστική. γραφικὸς νόμος, lex scripta. Nonn. Herodotus à Plutarch. γραφικὸς vocatur tanquam scribendi peritus historicus. ¶ Item, arte pingendi valens, apud Luc. Et, γραφικὴ exp. pictura, apud Arist. in Rhet. pro quo et γραφικὴ τέχνη dicitur.

Γραφικῶς, expressè, graphicè. Bud. ex Plut.

Γραφὶς, ίδος, ἡ, stylus, penicillus, graphium vocat Ovidius, i. instrumentum quo in pugillaribus scribitur. Plat. in Protag. ¶ Item, lineamentorum ductus et umbratilis pictura, Bud. in Pand. ¶ Exod. 32. ἔπλασεν αὐτὰ ἐν τῇ γραφίδι, exp. formavit opere fusorio.

Γραφίον, etiam dicitur in eadem signif. qua γραφίς. [Hippocr. de Superfœt.]

Γραφίσκος Διοκλέος, ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum à Diocle autore dictum. Vide Cels. l. 7. c. 5.

Γραμμὴ, ῆς, ἡ, linea. Plat. in Protag. dicit γραμματιστὰς pueris scribendi adhuc imperitis ὑπογράφειν γραμμὰς τῇ γραφίδι, lineas quasdam penicillo præducere. Γραμμὴ κυκλοτερὴς, in oculo dicitur circulus pupillam ambiens, qui alio nomine Ἶρις appellatur. ¶ Est etiam idem quod βαλβὶς, i. carceres, unde cursores stadii cursum incipiebant. quoniam olim initium, unde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur, sicut rursus extremum linea itidem signabatur, ut apud Aristoph. in Achar. πρόβαινε νῦν ὦ θυμέ, γραμμὴ δ' αὑτηί. i. jam instat certamen et agon. Et Eurip. in Antig. ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν. ¶ Γραμμαὶ, etiam in ludo tesserario quinque erant lineæ ab utraque parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarum media ἱερὰ dicebatur, unde non nisi quum res posceret, talus movebatur. Quo pertinet quod Eust. ex Theophrast. citat. Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, lapidem à sacra linea movet, id est, extrema experitur. Vide Erasmi Chil. in prov. Movebo talum à sacra linea. ¶ Γραμμὰς, Polyb. et Hesych. idem etiam tradit esse quod διαγραμμισμόν.

Γραμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lineæ similis. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 13.

Γραμμικὸς, οῦ, ὁ, linearis, ut, γραμμικαὶ ὑποδείξεις, apud Quint. l. 1. c. 10. demonstrationes seu probationes geometricæ per lineas. ¶ Item linearum peritus, ex Plut. de exilio.

Γραμμισμὸς, (tanquam à γραμμίζω, quod tamen ab Eust. ponitur) lusus τῶν γραμμῶν. de quo vide Poll. l. 9.

Composita, ac primùm cum præpos.

Ἀναγράφω, conscribo, scribo, perscribo, literis mando sive prodo. Dioscorides in præfatione identidem et alibi. Athenæus quoque identidem sic usurpat, ut, Μιθριδάτου δ' ἀναγράφει κόλακα Σωσίπατρον, id est, prodidit. Sic et Libanius. Itidem, ἀναγράψαι βίβλον, apud Galenum. ¶ Item proscribo, vulgò edo, ut in programmate, inquit Bud. Sic ἀναγράφειν τοὺς νόμους ἐν τῇ στοᾷ, et ἀναγράφειν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐκτιθέναι. Item perscribo, in acta refero, ut docet Bud. Æschines adversus Timarchum, καὶ τούτους τοὺς νόμους ἀναγράψαντες, ὑμῖν παρακατέθεντο, i. quum in acta retulissent, quum perscribenda in tabulario publico mandassent. ¶ Item inscribo, ut apud Thucydidem, ἀναγράφειν εἰς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν, in tripode urbem inscribere. Sic ἀναγράφειν εἰς κατάλογον, apud Isocratem. ¶ Ἀναγράφειν κληρουχίας, apud Plutarchum in Pericle, exponitur educere agri sortitiones. ¶ Item, adscribo, ut apud Dionem historicum, ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, adscribere aliquem amicis, referre in amicorum numerum. Item, pingo, ἀναγράψαι τὰ ὑποτυπωθέντα, pingere et effingere ea quæ delineata sunt, inquit Bud. Idem alibi ἀναγράφειν exp. colores addere formis vel imaginibus delineatis, ex Aristot. eth. 1.

Ἀναγράφομαι, perscribor, Lucianus in Anacharside. νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, leges grandibus literis perscriptæ, vel scriptæ. Item literis mandor, literis prodor, Luc. in Anachar. ὥστ' εὐεργέτης ἡμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, literis mandetur, literarum monumentis prodatur. Diosc. ἀναγράφεται δὲ ἐν τοῖς φθαρτικοῖς, id est, (ut ait Budæus) adscribitur, censetur, proditur. Item perscribor, i. in acta referor. Aristot. Poll. 6. Et, ἀναγράψασθαι, Aorist. 1. medius pro ἀναγράψαι, in acta referre. Aristot. Œcon. 2. κομίζεσθαι τὴν τιμὴν ἣν ἀνεγράψατο.

Ἀνάγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, perscriptus, literis proditus, memoriæ mandatus, ut, ἀνάγραπτοι λόγοι, Theodor. lib. eccles. hist. 2. Item perscriptus, in acta relatus, ut ait Budæus ex Basilio, καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν ἀνάγραπτοι παραδεδομένοι, οἷον εἰκόνες τινὲς ἔμψυχοι.

Ἀναγραφὴ, ῆς, ἡ, scriptio vel perscriptio. Plut. in Pericle, τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ ἐνδιατρίψαι. ¶ Item commentarius, breviarium, descriptio, enumeratio. Laërtius in Stilpone, καὶ βουλομένῳ παρ' αὐτοῦ τῶν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν λαβεῖν. Et liber census peracti. Plut. τέλος δὲ τοῦ πλήθους τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσα, προσέδωκε Καίσαρι. In præfatione Dioscoridis (ut scribit Bud.) non semel pro commemoratione rerum et historica traditione. ¶ Item perscriptio, acta, inquit Budæus ex Aristotel. Et, Ἀναγραφαὶ δημοσίαι, acta publica.

Ἀναγραφεὺς, έως, ὁ, perscriptor, scriba, ἀναγραφεὺς τῶν νόμων, apud Lysiam, magistratus ad leges Solonis exscribendas et in volumen unum redigendas creatus, ut tradit B.

Ἀναγραμματίζειν, transpositis literis efferre aut dicere, unde ipsa vox dicitur ἀναγραμματίζεσθαι, quæ trajectis literis effertur.

Ἀναγραμματισμὸς, οῦ, ὁ, literarum trajectio et transpositio: figura apud grammaticos, qua vocabuli alicujus literis trajectis, et transpositis fit alia et diversum significans vox: ut, χόλος, ὄχλος: ἀρετὴ, ἐρατή: φλύαρος, φλαῦρος: λιαρὸς, ἱλαρός: λόχος, ὄχλος: ὀλίγος, λοιγός: ὄλισθος, λοῖσθος: χλόη, χολή: ἄτλας, τάλας. Sic πίλας, λέπας: μῦθος, θυμός: αἵματα, ἰάματα: ἦρα, ἀήρ.

Decomp. Προσαναγράφω, insuper conscribo, conscribo. Plut.

Ἀντιγράφω, rescribo, vicissim scribo ad eum qui ad me scripsit, scripto respondeo, apud Plut. et Julian. imperat. [Arrian. de Exp. Alex. lib. 2. Πρὸς ταῦτα ἀντιγράφει Ἀλέξανδρος, καὶ ξυμπέμπει τοῖς παρὰ Δαρείου ἐλθοῦσι Θέρσιππον, &c. Æschin. Orat. in Timarch.]

Ἀντιγράφομαι, (inquit Bud. ex Polluce) observo, refero in commentarios. Pro eodem dicitur ἀπογράφομαι. ¶ Ἀντιγράφομαί σοι, præscribo tibi, exceptione te ab accusatione repello, apud Æsch. in Timocratem.

Ἀντίγραμμα, contrarium scriptum, contraria scriptio, contrascriptum. [Lucian. Hermot.]

Ἀντιγραφὴ, rescriptio, ipse actus rescribendi, responsum quod datur per scriptum. Athen. 14. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ. Exponitur item ἀντιγραφὴ βασιλικὴ, rescriptum regium, rescriptum imperatorium. Item rescriptio et quasi contrascriptio, refutatio scripti. Plut. in Cæsare sic appellat Anticatonem Cæsaris. ¶ Item pro ἀντωμοσία, apud Plat. in Apologia, καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀπογραφῇ. Vide Hesych. et Harpocrationem. ¶ Ἀντιγραφαὶ, plur. num. apud Aristoph. in Nub. †472.† ἀνακοινοῦσθαι πράγματα κἀντιγραφάς. scholiastes tradit sic appellari solitas lites omnes propter oppositiones eorum quæ objiciebantur.

Ἀντίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, exemplum descriptum continens. Dem. τούτων δ' ἁπάντων στήλας ἀντιγράφους ἐστήσασθε ὑμεῖς τε κἀκεῖνοι. ubi significare videtur (inquit Budæus) cippos eodem exemplo sculptos.

Ἀντίγραφον, ου, τὸ, exemplum libri et descriptio. Capitur generaliter pro exemplo scripti cujuslibet, ut, ἀντίγραφον epistolæ apud Plutarch. in Alexandro. Dicuntur etiam ἀντίγραφα pro exemplaribus scriptorum alicujus autoris. Apud Athenæum lib. 2. et 6. ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις. Apud Eusebium, ἀντίγραφα διημαρτημένα, exemplaria mendosa. ¶ Item custodis commentarius, qui vulgò contrarotulatus.

Ἀντιγραφεὺς, observator coactorum, id est, eorum qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem, qui à Græcis ἀποδέκται, vulgò receptores appellantur, vel receptores particulares et horum observatores, qui à Græcis ἀντιγραφεῖς. vocare possumus custodes, cum Cicerone in oratione pro lege agraria contra Rullum, et de reditu suo. Et, ἀντίγραφα dicebantur eorum scripta, quasi contrascripta. Dem. contra Androtionem, ἕκαστος ἀντιγραφεὺς ἔμελλεν ἔσεσθαι τῶν εἰσενεγκόντων.

Ἀπογράφω, ab exemplari describo, id est, exemplum scribo, et ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. ¶ Item in tabulas refero, perscribo, expensum fero, vel acceptum refero. Lysias, ἀπογράφει Ἀγόρατος τῶν αὐτοῦ ἐγγυητῶν τὰ ὀνόματα. Demosth. ἔχειν τὴν προῖκα ἀπογράψας πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους. Item enumero, indicem facio, Laërt. de Aristot. συνέγραψε δὲ πάμπλειστα βιβλία, ἃ ἀκόλουθον ἡγησάμην ἀπογράψαι. ¶ Item, proscribo. Pollux lib. 8. δημεῦσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογραφῆναι. ¶ Item defero. et ἀπογραφὰς ἀπογράφειν dicuntur homines qui delationes faciunt. Andoc. de mysteriis. πρῶτος μὲν οὗτος ταῦτα ἐμήνυσε, καὶ ἀπέγραψε τούτους. ¶ Item, nomen do et profiteor, inquit Bud. Arrianus, ὡς δὲ ἐξηγγέλθη ὅτι οὐκ ἀπογράφουσι σφᾶς οἱ πολλοί, ἀλλ' ἐπικρύπτουσι τὴν ἀπιστίαν τῶν στρατιωτῶν, ἐκάκισεν.

Ἀπογράφομαι usurpatur sicut et ἀπογράφω, pro, nomen do et profiteor, Plut. in Antonio, ἀπεγράψαντο γὰρ οἱ φίλοι συναποθανουμένους ἑαυτούς. †Ἀπογράφεσθαι εἴς τι πρός τινα. Xen. Pæd. l. 2. 42. a. apud aliquem suum nomen dare, profiteri, ad aliquid vel in aliquâ re.† Est potissimum in usu aoristus medius. Xen. Hell. 6. ἀπογραψάμενοι δ' ἐν ταῖς ὁμωμοκυίαις καὶ οἱ Θηβαῖοι, id est, quum autem Thebani nomen dedissent inter urbes fœderatas, vel quum autem Thebani inter fœderatos populos professi essent. Et, ἀπογράφεσθαι, ad nomina ultrò respondere in delectu militum. Plutarch. in Agesilao ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐκλεξάμενοι ἀπέστειλαν. Dicebatur etiam de athletis: unde ἀπογραψάμενος πύκτης,

pugil qui nomen suum dedit, inter cæteros videlicet pugiles, vel qui se adscripsit numero reliquorum. ¶ Item nomen do, seu profiteor in censu, vel censum profiteor. Aristot. Œcon. 2. Κύψελος ὁ Κορίνθιος εὐξάμενος τὰ ὄντα Κορινθίοις πάντα τῷ Διῒ ἀναθήσειν, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀπογράψασθαι. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων, τὸ δέκατον μέρος παρ' ἑκάστου ἔλαβε. Sic et apud eundem Pol. 4. Et Lucæ c. 2. ¶ Item, scripto denuntio, et quasi proscriptione (id est, programmate) promulgo. Isocr. in Areopagetico. ὑπὲρ ἧς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, id est, denuntiavi et programmate edito professus sum concionem me habiturum. Demosth. adversus Euergum, ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς αὐτὸν διαδικασίαν, id est, experiri non institit cum eo, nec eorum petitorem se constituit. Inde ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι, repudium marito mittere, apud eundem. ¶ Item adnoto. Basil. homil. 6. in Hexaem. de genethliacis loquens, τὸν μέλλοντα πρὸς ἀκρίβειαν τὴν ὥραν ἀπογράφεσθαι. ¶ Item in rationes et calendarium refero: ut, πρὸς Τιμόθεον Demosth. scribit, ἀπεγράψατο δὲ τήν τε χρείαν εἰς ἣν ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος. Est etiam, in acta referre. Basil. de jejunio orat. 2. ἄγγελοί εἰσιν οἱ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀπογραφόμενοι τοὺς νηστεύοντας. Significat etiam in actis profiteri et promulgare, quod nunc jurisperiti insinuare vocant. Aristot. Œcon. 2. νόμου δὲ ὄντος αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, δεηθέντες χρημάτων ἐψηφίσαντο τοὺς ὀφείλοντας ἀποδοῦναι τῇ πόλει. ¶ Est etiam (inquit Budæus) libello dato peto, ut qui judicium dictant. Plato de leg. 8. τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος, damnum injuria datum certa pecunia æstimans. Ἀπογράφεσθαι etiam dicuntur petitores et candidati. Plutarch. ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, præturam urbanam petere cœpit. ¶ Item passiva voce et significatione, describor, deferor, annotor, in rationes et calendarium vel in acta referor, &c. Hinc ἀπογεγραμμένος, apud Xen. Pæd. 8. παρὰ βασιλεῖ ἀπογεγραμμένοι. Et 6. ἔχετε μὲν ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοῦ τοὺς ἀποδεδοκιμασμένους.

Ἀπόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*adject.*) ab exemplari, vel ad exemplar effictus, Laërt. in Onesicrito.

Ἀπόγραφον, ου, τὸ, (*subst.*) exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè descriptum vel exscriptum dicitur. Cicero descriptionem imaginemve tabularum appellat in actione 5. in Verrem, αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον καὶ τὸ ἀντίγραφον. Idem lib. epist. ad Att. 12. circa finem libros suos philosophicos ἀπόγραφα vocat, quasi Græcorum scriptorum imagines et exempla.

Ἀπογραφὴ, actorum tabulæ et perscriptio. Demosth. πρὸς Λεπτίνην, καὶ τοῦτο ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἄν τις ἴδοι. Item, ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν dicitur calendarium et ephemeris publicanorum, apud eundem. Est etiam ἀπογραφὴ commentarius quicunque et index in quo res enumerantur. Significat verò et ipsam rerum enumerationem seu recensionem, sicut ἀναγραφὴ, apud eundem. Inventarium et repertorium jurisconsulti vocant. ¶ Item descriptio vel conscriptio verti potest apud Lucam Evangelistam initio capitis secundi. Item, pictura, Polybio. B.

Decomp. Ἀναπόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, à publicano non census nec scriptus, incensus: inscriptus quoque hoc sensu dicitur à Varr. et Lucill. Poll. l. 9.

Ἐναπόγραφος, adscripticius, adscriptitiæ conditionis.

Προσαπογράφω, idem quod ἀπογράφω, defero. Lysias adversus Agoratum, ἐπειδὴ δὲ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐγένετο, μηνύει ὁ Μενέστρατος καὶ προσαπογράφει ἑτέρους τῶν πολιτῶν.

Συναπογράφομαι, exp. mittor ad suffragia magistratus gratia. ¶ Item pictura, Polybio.

Διαγράφω, describo, delineo: ut apud Plat. de rep. 6. διαγράφειν τὴν πόλιν. Item, conscribo, deligo, ut, διαγράφειν τοὺς στρατιώτας, delectum habere militum. ¶ Item distribuo et diplomatibus publicis largior et divido. Plut. καὶ Λεύκολλος μὲν διέγραψε χώρας τῆς αἰχμαλώτου. ¶ Item deleo, expungo, induco. † Διαγέγραπταί μοι δίκη. deleta, expuncta est mihi dica. Aristoph. Nub. 772.† Plut. in princip. libelli, utrum Athen. in bello an &c. καὶ Θουκυδίδης σοι διαγέγραπται, deletus à te fuerit Thycydides, id est, libri Thucydidis. Item pro ἀκυροῦν, abrogare, antiquare, abolere, inducere: ut, διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, circumducere actionem et ex actis eximere. Et accusator dicitur διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, quando non instat accusationi institutæ. Quæ metaphora manavit à tabulis actuariorum et scribarum in quibus litium et actionum contestationes perscribebantur, ut hodie fit. Vide Bud.

Διάγραμμα, descripta forma in scientiis demonstrativis. A quibusdam apud geometras exponitur simpliciter figura. Plat. Pol. 7. διαπεπονημένοις διαγράμμασι, quæ elaborata sint figuris. ¶ Item perscriptio et breviarium, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex censu εἰσφοραὶ describuntur. Bud. ex Suida, apud quem et διαγραφεὺς est, qui hoc describendi officio fungitur. ¶ Item Διάγραμμα quod Cic. scripturam vocat, vide paulò post in Διαγραφή. ¶ Item edictum. Plut. in Marc. Hinc προτιθέναι διάγραμμα, apud eundem, id est, edicere.

Διάγραπτος δίκη, interlita lis et inducta.

Διαγραφεὺς, vide in Διάγραμμα. (Marcellin. Vit. Thucyd.)

Διαγραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio, delineatio, Bud. ex Plat. Est etiam quod Cicero scripturam vocat, h. e. publicanorum acta et perscriptiones. Item antiquatio et peremptio rei cœptæ vel jam peractæ.

Διαγραφικὴ, pro pictura in buxo, ex Plin. affertur.

Ἐγγράφω, inscribo, i. intrà scribo. (Æsch. Pr. 788. Soph. Tr. 160. ἐγγραφεῖ q. ab ἐγγραφέω. Sch. Æsch. Ch. 697.) Xen. ἐγγράψας εἰς βιβλίον. Et apud geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα, quod intus ita comprehensum est, ut tamen angulis lineam comprehendentem stringat. Item inscribo, quo utebantur in liberorum professione. Et pro inscribo, i. in rationes refero, inquit Budæus ex Demosthene, κελεύει γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἐγγράφειν, ὅτι οὔτ' ἔλαβον οὐδὲν τῶν τῆς πόλεως, οὔτ' ἀνήλωσα. Apud eundem Demosthenem, pro, in numeros militares refero, aut inter classiarios. Et, ἐγγράψαι, apud eundem in orat. contra Aristoph. pro inter ærarios referre, unde exponitur et mulctare: et ἐγγράφεσθαι, mulctari. Demosth. ἐγγραφῆναι τὸ διπλοῦν τῷ δημοσίῳ, altero tanto mulctari. Et, ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, in arcem relati, vel quorum nomina Athenis in arcem relata. vide Bud. in annotat. ¶ Item pro προσγράφω, adscribo, addo: ut Demosth. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. in Publ, τοὺς δ' ἐγγραφέντας ὑπ' αὐτοῦ. Et, ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας seu ἐγγραφῆναι. Demosthenes, in album virorum referri. ¶ Item inscribo, seu conscribillo, scarifico. Bud. ex Theophrast. πλὴν ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν. (Æsch. Suppl. 953.) [οὐ πίναξίν ἐστιν ἐγγεγραμμένα. Schol. οὐκ ἐγγράφως ταῦτα εἶπον, ἀλλὰ ζώσῃ φωνῇ.]

Ἐγγράμματος, scriptus; ut, ἐγγράμματος φωνή.

Ἐγγραφὴ, inscriptio.

Ἔγγραφος, scriptus, scripto constans, in literas relatus: cui opp. ἄγραφος, ut, ἔγγραφος νόμος, Plut. in Lyc. (Luc. Nigrin. p. 38.)

Ἐγγράφως, scripto, seu in scripto, aut cum scriptis.

Ἐγγραπτὸς, inscriptus.

Decomp. Μετεγγράφω, transcribo: quod uno loco scriptum est, aliò transfero. vel professionem muto. ex Gregorio, de sancto baptismo, εἰ μὲν ἄλλως ἐγγέγραψαι, ἢ ὁ ἐμὸς ἀπαιτεῖ λόγος, δεῦρο, καὶ μετεγγράφηθι.

Παρεγγράφω, falsò inscribo vel adscribo, subdolè intersero interponoque. Plutarchus in Antonio, καὶ τούτοις παρεγγράφων ὡς ἐβούλετο. Unde παρεγγεγραμμένος, item παρέγγραπτος et παρέγγραφος, adscriptitius, non germanus, ut Hercules et Bacchus et Ganymedes à Luciano dicuntur inter deos παρεγγεγραμμένοι: à Greg. παρέγγραπτοι ἱερεῖς, qui obrepserunt. Et, παρέγγραφος πολίτης, apud Athen. factitius civis, et quolibet modo civitatem adeptus.

(Παρεγγράφομαι. Philostr. l. 2. c. 29.) [Æschin. Orat. de falsa Legat. C. Cleophon.—παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης καὶ διεφθαρκὼς νομῇ χρημάτων τὸν δῆμον, &c.]

Προσεγγράφω, insuper adscribo, Bud. ex Dem. εἰκότως δ' οὐ προσενεγράψατο τὴν ποίησιν τῇ διαμαρτυρίᾳ. [Æschin. c. Ctesiph. προσεγγράφουσι γάρ τι πρὸς τὰ ψηφίσματα, &c. Demosth. adv. Leochar. Herodot. Hist. lib. 2.]

Ψευδεγγραφὴ, ἡ, falsa et ementita inscriptio. ψευδεγγραφῆς δίκη, sive ψευδέγγραφος δίκη, lis adversus quæstorem instituta, qui falsò nomen debiti inscripserit. apud Suid. Vide et Harpocr. Poll. l. 8.

(Ἐκγράφομαι. Aristoph. R. 151.)

Ἐπιγράφω, inscribo, superscribo. Luc. de hist. scrib. ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία. Et, ἐπιστολὴ ἐπιγεγραμμένη τὸ ὄνομα. apud Synes. epistola hoc vel illud nomen inscriptum habens. Thuc. ἐπιγράψασθαι ἐπὶ τρίποδα. ¶ Item (inquit Budæus) epigrammata scribo. Plut. ἀνεγίνωσκε τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μονόστιχα. ¶ Item, inscribo virgis, i. conscribillo, scarifico, perstringo, leviter vulnero; Il. δ'. v. 139. Ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. Hinc adverb. Ἐπιγράβδην. ¶ Item, viritim collationem describo et indico. Aristot. Œcon. 2. ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν πλῆθός τι ἀργυρίου. ¶ Ἐπιγράφω τίμημα, inscribo pœnam, mulctam irrogo, &c.

Ἐπιγράφομαι, adscribo mihi, titulum hunc mihi vendico, hoc mihi tribuo. Plut. in Demetr. ἀλλὰ Δημήτριος ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος προσωνυμίαν. Item, ἐπιγράφομαι τοῦτον, hunc mihi ducem et autorem vendico et adscribo, Bud. ex Chrysost. Sic et apud Lucian. ἐπιγραφόμενος τὸν Διογένη et τὸν Πλάτωνα. ¶ Ἐμαυτῷ μὲν ἐπεγραψάμην εἰσφορὰν μεγίστην, mihi ipse descripsi, mihi statui et imperavi. ¶ Item, testium nomina do quos sum producturus, Bud. ex Demosth. καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας. ¶ Item de scripto actionem intendo, libello actionis genus edo. Sic Dem. πρὸς Ἄφοβον dixit, τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν, tanti damnaverunt quanti eam litem æstimaverant.

Ἐπίγραμμα, inscriptio, ἐπιγραφή. Apud Aristot. autem Rhet. 1. ἢ τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν, exp. litis inscriptionem non concedunt, i. rem quæ nomine illo appellatur se fecisse negant. ¶ Item peculiari sig. idem quod et Lat. epigramma. Ἐπιγραμματίζω, apud Laërt. epigrammate noto vel mordeo. Ἐπιγραμμάτιον, dim. Plut.

Ἐπιγραφὴ, inscriptio, titulus. Athen. l. 13. καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. Item pro titulo, metaph. Polyb. 1. τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν. ¶ Item, indictio. Isocr. ¶ Item, descriptio tributi, et munus ipsum publicum. Ἐπιγραφεὺς, qui hoc munere fungitur describendi tributum. Bud. Vide et Poll. l. 8.

Ἐπιγράβδην, adverb. apud Hom. strictim, perstringendo. [Iliad. Φ. 166. Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς Δεξιτερῆς, &c. Schol. Ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον τὸ δέρμα.]

Decomp. Ἀνεπίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens ἐπιγραφὴν, seu inscriptionem: ut liber ἀνεπίγραφος, cui autoris nomen inscriptum non est, vel carens titulo. Et epistola ἀνεπίγραφος, cui non est inscriptum nomen ejus ad quem mittitur.

Ἀντεπιγράφω, vicissim seu loco alterius inscribo. [Demosth. adv. Timocr. σκέψασθε ὡς καλὰ καὶ ζηλωτὰ ἐπιγράμματα τῆς πόλεως ἀνελὼν, ὡς ἀσεβῆ καὶ δεινὰ ἀντεπέγραψεν. ubi plurima sunt ex Orat. adv. Androtion. desumpta.]

Παρεπιγραφὴ, figuræ nomen est, apud schol. Aristoph. in Nub. [3. et 10. 226. Schol. Ran. 314. Schol. Acharn. 1148. Schol. Biset. Lysistr. 294. Schol. 951. Schol. Biset.]

Συνεπιγράφω, simul inscribo (i. simul autorem esse dico.) Plut. in Polit. præc. ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν, consortem laudis faciunt, laudem impertiunt. Συνεπιγραφεὺς, qui unà cum alio fungitur munere describendi tributum.

Ψευδεπίγραφος, falsò inscriptus, fictitium et ementitum gerens titulum. Plut. Ψευδεπιγραφεῖν, falso nomine inscribere.

Καταγράφω, perscribo: ut, νόμοι κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας. Plut. in Solone. Item, Καταγράφω στρατιώτας, conscribo milites: unde καταγραφέντες στρατιῶται, Polyb. Dicitur et de aliis quorum numerus perscribitur, ut apud Plut. καὶ κατεγράφησαν ἄνδρες οὓς ἔδει θνήσκειν, ὑπὲρ διακοσίους. ¶ Item, delineo, Paus. τῷ δὲ Μυῒ ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παῤῥάσιον καταγράψαι. Et, καταγράφεσθαι εἰς σφαῖραν, Procl. de sphæra. (Luc. Nigrin. p. 21.)

Καταγραφὴ, perscriptio: ut, καταγραφὴ κεφαλαίων quidam Plut. liber vocatur. Et conscriptio: ut, καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν ποιεῖσθαι, Polyb. milites conscribere. Est item delineatio. Plat. in sympos.

Κατάγραπτος, perscriptus. Item pictus, notis et punctis distinctus.

Κατάγραφος, idem apud Luc. ut testatur Bud.

Μεταγράφω, muto scriptum, Bud. ex Xen. Et, μεταγράφω τὸν νόμον, abrogo, refigo, idem ex Dinarcho. Idem, μεταγράφειν interpr. arbitrium inducere et circumducere, h. e. sententiam arbitrorum antiquare. Schol. exp. μεταγράφειν τὴν ὑπογραφὴν τῆς διαιτήσεως, jam probatum arbitrium inducere. ¶ Item, pro ἀπογράφω, exscribo, describo. Apud Thuc. significat etiam, in aliam linguam transfero: τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν. ¶ Item transcribo: ut, μεταγράφω τοῦτο εἰς σε, Paus. (Philostr. l. 1. c. 3.)

Μεταγραφὴ, descriptio libri et exemplum. Julian.

Μεταγραφεὺς, exscriptor, qui transcribere solet.

Παραγράφω, adscribo, juxtà scribo. Syn. τὰ παραγεγραμμένα τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ. Est etiam, annoto in margine. de qua signif. vide in παραγραφή. Item appingo, Bud. † οἷον παραγράφονται οἱ Πέρσαι ἔχοντες. Xen. Pæd. 1. 2. 13.† ¶ Item præscribo, exceptione summoveo: pro quo dicitur et παραγράφομαι. ¶ Item, perperam scribo. Demosth. pro cor. Item παραγράφω νόμον, legi jam latæ et rogatæ aliam legem obrogo et oppono. ¶ Item pro ἐγγράφω, inscribo, et me esse profiteor. Vide Bud. Exp. etiam prætexto, apud Polyb. τὰ μὲν γὰρ πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῖν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παρεγράφη, i. negotium vestrum humanitatis specie prætexitur.

Παραγράφομαι, præscribo, excipio, exceptione submoveo petitionem. Demosth. ad Pantæn. παρεγραψάμην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. Idem in Mid. Δημοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι, accusationem transcribere et transferre, vel, Demosthenem accusare, et in eum, præterito alio, accusationem crimenque intendere. ¶ Item præscribo finem: ut, αὐτοχειρίᾳ παραγράψασθαι τὸν βίον, apud Jos. sua manu vitæ finem sibi præscribere, i. sibi mortem consciscere. ¶ Item, sperno et rejicio, ex Nonn. ς'. με παραγράψαιτο.

Παράγραμμα, quod adscribitur ultra solitum et justum, Bud. ex Dem. Παράγραμμα, et Παραγραμματισμὸς (à παραγραμματίζω) scripturæ inversio, q. d. alliteratio. Aristot. Rhet. 3. Dicitur et, τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα. Suid. παραγραμματισμὸν esse dicit, quum γράμμα loco γράμματος ponitur, ut, μυρσίνη pro βυρσίνη, et Κεκλοπιδῶν pro Κεκροπιδῶν. Vide et Aristoph. schol. Docet Bud. ex Eust. παραγραμματισμὸν dici et vitium literas perversè pronuntiantium; ut si quis κόλακος pro κόρακος dicat. Παραγραμματίζω, paragrammate utor, seu alliteratione. [Strab. Geogr. lib. 1.]

Παραγραφὴ, adscriptio et annotatio in margine. Item scholium et annotationis signum in margine adscriptum. Isoc. περὶ ἀντιδός. Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας. Inde paragrapi vel paragraphæ jurisconsultorum. Est etiam schema quoddam quo, finito sermone uno, ad alium fit transitus. Eust. ¶ Item præscriptio, præscribendi jus, exceptio. Apud Demosth. pro cor. Bud. exceptionem et translationem interpr. παραγραφικὸς ἀγὼν, litis contestatio super exceptione et translatione, quam Cicero translativam causæ constitutionem vocat Rhet. 3. Hujusmodi est controversia apud Demosth. πρὸς Πανταίνετον et πρὸς Φορμίωνα.

Παράγραφος, figura quædam cujus nota velut in certas quasdam portiones comœdia dividebatur, de qua lege Hephæst. et schol. Aristoph. Sunt qui contra Bud. paragraphos jurisconsult. nomen hinc accepisse putent.

Παραγράπτους et Παρεγγράπτους vocant Suid. spurios, peregrinos, videlicet perperam inscriptos.

Decomp. Ἀντιπαραγράφομαι, exceptione utenti occurro.

Ἀντιπαραγραφὴ, formula qua quis occurrit ei qui exceptione utitur. Vulgò replicationem appellari scribit Bud. in prior. annotat. in Pand.

Προσπαραγράφω, adscribo, jam scriptis addo, ut interp. Bud. [Demosth. adv. Bœot. Plat. Phædr. ὥστε προσπαραγράφουσι πρώτους οἳ ἂν ἑκασταχοῦ ἐπαινῶσιν αὐτούς.]

Περιγράφω, circumscribo, Naz. ὥσπερ κύκλον κέντρῳ περιέγραψε τὴν πόλιν. Plut. in Rom. ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι. Et, περιγραφόμενον σχῆμα, geometr. de quo Bud. ¶ Item, circumscribo, i. defino seu præfinio, quasi circumscribendo præstituo. Arist. Metaphys. 10. τούτων δὲ τῶν ἐπιστημῶν ἑκάστη περιγραψαμένη, τί γένος αὐτῇ. Xenoph. τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς ταῖς ἄλλαις δοῦναι περιγράφοντας τοῦ ἔτους χρόνον. Hinc et pro coërceo, cohibeo, coarcto, ut Thucyd. ἐκ βραχέος καὶ περιγράπτου, ex præscripto et non liberè laxèque. Apud Greg. περιγράφειν τὸν λόγον, i. finire seu claudere. ¶ Item pro delineare, vel deformare rudius, non exactè describere: apud Aristotelem, περιγεγράφθω μὲν οὖν τἀγαθὸν ταύτῃ. ¶ Item deleo, oblitero, aufero è numero. Æschin. περιγράψετέ με ἐκ τῆς πολιτείας.

Περίγραπτος, circumscriptus, et quasi certis finibus inclusus. Item qui circumscribi potest et finiri.

Περιγραφὴ, circumscriptio. (Æsch. Ch. 205.) Polyb. περίμετρον et περιγραφὴν pro eodem posuit, de ambitu maris Pontici loquens, ut scribit Bud. Ex eodem affertur et pro καταστροφή. Item delineatio, deformatio quædam rudior, descriptio minus exacta, Aristot. τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, quæ rectè delineata sunt. ¶ Item, Poll. l. 4. est vitium quoddam in corpore.

Decomp. Ἀπερίγραπτος, cui contr. περίγραπτος, ut Damasc. de Deo, ἀκατάληπτος, ἀπερίγραπτος. Idem quod ἀπερίγραφος, qui circumscriptus non est. Strabo.

Ἐμπεριγράφω, scripto comprehendo. [Eustath.]

Προγράφω, antè scribo, prius scribo. Paul. ad Ephes. 3. v. 3. καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. Sic et alibi προγράφειν ἐν τοῖς πινακίοις dixit Aristoph. in avibus. ¶ Item pro, conscribo, ex Aristot. Œcon. 3. χορηγοὺς προέγραψε. et ex Plut. in Camill. προέγραψε στρατιᾶς κατάλογον.

Πρόγραμμα, scriptum quod publicè proponitur, aliquid indicans aut fieri jubens, seu tabella publicè proposita, ut quod in ea scriptum est, ab omnibus legatur. Luc. ¶ Interdum signif. διάταγμα et quasi edictum.

Προγραφὴ, proscriptio, ut Bud. apud Strab. interpr. de Sylla loquentem, προγραφὰς δὲ ποιούμενος οὐκ ἐπαύσατο πρὶν ἢ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαυνιτῶν διέφθειρεν.

Προσγράφω, insuper scribo, scriptis addo, adscribo: ut, προσγράφειν τοῦτο πρὸς τὴν εἰρήνην. Exp. et adscribo seu allego, apud Plut. in Publ. προσέγραψε τῇ βουλῇ Οὐαλέριον. Et in Numa, Πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ προσέγραψαν.

Πρόσγραμμα, τὸ, quod jam scriptis additum est, adscriptio.

Συγγράφω, conscribo, scriptis mando, historiam scribo. † Xen. Pæd. p. 223. a.† Thuc. lib. 1. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Luc. de hist. scrib. οὗ γε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. Et συγγεγραμμένοι πατέρες. Plut. patres conscripti. ¶ Item, συγγράφειν, et frequentius συγγράφεσθαι, scripto cavere, quod syngrapha dicitur; stipulari. ex Isocr. et Xenoph. et Theophrasto.

Σύγγραμμα, opus quod quis conscripsit, liber, opus. Xen.

Συγγραμμάτιον, opusculum, libellus. Luc.

Συγγραφὴ, scriptio, Aristid. ποίησιν καὶ ἄλλην συγγραφήν. Et peculiariter de scriptione historica, Paus. ἡ μὲν οὖν πόλις ἐστὶν ἐπὶ θαλάσσῃ μέγα οὐδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχομένη. Item scriptum, liber; ut idem Pausan. ἐν τῇ Ἀτθίδι συγγραφῇ. ¶ Item, syngrapha, stipulatio et cautio. Thucyd. vide Bud. qui et affert ex Dem. ἐπειδὰν συγγραφὴν συγγράψωνται ναυτικήν.

Συγγραφεὺς, scriptor, historicus. Item scriba, apud Thuc. (Luc. Jud. Voc. p. 49.)

[Συγγραφικῶς. Plat. Phæd. Ἔοικα, ἔφη, καὶ συγγραφικῶς ἐρεῖν, ἀλλ' οὖν ἔχει γέ πως ὡς λέγω.]

Decomp. Ἀντισύγγραφος, per mutuam stipulationem seu cautionem factus vel celebratus. In edictis Justin.

Παρασυγγραφέω, ῶ, contra syngraphæ conventa facio, fidem promissam in satisdando fallo, Bud. ex Dem.

Ὑπεργράφω, superpingo.

Ὑπογράφω, subscribo, (tam in propria signif. quam in metaph.) astipulor, assentior, probo. Theodor. συμφώνοις γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτοχειρί. Idem, ὑπογράψας τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. ¶ Item, q. d. sub aliquo scribo, dictata excipio. Jul. imper. οὐκ ἔχων οὐδὲ τὸν ὑπογράφοντα. Sic et Plut. in Cæs. ¶ Item, delineo, lineamenta duco, Aristot. de gen. 2. καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον. Hinc sumpta metaph. dixit Isocr. ὑπογράφειν χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις, prima manu informare, et quasi primis lineis deformare. Item exp. describo, apud Bas. in ep. ad Maximum, σαφῶς ὑπογράφων τῷ λόγῳ τῆς ψυχῆς σου τὸν χαρακτῆρα, describens et quasi depingens animi tui formam. Sic et apud Plutarchum pro describere, vel breviter definire, in lib. de fato. ¶ Item, pro προγράφω, præscribo pueris, quos doceo scribere. Plato in Protag. ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Et metaph. idem de leg. l. 4. αὐτὸν πρῶτον πάντα ὑπογράφοντα τῷ πράττειν, quasi præscribentem quæ agere debeant et prælineantem quæ sequi eos oporteat. (Philostr. l. 2. c. 22.)

Ὑπογράφομαι, fucor, fuco vel cerussa illinor, aut me illino. Lucian. καὶ τὠφθαλμὼ ὑπογραφομένην. Athen. de Sardanap. ὑπογέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑπόγραμμα, subscriptio. Item, quod subscriptum est. Apud Antiph. τῆς στήλης τὸ ὑπόγραμμα, Bud. Interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ στήλῃ, addens, esse fortasse idem quod πρόγραμμα.

Ὑπογραμματεὺς, scribæ vicarius, vel scribæ administer.

Ὑπογραμματεύω, Bud. exp. facio scriptum, apud Antiph.

Ὑπογραφὴ, subscriptio. Et metaph. approbatio, assensio, Basil. Bosphorio, ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως. ¶ Item, descriptio primæ manus et delineatio, rudis et crassa adumbratio, Plat. (Æsch. Ch. 207.) Et, ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων, apud Aristotel. fossa ducta et fundamenti circumscriptio. ¶ Item, figuratum dictum et ridiculum, ex Herodian. l. 4. καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. ¶ Item, fucus, apud Lucian. inquit Bud. Sic Chrysost. ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιγραφαί. † Xen. Pæd. 1. 3. 2.†

Ὑπογραφεὺς, amanuensis, qui dictata excipit. Bud. ex Syn.

Decomp. Προσυπογράφω, insuper subscribo, vel unà subscribo.

Alia composita facta ex γράμμα, aut derivatis inde citra præpositionem.

Ἀγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiteratus, literarum rudis, aut indoctus, aut qui ne ipsa quidem literarum elementa novit. Luc. et Ath. lib. 10. Item literis carens, literis non constans: ut, ἀγράμματος ῥῆσις, Athen. lib. 10.

Ἀγράμματα ζῶα, animalia quorum vox nullis exprimi literis valet, inquit Cæl. Rhod.

Ἀγραμματία, ἡ, literarum imperitia, aut literarum penuria, et q. d. carentia literarum. Ælian.

Ἀρχιγραμματεὺς, scribarum princeps. Plut. in Eum.

Δεκαγράμματος, decem literis constans. Athen. l. 10.

Ἑπταγράμματος, qui septem literarum est.

Ἱερογραμματεὺς, q. d. scriba et velut commentariensis rerum sacrarum, i. mysticarum: sacer scriba. Luc. in Macrob.

Πολυγράμματος, qui multarum literarum est, admodum literatus. Plut. in Pericle.

Τετραγράμματος, qui quatuor literarum est, quatuor literis constans. Τεταγράμματον, apud Judæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

Φιλογράμματος, amans literas, literarum studiosus. [Diog. Laert. lib. 9.]

Φιλογραμματέω, ῶ, literas amo. Bud. ex Plut.

Alia composita facta ex γραπτὸς, itidem sine præpositione.

Ἄγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non scriptus. Ἄγραπτος δίκη Polluci est ἡ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα. [Locus J. Poll. extat in Onomast. lib. 8. §. 57. eundem etiam respicit Bortoli in additamentis ad Phav. Lex. p. 12. col. 1. Soph. Antig. 454. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ Κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄντ' ὑπερδραμεῖν. Schol. ἄγραπτα, ἤγουν τὰ τετυπωμένα καὶ νενομοθετημένα, παρ' ὅσον οἱ περὶ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν νόμοι ἄγραφοί εἰσι. secundum Scholiastem, quidam legunt γραπτὰ pro ἄγραπτα. οὐ γὰρ ἄγραφοι τῶν θεῶν οἱ νόμοι.]

Νεόγραπτος, recens scriptus seu pictus. (Theoc. ιε. 3.)

Νωτόγραπτος, cujus dorsum notis aliquibus inscriptum est: ut, νωτόγραπτοι ἰχθύες, inquit Eust. οἱ ἔχοντες γραμμάς τινας περὶ τὰ νῶτα. Athen. l. 7. ex Arist. de hist. an. νωτόγραπτα λέγεται βῶξ, σκολιόγραπτα δὲ κοιλίας.

Σκολιόγραπτος: tortuosis notis pictus: vide νωτόγραπτος. [Athen. Deipn. lib. 8.]

Alia composita, facta partim à γραφὴ, partim à γράφω, itidem sine præpositione.

Ἁγιόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. sanctoscriptus. ut, ἁγιόγραφοι πτύχες, apud Dion. Areop. sacræ scripturæ libri, τὰ ἁγιόγραφα, sancta scripta. Sic dicuntur certi quidam bibliorum libri. Vide Hieron.

Ἄγραφος, idem quod ἄγραπτος, non scriptus: ut, ἄγραφον δίκαιον, Aristot. Eth. 8. Et, ἄγραφοι νόμοι, apud eundem. Ἄγραφα ἀδικήματα, crimina de quibus lex non scripta est, ut ait Hesych. et Suid. ¶ Ἄγραφα, Judæi vocabant quædam quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viva voce, inquit Eras. ex Chrysost.

Ἀγράφιον, ου, τὸ, (*subst.*) unde ἀγραφίου δίκη, ut inquit Harpocr. actio adversus eos, qui quum publico debitores essent, eoque in tabulas publicas inscripti, ante persolutionem tamen ex iis essent expuncti. Vide Dem. in orat. κατὰ Θεοκρίνου. Etymol. dicit, etiam fuisse adversus eos qui inscribebant eorum nomina qui nihil deberent.

Ἀλληλογραφία, mutua scriptio. Eustath.

Ἀνθηρογραφεῖσθαι, floridè scribi. Cic. ad Att. l. 2. ep. 6.

Ἀνθρωπόγραφος, qui homines pingit: sic cognominatus est Dionysius quidam pictor. Plin.

Ἀρτιγραφὴς, recens scriptus. Luc.

Αὐτόγραφον, ου, τὸ, scriptum manu propria exaratum. Plut. ad Col.

Βιβλιογράφος, librorum scriptor, librarius. [Poll. lib. 7. §. 11.]

Βιβλιογραφία, librorum scriptio. Diosc. l. 1.

Γαιογράφος, idem quod γεωγράφος.

Γεωγράφος, ου, ὁ, qui terram seu terræ situm describit.

Γεωγραφία, ας, ἡ, terræ descriptio.

Γεωγραφικὸς, οῦ, ὁ, ad terræ descriptionem pertinens, terræ descriptionis peritus. Et, τὰ γεωγραφικὰ, apud Cicer. in epist. ad Att. de terrarum descriptione commentarii.

Γεωγραφέω, ῶ, f. ήσω, terram describo. Aristot. de mundo, ὥς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες.

Γλωσσογράφος, qui de γλωσσῶν seu glossematum interpretatione scribit. Athen. l. 3. [Secundum Dalechamp. in Nota ad Loc. p. 810. Glossographus est Dictionum significationis enarrator.]

Δασμογράφος, tributi scriba.

(Δελτογράφος. δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐποπᾷ φρενί. i. e. ἐφορᾷ πάντα, ἀναγραφόμενος αὐτὰ τῇ ἰδίᾳ δέλτῳ. Æschyl. Eum. 275.)

Δικογράφος, ου, causarum scriptor. Budæo idem est quod δικοῤῥάπτης. [J. Poll. Onomast. lib. 8. §. 24. καὶ δικογράφος, ὡς Ὑπερίδης. καὶ δικογραφικῶς, ὡς Ἰσοκράτης. C. A. δικογραφικὸς, ὡς Ἰσοκράτης, qui litigantibus componere potest orationes de causa sua, ut Isocrates fecit. Kuhn. lib. 4. §. 36.]

Δικογραφία, ας, ἡ, causarum scriptio seu concinnatio. Isoc. περὶ ἀντιδοσ. Εἰδὼς ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημοῦντας περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς, καὶ λέγοντας ὡς ἔστι περὶ δικογραφίαν.

Δολιχογραφία, ας, ἡ, scriptorum prolixitas. Epigr.

Δουλογράφιον, ου, τὸ, in Pand. videtur esse assertio in servitutem. Bud.

Εἰκονογραφέω, ῶ, (verbum Rhet.) rerum personarúmve imaginem oratione describo. Dion. Long.

Εὐγραφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene seu pulchris literis scriptus aut pictus. Item bene scribens seu pingens: ut, εὐγραφέων καλάμων. Epigr.

Ζωγράφος, ου, ὁ, qui animalia depingit, pictor. Luc. (Prometh. in Verb. p. 17.) et Plut.

Ζωγραφία, ἡ, pictura. Philost. p. 39. ζωγραφίαι παρειῶν, καὶ χειλέων βαφαί.

Ζωγραφικὸς, pictorius. Et, ζωγραφικὴ (s. τέχνη) pictoria ars. Et, τὰ ζωγραφικὰ, quæ pingi solent. ¶ Item, pingendi peritus. Bud. ex Polyb.

Ζωγαφέω, ῶ, pingo. Plat.

Ζωγράφημα, τὸ, pictura, i. id ipsum quod pictum est. Plat. in Phil. Et Plut. de def. orac.

Ζωγραφεῖον, ου, τὸ, officina pictoris.

(Ζωογράφος. Theoc. ιε. 81.)

Decomp. Ἀναζωγραφέω, ῶ, delineo, vel depingo. [Strab. lib. 8.]

Ἀποζωγραφέω, ῶ, depingo seu effingo. [Plat. Tim. καὶ ὅταν τὰ ἐναντία φάσματα ἀποζωγραφῇ πραότητός τις ἐκ διανοίας ἐπίπνοια, &c.]

Διαζωγραφέω, ῶ, depingo. Phil. de vita M. l. 3.

Ἠθογράφος, qui ipsos etiam mores et ingenium hominis pingendo exprimit. Aristot. et Poët.

Ἠθογραφέω, ῶ, mores scribendo exprimo. in vita Thuc.

Ἰδιόγραφον, idem quod αὐτόγραφον. Gell. l. 9.

Ἱερόγραφα, sive ἱερογραφούμενα, Dionys. Areop. divinarum rerum imagines seu adumbrationes.

Ἱερογραφία, rerum divinarum adumbratio per quædam signa.

Ἰχνογραφία, est quæ vulgo plana forma vocatur. Bud. in Pand. Hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam.

Καλλιγράφος, qui eleganter scribit, aut pingit. Greg.

Καλλιγραφία, elegans scriptura, scribendi pingendíve elegantia. Plut.

Καλλιγραφέω, ῶ, eleganter scribo, καλῶς γράφω, Poll. Item fuco. Ap. Laërt. κεκαλλιγραφημένη λέξις, exp. oratio elegans et compta.

Κηρογράφος, qui cera seu ceris pingit.

Κηρογραφία, pictura, quæ ceris fit. Athen. l. 5.

Κηρογραφέω, ῶ, ceris pingo. Athen. l. 5.

Λεπτόγραφος, exiguis et tenuibus literis descriptus. Luc.

Λευκογραφέω, ῶ, albo colore depingo. Aristot. de poët.

Λευκογραφὶς, ίδος, ἡ, leucographis. Plin. quem vide, et Aëtium.

Λογογράφος, qui orationes conscribit, orator. Plut. de def. orac. Interdum dicitur in contemptum: ut Lat. rabula. apud Dem. et Dinarch. ¶ Latius etiam accipitur. Nam Hermogenes Platonem quoque vocat λογογράφον, et Thuc. λογογράφους, vocat historicos in sui operis præfat.

Λογογραφία, orationum scriptio, aut etiam historiæ scriptio.

Λογογραφική, (s. τέχνη) ars scribendi orationes. Plat. Item pro soluta oratione. Eust.

Λογογραφέω, ῶ, scribo orationes forenses, aut scribo historiam. Plut. de Dem.

Μεγαλογραφία, magnarum rerum descriptio seu pictura. Vitr. lib. 7. cap. 4. et 5.

Μεσόγραφος, semiscriptus.

Μιμογράφος, qui mimos scribit, mimorum scriptor: quales fuerunt apud Græcos Sophron et Xenarchus, apud Latinos Laberius. Utitur Diog. Laërt.

Μυθογράφος, fabularum scriptor. Plut.

Μυθογραφία, fabularum conscriptio. Strabo.

Νομογράφος, q. d. legis seu legum scriptor, legislator. Suid. ¶ Item qui certos modos certamque modulationem præscribit ex Plat. in Phædro.

Νομογραφία, legum scriptio. Strabo.

Νυκτογραφία, scriptio nocturna, lucubratio, compositio lucubrata. Bud. ex Plut. de Dem. ἀγρυπνίαι καὶ νυκτογραφίαι.

Νυκτογραφέω, noctu scribo.

Ὁλογραφέω, ῶ, integrum scribo. Plut. in Probl.

Ὀνοματογράφος, nominum scriptor seu inscriptor.

Ὀνοματογραφία, nominum scriptio seu inscriptio. Exp. et nomenclatura.

Ὀνοματογραφῶ, nomina scribo seu inscribo, i. in acta refero.

Ὀξυγράφος, qui celeriter scribit.

Ὀπισθόγραφος, à tergo scriptus. Luc. in Vit. vend. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. Vide Hermol. Barb.

Ὀρθογραφία, recta scriptura seu rectè scribendi scientia. In architectura est (ut Vit. trad. l. 1. c. 2.) recta frontis imago, modiceque picta rationibus operis futuri figura. De qua et Bud. in Pand.

Ὀρθογραφέω, ῶ, rectè scribo.

Πεζογράφος, q. d. pedestris orationis scriptor, i. solutæ: qui aliquid oratione soluta scribit.

Πεζογραφέω, ῶ, pedestri oratione scribo, solutam orationem scribo.

Πλασματογράφος, figmentorum scriptor. Eust.

Πλαστογράφος, qui scripturas fingit, seu qui ficta scribit, falsarius. Artemid.

Πλαστογραφέω, scripturas fingo, sum falsarius. in nov. constit.

Πλαστογράφημα, falsa scriptura, id quod fictè scriptum est. ibid.

Πλαστογραφία, falsa scriptura, falsitas scripturæ.

Πολιτογραφέω, ῶ, civium numero adscribo, civitate dono, B. ex Heracl. epist. ad Hermodor. et Joseph. l. 2.

Πολιτογραφοῦμαι, civium numero ascribor. Laërt.

Ῥυπαρογράφος, sordidarum rerum pictor, quo nomine dictus est Pyrrichus.

Σημειογράφος, exceptor actuarius, notarius: qui notis scribit, ut verba oratorum assequatur. Plut. in Cat.

Σημειογραφέω, ῶ, notis utor, scribendi compendiis utor: notis verba oratoris subsequor.

Σιλλογράφος, sillorum scriptor: i. e. carminum dicacium seu mordacium, et dicteriis, ac convitiis, atque adeo maledicentia refertorum: qualis fuit Timon Phliasius. apud Athen. Euseb. et Laërt.

Σιλλογραφία, sillorum scriptio. [Eustath. in Od. Σ.]

Σκηνογράφος, qui scenas pingit.

Σκηνογραφία, ἡ, scenæ imaginaria excitatio, seu frontis et laterum abscedentium prominentiumque adumbratio, et ad circini centrum omnium linearum responsus. Plut.

Σκηνογραφικὸς, pertinens ad σκηνογραφίαν. Strab.

Σκιαγράφος, qui umbram rei alicujus describit, i. e. qui rem aliquam adumbrat.

Σκιαγραφία, ἡ, adumbrata descriptio. Plat. l. 2. de rep. σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον.

Σκιαγραφικὸς, ad umbratilem descriptionem pertinens: umbratilis.

Σκιαγραφέω, adumbro, Greg. Apud Plat. l. 9. de rep. ἐσκιαγραφημένη ἡδονὴ, inanis et imaginaria voluptas.

Στηλογραφία, inscriptio in columnam seu cippum.

Στηλογραφέω, ῶ, in columna seu cippo inscribo.

Συμβολαιογράφος, tabularius, qui contractus scribit. B. ex Pand.

Ταχυγράφος, exceptor, actuarius: à scribendi celeritate dictus. Syn.

Τειχογραφέω, ῶ, muros depingo.

Κατατειχογραφῶ, in muro pingo aut scribo. ex Strab.

Τερατογραφέω, ῶ, monstrosa scribo, vel monstra describo. Eratosth. apud Strab. l. 9.

Τεχνογράφος, scriptor artis alicujus, qui artis alicujus præcepta literis mandavit.

Τοπογράφος, locorum scriptor seu descriptor.

Τοπογραφία, loci vel locorum descriptio. Strab.

Τοπογραφέω, ῶ, locum describo. Strab.

Τραγῳδιογράφος, tragœdiarum scriptor. apud Polyb.

Ὑμνογράφος, hymnorum scriptor.

Ὑπομνηματογράφος, qui hypomnemata scribit.

Φιλογραφέω, pingendi studio teneor. Plut. lib. 1. contra Colotem.

Χαλκογράφος, æreis literarum notis scribens, vel potiùs loco scripturæ utens. vel potiùs, in æs scribens, æs incidens.

Χειρόγραφον, ου, τὸ, chirographum. Quidam interpr. cautio manu alicujus scripta.

Χειρογραφέω, ῶ, chirographo caveo, vel promitto: vel aliquid chirographo conscribo. Bud. ex Pand.

Χρηστογραφία, utilis sive bona scriptura aut scriptio. [Plut. Arat.]

Χρονογράφος, temporum seu annalium scriptor, qui describit quo tempore quæque res gesta sit. [Strab. lib. 1.]

Χρονογραφία, temporum descriptio. [Dion. Hal.]

Χωρογράφος, loci seu locorum descriptor, regionis descriptor. [Strab. lib. 1.]

Χωρογραφία, regionis descriptio. [Strab. lib. 6.]

Χωρογραφέω, ῶ, locos regionis alicujus describo, regionem aliquam describo singula loca commemorans. Ptolem.

Ψευδογραφία, ficta descriptio et falsa, qua geometræ utuntur. Fab. l. 1. c. 10. Exponitur etiam, falsa scriptura, et falsa delatio.

Ψευδογραφέω, ῶ, falsò et mendosè describo, et apud geometras, perperam describo.

Ψευδογράφημα, mendosum ejusmodi schema in geometria, seu falsa descriptio. Themist.

Ψιλογραφέω, ῶ, scribo litera ψιλῇ. vox grammaticorum.

Ὡρογράφος, qui res gestas describit et distinguit per quatuor anni ὥρας et tempora. vel etiam annalium scriptor, qui describit quid quoque anno evenerit. Plut.

Ὡρογραφία, ejusmodi descriptio, seu annales. [Diod. Sic.]

Composita ex γραμμή.

Ἄγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lineis carens. [Consulas Hesych. Lex. pag. 16. col. 2. et Phav. Lex. pag. 12. col. 1. cum additamentis Cl. Bortoli.]

Αὐτογραμμὴ, linea mathematica. Philopono. [Aristot. Metaphys. lib. 7. cap. 11. καὶ τῶν τὰς ἰδέας λεγόντων, οἱ μὲν αὐτογραμμὴν τὴν δυάδα, οἱ δὲ τὸ εἶδος τῆς γραμμῆς.]

Διαγραμμίζω, diagrammismo ludo. Eust. ex Philemone.

Διαγραμμισμὸς, οῦ, ὁ, ludi tesserarii species de quo Eustath. et Poll. lib. 9.

Ἐρυθρόγραμμος, rubeis lineis interstinctus. Athen. l. 7. de salpa, ἔστι δὲ πολύγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος.

Εὔγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene delineatus, lineamentis bene distinctus. Luc. πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας.

Εὐγραμμία, ας, ἡ, Athen. l. 5. ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσα ζῳδίων, i. lineamenta scitè ducta. Bud.

Εὐθύγραμμος, rectis lineis distinctus, directis constans lineis; ut, εὐθύγραμμον σχῆμα. Aristot. Philip. Strab. Plut.

Καμπυλόγραμμος, curvas lineas habens.

Λεπτόγραμμος, minutis literis constans, minutis literis conscriptus. Luc. in conv.

Μελανόγραμμος, nigris lineis interstinctus. Arist. ap. Athen. l. 7.

Μονόγραμμος, quasi delineatus tantùm, non additis reliquis quæ justam picturam absolvant. Vide Cæl. Rhod. l. 8. c. 19.

Ὁμόγραμμος, qui earundem linearum est. [Lucian. Hermotim.]

Πεντάγραμμος, seu πεντέγραμμος, qui quinque linearum est. Luc.

Παραλληλόγραμμον, ου, τὸ, spacium quod lineis parallelis continetur. Bud. ex Boëthio. Παραλληλόγραμμος πίναξ Ptolemæo tabula est oblonga forma, ut scribit idem B.

Ποικιλόγραμμος, variis seu versicoloribus lineis distinctus: varius, pictus, maculosus, apud Athen. l. 7.

Πολύγραμμος, multis lineis interstinctus, apud Athen l. 7.

Ὑπογραμμὸς, οῦ, ὁ, forma delineata, præscriptum. Damascen. de Christo incarnato, ὑπογραμμὸς ἡμῖν ὑπακοῆς γενόμενος.

ΓΡΑ'Ω, F. σω, comedo, ἐσθίω, ut apud Callim. Καὶ γόνος αἰζηῶν ἔγρασε κηδεμόνα. Sic Hesych. Cyprios ait γρᾶ dicere pro φάγε, comede. Etym. et perispomenως γρᾶν dici innuit, cujus fut. esse γράσω. Inde Eust. derivat τὴν γράστιν, utpote ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰν ἐσθιομένην: deducens inde et τὴν χρόνῳ διεφθαρμένην γραῦν, et τὴν γρῶνν πέτραν. Etym. vult. γράειν signif. etiam ξύειν, sculpere, inde deducens γράφω.

Composita.

Περίγρα, ἡ, instrumentum fabrile, denominatum παρὰ τὸ πέριξ γράειν, i. ἐσθίειν seu γράφειν καὶ ξύειν τὰ ξύλα οἷς ἐπισύρεται περιαγομένη. Eust. Latini circinum vocant.

Πολυγράω Hippoc. dixit pro πολυφάγω, multum comedenti, voraci.

ΓΡΙ'ΠΟΣ, ου, ὁ, rete. ☞ Ab ἀγρεύω, ut vult Etymol. et schol. Theocr. sed Eust. ex veterum gramm. sententia à γρῶ derivat, quia ἑλκόμενος ξύει τὰ ὑπ' αὐτόν.

Γριπεὺς, έως, ὁ, piscator. in Epigr. Ab Hesych. Etym. et Eust. exp. etiam qui consuit et sarcit retia.

Γριπεύω, piscor.

Γριπευτὶς τέχνη, piscatoria ars. in Epigr.

Γρίπων, idem quod γριπεὺς, piscator. in Epigr.

Γριπίζω, piscor. Hesych.

Γρίπισμα, τὸ, lucrum, Etym. Legitur et γρηπίζω, apud Basil. quod accipitur pro, lucrum seu quæstum facio, sed peculiari quodam modo.

Δυσγρίπιστος, (comp.) è quo non facilè lucrum percipi potest. apud eundem Basil. et Liban. in epist.

Γρῖφος, ου, ὁ, idem quod γρῖπος, rete. Sunt qui sagenam interpr. ¶ Item convivalis quæstio ænigmatica, Poll. Hes. Eust. schol. Aristoph. [Vesp. 20. Οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος. Vide Schol.——Γρῖφοι δὲ λέγονται τὰ ἐν τοῖς συμποσίοις προβαλλόμενα αἰνιγματώδη ζητήματα.] Ad alios etiam ænigmaticos et ambagiosos sermones extenditur. Griphos Lat. etiam appellarunt. Luc. τὰ αἰνίγματα καὶ γρίφους ἀκούσας. Vide et apud Athen. Invenitur et τὸ γρῖφος apud Hesych.

Γριφώδης, ambagiosus et obscurus more griphorum. Exp. et intricatus, apud Naz. orat. 1.

Γριφεύω, griphos dissolvo. Athen.

ΓΡΟ'ΝΘΩΝ, Hesych. et Poll. l. 4. c. 10. primum rudimentum tibicinum, modulus quem primùm docentur qui tibias inflare discunt.

ΓΡΟ'ΣΦΟΣ, ου, ὁ, apud Polyb. et Plutarch. teli genus est quod exp. pilum, hastæ cuspis quam terræ infigimus. Polyb. καὶ τοῖς μὲν νεωτάτοις παρήγγειλαν μάχαιραν φορεῖν καὶ γρόσφους, Apud Plutarch. in Syll. βελοσφενδόναι καὶ γρόσφοι, exp. sagittæ et glandes. Scribitur et κρόσφος.

ΓΡΥ', (vel γρῦ,) quicquid minimum est, Hesych. et Suid. Item ab Hesych. exponitur et, sordes quæ sunt sub ungue. Suidas exponit etiam, genus quoddam parvi numismatis. Sunt qui suillam vocem esse dicant, quam edere solent ii qui gravantur respondere. Hinc οὐδὲ γρῦ ἀποκρίνεσθαι, apud Aristophan. in Pluto, ne gry quidem respondere, id est, ne tantillum quidem. Interdum omittitur verbum, ut apud Dem. de falsa legatione. Dicitur etiam de re quavis, ut à Jul. Imperatore, ἐμοί τε οὔτε γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς. (Menander in Fragm.)

Γρύζω, grunnio. Item hisco, ut apud Aristophan. in Plut. Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε; † et Nub. 960.† (mussitto. R. 944.) Apud Philostratum in vita Apollonii, οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδ' ὑπήχθη γρύξαι, Erasmus exp. nequaquam loquutus est, neque adduci potuit, ut vel hisceret. Apud LXX. interp. γρύζειν redditur etiam, mutire, ut Josuæ cap. 11. Sed et canis apud eos dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ. Exod. cap. 11. Suidas γρύζω, exponit θρηνῶ, item φωνῶ.

Γρυσμὸς, grunnitus. Athen. l. 9. de sue.

Γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν, hiscere audetis, apud Suid.

Γρυλλίζω, grunnio. γρυλλίζοντες χοῖροι. Aristoph. in Plut. [307. ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας, ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι. Acharn. 746. ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε καὶ κοΐξετε, Χἠσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικᾶν.]

Γρυλλισμὸς, grunnitus. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. cap. 9. οἱ δὲ ἰχθύες, ἄφωνοι μὲν εἰσιν——ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι—οὗτος γὰρ ἀφιᾶσιν ὥσπερ γρυλλισμόν.]

Γρύλλη, eadem signif. Hesych.

Γρύλλος, ac Γρυλλίων, porcus, apud eundem.

Γρύτη, ἡ, et γρυτάρια, τὰ, scruta, frivola. hinc γρυτοπώλης, scrutorum venditor, vilia scruta vendens. Et comp. ἐκγρυτεύω, scrutor. Hesych. ἐξερευνῶ.

Γρυμαία, peræ quoddam genus. Poll. l. 10. Hinc γρυμαιοπώλης, apud Luc. in Alexiph. qui peras vendit.

Composita.

Ἀγρυξία, ἡ, silentium, quum ne hiscere quidem audemus, οὐδὲ γρύζειν. Pindar. apud Plut. in lib. Quomodo aliquis ex inimicis utilitatem percipiat, νικώμενοι ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται, no mutire quidem audent.

Ἀναγρύζειν, idem quod γρύζειν. Aristoph. † Nub. 942.† et Xen. [Œconom. cap. 2. §. 11. Οὐκοῦν μέμνησαι ἀρτίως ἐν τῷ λόγῳ ὅτε οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας, λέγων.]

ΓΡΥ'Ψ, υπὸς, ὁ, gryps, gryphus. avis genus adunco rostro in morem aquilæ, de quo vide Herodotum l. 3. et Paus. in Att. (Philostr. l. 3. c. 48.)

Γρυπὸς, οῦ, ὁ, exp. qui naso vel rostro est adunco et inflexo: qui naso est aquilino: ut apud Xen. Pæd. 8. Cyrus dicitur γρυπὸς esse. Et Plutarch. in Apophth. dicit Persas τῶν γρυπῶν ἐρᾶν, quòd Cyrus fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος. ¶ Item, incurvus, inflexus, uncus: ut apud Xen. Pæd. 8. τῶν μὲν γὰρ μεστῶν γρυπὴ ἡ γαστὴρ γίγνεται, τῶν δὲ ἀδεῶν, σιμή.

Γρυπότης, ητος, ἡ incurvitas, aduncitas, et peculiariter nasi vel rostri. Xen. ibid. † p. 223. c.† et Aristot. Rhet. l. 1.

Γρυπόω, ῶ, aduncum reddo, incurvum et inflexum reddo. Alex. Aphr. et Harpoc.

Γρύπωσις, incurvatio, inflexio, ἐπικαμπή.

Γρυπαίνω, incurvor: idem quod γρυποῦμαι, Harpoc. ex Antiph.

Γρυπάλιον, sive γρυπάνιον, senecio. Hesych. Harpoc. et Suid.

Composita ex γρυπός.

Ἐπίγρυπος, aduncus, vel nasum habens aliquantulum aduncum. Apud Plat. initio Euthyphr. [Aristot. de Hist. Animal. μέλανές τε γάρ εἰσι, (sc. Boves silvestres) καὶ ἰσχυροὶ τῷ εἴδει, καὶ ἐπίγρυποι. Herodot. Hist. lib. 2. cap. 76.]

Ὑπόγρυπος, qui est subadunco naso.

ΓΡΩ´ΝΗ, ης, ἡ, caverna, saxum exesum: à γράω, ut vult Eust. Nic. in Ther. ἐνὶ γρώνῃσιν ἔδουσι Μυοδόκοις. Eust. refert ex Æl. Dionys. esse locum cavum in curru in quo scuticæ reponebantur.

Γρῶνος, ου, ὁ, (*adject.*) cavus, profundus, capax. Nic. in Alex. Πελλίσιν ἐν γρώνῃσιν, ὅτ' εἴαρι πῖον ἀμέλξαις. schol. enim ibi exp. κοίλαις καὶ βαθείαις καὶ δεκτικαῖς. Et Lycophron dixit, γρῶνον βέρεθρον. Ab Hesych. γρῶνοι exp. qui audiunt et non loquuntur.

ΓΥ´Α, (seu γύη Ionicè) et γυία, ας, ἡ, arvum: ut πυροφόροι τε γύαι. Et Eurip. in Hel. de Nilo, Λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας. (Med. 480. id. Phœniss. 619. 631. Æsch. Pr. 369.) ¶ Item arvi spatium seu jugerum, Hesych. et Eust. ¶ Hesych. est etiam via et fossa. ☞ Fit παρὰ τὸ γαῖα, inquit Etym.

Γύης, ου, ὁ, pro eodem, ut testatur Eust. Plat. in 1. epist. ex quodam Poëta affert, οὐδὲ γαίας εὐγυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι. ¶ Est et aratri pars quam dentale quidam interpr. i. lignum in quod vomer inseritur. Hesiod. in Erg. Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες, Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύης. ¶ In corpore humano dicitur etiam teretum colli ossiculorum seu vertebrarum cœtus: ut Camer. interp. apud. Poll.

Γύαια, τὰ, funes quibus puppis terræ alligatur: in Epigr. Item vela, antennæ. Hesych.

Composita.

Ἀγχίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, arvis nostris vicinus, vicinus. Apoll. Arg. 1. ἀγχίγυος περιναίεται.

Αὐτόγυον ἄροτρον, apud Hesiod. in Erg. et Apoll. Arg. 3. dicitur cujus γύης clavis affixus non est, sed ἐλύματι naturaliter adnatus.

Δίγυος, seu δίγυιος, qui duorum jugerum est.

Πεντηκοντόγυος, qui quinquaginta jugerum est. Il. *ί*.

Τετράγυος, qui quatuor jugerum est, seu quatuor laterum, i. cujus unumquodque latus est τετράγυον. Od. *ή*.

Ὑπέργυος, qui jugeri spatium excedit. Hesych.

Ὑψίγυος, alta jugera habens: ὑψίγυον ἄλσος, altum nemus. Pind.

ΓΥ´ΑΛΟΝ, ου, τὸ, cavitas, κοίλωμα, Eust. Propriè vola, ut Etym. tradit. Od. *ί*. Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, i. τὸ κατὰ θώρακος κύτος, ut Hesych. et Eust. exp. seu τὸ μέσον τοῦ θώρακος, ut Poll. Tribuitur et aliis rebus: ut apud Eurip. ἐν κρατήρων γυάλοις. Et apud Soph. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον. Montibus etiam tribuitur, et tunc valles signif. ut apud Hesiod. in Theog. γυάλοις ὕπο Παρνησοῖο. Et Eurip. γυάλοις καρποφόροις, i. vallibus. (παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου. Eurip. Phœniss. 219. Æsch. Suppl. 559.)

Γυαλὸς, οῦ, ὁ, qui manu comprendi potest: ut, γυαλὸν λίθον ἁρπάσασθαι, apud Eust. Γύαλος verò ab Etym. exp. κύβος, λίθος τετράγωνος. Γυάλαι, αἱ, Megarensium lingua, pocula dicuntur; ut refert Athen. l. 11. ex Phileta.

Composita.

Ἐγγυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, † Hes. Th. 485.† q. d. in volam seu cavitatem manus do, in manum do. i. ἐγγυῶ, ἐγχειρίζω, ut Etym. tradit. vel (ut exp. Camer.) concilio, et tribuo quod quasi manu teneatur. Il. *ά*. Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι. (Il. *ζ*'. 436.)

Κραταιγύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, per syncopen pro κραταιογύαλος, cujus γύαλον firmum et forte est. Il. *τ*'. Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, thoraces firmi.

Ἀπεγγυαλίζω, (*decomp.*) idem. Hesych. etiam est ἀποκαθιστῶ.

ΓΥΙ˜ΟΝ, ου, τὸ, membrum. Sed propriè γυῖα, pedes, ut scribit Etym. seu (ut quidam alii) majora membra, ut pedes manusque: deinde et de reliquis omnibus partibus dicitur. Eust. in hunc locum Il. *ψ*'. Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ἐρμηθέντι, annotat, quum γυῖα vocantur manus aut pedes, subaudiri genit. χειρῶν seu ποδῶν. Usus est hoc nomine alioqui poëtico etiam Plut. in Aristide, οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στέρνα, ἀλλὰ καὶ τὰ γυῖα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ σιδήρῳ καταπεφραγμένος. Γυῖον dicitur etiam totum corpus, apud Hipp. lib. 6. Epidem. ut Gal. com. 4. annotavit. Scribitur et sine ι, ut et in compositis quibusdam videre est.

Γυιόω, f. ώσω, membra frango, claudum reddo. Il. *θ*'. Γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. Hesiod. in Theog. † 808.† Ἥρωες γυιωθείς. Item enervo et vires exsolvo, apud Hipp. ut exponit Gal. comm. περὶ διαίτης ὀξέων νος. Significat etiam γυιοῦσθαι, apud eundem, idem quod ἐλάττονα γίνεσθαι, decurtari, ut explicat Gal. comm. 3. in lib. de artic.

Γυιὸς, οῦ, ὁ, claudus, mutilus: unde apud Lycophr. γυιαὶ μοῖραι. Item νοσώδης, morbidus. Hesych.

Γυήτης, ου, ὁ, claudus. Hesych.

Composita.

Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchra membra habens: ut, ἀγλαόγυιον ἥβαν. Pind.

Ἄγυιος, membris carens, membris truncus et mutilus (manibus præcipuè et pedibus). Apud Hippoc. ἄγυια Gal. exp. imbecilla, infirma.

Ἀεξίγυιος, membra augens. Pind. Nem. 4. [118.]

Ἀμφίγυος, unde ἀμφίγυα ἔγχεα, Od. *ώ*. hastæ quæ possunt utrinque lædere γυῖα, i. membra. Aliqui exp. quæ possunt utrinque γυιῶσαι, i. claudos reddere. Quidam exp. etiam utrinque acutæ hastæ. Sunt et qui exponant titubantes, et trepidæ dum vibrantur, et quasi claudicantes: juxta significationem epitheti Vulcani ἀμφιγυήεις. Vide apud Eust. et alias expositiones Il. *ν*'. [Soph. Trachin. 512. ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινές. Schol. ἀντίπαλοι, ἢ ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γύοις, μαχεσάμενοι χερσὶ καὶ ποσίν. ἢ ἀμφότεροι τεθωρακισμένοι, ἢ ἄμφω παρωξυμμένοι. Hom. Iliad. N. 147. Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. Schol. ἑκατέρωθεν ἠκονημένοις, καὶ τὰ γυῖα βλάπτειν δυναμένοις. Odyss. Π. 474. Ω. 526.]

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, utrinque claudus, utroque pede claudus. Vulcani epithetum apud Hom. Il. *ά*. quasi qui situ trinque γυιὸς, i. e claudus. † et absol. pro Vulcano. Hes. Th. 571.† Suidas autem exp. utrinque læsa habens γυῖα: aut qui utrinque ferire potest et γυιῶσαι. Apud Etym. exp. tardus in incessu, tardi gradus aut ambobus pedibus claudus.

Ἀμφιγυιόω, ῶ, unde ἀμφιγυιῶσαι, quod exp. ἀκρωτηριάσαι, i. extremas partes amputare. Ab Hesych. exp. etiam, ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι, i. utrinque terræ infigere, utrinque depangere.

Ἀπογυιόω, ῶ, deartuo, delumbo, membra debilito, enervo. Il. *ψ*'. Μή μ' ἀπογυιώσῃς. Et Athen. l. 1. τὸν οἶνον ἐκλύειν τὴν ἰσχὺν καὶ ἀπογυιοῦν.

Βαρύγυιος, gravis seu gravatus membris, membra habens gravia, membra aggravans. Opp. 5. Hal.

Ἐγγυιόω, ῶ, in γυῖα (i. manus) do. Hesych.

Ἐνίγυιος, uno membro seu pede mutilus aut mancus. Suid.

Θρασύγυιος, audax membris, θρασύγυιον νίκαν, fortis viri victoriam, ex Pind. [Pyth. Od. H. 52.]

Καταγυιόω, ῶ, idem quod ἐγγυιῶ. Gal. apud Hippoc.

Λιπόγυιος, artubus destitutus: et specialiùs, destitutus pedibus, mancus. in Epigr.

Λυσίγυιος, membra seu artus dissolvens.

Λυσιγυῖα, membrorum luxatio et dissolutio. apud Hippocrat. in lib. de loc. in hom.

Νεόγυιος, juvenilia membra habens, juvenis. νεογυίους φῶτας, Pind.

Ὀβριμόγυιος, validos artus habens: ceti epith. apud Oppian.

Ὑπόγυιος, qui jam quasi in manibus est, seu instans. Item recens. Pro quo et ὑπόγυος scribitur omisso ι. Isoc. ad lib. Jas. οὕτως μοι ὑπογυίου οὔσης τῆς τελευτῆς. Aristot. Eth. 3. καὶ ὅσα θάνατον ἐπιφέρει ὑπόγυια ὄντα. Apud Herodot. l. ὑπόγυιος μνήμη, recens memoria. Ἐξ ὑπογυίου (sc. χρόνου) subitò, ex tempore. † Xen. p. 155. a.† Aristot. Eth. l. 1.

Ὑπογυίως, nuper, recens. Isoc.

Ὑπογυιώτατα, nuperrimè.

ΓΥ´ΛΙΟΣ, ου, ὁ, vasculum militare, quo milites in itineribus utebantur ad reponenda sibi necessaria, inquit Etym. ex Diogene. Itidem schol. Aristoph. dicit γύλιον fuisse vas vimineum, in quo milites asservabant cibos, quum ad bellum proficiscebantur: unde Lamachus dux in Acharn. puero suo dicit, Παῖ παῖ φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί. Item in Pace, ὅμοιον γυλίου στρατιωτικοῦ. στρατιωτικὸν πλέγμα schol. ibi dicit esse ἐπίμηκες καὶ στενόστομον. Apud Hesych. scribitur γύλλιος. Est et γύλιος porcus spinus, qui et χοιρογρύλλιος, teste Suid.

ΓΥΜΝΟ´Σ, οῦ, ὁ, nudus. Hesiod. in Erg. —— γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι, pro quibus Virg. nudus ara, sere nudus. Et cum genit. ut, γυμνὸς ἐσθῆτος, et γυμνὸς ὅπλων, apud Herodian. ¶ Item peculiariter, nudus armis, inermis, apud Hom.

Γυμνότης, ητος, ἡ, nuditas. Chrysost.

Γυμνόω, ῶ, nudo, denudo: ut, γυμνώσας τὸ ξιφίδιον apud Herodian. nudato pugione, i. evaginato. Et cum genit. γυμνῶ σε τῶν ὅπλων apud eundem. ¶ Item, spolio, privo, apud Herodian. Item exhaurio.

Γυμνόομαι, οῦμαι, idem quod γυμνῶ, nudo, apud Thuc. Item pass. nudor: ut, ἐγυμνώθη ῥακέων, exutus pannis, † cum ὑπὸ ab Hesiod. Asp. 334.† Item spolior, privor. Plat. 2. de rep. γυμνωτέος δὴ πάντων. Affertur et pro exhaurior. ex Nonno: ἀμφιφορῆες ἐγυμνώθησαν. (Æsch. S. c. Th. 630.)

Γύμνωσις, nudatio.

Γυμνάζω, exerceo. Isoc. γύμναζε σεαυτὸν τοῖς πόνοις. Dicitur et γυμνάζειν περί τι, apud eundem in Hel. enc. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Apud. Xen. † Pæd. 1. 6. 28.† γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν. (Æsch. Ag. 549.)

Γυμνάζομαι, propriè, exerceo me certamine gymnico, apud Thuc. Dicitur et de qualibet exercitatione. Cum genit. apud Philostr. et 2 ep. Pet. c. 2. Cum πρὸς, apud Aristot. Pol. l. 6. Cum ἐπὶ, apud Isoc.

Γύμνασμα, τὸ, exercitatio: ut, τὰ γυμνάσματα τῶν ἀθλούντων, Athen. lib. 10.

Γυμνασία, ἡ, idem. † Xen. Pæd. l. 2. p. 51. a.†

Γύμνασις, εως, ἡ, idem.

Γυμνάσιον, ου, τὸ, idem. apud Isoc. Aristot. et Luc. Item locus in quo nudi se exercebant. Luc. ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται. (Eurip. Phœniss. 325.)

Γυμναστὴς, οῦ, ὁ, qui exercet pueros in palæstra, qui præfectus est exercendis pueris. Xen.

Γυμναστικὸς, exercitatorius, ad exercitationem pertinens: vel exercitationis palæstricæ peritus. Plat. in Protag. Γυμναστικὴ (sub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinent. Plat. in Gorg.

[Γυμναστικῶς, Arist. Vesp. 1207. γυμναστικῶς. Schol. παλαιστρικῶς.]

Γυμνὰς, άδος, ἡ, exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Luc.

Γυμνικὸς, οῦ, ὁ, gymnicus: ut, γυμνικοὶ ἀγῶνες, Aristoph. et Thuc. Et, γυμνικὰ ὅπλα. Xen. † Pæd. 1. 2. 4.†

Γυμνὴς, ῆτος, ὁ, item γυμνήτης, ου, ὁ, miles levis armaturæ. Et, γυμνήτης βίοτος, nuda vita, et Epigr. (Eurip. Phœniss. 1107.) [Suid. Lex. i. 502. Γυμνῆται.—λέγεται καὶ γυμνὴς, γυμνῆτος. ὁπλίτου. Puto legendum esse, διαφέρει δὲ ὁπλίτου. Notum est enim γυμνῆτας apud veteres scriptores appellari milites leviter armatos; ὁπλίτας vero, graviter armatos: unde altera vox per alteram exponi non potest. Kust. Eurip. Phœn. 1162. Τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις, Γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται; Herodot. Hist. lib. 9. cap. 62. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. Καὶ οἱ ἱππεῖς δὲ καὶ οἱ γυμνῆται οἱ ἀπὸ τῶν κεράτων, αἰεὶ ἐγγύτερον ἐγίγνοντο τοῦ ἄρχοντος, &c.]

Γυμνητία, ἡ, levis armatura, i. miles levis armaturæ. Thuc. l. 7.

Γυμνητεύω, sum miles levis armaturæ. Item nudus sum, apud Bas. et 1 Cor. 4.

Γυμνήτιδες νῆσοι, quæ et Baleares et Callarides, ex Diosc.

Γυμνησίαι, eædem. Steph.

Γυμνητικὸς, levis armaturæ, qui nudus degit. Strabo.

Γυμνηλὸς, inops. Hesych.

Composita.

Ἀγύμναστος, inexercitatus, qui nondum exercuit corpus: ut equi ἀγύμναστοι. Xen. Pæd. 8. vel qui non est assuetus exercere corpus. Gal. ad Glauc. 2. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 1. ἀγύμναστοι τούτων. ¶ Item pro πολυγύμναστος, valde exercitatus. Hesych.

Ἀγυμνάστως, inexercitatè, imperitè: ut, Xen. ἀγυμνάστως ἔχειν πρός τε ψύχη καὶ πρὸς θάλπη, non esse exercitatos ad tolerandum frigus et æstum.

Ἀγυμνασία, cui oppon. γυμνασία, apud Aristoph. in Ran. [1119.] Item pro inertia et desidia. [Aristot. Eth. Nicom. lib. 3. cap. 5. pag. 112. Ed. Ox. τοῖς μὲν γὰρ διὰ φύσιν αἰσχροῖς οὐδεὶς ἐπιτιμᾷ· τοῖς δὲ δι' ἀγυμνασίαν, καὶ ἀμέλειαν.]

Ἀναγυμνόω, ῶ, nudo. Συναναγυμνόω, (*decomp.*) simul nudo.

Ἀπογυμνόω, ῶ, idem: unde ἀπογυμνωθεὶς, apud Hesiod. [Xenoph. Memorab. lib. 3. cap. 4. §. 1. ἅμα δὲ τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων ἀπογυμνούμενος ἐπεδείκνυεν.]

Ἀπογύμνωσις, idem quod γύμνωσις.

[Ἀπογυμνάζω, Æschyl. Sept. c. Theb. 446. Καπανεὺς —— ἀπογυμνάζων στόμα, Χαρᾷ ματαίᾳ θνητὸς ὢν ἐς οὐρανὸν Πέμπει, &c. Schol. τὸ στόμα μὴ κατέχων. Schol. β.' ἀπογυμνάζων. ἀναιδῶς ἀποκαλύπτων καὶ διανοίγων.]

Ἀπογυμνάζομαι, exerceor, me exerceo. Aristot.

Διαγυμνάζομαι, exercendo me agito. Gal.

Ἐγγυμνάζω, exerceo. Cum dat. rei, ut, ἐγγυμνάζω τούτῳ, exerceo hac in re. Plut. in Cæs. ἐγγυμνασάμενος πολέμοις. Sic, ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, exercitatus in rapinis.

Ἡμίγυμνος, seminudus. [Lucian. Marin. Dial.]

Καταγυμνάζω, exerceo. Luc. ἐν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις ἀντέχειν τοὺς νέους καταγυμνάζουσι.

Παράγυμνος, idem quod γυμνὸς, nudus. Laërt. in Menedemo.

Παραγυμνόω, ῶ, nudo. Metaph. patefacio, revelo. Naz. [Herodot. Hist. lib. 1. παραλαβὼν δὲ τοῦτο τὸ ἔπος ὁ Κῦρος παρεγύμνου τὸν πάντα λόγον λέγων, &c. Polyb. Hist. lib. 1. ἐπειδὴ δὲ καὶ παρεγυμνώθη διότι τὴν τιμωρίαν παραιτοῦνται.]

Προγυμνάζω, præexerceo. Luc.

Προγύμνασμα, præexercitatio.

Προγυμναστὴς, qui præexercet, qui præexercendo præparat. Plato et Xen.

Πολυγύμναστος, multum exercitatus, vel in multis. [Lucian. Toxar.]

Συγγυμνάζω, coëxerceo, simul exerceo.

Συγγυμνασία, coëxercitatio.

Συγγυμναστὴς, socius exercitationis. Plat.

Decomp. Ἀσυγγύμναστος, qui simul non exercetur, vel qui non exercetur. Lucian. in Parasito.

Φιλογυμναστία, amor exercitii, cupiditas exercitationis. [Plat. Conviv.]

Φιλογυμναστέω, ῶ, amo exercitationem, cupidus sum exercitationis. Plut.

ΓΥΝΗ', αικὸς, ἡ, (tanquam à γύναιξ) mulier, fœmina. (Soph. Œdip. Tyr. 695. 720.) Il. λ'. Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων. Et, Θηλυτέρησι γυναιξὶ, Od. ό. velut epithetice. ¶ Item uxor: ut Il. ζ'. ἢ ἰδ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Pro quo dixit Eurip. Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. Plut. in pol. pr. καὶ διαλλακτὴν εὐμενῆ πρὸς γυναῖκας ἀνδρῶν. Sic, ἔγημε γυναῖκα, Od. ό. et, ἠγαγόμην γυναῖκα, Od. ξ'. Passive autem, γυνὴ γαμοῦτο, Hesiod. in Erg. Hinc et γαμετὴ γυνὴ pro γυνὴ simpliciter. ¶ Dicta autem γυνὴ, quasi γονὴ, παρὰ τὸ γείνω, ut tradit Etymol. itidemque Plato.

Γυναικεῖος, ου, ὁ, muliebris, γυναικεῖος κόσμος, mundus muliebris. † ὑποδήματα. Xen. Pæd. p. 208. d.† Plato 2. de rep. Et, γυναικεῖα ἱμάτια, Xen. Γυναικεία θεὸς, bona dea. Plut. in Cæs. et Cic. ¶ Τὸ γυναικεῖον (subst.) gynæceum, i. locus interior in ædibus in quo solæ mulieres versabantur. ¶ Τὰ γυναικεῖα, (sub. πάθη) muliebria, accipitur pro menstruis seu mulierum purgationibus. Aristot. de hist. an. l. 7. (Eurip. Phœniss. 313. Æschyl. Ag. 603.)

Γυναικήϊος, resolutione Ionica pro γυναικεῖος. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 146. οἱ δὲ Μίνυαι, ἐνδύντες τὴν γυναικηΐην ἐσθῆτα, ἅτε γυναῖκες, ἐξήϊσαν ἔξω.]

Γυναικηΐη, ἡ, muliebre conclave, idem quod γυναικεῖον.

Γυναικίας, ου, ὁ, muliebris, effœminatus. Luc. μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας.

Γυναικικὸς, οῦ, ὁ, muliebris, effœminatus: unde comp. γυναικικώτερος.

Γυναικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, muliebris, effœminatus. [Diod. Sic.]

Γυναικὼν, ῶνος, ὁ, mulierum conclave, mulierum contubernium. Xen. Pæd. 5.

Γυναικωνίτης, ου, ὁ, et fœm. γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, idem quod γυναικών. Plut. et Dionys. Long. Aliquando pro cœtu ipso mulierum capitur. Plut. de Herod. μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν.

Γυναικάριον, ου, τὸ, muliercula, uxorcula. [Marc. Anton. de Rebus Suis. lib. 5. §.11.]

Γυναικίζω, f. ίσω, q. d. fœminam ago, cultu gestuque fœminam repræsento, in mulierem degenero. Neutraliter ponitur: ut apud Dionem, γυναικίζει καὶ ἐκκεκνάδισται.

Γυναικίζομαι, fœmina fio, in fœminam degenero. Luc. ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικὸν, fœmina factus es quum prius vir esses.

Γυναικισμὸς, οῦ, ὁ, superstitio muliebris, meticulus muliebris. Plut. in Cæs.

Γυναίκισις, εως, ἡ, actus muliebris, imitatio muliebris. Aristoph. in Thesmoph.

Γυναικιστὶ, (adverb.) muliebriter, mulierum more. Athen. l. 12.

Γύναιον, ου, τὸ, muliercula. Dem. de falsa leg. Et Od. ό.

Γύνις, ιδος, ὁ, semimas, semivir. Plut. in Alex.

Composita.

Ἄγυνος, et ἀγύνης, ου, ὁ, uxore carens, cœlebs. apud Poll. qui ἄγυνος, citat ex Aristoph. Ἀγύναικος pro eod. apud Poll.

Ἀνδρογύνης, ὁ, vel ἀνδρόγυνος, ου, (q. d. marifœmina) vir pariter et fœmina: utrumque habens sexum, vel utriusque naturæ. Plat. in symp. ¶ Ἀνδρόγυνοι vocantur etiam illi quibus excisa sunt virilia. Vide Poll. ¶ Item, ἀνδρόγυνος ab Hesych. exp. debilis et imbecillis, invalidus. ¶ Item effœminatus, muliebri et molli animo præditus, Suid. In parabolis Solomonis capitur pro socorde et parum strenuo, ut scribit Bud. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 67. οἱ δὲ ἐναρέες καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι τὴν Ἀφροδίτην σφι λέγουσι μαντικὴν δοῦναι.]

Ἀπογυναίκωσις, εως, ἡ, effœminatio.

Ἡμίγυνος, semimulier. Synes.

[Ἡμιγύναιξ. Anacr. Od. xiii. p. 44. Vide Notam.]

Καλλιγύναιξ, αικος, ὁ καὶ ἡ, pulchras mulieres habens. Epithetum esse diversis locis attributum à diversis Poëtis, tradit Eust.

Καταγύναιξ, mulierosus.

Καταγύνης, idem.

Μισογύνης, ου, ὁ, osor mulierum, osor uxoris, apud Athen. l. 13.

Μισογυνία, ἡ, odium mulierum.

Μισογύναιος, idem cum μισογύνης. Hesych.

Νεογύνης, qui nuper uxorem duxit. apud Poll.

Ὀρειγύναιξ, in montibus cum mulieribus versans. Plutarch.

Ὀρσιγύναικα, Bacchum poëta quidam dixit pro, concitatorem mulierum, apud Plut. symp. 4.

Πολυγύναιος, ου, qui multas uxores habuit. Bud. ex Athen. l. 13.

Πολυγύναιξ, idem quod πολυγύναιος, qui multas uxores habet. Strabo.

Πρωτογύναικες, qui primùm uxores ducunt. Hesych.

Φιλογύνης, ὁ, et φιλόγυνος, ου, mulierum amans, mulierosus. Athen. l. 11. et 13.

Φιλογύναιος, pro eodem.

Φιλογυνία, ἡ, mulierositas. Scribitur et φιλογυνεία.

Φιλογύναιξ, αικος, idem quod φιλογύνης. Plat.

ΓΥ'ΡΓΑΘΟΣ, ου, ὁ, canistrum è vitili, qualus è vimine plexus. Luc. ἄρτους ὀκτὼ ναυτικοὺς ἐν γυργάθῳ ξηρούς. Athen. l. 5. τούτοις δ' ἐν πλεκτοῖς γυργάθοις διὰ τραχηλίων εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο, in qualis è vimine plexis. Poll. l. 7. c. 30. et l. 5. c. 35.

ΓΥ'ΡΙΣ, εως, ἡ, pollen. Ita autem appellant (inquit Plin. l. 18. initio c. 10.) in tritico, quod florem in siligine. Diosc. ἡ ἐξ αὐτῶν τῶν πυρῶν γύρις. Athen. l. 3. οἱ δὲ ἐκ γύρεως ἄρτοι γενόμενοι, ὀλιγοτροφώτεροι καὶ εὐανάδοτοι.

Γυρίτης, ου, ὁ, ut, γυρίτης ἄρτος, panis è polline. in Geop. l. 10.

ΓΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, curvus, incurvus. Item rotundus, Od. τ'. γυρὸς ἐν ὤμοισιν. In anth. epig. γυρὸν ἐπισκύνιον, exp. incurvum supercilium, vel inflexum. ¶ Item, pro scobe. ex Theophr. γύρους περιορύττειν, de caus. plant. 3. c. 5. ¶ Γῦρος autem, gyrus, circulus, vel ambitus, ut exp. Bud. apud Plut. τῷ κλήματι γῦρον περὶ αὐτὸν ὁ Ποπίλλιος περιέγραψεν. Item placentæ quoddam genus, Athen. Scribitur et γύρος in omnibus signif.

Γυραλέος, idem quod γυρὸς, incurvus, inflexus. Oppian. lib. 1. de Venat.

Γυρόω, ῶ, incurvo, ut exp. apud Opp. de venat. l. 3. Αὐχένα δ' ὑψόσ' ἄειρεν ἐς ἠέρα γυρώσασα. ¶ Item in gyrum colligo, in orbem verto. Γυρῶσαι φυτὰ, apud Aratum, stirpes in scrobes condere.

Γυροῦσθαι, apud Greg. exp. volvi.

Γύρωμα, et Γύρωσις, circumactio in orbem. Expon. et circus apud Theophr.

Γυρεύω, aff. pro γυρόω. Et γυρεία pro fossione, Gaz. apud Cic. de se.

Γύριος, orbicularis et in gyrum se revolvens, περιφερὴς, apud Suid.

Γυρῖνος, ranæ rotundæ species, cui videlicet nondum sunt pedes: inquit Eust.

Περιγυρίδας (comp.) exp. περιφερείας, circumferentias. Hes. et Suid.

ΓΥ'Ψ, υπὸς, ὁ, vultur: qui et αἰγυπιός. Il. χ'. τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται Κείμενον. Plut. οἱ γῦπες ἐπὶ τὰς ὀσμὰς τῶν διεφθορότων σωμάτων φέρονται.

Γύπινος, ου, ὁ, vulturinus, qui è vulture est. Cujus fœm. γυπίνη, vulturina. [Lucian. Icarom.]

Γυπὴ, seu γύπη, ἡ, vulturis nidus. Hesych. γύπαι sunt etiam tuguria, lustra, domicilia subterranea, speluncæ. quas et γυπάρια nominari ait: ut apud Aristoph. in Equ. —οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις Καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις.

Γυπάριον, vide γυπὴ præcedens.

(Γυπίας. Æsch. Suppl. 803.) † πέτρα: protuberans rupes.†

Ἱππόγυποι, οἱ, (comp.) qui magnis vulturibus invehuntur: et Luc. in vera hist. tradit, populos esse quosdam.

ΓΥ'ΨΟΣ, ου, ἡ, gypsum, cognata calci res, maximi usus in albariis, teste Plin. Unde apud Pausan. ἄγαλμα ἐκ γύψου: et apud Athen. ἀλεῖψαι γύψῳ. Apud eundem l. 1. vinum Zacynthium, διὰ τὸ γύψον λαβεῖν, κεφαλὴν ἀδικεῖ: ut apud Diosc. quoque l. 5. c. 9. ὁ τὴν γύψον ἔχων οἶνος est καρηβαρικός.

Γυψόω, ῶ, gypso illino, gypso induco et dealbo. [Herodot. Hist. lib. 3. c. 24. ἐπεὰν τὸν νεκρὸν ἰσχνήνωσι,—γυψώσαντες ἅπαντα αὐτὸν, γραφῇ κοσμέουσι, &c. lib. 8. c. 27.]

ΓΩΛΕΑ', τὰ, speluncæ et latibula seu lustra ferarum: ut apud Nic. in Ther. Ἢ ὅτε σὺν τέκνοισι θερειομένοισιν ἀβοσκὴς Φωλειοῦ λοχάδην ὑπὸ γωλεὰ δίψας ἰαύῃ.

ΓΩΝΙ'Α, ας, ἡ, angulus. Aristoph. in Vesp. ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν. Plut. de dæm. Socr. εἴς τινα γωνίαν τοῦ περιστύλου. Idem in lib. de frat. char. γωνίαν pro angusto loco dixit, ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσιν. ¶ Ponitur etiam pro loco abdito: ut Act. c. 26. λανθάνειν γὰρ αὐτόν τι τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν. οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο. Contra verò apud Matth. cap. 6. γωνίαι τῶν πλατειῶν, sunt loca in quibus desinunt plateæ in angulos: unde et quidam exp. angiportus. ☞ Quidam grammatici à γόνυ deducunt.

Γωνιόομαι, οῦμαι, unde γεγωνιωμένος, apud Diosc. l. 3. c. 9. (q. d. angulatus) exp. angulosus.

Γωνίδιον, ου, τὸ, (q. d. angululus) parvus angulus. Luc. Sæpe pro loco non solùm angusto, sed pro abdito ponitur.

Γωνίαιος, angularis. [Dion. Hal.]

Γωνιασμὸς, angulus concurrentium parietum, apud Suid. [Aristoph. Ran. 987. Λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμοὺς Νοεῖν, &c. Schol. Γωνιασμούς. Πλαγιασμοὺς, ἀπάτας. Vide Lysiæ Orat. c. Lysith. inter Fragm.]

Γωνιώδης, angularis, angulosus: in angulum seu angulos exiens.

Γωνιωδῶς, in formam anguli. Eust.

Composita.

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, angulo seu angulis carens: vel non angulosus. Theophr. (Æsch. Suppl. 197. Sed Vide in ἀγών.)

Ἀκρογωνιαῖος λίθος, in extremo angulo positus lapis, summus vel imus angularis lapis. Ad Eph. c. 2. et 1 Pet. c. 1. significat potius imum angularem, quàm summum.

Ἀμβλυγώνιος, obtusum angulum habens. [Strab. lib. 2.]

Ἀπογωνιοῦσθαι, exp. in angulum se colligere. apud Theophr.

Διαγώνιος γραμμὴ, linea ab angulo ad angulum perducta. Vitr. lib. 9. cap. 1.

Ἐγγώνιος, angulos habens.

Ἑξάγωνος, sexangulus, sex angulos habens. Greg.

Ἑξαγώνιος, idem. At ἑξαγώνιος, vide in comp. ex Ἀγών.

Ἑπτάγωνα, quædam organa musica, q. d. septangula, apud Arist. l. 4. Polit.

Εὐγώνιος, in quo anguli recti constant, ut interp. B. ex Xen. in Œc.

Ἰσογώνιος, q. d. æquiangulus, æquos seu pares angulos habens. Exp. et rectangulus.

Ὀξυγώνιος, acutum habens angulum. Aristot. in 3. de cœlo.

Ὀρθογώνιος, rectangulus. [Athen. Deipn. lib. 10.]

Παγγώνιος, q. d. omniangulus, i. ab omni parte angulos habens.

Πεντάγωνος, quinque angulos habens: ut, πεντάγωνος λίθος. [Athen. Deipn. lib. 7.]

Πολύγωνος, et πολυγώνιος, multos angulos habens. [Poll. lib. 4. §. 160.]

Τετράγωνος, quadrangulus, quadratus: ut, τετράγωνος τάξις, Thuc. l. 4. τετράγωνα βέλη, sagittæ quadruplici acie armatæ, Hippoc. Et metaph. τετράγωνον σῶμα, item τετράγωνος ἀνὴρ, apud Aristot. Eth. l. 1. et Rhet. 3. pro bono viro. Item τετράγωνον, locus quidam in manu. Cam. (Philostr. l. 3. c. 30.)

Τετραγωνέω, pro quadrangulariter aut quadrangulo aspectu intueor. Lucian. in Philopatride.

Τετραγωνίζω, quadro, in quadram formam redigo: ut apud Philop. τετραγωνίζω λίθον. Et, τετραγωνίζουσαι γραμμαὶ, neutraliter apud Proclum in Euclid.

Τετραγωνισμὸς, quadratio. [Aristot. de Anima. τί ἐστι τετραγωνισμὸς, τὸ ἴσον ἑτερομήκει ὀρθογώνιον εἶναι ἰσόπλευρον.]

Τρίγωνος, triangulus, qui est triangulari seu triquetra forma. Et τρίγωνον, pro figura triangulari. Est instrumentum quoddam musicum à triangulari forma ita vocatum. Athen. l. 4.

Τριγωνίζω, in trigonum formo, seu triangularem formam. Plut.

ΓΩΡΙΑ'Ω, ῶ, verbum est Laconicum, quod exp. subsanno, amarulenter irrideo. apud Plut. in Lyc.

ΓΩΡΥΤΟ'Σ, pharetra, Od. φ'. dicta, παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτὰ, i. ἑλκυστὰ τόξα, teste Etym. quasi χωρυτός. † V. Scholias Hesiod. Asp. 129. qui dicit in illo arcum veteres conjicere solitos: ut differat igitur a τῷ φάρετρα.†

Δ.

Δ QUARTÆ apud Græcos literæ signum est, numeri etiam quaternarii nota: acuti autem accentus apice præfixum à sinistri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo, ͵Δ seu ͵δ. Dores, et inprimis Bœoti, ea geminata utuntur in medio dictionum loco τοῦ ζ, dicentes θερίδδειν pro θερίζειν. Abundat etiam in compositis, euphoniæ causa: ut, πολυδίψιον pro πολυίψιον.

ΔΑ', particula est quæ per se nihil significat: sed in compositione auget, ut δαφοινός.

ΔΑΓΥ'Σ, ῦδος, crystallus, vel glacies. Sunt enim qui δαγῦδι interpretentur κρυστάλλῳ apud Theoc. idyll. 2. Ἀλλ' ἐπάγων δαγῦδι καλὸν χρέα πάντοθεν ἴσα. Alii volunt esse ornamentum quoddam muliebre, quod et νύμφη et πλαγγὼν dicitur. Alii corollam caput ambientem stringentemque. Alii bracteam in pectus virginum pendulam intelligunt. Scribitur et δατύς.

ΔΑ'ΔΙΞ, ικος, mensura sex chœnicum capax. Poll. l. 4. c. 23.

ΔΑΗ'Ρ, έρος, ὁ, levir, mariti frater. Il. γ'. Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε.

ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis à poëtis celebratus: ita vocatus à δαίω signif. γινώσκω, quasi δαίαλος, teste Gaza. Item pro δαιδαλέος: ut Il. ξ'. τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. Et δαίδαλον subst. pro δαίδαλμα et ποίκιλμα, Odyss. τ'. πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν. (Æsch. Eum. 638.)

Δαιδαλέος, vel δαιδάλεος, ου, ὁ, artificiosus, artificiosè factus, varius, elegans, affabre factus, ut, ζωστὴρ δαιδαλέος. Il. δ'. Et, κυνέη δαιδαλέη. Hesiod. † Asp. 137. variegata, κάλυπτρα. Th. 575.†

Δαιδάλλω, artificiosè facio, magna arte elaboro. Item vario artificio distinguo, variego. Il. σ'. πάντοσε δαιδάλλων.

Δαίδαλμα, τὸ, artificiosum opus, opus summa arte elaboratum, opus vario artificio confectum. [Pind. Pyth. Od. Ε. 47. Ὅποσα χεριαρᾶν Τεκτόνων δαιδάλματ' ἄγων, &c. Schol. ὅποσα τῶν ταῖς χερσὶν ἁρμοζόντων τεκτόνων ποικίλματα ἄγων, &c.]

Δαιδαλόω, à Pindaro dicitur δαιδάλλω. [Pind. Olymp. Od. Α. 169. κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς. Schol. οἰκείως δὲ πρὸς τὸ δαιδαλωσέμεν, καὶ τὸ ποικίλλειν, ὥσπερ ἐπὶ κατασκευάσματος τὸ πτυχαῖς ἐπήγαγεν.]

Composita.

Ἀδαίδαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, artificio carens, non variegatus. [Orph. Argonaut. 401.]

Εὐδαίδαλος, affabre factus, artificiose factus. Bacchylides apud Dion. Halic. et Athen. lib. 14.

Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, ἡ, orationum ingeniosus concinnator, orationum peritus artifex: qui orationes vario artificio elaborat, et quasi variegat. Plat. in Phædro, τόνγε βέλτιστον λογοδαίδαλον Βυζάντιον ἄνδρα.

Ὀψοδαίδαλος, opsoniorum apparandorum peritus artifex. Epitheton Archestrati apud Athen. quod esse potest et cujuslibet periti coqui.

Πανδαίδαλος, totus artificiosus. Dionys. Halic.

Παραδαίδαλος, circumpictus seu variegatus. Oppian. lib. 4. de Venat.

Πολυδαίδαλος, multo et vario artificio elaboratus. Hom. Od. σ'. [Iliad. Γ. 358. διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου. Schol. Πολυκατασκευάστου, ποικίλου. Iliad. Ψ. 743.] † Hesiod. Asp. 125. de Thorace et v. 465. de curru.†

Χρυσοδαίδαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, auro variegatus. Suidæ est pretiosus. Aliis, ex auro fabricatus. [Aristoph. Eccl. 965. Ὦ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα, &c.]

[Χρυσοδαίδαλτος. Eurip. Iph. in Aul. 218. Ὡς καλλίστους εἰδόμαν Χρυσοδαιδάλτοις στομίοισι πώλους Κέντρῳ θεινομένους.]

ΔΑΙ'ΜΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, deus. (quasi δαήμων, ut et Plato vult in Cratylo: quidam tamen et δαίμονας dictos ἀπὸ τοῦ δάσασθαι crediderunt, quod sint διαιτηταὶ καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων.) Sæpe autem generaliter δαίμων vocatur (à poëtis præsertim) quivis Deus vel Dea: ut Il. τ'. Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. Item Il. ρ'. δαίμονα et θεὸν pro eodem in una eademque sententia dixit, Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. Et de Dea Venere, Iliad. γ'. ἦρχε δὲ δαίμων. Plato universi moderatorem Deum μέγιστον δαίμονα appellat. Interdum δαίμονες, et θεοὶ, tanquam diversa ponuntur: unde apud Aristoph. in Plut. καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Æschin. in Ctes. ὦ γῆ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ ἄνθρωποι, ὅσοι βούλεσθε ἀκούειν τἀληθῆ. Sic et Plat. in Tim. et lib. de rep. 3. atque alibi. Sic et apud Plutarch. sæpe. In hac autem signif. quidam Deos indigetes vertunt. Philo existimavit ἥρωας et δαίμονας à Græcis appellatos fuisse, quos Moses angelos vocaverit. Hesiodus in Erg. δαίμονας itidem vocat aurei seculi viros postquam vita functi sunt, qui et φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellantur. Vide et Plat. de rep. l. 3. (Æsch. S. c. Th. 711. Pers. 622. 827. Eurip. Med. 130. 967. 1112. 1233. 1349. οἰκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα. id. Phœniss. 1593. Soph. Œdip. Tyr. 848. 1218. ἰὼ ἰὼ δαῖμον. Tr. 1044.) ¶ Sæpe exp. genius: ut, ὁ δαίμων τοῦ βασιλέως, apud Plat. et Athen. Budæus δαίμονα esse dicit cujusque genium præstitem, conciliatorem fortunæ vel bonæ vel adversæ: unde εὐδαίμονας et κακοδαίμονας esse appellatos. Interdum pro genio bono dicitur ἀγαθὸς δαίμων, pro malo, κακὸς, (ut Od. κ'.) βαρὺς, στυγερὸς δαίμων, apud Soph. ¶ Et pro fortuna sæpe accipitur, unde, κατὰ δαίμονα, apud Luc. forte fortuna. adeoque interdum copulantur τύχη et δαίμων, apud Dem. Æschin. et Plutarch. tanquam ἐκ παραλλήλου. Apud Hippocrat. in epist. ad Damag. ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἱστιοδρόμηκεν ἡ ναῦς. Budæus exp. quando omnino prosperè navis velificata est. Est etiam sors vitæ, ut idem Bud. interpr. apud Plat. lib. 10. de rep. ¶ In sacra autem Scriptura semper de spiritibus noxiis et impuris dicitur, qui et diaboli: itidemque δαιμόνιον et δαιμόνια.

(Δαιμονάω. i. e. λυσσάω. Ἰὼ δαιμονῶντες ἐν ἄτῃ. Æsch. S. c. Th. 1009. Ch. 564. Eurip. Phœniss. 850. Pro ταράσσομαι. Philostr. l. 3. c. 38.)

Δαιμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, divinus, ad dæmonem pertinens: ut, δαιμόνια πράγματα, apud Plat. in Apol. et apud Synes. Dicuntur et τὰ δαιμόνια (sine adjunctione) res divinæ, à Xen. Apom. l. 1. Et, δαιμόνιον πῦρ, in epig. à Deo vel Diis immissus ignis. ¶ Item divinus, qui divinum aliquid habet. A Dem. pro augusto et venerando poni scribit Bud. Tribuitur autem et rei et personæ. Expon. etiam, beatus. Il. β'. Item admirandus, mirus: ut Epigr. l. 2. δαιμόνιος βραδύτης. ¶ In malam etiam partem ponitur pro, miserandus, miser: ut, δαιμονία τύχη, pro dura et miseranda fortuna, apud Plat. Sic sæpe in compellationibus: ut apud Herodot. in Melp. δαιμόνιε ἀνδρῶν. † Sic ὦ δαιμόνιε mi vir. Aristoph. Nub. 1135.† Sic Il. α'. et β'. et Aristoph. in Nub. † 814. ὦ δαιμόνιε.† (R. 44. 176. Theoc. ιϛ'. 22.) [Plat. Conviv. θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου (sc. δαιμονίου) πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους,——καὶ ὁ μὲν περὶ τὰ τοιαῦτα σοφὸς, δαιμόνιος ἀνήρ.]

Δαιμόνιον, neut. gen. (sicut et τὸ θεῖον) numen supremum. Deus supremus et divinitas mundi moderatrix. Isoc. τίμα τὸ δαιμόνιον. Apud Plut. in Galb. tonitrua et fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiscuntur. Apud eundem vide libellum qui inscribitur περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου. (Eurip. Phœniss. 309.) ¶ Item pro spiritu impuro sive diabolo, in N. Test.

Δαιμονίως, mirabiliter, mirum in modum. apud Aristoph. [Pac. 539. καὶ γελῶσιν ἄσμεναι, καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι Ἁπαξάπασαι, &c. Pind. Olymp. Θ. 162. Τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον, Ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων, Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν, &c. Schol. τοῦτον δαιμονίᾳ μοίρᾳ γενέσθαι, &c.]

Δαιμονιώδης, ad dæmonia pertinens.

Δαιμονιακὸς, dæmoniacus, i. qui à dæmone seu dæmonibus possidetur, à dæmone inspiratus seu afflatus: ut, δαιμονιακὸς, apud Plut. in Pericle.

Δαιμονικὸς, dæmonicus, qui est dæmonis: ut, δαιμονικὸν οἶστρον ὑπομένει, Chrysost. de Sacerd.

Δαιμονίζω, pro dæmone habeo, i. pro Deo. Hesych.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio teneor seu possideor. apud Evangelistas. [S. Matth. iv. 24. προσήνεγκαν αὐτῷ—— δαιμονιζομένους,——καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς.]

Δαιμονιάω, ῶ, sum dæmoniacus, à dæmonio teneor. Luc. Generalius accipitur pro, insanio, furore correptus sum. Plut. in Pericle, περὶ τὰ θεῖα δαιμονιῶσι. Sic et apud Xen. Apomn. 1.

Composita.

Ἀγαθοδαιμονισταὶ, qui parcè bibunt. vide Erasm. in hac voce.

Ἀναδαιμονίζειν, Hesych. iterum sortiri.

Ἀνθρωποδαίμων, Deus ex homine factus. [Eurip. Rhes. 970. Κρυπτὸς δ' ἐν ἄντροις τῆσδ' ὑπαργύρου χθονὸς, Ἀνθρωποδαίμων κείσεται βλέπων φάος, &c.] Suidas scribit, ἀνθρωποδαίμονας fuisse dæmones qui humano induti corpore, atque sic et dæmones et homines existentes, totum orbem concusserint.

Ἀποδαιμονίζω, ab Hesych. exp. furo.

Βαρυδαίμων, cui gravis et inimica est fortuna, infelix: ut, ψυχὴ βαρυδαίμων, in Epigr. [Aristoph. Eccles. 1094. Ἆρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν——καὶ δυστυχής, &c. Eurip. Alcest. 865. Ἡ βαρυδαίμονα μήτηρ μ' ἔτεκεν. Troad. 112. Δύστηνος ἐγὼ τῆς βαρυδαίμονος Ἀρθρων κλίσιος, ὡς διάκειμαι, &c.]

Βαρυδαιμονία, gravis fortuna, grave infortunium. apud Lys.

Βαρυδαιμονέω, ῶ, gravi fortuna premor, graviter mihi est infensa fortuna, miserrimus sum. ex Aristoph. [Equit. 553. Μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμπρυνομένων ἐν ἅρμασιν, καὶ βαρυδαιμονούντων. Schol. ὅτι ἄθλιοι ἦσαν οἱ ἱπποτροφοῦντες, καταναλίσκοντες αὐτῶν τὴν οὐσίαν.]

Βλεπεδαίμων, vulgò exp. retortis oculis, horrificoque aspectu intuens. A Cam. exp. strabus, quasi attonitus.

Δεισιδαίμων, qui dæmones seu deos esse metu adactus credit. Plut. περὶ δεισιδαιμ. Item qui meticulosè dæmones seu deos colit, superstitiosus. Naz. δεισιδαίμονα πλάνην. [Act. Apost. xvii. 22. Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 3. ἐν τῷ τοιούτῳ γὰρ δὴ οἱ δεισιδαίμονες ἧττον τοὺς ἀνθρώπους φοβοῦνται. De Agesilao. Cap. 11. §. 8. ἀεὶ δὲ δεισιδαίμων ἦν, νομίζων τοὺς μὲν καλῶς ζῶντας, οὔπω εὐδαίμονας· τοὺς δ' εὐκλεῶς τετελευτηκότας, ἤδη μακαρίους.]

Δεισιδαιμονία, dæmonum deorúmve metus superstitiosus. Plut. in Alex. Est etiam religio. Bud. enim apud Athen. δεισιδαιμονίᾳ περιέχεσθαι, religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία ἥψατο τῆς πόλεως, religio civitatem invasit. [Act. Apost. xxv. 19. ζητήματα δέ τινα περὶ τῆς ἰδίας δεισιδαιμονίας εἶχον πρὸς αὐτὸν, &c.]

Δεισιδαιμονέω, ῶ, deorum metu superstitioso teneor. apud Suid.

Δυσδαίμων, infortunatus. Δυσδαίμων τύχη, Plat. q. d. infortunatus casus. (Æsch. Pers. 1010. Eurip. Med. 712. id. Phœniss. 1541. Soph. Œdip. Tyr. 1326.)

Δυσδαιμονία, infortunium. Andocid.

Εὐδαίμων, fortunatus, felix, beatus, ut, εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, Hesiod. in Erg. (Eurip. Med. 1232. Soph. Œdip. Tyr. 1221.) Plat. et Isocr. εὐδαίμονες et μακάριοι copulant. Apud Aristot. eth. 1. c. 13. εὐδαίμονες et ἄθλιοι opponuntur. Item dives, opulentus, apud Herodot. l. 1. et Xen. et Paus. in Phocicis. † Εὐδαίμων κτῆνος, pecus. Xen. Pæd. p. 210. c. Comp. Xen. Pæd. p. 199. c. Superlat. est apud Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.†

Εὐδαιμόνως, fortunatè, feliciter. Plat. Isoc. Aristot.

Εὐδαιμονέστερον, felicius.

Εὐδαιμονέστατα, felicissimè.

Εὐδαιμονία, felicitas, beatitudo, beatitas. † Xen. Pæd. 1. 5. 9.† Plat. in Epitaph. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè vivendum ferunt. (pl. Soph. Œdip. Tyr. 1214.)

Εὐδαιμονέω, ῶ, beatus sum, beatè vivo: εὐδαιμονοῦντες γηρᾶν. Xen. Pæd. 4. (Eurip. Med. 566. 953. 1075. id. Phœniss. 1046. Aristoph. R. 1464.)

Εὐδαιμόνημα, res beata et felix. Luc. in imaginibus.

Εὐδαιμονικὸς, ad felicitatem idoneus, ad felicitatem pertinens. item beatus: ut Aristot. eth. 10. ἐνέργεια εὐδαιμονικωτάτη.

Εὐδαιμονικῶς, beatè, ex Aristoph. in Pace.

Εὐδαιμονίζω, beatum judico, beatum prædico. Aristot. τὸν τελευτήσαντα ἀθλίως, οὐδεὶς εὐδαιμονίσει. Dicitur et εὐδαιμονίζω σε τοῦδε, ut Luc. in Somn.

Εὐδαιμονισμὸς, opinio beatitudinis quæ de aliquo concipitur, vel prædicatio beatitudinis. Aristot. eth. 4.

Εὐδαιμόνισμα, quod pro beatitudine habetur, sive id in quo felicitas collocatur. Plat. ep. 8.

Decomp. Ἐνευδαιμονέω, ῶ, feliciter vivo, felicem vitam dego, in Thuc. l. 2.

Συνευδαιμονέω, simul beatus sum. Xenophon. [Græc. Hist. lib. 5. νῦν δὲ πειρᾶσθαι χρὴ ἔτι ἀμείνονας γίγνεσθαι, ἵν' ἡδέως μὲν ξυμπονῶμεν, ἡδέως δὲ ξυνευδαιμονῶμεν.]

Κατευδαιμονίζω, fortunatum dico, beatum prædico.

Πανευδαίμων, omni ex parte beatus, felicissimus. Luc. in somn.

Τρισευδαίμων, ter fortunatus, i. fortunatissimus. Luc.

Ὑπερευδαιμονέω, ῶ, felicissimus sum omnium. Luc. in somn. et Aristot. rhet. l. 2.

Ἐχθροδαίμων, invisus diis. Item infelix, apud Soph. ubi Œdip. de se ipso dicit, τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; (Œdip. Tyr. 816.)

Ἰσοδαίμων, æqualis sorte, ejusdem sortis. Pind. Nem. 4. [136.] Ἰσοδαίμων, est etiam ἰσόθεος. Æsch. in Persis. [635. ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεὺς, &c. Schol. ὁ ἰσόθεος βασιλεὺς, &c.]

Κακοδαίμων, infelix, miser. Luc. de sacrif. θεοῖς ἐχθροὺς καὶ κακοδαίμονας. (Aristoph. R. 33.) Exponitur etiam malus dæmon seu genius, malus spiritus. Κακοδαιμονέστερος, infelicior. Laërt. in Aristippo.

Κακοδαιμονία, infelicitas, apud Synes. Pejus est, quàm μανία, apud Aristoph. in Pluto.

Κακοδαιμονέω, ῶ, infelix sum, adversa fortuna conflictor. Phil. de vit. M. l. 3. Laërt. in Aristot.

Κακοδαιμονάω, ῶ, à malo genio agitor, sum fanaticus, intemperiis agor. Aristoph. in Pluto.

Κακοδαιμονίζω, infelicem judico, infelicem existimo. Strabo lib. 11.

Decomp. Τρισκακοδαίμων, ter infelix, infortunatissimus. Aristoph. in Pluto. (R. 19.)

Κοιλιοδαίμων, quorum venter Deus est. Athen. l. 12. γάστρων καὶ κοιλιοδαίμων ἄνθρωπε.

Ὀλβιοδαίμων, fortunatus. Il. γ'.

Σοροδαίμων, capularis dæmon. bustuaria larva seu sepulchralis. nam σορὸς capulum, i. sarcophagum significat. Plut. de inst. puer. scribit senes vulgato convitio sic appellari solitos fuisse, sicut et κρονολήρους.

Τρυγοδαίμονες, dæmones peruncti fæcibus ora. Sic vocantur poëtæ qui fæcibus ora peruncti ne cognoscerentur, plaustrisque invecti sua poëmata canebant. Aristoph. in Nub. † 295.†

Φιλοδαίμων, dæmonum amans, dæmonum cultor. apud Greg.

ΔΑΙ'Ω, disco, doceor. In hac quidem significat. inusitatum est δαίω, sed usitata sunt formata ab eo tempora: ac primùm δέδαα (pro δέδαε) i. novi, ut apud Hom. δεδάασι γεραίρειν. Et pro docui, ut Odyss. φ'. ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην. Et partic. δεδαώς. Item δεδάηκα, quod quidam pro δέδαικα, dictum putant, alii à δαέω inusit. formant. Od. θ'. εἴ τιν' ἄεθλον οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. Sic et passivum δεδάημαι, unde δεδαημένος cum genit. pro perito: ut, δεδαημένος ἵππων, Apoll. Arg. l. 1. Et cum accus. ut, παλαισμοσύνην δεδαημένος, Epigr. l. 1. Reperitur et fut. δαήσομαι. Od. γ'. Usitatius et Aor. 2. pass. ἐδάην, (Æsch. Ag. 126.) unde δαῆναι et δαήμεναι, ut, δαήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι περὶ πολέμου. (Æsch. Eum. 305. ἐδάην. V. Eurip. Phœniss. 777. δαΐων φλόγα. Æsch. Ag. 505. Δαείς. Ch. 602. pro παιδευθείς. it. Theoc. ιζ'. 81.) ¶ Item epulum præbeo: ut, δαίειν τινὰ, epulum præbere alicui. Sic apud Herod. lib. 1. τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε. Δαίειν γάμον, epulum nuptiale celebrare: ut Il. τ'. δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι. Sic et Eurip. dixit, δαίσομεν ὑμεναίους. ¶ Item divido, partior, (ut volunt gram.) propriè de eo partiendi modo, qui in conviviis erat. In hac sign. usitatior est vox pass. ¶ Item comburo, incendo. Il. υ'. Μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.

Derivata ex δαίω, id est, disco, &c.

Δαίομαι, vide in Δαίω.

Δαείω, apud Hom. pro δαίω. Il. φ'. ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω.

Δαήμων, doctus, i. gnarus, peritus, ut Od. θ'. δαήμονι ἄθλων. Superlat. Δαημονέστατος, apud Xen. † Pæd. 1. 2. 12.† et Arrian. l. 6.

Δαημοσύνη, ἡ, peritia, scientia. Apoll. Arg. l. 2.

Δάϊος, peritus, ἔμπειρος, in Epigr. δάϊε τεχνῖτα. Item hostilis, vide in δαίω, i. uro. (Aristoph. R. 925.)

Composita.

Ἀδαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ignarus, imperitus. Hesiod. in Terpsich. et Xen. Pæd. 1.

Ἀδαϊστὶ, imperitè.

Ἀδάητος, incognitus. Hesiod. οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι.

Ἀδαήμων, imperitus: ut, μάχης ἀδαήμονι φωτὶ, Il. ί. [634. ubi Schol. Ἀδαήμονι. Ἀπείρῳ, ἀμαθεῖ. cui exemplo addas Iliad. Ν. 811. μάχης ἀδαήμονες. Schol. ἀμαθεῖς. Odyss. Μ. 208. κακῶν ἀδαήμονες. Herodot. Uran. lib. 8. §. 65.]

Ἀδαημονία, imperitia, apud Hesych.

Ἀρτιδαὴς, qui nuper didicit, qui nuper cognovit, vel qui nuper cognitus est, seu mente perceptus, apud Suid.

Αὐτοδαὴς, qui ex se ipso et sine magistro didicit. Et pass. αὐτοδαῆ ὀρχήματα, apud Soph. in Ajace, quorum scientia sine magistro percepta est.

Ἐκδαίομαι, inusitat. edisco: unde aor. 2. ἐξεδάην. Apoll. 4. Argonaut.

Ἐπιδαίομαι, cognosco. Hom.

(Ὀρθοδαής. Æsch. Ag. 1031.) ‡ peritus.‡

Παντοδαὴς, (q. d. omniscius) qui omnia didicit. Democriti epith. apud Laërt.

Προδαῆναι, prænoscere, præscire: † Apollon. Arg. 1. 106.† unde partic. προδαεὶς, ap. Hom. [Od. Δ. 396.]

Πρωτοδαὴς, qui primus scit, qui primus didicit. Opp. 4. Hall.

Derivata à δαίω, epulum præbeo.

Δαίομαι, epulor. Od. σ'. v. 408. Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες. Ponitur et simpliciter pro edere. Phocyl. Μηδέτι θηροβόρον δαίσῃ κρέας.

Δαίσιμον, ου, τὸ, edule, quod esui est. Hesych.

Δαίνυμι, epulas do seu tribuo. Il. ί. Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν.

Δαίνυμαι, epulor, comedo, depascor. Od. κ'. ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Impropriè apud Plut. ex Pind. δαίνυν βροτοὶ πήματα. (Soph. Tr. 784. 1104. Theoc. ιγ'. 38.)

Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, epulum, epulæ. Od. θ'. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Hesiod. in Erg. τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν. † Th. 802. Xen. Pæd. l. 4. p. 7. b.† (Δαῖτες εὔδειπνοι. Eurip. Med. 201. δαιτὸς πλήρωμα. ib. 203. Æsch. Ag. 740. Ch. 481.)

Δαίτη, ἡ, idem quod δαίς. Il. κ'. Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται. Et Apoll. Arg. 2. δαίτην ἀμφίεπον.

Δαίτηθεν, è convivio, ex epulo. Od. κ'. (Theoc. ιζ'. 28.)

Δαιταλεὺς, έως, ὁ, conviva, epulo. Athen. l. 6. et 14. (Æsch. Pr. 1023.)

Δαιταλόω, ῶ, epulor, convivor. Lycophr.

Δαιτὺς, ύος, idem quod δαίς. Il. χ'. v. 496.

Δαιτυμὼν, όνος, ὁ, epulo, i. qui epulas instituit. Odyss. γ'. Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου βασιλῆος. Item epulo, i. qui epulatur. Od. χ'. μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. Eust. apud Hom. posteros accipi scribit pro amicis qui ad epulum seu convivum vocantur. Plat. l. 1. de rep. ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἑστιάσεσθαι. Δαιτυμονεὺς pro eodem, Nonn. σὺν υἱέϊ δαιτυμονῆϊ.

Δατύσσω, voro, helluor. Hesych.

Composita.

Ἁβρόδαις, mollibus dapibus seu cibis delicatis instructus: apud Athen. l. 1.

(Ἄδαιτος, ὃ οὐδεὶς ἔδαισε. Æsch. Ag. 155.)

Ἐνδαιτέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, (*depon.*) epulor, convivor.

Ἐπιδαιτέομαι, οῦμαι, pro eodem. Hesych.

Ἡμιδαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semesus. in Anth. epigr. ἡμιδαὴς σκύβαλον. Item semiustus, à δαίω, i. uro.

Καταδαίνυμαι, epulor, comedo. Nonn. (Theoc. Id. 4. 34.)

(Λαγοδαίτας. V. Æsch. Ag. 126.) ‡ leporum epulator.‡

Μεταδαίνυμαι, idem quod μεταδαίομαι. Hom. Iliad. χ'.

Μεταδαίομαι, quidam interpr. inter alios epulor: particeps sum epuli.

Πανδαισία, ἡ, epulum, quum unusquisque sua opsonia secum portans in medium conferebat: aut quum multis propositis edulibus, caperet quisque quod vellet, ut tradit Aristoph. schol. in pace. Apud Herodot. in Terpsich. pro convivio opiparo, et veluti saliari, Bud. poni scribit.

(Συνδαίτωρ. Æsch. Eum. 351.) ‡ Conviva communis.‡

Derivata à δαίω i. divido.

Δαίομαι, divido, partior. Od. ό. v. 140. κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. Item dividor. Herodot. † Hesiod. Asp. 165.† (Aristoph. R. 851.)

Δαιτρὸς, οῦ, ὁ, coquus: nam coqui est dividere escas frustulatim et sedentibus in mensa distribuere. Plut. in symp. et Od. ρ'. Item δαιτρὸν exp. μεμερισμένον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ: ut Eust. tradit. Il. γ'.

Δαιτροσύνη, ἡ, scientia ministrandi more δαιτροῦ. Od. π'.

Δαιτρεύω, more δαιτροῦ carnes distribuentis divido. Item δαιτρὸν ago. Il. λ'. τὰ δ' ἀλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν Δαιτρεύσαι. Apud Poll. Arg. 2. ἀλλ' ἵππους δαίτρευον, exp. mactabant.

Δαίτρευσις, ἡ, ministratio τοῦ δαιτροῦ.

Δαΐζω, ίσω, et ξω, Il. β'. χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι, divido, partior, ut Od. ξ'. v. 434. Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. ¶ Item discerpo, lanio: ut Il. σ'. v. 27. φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. ¶ Item occido: videtur propriè significare, occido discerpendo, vel tanquam membratim concidendo: apud eundem. (Æsch. Ag. 216. Ch. 394. Suppl. 688.)

Δαΐζομαι, dividor. Il. ί. v. 8. Item concidor: unde δεδαϊγμένος χαλκῷ, apud Hom.

Δαΐκτης, id est, διακόπτων, Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [921.]

(Δαΐκτωρ, ορος. Æsch. Suppl. 805.) [πρὶν δαΐκτορος βίᾳ καρδίας γάμου κυρῆσαι. Schol. τοῦ γάμου δαϊκτῆρος τῆς καρδίας μου.]

Δάζομαι, divido, partior, ut δαΐζω, ex quo fieri videtur. Odyss. γ'. Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Et Od. ό. κτήματα δασσάμενοι. † Hesiod. Theog. 112.† Et Xen. Pæd. 4. κἂν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται, κέρδος ἡγήσασθαι. Apud Hesiod. σπέρματα δάσσασθαι, dispertiri semina, seu dispergere. Exp. etiam assigno, quia videlicet, qui partitur suam cuique portionem assignat: ut apud Hesiod. † Th. 303.† Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν. Exp. et dilanio, discerpo: ut Il. ψ'. Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. Sic et Il. χ'. Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

Δασμὸς, οῦ, ὁ, divisio, partitio. (Soph. Œdip. Tyr. 36.) Il. ά. ἢν ποτε δασμὸς ἵκηται. ¶ Item tributum, vectigal: quod qui tributum pendunt, illius solutionem inter se partiantur: hinc apud Xen. † Pæd. l. 4. p. 113. b.† δασμὸν ἀποφέρειν, vel ἀποδιδόναι, tributum pendere. † et ἀπάγειν Xen. Pæd. 2. 58. b.†

Δάσμα, τὸ, partitio. δάσμευσις, idem. Hesych.

Δατέομαι, οῦμαι, idem quod δάζομαι, (ex quo etiam formari videtur) divido, partior. Il. ί. δατεώμεθα λῃίδ' Ἀχαιοί.

Δάτησις, Hesych. divisio, partitio.

Δατητὴς, οῦ, ὁ, divisor, distributor: ex Aristot. (Æsch. S. c. Th. 952.)

Δατήριος, distributor, divisor. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [716. ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων Ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι. Schol. δατήριοι. μεριστρίαι.]

Composita: ac primùm ex δαίω.

Ἀδαίετος, non divisus. Apoll. 3. Arg. [1031.]

† Ἀμφιδαίω. Hesiod. Asp. 62. κόνις σφ' ἀμφιδεδήει. pulvis circa illos dividebatur, ut ibi Schol. Grævius tamen exponit *ardebat* ab τῷ infra ἀμφιδαίω.†

Ἀμφιδαὴς, utrinque secans: ut, ἀμφιδαὴς μάχαιρα, apud Suid.

Ἀναδαίομαι, ut, ἀναδαιομένη γῆ, ager qui dividitur. [Pythiæ Oraculum apud Herodot. Hist. lib. 4. §. 159. Ὃς δέ κεν ἐς Λιβύην πολυήρατον ὕστερον ἔλθῃ Γᾶς ἀναδαιομένας, μετά οἵ ποκά φαμι μελήσειν.]

Γεωδαισία, ἡ, terræ partitio seu divisio. Aristot. metaph. 2.

Ἐπιδαίσιος οἶκος, Suid. ὁ ἐπίκοινος καὶ οὐ μεριστὸς, ὁ ἐξ ἴσου καταληφθεὶς δύο τισίν. Aliis est μεμερισμένος. apud Call. hymn. in Jovem.

Ἡμιδαὴς, semidivisus.

Κρεωδαισία, carnium distributio, carnium in frusta concisarum distributio, visceratio. Apud Athen. l. 10. et Plut. symp. 2. probl. 10. Apud Syn. κρεωδαισίας ἀποχὴ, abstinentia carnium.

Κρεωδαίτης, ου, ὁ, carnium in frusta concisarum distributor. Plut. loco paulò antè citato.

Μεταδαίομαι, idem quod δαίομαι.

Χρηματοδαίτης, pecuniæ divisor. [Æschyl. Sept. c. Theb. 735. κτεάνων χρηματοδαίτας. Schol. β'. τῶν τοῦ Οἰδιπόδος κτημάτων μεριστής.]

Composita ex δαιτρός.

Ἄδαιτρον, non distributum, non divisum. Hesych.

Ἀδαίτρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. δαιτρεύσεως expers: ut, μετὰ δεῖπνον ἀδαιτρεύτοιο τραπέζης, apud Nonn.

Ἐπίδαιτρον, ου, τὸ, opsonium. Hesych.

Composita ex δαΐζω.

Ἀδάϊκτος, non dilaceratus, non dilaniatus, purus. Hesych.

Ἀνδροδάϊκτος, exp. viros perimens: schol. Aristoph. (lethifer. Aristoph. R. 1295. Æsch. Ch. 859.) [νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσαι πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκταν, &c. hominesdomantium.]

Αὐτοδάϊκτος, à se ipso interfectus. [Æscyhl. Sept. c. Theb. 740. ἐπειδὰν αὐτοκτόνως αὐτοδάϊκτοι θάνωσι, &c. Schol. αὐτοὶ ἑαυτοὺς φονεύσαντες, τῷ ἑαυτῶν σιδήρῳ ἑαυτοὺς τρώσαντες. Schol. β'. αὐτοσφαγεῖς.]

Ἡμιδάϊκτος, semioccisus.

(Λουτροδάϊκτος, Æsch. Ch. 1071.) ‡ in latrinâ cæsus.‡

Πυργοδάϊκτος, id est, τοὺς πύργους μετακόπτων καὶ κατερείπων. Æsch. in Persis. [104.]

Συνδαΐζω, simul occido. Soph. ἀλλά με συνδάϊξον.

Χειροδάϊκτος, manu seu manibus cæsus, i. interfectus. Soph. in Ajace mastig. χειροδάϊκτα σφάγια.

Ψυχοδαΐκτης, Bacchus dicitur animorum diremptor. ex Epigr.

Ὠμοδάϊκτος, crudeliter laniatus, vel qui crudus laniatus est. Hesych.

Composita ex δάζομαι.

Ἄδαστος, non divisus. Soph. [Aj. Flag. 53. Καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω, ξύμμικτά τε Λείας, ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα. Schol. Ἄδαστα. ἀδιαίρετα, ἀμέριστα.]

Ἄδασμος, non solvens tributum. Hesych. ex Æschylo.

Ἀναδάζομαι, iterum divido, rursus partior. Thuc. l. 5. καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι. ¶ Item pro δάζομαι, partior, divido, distribuo: ut exp. apud Plut. in Lyc. ἀναδάσασθαι χώραν, agrum dividere. Apud Luc. ἀναδάσασθαι τὴν γῆν, Bud. expon. viritim dividere.

Ἀναδασμὸς, divisio seu partitio quæ fit de integro. Item divisio, partitio, distributio. Dem. Isoc. Plat.

Ἀνάδαστος, divisus, distributus: ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν vel γῆν, apud Aristot. pol. 5. exp. dividere vel viritim dividere, vel æqua portione dividere. Sic et apud Plat. ¶ Item rescissus: ut Dion. hist. ἀνάδαστα τὰ πραχθέντα αὐτῷ πάντα γίνεται.

Ἀποδάζομαι, divido, partior, impertior. Il. ρ'. Ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσσομαι. Et Herodot. ἀποδασάμενος τῆς στρατιῆς μόριον. (Theoc. ιζ'. 50.)

Ἀποδασμὸς, divisio, partitio. Item pars seu portio. apud Suid. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 12.]

Ἀποδάσμιος, portionalis seu partialis, h. e. pro parte seu portione cedens alicui, vel in divisionem cadens: cujus fit aut fieri debet divisio, aut jam facta est. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 146. Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοισι ἀναμεμίχαται, — καὶ Φωκέες ἀποδάσμιοι, καὶ Μολοσσοί, &c.]

Διαδάζομαι, dispertior, divido, distribuo: ut, διεδάσαντο ἐς φυλάς. † Hes. Th. 544. et v. 885. τινί τι.† [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 146. δεξάμενοι δὲ τοὺς Μινύας, γῆς τε μετέδοσαν, καὶ ἐς φυλὰς διεδάσαντο.]

† Ἐπιδάζομαι, attribuo. ἐπὶ μοῖρα δέδασται. Hes. Th 789.†

Composita ex δατέομαι.

Διαδατέομαι, dispertior. Hesiod. in Theog. † 606.† ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται.

(Ἐνδατέομαι, idem. V. Æsch. S. c. Th. 584. Soph. Œdip. Tyr. 214. Tr. 804.) [Eurip. Herc. Fur. 217. Φεῦ· Ὦ γαῖα Κάδμου, καὶ γὰρ εἰς σ' ἀφίξομαι, Λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος, &c. Soph. Trach. 804. τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος, &c. Schol. σφοδρῶς λοιδορῶν, μεμφόμενος. κατὰ μέρος τῶν λεγομένων ἀνακαλῶν. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ μερίσασθαι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινυμένων. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ σφοδρῶς ἐσθίειν. Lege omnino quæ sequuntur.]

Derivata à δαίω, i. uro.

Δαίομαι, incendor, uror, ardeo. Soph. in Trach. (778.) Ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο Φλὸξ αἱματηρά.

Δανθμὸς, incendium. Hesych.

Δανρὸς, Hesych. est. θερμός. Item λαμπρὸς, προφανής. Et καματηρός.

Δαΐτις, ιδος, ἡ, fax magna et ardens. Item καταχρηστικῶς allii caput, Gal. in Gloss. Hippocr.

Δαῒς, ΐδος, ἡ, fax accensa seu ardens. Hesiod. † Asp. 275.† ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλήφασι. ¶ Item pugna: pugna ardens aut fervens. (Æsch. S. c. Th. 932.) Il. ν'. Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγῆναι ἐν δαῒ λυγρῇ. ubi apocopen esse pro δαΐδι tradunt grammatici, † Sic et Schol. ad Hes. Th. 650.)

Δᾳς, ᾳδὸς, ex δαῒς per contractionem factum, tæda, fax. Xen. Pæd. 7. πολλὴν δᾷδα ἔχομεν ἣ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται. Aristoph. in Nub. σὸν ἔργον δᾷς ἱέναι πολλὴν φλόγα. (Aristoph. R. 316.)

Δᾳδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tædaceus, tædæ similis: ut, δᾳδώδης χρώματι, apud Theophr. Item tæda abundans: unde idem Theophr. πεύκην Ἰδαίαν dicit esse δᾳδωδεστέραν.

Δᾳδόω, ῶ, f. ώσω, in tædam convertor. Theoph. hist. pl. ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδοῦσι καὶ φθείρονται. Item activè, in tædam converto. Idem Theoph. de caus. pl. l. 5. c. 15. ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι.

Δᾴδωσις, εως, ἡ, in tædam mutatio. Theophr.

Δᾳδίον, ου, τὸ, facula. Pro tædaria item materia apud Diosc. accipi tradunt. [Aristoph. Pac. 959. Φέρε δὴ τὸ δᾳδίον τόδ' ἐμβάψω λαβών. Cl. Kust. legit. δαλίον.]

Δᾳδιώδης, idem quod δᾳδώδης. Theophr.

Δάϊος, ου, ὁ, hostilis. Eurip. in Andr. κατὰ μὲν οὖν στένω δαΐας τόλμας ἣν ἔρεξ'. † Aristoph. Nub. 334. Δάϊον ὁρμὰν, vehementem impetum.† Et, ὀνύχων δάϊα νύγματα, apud eundem. Et Soph. Τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις. Et, δάϊος πολεμίοισι, formidolosus hostibus, ex Eurip. Δάϊοι plur.

num. (ut πολέμιοι, absolutè et substantivè capiendo) signif. hostes. Soph. in Œdipo Colon. Πέλοπός ποτε βλαστὸν, φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον φόβημα ἐγχέων δαΐων, i. τοῖς πολεμίοις. (Æsch. Pr. 352. Pers. 257. 991. Ch. 427. 428. Aristoph. R. 1054.) ¶ Atticè (ut tradit Soph.) capitur pro δύστηνος: ut in Ajace, Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος. ubi tamen sunt qui pro αἰχμάλωτος, i. bello capta, accipiant. ¶ Aliam signif. vide in δαίω, i. disco.

Δάϊον, ου, τὸ, signum bellicum. item τέρας. Hesych.

Δηΐς, ίδος, ἡ, Ionicè pro δαΐς, pugna.

Δήϊος, ου, ὁ, hostilis, infestus; idem quod δάϊος. Il. γ'. δήϊον ἐς πόλεμον. Il. β'. πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, infesto igni. Il. ά. Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισι. Et plur. δήϊοι (ut δάϊοι) hostes. Il. γ'. et σ'. (Æsch. Ag. 568.)

Δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, pugna, bellum. Il. έ. Εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος. † Hes. Th. 662.†

Δηϊόω, ῶ, igni et ferro vasto, hostiliter depopulor aut occido. Il. ψ'. Τρώων υἷας χαλκῷ δηϊόων.

Δηόω, ῶ, per syncopen dicitur pro eodem, etiam in prosa. Thuc. l. 2. ὁρῶσιν ἡμᾶς δῃοῦντάς τε καὶ τἀκείνων φθείροντας. †Δῃώσειν χαλκῷ, ferro occidere, Hesiod. Asp. 67. depopulari. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. b. et e. χώραν. l. 5. p. 137. a. et passiv. interfici. Apollon. Arg. 1. 81.† Media etiam voce ponitur: ut, δῃώσασθαι τὴν νῆσον, insulam populari, apud Herodot. Et in pass. apud Thuc. l. 2. καὶ γῆς ἔξω δῃουμένοις. Et καταχρηστικῶς, apud Luc. δεδῃωμένος τὸν πώγωνα, detonso mento.

Δηϊάω, pro eodem: ut Apoll. arg. 2. σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον.

Δηΐζω, idem.

Δαλὸς, οῦ, ὁ, titio, torris. (Æsch. Ch. 607.) Od. έ. Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Sic Athen. l. 7. ἐνέκρυψε δ' ὥσπερ δαλὸν εἰς πολλὴν τέφραν. Ponitur et pro titione extincto, ut Bud. ex Luc. annotat. Δαλοὶ in cœlo οἱ διαθέοντες ἀστέρες. Bud. ex Aristot. Meteorol. Hesych. μελάνουρον piscem hoc quoque nomine vocari scribit.

(Φρενοδαλὶς, παρακίνησις τῶν φρενῶν. Æschyl. Eum. 331. 344.)

Δαλερὸς, torridus, calidus, apud Plut. Symp. 4. quæst. 1.

Δαυλὸς, etiam dicitur, Eust. teste, pro δαλὸς, pleonasmo Æolico τοῦ υ. Ab Etym. exponitur etiam ὁ καιόμενος καὶ δασὺς, quoniam τὰ δασέα ταχέως καίονται. Δαῦλον verò exp. δασύ: item ἡμίφλεκτον ξύλον, ab Hesych. Ab Etym. quoque dicitur esse hirsutum et hispidum, ex Æschylo, (Suppl. 97.) Δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν.

Ἀποδαυλίζειν, (*comp.*) titione dedolare, vel contundere. Eurip. [Suppl. 716.] dixit etiam ἀποδαυλίζων ξύλῳ, fuste contundo. [Cl. Barnes libentius legeret ἀποκαυλίζων, quod significat decutio et excindo una cum ipso caule.]

Δάος, exp. lumen, ignis, lampas: unde δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι, apud Etym.

Δανὸς, οῦ, ὁ, aridus, siccus. Etym. et Hesych. unde, διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι. At δάνος vide suo loco.

Δανοὶ, οἱ, defuncti: παρὰ τὸ δανὰ, τὸ ξηρὰ, utpote ξηροί. Etym. ex Heracl. Persicῶn l. 2. Alioqui Δαναοὶ sunt Græci.

Δανάκη, ἡ, nomen barbarici numismatis paulò plus obolo valentis, quod defunctis in os ponebatur et Charonti persolvebatur pro Stygiæ paludis transmissione. Sic dictum quasi τοῖς δανοῖς ἐμβαλλόμενον.

Composita: ac primùm ex δαίω.

Ἀμφιδαίω, circumaccendo. Il. ζ. πόλεμός τε Ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε, circumardet.

Ἀποδαίω, comburo, δαίω. Opp. lib. 4. de Venat.

(Ἀνδαίω. Æsch. Ag. 313.) [Pro Ἀναδαίω. Vide Notam Cl. Stanl.]

Ἐνδαίω, idem quod δαίω, incendo. Pind. Pyth.

Θεσπιδαὴς, divinitus ardens, vel divinitus lapsus aut immissus: ut, θεσπιδαὲς πῦρ, apud Hom.

Ἡμιδαὴς, semiustus. Vide et alias signif. suprà.

Περιδαίω, circum comburo, accendo. Apoll. 4. Arg. [58.]

Πυροδαίσιον, ου, τὸ, locus ubi ignem accendunt: focus, culina. Hesych.

(Πυρδαὴς. Æsch. Ch. 605.) ‡ Comburens. ‡

Πύρδαλον, sive πύρδανον, igniarium, titio ignitus qui cineribus obruitur ad conservandum ignem. Et pro πυροδαίσιον. Hesych.

Composita ex δᾴς.

Ἄδᾳδος, ου, ὁ καὶ ἡ, tædam non habens. Theoph.

(Ἔνδαις, δος. Æsch. Eum. 1047. i. e. μετὰ λαμπάδων.)

Ἔνδᾳδος, qui tædam in se habet. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 2. ἅπασα γὰρ ἔνδᾳδος πεύκη ταῖς ῥίζαις.

Ἐνδᾳδόω, ῶ, idem propè quod δᾳδόω, seu ἔνδᾳδον reddo: unde in pass. apud Theoph. hist. pl. l. 9. c. 2. τοῦτο δὲ ὅταν ἐκπελεκήσωσιν, ἐν ἑτέρῳ (ἐνιαυτῷ) πάλιν ἐνδᾳδοῦσθαι.

Composita ex δάϊος, δήϊος, &c.

Ἀδάϊον, ab Hesych. exp. quod devastatum et bello infestatum non est: vel etiam quod devastari et bello infestari nequit, nec βλάπτεσθαι τῇ δαῒ λυγρῇ. Ab eodem exp. etiam, injucundum, ignavum.

Ἀδήϊον, idem H. affert pro ἀδάϊον.

Ἀδῄωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vastatus. Xen. Hell. 3. ταύτην τὴν χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν.

Καταδηϊόω, et καταδῃόω, vasto, devasto, deprædor, exscindo. Hesych.

Μενεδήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, bellicosus, belli patiens. Apoll. Arg. 2. μενεδήϊον Εὐρύτου υἷα, i. ἐμμενετικὸν ἐν τῷ πολέμῳ. παρὰ τὸ δηΐς.

ΔΑ'ΚΑΡ, genus quoddam cassiæ ab Arabibus sic dictæ. Diosc. l. 1. cap. 12.

ΔΑ'ΚΝΩ, (F. δήξω, vel δήξομαι potius, ab inusitato δήκω) mordeo: ut, δάκνεις καθάπερ αἱ γυναῖκες, apud Plut. in Alcib. apud Æschylum, στόμιον δάκνειν, Ciceroni est mordere frænum. Metaphoricè etiam (ut et mordeo apud Latin.) rebus inanimatis tribuitur, corpus aut animum quasi pungentibus aut urentibus. (Metaph. συμφορὰ δάκνει. Æsch. Pers. 848. Eurip. Med. 1347. Phœniss. 340. Aristoph. R. 43. Soph. Tr. 258. 993. Pass. ib. 1133.) Diosc. ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plinius, radix gustu acri mordet. Il. έ. δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. Personæ etiam tribuitur, ut Aristoph. in Vesp. δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον. † Δάκνειν θυμόν. Aristoph. Nub. 1372. τινά θυμὸν, i. e. κατὰ θυμόν. Sic Hesiod. Th. 562. aliquem in animo.†

Δάκνομαι, mordeor. Xen. Pæd. 7. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη. (ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσι. Eurip. Med. 110. 218. 1372. Æsch. Ch. 995.)

Δακνάζω, et δακνάζομαι, idem quod δάκνω. Æsch. in Persis. [571. στένε καὶ δακνάζου, &c. Schol. στέναζε καὶ δακνάζου (παραγωγῶς ἀντὶ τοῦ δάκνου.)]

* Δακνᾶς ἵππος, mordax equus; Phrynichus Appar. Soph. p. 36. *

Δακνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mordax. Gal. δακνῶδες καὶ δριμύ. Item δακνώδης πυρετὸς dicitur, à calore mordace et acrimonia sua pungente atque rodente.

Δάκος, εος, τὸ, (propriè) animal morsu aut ictu homini nocens. Nic. in Ther. Promiscuè et de aliis belluis ac feris dicitur. Eurip. (Æsch. Pr. 585. S. c. Th. 564. Ag. 833. 1241. Ch. 528. Suppl. 274.)

Δάκετον, ου, τὸ, pro eodem. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 21. et Diosc. l. 7. cap. 1.

Δῆγμα, τὸ, morsus. Plut. in Lyc. (Æsch. Ag. 1173.)

Δηγμὸς, οῦ, ὁ, pro eodem, Plut. in Pericle, et de discern. am.

Δῆξις, εως, ἡ, morsus, i. ipsa mordendi actio, rosio. Metaph. etiam capitur, ut et morsus apud Latinos. Plut. in Lyc.

Δὴξ, κὸς, ἡ, vermis lignum corrodens, ut tradit schol. Hesiod.

Δηκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mordendi vim habens, mordax. Eurip.

Δήκτης, ου, ὁ, mordens, mordax. Plut. de discern. am.

(Δηκτός. Æsch. Ag. 1480.) ‡ idem. ‡

Δηκτικὸς, mordax, mordendi vim habens. Athen. l. 3.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀναδάκνω, remordeo, seu mordeo.

Ἀνάδηξις, remorsus, remorsio.

Ἀντιδάκνω, vicissim mordeo, remordeo. [Arrian. in Epictet. lib. 4. cap. 5. τί οὖν σοι δίδοται πρὸς τοῦτο; ὡς μὲν λύκῳ, ἀντιδάκνειν, καὶ ἄλλους πλείονας λίθους βάλλειν. Herodot. Hist. lib. 4. §. 168. τὰς κεφαλὰς δὲ κομῶσαι, τοὺς φθεῖρας ἐπεὰν λάβωσι τοὺς ἑωυτῆς ἑκάστη ἀντιδάκνει, καὶ οὕτω ῥίπτει.]

Ἀποδάκνω, demordeo, præmordeo. [Athen. Deipn. lib. 1.]

Ἐνδάκνω, morsus infero. Plat. in Phædro, ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει. (Æsch. Suppl. 904.)

Ἐπιδάκνω, mordeo. [Athen. Deipn. lib. 1.]

Ἀνεπίδηκτος, (*decomp.*) mordacitatis expers, non mordens seu erodens: ut apud Diosc. l. 5. c. 92. ἀνεπιδήκτοις ἐμπλάστροις, emplastris quæ sine erosione medentur.

Καταδάκνω, mordeo. Hom.

Συνδάκνω, commordeo. Particip. συνδακὼν, corrodens.

Ὑποδάκνω, submordeo, leviter mordeo.

Alia composita: citra præpos.

Κυνοδακνῷ, Hesych. ψωριῷ.

Λαθροδάκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, clam mordens. in Epigr. l. 2.

Ὀρσοδάκνη, bestiola quædam, quam Gaza mordellam nominari posse scribit: quasi ad mordendum concitata. Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 19.

Τρίδακνος, ter morsus aut mordendus. Plin. l. 31.

Composita: formata ex δάκος.

Θυμοδακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, animum mordens, seu remordens. Od. θ'. θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.

Λαιμοδακὴς, gulam mordens. Epigr.

Πανδακέτης, ου, ὁ, omnia mordicans, mordax. Plut. in Cat.

(Ὠμοδακὴς ἵμερος. Sch. ex. ἄλογος. Æschyl. S. c. Th. 698.) ‡ Schol. β'. ἀπηνὴς, ἄγριος. ‡

Composita, formata ex præt. pass. sine præpos.

Ἄδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non morsus, seu morsibus et rosionibus non obnoxius. Plut. de Herod. οὐδὲ τοῦτο ἄδηκτον παρῆκεν, ne hoc quidem præterire potuit, quin morsibus insequeretur. Item non mordax, cui nulla inest mordacitas: ut, ἄδηκτον ἔλαιον. Diosc. l. 1. c. 30.

Ἀδήκτως, sine morsu. [Marc. Antonin. de reb. suis. lib. 11. §. 18. δεῖ δὲ μήτε εἰρωνικῶς αὐτὸ ποιεῖν, μήτε ὀνειδιστικῶς, ἀλλὰ φιλοστόργως καὶ ἀδήκτως τῇ ψυχῇ. Cl. Gatakerus in notis ad loc. malit ἀδήκτῳ τῇ ψυχῇ. nec de reprehensi, sed de reprehendentis animo acceperit.]

Ἀνθρωπόδηκτος, ab homine morsus. Diosc.

Ἀσπιδόδηκτος, ab aspide morsus seu ictus.

Ἑρπετόδηκτος, à reptilibus seu serpentibus morsus. Diosc.

Ἐχιόδηκτος, morsus seu ictus à vipera, apud Ceb. Theb. et Dioscor. lib. 2.

Θηριόδηγμα, τὸ, morsus à fera illatus: peculiariter verò morsus serpentis, apud Diosc. l. 2.

Θηριόδηκτος, à fera seu bellua morsus: peculiariter verò à serpente. Diosc.

Κυνόδηκτος, à cane morsus. Κυνόδηκτα, canum morsus.

Λαθροδήκτης, latenter et clanculum mordicans.

Λυσσόδηκτος, à rabido cane morsus. Diosc. et in Geop.

Ὀφιόδηκτος, à serpente morsus. Diosc.

Σκορπιόδηκτος, à scorpione morsus. Diosc. l. 1. c. 4. et alibi.

Φαλαγγιόδηκτος, morsus à phalangio, aranei genere. Diosc.

Ὠκυδήκτωρ, celer morsu. Epith. limæ, in Epigr.

ΔΑ'ΚΡΥ, υος, τὸ, lacryma. Od. γ'. δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε. Il. ί. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. et apud Thuc. δάκρυσι πλησθὲν. (Eurip. Med. 906. κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ. ib. 907. Soph. Tr. 1216.) ☞ A δάκνω derivatum volunt, ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς προΐεται.

Δάκρυον, ου, τὸ, idem quod δάκρυ: sed apud prosæ scriptores usitatius est. Xen. Pæd. 5. πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων. † εἰς δάκρυα ἄγειν. Xen. Pæd. l. 2. p. 47. d.† (Eurip. 923.)

Δακρυόφι, paragoge poëtica pro δακρύοις. ¶ Tribuitur etiam plantis (ut et lacryma apud Lat.) significans humorem illum qui interdum ex eis erumpit: item succum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theoph. ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα.

Δακρυώτατον, lachrymis et fletu dignissimum. Hesych. † Hes. Th. 227.†

Δακρυόεις, εντος, ὁ, lachrymabundus, lacrymosus. Hom. (Eurip. Phœniss. 288.)

Δακρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacrymosus, luctuosus. Luc. in vit. τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ὀϊζυρὰ καὶ δακρυώδεα. Item in lacrymæ modum formatus: ex Theoph. hist. pl. l. 6. Δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippoc. per metaph. ulcus dicitur ex quo sanies quædam tenuis et cruda emanat.

Δακρύδιον, ου, τὸ, lacrymula. Peculiariter apud medicos dicitur lacryma scammonii, quam radice sua vulnerata fundit.

Δακρύω, f. ύσω, lacrymor. Xen. Hell. 3. πιεῖν τε φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Apud Dem. δακρύω τὴν τύχην. Dicitur et δακρύω τὸν ἀποθανόντα, et δακρύω ἐπὶ νεκρῷ, apud Luc.

(Δακρυτός. Æsch. Ch. 234.) ‡ lacrymabilis. ‡

Δεδακρυμένος, lacrymis stillans, plorabundus. Æschin.

Δάκρυμα, τὸ, lacryma. (Æsch. Pers. 134.) [Euripid. Andromach. 92. Θρήνοισι, καὶ γόοισι, καὶ δακρύμασι, Πρὸς αἰθέρ' ἐκτενοῦμεν.]

Composita.

Ἄδακρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, non lacrymans. (Eurip. Med. 862.) Plut. de Socr. dæm. οὗτος δ' ἄδακρυς καὶ ἄτεγκτος. ¶ Item, lacrymarum expers. qui sine lacrymis fit. Athen. 12. Sic ἄδακρυς νίκη et ἄδακρυς πόλεμος.

Ἀδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non lacrymans. Soph. in Trach. Ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος. ¶ Item multis dignus lacrymis, seu multum lacrymans. Soph. in Antig. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων στενάζει. (lachrymis non explebilis. Tr. 107. 1217.)

Ἀδακρυτὶ, adverb. sine lacrymis. Isoc. in Plataico, οὐδεμίαν ἡμέραν ἀδακρυτὶ διάγοντες.

(Ἀμφιδάκρυτος. V. Eurip. Phœniss. 332.)

* Ἀναγκόδακρυς, qui lacrymas invitus profundit; Æschylus ap. Phrynich. Appar. Soph. p. 20. *

Ἀπειρόδακρυς, qui lachrymari non didicit, qui fletum et lachrymas non est expertus. Æsch. in Ἱκετ. [73.]

Ἀποδάκρυον, pro δάκρυον. Nic. in Alex.

Ἀποδακρύω, lacrymis prodo. Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα τὴν γνώμην ἐμήν. Exp. et illacrymo.

Ἀποδακρυτικὰ, τὰ, medicamenta lacrymas moventia, et postea expresso vacuatoque oculorum humore superfluo, ipsas etiam supprimentia et oculos exiccantia.

Ἀρίδακρυς, admodum lacrymans. Aristot. in probl. ὁ μὲν λάλος, ὁ δὲ ἀρίδακρυς. [Æschyl. Pers. 953. κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν. lachrymis uberem.]

Ἀριδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἀριδάκρυτος, multum lacrymabilis. Item multum lacrymans. Hesych.

Ἀρτίδακρυς, qui recens lacrymavit. Eurip. (Med. 904.)

Ἀτακτιδακρύω, inordinatè seu intempestivè aut immodicè lacrymor. Ἀτακτιδακρύει, exp. affatim lacrymatur.

Βαρύδακρυς, et βαρυδάκρυος, graviter lacrymans. [Epig.]

Γλυκύδακρυς, dulce lacrymans, dulces fundens lacrymas. Epith. Amoris in Epigr.

(Δυσδάκρυτος. Æsch. Ag. 449.) ‡ lacrymabilis. ‡

Ἐκδάκρυον, ου, τὸ, lacryma stillans, gutta inter lacrymandum cadens.

Ἐκδακρύω, illacrymor. (Eurip. Phœniss. 1301.) [Orest. 1122. Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένη. MS. a Cl. Barnes memoratus habet ἐνδακρῦσαι, Verbum quod a Cl. Steph. omittitur.]

Ἔνδακρυς, q. d. qui in lacrymis est, cui lachrymæ oboriuntur. (Luc. Som. p. 4.)

(Ἐνδακρύω. Æsch. Agam. 550.)

Ἐπιδακρύω, defleo. ἐπιδακρύω τῷ τεθνηκότι, fleo super defuncto, i. propter def. † cum acc. Soph. Elec. 285. V. ibi Schol. †

Εὐδάκρυτος, pulchrè lacrymans. Philostr. (Æsch. Ch. 179.)

Καταδακρύω, deploro, defleo. Xen. Pæd. 5. κατεδάκρυσε τὴν ἑαυτοῦ τύχην.

Πανδάκρυτος, omnino lacrymabilis, seu (*act.*) ad omnia lacrymans. Soph. πανδάκρυτον βιοτὰν, vitam quæ tota in lacrymis degeretur. (Tr. 50. Æsch. S. c. Th. 660.)

Παραδακρύω, defleo: παραδακρύω σοι. Luc.

Πολύδακρυς, multum lacrymans. Item lacrymosus, seu multarum lacrymarum autor: ut Il. γ'. πολύδακρυς ἄρης. Sic et πολύδακρυς πόλεμος dicitur. (Æsch. Pers. 944. Ch. 447. Eurip. Phœniss. 323.)

Πολυδάκρυτος, multis lacrymis prosequendus. Il. ω'. (Æsch. S. c. Th. 976.)

Πολυδάκρυος, idem quod πολύδακρυς. Apoll. Arg. 2.

Συνδακρύω, collacrymor, unà lacrymor. Plut. de fuga.

Ταχύδακρυς, citò lacrymans. Luc.

Ὑποδακρύω, q. d. sublacrymor. [Lucian. Deor. Dial.]

Φιλόδακρυς, et φιλοδάκρυος, lacrymarum amans, i. qui libenter lacrymatur. Nonn.

ΔΑ'ΚΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, digitus. Plut. de disc. ad. ἑνὶ κνᾶσθαι δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν, digito uno caput scabere. Dicitur et, δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνᾶσθαι, à Luc. in Rhet. did. Et apud eundem de scr. hist. δακτύλῳ ἄκρῳ ἅψασθαι, extremo digito attingere, i. leviter attingere. ¶ Item dactylus, pes metricus, unde ὁλοδάκτυλος, versus totus ex dactylis. Eust. Item rhythmus dactylicus. Aristoph. in Nub. † 651.† et Plut. de Musica. Item graminis aculeati nomen, quod et κορωνόπους appellatur: Dictum à quinis aculeis, quos ut plurimum in acumine habet, et quia digitis medetur: teste Plin. l. 24. c. 19. ¶ Item dactylus, conchæ genus, ab humanorum unguium similitudine appellatum. Plin. lib. 9. c. 61. ¶ Δάκτυλοι, dactyli, palmæ fructus. Diosc. l. 1. c. 67. ¶ Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, dactyli Idæi, assessores matris Ideæ, dicti quòd numerum digitorum manus æquarent, Eust. vel quòd sedulum Rheæ ministerium exhiberent: quia digiti manus sunt rerum omnium artifices. Pol. Reperitur etiam δάκτυλα plur. num. pro δάκτυλοι, per metaplasmum poëticum. ☞ Derivari autem dicitur δάκτυλος à verbo δείκνυμι, q. δείκτυλος. δι' αὐτῶν γὰρ ἡ δεῖξις γίνεται. aut παρὰ τὸ διδάξαι. aut etiam παρὰ τὸ δέχεσθαι, quasi δέκτυλος: digitis enim accipimus quæ dantur, inquit Etym.

Δακτυλήθρα, ἡ, digitale, digitorum involucrum, Camer. ex Xen. Pæd. 8. ¶ Item tormentum quæstionibus adhiberi solitum: forsan quòd digitis pedum manuúmve injiceretur. Synes. epist. 58. ¶ Item et annuli pala. Cam. i. σφενδόνη.

Δακτυλικὸς, digitalis: ut, δακτυλικὸν ὄργανον, et δακτυλικοὶ αὐλοὶ, apud Poll. et Athen. l. 14.

Δακτυλιαῖος, ου, ὁ, digitalis. Theophr. πάχος δὲ δακτυλιαῖον.

Δακτυλὶς, ίδος, ἡ, (adject. f. g.) digitalis: unde δακτυλίδες, uvæ digitali gracilitate.

Δακτυλίδιον, ου, τὸ, annellus. Cam. [Aristoph. Thesm. 434. Schol. Biset. δακτύλιον μὲν τὸ ἁπλοῦν δακτυλίδιον ἐκάλουν· τὸ δὲ γλυφὴν ἔχον, σφραγίδιον. Lysistr. 417. τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγὸν, &c.]

Δακτυλῖτις, ίτιδος, appellatur, et aristolochia longa, teste Diosc. l. 3.

Δακτυλωτὸς, οῦ, ὁ, digitatus; unde δακτυλωτὸν poculum, apud Athen. lib. 11.

Δακτύλιος, ου, ὁ, annulus, annellus, propriè qui digito ornatus gratia inseritur. Plat. Pol. 2. τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. Xen. de ven. δακτυλίους etiam retibus tribuit, i. annulos. Sic δακτύλιος dicitur orbis seu annulus ferreus, quo teres lignum axem ambiens in extrema sui parte vincitur. ¶ Item anus, seu podex, unde comp. καταδακτυλικὸς, ὁ συνουσιαστικὸς κατὰ τοῦ πρωκτοῦ. Aristoph. in Equit.

Δακτυλιώτης, ου, ὁ, digitus annularis: minimo proximus.

Composita.

Βραχυδάκτυλος, qui curtos digitos habet. Polemo in Phys.

Διδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duorum digitorum est. Theophrast. hist. pl. l. 9. c. 5.

Διδακτυλιαῖος, idem quod διδάκτυλος, qui est duorum digitorum. Diosc.

Δωδεκαδάκτυλος, duodecim digitos habens, qui est duodecim digitorum.

Ἑξαδάκτυλος, qui sex digitos habet, qui sex digitorum est. [Hippocr.]

Ἐρυθροδάκτυλος ἠὼς, aurora rubea, apud Aristot. Rhet. l. 3. [p. 434. ult. Ed. Cant. διαφέρει δ' εἰπεῖν, οἷον — ῥοδοδάκτυλος ἠὼς (Hom. Iliad. Α. 477.) μᾶλλον, ἢ φοινικοδάκτυλος, ἢ ἔτι φαυλότερον, ἐρυθροδάκτυλος.]

Καταδακτυλικὸς, vide in δακτύλιος.

Μακροδάκτυλοι, quibus prælongi sunt digiti. Aristot.

Ὁλοδάκτυλος, vide in Δάκτυλος.

Ὀπισθοδάκτυλος, qui digitos habet retrò inversos. [Strab. Geogr. lib. 2.]

Παχυδάκτυλος, crassos digitos habens. ex Polem. Phys.

Πενταδάκτυλος, qui quinque digitos habet, aut qui quinque digitorum est. ¶ Est et herba hujus nominis. Diosc.

Περιττοδάκτυλος, cui digitus unus superest, aut qui digitos numero impares habet. Geopon.

Πολυδάκτυλος, qui multos digitos habet: qui multiplici pedum fissura digitatur, seu pedes in plures digitos discretos habens. ut, πολυδάκτυλα ζῶα, apud Aristot. [de Hist. Animal. τῶν δὲ τετραπόδων καὶ ἐναίμων καὶ ζωοτόκων, τὰ μέν ἐστι πολυσχιδῆ — πολυδάκτυλα γὰρ ἔνιά ἐστιν· οἷον λέων, κύων, παρδαλίς· τὰ δὲ, δισχιδῆ — τὰ δὲ, ἀσχιδῆ, &c.]

Ῥοδοδάκτυλος, roseos digitos habens. Auroræ epith. apud Hom.

Σιδηροδάκτυλος, ferreos digitos habens. fuscinæ epith.

Τετραδάκτυλος, quatuor digitos habens: ut, τετραδάκτυλοι aves ab Aristot. dicuntur.

Τετραδακτυλιαῖος, quatuor digitorum spatium explens, seu semidodrantalis. Diosc. l. 1. c. 85.

Τριδάκτυλος, tres digitos habens. Item qui ternûm digitorum est, tripollicaris. Gaz.

Φοινικοδάκτυλος, Phœniceos digitos habens, i. coloris Phœnicei. Apud Aristot. Rhet. 3.

Χρυσοδακτύλιος, aureum gestans annulum, in ep. Jacobi c. 2.

ΔΑΜΑΣΩ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, dicitur à quibusdam herba illa, quæ ab aliis ἄλισμα, teste Diosc. l. 3. c. 169. et Plin. l. 25. c. 10.

ΔΑΜΑ'Ω, ῶ, domo, subigo. Item affligo, conficio, profligo. Item occido. Il. ά. Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Et Il. χ'. ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. (Eurip. Phœniss. 146. Δαμείην. Eurip. Med. 651.)

Δαμάζω, idem. Sæpe apud Hom. dicitur δαμάζειν τινὰ ὑπό τινι, vel ὑπὸ χερσί τινος, i. imperio ejus subjicere, ei subjectum reddere. Sic et Apoll. Arg. 2. ὑπὸ πατρὶ δάμασσε Καὶ Φρύγας.

Δαμάζομαι, domor: unde δεδαμασμένος ἵππος seu πῶλος, cui oppon. ἀδάμαστος. Et apud Isoc. in Arch. δεδαμασμένοι συμφοραῖς. ¶ Item voce media pro, domo: ut, ἐπεί μ' ἐδαμάσσαο οἴνῳ.

Δάμασις, domitio, domitura.

Δαμαστήριον, ου, τὸ, tormentum quo quis subigitur fateri aut facere quod nolit. Aff. ex Eccl. hist.

Δαμνάω, ῶ, idem. Il. έ. χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Et, δαμνῶμαι pro eodem: unde δαμνᾷ, Il. ξ'. pro δαμάζεις, domas.

Δάμνημι, pro eodem. ut Il. έ. τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν. (Æsch. Pr. 164.) Et, δάμναμαι pro eodem, Od. ξ'. ἀλλά με χεῖμα Δάμναται. † Hesiod. Theog. 122.† (Æsch. Suppl. 911.) Item pass. signif. Il. λ'.

Δέμω, et δέμομαι, (inusit,) unde Aor. post. ἐδάμην et δαμῆναι infinit. et δαμήμεναι, et δάμεν pro ἐδάμησαν. Et part. δαμεὶς, frequenti in usu apud Hom. (Δμαθείς. Æsch. Pers. 243. δαμείς. Pr. 860. Ag. 1460. 1504.) Hinc et præt. δέδμηκα per syncopen pro δεδέμηκα, et pass. δέδμημαι, apud eundem: unde partic. δεδμημένος, ut Od. ξ'. Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, domitum seu enectum. Od. δ'. δεδμημένος ὕπνῳ, somno domitus seu correptus. Et alibi, δεδμημένος γήραϊ, edomitus seu confectus senio. Sed sunt qui hoc præt. forment à δαμάω, unde fit δμάω per syncopen. † δμηθεῖσα Hesiod. Th. 453. compressa. et ὑπό τινι. v. 9000.† Vide δέμω etiam sua serie.

Δμῆσις, ἡ, domitio, domitura. Il. ρ'.

Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, domitor.

Δμήτειρα, ἡ, domitrix. Cereris epith.

Δμητὸς, domitus.

Δάμαρ, et inusit. δάμαρς, unde δάμαρτος, uxor. Il. γ'. et Eurip. in Hecuba: huic opp. παρθένος ἀδμής. (Soph. Œdip. Tyr. 950.)

Δαμάλη, vel δάμαλις, juvenca, bucula. ad Heb. 9. Item vitulus. Interdum general. pro vacca. Theoc. in Oaristy. (Æsch. Suppl. 355.)

Δαμαλίζω, idem quod δαμάζω. Pind. Pyth. [Od. Ε. 161. μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων χειμερία κατάπνοα, δαμαλίζοι χρόνον.]

Δαμαλίζομαι, juvencæ more lascivio. Pind. Pyth. [xi. 38.] ἢ ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομένην, an alieno in cubili lascivientem juvencæ more.

Δμὼς, ωὸς, item δμωὸς, οῦ, ὁ, servus. (Eurip. Med. 188. 1141.) Od. π'. Τεῦ δμὼς εἷς ἀνδρῶν; Item δμωὸς, (*adject.*) servilis, vernaculus. ex Epigr.

Δμωὴ, et δμωὶς, serva, ancilla: ut Od. δ'. ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. c.† (Æsch. Ag. 917. Ch. 1048. S. c. Th. 369. Suppl. 339.) [Eurip. Hecub. 966. Εἰς ταὐτὸν ἡδὲ συμπίτνει δμωὶς σέθεν, &c. Bacch. 514. ἐφ' ἱστοῖς δμωΐδας κεκτήσομαι.]

Δμώϊος, servilis. Epig. l. 1. δμώϊον βρέφος, infans ex serva natus.

Composita.

Ἀδάμαστος, indomitus, qui domari nequit. Interdum vero qui domitus non est. Il. ί. ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. Et, ἀδάμαστος πῶλος, Xen. Metaphoricè autem ἀδάμαστος, quæ nondum nupsit, quasi quæ nondum subacta sit ad ferendum mariti jugum: unde ἀδάμαστος θεὰ, Minerva. Soph. Potest etiam exponi, non compressa, sicut et ἀδμής. Sic et ἵπποι ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι. Luc. in Zeuxide. (Eurip. Phœniss. 612. Soph. Œdip. Tyr. 214.)

["Αδαμος. Athen. Deipn. lib. 2. Ion Chius vocat Vinum Ἄδαμνον παῖδα, &c. indomitum puerum. Casaubon. in Animadv. in Athen. col. 78. 15. Ion Chius de Vino, Ἄδαμον παῖδα ταυρωπὸν, νέον οὐ νέον. Videtur licentia poetarum vino personam attribuere, vocat παῖδα ἄδαμον puerum indomitum. Persius (Sat. 3. 3.) indomitum quod despumare Falernum sufficiat. Sic scribendum, vel ἀδάματον: nam ἄδαμον vix Græcum est. Annon Cl. Casaub. scripsit ἀδάμαστος?]

Ἀδαμνὴς, Hesych. validus, durus.

Ἄδμητος, (Soph. El. 1245. Æsch. Suppl. 117.) et ἀδμὴς, indomitus. Et metaph. παρθένος ἀδμὴς, nondum à marito domita, nondum maritale jugum passa, vel nondum compressa: ut et ἀδάμαστος. [Soph. Antig. 359. οὔρειόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον. Hom. Odyss. Ζ. 109. παρθένος ἀδμής. Schol. ἀδάμαστος, ἄγαμος. Soph. Œd. Col. 1385. Parthenopæus ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ Μητρὸς λοχευθεὶς πιστὸς Ἀταλάντης γόνος. et 1109. καὶ τὰς διστόλους ἀδμῆτας ἀδελφὰς, &c.] Ἀδμήτης, Suid. pro ἀδάμαστος. Ἀδμῆτις, ιδος, ἡ, indomita: seu nondum domita et subacta, apud eundem Suid.

Ἀδάμας, αντος, ὁ, adamas. ita dictus lapis à duritie quasi indomita. Qua de re lege Plin. l. 37. c. 4. Apud Hesiod. in Clyp. κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε Δαιδαλέην ἀδάμαντος: admonet interpres dici de ferro. Sic et in Theog. † 161. et 188.† πολιοῦ ἀδάμαντος Τεῦξε μέγα δρέπανον. Ἀδαμάντινος, adamantinus. Æschyl. in Prometh. ‡ 6.‡ ἀδαμαντίναις πέδησιν. Metaph. ponitur pro validissimo. Æschin. in Ctesiph. χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε.

(Ἀδάμαντος. Æsch. Suppl. 149. Ch. 49.) ‡ indomita, inexpugnabilis.‡

Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ, gemma quædam, sic dicta quod hominum impetus domet. Plin. [Pind. Nem. Γ. 66. οὐδέ μιν Ποτὲ φόβος ἀνδροδάμας Ἔπαυσεν ἀλκὰν φρενῶν. Schol. ὁ τοὺς ἄνδρας δαμάζων φόβος. Nem. Θ. 37. Ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν, &c. Schol. τὴν τὸν ἄνδρα ἀνελοῦσαν. Et paulo post, τὸν πρότερον ἄνδρα δαμάσασαν.]

† Δυσδάμαστος. qui difficile domatur. Schol. Hesiod. Asp. 137.†

(Δύσδαμαρ. Æsch. Ag. 1328.) ‡ malam habens uxorem.‡

(Ἐρίδματος. Æsch. Ag. 1470.) ‡ quæ nimium matrimonia conjuncta est, vertit Heath.‡

Ἡμιδαμὴς, semidomitus.

Ἱπποδάμος, ου, equorum domitor, equorum domandorum peritus. Hom. Il. β'. γ'. et alibi.

Καταδαμάζω, domo, vel potiùs edomo, perdomo.

Καταδάμναμαι, idem. in Epigr.

Κεκραξιδάμας, qui clamore et vociferatione aliquem domat, clamosus. à κράζω. Aristoph. in Vesp.

Λαοδάμας, populorum domitor. Martis epith.

Νεόδμητος κόρη, recens domita et subacta à sponso puella, nova nupta. [Eurip. Rhes. 887. Τὸν νεόδμητον ἐν χεροῖν φοράδην πέμπει; Schol. τὸν νεωστὶ δμηθέντα, ἤγουν τὸν Ῥῆσον, ἢ Ῥήσου νεκρόν. Pind. Isthm. Δ. 106. καὶ νεόδματα στεφανώματα βωμῶν.]

Νεοδμῆτες γάμοι, nuper celebratæ nuptiæ: παρὰ τὸ νεωστὶ ἐν αὐτοῖς δεδμῆσθαι τὴν νύμφην, ex Eurip. (Med. 1368.)

Νεοδμὴς πῶλος, nuper domitus pullus. Hom.

Πανδαμάτωρ, omnia domans. Epithetum somni apud Hom. et fulminis. Luc. in Tim. [Soph. Philoct. 1501. χὠ πανδαμάτωρ δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.]

Πολύδαμνος, multos domans. Hesych.

Πωλοδαμνέω, ῶ, pullos domo. Cum accus. signif. ut pullum domo et erudio, Soph. in Ajace.

Πωλοδάμνης, ου, ὁ, equuleorum domitor, pullorum domitor, equorum domitor. Xen. in Œcon.

Τοξοδάμας, qui arcu domat et sagittis, sagittarius. ex Æschyl. ‡ Pers. 26.‡

Τοξόδαμνος, arcu jaculísve subactus. ex Tzetze. (V. Æschyl. Pers. 86.)

Ὑποδάμναμαι, subigor, subjectus sum, cedo. Od. γ'.

Ὑποδμηθῆναι, domari, subigi. in Epigr. † ὑποδμηθεῖσα Hesiod. Th. 962.†

Composita ex δμώς.

Ἐτεοδμῶες, genuini et veri servi, qui ita ut veros servos decet serviunt.

Ὑποδμὼς, idem quod δμὼς, apud Hom.

ΔΑΝΑ'Η, ἡ, danaë, herba quæ à quibusdam laurus Alexandrina, teste Diosc. l. 3. c. 147. Est et nomen proprium.

Δ'ΑΝΟΣ, εος, τὸ, donum, munus. Euphorion, — τό ῥά οἱ δάνος ὤπασεν Ἕκτωρ. ¶ Item mutuum, δάνειον, Eccles. 29. Sic et ἐν δάνει λαμβάνειν, Bud. exp. mutuò accipere. ¶ Δάνον scribit Plutarch. in l. de poët. aud. Macedones vocare mortem, unde esse ait ῥιγεδανὸν, et significare κακοθάνατον. Quod idem videsis et in Ῥῖγος.

Δάνειον, ου, τὸ, fœnus, mutuum, æs alienum. Aristot. eth. 9. et Plut. de Alex. fort.

Δανειακὸς, (*adject.*) unde δανειακὸν γραμμάτιον, cautio mutui. B.

Δανείζω, fœnero, mutuo do ad usuram. † Xen. Pæd. l. 3. p. 68. e.† Plut. τοῖς γὰρ ἀπόροις οὐ δανείζουσι. Epigr. l. 2. πάντα δανείζεις. Est etiam mutuo do citra usuram, ut quidam annotant, ut apud Plat. de leg. 5. et Aristot. in Œcon. Affertur et δανίζω pro eodem. ex Epigr.

Δανείζομαι, fœneror, fœnore accipio: ut, χρήματα δανείζεσθαι, apud Aristoph. † Nub. 273.† et ἀργύριον δανείζεσθαι. Xen. † Aristoph. Nub. 754.† Et, δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, Demosth. Interdum ponitur sine adjectione. Item metaph. apud Plat. de rep. l. 10. ἆρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ, &c.

Δάνεισμα, τὸ, fœneratitia pecunia. Item ipsa fœneratio: unde δάνεισμα ποιήσασθαι pro δανείζειν. Thucyd. 1.

Δανεισμὸς, οῦ, ὁ, fœneratio, mutuatio: unde, δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα. Plat.

Δανειστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator, cujus correlativum est ὁ δανειζόμενος. Annotatur tamen accipi et pro eo qui fœneratur, et mutuò accipit.

Δανειστικὸς, fœneratorius, seu fœneratitius. Bud.

Composita.

Ἀνπίδανος γῆ. Etym. eadem quæ et ἀνπιδώρα. διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι.

Ἐκδανείζω, idem quod δανείζω: ut, τῇ πόλει ἐκδανεῖσαι χρήματα. Arist. Œcon. 2.

Ἐνδανείζω, fœnero.

Ἐπιδανείζω, ultra fœnero. Aristot. Œcon. 2.

Καταδάνειος, obæratus. Bud. ex Diod. Et, καταδάνειος οὐσία, bona oppignerata creditoribus.

Προδανείζω, ante fœnero. Metaph. Luc. προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν. Et Plut. in Pericl. προδανεισθεὶς χρόνος.

Προσδανείζω, mutuo do: et προσδανείζομαι, mutuo accipio, Plut. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. εἰ γὰρ ἐκόδου, ἧκες ἂν πλήρη φέρων τὸν μισθὸν, καὶ προσδανεισάμενος, &c.]

Ῥιγεδανὸς vide in Δάνος heic, et in Ῥῖγος.

Συνδανείζω, simul fœnero, seu mutuo accipio. Plut.

ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, consumo, impendo, sumptus facio. Xen. Pæd. 8. τὸν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ καὶ δαπανᾶν καὶ εἰς Θεοὺς καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ἐστί. † Δαπανῶσι σῖτον. Xen. Pæd. 1. 2. 11. τὶ εἴς τινα. l. 2. p. 48. a.† Dem. δαπανᾶν τὴν οὐσίαν. Apud Thuc. δαπανᾶν τὴν πόλιν, Bud. interpr. exhaurire civitatem. Apud Synes. Epist. 16. κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παιδίων τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη, paulatim me consumit, i. conficit. ☞ A verbo δάπτω deducitur apud Athen. l. 11.

Δαπανάομαι, ῶμαι, consumor, impendor. Habet et activam signif. ut Lysias, καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος. Sic δεδαπανημένος, apud Isocr.

Δαπάνημα, τὸ, quod insumptum est, sumptus, impensa. Xen. Pæd. 8. δαπανημάτων δοτῆρες.

Δαπανητικὸς, consumptorius, consumendi vim habens. Greg.

Δάπανος, ου, ὁ καὶ ἡ, consumptor, consumendi vim habens: ut apud Athen. καὶ δάπανος ὑγρῶν. Exp. et sumptuosus, profusus: ut, ἐλπὶς δάπανος, apud Thucyd.

Δαπάνη, sumptus, impendium: ut, ἐφήμερος δαπάνη, Plut. Et, δαπάνη χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Thuc. l. 1. † Xen. Pæd. l. 2. p. 40. a.†

Δαπανηρὸς, sumptuosus, qui magnos sumptus facit: vel qui libenter sumptus facit, profusus. Aristot. eth. 4. Apud Demosth. δαπανηρὸς πόλεμος, sumptuosum bellum, in quod magni fiunt sumptus.

Δαπανηρῶς, sumptuosè, magnis sumptibus. Xen. Hell. 6.

Composita.

Ἀδαπάνητος, inconsumptus, inexhaustus: seu qui consumi et exhauriri nequit.

Ἀδάπανος, sumptu carens, non impendiosus, vel sumptum non faciens: Sed frequentius dicitur de re in quam sumptus non fit. Item qui consumi non potest.

Ἀδαπάνως, sine sumptu, sine impensa. [Eurip. Orest. 1175. Ὁ βούλομαι γὰρ ἡδὺ, καὶ διὰ στόμα Πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένας. Schol. ἀζημίως τέρψαι τὴν ἐμαυτοῦ ψυχήν.]

Ἐκδαπανάω, ῶ, idem quod δαπανῶ.

Εὐδάπανος, qui ampliter sumptus facit, largus et liberalis in faciendis sumptibus, sumptuosus. Plut. symp. 2. Probl. l. 2.

Καταδαπανάω, idem quod simplex. † Xen. Pæd. 6. p. 161. d. et l. 8. p. 221. b. absumere, et sic p. 225. c.†

Καταδαπάνη, sumptus. Alex. Aphr. probl. 2.

Πολυδάπανος, sumptuosus. [Xenoph. Socr. Apol. §. 19. σὺ δὲ εἰπὲ εἴ τινα οἶσθα ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, ἢ ἐξ εὐσεβοῦς ἀνόσιον, ἢ ἐκ σώφρονος ὑβριστὴν, ἢ ἐξ εὐδιαίτου πολυδάπανον, &c. Lacedæm. Resp. cap. 5. §. 3. 4. ὥστε οὔτε ἔρημός ποτε ἡ τράπεζα βρωτῶν γίγνεται, ἔστ' ἂν διασκηνῶσιν, οὔτε πολυδάπανος. Herodot. Hist. lib. 2. μέζω μὲν γὰρ ἄλλα, καὶ πολυδαπανώτερά ἐστι ἱρά.]

Προσδαπανάω, ῶ, insuper absumo seu insumo.

Σπληνοδάπανος, splenem consumens et minuens. Nic. Myrep.

Συνδαπανάω, ῶ, unà consumo.

ΔΑ'ΠΕΔΟΝ, ου, τὸ, pavimentum. (Æsch. Pr. 828. Prima syllaba hujus vocis etiam producitur, sed rarius.) Il. δ'. χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, in aureo pavimento. Et Xen. Pæd. 8. ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ δάπιδες. ¶ Interdum est potius, solum: ut quum quis dicitur natus vel humatus ἐν δαπέδῳ regionis vel urbis alicujus: ut in Anth. epigr. Dicitur et γῆς δάπεδον, apud Aristoph. in Pluto. ☞ Eust. derivat ex vocula δᾶ (quæ Doricè terram signif. pro γᾶ vel γῆ) et nomine πέδον, ut dicatur quasi δᾶς πέδον, terræ solum. Invenitur enim apud tragicos γῆς πέδον et χθονὸς πέδον. Etymol. deducit et ipse ex πέδον, cui præfixa sit particula δα intendendi vim habens, ut sonet τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, quod est ἔδαφος: fieri autem ait hoc δα ex ζα per metathesin literæ δ in ζ. Alii ex ἔδαφος derivarunt: ut sit quasi ἐδάφεδον. At Camerarius putat esse potius à δάπτω signif. κόπτω: sicut pavimentum est à pavio, i. ferio.

Composita. (De quibus vide etiam in compositis ex Ἔδαφος.)

Ἀλλοδαπὸς, οῦ, ὁ, (tanquam ἀλλοδάπεδος: nam à quibusdam exp. ὁ ὢν ἐξ ἄλλου δαπέδου) qui est ex alio solo, non ex nostro: qui est ex solo peregrino, peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus. Il. γ'. Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι. Et Il. τ'. ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ. Sic Xen. Pæd. 8. πολῖταί τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι, καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων. Ἀλλοδαπὸν interdum vocatur quod est inusitatum et insolens, seu formæ inusitatæ: ut apud Herodian, lib. 1. ζῶά τε παντοῖα, σχήμασί τε ἀλλοδαποῖς.

Ἐνδάπιος, indigena. Poll. lib. 3. poëticum esse dicit, cui synonymum ἐγχώριος, ἐπιχώριος, ἔντοπος.

Ἡμεδαπὸς, qui est è nostro (i. nostrate) solo, nostras, ὁ τοῦ ἡμετέρου δαπέδου, q. d. ἡμεδάπεδος. Sæpe exp. et noster: apud Aristoph. (Philostr. l. 3. c. 35.)

Παντοδαπὸς, (q. d. qui est ex omni solo) exp. omnifarius, omnigenus, omnis generis. Interdum varius, multiplex, ut, χίμαιρα, et similia, apud Plat. de rep. Sic παντοδαπώτατος, valde multiplex, apud Theophr. Apud Synes. παντοδαπὴ ἀρετὴ, virtus omnis generis. Sic παντοδαπὰ ζῶα, apud Aristot. Et, παντοδαπὰ νοσήματα, apud Aristoph. (R. 291.) † Neb. 309. παντοδαποῖσιν ἐν ὥραις omnibus in horis: Scholia expon. per διηνεκῶς, perpetuè. παντοδαπὰ ἐμβάμματα. Xen. Pæd. 1. 3. 4. θηρία. Xen. Pæd. 1. 3. 12. σκευάσματα. p. 177. c.† Aff. et παντοδαπὸς, ex Dion. Areop. et Herodian.

Παντοδαπῶς, omnifariam, omnibus modis, vel omni modo: omnimodè. apud Aristot. eth. l. 2. c. 6.

Ποδαπὸς, (q. d. ποίου δαπέδου) ex quo solo, cujas. Plat. in Apol. Socratis, τίς, καὶ ποδαπός. (Æsch. Ch. 573. 655.)

Ποταπὸς etiam invenitur pro, qualis? Exp. et cujusmodi. Atque adeò quidam annotat, ποταπὸς dici ἐπὶ τρόπου, sicut ποδαπὸς ἐπὶ γένους. Hermog. de invent. σκοπητέον τὸ πρᾶγμα ὁποταπόν ἐστι καὶ ποταπὸν ὑπείληπται, χρηστὸν, ἢ φαῦλον, considerandum qualis res sit, et qualis existimetur, bona an mala. Extat et apud Luc. cap. 1. et Matth. 8. et 1 Pet. c. 3. et alibi in N. Test.

Τηλεδαπὸς, qui è longinquo est solo, qui ex longinquo solo advenit, ideoque peregrinus. Od. ξ'. ξείνῳ ἱερεύσω τηλεδαπῷ. Et Od. ὁ. ἤλυθεν ἀνὴρ τηλεδαπός.

Ὑμεδαπὸς, vestras, qui est è vestro solo, q. d. ὑμεδάπεδος. Suid.

ΔΑ'ΠΤΩ, f. ψω, voro, dilanio, dilaniando voro. Il. π'. (de lupis) Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες Δάπτουσι. Et Il. λ'. (de leone)——αὐτὰρ ὁ δάπτει. Propriè significat se ingurgitare ferarum ritu: ut legimus apud Athen. l. 8. Et Il. ψ'. δαπτέμεν tribuitur igni. At Il. ν'. de hasta dicitur,——ὅ τοι χρόα λειριόεντα Δάψει, i. discerpet. Alia metaphora usus est Greg. in carm. δυσαλθέϊ θυμὸν ἀνίῃ Δάπτω. (Eurip. Med. 1191. Æsch. Pr. 898. Soph. Œdip. Tyr. 699.)

Δαπτὸς, vorax. Apud Nicophr. δαπταὶ μυῖαι, mordaces muscæ, δακνηραί.

Δάπτριος, lacerator, edax. ex Epigr.

Δαρδάπτω, idem quod δάπτω, per reduplicationem factum. Il. γ'. Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι. Et metaph. κτήματα δαρδάπτουσιν. Od. ξ'. † Aristoph. Nub. 710.† (R. 66.)

Composita.

Ἄδαπτος, qui dilaniatus non est, vel qui dilaniari nequit. Hesych. exp. γυμνὸς, ἄδερμος.

Διαδάπτω, idem ferè quod δάπτω. Apud Hom. Il. φ'. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας, i. vulnerasti.

Καταδάπτω, idem: ut Il. γ'. κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν.

Καταδαρδάπτω, idem.

Περιδαρδάπτειν, devorare, laniando absumere. Hesych. et Suid.

(Πυρίδαπτος. Æsch. Eum. 1044.)

---

† ΔΑ'ΡΕΙΚΟΙ. sc. (στατῆρες) sic vocati quod Darii tempore cusi valebant viginti drachmas: ut in Appendice Thesauri Stephani. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. c.†

ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, dormio. Aor. 2. ἔδαρθον. Fut. δαρθήσομαι, à δαρθῶ inusit. Δραθεῖν etiam dicitur pro δαρθεῖν, dormire, per metathesin. ut Il. ψ'. Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν Ἔδραθεν ἐν προδρόμῳ. ☞ Etym. et schol. Aristoph. à δέρμα derivant δαρθεῖν sive δραθεῖν. Dicit enim et hic, καταδαρθεῖν esse propriè ἐν δέρμασι κοιμηθῆναι, i. in pellibus cubare.

Composita.

Ἀποδαρθεῖν, idem quod δαρθεῖν.

Διακαταδαρθέω, obdormio. Plut. Symp. 6.

Ἐγκαταδαρθάνω, indormio. Plut.

Καταδαρθεῖν, et καταδραθεῖν, idem. Aristoph. in Nub. ἔασον ὦ δαιμόνιε καταδαρθεῖν τι μέ. unde apud Plat. in symp. καταδεδαρθηκώς. apud Hom. Aristoph. et Plat. Particip. pass. καταδαρθείς, qui obdormivit, consopitus, apud Aristoph. in Pluto. (Luc. Som. p. 4. Theoc. κ. 9.)

Decomp. Ἐπικαταδαρθεῖν, indormire. [Plat. de Rep. lib. 7. εἰς ᾅδου πρότερον ἀφικόμενον τελέως ἐπικαταδαρθάνειν;]

Συγκαταδαρθεῖν, condormire, item concumbere. Aristoph.

Παραδαρθεῖν, et παραδραθεῖν, juxta dormire, concumbere. Hom.

ΔΑ'ΣΚΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, dascillus, piscis, apud Aristot. hist. anim. l. 8. cap. 2.

ΔΑΣΠΛΗ͂Σ, ῆτος, ὁ, à nonnullis exp. magnorum malorum plenus, derivantibus à πλάω seu πιμπλάω. ab aliis exp. δυσπροσπέλαστος, à πλάω per syncopen posito pro πελάω. Latinè exp. difficilis, gravis, atrox. Nonn. δασπλῆτι μιῆς ἐπὶ πατρὸς ἀνάγκῃ. Sic Epigr. l. 7. quidam mortem vocat δασπλῆτα διάστασιν, gravem disjunctionem animæ à corpore. Δασπλῆτις quoque dicitur in fœm. genere. Od. ό. ——θεὰ δασπλῆτις, ἐριννύς. Sic δασπλῆτις νόσος, apud Nonn.

ΔΑΣΥ'Σ, έος, ὁ, densus, consitus; ut, δασέα ὄρη, Xen. Pæd. 2. densi montes aut consiti: vel potius arboribus densi, consiti arboribus. Sic dicitur δασὺ χωρίον. Dicitur et γῆ δασεῖα esse ὕλῃ παντοίᾳ: cui apud Lys. ψιλὴ opponitur. ¶ Item pilosus, villosus, hirsutus, &c. cui opponitur λεῖος. Aristot. ἔστι δὲ τῶν ἄλλων ζώων τῶν ἐχόντων τρίχας τὰ πρανῆ δασύτερα, τὰ δ' ὕπτια λεῖα. † χειρίδες. Xen. Pæd. p. 241. b.† ¶ Δασὺ πνεῦμα apud gramm. spiritus densus, qui et asper dicitur: cui oppon. ψιλὸν, tenuis. Legitur et δασεῖα προσῳδία, apud illos; et δασὺ σύμφωνον, ut χ.

Δασέως, densè vel aspiratè: apud Grammaticos. [Dion. Hal.]

Δάσος, εος, τὸ, locus arboribus densus, sylvosus locus. Exp. et fruticetum.

Δασύτης, ητος, ἡ, densitas. Item pilositas, hirsutia. Apud gramm. aspiratio vocum, quibus aspirationis nota præfigitur, apud Athen. lib. 9. [Aristot. de Hist. Animal. ἀκολουθοῦσι δὲ κατὰ τὸ σῶμα καὶ αἱ κέρκοι δασύτητι καὶ ψιλότητι, &c.]

Δασύνω, denso, densum reddo. Item pilosum reddo, seu hirsutum: ex glabro pilosum reddo. Dioscorid. δασύνει τὰς ἀλωπεκίας. Item spiritu aspero vocabulum noto, apud grammaticos.

Δασύνομαι, idem quod τριχοῦμαι. Aristot. hist. an. lib. 3. δασύνονται δέ τισι καὶ αἱ ὀφρύες οὕτως, &c. Item spiritu aspero notor. apud grammat.

Δασυσμὸς, οῦ, ὁ, densatio, densitas. Apud Diosc. δασυσμὸς φωνῆς, exp. vocis densitas et raucedo.

Composita.

Ἀμφίδασυς, εος, ὁ, utrinque asper, utrinque hirsutus, utrinque villosus. Il. έ.——ἔχε δ' αἰγίδα ἀμφιδάσειαν.

Ἔνδασυς, pilosus, hirsutus. Diosc.

Ἐπίδασυς, aliquantum densus vel hirtus.

Ἱππόδασυς, densus instar equi: hirsutus ex setis equinis. Iliad. γ'. et Odyss. χ'.

Ὑπέρδασυς, valde hirsutus. † Xen. Pæd. 2. 50. d.†

Ὑπόδασυς, aliquantum hirsutus.

ΔΑΤΙΣΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, Datidis imitatio: de dictione pluribus verbis idem repetente, et quidem solœcam. proverbio sumpto à Datide quodam Persa, qui cum satrapa esset in Græcia, Græceque loqui affectaret, dicebat, ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι, pluribus super eadem re coacervatis synonymis, et barbarè posito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato simul sono τῶν ὁμοιοκαταλήκτων. Hunc Δατισμὸν Aristoph. in Pace, Δάτιδος μέλος vocat: Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος, Ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας, Ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι.

ΔΑΥ'ΚΟΣ, οῦ, ὁ, Hesychio, audax. Item herba quædam Cretica, quam Theophr. hist. pl. l. 9. cap. 15. neut. gen. δαῦκον appellat. Paul. Ægin. masculino, ut et Diosc. lib. 3. c. 83. Δαῦκος, inquit, ὃν καὶ δίρκαιον καλοῦσι. Itidem Gal. simpl. med. l. 6. tradit τὸ δαῦκον à quibusdam vocari σταφυλῖνον.

Δαυκίτης οἶνος, apud Diosc. lib. 5. cap. 70. vinum è dauci radice contusa et in mustum injecta: vinum dauco conditum: quod etiam Δαύκειον οἶνον nominari tradunt à Nicandro: qui alioqui δαύκειον appellat τὸν δαῦκον, in Ther. Δαύκειον, ῥίζας τε βρυωνίδος: vocans tamen et δαῦκον, καρπὸν πολυλία δαύκου. ubi schol. annotat scribi etiam Δαύχου, referens ex Antigono, δαῦχον ὁμοίως δάφνῃ πικρὸν εἶναι.

ΔΑ'ΦΝΗ, ης, ἡ, laurus. (Eurip. Med. 1215.) Od. ί. Ὑψηλὸν, δάφνῃσι κατηρεφές. Hesiod. in Theog. † 30.† Καί μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον. Athen. lib. 2. δάφνης κλάδοι. Et. l. 4. φύλλα δάφνης. Ab Aristoph. dicitur Πυθικὴ δάφνη: quoniam Pythio Apollini sacra est, vel quoniam in Pythicis certaminibus ea coronari solerent victores. Δάφνη Ἀλεξάνδρεια, laurus Alexandrina, dicta fuit herba quædam lauro similis, quoniam Alexander ex ea coronas gestare solebat. de qua Diosc. l. 4. cap. 147.

Δαφναῖος, ου, ὁ, Apollinis est epith. in Epigram. quoniam laurum peramat: unde et δαφνίτης dicitur.

Δαφνήεις, (pro quo et Δαφνῆς dicitur per contractionem) laureus vel laurinus.

Δαφνιακὸς, itidem pro, laureus. ex Epigr.

Δαφνικὸς, οῦ, ὁ, laureus.

Δάφνινος, laureus, laurinus, è lauro confectus; ut, δάφνινον ἔλαιον, oleum laurinum, confectum è baccis lauri: quod et δαφνέλαιον dicitur. Diosc. lib. 1. cap. 50. Et, δάφνινος οἶνος, apud eundem, libro 5. cap. 37. Itidem, δάφνινον φύλλον, folium laurinum seu laureum.

Δαφνὶς, ίδος, ἡ, laurina seu laurea: et peculiariter laurea seu laurina bacca, fructus quem laurus fert. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 16. Et Diosc. l. 1. c. 50.

Δαφνίτης, ου, ὁ, Apollinis apud Syracusios cognomentum, teste Hesych. de quo suprà in Δαφναῖος. Sic dicitur et qui laurum similitudine aliqua refert. Et fœm. gen. δαφνῖτις vocatur planta, quæ alio nomine δάφνη Ἀλεξάνδρεια, teste Plin. l. 15. c. ult. quoniam videlicet figuram aliquam laurinæ arboris præfert. Et Diosc. lib. 1. c. 12. scribit casiam quandam ab Alexandrinis mercatoribus nominari δαφνῖτιν, quippe δηκτικὴν ἐν τῇ γεύσει καὶ στύφουσαν μετὰ πολλῆς πυρώσεως, ut folium et bacca lauri: quamobrem et daphnoidem eam appellari à mangonibus testatur Plin.

Δαφνὼν, ῶνος, ὁ, lauretum, locus consitus lauris.

ΔΑΨΙΛΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, dapsilis, largus, copiosus, abundans, uber, ut, δαψιλὴς χώρα. Plut. regio uber: φλὸξ δαψιλὴς, copiosa flamma. Gal. ad Glauc. 2. Chrysost. de vidua illa duo λεπτὰ, largiente, δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη, larga seu liberalis. Rursum Plut. δεῖπνον δαψιλέστερον, epulum lautius et magis opiparum. ☞ Quidam à δάπτω derivatum putant, quod et innuere videtur Athen. l. 8.

Δαψιλῶς, (vel δαψιλέως, ut apud Theocr.) largè, copiosè, ut, δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν, Herodian. l. 3. Item lautè, opiparè. ut, ζῆν δαψιλῶς, Xen.

Δαψίλεια, ἡ, copia, abundantia. Herodian. l. 3. τήν τε τῶν ἐπιτηδείων δαψίλειαν καταριθμοῦντες, i. rerum omnium copiam et abundantiam.

Δαψιλεύομαι, copiosè et abundanter subministro: liberalitate utor.

Composita.

Ἐνδαψιλεύομαι, dapsilis et largulus sum in. Ex Pand. ἐὰν ἔτι ἐνδαψιλεύηται ὁ χρόνος τῆς διετίας, si adhuc suppetit tempus biennii.

Ἐπιδαψιλεύομαι, exp. addo corollarium et auctarium, apud Syn. † τινός τινι. largiri, large præbere quid alicui. Xen. Pæd. l. 2. p. 48. a. V. Budæus.† [Herodot. Hist. lib. 5. τάς τε ἑωυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφέας ἐπιδαψιλευόμεθα ὑμῖν. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, καὶ τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ.]

ΔΕ', autem, verò. Sæpe subjungitur particulæ μὲν, vim adversativam habens: ut, σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ διψῶ, es tu quidem ebrius, ego autem sitio. Interdum vim habet velut distributivam, sicut et μέν. ut Pæd. 2. ἱππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι. Lucian. in Timone, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος. † παμπόλλους μὲν ἀνθρώπους ἐκτήσατο, παμπόλλας δὲ πόλεις, πάμπολλα δὲ ἔθνη. Xen. Pæd. 1. 1. 3. complures *tum* habebat homines, *tum etiam* urbes, *tum etiam* gentes.† Frequens est autem hic usus cum articulo, ut, ὁ μὲν, ὁ δὲ, vel οἱ μὲν, οἱ δέ. Alicubi verò et reperitur δὲ, ut Pæd. 7. τῶν δὲ ἀπαντώντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον παιόμενοι, οἱ δ' ἔφευγον πάλιν εἴσω, οἱ δ' ἐβόων, οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν συνεβόων αὐτοῖς. Sæpe ponitur non præcedente μὲν, ac tum exp. verùm, cæterùm, porrò: ut apud Xen. Pæd. 4. Μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ σὺν τῷ στρατεύματι. Item δὲ, sed, verum. Plat. de republ. lib. 10. τοῖς προστάταις αὐτοῖς ὅσοι μὴ ποιητικοὶ, φιλοποιηταὶ δέ. † Item *et*. Sic Hesiod. Theog. 28. ut ibi Scholias dicens τὸ γὰρ δὲ, ἀντὶ τοῦ καί.† ¶ Item pro δὴ, apud Plat. † Καὶ πάντες δέ. Xen. l. 1, 1. 2. Pæd.† ¶ Pro γὰρ, Il. β'.——ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ. Sic Il. π'. † Sic Hesiod. Asp. 251. V. ibi Diaconus.† ¶ Aliis particulis præfigitur aut subjungitur: ut, καὶ δὲ, et verò, apud Xen. Hell. 4. Dicitur et, δέ γε, item δέ τοι, et δέ που. ¶ Item δὲ interrogationibus repetitis servit: ut annotat Budæus ex Demosth. εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ὅμοιός εἰμι ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δ' ὅμοιος Αἰσχίνῃ; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλος δέ τις τῶν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημί. ¶ Δὲ apud poëtas accusativo subjungitur, pro ἐπὶ vel εἰς: ut, ἀγορήνδε, i. εἰς ἀγορήν. (Il. γ'. 264.) † Sic Hesiod. Asp. δόμον δε.† (Δέ. pro nam. χρεία δὲ προσήκει. Æschyl. Pers. 143. V. Eurip. Phœniss. 290. cum μέν. ut λιτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν. Æsch. Ag. 404. Aristoph. 1039. pro καί. Soph. Tr. 1294. ἀλλὰ Œdip. Tyr. 33.)

Δαὶ, pro δὲ, in interrogatione repetita, annotat Bud. ex Greg. Apud Aristoph. in Pluto, τί δαί; quid ergo? † et Nub. 491. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. d.† [Eurip. Hel. 1262. Πῶς δαί; quomodo igitur? Δαὶ est Atticum Interrogativum, vel Admirationi inservit, pro δέ. Barnes. Elect. 978. Τῷ δαὶ πατρῴαν διαμεθῇς τιμωρίαν; 244. Aristoph. Eccl. 970. Τί δαὶ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας.]

ΔΕΙ'ΔΩ, (F. δείσω, et δείσομαι, poët. P. δέδοικα, ex quo fit δέδια, item poët. δείδια, unde particip. δειδιώς. Plusquamperf. ἐδεδοίκειν et ἐδεδίειν.) timeo, metuo. (Æsch. Aristoph. R. 41.) Il. χ'. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς δείδω μὴ πεδίον δεδέηται: deinde καταπαύσῃ. Sæpè et præt. δέδοικα sive δέδεια (et δείδοικα ac δείδεια apud poëtas) præsentis signif. obtinet. † et plusq. p. ἐδεδοίκειν pro imperf. Xen. Pæd. 1. 3. 9.† ut Il. ά. Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Et cum accus. Il. σ'. Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα. (Δεδοίκω. Theoc. ιέ. 58.) In prosa autem hæc præterita (quæ potius in usu sunt quàm præsens) aliter etiam construuntur. Interdum cum μὴ, ut, δέδοικα μὴ δι' ἔνδειαν τῶν ἐπιτηδείων ἀπόλησθε. † Xen. Pæd. l. 2. 52. b.† Dicitur et δέδεικα μὴ οὐκ, ut Xenoph. δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν. Et cum infinit. Il. ή. Αἴδεσθαι μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαι δ' ὑποδέχθαι. Sic Gregor. ἔδεισα παραδέξασθαι. Cum accusativo autem, ut Dem. Philip. 1. μισεῖ τις ἐκεῖνον καὶ δέδιεν. † Xen. Pæd. p. 153. e.† Plutarch. de superstit. ὁ δὲ θεοὺς δεδιὼς, πάντα δέδιε, γῆν, θάλατταν, &c. Dicitur etiam δέδοικα περὶ σοῦ et δέδοικα περὶ σοι vel ἀμφί σοι, Lat. metuo tibi. Xenophon. Pæd. 1. δείσας περί τε τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ Κύρου. Isocr. in Evag. περὶ Κύπρου δεδιώς. † Cum genit. alicui metuere. Soph. Œd. Tyr. 241.† Cum dat. Thuc. δείσας περὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Sic Il. ρ'. Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περὶ δείδια μή τι πάθῃσι Καὶ σῇ. Cum ἀμφὶ eodem sensu, Gal. ad Glauc. 1. δεῖσαι ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ.

Δεῖμα, τὸ, metus, terror. Plato de rep. ὑποψίας καὶ δείματος μεστός. ¶ Item terriculamentum. Hesych. ¶ Exp. et periculum: metus enim non nisi periculi est. Apoll. Argon. ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐν δείμασι. (pl. Æsch. Pers. 210. Ch. 522. δειμάτων ἄχη pro δείματα 584. Soph. Tr. 109.)

Δειμὸς, οῦ, ὁ, idem, metus, terror. Hom. et Hesiod. † Th. 934.†

Δειμαλέος, ου, ὁ, timidus. Item terribilis et timorem incutiens. in Epigr.

Δειματόεις, εντος, ὁ, timidus, pavidus. Epigr.

Δειματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, terribilis, terrificus.

Δειμώδης, idem. Erotian.

Δειμαίνω, timeo, terreor. Plat. lib. 1. de rep. ἐκ τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες ἐγειρόμενος δειμαίνει. Herodot. δειμαίνω περὶ τῷ Ξέρξῃ, Xerxi metuo, de Xerxe sum solicitus. (Æsch. Pers. 602. Eum. 522.)

Δειματόω, ῶ, terrifico, perterrefacio. Herod. ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας. (Aristoph. R. 144.)

Δειματόομαι, οῦμαι, metuo, timeo. Plato in Axiocho, νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτὸν δειματούμενος στερήσεσθαι τῆς ψυχῆς, veritus ne spolieris anima. Et δειματουμένη, metu perculsa, apud Eurip. (Æsch. p. 261.)

Δειμάομαι, ῶμαι, metuo. Hesych.

Δειδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, timidus, meticulosus. Il. γ'. Τρῶες δειδήμονες.

Δειδίζω, et δειδίζομαι, timeo, unde ὑποδείδισαν. Il. ά. et Od. ξ'.

Δείδια, ἡ, nox quæ obscuritate sua terrorem facilè incutit. Suid. et Eust.

Δειδίσκομαι, metuo, Eustath. pro quo et δεδίσκομαι. ¶ Item humaniter excipio: ut Odyss. σ'. Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Aliquando significat etiam humaniter præbere, benevolo animo porrigere. Od. ύ. Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστὰς, Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Et Od. γ'. ἐν δ' οἶνον ἔχευε Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, δειδισκόμενος δὲ προσηύδα.

Δεδίσκομαι, terreo, seu territo. Hesych. et Eust.

Δεδίττω, seu δεδίττομαι, f. ίξομαι, terreo, terrefacio: καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. ¶ Item metuo: ut, δεδιξάμενοι. quod exp. φοβηθέντες. Eustathius tamen non à δείδω, sed à δίω deducit, cui assentiri videtur Suidas, qui et ipse διώκω exponit.

Δειδίσσομαι, seu δειδίττομαι, Atticè, (poëticè per epenthesin literæ ι) † Sic Hesiod. Asp. 111.† itidem pro, terreo, terrefacio, metuere facio. Il. γ'. Θάῤῥει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν. ¶ Item metuo. Il. β'. οὐδέ σ' ἔοικε κακὸν ὡς δειδίσσεσθαι. (Theoc. κε'. 74.)

Δίω, timeo: unde δίε, Il. ί. Hinc et δεδιέναι deducit Eust. per anadiplasiasmum.

Δέος, εος, τὸ, metus. Thuc. lib. 4. οἱ Ἀθηναῖοι ἐς μέγα δέος κατέστησαν. Apud Dem. Olynth. 1. δέος μὴ, exp. periculum est ne.

Δεῖος, εος, τὸ, (poëticè inserto ι propter metrum) pro eodem. ut Il. κ'. Χλωρὸς ὑπαὶ δείους.

Δεῖσθαι, etiam reperitur pro mutuere: ut apud Plut. in apoph. δεῖσθαι περὶ βίου, οὐ φοβεῖσθαι, exp. de vita vereri, non metuere. Et alibi apud eundem. (Δείομαι, i. e. δέδια. Æsch. Pers. 702. 703.)

Composita: ac primum ex δείδω et δεῖμα.

Ἀδείμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impavidus, intrepidus. Item terriculamentorum expers, spectris liber. ex Eurip. [Rhes. 697. ὅστις δι' ὄρφνας ἦλθ' ἀδειμάντῳ ποδί; Æschyl. Pers. 162. Pind. Nem. i. 29. Ἀθανάτων βασιλεὺς, αὐλὰν ἐσῆλθεν, σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλέος, Schol. ὅ. ἐστιν ἄφοβον. ὁ γὰρ ἐξ αὐτοῦ γεννηθεὶς ἦν ἄφοβος Ἡρακλῆς. Isthm. A. 13. Ἐν ᾧ καὶ τὸν ἀδείμαντον Ἀλκμήνα τίκε παῖδα.]

(Ἀδειμάντως. Æsch. Ch. 768.)

Ἄδειμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. impavidus, intrepidus. Hesych. et Suid.

Ἐκδειματόω, ῶ, exterreo, terreo, Plato de rep. 2. μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων, neque filios territent matres.

Καταδείδω, pertimesco: unde καταδεῖσαι formidare. Dem. in Mid. καταδείσαντες τοῦτον καὶ τὸ τούτου θράσος.

Περιδείδω, pertimesco, quasi undiquaque metuo. In Batrachom. Πλεῖστον δὲ γαλέην περιδείδια.

Προδείδω, prior metuo, metum præsumo: unde προδείσας apud Soph. (Œdip. Tyr. 90.) exp. ἔμφοβος.

Προδειμαίνω, idem. [Herodot. Hist. lib. 7. κρέσσον δὲ, πάντα θαρσέοντα, ἥμισυ τῶν δεινῶν πάσχειν μᾶλλον, ἢ πᾶν χρῆμα προδειμαίνοντα, μηδαμὰ μηδὲν παθεῖν.]

Ὑπερδείδω, supra modum metuo. (cum Gen. Metuo pro. Æschyl. S. c. Th. 298.) [Soph. Ant. 82. Οἴμοι, ταλαίνης ὡς ὑπερδέδοικά σου. Herodot. Hist. lib. 8. ἐκπλαγέντα τε καὶ ὑπερδείσαντα, &c.]

Ὑπερδειμαίνω, idem.

Ὑποδείδω, subvereor, subtimeo, aliquantulum metuo. Item simpl. metuo. Il. ά. τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοί. † Hesiod. Asp. 98.†

Ὑποδειμαίνω, idem.

Ὑποδειδίζω, idem. Il. ί. Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκάς.

Alia composita ex δέος.

Ἀδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, et poëticè.

Ἀδδεὴς, metu carens, metus expers, liber omni metu, qui non timet: ut, παῖδες ἀδεεῖς, metu vacui, apud Lucian. in Tyrann. Sic, περὶ τῆς πατρίδος ἀδεὴς καὶ ἀκίνδυνος γίνομαι. Ἀδεὴς βίος passivè, vita extra metum posita, periculo carens. Alciphr. in 3. epist. Halieutices, γεωργίᾳ δὲ συντραφῆναι, καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον ἀσπάσασθαι. Ἀδεὲς δέος δεδιέναι, Plato in Symposio, timere de nihilo, omnia tuta timere. ¶ Item intrepidus, audax: nonnunquam, impudens, inverecundus; quasi ἄδετος, qui ligari nequeat et compesci. ut, κύον ἀδδεὲς, Od. τ'. ubi quidam exp. etiam, contumax, temeraria, aut temerarie.

Ἀδεέστερος, (*comp.*) metu liberior, securior, minus periculosus.

Ἀδειὴς, pro ἀδεὴς, inserto ι, poëticè: ut in Εἴπερ ἀδειής ἐστιν. Il. ή.

Ἀδεῶς, *adverb.* absque metu, securè, tutò. † Xen. Pæd. p. 187. b.† Dem. Olynth. 1. καὶ τὴν οἰκείαν ταύτην ἀδεῶς καρπούμενοι. Item impunè, apud Aristot.

Ἄδεια, ας, ἡ, metus vacuitas, securitas, fiducia. Demosth. ἡ ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ἡμῖν, nullus à Thebanis nobis erat metus. Hinc ἐπ' ἀδείας, securè, ἀδεῶς. Et, ἄδειαν ποιοῦμαι, fiduciam sumo aliquid faciendi: ut, ἄδειαν ποιησάμενον σῶσαι τὴν πόλιν. Herodot. 1. ἐν ἀδείῃ οὐ ποιεύμενοι λέγειν: haud pro tuto habentes, haud tutum existimantes proferre. Nonnunquam cum genitivo, ut, ἄδειαν ἔχει τῶν πληγῶν, à plagis est tutus, vel à plagis non timet. ¶ Item libertas, immunitas, licentia: ut, παρέχειν ἄδειαν, apud Plut. Sic δοῦναι ἄδειαν, libertatem dare aliquid faciendi, potestatem facere. Expon. et impunitas apud Herodianum. ¶ Exp. etiam ἀργία, i. vacatio: ut, ἄδεια τῶν ἔργων, vacatio ab operibus.

Περιδεὴς, meticulosus, pavidus. Isocr. in Paneg. τὰς δὲ ψυχὰς διὰ τὰς μοναρχίας καὶ περιδεεῖς ἔχοντες. Et cum genit. Plat. epist. 7. οὗ δὴ περιδεὴς ὁ Διονύσιος γενόμενος, quod pertimescens Dionys. ¶ Item formidolosus, i. qui timorem adfert aliis. Isocr. ad Nic. μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι.

Περιδεῶς, meticulose, pavidè. Thuc. et Isocr.

Περιδεεία, nimius timor. apud Suidam.

Ὑπερδεὴς, metu superior, qui nullo metu superatur aut frangitur. Iliad. ρ'. καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας. ubi Eust. ait esse syncopen pro ὑπερδεέα.

Ὑποδεὴς, subtimidus. Hesych.

Ψοφοδεὴς, ad quosvis sonos (seu crepitus aut strepitus) expavescens, i. admodum meticulosus, formidolosus, pavidus. Luc. in Scytha. ψοφοδεὴς πρὸς τὰ πολλά.

Ψοφοδεῶς, meticulosè, timidè: vel potius, ita ut ad quosvis strepitus seu sonos (præsertim peregrinos auribus) expavescas.

ΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ, seu Δεικνύω, f. δείξω, Pr. ειχα, (tanquam à δείκω) ostendo, monstro. Od. μ'.—αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω. † Xen. Pæd. p. 149. d. τέρμα metam. p. 216. d.† Thucyd. 6. ἐκέλευσεν αὐτοὺς, δείξας τι χωρίον, ἀπελθεῖν ἐς αὐτό. Est etiam ostendo, i. declaro, manifestum facio. Xen. δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν. Dem. Phil. 1. ἐγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω. Sæpe cum partic. ut idem in Mid. δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Thuc. lib. 4. ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι. (Soph. Tr. 631. 1267. Luc. Som. p. 6.)

Δείκνυμαι, ostendor, monstror. Item manifestus fio. Apud Isocr. δέδεικται, exploratum est. q. d. certis indiciis compertum est. Apud Hom. δεικνύμενος, pro δεξιούμενος, vide in Δέχομαι. (Æsch. Ag. 660.)

Δεῖγμα, indicium, documentum, specimen: nota et specimen. (Æsch. Ag. 985.) Isocrat. περὶ ἀντιδόσεως, ὥσπερ δὲ τῶν καρπῶν ἐξενεγκεῖν ἑκάστου δεῖγμα πειράσομαι. Luc. de Solone, οὗτός σοι Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. ¶ In Atheniensi foro sic vocabatur locus quidam, in quo mercium specimina proponebantur. vide Etym. et schol. Aristoph.

Δειγματίζω, ostendo in exemplum: vel traduco aut θεατρίζω, ad Coloss. c. 10. Idem et παραδειγματίζειν dicitur.

Δεῖξις, εως, ἡ, ostensio vel potius ostentatio. Herod. 1. εὐτοξίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχοιτο δεῖξιν. Est etiam indicium, argumentum, ut apud eundem lib. 2. ἀλλὰ δεῖξιν καὶ πίστιν εὐνοίας. ¶ Δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, instituere accusationem contra aliquem et eum deferre, inquit Bud.

Δείκτης, ου, ὁ, ostensor, demonstrator.

Δεικτικὸς, ostensivus, demonstrativus: δεικτικὸς δάκτυλος. Lat. index.

Δεικτικῶς, demonstrativè.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναδείκνυμι, vel Ἀναδεικνύω, demonstro, ostendo, pro simplici δείκνυμι. ¶ Item, designo, creo. Plut. in Cæsare, ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτὸν καὶ Ἰσαυρικόν. † τινὰ δυνατόν. Xen. Pæd. p. 237. d.† ¶ Item edo, ut ἀποδεικνύω: unde, ἀνεδείχθη, editus est. ¶ Item dico, consecro. Strabo, ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι τῷ σεβαστῷ, templum dicatum Cæsari Augusto. ¶ Item instituo, constituo. ¶ Ἀναδεικνύναι πύλας, ex Soph. † El. 1485.† citatur, pro pandere portas.

Ἀναδείκνυμαι, demonstror, ostendor, pro δείκνυμαι. ¶ Item designor, creor. Greg. de Juliano, ἐμοῦ τε αὐτοκράτωρ ἀναδείκνυται. Designati autem consules vel prætores sunt ἀναδεδειγμένοι et ἀποδεδειγμένοι, inquit Bud. in prior. annot. ¶ Item edor, Greg. εἰς τὴν καινὴν κυριακὴν, Εἰ δὲ τελευταῖος ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη, editus est. ¶ Item, instituor, vel constituor. Gazæ.

Ἀναδείγματα, Hesych. sigilla seu imagunculæ quæ in tragicis scenis ostenduntur, item lora seu habenæ circa equorum colla.

Ἀνάδειξις, demonstratio. Item designatio, creatio. Item, dicatio, consecratio.

Ἀντίδειξις, contraria demonstratio, adversa ratio.

Ἀποδείκνυμι, demonstro, ostendo, rationibus seu argumentis demonstro, seu probo: ut apud Aristoph. in Nub. Ἔγωγ' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων. Exponitur etiam interdum, planum facio: ut, ἀποδεικνύντες λόγῳ, apud Herodot. in Terpsich. ¶ Item repræsento, seu exprimo, Plat. ep. 4. παρασκευάζου τὸν Λυκοῦργον ἀποδείξων, ita te compara, ut alter Lycurgus esse videaris. Quæ significatio affinis est primæ. Nam quod repræsentamus seu exprimimus, id veluti ostendimus in nobis. ¶ Item, efficio, reddo, facio: ut apud Xenoph. Pæd. 2. βελτίστους ἀποδεικνύναι, pro quo alibi dicit, βελτίστους παρέχειν. Plato epist. 5. ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπέδειξαν τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. ¶ Item creo, et designo. Synes. ὁ ἀποδείξας σε πρόεδρον δήμου. Et, ἀποδεικνύναι στρατηγὸν, creare ducem. Herod. ¶ Item designo, constituo, statum et fixum facio. Dem. contra Timocr. ἀλλὰ τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν sed tertiam concionem constituerunt et præfinierunt. ¶ Item edo, pario: ut, ἀποδείκνυμι παῖδα. Isocr.

Ἀποδείκνυμαι, sæpe pro ἀποδείκνυμι usurpatur: ut apud Herodot. ἀποδείκνυμαι γνώμην. Et Xen. Pæd. 4. καὶ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. Et pro, facio, efficio. apud Paus. οὐδὲν ἀποδειξάμενοι λαμπρόν. Sic et apud Herodot. ἀποδειξάμενοι μεγάλα ἔργα. ¶ Item (pass. signif.) ostendor, demonstror rationibus. Item designor, id est, creor. item constituor, præfinior: unde ἀποδεδειγμένος designatus, creatus: item constitutus, præfinitus.

Ἀπόδειξις, demonstratio, declaratio, probatio: unde, ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι demonstrare, declarare, planum facere, probare, apud Æsch. in Ctesiph. sed apud Areop. exp. argumentum sumere, conjecturam capere. Est etiam in hac signific. vocabulum dialectorum, item mathematicorum. ¶ Item specimen, ut, ἀπόδειξιν δοῦναι, specimen dare vel edere, apud Plut. ¶ Item designatio seu creatio magistratus. † Lustratio. Xen. Pæd. p. 233. b.†

Ἀποδεικτὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, demonstrabilis, qui demonstrari potest, vel demonstrationibus probari, cui opponitur ἀναπόδεικτος.

Ἀποδεικτικὸς, demonstrativus, demonstratorius, ad demonstrandum accommodatus, demonstrandi vim habens, seu probandi demonstrationibus aut argumentis: ut, ἀποδεικτικὰ epicheremata, apud Hermog. et ἀποδεικτικὸς λόγος, apud Aristot. lib. 2. Rhet.

Decomp. Ἀναπόδεικτος, qui demonstratus non est, nullis probatus demonstrationibus. Item qui demonstrari nequit, qui nullis probari demonstrationibus potest. Plut. in Coriol.

Ἀναποδείκτως, sine demonstratione et probatione.

Ἀνταποδείκνυμι, vicissim demonstro, contrà demonstro. Aristot. Rhet. lib. 2. [Xenoph. Conviv. c. 2. §. 22. Puer —ἀνταπέδειξεν ὅτι κινοίη τοῦ σώματος, ἅπαν τῆς φύσεως γελοιότερον.]

Εὐαπόδεικτος, demonstratu facilis.

Προαποδείκνυμι, prius demonstro. [Eurip. Hippol. 5. Schol.]

Προσαποδείκνυμι, idem quod ἀποδείκνυμι. [Plat. Phæd. δεῖν δὲ προσαποδεῖξαι ἔτι, εἰ καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, οὐδὲν ἧττον ἔσται ἢ πρὶν γενέσθαι, εἰ μέλλει τέλος ἡ ἀπόδειξις ἕξειν.]

Διαδείκνυμι, ostendo, do documentum et specimen. Bud. ex Plut.

Ἐκδείκνυμι, ostendo. [Joseph. de Bello Civ. §. 13.] Dicitur potiùs ἐνδείκνυμι.

Ἐνδείκνυμαι, et ἐνδείκνυμι, ostendo, indico et demonstro. Item, præ me fero. Sæpe cum accus. ut Isocr. in Areop. πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοις. Aristoph. in Pluto. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα, præ se ferentes. Item ostendo me, vendito, plausum capto. Plut. τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμενος, conjuratis se venditans, plausum a conjuratis captans. Item ἐνδείκνυμι, defero, accuso, postulo in judicio. Et ἐνδείκνυμαι, deferor, causam dico quòd circa publica secus aliquid admiserim. Plato in Apoll. καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων. Et pass. ἐνδειχθέντα δικάζει.

Ἔνδειγμα, indicium, documentum. Demosth.

Ἔνδειξις, ostensio, indicatio. Item ostentatio, venditatio. apud Æschin. et Syn. epist. 23. Item delatio: unde ἐνδείξεις ἐνδεικνύναι.

Ἐνδείκτης, delator, quadruplator. Synes. ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν ἐνδεικτῶν.

Ἐνδεικτικὸς, q. d. ostentatorius. Et adverb. ἐνδεικτικῶς, ostentatoriè, ostentabundè, cum ostentatione. Apud Gal. exp. per indicationem.

Decomp. Ἀνένδεικτος, qui sine ostentatione est, non ostentator. Bud. ex Greg.

Ἀντενδείκνυμαι, contrà indico, contrariam indicationem habeo, apud medicos. Ἀντένδειξις, obnuntiatio, i. rei apparatæ discussio, consilii capti et agitati diremptio: ut comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurum, et auspicia occentu soricum.

Παρενδείκνυμαι, ostentabundè in medium prodeo. Bud.

Συνενδείκνυμαι, conjunctam indicationem habeo, indicationi confero, q. d. simul indico. Gal. Therap. 9.

Φιλενδεικτέω, ῶ, lubenter me vendito seu ostendo. Eust.

Ἐπιδείκνυμι, vel ἐπιδείκνυμαι, item ἐπιδεικνύω, ostendo, monstro. † Xen. Pæd. l. 2. 46. 9. ἐπιδεῖξαι ἑαυτὸν ὡς. Xen. Pæd. l. 2. p. 52. a.† Item demonstro, probo, manifestum reddo. Isocrat. ἐπέδειξεν αὐτὸν ἐν τούτοις πολὺ θαυμαστότερον. Xen. Pæd. 4. φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Cum inf. Xen. ἐπιδείξεις φιλάδελφος εἶναι. Et cum partic. apud Isocrat. in Areop. ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ἐπιθυμοῦντα. Item ostento, specimen aut documentum præbeo. † Dicitur θᾶττον ἐὰν ἐπιδεικνύῃ ἑαυτόν. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. a.† Isocrat. τὴν ἑαυτῶν εὐσέβειαν ἐπιδεδειγμένους. Item Ἐπιδείκνυσθαι θεάματα. Luc. edere spectacula. (Aristoph. R. 783. Luc. Prometh. in Verb. p. 14.) ¶ Ἐπιδείκνυμαι, vel ἐπιδείκνυμι λόγον, recito orationem ad dandum specimen doctrinæ meæ, Budæus ex Plat. † Sic παίδευσιν. Xen. Pæd. l. 4. p. 89. c. Sic l. 5. p. 148.† Dicitur et ἐπιδείκνυμαι περὶ τούτου.

Ἐπίδειγμα, indicium, documentum, Dem. ad Lept. et Xen. Pæd. 8. Item quod ad ostentandam artem fit. Xen. in Symp.

Ἐπίδειξις, ostentatio, specimen. Aristotel. in Polit. ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, sapientiam ostentare, sapientiæ specimen edere. Item sophistica recitatio, et oratio ad ostentationem comparata. Plato. (Eurip. Phœniss. 833. Luc. Som. p. 3.)

Ἐπιδεικτικὸς, demonstrativus. Item ad ostentationem comparatus, et q. d. ostentatorius.

Ἐπιδεικτικῶς, cum ostentatione, ostentatoriè. [Isocrat. Panegyr. pag. 101. 9. Ed. Cant. ὥσπερ ὁμοίως ἀμφοτέρους δέον ἔχειν, ἀλλ' οὐ τοὺς μὲν ἀσφαλῶς, τοὺς δὲ ἐπιδεικτικῶς.]

Ἐπιδεικτιάω, ῶ, ostendere vel ostentare me cupio. Hesych.

Decomp. Ἀνεπίδεικτος, qui sine ostentatione est, non ostentator. Greg.

Ἀντεπιδείκνυμι, vicissim ostendo. [Plat. Theæt. i. 162. A. ἀξιοῖς ἂν, ἄλλους θεώμενος γυμνοὺς, ἐνίους φαύλους, αὐτὸς μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος παραποδυόμενος. Xenoph. de Agesil. c. 1. §. 12. Τισσαφέρνην μὲν ἐμφανίσας ἐπίορκον, ἄπιστον πᾶσιν ἐποίησεν· ἑαυτὸν δ' ἀντεπιδείξας, πρῶτον μὲν ὅρκους ἐμπεδοῦντα, ἔπειτα &c.]

Ἀντεπιδείκνυμαι, vicissim ostento.

Παρεπιδείκνυμαι, ostentabundè profero. Plut.

Προσεπιδεικνύω, insuper ostendo seu demonstro. [Polyb. Hist. lib. 4.]

Καταδείκνυμι, ostendo. Item instituo, Synes. πάλαι καταδεδειγμένον τοῦτο ποιεῖν. Et, καταδειχθῆναι ἔργον, apud Dem. Bud. interpr. edi.

Οὐρανόδεικτος, qui à cœlo ostenditur, seu ostensus est: ut, αἴγλη οὐρανόδεικτος. Hom. hym. in Lunam.

Παραδείκνυμι, q. d. juxta ostendo: ut id quod cum alio conferre volumus, ostendimus juxta illud, i. illi admotum, unde et confero exponitur. Isocr. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν ἕτερα παραδεικνύοντες τῶν καὶ τὴν ὄψιν ὁμοίαν ἐχόντων. ¶ Item pro assignare seu attribuere, apud Xen. Hell. 2. ὁ δὲ Κῦρος παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους ἐκ τῶν πόλεων. Pro assignare seu attribuere, apud Xen. Hell. 2.

Παράδειγμα, exemplar, exemplum: ut, παράδειγμα πονηρίας apud Isocr. † Xen. Pæd. l. 3. p. 85. a.† Exp. et, documentum: ut Thuc. 3. παράδειγμα δὲ αὐτοῖς οὔτε αἱ τῶν πέλας ξυμφοραὶ ἐγένοντο, exemplo vel documento non fuerunt. ¶ Item Exemplum quod adhibetur ad probandum vel illustrandum quod dicimus. Plut. de def. orac. παράδειγμα δὲ τῷ λόγῳ Ξενοκράτης μὲν ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἐποιήσατο τὰ τῶν τριγώνων. (Soph. Œdip. Tyr. 1217. Luc. Som. p. 12.)

Παραδειγματικὸς, exemplaris, exemplis constans; ut, παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, et παραδειγματικὸν ἐνθύμημα, apud Herm.

Παραδειγματώδης, exemplaris.

Παραδειγματίζω, exemplo aliis esse facio, puniendo vel aliter infamando: exemplum ignominiosum in aliquem edo. Exponitur et traduco, vel traduco palàm: ignominiæ expono, infamo, infamem reddo: ut Matth. c. 1. et apud Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. ubi dicit Archilochum poëtam obscœnis versibus se ipsum παραδειγματίζειν.

Παραδειγματισμὸς, traductio, qua quis exemplo statuitur cæteris. [Theophylact. in Matth.]

Προδείκνυμι, præmonstro. Apud Luc. in Herc. καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι, expon. protendit. Exponitur, denuntio, apud Thuc. lib. 3. προδειξάντων ὑμῶν τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι. [Herodot. Hist. lib. 1. ἐμεῦ θεοὶ κήδονται, καί μοι πάντα προδεικνύουσι τὰ ἐπιφερόμενα.] (Cæcorum more probo. Soph. Œdip. Tyr. 463. 631. Theoc. κϛ'. 102.)

Προσδείκνυμι, insuper monstro.

Ὑποδείκνυμι, (q. d. submonstro, subostendo) suggero, subjicio, submoneo, præmonstro: ut Matth. cap. 3. Sic et apud Isocr. in orat. ad Philip. ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγεγενημένοις μεθ' ὧν χρὴ καὶ πρὸς οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. Item simpl. pro, monstro seu ostendo, doceo tanquam præceptor. apud Isocr. et Xen. et Act. Ap. c. 9.

Ὑπόδειγμα, documentum, apud Xen. de arte eq. Item exemplum, apud Polyb. Item pro exemplari, apud Laërt.

Alia comp. facta ex prima, aut tertia præt. pass. sine præpositione.

(Ἀπρόσδεικτος. Æsch. Suppl. 801.) ‡ non indicandus.‡

Ἀριδείκετος, (q. d. qui multùm ostenditur) inclytus. Hesiodus, † Theog. 385.† ἀριδείκετα τέκνα. Et cum genit. apud eundem: πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων. [Addas 532. τίμα ἀριδείκετον υἱόν. Hom. Iliad. Λ. 248. ἀριδείκετος ἀν-

θρῶν. Schol. πάνυ ἔνδοξος, εὐπρεπέστατος. Ξ. 320. Ἡ τέκε Περσῆα πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν. Schol. Μεγάλως εὐπρεπῆ, ἀσπαστόν. Odyss. Θ. 382. ἀριδείκετε. Schol. Ἄγαν ἔκδηλε, ἐπιστημονέστατε, ἐκπρεπέστατε.]

Ἀρτόδειγμα, sive ἀρτοδεῖγμα, q. d. specimen panis, i. specimen frumenti in pane confecto ex eo, ex Poll.

Δακτυλοδείκτης, qui digito monstrat. Poll.

Δακτυλόδεικτος, qui digito indicatur. Hesych. [Æschyl. Agam. 1341. δακτυλοδείκτων δ' οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων. digito monstratum. Forsan δακτυλόδεικτον, ut transtulimus. Stanl.]

Δακτυλοδεικτέω, ῶ, digito monstro. Dem. [Orat. c. Aristog.]

Χειρόδεικτος, quasi manu ostensus, manifestus, ex Soph. (Œdip. Tyr. 921.)

Χειροδεικτέω, ῶ, manu ostendo.

ΔΕΙ´ΛΗ, ης, ἡ, pomeridianum tempus, quando jam Sol vergit ad occasum: quoniam tunc ἡ εἵλη τοῦ ἡλίου ἐνδέει, ut Eust. et Etym. tradunt. Aristot. in Probl. διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωὶ δὲ οὔ, exp. horis pomeridianis, vel circa vesperam. Idem lib. 6. anim. cap. 8. ἀπὸ δείλης ἀρξάμενος, à pomeridiano tempore orsus. Theophr. hist. plant. lib. 9. cap. 18. πρὸ τοῦ δείλην γενέσθαι, antequam esset meridies. Plerunque verò δείλης quum oppositum habet πρωὶ, expon. vesperi. Geopon. βιβάζειν δὲ χρὴ μὴ πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὶς μόνον, πρωὶ καὶ δείλης, i. (ut Varro tradit de equis) admittere oportet bis in die, mane et vesperi. Xen. ἐναυμάχησαν κατὰ τὴν ἠϊόνα μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, à mane ad vesperam. Complures etiam Δείλη (per se positum) exp. vespertinum tempus. Illud enim Aristotelis πρὸς τὴν δείλην interpr. vespertinis temporibus. Sic et illud Plut. in Themist. μέχρι δείλης ἀντίσχοντες, ad vesperam usque, περὶ δείλην, circa vesperam: eodemque modo ὑπὸ τὴν δείλην, et ἀμφὶ τὴν δείλην: † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. d.† et δείλης γηρῶντα, vesperi senescentia. capitur enim illud δείλης adverbialiter, sicut vesperi apud Latinos. Interdum additur ἑῴας, πρωΐας, ὀψίας, accommodaturque omnibus diei partibus: ut, δείλης ἑῴας sub auroram. πρὸ δείλης ἑῴας, ante crepusculum. At δείλη πρωΐα (inquit Eust.) est tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δείλην πρωΐαν velint esse tempus matutinum. Δείλη ὀψία tempus vespertinum sub occasum Solis, Demost. ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας. ὥστε συνέβη ἡνίκα τοὐμὸν ὄνομα ἐκάλει, τὸ σκότος ἤδη εἶναι. Thuc. l. 8. περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. Reperitur et, δείλη μεσημβρία pro meridie: nec non δείλη ἑσπέρα pro vespere. Herodian. lib. 3. ἤδη περὶ δείλην ἑσπέραν, erat autem jam diei vesper. Dici et Δείλης nominativo casu, (ut sit ὁ δείλης) existimat Bud. afferens ex Hom. Il. φ'. Ἔσσεται ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται. (Philostr. l. 3. c. 23.)

Δειλινὸς, οῦ, ὁ, pomeridianus: ut, δειλινὸν βρῶμα, seu substantivè δειλινὸν, merenda: Plutarch. δειλινὴ διατριβὴ, pomeridiana confabulatio. Τὸ δειλινὸν, adverbialiter dicitur pro δείλης, vesperi: Exodi cap. 29.

Δείλετο, (quasi à Δείλομαι, in pomeridianum seu vespertinum tempus vergo.) Odyss. η. Εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ. Δείλετό τ' ἠέλιος καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Δείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, pomeridianus, vespertinus. Od. ρ'. ἤδη γὰρ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, i. δείλη. Sic apud Apollonium Rhod. δείελος ὥρη, tempus vespertinum. Item vesper. Il. φ'. Scamander ad Apollinem, Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν. (Theoc. κέ. 86.) ¶ Δείελον, ου, τὸ, merenda. Callim. Δείελον αἰτίζουσι, petunt merendam. vide δειελιῆσαι. Item crepusculum, in Epigr. tempus pomeridianum.

Δειελινὸς, οῦ, ὁ, idem quod δειλινὸς, vespertinus: ut, δειελινὸς ζόφος, apud Apoll. Rhod.

Δειελιῆσαι, exp. meridiari, merendam sumere. Apud Homer. Od. ρ'. σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας. quidam exp. cœnatus, sumptâ cœnâ. vide Eustath.

Composita.

Ἐπιδείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, pomeridianus: unde ἐπιδείελα, (adverbialiter) post meridiem, pomeridiano tempore. Hesiodus in diebus, Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ.

Εὐδείελος, bene ad Solis occasum situs: εὖ πρὸς δείλην κείμενος, ad δειλινὸν clima situs, ut Eustath. exponit. Odyss. ι. Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον, vel εὖ τῆς εἵλης ἔχων, i. εὔκρατος et εὔειλος: ut factum sit ex εὔειλος interjecto δ. Vel εὔδηλος sive εὐπεριόριστος καὶ εὐόρατος, factum ex δέελον (quod pro δῆλον per dialysin dicitur) interjecto ι: unde et λόφος εὐδείελος, apud Pindarum, quoniam colles et insulæ, διὰ τὸ λοφῶδες, conspicui sunt et visu facilè terminantur.

Προδείελος, exp. antemeridianus, apud Theocr. Idyl. 25. Quidam interpr. ante vesperam.

Ὑποδείελος, subvespertinus. Aratus.

ΔΕΙΛΟ`Σ, οῦ, ὁ, timidus, ignavus: à δείδω, i. timeo. Ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Aristot. Eth. 2. ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. Apud Plut. in lib. περὶ δυσωπ. δειλὸς πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄτολμος. ¶ Item miser. Sic Homer. omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare solet. Idem cum genit. pro superlativo ponit, ut, δειλὲ ξείνων, Odyss. ξ'. pro δειλότατε. ¶ Expon. etiam debilis, infirmus: ut, δειλὸν γῆρας, apud Hesiod. ¶ Item malus, improbus. ut Od. θ'. v. 350. Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Sic sæpe apud Theogn. Dicitur et de rebus: ut Pythag. carm. λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. Cujus signif. occasio inde sumpta videtur, quòd ignavi pro hominibus nequam haberi soleant.

Δείλαιος, ου, idem quod δειλός. Exp. et δειλοποιὸς, apud Soph. in Trach. Item miser, infortunatus, ut Aristoph. schol. exponit in Nub. οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν. † v. 12. et 1475.† (Æsch. Pers. 325. cum Gen. Œdip. Tyr. 1366. Æsch. Ch. 515.)

Δειλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, timidus.

Δειλαίνω, et δειλαίνομαι, timidus sum, timidum me præsto.

Δειλόομαι, οῦμαι, timeo, paveo; unde δειλωθεὶς, territus.

Δειλία, ἡ, timiditas, Dem. in Mid. δειλίας καὶ ἀνανδρίας ἕνεκα. Herodot. l. 7. διὰ δειλίαν καὶ φαυλότητα. (Eurip. Phœniss. 957.)

Δειλότης, ητος, ἡ, idem.

Δειλιάω, ῶ, f. άσω, ob ignaviam et timiditatem refugio detrectoque periculum, timido animo sum.

Δειλιάζω, idem.

Δειλίασις, pavor, formido. Plut. in Fab.

Δειλιαίνω, terrefacio, timorem incutio. Deut. 20.

Composita.

Ἀποδειλιάω, ῶ, præ timore refugio, reformido. Luc. πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; (Som. p. 12.)

Ἀποδεδειλιακότως, more eorum qui conciderunt animo et viribus, i. timidè, meticulosè, apud Poll.

Ἀποδειλίασις, ignavia. Plut. [Polyb. Hist. lib. 3. διὰ τὸ δοκεῖν —— τὴν τῶν δυναμένων ἀποδειλίασιν —— παρὰ τὴν τοῦ προεστῶτος εὐλάβειαν γεγονέναι.]

Θρασύδειλος, in quo audacia cum timiditate conjuncta est: seu qui temeritate præditus est, non ab animi tamen fiducia: audaciæ ostentator, qui idem et timidus. Aristot. Eth. 3.

Καταδειλιάω, ῶ, timidè et ignavè succumbo, extimesco. Herodian. lib. 2.

Κροκόδειλος, ου, ὁ, crocodilus, quasi crocum formidans: nomen quadrupedis mali et terra pariter ac mari infesti: de quo vide Aristotel. Ælian. Plin. Herodot. ☞ Terrestrem crocodilum dictum volunt παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τὸν κρόκον: unde et apiarii crocum alvearibus apponunt, quo conspecto fugit. Maritimum autem παρὰ τὸ τὰς κρόκας φοβεῖσθαι, id est, littora. ¶ Κροκόδειλοι dicuntur etiam quæstiones crocodilinæ et ἄποροι, apud Luc. καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν διδάσκουσι.

Κροκοδείλιον, τὸ, herba est chamæleontis nigri figura, quæ et κροκοδειλιάς: vide Gal. et Plin. Dicitur etiam à quibusdam τὸ δίψακον autore Dioscor.

Πάνδειλος, omnium timidissimus vel miserrimus.

ΔΕΙ῀ΝΑ, ὁ, vel ἡ, vel τὸ, gen. δεῖνος, dat. δεῖνι, accus. δεῖνα. vocabulum est quo utuntur (præfixo articulo) loco nominis ejus de quo loquuntur. Dem. de falsa leg. οὔτ' εἰπεῖν ὅτι ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. i. at hic et ille jam habent. Idem ad Lept. τῷ δεῖνι μεμφόμενος καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, huic succensens, illum indignum esse dictitans. Sed ubi non ita geminatur, ibi exp. quispiam, aliquis: item quidam, nescio quis. Luc. ad indoctum, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας. Dem. pro cor. δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγειλε. Et sic sæpe quum neminem certum nominare volunt. Greg. ἐγὼ τοῦ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνά μοι μήτηρ.

ΔΕΙΝΟ`Σ, οῦ, ὁ, terribilis, formidabilis, horribilis. Item gravis: ut Il. γ'. δεινὸς θεός. † Sic δεινὰν Παλλάδα. Arist. Nub. 964.† Et Od. χ'. —— δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι, aspectu terribilis. Et Od. ξ'. Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Et, δεινὴ κλαγγὴ, Il. ά. In soluta oratione, de re potiùs dicitur quàm de persona; ut, δεινὴ ἀγγελία, et δεινὴ μάχη, apud Xen. Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, gravi injuria affici. quod exp. etiam indigna pati. Sic et δεινὰ ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι. Sæpe etiam, dicunt δεινόν ἐστι, res est indigna, indignum est. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thucyd. 3. In plurali autem τὰ δεινὰ sæpe pro, mala, res adversæ, calamitates, ærumnæ: † Xen. Pæd. l. 5. p. 125. a.† interdum et pro, pericula, apud Thucyd. Et in sing. οὐδὲν δεινὸν μὴ, nihil periculi est ne, minimè timendum est ne, apud Thucyd. et Plat. † τὸ δεινὸν ἥξει πρὸς Πέρσας. Xen. Pæd. l. 2. 40. a.† Idem Plato in Protagora δεινὸν scribit esse κακὸν, quod dicatur δεινὴ νόσος, item δεινὸς πόλεμος, et δεινὴ πενία: sic gravem morbum, et grave bellum et gravem paupertatem dicunt Latini. Sic et δειναὶ συμφοραὶ, apud Isocrat. graves calamitates. ☞ Etymol. scribit à δέος (pro quo et δεῖος, apud Homer.) fieri δεϊνὸς, et per crasin δεινός. ¶ Item acri ingenio præditus, solers, vafer, callidus. † δεινὸν βούλευμα. Aristoph. Nub. 1030.† (R. 907. Æsch. Eum. 520.) Plato in Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνήρ. Dem. δεινοὺς opponit ἰδιώταις. Apud Xen. δεινὸν πάλαισμα, exp. vafrum commentum. Ab Hesych. expon. ἐστραμμένος, πανοῦργος, innuente factum παρὰ τὸ δεινεῖν, ut στρέφις παρὰ τὸ στρέφειν. Interdum pro, prudens: ut, δεινὸς στρατηγὸς, apud Isocrat. ¶ Item peritus, gnarus; ut, ῥήτωρ δεινὸς, peritus orator. Dicitur et δεινὸς τοῦτο vel περὶ τοῦτο, et εἰς τοῦτο. † δεινὸς τέχνην. Xen. Pæd. p. 123. b.† Et cum infinit. ut, δεινὸς γράφειν, Plat. in Protag. peritus scribendi. (Eurip. Med. 44. λέγειν δεινός. Soph. Œdip. Tyr. 553.) † δεινότερος διδάσκειν. aptior, peritior. Xen. Pæd. 1. 3. 15. et δεινότατον λαλεῖν. Pæd. 1. 4. 12.† Sic δεινὸς λέγειν, qui arte dicendi valet, Soph. et Plato. † Xen. Pæd. 1. 5. 9.† ¶ Ponitur etiam pro miro, item pro magno, i. eo quod magnam vim et efficaciam habeat. † Sic πόθος, desiderium. Xen. Pæd. l. 2. 44. b. ἔρως idem. Pæd. l. 5. p. 112. c. κάλλος. ibid. p. 120. c.† Soph. in Ajace, δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών, rem dixisti miram. Eurip. in Med. δεινὸν τὸ τίκτειν. ¶ Δεῖνος, &c. vide in Δῖνη.

Δεινῶς, terribiliter, horrendè, horrendum in modum. ¶ Item, mirum in modum, mirè. Plut. in Luc. αὐτός τε δεινῶς διετέθη περὶ τὸν ἄνδρα, miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem δεινῶς pro vehementer dixit apud Athen. lib. 9. νῦν γὰρ πεινῶν, δεινῶς πως εἴμ' ἐπιλήσμων. Sic et Homer. pro λίαν. Apud Euripidem, δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, arduum est me hæc audere efficere. Et, δεινῶς ἔχω pro δεινοπαθῶ. (Soph. Œdip. Tyr. 767.)

Δεινότης, ητος, ἡ, atrocitas. Thuc. 3. μὴ ὧν πεισόμεθα μόνον δεινότητα κατανοοῦντες. Et, δεινότης νόμων ibidem expon. acerbitas legum. ¶ Item (inquit. Bud.) acrimonia mentis, perspicacitas et solertia. Aristotel. Eth. 6. ἔστι δή τις δύναμις ἣν καλοῦσι δεινότητα. Demosth. in orat. pro cor. δεινότητα et ἐμπειρίαν pro eodem ponit. Rursum Aristot. scribit πανουργίαν esse δεινότητα οὐκ ἐπαινετήν. Quo pertinet et illa significatio, qua pro calliditate et vafritie capitur: ut quidam exponunt in hoc Dem. loco pro cor. καὶ ὅση δεινότης ἦν καὶ τῷ Φιλίππῳ, θεάσασθε. Δεινότης appellatur etiam facultas dicendi, eloquentia. Thucyd. 3. μὴ δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ἐπαιρομένους. Et alibi, διὰ δόξαν δεινότητος. Interdum verò dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης, vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, ut apud Isocratem. Δεινότητα etiam habere dicitur oratio quæ assurgit. (Philostr. l. 3. c. 43.)

Δεινόω, ῶ, (sicut δεινοποιῶ) q. d. grave seu atrox reddo, exaspero, exaggero, amplifico. Thuc. 8. ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Sic Plut. in Per. δεινῶσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφοράς.

Δείνωσις, (quæ et δεινολογία) exaggeratio hujusmodi. Sic peculiariter appellatur oratio, quæ (ut scribit Fab.) rebus asperis, indignis, invidiosis vim addit. Aristot. Rhet. 3. [Plat. Phædr. προσλαβόντι καιροὺς τοῦ ποτε λεκτέον καὶ ἐπισχετέον, βραχυλογίας τε αὖ καὶ ἐλεεινολογίας καὶ δεινώσεως, &c.]

Δεινωτικῶς, exaggeratoriè, cum exaggeratione.

Δεινάζω, ægrè fero, indignor. Bud. ex Macrob. lib. 2. c. 13.

Composita.

Ἔνδεινος, gravis.

Πάνδεινος, omnino sive omnibus modis gravis, gravissimus: ut, πάνδεινα πεπονθέναι, gravissimis injuriis affectum esse, vel atrocissimis. [Demosth. de falsa Legat. ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τουτὶ τὸ πρᾶγμα πάνδεινόν ἐστιν.]

Ὑπέρδεινος, supra modum gravis, seu atrox.

ΔΕΙ῀ΠΝΟΝ, ου, τὸ, cœna, ut tradit Plut. sic dictum scribens, vel ὅτι τῶν πόνων διαναπαύει. (ut Iliad. λ'. ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον) vel quasi διαπεπονημένον, quòd non tam facile, ut ἄριστον, paretur. Xen. Hell. 5. καὶ ὅταν σπεύδῃ ἄριστον, καὶ δεῖπνον ποιησάμενος ἅμα πονεῖσθαι. † Pæd. 1. 2. 11. et 1. 3. 10.† Accipitur etiam pro cœna convivali aut epulo: unde δεῖπνα ποιεῖν, apud Luc. et πρὸς δεῖπνον καλεῖν. Apud Homer. grammatici nunc πρωϊνὸν ἔμβρωμα esse volunt, quasi μεθ' ὃ πονεῖν δεῖ, nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα. Athen. certè lib. 7. νυκτερινὰ δεῖπνα ad differentiam aliorum dixisse videtur. At Odyss. ώ. Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, Eustath. exponit. διὰ δεῖπνον σφάζετε. (Soph. Œdip. Tyr. 799.) ¶ Item, καταχρηστικῶς ponitur et pro ipso cibo, unde apud Hesiodum δεῖπνον ποιεῖν pro τροφὴν, i. comedere. Item et pro pabulo jumentorum. Il. β'. Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν, id est, χόρτον. At δεῖπνα θαλάσσης à Nonno dicuntur pisces.

Δειπνοσύνη, ἡ, cœna. Athen. l. 4.

Δειπνάριον, ου, τὸ, cœnula. Epigr. Et Athen. l. 4.

Δειπνίδιον, ου, τὸ, idem.

Δειπνέω, ῶ, cœno, Xen. Pæd. 4. δειπνήσω καὶ ἀμφιέσομαι, καὶ καθευδήσω. † Xen. Pæd. 1. 2. 11.† Interdum cum accus. ut, δειπνεῖν ἀλλότρια, apud Xen. † Cum acc. personæ. cœnam alicui dare. Xen. Pæd. l. 4. p. 104. b.† Interdum simpliciter pro comedere ponitur.

Δείπνημι, idem: unde apud Athen. l. 10. ἐπεὶ πάλαι δεδείπναμεν.

Δειπνητικὸς, οῦ, ὁ, cœnandi desiderio captus, apud Athen. lib. 9. Item q. d. cœnatorius, seu ad cœnam pertinens: ut apud eundem lib. 4.

[Δειπνητικῶς. Aristoph. Acharn. 1014. Ἤκουσας ὡς μαγειρικῶς, Κόμψως τε καὶ δειπνητικῶς Αὑτῷ γε διακονεῖται.]

Δειπνητὸς, οῦ, ὁ, idem quod δεῖπνον. At δείπνητος (cum accentu in antepenult.) cœnæ tempus. sicut ἀμητὸς, et ἄμητος, Eustath. [Polyb. Hist. lib. 3. ἴσως ἀγνοοῦσι παραπλήσιόν τι πάσχοντες τοῖς λίχνοις τῶν δειπνητῶν.]

Δειπνηστὸς, οῦ, ὁ, idem quod δείπνητος, cœnæ tempus. Odyss. ρ'. Et Nic. in Ther. Ἀκρόνυχος δειπνηστός.

Δειπνίζω, f. ίσω, cœna excipio, cœnam præbeo. Od. δ'. ——καὶ κατέπεφνε Δειπνίσσας. Et, τοιούτοις πολλοῖς δειπνίζουσαν. Xenoph. utitur et Plutarch. aliquoties.

Composita.

Ἄδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, incœnatus; ut, ἄδειπνος γυνὴ, Hippocrates aph. lib. 5. † Xen. Pæd. p. 223. c.† [de Cyri Exp. lib. 1. cap. 10. §. 11. ὥστε ἄδειπνοι ἦσαν οἱ πλεῖστοι τῶν Ἑλλήνων· ἦσαν δὲ καὶ ἀνάριστοι. lib. 4. cap. 5. §. 16. Aristoph. Acharn. 1153. ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα, Ληναῖα χορηγῶν, ἀπέλυσ' ἄδειπνον.]

Ἀναδείπνια, τὰ, postcœnia: seu mensa secunda et veluti iterata cœna: quum sublatis carnibus aut piscibus apponuntur mensæ secundæ seu bellaria: quæ ἐπιδορπίδες etiam nominantur et ἐπιτραπεζώματα, nec non ἐπαίκλια seu ἐπαίκνια, ut testatur Eust.

Ἀντίδειπνος, pro alio cœnans, loco alterius sumens cœnam. Ita dicitur conviva, qui sufficitur in locum alterius; qui invitatus non venit. apud Lucian. in somn.

Ἀποδείπνος, qui cœnam finiit, qui jam cœnatus est, quasi ὁ ὢν ἀπὸ δείπνου. ¶ Item incœnatus: ut ἀπὸ sit pro α privativo, Hesych.

Ἀποδειπνέω, ῶ, cœnam finio. Athen. l. 14.

Ἀριστόδειπνον, prandium cœnæ conjunctum. [Athen. l. 2.]

Αὐτόδειπνος, qui vocatus secum ipse affert quæ cœnet. Hesych.

Ἐπίδειπνον, ου, τὸ, et ἐπιδειπνὶς, ίδος, ἡ, q. d. postcœnium seu secundaria cœna. Athen. l. 14.

Ἐπιδείπνιος ἦλθε, cœna jam peracta venit. Luc. in Lexiphane, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι.

Ἐπιδειπνέω, ῶ, secundariam cœnam perago. Athen. lib. 14.

Ἐπιθυμόδειπνος, cœnarum appetens seu cupidus. quo nomine vocabatur, qui licet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamen amore vocationes non retinebat, sed tardius adveniebat.

Εὔδειπνοι δαῖτες, apud Euripid. [Med. 200.] lauta et bonis epulis instructa convivia. (Æsch. Ch. 482.)

Θυμβρεπίδειπνος, (*decomp.*) qui thymbra super cœna utitur, aut thymbra super cœna contentus est; non nisi thymbra cœnitans, ideoque frugalis, restrictus et parcus. Aristoph. in Nub. † 420.† φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου.

Καταδειπνέω, cœnando absumo, cœnando devoro. Plut. lib. de Iside.

Κωλυσίδειπνος, cœnam impediens. Sic quondam dictus fuit qui serius ad cœnam veniret, quòd sua mora impedimento esset quo minus cœnaretur. Plut. lib. 8. symp. sect. 5.

Λογόδειπνον, q. d. cœna sermocinatrix. Athen. in præf. δειπνος.

Παραδειπνέω, ῶ, immodicè cœno, vel miserè cœno, vivo more pauperum. Athen. l. 10.

Περίδειπνον, ου, τὸ, cœna parentalis: polluctum seu funebre epulum. Luc. et Athen. l. 8.

Περιδειπνέω, epulum funebre celebro. 2 Reg. 3.

Προδειπνέω, antè cœno. [Plut. Lacon. Apophth.]

Σύνδειπνον, concœnatio, convivium. Plut. in symp. et Athen. l. 8.

Συνδείπνιον et ξυνδείπνιον, idem quod σύνδειπνον. Callimach.

Σύνδειπνος, ου, ὁ, concœnator, conviva. Xen. Pæd. 2. Luc. et Plut. in symp.

Συνδειπνέω, ῶ, concœno, cum alio cœno. Xen. Pæd. 8. † et l. 4. p. 104. e.†

Τρεχέδειπνος, propriè, qui ad cœnam festinanter accurrit. Plut. symp. 8. sect. 5.

Ὑπερδειπνέω, ultra modum cœno aut cœnam instruo: seu (ut expon. Hesych.) ὑπερτρυφῶ. Vel subconviva sum alicujus, ut cum quis non rogatus ad cœnam proficiscitur, cum eo qui rogatus est. Lucian. in somn.

Ὑποδειπνέω, ῶ, q. d. subcœno. Luc. in somn. ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει.

Φερέδειπνος, prandium afferens; prandii allator seu allatrix. ut, φερέδειπνος ἰωὴ, Nonno. vox prandii allatrix.

Φιλόδειπνος, cœnarum seu conviviorum amans. Athen. l. 14. Item, (ut Bud. interpr.) qui libens convivatur, i. ἑστιῷ. Et, τὸ φιλόδειπνον, cœnarum seu conviviorum amor. Plut. in symp.

Φιλοδειπνιστὴς, οῦ, ὁ, qui lubenter cœna alios excipit.

ΔΕΙ῀ΣΑ, ης, ἡ, Suidæ, humor et stercus. Apud Eustath. scribitur δεῖσσα, qui itidem exponit, humor, derivans à δεύω. Etym. etiam humidus et herbosus locus; item fœtor: derivatque non solùm à δεύω, sed etiam à δέω: quasi δέσα, ut sit ἡ δυσωδία, quam fugimus.

Δεισαλέος, ου, ὁ, stercoreus. Suid.

ΔΕ´ΚΑ, decem. Thucyd. et alii. Οἱ δέκα, decemviri, ex Isocrate. (Æsch. Ag. 1614.) ☞ Dicitur autem quasi δέχα, utpote derivatum à δέχομαι, ut scribit Etymol.

Δεκάκις, decies, Il. ι. δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα. † Xen. Pæd. l. 5. p. 142. d.†

Δεκὰς, άδος, ἡ, decas, denarius numerus. Aff. et pro decuria, ex Hom. [Iliad. B. 126. 128. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. B. ἔστι δ' ὅτε καὶ τὴν πεμπάδα ὅλην, καὶ δεκάδα ὅλην, καὶ λόχον ὅλον, καὶ τάξιν ὅλην. sc. invitabat. Herodot. Hist. lib. 7. cap. 184. χιλιάδες τε ἔπεισι ἐπὶ ταυτῇσι ἑπτὰ, καὶ πρὸς, ἑκατοντάδας ἓξ, καὶ δεκάς. lib. 3. ἐκ δεκάδος γὰρ ἕνα σφέων αὐτέων ἀποκληρώσαντες, κατέφαγον.]

Δεκαδεὺς, decurialis, ex Xen.

Δεκαδικὸς ἀριθμὸς, denarius numerus. Greg. Naz.

Δέκατος, decimus. ¶ Δεκάτη, decima pars. Xenoph. Hell. 3. ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη, quæ Apollini decimæ nomine offeruntur.

Δεκαταῖος, qui est decem dierum. Luc. βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα.

Δεκατεύω, decimo, decimam partem excerpo. δεκατεύειν τὴν οὐσίαν. Plut. in Probl. suorum bonorum excerptam decimam offerre. Apud eundem in Cam. τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύειν, ex bonis seu spoliis hostium decimas dare. Affertur à Bud. ex Herodoto pro, decimum quenque interficio.

Δεκάτευσις, decimatio. [Dion. Hal.]

Δεκατευτὴς, decimator, qui decimas exigit. Quidam expon. decumanus.

Δεκατευτήριον, locus in quo decima persolvitur. Xen.

Δεκατόω, ῶ, (cum accus.) decimo, i. decimas accipio, ad Hebr. 7.

Δεκαπλοῦς et Δεκαπλάσιος, decuplus. [Demosth. adv. Timocr. προσπεριειλήφει τοὺς νόμους ἂν, καθ' οὓς, τὰ μὲν δεκαπλᾶ, τὰ δὲ καὶ διπλᾶ γίγνεται τῶν ὀφλημάτων.] Item subst. δεκαπλασία, decuplum, seu decuplatio.

Composita.

Ἀδεκάτευτος, non decimatus, de quo decima dempta non est seu persoluta: ut, ἀδεκάτευτος οὐσία. Utitur Aristoph. in Equit. [301.]

Ἀποδεκατόω, idem quod δεκατόω, decimas accipio: ut, ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν, in epist. ad Hebr. cap. 7. ¶ Item decimas do: ut Luc. 18. ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

Ἀποδεκάτωσις, decimatio, decimarum exactio, apud Epiphan.

Δευτεροδεκάτη, secunda seu secundaria decima. Hieronym. in Ezechiel. c. 45.

Δυοκαίδεκα, vel δώδεκα, † Xen. Pæd. 1. 2. 4.† duodecim: item, δυώδεκα, pro eodem.

Δυοκαιδεκὰς, άδος, ἡ, duodenarius numerus. Areop.

Δυωδεκὰς, numerus duodenarius. [Anthol.]

Δυωδέκατος, duodecimus. Hom.

Δωδεκάκις, duodecies. [Aristoph. Plut. 853.]

Δωδέκατος, duodecimus.

Δωδεκαταῖος, ut, δωδεκαταῖος θάπτεται, die ab interitu duodecimo sepelitur.

Δωδεκαΐδες θυσίαι, sacrificia ex duodecim animalibus; quæ δωδεκηΐδες quoque dicuntur Ionicè, et δωδεκῇδες, per syncopen. Item, Δωδεκίδες θυσίαι, sacrificia duodecim ἱερείων, apud Eust. ex Paus. [Plat. de Leg. lib. 6. Βουλὴν δὲ εἶναι μὲν τριάκοντα δωδεκάδας.]

Ἑκκαίδεκα, sexdecim seu sedecim. Apud Athen. † Xen. Pæd. 1. 4. 16.†

Ἕνδεκα, undecim. Athenis οἱ ἕνδεκα, undecim viri, erat magistratus quidam rerum capitalium: cujus Demosth. meminit in Timocr. et Plato in Apologia Socr. Item Hesych. et Suid.

Ἑνδεκάκις, undecies. [Arist. de Hist. Animal.]

Ἑνδεκὰς, numerus undenarius. [Plat. de Leg. l. 6.]

Ἑνδέκατος, undecimus. Hom. Hesiod. Plut.

Ἑνδεκαταῖος, qui undecima die aliquid facit. Interdum qui undecimum diem agit.

Ἐπιδέκατος, decimus; vel qui ἐπὶ δέκα penditur. Xen. Hell. ι.

Ἑπτακαίδεκα, septendecim. † Xen. Pæd. 1. 2. 8.† [Herodot. Hist. lib. 1. ἀριθμὸν δὲ, ἑπτακαίδεκα καὶ ἑκατόν.]

Ἑπταδεκαταῖος, qui fit 17. die.

Τεσσαρεσκαίδεκα, quatuordecim.

Τεσσαρακαιδεκαταῖος, qui fit 14. die. [Hippocr.]

Τρισκαίδεκα, tredecim. Herodot.

Τρισκαιδέκατος, decimus tertius. apud Hesiod. et Plut. in Solone.

ΔΕ´ΛΕΑΡ, ατος, τὸ, esca qua animalia capiuntur. Arist. τοῖς γὰρ δελέασιν οὐ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκονται πάντες, non omnes eadem esca capiuntur. Luc. ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας. Et metaphor. apud eundem, ὁ δὲ τοσοῦτόν μοι δέλεαρ κατασπιάν. Eurip. in Androm. Τοῖον δὲ ἔχω σου δέλεαρ. ☞ Dictum volunt quasi δόλεαρ: Eustath. vero à δέλος seu δέλω, tum hoc, tum δόλος derivat.

Δελεάζω, f. άσω, inesco, esca capio. Athen. lib. 7. de quodam pisce, ἀνελκυσθεὶς δὲ, οὐ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ, οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. Item escam impono. Lucian. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, caricam hamo imponens escæ loco. Frequentius metaphoricè sumitur. Philo de vita Mosis lib. 1. δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, multitudinis spe libertatis illectæ. Herodian. l. 2. τιμῇ προσποιήτῳ δελεάσας τὸν ἄνθρωπον, inescans. Et in pass. apud Demosth. pro cor. σχολῇ δελεαζόμενοι. Et, γαστρὶ δελεάζομαι, apud Xen. illecebris ventris capior.

Δελέασμα, ατος, τὸ, (q. d. inescamentum) quod escæ loco imponitur hamo aut laqueis, illectamentum. Plut. in Pol. præc. νόθα καὶ κίβδηλα τὰ τῶν ἄλλων θωπεύματα καὶ δελεάσματα.

Δελεασμάτιον, ου, τὸ, diminut. apud Athen. lib. 4. ex Philoxeno.

Δελεασμὸς, illicium, illectamentum.

Δελεάστρα, ἡ, decipula, transenna in quam esca imponitur. Pol. l. 10.

Δελεαστρεὺς, έως, ὁ, et per syncopen δελαστρεὺς, q. d. inescator: qui esca decipit. Piscatoris epith. ut qui soleat δελεάζειν τοὺς ἰχθύας. Nicand. in Ther. Τοὺς ἁλὸς ἐξερύουσι δελαστρέες ἰχθυβολῆες.

Δελήτιον, ου, τὸ, idem quod δέλεαρ.

Δελητήριον, idem Suidæ.

ΔΕ´ΛΕΤΡΟΝ, ου, τὸ, laterna, fax, apud Athen. l. 15. itidemque Hesychio et Eust. Fortasse à δαλὸς facto ex δαίω, quasi δάλετρον.

ΔΕ´ΛΤΑ, elementi quarti nomen, in ordine alphabetico. Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον vel τὸ Αἰγύπτιον δέλτα, dicta fuit et quædam pars Ægypti à triangulari forma, vel potius diversæ ejus partes hoc nomen sibi vendicârunt: de quibus lege Eust. in Dionys. de situ orbis. ¶ Item apud comicos, pudendum muliebre, ut tradit Eust. [Aristoph. Lysistr. 151.]

Δελτόω, ῶ, in formam literæ Δ effingo. unde apud Arist. Rhet. 3. δελτούμενα πολύθυροι διαπτυχαί. (Æsch. Suppl. 187.)

Δελτωτὸς, ad formam triangularem literæ Δ effictus, formam literæ Δ habens. Peculiariter δελτωτὸν dictum fuit signum quoddam cœleste ab hac figura. Item δελτωτοὶ, libri qui in formam literæ Δ complicabantur. Eust.

Δέλτος, ου, ἡ, pugillares, qui forma literæ Δ plicabantur, seu tabellæ: sed postea δέλτος dictus fuit quivis liber, quacunque forma esset. Plut. de def. orac. ἔχοντα κατεσφραγισμένην δέλτον. Ab eodem δέλτοι vocantur tabellæ judicum Romæ. Et, δέκα δέλτοι decem illæ tabulæ. Item, δέλτος testamentum, id est, tabulæ et ceræ testatoris, Luc. Affertur et gen. masc. ex Plut. Item pro tabella pictoria, ex Epigr. (Soph. Tr. 47. 696.)

Δελτίον, parvi pugillares, tabellulæ, libellus. Poll. [Herodot. Hist. lib. 7. cap. 239. ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ δελτίου ἔγραψε τὴν βασιλέος γνώμην.——ἵνα φερόμενον κεῖνον τὸ δελτίον, μηδὲν πρῆγμα παρέχοι πρὸς τῶν ὁδοφυλάκων.]

Δελτάριον, tabella. Plut. in Ant.

Composita.

Δεκάδελτος νόμος, lex decem tabularum. Ex Dion. Halic.

Δωδεκάδελτος νόμος, leges duodecim tabularum, apud Theophilum.

ΔΕ´ΛΦΑΞ, ακος, ὁ vel ἡ, porcellus. Propriè tamen δέλφακες sunt porcellæ seu suculæ potius quàm porcelli: quasi αἱ δελφύας ἔχουσαι, i. habentes vulvas, inquit Athen. lib. 9. Sic τὰς δέλφακας dixit Aristot. de an. l. 6. Et Herodot. δέλφακα ζωὴν ἔχων.

Δελφακοῦσθαι, exp. τελειοῦσθαι τὰς ὗς. [Aristoph. Acharn. 786. Νέα γάρ ἐστιν, ἀλλὰ δελφακουμένα Ἕξει μεγάλαν τε καὶ παχεῖαν κηρυθράν. Hæc citantur ab Athen. in Deipn. lib. 9.]

Δελφάκιον, diminut. porcellulus lactens. [Aristoph. Lysistr. 1060. καὶ Δελφάκιον ἦν τί μοι, καὶ τοῦτο τέθυχ', &c. Schol. Δελφάκιον. μικρὸς χοῖρος. Thesm. 244. Οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι. Schol. Δελφάκιον. τουτέστι, μικρὸς δέλφαξ, καὶ χοῖρος γενήσομαι. Athen. Deipn. lib. 14.] Item pudendum muliebre.

ΔΕΛΦΙ`Ν, sive δελφὶς, ῖνος, ὁ, delphin seu delphinus, piscis de quo Athen. lib. 7. et 13. Aristot. et Plin. hist. animal. Hom. Iliad. φ'. — ὑπὸ δὲ δελφῖνος μεγακήτεος.

Δελφινίσκος, ου, ὁ, delphinulus, parvulus delphin.

Δελφίνιον, dicta herba quædam, quòd habeat folia δελφινοειδῆ, teste Dioscor. lib. 3. cap. 84. Sic dictum fuit etiam fanum quoddam Apollinis Athenis. [Aristoph. Equit. 759. Schol. Δελφίνιον δὲ, ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον, ἔνθα ἦν τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον. καὶ χωρίον ἐν Χίῳ. Vide Thucyd. Hist.]

ΔΕΛΦΥ`Σ, ύος, ἡ, vulva, uterus. Poll. lib. 2. et Eust. Citatur et ex Hippocrate et Lycophr. Hinc ἀδελφὸς, de quo vide suo loco.

Δέλφαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὁμόδελφος, q. d. couterinus, uterinus.

ΔΕ'ΜΑΣ, (indeclinabile) corpus: tam de inanimatis, quàm animatis rebus apud poëtas. (☞ Dictum (teste Eust.) quasi δῶμα ψυχῆς, domicilium animæ. Sunt tamen qui simpliciter à membrorum structura denominatum velint, παρὰ τὸ δέμειν. Macrob. in somn. Scip. l. 1. à δέω, i. vincio, deducit. nam ut constet animal, necesse esse ut in corpore anima vinciatur.) Il. ά. ἐπεὶ οὐχ ἕθεν ἐστὶ χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας. Il. ώ. δέμας καὶ εἶδος ἀγητός. Similitudinis quoque particula est. ut Il. λ'. Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, instar flammæ ardebat prælium. (Æsch. S. c. Th. 528. Eurip. Phœniss. 653. Soph. Tr. 925. Œdip. Tyr. 1402.) ¶ Quidam σεμνῶς de membro etiam pudendo dixerunt.

Δεμάτιον, ου, τὸ, pro fasciculo, reperitur in Hippiatria.

Ἀδέματος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) corpore carens, corpore exutus. Theocr. in idyllio quod Syracusiæ inscribitur, Ὦ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς.

ΔΕ'ΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, stratum, lectus. (Eurip. Phœniss. 1481. Soph. Tr. 918.) Il. ώ. Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. Od. δ'. Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο. Od. ζ'. Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης. ☞ Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ τὸ δέμας ἐπ' αὐτὸ μένειν. vel simpliciter παρὰ τὸ δέμειν, quòd sit corporis quiescentis domicilium.

Composita.

Ἀδέμνιος, expers cubilis, qui cubile non habet. Oppian. lib. 3. de Venat.

(Ἐλεδεμνὰς βοὰ, clamor ingens et formidabilis, qui e lecto cubantes excitat. Æsch. S. c. Th. 73.)

Ἐπιδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in strato aut super strato est. Eurip. [Hec.927. Ἐπιδέμνιος ὡς πίσοιμ' ἐς εὐνάν.]

Ὁμοδέμνιος, qui ejusdem strati seu lecti particeps est, conjunx. [Æschyl. Agam. 1116. τόδε γὰρ τελεῖς, τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν λουτροῖσι φαιδρύνασα.]

Ὀροδεμνιάδες, quæ strata seu cubilia sua in montibus habent. Sic dicuntur νύμφαι αἱ μέλιτται, teste Hesych.

Στυγοδέμνιος, qui strata (conjugalia) odit. Epigr.

Φιλοδέμνιος, amans cubilis. Oppian. lib. 1. de Venat.

Φυγοδέμνιος, qui stratum maritale fugit: à conjugio abhorrens. Dicitur de virgine Maria, apud Nonn.

Φυγόδεμνος, idem quod φυγοδέμνιος. apud Nonn. in Evang.

ΔΕ'ΜΩ, extruo, ædifico, inusitatum est præter præteritum perfectum et aoristum primum. Unde δεῖμεν, ædificavit, Apoll. Rhod. Et, δείμας, qui extruxit. Eurip. Et in pass. Il. ζ'. Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο, Πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι. (Theoc. ιέ. 120.) Vox etiam media act. signif. habens, usitata est: unde δείματο, ædificavit. in Epigram. Et apud Theod. in 1. Eccles. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ μὲν εἰς ὁμόζυγα γεγενημένον θαῦμα εὐφήμει, τὸν δὲ νεὼν οὐκ ἤθελε δείμασθαι Χριστῷ. Vide et in Δαμάω.

Δομὴ, ῆς, ἡ, ædificium, murus, forma, aspectus. Hesych. ¶ Item corpus ab egregia structura. Apoll. Rhod. Arg. 2. Καὶ πλευροῖς κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι, structura corporis: aut mole corporis; nam et de ædificiis usurpatur. Nicand. in Ther. ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι δομὴν ἰνδάλλεται αἴης.

Δομαῖος, ου, ὁ, ad structuram pertinens. ut, δομαῖον λᾶαν. Epigr.

Δομέω, struo, ædifico: sæpe apud Theod. Budæo teste.

Δόμησις, structura.

Δειμάω, ædifico, extruo.

Δόμος, ου, ὁ, domus. Od. ή. Δῖνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Hesiod. in Erg. ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι. † v. 97. de *dolio* vel *vase*. V. ibi Heins. sed præcipue Grævius.† Athen. l. 14. μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος. Item ordo structuræ et corium. ut Bud. apud Herodot. interpr. διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθους, quod alii, per tricesimum quenque laterum ordinem, per structuram laterum. Et pro armario seu arca. Eurip. in Alcest. † v. 158.† (Pl. Æschyl. Ag. 27. Eurip. Med. 114. 198. 563. Phœniss. 191. Aristoph. R. 1306. Soph. Tr. 702.)

Δοῦμος, metri causa inserto υ, pro eodem in Epigr.

Δῶμα, τὸ, (factum ex δόμημα, exempto μ, et η cum ο per crasin concreto) domus. Od. δ'. δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου. Ibidem, πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. (V. Eurip. Med. 77. 137. Soph. Œdip. Tyr. 29. 71. 941.) Δῶ etiam per apocopen metri gratia, pro eodem. ut Od. δ. ὑψερεφὲς δῶ: Et pro δώματα, Hesiod. ναίει χρύσεα δῶ. † Δῶ indeclinabile. Vossius in gramm. græc. p. 17.†

Δωμάτιον, ου, τὸ, domuncula. (Aristoph. R. 100.) Hesych. et Suid. Item cubiculum, thalamus. Exp. et tectum et culmen. Plut. de fort. Rom. διά τινος θυρίδος καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν Φενεστέλλαν πύλην καλοῦσι. Apud Herodian. lib. 1. εἴς τε τὰ δωμάτια ἀναβάντες, exp. tectum et culmen.

(Δωματῖτιν ἑστίαν. Æsch. Ag. 977.) ‡ domesticum larem.‡

Δωμάω, ῶ, F. ήσω, extruo, ædifico. Epigr. l. 3. τύμβον Ἀχαιοὶ δώμησαν. Et in voce media, eadem signif. νηὸν περικαλλέα δωμήσασθαι.

(Δωματόομαι. Æsch. Suppl. 965.)

Δώμησις, εως, ἡ, structura, ædificatio, οἰκοδομὴ, Hesych.

Δωμήτωρ, ορος, ὁ, ædificator, conditor.

Δωμητὺς, ύος, ἡ, apparatus structuræ, κατασκευή. Hesych.

Composita: ac primùm ex δέμω cum præpositione.

Ἀμφιδέμω, circumædifico. Joseph. l. 6. τὸ ἱερὸν ἀμφιδείμαντο, in circuitu templi construxerant.

Ἀναδέμω, ædificium instauro. Et, ἀναδέμομαι voce media, pro eodem.

Ἐνδέμω, obturo, ædificiis munio, aut muris. Herodot.

Προδομέομαι, ante construor, præstruor.

Composita: ex præterito syncopen passo.

Αἰπύδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, altè extructus.

Εὔδμητος, sive ἐΰδμητος, benè seu pulchrè extructus, scitè eleganterque ædificatus. Hesiod. † Asp. 242.† ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων.

Θεόδμητος, à Deò vel Diis ædificatus, à Diis extructus, Il. θ'. —— θεοδμήτων ἐπὶ πύργων. † Soph. El. 709.†

Μεσόδμη, vide in sequentibus compositis ex δομή.

Νεόδμητος, recens extructus.

(Χρυσεόδμητος. Æsch. Ch. 614.)

Comp. ex δομὴ seu δομέω formata sine præposit.

Ἀρτίδομος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens extructus. Nonn.

Βυσσοδομεύω, profundè cogito, vel in animo verso. q. d. profundè struo et molior. Est enim metaphora à fundamentis ædificiorum, quæ profundè jaciuntur. Od. ρ'. κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευεν. Et Luc. de calumnia, καὶ βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. † δόλον φρεσί. Hesiod. Asp. 30.†

Ἐνδόμησις, (quasi ab ἐνδομέω) moles jacta, ad reddendum navale portuosum. Latinè pila, apud Joseph.

Ἰσόδομος, æqualiter structus. vide Vitruv. l. 2. c. 8.

Ψευδισόδομον, quum impares et inæquales ordines coriorum diriguntur. Plin. l. 35. c. 22.

Κηροδομέω, ῶ, ex cera ædifico, cereas ædes struo, cereum domicilium fabricor, Phocyl.

Λεπτόδομος, λεπτῶς κατεσκευασμένος, tenuiter ædificatus, ex tenui materia structus vel paratus. Æsch. in Pers. [112.]

Λιθοδόμος, faber seu architectus lapidarius: qui ex lapidibus ædificia struere novit, Xen. Pæd. 3.

Μεσόδμη, ἡ, (quasi μεσοδόμη) magna trabs, quæ per mediam domum trajecta est per transversum, sustinens alias trabes minores, aut pavimentum eis impositum. Utitur Hippocrates in lib. de articulis dicens. χρὴ δὲ καὶ ἐπάνωθεν τῶν ἐπιγουνίδων προσπεριβεβλῆσθαι πλατεῖ ἱμάντι καὶ μαλθακῷ, ἀνατείνοντι εἰς τὴν μεσόδμην. Et Homer. Od. τ'. τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι Εἰλάτιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. ¶ Item poëta μεσόδμην vocat, foramen in media navi, cui malus inditur: nisi potius sit trabs transversa pertusa per quam demittitur et à qua retinetur. Od. β'. Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες.

Οἰκοδόμος, ου, ὁ, ædificator. Xen. Pæd. 6. et Plut. symp. 1.

Οἰκοδομικὸς, ad ædificatorem pertinens. Item struendarum ædium peritus artifex. Plato Polit. 1. Οἰκοδομικὴ, s. τέχνη, ars fabricandarum et struendarum domuum: peritia ædificandi.

Οἰκοδομικῶς, more eorum qui ædificandarum domorum sunt periti, more ædificatorum.

Οἰκοδομία, ἡ, ædificatio, ædium structura, seu simp. structura. Thucyd. l. 1.

Οἰκοδομέω, ῶ, ædifico, domum struo seu fabricor. Demosth. in Mid. εἴ τις οἰκοδομεῖ λαμπρῶς. Οἰκοδομοῦμαι, ædificandum mihi curo, ædificandum loco. Luc. ὁ τὴν οἰκίαν οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων. Interdum ponitur καταχρηστικῶς cum accus. ejus rei quæ struitur: ut, νεὼν οἰκοδομεῖν, apud Thuc. lib. 3. Sic οἰκοδομεῖν θριγκὸν, αἱμασιὰν, &c. apud Xen. Pæd. 8. ἐπὶ ταῦτα εὐθὺς οἰκοδομεῖτε ἄλλα φιλικὰ ἔργα, his superstruite veluti fundamento, alia amicitiæ opera.

Οἰκοδόμημα, τὸ, ædificium, structura. Demosth. Aristot.

Οἰκοδομὴ, idem. in novo Test.

Οἰκοδόμησις, ædificatio, structura. Thuc. l. 3.

Οἰκοδομητικὸς, ad ædificatorem pertinens. Plato lib. 1. de rep.

Οἰκοδομητικὴ τέχνη, ars seu peritia ædificandarum domuum. architectonica.

Decomp. Ἀνοικοδομέω, reædifico, restauro, restituo. Act. c. 15. Herodian. l. 8.

Ἀποικοδομέω, obstruo: ut, ἀποικοδομῆσαι τὰς ὁδοὺς, apud Thucyd. Exponitur etiam, demolior, diruo, ædificatum destruo.

Διοικοδομέω, inter ædificandum separo et discrimino, seu divido, Plato in Tim.

Ἐνοικοδομέω, ædifico in, seu inædifico. Thuc. l. 3. et alibi.

Ἐνοικοδομοῦμαι, ædificandum mihi curo. in Luc. de vera hist. καὶ στιβάδας ἐνῳκοδόμηντο.

Ἐξοικοδομέω, exædifico, inceptum ædificium perficio. Exponit. et destruo. [Pherecrat. apud Schol. Aristoph. Pac. 748. ὅστις αὐτοῖς παρέδωκε τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας. Herodot. Hist. lib. 2. τῇ Ἴσι τε τὸ ἐν Μέμφι ἱρὸν Ἄμασίς ἐστι ὁ ἐξοικοδομήσας, ἐὸν μέγα τε καὶ ἀξιοθεητότατον. Xenoph. Œcon. c. 20. §. 29. ἐγὼ δὲ καὶ φιλοικοδόμους νομίζω οὐδὲν ἧττον οἵτινες ἂν ἀποδιδῶνται ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας, εἶτ' ἄλλας οἰκοδομοῦσι. Polyb. Hist. lib. 1.]

Ἐποικοδομέω, ædifico super, superstruo. in epistol. Judæ, et apud Chrysost.

Ἐποικοδομοῦμαι, ædificor super, superstruor. Ephes. cap. 2.

Ἐποικοδόμησις, ædificatio super: superstructio. Apud Rhetores exaggerationem significat.

Κατοικοδομέω, ædifico, inædifico: unde Ἐγκατοικοδομέω, ædifico in, vel ædificio includo. Plut. in Luc. ἐγκατοικοδομουμένη εὐπορία, opes quæ domi includuntur.

(Μετοικόδομος. Æsch. Ch. 971.)

Μετοικοδομέω, ædificatum muto, quod ædificatum fuerat demolior et alio modo ædifico. Plut. μετοικοδομῶν τὴν Πομπηΐου οἰκίαν.

Παροικοδομέω, juxta ædifico, juxta extruo. Thuc. l. 7. παρῳκοδομήκασιν ἡμῖν τεῖχος ἁπλοῦν.

Παροικοδόμημα, ædificium alii ædificio astructum. Aristo.

Περιοικοδομέω, circum ædifico, in orbem struo. Poll. l. 7. Item ædificiis excitatis circumvallo seu circuncludo. [Demosth. Orat. c. Calliclem. τὸ γὰρ χωρίον τοῦτο περιῳκοδόμησεν ὁ πατὴρ, μικροῦ δεῖν, πρὶν ἐμὲ γενέσθαι. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Α. καλλίω δὲ, ἔφη, ἔμοιγε δοκεῖ καὶ τεθνηκότα ταῦτα εἶναι, ἢ ζῶντα ἐκεῖνα τὰ περιῳκοδομημένα.] Thuc. lib. 3. † Xen. Pæd. 1. 4. 11. septis includere.†

Προοικοδομέω, ædifico seu struo antè, præstruo. Poll.

Προσοικοδομέω, astruo, ædificatis addo. [Dion. Halicarn.]

Συνοικοδομέω, unà ædifico, Ephes. cap. 2.

Ὑπεροικοδομέω, ædifico super, superstruo.

Φιλοικόδομος, qui ædificare amat: qui amat τὰς οἰκοδομάς. Xenoph. in Œc.

Πηλόδομος, è luto structus, seu è limo structus. in Epigr. πηλοδόμοις τοίχοις. Πηλοδόμος, qui è luto struit.

Πηλοδομέω, ῶ, è luto struo, è luto fingo. in Epigr. (de hirundine) πηλοδομεῖ θάλαμον.

(Προσθοδόμοις Ἀτρείδαις, τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. Æsch. Ch. 320.)

Τειχοδόμος, ædificator seu structor murorum, qui muros ædificat.

Τειχοδομέω, ῶ, murum ædifico seu extruo. in Epigr. et apud Poll.

Τειχοδομία, ædificatio seu extructio muri.

Comp. ex nomine δόμος.

Ἀνδρόδομος, q. d. ἀνδρὸς δόμος, triclinium. Hesych. et Suid.

Ὀπισθόδομος, posticum: cui opponitur πρόδομος. Luc. in Tim. Item templi postica pars, ut Pollux testatur l. 1. c. 1. Sic usus est Aristoph. in Pluto, τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.

Πρόδομος, ου, ὁ, anterior domus pars: vestibulum. Suid. Hesych. Apud Hom. Iliad. ί. Eustath. vult πρόδομον esse interiorem partem porticus. Alibi vult esse idem cum αἴθουσα. ut Odyss. δ'. (Eurip. Phœniss. 269.) ¶ Accipitur et adjectivè pro eo qui ante domum est: ut, πρόδομος πυρή. In Epigram.

Composita ex δῶμα et δωμάω.

Ἀδώμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui structus non est: ut, ἀδώμητος πέτρη, apud Nonn. lapis rudis et quo ad struendum ædificium nemo usus est.

Προδωμάτιον, q. d. cubiculi seu thalami vestibulum. Hesych.

ΔΕΝΔΑΛΙ'ΔΑΣ, apud Eratosthenem in commentariis primi libri Argon. Apollonii sic canentem, Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας τεύχουσα καλοὺς ἤειδεν ἰούλους· expon. panes seu mazas. vide Hesych.

ΔΕ'ΝΔΡΟΝ, ου, τὸ, arbor. Xen. Hell. 6. ἐνεπίμπρων τὰς οἰκίας καὶ ἔκοπτον τὰ δένδρα. Aliquando post se gen. habet, et exponitur stirps, ut apud Phil. de mundo, τὰ ἀέρος καὶ πυρὸς δένδρα, aëris et ignis stirpes. Apud Aristoph. δένδρον ἐλαίας: ut apud Cic. arbor fici.

Δένδρεον, ου, τὸ, pleonasmo τοῦ ε, idem quod δένδρον. Od. δ'. δένδρεον ὑψιπέτηλον. Il. γ'. δενδρέῳ ἐφεζόμενοι.

Δένδρος, εος, τὸ, idem. Thucyd. τοῖς δένδρεσιν ἃ ἔκοψαν. Sic δένδρεσιν εὐκάρποις, in Epigr.

Δενδρήεις, εντος, ὁ, arboribus abundans. Od. ί. ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι. (Theoc. κέ. 30.)

Δενδρώεις, pro eodem. Nonn.

Δενδρικὸς, οῦ, ὁ, arboreus. Theophr. Et, τὰ δενδρικὰ, quæ arborei sunt generis, apud eundem,

Δενδρίτης λίθος, dendritis gemma. Plin. l. 36. c. 11. Hinc fœminin. Δενδρῖτις, arborea: ut, δενδρῖτις ἄμπελος. Strabo lib. 3.

Δενδρότης, ητος, ἡ, arborum incrementum. Suid.

Δενδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arboreus, arborarius: ut, δενδρώδεσι νύμφαις, in Epigr. Item arborosus, arboreus, i. ad arboris naturam aut magnitudinem accedens: ut, δενδρώδης τιθύμαλος, apud Diosc. lib. 4. cap. 155.

Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, arbustum, arboretum, i. locus arboribus consitus.

Δένδριον, ου, τὸ, arbuscula, parva arbos. Athen. lib. 14.

Δενδρύφιον, ου, τὸ, idem. Diosc. l. 1. c. 148. Et, δενδρύδιον, pro eodem.

Δενδρίζω, arboresco, arboris figura sum.

Δενδριάζω, inter arbores me abscondo, in arbustis latito. Hes. et Eustath.

Δενδρόομαι, οῦμαι, arboresco. Nonn.

Δένδρωσις, q. d. arborescentia.

Composita.

Ἀγλαόδενδρος χώρα, regio abundans pulchris arboribus. [Pind. Olymp. Θ. 30. Ὅθεν στεφάνων ἄωτοι κλυτὰν Λόκρων ἐπαείροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον. matrem pulchrarum-arborum-feracem.]

Ἀδένδρεος, ὁ καὶ ἡ, arboribus carens, ἄδενδρος.

Ἄδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, arboribus carens, arboribus nudus. [Herodian. Hist. lib. 7. §. 5.]

Ἄδενδρον, ου, τὸ, mali corium, seu punici mali cortex. Hesych.

Ἀναδενδρὰς, άδος, ἡ, vitis arbustiva, vitis quæ est super arbores, vitis arborem conscendens, sive arbores: ut ait Etym. Dicitur autem absolutè subaudito substantivo ἄμπελος: ut apud Theoph. l. 5. c. 5. de causis plantarum; ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἀναδενδράδος ἐλέχθη. Et sæpe apud Plut. ¶ De loco vitibus consito, citatur ex Epigr.

Ἀναδενδράδες pro arbustis, citatur ex Psal. 99.

Ἀναδενδρίτης οἶνος, vinum ex vite arbustiva. Athen. lib. 1.

Ἀποδενδροῦσθαι, arborescere. Theophr. l. 2. de caus. plant.

Εὔδενδρος, arboribus bene consitus: εὔδενδρος παράδεισος, Nonn. ὗλαι εὔδενδραι, Herodian.

Ἰσόδενδρος, arborem æquans.

Κατάδενδρος, plenus et consitus arboribus.

Λιθόδενδρον, dicitur à quibusdam corallium. ex Diosc.

Πολύδενδρος, multas habens arbores, abundans arboribus. Theocr. idyll. 17. [Eurip. Bacch. 560. Τάχα δ' ἐν ταῖς πολυδένδρεσσιν Ὀλύμπου θαλάμαις, &c.]

Πολυδένδρεος, idem Od. δ'. κῆπον ἔχει πολυδένδρεον.

Ῥοδόδενδρον, ου, τὸ, rhododendron, herba rosæ similitudine. Vide Diosc. l. 4. c. 83.

Ὑποδενδρόομαι, q. d. subarboresco, paululum in arborem abeo.

Ὑποδενδρυάζω, subitò et ex improviso appareo, Hesych.

ΔΕ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, probrum, contumelia, Herodot. in Calliope, παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστι, maximum apud Persas probrum est, muliere ignaviorem vocari.

Δεννὸν autem Hesych. exponit κακολόγον, maledicum. Etymon vide in δεννάζω.

Δεννάζω, maledico, probris et contumeliis incesso. Sophocles in Antig. ἀλλ' ὦ Χαίρων, ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ. Idem in Ajace, παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ, κακὰ δεννάζων ῥήμαθ' ἃ δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν, maledicis et probrosis incessens verbis. schol. exponit βλασφημῶν: qui à δεινὸς derivatum hoc δεννάζειν ait, et dici quasi δεινάζειν, ut ex φαεινὸς fit φαεννός.

Δενναστὸς, convitiis et maledictis obnoxius, qui probris incessi solet vel debet.

ΔΕΞΙΑ', ᾶς, ἡ, (sub. χεὶρ) dextra, sub. manus: ut, τὴν δεξιὰν προτείνειν, Dem. et Plutarch. dextram porrigere. et, τὴν δεξιὰν ἀνατείνειν, Xenophon. Pæd. 4. Ἐκ δεξιᾶς, Aristophan. à dextra. Ἐν δεξιᾷ, Aristot. dextram versus, dextrorsus. † de exercitu. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. c.† Interdum dicitur χεὶρ δεξιὰ, ut Aristophan. in Nub. κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. ☞ A verbo δέχομαι, ὅτι δέχεται δι' αὐτῆς τὰ διδόμενα, inquit Etymol. ¶ Item, δεξιὰ, fides, quæ per dextram data est, fides cujus testis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, fidem dare et accipere. Et in plur. Xenophon. ἀναβ. 2. καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Rex Persarum apud eundem (inquit Cam.) πέμπει δεξιὰν, id est, fide sua accersit. Apud Hom. δεξιαὶ exponitur etiam pacta conventa. Iliad, β'. Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν.

Δεξιόφιν, à dextra. Hesych.

Δεξιὸς, οῦ, ὁ, dexter. Athen. lib. 7. δεξιὸς ὀφθαλμός. Ἐπὶ δεξιὰ, ad dextram, Aristot. et Luc. ¶ Item, faustus, prosper, ut, δεξιὸς ὄρνις, Od. ό. et alibi. Et apud Xen. † Pæd. l. 2. p. 38. a.† ἀετὸς δεξιὸς, φανεὶς προηγεῖτο, id est, prospera, inquit B. qui et ab Alex. de fato δεξιὸν identidem sic accipi tradit. ¶ Item, dexteritate ingenii præditus, acutus, solers. Thuc. lib. 3. ῥᾷον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, ἢ ἀμαθεῖς ἀγαθοί. Item, pro, scito, urbano et lepido, apud Aristoph. (R. 774. 1152.) et Plat.

Δεξιῶς, prosperè, feliciter. Her. 5. τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πᾶσαν εὐχὴν προχωρησάντων. Item cum dexteritate ingenii, scitè, solerter. Lucian. Item aptè, ut et δεξιώτατα, aptissimè, apud Aristophanem.

Δεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas ingenii, solertia: cui opp. ἀμαθία, apud Thuc. ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας.

Δεξιόομαι, οῦμαι, dextram jungo, dextram porrigo, dextram prehendo, Aristoph. in Pluto, αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο ἅπαντες. † Cum. acc. pers. Xen. Pæd. l. 3. p. 73. a. et l. 4. p. 94. b. et l. 7. p. 185. a.† A Bud. expon. festivè suscipio, benignè et comiter alloquor et appello, apud Arrianum, καὶ τούτους δεξιωσάμενός τε καὶ τὰ εἰκότα τιμήσας ἀποπέμψαι λέγεται. Item cum dat. ut Paus. καὶ λόγοις τε χρηστοῖς καὶ ἔργοις δεξιώσασθαι. Et, δεξιοῦσθαι δώροις, exp. donis invitare, vel donis persequi, donis accipere, apud Aristot. Sic δεξιοῦσθαι τραπέζῃ, mensa accipere. Est item prehensare, ambire more candidatorum. (Æsch. Ag. 861.)

Δεξίωμα, id quod comiter accipimus et amplectimur. Eurip. Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς.

Δεξίωσις, dextrarum junctio, quæ fit ab iis qui se mutuo accipere comiter volunt, prehensatio. Apud App. Budæus interpr. gratulationem.

Δεξιάομαι, idem quod δεξιόομαι, dextra prehenso, seu dextra prehensum amplector et excipio comiter. Apoll. Rhod. Arg. 2. Πολυδεύκεα δεξιόωντο.

Δεξιτερὰ, idem apud poëtas quod δεξιά. Et, δεξίτερος, idem quod δεξιός. Il. ά. Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα.

Composita.

Ἀδέξιος, cui contrarium est δεξιὸς, solers et lepidus. Ἀδεξιώτως, Bud. sine dextrarum apprehensione, seu sine prehensatione.

Ἀμφιδέξιος, † ὁ, ἡ,† ambidexter, hoc est, qui sinistra perinde utitur ac dextra, cui sinistra non minus agilis est quàm dextra. idem cum περιδέξιος. Item qui est fausti auspicii. (Soph. Œdip. Tyr. 1267.) Hippocr. aphor. 7. γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίνεται. Ἀμφιδέξιος σίδηρος, apud Eurip. ferrum anceps, et ἀμφιδέξιον ἔπος, Luc. anceps verbum.

Ἀμφιδεξίως, admodum dextrè et aptè. Athen. lib. 15. διὰ τὸ παίζειν ἀμφιδεξίως.

Ἀμφοτεροδέξιος, ambidexter. Eust.

Ἀντιδεξιόομαι, vicissim dextram porrigo. Apud Xen. (teste B.) significat vicissim dextras porrigere, ut solent inter se festivè salutantes. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. οἱ δὲ Μῆδοι καὶ οἱ Πέρσαι ἀντεδεξιοῦντό τε αὐτοὺς καὶ ἐθάῤῥυνον.]

Διαδέξιος, exp. dexter, strenuus, industrius, ex Herodoto.

Δοκησιδέξιος, qui sibi acutus videtur, ex Athen.

Ἐνδέξιος, qui est ad dextram. Item faustus.

Ἐνδεξιόομαι, οῦμαι, dextra manu teneo vel amplector. Eurip. [Iph. in Aul. 1472.] ἐνδεξιούσθω βωμόν.

Ἐπιδέξιος, dexter, qui est ad dextram. Aristot. in Probl. sect. 26. οἱ ἐπὶ δεξιὰ et οἱ ἐπιδέξιοι, pro eodem. Item scitus, elegans, commodus, consentaneus, item urbanus, lepidus. Aristot. eth. 4. εἴτ' ἐπιδέξιος, εἴτ' εὐτράπελος λέγεται. (Theoc. κέ. 18.)

Ἐπιδεξίως, scitè, convenienter, decenter, lepidè. cui oppon. ἐπαριστέρως, Bud. ex Athen.

Ἐπιδεξιότης, dexteritas, Plut.

Κἀπιδέξιος, pro καὶ ἐπιδέξιος, apud Theocr. in Epigr.

Καταδέξιος, dexter. Aratus.

Πανδέξιος, omnibus modis seu in omnibus dexter, dexterrimus.

Περιδέξιος, ambidexter. Il. φ'. Apud Aristoph. † Nub. 947.† περιδέξιοι λόγοι, qui à summa ingenii dexteritate proficiscuntur. Περιδέξια, dextralia, armillæ. Exod. c. 35. et Num. c. 31. et Esaiæ 3.

Ὑπερδέξιος, in quo dextra superiorem locum habet, in quo dextra potest attolli supra aliquem, ut, ὑπερδέξιος τόπος. Item superior, id est, cujus superiores sunt vires. Dicitur et de re et de persona. Plut. in Numa, ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ, virtus vitio superior. Et ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ, ex Polyb. 5.

ΔΕ'ΠΑΣ, αος, τὸ, poculum, vel etiam patera. παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ πόμα. Od. σ'. καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο. Il. ί. Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν. Od. π'. Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα. Et apud Athen. l. 11. Ἡφαιστοτευχὲς δέπας. Et in Epigr. δέπας ἐκ κεράμοιο, poculum fictile. (Il. δ'. 262. γ'. 295.)

Δεπάζω, bibo, Etymol.

Δέπαστρον, ου, τὸ, poculum. Silenus enim et Clitarchus in γλώσσαις tradunt τὰ ποτήρια nominari δέπαστρα, et quidem peculiariter à Clitoriis, teste Athenæo lib. 11. ubi ex Antimacho affert, Νώμησαν δὲ δέπαστρα θεοῖς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν. Item, κρητῆρα πανάργυρον ἠδὲ δέπαστρα Οἰσόντων χρύσεια. Sic apud eundem Athen. lib. 2. οἴνου δέπαστρον.

Δεπάστρειον, potus è poculo haustus. Eust. Od. φ'.

ΔΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, pellis, corium. Quidam generale esse volunt, alii de pelle ovina propriè dici putant, unde χρυσόμαλλον δέρας, vellus aureum, apud Poëtas. (πάγχρυσον δέρας, aureum vellus. Eurip. Med. 5. 841.)

Δέρος, εος, τὸ, idem quod δέρας, Ionicè, ut vult Etymol. Apol. 2. Ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος. (Æsch. Ag. 884.)

Δερβιστὴρ, Suidæ per pleonasmum τοῦ ϐ pro δερστὴρ, id est, δέρμα.

Δέῤῥις, εως, ἡ, idem. Thuc. 2. καὶ προκαλύμματα εἶχε δέῤῥεις καὶ διφθέρας. ¶ Item, vestimentum densum ex pilis. cilicium, ex Bibliorum interpretibus.

Δεῤῥιστὴρ, Hesych. περιδέραιον ἵππου.

Δεῤῥιστὴς eidem κυνάγχη περιαυχένιος.

Δέῤῥιον, cilicium.

Δεῤῥίδιον, apud Suid. umbraculum coriaceum.

Δέρω, excorio, pellem detraho, apud Hom. ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Metaph. pro nudo, revelo, apertè dico, Bud. ex Luc. ¶ Item cædo, verbero. Act. c. 5. δείραντες παρήγγειλαν, &c. sed hac in signif. usitatius est δαίρω, unde δῆρις quidam deducunt.

Δέρμα, τὸ, idem quod δέρας. Odyss. ξ'. Τάμνων δέρμα βόειον εὔχροον. Item cutis. † Aristoph. Nub. 1397.†

Δερματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, coriaceus. Item cuteus. [Aristot. de Hist. Animal. ὁ δὲ βάτραχος, ἐκ πλαγίου μὲν ἔχει, καλυπτόμενα δ' οὐκ ἀκανθώδει καλύμματι, ὥσπερ οἱ μὴ σελαχώδεις, ἀλλὰ δερματώδει.]

Δερμάτινος, ου, ὁ, coriaceus, cutis speciem præ se ferens.

Δερματικὸν ἀργύριον. Lyc. quod ex pellium venditione provenit.

Δερμάτιον, diminut. pellicula. [Lib. 1. §. 147.]

Δερμύλλω, excorio, pelle nudo. Item pudendi glandem detego, ex schol. Aristoph. Exp. etiam sanguinem poto.

Δερμηστὴς, animalculum quoddam à consumendis pellibus ita dictum. Suid. Etym. Hesych.

Δάρσις, excoriatio. Gal.

Δαρτὸς, οῦ, ὁ, excoriatus, pelle nudatus. Item qui excoriari solet, vel qui potest pelle exui. Apud Athen. l. 7. δαρτὰ sunt genera quædam piscium. Apud medicos sunt etiam δαρτοὶ χιτῶνες sive ὑμένες testium. Item carnosa testium tunica. Pro eodem dicitur et δρατός. Vide Hesych.

Δέρτρον, ου, τὸ, membrana vel potius ἐπίπλους intestinis incumbens. Antimachus, χολάδας δέρτροισι καλύψας. Quidam etiam esse putant illam duriorem rostri partem, qua cibum capiunt aves; alii pro toto rostro accipiunt, apud Hom. Od. λ'.

Δορὰ, ἡ, excoriatio. item pellis, ut, λέοντος δορά. (Aristoph. R. 1242.)

Δορὶς, ίδος, ἡ, culter coqui ad excoriandum, qui et κρεάδειρα dicitur apud Poll.

Δορὸς, οῦ, ὁ, saccus, culeus, nimirum è pelle seu corio factus. Od. β'. Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋῤῥαφέεσσι δοροῖσιν. ¶ Est etiam apud poëtas genit. per syncopen factus pro δόρατος, à nominat. δόρυ.

Δόριλλος, ab Aristoph. in Ran. vocatur pudendum muliebre. Suid. et Hesych.

Compos. ac primùm ex δέρω, cum præpos.

Ἀμφίδορος, utrinque excoriatus, seu cui circumquaque detracta pellis est, ut Epigr. Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαιίνεω.

Ἀναδέρω, idem quod δέρω, excorio. Item metaph. nudo, revelo, apertè dico. Luc.

(Ἀναδαίρω ut ἀναδέρω. Aristoph. R. 1137.)

Ἀντίδορον, exp. cuticula tergori seu pelli opposita et subjecta. Suid. in Epigr.

Ἀποδέρω, excorio. [Aristoph. Lysistr. 740. Ἐγὼ δ' ἀποδείρασ' αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι. ΛΥ. Μὴ μὴ ἀποδείρῃς. Herodot. Hist. lib. 2. cap. 40. ἐπεὰν ἀποδείρωσι τὸν βοῦν κατευξάμενοι, κοιλίην μὲν κείνην πᾶσαν ἐξ ὧν εἷλον, &c. lib. 4. cap. 61. ἀποπνίξας δὲ καὶ ἀποδείρας, τράπεται πρὸς ἕψησιν, lib. 5. cap. 25. σφάξας, ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπηΐην.—τὸν ἀποκτείνας ἀπέδειρε, &c.]

Ἀπόδερμα, cutis seu pellis detracta. spolium, exuvium. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 64. πολλοὶ δὲ αὐτέων ἐκ τῶν ἀποδερμάτων καὶ χλαίνας ἐπείνυσθαι ποιεῦσι, συῤῥάπτοντες κατάπερ βαίτας.]

Ἀποδερματόω, ῶ, excorio.

Αὐτόδορος, quod simul est cum ipsa pelle. Plut.

Ἐκδέρω, excorio.

Ἐκδορὰ, excoriatio, evulsio, apud Diosc. πρὸς ἐκδορὰς λεπρῶν, ad evellendas seu exterendas lepras.

Ἐκδόρια, τὰ, q. d. excoriatoria, medicamenta quæ urendi vi prædita, cutem abradunt et exulcerant. Diosc.

Ἐπίδερις, caruncula illa quæ in media muliebris pudendi fissura subsultat. Poll. l. 2.

Ἐπιδερμὶς, quæ et ἐπιδερματὶς, cuticula sensu destituta, et toti veræ cuti supertensa. Exp. et pellis quæ est inter digitos anserum et hujusmodi avium, ex Aristot.

Ὑποδέρω, subexcorio, pelle aliquatenus denudo.

Composita sine præpositione, ac primùm ex δέρμα.

Αἰολόδερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, variam habens cutem, id est, variegatam.

Λειπόδερμος, apella: cui deficit cutis cooperiens glandem genitalis membri. Λιπόδερμος, idem.

Λεπτοδέρματος, et per syncopen λεπτόδερμος, tenuem pellem seu cutem habens.

Λιθόδερμος, pelle lapidea tectus, corio munitus, cujus durities propemodum lapidea. Dicitur et de hominibus. Aristot. in principio. Rhet. πολλοὶ γὰρ στιφροὶ καὶ λιθόδερμοι, &c.

Μαλακόδερμος, mollem cutem habens, seu putamen, ut μαλακόδερμα ὠά. [Aristot. de Hist. Animal.]

(Ὀστρακόδερμος. Batrach. 286.)

Παχύδερμος, q. d. crassipellis, crassam pellem seu cutem habens.

Ποικιλοδέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem cum αἰολόδερμος. Eur. in Iph. [Aul. 227.]

Σκληρόδερμος, duram habens pellem seu cutem, seu putamen durum.

Τραχυδέρμων, cutem seu pellem habens asperam et scabram, qui aspero et scabro integitur corio, apud Athen. l. 7.

Composita ex δορὰ, itidem sine præpositione.

Ἄδορος, ου, ὁ καὶ ἡ, non excoriatus, vel pelle carens. Hesychio est etiam uter, saccus, pera. Ἀδορεὶ, sine excoriatione.

Βούδορος, boves excorians, Eust. Βούδορα ἤματα, apud Hesiodum in op. et di. exp. dies in quibus boves et (ex parte totum intelligendo) quævis animalia excoriantur. Hesych. verò βουδόρῳ exponit μοχλῷ ᾧ βόας δέρουσι, vel secundum alios ἀσκῷ. At βουδόρῳ νόμῳ, apud Suidam, de iis, qui ut in modum boum excorientur digni sunt.

Νεόδορος, recens excoriatus. Sed νεόδορος βύρσα affertur ex Theophr. pro corio bovis recente, id est, recens detracto.

Παλινδόρια, τὰ, vocantur, quæ veteribus calceis suppinguntur. Poll.

Composita ex δαρτὸς, itidem sine præpositione.

Ἄδαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non excoriatus. Item qui flagris cæsus seu examinatus non est.

Νεόδαρτος, recens excoriatus. At δέρμα νεόδαρτον, Od. γ'. et χ'. pellis recens detracta. Sic et Aristot. in probl.

ΔΕ´ΡΗ, et δειρὴ, (alio accentu) ης, ἡ, cervix, item collum. (Æsch. Ag. 337.) Eurip. in Phœnissis, περὶ δ' ὠλέναις δέρᾳ φιλτάτᾳ βάλλοιμι, Doricè pro δέρῃ φιλτάτῃ. Odyss. χ'. ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. c.† (☞ Etymol. annotat de quadrupedibus propriè dici, διὰ τὸ ἐντεῦθεν ἐκδέρεσθαι.) Orph. in Argon. v. 1011. Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελώριον ὄσσε, δράκοντος Ἰσοπαλὶς θανάτῳ, δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν Θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. ¶ Δέρα Hesychio est et jugum montis. qua significatione δειρὰς dicitur, et δειρὴ ὄρους. Eustathio quoque ἐξοχὴ est, deducenti inde πολυδειράς.

Δέρις, Hesych. est idem quod δέρη, collum.

Δέραιον, ου, τὸ, collarium. Bud. ex Xenoph.

Δειρὸς, οῦ, ὁ, collis, Hesych.

Δειρὰς, άδος, ἡ, jugum montis. Apoll. Arg. 2. ὑπὸ δειράδι Παρνάσσοιο. (Eurip. Phœniss. 199.)

Composita.

Ἀγκυλόδειρος, collum habens incurvum et repandum. Oppian. 4. Halieut.

Αἰολόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, versicolorem cervicem habens.

Δολιχόδειρος, seu δουλιχόδειρος, (metri causa inserto υ) cervicem seu collum longum habens. Il. β'.

Περίδειρον, totus cervicis flexus atque circunductio. Poll.

Περιδέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. circumcollaris, ut, τὸν περιδέραιον κόσμον, apud Plut. in Galba de muliebri ornatu. Sic περιδεραίους στεφάνους, coronas quæ circumponerentur collo, idem Plut. sym. 3. Substantivè etiam capitur περιδέραιον pro simplici δέραιον, id est, collare, millum. Frequentius tamen pro ornatu collari seu monili. Herodian. l. 5. περιδεῤῥαίοις τε καὶ ψελλίοις κοσμούμενος, monilibus et armillis. Sic et apud Plut. aliquoties. Scribitur etiam interdum gemino ρ. Περιδερὶς, ίδος, ἡ, pro eodem.

Ποικιλόδειρος, habens collum varium, id est, versicolor, maculosum, pictum.

Πολυδειρὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, montium juga seu cacumina multa habens. Iliad. ά.

Τανάδειρος, extensum seu protensum collum habens, cui procera cervix est. Aristoph. in Avibus.

Ὑποδέραιον, ου, τὸ, q. d. succollare, ornamentum colli.

Ὑποδερὶς, idem. torques, monile. Bud. ex Aristot. in fine 5. de hist. animal. Est etiam extremi colli pars prior. Camer. Vel ultima colli anterioris pars, cui proxime subest jugulum. Scribitur et ὑποδειρίς.

ΔΕ´ΡΚΩ, video, aspicio. ὀξὺ δέρκω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, acutis oculis unumquemque observo. Hinc est futurum secundum δρακῶ, et aorist. secundus ἔδρακον, † sive δράκον. Hesiod. Asp. 262. † et δρακεῖν in infinitivo. (κτύπον δέδορκα. Æsch. Pr. 140. νῷν δέδορκεν ἄτη. Pers. 1012. δρακεῖν. Eum. 34. δεδορκόσι pro ζῶσι. 323. Eurip. Phœniss. 334. intransit. cum Præp. ἐν. Soph. Œdip. Tyr. 397. Tr. 706. Æsch. Pr. 45. 140.)

Δέρκομαι, videor, aspicior. Sed in activa significatione potius usurpatur. Unde apud Homerum, Il. γ'. Δεινὸν δερκόμενοι, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ζ'. Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τέ φασιν Ὀξύτατον δέρκεσθαι. Et apud Plutarch. in Sol. δέρκονται εἰς ἥλιον. (Δερκόμενος, vivus. Æsch. Eum. 391.) Et, δερχθεὶς, έντος, conspicatus, aspiciens, (ab ἐδέρχθην seu δέρχθην, aorist. 1. poëtico, vidi,) apud Soph. in Ajace. Pind. apud Athen. lib. 12. τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται; Et in præterito med. δέδορκα, ut, ὀξὺ δεδόρκασι, apud Luc. de cal. Unde partic. δεδορκὼς, † Hesiod. Asp. 145.† intentis oculis aspiciens, rigido aspectu obtuens. Aristot. in Physiognom. inter signa τοῦ εὐθύμου, ὑποχαλέστερον δὲ τὸ πρόσωπον φαίνεται, μήτε δεδορκὸς, μήτε σύννουν.

Δέργμα, τὸ, aspectus, Eur. in Phœniss. (Æsch. Pers. 82. Eurip. Med. 187. id. Phœniss. 832.) Δεργμὸς, οῦ, ὁ, idem Hes.

Δέρξις, εως, ἡ, visio, actio ipsa videndi. Plut. de def. orac.

Δερκίσκω seu δερκίσκομαι, idem quod δέρκω et δέρκομαι. Hom.

Δερκιάομαι, ῶμαι, idem quod δέρκω seu δέρκομαι. Hesiod. in Theog. † 911.†

Δράκος, εος, τὸ, oculus, visus. Nic. in Alexiph.

Composita.

Ἀδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non videns, Hesych. Item obscurus, qui videri nequit, ἀφανής.

Ἄδερκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. non videns. Ἀδέρκτως, adverb. apud Soph. in Œdipo Colon. [128.] καὶ παραμειβόμεθα ἀδέρκτως.

Ἀδρακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui visus beneficio destituitur, cæcutiens. Hesych.

Ἀναδέρκω, sursum aspicio, δέρκω. Hom. [Ap. Rh. Arg. iii. 1009. καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην.]

Γλυκυδερκὴς, dulce videns aut aspiciens, seu dulcis aspectu.

Γυμνοδέρκομαι, nudus conspicior.

Διαδέρκω, perspicio, transpicio. Od. ξ'. οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ.

Διαδέρκομαι, idem: ut, διαδέρκομαι νεφέλης, perspicio per nebulam.

Δυσδερκὴς, qui videri difficulter potest. Opp. l. 1. de Ven.

Δυσδέρκητος, idem quod δυσδερκής. Opp. pro eo, qui oculis seu aspectu ingratus est, fœdus aspectu.

Ἐνδέρκω, aspicio. ex Hom. Iliad. ψ'.

Εἰσδέρκω, intueor, inspicio. [Eurip. Hippol. Opert. 51. Ἡ δ' ἄρτίως ἔλειπεν εἰς φάος τόδε, Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.]

Ἐπιδέρκω, inspicio, intueor. Hesiod. in Erg. †et ἐπιδέρκομαι. idem. Hes. Th. 760.†

Ἐπιδερκτὸς, οῦ, ὁ, visus, sub aspectum cadens, quem intueri possumus, videndus, quem intueri et videre fas est. Plut. de aud. poëm. ex Emp.

Εὐδερκὴς, bene videns, oculatus, Hesych.

Καταδέρκω, aspicio. Soph. in Trach. [1016. ὤφελον ὄσσοις τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι. Schol. Θεωρῆσαι, ἰδεῖν τὴν ἀκμὴν τῆς μανίας.]

Λιθοδερκὴς Γοργὼ, in Epigr. quasi lapideo aspectu.

Μονοδέρκτης, ου, ὁ, qui uno oculo videt; unoculus. Eurip. Cyclop. [77.]

Ὀξυδερκὴς, acutum cernens, acie oculorum acri præditus, perspicax. Unde ὀξυδερκέστατος, apud Herodotum.

Ὀξυδέρκεια, ἡ, acumen visus, acies oculorum, apud Suid.

Ὀξυδερκικὸς, οῦ, ὁ, visus acumini conferens.

Ὀξυδερκέω, ῶ, acutum cerno. Dicitur et, ὀξυδορκὴς pro ὀξυδερκής. Unde ὀξυδορκῶ et ὀξυδορκικὰ φάρμακα, medicamenta quæ oculos malè suo munere fungentes corrigunt. Sic ὀξυδορκία, acumen visus. Luc.

Ὀξυδορκέω, ῶ, acutum cerno. Plut.

Πανδερκὴς, omnia videns seu intuens.

[Πανδερκέτης. Eurip. Elect. 1177. Ἰὼ γᾶ, καὶ Ζεῦ πανδερκέτα βροτῶν.]

Περιδέρκομαι, circumspicio, unde περιδέρκεο, in Epigr.

Πολυδερκὴς, multos intuens, Hesiod. † Th. 451.† φάος πολυδερκέος ἠοῦς.

(Προδέρκομαι, prævideo. Æsch. Pr. 248.)

(Προσδρακεῖν. Æsch. Eum. 167.)

Προσδέρκομαι, aspicio. Soph. in Œd. Col. λεύσσετ' αὐτὸν, προσδέρκου, προσφθέγγου πανταχῇ. (Eurip. Med. 1042. Phœniss. 139. Æschyl. Pr. 53. 795. Ag. 961.)

ΔΕ´ΣΙΟΣ, ου, ὁ, apud Macedonas dicitur Junius mensis, ut Suidas tradit. Legitur in titulo Concilii Niceni, ἐν μηνὶ Δεσίῳ ἐννεακαιδεκάτῃ πρὸ δεκατριῶν Καλανδῶν Ἰουλίων, mense Desio decima nona die i. ante XIII. Kalend. Julias.

ΔΕΣΠΟ´ΖΩ, F. όσω, dominor, dominium obtineo. (Æsch. Ag. 552. cum Gen. Soph. Tr. 367. Æsch. C. 186.) Plato de leg. 5. τὰ μὲν οὖν κρείττω καὶ ἀμείνω, δεσπόζοντα· τὰ δὲ ἥττω καὶ χείρω, δοῦλα. Demosth. πρὸς Φίλ. δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγεῖσθαι τῶν συμμάχων προαιρούμενος.

Δεσπόζεσθαι, dominio alterius parere. ¶ Et etiam acquiri. Bud.

Δεσπόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, herilis; ut, δεσπόσυνα χρήματα, apud Xen. in Œcon. Sic δεσποσύνους συνὰς dixit Eurip. (Δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις. Æsch. Pers. 589. Ch. 942.) ¶ Item, subst. filius herilis. apud Athen. lib. 4. Et in fœm. gen. δεσποσύνη, ἡ, filia herilis. Plut. in Lyc. οὐκ ἐθέλειν τὰς δεσποσύνας.

(Δεσπόσιος. Adj. Æsch. Suppl. 852.) [δεσποσίᾳ ξὺν ὕβρει, &c. Dominorum cum injuria.]

Δεσπόσιοι, οἱ, iidem qui δεσπόσυνοι. Eust.

Δεσποτὸς, οῦ, ὁ, dominabilis, Bud. ex Aristot. Polit. 7.

Δεσπότης, ου, ὁ, dominus, herus, propriè servi respectu dictus. Luc. in Nig. et Athen. l. 4. et 14. (Soph. Œdip. Tyr. 1153. Æsch. Ag. 32.) ¶ Item, cujus dominio homines aliqui, aut populus aut regio parent, ut, δεσπότης ἁπάντων ἀνθρώπων, apud Æschin. contra Ctesiph. Sic δεσπότης Ἀσίας, apud Luc. Item rei possessæ dominus, pro κεκτημένος, ut, τοῦ δακτυλίου δεσπότης, apud Luc. Fœm. est δεσπότειρα, Soph. Et, δεσπότις, ιδος, Eurip. et Plat. 3. de leg. δεσπότις αἰδώς. Et, δέσποινα, ἡ, domina, hera, Plat. de leg. 7. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. b.†

Δεσποτικὸς, herilis, ut, δεσποτικὴ δύναμις, in Epigr. et δεσποτικὸν δίκαιον, apud Aristot. Eth. 5. herile jus. Item qui dominari novit. Sic δεσποτικὸς τῶν ἀνθρώπων, apud Xen. Item imperiosus, dominandi cupidus. Aristoteles polit. 5. ἐλευθερίας ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος. Sic Luc. Ptolemæum dicit, ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένον.

Δεσποτικῶς, heriliter, dominorum more. Isocr. de pace.

[Δεσποτίσκος. Eurip. Cycl. 265. Ἀπώμοσ'——Ὦ δεσποτίσκε, μὴ τάδ' ἐξοδὰν ἐγὼ Ξένοισι χρήματ'.]

Δεσποτέω, ῶ, F. ήσω, dominor, Plato in Tim. τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν.

(Δεσποτοῦμαι. Æsch. Choëph. 102. Eum. 530. 699.)

Δεσποτεία, ἡ, dominium, dominatus. Isocr. Luc. Herodian.

Composita.

Ἀδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, dominium non habens, nullius dominio mancipatus. Plutarch. de def. orac. ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας. Ἀδέσποτα sunt etiam, quæ ad fiscum devolvuntur, quia dominum nullum nec assertorem habent. Strabo l. 17. τῶν ἀδεσπότων, καὶ τῶν εἰς καῖσαρα πίπτειν ὀφειλόντων. Interdum opponitur αὐθεντικῷ, ut apud Plut. in Oth. ἀδέσποτος φήμη, fama incerto autore manans. Sic ἀδέσποτον ἐπίγραμμα, cujus incertus author.

Ἀδεσπότως, sine domino, item sine certo autore.

Αὐτοδέσποτος, per se dominus. Joseph. de Macc. cap. 1.

Ἐπιδεσπόζω, idem quod δεσπόζω. (cum Gen. Æsch. Pers. 241.)

Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ, dominus domus, herus, paterfamiliâs. apud Plut. in Probl. Rom. et sæpe in Novo Test. Utitur et Alexis, teste Poll. ¶ Item apud genethliacos, genituræ dominus, quem præsidem domicilii vocant.

Οἰκοδεσποτικὸς, ad patremfamiliâs pertinens, rei familiari conveniens, homini frugi congruens, vel patremfamiliâs decens. Cic. ad Atticum ep. 43. illa Silii et Drusi non satis οἰκοδεσποτικὰ mihi videntur.

Οἰκοδεσποτέω, sum paterfamiliâs, domui præsum, familiam rego, rem familiarem administro, 1 Tim. 5. Planetæ etiam οἰκοδεσποτεῖν dicuntur, quasi domini esse domicilii. Plutarch. de Placit. Philos. l. 5. c. 18.

Οἰκοδέσποινα, ἡ, hera, materfamiliâs, q. d. domina domus. Plut. in Probl. Rom.

Συνδεσποτεία, ἡ, dominii societas, dominium duobus commune.

Φιλοδέσποτος, domini amans, seu dominii amans, id est, qui alterius in se dominium libens patitur. Herodot. in Melp. de Scythis, ἀνδράποδα φιλοδέσποτά φασι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Τὸ φιλοδέσποτον, domini amor, seu dominii aliorum in se amor.

Φιλοδεσποτεύομαι, dominum amo, seu dominatum amo aut affecto, apud Etym. et Suid.

ΔΕΥ´ΚΟΣ, εος, τὸ, apud Ætolos, inquit Etym. et Scholiast. Nicandri, est τὸ γλυκὺ, id est, dulce, dulcedo. τὸ γλεῦκος. [Apoll. Rhod. Arg. i. 1037. Schol. δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ. Il. 267. Schol. 390.]

Composita.

Ἀδευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exp. injucundus, amarus, acerbus; ut, ἀδευκὴς θάλασσα Apollonio, id est, amara et salsa. Sic ἀδευκὴς ὄλεθρος, amarum exitium, Eustath. qui tamen exp. etiam ἀδόκητος, derivans ἀδευκὴς ex α privat. et Ionico verbo δέκω pro δέχομαι. Sic et ἀδευκὴς φήμη, idem exp. πικρὰ et ἀδόκητος. Idem, ἀδευκὴς πότμος exp. ἀπροσδόκητος, inexpectatus, item, ἀνήκουστος, ἀνιστόρητος. Aff. et pro nulla re indigens, ex α priv. et δεύομαι, indigeo.

Πολυδευκὴς, valde dulcis. Nicand. in Ther.

ΔΕΥ´ΡΟ, et Atticè δευρὶ, huc, in hunc locum. (Eurip. Phœniss. 1168. Soph. Œdip. Tyr. 971. 1147.) Od. ς'. Ἔρχεο δεῦρο, veni huc. Sic Il. γ'. δεῦρ' ἴθι, huc ades. Demosth. de falsa leg. δεῦρο ἦδε τὸ στράτευμα ἄγων ἐβάδιζε. Plutarch. in Galba, δεῦρο κἀκεῖ διαφερόμενος, huc et illuc jactatus. Idem in Coriolano, δευρὶ τραπέσθαι πρὸς ὑμᾶς, huc ad vos me convertere. Et Aristoph. in Nubib.

†322.† βλέπε τῦν δευρὶ, huc respice. †ἡ δεῦρο στρατεία. Xen. Pæd. l. 5. p. 118. d.† ¶ Dicitur etiam μέχρι δεῦρο, usque huc, hucusque; habetque interdum significationem loci: ut apud Æschinem, μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι, hucusque, seu hactenus. Interdum et temporis: apud Platonem lib. 7. de legib. οὓς ἐξ ἕωθεν μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν, id est, ἕως τούτου, hucusque, ad hanc usque horam. Eurip. in Medea, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; usque adhuc. ¶ Aliquando ei præmittitur et articulus τό. Eurip. in Phœnis. ὄμμα πανταχῆ διοιστέον, Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, et illuc et huc. Sic Thuc. dicit, μέχρι τοῦ δεῦρο, in hunc usque diem. ¶ Absolutè etiam nonnunquam ponitur, (omisso imperativo ἴθι, ἐλθὲ, aut simili) pro, adesdum. Aristoph. in pace, δεῦρο σὺ, huc adsis tu. Musæus, Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα, huc ades mihi. Hinc factum est adverbium adhortandi, idem significans quod φέρε, ἄγε, age, agedum. Plato in Apoll. καί μοι δεῦρο εἰπὲ, agedum dic mihi. Itidem et δευρὶ Nonn. pro ἄγε posuit. ¶ Usurpatur interdum et pro hic. Apoll. Arg. l. 2. δεῦρο δαήμονες ἔασσι, hic adsunt.

Δεύρω quoque pro δεῦρο dici tradit Hesych.

Δεῦτε, huc agite, adverbium hortantis simul et accersentis. Iliad. χ'. δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον. Hesiod. initio Ergon, Δεῦτε Δί' ἐνίσπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Rursum Hom. ἐκ παραλλήλου dicit Δεῦτ' ἄγετε, vacante altero illorum. Iliad. γ'. Plutarch. in Coriol. δεῦτε πρὸς Μάρκιον ἰοῦσαι μεθ' ἡμῶν συνάψασθε τῆς ἱκετηρίας. Frequens in Novo Test. ut Matth. 4. 11. 22. item 21. et 28. et Apoc. 19.

ΔΕΥ'ΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, secundus. (Soph. Œdip. Tyr. 305. Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι. Euripides.) Thuc. l. 6. ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην. Aliquando aliquis δεύτερος dicitur præstantia et virtute, ut secundus quoque et alter apud Lat. Epigr. lib. 2. ἔχει δεύτερον Ἡρακλέα. Dignitate etiam et honore aliquis dicitur esse δεύτερός τινος, id est, secundus, inferior, apud Plut. Sic et res aliqua δευτέρα ἄλλης esse dicitur quæ ei postponitur. Itemque aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγει, ποιεῖ vel τίθησι, id est, posthabet et postponit, apud Plut. Luc. et alios. ¶ Quum verò dicitur temporis ratione, exponitur etiam posterior, vel etiam iteratus, ut, δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι. Dicitur verò venire δεύτερος χρόνου, qui venit post tempus statutum, et δεύτερος ἄλλων, post alios, aliorum omnium postremus et ultimus. Dicitur et, τῇ δευτέρᾳ, apud Aristot. in Œcon. postero die, postridie. Apud Herodot. δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσεως, altero die ab incensione, postridie quèm incensus fuit. Apud medicos τὸ δεύτερον et τὰ δεύτερα dicuntur secundæ, i. fœtus involucrum et veluti secundus partus. Diosc. l. 1. c. 87. ἔμβρυά τε καὶ δεύτερα ἐκβάλλει. Alii δευτέρια vocant. Et l. 3. c. 69. ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα καὶ δεύτερα. ¶ Item, δεύτερα seu τὰ δεύτερα, secundæ partes, secundi gradus præmia. Xenoph. Hell. 6. οἵων δὲ πραγμάτων ἐγὼ τὰ δεύτερά σοι δίδωμι. Dicitur etiam δεύτερον adverbialiter pro secundò, iterum. Hesiod. in Erg. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται Ὧδ' ἔρδειν. Et Il. ά. καὶ ἤρετο δεύτερον αὖτις. Adverbialiter itidem δεύτερα dicitur pro secundo loco, post. Xen. Hell. ἐτιμᾶτο δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν.

Δευτέρως, secundo loco, secundo ordine, seu secundò. Aristot. ethic. l. 10. c. 5. et 8.

Δευτερόω, ῶ, secundò facio, itero, repeto, ut l. 3. Reg. c. 18. Item pro, secundum ictum ingero, ut l. 1. Reg. c. 26. καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ. Item pro, traditiones doceo, ut testatur Hieron. in ep. ad Algasiam.

Δευτέρωμα, τὸ, secundus actus. [Eustath.]

Δευτέρωσις, idem quod δευτέρωμα, secundæ partes vel vices: vel etiam secundus ordo, lib. 4. Reg. cap. 23. Δευτερώσεις dicuntur etiam traditiones hominum et veluti secundariæ leges, ut testatur Hieronymus.

Δευτερωτὴς, οῦ, ὁ, traditionum doctor. Hieron. in cap. 2. Abac.

Δευτεραῖος, ου, ὁ, exp. secundarius, vel secundanus, id est, secunda die aliquid faciens, ut, δευτεραῖοι ἤλθομεν. Sic Xen. Pæd. 5.

Δευτερεύω, secundus sum, secundas fero, secundum obtineo locum. Dios. l. 2. c. 47. σάμψυχον κράτιστον τὸ Κύπριον, δευτερεύει δὲ τούτου τὸ Αἰγύπτιον. Plut. in Eumene. Cum dat. δευτερεύειν αὐτῷ ἀπαξιοῦντες, secundi ab eo esse, primas ei concedere. Item dissimilis sum, differo. Laërt. in Œnesicrito.

Δευτερεῖα, τὰ, secundæ, hoc est, secundæ partes, secunda palma, vel secundum præmium, id quod datur τοῖς δευτερεύουσι. Plut. in Artox. σοὶ ταῦτα δίδωσι βασιλεὺς εὐαγγελίων δευτερεῖα.

Δευτεριάζω, Bud. interpr. secundas partes ago, q. d. lampada tibi trado, ut mihi in actu succedas. apud Suid.

Δευτερίας οἶνος, secundariqm vinum, id est, lora: quum expressi acinorum folliculi in dolia conjiciuntur, eoque aqua, additur, ut tradit Varro. Vide Poll. l. 7. et Plin. l. 14. c. 10.

Δευτέριον, ου, τὸ, secundæ, id est, partus involucrum et veluti secundarius partus, apud Paul. Ægin. l. 6. c. 75. in qua signif. dicitur potius τὰ δεύτερα. Aff. et, δευτέριος (pro) secundarius.

Δεύτατος, ultimus, postremus. Superl. est ex δεύτερος, ut, ὕστατος ab ὕστερος. Od. ά. ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν.

Ἀμφιδεύτατος, (comp.) postremus, ὕστατος καὶ ἀκρότατος. Apud Pind. in Olymp. ἀμφιδεύτατα κρεῶν interpr. minutissimæ carnium particulæ, quoniam (inquiunt) in divisione et dissectione victimarum quod minutissimum est, postremum est.

ΔΕΥ'Ω, F. εύσω, rigo, madefacio, imbuo, tingo. Il. β'. Ὤρῃ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τὸ γλάγος ἄγγεα δεύει. Et apud Suid. ὁ δὲ δεύσας τοῦ αἵματος τοὺς δακτύλους, προσέγραψε. Item misceo, subigo, mollio. Hesych. †Xen. Pæd. l. 6. p. 116. c.† Apud Soph. ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα, exp. atrum fudi sanguinem. (Eurip. Phœniss. 210. 634.)

Δεύομαι, rigor, madefio, imbuor. Il. ί. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Et metaph. apud Luc. δευόμενος τῷ ποτῷ. Item pro δέομαι, egeo. (poëticè interposito υ.) vide in Δέω, id est, egeo.

Δεῦμα, τὸ, irrigatio.

Composita.

Ἀναδεύω, irrigo, imbuo, subigo. Plut. de primo frig. ἀναδεύοντες πολλάκις ἐλαίῳ καὶ στέατι φύροντες, adipe et oleo sæpius inungentes et subigentes. Ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμους, expon. infundo puerorum ingeniis mores.

Ἐλαιόδευτος, oleo imbutus, oleo rigatus. Epigr.

Ἐνδεύω, irrigo, madefacio. Nic. in Alex.

Καταδεύω, madefacio. Hesiod. Erg. 2. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ, s. ὁ ὑετὸς, id est, καταβρέχῃ, inquiunt Procl. et Moschop. (Eurip. Phœniss. 789.)

Προδεύω, antè imbuo, antè madefacio seu irrigo.

ΔΕ'ΦΩ, F. ψω, excorio, pelle nudo. Item emollio, subigo, ut cum cera subigitur. Od. μ'. v. 48.

Δέφεσθαι, dicitur is qui sibi pelle nudat penem. Aristoph. in Equit. Ὁτιὴ τὸ δέρμα τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

Δεψέω, ῶ, F. ήσω, subigo et emollio coriariorum more, unde δεψῆσαι, Hesych. μαλάξαι, Suidæ, ἁπαλῦναι.

Composita ex δεψέω.

Ἀδέψητος, inelaboratus et rudis, nondum curatus à coriario seu pellione, ut, ἀδέψητος βοέη. Od. ύ.

Βουδέψιον, ου, τὸ, bovinum corium.

Βυρσοδέψης, ου, ὁ, coriarius, qui coria concinnat. Aristoph. in Pluto.

Βυρσοδεψικὸς, quo utuntur coriarii, vel ad coriariorum concinnationem pertinens, ut, βυρσοδεψικὴ ῥοῦς, à Plinio coriarius frutex, à Colum. rhus sutorius, apud Theophr. βυρσοδεψικὴ κόπρος, spurcitiæ pellium dum concinnantur.

Βυρσοδεψέω, ῶ, Aristoph. [Plut. 167.] coria concinno.

Γλωττοδεψέω, ῶ, fello, lingua morigeror.

Εὐδέψητος, subactu facilis et emollitu. Hippocr. de artic. τὰ δέρματα τὰ εὐδεψητότατα, optimè subacta et curata. τὰ κάλλιστα μεμαλαγμένα, inquit Galen. in Comment.

Ῥινοδέψης, coriarius, idem cum βυρσοδέψης. Hesych.

Σκυτοδεψέω, ῶ, pelles mollio, seu subigo, ut coriarii solent. Aristoph. in Pluto.

Σκυτοδέψης, coriarius, qui pelles subigit et parat emollitque.

Σκυτοδεψικὸς, οῦ, ὁ, ad coriarium pertinens. Apud Theophr. de caus. pl. lib. 3. cap. 23. σκυτοδεψικὴ κόπρος, sordes quæ in coriariorum officinis reperiuntur, à pellibus nimirum quas parant, abrasæ. Quidam exp. fæces pellium.

ΔΕ'ΧΟΜΑΙ, F. ξομαι, P. γμαι, capio, accipio. Il. ί. v. 226. Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα Δέξαι. Plut. in Themist. δέχεσθαι χάριν, accipere beneficium. Dicitur et, πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι. Et, δέχομαι τὸν ὅρκον. Aristoph. ¶ Item excipio, suscipio, Il. σ'. ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Et sine præpos. ut, δέχομαί σε χώρᾳ. Eurip. Sic, δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας, Demosth. Et cum solo accus. ut, δέχεσθαι ξένους, Xen. †πολεμίους. hostes excipere. Pæd. l. 3. p. 72. a.† ¶ Item, admitto, recipio. Xen. Pæd. 4. δέχομαί σε ἱκέτην, admitto te supplicem. †l. 2. p. 38. a.† Greg. οὐδὲ τὸν Δαβὶδ δέχῃ μετανοοῦντα, non admittis. Item pro, recipio in amicitiam et societatem. Thuc. 3. †suscipio, in se recipere. Hesiod. Th. 479.† ¶ Item pro admitto, eo sensu quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thuc. 1. ἐδέξαντό τε τοὺς λόγους. Sic, δέχομαί σου τὴν προθυμίαν καὶ ἀγαπῶ διαφερόντως, Plutarch. de Socr. dæm. ¶ Δέχομαι, cum infinit. exp. volo, sicut et, οὐ δέχομαι, nolo. Isocr. οὔτε, ταῦτα τούτῳ δημηγορήσας, ἐδεξάμην ἂν ζῆν. Aliquando exp. potius, non recuso: ut apud Greg. καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι. Item patior, ut apud eundem Greg. οὐ φέρει τὸν διωγμὸν, οὐ δέχεται ἄοικον εἶναι καὶ ἀνέστιον. Item sustineo (eo sensu quo dicitur sustineo hoc facere.) Plato de rep. 10. πολλὰ δὲ ποιήσει ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα. Et Gregor. δέχεται υἱὸς ἀνθρώπου γενέσθαι. Dicitur pro eodem et, καταδέχομαι. Item pro sustineo irruentem, ut apud Xen. Hell. 7. οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, ἀλλ' ἐγκλίνουσι. Et Lucian. δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν, sustinere impetum. ¶ Item, expecto (pro quo in prosa dicitur potius προσδέχομαι.) Od. ί. Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι. ¶ Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, in se recipere, præstaturum se promittere. in qua sign. dicitur potius ἀναδέχεσθαι. ¶ Item, δέχεσθαι, interpretari (eo sensu quo dicitur interpretari aliquid in bonam vel malam partem, id est, accipere.) Plato Dionysio, σὺ δὲ ἀναγνοὺς αὐτὰ, ὅπῃ βούλῃ δέξασθαι ταῦτα δέχου. ¶ Est et verbum gramm. pro intelligo, ut vulgò dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut. de def. orac. οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γενεάν. (μηδὲ συμφορὰν δέχου, nil mali capies. Soph. Aj. σοῦ. V. Æschyl. Eum. 228. Soph. Tr. 546. Œdip. Tyr. 1127. cum Gen. Pers. ib. 1184. Æsch. Ag. 1662. Ch. 748. Suppl. 863.)

Δέχμενος, per syncopen pro δεχόμενος. Scribitur et, δέγμενος. (Il. β'. Cat. N. 301. observans.)

Δέχνυμαι, idem quod δέχομαι, accipio. Epigram. lib. 6. Δέχνυσο μαρτυρίην.

Δέξις, pars hepatis, quæ et δοχὴ, Hesych. [Eurip. Iph. in Aul. 1182. Δεξόμεθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών. Vide Notam Cl. Barnes.]

Δεξαμένη, ἡ, receptaculum, conceptaculum. Plato (ut inquit Bud.) materiam sic vocat, quam etiam ὑποδοχὴν formarum dicit. Interdum peculiari signif. sic dicitur aquarum receptaculum. Hinc fit ut exp. etiam lacus et cisterna. Strabo, (de Rom. loquens) ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμένας καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους, id est, (inquit Bud.) subterranea conceptacula, ut cisternas.

Δεκτὸς, q. d. acceptabilis: unde et pro grato (Lat. accepto) ponitur aliquoties in Novo Test.

Δεκτικὸς, capax, qui excipere seu admittere potest, susceptibilis.

Δέκτης, mendicus, ab accipiendo, quòd undique accipiat.

Δέκτειος, susceptor. Fœm. δέκτειρα, acceptrix, exceptrix, receptrix, id est, quæ accipere seu excipere et recipere solet. in Epigr. et apud Athen. lib. 13.

Δεκτέος, accipiendus, excipiendus, recipiendus. [Distinguendum est inter Verbale in τέος et Adverbium Positionis. Ita Ποιητέος et Ποιητέον.]

(Δέκτωρ, ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου. Æschyl. Eum. 204.)

Δοχὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, capax. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 6. (de terra nigra) δοχὸς οὖσα καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ὑγροῦ.

Δοχαῖος, idem Nic. in Ther. σκαφίδεσσι δοχαίαις. Idem in Alex. δοχαίην Κλείουσι στομάχοιο.

Δοχὴ, ἡ, convivium, ab excipiendis convivis dictum. Luc. 6. c.

Δοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum, conceptaculum. Alex. Aphr. τραχεῖα ἀρτηρία πνεύματός ἐστι δοχεῖον. Δοχήϊον, resolutione Ionica pro eodem in Epigr.

Δέκομαι, Ionicè dicitur pro δέχομαι, accipio, recipio, frequens apud Herodot. qui et pro expecto usurpavit. hinc derivata quæ sequuntur habentia κ pro χ.

Δεικανᾶσθαι pro δεξιοῦσθαι, apud Homer. ab hoc Ionico δέκω seu δέκομαι derivat Eustath. ut Il. ό. Πάντες ἀνήϊξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.

Δεκάζω, corrumpo largitione vel munere. q. d. corrumpo per ea quæ facio ut aliquis à me accipiat: ut sit quasi δεχάζω, à δέχομαι. Isocr. θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης ἤν τις ἁλῷ δεκάζων. Plut. in Galba, τὴν σπεῖραν ἐδέκαζε, χρυσὸν ἑκάστῳ διανέμων. Hinc δεδεκασμένοι μάρτυρες. Luc. Item generalius, corrumpo, perverto, ut apud Synes. αἱ γὰρ εὖνοιαι δειναὶ δεκάζειν τὰς ψήφους, pervertere sententias. Exp. etiam, do decimam, à δέκα.

Δεκασμὸς, corruptio quæ fit largitione, corruptela judicii. Plut. Hinc comp. Ἀδέκαστος κριτὴς, Philoni judex qui non est corruptus accipiendis muneribus ὁ μὴ δεδεκασμένος. Et generalius pro eo qui in qualibet re integrum se et sincerum exhibet, judicis incorrupti more. Ἀδεκάστως, incorruptè, sincerè. Luc.

Δόκανα, τὰ, in agro Lacedæm. dicti sunt τάφοι quidam, παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας, teste Suida. Et Etym. meminit, et Plut. in lib. περὶ φιλαδ.

Δοχμὴ, ῆς, ἡ, Hesychio et Suidæ, spithmata, palmus. Aristoph. in equit. μεῖζον ἦν δοχμαῖν δυοῖν, duobus palmis majus erat. Poll. quoque δοχμὴν et δακτυλοδόχμην vocari tradit quatuor digitos junctos et veluti conclusos seu coarctatos, idque et παλαιστὴν nominari. Eust. cum Pausan. δοχμὴν esse ait τὸν παλαιστὴν ἤγουν τὸ τετραδάκτυλον τῆς χειρός: derivari autem παρὰ τὸ δέχεσθαι, et paroxytonws etiam efferri.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναδέχομαι, suscipio, recipio, excipio, tollo. Appian. apud A. Gell. lib. 7. cap. 8. (de delphine puerum amante) ἀτὰρ οὖν καὶ προσνηχόμενος ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τῶν νώτων, suscipiebat puerum in dorsum, vel recipiebat dorso, aut excipiebat dorso, aut tollebat in dorsum suum. Item suscipio apud me, recipio, receptum do alicui. ut, ὁ δὲ ἀνεδέξατο ὅσους ἠδύνατο πλείστους τῶν ἐκ μάχης ἀνασωζομένων. Quo in loco, ἀναδέχεσθαι, Bud. vult significare, recipere, id est, servare et colligere dispersos. ¶ Ἀναδέχομαι τὸν παῖδα, penes me ascisco puerum, Demosth. adversus Neæram. ¶ Item, recipio, ad me recipio, vel in me recipio, polliceor. Cum infinitivi futuro. Xen. Pæd. 6. ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀράσπου πιστότερόν σοι φίλον, recipio, vel ad me recipio. †et l. 6. 15.† Apud Demosth.

τουτοὶ ἀναδεχόμενόν μοι πάντα ἔσεσθαι. Item (cum accus.) μετὰ δὲ ταῦτα πάντα γ' ἀνεδέξατο ἐφ' ἑαυτὸν τὰ προειρημένα, omnia in se recepit. Ἀναδέχεσθαι δίκην, judicium promittere, quod faciunt sponsores atque intercessores vadimoniorum, et qui judicatum solutum iri promittunt. Vide Bud. in pr. an. in Pand. ¶ Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, vel τὰ ἐγκεκλημένα, item, αἰτίαν ἐνδέχεσθαι, apud Demosth. in se crimen recipere, crimini se offerre, agnoscere rem perpetratam, et se mandatorem profiteri. ¶ Ἀναδέχεσθαι τὴν τιμωρίαν, pœnas dare, Herodian. ¶ Exponitur etiam, expecto, apud Suid.

Ἀναδοχὴ, receptio. Item, sponsio, expromissio. Polybius, ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν. (Soph. Tr. 838.) [ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων τῷ Διὸς αὐτόπαιδι. Schol. ἀνάπαυσιν, ἀνακωχὴν, διαδοχήν.]

Ἀνάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀναδοχεὺς, έως, ὁ, receptor, receptum dans alicui. Item, repromissor, sponsor. Plut. in Dione. Apud Dionys. Areopag. sic dicitur qui vulgò patrinus.

Ἀνδεκάδην, pro ἀναδοχάδην, per successionem, alternis, mutatis vicibus. Hesych.

Ἀντιδέχομαι, vicissim accipio. [Eurip. Iph. in Aul. 1222. Φίλας χάριτας ἔδωκα, κἀντεδεξάμην. Æschyl. Χοηφ. 916. Ποῦ δῆθ' ὁ τιμὸς ὅντιν' ἀντεδεξάμην.]

Ἀποδέχομαι, recipio, admitto: cui opponitur ἀποῤῥίπτω, apud Lucian. ἀργυραμοιβικῶς ἐξετάζοντας, τὰ μὲν παρακεκομμένα ἀποῤῥίπτειν, ἀποδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα ἀκριβῆ τὸν τύπον. ¶ Item (ad res inanimas translatum) acceptum habeo, probo, approbo, assentior. Alicubi etiam commendo, laudo. Cum accusativo rei. Plato de rep. lib. 2. τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο. Isocr. ad Philippum, εἰ μὴ ἀπεδεχόμην τοὺς λόγους τοὺς ἐκείνων, πολλὴν ἂν ἡσυχίαν εἶχον. Cum genit. personæ, ut Plato de repub. lib. 2. οἶμαί σου τοὺς πολλοὺς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, id est, tibi non assentiri, non astipulari. Cum accusativo etiam personæ (sed rarius) construitur. Isocr. ad Demonicum, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας. Sæpè cum accus. rei et genit. personæ. Plut. de musica, ἀποδέχομαι μὲν οὖν τῆς συνέσεως τὸν διδάσκαλον Λυσίαν. Annotant grammat. dici ἀποδέχομαί σε τῆς σπουδῆς, et ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδήν.

Ἀποδεκτέος, ου, ὁ, recipiendus, admittendus. [Xenoph. Œconom. cap. 7. §. 35. οἷς δ' ἂν ἔργον ἔνδον ἐργαστέον, τούτων σοι ἐπιστατητέον, καὶ τά τε εἰσφερόμενα ἀποδεκτέον.]

Ἀποδοχὴ, ἡ, receptio, admissio, remissio, approbatio, commendatio. ἀποδοχῆς ἄξιον δώρημα, donum dignum quod acceptum habeatur, vel quod approbetur. Apud Dionys. Halic. ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο, Bud. exponit laude et commendatione dignabatur. Apud Laërt. πολλῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, probatissimus, spectatissimus. [Non tantum Personis, sed et Rebus tribuitur. 1 Tim. i. 15. Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, &c.]

Ἀποδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum, receptorium.

Ἀποδεκτὸς, οῦ, ὁ, (q. d. admissibilis) dignus admitti et recipi. Apud Basilium, gratus et acceptus, probatus.

Ἀποδέκτης, ου, ὁ, vel Ἀποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. receptor. † Xen. Pæd. p. 202. b.† Ἀποδέκται et ἀποδεκτῆρες, (inquit Bud.) sunt coactores tributorum et vectigalium. Aristot. de mundo, προσόδων ταμίαι καὶ δώρων ἀποδεκτῆρες.

Decomp. Ἀναπόδεκτος, non admissibilis, non recipiendus, aspernandus. In nov. const.

Εὐαπόδεκτος, idem quod δεκτός.

Διαδέχομαι, excipio, succedo. † τινί. Xen. Pæd. p. 232. e.† Propriè q. d. accipio per alium seu alios, ut, τὴν βασιλείαν διαδέχεσθαι. Herodian. 4. Sic dicitur, τὴν ἀρχὴν διαδέχεσθαι, item, τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. Sic et, τὰ τικτόμενα dixit Aphr. διαδέχεσθαι πολλὰ πάθη κατὰ συγγένειαν, id est, liberos succedere multis morbis parentum. Jungitur et accusativo personæ, apud Laërtium διεδέξατο Σπεύσιππον, et, Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος. Dicitur et res una aliam διαδέχεσθαι. Basilius de vita solit. εὐχαὶ πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι. (Soph. Tr. 29.)

Διαδοχὴ, successio: ut, διαδοχαὶ κλήρων, successiones in hæreditatibus. † Xen. Pæd. 1. 4. 17.† Item, ἐκ διαδοχῆς, et κατὰ διαδοχὰς, per successionem, alii succedente alio, seu per vices, vicissim, per manus. Aristot. de mundo, τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν, speculis per vices tollentibus accensas faces: seu, ex specula alia atque alia deinceps sublatis ignibus. (pl. Æschyl. Ag. 321. Eurip. Phœniss. 1000.)

Διάδοχος, successor. (Æsch. Pr. 1026.) Isocr. γενέσθαι διαδόχους αὐτῷ τῆς κληρονομίας. Plutarch. in Lycurgo, διάδοχον τῆς βασιλείας. Sic, διάδοχοι dicuntur qui in imperio et prætura succedunt. Xen. Hellen. 1. Apud Thucyd. διάδοχοι νῆες, naves succedentes. Ἔργα διάδοχα, opera quæ per vices fiunt.

Decomp. Ἀδιάδοχος, carens successoribus; jugis, perpetuus. Greg.

Ἐκδιαδοχὴ, successio.

Εἰσδέχομαι, admitto intrò, recipio intrò. (Eurip. Phœniss. 234. 408. Soph. Œdip. Tyr. 246. Tr. 380.) † Xen. Pæd. l. 5. p. 141. d.† Εἰσδοχὴ, admissio.

Decomp. Ἐπεισδέχομαι, insuper admitto et recipio intrò. [Plut. de Placit. Philosoph. lib. 4.]

Παρεισδέχομαι, præter alios intrò recipio seu admitto.

Ἐκδέχομαι, excipio, succedo, Herodot. τούτου ἐκδέξασθαι τὴν βασιληΐην. Sic, ἐκδέχεσθαι τὴν ἀρχὴν, et διαδέχεσθαι, Paus. in Lac. pro eodem. ¶ Item expecto. Basil. περὶ πλεονεξ. Μὴ λιμὸν ἐκδέχου διὰ χρυσὸν, μὴ ἀνάμενε σιτοδείαν. Sic sæpe in Novo Test. (Eurip. Phœniss. 416. Æschyl. Ag. 293. Ch. 760.)

Ἐκδοχὴ, exceptio, susceptio. Item expectatio, προσδοκία. Æsch. Ag. 307.)

Ἐκδοχεῖον, receptaculum. Et peculiariter de receptaculo aquæ, sive cisterna, sive alio hujusmodi; ut apud Josephum, τῶν ἐκδοχείων πλησθέντων τοῦ ὕδατος.

Ἔκδεξις, exceptio, successio, ut, ἔκδεξις βασιληΐης, apud Herodot. [lib. 7. c. 3. 16.] successio regni. Apud Hippocr. exp. ἀποδοχή.

Ἐκδεκτικὸς, ex Ulpiano exp. exceptorius.

Decomp. Ἀπεκδέχομαι, expecto. Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα, Paulus Philipp. 3. et alibi. Ἀπεκδοχὴ, expectatio. Damaso.

Μετεκδέχομαι, idem quod ἐκδέχομαι, excipio, suscipio. Dionys. de situ orbis.

Συνεκδέχομαι, unà excipio seu recipio.

Συνεκδοχὴ, synecdoche, figura gramm. de qua vide Fab. l. 8. c. 6.

Συνεκδοχικὸς, synecdochen habens.

Συνεκδοχικῶς, per synecdochen.

Ὑπεκδέχομαι, expecto, in Epigr.

Ἐνδέχομαι, admitto, recipio. Et, ἐνδέχεσθαι τὴν αἰτίαν. Dem. crimen in se recipere. Et Phil. de mundo, τὰ φθορὰν ἐνδεχόμενα, quæ corruptionem admittunt. Apud Thucyd. lib. 3. ὁ δὲ ταῦτα ἐνεδέχετο, probabat. ¶ Ἐνδέχεται, (impersonaliter positum) fieri potest, facultatis est nostræ. Aristot. Rhet. 1. ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πυρέττοντα πνευστιᾶν. Demosthenes, οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν, fieri non potest. Item usu venit, vel usu venire solet. Thuc. lib. 1. ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι. Apud Isocratem, τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν, exp. licet et concessum est. Et in particip. κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, quatenus fieri licuit. Synes. Et, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quoad ejus fieri potest.

Ἐνδεχομένως, quàm fieri potuit maximè. Pol. [lib. 5.]

Decomp. Ἀνένδεκτος, qui non ἐνδέχεται, non contingens seu accidens; vel nunquam contingens, ideoque ἀδύνατος: ut ἀνεγχώρητος. Greg. Hesych. ἀνένδεκτον exponit ἀπαράδεκτον.

Ἐπιδέχομαι, accipio, recipio, admitto. Exponitur etiam expecto et excipio.

Ἐπιδοχὴ, receptio. Exp. et susceptio. Item successio. Thuc.

Decomp. Ἀνεπίδεκτος, qui capere seu percipere non potest, vel admittere; non capax. Bud. ex Greg. πονηρὸν καὶ ἀνήμερον καὶ ἀνεπίδεκτον πάντη λόγων. Et ex Basil. οὐκ ἀνεπίδεκτόν ἐστι κακίας. Idem etiam significat quod ἀνένδεκτος et ἀνεγχώρητος, qui non accidit seu accidere potest.

Καταδέχομαι, recipio, admitto: cui opponitur ἐκβάλλω, Bud. ex Demosth. Et ex Pand. καταδέξασθαι τὸ λεγάτον. Idem interpr. probo, ex Basil. Et sustineo, (id est, possum, et non recuso) ex eodem.

Καταδοχὴ, receptio, ex Plat. de leg.

Παραδέχομαι, excipio, admitto. Plat. Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν. Chrysost. παραδέξασθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς. Item accipio à majoribus, fama referente accipio. Plato de leg. 4. φήμην τοίνυν παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. ¶ Item, suscipio, incepto, Bud. ex Dem. ¶ Παραδεχθῇ (pass. signif.) ex Greg. ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, ut medicina recipiatur.

Decomp. Ἀπαράδεκτος, non receptus, vel qui recipi seu accipi nequit. Interdum etiam activè, non recipiens. [Cyrill. Alex. c. Julian. lib. 10.]

Δυσπαράδεκτος, difficilis admissu seu perceptu.

[Δυσπαραδέκτως. Polyb. Hist. lib. 12. ὥστε θαυμάζειν καὶ δυσπαραδέκτως ἔχειν τοὺς πρώτους ἀκούσαντας.]

Εὐπαράδεκτος, acceptu (seu q. d. acceptatu) facilis, ex Basil. epist. ad Greg.

Προσδέχομαι, præterea accipio. ¶ Item admitto et probo. Polyb. οὐ προσεδέξατο τὰς συνθήκας ὁ δῆμος. † admittere, accipere, τινά. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. e.† Item expecto. Xen. † Pæd. l. 3. p. 75. d.† et Hom. qui ποτιδέγμενος dicere solet pro προσδεχόμενος, sicut ὑποδέγμενος pro ὑποδεχόμενος. (Eurip. Phœniss. 1646. Soph. Tr. 15.)

Πρόσδεγμα, apud Soph. Trach. susceptio.

Πρόσδεκτος, acceptus, gratus.

Decomp. Ἀπρόσδεκτος, qui admittendus non est, qui admissibilis non est. In nov. const.

Δυσπρόσδεκτος, qui ægrè admittitur seu recipitur, ideoque ingratus, molestus. Plutarch. initio libelli de virt. et vit. λυπηρὰ καὶ ναυτιώδη καὶ δυσπρόσδεκτα παρέχει τοῖς κεκτημένοις, parum accepta et grata.

Εὐπρόσδεκτος, acceptu seu receptu facilis. Item acceptus. 2 Cor. 2. c. ad Rom. 15. 1 Pet. c. 2.

Ὑποδέχομαι, suscipio, excipio, recipio. Herodian. 8. τὰς πύλας ἀνοίξαντες ὑπεδέχοντο. et, ὑποδέχεσθαι δόμον εἴσω. Hom. et ὑποδέχεσθαι οἴκαδε, recipere in ædes, Aristoph. Apoll. 2. ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισιν Υἱ' Ἀθάμαντος. Item, ὑποδέχεσθαι, excipere familiariter. Item, pro excipere hospitio, Demosth. ad Timoth. et Plat. lib. 12. leg. Et pro excipere seu accipere epulis. Antipho, ὁ μὲν θύων Διὶ κτησίῳ κἀκεῖνον ὑποδεχόμενος. Et Plut. in Alex. ¶ Ὑποδέχομαι, (de muliere dictum) concipio, ex Xen. ¶ Dicitur et, πῆμα (id est, calamitas) ὑποδέχεσθαι aliquem, Od. ξ. v. 275, i. excipere seu adoriri vel invadere, ut quidam interpr. ¶ Item excipio seu sustineo irruentem, resisto, ἀνθίσταμαι, apud Hom. et Xenoph. † Pæd. 1. 6. 30. et l. 2. p. 60. a.† ¶ Item in me recipio, me facturum recipio, polliceor. Hom. Herodot. et Thuc. cum accus. item cum fut. infin.

Ὑποδέξιος λιμὴν, B. ex Herodoto, pro portu navium capace. At, Ὑποδεξίη, Il. ι. pro apparatu quo quis excipitur.

Ὑποδέκτης, exceptor, susceptor. [Suicer. Thes. Eccles. 2.]

Ὑποδοχὴ, exceptio, receptio, ipse excipiendi actus. Herod. 4. εὐτρέπιζον πάντα εἰς ὑποδοχὴν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως. Interdum et convivium quo quis excipitur, Plut. ¶ Item receptatio, ut Thuc. 1. καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων, servorum fugitivorum receptationem. ¶ Item receptaculum: ut, κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν, Aristot. Pol. 7. cap. 11. ¶ Item, favor, subscriptio in causa et approbatio, apud Æschin. ἵν' ἐξ ὑποδοχῆς ἅπαντα ποιῇ Φιλοκράτει.

Ὑποδοχεῖον, locus ubi quis excipitur, hospitium. Strabo.

Ὑποδοχεὺς, exceptor, susceptor. Et peculiari signif. qui excipit convivio, ἑστιάτωρ.

Decomp. Φιλυπόδοχος, qui solet excipere convivio.

Compos. sine præpos. ac primùm ex prima pers. præt.

Θεοδέγμων, Dei seu rerum divinarum susceptor. Nonn.

Κυμοδέγμων ἀκτὴ, fluctus excipiens littus. Eurip. [Hippolyt. 1173. Vide Notam Cl. Barnes. ad locum.]

Νεκροδέγμων, mortuos recipiens. Ita dicitur orcus ab Æschylo, quòd manes defunctorum excipiat. [Prometh. 152. νέρθεν τ' ἅιδου τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον τάρταρον ἧκεν, &c. Schol. τοῦ τοὺς νεκροὺς δεχομένου ᾅδου.]

(Οἰστοδέγμων. V. Æsch. Pers. 1025.)

Comp. ex tertia pers. præt. itidem sine præpos.

Ἄδεκτος, exp. non acceptus aut receptus, seu admissus: item act. qui non accepit, expers, exors, ut, ἄδεκτος κακοῦ.

Δωροδέκτης, qui dona accipit.

Θεοδέκτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, idem quod Θεοδέγμων. Hesych.

Κακοδεκτεύω, malè excipio. Hesych.

Πανδέκται, αἱ, omnia continentes libri. omne rerum atque doctrinarum genus continentes libri. Gel. l. 13. c. 9.

Πανδεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omne seu omnia accipiens vel recipiens: ut, Πανδεχὴς φύσις, apud Plat.

Χοροδέκτης, ου, ὁ, qui in chorum recipit et admittit saltantes, qui choreis præest, apud Suid.

Alia compos. habentia in penultima ο sequente χ vel κ, prout vel à δέχομαι, vel ab Ionico δέκομαι formata sunt.

Αἱμοδόχον ἄγγος, vas sanguinem recipiens, sanguinis receptaculum. Suid.

Ἀκοντοδόκος, qui jacula observat, id est, eorum ictus, ut eos vitet. Etymol.

Ἀνθοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, flores recipiens: ut, ἀνθοδόκος τάλαρος, apud Mosch. idyll. 2.

Ἀχυροδόκη, locus ubi paleæ volitantes coguntur, q. d. palearum receptaculum, palearium. Xen. [Œconom. c. 18. §. 7. ubi in Ed. Cl. Wells. legimus ἀχυροδόκῃ.]

Δακτυλοδόχμη, palmus minor.

Δωροδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui munera capit, qui muneribus acceptis corrumpi se patitur. sordidus. Dion. Long. Et apud Aristoph. δωροδόκοις πράγμασι.

Δωροδοκία, ἡ, munerum acceptio, sordes. Æschin. contra Ctesiph. Dinar. contra Dem. Plut. in Artox. ¶ Est etiam crimen et judicium contra judices numarios et sordidos, apud Lysiam. ¶ Ammonio est etiam munerum datio seu donatio.

Δωροδοκέω, ῶ, f. ήσω, munera capio, accipio munera corrumpentia et sordida. Dem. de falsa leg. οἱ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες. Æschin. δωροδοκῶ παρὰ σοῦ. Et apud Herod. ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολὺ, multum pecuniæ per corruptelam dono accepit. Item muneribus corrumpo. Laërt. in Xenocr. τοὺς μὲν γὰρ ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππος, ἐμὲ δὲ μηδενὶ λόγῳ ἐπηγάγετο.

Δωροδοκοῦμαι, accipio munera corrumpentia et sordida. Dem. de falsa leg. ὅτι δὲ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηνται. Et, τὰ δωροδοκηθέντα σοι, quæ muneribus corruptus fecisti. Æschin.

Δωροδόκημα, τὸ, quod sordidè acceptum est, per corruptionem acceptum, munus quod sordidè accipitur. Dem. et Æschin.

Decomp. Ἀδωροδόκητος, qui munera sordida non accepit, qui largitionibus et muneribus se corrumpi passus non est, incorruptus. Æschin. contra Ctesiph. Ἀδωροδοκήτως, sine munerum sordidorum acceptione, incorruptè, integrè. Dem. pro cor.

Καταδωροδοκέω, ῶ, corrumpo sordidis muneribus. ¶ Item

sordida munera accipio. Aristoph. in Vesp. οὔ φησι δείσας καταδωροδοκῆσαι, negat se veritum dona cepisse. Et in passivo pro eodem apud eundem in Ranis, (364.) ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται.

Ἐλαιοδόχος et ἐλαιοδόκος, oleum capiens: ut, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, vas olearium.

Ἐμβρυοδόχος, receptor τοῦ ἐμβρύου. Luc. in Lexiph.

Ἐτνοδόκος τορύνη, tudicula seu cochlear quo τὸ ἔτνος δεχόμεθα, et ex olla depromimus pultem. In Epigr.

Θεουδόχος, idem quod θεοδέγμων suprà. Nonn. Dicitur et pro eodem θεηδόχος vel θεηδόκος.

Θεσμοδοκέω, legem accepto et admitto.

Θυοδόκος, suffimentorum receptor: ut, θυοδόκοι βωμοί, apud Hesych. [Eurip. Andromach. 1157. Ἐξέβαλον ἐκτὸς θυοδόκων ἀνακτόρων: Ion. 511.]

Θυοδόκον, sub. ἀγγεῖον, suffimentorum receptaculum.

(Ἱεροδόκος. Æsch. Suppl. 366.) [σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γέραν ὢν ποτιτροπαῖον αἰδόμενος, οὔπερ ἱεροδόκα θεῶν λήμματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἁγνοῦ. Schol. Οἱ θεοὶ δέχονται τὰ ἀπὸ ἀνδρὸς ἁγνοῦ ἱερά.]

(Ἱκεταδόκος. Æsch. Suppl. 721.) [ἱκεταδόκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὁρῶ τὸ πλοῖον. Schol. τῆς δεξαμένης ἡμᾶς τοὺς ἱκέτας. Soph. Œdip. Col. 262. Schol.]

Ἰοδόκος, sagittarum receptor vel receptrix. ut Od. φ'.— ἠδὲ φαρέτρη Ἰοδόκος. Dicitur substantivè etiam ἰοδόκη, ἡ, pro ἰοδόκος φαρέτρα, pharetra, sagittarum receptaculum. Apoll. Arg. 2. Ἰοδόκη, τετάνυστο κατωμαδόν.

Ἱστοδόκη, ἡ, mali nautici receptaculum, Iliad. ά. Ἱστὸν ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες.

Καπνοδόχη, et καπνοδόχον, item καπνοδοχεῖον, q. d. fumi receptaculum, caminus. Apud Herodot. legitur καπνοδόκη. [lib. 4. μάλιστα δὲ ὑπὲρ τῆς καπνοδόκης.]

Κρεωδόχος, ad recipiendas et asservandas carnes factus: ut, κρεωδόχον ἀγγεῖον.

Κρηνδόκος, pro eodem, in Epigr.

Κριοδόχη, sive κριοδόκη, arietaria machina ipsum arietem sustinens. Athen. in l. de machinamentis.

Κυμινοδόχη, receptaculum cumini. Poll. l. 10. c. 23. ex Nicocharmo.

Μελανοδοχεῖον, atramenti receptaculum, atramentarium.

Μελανδόκος κίστη, arcula recipiendo atramento, atramentarium. In Epigram.

Μητρόδοκος, à matre receptus. Pind. [Nem. ζ. 123. Λέγοντι γὰρ Αἰακόν μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι.]

Μοιροδοκέω, partem capio, particeps sum. apud Suid. ex Antiphonte.

Μυοδόχος, mures recipiens.

Μυστοδόκος, dicitur οἶκος, domus quæ mystas recipit, apud Aristoph. in Nub.

Νεκροδόκος, idem quod νεκροδέγμων, de quo suprà: ut, νεκροδόκος κλιντήρ.

Ξενοδόχος, vel ξενοδόκος, et poëticè ξεινοδόκος, (q. d. hospitum receptor seu susceptor) hospes. Exp. et caupo. Hom. Plut. (Theoc. ις'. 27.)

Ξενοδοχία, hospitum exceptio seu susceptio. Xen. in Œcon.

Ξενοδοχεῖον vel ξενοδοκεῖον, locus in quem hospites recipiuntur. Quidam interpr. hospitium. Potest exponi etiam, caupona.

Ξενοδοχέω, ῶ, hospites excipio, hospitio excipio, idem quod ξενίζω.

Ὁδοιδόκος, qui in via excipit viatores. Vide in comp. ex Δοκάζω.

Οὐροδόχος, qui urinam recipit, ut, οὐροδόχος κύστις, apud Alex. Aph. vesica quæ urinam recipit. Οὐρηδόχος, pro eodem in probl. lib. 1.

Οὐροδόχη, urinæ receptaculum, matula seu matella, vas urinarium. Sic potest dici etiam vesica.

Πανδόχος, ου, et πάνδοκος, Ionicè, qui quemlibet hospitio excipit, seu (adjectivè) omnes capiens. (V. Æsch. Ch. 660. S. c. Th. 866.) [Pind. Olymp. Γ. 29. Ὄγε πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει πανδόκῳ ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα, &c. Schol. τῷ πάντας ὑποδεχομένῳ, διὰ τὸ εἰς τοὺς ἀγῶνας πολλοὺς ἀπιέναι. Δ. 25. Χαίροντά τε ξενίαις πανδόκοις. Pyth. Η. 88.]

Πανδοχὶς, ίδος, ἡ, luna à Platone dicitur, quòd totius generationis susceptrix sit.

Πάνδοξ, οκος, qui publico hospitio excipit. Hesych.

Πανδοχεὺς, et πανδοκεὺς, έως, ὁ, qui quemlibet hospitio excipit, hospes meritorius. Plut. περὶ ὀργ. Metaph. etiam capitur. Plat. l. 9. de rep. (de tyranno) πάσης κακίας πανδοχεῖ τε καὶ τροφεῖ.

Πανδοκεύτρια, ἡ, quæ promiscuè quoslibet hospitio excipit, Aristoph. in Vesp. (R. 114.) Item caupona. ibid.

Πανδοχεῖον seu πανδοκεῖον, et πανδοχίον, ου, τὸ, taberna diversoria, publicum diversorium: ubi unusquisque hospitio excipitur. Plutarch.

Πανδοκία, ἡ, promiscua, omnium exceptio. [Plat. de Leg.]

(Πανδοκέω. Æsch. S. c. Th. 18.) [ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον, &c. Schol. ὑποδεχομένη. πάντα πόνον τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑποδεχομένη. Schol. β'. δεχομένη παιδεύσεως κακοπάθειαν, πόνον.]

Πανδοκεύω, promiscuè hospitio excipio. Plat. l. 10. de leg.

Πανδόκευσις, promiscua hospitum exceptio. Plat. l. 8. de leg.

Πολεμηδόκος, et Doricè πολεμαδόκος, bella suscipiens, in Epigr. epithetum est Minervæ.

(Πρεσβυτοδόκος. Æsch. Suppl. 675.)

Σιτοδόχος, capiens seu suscipiens frumentum.

Σιτοδόκη, receptaculum frumenti aut ciborum. Poll. l. 6. c. 7.

Σμηνοδόκος, qui excipit apum examina, ex Epigr.

Στομοδόκος, loquax, loquutuleius. Hesych. et Poll.

Τρυτοδόκη, per syncopen pro τρυτανοδόκη, theca trutinæ. Suid. ex Epigr.

Ὑδροδόκος, aquam excipiens seu recipiens: ut lacunæ, cisternæ, vasa aquaria, et quævis alia aquæ receptacula. Adjectivè, ὑδροδόκος κόλπος, Poll.

Χοληδόχος, et χοληδόκος, fel seu bilem recipiens: ut, χοληδόκος κύστις, apud Gal. vesica quæ bilem è jecinore manantem recipit.

ΔΕ'Ω, F. ήσω, ηκα et εκα, ligo, alligo, vincio. † τί ἐν ἐλλεδάνοις. Hesiod. Asp. 291.† Il. φ'. Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι. Thuc. 3. ἁλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον. Dicitur in secunda persona δέεις, in tertia δέει, potius quàm δεῖς et δεῖ. Invenitur tamen δεῖν in infinitivo, apud Plat. in Crat. τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν ταὐτόν ἐστι. Item vincio, in vincula conjicio, ut apud Dem. δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα. Thuc. 8. καὶ ἄλλους ἔδησαν. Herodotus, δήσαντες ἐς πέδας. Δῆσαι cum genit. apud Hom. pro κωλῦσαι. Vide Eustath. ¶ Item, absum. Cum genit. et infinit. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 145. e.† Plat. in Apol. πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, multum abest ut pro me ipso defensionem suscipiam. Sic, ὀλίγου δέω δακρῦσαι, parum abest quin fleam. Invenitur etiam apud Isocratem, παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος, pro μικροῦ ἐδέησα. Impersonaliter etiam dicitur itidem cum genit. et infinit. Plato in Apoll. πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν. Sic, πολλοῦ δεῖ ταῦτά με ποιεῖν. (Δέω. cum Gen. Rei. Acc. Pers. Æsch. Pr. 15. ‡ligo.‡ 1005. ‡absum.‡ Soph. Œdip. Tyr. 1297.) ¶ Interdum Δεῖ (impersonaliter usurpatum) significat, opus est. Cum genitivo, ut Plato de rep. 2. πλειόνων δεῖ πολιτῶν ἐπὶ τὰς παρασκευάς. Xenoph. Pæd. 1. πολλῶν σοι δεήσει, multis tibi opus erit. † Cum genit. rei et dat. personæ. Aristoph. Nub. 1030.† Apud Eurip. cum dativo personæ et accusativo rei, οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ. Item alia constructione dixit, ἓν δεῖ μόνον μοι, una re est mihi opus. Reperitur etiam δέω pro, opus habeo, indigeo. Plato, παραδείγματος ὦ μακάριε αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε. Item, δεῖ, oportet, par est, necesse est. † Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 1. 4. 5.† Isocrat. ἃ δεῖ πράττειν. † ξυνῆλθον, οὓς ἔδει. quos oportebat. Xen. Pæd. p. 149. b.† Dem δεῖ τοίνυν ὑμᾶς μὴ βοηθείαις πολεμεῖν. Idem, δεήσειν ᾠήθη, necesse futurum putavit. † δεῖ αὐτοὺς παρεῖναι. Xen. Pæd. 1. 2. 4. μανθάνειν ἃ δέοι. Xen. Pæd. 1. 3. 1.†

Derivata ex δέω, id est, ligo.

Δέομαι, (et interdum δοῦμαι) ligor. Item vincior; unde δεδήσεται, vincietur, in vincula conjicietur, Plat. ex Xen. ¶ Item, media voce, idem quod δέω, ligo, ut Il. β'. Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. (Theoc. Id. 2. 61.) Alias significationes vide in Δέω, opus habeo.

Δεσμὸς, οῦ, ὁ, (et in plur. δεσμοὶ vel δεσμὰ) vinculum. (Æsch. Suppl. 231.) Il. ἰ. χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Plut. de non fœner. ἁλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμά. Item nexus, ut apud Dem. in Tim. εἴ τις προστετίμηται δεσμοῦ, si quis nexu mutilatus est. Ponitur et pro fasciculo, apud Poll. et Eust. dicentes, φρυγάνων δεσμόν. Dicitur et τὸ δέσμα, unde δέσματα, apud Hom. Il. χ'. Od. ά. et θ'.

Δεσμόω, ῶ, ligo, vincio, Item colligo, connecto. Aphr. in Probl. ψάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη. Et apud eundem, κύνες μόνοι δεσμοῦνται κατὰ τὴν ὀχείαν. Interdum pro, in vincula seu in carcerem conjicio.

Δέσμωμα, idem quod δεσμός. Æsch. in Persis. [747. ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὣς, δεσμώμασιν ἤλπισε σχήσειν, &c. Schol. ἐν δεσμοῖς.]

Δεσμώτης, ου, ὁ, vinctus, qui in vinculis seu carcere habetur, captivus, Soph. Et, δεσμῶτις (fœm. gen.) vincta, captiva. Soph.

Δεσμωτήριον, locus in quo vinciuntur homines, carcer. Unde, εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαγόντων, apud Dem. Interdum etiam vinculum, compes. q. d. ligamentum.

Δεσμέω, ῶ, etiam dicitur, ut δεσμόω: unde ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι, Lucæ c. 8.

Δεσμεύω, idem.

Δεσμευτικὸς, aptus ad ligandum. [Plat. de Leg. lib. 8. ἐάν τινος ἢ τέχνης εἰσαγωγιμοῦ δέῃ γίγνεσθαι, ἢ φυτοῦ, ἢ μεταλλευτικοῦ κτήματος, ἢ δεσμευτικοῦ, &c.]

Δέσμιος, (pro δεσμώτης, quod usitatius est) vinctus, qui est in vinculis, qui est in carcere. In Novo Test. (Æschyl. Eum. 333. 346. cum Gen.)

Δέσμη, ἡ, fasciculus. Athen. Δεσμὶς, diminut. fasciculus. Ponitur et pro δέσμη.

Δέμα, ατος, τὸ, pro δεσμὸς, vinculum. Item fasciculus.

Δεμάτιον, ου, τὸ, parvus fasciculus. in Hippiatris, ὑσσώπου δεμάτιον ἕν.

Δέσις, ligatio, connexio, junctura; ut, δέσις τῶν νεύρων. [Aristot. Poet. c. 18. pag. 53. Ed. Cant. Ἔστι δὲ πάσης τραγῳδίας, τὸ μὲν Δέσις, τὸ δὲ Λύσις. Herodian. Hist. lib. 8. c. 10.]

Δετὸς, ligatus, vinctus. Δετὰ, pro fascibus in fasciculum colligatis. Il. λ'. Καιόμεναί τε δεταί.

Δίδημι, idem quod δέω, ligo, factum esse ex δῶ, cujus fut. δήσω, tradit Eust. sicut τίθημι ex θῶ, cujus fut. θήσω.

Composita: ac primùm præfixam habentia præpositionem.

Ἀμφιδέω, circumligo, Apoll. Rhod. Arg. 2. ὦκα δ' ἱμάντας Ἀμφίδεον.

Ἀμφίδετος, utrinque ligatus, circumligatus.

Ἀμφιδέες, Hesych. armillæ, annuli, hoc est, orbiculi, quibus vel manus, vel pedes, brachia aut tibiæ circumligantur et circundantur; idque vel ornatus causa, vel captivi alicujus retinendi gratia. Dicuntur et, ἀμφιδέαι, et in neutro genere ἀμφίδεα. Et metaph. ἀμφίδεον Hippocr. dicitur osculi matricis circumferentia et labrum, quod cucurbitæ labris simile esse ait.

Ἀναδέω, ῶ, religo, vincio. Plut. in Pericle: ἀναδῆσαι δᾷδας πρὸς ἕκαστον κέρας. Item redimio, corono, Thuc. lib. 4. χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Item regem facio vel imperatorem. apud Greg. Item refero Herod. 2.143. V. Tot. Lex.

Ἀναδέομαι, οῦμαι, vincior, coronor.

Ἀνάδημα, τὸ, anadema, id quo caput redimitur, corona. Eur.

Ἄνδεμα, Æolica sync. pro ἀνάδημα, vinculum: ut, ἄνδεμα μίτρας, in Epigr.

Ἀναδέσμη, ἡ, redimiculum, hoc est ornamentum capitis, quo mulieres utuntur in religandis capillis ne sparsi fluant. (Eurip. Med. 979.)

Ἀναδεσμεύω, religo, idem quod ἀναδέω.

Ἀνάδεσις, religatio. Luc. ἀνάδεσις τῆς κόμης.

Ἀνάδετος, religatus, revinctus. Eurip. in Hecuba. μίτρας ἀναδέτους, dicit, vel quæ supra caput ligantur, vel quibus religantur crines ut, τῇ ἀναδέσμῃ.

Ἀποδέω, ῶ, religo, illigo, præligo. Diosc. lib. 2. ἀποδήσας χάρτῃ. Et pass. ἀποδοῦμαι, apud Aristot. de gen. an. lib. 4. τὸν δεξιὸν ὄρχιν ἀποδουμένοις ἢ τὸν ἀριστερόν.

Ἀπόδεσις, religatio.

Ἀπόδεσμος, fasciculus. quod simul colligatum est. Apud Dioscoridem lib. 3. exp. linteum. Item fascia quædam circa caput mulierum. Budæus ait esse amiculum mammas continens, q. d. mammillare, apud Luc.

Ἀποδεσμεύω, idem cum δεσμεύω. Solom. proverb. 26.

Ἀποδεσμόω, ῶ, vel ἀποδεσμέω, colligo, religo: unde, ἀποδεσμούμενοι λίνῳ, Diosc. Ἀποδεσμεύω, idem.

(Διάδετος. Æschyl. S. c. Th. 124. Sc. διάδετοι γενύων ἱππείων—χαλινοί.)

Διαδέω, ῶ, revincio, redimio, obligo, cingo, Gal. ad Gl. χεῖρας καὶ πόδας διαδεῖν. Luc. διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο.

Διάδημα, τὸ, redimiculum. Peculiariter dictum fuit de regio redimiculo capitis, fascia videlicet quædam, diadema, corona. Vide Plutarch in Lucullo.

Διαδεσμόω, pro διαδέω, ex Gal.

Ἐκδέω, ῶ, religo, Luc. Item appendo, Bud.

Ἐκδεσμεύω, religo (sequente abl.) [Polyb. Hist. lib. 3. ἐκδεσμεύων τὴν ἑκατέρων πίστιν εἰς ἀλλήλους διὰ τῆς τοιαύτης οἰκονομίας.]

Ἐκδεσμεῖν, irretire, apud Greg.

Ἐνδέω, ῶ, illigo, astringo, implico, irretio. Iliad. β'. ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Plato de leg. ἐνδέω εἰς νόμον. Ἐνδεδέσθαι ὁρκίοις, jurejurando obstrictum esse. Apud Aristot. de cœlo lib. 2. ἐνδεδεμένοι ἀστέρες, fixæ stellæ. (μεγάλοις ὅρκοις ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον πόσιν. Eurip. Med. 162.)

Ἔνδεμα, τὸ, id quod illigatur, gestamen collo appensum. Diosc.

Ἔνδεσμα, τὸ, vinculum quo aliquid illigatur: vel etiam id ipsum quod illigatur.

Ἔνδεσμος, illigatio, junctura: item illigamen, hoc est, id quo aliquid illigatur, vel illud ipsum quod illigatur. Expon. vinculum, fasciculus. Diosc. lib. 3. cap. 97. ἔνδεσμον vocat linteum, cui aliquid illigatum est.

Ἐνδεσμέω, ῶ, illigo, item implico, irretio, involvo.

Decomp. Χρυσένδετος, auro illigatus vel inclusus.

Ἐπιδέω, ῶ, obligo, ut Gal. ἐπιδῆσαι τὸ ἡλκωμένον μέρος. Et, ἐπιδεδεμένα τὰ τραύματα, obligata habens vulnera. † Xen. Pæd. l. 5. p. 124. d. ἐπιδεδεμένος τὴν χεῖρα. 2. 54. d.† (Aristoph. R. 1070.)

Ἐπίδεσμος, ligamen, id quo vulnus obligatur. Aristoph. in Vesp. A Bud. exp. fascia, apud Diosc. ἀντὶ ἐπιδέσμου περιειλούμενος.

Ἐπιδεσμέω, ῶ, et ἐπιδεσμεύω, obligo.

Ἐπίδεσις, obligatio. [Hippocr. de Morb. lib. 1.]

Decomp. Ἀνεπίδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non obligatus. Gal. ἕλκος ἀνεπίδετον ἐῶντες.

Καταδέω, ῶ, deligo, devincio, astringo, obstringo. Od. ξ'. Ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν. ¶ Item prohibeo, impedio, apud eundem. Ex Herodot. [lib. 4.] aff. pro convinco: quia quem convincimus, velut obstrictum tenemus. Item pro incanto. Bud. ex Dionys. Areopag.

Καταδοῦμαι dicitur pro devincior, astringor.

Καταδεσμὸς, vinculum quo quis astringitur, seu irretitur. Accipi etiam à Plat. l. 11. de leg. et 2. de rep. pro incantatione scribit Budæus. Sic Synes. dixit ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους, καὶ ἐρωτικὰς καταναγκας.

Καταδεσμεύω, idem quod καταδέω.

Κατάδεσις, astrictio. Et pro incantatione. apud Plat.

Decomp. Ἐγκαταδέω, illigo. Plato in Phæd. (de anima loquens) καὶ λύπαις ἑαυτὴν πάλιν ἐγκαταδεῖν.

Περιδέω, circumligo, obligo. Xen. σακκία περιδεῖν. Aristoph. (R. 1070.) περιδησόμεθα πώγωνα. Et in pass. voce ac signif. Plat. de leg. 8. ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιεδούμεθα.

[Περίδεσμος. Eurip. Herc. Fur. 1035.]

Προσδέω, ῶ, alligo, adstringo. Plut. in Pericle, Σαμίους σανίσι προσδήσας. Particip. προσδεδεμένος et προσδεθεὶς, alligatus. Et metaph. addictus. Πρόσδετος, alligatus, in Epigr. [Eurip. Rhes. 307.]

Συνδέω, ῶ, colligo, simul ligo, connecto. (Soph. Aj. 62. Eurip. Phœniss. 495.) Aristot. de mundo, φασὶ Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον συνδῆσαι τῷ ἀγάλματι. Et pro, conjungo, consocio, item concilio. Greg. ἀλλήλοις συνδεῖ τοὺς τῶν αὐτῶν ἐραστάς. Plat. in ep. συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. † συνδεδεμένα ὅπλα. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. c.†

Σύνδεσμος, colligatio, conjunctio, vinculum, copula. (Σύνδεσμα. Eurip. Med. 1195.) Ephes. cap. 4. ¶ Item, pars nervosa artus committens. Συνδεσμώτης, ου, ὁ, qui unà vinctus est. Συνδεσμεύω, colligo, connecto. Polyb.

Σύνδεσις, colligatio.

Σύνδετος, colligatus. Soph. in Ajace, συνδέτους ἄγων ὁμοῦ ταύρους.

Συνδετικὸς, colligatorius, colligandi vim habens.

Decomp. Ἀσύνδετος, non colligatus, dissolutus. Aristot. Rhet. 3. unde ἀσυνδέτως adverb. Ἀσύνδετον et πολυσύνδετον, apud gram. figuræ inter se contrariæ. [Ἀσύνδετον est Figura, quæ ab Auctore ad Herennium, vocatur Dissolutio. lib. 4. §. 30. Vide Cic. Orat. ii. in Catilinam §. 1. Abiit, excessit, evasit, erupit. Notissimum est illud Cæsaris a Plutarcho in ejus Vita Memoratum. ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα. Ῥωμαϊστὶ δὲ αἱ λέξεις εἰς ὅμοιον ἀπολήγουσαι σχῆμα ῥήματος, οὐκ ἀπίθανον τὴν βραχυλογίαν ἔχουσιν. Et in Apothegm. Consulas Suet. in Vita J. Cæsaris cap. 37. Veni, Vidi, Vici. Plut. de Orac. Def. Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 30.]

Ἐπισυνδέω, insuper colligo seu connecto.

Ἐπισύνδεσις, ductus vinculi, ductus restis. Plut.

Ὑπερδέω, superligo.

Ὑποδέω, subligo, subtus ligo. Unde accipitur pro, calceo. [Aristoph. Eccles. 269.]

Ὑποδεῖσθαι dicitur pro calceare se, seu calceari. (cui opp. ὑπολύεσθαι, apud Xen. discalceari.) ut, ἐμποδὼν ὑποδούμενοι, qui præposterè se calceant. Item pro ὑποδέω: ut, κοθόρνους ὑποδέεσθαι, Herodot. Et, ὑποδήματα ὑποδοῦνται. Xen.

Ὑπόδημα, calceamentum, solea. Herodot. Xen. † Pæd. l. 5. p. 116. b.†

Ὑπόδησις vel potius ὑπόδεσις, calceatio, calceatus. Xen. Apom. lib. 1. ὑποδέσει ἀλαζονικός.

Ὑπόδεσμοι, Hippoc. fasciæ quæ fracturis post injectos pannos superdantur. Ὑποδεσμίδες, quæ ante injectos pannos adhibentur, ex Gal. Ὑπόδεσμα, pignus.

Decomp. Ἀνυπόδητος, non calceatus, calceamentis carens: qui est nudis pedibus. (Theoc. ιδ'. 6.) Xen. Ἀνυποδητέω, ῶ, calceis careo, sine calceis incedo. [Athen. lib. 4.] Ἀνυποδησία, pedum nuditas. Plat. et Aristot. in Probl. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 2. §. 3. Ἀντί γε μὴν τοῦ ἁπαλύνειν τοὺς πόδας ὑποδήμασιν, ἔταξεν ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν. Plat. de Leg. lib. 1. ἔτι δὲ καὶ κρύπτειά τις ὀνομάζεται, θαυμαστῶς πολύπονος πρὸς τὰς καρτερήσεις· χειμώνων τε ἀνυποδησίαι καὶ ἀστρωσίαι.]

Alia composita formata sine præpositione.

Ἄδεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vinculis carens: ut, ἄδεσμος φυλακὴ, libera custodia. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 34. ὁ δ' ἐκεῖνον μὲν ἐν φυλακῇ ἀδέσμῳ εἶχεν. Hunc Thucydidis locum innuere J. Pollucem, lib. 8. §. 72. nullus dubitat Clar. Onomastici Editor, dum memoriæ lapsu pro ἀδέσμῳ φυλακῇ, scripsit ἀδέσμῳ φρουρᾷ. Ἀδέσμῳ φυλακῇ idem valet Hesychio, in Lex. quod τῇ ἄνευ δεσμῶν. Ἀδέσμῳ autem φυλακῇ qui custodiebantur, (ait Eruditiss. Pollucis Editor, jamjam memoratus.) iis licebat sub conspectu comitatuque custodum liberè, quocumque vellent, ambulare: eàque sæpius libertate utebantur, qui ex hostibus capti majoris erant fortunæ viri: id ipsum hodieque obtinet. Eurip. Suppl. 32. Δεσμὸν ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος, Μένω πρὸς ἁγναῖς ἐσχάραις δυοῖν θεαῖν. Manipulum non vinctum tenens.]

Ἀδέσμιος, idem.

Βαρύδεσμος, gravi vinculo ligatus. Nonno.

Ἐννεάδεσμος, qui novem vinculis seu juncturis continetur. expon. etiam πολύδεσμος, apud Nic. in Ther. v. 780.

Ζυγόδεσμος, et in plur. ζυγόδεσμα, lorum quo temo alligatur jugo. Collare etiam interp. Plut. in Alex.

Ἱππόδεσμα, vincula equorum, lora equorum, Eurip.

Κεφαλόδεσμος et κεφαλοδέσμιον, capitis ligamentum, frontale.

Κυνοδέσμιον, (q. d. caninum vinculum) vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur, quod et κύνα vocant. Vide Pol.

Λινόδεσμος, ex lino vinculum habens seu lineum, aut ex filo. (Æsch. Pers. 68.)

Λυγόδεσμος, vitice vinctus. ferunt Dianæ hoc cognomentum esse: alii quod simulachrum ejus erectum vitice ligari solitum fuerit: alii quod in densis arbustis vitice involuta fuerit reperta.

Πολύδεσμος, multis ligatus vinculis, multis clavis compactus.

Σιδηρόδεσμος, ferreum vinculum habens, vel ferrea vincula: vinculis ferreis constrictus, ex Macchab. 3.

Στηθόδεσμον, ου, τὸ, fascia pectoralis. Vide Poll. l. 7.

Στηθοδεσμὶς, ἴδος, ἡ, idem. Jeremiæ 2.

Alia composita: ex tertia persona præteriti pass. itidem sine præpositione.

Ἀδαμαντόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, adamante ligatus seu vinctus. q. d. compactus clavis adamantinis. (Æsch. Pr. 146.)

Ἄδετος, non ligatus, nullis constrictus vinculis, liber et solutus. Hippocrat.

Αἰχμόδετος, idem quod αἰχμάλωτος, q. d. hasta vinctus seu ligatus. quia captivi vinciri solent. Soph.

Ἀκρόδετος, in summo ligatus seu nexus. Epigr.

Ἁλυσίδετος, catena ligatus. Hesych.

Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος, ὁ, manipulorum ligator seu colligator. Il. σ'.

Ἀμαλλοδέτης, idem; apud Theocr. Idyll. 10.

Αὐτόδετος, sponte vinctus, qui sponte vinciri se permittit. Oppian.

(Γομφόδετος. Æsch. Suppl. 853.)

Διάδετος, revinctus, redimitus, Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [124. διάδετοι δὲ γενύων ἱππείων κινύρονται φόνον χαλινοί. Schol. β'. πανταχόθεν δεδεμένοι ἱππικῶν στομάτων.]

Ἐλεφαντόδετος, ebore revinctus. [Eurip. Iph. in Aul. 582. Ἐλεφαντοδέτων πάροιθεν Δόμων, &c. Aristoph. Av. 217. τοῖς σοῖς ἐλέγοις Ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, &c.]

Ζυγοδέτης, idem quod ζυγόδεσμοις.

Ἱπποδέτης, ου, ὁ, qui equum ligat: ut, ἱπποδέτης ῥυτὴρ, lorum quo equus ligatur. Soph. in Ajace.

Κηρόδετος, cera vinctus, cera conjunctus. Athen. l. 4. Dicitur κηρόδετον μέλι, quod in cereis favorum cellulis quasi illigatum contineatur.

Λινόδετος, lino vinctus, apud Aristoph. in Nub. †761.† [Eurip. Iph. in Taur. 1043. Οὗ ναῦς χαλινοῖς λινοδέτοις ὁρμεῖ σέθεν.]

Μαχαιροδέτης, lorum alligando gladio. Hesych.

Μελάνδετον ἄορ, ensis nigro illigatus capulo, nigrum habens manubrium. Hesiod. in Asp. †221.† (Μελάνδετον σάκος. V. Sch. Æsch. S. c. Th. 43. Eurip. Phœniss. 1051.) [Orest. 819. μελάνδετον δὲ φόνῳ ξίφος εἰς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι.]

Οὐλοδέτης, merges: (ab οὖλος, i. fasciculus manipulorum hordei collectorum.) Eust.

Οὐλόδετον, funiculus ex culmis contortus, quo οὖλοι colligantur. Eust.

Πηρόδετος ἱμὰς, in Epigr. lorum, quo pera ligata est.

Πλημνόδετον, ferrum illud quo radii colligantur in modiolo rotæ. Poll. lib. 1.

Σαγηνόδετος, sagenæ alligatus: ut, σαγηνόδετον ἅμμα, in Epigr.

Σιδηρόδετος, ferro vinctus, Herodot. ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, in soleis ligneis ferro obvinctis.

Χαλκόδετος, æreis vinculis ligatus vel alligatus. Æsch. apud Ath. 11. ‡ S. c. Th. 166.‡ (Eurip. Phœniss. 112.)

Χρυσόδετος, auro ligatus. Soph. (Eurip. Phœniss. 761.)

Derivata ex Δέω, unde impersonale δεῖ. (i. abest, opus est, item oportet.)

Δέον, οντος, τὸ, participium quod frequenter usurpatur in numerando: ut Demosth. ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, i. anni duodeviginti, vel viginti duobus demptis aut duobus minus. Item, πεντήκοντα μιᾶς δεούσης ἔλαβε τριήρεις. Et Thuc. δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει, q. d. trigesimo anno, uno deficiente. ¶ Item, quum oporteat vel oportuerit, sive quum deceat vel decuerit: item quum oporteret. Aristot. Eth. 4. † ὅταν δέον ὀρχεῖσθαι. quum saltare oportet. Aristoph. Nub. 984.† Et, μὴ δέον, quum non oporteret, exp. et, quum minime expediret, commodúmve esset. Bud. ex Xen. et Luc. † οὐδὲν δέον. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. b.† Interdum (nominis subst. naturam accipiens) quod fieri oportet seu decet, vel quod facto opus est, ut Bud. interpr. apud Xen. τὸ δέον ποιεῖν, et τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Et, τοῦ δέοντος μᾶλλον, magis quàm deceat vel par sit. Dicitur etiam τὸ δέον vel τὰ δέοντα ποιεῖν, officio suo fungi. Item, τὰ δέοντα, necessaria, commoda, opportuna. † Xen. Pæd. 1. 6. 10.† Dicitur et, εἰς δέον, commodè, opportunè, utiliter. † εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα: ad necessarium amisi. Aristoph. Nub. 857. V. Suidas in Δέον.† Et, ἐν δέοντι, pro eodem. Et, παρὰ τὸ δέον, secus ac deceat, præter officium, Plat. in Apologia. (Soph. Œdip. Tyr. 1430.)

Δεόντως, decenter, commodè, rectè. Aristot. Rhet. l. 1. [Polyb. Hist. lib. 1. τῆς μὲν πρὸς τὰ θηρία μάχης δεόντως ἦσαν ἐστοχασμένοι.]

Δέομαι, etiam dicitur pro, opus habeo, indigeo. † τί τινος. Xen. Pæd. l. 5. p. 135. a.† Xen. Pæd. 7. φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα ἡγήσατο δεῖσθαι. Aristoph. in Ran. ὦ δαιμόνιε πρόσελθε. δέομαι γάρ τι σοῦ. Apud Isocr. οἱ βίου δεόμενοι. Dicitur et, δεόμενος, (sine adjectione) pro indigo seu egeno. † δεόμενος Ἀστυάγους. Xen. Pæd. 1. 3. 7. Sic 1. 4. 1.† Interdum cum inf. οὐδὲν δέομαι λέγειν, Æschin. Rursum cum genit. exp. quæro. ut Luc. ἀφορμῆς δεόμενος, occasionem quærens. † Sic Xen. Pæd. 1. 3. 11.† itidemque cum inf. apud Xen. ¶ Item, rogo, precor: ut, δέομαί σου πέμψαι, apud Thuc. et δέομαι σοῦ τοῦτο, apud Dem. in Mid. † παρά τινος, ab aliquo. Xen. Pæd, 1. 6. 10. εἰρήνης, pacem expetere. Xen. Pæd. l. 3. p. 72. d. ἐπιτηδεῖα, ὑπὲρ ὧν ἐδέοντο. l. 4. p. 89. c. τί ἂν σοῦ δεηθῶ. l. 5. p. 146. d.† Exp. etiam, imploro. ut apud Thucyd. Ἀθηναίων δεομένῳ, Athenienses imploranti, i. Atheniensium opem. Et alibi, ἐπικουρίας δεομένους, opem imploraturos. (Aristoph. R. 44.)

Δέημα, τὸ, precatio, apud Suid. [Aristoph. Acharn. 1057. ὡς γέλοιον, ὦ θεοί, Τὸ δέημα τῆς νύμφης, &c.]

Δέησις, εως, ἡ, indigentia, egestas, apud Antiph. ut tradit Harpocr. ¶ Item precatio. ut, δέομαι δέησιν, apud Dem. et Æschin. Dicitur et, δέησιν ποιοῦμαι. † δέησις εἰσηκούσθη, precatio exaudita est. Lucæ cap. 1. 13.†

Δεητικὸς, precatorius, rogatorius: ut, δεητικὸς λόγος. Plut. Item supplex, apud eundem sæpe.

Δεύομαι, poët. pro δέομαι, egeo. Od. ξ'. Τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου. Exp. et privor, apud eundem: ut quum mortuos esse dicit θυμοῦ δευομένους. Item inferior sum, ut Il. ψ'. — ἀλλά τε πάντα δεύεαι Ἀργείων. (Il. γ'. 294.) ¶ Item irrigor, de qua signif. vide in Δεύω.

Composita ab eodem δέω, aut δέομαι, i. egeo.

Ἀδέητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non indigus, cui omnia suppetunt quibus opus est. Antipho apud Suid.

Ἀποδέω, absum, inferior sum, æquare non possum. Cum gen. Athen. οἱ γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ἰχθυοπῶλαι οὐκ ὀλίγον ἀποδέουσι τῶν κατὰ τὴν Ἀττικήν ποτε κωμῳδηθέντων. Lucian. φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντες, longè remoti ab amicitia, vel alienissimi. Dicitur et de re, ut Herodian. γνώμῃ καὶ ῥώμῃ οὐδεμιᾶς τῶν ἀρχαίων ἀποδεούσης. Sic Plut. in Camillo, πόλις ὅπλων ἀριθμῷ τῆς ῥώμης οὐκ ἀποδέουσα. Usurpatur sæpe in recensendo numero: ut apud Aristot. καὶ ἔτη οὐ πολὺ ἀποδέοντα ἑκατὸν, paulò minus centum, vel qui non multum absint à centum.

Ἀποδεῖ, deest, deficit, abest.

Ἀποδεὴς, εέος, εοῦς, ὁ καὶ ἡ, inferior: ἀποδέων, cui deest, à quo abest, Plut. in symp. 7. probl. 3. ἀποδεὴς πίθος, dolium quod vacuum esse incipit.

Αὐτοδεὴς, suapte natura indigus, qui per se indiget. Merc. Trism.

Ἐκδεὴς, εέος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, cui aliquid deest, imperfectus.

Ἔκδεια, penuria.

Ἐνδέω, deficior, opus habeo, mihi deest. Eurip. ἐνδεῖς οὐδενὸς, nihil tibi deest. Sic et Plat. de rep. 1. Ἐνδέομαι usitatius pro eodem. † ἐνδεόμενα, ubi multa desunt. Xen. Pæd. l. 4. p. 109. a. de locis vel tabernaculis.† Xen. Pæd. 6. στρωμάτων ἐνδεηθέντες. Et sic alibi sæpe.

Ἐνδεῖν, defici viribus ad aliquid, impares habere vires: ut, ἐνδεούσης φύσεως, Theophr.

Ἐνδεῖ, (*impers.*) deest, deficit, opus est. Herodian. οὐδὲν ἡμῖν τῶν κατ' ἀξίαν ἐνδεήσει. Dem. Olynth. 1. εἰ μὲν οὖν ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε, οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου. εἰ δὲ μὴ, προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου.

Ἐνδεὴς, indigus. (Eurip. Phœniss. 342. 655.) Isocr. ad Nic. ὧν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσιν, ὑμεῖς δὲ πλουτεῖτε. Res quoque dicitur ἐνδεὴς, quæ non sufficit, vel cui aliquid deest quò minus plena sit et perfecta. † τὶ ἐν τῷ σώματι ἐνδεές. Xen. Pæd. p. 206. e.† Sic ἐνδεεῖς συνθῆκαι. Thuc. lib. 8. ¶ Item, inferior, minor, impar, ut Thuc. 2. τῇ τε γὰρ παρασκευῇ ἐνδεὴς ἐγένετο. † ἐνδεέστερος, inferior. Xen. Pæd. l. 2. p. 45. a. et l. 3. p. 81. c.† Sæpe cum genit. ut, τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, Thuc. inferiora et minora viribus, quæ non respondeant viribus. Τὸ ἐνδεὲς subst. pro ἔνδεια, sæpe apud Thuc.

Ἐνδεῶς, indigenter, non sufficienter: ut, ἐνδεῶς ἔχειν τινὸς, indigum esse re aliqua. Item minùs quàm par vel opus sit, apud Thuc.

Ἔνδεια, ἡ, indigentia, penuria, inopia. Demosth. Isocr. Plat.

Decomp. Ἀνενδεὴς, non indigus, sufficiens, cui nihil deest. Apud Herodian. βίος ἀνενδεὴς, exp. vita omnibus bonis affluens.

Ἀνενδεῶς, citra indigentiam, hoc est, affatim.

Κατενδεὴς, indigus, Bud.

Ἐπιδέομαι, insuper egeo. Item simpl. pro, egeo: ut apud Plat. Tim. ὀμμάτων τε γὰρ ἐπεδεῖτο οὐδὲν, Cicero interpr. nec enim oculis egebat.

Ἐπιδεὴς, indigus. Herodot. ἐπιδεέες τῶν πάντων.

Ἐπιδέησις, supplicatio. In nov. const.

Ἐπιδεῶς, non satis nec sufficienter. Plat.

Ἐπιδεύομαι, idem quod ἐπιδέομαι. Il. β'. χρυσοῦ ἐπιδεύεαι.

Ἐπιδευὴς, idem quod ἐπιδεής. Od. δ'. πυροῦ καὶ κρειῶν ἐπιδευής. † Hes. Th. 605.†

Decomp. Ἀνεπιδεὴς, minimè indigus. Luc. ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν.

Ἡμιδεὴς, cui dimidium deest, seu deficit, semivacuus, semiplenus. Poll. Synes. Themist. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 9. §. 14. Κῦρος γὰρ ἔπεμπε βικοὺς οἴνου ἡμιδεεῖς πολλάκις, &c.]

Καταδεῖ, (*impers.*) opus est, Herodot. καταδεῖ δύο νεῶν ἐς τὸν ἀριθμὸν, opus est duabus navibus ad explendum numerum. Idem, καταδέουσαι μιᾶς χιλιάδος ἕνδεκα μυριάδες.

Καταδεὴς, cui aliquid deest, non expletus omnibus numeris. Apud Isocr. πολὺ καταδεεστέραν τὴν δόξαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν, gloriam minorem spe.

Καταδεῶς, ita ut aliquid desit.

Λειποδεὴς, egenus, inops, pauper.

Ὀλιγοδεὴς, qui paucis eget. Et paucis contentus. [Athen. Deipn. l. 6.]

Ὀλιγοδεία et ὀλιγοδεΐα, paucarum rerum indigentia. Suid.

Πολυδεὴς, qui multis eget. Max. Tyr. serm. 5.

Προσδέομαι, insuper egeo. Xen. † Pæd. 2. 58. a. et l. 3. p. 75. d.† προσδεῖσθαι χρημάτων. Apud Plat. in Tim. καὶ οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον, Cic. interpr. quod nec desideraret alterum. † Xen. Pæd. 1. 5. 1. opponit τῷ ἐπιδοῦναι.†

Προσδεῖ, insuper opus est. Exemplum vide in Ἐνδεῖ suprà. Thucyd. προσέδει διδασκαλίας ἐμοί. † et Xen. Pæd. l. 2. 39. d.†

Προσδεὴς, qui insuper eget. Plat. in Tim.

Decomp. Ἀπροσδεὴς, non insuper indigus. [Joseph. Ant. lib. 8. cap. 4. §. 3. 5.]

Σιτοδέομαι, οῦμαι, annona seu commeatu deficior.

Σιτοδεία, penuria rei frumentariæ, annonæ caritas. Isocr. de pace, ἐν σιτοδείᾳ γίνεσθαι, annonæ caritate premi, rei frumentariæ penuria laborare.

Ὑπερδεὴς, multis indigens. Item metu superior. à δέος in Δείδω.

Ὑποδέομαι, Bud. ait significare vel egeo, vel rogo humiliter. Apud Greg. τὸ πεινᾷν, τὸ κοπιᾷν, τὸ ἀγωνιᾷν, τὸ ὑποδέεσθαι.

Ὑποδεὴς, inferior. Sed usitatior est comparat. ὑποδεέστερος, apud Thuc.

Composita ex δέομαι, i. precor.

Καταδέομαι, rogo, precor, obsecro. Plat. in Apol. οὐκ ἂν ἐκεῖνός γε αὐτοῦ καταδεηθείη.

Προσδέομαι, insuper rogo.

Συνδέομαι, simul precor, unà oro. Plat. in epist.

Ὑποδέομαι, rogo humiliter. Item egeo. Bud. ex Greg.

ΔΗ῍, sanè, profecto, equidem. In carmine modò postponitur, modò præponitur: at in soluta oratione postponitur duntaxat. Dem. Olynth. 1. δεῖ δὴ χρημάτων, opus certè est pecuniis. Pro eodem dicitur et, δή που, et δή ποθεν: in carmine verò, δή ῥα, et ἢ δή. ¶ Item, porrò, vel verò: præsertim ubi δὴ est μεταβατικόν: velut in δὲ, δὴ, et post quædam verba imperativi modi, ut, φέρε δὴ, ἴθι δή. Itidem, εἶεν δὴ, δεῦρο δή. ut Lat. age porrò, vel age verò, aut age jam, aut cedo dum. ¶ Item, igitur, proinde. Isocr. in Paneg. ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον κατιδεῖν, &c. ¶ Item, pro δηλαδὴ, videlicet vel scilicet. Plat. in Apol. ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. ¶ Item pro, demum, duntaxat, ut in λέγω δὴ, ubi est περιγραφικόν. Xenoph. ἐνταῦθα δὴ, tum demum. Item, etiam, quoque. ut Aristot. Eth. 10. Interdum καὶ δὴ, ponitur pro, continuo et protinus, i. ideò: † Xen. Pæd. 1. 3. 2.† interdum et pro, jamjam, ut docet Bud. ¶ Interrogationi etiam servit, ut Dem. τί δή ποτε; quid tandem? cur tandem? Et ποῖον δή; quale tandem? Plat. in polit. ¶ Apud Thuc. interdum est Ironicum, pro δῆθεν, scilicet. ut lib. 3. ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες. ¶ Est etiam sæpe expletiva particula: ut quum postponitur articulo subjunctivo. dicitur enim ὃς δὴ pro ὃς, qui. Greg. ὃ δὴ λέγεται, quod dici solet. Sic ἃ δὴ, ἣ δή. Item cum οἷος et adverbio οἷον. dicitur enim οἷος δὴ et οἷον δὴ pro οἷος et οἷον. † οἷα δή. Xen. Pæd. 1. 3. 1.† Jungitur et aliis adverbiis. ut, ὅθεν δὴ, καθάπερ δὴ, ὥσπερ δὴ, νῦν δὴ, γὰρ δὴ, pro quo poëtæ, δὴ γὰρ dicunt; sicut δὴ τότε pro τότε δή. † Hes. Th. 542. et 643.† Dicitur et, αὐτίκα δὴ μάλα, apud Dem. pro, quamprimum, vel mox. Item, δὴ pro οὖν, ut, ὅπως δὴ, et similia. Sic ὅθεν δὴ, pro, undecunque. Plat. in Phædro. (καὶ δὴ γάρ. Eurip. Med. 1109. καὶ δή. Id. Phœniss. 344. Soph. Œdip. Tyr. 1192. γὰρ δή. ib. 591.) † δὴ obsecrandi vim habet in formulis δεῦρο δὴ, φέρε δὴ, ἴθι δή: V. Grævii Lect. Hesiod. cap. 1. p. 2.†

Δῆθεν, videlicet, scilicet. (Æsch. Pr. 202.) Thuc. lib. 1. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο. Vide Bud. † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. b.†

Δῆτα, igitur: ut, τί δῆτ' ἂν εἴη ὅτι ἐπιθυμοῦντες, &c. quid igitur? Sic ποῖ δῆτα, Themist. Interdum verò ut expletivum exp. nam: (quod et ipsum interrogationibus adhibetur:) ut, τί δῆθ' ὁρᾷς; quid tandem vides? Aristoph. † Nub. 901.† et, πῶς δῆτα; quo tandem modo? ¶ Interdum et pro, nempe, in Ironia. scilicet. (Eurip. Phœniss. 377. Soph. Œdip. Tyr. 630. 659.) † οὐ δῆτα. Xen. Pæd. 1. 6. 25. non sanè. καὶ δῆτα, et sane. l. 5. p. 115. a.†

Δηλαδὴ, (factum ex δῆλα δὴ) videlicet. Item, haud dubiè, profectò. Aristoph. in Vesp. Εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι τῷ γήρᾳ κακά Δηλαδή; Ponitur et extra interrogationem.

Εἰδὴ, simul, una: vel pro ἐπειδή: ut Iliad. ά. vers. 61. εἰδὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Sunt qui divisim scribant, εἰ δή.

ΔΗ'ΚΟΚΤΑ, decocta, sub. aqua. Vox est Latina à Græcis usurpata, ut et ὀξύγγιον, οὐγκία, φίκλη, λίτρα, et aliæ multæ. Legitur apud Gal. et recentiores medicos, et apud Athen. l. 3. πιεῖν ᾔτησε δήκοκταν.

ΔΗΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, lædo, βλάπτω, φθείρω. Vox media usitatior est quàm activa. Il. γ'. Μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται. Il. ά. Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ Καρπὸν ἐδηλήσαντο, corruperunt et populati sunt. ¶ Εὐφήμως ἐπὶ κλοπῆς etiam accipitur, ut tradit Eust. Od. θ'. Θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον Μή τίς τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται. ¶ Est etiam deludo, decipio. Xen. εἰ ἐπειρώμην σε ἐξαπατᾷν, λέγων τε ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐστί μοι, ἐπιδεικνύς τε ἀργύριον κίβδηλον, δηλοίην σε. (ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο. Il. δ'. 271. Med. Il. γ'. 107.) ☞ Eust. à δαίω deducit, formando à δαλὸς, ut sit propriè, τὸ ναυτικῶς βλάπτω καὶ ὡσεὶ διὰ δαλοῦ καίοντος.

Δήλημα, τὸ, nocumentum, pernicies. Od. μ'. ἄνεμοι χαλεποὶ δηλήματα νηῶν Γίγνονται. (Pl. Soph. Œdip. Tyr. 1509.)

Δηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, nocivus, perniciosus. Od. ί. Σχέτλιοι ἐστὲ θεοὶ δηλήμονες ἔξοχον ἄλλων. scribitur tamen ibi et ζηλήμονες, teste Eustath.

Δήλησις, εως, ἡ, læsio, maleficium.

Δηλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui lædit. Epigr.

Δηλητήριον, ου, τὸ, nocivum (pharmacum.) Plut. in Symp. τίς ἔνδεια, ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς νόσον ἔλυσεν. Alex. Aphr. ἐλλέβορον dicit τοῖς ἀνθρώποις esse δηλητήριον. Δηλητήριος adjectivè etiam dicitur: ut Herodian. lib. 3. ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, venena quoque dedit.

Δηλητηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δηλητήριος adject. ut, δηλητηριώδη φάρμακα, pro δηλητήρια. Eust.

Δηλαίνω, Hesych. idem quod δηλέω.

Composita.

Ἀδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, illæsus, ab omni noxa integer. Apoll. [ii. 710.] ἔθειραι Αἰὲν ἀδήληται.

Διαδηλέω, ῶ, idem quod δηλέω, nisi quòd præpositio significationem auget. Od. ξ'.—ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο.

Θεοδήλητος, à Deo læsus: cui à Deo noxa seu damnum illatum est. θεοδήλητος μιαιφονία, in Epigr. cædes deorum noxa illata.

Κεντροδήλητος, seu κεντροδάλητος, ὁ καὶ ἡ, qui pungendo noxam adfert. Æsch. in Suppl. [571.]

Ξιφοδήλητος, ense perniciem adferens. Æschyl. in Χοηφ. [726.] (Æsch. Ag. 1537.)

ΔΗ῀ΛΟΣ, ου, ὁ, manifestus, perspicuus. Luc. δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα. Sæpe δῆλον esse dicitur, quòd manifestum est adeò ut de eo constet. Od. ύ. νῦν δ' ἤδη δῆλον ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν. Xen. in Anab. Δῆλον γὰρ ὅτι Σεύθης ἀπαντήσει, manifestum est, palam est, patet. † Δῆλον ἐν ἱεροῖς. patet ex sacrificiis. Xen. Pæd. 1. 6. 2.† Dem. τῷ τοῦτο δῆλον; quo tandem id planum fit? Et cum εἰ, Luc. οὐδέπω γὰρ δῆλον εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται: nondum constat an &c. Δῆλον ποιοῦμαι, Dem. patefacio, declaro. Δῆλος ἦν τοῦτο ποιῶν, vel ποιήσας, vel ποιήσων. Aut cum ὅτι, δῆλος ἦν ὅτι ποιήσει, manifestus erat hoc faciens, &c. pro, manifestum erat eum hoc facere, vel palàm erat eum hoc facere, vel palam seu apertè hoc faciebat, ut quidam interpr. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 2.† Plut. in amat. narr. δῆλος ἦν βαρέως φέρων τὴν ἀθυμίαν. Luc. in Nigr. δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων κατεγνωκώς. Xen. δῆλός ἐστιν εὐεργετήσων. Et cum ὅτι. Xen. Pæd. 3. ἀλλὰ δῆλοι ὦμεν ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα, hoc præ nobis feramus. Sic Plato, δῆλος εἶ ὅτι φήσεις.

Δήλως, manifestè, apertè.

Δηλόω, ῶ, f. ώσω, manifesto, declaro. (Soph. Œdip. Tyr. 77. 812. 1061.) Isocr. in orat. contra Soph. τὴν ἐμαυτοῦ δηλῶσαι διάνοιαν. Et, σαφῶς vel σαφέστατα δηλοῦν, apertè vel apertissimè declarare. † σαφέστερον. Xen. Pæd. 1. 2. 15.† Interdum cum ὅτι: † Xen. Pæd. l. 1. 4. 26.† ut, τοῦτο δηλοῖ ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι. Et, ἐδήλουν οὐδὲν ὅτι ἴσασι, pro, dissimulabant se scire. Jungitur et cum εἰ, et cum εἴτε, etiam apud Xen. Apom. l. 2. δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε, &c. i. præ se ferunt utram viam innituri sint. Et cum participio: ut, ἐδήλου πονηρῶς ἔχων, præ se ferebat se malè habere. Apud Aristoph. δηλῶ τιμῶν, ostendo me honorare.

Δήλωμα, quod declarat, quod indicat, quod indicio est seu argumento, indicium. Plut. μέγα καὶ τοῦτο δήλωμα σεαυτῷ τοῦ προκόπτειν.

Δήλωσις, declaratio. [Plat. Polit.]

Δηλωτικὸς, declarativus, ad declarandum aptus, vel declarandi vim habens. [Dion. Hal.]

Δηλονότι, vide in Ὅτι.

Δηλαδὴ, vide in Δή.

Composita.

Ἄδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non manifestus, occultus, obscurus. Item, incertus, dubius. Athen. l. 6. πολλάκις καταναλώσαντες τὰ φανερὰ τῶν ἀδήλων ἕνεκα. Dicitur et, οὐκ ἄδηλος εἰμι τοῦτο ποιήσων, pro δῆλός εἰμι. Et cum fut. pass. ut, οὐκ ἦν ἄδηλος λυθησόμενος. Isocr. in Pan. Sæpe et pro incerto ac non comperto ponitur. Plut. in Cor. ἄδηλος δ' ὢν ὁ πόλεμος τοῦτ' ἔχει πρόδηλον. Xen. Pæd. 1. τούτοις πιστεύεις τοῖς ἀδήλοις. Et Thuc. 1. ἄδηλον ὂν ὁπότε τὶς ἐπελθὼν ἀφαιρήσεται, pro ἀδήλου ὄντος, quum incertum esset. Ἄδηλος τόπος, obscurus locus, i. tenebrosus seu tenebricosus, in Axioch. Plat. Apud Hesiod. vir ἄδηλος, vir obscurus (cui opp. clarus,) initio Ergων, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει.

Ἀδήλως, non manifestè, obscurè. Thuc. 1. τῆς μὲν τοι βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ἀδήλως ἤχθοντο. Apud Paul. 1 Cor. 9. ἀδήλως, incertò.

Ἀδηλότης vel Ἀδηλία, (quod tamen rarius est) incertitudo: ut, μάχη ἔχουσα πολλὴν ἀδηλότητα, pugna valde incerta et dubia. Hippoc. in ep. ad Demag.

[Ἀδηλέω. Soph. Œd. Col. 34. οὕνεχ' ἡμῖν αἴσιος σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι. Schol. ὥστε φράσαι περὶ ὧν ἀγνοοῦμεν.]

Ἀποδηλόω, manifestum reddo, declaro. Strabo.

Ἀρίδηλος, valde manifestus. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 727. Πᾶσα γὰρ ἠελίου γενεὴ ἀρίδηλος ἰδέσθαι ἦεν. 1157. iii. 615.]

Ἀριδήλως, manifestè.

Αὐτόδηλος, per se manifestus. (Æsch. S. c. Th. 854.)

Διάδηλος, manifestus, evidens, perspicuus, apertus aut valde manifestus. [Plat. de Rep. lib. 5.]

Διαδηλόω, idem quod δηλόω, declaro, manifesto. Laërt. in Bione.

Ἔκδηλος, idem. Item conspicuus, illustris. in Epigr.

Ἐκδηλόω, idem quod δηλόω, ῶ.

Ἔνδηλος, manifestus, evidens, Hesych. † Xen. Pæd. l. 4. 1.†

Ἐπίδηλος, manifestus. Aristoph. in Plut. βλέμμ' ἐστὶν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι.

Ἐπιδηλοτέρως, manifestiùs, clariùs, apud Aristot.

Ἐρίδηλος, valdè manifestus. Nonn. Evang. Joh. c. 8.

Εὔδηλος, idem. (Εὔδηλα. V. Æschyl. Pers. 1014.) Alex. Aphr. [Aristoph. Acharn. 1129. Κατάχει σὺ, τὸ μέλι κἀνθάδ' εὔδηλος γέρων. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. pag. 130. 9. Ed. Wells. ὥστ' εὔδηλον ἦν, ὅτι νικῶντες μὲν οὐδ' ἂν ἕνα φεύγοντα κατακαίνοιεν, &c. Græc. Hist. lib. 4. pag. 359. ult. Οὐκοῦν τοῦτο μὲν εὔδηλον ἡμῖν, ὅτι &c. Sympos. cap. 4. §. 47. pag. 163. Οὐκοῦν ὡς μὲν γὰρ Ἕλληνες καὶ βάρβαροι τοὺς θεοὺς ἡγοῦνται πάντα εἰδέναι τά τε ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα, εὔδηλον. Œconom. cap. 1. §. 4. pag. 66.]

Κατάδηλος, idem. Unde κατάδηλοι γίνονται προσποιούμενοι εἰδέναι, Plato in Apol. † Xen. Pæd. l. 4. p. 89. b.†

Πάνδηλος, omnibus manifestus, manifestissimus.

Παραδηλόω, exp. subindico, repræsento. [Plut de lib. Educand.]

Περίδηλος, conspicuus, item perspicuus. Hesych.

Πρόδηλος, manifestus, πρόδηλος ἡ κακία, Naz. (ἐκ προδήλου, manifestè. Soph. El. 1430.)

Προδήλως, manifestè. Apud Soph. θανεῖν προδήλως, exp. mori insigniter.

Προδηλόω, ῶ, antè declaro, antè manifesto, præsignifico. [Lucian. de Merc. cond.]

Προδήλωσις, præsignificatio, præmanifestatio. Plut. in quæst.

Σύνδηλος, cognitus, manifestus. Plut. in Pyrrho.

Ἀσύνδηλος, (*decomp.*) non manifestus nec cognitus: ut, ἀσύνδηλοι τόποι, apud Plut. in Lyc. loca incognita.

Ὑποδηλόω, submanifesto, subdeclaro. Plutarch. περὶ τύχης. [Aristoph. Thesm. 1020. ὑπεδήλωσεν. Schol. Bourd. ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν, τὸ δεῖγμα πάρεσχεν.]

ΔΗ῀ΜΟΣ, ου, ὁ, populus, plebs. Propriè volunt signif. hominum multorum cœtum: à verbo δέειν, i. colligare: ut sit δῆμος q. δεσμός. † δῆμος στρατιωτῶν, vulgus militum. Xen. Pæd. p. 150. d.† Il. β'. Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, quem ex populo, vel ex plebe: i. quem plebeium. Sæpe apud Demosth. et alios dividuntur Athenienses, εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, sicut et Romani in Senatum populumque Romanum. Apud Hom. δήμῳ Τρώων, ab Eust. exp. Trojanis. Apud Thuc. ὁ δῆμος, et οἱ ὀλίγοι opp. sonatque δῆμος interdum idem, quod status popularis, seu δημοκρατία. † Sic apud Xenoph. cap. 1. Pædiæ οἱ δῆμοι opp. μοναρχίᾳ et ὀλιγαρχίᾳ et idem quod δημοκρατία.† Exp. et tribus, ab aliis verò, curia: ut apud Plut. in Pericle, ubi τῶν φυλῶν et τῶν δήμων distinguit. Apud Plat. de leg. 6. δῆμοι et φρατρίαι conjunguntur. ¶ Item, (adject. Hom.) qui est ex plebe, plebeius. Item, δῆμος γυνὴ (q. d. πάνδημος) Archilocho, prostibulum. Alii δημὸς hac in signif. scribunt. ¶ Δημὸς signif. etiam, pinguedo, adeps. Il. θ'. Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι. Et sic alibi quoque. † Hes. Th. 538.† (Aristot. Art. Poët. c. 3.)

Δημόθεν, è populo, ex plebe. Od. τ'. Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα.

Δημόομαι, οῦμαι, Suid. idem quod δημοκοπέω. populum lenociniis capto. Hesych. est εὐφραίνομαι, εὐθυμοῦμαι δημοσίᾳ, παίζω, θωπεύω.

Δημώματα, eidem Hes. παίγνια. Pro quo Dor. δαμώ-

μata, apud Aristoph. in Pace, ubi exp. vulgaria carmina, seu publicè cani solita.

Δημώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, plebeius, popularis. Herodian. l. 1. Item παιδιώδης, Hesych.

Δημόσιος, ου, ὁ, publicus. (cui opp. ἴδιος et interdum ἰδιωτικός.) Thuc. δημόσιος πλοῦτος, publicæ opes. Et, δημόσιος ἀγὼν, Æschin. publici et solennes ludi. Item, δημόσια ἀδικήματα, Hermog. publica crimina. Εἰς τὸ δημόσιον προϊέναι vel προελθεῖν, in publicum prodire. ἐν τῷ δημοσίῳ τρέφειν, publicè alere. ἐκ δημοσίου, publico sumptu. τὰ δημόσια πράττειν, publica negotia administrare, vel rempubl. Δημόσιον subst. interdum vocabatur ipsum ærarium: ut, εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμάς. Sic ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, Dem. Bud. in Pand. δημόσιον vocari et fiscum scribit. Sæpe apud eundem, et apud Æschin. δημόσιον vocatur respublica. Δημόσιον et pro carcere ex Thuc. affertur l. 2. Epigram. Δημόσιοι à nonnullis exp. præfecti carceris: ab aliis, ministri publici. A Demosth. autem δημόσιον vocari τὸν ἀντιγραφέα, scribit Bud.

Δημοσίᾳ, adverb. publicè. cui opp. ἰδίᾳ, Thuc. et Dem. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.

Δημοσίως, itidem publicè.

Δημοσιακὸς, οῦ, ὁ, publicus: idem quod δημόσιος. ut, δημοσιακοὶ θησαυροὶ, apud Herodian. l. 2. ærarium publicum.

Δημοσιόω, ῶ, f. ώσω, publico. Thuc. lib. 2. τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, agrum publicatum mercede elocarunt. ¶ Item divulgo. Plutarch. περὶ ἀδολεσχ. τὸ γὰρ ἀπόῤῥητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας πεφώραται δεδημοσιωμένον.

Δημοσιεύω, activè, pro eodem. Synes. ep. 137. ὁ τὸ πρᾶγμα ἥκιστα δημοσιεύων, καὶ πλείστοις μὲν συνὼν, φιλοσοφίαν δὲ ἐν ἀῤῥήτοις ἀῤῥητοτάτην ἔχων. Item publicè edo: ut, οἱ τὰ παλαίσματα δημοσιεύοντες, apud Naz. Dicitur etiam, δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν, rempubl. componere, et ad meliorem statum redigere. ¶ Item, neutraliter, publica civitatis negotia gero, idem ferè, quod πολιτεύομαι: cui oppon. ἰδιωτεύειν, apud Plat. in Apol. Apud Phil. de vita M. l. 1. ταῖς οὖν περικαλλεστάταις ἐὰν ἐπιτρέψῃς μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν, exp. quæstum facere præstareque.

Δημότης, ου, ὁ, homo plebeius, popularis. Item municeps, tribulis. Xen. οἱ μὲν γὰρ πένητες καὶ οἱ δημόται, καὶ οἱ χείρους. Isocr. in Panath. τοὺς προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Aristoph. in Neb. † 210.† ποῦ Κικυννεῖς εἰσιν οἱ ἐμοὶ δημόται; mei tribules?

Δημοτικὸς, οῦ, ὁ, plebeius, popularis. Xen. contra Mid. καί τις ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων. Item popularis status amans, seu ad popularem statum conferens. Isoc. in Pan. δημοτικοὶ καὶ ὀλιγαρχικοί. Aristoph. † Nub. 205.† τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. Item popularis, i. popularium amans, plebicola. Xen. δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος. Plut. in Oth. σχῆμα δημοτικός. Et superl. δημοτικώτατος, apud Æschin. ut et δημοτικώτερος comp. apud Phil. Neutr. gen. τὸ δημοτικὸν, popularitas: ut, δημοτικὸν αὐτοῦ, popularitas ejus, vel populare ejus ingenium. Et, τοῦ δημοτικοῦ ἐξίστατο. apud Plat. in Rom.

Δημοτικῶς, populariter, more popularium seu plebeiorum. Exponitur etiam humaniter. [Demosth. Orat. adv. Timocr. οὐκ ἐᾷ νόμον, ἀλλ᾽ ἢ τὸν αὐτὸν τιθέναι κατὰ τῶν πολιτῶν πάντων καλῶς καὶ δημοτικῶς λέγων.]

Δημότεροι, plebeii, populares: unde apud Apoll. δημότεραι γυναῖκες.

Δημοτεύομαι, f. εύσομαι, popularis sum, municeps sum. apud Hesych. et Suid.

Δήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, publicus. Od. γ'. —— πρῆξις δ᾽ ἥδ᾽ ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύσω. Et Od. δ'. δήμιος οἶκος, apud Nonn, δήμιος ἑσμὸς, plebeia multitudo, (μέλεσθ᾽ ἱερῶν δημίων, i. e. τῶν ἀνακειμένων ἐν τοῖς ναοῖς. δημίων, τῶν ἀπὸ τοῦ δήμου. Æschyl. S. c. Th. 183. Ag. 649. Ch. 55. Eum. 658. 848. 881. Suppl. 964.) ¶ Item substantivè capitur pro carnifice seu tortore. Æschin. de falsa legatione, παρέσται δὲ ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ, ἂν κελεύητε. Herodian. lib. 3. φονεὺς καὶ δήμιος. Et, δημίη, ης, ἡ, scortum, apud Cyprios. Hesych.

Δημεύω, f. εύσω, publico. Thuc. l. 5. τὰ μέν τοι χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ. Dion. Hal. l. 6. δημεύουσιν ἡμῶν τοὺς ἀγρούς.

Δήμευσις, εως, ἡ, publicatio. Plut. Δημευσία, pro eodem.

Δημίζω, f. ίσω, populum decipio. Aristoph. in Vesp.

Δημίδιον, ου, τὸ, popellus, plebecula. Aristoph. [Equit. 723. addas 1196. Ὦ δημίδιον, ὁρᾷς τὰ λαγῷ᾽, ἅ σοι φέρω.]

Δημακίδιον, pro eodem, apud eundem. [Equit. 820. Μιαρώτατος, ὦ δημακίδιον, καὶ, πλεῖστα πανουργὰ δεδρακὼς, &c. Vide Notam Cl. Casaub. ad loc.]

Composita.

Ἄδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, absens à populo seu patria sua, et peregrinans. Hesych. ex Soph.

Ἀπόδημος, peregrè agens seu foris: qui peregrè abest domo, et quasi à populo. Usurpatur etiam de re: ut, ἀπόδημος πόλεμος, bellum externum. Apud Hippocr. ep. ad Demag. ὑπάρχεις μακρὰν γε τῆς ἐμῆς γνώμης ἀπόδημος, longè abes à mea sententia.

Ἀποδημία, ἡ, absentia alicujus qui degit peregrè. Accipitur etiam pro ipso actu proficiscendi peregrè. Exp. et peregrinatio, in externas regiones profectio. Xen. Pæd. 3. ἐξ ἀποδημίας τινὸς προσῄει. Plut. in Lyc. ἔγνω φυγεῖν ἀποδημίᾳ τὴν ὑπόνοιαν.

Ἀποδημέω, ῶ, f. ήσω, absum domo seu patria, sum peregrè, peregrinor à domo seu patria, q. d. absum à populo seu à publico. Xenoph. Pæd. 7. εἴτ᾽ ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Interdum cum ἀπό: ut, ἀποδημῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος, peregrinor à patria, dego peregrè. Item pro, peregrè abeo vel proficiscor. Aristoph. in Ran. ποῖ γῆς ἀποδήμεις; Plat. in Apoll. ἀποδημῆσαι ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. † Ἀποδημέω οἴκοθεν. Xen. Pæd. p. 151. b.† (Philostr. l. 3. c. 28.)

Ἀποδημητὴς, οῦ, ὁ, peregrinator, cui moris est peregrinari, vel peregrè abesse. Thucyd. l. 1.

Ἀποδημητικὸς, q. d. peregrinativus, i. peregrinari solitus.

Decomp. Συναπόδημος, qui simul peregrinatur, qui unà cum alio à populo seu gente sua abest.

Συναποδημέω, ῶ, simul peregrinor, peregrinationis socius sum.

Ἔκδημος, qui à pop. dissitus, et remotus est, qui extra populi alicujus fines est. Diciturque de re et de persona: ut, ἔκδημος πόλεμος, exterum et longinquum bellum, Plut. Et Xen. Pæd. 8. ὅταν δὲ οὗτος ἔκδημος ᾖ, quum verò peregrè abfuerit. Interdum cum genit. signif. absens, foris agens, longinquus: ut apud Eurip. ἔκδημος τῆσδε χθονὸς absens ab hoc solo. Thuc. 1. ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν, longinqua bella procul domo.

Ἐκδημία, discessus seu abitus è populo, peregrinatio, seu simpl. discessus. Greg. Peculiariter etiam dicitur de discessu ex hac vita, apud eundem Greg.

Ἐκδημέω, ῶ, è populo seu gente mea peregrè abeo, peregrinor. Sic ἐξεδήμησεν ἐς τὴν Ἑλλάδα. Et apud Naz. ἐκδημήσομεν πρὸς θεόν. (Soph. Œdip. Tyr. 114.)

Decomp. Ἀνεκδήμητος, peregrinationibus carens: ut, ἀνεκδήμητος ἡμέρα, dies qua peregrinari consuetudo aut fas non est. Plut.

Συνέκδημος, peregrinationis seu discessus è populo suo socius. Item comes, ut Act. 19. συνεκδήμους Παύλου, comites Pauli. Item metaph. pro, è vita excedens, apud Greg.

Φιλέκδημος, qui peregrinandi studio et cupiditate tenetur. Strabo.

Ἔνδημος, qui in populo seu intra populi fines est: vel qui est in civitate et domi: qui peregrè non it. (Æsch. Ch. 568.) Hesiod. in Erg. οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν ἰθείας. Apud Aristot. ἔνδημοι πράξεις, civiles et domesticæ administrationes.

Ἐνδημία, quum quis intra populi sui fines seu domi est, nec peregrè abest. præsentia.

Ἐνδημέω, ῶ, domi seu apud populum meum dego. cui opp. ἐκδημέω et ἀποδημέω. Theodor. in 4. hist. Eccl.

Ἐνδήμιος νόσος, morbus alicui regioni familiaris, et quodammodo vernaculus. apud medicos.

Ἐπίδημος seu ἐπιδήμιος, versans in populo, et domi: cui opp. is qui peregrè abest. Apud Soph. (Œdip. Tyr. 503.) ἐπίδαμος φάτις (Dorice pro ἐπίδημος) rumor qui vagatur per populum. Od. ά. ἐπιδήμιος πατὴρ, Eust. exp. qui peregrè reversus domi agit. Il. ί. ἐπιδήμιος πόλεμος, bellum civile, quod et domesticum ac intestinum bellum appellatur. Apud Apoll. Arg. l. 2. Οὐδ᾽ εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος, non verentur publicè concumbere. Apud medicos dicitur νόσος ἐπιδήμιος, aut ἐπίδημος, vel ἐπιδημικὴ, i. morbus communis quidem et à communi causa natus, non tamen patrius et familiaris, sed potius externus et adventitius.

Ἐπιδημία, ἡ, adventus. Greg. ἐπιδημία θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους.

Ἐπιδημέω, ῶ, idem quod ἐνδημῶ, adsum in urbe, domi; in urbe sum, domi sum. Xen. Pæd. 7. εἴτ᾽ ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Æschin. contra Ctesiph. οὐκ ἐπιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίππου. Et simpliciter, præsens sum: ut apud Synes. ep. 149. ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὼν ἐπιδημεῖς τῇ μνήμῃ. Sic apud Callim. in hymno Apollinis, dicitur Apollo in reddendis oraculis ἐπιδημεῖν, i. præsens esse, siquidem ea oracula certiora habebantur, in quibus manifesta erat ipsius numinis præsentia. ¶ Item, in populo grassor, seu populatim grassor: ut, ἐπιδημοῦν νόσημα, Gal. ad Glauc. ¶ Item, publico me committo, in publicum prodeo, in medium prodeo. Cujus contrarium est οἰκουρῶ. ut apud Dem. contra Mid. ¶ Item peregrè domum advenio. Dem. ἐπεδήμησεν ἐκ τῆς ἀποδημίας, peregrè rediit. Æschin. ἐπιδημῶ εἰς τὴν πόλιν. Item peregrè advenio. Strab. ξένοι δὲ οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως, peregrini verò eò non facile veniunt. Seu simpliciter, advenio. Plato in Ione, πόθεν τανῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἢ ἐξ Ἐφέσου; ¶ Item peregrè ago in aliquo loco, Bud. ex Athen. et Xen. ¶ Item, accedo, ut Bud. interp. apud Luc. ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι τῇ Λεβαδείᾳ.

Ἐπιδήμησις, adventus peregrè. Plat. epist. 7.

Ἐπιδημητικὸς, domi et quasi intra populi sui fines manere solitus, vel lubenter manens: ut, ἐπιδημητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι, apud Basil.

Ἐπιδημεύω, apud poëtas pro ἐπιδημέω, i. domi et in urbe mea versor. ut Od. π'.

Decomp. Εἰσεπιδημέω, ῶ, peregrè veniens aliquò diverto. Plat. de leg. 12.

Ἐνεπιδημέω, ῶ, peregrinor in: seu ut peregrinus commoror in. Cum dat. apud Athen.

Παρεπίδημος, qui peregrè advenit, peregrinus. Greg.

Παρεπιδημέω, ῶ, peregrè advenio, hospes et advena sum. Plut. in symp.

Παρεπιδημία, peregrinatio. Plat. in Axiocho. [Polyb. Hist. lib. 4. οἱ δὲ τῶν Μεσσηνίων ἔφοροι, —— τῇ παρεπιδημίᾳ τοῦ Δοριμάχου διαλγοῦντες. Æschin. Socrat. Dial. 3. ὅτι τὸ κοινὸν δήπου τοῦτο καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον, παρεπιδημία τίς ἐστιν ὁ βίος; Hic locus Æschinis a Cl. Auctore citatur sub nomine Platonis.]

Προσεπιδημέω, idem quod εἰσεπιδημέω.

Κοινοδήμιον, ου, τὸ, publicum.

Κοινοδημεὶ, vulgò, publicè.

Κρουσιδημῶ, populo aures obtundo, populum falsa bilance circumscribo, malitiosè in alteram partem impellendo. Suid. [Aristoph. Equit. 855. κρουσιδημῶν. Sch. Ἀντὶ τοῦ κρούειν τῇ βουλῇ. ἐλυμαίνου τὸν δῆμον ἀπατῶν, καὶ παρακρουόμενος τῇ βοῇ.]

Κρουσίδημος, qui ejusmodi fallaciis populum circumscribit. Hesych. Suid.

Μεταδήμιος, idem quod ἐνδήμιος, qui in populo est aut versatur. Od. ν'. μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη. ¶ Item qui præsens in populo est. cui opp. ἀπόδημος et ἔκδημος. Od. θ'.

Μισόδημος, osor populi. Isoc. Plut. Xen. Item qui populi suæ civitatis osor est, ut apud Plutarch. in Pericle, Κίμωνα δ᾽ ὡς φιλολάκωνα καὶ μισόδημον ἐξοστρακισθῆναι.

Νεοδαμώδης, qui recens in popularium numerum ascitus est. Thuc. lib. 6.

Ὁμόδημος, qui ejusdem pop. et gentis est, popularis, gentilis. Item qui cum pop. facit, qui ad pop. mores se componit, popularis. [Pind. Olymp. Od. Θ. 69. ὁμόδαμον Κτισάσθαν λίθινον γόνον. Schol. ὁμόδημον, ἤτοι ὁμογενῆ. Isthm. Od. A. 40. ὁμόδαμος ἐὼν Σπαρτῶν γένει, &c. Schol. —— Ἰόλαος, πολίτης ὢν Θηβαίοις.]

Ὁμοδημέω, ῶ, in ordinem me cogo, civilem me gero. Bud. ex Plut. in Polit.

Πάνδημος, ad universum pop. pertinens, publicus: ut, πάνδημος μύλη, apud Apol. Et, πάνδημος ἀγὼν, apud Eurip. Et, πάνδημοι νόσοι, apud Ægin. ¶ Est etiam universus: ut apud Soph. πάνδημος στρατός. (ad universum pop. pertinens. Aj. 175.) Item vulgaris, plebeius: ut, πάνδημος ῥητορικὴ, apud Synes. ep. 1. Sic πάνδημος μουσικὴ, apud Athen. Et, πάνδημος ποιητικὴ, apud Plut.

Πανδημεὶ, adverb. cum universi pop. multitudine, cum totius pop. frequentia. (Æsch. Eum. 1042.) Thucyd. l. 4. ἐσβεβλήκεσαν πανδημεὶ ἐς τὴν γῆν αὐτῶν. Plut. in apophth. πανδημεὶ κρατηθέντες, universim superati. Item in universum: ut apud Thuc. l. 6. ὁπλίτας ὄντας πανδημεὶ Συρακουσίων. Pro eod. dicitur et πάνδημον: ut apud Isoc. in Hel. encom.

Πανδημία, universus populus. universa populi multitudo. (Æsch. Suppl. 615.) [Plat. de Leg. αὐτούς τε ἅμα καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ὅταν ὡς πανδημίαν ἐξάγειν δόξῃ τοῖς ἄρχουσι, τότε δὲ καὶ κατὰ μέρη.]

Πανδήμιος, publicus: ut, πανδήμιον ἦμαρ, Nonn. dies publicus et festus. Item qui per totum pop. versatur. Il. σ'. Ἦλθε δ᾽ ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος. In Epigr. l. 1. πανδήμιος ἄγρη exp. universalis piscatio.

Πολυδημώδης, idem quod δημώδης, popularis, vel valde popularis. Laërt. in Ther.

Φιλόδημος, amans populi. Aristoph. in Neb. † 1189.†

Φιλοδημότατος, superl. populi amantissimus.

Φιλοδημοτικὸς, popularium amans: seu pop. status amans.

Φιλοδημώδης, idem quod φιλόδημος.

ΔΗ'Ν, (adverb.) poët. diu. (Æsch. Pers. 586.) Od. ξ'. Ἤδη δὴν ἀπεὼν, qui jam diu abest. Item dudum, pridem. Od. σ'. et ύ. Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο, Ulyssis qui jampridem decessit.

Δηναιὸς, οῦ, ὁ, diuturnus, longævus, vetus. (Æsch. Pr. 793. 911.) Il. έ. —— οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς Ὅττι μάλ᾽ οὐ δηναιὸς ὃς ἀθανάτοισι μάχηται, non diuturnum et longævum esse. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν. Idem l. 1. δηναιὸν adverb. posuisse dicitur pro δὴν, diu. Δηναιὸς dicitur etiam anteacti temporis ratione, pro, qui jampridem vel jam olim fuit, vetus, antiquus. Callim. hym. in Jovem, Δηναιοὶ δ᾽ οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.

Δηθὰ, diu, idem quod δὴν, et ex eo factum: ut vult Etym. Od. ή. et θ'. —— ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις. Hesiod. Δηθὰ μάλ᾽ ἀχνύμενοι, diu admodum. † Th. 623, usque valde.† Apoll. Arg. 2. οὐ μετὰ δηθὰ, non diu pòst. i. paulò post. Ab Hesych. exponitur etiam, continuo temporis spatio, perpetuò.

Δηθάκι, sive δηθάκις, idem quod δηθά. Ab Hesych. et Suid. exp. et, sæpè, crebrò.

Δηθύνω, tempus duco, moror seu tardo. Il. ά. Ἢ νῦν δηθύνοντ᾽ ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Et. Od. ρ'. Μὴ δέ συ δηθύνειν, ne diu moreris. Sic Apoll. Arg. 2. Οὐδέ μιν εἴα Δηθύνειν.

Δηρὸς, οῦ, ὁ, idem cum δηναιὸς, diuturnus, diutinus, longævus. Sophoc. πολύν με δαρόν τε δὴ κατείχετ᾽ ἀμφὶ

Τροίαν χρόνον, multum et diutinum tempus. Doricè δαρὸν pro δηρόν. (Æsch. Pr. 649. 939.) Adverb. quoque usurpatur δηρὸν, † Hes. Th. 629.† pro δὴν seu δηθὰ, diu, longum tempus. Od. τ'. οὐδέ τι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Δηρὸν ἀπέσσεῖται. Apoll. dicit etiam, ἐπὶ δηρὸν, sub. χρόνον, pro ἐπὶ πολὺν χρόνον, ad longum tempus: et μετὰ δηρὸν, s. χρόνον, post longum tempus.

ΔΗΝΑ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, denarius: genus numismatis Romani, valens tres obolos et semissem: ut in Pand. tradit Bud. Vide et in Ἀσσάριον.

ΔΗ͂ΝΟΣ, εος, τὸ, consilium. † Hes. Th. 236. V. ibi Clericus ubi vult deduci a Phœnicâ voce, significante judicare; et per *judicia* ibi vertit.† (☞ Etymol. ex δὴν derivatum ait, eò quod diu sit consultandum: jubente et poëta Δηρὸν βουλεύειν ἵν' ἔχῃ καὶ πολλὸν ἄμεινον: vel à δήω signif. εὑρίσκω.) Il. δ'. ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Ἤπια δήνεα οἶδε. Apud Suid. legitur etiam: Δήνεον, τὸ βούλευμα.

Ἀδηνὴς, (*comp.*) improvisum. Etym.

Ἀδηνέως, citra consilium, Gal. Ab Hesych. exp. etiam, sine dolo et fraude, simpliciter.

Πολυδηνὴς, consultus, prudens. Hesych.

ΔΗ͂ΡΙΣ, contentio, rixa. Item pugna. Hom. δῆριν ὀφέλλει. Et, δῆριν ἔχοντες μάρναντο. † Hesiod. Asp. 241. et 251. περί τινος.† (Æsch. Ag. 951. Suppl. 417.) ☞ Quidam à δαίρω, i. e. cædo, verbero, quidam à δαίω, i. divido, deduci volunt.

Δήρη, pugna, contentio. Hesych.

Δηριάω, et Δηριάομαι, rixor, contendo. Item pugno, prælior. Homer. [Iliad. P. 734. περὶ νεκροῦ δηριάασθαι. Schol. Μάχεσθαι, φιλονεικεῖν. M. 421. δηριάασθον. Schol. φιλονεικοῦσιν. Φ. 467. Schol.] et Apoll. [i. 752. δηριόωντες. Schol. ἀγωνιζόμενοι. iv. 1728. νήσῳ ἐνὶ τοῖαι γυναῖκες Ἀνδράσι δηριόωνται, &c.] Apud eosdem reperitur δηρίσασθαι et δηρινθῆναι, eadem signif. [Apoll. Rhod. Arg. ii. 16. δηρινθῆναι. Schol. Τὸ δὲ δηρινθῆναι, μαχέσασθαι, ἀπὸ τοῦ δηρίνομαι· τὸ δὲ δηρίσασθαι, ἀπὸ τὸ δηρίομαι.]

[Δηρίζω. Orph. Arg. 1275. Ὥς ποτέ οἱ δήρισσαν ἀελλοπόδων ὑπὲρ ἵππων. Apoll. Rhod. Arg. i. 1342.]

(Δηρισσόμεθα. Theoc. κβ'. 70.)

[Δηρίω. Etymol. Magn. Apoll. Rhod. Arg. ii. 16. Schol. Pind. Olymp. Od. xiii. 62. Ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν. Schol. ἀντὶ τοῦ φιλονεικήσω πλείστοις περὶ τῶν ὑμετέρων καλῶν, &c. Schol. Νεωτ. Δηρίομαι. ἠγοῦν μάχομαι, φορτικὸς γίνομαι πολλοῖς ἀνθρώποις δηλόνοτι, περὶ τοῦ πλήθους τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν ὑμετέρων. Nem. Od. xi. 32. Hom. Odyss. Θ. 76. Ὥς ποτε δηρίσαντο Θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν. Schol. Δηρίσαντο. διὰ λόγων ἐφιλονείκησαν. Iliad. P. 734. δηρίσασθαι. ut quidam legunt, secundum Cl. Seberum in Indice.]

Composita.

Ἄδηρις, non contentiosus, contentione carens, non controversus. in Epigr.

Ἀδήριτος, idem. apud Nonn. [Suidas, in Lex. i. 51. citat Autorem, cujus nomen tacet. Verba sunt hæc, Τὴν λείαν τῶν πολεμίων ἤλπισεν ἀδήριτον περιαιρεῖν. quibus verbis subjungit, ἀντὶ τοῦ ἄμαχον. Hæc stylum Polybii sapiunt, qui lib. 3. c. 93. de Fabio ipsissimis pene verbis inquit: Τὴν μὲν λείαν αὐτῶν ἤλπισεν ἀδηρίτως περισυρεῖν. Ita Cl. Suidæ Editor. Polyb. Hist. lib. 1. §. 2. pag. 2. μόλις ἔτη δώδεκα κατεῖχεν αὐτὴν ἀδήριτον. §. 20. τοῖς ἐκ προγόνων ἔχουσι τὴν κατὰ θάλατταν ἡγεμονίαν ἀδήριτον. Lib. 3. §. 3. Τίνα τρόπον Ῥωμαῖοι—ἀδήριτον μὲν σφίσι παρεσκεύασαν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχήν.]

Ἀδηρίτως, absque contentione. Item sine controversia, absque dubio. [Joseph. de Bell. Jud. lib. 3. cap. 2. §. 4.]

Ἀμφιδηριάομαι, ῶμαι, de re aliqua contendo, decerto. Simonides in suis Iambis de mulieribus. Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

Ἀμφιδήριτος, victoria: Thuc. [lib. 4. §. 134.] anceps victoria, q. d. utrinque contentiosa.

Καταδηριάομαι, ῶμαι, certo, concerto, contendo.

Λογοδηρία, ἡ, verborum contentio seu pugna, altercatio inanis. apud Athanas.

Πολύδηρις, contentiosus, controversus. vel Πολυδήριτος, valde contentiosus. Oppian. 5. Hal.

ΔΗ'Ω, invenio, Etym. Sed crebriùs futuri habet signif. Il. ι. Οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς. ubi Eust. δήετε exp. εὑρήσετε, invenietis, et dicit inde deriv. Δηὼ, de qua in fabulis. Sic δήουσιν apud Apoll. exp. εὑρήσουσιν: apud quem et δήοιμεν pro εὕροιμεν.

Δηὼ, όος, ἡ, dicta putatur Ceres, παρὰ τὸ δήω, τὸ εὑρήσω, quoniam filiam Proserpinam diu et diligenter quæsivit. Alii nominatam putant à δαίω signif. vel καίω, quoniam ardentibus facibus filiam quæsivit: vel κόπτω, quoniam aratro scinditur tellus. Sunt qui diminutivum esse velint, à Δημήτηρ. Apud Athen. l. 10. εἰς πλατὺ Στήγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης. Apud Aristoph. † Plut. 515.† Δηοῦς καρπὸς, Cereales fruges, Et Apud Soph. Δηοῦς ἐν κόλποις, pro ἐν πεδίοις.

ΔΙΑ', præpositio, pro varia constructione, varia significat. ¶ Cum genitivo: interdum significat, per: ut Il. γ'. Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος, transiit per clypeum. Xenoph. in symp. διὰ πυρὸς ἰέναι. In hac signif. nonnunquam à poëtis omittitur, ut Il. β'. Ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄστυ, pro διὰ πεδίοιο. Hanc quoque signif. habet, quum de eo dicitur quod vicem instrumenti præbet: ut Isocrat. in Archid. διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν. interdum subaudiendus relinquitur genitiv. ὅλου seu ὅλης, vel παντὸς seu πάσης, ut, διὰ βίου, pro δι' ὅλου τοῦ βίου. διά νυκτὸς pro δι' ὅλης τῆς νυκτός. Interdum tamen διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας accipitur simpliciter pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte et die. Interdum significat in, ut Xen. Pæd. 4. διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, in luctu senectutem transigens. Itidem de tempore dictum: ut, δι' αἰῶνος, in ævum vel in æternum. Sic διὰ παντὸς, in perpetuum, in omne tempus, perpetuò, semper. Sic et in his phrasibus: διὰ χειρὸς ἔχω, Lucian. in manu habeo. διὰ τιμῆς ἔχω, apud Herodianum, in honore habeo. διὰ στόματος εἶναι, in ore esse, celebrari. † ἔχειν. Xen. Pæd. 1. 4. 25.† Sic et cum verbis motum significantibus. Thuc. διὰ μάχης ἰέναι, in prælium exire. Et apud Plutarch. διὰ λόγων ἐλθεῖν, venire ad colloquium. Sic et apud Plat. de leg. 7. διὰ φόβων γίγνεσθαι, in metu versari. Aliquando omittitur præpositio in: ut, διὰ πλειόνων, pluribus: δι' ὀλίγων paucis: διὰ βραχέων, brevibus. ¶ Item exp. inter: ut, διὰ πάντων ἄξιος θέας, inter omnia spectatu dignus. Herodot. Sic διὰ νήσων, inter insulas. ¶ Item pro ἐκ, ut apud Athen. βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γινόμενα. In qua sign. ita usitata est medicis recentioribus hæc præpositio διὰ, ut etiam in nominandis quibusdam pharmacis, eam nominibus agglutinaverint, immutata illorum terminatione. Dicunt enim, διάῤῥοδον κολλούριον pro διὰ ῥόδων κολλούριον, i. collyrium ex rosis compositum. Itidem verò apud musicos, in harmoniarum appellationibus, sunt qui διὰ accipiant pro ἐκ: ut, διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, harmonia ex omnibus. Sic et apud Aristot. διὰ ποταμῶν ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, ex fluviis subvehuntur exhalationes. ¶ Adhibetur etiam significando intervallo loci vel temporis: ut, διὰ πολλοῦ φυτεύειν, longis intervallis, seu longis interstitiis plantare. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 28.† διὰ χρόνου ἑώρακα αὐτὸν, (sub. μακροῦ vel πολλοῦ) longo intervallo eum vidi. διὰ τρίτης, (sub. ἡμέρας) tertio quoque die. διὰ πέντε ἐτῶν, post quinque annos, exactis quinque annis. ¶ Nonnunquam redditur per ablativum; ut, διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, atramento scribere, apud Plut. in Solone. ¶ Nonnunquam redditur per adverb. ut, δι' ἀκριβείας λέγειν, pro ἀκριβῶς, accuratè, exquisitè. Sic. διὰ τάχους, et διὰ ταχέων, celerrimè. ¶ Cum accus. apud poëtas, pro κατὰ, itidem ut διὰ cum genit. Od. ὁ. νύκτα δι' ἀμβροσίην, per almam noctem i. κατά. Sic Od. ἡ. βῆ διὰ δῶμα, pro ἔβη κατὰ δῶμα. ¶ In soluta oratione ponitur pro, propter, ob: ut, διὰ τοῦτο, et διὰ ταῦτα: δι' ὅ, et δι' ἅ. Sic et δι' ἀρετὴν, propter virtutem, virtutis ergo, apud Plat. † Xen. Pæd. 1. 2. 10. et 1. 2. 15 † ¶ Sæpe apud Atticos accusativum pro genit. habet: ideóque exp. per, † Xen. Pæd. l. 1. 4. 1. et l. 1. 4. 16.† aut per ablativum sine præpos. ut Dem. διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθην, pro, διὰ τῶν θεῶν. ¶ In compositione interdum respondet particulæ Latinæ dis: ut, διαφωνεῖν, dissonare: διασκεδάζειν, dispergere. In quibusdam verbis sonat, q. d. per medium: ut διεκπλεῖν, per mediam classem hostium erumpere. Interdum vehementiam duntaxat addit. Interdum signif. continuum quid: ut in διαβιόω, διαμένω. Interdum auget. ut, διαισθάνομαι, persentisco. διορῶ, perspicio. Διὰ πρὸ vel διαπρὸ, penitus. Il. ὁ. διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, i. ita ut trajecerit. (Cum Gen. Διὰ θεῶν. i. e. διὰ τῆς ἐπικουρίας τῶν θεῶν. Æsch. S. c. Th. 239. Διὰ τέλους. in finem. Eum. 64. πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος. Eurip. Phœniss. 20. 244. 312. 320. 341. 436. 1029. 1502. subintelligitur. Soph. Tr. 794. 1037. Œdip. Tyr. 827. in ib. 1441. Æsch. Pr. 122. Soph. Tr. 1147. Cum Acc. pro κατά. Æsch. S. c. Th. 51. pro ἀπό. ib. Pr. 371. V. S. c. Th. 862.) ¶ Δία, Jovem, vide in Ζεὺς, Jupiter. Δῖα fœm. ex δῖος, vide Δῖος ibidem.

(Διαὶ, pro διά. Æschyl. Ag. 1462. 1494.)

ΔΙΑ'ΔΕΣΜΑ, ατος, τὸ, dicta est à Zoroastre malva hortensis, ut est apud Diosc.

ΔΙΑ'ΖΟΜΑΙ, telam perficio. Pollux διάζεσθαι suo tempore dictum fuisse tradit, quod Attici suo tempore dixerunt, στῆσαι τὸν στήμονα καὶ προφορεῖσθαι. Legitur Judic. c. 16. Etym. vide in δίασμα.

Δίασμα, τὸ, exp. licium, Judic. c. 16. Derivari dicitur παρὰ τὸ διάζεσθαι positum pro δάζεσθαι per pleonasmum τοῦ ι.

ΔΙΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, humecto, madefacio, irrigo. Il. χ'. Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. ☞ Deducitur παρὰ τὸν Δία, i. à dio seu Jove. unde Etymol. dicit propriè significare, ἐκ τοῦ διὸς βρέχεσθαι.

(Διαίνομαι. Med. Æschyl. Pers. 258. pro δακρύω. 1052. διαίνου δ' ὄσσε. 1069.)

Δίημι, perfundo, madefacio, διϋγραίνω, diluo. Bud. ex Theophr. et Diosc.

Διέμαι, idem. unde ὄξει διέμενος, schol. Aristoph. in Pluto exp. διϋγραίνων. Item perfundor, madefio: ut apud Diosc. οἴνῳ διειμένας πολυτελεῖ, madefactas, maceratas.

Δίεσις, perfusio, madefactio, percolatio. Diosc. Item transmissio. vide in comp. ex Ἵημι.

Διερὸς, humidus, madidus, cui humiditas inest. (Æsch. Eum. 263. Theoc. ιζ'. 80.) Apud Aristoph. διεροῖς μέλεσι, quæ lacrymis madent. Et, γῆ διερὰ apud Theophr. Apud Hom. διερὸς βροτὸς, cui vitalis quædam humiditas inest.

Διέρα, margines fluminum, et ἄνδηρα. Suid.

Composita.

Ἀδίαντον, herba perpetuò virens: alio nomine capillus Veneris. Ideo autem sic vocatur, quod ejus folium perfusum aqua non madescat, sed sicco semper simile sit, teste Plinio et Theophr. Theocr. χλοερόν τ' ἀδίαντον. Et Nic. in Ther. Ἀχραές τ' ἀδίαντον vocat, quoniam οὐ χραίνεται à pluviis et aquis. [Pind. Nem. Z. 106. ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον. Schol. ἄνευ ἱδρῶτος.]

Ἀμφιδιαίνω, circum irrigo et perfundo. in Epigr.

ΔΙ'ΑΙΤΑ, ης, ἡ, vitæ seu vivendi institutum, vivendi mos, vitæ genus. (Æsch. Pr. 489. Aristoph. R. 114.) Thuc. l. 2. δίαιταν μεταβάλλειν. Sic et Xen. Et Synes. ep. 148. ἣν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίαιταν. Item victus. † Δίαιτα μέτρια. Xen. Pæd. 1. 2. 16.† Interdum et pro certa quadam vitam instituendi ratione, quod ad victum corporis attinet. Luc. in Macr. διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν. Et, ἀκριβὴς δίαιτα. Plut. et εὐτελὴς δίαιτα, Xen. quibus opponitur δίαιτα ἐλευθέριος, apud Herodian. l. 4. Dicitur et aliquis esse εὐτελὴς περὶ τὴν δίαιταν, à Plut. Item, σώφρων καὶ μέτριος τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν, ab Æschin. Dicitur etiam τὰ ἀμφὶ vel περὶ τὴν δίαιταν, interdum pro, δίαιτα: ut apud Luc. et Plut. Item victus ratio à medicis præscripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantùm cibus et potio verùm etiam exercitatio, somnus vigilia, et cætera quorum moderatus usus ad valetudinem confert. unde δίαιτα λεπτὴ, ἀκριβὴς, θεραπευτικὴ, ἀναληπτικὴ, &c. apud Gal. ☞ Derivari dicitur à nomine δαὶς, δαιτός. vel (ut aliis placet) ἀπὸ τοῦ διάειν, i. à perspirando: quasi διάτη, quia qui diætam agit, spiritus tantùm alimento est contentus. ¶ Item, habitatio, domicilium. Andocides, ἐπιθυμίᾳ τῆς μεθ' ἡμῶν πολιτείας καὶ διαίτης. Apud Herodot. Thuc. Plut. ἔχειν δίαιταν, habitare vel vitam degere. † Δίαιταν ποιεῖσθαι. vitam degere vel habitare. Xen. Pæd. p. 233. b.† Dicuntur et bruta suam habere δίαιταν, ut apud Aristot. de mundo. Affertur pro immoratione, ex Strab. lib. 1. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρας ἐστὶ διαίτης. ¶ Item, arbitrium, ut, δίαιταν ἐπιτρέψαι. Demosth. Et, ἐπιτρέπεσθαι τὴν δίαιταν, Luc. Item, ἀποδοῦμαι τὴν δίαιταν, apud eundem in Dearum judicio, i. non accipio delatum arbitrium, arbiter esse nolo.

Derivata à δίαιτα, i. vitæ genus, &c.

Διαιτάω, ῶ, alo, nutrio, (sed certo victu et à medicis præscripto) ut, διαιτᾷν νοσοῦντα, apud Gal. Sic et Plut. in Catone, θεραπεύειν καὶ διαιτᾷν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι. (Theoc. ιϛ'. 34. pro statuo. Philostr. l. 2. c. 39. l. 3. c. 25.)

Διαιτάομαι, ῶμαι, vitam dego, agito, dego. Thuc. 2. ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι. Dicitur et de brutis: unde τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα, apud Luc. Aliquando peculiariùs ad victum refertur: ut, μετρίως διαιτώμενοι. Xenoph. qui frugi victu utuntur. Et, δίαιταν διαιτώμενος μοχθηρὰν, Plat. in Epist. intemperanter vivens. Item cum accusat. pro edere. apud Bas. πάντες τὰ κύκνων διῃτῶντο. ¶ Item pass. certa illa victus ratione alor: apud Galen. Item pro τρέφεσθαι, ali, de avibus. Bas. dixit, γυψὶ δὲ σύνηθες ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι. Affertur et pro πολιτεύομαι. ex Thucyd.

Διαιτέομαι Ionicè pro διαιτάομαι: ut apud Luc. δίαιταν ἐδιαιτέοντο, vitam agebant.

Διαίτημα, τὸ, vitæ institutio et disciplina, vitæ genus quod quisque sequitur. Et, διαιτήματα plur. vitæ instituta, apud Thuc. l. 1. [§. 6. σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος ἔτι οὕτω νεμόμενα, τῶν ποτε καὶ ἐς πάντας ὁμοίων διαιτημάτων.] Pro victus ratione affertur ex Xen. et Gal.

Διαιτητικὴ τέχνη in medicina est, q. d. ars victus ordinatoria, ars ordinandi victus. de qua lege Gal.

Composita.

Ἁβροδίαιτα, ἡ, vita delicata, vita mollis, vitæ mollitice seu lautitia, delicata seu lauta victus ratio. Suid.

Ἁβροδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitam mollem agens, molliter vivens, delicata seu lauta victus ratione utens. Æschyl. in Pers.

Ἁβροδιαιτάομαι, ῶμαι, vitam mollem et delicatam ago: delicata victus ratione utor.

Ἀγροδίαιτος, (ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος) in agro vitam agens, aut agrestem seu rusticam videndi rationem sectans. A

Gell. l. 1. c. 5. ponitur pro, rusticus, i. inscitus, illepidus: quòd rusticum vitæ genus tale sit.

Ἐκδιαιτῶμαι, licentiosè vivo, insolenti quodam et minimè laudabili vitæ genere utor. Item in luxum effusus sum. luxuriosè vivo, ut Bud. interp. apud App. in Libyco: unde ἐκδεδιῃτημένος exp. etiam ἀκόλαστος. Apud Thuc. l. 1. εἴ τι που ἐξεδεδίῃτο τῶν καθεστώτων νομίμων, i. descivisset seu defecisset à patria disciplina. Philo, πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῇς τὰ πάτρια, prius quam à patriis institutis descivеris. Idem dixit, ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται.

Ἐκδιαίτησις, q. d. discessio à diæta: mutatio instituti vitæ in pejus. Apud Phil. ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων, defectio à disciplina patria. Item vita in luxum effusa.

Ἐκδιαίτησις, victus licentiosus, luxuriosa vitæ ratio. Plut.

Ἐπιδιαίτησις, pro ordinatione victus, aff. ex Diosc. 4.

Εὐδίαιτος, qui victu parabili est contentus, homo frugi. Xen.

Ἰσοδίαιτα, æqualitas victus, seu similitudo in victu.

Ἰσοδίαιτος, æquali seu pari cum alio vel aliis victu utens, aut simili vitæ genere utens. [Thucyd. Hist. lib. 1.]

Λιτοδίαιτος, vili et tenui assuetus victui. Τὸ λιτοδίαιτον, victus tenuis, seu victus tenuitas et frugalitas.

Μεταδιαιτῶ, vitæ genus commuto. apud Luc.

Ὀλιγοδίαιτος, modico contentus circa victum seu in victu. Athen.

Ὁμοδίαιτος, qui eodem victu, seu eodem vitæ genere utitur: ut, ὁμοδίαιτος ἅπασι, apud Luc. Exp. et convictor: item contubernalis. Exp. et sodalis, apud Greg.

Παραδιαιτᾶσθαι, convivere alicui, versari apud aliquem. Suid.

Προδιαίτησις, præparatio per diætam, seu diætæ præmissio. [Lucian. Necyom.]

Προσδιαιτάω, ῶ, victito apud.

Προσδιαίτησις, victus et conversatio cum aliquo.

Σκληροδίαιτος, qui duram vitam vivit, qui victu utitur non molli nec delicato, sed duro. Dicitur etiam σκληροδίαιτος βίος, victus durus seu vita dura. Phil. de vita Mosis.

Derivata ex δίαιτα, i. habitatio.

Διαιτῶμαι, habito, commoror, versor, diversor. Thuc. l. 2. ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Et, ἐν Βοιωτοῖς διῃτᾶτο, apud Bœotios degebat.

Διαιτητήριον, ου, τὸ, locus vel pars domus ubi habitamus. Xenoph. in Œcon.

Composita.

Ἀδιαίτητος, à Suida exp. alienus, insuetus.

Ἐνδιαιτῶμαι, inhabito. [Herodot. Hist. lib. 8. cap. 41. λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐνδιαιτᾶσθαι ἐν τῷ ἱρῷ.]

Ἐνδιαίτημα, locus qui inhabitatur, habitatio. Basil. πάντων τῶν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ ἐπιτήδειον ἐνδιαίτημα.

Συνδιαιτῶμαι, cohabito, contubernalis sum. Plut. in Lyc. Sic Chrys. ἀγγέλοις συνδιαιτᾶσθαι.

Συνδιαίτης, convictor, is cum quo vivimus. Luc.

Συνδιαίτησις, cohabitatio, eadem vivendi ratio. Plut.

Συνδιαιτητὴς, contubernalis.

Derivata ex δίαιτα, i. arbitrium.

Διαιτάω, ῶ, arbitror, sum arbiter. Plut. in Cam. ἀποδούσης τῆς βουλῆς ἐκείνῳ τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι ταῦτα. Et cum dat. personæ. Dem. διαιτῶν ἡμῖν ὁ Στράτων, qui nobis arbiter erat controversiæ. Interdum pro conciliare et componere discordiam. itidem cum dat. apud Appian.

Διαιτήσιμος, arbitrarius, ex Isæo.

Διαιτητὴς, arbiter. Aristot. Rhet. l. 1. et Dem. [Herodot. Hist. lib. 5. cap. 95. Μιτυληναίους δὲ καὶ Ἀθηναίους κατήλλαξε Περίανδρος——τούτῳ γὰρ διαιτητῇ ἐπετράποντο. κατήλλαξε δὲ ὧδε. Demosth. Orat. adv. Midiam. Orat. c. Dionysod.]

Διαιτητήριον, locus in quo judicant arbitri.

Composita.

Ἀποδιαιτᾷν, dicitur arbiter, i. absolvere. Demosth. ὅτε ἀπεδιῄτησέ μου ὁ διαιτητής. Idem, ἀποδιαιτῆσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητὴν, absolvisse me controversiis.

Δυσδιαίτητος, cujus arbitrium difficile est: de quo arbitrari difficile est.

Εὐδιαίτητος, de quo arbitrari facile est. Strab. l. 8.

Καταδιαιτᾷν, dicitur arbiter, i. condemnare. Demosth. in Mid. τὴν δίκην ἣν καταδεδιῃτήκει, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν, ut arbitrium illud damnatorium in absolutorium verteret. Et, ἐρήμην κατεδιῄτησεν αὐτοῦ.

Καταδιαιτᾶσθαι, pro obtinere et vincere arbitrium. Idem Dem. οὔτε ἔφη με καταδιαιτήσασθαι τὴν δίκην αὐτοῦ, negavit me arbitrium vicisse contra eum.

ΔΙΑΜΠΑ'Ξ, in totum, καθόλου, διὰ παντός. Hesych. et Suid. (Æsch. Pr. 65. Suppl. 557. 952.) Exp. etiam, utrinque. Luc. διελαύνεται διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. Idem quod διαμπερὲς et διαμπερέως.

ΔΙΑΤΤΑ'Ω, ῶ, exp. διασήθω, percribro. Etym. dicit Atticum esse, derivatumque à σῶ. Gal. ad Glauc. l. 2. διαττῶν ἀποκρίνω τὸ πίτυρον. Idem l. 3. κατὰ τόπους, κολλύριον καλῶς κοπτόμενόν τε καὶ διαττώμενον, καὶ λειούμενον. [Plat. Sophist. Τὰ τοιάδε, οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾷν, καὶ βράττειν, καὶ διακρίνειν.]

Προδιαττάω, ῶ, (*comp.*) prius cribro, prius per cribrum transmitto, incerniculo præpurgo. Gal. ad Glauc. 2. ἀλλὰ προδιαττῶντες ἀποκρίνουσι τὸ πίτυρον, sed prius incerniculo furfures secernunt.

ΔΙΔΑ'ΣΚΩ, F. άξω, P. αχα, doceo. Od. Θ'. Ἤ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων. Xen. Hell. 2. τοὺς μὲν διδάξαι, τοὺς δὲ ἀναμνῆσαι ὑμῶν βούλομαι. Idem, τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας. Interdum dicitur, διδάσκω σε περὶ τούτου: ut Aristoph. in Nub. οὐδέπω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας. † Διδάξῃς τοῦτο μηδένα: hoc doceas neminem. Aristoph. Nub. 822. ἔχετε πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθεύσει. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. b. Cum περί. 1. 6. 12.† Interdum etiam dicitur, πόσου διδάσκει, quanti docet. Sic, διδάσκω μισθοῦ, mercede doceo, Luc. Διδάσκειν δρᾶμα, fabulam edere in theatro aut aliàs publicè. fabulam docere. Bud. ex Athen.

Διδάσκομαι, doceor, disco. (Æsch. Ag. 552. Ch. 116. 226.) Aristoph. in Nub. διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Interdum est, docendum loco, vel mando. quo sensu dicitur pater διδάσκεσθαι filium. Plat. in Protag. εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς. Sic utuntur et Xen. ac Aristoph. Item certior fio, edoceor. Paus. in Lac. καὶ παρὰ τὸν κριὸν ἐλθόντες διδάσκονται τὴν ἅλωσιν τῆς Σπάρτης. Item in media voce pro διδάσκω, apud Aristoph. Et Luc. διδάξομαί σε θρηνεῖν.

Δίδαγμα, τὸ, documentum. Aristoph. in Neb. † 668.† et Xen. de arte eq.

Δίδαξις, doctrina, i. ipsa docendi actio. Greg. [Eurip. Hec. 600. Ἔχει γε μέν τοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς, Δίδαξιν ἐσθλοῦ.]

Διδακτὸς, οῦ, ὁ, doctus. Joh. 6.

Διδακτὸν, τὸ, quod doceri potest. Isoc. contra Soph. μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν ὡς ἔστι δικαιοσύνη διδακτόν. Item quod disci potest. Plut. de fort. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ. Item quod docere licet, docendum. Soph. in Trachin. δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι. Sic Plut. in symp. μόνοις ἐστὶ ῥητὰ καὶ διδακτὰ, &c. solis dicenda sunt et docenda.

Διδακτικὸς, aptus ad docendum, docendi artifex et peritus.

Δίδακτρον, ου, τὸ, præmium quod magistro doctrinæ nomine redditur. Minerval Latini appellabant.

Διδακτήριον, ου, τὸ, documentum. Hippoc. de victu in morbis acut.

Διδαχὴ, ἡ, doctrina, instructio, admonitio. Thuc. [lib. 1. §. 121. ὃ γὰρ ἡμεῖς φύσει ἔχομεν ἀγαθὸν, ἐκείνοις οὐκ ἂν γένοιτο διδαχῇ. Herodot. Hist. lib. 5. cap. 70. ταῦτα δὲ πέμπων, ἔλεγε ἐκ διδαχῆς τοῦ Ἰσαγόρεω. 2 Epist. ad Timoth. iv. 2. παρακάλεσον ἐν πάσῃ—διδαχῇ· ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, &c.]

Διδάσκαλος, ου, magister, propriè literarum aut morum. Luc. διδάσκαλος τοῦ καίσαρος. Item pro quolibet qui rem aliquam docet: ut, διδάσκαλος τῶν τοιούτων ἔργων, Isoc. διδάσκαλος τοῦ μὴ ψεύδεσθαι, Xen.

Διδασκαλία, ἡ, doctrina, disciplina, instructio. Xen. Pæd. 8. αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία. Διδασκαλίαν ποιοῦμαι, et διδασκαλίαν παρέχω. Thuc. doceo.

Διδασκαλικὸς, q. d. magistralis aut doctorius: ut, διδασκαλικοὶ λόγοι, apud Xenoph. Apom. l. 1. Item qui docendi artifex est et peritus. Plat. in Gorg. διδάσκαλος ῥήτωρ. Τὸ διδασκαλικὸν, docendi modus seu ratio.

Διδασκαλικῶς, modo doctorio, more eorum qui docent in scholis. Polyb. in fragm.

Διδασκάλιον, ου, τὸ, merces docendi, præmium quod discipulus magistro doctrinæ nomine reddit. Idem quod δίδακτρον. Plutarch. in Alex.

Διδασκαλεῖον, ου, τὸ, locus ubi docetur, gymnasium, schola. Thuc. διδασκαλεῖον παίδων. Xen. Pæd. 3. δικαιοσύνης διδασκαλεῖα. † et 1. 2. b. et 15.†

Διδασκέω, ῶ, idem quod διδάσκω. Hesiod. αὐτὰρ Ἀθήνη Ἔργα διδασκῆσαι.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀναδιδάσκω, iterum doceo, aut perdoceo. Phil. de mundo, φθόνος δὲ οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν. Utitur et Aristoph. in Pluto.

[Ἀντιδιδάσκω. Appian. Alex. de Bell. Civ. lib. 5. ὁ δὲ ἀντεδίδασκεν αὐτοὺς ὅτι αὐτῷ μὲν καὶ Ἀντωνίῳ πάντα εἶναι φίλια καὶ κοινὰ, &c. Aristoph. Vesp. 1401. Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης.]

Ἀποδιδάσκω, dedoceo. sicut ἀπομανθάνω, dedisco.

Ἐκδιδάσκω, edoceo. Bud. ex Antiph. ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους. (Aristoph. R. 64.) † Nub. 237. ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς.†

Ἐκδιδάσκομαι, edoceor seu disco: ut, ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, lingua Græca imbuor. Item edocendum loco vel curo: ut apud Eurip. in Med. Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς. (cum Gen. Soph. Tr. 951. 1262.)

Ἐπεκδιδάσκω, (*decomp.*) amplius doceo et demonstro. Plutarch. in Sol. et Plat. in Protag.

Ἐνδιδάσκω, doctrina imbuo.

Μεταδιδάσκω, dedocens priora, nova doctrina imbuo. Plut. an seni admin. resp. (Philostr. l. 1. c. 15.)

Προδιδάσκω, prius doceo. Thuc. l. 2. μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἢ ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν. Media etiam vox pro activa usurpatur. Aristoph. in Pluto, Ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ μὲ προὐδιδάξατο. (doceo, persuadeo. Soph. Aj. 163. Tr. 694.)

Composita ex διδακτός.

Ἀδίδακτος, -ου, ὁ καὶ ἡ, indoctus. Phocyl. Ἀδίδακτον, etiam dicitur, quod aliquis ab alio doctus non est: ut, ἀδίδακτον τῆς φύσεως δῶρον, apud Luc. de hist. scrib.

Ἀρτιδίδακτος, non ita pridem doctus seu edoctus: qui nuper seu recens didicit. Appian. lib. 3. belli civil. τῶν Ἑλληνικῶν ἀρτιδίδακτος ὤν.

Αὐτοδίδακτος, qui sua ipsius industria rem aliquam didicit, quasi à se ipso doctus. Od. χ'. et apud Xen. A Bud. exp. suapte natura aliquid faciens. (Æsch. Ag. 1001.)

Αὐτοδιδάκτως, Bud. exp. naturæ instinctu.

Δυσδίδακτος, qui ægrè discit, qui est stupido ingenio. Hippocr. ep. ad Demàg.

Θεοδίδακτος, à Deo doctus, divinitus institutus. 1 Thess. 4.

Μητροδίδακτος, à matre edoctus, à matre eruditus. Suid.

Νομοδιδάκτης, ου, ὁ, legis doctor.

Composita ex διδάσκαλος.

Ἀσωτοδιδάσκαλος, luxuriosorum magister, apud Athen. l. 8.

Γεροντοδιδάσκαλος, senis vel senum præceptor, qui docet senes discipulos. Apud Plat. in Euthyd.

Γραμματοδιδάσκαλος, qui literas docet, ludimagister. [Diog. Laert. lib. 10. §. 2.]

Γραμματοδιδασκαλίτης, idem.

Γραμματοδιδασκαλεῖον, ludus literarius. Plut. et Luc.

Δημοδιδάσκαλος, populi doctor. Item peculiari signif. concionator Ecclesiasticus, apud Synes.

Διθυραμβοδιδάσκαλος, dithyramborum poëta. [Aristoph. Pac. 828. Οὐκ, εἰ μήγε που ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.]

Ἐρωτοδιδάσκαλος, amoris præcepta seu artem amandi tradens, amandi præceptor. [Athen. Deipn. lib. 5.]

Ἑτεροδιδασκαλέω, ῶ, f. ήσω, alia et diversa ab illis quæ antè tradita sunt doceo, nova doceo. 1 ad Tim. 1. Utitur et Basil. et Chrysost. et Theodor. in hist. Eccl.

Ἱεροδιδάσκαλος, qui sacra docet, qui ea docet quæ ad sacrorum ritus pertinent. Item qui ad sacra initiat.

Κακοδιδασκαλέω, ῶ, mala doceo. * Argum. ad Aristoph. Nub.*

Καλοδιδάσκαλος, qui honesta docet.

Κυκλιοδιδάσκαλος, magister carminum quæ κύκλια dicuntur.

Κωμῳδοδιδάσκαλος, comœdiæ scriptor: comicus poëta.

Κωμῳδοδιδασκαλία, doctrina de comœdia.

Λογοδιδάσκαλος, dicendi magister, artis dicendi magister.

Νομοδιδάσκαλος, legis doctor, Luc. c. 5.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος, saltator, qui saltatoriam artem docet. Xen. in symp. et Athen. l. 1.

Τραγῳδοδιδάσκαλος, qui tragœdias docet.

Τραγῳδιοδιδάσκαλος, pro eodem. apud Luc.

Ὑποδιδάσκαλος, qui præceptori subest in docendi officio.

Χοροδιδάσκαλος, chori magister, qui docet eos quos in chorum recepit, quomodo canere debeant et quomodo saltare. Arist. Pol. 3. c. 9. Plat. de leg. et Dem. in Mid.

Χοροδιδασκαλία, munus illud chorodidascali. Et pro peritia chori, affertur ex Xen.

Ψευδοδιδάσκαλος, falsus doctor: qui doctoris titulum falsò sibi arrogat: vel etiam qui mendacia et falsa docet. 2 epist. Pet. c. 2.

ΔΙ'ΔΥΜΟΣ, ὁ καὶ ἡ, geminus, duplex. (παρὰ τὸ δύο, inquit Etymolog.) Odyss. τ'. Αὐλοῖσιν διδύμοισι, duplicibus fistulis. Soph. διδύμαιν χεροῖν, duplicium manuum. Gregor. Nazian. ἡ δίδυμος ἀκτὶς, geminus radius. Item δίδυμοι dicuntur duo, qui uno partu editi sunt. ut Iliad. ψ'. de duobus Actoris filiis, Οἱ μὲν ἔσαν δίδυμοι. (ita enim quidam accipiunt: alii autem simpliciter pro δύο.) A poëtis et astronomis Castor et Pollux vocantur δίδυμοι. Et, οἱ ὄρχεις, testes, honestiore (ut ait Gal.) vocabulo δίδυμοι appellantur, quia gemini sunt. Unde διδύμων σκληρίαι, et διδύμων φλεγμοναὶ, apud Dioscoridem. Dicitur et neutro genere δίδυμα, de gemino partu, seu gemina prole uno partu edita. Plut. in consol. ad Apollon. τὰ γὰρ δίδυμα τὴν ὁμοιότητα μάλιστα παρεμφαίνει. Fœminino genere Διδύμη dicitur radix ejus herbæ, quæ et ὄρχις nominatur; ut testatur Galenus in Lex. Hippocrat. Traditur enim herba illa habere radicem βολβοειδῆ, διπλῆν, ὀρχιδίοις ὁμοίαν. Unde et διδύμιος seu διδύμιον nominatur.

Διδυμότης, ητος, ἡ, duplicitas, gemina natura, seu geminitas. Exp. et geminatio. [Plat. Phileb. ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ, καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται ξυνεπόμεναι συχναὶ, τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην, ὀνόματος ἑνὸς κεκοινωνημέναι.]

Διδυμάονες dicuntur iidem qui δίδυμοι, gemini seu gemelli, gemina proles, uno partu edita. Il. π΄. Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσι. Et simpliciter pro δύο, duo, seu duplex, ut apud Nonn. διδυμάονες ἰχθύες, duo pisces. † In duali occurrit. Hesiod. Asp. 49.†

Διδυμεύω, geminos seu gemellos habeo, geminam habeo prolem, ut in Cantic. c. 4.

Διδύμιος, vide in Δίδυμος.

Composita.

Ἐπιδιδυμὶς, est propria et intima testium tunica, et illis omni ex parte contigua, dura, crassa, et admodum valida. Sic dicta, quòd testiculo, quem δίδυμον vocant, superinducta sit. Vide Gal. de semine l. 1. et in lex Hippoc.

Τετράδυμος, quadrigeminus. Strabo (de mulieribus Ægyptiis) τετράδυμα τίκτει, quadrigeminos fœtus edunt.

Τρίδυμοι, tergemini: ut, τριδύμους τίκτειν dicitur, quæ triplicem edit partum.

ΔΙ'ΔΩΜΙ, (fut. δώσω) dono, do, ut Od. ώ. Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα, Plut. in Themist. ἐκείνῳ δὲ σοφίας ἀριστεῖον ἔδοσαν. Xen. Pæd. 4. δίδωμί σοι ἐμαυτὸν τὸν δοῦλον καὶ σύμμαχον. Exponit. etiam concedo, permitto: ut Liban. παραγραφὴν ὁ νόμος δίδωσι, lex illi concedit vel permittit. Synes. ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ δέδωκα τὸ πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπεξελθεῖν. Idem, καὶ εἴ μοι δίδως εἰπεῖν πάτερ σεβασμιώτατε. ¶ Item (de fœmina dictum) do nuptum seu nuptui, do in matrimonium, ut Il. λ΄. δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν. Sic Thuc. 2. ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν. Apud Herodot. ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, ultrò citroque matrimonia contrahebant. (Δοὺς dicitur qui Virg. dat nupt. Eurip. Med. 288.) ¶ Item do, id est, trado vel offero, porrigo. Herodian. l. 1. εἰώθει γὰρ αὐτῇ κιρνᾶναί τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν, primum illi miscere atque offerre poculum. Plato in Prot. οὕτω τὸ γραμματεῖον διδόασι, id est, tabellam porrigunt. Et, διδόναι εἰς χεῖρας, Aristoph. tradere in manus. ¶ Est etiam, dedo, ut Thuc. 2. διδόασιν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι. ¶ Dicitur etiam πληγὰς δίδωμι, plagas infligo, Plat. de leg. Sic Il. ά. ἄλγε' ἔδωκεν. Et (inversa constructione) Od. ἑ. ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, tradidit doloribus. (Δίδωμι infligo. Æsch. Pers. 455. ἡδονῇ δούς. Eurip. Phœniss. 21. 389. 419. 438. 580. 613. λόγον διδόναι, perpendo. Soph. Œdip. Tyr. 591. Tr. 1133. 1101. Philostr. l. 1. c. 7. et 17.) † δίδωμι λόγον, reddo rationem. Xen. Pæd. 1. 4. 3. ἂν θεὸς εὖ διδῷ, si Deus bene det, Deo juvante. l. 3. p. 69. a. δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι: do (i. e. potestatem facio) vobis consulere. l. 3. p. 72. e.†

Δίδομαι, donor, trador, &c. Herodian. l. 8. ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι, projiciebantur in flumen.

Δόμα, τὸ, donum, apud Plut. in apophth. et Matth. ac Paulum.

Δόσις, εως, ἡ, donatio, largitio, donum, munus. (Eurip. Phœniss. 713. Æschyl. Ag. 1023. Ch. 93. Soph. Œdip. Tyr. 1535.) Hom. Plat. Isocr. ¶ Item pro congiario, apud Herodian. ¶ Item pro eo quod vulgò medicis dicitur Gallicè *la dose*, Gal. et Ægin.

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, (et Δότης, ου, ὁ,) dator, donator. Xen. Pæd. 8. δαπανημάτων δοτῆρες.

Δότειρα, ἡ, datrix, donatrix, Hesiod. in Erg. θανάτοιο δότειρα.

Δοτὸς, οῦ, ὁ, qui dari potest.

Δοτικὸς, ad dandum propensus. A Bud. exp. largitor, profusus, Aristot. Apud grammaticos δοτικὴ πτῶσις, dativus vel dandi casus.

Διδόω, ῶ, idem quod δίδωμι: unde διδώσομεν, Od. ν΄. et διδώσειν, Od. ώ. et alia.

Δὼς, ἡ, (poët. indecl.) idem quod δόμα seu δόσις. Hesiod. in Erg. Δὼς ἀγαθή.

Δώτης, donator, qui donat, vel donare solet. apud Hesiod.

Δωτὴρ ac δώτωρ, pro donatore à poëtis itidem, et frequentius quidem quàm δώτης: unde passim legitur, θεοὶ δωτῆρες ἐάων. † Hesiod. Theog. 46.† Sic et δῶτορ ἐάων, Od. θ΄.

Δωτίνη, ἡ, donum, ut Od. ί. δοίης δωτίνην.

Δωτινάζω, dona recipio, Herodot. [lib. 2. cap. 180. πλανώμενοι δὲ οἱ Δελφοὶ περὶ τὰς πόλις, ἐδωτίναζον.]

Δώσων, qui quum semper polliceatur se donaturum, dicens δώσω, nunquam donat: atque ita cognominatum fuisse Antigonum regem tradit Plut. Vide Erasm. in prov. *Dosones.*

Composita, ac primùm cum præpos.

Ἄδοτος, qui indotatus est, cui nil datum est. Hom. in hymno in Merc.

Ἀναδίδωμι, emitto, reddo, produco: propriè, quasi sursum do. Plut. in Cam. καρπὸν ἀναδίδωσι. Item in Themist. ἀναδίδωσιν ὀσμήν. Apud Basil. in Hexaëm. ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, exp. fons scatet aqua. Dicitur et absolutè, ut, ἀναδιδοῦσι πηγαὶ, apud Herodot. erumpunt fontes, vel scatent. ¶ Item pro distribuere interdum capitur. ¶ Item pro, reddere, id est, restituere: in Pand. sæpe, inquit Bud. Sic et apud Luc. ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον. ¶ Ἀναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud. permittere ut sententiam dicant. Pertinet etiam ad ferculorum missus, pro, convivis apponere, inquit Bud. ex Athen.

Ἀνδίδωμι, pro ἀναδίδωμι. Pind.

Ἀναδίδομαι, pass. idem quod ἀναδίδωμι quum est neutrum; ut apud Luc. ἀναδοθῆναι πηγὴν ἐάσω, pro ἀναδοῦναι, id est, erumpere vel scatere. Dicitur etiam de igne; ut, ἀναδοθεῖσα φλὸξ, flamma quæ erupit, vel flamma excitata. ¶ Item distribuor, Alex. Aphr. Probl. lib. 1. ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη τὸ σῶμα, flava bilis per totum corpus distributa est. Est (inquit Bud.) verbum medicinale, pro, distribui per membra.

Ἀνάδοσις, productio, item eruptio quæ sursum versus fit. Aristot. de mundo. A quibusdam exp. etiam, scaturigo, pullulatio, apud Greg. ¶ Item distributio. Apud Dion. Areop. Apud medicos distributio quæ fit per membra, digestio. Alex. Aphr. Probl. l. 1. Sic et ἀνάδοσις σιτίων. Item (ut inquit Bud.) distributio quæ fit in convivio, distributio ferculorum in conviviis, ferculorum structura. Athen. l. 5. ἀναδόσεις ἐποιήσατο κατ' ἄνδρα ὁλομελῶν βρωμάτων.

Ἀνάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, redditus: ut, ἀνάδοτος εἴη, apud Thucyd.

Ἀναδοτικὸς, οῦ, ὁ, distributivus, ut, ἀναδοτικὴ κοιλία τῶν τροφῶν, apud Greg. venter alimentorum distributivus.

Decomp. Δυσανάδοτος, qui contr. εὐανάδοτος. Athen.

Εὐανάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facilè digeritur et in membra distribuitur. Diosc. et Athen.

Συναναδίδομαι, quasi unà distribuor, vel unà digeror, Aphr. in Probl. συναναδιδόμενον τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα.

Ἀντιδίδωμι, do vicissim, rependo, ut apud Xen. Pæd. 8. Apud Philost. ἀντιδιδόντες τὸν ἔλεον τοῦ ἐλέου, commiserationem pro commiseratione rependentes. Apud Greg. dicitur Christus λύτρον ἑαυτὸν ἀντιδιδοὺς ἡμῶν, qui se redemptionis pretium dat pro nobis. (Ἀντιδοῦναι. Æsch. Ch. 496. Eum. 264. 987.)

Ἀντίδοσις, retributio, remuneratio. Capitur in bonam et in malam partem. [Xenoph. Œconom. cap. 7. §. 3. ὅταν γέ με εἰς ἀντίδοσιν καλῶνται τριηραρχίας, &c. Lege omnino Suidam in Lex. i. 222. et J. Poll. Onomast. lib. 6. §. 177. Demost. Orat. in Philip. τοιγαροῦν ἅμα ἀκηκόαμέν τι, καὶ τριηράρχους καθίσταμεν, καὶ ταύταις ἀντιδόσεις ποιούμεθα. adv. Midiam. adv. Phænipp.]

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicissim datus, contrà datus, repensus pro alio, apud Nonn. Item qui remedii gratia contra malum quodpiam datur aut adhibetur. Epigr. l. 2. Τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον. Ἀντίδοτος, ἡ, (subst.) antidotum, (q. d. contrà datum) medicamentum quod datur adversus malum aliquod corporis, ut certam vim ad illud propulsandum habens. Præcipuè autem ἀντίδοτοι sunt quæ dantur adversus venena. Alex. Aphr. l. 1. probl. et Diosc. lib. 1.

Ἀποδίδωμι, reddo, retribuo, persolvo. Aristoph. in Nub. εἰ μὴ ἀποδώσεις τἀργύριον. Idem in Ran. ἀπόδος τὸ ναῦλον. Xen. Pæd. 8. τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, reddere corpus terræ. ἀποδιδόναι χάριν, apud Isocr. in Archid. referre gratiam. † Cum dat. personæ. Xen. Pæd. 1. p. 28. d. γράμματα, literas alicui tradere, reddere. l 4. p. 107. c. et p. 108. b.† ¶ Aliquando simpl. exp. do, apud Hom. Sic et, ἀποδοῦναι ὅρκους, apud Dem. pro cor. dare jusjurandum. ¶ Capitur et pro, attribuo, assigno et tribuo, ut tradit Bud. ex Plat. et Aristot. Sic et Plut. in Themistocl. ἀπέδοσαν αὐτῷ τὸ πρωτεῖον, primas partes ei tribuerunt. Item pro defero vel refero, ut apud Plat. de leg. ἀποδίδωμι ἐς τὸν δῆμον, defero ad populum. Item, ἀποδιδοὺς εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν, deferens vel referens ad judices. Item pro tribuo, id est, permitto seu concedo. Cum infin. ut Xen. Pæd. 7. ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τε ἔχειν ἣν εἶχες καὶ τὰς θυγατέρας. Item edo, promo, Aristot. de gen. an. l. 2. καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσιν. ¶ Item enarro, explico, de re proposita dissero, apud Plat. in Tim. Est etiam exprimo, significantius dico, apud Themist. de anim. l. 2. Et pro definio, seu, describo. (ἄτας οἴκοις ἀπέδωκε. Noxas domibus immisit. Eurip. Med. 130. vendo. Aristoph. R. 1266. 1392. Philostr. l. 2. c. 39.)

Ἀποδίδομαι, reddor, retribuor, referor: ut, ἀποδίδοται χάρις, gratia refertur. ¶ Item vendor. Hesych. Item activè vendo. Thuc. l. 7. τοὺς ἄλλους ἀπέδοντο, vendiderunt. Et cum genit. ut apud Æschin. adversus Timocr. τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, justo pretio vendere. Et apud Herodian. l. 2. οἱ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ χρημάτων ἀπέδοντο, qui imperium illi pecuniis vendiderunt.

Ἀπόδοσις, redditio, retributio, persolutio: ut, χρέους ἀπόδοσις, vel ἀργυρίου vel χάριτος. ¶ Apud Hermog. respondet προτάσει, estque propositio propositioni respondens, et quæ illi quasi redditur. ¶ Item venditio, Poll. ¶ Item enarratio, explicatio, vel definitio, apud Themist. de an. l. 1.

Ἀποδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. reddibilis, restituibilis) qui reddi aut restitui debet. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 52. μὴ ἀνάδοτος εἴη. Schol. μὴ ἀποδόθῃ δηλονότι ὀπίσω. μὴ ἀποδόσιμος γένοιτο.]

Decomp. Ἀνταποδίδωμι, contra reddo, vicissim reddo; ut, ἀνταποδιδόναι ἠχὴν, sonum acceptum reddere vicissim. Dion. hist. l. 36. Item rependo, retribuo, tam in bonam quàm in malam partem. Aristot. eth. 9.

Ἀνταποδίδομαι, contra reddor, vicissim reddor, item retribuor. † Xen. Pæd. l. 3. p. 85. d. σύνθημα ἀνταποδιδόμενον.†

Ἀνταπόδομα, et frequentius ἀνταπόδοσις, retributio. Luc. 14. et ad Col. 3.

Ἀνταποδοτικὸς, retributorius vel retributivus.

Ἀνανταπόδοτον, ου, τὸ, redditionem non habens. Schema est in oratione quum non redditur in fine prioris membri quod principio respondeat. Bud. in ann. in Pand. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 3. Schol. τὸ σχῆμα καλεῖται Ἀνανταπόδοτον. Vide Notam Cl. Wasse. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. καὶ νῦν, ἐὰν μὲν Κῦρος βούληται· εἰ δὲ μὴ, ὑμεῖς γε τὴν ταχίστην πάρεστε. Vide Notam. Aristoph. Av. 7. Schol. Ἀττικῷ δὲ ἔθει εἴρηται ταῦτα ἀνανταπόδοτα. Vide omnino Cl. Kusteri Notam in Aristoph. Plut. 468. ab auctore citatum. ut et H. Steph. Animadv. in Lib. de Dialect. Artic. 15. pag. 23. Sonat enim Ἀνανταπόδοτον quasi quis dicat irredditum, id est, Non redditum, Redditione carens. Est autem Schema quo fit ut non reddantur fini prioris membri verba illi debita, et quæ ab Auditore exspectantur, sed iis velut fraudetur: ea videlicet illi subaudienda relinquendo. S. Lucæ Evang. xiii. 9.]

Εὐαπόδοτος, redditu facilis. Item qui facilè egeritur seu excernitur. Athen. l. 8.

Μισθαποδοσία, mercedis seu præmii persolutio. Et pro ipsa mercede seu præmio. ad Hebr. c. 2. et 10.

Μισθαποδότης, qui mercedem dat seu persolvit. Greg.

Προσαποδίδωμι, insuper do, addo. Item reddo. [Demosth. adv. Spudiam. ἐμοὶ δ' αἱ δέκα μναῖ χωρὶς προσαπεδίδοντο.]

Προσαπόδοσις, redditio, figura quædam oratoria.

Διαδίδωμι, trado per manus, (Eurip. Phœniss. 1328.) Plat. de Rep. 1. λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις. ¶ Item distribuo, divido. †Xen. Pæd. 1. 3. 6. et 1. 4. 10. et 26.† Demost. ad Tim. Apud Plut. et Polyb. Διαδίδωμι λόγον seu φήμην, sermonem aut rumorem spargo. ¶ Item neut. pro, serpo per membra. Bud. ex Aristot. † Διαδίδομαι pass. λόγος διεδόθη: fama disseminata est. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. b.† [Plat. Tim. Καὶ μὴν ὅτι γε τὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν θρεπτέον ἔφαμεν εἶναι, τὰ δὲ τῶν φαύλων, εἰς τὴν ἄλλην λάθρα διαδοτέον πόλιν.]

Διάδοσις, traditio, quæ fit per manus. Item distributio. Dem.

Διαδόσιμος, qui per manus traditur, qui propagatur: ut, διαδόσιμος φήμη, et διαδόσιμος μολυσμὸς, apud Synes.

Ἐκδίδωμι, (q. d. extrà do) edo: ut Diosc. l. 5. ἐκδίδωσι τὸν καρπὸν, edit fructum seu profert. Sic et ἐκδιδόναι βίβλον seu λόγον, apud Plut. (Eurip. Med. 310. 1240. Soph. Œdip. Tyr. 1060.) ¶ Item dedo. Thuc. 1. εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. Sic Plut. in Theseo, ἐκδιδόναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων. ¶ Item pro, loco docendum, ut Bud. interp. apud Xen. ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ. Et pro, loco faciendum. apud Dem. ἐκδόντος μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι. Item loco, i. do nuptui: ut, ἐκδιδόναι τὴν ἐπίκληρον, in quadam lege apud Demosth. † Nuptui dare, θυγατέρα. Xen. Pæd. p. 223. a.† Interdum et sine adjectione. ut Thuc. 8. οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων. ¶ Item neutr. pro, influo, illabor, me exonero, erumpo; de fluvio dictum: ut, ἐκδιδοῖ ἐς ἕτερον ποταμὸν, Herodot. ¶ Item pro ἀποδίδωμι, reddo, Il. γ΄. in fine.

(Ἐκδίδομαι. Philostr. l. 3. c. 23.)

Ἔκδοσις, deditio. ¶ Ἔκδοσις βιβλίου, editio, divulgatio libri. ¶ Item locatio, ut, ἔκδοσις οἰκοδομήματος. Dicitur et ἔκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι, à Plat. pro, virgines nuptum dare. Sic εἰς θυγατρὸς ἔκδοσιν. Demosth. ¶ Item nauticum fœnus, eidem Dem.

Ἐκδόσιμος, qui edi potest vel debet, qui ad edendum aptus est, edendus.

Ἔκδοτος, deditus, dedititius, ἐκδότους ποιεῖσθαι βαρβάρους, Isoc. simpliciter pro ἐκδοῦναι, dedere.

Ἐκδότως, adverb. ut, ἐκδότως ἑαυτὸν πιστεῦσαι vel ἐπιτρέψαι, in fidem se permittere. Bud. in Comm.

Decomp. Ἀνέκδοτος, non editus, non vulgatus: ut liber ἀνέκδοτος. Item ἀνέκδοτος θυγάτηρ, Dem. filia nondum elocata.

Δυσέκδοτος, ut, δυσέκδοτος θυγάτηρ, q. d. non facilè locabilis.

Ἐπεκδοῦναι, insuper elargiri.

Μετεκδίδωμι, pòst edo, vel pòst eloco.

Προεκδίδωμι, prius dedo, aut prius edo, &c. in Pand.

Συνεκδίδωμι, (de puella dictum) simul do nuptum, seu colloco, id est, adjuvo ad collocandam puellam. Dem. et Lys. Sic Plutarch. συνεκδιδόντες γαμουμένας θυγατέρας. (Συνεκδίδομαι. Philostr. l. 3. c. 39.)

Ἐνδίδωμι, (q. d. intrà do) in manus trado, porrigo. Eurip. ἐνδότω τις μοὶ χειρὸς στηρίγματα. Item dedo, præbeo, et affero. Aristoph. ἐνεδίδουν ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς. † Xen. Pæd. 1. 3. 7. et 8.† Thucydid. ἐνδοῦναι πόλιν, et ἐνδοῦναι τὰ πράγματα. Cum his accus. ἀρχὴν, πρόφασιν, λαβὴν, et similibus, exp. præbeo. Apud Plat. ἐνδιδόναι ὑποψίαν, afferre suspicionem. Apud Dem. ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς, si tempus dederit, seu permiserit. ¶ Item neutr. cedo, non renitor, seu obnitor, remissior fio, remissius ago, q. d. me trado. Thuc. 2. ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, οὐκέτι ὑπέμειναν. Apud Aristot. ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονὴν, et ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ, cedere volupta-

ti, succumbere vel deditum esse voluptati. Apud Plut. ἰσχύος ἐνδιδούσης, exp. languentibus viribus. Dicuntur ἐνδιδόναι et eæ res, quæ molles sunt aut flexibiles. Aristot. Probl. sect. 5. Sic et Theophr. et Plut. ¶ Item ἐνδιδόναι, indulgentem se præbere vel exorabilem, flecti precibus et quasi cedere. Chrysip. ἀδιάφθορον εἶναι καὶ μηδαμῶς ἐνδιδόναι τοῖς κακούργοις, &c. ¶ Item remitto, laxo, apud Greg. unde pass. ἐνδίδοσθαι remitti, apud Arrian. 1. ὡς δὲ οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἔνδον. ¶ Item pro ordiri et auspicari, apud Aristot. Rhet. 1. ut docet Bud.

Ἐνδεδομένως, remissè, laxatis habenis.

Ἔνδομα, remissio, laxatio, vel q. d. laxamentum.

Ἔνδοσις, remissio, laxatio, in ep. Hippoc. 134. ut inquit Bud. Est etiam inclinatio cedentis oneri, apud Aristot. de mundo. Capitur et pro ἐνδόσιμον, ibidem.

Ἐνδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. gratuitus, apud Aristoph.

Ἐνδόσιμον, ου, τὸ, carminis vel orationis vel cantionis exordium, auspicatus rhythmi vel melodiæ. Et præscriptum quod dabatur ab ipso chorodidascalo, cui accinere chorum oportebat. Quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factum est ut ἐνδόσιμον pro invitamento et occasione data ponatur, inquit Bud. Apud Aristot. Pol. 8. ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται τοῖς λόγοις, exp. ut velut exordium et præludium sit et provocatio disputationis. ¶ Exponitur etiam συγχωρητικὸν, apud Greg.

Decomp. Ἀνένδοτος, non remissus nec languidus; vel in quo non est remissio nec languor. Idem rigidus, non exorabilis.

Ἀνενδότως, non remissè, non languidè, non perfunctoriè, bona fide.

Εὐένδοτος, qui facilè cedit. Strabo.

(Ἐπενδίδωμι. Æsch. Ag. 1394.) ‡ superaddo.‡

Συνενδίδωμι, unà cedo. [Strab. Geog. lib. 1.]

Συνένδοσις, cessio, cum aliquid cedit, id est, non obnititur. Plut.

Ὑπενδίδωμι, paulatim cedo, clam cedo. Item terga verto. Thuc.

Ἐπιδίδωμι, do insuper, præterea do seu dono. Hesiod. in Erg. ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω. Bud. à Dem. poni tradit pro, dare liberaliter. † Xen. Pæd. 1. 5. 1. liberaliter, plusquam deberet, dare.† ¶ Ἐπιδίδωμι ἐμαυτὸν, (addito vel subaudito dativo) me trado seu dedo alicui, apud Luc. Synes. Herodian. Aliquando et cum πρὸς habente accus. Herodian. l. 2. εἰς στρατείαν καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ κίνδυνον ἐπέδωκεν αὐτήν. Et cum εἰς, ut apud Athen. ἐπιδόντας εἰς τρυφὴν, deditos deliciis, effusos in delicias. ¶ Item proficio, cresco, incrementum capio, augeor. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 12.† Plat. ὡς σοι συνόντες πλέον ἂν εἰς ἀρετὴν ἐπιδιδοῖεν. Idem dicit, ἐπιδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν. et Isoc. ἐπιδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν. (Eurip. Med. 186. Cum Acc. pro proficio. in Philostr. l. 1. c. 19. l. 3. c. 36.)

Ἐπίδομα, additamentum. Athen. l. 8.

Ἐπίδοσις, quod insuper datur, accessio, additamentum, apud Xen. Interdum exp. largitio. Est etiam erogatio publicè facta. ¶ Item incrementum: unde apud Xen. in Œcon. ἐπίδοσιν ἔχειν, crescere, augeri.

Ἐπιδόσιμος, addititius, et qui ex additamento vel accremento est, ex accessione proveniens: unde et ἐπιδόσιμα δεῖπνα, apud Athen. lib. 8.

Ἐπιδότης, munificus.

Ἐπιδοτικὸς, ad superaddendum seu supererogandum propensus.

Decomp. Ἀνεπίδοτος, non proficiens, incrementum non capiens; ut, ἀναυξές τε καὶ ἀνεπίδοτον, ex Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 7.

Προσεπιδίδωμι, insuper addo seu adjicio.

Καταδίδωμι, indo. Accipitur pro, influo. Herodot. καταδιδοῖ ἐς ποταμόν. Et Plut. in Fab. ἔνθα τὰ ἕλη καταδίδωσι.

Decomp. Ἐγκαταδοῦναι, exp. dimittere.

Μεταδίδωμι, dono partem, impertior, erogo, communico: ut apud Herodot. Μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα, Eurybiadi quinque talenta impertit. Sic et Aristoph. in Vesp. et Plat. ep. 7. Et cum genit. rei, Xen. χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, molestia cum amicis communicanda est. † Sic. Xen. Pæd. p. 198. e.† Et pro communico per contagium. Alex. Aphrod.

Μετάδοσις, communicatio, et q. d. impertitio: ut, μετάδοσις τῶν καρπῶν, Aristid. Item erogatio, apud Plut. et Greg.

† Μεταδοτέον. communicandum. Xen. Pæd. p. 199. a.†

Μεταδοτικὸς, communicativus, qui libenter communicat seu impertitur. Item qui libenter erogat, erogatorius.

Decomp. Ἀμετάδοτος, qui nihil impertitur, immunificus, avarus.

Ἀμεταδότως, nemini quicquam impertiendo.

Δυσμετάδοτος, qui difficilè et non libenter impertitur. [Strab. Geog. lib. 17.]

Παραδίδωμι, trado, dedo, † ut ὅπλα Xen. Pæd. l. 5. p. 119. a.† expono. (Eurip. Med. 630. 1191.) Herodot. in Terps. παρέδοσαν σφέας ἑωυτοὺς τοῖσι Πέρσῃσι. Luc. λήθῃ παραδιδόναι, oblivioni tradere. Sic γραφῇ παραδοῦναι, Greg. ut Lat. tradere literis. Et, παραδοῦναι τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου, Synes. tradere posteritati. † tradere, annunciare. διὰ πάντων. Xen. Pæd. 2. 56. b.† ¶ Item per successionem seu per manus posteris trado. † Aristoph. Nub. 964.† Plat. de rep. 2. γηραιοὶ τελευτῶντες ἄλλον τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδώσουσι. Sic apud Aristot. Phys. 4. παραδεδομένον, à majoribus traditum. ¶ Item prodo, apud Evangelistas, de Juda proditore. (Παραδίδομαι. Eurip. Phœniss. 1350. Luc. Som. p. 3.)

Παράδοσις, deditio, traditio; ut, παράδοσις τῆς πόλεως, Thuc. lib. 3. Item traditio, h. e. doctrina quæ ore traditur. Quidam exp. institutum: alii constitutio, præceptio. Sæpe in N. Test.

Παραδόσιμος, qui veluti per manus tradi potest. Polyb.

Παραδοσείω, (q. d. traditurio) tradere seu dedere cupio. Thuc. 5.

Decomp. Ἀντιπαραδίδωμι, vicissim trado seu reddo. [Joseph. Ant. lib. 15. cap. 3. §. 1.]

Ἀντιπαράδοσις, redditio.

Θεοπαράδοτος, divinitus traditus. Dionys.

Πατροπαράδοτος, à patre traditus, à patre acceptus: ut, πατροπαράδοτος ἡγεμονία, à patre acceptum imperium. Item pro, à patribus traditus, i. à majoribus. Sic πατροπαράδοτος διδαχὴ, apud Eusebium.

Περιδίδομαι, idem quod παραβάλλομαι, depono, seu deposito pignore certo: ex pacto certo: seu paciscor. apud Aristoph. in Nub. † 644.† περιδοῦ νῦν ἐμοὶ Εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον, i. depone, deposito pignore certa. Il. ψ'. Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, i. paciscamur. Sic et Od. ψ'.

Περίδοσις, pactum, depositio pignoris, et certatio ex pacto. Hesych.

Προδίδωμι, prodo, ut, προδιδόναι πόλιν, Xen. Hel. 1. Et προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις, Paus. Et, οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς φασι, Aristoph. in Vesp. Et, προδιδόναι δίκην, causam prodere, i. e. prævaricari, Demost. Sæpe dicitur et pro deserere, destituere suo auxilio, Thuc. l. 3. καὶ προδοῦναι αὐτοὺς οὐκέτ' ἦν καλόν. Item προδιδόναι τὰς ἐλπίδας, Aristoph. † Nub. 1502.† frustrari spem: et προδιδόναι τὰ καθήκοντα. Luc. officium deserere, officio deesse. ¶ Affertur et pro perdere, ex Dem. et Plut. in Pericle. ¶ Item neutraliter pro deficere. apud Herodot. in Polym. προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων. ¶ Item prius do, vel prior do. Rom. c. 11. (Προδίδωμι, παραβλέπομαι. Æschyl. Pers. 853. Eum. 64. 234. Eurip. Med. 484. 490. 504.)

Πρόδοσις, q. d. ante datio, aut elargitio aut erogatio. Dem.

Προδοσία, proditio. Thuc. Plut. Luc.

Προδότης, proditor. (Eurip. Med. 206.) Thuc. Isoc. Plut. † Xen. Pæd. 6. p. 171. a.† Et fœm. προδότις, proditrix. Eurip. [Helen. 840. Προδότις ἂν εἴης. Rep. Helen. 1. Ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἦμην, τέκνον, σέθεν. Aristoph. Thesm. 400. τὰς προδότιδας. Schol. προδιδούσας.]

Προδοτικὸς, proditorius. Luc. et Plut.

Προδοτικῶς, adverb. proditoriè, proditorum more. Luc.

Πρόδοτος, proditus.

Decomp. Καταπροδίδωμι, idem propè quod προδίδωμι. Luc.

Παλιμπροδότης, Appian. de Metrodoro, qui rursus ad Pompeium ab Octavio transit, ὢν φύσει παλιμπροδότης.

[Παλιμπροδοσία. Polyb. Hist lib. 5. ἐγένετο δὲ καὶ περὶ Φανοτεῖς παλιμπροδοσία, τοιόνδε τινὰ τὸν τρόπον.]

Προσδίδωμι, insuper do, participo, impertior. Xen. apomn. l. 1.

Συνδίδωμι, q. d. simul do, do unum in locum: unde pro, congrego accipitur: ut et συνδίδοσθαι pass. pro congregari, apud Bas. in Hexaëm. ¶ Item pro ἐνδίδωμι, i. langueo, vel pro subsido, consido, apud Aristot. probl. sect. 4.

Ἐπισυνδίδωμι, (*comp.*) exp. invalesco, accresco.

Ὑποδίδωμι, cedo.

(Ὑπόδοσις, διαδοχή. Æsch. Eum. 508.)

Composita ex δόσις sine præpos.

Ἀδόσιτος, exp. muneribus non corruptus. Hesych.

Δικοδοσία, ἡ, causæ dictio.

Δικαιοδοσία, (q. d. juris datio) jurisdictio. Polyb.

Θεοδόσιος, divinitus datus. Hesych.

Ἱκανοδοσία, satisdatio. Theophil. in Instit. civil.

Κληροδοσία, distributio quæ sorte fit, vel id ipsum quod sorte datur. Item partium divisio, hæreditas. Naz.

Κρεωδοσία, carnium datio seu distributio, visceratio. idem quod κρεονομία et κρεωδαισία, Plut. in Demetr.

Μικροδοσία, exiguæ donationes, parva munera. Polyb.

Μισθοδοσία, mercedis seu stipendii solutio. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. καὶ ᾧ Κῦρος ἀνέβη ξενικῷ διὰ μισθοδοσίαν πιστεύων, &c.]

Σιτοδοσία, frumenti largitio, distributio frumenti, frumentatio.

Composita ex δότης, itidem sine præpositione.

Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, bonorum dator vel boni.

Ἀγαθοδότις, fœm. gen. bonorum datrix, apud Areop.

Ἀγροδότης, ου, ὁ, agrorum dator. Et pro, venationis dator: ab ἄγρα.

Ἀδώτης, non donans, qui nunquam donat: qui à donando est alienus. Hesiod. Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.

Αἰνοδότειρα, dirorum malorum datrix: ut, ἐριννύας αἰνοδότειραι. apud Orph. in Argon.

Ἀρτοδοτέω, ῶ, panem do. i. panem aliquibus distribuo.

(Βαρυδότειρα μοῖρα. Æsch. S. c. Th. 983. i. e. βαρέα πάθη παρέχουσα.)

Βιοδώτης, et βιωδώτωρ, vitæ dator, vitam largiens. in Epigr. Reperitur et βιοδότης, apud Plat.

Γαιοδότης, terræ dator. Suid.

Γνωμοδοτέω, ῶ, consilium do, sententiam do.

Δικαιοδότης, juris dator, jura reddens, in cujus potestate sunt judicia. Strab.

Δικαιοδοτέω, ῶ, jura reddo. Idem Strabo. Utitur et Plutarch. Item Synes.

(Διόσδοτος—ἔχουσι μοῖραν λαχόντες διοσδόταν ἀχέων. Æsch. S. c. Th. 954. Eum. 628.) [Pind. Pyth. Od. H. 136. Ἀλλ' ὅταν αἴγλα Διόσδοτος ἔλθῃ, Λαμπρὸν ἔπεστι φέγγος ἀνδρῶν, &c. Schol. ἀλλ' ὅταν ἐκ Διὸς δεδομένη αἴγλη ἐπέλθῃ, τουτέστιν, ὅταν ὁ Ζεὺς ἐπιλαμπρύνῃ, ἡδὺς ὁ βίος γίνεται τοῖς ἀνθρώποις.]

Ἐργοδότης, qui opera distribuit, qui pensum dat, operis locator. Naz. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. H. καὶ ἀγαπᾷ ἢν καὶ οὕτως ἱκανοὺς αὐτὸν τρέφειν ἐργοδότας λαμβάνῃ.]

Ἐργοδοτεῖν, opus locare. Bud.

Ζωοδότης, vitæ largitor. Dei epith.

Ζωοδότειρα, vitæ largitrix. Hom.

Θεόσδοτος, à Deo datus, Hesych. et Aristot.

[Θεόδοτος. Pind. Isthm. Od. E. 28. Εἰ δὲ τέτραπται θεοδότων ἔργων κέλευθον ἂν καθαρὰν, &c.]

Θερμοδότης, qui calidum præbet.

Θερμοδότις, quæ caldam seu calidam in balneis porrigit. in Epigram.

Καρποδότης, fructuum seu frugum dator vel largitor. Naz.

Κληροδότης, testator. in Pand.

Κληροδοτέω, ῶ, sorte distribuo. Naz.

Κρεωδότης, ου, ὁ, carnium dator seu distributor. Suid.

Μισθοδότης, qui mercedem dat. Æschin. in Ctesiph.

Μισθοδοτέω, mercedem do, stipendium persolvo. Demosth. et Polyb. Dicitur autem μισθοδοτῶ σε, pro μισθόν σοι δίδωμι.

Μισθοδοτοῦμαι, mereo, mercedem fero, stipendio afficior. Syn. et Polyb.

Καταμισθοδοτέω, exp. largitione emo.

Ὀλβοδότης, divitiarum dator. [Eurip. Bacch. 572. τὸν τᾶς εὐδαιμονίας βροτοῖς ὀλβοδόταν, &c.] Dicitur et ὀλβοδοτήρ.

Ὀλβοδότειρα, ἡ, divitiarum datrix, effectrix beatæ vitæ. in Epigr.

Πλουτοδότης, et πλουτοδοτὴρ, qui divitias ministrat et suggerit. Hes. [Erg. 121. 125.]

Πλουτοδότειρα, divitiarum datrix.

Σιτοδότης, frumenti largitor seu distributor. Menand. et Synes.

Σιτοδοτέω, ῶ, frumentum do, frumentum distribuo et dimetior. Dem. σιτοδοτήσας τοὺς ὁπλίτας. Sic et Polyb. σιτοδοτήσας τὴν δύναμιν. Et pass. σιτοδοτοῦμαι, frumentum mihi datur, annonam accipio, vel etiam cibum capio; ut, ἐν τῇ θόλῳ ἐσιτοδοτοῦντο οἱ γραμματεῖς.

Σταθμοδότης, qui σταθμοὺς, id est, mansiones distribuit, et suam cuique assignat, mansionum curator: vel qui hospitia distribuit in comitatu principum. Plut. in Demetr.

Ὑπνοδότις, εως, ἡ, somni largitrix, quæ somnos præbet seu affert, somnifera. Sic ὑπνοδότειρα νὺξ, apud Eurip.

Φωτοδότης, lucis dator.

Φωτοδοσία, q. d. luminis præbitio, illuminatio. Bud. ex Areop.

Χαριτοδότης, lætitiæ dator. Bacchi epith. apud Plut. in Ant.

Χειρόδοτος, q. d. manu datus. Poll.

Χρησμοδοτέω, ῶ, oraculum edo. Poll.

Χρησμοδότημα, oraculum editum.

Ψυχοδοτὴρ, animarum dator, qui animam et vitam largitur. Apoll. epith. in Epigr.

Ὡρεσιδότης Ἀπόλλων, temporum seu horarum dator. in Epigr.

ΔΙ'ΖΩ, idem quod ζητέω, ῶ, quæro. Apud Hom. accipitur pro quæro seu disquiro mecum, animo agito et discepto mecum. Il. π'. Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους. Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας, Ἦ λαοὺς εἰς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Hesych. δίζειν exp. etiam φροντίζειν.

Δίζομαι, idem quod δίζω, quæro. Non. Τιμὴν δ' ἡμετέρην οὐ δίζομαι, non quæro gloriam et honorem meum. Dicitur et δίζομαι ποιεῖν, id est, studeo facere, seu do operam ut faciam.

Δίζημαι, (f. διζήσομαι tanquam à διζέομαι) idem, quæro, investigo. Il. ν'. Ἄσιον Ὑρτάκου υἱὸν φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος εἴ που ἐφεύροι. Et Il. ρ'. πληθὺν διζήμενος. Od. π'. Φράσσομαι εἴκεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι Μούνω ἄνευθ' ἄλλων, ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους, an etiam alios quæremus. (Æsch. Suppl. 828. Theoc. ζ'. 61.)

Διζήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, quæsitor, vestigator. Nonn.

Composita.

Ἀναποδίζω, diligenter perpendo, seu expendo, Hesych. et Suid. vide etiam in compositis ex Ποῦς.

Decomp. Ἐπαναποδίζειν, idem, Aristot. de gen. et cor. l. 1.

Ἐπιδίζομαι, insuper quæro. Mosch. idyll. 2. φίλας δ' ἐπιδίζεθ' ἑταίρας.

[Ἐπιδίζημαι. Herodot. Hist. lib. 5. τί δ' ἂν ἐπιδιζήμενος, ποιέοιμι ταῦτα; Hinc etiam deduci possunt Ἐπιδίζεθ', apud Mosch. in Idyll. B. 28. et Ἐπιδίζεται, apud Herodot. lib. 1. cap. 95. Vide Cl. Port. Lex. Ion. in Voce Ἐπιδίζεσθαι.]

ΔΙ'ΚΕΛΛΑ, ης, ἡ, ligo bifidus, seu bidens, aut etiam bidens, sine adjectione. (Eurip. Phœniss. 1115.) Phoc. Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ. Apud Athen. l. 13. ἀπειλοῦντων κατασκάψειν τὴν οἰκίαν· ἐπηνοχέναι γὰρ δικέλλας. ☞ A κέλλω, id est, moveo. Etym.

Δικελλίτης, ου, ὁ, qui ligone utitur, fossor; idem quod σκαπανεύς. Luc. Διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, μισθοῦ γεωργεῖ.

ΔΙ'ΚΗ, ἡ, jus, justitia, fas: idem quod Θέμις, Hom. ut docet Eust. Hesiod. in Erg. Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Hinc adverb. posita, δίκῃ, ἐν δίκῃ, † Aristoph. Nub. 1535.† σὺν δίκῃ, κατὰ δίκην, jure, meritò: quibus opponitur παρὰ δίκην, contra jus et æquum. † ἐπὶ δίκην, ad agendam causam; et ἄνευ δίκης, indictâ causâ. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. a. et b.† ¶ Fuit etiam habita pro dea justitiæ præside. Act. 28. et Aristot. de mundo. Apud Hom. exponitur etiam, ritus, mos, consuetudo, ut Od. ξ'. ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶ, &c. Hinc δίκην adverb. ponitur (sub. κατὰ) pro more, instar. Aristot. de mundo, καὶ ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην. ¶ Item dica, judicium, † quâ significatione discrepat ab τῷ Θέμις; et dicit Hesiod. Theog. 85. διακρίνειν Θέμιστας δίκαις.† causa, actio, lis: ut, λαγχάνω δίκην, litem intendo, vel edo judicium et actionem. Ἐπάγω δίκην, litem vel crimen impingo. Apud Xen. δίκην εἰπεῖν, causam dicere. † Δίκη πέντε ταλάντων εἰ γράφοιτό σοι si dica quinque talentorum tibi scribatur. Aristoph. Nub. 756.† Vide plura apud Bud. in Comm. ¶ Item supplicium, pœna, (quæ nimirum ex judicio provenit.) ut Aristoph. in Nub. δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον, hodie dabo pœnas cimicibus. Idem, δώσεις δίκην τούτων. † Aristoph. Nub. 1244. δίκην διδόναι ὑπό τινος. Xen. Pæd. 1. 6. 39. Sic et lib. 3. p. 66. c. τινί. l. 6. p. 150. b. ἔχειν, pœnam pati. Xen. Pæd. p. 183. c.† Dicitur et δίκην τίνειν, et ἀποτίνειν.† (Virgo, Jovis filia dicitur. Æsch. S. c. Th. 668. ὀφθαλμώρυχοι δίκαι. Eum. 186. 218. τέλος δίκης. 243. Eurip. Med. 219. 765. φονία δίκη. ib. 1392. Phœniss. 1591. Æsch. Ag. 112. 257. 391. Soph. Tr. 282. 351. ποίνιμος δίκη. ib. 821. Œdip. Tyr. 1030. Æschyl. Ag. 920. Ch. 459. 884. 949. 489. Suppl. 1079. Theoc. κέ. 33. Philost. l. 1. c. 11.) ☞ Etymon vide in Δίκαιος.

Δικανὸς, οῦ, ὁ, causidicus. Hesych.

Δικανικὸς, οῦ, ὁ, judicialis: δικανικοὶ λόγοι, orationes judiciales et forenses. Isoc. Item causarum agendarum peritus, causidicus, leguleius, jurisperitus. Xen.

Δικάω, ῶ, f. άσω, judico, jus dico. Herodot. l. 1.

Δικάζω, f. άσω, jus dico, judico, judex sum, discepto controversiam. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 14. δικάζουσιν ἐγκλήματος. 1. 2. 7.† Luc. in Salt. κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. Et, δικάσω σοι, jus tibi dicam, Hom. Plat. Xen. † Pæd. l. 1. 2. 6.† Apud Apoll. Arg. l. 2. δίκας λαοῖσι δικάζει, populorum disceptat controversias. Sic Luc. in Anach. τὰς φονικὰς δίκας δικάζει. (Soph. Œdip. Tyr. 1238. Æsch. Ag. 1421. Suppl. 941.)

Δικάζομαι, in jus voco, judicio contendo seu discepto. litigo; ut, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ, Od. λ'. Et Herodian, l. 4. ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων. Apud Luc. περὶ μισθῶν τῷ μαθητῇ δικαζόμενος. Dicitur et δίκην δικάζεσθαί τινι. Item pass. judicor. Thuc. (Philostr. l. 3. c. 38.)

Δικάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, δικάσιμος ἡμέρα, quæ et ἔνδικος, in qua judicatur, aut judicare licet, fastus dies. Poll. ex Menand. Sic δικάσιμος ὥρα, tempus judicio præstitutum.

Δικαστὴς, οῦ, ὁ, judex, Demosth. Thuc. (Æsch. Eum. 81. Ch. 118.) Et fœm. δικάστρια, quæ est judex. Luc.

Δικαστικὸς, ad judicem pertinens, judicialis, seu judiciarius, Aristoph. Item judicandi peritus seu judiciorum. Xen.

Δικαστικὸν, τὸ, merces judicum, sportulæ judiciales, sportularia pecunia. Bud.

Δικαστικῶς, judicum more, ut fit in judiciis. Luc. in Hermot.

Δικαστήριον, judiciale forum, judicum consessus, tribunal. Exp. et judicium, apud Demosth.

[Δικαστηρίδιον. Aristoph. Vesp. 798. Κἂν τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσει πᾶς ἀνὴρ Αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ, &c.]

Δίκαιος, justus, æquus. (Soph. Tr. 414. Æsch. Ch. 76.) Dicitur tam de re quàm de persona: ut, δίκαιος ἀνὴρ, et δικαία ἀρχὴ, apud Isocr. Τὸ δίκαιον, (subst.) æquitas, jus. Hesiod. in Erg. καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου, nec quicquam recedunt ab æquitate seu jure. Apud Aristoph. τὰ δίκαια κἄδικα, exp. quo jure quaque injuria. Et in plur. τὰ δίκαια, jura. † Xen. Pæd. l 3. p. 64. μὴ δίκαιον, injuriâ, non justè. 1. 2. 2. δίκαιός εἰμι λέγειν: justum est me dicere. Xen. Pæd. p. 228. d.† ¶ Δίκαιος (cum verbo substantivo) exp. dignus, ut apud Dem. in Mid. δίκαιος ἂν ἀπολωλέναι, dignus morte. Sic et apud Aristoph. in Nub. † 1286.† ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ, exp. dignus es qui argentum recipias, vel æquum est te accipere argentum. † δικαιοτάτη ὑπόθεσις. Xen. Pæd. l. 5. p. 143. c. γήδιον, terra. p. 218. b.† ¶ Apud Dem. δικαίαν et γιγνομένην χάριν, Bud. interp. justam et legitimam gratiam. Et apud Herodot. ὀργυιαὶ δίκαιαι, justæ orguæ, id est, plenæ. ☞ Aristot. eth. 5. cap. 7. τὸ δίκαιον deducit ἀπὸ τοῦ δίχα, quasi δίχαιον, quòd in duas æquales partes rem scindat, neutri parti plus minusve rata portione tribuens. Sic et δικαστὴν vult dici quasi διχαστήν. At Plato putat δίκαιον dici quasi δίαιον, (id est, διὰ ἰὸν) per omnes res procurrens, ascita sibi litera κ ad elegantiorem sonum.

Δικαίως, justè, Aristoph. in Plut. καὶ δικαίως κἀδίκως, per fas et nefas, quo jure quaque injuria, quacunque ratione. Item meritò, jure, idem quod εἰκότως. Xen. (Soph. Œdip. Tyr. 873. Æsch. Ag. 1405.)

Δικαιοσύνη, ἡ, justitia, Aristot. eth. 5. c. 5. † Xen. Pæd. 1. 2. 6. et 15.† Δικαιόσυνος Ζεὺς, adjectivè apud Eust.

Ἀδικαιοσύνη, (*comp.*) injustitia. 2. cap. sap. Solom.

Δικαιότης, justitia. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. H. Καὶ ὅτι γε οἱ παῖδες ἀκούοντες ἐκεῖ πρόσθεν τὰς δίκας δικαίως δικαζομένας, ἐδόκουν μανθάνειν δικαιότητα, &c. De Cyri Exp. lib. 2. cap. 6. §. 13. ὥσπερ δέ τις ἀγάλλεται ἐπὶ θεοσεβείᾳ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ δικαιότητι, οὕτω καὶ Μένων ἠγάλλετο τῷ ἐξαπατᾷν δύνασθαι, &c. De Venatione. cap. 1. §. 1. ἔδοσαν δὲ καὶ ἐτίμησαν τούτῳ Χείρωνα, διὰ δικαιότητα.] Apud Theagen. Pythagoreum in lib. περὶ ἀρετῶν. Arrian. lib. rerum Indic.

Δικαιόω, ῶ, f. ώσω, justum, æquum censeo. (Soph. Tr. 1261. Œdip. Tyr. 652.) Aliquando cum infin. Herodot. δικαιεῦσι Αἰγύπτιοι θύειν, æquum censent sacra facere. Sic Thuc. lib. 2. δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι. Item censeo, judico. Thuc. l. 4. εἶχε δὲ ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν, ac certè magis verum erat quod de defectione dicebatur quàm Athenienses censerent. ¶ Item purgo et excuso, Bud. ex Areopag. ¶ Item condemno, Suidæ. ¶ Item punio. Hesych. et Poll.

Δικαιοῦσθαι, jus pati, quod suum est auferre: cui oppon. ἀδικεῖσθαι, Bud. ex Aristot. ¶ Item justificari. ¶ Item condemnare, Thuc. lib. 3. ὑμᾶς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε, vos autem ipsos magis condemnaveritis. (Δικαιωθείς. Æsch. Ag. 401.)

Δικαίωμα, τὸ, justè factum. Aristot. in eth. Idem etiam quod δικαιολόγημα, allegatum. Apud Aristot. in 1. de cœlo, τὰ τῶν ἀμφισβητούντων δικαιώματα, causæ præsidia, et firmamenta, quibus causa nititur. Est etiam quæstio juris, Bud. Et conflictio. Item instrumentum litis, cautio, causificatio. in Pand. † Δικαιώματα Suidas exponit, νόμοι, ἐντολαὶ, κρίματα. Vide ibi plura. Volunt etiam dici δικαιώματα ea mandata quæ a Deo de ceremoniis data. Certè Lucæ cap. 1. 6. conjunguntur ἐντολαὶ et δικαιώματα, ut igitur discrimen inter illa sit.†

Δικαίωσις, idem quod δικαιολογία, ut Suid. apud Lys. exponit. Harpocratio docet, Thucydidi sæpe esse supplicium. Sic et apud Plutarch. de def. orac.

Δικαιωτήριον, ου, τὸ, idem quod δικαστήριον et κολαστήριον, ut Suid. exp. et Hesych.

Δικαιώτης, qui justum facit, judex. Plutarch. de sera numinis vindicta.

Δικόω, ῶ, f. ώσω, idem quod δικαιόω, id est, supplicio afficio.

Δικίδιον, ου, τὸ, controversiola. Aristoph. † Nub. 1107.† [Equit. 346. Vesp. 508. ἀλλ' ἥδιον ἂν Δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν, ἐν λοπάδι πεπνιγμένον.]

Composita, ac primum ex δίκη.

Ἀγνόδικος, Hesych. ignorans jus et fas.

Ἀγωνοδίκης, exp. certaminis designator, Hesych. propriè, judex certaminum.

Ἄδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, injustus, iniquus, improbus, injurius. Dicitur tam de re, quàm de persona: ut, ἄδικος ἄνθρωπος, apud Dem. et ἄδικος πλοῦτος, apud Isoc. Ἄδικον, τὸ, (*subst.*) injustitia, injuria, ut Xen. Pæd. 8. ἐπὶ τὸ ἀσεβὲς καὶ ἄδικον τετραμμένοι εἰσὶν, ad impietatem et injustitiam conversi sunt. Et Plut. in Pericle, ἀδίκου δίωξις, actio injuriarum.

Ἀδίκως, injustè, iniquè, per injuriam, præter jus et æquum. † Xen. Pæd. 1. 2. 7.† Dem. adversus Ctesiph. οὐδεὶς οὐδὲν οὐδὲ ἀδίκως ἡμῖν ἐνεκάλεσε. Item immeritò, abs re, injuriâ. Idem Dem. οὐκ ἀλόγως οὐδ' ἀδίκως αὐτοῖς ὀργιζόμενον. (Æsch. Ag. 1555.)

Ἀδικία, ἡ, injustitia, iniquitas, improbitas. (Eurip. Phœniss. 506. 567.) Scelus, injusta seu iniqua actio. Aristot. Plat. Plut. &c.

Ἀδικέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, injustè seu iniquè ago, perperam ago, contra jus fasque ago, scelus admitto. (Eurip. Med. 693. opponitur εὐσεβεῖν id. Phœniss. 481, 2.) Aristot. Rhet. ad Theod. 4. τὸ ἀδικεῖν ἐστι τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον. ¶ Idem eth. cap. 5. accipit pro ἄδικός εἰμι. ¶ Item cum accus. exp. injuria afficio, injuriam infero, contumelia afficio, injurius sum in aliquem, lædo. † Sic Xen. Pæd. Cyri l. 1. 2. 6. ἀγορὰν, forum violare. l. 4. p. 109. c.† Dem. τί Δημοσθένης ἀδικεῖ; qua in re injurius est Demosthenes? vel, quam injuriam facit? Et cum duobus accus. apud Dem. πάνθ' ὅσα ἠδίκησέ με, quascunque mihi intulit injurias. † τί τινα. Xen. Pæd. 2. 57. c.† Dicitur etiam, ἀδικῶ σε εἰς τοῦτο. Aristot. polit. 5. Et, ἀδικῶ τοῦτο περί σε, apud Plat. de leg.

Ἀδικέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, afficior injuria, injuriam accipio vel patior, lædor. (Eurip. Med. 265.) Plut. in Cam. ἀδικούμενοι μέτρια, mediocres injurias accipientes.

Ἀδίκημα, τὸ, injusta actio, injuriæ illatio, maleficium, scelus, Xen. † Pæd. l. 5. p. 143. c.† et Plut. ¶ Item crimen, quod contra patriæ leges factum est, facinus contra leges admissum et capitale, apud Dinarch. δημόσια ἀδικήματα, crimina publica.

Ἀδικητικὸς, exp. proclivis ad injuriam inferendam, injuriosus. Plut.

Decomp. Ἀνταδικέω, ῶ, injuriam illatam ulciscor, seu vicissim injuria afficio. Poll. ex Demosth.

Διαδικέω, injuria afficio.

Διαδικηθεὶς, injuria affectus, ap. Plat.

Εὐαδίκητος, qui facilè injuria affici potest, injuriæ opportunus, injuriæ obnoxius. Andocides et Luc.

Μεγάδικος, cui in magnis fit injuria.

Μεγαλαδικητικὸς, οῦ, ὁ, Bud. interp. vehementer injurius, apud Aristot. in Rhet. 2.

Μικραδικητικὸς, cui opponitur μεγαλαδικητικός. ibid.

Προαδικέω, prior injuria afficio, injuria lacesso. Dem. pro cor. οὐδὲν προαδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων.

Συναδικέω, injuriæ inferendæ socius sum. Dem.

(Ὑπεραδικέω, supra modum iniquè ago. Plato. Euthyphr.)

Ἀκροδίκαιον, summum jus, τὸ ἄκρον τῆς δίκης. Hesych.

Ἀνάδικος, qui judicatus quidem jam est, sed judicio irrito facto iterum judicandus, apud Suid. et Dem.

Ἀναδικία, ἡ, lis seu judicium de re quæ judicata quidem fuit, sed irrita facta est. Poll. ex Lysia.

Ἀντίδικος, adversarius in lite, litigans contra alium. Æsch. contra Ctesiph. et Matth. c. 5. † Aristoph. Nub. 774.† [S. Matt. V. 25. Ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου —— μήποτέ σε παραδῷ ὁ ἀντίδικος τῷ κριτῇ. Æschyl. Agam. 40. Δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου μέγας ἀντίδικος Μενέλαος —— τῆσδ' ἀπὸ χώρας ἦραν, &c. Schol. Ἀντίδικος. ἀντὶ τοῦ, ἐχθρὸς, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς δίκαις ἐχθρῶν.]

Ἀντιδικέω, ῶ, contra litigo, adversus aliquem litigo, causam meam adversus alium tueor in judicio. à Bud. exp. ad causam occurro, judicio me sisto, liti me offero, è contrario respondeo in judicio ut adversarius. Apud Plat. de leg. l. 12. ἀντιδικοῦντες ἑκάτεροι dicuntur actor et reus. Apud Aristoph. in Nub. ἀντιδικεῖν δίκην exp. defendere causam. Apud Dem. ἀντιδικεῖν διαβολαῖς dicitur adversarius, respondens ad calumnias. [Poll. lib. 4. §. 30. hoc verbum inter voces, quæ ad artem oratoriam spectant, recenset. Xenoph. Memorab. lib. 4. cap. 4. §. 8. μέγα λέγεις ἀγαθὸν εὑρηκέναι, εἰ παύσονται μὲν — παύσονται δὲ οἱ πολῖται περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντές τε καὶ ἀντιδικοῦντες καὶ στασιάζοντες, &c.]

Ἀντιδικία, contralitigatio, oppositio mutua inter se litigantium.

Ἀποδικέω, ῶ, causam dico, causam meam defendo. Xen. Hell. 5.

Ἀρχίδικος, qui præest causis et judiciis. Poll. ex Demosth.

Αὐτόδικος, qui se ipso judice utitur: ut populus aliquis, aut civitas, quæ ipsa de controversia aliqua decernit, nec alius populi, civitatis aut principis judicio stare cogitur. Thuc. lib. 5. καὶ Δελφοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς, καὶ αὐτοδίκους, &c.

Αὐτοδικεῖν, apud Suid. ex Dinarch. pro, ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν.

Βαρύδικος, gravem pœnam inferens. Æsch. in Χοηφ. [935.]

Διάδικος, ου, litigator. in Pand.

Διαδικέω, ῶ, judicio contendo seu discepto. Plut. in Apophth. Item injuria afficio. vide *Decomp.* supra in Ἀδικέω.

Δωσίδικος, qui dat pœnas, vel potius qui judicio se permittit. apud Herodot. in Erat. ἵνα δωσίδικοι εἶεν, καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ ἄγοιεν, id est, ut juri essent obnoxii, et à mutua vi et rapinis abstinerent. Exp. et à quo pœna exigitur.

Ἔκδικος, injustus, ὁ ἔξω τοῦ δικαίου. (Æsch. Eum. 492.) Soph. οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν. Item (subst.) ultor, defensor, vindex, assertor. Herod. 7.

Ἐκδίκως, injustè. Soph. in Antig.

Ἐκδικία, ultio. Item juris cessio, remissio debiti. ex Dione.

Ἐκδικέω, ῶ, ulciscor, vindico. Diciturque, ἐκδικῶ σε, ulciscor te, et scelus: et, ἐκδικῶ ἐμαυτὸν, ulciscor illatam mihi injuriam, tueor me. Et, ἐκδικῶ σε ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, Luc. cap. 18. vindico te ab adversario tuo. ¶ Item ἐκδικεῖν, vendicare, actione in judicium deducta petere: ut, ἐκδικεῖν τὸ πρᾶγμα, et ἡ τὰ ἴδια ἐκδικοῦσα ἀγωγὴ, rei vendicatio. Bud. ex Pand.

Ἐκδικοῦμαι, pœnam luo. Greg.

Ἐκδίκησις, ultio, vindicatio. Act. cap. 7.

Ἐκδικητὴς, ultor, Greg. Item persequutor, cujus mu-

nus est judicio experiri contra eos qui aurum vel argentum vel pecuniam reip. debent.

Ἐκδικούμενον, vindicta. Genes. 4.

Decomp. Ἀνεκδίκητος, inultus.

Διεκδικέω, ῶ, tueor, defendo, sive judicio sive armis. Bud. ex Pand.

Διεκδικητὸς, defensor.

Ἀδιεκδίκητος, indefensus.

Ἑλλανοδίκαι, οἱ, (q. d. judices Græciæ.) sic vocati judices sacrorum certaminum, ut tradit Bud. Præfecti in Olympiaco certamine. Paus. 4. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 13. §. 11. Ἢν δ' οὖν δίκης δεόμενός τις ἔλθῃ, πρὸς Ἑλλανοδίκας τοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει. Herodot. Hist. lib. 5. cap. 22. πρὸς δὲ, καὶ οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλληνοδίκαι οὕτω ἔγνωσαν εἶναι.]

Ἑλλανοδικῶ, f. ήσω, judex sum sacrorum certaminum. Et, ἑλλανοδικοῦντες, idem quod ἑλλανοδίκαι. Paus. Eliac. l. 1. et 2.

Ἔνδικος, justus. Soph. τούτους ταῦτ' ἔδρασ' ἔνδικα, id est, δικαίως. Sic Epigr. l. 2. Λαοδίκη λαοῖς ἔνδικα τινυμένη, meritò pœnas luens. Ἔνδικος ἡμέρα, fastus dies. Poll. Ἔνδικος κόλασις, Greg. quæ à judice statuitur. (Æschyl. S. c. Th. 679. Ag. 1005. Ch. 328. Suppl. 598. Soph. Œdip. Tyr. 561. 700. 1179. 1434.)

Ἐνδίκως, justè, jure, meritò. Plat. l. 11. de leg. (Eurip. Med. 267. 1234. Æsch. Pr. 63. Ch. 460. Soph. Œdip. Tyr. 135.) [Ἐνδικωτέρως. Eurip. Heracl. 544. Ἀλλ' ἦ γένοιτ' ἂν ἐνδικωτέρως, φράσω.]

Ἐπίδικος, controversus, vel qui in controversiam deduci jure potest, de quo ambigitur inter partes: ut, ἐπίδικος κλῆρος, Isæo. Metaph. Plut. ἐπίδικον νίκην vocat καὶ ἀμφίδοξον, ancipiti marte diremptam, de qua ambigitur inter partes.

Decomp. Ἀνεπίδικος, purus et controversia vacuus, de quo nulla est controversia: ut, κλῆρος ἀνεπίδικος, Dem. pro cor. Plut.

Ἐρημοδίκιον, vadimonium desertum, id est, ἐρήμη δίκη.

Εὐδικία, bonum jus, seu judicium sincerum: cui oppon. κακοδικία. Hom. Plut.

(Εὐθύδικος. Æsch. Ag. 770. Eum. 312.) ‡ In posteriori loco vox est εὐθυδίκης.‡

Εὐθυδικία, recta intensionis depulsio, justa et plena recusatio. quod fit, quum is, qui in judicium vocatus est, nulla præscriptione fori aut alia exceptione summotoria utitur, nec litis excipiendæ diverticulo. Dem. Ponitur et pro judicio recto et incorrupto. apud Pollucem.

Εὐθυδικέω, ῶ, collatis causæ firmamentis, quasi signis, ambigo et litigo, recta caput causæ peto. vulgò ad principem causam aggredi dicimus. Bud.

Ἰθυδίκης, ου, ὁ, cujus recta sunt judicia et justa, qui rectè et justè fert judicium. Hesiod. in Erg.

Κακοδικία, corruptum judicium, judicium perversum, crimen judicis corrupti. Plat. 11. de leg.

Καταδίκη, condemnatio, judicatum, seu res judicata, mulcta. Plut.

Κατάδικος, obnoxius è re judicata, qui dicitur et ὑπόδικος. Dem.

Λυσίδικος, qui lites dirimit, vel qui jura dissolvit.

Μεσόδικοι, dicuntur à quibusdam οἱ δικασταὶ, ut qui medii in lite judicanda, tum justissimi esse debeant. Aristot. eth. l. 5.

Μισόδικος, qui jure agere odit, osor litigiorum, osor controversiarum judicialium: cui opp. φιλόδικος.

Ναυτοδίκαι, propriè sunt judices nauticis litigiis cognoscendis deputati. Poll. et Hesych.

(Ὀρθοδίκαιος. Æsch. Eum. 997.)

Ὀρθοδίκης, recta consilia dans. Pind. Pyth. xi. [16. καὶ ὀρθοδίκαν Γᾶς ὀμφαλὸν, κελαδῆτε ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ.]

Παλίνδικος, ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, Bud. ὁ πολλάκις δικαζόμενος. Poll.

Παλινδικία, actio restituta. Herodian. Plut.

Παλινδικέω, ῶ, controversiam judicatam refero. Bud.

Πάνδικος, justissimus, seu omnino justus. [Soph. Trachin. 297. Πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἂν ἀνδρὸς εὐτυχῆ Κλύουσα πρᾶξιν τήνδε πανδίκῳ φρενί.]

Πανδίκως, omnino justè. Eurip. apud Soph. in Trach. [620.] πανδίκως στέλλειν χιτῶνι τῷδε, schol. exp. ἀνενδοιάστως. [Soph. Œd. Col. 1370. ἢ θανοῖμι πανδίκως. Trachin. 1264. Æschyl. Χοηφ. 239. ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται. 679. πανδίκως μεμνημένος, &c. Suppl. 424.]

Πολυδικέω, ῶ, crebrò multumque judicio contendo, multa litigia moveo. Plat. de leg. l. 11. παρὰ καιρὸν πολυδικεῖν.

Πολύδικος, litigiosus, qui crebro judicio contendit. Strabo lib. 15.

Πραξιδίκη, (q. d. actionum ultio vel ultrix) dea quæ actionibus seu factis nostris finem imponit, et eum quem merentur exitum. Hesych. et Suid.

Πρόδικος, patronus, qui causam defendit, qui causam pro aliquo dicit. Item tutor, curator. (Æsch. Ag. 460.) Xen. Hell. 4. καὶ πρόδικον τοῦ παιδός. Suidæ est etiam arbiter. ex Aristoph.

Προδικία, exp. quodvis curationis munus. Plut. an seni capes. resp.

Προδικέω, ῶ, curo, procuro. Hesych.

Στρεψοδικέω, ῶ, causas de quibus in judicio agitur inverto. Aristoph. in Neb. †433.‡ et Poll. l. 8.

Συνδίκη, commune causæ patrocinium, lis seu causa communis, quum aliquis cum aliquo eandem causam sustinet.

Σύνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, (adject.) qui in causa patrocinatur. Isoc. Item subst. qui eandem causam defendit, Bud. Σύνδικοι (inquit Bud.) dicuntur qui in secundis actionibus causam defendunt. Dem. Item qui à singulis urbibus mittuntur patroni ad causam unius provinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur. Inde factum ut syndici civitatum appellati sint. (Æsch. Eum. 764. Suppl. 734.)

(Συνδίκως. Æsch. Ag. 1610.)

Συνδικία, causæ patrocinium. Plat. de leg. l. 11.

Συνδικέω, ῶ, causam alterius defendo, patrocinor: ut, συνδικεῖν ἄλλῳ, apud Plat. de leg. 11. (Æsch. Eum. 582.) Συνδικεῖν dicuntur quoque defensores civitatum qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur. Dem. πρὸς Λεπτ.

Ὑβριστοδίκαι, οἱ, dicebantur qui criminum reos in judicium protrahere nollent. Hesych. et Poll. l. 8.

Ὑπέρδικος, supra modum justus, summè justus. Soph. in Ajace. Apud Poll. ὑπέρδικος ἀγὼν, exp. ὁ ὑπὲρ τοῦ δέοντος.

(Ὑπερδίκως. Æsch. Ag. 1405.)

Ὑπερδικέω, ῶ, defendo in judicio, patrocinor. Plat. in Phæd. ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, id tueri quod dictum est. (Æsch. Eum. 655.)

Ὑπόδικος, Bud. idem quod κατάδικος, id est, obnoxius è re judicata. Exp. et reus. Plat. de leg. ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι, impietatis reum agat qui velit. Idem, ὑπόδικος ἔστω τῆς βλάβης, damni illati reus esto. (Ὑπόδικος θέλει γενέσθαι γέρων. Æsch. Eum. 260.)

Decomp. Ἀνυπόδικος, qui juri obnoxius non est, qui juri non congruit. Plut. in Carmin.

Φιλόδικος, litium amans, litigiosus. Aristot. Rhet. 2.

Φιλοδικέω, ῶ, libenter in litibus versor, ut ligitiosi. Thuc. et Aristot. Rhet. 1.

Φυγοδικέω, ῶ, detrecto certamen et judicium, ambagibus fugæ et strophis tergiversationum utor; cui oppon. ἀντιδικεῖν. Budæus ex Demosth.

Χειροδίκης, q. d. cui jus est in manibus, id est, in manuum robore, qui manu jus disceptat, qui jus robore suo seu potentia sua metitur. Hesiod. in Erg.

Composita ex δικάζω.

Ἀδίκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non judicatus, indemnatus. Nonn.

Ἀναδικάζω, iterum judico, de iis nimirum quæ ante quidem judicata fuerunt, sed irrita et nulla facta sunt: ut quum damnatus judicum sententia oppressum se conqueritur, aut, testimoniorum falsitate ipsos circumventos in judicando, sese pollicetur ostensurum. Pollux ex Isæo.

Ἀντιδικάζομαι, contrà judicio contendo; unde, ἀντεδικάσαντο, apud Poll. ex Lysia.

Ἀποδικάζω, absolvo in judicio, sententia mea absolvo, cui opp. καταδικάζω, ab Aristot. Sic et ab Antiph. Cum accus. rei, καὶ ἃ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπεδίκασαν, ταῦτα ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι. Dicitur et, δίκην ἀποδικάσαι, id est, ἀπολῦσαι, ἢ νικῶσαν ἀποφῆναι, ut è Critia tradit Poll.

Ἀρχιδικαστὴς, οῦ, ὁ, judicum præfectus. magistratus Alexandriæ, qui judicibus præerat, autore Strab.

Διαδικάζω, dijudico. Plat. de repub. 10. οὓς ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Poll. ex Critia expon. etiam, δι' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζειν. (Æsch. Ch. 785.)

Διαδικάζομαι, judicio contendo, seu discepto, &c. ut δικάζομαι. Dem. περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῇ πρὸς ἀλλήλους διαδικάζεσθαι. Et, διαδικάσασθαι τὰ πρὸς ἐμὲ, apud eundem. Item διαδικάζεσθαι Plat. causam dicere. Apud Dinarch. διαδικασόμενος τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν περὶ ἀληθείας, in discrimen judiciumque vocaturus, vera necne renunciarit.

Διαδίκασμα, actio, petitio. Lys. οὐ παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδίκασμα, id est, adjudicare mihi quod intendi.

Διαδικασμὸς, οῦ, ὁ, exp. lis, disceptatio. Item jurgium.

Διαδικασία, idem. †Xen. Pæd. p. 203. e.† A Bud. exp. etiam altercatio, item controversiosa duorum disceptatio. Et, διαδικασίαν γράφειν, judicium dictare, dicam scribere. διαδικασίαν ἀναιρεῖν actionem negare, agentem summovere. Item (peculiari signif.) contentio inter duos pro functione munerum.

Ἐκδικάζω, exp. judicia exerceo, ulciscor.

Ἐκδικάζομαι, ex Isocr. reum perago, injustum esse ostendo judicibus. Et, ἐκδικασθεισῶν δικῶν, peractis judiciis. Plat. de legibus, ἐπειδὰν αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικασθεῖσαι τέλος σχῶσι, ταῖς πράξεσι νόμους γίγνεσθαι χρεὼν, exequutionibus rei judicatæ.

Ἐνδικάζομαι, judicio contendo seu discepto. Poll.

Ἐπιδικάζω, sententia mea adjudico. Apud Aristot. eth. 2. ἐπιδικάζοντα τῆς μέσης χώρας, exp. decertantem de medio loco.

Ἐπιδικάζομαι, Bud. exp. secundum me sententiam fero. Idem scribit, ἐπιδεδικασμένον à Dem. vocari, qui hæreditatem jure obtinet, ut judicio evictam et quæsitam. ¶ Est etiam, peto hæreditatem. Cum genit. apud Demosth. ἐὰν δὲ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου.

Ἐπιδικασία, actio legis ab eo qui hæreditatem petit.

Ἐπιδικάσιμος, exp. qui auxiliatur in judiciis, apud Luc. ἐπιδικάσιμος φίλοις.

Καταδικάζω, sententiam fero adversus aliquem, condemno. †σεαυτοῦ τὰ ἔσχατα παθεῖν. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. e.† Syn. epist. 154. ἐνῆγε δὲ αὐτοὺς εἰς τὸ καταδικάσαι μου. Et, καταδικάζω σου ζημίαν. Item, καταδικάζειν τὴν δίκην. Aristot. Et cum accusat. pers. Syn. οὐ καταδικάζω τῶν ἐπισκόπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν. Et cum accus. et genit. (sicut καταγινώσκω.) ut apud Luc. ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. Sic, καταδικάζω σου ἀδικίαν vel ἀμαθίαν. Et, καταδικάζεις σύνεσιν ἐμοῦ, ex Plutarch. accusas prudentiam meam.

Καταδικάζομαι, condemnor; ut, κατεδικάσθησαν θανάτῳ, morte mulctati sunt. Plut. in apophth. Καταδικασάμενος, et καταδεδικασμένος, apud Isæum. dicitur etiam is, secundum quem judicatum est. Dem. δίκην ἐμπορικὴν καταδικασάμενος τοῦ Μενίππου.

Decomp. Προκαταδικάζω, prædamno; unde προκαταδικάζεσθαι, apud Poll. ex Dinarch.

Προδικάζω, præjudico. Προδικασία, ας, ἡ, præjudicatio, seu præjudicium. Pollux ex Antiphonte. Προδικασία, (inquit Suidas) dicebatur, quum ii qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menses agebant ante judicium, quibus utrinque argumenta proferebantur.

Συνδικάζω, unà judicio. Plat. de leg. (Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει. Eurip. Med. 157.)

Συνδικαστὴς, qui simul judicat. [Aristoph. Vesp. 197. Ὦ ξυνδικασταὶ, &c. 215. Ὦ συνδικασταὶ, &c. 233. συνδικαστῶν.]

Ὑποδικάζω, q. d. subjudico: unde ὑποδικάζων, apud Poll. ex Lysia.

Χαμαιδικασταὶ, pedanei judices. Bud. ex Pand.

Composita ex δίκαιος et δικαιόω.

Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, summo jure utens, summo jure agens: cui opp. ἐπιεικής. Aristot. l. 5. eth. c. 10.

Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ, (subst.) jus summum. jurisconsulti strictum jus appellant. Aristot. ibid.

Διαδικαιόω, ῶ, justum censeo, ut justum affero et defendo. Thucyd. lib. 4.

Φιλοδίκαιος, justi amans. Philo de vita Mos. lib. 2.

ΔΙ'ΚΤΑΜΟΝ, ου, τὸ, dictamum. herba quam extrahendis sagittis cervi monstravere percussi, eo, pastuque ejus herbæ, telo ejecto, ut tradit Theoph. hist. pl. l. 9. c. 16. et Plin. l. 8. c. 27. nec non Diosc. l. 3. c. 37. apud quem scribitur et δίκταμνος fœm. gen. ut et δίκταμνον neutro gen. apud Aphrod.

Δικταμνίτης οἶνος, vinum dictamno conditum, apud Diosc. lib. 5. cap. 57.

Ψευδοδίκταμνον, ου, τὸ, (*comp.*) pseudodictamum, herba inde dicta, quia veri dictami speciem mentitur. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 16.

ΔΙ'ΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, rete. δίκτυα sunt majores plagæ quæ in locis planis et ἰσοπέδοις tenduntur, sicut ἐνόδια quæ in viis: ut tradit Poll. vide et Xen. in Cyneg. Hinc est, δικτύοις περιβάλλειν, apud Luc. et Plut. Et, ἐν δικτύοις σεσαγηνευμένοι, apud Herodian. l. 4. retibus impliciti. Dicitur etiam de reti piscatorum, Od. χ'. (Eurip. Phœniss. 236. Æsch. Pr. 1077. Ag. 366. 877.) ¶ Hesych. est etiam media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina. ☞ Derivat Eust. à δίκω, i. e. βάλλω: sicut ab eodem βάλλω, βόλος, (quod affinem huic signif. habet) deducitur.

Δικτυόω, ῶ, ad retis formam compono aut fabricò: unde δεδικτυωμένον ἔργον, opus reticulatum. Bud. ex lib. Reg.

Δικτυωτὸς, οῦ, ὁ, ad retis formam factus, reticulatus. Ezech. 41. et 4. Reg. 1. Suid. est etiam πολύπλοκος.

Δικτυεὺς, έως, ὁ, piscator retiarius. Poll.

Δικτύδιον, ου, τὸ, reticulum. Poll. l. 7.

Δίκτυννα, vel δίκτυνα, ἡ, Diana. dicta ἀπὸ τῶν δικτύων. Orph. hym. in Artem.

Δίκτυες, apud Herodot. l. 4. sunt feræ quædam Libycæ.

ΔΙ'ΚΩ, jacio, dejicio. Eurip. in Phœniss. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πίσημα δίκε, τελεσφόρον δοῦσα χρησμόν. ubi schol. exp. κατέβαλε. (Æsch. Choëph. 97.)

Ἀνδίκω, (*comp.*) Æolica syncope pro ἀναδίκω, sursum jacio. Hes.

Ἀνδίκτης, ου, ὁ, pro ἀναδίκτης, species laquei seu pedicæ. Suid. Etym. et Hesych. παρὰ τὸ δίκειν τὸ βάλλειν.

(Ἀποδίκω. Æsch. Ag. 1419.) [Eurip. Herc. Fur. 1203. Ὦ τέκνον, πάρες ἀπ' ὀμμάτων Πέπλον· ἀπόδικε· ῥέθος ἀελίῳ δεῖξον. rejice. Vide Notam Cl. Barnes.]

ΔΙ'ΝΗ, ης, ἡ, vortex, gurges. Hesiod. in Theogon. †791.† de Styge, Δίνης ἀργυρέης εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει. (Æsch. Ag. 1006. Eum. 562. Theoc. Id. 1. 140.) Philo de mundo, ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπασθεῖσαι κατεπόθησαν, fluctuantis aquæ vortice. Plut. de fort. Rom. ἐκ βαθείας ὑποφθέγγεται δίνης, velut ex imo vortice succlamat. Item aëris turbo. Empedocles apud Plut. ὁ δ' αἰθέρος ἔμβαλε δίναις.

Δινήεις, εντος, ὁ, vorticosus. Il. φ. Ξανθῷ ἐπὶ δινήεντι.

Δινέω, ῶ, f. ήσω, instar vorticis circumago, gyro, verso, circumago, Hesiod. Item neutraliter seu absolutè pro, δινέομαι seu στρέφομαι. Il. σ'. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Et Apoll. Arg. 2. ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον. (flecto, de Equis. Æsch. S. c. Th. 468. 496.)

Δινέομαι, οῦμαι, pass. versor, circumagor, in orbem moveor. Iliad. π'. δίνηθεν δέ οἱ ὄσσε. Aristot. de mundo. πάντα δ' ὑφ' ἕνα σημάντορα δινεῖται, omnia sub uno ductore moventur.

Δίνευμα, idem quod δίνησις. Xenoph. [περὶ Ἱππ. c. 3. §. 11. Τὰς δέ γε τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων ἀποκωλύσεις, καὶ τἄλλα δινεύματα, πολὺ ἂν ἔτι μᾶλλον καταμάθοι τις, &c.]

Δίνησις, εως, ἡ, in vorticem seu gyrum circumactio.

Δινηθμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Δινεύω, idem quod δινέω. (Eurip. Phœniss. 747.) Hom. Apoll. † Arg. 1. 215. ἐνὶ χορῷ sc. ludens, saltans.†

Δινεύομαι, idem quod δινέομαι.

Δῖνος, ου, ὁ, idem quod δίνη, turbo, gyrus. Plut. περὶ τοῦ μὴ χρ. οἱ δῖνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων, id est, turbines et gyri. Item pro turbine æthereo, apud Aristoph. in Nub. Item vertigo, id est, affectus quo caput circumagi videtur. Item saltationis quædam species. Eust. idem etiam est quod τόρνος, id est, instrumentum, quo ligna, ebur et alia hujusmodi tornantur. Item quicquid turbinatum est. A cujus similitudine apud antiquos dicebatur vasculum fictile basi carens, et ab inferiore parte rotundum. Athen. l. 11. et Poll. l. 6. et Aristoph. in Vesp.

Δινὸς, οῦ, ὁ, vorticosus. Il. φ'. ποταμοῖο κατὰ δινοῖο ῥέεθρα. ubi alii legunt δεινοῖο.

Δινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbineus: aut turbineis vorticibus plenus.

Δινόω, ῶ, instar turbinis circumago, torno. Eust.

Δινωτὸς, οῦ, ὁ, turbinatus, tornatus. Iliad. γ'. ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι.

Δίνω, idem quod δινέω. Hesiod. in Erg. Δημήτερος ἱερὰν ἀκτὴν Δινέμεν, &c.

Δεῖνος, ου, ὁ, idem quod δῖνος, poculi cujusdam nomen apud Athen. lib. 11. Item saltationis genus quoddam, ibidem. Dicitur pro δεῖνος etiam δείνη, ut δῖνος pro δίνη, Hesych. Δεινὸς verò, vide suo loco.

Δεινόω, contorqueo, in orbem circumago. Δεινέω, idem.

Δείνωσις, et δείνησις, exp. conversio. Hesych. et Suid.

Δεινωτὸς, οῦ, ὁ, tornatus. Hesych.

Δεινεύω, idem quod δινεύω.

Composita.

Ἀειδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, semper in vorticem seu gyrum actus, qui semper tereti versatur turbine. ἀειδίνητος ἀνάγκη, in Epigr.

Ἁλιδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui in mari versatur, qui per mare circumagitur: ut, ἐμπορίης ἁλιδινέος, apud Dionys. de situ orbis: ubi tamen alii legunt ἁλιμηδέος.

Ἀναδινέω, ῶ, in vorticem seu gyrum revolvo. Hesych.

Ἀποδινέω, ῶ, devolvo. [Herodot. Hist. lib. 2. c. 14. ἐπεὰν δὲ καταπατήσῃ τῇσι ὑσὶ τὸ σπέρμα, ἀμητὸν τὸ ἀπὸ τούτου μένει. ἀποδινήσας δὲ τῇσι ὑσὶ τὸν σῖτον, οὕτω κομίζεται.]

Ἀργυροδίνης, εος, ὁ καὶ ἡ, argenteos vortices habens. Il. β'. (Cat. N. 260.) † Hesiod. Theog. 340.†

Βαθυδινήεις, idem quod βαθυδίνης. Hom. Il. φ'. [15. Ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος Πλῆτο ῥόος &c. 603. Στρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον, &c.]

Βαθυδίνης, ου, ὁ, profundos vortices habens, profundus. Hesiod. † Th. 133.†

Βραδυδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui tardo vortice circumagitur. Item tardus ad motum. ex Nonno.

Ἐνδινέω, ῶ, instar vorticis aut turbinis circumago.

(Ἐνδινοῦμαι. Theoc. ιέ. 82.)

Ἐπιδινέω, ῶ, verso, gyro, in orbem ago. Cum accus. apud Hom et. Aristot.

Ἐριδινὴς, valde vorticosus.

Εὐδίνητος, facili versatus turbine: qui faciles versationes habet, versatilis. Epigr.

Εὐρυδίνης, ου, ὁ, latos vortices habens.

Εὐρυοδίνης, idem quod εὐρυδίνης. Strabo in quodam oraculo lib. 1.

Ἠεροδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aërem agitans. Potest exponi passivè, qui in aëre agitatur, pro ἠεροδίνητος, ut in Anth. Epigr. ἠεροδινὴς αἰετὸς, aquila per aërem agitata, aut quæ agitatur per aërem.

Θεοδινὴς, qui à Deo circumagitur, à Deo agitatus vel impulsus; ut, θεοδινὴς ῥιπὴ, apud Nonn. Et, θεοδινὴς ὀμφὴ, apud eundem, vox Dei instinctu edita.

Καρδίνημα, τὸ, capitis gravedo: Ionica vox, signif. τὴν καρηβαρίαν, παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι, ut Erot. tradit, et Corinth. qui et σκορδίνημα, scribi indicant.

Μελαδῖνος, nigros habens vortices. quod et

Μελανδίνης, nigros habens vortices, atrivortex. Dionys. de situ orbis.

Οἰστροδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ab œstro ictus in gyrum se agit, qui œstro agitante quasi rotatur, apud Æschyl. in Prom. [580.] et Aristoph. [Thesm. 331.] Dicitur de Ione Inachia, de qua et Virg. Georg. l. 4.

Παλινδίνητος, qui reciproco vortice revolvitur; ut, παλινδίνητος θάλασσα, mare reciprocum. in Anth. Epigr. l. 1.

Παλινδινία, ἡ, vortex reciprocus. Hesych.

Περιδινὴς, qui vortice circumagitur. In Epigr. περιδινὴς κύρτος, expon. versatilis nassa.

Περίδινος, ου, idem; ut, περίδινοι λεγόμενοι, Plat. de leg. i. πειραταί.

Περιδινέω, ῶ, instar vorticis aut turbinis circumago. Æsch. contra Ctes. ὅτε κύκλῳ περιδινῶν σεαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος ἔλεγες.

Περιδίνησις, in gyrum aut vorticem circumactio. Exponitur et, vertigo.

Περιδίνητος, versatilis, πολύστροφος. Dionys. de situ orbis.

Ποικιλόδινος, qui variè circumagitur seu versatur, aut in orbem agitur. Oppian. lib. 1. Hal.

Πολυδίνητος, multos vortices habens.

Πολυδινὴς, idem. Oppian.

Ῥαδινὸς, οῦ, ὁ, (ἀπὸ τοῦ ῥᾷον δινεῖσθαι) gracilis, tenuis; ut, ῥαδινὰ σώματα, apud Xen. ¶ Item agilis, celer, mobilis. Anacreon enim ῥαδινοὺς πώλους appellasse fertur celeres equos. Apud Æschyl. in Prom. (400.) ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν exp. ab oculis mobilibus. ¶ Item mollis: ut, πόδας ῥαδινοὺς appellat Hesiod. † Theog. 195.† pedes Veneris. Ponitur et pro imbecilli seu debili, unde apud Suid. ῥαδινὴ et καρτερὰ inter se opponuntur. ¶ Ῥαδινοὺς ἄκοντας, Hesych. appellasse fertur stridula jacula, (sicut ῥαδινὴ μάστιξ apud Hom. exp. à quibusdam λιγυρὰ) Ibycus autem ῥαδινοὺς κίονας, excelsas columnas.

Σκοτόδινος, ου, ὁ, tenebricosa vertigo, quum omnia circumagi et in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeò ut æger visu privetur. apud Hippocr.

Σκοτοδινέω, ῶ, vertigine tenebricosa laboro. Σκοτοδινία, tenebricosa vertigo. Σκοτοδινιάω, idem quod σκοτοδινέω. Et metaph. apud Athen. l. 5. σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι.

Στρεφεδινέω, in gyrum flecto, circumago et verso in gyrum. Oculi alicui dicuntur στρεφεδινεῖσθαι, quum vertigine corripiuntur seu circumaguntur.

(Στροφοδινοῦμαι. V. Æsch. Ag. 51.)

Σφονδυλοδίνητος, verticillo tortus, vel fuso tortus. in Epigram. σφονδυλοδινήτῳ νήματι, filo quod verticulo ad fusum appenso tortum est.

Ταχυδινὴς, qui celeri vortice circumagitur, celeriter versatilis. Nonn.

Τροχοδινέω, in orbem circumago. (Æsch. Pr. 881.)

Ὑποδινέω, subverso, subagito. Callim. in hymno in Delum.

Φρενοδινὴς, mentem versans. ex Nonno.

Χρυσοδίνης, ου, ὁ, habens vortices aureos.

Ὠκυδίνητος, qui celeriter volvitur. [Pind. Isthm. Od. Ε. 7. Ὠκυδινάτοις ἐν ἁμίλλαισι θαυμασταὶ πέλονται.]

ΔΙΟ'ΝΥΣΟΣ, ου, ὁ, Dionysus, Bacchus: à poëtis etiam dicitur Διώνυσος seu Διώνυσσος, metri gratia producto ο. Il. ζ. Διωνύσοιο δὲ δῶρον.

Διονύσιος, ου, ὁ, Bacchicus: ut, Διονύσιος κισσὸς, apud Diosc. l. 2. bacchica hedera. Sic apud Athen. l. 2. Διονύσια δῶρα, id est, vinum.

Διονύσιον, ου, τὸ, (subaudito subst. ἱερὸν) Dionysii fanum, Bacchi templum. Paus. in Atticis. In plur. τὰ διονύσια (sub. ἱερὰ) Bacchica sacra, festum in honorem Bacchi, Bacchanalia. Athen. lib. 4. et Plut. sæpe.

Διονυσιάζειν, dicitur pro τὰ διονύσια ἄγειν, Bacchanalia agitare, Bacchicum festum celebrare. Athen. l. 10.

Διονυσιακὸς, οῦ, ὁ, Bacchicus vel Bacchanalis: ut, Διονύσιοι ἀγῶνες, Athen. l. 11. et διονύσιοι χοροὶ, apud eundem l. 4.

Διονυσιὰς, άδος, ἡ, idem quod διονυσιακή. Item herba quædam, de qua Diosc. l. 3. c. 174. [Eurip. Herc. Fur. 891. Πρὸς αἷματ', οὐχὶ τᾶς Διονυσιάδος Βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λοιβάς.]

Διονυσίσκος, q. d. Bacchulus. ¶ Autor definit. med. διονυσίσκους vocari dicit osseas eminentias, quæ prope tempora nascuntur.

Ἀπροσδιόνυσος, (*comp.*) qui nihil ad rem facit, qui non est ad rem. Proverbialiter enim dicebant, οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, quum aliquid ad rem propositam non quadraret.

ΔΙΠΛΟ'ΟΣ, et contractè διπλοῦς, ὁ, duplus: ut, 1 Tim. 5. οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, duplici honore. Sic, διπλοῦς λόγος, duplaris proportio, et διπλοῦν ὄνομα, nomen compositum. διπλοῦν κόκκινον, bis tinctum coccinum. Exod. 25. Eustath. tradit διπλοῦν κατὰ μέγεθος dici, διπλάσιον autem κατ' ἀριθμόν. (Soph. Œdip. Tyr. 829.) ¶ Διπλοῦς cum genit. duplo major quàm. Matth. c. 23. ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν. ¶ Διπλοῦς Marcello interdum signif. latus et grandis, ut apud Diosc. l. 2. c. 213. quemadmodum etiam duplex ap. Virg. in Georg. duplici aptentur dentalia dorso. ¶ Διπλοῖ in plur. num. accipitur etiam pro duo: ut, διπλοῖ βασιλῆες, ex Apoll. Rhod. item διπλόα ἤματα, ex Soph. ¶ Διπλοῦς duplicem etiam et versipellem significat, ut contra ἁπλοῦς hominem simplicem. διπλοῦς ἀνὴρ, Eurip. ¶ Διπλῆ, nota est in comœdiis atque tragœdiis, figura trianguli obliqui sine basi. Vide Hephæstionem περὶ μέτρων. et schol. Aristoph. in Plut. ☞ Παρὰ τὸ δύο πέλειν, fit δυοπλόος καὶ διπλόος. vel fit simpliciter à δὶς per adjectionem paragogicam, inquit Etym.

Διπλόη, ἡ, duplicitas. Themist. de an. l. 2. ¶ Item vafritia versutiaque, ac fraus hominis aliud in ore, aliud in corde habentis: cui opp. ἁπλότης. Greg.

Διπλῆ, adverb. dupliciter. Synes. epist. 98. διπλῆ τιμώμενοι. Plato l. 1. de repub. διπλῆ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτὰ, duplo amplius quam cæteri.

Διπλοῒς, ίδος, ἡ, læna duplicata.

Διπλοΐζω, ῶ, f. ίσω, duplico. Hesych. [Æschyl. Agam. 843. δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος, Ἄχθος διπλοΐζει τῷ πεπαμμένῳ νόσον. Cl. Stanl. legit διπλάζει. Vide ejus Notam.]

Διπλόω, ῶ, f. ώσω, idem. Plut. in Camill. κάμπτεσθαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, flecti ferrum atque duplicari.

Δίπλωμα, τὸ, vas duplex. Gal. l. 7. τῶν κατὰ τόπους. Sunt etiam διπλώματα (ut annot. Bud.) quas literas patentes nunc appellamus, cujusmodi sunt edicta et mandata principum, regio signo sancta, et quas bullas pontificias vocant. Vide annot. Post. in Pand.

Διπλάσιος, ου, ὁ, et διπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, duplo major. † duplex. Xen. Pæd. l. 3. p. 68. e.† Cum genit. ut apud Polyb. διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, duplo major apparet quàm sit. † Xen. Pæd. l. 3. p. 69. b † Aristot. de mundo, ἐν διπλασίονι τούτων χρόνῳ. Interdum cum ἢ, Isocr. Plat. ¶ Item duplex, διπλοῦς. Thuc. l. 2. διπλάσιον πόνον ἔχειν. Apud Plat. διπλασίας τιμῆς ἄξιος, duplici honore dignus. ¶ Διπλάσιον ἔσθος, in Anthol. epigr. l. 2. duplicata vestis.

Διπλασίως, adverb. ut, διπλασίως ἐλάττω, Platoni de leg. duplo minora.

Διπλασιάζω, duplico, duplo majorem facio. Plutarch. de Socr. dæm. διπλασιάσασι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo de vita Mos. lib. 1. διπλασιάσας τὴν χαράν.

Διπλασιασμὸς, duplicatio. Plut. περὶ ἀδολ.

Διπλάζω, duplex seu geminus sum: ut apud Soph. in Ajace. Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακὸν, majus sanè malum est, quod duplex est. Expon. etiam, duplico, gemino: ut, διπλασιάζω. Menander apud Athen. lib. 8. Πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;

Δίπλαξ, ακος, ἡ, duplicata vestis, Il. γ'. (126.) ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Δίπλακα, μαρμαρέην. Legitur et δίπλακι δημῷ. Il. ψ'. Vide et in comp. ex Πλάξ.

Διπληγίδες, (sub. χλαῖναι) duplices lænæ. Poll.

Composita.

Ἀναδιπλόω, ῶ, reduplico. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. καὶ οἱ ἱππεῖς——αἰεὶ ἐγγύτεροι ἐγίγνοντο τοῦ ἄρχοντος τοσούτῳ ὅσῳ ἡ φάλαγξ βαθυτέρα ἐγίγνετο ἀναδιπλουμένη.]

Ἀναδίπλωσις, q. d. reduplicatio. figura apud gram. [Hæc Figura, quum respicit Voces, ab Auctore ad Herennium, lib. 4. §. 28. vocatur Conduplicatio, quæ est—— ejusdem unius, aut plurium verborum iteratio. Aristot. de Hist. Animal. lib. 3. cap. 17.]

Ἀναδιπλασιάζω, idem quod ἀναδιπλόω.

Ἀναδιπλασιασμὸς, idem quod ἀναδίπλωσις.

Decomp. Ἐπαναδιπλόω, ῶ, reduplico.

Ἐπαναδίπλωμα, id quod reduplicatum est, seu replicatum. Aristot. hist. an. l. 2.

Ἐπαναδίπλωσις, reduplicatio, geminatio, vel replicatio. [Aristot. de Hist. Animal. διαφέρει δὲ καὶ ἡ τῶν ἐντέρων φύσις ἑκατέροις τῶν εἰρημένων ζώων,—— τῷ τε μεγέθει καὶ πάχει, καὶ ταῖς ἐπαναδιπλώσεσι.] Figuræ nomen est apud rhet. et gramm. [Aristoph. Nub. 266. Μήπω, μήπω γε. Schol. Ἐπαναδίπλωσις καλεῖται τὸ τοιοῦτον σχῆμα, τὸ δὶς αὐτοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι ἐμφατικῶς.]

Ἐπαναδιπλάζω, duplico, repeto. Æschyl. in Prometh. [815.]

Διάδιπλος, duplex: ut, ἀσπιδίσκια διάδιπλα, exp. duplicia scuta, duplices clypeoli. apud Diosc. l. 2. c. 105.

Ἐπιδιπλόω, et ἐπιδιπλασιάζω, duplico, ingemino.

(Ἐπιδιπλοΐζω. Æsch. Eum. 1017.)

Ἡμιδιπλοΐδιον, ου, τὸ, dimidiata diplois. Alii exp. semicinctium. Aristoph. in conc.

Περιδιπλόω, involvo, hoc est, obtego, convaso. Judith. 10. cap. καὶ περιδίπλωσεν πάντα τὰ ἀγγεῖα ἐξαυτῆς καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ.

ΔΙΡΚΑΙ'Α, ἡ, herba quæ ab aliis κιρκαία dicitur, teste Diosc. l. 3. c. 134. Δίρκαιον verò idem testatur vocari à nonnullis τὸ δαῦκον, c. 83. ejusdem libri.

ΔΙ'Σ, (adverb.) bis. Plat. in ep. δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, bis die impletum. ☞ Per syncopen pro δυάκις à δύο, inquit Etym. ¶ In Compos. retinet σ sequenti vocali aut diphthongo: sequente autem consonante, interdum retinet, interdum amittit: ut, δισέγγονος, δισμύριος, δίπους.

Δισσὸς, et Atticè διττὸς, οῦ, ὁ, duplex, geminus, in Epigr. δισσοὶ θεοὶ, duo dii. Διξὸς Ionicè pro δισσὸς. apud Herodot. [lib. 2. cap 76. διξαὶ γὰρ δὴ εἰσι αἱ ἴβιες.]

[Δισσῶς. Eurip. Phœn. 1347. Ὦ τάλας, δισσῶς ἀϋτῶ· μεγάλα γὰρ φέρω κακά.]

Δισσάκις, bis.

Δίσσαξ, duplex. Arat.

Διττεύω, f. εύσω, duplex sum. Eust.

Διτταχῶς, dupliciter.

Δίχα, dupliciter, bipertitò, Od. ύ. ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα. Thuc. δίχα πρίσαντες, geminas in partes quum serravissent. Aristot. Polit. 6. ἐὰν δίχα γένηται δικαστήριον, si judicium æqualiter in duo dividatur. ¶ Item divisim, separatim, seorsim. Iliad. ύ. θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, divisis animis. Sic apud Thucyd. δίχα ὄντας, separatos: δίχα ποιεῖν, separare, sejungere, Xenoph. in Œcon. Genitivo etiam jungitur, ut, δίχα πέφυκε τοῦ ἑτέρου, ab altero dissidet. Item, sine, q. d. separatim ab, seu seorsim ab. &c. Cum genitivo, Sophocles in Ajace, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα ἐκείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Aliquando autem casus postponitur, sicut in ἄνευ. †Cum genit. et casu postposito Xen. Pæd. l. 6. p. 149. d.† (Æsch. Pr. 926. Ag. 332. 766. 870. Ch. 776.) Διχάδε, idem quod δίχα. Plat. in symp. de Silenis, διχάδε ἀνοιχθέντες, in duas partes expansi. Bud.

Διχάζω, f. άσω, in duo divido, diduco, separo. A cujus pass. est. δεδιχασμένα ἀλλήλων. apud Eust.

Διχάω, et διχόω, idem quod διχάζω. Aratus.

Διχαστῆρες ὀδόντες, qui et τομεῖς, dentes molares, quatuor illi anteriores qui inter κυνόδοντας sunt interjecti, quoniam cibum dividunt comminuuntque. Poll.

Διχῆ, dupliciter, bifariam. Demost. Olynth. ά. φημὶ δὴ διχῆ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασι. Διχῶς, pro eodem.

Διχόθεν, è duabus partibus. (Æsch. Pers. 76.) [Aristoph. Pac. 476. Καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα. Demosth. adv. Androtion. δι' ἀπληστίαν δὲ τρόπων, διχόθεν καρποῦνται τὴν πόλιν. Thucyd. Hist. lib. 2.]

Διχθὰ, dupliciter, poëticum vocabulum, Odyss. ά. Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν.

Διχθὰς, άδος, ἡ, duplex, δισσή. Musæus, διχθάδι χέρσῳ.

Διχθάδιος, ου, ὁ, idem quod δισσός. Il. ί.

Composità ex δίχα.

Ἄνδιχα, in duas partes, divisim: ut, ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι. Apud Phocyl. μήτ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος. Item sine, cum genitivo. Epigr. lib. 3. Μήτ' ἐρατῶν κόμαν ἄνδιχα μήτε λύρης. (Eurip. Phœniss. 427.)

Διάνδιχα, itidem pro δίχα, dupliciter. Il. ά. Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν.

Ἐπίδιχα, seorsim. Pind. Pyth. 5. [124.]

ΔΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, discus, orbis ex ferro, ære, lapide aut ligno, qui exercendi corporis causa in auras projiciebatur: unde et à δίκω dictum volunt. Il. β'. λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Od. θ'. λάβε δίσκον Μείζονα καὶ παχετόν. Et, δίσκον ἀφεῖναι, δίσκον ἀποπέμψαι, δίσκον ἐκρίψαι, apud Poll. de disci ludo. Et, δίσκων ψόφοι, apud Plut. in Pericle. ¶ Numeratur etiam inter vasa in quibus cibaria apponuntur, ut et apud Lat. Poll. 6. Epigr. 2. Μή με κάλει δίσκων ἐπιΐστορα λιμοφορήων, discorum esuriem afferentium. ¶ Dicitur etiam orbis Solis. Alex. Aphr. l. 2. ἐλάττων ἡ σελήνη τοῦ ἡλίου τυγχάνουσα τῷ μεγέθει τὸν δίσκον πάντα κρύπτειν οὐ σθένει, luna quum Sole minor sit, ejus orbem totum obscurare nequit.

Δισκέω, f. ήσω, disco ludo, discum jaculor. Od. θ'. Est etiam in modum disci jacio.

Δίσκημα, id quod disci instar projectum est, id quod dejicitur, discus. Eurip. in Troad. [1119.]

Δισκεύω, f. εύσω, pro eodem. Philostr. ep. 43.

Composita.

Ἀποδισκεύω, discum dejicio, seu in modum disci dejicio, apud Eust.

Συνδισκεύω, colludo disco, ludo disco cum aliis.

ΔΙΣΤΑ'ΖΩ, f. άσω, vel άξω, dubito. (☞ Διχῶς βουλεύομαι, καὶ οἱονεὶ δύο στάσεις ἔχω κατὰ διάνοιαν, inquit Etym.) Synes. ep. 44. τοῦτο ἐκεῖνο μηδὲ ἐπανέρῃ, μηδὲ διστάσῃς, nec dubites. Pass. τὸ δισταζόμενον, de quo dubitatur, dubium. [S. Matth. Evang. xiv. 34. εἰς τι ἐδίστασας; xxviii. 17. οἱ δὲ ἐδίστασαν.]

Δισταγμὸς, οῦ, ὁ, dubitatio. Plut.

Δίστασις, pro eodem, Demosth. ἄνευ διστάσεως ἐψηφίσαντο.

Διστακτικὸς, dubitativus: ut apud gram. διστακτικὸν ἐπίρρημα.

Διστατικὸς, idem. Item, discretivus. Gaz. l. 4. gramm.

Ἀδίστακτος, (*comp.*) indubitatus, certus. apud Ptol. Sic, ἀδίστακτος ἐλπὶς, apud Œcumen. spes certa, vel activè, quæ non dubitat.

ΔΙΦΑ'Ω, ῶ, f. άσω, quæro. Propriè, quasi palpando quæro. (☞ Etym. enim deducit παρὰ τὸ ἅπτω tango, unde ἀφὴ et ἀφάω, ut sit pro διαφάω, exponitque ψηλαφῶ, ut et Hesych.) Il. π'. τήθεα διφῶν Πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι. Hesiod. † Erg. 374.† τεὴν διφῶσα καλιὴν, tuam quærens domum.

Διφήτωρ, ορος, ὁ, quæsitor, indagator.

Composita.

Ἐρεβοδιφῶ, orci tenebris abscondita scrutor. Exponitur et, subterranea scrutor, apud Aristoph. in Nub. οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν τάρταρον.

Πραγματοδίφης, qui litem scrutatur seu lites: unde exp. advocatus. Suid. [Aristoph. Av. 1424. Καὶ πραγματοδίφης. Schol. Biset.]

Τοιχοδιφήτωρ, dicitur ὁ τοίχους διφῶν, qui parietes perscrutatur: nimirum qua parte possent aperiri, ut ita ad ædes via facta furari possit. Hesych.

Τρυγοδίφησις, εως, ἡ, fæcis perscrutatio. Lusus quidam inventus ad risum excitandum: quippe quo oportebat aliquid post tergum revinctis manibus in fæcis catinum demersum ore extrahere, ut tradit Poll. l. 9. A verbo τρυγοδιφάω, ῶ, fæcem perscrutor, et quod demersum in ea est, perquiro.

ΔΙΦΘΕ'ΡΑ, ας, ἡ, pellis, seu exuvium: ut, διφθέρα λέοντος. ¶ Membranæ etiam in quibus scribitur, διφθέραι appellantur: sunt enim et ipsæ ex animantium pellibus confectæ. unde proverbium, ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. fingitur enim è pelle Amaltheæ capræ habere membranas, in quibus facta hominum notet, et tandem aliquando ea inspiciens, beneficio vel pœna rependat. ¶ Herodot. l. 5. τὰς βίβλους ab Ionibus prisca consuetudine διφθέρας nominari tradit, quia aliquando in penuria papyri utebantur membranis seu pellibus caprinis et ovinis. ¶ Adhæc διφθέρας nominant pelles tentorias, seu pelles quæ in castris σκηνῶν loco sunt, ut apud Athen. l. 12. ¶ Bulga etiam διφθέρα dicitur, i. saccus coriaceus seu pelliceus. Plut. in sympos. septem sapientum, ἐνταῦθα νεανίσκος, ὡς ἐφαίνετο, νομευτικὸς, ἀναπτύξας τινὰ διφθέραν, ἔδειξεν ἡμῖν βρέφος γεγονὸς ἐξ ἵππου. in bulgam enim seu saccum coriaceum involverat. ¶ Denique διφθέρα dicitur coriacea vestis, tunica è pellibus; quales sunt pastoritii rhenones, seu saga pellicea. Aristoph. in Nub. Ὥσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος: de capraria. Luc. in Timone, ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι πενία περιτέθεικεν.

Διφθερίας, ου, ὁ, qui gestat ejusmodi pelliceam seu coriaceam tunicam. Luc. in Tim. et Poll. l. 4.

Διφθερινὸς, pelliceus. Strabo.

Διφθερίτης, ου, ὁ, idem. unde fœm. διφθερῖτις. Poll.

Διφθέριον, dicitur ulcus quoddam. in Hippiatr.

Διφθερόω, ῶ, pelle obtego, corio intego.

Composita.

Καταδιφθερόω, ῶ, idem quod διφθερόω. Plut. symp. 4. et Probl. 2.

Λευκοδίφθεροι, albis pellibus seu rhenonibus amicti. Hesych.

Ὑποδίφθερος, exp. pellibus indutus, pelle vestitus. Luc. in Tim.

ΔΙ'ΦΡΟΣ, ου, ὁ, locus in curru in quo parabates et auriga sedebant: à duobus illis, quos ferret, dictus quasi δίφορος, ut tradit Eustath. (Theoc. ιέ. 2.) Il. χ'. Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε. Synecdochicè verò pro toto curru, ut Il. κ'. Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους. Et Xen. Pæd. 6. κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρματείου δίφρου ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Sunt qui bigam interpretari malint, i. currum bijugem. ¶ Est etiam sella. Il. ζ'. καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ. Et Plat. l. 1. de rep. καθῆστο ἐπὶ δίφρου. Apud Plut. δίφρος ἡγεμονικὸς, exp. sella curulis. ¶ Item scamnum quo gestantur infirmi, Bud. In Plur. poëtæ in primis dicunt δίφρα, metaplasmo generis pro δίφροι.

Διφρεύω, f. εύσω, curru aut bigis vehor. Eurip. in Andr.

Διφρευτὴς, οῦ, ὁ, auriga, currus seu bigarum agitator. Soph.

Διφρεία, ἡ, aurigatio. Xen. Pæd. 6.

Δίφραξ, sella lecticaria. Hesych.

(Δίφριον. Sch. Aristoph. R. 121.)

Διφρὶς, (q. d. sellularius) qui ita effœminatus est, ut lecticaria sella gestari semper velit. Hesych.

Διφρίσκος, ου, ὁ, curriculum. Aristoph. in Neb.

Composita.

Ἐκδιφρεύω, è curru aut sella excutio aut deturbo.

Ἐνδίφριος, qui in curru est. sessor.

Ἐπιδίφριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui super curru est, aut sedet, aut ponitur. Od. ό. Item pro ignavo et effœminato. Etym.

Ἐπιδιφριὰς, άδος, ἡ, pars, (ut Eustathius tradit) vel δίφρου, vel τῆς τοῦ ἅρματος ἄντυγος, περὶ ἣν περατοῦται ὁ δίφρος. Etym. exp. currus circumferentia, quæ et ἄντυξ dicitur. Il. κ'.

Καλλίδιφρος, pulchrum currum habens. Eurip. in Hecuba. [466. Ἢ Παλλάδος ἐν πόλει, Τᾶς καλλιδίφρου Ἀθαναίας, &c. Vide Aristoph. Equit. 563. Schol.]

ΔΙ'ΨΑ, ης, ἡ, sitis. Il. τ'. γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός. Et, κωλύειν δίψαν, apud Plut. In plu. αὐτοῖς τινὰς δίψας παρασκευάζουσιν, apud Aristot. l. 7. Eth. cap. ult. ☞ Derivant gramm. ab ἴπτω, i. βλάπτω, ut sit quasi ἴψα.

Δίψος, εος, τὸ, pro eodem. Xen. Pæd. 8. δίψος δύνασθαι φέρειν. † et 2. 53. d.†

Δίψιος, ου, ὁ καὶ ἡ, siticulosus. δίψιος σήψ, apud Nic. Et, δίψιος ὥρη, apud Nonn. Reperitur et in fœm. gen. διψία Atticè, ut, διψία κόνις, apud Soph. pulvis siticulosus et aridus. (Æsch. Ag. 504. Ch. 183.)

Διψαλέος, ου, ὁ, sitibundus, siticulosus: ut, μῦς διψαλέος. in Batr.

Διψαλέω, idem quod διψάω. Nonn.

Διψὰς, άδος, ἡ, siticulosa, bibula, arida, ut, διψὰς ἔχιδνα, vipera siticulosa. Epig. l. 3. ¶ Item subst. plerunque dicitur pro διψὰς ἔχιδνα, de viperæ quadam specie, inde dictæ quòd qui ea morsus est siti inarescat. Nic. in Ther. ¶ Item spinæ quoddam genus apud Theophr. de hist. pl. l. 4.

Διψηρὸς, οῦ, ὁ, siticulosus, aridus. Synes. et Dionys. de situ orbis.

Διψώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, siticulosus. Diosc. Τὸ διψῶδες, q. d. siticulositas, aut siticulosa ariditas. Plut. in Cor.

Διψήρης, idem.

Διψάω, ῶ, f. ήσω, sitio. † Xen. Pæd. 1. 28.† Luc. τὸ μὴ διψῆν κάλλιον τοῦ πιεῖν. Et cum genit. Herodot. διψῆν ὑδάτων μάλιστα. Item metaph. pro, cupio, desidero, appeto: ut, διψῶ χαρίζεσθαι ὑμῖν, Xen. Pæd. 4. Et cum genit. πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, apud Plat. lib. 8. de rep. Reperitur et διψέω, apud Athen. l. 2.

Διψητικὸς, οῦ, ὁ, sitim provocans, siticulosus. Diosc. et Aristot. 3. de part. anim. Item sitibundus, sitiens: ut, διψητικώτατος ἔλαφος, apud Naz.

Διψακὸς, οῦ, ὁ, à quibusdam dictus est morbus renum διαβήτης appellatus, quem comitatur maxima sitis, ut tradit Aret. ¶ Est et nomen herbæ quæ alio nomine labrum Veneris appellatur, inde dictæ quòd sit concavo alarum sinu, in quo subsistit ros falsus, ut Plin. l. 27. c. 9. tradit. Vide Diosc. l. 3. c. 12.

Composita.

Ἄδιψος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non sitit. Athen. l. 8. ¶ Item sitim sedans, et prohibens; ut, ἄδιψα σῦκα, ficus sitim sedantes. Diosc. l. 1.

Αἱμόδιψος, sanguinem sitiens, sanguinem appetens. Luc.

Ἐπιδίψιος, siticulosus.

Καταδιψάω, ῶ, intensè sitio. Xen.

Πολυδίψιος, multum seu valdè siticulosus; ut, πολυδίψιον Ἄργος, Il. δ'. Exp. et diu multumque sititus, i. desideratus.

Φοβόδιψος, q. d. cum timore sitiens, de eo qui est à cane rabido morsus, qui et ὑδροφόβος appellatur.

ΔΙ'Ω, expello, abigo. vide δίομαι. ¶ Item timeo, unde δίε, Il. ί. et έ. time. Et δεδιέναι inde deducit Eust. per anadiplasiasmum. vide et in δείδω. ¶ Apud Hom. Il. χ'. v. 251. τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, Eust. vult. δίον esse à δίω significante curro celeriter, et tanquam παρὰ τὸν δία, i. ἀέριον.

Δίομαι, expello, abigo, persequor, expello persequendo, summoveo. (Æsch. Eum. 358. 388. sed præcedente μετά.) Il. ρ'. Ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ. Item cum præposit. εἰς. Od. φ'. Μή σε καὶ ὁπλότερός περ ἐὼν ἀγρόνδε δίωμαι, Βάλλων χερμαδίοισι.

Ἀποδίομαι, (*comp.*) exp. ἀποδιώκω.

Decomp. Ἐξαποδίω, seu Ἐξαποδίομαι, fugo ex, insequendo exigo et summoveo ex: ut Iliad. έ. αἴ κεν Ἄρηα Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι.

ΔΙΩ'ΚΩ, f. ξω, (et interdum ξομαι) † Xen. Pæd. l. 4. p. 90. d.†) Pr. ωχα, idem quod δίω. ex quo et factum est per paragogen, ut inquit Etym. vel quasi δίω ὦκα, ut vult Eust. expello, abigo. Luc. διώκω σε τῆς οἰκίας, expello te domo. ¶ Item pro, in exilium mitto, apud Herodot. ¶ Item persequor, insequor: † Xen. Pæd. 1. 3. 12. et 1. 4. 5. et 7. et 8.† ac propriè, cursu insequor fugientem. Il. ρ'. Ἕκτορ νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. Herodian. l. 3. εὑρεθεὶς ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συλληφθείς. Et metaph. pro, assequi conor, consector. Thuc. 2. τὰς τιμὰς διώκειν. A Bud. exp. etiam, affecto, et expeto: ut Aristot. Eth. 7. οὐδ' ἡδονὴν διώκουσι πάντες, &c. Apud Luc. δίωκε τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, consectare loca celeberrima, i. studiosè frequenta. Et Xen. χρὴ πειρᾶσθαι τούς τε φιλαιτίους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. ¶ Item persequor judicio, accuso, reum ago. Dicitur autem, διώκω σε ταύτην τὴν δίκην seu γραφὴν, reum te hujus criminis facio, Dem. vel διώκω σε φόνου, reum te cædis ago. ¶ Item persequor oratione, describo. Xen. οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν. (ἄγρια διώκων. Æsch. Pers. 84. διώκουσ' ἦλθον ἄτρεπτον πόδα. Eum. 406.)

Διώκομαι, idem quod διώκω, expello, &c. Od. σ'. Ὅς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο. Item persequor. Il. τ'. Ἕως ὃ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο. (Æsch. Ch. 287.) ¶ Item pass. expellor, &c. Item, accusor. Et διωκόμενος, qui accusatur, reus. [Διωκτεόν. Plat. Theæt. οὐδὲ γὰρ τοῦτο φευκτέον, ἀλλὰ πάντων μάλιστα διωκτέον τῷ νοῦν ἔχοντι. Διωκτέος vero, Aristoph. Acharn. 220. διωκτέος δέ.]

Διωγμὸς, persequutio, † Xen. Pæd. 1. 4. 21.† item exagitatio, vexatio. (Æsch. Suppl. 1054.) In N. Test. et apud Eccles. script. χριστιανῶν διωγμὸς seu διωγμοί. Est etiam expulsio et ejectio. Greg.

Δίωγμα, id quod persequimur. (Æsch. Eum. 139.) A Xenoph. ita vocatur præda quam canis insequitur. ¶ Item mysticum quoddam sacrum quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabant. Sunt qui ex eo dictum putent, quòd viros inde arcerent. Hesych.

Δίωξις, idem quod διωγμὸς, persequutio: ut apud Thuc. δίωξιν ποιεῖσθαι dicuntur, qui persequuntur hostes. Sic etiam apud Aristot. Eth. 6. δίωξις et φυγὴ opp. Item accusatio, actio; ut, δίωξις κλοπῆς, accusatio furti, actio furti. Plut. in Pericle.

Διώκτης, ου, ὁ, persequutor, insectator. Et consectator, ut inquit Budæus.

(Διωκτρία. Sch. Æsch. Eum. 206.)

Διωκτὸς, οῦ, ὁ, quem persequi debemus. Item quem consectari oportet, expetendus. Soph.

Διωκτὺς, pro δίωξις, persequutio. ex Lasc.

Διωκάθω, Atticè idem quod διώκω, ut ἀμυνάθω, pro ἀμύνω. Apud Aristoph. † Nub. 1484.† [cui addas Vesp. 1197. ἀλλ' ὡς ἢ κάπρον ἐδιωκαθές ποτ', ἢ λαγὼν, ἢ λαμπάδα ἔδραμες, &c. Schol. Διωκάθω Ἀττικῶς, ταυτὸν τῷ διώκω. Eurip. Erechth. 25. Αἰσχροὺς ἐρῶντας δημοτῶν διωκάθειν.] et Plat. de eo dicitur, qui judicio persequitur.

Ἰωκὴ, per Aphæresin dictum putatur pro, διωκὴ, seu δίωξις, persequutio, impetus. Il. έ. Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή.

Ἴωξις, Hesych. et Suid. est δίωξις, persequutio, insectatio.

Ἰωχμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἰωκὴ et ἴωξις, persequutio hostilis, infesta insectatio. Il. θ'. et apud Hesiod. † Th. 683.†

Composita.

Αἰγοδίωξ, capras persequens, ὁ τὰς αἶγας διώκων.

Ἀποδιώκω, expello ex aliquo loco, fugo aliquem. Aristoph. in Nub. † 1299.† οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας; non te ex ædibus proripies?

Ἀποδίωξις, εως, ἡ, expulsio. Esse etiam volunt genus figuræ quæ ἀποπλάνησις dicatur.

Ἐκδιώκω, idem. Et pro, mitto in exilium. [1 Epist. ad Thes. ii. 15. τῶν (sc. Ἰουδαίων) καὶ τὸν Κύριον ἀποκτεινάντων Ἰησοῦν —— καὶ ὑμᾶς ἐκδιωξάντων, &c. Demosth. adv. Zenothem. ὡς δ' ἡλίσκετο ὁ Ἡγέστρατος, καὶ δίκην δώσειν ὑπέλαβε φεύγει· καὶ ἐκδιωκόμενος, ῥίπτει ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, &c. Soph. Elect. 570. ἐξεκίνησεν. Schol. ἐξεδίωξεν.]

Ἐκδίωξις, expulsio.

Ἐπιδιώκω, persequor, insequor. Xen. † Pæd. l. 3. p. 72. a.† [Herodot. Hist. lib. 4. Κιμμερίους ἐπιδιώκοντες ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίην, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους.]

Ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, qui urget opus.

Ἐργοδιωκτέω, ῶ, urgeo opus. Ex Græc. Bibl. interpr.

Ἱπποδιώκτης, qui equos agitat, qui equos ad cursum instigat. (Theoc. ιδ'. 12.)

Καλλιποδιώκτης, qui consectatur pulchros. Aristoph. schol.

Καταδιώκω, persequor. Plut. in Alcib. ἐτρέψατο καὶ κατεδίωξεν ἄχρι σκότους. Sic Xen. Hell. 1. εἰς τὴν θάλασσαν καταδιώξαντες.

Κνισσοδιώκτης, qui nidorem sectatur, muris epith. apud Hom. in βατραχομυομ.

Κολλοποδιώκτης, qui pueris exoletis et durioribus inhiat: ὁ ἄγριος περὶ τοὺς κόλλοπας. Eust.

Κυκλοδίωκτος, in orbem actus, in orbem currere coactus. Epigr.

Μεταδιώκω, persequor, insequor. Item vestigo, inquiro; ut, μεταδιώκειν τὴν ἀλήθειαν. apud Greg. † Xen. Pæd. l. 4. p. 99. b. sequor, subsequor. Xen. Pæd. p. 185. e.†

Μεταδίωκτος, persequendo captus, quem nacti sunt qui insequebantur. [Herodot. Hist. lib. 3. αὐτίκα μεταδίωκτος γενόμενος ὁ κῆρυξ ἤιε.]

Παλίωξις, pro παλιδίωξις, (q. d. pòst-insequutio) apud Hom. Vide et προίωξις, quod sequitur.

Προδίωξις, et προίωξις, q. d. præinsequutio, est eorum qui priores insequuntur. Hesiod. in Asp. † 154.† Ἐν δὲ προίωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο: ubi προίωξις eorum est qui priores insequuntur; at παλίωξις eorum, qui quum fugarentur, vice versa postea insequuntur eos à quibus fugabantur.

Συνδιώκω, simul persequor. Lucian.

ΔΙΟΛΥ΄ΓΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. magnus et vehemens, longè lateque se extendens: ut, διολύγιον κακὸν, apud Suid. Et, διολύγιον πνεῦμα, in Epigr. Et, διολύγια πράγματα. Etym. res arduæ.

ΔΝΟΠΑΛΙ΄ΖΕΙΝ, apud Hom. exp. δονεῖν ταῖς παλάμαις, item δονεῖν καὶ πάλλειν: agitare et excutere manibus. Qua expositione indicatur, compositum esse vel ex δονεῖν et παλάμη: vel ex δονεῖν et πάλλειν. Il. γ'. ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν, i. agitabat, et percutiebat manibus. Et Od. ξ'. v. 501. ἀτὰρ ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις, i. agitabis et excuties manibus. vel, indues aut resarcies, ut Didym. exp. apud Eust.

Δνοπάλιξις, ἡ, exp. motus, excussio, quæ manibus fit. Suid.

ΔΝΟ΄ΦΟΣ, ου, ὁ, tenebræ, caligo: (Æsch. Ch. 50.) idem quod γνόφος, ejusdemque formationis, nimirum à νέφος, unde νόφος, et accessione literæ δ, δνόφος. Etym. verò à γνόφος derivat, mutatione literæ γ in δ, quam mutationem Eustath. scribit fieri συνήθως. Hesychius verò vult δνόφος esse Æolicum, ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη, itidemque Etym. à δονεῖν et νέφος fieri dicit δόνοφος, et per syncopen δνόφος.

Δνοφερὸς, tenebrosus, caliginosus, vel obscurus, ater. Il. ι. ὥστε κρήνη μελάνυδρος, Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Et Od. ό. νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν. Et, δνοφερὰ κόνις. in Epigr. (Æsch. Eum. 382. Ch. 809.)

Δνόφεος, idem. Hesych.

Δνοφόεις, εντος, ὁ, pro eodem.

ΔΟ΄ΔΡΑ, ας, ἡ, potio seu jusculum, ex eo dictum, quòd ex novem speciebus fieret: ut Ausonius indicat, hoc Epigr. Δόδρα ποτὸς καὶ ἀριθμός· ἔχω μέλι, οἶνον, ἔλαιον, Ἄρτον, ἅλας, βοτάνην, ζωμὸν, ὕδωρ, πέπερι. quod quidam sic interpr. Dodra vocor. quæ causa? novem species gero. quæ sunt? Jus, aqua, mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, sal. Dicitur igitur à dodrante. dodrans enim dicuntur novem unciæ.

ΔΟΘΙΗ΄Ν, ῆνος, furunculus, tumor ἀποστηματώδης, ex crassis humoribus in carnosis plerunque partibus consistens. Diosc. lib. 1. c. 184. δοθιῆνας μαλάσσει. Aristot. de hist. an. l. 3. δοθιήνων καὶ φυμάτων μεστός. Vide Gal. l. 5. τῶν κατὰ τόπους.

ΔΟΙ΄ΔΥΞ, υκος, ὁ, pistillum, seu radius quo aliquid in mortario tunditur, aut miscetur, seu agitatur: idem quod ἀλετρίβανος, ut Poll. tradit. Aristoph. in Equ. εἰ μὴ γένοιθ' οὗτος ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤστην σκεύη δύο χρησίμω δοίδυξ οὐδὲ τορύνη. ¶ Item cochlear quo ea, quæ in mortario tusa sunt, colliguntur. apud eundem Aristoph.

Composita.

Ἀναδοιδυκύζω, commisceo, confundo. Propriè, pistillo in mortario commisceo. Hesych.

Διαδοιδυκίζειν, Hesych. est, indecenter saltare.

ΔΟΚΑ΄ΖΩ, f. άσω, observo, item expecto: ut apud Demet. Phal. πλόον δοκάζων, navigandi tempus observans vel expectans. ¶ Item puto, arbitror: unde δοκασεῖς apud Theocr. in fine Idyll. 1. Doricè pro δοκάσεις putabis.

Δοκάζομαι, videor: unde δοάσσατο, (per syncopen) visum est. Il. ν'. Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν. Apud Apoll. ἑζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, exp. statuit, decrevit.

Δοκεύω, f. εύσω, idem quod δοκάζω, observo, expecto; † Hesiod. Asp. 333.† item insidior. Il. π'. ἐφορμηθέντα δοκεύσας. Et Il. ψ'. καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει, i. e. ἐπιτηρεῖ. (Theoc. δ'. 26. κά. 42.)

Δοκάω, ῶ, idem quod δοκάζω, observo, expecto, unde particip. δεδοκημένος, qui observat, qui stat in insidiis, vel qui excipit. Il. ό. circa finem, Ἔνθ' ἄρ ὅγ' εἱστήκει δεδοκημένος, ubi Eust. venatorum esse verbum tradit, feram expectantium. Hesiod. in Asp. † 214.† ἧστο δ' ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. Ἀμφὶς ὀπιπτεύει δεδοκημένος.

Composita.

Ἀκοντοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui jacula observat, i. jaculorum ictus, ut eos vitet. Etymol.

Ἀνεπιδόκητος, non expectatus, qui non expectatus venit. Theophil. l. 2. adversus gentes. ex Simonide.

Καραδοκέω, ῶ, (quasi, τῇ κάρᾳ δοκεύω, inquit Suidas) solicitè et cupidè expecto, (tanquam exerendo caput ad prospiciendum eminus eum, qui expectatur.) Xenoph. τὰ προσταχθησόμενα καραδοκοῦντες. Plut. ἐφεδρεύειν καὶ καραδοκεῖν τὸ μέλλον. Apud Eurip. in Troad.——καραδοκεῖ Ὅταν στράτευμ' Ἀργείων ἕξῃ καλῶς, expon. observat. (Med. 1119.) Videtur poni et pro expectare, apud Herodotum in Polymnia, καραδοκήσοντα τὴν μάχην. Exponitur etiam ἀποβλέπειν, apud Aristoph. in Equit. Ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ βουλὴ πάλιν.

Καραδοκία, ἡ, solicita expectatio.

Decomp. Ἀποκαραδοκέω, ῶ, expecto solicitè, expecto cum anxietate animi et magna solicitudine. apud Suid.

Ἀποκαραδοκία, expectatio solicita. Rom. cap. 8. Hesych. est προσδοκία, ἀπεκδοχή.

Ὁδοιδόκος, ου, qui vias insidet et viatores intercipit, qui in via excipit viatores, viarum obsessor, seu insidiator viæ. Athen. lib. 5. Eustath. annotat inseri ι euphoniæ gratia, sicut et in ὁλοοίτροχος.

Ὁδοιδοκέω, ῶ, in via viatores excipio, vias insideo.

Προδοκάζω, idem cum δοκάζω, observo. Hesych.

Προδοκὴ, ἡ, angustus locus, qui insidiantibus est aptus. Eust.

Προσδοκάω, ῶ, expecto, vel spero. (Æsch. Ag. 684. Soph. Tr. 371.) Aristoph. in Vesp. Μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα. Cum inf. Æschin. προσδοκῶ ἀποδείξειν, exp. confido. Sic apud Dem. προσδοκῶ κακὸν ἄν τι γενέσθαι. ¶ Item pro, arbitror: de re præterita apud Plat. inquit Bud.

Προσδοκῶμαι, expector, speror: tam de persona quàm de re. Τὰ προσδοκώμενα, quæ expectantur, quæ sperantur: et τὰ προσδοκηθέντα, sperata, expectata.

Προσδόκημα, τὸ, expectatio. Plat.

Προσδοκία, ἡ, idem. † Xen. Pæd. 1. 6. 16.† Dem. ἔχειν προσδοκίαν τῆς ἀσφαλείας, Lat. in expectatione esse. Προσδοκία κακοῦ, apud Aristot. Eth. 3. ¶ Item metus. Thuc. l. 2.

Προσδόκιμος, qui expectatur, de quo expectatio est. Thucyd. Hippocrat.

Προσδόκητος, qui exspectat, prævisus. Æsch. in Prom.

Decomp. Ἀπροσδόκητος, inexpectatus, inopinus. Dicitur et de re et de persona. Thucyd. Exp. et activè, qui non expectat, apud eundem Thuc. [Æschyl. Prom. 681. ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος Τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. Soph. El. 1022. Ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας. Aristoph. Lysistr. 352. Thucyd. Hist. lib. 2. §. 5. ἦσαν γὰρ καὶ ἄνθρωποι κατὰ τοὺς ἀγροὺς, καὶ κατασκευὴ, οἷα ἀπροσδοκήτου κακοῦ ἐν εἰρήνῃ γενομένου. Herodot. Hist. lib. 7. cap. 204. Leonides κτησάμενος τὴν βασιληΐην ἐν Σπάρτῃ ἐξ ἀπροσδοκήτου. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. cap. 1. §. 8. Ἐξ ἀπροσδοκήτου γὰρ αὐτοῖς ἐπέπεσε τὸ Ἑλληνικόν.]

Ἀπροσδοκήτως, præter expectationem, ex improviso. inopinato. ut, ἐπιθεμένων ἀπροσδοκήτως. Thuc. 2. [lib. 4. §. 29. ὥστε προσπίπτειν ἂν αὐτοὺς ἀπροσδοκήτως ᾗ βούλοιντο. lib, 7. §. 21. §. 457. Polyb. Hist. lib. 1. cap. 62. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι προσπεσούσης αὐτοῖς ἀπροσδοκήτως τῆς ἥττης, &c.]

ΔΟΚΕ΄Ω, ῶ, f. ήσω, (sed frequentius ξω et ξα) P. κα, videor, censeo. Xen. κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, mihi videor hoc periculum posse sustinere. † Sic idem Cyri Pædiæ cap. 1. §. 11. et §. 5. libri 1. et cap. 2. §. 5.† Isocr. ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ἐπιθυμεῖν. Dicitur etiam, δοκῶ μοι ποιήσειν τοῦτο, pro, certum mihi est hoc facere. Sic Luc. δοκῶ μοι ἐπιγράψειν. † Cum particip. μὴ δοκῇς ἀχθόμενος. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. c. Similiter Xen. Pæd. l. 3. p. 78. d. δοκεῖ μοι ἐπιτρέψαι: permittendum mihi videtur. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. b.† Interdum impersonaliter, δοκεῖ μοι, videtur mihi. Aristoph. δοκεῖ μοι ταῦτα μὴ δρᾶν, hæc non mihi videntur facienda. ταῦτα ἔδοξε Κικέρωνι, Plut. hæc Ciceroni probabantur. Sic τὸ δοκοῦν τινὶ, quod alicui probatur seu placet. † Xen. Pæd. 1. 3. 12. Aristoph. Nub. 1434.† Apud Thucyd. παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, supra nostram opinionem. Exponitur et, convenit, ut Xen. Hell. 2. οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκοι, κάλαμον φέρειν ἐδόκει, convenerat inter eos, constitutum erat inter eos ut gestarent calamum. † et Pæd. 1. 6. 5.† Sic particip. δόξαν, (absolutè) quum convenisset, vel quum visum esset. Herodot. δόξαν δέ σφι, ἐποίησαν λαβύρινθον. Thuc. καὶ δόξαν αὐτοῖς, ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. Dicitur et, δόξαν δὲ ταῦτα, à Plat. et Xen. pro, quum de his convenisset. ¶ Ponitur etiam δοκῶ pro, in aliqua existimatione sum. Sic apud Euripidem in Hecuba, οἱ δοκοῦντες opponuntur τοῖς ἀδοξοῦσι. Sic et ad Gal. cap. 2. ¶ Item existimo, puto. Xen. σὺ δὲ σαυτὸν φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν; Luc. ὅνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. Apud Soph. in Ajace, σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. (—οὐ δοκῶν κλύειν cum audire non putarer. Eurip. Med. 67. V. Æschyl. Ag. 16. δεδόκηκε. Eum. 309. δόξεις. Eurip. Med. 300. 366. 501. δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ Δήμου προβούλοις τῆς δὲ Καδμείας πόλεως. Æsch. Ch. 14. S. c. Th. 621. 656. Ag. 424. 1222. Xenoph. p. 54. Aristoph. R. 1468. 1533. Soph. Tr. 57. Œdip. Tyr. 126. 749. 1204.)

Δοκεῖσθαι, interdum, videri et censeri. Bud. ex Plat. Sic, δέδοκταί μοι κατθανεῖν, certò statutum est mori. Sic, δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, apud Dem. decretum vel statutum esse à senatu et à pop. unde τὰ δεδογμένα, decreta, placita: quæ et δόγματα. † Xen. Pæd. l. 6. p. 158. b.† Δέδοκται exp. et, convenit: ut, δέδοκται ἡμῖν, convenit inter nos. ¶ Item pro existimari, putari; unde δοκούμενον, quod existimatur, Bud. ex Plat. Idem affert ex Antiph. pro, existimari et suspectum esse. (Δεδόκησαι. Eurip. Med. 764. 823. 1419. Æsch. Suppl. 609.)

Δόκημα, idem quod δόκησις. Eurip. in Troad. [411. Ἀτὰρ τὰ σεμνὰ, καὶ δοκήμασιν σοφὰ, Οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα. Herc. Fur. 111. Ἔπεα μόνον, καὶ δόκημα νυκτερωπὸν Ἐννύχων ὀνείρων, &c. 771. Δοκημάτων ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς.]

Δόκησις, opinio: unde δόκησιν παρέχειν, opinionem expectationemque de se præbere, apud Plut. (Soph. Œdip. Tyr. 698. Tr. 433.) [Eurip. Androm. 696. Ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τὴν δόκησιν ἄρνυται. Schol. λαμβάνει, κομίζεται τῆς νίκης τὴν δόξαν. Heracl. 745. Ἔστιν δ' ἐν ὄλβῳ καὶ τόδ' οὐκ ὀρθῶς ἔχον, Εὐψυχίας δόκησις. 396. δόκησιν. Helen. 118. Σκοπεῖτε, μὴ δόκησιν εἴχετ' ἐκ θεῶν. 120.]

Δόγμα, τὸ, quod faciendum videtur, Thuc. Item placitum, decretum, dogma. Plut.

Δογματικὸς, qui certa dogmata in aliqua scientia sequitur. Strab. Sext. et Phil. Laërt. et alii. Item δογματικοὶ ἰατροὶ, Gal. ad Glauc. qui distinguuntur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. Item ad præcipiendum compositus.

Λαοδογματικῶς, (comp.) prout vulgo seu populo videtur, ex vulgi opinione.

Δογματίζω, dogma aliquod introduco seu inveho, dogmatis alicujus sum autor, dico aliquid quod pro certo dogmate habeo. Greg. οὐδὲ τοῦτό ἐστιν ὃ δογματίζομεν. A Bud. expon. et, decerno, apud eundem. Item ab Areopag. poni scribit pro, tueor dogma. [Epist. S. Pauli ad Coloss. ii. 20. τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε;]

Δογματιστὴς, qui dogmatis alicujus seu aliquorum dogmatum est autor vel defensor. Greg.

Δόκος, in carmine, idem quod δόκησις, opinio. Utitur quidam Poëta apud Sext. philos. At δοκὸς vide suo loco.

Δόκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, probus, probatus, spectatus. (ἀνδρεῖος, δόκησιν περὶ ἑαυτοῦ ἔχων μεγάλην. Æsch. Pers. 87.) ἀργύριον δόκιμον, Demosth. proba pecunia. Dicitur et de persona cujus spectata est fides et integritas, ut 1 Cor. 9. cap. Sic δοκιμώτατοι ποιηταὶ, Plutarcho, probatissimi vel spectatissimi. Alicubi exp. et, acceptus.

(Δοκίμως. Æsch. Pers. 546.) † Xen. Pæd. 1. 66. ut qui sit probatus.†

Δοκιμὴ, ἡ, probatio, experientia, experimentum. Rom. 5. 2 Cor. 2. et alibi sæpe.

Δοκίμιον, pro eodem. Exponitur etiam à Bud. probatio, exploratio, experimentum. Apud Herodian. δοκίμιον δὲ στρατιωτῶν, κάματος, exp. labore milites probantur.

Δοκιμάζω, probo, exploro, experior, examino. Isoc. τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν. Idem, δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας. Item æstimo: post examinationem agnosco aliquid seu perspicio. Item probo, i. e. approbo, comprobo, laudo: item in pretio habeo. Propriè autem approbo, utpote perspectum: ut Plut. de inst. lib. ἀλλ' ὡς ἔνι μάλιστα σπουδαίας δοκιμαστέον ἐστί. † Xen. Pæd. 1. 5. 7.† Interdum ex consequente signif. eligo. ¶ Nonnunquam pro, consultum esse judico, vel utile esse censeo. Xen. apom. l. 1. ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε.

Δοκιμάζομαι, probor, approbor. Plat. Isoc. ¶ Item ad magistratum admittor moribus et meritis probatus. Demosth. in Neæram. Est etiam, tutelæ meæ permittor, togam virilem sumo. Demosth. in Mid.

Δοκιμασία, ἡ, probatio, exploratio, experimentum, Plutarch. de inst. lib. δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν παίδων. Item peculiari signif. exploratio et inquisitio in eos qui proponebantur admittendi ad magistratum: censura: Unde δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν. Æschin. in Timarch. censuram denuntiare.

Δοκιμαστὴς, οῦ, ὁ, explorator, examinator, æstimator. Chrys. et Luc. in somn.

Δοκιμαστικὴ, exploratoria seu examinatoria ars.

Δόξα, ἡ, sententia, opinio. (V. Æsch. Pers. 28. Ag. 283. 430. Eurip. Med. 294. Soph. Œdip. Tyr. 931.) Thuc. lib. 3. παρὰ δόξαν τῷ ὑμετέρῳ πλήθει παραινεῖν, contra quam sentiamus. Aristot. Eth. 4. κατ' ἀλήθειαν et κατὰ δόξαν inter se opponit. Δόξαν ἔχειν περί τινος, opinionem habere de aliquo. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 19. δόξα περὶ αὐτοῦ.† Isoc. in enc. Evag. Dicitur et δόξαν παρέχειν † Xen. Pæd. 6. p. 168. b.† vel παρέχεσθαι. Interdum δόξαν ἔχω exp. existimor. ¶ Item expectatio: ut quum dicitur aliquid accidisse παρὰ δόξαν, apud Thucyd. et Plutarch. ¶ Nonnunquam apud philosophos est idem quod dogma, seu axioma, (inquit Bud.) aut propositio adeò fixa, ut axiomatis instar sit: ut apud Aristot. metaph. 3. Inde et κυρίαι δόξαι Epicuri apud Cic. ¶ Item fama, rumor. et in bonam et malam partem: ut, ἀγαθὴ δόξα, apud Solonem. Et, χρηστὴ δόξα, ex Plat. Et ex eodem de rep. 2. ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν (pro) infamare. ¶ Item, gloria, honor. Isocr. ad Phil. ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὐτῶν δόξαν κατέλιπον.

Δοξάριον, ου, τὸ, gloriola. Luc.

Δοξάζω, opinor, sentio, existimo: δοξάζω περὶ ψυχῆς οὕτω, Plat. de leg. Item pro sentire de se magnificè, Bud. ex Thuc. ¶ Item celebro, gloriosa celebratione colo: ut, δοξάζειν τὸν Θεὸν, sæpe in N. Test. (Eurip. Med. 945. Æsch. Ag. 682. Ch. 168. Suppl. 61.)

Δοξάζομαι, existimor: ut, δοξάζομαι ἄδικος, Plat. existimor injustus. † Xen. Pæd. l. 5. p. 148. a.† Item celebror, prædicor, Matth. c. 6. Et, ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι ἄνδρες. Polyb.

Δόξασμα, τὸ, quod faciendum videtur. Plat.

Δοξασία, ἡ, opinatio, opinio. Suid.

Δοξαστὴς, opinator.

Δοξαστὸς, opinabilis, apud Plat.

Δοξαστὸν, opinabile.

Δοξαστικὸς, qui vi opinandi præditus est. Aristot. in Eth.

Δοξικὸς, gloriosus, opinabilis. 2 Maccab. 8.

Composita: ac primùm ex δοκέω.

Ἀδόκητος, inopinatus, improvisus. Thuc. 4. [§. 36. lib. 6. §. 47. His locis addas lib. 7. §. 43. Καὶ ἀδοκήτου τοῦ τολμήματός σφισιν ἐν νυκτὶ γενομένου, &c. Schol. ἤγουν ἀφνιδίου. lib. 6. §. 34. ἢ καταπλαγέντας τῷ ἀδοκήτῳ, καταλῦσαι ἂν τὸν πλοῦν. Pind. Nem. Z. 44. Ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται κῦμ' Ἀΐδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα. Schol. ἐνέπεσε τῷ ἀδοκήτῳ, τῷ μὴ δοκοῦντι νῦν τελευτήσειν.——ἢ ἀδόκητον κέκληκε, τὸν ἄδοξον. Soph. Œd. Col. 252. ἀλλ' ἴτε, νεύσατε τὰν ἀδόκητον χάριν, &c. Eurip. Phœn. 317. Ἰὼ, ἰὼ, μόλις φανεὶς Ἄελπτα κἀδόκητα ματρὸς ὠλέναις. Iph. in Taur. 896. Bacch. 1389. Hel. 663.] (Eurip. Med. 1420. ἀδόκητα. id. Phœniss. 279.)

Ἀδοκήτως, ex improviso. ex inopinato. Greg. Pro eodem dicitur ἀδόκητα adverb. positum. et ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου. Thuc. lib. 6. [4. §. 17. ἀεὶ γὰρ τοῦ πλέονος ἐλπίδι ὀρέγονται, διὰ τὸ καὶ τὰ παρόντα ἀδοκήτως εὐτυχῆσαι.]

Ἀντιδοκέω, ῶ, contra censeo, contrariam sententiam habeo, in contraria sum opinione. Xen. περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντες καὶ ἀντιδοκοῦντες καὶ στασιάζοντες.

Ἀντιδογματίζω, contraria dogmata introduco vel tueor. Luc.

Ἀποδοκεῖν, non videri aliquid faciendum. Res dicitur ἀποδοκεῖν quæ censetur non facienda, apud Herodot. et Xen.

Εὐδοκέω, ῶ, probor, existimatione clara sum, celebror. Plutarch. in symp. sep. sap. εἰ τὸ μέγιστον εὐδοκεῖ. ¶ Item εὐδοκεῖν bene affici erga aliquem, bene alicui cupere et eo oblectari. Diod. εὐδοκήσας τῷ ξένῳ. Apud Polyb. placidè acquiescere, contentum esse.

Εὐδοκία, ἡ, affectus benevolus, propensa animi affectio, benevolentia gratuita. Vox est peculiaris divinis literis.

Decomp. Συνευδοκῶ, cum dat. assentior, consentio. apud Athen. Sic et Act. c. 8.

Ὑπερευδοκῶ, maximè celebror, clarissima opinione seu existimatione præditus sum. Bud. ex Lys.

Καταδοκέω, ῶ, existimo.

Καταδοκοῦμαι, existimor, suspicione opprimor. Bud. ex Antiph.

Μεταδοκεῖ μοι, mutata sententia (seu mutato consilio) censeo, vel mihi videtur. Dem. ad Lep.

Προδοκεῖται, prius decernitur: unde προδέδοκτο, prius vel ante decretum fuerat.

Συνδοκεῖ μοι ταῦτα ποιεῖν, mihi quoque videtur oportere hæc fieri, censeo hæc facienda. Thuc. l. 8. καὶ ἐκείνοις δοκεῖ καθαιρεῖν, καὶ ἑαυτῷ ἔφη ξυνδοκεῖν. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 8. et l. 3. p. 80. a. σύνδοξαν, quod pariter visum est. Xen. Pæd. p. 229. d.†

Συνδοκεῖν, (inquit Bud.) dicitur quod inter multos convenit et communiter placet. Τὰ συνδόξαντα, conventa et pacta, in Pand. † Sic σύνδοξαι, decretum. Xen. Pæd. p. 202. b.† Et, συνδόξασα ἡμέρα, dies constitutus vel status.

Ὑπερδοκεῖν, supra modum placere, perplacere, ut, ταῦτά μοι ὑπερδοκεῖ. ex Philostr.

Composita ex δόκιμος, &c.

Ἀδόκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè probus, non probandus. Item adulterinus, non sincerus: ut, ἀδόκιμον νόμισμα. Aristot.

Ἀδοκίμαστος, non probatus, non exploratus. Item qui nondum tutelæ suæ est permissus.

Ἀδοκιμάστως, citra censuram. ut exp. Bud.

Ἀποδόκιμος, idem quod ἀδόκιμος, improbandus et rejiciendus.

Ἀποδοκιμάζω, improbo, non approbo, rejicio. Cum accus. Isoc. Xen. † Pæd. 6. p. 159. c.† &c. Item peculiariter signif. in censura noto vel prætereo, apud Lys. ut inquit Bud. in Comm.

Ἀποδοκιμάζομαι, improbor, rejicior: unde ἀποδεδοκιμασμένος, rejectus, ejectus. Xen.

Ἀποδοκιμασία, ἡ, improbatio, rejectio.

Διαδοκιμάζω, internosco, dijudico. Xen.

Διαδοκιμαστικὸς, cui internoscendi et dijudicandi vis inest. Alii exp. probandi vi præditus.

Δυσδοκίμαστος, probatu perspectuque difficilis.

Εὐδόκιμος, probatus et laudatus ab hominibus. Isoc. interdum et celeber, insignis, spectatus: diciturque, εὐδόκιμος εἰς τοῦτο vel πρὸς τοῦτο, aut ἐπὶ τούτῳ. interdum et sine adjectione. (Æsch. Pers. 860.)

Εὐδοκιμέω, ῶ, vel εὐδοκιμέομαι, οῦμαι, sermone hominum celebror, bene audio, in existimatione sum: ut, εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ βασιλεῖ. Herodot. † ὡς εὐδοκίμησεν ἀνήρ. Aristoph. Nub. 1029. Xen. Pæd. 1. 6. 33. de re. p. 209. a.†

Εὐδοκίμησις, celebratio, gloriæ adeptio. Plat.

Decomp. Παρευδοκιμῶ, fama et celebritate præsto alicui. Apud Aristoph. in Eq. Jungitur et accus. rei.

Παρευδοκιμοῦμαι, celebritate vincor ab alio.

Ὑπερευδοκιμεῖν, est, celeberrimum esse seu clarissimum. Lys.

Συνδοκιμάζω, simul exploro, simul probo. Isoc. ad Nic.

Composita ex δόξα.

Ἀδικοδοξία, exp. παράλογος λοιδορία, apud Suid.

Ἄδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, inopinabilis; ut, ἄδοξοι προτάσεις. Item ignobilis, inglorius. Isocr. in Evag. ἐξ ἀδόξων δὲ ὀνομαστοὺς, ex ignobilibus claros. Item ignominia notatus: cui opp. ἔνδοξος. Luc.

Ἀδοξία, ας, ἡ, infamia, dedecus, ignominia. Plat. ἀδοξίαν παρασκευάζειν τινὶ, inurere notam ignominiæ. Ἀποτρίβεσθαι τὴν ἀδοξίαν, Dem. Olynth. 1. abstergere ignominiæ notam.

Ἀδόξως, ingloriè, ignominiosè, probrosè, ἀκλεῶς. [Herodian. Hist. lib. 1. §. 31.]

Ἀδοξέω, ῶ, f. ήσω, inglorius sum, ignobilis sum, inhonoratus sum. Eurip. ¶ Item malæ sum famæ, malè audio, κακοδοξῶ. Plutarch. ¶ Exponitur etiam, non honestum puto, apud Jos. l. 9.

Ἀδοξέομαι, οῦμαι, idem quod ἀδοξέω, inglorius et abjectus sum. apud Xen. in Œc.

Ἀδόξημα, factum aut dictum aliquod quod dedecus vel ignominiam adfert. Plut.

Ἀδόξαστος, nihil opinans. Alex. in Top. [Plat. Phæd. ἀλλὰ γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα, ἑπομένη τῷ λογισμῷ, καὶ ἀεὶ ἐν τούτῳ οὖσα, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη, καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη, ζῆν τε οἴεται δεῖν οὕτως, ἕως ἂν ζῇ.]

Decomp. Συναδοξέω, simul ignominiâ afficior, simul malè audio. Plut.

Ἀλλοδοξέω, ῶ, aliud opinor quàm sit revera.

Ἀλλοδοξία, opinatio falsa de re aliqua. [Plat. Theæt. Ἀλλοδοξίαν τινὰ οὖσαν, ψευδῆ φαμεν εἶναι δόξαν, &c.]

Ἀμφίδοξος, de quo duplex est sententia sive opinio: de quo in utramque partem disceptatur, anceps, dubius: ut, ἀμφίδοξος ἀγὼν, apud Suid. Plut. in Fab. metaph. ἀμφίδοξον νίκην, vocavit victoriam de qua ambigitur inter partes. Τὸ ἀμφίδοξον subst. apud Theophr. de caus. pl. l. 1. i. in controversia positum. ¶ Item, ἀμφίδοξον, quod est inter ἔνδοξον et ἄδοξον.

Ἀμφιδοξέω, ῶ, ambigo, dubito. Plut. ἀμφιδοξῶ περὶ τῆς Ἰθάκης.

Ἀμφιδοξέομαι, οῦμαι, in controversiam venio. Suid.

Decomp. Ἀναμφίδοξος, minimè dubius.

Ἀναμφιδόξως, indubiè, indubitatè, omnium consensu.

Ἀντίδοξος, contra sentiens, contrariam opinionem habens, contrarius in sententia seu opinione. Apud Greg. ἀντίδοξοι opp. bene sentientibus de fide Christiana.

Ἀντιδοξέω, ῶ, contrariam sententiam habeo vel sequor, contrarium censeo, refragor. Polyb. lib. 2. ἐν πολλοῖς ἀντιδοξῶν καὶ τἀναντία γράφων ἐκείνῳ.

Ἀντιδοξάζω, opinionis contrariæ sum, contrarium dogma habeo: ut quum philosophi dicuntur ἀντιδοξάζειν ἀλλήλοις. Laërt. ¶ Exponitur et vicissim glorifico. [Plat. Theætet. ἢ μυρίοι ἑκάστοτέ σοι μάχονται ἀντιδοξάζοντες, ἡγούμενοι ψευδῆ κρίνειν τε καὶ οἴεσθαι.]

Βαθύδοξος, celeberrimus. apud Pind. [Pyth. A. 125.]

Ἐκδοξάζω, gloria afficio. Aggæi c. 1.

Ἔνδοξος, opinabilis. Aristot. in Top. Sic Philop. ἔνδοξα καὶ πιθανὰ vocat argumenta dialectica. ¶ Item gloriosus, honorificus. Item celeber, illustris: ἔνδοξοι τάφοι, Plut. in Pericle, honorificæ sepulturæ. Et, ἔνδοξος ἀνὴρ, vir celebris. Athen. Apud Xen. ἔνδοξος εἰς τὰ πολεμικά.

Ἐνδόξως, gloriosè, honorificè.

Ἐνδοξότης, celebritas, gloria, excellentia.

Decomp. Φιλένδοξος, ambitiosus, φιλόδοξος. Cic. ad Atticum. [In Varrone ista causa non me moveret, ne viderer φιλένδοξος, &c.]

Ἐπίδοξος, de quo est opinio, qui existimatur futurus. Cum inf. Isocr. ἐπίδοξος γενήσεσθαι πονηρός. Idem, ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς. ¶ Item celeber, clarus, illustris. Plut.

Ἐπιδοξότης, ητος, celebritas, magnificentia.

Ἐπιδοξάζω, ut apud Theophr. de caus. pl. l. 1, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω, exp. id loco opinionis cujusdam adjectitiæ dictum putetis.

Decomp. Προσεπιδοξάζω, q. d. approbo mea opinatione. Quidam exp. coopinor. Gell. l. 19. c. 1.

Ἑτερόδοξος, qui est alterius opinionis seu diversæ. Exp. et qui est alterius sectæ. Luc.

Ἑτεροδοξία, opinio diversa, opinionis diversitas. [Plat. Theæt. τότε δὲ συμβαίνει ἡ ἑτεροδοξία, καὶ τὸ ψευδῆ δοξάζειν.]

Ἑτεροδοξέω, ῶ, alterius vel diversæ sum opinionis. Peculiariter autem ἑτεροδοξεῖν dicuntur quæ orthodoxiæ non assentiuntur, hist. eccles. l. 4.

Εὔδοξος, idem quod ἔνδοξος. (Eurip. Med. 593.) [Pind. Olymp. Od. A. 112. Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔδοξον Ἱπποδάμειαν σχέθεμεν. Schol. ἤτοι τὴν συνετήν· ἢ τὴν εὔδοξον, ἀπὸ τοῦ εὖ δοξάζειν. Pyth. Od. xii. 10. εὐδόξῳ Μίδα, &c. Isthm. Od. B. 49. Εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν (sc. δόμον) Ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων. Æschyl. Χοηφ. 300. τὸ μὴ πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν, Τροίας ἀναστατῆρας εὐδόξῳ φρενὶ, Δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν.]

Εὐδοξία, celebritas, claritas nominis, bona existimatio. (Eurip. Med. 629.) Isocr.

Εὐδοξέω, ῶ, celebror sermone hominum, sum clarus. apud Æsch.

Καινοδοξία, studium et amor circa res novas. Lucian.

Κακόδοξος, cujus prava seu perversa est opinio, qui malè sentit aliqua de re. [Eurip. Androm. 776. Κρεῖσσον δὲ νικᾶν μὴ κακόδοξον ἔχειν, &c. Xenoph. Orat. in Ages. cap. 4. πῶς ἂν οὗτος ἐθέλοι τὰ ἀλλότρια ἀποστερεῖν, ἐφ' ᾧ κακόδοξος εἶναι; Plat. Minos.]

Κακοδοξία, mala opinio, malum dogma. Et apud Eccl. scriptores, ut Basil. et Theodoret. pro hæretico dogmate. Unde et τῇ ὀρθοδοξίᾳ ab ipso Basilio opponitur. ¶ Item infamia, ignominia; ut, τυγχάνειν κακοδοξίας. Xen. [Socrat. Apol. §. 31.]

Κακοδοξῶ, sum pravæ opinionis. ¶ Item malè audio, infamia laboro. Xen. [Memorab. lib. 3. cap. 6. §. 17. τοὺς δὲ κακοδοξοῦντάς τε καὶ καταφρονουμένους, ἐκ τῶν ἀμαθεστάτων.]

Καταδοξάζω, (q. d. contrà opinor.) Bud. simpl. exp. opinor, existimo, apud Xen. ἢ εἰ καταδοξάσειεν μήτε ἂν ἄλλως σοὶ ἐλθεῖν.

Κενόδοξος, inanis gloriæ cupidus, seu amans.

Κενοδοξία, inanis gloriæ cupiditas, seu amor, aut studium, Chrysost. κενοδοξίας τροφὴ τιμαὶ καὶ ἔπαινοι.

Κενοδοξέω, ῶ, inanis gloriæ sum cupidus, vel (ut Bud. apud Naz. et Chrys. exp.) inani gloria ducor.

Μεταδοξάζω, opinionem muto, et, μεταπείθομαι, ut Bud. exponit apud Plat.

Ὁμόδοξος, qui ejusdem est opinionis. ¶ Item pari gloria præditus. Gregor.

Ὁμοδοξία, eadem opinio aliquorum, consensus in opinione. Aristot. Eth. 9. ¶ Item, par gloria.

Ὁμοδοξῶ, ejusdem sum opinionis, idem sentio. [Polyb. Hist. lib. 1. περὶ τούτου τοῦ μέρους καὶ τῶν Καρχηδονίων οἱ προεστῶτες ὡμοδόξουν, &c.]

Ὀρθόδοξος, cujus recta est opinio. cui opponitur Κακόδοξος.

Ὀρθοδοξία, recta opinio, apud Basil. et Synes.

Ὀρθοδοξῶ, sum rectæ opinionis, rectè sentio. Basil.

Πανδοξία, summa gloria. [Pind. Nem. A. 13. Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ Πανδοξίας ἄκρον.]

Παράδοξος, qui est præter seu (contra) omnium opinionem, inopinatus: unde (ex consequente) exp. et admirabilis, item incredibilis: ut, παράδοξα ἀκούσματα, Luc. de cal. †Xen. Pæd. p. 182. b.† [Ciceron. Paradox. pag. 543. 5. Ed. Græv. quæ quia sunt admirabilia, contraque opinionem omnium, ab ipsis etiam παράδοξα appellantur. Academ. lib. 2. cap. 44. pag. 215. 2. Ed. Cl. Davis. De Fin. lib. 4. 27. pag. 343. Hæc παράδοξα illi, nos admirabilia dicamus. S. Lucæ Evang. 5. 26. εἴδομεν παράδοξα σήμερον. Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 8. §. 19. ὁρῶ γὰρ τὰ παράδοξα, ἂν μὲν ἀγαθὰ ᾖ, μᾶλλον εὐφραίνοντα τοὺς ἀνθρώπους· ἂν δὲ δεινὰ, μᾶλλον ἐκπλήττοντα.]

Παραδοξία, admiratio, novitas rei aut facti alicujus. Strabo.

Παραδόξως, præter omnium opinionem, incredibiliter. [Polyb. Hist. lib. 1. αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν ὑπολειφθεισῶν ἀνελπίστως καὶ παραδόξως διέφυγεν.]

Παραδοξάζω, inhonoro, dehonesto, infamo. Ex Deut. c. 28. et Eccl. c. 10. ¶ Item valde honoro, illustro, mirabile reddo. Ex c. 3. l. 2. Maccab.

* Πρόδοξος. Qui de alterius moribus nimis præcipitanter judicium fert. Phrynich. Προπ. Σοφ.*

Πολύδοξος, clarus, illustris.

Συνδοξάζω, q. d. conglorifico, simul glorifico, simul honoro. Unde συνδοξαζόμενος ὁμοτίμως. Greg. qui pari honore afficitur.

Φιλόδοξος, qui opinionem seu opiniones sectatur, qui bona opinabilia sectatur, apud Plat. in lib. 5. de rep. ¶ Item gloriæ cupidus, ambitiosus. Herodian. l. 3.

Φιλοδοξία, gloriæ cupiditas. Hippocr. in ep. ad Demag.

Φιλοδόξως, cum gloriæ cupiditate, ambitiosè.

Φιλοδοξῶ, gloriæ sum cupidus. Item gloriæ servio.

Decomp. Ἀφιλόδοξος, minimè gloriæ cupidus, non ambitiosus.

Ἀντιφιλοδοξῶ, gloriæ cupiditate certo cum aliquo. [Polyb. Hist. lib. 1. ἅμα δὲ τῷ τούτων ὁλοσχερεστέραν γενέσθαι τὴν συμπλοκὴν, ἀντιφιλοδοξοῦντες οἱ τῶν ἐλεφάντων ἐπιστάται πρὸς τὸν Ἀσδρούβαν, &c.]

Συμφιλοδοξῶ σοι, gloriæ tuæ servio.

Ψευδόδοξος, cujus falsa est opinio.

Ψευδοδοξία, falsa opinio. [Strab. lib. 14.]

ΔΟΚΟ'Σ, οῦ, ἡ, trabs, seu trabes, tignum. (☞ Dicta παρὰ τὸ δέχεσθαι, utpote δεχομένη τὰ ἐπιτιθέμενα βάρη.) Iliad. ζ'. Ἢ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. Aristoph. in Nub. †1498.† διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας. Idem, δοκὸν vocat etiam trabem, qua portæ obfirmantur: in Vesp. Καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλὸν, Καὶ τῇ δοκῷ προσθεὶς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν, Ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'. ibi enim schol. expon. τὸν ἀντιβάτην. ¶ Sunt et in meteoris δοκοὶ, à trabis figura dictæ. Plin. l. 2. c. 26. meminit et Hesych. ¶ Δοκὸν, idem Hesych. expon. τὴν ἀγχόνην. ¶ Eidem δοκὸς est speculatio, expectatio: pro quo alii paroxytonws δόκος, de quo vide in Δοκέω.

Δοκὶς, ἴδος, ἡ, trabecula, parva trabs seu parvæ trabes: interdum etiam simpliciter, trabs seu trabes. Hippocr. de fract. ¶ Δοκίδες Suidæ sunt etiam stellarum genus. ¶ Hesych. sunt etiam numeri quidam.

Δοκίδιον, ου, τὸ, idem.

Δόκωσις, tectum, contignatio, Hesych.

Composita.

Διαδοκὶς, lignum transversarium quod cæteras trabes sustinet, Hes.

Δορυδόκος, Suid. idem quod δοκὸς, trabes.

ΔΟΛΙΧΟ'Σ, οῦ, ὁ, longus, prolixus, δολιχὸν δόρυ. Il. ν'. longa hasta. Et, δολιχῇσιν ἐλάτῃσι, Apoll. longis remis. Et, δολιχὰ πρυμνήσια, in Epigram. longi rudentes. Dicitur et de longitudine temporis; ut, δολιχὸς πλόος, et δολιχὴ νὺξ, in Od. Sic, δολιχοὶ κάματοι, in Epigr. Item, δολιχαὶ ἐλπίδες, necnon δολιχὸς χρόνος, ibidem. ¶ Item, δολιχὸς, vel δόλιχος, (retracto accentu) certum curriculi spatium, duodecim aut (secundum alios) viginti quatuor stadiorum. Metaphoricè laus ab Epicrate comico dicitur δολιχὸν τοῖς ἔτεσι τρέχειν, ut et Latini dicunt, vitam decurrere, et decursum vitæ spatium. ¶ Item legumen quoddam, phaselus, aut pisum, secundum quosdam. Quidam δολίχους ciceroulas seu phaseolos ex Gal. interpr.

Δολιχεύω, f. εύσω, dolichum curro seu decurro, Epigr. lib. 2. Apud Phil. de mundo, δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον, Bud. interp. naturæ curriculum quasi Circense peragit. Apud eundem in vita Mos. δολιχεύειν ἄνω καὶ κάτω, sursum deorsum cursitare.

Δολιχήρης, idem quod δολιχός.

ΔΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, dolus, fraus. Hom. Il. δ. κακότεχνος δόλος. Isocr. in Evag. οἱ δὲ μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν. Aristoph. autem in Pluto δόλος contrarius est ἁπλοῖς τρόποις. (οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνει. Æschyl. S. c. Th. 879. Ag. 895. Eurip. Phœniss. 319. Soph. Œdip. Tyr. 980. El. 1387.)

Δολόεις, εντος, ὁ, dolosus, subdolosus. Apoll. Arg. 2. δολόεσσαν ἀρωγὴν θεᾶς. Item dolosè factus: ut, δέσματα δολόεντα, Od. θ'.

Δολόω, ῶ, f. ώσω, dolo ago cum quopiam, decipio. (Æsch. Ag. 281. 1645.) Aristoph. in Eq. Est etiam adultero; ut, δολώσαντες τὸν οἶνον, Luc. Dicuntur et δολοῦν, qui lanas tingunt, teste Poll.

(Δόλωμα. Æsch. Ch. 1003.)

Δόλωσις, deceptio. Xen. Pæd. 1.

Δόλιος, dolosus, Hom. Hesiod. †Theog. 160. in fem. δολίη. 540.† Soph. (Œdip. Tyr. 396. Æsch. Pr. 572. Ag. 160.)

Δολιότης, fraudulentia.

Δολιόω, dolo utor: apud Græcos Bibl. interp. ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις.

Δολίζω, adultero, Diosc.

Δολιεύομαι, fraudulenter ago.

Δολερὸς, idem quod δολόεις et δόλιος. Xen. Pæd. 1. †6. 24.†

Δολερῶς, dolosè.

Δόλων, ωνος, ὁ, sica, gladiolus seu pugio occultus: quo nimirum dolosè aliquem petimus, Plut. in Tib. Hesychio δόλωνες sunt etiam parva vela in navibus, itidemque Poll. l. 1.

Ἄδολος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) doli expers, dolo carens, candidus, sincerus, ut, φίλων ἀδολώτατε, Syn. Et, ἀδολώτατον ἦθος, apud eundem. Item non adulteratus, apud Aristid. [1 Pet. ii. 2. Ἄδολον γάλα. Æsch. Agam. 94. φαρμασσομένη χρίσματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις, &c. Aristoph. Av. 631. Ἢν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος ὁμόφρονας λόγους δικαίους, ἀδόλους, ὁσίους, &c. Lysistr. 168. Καὶ τὼς μὲν ἁμῶν ἄνδρας ἅμες πείσομες πάντας, δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν. Thucyd. Hist. lib. 5. §. 18. ἔτη δὲ εἶναι τὰς σπονδὰς—ἀδόλους καὶ ἀβλαβεῖς. §. 47.]

Ἀδόλως, citra dolum, candidè. Thuc. †Xen. Pæd. l. 4. p. 103. c.† (Æsch. Ch. 955.) [Polyb. Hist. lib. 1. §. 78. Naravasus ἔφη πᾶσι μὲν Καρχηδονίοις εὐνοεῖν, μάλιστα δ' ἐπιθυμεῖν Βάρκᾳ γενέσθαι φίλος. διὸ καὶ νῦν παρεῖναι συσταθησόμενος αὐτῷ, καὶ κοινωνήσων ἀδόλως παντὸς ἔργου καὶ πάσης ἐπιβολῆς. Xenoph. Hell. Hist. lib. 3. cap. 4. §. 5. ἀλλ' ἔξεστιν, ἔφη, σοὶ τούτων πίστιν λαβεῖν, ἢ μὴν ἀδόλως σοῦ πράττοντος ταῦτα, ἡμᾶς μηδὲν τῆς σῆς ἀρχῆς ἀδικήσειν ἐν ταῖς σπονδαῖς. §. 6. ἢ μὴν πράξειν ἀδόλως τὴν εἰρήνην. Consulatur Thucydides, locis sequentibus; lib. 4. §. 118. ἀδόλως καὶ ἀδεῶς. lib. 5. §. 18. δικαίως καὶ ἀδόλως. §. 23. δικαίως, καὶ προθύμως, καὶ ἀδόλως.]

ΔΟ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, arundo Cypria, concava et crassa, apud amnes nascens: ut tradit Diosc. l. 1. c. 15. (☞ Eustath. derivari dicit à δονεῖσθαι, quòd facilè à ventis agitetur.) Odyss. ξ'. Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες Κείμεθα. Vide et Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 12. ubi Gaza cannam exponit. ¶ In Epigram. pro calamo scriptorio accipitur. Et, δόναξ πτηνὸς pro sagitta, in iisdem Epigr. et Il. λ'. ¶ Pollux inter partes organorum musicorum quæ pulsantur, δόνακα quoque ὑπολύριον à comicis dictum tradit l. 4. ¶ Sic etiam piscis quidam nominatur, quòd arundinis instar angustus et oblongus sit, ut tradit Eust. et Athen. l. 3. (Æsch. Pr. 576. Pers. 494.)

Δονακεὺς, έως, ὁ, arundinosus. Il. σ'.

Δονακεῖον, ου, τὸ, arundinetum.

Δονακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arundinosus. Apoll. Arg. 2.

ΔΟΝΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, agito. Il. χ'. de bobus, τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Aristoph. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ τῶνδε βοστρύχων.

Δονέομαι, οῦμαι, agitor, commoveor, concutior. Theocr. Idyll. ζ'. Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι, πτελέαι τ' ἐκλονεῦντο. Herodian. l. 7. πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθέως ἐδεδόνητο.

Δόνημα, τὸ, agitatio, motus. (pass. sig.) Luc. δένδρου δόνημα.

Δόνησις, εως, ἡ, agitatio, ipsa actio agitandi, commovendi seu quassandi.

Δονεύω, f. εύσω, idem quod δονέω.

Composita.

Ἀδόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, immotus, inconcussus. Epig. l. 7.

Ἀδόνευτος, idem.

(Ἀλίδονος, fluctibus agitatus. Æschyl. Pers. 275.)

Ἀμφιδονέω, ῶ, utrinque commoveo seu agito. Epigr.

Διαδονέω, ῶ, concutio, disturbo. Bud. ex Areop.

Ἐκδονέω, emoveo. in Epigr. Πάντων δ' ἐκδεδόνηντο φρένες, conturbatæ vel perculsæ sunt.

Πτεροδόνητος, pennis agitatus, celer, qui alis circumagitur. Aristoph.

(Οἰστρόδονος cum var. Lect. Æschyl. Suppl. 17.)

(Οἰστροδόνητος, Æsch. Suppl. 580.)

Πολύδονος, multæ agitationis. (Æsch. Pr. 787.)

ΔΟ'ΡΞ, κὸς, ἡ, caprea, capra sylvestris, dama: quæ et ζόρξ. Alex. Aphr. probl. l. 1. ἡ τῶν δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει, damarum stercus aromata redolet. ☞ Παρὰ τὸ δέρκω, τὸ βλέπω, quia hæc animantia sunt ὀξυδερκῆ, i. acuto visu prædita.

Δόρκος, ου, ὁ, idem. Diosc. l. 2. c. 85.

Δόρκων, ωνος, ὁ, idem, in Cantico cant. c. 2.

Δορκὰς, άδος, ἡ, idem, in eodem Cant. et apud Diosc. loco citato. †Xen. Pæd. 1. 4. 7.†

Δορκάδειος, ου, ὁ, qui dorcadis est seu è dorcade, ut, δορκάδειοι ἀστράγαλοι, apud Athen. l. 5. et δορκάδεια κρέα.

Δορκάδιον, ου, τὸ, damula, parva caprea seu dorcas. Esa. 13.

Δορκαδίζω, unde δορκαδίζων σφυγμὸς, species pulsus, apud Gal. in Isagoge pulsuum, sic dictus à dorcadum similitudine, ut testatur idem Gal. de diff. puls. l. 1. c. 29. quoniam nimirum dorcadum saltum imitatur.

Δορκαλίδες, flagra ex loris è pelle dorcadis. Suid. Meminit hujus tortorii instrumenti Greg. Naz. Invect. 2. in Julianum.

Δορκὶς, herba ead. cum dictamno apud Aët. ut tradunt nonnulli.

ΔΟ'ΡΠΟΝ, ου, τὸ, et (apud Eust.) δόρπος, ου, ὁ, cœna. Il. τ'. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Τεύξεσθαι μέγα δόρπον, parare cœnam. pro quo idem Hom. alibi dicit κοσμεῖν δόρπον, et, ὁπλίζεσθαι δόρπον, et, περὶ δόρπα πονεῖσθαι. De appetitu cœnandi apud eundem est, δόρποιο λιλαίεται, et, δόρποιο μέδεσθαι, et, δόρπου μνῆστις ἔην μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι. Item, ἐπὶ δόρπον ἀνέστη, et, δόρπον ἐποίχεσθαι. Cœnam sumere, δόρπον ἑλέσθαι. Il. ἡ. Per catachresin simpl. pro pastu ponitur apud Opp. de venat. l. 3. Ἀλλὰ τὸ μὲν δόρποισι μέλει, τὸ δὲ αὖτε πόνοισι. ☞ Eust. deducit παρὰ τὸ δόρυ παύειν, q. d. ἐν ᾧ δόρυ παύει, in quo hasta quiescit.

Δορπήϊον, idem quod δόρπον. Nicand. in Alexiph.

Δόρπη, ἡ, apud Erot. tempus vespertinum.

Δορπία, ἡ, prima dies Apaturiorum, (quod festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans) dicta (ut Suid. tradit) quòd qui ex eadem tribu essent, ad cœnam convenirent. Apud Suid. scribitur δόρπεια.

Δορπέω, ῶ, f. ήσω, cœno. Il. ψ'. ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν.

Δόρπηστος, ου, ὁ, hora cœnæ. Xen. anab. 1. Scribitur etiam δόρπιστος.

Composita.

Ἐπιδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad cœnam utilis. Theocrit. Idyll. ιγ'. ¶ Item q. d. postcœnius: ut, ἐπιδόρπιος ὥρη, apud Nonn. Et, ἐπιδόρπιαι τράπεζαι, apud Athen. l. 4.

Ἐπιδορπὶς, ίδος, ἡ, q. d. postcœnium, cœna secundaria. Eust.

Ἐπιδορπίζομαι, secundariam cœnam sumo, idem quod ἐντραγέω, ut docet Athen. l. 14.

Ἐπιδόρπισμα, τὸ, quod in secundis mensis apponitur. Ath. l. 14.

Ἐπιδορπισμὸς, οῦ, ὁ, cœnæ secundariæ sumptio. Athen. ibid.

Ἐπιδορπέω, ῶ, (q. d. supercœno) secundariam cœnam sumo. Poll. l. 6.

Ζοφοδορπίας, (q. d. tenebricosa cœna.) Quidam interp. ex Plauto, vespertina, i. serotina cœna.

Ζοφοδόρπιδες, apud Plut. lib. 8. symp. sect. 5. pro eodem quidam accipiunt.

Μεταδόρπιος, cœnatus, quum de persona dicitur: at quum de re, idem quod ἐπιδόρπιος, q. d. postcœnius. Od. δ'. οὐ γὰρ ἔγωγε Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος. Μεταδόρπια, τὰ, plur. num. secundæ cœnæ, postcœnia, τραγήματα. Athen. l. 14.

Ὁμοδόρπιος, cœnæ socius aut particeps. Nonn.

Προσδόρπιος, et Doricè ποτιδόρπιος, ad cœnam utilis. Iliad. ι. Apud Apoll. Rhod. Arg. ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam.

Σύνδορπος, concœnator, conviva. σύνδειπνος. Nonn.

ΔΟ'ΡΥ, genit. δόρατος, et δουρὸς per metathesin pro δόρυος. item, δορὸς, apud Eurip. in Iphig. Dat. δόρατι et poëtice δορί. † et δουρί.† lignum, ut vult Eust. tam de ligno

ex arbore execto, quàm de eo quod in arbore adhuc est, et aliquando pro tota arbore. (☞ Factum ex δέρω, ut, ξύλον à ξύω, quasi δέρμα ἔχον καὶ σιφικὸς ἀποδέρεσθαι, seu ξύλον ἐκδεδαρμένον. Sunt tamen qui à δρῦς deducendum potius censeant.) Od. ζ'. Ἕλκεσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν Ἠ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. (Aristoph. R. 1323. Æschyl. Ag. 1627.) ¶ Peculiariter verò accipitur pro hasta. Il. ψ'. Ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον. Il. ν'. δόλιχον δόρυ, τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῷ. Aristot. de Hippopotamo, τοῦ δὲ δέρματος τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ. Pro quo Plin. Hippopotami corii crassitudo talis, ut inde tornentur hastæ. Thucyd. l. 6. μετὰ γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεσαν τὰς προπομπὰς ποιεῖν. Et, διὰ δοράτων μάχεσθαι, eminus pugnare, cui oppon. συστάδην μάχεσθαι.

Δορύσσω, f. ύξω, hasta pugno, unde δορυσσόντων μόχθων, apud Soph. in Ajace. Et, δορύσσοντες πόνοι, apud eundem.

Δοράτιον, ου, τὸ, hastile, spiculum, jaculum. Thuc. Luc. Plut.

Δορατιαῖος, (q. d. hastilis) hastæ magnitudinem æquans: ut, δορατιαῖον μέγεθος.

Δορατίζομαι, f. ίσομαι, hastis pugno.

Δορατισμὸς, οῦ, ὁ, pugna quæ hastis fit. Hesych.

Δούρατα, ligna, à δόρυ, per epenthesin τοῦ υ, metri gratia, apud Homer. Od. έ. et Hesiod. in Erg. Item hastæ, pro δόρατα.

Δουράτεος, ligneus. Odyss. τ'. et Apoll. Arg. 2. Apud Nonn. δουρατέη ἀκάνθη, exp. spiculum.

Δοῦρα, τὰ, plur. num. pro δόρατα seu δούρατα, gen. δούρων, dat. δούρεσι. Et in duali δοῦρε. Sic in sing. num. δουρὸς dicitur et δουρί. Eust. vult esse syncopen. Accipitur sicut δόρυ, pro lignis. (ut Od. ε. αὐτὰρ ὃ τάμνετο δοῦρα.) item pro hastis, seu hastilibus spiculis, ut Od. ά. καὶ δύο δοῦρε Σταίη ἔχων. Sic et Il. ώ. μ'. et alibi.

Δούρειος, ligneus, idem quod δουράτεος. Athen. l. 9. et 13.

Δούριος, pro eodem, apud Hesych.

Composita.

Ἀδορατία, ἡ, quum non gestantur hastæ: ut quum in pace sequestra cessatur ab armis. Inde fit ut et pro otiosa et ignava vita accipiatur. Suid. est etiam ἀργία.

Διαδορατίζομαι, hasta dimico. Polyb. l. 5. et Dion. Long.

Ἐπιδορατὶς, ίδος, ἡ, cuspis hastæ. Plut. in Apophth.

ΔΟΥ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, servus: (cujus correlativum δεσπότης, et oppositum ἐλεύθερος.) Xen. Pæd. 8. οἱ μὲν δοῦλοι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι. ¶ Plut. in Apophth. τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας, ἐλευθέρους κακοὺς εἶναι, δούλους δὲ ἀγαθούς. Metaphoricè capitur tam in bonam quàm in malam partem, ut, δοῦλος καιροῦ, qui servit tempori, apud Greg. δοῦλος ῥημάτων, cui verba spiritus adimunt et libertatem. Et Eurip. in Autolyco, Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος. Adjectivè quoque usurpatum reperitur. Thuc. l. 8. τὰ ἀνδράποδα πάντα καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα. Herodian. lib. 3. de Græcis, Μακεδόσιν εὐάλωτα καὶ Ῥωμαίοις δοῦλα γεγένηται. Et apud Aristot. Pol. 1. δεινὸν εἰ τοῦ βιάσασθαι δυναμένου ἔσται δοῦλον καὶ ἀρχόμενον τὸ βιασθέν. Apud Synes. ep. 57. πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου, multa parent rationi. Δούλη, ης, ἡ, serva. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. a.† Plut. in Probl. αἵ τε δοῦλαι καὶ οἱ δοῦλοι πάντες. ☞ Παρὰ τὸ δόλος, inquit Etym.

Δουλόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, servilis. Eurip. in Hecuba.

Δουλοσύνη, ἡ, servitus. Odyss. ξ'. (Æsch. S. c. Th. 115. Eurip. Phœniss. 186.)

Δούλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, servilis, ut, δούλειος ζυγὸς, apud Plat. et Ionica dialysi, δουλήϊος pro eodem. (Æsch. S. c. Th. 329. cum Dat.)

Δουλικὸς, οῦ, ὁ, servilis. Plut. in Alex. ὅτι δουλικώτατόν ἐστι τὸ τρυφᾷν. Et, δουλικοὶ πόλεμοι, apud Athen. l. 6. † ὅπλον. Xen. Pæd. p. 188. c.† Δουλικῶς, serviliter. Luc.

Δούλιος, idem: ut, δούλιον ἦμαρ, Il. γ'. Et, δούλιος τροφὴ, apud Soph. in Ajace. (Æsch. Ag. 1235.)

Δουλὶς, ίδος, ἡ, serva. Poll. ex Hyperide.

Δουλάριον, ου, τὸ, servulus, Luc. in Lexiph.

Δουλόω, ῶ, in servitutem redigo, subjugo. Cum accus. apud Thuc. Plat. Xen. † Pæd. 1. 6. 25. ὗς πλέγμασι.† et alios.

Δουλόομαι, οῦμαι, voce media pro eodem, apud Plat. Et metaph. δουλώσασθαι τὴν γνώμην, Bud. ex Arriano, pro, frangere animum. Item pass. Δουλοῦσθαι τὴν γνώμην, frangi animo, ex Thuc. † In servitutem redigi. Xen. Pæd. l. 3. p. 64. b.†

Δούλωσις, subjugatio, in servitutem redactio. Thuc. 3.

Δουλεύω, servio, inservio; ut ταῖς ἡδοναῖς δουλεύειν. Xen. indulgere voluptatibus. † τινί. Xen. Pæd. l. 5. p. 116. b.†

Δούλευμα, (poëticè) servitium, servitus. Eurip. in Orest.

Δούλευσις, servitus. In nov. const.

(Δουλευτέον. Eurip. Phœniss. 352.)

Δουλεία, ἡ, servitus. Thuc. ¶ Item servitia, servi. Bud. ex Thuc. Et, δουληΐη, Ionicè, pro eodem.

Composita.

Ἄδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, servos non habens. Plut.

Ἀδουλία, ἡ, quum quis servum non habet. Aristot. Pol. 6.

Ἀδούλευτος, servus qui uni domino servivit, nec alii venditus fuit. Hesych.

Ἀδούλωτος, non redactus in servitutem, non subjugatus.

Ἀειδουλία, perpetua servitus.

Ἀμφίδουλος, utrinque servus, i. ex utroque parente servus. Hesych. Eustath.

Ἀναδούλωσις, revocatio in servitutem.

Ἀντίδουλος, qui loco servi est. Plut. in lib. de solert. anim. (Æsch. Ch. 133.)

[Ἀντιδουλεύω. Eurip. Suppl. 361. Τοῖς τεκοῦσι γὰρ, Δύστηνος, ὅστις μὴ 'ντιδουλεύει, τέκνων.]

Ἀπόδουλος, ex servo genitus. Bud.

Ἐθελόδουλος, voluntarius servus.

Ἐθελοδουλία, voluntaria servitus. Plat. in symp. et Luc. in Nig.

Εὔδουλος, servis benignus aut benevolus. Athen. l. 6.

Ἡμίδουλος, semiservus. Eurip. [Androm. 941. Παῖδας δ' ἐγὼ μὲν γνησίους ἔτικτον ἂν, Ἡ δ' ἡμιδούλους τοῖς ἐμοῖς, νοθαγενεῖς.]

Ἱερόδουλος, sacris inserviens, æditous. Apud Strab. ἱερόδουλοι γυναῖκες, mulieres Deo sacratæ. Et peculiariter ἱερόδουλοι, ancillæ templi Delphici. Usi sunt hac voce Græci Bibliorum interp. in lib. Esdræ c. 2. et 7. et 8. de Nathinnæis.

Κακόδουλος, malus servus, apud Poll. ex Cratino.

Καταδουλόω, ῶ, idem quod δουλόω: ut, Κέρκυραν καταδουλοῦν, Thucyd. 3. Isocr. in Evag. νῆσον τῷ βασιλεῖ ὅλην κατεδούλωσε. Item metaph. καταδουλοῦσθαι τὴν γνώμην, Isocr. frangere spiritus.

Καταδούλωσις, pro δούλωσις, apud Thucyd. [Hist. lib. 3. ξύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπ' ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου τοῖς Ἕλλησι.]

Decomp. Συγκαταδουλόω, ῶ, unà vel simul subjugo, aut in servitutem redigo. Poll. et Hyperide.

Κοιλιόδουλος, ventris servus, ventri deditus.

Ὀλιγόδουλος, paucos servos habens, apud quem pauci serviunt. Strab.

Ὁμόδουλος, conservus. Plut.

Ὀφθαλμοδουλεία, ἡ, servitium gnavum et diligens præsente hero: quasi servitus ad oculum. Solet enim servos oculus domini ad labores subeundos acrius excitare. Eph. 6. c. et Col. 3.

Πάνδουλος, omnium servus. Epigr.

Πολύδουλος, qui multos servos habet.

Πολυδουλία, servorum multitudo. Poll.

(Πρόδουλος. Æsch. Ag. 953.)

Σύνδουλος, conservus, qui eundem dominum habet. Poll. ex Eurip. et Lys. Usitatum est in N. Test.

Συνδουλεύω, unà servio. Apud Eurip. in Hec. οὐκέτι δὴ γῆρᾳ δειλαίῳ δειλαία συνδουλεύσω, quidam exp. comitem (vel sociam) habebo meæ senectutis servitutem.

Τρίδουλος, ter servus. Athen. l. 13. † Soph. Œd. Tyr. 1069.†

Φιλόδουλος, servorum amans.

ΔΟΥ͂ΠΟΣ, ου, ὁ, sonitus, propriè qui ex corpore aliquo ad terram alliso redditur. (Æsch. Ch. 374.) Od. π'. ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. Il. π'. ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονός. Odyss. έ. δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης. Il. ύ. ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων. ☞ A sono fictum est vocabulum.

Δουπέω, ῶ, f. ήσω, sonitum aut fragorem edo. Il. έ. δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Apoll. Arg. 2. παταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δούπει.

Δεδουπὼς, mortuus. Homer. Iliad. ψ'. δεδουπότος Οἰδιπόδαο, mortui Œdip.

Composita.

Ἀδούπητος, strepitus expers, seu strepitum non edens. Nonn.

Ἀλίγδουπος, interposito γ metri causa, ut in ἐρίγδουπος, undisonus, in mari strepens. Oppian. 5. Hal.

Ἀντίδουπος, ex adverso sonans. (Æsch. Pers. 120. 1053.)

Βαρύδουπος, (et βαρύγδουπος per epenthesin τοῦ γ metri gratia) gravem sonitum edens, gravisonus. Nonn. et Mus.

Γομφιόδουπα χαλινὰ, circa molares dentes strepentia fræna. Epigr.

Ἐνδουπέω, ῶ, insono. Od. δ. Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ'.

Ἐπιδουπέω, sonitum edo. Plut. in Eum.

Ἐρίδουπος et ἐρίγδουπος, (interposito γ metri gratia) valde sonans. Hom. Od. δ. et ύ. † Hesiod. Theog. 41. epitheton Jovis.†

(Ἡσυδουπία. forte ab ἥσυχος et δοῦπος. Æsch. Suppl. 855.) ‡ Vox corrupta, f. ἡ δυσαπία. Butl.‡

Κατάδουπος, ου, ὁ, sonitus, videlicet è corpore aliquo in terram ex alto decidente. Item cataracta, ut Suid. exp.

Καταδουπέω, ῶ, sonitum edo, ex alto videlicet decidens, cum sonitu decido aut collabor. in Epigr.

Μελίδουπος, mellistrepus.

Μετάδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, intercidens, i. inter alios medius cadens. In qua expositione antecedens pro consequente ponitur, i. casus pro sonitu qui casum sequitur. apud Hesiod. de dieb.

Περιδουπέω, ῶ, circumsono. Unde illud quod legitur apud Philost. περιδουπεῖται ἡ ἀσπίς.

ΔΟΧΜΟ'Σ, et δόχμιος, ου, obliquus, idem quod πλάγιος, λοξὸς, σκολιός. Nic. in Ther. Φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιήν τ' οὐκ ἰθεῖαν ἀτραπὸν ἴλλων, Δοχμὸς ἀνακρούων θηρὸς δρόμον. Sic Theocr. δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς. Eurip. δοχμίαν κέλευθον dicit, et, διὰ δοχμίαν κλιτύων. Nonnus autem δόχμιον ὀμφὴν, perplexam et ambiguam. ¶ Item, δόχμιος, dochmius: pes in quinque syllabas excurrens, ut est apud Quintil. l. 9. c. 4. unde δοχμαϊκὸν μέτρον, metrum dochmio pede constans: ut, Κλύειν μαίετε τὸ ἐγχώριον. Schol. tamen Hephæstionis epitritum primum nominari δόχμιον ait, constantem una brevi et tribus longis. Etym. δοχμαϊκὸν esse tradit speciem antispastici metri: esseque μονόμετρον ὑπερκατάληκτον: ut, Ἐγὼ δ' οὔτε σοι, apud Euripid. in Phœniss. Ac alios quidem rhythmos, iambicum, dactylum, pæonem, epitritum esse ὀρθοὺς, ut qui ἐν ἰσότητι κεῖνται: hunc verò non potuisse ὀρθὸν vocari: dictum igitur fuisse δοχμαϊκὸν, quia in eo τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον κατὰ τὴν εὐθεῖαν κρίνεται. ☞ Etymolog. δοχμὸς derivat παρὰ τὸ δέχεσθαι, ut sit ὁ εὐχώρητος, καὶ ὃν ἐστιν εὐχερῶς δέξασθαι ἐν ταῖς εἰσόδοις.

Δοχμόω, ῶ, obliquo, incurvo. Nonn. αὐχένα δοχμώσαντες. Et Hesiod. in Asp. † 389.† (de apro) θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα Δοχμωθεὶς, sese obliquans seu incurvans.

Δοχμαϊκὸς, vide in Δοχμός.

Ἀποδοχμόω, ῶ, (*comp.*) obliquo, incurvo. Odyss. ί. αὐτὰρ ἔπειτα Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, i. πλαγιάσας.

ΔΡΑ'ΒΗ, ης, ἡ, draba. herba, de qua Diosc. l. 2. c. 190.

ΔΡΑ'ΚΩΝ, οντος, ὁ, draco: quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκειν, quasi ὀξὺ βλέποντα, aut ὄψει καταπλήττοντα: unde et γλαυκώπιδι Minervæ sacrum esse ferunt. Ad quas etymologias respexisse videtur Nic. in Ther. quum, ejus cum aquila pugnas describens, canit: Σπειρηθεὶς καὶ λοξὸν ὑπόδραξ ὄμμασι λεύσσων. Sic et Iliad. β'. dicitur δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς Σμερδαλέος, id est, ὄψει καταπληκτικὸς, παρὰ τὸ μέρδω τὸ βλέπω, teste Eustathio. Δράκων θαλάσσιος, marinus draco, Diosc. lib. 2. c. 63. (Eurip. Med. 482. Philostr. l. 3. c. 6.) ¶ Δράκοντες ex Polybio dicuntur quoque catellæ, armillæ, spintheres, brachialia, murænulæ, spathalia: à quo dracontarium quoque inter capitis ornamenta recensetur. Luc. in Amor. τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι. ¶ Δράκων, laquei quoque nomen ab Oribasio descripti, ad talum suo loco motum. Dicuntur eodem autore et dracones in machinamentis qui in vicem manubrioli ductarii fabricantur. ¶ Item, draconem vocat Plin. palmitem emeritum pluribusque induratum annis.

Δρακόντειος, ου, ὁ, anguinus. (Eurip. Phœniss. 1273.)

Δρακόντιον, herba, de qua Plin. l. 24. c. 16. ¶ Est quoque nomen vitis apud Colum. ¶ Item morbi genus, de quo Aëtius.

Δρακοντίας, ου, ὁ, anguinus: δρακοντίας πυρὸς, apud Theophr. l. 3. c. 26. triticum quod dracontias dicitur. Δρακοντίας σίκυος, apud Athen. l. 3. dictus (ut Marcellus apud Dioscoridem suspicatur) à dracunculi forma: quum et Hippocrat. scribat, si in fistulam demittatur cucumeris flos, mira longitudine quasi anguina specie provenire. Et, δρακοντίας λίθος, draconites Plinio, gemma quæ fit è cerebro draconum. De qua plura apud eum l. 37. c. 10.

Δρακοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, draconibus seu anguibus plenus, Eurip. in Oreste.

Δράκαινα, ἡ, dracæna. (Æsch. Eum. 128.)

Δρακαινίδες, dracunculi pisces, qui similes sunt graculo pisci.

Compos.

Ἐκδρακοντόω, efferor more draconis. Æsch. in χοηφ. [547. ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ κτενῶ νιν, &c. Schol. ἀγριωθεὶς κατ' αὐτῆς.]

ΔΡΑ'ΣΣΩ, seu δράττω, f. ξω, prehendo, apprehendo, manu corripio, arripio. Il. ν'. Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς, Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. ubi Eust. exp. ἀπρὶξ ἐχόμενος τῆς γῆς, χερσὶν ἢ ὀδοῦσι. (Aristoph. Ran. 553.) Et voce media. Græc. interpr. Job. 5. ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν. Naz. δράσσεσθαι τῆς Χριστοῦ παιδείας, apprehendere seu amplecti. Et, δράξασθαι τῆς νομῆς, prehendere possessionem, Bud. ex Pand. δραξάμενος τῆς προφάσεως, arrepta occasione, idem Bud. ex Libanio.

[Δραστέον. Eurip. Elect. 262. Γενναῖον ἄνδρ' ἔλεξας, εὖ τε δραστέον. Subaudi αὐτῷ. Cl. Barnes. Plat. de Leg. lib. 1. τοῦτο καὶ ἐν εἰρήνῃ δραστέον.]

(Δράττομαι, Philostr. l. 2. c. 40.)

Δράγμα, τὸ, manipulus. Il. λ'. τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει. Sic et Xen. Hell. 3. et Athen. l. 14. ¶ Abusivè pro ipsa segete accipi videtur, in Epigr. l. 1. μηδὲ χαλάζῃ Ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου, segetis sur-

gentis. ¶ Δράγματα Suid. sunt etiam ἀπαρχαὶ, primitiæ frugum seu fructuum quæ decerpuntur. ut, πρῶτα δράγματα φυταλιῆς, in Epigr.

Δραγματεύω, seu δραγμεύω, manipulos colligo. Il. σ'.

Δραγμὴ, ἡ, Etym. est multitudo stipis et parvæ pecuniæ.

Δρὰξ, ακὸς, ὁ, pugillus, id est, quantum pugno comprehendi potest. Chrysost.

Composita.

Ἀποδράττω, seu ἀποδράττομαι, decerpo.

Ἀπόδραγμα, quod alicunde manu carpitur aut decerpitur. Hes.

Ἐπιδράττομαι, prehendo, arripio, Plut.

Περιδράττομαι, apprehendo. Bud. ex Aretha.

Περίδραξις, comprehensio quæ fit manu in pugnum contracta. idem Bud. ex Plut. et Greg.

ΔΡΑΧΜΗ', ῆς, ἡ, drachma. (☞ A δράττομαι dicta. i. quæ tantum κερμάτων continet, quantum aliquis manu in pugnum contracta capere possit, ut Theocr. schol. et alii gram. tradunt.) Est autem sex obolorum, videlicet drachma Attica. Thuc. l. 8. τήν τε μισθοφορίαν ξυνέθεμεν, ἀντὶ δραχμῆς Ἀττικῆς, ὥστε τριώβολον δίδοσθαι. Plut. in Erot. τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἔργον ὤνιόν ἐστι δραχμῆς. (Aristoph. R. 174.) ¶ Est etiam ponderis nomen.

Δραχμιαῖος, ου, ὁ, qui drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquat. Plat. in Crat.

Δραχμαῖος, idem quod δραχμιαῖος. Nicand. in Ther.

Δραχμήϊος, idem, ibid.

Δραχμίδιος, drachmæ pretium æquans, quæ drachmæ pretio æstimatur, δραχμῆς ἄξιος. Poll. ex Aristoph. in Holcadibus.

Composita.

Δίδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duarum drachmarum pretii est. Thuc. 3. et Aristot. Œcon. 2. In n. g. δίδραχμον, nummus duas drachmas continens. Matth. 17. Poll. esse dicit quod olim vocabatur βοῦς, Thesei numisma.

Ἕκδραχμος, qui sex drachmarum est. Et neut. gen. ἕκδραχμον, sex drachmæ.

Ἑξάδραχμος, pro eodem usitatius est. Aristot. Œc. 2. τάξας αὐτοῖς τιμὴν ἑξάδραχμον, pretium sex drachmarum. Et, Ἑξάδραχμον, neut. gen. sex drachmæ. Idem Aristot. προσέταξεν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἑξαδράχμου.

Πεντάδραχμος, qui quinque drachmarum pretii est, Herodot. πενταδράχμους νέας ἀποδόμενοι, singulas naves quinis drachmis vendentes. Et neut. gen. Πεντάδραχμον, numisma quinque drachmarum, apud Cyren. Poll.

Πενταδραχμία seu Πεντεδραχμία, ας, ἡ, quinque drachmæ. Xen. in Hell. Dinarch. contra Demosth.

Πεντηκοντάδραχμος, qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur. Plat. in Crat. Et n. g. Πεντηκοντάδραχμον, numisma quinquaginta drachmarum, apud Cyrenæos. Poll.

Τετράδραχμος, qui quatuor drachmarum pretii est: ut, τετράδραχμος μέδιμνος, medimnus qui quatuor drachmis venditur. et neut. gen. τετράδραχμον, nummus valens quatuor drachmis: ut in Axiocho.

Τέτραχμον, pro eodem, per syncopen, ut tradit Eust.

Τρίδραχμος, qui trium drachmarum pretii, ponderis aut mensuræ est. Et, τρίδραχμον, tres drachmæ, seu nummus tribus drachmis valens. Poll. [Aristoph. Pac. 1201.]

ΔΡΑ'Ω, ῶ. f. δράσω, facio, ago. Aristot. eth. 7. ex Demodoco, Μιλήσιοι γὰρ ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσὶ, δρῶσι δὲ οἷά περ οἱ ἀξύνετοι. Interdum est perpetro. Bud. ex Demosth. Ponitur δρῶ pro δράσω, apud Aristoph. in Pluto. Τἀπὶ τούτοις δρῶ, faciam quæ sequuntur. Et paulo post, τί δρῶ, λέγε. Sæpe παθεῖν et δρᾶσαι, ut correspondentia ponuntur. Herodian. l. 4. διέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον. Constructionem habet verbi ποιῶ, diciturque, δρῶ σε εὖ vel κακῶς. aut cum duob. accusat. δρῶ σε ἀγαθὸν seu κακόν. Soph. μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς. Dicitur et, δρῶ σε aut κακῶς δρῶ σε ταῦτα. ut Aristoph. ἄλλα τ' εὖ δρᾷν φησιν ἡμᾶς, benefacere nobis aliis in rebus, i. alia beneficia in nos conferre. Thuc. l. 3. εἴ τι Λακεδαιμονίους ἀγαθὸν δεδρακότες εἰσί. Plat. ep. 7. πολλὰ κακὰ δρᾷν τοὺς ἄλλους. Δρᾷν etiam pro sacrificare dicebant veteres, ut est apud Athen. ¶ Item famulor, ministro, apud Hom. ¶ Item fugio: in qua signif. inusitatum est δράω, à quo tamen usitata tempora formantur, itidemque derivata et composita nonnulla. Affertur etiam δρῆμι, itidem inusit. cujus hæc composita tempora sunt in usu, ἀποδραίην et διαδραίην, et particip. ἀποδρὰς, διαδράς. aff. et aor. 1. ἀπέδραν, et διέδραν, unde ἀποδράναι, et διαδράναι. (Eurip. Med. 509. Soph. Tr. 626. Œdip. Tyr. 610. Æsch. Ag. 1535.)

Derivata ex Δράω, i. facio.

Δρᾶσθαι, fieri; unde δεδρασμένος. Apud Thuc. τὰ εὖ δεδρασμένα, benefacta, beneficia. (Τὰ δρώμενα, consilia. Soph. El. 1335. Tr. 597.)

Δρᾶμα, τὸ, fabula, ut Lat. tragœdias et comœdias fabulas appellant. Luc. de cal. τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος. Sic sæpe apud Athen. Interdum generalius, narratio, rei repræsentatio, apud Plat. de rep. l. 5. Exponitur etiam à Bud. actus seu facinus, apud Greg. Apud Theodoretum in Eccl. hist. sæpe in malam partem pro facinore. (Δρᾶμα et πάθος oppon. Æsch. Ag. 542.)

Δραματικὸς, adject. ut, δραματικὸν διήγημα, Aphth. narratio dramatica, i. qualis est dramatum. videl. tragœdiæ vel comœdiæ.

Δραματικὸς μῦθος, expon. poëtica fabula. Item, τὸ δραματικὸν opus vel poëma, in quo solæ personæ agunt absque poëtæ interloquutione.

Δραματίζω et διαδραματίζω, ago fabulam. Bud. ex Laërt. [Marc. Antonin. de Rebus suis. lib. 3. §. 8.]

Δράσις, actio. Δράσματα, Hesych. sunt πανουργήματα.

Δρασείω, (q. d. facturio) facere seu patrare cupio. Soph. in Ajace, ὥς τι δρασείων κακόν. (τοῖς ὥς τι δρασείουσαν. Ceu quid in istos patrare cuperet. Eurip. Med. 93. et cum 2 Acc. ib. 95. id. Phœniss. 1167.)

Δράσιμος, idem quod δραστικός. (χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον. (Æsch. S. c. Th. 560.)

Δραστὴρ, ῆρος, ὁ, acer ad res agendas, strenuè et acriter res agens. Etym. Δράστης, aff. pro eodem, apud Hesych.

Δραστήριος, idem signif. estque usitatius. Thuc. l. 4. δραστήριος ἐς τὰ πάντα, promptus seu impiger ad omnia. pro quo etiam per se dicitur, δραστήριος. Ἀνὴρ δραστήριος, exponitur etiam industrius. Et aliquid dicitur esse δραστήριον, i. efficax, apud Synes. (Δραστήριος μηχανή. Æsch. S. c. Th. 1049.) Significat etiam promptum ad quidvis audendum. Interdum substantivè ponitur τὸ δραστήριον pro promptitudine et strenuitate. Apud Plut. Apud Thucyd. l. 2. τὸ ἀπρᾶγμον et τὸ δραστήριον inter se opponuntur.

Δραστικὸς, κὴ, κὸν, efficax. ut apud Ægin. δραστικὰ φάρμακα, præsentissima medicamenta.

Δραίνω, f. ανῶ, idem quod δράω, facio. Il. κ'. Ἀλλ' εἴ τι δραίνεις.

Composita: ac primùm ex δράω, i. facio.

Ἄδραιον, Hesych. ἄπρακτον, infectum, non factum: vel etiam quod nihil fecit aut effecit, inefficax.

Ἄδρησις, aff. pro ἀπραξία, vita otiosa, desidia, q. ἀδρησία, seu ἀδρασία.

Ἀναδρᾶσαι, Hesych. pro ἀναπρᾶξαι.

Ἀντιδράω, vicissim facio. Paus. θρηνοῦσαι οἷα ἔπαθον καὶ οἷα ἀντέδρασαν. Plat. in Crit. ἀντιδρᾷν κακῶς τινα, malum rependere.

Εὐδρᾷν pro εὖ ποιεῖν, benefacere, beneficiis afficere. Aristot. eth. l. 8. εὐδρᾷν ἀλλήλοις προθυμοῦνται.

Συνδράω, exp. adjuvo, ex Eurip. [Orest. 1535. συνδρῶντα. Androm. 40. Πατήρ τε θυγατρὶ Μενέλεως συνδρᾷ τάδε, &c. Soph. Elect. 1030.]

Composita ex δραίνω.

Ἀδρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, faciendi facultate destitutus: vim non habens faciendi, infirmus, imbecillus. Epigr.

Ἀδρανῶς, imbecilliter.

Ἀδρανία vel ἀδρανεία, imbecillitas: ut, γήρως ἀδρανίη, in Epigr.

Ἀδρανέω, ῶ, imbecillus sum, debilis sum, vel debilitatus sum. Item langueo. Greg.

Ἐνδρανὴς, efficax, i. habilis ad faciendum. Suid.

Εὐδρανὴς, efficax. Εὐδράνεια, vires, robur seu habilitas ad res agendas. Hesych.

Λειποδρανεῖν, viribus ad agendum necessariis defici, imbecillum esse, et ad res agendas inhabilem.

Ὀλιγοδρανὴς, et ὀλιγοδρανία, idem quod ἀδρανὴς, et ἀδρανία. (Æsch. Pr. 549.) [οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίην ἄκικυν, ἰσόνειρον, &c. Schol. β'. ἀσθενῆ δύναμιν.]

Ὀλιγοδρανέω, langueo. sæpe de spiritum vix trahentibus atque adeò animam agentibus. Sic, ὀλιγοδρανέων, de Patroclo. Il. π'. itidem de Hectore Il. χ'.

Derivata ex δράω, i. famulor.

Δρησμοσύνη, ἡ, pro δρασμοσύνη, ministerium, vel potius strenuitas et sedulitas in ministrando; ut, δρηστοσύνη. Hesych. et Etym.

Δρηστὴρ, Ionicè δραστὴρ, (vel à δρήσσω posito pro δράω) minister, famulus. Δρήστειρα, ἡ, famula. Od. κ'. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 699. Ἀλλ' ὄμοσσον γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ὅ, ττι τοι εἴπω Σχήσειν ἐν θυμῷ, σύν τε δρήστειρα πέλεσθαι. Schol. ὅπερ σοι εἴπω, φυλάξαι ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ σύνεργος γενέσθαι.] Δρηστήριον ἔργον, servile opus. Δρηστοσύνη, ἡ, ministerium, Hom.

Composita.

Παραδράω, administro: unde παραδρώωσι, apud Hom. Od. ο'.

Ὑποδρῶ, famulor, inservio. Il. β'. ἀγαθοῖσι ὑποδρώωσι.

Ὑποδρήσσω, idem, apud Apoll. Rhod.

Ὑποδρηστὴρ, idem quod δρηστὴρ, apud Hom.

Derivata ex δράω, i. fugio.

Δρασμὸς, fuga: unde δρασμῷ χρῆσθαι, apud Æschin. fugere. Et, δρασμὸν βουλεύειν. Luc. in Hercule. (Æsch. Pers. 360. 370.)

Δρησμὸς, Ionicè pro eodem.

Διδράσκω, fugio, aufugio: cujus composita potius usurpantur.

Δρασκάζω, idem: sed antiquum putatur.

Δραπέτης, ου, ὁ, fugitivus. Propriè servus fugitivus, ut; δραπέτην μεταδιώκειν et καταλαμβάνειν, apud Luc. Et, δραπέταις ποσί. Æschin. Extenditur et ad alia, ut Lat. fugitivus et fugax. Sic, δραπέτης κλῆρος, Soph. in Ajace. Et δραπέτις, pro fugitiva ancilla. Poll. et Suid. ex Cratino. Sic, δραπέτις τύχη. Theophyl. in ep.

Δραπετίδης, idem. pro quo Δραπετίδας, apud Mosch. Doricè posito α pro η. Δραπετίδας ἐμός ἐστιν, in Idyll. quod inscribitur Ἔρως δραπέτης.

Δραπετικὸς, ad fugitivum pertinens. Plutarch. in Pompeio.

Δραπετίσκος, servulus fugitivus.

Δραπετίνδα. Hesych. exp. δραπετικῶς, i. fugitivè, seu fugaciter. Suid. genus quoddam ludi fuisse scribit. Sunt qui tradant in eo moris fuisse, ut unus ex pueris oculis clausis clamaret, τηροῦ, φυλάττου, reliqui autem fugientes, ne caperentur, caverent.

Δραπετεύω, fugio, propriè de servo fugitivo, aut de transfuga. Xen. τοῦ δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπείργουσι. Luc. καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, ηὐτομόλησεν ὡς ἐμέ. Item fugio servi fugitivi more: item generaliter pro, fugio. Interdum cum accus. rei: ut Syn. ἵνα δραπετεύσω τοῦ θυσιαστηρίου τὴν λειτουργίαν.

Composita.

Ἄδραστος, minimè fugitivus.

Ἄδρηστος, Ionicè pro eodem. Herodot. in Melp. ἀνδράποδα φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα.

Ἀδράστεια, deæ nomen est, quæ et Nemesis et Rhamnusia. Sicque dicta putatur, quod eam effugere nemo possit. cui etymo assentitur Aristot. in lib. de mundo. (Æsch. Pr. 935.) Interdum exp. invidia: ut quum invidiosum verbum dicturi sumus, et deprecamur invidiam: ut, ἀπείη δὲ ἡ ἀδράστεια, exp. absit dicto invidia. Apud Eurip. in Rheso, σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω, exp. cum bona deorum venia dixerim, vel dico. Apud Plat. Poll. 5. προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, χάριν οὗ μέλλω λέγειν, exp. ejus quod dicturus sum, invidiam deprecor.

Ἀποδράω, fugio, effugio, aufugio. Xen. ἄν τις σοὶ τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ. † Cum acc. ut τίνα. aliquem aufugere. Xen. Pæd. l. 5. p. 125. c.† Aristot. Œcon. 2. εἰ δέ τι ἀποδρᾷη ἀνδράποδον. Et Plut. ἀποδεδράκει πρὸς τὴν ἀδελφήν. In usu sunt etiam quædam tempora ab inusit. ἀποδρῆμι, ut particip. ἀποδρὰς, (Aristoph. R. 471.) et ἀποδρᾶσα, apud Luc. et infin. ἀποδράναι. item aor. 1. ἀπέδραν, et ἀποδραίην. apud Soph.

Ἀπόδρασις, fuga. exp. et vitatio. Luc. et Plut. apud Dem. ἀπόδρασις στρατείας, exp. desertio aciei, et detrectatio militiæ.

Ἀποδιδράσκω, idem quod διδράσκω, seu ἀποδράω. Æschin. ἀλλ' ἐγκαλύπτομαι καὶ ἀποδιδράσκω. † Xen. Pæd. 1. 4. 5. pr. de servis. 1. 4. 13. hinc de fugientibus militibus. l. 4. p. 88. c.†

Ἀποδιδρασκίνδα, nomen lusus puerilis, ab aufugiendo ei impositum. Pollux.

Decomp. Ἀναπόδραστος, inevitabilis, qui vel quæ effugi non potest. Aristot.

Συναποδρᾶναι, (tanquam à συναποδρῆμι) unà aufugere. Aristoph. (R. 81.)

Διαδράω, et Διαδιδράσκω. †Xen. Pæd. l. 3. p. 66. c.† idem quod præcedentia. Gregor. διαδιδράσκοντες τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου. Aff. ex Herodot. διαδρήσονται, et διαδρήσονται. [lib. 8. cap. 80. οὐ γὰρ ἔτι διαδρήσονται, εἴπερ περιεχόμεθα πανταχόθεν, ὡς σὺ λέγεις.]

Decomp. Ἀδιάδραστος, idem quod ἀναπόδραστος. Et, τὸ ἀδιάδραστον, ipsa inevitabilitas, apud Suid.

Ἐκδιδράσκω, et Ionicè ἐκδιδρήσκω, aufugio, profugio. [Herodot. Hist. οὗτος ὁ Φάνης —— ἐκδιδρήσκει πλοίῳ ἐξ Αἰγύπτου, &c.]

Decomp. Ὑπεκδιδράσκω, subterfugio. Sic et

Ὑπεκδράω, suffugio, effugio, Plut.

Ὑπεκδραμεῖν, effugere: ut, ὑπεκδραμεῖν τὸ παρόν, ex Herodot. præsentes pœnas effugere.

ΔΡΕ'ΠΩ, F. ψω, et Δρέπομαι, decerpo, carpo, colligo. Exp. et vindemio, ῥόδον δρέπεσθαι. Basil. Et, δρέπεσθαι τὰ ἄνθη, quod et, ἀποδρέπεσθαι, apud Plut. Dicitur, et, δρέπεσθαι τῶν ἀνθέων, genitivo Attico. ¶ Transfertur ed ad alia. Basil. σοφίας δρέπῃ καρπὸν ἥδιστον, fructum decerpis vel percipis. Ex Epigr. affertur δρέπεσθαι χάριτας, et ὀπώρην ἀφροδίτην. (Aristoph. R. 1335.) Ab Hesych. δρεπόμενοι expon. etiam ἀπολαύοντες, item, λαμβάνοντες. Idem, δρέψαι, ait inter alia esse ἀφελεῖν, et ἀποκόψαι. ☞ Ceterùm δρέπειν dictum videri tradit Eustath. quasi περὶ δρῦν ἔπειν, i. ἐνεργεῖν. Idem alibi ait, δρέπειν, vetustorum, at δρέπεσθαι,

recentiorum scriptorum esse. (αἷμα δρέψασθαι. Æschyl. S. c. Th. 724.)

Δρεπτὸς, οῦ, ὁ, exp. qui percipi potest, quo quis frui potest: vindemialis. Hesych.

Δρεπτεῖς, eidem Hesych. sunt vindemiatores, τρυγηταί.

Δροπὰ, Hesychius ex Æschyli Palamede affert pro δρεπτά.

Δρόπις, eidem Hesych. est vindemia.

Δρέπανον, ου, τὸ, falx. Hesiod. †Theog. 162.† τεῦξε μέγα δρέπανον. Item falx bellica. Xen. Pæd. 6. et alibi. Est etiam ensis falcatus; ut quo usus est Perseus, alio nomine ἅρπη.

Δρεπάνη, ἡ, idem quod δρέπανον, falx. Il. σ'. et Hesiod. in Asp. † 292.†

Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, drepanis avis, apud Aristot.

Composita: ac primùm ex δρέπω.

Ἄδρεπτος, non carptus, vel quem decerpere non licet. Hes. ex Soph. (Æsch. Suppl. 671.) [ἥβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον ἔστω. non decerpatur. Schol. τὸ ἄνθος τῆς ἥβας μὴ ἐκκοπείη.]

Ἀπόδρεπω et ἀποδρέπομαι, idem quod simpl. Hesiod. et Plut.

Ἀπόδρεψις, decerptio, collectio fructuum.

Ἀρτίδρεπτος, recenter decerptus.

Βατοδρόπος, rubos decerpens.

Ἐκδρέπω et ἐκδρέπομαι, decerpo.

Καταδρέπω, decerpo, stringo. [Herodot. Hist. lib. 8. τὰ φύλλα καταδρέποντες κατήσθιον, ὁμοίως τῶν τε ἡμέρων καὶ τῶν ἀγρίων.]

Μεταδροπάδην, postea decerpendo aut colligendo. Opp. 4. Hal.

Νεόδροπος, recenter decerptus. Æsch. in Supp. [359.]

Νεόδρεπτος, idem. Theocr. [Idyll. xxvi. 8. Æschyl. Suppl. 338. λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους;]

Χειροδρόπος, ου, ὁ, qui manu decerpit, vel qui manu, non falce, metit. Nic. in Ther.

Χεδροπὰ, τὰ, legumina, ὄσπρια. (dicta quasi χερόδροπα, ut videtur innuere Nic. in Ther.) Theophr. de hist. pl. lib. 8. Apud Hes. et Suid. Legitur etiam χέδροψ, ex Thucyd.

Χεδροπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, legumini similis. Athen. l. 9.

Composita ex δρέπανον.

Ἀδρέπανος, ου, ὁ καὶ ἡ, falce carens: ut, ἀδρέπανον θέρος, ex schol. Hesiodi.

Δορυδρέπανον, falx præacuta, inserta infixaque longurio, non absimili forma muralium falcium. harpago. Epigr.

Μυοδρέπανον, εἶδος λίθου εὐτελοῦς. Hesych.

Ξιφοδρέπανον, ensis seu gladius falcatus. Hesych.

(Ὠμόδροπος. V. Æsch. S. c. Th. 339.)

ΔΡΙ῀ΛΟΣ, ου, ὁ, ex Epigr. affertur pro, lumbricus.

Δρίλακες, Eleis sunt βδέλλαι, hirudines, teste Hesych.

ΔΡΙΜΥ'Σ, έος, ὁ, acri gustu, acrem habens saporem seu pungentem. Diosc. (de solano.) ἡ δὲ ῥίζα εὐώδης, δριμεῖα. pro quo Plinius, radix odorata, gustu acri. Xen. αἴσθησις γλυκέων καὶ δριμέων. Henr. Steph. exponi posse putat etiam, gustu vel sapore mordaci: ut, ὄξος δριμὺ, acetum mordax. et apud Greg. copulari dicit δριμὺς χυμὸς, et δακνώδης, quasi ἐκ τοῦ παραλλήλου. Apud Theophr. ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη, Plin. interpr. minus hoc sentiunt arbores quæ amaræ sunt et odoratæ. Et apud Diosc. ἰσχυρῶς δριμὺ, idem Plin. interpr. vehementer aspero gustu. ¶ Ad multa etiam transfertur. Pro acri et vehementi: ut, δριμὺς πυρετὸς, vehemens febris, Gal. ad Glauc. Et, δριμὺ ῥεῦμα, Diosc. Et, μάχη δριμεῖα, Hom. et Hesiod. † Asp. 265.† Itidemque δριμὺς πόλεμος, in Epigr. Aliquis etiam dicitur esse δριμὺς, i. asper. ut Aristoph. in Vesp. ἦ μὴν πολὺ δριμύτατός γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν. In Epigram. autem pro acerbo seu vehemente. At δριμὺ βλέμμα, apud Herodian. exp. acerbum seu gravem vultum, alii truculentum. Apud Aristoph. δριμὺ βλέπων torvè intuens: posito δριμὺ adverb. pro δριμέως. (Æsch. Ag. 1510. Ch. 390.) ¶ Interdum est astutus. Synes. δριμύτατον μὲν ἀνθρώπων ἔοικας εἶναι. Apud Eurip. sumitur etiam pro prudente et acuto: ut testatur apud Eustat. Aristoph. gram. Apud Herod. δριμύτεροι δ' ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι, exp. ac sunt fermè ad orientem mortales acerrimi ingenii. ¶ Etymol. deducit δριμὺς, παρὰ τὸ τὰς ῥῖνας μύειν, vel à δόρυ et μένος.

Δριμέως, acriter, vehementer. Aristoph. in Plut. ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.

Δριμύτης, acrimonia. Pro quo et acritudo, et acritas, item acor. Aphrod. probl. 2. γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ξηρότητος. Item asperitas, acerbitas, vehementia, ut, δριμύτης πυρετοῦ, Gal. ¶ Item metaph. acumen, acrimonia, Plat. de rep. 7. (Δριμύτητα ἀττικήν. Luc. Prometh. in Verb. p. 14.)

Δριμύσσω, acri ac mordaci humore afficio, ut Bud. interpr. apud Gregor.

Δριμύλος, (q. d. acriusculus) aliquantum acris seu acerbus: ut, δριμύλα ὄμματα, in Epigr.

Composita.

Ἄδριμυς, minimè acris, minimè acerbus.

Ὑπόδριμυς, subacris, subacerbus, aliquantum acris seu acerbus.

ΔΡΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, ros. † Aristoph. Nub. 974.† Aristot. de mundo, δρόσος ἐστὶν ὑγρὸν ἐξ αἰθρίας κατὰ σύστασιν λεπτὸν φερόμενον. ¶ Δρόσοι, lacrymæ (ut et Latini poëtæ rorem usurpant.) Soph. ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγράς. (Æsch. Ag. 145. sc. pro νεογνός. Aristoph. R. 1377. Æschyl. Eum. 907.) ☞ A ῥέω, fit ῥόος, unde ῥόσος, et δρόσος. vel a δράω, i. fugio.

Δροσόεις, εντος, ὁ, roscidus, rorulentus. Apoll.

Δροσερὸς, οῦ, ὁ, idem. Aristoph. in Plut. † idem Nub. 276.†

Δρόσιμος, idem quod δροσώδης. Plut.

Δροσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. et est magis receptum in prosa.

Δροσίζω, rore aspergo, irroro. (Aristoph. R. 1346.)

Composita.

Ἔνδροσος, rorem habens, roscidus. (Æsch. Ag. 12.)

Εὔδροσος, pulchrè roscidus. Oppian. lib. 2. de Ven. [Eurip. Iph. in Aul. 1517. εὔδροσοι παγαὶ Πατρῷαι μένουσί σε, &c. Aristoph. Av. 246. ὅσα τ' εὐδρόσους τε Γῆς τόπους ἔχετε, καὶ λειμῶνα τὸν ἐρόεντα Μαραθῶνος.]

Πολύδροσος, multum rorem habens, valdè roscidus.

Ὑπόδροσος, subroscidus.

ΔΡΥ'ΠΤΩ, F. ψω, lacero, lanio. Sæpe dicitur de iis qui unguibus vultum lacerant præ dolore. Apoll. Arg. 2. δρύψε δέ οἱ βλέφαρον. (Philostr. l. 3. c. 38.) ☞ Volunt gramm. propriè esse, excortico arborem quæ δρῦς dicitur.

† Δρύπτομαι. med. vultum suum dilaniare. Xen. Pæd. l. 3. p. 64. e. de dolentibus. et p. 86. e.†

Δρυφὰς, άδος, ἡ, unguis, vel laniatus. Hesych.

Δρυφὴ, ἡ, Hesych. carptio et laceratio quæ unguibus fit.

Δρύψελα, Etym. esse dicit λέμματα, φλοιοὺς, seu τοὺς ἀποδρυπτομένους φλοιοὺς, παρὰ τὸ δρύψαι, quod est λεπίσαι. ut apud Parthen. οὐδὲ πόροι ῥίζης δρύψελα Ποντίαδος.

Δρυπὶς, à Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. numeratur inter frutices qui pro foliis spinas habent, ut, ἄκορνα et ἄκανθος.

Composita.

Ἀμφίδρυπτος, undique laceratus. in Epigr. Ἀμφιδρυφὴς, pro eodem. ut Il. β'. ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, q. d. circumlacerata faciem.

Ἀποδρύπτω, dilacero, dilanio, discerpo.

Ἀποδρύφω, idem, ut Il. ψ'. et ω'. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. A Suid. exp. et excorio, pellem seu corium detraho.

Διαδρυφὴς, concisus, laceratus. Nicand. in Ther.

Καταδρύπτω, idem: ut, καταδρύψασα παρειὰς, in Epigr. † Sic Hesiod. Asp. 243. ubi medium est.†

Καταδρύμματα χειρῶν, ex Eurip. [Troad. 1300.] aff. pro lacerationibus manuum, i. quæ factæ sunt à manibus.

Περιδρύπτομαι, circumcirca laceror ac saucior. Il. ψ'.

ΔΡΥ῀Σ, υὸς, ἡ, quercus. (Soph. 779. 1184.) Hesiod. in Erg. οὔρεσι δὲ δρῦς Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας. Et, σχίζη δρυός. Odyss. ξ'. Invenitur et, Δρυὸς ἔλυμα, apud Hesiod. in eod. opusculo, producto υ. Aristoph. in Nub. † 401.† δρῦς τὰς μεγάλας βάλλει κεραυνός. Affertur et, δρῦς θαλασσία, ex Comm. qui adjunctus est Diosc. Δρῦς redditur etiam robur, quod species est quercus. Multi tradunt, δρυὸς nomine Græcos omne arboris et ligni genus complexos esse: unde et vitem δρῦν οἰνοχίτωνα, quidam poëta appellavit.

Δρύϊνος, ου, ὁ, quernus, roboreus, qui è quercu seu robore est: ut, δρύϊνον ξύλον. et in Epigr. δρύϊνον μέλι. ¶ Est etiam serpens quidam, de quo Diosc. l. 7. c. 12.

Δρυμὸς, οῦ, ὁ, sylva querna vel glandifera. (Soph. Œdip. Tyr. 1413.) Bud. ex Polyb. l. 2. Et generaliter pro sylva seu nemore: ut, Ἑρκύνιος δρυμὸς Straboni, Hercynia sylva. Aristot. de mundo, γῆ πεποίκιλται βαθυξύλοις δρυμοῖς. Et, Δρυμὸν, neut. gen. ut, κεραίνια δρυμὰ, Dion. Alex.

Γρυνοὶ, οἱ, trunci querni: seu vetustarum quercuum aliarumve arborum veterum ligna, pro δρυμοὶ, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ δ εἰς γ. Suid. Etymologus scribit γρυνὸν dici, quasi γέρυνον καὶ γέρον στέλεχος. Idem et, γρουνὸν dici testatur ex Lycophr.

Δρυμὼν, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur. A Budæo tamen dumus et dumetum exp. apud Basil. εἰς δρυμῶνας μεθίστασθαι.

Δρυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sylvosus.

Δρυάδες, vide comp. ἀμαδρυάδες.

Δρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, roboreus, quernus.

Δρυΐτης λίθος, dryites lapis seu gemma est, è truncis arborum, ligni modo ardens. Plin. l. 37. c. 11.

Δρύοψ, nomen avis. apud Aristoph. in avib.

Δρύος, (et δρίος) sylva, saltus, nemus, ut apud Hesiod. ἀνὰ δρία βησσήεντα. A Bud. exp. senticetum, fruticetum, Od. ξ'. ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης.

Δρίος. in Δρύος. Pro δρίος ponitur et δρίον, ab Hesych. et Etym. (Soph. Trach. 1029. πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δρία πάντα καθαίρων, Ὠλεκόμαν ὁ τάλας.]

Δριάω, ῶ, arboribus et herbis vireo. Hesych.

Δριάεις, εντος, ὁ, arboreus, virens. Hesych.

Δρύτη. (Æsch. Ch. 999. Eum. 636.) Eust. πύελος ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυὸς, apud Æsch. in Agamem. Scribitur et per ει diphthongum, teste eodem, et tunc per syncopen dicitur veluti δρυοίτη, ac propriè est πύελος sive λάρναξ ἐπὶ τεθνεῶσι. Vide in comp. ex Οἶτος.

Composita.

Ἄδρυς, arboribus carens, seu vacuus.

Ἄδρυα, navigia ex unico ligno, Cypriis. Hesych.

Ἀκρόδρυα, quæ in ambitu lignosum putamen habent. Interdum de omni fructu dicitur, quod et Caius jurisconsultus annotavit. De arboribus etiam ex Theophr. et ex Xen. affertur in Œcon. Ex Plutarcho autem in Alexandro, τῶν ἀπὸ θαλάττης αὐτῷ κομιζομένων ἀκροδρύων, pro ostreis vel testaceis.

Ἀμαδρυάδες, (quæ et δρυάδες) nymphæ dictæ, quòd cum quercubus nasci et cum iisdem interire crederentur. Plut. in Erot. οὐ γὰρ νύμφαι τινὲς αὐταῖς δρυάδες εἰσὶν ἴσον δένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι. In Epigram. legitur ἀδρυάδες pro ἀμαδρυάδες.

Γεράνδρυον, arbor annosa. ut in proverb. γεράνδρυον μεταφυτευόμενον. Utitur Theophr. et Plutarch. item Jul. in ep. ad Liban. ἦν δὲ ἐν ταύταις οὐδὲν γεράνδρυον οὐδὲ σαπρόν.

Ἔνδρυον, ου, τὸ, medium arboris, cor arboris, seu matrix. Hesych.

Ἔνδρυον, seu Ἔνδρυος, temo. Et pro aratro. ex Hesiod. βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι Ἐνδρυον ἑλκόντων. † Erg. 469. pro quernum paxillum. V. ibi Grævius.†

Ἐτυμόδρυς, q. d. veriquercus, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. Sic dictam volunt à Macedonib. quercum eam quæ dulcem glandem produceret.

Ἡμερόδρυς, arbor quædam glandifera, quæ et ἡμερίς. Theophr.

Κατάδρυμος τόπος, Straboni pro loco sylvoso, ut annotat Bud.

Λινόδρυς, quibusdam dicta quæ alio nomine χαμαίδρυς, teste Diosc.

Μαδρύα, dici traduntur, quasi μαλόδρυα, et eadem esse quæ κοκκύμηλα. Seleucus in γλώσσαις, apud Athen. et Eust.

Μελάνδρυς, thynni genus grandissimum, secundum quosdam.

Μελάνδρυον, (q. d. nigrum quercus) medulla quercus, seu roboris. Theophr. μέλαιναι γὰρ δὴ πᾶσαι (μῆτραι) καὶ τῆς δρυὸς, ἣν καλοῦσι μελάνδρυον. Est Plinio et herba in segete ac pratis nascens, flore albo odorato. Est item salsamentum quod cæteras thynnorum partes præter cervicem et ventrem sale conditas habet: sic dictum (ut scribit Oribasius) quòd sint nigrantibus quercus radicibus similes. Vide et de melandryis piscibus Plinium.

Φελλόδρυς, arbor nomen habens ex suberis et quercus appellatione. vide Theophr. de hist. pl. l. 19. c. 15. et l. 3. c. 16.

Χαμαίδρυς, sive Χαμαίδρωψ, quercus humilis. Herba, ex eo sic nominata, quòd folia habeat quæ sunt τῇ σχίσει δρυῒ ὅμοια: quibusdam et τεύκριον nuncupata, teste Dioscor. lib. 3. cap. 112. et Plin. lib. 24. cap. 15.

ΔΡΩ'ΠΑΞ, ακος ὁ, dropax, medicamenti species apud medicos, quæ et πίττωσις. Vide Aët. l. 3. c. 190. et Paul. Ægin. lib. 7. cap. 19. ☞ Παρὰ τὸ δρέπεσθαι, videtur dictus δρώπαξ, quoniam eo veluti δρέπονται et evelluntur pili.

Δρωπακίζειν, idem quod πιττοῦν, i. agglutinatione picis calidæ evellere pilos et deglabrare cutem. Demonax, apud Luc. δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.

Δρωπακισμὸς, οῦ, ὁ, dropacis applicatio. Diosc. l. 7. c. 4.

ΔΥ'Η, ης, ἡ, infortunium, inopia, labores, ærumnæ. (Æsch. Pr. 179. 512. Pers. 1015. Ag. 1160. 1631. Eum. 565.) † Apoll. Arg. 1. 120.† Ab Hesych. exp. ἔνδεια, (forsitan innuente derivatum ex δέω, i. egeo, opus habeo: sicut à χέω fit χύω.) Odyss. ξ'. ἡ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή. Affertur et ex Callim. δύην τ' ἄποθεν ἀλάλκοι, Ἣν οὐδεὶς ποθέει.

Δυάω, in miserias et calamitates conjicio, infortuniis et ærumnis implico. Od. υ'. Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους, &c. Ionicè pro δυῶσι. Item nugor, ineptio. Hesych. et Suid.

Δυερὸς, laboriosus, ærumnosus, calamitosus. Suid. et Hesych.

ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, f. ήσομαι, p. ημαι, aor. 1. ἐδυνάσθην, † ἠδυνήθην, apud Xen. Pæd. 1. 1. 5. et ἐδυνήθην.† (tanquam à δυνάζομαι) possum. (V. Eurip. Med. 128.) Cum inf. Iliad. ά. οὔτε δυνήσομαι χραισμεῖν. Xen. Hel. 3. τὴν πόλιν μὴ βούλεσθαι ἢ μὴ δύνασθαι ἑλεῖν. Cum superl. ut, ὡς ἐδύνατο τάχιστα. Xen. quàm poterat celerrimè. Interdum impersonaliter ponitur δύναται: ut apud Plut. de virtut. morali, δύναται ἀρετὴν γεγονέναι καὶ μένειν ἄϋλον, fieri potest ut virtus

sit, &c. Δύναμαι interdum jungitur dativo, ut, δύνασθαι χρήμασι, apud Lys. Et apud eundem δύνασθαι τῷ σώματι, valido esse corpore et robusto: apud Æschinem verò, bene valere. i. firma esse valetudine. Interdum cum accus. Od. ξ'. de Deo, δύναται γὰρ ἅπαντα. Apud eundem Hom. et Thucyd. μέγα δυνάμενος, magna potentia præditus, potentissimus. ¶ Item, δύνασθαι, valere, æstimari. ut Xen. anab. 1. ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον. Arist. in Œc. ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμάς. Apud Aristoph. in Plut. τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται; exp. quid sibi vult? †Δύναμαι, possum, audeo. Xen. Pæd. l. 8. p. 66. οἱ δυνάμενοι. valentes, viribus integri. Xen. Pæd. 1. 2. 13.†

Δύναμις, εως, ἡ, potentia, vis, vires, facultas. (Æsch. Pers. 174. Eurip. Phœniss. 397. Soph. Œdip. Tyr. 958.) Xen. Pæd. 7. ὅσα κρείττω ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως, quæ viribus nostris majora sunt. Εἰς δύναμιν, (Thuc. et aliis) pro viribus. Pro quo dicitur et, κατὰ δύναμιν, unde καδδύναμιν, apud Hesiod. ¶ Item, pro ditione, apud Thucyd. ¶ Item, scientia atque ars omnis, inquit Budæus. ¶ Item, medicamentum, (ita dictum à viribus quibus pollet) medicamenti compositio et structura. Gal. in lib. τῶν κατὰ γένη, ut, τετραφάρμακος δύναμις, et δυνάμεις ὀφθαλμικαί. Item exercitus, copiæ, Dem. pro Ctes. et Herodian. † Xen. Pæd. l. 2. p. 38. d.† Sic et apud Xen. δύναμις ναυτικὴ, πεζικὴ, ἱππική. †πεζή. Xen. Pæd. 1. 6. 10.† Et plur. ναυτικαὶ δυνάμεις. Polyb. Item (q. d. valor) pretium. Plut. in Lyc. δύναμιν ὀλίγην τῷ νομίσματι ἔδωκε.

Δυναμικὸς, οῦ, ὁ, valens, efficax. Et, Δυναμικώτερος, valentior, efficacior, apud Plut. et Diosc.

Δυναμόω, ῶ, validum reddo, confirmo.

Δύνασις, idem quod δύναμις, Hesych. citatur ex Eurip.

Δυνηρὸς, οῦ, ὁ, potens, pollens. Bud. ex Basil. in Hexaëm.

Δυνατὸς, οῦ, ὁ, qui potest, sequente infinitivo, Thuc. Interdum exp. potens, idoneus: ut, λέγειν καὶ πράσσειν δυνατώτατος, Thuc. lib. 1. † Comp. δυνατώτερος. Xen. Pæd. l. 5. p. 123. e.† Aliquando δυνατοὶ dicuntur proceres, primores: ut, οἱ δυνατοὶ Περσῶν, Thuc. 1. Item δυνατὸς, qui corpore valet, validus. † Xen. Pæd. 2. 52. a.† Bud. ex Lys. ¶ Item q. d. possibilis, qui fieri vel esse potest, εὖ γενέσθαι δυνατὴ ἀρχὴ, Isocr. Item, δυνατόν ἐστι, cum infin. ut Isocr. ἃ καὶ τοῖς κακοῖς διαπράξασθαι δυνατόν ἐστι, quæ mali quoque efficere queunt. † Xen. Pæd. 1. 3. 10.† Dicitur etiam, ὡς δυνατὸν βέλτιστος, apud Xen. et, ὡς δυνατὸν σώζειν, apud Plut. Dicitur etiam, εἰς τὸ δυνατὸν, † Xen. Pæd. l. 2. 42. e.† et κατὰ τὸ δυνατὸν, pro viribus.

Δυνατῶς, potenter, validè. Dicitur, δυνατῶς ἔχω, pro, δύναμαι, possum.

Δυνατέω, ῶ, potens sum. 2 Cor. 13.

Δυνάστης, ου, ὁ, q. d. potentatum alicujus loci obtinens. † ἐν πόλει. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. b.† Exp. optimas, primas, procer: quæ tamen in plur. usitatiora sunt. Xen. Pæd. 8. τούτους πάντας ἱππέας οἱ δυνάσται πεποιήκασι. (Æsch. Ag. 6.)

(Δυνάτης ut Δυνάστης. Æsch. Pers. 677.)

Δυνάστωρ, idem: apud Eurip. in Iphig. [in Aul. 279. τῶνδε δ' αὖ πέλας, Ἤλιδος δυνάστορες, οὓς Ἐπειοὺς ὠνόμαζε πᾶς λεώς.]

Δυνάστις, mulier potentatum obtinens. Demetr. Phal.

Δυναστικὸς, ad obtinendum potentatum aptus: vel potentatum referens. Aristot. Pol. 6.

Δυναστεύω, f. εύσω, potentatum obtineo, sum princeps. Plat. τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. apud Athen. δυναστεύουσιν αὐτοῖς. ¶ Item, polleo opibus et potentia, apud Isocr.

Δυναστεύομαι, subjectus sum potentatui alicujus, vel imperio: ut, δυναστεύεσθαι πρὸς μυρίων; Philoni. Et, δυναστεύεσθαι ὑπό τινος. Galenus.

Δυναστεία, ἡ, potentatus, potentia, imperium, ditio. (Soph. Œdip. Tyr. 601.) Thuc. 3. et Isoc. ad Nic.

Δυνάστευμα, quod subest potentatui alicujus seu imperio, ditio. Exp. et præfectura.

Δυναστευτικὸς, conveniens ei qui potentatum obtinet seu principatum; ut, δυναστευτικὸς ἦθος, apud Demetr. Phal.

Composita.

Ἀδύναμαι, aff. pro ἀδυνατῶ.

Ἀδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbecillus, viribus defectus: ut senes ἀδύναμοι, apud Alex. Aphr. et οἶνος ἀδύναμος, Diosc.

Ἀδυναμία, ἡ, imbecillitas. Item virium defectus ad aliquid agendum, q. d. impotentia, id est, non posse: ut, ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, Antiph.

Ἀδυνασία, ἡ, idem quod ἀδυναμία, apud Thuc. l. 7. [§. 8. lib. 8. §. 8. καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν, ὅτι ναυτικὸν οὐδὲν αὐτῶν πολύ πω ἐφαίνετο. Herodot. Hist. lib. 3. §. 79. Ἀποκτείναντες δὲ τοὺς μάγους,——τοὺς μὲν τρωματίας ἑωϋτῶν αὐτοῦ λείπουσι, καὶ ἀδυνασίης εἵνεκεν, καὶ φυλακῆς τῆς ἀκροπόλιος.]

Ἀδύνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, (in activa signif.) non potens, non valens: invalidus ad aliquid: cui vires non suppetunt ad aliquid. cum inf. ut apud Gorg. ὅτι ἀδύνατός εἰμι ταῦτα πράττειν, quia non possum hæc facere. Sic, ἀδύνατος, σιγᾷν, λέγειν, † Aristoph. Nub. 1073.† φέρειν, &c. Apud Xen. in Pæd. †1. 5. 10.† ἀδύνατος γενόμενος γήρᾳ, fractus senio. Et apud eundem, τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσιν, invalida habent corpora. Apud Thuc. ἀδύνατοι χρήμασιν invalidi pecuniis. A Suid. exp. etiam, mutilus, qui mutilatum corpus habet. ¶ Item (in pass. signif.) q. d. impossibilis: ut, ἀδύνατος βαστάζεσθαι, qui ferri non potest. Apud Xen. ἀδύνατον τοσούτους φέρειν, impossibile est tot alere. Interdum cum dat. personæ: ut Plat. de rep. 2. ἀδύνατον ἄρα καὶ θεῷ ἐθέλειν αὑτὸν ἀλλοιοῦν, Deus non potest. Apud Plat. in Tim. ἀδύνατον οὖν θεῶν παισὶν ἀπιστεῖν. Cic. expon. ac difficillimum factu est à diis ortis fidem non habere. † Xen. Pæd. 1. 1. 3. ἀδυνάτων ἔργων ἐστί. impossibile est.†

Ἀδυνάτως, q. d. impossibiliter: item invalidè, absque viribus; ut, Ἀδυνάτως ἔχειν, apud Dem. invalidum esse. Ἀδυναστὶ, idem Hesych.

Ἀδυνατέω, ῶ, non possum. Plat. de rep. 2.

Decomp. Ἐξαδυνατέω, ῶ, idem. [Aristot. de Hist. Animal. ὀχεύει δὲ ὁ νικῶν τῶν ταύρων· ὅταν δ' ἐξαδυνατήσῃ διὰ τὴν λαγνείαν, ἐπιτίθεται ὁ ἡττώμενος, καὶ κρατεῖ πολλάκις. Polyb. Hist. τέλος οὐκ, ὡς Φάβιός φησιν, ἐξαδυνατοῦντες καὶ περικακοῦντες, ἀλλ' ὡς ἂν ἀπαθεῖς καὶ ἀήττητοί τινες ἄνδρες, ἱερὸν ἐποιήσαντο στέφανον.]

Αὐτοδύναμος, per se potens, ut Deus. Greg.

Ἐνδυναμόω, idem quod δυναμόω.

Ἐνδυναμοῦμαι, exp. etiam, convalesco.

Ἐνδυναστεύω, idem quod δυναστεύω. (Cum Dat. Æsch. Pers. 693.) [Xenoph. Græc. Hist. lib. 7. §. 30. 4. ἐνδυναστεύει ὁ Ἐπαμινώνδας, ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους, μήτε πολιτείαν μεταστῆσαι, &c. Plat. de Rep. lib. 7.]

Ἐπιδυναστεύω, post alium obtineo potentatum seu imperium, aut regnum; impero seu regno post. Synes.

Ἰσοδύναμος, æquè potens. Aphr.

Ἰσοδυναμέω, ῶ, æquè sum potens.

Καδδύναμιν, (*adverb.* pro κατὰ δύναμιν) pro viribus. apud Hesiod.

Καταδυναστεύω, potentia mea opprimo, tyrannidem exerceo in aliquem. Cum genit. apud Greg. et Jac. c. 2.

Καταδυναστεύομαι, potentia alicujus opprimor. Aut, sum sub potentia alicujus: ut Act. c. 10.

Μεγαλοδύναμος, multum potens.

Μεγαλοδυναμοῦμαι, potentia præsto. Epict.

Ὁμοδύναμος, æquè potens, æquè pollens. In nov. const.

Παντοδύναμος, omnipotens. Greg.

Παραδυναστεύω, simul regno: ut Bud. interp. apud Synes. ὁ Ναρσῇ τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας, qui simul, et post eum, regnavit. Item, παραδυναστεύοντες, proceres, quasi imperii participes, Thuc. [lib. 2. καὶ οὐ μόνον αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τοῖς παραδυναστεύουσί τε καὶ γενναίοις Ὀδρύσων.]

ΔΥ'ΝΩ, et Δύω, (seu pass. Δύομαι et Δῦμι, subeo, ingredior. Il. ό. de Neptuno, Δῦνε δὲ πόντον ἰών. Il. ζ'. χθόνα δύμεναι. Sic et Sol occidens dicitur à poëtis δῦναι ὑπὸ γῆν. Item qui occidunt, (i. moriuntur) dicuntur δῦναι γῆν, vel γαῖαν, seu χθόνα: † Hesiod. Asp. 151.† et δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω. Il. γ'. † Δῦναι κατὰ γῆς. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. d.† Dicitur etiam ensis δῦναι eum, in cujus corpus penetrat, ut Il. π'. πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος. Mars verò dicitur δῦναι eum, quem furore suo percitum reddit: ut Il. ε'. δῦ δέ μιν ἄρης δεινὸς ἐνυάλιος. Dicitur etiam res aliqua subire animum: ut Il. τ'. ὡς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. Dicitur etiam sol δύειν, (i. occidere) sub. ὑπὸ γῆν, seu γαῖαν, quod et in soluta oratione est usitatum, ut docet Bud. qui et δύειν à Theophr. pro mergere seu immergere, ac δύεσθαι, pro mergi et sidere poni scribit. Sic et Philo de mundo, αὗται κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν. ¶ Item, δύνω seu δύω, induo: unde δῦναι τεύχεα, et δῦναι ἐν τεύχεσι, apud Homer. Et metaph. δύεσθαι ἀλκὴν, apud eundem. (Eurip. Phœniss. 1077. ἔδυ. Æsch. Ag. 1132. δύντος. 1020. καθ' ὅμιλον ἔδυ. Secessit. Il. γ'. 36. Æschyl. Ch. 437.) ¶ Δύω, id est, duo, vide in Δύο.

Δυσμὴ, ῆς, ἡ, occasus, propriè de Solis occasu: apud Xen. μικρὸν πρὸ ἡλίου δυσμῶν. Et Aristot. περὶ δυσμὰς ἡλίου καὶ ἀνατολάς. Metaph. verò apud Hesych. et Suid. δυσμαῖς βίου, pro fine vitæ.

Δυσμικὸς, οῦ, ὁ, occidentalis, apud Ptol. et Suid.

Δύσις, εως, ἡ, occasus Solis, Arat. et Aristot. de mundo.

Δύτης, ου, ὁ, urinator, Herodot. Item occidentalis. Strab.

Δυτικὸς, qui solet seu amat subire aquas; ut, δυτικὰ ζῶα, apud Aristot. animantia quæ sese demergunt in aquas, veluti mergi, anates. Item occidentalis: ὁ δυτικὸς ὁρίζων, apud Alex. Aphr.

Δύσσομαι, (poëticè geminato σ metri causa dicitur pro δύσομαι, quod ex futuro transiit in præsens, idem quod δῦμι seu δύω, id est, subeo aquas, mergo: ut Sol dicitur mergi Oceano quum occidit. Od. ό. δύσσετο δ' ἠέλιος. Et Hesiod. ἀρότοιο δὲ δυσσομενάων, occidentium. ¶ Item, induo. Hesiod. † Asp. 308.† Ἀλλ' ἄγε δύσσεο τεύχε' ἀρήϊα, age indue arma Martia.

Δύπτω, f. ψω, aquas subeo, mergo. Apoll. Rhod. Arg. l. 1. εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ δύπτοντες κεφαλὰς, i. mergentes.

Δύπτης, ου, ὁ, urinator, qui aquas subit. Callim. Δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

Composita: ac primùm ex δύνω seu δύω, i. subeo, ingredior.

Ἄδυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad quem non patet ingressus. Unde τὸ ἄδυτον subst. locus templi secretior, ad quem soli sacerdoti aditus patet. ¶ Item, non occidens.

Ἁλιδύω, submergo in mari, pro ἁλὶ δύω. Dicitur et ἁλιβδύω, per Æolicum literæ β pleonasmum. Hesych.

Ἀμμοδύτης, q. d. arenam subiens. Serpens quidam Aëtio.

Ἀμμοδυώτης, idem in Anthol. epigr. vide et ψαμμοδύτης.

Ἀμφίδυμος, qui utrinque subiri potest, seu geminos aditus et ingressus habens: ut, ἀμφίδυμος λιμὴν, apud Callim. Et, ἀμφίδυμοι ἀκταὶ, apud Apoll. Rhod. Arg. 1.

Ἀναδύω, vel ἀναδῦμι, existo, emergo, prodeo sursum, erumpo sursum. Iliad. ά. ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, emersit è mari. Item orior, ἀνατέλλω, inquit Bud. ¶ Item retrocedo, recedo. Odyss. ί. μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ. (Aristoph. R. 884. 1058.)

Ἀναδύομαι, pro ἀναδύω, emergo, existo. Cum genitiv. ut, ἀναδύεσθαι κρήνης, apud Apoll. emergere è fonte. Et cum accus. Il. ά. ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, emersit ex unda maris. ¶ Item, respuo, recuso, fugio, detrecto. Plut. Πομπήϊος δὲ τὰς πολλὰς ἀνεδύετο συνηγορίας. Apud Synes. ἀναδύσασθαι τὰ τῆς ὁμολογίας, repudiare conditiones. Aristoph. in Ran. οὐκ ἀναδύομαι δάκνειν. ¶ Item retracto et muto quod pactum est. Luc. τοῦτο μὲν ἤδη ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν.

Ἀνάδυσις, emersio, item retrocessio. Exponitur etiam fuga, apud Theophr. Item perfugium, apud Diod. Sicul. l. 5. Item tractatio et mutatio ejus quod pactum est.

Ἀνδύομαι, pro ἀναδύομαι. Il. ν'. ——οὔτε τις ὄκνῳ εἴκων ἀνδύεται πόλεμον κακόν.

Decomp. Ἐξαναδύομαι, pro ἀναδύομαι, emergo, existo. Apud Plut. in Sert. ἐξαναδύεσθαι μάχης, detrectare pugnam. [Plat. de Rep. lib. 7. φιλοσόφῳ δὲ διὰ τὸ τῆς οὐσίας ἁπτέον εἶναι, γενέσεως ἐξαναδύντι, ἢ μηδέποτε λογιστικῷ γενέσθαι. Aristid. Orat. 1.]

Παραναδύομαι, obiter emergo, erumpo. Plut.

Ὑπαναδύω, sensim vel clam emergo.

Ὑπεξαναδύομαι, et ὑπεξαναδῦμι, exp. clam vel sensim emergo. apud Hom.

Διαδύνω, vel διαδύω, subeo per medium. A Bud. apud Plut. exp. per mediam turbam elabor et evado. Apud Aristot. (de atomis) permeo, perlabor. [Aristoph. Av. 840. πηλὸν διαδὺς ὄργασον, &c. Schol. habet Ἀποδύς. Vesp. 212. Κοὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι, &c.] (Theoc. Id. 3. 14.)

Διαδύομαι, idem quod διαδύω: ut, διὰ τούτων πάντων ἡ φιλία διαδυομένη, Xen. et διαδύεται πρὸς τὸ ἔδαφος, Theophr. Item elabor, effugio: ut Plat. ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται. Item subterfugio, detrecto.

Διάδυσις, permeatio. Item detrectatio, fugitatio frustratoria certamen detrectantis. Plut. in Dem.

Εἰσδύνω, vel εἰσδύω, ingredior. (Soph. Œdip. Tyr. 1341.) Aphr. ἐσδύνοντα τοὺς πόρους. Apud Herodot. εἰσέδυνε σφίσι δεινόν τι. exp. considerarunt rem esse indignam.

Εἴσδυσις, ingressus, introitus: ut, εἴσδυσις μικρά. Aristot.

Decomp. Διεισδύνω, idem quod εἰσδύνω, Aphrod. διεισδύνειν τὴν γῆν, et διεισδύνειν εἰς τοὺς πόρους.

Μετεισδύνω, transeo: ut, μετεισδύνω εἰς ἄλλο. [Aristot. de Hist. Animal.]

Παρεισδύνω, et παρεισδύομαι, idem quod εἰσδύνω. item irrepo, fallo introëundo et me insinuando. Herodian. [S. Judæ Epist. 4. παρεισέδυσαν γάρ τινες ἄνθρωποι, οἱ πάλαι, &c.]

Παρείσδυσις, ingressus, introitus.

[Ὑπείσδυμι. Herodot. Hist. lib. 1. ὑπεισδύς τε καὶ ἀποκτείνας αὐτὸν, &c.]

Ἐκδύνω, vel ἐκδύω, elabor, emergo; ut, ἐκδῦναι κακῶν, Eurip. et ἐκδῦναι ὄλεθρον, effugere mortem. Item exuo: de qua signif. vide sequentem compositorum classem.

Ἔκδυσις, emersio. [Herodot. Hist. lib. 2. τὸ δὲ οἴκημα ἀσινὲς, καὶ οὔτε ἔσοδον, οὔτε ἔκδυσιν οὐδεμίην ἔχον. lib. 3. §. 109. οὕτω τὴν ἔκδυσιν ποιέεται, sc. Serpens. §. 146. εἰδώς τε ἑωϋτῷ ἀσφαλέα ἔκδυσιν ἐοῦσαν ἐκ τῆς νήσου, &c.]

Decomp. Διεκδύνω, extrico, evado, aut evadere facio. Lucian.

Διέκδυσις, ambages, fugæ et Strophæ tergiversationum, ut apud Plut. interp. B. Ἀδιεκδύτως, sine tergiversatione.

Παρεκδύω, exp. excutio: item elabor.

Ὑπεκδύω, clam elabor.

Ὑπέκδυσις, clandestinum effugium. Oppian. Hal.

Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, mensæ minister: sic dictus, διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονῶν ἐν ταῖς θοίναις, inquit Athen. lib. 4.

Ἐνδύω, et Ἐνδύομαι, ingredior, subeo. † λόγοι ψυχὰς ἀκουόντων. Xen. Pæd. l. 2. 41. a. et ἐπιμέλειαν, curam subire. Xen. Pæd. p. 202. d.† Et dicitur, ἐνδύομαι τοῦτο, vel ἐς τοῦτο. Xen. Aristoph. et Plut. Sic et, ἐνδὺς εἰς γαστέρας, apud Aristoph. Et cum dat. ἐνδύεταί τι τούτῳ καὶ προσφύεται, quod quidam interpr. infunditur. Sic pass. apud Plat. πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος. Item induo. vide in sequenti classe comp.

Ἔνδυσις, ingressus, introitus. Hesych.

Decomp. Ἀντενδύομαι, vicissim induor, seu induo me.

Ἐπιδύνω, vel ἐπιδύω, superoccido: ut, ἥλιος dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ, i. occidere super ira alicujus, quum post Solis occasum iram retinet. Sic et Ephes. 4.

Καπηλοδύτης, qui cauponam subinde ingreditur, qui tabernam frequentat. Hesych.

Καταδύνω, vel καταδύω, penitus ingredior, seu in penitio-

rum locum, ingredior in profundum: καταδύουσιν εἰς γῆν. † πόλεμον, subire, inire bellum. Hesiod. Asp. 196.† Ponitur etiam pro, abdo me: ut apud Luc. ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, i. latitans, abstrusus. Item subeo quasi in suffugium, apud Plut. inquit B. Item verecundor, erubesco. Chrys. καταδύομαι μετὰ παῤῥησίας ἐς τὸν δεσπότην ἀπιέναι. † καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης. Xen. Pæd. p. 153. d.† ¶ Item demergo, submergo, Thuc. καταδύουσι μίαν ναῦν. † obruo, τινὰ ἄχει, aliquem dolore. Xen. Pæd. p. 154. a.† Item submergor, ut, κατέδυ ἡ ναῦς. Et, καταδεδυκέναι κατὰ τῆς θαλάσσης, Herodot. Apud Luc. καταδὺς sign. demersus urinatorum more, seu urinans. Accip'tur etiam pro, in profundum defigo. Plut. in Rom. καταδύσης αἰχμῆς εἰς βάθος. [Aristoph. R. 49. Subeo cum Acc. Il. γ'. 241.] Dicitur et Sol καταδύειν seu καταδῦναι, occidere, se condere. † Hesiod. Th. 596.†

Κατάδυσις, recessus, latibulum. Item immersio. apud Areop.

Decomp. Ἐγκαταδύω, ut, ἐγκατέδυν ὕδασι, in Epigr. subii aquas.

Εἰσκαταδύνω, ingredior. Laërt. in Arcesilao.

Προκαταδύω, seu προκαταδύνω, antè demergo seu submergo.

Συγκαταδύομαι, unà demergor.

Μεταδύω, post occido. Aratus.

Νήδυμος, profundus, quem subire nequeas, aut unde vix emergere possis; ut, νήδυμον ὕδωρ, apud Nonn. Sic, νήδυμος ὕπνος, Iliad. π'. et ψ'. profundus et altus sopor. Sunt enim qui compositum velint ex νὴ et δύω: alii factum dicunt ex ἡδὺς, unde ἥδυμος.

Πανδυσίη, ἡ, (q. d. universalis occasus, quo videlicet sidus aliquod prorsus occidit et occulitur) affertur ex Epigr. pro occasu.

Παραδύω, et παραδύομαι, idem quod παρεισδύομαι, irrepo seu obrepo. introeo me insinuando. Plat. et Dem.

Παράδυσις, irreptio seu obreptio. [Demosth. de Fœd. Alex. ἐπεὶ ὅτι γε τοῦτο παράδυσίς ἐν κατὰ μικρὸν, καὶ ἐθισμὸς τοῦ ἀνέχεσθαι ἡμᾶς τοὺς τοιούτους εἰσπλεῦς, κἀκεῖθεν δῆλον.]

Τρωγλοδύνω, cavernam subeo, in cavernam me subduco, seu ingredior in cavernam. in Batrachom.

Τρωγλοδύτης et τρωγλόδυτος, qui cavernas subit, qui in cavernas se subducit. apud Aristot. de anim.

Τρωγλοδυτικὸς, cavernas subiens: ut, τρωγλοδυτικὰ ζῶα. Item pertinens ad troglodytas: ut, τρωγλοδυτικὴ Ἀραβία, apud Dioscor. l. 2. c. 193. Arabia quæ à Troglodytis incolitur. Et apud eundem τρωγλοδυτικὴ σμύρνα, myrrha quæ in Troglodytarum regione nascitur.

Τρωγλοδυτέω, ῶ, idem quod τρωγλοδύνω. Arist. l. 3. de part. an.

Ὑποδύω, subeo, ingredior, ut, τάφον ὑπέδυ. Item subeo vel suscipio, ut, πόλεμον ὑπέδυ. Apud Luc. ὑποδὺς, de urinante dicitur. Pro eodem dicitur ὑπόδυμι et ὑποδύνω, ut apud Alex. Aph. ὑποδῦναι ἐν τῷ βάθει. Ex Herodot. affertur et pro occulo, et pro induo sub.

Ὑποδύομαι, subeo, subingredior; ut, ὑποδυόμενος τῶν κεραμίδων, apud Aristoph. subiens tegulas. Item in alia verbi subire significatione; ut, πόνον ὑποδύεσθαι, apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 84. c.† et ὑποδύεσθαι τὸν Δία, subire personam Jovis, agere personam Jovis. Item, ὑποδύεσθαι σχῆμα, apud Aristot. Interdum pro, subrepo, clam ingredior, ὑπεισέρχομαι. Nonnunquam ὑποδύεσθαι dicitur et de eo qui se insinuat in amicitiam alicujus. Budæus exp. colo et observo obsequiosè. [Æsch. Eum. 845.]

Ὑποδύσομαι dicitur pro ὑποδύομαι; fut. pro præsenti, Od. ζ'.

Ὑπόδυσις, exp. refugium.

Χηραμοδύτης, qui subit ferarum latibula; ut urinatores piscium latebras, et venatores sylvestrium ferarum lustra. Vel qui antra et cavernosas speluncas subiens, ibi vitam degit; ut, τρωγλοδύτης, à nomine χηραμός.

Ψαμμοδύτης, piscis sic dictus quod arenam subeat et in ea se occultet. Nonnulli arenarium vocarunt. Dicitur ἀμμοδύτης, et ἀμμοδυώτης in carmine.

Composita ex δύω, id est, induo.

Ἀμφιδύω, induo, unde part. ἀμφιδὺς, qui induit, indutus. Hesych. [Cum Dat. Soph. Tr. 614.]

Ἀποδύω, exuo; ut ἀπόδυσον τοῦτον, exue hunc. Aliquando cum duplici accusat. † Hesiod. Asp. 67.† ut, ἀποδύσω σε τὸ ἱμάτιον, exuam tibi vestem, Il. β'. Dicitur etiam ἀποδῦσαί τινα τεύχεα, Iliad. σ'. arma exuere, id est, armis spoliare. ¶ Item metaph. pro libero. Cum accus. et genit. ut, ἀποδύω σε τῶν ἁμαρτιῶν.

Ἀποδύομαι, exuo, ut, ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας, serpentes dicuntur, i. exuere senectutem. Item exuo me vel vestimenta mea, ut faciunt luctaturi. Xen. in symp. ὅτι οὐ δεήσει με συγγυμναστὴν ζητεῖν, οὐδ' ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀποδύεσθαι. ¶ Item, exuo, i. depono, excutio à me, vel non suscipio. Polyb. l. 5. φόβον ἀπεδύοντο. Et pro, excutio, vel non suscipio. Plat. de rep. l. 10. τἆτι ἄλλα ἀπελυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ, à nobis excussimus, i. dicenda non duximus. ¶ Item, suscipio, aggredior, † πόνον καὶ κίνδυνον. Xen. Pæd. l. 5. 12. subire.† instituo agere, accingor, sumpta metaph. à luctaturis jam se exuentibus, et certamini accingentibus: ut apud Plutarch. de præc. Polit. οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι τὴν πολιτικὴν πρᾶξιν, qui omnes partes reipubl. suscipiunt. Apud Luc. in Asinomo, καὶ ἐπὶ τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἀποδύου. Apud Ælian. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ, studio philosophiæ se dedidit. Et cum infinit. ut apud Xen. in Œcon. τὴν δικαιοσύνην σὺ ἀποδύῃ διδάσκειν; aggrederis et instituis docere? Vide Erasm. in proverbio, Aut abi, aut exuere. ¶ Item, exuor, apud Aristoph. [R. 727.]

Ἀπόδυσις, ipsa actio exuendi, vestimentorum depositio. Plutarch. in Lyc.

Ἀποδυτήριον, ου, τὸ, locus ubi vestimenta exuuntur. Peculiariter sic appellatur locus ante balnea, ubi se exuunt loturi. Utitur Cicero lib. 3. ep. ad Q. fratrem. [Plat. Euthydem. κατὰ θεὸν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος ἐνταῦθα οὗπερ σύ με εἶδες, ἐν τῷ ἀποδυτηρίῳ, μόνος. Xenoph. Athen. Resp. cap. 2. §. 10. καὶ γυμνάσια, καὶ λοῦτρα, καὶ ἀποδυτήρια, τοῖς μὲν πλουσίοις ἐστὶν ἴδια ἐνίοις, ὁ δὲ δῆμος αὐτὸς αὐτῷ οἰκοδομεῖται ἰδίᾳ παλαιστρὰς πολλὰς, ἀποδυτήρια, λουτρῶνας.]

Decomp. Ἀνταποδύομαι τοῖς πόνοις, vicissim me accingo ad suscipiendos labores, vel vicissim labores suscipio. ex can. Eph. concil.

Ἐξαποδύνω, exuo, Od. ἑ. Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε.

Ἐπαποδύομαι, idem quod ἀποδύομαι, aggredior, accingor, adorior. Aristoph. ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα τουτῳὶ τῷ πράγματι, hanc rem aggrediamur. Plut. in Marcello, οὕτω τότε δὴ τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι.

Προσαποδύομαι, præterea exuo, insuper exuo, Bud. ex Greg.

Συναποδύομαι, simul exuor, simul me exuo.

Ἐκδύω, exuo. Xen. Pæd. 1. ἐκδύσας αὐτόν. Metaph. apud Plut. ἐκδύεσθαι τὸ ἄγριον. [Æsch. Ag. 1278.]

Ἔκδυμα, exuvium seu exuviæ, quod quis exuit.

Ἔκδυσις, exutio, vel emersio.

Decomp. Μετεκδύω, et μετεκδύομαι, exuo, ut, μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτῶν φύσιν, Plutarch.

Παρεκδύω, excutio.

Προσαπεκδύομαι, præterea exuo. Greg.

Συνεκδύω, unà exuo, simul depono. Plut. [Herodot. Hist. lib. 1. ἅμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή.]

Ὑπεκδύω, clam exuo seu excutio.

Ἐνδύω, et ἐνδύνω, et ἐνδύομαι, induo, (de veste dictum) ut Il. β'. μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα. Xen. † Pæd. 2. 57. a.† ἐνδὺς πορφυρίδα. † Xen. Pæd. l. 1. 3. 3.† Et pass. ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους, Plut. in Numa. Dicitur et, ἐνδύντες τὰ ὅπλα, ab Herodot. Item, ἐνδύειν, vel ἐνδύεσθαι ἑαυτόν. Xen. induere se laqueis. † ἐνδύειν ἑαυτόν. Xen. Pæd. l. 6. 35.† Apud Diosc. ἐνδύσας εἰς δέρμα, pelle includens. Item, ἐνδεδυκυίας ῥινὸς σιμότης, ex Plut. in Publ. nasi depressi ac demissi simitas.

Ἔνδυμα, indumentum. Matth. 22.

Ἐνδυμάτια, (q. d. indumentula) genus quoddam modulorum musicorum (vel etiam saltationis) Argis introductum, ut autor est Plutarch. in lib. de musica.

Ἐνδυμενία, ας, ἡ, vestitus, amictus, ex Polyb.

Ἔνδυσις, vestimentum, vestitus. Athen. 12.

Ἐνδυτὰ pro ἐνδύματα, indumenta, ex Epigr. Ἐνδυτὰ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους. [Eurip. Ion. 1413. Σά γ' ἐνδυθ', οἷσί σ' ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε. Bacch. 111. 138. 745.] Ἐνδυτὸς πέπλος, peplus quo quis indui potest, ex Soph. in Trach.

[Ἐνδυτός. Eurip. Ion. 224. στέμμασί γ' ἐνδυτός. Ἀμφὶ δὲ Γοργόνες.]

Decomp. Ἐπενδύω, et Ἐπενδύομαι, superinduo. [Ἐπενδύνω. Herodot. Hist. lib. 1. c. 195. Ἐσθῆτι δὲ τοιῇδε χρέωνται, κιθῶνι ποδηνεκέϊ λινέῳ· καὶ ἐπὶ τοῦτον ἄλλον εἰρίνεον κιθῶνα ἐπενδύνει, &c.] Item superinduor. Plut. de Pelop. ἐσθῆτας ἐπενδεδυμένοι γυναικείας τοῖς θώραξι, pro ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τοῖς θώραξι. Ἐπένδυμα, q. d. superindumentum. Ἐπενδύτης, pro eodem. c. ult. Johan. τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο: ubi quidam amiculum, alii tunicam interpr. Sunt et qui indusium reddant.

Ῥακένδυτος, lacerata veste indutus.

Συνενδύω, simul induo.

Λωποδυσία, ἡ, vestium expoliatio. Λωποδυσίου δίκη, apud Hermog. actio de expoliatione vestimentorum, qua quis reus agitur de crimine exutorum vestimentorum.

Λωποδύτης, qui vestimentis exuit et spoliat seu nudat, grassator. [Aristoph. R. 784.] Dem. in Epigr. ἀλλοτρίων λωποδύται ἐπέων, compilatores et fures alienorum versuum.

Λωποδυτέω, veste exuo, vestimenta furor. Aristoph. [R. 1107.] Aristot. et Plat. Apud Dem. Phil. 3. καθ' ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, rapinis infestare et compilare.

Περιδύω, circumvestio, induo. ¶ Περίδυσο, Hesych. exp. ἀπόδυσο. Itidem et Poll. tradit, Hyperidem περιδῦσαι dixisse, quod alii ἀποδῦσαι.

[Ποδένδυτος. Æsch. Ch. 998.]

Ῥακόδυτος, pannis laceris obsitus: ῥακόδυτος στολή, ap. Eur. in Rhes.

Ῥακοδυτέω, ῶ, pannis laceris obsitus sum. Chrys.

Σισυρνδῦται, sisyrna induti, id est, tegmine seu operculo spisso, de cancris dictum à Lycophr. in Alex.

Ὑποδύνω, induo sub, ut, ὑποδύνειν χιτῶνας τοῖσι εἵμασι. Herod.

Ὑποδύτης, vestis interior seu subucula. Eust. et Hesych.

Decomp. Μεθυποδύομαι, post induo, seu calceo. Aristoph.

ΔΥ'Ο, duo, δυοῖν, duorum, et fœm. δυεῖν, duarum, δυσὶ, duobus vel duabus. Xen. Pæd. 4. δυοῖν ὀφθαλμοῖν προεωρᾶτο καὶ δυοῖν ὤτοιν ἤκουεν. Et cum plur. δυοῖν προβάτων ἀξία, duarum pecudum pretium, Plut. in Publ. [Δυεῖν. Eurip. Elect. 95. Δυεῖν δ' ἁμιλλαῖν ξυντιθεὶς, ἀφικόμην Πρὸς τέρμονας γῆς τῆσδ', &c. 536. Δυεῖν ἀδελφοῖν πῶς ἂν οὐ γένοιτ' ἴσος, &c. δυεῖν Atticè pro δυοῖν. Barnes. 649. δυεῖν ὄντοῖν.] Interdum δύο ponitur ut indeclinabile, pro, duorum, ac duarum, et duobus ac duabus, ut, ἀπὸ κεραιῶν δύο, apud Thucyd. [Æsch. Ag. 124.]

Δύω, apud poëtas dicitur pro δύο. Hesiod. et Hom. ¶ Δύω (verbum) vide in Δύνω.

Δυοστὸν, οῦ, τὸ, ejusdem est formæ cum πολλοστὸν, ὀλιγοστὸν, μυριοστὸν, &c. Utitur schol. Eurip. et responderi ad ποστημόριος annotat: ut interroganti ποστημόριον, respondeatur, τὸ δυοστὸν, τὸ τρίτον, &c. vel τὸ δυοστὸν, τὸ τριτημόριον, &c.

Δυϊκὸς, οῦ, ὁ, dualis; ut, δυϊκὸς ἀριθμὸς, apud gramm.

Δυϊκῶς, dualiter, numero duali.

Δυὰς, άδος, ἡ, numerus binarius.

Δυαδικὸς, ad binarium pertinens numerum, dualis. Plutarch.

Δοιὼ, et plur. δοιοὶ, poëticè pro δύο, id est, duo. Il. ὤ. Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς. Il. ἑ. δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα. Hesiod. δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα.

Δοιὴ, ῆς, ἡ, dubium, dubitatio, quum duabus mentis propositis viis, nescit utram sequi debeat. Il. ἰ. Ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι Νῆας. Callim. initio hymni in Jovem, Πῶς καί νιν Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον, Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.

Δοιάζω, dubito, διστάζω, Hesych. Item consulto, delibero. Hesych. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 817. οὐδέ τι βουλὰς Ἄλλη δοιάζεσκεν.]

Composita.

Ἐνδυάζω, dubito, ambigo, hæsito. Hesych.

Ἐνδυασμὸς, dubitatio, hæsitatio, eidem.

Ἐνδοιάζω, dubito. Phil. de vita M. l. 3. οὐκ ἐνδοιάζουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦσιν. Plut. ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, alternante proposito. Thuc. l. 1. ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰχρὸν, quod in dubium venisse turpe est.

Ἐνδοιασμὸς, οῦ, ὁ, dubitatio. Ἐνδοίασις, addubitatio. Hermog.

Ἐνδοιάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in dubitationem venire potest, anceps, dubius. Luc. in Scytha, ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἐνδοιάσιμα τὰ σά. Ἐνδοιασίμως, dubiè. Joseph. de antiq. ἐνδοιασίμως εἶχεν, alternabat sententia, erat animi dubius.

Ἐνδοιαστὸς, idem quod ἐνδοιάσιμος.

Ἐνδοιαστῶς, dubiè, non constanter. Thucyd. l. 8.

Decomp. Ἀνενδοίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indubitatus, indubitabilis, Phil. l. 1. de vita M. Ἀνενδοιάστως, indubitanter, haud dubiè. Idem eodem lib. ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἑτοίμως ἕπεσθαι, ut sine detrectatione rem comprobarent.

Σύνδυο, duo simul, bini. Dem. cont. Mid. σύνδυο ἦμεν τριήραρχοι.

Συνδυάζω, q. d. combino, copulo. Aristot. pol. 6. οἱ συνδυάζουσι πρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁπλιτικὴν, τὴν ἁρμόττουσαν τῶν ψιλῶν. Et Xen. in Cyn. τὸ γὰρ θῆλυ συνδυάζεται μὲν ἀεὶ, μάλιστα δὲ ταύτην ὥραν. Neutraliter quoque capitur pro passivo in propria signif. seu metaph. pro, conjunctionis vinculo copulor, conversor, consuetudinem et commercium habeo, ut in Psalmo 140. οὐ συνδυάζω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

Συνδυὰς, compar. Eurip. in Alcest. [742.]

Συνδυασμὸς, combinatio, copulatio, conjunctio, Aristot. pol. 4. ὥστε δώδεκα οἱ τρόποι γίνονται χωρὶς τῶν δύο συνδυασμῶν. Dicitur etiam de conjugali conjunctione. Aristot. pol. 7. c. 16. Sic dicitur et ipse coitus venereus. Athen. l. 7.

Συνδυαστικὸς, ad copulationem et conjunctionem aptus. Item copulatione et conjunctione gaudens. Aristot. eth. 8. ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν, ὅσῳ τεκνοποιΐα κοινότερον ζώοις.

Decomp. Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla copula aut conjunctione quasi combinatus, aut qui copulari et conjungi cum alio nequit.

ΔΥΣ, particula, in compositione tantùm usitata, significat ægrè, difficulter, vel infeliciter, malè. Interdum exp. in, cui respondet α privativum. Aliquando significationem intendit. ¶ Est et δὺς, pro ἐδὺς, participium Aorist. 2. ἔδυν, à themate δῦμι.

ΔΩ'ΡΟΝ, ου, τὸ, donum, munus. † Xen. Pæd. 1. 4. 26.† (☞ In qua signif. gram. à δίδωμι derivant, ut et donum à do, apud Latinos.) Plat. pol. 3. δῶρα θεοὺς

πείθειν καὶ αἰδοίους βασιλῆας. Eurip. in Medea, πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. ¶ Item, palmus minor, qui quaternûm digitorum erat. idem quod παλαιστὴ, seu tertia pars spithamæ: ut tradit Eustath. (☞ In qua signif. etiam à δίδωμι dictum videri potest, quòd eo donemus id quod donamus: vel quòd munera semper gerantur per manus palmam ut inquit Vitruv. lib. 2. c. 3. Plin. l. 35. c. 14. Græci antiqui δῶρον palmum vocabant: et ideo δῶρα munera, quia manu darentur.) Nic. in Ther. (de basilisco) ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἰθύν.

Δωρίτης, ου, ὁ, munerarius, muneralis. Plut. in polit. præc.

Δωρεὰ, ἡ, donum, munus. Isocr. in Plut.

Δωρεὰν, (adverb.) dono, gratis: ut, δωρεάν τι διδόναι, dono aliquid dare, apud Plut.

Δωρέω, ῶ, f. ήσω, dono. Hesych. in Erg. δῶρον ἐδώρησαν.

Δωρέομαι, οῦμαι, pro eodem. Xen. Pæd. 8. τῷ δὲ Ὑρκανίῳ ἵππον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ ἐδωρήσατο. † et Pæd. l. 3. p. 75. ἐπιτίμια, pœnas. Soph. El. 1399.† Herodotus, δωρέομαί σε τούτοισι, his te dono. ¶ Item passivè, donor. Soph. in Ajace, et Plat. in epist. (D. Rei. Ac. P. Æschyl. Pr. 251. 777.)

Δώρημα, τὸ, quod donatum est: munus. Aristot. Eth. 1. c. 9. † Aristoph. Nub. 304.† (Æsch. Ag. 964. Eum. 405. Cum dat. Soph. Tr. 681.)

Δωρηματικὸς, munificus.

Δωρητὸς, οῦ, ὁ, muneribus placabilis, qui muneribus demulceri potest, donis delinitus, Il. ί. δωρητοί τ' ἐπέλοντο. Item donatus, dono datus. † Soph. Œd. Tyr. 392. opp. τῷ αἰτητόν.† Plut. in Caio. et Dion. Long.

Δωρητικὸς, munificus, liberalis. Plut. in Erot.

Δωρύττομαι Doricè, pro δωροῦμαι.

Composita ac primùm ex δῶρον, i. donum.

Ἀγλαόδωρος, splendidum munus donans, splendidè munificus. Oppian. lib. 1. de Venat.

Ἄδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, donorum expers, qui munera non accepit, cui munus nullum datum est. Plut. in Pericle, ἀνὴρ ἀδωρότατος. Et cum genit. Thuc. χρημάτων δὲ διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος, pecunia planè incorruptissimus. ¶ Item, qui non dat. Bud. ex Plat. in symp. φιλόδωρος εὐμενίας, ἄδωρος δυσμενίας, qui dat benevolentiam, et non dat malevolentiam. ¶ Apud Soph. in Ajace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, exp. κακόδωρα: quasi dona ab hostibus accepta, dona non sint, aut sint inauspicata et exitiosa.

Ἀδώρως, sine munerum acceptione, incorruptè.

Ἀδωρία, ἡ, quum quis donis corrumpi se non sinit. apud Poll.

Ἀδώρητος, indonatus. Theocrit. Idyll. 16.

Αἱμόδωρον, herba, de qua Theophr. hist. plant. lib. 8. cap. 8.

Αἰολόδωρος, varia donans. [Soph. Œd. Col. 42. Τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας, &c. Schol. Ἐπιμενίδης κρόνου (ἐκ κρόνου, ut a Scholiast. Lycophr. Alex. 406. citantur hi Versus.) φησὶ τὰς Εὐμενίδας, ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσῆ Ἀφροδίτη, Μοῖραί τ' ἀθάνατοι, καὶ Ἐρινύες αἰολόδωροι.]

Ἀναξιδώρα, dicitur Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, quæ munera ex terra subvehit et submittit, i. e. fruges. Dicta est et ἀνησιδώρα ab emittendis ex visceribus suis donis, διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι. Hes.

Ἀντίδωρον, ου, τὸ, donum dono relatum.

Ἀντιδωρεὰ, ἡ, remuneratio. Arist. Eth. 4.

Ἀντιδωρέομαι, οῦμαι, vicissim dono, aliud pro alio dono. † Xen. Pæd. l. 5. p. 138. d.† Aristot. Eth. 8. [Eurip. Helen. 157. θεοὶ δέ σοι Ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο. Herodot. Hist. lib. 2. §. 30. διδοῦσί σφεας ἑωϋτοὺς τῷ Αἰθιόπων βασιλέϊ. ὁ δέ σφεας τῷδε ἀντιδωρέεται.]

Βιόδωρος, victum largiens, almus. Plut. 2. de rep. Terra etiam βιοδώρα dicitur.

Βοτρυόδωρος, botrorum largitor. Aristoph. in Pace, Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis epitheton à rusticis ei impositum, quod ea vigente vineæ colantur.

Γλυκύδωρος, dulcedinem adferens. Opp.

Δεξίδωροι, qui munera accipiunt, iidem qui δωροδόκοι. Suid.

Δύσδωρος, pro κακόδωρος, ut, δῶρα δύσδωρα, inauspicata et exitiosa. Oppian. lib. 3. Hal.

Ἐρίδωρος, munificus. Oppian.

Εὔδωρος, bona largiens, munificus. Opp.

Ζείδωρος, † ὁ, ἡ,† vocatur ab Hom. (Il. Ϛ. 55.) terra, quasi δωρουμένη τὸ ζῆν, verso η in ει, ut tradit Eust. quòd vitam et ad vitam necessaria donet mortalibus. † Hes. Erg. 118.†. Vult tamen Plin. ἀπὸ τῆς ζειᾶς, i. e. spelta, esse nominatam. Apud Nonn. ζείδωρον ὕδωρ, aqua vivifica.

Ζωόδωρος, vitam donans, Epithetum Dei. Item τὸ ζωόδωρον apud Aretham, facultas donandæ vitæ.

Ἠπιόδωρος, mitia donans. Il. ζ.

Μεγάδωρος, (poët.) Opp. μεγάδωρος ἄρουρα. Idem quod

Μεγαλόδωρος, qui magna donat, valde munificus. Plut. in Symp.

Μεγαλοδωρία, munificentia, seu donorum magnorum erogatio. Herodian. l. 2. et 6.

Μεγαλοδωρεὰ, donatio magnifica, munificentia, largitio. Luc. et Herodian.

Ὀνησίδωρος, dans quæ juvent et prosint. Ὀνησιδώρα, dicitur terra.

Πανδώρα, virginis nomen, quam dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, ut Promethei fratris dolos ulciscerentur, miserunt: dicta (ut tradit Hesiod.) ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες δῶρον ἐδώρησαν. ¶ Accipitur et pro terra, quòd omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet. Aristoph. in avib. πρῶτον πανδώρᾳ θῦσαι, i. τῇ γῇ. vide schol.

Πλουσιόδωρος, locupletibus opulentisque muneribus ornans. Hes.

Ποικιλόδωρος, variis et multiplicibus muneribus ornans, varia donans: ut, βασιλεὺς ποικιλόδωρος, apud Nonn.

Πολύδωρος, multa dans. Il. ζ'. Πολυδωρία, multorum donatio, munificentia multa elargiens. Xen. Pæd. 8.

Σαινίδωρος, donis adblandiens, ut canes cauda. apud Diogen. Laërt.

Φιλόδωρος, qui donare amat, munificus, liberalis. Plat. et Synes.

Φιλοδωρία, donandi amor, liberalitas, munificentia.

[Φιλοδώρως. Plat. Theætet. Γενναίως μοι καὶ φιλοδώρως, ὦ φίλε, ἓν αἰτηθεὶς, πολλὰ δίδως, καὶ ποικίλα ἀντὶ ἁπλοῦ.]

Composita ex δῶρον, i. palmus, &c.

Δεκάδωρος, qui decem palmorum est: ut, δεκαδώρῳ ἀμάξῃ, apud Hes.

Decomp. Ἑκκαιδεκάδωρος, qui sedecim palmorum est. Il. δ'.

Δωδεκάδωρος, duodecim palmorum: ut, δωδεκάδωρα κέρα, qualia apud Hom. sunt ἑκκαιδεκάδωρα.

Δίδωρος, qui duorum palmorum est. Plin. l. 35. c. 14.

Λειμόδωρον, limodorum: herba, quæ fœnum græcum suffocat, radici ipsius à primo exortu adnascens. Theoph. de caus. pl. l. 5. c. 21.

Ὀρθόδωρον, palma porrecta. Item interstitium illud quod in palma porrecta atque explicata est inter καρπὸν, et extremitatem digiti medii, quod etiam δῶρον dicitur, i. palmus. Poll. l. 2. Ab aliis exp. spithama, teste Hesych.

Πεντάδωρος, qui quinque palmorum est. Plin.

Τετράδωρος, qui quatuor palmorum est.

E.

E, Nota quintæ apud Græcos literæ, quam ἐψιλὸν vocant: signum etiam numeri quinarii: cui si à sinistro imo angulo præfigatur acuti accentus nota, quinquies mille denotat, hoc modo, ͵E, ͵ε. Eustath. ab antiquis hoc ἐψιλὸν tradit vocatum fuisse etiam εἶ, sed in versu metri gratia adjecto ι. ut in argumento libri quinti Iliados Homericæ. Vide Plutarchi libellum de ει apud Delphos, et Gell. lib. 19.

Ἒ, he, dolentis est particula, quæ geminari solet, interdum et quater repeti. Æschyl. in Prometh. Ἃ μαραίνει με χρίουσα Κέντροισι φοιταλέοισιν. ἒ, ἔ. Et paulò pòst, ἰώ μοί μοι, ἒ, ἔ, ἒ, ἔ. (600. et 741. Ch. 868. Eurip. Phœniss. 124.) ¶ Item, ἓ, se, pronomen est accus. casus. Plat. Pol. 1. ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναι ἑ κελεῦσαι, se expectare. Odyss. χ'. Εἰς ἓ καλεσσάμενος, ad se vocans. Genit. est οὗ sui, et ἕο pro eodem, resolutione poëtica: et εὗ per synæresin seu synalœphen: et εἷο per epenthesin τοῦ ι. (quod tamen et pro ἐμοῦ seu ἐμαυτοῦ accipitur, apud Apoll. Arg. 2. Εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι, i. de me minimè sollicitus sum) et ἕθεν, per paragogen, apud Hom. † οὗ ἕθεν. Apoll. Arg. 1. 362.† Dat. οἷ sibi. Xen. Pæd. 7. ὑπερεφοβεῖτο μή οἱ πάππος ἀποθάνοι, ne sibi avus moreretur. Nonnunquam pro αὐτῷ ponitur: ut Il. ά.——ἦν οἱ πόρε φοῖβος Ἀπόλλων. Et, ἑοὶ pro eodem, apud Hom. Ab Apollonio ἑοῖ ponitur etiam cum verbis primæ et secundæ personæ, pro ἐμοὶ et σοὶ, l. 3. In duali accus. σφῶε et σφὼ, se ipsos. Il. ά. Jungitur item cum verbo secundæ personæ, pro vos duo, ibid. Genit. et Dat. σφῶϊν, et per contract. σφῷν, sui ipsorum vel sibi ipsis. Il. ά. Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν, ipsis duobus. (Σφῷν ἐντολὴ Διός. præceptum quod ipsæ à Jove affertis. Æsch. Pr. 22.) Conjunctum autem cum verbo secundæ personæ significat, vobis duobus: ut Il. δ'. In plur. nominat. σφέες, et σφεῖς contractim, ipsi. Herodot. in Polym. Gen. σφέων, sui ipsorum. In Epigram. σφέων ἀδελφὴν, suam sororem. Et contractim σφῶν, pro eodem, apud Thuc. item ipsorum. Et σφείων per epenthesin τοῦ ι, itidem pro, sui ipsorum, ipsorum. Dat. σφίσι, sibi inter se. Thuc. Plat. Quum additur verbis aut aliis pronominibus primæ personæ, signif. nobis: ut apud Apoll. ἄρη δ' ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι, inter nos ipsos. Item ipsis. Et σφὶ, pro eodem, usitatius apud poëtas et Iones. Herodot. Item ipsis, (tam duobus quàm pluribus.) Od. δ'. καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν. Accus. σφέας, se. Item ipsos, ipsas, ipsa: tam de duobus quàm pluribus, apud Herodot. Et σφᾶς, pro eodem, i. se. Thuc. item, ipsos. † σφᾶς, ipsos, se. Xen. Pæd. 1. 4. 21.† Soph. Copulatum verbo primæ personæ signif. nos. Luc. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν λόγους, inter nos ipsos. Σφὶ per apocopen pro σφίας, i. se. item ipsos, ipsas, ipsa. Apoll. Arg. 3. Item in sing. num. pro, ipsum, ipsam. Soph. in Ajace. ἐγώ σφ' ἀπείργω, ego eum prohibeo. (Σφὲ, ipsum. Eurip. Phœniss. 718. 1597. Soph. Tr. 123. 169. 817. ipsam 893. El. 1387.)

Derivata à pronomine ἓ et cæteris ejusdem casibus formata.

Ἑὸς, οῦ, ὁ, suus, propriè de uno: ut docet Bud. εἰς ἑὸν νέεσθαι, domum suam se recipere, Apoll. ἑὸς δόμος, domus ejus. Od. ό. Ἑοῖο, apud Apoll. lib. 3. ponitur pro primitivo οὗ, i. αὐτῆς. ¶ Adjunctum verbis primæ et secundæ personæ significat, meus, tuus. Apoll. Arg. lib. 2. ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν, meis ædibus. Et libro 3. εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, manibus tuis. Pluralibus adjunctum sig. σφέτερος, ut apud eundem Apoll. καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι, i. suis. ¶ Conjunctum cum verbo secundæ personæ, significat, vester: ut apud eundem lib. 3. Μητέρ' ἑὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε, i. matrem vestram. Ὃς dicitur pro eodem, ut σφὸς pro σφέος, apud eundem lib. 1. Αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ ποιήσατο νύμφη Ὃν πόσιν, suum maritum. † ὃς sic Hesiod. Theog. 495. in fem. ἥ, v. 819. in dat. ᾧ. v. 928. gen. fem. ἧς. Hesiod. Asp. 18. et v. 38. ὅνδε.† ¶ In plur. ἑὰ, sua, dicuntur quæ quisque possidet veluti sibi propria, hoc est, bona. Hinc genit. ἑάων, bonorum: † Sic Hesiod. Theog. 46.† quòd ea quæ bona sunt quilibet sua facere seu sibi asciscere conetur: ut apud Homer. θεοὶ δωτῆρες ἑάων. Eustath. tradit in hoc genit. pleonasmum esse τοῦ α. Vide Ὃς etiam suo loco.

Σφωΐτερος, ου, ὁ, suus. Apoll. Arg. 3. οὕνεκεν ἀλκῇ Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσιν. ¶ Cum verbo secundæ personæ sign. tuus. Apoll. ibidem. Item vester Il. ά.

Σφέος, ου, ὁ, suus. Apoll. Arg. l. 1. Ἤλθομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα, rediimus quisque ad sua. Sic et apud Herodot.

Σφὸς, idem quod σφέος, et ex eo factum, ut σφᾶς ex σφέας, suus. Od. ξ'. ἑπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. Hesiod. in Theog. † 398.† ἦλθε σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, cum filiis suis.

Σφέτερος, ου, ὁ, suus. † Xen. Pæd. 1. 4. 21. ἑλομένους τὰ σφέτερα: partes suas capessantes. Xen. Pæd. p. 187. e.† propriè qui plurium est, ut ἑὸς qui unius. Thucyd. πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους. Apud Aristotel. de mundo, τὸ χερσαῖον ζῶον εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νόμους διεξέρπουσα, ad suas sedes consuetas. ¶ Cum verbis primæ et secundæ personæ sig. noster, vester, meus, tuus, prout nomina cum quibus copulatur, vel plur. vel singul. num. sunt. Hesiod. in Erg. Δεῦτε Δί' ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.

Σφετερίζω, f. ίσω, meum facio, in meum commodum converto, mihi assumo, mihi usurpo. Plat. de leg. 8. ἐὰν ἑσμοὺς ἀλλοτρίους σφετερίζῃ τις. Media quoque vox in activa signif. usitata est. Xen. Hell. 3. Ἀργείους Κόρινθον σφετεριζομένους. (Æsch. Suppl. 39.)

Σφετερισμὸς, οῦ, ὁ, actio, qua quis aliena sua facit. Arist. Rhet. 1.

Σφετεριστὴς, οῦ, ὁ, interversor: qui aliena vel ea quæ communia sunt in suam solius rem vertit. Aristot. Pol. 5.

Διασφετερίσασθαι, (*comp.*) sibi vendicare seu retinere, in suos et proprios usus convertere. Phil. de vita M. l. 1. τὴν λείαν μόνοι διασφετερίσασθαι διανοηθέντες, intercipere prædam.

Ἔα, quidam gramm. tradunt esse ἐκπλήξεως adverb. ex Imper. ἔα pro ἔαε factum. Lat. exp. hem. Plat. in Protag. ὁ δὲ τὴν θύραν ἀνοίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες. οὐ σχολὴ αὐτῷ. i. hem, sophistæ hi sunt: ut Bud. vertit, qui et ab Euripide sic accipi scribit. Sic Aristoph. † Nub. 1262.† ἔα, τίς ἐσθ' ὁ πρεσιὼν οὑτοσί; Apud Æschylum quoque ἆ ἆ, et ἔα ἔα, schol. esse ἐκπλήξεως adverbia scribit, et quidam hau hau interpr. Aliquando exp. ah: ut Marc. c. 1. ἔα, τί ἡμῖν καί σοι; Sic et apud Aristoph. in Nub. ἔα, τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; Apud Synes. ἔα, πανταχοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαί. Bud. interpr. heu. Aliud ἔα est ex poëtico ἐάω pro ἐᾷ ἐάει. Aliud contractum tertiæ imperfecti ex ἔαε. Aliud denique per διάλυσιν Ionicam ex ἦν et ἦ.

ἘΑ'Ν, si; idem quod εἰ. Cum subjunct. Plat. in symp. ἐὰν εἴπω οὑτωσί. Arist. de an. ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον, nisi sit asinus quem equa lactaverit. Apud Marc. c. 10. οὐδείς ἐστιν, ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἕνεκεν ἐμοῦ, ἐὰν μὴ λάβῃ, &c. i. quin accipiat. Sic et Matth. 26. Reperitur et cum opt. apud Hermog. ἐὰν μὲν τὸ πρᾶγμα παρ' ἡμῶν εἴη γεγονός. ¶ Interdum ἐὰν sequente τε geminatur pro, sive, sicut εἴτε. Plat. de leg. 6. τά τε πηγαῖα ὕδατα, ἐάν τέ τις ποταμὸς, ἐάν τε καὶ κρήνη ᾖ. Et, ἐάν τ' οὖν pro ἐάν τε, apud eundem lib. 11. ἐάν τ' οὖν δοῦλον, ἐάν τ' οὖν ἐλεύθερον πηρωθῶσι. (Soph. Œdip. Tyr. 593.)

Ἐάνπερ, si; item licet. cum subjunct. apud Plat. ¶ Ἐὰν pro ἂν particula potentiali sæpe in Test. Novo: ut Matth. 8. ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ, Et 12. Sic et Act. c. 2.

Ἂν et ἤν, idem quod ἐὰν, si. † Xen. Pæd. 1. 3. 15. et 1. 4. 12.† Dem. in Mid. ἴστε δήπου τοῦθ' ὅτι τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορός. Il. ά.——οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς. Herodot. ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω. In Epigr. ἢν καὶ, quanquam.

Κἂν, (*comp.*) pro καὶ ἐὰν, et si: † Xen. Pæd. 1. 4. 9.† ut Aristoph. in Pluto, κἂν μὲν ἀποφήνω, &c. (R. 1100. κἄν πού sicubi. 1209.) ¶ Sumitur et pro, quamvis, etiamsi. ut Dem. in Mid. πρῶτον μὲν ἀφαιρεθήσομαι τὴν νίκην, κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαί τινος. Plat. Pol. 2. ὃν δ' ἂν γνώριμον ἴδῃ ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθοι. ¶ Item pro, sive. ut Synes. κἂν βούληται, κἂν μὴ βούληται. ¶ Dicitur et κἂν εἰ itidem pro, etsi, etiamsi. Cum Indic. Dem. περὶ παρ. Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν. Cum opt. Aristoph. κἂν εἴ με τύπτοις, οὐκ ἀντείποιμί σοι. Reperitur et εἰ trajectum per tmesin post κἂν, Dem. ibid. κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγινώσκοι τις τῶν πεπρ. &c. Apud Aristot. sæpe, κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, et si quid simile, sub. ἐστί. ¶ Item κἂν pro καὶ et ἂν potentiali particula, atque adeò, etiam, apud Aristoph. Demost. et Xen. ¶ Item κἂν, saltem, Luc. initio Herodoti sive Aëtionis, οὐ πάντα φημὶ ὅσα προσῆν αὐτῷ, ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων. Dicitur et κὴν pro κἂν, vel καὶ ἂν, vel καὶ ἢν: ac sæpe pro, quamvis. ¶ Κὰν (sine accentu) pro καὶ ἐν, vide in Ἐν.

ἜΑΡ, ρος, τὸ, ver. Il. ζ.——ἔαρος ἐπιγίγνεται ὥρη. Apud Thuc. πρὸς τὸ ἔαρ, sub vere. et, πρὸς ἔαρ ἤδη, appetente jam vere. Metaph. Demades apud Athen. l. 13. τοὺς ἐφήβους dicit esse ἔαρ τῆς πόλεως. (☞ Etymol. deductum vult ab ἕω, i. mitto, quoniam eo tempore terra omnia emittat.) ¶ Item, sanguis, quòd verno tempore sanguis abundet, inquit Suid. Affert Eust. ex Oppiano. ¶ Item, pinguedo, apud Nic. in Alexiph. Πρημαδίης ἢ Ὀρχάδος εἶαρ ἐλαίας. Affertur et ex Callim.

Ἐαρινὸς, οῦ, ὁ, vernus: ut, ἐαρινὰ μῆλα, apud Diosc. † Xen. Pæd. p. 233. c.†

Ἐάρτερος, ου, ὁ, vernus. Nic. in Ther. Πρόσθε βοῆς τέττιγος ἐαρτέρου.

Ἐαρίζω, f. ίσω, vernum tempus dego. Athen. l. 12. (de regibus Parthorum) ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι. ¶ Item, verno, i. vernam temperiem seu amœnitatem refero. Plat. in Axiocho. παντοῖοι δὲ λειμῶνες ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι, prata autem flosculis distincta vernant.

Εἶαρ, ρος, τὸ, ver, factum ex ἔαρ epenthesi literæ ι. metri causâ. Hesiod. in Erg. εἴαρι πολεῖν. ¶ Item, sanguis, apud Eust. et Nic. in Alexiph.

Εἰαρινὸς, vernus. Hom. Hesiod. † Theog. 279.†

Εἰαρίτης λίθος, idem quod αἱματίτης, ut Nicandri schol. docet.

Ἦρ, ἦρος, ver. (factum ex ἔαρ contractione ε et α in η.) Aristoph. in Neb. † 1004.† ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, verno tempore gaudens. Thuc. l. 5. τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, ineunte vere. ¶ Item, tempus matutinum seu diluculum: vel quòd tempus matutinum similitudinem quandam habeat cum verno, ut meridianum cum æstivo, et sic deinceps: vel quod diluculum homines ad consuetas operas excitet, ut ἦρ dictum sit ab αἴρω. Od, ῦ. Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, summo mane venient. (Soph. Œdip. Tyr. 1158. Theoc. κδ'. 91.)

Ἠέριος, ου, ὁ, matutinus, per pleonasmum τοῦ ε, ut tradit Eust. Il. ά. ¶ Exponitur etiam, aërius, ab ἀὴρ pro ἀήρ: ut, ἠέριαι γέρανοι, aëriæ grues. Exp. et matutinus. Od. ί.

Composita.

Ἐνεαρίζω, vernum tempus dego in, &c. Plut. in Erot. Cum dat.

Συνεαρίζω, simul vernum tempus dego, vel simul veris amœnitatem refero.

ἘΑ'Ω, F. άσω, aor. 1. εἴασα, sino, permitto. Cum infinit. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.† Il. β'.——τόνδε δ' ἐῶμεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν. Isocr. μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενος περιορᾷς. ¶ Item, prætermitto, omitto, cum infinit. ut, ἐῶ λέγειν. Interdum signif. sino liberum abire, non attingo. † missum facere. Xen. Pæd. l. 2. 58. c.† Dem. οὐδ' ὅτ' Εὐέργῳ προπηλακίζεσθαι λαγχάνειν, εἴας ἄν με, i. reliquisses me quietum, sed etiam interpellasses, ut Bud. interpr. ¶ Item, desino, cesso, Bud. ex Hom. (Eurip. Med. 1059. Soph. Tr. 348.)

Ἐάομαι, pass. sinor, permittor, relinquor, omittor. Thuc. Aristot. (Ἐατέον. Eurip. Phœniss. 1169.)

Εἰάω, poëtica epenthesi τοῦ ι metri causa dicitur pro ἐάω, sino, συγχωρῶ.

Composita.

Παρεάω, transmitto.

Προσεάω, insuper sino. Alii exp. simpl. sino, permitto.

ἜΒΕΝΟΣ, sive ἔβενος, ου, ἡ, ebenus sive ebenum: lignum ex omni materie spississimum et gravissimum, cariem non sentiens, de quo vide Dioscor. l. 1. c. 130. Gal. in simpl. medic. Plin. l. 12. c. 4. item Theoc. idyll. 15. et Herodot. l. 3.

Ἐβένινος, ου, ὁ, ebeninus, ex ebeno factus.

ἘΒΙ'ΣΚΟΣ, secundum medicos, herba quæ et ἀλθαία, inquit Suidas. Galenus simpl. medic. l. 6. ἐβίσκον sive ἀλθαίαν, esse dicit malvam sylvestrem. Diosc. ἰβίσκον appellat, per ι. Plin. et Virg. hibiscum, præfixa aspiratione.

ἘΓΓΥ'Η, ης, ἡ, sponsio, expromissio, fidejussio. (Æsch. Eum. 901.) (☞ Παρὰ τὸ γυῖον, quasi quæ ἐν γυίοις, i. manibus rem fidejussam deponat. συνάλλαγμα. vel, ut Etym. vult, παρὰ τὸ γύη sive γῆ: quod terra reliquis elementis sit stabilior, quam etymologiam et Suidas sequitur.) Odyss. θ'. Δειλαί τοι τῶν δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι.

Ἐγγύην ὁμολογεῖν, vadimonium promittere. ¶ Ἐγγύας παρέχειν, satisdare, offerre satisdationem. Theophr. in institut. ¶ Ἐγγύη est et ἡ γάμου ἀπογραφὴ, ut tradit Eust. ex Rhet. lexic. seu desponsio, Poll. Hesychio item, σημεῖον ἐν θυτικῇ.

Ἔγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, præs. i. ut Ascon. expon. satisdationibus obnoxius. Lys. ἀπέφηνε δ' αὐτὸν ἑκατὸν μνᾶς κεκομισμένον ἐγγύους ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας, eum recepisse ostendebat centum minas fœnori datas acceptis fidejussoribus à testatore. Ἔγγυος οὐσία, et ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, bona prædia, i. oppignorata seu satisdationibus obnoxia. ¶ Ἔγγυος, ου, ὁ, (substantivè) sponsor, fidejussor, præs. Aristot. Œcon. 2. καθιστάναι τοὺς ἐγγύους εἴκοσι ταλάντων, prædes dare 20. talentorum.

Ἐγγυάω, ῶ, f. ήσω, propriè esse volunt, in γυῖα seu manus trado, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω. Budæo est, sub fide sponsionis trado. Antiph. ἐχρῆν γὰρ τὸν ἄνδρα δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Est etiam despondeo et uxorem do: vel etiam desponsam trado. Herodot. ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι. Item spondeo, promitto, fidem do. Aristoph. in Pluto. Εἴ γ' ἐγγυᾷς σύ μοι ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμ', οἴσω τὰς χύτρας, si mihi promittis venturum esse illum ad me.

Ἐγγυάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, voce media, spondeo. Cum inf. Plut. in Fab. αὕτη μὲν ἐγγυᾶταί σε μένειν ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Cum accusat. ut, ἐγγυᾶσθαι τὰς πράξεις, apud Dem. contra Timocr. Dicitur et, ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, apud Plut. in symp. et Odyss. θ'. ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον, apud Dem. recipio in me eventum rei, præsto eventum. Sic αἰτίαν ἐγγυᾶσθαι, culpam præstare. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, Demosth. uxorem desponsam accipere.

Ἐγγύησις, εως, ἡ, fidejussio, vadimonium: ἐγγυήσεις συγκείμεναι, vadimonia constituta.

Ἐγγυητὴς, οῦ, ὁ, fidejussor, vas vadis, sponsor. Plat. Demosth. Xenoph. † Pæd. 6. p. 163. b.†

Ἐγγυητὸς, οῦ, ὁ, sponsionis intercessione promissus, aut sponsione traditus. unde ἐγγυητὴ, mulier desponsa seu desponsata, conjugata. Dem.

Ἐγγυητικὸς, ad fidejussionem pertinens, fidejussorius.

Composita.

Ἀλληλέγγυοι, duo rei promittendi. Bud. Ἀλληλέγγυον, ου, τὸ, (sub.) mutua fidejussio.

Ἀλληλεγγύως, cum mutua fidejussione, invicem fidejubendo.

Ἀνέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla sponsionis intercessione factus. Item non desponsus. Plut. Apud Poll. ἀνέγγυος γάμος opponitur τῷ ἐπεγγύῳ γάμῳ. Fœminino gen. de puella aut muliere dictum, est, non desponsa; ut, ἀνέγγυοι θυγατέρες, apud Plut. in Rom.

Ἀνεγγυάω, ῶ, fidejubeo.

Διεγγυὰ, ἡ, fidejussio.

Διεγγυάω, ῶ, sponsione facta recipio et libero. quod fit in assertione. Thuc. l. 3. ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, hospitum sponsione in octoginta talenta dimissi. Expon. et repignero. Dionys. Halic. lib. 7. διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, repignerantes corpora pecunia numerata. vel quum pecunia vadis loco data corpora redemisset. Item oppignero, l. 2. Esdr.

Διεγγυῶμαι, (voce media) spondeo, promitto, i. facturum me recipio. Synes. τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι.

Διεγγύησις, fidejussoris intercessio. Dem. Interdum est simpliciter, quum quis se rem præstaturum promittit, et effectum iri suo periculo recipit, inquit Bud.

[Ἐνεγγυάω. Demosth. adv. Nicostrat. τοσούτου δὴ δέουσιν ἐκτίνειν, καθὰ ἐνεγγυήσαντο, ὥστε καὶ τῶν ἡμετέρων ἀμφισβητοῦσι, &c.]

Ἐνεγγυῶμαι, idem quod ἐγγυῶμαι. Ἐνεγγυῶμαι τὸν φίλον, spondeo pro amico.

Ἐξεγγυάω, ῶ, sponsione et fidejussione aliquem inter custodias existentem, vel futurum libero. Dem. contra Tim.

Ἐξεγγυῶμαι, voce media, expromitto: unde ἐξεγγυώμενος, expromissor, fidejussor.

Ἐξεγγύησις, vadimonium, fidejussio, sponsio.

Ἐπέγγυος, sponsionis intercessione factus, cui contr. est ἀνέγγυος. ἐπέγγυος γάμος, Poll. ex Lycurgo.

Ἐχέγγυος, cujus tanta est autoritas, ut fidem ejus sequi debeamus, quasi idonei sponsoris alicujus verbi. vel quo, aut cujus fide, ut idoneo et locuplete fidejussore, niti possis. Plut. in Publ. ἰδιώτην οὐδένα νομίζων ἐχέγγυον ἀπορρήτων τηλικούτων, cujus fidei concredere possit. Rebus inanimatis frequenter tribuitur. Apud Eurip. in Phœniss. τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυον τὴν πρόσθε ποιῶ, expon. ratum facio. (Ἐχεγγύους δόμους. Med. 388.) Nonnunquam ita usurpatur, ut par et idoneus apud Lat. i. de cujus fide ad aliquam rem perficiendam dubitare non possis. Herodian. lib. 3. ὡς μηδεμίαν εἶναι δύναμιν ἔξωθεν ἐχέγγυον μηδ' ἀντίπαλον πλήθει στρατοῦ, i. parem tantis opibus. Plut. in Pericl. οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόῤῥοπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν, tanto par imperio. Τὸ ἐχέγγυον substantive etiam capitur pro ἀσφαλὲς seu ἀσφάλεια. Herodian. lib. 2. τήν τε πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον τῆς φρουρᾶς προδόντας, prodita fide custodiaque.

Decomp. Ἀνεχέγγυος, contrarium τῷ ἐχεγγύῳ. Thuc.

Κατεγγυάω, ῶ, vadimonio, vel sponsione, vel satisdatione obstringo. Dem. contra Neær. κατηγγύησα αὐτὸν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ, satisdatione eam obligavi apud magistratus. Apud eundem ὑπὲρ τοῦ ἀργυρίου τὴν ναῦν κατεγγυῶ καὶ τοὺς παῖδας, pueros et navem pro credito pigneror et manum prædibus bonis injicio, quæ bona satisaccepto habebam obnoxia. Et cum duobus accus. apud Platonem, ταύτην δὲ τὴν ἐγγύην τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι, hac sponsorum fide eos qui manu cædem fecerint, obligari. ¶ Dicitur etiam, κατεγγυῶ τὴν κόρην, despondeo vel desponsam trado; ut ἐγγυῶ.

Κατεγγυᾶσθαι etiam est διεγγυᾶσθαι, et ἐγγυᾶσθαι, ut Dem. πρὸς Πολέμαρχον, Κατηγγυῶντο τοὺς ξένους.

[Κατεγγύη. Demosth. Orat. c. Aristog. ἐμπεσόντος ἀνθρώπου τινὸς Ταναγραίου, πρὸς κατεγγύην γραμματεῖον ἔχοντος, &c.]

Μεσέγγυος, ου, ὁ, qui ut sponsor intervenit. Bud. est interventor, sequester, intercessor.

Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, apud sequestrem pecuniam deponendam stipulor vel contendo: deponi apud sequestrem stipulor vel jubeo. de iis dictum redemptoribus, qui sequestratione pecuniæ sibi cavent. Dem. πρὸς Βοιωτὸν, Καὶ μεσεγγυησαμένης ἀργύριον ἐπὶ τούτοις, δίδωσι τὸν ὅρκον αὐτῇ, Et in pass. τὸ μεσεγγυηθὲν, apud Lys. et Plat. apud sequestrem depositum. Μεσεγγυησάμενος, intercessor, sequester, apud Antiph.

Μεσεγγύημα, τὸ, id ipsum quod apud sequestrem deponitur: sequestrum, sequestratio. Xen. Item pro sponsione mercedis et pretio δωροδοκίας, pro pacta mercede occulta. Æschin.

Παρεγγυὴ, ἡ, adhortatio, allegatio, insinuatio.

Παρεγγυάω, ῶ, Suidæ est παρακατατίθεμαι, est item παρέχω. A Bud. exp. per manus trado. Plut. ἐβούλετο δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπειπάμενος Δολοβέλλᾳ παρεγγυῆσαι, ejuratum magistratum tradere. Inde παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, dare tesseram. Xen. Pæd. 3. ¶ Est etiam cohortor et adhortor, ut imperator milites adhortatur ad prælium. Plut. in Cam. παρεγγυῶντες ἀλλήλους μὴ ἀπολείπεσθαι τοῦ στρατοῦ. Item jubeo. Xen. Pæd. 4. ἐπειδὴ δ' ἐγὼ παρεγγύησα ἐπανάγειν, postquam ego referre pedem et milites se recipere jussi. Item mando, nuntio et indico. Synes. τὰς ὑπὲρ ἡμῶν εὐχὰς καὶ κοινῇ, καὶ καθ' ἕνα πᾶσι παρεγγυήσατε, i. indicite, imperate. Ponitur et pro denuntio, certiorem facio. Synes. βοῆς δὲ γενομένης, ἐπειδή τις παρεγγύησεν αὐτῇ γῇ πελάσαι, θροῦς ἤρθη πολύς. Item occurro, ex Polyb. frag.

Παρεγγύησις, denuntiatio. Xenoph. [Lacedæm. Resp. cap. 11. §. 4. ἐκ δὲ τούτων τῶν μορῶν διὰ παρεγγυήσεως καθίστανται τότε μὲν εἰς ἐνωμοτίας, τότε δὲ εἰς τρεῖς, τότε δὲ εἰς ἕξ.]

Παρεγγυῶμαι, mando, jubeo. Plut. in Oth. ἐκεῖνο παρεγγυῶμαί σοι τελευταῖον, illud ad extremum tibi præcipio.

Decomp. Προπαρεγγυάω, ῶ, antè spondeo seu promitto. apud Suid.

Προσεγγυάομαι, ῶμαι, insuper sponsor fio, insuper spondeo. Construitur cum gen. et accus. eum significante pro quo fidejubetur. Demosth. contra Onet.

Ὑπέγγυος, data fidejussione aliquid faciens, ut datis vadibus liberatus: ὑπέγγυα δανείσματα, quæ satis accepto credita sunt. Apud Dem. ὑπέγγυα χρήματα, quasi, bona prædia. ¶ Item obnoxius et sponsione quasi addictus. apud Euripid. in Hecuba, cum dat. (Æsch. Choëph. 36.)

Ὑπεγγύως, satisdato. ὑπεγγύως ὑποσχέσθαι, satisdato promittere. ὑπεγγύως δεδανεισμένα, dicuntur quæ et, ὑπέγγυα, et ἔγγυα δανείσματα.

Φερέγγυος, idem quod ἐχέγγυος, ut Bud. tradit. Capitur frequenter pro, par et idoneus seu sufficiens alicui rei, ut fidejussor locuples vadimonio. † Soph. El. 948. et ibi Camerar.† Herodot. οὐ φερέγγυός εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν ὑμῖν. Et Thuc. φερεγγυώτατος ἐφάνη πρὸς τὰ δεινὰ, adversus atrocia plurimum de sua virtute spopondisse videbatur. (Æsch. S. c. Th. 402. φερέγγυον φρούρημα. 455. 476. Soph. El. 946.)

Φιλέγγυος, qui sponsionibus seu fidejussionibus gaudet. Strabo.

ἘΓΓΥ'Σ, prope. idem quod ἀγχοῦ, σχεδόν. (☞ Eust. derivatum tradit παρὰ τὸ ἐν, καὶ γυῖα, ut sit τὸ ἐν ὑπογυίῳ, καὶ πρόχειρον.) Aliquando sine casu. Iliad. γ'. Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Aliquando cum dat. Il. χ'. ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν. Arist. in probl. ἐγγύς ἐστι τῇ κοιλίᾳ. Aliquando cum genit. ut, ἐγγὺς κατάρας ἐστὶ, confinis est imprecationi seu proximus. Arist. in Probl, ἐγγὺς ἦλθεν τοῦ σφῆλαι καὶ καταβαλεῖν ἐπὶ θύραις τῆς Ῥώμης, parum abfuit quin. Οὐδ' ἐγγὺς post senten-

tiam negativam eleganter ponitur pro, longè abest, nequaquam. Dem. contra Mid. ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγύς. Et pro cor. ἀλλ' οὐκ ἐποιοῦντο τοῦτο οὐδ' ἐγγύς. Sine casu capitur etiam, ut prope, apud Lat. i. ferè, fermè, circiter. Xenoph. δαπανῶσα ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα. Sic apud Thuc. ἔτη ἐγγὺς τριακόσια. Comp. gradus est Ἐγγύτερος, propior, propinquior, similior. Dem. ἐγγύτερος λόγου, qui plusculum rationis habere videtur. Xen. Pæd. 8. ἐγγύτερον μὲν τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου. Cic. de senect. nihil morti est tam simile quàm somnus. † ἡ ἐγγὺς φυλὰ, finitimæ nationes. Xen. Pæd. 1. 5. 2.†

Ἐγγυτέρω, propius. Thucyd. ἐγγυτέρω τῆς πόλεως. Xenoph. τὰ ἐγγυτέρω ὄντα, quæ propiora sunt. Plat. in Apol. ὅσῳ μοι ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει, quanto mihi propinquiores estis genere. Superl. Ἐγγύτατος, proximus. Thucydides libro 8. μάλιστα δ' αὐτοὺς καὶ δι' ἐγγυτάτου ἐθορύβει. Et adverbialiter, Ἐγγυτάτω, et Ἐγγύτατα, proximè. † ἐγγύτατα γίγνοιντο. Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Thucydid. ἐγγύτατα τούτων ἐγένετο μάχη, proximè ipsos. Xenophon, ἐγγύτατα τῆς πόλεως. Et metaph. apud eundem Thucyd. ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντες, animo ad id proximè accedentes. Xen. ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου, proxime id quod optimum est. Sic dicuntur, οἱ ἐγγύτατα, aut ἐγγυτάτω γένει ὄντες, qui proximo gradu contingunt aliquem. † ὁ ἐγγύτατα, proximus. Xen. Pæd. l. 2. 46. a.† Capitur, ut ἐγγὺς, etiam sine casu, pro, ferè, circiter. Thuc. lib. 6. ἔπεσι δὲ ἐγγύτατα ὀκτώ. Pro his reperitur et comp. ἔγγιον, propius, et superl. ἔγγιστα, proximè.

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, propinquitas, vicinitas. Alex. Aphr. l. 2. Probl.

Ἐγγύθεν, è propinquo, cominus. Item propè. Il. σ'. ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτοῦ. Plut. ad Col. καὶ πέλας γάρ ἐστιν ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. (Æsch. S. c. Th. 59.)

Ἐγγύθι, poëticè pro ἐγγὺς, prope. Cum genit.

Ἐγγίζω, f. ίσω, appropinquo. Cum dat. Jac. 4. ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν. Aliquando cum εἰς. Matth. 21. ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα. Aliquando cum πρός. Cebes Theb. ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, propius accedentes.

Ἐγγίσωμα, ατος, τὸ, dicitur cranii fissura, in qua os affectum loco naturali dimovetur et desidit, atque ad inferiorem cerebri membranam pertingit, quam etiam urget premitque. Sic dicitur, ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς, quòd os fractum ad subjectam membranam appropinquet. Meminit Gal. Ther. l. 6. et in defin. med.

Composita.

Ἔνεγγυς, prope.

Πάρεγγυς, propiusculè: nam παρὰ hic ἐλάττωσιν sign. ut in multis. Aristot. Pol. 2. ἡ δὲ Κρητικὴ πολιτεία πάρεγγυς μέν ἐστι ταύτης, propiusculè accedit ad hanc. Aliquando habet plenam sign. ὡς παρὰ πολὺ, apud eundem 6. δεῖ γὰρ οὔτε λίαν ὑπολείπεσθαι ταῖς ἡλικίαις τὰ τέκνα τῶν πατέρων, οὔτε λίαν πάρεγγυς εἶναι.

Παρεγγίζω, propiusculè accedo, aliquantulum appropinquo. Theoph. hist. pl. l. 3. cap. ult. (de smilace aspera) παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν σταφυλήν.

Προσεγγίζω, appropinquo, accedo. Marc. 2. μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.

Σύνεγγυς, prope. Aristot. Pol. 2. σύνεγγυς ἀλλήλων εἰσὶ, inter se proximæ sunt.

Συνεγγίζω, appropinquo, coëo, συνάπτω. Diosc. l. 3. c. 95. συνίσταται δὲ θέρους τοῦ συνεγγίζοντος τῷ φθινοπώρῳ, æstatis exitu, quum appetit autumnus. Idem lib. 2. cap. 98. ἐπὶ τὸ μεταξὺ μέρος τοῦ ἀντίχειρος, συνεγγίζον δὲ τῷ καρπῷ κοῖλον, in eo interstitio ubi pollex brachiali committitur.

ἘΓΕΙ'ΡΩ, f. ερῶ, p. ερκα. Aor. 1. ειρα, expergefacio: ut, ἰαύοντας ἐγείρει, Od. ι. (Æsch. Ag. 307.) Et, ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρε, Od. δ. è somno excitavit. Item, ἐγείρω, vel ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, excito à mortuis: item, ἐγείρω νεκροὺς, excito mortuos, sæpe in N. Testamento. ¶ Item, metaphor. ut Iliad. λ'.—ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. Et Iliad. σ'. ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. Thuc. 1. καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν. Sic Lat. excitare pugnam, seu bellum. Item, ἐγείρειν μένος, apud Hom. excitare animum. Apud Herodian. ἐγείρειν ὀργὴν, excitare iram, accendere iram. Interdum exp. instigo. ¶ Item excito, i. extruo. Apud Herodian. ἐγείρειν τρόπαιον, excitare vel statuere tropæum.

Ἐγείρομαι, expergefio, excitor: ut, ἔγειραι ὁ καθεύδων, Eph. 5. Item excitor à mortuis, frequentissimè in N. Test. (Eurip. Med. 1186.)

Ἔγερσις, εως, ἡ, (q. d. expergefactio) excitatio. Item resurrectio, Matth. 27. Apud Herodot. ἔγερσις τῶν τειχῶν, extructio, in altum ædificatio.

Ἐγέρσιμος, ut, ἐγέρσιμος ὕπνος, q. d. excitabilis somnus, pro, somnus è quo aliquis excitari potest, Nonn. (Theoc. κδ'. 7.)

Ἐγερτήριος, idem quod ἐγερτικὸς, excitativus. Ælian. var. hist.

Ἐγερτικὸς, excitativus, excitandi vim habens seu provocandi: ut, ἐγερτικὸς μανίας.

Ἐγερτὶ, vigilanter. Eurip.

Ἔγρομαι, per syncopen, pro ἐγείρομαι. Iliad. β'. Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου. Aristoph. κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός.

Ἐγρήσσω, vigilo. Il. λ'. Πάννυχοι ἐγρήσσοντες.

Composita.

Ἀνεγείρω, expergefacio, excito, pro ἐγείρω. Hom. Odyss. κ'. Demosth. Philipp. 4. Apud Phil. de mundo, ἀνεγείρειν τὰς ὄψεις πρὸς οὐρανὸν, exp. attollere seu erigere oculos in cœlum.

Ἀνέγερσις, expergefactio, excitatio. Plut.

Ἀνέγερτος, inexpergiscibilis, inexperrectus.

Decomp. Ἐπανεγείρω, excito, exsuscito.

Ἐπανέγερσις, idem ac ἀνάστασις esse dicitur.

Διεγείρω, idem quod ἐγείρω. ut, διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα. Herodian. l. 2. Et pass. διεγερθεὶς, expergefactus.

Διέγερσις, excitatio. Διεγερτικὸς, excitandi vim habens.

Decomp. Δυσδιέγερτος, excitatu seu expergefactu difficilis. Gal. apud Hippocr.

Ἐσεγείρω, q. d. incito, seu incitando compello intrò.

Ἐξεγείρω, idem quod ἐγείρω. Aristoph. ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι. (R. 51.)

(Ἐξεγείρομαι. Æsch. Ag. 901. Ch. 493.)

Ἐξέγερσις, excitatio: idem quod ἔγερσις.

Ἐπεγείρω, idem quod ἐγείρω. Aristoph. [Herodot. Hist. lib. 7. αὐτοὶ οὗτοι ἔσαν οἱ ἐπεγείραντες, καὶ βασιλῆα μετά γε θεοὺς ἀνωσάμενοι.]

Ἐπέγερσις, excitatio. Max. Tyr.

Κεφαληγερέτης, dictus est Pericles, quod capite esset oblongiore, ut docet Plut.

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes excitans. Jovis epith. apud Hom. Iliad. ά. Empedocles verò apud Plut. Symp. 5. Probl. 8. ἀέρα vocat νεφεληγερέτην. Vide et comp. ab Ἀγείρω.

Νυκτεγερσία, ἡ, excitatio nocturna, qua videlicet aliquis noctu excitatus surgit. Plut. in vita Hom. Et Strab. lib. 8. Νυκτηγρεσία, pro eodem. q. d. noctisurgium. Νυκτεγερτέω, noctu excitor et surgo, vel excubias nocturnas ago. Plut. in Cæs.

Νυκτηγρετέω, de nocte surgo ad obeundum aliquod negotium. Them.

Προεγείρω, præ excito, antè excito. Προεγείρονται οἱ νεκροί. Naz.

Συνεγείρω, simul excito, simul levo.

Composita ab ἔγρομαι facta.

Ἀνέγρομαι, pro ἀνεγείρομαι, apud poëtas. Et, ἀνεγρόμενος, apud Luc.

Ἐξέγρομαι, apud poëtas pro ἐξεγείρομαι. (Aristoph. R. 51.) [κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. Hunc citat Thom. Magist. in Nom. Att. et Suidas in Lex. Plat. de Rep. lib. 7. καὶ τὸν νῦν βίον ὀνειροπολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα, πρὶν ἐνθάδ' ἐξέγρεσθαι, &c. Conviv. iii. ἐξεγρόμενος, &c.]

Ζωγρέω, ῶ, in vitam revoco, exuscito, instauro. Epigr. l. 3. Vide et in comp. ex Ἄγρα.

Νήγρετος, q. d. inexcitabilis. Apud Homer. sic dicitur somnus ex quo excitari nequeas.

Ἀνήγρετος, pro eodem. apud Nonn. ἀνήγρετος ὕπνος ὀλέθρου.

ἛΓΚΑΤΑ, τὰ, intestina, interanea, viscera: τὰ ἔντερα, τὰ σπλάγχνα. Il. λ'. —— αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Luc. in Caucas. γῦπας ἂν ἐπέστησέ σου τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας. Reperitur et dativus ἔγκασι, quem Etymol. vult συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐγκάτοισι, ut πρόβασιν ex προβάτοισι. Il. λ'. μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός. ☞ Idem Etymol. derivat παρὰ τὸ ἐντὸς κεῖσθαι τῶν μελῶν.

Ἐγκὰς, in profundo. Gal. in lex. Hippocr.

ἘΓΚΙΣΣΑ'Ω, ῶ, coitum appeto, vel concipio. Genes. 30. ἐγκισσῶσι τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους.

Ἐγκίσσησις, Suid. est initus. ὄχευσις.

ἘΓΚΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, fuit opus pistorium et dulciarium è simila, quod oleo incoquebatur et melle indulcabatur. Exod. c. 16. ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι. Et Num. c. 11. ἦν ἡδονὴ τοῦ μάννα ὡσεὶ γεῦμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ. Meminit Athen. l. 14.

ἘΓΚΩ'ΜΙΟΝ, ου, τὸ, præconium, laudatio, laus. Apud Aristoph. in Nub. † 1207.† ἐγκώμιον ᾄδειν εἰς τὸν υἱὸν, canere carmen de laudibus filii. Apud Isocr. ἐγκωμίων τυγχάνειν, et ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι, pro eodem, in Panath. Apud Dem. Philip. 2. ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, significat non tam laudem, quàm laudis materiam et argumentum. ¶ Interdum est oratio scripta de laudibus alicujus: ut, ἐγκώμιον Ἡρακλέους. Plutarch. Discrimen inter ἐγκώμιον, et ἔπαινον, vide apud Aristotel. Eth. l. 1. c. 13. et Rhet. 1. ☞ Dictum putant ἐγκώμιον ἀπὸ τῆς κώμης, quod olim soleret ἐν κώμαις, i. in triviis seu compitis cani.

Ἐγκώμιος λόγος, idem quod ἐγκώμιον, ut tradit Eust.

Ἐγκωμιάζω, laudo, laude seu laudibus afficio. Æschin. in Ctes. ἐγκωμιάζειν τὴν ἐκείνων ἀρετήν. Sic et apud Isocr. sæpe. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 126. a.†

Ἐγκωμιαστὴς, οῦ, ὁ, laudator.

Ἐγκωμιαστικὸς, (q. d. laudativus, seu laudatorius) ad laudationem pertinens. Ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα, Herm. pro genere demonstrativo. Item, ἐγκωμιαστικοὶ, apud Dion. Long. qui lubenter laudant: ad laudandum propensi.

Ἐγκωμιαστικῶς, q. d. laudativè, aut laudatoriè: eorum more qui laudationem aliquam scribunt.

Composita.

Ἀνεγκωμίαστος, ου, ὁ, illaudatus, nulla laude affectus.

Ἐνεγκωμιάζω, laudibus effero, ἐγκωμιάζω. Plut. in Pyrrho.

Φιλεγκώμιος, est, ὁ φιλῶν ἐγκώμια, qui laudibus delectatur, qui laudari cupit.

ἘΓΡΗΓΟΡΕ'Ω, ῶ, vigilo. † Xen. Pæd. 1. 4. 20.† Aristot. τὰ ἔναιμα καὶ πεζὰ πάντα, καὶ καθεύδει, καὶ ἐγρηγορεῖ. ☞ Eustath. formari dicit ab ἐγείρω, cujus præt. ἤγερκα, med. ἤγορα, et Atticè ἐγήγορα, et cum pleonasmo literæ ρ, ἐγρήγορα, unde ἐγρηγορῶ, servato ε primitivi. Illud autem præt. med. sæpe sumitur pro præsenti: unde part. ἐγρηγορὼς, apud Plat. et Xen. † Pæd. 1. 6. 30. et l. 4. p. 104. c.† vigilans. Pro eodem legitur et, ἐγρήγορθα. ut Il. κ'.—— οἵδ' ἐγρηγόρθασι. Et imperat. ἐγρήγορθε, vigilate, excubias agite.

Ἐγρηγορότως, vigilanter, vigilando.

Ἐγρήγορσις, (q. d. vigilatio) vigilia. Apud Aristot. et Plat. de lib. instit. opp. ὕπνῳ, i. somno. Expon. etiam, excubiæ. Item vigilantia.

Ἐγρηγορτὶ, vigilanter

Ἐγρηγόρσιος, vigilias afferens, et somnum arcens.

Ἐγρήγορος, vigil. Thren. 4. Ἐγρηγορικὸς dicitur ποιμὴν, à Basil. vigil, seu pervigil. Apud Aristot. ἐγρηγορικαὶ πράξεις dicuntur, quæ fiunt à dormientibus tanquam vigilantibus. (Æsch. Ag. 354.)

Γρηγορῶ etiam dicitur, pro ἐγρηγορῶ. ut Luc. 12.

Γρηγόρησις, vigilantia.

Γρηγορικὸς, apud Aristot. legi testatur Bud. ut ἐγρηγορικός.

Ἐγρήσσω, apud poëtas, idem quod ἐγρηγορῶ, vigilo.

Ἔγρησις, Gal. in lex. Hippocr. exp. ἐγρήγορσις, vigilia.

Διεγρηγορῶ, (comp.) vigilo, expergiscor. Herodian.

Διαγρηγορῶ, pro eodem.

ἛΓΧΕΛΥΣ, υος, ἡ, anguilla. ☞ Eust. vult hoc nomen esse dictum ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύϊ χέεσθαι. Etymol. autem ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύϊ ἔχεσθαι. Generaliter enim ἐκ τῆς ἰλύος. (ut scribit Oppian.) Il. φ'. τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. Aristot. de hist. an. l. 8. ζῶσι δὲ ἔνιαι ἐγχέλυες καὶ ἑπτὰ, καὶ ὀκτὼ ἔτη. Reperitur et masc. gen. ἐγχέλυες, apud Luc. ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἔγχελις, εως, ἡ, idem. unde ἐγχέλεις, in plur. apud Aristoph. † Nub. 559.† Aristotel. Luc. Plut. Athen.

Ἐγχέλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. anguillaris, seu anguillarius: ut, ἐγχέλειον κρέας, anguillæ caro. Aristoph. in Acharn.

Ἐγχελεὼν, ῶνος, ὁ, vivarium anguillarium. apud Aristot. de hist. an. l. 8.

Ἐγχέλιον, diminut. parva anguilla. Plut. de gloria Athen.

ἛΓΧΟΣ, εος, τὸ, hasta. Od. ά. εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος. Et Il. γ'. παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. (☞ Volunt gram. dici παρὰ τὸ ἔχειν, i. tenere.) ¶ Item, ensis, ξίφος. Soph. ἀμφήκες λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος. Apud eundem, φροντίδος ἔγχος, metaph. pro βοήθεια. (ἔγχη σταδαῖα, i. e. ξίφη δι' ὧν συστάδην καὶ ἐκ ἐγγύθεν καὶ πλησίον μάχονται. Æsch. Pers. 240. Il. ϒ'. 282. Eurip. Phœniss. 519.)

Ἐγχεία, sive ἐγχείη, ἡ, idem quod ἔγχος, hasta. Etymol. verò esse vult cuspidem seu ferrum hastæ. Il. γ'. Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται. Item pro peritia certandi hasta seu torquendi hastam: ut Il. β'. Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο.

Composita.

Κελαινέγχης, atram gestans hastam. Pind. [Nem. χ'. 158.]

Χαλκέγχης, εος, ὁ καὶ ἡ, ærea hasta utens, vel ferrea: hastam ærea cuspide præfixam gestans, armatus. Aut etiam bellicosus. Χαλκεγχέων Τρώων, Eurip. [Troad. 143.]

ἘΓΩ', et ἔγωγε Atticè, ego, equidem: pronomen primæ personæ, tum in carmine, tum in soluta oratione. Apud poëtas dicitur et, ἐγὼν, Doricè: ut Il. ά. τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω. item, ἐγώνη, itidem Doricè, ut τύνη pro σὺ iidem Dores dicunt. Eustath. pleonasmum esse scribit syllabæ νη. In genitivo ἐμοῦ, et per aphæresin μοῦ. In dativ. ἐμοὶ et μοί. In accus. ἐμὲ et μέ. In duali nominat. et accus. νῶϊ, nos duo, et nos duos. Et νὼ (vel νῷ) per apocopen τοῦ ι. Apud Aristoph. in Pluto, Βλέψαι ποιῆσαι νώ. quidam νὼ accipiunt pro accus. plur. ἡμᾶς, quidam vero pro sing. αὐτόν. Genit. et dativo νῶϊν, et per contract. νῷν, nostrûm duorum, vel nobis duobus. In plur. nom. ἡμεῖς, nos. † et ἄμμες Hesiod. Asp. 17.† genit. ἡμῶν, nostrûm. dat. ἡμῖν, nobis. Accus. ἡμᾶς, nos, et Ionicè ἡμέας, Æolicè ἄμμας, et interdum ἄμμε. (οἱ Ἀττικοὶ ἐν τοῖς λόγοις θεμένοις ἀποκρίσεως διὰ τοῦ Ναὶ, λέγουσι τὸ Ἔγωγε, ἢ Μάλιστα, ἢ τοιοῦτόν τι, καὶ ἄρχονται τούτως. Schol. Soph. Aj. 104. Tr. 98. Œdip. Tyr. 509.)

Ἐμὸς, οῦ, ὁ, meus. (Æschyl. Pr. 112. Soph. Œdip. Tyr. 1414.) Hom. Xen. † φιλίᾳ τῇ ἐμῇ, amore (alicujus) erga me. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. d.† et alii. Τὸ ἐμὸν, res meæ. Soph. in El. Dicitur et plur. num. τὰ ἐμά. Interdum τὸ ἐμὸν, et τὰ ἐμὰ dicitur pro ἐγώ. apud Hom. Eurip.

et Plat. Τὸ μὲν ἐμὸν, quod quidem ad me pertinet. Plat. in Tim.

Οὑμὸς et τοὐμὸν et τἀμὰ, per synæresin dicuntur pro ὁ ἐμὸς, et τὸ ἐμὸν, et τὰ ἐμά. Plat. in ep. οὑμὸς λόγος, i. meus. Syn. ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά. res meæ.

Νωΐτερος, noster, qui nostrûm duorum est. Il. ό. νωΐτερον λέχος.

Ἡμέτερος, noster. Xen. Pæd. 4. οὐδὲν γὰρ ἡμέτερόν ἐστιν ὡς ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς. Apud poëtas, ἡμετερόνδε, sub. οἶκον, pro εἰς ἡμέτερον οἶκον, domum nostram. ut Od. ί. Et, ἡ ἡμετέρα (sub. χώρα) patria nostra. † Xen. Pæd. l. 2. 39. e.† Thuc. l. 6. ¶ Item qui nobiscum facit, qui à partibus nostris stat. Thuc. l. 4. τοῦτε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον, ἡμέτερον νομίζω. Τὸ ἡμέτερον dicitur etiam pro ἡμεῖς. Gal. Therap. 9. τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ ὧδ' ἔχει, i. nos aliter rationem nostram comparavimus, seu nostra ratio aliter comparata est, ut Bud. interp.

Ἡμὸς pro ἡμέτερος, apud poëtas, pro quo scribitur ἁμὸς, seu ἀμὸς, Doricè. Theocr. ἁμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

ἝΔΝΑ, seu potius ἕδνα, τὰ, dos, munera quæ sponsus sponsæ dat, seu ii qui sponsi nomine eam ambiunt. Iliad. π'. Actorides Echeclis filiam ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. Et Od. λ'. ac γ'. Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἕδνα διδόντες. (Æsch. Pr. 561.) ☞ Etymol. et Eust. dici volunt παρὰ τὸ ἥδω, quasi ἥδανα, quòd iis exhilaretur et concilietur sponsa sponso: vel παρὰ τὸ ἕζω, quasi ἕδρανα, et στηρίγματα τοῦ γάμου.

Ἑδνὰς, epulum, quod acceptis muneribus sponsalibus paratur. Hes.

[Ἑδνάζω. Eurip. Helen. 939. Ἑδνάσομαί τε θυγατέρ', ἣν οὐδεὶς γαμεῖ. Ἑδνάσομαι potest etiam deduci a Verbo Ἑδνάω.]

Ἕδνιος χιτὼν, tunica, quam primam sponsa sponso dat: tunica jugalis et sponsalis, vel etiam nuptialis.

(Ἑδνόω. Theoc. κϛ'. 147.)

Ἑδνοῦσθαι esse dicitur dotem dare uxorem tradendo, in Epigr. τίς ἐδνώσαιτο γυναῖκα; videtur tamen potius esse, datis jugalibus donis ducere.

Ἑδνωτὴς, οῦ, ὁ, socer, qui filiam elocat addita dote. Etym.

Ἑδνωτὴ, Hesych. quæ sponso jam nupta est vel desponsata: nimirum donata ab illo τοῖς ἕδνοις, et donis jugalibus.

Ἔεδνα, sive ἔεδνα, pleonasmo τοῦ ε, dicitur pro ἕδνα seu ἔδνα. Od. ζ'. θ'. ό. π'. et alibi. Item dos quam pater dat filiæ nubenti: ut Od. ά. de parentibus Penelopes, Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.

Ἐεδνοῦσθαι pro ἐδνοῦσθαι, dote data elocare: ut Od. β'.

Ἐεδνωταὶ pro ἐδνωταί: ut Il. ν'. ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν.

Composita.

Ἄεδνος, Hesych. exp. ἄφερνος, item, πολύφερνος, i. dotis expers, et, multa dote beatus. Nam α in compositione et στερητικὸν est et ἐπιτατικόν.

Ἀέδνωτος, indotatus, propriè de sponsa aut uxore quæ à sponso seu marito nihil accepit. Exp. etiam, innuptus: quia nimirum sponsi et mariti solebant ἐδνώσασθαι suas γυναῖκας.

Ἀνάεδνος, idem quod ἄεδνος, dote carens, indotata. Sic dicitur sponsa et respectu sponsi, à quo sponsalium munerum nihil accepit: et parentum, à quibus nihil dotis accepit, ratione; ut, ἄφερνος et ἄπροικος, ut Il. ί. ἀνάεδνον ἀγέσθω Πρὸς οἶκον Πηλῆος. Et Il. ν'. ᾔτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασσάνδρην ἀνάεδνον, petebat sine dote sibi.

(Γόεδνος. Sch. ex. ἕδνα καὶ δῶρα τοῖς γόοις καὶ τοῖς θρήνοις διδόμενα. συνῆθες γὰρ τοῖς θρηνοῦσι τίλλειν τὰς ἑαυτῶν τρίχας. Æschyl. Pers. 1052. 1062. γόεδνα, Suppl. 76.)

ἜΔΩ, (præt. ἐδήδοκα, cætera tempora non sunt in usu) edo, comedo. Il. μ'. ἔδουσί τε πίονα μῆλα. Alexis apud Athen. lib. 12. κάνδαυλον οὐκ ἐδήδοκα. ¶ Impropriè de vermibus dicitur, ligna aut aliam materiam corrodentibus. Odyss. φ'. Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Et metaph. edi dicuntur κάματος, θυμὸς, et hujusmodi. Od. ξ'. Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσι. Odyss. ί. Κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.

Ἔδομαι, edor, comedor. Od. χ'. Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Et, ἐδηδεσμένοι, apud Paulum. ¶ Item in voce media, edo. Plato de rep. 2. εἴ τις αὐτὰ ἔδεται, si quis eis vescatur. Et Il. χ'. Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται. Et Il. ώ. Σὴν ἔδεαι κραδίην. Item pro, ἐδοῦμαι, edam. ut, φάγομαι, πίομαι, Atticè. Aristoph. οὐκ ἄρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει, non de meis comedes. Sic Plat. de rep. ἀμβροσίαν ἔδῃ καὶ νέκταρ πίῃ. præt. med. ἔδηδα, unde partic. ἐδηδώς.

Ἔδεσμα, τὸ, edulium, cibus. Isocr.

Ἐδεστὴς, οῦ, ὁ, comestor, ἐδεσταὶ κρεῶν ὠμῶν, carnibus crudis vescentes.

Ἐδεστὸς, οῦ, ὁ, edulis, esculentus. Bud. ex Aristot. Et, ἐδεστὰ, plur. num. edulia, esculenta. (Soph. Tr. 690. Consumptus.)

Ἔδαρ, ατος, τὸ, idem quod ἔδεσμα. Et sæpius εἶδαρ, per Epenthesin τοῦ ι, metri causa pro eodem. apud Hom. sæpe, ut Il. ν'. et Od. ά. ί. μ'. (Theoc. ιέ. 115.)

Ἐδέατρος, ου, ὁ, apud Persas est προγεύστης, prægustator. postmodum verò sic vocatus fuit ἐπιστάτης τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς, ut Eust. et Suid tradunt: seu ἐπιμελητὴς δείπνου, ut Hesych. Vide et Ammon.

Ἐδηδὼν, όνος, ἡ, phagedæna, serpigo. ab exedenda carne.

Ἐδητὺς, ύος, ἡ, cibus: quod comeditur. Odyss. δ'. ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος.

Ἐδίτια, τὰ, convivia publica. Plut. in Lycurgo.

Ἐδωδὴ, ἡ, cibus: quod comeditur, esus, Plat. l. 1. de rep. ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει πλεονεκτεῖν. Apud Gal. ad Glauc. ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐδωδὴ, exp. esus viperarum. i. quum eduntur viperæ. (Theoc. κά. 43.)

Ἐδώδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui esui est. edulis, esculentus. Thuc. l. 7. et Dioscor. l. 3. c. 66.

Ἐδωδὸς, edax. Hippoc. de vuln. in cap.

Composita.

Ἀνθηδὼν, όνος, ἡ, aspis: sic dicta παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν.

Ἀπέδω, abedo. unde in pass. ἐν τρισὶ πληγαῖς ἀπηδέσθη τὸ ῥάμφος, Eust. ex Plat. Sophista. (Aristoph. R. 1015.)

Ἐξέδω, exedo. [Aristoph. Equit. 1029. Ἐξέδεταί σου τοὔψον, ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς. Schol. ἐκτρώγει. Vesp. 920. ἐξεδήδοκεν.]

Θριπήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, corrosus et exesus à tineis, apud Theophr. Dicitur pro eodem et, θριπηδέστατος. apud Theophr. Luc. Syn.

Decomp. Ἀθριπήδεστος, à vermiculis non arrosus seu exesus: vel etiam qui à vermibus non arroditur. Theophr. hist. pl. l. 5.

Κατέδω, comedo: κατεδηδοκὼς τὰ πατρῷα, apud Poll. Et Il. ξ'. θυμὸν κατέδων.

Συγκατέδω, simul comedo. Plut.

Decomp. Προκατέδω, ante comedo.

Προσκατέδω, insuper comedo. Apud Athen. l. 12.

Περιέδω, corrodo, circumquaque adedo.

Προέδω, antè edo: unde προεδεσθεὶς, præesitatus.

Ὠμηστὴς, οῦ, ὁ, crudivorus: qui crudis vescitur. Dictum παρὰ τὸ ὠμὰ ἔδειν. Il. λ'. ἀλλ' οἰωνοὶ Ὠμησταὶ ἐρύουσι. In Epigr. l. 2. ὠμηστὴς θήρ. Et, αἰετὸς ὠμηστὴς, apud Apoll. Arg. 2. Item sævus et immitis. Iliad. ώ. Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ, crudelis et infidus homo. (Æsch. Ag. 836.)

ἝΖΟΜΑΙ, f. ἑδοῦμαι, sedeo. (Æsch. Eum. 3. Soph. Œdip. Tyr. 31.) Il. β'. Ἕζετο δ' ὀρθωθείς. Odyss. γ'. Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. Ἕζω, autem sig. sedere facio seu colloco, pono. Hom. εἷσαν λόχον. Herodot. εἷσε ἄγων ἐς θρόνον, perductum in solium posuit. ☞ Ab ἕω colloco.

Ἕδρα, ἡ, sella, sedes. Xen. Pæd. 6. ἐκπηδήσας ἐκ τῆς ἕδρας. Apud eundem de re equ. ἕδρα ἵππου. † Σελήνης. Aristoph. Nub. 1509.† ¶ Item sella seu sedes quæ honoris gratia alicui collocatur. Xen. Pæd. 8. τούτους καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς, καὶ ἕδραις, καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. ¶ Item, sedes, i. οἰκεῖος τόπος. Hippocr. ἐν τῷ μοχλικῷ. ¶ Item sedes, i. domicilium. apud Soph. in Trach. Et apud eundem, ἕδραι ναύλοχοι, navales stationes. ¶ Item basis et sedimentum. Plut. in Dem. ¶ Item, apud medicos (ut et sedes apud Lat.) dicitur meatus ventris inferior, continendis transmittendisque excrementis destinatus. Bud. ex Diosc. ¶ Apud Hippocr. l. de vuln. cap. est ossis fracturæ species ejusmodi, ut in eo teli vestigium remaneat atque appareat, quà telum impactum fuit. ¶ Item, consessus. Od. γ'. Ἷξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας, i. συνέδρια. ¶ Item, sessio, sessitatio. Athen. l. 14. Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. Sic et apud Thuc. l. 5. (γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σ', ἄναξ. Eurip. Phœniss. 300. Soph. Œdip. Tyr. 13.)

Ἑδραῖος, ου, ὁ, sedentarius, sellularius, sessilis. Xen. de rep. Laced. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσι. Item stabilis: ut apud Euripid. κάθησ' ἑδραία, stabilis sedeto. et, ἑδραῖα ζῶα, dicuntur animalia, stabilem vitam agentia: quibus opponuntur νομαδικά.

Ἑδραίως, q. d. sessim, apud Hippocr. Item stabiliter, firmiter. Herodian. l. 3.

Ἑδραιόω, ῶ, stabilio, firmo. Bud. ex Luc. Ἑδραίωμα, basis, fundamentum, firmamentum.

Ἑδράζω, f. άσω, stabilio, firmo, fundo. Damasc. ὁ ἑδράσας τὴν γῆν ἐπ' οὐδενός.

Ἕδρασμα, firmamentum, fundamentum. † sedes. Soph. El. 1409.†

Ἕδρανον, ου, τὸ, sedes, Soph. (Aj. 194. Æschyl. Pers. 4.) Item. ἕδρασμα, basis, ex Epigr.

Ἑδρανὸς, οῦ, ὁ, stabilis. (Sch. Æsch. Eum. 296.) Ἑδρανῶς, stabiliter, apud Eust.

Ἑδρήεις, εντος, ὁ, sessilis, stabilis. Hesych.

Ἑδρικὸς, οῦ, ὁ, ad sedem pertinens: ut, ἑδρικὰ φάρμακα, apud medicos, pharmaca sedi accommoda: et, ἑδρικὰ ἕλκη, apud Ægin. sedis hulcera, sedem infestantia.

Ἑδριάομαι, ῶμαι, sedeo, sedem habeo. Hesiod. in Theog. † 388.†

Ἑδριάω, idem. Theocr. Idyll. 17.

Ἕδριον, ου, τὸ, consessus. Hesych.

Ἕδος, εος, τὸ, sedes, sella: ut, ἀσφαλὲς ἕδος, Od. ζ'. et Plut. in Pericle. ¶ Item, solum, ἔδαφος. Eust. ¶ Item, ἕδρασμα, Suid. i. basis, firmamentum. ut, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα, apud Hesiodum in Theog. † 117.† ¶ Item delubrum, ædes seu ædicula. locus in quo Deorum simulacra collocantur. apud Isoc. τὰ τῶν θεῶν ἕδη. (θεῶν τε πατρῴων ἕδη. Æschyl. Pers. 404. Soph. Œdip. Tyr. 906. Philostr. l. 2. c. 24.) Item, ipsum simulacrum. Plut. in Solon. ἐξάψαντες τοῦ ἕδους κρόκην. ¶ Item (sicut et ἕδρα et καθέδρα) mora. Interdum cunctatio, et q. d. sessitatio aut desidia. Soph. in Ajace. Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν. οὐχ ἕδρας ἀκμή. Et apud Herodot. l. 1. ἐφ' ἕδρης εἶναι στρατιῇ μὴ ἔργον.

Ἕδεθλον, ου, τὸ, idem quod ἕδρασμα; item ἔδαφος.

Ἑδέθλιον, ου, τὸ, pro eodem.

Ἑδώλιον, ου, τὸ, sedes. καθέδρα, ἕδρασμα. Suid. ex Soph. (Æsch. S. c. Th. 461. Ch. 69.) ¶ Ἑδώλια peculiariter in navi dicuntur fori, i. tabulata in quibus remiges sedent. transtra et juga à Lat. appellantur. Soph. in Ajac. ἀμφὶ μὲν νεῶν Ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις Πυρὸς φλέγοντος. Sic et Herodot. lib. 1. Et Aristot. mechanic. quæst. 7. ¶ In theatro etiam ἑδώλια vocantur subsellia è quibus spectatur. Poll.

Ἑδωλιάζω, f. άσω, sedeo. Suid. Poll. l. 4.

Ἔδαφος, εος, τὸ, solum. Æsch. contra Ctes. περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους. ¶ In domo significat pavimentum: ut apud Athen. l. 12. ¶ Quandoque pro fundo capitur. Aristot. l. 4. an. πρὸς τῷ ἐδάφει τῆς θαλάσσης, in fundo maris. † Xen. Pæd. p. 191. a †

Ἐδαφίζω, f. ίσω, solo æquo. Item solo allido, seu simpl. allido. Syn. epist. 57. μακάριος, ὃς ἐδαφιεῖ τὰ νήπια αὐτῶν πρὸς τὴν πέτραν. ¶ Item, pavio, pavimento. Theophr. 3. de caus. ὥσπερ ἐδαφιζομένης τῆς γῆς.

Ἐδάφιον, ου, τὸ, diminut. ab ἔδαφος. Eust.

Composita: ac primùm ex ἕζομαι.

Ἀνέζω, sublatum sedere facio, sublatum colloco et pono. Il. ν'. Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

Ἐνέζομαι, insideo. Æsch. in Persis.

Ἐφέζομαι, insideo, Iliad. γ'. Δένδρεϊ ἐφεζόμενοι. Item incubo. Bud. ex Theophyl. (Æsch. Ag. 673. Eum. 449.)

Ἐφέδρα, &c. vide in sequenti classe compositorum ex ἕδρα.

Ἐφεδὲς, τὸ, humile. Hesych.

Καθέζομαι, sedeo: idem quod ἕζομαι. Plat. Poll. 1. ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτόν. ¶ Item, de exercitu dicitur pro, sedes suas locare, castra metari. Thuc. 2. καὶ καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, στρατόπεδόν τε ἐποιήσαντο. † Καθέζομαι ἀμφὶ τὴν οἰκονομίαν. Xen. Pæd. l. 5. p. 129. a. ἐπὶ θρόνου. p. 149. b.† (Æsch. Eum. 6. Eurip. Phœniss. 75. Aristoph. R. 202. 804.)

Καθεσμὸς, οῦ, ὁ, consessus, sedes. Aristoph. in Vesp.

Κάθεσις, sedes et domicilium. Hesych.

Καθέδρα, &c. vide in comp. ex ἕδρα.

Decomp. Ἀντικαθέζομαι, ex adverso sedeo, seu consideo, oppositus alicui sedeo. Item ex adverso castra habeo, è regione adversarii castra metor, vel metata castra habeo. Exp. etiam, ex adverso aciem instruo. apud Thuc. [lib. 1. §. 30. ἐπέπλεόν τε οὐδέτεροι ἀλλήλοις, ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι, χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου ἑκάτεροι. Schol. ἀντικαθεσόμενοι. ἀντιστρατοπεδεύοντες.]

Ἐγκαθέζομαι, insideo. Thuc. l. 3. καὶ ἐγκαθεζόμενοι ἐδῄουν τὴν γῆν. (Cum Præp. εἰς. Aristoph. R. 1571.)

Ἐπικαθέζομαι, consido. Aristoph. in Plut.

Παρακαθέζομαι, assideo, à latere consideo. Plat. in Char.

Περικαθέζομαι, circumsideo, obsideo: idem quod περικάθημαι. [Demosth. in Neæram. καὶ περικαθεζόμενοι αὐτῶν τὸ τεῖχος πολλῇ δυνάμει, ἐπηγγέλλοντο εἰ βούλοιντο τὴν μὲν πόλιν αὐτοῖς παραδοῦναι, &c.]

Προκαθέζομαι, præsideo. Cum genit. apud Greg. unde οἱ προκαθεσθέντες τοῦ λαοῦ, episcopi qui populo præsident. apud eundem.

Προσκαθέζομαι, assideo: unde προσκαθεσθήσῃ apud Æsch. exp. assidebis. Metaph. apud Dem. in Olynth. de Philippo dicitur, προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι, assiduè incumbet aut instabit. Item obsideo, hostiliter consido. Thuc. 1. προσκαθεζόμενοι δὲ τῇ πόλει, stativa habentes ad urbem.

Συγκαθέζομαι, consideo. [Plat. Theæt.]

Παρέζομαι, assideo, juxta seu à latere sedeo. Il. ά. de Thetide. Ἠερίη γὰρ σοί γε παρέζετο καὶ λάβε γούνων.

Πάρεδρος, &c. vide in seqq. comp. ex ἕδρα.

Composita ex Ἕδρα.

Ἄφεδρος, ἡ, purgatio menstrua mulierum, menses muliebres. Diosc. l. 2. c. 85.

Ἀφεδρὼν, ῶνος, ὁ, latrina. Matth. 15. Dictum vocabulum à seorsim sedendo.

Ἀφεδρεύω, f. εύσω, in sella sedeo. Hesych.

Ἀφεδρεία, ἡ, idem quod ἄφεδρος, apud Suid.

Δίεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissidens : cui contrarium σύνεδρος. Erat autem verbum augurale. Aristot. hist. anim. lib. 9. Exponitur etiam substantivè διαφανὴς, ἢ λαμπρὰ καθέδρα. apud Hesych. Citat Bud. ex Athen. l. 5.

Διεδρία, dissidium. Aristot. hist. an. l. 9.

Δίεδρον, ου, τὸ, bisellium, sellæ genus. Διέδριον, ου, τὸ, sellula. Suid.

(Δύσεδρος. Æsch. Ag. 753.)

Δωδεκάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, duodenos in situs sessilis. Plut. de placit. Phil. l. 2. c. 6.

Εἰκοσάεδρος, qui vicenorum sessuum est. Plut. loco citato.

Ἐνέδρα, ἡ, insidiæ. Thuc. l. 3. οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας, qui in insidiis subsident. Idem l. 23. dicit ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι, insidias tendere, struere, collocare, ponere. † Xen. Pæd. 1. 4. 23.† (Palæph. p. 10.)

Ἔνεδρον, ου, τὸ, idem. Act. c. 23. Item insidiosum.

Ἐνεδρία, idem quod ἐνέδρα, insidiæ. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἔνεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, incola, inquilinus. Soph. in Philoct.

Ἐνεδρεύω, insidior. † in insidiis esse, se locare. Xen. Pæd. 1. 6. 34. et 35.† Plut. in Fab. ἐνεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν, insidias ei tendens. Et pass. apud Xen. τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται, quibusdam animalibus potu insidiæ struuntur.

Ἐνεδρευτικὸς, qui insidiatur, insidiosus. Strabo.

Decomp. Ἀντενέδραι, mutuæ insidiæ : quibus nimirum ei qui nobis insidiatur, vicissim insidiamur. Polyb. [lib. 1. §. 57.]

Ἀντενεδρεύω, insidias molior, modò huic, modò illi : ut apud Hippocr. ep. ad Demag. ἀντενεδρεύεις βασιλέας.

Ἐξέδρα, ἡ, exhedra. propriè (ut scribit Camer.) in ædificiis ædes addita porticibus. Bud. annot. exhedram hodie dici posse loca quæ in peristyliis sodalium canonicorum aut monachorum, i. claustris, vulgo capitula dicuntur. Exhedram enim à sedium frequentia et sessitandi commoditate nomen accepisse. Apud Cic. autem pro sella studiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus esse soleat. Plut. in Brut. τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προεισελθούσης.

Ἐξέδριον, diminut. apud Cic. in ep. ad M. Fab. Gall.

Ἔξεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui opp. ἔνεδρος, qui in sede et domicilio suo non est. à sede et domicilio suo absens, remotus aut expulsus. Soph. in Philoct. οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. Eurip. ἔξεδροι χθονὸς, extorres. Apud eundem metaph. ἔξεδροι φρενῶν λόγοι. Apud Aristoph. ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων, est vocabulum augurale, ut, δίεδρος, et σύνεδρος.

Προεξέδρη, aff. pro, prætorium. [Herodot. Hist. lib. 7. καὶ προπεποίητο γὰρ ἐπὶ κολωνοῦ ἐπιτηδὲς αὐτῷ ταύτῃ προεξέδρη λίθου λευκοῦ.]

Εὔεδρος, cui facilè insidetur : ut, εὔεδρος ἵππος, Xen. (εὔεδροι dicuntur Dii quod sint ἐπ' ἀγαθῷ ἱδρύμενοι, vel ἐπὶ τῶν ἰδίων καθεδρῶν καθεζόμενοι. Æsch. S. c. Th. 96. 323. ιγ'. 21.)

Ἐφέδρα, ἡ, q. d. insessio. Plat. Pol. 1. ¶ Item, herba quam et caucum appellant, sic dicta quòd arboribus insideat.

Ἐφέδρανα, τὰ, natium prominentiæ super quibus sedetur. Cœl. Rhod. l. 2. c. 46.

Ἐφεδράζω, assideo. Coluth. in raptu Helenæ.

Ἐφεδρίζω, insideo. Peculiariter verò, insideo tergo alicujus. quod fiebat in ludo, qui et ἐφεδρισμὸς hinc dictus est, et ἐφεδριασμός. Vide Poll. et Hesych. Ἐφεδριστῆρες, qui in illo ludo devicti manibus à tergo junctis insistentes portabantur.

Ἔφεδρος, insidens : ut Soph. in Philoct. matrem deûm ἔφεδρον ταυροκτόνων λεόντων appellat, insidentem tergo leonum. Sic de exercitu in terram exposito, apud Eurip. ἔφεδρος γῆς στρατός. et, ἔφεδρος τοῦ ἵππου, pro ἔποχος. ¶ Hesych. est etiam χειροτέχνης. ¶ Item, subsessor, insidiator. item qui eventum aucupatur, quasi ex insidiis, inquit Camer. Aristophan. Ran. ἔφεδρος καθεδεῖσθαι. Item ex Polyb. captator et observator occasionis. Item pro subsidiario et succenturiato subsessore, apud Synes. ¶ Item adversarius. Apud Euripidem in Phœniss. ἐφέδρους Ἀργείου δορὸς, adversantes Argivo exercitui. ¶ Item successor, Herodot. in Terps. Interdum et substitutum significat. (Eurip. Phœniss. 1055. Æschyl. Ch. 866.)

Ἐφεδρεύω, insideo. Item subsideo, subsidens insidior. Et generaliter pro, insidior. Plut. Ἀννίβου πᾶσιν ἐφεδρεύοντος. Herodian. ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, insidias suspectabant. Item victori immineo, ut cum eo quamprimum congrediar. Bud. ex Isocr. Item immineo in calamitatem alterius. Et, ἐφεδρεύειν τοῖς τόποις καὶ καιροῖς. Bud. ex Polyb. captare occasiones ex locis et temporibus. ¶ Item, subsidio sum : unde ἐφεδρεύοντες, dicuntur etiam triarii et postrema acie collocati, ex Bud. in annot.

Ἐφεδρεία, sessio, ipse sedendi seu insidendi actus : ut, ἡ ἐπὶ τοῖς δένδρεσιν ἐφεδρεία, Aristot. Est etiam subsidium, præsidium. Polyb. 1. βουλόμενος οἷον ἐφεδρείαν ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν τοῦτον. Et, ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν, l. 2. subsidii loco.

Ἐφεδριόω, ῶ, insideo. Coluth. in raptu Helenæ.

Decomp. Παρεφεδρεύω σοι, sum in statione ad te protegendum. Plut. [Polyb. Hist. lib. 2. ἔτι δὲ μὴν καὶ ἐν Σικελίᾳ καὶ Τάραντι στρατόπεδα δύο παρεφήδρευεν.]

Καθέδρα, ἡ, sedes, sella, sedile. Xen. in Cyr. ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγώ. Herodian. lib. 1. οὐ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ προεδρία, ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις, non in sella ipsa fastigium dignitatis, sed in operibus situm. Accipitur etiam (ut ἕδρα) pro mora. Thucyd. l. 2. ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον τῇ καθέδρᾳ εἶχεν. Dicuntur etiam, καθέδραι, dies luctus. Hesych.

Decomp. Προκαθεδρία, ἡ, primus locus in consessu, prima sedes. Luc. 11.

Συγκάθεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, assessor.

Ὀκτάεδρος, qui octenorum sessuum est. Plut. de plac. Phil. l. 2. c. 6.

Πάρεδρος, assessor : ἡ πάρεδρος τῷ Θεῷ μισοπόνηρος δίκη. Phil. de vita M. lib. 2. Item, πάρεδροι peculiari signif. assessores qui dabantur ἄρχοντι. Dem. in Mid. Vide Poll. Iidem postea συγκάθεδροι dicti fuerunt. Exp. et consiliarius, item auxiliarius, et assecla. Πάρεδρον virtutem dæmoniorum dici, qualis in Simone mago fuit, ex Euseb. annotat Cœl. Rhod. (Eurip. Med. 844.) [Aristoph. Av. 1750. καὶ Πάρεδρον βασίλειαν ἔχων Διός. Vide Schol. Biset. Eurip. Hec. 616. Αἵ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων Ναιοῦσιν, &c. Pind. Olymp. B. 137. Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος, Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἕτοιμον αὐτῷ πάρεδρον, &c. Schol. Νεωτ. πάρεδρον καὶ συγκάθεδρον, &c. Olymp. H. 28. Ἔνθα Σώτειρα Διὸς ξενίου Πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις, &c. Pyth. Δ. 6. Ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰητῶν πάρεδρος, &c. Herodot. Hist. lib. 5. τότε καὶ τὰς παλλακὰς καὶ τὰς κουριδίας γυναῖκας ἐσαγέσθαι παρέδρους.]

Παρεδρία, assessio. Item dignitas eorum qui πάρεδροι vocabantur.

Παρεδρεύω, assideo. Item assiduus sum aliqua in re.

Παρεδριάομαι, ῶμαι, assideo. Legitur et voce activa παρεδριόων. Apoll. Arg. l. 2.

Decomp. Εὐπάρεδρος, qui constanter assidet. Item qui assiduus est aliquo in negotio. Hesych. Suid.

Συμπαρεδρεύω, idem quod παρεδρεύω.

Πλανησίεδρος, incertis sedibus errans, vagus. Sic Aristot. l. 1. an. vocat molam.

Πολύεδρος, multas sedes habens.

Προέδρα, prima sedes, primum subsellium. Poll.

Πρόεδρος, qui sedet in prima sede seu in primo subsellio, præses, præsul, antistes. Et, πρόεδροι, magistratus.

Προεδρία, q. d. (præsidentia) sedis vel loci prærogativa. Herodian. lib. 1. τὴν προεδρίαν ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί. Plut. περὶ δυσωπίας, Ἢ τὸν φιλότιμον πείσεις ἐκστῆναι τῆς προεδρίας. Apud Æschin. εἰς προεδρίαν καλεῖν, et εἰς προεδρίαν τιθέναι, sedibus primis vel honoribus primis dignari. [Aristoph. Thesm. 481. Προεδρίαν. Schol. Biset. Προεδρία, τιμῆς οὗτος ὁ τόπος. Æschin. Orat. in Timarch. ἀναγνώσεται οὖν ὑμῖν τοὺς νόμους τοὺς περὶ τῆς εὐκοσμίας κειμένους τῶν ῥητόρων, καὶ τὸν περὶ τῆς προεδρίας τῶν φυλῶν νόμον, &c.]

Προεδρεύω, præsideo, sum præses. Cum genit. ut, οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς. apud Dem. præsides senatus. [Æschin. Orat. in Timarch. νόμον ἐθήκατε καινὸν, ἀποκληροῦν φυλὴν ἐπὶ τὸ βῆμα ἥτις προεδρεύσει. c. Ctesiph. προεδρεύειν —— οὐθ' ἡ προεδρεύουσα φυλὴ, &c. Demosth. adv. Androtion. ὅτι πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς, &c.]

Προεδρεία, ipse actus præsidendi.

Πρόσεδρος, assessor. (Soph. Tr. 807.) Item assiduus in aliqua re : seu assiduè occupatus. Hesych.

Προσεδρία, perseverantia, qualis est ejus qui alicui semper assidet. Apud Syn. de insom. et in epist. exp. assiduitas. Apud Thuc. l. 1. est assidua obsidio vel simpl. obsidio.

Προσεδρεύω, assideo. Chrysost. προσεδρεύω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Item assiduus sum, assiduè incumbo. Aristot. Pol. 8. προσήδρευον ταῖς φιλοπονίαις. Ex eorundem Pol. 2. πρὸς τὸ ἴδιον προσεδρεύειν. Item obsideo. Polyb. Item insidior. Chrysost. de sacerd.

Decomp. Εὐπρόσεδρος, constanter assidens, et quasi à latere alicujus nunquam discedens. Item assiduus in aliquo negotio, ut et εὐπάρεδρος, 1 Cor. 7.

Συνέδρα, exp. statio, στάσις. Xen. τῆς συνέδρας ἀποχωρεῖν.

Σύνεδρος, consessor. Herodian. lib. 1. σύνεδρός ἐστι θεῶν, consessor est deorum. Exp. et assessor, apud Philostr. Apud Æschin. σύνεδροι, exp. qui concilium celebrant. Apud Herodian. exp. etiam consiliarius. Apud Soph. in Ajace, σύνεδρος κύκλος, exp. corona considentium principum. Est et verbum augurale, ut, δίεδρος, et διεδρία.

Συνεδρία, consessus. (Æsch. Ag. 491.)

Συνέδριον, consessus, concilium. Præcipuè autem ita vocatur consessus judicium. Unde Æsch. sic appellat Areopagum. Expon. et collegium, apud eundem. Exp. et curia. ¶ Item, locus in quem conveniunt senatores. ut apud Herodian. συνῆλθον οὖν οὐκ εἰς τὸ σύνηθες συνέδριον, ἀλλ' εἰς τοῦ Διὸς τοῦ Καπετωλίου. Sic et apud Aristot. de mundo.

Συνεδρεύω, consideo. A Bud. exp. etiam, assideo in consessu. Item sum ejusdem curiæ, sum collega, sum ejusdem ordinis. Item consilia agito, consulto, apud Polyb.

Συνεδριάζω, consilium agito, vel sum in eodem conventiculo, ex Salomonis parabolis affertur.

Συνεδριάομαι, ῶμαι, consideo. Apoll. Rhod. † 1. 328.†

Ὑφεδρία, ἡ, inferior sedes, inferior in subselliis locus. Greg.

Ὑφεδρεύω, inferior sedeo, sub alio sedeo.

Composita ex ἔδαφος.

Ἀνεδάφιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pavitus non est, qui solo æquatus aut allisus non est.

Ἐξεδαφίζω, è fundamentis eruo et everto in Orac. Sibyll.

Κατεδαφίζω, idem quod ἐδαφίζω.

Προσεδαφίζω, idem ferè quod ἐδαφίζω.

(Προσεδαφίζομαι. Æsch. S. c. Th. 501.)

Alius formæ composita, ex eodem ἔδαφος.

Ἀλλοδαπὸς, οῦ, ὁ, (tanquam ἀλλόδαφος. Nam Eust. exp. ὁ ὢν ἐξ ἄλλου ἐδάφους, vel ὁ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους) qui est ex alio solo, non ex nostro : qui est ex solo peregrino, peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus. Item de cæteris compositis similiter cadentibus dicendum, ἡμεδαπὸς, ὑμεδαπὸς, παντοδαπὸς, ποδαπὸς, τηλεδαπὸς, &c. i. τοῦ ἡμετέρου, ὑμετέρου, παντὸς, ποίου, τῆλε τοῦ ἐδάφους. Vide et in comp. ex Δάπεδον.

ἜΘΕΙΡΑ, ας, ἡ, coma, cæsaries : ut videlicet φιλόκομοι de more curam impendunt. (☞ Ab ἐθείρω, de quo in Ἔθος.) Il. π'. —— μιάνθησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσιν. Dicitur et de juba equorum. Il. Ψ. v. 41. Sic et in Epigr. ἐθείρης βόστρυχος. (Æsch. Pers. 1067. Ch. 173.)

Ἐθειράδες, pro ἔθειραι. Od. π'.

Ἐθειράζω, comam colo, comam comptam habeo : comam nutrio et como. apud Theocr. idyll. 1. πὰρ δέ τοι ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες.

Ἐθείρομαι, idem. Hesych.

Composita.

Ἀγλαέθειρος, splendidam comam habens.

Καλλιέθειρα, pulchricoma.

Λυσιέθειρα, capillos solutos habens, seu passos.

Ὀξυέθειρος, acutos capillos habens. Nonn.

ἘΘΕ'ΛΩ, f. ήσω, volo. Od. γ'. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Xen. Hell. 6. οὐδεὶς ἠθελήκει μάχεσθαι. Idem Pæd. 5. ἔνδον δειπνεῖν οὐκ ἠθέλησεν. Plat. de leg. ἐθέλω ἄρχεσθαι, libenter pareo. † Sic ἐθέλω πείθεσθαι i. e. volo parere, i. e. pareo libenter. Xen. Pæd. 1. 1. 2. et 3. et paulo inferius, ἤθελον ὑπακούειν.† Idem in Phæd. λέγειν ἐθέλω, lubet dicere. Item volo, i. statuo, censeo. Herodian. l. 8. de Beli, σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. ¶ Item Atticè, possum : plerunque de rebus inanimatis. Il. φ'. ζέε δ' ὕδωρ, Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. ¶ Apud Pausan. in Lacon. ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρῖναι τὰ ἀξιολογώτατα, sic ab initio tulit ratio mea scribendi. ut Bud. interpr. (Aristoph. R. 101.)

Ἐθελημὸς, οῦ, ὁ, voluntarius, lubens. Apoll Arg. 2. et Hesiod. in Erg. † 119.†

Ἐθελημῶς, voluntariè, ultrò, libenter. Scribitur et ἐθελήμως, sicut et ἐθέλημος.

Ἐθελήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐθέλημος. Plat. in Crat.

Ἐθελοντὴς, οῦ, ὁ, voluntarius, ultroneus, lubens. Thuc. l. 1. et 2. et Dem. pro cor.

Ἐθελοντὶς, ίδος, ἡ, voluntaria, lubens, ultronea. Syn. de insomn.

Ἐθελόντιος, idem quod ἐθελοντὴς, apud Suid.

Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, idem apud poëtas. ut Od. β'. v. 292.

Ἐθελοντὶ, adverb. ultrò, sponte, lubenter. apud Herodot. l. 1.

Ἐθελοντηδὸν, pro eodem. Thucyd. l. 8. et Polyb.

Ἐθελοντὶ, pro eodem, apud Suid. Utitur Plut. in Pericle.

Ἐθελούσιος, ου, ὁ, idem quod ἐθελοντής. Xen. Pæd. 4. et 6.

Ἐθελουσίως, ultro, sponte. [Diod. Sic.]

Θέλω, fut. ήσω, volo, idem quod ἐθέλω. Xen. θέλει κεχρῆσθαι. Dem. θέλω λαμβάνειν. Ponitur et Atticè pro, possum, ut ἐθέλω : attributum videlicet rebus animatis : apud Plat. in Phæd. Sic etiam apud Eurip. ponitur pro, solet seu assolet. (V. Æschyl. Pers. 174. Eurip. Med. 621. 731. Soph. Œdip. Tyr. 661.)

(Θέλεος. Æsch. Suppl. 869.)

Θέλημα, τὸ, voluntas, id quod volumus. Matth. 7.

Θέλημος, ου, ὁ, idem quod ἐθέλημος.

Θελήμων, idem quod ἐθελήμων, volens, voluntarius, spontaneus. Apoll. Arg. 2.

Θέλησις, εως, ἡ, voluntas, i. ipsa volendi actio. Hebr. 2.

Θελητὸς, οῦ, ὁ, cupitus : à voluntate nostra expetitus. 1 Reg. 15.

Θελητὴς, οῦ, ὁ, qui vult. Hesych.

Θελοντὴς, idem quod ἐθελοντής. Sophocl. in Ajace.

Composita: ac primùm ex ἐθέλω.

['Αθέλεος. Æsch. Suppl. 869.]
['Αθέλητος. cum var. lect. Æschyl. Suppl. 1063.]
'Ανεθέλητος, involuntarius, invitus. Exp. pass. etiam, improvisus, inexpectatus: utpote quem nolumus, vel noluimus. apud Herodot. pro eo quod nobis triste et adversum accidit: ut, ἀνεθέλητος συμφορά. [Lib. 7. §. 88. ὡς γὰρ ὁρμέατο ἐκ Σαρδίων ἐπὶ συμφορὴν περιέπεσε ἀνεθέλητον. Huic loco addas §. 133. ὅ, τι δὲ τοῖσι 'Αθηναίοισι ταῦτα ποιήσασι τοὺς κήρυκας συνήνεικε ἀνεθέλητον γενέσθαι οὐκ ἔχω εἶπαι, πλὴν ὅτι &c.]

Συνεθέλω, simul volo. Xenoph. ταῦτα δὲ πάντα θεῶν συνεθελόντων γίγνοιτ' ἄν.

Composita ex θέλω.

'Αγαθοθέλεια, bonorum voluntas: affectus eligendi bona. Suid. ex ἀγαθὸς et θέλω.

Αὐτοθελὴς, quem ipse quis vult, voluntarius. Epigr. l. 2. Αὐτοθελὴς ἥδιστος ἀεὶ πότος.

'Ετεροθελὴς, aliud volens. Damasc.

Κακοθελὴς, malevolus. Theophil. in instit.

Συνθέλω, simul volo. Aristot. Ethic. 9. εὖνοι γὰρ αὐτοὶ γίνονται καὶ συνθέλουσι.

'ΕΘΝΟΣ, εος, τὸ, gens, natio. † Plus quam φῦλον, quod pr. de populis non adeo magnis, ἔθνος, etiam de maximis. Xen. Pæd. 1. 5. 2. et 3.† Thuc. 1. καὶ κατ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Æsch. in Ctes. ἢ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. Item metaph. (ut Lat. genus et natio) pro ordine et societate ac genere hominum: ut, τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Arist. Et, δημιουργικὸν ἔθνος, Plat. Sic et apud Hom. Il. ρ'. ἔθνος ἑταίρων. Et Od. λ'. ἔθνεα νεκρῶν. Ἔθνεα de brutis etiam dicitur: ut et Lat. gens et gentes, ut apud Hom. ἔθνεα χηνῶν, et γεράνων, et κύκνων, et μελισσῶν. (Theoc. ιζ'. 77.) ¶ Item, ἔθνος pro γένος, i. sexus. Xen. in Œcon. ὥστε οὐκ ἂν ἔχοις διελεῖν πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄῤῥεν τούτων πλεονεκτεῖ. ☞ Ab ἔθος autem deducit Etym. cui et Eust. subscribit.

'Εθνικὸς, ad gentem aliquam seu gentes pertinens, vel genti alicui seu nationi peculiaris: ut ap. Hermog. ἐθνικὴ λέξις. A gram. vocatur etiam nomen ἐθνικὸν, à gentis vel urbis appellatione deductum. ¶ Apud Eccl. scriptores signif. à Christiana religione alienus, prophanus.

'Εθνικῶς, more gentilium, more gentico.

Composita.

'Αλλεθνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, alienigena, peregrinus.

'Ετεροεθνὴς, diversi generis, diversæ gentis. Strabo.

'Ομοεθνὴς, ejusdem gentis seu nationis. Aristot. Rhet. l. 5. [Herodot. Hist. lib. 1. ἦν γὰρ δὴ ὁ Κῦρος οὗτος ἡμίονος. ἐκ γὰρ δυοῖν οὐκ ὁμοεθνέων ἐγεγόνεε, μητρὸς ἀμείνονος, πατρὸς δὲ ὑποδεεστέρου.]

'Ομέθνιος, idem. Suid.

['Ομόεθνος. Polyb. Hist. lib. 1. ὡς δ' ἂν μήθ' ὁμοέθνων, μήθ' ὁμογλώττων ὑπαρχόντων, &c.]

Πανεθνεὶ, adverb. simul cum tota gente. Strabo.

'ΕΘΟΣ, εος, τὸ, mos, consuetudo. † usus, Xen. Pæd. 1. 6. 10.† Isoc. ἔθος καθέστηκε τοῖς τυράννοις. Thuc. ἐν ἔθει εἶναι, in more esse. Dem. παυστέον τούτων τῶν ἐθῶν.

'Εθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, assuetus, consuetus. Thuc. l. 2. ἐθὰς γενόμενος. Plut. in Oth. τοῦ κάμνειν ἐθάδες ὄντες, assueti laboribus. Idem, ἐθάδες πολλῶν ἀγώνων, multis laboribus assueti.

'Εθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, assuetus, consuetus, solitus.

'Εθημοσύνη, ἡ, consuetudo, assuetudo. Suid.

Ἔθημος, ου, ὁ, consuetus, assuetus. Suid.

Ἔθω, ex consuetudine facio. Il. π'. Præt. med. εἴωθα, consuevi, soleo: ut, εἴωθα τοῦτο ποιεῖν. † εἰώθει πορεύεσθαι. Xen. Pæd. 1. 3. 3.† A quo partic. εἰωθὼς, consuetus, solitus, ap. Plat. Et, κατὰ τὸ εἰωθὸς, ex more. παρὰ τὸ εἰωθὸς, præter morem.

Εἰωθότως, consuetè, more solito. † εἰωθότως, Soph. El. 1456.†

'Εθίζω, assuefacio, † Xen. Pæd. l. 1. 2. 10.† Luc. in Anach. πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες. Isocrat. in Panath. τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζουσι περὶ τοιαύτας πραγματείας διατρίβειν. Item neutr. assuesco, soleo, apud Alex. Aphrod.

'Εθίζομαι, assuefio. (εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι. Eurip. Med. 123.) Cum infin. apud Xen. Pæd. 3. Idem Pæd. 1. dixit, σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες. Et, ἐθίζομαι τοῦτο, apud Plat. † meipsum assuefacio, medium. Xen. Pæd. 1. 2. 11.†

'Εθισμὸς, οῦ, ὁ, assuefactio: item consuetudo. Et pro instituto, apud Plut. Ἔθισμα, idem. Xen.

'Εθιστὸς, qui consuetudine acquiri potest. Aristot. Eth. 1.

'Εθείρω, de more aliquid facio, aliquid facere soleo.

Composita.

'Απεθίζω, desuefacio, à consuetudine deterreo, consuetudinem tollo. Æschin. contra Timarch. ἀλλὰ ταῖς τιμωρίαις τούτους ἀπεθίζειν χρή.

'Ενεθίζω, insuefacio, assuefacio. Herodian. ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνειθισμένοι.

Κατεθίζω, consuefacio, item ex more facio. Polyb. l. 4. καὶ πρὸς τούτοις θυσίας τινὰς καὶ συνόδους ὁμοίας ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατειθίσαν.

Προεθίζω, prius assuefacio. † In pass. προειθισμένος. Xen. Pæd. 6. p. 161. d.†

Προσεθίζω, assuefacio. Xen. in Apoll. Socr. καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθίζων. Idem Pæd. 8. ἡγεῖτο προσεθίζειν αὐτοὺς θεραπεύειν.

Συνεθίζω, consuefacio. Æschin. contra Ctes. καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ ἀντιλέγειν. Isocrat. συνεθισθῆναι φρονεῖν ὅμοια, consuescere eadem sentire. [Συνεθιστέον. Plat. de Leg. καταβαλέον οὖν ἐν μέρει ἕκαστον εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίκησιν, καὶ συνεθιστέον τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι.]

Συνεθισμὸς, consuefactio, assuefactio. Bud. ex Ammon.

ΕΙ', si. Cum indicativo. Xen. εἰ καλὴ ἔδοξας, si pulchra visa es. Cum Optat. εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον, si quem nanciscerentur, occiderunt, Thucyd. Cum Subjunct. εἴ τις ἐπ' αὐτὸν ἴῃ βοηθήσειν. Æschin. Sequente ἂν, jungitur interdum præterito imperfecto: ut Plut. in Alex. vita et in Apophth. ἐγὼ μὲν εἰ 'Αλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα, si Alexander essem, ista accepissem. Interdum Aoristo jungitur: ut apud Plat. in Apoll. εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, si jampridem remp. administrassem, jampridem periissem. Interdum utraque particula (εἰ et ἂν) ponitur cum Optat. ut Demosth. Olynth. 2. εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην. Jungitur variis particulis. Dicitur enim εἰ μὲν, εἰ δὲ, si, sin. item εἴ γε, εἴ περ, εἰ δὴ, si quidem, si modo. εἴ πως, si forte, vel si quo pacto. εἰ καὶ, etsi, etiamsi. εἰ μὴ, nisi. εἰ δὲ μὴ, sin minus, alioqui. Aliquando tamen εἰ μὴ exp. si non, interjecto verbo inter εἰ et μή. ¶ Interdum εἰ verti debet, an. † Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 39. b.† ut Luc. πειρῶ μου εἰ μέμψῃ. Et Xen. ἐπηρώτα εἰ ἔλεξε. Item pro ὅτι, quòd. Dem. ἔχαιρον εἰ προσέχει. ¶ Item pro εἴθε, utinam. Od. γ'. Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. Luc. in Caucaso, εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα. (Εἰ. Per Ellipsin. pro, Quid Mirum εἰ. Eurip. Med. 88. V. ib. 382. id. Phœniss. 1523. Soph. Œdip. Tyr. 681. ubi εἰ cum futur. pro Quod. 1106. εἰ γάρ. El. 1419. Æschyl. Pr. 152. pro εἶα. Theoc. Id. 2. 95.)

Αἶκα, Doricè pro εἴκεν, si; apud Theoc. Idyl. 1.

Αἴκε, sive αἴκεν, idem quod αἴκα.

Εἴτε, sive. Aristoph. in Nub. καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν Διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ, τι σοι δοκεῖ. Interdum dicitur εἴτε, et in altero membro εἴτε καὶ μή. Nonnunquam additur οὖν, quod abundat. Plat. in Apoll. εἴτ' οὖν ἀληθὲς, εἴτ' οὖν ψεῦδος.

Εἴθε, utinam. Hom. Od. ξ'. Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, utinam ita ætate vigerem. (Eurip. Phœniss. 157.) Sic Plat. in Phæd. εἴθε γράψειεν, utinam scriberet. Jungitur et indicativo: ut Xen. εἴθε σοι τότε συνεγενόμην ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Et infin. ut in Epigr. εἴθε με πλάζεσθαι. Interdum inseritur in hac constructione verbum ὄφελε: ut, εἴθ' ὄφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, Aristoph. Dicitur et Αἴθε pro εἴθε.

ΕΙ'Α, (adverb. hort.) eia. (Eurip. Med. 402. Æsch. Ag. 1659.) Interdum cum verbo plur. num. ut Aristoph. in Pluto, ἀλλ' εἶ' ἀπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ὀρχεῖσθε. Idem in Vespis, Εἶα νῦν γ' ὦ συνδικασταὶ σφῆκες, &c. Εἶα verò Suid. et Hesych. est χόρτος, gramen.

ΕΙ'ΑΜΕΝΗ', ῆς, ἡ, locus humectus et uliginosus: locus irriguus et herbosus, viretum seu pratum. Iliad. δ'. de populo arbore, Ἡ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει. Et Iliad. π'. de bobus Αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμοντο. Sic Apoll. Arg. l. 2. βαθυῤῥείοντος ὑφ' εἱαμεναῖς Ὑπίοιο. (Theoc. κέ. 16.) Videtur deduci ab εἶα significante gramen. Scribitur et ἰαμενὴ, apud Hesych. A Nicandro autem hæ εἱαμεναὶ sive ἰαμεναὶ dicuntur ἰαμνοὶ, in Ther. v. 29. et 200. et alibi.

ΕΙ'ΔΩ, video: unde ἀΐς, inquit Eust. Hujus tamen activæ vocis exemplum in hac signif. non affertur. At Aorist. 2. εἶδον et apud poëtas ἴδον, (vidi, intuitus sum) frequentissimus est. † πρός τινα. Xen. Pæd. 1. 6. 8. ἰσχυρὸς ἰδεῖν, robustus specie. Xen. Pæd. 2. 51. e. similiter l. 4. p. 102. c. et l. 5. p. 135. a.† Luc. ὅτι γελοιότατα εἶδον. Od. ψ'. Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην. Apud Thuc. πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν, idem est quod ἐντυγχάνειν, videre et colloqui. Sic apud Luc. οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, et οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ pro eodem. Transfertur ἰδεῖν et ad mentis oculos; ut et videre, pro, intelligere, animadvertere. Dem. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὁ τιθεὶς τὸν νόμον, εἶδε. ¶ Item scio, unde quidam formant optat. εἰδοίμι, εἰδοίς, et imperat. εἴδετε apud Hom. (Eurip. Phœniss. 96. 137. Æsch. Pr. 352. Soph. Tr. 40. 1284. ἐγῷδα pro ἐγὼ οἶδα. et ἐγῷμαι pro ἐγὼ οἶμαι. V. Aristoph. R. 860. Soph. Œdip. Tyr. 779. ἰδεῖν. Æsch. Suppl. 728. Theoc. ιζ'. 123.)

Derivata ab εἴδω, i. video.

Εἴδομαι, pass. unde εἴδεται, videtur, eo sensu, quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciendum. Il. ά. τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι; Interdum εἰδόμενος cum dativ. dicitur, qui apparet similis, qui assimilatur, ut Iliad. β'. εἰδομένη κήρυκι. Item activa signif. video, intueor, ut Il. ά. ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο. Aor. 1. εἰσάμην † Hes. Th. 700.† exp. ἐφάνην, item προσεποιησάμην. (Εἰδόμην. V. Æsch. Pers. 179. ἰδώμεθα. Ag. 1295. Eum. 142. εἰσάμην. cum. D. R. Ac. P. Il. ζ'. Cat. N. 298. Theoc. ιγ'. 60. κέ. 58.)

Ἴδε, et ἰδοὺ, ecce. adverbia ex imperat. facta. Joh. 1. ἴδε ἀμνὸς τοῦ θεοῦ. et alibi sæpe in N. Testam. Aristoph. in Neb. † 823.† Ἰδοὺ, τί ἐστι; Sic et apud Luc. (Ἴδε cum pl. Soph. Tr. 834. Ἰδού. Eurip. Phœniss. 105. Soph. Tr. 1096.)

Εἶδος, εος, τὸ, facies, forma, species. Iliad. γ'. Δύσπαρι εἶδος ἄριστε. Apud Greg. λεόντειον εἶδος προβάλλεσθαι, leoninam speciem præ se ferre. † εἶδος μὲν κάλλιστος, formâ pulcherrimus. Xen. Pæd. 1. 2. 1.† ¶ Item pro statura: ut apud Hesiod. in Theog. † 153.† ἰσχὺς κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει. ¶ Item apud philosophos pro forma rei, inquit Bud. (pro Persona. Soph. Tr. 1086.) ¶ Item modus, ut apud Herodian. εἰς εἶδος τιάρας, ad tiaræ modum. ¶ Item genus, pro quo exp. et species: ut, τρίτον οὐσίας εἶδος, apud Plat. Sic ἔστι δὲ παιᾶνος δύο εἴδη, Aristot. duo sunt pæanis genera. ¶ Εἴδη Pindari sunt qui dicta putent, tanquam diversa odarum genera. Sic etiam εἰδύλλια Theocriti, quòd varia sint poëmatiorum genera. ¶ Εἶδος significasse etiam acetum, scribit Poll. lib. 6. c. 1. ¶ Hesych. testatur accipi etiam pro, ardor, æstus. Pro εἴδησις, vide in derivatis ab εἴδω, id est, scio.

Εἰδικὸς, et ἰδικὸς, specialis: cui opp. γενικὸς, i. generalis. Gal.

Εἰδικῶς, et ἰδικῶς, specialiter, speciatim.

Εἰδαίνομαι, formam rei alicujus accipio, similis fio: unde apud Nic. in Alex. μολίβδῳ εἰδήνατο χροιήν.

Εἰδάλλομαι, similis videor vel appareo, assimilor.

'Ινδάλλομαι, pro eodem frequentius. Iliad. γ'. ὥστε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, aspectu similis videtur immortalibus. Alicubi simpliciter pro videor, cernor, ut Aristoph. in Vesp. ὥστε μοί γ' ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ. Apud Aristot. de mund. πάντα ἐστὶ θεῶν πλέα καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, exp. omnia sunt diis plena quorum spectra oculis ab hominibus hauriuntur.

Ἴνδαλμα, simulacrum, species. Synes. de insomn.

Εἰδάλιμος, formosus. Od. ώ. Exp. et ἐπιστήμων.

Εἴδωλον, ου, τὸ, simulacrum, imago, effigies. Sic appellatur quicquid est quo repræsentatur nobis forma rei alicujus vel fictæ vel etiam veræ. Item forma ac species rei in animo conceptæ, apud Hom. et Plut. ¶ Apud Ecclesiasticos scriptores εἴδωλα (Latinè etiam idola) peculiari significatione vocantur simulacra numen aliquod repræsentantia, quod honore et cultu afficitur. (εἴδωλα vocantur Homines. Soph. Aj. 126. Eurip. Phœniss. 1486. Æsch. Ag. 848.)

Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, idoli seu idolorum templum. 1 Cor. 8.

Κατείδωλος πόλις, urbs idolis dedita. Act. 17.

Εἴσκω, assimilo, comparo. (Theoc. κέ. 140.) Dicitur et ἴσκω pro eodem.

'Ιδέα (alicubi et εἰδέα) species; ut, ἰδέα τοῦ ἀρίστου, apud Plat. species optimi. Sæpe etiam exp. genus, sicut εἶδος, ut apud Theophrast. ἑπτὰ ἰδέαι τῶν χυλῶν, septem genera saporum. Item ἰδέαι formæ, ut Cic. interpr. apud Plat. De his lege Aristot. in Metaph. item species, i. pulchritudo, ut, ἰδέα τοῦ σώματος, apud Plut. in Pericle.

Composita ex εἴδω, i. video.

'Αειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inspectabilis, qui cerni non potest. Item obscurus, tenebrosus, ut, ἀειδὴς αὔρη. Lucill. quæ cerni nequit. Apud. Phil. ἀειδὲς ὄμμα τῆς διανοίας, exp. inspectabilem oculum mentis. Item pro δυσειδὴς, deformis.

'Αείδελος, (poët.) pro eodem. Item pro, valde conspicuus: ut α sit epitaticum, ex Nic. in Ther.

'Αϊδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀειδὴς, obscurus, &c. 'Αΐδης autem vide suo loco. Hesiod. καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποίησεν ἄναυρος.

'Αϊδῶς, invisibiliter; item q. d. incomprehensibiliter.

'Αϊδνὸς, quoque pro, tenebricosus. Hesiod. in Theog. † 860.† ἐν βήσσῃσιν ἀϊδνῆς. Et apud Plut. initio Thesei, πηλὸς ἀϊδνός.

'Αΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus et obscurus, παρὰ τὸ μὴ εἴδεσθαι καὶ ὁρᾶσθαι. ¶ Item improvisus seu inexpectatus, inopinatus. Nic. in Ther. Βρύξαντος δ' ἀΐδηλος ἐπιδέδρομεν ἀνέρι φρίκη. ¶ Habet activam etiam signif. pro, reddens ἀΐδηλον, et è conspectu tollens, ideoque noxius, exitiosus, pestifer: vel etiam dignus qui pereat et ex conspectu hominum tollatur, ut Il. έ. ἐγείνατο παῖδ' ἀΐδηλον, filiam nocentem. ¶ Exp. etiam lucidus et qui præ cæteris conspicuus est, ut sit compositum ex α epitatico, et verbo ἰδέσθαι. ut Il. β'. πῦρ ἀΐδηλον. ¶ Rursus ἀΐδηλα dicuntur quæ non videre licet, quæ non omnibus conspicienda dantur, arcana, ut apud Hesiod. lib. 2. Erg. μηδ' ἱεροῖ-

σιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας Μαιμεύων ἀΐδηλα. ubi adverb. etiam accipi posse annot. interpr. pro, clam seu clanculum.

'Αϊδήλως, obscurè. Item, ὀλεθρίως. Il. φ'. σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.

(Ανιδεῖν, ἀναβλέψαι. Æsch. Ch. 806.)

'Απείδω, inusit. unde Aor. 2. ἀπεῖδον, vide ἀφοράω, in 'Οράω. (Απιδών. Æsch. Suppl. 101.)

(Διειδέναι. Eurip. Med. 519.)

Διειδὴς, perspicuus, pellucidus, limpidus, clarus, h. e. qui perspici et pervideri oculis potest, ut puræ et limpidæ arenæ, ut, διειδὲς ὕδωρ, apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 28.

Διειδόμενος, idem cum διειδής. Apoll. Arg. 1.

† Εἰσείδω, adspicio, inspicio. Hesiod. Theog. 82. ἐσίδωσι. Sic εἰσίδω, Soph. Elect. 270. et Œd. Tyr. 728.†

'Ενείδω, inusit. unde Aor. 2. ἐνεῖδον, intuitus sum, et infinit. ἐνιδεῖν, intueri, inspicere, videre in. Plat. ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐν ἐμοὶ πρός σε, in me vidisti.

Παρενείδω, (decomp.) idem quod ἐνείδω. Unde παρενιδών. Apud Aristoph. in Lysist. [156.]

'Επεῖδον (ab inusit. ἐπείδω) vide ἐφοράω, in 'Οράω. (Επιδέσθαι. Eurip. Med. 1415. Æsch. Suppl. 1038.)

(Επιδόντι. Æsch. Pers. 917. ἐπίδοιμι. Eurip. Med. 163. Phœniss. 124. Soph. Œdip. Tyr. 104.)

Κατείδω, (inusit.) video, conspicio, perspicio. Unde aor. 2. κατεῖδον. † et κατιδεῖν. Xen. Pæd. 1. 5. 8. et l. 3. p. 75. a.† Et partic. præt. med. κατειδὼς, apud Plat. de leg. (Κάτοιδα. V. Æschyl. Ag. 4. κατειδώς. Pers. 746. κατιδόντες. 979. κατεῖδον. 1031. et Eurip. Med. 447 .993 κατείδετε. ib. 1254. κατίδοιμι. Æschyl. Ag. 482. Œdip. Tyr. 347. 1061. Aristoph. R. 413.)

('Εκκατιδὼν cum Gen. despiciens ex. Il. δ'. 508.)

Παρεῖδον (aor. 2. ab inusit. παρείδω) visu præterii, neglexi.

Παριδεῖν, oculo non attento prætermittere, negligere, unde apud Aristot. in Rhet. παριδὼν τὰ αὑτοῦ. † sinere, Xen. Pæd. 1. 6. 32.† Vide παροράω, in 'Οράω.

Περιείδω, inusit. unde aor. 2. περιϊδεῖν, circumspicere. Isoc. in Evag. περιϊδεῖν εἴ τινες αὐτῷ βοηθήσουσι. et Thuc. l. 4. περιϊδεῖν τὸ μέλλον, rerum eventum speculari. Item negligere, sinere, pati. † Xen. Pæd. 1. 5. 10.† Herodot. l. 4. ἀλλὰ περιΐδε χρήσασθαι. Idem (sequente accus. cum part.) ἢν μὴ περιΐδητε διαδράντας αὐτοὺς, nisi eos diffugere siveritis. idem. μὴ περιΐδητε ἡμᾶς διαφθαρέντας, ne sinatis nos pessundari.

Περιΐδμεναι, poëticè pro περιϊδεῖν, facta syncope.

Προείδω, sive προειδέω, prævideo, prior video. Odyss. δ'. Μήπως με προϊδὼν ἢ καὶ προδαεὶς ἀλέηται. Item prævideo, † Xen. Pæd. 1. 4. 6.† i. provideo, prospicio, video et cognosco antequam fiat: unde προειδῆτε apud Æschin. prævideatis, prospiciatis. Plusq. med. προήδειν, prævideram. Plut. de deo Socr. καὶ γὰρ προῄδειν καὶ προὔλεγον ὑμῖν τὴν 'Ιπποσθενίδου μαλακίαν. Sic προειδέναι, prævidisse, præcognovisse, præsensisse. Partic. προϊδὼν et προειδὼς, qui prævidit et præcognovit, præscius seu præsciens. Et, προειδόμενος pro eodem, apud Thuc. † χαλεπὸς προϊδέσθαι, sævus aspectu. Hesiod. Asp. 386.†

Decomp. 'Απροϊδὴς, improvisus, non prævisus. in Epig. "Αϊδος ἀπροϊδὴς ἀμφεκάλυψε μυχός. improvisus et nec opinantem invadens. Item activè pro, imprudens, non prospiciens quod eventurum est, ut in Epig. apud Suid. ἀπροϊδὴς δὲ 'Εγκέφαλον πλήξας, imprudens nec opinans.

Προσείδω, unde προσεῖδον, aspexi, vidi, Soph. in Ajace. (Προσιδέσθαι. Æsch. Pers. 48. 696. προσεῖδον. Eurip. Phœniss. 275. Soph. El. 644. Cum D. et Acc. Œdip. Tyr. 184. προσείδεται. Æsch. Ch. 176.) ‡ assimilatur. ‡

Συνείδω, inusit. unde aor. 2. συνιδεῖν, perspicere, considerare. Vide et συνοράω in 'Οράω.

Composita ex εἶδος.

'Αειδία, ἡ, deformitas. Hesych.

'Αλλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aliam formam habens quàm antea, formam mutatam habens, Od. ν'. [194. Τοὔνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι. Schol. ἀλλοειδέα. ἀλλοῖα. Eustath. ad loc. 'Αλλοειδέα δὲ, ὧν τὸ εἶδος ἠλλοίωται.]

'Αλλοειδῶς, adverb. alia forma.

'Αμυγδαλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, amygdalæ speciem gerens, amygdalæ similis. Diosc. l. 4. c. 165.

Ανείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ, forma carens, informis, ἀνείδεος ὕλη, primum subjectum, Philopon. in Proclum.

'Ανθρωποειδὴς, humana specie præditus. Athen. lib. 8. [Aristot. de Hist. Anim. lib. 2. cap. 8. οἱ δὲ πίθηκοι, δασεῖς μὲν εἰσι τὰ πρανῆ, ὡς ὄντες τετράποδες· καὶ τὰ ὕπτια δὲ ὡσαύτως, ὡς ὄντες ἀνθρωποειδεῖς. Herodot. Hist. lib. 2. §. 86. ἐνθεῦτεν δὲ παραδεξάμενοί μιν οἱ προσήκοντες, ποιεῦνται ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα. §. 142. Intra 11340 annos ἔλεγον θεὸν ἀνθρωποειδέα οὐδένα γενέσθαι.]

'Ανθρωποειδῶς, humana specie.

'Ατμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fumi speciem gerens: vel vapori similis.

'Ατμοειδῶς, in modum vaporum. Gal. com. 3. in Hippocr. aphor.

Αὐλωνοειδὴς, habens figuram τοῦ αὐλῶνος. Quidam exp. anfractuosus. Diod. Sic.

Γαστροειδὴς, formam ventris habens, ventrosus, ventriosus.

Δαφνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lauri speciem gerens. τὸ δαφνοειδὲς dicitur herba, quæ alias χαμαιδάφνη, apud Dioscorid. lib. 4. cap. 148.

Δελφινοειδὴς, delphini speciem gerens. Diosc. l. 3. c. 84.

Δυσειδὴς, deformis, turpis. Chrys.

Δυσείδεια, deformitas.

'Ετεροειδὴς, qui vel quæ est alius speciei, i. diversæ. [Aristot. de Hist. Animal. ἔνιοι γὰρ πάμπαν ἑτεροειδῆ ἔχουσιν οἷον ὃν καλοῦσι σκάρον, ὃς δὲ καὶ μόνος ἰχθὺς δοκεῖ μηρυκάζειν.]

Εὐειδὴς, τὸ, ἡ,† formosus, pulcher. Plat. in Crit. γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδής. (Æsch. Pers. 324.)

Θεοειδὴς, † ὁ, ἡ,† Deo similis, divina forma præditus. Il. γ'. 'Αλέξανδρος θεοειδής. † Hesiod. Th. 350.† Et Phil. de vita M. l. 1. θεοειδέστατον ἄγαλμα, simulacrum persimile divinæ formæ.

Θεοειδῶς, similiter Deo, ita ut divinam formam repræsentet, θείως. Suid.

Θεουδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, per contract. pro θεοειδής. Od. ζ'. καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.

Θεούδεια, pietas: quippe qua Dei similes esse studemus. Ex Nonno. Sunt tamen qui ab ἁδέω, i. placeo, deducant.

('Ιοειδής. Theoc. ιϛ'. 62. niger, ferruginosus. Hesiod.)

Κιῤῥοειδὴς, fulvo seu gilvo similis. Diosc. lib. 3.

Κιρσοειδὴς, varicis speciem gerens, varicosus. Hippocr. de morbis l. 1.

Κοτανοειδὴς, ricino similis. Hippocr. de nat. mul.

Κωνοειδὴς, coni speciem gerens, turbinatus. Herod. l. 5.

Κωνωποειδὴς, culicis speciem gerens. Aristot. hist. anim. lib. 3.

Λικνοειδὴς, vanno similis: sordidus. Suid.

(Λογοειδής. Philostr. l. 1. c. 19.)

Μαστοειδὴς, mammæ similis. Arist.

(Μηνοειδῶς, in Lunæ formam. Philostr. l. 3. c. 11.)

Μονοειδὴς, uniformis, uniusmodi. Τὸ μονοειδὲς apud Plat. Cicero vertit, nihil habens admixtum dispar sui, atque dissimile.

'Ομοειδὴς, et ὁμοιοειδὴς, ejusdem speciei, ejusdem generis.

'Ομοειδία, similitudo speciei.

'Ανομοειδὴς (decomp.) diversæ speciei.

Περιστεροειδὴς, qui è columbino genere est, qui sub columbarum genere comprehenditur. Arist. hist. anim. lib. 5. c. 17.

Πολυειδὴς, diversas species habens, multifarius. Luc. in som.

Πολυειδῶς, multifariam.

(Πορφυροειδής. Æsch. Suppl. 538.) [λίμνα δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ τὰν μελανοζυγάταν. Eurip. Troad. 124.]

'Ραιβοειδὴς, idem quod ῥαιβός. Hippocr.

Φακοειδὲς ὑγρὸν, crystallinus oculi humor, lenti similis, rotundus et oblongus. Aët. lib. 7. Sunt et alia ferè innumera hujus generis composita. ut, ἀργυροειδὴς, βουνοειδὴς, γαστροειδὴς, ἐπιστολοειδὴς, ἡλιοειδὴς, θυμοειδὴς, κηροειδὴς, νοειδὴς, in quibus εἶδος variis modis redditur, quæ brevitatis causa sine detrimento hìc omittuntur.

† Χρυσοειδὲς χρῶμα, aureus color. Xen. Pæd. p. 172. e.†

Derivata ex εἴδω, i. scio.

Εἴδομαι, idem quod εἴδω, scio. Xen. † Pæd. 1. 3. 12. et 1. 6. 11.† εἴσομαί σοι χάριν. Præt. med. οἶδα, novi, scio. † cum ὅτι, Xen. Pæd. 1. 3. 13. et 1. 4. 28. et 1. 6. 16. εἰδέσθαί σφισι, scire. Xen. Pæd. l. 5. p. 123. e.†

Εἰδέω, ῶ, scio, f. ήσω, præt. ηκα. † Cum ὅτι, Xen. Pæd. l. 3. p. 69. e.† Εἰδέναι infinit. ex εἰδηκέναι, † εἰδέναι χάριν τινί. Xen. Pæd. 1. 6. 11. εἰδέναι ὅμοια, λυγρά. Has locutiones exponit Heins. ad Hesiod. Asp. 50.† itidemque particip. εἰδὼς ex εἰδηκὼς per syncopen factum esse putarunt quidam gramm. Il. ύ. ὄφρ' εὖ εἰδῇς. Et Il. ξ'. ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Particip. εἰδὼς cum genit. sciens, peritus, ut Il β'. τόξων εὖ εἰδώς. † Cum acc. Hesiod. Th. 264. cum περὶ, Xen. Pæd. l. 4. p. 110. e.† Et Il. ί. εὖ εἰδότι χάρμης. Et Il. ε'. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, non antè experta partum.

Εἰδότως, scienter.

Εἰδήμων, sciens, gnarus, peritus, poëticum.

Εἰδημόνως, scienter, peritè, poët.

Εἴδησις, scientia, perita.

Εἶδος, pro εἴδησις et pro μαντικὴ, vide apud Eust. At pro, species, &c. vide Εἴδω in priori signif.

'Ιδυῖα, ἡ, sciens, gnara: ut, ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, apud Hom. gnara mente. Inde et ἰδυιοὺς veteres appellarunt τοὺς μάρτυρας, ut testatur Eust.

'Ισκω, scio, pro εἴσκω, ab εἴσω, futuro verbi εἴδω. Sunt qui ab ἴσημι derivare malint. Apud Hom. ἴσκεν quidam exp. etiam ἔλεγεν, vel ὑπενόει, aut εἴκαζε. (Theoc. κβ'. 167.)

'Αϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) de quo sciri nihil potest, de quo quid factum sit, nec videndo, nec ex aliis sciscitando cognoscere queas. Od. ά. οἴχετ' ἄϊστος. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. 746. ὅντινα τοῦτον ἄϊστον ἀνείρεο πατρὸς ἄνευθε. Schol. ἄϊστον. ἀφανῆ, ἄγνωστον. Pind. Isthm. Ζ. 59. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες. Δαίμων δ' ἄϊστος. Schol. τουτέστιν, οὐκ ἔστι προφανὴς ὁ δαίμων τοῖς ἀνθρώποις. οὐδὲ οἶδε τὸ ἐκβησόμενον. Hom. Iliad. Ξ. 258. καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε Πόντῳ. Schol. Καὶ ἂν ἰδών με, ἀνιστόρητον καὶ ἀφανῆ ἐποίησε, βαλὼν &c. Odyss. Α. 242. Schol. ἀνιστόρητος, ἀφανής. ita v. 235.] (Βωμοὶ ἄϊστοι. Æschyl. Pers. 813. Ag. 474. 536. Eum. 568. Suppl. 888.)

'Αϊστόω, ῶ, f. ώσω, memoriam alicujus aboleo, facio ut de aliquo nec sciri quippiam, nec cognosci queat. deleo, extinguo. ἀφανίζω. Soph. in Ajace, [517.] σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἠΐστωσας δορί. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 69. ἢν γὰρ δὴ μὴ τυγχάνῃ τὰ ὦτα ἔχων, ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται, εὖ εἰδέναι ὡς ἀϊστώσει μιν. Pind. Pyth. Γ. 66. πολλάν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν. Schol. πολλὴν ὕλην φθείρει.] (Æsch. Pr. 151.)

Decomp. Διαϊστόω, ῶ, idem. Soph. in Trach. αὐτὴν διηΐστωσε.

'Εξαϊστόω, idem quod ἀϊστόω. (Æsch. Pr. 668.)

Composita.

'Αείστορες, imperiti. Hesych.

Διαείδω, dignosco, cognosco, perspicio.

Διαείδομαι, cognoscor et perspicio. Il. ν'. ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν.

'Εξειδέναι, pernosse, probè cognitum habere et perspectum. † ἐξειδώς. Soph. Œd. Tyr. 36.† (Eurip. Phœniss. 95. ἐξειδέναι. Soph. Œdip. Tyr. 129.) [El. 661.]

"Εξοιδα, pro οἶδα, nisi ἐξ signif. augeat. Soph.

Κάτοιδα, itidem pro οἶδα. Soph. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. (Κατειδώς. Soph. 1450.)

Περιϊδεῖν, et poëticè facta syncope περιΐδμεναι scire supra, scire plus quàm. Il. ν'. Τούνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιΐδμεναι ἄλλων. Item pro negligere: de quo vide et comp. ab εἴδω in priore signif.

Περίοιδα, probè novi. Item supra alios novi. Hom. in Od. γ'. ἄλλων περίοιδε δίκας.

Προείδω, et προειδέω, præcognosco, cognosco antequam fiat. Plut.

Προειδὼς, qui præcognovit, præscius seu præsciens.

Προσειδέναι χάριν, insuper gratiam habere. Plat. in Apol. Socr.

Σύνοιδα, mihi conscius sum. Plat. in Apol. οὐ σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. † ἑαυτῷ σύνοιδεν ἐπιθυμήσας. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. d.† Invenitur etiam σύνοιδα ἐμαυτῷ δεινὰ εἰργασμένῳ. Dicitur et per dat. σύνοιδά σοι δεινὰ εἰργασμένῳ. Et cum partic. præs. Isocr. in Areop. σύνοιδα αὐτοῖς ἥκιστα χαίρουσι. Interdum sine particip. σύνοιδά σοι τοῦτο. Xen. dicitur et συνειδείην, ac συνειδῶ, item συνειδέναι et συνειδώς. † σαυτῷ. Xen. Pæd. 1. 6. 4.† Hinc ὁ συνειδὼς, conscius. τὸ συνειδὸς, conscientia. Plut. in Public. ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι τοῦ πράγματος. (Σύνοισθα. Eurip. Med. 496. σύνοιδα. ib. 1271. συνειδώς. Soph. Œdip. Tyr. 338. 722. τὸ συνειδός. Conscientia. Athan. V. S. Ant. Æsch. Ch. 214.)

Συνείδησις, conscientia. sæpe in epist. Pauli.

Decomp. 'Ασυνειδότως τοῖς ἄλλοις, aliis inconsciis. Plut. in Apoph.

Εὐσυνείδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui benè sibi conscius. [Marc. Ant. de Rebus suis. lib. 6. §. 30.]

Φιλειδήμων, sciendi seu cognoscendi cupidus, cognitionis seu scientiæ cupidus. Strabo homini ut proprium tribuit.

ΕΙ'ΘΑΡ, (adverb. poët.) statim, confestim. Il. ί. εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησε. Ab. Hesych. exponitur etiam, heri.

ΕΙ'ΚΗ͂, temerè, casu fortuito et sine consilio. (Soph. Œdip. Tyr. 999. Aristoph. R. 745.) Isoc. in Panath. τοῖς εἰκῇ καὶ χύδην ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ, λέγουσιν. Idem λίαν εἰκῇ, valde temerè et inconsultò. Ceb. Theb. πλανῶνται εἰκῇ, temere et fortuito casu vagantur huc illuc.

Εἰκαῖος, ου, ὁ, temerarius, qui temerè aliquid facit. Apud Athen. l. 11. Unde τὸ εἰκαῖον, temeritas. Dicitur εἰκαῖον etiam id quod εἰκῇ et temerè factum est vel fit: ut, εἰκαῖα κόμης σκύλματα, in Epig. comæ temerè discerptæ. Item. qui temerè et fortuitò se offert. Εἰκαῖος ἀναγνώστης, exp. lector vulgaris et trivialis doctrinæ. Exponitur etiam, vanus, futilis. Hesych. et Suid.

Εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, temeritas, vel futilitas, vanitas.

Εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem. Suid.

'Ανεικαιότης, (comp.) cui contr. εἰκαιότης.

ΕΙ'ΚΟΣΙ, viginti. Od. π'. εἴκοσι κοῦροι. Et pro eodem εἴκατι Doricè, et poëticè ἐείκοσι.

Εἰκὰς, άδος, ἡ, vicenarius numerus, viginti. Item vigesima mensis dies. Aristoph. in Nub. 'Ορῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.

Εἰκαδισταὶ, dicebantur Epicurei, quoniam τὴν εἰκάδα cujusque mensis colebant, qua Epicurus esse natus credebatur. Athen.

Εἰκοσάκις, vicies. [Plat. de Leg. lib. 6. ὃ δὲ τοῦ παντὸς ἴδομεν δωδεκατημόριον, ὃν καὶ εἴκοσιν εἰκοσάκις ὀρθότατα φῦν.]

Εἰκοσαπλάσιος, vigecuplus, vicies auctus. Plat. in Tim.

'Επτακαιεικοσαπλάσιος, septem et viginti partibus major. Plat. in Timarch.

Εἰκοστὸς, οῦ, ὁ, vigesimus.

Εἰκοσταῖος, vigesimanus, qui vigesima die aliquid facit.

Ἐείκοσι, poëtico pleonasmo, τοῦ ε pro εἴκοσι, viginti. Sic ἐεικοστὸς pro εἰκοστός.

ΕΙ'ΚΩ, f. ξω, similis sum. Aristoph. in Neb. † 992.† τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, similis eris. Exp. tamen ὁμοιώ, ab Etym. et Eust. ¶ Item cedo, non repugno. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 18. ζημίαις, suppliciis. Sic μὴ εἶξαι πολεμίοις, non cedere hostibus. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. c.† Isoc. ad Dem. θυμουμένοις μὲν εἴκειν. Et Thuc. l. 1. εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ, cedere iræ. Idem lib. 1. et 2. dicit, εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, cedere calamitatibus vel succumbere. exp. et, non resisto, vincor, morem gero, indulgeo, ut Od. ξ'. Ἔνθ' ὕβρει εἴξαντες. Sic ibidem, πενίῃ εἴκων. Εἴκων θυμῷ vel ὀργῇ, apud Hom. exp. impotens animi, impatiens iræ.

Derivata ex εἴκω, i. similis sum.

Εἴκομαι, idem quod εἴκω. Il. ά. ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην. Et Il. ψ'. εἴκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. Præt. med. ἔοικα, itidem pro, similis sum. Hom. Xen. † Pæd. 2. 53. e.† Dem. Item videor. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 19.† Aristoph. ὡς ἔοικας, ut videris. Et cum infin. ut Plat. de leg. ἔοικα τυχεῖν, videor mihi consequuturus. Ἔοικε, (impersonaliter sumptum) videtur, ut, ὡς ἔοικε, ut videtur, Plat. Plutarch. † Cum inf. Aristoph. Nub. 1030.† Item consentaneum est, par est, æquum est. Od. θ'. οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Idem decet, cum dat. Plat. de leg. 9. ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥαθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν. (Ὡς ἔοικας. Eurip. Med. 338. ἔοικε. id. Phœniss. 363. 1383. ἔοικα. Soph. Œdip. Tyr. 764. Tr. 1258. Æsch. Pr. 983. Ag. 1170. Eurip. Med. 1233.)

Ἐοικὼς, ότος, ὁ, similis. Plat. Xen. † Pæd. 2. 52. c.† Plut. Item consentaneus, conveniens, meritus. Od. ά. γ'. Herodian. l. 4.

Ἐοικότως, adverb. similiter, simili modo. Item convenienter.

Εἶγμα, τὸ, similitudo, imago.

Εἰκὼς, ότος, ὁ, similis. Il. ψ'. Et in f. g. εἰκυῖα. Il. γ'. γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι. Item verisimilis, probabilis, ut, εἰκότες λόγοι apud Plat. exp. alicubi et, decens. † καὶ ἄλλων ὧν εἰκός. Xen. Pæd. 1. 2. 6.† (Æsch. Suppl. 291.)

Εἰκὸς, verisimile, probabile. Item consentaneum aut rationi consentaneum. † Cum. inf. Xen. Pæd. 1. 6. 11.† Thuc. l. 3. et 6. Sæpe in narrationibus, ὡς εἰκὸς, vel ὥσπερ εἰκὸς, (veluti per parenthesin interjectum) exp. ut verisimile est, ut credibile est, vel ut æquum est, ut par est, apud Xen. † Pæd. 1. 2. 11.† Interdum etiam, ut decet seu ut decuit. Pro eodem dicitur etiam κατὰ τὸ εἰκὸς, et ἐκ τοῦ εἰκότος, cui op. παρὰ τὸ εἰκός. Interdum verò additur genit. ut à Greg. in Enc. Macc. παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως, quod quidam exp. ultra quàm naturæ consentaneum sit. Alicubi verti debet, probabilitas. Et quæ Plat. εἰκότα dixit, Cic. argumenta appellavit. (V. Eurip. Med. 910.)

Εἰκότως, ut rationi consentaneum est, ut par est, meritò, jure. Thuc. Plut. Xen. † Pæd. 1. 6. 3.† &c. Interdum ponitur in fine orationis pro, et meritò quidem. (Æsch. Ag. 924.)

Εἰκάζω, assimilo, effingo ad imitationem exemplaris, Budæus ex Aristot. Item comparo. Aristoph. in Neb. † 349.† κενταύροις εἴκασαν αὐτάς. Thuc. 4. ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι, pro quo dicit Aristot. in 2. Meteorol. ὡς εἰκάσαι πρὸς μικρὸν μεῖζον. Item figuratè loquor, dico εἰκόνα, quæ similis est metaphoræ. Budæus ex Aristot. in Rhet. ¶ Item conjicio, conjecto. Thuc. † Xen. Pæd. 2. 54. d.† Dicitur εἰκάζω τούτῳ vel ἐκ τούτου. Plutarch. et Thuc. Nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι, vel ὅσον εἰκάσαι, pro, ut conjicere licet aut licebat vel licuit, apud Synes. (Æsch. Ch. 516. Luc. Prometh. in Verb. p. 15.)

Εἰκάζομαι, assimilor, comparor, &c. Part. εἰκασμένος, assimilatus, effictus; item expressam imaginem habens.

Εἴκασμα, τὸ, simulacrum, effigies, imago. (Æsch. S. c. Th. 529.) Plutarch. ad Col. item conjectura. Pro quo et εἰκασμὸς apud eundem.

Εἰκασία, assimilatio, repræsentatio imaginis. Item comparatio. Item conjectura. Luc. Exp. et imaginatio. apud Plat. Pol. 6. A Bud. exp. simulachri effictio.

Εἰκαστὴς, conjector. Thuc. 1. εἰκαστοὶ λόγοι, verisimiles atque opinabiles. Εἰκαστικὸς, (q. d. assimilatorius) ut, τέχνη εἰκαστικὴ, Plat. in Soph. Item conjecturalis. Item εἰκαστικὰ adverbia, quæ dubitativa seu dubitandi vocantur, ut ἴσως. (Soph. Tr. 712.)

Εἴκελος, ου, ὁ, similis, poët. Il. χ'. ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ.

Ἴκελος, ου, ὁ, idem. Hom. Hesiod. † Th. 572. Erg. 71. pro imagine: ibi Grævius.† (Theoc. Id. 2. 51.)

Ἰκελόω, ῶ, assimilo, in Epigr.

Εἰκὼν, όνος, ἡ, simulacrum, imago, effigies, propriè hominis aut animalis, aliúsve rei corporeæ. Æschin. Isocr. Plut. et alii. Metaphoricè quoque accipitur. ut apud Herodian. l. 7. Est etiam figura orationis, qua exprimitur rerum aut personarum imago, ut docet Quintil. l. 5. c. 11. (Luc. Prometh. in Verb. p. 13.)

Εἰκὼ, οῦς, ἡ, dicitur pro eodem. Aristoph. in Neb. † 559.† τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενος. (Eurip. Med. 1164.)

Εἰκονικὸς, οῦ, ὁ, iconicus. omnibus lineamentis ad exemplar expressus. Metaph. in Epigr. lib. 2. Φαῖδρος ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἀποχὴν, expressam accurateque ad formulam redactam acceptilationem.

Εἰκόνιον, ου, τὸ, imaguncula. Plut. in Erot.

Εἰκονίζω, effingo, imaginem omnibus lineamentis ad exemplar exprimo, iconicè exprimo, imaginem repræsento. Aphthon. λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν.

Εἰκονισμὸς, οῦ, ὁ, effictio, iconica repræsentatio. Est et figura orationis, quam autor ad Heren. effictionem vocat, quum exprimitur et effingitur verbis corporis cujusdam forma, quoad satis sit ad intelligendum.

Ἐΐσκω, idem quod εἴκω, unde pass. ἐΐσκεται, similis est.

Ἐΐσκω, assimilo, comparo. ut Iliad. γ'. ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω. Vide Eust. et Od. δ'. Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί.

Composita: ac primum ex εἴκω, i. similis sum.

Ἀεικὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non consentaneus, indecens, indecorus. Item fœdus. ut Iliad. β'. ἀεικέσσι πληγῇσιν fœdis verberibus. Sic ἀεικὲς ἔργον appellatur adulterium. Exponitur et indignus. ut Iliad. ά. ἀεικέα λοιγόν. (Æsch. Pr. 1041.) ¶ Item durus et asper, de qua signif. vide in comp. ab εἴκω, i. cedo.

Ἀεικία, ἡ, sive αἰκία, propriè indecentia, sed accipitur pro contumelia, pro turpi et contumelioso facto in aliquem: ideo exp. indignitas, indignum facinus. Iliad. ώ. et Odyss. ύ. et apud Herod. 1. ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα ἐόντος πρώτου παρ' ἐμοὶ, ἀεικίῃ τοιῇδε περισπεῖν; i. tune ausus es hujus filium, viri apud me primarii, tam indignis concidere verberibus? Ab Hesych. ἀεικία exp. etiam, punitio, peccatum, infortunium. Item κάκωσις, λύμη.

Ἀεικῶς, indecenter, turpiter, fœdè, indignè, indignis modis, contumeliosè. Sophocl. in Electra. Legitur et ἀϊκῶς, cum simplici ι. propter versum. Iliad. χ'.

Ἀεικίζω, f. σω, indecenter vel indignè aliquem tracto, indignis modis aliquem tracto. Exp. etiam, contumelia afficio, fœdo. Il. π'. et τ'. ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. Et Il. ώ. γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.

Ἀεικέλιος, ου, ὁ, idem quod ἀεικής. Od. ί. ἀεικελίη ἀλαωτὺς, cæcitas indignè illata. Sic Odyss. ξ'. ἀεικέλιον ἄλγος, indigna calamitas. Item vilis, contemptus, ut, ἀεικέλιος στρατὸς, Iliad. ξ'. Sic χιτὼν ἀεικέλιος. Od. ώ.

Ἀεικελίως, indecenter, indignè. Od. θ'.

Ἀεικήλια, Suidas accipit pro ἀεικέλια, hoc est, ἀπεοικότα, indecentia, indigna et minimè convenientia, ideoque δεινά. ut Il. σ'. παθέειν ἀεικήλια ἔργα. Alias expositiones vide in Δείκηλος.

Ἀπέοικα, absimilis seu dissimilis sum. Aphthon. περὶ στάσεων. 2.

Ἀπέοικε, (impersonaliter) dissentaneum est, ab re est, non decet, non par est. Plut. in Pericle.

Ἀπεοικὼς, absimilis, dissentaneus, absurdus, incongruus. Bud. ex Areop. 4, 5, 6. et Polyb.

Ἀπεοικότως, absimili modo. Item non verisimiliter, ab re, immeritò. [Thucyd. Hist. lib. 6. §. 55. καὶ ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ πρῶτος γέγραπται μετὰ τὸν πατέρα. οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως, διὰ τὸ πρεσβεύειν τε ἀπ' αὐτοῦ καὶ τυραννεῦσαι.]

Ἀπεικὼς, idem quod ἀπεοικώς. Plutarch. de def. orac. οὐ γὰρ ἀπεικός ἐστι, exp. quum incredibile non sit.

Ἀπεικότως, idem quod ἀπεοικότως, absimili modo. Item non verisimiliter, absurdè. Isoc. Item immeritò. Thuc. l. 1.

Ἐπέοικα, videor, idem quod ἔοικα. Od. ί. Ἐπέοικε impersonaliter, decet, par et æquum est. Od. ώ. ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπέοικε. In qua sign. interdum cum dat. construitur, ut Il. δ'. Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας Ἑστάμεν. Ἐπεοικὼς (particip.) decens, conveniens. Arrian. l. 6.

Ἐπιεικὴς, decens, consentaneus. ἐπιεικὲς, sub. ἐστὶ, consentaneum est, decet, par est, æquum est, apud Hom. Item τὸ ἐπιεικὲς, æquum et bonum, exp. et honestum. Arist. eth. 9. † et in plur. τἀπιεικῆ. Aristoph. Nub. 1440.† ¶ Item Ἐπιεικὴς, qui æquum bonum amat, qui æquitatem stricto juri præfert. Arist. eth. 5. c. 10. Exp. etiam, lenis, mitis: item modestus, ex Plat. de leg. ἐπιεικὴς ἤθεσι, præditus bonis moribus. Apud Isoc. in Areop. ἐπιεικὴς οἰκέτης, exp. frugis bonæ servus.

Ἐπιείκεια, ἡ, æquitas, æquum, bonum, summi juris moderatio. Isoc. Dem. Item clementia, lenitas: quum quis demissè cum cive agit. Plut.

Ἐπιεικῶς, non absurdè. Plat. in Sympos. Item moderatè. Plut. Item clementer, ex æquo et bono, benignè. Herodian. l. 8. Item valde. Plat. de Leg. ἐπιεικῶς οὐ σμικρὰ συμβάλλοντας, valde opitulantur. Luc. πάνυ ἐπιεικῶς. Est etiam παραδόξως καὶ παρ' ἐλπίδα, item ἱκανῶς. Suid. (Consentaneus, decens. Æsch. Ch. 667.)

Ἐπιεικεύω, f. εύσω, ex æquo et bono ago, mitis sum.

Ἐπιεικίζω, ex fide bona statuo, apud antiquos. Bud. in Pand.

Decomp. **Ἀνεπιεικὴς**, æquum bonum non colens. Item inclemens, immitis. Thuc. l. 3.

Ἀνεπιείκεια, iniquitas, inclementia, duritas. [Demosth. Orat. in Aphobum. ὥστε πολὺ ἂν δικαιότερον διὰ ταῦτα τὰ ἔργα τοῦτον μισήσαιτε, ἢ ἐμοῦ τινα ἀνεπιείκειαν καταγνοίητε.]

Ἀνεπιεικῶς, inclementer, iniquè.

Φιλεπιείκεια, amor τῆς ἐπιεικείας, animus æqui bonique amans, æqui bonique studium.

Κατεικὴς, idem quod ἐπιεικής. Hesych.

Μενοεικὴς, animo gratus, animum permulcens, μένει εἴκων. à μένος, quo significatur δύναμις. ut Il. τ'. μενοεικέα δῶρα.

Παρέοικα, aliqua ex parte seu aliquantulum similis sum. Item videor.

Παρέοικε, impersonaliter sumptum, aliqua ex parte consentaneum et conveniens est.

Παρεοικὼς, aliqua ex parte similis, vel aliqua ex parte consentaneus seu conveniens.

Προσέοικα, assimilis sum. Plat. ep. 7. εὐχῇ προσέοικεν ἡ τοσαύτη ξυμβουλὴ, voto assimile est tale consilium. Item videor, τοιούτοις δέ τισι προσέοικεν ὁ γράφων τὸν νόμον χρῆσθαι, i. videtur.

Προσέοικε, impers. consentaneum et conveniens est. Greg. προσέοικε τῷ παρόντι. Προσεοικὼς, assimilis. Aristot. Plut. Item consentaneus, conveniens, decens. Soph. in El.

Προσΐσκω, sum similis, ut, προσῄξας δέμας, corpore es similis, apud Eurip. [Alcest. 1063.]

Composita ab εἰκάζω.

Ἀπείκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nulla imagine adumbrari potest. Item quem nulla conjectura assequi possis. Suid.

Ἀπεικάζω, assimilo, effingo, exprimo. Isoc. ad Dem. et Luc. de sacr. Item comparo. Demosth. et Æschin. (Pass. videor. Soph. Tr. 124.) [Plat. Phædr. ἀλλ' οὐ μὴν ἀπεικαστέον τόν γε τέχνῃ μετιόντα ὁτιοῦν τυφλῷ οὐδὲ κωφῷ.]

Ἀπείκασμα, τὸ, simulacrum, imago.

Ἀπεικασία, assimilata et expressa figura. ex Plat. de leg.

Δυσείκαστος, infeliciter expressus, conjectu difficilis. Suid.

Ἐξεικάζω, effingo, effigiem alicujus exprimo. Aristoph. Item assimilo, ad similitudinem alicujus facio, apud Suid.

Ἐξεικάζομαι, accipitur interdum pro, similis sum. Xen. Pæd. 1. καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ. (V. Æschyl. S. c. Th. 451. Eurip. Phœniss. 156. ἐξῃκασμένος. Æsch. Ag. 1253.)

Ἐπεικάζω, conjicio, conjecto. Item conjectura assequor. Soph. in El. (664. Tr. 1237. Æsch. Ch. 12. 566. 976.)

Εὐείκαστος, conjectu facilis. Hesych.

Κατεικάζω, suspicor. [Herodot. Hist. lib. 6. ταῦτα μὲν νῦν οἱ βάρβαροι κατείκαζον.]

Παρεικάζω, assimilo, comparo. Cum accus. et dat.

Προεικάζω, conjectura præsentio. Aristot. rhet. 1. τὰ μέλλοντα προεικάζοντες.

Προσεικάζω, assimilo, comparo. Plut. in Num. (Æsch. Ag. 171. 1140. Ch. 10.)

Προσεικὴς, assimilis; idem quod προσείκελος. Nic. in Ther.

Composita ab εἴκελος.

Ἀνδρείκελος, viro similis. [Plat. de Rep. lib. 6.]

Ἀνδρείκελον, subst. simulachrum, statua. Anth. epigr. l. 4. Item coloris genus. Quidam exp. purpurissum. Xen. in Œcon.

Ἀεικέλιος, ου, ὁ, idem quod ἀεικής.

Ἀεικελίως, indecenter, indignè. Vide suprà, in ἀεικής.

Δείκελον, vel δείκηλον, simulachrum, imago. in epigr. Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰσοράαν. Item persona, unde dicitur personatus. Hesych. Putant quidam de Jovis statua propriè dici, q. d. Διὶ εἴκελον, et per abusum de aliis. Vide et der. à Δείκνυμι. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 1671. ἐκ δ' ἀΐδηλα Δείκηλα προΐαλλεν, &c. Schol. Δείκηλα. εἴδωλα, φαντάσματα. Vide Phav. Lex. Herodot. Hist. lib. 2. cap. 171. ἐν δὲ τῇ λίμνῃ ταύτῃ τὰ δείκηλα τῶν παθέων αὐτοῦ νυκτὸς ποιεῦσι, τὰ καλέουσι μυστήρια Αἰγύπτιοι.]

Δεικηλιστὰς, vel Δεικελιστὰς, (Lac. lingua) qui velut imaginem quotidianæ vitæ in scena repræsentat. Mimus, ut quidam interp. Vide Hesych. et Eust. et Δεικηλίκτας pro eodem. ex Plut. in Apoph. Scribitur et δίκηλον et δικηλιστὴς sine diphth.

Ἐπείκελος, idem quod ἐπιείκελος, assimilis. Oppian. † Hes. Th. 968.†

Ἐπιείκελος, assimilis. Hesiod in Asp. † 182.† ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.

Θεοείκελος, Deo similis. Il. ά. θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ. Dicitur de viris eximiis, et qui diis æquiparandi videntur.

Θέσκελος, idem, ex eoque factum per syncopen et epenthesin τοῦ σ, ut tradunt gramm. θέσκελος ὀμφὴ, divina vox. Nonn. Vide et comp. à κέλομαι per κελεύομαι.

Θέσκελον, adverb. etiam capitur pro θαυμαστικῶς, i. mirum in modum. Il. ψ'. εἴκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

Πανείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni ex parte similis, in Epigr.

Προσείκελος, assimilis.

Composita ab εἰκονίζω.

Ἀπεικονίζω, effingo ad imaginem seu ad exemplar. Phil. de mund.

Ἀπεικόνισμα, τὸ, adumbratio, imago, effictio ad imaginem seu exemplar. Item effigies, ex Areop.

Ἐνεικονίζω, specto vel comparo imagine. Plut. de aud. off.

Ἐξεικονίζω, ex exemplari iconicè exprimo seu effingo, omnibus lineamentis ad exemplar effingo, apud Suid.

Derivata ab εἴκω, i. cedo, &c.

Εἰκτικὸς, ad cedendum aptus, facilè cedens.

Εἰκάθω, Atticè idem quod εἴκω. (Soph. Œdip. Tyr. 663. Tr. 1193.)

Composita.

Ἀεικὴς, Etym. ait, significare σκληρὸς, i. durus et asper, ὁ μὴ εἴκων, non cedens: unde ἀεικέα λοιγὸν, Il. ά. Sic et Hesych.

Ἐπείκω, concedo. Hesych.

Ἐπεικτὸς, cedens. proclivis ad cedendum. Item tolerabilis. Hom. et Greg.

Εὔεικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilè cedens, obsequens, morigerus.

Εὐείκτως, cum prompto obsequio, promptè.

Κατεικὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cedens, obsequens, morigerus.

Κεντρηνεκὴς, stimulo seu calcari obediens; quasi εἴκων καὶ πειθόμενος τοῖς κέντροις.

Παρεικάθω, Att. pro παρείκω. Soph. in Œd. [1397. Antig. 1114. Καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν.]

Παρείκω, cedo, item concedo, permitto, facultatem do.

Συνείκω, simul cedo, simul obsequor. Joseph. Macc. cap. 8.

Ὑπείκω, cedo. † Xen. Pæd. p. 205. c.† Thuc. lib. 1. ἠναντιοῦτο πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐκ εἶα ὑπείκειν. Sophocl. ὑπεικτέον τιμῇ. (Œdip. Tyr. 683.) Exponitur et obsequor, ut apud Apoll. Arg. 2. Θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν. Sic et Iliad. ά. εἰ δή τοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, si tibi in omni re obsequar. ubi accusativus regitur à præpos. εἰς vel κατά. Sic apud Xenoph. ὑπεῖξαι λόγῳ. Ab eodem dicuntur ὑπείκειν quæ sunt χαλαρὰ et ὑγρὰ, cedere tactui, non resistere tactui, inquit Bud. At ὑπείκω σοι τῆς ἕδρας, cedo tibi sede, ex Plut. in Apoph.

(Ὑπείκομαι. Æsch. Ag. 1371.)

Ὑποείκω, dicitur interdum à poëtis, eadem signif. ut Il. γ'. ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι.

Ὑποεικτὸς, facilis ad audiendum, cedens. Oppian.

Ὕπειξις, cessio. Item obsequium, ex Plat. de leg.

Ὑπεικάθω, Atticè pro ὑπείκω. Soph. in Elect.

Decomp. Ἀνθυπείκω, vicissim cedo, vicissim do locum, ex Plut. in pol. præc.

Ἀνθύπειξις, ipsa τοῦ ἀνθυπείκειν actio: quum videlicet alicui vicissim cedimus seu concedimus. Exp. et submissio, obsequium, item modestia.

Ἀνύπεικτος, non cedens, inobsequens, immorigerus.

ΕἸΛΑΠΙ'ΝΗ, ης, ἡ, epulum, convivium opiparum, compotatio. ☞ Ἀ λάπτω sive λαπάζω, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ παρασκευὴν γινομένην καὶ δαπάνην. λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, ut Athen. tradit lib. 8. apud Æschin. et Eurip. Eust. quoque à λάπτω derivat, διὰ τὸ λαπτικὸν τῆς τοιαύτης λαμπρᾶς παρασκευῆς καὶ δάπανον: addit tamen, antiquis grammaticis εἰλαπίνην esse εὐωχίαν πολυτελῆ ἐν ᾗ κατὰ εἴλας ἢ ὁμοῦ εἰλούμενοι πολλοὶ ἔπινον. Secundum quos erit compositum ex εἴλη et πίνω. Idem exp. etiam θυσίαν καὶ παρασκευὴν λαμπροτέραν: (ut et Athen. l. 8.) Od. ά. Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστί. Od. λ'. ἀνδρὸς ἐν ἀφνειοῦ μέγα δυναμένοιο Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ. Et Il. κ'. Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.

Εἰλαπινάζω, epulor, convivor. Od. β'. et ρ'. Βοῦς ἱερεύσαντες καὶ ὗς καὶ πίονας αἶγας Εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον.

Εἰλαπιναστὴς, οῦ, ὁ, conviva. Il. ρ'. Athen. l. 8.

ΕἸΛΕΊΘΥΙΑ, ας, ἡ, Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur. Aristoph. in conc. ὦ πότνι' Εἰλείθυια μή με περιίδῃς. Et pro ipso partu ponitur ab Hesiodo. Eadem dea vocatur etiam Ἐλευθώ. unde in Epigr. μόχθον Ἐλευθοῦς ἐκφυγες. ☞ Ab ἐλεύθω, venio: quòd invocetur, ut fœtus veniat in lucem.

Εἰλείθυιον, templum Lucinæ. Eust.

Ἀνειλείθυια, seu ἀνειλήθυια, Lucinæ labores nondum experta: quæ nondum peperit: apud Eurip.

ΕἸΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω. pro diverso spiritu diversa signif. ¶ Cum tenui signif. coarcto, cogo, concludo, in angustum redigo, in arctum cogo, congrego. Il. β'. παρὰ νηῒ πολυζύγῳ ἤματ' ἀέλλαι Χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα. ¶ Cum aspero, signif. verso, circumago. Apoll. Arg. Νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἷλει ῥόος. Item involvo, circumvolvo. Athen. l. 7. de pisciculo, Θρίοισι ταύτην εἷλλε', ἐλαδίῳ διαὶς, &c. In qua tamen signif. scribitur etiam εἰλέω cum tenui spiritu, qui et in deriv. quibusdam retinetur. Item insolo: de qua signif. vide in Ἕλη.

Derivata ab εἰλέω, i. coarcto, &c.

Εἰλέομαι, οῦμαι, concludor, &c. Il. φ'. ἡμίσεες δὲ Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον.

Εἴλω, seu εἴλλω, idem quod εἰλέω, i. in angustum cogo. Il. θ'. Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων Εἰλομένων. εἶλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ Ἕκτωρ. i. coactorum, confertorum. ¶ Item στρέφω, verso. Aristoph. in Neb. † 759.† Μή νυν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεί: ne tecum verses seu agites. † εἶλε optimi habent.† ¶ Item arceo, prohibeo, unde εἰλλόμενον Hesych. exp. εἰργόμενον, ex Æsch. Bassaris. et εἴλλῃ apud eundem εἴργῃ, κωλύῃ.

Εἴλη, ἡ, agmen, grex: ut, κατ' εἴλας, gregatim, apud Herodot. Et, εἶλαι ἱππέων, agmina equitum. Est etiam ὀπὴ, i. foramen. Suid.

Ἴλη, pro εἴλη, agmen. Plut. in Lyc. ἐκάθευδον δὲ ὁμοῦ κατ' ἴλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, i. gregatim, agminatim. † Xen. Pæd. 6. p. 162. c.† Peculiariter verò est vocabulum militare, i. agmen sexaginta quatuor equitum. Alam alii interp. alii turmam.

Ἰλαδὸν, turmatim, catervatim, confertim, magno agmine. Il. β'. et Hesiod. in Erg.

Εἰλαδὸν, pro eodem.

Ἐπιλαδὸν, idem quod ἰλαδόν. Dion. de situ orbis.

Ἕλλω, exp. ἴλλω, κατέχω. Hesych.

Ἐλλεδανὸς, οῦ, ὁ, vinculum, restis, funiculus tortilis è vimine aut alia re quo stringuntur mergites et manipuli. Il. σ'. † Hesiod. Asp. 291.†

Εἶλαρ, ρος, τὸ, propugnaculum intra quod nos conclusos continemus ad vim extrinsecus arcendam. Iliad. ή. ξ'. et alibi. Apud Suid. scribitur εἴλαρ.

Composita.

Εἰσειλέω, concludo, cogo in angustum, redigo in. Xenoph. in Cyneg. [cap. 5. §. 16.]

Ἐξείλλω, exp. ejicio possessione. ex Dem.

Κατειλέω, colligo in arctum, in orbem conglobo. Bud. ex Plut. in Camillo.

Κατείλλω, coarctatum et quasi conclusum teneo, in angustum cogo; unde φωναὶ κατείλλουσαι, apud Erot. ex Hesych. quod exp. κατεχόμεναι.

Συνειλέω, coarcto, cogo. Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 19.

Derivata ex εἰλέω, i. verso, &c.

Εἰλοῦμαι, circumplicatus sum et involutus, ut terra circum axem mundi. Plat. in Tim. εἱλουμένη περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. Item versor. Herodot. in Eust.

Εἴλημα, τὸ, involucrum, integumentum. Athen. ex Anacr.

Εἴλησις, εως, ἡ, idem quod περιστροφὴ, Apol. schol. Vide et in Ἕλη.

Εἰληδὸν, Suid. idem quod συνεστραμμένως.

Εἰλητὸς, οῦ, ὁ, convolutus, vel convolubilis, schol. Aristoph.

Εἰλητικὸς, qui sese εἰλεῖ, ut, εἰλητικὰ ζῶα, animantia quæ tractim ambulant, i. quæ sese volvunt et trahunt inter incedendum. [Aristot. de Hist. Animal. τῶν πεζῶν, τὰ μὲν, πορευτικά· τὰ δὲ, ἑρπυστικά· τὰ δὲ, εἰλητικά.]

Εἰλεὸς, οῦ, ὁ, ileus, volvulus seu convolvulus, ut quidam interpret. Morbus est intestinorum, de quo vide Aretæum et Actuarium. Pro eodem dicitur et ἰλεός. ¶ Est et vitis species, apud Athen. l. 1. Item uvæ species. Hesych.

Εἰλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ileosus, qui ileo laborat. Aret.

Εἴλω, verso, στρέφω. Aristoph. in Neb. Vide alias signif. in der. ab εἰλέω, i. coarcto.

Εἰλινδέομαι, οῦμαι, verso. Bud. ex Alciphr.

Εἰλύω, seu εἴλυμι, f. ύσω, verso, volvo, εἴλυε βίβλον, in Epigr. Reperitur etiam tenui notatum spiritu.

Εἰλύομαι, volvor, repto, de homine qui quum incedere nequit, repit: ut apud Soph. in Philoct. ἕρποι γὰρ ἄλλοτ' ἄλλᾳ, τότ' ἂν εἰλυόμενος, παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας. Item intego, induo. Il. έ. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους. Et Il. σ'. εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Item involvo, occulto. Hom. Il. π'. Od. ξ'. et Apoll. Arg. 3.

Εἴλυμα, τὸ, involucrum, integumentum, indumentum, Od. ζ'.

Εἴλυσις, εως, ἡ, idem quod πορεία. ut Soph. schol. annot.

Εἰλυθμὸς, οῦ, ὁ, latibulum. ex Nic.

Εἰλυὸς, οῦ, ὁ, idem Apol. l. 1.

Εἰλύσσω, intego, involvo.

Εἰλυφάω, verso, torqueo. Il. λ'. Πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει.

Εἰλυφάζω, pro eodem. Il. ύ. Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. Neutral. quoque ponitur pro pass. versor, torqueor. Hesiod. in Asp. † 275.† Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε Χερσὶν ἐνὶ δμώων.

Εἰλαμίδες, Polluci dicuntur μήνιγγες, i. membranæ duæ cerebrum ambientes, inde vocatæ quod περὶ μυελὸν εἰλοῦνται.

Εἰλίσσω, vel εἰλίττω, volvo, verso, ut εἰλέω, à quo deducitur. Aratus, Μεσσόθι πηδαλίου καὶ κήτεος εἱλίσσονται. Apud Aristot. l. 5. hist. anim. c. 22. εἰλίττεται δὲ τὰ σμήνη ὅταν ἐρίνεον σῦκον φάγῃ, exp. vindemiantur initio caprifici alvei. Pro eodem dicitur et ἑλίσσω. Dion. Alexan. Ἑξείης δ' ἐπὶ σύρτις ἀγάῤῥοον ὁλκὸν ἑλίσσει. Apoll. Rhod. 2. ἑλίσσεται εἰς ἅλα. Sic et Lat. dicitur volvere undas fluvius, et pass. volvi in mare. Metaph. apud Synes. τούτους ἑλίττων τοὺς λογισμούς. Apud Homerum ἑλίσσειν περὶ τέρμα, Eust. exponit κάμπτειν. (Eurip. Phœniss. 3. 217. ἑλίξειν, id. ib. 665. 1138. 1562.)

Εἴλιγμα, et ἕλιγμα, τὸ, volutatio, involutio. Bud. ex Th.

Εἰλιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortuosus, flexuosus, intortus. Dicitur et ἑλιγματώδης.

Ἑλιγμὸς, οῦ, ὁ, vertex seu vortex, gyrus. Xen. Pæd. 1.

Ἑλικτὸς, οῦ, ὁ, tortilis, tortuosus, apud Athen. l. 10. (Eurip. Phœniss. 621. Soph. Tr. 12. Theoc. Id. 1. 129.) [Eurip. Ion. 39. ἀναπτύξας κύτος Ἑλικτὸν ἀντίπηγος, ὡς ὁρῷσθ' ὁ παῖς.]

Ἑλικτὴρ, ῆρος, ὁ, armilla. Polluci ἑλικτῆρες sunt inaures.

Ἑλίγδην, volutim, convolutim, volubiliter. Æsch. in Prometh. [881.]

Εἶλιξ, et ἕλιξ, ικος, ἡ, volumen, involucrum. Budæus ex Aristot. ¶ Item vortex, gyrus, Plut. et Aristot. ¶ Item extrema auriculæ ora. unde ἀνθέλιξ appellatur opposita illi pars, in cujus medio cavitas est quam κόγχην vocant. ¶ Ἕλικες dicuntur et cirri sive cincinni intorti. Poll. l. 2. ¶ Item ἕλιξ, clavicula, capreolus, † Hesiod. Asp. 295.† id est, coliculus viteus intortus ut cincinnus, qui vites ut teneat, serpit ad locum capiundum, ut Varr. l. 1. c. 31. explicat. Diosc. l. 4. ¶ Unde ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis et abacis ornamenta quæ volutæ dicuntur, à similitudine claviculatum et capreolorum denominatæ. Vitruv. l. 4. c. 1. ¶ Ἕλικες etiam geometris sunt spiræ sive lineæ sive circuli tortulis pampini modo circumducti, nec in sese redeuntes. ¶ Ἕλιξ etiam vocatur tertia hederæ species, quam Lat. quoque Helicen vocant, quasi claviculam. Plin. lib. 16. ¶ Sic dicitur et machinæ cujusdam species, qua Archimedes navim ingentem in mare deduxit, apud Athen. lib. 5. ¶ Item ἕλικες armillæ sive inaures, q. d. volvulæ. Iliad. σ'. ¶ Ἕλιξ est etiam pala annuli apud Jos. de antiq. ¶ Item annulus, δακτύλιος. Hesych. ¶ Ἕλιξ adjectivè etiam capitur pro intorto et implicito. Epig. l. 1. πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπιδέδρομεν ὤμοις, capillus retortus. Et pro volubili: ut, ἕλιξ χρόνος apud Nonn. Ἕλικες βόες apud poët. dicuntur, ut gramm. exp. vel nigri, vel flexiles: vel à retortis cornibus, vel à crurum flexu. Il. έ. Od. ά. Soph. in Ajace. (Æschyl. Pr. 1082. Aristoph. R. 1356. Theoc. εἰ. 127.)

Ἑλικίαι κεραυνοὶ, apud Aristot. de mund. οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, ut ipse declarat. Ubi Bud. heliciæ dicuntur, si lineari specie fulmina sunt conformata.

Ἑλικηδὸν, volutatim, in orbem seu gyrum. Nonn.

Ἑλικὸς, οῦ, ὁ, volubilis, tortilis, tortuosus, vorticosus. Unde superl. ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου, apud Callimach. i. vorticosissima aqua, quæ plurimis vorticibus circumagitur. Item niger. Eustath.

Ἑλίκη, ἡ, ab Arcadibus salix dicitur: παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι. est enim tortilis et plexilis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13.

Ἑλίκη autem dicitur septentrio seu ursa major. Arat. itidem παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι καὶ στρέφεσθαι περὶ τὸν πόλον ἤτοι ἄξονα.

Ἑλικοεὶς, et εἰλικόεις, εντος, ὁ, tortuosus, voluminibus tortus, ut, ἀσπίσιν εἰλικοέσσαις apud Nic. in Ther. aspidibus sinuosis.

Ἑλίκων, ωνος, ὁ, Hesychio est filum quod manu è colo ducitur, fusoque tortum et circumactum in terram defertur. Et, ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, fuit instrumentum musicum ἐννεάχορδον, ut in Musicis tradit Ptolem. et Proclus apud Hesiod. Unde Musas dici ἑλικωνιάδας putant nonnulli, quòd hoc instrumento musico gaudeant. Alii tamen ab Helicone monte denominatas tradunt. [Hesiod. Ἔργ. 656. Θεογ. 1. Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν, &c. Eurip. Herc. Fur. 789. Ὦ Πυθίου δειράδες πέτρα, Μουσῶν θ' Ἑλικωνιάδων δώματα, ἥξετε &c.]

Εἴλιγγες, seu ἕλιγγες, dicuntur à poëtis lineæ illæ et quasi rugæ palpebrarum.

Εἴλιγγος, ου, ὁ, vortex, gyrus. Apoll. Arg. 4. ¶ Item tormen intestinorum στρόφος. Nic. in Alex. ¶ Item vertigo capitis. Suid. Scribitur et εἴλιγγος cum tenui: unde Εἰλιγγιάω, ῶ, in verticem seu gyrum agor, στρέφομαι. Item torminibus ventris laboro. Item vertigine capitis tentor seu conflictor. Hesych.

Ἴλιγξ, γγος, ὁ, vertex seu vortex. Diod. ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο. ¶ Item dubitatio, hæsitatio hominis deprehensi sententiis alternantibus, aut mente prorsus hærente: ut Lat. æstus. Luc. πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγξ.

Ἴλιγγος, ου, ὁ, vertigo oculorum, seu (ut Aristoph. schol. annot.) σκότος ἐκ τοῦ περὶ τὴν καρδίαν στρόφου. Plut. Item æstus et hæsitatio hominis, qui quò se vertere debeat, quasi oculorum vertigine correptus, non videt. Plut.

Ἰλιγγιάω, ῶ, f. άσω, vertigine laboro. Alex. Aphr. l. 2. probl. Plat. in Prot. et Plutarch. in Artox. Item æstuo dubitatione, hæsito, et quasi oculorum vertigine correptus non video quò me vertam. Plat. in Cratylo et Gorgia. Item Plutarch. et Synes. Epistola 44.

Ἐλελίττω, f. ξω, rapido volumine torqueo seu commoveo, seu convolvo vel circumago. ab ἑλίσσω derivatur reduplicatione primæ syllabæ. Il. θ'. Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. Et Il. ρ'. μάλα γὰρ σφᾶς ἀπ' ἐλέλιξεν, admodum enim subitò eos perculit et tremefecit. Od. ξ'. ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, subito motu concussa est et tremefacta.

Ἐλελίζω, torqueo. Nonn. ἐλελίζεται αἴθοπι ταύρῳ.

Ἐλελίχθημα, ατος, τὸ, rapidus motus et concussio seu conquassatio.

Ἐλύω, seu ἐλύω, involvo, implico; unde ἐλυσθεὶς, Il. ώ.

† Apollon. Arg. 1. 254.† Item intego, καλύπτω, apud Gramm.

Ἔλυμα, sive ἔλυμα, τὸ, dicitur pars aratri ubi clavus crassior dentale connectit cum temone, ut annotat Proclus apud Hesiod. derivans παρὰ τὸ ἐλύειν quod est καλύπτειν. Poll. l. 2. esse dicit ᾧ ὁ ζυγὸς ἐνήρμοσται. Utitur hac voce Hesiod. in Erg. 2. Sunt qui existiment esse burim seu buram. Exp. et integumentum, operimentum, et indumentum. Hesych. et Suid.

Ἔλυμος, ου, ὁ, tibiæ genus è buxo. Poll. lib. 4. c. 10. et Athen. lib. 4. Hesych. est etiam theca citharæ et arcus. Eodem teste est etiam σιτώδες σπέρμα, quod Suidas à Laconibus coqui et comedi ait. Ejus meminit Diosc. l. 2. c. 120. panicum dicunt Latini. meminit et Hippoc. γυναικ. l. 2.

Ἔλυτρον, sive Ἔλυτρον, ου, τὸ, involucrum, integumentum. Sic pellicula illa qua oculus integitur, ἔλυτρον dicitur. Tradit enim Pol. l. 2. ἔλυτρα vocari partes illas ex quibus enascuntur αἱ βλεφαρίδες. Et Hippoc. de artic. dicit τὸν νωτιαῖον τισὶν ἐλυτρῶσθαι ἐλύτροις. Itidem in insectis volatilibus ἔλυτρον dicitur crusta illa quæ pennis supervenit easque veluti vagina claudit. Arist. hist. an. l. 4. ἔλυτρα τοῖς πτεροῖς ἔχει, pennas crusta intectas habent. Necnon seminum folliculi seu utriculi vocantur ἔλυτρα, quoniam hisce involucris integuntur. Diosc. l. 2. c. 111. et l. 4. c. 167. Sunt qui ἔλυτρα propriè esse velint τὰ τῶν κυκλοτερῶν σκεπάσματα, ut nucum.

Ἐλυτρῶσαι, obvolvere, obtegere. Bud.

Composita: ac primùm ex εἰλέω, εἴλλω, εἰλύω, εἰλινδέω.

Ἀνειλέω, ῶ, evolvo, i. involutum explico: ut, ἀνειλήσαντα γραμματίδιον. Plut. in Consul. vel pro εἰλέω, volvo, voluto. (Philostr. l. 2. c. 11.)

Ἀνίλλω, pro eodem. apud Suid.

Ἀνειλέομαι, pass. evolvor vel volvor. Hesych.

Ἀνείλημα, τὸ, evolutio, vel involutio aut involucrum: unde ἀνειλήματα dicuntur στρόφοι, i. tormina, ab Hippocr.

Ἀνείλησις, evolutio. Epicurus in epist. ad Pythocl.

Διείλησις, (tanquam à διειλέω) turbo, ut exp. apud Plat. lib. 5. de legibus.

Διειλύω, λάθρα διεξέρχομαι. Apoll. 4. Argon. [35.] διειλυσθεῖσα δόμοιο, quæ se subducit &c.

Ἐνειλέω, implico, involvo.

Ἐνειλοῦμαι, implicor, involvor. Synes. Plut.

Ἐνείλημα, τὸ, volumen, involucrum. Joseph.

Ἐνείλλω, idem quod ἐνειλέω. Thuc. l. 2.

Ἐνειλινδέω, volvo, voluto. Synes. ἐνειλινδεῖσθαι συχναῖς ἤδη τύχαις καὶ πράξεσι.

Ἐξειλέω, explico, evolvo; ut, ἐξειλεῖν τὴν βίβλον, revolvere librum.

Ἐξειλῆσαι, Alexandrini dicunt ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν, ut tradit Etym. fortasse (ait) ἀπὸ τῶν ἐν τῷ παλαίειν ἀναλυόντων ἑαυτούς.

Ἐξείλησις, exp. motus. [Plat. de Leg. lib. 7.]

Ἐξειλύω, idem quod εἰλύω. Theocr. Idyll. 25.

Κατειλέω, pro involvo, aff. ex Lucian. vide et in comp. ab εἰλέω in priori signif.

Κατείλησις, in orbem conglobatio, convolutio, volubilitas. Epicurus in Epist. ad Pythoclem.

Ἐγκατειλέω, (*decomp.*) involvo, implico.

Κατειλύω, intego, occulto. Il. φ'. κάδδε μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισι.

Περιειλέω, circumplico, circumvolvo.

(Περιειλόμενος a περιείλομαι. Aristoph. 1098.)

Περιείλημα, involucrum.

Περιείλησις, circuitus, q. d. circumvolutio.

Προσειλέω, idem quod συστρέφω, Suidæ. Pro quo in prosa dicitur προσειλέω.

Composita ex ἑλίσσω seu ἑλίσσω, ac derivatis.

Ἀμφελίσσω, circumvolvo, vel circumquaque volvo, aut utrinque volvo, circumplico. Dionys. de situ orb.

Ἀμφελίττω, idem. Eurip.

Ἀμφιέλικτος, circumvolubilis, vel circumquaque volubilis: ut, ἀμφιέλικτος τροχός.

Ἀμφιέλισσος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui utrinque volvitur, qui utrinque agitatur sive pellitur. Apud Hom. naves ἀμφιέλισσαι, quæ remis utrinque aguntur sive pelluntur.

Ἀνελίσσω, revolvo. Nic. in Alex.

Ἀνελίττω, idem quod ἀνειλέω, evolvo quod est involutum, explico: ut, τὰ βιβλία ἀνελίττειν, Xen. Luc. capitur et pro volvo, voluto, revolvo, verso. (Aristoph. R. 849.)

Ἀνελίττομαι, evolvor, explicor: vel volvor, volutor, revolvor.

Ἀνέλιξις, evolutio, explicatio. Item volutatio, revolutio, versatio. Apud Plat. ἀνέλιξις τοῦ παντὸς (autore Bud.) est revolutio cœli.

Ἀντελιγμὸς, Ionicè pro ἀνθελιγμὸς, οῦ, ὁ, contraria volutatio seu convolutio, contrarius vortex.

Ἀνθέλιξ, vide in simplici ἕλιξ.

Αὐτοέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sua sponte vorticibus circumagitur, sua sponte volutatus, qui per se convolvitur aut contorquetur. Nonn.

Δυσέλικτος, q. d. difficilè evolubilis, ut, δυσέλικτος λαβύρινθος apud Naz. labyrinthus difficilibus gyris perplexus.

Ἐξελίττω, evolvo, explico. Xen. Hell. 4. et Pæd. 8. † p. 227. c. φάλαγγα.†

Ἐξελιγμὸς, evolutio, explicatio. Vocabulum est militare, de aciei explicatione. Scribitur et ἐξελισμὸς, pro eodem.

Ἐξέλιξις, idem quod ἐξελιγμός. Dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem. Dicitur et de equis (ut Bud. annot.) orbem explicantibus.

Decomp. Δυσεξέλικτος, difficilis explicatu et evolutu. Halicarn.

Ἱμαντελιγμὸς, οῦ, ὁ, duplicis lori tortuosa implicatio, ut ex veteribus tradit Eust. ludi speciem esse scribens, de quo vide Poll.

Ἱμαντελικταῖοι, Democrito dicuntur qui veluti funes loreos tortuosis nodis implicant, i. qui nodos texunt. perplexi.

Κατειλίσσω, Ionicè pro καθελίσσω, obvolvo, apud Herodot. [lib. 7. καὶ σίνδονος βυσσίνης τελαμῶσι κατειλίσσοντες.]

Μυριέλικτος, mille voluminibus tortus seu sinuatus, apud Suid.

Περιελίσσω, implico, implico in orbem.

Περιελίσσω, idem. Plut. in Lucullo. Exponitur etiam, circumverso, circumvolvo, roto.

Περιελίττεσθαι, circumplicari. Cum dat. Aristot. hist. an. l. 9.

Περιέλιξις, circumvolutio, seu vertigo.

Πολυέλικτος, et πουλυέλικτος, multis voluminibus tortus, multis modis volubilis et tortuosus. Apud Nonn. πολυέλικτος αἰὼν, ævum multis vicibus revolutum. (Πολυέλικτον ἀδονάν. Eurip. Phœniss. 281.)

Συνελίσσω, vel συνελίττω, convolvo. Bud. ex Theophr. et Aristot. [Eurip. Ion. 1163. Κέκροπα θυγατέρων πέλας Σπείρας συνειλίσσοντ', &c.]

Συνέλιξις, glomeratio, Bud. ex Areop.

Τετραέλικτος, quatuor voluminibus tortus, quater circumvolutus, tortuosus; ut, τετραέλικτος ὄφις, in epigr.

Τετραέλιξ, ικος, aff. pro eodem.

Τριέλικτος, triplici volumine sinuatus, sinuosus. Herodot. Et τριέλικτος ἰχνοπέδα, in Epigr.

Composita ex ἔλυτρον.

Ἀνέλυτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, involucro nullo tectus, non habens ἔλυτρον. ut ἀνέλυτρα insecta apud Aristot. [Hist. Anim. l. 1. cap. 5.] interpr. pennas nulla crusta tectas habentia.

Προσελυτρόω, ῶ, insuper circumposito involucro munio et intego, apud Athen. l. 1.

ΕΙ'ΛΩΣ, ωτος, ὁ, sive Εἰλώτης, ου, ὁ, Helos sive Helota. Ita apud Lacedæmonios dicebatur servus, minister: quoniam totum ferè servitium quo utebantur, erat ex Helotis captis: etenim quum diu et infestis animis oppugnarent Helos, urbem Peloponnesi ipsis vicinam, quoscunque inde caperent, in servitutem sibi redigebant, et retento gentis nomine εἵλωτας vocabant, non δούλους, in majorem ipsorum contumeliam. Alii tamen quævis mancipia sic ab iis appellata volunt, in contumeliam Helotarum, quibuscum semper eis bella erant et dissidia. Plutarchus initio Lycurgi, τοὺς Εἵλωτας ἐποιήσαντο δούλους οἱ Σπαρτιᾶται. Porrò οἱ εἵλωτες (inquit idem Plutarchus in Lycurgo) αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην τελοῦντες. Nec verò in agris solùm colendis eos occupabant, sed etiam opera eorum in bellis utebantur: ac, si strenuos sese præstitissent, manumittebant, ut colligitur ex Thuc. lib. 4. Quoniam verò πάνυ ὑβριστικῶς αὐτοῖς ἐχρῶντο οἱ Λάκωνες, ideò sæpe ἐπανίσταντο καὶ ἀφίσταντο: quamobrem et ferè semper suspecti erant: qua de re Athen. lib. 14. et Thuc. in loco citato: item Plut. in Lycurgo: et Pausan. in Attic. Rursum teste Plut. initio Demetrii, οἱ παλαιοὶ Σπαρτιᾶται τοὺς εἵλωτας ἐν ταῖς ἑορταῖς πολὺν ἀναγκάζοντες πίνειν ἄκρατον, εἰσῆγον εἰς τὰ συμπόσια, τοῖς νέοις, οἷόν ἐστι τὸ μεθύειν ἐπιδεικνύντες.

Εἱλωτικὸς, οῦ, ὁ, Heloticus, qui vel qualis helotum est: ut, εἱλωτικὸς πόλεμος, bellum heloticum, apud Plut. de virt. mul. Apud eundem in Solone, τὸ εἱλωτικὸν πλῆθος, multitudo helotarum.

Εἱλωτὶς, ίδος, ἡ, interdum pro εἱλωτική: interdum pro serva, ancilla.

Εἱλωτεύω, sum εἵλως, heloticum ministerium præsto, servio, Isoc. in Paneg. de Lacedæm. τῇ αὐτῶν πόλει τοὺς ὁμόρους εἱλωτεύειν ἀναγκάζουσι.

Εἱλωτεία, ας, ἡ, helotici ministerii præstatio, servitus, δουλεία. Ex Plat. autem de leg. affertur εἱλωτεία ἡ Λακεδαιμονίων, servilis turba, servitia, mancipia.

Κατειλωτίζω, unde particip. Κατειλωτισμένος, in servitutem redactus, mancipatus. Suid.

ΕΙ'ΝΑ'ΤΕΙΡ, vel (ut apud Suid.) εἰνάτηρ, ερος, ἡ, fratria, i. uxor fratris. Apud Eust. exp. σύννυμφος, et derivatur παρὰ τὸ εἰνάζειν, ut sit ὁ οἰκεῖ ἡ συνευνηθεῖσα πρὸς ἄλλον. Poll. lib. 3. εἰνάτηρας vocari tradit τὰς ἀδελφοῖς δύο συνοικούσας. Il. ζ'. Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο; Ἠὲ πῇ ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων; Et Il. χ'. itidem de Andromache, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνάτερες ἅλις ἔσταν.

ΕΙ'ΡΓΩ, f. ξω, pro diverso spiritu diversa signif. Εἴργω, igitur cum aspero est, includo: item includo carcere, conjicio in carcerem. Dem. κατὰ Νεαίρας. ἐὰν τις ἀδίκως εἵρξῃ μοιχόν.

Εἴργω, cum tenui, arceo, prohibeo, veto, includo. † ἴσχειν, cohibere. Soph. El. 724.† Xen. apomn. l. 1. τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, arcent liberos ab improborum contubernio. Et sine præposit. Plut. in Cam. εἴργειν τῆς θαλάσσης. Sic εἴργειν οἴνου, Gal. et Glauc. l. 1. Et cum duobus accus. Aristoph. εἴργω σε ταῦτα, à talibus te arceo.

Derivata ab εἵργω cum denso.

Εἵργομαι, includor, in carcerem conjicior. Dem. (Soph. Tr. 348. 1274.) † prohibeor, vetor. Xen. Pæd. l. 2. 53. a.†

Εἱργμὸς, οῦ, ὁ, inclusio. Item in carcerem conjectio. Et adulteri deprehensi detentio.

Εἱρκτὴ, ἡ, carcer. Plut. in Cam. εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλλε τὸν Μάλλιον, in carcerem conjecit Manlium. Et Metaph. Xen. Pæd. 3. ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἰσχυρὰ χωρία ἀποκεῖσθαι, ταῦτα εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθε προκατασκευάσας, ea sibi imprudens carcerem et claustra præparavit. Ponitur et pro gynæceo et conclavi, apud eundem Xen. οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτάς. (Palæph. p. 13.)

Ἕργω, idem quod εἵργω, Od. ξ'. τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι, incluserunt.

Ἕργμα, τὸ, septum, claustrum. Soph. in Antig. (Æsch. S. c. Th. 562. ἃ ῥέζω. Eum. 504.) [Pind. Nem. Δ. 10. Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει, &c. Schol. παντὸς ἔργου χρονιώτερόν ἐστι τὸ ῥῆμα, τουτέστιν, ὁ ὕμνος. 135. Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν Ἐργμάτων, βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει φῶτα. Nem. Od. vi. 57. ἀγερώχων ἐργμάτων. Schol. ἀντὶ τοῦ μεγάλων ἔργων. Isthm. A. 36. Δ. 71. Eurip. Orest. 160. Ὦ μέλεος, ἐχθίστων θεόθεν ἐργμάτων. Herodot. Hist. lib. 5. Quadriga erat ærea cum hac Inscriptione, Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες Παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐν πολέμου, &c.]

Ἑρξείης, ου, ὁ, coërcitor. ex Herodot.

Ἑρκτὴ, idem quod εἱρκτὴ carcer. Herodot. [lib. 4. συλλαβόντες δὲ σφεας κατέβαλον ἐς ἑρκτήν.]

Ἕρκος, εος, τὸ, septum, vallum, claustrum: ut, ἕρκος κήπου καὶ οἴκου καὶ ἑτέρων, inquit Eust. Sic Od. ἡ, et Il. ί. † Hes. Th. 726.† Dicitur et metaph. ἕρκος ὀδόντων, i. labia. Il. ξ'. Sic ἕρκος ἀκόντων, Il. ό. septum et murus contra vim telorum. Item murus. Iliad. ό. Φράξαντο δὲ νῆας Ἕρκεϊ χαλκείῳ, muro aheneo. Il. ά. (de Achille) ὃς μέγα πᾶσιν Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο. Item murus aulam ambiens, ut tradit Eustat. unde ἑρκεῖος Jupiter dictus, cui ibi sacrificia fiebant tanquam ejus loci præsidi, et à quo conservarentur omnes, qui intra idem ἕρκος habitarent. Ex Soph. in Athamante citatur ἕρκεσι pro retibus. Item ἕρκη in Troilo pro ὅπλα, arma. (εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά. Aj. 60. V. Æschyl. Pers. 17. Ag. 265. 1620. τοῖον ἐς ἕρκος πεσεῖται. Eurip. Med. 987. Soph. Tr. 616.)

Ἑρκεῖος dicitur Jupiter, præses eorum qui ejusdem aulæ et septi participes essent. A Bud. exp. septitius et cortalis, apud Aristot. de mundo. (Ἑρκείους πύλας. Æsch. Ch. 559. 569. 651.)

Ἑρκίτης, οῦ, ὁ, custos. Suid.

Ἑρκίον, vel ἕρκιον, ου, τὸ, septum seu murus: propriè verò septum circa aulam vel circa domum. Hom. Soph. Apoll. (θεθεὶς πρὸς κίον ἑρκίου στέγης. Schol. Soph. exponit. ἑρκίου στέγης, τοῦ περιφράγματος τῆς αὐλῆς, ἢ τῆς τοῦ δώματος στέγης. ἕρκιον γὰρ τὸ δῶμα. Aj. 108.)

Ἑρκάνη, ἡ, sepes, septum. Eustat. ex Æl. Dionys. Apud eundem Eust. reperitur et ὀρκάνη.

Ἕρχατος, ου, ὁ, sepes, septum, murus. Hesych, apud quem est et ἕρκατος, et ἔργετος.

Ἑρχατόω, ῶ, obsepio, concludo, conclusum teneo. Od. ξ'.

Ἐέργω, idem quod ἔργω, includo. Item contineo, complector, unde ἐντὸς ἐέργειν, Homer. et Hesiod. † Th. 751.† Vide et in Εἴργω cum tenui.

Ἐέργομαι, includor, sepior: unde ἐεργμένος, inclusus, septus, Apoll. Arg. 2.

Ἐέργνυμι, etiam dicitur pro ἐέργω: unde Od. κ'. μετὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ.

(Ὀρκάνη. ποτὶ στόλιν δ' ὀρκάνη πυργῶτις. Sch. ex. τὸ θηρευτικὸν δίκτυον. ὃ καὶ σαργάνη καλεῖται. Æsch. S. c. Th. 352.) [Eurip. Bacch. 611. Πένθεως ὡς εἰς σκοτεινὰς ὀρκάνας πεσούμενος.]

Composita: ac primùm ex εἴργω, seu ἔργω.

Ἀέρκτος, ου, ὁ, non septus, nullo septo cinctus. Lys.

Ἁλιερκὴς, mari cinctus. Pind. [Olymp. H. 34. ἁλιερκέα χώραν. Schol. Νεωτ. pag. 102. ἤτοι τὴν θαλάσσῃ περιειλημμένην, &c. Pyth. A. 34. ἁλιερκέος ὄχθαι. Schol. ἤτοι αἱ τὴν ἅλα ἕρκος ἔχουσαι, ἢ τῆς ἁλὸς αὐτῆς, ἕρκος οὖσαι. (Hunc locum citat Strab. Geogr. lib. 5.) Isthm. A. 10. ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ δειράδ'. Schol. ὑπὸ θαλάσσης περιοριζομένην τοῦ Ἰσθμοῦ ἐξοχήν.]

Ἄφερκτος, conclusus, inclusus velut in carcere. Æsch. in χοηφ. [445.]

Διείργω, diduco, dirimo, intersepio, dispesco. Thucyd. 3. χαράδρα αὐτοὺς μεγάλη διεῖργε, dirimebat eorum castra, i. intersepiebat et à se invicem distinguebat. Plut. in Them. βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, brevi freto insula distinguitur ab Attica.

Ἐνείργω, sive ἐνειργνύω, et ἐνείργνυμι, includo. Phaler. ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ.

Ἐνεργμὸς, et ἔνερξις, pulsus citharæ. Etym. aut clavus in medio citharæ, unde chorda alligatur, Euphronio.

Καθείργω, seu Καθειργνύω, seu Καθείργνυμι, concludo, tanquam in carcere cohibeo. Pausan. τοῦτον Ἀλέξανδρός ποτε λέοντι ὁμοῦ καθεῖρξεν ἐς οἴκημα. Plut. in Lycurg. Καθείργνυντο εἰς οἴκημα. † Apud Aristoph. Nub. 749. includo, conjicio in carcerem.†

Κάθειρξις, conclusio et coërcitio.

Decomp. Ἐγκαθείργω, et Ἐγκαθειργνύω, sive Ἐγκαθείργνυμι, includo. Plut. de prim. frig. ἀλλ' ἐγκαθειργνυμένη καὶ ἀποστρεφομένη θερμότητα παρέχει τοῖς διὰ βάθους ὑγροῖς, i. quæ (exhalatio) inclusa et recidiva humorem in fundo calore afficit.

Συγκαθείργω, sive Συγκαθείργνυμι, unà cum alio concludo tanquam in carcerem. Luc. λέοντι συγκαθείρχθη. † Xen. Pæd. 154. a.†

Περιείργω, circumsepio, circumcludo. Thuc. l. 1. περιείρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον.

Συνείργω, concludo, cohibeo, coërceo, in custodia teneo.

Συνείργνυμι, simul includo, simul coërceo. Plut.

Συνέργω, idem. Apud Plat. in Timæo exp. copulo.

Σύνερξις, copulatio. Plat. in Tim. de copulatione viri et uxoris in nuptiis. Aff. et ex lib. 5. de rep.

Συνείργω, poëticè, idem quod συνέργω, Od. ί.

Composita ex ἕρκος.

Εὐερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, benè septus, vel bonum pulchrumve aulæ septum habens. (Æsch. Suppl. 962.) Odyss. ί. Item benè munitus seu septus. Plat. εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους.

Εὐερκῶς, munitè, bono septo. Plut. εὐερκῶς κεχαράκωσε.

Εὐερκεία, seu εὐερκία, munitio, seu bona munitio. Plat. [de Leg. lib. 6.]

Μεσέρκειος, epitheton Jovis, qui olim in medio τῷ ἕρκει colebatur. Hesych.

Ὁμοερκὴς, contubernium, unis iisdemque septis contineri. Poll. ex Solone.

Πολιορκέω, ῶ, obsidione cingo, circumsedeo, obsideo. Proprie obsidione urbem cingo, ut locus aliquis septo cingitur. Interdum sine casu. Isocrat. Dem. Plutarch. Interdum cum accus. † βακτρίους. Xen. Pæd. 1.† Plut. in Pericle, πολιορκήσας τὴν ἱερὰν Ἐπίδαυρον. Sic et Herodian. l. 3.

Πολιορκοῦμαι, obsideor, obsidione cingor, circunsedeor. Æschin. contra Ctesiph. Herodian. lib. 8. † Xen. Pæd. l. 6. p. 151. a.† Interdum cum dativo instrumentali in metaph. signific. Plat. de leg. πολιορκηθὲν στενοχωρίᾳ γῆς, exp. agri angustiis pressum.

† Πολιορκητέος, obsidendus. Xen. Pæd. p. 189. e.†

Πολιορκητὴς, οῦ, ὁ, urbium obsessor. Athen. lib. 3. Πολιορκητικὸς, obsidionalis: ut, πολιορκητικὰ μηχανήματα sive ὄργανα.

Πολιορκία, ἡ, obsessio, obsidium sive obsidio. Thuc. [lib. 2. εἴπως σφίσιν ἄνευ δαπάνης καὶ πολιορκίας προσαχθείη. Hic πολιορκία ponitur εἰδικῶς pro ea specie πολιορκίας, quæ mora et temporis tractu peragitur: nam et alia species est, qua per vim (adhibitis scilicet machinis et tormentis) urbs brevi expugnatur. Vide Not. Cl. Huds. et Casaub. Comm. in Polyb.] Isoc. Arist. Plut.

Decomp. Ἀντιπολιορκέω, ῶ, vicissim obsideo, obsessorem obsidione cingo, premoque; obsideo eum à quo obsidebar antea.

Διαπολιορκέω, ῶ, obsideo seu constanter obsideo. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 17. τρισχίλιοι μὲν οἱ πρῶτοι, ὧν οὐκ ἐλάσσους διεπολιόρκησαν.]

Δυσπολιόρκητος, obsessu difficilis, qui obsidione cingi vix potest, vel qui obsidione ægrè capi potest. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 4. cap. 8. §. 5. ποῖον μὲν ἰσχυρότερον Σηστοῦ λάβοιτε χωρίον, ποῖον δὲ δυσπολιορκητότερον;]

Ἐκπολιορκέω, ῶ, obsidione capio et expugno. Thuc. lib. 1.

Ἐκπολιορκοῦμαι, obsidione capior et expugnor, obsidione pressus succumbo: ibidem. Interdum cum ἐκ, et tunc exp. obsidione captum expugnatumque ejicio: ut apud eundem Thucyd. lib. 1. ἐκ τοῦ Βυζαντίου βίᾳ ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθείς.

Εὐπολιόρκητος, obsessu facilis, qui obsidione facilè capi potest.

Derivata ex εἴργω, cum tenui.

Εἴργνυμι, idem quod εἴργω: arceo, veto.

Εἰργάθω, idem. (Eurip. Phœniss. 1135. Soph. El. 1272.)

Ἔργω, idem quod εἴργω. Eustath. Ἐργάθω, idem.

(Ἔργομαι. Soph. Œdip. Tyr. 910. 913.)

Ἐέργω, idem quod ἔργω. Il. δ'. ἐέργειν μυῖαν παιδὸς, arcere, prohibere. Apud Hesiod. τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμὸν, exp. averte.

Ἐέργνυμι, idem.

Composita.

Ἀνείργω, arceo, propello, repello, inhibeo, apud Suid. (Il. γ'. 77.) [Plat. de Leg. lib. 5.]

Ἀνέργω, idem. Iliad. ρ'.

Ἄνειρξις, inhibitio. Plut. de Socr.

Decomp. Συνανείργω, unà inhibeo.

Ἀπείργω, arceo, excludo, prohibeo. Cum accusat. et genit. ut, ἀπείργω σε τῶν ποιημάτων, apud Plut. de poët. aud. Isoc. in Archid. † Xen. l. 1. 1. 2. Pædiæ Cyri.† cum ἀπὸ, ἅπαντας ἀπείργειν ἀπὸ τοῦ συμβουλεύειν. Bud. exp. deterreo, abigo, apud Dem. πάντας ἀπείρξατε τοῦ φιλοτιμεῖσθαι. Item inhibeo, prohibeo, id est, impedio ne quid fiat: cum infinit. apud Soph. Et cum accus. ut, τίς ταῦτ' ἀπεῖρξε; quis hæc inhibuit? Et sine accus. ut, ἀλλ' ἀπείργοι θεὸς, sed prohibeat Deus, Deus avertat. ¶ Item dirimo, apud Arrianum, et ἀποτέμνομαι, pro eodem. Exponitur et divido apud Herodot. Item relinquo, id est, prætereo apud eundem in Polymn. ταύτας τὰς πόλεις ἐξ εὐωνύμου χειρὸς ἀπείργων παρεξῄει. (Cum Acc. et Infin. particulâ μὴ subintellectâ. Soph. Aj. 70. Eurip. Phœniss. 907. Æsch. Ch. 567.)

Ἀπέργω, idem quod ἀπείργω, abarceo, excludo. Hippoc. Apud Herod. ἀπέργων ἐξ εὐωνύμου χειρὸς, sinistrorsum relinquens. Ibid. ἀπέργει Καππαδόκας, perstringit Cappadocas.

Ἀποέργω, et ἀποεργάθω, apud poëtas pro ἀπέργω. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 865. Δαιμόνιοι, πάτρης ἐμφύλιον αἷμ' ἀποέργει Ἡμέας; Hom. Iliad. Θ. 325. ὅθι κληῒς ἀποέργει Αὐχένα τε στῆθός τε, &c. Schol. ἀποέργει. ἀπείργει.]

Ἀπεργάθω, et ἀπειργάθω, idem quod ἀπείργω seu ἀπέργω. Il. φ'. et Od. φ'. Pro διαχωρίζω, i. dirimo, separo, Il. ί.

Ἑκάεργος, ου, ὁ, procul arcens, seu expellens, aut abigens. Apollinis epithetum, qui sic dictus putatur q. ἑκὰς seu ἕκαθεν εἴργων: quòd suis telis seu sagittis procul arceat. Alii παρὰ τὸ ἕκαθεν ἐργάζεσθαι dictum putant Il. ά.

Ἐξείργω, arceo, excludo. Æschin. τούτους οὖν ὁ νόμος ἐξείργει τοῦ βήματος. Thuc. 3. τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, arcebantur, prohibebantur. (Cum D. P. et Ac. R. Soph. El. 1297.)

Κατείργω, veto, arceo. Paus. ἐκ τῆς θαλάσσης κατεῖργεν, liberum commeatum adimebat. Item subigo, compello. Thuc. 1. τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, inferiorem à potentiore cogi. (Eurip. Med. 1260.)

Κατέργω, repello. item vasto. ex Herodot.

(Κατεργάθομαι, κατέχω, κωλύω. Æschyl. Eum. 569.)

Περιείργω, circumquaque arceo et prohibeo, videlicet ab ingressu aut egressu. Thucyd. l. 2.

Προείργω, prior arceo vel prohibeo, abarceo.

ΕἸΡΉΝΗ, ης, ἡ, pax. (Eurip. Med. 1005.) Xen. Hell. 7. οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγή. Idem Xen. εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις: pacem facere inter &c. Dicitur et εἰρήνην ποιήσασθαι apud Æsch. et πράττειν εἰρήνην apud Demosth. Apud Plat. de rep. l. 1. εἰρήνη τῶν τοιούτων, exp. quies ab hujusmodi rebus. ☞ Παρὰ τὸ εἰς ἓν εἴρειν. Alii παρὰ τὸ εἴρειν, i. dicere: quod tempore pacis jus dicatur et lites verbis dirimantur.

Εἰρηναῖος, ου, ὁ, pacificus, ad pacem pertinens, pacatus. Thuc. l. 1.

Εἰρηναίως, pacificè, placidè.

Εἰρηνικὸς, pacificus, pacatus: ut, εἰρηνικὸν σχῆμα, apud Herodianum Εἰρηνικὸς λόγος, Isocr. oratio de pace. Item pacis studiosus. Isoc. Item ad pacem pertinens. (Aristoph. R. 727.) Εἰρηνικῶς, pacificè. Isocr.

Εἰρηνεύω, in pace ago seu vivo, pace fruor, ad Rom. 12. et apud Dionem. Item paco, in pace contineo. Bud. ex Basilio.

Εἰρηνευομένη χώρα, apud Polyb. l. 5. exp. quæ bello non infesta est, quæ à bello tranquillitatem habet. Apud Aristot. εἰρηνεύεσθαι πρὸς τοὺς κρείττονας.

ΕἿΡΟΣ, εος, τὸ, lana. Od. δ'. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ Ἠλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. ☞ Etymol. fieri ex ἔρος tradit, per pleonasmum literæ ι: vel ex ἔῤῥω, signif. κάμνω, fieri ἔῤῥος, deinde mutato ρ in ι, εἶρος, quoniam multis laboribus paratur et colitur. Hen. Steph. deducit ab εἴρω, i. necto.

Εἴριον, idem quod εἶρος, lana. Il. γ'. Εἰρίνεος, laneus.

Εἰρεσιώνη, ἡ, ramus oleaginus lana obvolutus: quem circumpendentibus arborum fructibus ante januas ædium suspendere solebant ad famem arcendam, ex oraculi præcepto, ut fusiùs tradit Aristoph. schol. et ex eo Suidas. Utitur Aristoph. in Pluto et in Vesp. et Plut. in Theseo.

Ἔριον, ου, τὸ, idem quod εἶρος sive εἴριον. Hom. Od. δ'. in sym. Plut. de aud. Frequens est et plur. num. ut apud Xen. ἐπνήθη τὰ ἔρια. Exp. et lanugo. apud Theophr. (Philostr. l. 3. c. 15.)

Ἐρίδιον, diminutiv. Luc. in Poëmat. quod inscripsit ὠκύπους.

Ἐριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cui lana inest, lanatus.

Ἐριόω, ῶ, laboro circa lanificium.

Ἔριθος, qui vel quæ lanificium exercet, lanificus; ἐριουργός. (Theoc. ιέ. 80.) Quidam tamen ἔριθοι exp. γεωργοὶ, i. agricolæ, παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, i. τὴν γῆν. Il. σ'. ἔριθοι appellantur ii qui metunt. Apud Hesiod. in Erg. ἔριθος ponitur pro famula. Item ἔριθος, contentio, vide in Ἔρις.

Ἐριθεύω, vel potius ἐριθεύομαι, lanificium exerceo. Expon. et laboro, ἐργάζομαι. Item servio. in lib. Tob. ἠριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις, exp. ibat ad opus textrinum. Legitur et apud Aristot. Pol. l. 5. c. 3. Item contendo. Ἐριθεία, exp. μισθαρνία. item contentio, apud Aristot. citato loco, et Jac. cap. 3. et 2 Cor. c. 12.

Ἐρέα, ἡ, etiam dicitur pro ἔριον. Athen. l. 5.

Ἐρεοῦς, (adject.) laneus. Apud Diosc. l. 1. c. 18. ἐρεοῦν ὕφος, laneum textum, lanea vestis. Pro eodem est ἐρειός. Levit. 13.

Composita.

Ἐξεριθεύεσθαι, Suid. exp. redimere, autorare. Quidam exp. quasi mercede allicere.

Εὔειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, bonam habens lanam. (Soph. Tr. 688.) Hippoc.

Εὐέριος, et εὔερος, bene lanatus, bona seu pulchra vestitus lana. Aristoph. in Avib.

Συνέριθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ lanificium simul exercet: socius, vel socia in lanificio. Interdum generalius, socius in aliquo opere. Od. ζ'.

Φιλέριθος, exp. lanificii studiosus. ex Epigr.

ΕἼΡΩ, necto. in qua signif. Etym. vult aspirari εἵρω, sed id non observatur. Hinc εἰρὰς apud Herodian. exercens, extrahens. Bud. Apud Aristot. in Rhet. τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, dictionem necesse est aut tractam esse et conjunctione unam. Eustat. εἴρω est τὸ εἰς μάχην συμπλέκω, derivanti inde ἐρέθω. ¶ Item dico. Item interrogo, ut tradit Eust. in qua tamen signif. præsens εἴρω est inusit. sed fut. ejus ἐρῶ est frequentissimum. In Epigr. σὲ κακῶς ἐρεῖ, male tibi dicet. Et apud Eurip. ἐρεῖ με τάδε, hæc in me dicet. Apud Plut. ἐρῶν προσῆλθε, prodiit ad dicendum. Pro quo ἐρῶ, poëtæ per dialysin sæpe usurpant ἐρέω, i. dicam. ut Od. ξ'. ἔπος ἐρέω. Sic et Od. ώ. Il. ψ'. et alibi. Ponitur ἐρέω et pro, interrogo. Il. ή. Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε. Item nuntio. unde, aurora. Il. β'. et alibi, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν. i. ἀπαγγελοῦσα, inquit Eust. Sic et Od. ψ'. Ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα, i. ἀγγελλοῦσα. Præt. εἴρηκα, dixi. pass. εἴρημαι, dictus sum. tanquam ab ἐρέω, quod et in comp. observatur. (Soph. Œdip. Tyr. 555. 769.) † Τὰ εἰρημένα. pacta, constituta. Xen. Pæd. 1. 6. 11. Sic εἴρητο, dictum erat. Xen. Pæd. l. 4. p. 94. b.†

Derivata ab εἴρω, i. necto.

(Εἰρημένος. Æsch. Pr. 1030.)

Εἱρμὸς, οῦ, ὁ, nexus, series. Phil. de vita M. l. 3.

Ἕρσις, εως, ἡ, nexus, plexus, religatio. [Thucyd. Hist. lib. 1. ἐν ἔρσει. Schol. ἐν ἀναδέσει, παρὰ τὸ εἴρειν. Cl. Steph. legit ἐνέρσει.] Scribitur et ἔρσις apud Suid.

Ἐείρω, idem quod εἴρω, poëtica reduplicatione literæ initialis, ut in ἐείκω et similibus. Unde in pass. Od. σ'. Ὅρμον ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς.

Composita.

Ἀείρω, dicitur q. ὁμοῦ εἴρω et συμπλέκω, inquit Eust. i. simul necto et copulo. Il. κ'. Σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. ¶ At ἀείρω, i. tollo, vide sua serie.

Decomp. Παρήορος, equus ad jugum devinctus, qui et παράσειρος. ex ἀείρω (inquit Eust.) signif. συζυγῶ. ¶ Item prominens ubique. Il. π'. ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίησι. Ab Eust. autem, Il. ή. exp. παρηρτημένος, ὅ ἐστι κεχυμένος, item ἔκλυτος, χαῦνος, aitque sumptam esse metaph. ab equo, qui παρήορος appellatur. ¶ Item stolidus, q. d. qui menti non firmiter adhæret, sed ab ea velut excurrit longiùs et evagatur: ducta ἀπὸ τῶν ἵππων παρηόρων metaphora. Il. ψ'. (Æsch. Pr. 363.) Vide et in comp. ab Ἄρω, et Ἀείρω.

Παρηορία, ἡ, habena seu lorum equi, qui παρήορος appellatur, ut Il. θ'. v. 87.

Συνήορος, (itidem ab ἀείρω signif. συζευγνύω, inquit Eustath.) congruens et velut apto quodam vinculo connexus. Od. θ'. Exp. et consors, compar, socius. (Eurip. Phœniss. 1635.) Hom. Nonn.

Συνωρὶς, ίδος, ἡ, vel ξυνωρὶς Atticè, bijuges equi, par equorum aut mulorum currum trahentium: quos et conjuges quidam vocari posse existimant. Qua in signif. exp. etiam jugum: ut dicitur jugum boum. Dicitur autem à verbo συναείρω, Eust. etiam teste, quasi συναορίς. Signif. etiam bigas, i. e. currum quem bijuges equi trahunt. Quidam interpr. et carpentum. Plut. in symp. sep. sap. τῶν δὲ κεκλημένων ἑκάστῳ συνωρὶς ἱκανῶς κεκοσμη-

μένη προσήχθη. Interdum dicitur συνωρὶς πώλων, ut apud Pausan. Eliacῶν. l. 1. Dicitur etiam metaph. de hominibus amicitiæ vinculo conjunctis, apud Plat. in Phæd. Sic et Synes. τὴν συνωρίδα τῶν ἀδελφῶν vocavit concordiam fratrum. Συνωριαστὴς, bigarum auriga seu agitator, sive auriga in prælio qui ξυνωρίδα regit, teste Bud. Quidam bigarium interp. apud Luc. Συνωρικεύομαι, bigis vehor. Aristoph. in Nub. Συνάορος, comes. Propriè de uxore dici existimatur. Dicitur tamen etiam de marito. Vide Hes. et Eustath. (Eurip. Med. 1147. Sc. τέκνων ξυνωρίδα. ξυνωρίδας λόχων. id. Phœniss. 405. Æsch. Ch. 982. Ag. 652. Eurip. Phœniss. 1045. 1558.)

[Συνωρίζω. Eurip. Bacch. 198. Ἰδοὺ, ξύναπτε, καὶ ξυνωρίζου χέρα.]

Συναορέω, ῶ, comitor, sum comes. Pind. γλυκεῖά οἱ συναορεῖ ἐλπίς. Τετράορος et τέτρωρος, quadrijugus: ut, τέτρωρος ὄχος apud Eurip. quadrijugus currus, i. in quo quatuor equi juncti sunt. Ab ἀείρω signif. συζευγνύω, inquit Eustat. Vide et comp. ab ὀρούω. In neutro genere dicitur τέτρωρον, pro τέτρωρον ἅρμα, currus quadrijugus, quadrigæ. Item τέτρωρος ab Oribasio et Rufo dicitur pars astragali seu tali superior et sursum vergens: attamen et ipse astragalus totus τέτρωρος dici potest à quatuor ipsius lateribus, dextro, sinistro, anteriore et posteriore.

(Τετράορος. Soph. Tr. 516.)

[Τετραορία. Pind. Olymp. B. 8. Θήρωνα δὲ τετραορίας Ἕνεκα νικαφόρου γεγωνητέον ὀπὶ, &c. Schol. Θήρωνα, τεθρίππῳ νικήσαντα, ὑμνήσωμεν. Schol. Νεωτ. ἕνεκα τετραορίας, ἀντὶ τοῦ, ἀγῶνος δι' ἅρματος νικηφόρου. Pyth. B. 8.]

Ἀνείρω, annecto, necto: ut, ἀνείρω τοὺς στεφάνους, Aristoph. Item transfigo, ἀναπείρω. Hesych.

Διείρω, trajicio, insero, Bud. ex Luc. διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, inserens, trajiciens. Xen. Pæd. 8. de equitibus Persarum regis, διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι ὅταν ὁρᾷ βασιλεύς. A Budæo exp. et transadigo. transsuo, insuo, insubulo, apud Diosc. lib. 5. cap. 25. κατατεμὼν καὶ διείρας λίνῳ.

Περιδιείρω, (decomp.) circumquaque trajicio et insuo.

Ἐνείρω, innecto, insero, infibulo, implico, Diosc. l. 5, cap. 81. Item consero, apto.

Ἔνερσις, innexio. Thuc.

Decomp. Παρενείρω, infibulo. Item trajicio et penetro, intromitto. Plut. an seni admin. resp. εἰς πάντα παρενείρων. Item insero, intersero, interjicio. Athen.

Ἐξείρω, exero, (cui opp. ἐνείρω) extraho, eximo. Aristoph. in equ.

Decomp. Προεξείρω, antè extraho seu exero: ut, προεξειραμένης τῆς γλώττης.

Περιείρω, circumannecto seu appendo.

Προσείρω, annecto. Suid.

Συνείρω, connecto, cohærenti serie continuo: ut, συνείρω λόγους, Demosth. pro cor. Interdum sine casu ponitur pro, continua orationis serie dissero, perpetua oratione declamo: ut apud Luc. (Som. p. 6.) σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς σύνειρε, orationem perpetuam ordire. Item neutral. pro, cohæreo. Aristot. 2. Meteor. διὰ τὴν θάλατταν οὐ φαίνονται συνείρειν. Idem. l. 1. de gen. et corr. ὑποτίθεσθαι τοιαύτας ἀρχὰς αἳ ἐπιπολὺ δύνανται συνείρειν, hujusmodi principia statuere, quæ diu consentanea esse possint et cohærere. † ξυνεῖρον ἀπιόντες. Xen. Pæd. p. 189. d. †

Συνείρομαι, connector, item continuor. Aristot.

Συνειρμὸς, continuata series, cohærentia, continua deductio, Dem. Phal. ἐν τῷ συνειρμῷ τῶν λόγων.

Συνερκτικὸς, apud Aristoph. in Eq. quidam interpr. facilè orationes connectens et componens.

Derivata ex εἴρω, i. dico, &c.

Εἴρομαι, interrogo, sciscitor. Il. ά. —— οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. Et in Od. εἴρεο Νέστορα. In eadem, Ὅττι κέ σ' εἴρομαι.

Ἔρομαι, in prosa pro eodem: quo tamen utuntur et poëtæ. Aor. 1. εἰρόμην. unde ἐρέσθαι. (Eurip. Phœniss. 340. Soph. Œdip. Tyr. 769.) Xen. † Pæd. 1. 4. 19. † ἤρετο, ἦ οὗτοι πολέμιοί εἰσι; F. ἐρήσομαι, tanquam à contracto themate. Aristoph. ἐρήσομαί γε τουτί. † τινὰ, aliquem. Xen. Pæd. l. 5. p. 141. e. †

Εἰρέα, exp. concio, cœtus, apud Hesiod. in Theog. v. 803. δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις Εἰρέα ἀθανάτων.

Εἰρέω, poët. dico: unde partic. Ionicum † Doricum † εἰρεῦσαι, i. λέγουσαι, apud Hesiod. in Theog. v. 38. Εἰρεῦσαι τάτ' ἐόντα, τάτ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. † ὑμνοῦσαι. V. ibi Scholias. † Item interrogo. Hesych.

Εἰρὴν, ένος, ὁ, puer qui jam fari potest. Dicti sunt εἰρένες à Lacedæmoniis (teste Plut. in Lyc.) qui jam secundum post pueritiam annum attigerant. Et μελλείρενες (*comp.*) grandissimi pueri.

Ἐρέω, interdum exp. per præsens, dico, interrogo, nuntio: interdum per fut. dicam, interrogabo, nuntiabo: ut Il. φ'. circa principium, Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι, Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντετο. Et Od. ή. Τοῦτο δέ τοι ἐρέω. Et Il. ζ'. Ὥς ποτέ τις ἐρέει. (Soph. Œdip. Tyr. 371.) Vide plura in Εἴρω, id est, dico.

Ἐρέομαι, idem quod ἐρέω, interrogo. Il. ά. οὐδ' ἐρέοντο. (Ἐρήσομαι. Eurip. Med. 280.)

Ἐρεείνω, interrogo. † τινά τινος. Apoll. Arg. 1. 209. † Od. ή. μηδ' ἐρέεινε. Et cum gemino accus. Od. ά. ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις. Ἐρεείνομαι, interrogor. Item pro activo, interrogo. Od. ρ'. —— ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μῦθον. (Perquiro. Hom. Batr. 52. Theoc. κέ. 3.)

Εἴρερος, captivitas, servitus. Od. θ'. v. 528. Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν. Eust. ab εἴρειν derivat, quoniam οἱ ἐν δουλείᾳ καὶ τοῦ εἴρειν, i. λέγειν, στέρονται, μὴ παῤῥησιαζόμενοι.

Ἐρκτὸς, qui dici potest, dicibilis. Laërt. ex Empedocle, ἐπεὶ οὐκ ἐρκτὰ τάδ' ἀνδράσιν, οὐδ' ἐπάκουστα: id est, neque dici possunt, neque audiri.

Composita.

Ἀειρὸς, vel ἄειρος, exp. ἄπειρος, imperitus. Pro eodem aff. et ἄνειρος, Hesych. Videtur comp. ex α privativo, et εἴρω seu εἴρομαι significante interrogo. Interrogando enim doctiores fimus. Rursum oxytonως ἀειρὸς exp. δυστυχὴς, difficili utens fortuna, infelix. Aff. et pro ἄῤῥητος, ἀπαραίτητος, item pro ἀθώπευτος, Suid. Hes. Etym.

Ἀνερέω, idem quod ἀνέρομαι seu ἀνερωτάω. Idem etiam quod ἀναγορεύω.

Ἀνέρομαι, interrogo, rogo. Plat. in Minoë, ὥσπερ εἰ ἀνηρόμην τί ἐστι χρυσός. Interdum cum duplici accus. et personæ et rei. (Soph. Œdip. Tyr. 1328.)

Ἀνείρω, Ionica et poëtica epenthesi τοῦ ι dicitur pro ἀνέρω, interrogo. Sed frequentior est passiva vox ἀνείρομαι in hac signif. ut Od. ώ. γαῖαν ἀνείρεαι, de regione interrogas. Et Il. γ'. τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι.

Decomp. Ἐπανέρομαι, et (Ionica seu poëtica epenthesi τοῦ ι) ἐπανείρομαι, rursus interrogo: vel simpliciter, interrogo. (Æsch. Pers. 977.) Aristoph. [R. 438.] μηδ' ἐπανέρῃ με, neque interrogas me. [Herodot. Hist. lib. 1. οὐ συλλαβὼν δὲ τὸ ῥηθὲν, οὐδ' ἐπανειρόμενος, ἑωϋτὸν αἴτιον ἀποφαινέτω.]

Ἀντερέω, ῶ, aliquando fut. est, Ionicam habens resolutionem vocalis circumflexæ pro ἀντερῶ, vicissim dicam, contradicam, respondebo contradicens; aliquando præsens, sed inusitatius, ex quo præt. perf. ἀντείρηκα, contradixi. (Eurip. Med. 365. Æschyl. Ag. 548. Pass. Soph. Tr. 1208.) Aristoph. in Nub. † 1075. † τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν. [Polyb. Hist. lib. 1. p. 99. 3. εἰ δέ τις ἕτερος προσπορευθείη συμβουλεύσων,—πρότερον ἀντερῶν ἢ συνηγορήσων πάρεστι τοῖς περὶ τὸν Σπένδιον, παραχρῆμα βάλλοντες τοῖς λίθοις ἀπέκτεινον. Thucyd. Hist. lib. 3. §. 42. χρὴ δὲ τὸν μὲν ἀγαθὸν πολίτην, μὴ ἐκφοβοῦντα τοὺς ἀντεροῦντας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἴσου φαίνεσθαι ἄμεινον λέγοντα.]

Ἀντέρομαι, et ἀντείρομαι, vicissim interrogo. Greg. † Xen. Pæd. l. 2. p. 49. c. †

Ἀπερέω, ῶ, thema est in præsenti inusitatum, usitatissimum in perfecto act. et pass. ἀπείρηκα et ἀπείρημαι. in fut. 2. act. est ἀπερῶ, et Ionicè ἀπερέω, resoluta vocali circumflexa in έω. Signif. interdum, denuntio, renuntio, indico. Herodot. ἀπερέων Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, renuntiaturus Cyro quæ Lacedæmonii dixerant. Item dico non esse faciendum, interdico, veto. Aristot. pol. l. 2. c. 3. μόνον ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, solis gymnasiis eis interdixerunt. Τὰ ἀπειρημένα, prohibita. Dicitur et ἀπείρηται sequente infinit. aut ὅπως μὴ, apud Plut. et Plat. Item dico me non facturum, seu nego, renuo, recuso, detrecto: aut etiam contradico. Herodot. ἀπερέουσι τὴν τῶν Ἑλλήνων ξυμμαχίαν, aversabuntur et renuent Græcorum societatem. Dicitur præterea aliquis ἀπειρηκέναι, i. e. animo concidisse, animum despondisse: vel etiam viribus concidisse, et fatigatus esse: ut apud Xenophontem, λαγωὸς ἀπειρηκὼς lepus fatigatus et cursu exanimatus. † Sic ἵππος. Xen. Pæd. p. 232. e. † Et Plut. ἐκομίζοντο ἐν φορείοις, ἀπειρηκότες ὑπὸ λύπης, animo præ tristitia collapsi. Apud Plat. de leg. ἀπειρηκότες γήρᾳ, confecti seu fracti senio. (Ἀπειρηκὼς φίλοις. Eurip. Med. 459.) Infinitivus sæpe exponitur per præsens, ἀπερεῖν, interdicere, deficere. Sic κατερεῖν, prodere: προερεῖν, prædicere, &c.

Decomp. Προαπείρηκα, prior animum despondi. Isoc. in ep. ad Philip. ἐγὼ μὲν προαπείρηκα, τὰ δὲ πράττεσθαι νῦν ἀκμὴν εἴληφεν.

Διερῶ disseram: sed magis est usitatum præt. διείρηκα, (tanquam à διερέω) disserui: item enarravi, distinctè commemoravi. Plat.

Διείρομαι, idem quod εἴρομαι. Il. ά.

Ἐξερέω, et ἐξερῶ, eloquar, dicam. Il. ά. Ὧδε γὰρ ἐξερέω. † ἐξείρητο, dictum esset. Soph. Œdip. Tyr. 993. † Item pro investigare, perquirere. Od. τ'. οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα; Sic et Od. δ'. et ξ'. In hac signif. usurpatur et vox pass. Od. τ'. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, volo ex eo quærere seu sciscitari. (Soph. Œdip. Tyr. 227. 820. Tr. 1203.)

Ἐξερεείνω, idem quod ἐξερέω. Od. μ'. πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων, i. e. perquirens, perscrutans. Exponitur etiam, interrogo, sciscitor.

Ἐξέρομαι, interrogo: idem quod ἔρομαι. Il. ύ. et Odyss. γ'. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν, sciscitabatur.

Ἐξείρομαι, Ionicè pro eodem. Hom. Apoll. et Soph. (Ἐξείρητο. Œdip. Tyr. 984. Soph. Aj. 103.)

Διεξερέεσθαι (*decomp.*) interrogare. Hesych. † Apollon. Arg. 1. 327. †

Ἐπέρομαι, pro quo et ἐπειρέομαι, et ἐπείρομαι Ionicè, interrogo, sciscitor. Unde ἐπειρησόμενος, apud Herodot. l. 1. interrogaturus, consulturus. † ἐπερέσθαι, interrogasse. Xen. Pæd. 1. 3. 4. et 7. τινὰ idem. l. 4. p. 92. a. †

Κατερέω, ῶ, dicam seu loquar contrà, obloquar, accusabo, deferam. Xen. in Pæd. † 1. 4. 8. † κατερῶ σε τῷ πάππῳ, deferam seu accusabo te apud avum. Et Herodot. in Thalia, κατερέω αὐτοὺς πρὸς τὸν μάγον. Accipitur interdum etiam pro, dicam, seu indicabo, aut edisseram, proloquar. Aristoph. in Nub. † 518. † κατερῶ πρός γ' ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ. (Eurip. Med. 1108. Aristoph. R. 301.) Sic Synes. ὁ δὴ παρὼν οὗτος λόγος αὐτοῦ κατερεῖ, ipsum indicabit.

Προερέω, ῶ, prædicam, prænuntiabo. Aristoph. apud Herodot. in Thalia, προερέοντα τῷ στρατῷ ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ, ubi edicendi significationem habet.

Προείρηται, antè dictum est. † Xen. Pæd. 1. 2. 9. προειρημένα. 1. 2. 15. προείρητο. l. 2. p. 43. c. †

Προσερέω, ῶ, alloquar, vel appellabo. Apud Herodot. προσερέων, exp. consulturus. Προσερεῖν τὴν πόλιν, exp. laudare, ex Aristid.

Προσέρομαι, insuper interrogo.

Συνερέω, ῶ, patrocinabor, defendam, ex Demosth. [adv. Leochar.] † Xen. Pæd. l. 2. p. 49. c. dictis comprobare. p. 201. e. †

Συνέρομαι, interrogo.

ΕἼΡΩΝ, ωνος, ὁ, dissimulator, in oratione dissimulatè loquens, qui aliter loquitur ac sentit. (☞ A verbo εἴρω.) Aristot. εἴρωνα opp. ἀλαζόνι, medium esse dicens τὸν ἀληθῆ. † Nub. 448. † (Philostr. l. 3. c. 38.)

Εἰρωνικὸς, qui dissimulatione in loquendo gaudet.

Εἰρωνικῶς, fictè, dissimulatè, ironicè.

Εἰρωνεύομαι, utor dissimulatione in loquendo. Plat. in Apol.

Εἰρώνευμα, dissimulatio. Max. Tyrius.

Εἰρωνευτὴς, idem qui εἴρων.

Εἰρωνεία, ἡ, dissimulatio in oratione. Vide Cic. de Orat. 2. et acad. quæst. l. 4. Vide et Quintil.

Composita.

Ἐπειρωνεύω, ironicè loquor super aliqua re. Appian.

Κατειρωνεύομαι, per dissimulationem deludo. Item cavillor. Apud Synes. σὺ δὲ ἀκκιῇ καὶ κατειρωνεύσῃ, exp. simulabis te eam nihil facere. Et apud Æschin. in ep. κατειρωνευόμενοι τῆς συμφορᾶς, cavillantes suum exilium et parvi pendentes.

ΕἸΣ, vel ἐς, ad. Cum verbis significantibus motum. Aristoph. εἰς εὐωχίαν ἔρχομαι. et εἰς ἐμὲ ἥκει. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Xen. Interdum jungitur genit. cum quo subauditur accus. ut εἰς ᾅδου, sub. οἶκον vel τόπον. † εἰς κιθαριστοῦ sc. οἶκον. Aristoph. Nub. 961. V. plura apud L. Bos. in libello de Ellipsi in τῷ οἶκος et δόμος. † Interdum denotat usum seu finem: ut, λόγος ὠφελήσειεν εἰς ἀνδραγαθίαν. Xen. Pæd. 3. Et 1 Tim. 4. εἰς τοῦτο κοπιῶμεν. † ἐς κόρακας, ἐς μακαρίαν, non εἰς dici ab Attic. docet ad Aristoph. Nub. 961. Spanhemius. †

Εἰς, vel ἐς, in. Itidem cum verbis significantibus motum: ut ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν. Xen. Hell. 4. Sic ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Sic et, εἰς λόγους ἐλθεῖν, in colloquium venire. Plut. ¶ Ponitur et pro ἐν: ut, εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθέζομαι, Æschin. in concione sedeo. Et εἰς στήλην γράφειν, Dem. † Xen. Pæd. 1. 3. 1. et 1. 4. 10. εἰς τοῦτον χρόνον. † Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ, Xenoph. Hellen. 7. contemni in rebus bellicis. ¶ Jungitur et quibusdam adverbiis temporis, ubi ferè vacat: ut, εἰς ἔπειτα sive εἰσέπειτα, pro ἔπειτα. εἰς αὖθις, seu εἰσαῦθις, pro αὖθις. Sic εἰς αὔριον pro αὔριον, cras. Sic εἰς ἀεὶ, pro ἀεὶ, εἰς πότε pro πότε, εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ, εἰς τὰ μάλιστα pro μάλιστα. † Sic εἰς τρὶς, ter. Xen. Pæd. p. 172. d. † ¶ Interdum exp. in, i. e. pro: ut, εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα. Isocr. suppeditare pecunias in bellum. Sic act. 4. ἐκείνοις ἔσομαι εἰς θεόν. Ἐς δύναμιν, et ἐς τὸ δυνατὸν, pro viribus. ¶ Item in, i. adversus, contra, εἰς τὸν δῆμον, adversus populum, ex Æsch. † in. erga, adversus. Xen. Pæd. l. 5. p. 123. e. † ¶ Interdum etiam in laudem ponitur, ut, εἰς Βασίλειον λέγειν, in laudem Basilii dicere. Sic εἰς Εὐαγόραν, apud Isocr. i. de Evagora. † Sic Aristoph. Nub. 1206. † (Εἰς δόμους μένειν. in domo manere. Soph. Aj. 80. Quod poët. pro ἐν δόμοις. ut Schol. ib. pro contra. ib. 128. ἐς. V. Æschyl. Ag. 68. Eurip. Med. 454. 467. 548. 1094. 1168. Id. Phœniss. 90. Æschyl. Ag. 966. Soph. Œdip. Tyr. 726. 1394.)

Εἰς, vel ἐς, interdum exp. ob, propter: ut, εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, ob justitiam laudatur. Aristot. Et, εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. εἰς ἀσέβειαν καὶ παρανομίαν ὀνειδίζειν.

Εἰς, circiter. Thuc. ἐς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Sic Paus. εἰς τριακοσίους ἐγένοντο συνωμόται, circiter trecentos.

Εἰς, apud. Thucyd. εἰς βελτίονας μνησθῆναι. Sic Paus. διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας, infamis apud Macedones. Sic Plut. λεκτέον εἰς ἅπαντας, apud omnes, vel coram omnibus.

Εἰς, usque, ad: ut, εἰς τόδε χρόνου ad hoc usque tempus. Et, εἰς τοῦτο, hactenus. Εἰς ἐμὲ, usque ad ætatem meam. Paus. Et, εἰς ὅκε sive εἰσόκε, usque dum, donec. Il. ί. et Od. τ'.

Εἰς, positum cum nomine, sæpe per adverbium exp. ut εἰς ὑπερβολὴν, summè. Æsch. Sic εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα. Luc. Sic εἰς βάθος, profundè, εἰς καιρὸν, opportunè, εἰς τάχος, celeriter, εἰς τέλος, omnino. † Sic εἰς δύναμιν, pro viribus. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. d.† Sic cum nominibus temporis significationem habentibus: ut, ἐς ἑσπέραν, vesperi, ἐς τὴν ὑστεραίαν, postridie, ἐς τρίτην ἡμέραν, perendie. † εἰς τριακοστὴν ἡμέραν, tricesima die. Xen. Pæd. l. 5. p. 126. d.†

Εἰς, intra, ut apud Polyb. καὶ μόλις ἀνεσώθησαν εἰς στρατόπεδον. Sic et εἰς τριακοστὸν ἔτος. Xen. Pæd. 8. intra tricesimum annum: εἰς ἕκτην ἡμέραν πραχθήσεται, intra sextum diem. Æschin.

Εἰς, per. Xen. † Pæd. 2. 55. a.† εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, manipulum per binos ducere. Sic ἐς τέσσαρας ἔρχεται ὁ λόχος, per quaternos. Apud eundem, † l. 2. p. 43. c.† εἰς ἕνα πορεύεται ἡ τάξις, exp. sigillatim. Od. ξ'. μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, mansi per totum annum.

Εἴσω, in, intra. Cum accus. ut Il. ά.——Ἴλιον εἴσω. Et Il. γ'.——δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. In prosa autem cum genit. ut, εἴσω τοῦ χάρακος, Plut. Apud Hermog. εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, intra 30. dies. Apud eundem, εἴσω πέντε ταλάντων, exp. infra quinque talenta. Interdum sine casu, intro, intus, Aristoph. εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι. † εἴσω παρελθών. intro ingressus. Nub. 851.† Cum articulo, ὁ εἴσω, interior, penitior. Pro eodem dicitur et ἔσω. † Hes. Th. 740.† (Eurip. Phœniss. 236. 272.)

Ἔσωθεν, intrinsecus. item intus, ut Matth. 7. (Ἔσωθ. Æsch. Ch. 798.) [Eurip. Heraclid. 41. Ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος, Ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ἀπηγκαλισμένη Σώζει.]

Ἐσώτατος, intimus, penitissimus.

Ἔστε, donec, quamdiu. Soph. ἔστ' ἀπέψυξε βίον. Xen. l. 1. Apomn. ἔστε Σωκράτει συνῆσαν, quandiu manserunt cum Socrate. Rursum Soph. in Ajace, ἀρήγετ' ἔστ' ἐγὼ μόλω, donec venero. Herodot. ἔστ' ἂν πυνθάνηται. Sic Xen. ἔστ' ἂν δὲ πολεμίους δείσωσι, κελευόμενα πάντα ποιοῦσι. † Cum subj. Xen. Pæd. l. 6. p. 149. b. donec.† (Æsch. Pr. 376. ἔστ' ἐπί. Theoc. ζ'. 67.) Pro eodem dicitur et ἔστε περ, apud Apoll. Arg. 2. Ἔστ' ἐπί, usque ad. Arrian. ἔστε ἐπὶ κνέφας, usque ad diluculum.

ΕἿΣ, ἑνὸς, ὁ, unus. Fœm. μία, una. Neut. ἕν, unum. † ἓν excipitur ab ἄλλο, apud Xen. Pæd. 1. 2. 4. ubi bis ἓν et bis ἄλλο.† Dem. εἷς τῶν πολλῶν, unus è vulgo. Interdum supprimitur. ut Xenoph. τῶν τριάκοντα ὤν, unus ex triginta. Interdum exp. alter: ut Dioscor. lib. 3. εἷς ἀνθ' ἑνὸς ποιῶν, alter alterius loco cedens. Marc. c. 14. εἷς καθεῖς, exp. singulatim. Sic et Joh. c. 8. Apud Plut. καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν, singulos servos. † οὐδὲ ἕν, nihil. Xen. Pæd. 1. 3. 9.† ¶ Apud eundem Plut. ἓν παρ' ἕν, vicissim. ¶ Ὑφ' ἕν, apud Dioscor. exp. sigillatim. A gramm. verò dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινώσκεσθαι, quæ velut uniuntur in pronuntiatione, quum alioqui divisa sint. ¶ In N. Test. interdum ponitur εἷς pro τὶς, ut Matth. c. 25. συκῆν μίαν. Et Marc. c. 14. εἷς τέ τις τῶν παρεστηκότων. Cum fœminino μία, interdum varia substantiva subaudiuntur: ut Iliad. β'. Εἰ δέ ποτ' εἴς γε μίαν βουλεύσομεν, sub. βουλὴν, q. d. in unum consilium consultabimus. Apud Aristoph. μίαν δικάσαντες, sub. δίκην. Et apud eundem, μίαν ναυμαχήσαντες, sub. ναυμαχίαν. Et κατ' ἐμὴν μίαν, sub. γνώμην. Sic apud Luc. c. 14. ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι, sunt qui intelligi posse dicant φωνῆς, ideoque exp. uno ore. (εἰς ἓν συνελθών. Eurip. Phœniss. 419. pro perpetuus. Soph. Œdip. Tyr. 382. Theoc. κ'. 39.)

Ἑνικὸς, ad unum pertinens, singularis: ut, ἑνικὸς ἀριθμὸς, apud gramm. cui opp. δυϊκὸς et πληθυντικὸς, dualis et pluralis.

Ἑνικῶς, singulariter. Naz.

Ἑνίζω, unum seu unitatem pono. Bud. ex Plut.

Ἑνόω, ῶ, unio, aduno seu coaduno. Particip. pass. ἡνωμένος, unitus.

Ἕνωσις, unitio, adunatio. [Sed ἔνωσις sign. Motionem. Hom. Odyss. Z. 326. Ἐννοσίγαιος. Schol. Ὁ Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν κινῶν. ἔνωσις μὲν γὰρ ἡ κίνησις. Forte legendum ἔνοσις.]

Ἑνωτικὸς, q. d. unitivus, adunativus. vim uniendi seu adunandi habens.

Ἐνόω, autem affertur ex Cyrillo pro, quatio, concutio. Unde ἔνοσις, εως, ἡ, expon. κίνησις, motio, agitatio. Hesiod. in Theog. † 849.†——ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Et ibidem, † 681.†——ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα Τάρταρον. Pro eodem scribitur et ἔννοσις, unde comp. ἐννοσίγαιος, et ἐννοσίχθων, Neptuni epith. i. motor et quassator terræ: quæ et duplici ν scripta reperiuntur.

Ἑνότης, ητος, ἡ, unitas. Apoll. Tyan. in epist.

Ἑνὰς, άδος, ἡ, unitas, μονάς.

Ἐννὰς, autem novenarius numerus, pro ἐννεάς.

Ἕεις, poëtico pleonasmo τοῦ ε pro εἷς, unus. Hesiod. in Theogon. † 145.†——ὀφθαλμὸς ἔεις.

Εὖνις, (masc. et fœm. gen.) privatus, orbus: vel privata, orba, vidua. Iliad. χ'. Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. Euripides in fœm. gen. usus est. Etymol. παρὰ τὸ εἷς ἑνὸς dicit fieri ἕνις καὶ εὖνις. Aliam signif. vide in Εὐνή.

(Εὖνις, ιδος. Æsch. Pers. 289.)

Composita.

Καθεῖς, factum ex καθ' εἷς, unusquisque, singulatim, unus post alium: ut Macchab. libro tertio, ὁ καθεῖς τῶν φίλων, unusquisque amicorum. Et, εἷς καθεῖς, Marci 14. et Joh. 8.

Μηδεὶς, pro μηδὲ εἷς, nullus. Sophocl. vocavit μηδένας, nullius pretii homines. (Tr. 455. 1123. Œdip. Tyr. 630.) In fœm. μηδεμία, nulla. In neut. μηδὲν, nullum: item nihil: ut, μηδὲν λέγειν, apud Xen. et Arist. i. nihil dicere quod alicujus sit momenti. Apud Soph. μηδὲν εἶναι, mortuum esse, item perditum esse. Μηδὲν ἧττον, Isocr. nihilominus, vel non minus. Sæpe accipitur pro οὐ, non, ut et Lat. nihil.

Οὐδεὶς, pro οὐδὲ εἷς, nullus. In fœm. οὐδεμία, nulla. In neut. οὐδὲν, nullum, nihil, non; sicut μηδέν. † Sic Aristoph. Nub. 538. ἥτις οὐδὲν ἦλθε, ubi est pro οὐ, teste Schol. οὐδεὶς ὅστις, Xen. Pæd. 1. 4. 25.†

(Οὐδεὶς seq. οὔτε. Soph. Tr. 954. pro οὐ τοσοῦτον. Philostr. l. 3. c. 28. 30.)

Οὐδένεια, q. d. nihilitas. Plat. in Phædro.

Οὐδενόω, ῶ, f. ώσω, ad nihilum redigo.

Decomp. Ἐξουδενόω, ῶ, nihili facio: unde ἐξουδένωσις, contemptus. q. d. nullitas. Psal. 30.

Ἐξουδενίζω, ῶ, idem quod ἐξουδενόω. Eccles. c. 34. unde ἐξουδένισις, contemptus. Et ἐξουδενιστὴς, οῦ, ὁ, contemptor, qui aliquid nihili facit.

Οὐθεὶς, ενὸς, nemo, nullus: ex οὔτε et εἷς per crasin. Aristot. eth. 4. φέρει δὲ οὐθὲν, nihil refert. † Xen. Pæd. l. 2. 45. c.†

Οὐθένεια, ἡ, idem quod οὐδένεια. Plut. in Paramyth.

Ἐξουθενέω, ῶ, nihili facio, nihili pendo, pro nihilo duco, aspernor. Luc. c. 23. Rom. 14. et 1 Cor. 1.

Ἐξουθένημα, τὸ, quod nihili ducitur. seu neglectus, contemptus.

Ἐξουθενητικὸς, qui nihili facit. Laërt. in Zenone.

Ἐξουθενίζω, pro nihilo duco, in nihilum redigo.

Ἐξουθενισμὸς, οῦ, ὁ, extenuatio. Jul. Firm.

Προσενόω, unio, ἑνόω. Merc. Trism.

Συνενόω, idem quod ἑνόω. Naz. συνήνωται τῷ πατρὶ, cum patre unitus est, unione quadam cum patre junctus est.

ΕἾΤΑ, postea, deinde, tum. Dem. Olynth. ά. εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. Greg. εἶτα τί; quid tum postea? ¶ Interdum est dubitantis. anne? nunquid? Luc. in Phal. εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή; ¶ Interdum in interrogationibus indignantis est, pro, itane verò? Dem. εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα; et non erubescimus? (εἶτ' οὐχί. Aristoph. R. 76.) ¶ Interdum vacat, Eust. teste, ut, εἴ σοι μηδὲν μετὸν, εἶτ' ἀπηχθάνῃ. † εἶτα τῷ πατρὶ πειθόμενος ἐξάμαρτε. Aristoph. Nub. 858. et tamen patri obediens pecca: vel demum, denique. Vigerius. Vid. cap. 7. sec. 5. reg. 5. Devarius in εἶτα. p. 171.† ¶ Εἶτεν et ἔπειτεν Ionica esse et ab Herodot. usurpari pro εἶτα et ἔπειτα, ex Ælio Dionysio annotat Eust.

Composita.

Ἔπειτα, deinde, postea, tum. Il. ψ'. Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον, Ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν. † ἔπειτα ὁπότε. Xen. Pæd. 1. 3. 10. eleganter abundat. πρῶτον. ἔπειτα. Xen. Pæd. 1. 3. 12. et 1. 4. 11.† Dicitur et Ἐς ἔπειτα, seu ἐς τὸ ἔπειτα, in posterum, Thuc. 2. Et οἱ ἔπειτα, s. ἐσόμενοι, posteri, Thuc. l. 1. Et ὁ ἔπειτα χρόνος, posterum tempus. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 9.† Et, τὸ ἔπειτα, posteritas. Ἔπειθ' οὕτω, tum demum, deinde, inquit Bud. ¶ Ἔπειτα, interrogantis est cum indignatione, ut εἶτα; itane verò? (Eurip. Med. 1400. Aristoph. R. 668.) vel sine interrogatione, sed increpativè. Xen. ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων: tu igitur non credis? ¶ Est nonnunquam παραπληρωματικὸν et ἀργὸν, ut Eust. testatur: (quemadmodum et εἶτα.) Il. κ'. Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Dicitur et Ἤπειτα, pro ἔπειτα metri causa, ε in η verso. Il. ύ. † Hesiod. Th. 405. et 562.†

Decomp. Εἰσέπειτα, seu Ἐσέπειτα, sunt qui una voce scribant, pro εἰς ἔπειτα et ἐς ἔπειτα. (τάτ' οὖν πάρος, τάτ' εἰσέπειτα. Soph. Aj. 35.)

Κἄπειτα, pro καὶ ἔπειτα, apud Aristoph. in Pluto.

Μετέπειτα, postea, deinde, Od. ξ'. ἅμα αὐτίκα καὶ μετέπειτα, Plat. ep. 8. τὸν μετέπειτα χρόνον ἡ τυραννὶς δωρεᾷ κατακέχρηται, postea, seu in posterum tempus, in posterum. Dicitur et ἐς τὸ μετέπειτα, sicut ἐς τὸ ἔπειτα, in posterum.

Κᾆτα, per crasin pro καὶ εἶτα, quod dubitantis quoque esse Chrysoloras annotat. (Eurip. Phœniss. 505. 555. Soph. Œdip. Tyr. 1043.)

ἘΚ, vel ἐξ, ex, è, à. Sed ἐκ adhibetur sequente consonante, ἐξ sequente vocali. Il. ά. — ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης. Xen. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Idem initio Pædiæ, τοῖς καρποῖς τοῖς γιγνομένοις ἐξ αὐτῶν. Sæpe ponitur pro ὑπό: ut, ἐκ φύσεως δοθεὶς, à natura datus. ¶ Interdum ad originem refertur, ut, οἱ ἐξ ἐκείνου. Dem. nepotes illius. ἐκ Λακεδαίμονος Παυσανίας, Lacedæmonius Pausanias. ¶ Adhibetur etiam in temporis significatione, ut, ἐξ αἰῶνος ab ævo: ἐκ νεότητος, à juventute. Sic ἐκ πολλοῦ χρόνου, à longo tempore: sed sæpius omittitur χρόνου. Sic et ἐκ παλαιοῦ, jam olim: Item ἐκ τούτου, ex illo tempore, ἐξ οὗ vel ὅσου, ex quo vel quanto, s. tempore. Interdum sign. de: ut, ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύειν, Dem. de meis pecuniis. Et, ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, nosse de nomine. ¶ Interdum non exprimitur nisi solo ablativo: ut Aristoph. ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, manu interiit. ἐκ χειρὸς κατεναρίζειν, manu occidere, Soph. in Ajace. † ἐκ νυκτός. Xen. Pæd. 1. 4. 2.† Sic ἐκ παντὸς τρόπου, Isoc. omni modo. † Xen. Pæd. p. 195. d.† ἐκ τούτου τοῦ λόγου, hac ratione: apud Dem. ¶ Accipitur et pro διὰ, i. per: ut Luc. ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι, per caudam prehendere. Soph. εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοὶ, per Teucrum. Item pro διὰ, i. e. propter, ut apud Xenoph. ἐκ δὲ τούτου εἷς τῶν Κρίτωνος φίλων ἦν, expon. hac de causa. † Sic ἐξ ὅτου, quâ de re. Xen. Pæd. 2. 57. b. et ἐκ τούτων, his de causis. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. d.† ¶ Item pro κατὰ, ut apud Æschin. ἐκ τῶν νόμων, juxta leges, ex præscripto legum. ¶ Item, post. † ἐκ τελευτῆς. Xen. Pæd. l. 3. p. 70. b. ἐκ τραύματος, post vulnus. l. 5. p. 135. a.† Xen. Hellen. 9. ἐξ ἀρίστου, post prandium, à prandio. In qua signific. usitatissimum est ἐκ τούτου, postea, deinde, deinceps. † Xen. Pæd. 1. 3. 9. et 1. 4. 23.† ¶ Item, pro ἐκτὸς, extra, ἐκ καπνοῦ καταθεῖναι apud Hom. vide Eustathium. ¶ Cum variis genit. exp. per adverb. ut, ἐξ ἑτοίμου, promptè, alacriter. ἐκ ῥιζῶν, radicitus. ἐκ θεοῦ, divinitus. ἐκ περιουσίας, abundanter. ἐκ προαιρέσεως, consultò. ἐκ χειρὸς, cominus. † Xen. Pæd. 1. 2. 9.† ¶ Aliquando exp. in. ut ἐκ περιόδου et ἐκ περιτροπῆς, in orbem. Et, ἐξ ἐπιπολῆς, in superficie. ¶ Interdum apud poëtas abundat: ut, ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν. ¶ In compositione interdum vacat, ut in ἐξεφίεμαι, ἐξαπατάω. Aliquando ornatum et vehementiam addit: ut in ἐκθαῤῥέω. Sæpe significat ἔξω, extra: ut in ἔκδικος, ἐκχαλάω. (Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν Πέτρησιν ἠράσσοντο. Æsch. Pers. 460. V. Eurip. Med. 336. id. Phœniss. 896. Soph. Œdip. Tyr. 831. 1162. 1243. Redundat. Æsch. Ch. 103.)

Ἐκτὸς, extra. Cum genit. ut, ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, habere pedes extra lutum. Itidem aliquis ἐκτός τινος γίνεται, extra quod manet et quo abstinet. apud Plat. in Epistol. Et, ἐκτός τινος εἶναι dicitur qui extra aliquid constitutus est, seu qui sine eo est. Plutarchus in vita Hom. Dicuntur et οἱ ἐκτὸς λόγου ὄντες, homines illiterati. Et, ὁ ἐκτὸς αἰτίας, qui extra culpam positus est. ¶ Item extra, id est, foras: ut apud Euripid. χώρει ἐκτὸς, prodi foras. Item extra, exterius, extrinsecus, foris seu forinsecus. (Soph. Tr. 1206. Œdip. Tyr. 691.) Od. ξ'. Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε. Τὰ ἐκτὸς, exteriora, quæ foris sunt, apud Athen. l. 2. Et, οἱ ἐκτὸς, exteri. ¶ Rursum cum genit. sign. citra, præter, sine, absque; ut apud Diosc. l. 5. ἐκτὸς ὀδύνης τίκτεται. Apud Luc. ἐκτὸς εἰ μὴ nisi forte.

Ἔκτοσε, extra vel è. idem quod ἐκτός. Od. ξ'. ἔκτοσε χειρός.

Ἔκτοσθε, sive ἔκτοσθεν, idem, extra, citra, sine, Hesiod. in Erg. † δόμου, extra domum. Hes. Th. 752. et 773. πυλέων. ἔκτοσθεν, sine casu, foris, extra. Soph. El. 804.† Pro eodem dicitur et ἔκτοθεν, metri gratia ejecto σ, ut in ὄπιθεν, Apoll. Rhod. Arg. 2. (Æsch. Pers. 873.) Et pro deinde, ex eo tempore, ibidem. Ἔκτοσθι et ἔκτοθι, extra. Nonn.

Παρεκτὸς, (comp.) extra, præter. Matth. 5. Item foris, forinsecus, extrinsecus.

Ἔξω, extra. (Æsch. Ag. 1199.) Cum genit. Ut ap. Greg. ἔξω λόγου, extra propositum. † οἰκίας, Xen. Pæd. 1. 6. 1.† Sic et Xen. Pæd. 4. ἔξω βελῶν, extra teli jactum. Dicitur etiam aliquis esse ἔξω αὑτοῦ, extra se, i. non esse apud se, non esse mentis compos, Dem. † ἔξω cum genit. postponitur, ut ὁδοῦ ἔξω. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. b.† ¶ Item extra, i. foras seu foris: ut, ἔξω πέμψαι, foras emittere. ἔξω διατρίβειν, foris agere, Aristoph. † Nub. 199.† Et, ὁ ἔξω, qui foris seu forinsecus est, exterior, externus: ut, τὰ ἔξω ἀγαθὰ externa bona. Et, οἱ ἔξω apud Athen. exteri. Et, οἱ ἔξω σοφοὶ apud Damasc. de profanis et ethnicis. † ἡ ἔξω θήρα. Xen. Pæd. 1. 4. 6.† ¶ Rursum cum genit. signif. ultra, apud Xen. in Cyneg. † ἔξω μέσου ἡμέρας, ultra postmeridiem. Xen. Pæd. l. 4. p. 102. b. στρατεύονται ἔξω τῶν ἑαυτῶν, i. e. foras. 1. 2. 14.† Item præter, citra, absque, sine: ut Thuc. l. 3. ἔξω τῶν ἄλλων. Et. l. 5. ἔξω τούτων, i. ἄνευ. † ἔξω ἀδίκων. Xen. Pæd. p. 237. d.†

Ἐξώτερος, exterior: qui magis extra est, Matthæi c. 8. Inde adverb. ἐξωτέρω, exterius, vel etiam extra, ultra, citra: cum genit. ut ἔξω. (Æsch. Ch. 1023.)

Ἐξωτερικὸς, οῦ, ὁ, externus: ut, ἐξωτερικαὶ πράξεις, externa negotia et forensia. Aristot. pol. 7. Idem Aristot. commentationes quasdam suas vocabat ἐξωτερικὰς, quoniam in his tradebat, quæ ad res externas et civiles spectabant, trivialia et pervulgata. Vide Gell. l. 20. c. 4.

Ἐξώτατος, ου, ὁ, extimus: qui maximè extra est. unde adverb. ἐξωτάτω, extimè, maximè extra.

Ἔξωθεν, idem quod ἔξω, extra, exteriùs, foris, forinsecus, extrinsecus. vel etiam ab exteriore parte: ut apud Xen. τὰ ἔξωθεν ἔργα, negotia forensia, quæ foris et extra domum sunt obeunda. Et apud Philosophos, ὁ ἔξωθεν λόγος, sermo foras prolatus. Apud Theologos οἱ ἔξωθεν λόγοι, dicuntur studia externa et profana, quas vulgò seculares disciplinas appellant. Item ab externo vel externis. Plat. in Tim. πᾶν ὃ ἔξωθεν κινεῖται, omne quod pulsu agitatur externo. (V. Æschyl. S. c. Th. 566. ἔξωθεν ἂν εἴην, ignarus essem. Soph. El. 1451.)

Ἐξωτικὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἐξωτερικὸς, externus, seu qui ad externos pertinet, aut ab externis proficiscitur; ut, ἐξωτικαὶ δίκαι, i. ξενικαί. Hes.

Παρὲκ, seu παρὲξ, (*comp.*) pro quo et πάρεξ scriptum reperitur. extrà, foris. Interdum cum genit. ut Iliad. κ'. παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. Interdum cum accus. Odyss. ά. Μή με πάρεξ ἄγε νῆα, extra navem. Rursum Iliad. κ'. Πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. † Apollon. Arg. 1. 130. παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος. adde et v. 323.† Interdum sine casu. Odyss. ί. λαβὼν περιμήκεα κοντὸν Ὦσα παρέξ. Aliquando signif. παρά: ut apud Apollon. παρὲκ βουλὴν, pro παρὰ βουλὴν, præter. Ab Hesych. παρὲξ exp. χωρὶς, seorsum, sine: ut Il. ά. † πάρεξ inter et παρὲξ discrimen hoc notat Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 218. ut τὸ prius significet ἐκτὸς et cum gen. construitur; alterum verò non ἐκτὸς tantum, sed et πλησίον significet et cum accus. construitur.

(Ὑπὲκ. Theoc. κγ'. 52.)

ἙΚΑ'Σ, (adverb.) procul, eminus, è longinquo. Cum genitivo. Od. σ'. πόλιν ἑκὰς ἔλθομεν. Apud Herodot. οὐχ ἑκὰς χρόνου παρέσται ἐσβαλὼν, exp. non diu differet ingredi. Apud Thuc. ἑκὰς ὄντες longinqui. (Æschyl. Ag. 300. 1113. Ch. 470. Eurip. Phœniss. 869.) Comparat. ἑκαστέρω, magis procul, longiùs aut ulteriùs: ut, ἑκαστέρω τῶν Περσῶν, longius à Persis. Superl. ἑκαστάτω, maximè procul, longissimè, ex Herodot. ἑκαστάτω τῆς Λιβύης, in Africam longissimè.

(Ἑκαστοτέρω. Theoc. ιά. 7.)

Ἕκαθεν, idem quod ἑκὰς, eminus, è longinquo. Il. β'. (Æsch. Ch. 315. Suppl. 427.)

Ἕκατος, Apollinis cognomentum, ita dicti à jaciendo procul. Il. ά. ubi et ἑκάεργος appellatur.

Composita.

Ἀνεκὰς, exp. ἄνω, sursum. Aristoph. in Vesp. Compositum ex ἑκὰς et α epitatico.

Ἀνέκαθεν, idem quod ἄνωθεν, desuper, è loco alto et superiore, Plutarch. (Æsch. Ch. 425.) Ponitur etiam pro, ab origine generis, et juxta seriem priscorum ex quibus quis ortus est: ut, τὰ ἀνέκαθεν ἀπὸ Μελάμποδος γεγονὼς, originem seu genus ducens à Melampode. Sic Athen. lib. 1. τοῦ Μιτυληναίου Λέοντος, τοῦ ἀνέκαθεν Ἀθηναίου, qui Atheniensis genere est, si progenitores ipsius spectes à quibus ortum trahit.

(Ἄγκαθεν pro ἀνέκαθεν, ἄνωθεν, ἐξ ἀρχῆς. Æsch. Ag. 2. Sed Sch. ex. ταῖς ἀγκάλαις. Eum. 80. 374.)

ἝΚΑΣΤΟΣ, ου, ὁ, quisque, singuli. Il. ά. Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκονδε ἕκαστος. ut Lat. iverunt domum quisque suam. Xen. Pæd. 3. καὶ ἄγοντες εἴτι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. † ἕκαστοι τούτων. Xen. Pæd. 1. 2. 4.† Herodian. l. 4. καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν. Isocr. διανεμεῖν πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις, pro dignitate cujusque. Οἱ καθ' ἕκαστον, vel ὁ καθ' ἕκαστον, singuli. et τὰ καθ' ἕκαστα, vel τὸ καθ' ἕκαστον, singula, ex Aristot. Dicitur et καθ' ἕκαστα, sigillatim. Isocr. Καθ' ἑκάστην, sub. ἡμέραν, quotidie. Dicitur etiam εἷς ἕκαστος, † singulus, Xen. Pæd. 1. 5. 3.† (ut Lat. unusquisque) et πᾶς ἕκαστος, et αὐτὸς ἕκαστος. item ἕκαστός τις. apud Thuc. l. 3. et 4. † ὅστις ἕκαστος. Hes. Th. 459.†

Ἑκασταχῆ, ubique, ubilibet, apud Suid. † Xen. Pæd. l. 6. 157. d.†

Ἑκασταχόθι, passim, ubique gentium. Dion.

Ἑκασταχόθεν, undique, undelibet. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 3. cap. 4. §. 3. ταῖς μὲν πόλεσι διαπέμψας ἀγγέλους, προεῖπεν ὅσους τε δέοι ἑκασταχόθεν πέμπεσθαι, καὶ ὅσους παρεῖναι.]

Ἑκασταχόσε, quocunque, quoquo versum, in quencunque locum. [Xenoph. de Exp. Cyri, lib. 3. cap. 5. § 11. Ἀκούσαντες δὲ ταῦτα οἱ στρατηγοὶ, ἐκάθησαν χωρὶς τοὺς ἑκασταχόσε φάσκοντας εἰδέναι, &c. Plat. Crit.]

Ἑκασταχοῦ, ubilibet, ubique. [Plat. Crit.]

Ἑκάστοτε, semper et ubique. Athen. 1. 2. † Aristoph. Nub. 852.† (R. 15.) Apud Herodot. ἐπιτάσσων τῇσι πόλεσι, ἵνα, ἑκάστοτε ἐλαύνων, τρέφειν, exp. injungens civitatibus, in quancunque veniebat, uti pascerent.

Composita.

Αὐθέκαστος, à Bud. exp. severus natura, rigidus, exactè rectum verumque persequens. Aristot. eth. 4. Et Plut. in l. de educ. puer. ὅταν μὲν γὰρ ἀποβλέψω πρὸς τοὺς πατέρας αὐθεκάστους, καὶ τὸν τρόπον ὀμφακίας καὶ στρυφνοὺς, &c. ¶ Plato passim, præsertim in lib. de rep. αὐτοέκαστον vocat cujusque rei notionem et formam, quam ideam appellant. Nam αὐτοέκαστος, exponitur etiam, pro se quisque.

Αὐθεκάστως, rigidè, severè. Plut. in Lys.

Καθεκάστην, pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, quotidie.

ἙΚΑ'ΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, alteruter, alter ex duobus. Thucyd. lib. 1. καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, cum alterutris se conjungere. ¶ Item utercunque, uterlibet, utervis. Luc. in Harm. ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν δύω ἔφερον. Aristot. ethic. 6. ληπτέον ἑκατέρου τούτων τίς ἡ βελτίστη ἕξις. ¶ Item uterque. † Xen. Pæd. 1. 3. 14. et l. 2. p. 54. a.† Plut. in Publ. προσειπὼν ἑκάτερον υἱὸν ὀνομαστὶ, nomine filium utrunque appellans. Idem, de educ. puer. (loquens de Dione Syracus. et Epaminonda Thebano) ὧν ἑκάτερος Πλάτωνος ἐγένετο συνουσιαστής. (Aristoph. R. 995.) Sic passim apud Plat. Aristot. et alios. ☞ Eustathius ex Etymol. tradit hoc nomen comparativi formam obtinere, et ab ἑκὰς derivari, quod quum de duobus dicatur. ὡς οἷα τολμῆσαν διάστασιν ἐκ δυασμοῦ, ἕκαθεν τῆς μονάδος ἐστί.

Ἑκατεράκις, alterutra seu utraque vice. Xen. Pæd. 4.

Ἑκατέρω, in utramque partem. Gal. Apud Herodot. ἑκατέρω τοῦ μεγάρου ἐστὶ, exp. ex altera parte cœnaculi.

Ἑκατέρωθεν, ab alterutra parte, utrinque. Herodian. † Xen. Pæd. l. 2. p. 54. a.† Et, ἑκάτερθεν, metri causa exempta syllaba, pro eodem. Il. γ'. (340.) et ϱ'.

Ἑκατέρωθι, in alterutra parte, utrobique.

Ἑκατέρως, alterutro modo, utroque modo. [Plat. de Leg. lib. 10.]

Ἑκατέρωσε, in alterutram partem, in utramque partem.

Ἑκατερὶς, ίδος, ἡ, genus saltationis in qua manus alternatim movere assuescebant. Poll. 4. c. 14.

ἙΚΑΤΟ'Ν, centum. Thuc. lib. 6. ὀκτὼ καὶ ἑκατόν. Capitur interdum pro infinito πολλοὶ, (sicut et μυρίοι) teste Eustath. Il. β'. Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο. Hesiod. in Erg. ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἀμάξης.

Ἑκατομπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, centuplus. Et ἑκατονταπλασίων seu ἑκατονταπλάσιος pro eodem. Luc. 8.

Ἑκατοντὰς, άδος, ἡ, centuria, centenarius numerus. Herodian. l. 1.

Ἑκατοντάκις, centies.

Ἑκατοστὸς, οῦ, ὁ, centesimus. Herod. Plut.

Ἑκατοστὺς, ύος, ἡ, centuria. Plut. Xen. † Pæd. 6. p. 168. d.†

Ἑκατοστεύουσα κριθὴ, centuplicatum hordeum. Gen. c. 26.

Διακόσιοι, αἱ, ducenti, duceni. † Xen. Pæd. 1. 5. 5.† Sic τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, et sic deinceps. Et in sing. num. apud Thuc. διακοσία ἵππος, ducenti equites.

Διακοσιοστὸς, ducentesimus. Sic τριακοσιοστὸς, τετρακοσιοστὸς, πεντακοσιοστὸς, ἑξακοσιοστὸς, et quæ deinceps usque ad denarium numerum supersunt.

ἘΚΕΙ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, ille. Luc. ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με. Idem Luc. in Harm. οὗτος ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ἐστὶν ὁ ἄριστος αὐλητής. ¶ Accipitur pro reciproco apud Thuc. ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλους κινδυνεύειν ἀξιοῦσιν, i. pro se. Nonnunquam amittitur ε initiale sequente vocali etiam apud prosæ scriptores. Isocr. in Pan. ἅπερ ἐγὼ φανείην εἰρηκὼς, ἃ κεῖνοι πράξαντες. Dicitur et ἐκεινοσὶ Atticè pro ἐκεῖνος, Aristoph. et Luc.

Ἐκείνῃ, adverb. sumitur pro, illa via, illa ratione. Budæus ex Plat. Item pro ἐκεῖ, illic. apud Thuc. l. 3. et 4. Capitur et pro, illuc seu ἐκεῖσε, ut annot. Eust. Od. ν'.

Ἐκείνως, illo modo. Synes.

Ἐκείνινος, qui ex illo est. Aristot. 8. metaph.

Ἐκεῖ, illic. Plat. Et pro, illuc, eò. Chrys. ἐκεῖ ἡμᾶς ἕψεσθαι, illuc nos sequuturos.

Ἐκεῖθι, illic. (Ἐκεῖθι κ' ἦλθον; Eóne devenerunt? Æschyl. S. c. Th. 816.)

Ἐκεῖθεν, illinc. Thuc. lib. 8. Ponitur et pro, illic, apud Greg. in Epitaph. fr. (Soph. Tr. 641. κεῖθεν. Œdip. Tyr. 778. 1020.)

Ἐκεῖσε, illuc, eò, Soph. εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον, eò vado quò eundum est. (Eurip. Phœniss. 98. κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο. ib. 239. 317.) Interdum cum genit. ut apud Herodot. ἐκεῖσε λόγου ἄνειμι, τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπε, redeo ad illam orationem. Ponitur interdum pro, illic, apud Naz. Basil. et Greg.

Κεῖνος, dicitur pro ἐκεῖνος, ut plurimum apud poëtas et Iones, interdum et apud prosæ scriptores præcedente dictione in vocalem desinente. (Soph. Œdip. Tyr. 738.) Isocrat. ad Phil. ταπεινοτέροις ὀνόμασιν ἢ κεῖνοι προσαγορευομένους. Unde Κείνῃ, illa ratione, illa via. Eurip.

Κείνως, illo modo. Plat. de rep. l. 2. Κεῖθεν, illinc. Il. ν'.

Κεῖθι, illic. Κεῖσε, illuc, eò. Od. ά. Item illic. Apoll. Arg. 2.

Τῆνος, Doricè pro ἐκεῖνος, ille. Plut. in Apoph. et Theocr. idyll. ά.

Τηνεὶ, illic. Theocr. Idyll. ί. Τηνῶθε, illinc. Theod. Id. γ'. (Τηνόθι. Theoc. ή. 44.)

Composita.

Ἐπέκεινα, pro ἐπὶ ἐκεῖνα, adverb. loci. Interdum, illic. ut apud Herodot. l. 7. οἵτε ἐπέκεινα πάντες ἄνθρωποι ἔγνωσαν, cuncti illius regionis mortales. Sic et l. 4. et 6. apud eundem. Interdum ultrà. Idem Herodot. l. 4. τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρι ἀνατολῆς, προσήκειν τῷ Γέτῃ. quæ verò ultra eas partes extendantur, usque ad orientem. In qua signif. nonnunquam casus additur, et præpos. vim obtinet. cui oppon. ἐπὶ τάδε, citra. Idem Herodian. l. 2. οἵ τε ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, satrapæ trans Euphraten Tigrimque habitantes. Arrian. in 6. κατὰ τὰ ἐπέκεινα τοῦ κόλπου ἐς τοὺς Σκύθας. Apud Aristid. ἐν τοῖς ἐπέκεινα πάσης δημοκρατίας ταῦτα, exp. hæc sunt supra omnem democratiam. Est etiam adverb. temporis pro, ante. Isocr. ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, ante illud tempus, retroactis temporibus. Idem in Hell. enc. ὥστε τὸν μὲν ἐπέκεινα χρόνον.

Κἀκεῖνος, per crasin factum est, ex καὶ et ἐκεῖνος.

Κἀκεῖ, pro καὶ ἐκεῖ, et illic.

Κἀκεῖθεν, pro καὶ ἐκεῖθεν, et illinc, seu et inde. Act. 7.

Ὑπερέκεινα, idem quod ἐπέκεινα, ut annotat Bud.

ἝΚΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, nil turbarum movens, mitis, lenis, pacificus. Od. γ'. οὔ τιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἕκηλος Ἧσται ἐν Ἀτρείδαο δόμοις. Et Il. ί. ἕκηλοι Τέρπονται. Neutr. plur. ἕκηλα adverb. ponitur pro ἑκήλως. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ. ὁ γὰρ ὑποχωρῶν (inquit) ἡσυχάζει.

Ἑκήλως, quietè.

Ἑκηλία, ἡ, quies. Ab Hesych. exp. εἰρήνη, φιλοτησία.

Εὔκηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æolico pleonasmo dicitur pro ἕκηλος, ut αὐτὰρ pro ἀτὰρ, teste Plut. de dialectis Homericis. Il. ά. et ϱ'. et Hesiod. in Erg. l. 2.

[Εὐκήλως. Apoll. Rhod. Arg. 2. 863. Ἔντυπὰς εὐκήλως εἰλημένοι, &c.]

Εὐκηλία, idem quod ἑκηλία.

Εὐκηλήτειρα, ἡ, exp. quietis conciliatrix, placatrix. Hesiod.

Composita.

Ἀεκήλια, τὰ, inquieta, irrequieta. Quidam exp. gravia et difficilia. Il. σ'. παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα. Vide et in comp. ex Εἴκω, i. cedo. et ex Ἑκών.

Πανεύκηλος, omni ex parte quietus. Apoll. Rhod. l. 3. [1195.] οὐρανόθεν δὲ πανεύκηλος γίνετ' αἰθήρ.

ἙΚΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, socer, i. mariti pater: et fœm. gen. ἑκυρὰ, seu Ionicè ἑκυρὴ, socrus, i. mariti mater. Il. ώ. Ἡ ἑκυρὴ, ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὣς, ἤπιος αἰεί. Pro iisdem dicitur πενθερὸς et πενθερά.

ἙΚΩ'Ν, όντος, ὁ, voluntarius, spontaneus. Dicitur facere ἑκὼν qui sponte aliquid facit, vel sciens prudensque et certo proposito, non coactus. Fœmininum est ἑκοῦσα. Il. γ'. Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι. Dem. in Med. ἂν μὲν ἑκὼν βλάψῃ, διπλοῦν· ἂν δ' ἄκων, ἁπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνειν. Soph. in Ajace, ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος, me non volente, me invito. (Æsch. Ag. 1080. Soph. Œdip. Tyr. 1254.) Plat. in epist. ἑκούσης τῆς πόλεως, non invita civitate. Dicitur et ἑκὼν εἶναι: † Xen. Pæd. l. 2. 48. a.† item ἑκόντες εἶναι, vacante infinitivo. † ἑκόντων Μήδων, non invitis Medis. Xen. Pæd. 1. 1. 4.† ☞ Sunt qui dictum putent ἑκὼν quasi εἴκων ab εἴκω, i. cedo, non repugno.

Ἑκοντὶ, adverb. ultro, sponte, voluntariè. Phocyl. Et Ἑκοντὴν, pro eodem. ex Arriano.

Ἕκητι, dativus, qui à poëtis adverbialiter ponitur cum genitivo. Hesiod. in Erg. Διὸς μεγάλοιο ἕκητι, Jovis voluntate, ita volente Jove. † Sic Apollon. Arg. 1. 116.† Exp. et ἕνεκα apud Hom. Item Ἕκατι itidem pro ἕνεκα, apud Eurip. in Med. (πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους Ναυσὶ κρατῆσαι. Æschyl. Pers. 337. Eum. 71. Eurip. Med. 281. Soph. Tr. 278. Æschyl. Ch. 212. 434. 699.)

Ἑκούσιος, spontaneus, voluntarius, consultò factus, non per imprudentiam. (Æsch. Ag. 812. Soph. Tr. 1139.) Exp. et sponte susceptus, aut sponte factus. Aristot. Ethic. 5. Item τὸ ἑκούσιον substantivè pro libero arbitrio apud Philonem. Τὰ ἑκούσια, quæ sponte fiunt. οὐχ ἑκούσια, quæ non sponte fiunt.

Ἑκουσίως, sponte, ultro.

Ἑκουσιάζομαι, sponte offero.

Ἑκουσιασμὸς, spontanea oblatio, ex Bibl. interpr.

Ἀέκων, et (in prosa) ἄκων (*comp.*) invitus, † Xen. Pæd. 1. 3. 11. et 1. 5. 7.† fœm. ἀέκουσα et ἄκουσα. Iliad. ά.—— ἀπελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο, me invito. † Ἄκοντ' ἀναπείσας, invito cum persuasi. Aristoph. Nub. 866.† Dicitur etiam aliquis facere quidpiam ἄκων, i. e. imprudens, per imprudentiam. Dem. (Soph. Œdip. Tyr. 599. 1237. 1254. ἄκων. Æsch. Suppl. 235.)

Ἄκοντι, invitò.

Ἀέκητι, cum genit. pro eodem: ut, ἀέκητι θεῶν. Od. γ'. invitis diis. [28. cum Schol. et Α. 79. Ἀέκητι θεῶν. Schol. Ἀέκητι. ἀκουσίῳ γνώμῃ. Δ. 504. Iliad. Λ. 666. Ἀργείων ἀέκητι. Schol. Ἀκόντων, μὴ βουλομένων. Odyss. Ε. 177. ἀέκητι σέθεν. Schol. Ζ. 287. ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. v. 284. cum Schol. Hesiod. Θεογον. 529.]

Ἀεκάζω, poët. cogo. Ἀεκάζομαι, cogor. Od. σ'.

Ἀεκούσιος, et ἀκούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non voluntarius, non

ultroneus, ex voluntate nostra non proficiscens: cui oppon. ἀκούσιος. (Soph. Tr. 1280.) † Xen. Pæd. l. 3. p. 69. e.† Herodot. Luc. Isoc. Apud Luc. κατὰ τὸ ἀκούσιον, per imprudentiam, non consultò. Apud Aristot. in Eth. τὰ ἀκούσια, exp. invitè facta, invitè suscepta. Ἀκουσίως, invitò, præter voluntatem, per imprudentiam, non consultò. Aristot. Rhet. 1. (Eurip. Phœniss. 390.) (Troad. 1011. Diod. Sic. Bibl. lib. 3. οὐ μέντοι λυποῦντα (πάντα) τοὺς ἀνθρώπους, ἐὰν μή τις ἀκουσίως αὐτῶν ταῖς λοφίαις περιπέσῃ. Plat. de Republ. lib. 3. φαίνεταί μοι δόξα ἐξιέναι ἐκ διανοίας, ἢ ἑκουσίως, ἢ ἀκουσίως· ἑκουσίως μὲν ἡ ψευδὴς τοῦ μεταμανθάνοντος, ἀκουσίως δὲ, πᾶσα ἡ ἀληθής.]

Ἀκουσιάζω, cogo et adigo aliquem ad faciendum aliquid οὐχ ἑκόντα. Num. 15.

Ἀεκήλια, τὰ, Hesych. et Etymol. exp. ἀκούσια, χαλεπὰ, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, invita et involuntaria, gravia et difficilia, quæ quis non nisi invitus patiatur: innuentes derivatum esse ab ἀέκων, vel saltem ejusdem cum eo esse originis. Alias signif. vide in Ἕκηλος.

ἘΛΑΙ'Α, ας, ἡ, olea, oliva (arbor.) (ἐλαίας ὑψιγέννητον κλάδον. Æsch. Eum. 43.) Od. ν'. τανύφυλλος ἐλαίη. ¶ Item olea, i. fructus olivæ. Dem. pro cor. ἐπειταγωνίστεις σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. Sic et apud Plut. de aud. poëm.

Ἔλαιος, ου, ὁ, mascula et agrestis oliva. apud Iones, ut annot. Eust. (Soph. Tr. 1214.) Item avis quædam apud Athen. l. 1.

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, olivetum, oletum, locus oleis consitus. Item cella olearia. Bud. ex Theod.

Ἐλαιόω, ῶ, f. ώσω, olivo, olivas colligo. Poll.

Ἐλαιωτὴς, ῆρος, ὁ, qui olivas colligit, qui olivat.

Ἐλάϊνος, oleaginus, ex olea arbore factus. Il. ν'.

Ἐλαΐνεος, idem. Epenthesi τοῦ ε. Od. ι'.

Ἐλαῒς, ίδος, ἡ, oliva, olea arbor. Suid. Item αἰγίλωψ. Hesych.

Ἐλαΐζω, f. ίσω, oleas colo, ex Aristoph. γεωργ. Item neutraliter, oleagino colore sum.

Ἐλαϊστὴς, οῦ, ὁ, qui oleas legit.

Ἐλαὼν, olivetum, oletum. idem quod ἐλαιών.

Ἔλαιον, ου, τὸ, oleum, olivum. Xen. in symp. Eust. annotat Hom. ἔλαια vocare unguenta: ut Odyss. β'.——εὐώδης ἔλαιον. Eodem Eust. teste ἔλαιον recentioribus Atticis dicebatur locus quoque in quo oleum vendebatur, sicut ἰχθῦς locus ubi pisces. Apud Hippocr. ἔλαιον ὑὸς dicitur pro ὕειον στέαρ, adeps suillus, ut ann. Erotian.

Ἐλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oleosus, oleaceus, pinguis. Theophr.

Ἐλαιόω, ῶ, f. ώσω, oleo perungo: unde ἐλαιοῦται θρὶξ, apud Soph. in Troilo.

Ἐλαιωτὸς, oleo perunctus, oleo imbutus.

Ἐλαιηρὸς, οῦ, ὁ, olearis, olearius: ut, ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις.

Ἐλαιήεις, εντος, ὁ, oleosus, oleaceus. Nic. in Ther.

Ἐλαιάεις, idem: unde ἐλαιάεσσα νηδὺς, apud Soph. in Ulysse.

Ἐλάδιον, ου, τὸ, pauxillum olei. apud Athen. l. 7.

Ἐλάα, ἡ, olivæ fructus, olea. Atticum esse Eust. docet. Aristoph. in Ran. et Athen. l. 2. et 4.

Composita.

Ἀγριέλαιος, ου, agrestis oliva, oleaster. apud Theophrast. Ponitur etiam adject. pro, ex oliva agresti confectus, q. d. oleastrinus; ut, σκυτάλην ἀγριέλαιον, scuticam ex oleastro, in Epigr. [Vide Epist. ad Rom. xi. 24.]

Ἀγριελαία, subst. itidem pro oliva agresti seu oleastro dicitur. Diosc. l. 1. c. 138.

Ἀνέλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, olei expers.

Δαφνέλαιον, oleum laurinum, apud schol. Nic. et Diosc. l. 1. c. 50.

Ἐξελαιόω, ῶ, oleo perungo et imbuo. Item in oleum verto. Theoph. de caus. pl. l. 6.

Εὐέλαιος, olei ferax. Strabo.

Θυμελαία, Thymelæa: herba quam nonnulli χαμελαίαν et κνέωρον appellant, folia habens oleæ foliis assimilia. Diosc. l. 4. c. 173.

Θυμελαΐτης οἶνος, vinum è thymelæa, seu vinum thymelæa conditum. Diosc. l. 5. c. 78.

Καλλιέλαιος, ου, frugifera olea: cui opp. ἀγριέλαιος. [Epist. ad Rom. 11.]

Καλλιέλαια, oliva sativa, ut, ἀγριέλαια sylvestris.

Κεδρέλαιον, oleum cedrinum, oleum quod è malis cedri fit.

Κηρέλαιον, medicamentum ex cera et oleo, cui affunditur et succus refrigerans. Apud Orib.

Κνεέλαιον, oleum è cneco. Diosc. l. 1. c. 45.

Κνιδέλαιον, oleum è cnidio grano. Diosc. l. 1. c. 44.

Μελανθέλαιον, oleum melanthinum, oleum ex melanthio confectum: apud Diosc. l. 1. c. 47.

Μυρσινέλαιον, ου, τὸ, oleum myrtinum. Diosc. l. 1. c. 49.

Οἰνέλαιον, ου, τὸ, vinum oleo mixtum. Gal.

Ὀλιγελαιέω, parum olei fero, parcè oleum fundo. Quo vitio laborant oleæ, quum parcus olei proventus est, nec larga olivitas. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 11.

Πετρέλαιον, petroleum: dicitur à quibusdam bitumen liquidum, quod effluat à saxis, vel quòd eo ad lucernarum lumina olei vice antiqui uterentur.

Πισσέλαιον, ου, τὸ, oleum picinum. Vide Plin. et Diosc. et Gal.

Πολυέλαιος, abundans oleo. Xenoph. in lib. de Vect. [cap. 5. §. 3. τί δὲ οἱ πολυέλαιοι; τί δὲ οἱ πολυπρόβατοι;]

Ῥαφανέλαιον, raphaninum oleum, ex raphani semine. Diosc. lib. 1. cap. 46.

Σχινέλαιον, oleum lentiscinum, è lentisco factum oleum, σχίνινον ἔλαιον. apud Diosc. Vide et Plin.

Ὑδρέλαιον, aqua oleo misto. Diosc. l. 2. c. 110. et Plut. in symp. 4.

Ὑπέλαιον, olei fæx seu sordes.

Φιλέλαιος, olei seu olearum amans.

Χαμελαία, ἡ, olea pumila, oleago vel oleastellum. Vide Dioscor. e Plin.

ἘΛΑ'ΤΗ, ης, ἡ, abies. (☞ Dicta παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν ἐς ὕψος ἀνατετάσθαι. unde et Odyss. ἐ. dicitur ἐλάτη οὐρανομήκης.) Plutarch. de Socrat. στεφάνους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης. Plin. l. 12. c. ult. Est præterea arbor ad eadem unguenta pertinens, quam alii elaten vocant, (quod nos abietem) alii palmam, alii spathen. ¶ Ἐλάτη Galeno est tenerum palmæ germen. Ut autem Dioscor. ait, ὁ περιεχόμενος ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται. ¶ Eidem Dioscor. lib. 1. cap. 151. est involucrum fructus è palma nascentis, seu, (ut Marcellus tradit) corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, quem palmæ corticem Columella vocat. Nonnulli exp. corticosum illud quod in summa palmula nascitur. ¶ Item palmula, hoc est, extrema remi pars: seu remus, κώπη. Odyss. ή. ——ἐΰξεστῃσ' ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eurip. ἐλάτη δίκωπος exp. cymba, synecdochicὼs. (Phœniss. 201. 1465.) ¶ Item hasta, seu hastile ex abiete, sicut μελία. Hesiod. in Asp. † 190.† Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.

Ἐλατὴς, ίδος, ἡ, adject. fœm. gen. Nic. in Alex. μὴ μὲν δὴ σμῖλον σὺ κακὴν ἐλατίδα μάρψαις Οἰταίην, smilam noxiam, abieti similem, Œtæam.

Ἐλάτινος, ου, ὁ, abiegnus. Et, ἐλάτινον μύρον seu ἔλαιον, unguentum seu oleum ex elate. ¶ Ἐλατίνη, herbæ nomen est, de qua Diosc. l. 4. c. 40. et Plin. l. 27. c. 9.

Εἰλάτινος pro ἐλάτινος, poëtæ dicunt, metri causa inserto ι, ut Od. ά.——ἱστὸν εἰλάτινον, et εἰλάτιναι δοκοὶ, Od. τ'.

Κεδρελάτη, dicitur cedrus magna, abietem magnitudine æquans. Plinius.

ἘΛΑΥ'ΝΩ, f. άσω, p. κα, ab ἐλάω, agito. † Xen. Pæd. 1. 4. 17. πρός τινα.† Iliad. ί. Ἀλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. Et Il. ά. ἱμὰς βοὺς ἤλασαν. † βοῦς, ὗς, ὄϊας, &c. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. a.† Dicitur et, ἐλαύνειν νῆα, Od. ἐ. agere navem. Et sine accus. interdum exp. remigo: ut apud Xen. εἰ δὲ ἐλαύνειν δέοι, κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀνέπαυεν. Accipitur et pro equitare: ut apud eundem. Xen. † Pæd. l. 4. p. 88. d.† ἀναβὰς τὸν ἵππον, ἤλασε. † ὁρῶ ἐμαυτὸν οὕτω ἀναξίως ἐλαύνοντα. exp. advehi. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. c. Sic 1. 4. 8. ἀντίος ἐλαύνει, de Cyro in equo sedente; et ἐπί τινα, in aliquem. Pæd. 1. 4. 19. et εἴς τινα, in aliquem. l. 3. p. 86. c.† Item pro, expeditionem ago: ut, ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον, Herodot. Ἐλαύνεσθαι, pass. agitari, agi. Sic dicitur ἐλαύνεσθαι navis. Ponitur activa etiam signif. ut Il. λ'.——ῥέει' ἐλαυνόμενος. ¶ Item stimulo, incito; inde quòd qui agitat equos, eos stimulare soleat. Et pass. ἐλαύνεσθαι, stimulari. Herodian. ὑπό τε τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, à conscientia scelerum stimulatus. Item, pro, exerceo, exagito. Paus. in Lacon. τὸ γὰρ χρέων ἤδη τοὺς Μεσσηνίους ἤλαυνεν. Item pro, fatigo accipitur: et pro insequor, vexo, insector, apud Dem. sæpe, ut tradit Bud. Invenitur et pro persequi judicio, seu arcessere: ut, ἐλαύνεται ἀσεβείας, impietatis arcessitur. Item verbero, pulso, ferio. Et pro, excutio, ac propriè excutio feriendo: ut apud Apoll. χαμάδις δὲ οἱ ἦλασ' ὀδόντας. Item pro, excito, cieo, moveo. ut Il. ά.——ἐν δὲ θεοῖσι κολωὸν ἐλαύνετον. (Ἐλαύνω. pro συνάγω. Æsch. Pers. 773. ἐλᾶσι ἀντὶ τοῦ ἐλάσωσι. Eum. 75. Soph. Œdip. Tyr. 27. 98. 825. 1160. ἐμολε pro ἤλασε. Æsch. Ch. 937.) ¶ Item abigo, expello: quod potius ἀπελαύνω dicitur in prosa, seu ἐξελαύνω: ut apud Chrysost. δαίμονας ἐλαύνων. Sic, ἐλαύνειν μήνιμα δαιμονίου, Plutarch. in Rom. ¶ Item duco, id est, ductile opus facio: ut apud Homerum, ἀσπίδα χαλκεὺς Ἤλασεν. Et Diosc. l. 5. ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ. Dicitur et, ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murum: et, ἐλαύνειν τάφρον, ducere fossam. Iliad. μ'. Item traduco, transigo: ut in Axiocho, ἀλλ' ἡ πολυτίμητος πολιτεία διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν; ¶ Interdum etiam neutrum est pro, promoveo, progredior, evado: † Xen. Pæd. 1. 6. 34.† εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐληλακὼς, Plutarch. qui eruditissimus evasit. Sic et Laërt. in Clitomacho, ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἤλασεν ἐπιμελείας.

Ἐλάω, invenitur apud poëtas pro ἐλαύνω. Ponitur ἐλᾶν et pro ἐλάσειν, ab Aristoph. ut docet Bud. † p. 884. et Aristoph. Nub. 1301.† (Soph. Œdip. Tyr. 426. 1181. Aristoph. R. 205. Ἐληλαμένος. V. Æschyl. Pers. 872.)

Ἔλασμα, τὸ, lamina ductilis. Diosc. l. 5.

Ἐλασμὸς, οῦ, ὁ, idem. apud Suid.

Ἔλασις, εως, ἡ, agitatio videlicet equorum seu currus, aurigatio. Item equitatio. Xen. Pæd. 8. Item expeditio. Arr. lib. 6. ἐδέοντο τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἔλασιν. Apud Herodot. τὰ τὴν ἔλασιν ἐξηγέεται. exp. quæ ad transmittendum pertinent. Item remigatio. Item expulsio, abactio: ut, ἔλασις βοσκημάτων, Thuc. l. 1.

Ἐλασία, ἡ, idem quod ἔλασις, equitatio. Xen.

Ἐλάσιος, expulsorius, abactorius. Plut.

Ἐλασείω, expeditionem affecto et apparo. Luc.

Ἐλατὴρ, ῆρος, ὁ, agitator, auriga. Item remex. apud Luc. Item impulsor, vibrator. Pind. Item expulsor, abactor. (Æsch. Pers. 32.)

Ἐλάτειρα, expultrix. Areop. Item placentæ latæ genus, apud Aristoph. in Acharn. et Equit.

Ἐλατήριον, τὸ, quicquid deorsum ventrem purgat, apud Hippocr. teste Gal. Item succus ex fructu cucumeris agrestis expressus et in orbiculos coactus, Theophr. Et ipsum cumerem ita dictum tradit Diosc. (Æsch. Ch. 968.)

Ἐλατὸς, ductilis. Ex Epigr.

Ἐλαστὴς, οῦ, ὁ, impulsor, agitator. Etym. Ἐλαστρεῖν, id quod impellit, seu quo impellitur aliquid. Ἐλαστρέω, ῶ, agito, impello: idem quod ἐλαύνω seu ἐλάω, unde et factum est: sed est Ἰωνικώτερον. Iliad. σ'. et apud Herodot. sæpe.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀπελαύνω, equitando revertor, seu equitans. Xenoph. in symp. † imperat. ἀπέλα: apud Xen. Pæd. p. 217. d.† Apud eundem exp. redeo, refero pedem. † discedere, redire. Xen. Pæd. l. 3. p. 69. c.† Apud Herodian. ἀπελαύνειν λείας, abigere prædas, agere prædas. Item cum genit. pro, abigo, expello. item repello, arceo: ut, ἀπελαύνειν τοῦ βωμοῦ, Lucian. † ἀπελαύνειν τινὰ, repellere aliquem. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. d. φόβον. metum depellere. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. d.† Et in pass. ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, Isocr. repelli, repulsam pati. † abigi, Xen. Pæd. 1. 2. 3. ἀπελαύνεσθαι τιμῶν arceri ab honoribus. 1. 2. 15. ἀπὸ τῶν ἄκρων, depellere a jugis. l. 3. p. 73. b. fugari. l. 4. p. 106. c.† (Eurip. Med. 1407. Phœniss. 326.) Item abduco, avoco.

[Ἀπελάω. Aristoph. Eccles. 683. ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα Μὴ 'ξελυσθῇ καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντας. Lysistr. 1000. Ἀπήλαον τὰς ἄνδρας. Schol. Ἀπήλων. Ἀπήλασαν. Schol. Bis. Ἀπήλαον τὰς ἄνδρας. Ἀπήλαυνον τοὺς ἄνδρας. ἀπελᾶν, ἀπελαύνειν.]

Ἀπελασία, abactio, profligatio. Hesych.

Decomp. Ἐξαπελαύνω, expello. Plut. in Alex.

Συναπελαύνω, unà expello.

Διελαύνω, perequito, i. equitando iter perago. Xen. † Pæd. l. 4. p. 102. c.† ἤρετο πόσην ὁδὸν διήλασαν. Item decurro in armis. Item transfigo, trajicio, Luc. ἐν σὺ δοράτιον διελάσας.

Διέλασις et διελασία, decursio militaris. Xen.

Εἰσελαύνω, invehor, ingredior equo vel curru. † Xen. Pæd. p. 186. e.† Plut. et Herodot. Generalius etiam pro, ingredior. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. et Plut. in Themist. Est etiam irrumpo, irruo, quocumque modo quis invehatur. Plut. in Phoc.

Εἰσελαστικὸς ἀγὼν, quo die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur. apud Plin. ad Trajan.

Ἐξελαύνω, expello, abigo. Od. δ'. ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο. Æsch. ἐξελαύνω πόλεμον ἐκ τῆς χώρας. Item erumpo equo. Bud. ex Xen. † equo exire, Pæd. 1. p. 8. e. et l. 8. p. 213. a.†

(Ἐξελαύνομαι. Eurip. Med. 705. id. Phœniss. 566. 1696.) † ἐξελασθῆναι. Xen. Pæd. p. 150. e.†

Ἐξελάω, idem. † Xen. Pæd. 1. 4. 16.† Il. θ'. Ἐξελῶ, Atticè pro ἐξελάσω. Aristoph. in Nub. ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. (Eurip. Med. 337. id. Phœniss. 567.) Ἐξελήλακα, Atticè pro ἐξήλακα, expuli, exegi. Aristoph. in Nub. † 822. et 1473.† Apud Herodot. ἐξεληλαμένα στρώματα, exp. ductilia opera.

Ἐξέλασις, expulsio. Item eruptio vel profectio quæ equo fit. Xen. Pæd. 8.

Ἐξελατέος, expellendus, abigendus.

Decomp. Ἀντεξελαύνω, ex adverso vel vicissim erumpo equo.

Διεξελαύνω, trano: ut, διεξελάσαι τὸν πόρον ἵππῳ. ex Plut. in Probl. Item pro, transmitto per fluvium, Bud. ex Greg. Item cum copiis perrumpo. Item victis et fugientibus insto.

Ἐπεξελαύνω, progredior seu provehor equo. Exp. et immitto, erumpere jubeo, apud Xen. Hell. 5. Ἀντεπεξελαύνω, ex adverso progredior. Exp. etiam, in occursum progredior.

Παρεξελαύνω, ultrà progredior. [Herodot. Hist. lib. 8. ὁ γὰρ Ποτιδαιῆται, ὡς βασιλεὺς παρεξεληλάκεε—ἐκ τοῦ φανεροῦ ἀπεστέασαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων.]

Προεξελάσαι, ante alios equo erumpere seu prorumpere.

Συνεξελαύνω, simul abigo, simul expello. (Æsch. Ag. 1615.)

Ὑπεξελαύνω, clam progredior longius. ex Herodot.

Ἐπελαύνω, infesto incursu in aliquem feror. Xen. χρὴ

τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν. Apud Herodot. ἐπελαύνω τὴν στρατιὰν, exp. admoveo copias seu promoveo. Apud eundem ὅρκους ἐπήλασαν, exp. ἐπήγαγον.

Ἐπέλασις, expeditio adversum aliquem, invasio, impetus. Luc.

Κατελαύνω, depello. Exodi 31. c. κατήλασε μόσχον λεπτὸν exp. vitulum duxit in minuta.

Παρελαύνω, prætervehor, cursu alium supero. propriè currus est: sed de navi etiam dicitur, Od. μ'. Item obequito, invehor, irruo in hostes. Xen. in Hippiarch. προθύμως παρελάσαντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. † Παρελαύνω πρός τινα. advehor ad aliquem. Xen. Pæd. l. 4. p. 94. a. et ἵππον πρός τινα, equo. l. 5. p. 132. d.† Item equo provehor ante alios. Xen. anab. 1. παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, profectus in medium. † Sic in Pæd. l. 3. p. 83. a.† Dicitur et cum accus. pro, porrò ago, prodire facio. Xen. ibidem. ἔστι δὲ πάντας παρήλασε. Item progredior, evado. Chrys. ad Cor. 1. εἰς τοῦτο παρήλασαν μανίας. Item supero, vinco. Basil. in 2. de jejunio, et Laërt. de Phaler.

Περιελαύνω, circumequito. Xen. † Pæd. 1. 4. 24.† Item abigo, cogo. Polyb. lib. 5. Item vexo, violenter tracto. Basil.

[Περιέλασις, Herodot. Hist. lib. 1. τὸ μέσον δὲ τῶν οἰκημάτων ἔλιπον τεθρίππῳ περιέλασιν.]

Προελαύνω, ante signa evehor. Xen.

Προσελαύνω, advehor. Xen. † Pæd. l. 4. p. 94. a. 1. 4. 8. et 10. ἵππῳ. et 18. in hostem ire. 1. 4. 20. ἀλλήλους. Sec. 23. et l. 4. p. 110. a.† cum dativ. item cum πρός. † Pæd. l. 5. p. 132. e.† Dicitur et, προσελαυνούσης ἡμέρας, à Luc. adventante die. (Προσελοῦμεν. προπηλακίζομεν, ἐλαύνομεν, ἐκβάλλομεν. V. Kusteri Not. Aristoph. R. 742.)

Συνελαύνω, adstringo, compello, cogo, in angustum redigo. † Xen. Pæd. 1. 4. 14.† Plut. de pr. frig. συνελαύνει τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, corpora frigore compellens. Idem, συνελαύνετο εἰς μάχην, coactus est pugna decernere. Luc. συνελαύνω σε πρὸς ἔσχατον πενίας, in extremam necessitatem redigo. Neutraliter etiam capitur pro, infesto animo concurro, congredior infesto marte. Hom. βέλτερον αὖθ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα, i. συνελθεῖν εἰς ἔριν. Item activè, committo: ἐρίζετον ἀλλήλοισι Χερσὶ μαχέσσασθαι, ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ἄκα.

Composita ex secunda aut tertia persona præt. pass. citra præpositionem: ac primùm quæ agitandi seu stimulandi, &c. signif. habent.

Ἀγήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, valida manu impulsus, ὁ ἄγαν ἐλαυνόμενος, Lycoph. Apud Suid. ἀγήλατοι, exp. fulmina.

Αἰγηλάτης, ου, ὁ, caprarius, in Anthol. epigr. q. d. caprarum agitator, qui caprarum gregem agit.

Ἀργυρηλάτης, argenti cusor. Hesych.

[Ἀργυρήλατος. Eurip. Ion. 1181. Ἦν δὴ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους, Χρυσέας τε φιάλας.]

Ἁμαξήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, vehicularis via, plaustraria via, sub. ὁδός.

Ἀνήλατος ἄκμων, indomita incus, ex lib. Job.

(Ἀξονήλατος. Æsch. Suppl. 189.) [Σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι. Stanl. axe agitatæ.]

Ἁρματηλασία, ἡ, currus agitatio, aurigatio, curule certamen. Xen. Pæd. 6.

Ἁρματηλάτης, ου, ὁ, auriga. Xen. in symp. [cap. 2. §. 27. Κύρ. Παιδ. προσέδραμον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι τῶν πλησίον τεταγμένων καὶ πεζῶν καὶ ἁρματηλατῶν. Soph. Elect. 703. εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα. Pind. Pyth. Od. E. 153. πέφανται ἁρματηλάτας σοφός.] Et per syncopen ἁρμηλάτης, pro eodem.

Ἁρματηλατέω, ῶ, f. ήσω, aurigor, certo aurigatione in curuli certamine. Xen. in symp. Ἁρμαλατέω, idem. Ἁρματήλατος, per quem currus agi potest aut actus est: ut, ὁδὸς ἁρματήλατος, via vehicularis et curulis; plaustraria via, militaris via. Et, ἁρμήλατος, idem.

Ἀστραβηλάται, i. οἱ τὰς ἀστράβας ἐλαύνοντες, agasones, muliones. Luc.

Βοηλασία, ἡ, boum abactio. Il. γ'.

Βοηλάτης, qui boves abigit, boum abactor, epitheton Mercurii in Epigr. l. 2. Item qui boves agitat. (Æsch. Suppl. 313.) [Pind. Olymp. Od. xiii. 25. Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν σὺν βοηλάτᾳ χάριτες Διθυράμβῳ; Schol. βοηλάτην δὲ τὸν διθύραμβον προσαγορεύει, ἤτοι διὰ τὸ βοῦν εἶναι τῷ νικήσαντι ἔπαθλον, ἱερὸς γὰρ τοῦ Διονύσου. Plat. Politic. Ἀλλ' οὐ μὴν τόν γε πολιτικὸν εὑρήσομεν ἰδιότροπον, ὥσπερ βοηλάτην, ἤ τινα ἱπποκόμον, &c.]

Βοηλάτις, ιδος, ἡ, boum abactrix vel agitatrix, in Epigr.

Βοηλατική, ars agitandi boves. [Plat. Euthyphr. Καὶ οἱ κύνες γέ που, ὑπὸ τῆς κυνηγετικῆς, καὶ οἱ βόες, ὑπὸ τῆς βοηλατικῆς, καὶ τἆλλα πάντα ὡσαύτως.]

Βοηλατέω, ῶ, boves agito seu impello. Poll. Aristoph.

Βουπελάται, οἱ, bubulci, quasi βοηλάται, pleonasmo literæ π'. Vide et in comp. ex πέλας.

(Δημηλασίᾳ ψήφῳ. Æsch. Suppl. 7.) [Schol. ψήφῳ πόλεως δημοσίᾳ ἡμᾶς ἀπελαυνούσῃ.]

(Δημήλατος. Æsch. Suppl. 622.)

Διφρηλασία, ἡ, aurigatio. Pind. διφρηλάτης, auriga. † Soph. El. 755.† (Æsch. Eum. 156.) [Pind. Isthm. Od. Δ. 23. Κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαίμονι καὶ Θήβαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι. Pyth. Θ. 143.] Διφρηλατέω, ῶ, aurigor, bigas seu currum agito. Soph. in Ajace.

Δυσήλατος, locus dicitur per quem difficulter agitari possunt equi, locus equitatu difficilis; unde δυσηλατώτερον πεδίον.

Ἐνήλατα, τὰ, Eurip. (Phœniss. 1139.) schol. esse dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα, ἔνθα πήγνυται καὶ ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμακος, ligna recta in quæ defiguntur et adiguntur gradus scalæ. Eust. verò ἐνήλατα appellat ipsa βάθρα, sive ipsas βαθμίδας, quæ ἐνελήλανται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις.

Εὐήλατον χωρίον, equitabilis locus. Xen. † Pæd. 1. 4. 16.†

Ζευγηλάτης seu ζευγηλάτης, qui agit jugum boum aut jumentorum, qui boves agit, jugarius. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. cap. 1. §. 4. ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ζευγηλάτης τὸν λῃστὴν εἶτα παρὰ τοὺς βοῦς ζεύξας, ὀπίσω τὼ χεῖρε δεδεμένον ἐλαύνει.]

Ζευγηλατέω, ῶ, jugum boum ago. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. cap. 1. §. 4. ὁ μὲν, παραθέμενος τὰ ὅπλα, σπείρει καὶ ζευγηλατεῖ, πυκνὰ μεταστρεφόμενος ὡς φοβούμενος.]

Θεήλατος, à Deo invectus, à Deo impulsus, à Deo immissus; ut, ξυμφορὰ θεήλατος, apud Eurip. † vel à Deo jussus. Soph. Œd. Tyr. 263.† (1012. Æsch. Ag. 1306.)

Ἱππηλασία, agitatio equorum, pass. signif.

Ἱππηλάσιος, idem quod ἱππήλατος. Il. η'.

Ἱππηλάτης, ου, ὁ, equorum agitator, eques.

Ἱππηλατέω, ῶ, equos agito, equos impello, equito. [Aristoph. Av. 1442. Δεινῶς τί μου τὸ μειράκιον ὁ Διϊτρέφης Λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν.]

Ἱππήλατος, per quem equi agitantur, aut etiam agitari possunt, equitabilis. Od. δ'. et γ'.

Ἰχνηλασία, vestigatio, indagatio. Poll.

Ἰχνηλάτης, qui vestigia lustrat seu scrutatur, vestigator, seu qui vestigiis aliquem aut aliquid consequitur. Epigr. Dicitur et, ἰχνηλάτις, pro eodem.

Ἰχνηλατέω, ῶ, vestigiis aliquid consequor, vestigo. Phil. de mundo.

Καμηληλάτης, cameli agitator, vel etiam camelorum agitator et dux.

Καμηληλασία, ἡ, camelorum agitatio. Et, καμηλίτης, pro καμηληλάτης, Aristot. lib. de aud. mirab. et Herodian. l. 4.

Κυνηλασία, canum incitatio. Callim.

Κυνηλατέω, canes agito seu venor. Nic. in Ther.

Κωπηλασία, remigatio.

Κωπηλάτης, qui remum impellit.

Κωπηλατέω, ῶ, remigo. Luc. de ver. narr.

† Λεηλατέω, prædam agere. Xen. Pæd. 1. 4. 17. et 20.†

Νεηλάτης, remex, ὁ ἐλαύνων τὴν ναῦν. Hesych.

Οἰστρηλασία, quum quis œstro agitatur, stimuli œstri quibus aliquis agitatur. Et metaph. pro stimulo seu aculeo, quo quis ad aliquid impellitur seu pellicitur, apud Joseph. in Maccab.

Οἰστρηλατέω, ῶ, œstro agito. Οἰστρηλατέομαι, œstro agitor, œstro exerceor. Item furore et insania agitor, velut œstro; unde οἱ οἰστρηλατούμενοι, Hesych. πυρούμενοι.

[Οἰστρήλατος. Æschyl. Prometh. 582. οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν παράκοπον ὧδε τείρεις;]

Ὀνηλάτης, agaso, agitator aselli. Plut. et apud Athen. l. 13.

Ὀνηλατέω, ῶ, asinum agito, apud Aristoph.

Ποινηλασία, quum quis in pœnam cogitur, quum pœna infligitur, seu imponitur. Ποινηλασία τοῦ νόμου, ex Œcumenio, sanctio quæ pœnam statuit transgressoribus.

Ποινήλατος, à furiis agitatus, seu quem αἱ ποιναὶ exagitant et in pœnas cogunt.

Ποινηλατέω, ῶ, furiis pœnalibus exagito. Et pass. ποινηλατούμενος, apud Suid.

Ῥινηλάτης, q. d. qui naribus (id est, narium olfactu) persequitur, seu olfaciendo, sagax: ut, ῥινηλάτης κύων.

Ῥινήλατος, adject. odoratu atque olfactu deprehensus, ut, ῥινήλατον ἴχνος, ex Oppian. odoratu atque olfactu deprehensum vestigium.

Ῥινηλατέω, ῶ, naribus (id est, narium olfactu) persequor, ut canes ῥινηλατοῦντες, qui et ῥινηλάται, qui odores naribus velut attrahunt. Item metaph. persequor indagando sagaciter, vel indago sagaciter. Synes. μέτελθε τοὺς φῶρας ῥινηλατοῦντας. (Æsch. Ag. 1194.)

Τροχηλασία, rotarum agitatio et cursus. Hippocr. ep. ad Demag.

Τροχήλατος, rota seu rotis agitatus. Soph. in El. † 49.† et Eurip. (Æsch. Pers. 1006.)

Τροχηλάτης, qui rotam agitat et impellit, auriga. (Eurip. Phœniss. 39. Soph. Œdip. Tyr. 826.)

Τροχηλατέω, ῶ, rotam impello et ad cursum incito. Item in modum rotæ agito et circumago. Eurip. in Oreste.

Alia ejusdem formæ composita, abigendi et expellendi significationem habentia.

Ἀγηλατέω, ῶ, id est, ἄγος ἐλαύνω, q. d. piaculum expello, scelus expio, id est, sceleratos ipsos qui piaculum admiserunt extermino. Soph. in Œd. Tyr. † 410. at ibi regnare significat, et scribitur cum tenui ἀγηλατέω. V. ibi Schol. et Camerar.† [Herodot. Terps. lib. 5. §. 72. ἀπικόμενος δὲ (Cleomenes) ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων, τὰ οἱ ὑπέθετο ὁ Ἰσαγόρης.]

Ἀγηλατίζειν, persequi, fugare seu in exilium pellere. Etym.

Ἀνδρηλατέω, ῶ, (q. d. virum seu viros expello) in exilium pello, in exilium mitto, Plat. pol. 8. (Æsch. Eum. 221. Soph. Œdip. Tyr. 100. Æsch. Ag. 1594. 1428.)

(Ἀνδρηλάτης. V. Æschyl. S. c. Th. 543.)

(Κιρκήλατος, ὑπὸ κίρκων ἐλαυνόμενος. Æschyl. Suppl. 61.)

Ξενηλασία, peregrinorum expulsio seu ejectio. Thuc. lib. 2. Plat. de leg. l. 12. Aristot. Pol. 2. Sæpe cum genit. ut, ξενηλασίαν τεχνῶν ἐποιεῖτο, Plut. in Lyc. Dicitur et de rebus quæ non secus et expelluntur et rejiciuntur ac peregrini expelli submoverique solent, apud Plut. in apoph.

Ξενηλατέω, ῶ, peregrinos expello seu peregrinum, hospites expello, aut expello tanquam peregrinum, abigo ceu solent abigi peregrini. à Bud. exp. externos ejicio, ut alienos abigo, ex Plutarch. symp. 8.

Alia ejusdem formationis composita, quæ ducendi signific. habent.

Νεήλατος, recens malleo ductus, recens cusus, Hes. Apud Dem. in orat. pro Ctes. νεήλατα dicuntur recens molitæ farinæ. subaud. τὰ ἄλφιτα. q. νεωστὶ ἀληλεσμένα.

Στρατηλασία, exercitus eductio, expeditio. Plut. de fort. Rom.

Στρατηλατέω, ῶ, exercitum educo, seu educo exercitum in expeditionem, expeditionem suscipio, aut bellum infero. (Hostili modo invado. Soph. Aj. 58. V. Æsch. Pers. 719.)

Στρατηλάτης, qui exercitum educit in expeditionem, dux agminis militaris, ut, στρατηλάτης νεῶν, Eurip. (Æsch. Pers. 722.)

Σφυρήλατος, malleo ductus seu fabricatus, ὁ τῇ σφύρᾳ ἐληλαμένος: ideoque solidus, non conflatus. Metaph. apud Plut. de orac. Pyth. ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ. Apud Diod. Siculum σφυρήλατον accipitur pro loculo seu conditorio quod malleo ductum fabricatumque est, non conflatum. (V. Æsch. S. c. Th. 822. Pers. 749. Theoc. κϛ'. 47.)

Ὁλοσφυρήλατος, qui totus malleo ductus est seu fabricatus, solidus. Jos. de antiq. Jud.

Ὑπήλατα φάρμακα, medicamenta quæ alvum subducunt. Gal. ad Glauc. l. 1.

Χαλκήλατος, ex ære ductus. (Æsch. S. c. Th. 392. Ch. 288. Aristoph. R. 960.) Et pro eodem χαλκέλατος, in epigr.

Χρυσήλατος, ex auro ductus malleo, ex auro cusus seu fabrefactus, seu ex auro ductili confectus: ut, χρυσήλατος τρίπους, apud Aristot. (Æsch. S. c. Th. 650. Eurip. Med. 787. Soph. Tr. 941. Œdip. Tyr. 1292.)

Ψυχρήλατος, qui postquam malleo ductus est, in frigidam mersus est, Plut. in Bruto.

ἜΛΑΦΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, cervus, cerva. † In fœminino genere etiam pro cervo usurpatum docet Grævius ad Hesiod. Asp. 402.† Od. κ'. ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν. Xen. Pæd. 1. ἐλάφους δουλοῦν ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. ¶ Item placenta quædam quæ in ἐλαφηβολίᾳ festo Dianæ parabatur. Athen. l. 14. ☞ Eustath. deducit vel ab ἐλεῖν τοὺς ὄφεις, (aspero in tenuem mutato propter φ sequens) vel ab ἐλᾶν τοὺς ὄφεις. Plut. verò de prud. an. scribit, ἐλάφοις τοὔνομα πεποιῆσθαι παρώνυμον, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἕλξεως τοῦ ὄφεως, quoniam οἱ ὄφεις ῥᾳδίως ἄγονται ὑπ' αὐτῶν.

Ἐλάφειος, ου, ὁ, cervinus, ut, ἐλάφειος μυελὸς, apud Gal. medulla cervina, et στέαρ ἐλάφειον, apud Diosc. Et neutro genere ἐλάφειον, subaud. κέρας vel κρέας, cervinum cornu aut caro. Suid.

Ἐλάφειος ἀνὴρ, metaph. à cervis sumpta, ab Etym. exp. δειλὸς, meticulosus. Ἐλάφιον, Hesych. est, κώνειον. et Ἐλαφίαι, apud eundem, οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι, cervini tali.

Ἐλαφίνης, ου, ὁ, hinnulus cervinus, νεβρός. Hesych.

Ἐλαφίζω, fugito, et pavito more cervi.

Composita.

Ἱππέλαφος, ου, equicervus, animal ita dictum à forma equi et cervi quam habet. Aristot. [de Hist. Animal.]

Τραγέλαφος, ου, hirquicervus, animal hirci et cervi figuram mixtam habens. Cujus tum alii meminère, tum Aristot. et Luc. necnon Plin. l. 8. c. 32. (Aristoph. R. 968.) Τραγέλαφοι erant etiam pocula quædam, ut testatur Athen. l. 11.

ἘΛΑΦΡΌΣ, οῦ, ὁ, levis et celer instar cervi. (☞ Dictum enim volunt quasi ἐλαφηρὸς ab ἔλαφος.) Od. γ'. ἵπποι ἐλαφρότεροι θείειν. Il. χ'. κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, volucrium velocissimus. Plut. in Fab. ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις. Plat. Pol. l. 2. ἐλαφρὸς πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν. ¶ Item levis, cui opp. gravis et ponderosus, ut, ἐλαφρὰ ἐσθὴς, Xen. Sic dicitur mœror ἐλαφρὸς γενέσθαι, allevari, levior fieri. Ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, leve ducere, non magni æstimare, apud Diosc. l. 2. ¶ Item levis, id est, non

molestus, nec difficilis, cui opp. φορτικὸς καὶ ἐπαχθής. Isocr. τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥᾳδίως φέροντας, σφᾶς δ' αὐτοὺς ἐλαφροτέρους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Apud Diosc. ἐλαφρὸν πῦρ, levis ignis, id est, non vehemens. Apud Plat. ἐλαφρὰ δὲ ἡ δέησις, facilis et levis petitio. (Theoc. Id. 2. 92.)

Ἐλαφρῶς, leviter, celeriter: ut, πλεῖν ἐλαφρῶς. Od. έ.

[Ἐλαφρότης. Diod. Sic. Bibl. ὑπερέχοντες δὲ τῶν ἀντιτεταγμένων τῷ τε πλήθει καὶ ταῖς ἐλαφρότησιν, &c. Plat. de Leg. lib. 7.]

Ἐλαφρία, ἡ, levitas, Hesych. Item paucitas. Suid.

Ἐλαφρύνω, allevo.

Ἐλαφρίζω, f. ίσω, elevo, Plut. de fort. Rom. οὐ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κούφοις ἑαυτὴν, nec solutis tamen ipsa pennis sublimis. Item allevo. Synes. de ins. τῆς τε ἀρίστης ἕξεως ἐν ψυχαῖς ἐλαφριζούσης αὐτὸν, καὶ ἐναπομοργνυμένης κηλῖδα τῆς χείρονος.

Composita.

Ἀπελαφρύνω, sublevo.

Ἐπελαφρίζω, sublevo, tollo, Philo de mundo.

Ἐπελαφρύνω, idem. Unde συνεπελαφρύνω, apud Herodot. simul allevo.

Ὑπερέλαφρος, perlevis, valde levis. [Xenoph. Κυνηγ. Ἔστιν οὖν ἀδύνατον μὴ οὐκ εἶναι, ἐκ τοιούτων συνηρμοσμένον, ἰσχυρὸν, ὑγρὸν, ὑπερέλαφρον.]

ἘΛΑΧΥ'Σ, parvus, μικρὸς, ut, ἐλαχὺ σκάφος, in Epigr. exiguum et vile navigium. Et Od. ί. νῆσος ἐλάχεια. ☞ Deducit Etymol. ab ἐλῶ, τὸ ἀφαιρῶ, ut sit ἀφαιρεθεὶς, et per consequens μειωθείς. Affert Eust. et ἐλαχὸς, ex Callim. Comparat. est Ἐλάσσων sive ἐλάττων Atticè, minor. Dem. † opp. τῷ βαρύς. Xen. Pæd. l. 5. p. 130. e.† Item inferior, ut, ἔλασσον ἔχειν, inferiorem esse, vinci et superari aliqua re, deteriore esse conditione. Dem. pro cor. Sic Isocr. in Pan. οὐδενὸς ἔλαττον ἁμάρτημα τοῦτο, nullo inferius. Item paucior. Plat. in ep. οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀκήκοα, non pauciores quàm triginta. Xen. apom. l. 1. ἐλάττους τὰς βοῦς ποιεῖν, boum numerum imminuere. Ἔλαττον, adverb. quoque capitur pro minus, ut ἔλασσον ἀπωθεῖν, apud Thucyd. minus procul, i. propius. Dicitur et ἐλαχίων pro ἐλάσσων. Superlat. Ἐλάχιστος, ου, ὁ, minimus, Thuc. Aristot. &c. Item paucissimus. † Xen. Pæd. l. 4. p. 95. b.† Isoc. Plut. &c. Exp. et brevissimus, ut, δι' ἐλαχίστου καιροῦ γενησόμενον.

Ἐλαχιστότερος, minor, minimus. Ephes. 3.

Ἐλάχιστα, minimè, οὐκ ἐλάχιστα, inprimis.

Ἐλαττονάκις, minus, rariùs. 2 Cor. 8. [Plat. Theætet.]

Ἐλαττόνως, minus. Plat.

Ἐλαττονέω, ῶ, minus fero. Item imminuo, minus reddo, unde apud Basil. ἐλαττονούμενον σῶμα.

Ἐλασσόω, seu ἐλαττόω, ῶ, diminuo, imminuo. Thuc. Isoc.

Ἐλαττοῦμαι, diminuor, imminuor, auferor. Thuc. Item inferior sum, superor. Thuc. l. 1. ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, bello inferiores. Dem. pro cor. πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, longè inferior sum. Exp. etiam detrimentum accipio, pauperior fio.

Ἐλάσσωμα seu ἐλάττωμα, cui oppon. πλεονέκτημα, inferiores partes et deterior conditio, diminutio. Item vitium, quo aliquis aliquo inferior est. Chrys. in Pand. sic appellatur vitium rei quæ præscribi non potest propter malam fidem. Ponitur et pro victoria, pass. apud Polybium.

Ἐλάττωσις, imminutio, diminutio.

Ἐλαττωτικὸς, οῦ, ὁ, qui diminuit, non rigidus. [Aristot. de Moribus. ὁ γὰρ ἐπιεικὴς, ἐλαττωτικός ἐστιν.]

ἜΛΔΟΜΑΙ, cupio, desidero, appeto. † Apollon. Arg. l. 1. 110.† Il. έ. Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τάτ' ἔλδεται ὅσσ' ἐπιδευής. Il. ψ'. de mulabus ligna trahentibus è sylva, Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά. ☞ Eust. derivari ait ab ἕλω quod est αἱρέω, ideoque δασύνεσθαι, ἕλδομαι.

Ἔλδωρ, τὸ, desiderium, cupido, ἐπιθυμία. Hesych.

Ἐέλδομαι, poëtico pleonasmo τοῦ ε dicitur, pro ἔλδομαι. frequentissimum est apud Hom. Interdum sine casu, ut Il. έ. Od. φ'. et ώ. Interdum cum genit. ut Od. ξ'. Interdum cum accus. ut Odyss. ά. v. 409. Nonnunquam cum infinit. ut Od. ỳ. Reperitur usurpatum in pass. signif. Il. π'. v. 494.

Ἐέλδωρ, res cupita, desiderium. Il. ά. et π'. Od. γ'. et φ'. et alibi.

ἘΛΕΑ~Σ, avis nomen apud Aristoph. in avib. Eadem forsan avis est quæ à Callim. ἐλέας dicitur, ut annotat schol.

ἘΛΕΓΙ'ΝΟΙ, elegini; pisces quidem apud Aristot. histor. animal. lib. 9.

ἜΛΕΓΟΣ, ου, ὁ, lamentatio, vox lugubris, luctus. Apud Aristoph. in avib. Φοῖβος ἀκούων τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλει, schol. exp. θρήνοις, deducens ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν. Eust. ex Didymo dicit vocari hoc nomine θρήνους, qui ad tibiam decantarentur. Aliud etymon vide in sequente signif. ¶ Item, carmen elegiacum quo lamentatio continetur. Apoll. Arg. 2. ὄντινα λαὸς Οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται, id est, ἐλεγείοις, ut docet schol. Lucill. l. 2. Epigr. Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποίει πάλιν. Qua in signif. Diomedes deducit παρὰ τὸ εὐλογεῖν τοὺς τεθνειότας. Nam defunctorum laudes hoc carmine comprehendebantur.

Ἐλεγεῖον, ου, τὸ, idem cum ἔλεγος, id est, elegi versus. Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Sic vocatur à Thuc. Paus. Strab. Athen. aliisque, quod δίστιχον postea nominatum fuit.

Ἡρωελεγεῖον, ου, τὸ, (*comp.*) metrum ex heroicis et elegiacis versibus constans, ut apud Theocr. Idyll. 8.

ἘΛΕ'ΓΧΩ, F. ξω, arguo, id est, argumentis demonstro seu probo. ut, ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, id est, opera arguunt manus. Suid. ¶ Interdum exp. redarguo, reprehendo, ut Plut. ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, quum apud Deum eam fabulam reprehenderet. Et apud Thucyd. l. 1. καὶ καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν. Exp. et refello, refuto. ¶ Item, convinco. Synes. ὁ μὲν ἤλεγξεν, ὁ δὲ οὐκ ἀπέδωκεν. Aristoph. in Plut. σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου. ¶ Exp. etiam reprimo et coërceo, apud Chrysost. προσευχὴ τοῦ πυρὸς δύναμιν ἤλεγξε, deprecatio vim ignis repressit. ¶ Item aspernor. Il. ί. τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς. ¶ Item sciscitor, percontor, Xen. † Pæd. 1. 6. 12.† ἤλεγχες αὖ, σοι εἴτινα λόγον ποιήσατο περὶ τοῦ πείθεσθαι τὴν στρατιάν. (Aristoph. R. 881. 921. Soph. Œdip. Tyr. 803. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις. ne plura quæras. El. 1354. Æsch. Ag. 1360.)

Ἐλέγχομαι, arguor, deprehendor, comperior. Xen. εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. Item arguor, reprehendor, apud eundem. Item convincor, vincor. Plat. † ἐλεγχθεὶς ὅτι ψεύδομαι, convictus mendacii. Xen. Pæd. l. 3. p. 64. c.† Item, rejicior et contemnor, Luc. in Nigrino.

Ἐλεγμὸς, redargutio, reprehensio. Item refutatio.

Ἔλεγξις, redargutio, reprehensio. 2 Pet. 2.

Ἐλεγκτὸς, q. d, reprehensibilis, reprehensione dignus.

Ἐλεγκτικὸς, redargutorius, reprehensorius. ἐλεγκτικοὶ λόγοι, Plat. compositi ad coarguendos qui contra disputant. Item argumentandi peritus, qui convincere argumentis potest. ex Luc. Item reprehendi cupidus.

Ἐλεγκτικῶς, ut, ἐλεγκτικῶς ἀποδεῖξαι, ex Aristot. refutantis more demonstrare. Item cum quadam reprehendendi cupiditate, reprehendendi studio. Plut.

Ἔλεγχος, ου, ὁ, argumentum, indicium, probatio. Bud. documentum aut specimen verti posse ait. Luc. ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, argumentum est inscitiæ, inscitiam arguit. Isocrat. in Archid. ἔλεγχον διδοὺς τῆς αὑτοῦ φύσεως. In epist. ad Hebr. c. 11. ubi dicitur fides esse πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, exp. ἀπόδειξις, demonstratio. Apud Isoc. λαμβάνειν ἔλεγχον τοῦ πράγματος, exp. facere specimen, experiri, experimento probare. Apud Plat. in Apol. διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου dicuntur, in quorum vitam inquiritur. Apud Isoc. εἰς ἔλεγχον καθιστάναι, exp. rem ad probationem adducere, rem in probationibus constituere et testimoniis. ¶ Exp. etiam, criminatio, accusatio, indicium criminis. ut Synes. de insomn. κατὰ γὰρ τῶν χρωμένων οὐκ ἔχουσιν ἔλεγχον. ¶ Item dedecus, probrum, turpitudo. Bud. ex Greg. In qua signif. dicitur potius ἔλεγχος, εος, τὸ, gen. neutr.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, dedecus, probrum, ignominia, Il. λ'. —— δὴ γὰρ ἔλεγχος Ἔσσεται εἴκεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. Et Iliad. β'. ὦ πέπονες κάκ' ἐλέγχεα. (Soph. Œdip. Tyr. 611.)

Ἐλεγχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ignominiosus, i. ignominia et probro dignus. Il. γ'. (ἐπονείδιστος. Il. δ'. 242.) Et superl. ἐλέγχιστος probris dignissimus, extrema ignominia dignus: aut etiam notatus. Il. β'. et Od. κ'.

Ἐλεγχείη, ἡ, probrum. Od. ξ'.

Composita.

[Ἀνελέγχω. Eurip. Ion. 1470. Ὦ τέκνον, τί φῄς;—— οἷον, οἷον ἀνελέγχομαι.]

Ἀνελεγξία, Stoicis est, ἰσχὺς ἐν λόγῳ ὥστε μὴ ἀπάγεσθαι ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἀντικείμενον, vis orationis, ne ab ipsa in contrarium abducamur. Dion. in Zen.

Ἀνέλεγκτος, q. d. irreprehensibilis. Item certior quàm qui redargui possit, confessus et manifestus, Plat. in apol. Item inconvictus, ex eodem Plat. in Theæt.

Ἀνελέγκτως, sine reprehensione, ita ut reprehendi seu redargui non possit. Item sine probatione.

Ἀπελέγχω, redarguo, refuto, confuto, refello. Apud Antiph. sæpe pro, convinco reum, inquit Bud. Et cum participio, Chrysost. de sacerd. ἀπελέγξαι ἡμᾶς ψευδομένους, convincere nos mendacii. Est etiam probo (inquit Bud.) sicut ἐλέγχω. Item, ἀφίημι τὸν γραφέντα: cui opp. ἐξελέγχω.

Ἀπελεγμὸς, redargutio, refutatio. Act. Ap. cap. 19. εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν.

Ἀπέλεγξις, idem.

Διελέγχω, redarguo, refuto, confuto, convinco, argumentis refello et improbo aliorum dicta. Luc. διελέγχων ἐξαπατῶντας. Item discepto, quæstionem habeo et exerceo, apud Greg.

Δυσέλεγκτος, qui difficulter reprehendi potest, irreprehensibilis.

Ἐξελέγχω, redarguo, i. falsum esse doceo. Item refello, i. convinco non esse eum quem se dicit esse. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 19.† Plat. in Apol. οἴονταί με ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω, in quibus alium refellam. (Soph. Tr. 377. Æsch. Eum. 436.) Item pro, convinco tam disputatione quàm opere, Isocr. † Aristoph. Nub. 1058. ubi additur εἰπών.† (R. 991.) Et ex Plat. vinco disputando. Sic pass. Plat. ep. οὐδεὶς αὐτῶν ἑκὼν ἐξελέγχεται. Et pro, deprehendo, comperio. Item pro, periclitor, periculum facio, Polyb.

Decomp. Ἀνεξέλεγκτος, nullo argumento probatus seu compertus. Thuc. [lib. 4. §. 126. ἥ τε φυγὴ καὶ ἡ ἔφοδος αὐτῶν, ἴσην ἔχουσα δόξαν τοῦ καλοῦ, ἀνεξέλεγκτον καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἔχει.] Item irreprehensibilis, qui nullo argumento in fraude deprehenditur. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 13. §. 7. οὐ γὰρ δοκεῖν αὐτὰ βούλομαι μᾶλλον, ἢ εἶναι χρήσιμα, ἵνα ἀνεξέλεγκτα ᾖ εἰς ἀεί. Demost. Epist. Orat. contra Aristog.] Item qui refelli non potest.

[Ἀνεξελέγκτως. Xenoph. Œcon. cap. 10. §. 8. Αἱ δ' ἀπάται αὗται τοὺς μὲν ἔξω πῶς δύναιντ' ἂν ἀνεξελέγκτως ἐξαπατᾷν, συνόντας δὲ ἀεὶ ἀνάγκη ἁλίσκεσθαι, ἂν ἐπιχειρῶσιν ἐξαπατᾷν ἀλλήλους.]

Διεξελέγχω, redarguo. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ.

Εὐεξέλεγκτος, qui facilè argumentis probari potest. Plat. in Apol. Item qui facilè refelli potest. Aristot. pol. 7.

Ἐπέλεγχος, sequens ἔλεγχος, seu ἔλεγχος ἐλέγχῳ additus vel superadditus: ut ἐπιπίστωσις. Ambo rhetorum verba sunt. Plat. in Phæd. καὶ ἔλεγχον, καὶ ἐπέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ.

Εὐέλεγκτος, qui facilè reprehendi potest. Item qui facilè refelli potest. Aristot. Rhet. 1. Et, εὐέλεγκτος ταῖς αἰσθήσεσι, qui facilè deprehendi potest à sensibus, et probari. Item activa significatione ex Ammonio, οἱ δὲ Κυνικοὶ οὕτως ἐκαλοῦντο διὰ τὸ παῤῥησιαστικὸν καὶ εὐέλεγκτον, i. propter proclivitatem ad reprehendendum.

Κατελέγχω, redarguo, convinco. Hesiod. in Erg.

Κλεπτέλεγχος, ου, ὁ, fures arguens seu deprehendens: ut, κλεπτέλεγχος λίθος, apud Diosc. l. 5. lapis cujus indicio deprehenduntur fures.

Παρελέγχω, arguo.

ἘΛΕΔΩ'ΝΗ, ης, ἡ, eledona: species est polypi, unam habens κοτυληδόνα, et septem pedes: ut Suid. ex Æliano tradit. ☞ Idem Suid. pleonasmo τοῦ λ dici ait q. ἐεδώνην: παρὰ τὸ ἑαυτὴν ἔδειν, i. ἐσθίειν, dicente et Hesiod. quod ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει. Idem tradit Etymol. Athen. lib. 7. &c.

ἘΛΕΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, glis: apud Arist. hist. anim. lib. 8. cap. 17. Aliis est sciurus. Est etiam accipitris species. Hesych.

ἘΛΕΛΕΥ~, Suid. et schol. Aristoph. tradunt esse acclamationem bellicam, qua in properatione ac bellicis pæanibus uti solent. Aristoph. in avib. Ἐλελεῦ χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν. ubi tamen quidam legendum contendunt, ἐλελελεῦ χώρει. Sic et Plut. in Thes. quum dixisset in ὀσχοφορίων festo τοὺς παρόντας ἐπιφωνεῖν ταῖς σπονδαῖς ἐλελεῦ ἰοὺ ἰοὺ, subjungit, ὧν τὸ μὲν, σπεύδοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιωνίζοντες εἰώθασι· τὸ δὲ, ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς ἐστι. atque adeò dixerat ibid. Thes. cum suis, interea dum libamina funderent, nuntium accepisse de obitu patris, ideoque cum fletu et tumultu properantes ascendisse in urbem. Unde conjicere quis possit hoc ἐπίφθεγμα factum esse παρὰ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἐλεύσεως. Æschyl. in Prometh. vincto ponit ἐπὶ σχετλιασμοῦ, (teste Hesych.) ubi Ino dicit: Ἐλελελελελεῦ, Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσι. Quo in loco et schol. annotat esse θρηνῶδες ἐπίφθεγμα.

Ἐλελίζω, clamo ἐλελεῦ, ut, ἀλαλάζω, clamo alala. (Eurip. Phœniss. 1464.) Teste enim Dem. Phal. Xen. dixit, ἠλέλιξεν ὁ στρατηγὸς τὴν τοῦ ἐλελεῦ ἀναβόησιν, ἣν ἀνεβόα ὁ στρατηγὸς συνεχῶς, παραποιήσας ὀνόματι. Idem Xenoph. Anabas. l. 1. τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο δρόμῳ θεῖν, καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷον περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. ¶ Item, pro ἐλελίσσω, torqueo, de qua signif. vide in Ἐλίσσω, volvo.

Ἐλελίζεσθαι, deflere cum acclamatione τοῦ ἐλελεῦ. Aristoph. in avib. Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι, i. θρηνοῦσα, ut exp. schol.

ἙΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, Lacæna illa Helena. ¶ Item vas, de quo Poll. l. 10.

Ἑλένιον, ου, τὸ, helenium, herba quædam, quæ è lachrymis Helenæ dicitur nata. De qua vide Dioscor. lib. 1. cap. 27. et 28. et Plin. lib. 21. cap. 10. Τὰ Ἑλένια, teste Hesych. dicebatur festum in honorem Helenæ.

[Δυσελένα. Eurip. Orest. 1387. Διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθογόνου ὄμμα Κυκνοπτέρου, καλλοσύνας Λήδας σκυμνοῦ Δυσελένας, &c. Iphig. in Aul. 1316. Πικρὰν ἰδοῦσα δυσελέναν.]

ἜΛΕΟΣ, ου, ὁ, misericordia, commiseratio. Il. ώ. 44. Ὡς Ἀχιλλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, q. d. amisit commiserationem, est immisericors. Ἐλέου τυγχάνειν, Demost. et ἔλεον ἔχειν, Plutarch. in Themist. dignum misericordia esse. Dicitur et, ἔλεος, εος, τὸ, neutro genere pro eodem, cùm alibi tum in Novi Testamenti scriptis, et apud Græcos Bibl. interpr. ¶ Ἔλεος, pro stipe in Phoc. ἔλεον χρήζοντι παράσχου.

Ἐλεόν, adverbialiter ponitur ab Hesiodo in Erg. pro miserabiliter, ἐλεὸν μύρετο.

Ἐλεεινὸς, miserabilis. ἐλεεινὰ δράματα. Plato in Apol. † στόμα. Soph. Œd. Tyr. 681.†

Ἐλεεινῶς, miserabiliter.

Ἐλεέω, ῶ, ήσω, ηκα, misereor, commiseror. Od. ξ'. καί μ' ἐλέησε. Syn. epist. 57. ἔλεον αὐτοὺς ἀνόητον ἐλεῶ, inutili misericordia eos prosequor. Et passivè ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ, Luc. moveo tibi miserationem seu commiserationem.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, misericors, ut, θυμὸς ἐλεήμων. Od. ί.

Ἐλεημοσύνη, misericordia, apud Callim. hymno in Delum, μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθης κακὸν εἵνεκα τῆσδε Ἀντ' ἐλεημοσύνης. In Test. Novi scriptis cæterisque quæ Ecclesiastica vocantur, ἐλεημοσύνη appellatur stips quæ erogatur pauperibus, quòd ea proficiscatur à commiseratione et sit veluti commiserationis nostræ opus. Dicitur et de omni beneficii genere, quo calamitosos prosequimur. Matt. cap. 6. προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐλεητὺς, ύος, ἡ, commiseratio, poët. Od. ξ'.

Ἐλεαίρω, (poët.) idem quod ἐλεῶ. Il. ώ. Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες, miserebantur.

Composita.

Ἀνελεήμων, immisericors, immitis. Ἀνελεημόνως, immisericorditer.

Κατελεέω, ῶ, misereor, commiseror. [Polyb. Hist. lib. 2. οἱ δὲ κατελεήσαντες τὰς συμφορὰς αὐτῶν, ὑπήκουσαν.]

Νηλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, immisericors, crudelis; unde νηλεὲς ἦτορ, apud Homer. et Hesiod. † Th. 456.† (νηλεᾶ γένεθλα. Soph. Œdip. Tyr. 189.) Et poëtico more passim, νηλέϊ χαλκῷ, ut Latinis, immite ferrum seu crudele ferrum. Vocatur et νηλὴς θυμὸς, ab Homero, ὁ ἀπαθὴς vel δυσπαθὴς, à Cic. firmus animus.

Νηλεῶς, crudeliter. (Æsch. Ch. 240.)

Ἀνηλεὴς pro νηλεὴς, præfixo α pleonastico. Ἀνηλεῶς, immisericorditer, crudeliter, ex Plat. de leg. 3. ἐχθρῶς καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες. Dicitur, νηλειὴς pro νηλεὴς, metri causa. † Hes. Th. 770.† Unde Νηλειῶς, crudeliter.

Ἀνηλέητος, non commiserandus, misericordia indignus. Æschin. περὶ παραπρεσβ.

Πολυέλεος, multum misericors. apud Joëlem.

ἘΛΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, sive ἐλεὸν, οῦ, τὸ, mensa coquinaria, Eust. Pol. lib. 6. et Athen. lib. 4. Od. ξ'. Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. Sic et Aristoph. in equit ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεὸν, i. τὸ τραπέζιον, inquit schol. ¶ Suidæ est etiam avis species.

Ἐλεατοὶ, οἱ, Hesych. qui ad cœnam invitat convivas principum. Apud Athen. l. 4. scribitur ἐλέκτροι, idemque tradit suo tempore ἐλέατρον vocari totius epuli administrandi seu apparandi præfectum. Etym. ἐλέατρον dici ait coquum, παρὰ τοὺς ἐλέους.

ἘΛΕΣΠΙ'ΔΕΣ, quidam exp. loci consiti: alii loci palustres: alii prærupti, petrosi: παρὰ τὸ λελεπίσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων, apud Etymol.

ἘΛΕΥ'ΘΕΡΟΣ, ου, ὁ, liber. (cui opp. δοῦλος servus.) Thucyd. 8. τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν, τοὺς δ' ἐλευθέρους κατέδησαν. Item adjectiv. ἐλεύθερον ἦμαρ, apud Hom. liber dies, libertatis dies, (id est, libertas) cui opp. δούλιον ἦμαρ, apud eundem. Iliad. ζ'. ἐλεύθερος κρητὴρ, qui bibitur in ea libertate quæ esse solet in pace. ¶ Item, ἐλεύθερος φωνὴ, Nonn. libera vox. Et, ἐλεύθερα διώκειν ἤθη, ex Plat. ep. 8. vivendi libertatem sectari. ¶ Ἐλευθέρα παιδεία, ex ejusdem Plat. epist. 7. liberalis doctrina, et ex Plut. in Themist. ἐλευθέραι διατριβαὶ, liberales exercitationes. Ἐλεύθεροι παῖδες, Plut. ingenui liberi. ¶ Ἐλεύθερος, liber, immunis, liberatus; ut, ἐλεύθερος τυράννων, à tyrannis liber seu liberatus. † ἐλεύθεροι ἀπ' ἀλλήλων. Xen. Pæd. l. 3. p. 74. c.† Sic ἐλεύθερον ποιεῖν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, à barbaris liberum reddere, seu liberare, Dicitur et, ἐλεύθερος φόβου, liber metu. (ἐλεύθερα βάζειν. Æschyl. Pers. 595. Eurip. Phœniss. 962.)

Ἐλευθέρως, liberè, ut liberum hominem decet et ingenuum. Thuc. 2.

Ἐλευθερόω, ῶ, libero. Plat. ep. 8. ἀπὸ βαρβάρων ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Eurip. ἐλευθερῶ σε τοῦδε πόνου. (Soph. Œdip. Tyr. 726.) Item libero, in libertatem vendico. Thuc. 8. τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν. Philo de mundo, δεσποίνης χαλεπῆς ἐλευθερωθείς. (Æsch. Eum. 176. Suppl. 809.) † Xen. Pæd. p. 237. b.†

Ἐλευθέρωσις, liberatio. Thuc. l. 3.

Ἐλευθερωτὴς, οῦ, ὁ, liberator. Luc.

Ἐλευθερία, ἡ, libertas, qualis est eorum qui servi non sunt. Demosth. Plut. (Æsch. Ch. 863.)

Ἐλευθεριάζω, dicitur de fugitivis quum liberè vagantur. Item libertatem usurpo, liberè ago.

Ἐλευθεριαστικὸς, qui amat liberè agere.

Ἐλευθερικὸς, liber, Plat. de leg. et Plut.

Ἐλευθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, liberali ingenio præditus, ingenuus. Xen. γυνὴ ἐλευθέριος φύσει. Plut. in Camer. καὶ ταῖς ὄψεσιν ἐλευθερίους, liberali facie. Item liberalis, libero homine dignus, liberum hominem decens. ut Plat. ep. 7. ἐλευθέριον σχῆμα τῆς πολιτείας. Et, ἐλευθέριοι παιδεῖαι, liberales doctrinæ. Luc. Expon. et lepidus, venustus. Plut. in Lyc. ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Apud Thuc. ἐλευθέριος Ζεὺς, servator Jupiter. † Comp. ἐλευθεριώτερος. Xen. Pæd. l. 5. p. 122. a. et Superl. ἐλευθεριώτατος. l. 6. 169. d.†

Ἐλευθερίως, liberaliter, ingenuè: ut, ἐλευθερίως πεπαιδευμένος. Xen. (Æsch. Ch. 807.)

Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, ingenuitas. Item liberalitas, cui opp. ab Aristot. ἀνελευθερία.

Composita.

Ἀνελεύθερος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiberalis, nihil liberale et ingenuum habens. Item inhonestus et indecens. Xen. apom. lib. 1. [Aristot. de Mor. lib. 2. cap. 7. Plat. Apol. Socr. ἀλλ' οὔτε τότε ᾠήθην δεῖν ἕνεκα τοῦ κινδύνου πρᾶξαι οὐδὲν ἀνελεύθερον, &c.] (Æsch. Ag. 1530.) Item sordidus, avarus, apud Aristoph.

Ἀνελευθέρως, illiberaliter, sordidè. [Xenoph. Socrat. Def. §. 9. αἱρήσομαι τελευτᾶν μᾶλλον, ἢ ἀνελευθέρως τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν, κερδᾶναι τὸν πολὺ χείρω βίον ἀντὶ θανάτου.]

Ἀνελευθερία, illiberalitas, item avaritia, apud Æsch. et Aristot. [de Morib. lib. 2. cap. 7. περὶ δὲ δόσιν χρημάτων καὶ λῆψιν, μεσότης μὲν ἐλευθεριότης· ὑπερβολὴ δὲ καὶ ἔλλειψις, ἀσωτία καὶ ἀνελευθερία. lib. 4. cap. 1. ἔστι δὲ καὶ ἡ ἀσωτία καὶ ἡ ἀνελευθερία περὶ χρήματα ὑπερβολαὶ καὶ ἐλλείψεις· καὶ τὴν μὲν ἀνελευθερίαν προσάπτομεν αἰεὶ τοῖς μᾶλλον ἢ δεῖ περὶ χρήματα σπουδάζουσι.] † Xen. p. 225. a.†

Ἀνελευθεριότης, idem. Aristot.

Ἀπελεύθερος, libertus, ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος, Arrian. in Epict. Ex Æsch. ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, manumittebant.

Ἀπελευθερόω, ῶ, liberum facio, libertate dono, manumitto: ut, ἀπελευθεροῦν τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην, Bud. ex Æschin. Unde ἀπελευθερώσας, patronus: ἀπελευθερωθεὶς, libertus. Idem ex Plat. Ἀπελευθέρωσις, manumissio. Plut. [Demost. de Fœd. Alex. μηδὲ χρημάτων δημεύσεις, μηδὲ γῆς ἀναδασμοὶ, μηδὲ χρεῶν ἀποκοπαὶ, μηδὲ δούλων ἀπελευθερώσεις, &c.] Ἀπελευθερωτὴς, manumissor.

Ἀπελευθερικὸς, libertinus, ut ἐξελευθερικός. Plut.

Ἀπελευθεριώτης, libertinus. Bud. ex Strab.

Ἐξελεύθερος, libertus, ut et ἀπελεύθερος. Quidam exp. libertinus.

Ἐξελευθερικὸς, libertinus, liberti filius, Plut. ut ἀπελευθερικός.

Ἐξελευθερόω, ῶ, (*decomp.*) idem quod ἀπελευθερόω.

Ἐπιδεξιελευθέρως, q. d. dextrè et ingenuè, apud Suid. ex Plat. in Theæt.

Πανελεύθερος, prorsus liber, liberrimus.

Συνελευθερόω, unà in libertatem assero. [Herodot. Hist. lib. 5. βοήθει τε τοῖσι ἐλευθεροῦσι τὴν Ἑλλάδα, καὶ συνελευθέρου. Thucyd. Hist. lib. 2. καὶ τοὺς ἄλλους συνελευθεροῦτε, &c. Demosth. in Neær.]

Φιλελεύθερος, libertatis amans, libertatis amator. [Polyb. Hist. lib. 4. Thucyd. Hist. lib. 1. Schol. φιλελεύθερον γὰρ τὸ ἀνθρώπινον. Τὸ φιλελεύθερον. Subst. Polyb. Hist. lib. 2. τὸ μὲν γὰρ Κλιτωρίων φιλελεύθερον καὶ γενναῖον, εἷς ἀνὴρ κατήσχυνε &c.]

ἘΛΕΦΑΙ'ΡΩ, decipio, noceo, lædo, damno, vel injuria afficio. ab Hesychio exp. ἐξαπατῶ, βλάπτω, ἀδικῶ.

Ἐλεφαίρομαι, idem. Od. τ'. Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀκράαντα φέροντες. Hesiod. in Th. 330. Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, id est, ἔβλαπτε. † ut ibi Scholias.†

ἘΛΕ'ΦΑΣ, αντος, ὁ, elephas, elephantus. Legitur et fœm. gen. apud Aristot. l. 5. anim. ¶ Item elephas, ebur. Od. σ'. Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος. Luc. οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται ὁρᾶν, id est, Indicum ebur. ¶ Item poculi genus, Athen. l. ιά. ¶ Item elephas, morbi genus, lepra secundum quosdam. Dioscor. lib. 2.

Ἐλεφαντικὸς, elephantinus, eburneus. Herodian. Aristoph.

Ἐλεφάντειος, pro eodem.

Ἐλεφάντινος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod præcedens. Apoc. 18. et Luc. in somn. Aëtio emplastri nomen, cujus compositio, quòd sit præcandida, ita vocatur.

Ἐλεφαντιστὴς, elephantorum magister aut domitor. Aristot. histor. anim. lib. 9.

Ἐλεφαντιάω, ῶ, elephante (i. morbo ita dicto) laboro. item, ἐλεφαντιῶντα ἕλκη, apud Diosc. ulcera, quæ ad elephantem accedunt.

Ἐλεφαντίασις, morbus qui et ἐλέφας. Existimatur hoc nomine vocata lepra, cum ob alia quæ cum elephante similia habet, tum quòd cutem reddat elephanti corio similem. Vide Aretæum. Appellatur et ἐλεφαντιασμός.

ἝΛΗ et εἵλη, ης, ἡ, (utrumque enim apud veteres in usu fuisse tradit Eust. et lex. rhet.) calor ex sole prodiens, calor solaris. Item Solis splendor. Aristoph. in Vesp. ἢν ἐξέχῃ Εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον.

Εἱλέω, ῶ, f. ήσω, insolo, Eust. Item versó. de qua signif. vide in Εἰλέω.

Εἵλησις, εως, ἡ, æstus. Plat. l. 2. de rep. πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται. Aliam signif. vide itidem in Εἰλέω.

Εἱλήϊον, in sole calefactum. Hesych.

Ἑλάνη, ἡ, fax, apud Athen. l. 15.

Composita.

Ἄειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, solis splendore seu calore carens: ut, ἄειλα πεδία. Eust. Hesych.

Εὔειλος, apricus, ad apricandum aptus: ut, εὔειλον χωρίον, apud Eust. idem quod εὐήλιον.

Πρόσειλος, Solis calori expositus: idem quod προσήλιος.

ἘΛΙΝΝΥ'Ω, Gal. apud Hipp. tradit Ionibus significaré, quiesco, otior: cui Hippocr. opp. γυμνάζομαι. Sic Plut. in Numa usus est pro quiescere, cessare, desinere. ἐλιννύειν κελεύοντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες. Sic et apud Theocr. Idyll. 10. ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα, schol. expon. ἠρεμεῖν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, subaudito κατά: meridiari, sub æstum quiescere meridianum. (Æsch. Pr. 53. 528.) A Suid. exp. quiescere, tardare, morari, cunctari, ex Herodoto et Arriano. ¶ Accipitur etiam transitivè pro sedo, cessare facio, apud Suid. καὶ πότμον ἐλιννύσειεν. Reperitur scriptum et ἐλινύω, uno ν.

Ἀνελιννύω, (*comp.*) tempus tero, otior. Apoll. Rhod. Arg. 1. δηρὸν δ' ἀνελίννυον αὖθι μένοντες.

ἝΛΙΝΟΣ, ramus. Nic. in Alex. ὀπώρην ἐκ ψιθίης ἐλίνοιο Κείροντες θλίβουσι. Ibi enim schol. exp. τοῦ κλάδου τῆς ἀμπέλου κόπτοντες πατοῦσι καὶ πιέζουσι. Ἔλινος autem (teste Athen. lib. 14.) ἡ ᾠδὴ τῶν ἱστουργούντων.

ἝΛΚΟΣ, εος, τὸ, ulcus seu hulcus. Item vulnus. Il. δ'. ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται. Plat. de leg. ἕλκος ἀνίατον, lethale vulnus. (Æsch. Ag. 649.) ☞ Eust. deduci ait ab ἕλκω, utpote quod sit λύσις συνεχείας.

Ἑλκόω, ῶ, ulcero, exculcero; unde ἑλκούμενος, exulceratus. Xen. de arte equit.

Ἕλκωμα, τὸ, quod ulceratum est, q. d. ulceramentum.

Ἑλκωματικὸς, ulcerativus, exulcerativus, exulcerandi vim habens.

Ἕλκωσις, exulceratio. Hippocr. aphor. lib. 3. et 4.

Ἑλκωτικὸς, exulceratorius, exulcerandi vim habens. Diosc.

Ἑλκύδριον, ου, τὸ, ulcusculum, parvum ulcus. Exp. et ab Etym. ὁ κάδος, ὅτι ἀνέλκει τὸ ὕδωρ. Reperitur et ἑλκύδιον, sine ρ, ut apud Plut. in quæst. Græc.

Ἑλκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ulcerosus.

Composita.

Ἀνέλκωτος, q. d. inulceratus, id est, non ulceratus.

Ἀφελκόω, ῶ, exulcero.

Ἀφέλκωσις, exulceratio. Item exemptio corticis seu libri, et quadamtenus abrasio, Bud. ex Theophr.

Δυσελκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, laborans ulceribus curatu difficilibus. Item, δυσελκὲς ἕλκος, dicitur ulcus malignum ut curatu difficile. Hipp.

Δυσελκία, difficilis, curatio ulceris. Hippocr.

Ἐξελκόω, et Ἐξέλκωσις, idem quod ἀφελκόω, et ἀφέλκωσις.

Εὐελκὴς, facilè sanatu ulcus habens. Gal.

Ἐφελκὶς, ίδος, ἡ, crusta ulceris. Gal. τῶν κατὰ τόπους. l. 3.

ἝΛΚΩ, f. ξω, traho. † πετεινὰ, aves. Xen. Pæd. 1. 6. 34.† Il. β'. Ἄπτεσθαι νηῶν ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν, trahere in mare. Luc. εἷλκεν ἡμᾶς τῆς ῥινός. Ἕλκειν, dicuntur etiam ii qui odorem naribus attrahunt: quod καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur, apud Theophr. Dicitur etiam de ponderibus quæ bilancem in alteram partem sua gravitate trahunt, quod Bud. interpr. pendere: unde et ὁλκὴ, pondus. Plato, τὰ πλεῖον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται. (Ἕλκω ποδὸς βάσιν. Eurip. Phœniss. 274. Æsch. Suppl. 916. Theoc. ιγ'. 15.)

Ἕλκομαι, trahor. † in jus trahi. Aristoph. Nub. 1000.† Ab Arato ἕλκεσθαι dicitur Argo, sydus cœleste. quod Cic. interpr. verti, item prælabi. Apud Luc. ἕλκεσθαι ἔκ τινος, exp. ductitari ab aliquo. Ἕλκεσθαι πανταχόσε, dicuntur ii, qui ut explorentur, modo huc, modo illuc traducuntur. Plat. lib. 11. de rep. Theophr. de hist. pl. l. 5. c. 7. ait buxum et abietem lignorum omnium minime ἕλκεσθαι: ubi videtur significare torqueri. ¶ Item, activa signif. pro ἕλκω, ut Iliad. λ'. αὐτίκα τόξον Ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, arcum trahebat, et tendebat adversus Euripylum. Item protraho.

Ἕλξις, εως, ἡ, tractio, tractus, attractio, attractus. Alex. Aphr. lib. 2. Probl.

(Ἑλκαίνω. Æsch. Ch. 843.)

Ἑλκτὸς, οῦ, ὁ, tractus, seu qui trahi potest, ductilis.

Ἑλκτικὸς, οῦ, ὁ, trahendi vim habens, tractorius: ut, ἑλκτικὰ ὄργανα, machinæ tractoriæ. Vitruv. Item trahendi vim habens, cui attrahendi vis inest; ut, ἑλκτικὰ φάρμακα.

Ὁλκὴ, ἡ, tractio, tractus: ut, ὁλκὴ τοῦ ἀρότρου, aratri tractio, apud Sextum philos. Item attractio, ἡ ὁλκὴ τῆς νοτίδος, attractio humoris, Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 15.

¶ Item, inclinatio, ῥοπὴ, quum aliquid aliquam in partem vergit et quasi trahitur. Plut. de loquac. ¶ Exp. et sequacitas, quum aliquid sequitur quasi tractum ab alio. Phil. de mundo, τὴν πρὸς τὸ ὂν διανοίας ὁλκὴν ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν, mentis sequacitatem erga id quod est videre non datur. ¶ Expon. etiam ab Hesych. δύναμις, ἰσχὺς, item, τόνος, ut apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 5. τίς ἡ φύσεως ὁλκὴ καὶ πρὸς ἄλληλα σχέσις, quæ illa naturæ vis et mutua rerum cognatio? ¶ Item pondus: quoniam ejus gravitas bilancem in alteram partem trahit. Luc. τὴν ὁλκὴν διτάλαντα, ponderis duorum talentorum. Sic apud Plut. φιάλην ἀργυρᾶν ὁλκῆς πέντε λιτρῶν, ponderis quinque librarum. Peculiariter verò idem est quod drachma. Gal. κελεύει δίδοσθαι μίαν ὁλκὴν μεθ' ὕδατος ψυχροῦ κυάθων δ. ¶ Hesychio est etiam ῥυτὴρ, et Nicandri schol. τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῶμα. (Æsch. Suppl. 891.)

Ὁλκαῖος, ου, ὁ, qui trahitur. Nic. in Ther.

Ὁλκαία, ἡ, cauda, Nic. in Ther. Sic dictam schol. Nican. annotat παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος.

Ὅλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, glutinosus, lentus atque mollis, qui dum extenditur, trahi, non etiam erumpi possit. Gal. Diosc. Plut.

Ὁλκήεις, εντος, ὁ, ponderosus. Nic. in Ther.

Ὁλκὸς, οῦ, ὁ, tractus, Greg. ὥσπερ ἐν ὁλκῷ ποταμοῦ μὴ ἱσταμένου, in tractu et defluxu. Item sulcus, vestigium ex aratri tractu remanens, Apoll. Arg. 3. Unde ὁλκὸς dicitur etiam tractus ille et velut sulcus quem serpentes, naves, ætheremæ sagittæ et similia, quasi vestigium sui gressus relinquunt. Nic. in Ther. Apoll. Arg. 3. Sic et Xen. et Herodot. Fluctibus etiam ὁλκοὶ tribuuntur, eò quod quidam veluti sulci in mari à ventis agitato videantur. Apoll. Arg. 1. Item aquæ ductus, quòd et ipse aliquid cum sulci tractu simile habeat. Suid. ὁλκὸν propriè esse vult τὸ τῶν δρακόντων σύρμα. Sic etiam dicitur longitudo tracta seu producta et extenta. Nic. in Alex. Item lorum quo aliquid trahitur. Soph. in El. Ὁλκοὶ dicuntur et machinæ seu instrumenta quibus naves subducuntur. Thuc. l. 3. Ὁλκὸς Suid. est etiam ἰσχυρὸς τόνος ἢ ἑλκυστικὸς, item ὅρμος, et ναύσταθμος, item οὐρὰ, cauda. ¶ Est etiam araneus sive aranea, insecti genus, vel potius aranei species quædam. Diosc. l. 2. c. 68. ¶ Herbæ quoque nomen est, quam describit Plin. l. 27. c. 10. ¶ Sic etiam nominatur ab aliquibus ὁ θώραξ, hoc est, ea tota corporis pars quæ à collo ad crura usque pertendit. Item corpus, apud Nic. in Ther. ut schol. expon. ¶ Ὁλκὸς, (adject.) attractorius, Bud. ex Plat. l. 7. de rep. et Theophr. in 4. de caus. pl.

Ὁλκήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Nic. in Ther. serpentum epith. qui longo volumine caudam trahunt.

Ὁλκήϊον, ου, τὸ, lignum in infima navis parte prope carinam, quo navis trahitur, ut Apoll. schol. exp. Arg. l. 4.

Ὁλκίον, ου, τὸ, gubernaculum seu clavus navis. Poll. l. 10. Item magnus crater, nec non labrum, Hesych. At ὅλκιον, ου, τὸ, est Polluci ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν, ex Menand. in Philem.

Ὁλκαῖον, ου, τὸ, vas in quo pocula abluuntur. Poll. l. 6.

Ὁλκέω, ῶ, traho navem onerariam.

Ὁλκεὺς, έως, ὁ, qui retia trahit, Hesych.

Ὁλκάζω, traho, Hesych.

Ὁλκὰς, άδος, ἡ, oneraria navis, ut Bayf. exp. App. l. 5. bell. civil. et Thuc. l. 2. Aliquando ei additur adject. et tunc exp. navis. Thuc. l. 6. ὁλκάδες σιταγωγοὶ, navis frumentariæ.

Ὡλκάδιον, ου, τὸ, navicula oneraria.

Ἑλκέω, ῶ, f. ήσω, traho, idem quod ἕλκω. Il. ρ'. Item discerpo, dilacero, scilicet in diversas partes trahendo. Il. χ'. Item violo, attento, per vim traho ad concubitum. Od. λ'.

Ἑλκηθμὸς, οῦ, ὁ, violenta tractio, vis. Il. ζ'.

Ἕλκυθρον, ου, τὸ, quidam interpret. traha, alii buris, apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Ἑλκηδὸν, tractim, trahendo. Hesiod. in Asp. † 302.†

[Ἕλκημα. Eurip. Herc. Fur. 567. κρᾶτα δ' ἀνόσιον τεμὼν, Ῥίψω κυνῶν ἕλκημα.]

Ἑλκύω, f. ύσω, traho, idem quod ἕλκω, Epigr. l. 2. Dicitur etiam ἑλκύειν πνεῦμα, ut Lat. trahere seu ducere spiritum: item, ἑλκύειν ἐνιαυτοὺς, in bonam partem apud Synes. ep. 57. † Aristoph. Nub. 540. ἑλκύσαι Κόρδακα, Cordacem (id est, genus saltationis) ducere, trahere.† Apud Herodot. ἑλκύσαι πλίνθους, exp. lateres ducere. Item distraho, discerpo, lanio. Il. ρ'. et apud Herodot. (Eurip. Phœniss. 950.)

Ἑλκυσμὸς, tractio.

Ἕλκυσμα, τὸ, scoria sive recrementum argenti. Diosc. lib. 5. cap. 10. Gal. 6. simpl.

Ἕλκυσις, εως, ἡ, tractio. Item attractio, seu attractus.

Ἑλκυστικὸς, οῦ, ὁ, tractorius, trahendi vim habens. Diosc. l. 2. c. 106.

Ἑλκυστὴς, ῆρος, ὁ, tractor, haustorius, capistrum. Est instrumentum quo fœtus ex utero trahitur.

Ἑλκυστίνδα, ludi genus, cujus pars erat τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν. vide Eust.

Ἑλκυστάζω, traho seu trahendo rapto. Il. ψ'.

Ἑλξίνη, ἡ, helxine, herba ita dicta quòd prætereuntium vestes attrahat. Diosc. l. 4. c. 86.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφέλκω, idem quod περιέλκω. Dionys. de situ orbis.

Ἀνέλκω, sursum traho, attollo attrahendo: ut, ἀνέλκειν ἰχθὺν ἀγκίστρῳ. Dicitur et ἀνέλκειν τὰς ναῦς, subducere naves. Interdum exp. retraho, q. retrò traho. Nonnunquam etiam pro simplici ἕλκω ponitur, ut apud Homer. (Ἀνέλκων κῶλον ἐκπαλέθρον δρόμου. Eurip. Med. 1183.)

Ἀνελκύω, idem quod ἀνέλκω. Xen. Hell. 1.

Ἀνέλκομαι, sursum trahor. Item retrahor. Item trahor, pro ἕλκομαι. Habet etiam nonnunquam signif. activam, ut apud Aratum ἀνέλκεσθαι τόξον, trahere arcum, interpr. Cic.

Ἀνολκὴ, tractio quæ fit sursum versus: apud Thuc. πρὸς λίθων ἀνολκὴν, ad tollenda saxa.

Ἀνόλκητον, id quo aliquid sursum trahitur. Hesych.

Decomp. Ἐπανελκύω, attraho. Arrian. in expedit. Alex.

Συνανέλκω, simul in altum traho.

Ἀνθέλκω, contra traho, in diversum traho, ad me vicissim traho. Herodot. l. 8. ἕκαστος πρὸς αὑτὸν τὴν δύναμιν ἀνθεῖλκεν. Dicuntur ἀνθέλκειν (inquit Bud.) qui certatim in diversum trahunt. Addit etiam, significare, manum distineo, apud Plut. Item capi generaliter pro distinere, seu remorari, vel revocari, metaphorica significatione, ut apud Greg. μηδὲν ἀνθελκέτω τὴν προθυμίαν. Neutraliter etiam ponitur cum dativo pro resistere quasi contra trahendo, ut apud Plut. de leg. lib. 1. ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις νεύροις ἕκαστον.

Ἀνθέλκομαι, pass. contra trahor, in diversum trahor. Item distineor, revocor.

Ἀνθελκόντως, adverb. ut, ἀνθελκόντως ἔχειν τισὶ, adversari aliis, vel repugnare aliis, quasi in contrariam partem trahendo. Bud.

Ἀνθολκὴ, ἡ, tractio in contrariam partem. Item ipse actus trahendi in diversum vel contrarium. Item ipse actus distinendi et remorandi. Sæpe de eo dicitur qui hostem distinet. Plut. Item contralibramentum, libramentum, pondus quasi contratrahens alterum. [Dion. Cass. Hist. lib. 35. τὸ γὰρ ἕτερον τὸ δεύτερον σιδήριον ἔνδον, ἅτε μηδεμίαν ἀνθολκὴν ἔχον, ἐγκατελέλειπτο. Intus enim ferrum alterum relinquebatur, quod nihil haberet quo retraheretur.]

Ἀφέλκω, abstraho, retraho, avoco, abduco. Xen. de voluptate loquens, ἀφέλκουσα πρὸς τὰ ἡδέα. Synes. οὐδὲν τούτων ἐμὲ φιλοσοφίας ἀφεῖλκε.

Ἀφελκύω, idem. Xen. Pæd. 8. et Thuc. l. 2. (Æsch. Eum. 184.)

Διελκύω, ut, διελκύω διὰ δακτύλου, traho per annulum. Aristoph. [Plut. 1037. Plat. de Rep. lib. 4. κρατούμενος δ' οὖν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, διελκύσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, προσδραμὼν πρὸς τοὺς νεκροὺς, &c.]

Διελκυστίνδα, puerorum ludus, in quo una pars singulos alterius partis ad se traducere conatur. Poll. l. 9.

[Διέλκω. Aristoph. Thesm. 655. Xenoph. Memorab. lib. 3. cap. 10. §. 7. καὶ τὰ συμπιεζόμενα καὶ τὰ διελκόμενα, &c.]

Διολκὴ, ἡ, distractio, vel tractio per. δίολκος, ου, ὁ, tractus per spatium inter duo littora, ut in Isthmo. ex Strab. l. 8.

Ἐξέλκω, extraho, educo. Ἐξελκύω, idem. Aristoph. in Nub. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 70. ἐπεὰν δὲ ἐξελκυσθῇ ἐς γῆν, πρῶτον ἁπάντων ὁ θηρευτὴς πηλῷ κατ' ὦν ἔπλασε αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.]

[Ἐξελκτέον. Eurip. Elect. 491. Ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον Διπλῆν ἄκανθαν, καὶ, &c.]

Ἐξολκὴ, extractio.

Ἐξελκυσμὸς, idem.

Ἐσελκύω, Atticè et Ionicè pro εἰσελκύω, pertraho in. [Aristoph. Acharn. 378. Εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον διέβαλλε, &c.]

Ἐφέλκω, attraho. Aristot. in Probl. (Eurip. Med. 553.) Ἐφέλκεσθαι, pro eodem activè, ex Aphr. et Dem. † Xen. Pæd. p. 224. a.† Item pro ægrè sese trahere. ex Plat. (Eurip. Med. 463.)

Ἐφολκὶς, ίδος, ἡ, [Eurip. Androm. 198. Πότερον, ἵν' αὐτὴ παῖδας ἀντὶ σοῦ τέκω Δούλους, ἐμαυτῇ τ' ἀθλίαν ἐφολκίδα; Schol. προσθήκην, κακὸν βάρος. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πλοίου μικροῦ τοῦ ἐφελκομένου τῷ πλοίῳ μεγάλῳ. Herc. Fur. 631. 1424.] Ἐφόλκιον, navis parva quæ à magna trahitur. Plut. in Pomp. Et simpliciter pro navicula seu scapha, aut lembo, apud Philostr. Quinetiam πηδάλιον, gubernaculum, ita vocari tradit Hesych. Quod et ἐφόλκαιον dicitur. Odyss. ξ'. Item generalius, quicquid ex alio velut dependet, ejusque est tanquam accessio aut appendix. Plut. de domo Pompeii loquens, ὥσπερ ἐφόλκιόν τι παρετεκτήνατο, velut appendicem theatri astruxit. Affertur et pro sarcina ex Aristide.

Ἐφολκὸς, attractorius, attrahendi vim habens seu alliciendi. Unde exp. etiam illex. Thuc. (Æsch. Suppl. 208.) Ἐφολκαῖος, idem.

Ἐφελκύω, idem quod Ἐφέλκω.

Decomp. Συνεφέλκω, simul attraho, Plat. Et συνεφέλκομαι, pro eodem. Chrysost.

Καθέλκω, traho deorsum: cui oppon. ἀνέλκω, ut, καθέλκειν τὰς ναῦς, in mare deducere. Isoc. et Dem. (Aristoph. R. 1445.)

Καθελκύω, idem: ut, καθελκύειν τὰς ναῦς. Thuc. et Xen.

Decomp. Συγκαθέλκω, simul deorsum traho.

Συγκαθελκύω, simul deorsum traho. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [620.]

Μεθέλκω, retraho, trahendo traduco. Exp. et retrorsus traho, ex Greg. Interdum cum πρὸς vel ἐς.

Μεθολκὴ, retractio, contractio. Plut. περὶ πολυπρ.

Decomp. Ἀντιμεθέλκω, in contrariam partem traho.

Παρέλκω, extraho, ex Plut. Item protraho, longius traho, prorogo et prolato diem. Neutraliter frequentius ponitur pro supervacaneum esse, abundare, vacare. Diosc. lib. 6.

Παρελκόντως, supervacaneè. Exp. etiam, protrahendo tempus.

Παρολκὴ, prorogatio, dilatio, mora, apud Alciph. Item redundantia, apud Etym.

Πάρολκος, funis nauticus quo trahitur navis ad terram, cum nullus est amplius remorum usus. Vide schol. Thucyd.

Παρελκύω, protraho, prorogo. † Aristoph. Nub. 553. παρείλκυσε τὸν Μαρικᾶν, produxit, vel protulit, Maricam.† Παρέλκυσις, protractio, prorogatio. Παρελκυστὴς, prorogator, procrastinator.

Περιέλκω, circumquaque traho, q. d. circumtraho. Apud Plat. κύκλῳ περιέλκειν, arte circumagere quempiam. Apud Aristot. eth. 7. Bud. interpr. distraho, violenter rapio, distringo. Idem Bud. aff. et pro distineo, seu occupo, ex Chrysost.

Decomp. Συμπεριέλκω, simul circumtraho, simul traho. Plut. de plac. phil.

Προέλκω, extraho, extrà traho, elicio trahendo. Ælian. var. hist. [lib. 4. cap. 15.]

Προσελκύω, attraho. [Aristoph. Eccl. 905. Eurip. Hippolyt. 1431. λάβε σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαισι, καὶ προσέλκυσαι. Iph. in Aul. 1452.]

[Προσέλκω. Pind. Olymp. Od. vi. 142.]

Συνέλκω, contraho. † Aristoph. Nub. 585.†

Συνολκὴ, contractio, ut, συνολκὴ χειλέων, contractio labiorum. ex Dioscor.

Συνελκύω, idem quod συνέλκω. Aristoph. ὁ δ' ἥλιος τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως συνελκύσας. [Συνελκυστέον. Xenoph. Orat. in Agesil. V. 50. §. 4. 3. τὸν δὲ βάρβαρον ἑώρα, εἰ μέλλοι ἀλύπως βιώσεσθαι, συνελκυστέον αὐτῷ ἀπὸ περάτων τῆς γῆς τὰ τέρψοντα.]

Ὑφέλκω, subtraho. Aristoph. in equit.

Ὑφέλκομαι, subtus traho. Aristoph. in conc. καὶ τὰς ἐκείνης περσικὰς ὑφέλκομαι.

Composita ex ὁλκὴ seu ὁλκὸς, sine præpos.

Βελουλκὸς, οῦ, ὁ, tela missilia extrahens.

Βελουλκὸν, ferramentum chirurgi. Ægin. l. 6. c. 88.

Βελουλκία, ἡ, teli infixi extractio, cujus tres species ex Homer. tradit Eust. Iliad. δ'.

Βελουλκικὸς, οῦ, ὁ, ad telorum extractionem pertinens. Ægin. l. 6. c. 88.

Βελουλκέω, ῶ, tela extraho, ibid.

Γαγγαμουλκὸς, qui piscatorium γάγγαμον, in aquam injectum, extrahit, pisces venans.

Δικτυουλκὸς, qui rete trahit, piscator retiarius. Poll.

Διφρουλκέω, ῶ, currum traho. Epigr. ἄντυγα διφρουλκεῖ.

Ἰχθυουλκὸς, qui pisces reti è mari aut flumine trahit, piscator. Suidæ. Scribitur et ἰχθυολκὸς, apud Hesych.

Καρδιουλκέω, ῶ, cor extraho, cor revello. Luc. de sacrif.

Κερουλκὸς, cornibus trahens, seu cornibus trahens aratrum, Hesych. Item, κερουλκὸς κάλως, qui et κεραιοῦχος, funis quo antenna trahitur. apud eundem.

Κερουλκὶς, ίδος, ἡ, quæ cornibus trahitur. Theoc. schol.

Κηρουλκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ad fatum lethiferum trahens, ad funestum fatum rapiens: ἡ εἰς θάνατον ἕλκουσα. Etym.

Λιθουλκοὶ, qui lapides trahunt seu extrahunt è lapidicinis. Plin. exemptores vocat. l. 36. c. 15.

Λιθουλκέω, lapides traho seu extraho et eximo. Item ægrè traho, veluti ponderosum saxum. Hesych.

Μενόλκιον, vas balneatorium, apud Plut. in Alex.

Νεολκία, ἡ, navis tractio. Quidam interpr. subductio. Theophr. l. 1.

Νεολκέω, navem traho seu attraho, navem subduco. Polybius. Pro his scribitur etiam νεωλκία et νεωλκέω.

Νεόλκιον, navale, locus in quem naves subducuntur.

Νεωλκὸς, οῦ, ὁ, qui naves in stationem seu portem attrahit, vel potius qui è portu navem extrahit et super phalangibus statuit, Poll. Helciarii à Martiale appellantur qui naves in portum attrahunt, et è portu in aridam, pulvinos supponentes, rursumque ab terra in mare moliuntur.

Ξιφουλκὸς, qui strinxit gladium, qui ensem vagina eduxit. (Æsch. Eum. 595.)

Ξιφουλκία, gladii seu ensis è vagina eductio, ensis evaginatio. Plut. in Cam. et in Aristide.

Πυουλκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, pus extrahens seu educens. Instrumentum chirurgicum quo pus trahitur.

Ῥυμουλκέω, ῶ, est ῥύμασιν ἕλκω, loris funibusque traho. Latini dicunt remulco trahere seu educere, remulcando trahere. Polyb. lib. 1. Strab. l. 5. Diosc. l. 20. Vide Bayf.

Τιμαουλκέω, sive τιμιουλκέω, ῶ, pretium augeo, apud Hesych. et Suid.

(Τοξουλκός. τοξουλκῷ λήματι πιστούς. Sch. ex. θαῤῥοῦντας φρονήματι τοξικῷ. ἤτοι ἐμπείρους τῆς τοξικῆς. Æsch. Pers. 55. τοξουλκὸς αἰχμή. i. e. ἡ βολὴ ἡ τοξική. 239.)

Φολκὸς, οῦ, ὁ, strabus seu strabo. Il. β΄. Dictus putatur quasi φαολκὸς, id est, τὰ φάη ἕλκων.

Χαμουλκοὶ, αἱ, dicuntur machinæ quibus naves subducuntur, id est, è mari in terram pertrahuntur, ut trochleæ sunt cum funibus tractoriis. Sunt qui interpr. pulvinos. Poll. 7.

Χρονουλκέω, tempus extraho, diem eximo, procrastino.

ἘΛΛΕ'ΒΟΡΟΣ, sive ἐλλέβορος, ου, ὁ, elleborus vel helleborus, veratrum. Herba est de qua vide Diosc. l. 4. c. 150. et 151. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 11. et Plin. l. 25. c. 5. ☞ Etym. dici scribit παρὰ τὸ ἑλεῖν τῇ βορᾷ, quòd esu perimat: utpote θανάσιμον φάρμακον.

Ἐλλεβορίτης οἶνος, vinum helleboro conditum. apud Diosc. l. 5. c. 82.

Ἐλλεβορίνη, ἡ, dicitur à quibusdam frutex quidam parvulus, foliis minutissimis, utilis potu contra venena lethalia. Diosc. l. 4. c. 109.

Ἐλλεβοριάω, ῶ, helleborum desidero, seu helleborum mihi opus est, apud Suid. et Etym.

Ἐλλεβορίζω, helleboro purgo. Solebant enim helleboro purgari qui sanæ mentis non essent. Dem. pro cor. τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις; Ἐλλεβορισμὸς, οῦ, ὁ, purgatio quæ fit veratro.

ἝΛΛΗΝ, ηνος, ὁ, Hellen, filius Deucalionis, à quo ceu generis autore, Ἕλλην dicitur Græcus, ut testatur Plin. l. 4. c. 7. Vide et Herodot. lib. 1. et Paus. In sacris literis Ἕλληνες passim opp. Judæis, et vocantur ethnici, à Christo alieni.

Ἑλλήνιος, ου, ὁ, Græcanicus, Græcus. Nonn. Ἑλλήνια τέκνα διδάξῃ. Herodot. l. 2. Ἑλλήνιον τέμενος. Apud Suid. scribitur et Ἑλλήνειος per diphthongum.

Ἑλληνικὸς, οῦ, ὁ, idem quod Ἑλλήνιος, ut, Ἑλληνικὴ παιδεία, apud Luc. Græcanicæ literæ. Sic Ἑλληνικὰ γράμματα, Ἑλληνικὸν δόρυ, Ἑλληνικὸν ἱμάτιον. et apud medicos Ἑλληνικὸς κύαμος, faba Græca, ad differentiam Ægyptiæ. Τὸ ἑλληνικὸν, (sub. ἔθνος) Græca gens, Græci. Item, τὸ ἑλληνικὸν, quod Græcos decet, quod Græcis peculiare est, veluti hominibus cultioribus: ut apud Plut. de aud. poëm. Interdum Ἑλληνικοὶ dicuntur, qui imbuti sunt literis vel moribus Græcis, vel sunt eorum studiosi. apud Plut. in Numa. Ἑλληνικώτερος Νομᾶς, exp. prudentior et humanior.

Ἑλληνικῶς, Græcanicè, Græcè, more Græcorum, vel ut Græcos decet. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 108. ἔστι γὰρ δὴ αὐτόθι Ἑλληνικῶν θεῶν ἱρὰ, Ἑλληνικῶς κατεσκευασμένα ἀγάλμασι &c. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 8. §. 1. ἰβέα καὶ βαρβαρικῶς καὶ Ἑλληνικῶς, &c.]

Ἑλληνὶς, ίδος, ἡ, idem quod Ἑλληνική: ut, Ἑλληνίδες πόλεις, Thucyd. Græcæ seu Græcanicæ urbes.

Ἑλληνίζω, Græcos sequor seu imitor, Græcum refero, Græcus sum. Æschin. in Ctes. Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, voce tantùm Græcus, id est, lingua. Item cum Græcis facio, Græcis faveo, Socr. in hist. Eccl. Dicuntur etiam Ἑλληνίζειν, qui Græcè loquuntur. Item qui propriè loquuntur Græcè. Athen. l. 6.

Ἑλληνισμὸς, οῦ, ὁ, imitatio Græcorum, item literæ Græcæ, seu lepos Græcus, Synes. A grammat. sic dicitur sermo Græcanicus, seu proprietas Græcorum verborum.

Ἑλληνιστὴς, οῦ, ὁ, sectator seu imitator Græcorum, qui è Græcorum factione est, æmulus seu studiosus Græcorum.

Ἑλληνιστὶ, ad imitationem Græcorum, ritu et more Græcanico, Græcè, Luc. Plut.

Ἑλλὰς, άδος, ἡ, adjectivè interdum ponitur pro ἑλληνικὴ seu ἑλλανικὴ, Græcanica, Græca: ut, Ἑλλὰς φωνὴ, γυνὴ, χώρα, apud Herodot. lib. 1. Interdum substantivè pro Ἑλλὰς γῆ seu χώρα, Græcia: ut, ἐν τῇ Ἑλλάδι, in Græcia.

Ἑλλαδικὸς, Græcanicus, apud Steph.

Composita.

Ἀνελλήνιστος, hellenismum non resipiens, alienus à Græca consuetudine: ut, ἀνελλήνιστος σύνταξις, apud Aretham, de barbara et incongruente constructione.

(Ἀνέλληνα στόλον. Æsch. Suppl. 242.)

Ἐξελληνίζω, Græcum facio, vel etiam, à Græcis derivo, à Græco deduco. Plut. in Numa. Apud Greg. Bud. interpr. ad Græcorum ritum formamque instituo, et exigo limoque, ad Græcam facundiam exactè enuntio.

Μιξέλληνες, qui altero tantùm parente Græci sunt, ut Hibridæ apud Romanos. [Polyb. Hist. lib. 1. οὐκ ὀλίγοι δὲ μιξέλληνες, ὧν οἱ πλείους αὐτόμολοι καὶ δοῦλοι.]

Πανέλληνες, omnes Græci, universi Græci. Iliad. β΄. et Hesiod. in Erg. et Athen. lib. 11.

Πανελλήνιον, ού, τὸ, universitas Græcorum. Eust.

Φιλέλλην, studiosus Græcorum. [Herodot. Hist. lib. 2. Φιλέλλην δὲ γενόμενος ὁ Ἄμασις, &c. Xenoph. Orat. in Agesil. ὁπότερος φιλέλλην μᾶλλον ἐδόκει εἶναι,——τὸν μὲν μισέλληνα μάχῃ νικήσας χειροῦται, &c.]

ἘΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, hinnulus. Od. τ΄. κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν ἀσπαίροντα λάων. Exp. et mutus, apud Soph. in Ajace. Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν. Sic et apud Athen. lib. 7. dicuntur ἰχθύες ἐλλοί.

ἝΛΜΙΝΣ, νθος, ἡ, lumbricus, interaneorum animal. Hippoc. de morb. lib. 4. περὶ ἑλμίνθων τῶν πλατειῶν, de lumbricis latis. Diosc. l. 1. c. 154. ἕλμινθας πλατείας ἐκτινάσσει. Apud Hippocr. reperitur et, ἕλμιγγες, ut epidem. lib. 1. et 4.

Ἑλμινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lumbrico similis.

Ἑλμίνθιον, ου, τὸ, lumbriculus, tineola. Hippocr. epid. l. 4.

Ἑλμινθιάω, ῶ, lumbricis infestor, lumbricos patior, verminor. Aristot. hist. an. l. 9.

ἝΛΟΣ, εος, τὸ, palus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 9. τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις, in paludibus et lacubus.

Ἕλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, palustris, i. in paludibus nascens vel degens, ut, ἕλειος ἀσπάραγος, apud Diosc. lib. 2. Sic, ἕλειος βάτραχος, apud Aristot. Accipitur et pro ἑλώδης, Suid. ¶ Ἑλειὸς, autem glis, ut exp. apud Aristot. hist. anim. l. 8. c. 17. Alii pro sciuro accipiunt. (Æsch. Pers. 494. Aristoph. R. 355.)

Ἑλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, palustris, paludi similis, paludinosus, paludum modo uliginosus. Diosc. l. 2. c. 117.

Προσελώδης, (*comp.*) ad paludes situs, vel palustris.

ἘΛΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, spes, Plat. in Apol. Socr. ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, Cicero interpr. magna me spes tenet bene mihi evenire. Isocr. καὶ οὐδεμίαν εἶχεν ἐλπίδα τοῦ βίου. Thucyd. 7. ἐν ἐλπίδι ὢν αἱρήσειν. Idem Thuc. εἰς ἐλπίδα ἦλθον τοῦ ἑλεῖν. Xen. Pæd. 4. ἐλπίδα τινὰ λάβοιμι τῷ φίλῳ παιδὶ τιμωρίας ἄν τινος μετὰ σοῦ τυχεῖν. Dicitur et, ἐλπίδα seu ἐλπίδας ἐμποιεῖν, et ἐλπίδα παρέχειν, et ἐλπίδα ὑποτιθέναι, vel παραστῆσαι, vel ὑποφαίνειν, ut Latinè dicunt, spem facere, præbere, afferre, dare, proponere. ¶ Ἐλπὶς, interdum in malam partem sumitur, unde κακὴ ἐλπὶς, Plat. Pol. 1. Et, πονηραὶ ἐλπίδες. Luc. in Zeuxide. Pro metu aff. ex Thucyd. Sic accipitur in hoc dicto, ἀπειλὴ καὶ τιμωρίας ἐλπὶς οὐ προσήγαγε τῷ δικαίῳ τὸν ἄνθρωπον. (Pl. Eurip. Med. 499. 977. Phœniss. 353. Æschyl. Ag. 1003. 1443. Soph. Œdip. Tyr. 162. 791. 855. 1446. Tr. 968.)

Ἐλπίζω, spero: ἐλπίζω δόξειν, Æsch. † διαπράξεσθαι. Xen. Pæd. 1. 5. 9.† Et cum accus. ut, ἐλπίζει κάνδυν πορφυροῦν, Luc. de hist. scrib. Et cum dat. ut, ἐλπίσας τῇ τύχῃ, Thucyd. lib. 3. qui spem collocavit in fortuna, vel fortuna fretus. Aliquando expon. potius, confido vel existimo: ut, ἐλπίζει τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν. Æsch. Sic et Isocrat. ἔλπιζε γὰρ αὐτὸν καὶ περί σε γενέσθαι τοιοῦτον, i. existima, vel expecta. Item in malam partem sæpe pro timeo, suspicor. Herodian. 8. ἀντιπάλους γὰρ ἥξειν ἤλπιζον. Et Soph. ἐλπίζει φέρειν, timet ne ferat et accipiat. (Tr. 113.)

Ἐλπίζομαι, speror: unde τὰ ἐλπιζόμενα, quæ sperantur. Thuc.

Ἔλπισμα, τὸ, id quod speratur, spes.

Ἐλπιστὸν, sperabile, quod sperare licet.

Ἐλπιστικὸς, adject. ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι, qui vitam maximę ex spe consistere aiebant, omniaque ad spem illam referebant. Plut. symp. 4.

Ἐλπόμαι, apud poëtas, pro ἐλπίζω, spero. Iliad γ΄. ἐλπόμενοι παύσεσθαι. † cum infin. futuro. Hes. Asp. 66.† (Theoc. κέ. 174.) Item pro existimo, puto, per parenthesin, apud eundem.

Ἔλπω, autem, sperare facio, in spem adduco, Od. β΄. Πάντας μέν ῥ' ἔλπει. Præt. med. ἔολπα Atticè seu Ionicè pro ἦλπα, sæpe pro præsenti ponitur.

Ἐλπωρὴ, apud poëtas, spes, ἐλπίς. Od. ή.

Ἐέλπομαι, idem quod ἔλπομαι. Hom.

Composita.

Ἀελπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, et Ἄελπος, insperatus, præter spem. Od. έ. Ὤμοι ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεύς.

Ἀέλπω, despero, non spero. Il. ή. Καί ῥ' ἦγον ποτὶ ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι.

Ἄελπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, insperatus, insperabilis. Soph. οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, nihil est quod sperari non possit. ἐξ ἀέλπτου, ex insperato, Herodot. [lib. 1. §. 3.] (Æsch. Pers. 265. Eurip. Med. 225. ἄελπτα. id. Phœniss. 279. Æsch. Suppl. 56.) [Eurip. Orest. 877. ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ'. Phœn. 318. Hel. 789. Soph. Trachin 206. ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ Φήμης ἀνασχὸν, &c.]

['Αελπτία. Pind. Pyth. I B. 54. Ἀλλ' ἔσται χρόνος οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, &c. Schol. ἀνελπιστία.]

Ἀέλπτως, insperatò, præter spem, ut, πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοὶ, Eurip. (Æsch. Pers. 261.)

† Ἀνάελπτος, insperatus. Hes. Th. 660.†

Ἀνελπίζω, despero.

[Ἄνελπις. Eurip. Iph. in Taur. 486. Non existimo sapientem —— οὐθ' ὅστις ᾅδην ἐγγὺς ὄντ' οἰκτίζεται Σωτηρίας ἄνελπις. Salutis nullam spem habens.]

Ἀνέλπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non speratus, insperatus, præter spem, sive insperatò accidens, vel desperatus, de quo nulla spes est. (Soph. Tr. 686.) Isocrates ad Philippum, ὁρῶ γάρ σε τῶν τοῖς ἄλλοις δοκούντων ἀνελπίστων εἶναι καὶ παραδόξων πολλὰ διαπεπραγμένον. Comparat. est ἀνελπιστότερος, apud Thucyd. lib. 7. ¶ Item in act. significatione pro ἀπελπίζων, desperans, nullam spem habens, de spe dejectus. Theocritus, Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. Apud Thucyd. cum infinitivo, ἀνέλπιστοι ἐπιγίνεσθαί τινα, non sperantes quenquam supervenire, vel (ut alii) non suspicantes. Alibi idem, ἀνέλπιστοι εἰς ἡμᾶς ἐγένοντο, desperarunt de nobis debellandis. Ἀνέλπιστον, (subst.) pro ἀνελπιστία, desperatio. Thuc. l. 4.

Ἀνελπίστως, insperatò, præter spem, vel cum desperatione, abjecta spe omni. [Polyb. Hist. lib. 1. §. 6. καὶ γινόμενοι πάλιν ἀνελπίστως τῆς πατρίδος ἐγκρατεῖς, &c. Præter Spem.]

Ἀνελπιστία, ας, ἡ, desperatio, status mentis spem omnem abjicientis, spei vacuitas. schol. Thuc.

Ἀντελπίζω, vicissim spero, vel contra spero, seu ex adverso. Novam spem concipio. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 70. ἢν δ' ἄρα που καὶ πείρᾳ σφάλωσιν, ἀντελπίσαντες ἄλλα ἐπλήρωσαν τὴν χρείαν.]

Ἀπελπίζω, f. ίσω, despero. Cum genitivo: ut, ἀπελπίζω τοῦ τυγχάνειν τῆς ἐρωμένης, despero me potiturum amica. Sic, ἀπελπίζειν τῆς κολλήσεως, Gal. ad Glauc. desperare de conglutinatione, i. conglutinare posse, vel conglutinaturum. Et cum accusativo, ut, ἀπελπίζειν τὸν νοσοῦντα, omnem de ægroto spem abjicere. ταῦτα ἀπελπίζειν, de his desperare, vel hæc desperare. ¶ Interdum signif. desperare facio, in desperationem adduco. Cum accus. ut, ἀπελπίζων τοῖς γονεῦσι τὴν ἐπάνοδον. Item spero ex aliquo, vel spero alicunde: ut Luc. 6. καὶ δανείζετε, οὐδὲν ἀπελπίζοντες, nihil inde sperantes.

Ἀπελπισμὸς, οῦ, ὁ, desperatio.

Δύσελπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, qui vix sperat, qui est abjectæ fidei. Aristot. eth. 3. et rhet. lib. 3. (Æsch. p. 244.)

Δυσέλπιστος, idem, cui oppon. εὐέλπιστος. † ἐκ δυσελπίστου, insperatò. Xen. Pæd. 155. d.†

[Δυσελπίστως. Polyb. Hist. lib. 1. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι παραδόξου τῆς περιπετείας αὐτοῖς φανείσης, δυσθύμως καὶ δυσελπίστως εἶχον πάλιν.]

Δυσελπιστία, mala spes. [Polyb. Hist. lib. 1. διὸ καὶ θεωροῦντες οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἐν τοῖς πεζικοῖς στρατοπέδοις πτοίαν καὶ δυσελπιστίαν, &c. Xenoph. Epist. ad Criton. V. τοῖς δ' ἀμαθέσι τὸ μὲν ἀλγεινὸν τῆς σαρκὸς ἐκλύει, τὴν δὲ περὶ τοῦ μέλλοντος δυσελπιστίαν οὐ μειοῖ.]

Δυσελπιστέω, ῶ, non bene spero, prope despero. Polyb. l. 2. et 5.

[Δυσελπίζω. Polyb. Hist. lib. 2. οἱ δὲ Κερκυραῖοι δυσελπίσαντες τοῖς ὅλοις ἐκ τῶν συμβεβηκότων, &c.]

Ἐπιέλπομαι, idem quod ἔλπομαι, spero. Il. ά.

(Ἐπέλπομαι. Æsch. Ag. 1041.)

Εὔελπις, qui bene sperat, bona spe fretus. Thuc. lib. 1. καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες. Aristot. eth. 3. εὐέλπιδές εἰσι παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. Cum gen. apud Aretham in Apoc. τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐέλπιδες. Cum πρὸς, apud Plat. in Apol. ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον. Ab eodem pro confidente seu præfidente poni testatur Bud. Τὸ εὔελπι, subst. bona spes, apud Herod. et alios.

Εὐέλπιστος, qui bene sperat, idem quod εὔελπις. Εὐελπιστία, spes bona. Aristotel. ethic. 3. Εὐελπιστὶ, cum bona spe. Theophil. in instit. civil.

Ἡμιευέλπις, semibene sperans, qui inter metum spemque fluctuat. Lucian.

Κατελπίζω, spero, spem concipio.

Κατελπισμὸς, spes. ex Polyb.

Προελπίζω, antè spero.

ἝΛΩΡ, ωρος, τὸ, à nonnullis exponitur ἄγρα, ἄγρευμα, captura. (☞ Ab ἕλω significante αἱρέω seu λαμβάνω, aut ab ἕλω, i. ἕλκω.) Ab aliis σπάραγμα, ἕλκυσμα, Iliad. ρ΄. μή μιν Ἀχαιοὶ ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν. Sæpe reperitur, ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, ut Iliad. έ. et ρ΄. Od. γ΄. et έ. Idem poëta ἕλωρα vocat pœnas captionis seu interfectionis. (Æsch. Suppl. 807. 1009.)

Ἑλώριον, ου, τὸ, idem quod ἕλωρ. Iliad. ά. αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι. Apoll. Arg. 2. Αἰσθίον ἁρπυίῃσιν ἑλώριον.

ἘΜΕ'Ω, ῶ, f. έσω, vomo, (Æsch. Eum. 184.) Luc. in Lexiph. ὡς πιὼν ἐμέσειε. Ibid. οὐδέπω τὸ ἧπαρ ἐμήμεκας.

(Ἐμέομαι. Æsch. Eum. 734.)

Ἐμεσία, ἡ, vomitus, Hippocr. de morb. l. 2.

Ἐμετὸς, adject. cum vomitu ejectus. Ἔμετος, subst. vomitus, vomitio. Ἐμετωδέως, in modum τῶν ἐμετῶν. Hipp.

Ἐμετήρια, vomitoria, quæ vomitum cient seu provocant. Diosc.

Ἐμετικὸς, vomitorius: ut, ἐμετικὸν φάρμακον, quod provocat vomitum. Item ad vomendum propensus.

Ἐμετιάω, ῶ, vomiturio, vomitum appeto, nauseo. Aristot. in problem.

Composita.

Ἀνεμέω, evomo. Ἀπεμέω, idem. Luc.

Δυσεμὴς, ægrè vomens. Gal. ad Glauc. et Diosc. lib. 4.

Δυσέμετος, idem. Synes. ep. 120.

Δυσεμετεῖν, ægrè vomere. Areth. in Apocal.

Δυσημὴς et δυσημέω, idem quod δυσεμὴς et δυσεμετῶ, apud Hippocr.

Ἐνεμέω, evomo in.

Ἐξεμέω, evomo. † Hes. Th. 496.† (Aristoph. R. 11.)

Εὐεμὴς et εὐημὴς, facilè vomens, propensus ad vomendum. Hippoc. aphor. lib. 4.

Εὐέμετος, facilem vomitum præbens seu ciens.

Εὐεμέω, facilè vomo.

Κατεμέω, vomitu conspergo. Ctesiph. in reb. Ind.

Ὑπερεμέω, ad nauseam usque plenus et refertus sum, valde plenus et gravatus sum. Xen. de re eq.

Ὑπερέμετος, morbi genus est, de quo Hipp. de morbis lib. 2.

Χολημεσία, ἡ, fellis seu bilis vomitio. Item fastidium, nausea. Plutarch.

ἘΜΠΑ'ΖΟΜΑΙ, f. άσομαι. Hesych. curo, rationem habeo, revereor. Od. ά. Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, tibi hæc curæ sint, et moveare verbis meis, i. ne asperneris monita mea.

Ἔμπαξ, curator, παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι. Soph. in Ajace, Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι Λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπακα, educationis impigrum curatorem, i. impigrè curaturum ut educeris.

Ἔμπαιος, Suid. ἔμπειρος. peritus, expertus. ut, κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης. Etymol. deducit παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι, τὸ φροντίζειν. (Ἐμπαίοις τύχαις. Sch. ex. ἐμπεσούσαις. Æsch. Ag. 195.)

Κατεμπάζω, corripio vel urgeo. Apud Nic. in Ther. ὁππόταν χρειώ σε κατεμπάζῃ μογέοντα.

ἘΜΠΑΣ, tamen. Sophocles, Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόν δ' ἐμοὶ Οὔκουν ἀτιτάλαιμ' ἄν, sed ipsum tamen. Ejusdem Sophocl. schol. tradit Iones dicere ἔμπης, Atticos ἔμπας et ἔμπα. (Æschyl. Pr. 48. 187. Ch. 388. Eum. 229. Suppl. 107.) ¶ Aliquando ei præmittitur περ, aut subjungitur καίπερ, et tunc exponitur tanquam, quantumvis, positum ἐκ παραλλήλου. Hom. Od. δ. ἀχέουσά περ ἔμπης, quanquam mœrens. ¶ Ab Hesych. exp. etiam πάντως, omnino, prorsus, ut Od. ξ'. οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης. Et Od. δ. μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, vehementer irascetur. ¶ Interdum est nota similitudinis, Odyss. τ'. Ἔμπης τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.

ἘΜΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, culex, vel potiùs culicis quoddam genus. Aristoph. in Nub. deridens Socratem, introducit Chærephontem ex eo quærentem, utrum putet τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον. Idem in avibus, τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας Κάμπτεται. Vide schol.

ἜΜΠΟΥΣΑ, ης, ἡ, empusa: spectrum seu phantasma dæmonicum, quod Hecate infortunatis visendum offerre solebat, in omnes se transformans figuras, alterum pedem æreum habens, alterum asininum: unde et ὀνοκώλη dicitur et ὀνοσκελίς. Quæ ferè ad verbum Aristoph. in Ran. testatur. (295. Philostr. l. 2. c. 4.) ☞ Sunt qui putent dictam παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν, quòd uno incedat pede, quasi ἕμπουσαν: alterum enim pedem æneum habet.

ἘΝ, in: Iliad. χ'. θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι. Thucyd. 8. ὁπόση δ' ἂν στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βασιλέως ᾖ. Quum reperitur, ἐν ᾅδου, vel ἐν διδασκάλου, sub. οἴκῳ. Interdum pro εἰς, ut, ἐν χερσὶ πεσεῖν, pro εἰς χεῖρας, in manus cadere. Hom. † Postponitur Hes. Th. 191. poet. εἰν. ibid. 290.† ¶ Item in, i. inter, ut, ἐν οἷς ἦν, inter quos erat. † ἐν δείπνῳ. Xen. Pæd. 1. 3. 12.† Ἐν δὲ, apud poëtas, et apud Herodot. inter alios, vel inter alia autem: ut, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγένετο, ἐν δὲ καὶ Ἀλκαῖος. ¶ Item, apud. † Xen. Pæd. l. 5. p. 129. d.† Sic Plat. in sympos. ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις, i. apud testes, vel coram testibus. Apud Luc. ἐν ἑαυτῷ εἶναι, i. apud se esse, i. mentis compotem esse. ¶ Soph. in Ajace, ὁ ἐν πορφύρᾳ, purpuratus, purpura amictus. Sic Herodot. in Euterpe, ἐν τῇ δὲ ἐσθῆτι ἔτυχε ταῦτα κατεργασάμενος. ¶ Ἐν ἐμοί ἐστι, in me est, i. in mea potestate, apud Dem. pro coron. Sic apud Soph. ἐν σοί ἐσμεν, abs te pendemus. ¶ Interdum temporis significationem habet: ut, ἐν σπονδαῖς, apud Thuc. Sic, ἐν τούτῳ, vel ἐν τούτοις, interea, apud Xen. † Pæd. 1. 3. 14.† et alios. Ἐν δυσὶν, vel τρισὶν ἡμέραις, spatio duorum dierum, vel intra duos aut tres dies, Xen. ¶ Item ex: ut, ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδόασι, ex vino dulci dant. Ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα ἀποταμὼν, manum ex humero amputans. ¶ Ἐν φαρμάκου ἐστὶ, vice medicamenti est. ¶ Item per, ut Heb. 1. ἐν υἱῷ ἡμῖν ἐλάλησε. ¶ Ἐν, cum variis dativis, locum adverbii obtinet: ut, ἐν δίκῃ, meritò, ἐνδίκως. Et, ἐν καιρῷ, vel ἐν καλῷ, opportunè, commodè. ἐν τάχει, celeriter, vel primo quoque tempore. ἐν σπουδῇ, seriò. † ἐν μεγάλοις φορτίοις, sub magnis oneribus. Xen. Pæd. 2. 53. d. ἐν σοὶ τρέψας. in te (ea) convertens. l. 5. p. 145. d.† ¶ Ἐν, cum dat. sequente verbo εἰμὶ, sæpe exp. unico verbo: ut, ἐν φόβῳ εἰμὶ metuo. Sic, ἐν δυνάμει εἶναι, apud Thucyd. et Plat. posse. Sic, ἐν αἰτίᾳ εἶναι, accusari: ἐν ὀργῇ εἶναι, invisum esse: ἐν ἡδονῇ εἶναι, placere. Dicitur et, ἐν τῷ νῷ ἔχειν recordari. ¶ Interdum ἐν vacat: ut, ἐν βέλει πληγεὶς, Eurip. telo percussus. Sic, ἐν γάλακτι χαίρων, in Epigr. lacte gaudens. (γεφύραν ἐν δυοῖν ζευκτηρίαν. Æsch. Pers. 738. ἐν λέχει προδότᾳν. Eurip. Med. 206. V. ib. 245. pro *secundum*. pro *inter*. ib. 1129. pro *post*. id. Phœniss. 275. ἐν πολλῷ χρόνῳ. Æsch. Ag. 561. Eurip. Phœniss. 1209. 1415. γυναικὸς ἐν τρόποις. Æsch. Ag. 929. Soph. Tr. 210. 630. 1134. Œdip. Tyr. 322. 621. 840. vacat. Tr. 245. pro *simul*. Œdip. Tyr. 191. Æsch. Ag. 1458. Ch. 952. Theoc. Id. 2. 68.) ¶ Ἓν, (cum aspero et gravi) vide in Εἷς.

Ἐνὶ et εἰν dicunt Poëtæ pro ἐν, Iliad. π'. ἑστίων δ' ἐνὶ βουλῇ. Odyss. ά. ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. † ἐνὶ postponitur Hes. Th. 581.† ¶ At ἔνι pro ἔνεστι, ab ἔνειμι. de quo vide in comp. ex Εἰμί.

Κἀν (sine accentu) pro καὶ ἐν, ut, κἀν τούτῳ, et in hoc, etiam in hoc. Aristoph. in Pluto, κρατοῦσι κἀν τοῖς πολέμοις. Sic dicitur, κἀνταῦθα, pro καὶ ἐνταῦθα, et κἄνθεν pro καὶ ἔνθεν. Κἠν, etiam invenitur pro καὶ ἐν, in anthol. Epigr. l. 1. Λοίγια κἠν χέρσῳ, λοίγια κἠν πελάγει. At κἂν (cum accentu) vide in Ἐάν.

ἘΝΑΙ'ΡΩ, f. αρῶ, occido, interficio. Iliad ν'. Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. Et Iliad. φ'. Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. ¶ Exponitur etiam spolio. ¶ Item corrumpo, perdo. ☞ Quidam ab ἄρης deduxerunt.

Ἐναίρομαι, idem quod ἐναίρω, occido. Hesiod. † Th. 316.† Καί τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ, pro ἐνῆρεν, occidit. Item corrumpo, perdo. Odyss. τ'. Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. (Æsch. S. c. Th. 817.)

Ἔναρα, τὰ, spolia, exuviæ. Iliad. ζ'. θ'. et ρ'. ἔναρα βροτόεντα. Item, ὅπλα, arma. Hesych. (κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις. Soph. Aj. 177.)

Ἐναρίζω, idem quod ἐναίρω, interficio. Item spolio. Vel interficio, et interfectum spolio. Iliad. ρ'. καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον. Iliad. φ'. Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων. (Soph. Tr. 94. Æschyl. Ag. 1653.) Ponitur etiam pro συκοφαντεῖν, teste Hesych.

Composita.

Ἐξεναίρω, interficio. Hesiod. † Asp. 329.† Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν.

Ἐξεναρίζω, idem quod ἐναρίζω. Il. γ'. Σιμοείσιον ἐξενάριξε. † Hesiod. Th. 289.†

Κατεναίρω, idem quod ἐναίρω, in Epigr.

Κατεναρίζω, idem quod ἐναρίζω. Soph. in Ajace, λείας κατηναρισμένας ἐκ χειρός.

(Κατεναρίζομαι. Æsch. Ch. 345.)

ἘΝΑΡΓΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, clarus, evidens: de persona quæ oculis cernitur. (Soph. Tr. 12.) Od. π'. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Luc. de cal. κυνηγετοῦντί οἱ φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι. Polyb. ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργὴς, σπανίως δὲ κεκλιμένος, i. interdum stans ante omnium oculos, rarò recubans. De re item dicitur aut verbo. Demosth. contra Mid. τῷ πάσχοντι καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται, i. injuria re ipsa conspicua omnibus numeris evidentiæ. Et, ἐναργεῖς λέξεις, apud Hermog. αἱ σημαντικώτεραι καὶ πληκτικαί. Hesych. est quoque βέβαιος, ἀσφαλής. ☞ Fit ab ἀργὸς, i. albus.

Ἐνάργεια, ας, ἡ, evidentia, illustratio. Demetr.

Ἐναργέως, et ἐναργῶς, evidenter, perspicuè. Plutarch. καὶ τῆς σκέψεως ὠφέλειαν ἐναργῶς παρίστησι, luculenter.

Ἐνάργημα, res evidens, res manifesta. Laërt. in Epicuro.

ἜΝΔΙΟΣ, ου, ὁ, meridianus. Od. δ'. v. 450. Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλὸς, εὗρε δὲ φώκας. (Theoc. ις'. 95.) Ἔνδιον, substantivè ponitur pro διατριβὴ, teste Eustath. ex Oppiano. Sic et in Epigram. ἔνδιον εἰδώλων: et ἔνδιον εὐφροσύνης, sedes domicilium, habitaculum. Apud Nonn. μεταναιόμενος ἔνδια κώμης, sedes vici, i. ipsum vicum, ubi oppidani suas sedes habebant.

Ἐνδιάω, seu ἐνδιάομαι, meridior. Hesych. (Theoc. ις'. 38. κβ'. 44.) Item insum, dego in, apud Suid.

ἜΝΔΟΝ, intus. (Ἔνδον γίνου. Æsch. Ch. 231.) Hom. Iliad. ζ'. Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα εὗρεν ἄκοιτιν. Aristoph. ἔνδον ἐστί. Plutarch. ἔνδον κατακρύπτων. Xen. in Œcon. τὰ ἔνδον ἔργα, et τὰ ἔξω, inter se opposuit pro iis quæ domi, et iis quæ foris aguntur. Item, οἱ ἔνδον, domestici. † Ἔνδος est apud Xen. Pæd. 1. 6. 8.†

Ἐνδοτέρω, (*comparat.*) interius. Ἐνδοτάτω, (*superl.*) q. d. intimè, maximè intus. Unde Ἐνδότερος, interior, et Ἐνδότατος, intimus, penitissimus. Herodian. l. 6. τὸ μὲν γένος, τῶν ἐνδοτάτων Θρᾳκῶν, è quodam Thraciæ, et quidem intimæ, vico. ☞ Factum ex præposit. ἐν.

Ἐνδοῖ, vel ἔνδοι, intus, Syracusana lingua. Ex indice in Eustath. (Theoc. ιά. 1.)

Ἔνδοθι, intus, ἔνδον. οἱ ἔνδοθι, domestici. Aristophan. in Pluto. Et ἔνδοθι, intra te ipsum. Il. ά. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sic Odyss. θ'.

Ἔνδοθεν, ex interiori loco. † Xen. Pæd. 1. 4. 13. hinc (ab intus).† Cum genitivo, ἔνδοθεν στέγης, pro ἐκ τῆς στέγης, ex Sophocle. (Æsch. Pers. 997.) Interdum ἔνδοθεν pro ἔνδοθι, ut Od. γ'. Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν.

Ἔνδινα, τὰ, intestina. Il. ψ'. Quidam ab ἔνδον: Alii παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, vel παρὰ τὸ ἔνδον δινεῖσθαι.

ἘΝΔΥΚΕ'ΩΣ, exp. prompto animo, humaniter et benevolè, accurate et diligenter, fideliter. Homer. Iliad. ώ. Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτου πεφιδήσεται ἀνδρός. Il. ψ'. Ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως. Od. ή. ἥ με λαβοῦσα Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε. (Theoc. κέ. 25.)

ἘΝΔΥΟ, celeriter, ocius, citò. apud Suid. ex Menandro in Ephesio, παρέσομαι γὰρ ἔνδυο, i. ταχέως.

ἝΝΕΚΑ, propter, causâ, gratiâ. Dem. Philipp. 1. τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτα λέγω, Æschin. in Ctesiph. οὓς ἐβουλόμην ἂν πολλῶν ἕνεκα ζῆν, ob multa, multis de causis. ¶ Ἕνεκα τούτου, interdum significat ad vitandum hoc: ut Od. ώ. Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', ad vitandos rubos, i. ad vitandas ruborum vellicationes. Sic, ἕνεκα τῶν θηρίων. Aristot. de anim. l. 9. ne bestiæ subeant. ¶ Τὸ οὗ ἕνεκα, apud Aristot. finem significat. Aliquando subauditur: ut, τῆς ἀρετῆς, pro ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. ¶ Apud Xen. Pæd. 3. ἀλλ' ἐξέσται ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, exp. sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia è re nostra constituere.

Ἕνεκεν, pro ἕνεκα. Dem. pro cor. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας.

Εἵνεκα et εἵνεκεν, dicunt Poëtæ pro ἕνεκα et ἕνεκεν: ut Iliad. ά. —— οὐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν, propter me, vel mei causa seu gratia. Sic et Il. β'. εἵνεκα κούρης.

Composita.

Οὕνεκα, (factum ex οὗ ἕνεκα) quoniam, quia, ideò, quòd Od. δ. Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψε. Aristophanes genitivo junxit, γνώμης οὕνεκα, pro ἕνεκα. † Nub. 237. ὥνπερ οὕνεκα dixit.† Soph. in Ajace dicit, ὧδ' οὕνεκα, pro οὕνεκα. (Eurip. Phœniss. 827. ὧδ' οὕνεκα. quod, quoniam. Soph. Aj. 123. Œdip. Tyr. 878. 1036. 1295. El. 788. 1314. 1484. Il. ά. 11.)

Τοὕνεκα, factum ex τοῦ ἕνεκα, pro τούτου ἕνεκα) quapropter, idcirco, vel hanc ob rem, quam ob rem, hujus rei causa. Il. ά. Τοὕνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος. Invenitur et, τοὕνεκεν, pro τοὕνεκα.

ἜΝΘΑ, hic, ibi, illic. (Il. γ'. 247. Soph. Œdip. Tyr. 705. Theoc. ή. 45. ibi.) Od. ξ'. ἔνθα δέ τ' αἰπόλια. Interdum et ubi: Od. ξ'. ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. Et, ἔνθα τε, pro ἔνθα, ubi, ex Il. β'. Item, ἔνθα cum αὐτόθι, ἐκ τοῦ παραλλήλου, ex Odyss. ξ'. Ἔνθα μὲν εἰνάετες μένον αὐτόθι. Apud Hesiodum, † Asp. 334.† ἔνθα in principiis duorum membrorum, Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ, ubi nudatum videris, ibi ferito. Dicitur et, ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, i. hic illic: vel alibi quidem, alibi verò: ut Aristot. ἔνθα μὲν λευκὰ, ἔνθα δὲ μέλανα. Frequens est et, ἔνθα καὶ ἔνθα, Homer. quod pro undique accipiunt aliqui, aliter nonnulli: ut est apud Eustath. Apud Plat. de leg. ἔνθα καὶ ἔνθα μετατιθέμενα, hoc vel illo modo commutata. Ἔνθα ἢ ἔνθα exponitur etiam, hinc aut illinc. ¶ Interdum et motus signif. habet: ut Iliad. β'. Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc. ¶ Item, tum. Iliad. ά. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ, &c. Apud Greg. ἔνθα δὴ, † Xenoph. Pæd. 1. 3. 12.† quo tempore, quo facto. Ἔνθαπερ, ubi. Hes. Th. 586.†

Ἐνθάδε, hic, huc. Od. ά. ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον, hic. Od. δ. —— ἐνθάδ' ἱκάνω, huc venio. Annotatur et, ἔνθα δὲ, pro ἐνθάδε, ex Homero. Item, ἐνθάδε αὖθι, vacante αὖθι. (Eurip. Phœniss. 207. ἐνθάδε et ὀπίσω contrar. Soph. Œdip. Tyr. 496. 1069.) Ἐνθαδὶ, quoque Atticè, pro eodem: ut Aristoph. ἦλθε μετὰ νῦν ἐνθαδί. (R. 202.) Et, ἐνθαδὶ δὲ, hic autem, apud eund. Ἐνθάδιος, q. d. qui hinc est, seu qui est de hoc loco. Unde ab Hesychio exponitur ἐντόπιος.

Ἔνθεν, et Ἐνθένδε, hinc, illinc. Demosth. καὶ παραστὰς ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν, unus hinc, alter illinc. Et cum genitivo, pro, ab una parte, ab altera parte. † Xen. Pæd. p. 153. a.† Aristides, τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἄρκτον εἶναι. τὰ δὲ ἔνθεν, ἤδη μεσημβρίαν. Ex Aristotele quoque ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης, i. in spinæ latus utrunque. Apud Platonem in Sympos. ἐνθένδε ποθὲν ἄρξασθαι, Bud. interpr. hinc ferè. (Ἐνθένδ' ἐκεῖσε. Eurip. Phœniss. 98.)

Ἐνταῦθα idem quod ἔνθα, hic, huc. (Soph. Œdip. Tyr. 590.) Plato in Apol. ἐνταῦθα μὲν οὐκ ᾔα. † hic, de loco. Xen. Pæd. 1. 3. 13. et 1. 4. 16. huc.† Isocr. ἐνταῦθα περιέστηκε τὰ πράγματα, huc res tandem reciderunt, vel eò res evaserunt. Item pro, istuc. Plato in Epist. ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Et cum genitivo sæpè: ut apud Plat. de rep. l. 1. ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, in hac es ætate. Et apud eundem, ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, qui ad hanc pervenerunt ætatem, vel qui huc ætatis processerunt. Demosth. καὶ οὐδ' ἐνταῦθα ἔστη τῆς ὕβρεως, nec tamen hactenus

injurius seu insolens fuit. Plutarch. in Rom. ἐνταῦθα προῦβη δυνάμεως. Item tum (sicut et ἔνθα) apud Thucyd. † ἐνταῦθα δή. Xen. Pæd. 1. 3. 6. et 1. 4. 10. et 25. δὴ præcedente.

Ἐνταυθοῖ, hic: ut, καθιζόμενος ἐνταυθοῖ. Plato. Et Aristoph. in Nub. † 812.† ἐνταυθοῖ μενεῖς. (R. 275.) Item huc: ut idem in Pluto, ἔτι μ' ἐνταυθοῖ μεταπέμψεσθε, huc me accersetis.

['Ενταυθί. Aristoph. Lysistr. 570. Διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν, τὸ μὲν ἐνταυθὶ, τὸ δ' ἐκεῖσε.]

Ἐντεῦθεν, hinc, ἔνθεν. (Æsch. Eum. 60.) Item inde: ut, τὸ ἐντεῦθεν ἂν κατίδοι τις, Aristot. quid hinc consequatur. Item hinc, i. ex hoc tempore, seu ex hac hora, posthac, apud Demosthenem. qua tamen in significatione dicitur frequentiùs cum articulo, Τοὐντεῦθεν. Item hic. Gregor. τῇ ἐντεῦθεν ῥαστώνῃ μετροῦντες τὸ εὐδαιμονεῖν, i. præsentis vitæ prosperitate. Item, οἱ μὲν γὰρ τὰς ἐντεῦθεν βασάνους ὀδύρονται, &c. Sic, ἐκεῖ et ἐκεῖθεν, alicubi, pro eodem, sicut τῇδε et ἐντεῦθεν. Et, ἐντευθενὶ, Aristoph. [Vesp. 985. Av. 10. Ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροις σύ που; 360.] pro eodem. Apud Herodot. dicitur, ἐνθεῦτεν, pro ἐντεῦθεν, et exp. hinc. Item dehinc, deinceps. Item præterea.

Ἐνθάπερ, idem quod ἔνθα, ubi.

ἘΝΙΑΥΤΌΣ, οῦ, ὁ, annus. Odyss. κ'. Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι: qui versus et apud Hesiodum † Theog. 58.† habetur, apud quem est et, ἐπιπλόμενος ἐνιαυτὸς, et περιπλόμενοι ἐνιαυτοί. Xen. in Hell. ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγεν. Apud Plat. ἐνιαυτῶν περίοδοι annorum conversiones. Κατ' ἐνιαυτὸν, quotannis. ¶ Item, genus poculi, sic dictum διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναι καὶ ἐπιτελεστικὸν, inquit Eust. Il. γ'. ☞ Etym. dictum ait ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ἰέναι, quòd in sese recurrat et redeat: vel παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ διειληφέναι πάντα, i. quòd in se omnia contineat, et fructus, et temporum conversiones. aut παρὰ τὸ ἰαύω, i. commoror, tempus tero: ut sic dicatur tempus longum, quod in re quapiam teritur. Quæ posterior etymologia affertur etiam ab Eust.

Ἐνιαυτίζω, annum ago, seu transigo alicubi. Item per annum duro.

Ἐνιαύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, annuus, anniversarius, annuatim rediens: ut, ἐνιαυσίη ἑορτή. Herodot. Sic, πανηγύρεις ἐνιαύσιοι, cœtus solennes et anniversarii. Item annuus. i. in annum durans, vel qui est unius anni. Thucyd. ἐνιαύσιον ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο, inducias annuas, i. unum annum. Sic apud Euripid. ἐνιαύσιος φυγὴ, fuga unius anni. (Ἐνιαύσιον κύκλον. Phœniss. 501.) Et apud Luc. ἐνιαύσιος τροφὴ, exp. alimentum unius anni. Ἐνιαύσια, neutr. gen. plur. num. adverbialiter ponitur pro, quotannis, in singulos annos, apud Hesiod. in diebus.

Ἐνιαυσιαῖος, ου, ὁ, idem quod ἐνιαύσιος. Plutarch. in Pericle, ἐν ταῖς ἐνιαυσιαίαις στρατηγίαις, in annuis imperiis. [Aristot. de Hist. Animal. κύων δὲ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν, ὀχεύεται ἐνιαυσιαία, καὶ ὀχεύει ἐνιαύσιος.]

Composita.

Ἀπενιαυτίζω, annum totum absum. Xenoph. Apud Plat. lib. 9. de leg. ἀπενιαυτιζέτω τρεῖς ἐνιαυτοὺς, exp. tres annos exulet. Item cesso ab aliqua re per annum. Poll. l. 1.

Ἀπενιαυτισμὸς, οῦ, ὁ, absentia aut exilium unius anni. Plat. de leg.

Ἀπενιαυτέω, etiam dicitur pro ἀπενιαυτίζω. Plat. de leg. l. 9.

Ἀπενιαύτησις, idem quod ἀπενιαυτισμός. Plat. ibid.

Διενιαυτίζω, perenno, per totum annum duro, idem quod διετίζω. Item per totum annum alicui rei incumbo. Poll. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 7. ὃς δ' ἂν ἔχων τὸν χρυσὸν τὸν ἱρὸν ἐν τῇ ὀρτῇ ὑπαίθριος κατακοιμηθῇ οὗτος λέγεται ὑπὸ Σκυθέων οὐ διενιαυτίζειν.]

Ὑπερενιαυτίζω, ultra annum duro, seu permaneo. Julian.

ἜΝΙΟΙ, οἱ, aliqui, quidam, nonnulli. Herodot. in Polymn. προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων. Aristot. hist. an. l. 5. ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι. Plutarch. de inst. lib. Καλὸν δὲ, ἔνια τῶν ἁμαρτημάτων μηδὲ εἰδέναι δοκεῖν. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 9.† Et alibi passim.

Ἐνίοτε, interdum, aliquando, aliquoties. † Xen. Pæd. 1. 6. 16.† Plut. in Cratylo. et Arist.

Ἐνιαχοῦ, alicubi. Exp. et aliquò. Hesych.

ἘΝΝΈΑ, novem: ut, ἐννέα κήρυκες. Il. β'. Et Plutarch. in quæst. Rom. ἢ ὅτι τῶν ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲν ἐννέα, πρῶτός ἐστι τετράγωνος.

Ἔνατος et ἔνατος, nonus. Il. β'. μήτηρ ἐνάτη ἦν. Sic et Hesiod. ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. Τὰ ἔννατα, vel τὰ ἔνατα, unico ν'. novendiale sacrum, inferiæ. Bud. ex Isæo et Æschin.

Ἐνναταῖος, seu ἐναταῖος, q. d. nonanus. cui transacti sunt novem dies. Et, ἐνναταῖος πυρετὸς, cujus jam est dies nonus. Gal.

Εἴνατος, idem quod ἔννατος. Il. β'.

Εἰνὰς pro ἐννὰς, nonarius numerus. Hesiodo autem εἰνὰς, nona mensis dies: ut, τρισεινὰς, tertia nona, Tzetzi et aliis.

Ἐννεὰς, nonarius numerus.

Ἐννεαδικὸς, item pro, nonarius.

Ἐννεάκις, novies.

Εἰνάκις, pro ἐννεάκις, novies.

Ἐννενήκοντα, nonaginta.

Ἐννενηκοστὸς, nonagesimus. Scribitur et, ἐνενήκοντα, per unum ν.

Ἐννακόσιοι, nongenti.

Ἐννεαπλάσιος, novenario numero auctus, novies auctus. apud Athen. l. 2.

ἝΝΟΣ, seu ἔνος, vel (cum duplici ν) ἔννος, sive ἕννος, ου, ὁ, annus, ἐνιαυτός: unde ἄφενος, δίενος, τρίενος, &c. ¶ Interdum adjectivè pro, annuus, anniculus, annotinus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 23. quum dicit, τὰ μὲν γὰρ ἐκ τῶν νέων βλαστὸν φέρει, τὰ δ' ἐκ τῶν ἕνων, τὰ δ' ἐξ ἀμφοτέρων, i. ex annotinis. Sic idem lib. 4. ἀφίησι δὲ ῥίζας οὐκ ἐκ τῶν νέων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἕνων καὶ ἔτι παλαιοτέρων. ¶ Item apud Atticos, vetus, παλαιός. Plat. in Cratylo, νέον δέ που καὶ ἕνον ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς. Demosth. in Aristogit. τὰς ἕνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ἑκούσας ὑπεξιέναι, i. τὰς παρῳχημένας, ut Harpocration exponit. Sic Theophr. hist. pl. l. 3. ἅμα γὰρ τὸν ἕνον καρπὸν πεπαίνει, καὶ τὸν νέον ὑποφαίνει. Fœm. gen. ἕνη seu ἔνη, vel ἕννη seu ἔννη, vetus: ut, ἕνη καὶ νέα, (sub. ἡμέρα) apud Dem. pro cor. et Aristoph. in Nub. † 1132.† et Plutarch. in Sol. dicitur tricesima et ultima mensis seu lunæ decrescentis dies, et prima mensis ineuntis seu novæ lunæ, q. d. vetus et nova. Vide schol. Aristoph. Apud Hesiodum in Erg. l. 2. ἐς ἔννηφι, quidam exp. in perendinum. Apud Aristoph. in Acharn. παρεῖναι δ' εἰς ἕνην, schol. exp. εἰς τρίτην. (Theoc. ιή. 14.)

Ἦνις, ιος, ἡ, annicula: ut, βοῦς ἦνις, Il. ζ'. v. 94. et Il. κ'. Per epectasin pro ἔνις, inquit Etym.

Composita.

Ἐνάενος, ου, ὁ καὶ ἡ, anniculus, qui unius est anni: ut, σπέρματα ἐνάενα, apud Theophr. hist. pl. l. 8.

Δίενος, idem ac διετὴς, biennis, bimus: qui est duorum annorum. Thoophr. ibid.

Τρίενος, idem ac τριετὴς, trimus: qui trium est annorum. Theophrast. ibid.

Τετραενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, quadrimus, qui quatuor est annorum, idem ac τετραετής. Τετράενος, pro eodem, apud Hesych.

ἜΝΤΕΑ, poëticè, et per contract. ἔντη, τὰ, arma; et quidem ea quæ corporis aliquam partem tegunt, velut clypeus, galea, et similia, ut tradit Suid. et Athen. l. 5. Od. ψ'. ἔντε' ἀρήϊα. Et Il. σ'. ἔντεα καλά. ¶ Item, vasa convivalia. Od. ή. ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. Vide Athen. lib. 5. ☞ Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ ἐντὸς περιέχειν καὶ σκέπειν τὸ σῶμα.

Ἐντύνω, instruo, apparo. Il. ί. δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ.

Ἐντύω, idem, apud. Apoll. Arg. 1. et in Epigr.

Ἐντύνομαι, pro eodem. Od. ό. δεῖπνον δ' ἐντύνοντο. Item passivè, apud Apoll. Arg. 1. † 235.† ὅσσα περ ἐντύνονται νῆες, quibus instruuntur naves.

Composita.

Ἐπεντύνω, idem quod ἐντύνω. Soph. Ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμήν.

Χαλκεντεὺς, æreis armis utens. [Pind. Nem. Α. 24. ΙΑ. 45. Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέων δεῦρ' ἀνάγων.]

ἘΝΤΌΣ, intus, intra: cui oppon. ἐκτός. Il. β'. Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει. Et Thucyd. ἐντὸς ποιοῦμαι, intus recipio, vel in medium recipio. Item cum articulo, τὰ ἐντὸς, intestina, quæ et ἐντόσθια. Apud Thucydidem, τὰ ἐντὸς ἐκαλεῖτο, exponitur, in partibus internis seu interioribus: vel ἔνδον, intus. Sic, εἰς τὸ ἐντὸς φέρεται, se vertit intrò. Sæpe cum genit. ut, ἐντὸς ἄστεος, Apollonius. † Xen. Pæd. 1. 4. 13. τοξεύματος. Hes. Th. 37. ὀλύμπου.† Et, ἐντὸς βελῶν, intra teli jactum. Οἱ ἐντὸς λόγων, literati. Et, τέχνης ἐντὸς γενόμενος, artis compos. Plutarch. Et, ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, compotem mentis esse, intra se esse. Demosthenes, πρὸς Φορμίωνα. Sic, οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, Plutarchus in Alexandro. Aliquando significat cis vel citra, ut, ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, cis fluvium. De tempore autem: ut Thucyd. 4. ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, intra viginti dies. ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονὼς, Plato de legibus, qui non excessit tricesimum ætatis annum. Nazianzenus, τὴν τριετίαν μείναντας, ἢ μικρὸν ἐντὸς τούτου ἢ ὑπὲρ τοῦτο, vel paulò minus, vel paulò plus. ☞ Factum est hoc adverbium ex præpositione ἐν.

Ἔντοσθι, pro eodem: ut, δόμων ἔντοσθι, Hesiodus in Erg. intra ædes.

Ἔντοσθε, pro eodem apud Homer. Il. χ'. ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι. † cum gen. Hesiod. Th. 741.†

Ἐντόσθια, τὰ, intestina, interanea; interiora, sive exta, viscera. tam de brutis, quam de hominibus. Luc. (scribi et Ἐνδόσθια per δ, tradit autor Etymologici.) Item, ἐντοσθίδια, pro eodem, Budæus.

Ἔντερον, ου, τὸ, intestinum. (Æsch. Ag. 1230.) Aristoph. ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος στενόν. In plur. Iliad. ρ'. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσ'. Et Iliad. ύ. ἔντερα χερσὶν ἔχοντα. Apud Diosc. et Athen. ἔντερα γῆς, terrestres vermes, lumbrici.

Ἐντερεύω, exentero, apud Athen. l. 7.

Ἐντερικὸς, exp. intestinalis.

Ἐντεριώνη, ἡ, interna pars cujuslibet rei, ut medulla, nucleus, et similia. Gal. et Dioscor. Item navium intima pars, quæ et ἐντεριωνὶς, et ἐντερόνεια. Hesych. et Poll.

Composita ex ἔντερον.

Διεντέρευμα, τὸ, commentatio quædam περὶ τοῦ ἐντέρου, aut quæstio seu solutio. Aristoph. in Nub.

Δυσεντερία, ἡ, intestinorum tormina. Δυσεντερικὸς, adject. ut, δυσεντερικὰ πάθη, quæ Cicero viscerum morbos vocat. Item substantivè, dysentericus, qui dysenteria laborat: qui et δυσέντερος dicitur à Nicandro.

Ἐξεντερίζω, exentero, eximo intestina. Item medullam eximo: ut, ἐξεντερίζεται ὁ ἐλλέβορος, Diosc. ex helleboro medulla eximitur.

Εὐθυέντερος, cui recta sunt intestina: ut, εὐθυέντερα ζῶα, apud Aristot. de piscibus.

Λειεντεριώδης, qui intestinorum lævitate laborat. Hipp. aphor. lib. 4.

Λειεντερία, lævitas intestinorum, continua et æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi sinens.

Λειεντερέω, laboro lævore seu fluxu intestinorum.

Μεσεντέριον, ου, τὸ, in medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens. Gaza interpr. lactes, passim apud Aristot.

ἘΝΥΏ, ἡ, Enyo. Bellona, dea bellica, Il. έ. ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ. Et paulò antè, πτολίπορθος Ἐνυώ. Et apud Paus. in Att. Ἐνυοῦς ἄγαλμα.

Ἐνυάλιος, ου, ὁ, Mars, seu Martis filius, deus bellicus. † Ἐνυαλίῳ, est apud Xen. Pæd. p. 176. d.† Eust. esse epitheton Martis tradit. Homer. Il. χ'. Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πολεμιστῇ. Il. ρ'. ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Itidemque Xen. Anab. 1. Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. Et Arrian. Ἐνυαλίῳ ἀλαλάξαντες ἐναντίοι ἐφέροντο. Et Plut. in Probl. Rom. tradit, Spartanos τῷ φονικωτάτῳ θεῶν Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνειν. Apud Sophocl. in Ajace, ἢ χαλκοθώραξ, ἢ ἐνυάλιος, schol. tradit distingui Martem ab Enyalio. significari enim τοῦ χαλκοθώρακος nomine Martem. (Eurip. Phœniss. 1513.) Et Plut. in Rom. ex quibusdam refert, Quirinum dictum fuisse τὸν Ἐνυάλιον. ¶ Accipitur adject. etiam pro, Martius, Mavortius, bellicus. Dionys. Afer de situ orbis, ἐνυάλιοι ἄνδρες. Idem, ἐνυάλιος Θερμώδων.

Ἐνυεῖον, τὸ, templum Bellonæ, vel etiam Martis, qui Enyalius cognominatur, apud Dionem Cocceium.

ἝΞ, sex. (τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας. V. Æsch. Ag. 33.) [Hom. Iliad. Η. 247. Ἓξ δὲ διὰ πτυχὰς ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής.] At ἐξ, præpositio, vide in Ἐκ.

Ἑξάκις, sexies. ἑξάκις τόσσα, apud Arat. exp. sex tantæ partes. [Pind. Olymp. Od. Ζ. 157. Diod. Sic. Bibl. ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος ἑξάκις Ὀλύμπια νενικηκὼς, &c. Plat. de Rep. lib. 1. μὴ ἐρεῖς ὅτι ἐστὶ τὰ δώδεκα δὶς ἓξ, μήδ' ὅτι τρὶς τέτταρα, μήδ' ὅτι ἑξάκις δύο, μήδ' ὅτι τετράκις τρία.]

Ἑξὰς, άδος, ἡ, senarius numerus.

Ἑξακόσιοι, sexcenti. Ἑξακοσιοστὸς, sexcentesimus.

Ἑξαχῆ, sex modis, seu in sex partes. Plat. in Timæo.

Ἑξήκοντα, sexaginta. Ἑξηκοστὸς, sexagesimus, apud Thucyd.

Ἑξαπλόος, et per contract. ἑξαπλοῦς, sextuplex: Unde et, ἑξαπλῆ, adverb. apud Areop.

Ἑξαπλάσιος, sescuplò major, vel sescuplex. Exp. et sexies tantus: ut, ἑξαπλάσιος τοῦ κρητῆρος, sexies tantus quàm crater, ex Herod. [lib. 4.]

Ἕκτος, ου, ὁ, sextus.

Ἑκταῖος, sextanus, qui sexta die aliquid facit.

Ἑκτεὺς, έως, ὁ, sextarius medimni, seu triens semimedimni. Vide Bud. et Georg. Agric.

Ἑξάγιον, hexagium: ponderis nomen apud Actuarium et recentiores medicos, pendens quatuor scrupula. Sextulam Latinè appellant.

Composita.

Δεκαὲξ, sexdecim seu sedecim.

Δίσεκτος, bissextus. Ita dicitur intercalatus dies, qui singulis quadrienniis intercalatur post sextum kal. Martii. bis enim tunc numeratur iste dies VI. kal. Martii. et duo illi pro uno habentur.

Ἔφεκτος τόκος, usura ad sextam usque sortis partem. Suid. ex Demosth. orat. pro Chrysippo.

Ἡμιεκτέον, seu ἡμίεκτον, dimidiatus sextarius, dimidium sextarii. Illud apud Aristoph. in Nub. † 643.† hoc apud Theoph. hist. pl. l. 2. c. 8. legitur.

ἘΞΑΣΤΊΑΣ, Galenus in suo lex. tradit, quosdam esse velle, apud Hippocr. τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας: sibi verò ita videri nominari etiam, τὰ πρὶν σχισθῆναι προὔχοντα τὸν

αὐτὸν τρόπον. Apud Erotianum scribitur ἐξάστις, quem vide. Apud Gal. legitur etiam ἐξεστίας, in libro qui κατ' ἰητρεῖον inscribitur.

ʼΕΞΗ͂Σ, deinceps, ordine, serie perpetua. Interdum et gradatim. Thucyd. in præf. l. 1. γέγραπται δὲ ἑξῆς ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα. Nonnunquam ὁ ἑξῆς, qui ordine sequitur, qui ordine proximus est, sequens, proximus: ut Plut. τῷ ἑξῆς ἔτει, sequenti anno: et τῇ ἑξῆς, (sub. ἡμέρᾳ) ex cap. 25. Act. Apost. die sequenti. Τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ, pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς, ex Naz. quod reliquum est viæ. Et in signif. temporis, τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, tres perpetuos dies. ¶ Interdum cum genit. ut, ἑξῆς τοῦ Πλούτωνος θρόνον λαμβάνειν, ex Aristoph. proximum à Plutone locum. Aristot. de mundo, ἡ δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἑξῆς ἂν εἴη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως, proxima sit, vel finitima sit aëriæ naturæ. ¶ Et cum dativo: ibid. ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, qui ab Argeste deinceps spirat. Philo de mundo, ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ καλεῖται βορέας, qui proximè sequitur cæcian. Pro eodem Poëtæ pleonasmo τοῦ ει dicunt ἑξείης, i. ordine: ut Iliad. ψ'. Ἑξείης δ' ἵσταντο. † Hes. Th. 738.† ☞ Dicitur παρὰ τὸ ἔχω, ἕξω, inquit Eustath.

Composita.

Ἐφεξῆς, idem quod ἑξῆς. † δὶς ἐφεξῆς. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c.† Jungiturque itidem genitivo vel dativo: ἐφεξῆς δ' αὐτῶν. Gal. Et, ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις. A Budæo exponitur deinceps, item consequenter.

Καθεξῆς, idem. † Lucæ cap. 1. 3.†

Παρεξῆς, idem. Pausan. in Eliac. l. 2.

ʼΕΟΡΤΗ͂, ῆς, ἡ, festum, festus dies, solennis dies. Item celebritas, i. dies celebris: ut Il. ύ. ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. Od. φ'. Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή. [Ἑορτὴ, εἰρωνικῶς ἀντὶ τοῦ διατριβή. Æsch. Eum. 191. σεμνὴν ἑορτήν. Eurip. Med. 1384. Soph. Œdip. Tyr. 1504.] Thuc. 1. νομίσας ἑορτήν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι. Idem 2. τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. Plut. in Rom. quæst. Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππείῳ τὴν ἑορτήν. Sic, ἡ τῶν παναθηναίων, καὶ ἡ τῶν διονυσίων ἑορτὴ, Dem. Phil. 1. ¶ Interdum feriæ, ut quum dicit Theocr. pigris semper esse ἑορτήν. † Xen. Pæd. 1. 5. 1.† Sic Thucyd. l. 1. καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι. Sic à Plutarch. ἐνεργοὶ πράξεις, et ἑορταὶ opponuntur. Pro eodem dicitur et ὀρτὴ Ionicè. ☞ Derivari volunt, παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι, ut dicatur ἑορτὴ καθ' ὑπερβασμὸν, pro ἐροτή.

Ἑόρτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad festum pertinens, solennis: ut, ἑόρτιον δῶρον. Naz.

Ἑορτάζω, festum celebro. Plut. νήφοντας ἑορτάζειν, ἀλλὰ μὴ μεθύοντας. Apud eundem cum accus. τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει.

Ὀρτάζω, Ionicè pro eodem.

Ἑόρτασμα, festivitas. Sapient. Solom. cap. 19.

Ἑορτασμὸς, οῦ, ὁ, feriæ.

Ἑορτάσιμος ἡμέρα, dies quo feriæ solennes celebrantur seu celebrari debent. Item, τὰ ἑορτάσιμα, res ad festum instructæ.

Ἑορταστὴς, festorum celebrator. Max. Tyr.

Ἑορταστικὸς, ad festi celebrationem pertinens, solennis. ex Plat. [de Leg. lib. 8.]

Composita.

Ἀνέορτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non festus: ut, ἀνέορτος ἡμέρα. Et, ἀνέορτος σεβασμὸς θεῶν, festi celebritatem non habens. ex Naz. [Soph. Trach. 911. Ἔτικεν ἔτικεν μεγάλαν ἀνέορτος ἅδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' ἐρινύν. Schol. Ἀνέορτος δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχρὰ καὶ ἀπρεπής. Eurip. Elect. 310. Ἀνέορτος ἱερῶν, καὶ χορῶν τητωμένη Ἀναίνομαι γυναῖκας, &c.]

Διεορτάζω, idem cum ἑορτάζω. [Thucyd. Hist. lib. 8. §. 9. Οἱ δὲ Κορίνθιοι,——οὐ προεθυμήθησαν ξυμπλεῖν πρὶν τὰ Ἴσθμια, ἃ τότε ἦν, διεορτάσωσιν. Vide Not. Æm. Port. Διεορτάζειν, τὸ πάσας τῆς ἑορτῆς ἡμέρας διελθεῖν, πᾶσαν τὴν ἑορτὴν ἑορτάζειν, πάσας τὰς νενομισμένας τῆς ἑορτῆς ἡμέρας ἐς τὴν ἑορτὴν ἐπαναλίσκειν.]

Ἐνεορτάζω, festum celebro in. Strabo.

Μεθέορτος ἡμέρα, dies sequens festum.

Προεόρτιος, festum præcedens: ut, προεόρτιος κάθαρσις, et προεόρτιος εὐφροσύνη. Naz.

Συνεορτάζω, unà festum celebro. Συνεορταστὴς, qui festum unà celebrat. ex Plat.

Φιλέορτος, qui amat festa seu dies festos.

ʼΕΠΕΙ͂, postquam, ex quo. [Æsch. Ag. 39. Eurip. Med. 427. Soph. Œdip. Tyr. 398. ἐπεὶ οὖν. Il. γ'. 4. Æsch. Ch. 564.] Od. ά.——ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, ex quo tempore Trojam evertit. Et cum ἂν, pro postquam, quum. (ut. ἐπειδάν.) Iliad. ζ'. ἐπεὶ ἄν σύγε πότμον ἐπίσπῃς. Plut. ἐπεὶ δὲ ὤφθη πλησίον ὁ στόλος. Interdum cum τάχιστα: ut Xenoph. ἐπεὶ τάχιστα ὑπέλαβον, ubi primùm. Et cum θᾶττον, apud Aristotel. in Polit. Et cum infin. ex Herodot. ἐπεὶ δὲ σφέας παραλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας. Dicitur etiam, ἐπεὶ οὖν, vacante οὖν: ut Il. ϑ'. Αἶτ' ἐπεὶ οὖν ἵκαμεν, &c. Item, ἐπεὶ, quoniam, quandoquidem. Iliad. β'.——ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Plat. in Apol. ἐπεὶ καὶ τοῦτό γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι. † Aristoph. Nub. 779. ἐπείπερ. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. d. cum ind. Sic et p. 151. b.† ¶ Interdum pro εἰ δὲ μὴ, quòd si non, alioqui, sin minus. Plato in Hippia minore, οὐχ εὑρήσεις, ὦ ἑταῖρε· οὐ γάρ ἐστιν. ἐπεὶ σὺ εἰπὲ, alioqui tu dicito.

Ἐπὰν, sæpe dicitur pro ἐπεὶ ἄν. Diosc. ἐπὰν πίῃ, ἀποθνήσκει, postquam biberit, moritur. Pro eodem dicitur, ἐπὴν Ionicè, apud Herodot. et Homer. Odyss. ξ'. [Il. ϑ'. 239.]

Ἐπειδὴ, idem quod ἐπεί: ut Il. ά.——ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. Xen. Hell. 3. ἐπειδὴ εὐθέως ᾔσθοντο. Sic et, ἐπειδὴ τάχιστα, apud eundem, et Demosthen. 1. quum primùm, simul atque, quàm citissimè. Jungitur et infinitivo: ut, ἐπειδὴ ἀκοῦσαι, pro ἐπειδὴ ἤκουσεν. † Ἐπειδήπερ. Evang. Lucæ. cap. 1. v. 1. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. c.†

Ἐπειδὰν, pro ἐπειδὴ ἂν, cum conjunctivo. Dem. ἐπειδὰν δὲ θῆσθε τοὺς νόμους, φυλάττειν χρὴ, postquam posueritis. † Xen. Pæd. 1. 2. 13. et 1. 3. 12. et 1. 4. 9. et 19.† Dicitur et, ἐπειδὰν ἴδωσι, quum vidissent.

Κἀπειδὴ, pro καὶ ἐπειδή. Lucian. in somn.

Ἐπείτοι, et ἐπείτε, postquam, apud Pausan.

Ἐπειὴ, poëticè pro ἐπειδὴ, seu ἐπεὶ, postquam, posteaquam. Iliad. ϑ', v. 308. Ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτω, quando, quandoquidem, quoniam. Eustath. hic particulam η dicit vel adjectitiam esse, ut in ὅτιη et τίη: vel positam pro δή.

Ἐπείκεν, seu Ἐπείκεν, quando, postquam. Odyss. ξ'. Αὐτίκ' ἐπείκεν κεῖνος ἐὰν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται. Interdum, quoniam, siquidem.

ʼΕΠΕΙ͂ΓΩ, f. ξω, urgeo, impello. Odyss. λ'. ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε. Od. τ'. ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. Herodian. l. 2. ἐμὲ καλοῦσι Ῥωμαῖοι, καὶ συνεχῶς βοῶντες ἐπείγουσιν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον. † Cum inf. Hes. Asp. 21.† Et sine infinitivo apud eundem Herod. l. 1. προυργιαίτερα ὄντα καὶ μᾶλλον ἐπείγοντα. Idem l. 4. εἴτι ἐπεῖγον εἴη δηλῶσαι, si quid magis urgens, majoris momenti. ¶ Ἐπείγειν dicitur etiam, qui fugientem urget et persequitur, qui fugientis cervicibus incumbit. Iliad. κ'. de duobus canibus in venationibus exercitatis, Ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ Χῶρον ἀν' ὑλήεντα. ¶ Item festino, propero, maturo. Herodian. lib. 4. τὴν ὁδοιπορίαν ἔτι μᾶλλον ἤπειγον. Idem Herod. l. 3. τὸν θάνατον ἔπειξαν τοῦ γέροντος. [Soph. El. 1438.] ☞ Volunt, huic ἐπείγω ἀντιπαρακεῖσθαι τὸ οἴγειν, ut, ἐπείγειν sit οἴγειν τινὰ ὄγμον ὁδῶν εἰς ἔργον.

Ἐπείγομαι, urgeor, impellor. Od. ν'. et ό, de navi. Et Iliad. λ'. θάμνοι Πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. Herodian. lib. 4. ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρός. Item festino, propero, festino gradu contendo. Iliad. ζ'. Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον· ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, festinet autem etiam ipse. Sic et apud Herodot. et Thucyd. sæpè. Dicitur etiam, ἐπείγομαι τοῦτο ποιεῖν, et ἐπείγομαι πρὸς τοῦτο, et ἐπὶ τοῦτο, et εἰς τοῦτο. Aliquando cum genit. ut Od. ά. ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο. Et Iliad. τ'. ἐπειγόμενός περ ἄρηος, ubi tamen Eustath. subintelligit ἐπί. Il. ψ'. ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, festino et citato cursu de victoria contendentes. Item pro ἐπείγω, urgeo, incumbo: ut Iliad. ί. ἐπειγομένων ἀνέμων. Item festino, propero, maturo. Thucyd. lib. 8. ἐπειγομένων αὐτῶν τὸν πλοῦν, quum navigationem properarent seu maturarent. Idem l. 6. τὴν καθ' αὐτοὺς περιτείχισιν ἐπειγόμενοι. [Eurip. Phœniss. 1131. Æsch. Ch. 658.]

Ἐπειγομένως, festinanter, properanter, magna cum vi. Oppian. l. 1. Hal.

Ἔπειξις, εως, ἡ, festinatio, properatio. Herodian. l. 8.

Ἐπείκτης, ου, ὁ, instigator, qui ad rem aliquam properandam alium solicitat et inhortatur, qui et ipse festinat, et alium sedulò urget. apud Suidam.

Ἐπειγεὺς, έως, ὁ, qui summo studio rem aliquam properat et urget.

Ἐπειγωλὴ, ἡ, studium, assidua velut properantis rei alicujus maturatio. σπουδή. Etym.

Ἠπειγμένως, festinanter, citò. Hesych.

Composita.

Ἐργεπείκτης, ου, ὁ, q. d. ἔργου ἐπείκτης, seu ἔργων, i. ἔργον, seu ἔργα ἐπείγων, qui urget opus. Eustath.

Κατεπείγω, urgeo, adurgeo, Dem. contra Apatur. οἱ δὲ χρῆσται κατήπειγον αὐτὸν ἀδικοῦντες, creditores hominem iniquè urgebant. Isocrat. ἢν κατεπείγῃ, si res urgeat: unde, τὰ κατεπείγοντα, negotia urgentia. Luc. Isocr. Plut. Exponitur etiam instigo, incito, stimulo. Plato. ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτὸν, honoris eum amor stimulabat. Item festino, propero, maturo, accelero: ut, ἐπείγω. Plut. κατήπειξε τὴν μάχην.

Κατεπείγομαι, festino, propero, neut. Greg. κατεπειγόμεναι ἀλλήλων, certatim festinantes, invicem se trudentes ob festinationem. Item studiosus sum. Bud ex Pol. 5. τούτων γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς κατεπείγεται.

ʼΕΠΕΙ͂ΣΙΟΝ, ου, τὸ, aqualiculus, ima ventris pars in pudendum desinens. Lycophr. Ὅταν κέρη κασσωρὶς εἰς ἐπείσιον Χλεύην ὑλακτήσασα, quod schol. exp. τύπτουσα τὸ αἰδοῖον. Scribitur et, ἐπίσειον, apud Poll. et ἐπίσιον, apud Etym.

ʼΕΠΗΡΕΑ͂ΖΩ, f. άσω, damno afficio, incommodo alicui, molestiam exhibeo, negotium facesso, vexo. sæpè apud Dem. Exp. etiam offendo, apud Lucianum. Apud Dem. in Midiam, ἃ πράξεσιν ἐχούσαις φιλοτιμίαν ἐπηρεάζων, expon. aut ejus actiones à munificentia manantes obtrectans. Apud Thucyd. καὶ παρήγγειλε παραφυλάσσειν μὴ ἄρα που τὶς ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατιᾶς ἐνὼν ἐπηρεάζοι αὐτοῖς, expon. βλάπτοι. Redditur etiam, injuria afficio, injuriam infero. Atque adeò invenitur junctum cum ὑβρίζω, et cum προπηλακίζω, etiam apud Dem. Apud Plut. in Fabio, αὐτὸν ἐπηρεάζειν ἑαυτῷ, καὶ κατατριβήσεσθαι περὶ τὸν πόλεμον, ipsum sibimet detrimento fore. ☞ Vide etymon in ἐπήρεια.

Ἐπηρεάζομαι, damno afficior, calumnias et negotia facessita patior, ut Bud. vertit apud Demosth. in Midiam, ἐπηρεαζομένῳ μοι καὶ ὑβριζομένῳ.

Ἐπηρεασμὸς, οῦ, ὁ, vexatio, molestiæ exhibitio, obtrectatio: Item contumelia. Aristot. Rhet. l. 2.

Ἐπηρεαστικὸς, οῦ, ὁ, qui ad exhibendam molestiam, seu ad facessendum negotium propensus est, vexator. Exponitur etiam injuriosus: item calumniator.

Ἐπηρεαστικῶς, injuriosè, per calumniam.

Ἐπήρεια, ἡ, damnum quod per vim seu violentiam alicui infertur, injuria, contumelia. Thuc. Suidas scribit propriè de bello dici, et esse πολεμικὴν καταδρομήν: utpote à nomine ἄρης derivatum: Unde quidam insultum bellicum interpr. Dem. pro cor. ἐχθροῦ μὲν ἐπήρειαν ἔχει καὶ ὕβριν, καὶ λοιδορίαν, καὶ προπηλακισμὸν ἐμοῦ. Alibi apud eundem exp. calumnià.

Composita.

Ἀνεπηρέαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullis affectus injuriis seu contumeliis, nullis injuriis seu contumeliis obnoxius. [Euseb. de Vita Constant. cap. 20.]

Εὐεπηρέαστος, damnis seu injuriis obnoxius, cui facilè noceri potest. Galenus Method. lib. 2. εὐεπηρέαστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν, causarum externarum injuriis obnoxius. Chrysostomus σῶμα εὐεπηρέαστον appellavit corpus humanum, utpote tot injuriis morbisque obnoxium.

ʼΕΠΙ͂, pro diversa constructione diversam habet significationem. Cum genitivo, super, Aristoph. in Pluto, τὰς χύτρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε. Xenoph. Pæd. 4. ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, equis insidentes. † τὰ ἐφ' ἵππων ὅπλα. equestria arma. l. 4. p. 111. d.† ¶ Interdum officium significat: ut, οἱ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, exp. à secretis. Sic, οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ab epistolis. ¶ Interdum sonat, de: ut, ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδὸς, apud Plat. in Charmide. Sic, ἐπὶ πόλεων λέγεται, de urbibus dicitur. ¶ Item coram, apud: ut, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, Luc. coram tot testibus. Idem Luc. γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, apud Rhadamantem te accusabo. Et, ἐφ' ἑαυτοῦ λογίζεσθαι, apud se considerare. Sic, γελᾷν ἐφ' ἑαυτοῦ, Xenoph. Pæd. 1. ¶ Item in, ἐν, ut, ἐπὶ ξένης εἶναι, in peregrina regione esse. ¶ Habet et motus significationem, et tunc exp. in, vel ad, censeturque positus gen. pro accus. ut Il. γ'. Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, pro ὠκεανοῖο ῥοάς. Sic, ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν. Iliad. ά. Herodot. ἐπὶ Συρίης φέρων, et ἐπ' Αἰγύπτου ῥέειν. Thuc. ἐπὶ Θράκης ἀφικνοῦνται. Sic sæpè, ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, vel ἐλαύνειν, Herodot. et, ἐπ' οἴκου ἀπεκομίσθησαν, Thuc. ¶ Item, sub, quum tempus significatur, ut, ἐπ' Ἀλεξάνδρου, sub Alexandro, i. tempore Alexandri. Sic, ἐπ' ἐμοῦ, mea ætate. Dem. Sic, ἐπὶ ἄρχοντος Πυθοδώρου, apud eundem. ¶ Ἐφ' ἑαυτοῦ, per se, (ut dicitur aliquis per se, vel per se solus aliquid facere.) Thucyd. 2. καὶ εἴ που ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκίσειαν. ¶ Τὰ ἐπὶ μέρους, exp. particularia. † ἐπὶ μετώπου ἰέναι, in fronte ire. Xen. Pæd. 2. 56. e.†. Interdum cum suo genit. non præfixo articulo exp. per adverb. ut, ἐπ' εὐθείας εἶναι, Aristot. directè stare. Sic, ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι, exp. sigillatim. † Sic ἐπὶ τεττάρων. Xen. Pæd. p. 215. e.† Ἐπ' ὀνόματος, nominatim. Ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, summariè percurrere. Sic et, ἐπὶ στοίχου, apud Paus. exp. στοιχηδὸν, vel κατὰ στοῖχον. ¶ Cum dat. super, Il. ά. Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, super terram. † ἐπὶ δείπνῳ, super vel inter cœnam. Xen. Pæd. 1. 3. 11.† Xenoph. Pæd. 5. Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ, ubi exp. potiùs, in. ¶ Habet et alias præpositionis in, significationes: ut Xenoph. Pæd. 7. ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν, in bonum, in commodum Cyri. Sic, ἐπ' ὠφελείᾳ, apud Isocr. cui opponitur apud eundem, ἐπὶ κακῷ, † Xen. Pæd. 1. 6. 18.† et ἐπὶ βλάβῃ, in perniciem. Item quum potestas denotatur. Demosth. ἐφ' ὑμῖν ἐστι, in vobis est, in vestra est potestate. † Sic τὸ ἐπὶ σοί. Xen. Pæd. 1. 4. 12. γενέσθαι ἐπί τινι, in potestate alicujus esse. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. c. τὸ ἐπὶ μοὶ, quod ad me. l. 5. p. 135. b.† ¶ Item, ultra vel præter. Plut. in Probl. νεκροὶ τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. Xenoph. Pæd. 1. ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, præter panem. Quidam exp. cum pane. ¶ Habet et motus significationem: ut Il. β'. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, provolant ad flores, vel volant supra flores. Sic Il. ά. et Od. ϑ'. Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, egredie-

bantur in littus maris: ut sit pro ἐπὶ ῥηγμῖνα, per antiptosin. † Sic ἐπὶ γλώσσῃ χέουσι. Hes. Th. 83.† Sic et apud Isocr. et Luc. ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν, Bud. expon. ad necem rapere. Apud Plutarch. ἐπὶ θανάτῳ φρουρούμενοι, idem Bud. exp. rei pœnæ capitalis. ¶ Item pro κατὰ, adversus, ut, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro κατὰ Τρώων. Sic et apud Thuc. ἐπὶ φίλοις, pro κατὰ φίλων, et ἐφ᾽ ἡμῖν pro καθ᾽ ἡμῶν. ¶ Interdum ponitur pro παρὰ, i. apud, vel juxta, seu ad, ut quum dicitur, ἐπὶ ποταμῷ, et ἐπὶ θαλάσσῃ, apud Thucyd. ¶ Item, propter, ob, ut Xen. ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, lucri causa, vel propter lucrum. Sic, ἐπὶ μικροῖς λήμμασι, apud Herodot. propter parvos quæstus. ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις, magnas ob causas, vel magnis de causis. † propter, ad. Xen. Pæd. 1. 4. 24.† Dicunt, ἐφ᾽ ᾧ, pro ἐπὶ ᾧ, ob quod, propter quod. Item, ἐφ᾽ ᾧτε, et ἐφ᾽ ὅτῳ, pro eodem. ¶ Aliquando conditionem seu pactum declarat. Thucyd. 4. αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. Xen. Pæd. 3. καὶ ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον πάντες τὰ πιστὰ, his conditionibus. Aliquando dicitur, ἐπὶ τούτῳ, sequente ἐφ᾽ ᾧ, vel ἐφ᾽ ᾧτε, cum verbo infinitivi modi, vel etiam indicativi, apud Plat. in Apol. et apud Herodotum. Interdum etiam, ἐφ᾽ ᾧτε, eandem signif. habet (non præcedente ἐπὶ τούτῳ) itidem cum infinit. vel futuro indicativi. Alioqui ἐφ᾽ ᾧτε, sequente infin. significat ut. Aristoph. ἐφ᾽ ᾧτε πωλεῖν, ut vendant. Conditionis itidem seu pacti significationem habent hæ phrases, ἐπὶ μισθῷ, et ἐπὶ δώροις, seu δωρεαῖς. † ἐπί τινι τεταγμένος, alicui rei præfectus. Xen. Pæd. l. 4. p. 111. d.† ¶ Item pro μετὰ, post: ut apud Xen. ἐπὶ τούτοις, et ἐπὶ τούτῳ. † Xen. Pæd. l. 2. 46. b. et l. 6. p. 149. d. ἐπί τινι τάσσω, post aliquem loco. Xen. Pæd. 6. p. 167. d. Sic οἱ ἐπὶ πᾶσι, ultimi. id. p. 178. b.† Item cum. Thuc. l. 6. πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, cum tanto exercitu. Herodian. l. 3. ἐφ᾽ ἑτέραις εἰσελθὼν ἐλπίσι. ¶ Habet et temporis signif. ut Il. τ΄. ἐφ᾽ ἤματι δακρύσαντες, uno die, vel per unum diem. ¶ In quibusdam locis supervacaneum existimatur: ut apud Athen. ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον, rapis vivebat. Sic apud Synes. ἀριστῶμεν δὲ ἐπ᾽ ἀλφίτοις, Cum accusat. ad, in motus signif. Aristoph. in Pluto, ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν. Luc. ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐπορεύετο. † Lucæ cap. 1. 15. πολλοὺς ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον, multos convertet ad Dominum. Sic Xen. Pæd. 1. 1. 4. et cap. 2. §. 6.† ¶ Item contra, adversus. ut, ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν. Isocrat. Et, ἐφ᾽ ὑμᾶς παρασκευάζεται. Demosth. Item super, supra, vel per. Od. ό. ἴμεν πολλὴν ἐπ᾽ ἀπείρονα γαῖαν. Hesiod. † Th. 531.† κλέος εἴη ἐπὶ χθονά. Ubi verò non est motus, exponitur etiam inter, vel apud: ut Od. ξ΄. Οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ᾽ ἀρετή τε Εἴη ἐπ᾽ ἀνθρώπους. Apud Dionem, νοσήσαντα δὲ ἐπὶ θάνατον, expon. usque ad. Apud Arat. ἀπὸ χειρὸς ἐπ᾽ ἰξύν, Cic. interpr. lumborum tenus à palma. † Ἐπὶ cum acc. ἐπ᾽ ἀργύριον ἦλθον πρὸς σὲ, *propter* pecuniam. Xen. Pæd. 1. 6. 13. Sic ἐφ᾽ ἃ ἡκόμην, propter quod venimus. Xen. Pæd. l. 4. p. 94. d. sic ἐπὶ στράτευμα, copiarum causa. l. 4. p. 108. a. et ἴτω τις ἐφ᾽ ὕδωρ. Xen. Pæd. l. 5. p. 132. b. in, super. ἐπὶ πεζοὺς, super pedites. Xen. Pæd. l. 4. p. 111. c. πράσσειν τι ἐπί τινα. p. 230. c.† ¶ Item, in significatione temporis, ut ἐπὶ τοσοῦτον, et ἐφ᾽ ὅσον, (sub. χρόνον) tandiu et quandiu. Apud Thuc. ἐπὶ τὴν ἕω, expon. sub auroram. Ἐπὶ τρὶς, vacante ἐπὶ, ter. Act. Apost. c. 10.

(Ἐπὶ cum Gen. Æschyl. Pers. 191. Soph. Œdip. Tyr. 1069. ¶ Cum Dat. Pro in. i. e. Contra. Soph. Aj. 49. Habet Loci Signif. pro *ad*, *juxta*. ἐπὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις. ib. 49. V. Æsch. S. c. Th. 930. *Super*. Il. ψ΄. 248. 251. V. Eurip. Med. 695. 929. id. Phœniss. 714. 794. 1091. 1174. 1497. Aristoph. R. 9. Soph. Tr. 594. 1030. Æsch. Pr. 667.——ἐπ᾽ ἐλπίδι. quantum ego metuo expecto. Soph. Tr. 968. Theoc. ζ΄. 53. κδ΄. 137. ¶ Cum Acc. Spatium temporis. ut μίμν᾽ ἐφ᾽ ἡμέραν μίαν. Eurip. Med. 356. Phœniss. 358. 389. Æsch. Ag. 311. Aristoph. 199. 201. Soph. Tr. 511. 999. Il. Cat. N. 123. Mensuræ adhibetur. Luc. Nigrin. p. 40.)

Ἐπὶ, sine casu, desuper, supernè. Apoll. Argon. 2. ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο. (Aristoph. R. 925. Soph. Œdip. Tyr. 102.)

Ἔπι pro ἐπὶ, in anastrophe: ut Il. ά. ᾧ ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα, pro ἐπὶ ᾧ, seu ἐφ᾽ ᾧ. Item pro ἔπεστι, ab ἔπειμι.

Ἐπὶ, in compositione interdum minuit: ut in ἐπίλευκος, ἐπίμελας, Interdum significat κατά: ut in ἐπανίσταμαι, idem quod κατεξανίσταμαι. Interdum signif. super, ut in ἐφίστημι, et ἐφίσταμαι. Interdum vacat: ut, ἐπερωτάω, idem quod ἐρωτῶ.

Κἠπὶ, Attica synalœphe, pro καὶ ἐπί: ut, κἠπὶ Νέμειον Ζῆνα, et ad Nemeum Jovem, in Epigr.

Τἀπὶ, pro τὰ ἐπί: ut, τἀπὶ τούτοις δρῶ. Aristoph. in Pluto.

ἘΠΙ´ΒΔΑ, dicitur dies quarta et ultima festi cujusdam apud Athenienses, quod ἀπατούρια vocabunt: cujus prima dicta est, δόρπεια: secunda, ἀνάῤῥυσις: tertia, κυρεῶτις. Affertur ex Pindaro, pro postridiana feriarum die. ☞ Hesychius deducit ἀπὸ τοῦ ἐπιβάζεσθαι ταῖς ἑορταῖς οἴας οὔσας ἐξ αὐτῶν: vel διὰ τὸ ἐπὶ τῇ δαιτὶ καὶ ἑορτῇ ἄγεσθαι αὐτὰς, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ β. Suidas autem hanc appellationis esse causam ait, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν ταῖς προτέραις ἡμέραις γενέσθαι, ἄλλης ἐπιβαινούσης.

ἘΠΙ´ΚΟΥΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, adjutor, opitulator, qui auxilio venit. (Æsch. Pers. 905. cum G. R. D. Pers. Soph. Œdip. Tyr. 504.) Il. ζ. Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλυτοί τ᾽ ἐπίκουροι. Apud Xenoph. ἐπίκουρον ψύχους, ferens auxilium adversus frigus. † Pæd. 1. 5. 13.† ☞ Propriè volunt ita dici τοὺς κούρους, i. juvenes, quos potissimum decet πολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν, vel τοῖς πολεμοῦσι βοηθεῖν. Apud Hesych. ἐπίκουροι, sunt etiam clavi lignei.

Ἐπικουρία, ἡ, auxilium. † Xen. p. 156. c.† ἐπικουρίαν ποιήσασθαι, apud Thucyd. l. 1. auxilium ferre. (Æsch. Pers. 733. Suppl. 729.)

Ἐπικούριος, ου, ὁ, auxiliaris. Apollinis epith. ab ope ferenda.

Ἐπικουρικὸς, auxiliaris. Thuc. Et, Ἐπικουρικὸν, neut. gen. auxilia, auxiliares copiæ, apud eundem.

Ἐπικουρέω, ῶ, auxilior, auxilio venio, suppetias fero, opitulor, opem fero. Xenoph. Pæd. 7. ἐγὼ δ᾽ ἔρχομαι ἡμῖν ἐπικουρήσων. † 6. p. 161. d.† Apud eundem, νόσοις ἐπικουρῆσαι, morbis auxiliaria adhibere remedia.

Ἐπικούρημα, auxilium, [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. §. 11. ἦν δὲ τοῖς μὲν ὀφθαλμοῖς ἐπικούρημα τῆς χιόνος εἴ τις μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πορεύοιτο.] ἐπικούρησις, Xen. in Cyr. anab.

Ἐπικούρησις, opitulatio, auxilium. Eurip. in Androm. εὑρεῖν ἐπικούρησιν κακῶν, malorum remedium.

Composita.

Ἀνεπικούρητος, auxilio destitutus, cui opem nemo tulit.

Ἀντεπικουρέω, ῶ, vicissim auxilior, contrà opem fero. Xen. Hell. 6. εἰ μὴ αὐτοῖς ἀντεπικουρήσουσι.

Δυσεπικούρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui difficulter auxilium ferri potest, cui auxilio venire difficile est. Alcidam. δυσεπικούρητος ἀπορία.

Συνεπικουρέω, ῶ, unà succurro, unà opitulor. Xen. in Hierone, συνεπικουροῦσι δ᾽ ἐάν τι σφαλλόμενον ὁρῶσι. † et Pæd. l. 6. 21. cum dat.†

ἘΠΙΠΟΛῊΣ, in superficie, in summitate. Gal. ad Glauc. ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, in summa cute. Τὸ ἐπιπολῆς, quod in superficie est, ipsa superficies corporis alicujus. Alex. Aphr. Apud Aristot. lib. 9. de hist. anim. ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσίν ἐστιν ἐπιπολῆς εἶναι exp. conspicua est omnibus et manifesta. Exponitur etiam suprà, ἄνω, ἐπάνω. Aristoph. τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι, super vetulam sunt. ☞ Tractum est hoc genus loquendi ab iis, quæ innatant: παρὰ τὸ ἐπιπλεῖν.

Ἐπιπόλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, superficiarius, qui in superficie tantùm corporis alicujus extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat: ut, ἐπιπόλαιος ὑγρότης. Alex. Aphr. ἐπιπόλαιον τραῦμα, Lucian. Item metaphoricè levis, non profundus, non penetrans, ut, ἔννοια ἐπιπόλαιος, apud Hermog. Sic, ἐπιπόλαιος ὕπνος, apud Diosc. cui opp. βαθὺς, altus. Exponitur et trivialis. Item extans, non intus latens. apud Xen. in symp. unde metaphoricè capitur pro evidens, non obscurus, perspicuus, apud Aristotel. Rhet. 3. et Polit. 3. et Ethic. l. 1. c. 5.

Ἐπιπολαίως, in superficie, idem quod ἐπιπολῆς. Item leviter, non vehementer. Aristot.

Ἐπιπολάζω, in superficie sum, per summa feror, exto, existo, innato, fluito: idem quod ἐπικυματίζω, cui oppon. ὑφίσταμαι, i. subsido. Aristot. l. 1. meteor. dicit ignem ἐπιπολάζειν πᾶσι τοῖς στοιχείοις, i. in summo ferri. Item apud Hipp. idem quod πλεονάζω, redundo, annotaturque dici de cibo crudo, videlicet redundante in ventriculo. Item multus sum et frequens, i. abundans. Luc. et Aristot. Item emergo, existo, emineo, inclaresco. Dem. Phil. 3. et Isoc. ad Philip. Unde metaph. sicut et emergo Lat. capitur. In malam quoque partem interdum capitur pro emergere et invalescere, apud Phil. lib. 1. et 3. de vita Mos. Capitur et pro efferri ac ferocire, apud Dionys. Halic. l. 11. Item appareo, evidens sum. Bud.

Ἐπιπολασμὸς, οῦ, ὁ, innatatio cibi in ventriculo.

Ἐπιπολαστικὸς, οῦ, ὁ, fluitans, innatans, redundans: seu qui fluitare, innatare et redundare suapte natura solet. Aristot. in Probl.

Ἐπιπολαστικῶς, redundanter, supra modum, apud Suid. ex Poll.

Περιπολάζω, in circuitu feror et vagor, sum in circuitu. Plut.

Ὑπερπολάζω, redundo. Strabo lib. 1.

ἘΠΙΤΗΔῊΣ, ὁ καὶ ἡ, idoneus, aptus. Iliad. ά. νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν, Ἐς δ᾽ ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, i. idoneos et habiles. Eustath. enim vult dici ἐπιτηδὲς, pro ἐπιτηδεῖς, exempto ι: ut, ἀκλεὲς pro ἀκλεεῖς, et παλιμπετὲς pro παλιμπετεῖς. Od. ί. At ἐπίτηδες adverbium est, (sicut ἄληθες ab ἀληθὴς) significans studio, data opera, consultò, de industria. † Xen. Pæd. 1. 6. 2.† Thucyd. lib. 4. καὶ γὰρ τοὺς Μεσσηνίους πρώτους ἐπίτηδες ὁ Δημοσθένης προὔταξε. ☞ Fit ab ἡδὺς, teste Etymologo, quia quæ nobis sunt idonea, eadem jucunda esse solent.

Ἐπιτήδειος, ου, ὁ, idoneus, aptus, commodus, opportunus. ut Dem. ἐπιτήδειος καιρός. † Xen. Pæd. 1. 4. 17.† Et cum dat. Aristot. in Rhet. ἐπιτήδειος τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, accommodatus demonstrativis. Interdum cum præposit. Xenoph. εἰ κύων μέν σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος ὤν, canis ad ovium custodiam aptus. Herodian. l. 6. εἰς μάχην ἐπιτήδειοι, ad pugnam idonei. Et cum infin. † Xen. Pæd. l. 5. p. 138. d.† Synes. ep. 130. ἐπιτήδειος ἀτυχεῖν ἄνθρωπος, expon. idoneus ad tolerandam infelicitatem. (Aristoph. R. 1342.) ¶ Item amicus, benevolus, studiosus, fautor. Thuc. l. 2. καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτήδειος. Plut. in amat. narr. χρηστὸς καὶ τοῖς ξένοις ἐπιτήδειος. Exp. et necessarius, amicitiâ conjunctus, apud Basil. In plur. ἐπιτήδειοι, necessarii, amici, familiares, apud Dem. Τὰ ἐπιτήδεια dicuntur, quæ ad victum necessaria sunt et commoda: victus, commeatus. Xen. Pæd. 5. ἐπιτήδεια τριῶν ἡμερῶν λαβόντες. † l. 3. p. 74. d. et 1. 6. 7.† Dicitur et, τῶν ἐπιτηδείων ἔνδεια, apud eundem, cui oppon. τῶν ἐπιτηδείων δαψίλεια, apud Herodian. Τὰ καθ᾽ ἡμέραν ἐπιτήδεια, Lys. victus diurnus et quotidianus. Comparat. gradus est ἐπιτηδειότερος, et superlat. ἐπιτηδειότατος, pro quibus dicitur et, ἐπιτηδειέστερος, et ἐπιτηδειέστατος. Reperitur et, ἐπιτήδεος exempto ι, apud Herodot.

Ἐπιτηδείως, commodè, utiliter. Thucyd. l. 2.

Ἐπιτηδέως, idem. Herodot.

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, (q. d, idoneitas) opportunitas et habilitas, apud Diosc. in præf. l. 6. ἐπιτηδειότητες τῶν σωμάτων, propriæ corporum qualitates.

Ἐπιτηδεύω, f. εύσω, studio et data opera aliquid facio. Luc. Interdum exp. studeo, operam do, studiosè sector et colo. Cum accus. Xenoph. Pæd. 7. τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. Isocrat. ad Nicocl. τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐπιτηδεύομεν. Accipitur etiam in malam partem. Thucyd. l. 1. τὸ δ᾽ ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπιτήδευσαν, atqui istud instituerunt sceleris et maleficii studio. Herodian. l. 6. μὴ ἔχοι καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων, ne quod spatium superesset vacandi malis artibus.

Ἐπιτηδεύομαι, exerceor, habilis reddor, instruor. Xenoph. Pæd. 1. κύνας ἐπιτηδευομένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας εὑρεῖν. † τὸ πονεῖν ἐπιτηδεύεται. p. 240. a. p. 200. c.†

[Ἐπιτηδευτέον. Plat. de Leg. lib. 9. καὶ ὡς ἐπιτηδευτέον αὐτὰ τοῖς μέλλουσιν εὐδαίμοσιν ἔσεσθαι.]

Ἐπιτήδευμα, τὸ, studium, institutum, quod studiosè sectamur. accipiturque tam in bonam quàm in malam partem. Thuc. lib. 1. et Dem. in Olynth. 3.

Ἐπιτήδευσις, εος, ἡ, studium accuratum, industria. Interdum capitur pro ἐπιτήδευμα, ut in Axiocho, ποίαν δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην.

Ἐπιτηδευτὸς, οῦ, ὁ, affectus, q. d. nimis accurato studio factus: ut, ἐπιτηδευτὴ κόμη, affectata coma. ἐπιτηδευτὴ πρόφασις, affectata accusatio.

Composita.

Ἀνεπιτήδειος, ου, ὁ καὶ ἡ, non idoneus, incommodus: ut ἀνεπιτήδειοι βρώσεις. Item dissentaneus, apud Plut. Item exp. ἐχθρός.

Ἀνεπιτηδείως, adverb. non aptè.

Ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, inhabilitas. Synes. ep. 142.

Ἀνεπιτήδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non affectatus, non accuratus. Lucian. de hist. scrib.

Ἀνεπιτηδεύτως, sine affectatione, non accuratè.

Ἐξεπίτηδες, idem quod ἐπίτηδες, adverbial. sumptum. Demosth. Philipp. 3. ἢ γὰρ ἐξεπίτηδες ἢ δι᾽ ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν, aut de industria, aut per imprudentiam.

ἙΠΤᾺ, septem, ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς, numerus septenarius.

Ἑπτὰς, άδος, ἡ, numerus septenarius. Aristot.

Ἑπτάκις, septies. [Evang. S. Lucæ. xvii. 4. καὶ ἐὰν ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἁμάρτῃ εἰς σε, καὶ ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ ἐπί σε, &c. S. Matt. xviii. 21. 22. Pind. Olymp. Od. xiii. 56. Aristoph. Lysistr. 699.]

Ἑπτακόσιοι, septingenti.

Ἕπταχα vel ἑπταχῆ, septempliciter, in septem partes: ut Od. ξ΄. ἕπταχα διαμοιρᾶσθαι, in septem partes distribuere.

Ἑπταπλόος, οῦς, septuplex.

Ἑπταπλάσιος, et ἑπταπλασίων, septuplo major, vel septuplex. Exponitur et septies tantus.

Ἑπταπλασίως, septuplo, septies. Plato, ἑπταπλασίως φαυλότερος.

Ἕβδομος, ου, ὁ, septimus: † τὸ ἕβδομον. Xen. Pæd. p. 233. d.† pro quo Poëtæ dicunt, ἑβδόματος: ut, ἕβδομος μὴν, Plut. ἡ ἑβδόμη, et poëticè ἑβδομάτη ἡμέρα, septimus dies. Odyss. ξ΄. (πύλαις ἑβδόμαις προσίστανται. i. e. Parte ejus nominis. Æsch. S. c. Th. 128. Eurip. Phœniss. 1094.)

Ἑβδομαῖος, ου, ὁ, qui septima die aliquid facit. septimanus: ut, ἑβδομαῖος πυρετὸς, apud Alex. Aphr. febris septima quaque die recurrens. septimanam medici vocant. ἑβδομαῖος ἧκε, septimo die venit.

Ἑβδομάκις, septies. Callim.

Ἑβδομὰς, άδος, ἡ, numerus septenarius. Item spatium septem dierum, seu septem dies, septimana. Gal. ὡς τὰς τρεῖς ἑβδομάδας, εἴκοσιν ἡμέρας περιγράφεσθαι. Item septima dies, seu septima quæque dies: ut Macchab. l. 2. ἄγειν τὴν ἑβδομάδα, scilicet ἡμέραν, septimam quamque diem celebrare.

'Εβδομαδικὸς, septenarius, septimanus. ex Greg. Naz.

'Εβδομήκοντα, septuaginta.

'Εβδομηκοντάκις, septuagies. [Evang. S. Matth. xviii. v. 22.]

'Εβδομηκοστὸς, septuagesimus.

"ΕΠΩ, pro diverso spiritu, diversa significat. "Επω, enim cum aspero, significat operor, ago, tracto. Il. ζ'. Τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, i. (inquit) Eustath.) ἀμφιέποντα et περὶ αὐτὰ πονούμενον. Il. ό. περὶ τεύχε' ἕπουσιν. Sed hæc signif. in compositis est magis usitata. Item sequor, ἀκολουθῶ: in qua tamen signif. usurpatur potiùs ἕπομαι. ¶ "Επω, verò cum tenui, dico. In qua signif. usitatissimus est aor. post. εἶπον, qui et per cæteros modos inflectitur. Dem. pro cor. ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω. (dico de cum Acc. Eurip. Med. 432. 466. Soph. Tr. 1220. χαίρειν μ' εἴπας, El. 1459.) Xen. εἶπόν σε κακὸν οὐδὲν, nihil mali tibi dixi. Idem καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν. † Cum ὡς, quod. Pæd. l. 3. p. 70. b. cum duobus accusativis. Aristoph. Nub. 832. et Acharn. 649.† Herodian. εἰ δέ τι δεῖ καὶ περὶ ἀνδρείας εἰπεῖν. † Cum περὶ, Xen. Pæd. 1. 4. 13.† Est etiam in usu aor. 1. εἶπα: unde et imperat. εἰπόν. Poëtæ autem metri causa dicunt etiam ἔειπα et ἔειπον.

Composita ex ἕπω, i. operor.

'Αμφέπω, et ἀμφιέπω, circumtrecto, circumsisto contréctans; aut aliter, manus admovens, circa quidpiam versor et occupatus sum. Unde, πηδάλι' ἀμφιέπεσκε, i. tractabat, Apoll. Arg. 1. Idem l. 2. δαίτην ἀμφιέπον, convivium agitabant. Il. ί. τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες. [Pind. Olymp. A. 18. Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει Σκᾶπτρον ἐν πολυμάλῳ Σικελίᾳ. Schol. ἀμφέπει δὲ, τὸ περιέπει, οἱονεὶ θεραπεύει. Olymp. ς'. 160. 'Αμφέπει Δαμάτρα. Schol. τιμᾷ καὶ θεραπεύει τὴν Δημήτραν. Pyth. E. 91. Θ. 125.] Interdum etiam est, foveo. Exponitur et persequor: ut Il. λ'. "Ως ῥα τότ' ἀμφ' 'Οδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην Τρῶες ἕπον πολλοί. (Eurip. Med. 480. Phœniss. 143. 301. administro. Soph. El. 651.)

Διέπω, administro, rego. (Æsch. Pers. 106. Eum. 934.) Aristot. de mundo, ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεός. Il. λ'. ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. Et apud Plut. in Pericle, πάντα διεῖπε. Vide in comp. ex "Επω, dico.

Δίοπος, ου, ὁ, rector, administrator, dispensator, præfectus. Æschyl. et Plut. in Rom. Vide et in διόπτομαι, et in 'Οπή.

'Αδίοπος, administratore et rectore carens, vel etiam custode. Hesych. ex Æschyli Phrygibus.

Μεθέπω, tracto, exerceo: ut Phocyl. γεωπονίην μεθέπειν, agriculturam exercere.

Derivata ex ἕπω, i. sequor.

"Επομαι, sequor. Interdum potiùs, comitor. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 7.† Odyss. ά. ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι. Et, ἕπεσθαι ἅμα τινὶ, apud eundem. Apud Aristoph. in Plut. ἕπεσθαι μετά τινος. † ἐπί τινα, aliquem insequi. Xen. Pæd. 1. 4. 2 3. ἐπί τινι. aliquem vel post aliquem sequi. l. 5. p. 119. c. σύν τινι, cum aliquo ire, sequi. l. 5. p. 121. d.† Item adjunctus sum, contingo alicui et insum. sæpè apud Theogn. ut, 'Ανδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς. Xen. τὰ ἑπόμενα τούτοις, quæ ad hos pertinent. Apud Plut. in Lyc. ἑπομένη τούτοις πολυτέλεια, respondens his luxus. Idem de def. or. τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕψεται, magis consentaneum est rationi. † οἱ ἑπόμενοι, comites. Xen. Pæd. 1. 4. 7. et milites.†

'Επομένως, consequenter, consentaneè. [Plat. Tim. iii. ἀνάγκη θεούς τε καὶ θεὰς ἐπικαλουμένους, εὔχεσθαι πάντας κατὰ νοῦν ἐκείνοις μὲν μάλιστα, ἑπομένως δὲ ἡμῖν εἰπεῖν.]

'Επέτης, ου, ὁ, pedissequus, famulus.

'Επέτις, ἡ, pedissequa, famula. Apollon. [iii. 666. ἢ οἱ ἐπέτις πέλε κουρίζουσα. Schol. ἀκόλουθος ἦν νεάζουσα.]

'Επετικὸς, qui sequitur, qui paret seu obsequitur. Apud Theagen. Pythagoreum in lib. περὶ ἀρετῶν.

"Εσπομαι, poët. pro ἕπομαι. Hom. μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. (cum Acc. Loci. Eurip. Med. 1145. Phœniss. 383.)

Composita.

('Αεπτος. Æsch. Ag. 145.) ‡ nondum volatilis.‡

'Αμφέπω, exp. persequor. Il. λ'. Vide in comp. ab ἕπω, i. operor.

"Ασπετος, quem assequi nequeas. multus, immensus, ingens: ut Il. π'. ἄσπετος ἀλκή. Iliad. ν'. ἄσπετος ὄμβρος. Sic alibi ἄσπετον κῦδος, immensa gloria, ἄσπετος αἰθήρ. (Soph. Tr. 978.)

'Ενέπω, sequor, insequor.

'Εφέπω, persequor, sector. † Hes. Th. 220.† Il. ύ. Κτεινομένους ἐφέπων, i. διώκων. Eustath. apud eundem Hom. ἐφέπειν τινὶ ἵππους, agitare adversus quempiam. Et, ἐφέπειν ἵππον μάστιγι, pro πλήττειν. Frequens est et pro, has vel illas sedes velut consector, incolo. Hesiod. in Theog. † 366.† Βένθεα λίμνης Πάντῃ ὁμῶς ἐφέπουσι. Apoll. Arg. 2. ἐφέπουσι νῆσον ἐρημαίην. (V. Æsch. Pers. 38.)

'Εφέπομαι, et poët. ἐφέσπομαι, insequor, persequor. in Epigr. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 20.† Infin. ἐπισπεῖν, cum accus. θάνατον vel πότμον, mortem attingere, vel sponte mortem sequi non reluctando ei, Il. β'. Sic Il. φ'. ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ. ('Επίσπεσθαι. Æsch. Eum. 623.) † In Med. ἐπισπόμενος, l. 4. p. 110. d.†

†Συνεφέπομαι, simul sequi. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. b.†

Μεθέπω, sequens velut per vestigia quæro, investigo. Il. θ'. —— ὁ δ' ἡνίοχον μεθέπε θρασύν. Μεθέπομαι, assequor. † μεθέψομαί σοι, sequar te, obsequar. Soph. El. 1058. et ibi Camerarius.†

Μετέσπον, unde particip. μετισπὼν, exp. assequutus, Il. ϛ'. à σπέω, quod factum ex ἕπω, pleonasmo τοῦ σ'.

Παρέπομαι, pro ἕπομαι, de re quæ aliam sequitur, et velut comes ei adjuncta est: ut Aphrod. in Probl. τοῖς οὐροῦσι παρέπεται πολλάκις καὶ φῦσαν ἐκκρίνειν.

Συμπαρέπομαι, (*decomp.*) q. d. concomitor. † Xen. Pæd. p. 173. d.† Item præterea obtingo vel accedo. Bud. ex Xen. † Pæd. l. 2. p. 43. b.†

Περιέπω, prosequor, et obeo, i. prosequendo et obeundo seu assectando tueor et protego, curo, foveo. Plut. in Numa, περιέπων τὸν πατέρα, i. fovens. Xen. μάλα περιεῖπεν τὸν οἶκον, admodum fovebat et protegebat domum. Exp. etiam colo, observo, observantia prosequor: ut Phil. de mundo, τὸν ἐλευθερώσαντα οὐ περιέπει, assertorem suum non colit et observat. Plut. in symp. sept. sap. περιέπειν αὐτὴν τὴν ἄνδρα καὶ φιλοφρονεῖσθαι. Dicitur etiam τιμαῖς περιέπειν, apud Xen. in symp. ut Lat. persequi honoribus. Interdum cum adverbio junctum reperitur pro, tracto, μεταχειρίζομαι. Herodot. εὖ περιεῖπε. Idem pass. voce et signif. περιέφθησαν τρηχύτατα, asperrimè tractati sunt et acerbissimè mulctati. Media voce idem in act. sign. περιέψεσθαι ὡς πολεμίους, tractaturos ut inimicos: et rursum, ἅτε πολεμίους περιέψεσθαι. Ubi quidam interpr. etiam, persequuturos esse. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 103. c.†

Περιέπομαι, circumcirca sequor, seu prosequor. Herodian. lib. 5. αὐτῷ δὲ περιέποντο ὡς ἡνιοχοῦντι δὴ τῷ θεῷ, ipsum circumfusi sequebantur.

Συνέπομαι. (Soph. Œdip. Tyr. 1146. 1544.) et συνέσπομαι, (Æsch. Ag. 964.) sum comes et assecla. Plat. † σύν τινι. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. a. et cum dativ. p. 133. d.†

Derivata ex ἔπω, dico.

"Επος, εος, τὸ, verbum, vocabulum. Od. ξ'. εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω, verbum dicam. Thucydides libro tertio, λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες, orationes verbis ornatæ. ὡς ἔπος εἰπεῖν, pro loco expon. ut uno verbo dicam, vel ut ita dicam. Item, prope dixerim. ("Επη, sermones. Soph. Œdip. Tyr. 313.) ¶ Item carmen heroicum (unde epici Poëtæ dicti) ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι τὰς φάσεις ἀλλήλαις, ut Græci docent: hoc est, quòd in hoc carminis genere aptiùs cohæreant syllabæ, et pedes suaviùs decurrant, quàm in aliis: per quandam antonomasiam aut exochen. Xen. ἐστὶ μὲν τοίνυν ἐπῶν ποιητοῦ "Ομηρον μάλιστα τεθαύμακα. Plutarch. εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν τοὺς νόμους. Hinc est, οὐδὲν πρὸς ἔπος, quod Lat. nihil ad rem. Vide Erasm. Dicitur et, τί πρὸς ἔπος; à Plat. † ἔπος πρὸς ἔπος ἐρίζεσθαι. Aristoph. Nub. 1378.†

'Επύλλιον, ου, τὸ, versiculus. Aristoph. in Acharn. ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια. [397. Schol. 'Επύλλια δὲ, ἰαμβεῖα. Huic exemplo addas, Ran. 973. Schol. 'Αντὶ τοῦ λογίοις μικροῖς. ὡς δὲ βρέφος βρεφύλλιον, καὶ εἶδος εἰδύλλιον· οὕτω καὶ ἔπος ἐπύλλιον. Pac. 531. 'Επυλλίων Εὐριπίδου.] Item verbulum.

'Επητὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, facundus, λόγιος, ut exp. apud Hom. Vide Eust.

'Επητὺς, ύος, ἡ, facundia, aut etiam ἐπαίτησις, apud Hom. Od. φ'.

['Επητείη. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1005. ἦ γὰρ ἔοικας 'Εκ μορφῆς ἀγανῇσιν ἐπητείῃσι κέκασθαι. Schol. ἐπιστημαῖς, φρονήσεσιν. Vide Not. Cl. Hoelzl.]

"Εσπω, poëticè, pro ἔπω, dico, ut ἕσπομαι pro ἕπομαι. Il. β'. "Εσπετε νῦν μοι μοῦσαι, dicite nunc mihi Musæ, seu pandite. De quo loco vide Gell. l. 18. c. 9. † Sic Hesiod. Theog. 114.†

'Εψίω, dico, ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω. Sunt qui ἑψίω scribant. Etym.

'Εψία, ἡ, Suid. est ὁμιλία, colloquium. Item lusus et jocus, apud Nic. in Ther. v. 880. "Εψια, τὰ, joci, lusus, dicta ludicra et jocosa. Etym.

'Εψιάομαι, ῶμαι, colloquor, confabulor, vel ludo, jocis me oblecto, lusu me exhilaro. Odyss. ϛ'. Οὗτοι δ' ἐνὶ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιαάσθων. Apoll. Rhod. Arg. l. 3. ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώγε Χρυσείοις ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο. Idem lib. 2. δαῖτ' ἄμφι πανήμεροι ἑψιόωντο, totum diem in convivio sese, jocis et lusu oblectabant. Usus est et Callim. pro ludere, hymn. in Dian. et Cererem. In hac autem ludendi signif. interdum reperitur aspiratum, ut patet ex comp. ἐφεψιῶμαι, et καθεψιῶμαι.

Composita: ac primùm cum præpositione.

'Ανειπεῖν, edicere, proclamare, publicè pronunciare: ut, ἀνεῖπεν ὁ κήρυξ. at ἀνειπὼν κήρυγμα exp. edictum per præconem denuntians. Interdum exp. renuntiare, referre. Plut. in Camillo, ταῦτα δ' ὡς τῇ βουλῇ δοκοῦντα τοῦ δικτάτωρος ἀνειπόντος ἐν τῷ δήμῳ, quum hæc dictator populo renuntiasset. Apud Xenoph. Pæd. 4. τῷ δὲ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν, i. indixit. Apud Thucyd. ἀνειπεῖν γνώμην. exp. refellere sententiam. Apud Luc. in Pseud. τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας, exp. respondit. Et, θεοὺς ἀνειπόντες, apud Plut. in Romulo exp. Deos deprecantes.

Decomp. 'Επανειπεῖν, polliceri publico præconio, seu præconis voce. Thuc. ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι.

'Αντειπεῖν, contradicere, respondere, responsare, opponere respondendo. Xen. Hell. 2. ἀντειπόντων δὲ τινῶν αὐτῷ, πολλῶν δὲ πλειόνων ξυνεπαινεσάντων, Plato in Apologia, ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι. Construitur etiam cum πρός. Isocr. ἀντειπεῖν πρὸς τοὺς λόγους. Aliquando ponitur sine casu pro, refragor, renuo. Aristoph. ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἄν. † Cum dat. Nub. 994.†

'Απειπεῖν, et ἀποειπεῖν, Poët. interdicere, vetare. Dem. ἀπεῖπε τῷ 'Αριστοκλεῖ μὴ ἀποφαίνεσθαι, &c. Xen. apomn. l. 1. τοῖς νέοις ἀπειπέτην μὴ διαλέγεσθαι. Apud Hom. interdum pro denegare, abnuere. Iliad. ά. Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον, "Η ἀπόειπ'. Sic ex Herod. ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην, qui societatem abnuit. Itidem ἀπείπαντο τὴν ἐπικουρίην. Alicubi signif. retractare quod dictum est, pollicationem renuntiare. Plut. in Crasso, τὰς εἰρημένας γνώμας ἀπειπάμενοι. Sic apud Homerum, μῆνιν ἀποειπὼν, iram renuntians et finiens, &c. Et, ἀπειπεῖν τὸν υἱὸν, Plat. abdicare filium: quod et ἀπείπασθαι dicit Aristot. Item ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν, Aristot. Polit. 2. abdicare se magistratu. Item ἀπειπεῖν, fatiscere, despondere animum, succumbere malis, ut, τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει. Et Xen. Hellen. 6. ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπείπωμεν. H. Steph. ait, propriè ἀπειπεῖν (sicut et ἀπαγορεύειν) esse ita fatiscere et frangi animo, ut ne fari quidem possis. (V. Æschyl. S. c. Th. 846. Ag. 1342. Il. γ'. 406. Soph. Tr. 802.) Item pro simplici εἰπεῖν, ut vult Eustath. Iliad. ψ'. καὶ ἀληθείην ἀποείποι. Il. ί. τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, exp. referre, præcisè dicere.

Decomp. Προαπειπεῖν, quod et προαπείπασθαι, unde apud Pausan. in Mess. οὔτε προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν, neque prius renunciata amicitia.

Διειπεῖν, enuntiare, exponere, ut apud Homer. διάειπέ μοι, expone et enarra mihi. (Soph. Œdip. Tyr. 402.) Item administrare, in qua signif. vide διέπω in "Επω.

'Ενέπω, (seu ἐννέπω, metri causa) dico, cano, more poëtarum. Odyss. ά. "Ανδρα μοι ἔννεπε μοῦσα. Dion. de situ orbis, 'Ημεῖς δ' ὦ μοῦσαι σκολιὰς ἐνέποιτε κελεύθους. Item simpliciter, dico. Odyss. ϛ'. Αἶψ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα. ¶ Item calumnior, κακολογῶ. Hesiodus in Erg. βλάψει δὲ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα, Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων. (Soph. Aj. 12. Æschyl. Ag. 255. 418. Soph. Œdip. Tyr. 358. 862. 1053. 1171. Tr. 406. *edico* El. 1368.)

'Ενοπὴ, ῆς, ἡ, vox, φωνή. Apoll. Argonauticῶν 2. Iliad. γ'. Exponitur et clamor, inclamatio.

'Ενίσπω, idem quod ἐνέπω. dico. Odyss. ξ'. ἔπος νημερτὲς ἐνίσπες, Iliad. β'. ἄλλος ἐνίσπε, dixit: Odyss. ξ'. τὰ σαυτοῦ κήδε' ἐνίσπες. Dicitur et 'Ενισπῶ περισπωμένως, unde Odyss. γ'. κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν. Odyss. ί. αὐτὰρ ἐγώ τοι Νημερτῶς τὸν μῦθον ἐνισπήσω. (cum Dat. et dupl. Acc. Il. γ'. 438. Æsch. Suppl. 611.) Ab hoc per reduplicationem initialis syllabæ fit 'Ενένισπε, sicut ἐνήνοχα ab ἐνέγκω.

'Ενίπτω, et ἐνίσσω, idem quod ἐνέπω et ἐνίσπω. Odyss. λ'. ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει. Item dico, dico minitabundus: ut Eustathius exponit. Odyss. β'. ὡς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω. Item verbis asperis incesso, objurgo. Il. ώ. 'Αλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι Δαέρων ἢ γαλόων, verbis asperis incessat. Iliad. ό. 'Εκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν οὓς τέκεν αὐτός. Il. χ'. Χερσὶ πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. Ab ἐνίπτω est et 'Ηνίπαπε, à præt. med. ἤνιπα, interjecto πα. Hom. χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ. (Æsch. Ag. 599. Il. γ'. 427.)

'Ενιπὴ, ῆς, ἡ, increpatio, objurgatio, plerunque quæ verbis fit asperis aut minacibus. Il. δ'. Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.

Decomp. 'Απενέπω, seu 'Απεννέπω, interdico. Euripid. in Phœniss. 'Εγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις. Apud eundem ἀπεννέπω νιν θαλάμων, exp. ipsum meis deprecor aversorque thalamis. (V. Æsch. S. c. Th. 1061. Eum. 960. Eurip. Med. 814. Phœniss. 1597.)

'Εξεννέπω, eloquor, edico, ex Apol. Arg. et Dionys. de situ orbis.

Προεννέπω, prædico, Hesych. (Soph. Tr. 231.) Et pro eodem προὐννέπω Attica synalœphe, apud Eurip. (Med. 352. Æsch. Eum. 98.)

Μετεννέπω, idem quod ἐννέπω. Mosch. idyl. 2. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 1167. Αὐτὰρ ὃ τοῖς πάντεσσι μετέννεπε δήνεα κούρης, &c.]

Παρεννέπω, unde παρέννεπε apud Apoll. Rhod. [iii. 367.] dixit admonendo.

Προσεννέπω, seu Προσεννέπω, alloquor, compello. Euripid. in Hippol. Πῶς οὐ σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις; Sophocl. ἥλιον προσεννέπω. (Æsch. Ag. 170. 249. 331. Ch. 108.)

'Εξειπεῖν, loqui, proloqui. Item renuntiare, efferre, evul-

gare, prodere. Od. δ'. μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι Ἐλθὼν ἐξείπῃ, renunciet. Plutarch. in Theseo, Ἐξειπεῖν πρός τινα. Et, ἐξειπὼν τὸ ἀπόῤῥητον. Naz. (Æsch. Ag. 943. Soph. Œdip. Tyr. 768.)

Decomp. Παρεξειπεῖν, præter propositum et rei veritatem dicere seu loqui. Od. ξ'.

Ἐπειπεῖν, (q. d. superdicere) insuper dicere. (Æsch. Suppl. 79.) Greg. ἐνταῦθα δὴ λέγεται ὁ πρεσβύτης ἐκεῖνος τὸ μνημονευόμενον ἐκεῖνο καὶ ᾀδόμενον ἐπειπεῖν, ὡς ἐπαινοίη τὸ σύμβολον. Exponitur etiam, postea dicere, item dictum addere alicui facto. Et pro appellare accipi posse scribit Bud. apud Synesium, ἤδη δέ τις καὶ ὠτίδας ἰδοῦσιν, ὄρνεον ἐκτόπως ἡδύ. ἰδὼν ἂν ἀγροῖκος ἐπείποι ταών.

Decomp. Προσεπειπεῖν, iterum ac tertio dixisse seu dicere.

Κατειπεῖν, deferre, accusare. Luc. de cal. κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. Apud Xen. κατειπεῖν τινὸς accusare. Alicubi etiam simpliciter pro, dicere de aliquo, seu narrare: ut, ἐάσεις με κατειπεῖν σου πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἄγασαί τε αὐτοῦ, &c. Interdum cum acc. rei, detegere, patefacere. Aristoph. †Nub. 1281.† κάτειπέ μοι, patefacito, aperi.

Μετέειπε, q. d. interloquutus est, seu interfatus est. ut Od. ξ'. τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, inter eos loquutus est, seu verba fecit. Et sic alibi sæpe. †Sic Hesiod. Th. 463. et Apollon. Arg. i. 331.†

Παρειπεῖν, monere. Interdum cum rei etiam accus. ut, αἴσιμα παρειπὼν, Il. ζ'. Sic Lat. moneo te hanc rem. Nonnunquam, hortor, suadeo, persuadeo. Æschyl. in Prometh. πατρῴας μόγις παρείπουσα φρένας. Exp. et decipio. ut Il. ά. Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις.

Προειπεῖν, prædicere, prænuntiare. †Xen. Pæd. 1. 4. 13.† προεῖπεν ἡμέραν, præfinivit diem, ex Plut. in Publ. προειπεῖν ἀγῶνας, edicere ludos, ex Xen. †ante, prius, dicere. Pæd. 1. 6. 36.† Et, προειπεῖν τινὶ πόλεμον, indicere bellum cuipiam, ex eodem. †νικητήρια, victoriæ præmium proponere. Xen. Pæd. l. 2. p. 43. e.†

Πρόεπιον, vaticinium, oraculum, Suid. quasi προέπιον. Inde Θεοπρόπιον, Suidæ.

Προσειπεῖν, alloqui, affari, compellare. Plut. in Public. προσειπὼν ἑκάτερον υἱὸν ὀνομαστί. Greg. τοῦτο προσεῖπεν ἑαυτὸν, hoc nomine se ipsum appellavit. Interdum etiam, salutare. Apud Homer. (Προσείπατε. Eurip. Med. 896. προσειπεῖν ib. 1352. προσειπεῖν εὖ. Æschyl. Ag. 361. Soph. Œdip. Tyr. 359. 1092.)

Προσέειπεν ἄνακτα, pro προσεῖπεν, affatus est. †Sic Hes. Th. 542.†

Συνειπεῖν, cum aliquo dicere: i. alicui assentiri, vel alicui patrocinari. †συνεῖπεν αὐτῷ ὧδε. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. c.† Demosth. in Olymp. ἀξιῶ δὲ καὶ τῶν φίλων μοί τινα συνειπεῖν. Sic Plut. in Themist. συνεῖπε ταῖς πόλεσι.

Συνέπεια, contextus verborum, apud Gramm.

Ὑπειπεῖν, subjicere, exponere, Soph. in Ajace. οὐκ ἂν ἄιδρις ὑπείποις. Demosth. pro corona, καὶ τούτων ὑφέξω λόγον, τοσοῦτον ὑπειπὼν, hoc interfatus, seu ubi hoc monuero. Exponitur etiam, respondeo, in illo Soph. loco. Item ὑπειπὼν pro προειπὼν, apud Aristoph.

Composita ex ἔπος.

Αἰσχροεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui turpia loquitur. Αἰσχροεπέω, ῶ, f. ήσω, turpia loquor, apud Athen.

Ἀληθοεπὴς, veriloquus. Hesych.

Ἁμαρτοεπὴς, errans verbis, mendax, Il. ν'. Ἀφαμαρτοεπὴς, idem, Il. γ'.

Ἀμετροεπὴς, immoderatus seu immodicus in verbis, immoderatus verborum funditator, de Thersite. Il. β'. [212.]

Ἀμειψιεπὴς, respondens verbis seu sermonibus, mutuos sermones reddens, mutuò compellans. Etym. et Hesych.

Ἀνεπὴς, nihil dicens, mutus. Hesych. et Etym.

Ἀπτοεπὴς, qui in dicendo est intrepidus, ὁ ἐν τῷ εἰπεῖν οὐ πτοούμενος: ideoque liberior. Il. θ'. Ἥρη ἀπτοεπὲς, ubi quidam δασέως scribunt ἁπτοεπὲς, ut sit καθαπτομένη λόγοις, mordacior in dicendo.

Ἀρτιεπὴς, verborum concinnator. Bud. ex Il. χ'. Item veridicus, ex Pind. Olymp. 6. Dicitur et f. g. ἀρτιέπεια pro ἀρτιεπὴς, hoc est, ἄρτια καὶ τέλεια λέγουσα, seu ἀρτίοις ἔπεσι χρωμένη, †ut Scholias. exponit ad Hes. Th. 29.† utens verbis absolutis numero suo et perfectis, seu disertè articulatèque loquens, nec truncans aut mutilans verba, ut apud Hesiod. in Theog. †29.† Musæ dicuntur κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι. †disertæ.†

Ἐμμαπέως, dicto citius, dictum factum. Putatur enim dictum pro ἀμαεπέως, i. ἅμα τῷ ἔπει, celeriter, properanter, promptè. Il. έ. ὁ δ' ἄρ ἐμμαπέως ἀπόρουσεν. Et Od. ξ'. ὁ δ' ἄρ ἐμμαπέως ὑπάκουσε. †Sic Hesiod. Asp. 442. ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.†

Ἐμμαπέειν, dicto citius aliquid facere. Nic. in Ther. v. 809. de api, Κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμμαπέουσα.

Εὐεπὴς, facundus, disertus, q. d. benè loquens. εὐεπὲς ὕδωρ Heliconis. lib. 2. Epigr. Apud Xenoph. εὐεπὴς φωνὴ exp. pulchra verba et apta. Herodotus in Terpsich. εὐεπέα λόγον appellavit τὸν εὔλογον.

Εὐέπεια, et εὐεπία, facundia, apta verborum compositio, nitor verborum et elegantia, inquit Bud. ex Halic. de Isocrate. Apud Soph. in Œdip. †Tyr. 942.† sunt qui tradant esse orationem gratam, vel εὐφημίαν, id est, bona verba.

Εὐθυεπὴς, qui rectè et non obliquè loquitur. Adamantius in physiogn.

Εὐθυεπία, rectum minimeque obliquum dicendi genus. Hesych.

Εὑρεσιεπὴς, verborum inventor seu excogitator, novos subinde sermones excogitans, verbosus, loquax, idem quod εὑρεσιλόγος. †Aristoph. Nub. 446.†

Εὑρεσιέπεια, verbositas. Item facundia.

Ἡδυεπὴς, suaviloquus, ut Nestor ἡδυεπὴς, Il. ά. (Soph. Œdip. Tyr. 151.) Et ἡδυέπειαι musæ, suaviloquæ. Hesych. †Hes. Th. 965.†

Θεσπιέπεια, ἡ, fatidica, vaticina, divino ore loquens. Soph. in Œd. (Tyr. 471.)

Κακοέπεια, sermo vitiosus, cui oppon. εὐέπεια.

Καλλιέπεια, q. d. pulchriloquentia, elegantia et ornatus sermonis seu verborum, ornatus sermo.

Καλλιεπέω, ῶ, eleganter loquor. unde κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι. Plat. in Apol. dicta elegantibus vocabulis contexta.

[Καλλιεπής. Aristoph. Thesm. 52. Μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων, &c. Schol. Ὁ καλῶς λέγων. 66.]

Καλλιεπημένως, eleganti sermone, disertè, cum ornatu verborum.

Ὀρθοέπεια, recta loquutio. Item emendata cum suavitate vocum explanatio. Quidam accipiunt etiam pro eo genere loquendi in quo propriis verbis utimur: ut opponatur τῇ ἀκυρολογίᾳ. [Quinctil. Inst. Orat. lib. 1. pag. 60. 4. Ed. Lugd. Bat. Remotis igitur omnibus, quæ suprà diximus, vitiis, erit illa, quæ vocatur ὀρθοέπεια, id est emendata cum suavitate vocum explanatio. pag. 76. 8. Vide Not. Cl. Turneb.]

Ὀρθοεπῶ, rectè et propriè loquor, cui opponitur ἀκυρολογῶ.

Παντοεπὴς, loquax, garrulus. Adamant. in physiogn.

Παυροεπὴς, pauciloquus. Erinnæ epith. in Epigr.

Περιττοεπὴς, supervacaneo sermone utens, idem cum περισσολόγος.

Περισσοεπῆσαι, supervacaneo sermone uti, idem quod περισσολογῆσαι.

Ταυτοέπεια, repetitio ejusdem rei aliis verbis. idem cum ταυτολογία.

Ψευδεπέω, ῶ, falsa et mendacia loquor. Hesych.

Ὠκυεπὴς, celeriter loquens, in Epig.

Composita ex ἑψία.

Ἐφεψιάομαι, ῶμαι, scommatis incesso, illudo. Od. τ'. ἀτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες, dicteriis et convitiis incessunt.

Καθεψιάομαι, ῶμαι, idem.

Προσεψία, ἡ, alloquium. Hesych.

Συνεψία, Hesych. est συμπλεκτρία.

Συνεψιάζω, simul ludo, colludo. Suid. ex Epigr. Ἐξ ὅτε μοι πίνοντι συνεψιάζουσα Χαρικλώ.

Φιλέψιος, ου, ὁ, jocorum amator.

ἜΡΑ, ας, ἡ, terra.

Ἔραζε, (adverb.) in terram, ad terram. Hesiod. φύλλα δ' ἔραζε χέει. Idem, στάχυες νεύοιεν ἔραζε. Od. χ'. ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε.

Ἐράω, unde ἐράσαι, inanire, deplere, et composita ἐξεράσαι, μετεράσαι, &c. vide in fine hujus classis.

Ἐρέπτω, Ἔριθος, Ἐρωέω, Ἐσχάρα, Ἤριον, Κέραμος, Πτέρνα, Ῥίζη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἔνεροι, mortui, manes: seu inferi, οἱ νεκροὶ, οἱ καταχθόνιοι· ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρᾳ (i. γῇ) κεῖσθαι: Hesiod. †Th. 850.† Τρέσσ' Ἀΐδης ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων. (Æschyl. Pers. 631. Soph. El. 1391.)

Πολύηρος, dives agri, πολυάρουρος. Hesych.

Ἔνερθε, infra, inferius. (V. Æschyl. Pers. 222. 632.) Iliad. ν'. Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε. Hesiod. in Theogon. †720.† Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανός ἐσθ' ὑπὸ γαίης. Dicitur et Ἔνερθεν, sequente vocali, ut Odyss. ί. οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι. Etymolog. per syncopen pro ἐνέροθεν dici ait. Ὑπένερθε, (*comp.*) idem quod ἔνερθε, infra, subtus. Interdum cum genit. ut Iliad. β'. ποδῶν ὑπένερθε κονίη Ἵστατο, sub pedibus. (Il. γ'. 278.) †Sic Aristoph. Nub. 973.†

Ἐνέρτερος, inferior: per syncopen pro ἐνερότερος. Iliad. έ. Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων, jam pridem esses inferior titanibus, jam pridem ad imos usque titanas in tartara detrusus fores.

Νέρθε, et νέρθεν, per aphæresin dicuntur pro ἔνερθε et ἔνερθεν. Odyss. ν'. (Æsch. Pers. 641.) Unde νερθέριος, ου, ὁ, infernus, ut νερθέριος κευθμὼν, in epigr. Inde et comparat. νέρτερος, inferior, pro ἐνέρτερος. Suid. Item mortuus, et sub terra jacens. Hesych. Sic Eurip. νέρτεροι θεοὶ, infernales dii, dii qui apud inferos sunt. (Νέρτεροι. Æsch. Pers. 621. 624. Ag. 1626. Ch. 13.) Et superl. Νέρτατος, imus, infimus.

Composita ab ἐράω, unde ἐράσαι, i. deplere.

(Ἐνερίζομαι, inhumari. Sch. Theoc. Id. 2. 13.)

Ἐξεράω, ῶ, evacuo, educo, expromo, exhaurio. Aristoph. in Acharn. τοὺς νῦν μοι λίθους πρῶτον ἐξεράσατε, si vultis me planè loqui, exhaurite prius è finibus lapides et ejicite, quos ad me obruendum tenetis. Synes. ep. 130. οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξεράσαι βιβλία, educere et expromere libros. Sic utitur et Laërt. et Diosc. et Aristot. in Probl. Rursum Aristoph. in Ran. φέρ' ἐξεράσω, s. τὰς ψήφους, in terram fundam. ubi schol. ἀπὸ τῆς ἔρας, i. τῆς γῆς, ait factum esse.

Ἐξέραμα, τὸ, id quod evacuatum seu eductum est. Item vomitus, i. cibus qui vomitu rejectus et evacuatus est. 2 Pet. 2.

Κατεράσαι, defundere, deplere. Latini decapulare dicunt et elutriare, item transvasare, transfundere. Diosc. κατεράσας αὐτὸ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξας ἐκ δευτέρου τῆκε.

Ἐπικατεράσαι, decapulatum et elutriatum superponere et indere compositioni, apud Gal. κατὰ τοπ. l. 7.

Μετεράω, f. άσω, idem quod μεταγγίζω, in vas transfundo, elutrio, decapulo, idem quod κατεράω. Diosc. Gal. et alii medici.

ἜΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, collecta, collatitia cœna, convivium in quod quisque suam symbolam confert, sive suam partem. Odyss. ά. τίς δαὶς; τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν. Odyss. λ'. Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ. †Xen. Pæd. p. 174. b.† ☞ Eustath. ex Athen. libro 8. scribit dici ἀπὸ τοῦ συνερᾶσθαι καὶ συμφέρειν ἕκαστον. Etymologus autem tradit dici ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν συνεισφέρειν τὶ τοῖς φίλοις καὶ εὐωχεῖσθαι. ¶ Item generalius, collatio, contributio, quod quis pro virili parte confert. Exp. etiam, symbola. Apud Antiph. Ponitur pro eo quod sodales seu amici conferunt ad levandam sodalis inopiam: κἂν ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας, οὐκ ἂν εἰς τὰ ἔσχατα κακὰ ἦλθον. Dem. ad Nicostr. Χιλίας τε δραχμὰς ἔρανον αὐτῷ εἰς τὰ λύτρα εἰσοίσω, collationem, donum munusque conferam pro virili parte amici, ad λύτρα conficienda. A Bud. exp. etiam, beneficium, beneficentia, munificentia, item gratia. Dem. in Epist. ad Heracleod. καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία ἣν καὶ σὺ ποιῆσαι πρὸς ἐμὲ, honestum est beneficium, gratia jure inita. Idem in orat. adversus Neæram, τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναι, parem gratiam referre. Apud Isocr. in Busir. εἰσφέρειν τὸν ἔρανον, conferre munificentiam. Exponitur etiam, præmium, merces, apud Isocr. in Helenes encomio, νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνεκινδύνευσε.

Ἐρανικὸς, οῦ, ὁ, pertinens ad ἐράνους. Dicitur etiam aliquid ἐρανικὸν, cujus nomine conferuntur et contribuuntur ἔρανοι, sive quod fit ad corrogandam stipem. Athen. l. 5.

Ἐράνιον, ου, τὸ, q. d. parva symbola, aut exigua stips. Hesych. Suid.

Ἐρανίζω, f. ίσω, collationem obtineo seu impetro, facio ut amici aliquid in me conferant, vel peto ab amicis ut aliquid in me conferant, ut apud Diog. Laërt. ἔρανον αἰτούμενος, πρὸς τὸν ἐρανάρχην ἔφη, τοὺς ἄλλους ἐράνιζε. Item corrogo, emendico, colligo. Bud. ex Æschin. in Ctesiph. ἵνα μηδεὶς ἐρανίζων στεφάνους καὶ κηρύγματα ψευδῆ φιλοτιμίαν κτᾶται. Dem. in Epist. περὶ τοῦ Λυκούργου παίδων, cum accus. personæ, καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας, et quum ab amicis collationem coëgero. Est etiam ἔρανον δίδωμι; quam signif. affert Harpocration ex oratione quæ inscribitur ὁ πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος λόγος. Exponitur etiam, confero symbolam, aut generalius, confero, contribuo,

Ἐρανίζεσθαι, interdum significatione activa invenitur pro ἔρανον αἰτῶ. Luc. πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονὴν, undique colligere seu corrogare, undique emendicare. Aff. et pro quæstum facere, capturas factitare, ex Laërt. in Protag.

Ἐρανιστὴς, οῦ, ὁ, qui est ex eorum numero qui ἔρανον in cœnam seu convivium dederunt, unus ex iis quibus structa est cœna collatitia. Aristot. eth. l. 5. c. 2. et apud Athen. l. 8.

[Ἐράνισις. Plat. de Leg. lib. 11. ἐὰν δέ τις διαφορὰ γίγνηται περὶ τῆς ἐρανίσεως, οὕτω πράττειν ὡς δικῶν μηδενὶ περὶ τούτων μηδαμῶς ἐσομένων.]

Composita.

Ἀντερανίζω, vicissim corrogo, vicissim emendico vel exigo.

Ἀντερανίζομαι, vicissim ἔρανον confero, seu symbolam. Aut etiam beneficium in me collatum alio beneficio compenso. Exp. et retribuo. Item partic. ἀντερανιζόμενος, repensus, relatus, passiva signif,

Συνερανίζω, (sicut ἐρανίζω) colligo: item cogo, congero. Isocr. ad Philipp. ὅπως ἂν συνερανίσαιμι τοὺς λόγους πάντας. Aristot. de gener. animal. l. 3. c. 1. κἂν πολλὰ συνερανίσας τὶς ᾠὰ εἰς κύστιν, si quis ova multa in folliculum congesserit. Item confero, contribuo, ex Diog. Laërt. Exp. et opitulor ad aliquid conficiendum, ex Appiano. Exponitur etiam, mutua convivia agito.

Συνερανίζομαι, congeror, colligor, ut in Axiocho, ὡς ἂν συνερανισμένον ἐκ συγκλύδων ὄχλου. Item conferor, ut apud Phil. de mundo, πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ συνερανισθέντων, quum omnia ad complementum ejus collata fuerint.

'ΕΡΑ'Ω, f. άσω, amo, amore prosequor. (Eurip. Med. 689.) Cum genit. Xen. Pæd. 5. οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς, οὐδὲ πατὴρ θυγατρός. Et cum accus. apud Plat. in symp. ἐρᾶν ἔρωτα καλόν. Interdum dicitur absolutè, ut Lat. amo, i. amore captus sum seu teneor, ut in quodam Moschi Idyll. Ἀλλ' ἐράω, καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι, Xen. l. 1. ἀπομν. πολλοὶ χρημάτων δυνάμενοι φείδεσθαι πρὶν ἐρᾶν ἐρασθέντες οὐκέτι δύνανται, antequam amarent. Hinc part. ἐρῶν, amans. ¶ Item amo, id est, cupio, appeto, ut, ἐρῶ λογογραφίας. Plat. † Sic Aristoph. Nub. 1306. φλαύρων πραγμάτων.† Et cum infinit. Aristoph. in Pluto. τῆς φωνῆς μόνον ἐρᾶν ἀκοῦσαι, cupiens audire. Plut. in epist. τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶντες τυχεῖν, principatum recuperare cupientes. ¶ Item ἐράω, unde ἐράσαι et comp. κατεράσαι, μετεράσαι, &c. pro deplere, vide in Ἔρα, id est, terra. ☞ Quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν, quia ex aspectu nascitur amor. Plato autem deducit ἀπὸ τοῦ εἰσρεῖν, id est, ab influendo, quòd amor extrinsecus per oculos influat.

Ἐράομαι, ῶμαι, amor. Item amore captus sum. † Sic Aristoph. Nub. 1072.† Luc. ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος Μήδειαν, Medeam Iasonis amore captam. (Eurip. Med. 492. 698.) Hinc ἐρασθεὶς cum genit. amore captus.

Ἐρώμενος, qui amatur, amicus, amasius. Et in bonam et in malam partem. Dicitur et ἐρώμενος τούτου. Et fœm. ἐρωμένη, quæ amatur, amica, amasia. Interdum meretrix, ἑταίρα, ut, Λάμια ἡ ἐρωμένη τοῦ Δημητρίου, apud Athen.

Ἔραμαι, amo, poëticum, est. Iliad. ξ'. Ὡς σέο νῦν ἔραμαι. Pro eodem aff. ἐράζω et ἐράζομαι. Unde ἠρασάμην et poëticè ἐρασάμην absque incremento. Hesiod. in Theogon. Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο. (Theoc. Id. 2. 149.)

Ἐράσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, amabilis. Luc. Plut.

(Ἐράσμιος. Æsch. Ag. 614.)

Ἐραστὸς, et ἐρατὸς, amisso σ, amabilis, poët. Iliad. γ'.

Ἐραστεύω, idem quod ἐράω, amo, affecto. Æschyl. in Prometheo.

Ἐρατεινὸς, idem. Iliad. β'. † amabilis. Hes. Th. 136. et 909.†

Ἐρατίζω, amo, cupio. Homer. cum accus.

Ἐραστὴς, οῦ, ὁ, amator, ut, ἐρώμενος amasius. Plut. in Erotico, ἐραστοῦ δὲ καὶ ἐρωμένου μέσος οὐδεὶς πώποτε διεξῆλθε πολέμιος. Item amicus. Cum genit. ἐραστὴς αὐτῆς vel αὐτοῦ. Item generaliter pro amatore et studioso rei cujuslibet; ut, ἐραστὴς ἐπαίνου, Xenoph. † Pæd. 1. 5. 12.† ἐραστὴς δόξης καὶ τιμῆς. Plut. in Camil. Et, ἐραστὴς σοφίας, idem in Numa. Et Aristoph. in Pluto, τοῦ πονεῖν ἐρασταί. Et in malam partem apud eundem in Nub. † 1461.† πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων. † idem. ib. 1307.†

Ἐράστρια, amatrix. Poll.

Ἐραννὸς, amabilis, jucundus, ut, Καλυδῶνος ἐραννῆς. Hom.

Ἔρως, ωτος, ὁ, amor, quo prosequimur aliquem. Luc. ὁ. τῶν καλῶν ἔρως, amor, quo prosequimur res pulchras. Item amor Cupido, Deus qui amorem immittere fingitur. Item pluraliter amores, cupidines. Xen. ἴσως δὲ καὶ Ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται. Item generaliter pro quovis amore seu desiderio alicujus rei. Plat. ἔρωτα ἔχω τούτου. Et, ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως. Luc. ad Nigr. (V. Æschyl. S. c. Th. 694. pl. Eurip. Med. 331. 628. Æsch. Ag. 1664.)

Ἐρωτικὸς, ad amorem pertinens, amatorius, ab amatore proficiscens, amatori conveniens. Luc. Plut. Item in amorem valde propensus. Item rerum ad amorem pertinentium peritus. Xenoph. Apomn. 2.

Ἐρωτικῶς, amatoriè, ut, ἐρωτικῶς ἔχω vel διάκειμαι, amore teneor seu captus sum. Et cum genit. Xen. ἐρωτικῶς ἔχω τῶν ἡδονῶν, voluptatum desiderio teneor. † τοῦ ποιεῖν τι. Pæd. l. 3. p. 78. b.† [Œconom. cap. 2. §. 15. ἐρωτικῶς ἔχουσι τοῦ κερδαίνειν.]

Ἐρώτιον, parvus Cupido, imaguncula Cupidinis. Item nomen proprium meretricis, in Epigr.

Ἐρωτάριον, idem.

Ἐρωτὶς, ίδος, ἡ, scortillum. Theocr. Idyl. 4.

[Ἐρωτιδεῖς. Anacreon. Od. 33. 538. Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς Οἱ μείζονες τρέφουσιν.]

Ἐρωτύλος, amatorius. Bion. Idyl. 3. Item parvus amator, amatorculus. Theoc. Idyl. 3.

Ἔρος, ου, ὁ, Æolicè pro ἔρως, dici fertur, amor, desiderium. Il. ν'. ξ'. et alibi. et apud Hesiod. in Theog.

Ἐρόεις, εντος, ὁ, amabilis, gratiosus, venustus. Hesiod. † Th. 245.† Θαλίη τ' ἐρόεσσα. Et in Epigr. ἐρόεις τύπος, amabilis effigies.

Ἦρα, τὰ, exp. κεχαρισμένα, grata, (derivatum ex ἐράω, et ἔκτασιν habens τοῦ ε, unde compos. ἐπίηρα.) Il. ξ'. θυμῷ ἦρα φέροντες. Interdum. est præt. ab Ἄρω.

Ἤρανος, exp. rex, præfectus, opitulator. Argon. 2.

Composita, ac primùm ex ἐράω, cum præpositione.

Ἀντεράω, ῶ, vicissim amo, mutuo amore prosequor, in amore respondeo, redamo. Cum genit. Luc. ἀντερῶνς αὐτοῦ. Cum dat. ἀντερᾶν τινι, rivalem esse.

Ἀντερῶμαι, redamor, ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ. Item pro ἀντερῶ, rivalis sum, apud Luc. ἀντερασθῆναι τῇ σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυμίωνος, i. rivales fuisse Lunæ in amore Endymionis.

Ἀντεραστὴς, οῦ, ὁ, rivalis, æmulus alicujus in amore. [Plat. Amatores. Καὶ ὁ ἕτερος (πλησίον γὰρ καθήμενος ἐτύγχανεν αὐτοῦ, ἀντεραστὴς ὤν).] Aristot. rhet. l. 2. Xen. ἀντεραστὰς appellat procos, de Atalanta loquens. [Κυνηγ. cap. 1. §. 7.]

(Ἀπέρωτος ἔρως, στυγνὸς καὶ ὑπερήφανος. Æsch. Ch. 598.)

Συνεράω, ῶ, simul amo, aut in amore juvo.

[Συνεραστής. Athen. Deipn. lib. 6. e Timocle. συνεραστὴς ἀπροφάσιστος γίνεται. Xenoph. Sympos. §. 41. ἀγαθῶν γὰρ φύσει καὶ τῆς ἀρετῆς φιλοτίμως ἐφιεμένων ἀεί ποτε τῇ πόλει συνεραστὴς ὢν διατελῶ.]

Ὑπερεράω, vehementer et supra modum amo. Æl. var. hist.

Composita ex ἐραστὴς, ἐραστὸς et ἐρατὸς, sine præpositione.

Ἀνδρεράστρια, ἡ, virorum amatrix. Poll. ex Aristoph.

Ἀνέραστος, inamabilis, invisus, ut, ἀνέραστον τοῖς πολλοῖς χρῆμα. [Ælian. Var. Hist. lib. 2. cap. 9.]

Ἀξιέραστος, amari dignus. Xen. † Pæd. l. 5. p. 121. a.† τέκνα ἀξιέραστα.

Δημεραστὴς, populi amator, populi amans, popularis. [Plat. Alcib. 1. ἐγὼ φοβοῦμαι, μὴ δημεραστὴς γενόμενος ἡμῖν διαφθαρῇς.]

Δημεραστία, ἡ, populi amor, popularitas.

Ἐπήρατος, (verso ε in η) amabilis, optabilis, jucundus, apud Homer. [Iliad. I. 228. ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν. Schol. ἐπεραστοῦ, καλῆς, ἡδείας. Iliad. Σ. 512. Schol. Odyss. Θ. 366. Schol.] † Hesiod. Theog. 67. ὄσσα, vox.† (Æsch. Eum. 961.)

(Ἐπέραστος. Luc. Prometh. in Verb. p. 17.)

Ἐπήρανος, dictum videri potest quasi ἐπήρατος, mutato τ in ν. (Soph. Œdip. Tyr. 1114. Od. τ'. 343.) Ex hoc autem quidam putarunt ἐπίηρα esse factum, quasi ἐπήρανα. Iliad. ά.

Εὐήρατος, amabilis. [Pind. Olymp. Od. E. 20. Ἱκων δ' Οἰνομάου καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων Σταθμῶν, &c. Od. vi. 156. Σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἁγησία δέξαιτο κῶμον. Schol. εὐθυμίαις ἐπεράστοις &c. Pyth. Θ. 15.]

Ἰδήρατος, pulcher, ὁ ἐρατεινὸς τὴν ἰδέαν, seu cujus τὸ εἶδος est ἐρατόν.

Ἱππεραστὴς, οῦ, ὁ, equorum amator, equorum studiosus. In malam partem capitur pro ἱππομανής.

Μεγήρατος, admodum amabilis, peramabilis. Hesiod. in Theog. † 240.†

Παιδεραστὴς, οῦ, ὁ, amator puerorum. Apud Athen. quidam delphin vocatur παιδεραστής. Accipitur ferè in malam partem pro pædicone, cujus turpis est amor. Luc.

Παιδεραστία, ἡ, amor in pueros. Et peculiariter amor qualis est pædiconum. Plat. in symp.

Παιδεραστέω, ῶ, sum puerorum amator more pædiconum. Athen. l. 13. Apud Luc. Rhea παιδεραστοῦσα, amore pueri capta.

Πολυήρατος, † ὁ καὶ ἡ,† perjucundus, peroptabilis, ut, πολυήρατος γάμος, Od. δ. Sic. πολυήρατος ἥβη. † Sic πολυήρατος γῆ. Aristoph. Nub. 300.†

Συνεραστὴς, corrivalis, qui simul amat. Max. Tyr.

Φιλεραστὴς, qui diligit amatorem seu amatores. Plat. in symp. πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστὴς γίγνεται.

Φιλεραστία, amor, quo amasius suum amatorem complectitur. ibid.

Φιλεραστῶ, diligo amatorem seu amatores.

Χρυσεραστὴς, auri amator, auri amans et studiosus, vel potius nimium amans et cupidus auri, avarus.

Composita ex nomine ἔρως.

Ἀνακάμψερως, ωτος, ἡ, herba à redeunte amore sic dicta, ἀπὸ τοῦ ἀνακάμψαι τὸν ἔρωτα. Quod Plin. declarat, quum eam magicis herbis annumerans, ejus tactu redire amatores vel cum odio depositos testatur.

Ἀντέρως, Cupido Cupidini contrarius, de quo Cic. Item Deus ultor eorum qui amantes spernunt, ex Pausania.

Δύσερως, qui infelici aut etiam periculoso amore tenetur. Item perditè amans. Theoc. idyll. 1. δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί. Et cum gen. ex Luc. οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ita perditè te amantes. Apud Xen. δύσερως τῶν ἀφροδισίων, amore perdito rei venereæ captus. Item ipse ἔρως dicitur δύσερως et δύσποτμος, à Plut. in Pericle. Hinc. δυσερώτως διακεῖσθαι, perdito amore captum esse aut infelici.

Ἴδερως, exp. ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν, qui primo statim intuitu in amorem rapitur. Hesych. et Suid.

Ἵππερως, equorum amor, equorum studium. In malam partem accipitur pro ἱππομανία, nimius seu insanus equorum amor. Aristoph. in Nub.

Παιδέρως, idem quod παιδεραστὴς, de pædicone, ut, παιδέρως Ζεύς. Poll. Sic etiam à quibusdam dicitur ἡ ἄκανθα, sive ὁ ἄκανθος, ut Diosc. et Plin. testantur. Genus etiam unguenti παιδέρωτα veteres nominarunt, quo mulieres nimium cutis candorem occulebant, et vernaculum faciei colorem mentiebantur. Apud Athen. lib. 13.

Φίλερως, amoris studiosus, qui amorem colit, eique dat operam. Luc. in Amorib.

ἜΡΓΟΝ, ου, τὸ, opus, factum, res. † Xen. Pæd. 1. 1. 3. et cap. 2. §. 3. πονηροῦ ἐφίεσθαι ἔργου.† Ἔργον ἐποίχεσθαι, Od. ρ'. opus facere. ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ, apud Hom. aut dicto, aut facto. Et, πολεμήϊα ἔργα, Od. μ'. facta bellica, res bellicæ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 125.† ¶ Peculiariter interdum de bello. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 24.† Thuc. ἐν τῷ ἔργῳ, in re gerenda, in ipso conflictu. Et, εἰς ἔργον καθίστασθαι, apud eundem. τὸ Τρωϊκὸν ἔργον, Arrianus Trojanum bellum appellavit. ¶ Item de opere quod fit ruri, ut exp. Od. ξ'. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. In plur. num. ἔργα utrique scriptores vocant terram in qua opus factum est. Latini culta vocant et arva. ¶ Ἔργον ποιοῦμαι, sequente infinitivo, contendo, laboro, Plat. et Xenophon. ¶ Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην. Sophocl. in Ajace, nihil opus est. Item cum genit. ex Aristoph. in Pluto, οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν στροφῶν, nihil opus est strophis. ¶ Σὸν ἔργον, μηδένα τούτων ἀφιέναι, tuum officium est, tuæ sunt partes, tui est muneris. Dicitur et, ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν, à Xenoph. mei muneris est hoc perpendere. Apud Aristophanem, οὐχ ἡμῖν ἔργον ἑστάναι, non standum est nobis. Ἔργον τούτων τῶν χρημάτων, Demosth. in Aphobum, quæstus et usura. ¶ Ἔργον ἐστὶ, difficile est, operosum est, aut etiam hoc opus est. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Xenoph. ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ἐπισάξαι. † Ἔργα ἀρετῆς, Xen. Pæd. 1. 5. 8. ἔργῳ κακοῦσθαι, revera, reapse adfligi. l. 3. p. 66. d. Sic Soph. ἔργοισι σώθω, revera vixero. Electra 60.† (οὐδὲν ἔργον ἐστί. Soph. Aj. 12. ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον ἢ λόγῳ. Eurip. Phœniss. 346. ποιήσω τὸ σὸν ἔργον. faciam ut jubes. Soph. Tr. 1266. Iliad. Ϛ'. Cat. N. 258. Æschyl. Ch. 296. pro εἴδωλον. 877.) ☞ A præt. med. ἔοργα videtur factum ἔργον.

Ἐργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, operosus, difficilis, laboriosus, molestus. Plato, τῆς ἐπιμελείας ἐργῶδες τοῦτ' ἐστι.

Ἐργωδῶς, difficulter. Theophr. hist. plant. lib. 9. c. 16. et Hippocr. Aphor. l. 6.

Ἐργωδία, difficultas, molestia, negotium, apud Greg. Naz.

Ἐργάζομαι, f. άσομαι, p. ασμαι, operor, opus facio. Aristot. loquens de apibus, συνεχῶς ἐργάζονται. Et, ἐργάζεσθαι ἔργα, apud Homer. et Hesiod. Cum accus. ἐργάζεσθαι γῆν. Xen. † Pæd. l. 3. p. 73. et l. 4. p. 103. b.† terram colere. ἐργάζεσθαι τέχνας. Plat. de rep. 2. exercere artes. Apud Hesiodum, † Th. 440.† ἐργάζεσθαι γλαυκὴν δυσπέμφελον, exp. secare mare seu sulcare. Apud Andocidem ἐργάζεσθαι τὸν βίον, victum quærere. Herodot. lib. 1. ἐργασάμενον χρήματα μεγάλα, quum magnas pecunias sibi conquisivisset. Affertur et pro merere, capturas et quæstum corpore facere, ex Dem. Item pro φιλοκερδεῖν, sordidis lucris indulgere. Aff. et pro vendere, ex Aristotel. Œcon. Item fabricor, facio, efficio, ut, ὅπλα ἐργάζεσθαι, Herodian. † Aristoph. Nub. 878. ἁμαξίδας εἰργάζετο, currus faciebat.† Apud Xen. ἐργάζεσθαι εὐεξίαν σώματι, efficere vel præstare corpori bonam valetudinem. Item astruo et efficio, Bud. ex Hermog. ¶ Item pass. ut, ἀγάλματα εἰργασμένα, fabrefacta, Lys. Τοιαῦτα εἴργασται, talia perpetrata sunt. Et, εἰργασμένη γῆ, item ἐργαζομένη, apud Theophrast. terra culta. Et, εἰργασμένη τροφὴ, cibus confectus. (εἴπερ εἴργασται τάδε. Si quidem hæc fecit. Soph. Aj. 22. Τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσῃ κακόν. ib. 109. εἴργασται. Eurip. Med. 294. 1355. Æsch. Ag. 361. cum Dupl. Acc. Soph. Tr. 1220. Œdip. Tyr. 1388. Tr. 1235. Œdip. Tyr. 297. εἰργάσθαι. Æsch. Ag. 1355.) † Ἐργάζεσθαι, pr. servorum. Xen. Pæd. 1. 4. 13. τίνα φλαῦρον. Malum alicui. Aristoph. Nub. 1156. et τίνα κακὸν, 1269. Et perfect. εἴργασμαι, feci, perpetravi. Soph. Œd. Tyr. 297.†

Ἐργασία, ἡ, operatio, opus. Aristot. Dicitur etiam de metallis et fundo aliquo. Thuc. lib. 4. κτῆσιν ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας, possidere aurifodinas easque exercere. Isocr. in Areop. πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας. Et metaph. apud eundem ad Nicocl. ἐργασίαι νόμων, legum cultus. Item factura, elaboratio. Synes. ep. 52. τὰς τῆς καλλίονος ἐργασίας, elegantioris operis stolas. Dicitur etiam in lignis et quovis opere fabrili. Theophr. In instrumento etiam oratorio enumeratur ἐργασία: qua videlicet astruitur et efficitur quod ἐπιχείρημα conatur et aggreditur. Bud. ex Hermog. Item ἐργασία τροφῆς dicitur concoctio. Aristot. lib. 3. de part. animal. Ἐργασία τέχνης, artis factitatio et exercitium. Synes. ep. 3. Item, quæstus, lucrum. Aristot. Eth. 4. οἱ τὰς ἀνελευθέρους ἐργασίας ἐργαζόμενοι, qui ingenuo homine indignos quæstus faciunt. Sic et apud Demosth. sæpe. Apud eundem adversus Apatur. ἐπὶ τῆς ἐργασίας ὢν, exp. negotiatione vivens. Apud Aristot. Ethic. 8. ἐργασία τῶν χρημάτων, quidam exp. pecuniarum acquisitio. Apud Lucam capite 12. Δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, da operam ut ab eo libereris.

Ἐργάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui elaborari potest, ut, ἐργάσιμα ξύλα. ut plurimum verò ἐργάσιμα plur. num. dicuntur, culta seu loca culta. † Xen. Pæd. 1. 4. 16.† Diosc. et Theophr. l. 1. Reg. c. 20. ἐργασίμη ἡμέρα, dies qua operari licet. Item ἐργασίμη, myrrhæ quædam species omnium pessima, de quâ Diosc. l. 1. c. 78.

Ἐργασίων, ωνος, ὁ, exp. γεωργὸς, agricola. Aristoph. in Vesp.

Ἐργασείω, q. d. facturio, i. facere cupio. Soph. in Trach. (1249.)

(Ἐργαστέον. Eurip. Med. 792.) [Xenoph. Œconom. cap. 7. §. 35. οἷς δ' ἂν ἔργον ἔνδον ἐργαστέον, τούτων σοι ἐπιστατητέον, &c.]

Ἐργαστὴρ, ῆρος, ου, ὁ, operarius. Xen. [Œconom. cap. 13. §. 10. ἱμάτιά τε γὰρ, ὅσα δεῖ παρέχειν ἐμὲ τοῖς ἐργαστῆρσι, καὶ ὑποδήματα, οὐχ ὅμοια πάντα ποιῶ, &c. cap. 20. §. 16.]

Ἐργαστήριον, ου, τὸ, officina. Plat. Xen. Dem.

Ἐργαστικὸς, οῦ, ὁ, operosus, i. efficax. unde superlat. ἐργαστικώτατος, admodum operosus. Dicitur et ἐργατικός.

Ἀπεργαστικὸς, (*comp.*) effectivus. Epic. in Laërt. [Plat. de Rep. lib. 7. Ἕλκον ἄρα, ὦ γενναῖε, πρὸς ἀλήθειαν ψυχὴν εἴη ἄν. καὶ ἀπεργαστικὸν φιλοσόφου διανοίας, &c.]

[Ἀπεργασία. Plat. Euthyphr. I. Ἔχοις ἂν οὖν εἰπεῖν, ἡ ἰατροῖς ὑπηρετικὴ, εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν τυγχάνει οὖσα ὑπηρετικὴ,——ἡ ναυπηγοῖς εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν ὑπηρετική ἐστι;]

Ἐργῶμαι, idem quod ἐργάζομαι, seu potius ἐργάσομαι, ut ἐλᾶν pro ἐλάσειν dicitur. Exod. 20. et 2 Reg. 9.

Ἐργάτης, ου, ὁ, operarius, qui opus aliquod facit. (Soph. Œdip. Tyr. 879.) Matth. 10. Interdum cum genit. ut, ἐργάτης γῆς, agricola. Sic Xen. ἐργάτης τῶν πολεμικῶν, in rebus bellicis operosus, optimus rerum bellicarum artifex. † στρατηγός, Xen. Pæd. 1. 6. 15.† Sic ἐργάτης τῆς τέχνης, artifex, idem Xenoph. in Œcon. Ergata apud Vitruv. est suculæ genus. l. 10. c. 4. Vide Bud. in Pand.

Ἐργατήσιος, idem quod ἐργάσιμος, qui coli et elaborari potest. Plut. in Catone.

Ἐργάτις, ιδος, ἡ, operosa, ut, ἐργάτις μέλισσα. Aristot. (Æsch. Pr. 460.) Dicitur etiam de muliere meritoria.

Ἐργατικὸς, οῦ, ὁ, operarius, operosus: in activa signif. ut, ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος, animal operosum.

Ἐργατικῶς, adverb. operosè. Plut. in Cam.

Ἐργατίνης, ου, ὁ, operarius. Theocr. Idyl. *ί*. Ἐργατίνα Βουκαῖε. Et Epigr. l. 2. ἀνέρες ἐργατῖναι. Apud Apoll. l. 3. ponitur substantivè pro operario seu agricola.

Ἐργάτωνες, et ἐργάωνες, loci in agris ubi servi cubant. Hesych. Apud Cretenses ἐργάτωνες sunt ii quibus sepulturæ mortuorum cura demandata est.

Ἐργάνη, ἡ, Minervæ cognomentum, ut in Atticis scribit Pausanias.

Ἐργαλεῖον, ου, τὸ, instrumentum, quo videlicet ad opus faciendum utimur, ut, ἐργαλεῖα γεωργικὰ, instrumenta rustica, apud Poll. † Xen. Pæd. l. 5. p. 131. e.†

Ἀργαλέος, ου, ὁ, difficilis, molestus. qui alicui quasi operosus est. (Nam ab ἔργον quidam derivant, exponentes δύσεργος, ἐργώδης: non desunt tamen qui ab ἄλγος deductum malint, verso λ in ρ euphoniæ gratia.) Ut, ἔρις ἀργαλέη, Iliad. λ'. Et, ἀργαλέος χόλος καὶ μῆνις, Iliad. ό. Νόσος ἀργαλέη, et ἀργαλέος ἄνεμος, Il. ν'. Aliquando absolutè ponitur cum inf. pro ἀργαλέος seu ἀργαλέον ἐστί. Il. ά. ἀργαλέος γὰρ ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. Eurip. ἀργαλέον, φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν, difficile est. Dicitur de rebus etiam animatis. Plut. ὁ γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἔοικε ποιητής. Sic ζῶον ἀργαλέον. Phil. de vita Mos. l. 1. (Aristoph. R. 1580.)

Ἀργαλέως, difficulter.

Composita: ac primùm ex nomine ἔργον.

Ἀγαθουργὸς, sive ἀγαθοεργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, beneficus, benignus. Areop.

Ἀγαθοεργοὶ, qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, ut Herodot. narrat. At Suidas ait esse qui ex ephoris deliguntur strenuitatis ergo. Vide Herodot. l. 1.

Ἀγαθοεργὴς, idem quod ἀγαθουργὸς, apud Areop. Item ἀγαθουργικὸς pro eodem, de Deo apud eundem.

Ἀγαθουργία, sive ἀγαθοεργία, beneficentia, beneficium, bonum opus. [Herodot. Thal. lib. 3. §. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσέων ὑπερεβάλετο παρὰ Δαρείῳ κριτῇ, οὔτε τῶν ὕστερον γενομένων, οὔτε τῶν πρότερον, ὅτι μὴ Κῦρος μοῦνος. §. 154. κάρτα γὰρ ἐν τοῖσι Πέρσῃσι αἱ ἀγαθουργίαι ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμῶνται.]

Ἀγαθουργέω, ῶ, f. ήσω, bene facio, bene operor, bonum sive bona facio. Item beneficus sum, beneficentia prosequor.

Ἀεργὸς, qui feriatur ab omni opere, nullum opus agens. Il. *ί*. et Od. *ν'*. ¶ Item iners, piger, deses. Hesiod. in Erg. ¶ Item non cultus, non aratus, inaratus, ut, ἀεργὸς γῆ vel χώρα, cui opp. ἡ εἰργασμένη. Sic apud Theophr. de caus. 1. τὰ ἄεργα sive ἀργά.

Ἀεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem dici annotatur, sed rariùs.

Ἀεργία, ἡ, cessatio ab opere. Alciphron initio epist. 1. ἀεργία παντελὴς ἦν, cessabatur ab omni opere. Apud Hom. Od. ώ. Eustath. vult significare etiam, inertiam, id est, artis ignorationem. ¶ Item inertia, desidia, pigritia. Hesiod. in Erg. ¶ Item cessatio ab aratione, q. d. terræ inaratio. Æschin. in Ctesiph.

Ἀεργέω, ῶ, f. ήσω, cesso ab omni opere, otior, otiosus sum. Item sum deses, sum piger.

Ἀεργηλὸς, pro ἀεργὸς, iners. Nonn.

Ἀργὸς, pro ἀεργὸς, vide in sequenti col.

Decomp. Παναεργὴς, omnino non confectus, adhuc prorsus incoctus et crudus. Nic. in Alexiph.

Ἀθεμιστουργία, ἡ, facinus nefarium, scelus, ἀθέμιστον ἔργον.

Αἰσυλόεργος, qui nefaria et flagitiosa perpetrat. ex αἴσυλος et ἔργον, apud Eust. [Clem. Alex. Cohort. ad Gentes. οὐκοῦν ἀπεικότως οἱ ποιηταὶ σχέτλιον τοῦτον (Herculem) καὶ αἰσυλόεργον ἀποκαλοῦσιν, Respicere videtur Hom. Iliad. E. 403.]

Αἰσχρουργὸς, idem quod αἰσχροποιὸς, fellator.

Αἰσχρουργία, idem quod αἰσχροποιΐα, apud Aristoph. et Luc. General. pro quovis turpi facto, apud Xen. in Laced. politia.

Αἰσχρουργεῖν, pro αἰσχροποιεῖν. Τὰ αἰσχρουργούμενα, obscœnè facta. Laërt.

Ἁλιεργὴς, in mari operans. Opp. lib. 4. hal.

Ἁλουργὸς, οῦ, purpureus, purpurisseus. Exp. et violaceus. Secundum Etymol. ἁλουργὸν dicitur quasi ἁλὸς ἔργον, id est, maris opus, quòd ex marina concha fiat. Quid sit color ἁλουργὸς, docet Aristot. in lib. de coloribus. Plato in Timæo ait ἁλουργοῦν (pro ἁλουργὸν) esse rubrum cum albo nigroque permixtum. Interdum reperitur ἁλουργὸν pro ἁλουργὸν χρῶμα vel ἱμάτιον, et ἁλουργοὶ, sub. ἐσθῆτες.

Ἁλουργὴς, idem quod ἁλουργὸς, ut, ἁλουργῆ ἱμάτια, vestes purpurissеæ. Interdum ponitur ἁλουργῆ sine subst. ut ἁλουργῆ ἀμπεχόμενος. (Æsch. Ag. 955.)

Ἁλουργὶς, ίδος, ἡ, vestis genus, coloris purpurei seu violacei. Exp. et purpurá, trabea. Plut. in Rom. Item pro phaleris purpureis et pro stragulo purpureo, apud Lucianum.

Ἁλουργυρίδες, exp. πορφυρίδες. Hesych.

Decomp. Παραλουργὴς, attextam habens purpuram. Poll.

Παραλουργὶς, muliebris vestis, sicut ἁλουργὶς, virilis, apud eundem.

Παραλουργεῖς, minùs honorati, qui minore sunt in pretio. Hesych.

Περιαλουργὴς, q. d. circumpurpuratus. metaph. apud Aristoph. in Lysistr. περιαλουργὸς κακοῖς, tinctus malis, vel profundus malis, id est, qui profunda mala mente excogitat. Ducta metaphora à concha qua utuntur ad tingendam purpuram: illa enim è profundo mari eruitur. [Acharn. 856. Ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς, &c. Schol. Ὁ κακοῖς βεβαμμένος, ἢ βαθὺς τοῖς κακοῖς.]

Ἁμαξουργὸς, plaustri fabricator. [Aristoph. Equit. 462. Οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις.]

Ἁμαξουργία, plaustri fabricatio.

Ἀμβολιεργὸς, dilator operis, qui opus de die in diem rejicit et procrastinat, ὁ ἀναβαλλόμενος τὸ ἔργον seu τὰ ἔργα. Hesiod. in Erg. et Plut. in consol. ad Apoll.

Ἀμπελουργὸς, vinitor, qui operatur circa vitem. [Luc. Evang. xiii. 7. Phav. Lex. Bort. Ἀμπελουργὸς, ὁ κλαδευτής. Aristoph. Pac. 189. Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς, ἀμπελουργὸς δεξιός.]

Ἀμπελουργία, vineæ cultura, apud Theophr.

Ἀμπελουργέω, sum vinitor, vinitoris opus facio. Theophrast. Metaphoricè utitur Demosth. [Dion. Hal. de adm. vi dic. in Dem. 2. Æschines refert Demosthenem dixisse, ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν.]

Ἀμφίεργος γῆ, solum quod dimidia ex parte irrigatur aquis cœlestibus et dimidia ex parte solaribus incalescit radiis, velut utrumque naturæ opus expertum. Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 28.

(Ἀνθεμουργὸς, ἡ, apis, τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα. Æsch. Pers. 614.)

Ἀργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀεργὸς, et ex eo factum per crasin, qui cessat ab opere, ab opere immunis, otiosus, item ignavus, iners, piger, segnis. Interdum sine casu. Xen. Pæd. 1. στρατιὰν ἀργὸν τρέφειν. apud Judæos, ἀργὸν ἔτος, annus septimus, q. d. cessator annus. Ἀργὸς χρόνος, Plut. in Cor. tempus cessationis. ἀργὸς λόγος, ignava oratio. Interdum cum genit. ut ἀργοὶ πόνων, apud Plat. de leg. 7. vacui laboribus, expertes laborum. Apud Eurip. ἀργὸς τῶν οἴκοθεν, rerum domesticarum negligens. (Phœniss. 720. Soph. Œdip. Tyr. 295.) Apud Luc. ἀργὸς εἰς ἅπαντα, piger ad omnia, vel segnis. ¶ Item incultus. †Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 70. a.† (cui opponitur εἰργασμένος vel κάτεργος) ut, ἀργὸς γῆ vel χώρα, inculta terra seu regio. Plut. in Pub. ἀργὸν χωρίον καὶ ἄκαρπον, incultus locus et infrugifer. Item pro ἀνέργαστος, ut, ἀργὸς ἄργυρος, argentum infectum. Paus. ¶ Item pro, μὴ ἐργαζόμενος, ut, ἀργὰ χρήματα, quibus opponuntur ἔνεργα. Et, ἀργὸν ἐργαστήριον vel ἀργῆσαν, quod nihil quæstus facit. Dem. contra Aphob. ¶ Exponitur etiam, celer, velox, contraria significatione primæ, unde compos. Γλώσσαργος, Λήταργος, &c. quæ vide in secundo ordine horum compositorum. ¶ Item albus, in qua signif. vide Ἀργὸς suo loco et ordine juxta seriem alphabeti.

Ἀργῶς, otiosè. Item segniter. Dem. Plut. Xen. Item temerè, sine causa, frustra, nulla nota ratione.

Ἀργία, ἡ, otium, otiositas. Dem. et Plut. Apud Plat. ἀργία τῶν ἔργων, cessatio ab operibus. Item segnities, inertia. Plut. in Apoph. Isocrates autem reprehendit Lacedæmoniorum ἀργίαν, id est, eo nomine Lacedæmonios reprehendit quòd non colerent solum. (Eurip. Med. 297.)

Ἀργέω, ῶ, f. ήσω, idem quod ἀεργέω, cesso, ab opere cesso, ferior, otior. Dem. Olynth. 3. cui Xen. Pæd. 1. opponit ἐργάζεσθαι, et Aristoteles πονεῖν. Cum dat. Plut. in Cam. ἀργῶν ταῖς πράξεσι. Cum genit. Pol. 2. ἀργήσει οὖν γεωργὸς τῆς αὐτοῦ δημιουργίας. † Ἀργοῦσα γῆ, terra quæ non colitur. Xen. Pæd. 1. 6. 11.† (Eurip. Phœniss. 597.)

Ἀργοῦμαι, negligor per inertiam. Xen. Pæd. 2. et in Hierone.

Ἀργεύομαι, idem quod ἀργῶ, in otio vivo, otiosam vitam ago. Xen.

Decomp. Ἐξαργέω, ῶ, otiosus sum, vel obtorpesco. Aristot. Pol. 5.

Καταργέω, ῶ, reddo ἀεργὸν et inefficacem, facio cessare ab opere, tollo, aboleo. sæpe apud Paulum, ut ad Rom. cap. 3. et 1 Cor. cap. 1. et alibi. Item inutilem reddo seu inutiliter occupo. Luc. cap. 13. (Eurip. Phœniss. 707. Athan. V. S. Ant.)

Καταργέομαι, οῦμαι, tollor, aboleor. Roman. cap. 6. et 1 Cor. cap. 13. et 15. Item pro liberari et separari ab, Rom. cap. 7. Apud Diosc. in præfat. lib. 6. τοῖς καταργουμένοις φαρμάκοις, exp. medicamentis purgatoriis.

Ἀῤῥητουργία, nefandum facinus.

Αὐλακεργάτης, ου, ὁ, sulcos efficiens, sulcator. αὐλακεργάτης σίδηρος, in Epigrammat.

Αὐτουργὸς, qui per se facit seu operatur, non aliena opera utens. † Xen. Pæd. p. 197. b.† Unde expon. etiam, qui manu victum sibi quæritat. Item opifex. Plut. Aristot. Xen. Item qui sua manu cædit vel pulsat vel pugnat, ex Herodiano.

Αὐτουργία, operatio ejus qui per se facit, Theodor. hist. Eccl. l. 5. [Æschyl. Eumen. 335. τοῦτο γὰρ λάχος διανταία μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν, θανάτων τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι, &c. Schol. Αὐτουργίαις. αὐτοφονίαις. Polyb. Hist. lib. 4. ἀλλὰ θεωροῦντες μὲν τὴν ἑκάστων αὐτουργίαν, καὶ συλλήβδην τὸ τῶν βίων ἐπίπονον καὶ σκληρόν. Joseph. Ant. lib. 17. cap. 12. §. 2. αὐτουργία τε γὰρ ἐτετράχωτο ὁ Ψευδαλέξανδρος, &c. Contra Apion. lib. 2. §. 32. Αὐτουργίαι pro cædibus propria manu factis apud Æschyl. Eumen. 337. Spanhem.]

Αὐτουργέω, ῶ, per me facio, &c. Luc. et Aristot. de mundo.

Αὐτούργητος, extemporalis, inelaboratus. ex Epigr.

[Αὐτουργικός. Marc. Ant. de Reb. suis. lib. 1. §. 5. Ab Educatore didici τὸ φερέπονον, καὶ ὀλιγοδεὲς, καὶ αὐτουργικόν. manibus propriis operari.]

Αὐτοματουργοὶ, artifices operum quæ αὐτόματα vocantur.

Βαναυσουργὸς, qui opus ad caminum conficit, qui artem exercet sedentariam et illiberalem.

Βαναυσουργία, opus quod ad caminum conficitur, opus mechanicum, seu ejus qui artem mechanicam profitetur. Pol.

Γαλακτουργὸς, lacticiniorum confector, vel (ut alii) dulciariorum. apud Athen. lib. 13.

Γενεσιουργὸς, ortus et originis causa. Areop.

Γεωργὸς, οῦ, ὁ, agricola. Aristot. Xen. &c.

Γεωργικὸς, οῦ, ὁ, qui ad agricolam seu ad rem rusticam pertinet, rusticus, ut apud Aristot. γεωργικὰ σκεύη, rustica instrumenta. Apud Plat. γεωργικοὶ νόμοι, de agricultura, seu agricolarum leges. Et, γεωργικὸς βίος, apud eundem. Et γεωργικὴ, s. τέχνη, rei rusticæ scientia. ¶ Item rei rusticæ peritus, unde superl. γεωργικώτατος rei rusticæ scientissimus. Apud Plut. dicitur γεωργικὸς, Janus, id est, rusticis favens, seu qui rure delectatur, ruris studiosus.

Γεωργία, ἡ, terræ seu agri cultura. Plat. Isocr. et alii. Interdum pro cultura qualibet ponitur, ut apud Plat. in Epinom. ἡ χώρας ξυμπάσης γεωργία. Et, γεωργία τοῦ νοῦ, apud Greg. Exp. etiam, ager, ut apud Plat. de leg. 5. ἐν γεωργίαις, in agris. Et apud Dem. γεωργίαι παμπληθεῖς.

Γεώργιον, ου, τὸ, vervactum, arvum, seges. Bud. ex parab. Solom. Sic Greg. de natali Dom. πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γεώργια, malorum seminum malæ segetes. Exp. et fructus.

Γεωργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad agricolam pertinens. Plut. in Pol. præc.

Γεωργέω, ῶ, f. ήσω, agrum colo, agricolor. in qua signif. sine casu ponitur, ut Dem. pro cor. γεωργοῦσι καὶ βοσκήματα νέμουσι. ¶ Item colo. Cum accus. Herodian. lib. 7. πολλοὺς εἶχε τοὺς τὴν γῆν γεωργοῦντας. Idem. lib. 6. χώραν γεωργεῖν. Et generaliter pro colo. Item pro, excolo, messem facio, fructum capio. Basil. τὴν ἀσέβειαν φιλοπόνως γεωργησάντων, qui studiosè coluerunt et amplificarunt. Idem, στάχυν ὥριμον ἑαυτοῖς γεωργήσατε, metite et eo fruimini. Greg. Naz. γεωργεῖν τὰς συμφορὰς, ex calamitatibus publicis messem facere.

Γεώργημα, τὸ, terræ seu agri cultura. Plat. de leg. 2.

Γεωργήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui coli potest.

Decomp. Ἀγεώργητος, minimè cultus, incultus. Plutarch. in Cor.

Ἀγεωργησία, culturæ neglectus, agricolationis intermissio. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 20.

Φιλογέωργος, agricolarum seu agriculturæ studiosus et amans. Xen. in Œcon. Φιλογεωργέω, agriculturæ studiosus sum, agricolas seu agriculturam amo.

[Φιλογεωργία. Xenoph. Œconom. §. 25. ἀλλὰ διὰ τὴν φιλογεωργίαν καὶ φιλοπονίαν ἐπιθυμῆσαι ἔφη τούτου χωρίου, &c.]

Συγγεωργὸς, socius in agro colendo. Aristoph. in Plut.

Δᾳδουργὸς, οῦ, ὁ, qui tædas conficit. Theophr. lib. 3. hist. pl. c. 10.

Δᾳδουργέω, ῶ, tædas conficio. Idem de caus. pl. l. 5. cap. 23. et de hist. pl. l. 4. c. 19.

Δαιταλουργία, ἡ, coquendi ars.

Δακτυλιουργὸς, qui annulos elaborat. Poll. ex Philylio.

Δευτερουργὸς, qui secundas actionis partes obtinet, secundum in agendo locum obtinens. Plat. de leg. l. 10. ¶ Idem δευτερουργοὺς τέχνας vocat artes manuarias, ut tradit Pol.

Δημιουργὸς, et δημιοεργὸς, poëticè, q. d. qui publicè operatur, vel opifex publicus. Is cujus opificia publicè prostant. Od. ρ΄. Generaliter de quovis artifice dicitur. Sæpe cum genit. ut de Deo, δημιουργὸς τοῦ κόσμου. Sic apud Naz. Sol dicitur ἡμέρας δημιουργὸς, diei artifex seu effector. Apud Aristot. Pol. 2. δημιουργοὶ τῶν νόμων, conditores legum. Item δημιουργὸς mulier, prostibulum publicum, quæ et δῆμος. Item quæ in nuptiis dulciaria cæteraque bellaria conficit. Item nuptiarum conciliatrix, pronuba. Vide Athen. Polluc. et Eustath. ¶ Δημιουργοὶ apud Peloponnenses (vel Dores, ut alii) dicebantur qui populo præerant, et res ejus administrabant. Dem. Hesych. Eustath.

Δημιουργία, functio hujus magistratus. Plat. in Apolog. Aristot. Pol. 5.

Δημιουργεῖον, officina. Hesych.

Δημιουργικὸς, ad opificem seu opifices pertinens, fabrilis, δημιουργικὰ τεχνήματα, Plat. artificia illiberalia et sordida.

Δημιουργικῶς, opificum more, fabriliter. [Aristoph. Pac. 428. ἐφεστὼς φράζε δημιουργικῶς· Schol. Ἀντὶ τοῦ τεχνικῶς. τοὺς γὰρ τέκτονας, δημιουργοὺς ἔλεγον.]

Δημιουργέω, ῶ, sum opifex, opificium aliquod exerceo. Item generalius, fabricor, compingo, condo. Item efficio seu conficio, ut κόσμος δεδημιουργεῖσθαι dicitur à Platone, id est, factus vel effectus. (Luc. Jud. Voc. p. 50.)

Δημιούργημα, opificium, fabricatio.

Decomp. Ἐπιδημιουργὸς, et συνδημιουργὸς, nomina magistratus. Plat. et Thuc.

Διφρουργία, bigarum seu sellarum fabricatio.

Δραματουργὸς, dramatum seu dramatis scriptor.

Δραματουργία, dramatum scriptio. Greg.

Δραματουργέω, ῶ, opus dramaticum scribo, in vita Aristoph. Item in modum dramatis conscribo et compono, ut in arg. libri Dipnosoph. δραματούργημα, opus dramaticè scriptum, opus dramaticum.

Δραστιουργοὶ, dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι δράστιν, qui faciunt byssum seu byssinum linum. Hesych.

Δρεπανουργὸς, falcium artifex. Athen. 6.

Δύσεργος, et δυσεργὴς, operosus, difficilis. Plut. παγχάλεπον, καὶ δύσεργον. Et, δυσεργὲς πρᾶγμα, Appiano, res difficilis factu.

Δυσεργία, difficultas.

Ἐθελουργὸς, qui sponte opus subit, promptus et impiger factor operis. Xen. de re eq.

[Ἐθελουργέω. Suicer. Thes. Eccl. 1. 1005. Significat Sponte ago.]

Ἑκάεργος, procul arcens seu expellens aut abigens. Apollonis epith. qui sic dictus putatur παρὰ τὸ ἑκὰς seu ἕκαθεν ἐργάζεσθαι. Il. ά. Vide et comp. ab Εἴργω.

Ἐλαιουργία, olei confectio.

Ἐλαιουργεῖον, locus ubi oleum conficitur. Diog. Laërt. l. 1.

Ἐνεργὸς, † ὁ, ἡ,† qui in opere est, quasi ἐν ἔργῳ ὢν, qui aliquid agit. Luc. Item actuosus, strenuus, acer, ut Polyb. l. 3. Ἀνίβας ἐνεργὸς περὶ τὴν πολιορκίαν. Apud eundem πορεία ἐνεργὸς, iter quod acriter et magna virium contentione conficitur, contentum iter. † Xen. Pæd. l. 2. p. 49. d. l. 6. p. 162. e. et l. 8. p. 205. d.† Dicitur et res quæpiam ἐνεργὸς, id est, efficax, apud Theophr. Apud Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 73. e.† ἐνεργὸς γῆ, terra culta, quæ colitur, cui opponitur ἀργός. Et, ἐνεργὰ χρήματα. Plut. pecunia fœnore occupata.

Ἐνεργὴς, idem quod ἐνεργὸς, efficax, ut, λόγος ἐνεργής. Hebr. 4. Apud Plut. ἐνεργεστέρα χώρα, cultior regio.

Ἐνεργῶς, actuosè, strenuè, acriter. Polyb.

Ἐνέργεια, actio, actus, operatio. Aristot. 1. c. ethic. Ibidem exp. etiam muneris functio. Item efficacia, vis efficax quæ in aliquo agit. ut Chrysost. ἄνευ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος. Est etiam figura orationis. Fab.

Ἐνεργέω, ῶ, in opere sum, operor, efficio. Philip. c. 2. Apud Aristot. quidam exp. in actu sum. Apud eundem in Ethicis, quidam interpr. munere fungor, ut, κατ' ἀρετὴν ἐνεργεῖν, virtutis munere fungi. Item pro afficere, promovere, ex Chrysost. Item pro, miracula facere, ex eodem.

Ἐνεργεῖσθαι, significatione activa pro ἐνεργεῖν, ut 1 Thess. 2. Et, ἐνεργουμένη πίστις. Gal. 5. ¶ Item passivè pro, effici, agi, apud Aristot. Item pro, à dæmonibus vexari, dæmonio corripi, ex Areop. Item simpl. pro, cieor, moveor, ex Aretha in Apocal. Item in bonam partem, pro, agi spiritu, et afflatum esse, ex eodem, et ex Greg.

Ἐνέργημα, τὸ, effectus, quod ex vi quapiam et efficacia prodit. Item vexatio dæmonum. Aut in bonam partem, afflatio spiritus.

Ἐνεργητικὸς, agendi vim habens, efficacia præditus.

Decomp. Ἀνενεργὴς, effectu carens, iners.

Ἀνενέργητος, inefficax, inutilis. Greg.

Ἀντενεργέω, ῶ, efficaciam seu vim efficacem habeo adversus aliquid, ut, ἀντενεργεῖν θανασίμοις. Diosc. efficaciter resistere.

Αὐτοενεργητικὸν, verbum, quod passivam vocem et activam significationem habet, ut μάχομαι.

Αὐτενέργητος, ipse per se operans seu efficiens. Dionys. Areop.

Ἐντεσιουργὸς, armorum opifex.

Ἐριουργὸς, qui vel quæ lanificium exercet.

Ἐριουργέω, ῶ, lanificium exerceo. Xen. in Laced. Polit. [cap. 1. §. 3. huic Exemplo addas, Hist. Græc. lib. 5. cap. 4. §. 7. καὶ ἡ γυνὴ ἐριουργοῦσα παρεκάθητο. Herodot. de Vita Homer. cap 4. οὗτος μισθοῦται τὴν Κρηθηΐδα, ὣν μονότροπος ἐριουργῆσαι αὐτῷ ἔριά τινα ἃ παρὰ τῶν παίδων εἰς μισθοὺς ἐλάμβανεν.]

Ἐτωσιεργὸς, qui incassum laborat, seu negligens operis, non assiduus in opere, suis cessationibus reddens τὸ ἔργον ἐτώσιον. Hesiod. Erg. 2.

Εὐεργὸς, facilis. Theophr. εὐεργὸν ξύλον τῆς πεύκης, circa quod non multum est laboris. Apud Hom. Od. σ΄. καὶ εἴ κ' εὐεργὸς ἔῃσι, exp. probè et honestè castèque se gerens.

Εὐεργὴς, sc. ναῦς, navis aut domus, apud Hom. bene fabricata, affabrè facta, bene compacta. Sic εὐεργὴς λώπη, δίφρος, &c. apud eundem. Item εὐεργὴς, beneficus, bene meritus de aliquo. Od. δ΄.

Εὐεργεσία, beneficentia. Od. χ΄. et Isocr. ad Dem. Frequentius capitur pro, beneficium. † Xen. Pæd. l. 5. p. 143. e.† Thuc. lib. 1. καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται. Sic ἀνταλλάξασθαι τὰς εὐεργεσίας, et εὐεργεσίας ἐκτίνειν, apud Herodot. referre beneficium.

Εὐεργέτης, ου, ὁ, qui beneficium confert, qui benefacit. Dem. pro cor. † Xen. Pæd. l. 3. p. 73. c. et l. 5. p. 146. d.† Interdum cum genit. ut, εὐεργέτης ἡμῶν, beneficus in nos. Luc. in Anacharn. † Xen. Pæd. p. 204. d.† Sic et Thuc. l. 1. et Isocr. in Helen. enc.

Εὐεργέτις, ιδος, ἡ, quæ benefacit, quæ bene meretur de aliquo. Plat. de leg.

Εὐεργετικὸς, ad benefaciendum proclivis, beneficus. Τὸ εὐεργετικὸν, beneficentia, ad benefaciendum proclivitas. Herodian. lib. 6. Dicitur et εὐεργετητικὸς pro εὐεργετικός.

Εὐεργετέω, ῶ, benefacio, bene mereor. Xen. Pæd. 8. Interdum cum accus. Aristot. Polit. 5. εὐεργετεῖν τὴν πόλιν. Xen. Pæd. 8. μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν, magna pro parvis conferre beneficia. † Sic et Pæd. l. 3. p. 69. a.† Interdum cum duplici accus. Dem. adversus Lept. ὅσα εὐεργέτηκεν ἡμᾶς οὗτος ἀνήρ. Sic et Plat. polit. 1. † εὐεργετεῖν μισθοῦ, mercedis causa. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c.†

Εὐεργετοῦμαι, beneficio afficior. Aristot. eth. 4. c. 3. Interdum cum accus. ut Xen. μείζονα εὐεργετημένος, majoribus beneficiis affectus. † ὑπό τινος. Pæd. l. 5. p. 118. d.†

Εὐεργέτημα, benefactum, bene meritum, beneficium in aliquem collatum. Xen. Pæd. l. 5. p. 146. c.† et Aristot.

Decomp. Ἀντευεργετικὸς, ad beneficium reddendum pronus, qui vicissim promptus est ad benefaciendum. Aristotel. ethic. 4.

Ἀντευεργετέω, ῶ, beneficium reddo seu compenso, vicissim benefacio. Xenoph. [Memorab. lib. 2. cap. 9. §. 8. πότερον οὖν (ἔφη ὁ Ἀρχέδημος) αἰσχρόν ἐστιν εὐεργετούμενον ὑπὸ χρηστῶν ἀνθρώπων καὶ ἀντευεργετοῦντα, τοὺς μὲν τοιούτους φίλους ποιεῖσθαι, τοῖς δὲ πονηροῖς διαφέρεσθαι. lib. 4. cap. 4. §. 24. Τί δή; τοὺς εὖ ποιοῦντας ἀντευεργετεῖν οὐ πανταχοῦ νόμιμόν ἐστι; lib. 2. cap. 6. §. 4.]

Ἠλιθοεργὸς, stultè agens, stolida facta admittens. ὁ ἠλίθια ἐργαζόμενος.

Ἡμιεργὸς, (q. d. semifactus) imperfectus inchoatus. Aristot. Œc. 2.

Ἡμιεργὴς, idem. Lucian. de Astrologia.

Θαλασσουργὸς, vel θαλαττουργὸς, (q. d. in mari opus faciens) rei nauticæ dans operam. Xen.

(Θαλαττουργία. Philostr. 3. c. 57.)

Θαλασσουργέω, ῶ, q. d. in mari opus facio. Bud. exp. maritimis actionibus et negotiationibus ut plurimùm utor, apud Polyb. et Strab.

Θαυματουργὸς, qui miracula edit. Athen.

Θαυματουργέω, ῶ, miracula edo. Damasc. de Christo. Item præstigiis utor, præstigiatricem artem exerceo.

Θαυματουργεῖσθαι dicitur etiam res aliqua quæ cum miraculo fit.

Θαυματουργία, præstigiatio, præstigiatoria ars.

Θεουργὸς, qui in sacris operatur.

Θεουργία, opus divinum. Dionys. ¶ Pro magiæ specie ab Augustino accipitur, ex Porphyrio Platonico l. 10. de civitate Dei.

Θεουργικὸς, cui deos faciendi vis inest, ut, θεουργικὴ ἐπιστήμη. Dionys. Et, θεουργικὸν μύρον apud eundem exp. sanctificum, divinum.

Θερμουργὸς, qui callido consilio aliquid suscepit, acer, confidens, ferox, Luc. in Tim. et Xen. in principio Apomn. (Æsch. Eum. 563.)

Θερμουργία, audax et temerarium facinus.

Ἱερουργέω, ῶ, operor sacris, sacra perago, sacris operam do, sacrifico, Philo de vita Mos. l. 1. Herodian. l. 5. Accipitur etiam transitivè, ut Rom. c. 15. Sic et Naz. ἱερουργῆσαι τὴν ἡμῶν αὐτῶν σωτηρίαν. ¶ Item consecro, apud eundem Naz.

Ἱερουργοῦμαι, sacrificor, unde τὰ ἱερουργηθέντα, apud Herodian. victimæ cæsæ, hostiæ. Item activè pro, sacrifico, sacra facio, apud Plut. in Alex.

Ἱερουργία, rei divinæ peractio, operatio, sacrificium. Phil. de vita Mos. Plut. in Alex. Herodian. l. 3. Apud Plat. ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι, sacra facere, sacris operari.

Ἱματουργὸς, qui vestes conficit, vestiarius.

Ἱματουργικὸς, ad vestes conficiendas pertinens.

Ἱματουργικὴ, s. τέχνη, ars vestiaria, ex Plat.

Ἱστουργὸς, qui telas conficit, qui percurrit pectine telas, textor.

Ἱστουργία, textura vel telæ contextio. Theophyl. ep. 20. [Plat. Conviv. ὥστε καὶ οὗτος (Apollo) Ἔρωτος ἂν εἴη μαθητής· καὶ Μοῦσαι μουσικῆς, καὶ Ἥφαιστος χαλκείας, καὶ Ἀθηνᾶ ἱστουργίας, καὶ Ζεὺς κυβερνήσεως θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων.]

Ἱστουργικὸς, ad textorem pertinens, telæ texendæ aptus.

Ἱστουργικὴ, sub. τέχνη, ars textoria, telæ texendæ scientia, apud Naz. ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον, textorium instrumentum.

Ἱστουργέω, ῶ, telam tracto, telas texo, apud Athen. l. 14. [Soph. Œd. Col. 352. ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας θακοῦσιν ἱστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννομοι τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί.]

Καινουργὸς, innovator. Τὸ καινουργόν. Bud. à Luc. accipi ait pro καινουργούμενον.

Καινουργέω, ῶ, designo, res novas edo. inquit Bud. ex Luc. in Prometh.

Καινουργεῖσθαι, designari, Philo de vita Mos. et de mundo.

Καινούργημα, innovatio.

Καινουργίζω, idem quod καινουργῶ.

Καινουργισμὸς, idem quod καινούργημα. Est etiam renovatio et instauratio. Suid.

Κακόεργος, maleficus, improbus. Od. σ΄. γαστὴρ κακοεργός. Et in Epigram. κακοεργὸς μάχαιρα.

Κακοεργέω, ῶ, maleficus sum. Aristoph. in Nub. † περί τινα.†

Κακοεργία, maleficium, improbitas. Od χ΄. v. 374.

Κακοῦργος, contractè dicitur pro κακόεργος, maleficus. Item improbus, facinorosus, scelestus. Dem. Thuc. et alii. Item noxius. Cum genit. ut Xen. κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος, cum aliis, tum sibi magis nocens. (Soph. Œdip. Tyr. 725.)

Κακούργως, maleficè, improbè, sceleratè.

Κακουργία, maleficium, improbitas, scelus. Plerunque dicitur de tecto et occulto maleficio, ideoque exp. astus, dolus. Xen. Pæd. 1.

Κακουργέω, ῶ, maleficus sum, improbus sum et sceleratus. Item, malitiosè ago, malitiosus sum et fraudulentus. Plat. l. 1. de rep. Herodian. l. 3. Diosc. in præf. lib. 6. Item malo afficio, incommodo, noceo, Thuc. lib. 2. Xen. Interdum cum accus. ut Thuc. lib. 2. κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν, damno afficere vastareque Eubœam. Sic l. 3. τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. † φίλους. Xen. Pæd. 1. 6. 26.† Interdum cum περὶ, ut Plut. in symp. 7. sap. κακουργοῦσι περὶ τὴν ἄγραν, nocent prædæ et capturæ piscium.

Κακούργημα, τὸ, maleficium, facinus maleficum, scelus, in Axiocho. Exp. et dolus malus, fraus, quum quis dolosè in suo munere versatur.

Κακεργέτης, idem quod κακόεργος. Suid. Et fœm. gen. κακεργέτις πληθὺς, apud Dionys. Areop. de dæmonibus.

Decomp. Ἀκακούργητος, à malefica manu intactus, in quod nihil maleficii admissum est, item nullo maleficio depravatus. Gregor.

Συγκακουργέω, ῶ, simul cum alio malitiosè aliquid facio. Dicitur peculiariter de iis qui colludunt. Libanius.

Συγκακούργημα, res per collusionem actoris et rei transacta.

Συγκακουργία, collusio.

Καλλίεργος, pulchrè fabricatus, affabrè factus, ut, καλλίεργος κόσμος. Plat.

Καλλιεργέω, ῶ, pulchrè fabricor, affabrè facio, Dionys. Areopag.

Καρικοεργὸς, à Carica gente factus: unde καρικοεργέος ὀχάνου, apud Anacr.

Κάτεργος, laborando excultus, cultus, ut, χώρα κάτεργος, Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 20. Τὸ κάτεργον τῆς σκηνῆς. Exod. c. 30. exp. opus tabernaculi.

Κατεργὸν, ab Hesych. exp. antiquatum, inveteratum.

Κερατουργὸς, qui cornu elaborat, qui aliquid ex cornu conficit, qui cornu expolit ad aliquid conficiendum.

Κοσμουργὸς, mundi opifex.

Κοσμουργία, mundi opificium. Dionys. Areop. in epist.

Κρεουργὸς, lanius, qui in carnibus animalium mactatorum concidendis et vendendis occupatur. (Æsch. Ag. 1601.)

Κρεουργία, carnium ejusmodi concisio. Exponitur etiam, laniatus, ex Naz. Item visceratio.

Κρεουργέω, ῶ, lanius sum, carnes laniorum modo concîdo. Ita concido in frusta, ut lanii carnes frustulatim solent concidere. Apud Laërt. κρεουργεῖν τὸν πατέρα, excarnificare, dilaniare.

Κρεουργηδὸν, more eorum quæ à laniis conciduntur. Herodot.

Decomp. Κατακρεουργέω, ῶ, carnes lanii more concîdo. Item concido ut lanius carnes. Herodot.

Λειουργῶ, reddo λεῖον, expolio, complano, orno, lævigo.

Ληϊτουργὸς, q. d. opus publicum faciens, seu quod ad publicum pertinet, qui munus aliquod publicum obit, minister publicus.

Ληϊτουργέω, ῶ, opus aliquod publicum facio. Hesych.

Λειτουργὸς, pro ληϊτουργὸς, et ejusdem signif. Item munifex in castris. apud Polyb. Dicitur etiam λειτουργὸς

arch. λειτουργοὶ sunt diaconi. Item subministrator. Philip. cap. 2. λειτουργὸν τῆς χρείας μου.

Λειτουργία, ministerium publicum, munus publicum. Apud Polyb. sæpe de muneribus seu ministeriis castrensibus. Item generalius pro quovis ministerio, apud Luc. et apud Aristot. Œcon. 2. ¶ Item publicum Ecclesiæ munus, seu functio muneris alicujus ecclesiastici. Item ministerium quod obitur circa cultum Dei. Theodoret. lib. 4. hist. eccl. Item peculiariter, cœna Domini, sicut et ἱερουργία, apud quosdam theologos. Dicitur et de beneficentia in pauperes. 2 Cor. 9.

Λειτουργικὸς, (q. d. ministerialis) ministratorius, ministrator. Hebr. cap. 1.

Λειτουργέω, ῶ, publicum munus obeo. Xen. τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν. Et, λειτουργίας λειτουργεῖν, apud Isocr. Item fungor aliquo munere ecclesiastico, obeo aliquod ministerium circa cultum Dei, apud ecclesiast. scriptores, ut Act. cap. 13. Ad alia etiam munera seu ministeria extenditur, ut, λειτουργεῖν τῷ σώματι, apud Lys. Apud Aristot. λειτουργεῖν περὶ τεκνοποιΐαν, operam dare procreandis liberis. Apud eundem, ἐργασίαν λειτουργεῖν, munus obire.

Λειτούργημα, idem quod λειτουργία. [Plat. Sept. Sap. Conviv.]

Decomp. Ἀλειτουργησία, immunitas ab obeundis muneribus publicis, apud Strab. lib. 13.

Ἀλειτούργητος, immunis à muneribus publicis, qui non cogitur obire munera publica, apud Dem. pro cor.

Ἀπολειτουργέω, ῶ, subministro. Laërt. [Marc. Ant. de Reb. suis. lib. 10. §. 22. Ἤτοι ἐνταῦθα ζῇς, καὶ ἤδη εἴθικας. ἢ ἔξω ὑπάγεις, καὶ τοῦτο ἤθελες. ἢ ἀποθνήσκεις, καὶ ἀπελειτούργησας. Ἀπολειτουργῆσαι est munere defunctum esse. Vide Notam Cl. Gatakeri.]

Συλλειτουργὸς, socius seu collega in obeundo munere quopiam publico.

Συλλειτουργῶ, socius sum in obeundo munere publico.

Λεπτουργὸς, subtilium operum artifex. qui exquisitissimo et subtilissimo artificio opus aliquod conficit. Diod.

Λεπτουργία, confectio operis subtilis: vel etiam opus exquisito et subtili artificio factum.

Λεπτουργέω, ῶ, subtilia opera conficio artificio exquisito. Plutarch. Item pro subtiliter partiri et distinguere. metaphora à subtilibus artificibus, apud Plat. in Polit. ἀλλὰ γὰρ λεπτουργεῖν οὐκ ἀσφαλές.

Λεπτούργημα, idem quod λεπτουργία.

Λεπτουργὴς, subtili artificio præfectus. Hom.

Λεωργὸς, apud Æschyl. initio Promethei vincti variè exp. videlicet ὁ ἔχων ἔργον τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν ἔργα καὶ βουλεύματα, vel ὁ τοὺς λαοὺς ἐργασάμενος. nam finxisse homines creditur Prometheus, de quo dicitur. vel ὁ τοῖς λαοῖς ἔργα παρασχὼν διὰ τοῦ πυρὸς, quoniam ignis quem diis surripuerat, usum hominibus ostendit. vel ὁ ἄξιος γενέσθαι ἔργον καὶ παρανάλωμα λάων, i. lapidum. A Suida exp. ὁ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀποθνήσκων. Item πάντολμος. Bud. quoque pro audaci, temerario, præcipiti et confidenti accipi tradit. Xen. lib. 1. Apomn. νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατόν τε εἶναι καὶ λεωργότατον, confidentissimum et audacissimum. Ab Hesych. exp. κακοῦργος, πανοῦργος.

Λιθουργὸς, qui lapides elaborat, faber qui lapides scalpit et operi aptat. Thuc. lib. 4. Plut. in Pericle.

Λιθουργικὴ, peritia eximendorum lapidum. Lys.

Λιθουργέω, lapides elaboro. Exp. et, in lapides verto.

Λιμνουργὸς, qui circa paludes opus facit, ut qui eas purgat.

Λινουργὸς, qui linum elaborat seu apparat.

Λινουργία, lini confectio seu elaboratio, apud Strab.

Λινεργὴς ἱστὸς, ex lino facta tela. Dionys. de situ orb.

Λιωργὸς, Hesych. κακοῦργος, qui suprà λεωργός.

Λυροεργὸς, qui lyras conficit. [Orph. Arg. 7.]

Μεγαλουργὸς, magnificus.

Μεγαλουργία, magnificentia. Plut. in Fab.

Μεγαλουργὲς, τὸ, grandium rerum conatus.

Μεγεθουργία, operis magnitudo. Philo de mundo.

Μελιτουργὸς, meliturgus, mellarius.

Μελιτουργεῖον, locus ubi mel fit.

Μελιτουργία, mellificatio, opus mellarii. Item mellificium. Aristot. in Polit.

Μεταλλουργὸς, metallicus, qui in terræ visceribus metalla scrutatur et ea elaborat.

Μεταλλουργέω, metalla effodio. Diosc.

Μουσουργὸς, †ὁ, ἡ,† cantor, cantrix, qui musica ratione temperat cantica et modulatur. Xen. Pæd. 4. Athen. 4. Plut. in Erot. et Strabo.

Μουσουργέω, musica ratione tempero et modulor. Greg.

Μουσουργία, modulatio. Lucian.

Ναξιουργὴς, Naxio opere factus: ut, Ναξιουργὴς κάνθαρος, apud Aristoph.

Νεοεργὴς, recens elaboratus seu factus.

Νυκτουργὸς, qui noctu operatur. Æschyl.

Ξιφουργὸς, ensium fabricator. [Aristoph. Pac. 546.]

Ξυλουργὸς, faber lignarius, materiarius.

[Ξυλουργία. Æschyl. Prometh. 449. κοὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσήλους ἴσαν, οὐ ξυλουργίαν.]

Ξυλουργικὸς, ad fabrum lignarium pertinens.

Ξυλουργικὰ, opera lignaria, seu opera à lignario confecta. Eurip. Plut. in Polit. præc.

Ξυλουργέω, exerceo artem fabri lignarii, materiariam factito.

Ὀλβιοεργὸς, beatæ vitæ effector, vel beatum et divitem efficiens, ut, ὀλβιοεργὸς Ἀπόλλων. in Epigr.

Ὀλοεργὸς, maleficus. Hesych.

Ὀμβριμοεργὸς, magna et ardua facinora edens. Suid. †Ὀμβριμόεργος et ὀβριμόεργος, idem. Hes. Th. 996.†

Ὀνοματουργὸς, nominis seu nominum artifex, id est, vocabulorum. Plat. in Cratylo.

Παιδουργὸς, liberorum procreator.

Παιδουργία, liberorum procreatio, ex Plat. de leg. (Soph. Œdip. Tyr. 1272.)

[Παιδουργέω. Eurip. Ion. 174. χωρῶν ἐν δίναις ταῖς Ἀλφείου παιδούργει.]

(Πανεργέτης. Æsch. Ag. 1494.)

Πανουργὴς, astutus, callidus, πανοῦργος.

Πανοῦργος, q. d. ad quodlibet opus promptus, vel qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum. callidus, vafer, versipellis, veteratorius. Aristot. eth. 6. et Dem. pro cor. Item in bonam partem pro solerti, ex proverbiis Solomonis. (Aristoph. R. 35. 80.)

Πανούργως, callidè, vafrè. [Aristoph. Equit. 317.]

Πανουργία, calliditas, vafrities. Herodian. Item, πανουργία laudabilis, apud Basil.

Πανουργέω, ῶ, callidè seu vafrè scelus aliquod admitto. Aristoph. in Pluto. †et Nub. 1312.† (Eurip. Med. 584.)

Πανούργημα, vafrum aliquod factum, scelus aliquod vafrè admissum.

Πανουργεύομαι, ac πανούργευμα, pro πανουργῶ et πανούργημα.

Decomp. Βωμοπανοῦργοι, exp. gloriosi veteratores, apud Aristot. ethic. 4. c. 7.

Καταπανουργεύω, malitiosè ago contra, dolis utor adversum. Suid. cum genit. construi tradit.

Στρεψοδικοπανουργία, versutia in pervertendis causis seu litibus. Aristoph.

Στρεφοδικοπανουργία, idem.

Συμπανουργῶ, colludo et contechnor.

[Παρεργάτης. Eurip. Suppl. 426. Κόμψος γ' ὁ κῆρυξ, καὶ παρεργάτης λόγων.]

Πάρεργος, qui est præter susceptum opus, ad susceptum opus accedens. Plat. in Timæo, ὁ λόγος πάρεργος ὤν. Et πάρεργον ἀνάλωμα, impendia quæ præter destinatam impensam fiunt. (Theoc. ιά. 11.)

Πάρεργον, appendix, accessio. Hinc, ἐν παρέργου χώρᾳ seu μέρει, et ὁδοῦ πάρεργον.

Παρέργως, obiter, perfunctoriè, non accuratè. Synes. (Luc. Epist. ad Nigrin. p. 19.)

Περίεργος, curiosus, anxiam diligentiam aliqua in re adhibens, Xen. Isocr. in epist. Herodian. 4. ¶ Item de re dictum, curiosè accuratus, nimis exquisitus, item supervacaneus, Aristot. Plutarch. symp. 4. Isocr. et alii. (Luc. Nigrin. p. 28.)

Περιέργως, curiosè, nimis accuratè.

Περιεργία, curiositas, item nimis accurata diligentia.

Περιεργάζομαι, curiositate utor, curiosè ago, Plat. in Apol. Socrat. Item curiosè nimium et inaniter laboro vel inquiro, apud Dem. et Plut. in Plat. quæst. et Synes. ep. 81. Item pro, curiosè observo. Chrysost.

Περιεργασία, curiositas. περιεργία.

Decomp. Ἀπερίεργος, non exquisitus, vel non superfluus et supervacaneus. Athen. lib. 6. et alibi.

Ἀπεριέργως, non exquisitè, non superfluè. ut apud Ceb. Theb. ἀπεριέργως κεκοσμημένος.

Πηλουργὸς, qui è luto fictilia vasa conficit, figulus.

Πιθανουργικὸς, effector eorum quæ sunt persuasoria, seu persuadendi vim habentia. [Plat. Sophist.]

Πιθανουργικὴ τέχνη, ars lenocinio verborum utens ad persuadendum accommodato, apud Plat.

Πλαστουργὸς, fictor, idem qui πλάστης.

Πλαστουργέω, ῶ, idem quod πλάττω, fingo, effingo, imitor. Bud. ex Theophyl. Exp. et, formo, unde πλαστουργηθεὶς Christus, apud Damasc.

Πλαστούργημα, effictio, Damasc.

Πλινθουργὸς, qui lateres conficit, vel etiam construit. Poll. [Plat. Theæt. καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν, &c.]

Πλινθουργία, laterum confectio, laterum coctio.

Πλινθουργέω, lateres conficio, lateres coquo. Aristoph. in Plut.

(Πολύεργος. Theoc. κέ. 27.)

Προὔργου, dicitur pro πρὸ ἔργου, id est, quod operæ pretium est, et prævertendum. Aristoph. in Pluto κωλύειν τῶν τι προὔργου ποιεῖν, aliquid eorum quæ in rem præcipuè sunt. προὔργου τι καὶ ἀναγκαῖον, Luc. Dicitur etiam aliquid προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο, vel πρὸς τοῦτο, apud Plat. de rep. Hinc προυργιαίτερον, potius, antiquius. Polyb. οὐδὲν ἐποιήσαντο προυργιαίτερον.

Πρωτουργὸς, primas in opere aliquo partes obtinens, primariò efficiens. Plat. de leg. l. 10. πρωτουργοὶ κινήσεις καὶ δευτερουργοί.

Ῥᾳδιουργὸς, qui facilè ad scelus patrandum impellitur, facinorosus, sceleratus. Plut. de exilio, τοὺς ῥᾳδιουργοὺς φυγαδεύουσι. Interdum exp. veterator, versipellis. Diciturque generaliter etiam de eo qui mala fide in re aliqua versatur, unde et pro adulteratore testamenti, ponitur quem Cic. testamentarium appellat.

Ῥᾳδιουργία, scelus ad quod patrandum facilè quis prorumpit, scelus à projecta quadam audacia profectum, scelus, flagitium, facinus. †promptus animus ad facinus. Xen. Pæd. 1. 6. 29.† Item facinus ejus qui mala fide in re aliqua versatur: unde et pro testamenti suppositione seu adulteratione ponitur à Plut. Exp. et fallacia, item maleficentia: ut Act. c. 13. Item temeritas. Plut. Dicitur et ῥᾳδιουργία, quum quid facilè fit et sine negotio. Xenoph. †Pæd. p. 198. b. segnities.†

Ῥᾳδιουργέω, ῶ, facilè ad scelus aliquod patrandum prorumpo, &c. Plut. †Xen. Pæd. l. 2. 43. e.† Item mala fide in re aliqua versor, mala fide ago. Unde et pro, testamentum supponere apud Plutarch. teste Bud. Item negligo, cesso, sine intentione et cura vivo, segniter negotia obeo: ut operarii qui operis consummationem ad se pertinere non magnopere putant: ut Xen. in Œc. ῥᾳδιουργεῖν ὅλης τῆς ἡμέρας, et ἐώμενοι ῥᾳδιουργεῖν. †et Pæd. 1. 6. 8.†

Ῥᾳδιουργεῖσθαι, etiam pro, cessare supino otio, et prorsus remissum esse, ex eodem Xen. in Laced. Pol.

Ῥᾳδιούργημα, facinus, scelus, flagitium. A Bud. exp. etiam, veteratorium facinus. Luc. in lib. de non temerè credendo calumniæ.

Decomp. Ἀῤῥᾳδιούργητος, non temeratus.

(Σηματουργός. Æsch. S. c. Th. 497.) [ὁ σηματουργὸς δ' οὔτις εὐτελὴς ἄρ' ἦν, &c. Schol. ὁ δὲ ποιήσας τὴν ἀσπίδα, καὶ σημεῖα ἐγγράψας αὐτῇ, &c. Schol. β'. σημείων ἐργάτης.]

Συῤῥᾳδιουργεῖν, unà facinus patrare vel moliri.

Σιδηρουργὸς, qui ferrum tractat seu exercet, faber ferrarius.

Σιδηρουργία, ferraria officina, ferraria fabrica.

Σμηνουργεῖσθαι, dicuntur apes, quum fœtificant et sua examina ponunt. Strabo de apibus loquens, ἐν τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι.

Στηλουργὸς τάφος, sepulchrum in quo extructa erat columna. ex Epigram.

Στιχουργέω, ῶ, versificor, versus facio seu scribo. Eustath.

Στοματουργὸς, ore opus suum conficiens. Eurip. στοματουργὸς ἐπῶν. (Aristoph. R. 847.)

Συνεργὸς, (q. d. cooperator) adjutor. Plut. in Pericle. et Philo de mundo. Interdum cum genit. ut Xenoph. Pæd. 3. συνεργοὺς τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ. (Eurip. Med. 846.)

Συνεργέω, ῶ, adjuvo, prosum, confero. Theophr. de caus. plant. συνεργεῖ πρὸς εὐτροφίαν. Philo de mundo, οὐδὲν εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συνεργεῖ.

[Συνέργημα. Polyb. Hist. lib. 2. ἐχρήσατο συνεργήματι τοιούτῳ τινί.]

[Συνεργία. Diod. Sic. Bibl. διὰ τὴν ἀφ' ἡλίου συνεργίαν καὶ δύναμιν, &c. Demosth. c. Dionysod.]

Ἐπισυνεργέω, (*decomp.*) adjuvo. συνεργέω. Euryphan. Pythag.

Συνεργάτης, operis socius, adjutor. [Συνεργάτις. Eurip. Elect. 100. καὶ φόνου συνεργάτιν λαβὼν, τά γ' εἴσω τειχέων σαφῶς μάθω.]

Ταλαεργὸς, qui patienter et constanter opus facit, patiens et infractus in opere faciendo, patienter laborem subiens ac perferens. Muli epith. Il. ψ'. et Hesiod. in Erg.

Ταλασιουργὸς, lanifex, qui vel quæ lanas tractat. apud Suid. et apud Athen. l. 14.

Ταλασιουργία, lanificium.

Ταλασιουργικὸς, pertinens ad lanificas, qui ad lanificium requiritur: ut, ταλασιουργικὰ σκεύη, quæ ad lanificia pertinent, Apud Xenoph.

Ταλασιουργέω, ῶ, lanas tracto, lanariam factito, lanarius sum. Xen.

Ταχυεργὴς, celer in opere aliquo: seu acer, aut etiam promptus manu. Bud. ex App.

Ταχυεργία, celeritas, quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio, celeritas rei conficiendæ: apud eundem. Utitur et Xen. Pæd. 7.

Τελεσιουργὸς, (q. d. perfector vel effector operis) perfector seu effector. Apud Plutarch. τελεσιουργὸς τῶν ὑποσχέσεων, effector promissorum. Item efficax: ut idem de liberorum institut. καὶ τελεσιουργὸς ἐπιμέλεια. Et ex eodem, τελεσιουργὸς δύναμις, vis ad perficiendum efficax.

Τελεσιουργία, perfectio operis seu effectio, vel perfectio seu effectio, aut etiam efficacia.

Τελεσιουργέω, ῶ, (q. d. perficio opus) perficio, conficio, Luc. Item pro initiare, apud Dionys. Areop.

Τελεσιούργημα, operis confectio seu absolutio. Polyb.

Τελετουργὸς δύναμις, à Dionys. Areop. appellatur vis divina operans in sacramentis Ecclesiasticis.

Τελετουργία, pro consecratione seu initiatione, apud eundem.

Τελετουργῶ, consecro, initio, dedico: apud eundem.

Τερατουργὸς, q. d. monstrificus: ut dicuntur artes et gemmæ monstrificæ, i. quæ monstrosos et inusitatos insolentesque effectus edunt. Dicitur et de homine monstrifico, i. qui monstrosa quædam efficit et nusquam visa, veluti præstigiatores.

Τερατουργέω, ῶ, monstrosa et prodigiosa efficio, monstra et portenta edo.

Τερατούργημα, ejusmodi monstrosum effectum, seu opus prodigiosum, vel etiam facinus portentosum et monstrificum.

Τερατουργία, effectus ejusmodi prodigiosi operis, et ipsa

actio edendi opus aliquod monstrosum. Sæpè et pro *τερατούργημα* accipitur. Theod. in hist. Ecclesiast.

Τεχνουργέω, artificiosè conficio, arte facio.

Τεχνούργημα, factum artificiosum, seu techna.

Ὑαλουργὸς, et *ὑελουργὸς*, qui vitra conficit, vitrarius. Diosc.

Ὑαλουργεῖον, et *ὑελουργεῖον*, officina vitraria, locus ubi vitra fiunt.

Ὑληουργὸς, lignarius faber. Apoll. Rhod. Arg. l. 2.

Ὑλουργὸς, idem. Poll.

Ὑλουργία, ἡ, opus materiarium, vel ars lignaria. Poll. l. 7. c. 24.

Ὑπουργὸς, adjutor, qui operam navat, qui officium aliquod seu obsequium præstat. Item minister. apud Luc. Sic et apud Phil. *πάντα τὰ τῶν δημιουργῶν καὶ τὰ ὑπουργῶν δρᾶν ἀναγκαζόμενοι.*

Ὑποεργὸς, poëticè, idem. † Apollon. 1. 226.†

Ὑπουργία, adjumentum, officium, ministerium. Plut. symp. 4.

Ὑπουργέω, ῶ, operam navo, adjuvo, inservio, obsequor. Thuc. 1. *φίλον τε γὰρ ἡγοῦνται τὸν ὑπουργοῦντα.* Dicitur etiam *ὑπουργῶ σοι τοῦτο*: ut apud Plut. in Rom. Et cum solo accus. apud Thuc. l. 7. *ἃ τὰ ἐπὶ τούτοις οἱ ἐπιβάται ὑπουργῶσιν*, i. exequantur. (Eurip. Med. 621. Æschyl. Pr. 636. Ch. 959.)

Ὑπούργημα, et *ὑπούργησις*, ministerium, obsequium.

Decomp. *Ἀνθυπουργέω*, ῶ, vicissim operam navo, vicissim inservio, vicissim officium præsto, seu mutuum officium. [Eurip. Hippol. 998. *Ἀλλ' οἷσιν αἰδὼς, μήτ' ἀπαγγέλλειν κακὰ, Μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις.* Plut. de Amic. Multitud. *καὶ οὐ μνημονεύουσιν ὅτι δεῖ πολλοῖς εἰς ἃ δεῖται χρώμενον, πολλοῖς δεομένοις ἀνθυπουργεῖν.* Herodot. Hist. lib. 3. §. 133. *ὁ δὲ, φὰς ὑγιέα ποιήσειν, ἐξορκοῖ μιν, ἦ μὴν οἱ ἀντυπουργήσειν ἐκείνην τοῦτο τὸ ἂν αὐτῆς δεηθῇ.*]

Ἀνθυπούργημα, et *ἀνθυπούργησις*, officium quod vicissim præstatur, mutuum officium.

Προσυπουργεῖσθαι, ab Hesychio exp. *ὑπηρετεῖσθαι.*

Συνυπουργέω, ῶ, unà subservio, unà operam confero. 2 Cor. c. 1.

(*Φασγανουργός.* Æsch. Ch. 645.)

Φαυλουργὸς, malus artifex. [Soph. Philoct. 35.]

Φλαυρουργὸς, idem. Apud Soph. exp. qui parva mala patravit et levia.

Φιλεργὸς, operis amans, operi deditus, sedulus: ut, *φιλεργὸς μέλισσα*, Naz. apis laboriosa. *Φιλεργία*, sedulitas, Xen. in Œcon. et pro eodem, *Φιλοεργία*, apud Aristot. rhet. l. 1.

Φιλεργῶ, sedulus sum, sedulitate utor.

Φυγεργὸς, fugiens opus, seu opera. fugitans laboris. iners, socors.

Φυτοεργὸς, vel *φυτουργὸς*, q. d. qui circa plantas opus facit, qui plantis laborem impendit, seu plantarum culturæ. (Soph. Œdip. Tyr. 1496. Æsch. Suppl. 600.) Plato lib. 10. de repub. Deum *φυτουργὸν* appellat, quasi formarum seu idearum conditorem.

Φυτουργέω, ῶ, circa plantas opus facio, plantis laborem impendo, plantas colo, et sero curoque. Apud Phil. de mundo, *Τούτων οὐδὲν οὐδεὶς ἱκανὸς ἐντὸς φυτουργῆσαι.* Bud. interpr. instar plantæ pangere.

Φυτούργημα, apud Poll. pro ipsa actione plantas colendi. Exponitur etiam, plantatio, consitio. Item locus consitus.

Φυτουργία, idem. Phil. de mundo.

Φυτουργικὸς, οῦ, ὁ, ad *φυτουργίαν* pertinens. *Φυτουργικὸς πόνος*, labor qui impenditur culturæ plantarum. ¶ Item, peritus culturæ plantarum.

Χαλκουργὸς, qui æs tractat et elaborat, qui æra fabricatur, faber ærarius. Aristot.

Χαλκουργικὴ, sub. *τέχνη*, ars æraria.

Χαλκουργέω, ῶ, æs præparo, ut metallarius.

Χαλκούργημα, opus à chalcurgo confectum. Quidam exp. signum æneum.

Χαλκουργεῖον, officina æraria.

Χειρουργὸς, qui manu operatur, qui manu opus facit. Exponitur etiam, opifex, operarius. In qua signif. dicitur et *χειροέργατης.* ¶ Item peculiari signif. chirurgus, is qui medicas manus alicui admovet, qui morbos, qui in solutione continui aut in partium externarum immoderatione consistunt, tollit sectione, ustione, restitutione in naturalem situm, et medicamentis foris appositis.

Χειρουργία, actio vel operatio quæ fit manibus. Dicitur de omni arte, quæ actionem habet manuum cum cognitione conjunctam. Plat. in Polit. ¶ Item curatio quam adhibet chirurgus. Gal. Diosc.

Χειρουργικὸς, ut, *χειρουργικὴ τέχνη*, vel *ἐπιστήμη*, apud Aristot. Pol. lib. 8. scientia quæ in manuum operatione versatur, i. quæ manibus exercetur, seu quæ manus opera indiget. Item *χειρουργικὸς*, chirurgicus, ad chirurgiam pertinens. Et, *χειρουργικὴ τέχνη* vel *ἐπιστήμη*, ea pars medicinæ quæ sectione et ustione aliisque, quæ dicta sunt, uti docet.

Χειρουργέω, ῶ, manibus operor seu opus facio. Item simpl. operor: ut, *τὰ ἱερὰ χειρουργεῖν*, sacris operari, apud Isæum. Apud Aristot. Pol. l. 8. *χειρουργεῖν* dicitur qui manu instrumenta musica pulsat. Apud Athen. *κεχειρουργημένον ὄψον*, opsonium cui coquus manus adhibuit. Item fabricor, ædifico: ut apud Plat. in Atlantico, *καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκεχειρούργητο*, multa gymnasia ædificata erant. ¶ Item, manu perpetro facinus, apud Aristot. et Æschin. in orat. *περὶ παραπρ.* ¶ Item medicam manum admoveo, &c. Item curo per chirurgiam seu utendo arte chirurgiæ. Hippocr. Gal. et in anthol. epig. l. 2.

Χειρούργημα, τὸ, opus manu factum, opificium. Plat. in Polit.

Decomp. *Ἐγχειρουργέω*, idem quod *χειρουργέω.* Greg.

Συγχειρουργέω, unà operor. apud Isæum.

Χλαμυδουργὸς, qui conficit chlamydes.

Χλαμυδουργία, ars conficiendi chlamydes, apud Xen. in Apomn.

Χλαμυδουργικὸς, qui ad *χλαμυδουργὸν* pertinet.

Χρηστουργία, boni operis actio, vel bonum opus. Suid.

Χρυσουργὸς, aurifex. ex lib. Sap.

Χρυσουργέω, ῶ, aurum tracto et elaboro.

Ὠμοεργὸς, q. d. *ὠμοεργὸς*, qui crudelia patrat facinora, ideoque crudelis, sævus, vel etiam qui crudelia patravit: *ὁ ὠμὰ ἐοργὼς*, Hesych.

Composita ex ἀργὸς, ὁ, velox.

Γλωσσαργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, garrulus, loquutuleius, blatero, linguax, nugo, *ταχύγλωσσος.* Hesych.

Γλωσσαργία, garrulitas, loquacitas. Athen. Apud Luc. in Lexiph. exp. linguæ ignavia.

Λήθαργος, qui citò obliviscitur alicujus rei: *ὁ τῇ λήθῃ ταχύς.* Dicuntur et equi *λήθαργοι*, qui natura sua ignavi et torpidi sunt, ac calcarium citò obliviscuntur. ¶ Item *λήθαργος*, sive *ληθαργία*, morbus est, quem Latini veternum appellant: marcor et inexpugnabilis penè dormiendi necessitas. Cels. l. 3. c. 20.

[*Ληθαργέω.* Pind. Nem. Od. vi. 30. Schol. *ὁ δὲ παρὼν Ἀλκιμίδης οὐκ ἐποίησε ληθαργησθῆναι τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, μὴ ἀργησάντων τῶν ἀγωνισμάτων.*]

Ληθαργικὸς, qui eo morbo laborat, veternosus.

Ληθαργίζω, lethargo laboro, inexcitabili somno oppressus sum.

Εὐληθάργητος, qui facile labitur in lethargum.

Λίταργος, velox, celer, *ἀργός.* Suid.

Λιταργίζειν, festinare, celeri gradu proficisci. Aristoph. in Pace. ubi schol. derivat *παρὰ τὸ λίαν ἀργόν.*

Λιταργισμὸς, οῦ, ὁ, rapidus cursus aut fuga. Item, saltus, seu saltus lascivi, ut scribit idem schol. Aristoph. [Nub. 1255.]

Ἀπολιταργίζειν, celeri gradu à foribus se proripere. Aristoph. in Nub. ubi schol. *λίτην* dici januam scribit. Exponit etiam *ἀποσκιρτᾶν.*

Πόδαργος, celeres pedes habens, *πόδας ἀργὸς*, seu *πόδας ὠκὺς*, Eustat. Vide et in *Ἀργὸς*, i. albus.

Composita ab ἐργάζομαι.

Ἀνέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incultus, inelaboratus, rudis. Luc. *γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον.* Item qui factus seu fabrefactus non fuit. Herodian. l. 5. *εἰκόνα ἡλίου ἀνέργαστον εἶναι θέλουσι.*

Ἀπεργάζομαι, efficio. † Xen. Pæd. p. 205. d. perficere. p. 242. d.† Plato in Tim. *ἓν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον.* Cicero interpr. unum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam facio seu conficio, fingo: ut *οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα.* Xen. ¶ Interdum pass. signif. ut, *ἀπείργαστο τελέως*, Plut. effectus erat omninò, absolutus erat.

Ἀπεργασία, effectus. Apud Plat. *τελεωτάτη ἀπεργασία*, absolutio. (Aristot. de Art. Poët.)

Ἀπεργαστικὸς, idem quod *ἐργαστικός.*

Decomp. *Ἐναπεργάζομαι*, facio seu efficio in: ut apud Isocr. in Areop. *τοσοῦτον ἐκεῖνοι φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο*, tantum in malis effecerunt metum, i. tantum improbis metum incusserunt. Exponitur etiam fabricor, conficio.

Συναπεργάζομαι, conficio, simul efficio, in re aliqua efficienda juvo, in re conficienda meam operam accommodo, actioni subservio, ut fabularum actores scriptoresve *συναπεργάζεσθαι* dicuntur, quum gestu, habitu, totaque actione rem, quæ geritur, ita referunt, et imitatione repræsentant, ut hæc subjecta oculis appareat, nec narrari, sed fieri videatur. Aristot. in poëtica: *δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάναι, καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον.* ubi tamen interpr. eloquutione construere. Ibidem, *ὅσα δὲ δυνατὸν καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον ποιεῖν.*

Διεργάζομαι, elaboro, excolo. Et, *διεργάζομαι γῆν*, colo terram, subigo. Theophr. et *διειργασμένη γῆ*, culta terra. Item corrumpo, vitio. Bud. ex Pausania. Et pass. *διέργαστο ἂν τὰ Περσέων πράγματα*, ex Herodoto, actum fuisset de rebus Persarum. ¶ Item interficio. Plutarch. de Lucret. *ἑαυτὴν διεργασαμένη.*

Decomp. *Ἀδιέργαστος*, ου, ὁ καὶ ἡ, inelaboratus. Isocr. ad Phil. *ἐγὼ δὲ ὁρῶ τόπον ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀδιέργαστον*, inexplicatum, absolutum, difficilem.

Προδιεργάζομαι, antè elaboro. Item pass. *γλῶττα προδιεργάζεται*, apud Aristot. [Eth. Nicom. p. 470. 1. Ed. Ox.]

Δυσέργαστος, factu difficilis.

Ἐνεργάζομαι, facio in: ut, *ἐνεργάζεσθαι γλῶσσαν τῷ στόματι*, facere linguam in ore. Sæpe exp. ingenero. Plutarch. *τοῦτο δὲ ψευδεῖς ἐνεργάζεται καὶ πιθανὰς φαντασίας*, ingenerat, efficit. Idem in Numa, *ἐνεργάζεται ταύτην τὴν διάθεσιν ὑπηκόοις.* Apud eundem in Lycurgo, itemque Polyb. *ἐνεργάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός.*

Ἐξεργάζομαι, perficio, absolvo, effectum reddo. (Æsch. Pers. 761. Ag. 1388. Eurip. Med. 919.) Xen. † Pæd. l. 6. p. 160. b.† Exp. perpetro, apud Pausaniam de Atreo, *ἀλλὰ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ᾀδόμενα δεῖπνα ἐξειργάσατο.* Item everto, destruo, occido. Bud. ex Herodoto. Passivè etiam sæpe sumitur: ut, *ἐξειργάσθη ὑπὸ Αἰμυλίου*, Plutarch. in Numa. Sic *τοὐξειργασμένον*, Sophocl. in Ajace. Item *ἐξειργάσμεθα*, actum est de nobis, periimus, ex Euripide.

Ἐξειργασμένως, perfectè, ad amussim.

Ἐξεργασία, absolutio. Fab. l. 8. c. 3. de ornatu loquens, *ἐξεργασία* est in efficiendo opere proposito: cui adjicitur *ἐπεξεργασία*, repetitio probationis ejusdem, et cumulus ex abundanti.

Ἐξεργαστικὸς, ad perficiendum idoneus. [Xenoph. Memorab. lib. 4. §. 4. *Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς εὐφυεστάτους, — καὶ ἐξεργαστικωτάτους ὧν ἂν ἐγχειρῶσι — ὠφελιμωτάτους γίγνεσθαι.*] Et, *τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας*, ex Macc. 2. effectio rei.

Decomp. *Ἐπεξεργάζομαι*, (q. d. superefficio) effectum opus expolio. Item absolvo. Basil. Item efficio. Demosth. [Soph. Antig. 1298. *Αἶ αἶ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω.* Schol. *ἐπέσφαξας.* Apoll. Rhod. Arg. iv. 247. Schol. Demosth. Orat. de Cor. *ἣν δ' ἐπεξειργάσατο, — ὃ πᾶσι τοῖς προτέροις ἐπέθηκε τέλος.*]

Ἐπεξεργασία, operis consummatio et expolitio. De qua voce vide in *ἐξεργασία.*

Ἐπεξεργαστικῶς, cum quadam operis expolitione: unde *ἐπεξεργαστικώτερον*, exponitur apud Basilium, exactius, perfectius.

Προσεπεξεργάζομαι, ad expolitionem operis aliam addo, insuper expolio, exactissimè tracto.

Προσεπεξεργασία, apud Rhetores, expolitio secunda.

Ἐπεργάζομαι, colo, aro, subigo. Luc. *τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος.* Ab Æschine autem poni ait Budæus pro colere, vel iterum colere. Idem scribit sibi videri Platonem uti verbo *ἐπεργάζεσθαι* pro plus æquo arare, plus agro suo arare, et ejus terminos egredi. Affert præterea ex Pausania pro sculpere, seu in summo sculpere. et *ἐπειργασμένον*, pro affabre facto. Apud Nazianz. *ἐπεργασθήτω τὸ τάλαντον*, exp. exerceat talentum.

Ἐπεργασία, jus arandi inter se, communio culturæ inter duos populos. † Xen. Pæd. l. 3. p. 74. d.† Item aratio quæ fit ultra terminos. Vide Platonem apud Bud. Et simpliciter pro aratione seu cultura (sicut *ἐπεργάζομαι*, pro aro, colo) apud Thucyd. lib. 1. *ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς*, objicientes Megarensibus culturam agri sacri.

Κατεργάζομαι, conficio, effectum reddo, perficio, perago. (Æsch. Ag. 535. Eurip. Phœniss. 1023. Soph. Tr. 1110.) Xenoph. Apud Platonem accipitur et pro, subjicio mihi, item supero: unde et Thucyd. *κατεργάσασθαι* et *κρατῆσαι* alicubi pro eodem dixit. Sic Herodotus, *κατέργαστο τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος*, gens à Cyro subacta erat. Item conficio, i. concoquo. Bud. ex Theophr. Item conficio, i. consumo, profligo, et interficio, Herodian. 3. *ῥᾳδίως κατεργασάμενος πρεσβύτην τε καὶ παιδάριον.* † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c.† Item pro simplici *ἐργάζομαι*: ut Andocides 21. *ἐὰν στρατηγοὶ γενόμενοι καλόν τι τὴν πόλιν κατεργάζωνται.* Et, *κατεργαζομένη γῆ.* Theophr. terra culta.

Κατεργασία, confectio, item opificium. Bud. Et, *κατεργασία γῆς*, Theophr. aratio, subactio. Item *κατεργασία τροφῆς*, concoctio.

Decomp. *Ἀκατέργαστος*, inelaboratus, impolitus, rudis. Dion. Longin.

Δυσκατέργαστος, qui non facilè confici seu effici potest. Xenoph. apomn. 4.

Εὐκατέργαστος, qui facilè confici seu effici potest, effectu facilis, Aristot. Rhet. l. 1. Interdum, superatu facilis. At *γῆ* dicitur *εὐκατέργαστος*, terra quæ facilè subigitur. Item concoctu facilis. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 6. *ἣν ἐγὼ ὑπήκοον ποιήσασθαι ἔτι εὐκατεργαστότερον ἡγοῦμαι εἶναι ἢ τὴν Ἑλλάδα.* Memorab. lib. 5.]

Συγκατεργάζομαι, unà conficio, adjuvo in conficiendo seu efficiendo: ut, *συγκατεργάζομαί σοι τὴν ἀρχήν.* ex Herodot. te adjuvo ad regnum occupandum.

Περιεργάζομαι, vide supra in *περίεργος.*

Προεργάζομαι, priùs seu antè conficio. Thucyd. l. 8.

Προσεργάζομαι, præterea facio seu efficio, aliquid operis addo. [Herod. lib. 6.]

Συνεργάζομαι, conficio, subigo, Bud. ex Theophr. *οὐ συνειργασμένοι λίθοι*, ex Thuc. lapides non coagmentati, vel non politi.

Ὑπεργάζομαι, clam facio, seu efficio, Plutarch. in Galba. (Eurip. Med. 872.) Et pro *προεργάζομαι*, ut Xen. *τῷ σπόρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι*: quod alibi *προεργάζεσθαι.* Et pro subigere, (de terra dictum) ex Philone de mundo, *τὴν σκληρόγεων ὑπεργάζεσθαι.*

Προσυπεργάζομαι, (*decomp.*) subministro, *ὑπηρετέομαι*. Plut. in Solone.

Προϋπεργάζομαι, (*decomp.*) antè efficio clam.

Προϋπεργασία, apud rhetores exp. præmunitio, qua ante utimur, ut confirmetur id quod subjecturi sumus: ut si testem producturi, antè ei fidem habendam esse doceamus.

ἘΡΈΒΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, cicer. leguminis genus, de quo Dioscor. et Gal. ¶ Item pudendum virile: ut testatur Aristoph. schol. in Acharn. *τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους*. itidemque in Ran. (553.)

Ἐρεβίνθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, cicerinus, è cicere factus. *Ἐρεβίνθινος Διόνυσος*, cicerinus Bacchus: proverb. apud Hesych. et Suid.

Ἐρεβίνθειος, idem quod *ἐρεβίνθινος*.

Ἐρεβινθιαῖος, pro eodem: ut, *ἐρεβινθιαῖον μέγεθος*, Diosc. magnitudo quanta est ciceris.

Ἐρεβινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedentibus: ut, *ἐρεβινθῶδες φύλλον*, ex Theophr. hist. pl. l. 6. pro folio ciceris. Item ciceri similis, ciceris speciem præ se ferens.

ἜΡΕΒΟΣ, εος, τὸ, erebus, orcus, inferi, orci tenebræ, seu caligo. Od. κ'. *Εἰς ἔρεβος στρέψας*. Il. θ'. *Ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο*. Hesiod. in Theog. †123.† *Ἐκ χάεος δ' ἔρεβός τε μέλαινά τε νὺξ ἐγένοντο*. ☞ Quidam ab *ἔρα*, i. terra: alii ab *ἐρέφω* (tego) deduci putant, quòd à terra tegatur.

Ἐρεβόθεν, ex erebo, ex orco, ex orci tenebris: aut simpl. è tenebris. [Eurip. Orest. 174. *Πότνια, πότνια νὺξ —— Ἐρεβόθεν ἴθι*. Schol. *τουτέστιν ἀπὸ χάους*.]

Ἐρεβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenebrosus, profundus.

Ἐρεβεννὸς, οῦ, ὁ, tenebrosus, caliginosus. Il. χ'. *νεφέων ἐρεβεννῶν*. Et, *νὺξ ἐρεβεννὴ*, apud Hesiod. † Theog. 213.†

Ἐρεμνὸς, dici existimatur, quasi *ἐρεβεννὸς*, tenebrosus, caliginosus, niger. Il. δ'. *ἐρεμνὴν αἰγίδα*, Eustath. expon. *σκοτεινήν*. Sic. *ἐρεμνὸν αἷμα*, apud Soph. idem quod *κελαινὸν*, Homer. Exponitur etiam terribilis, horrendus. (Æsch. Ag. 1399.)

ἘΡΈΘΩ, irrito, prorito, lacesso. Il. ά. *ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδίοις ἐπέεσσι*, pro *ἐρέθῃ*. (Theoc. κά. 21.) ☞ Eust. dicit *ἐρέθειν* esse *εἰς ἔριν θυμικὴν παρακινεῖν*: alibi autem derivat ab *εἴρω*, i. *εἰς μάχην συμπλέκω*.

Ἐρεθίζω, F. *ίσω*, idem quod *ἐρέθω*. Il. ά. *μή μ' ἐρέθιζε*. (Theoc. κϛ'. 2.) Utitur et Diosc. et Synes. ep. 57.

(*Ἐρεθίζομαι*. Eurip. Med. 1121.)

Ἐρέθισμα, τὸ, irritamen, irritamentum, apud Athen. lib. 13. et Appian. † Aristoph. Nub. 311. *χορῶν ἐρεθίσματα*, illic est cantus, quo incitatur animus. ut Kusterus ad hunc locum.†

Ἐρεθισμὸς, οῦ, ὁ, irritatio, proritatio, provocatio. Hippocr. aphor. lib. 1. Apud Diosc. *ἐρεθισμοὶ ἐντέρων*, exp. intestinorum rosiones.

Ἐρεθιστὴς, οῦ, ὁ, irritator, provocator.

Ἐρεθιστικὸς, irritatorius, proritandi seu provocandi vim habens.

Composita.

Ἀνερεθίζω, irrito, instigo, ad iram provoco.

Ἀνερεθίζομαι, irritor, instigor, ad iram provocor, seu incitor. Thuc. *παντὶ δὲ τρόπῳ ἀνηρέθιστο ἡ πόλις*. [lib. 1. §. 21. Schol. *Ἀνηρέθιστο. διεγείρετο*. Huic exemplo addas, Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. c. 6. §. 6. *ὁ δὲ Κλέανδρος ὑπὸ τοῦ Δεξίππου ἀνερεθιζόμενος, καὶ αὐτὸς ἀχθεσθεὶς*, &c. Memorab. lib. 3. c. 5. §. 7. *πῶς ἂν αὐτοὺς προτρεψαίμεθα πάλιν ἀνερεθισθῆναι τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς τε καὶ εὐκλείας καὶ εὐδαιμονίας*. Aristoph. Thesm. 69. Schol. 1187.]

Διερεθίζω, irrito. Appian. *Διερέθισμα*, irritamentum.

Ἐξερεθίζω, irrito, prorito. [Pind. Pyth. H. 15. *Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων Μάθεν, παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων*.]

Ἐπερεθίζω, idem. *Ἐπερεθισμὸς, οῦ, ὁ*, irritatio, proritatio.

Εὐερέθιστος, facilè irritabilis, iracundus. ex Strab.

Κατερεθίζω, irrito, seu incito. Gaza de senect.

Ὑπερεθίζω, q. d. subirrito, aliquantum irrito.

ἘΡΕΙ'ΔΩ, f. *είσω*, figo, firmo, fulcio. Eurip. *εἰς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα*. (Æsch. Ag. 1013. Aristoph. R. 945. Theoc. ζ. 70. 104. κά. 62.) In Epigr. *ἐπ' ἐμοὶ ἐρείδοι ἴχνος*. Apoll. Arg. 1. *ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας*. Interdum accipitur neutraliter pro incumbere seu decumbere, itemque pro ingruere. † *ἐρείδουσιν πάντες εἰς Ὑπέρβολον*, ingruunt, invehunt omnes in Hyperbolum. Aristoph. Nub. 558.† Gal. ad Glauc. l. 1. *εἰ δι' ὅλης αὐτῆς ἐντέταται τὸ ἄλγημα πυθόμενος, ἢ κατά τινα τῶν μορίων ἐρείδει σφοδρότερον*. Plut. in Numa, *νέφους ἐπὶ τὴν γῆν ἐρείσαντος ἅμα ζάλῃ*. Idem in Crasso, *πνεῦμα δὲ νέφει καὶ πρηστῆρι μεμιγμένον ἐρεῖσαν αὐτοῦ κατὰ τῆς σχεδίας*. ¶ Apud Aristoph. in equit. *ἐρείδειν κρημνοὺς*, expon. ejaculari. ¶ Apud eundem in Concion. *ζητοῦσιν ἐρείδειν*, expon. *ὀχεύειν*, coire. ¶ Ex eodem in Ran. aff. et pro *συντόμως τι ποιεῖν*. vide schol.

Ἐρείδομαι, interdum pro pedem figere, firmari, sistere se, ut inquit Bud. ex Greg. Particip. *ἐρεισάμενος*, innixus, nixus: ut Il. β'. *τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος* cui sceptro innixus. Apoll. Arg. 1. *ἐρειδομένη βάκτρῳ*. Apud Hom. Il. ή. *ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη*, exp. stratus est. (cum Dat. Æschyl. Ag. 64. Ch. 644.)

Ἔρεισμα, τὸ, firmamentum, fulcimentum, fultura. Exp. et columen. apud Luc. *τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων*. (Theoc. κά. 12.)

Composita.

Ἀντερείδω, contrà fulcio, vel ex adverso fulcio. Item obnitor: ut Bud. exp. apud Luc. *καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὁμῶς ἀντιβαίνοντες καὶ ὕπτιοι ἀντερείδοντες*. Est etiam renitor, non cedo: ut quæ præ duritie non cedunt tactui. Xen. Pæd. 8. *ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ τάπιδες*. Apud Plut. *ἀντερείδει τοῖς βαρβάροις*, exp. barbaris resistit.

Ἀντέρεισμα, et *ἀντέρεισις*, renixus, obnixa firmitas.

Ἀντηρὶς, ίδος, ἡ, lignum vel pila structuram inclinatam fulciens: tibicen. Item *ἀντηρίδες*, structuræ lapideæ, ædificia editiora utrinque fulcientes. Thuc. Habetur et *ἀντῆρις* ac *ἀντήρεις*, *εἶδος*, apud Eust. Et, *ἀντύρης πληγὴ*, plaga quæ alicui infligitur firmata manu adversus eum. Vide et comp. ab *Ἐρέσσω*.

Ἀντήρειος, stamen et regula, quæ à tergo ostii posita, ipsum apertum renixu suo repetit et claudit. ab *ἀντερείδω*.

Ἀπερείδω, vel *ἀπερείδομαι*, firmiter figo: ut, *ἀπερείδω τὴν βάσιν*. Item firmiter adigo; infligo, impingo, incutio. Plut. de nece Cæs. *εἰς ἓν ἀπερειδόμενοι σῶμα πληγὰς τοσαύτας*. Item *ἀπερείδομαι*, incumbo, innitor. Synes. de insomn. *καὶ τὸ τοῦ δακτύλου κακὸν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται*. Metaph. Polyb. *ἀπερείδοντο ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας*, incumbebant in fœdera, in fœderibus præcipuè defensionis vim ponebant. In epist. Phal. *ἀπερείσασθαι τὸν βίον*, effundere vitam et projicere. (Aristoph. R. 1133.)

Ἀπέρεισις, innixus seu actio ipsa innitendi, aut incumbendi.

Decomp. *Ἐναπερείδομαι*, idem ferè quod *ἐναποσκήπτω*.

Ἐπαπερείδω, sic dicitur ut *ἀπερείδω*.

Ἐπαπερείδομαι, innitor, fulcio me.

Συνεπαπερείδω, una et simul impingo.

Προσαπερείδομαι, aff. pro annitor. [Polyb. Hist. lib. 3. *ἐπίεζον δὲ, καὶ προσαπηρείδοντο παρ' ὅλην τὴν δικαιολογίαν*, &c.]

Συναπερείδω, impingo, infligo: ut, *συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν*, ex Plut. in Cic.

Διερείδω, infigo. *Διερείδομαι*, innitor. Eurip. [Hec. 65. *Κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι χερὸς διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα*. Troad. 150.]

Ἐνερείδω, impingo, illido. *ἐνερείσατο γαίῃ*, terræ illisus est. Apoll. Apud Diosc. lib. 3. cap. 26. *ἐνερεικότα στομάχῳ*, quæ stomacho inhæserunt.

Ἐξερείδω, fulcio. Exp. et roboro.

Ἐπερείδω, infigo, validè firmo et impingo, seu imprimo. Il. ή. *ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον*.

Ἐπερείδομαι, incumbo, nitor. Apud Gal. *τὴν διάνοιαν ἐπερειδόμεθα*, activè.

Ἐπερεισμὸς, infixio.

Ἐπέρεισις, illisus: ut, *ὀδόντων ἐπέρεισις*. Diosc. dentium illisus. Item pro applicatione intellectus, et incubitu in rem intelligibilem, et quasi impressione, apud Themist.

Decomp. *Συνεπερείδω*, *simul infigo, &c.*

Κατερείδω, exp. superimpono.

Προσερείδω, affigo, allido: allido, ut telum vibratum, inquit Bud. Vel pass. allidor, affigor.

Συνερείδω, defigo. Item impingo, incumbo, impressionem facio. Bud. ex Polyb. (Theoc. κϛ'. 68.)

Συνερείδομαι, infigor: ut Eurip. *χέρας δεσμοῖς συνερεισθέντες*, infixi manus vinculis, i. habentes manus infixas.

Συνερειστικὸς, suo nixu se continens. Plut.

Ὑπερείδω, suffulcio, fulcio, sustineo: ut, *ὑπερείδων ὀροφὴν κίων*, Plut. in Rom. columna tectum fulciens. Item confirmo, animum addo timenti, et eum recreo. Bud. ex Herodiano.

Ὑπέρεισμα, fulcimentum, fultura, sustentaculum.

Ὑπέρεισις, idem.

Ὑπερειστικὸς, (q. d. fultorius) ad fulciendum seu sustentandum aptus: ut, *ὑπερειστικὴ βακτηρία*, ex Greg.

ἘΡΕΙ'ΚΩ, f. *ξω*, frango, confringo, contundo, idem quod *ῥήσσω*, inquit Eust. Hesiod. † Asp. 286.† —— *οἱ δ' ἀροτῆρες Ἤρεικον χθόνα δῖαν*. (Æsch. Pers. 1065. Ag. 664.) ¶ Item neutraliter, frangor, confringor: ut Iliad. ρ'. *Ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ*. Eustathius enim hic *ἤρικε* expon. *ἐσχίσθη*, et *ἐῤῥάγη*. Pro eodem legitur et *ἐρίκω*, apud Hippocr. *γυναικ.* lib. 2. *ζειὰς ἐρίξαντα ξὺν τοῖσι κελύφεσι*. Et alibi.

Ἐρείκομαι, frangor, confringor, findor. Il. ν'. v. 441. *Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί*. Pro eodem scribitur et *ἐρίκομαι*.

Ἔρειξις, εως, ἡ, fractio, vel fissio.

Ἐρεικτὸς, exp. confractus, fresus, vel fissus: ut, *ὄσπρια ἐρεικτὰ*, *ἔτνος ἐρεικτὸν*, faba fresa, lomentum Pro eodem legitur et *ἐρικτός*: ut Levit. c. 2. et apud Hippocr. *γυναικ.* lib. 2. Invenitur et *ἐρηκτός*.

Ἐρεγμὸς, οῦ, ὁ, faba fresa fractaque, molam tamen nondum experta nec in farinam redacta, sed cruda adhuc et incocta. De aliis etiam leguminibus, itemque radicibus eodem modo fractis dicitur, nomine ipsorum apposito: ut, *κριθῆς ἐρεγμὸς*, et *ἴρεως* aut *πτισσάνης* aut *ὀρόβου*. Invenitur scriptum et *ἐριγμός*. Apud Erotianum dicitur *ἐρεγμὸς*, propriè significare, in duas partes divisam fabam.

Ἔρεγμα, τὸ, idem quod *ἐρεγμός*. Pro quo invenitur et *ἔριγμα*.

Ἐρέγμη, pro pulmento quodam ex leguminibus confractis, apud Aristoph.

Ἐρέγμινος, (adject.) ut, *ἐρέγμινον ἄλευρον*, Diosc. farina ex fabis fresis. Quidam interpr. fabæ lomentum.

Ἐρείκη, ἡ, erice: arbor fruticosa, de qua Diosc. l. 1. c. 18. Scribitur et *ἐρίκη*. Hujus meminit et Plut. in lib. de Iside et Osiride, Eust. ab *ἐρείκω* deducit. (Æsch. Ag. 303. Theoc. Id. 5. 64.)

Ἐρεικαῖον μέλι, mel sylvestre, ex arboris illius floribus collectum.

Ἐρεικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, erica abundans.

Ἐρείκιδες, Hippocrati sunt ordea crassiùs divisa: ut Gal. expon. Scribitur et *ἐρίκιδες*.

Ἐρείκιον, Gal. ait esse dictum *τὸ ἰτρίον*, quòd sit *εὔθραυστον*, i. facilè frangibile, seu facilè friabile.

Ἐρικώδης. Suidæ est locus diruptus ac scissus.

Composita.

Ἀνέρεικτος, sive *ἀνέρεκτος*, qui fresus fractusque non est, mola nimirum aut pistillo. Et ex consequente pro, non cribatus perpurgatusque incerniculo: quia cribrari nequit quod fresum fractumque mola aut pistillo non est. Apud Hippocr. *περὶ παθῶν, ἀνέρεκτος ἄρτος*, qui est ex tritico *ἀνερείκτῳ*, cui opponitur panis, qui è pura farina. *Ἀνήρεικτος*, idem.

Κατερείκω, frango, contundo. Aristoph. in Vesp. *θυμὸν κατερεῖξαι*. [Herodot. Hist. lib. 3. *ταῦτα κατήρεικόν τε καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρέωντο*. Vide Not. Cl. Gronov.]

(*Κατερείκομαι*. Med. Æschyl. Pers. 537.)

(*Κατερεικτά*. Aristoph. R. 508.)

ἘΡΕΙ'ΠΩ, F. *ψω*, everto, disturbo, prosterno, demolior. Xenoph. *ὁ δὲ Κῦρος μηχανὰς ἐποιεῖτο, ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη*. Plutarchus in Cimone, *τὰς δὲ πλείστας τῶν οἰκιῶν ὁ σεισμὸς ἤρειψε*. ¶ *Ἤριπον* interdum neutraliter exponitur, cecidi, lapsus sum. Iliad. ν'. *Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τὶς δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς*. Sic Hesiodus, *ἤριπε γυιωθείς*. † Theog. 858. sic in Asp. 421.†

Ἐρείπομαι, evertor, prosternor. Soph. in Ajace, *ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετο*, prostratus, jacens. † Hes. Th. 704.†

Ἐρείψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cadivus, ruinosus, q. d. labilis. ex Eurip. *ἐρείψιμον στέγος*. [Iph. in Taur. 48.]

Ἐρείπιον, ου, τὸ, collapsum, seu semicollapsum ædificium, collapsi ædificii (aut ex parte collapsi) reliquiæ, rudera. Pausan. [Herodot. Hist. lib. 2. *ἐξ ὧν δὲ ἐξανέστησαν χωρῶν, ἐν τουτοῖσι δὴ οἵ τε ὁλκοὶ τῶν νεῶν καὶ τὰ ἐρείπια τῶν οἰκημάτων τὸ μέχρι ἐμεῦ ἦσαν*.] Vide et Soph. Suprà in *Ἐρείπομαι*. (Æsch. Pers. 425. Ag. 669.)

Ἐριπόω, ῶ, everto, disturbo: idem quod *ἐρείπω*.

Ἐρίπνη, ἡ, cacumen vel rupes. (Eurip. Phœniss. 1128.) Secundum quosdam *ἐρίπναι* dicuntur præruptæ rupes et fragmenta montium, *παρὰ τὸ ἐριπεῖν τὸ πεσεῖν*. Vide in Comp. ex *Πνέω*. Utitur Nicand. in Ther. et Apoll. Arg. l. 2.

Composita.

Ἐξερείπω, idem quod *ἐρείπω*. Hesiod. † Th. 704. et Asp. 174.†

Κατερείπω, dejicio, diruo. Plut. et Herodian.

Συνεριπῶ, everto. *Συνεριποῦμαι*, evertor. Greg. *τῇ δὲ τούτων καταστροφῇ συνηριπώθη καὶ τὰ βασίλεια*.

Ὑπερείπω, subverto, expugno. Plut. in Antonio.

ἘΡΈΠΤΩ, et *ἐρέπτομαι*, edo, vescor, comedo. (☞ Propriè de brutis, quasi *ἀπὸ τῆς ἔρας*, i. à terra, in quam inclinata edunt: ut sit quasi *εἰς ἔραν κύπτειν*. Interdum tamen hominibus quoque tribuitur: atque adeò Pollux esse ait raptim edere, item affatim edere.) Nonn. *ἄρτον ἐρέπτων*, pane vescens. Iliad. β'. [776.] *λωτὸν ἐρεπτόμενοι*. et Aristoph. in Equ. [1291.] *φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων*.

Ἀνερείπτω, vel *ἀνερείπτομαι*, (compos. pro *ἀνερέπτω* et *ἀνερέπτομαι*, pleonasmo *τοῦ ι*. ut ait Eust.) rapio. Od. ά. et Il. ύ. † Sic *ἀνερειψαμένη*, abripiens. Hes. Th. 990. et *ἀνερείψατο*. Apollon. Arg. 1. 214.† Item *ἀνερείπτομαι*, pass. signif. rapior.

ἘΡΈΣΣΩ, vel *ἐρέττω*, remigo. Od. ί. et μ'. —— *οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον*. Et passivum *ἐρεσσομένη ἀργὼ*, apud Apollonium, quæ remigando impellitur. ¶ Metaphoricè *ἐρέσσων πόδα*, apud Eurip. impellens pedem, seu movens.

Et, ἐρέσσειν ἀπειλὰς minas jactare, et ἐρέσσει πτεροῖς, ex Eurip. alis remigat, i. volat. (Æschyl. Sc. Th. 861. Pers. 1051. Eurip. Med. 1294.)

(Ἐρέσσομαι. Æschyl. Pers. 422. πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. Ag. 52. Suppl. 550.)

Ἐρεσία, ἡ, remigatio: κωπηλασία. Dicitur tamen potiùs εἰρεσία: et apud Hom. Od. λ'. et μ'. et Polyb. l. 16. Et metaph. apud Luc. εἰρεσία πτερῶν, remigium alarum.

Ἐρέτης, ου, ὁ, remex. Od. ά. et Plut. (Æsch. Pers. 39.)

Ἐρετικὸς, ad remos pertinens. Ἐρετικὴ, sub. τέχνη, ars remigatoria, ars remigandi. Plat.

Ἐρετμὸς, οῦ, ὁ, et ἐρετμὸν, τὸ, remus. Hom. Od. λ'. Od. μ'. † ἐρετμὰ, pl. Apollon. Arg. 1. 358.† (Ἐρετμὸς, de pennarum remigio. Æsch. Ag. 52.)

Ἐρετμόω, ῶ, remis instruo, item remigo. Nonn. χεῖρας ἐρετμώσας. (Eurip. Med. 4.)

Composita: ac primùm ex ἐρέσσω.

Διερέσσω, à quo irregulariter διήρεσα, Od. ξ'. χερσὶ διήρεσα, manibus remigavi, manibus tanquam remis usus sum.

Παρερέττω, remigo. Hesych. et Suid.

Προερέσσω, remigando promoveo, seu subduco. Hom.

Συνερέσσω, simul remigo.

Composita ex εἰρεσία.

Ἀρχειρεσία, principatus inter remiges. Exponitur simpliciter, remigatio: apud Suid.

Δυσειρεσία, ἡ, difficilis vel mala remigatio, aut etiam infausta. Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

Παρεξειρεσία, q. d. pars navis, quæ est extra remigationem, i. in qua non remigatur, quasi παρὲκ τῆς εἰρεσίας. Thuc.

Προεξειρεσία, navis pars, in qua remigatur. Suid.

† Ὑπειρεσίαι, remigia. Apollon. Arg. 1. 114. nisi ὑπ' εἰρεσίαι scribi debet, ut Stephanus ibi monet.†

Ὑπηρέσιον, ου, τὸ, pellis aut aliud quidpiam quod remiges sibi substernebant. Poll. Hesych. et Thucyd. in l. 2.

Ὑπηρεσίαι, eidem Thucydidi sunt naves administræ earum, quæ armatos portant: aut etiam servitia earum, inquit Bud. addens, Arrianum videri accipere pro remigibus, quod et sing. num. ὑπηρεσίαν significare apud Demosthenem ait. Sed ὑπηρεσία frequenter ponitur pro quolibet ministerio, et pro opera quæ navatur quapiam in re. Synes. epist. 145. ὑπέστη δὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐθαίρετος.

Composita ab ἐρέτης.

(Ἀντηρέτης——Δορός γε τῷ δ' ἀντηρέτας. i. e. ἀντιστάτης. Æsch. S. c. Th. 600. 1001.)

Αὐτερέτης, ου, ὁ, miles qui ipsemet remigat. Thuc. [lib. 1. §. 10. αὐτερέται δὲ ὅτι ἦσαν καὶ μάχιμοι πάντες ἐν ταῖς Φιλοκτήτου ναυσὶ, δεδήλωκε. Not. αὐτερέτης dicitur, quasi qui sit αὐτὸς ἑαυτῷ ἐρέτης. lib. 3. §. 18. οἱ δὴ, αὐτερέται πλεύσαντες τῶν νεῶν, ἀφικνοῦνται, καὶ περιτειχίζουσι Μιτυλήνην ἐν κύκλῳ ἁπλῷ τείχει.]

Μονερέτης, solus remex. in Epigr.

Ὑπηρέτης, ου, ὁ, minister, famulus. (Æsch. Pr. 953. Soph. Œdip. Tyr. 732.) Et fœm. ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, ministra. Xen. Pæd. 2. Aristot. Pol. 1. Interdum ὑπηρέτης est minister publicus, apparitor. Xen. Hell. 2. † Pæd. l. 2. p. 42. b.†

Ὑπηρετικὸς, famularis, servilis. Xen. Pæd. 2. Ὑπηρετικὰ πλοῖα dicta fuerunt actuaria quædam navigia, quæ majoribus navibus inserviebant.

Ὑπηρετέω, ῶ, ministro, inservio, operam navo alicui. † Xen. Pæd. 1. 42. et 6. 10.† Dem. pro cor. ὑπηρετεῖν τοῖς ἐπιτασσομένοις. Item cum dat. et accus. Xen. Pæd. 4. σὺ ἡμῖν τί ἀντὶ τούτων ὑπηρετήσεις; Budæus ab Isocr. accipi ait pro, obsequor, seu impendo obsequium. Idem apud Aristot. eth. 8. καὶ οὔτε δέονται φαύλων, οὔθ' ὑπηρετοῦσι ταῦτα, exp. non obsequuntur amicis in talibus. À Thucydide etiam pro suppeditare seu subministrare sumi ait. † ὑπηρετήσοντες, qui servibant. Xen. Pæd. l. 4. p. 109. a.† (V. Eurip. Med. 589. id. Phœniss. 1648. ὑπηρετεῖν νόσῳ. Soph. Œdip. Tyr. 225.)

Ὑπηρετοῦμαι, mihi ministratur. † Soph. El. 1319. ubi Schol. id Atticis factum docet.† Activè quoque interdum: ut Xen. Hell. 5. ὥστε ἐκείνους πάντα ὑπηρετεῖσθαι ὅσων ἂν δέοισθε. (Soph. El. 1312.)

Ὑπηρέτημα, ministerium. Plat. Budæus apud Antiph. ait esse ministerium, i. functionem. Item obsequium.

Ὑπηρέτησις, ministerium. Aristot. Rhet. 2.

Ὑπηρετητικὸς, q. d. ministratorius, i. ad ministrandum aptus, seu ad obeunda ministeria.

Decomp. Ἀνθυπηρετέω, ῶ, vicissim operam navo, officium seu obsequium vicissim præsto. Aristot. ἀνθυπηρετεῖν δεῖ τῷ χαρισαμένῳ.

Ἐξυπηρετέω, ῶ, et ἐξυπηρετοῦμαι, in act. signif. pro simplici: ut Basil. ἐξυπηρετουμένη τῷ κτίσαντι. (Soph. Tr. 1172.) [Eurip. Autolyc. 7. Οὐδ' αὖ πένεσθαι κἀξυπηρετεῖν τύχαις Οἷοί τ'.]

Ἀνυπηρέτητος, ministris carens.

Composita ab ἐρετμός.

Δολιχήρετμοι, naves Homero, longos habentes remos: aut diuturnæ remigationi sufficientes. vide Eustath. [Od. Δ. 499. Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμη δολιχηρέτμοισι. Schol. Μεγάλαις, ἐπιμηκέσι, μακροτάταις. Θ. 191. Φαίηκες δολιχήρετμοι, &c. Schol. Μακραῖς κώπαις χρώμενοι. ὅ ἐστι ναυτικοί. 369. Schol. Μακρόκωποι. Τ. 339. Schol. Pind. Olymp. Η. 26. Ἐξένεπε, κρατέων Πάλᾳ, δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν. Schol. Νεωτ. δολιχήρετμον· ἤγουν ταῖς μακραῖς κώπαις χρωμένην, τουτέστι τὴν ναυτικήν.]

Εἰκοσήρετμος ναῦς, navis habens viginti remos.

Ἐπήρετμοι, naves remis instructæ. Ἐπήρετμοι ἑταῖροι, ad remigandum parati, utpote qui jam ipsis remis velut incumbunt, aut eis astant.

Εὐήρετμος, bonos habens remos, bonis remis instructus. [Eurip. Ion. 1160. Εὐηρέτμους ναῦς ἀντίας Ἑλληνίσιν. Soph. Œd. Col. 748.] (Æsch. Pers. 376.)

Ἰσήρετμος, totidem seu æquales remos habens. Eurip. in Iphig.

Λευκήρετμος, navis Euripidi, albos habens remos. [Iph. in Aul. 283.]

Συνηρετμεῖν, unà remigare. Item metaphor. concorditer aliquid facere, concordare, convenire.

Φιλήρετμος, studiosus remorum, i. rei nauticæ. Hom.

Alia composita, in ηρης desinentia.

Ἁλιήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut apud Eurip. ἁλιήρης κώπη, qua remigant in mari. [Hec. 455. Ἢ νᾶσον, ἁλιήρει Κώπᾳ πεμπομέναν τάλαιναν, &c. maritimo remo.]

Ἀμφήρης, utrinque instructus remis, à cujus utraque parte remigari potest: ut, ἀμφήρεις νῆες. Metaph. ἀμφῆρες στόμα, utrinque comedens, vel utrinque instructum dentibus. ἀμφήρης αὐλὸς, qui utraque manu teneri potest.

Ἀμφηρικὸν ἀκάτιον, ambireme acatium, in quo unusquisque remex remis binis remigat. Thuc.

Ἀντήρεις πληγαὶ, apud Sophoc. in Electra, sunt, qui dictas putent sumpta metaphora à remigibus æquali connixu navem impellentibus. Vide et comp. ab Ἐρείδω. Ἀντήρης exp. etiam, qui juxta alium remigem sedet et remigat: contendens remigando. (Eurip. Phœniss. 708. 1324.)

Διήρης, ους, ἡ, subaudi ναῦς, (vel διῆρες πλοῖον) biremis, navis quæ binis remis agitur. (μελάθρων δ' ἐς διῆρες ἔσχατον. Eurip. Phœniss. 90.) Sic τριήρης, triremis.

Τριηρικὸς, ad triremem pertinens. Et τριηρίτης remex triremis. Plut. in Themist. Apud Thuc. autem τριηρῖται triremibus advecti. Et, τὸ τριηρικὸν ex Aristotel. pro multitudine navali. Sic dicitur τετρήρης, quadriremis.

Πεντήρης, quinqueremis. [Polyb. Hist. lib. 1. κατὰ γὰρ τὰς τῶν βιῶν εὐκαιρίας καθ' ἕνα καὶ δύο καὶ τρεῖς ὑφίσταντο παρέξειν πεντήρη κατηρτισμένην, &c.]

Ἑξήρης, navis sex ordinum. [Polyb. Hist. lib. 1. τὰς μὲν οὖν ἑξήρεις δύο—πρώτας ἐν μετώπῳ παραλλήλας ἔταξαν.] Sic ἑπτήρης, ὀκτήρης, ἐννήρης, δεκήρης, ἑνδεκήρης, δωδεκήρης, τρισκαιδεκήρης, πεντεκαιδεκήρης, ἑκκαιδεκήρης, εἰκοσήρης, τριακοντήρης, τεσσαρακοντήρης, navis septem ordinum, octo, novem, decem, &c. de quibus vide Bayf.

Ἐνήρης, navis remigio instructa. Plut. in Bruto.

Ἑνήρης, uniremis. Pachym.

Ἐπήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, paratus et instructus propriè remigationem: unde navigium dicitur ἐπῆρες, apud Suid. itidem ἐπῆρες κελήτιον, apud Arrianum.

Εὐήρης, remigationi aptus et accommodus: ut, εὐῆρες ἐρετμὸν, Luc. et Hom. εὐήρη σκάφη. Plut. naves expeditæ et quasi versatiles.

Κρατήρης, pro ἐνήρης: ut, κρατῆρες πλοῖον. Herod. Urania, navis structa et parata.

Κωπήρης, ut, κωπῆρες πλοῖον, Thuc. lib. 4. navis quæ remis agitur, navigium actuarium. [Eurip. Helen. 1387. ὅταν κωπῆρες εἰσβῶμεν σκάφος.] (Κωπήρη στόλον. V. Æschyl. Pers. 416.) Item nauta remum tenens, κωπήρης dicitur Alciphr.

Μονῆρες πλοῖον, navigium quod unicum habebat per transtra et sedilia remum, non binos aut ternos: licet alioqui pluribus remis ageretur. Bayf. Item μονήρης, solitarius, solivagus, vide in Μόνος.

Ποδήρης ναῦς, dicitur ἡ ἐρεσσομένη ποσὶν, i. κώπαις. Eustath. et Hesych. Vide et in comp. ex Ἄρω.

(Ταχυήρης. Æsch. Suppl. 33.)

(Χαλκήρης. V. αἴρω.)

Alia composita, in ορος desinentia.

Εἰκόσορος ναῦς, navis quæ viginti remis agitur. Sic τριακόντορος, quæ triginta, πεντηκόντορος, quæ quinquaginta. vide Bayf.

ἘΡΕΣΧΕΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, cavillor, scommate illudo, aut etiam scommate irrito, vel ludificor, mendacio illudo. Plato in Phædro, ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπιλαβόμην ἐρεσχελῶν σε, seriò contendis et enixè, ô Phædre, quoniam tuos amores compellavi, te ludificans, te deludens, et joco irritans. Et Luc. ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν καὶ δυματοῦν. ¶ Item contendo et rixor, apud Hermog. ut testatur idem Bud. (Philostr. l. 2. c. 14.)

Ἐρεσχελοῦμαι, cavillis et verbis ludificatoriis ac terrentibus impetor. Greg. ἔπειτα ἐρεσχελεῖται παρὰ τοῦ βουλομένου παντός.

Ἐρεσχελία, ἡ, ludificatio, contentiosa disputatio. Greg. ἡ περὶ ταῦτα ἐρεσχελία.

ἘΡΕΥ'ΓΩ, f. εύξω, Aor. 2. ἤρυγον, ructo. Sic et medium interdum, ut. δυσώδες ἐρεύγεσθαι. Alexan. Aphrod. fœtidum ructum emittere. Item ἐρεύγεσθαι φωνὴν (q. d. ructare vocem) emittere vocem. Fluvii quoque dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, undas suas in mare devolvere, quasi eructando et evomendo. ¶ Eustathius indicat ἐρεύγειν esse etiam, τὸ κατὰ βίας ἀνασπᾷν πνεῦμα, ut, ἤρυγεν ἑλκόμενος ὡς ὅτε ταῦρος. unde est dictum ταῦρον ἐρύγμηλον. Iliad. σ'.

Ἐρευγμὸς, οῦ, ὁ, ructatio, eructatio, ructus.

Ἐρευγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ructus movens: ut, ἐρευγματώδης βοτάνη, ructatrix herba. πνεῦμα ἐρευγματῶδες, spiritus ructuosus.

Ἐρευκτικὸς, idem. Diosc.

Ἐρυγμὸς, ructatio. Aristot.

Ἐρυγματώδης, ructus movens: ut, ἐρυγματώδης νόσος. Hippocr. morbus ructuum effectivus et flatuosus.

Ἐρυγὴ, idem quod ἐρυγμός.

Ἐρύγμηλος, pro ἐρύγηλος, per pleonasmum τοῦ μ: unde Iliad. σ'. ταῦρον ἐρύγμηλον, graviter boantem.

Ἐρυγγάνω, idem quod ἐρεύγω, seu ἐρεύγομαι, ructo: hisque usitatius in prosa.

Ἐρυγμαίνω, eructo. Hesych.

Composita.

Ἀνερεύγω, vel ἀνερεύγομαι, eructo, propriè, sursum eructo. De fluviis interdum dicitur, metaphoricè pro emitto quasi eructando. Apoll. Arg. 2. ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων.

Ἀπερεύγω, et ἀπερεύγομαι, idem.

Ἐνερεύγω, eructo in, irructo. Aristoph. in Vesp. Τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν.

Ἐξερεύγω, eructo, ructu effundo. [Herodot. Hist. lib. 1. στόμασι δὲ ἐξερεύγεται τεσσαράκοντα, τῶν τὰ πάντα πλὴν ἑνὸς, ἐς ἑλεά τε καὶ τενάγεα ἐκδιδοῖ.]

Ἐξέρευγμα, τὸ, id quod ructu ejectum est, id quod eructatum est.

Ὑπεξερεύγω, (*decomp.*) subevomo, evomo. Nic. in Alexiph.

Κατερεύγω, eructo in, seu ructu effundo aut effo in. Aristoph. in Vesp.

Ὀξυρεγμία, ἡ, acidus ructus, qui videlicet flatum sapore acidum à ventriculo ad os refert. Hippocr. in Aphor. l. 6.

Ὀξυρεγμιώδης, qui acidum ructum emittit, qui acidum ructat. Hippocrat.

Ὀξυρεγμιάω, ῶ, acidum ructo. Diosc.

Decomp. Κρομμυοξυρεγμία, fœtidus ructus, qualis eorum, qui cepas ederint. Aristoph. in Pace, ὄζει κρομμυοξυρεγμίας.

Προσερεύγω, adructo: vel cum ructu afflo. Iliad. ό. v. 620. τὰ κύματα προσερεύγεται πέτρη. Et apud Athen. l. 6.

ἘΡΕΥΘΟΣ, εος, τὸ, ruber. Propriè ita dici putatur rubor eorum qui rubescunt.

Ἐρευθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ruber.

Ἐρευθήεις, poët. rubicundus, ruber.

Ἐρευθέδανον, herba, quæ Lat. rubia, de qua vide Diosc.

Ἐρευθέδανον, alia herba et diversa à superiore: de qua vide Theophr. hist. pl. l. 9. c. 14. et l. 6. c. 1.

Ἐρεύθω, rubefacio: ut Il. λ'. αἵματι γαῖαν ἐρεύθων.

Ἐρεύθομαι, rubefio, rubesco. (Theoc. ζ'. 117.)

Ἐρευθιάω, ῶ, rubefio, rubesco. Item rubeo, sum ruber. Nonn. ὕδατος εἰνοσθέντος ἐρευθιόωντι κελεύθῳ. Item erubesco. Hesych.

Ἐρύθημα, ατος, τὸ, (amisso ε) rubor. Thuc. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα. Item verecundia. (Eurip. Phœniss. 1443.) Item radix quæ ἐρευθέδανον etiam, et ἐρυθρόδανον.

Ἐρυθαίνω, idem quod ἐρεύθω, rubefacio.

Ἐρυθαίνομαι, rubefio. Il. φ'. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

Ἐρυθρὸς, (amisso itidem ε, et assumpto ρ) ruber: ut οἶνος ἐρυθρὸς, et νέκταρ ἐρυθρὸν, Hom. et ἐρυθρὰ θάλασσα. (Æsch. Eum. 265.) Item frutex qui et ῥοῦς, vulgò sumach.

Ἐρυθρόδανον, herba quæ et ἐρευθέδανον. Unde ἠρυθροδανωμένος, rubefactus et quasi rubia tinctus.

Ἐρυθρίας, rubicundus, ruber. Aristot. in præd.

Ἐρυθραίνω, rubefacio.

Ἐρυθραίνομαι, rubefio. Herodian. 5. καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων.

Ἐρυθριάω, (neutr.) erubesco, rubore suffundor. Plat. de rep. l. 1. τότε καὶ εἶδον ἐγὼ Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. Dem. pro cor. ἀλλὰ κἂν ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριάσειε.

Ἐρυθραῖος, interdum pro ἐρυθρὸς, ut, ἐρυθραῖον οἶδμα θαλάσσης, Dionys. Alex. Et, ἐρυθραῖος κάλαμος, ab eodem appellari creditur calamus odoratus, vel quòd juxta rubrum mare nascatur, vel quòd ruber sit. Ἐρυθραῖος λίθος; in Erythræo legitur quæ littore concha.

Ἐρύθριον, malagmatis nomen, apud Æginet. l. 7. c. 18.

Ἐρυθροειδὴς, vel ἐρυθροειδὴς, tunica testium et vasorum spermaticorum, ubi extra ventrem processere: quia rubet.

Ἐρυθρῖνος, οῦ, ὁ, (alii ἐρυθρῖνος,) rubellio, apud Aristot. hist. an. 4.

Ἐρυθρόνιον, sive ἐρυθραϊκὸν, dicitur alterum satyrii genus, habens radicis corticem rubrum, teste Diosc. l. 3. c. 144.

Ἐρυσίβη, ἡ, rubigo, morbus è cœlo superveniens plantis et fructibus, maximeque segetibus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 15.

Ἐρυσιβώδης, rubiginosus, rubigini similis, vel rubigini obnoxius: qui rubigine infestatur.

Ἐρυσιβόω, ῶ, rubigini obnoxius sum, vel rubigine laboro. Theophrast.

Ἐρυσιβόομαι, infestor seu vitior rubigine. Theophr. hist. plant. l. 3. cap. 17.

Composita.

[Ἀνερυθριάω. Plat. Charm. Ἀνερυθριάσας οὖν ὁ Χαρμίδης, πρῶτον μὲν ἔτι κάλλιον ἐφάνη, &c. Xenoph. Conviv. cap. 3. §. 12. καὶ ὁ Αὐτόλυκος ἀνερυθριάσας εἶπε, μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.]

Ἀπερυθριάω, pudorem depono, erubescere desino, vel me non pudet. Aristoph. in Nub. † 1218.† ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα, impudentia uti.

Ἀπηρυθριασμένον, quod impudenter factum dictumve est.

Ἀπηρυθριασμένως, impudenter, deposito pudore, perfricta fronte.

Ἀπερυσιβόω, ῶ, rubiginem ingenero, vel rubigine consumo: unde pass. ἀπερυσιβοῦται, exp. rubiginem sentit.

Διέρυθρος, rubro colore distinctus, cui rubor permistus est.

Ἐνερευθὴς, ruber. Ἐνερεύθω, rubeo.

Ἐξέρυθρος, valde ruber. Gal.

Κατερυθραίνω, idem quod ἐρυθραίνω.

Λευκέρυθρος, alborem rubori admixtum habens. Bud. ex Arist.

Ποικιλέρυθρος μέλας, rubeis nigrisque distinctus maculis, vel niger. rubeis maculis pictus. Athen. l. 7.

Ὑπέρυθρος, subruber, aliquantùm ruber. Eustath.

Ὑπερευθὴς, idem.

ἘΡΕΥΝΑ'Ω, ῶ, Fut. ήσω, indago, vestigo. Plat. Item scrutor, perscrutor, inquiro. Il. σ'. μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἴ ποθεν ἐξεύροι. Xen. Pæd. 1. κακούργους ἐρευνῆσαι. (Eurip. Med. 670. 1086. 1320. Soph. Œdip. Tyr. 745.) ☞ Eustath. vult ab ἐρέω deduci, ut ex ἐρέω primùm fiat ἐρεύω, per epenthesin τοῦ υ, (ut ex χέω fit χεύω) deinde per epenthesin τοῦ ν, ἐρευνῶ, sicut ex ἴκω ἰκνῶ, et οἰχνῶ ex οἴχω.

Ἐρευνητὴς, οῦ, ὁ, et Ἐρευνητὴρ, ῆρος, ὁ, scrutator. Nonn.

Ἔρευνα, ἡ, indagatio, scrutatio. ἔρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν, perscrutari domos, Aristot. Œcon. 2. (Soph. Œdip. Tyr. 574.)

Composita.

Ἀνερευνάω, ῶ, pervestigo, perscrutor. [Plat. Phæd. Ἀεί τοι——ὁ Κέβης λόγους τινὰς ἀνερευνᾷ.] Ἀνερευνῶμαι, pro eodem.

Ἀνερεύνητος, imperscrutatus, qui perscrutatus et investigatus non est. in Anth. [Eurip. Ion. 255. Τί χρῆμά γ' ἀνερεύνητα δυσθυμῇ, γύναι; Aristot. Eth. Nicom. lib. 10. cap. 9. pag. 478. 7. Ed. Oxon. παραλιπόντων οὖν τῶν προτέρων, ἀνερεύνητον τὸ περὶ τῆς νομοθεσίας, &c.]

Διερευνάω, ῶ, idem. Appian. bell. civ. l. 5. πρόσπλων δ' αὐτῷ τινες τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διηρεύνων. Dicitur et διερευνῶμαι activa significatione: ut, τὸ θεῖον πάντα διερευνᾶται, Greg. de homine.

Διερευνητὴς, perscrutator, indagator. † Xen. Pæd. l. 5. p. 134. a.†

Decomp. Ἀδιερεύνητος, impervestigatus, non pervestigatus, Philo de mundo, εἰς οὐδὲν ἀδιερεύνητον ἀπολέλειπται. A Bud. exp. non exploratus, non excussus, apud Plut. in Dione. Interdum, non pervestigabilis, impervestigabilis, inscrutabilis.

Ἀδιερευνὴς, pro eodem.

Δυσδιερεύνητος, investigatu difficilis.

Προδιερευνάω, ῶ, antè perscrutor, et pervestigo.

Δυσερεύνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus difficilis est scrutatio, qui non facilè indagari potest.

Ἐξερευνάω, ῶ, idem quod διερευνάω. 1 Pet. c. 1. (Soph. Œdip. Tyr. 266.) [El. 1205. Τί δ' ἐξερευνᾷς, καί τι βουληθεὶς παρεῖ; Apoll. Rhod. Arg. 2. 697. ἐξερέοντες. Schol. ἐξερευνῶντες. 1 Epist. Petri. 1. 10. περὶ ἧς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν προφῆται, &c.]

Ἐξερεύνησις, perscrutatio, indagatio.

Ἐξερευνητὴς, perscrutator, indagator. Eurip.

Ἐξερευνητικὸς, indagator, perscrutator. Strabo.

Decomp. Ἀνεξερεύνητος, inscrutabilis. Rom. 11.

Διεξερευνάω, et διεξερευνάομαι, ῶμαι, diligenter pervestigo, accuratissimè indago seu rimor. Plat. de leg. διεξερευνώμενος χώραν.

(Προὐξερευνάω. Eurip. Phœniss. 92.)

[Προὐξερευνητὴς. Eurip. Rhes. 296. Στείχων δ' ἄνακτος προὐξερευνητὰς στρατοῦ Ἀνιστόρησα, &c.]

Δυσερεύνητος, investigatu difficilis.

Προερευνάω, ῶ, priùs indago seu vestigo, priùs scrutor.

Προερευνῶμαι, pro eodem. Xen. Pæd. 5. πέμπει τινὰς προερευνησομένους.

ἘΡΕ'ΦΩ, f. ψω, tego, contego, tectum impono. Dem. ἤρεψε τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας ξύλοις.

Ἔρεψις, εως, ἡ, q. d. tectura, i. ipse tegendi actus: ut, νεῶν ἐρέψεις. Interdum et tectum: ut apud Plut. in Peric. et Theophr. hist. 5. c. 7.

Ἐρέψιμος, ut, ἐρέψιμος ὕλη. Theophr. materies tectis conficiendis idonea. Sic et ἐρέψιμα ξύλα. Ἐρέψιμον, herba quædam. Suid.

Ὀροφὴ, ἡ, contignatio, qualis est tectorum, tectum. Aristot. et Thuc. lib. 4.

Ὄροφος, ου, ὁ, tectum, camera. (Æsch. Suppl. 658.) Thuc. l. 1. τοῦ οἰκήματος τὸν ὄροφον ἀφεῖλον, domus tectum demoliti sunt. Est etiam aquatilis calami genus quo domus tegi solebant. Il. ώ. Citat Pollux etiam ex Theophrast. et Aristot.

Ὀροφίας, ου, ὁ, ut, ὀροφίαι μύες καὶ ὄφεις, qui in camera seu tecto latibula habent.

Ὀροφόω, ῶ, f. ώσω, concamero, contigno. Plutarch. in Apophth. Lac. οἰκίαν τετραγώνοις ὠροφωμένην δοκοῖς.

Ὀρόφωμα, τὸ, tectum, concameratio, contignatio. Athen.

Ὀρόφωσις, idem.

Composita: ac primùm ex ἐρέφω.

Ἀμφηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumquaque tectus vel circumcirca, vel in circuitu tectus. Epithetum pharetræ. Il. ά.

Ἀνηρεφὴς, tecto carens, apud Apollon. [2. 1174.] ἀνηρεφέος νηοῦ. Exponitur etiam, altè tectus.

Ἐπερέφω, tego, tectum impono. Il. ά. εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα.

Ἐπηρεφὴς, tectus, coopertus, opacus. Apoll. Arg. 2. † Hes. Th. 598.†

Κατερέφω, idem quod ἐρέφω.

Κατερέφομαι, tegor. Apoll. Arg. 2. κεράμῳ κατερέψεται ἐρκίον ἀνήρ. Et apud Aristoph. in Vesp. dicitur de testudinibus, ὡς εὖ κατηρέψασθε, quàm benè tectæ estis, seu copertæ!

Κατηρεφὴς, idem quod ἐπηρεφής. Od. ν'. σπέος κατηρεφές. Dicitur verò κατηρεφὲς κῦμα, unda quæ se attollendo, velut alto quodam tecto operit. † Hes. Th. 594. et 778. πέτρῃσι, petris contecta: † (τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα. Æsch. Eum. 294.)

(Νυκτηρεφής. Æsch. in Agamemnone.) [467. μένει δ' ἀκοῦσαί τί μου μέριμνα νυκτηρεφές.]

Πετρηρεφὴς, petris contectus, petrosus. (Æsch. Pr. 299.) Eurip. in Cyclop. [82.] et in Ione. [1400.]

Συνηρεφὴς, tectus umbra spissa tanquam tecto, umbrosus, opacus. Luc. in Anach. ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμεν, sumus in opaco vel in umbra.

Συνηρεφέω, ῶ, opaco, inumbro. Theophr.

Ὑψηρεφὴς, altè tectus, altum tectum habens. Et ex consequenti, altus, celsus. Poëticè ὑψερεφὲς δῶ, seu δῶμα, ab Homero dicitur metri causa pro ὑψηρεφές. Sic et ὑψερεφεῖς ναοί. Aristoph. † Nub. v. 305. legitur illic ὑψιρεφεῖς.†

Composita ex ὀροφὴ seu ὄροφος.

Αὐτόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, tectum ex se ipso habens, se ipsum contegens.

Διόροφος, duplici tecto instructus, duplicem concamerationem vel contignationem habens.

Ὁμωρόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sub eadem camera vel tecto est. Poll.

Παρωροφὶς, ίδος, ἡ, quod est inter ὄροφον καὶ στέγος, ut tradit Pol. l. 1. [Herodot. Hist. lib. 2. τὸ δὲ καταστέγασμα τῆς ὀροφῆς, ἄλλος ἐπίκειται λίθος ἔχων τὴν παρωροφίδα τετράπηχυν.]

Πετρώροφος, habens cameram seu tectum ex lapidibus.

Πολυόροφος, multas concamerationes seu contignationes habens.

Συνοροφόω, ῶ, contego, concamero. Luc.

Τετρώροφος, quatuor habens concamerationes seu contignationes, quatuor habens cameras seu tecta.

Ὑπερορόφιος, qui supra tectum seu cameram est.

Ὑπώροφος, qui sub tecto seu camera est: ut, ὑπώροφα μέλαθρα, pars ea domus, quæ sub tecto est. Apud Eurip. in Phœniss.

Ὑπωρόφιος, qui sub tecto seu camera est: ut, ὑπωρόφιοι φάλαγγες, sive ἀράχναι, araneæ, quæ sub tecto degunt. Et, ὑπωρόφιος δόμος, ædes quæ sub tecto sunt, i. inferior domus pars, apud Mosch. idyll. 2. (Aristoph. R. 1348. Theoc. ιδ'. 39.)

Ὑψόροφος, altam cameram seu concamerationem habens. Od. β'.

Χρυσόροφος, tectum seu contignationem habens auratam, vel qui aureis est laquearibus, apud Luc. et Poll. l. 7. c. 24.

ἜΡΗΜΟΣ, ου, ὁ, ἡ, desertus, solus, solitarius, inhabitatus. Item incultus: ut, νῆσος ἐρήμη. Od. γ'. ἔρημος χώρα καὶ ἀργός. Xen. Pæd. 3. Et, ἔρημον ὄρος. Thuc. Item ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος γῆ. Luc. in Cauc. Interdum cum genit. ut Xen. Pæd. 4. χώρα ἐρήμη ἀνθρώπων οὖσα. ¶ Frequenter ἔρημος dicitur et homo desertus, qui præsidio destitutus est, cui nemo fert opem, apud Thucyd. Herodot. et Plutarch. Interdum cum genit. ut, ἔρημος τοῦ βοηθήσοντος, apud Isocrat. vel ἔρημος βοηθείας, apud Plutarch. Item destitutus, orbatus, carens. Itidem cum genit. ut Plat. in ep. ἔρημον εἶναι ἀνδρῶν φίλων. Et, ἔρημοι θεραπείας. Plutarch. in Cam. ἔρημοι συμμάχων. † Xen. Pæd. l. 2. 40. d.† Item incustoditus. Plutarch. in amat. narr. οἱ δὲ καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας βιάζονται, i. incustoditas. Sic apud Thuc. ἐρήμους πύλας, schol. expon. ἀφυλάκτους. † ἔρημος, orbus (sc. natis) Xen. Pæd. l. 4. p. 113. a.† (Eurip. Med. 213. 255. 1172. Soph. Tr. 539. Cum Gen. Œdip. Tyr. 1523.) ¶ Ἐρήμη, sub. δίκη, vadimonium desertum. Ἐρήμην ἑλεῖν, Dem. indicta causa damnare. ¶ Ἔρημος pro unico et singulari, apud Plat. in Tim. οὐρανὸν ἕνα μόνον, ἔρημον κατέστησε.

Ἐρημόω, ῶ, F. ώσω, desertum reddo, desolo, vasto. Thuc. l. 5. καὶ ἐρημώσαντες Συρακούσας. Item cum genit. destituo, privo, orbo. Plut. (τούσδ' ἐρημώσας ἔχε. illos seorsum habe. Eurip. Med. 90. V. Æschyl. Pers. 298. Ag. 1079. Suppl. 525.)

Ἐρημοῦμαι, desolor, vastor. Thuc. lib. 1. Item cum genit. privor, orbor, destituor. Aristot. et Herodot. (Æsch. Ag. 268.)

Ἐρήμωσις, desolatio, vastatio. Item destitutio, privatio.

Ἐρημώτης, desolator, vastator. Item qui destituit, qui privat.

Ἐρημία, ας, ἡ, desertus locus, solitudo. Æschyl. initio Promethei vincti, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. Cicero, ἐν ἐρημίᾳ βιοῦν, interpr. in solitudine vitam agere. Item de eo qui destitutus est auxilio. Thuc. 1. οὐχ οἱ δι' ἐρημίαν ἄλλοις προσιόντες, i. quòd à suis destituantur seu deserantur. Item generaliter, penuria: ut, ἐρημία φίλων. Xen. et ἐρημία νέων, apud Platonem, et ἐρημία τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς, apud eundem: item ἐρημία διαδοχῆς, apud Plut.

Ἐρημιὰς, άδος, orbata, solitaria. Theocr. Idyll. 28.

Ἐρημικὸς, solitarius, solitariam vitam agens, in solitudine habitans. Greg. Sic pelecanem Græci Bibl. interpr. vocarunt ἐρημικὸν, Psal. 101.

Ἐρημίτης, idem. Peculiariter dicti sunt ἐρημῖται, qui sanctitatem quandam in vita solitaria ponebant, eamque ideò agebant.

Ἐρημαῖος, poët. idem quod ἔρημος: ut, νῆσος ἐρημαίη, Apoll. Et cum genit. privatus, orbatus. Epigr. 1. Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλυφος Ὄμματος. Ἐρημὰς, άδος ἡ, (itidem poët.) orbata: ut Epigr. 5. Φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί. (Ἐρημάς. Æsch. Suppl. 802.) ‡ πέτρα. solitaria.‡

Ἐρημάζω, deserta loca frequento, in solitudine ago. Laërt. in Democr. ἐρημάζων ἐνίοτε, καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων.

Composita.

Ἀπερημόω, ῶ, idem quod ἐρημῶ.

Ἀπερημοῦμαι, desolor, vastor. Item destituor, relinquor. Plat. et Plut.

Δυσέρημος, desertus, desolatus: vel difficilis ob solitudinem.

Ἐξερημόω, ῶ, desolo, vasto. Plat. in epist. τὰς ἐξηρημωμένας πόλεις κατοικίζειν. † Soph. El. 1016. γένος.†

Πανέρημος, omninò desertus. Synes. epist. 4.

Ὑπέρημος, quasi desertus, non valde habitatus. Plut. in Pompeio.

Φιλέρημος, amans solitudinis. in Epigr.

ἘΡΗΤΥ'Ω, F. ύσω, inhibeo, cohibeo, reprimo. (Eurip. Phœniss. 1219. Theoc. κέ. 77.) Il. ά. Ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Il. β'. ἐρητύειν ἐπέεσσι, verbis compescere. † Cum genit. κακότητος. Apollon. Arg. 1. 296.†

Ἐρητύομαι, inhibeor, prohibeor, &c. Apoll. ἐρητύοντο μέλεσθαι, inhibebantur seu reprimebantur, quò minus curarent.

Composita.

Ἀπερητύω, reprimo, cohibeo, Apollon. Rhod. [lib. 1. 772. ἀλλὰ γὰρ αὐτὸς ἑκὼν ἀπερήτυε κούρην.]

Κατερητύω, detineo, retineo. Odyss. ί. Ὣς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισι.

Ἔρι, particula in compositione tantùm usitata, intendens et augens significationem eorum, quibuscum componitur, ut et ζα: ut in ἐρίδουπος, ἐρικυδὴς, &c. ¶ Est et vocativus à nominativo ἔρις.

ἘΡΙΘΑ'ΚΗ, ης, ἡ, erithace, eadem cum κήρινθος, de qua Aristot. hist. anim. l. 5. c. 22. et l. 9. c. 40.

Ἐρίθακος, ου, ὁ, erithacus, avis, de qua Aristot. de anim. l. 9. c. 49.

ἘΡΙΝΕΟ'Σ, sive ἐρινὸς, οῦ, ὁ, caprificus arbor, ficus sylvestris. Athen. lib. 3. τὸ δένδρον ἡ ἀγρία συκῆ, ἐξ ἧς τὰ ἐρινά. ἐρινὸς κατὰ τὸ ἄῤῥεν λέγεται. Odyk. μ'. Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Sic Il. ζ'. λ'. φ'. χ'. Et Theophr. hist. pl. 4. c. 16. ὁ δ' ἐρινεὸς οὔτε κραδᾷ. οὔτε σφακελίζει, οὔτε ψωριᾷ, οὔτε σκωληκοῦται ταῖς ῥίζαις ὁμοίως. Plut. in Camillo, προβᾶσαν ἐρινεῷ μεγάλῳ, ascendentem caprificum excelsam. Et paulò pòst, τὸν γὰρ ἐρινεὸν καπρίφικον ὀνομάζουσι: nam sylvestrem ficum caprificum appellant. Item caprificus fructus. Soph. apud Athen. l. 3. πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν

ἐς βρῶσιν. Nic. in Alexiph. ἀποκραδίσιας ἐρινεούς. In hac tamen signific. usurpatur potiùs neutro genere ἐρινεὸν sive ἐρινόν. ¶ Ἔρινος, est etiam herbæ nomen apud Diosc. lib. 4. c. 29. quam Plin. erineon vocat lib. 23. c. 7.

Ἐρινεὸν, sive ἐρινὸν, οῦ, τὸ, caprificus fructus, ficus sylvestris. Aristot. hist. an. l. 5. ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ, quum sylvestrem ficum ederit. Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 13. κενωθέντα γὰρ τὰ ἐρινὰ μᾶλλον ἐπισπᾶται καὶ πλείω τὸν ὀπόν. Idem lib. 1. ejusdem operis c. 6. ἁπαλὰ ἐρινὰ καὶ ἀθρόα διὰ τέλους. Et hist. pl. l. 4. c. 16. συμβαίνει δὲ τότε καὶ τὰ ἐρινὰ ἀποῤῥεῖν καὶ τοὺς ὀλύνθους.

Ἐρινὰς, άδος, dicitur et ipsum esse caprificus, vel ὄλυνθος, apud Nic. in Ther. v. 854.

Ἐρινάζω, sive Ἐρινεάζω, caprificos admoveo. Theophr. de caus. plant. l. 2. c. 13. καὶ ἐρινάζουσι κἀκείνους ὅπως ἐπιμείνωσι. Et paulò antè ὅθεν ἔνιοι οὐδ' ἐρινάζουσιν, ἀλλὰ καὶ πωλοῦντες κηρύττουσιν ὡς ἀνερίναστα, quamobrem nonnulli nec caprificos iis admovent, verùm etiam quum vendunt, per præconium significant sese caprificorum culices non passas vendere.

Ἐρινασμὸς, οῦ, ὁ, caprificatio. Theophr. ibid.

Ἐρινόω, ῶ, idem quod ἐρινάζω. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 9.

Composita.

Ἀνερίναστος συκῆ, cui caprificæ adhibitæ non fuerunt. Suid. Dicuntur et σῦκα ἀνερίναστα, incaprificatæ fici: quæ à caprifici culicibus intactæ sunt: apud Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 13. Proverbialiter autem ἀνερίναστος, dicitur de eo, qui non retinet quæ habet, sed amittit. Ab Hesych. exp. mollis et sterilis, seu infœcundus: metaphora à ficubus, quæ non caprificatæ non retinent nec maturant fructus. Pro eodem dicitur et ἀνερίναστος.

Ἐξερινάζω, metaph. apud Athen. l. 3. ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ.

Λευκερινεὸς, q. d. caprificus alba: ficus species est. Hesych. et apud Athen. l. 3.

ἘΡΙΝΝΥ`Σ, ύος, ἡ, Erinnys, furia: dea infernalis peccatorum ultrix et pœnarum irrogatrix. Od. ό. θεὰ δασπλῆτις Ἐριννύς. Apud Hom. ἐριννύες dicuntur στυγεραί. Od. ϱ'. et Il. ί. Apud Sophoc. Ἆρ' οὐκ Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; an non Erinnys seu furia hunc cudit ensem? Aliquando Ἐριννὺς dicitur qui vel quæ injuriam alicui illatam persequitur: ut Od. ϱ'. Ἀλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσί. Interdum etiam qui fecit: ut Odyss. λ'. v. 278. Hesychius verò Ἐριννύας exp. ἁμαρτίας, respiciens fortasse ad locum Hesiodi qui est in Theog. v. 471. (Æsch. S. c. Th. 70. Ag. 59. ἔξελ' οἴκων φονίαν τάλαινάν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων. Eurip. Med. 1262. 1391. id. Phœniss. 595. Æschyl. Ag. 654. 758. Soph. Tr. 912. El. 1083.)

Ἐριννύειν, indignari, apud Soph. in Ajace.

ἜΡΙΣ, ιδος, ἡ, contentio, concertatio. (ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν. Eurip. Med. 522.) Xen. Pæd. 8. τοῖς μὲν τοι ἀρίστοις, οἱ ἀγῶνες οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλλον. Interdum additur genitivus: ut, ἔρις πολέμοιο. Il. ϱ'. ὁρμᾶσθαι εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης, Xen. Pæd. 1. ¶ Fingitur Ἔρις etiam dea contentionis autor, quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli grammatici, παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν, i. συμπλέκειν. † Hes. Th. 225.†

Ἐρίζω, F. ίσω, contendo, concerto. Od. σ'. ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν Χερσὶ μαχέσσασθαι. Od. φ'. Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. Od. ό. Δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος. Plut. in Fabio, ἐρίσας Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδοῦναι, contendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. Plato in Protag. ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ, inter vos de rebus hujusmodi controversemini, non concertetis. Apud Hom. ἐρίζοι Ἀφροδίτῃ κάλλος, formæ venustate cum Venere contendat. In lib. autem 3 Reg. 12. ἐρίζητε τῷ στόματι Κυρίου, exp. exasperaveritis os Domini.

Ἐρίζομαι, dicitur pro ἐρίζω. Il. ί. ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδ' ἀνήρ. Aristoph. in Nub. † 1378.† ἔπος πρὸς ἔπος ἠριζόμεσθ', ultrò citroque verbis disceptabamus seu concertabamus. † τινί τι, i. e. κατά τι. aliqua in re. Hes. Th. 534.†

Ἔρισμα, τὸ, contentio, certamen. Il. γ'.

Ἐριστὴς, οῦ, ὁ, litigator.

Ἐριστικὸς, οῦ, ὁ, contentiosus, qui verbis lubenter contendit. Luc. Apud Aristot. in Soph. elench. ἐριστικοὶ λόγοι, qui ex rationibus, quæ probabiles esse videntur, aliquid inferunt.

Ἐριστὸς, οῦ, ὁ, de quo contenditur aut concertatur, seu, de quo contendere et concertare licet. Soph. in Electra.

Ἔρειος, contentiosus. Theocr.

Ἐριδῶ, F. ήσω, factum ex fut. 2. verbi ἐρίζω. Il. ψ'.

Ἐριδαίνω, idem. Il. ά. ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε. Et Il. ϛ'. ἐπέεσσιν ἐριδαίνομεν, verbis contendimus. Hinc et ἐρίδηνα apud Apoll. concertavi, contendi.

Ἐριδμαίνω, irrito, ad contentionem et certamen provoco. Il. π'. (de vespis) οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν. Derivatur autem vel ab ἐριδαίνω, interjecto μ, vel ab ἔρις et μαίνω, ut volunt gramm.

Ἔριθος, et ἐριθεία, contentio. posterius legitur 1 Cor. 12. et Jacobi 3. Alias signific. vide et in Ἔριθος.

Ἐριθεύω, vel potiùs ἐριθεύομαι, contendo, apud Aristot.

Composita: ac primùm ex ἔρις.

Ἄντερις, ιδος, ἡ, obluctatio. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 10. §. 7. τῆς δὲ ἄρκυος αὐτῆς μακρὸν προσήκοντας κόλπον ποιεῖν ἀντέριδας ἔνδοθεν, &c.]

Δύσερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, contentiosus, morosus. Aristot. Eth. l. 4. c. 6. et l. 2. c. 7.

Φίλερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, contentionum amans, jurgiosus.

Composita ab ἐρίζω, et derivatis.

Ἀμφήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, controversus, in contentione positus, de quo certatur, de quo est controversia. Propriè, de quo utrinque est contentio. Item anceps. Polyb. l. 5.

Decomp. Ἀναμφήριστος, de quo contentio non est, de quo utrinque non contenditur aut concertatur, minimè controversus.

Ἀνέριστος, et ἀνήριστος, de quo non contenditur.

Ἀντερίζω, contendo cum aliquo, certo cum aliquo per æmulationem.

Ἀντεριδαίνω, contra contendo.

Διερίζω, contendo, ἐρίζω. Plut. in M. Cat.

Δυσέριστος, de quo contendere difficile est, in infelici contentione positus. Soph. in Electra. (1387.)

Εἰκοσινήριτος, de quo viginti inter se contendunt. Il. χ'.

Ἐπήριτος, (pro ἐπήριστος,) exp. de quo contenditur, seu ob quem contenditur. Item æmulatione dignus. Est et nomen proprium apud Hom.

Νήριστος, de quo non contenditur, ἀνέριστος καὶ ἀναντίῤῥητος.

Νήριτος, (exempto σ) idem. Exp. multus, innumerus, immensus. Hesiod. in Theog. et Apoll. Arg. 3.

Συνερίζω, contendo, φιλονεικῶ.

ἘΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, hædus, partus capræ recens adhuc et tener ut agnus. Il. ώ. Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. (☞ Hesychius esse dicit τὸν μικρὸν αἶγα, τὸν ἐν τῷ ἔαρι φαινόμενον, ἤγουν τὸν πρώϊμον: χίμαρον autem, τὸν ἐν τῷ χειμῶνι.) Invenitur ἔριφος etiam fœminino genere, apud Theocr. idyll. 8. (ζ'. 53.) ¶ Ἔριφοι, hœdi, sunt etiam constellatio quædam apud Aratum et Proclum, cæterosque astronomos.

Ἐρίφιον, ου, τὸ, parvus seu tenellus hædus, apud Athen. lib. 14.

Ἐρίφειος, ου, ὁ, hædinus, qui ex hædo est, ut, ἐρίφεια κρέα.

ἝΡΜΑ, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum, ὑπέρεισμα. (☞ Ab εἴρω, necto.) Il. β'. (de classe solvente) ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. Il. ά. ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν. Latini phalangas seu palangas vocant. Apud Hipp. de articulis, ἕρματα, autore Galeno, sunt fulcimenta et idem quod ἑρμάσματα. Metaphoricè etiam capitur, ut Od. ψ'. et Il. π'. ἕρμα πόληος, columen civitatis. Sic Pandarus Athenas dixit esse ἔρεισμα Ἑλλάδος. Homerus Il. δ'. ἰὸν (sagittam) vocat μελαινάων ἕρμ' ὀδυνάων, id est, fulcrum dolorum, quo dolores ut fundamento niterentur. Exponitur et ἀσφάλισμα ab Eustathio, et ἀσφάλεια, à Suida, in hoc loco, ἀσύλους εἶναι τοὺς χώρους διὰ τὰ ἕρματα τοῦ ὀχυρώματος. ¶ Apud Theogn. pro confidentia et incepto et proposito poni videtur, ut Bud. annotat. καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἕρμασιν ἀνθρώπων. Ibidem, Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἕρμασι πειθομένων. Apud Plut. in Solone, ἕρμασι γὰρ ἐν μεγάλοις ἁδεῖν χαλεπὸν, exp. in rebus magnis administrandis difficile est omnibus placere. ¶ Est etiam saburra, id est, sabulum crassius, quo naves ad certam usque mensuram onerari solent, ut stabiliores sint. Aristot. de apibus, ὅταν δ' ἄνεμος ᾖ μέγας, φέρουσι λίθον ἐφ' ἑαυταῖς, ἕρμα πρὸς τὸ πνεῦμα. Aristoph. de gruibus dixit, ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας. Item, scopulus, saxum in mari. Anacreon, ἀσήμων Ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι. Plat. lib. 8. de repub. ὅταν αὐτὸν ἴδῃ πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι, πρὸς τῇ πόλει. Plut. in symp. ὅταν ἕρματι πλέοντες προστύχωσιν, ubi venissent ad scopulum, saxum. Luc. de hist. scr. εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. Nonnulli saxeas pilas ex Virgilio interpretantur, et crepidines atque obices in portus ostiis. ¶ Item, inauris. Od. σ'. Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε· Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν. Et Iliad. ξ'. ἕρματ' ἐνῆκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσι, id est, τὰ τοῖς ὠτίοις ἐνειρόμενα κόσμια, ut Eustathius exponit, etymologiam ibi exponens hujus vocabuli, quòd inaures ornatus causa auribus innecti solerent. (Æsch. Ag. 1016. Eum. 567. Suppl. 588.)

Ἑρμὰς quoque dicitur saxum in mari, ab Antiphonte, Anacreonte, et Aristophane, teste Harpocr.

Ἑρμάζω. f. άσω, fulcio, stabilio. Unde in pass. apud Gal. in exegesi γλωσσῶν Hippocr. ἡρμᾶσθαι est ἠρεῖσθαι. Ab eodem ἑρμάζειν exponitur ἑδράζειν et στηρίζειν. Item saburro, i. saburra onero et stabilio. Ἑρμάζει Hesychio est etiam μαλάσσει.

Ἕρμασμα, ατος, τὸ, idem esse videtur quod ἕρμα, saburra, vel quod saburræ loco carinæ ad stabiliendam navim ejusque pondus æquandum imponitur. Dicitur etiam ab Hippocrate partis ægræ fulcimentum chirurgi industria adhibitum, injecta fascia et vinculo.

Ἕρμασις, εως, ἡ, idem quod ἕρμα et ἕρμασμα, ut Erotianus tradit.

Ἑρματίζω, f. ίσω, saburro, idem quod ἑρμάζω. Plutarch. utra anim. prud. (de apibus Creticis) ἑρματίζουσιν ἑαυτάς.

Ἑρμὶν seu ἑρμὶς, ῖνος, ὁ, fulcrum tori, pes lecti. Od. θ'. et ψ'. Tradit Eust. deductum esse vel ab ἕρμα, quoniam sit fulcrum et stabilimentum tori seu lecti, vel ab εἴρω, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τρήμασι κλίνης, quod tori foraminibus inseratur, vel ab Ἑρμῆς, qui sit dator somni, et cujus eam ob rem imago in ipsis ἑρμῖσιν affingi soleret.

Composita.

Ἀνερμάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non saburratus, saburra non stabilitus, ut, ἀνερμάτιστον πλοῖον, apud Basilium. Et metaph. apud Plutarch. de homine animi fluctibus agitato. Et Phil. lib. 3. de vita Mosis. ἔνιοι τῶν πρὸς εὐσέβειαν ἀνερματίστων, nonnulli ad pietatem minimè obfirmati.

Περίερμα, τὸ, lignum quod navibus supponitur. Thuc. lib. 7.

ἙΡΜΗΝΕΥ`Σ, έως, vel έως Atticè, ὁ, interpres. (☞ Παρὰ τὸ Ἑρμῆς.) Xen. Pæd. 1. ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλὰς συνίῃς. Ceb. Theb. δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα. (Æsch. Ag. 625. 1071.)

Ἑρμηνεύω, interpretor, Synes. Sæpe etiam ponitur pro explicare seu explanare, ut, ἑρμηνεῦσαι τὸ νοηθὲν, apud Aristoph. Affertur et pro eloqui, ex Thuc.

Ἑρμηνεία, interpretatio, expositio, enarratio. Exp. et eloquutio, apud Halicarn.

Ἑρμήνευμα, interpretamentum, interpretatio, ut apud Euripidem in Phœnissis, veritas οὐ δεῖται ποικίλων ἑρμηνευμάτων.

Ἑρμηνευτὴς, interpres, Plato.

Ἑρμηνευτικὸς, (q. d. interpretatorius) ad interpretationem pertinens. Et, ἑρμηνευτικὸς σύνδεσμος, apud grammaticos, quales ἤτοι, ἤγουν. Lucianus autem δύναμιν ἑρμηνευτικὴν, vocavit facultatem eloquendi, q. d. facultatem eloquutoriam.

Composita ex ἑρμηνεύω.

Ἀνερμήνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui dicendo explicari nequit, ineffabilis. Hesych.

Ἀφερμηνεύω, enarro, explico, expono, ex Plat. [de Leg. lib. 7.]

Διερμηνεύω, interpretor, explano.

[Διερμήνευσις. Plat. Tim. κατὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διερμηνεύσεις πρὸς ἑκάστας τῶν πόλεων.]

Δυσερμήνευτος, explicatu difficilis, ad Hebr. 5.

Ἐξερμηνεύω, interpretor.

Μεθερμηνεύω, idem quod ἑρμηνεύω. Polyb. Apud Plut. in Cat. μεθερμηνεύεσθαι κατὰ λέξιν, transferri ad verbum.

Παρερμηνεύω, perperam et malè interpretor.

Παρερμηνεία, mala seu perversa interpretatio.

ἙΡΜΗ͂Σ, οῦ, ὁ, Mercurius, nuntius deorum. (Æsch. Ch. 122. pro θάνατος 620. 725.) (☞ Ab εἴρω, i. nuntio, quasi εἰρέας, et per pleonasmum τοῦ μ, ἑρμέας, deinde per synæresin ἑρμῆς.) A poëtis dicitur etiam, Ἑρμέας et Ἑρμείας. Odyss. ό. Ἑρμείαο ἕκητι διακτόροιο. ¶ Ἑρμοῦ κλῆρος, pro prima carnium portione, ex Polluce. Vide aliam expos. apud Eustathium. Ἑρμῆς, ex eodem Poll. pro ultimo potu, quod Mercurio ut somni præsidi libarent à cœna surgentes. ¶ Ἑρμῆς, pars quædam Delphini, i. templi quod Athenis dicatum fuit Apollini. ex Plutarcho in Theseo. ¶ Ἑρμῆς κοινὸς, proverbialiter dicitur ab eo qui participem se fieri postulat lucri quod favente Mercurio (qui πλουτοδότης etiam creditus fuit) sese nobis objecerit. ¶ Ἑρμαῖ, lapideæ statuæ Mercurii, quas mutilatas fuisse cùm alii multi scribunt, tum Thucyd. lib. 6. Sunt qui capita et membra virilia eis abscissa fuisse tradant. Hesychio sunt etiam inutiles arborum fruticationes, stolones. Vide Paus. et Plutarch. in Alcibiade.

Ἑρμαΐζομαι, Mercurio utor. Eust. Il. ά.

Ἕρμαιος, seu Ἑρμαῖος, et Ἑρμαϊκὸς, (ut Ἑρμαϊκὴ κύλιξ. Eustath.) Mercurialis. Ἕρμαιος seu Ἑρμαῖος λόφος, apud Homerum, variè exp. apud Eustath. Et, Ἑρμαῖα, Mercurii festa, apud Plat. (Æsch. Eum. 950.)

Ἕρμαιον, frequentissimo in usu est pro lucro insperato et adventitio. Bud. poni ait pro bono inexpectato, ac pro sorte exoptanda, quæ forte fortuna nobis oblata sit: item pro re opportuna et exoptanda. Plat. in symp. ἕρμαιον et τύχημα copulat. Plutarch. in symp. sept. sap. ἕρμαιον τὸ συμπόσιον ἐμοὶ γέγονεν. (Philostr. l. 3. c. 28.)

Ἑρμάδιον, Mercuriale. Suid.

Ἑρμήδιον, diminut. Mercuriolus. Luc.

Ἕρμακες, apud Nic. in Ther. v. 150. schol. ann. dici posse lapides congestos in honorem Mercurii.

Ἑρμὰς, dicitur saxum in mari latens, apud Anacreon. et Aristoph.

Ἑρμάων, ωνος, ὁ, idem quod Ἑρμῆς, in Epigr.

Composita.

Δυσερμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infelix, utpote cui non favet Mercurius, mercatorum et furum deus.

Δυσερμία, infelicitas, infortunium. Hesych. et Suid.

Εὐερμὴς, fortunatus. iidem Hesych. et Suid. Εὐερμία, felicitas, bona fortuna, prosper successus. Suid. ex Æliano.

ἜΡΝΟΣ, εος, τὸ, planta, germen: interdum et ramus. Il. ρ'. Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης. Et Od. ξ'. τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον. Dioscor. l. 4. c. 81. de apocyno, ἔρνος ἐστὶ ῥάβδους ἔχον μακράς. Theophr. hist. pl. l. 2. ἔρνη φυτεύεται, rami seruntur. (προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης λεπτοῖσι πέπλοις. Eurip. Med. 1215. Phœniss. 186. 621. Æsch. Ag. 1534.)

Ἐρνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis ἔρνεϊ, ramosus.

Composita.

Εὐερνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exp. εὐθαλὴς, virens, lætus germinibus. Expon. et pulchros habens stipites seu truncos.

Εὐερνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fruticosus, ramosus.

Λιπερνὴς, Hesych. qui ex divite factus est pauper: seu qui ex agro in urbem confugit, ut sit ὁ λιπὼν τὰ ἔρνη, qui plantas destituit.

Λιπερνῆτις, fœm. gen. exp. πτωχὴ, mendica, παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνέων. Invenitur et λιπερνήτης, masc. gen. λιπερνῆτις, fœm.

Λιφερνοῦντες, Hesych. sunt, in arboroso loco amicè degentes.

ἝΡΠΩ, f. ψω, serpo, repo, repto. item metaph. pro, paulatim gradiendo accedo. Soph. in Ajace, Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. Plerunque simpliciter ponitur pro βαδίζω, incedo, vado, ut Theocr. Idyll. 1. ἕρπε ποτ' Ἴδαν — Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. Soph. ἐξόδους ἕρπειν κενὰς, ire per vias vacuas. (Eurip. Med. 334. Phœniss. 41. Æsch. Pr. 809. Soph. Tr. 163. 556. 1124. Œdip. Tyr. 83. Theoc. ιε. 136.)

Ἕρψις, εως, ἡ, reptatio seu reptatus.

Ἑρπετὸς, οῦ, ὁ, reptilis. unde ἑρπετὰ, reptilia, serpentes, animalia quæ serpunt, ut, τῶν ἑρπετῶν τὰ ἰοβόλα. Phil. de vita M. l. 1.

Ἑρπετόεις, qui est naturæ reptilis. Oppian.

Ἑρπετώδης, qui est naturæ reptilis, reptilis. Merc. Trism.

Ἑρπετὸν pro ἑρπετῷ, apud Aristot.

Ἕρπης, ητος, ὁ, hulcus serpens vel manans. Dioscor. et Gal. lib. 14. therap.

Ἑρπηδὼν, idem Nic in Alexiph.

Ἑρπηστὴς, οῦ, ὁ, qui serpere solet, seu repere, reptator, Epigr. l. 2.

Ἑρπηστικὸς, idem quod ἑρπετός.

Ἑρπινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, serpendi vim habens, ad serpendum aptus, ut, ἑρπινῶδες νόσημα. Philo de mundo.

Ἑρπύζω, idem quod ἕρπω, ut, ἑρπύσαν βρέφος, in Epigr. Mures quoque dicuntur ἑρπύζειν ἐπὶ τὴν τράπεζαν, apud Laërt. Dicitur et hedera ἑρπύζειν, in quodam Epigr. in Soph.

Ἑρπυσμὸς, οῦ, ὁ, reptatio.

Ἑρπυστὴς, οῦ, ὁ, reptator, reptilis.

Ἑρπυστὴρ. pro eodem. Opp. de ven. lib. 3.

Ἑρπυστικὸς, idem, seu rependi vim habens, ad rependum aptus: ut, ζῶα ἑρπυστικά. Apud Dioscor. ἑρπυστικὰ ἕλκη, serpentia ulcera vel manantia.

Ἕρπυλλος, seu ἕρπυλλον, serpillum, herba de qua vide Diosc. lib. 3. cap. 46. Dicta ἀπὸ τοῦ ἕρπειν. unde comp. ἀφερπυλλοῦσθαι, mutari in serpillum.

Ἕρπις, vinum. Dicitur esse vox Ægyptiaca, qua tamen usus est Lycophron, et ante eum Sappho.

Composita.

Ἀνέρπω, sursum repo, irrepo. Interdum vado: propriè quasi vado reptando sursum. [Ælian. Var. Hist. l. 13. c. 1.] (Eurip. Phœniss. 1138.)

Ἀνερπύζω, idem. Aristoph. in pace, εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.

Decomp. Προσανέρπω, ut, προσανέρπει τῷ τραχήλῳ, apud Plut. in Themist. exp. serpit seu perrepit in cervicem.

Ἀφέρπω, abeo, quasi reptando. Item simp. abeo. Soph. ἄφερπε νῦν. [Aj. 1183. Œdip. Col. 503. ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος.] (Tr. 826.)

Ἀφερπύζω, pro eodem.

Διέρπω, penetro reptando.

Διερπύζω, idem quod διέρπω. Nonnus.

Εἰσέρπω, irrepo. Æl. Var. Hist.

Ἐξέρπω, erepo, prorepo. Aristoph. in Nub. †709.†

Decomp. Διεξέρπω et διεξερπύζω, idem, apud eundem Aristoph.

Ἐσερπύζω, pro εἰσερπύζω, irrepo.

Ἐφέρπω, adrepo, in aliquem locum reptando eo. (Cum Acc. Æschyl. Eum. 315. 503.)

Ἐφερπύζω, idem. Aristoph. in Pluto. ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.

[Καθέρπω. Xenoph. Conviv. οὐχ ὁρᾷς, ὅτι τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει.]

Καθερπύζω, irrepo. Joseph. καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τειχῶν. (Aristoph. R. 129. 488.)

Μεθέρπω, adrepo, vel repo post. Oppian.

Παρέρπω, obrepo, clam irrepo.

Παρερπύζω, idem. Suid. [Aristoph. Eccles. 398. Πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσεν. Schol. Ὡς ἐπὶ ὄφεως εἶπεν· ἐπειδὴ τυφλὸς ἦν. 506. ἐγὼ δὲ βούλομαι εἴσω παρερπύσασα, &c. Schol. Ἠρέμα εἰσελθοῦσα.]

Περιέρπω, circumrepo. Æl. Var. Hist.

Προσέρπω, adrepo, irrepo, advenio velut reptando. Soph. φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. (Œdip. Tyr. 547.)

Προσερπύζω, idem quod προσέρπω. Luc. in Amor.

Σιγέρπης, tacite repens, ut serpentinum genus. Hesych.

Ὑφέρπω, subrepo. Exp. et subserpo, i. clam serpo. † Soph. Œd. Tyr. 796.† (Æsch. Ag. 278. 459. Ch. 461. Soph. Œdip. Tyr. 806.)

Ὑφερπύζω, idem.

Χαμερπὴς, humi repens seu serpens, à terra sese non attollens: ut herbæ quædam. Χαμερπῶς, humi serpendo, nec à terra sese attollendo: seu humiliter, abjectè, crassè. Greg. de sacro pasch.

ἘῬῬΩ, f. σω, ægrè eo, dolens et afflictus eo. Iliad. σ'. (de Vulcano claudo) αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ. ¶ Item inauspicatò et cum pernicie accedo. Od. ι. Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ τὰ κάλλιστον ἐνθάδ' ἔῤῥων, inauspicato et magno meo malo huc veniens. Sic et ἔῤῥειν jubetur aliquis, i. abire in malam rem, facessere in malam crucem. Il. θ'. Ἔῤῥε κακὴ γλήνη. Od. κ'. Ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων. Aristoph. in Pluto, ἔῤῥ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν. Similiter Plato in Philebo de rebus inanimatis, αὐτὰ ἔῤῥει ταῦτα ἐκ τῆς ἑαυτῶν χώρας ἐν ᾗ ἐνῆν. (— πᾶς δόμος ἔῤῥοι, pereat tota domus. Eurip. Med. 114. V. Æsch. Eum. 301. 750. Eurip. Med. 1348. ἤῤῥησε Aristoph. R. 1224.) ¶ Item, ἔῤῥειν, eæ res dicuntur quæ pereunt, intereunt, pessum eunt. ut apud Xen. in sympos. scurra dicit, ἐπεὶ γὰρ ὁ γέλως ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα, pessum eunt res meæ, perii, actum de me est. Sic et apud Plutarch. in Cic. Apud Plat. in epist. πόλεις Ἑλληνίδας ἐῤῥούσας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν, i. deletas et excisas à barbaris. ¶ Apud Euripidem in Hecuba, ἔῤῥει χοὰς, fundebat libamina: à ῥέω usurpato pro χέω.

Ἔῤῥομαι, unde imperativus ἔῤῥου ex Eurip. abi, peri.

Composita.

Ἀπέῤῥω, abeo, seu facesso in malam rem. Unde apud Aristoph. in Nub. †781.† Ὑθλεῖς, ἄπεῤῥε, nugaris, abi in malam rem.

Ἀποέῤῥω, abreptum aut deglutitum perdo. Il. φ'. et ζ'.

Ἐξέῤῥω, exeo in malam rem. Eurip. ἔξεῤῥε γαίας.

ἘῬῬΩΣ, οῦ, ὁ, Callimacho esse dicitur aper. Lycophroni aries. ☞ Παρὰ τὸ ὀρούειν.

ἝΡΣΗ, sive Ἕρση, ης, ἡ, ros. Homer. ἕρση τεθαλυῖα, virens ros, i. faciens virescere et vigescere plantas. ¶ Hesychio est etiam ὁμίχλη. ¶ In plur. ἕρσαι, eidem sunt hœdi recens nati et tenellæ adhuc agnæ: ut, Od. ι. v. 220. διακεκριμέναι δὲ ἕκασται Ἕρχατο. χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. ☞ Παρὰ τὸ ἄρδω, ἄρσω, quasi ἄρση, inquit Etym.

Ἑρσήεις, εντος, ὁ, rorulentus. roscidus, rore imbutus. Il. ώ. v. 757.

Ἑρσαῖος, ου, ὁ, idem. Hesych.

Ἑρσώδης, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Ἑρσωμένην, apud Nic. in Ther. v. 631. sch. exp. δροσιζομένην.

Ἐέρση, pleonasmo poëtico τοῦ ε pro ἕρση, ros. Hesiod. in Asp. (de cicada) ᾧτε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση. † et Theog. 83. V. ibi Scholias. et Grævius.† Et Il. ξ'. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἐέρσαι, lucidæ roris guttæ.

Ἐερσήεις, pro ἑρσήεις, roscidus, rore conspersus seu madefactus. Il. ώ.

ἘΡΥΚΩ, f. ξω, inhibeo, contineo, κατέχω, κρατέω. (ἤρυξε πόλιν μὴ 'ναστραφῆναι. Æschyl. S. c. Th. 1083. cum G. Soph. Tr. 122.) Il. γ'. Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, i. retrò inhibebant seu continebant in ordinibus. Item impedio, et quasi cursum alicujus inhibeo. Il. θ'. τάδ' οὐ μένος ὠμὸν ἐρύξει, non impedient aut inhibebunt. Il. σ'. μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, ne me à pugna revoces, ne me ad pugnam properantem inhibeas et impedias. Hesiod. in Erg. Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι. ¶ Item detineo. Odyss. η. ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει. ¶ Item arceo, depello. Od. ά. ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι. ☞ Derivatur ab ἐρύω, propter affinem significationem.

Ἐρύκομαι, inhibeor, impedior. Il. ψ'. Μή μοι ἐρύκεσθον μηδ' ἵστατον ἀχνυμένω, ne cursus vester inhibeatur.

Ἐρυκάνω et ἐρυκανέω, idem quod ἐρύκω, i. inhibeo, detineo, remoror. Il. ζ'. λαὸν ἐρυκάκετε. Odyss. λ'. θυμὸν ἐρυκακέειν. Item arceo, depello, Il. ό. Et ἐρυκάνω et ἐρυκανέω.

Composita.

Ἀπερύκω, arceo, repello, repulso, abigo. Il. ρ'. βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν. Xen. ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τοῦ οἴκου. Et apud eundem, ἀπερύκειν σου τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε.

Διερύκω, inhibeo, impedio, q. d. medium me interponendo inhibeo, dirimo. Plut. in Lyc. διερύκων γὰρ ἀψιμαχίαν τινά.

Κατερύκω, detineo, inhibeo, remoror. † μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει, magnum vinculum (Promethea) coercet, detinet. Hes. Th. 616.† Κατερυκάνω, idem. Il. ώ. Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκακε. legitur ibi et κατερύκανε.

ἘΡΥΩ, f. ύσω, traho. (Il. ζ'. 459.) Od. θ'. Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. ¶ Item, custodio, salvum et incolumem præsto, conservo, tueor, defendo. In qua signif. usurpatur potius vox passiva.

Derivata ex ἐρύω, id est, traho.

Ἐρύομαι, in activa quoque signif. capitur, Iliad. φ'. ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. † Hes. Asp. 457.† (Il. δ'. 248.)

Ἐρυστὸς, οῦ, ὁ, tractus. ut, ἐρυστὰ ξίφη, districti enses. Soph. in Ajace.

Ἐρύσιμον, ου, τὸ, herba et seminis genus, de quo vide Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 17. et l. 6. c. 19. et Diosc. l. 2. c. 188.

Εἰρύω pro ἐρύω, dicitur interposito ι. unde εἰρύμεναι νῆα, apud Hesiod. Et Il. Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, conservabimus, seu protegemus, tuebimur. Dicitur etiam animo aliquid εἰρύσασθαι aliquis, i. servare et custodire, scilicet reconditum, i. non effutire. Od. π'. μὴ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ Ἔλθοι ἀπαγγέλλων, ἀλλὰ φρεσὶν εἰρύσαιτο. Dicitur etiam, βουλὰς vel ἔπος alicujus εἰρύσασθαι, qui ipsum observat, et non transgreditur. ut Il. φ'. v. 235. et Il. ά. (Εἴρυσον ἔγχος. Soph. Tr. 1651.)

Composita.

Ἀνερύω, idem quod ἀνέλκω, sursum traho. Apoll. Arg. 2. ἀνείρυσε τηλόθι νῆα, navem subduxit. (Theoc. ιδ'. 35.) ¶ Item, retraho, quasi retro traho, abstraho, in Anthol. epigr. ἀνείρυε δεσμά. Accipitur etiam pro reflecto trahendo retrorsum. ut apud Homerum ἀνέρυσαν exponitur εἰς τοὐπίσω ἔκλασαν. Quidam ex veteribus ἀνερύειν voluerunt etiam significare jugulare, quòd in jugulatione solerent retrorsum flecti pecudum jugula, et sursum versus converti. Hinc et ἀναῤῥύειν pro θύειν dictum volunt, et Ἀνάῤῥυσις pro θυσία.

Ἀπερύω, abstraho, detraho. Od. φ'. Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, pro ἀπερύσαι, per tmesin.

Ἐξερύω, extraho. Iliad. π'. Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. Pro eodem dicitur etiam Ἐξειρύω, inserto ι, sicut εἰρύω pro ἐρύω.

Decomp. Ὑπεξερύω, subtraho. Unde ὑπεξείρυσαν, subtraxerunt. Apud Apoll. Arg. 2. Ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὑμὸν ὑπεξείρυτο φόνοιο Μητρυιῆς, exemerat è cæde, seu eripuerat et liberarat à cæde à noverca imminente.

Ἐπερύω, attraho. Od. ά. θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ, i. εἵλκυσε, ἐπέσπασε. Ἐπειρύω, pro eodem interjecto ι, ut in εἰρύω, unde ἐπειρυσάμενος τὴν λεοντῆν, leonis pellem subtrahens.

Κατερύω, detraho, idem quod καθελκύω. Od. ξ'. Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν. Et in pass. ibidem, Νῆα κατειρύσθαι, navem in mare tractam esse seu deductam.

Παρερύω, seu παρειρύω. Unde παρείρυσαν φραγμὸν, ex Herodoto, prætenderunt sepem.

Προερύω, protraho. Od. ι. τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς, Latini dicunt, remis propellere navem.

Derivata ex ἐρύω, id est, custodio, conservo.

Ἐρύομαι, idem quod ἐρύω, custodio, conservo, tueor, defendo. Il. κ'. ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους καὶ νῆας. Il. χ'. Οἷος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά. Apoll. Arg. 2. de dracone aurei velleris custode, ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται. ¶ Item, servo, observo, τηρῶ. Il. ά. χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασθαι. ¶ Item libero, redimo, è periculo eximo. Il. χ'. Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρδανίδης Πρίαμος. ¶ Item, arceo, depello, κωλύω. Od. ώ. de galea. Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δ' εἴσατο χαλκὸς, illa verò galea hastam non arcebat aut repellebat. ¶ Item, caveo, effugio, φυλάττομαι, ἐκφεύγω. Il. β'. de Ennomo augure, Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν.

Ἔρυμα, τὸ, tutamen, tutamentum, munimentum: quo videlicet nos tutamur et inimicos arcemus. Xen. Pæd. 4. θώρακας μὲν, ἐρύματα σωμάτων. Item munimentum, vallum, murus, præsidium, munitio. Xen. Hell. 2. ἔρυμα τειχίζοντες. Idem, ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται, munitionibus urbes cinguntur. Utitur sæpe et Thucyd. aliique historici. (Eurip. Med. 598. 1324. id. Phœniss. 946. Æsch. Choëph. 152.)

Ἐρυμάτιον, castellum, præsidium aliquod non magni momenti. Luc.

Ἐρυμνὸς, οῦ, ὁ, munitus, tutus. Thuc. l. 5. χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον. † τεῖχος. Xen. Pæd. l. 5. p. 121. a.† Plut. in Camill. πόλις ἐρυμνὴ, tutissima urbs. Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, munitio, qua videlicet aliquid est munitum, Xen.

Pæd. 6. ὅσα τε ἐρυμνότητος προσεδεῖτο, quæque munitione adhuc indigebant. Ἐρυμνόω, ῶ, munio.

Ἔρυμαι, per syncopen pro ἐρύομαι, apud poëtas, custodio, servo, tueor. Od. ξ'. καὶ νῆας ἐρύσθαι. Item, pass. asservor. Hesiod. in Theogon. v. 304.

Εἰρύομαι, idem quod ἐρύομαι, poëtica epenthesi, i. servo, conservo.

Ἐρυτὴρ, qui salvum et incolumem reddit. Nic.

Comp. Ἀντερύω, vicissim redimo, pro aliquo redimo. Theogon.

〔Ἀντερύομαι. Philostr. l. 2. c. 26.〕

ἜΡΧΟΜΑΙ, venio, eo. Il. ά. γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, abit aliò. Cum ἐπὶ, ut, ἔρχεσθαι ἐπὶ τὰς εὐθύνας. Dem. cum πρὸς, ut, ἔρχεται πρὸς τὸ οἴκημα. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 3.† Cum εἰς, ut, ἔρχεται εἰς σε ἡ ὀργή. † Xen. Pæd. 1. 4. 8.† Demosth. † ἔρχεσθαι διὰ πάντων καλῶν. Xen. Pæd. 1. 2. 15. εἰς χεῖρας, in manus. i. e. in potestatem alicujus venire. Xen. Pæd. 2. 58. e. et εἰς χεῖρας est, manum conserere (cum hostibus) Xen. Pæd. l. 3. p. 62. b. μακρὰν ὁδόν. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. d. ἐπί τινα, contra aliquem. l. 5. p. 144. e. ἐπί τι. p. 153. b. εἰς χεῖράς τινι, in manus alicujus venire. p. 187. e.† apud Herodot. sæpe cum particip. fut. ut, ἔρχομαι φράσων, dicere aggredior. Item, ἐρχόμενος futurus, instans, ut Act. c. 18. ἐρχομένη ἑορτή. Thuc. ἐρχομένου ἔτους, insequenti anno. Format hoc verbum et tempora et derivata ab inusit. themate ἐλεύθω, quod et in compositis observatur. Nam fut. est ἐλεύσομαι, aor. 2. ἤλυθον apud poëtas, et ἦλθον, per syncopen, unde imperat. ἐλθὲ, et infinit. ἐλθεῖν, quod pro præsenti sumitur. Præt. med. ἐλήλυθα, Atticè pro ἤλυθα; apud poëtas autem et εἰλήλουθα. Aristoph. ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα. Odyss. 6. ἐκ Πύλου εἰλήλουθας. Odyss. ξ'. ἐναντίον ἤλυθον ἵππων. Habent autem hæc tempora eandem cum ἔρχομαι constructionem. 〔Ἔρχομαι, cum Dat. Eurip. Med. 418. 1085. Phœniss. 341. 841. ἐκτὸς ἔρχομαι. Soph. Tr. 1206. ἐλθεῖν ἄν. futurum esse. Œdip. Tyr. 67. 315. 699. 731. 1375. Cum Præp. ἐν. Aristot. Art. Poët. Cum. Dat. Theoc. ιά. 148.〕

Ἔλευσις, ἡ, adventus, itio.

Ἤλυσις, idem. Eurip. in Hec. 〔Phœniss. 806.〕

Composita ab ἔρχομαι, simulque ab ἐλεύθω, inusitato, aut potius ab ejus derivatis: ac primùm cum præpositione.

Ἀνέρχομαι, ascendo, q. d. sursum vado. 〔Eurip. Phœniss. 461. 1166. Æsch. Ch. 534.〕 Herodian. ἀνελευσόμενος εἰς τὸν αἰθέρα. Cicero apud Aratum ἀνέρχεσθαι, exponit emergere, existere. ¶ Est etiam interdum idem quod ἐπανέρχομαι, redeo. Hesych.

Ἀνήλυσις, ascensus. Hesych.

Decomp. Ἐπανέρχομαι, redeo. † Xen. Pæd. 1. 5. 14.† Dem. pro cor. ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι. Item rursus dissero. Item explico. B. ex Plat. et Aristot.

Συνανέρχομαι, simul ascendo. Apoll. [ii. 915. δὴ γὰρ συνανήλυθεν Ἡρακλῆϊ. Aristoph. Pac. 705. Schol.]

Ἀπέρχομαι, abeo, exeo, discedo. Interdum sine casu. Interdum cum genit. ut, ἀπελθὼν τῆς οἰκίας, egressus domo. Sic, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, è vita decedere. Interdum cum variis præpos. ut, ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν, apud Isocr. Dicitur et, ἀπῆλθεν ἐς τὴν πόλιν, et, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἄρχοντας. † Cum ἐπὶ, Xen. Pæd. l. 3. p. 71. a.† Interdum cum accus. ὁδὸν, ut, ταύτην ἀπῆλθε τὴν ὁδὸν, abiit hac via. Dicitur autem de rebus inanimis. ut Marc. 1. λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Matth. 4. ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, abiit rumor per totam Syriam. ¶ Item morior, apud Greg. Sic et apud Laërt. in vita Plat. ἀπελθόντες, dicuntur mortui. ¶ Item, redeo, apud Suid. ex Thuc. ¶ Item pro ἀποδρᾶναι, aufugere. Dem. † Ἀπέρχεσθαι, abire a cogitato, omittere cogitatum, apud Aristoph. Nub. 742.† 〔Eurip. Phœniss. 869.〕

Decomp. Ἐπαπέρχομαι, decedo post, subsequor. Greg. in Mac.

Προαπέρχομαι, prior abeo seu discedo. Item prior decedo, prior morior. Greg. in Maccab. [Demosth. de falsa Legat. ἐγὼ δ', ὥσπερ ἀκηκόατε ἤδη πολλάκις οὐχὶ δυνηθεὶς προαπελθεῖν, ἀλλὰ καὶ μισθωσάμενος πλοῖον κατεκωλύθην ἐκπλεῦσαι. Thucyd. Hist. lib. 3. ἑξακόσιοι δὲ καὶ χίλιοι μετὰ Φορμίωνος, οἳ προαπῆλθον.]

Προσαπέρχομαι, insuper discedo. Xenoph.

Διέρχομαι, transeo, pertranseo, prætereo, ut Il. γ'. v. 198. πᾶν διέρχεται. † Xen. Pæd. l. 1. 1. 8.† Sic, Μακεδονίαν διέρχομαι, 1 Cor. 16. Apud Plat. de rep. 2. διέρχεσθαι τὸν βίον, vitam traducere. † Xen. Pæd. 1. 5. θροῦς διῆλθε, rumor pervasit. Xen. Pæd. p. 154. a.† Idem in epist. περὶ ἐμοῦ διῆλθε λόγος, fama exorta est, vel rumor pervasit. ¶ Item dissero, enarro, commemoro, vel percurro seu percurro oratione. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 12.† Plat. de rep. 2. ἅπερ περὶ τῶν δικαίων διῆλθε. Apud Isocr. κατὰ Λοχίτου, διελθεῖν πρὸς ἑαυτὸν, exp. secum reputare, animo versare. Possit etiam exponi, animo et cogitatione percurrere Exp. etiam, enumero, percenseo. ut Act. cap. 17. 〔Eurip. Med. 531. 1165. id. Phœniss. 979. Soph. Tr. 484.〕 † Διεληλύσθαι, passivè. quod quis transivit, Xen. Pæd. 1. 4. 28. ubi tamen et legitur διηνύσθαι.†

Διήλυσις, transitus, excursus. Apoll. Arg. l. 4. πάντοσε διήλυσις.

Decomp. Προσδιέρχομαι, insuper percurro seu enarro.

Εἰσέρχομαι, et ἐσέρχομαι, ingredior. Item eo ad, accedo. Il. γ'. καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον. Od. 6. κείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται. Apud Dem. εἰσέρχεσθαι περὶ γραφῆς, postulare et causam dicere. pro eodem dicitur et, ἀγῶνα, vel γραφὴν εἰσελθεῖν, vel etiam εἰσελθεῖν, sine adjectione. Item, εἰσέρχεσθαι τὸν Δία, subire personam Jovis. Item, εἰσελθεῖν εἴς τινα, convenire aliquem domi, ex Lys. Apud Plat. εἰσέρχεται αὐτῷ δέος, incessit eum metus. Idem cum accus. ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνουσίας τὸ παράπαν εἰσέρχεται τοὺς πολλούς. Apud Eurip. ὅ μ' εἰσέρχεται, i. quod mihi in mentem venit. 〔Æschyl. Pers. 847. Pr. 1001. Eurip. Med. 932.〕 † εἰσέρχεσθαι εἰς τοὺς τελείους. Xen. Pæd. 1. 2. 15.†

Εἰσέλευσις, ingressus, introitus.

Εἰσηλούσιον, vectigal quod penditur pro introitu. Hesych.

Ἐσηλυσίη, idem quod εἰσέλευσις, in Epigr.

Decomp. Ἀντεισέρχομαι, vicissim ingredior, in prioris locum subeo, succedo. Naz.

Ἐπεισέρχομαι, superintro, vel superintroducor. Alii exp. ingredior intro, introducor. Plut. in symp. 2. Probl. ult. ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείπνοις. Luc. ἐπεισέρχεται τὰ πάντα, importantur omnia.

Παρεισέρχομαι, subingredior, irrepo, irrependo ingredior, intervenio. Rom. c. 5.

Συμπαρεισέρχομαι, simul subingredior, simul irrepo. Luc. in Tim.

Προεισέρχομαι, prior ingredior. unde προεισελθών.

Συνεισέρχομαι, unà ingredior.

Ὑπεισέρχομαι, subingredior, irrepo. Interdum etiam, subeo animum, occurro, ut Luc. de mercede conductis, ὑπεισέρχεται γὰρ τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι.

Ὑπεισέλευσις τῆς κληρονομίας, additio hereditatis.

Ἐξέρχομαι, egredior, exeo. Synes. ἐξελθὼν τοῦ σώματος. Xen. ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν. Idem Pæd. 1. ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, transeunt in epheborum numerum. † et 1. 2. 12.† Idem, ἐξέρχομαι εἰς τοὺς πολεμίους, prodeo adversus hostes. Apud Dem. et Æschin. ἐξέρχεσθαι, exp. obviam exire hostibus, item suppetias ire. † ἐξέρχεσθαι ἐκ παίδων. Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 13. πρός τινα, adire aliquem. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. a.† De tempore etiam dicitur, ut, ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, Dem. exactus est annus. Apud Aristot. in Pol. dicuntur οἱ ἐξεληλυθότες, qui exierunt et perfuncti sunt magistratu. 〔δι' ἐλευθερίας ἐξῆλθες, te in Libertatem vindicasti. Soph. El. 1514. Tr. 513. Œdip. Tyr. 88. Cum Dat. 755. 1031. 1104.〕

Ἐξέλευσις, exitus. Ἐξήλυσις, idem. Herodot. [lib. 3. τὸ πεδίον τὸ ἐντὸς τῶν οὐρέων, πέλαγος γίνεται, ἐνδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν.]

† Ἀντεξέρχομαι, contra egredior. Xen. Pæd. 6. p. 165. c.† [Ὡς δ' ὑμᾶς μὴ λυπῶσιν οἱ ἀπὸ τῆς μεγάλης τάξεως, ἀντέξελθε σὺ, — καὶ ἐπιφάνηθι ἀντίος τῇ τῶν πολεμίων τάξει. Græc. Hist. lib. 7. cap. 2. §. 12. Ὡς δ' ἔγνωσαν οἱ — ἀντεξελθόντες οἵ τε ἱππεῖς καὶ οἱ ἐπίλεκτοι τῶν Φλιασίων ἐμάχοντο, &c.]

Decomp. Διεξέρχομαι, pertranseo, pervado, percurro. Arist. de mundo, μέχρις ἂν διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθῃ. Et, διεξέρχομαι χώραν. Plut. in Lyc. per regionem iter facio. Apud Isocr. διεξελθεῖν τῷ λόγῳ, oratione persequi, enarrare, explicare. Item, διεξελθεῖν λόγον. Plat. Item lego, apud Herodian. lib. 1. διεξελθεῖν τὴν γραφήν.

Ἐπεξέρχομαι, incurso, invado, sive excurro et percurso populabundè, apud Thucyd. ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τέμνοντες. Exp. et erumpo infesto exercitu, apud Isocr. ¶ Item pro, percurro, commemoro, dissero, persequor oratione, ex Isocr. et Plat. ¶ Item, perlego. Basil. ἐπειδὴ δὲ ἔλυσα τὴν ἐπιστολὴν, καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον. ¶ Item ulciscor. Thucyd. cum dat. et Antiph. cum accus. Item, ἐπεξέρχεσθαί τινι, in jus rapere, judicium dictare.

Ἐπεξέλευσις, vindicta, ultio. Hesych.

Ἀντεπεξέρχομαι, in pugnam adversus invadentem prodeo, adversus τὸν ἐπεξερχόμενον prodeo, occurro vel obviam prodeo τῷ ἐπεξερχομένῳ. [Thucyd. Hist. lib. 4. §. 131. Οἱ δὲ, ἀντεπεξελθόντες, —— ἱδρύθησαν ἐπὶ καρτεροῦ λόφου πρὸ τῆς πόλεως.]

Παρεξέρχομαι, prætergredior, prætereo. Item egredior. Hom. Παρεξελθεῖν πεδίοιο. Od. έ. παρεξελθεῖν Διὸς νόον, transgredi.

Προδιεξέρχομαι, prior pertranseo. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 4. ἐπαναρριπτοῦντες μακρὰ διαιροῦσιν ἀντιπαίζοντες· ταραχώδη δὲ, ὅταν ἀλώπεκες προδιεξέλθωσι, γίγνεται.]

Συνεξέρχομαι, simul exeo. Hippocr. aphor. l. 4.

Ὑπεξέρχομαι, (q. d. subegredior) clàm egredior. Plut. in Publ. ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, clàm egressus est urbe, subduxit se ex urbe. 〔Eurip. Phœniss. 1422.〕

Ὑπεξέλευσις, supplicium. Suid.

Ἐπέρχομαι, advenio, accedo, venio ad. Od. 6. —— ἀγρὸν δ' ἐπελεύσομαι ἠδὲ βοτῆρας. Cum accus. in prosa significat peragrare, ut, ἐπέρχεσθαι τὴν Λιβύην. Plut. Item supervenio, ex inopinato venio. Odyss. ξ'. νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε. Interdum et pro, advento, appeto. Bud. ex Paus. ἐπερχομένῃ νυκτὶ, nocte sequente. Dicitur etiam, ἐπέρχεταί μοι τοῦτο ποιεῖν, vel ἐπέρχεταί με τοῦτο, cupido incessit, in mentem venit. Aristid. et Luc. ¶ Interdum violentiæ significationem inclusam habet, et sumitur pro, hostiliter ingredior, invado, incurso, apud Thuc. et Plut. in Cic. Apud eundem in Numa, τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενον, ulciscentem admissum scelus. ¶ Item, percurro, recenseo. Item dissero, disputo. Bud. ex Aristot. et Dem. Accipitur et pro lego, apud Synes. ἐμοὶ χάρισαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν. 〔Eurip. Phœniss. 618. 651. 1258. Soph. Œdip. Tyr. 208.〕

Ἐπέλευσις, adventus repentinus, ut ejus qui supervenit. Item accessus seu ingressus cum impetu, qualis est hostium. Luc. Item pro ἔλευσις, adventus, apud Areth. Ἐπελευστικὸς, subitò superveniens. Eust. Iliad. ά.

Ἔπηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ, advena, extraneus, peregrinus. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 933. Οὔτ' ἐρατὸν κούρη κεν ἔπος προτιμυθήσαιτο Ἠϊθέῳ, εὖτ' ἄν σφιν ἐπήλυδες ἄλλοι ἕπωνται. Schol. οἱ ξένοι, καὶ οἱ ἀκόλουθοι. Herodot. Hist. lib. 1. λέγοντες ὄφιν εἶναι γῆς παῖδα, ἵππον δὲ, πολέμιόν τε καὶ ἐπήλυδα.] 〔Æsch. S. c. Th. 34. Pers. 243. Suppl. 203.〕

Ἐπηλυσία et ἐπηλυσίη Ionicè, adventus. Item aditus. Nonn. Est etiam incantatio quæ fit veneficiis. Hesych. Sic etiam exp. apud Hom. hymn. in Merc. Ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι αἰχμὰ, veneficiis multinoxiis eris telum. Ἐπήλυσις, adventus. Expon. etiam impetus, insultus. in Epigr.

Ἐπηλύτης et ἐπήλυτος, idem quod ἔπηλυς, advena. [Thucyd. Hist. lib. 1. τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας ἐπηλύτην ὄντα ὁμῶς σχεῖν, &c.] 〔Philostr. l. 3. c. 31.〕

Κατέρχομαι, descendo. Herodian. lib. 1. κατελθόντα εἰς γῆν. ¶ Item redeo ut exul, postliminio redeo. Bud. ex Dem. et Aristot.

Decomp. Προκατέρχομαι, præcedo, priùs eo. Merc. Trism.

Κάτηλυς, declivis. ut, κατήλυδα πέζαν. Nonn. Κατήλυσις et κατηλυσίη, descensus. ut in Epigr. εἰς ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις. et Apollon. Arg. 2.

Decomp. Συγκατέρχομαι, simul redeo, unà revertor.

Μετέρχομαι, adeo. ut Il. ζ'. ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι. Dicitur etiam de ulciscente, item de eo qui aliquid tractat, ut notat Eust. Idem cum dat. pro συνελθεῖν, ab Hom. poni testatur. Item pro, accerso, cum accus. Luc. ἐγὼ δὲ ἄλλους ἤδη νεκροὺς μετελεύσομαι. Interdum etiam, quæro et investigo. ut apud Synes. μετέλθετε τοὺς φῶρας ῥυπλατοῦντες. 〔δέρας μετῆλθον. Vellus quæsiverunt. Eurip. Med. 6. Phœniss. 233. 1595. Æsch. Ch. 988.〕 ¶ Item cum accus. personæ, expon. obsecro: Herodot. μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν τἀληθὲς εἰπεῖν. Item compello, appello, alloquor: ut apud eundem, ἡ Πυθίη μετέρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι. Sic et in Phal. ep. μέτελθε ταύτην αὐτὸς, compella eam, et hoc ab ea contende. ¶ Item ulciscor. Cum accus. personæ apud Antiphont. μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρός. Et cum accus. rei, apud Eurip. μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑβρισθέντας, sumere vindictam de nuptiis. Item punio. Synes. πληγαῖς μετῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. ¶ Exponitur etiam consector, persequor, ambio. Thuc. 2. τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, fortitudinem consectantur. Plut. in Pol. præc. τὴν ἀγορανομίαν μετερχόμενον, ambientem. A Luc. Budæus accipi tradit et pro exercere, emeditari. ¶ Item, transeo, ut, μετεληλυθὼς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, apud Luc.

Μέτηλυς, migrator, advena. Dionys. de situ orbis.

Decomp. Ἀντιμετέρχομαι, vicissim seu contrà ambio.

Συμμετέρχομαι, concomitor. ex Basil.

Παρέρχομαι, prætereo. Epigr. lib. 2. Δείξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις. Isocrat. ad Archid. χρόνος παρελθὼν, tempus elapsum. Interdum cum accus. ut dicitur aliquis alium cursu præterire. Od. θ'. Item metaph. pro anteire, vincere, superare, (ut qui præterit in cursu, vincit.) Plutarch. in Camillo, παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον οὐ δυνάμενος. Item prætereo, id est, prætermitto, omitto. Aristoph. in Vesp. ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθεν, κ' οὐδὲν παρῆλθεν. Item cum infinit. ex Dem. ¶ Item, prodeo, in medium prodeo, seu procedo, aut progredior. Thucyd. 2. παρελθὼν ἔλεξε τοιάδε. Æschin. in Ctesiph. παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Dicitur et, παρελθὼν εἰς μέσον, à Plut. in Sol. Interdum in medium prodeo et me jacto, vel in medium prodeo ad addendum mei specimen. ut exponit Bud. apud Athen. αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον. Item ingredior, eo: ex Plutarch. in Ant. Apud eundem in Theseo, εἰς τὴν Κνωσσὸν παρελθὼν, exp. invadens. † Aristoph. Nub. 851. εἴσω παρελθών.† 〔Eurip. Med. 1139. 1277. Soph. Tr. 230. Theoc. ις'. 63.〕

Decomp. Ἀντιπαρέρχομαι, contra prodeo, adversus aliquem prodeo.

Συμπαρέρχομαι, simul progredior, simul prodeo. Max. Tyrius.

Πεδέρχομαι, apud Pind. [Nem. Z. 109.] expon. sequor, insequor: item subeo, venio. Apud Theocr. Id. 30. Ἀλλὰ περὶξ ἀπαλῶ στόματός σε πεδέρχομαι. exp. circa os tenerum te amplector.

Περιέρχομαι, circumeo, circumvenio. 〔Eurip. Phœniss. 378.〕 Æsch. in Ctes. περιέρχονται τὴν ἀγοράν. Plut. in Publ. κύκλῳ περιῆλθε τοὺς πολεμίους. Apud Plat. in Tim. Sol dicitur, κύκλον περιέρχεσθαι, suum conficere et peragrare orbem. Frequenter etiam sine casu ponitur pro, oberro. Luc. in Nigr. μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. Interdum tamen minus est quàm oberro. Plat. in Apol. οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι. Item circumve-

nio, i. decipio, Herodot. et Luc. ¶ Item devenio, tandem venio. Plut. in Ant. ἔδει γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν. † περιέρχεσθαι ἐν Πέρσαις. Xen. Pæd. l. 6. p. 149. b.†

Περιέλευσις, circumitio. Plut.

Περιήλυσις, circuitus. [Herodot. Hist. lib. 2. τὴν περιήλυσιν δὲ αὐτῇ γίνεσθαι ἐν τρισχιλίοισι ἔτεσι.]

Decomp. Ἐκπεριέρχομαι, usquequaque circundo. Herodian.

Προέρχομαι, progredior, procedo. Thucyd. 2. ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθὼν, non ultra progressus. Dem. Phil. 1. οἷ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος, ut Lat. dicitur, eò impudentiæ processit. Isocr. εἰς τοσοῦτον προῆλθον, eò usque progressi sunt. Dicitur et de tempore: ut, προελθόντος πολλοῦ χρόνου. Thuc. lib. 1. longo temporis progressu. Et, οἱ προεληλυθότες ταῖς ἡλικίαις. Xenoph. Hell. 6. ætate provecti. ¶ Item prævenio, anteverto, ut Marc. 6. προῆλθον αὐτούς. Apud Xen. de rep. 1. προέρχεσθαι ὁδὸν, exp. viam conficere, vel viam prius conficere, i. ante alium. Item, egredior, prodeo: ut, προέρχεσθαι τῆς οἰκίας. Gal. ad Gl. domo prodire. Luc. ἐκ μέσων προελθών. Herodian. lib. 7. προελθεῖν εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν.

Προέλευσις, progressus, item profectus. Luc. 4.

Προσέρχομαι, adeo, accedo. προσέρχομαί σοι. Xen. † ὁδόν. 2. 59. d.† Προσέρχομαι τοῖς κοινοῖς, vel πρὸς τὰ κοινὰ, (illud apud Dem. hoc apud Plat.) accedo ad remp. Προσέρχομαι ἐγγύς. Xen. accedo propè, i. appropinquo. Item pro, advento, immineo. Demost. † προσέρχεται χειμὼν, hyems adventat. Xen. Pæd. p. 150. d.† Peculiariter autem προσέρχεσθαι dicuntur qui supplices accedunt. Synes. ἐν πολλοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις προσῆλθε τῷ θεῷ. ¶ Προσέρχομαι γυναικὶ, congredior cum muliere. Item accedo, i. adjungor. Herodian. l. 3. Item accedo ad aliquem propinquitate, sum propinquus, seu affinis. † προσέρχεσθαί τινι, aliquem adire, convenire. Xen. Pæd. l. 6. p. 148. d.† (Æsch. Eum. 285.)

Προσέλευσις, accessus. Προσήλυσις, pro eodem, ex Just. Martyr.

Προσήλυτος, advena. Peculiari significatione apud Ecclesiast. scriptores dicti sunt proselyti qui ex paganismo ad Judaismum conversi erant, ut Act. c. 2.

Decomp. Ἀπροσέλευστος, inaccessus, ad quem veniri nequit. Hesych. et Suid.

Συνέρχομαι, convenio, in unum et eundem locum venio. Xenoph. Pæd. 6. ὡς δὲ πάντες συνῆλθον. Plat. de rep. 1. πολλάκις συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτό. Συνέρχεσθαι dicitur etiam uterque exercitus ab Herodiano lib. 3. Ab eodem res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conveniunt et velut concurrunt. Interdum etiam dicitur de unico homine: ut, συνέρχομαι ἐς βουλήν. Plat. Apud Plut. in Cam. συνῆλθον ἐν λόγους, in colloquium venerunt. (Aristoph. R. 47.)

Συνέλευσις, conventus, concursus.

Συνελευστικὸς, qui facile congreditur, qui ad coitionem aut congressum facilis est, coitionis particeps. Plutarch.

Συνήλυδες, convenæ.

Συνηλυσίη, conventus, cœtus. Epigr.

Ὑπέρχομαι, subeo. Sophocl. † El. 934.† θαῦμα μὲν ὑπέρχεται, subit me admiratio. ¶ Item, subeo vel induo, aut simulo. Bud. ex Basil. Idem B. hoc verbum assentationem significare ait et obreptionem sese alteri captiosè submittentis. ut Luc. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, &c. Eurip. ὑπέρχεσθαι δόλῳ. Item obsequiosè colo, alicui me vendito et eum observo: ut, ὑπέρχεσθαι καὶ θεραπεύειν, apud Dem. Apud Platonem in Crit. ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ καὶ δουλεύων, omnibus mortalibus obnoxius et subjectus vitam degens. (ἵμερός μ' ὑπῆλθε. Eurip. Med. 57. Æsch. Eum. 340. ἔρωτες μὲν ὑπὲρ ἄγαν ἐλθόντες. Eurip. Med. 627. Supplanto. Soph. Œdip. Tyr. 394.)

Alia composita in ηλυς citra præpositionem.

Νήλυς, qui nuper admodum advenit, qui recens advenit, ὁ νεωστὶ ἐληλυθὼς, Etymol. Ab Hesych. expon. ὁ νεωστὶ τετελευτηκὼς, qui nuper decessit.

Ὅμηλυς, (q. d. convena) veniens simul, comes viæ. Nonn.

Ὁμηλυσία, est quando plures simul eunt.

ἘΡΩΔΙΌΣ, et ἐρωδιὸς, avis species, Lat. ardea seu ardeola. Vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 1. et 18. et Plin. l. 10. c. 60. [Ἐρωδιός. Aristoph. Av. 887. 1142. Ἐρωδιοὶ Λιβύκοισι. Schol. Παρὰ τὴν ἔραν πέπαιχεν, ἐπεὶ πηλὸς ἐκ τῆς ἔρας· τουτέστι τῆς γῆς.] ☞ Ita vocatur quasi ἑλωδιὸς, παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι διατρίβειν, inquit Suid. Aristot. quoque hist. an. l. 8. c. 3. tradit, ἐρωδιὸν, et λευκερώδιον περὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς διάγειν.

Λευκερώδιος, alba ardea. Aristot. Vide præcedens ἐρωδιός.

ἘΡΩΈΩ, ῶ, eo, fluo: interdum et impetu feror. exponitur enim, χωρῶ, ῥέω, ὁρμῶ. Il. ά. Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ, fluet, impetu feretur. Il. ψ'. (de equabus Antilochi acriùs concitatis) αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω Ἀτρείδεω, i. deflexerunt. ¶ Item, recedo, regredior, retrocedo, retrogredior: vel etiam cesso, desisto. Il. χ'. Ἔξοχον ὅππη δή τοι νόος ἔπλετο, οὐδέ τ' ἐρώει. Il. τ'. Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα Πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. ¶ Item, inhibeo, averto, repello. Il. ν'. Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαι τ' ἀπὸ νηῶν. ¶ Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας, Suidas ex Callimacho affert pro μειώσας, κατάξας. Etym. pro εἰς τὴν ἔραν καταγαγών. (Theoc. κβ'. 174.)

Ἐρωὴ, ῆς, ἡ, impetus, Il. ὁ. ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ Γίνεται, quousque hastæ emissæ impetus pertingit. Il. γ'. ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν. Et Iliad. π'. πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν. Et Epigr. l. 1. ἡ περὶ Κύπριν ἐρωή. Significat etiam, κατάπαυσις, ut Etym. accipit Il. π'.——πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. (Theoc. κϛ'. 192.) Item recessio, ὑποχώρησις. Hesych. Dionys. quoque de situ orbis dicitur usurpasse pro fuga, ἐκφυγή.

Composita.

Ἀπερωέω, discedo. ut Il. θ'. Τῷ κε τάχα στυγεροῦ πολέμου ἀπερωήσειας, discesseris, vel etiam destiteris et amiseris τὴν ἐρωήν.

Ἀπερωεὺς, qui impetum alicujus inhibet et reprimit, quique aliquem jam ἐρωοῦντα ἀποστρέφει. ut Il. θ'. ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς.

Ἐξερωέω, deflecto. Theocr. Idyll. 26.

Ὑπερωέω, ῶ, retrocedo.

ἘΡΩΤΆΩ, ῶ, f. ήσω, rogo, i. interrogo, sciscitor, percontor. Dicitur autem, ἐρωτῶ σε, et ἐρωτῶ σε τοῦτο, et frequentius, ἐρωτῶ τοῦτο, apud Thuc. Luc. Plut. et alios. † Ἐρωτάω τινὰ πρός τι, super quid. Xen. Pæd. l. 4. p. 107. d.† Interdum et sine casu. Ut Xen. Pæd. 2. ἢν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμὶ, λέγε τἀληθῆ. Plut. de Garrul. τοῦ δὲ ἀποκρινομένου μέτρον ἔστω ἡ τοῦ ἐρωτῶντος βούλησις. Interdum cum solo accusativo rei sig. interrogo de. Ut apud Aristoph. ἐρωτᾶν πόλιν, interrogare de civitate, seu percontari aut sciscitari. Apud Platonem de republ. lib. 6. τὸν ἥλιον ἐρωτᾷς, interrogas de Sole, i. is de quo me interrogas seu percontaris, est Sol. ¶ Henr. Steph. annot. apud Dialecticos peculiariter significare, propono argumentum vel quæstionem, aut etiam ratiocinor: adeoque in hac signif. usurpari à Cic. de Fato verbum interrogo, quum scribit, Sic enim interrogant, Si fatum tibi est ex hoc morbo convalescere, convalesces, &c. Sic apud Sext. philos. in Pyrrh. l. 3. c. 13. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ τοῦτον ἐρωτῶσι τὸν λόγον, Τὸ τοῖς ἀντικειμένοις ἑπόμενον, οὐ μόνον ἀληθές ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον, &c. quinetiam interdum dici, οὕτως ἠρώτα, i. hoc argumento utebatur, vel hanc quæstionem proponebat. ¶ Item, rogo, i. oro, precor. quæ signif. frequentissima est apud Evangelistas, idque varia constructione, ut Matth. 15. Luc. 7. 8. 14. Johan. 4. 12. et 16. (Soph. Œdip. Tyr. 760.)

Ἐρωτάομαι, ῶμαι, interrogo. itidem cum accus. rei, ut Xen. Pæd. l. 1. καὶ ὅσα αὐτὸς ὑπ' ἄλλων ἐρωτᾶτο. Sic, ἐρωτῶμαι λόγον, apud Plat. de leg. Habet et significationem illam Dialectis peculiarem. Unde apud eundem Sext. Phil. eodem in loco, οἱ κατὰ τῆς ἀποδείξεως ἠρωτημένοι λόγοι, argumenta adversus demonstrationem allata. (Eurip. Med. 502.)

Ἐρώτημα, τὸ, interrogatio, quæstio. Plut. et Aristot.

Ἐρωτηματικὸς, οῦ, ὁ, interrogatorius seu interrogativus. ut, ἐρωτηματικὸς λόγος, oratio quæ per interrogationem effertur. Item ad interrogationem pertinens. Ἐρωτηματικῶς, interrogativè, per interrogationem.

Ἐρωτηματίζω, interrogo. Th. Gaza, lib. 4. gramm.

Ἐρωτημάτιον, ου, τὸ, interrogatiuncula.

Ἐρώτησις, εως, ἡ, interrogatio, i. ipsa interrogandi actio. Sæpe verò est idem quod ἐρώτημα, id de quo interrogamus. Exp. etiam quæstio, item propositio. Aristot. Rhet. 8.

Εἰρωτάω, ῶ, poëticè aut etiam Ionicè dicitur pro ἐρωτάω, ad producendam primam syllabam, ut Od. ὁ. Εἰρώτα δ' ἤπειτα τίς εἴη. Od. ί. Κύκλωψ εἰρωτᾷς μ' ὄνομα.

Composita.

Ἀνερωτάω, ῶ, interrogo, percontor. idem quod ἐρωτάω. Aristoph. in Pluto, μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα, nihil hanc interroges, i. de nulla re. † Xen. Pæd. 1. 4. 3.†

Ἀνειρωτάω, idem apud poëtas et Ionas. Ἀνερωτίζω, idem apud Suid.

Ἀντερωτάω, ῶ, vicissim interrogo, vicissim percontor. Paus. [Plat. Euthydem. Οὐκ αἰσχύνῃ (ἔφη) ὦ Σώκρατες, ἐρωτώμενος ἀντερωτᾶν;]

Ἀντερώτησις, interrogatio quæ fit vicissim, mutua interrogatio.

Διερωτάω, ῶ, interrogo. Ex Plat. διηρώτων αὐτοὺς τί λέγοιεν. † Xen. Pæd. 1. 3. 13.†

(Ἐξερωτάω. Eurip. Phœniss. 342.) [Pind. Pyth. Θ. 77. Κούρας δ' ὁπόθεν γενεὰν ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα;]

Ἐπερωτάω, ῶ, idem quod ἐρωτῶ, interrogo, apud Dem. † Xen. Pæd. 1. 3. 12.† Apud Thuc. ἐρωτᾶν τὸ θεὸν, consulere Deum, lib. 1. Reg. cap. 30. ἐπηρώτησε διὰ τοῦ Κυρίου, consuluit Dominum.

Ἐπερώτημα et ἐπερώτησις, idem quod ἐρώτημα et ἐρώτησις. 1 Pet. c. 3. [Herodot. Hist. lib. 4. ὁ δὲ, ἀλγήσας τῷ ἐπερωτήματι, εἶπε φὰς, &c. Thucyd. Hist. lib. 3. τό, τε ἐπερώτημα βραχὺ ὂν, ᾧ τὰ μὲν ἀληθῆ ἀποκρίνασθαι, &c.]

Decomp. Προσεπερωτάω, ῶ, insuper interrogo, præterea interrogo.

Προερωτάω, ῶ, prius interrogo, ante interrogo.

Προσερωτάω, insuper interrogo. Aristot. rhet. 3. [Xenoph. Memorab.]

Συνερωτάω, ῶ, q. d. simul interrogo. Habere et eam signif. dialecticis peculiarem (de qua suprà in ἐρωτάω,) annot. idem Steph. ex eodem Sexto philosopho, loco jam citato, quum scribit, ὅθεν καὶ τοιοῦτον συνερωτῶσι λόγον, Εἰ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις, &c.

Ὑπερωτάω, ῶ, q. d. subinterrogo. Exponitur et clam interrogo, ex Demosth.

ἘΣΘΛΌΣ, οῦ, ὁ, bonus: interdum et probus, frugi. De persona. Od. χ'. Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. † Xen. Pæd. 1. 5. 8. opp. πονηρός.† De re, bonus, utilis. Il. ί. Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς βουλῆς. Sic, ἐσθλὸν ἔπος. Il. ά. Sic dicitur aliquis, ἐσθλὰ νοεῖν, apud Hesiod. in Erg. ἐσθλ' ἀγορεύειν, Odyss. ῥ'. et ἐσθλὰ ἐοργέναι, Il. β'. ¶ Rursum ἐσθλὸς, de persona, bonus, strenuus, fortis. Il. ξ'. Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν. Il. π'. πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν. Od. π'. ἐσθλῶν ἐπαμύντορα. Il. ὁ. Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ, quidam interpr. peritus. † Ἐσθλὸς Diaconus ad Hesiod. Asp. 11. deducit ab τῷ ἐθέλω, quia πάντες τὸ ἀγαθὸν ἐθέλομεν.† (Æsch. Ag. 358.)

Ἔσθλωμα, ατος, τὸ, factum strenuum, et facinus præclarum. Eurip. κηρυσσόμενα ἐσθλώματα, præclara et decantata facinora.

Ἐσθλότης, ητος, ἡ, bonitas, strenuitas.

ἜΣΘΩ, edo, comedo. Od. ί. — νύμφη δ' ἐτίθει παρὰ πᾶσαν ἐδωδὴν Ἔσθειν καὶ πίνειν. ibid. Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης. Od. κ'. Ἐσθέμεναι δὲ κέλευον. Apud Hesiod. ἔσθειν ἀλλήλους. (Æsch. Ag. 1606.) ☞ Ab ἔδω deduci tradit Etym. itidemque Eust. ex Heraclide.

Ἐσθίω, f. ίσω, idem quod ἔσθω. Od. κ'. Ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. Xen. Pæd. 8. οὔτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν. διαῤῥαγεῖεν γὰρ ἄν. Apud. Gal. ἐσθίειν τὸ φάρμακον. Cum ἐκ, ut 1 Cor. 9. ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει. Dicitur etiam ignis ἐσθίειν. ut Il. ψ'. τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει. Curæ etiam et mœrori tribuitur. ut in symbolis Pythag. ἐσθίειν τὴν καρδίαν. Lat. rodere cor. Sic et apud Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ὦ 'γαθ' ἀνίστασο, μηδ' οὕτω Σαυτὸν ἔσθιε, μηδ' ἀγανάκτει, neque te macerato dolore ac conficito.

Ἐσθίομαι, edor. Item absumor, consumor, Od. δ'. Ἐσθίεταί μοι οἶκος. Apud medicos, ἐσθιόμενος ἕρπης, est ulcus ita dictum, quoniam celeriter serpendo penetrandoque usque ad ossa corpus vorat.

Composita.

Ἀνεσθίω, exedo, erodo. Hippocr. l. 4. epidem.

Ἀπεσθίω, abedo, exedo, abrodo, erodo. Græci dicunt, ἀπεσθίειν pro ἀπό τινος ἐσθίειν, inquit Athen. lib. 14. ¶ Est etiam esu alicujus rei abstineo, (ut præposito ἀπὸ privandi vim obtineat) apud Athen. ex Theopompo comico, in eodem lib. 14.

Διεσθίω, exedo, erodo, corrodo. [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 109. τῷ γόνεϊ τιμωρέοντα ἔτι ἐν τῇ γαστρὶ ἐόντα τὰ τέκνα, διεσθίει τὴν μήτραν.]

Ἐξεσθίω, exedo, erodo.

(Ἐξέσθω. Æsch. Ch. 279.)

Ἐπεσθίω, superedo, post aliud edo, aut etiam insuper edo. Xen. ἐπεσθίειν μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, post paulum panis multum opsonii edere. Τὰ ἐπεσθιόμενα, quæ ultimo loco eduntur, quæ et ἐπιδορπίσματα et ἐπίδειπνα dicuntur.

Κατεσθίω, edo, vel peredo, prorsus edo, voro, devoro. Il. β'. et φ'. Plut. adversus Colotem, πολλοῦ δεήσομεν ἀλλήλους κατεσθίειν.

Παρεσθίω, adedo, adrodo, unde παρεσθίεται, apud Aristoph. [Equit. 1022. ἀλλ' ὁ κύων ὅδε, Ὥσπερ θύρας σου τῶν λογίων παρεσθίει.]

Προεσθίω, (q. d. præedo,) antè edo. Τὰ προεσθιόμενα, quæ ante cibos alios eduntur.

Συνεσθίω, unà comedo, simul vescor, unà cibum capio.

Ὑπερεσθίω, supra modum edo, ultra modum edo, nimium edo, nimio cibo me onero. Xen. apomn. l. 1.

ἝΣΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, vesper, hesperus, stella Veneris, quum subsequitur Solem: at quum antegreditur, φωσφόρος, dicitur. Il. χ'. Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ Ἕσπερος. ☞ Sic dici putatur quasi ἕω πέρας, quòd sit finis et terminus lucis diurnæ. Videri etiam possit derivatum, παρὰ τὸ ἕσπεσθαι pro ἕπεσθαι, i. sequi, quòd Solem subsequatur. ¶ Item, vespera, ex Aristot. l. 9. anim. ἄχρις ἑσπέρου, καὶ περὶ ὄρθρον. ¶ Apud Poët. ponitur adject. interdum pro ἑσπέριος, i. vespertinus. Sic, αἰετὸς ἕσπερος, ex Apoll. aquila vespertina, i. vespere volans. Soph. ἕσπεροι λαμπτῆρες, vespertinæ faces. ἕσπερος θεὸς, Pluto, ἕσπεροι ἀγκῶνες montium, ad occidentem spectantes. Sic, ἕσπερος ὠκεανὸς, apud Dion. Alex. occidentalis. (Plutonis Epith. Soph. Œdip. Tyr. 186.)

Ἑσπέριος, ου, ὁ, vespertinus, vesperi adveniens. Od. ί. Ἑσπέριος δ' ἦλθεν. Item occidentalis. unde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro occasu.

Ἑσπερινὸς, idem.

Ἑσπερὶς, ίδος, ἡ, occidua, occidentalis: ut, ἑσπερὶς νῆσος. Dion. Alex. ¶ Item, herba generis violarum, quæ noctu fragrantius quàm interdiu spirare dicitur: unde illi nomen esse hesperidum putatur. Vide Theophr. et Plin. ¶ Item, Ἑσπερίδες, noctis filiæ custodientes aurea mala, Hesiod. † Theog. 215.†

Ἑσπέρισμα, τὸ, vespertinus esus, cibus qui vespere sumitur. Athen. lib. 1.

Ἑσπέρα, ἡ, vespera. Xen. ἑσπέρας γενομένης, orta vespera. Et, πρὸς ἑσπέραν, vesperi, idem. Interdum ἑσπέρας, adverbialiter ponitur pro vesperi, ut Aristoph. οὐκ ἦν ἑσπέρας. ¶ Item adjectivè, vespertina, ut, ἑσπέρα δείλη, vespertinum crepusculum. Item occidens, occidentalis pars mundi. Aristot. de mundo, ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.†

Composita.

Ἀκρέσπερον, adverbialiter, summa vespera, i. prima et incipiente, apud Hippocr. et Nicand.

Ἀνέσπερος, ου, ὁ καὶ ἡ, vespera carens, ut, ἀνέσπερος ἡμέρα, dies carens nocte, Bud. et Basil. ex Damasc.

Ἀρχέσπερος, vesperæ principium habens, ut, ἀρχέσπερος νὺξ, apud Homer.

Ἐφέσπερος, vespertinus.

Ἐφεσπερία, apud Suid. ἡ τῆς ἑσπέρας.

Ἐφεσπερεῦσαι et ἐφεσπερεύσασθαι. Poll. lib. 1. vesperi advigilare.

[Ποθεσπέρα. Theoc. Id. 3. 4. ib. ή. 16.]

Τριέσπερος, q. d. trivesperus, i. tres vesperas habens, ut, τριέσπερος νὺξ fuit, quam Jupiter cum Alcumena concubuit: quòd tres noctes in unam tum coaluisse fabulentur Poëtæ.

ἙΣΤΙ'Α, ας, ἡ, focus, lar. Hesiod. in Erg. ἑστίῃ ἐμπελαδὸν, juxta focum. Herodian. 3. ὡς μήτε εὐνῆς, μήτε ἑστίας κοινωνεῖν. Interdum pro tota domo. (Lat. dicunt lares, seu lares et penates.) Ita volunt accipi quidam Od. ξ'. (alii verò pro ara quæ juxta focum extructa erat.) Xen. in Laced. Pol. γυναικὸς δὲ κενὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον. Item, pro ara et asylo poni scribit Bud. ex Aristot. in Œcon. καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἱκέτην καὶ ἀφ' ἑστίας ἠγμένην μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν. [Ἑστία, ara. Æsch. S. c. Th. 281. Eum. 282. Ag. 437. 1065. Ch. 627. Suppl. 377. Eurip. Med. 398.] ¶ Item, Vesta dea. ut Xen. Pæd. 8. πρῶτον μὲν Ἑστίᾳ ἔθυσε. Sic et in proverbio, ἀφ' Ἑστίας ἄρχου. A Vesta incipe. Erasmus exp. A lare incipe. Dicitur et, ἱστία Doricè, et ἱστίη Ionicè pro ἑστία. ☞ Quidam ἀπὸ τοῦ εὔειν deducunt, ut sit quasi εὐστία, ut Lat. focus à fovendo.

Ἑστιὰς, άδος, ἡ, Vestalis. Plut. Ἑστιάδων παρθένων παρουσῶν.

Ἑστιάω, ῶ, lare excipio, id est, domo: vel potius convivio te accipio apud larem. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.† Aristoph. in Nub. † 1215.† ἀλλ' εἰσαγαγών σε βούλομαι πρῶτον ἑστιάσαι. Plut. in Cor. καὶ τότε μὲν εἱστία φιλοφρονούμενος τὸν Μάρκιον. Interdum cum accus. rei, celebro agitando convivia, et q. d. convivaliter celebro, ut, ἑστιᾷν γάμους. Athen. Sic, ἑστιᾷν γενέθλια. Luc. natalitia celebrare. ¶ Item, metaph. ut Lat. pascere animum, pro oblectare Bud. ex Plat. Pro eodem dicitur, ἱστιάω, Doricè, ut, ἱστία pro ἑστία.

Ἑστιάομαι, ῶμαι, excipior convivio, epulor. † Xen. Pæd. p. 217. d.† Aristid. ἑστιῶνται λαμπρῶς ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Apud Aristoph. ἑστιᾶσθαι ἐνύπνιον, insomnio vesci. † Nub. 1357.†

Ἑστίαμα, τὸ, epulum. Eurip. in Iphig. [in Taur. 387. Plat. de Leg. lib. 11. πράγματι γὰρ ἀχαρίστῳ, θυμῷ χαριζόμενος ὁ λέγων, ἐμπίπλας ὀργὴν κακῶν ἑστιαμάτων, &c.]

Ἑστίασις, epulatio, convivatio. Item, epulum, convivium, Plat. 1. de rep. et Thuc. 6. Interdum metaph. pro quodam animi velut pabulo.

Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, convivator, qui convivium seu epulum præbet. Plat. in Tim.

Ἑστιατόριον, ου, τὸ, q. d. convivatorium, i. locus in quo celebrantur convivia. Plut. in symp. 7. sap.

Ἑστιατορία, pro epulatione, ex lib. 4. Reg. c. 24.

[Ἑστιῶτις. Soph. Tr. 971. ἑστιῶτις αὔρα.]

Composita: ac primùm ab ἑστία.

Ἀνέστιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine lare, domo carens, qui incertis vagatur sedibus, Luc. Exp. etiam exul. Apud Hom. Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, Ὃς πολέμου ἔραται. Bud. exp. nec in deos, nec in cives, nec in familiam suam pius est.

Ἀφέστιος, qui à domo abest.

Ἐνεστιάω, convivio excipio in, convivia celebro in. Lucian. in Amor.

Ἐνέστιος, qui intra lares est, domesticus.

Εὐέστιος, bonam domum habens, vel bonum focum. Callim.

Ἐφέστιος, (et Ionicè ἐπίστιος) qui est apud focum seu larem. Et, ἑζόμεθα ἐφέστιοι, pro ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Interdum qui habet larem, i. domum, atque adeò apud Hom. qui larem habet ubi degit. oppidanus, civis, seu incola. Il. β'. Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι. Item, qui in eadem est domo, domesticus. Synes. ὅταν τις αὐτῶν ἐφέστιος ἡμῖν γένηται. [δόμους ἐφεστίους. Æsch. S. c. Th. 73. τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι πόνων, δόμων ἐφέστιοι. 859. Ag. 860. 1319. Suppl. 370. 512. V. Eurip. Med. 714. Soph. Œdip. Tyr. 32. Tr. 209. 266. 616.] Et, ἐφέστιος, Jupiter apud Sophoclem, (Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς) exp. domesticus Jupiter, qui colitur apud larem, et contubernium nostrum observat. Apud Apoll. † l. 1. v. 117.† ἐφέστιος πηγῇσι, accola fontium.

Ὁμέστιος, eundem larem habens, contubernalis. Plat. in Epigram. cum dat.

Ὁμοέστιος, idem. Plut. [Polyb. Hist. lib. 2. καὶ ποιησάμενοί σφισι καὶ τοῖς ἄλλοις ἀναγκαίοις ὁμοεστίους, &c.]

Πανέστιος, ut, πανέστιος Ἀθήναζε μετοικιζόμενος, cum tota domo (i. familia) Athenas commigrans.

Παρέστιος, idem quod ἐφέστιος, qui ad focum stat vel fit. Eurip. in Medea, et Soph. in Electra.

Περίστια, Ister in Atticis vocari scribit τὰ καθάρσια. Et, περιστιάρχους τοὺς τὰ ἱερὰ καθαίροντας. Legitur autem hoc compos. apud Aristoph. in Conc.

Συνέστιος, domesticus, contubernalis. Opp. de ven. lib. 3. [pro κάτοικος. Æsch. S. c. Th. 779. Ag. 712. Soph. Œdip. Tyr. 257.]

Composita ex ἑστιάω.

Ἀνθεστιάω, ῶ, vicissim convivio accipio. Plut.

Ἀντεφεστιῶ, pro eodem. ex Plat.

Συνεστιάω, ῶ, unà excipio convivio seu epulo.

Συνεστιῶμαι, unà epulor.

ἘΣΧΑ'ΡΑ, ἡ, focus, ut Od. ζ. ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, sedet ad focum, foco assidet. Et Od. ξ'. ἕστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ. Apud eundem poëtam. Il. κ'. v. 419. vocantur ἐσχάραι πυρὸς, ipsæ domus, seu qui habitant in domibus. † focus, quo ignis portatur. Xen. Pæd. p. 215. a.† (☞ Eustathius tradit itidemque Etymol. ἐσχάραν in propria signif. esse τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς οὖσαν, vel κοίλην. Quibus ex verbis Henr. Steph. elicit ἐσχάραν dictam esse παρὰ τὸ ἔχεσθαι ἔρας, i. γῆς.) ¶ Idem Eustath. à Soph. et Eurip. pro altari accipi docet. [πρὸς ἐσχάραν φοίβου. Æsch. Pers. 205. ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρός. Eurip. Phœniss. 247. Eum. 108. 809.] ¶ Item, ἐσχάρα, in plaustris. quod Hom. πείρινθα, et ὑπερτερίαν vocat. de quo lege Eustath. ¶ Annotatur et pro vagina terebri, ex Theophr. Item pro basi ex arrectariis et transversariis compacta, ex Vitruv. lib. 10. cap. 17. ¶ Item in Epigr. pro craticula: à cujus similitudine quidam basin illam nomen hoc sortitam existimant. ¶ Item pars balnei. Poll. ¶ Item pudendum muliebre. Eust. ¶ Est etiam ῥύπος, Etymol. et Eust. ¶ Apud medicos ἐσχάρα, est crusta, propriè quæ ab ardente ferro aut medicamento caustico inducta est. Sic appellatur et ea quæ sponte sua ulceribus cavis accrescit crassa nigraque. Cæl. lib. 16. cap. 48.

Ἐσχαρόω, ῶ, crustas obduco, in crustas erumpere facio, q. d. incrusto. unde ἐσχαρωμένα ἕλκη, Dioscor. 4. ulcera quæ crustas contraxerunt.

Ἐσχαρώδης, crustosus, crustaceus. Gal.

Ἐσχάρωσις, q. d. incrustatio.

Ἐσχαρωτικὸν, medicamentum, q. d. incrustativum, i. crustas inducens. Gal. lib. 6. κατὰ τόπους.

Ἀπεσχαροῦσθαι, (*comp.*) de ulceribus dicitur quibus crustæ detrahuntur.

Ἐσχαρεὺς, έως, ὁ, qui foco præest in navi. Poll.

Ἐσχαρίτης, q. d. focalis, ἐσχαρίτης ἄρτος, coctus in foco. Hesych. vide Athen. et Poll.

Ἐσχάριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad focum pertinens, et q. d. focalis, ut, ἐσχάριον πῦρ, foci ignis, in Epigram.

Ἐσχαρεὼν, ῶνος, ὁ, focus. (Theoc. κδ'. 48.)

Ἐσχαρὶς, ίδος, ἡ, et ἐσχάριον, ου, τὸ, q. d. foculus, i. parvus focus. Plut. in Probl. Item craticula, aut aliud coquinarium vas.

Ἐσχάριον, est etiam acerra, thuribulum, θυμιατήριον, vel potius κοῖλον θυμιατήριον, Eust. Item machina apud Athenæum, qua naves in mare trahuntur, ut idem annotat. Bud. autem exp. basis et fulcimentum navis, quum eam fabricantur, vel stat in navali. Vitruvius apud Athen. in libro de machinis bellicis expon. basis, item compactio, item transtrorum planities.

ἜΣΧΑΤΟΣ, ου, ὁ, ultimus, postremus, Plat. in Timæo, τὸ μέσον μὲν, πρῶτον καὶ ἔσχατον γιγνόμενον. τὸ δὲ ἔσχατον καὶ τὸ πρῶτον, αὖ μέσα ἀμφότερα. Cicer. interpr. id quod medium est, tum primum fit, tum postremum: postrema verò et prima, media fiunt. Homer. ἔσχατοι, vel ἔσχατοι ἀνδρῶν, qui in extrema orbis parte habitant. Interdum est qui ultimum gradum tenet, infimus. ut Aristot. ἔσχατος δῆμος, infima plebs. Nonnunquam contrà exp. summus. Ut Plato in 2. de rep. vocat ἐσχάτην ἀδικίαν, summam injustitiam, i. quæ primum quidem gradum inter alia injustitiæ genera tenet, sed quæ post reliqua omnia injustitiæ genera excogitata fuit. Sic et, ἐσχάτη τιμωρία. Interdum ἔσχατον substantivè ponitur addito genitivo. Ut Plato de rep. 2. εἰς τὸ ἔσχατον εἰληλυθότες, ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας, i. ad summum usque gradum. Aliquando εἰς τὸ ἔσχατον, et τὰ ἔσχατα, i. summè, admodum. Lucian. in Hercul. et Xenoph. in Laced. Polit. † τὸ ἔσχατον, τὰ ἔσχατα παθεῖν, extrema, i. e. maxima supplicia pati. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. e.† Reperitur et, ἐσχατώτατα, superlat. apud Xenoph. Hellen. 2. ☞ Deducitur autem ab ἔχω, unde fit σχῶ, contineo, cohibeo, quia id, in quo consistimus, (consistimus autem in eo quod ultimum est) veluti nos cohibet, quum non sinit ultrà progredi. Sic Latinè illud dicitur ultimum, ultra quod pergere non liceat.

Ἐσχάτη, finis. Eccles. 7.

Ἐσχάτως, extremè, summè, ita ut nihil suprà. Apud Plut. de educ. lib. ἐκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπον. Apud Marcum cap. 5. ἐσχάτως ἔχει, in extremum vitæ periculum adducta est.

Ἐσχατιὰ, ἡ, extremitas rei alicujus, ora. ut, ἐσχατιαὶ τῶν μερῶν, Phil. (Theoc. ιγ'. 25.) Sic ἐσχατιαὶ γῆς καὶ θαλάσσης, ultima pars et remotissima. Interdum, recessus ultimus seu extimus. locus abstrusus, solitudo. Synes. et Basil. Item, ἐσχατιαὶ, prædia ab urbibus summotiora, quasi in finibus sita cujusque ditionis aut territorii. ex Aristotel. Item extremus ordo et remotior à principatu. Apud Areop.

Ἐσχάτιος, ultimus. undè ἐσχατίης μοίρης, in Epigr.

Ἐσχατόεις, εντος, ὁ, Poët. ultimus, extremus, in ultimis finibus situs. Fœm. ἐσχατόεσσα, et ἐσχατόωσα, pro eodem.

Ἐσχατεύω, extremus sum, vel in extrema parte. ut, ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, Theoph. Et, ἐσχατεύουσα τῆς Ἀχαΐας, Polyb. in extremis Achaiæ finibus sita.

Ἐσχατίζω, extremus seu postremus sum, tardo. Maccab. l. 1. c. 5.

Κακέσχατος, (*comp.*) extremè malus, extremè improbus.

Πανέσχατος, omnino postremus. Apoll. [iv. 308. Κόλπον ἔσω πόντοιο πανέσχατον Ἰονίοιο. Pind. Pyth. Od. Δ. 468. Schol.]

Προσέσχατος, contiguus, conterminus. Strabo.

ἘΤΑ'ΖΩ, f. σω, examino, inquiro, scrutor. Suidas dicit jungi accusativo. ☞ Etymol. vult esse ab ἐτεὸν, et dici ἐτάζω quasi ἐτεάζω. Quod etymon sequendo, propriè significabit, veritatem inquiro.

Ἐτάζεσθαι, Hesych. exp. βασανίζεσθαι, κρίνεσθαι, item ἀριθμίζεσθαι.

Ἐτασμὸς, examen, inquisitio. Hesych. ἐξέτασις. Item numerus, apud Pythag.

Ἔτασις. Idem.

Composita.

Ἀνετάζω, idem quod ἐτάζω, examino.

Ἐξετάζω, examino, inquiro, scrutor, perscrutor, diligenter examino seu inquiro. † τινὰ, aliquem interrogare. Xen. Pæd. 6. p. 162. c.† A Bud. exp. etiam discutio. Isocr. in Bus. enc. τὸν ἐμὸν λόγον ἐξετάζειν. Idem in Areop. λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα. Item pro inquirere in se aut in alium, ex Plat. in apol. Item, ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, quæstionem habere, rem quærere. ¶ Item, exploro, probo, i. experimentum facio, et specimen do, seu documentum. Bud. ex Dem. Apud Plat. in apol. Socr. ἐξετάσαι τὸν Ὀδυσσέα, Cicero interpret. tentare Ulyssis prudentiam. ¶ Item, æstimo. ¶ Item, comparo, contendo. ut apud Isocr. παραλλήλους ἐξετάζειν, et apud Dem. pro cor. παράλληλα ἐξετάζειν. ¶ Item, recenseo, annumero. Thucyd. 2. Ἀθηναῖοι δὲ τήν τε ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξήταζον. † στρατιὰν, exercitus delectum facere. Xen. Pæd. l. 3. p. 68. b.†

Ἐξετάζομαι, examinor, inquiror. Item exploror, probor, deprehendor, comperior. Item specimen mei præbeo. sæpe apud Dem. et Luc. Interdum ponitur activè pro ἐξετάζω, apud eundem Dem. et apud Plut. in libro de musica. Item pro annumeror, vel sum in numero, recenseor. Dem. καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν σῶν εἷς ἐξητάζετο.

[Ἐξεταστέον. Plat. de Rep. lib. 10. Πάνυ μὲν οὖν (ἔφη) ἐξεταστέον.]

Ἐξετασμὸς, inquisitio. Item pro discussione et disceptatione. Demosthen. [de Cor.]

Ἐξέτασις, examen, inquisitio, disquisitio, scrutatio. Luc. Item quæstio, i. criminis inquisitio. Bud. ex Herod. Item comparatio. Luc. in Caucaso. Item exploratio. Item recensio, unde ἐξέτασις ὅπλων. Thuc. et ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, Xen. † Pæd. 2. 56. a.† recensere, lustrare. Exp. et, delectum habere. Item pro specimine et documento industriæ.

Ἐξεταστὴς, οῦ, ὁ, examinator, inquisitor. Aristot.

Ἐξεταστικὸς, οῦ, ὁ, qui multus est in indagatione veritatis, vel cujuscunque rei quam perquirere vult. Aristot. Item, inquirendi peritus. ex Xenoph.

[Ἐξεταστικῶς. Demosth. De Fœd. Alex. παρακρούονται τοὺς παρεργάς, ἐνταυθοῖ, ἀλλ' οὐκ ἐξεταστικῶς ἐκκλησιάζοντας, &c.]

[Ἀνεξετάζω. Demosth. in Steph. ἔτι τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς γέγραπταί τις ἀνεξετάσας τὴν μαρτυρίαν.]

Decomp. Ἀνεξέταστος, non examinatus, non exploratus, diligenti examine non cognitus seu perquisitus. Æschin. et Dem. Apud Plat. in Apologia, ἀνεξέταστος βίος, vita in quam non inquiritur.

Ἀνεξετάστως, sine examine, inexploratò, sine delectu, sine discrimine.

Ἀντεξετάζω, contrà vel ex adverso examino, vicissim examino. Item contendo aliquem vel aliquid cum alio, comparo. (nam comparaturi aliquid cum alio, id revocamus ad examen, et velut è regione alterius expendimus.) in Athanasii epist. apud Theodoretum. Dicitur etiam, ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν ἀμφισβητοῦντι, et (passiva voce) ἀντεξετάζεσθαι, offerre se liti, negotio alieno se offerre, quod vulgò dicunt, partem se gerere, quasi agere adversarium.

Ἀντεξετάζομαι, contra vel ex adverso examinor. Item conferor, comparor. Est et forense verbum pro, ad causam occurro, judicio me sisto, ad judicium adsum. quod vulgò dicitur, partem me gero. Item generalius pro, adversor. unde ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, adversans morbo, cum morbo luctans.

Ἀντεξέτασις, collatio, comparatio. [Ulpian. Enarrat. in Orat. Demosth. c. Lept.]

Διεξετάζω, perquiro, diligenter inquiro. Ἀδιεξέταστος, qui perquiri nequit. Eccles. cap. 21. ἀδιεξέταστος λόγος, inenarrabile verbum.

Κατεξετάζω, recognosco, in Pand. Græcis.

Παρεξετάζω, comparo. Chrysost. [Demosth. adv. Timocr. οὐδὲς μὲν οὖν ἴσως ἐστὶν ὀνομαστὶ περὶ τούτων μεμνῆσθαι· ἀναγκαῖον δὲ παρεξετάσαι αὐτοὺς παρὰ τούτους.] Ἀντιπαρεξετάζω, vicissim comparo, vel ex adverso comparo, contrà disquiro.

Προεξετάζω, antè examino, vel prius perpendo.

Συνεξετάζομαι, annumeror. Luc. Apud Dem. καὶ τοὺς συνεξεταζομένους μετὰ τούτου, exp. assectatores hujus. Apud eundem, συνεξετάζεσθαί τινι, stare ab aliquo.

ἙΤΑΙ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, sodalis. Od. π΄. Ἦ μάλα τις τοὶ ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, Ἠ καὶ γνώριμος ἄλλος. Cum dat. ut. Il. σ΄. Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος. Tribuuntur et regibus ἑταῖροι. ut Xenoph. initio Pæd. l. 5. Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπην Μῆδον, ὃς ἦν αὐτῷ ἐκ παιδὸς ἑταῖρος, &c. Sic et Dem. in orat. ad Philipp. τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους, &c. Quibus in locis vertendum familiares potius quàm sodales. Item socius, ut apud Hom. ἑταῖροι Ὀδυσσῆος, socii Ulyssis. ¶ Ἑταῖρε interdum est etiam quædam compellatio, quum vel parùm notum, vel prorsum etiam ignotum alloquimur. ut Matth. 20. ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε. Sic apud Hipp. in epist. ad Damagetum dicitur, τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν ἑταῖρε; Cum genit. rei, apud Synes. epist. 82. τὸν παιδείας ἑταῖρον, q. d. doctrinæ familiarem, i. cui intercedit familiaritas cum doctrina. ¶ Ἑταῖρος, ab Hom. vocatur etiam administer et adjutor, à quo et ventus dicitur navigantibus esse ἑταῖρος ἐσθλός. Sic, Οὐ γάρ μοι παρὰ νῆες καὶ ἑταῖροι. ☞ Etym. deducit, παρὰ τὸ ἦθος, ut sit quasi ἠθαῖρος, aut παρὰ τὸ ἔθος, quasi ἐθαῖρος, ὁ συνήθης φίλος, aut qui ἐξ ἔθους alicui est familiaris. Quod posterius etymon extat etiam apud Eust. qui et aliud affert, nimirum ex αἱρετὸς, literarum transpositione.

Ἑταίρα, et Ionicè ἑταίρη, ἡ, sodalis, amica. Sappho, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι. (Theoc. κ΄. 18.) ¶ Item meretrix, specioso nomine rem odiosam denotante. apud Plat. Plut. et Athen. Sic et Lat. amica meretricem apud Poëtas significat. Interdum dicitur, ἡ ἑταίρα et αἱ ἑταῖραι αὐτοῦ.

Ἑταιρία, ἡ, sodalitas, sodalitium. Isocrat. Aristot. Plut. Ponitur etiam pro amicitia: ut Thuc. l. 3. τῆς τε ἑταιρίας διαλυτὴς, exp. amicitiæ dissolutor.

Ἑταιρικὸς, οῦ, ὁ, sodalitius, sodalem decens: ut, ἑταιρικὴ φιλία. Aristot. in Ethic. Item meretricius, amatorius, apud Suid. et Philostr. ep. 38.

Ἑταιρεῖος, ου, ὁ, sodalitius. ἑταιρεῖος Ζεὺς, Jupiter sodalitii præses. In Epigr. lib. 2. Ὅσπερ ἑταιρείοιο παρὰ κρητῆρι φόνοιο Γεύσατο, qui inter scyphos sodalis sanguinem gustavit.

Ἑταίριος, ου, ὁ, idem quod ἑταιρικὸς, Luc. in Lexiph.

Ἑταιρὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἑταίρα, meretrix. Athen. l. 4. et 13.

Ἑταιρίδιον, ου, τὸ, meretricula. Plut. in Polit. præc.

Ἑταιρίδεια, τὰ, festum in honorem Jovis sodalitii Magnesiæ celebrari solitum. Vide Athen. l. 13.

Ἑταιρεύω, in societate versor.

Ἑταιρεία, ἡ, sodalitas, sodalitium, συνάγειν ἑταιρείαν, sodalitatem contrahere. Isocr. Item factio, q. d. sodalitium factiosum. Plut. in Pericle, ἑταιρείαν ἀντιτεταγμένην κατέλυσε, contrariam factionem evertit. Item pro ἑταίρησις, apud Andocid. teste Suida.

Ἑταιρέω, ῶ, f. ήσω, mereor, prostituo me. Athen. lib. 13. Reperitur tam de mari, quàm de fœmina usurpatum. apud Æschin. et Plut.

Ἑταίρησις, vita meritoria seu meritricia. Æsch. contra Timarch.

Ἑταιρίζω, f. ίσω, sodalis fio, sodalitatem ineo. Expon. etiam opitulor, et operis faciendi socius sum. Il. ώ. σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Item meretriciam factito, apud Luc.

Ἑταιρίζομαι, associo mihi, socium adjutorem mihi assumo. Iliad. ν΄. Ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων, &c. Item meretricor. Poll. l. 6. De muliere etiam dicitur apud Chrysost. δείξωμεν τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυγμίαν, mulieris quæ corpore quæstum facit.

Ἑταιρισμὸς, οῦ, ὁ, vita meritoria et meretricia, scortatio, apud Athen.

Ἑταιριστὴς, οῦ, ὁ, qui meretricari solet, scortator. Poll. l. 16. c. 41.

Ἑταιρίστρια, ἡ, meretrix. Luc. et Plat. in symp.

Ἕταρος etiam dicunt poëtæ metri causa pro ἑταῖρος: ut Od. ά. ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ. (Æsch. p. 171.) Sic et ἑταρίζομαι pro ἑταιρίζομαι.

Composita.

Ἀνέταιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens sodalibus.

Ἀρχιεταῖρος, sodalium princeps, qui principem inter sodales locum obtinet, ut Chusi dicitur ἀρχιεταῖρος Davidis. 2 Reg. c. 16.

Διεταρίστριαι, vel διεταιρίστριαι, Hesych. sunt mulieres frictrices, quæ prurientibus aliis hominis vicem supplent.

Καχεταιρία, malum consortium. Theogon.

Παραβαλλέταιρος, qui sodali seu sodalibus imponit. Legitur apud Eustath. à παραβαλέσθαι, significante decipere.

Πεζέταιροι, milites quidam apud Macedonum reges, qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erant. Sic dicti tanquam ἐν πεζοῖς ἑταῖροι ὄντες τῷ ἄρχοντι: videlicet διὰ τὸ ἐν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρείαν. Dem. Olynth. 3. Vide et in comp. ex Ἕτερος.

Προσεταιρίζω, mihi sodalem seu socium adscisco.

Προσεταιρίζομαι, idem. Luc. de hist. scrib. εἴ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα. Item passivè, associor: ut in Axiocho, ὁ δὲ τούτῳ προσεταιριζόμενος, ἀθλιώτερος μακρά.

Προσεταιριστὸς, in societatem et adjumentum ascitus. Thuc. l. 8.

Συνεταιροῦμαι, sodalitatem ineo cum aliquo. Bud.

Φιλέταιρος, sodalium seu amicorum studiosus, qui suos sodales amore prosequitur et colit. Thuc. l. 3. et Plut. de Socr. dæm. † Xen. Pæd. p. 219. e.†

Φιλεταίρως, eorum more qui sodalium studiosi sunt: socialiter et concorditer. Æschin.

Φιλεταιρία, amor quo sodales prosequimur. Aristot. Rhet. l. 1. [Φιλεταιρεία. Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 2. §. 22. Εἰ δέ τις ἄλλῃ πῃ ταῦτα μέμφεται, ἀλλ' οὖν φιλεταιρείᾳ γε πραχθέντα φανερά ἐστι.]

Φιλεταίριον, seu φιλεταίριος et φιλέταιρις, dicta est herba aparine, quòd vestibus ac præsertim laciniis commeantium, tanquam sodalium seu amicorum, tenacissimè adhæreat. Qua de causa et Φιλάνθρωπος nominata fuit. Nic. in Ther.

Decomp. Ἀφιλέταιρος, cui oppon. φιλέταιρος.

Χαμεταιρὶς, ίδος, ἡ, scortum vile, et abjecta meretrix: utpote quæ humi et in trivio sese cuivis prostituat. Hesych. Dicitur et χαμεταίρα. Plin. l. 36. c. 5.

ἝΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, alter: propriè de duobus. Iliad. β΄. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, claudus altero pede. Xenoph. Pæd. 7. καὶ βάθος γε ὡς οὐδ' ἂν δύο ἄνδρες, ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἑστηκὼς, τοῦ ὕδατος ὑπερέχοιεν, alter supra alterum. Ἕτεροι, apud Thucyd. præcedente οὐδὲ vel μηδὲ, aliquoties ponitur pro οὐδέτεροι, μηδέτεροι. De pluribus etiam usurpatur. Thuc. ἕτερος ἑτέρου προφέρει, alter alteri præstat. Philo de vita Mos. lib. 1. καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι τοιαῦτα ἐλογοποίουν, alter cum altero. Interdum ponitur pro ἄλλος, alius. Dem. contra Aristoc. τρίτον δ' ἕτερον δικαστήριον πρὸς τούτοις. Herodian. lib. 2. οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ, nihil aliud quàm. Aristot. Ethic. 3. ἕτερα γὰρ ἑτέροις ἐστὶν ἡδέα, alia aliis. Ἑτέραν τρέπεσθαι, sub. ὁδὸν, exp. alio se convertere, apud Luc. ¶ Capitur etiam pro, diversus, alius, cui oppon. ὁ αὐτὸς, idem. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 2. ἕτερα ἢ, alia quam, &c.† Aristot. Ethic. 10. τὰ γὰρ ἕτερα τῷ εἴδει ὑφ' ἑτέρων οἰόμεθα τελειοῦσθαι, i. διαφέροντα, quæ specie alia seu diversa sunt. Interdum cum genit. et exp. alius ab, diversus ab, ut Aristot. de mundo, στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεσσάρων, elementum aliud à quatuor illis. Plato de rep. ἕτερον τοῦ ἀληθοῦς, diversum seu alienum à vero, ἕτερα ἀλλήλων, diversa inter se.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, diversitas. Plut. Quomodo à διαφορὰ differat, docet Aristot. metaph. l. 9.

Ἑτεροῖος, ου, ὁ, alteriusmodi, non hujusmodi, diversus. Aristotel. Dicitur et ἑτεροίϊος, pro eodem.

[Ἑτεροιότης. Plat. Parmenid. Οὔτε ἄρα μέγεθος, οὔτε σμικρότης, οὔτε ἰσότης αὐτῷ ἐστιν. —— οὐδὲ μὴν ὁμοιότης γε, οὐδὲ ἑτεροιότης, &c.]

Ἑτεροίως, alio et diverso modo. Hesych.

Ἑτεροιόω, ῶ, F. ώσω, alium atque alium facio: altero. Philo de vita Mosis.

Ἑτεροίωσις, alteratio, i. (ut Bud. expon.) quum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt. Aristot.

Ἑτέρῃ, alia via, alia ratione, alio modo. Et pro eodem ἑτέρηφι paragoge poëtica: seu ἑτέρως. Eustath. ex Hesiod.

Ἑτεράκις, altera vice.

Ἑτέρωθεν, altera ex parte, ex adversa parte. Il. ά. et σ΄. † Hes. Th. 676.†

Ἑτέρωθι, alibi, alio loco. Plut. Interdum cum genit. ut, ἑτέρωθι γῆς, apud Aristidem, alibi terrarum.

Ἑτέρως, alio modo, aliter, secus, Aristoph. in Pluto, ἑτέρως ἔχει.

Ἑτέρωσε, alteram in partem, aliò. Hom. Thucyd. et alii.

Ἑτερόω, ῶ, altero.

Ἑτέρωσις, alteratio. [Marc. Ant. de Reb. suis. lib. 4. §. 39.]

Ἅτερος, Doricè pro ἕτερος, sicut τράπω pro τρέπω: vel synæresi facta ex ὁ ἕτερος, (unde et primam syllabam producit) teste Eust. Fœm. est ἡ 'τέρα, et θητέρα: quæ genitivo et accusativo casu hac contractione servata non proferuntur, ut idem Eust. docet. Neut. est θάτερον, à quo θατέρου et θατέρῳ in sing. et θάτερα in plur. sunt in usu, apud Plat. Aristot. Plut. et alios. Quin etiam θάτερα, plur. num. sæpè usurpatur pro singulari. (Soph. Tr. 276.) Inde ἐπὶ θάτερα, in diversum, in alteram partem, ab altero latere, ab altera parte. Xen. Hell. 3. τἀπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ, ab altera parte fluvii. † Pæd. l. 5. p. 146. d. Aristoph. Nub. 1106.†

Composita.

Ἀνετεροίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alteratus non est, qui alterari nequit, in aliam atque aliam conversionis specimen non mutabilis. Aristot. de mundo.

Ἐξέτεροι, id est, ἕτεροι, alii. Nic. in Ther.

Μετεξέτεροι, quidam, nonnulli: idem quod ἔνιοι. Herodot. μετεξέτεροι τῶν θεῶν, certi quidam dii.

Μηδέτερος, neuter. pro quo dicitur et μηδὲ ἕτερος. Thucyd. Plato, Arist.

Μηδετέρως, neutro modo.

Μηδετέρωσε, neutram in partem. Thucyd. l. 4.

Οὐδέτερος, seu Οὐθέτερος, (pro οὐδὲ ἕτερος) neuter. Plat. et Arist. Apud gramm. οὐδέτερα ὀνόματα et ῥήματα dicuntur neutrius gen. (Eurip. Phœniss. 502.)

Οὐδετέρως, neutro modo. Item neutro genere, apud gramm.

Οὐδετέρωσε, neutro, neutram in partem. Il. ξ΄. Οὐδετέρωθεν, neutra ex parte. Gal. l. 2. ad Glauc.

Αὐτοουδέτερον, per se neutrum, absolutè neutrum, vocabulum gramm.

Πεζέτεροι, milites quidam apud Macedonum reges, qui fortitudinis ergò, præcipuo in honore erant. Dem. Olynth. 3. Sic dictos quidam volunt, quòd unam πέζαν armatam haberent, alteram nudam. Vide et in comp. ex Ἑταῖρος.

Θάτερον, pro τὸ ἕτερον, vide Ἅτερος, in fine derivatorum ab Ἕτερος. (Eurip. Phœniss. 701.)

ἛΤΗΣ, ου, ὁ, socius, amicus: idem ferè quod ἑταῖρος. ἑταῖρος tamen est familiarior alicui, quàm ἔτης. Il. ή. Σούς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους. Od. δ΄. Γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου. (Soph. Œdip. Tyr. 1166. Δημότης. Æsch. Suppl. 255.) (☞ Eustathius derivat ab ἔθος, sicut et ἑταῖρος: ut ambo idem sint quod ἐθάς. Etymologistes verò ab ἔτος derivat, ut sit ὁμοέτης, æqualis, coætaneus: vel ab ἐτεὸς, ut sit verus amicus.) Hinc ὦ 'τὰν, pro ὦ ἐτὰν, facta ecthlipsi. sicut in μή 'στι pro μὴ ἔστι. Cujus vocativi idem usus est qui suprà τοῦ ἑταῖρε. Aristoph. in Nub. † 1270.† Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'τὰν, ἀλλὰ, &c. Interdum usurpatur pro, bone vir. Plat. in Apol. ὦ 'τὰν ἀπόκριναι, pro quo paulò post ἀπόκριναι ὦ 'γαθέ. In objectione, aut etiam in responsione ad objectionem sæpè adhibetur apud Demosth. in Olynth. Jungitur etiam duali et plur. num. interdum: ut Aristoph. in Pluto, Ὦ 'τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Cratinus, ἆρά γε ὦ 'τὰν ἐθελήσετε;

ἜΤΙ, adhuc, etiamnum. (Eurip. Med. 367. ἔτι ποτ' ἔτι. Soph. Tr. 261. 842.) Thuc. l. 2. καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, Pythodoro duos adhuc menses fungente magistratu. Luc. in Lex. ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Plato in Phædro, νέος ἔτι ὦ Φαῖδρε Ἰσοκράτης, Cicero interpr. adolescens etiam nunc, ô Phædre, Isocrates est. Ἐπὶ ἔτι, usque adhuc, ad hunc usque diem, apud Plat. ¶ Item ampliùs, præterea. Dem. Philip. 2. τί πρὸς τούτοις ἔτι; Sic οὐκ ἔτι, non ampliùs, non jam. Hom. Thucyd. Luc. et alii. Apud Lucam. c. 1. † v. 15.† καὶ πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. Erasm. expon. jam inde ab utero matris suæ. ¶ Ἔτι aliquando exponi potest etiam, seu quin etiam, vel insuper: ut Il. ά. v. 96. ἠδ' ἔτι δώσει, atque etiam dabit. † ἔτι καὶ νῦν. Xen. Pæd. 1. 1. 4. et 1. 2. 1.† Apud Dem. ἔτι τοίνυν, atque etiam: vel jam verò. ἔτι δὲ, quin etiam, insuper, præterea, apud Plat. in Phædro. ¶ Ἔτι, posthac, in posterum. Od. ά. et έ. Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. Aristoph. in Ran. ὅστις ἔτ' οἰμώξεται. ¶ Interdum vacat: ut Od. ώ. εἴ μ' ἔτι γνοίη. Hesiod. διδυμάονε γείνατο παῖδε, Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε. † Ἔτι cum verbis motum de loco designantibus sonat *inde*, *usque* apud Latinos. ut L. Bos. in suis exercitationibus Philologicis p. 25. super Lucæ cap. 1. v. 15.†

Composita.

Εἰσέτι, (pro quo et εἰς ἔτι scribitur) interdum præpos.

otiosam habere videtur: ut apud Lucianum, εἰσέτι καὶ νῦν, seu εἰς ἔτι καὶ νῦν. Interdum dicitur pro, adhuc in posterum, vel in posterum quoque. Plutarch. in Apophth. εἰ γὰρ τήμερον, ἔφη, τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰσέτι τεθνηκώς. Ubi tamen vulgò exp. ulteriùs.

Ἐξέτι, jam inde, ex eo tempore. Il. ί. v. 106. et Greg. in Carm.

Κἄτι, Attica synalœphe pro καὶ ἔτι, et adhuc, ampliùs. Et κἄτι μάλιστα, atque adeò.

Μηκέτι, idem quod οὐκ ἔτι, non ampliùs, non jam. Il. β'. v. 261. Demosth. καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων, ἀλλὰ τῶν κολακεύειν ἑτέρους βουλομένων ἐξέτασις ἦν.

Οὐκέτι, idem quod divisim οὐκ ἔτι. † Xen. Pæd. 1. 2. 13. et 1. 5. 8. †

Προσέτι, adhuc, insuper, præterea. Ex Herodoto, προσέτι τούτοισι, præter. † Xen. Pæd. 1. 6. 19. et πρὸς δ' ἔτι. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. c. †

ἝΤΝΟΣ, εος, τὸ, puls ex leguminibus. Pulmentarium ex leguminibus confectum fresis elixisque: ut Gal. in lib. περὶ εὐχυμίας καὶ κακοχυμίας tradit. Sic apud eundem Gal. κυάμινον ἔτνος. apud Hippocrat. φάκινον ἔτνος. At schol. Aristoph. dicit essē speciem ἀθάρας, ex phaseolis: et alibi dicit esse ἀθάραν, et decoctum ex pisis, quod tamen quidam negant. Frequenter utitur hac voce Aristoph. ut in Ran. Ἐπέπτεν ἄρτους, ἧψε κατερίκτων χύτρας Ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς. (62. 509.) Et in Concion. χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται.

Ἐτνηρὸν ἕψημα, dicitur pro ἔτνος, seu simile τῷ ἔτνει, aut quod est ἐξ ἔτνους. Athen.

ἙΤΟΙΜΟΣ, ου, ὁ, sive ἑτοῖμος, (antiquo Attic. more. ut ἐρῆμος, ὁμοῖος, et similia) promptus, paratus, qui in promptu et ad manum est. Od. ξ'. ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. †ἕτοιμος πάντα δρᾷν. Aristoph. Nub. 805.† Et Thuc. l. 1. ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέπονται. Apud Isocr. ad Phil. ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν, tanquam è penu sumere aut depromere. Ἐξ ἑτοίμου εἶναι. Xen. idem quod ἕτοιμον εἶναι. † ἐξ ἑτοιμοτάτου (superl.) διώκειν. Xen. Pæd. l. 5. p. 133. b.† Ἕτοιμον ποιεῖσθαι, parare et facere ut in promptu et ad manum sit. † Xen. Pæd. l. 4. p. 97. b.† Cum infinit. Xen. Pæd. 4. ἕτοιμοί εἰσι μάχεσθαι. (Eurip. Med. 617. Phœniss. 976. Electr. 796. Sophocl. Aj. 824. Œdip. Tyr. 91. Rhes. 956. Theoc. κβ'. 61. Ἑτοιμότερα. Æsch. Choëph. 446.)

Ἑτοίμως, promptè, expeditè, alacriter. Isocr. Plat. Dem.

Ἑτοιμότης, ητος, ἡ, promptitudo, alacritas, propensio. Plutarch. de educ. lib.

Ἑτοιμάζω, idem quod ἕτοιμον ποιῶ, paro, expedio, facio ut in promptu et ad manum sit. Il. ά. Αὐτίκ' ἐμοὶ γέρας αὖθις ἑτοιμάσατε. Polyb. l. 5. ἡτοίμαζε τοὺς ἠθροισμένους κατὰ τὴν οἰκίαν. † Lucæ cap. 1. 17.† (Soph. Tr. 365.)

Ἑτοιμάζομαι, idem. Il. κ'. ὄφρ' ἱερὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ, sacrificium pararent Minervæ. Ionicè pro ἑτοιμάσαιντο. Appian. lib. 2. bell. civ. χεῖρα πολλὴν ἀφανῶς ἡτοιμάζετο, magnam militum manum comparabat clanculum. † Ἑτοιμάζομαι med. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c. facere ut quid sibi ad manum sit, aut aditum ad quid parare sibi.†

Ἑτοιμασία, ἡ, promptitudo, alacritas: ut ἑτοιμότης. Basil. in epist. ἑτοιμασία καρδίας.

Composita.

Ἀνέτοιμος, imparatus, qui expeditus paratusque non est.

Προετοιμάζω, præparo. Rom. 9.

ἜΤΟΣ, εος, τὸ, annus. Thucyd. ἔτη ἐστὶ τριακόσια ὅτε ἦλθε,, trecenti sunt anni ex quo venit. Idem lib. 1. ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα, gesta sunt annis quinquaginta, per annos quinquaginta, spacio annorum quinquaginta. Et in dat. sine præpos. apud eundem, ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν ἑξηκοστῷ ἀναστάντες. Interdum per accus. ut Demosth. ὅτι ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὑμῖν τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τουτὶ, Ἡραῖον τεῖχος πολιορκῶν, tertio aut quarto abhinc anno. Aliquando et per genit. ut Plat. in Symp. οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν, jam à multis annis. ¶ Dicitur et de ætatis annis: ut, ὢν τριάκοντα ἐτῶν, qui est triginta annorum: γεγονὼς ἔτη τρία. Isocr. ἔτη βιοὺς ἐνενήκοντα καὶ πέντε. Æsch. in Ctes. περὶ ἔτη ὢν ἐνενήκοντα. Luc. in Macr. Ἀνὰ πᾶν ἔτος, vel καθ' ἕκαστον ἔτος, quotannis. Aristid. αἱ δι' ἔτους θυσίαι, sacrificia annua. Παρ' ἔτος, alternis annis. ¶ Ἐτὸς, autem vide in Ἕω, unde εἰμὶ, sum. ¶ Ἑτὸς verò vide in Ἕω, unde ἵημι, mitto.

Ἐτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, annuus, anniversarius. Thuc. ἐτήσιοι θυσίαι.

Ἐτήσιαι, verò dicuntur venti quidam anniversarii, qui circa decimum vel duodecimum diem à caniculæ ortu flare incipiunt usque ad Arcturi exortum. De quibus vide Arist. de mundo. Gell. l. 2. c. 22. et Plin. l. 2. c. 47. et l. 18. c. 34.

Ἔτειος, idem quod ἐτήσιος, annuus. Hesych. (Æsch. Ag. 2.)

Composita.

Annotat Suidas composita ab ἔτος (*quæ in* της *desinunt*) *quum de ætate dicuntur* ὀξύνεσθαι, *ut homo* ἐνναετής: *at quum de tempore*, βαρύνεσθαι, ἐνναέτης. *Sunt qui dicant hæc composita in* της *communi lingua acui, ab Atticis autem accentum in penultimam retrahi, adeoque secundum normam nominum primæ declinationis simplicium inflecti, dicique* δωδεκαέτης, ου. *A quibus fœminina in* ις, ιδος, *formantur. Idem tamen dicit Atticè accentum in penultima collocari.*

Αἔτεια, τὰ, quæ eodem anno proveniunt, seu horna. Ex α significante ὁμοῦ.

Ἀμφίετες, vel ἀμφιετεὶ, adverb. quotannis.

Ἀμφιετέω, quotannis sacrifico, vel per totum annum sacrifico. Etymolog.

Ἀμφιετὴς, annuus, anniversarius. Callim.

Ἀμφιετίζεσθαι, quotannis recurrere, et quasi in orbem redire. Eustath.

Ἀμφιετάζεσθαι, idem. Hesych. et Etym.

Ἀμφιετηρὶς, ιδος, ἡ, festum anniversarium, festum quod celebratur quotannis. Suid.

Αὐτοετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ut, αὐτοετὴς αὐαίνεται, eodem anno marcescit. Theophr.

Αὐτοετεὶ, eodem anno. Theocr.

Αὐτόετες, eodem anno. Od. γ'. ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ Αὐτόετες οἰχνεῦσιν, ab Eustath. exp. per totum annum.

Αὐτίτης οἶνος, pro αὐτοετίτης, Gal. apud Hippocr. vinum hornum. A Poll. exp. ὁ ἐπιχώριος, vinum vernaculum.

Δεκαετὴς, decennis, decennalis: ut, δεκαετὴς πόλεμος. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 114. καὶ ὅτε ἦν δεκαετὴς ὁ παῖς, &c. Demosth. Orat. c. Ctesiph. ἀλλ' ὁ Φωκικὸς πόλεμος δεκαετὴς γεγονὼς, &c.] Dicitur et δεκέτης, pro eodem. [Aristoph. Acharn. 190. Σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών. Soph. Philoct. 732. ὃς μήδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτη χρόνον. Eurip. Androm. 306. Elect. 1152. Σχετλία, τί με, γύναι, φονεύεις, φίλαν Πατρίδα δεκέτεσιν ἐν σποραῖσιν ἐλθόντ' ἐμάν; Plat. Tim. ἦν μὲν γὰρ δὴ ποτε Κριτίας—— σχέδον ἐγγὺς ἤδη τῶν ἐνενήκοντα ἐτῶν, ἐγὼ δὲ πῃ μάλιστα δεκέτης.]

Δεκαετία, decennium.

Δεκαέτηρος, decennalis: ut, δεκαέτηρος χρόνος, decennium, Plat. de leg. l. 6. Pro eodem dicitur ut δεκέτηρος, ut, δεκέτηρος μάχη. Epigram.

Decomp. Αὐτοδεκαετῶν, apud Thuc. [lib. 5. §. 20.] exp. ὁλοκλήρων δεκαετῶν, solidis decem annis. [Vide Not. Huds. Id est: ὅλων δέκα ἐτῶν. Sic Strabo—pro ὁλόξυλον dicit αὐτόξυλον.]

Δωδεκαετὴς, qui duodecim annorum est.

Ἑκκαιδεκαέτης, et ἑκκαιδεκέτης, qui sexdecim annorum est.

Ἑνδεκαετὴς, qui undecim annorum est. Poll.

Ἑπτακαιδεκέτης, qui septemdecim annorum est.

Πεντεκαιδεκαέτης, ου, ὁ, qui quindecim annorum est. [Aristot. de Hist. Animal. ὅταν δὲ πεντεκαιδεκαέτεις ὦσιν, οὐκέτι γεννῶσιν, ἀλλὰ ἀγριαίνονται.] Pro quo legitur πεντεδεκαέτης.

Τρισκαιδεκαέτης, qui tredecim annorum est.

Διετὴς, bimus, duorum annorum. Aristot. de gen. an. lib. 4. διετὴς ὁ τόκος τῶν ἐλεφάντων ἐστί.

Διετὲς, τὸ, bimatus, spatium duorum annorum. Æschin. ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, qui supra biennium sunt puberes.

Διετία, biennium. [Act. Apost. xxiv. 27. Διετίας δὲ πληρωθείσης ἔλαβε διάδοχον ὁ Φῆλιξ Πόρκιον Φῆστον. xxviii. 30. Ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι, &c.]

Διετηρὶς, ιδος, biennium. 2 Reg.

Διετήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, per totum annum durans Thucyd. l. 2.

Διετίζω, totum annum duro, annum compleo. Aristot. de hist. an. l. 9. c. 41. Item bimatum compleo. Athen. l. 2.

Decomp. Ἐπιδιετὴς, qui biennium excessit, qui supra biennium est. Dicitur ἐπιδιετὴς ἡβᾷν, apud Dem. pro coron. qui jam supra duos annos puber est, i. qui decimum sextum ætatis annum vel agit vel exegit.

Δυσετηρία, ἡ, malus annus, seu sterilitas anni.

Ἑβδομηκονταέτης, et ἑβδομηκοντούτης, septuagenarius, qui septuaginta annorum est.

Εἰκοσαετὴς, et εἰκοσέτης, qui viginti annorum est: ut, εἰκοσαετὴς ἑταιρία, viginti annorum amicitia. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 136. ἀπὸ πενταέτεος ἀρξάμενοι, μέχρι εἰκοσαέτεος, &c.] Fœm. εἰκοσαετὶς, Plat. l. 5. de rep.

Ἑκατονταέτης, ου, ὁ, qui est centum annorum, centum annos natus. [Pind. Pyth. Δ. 502. Ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς, ἐγκύρσας ἑκατονταέτει βιοτᾷ. Epist. ad Rom. iv. 19. ἑκατονταέτης που ὑπάρχων. Gen. xvii. 17. εἰ τῷ ἑκατονταέτει γενήσεται υἱός;]

Ἐνναέτης, novennis.

Ἐννάετες, pro novem annos: pro quo εἰνάετες etiam dicitur. Odyss. ξ'. † Hes. Theog. 801.†

Ἐνναέτις, ιδος, ἡ, novennis, quæ novem annorum est, novem annos nata: ut Epigr. l. 3. κούρην αἱμύλον ἐνναέτιν.

Ἐνναέτηρος, novennis seu novennalis. Hesiod.

Ἐνναετηρὶς, ιδος, ἡ, novem anni, novennium. Item festum quod nono quoque anno celebratur. Plut. in Hellen.

Ἐνενηκονταέτης, et ἐνενηκοντούτης, qui nonaginta annorum est, nonagenarius.

Εἰναετίζομαι, novennis sum. Callim. [hymn. in Dian. 178.]

Εἰνέτεος, novennis. Callim. hymn. in Dianam. [13.]

Ἑξαετὴς, qui sex annorum est. Dicitur et ἑξέτης pro ἑξαέτης, sexennis. † Sic Aristoph. Nub. 860.† Et fœm. ἑξέτις, ιδος, sex annos nata. Plat. de leg. 7.

Ἑξάετες, (adverb.) sexennio. ex Hom. [Odyss. Γ. 115. Οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἑξάετες παραμίμνων, &c.]

[Ἑξαέτις. Theocrit. Idyll. xiv. 33. Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.]

Ἑξαετία, ἡ, sexennium.

Ἑξηκονταετὴς, sexagenarius qui sexaginta annorum est.

Ἐπέτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, anniversarius, annalis, annum durans. Theophr. (Æsch. Ag. 1025.)

Ἐπετήσιος, per totum annum durans, vel annuus, qui singulis annis provenit. Od. ή.

Ἐπηετανὸς, οῦ, pro eodem. Odyss. δ'. ἐπηετανὸν γάλα. Et, βίος ἐπηετανὸς, apud Hesiod. in Erg. annuus victus. Item copiosus, abundans, largus: ut Odyss. θ'. κομιδὴ ἐπηετανὸς, i. πολλὴ, teste Eustath. Apud Hesiod. in Erg. ἐπηεταναὶ τρίχες, pili densi et continui, non autem rari. † v. 517. V. ibi Græv.†

Ἑπταέτης, qui septem annorum est, septennis. Dicitur et ἑπτέτης pro ἑπταέτης: unde fœm. ἑπτέτις, quæ septem annorum est. Ἑπτάετες, (adverb.) septennio seu septennium. Od. ξ'. Ἔνθα δ' ἑπτάετες μένον.

Ἑπταετία, ἡ, septennium.

Εὐετηρία, ἡ, annuorum proventuum felicitas, copiosa anniversariorum redituum exuberantia, fertilitas. Xen. Hell. 5. εὐετηρίας γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει. Et Dem. contra Philipp. 4. τὸ τῶν ὠνίων πλῆθος ὁρῶντες καὶ τὴν εὐετηρίαν κατὰ τὴν ἀγοράν. Item felix anni successus. Aristot. hist. anim. 8. ὅταν κατὰ τοὺς ἀνθρώπους εὐετηρία ᾖ, quum prosperè et salubriter hominibus cedit tempus anni.

Ἡμίετες, dimidium anni, annus dimidiatus.

Ἰσοετὴς, teste Plinio l. 25. c. 13. dicitur à quibusdam sempervivum minus: quòd per totum annum semper sit sui simile, hoc est, virens.

Κατέτος, quod et divisim κατ' ἔτος, quotannis, annuatim.

Μακρέτειος, qui in longos annos perdurat, annosus, longævus.

Μυριέτης, qui decies mille (seu infinitorum) annorum est, annosus: ut, μυριέτης βίος, vita longæva seu annosa.

Ὀγδοηκονταέτης, seu ὀγδοηκοντούτης, qui octoginta annorum est, octogenarius.

Οἰέτης, æqualis, ejusdem ætatis, qui idem annorum spatium complevit: ut sit syncope ex ὁμοῦ et ἔτος, exempto μοῦ, et inserto ι, metri causa. Sunt tamen qui ab ἔτος derivent. Il. β'. (Cat. N. 473.)

Ὀκταέτης, qui octo annorum est. Et fœm. ὀκταέτις, nata octo annos.

Ὀκταετηρὶς, ιδος, ἡ, octennium, octennale tempus. Laërt.

Ὀλιγοέτης, qui paucorum annorum est.

Ὀλιγοετία, ἡ, paucitas annorum. † Xen. Pæd. 1. 4. 3.†

Ὁσέτειος, annuus: factum ex ὅσα ἔτη, i. quotannis.

[Πανέτης. Pind. Pyth. Od. Α. 38. Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες Χιόνος ὀξείας τιθήνα. Vide Schol.]

Πενταέτης, sive πενταετὴς, qui quinque annorum est: ut, πενταετεῖς σπονδαὶ, fœdera quinquennalia, apud Thuc.

Πεντάετες, adverb. quinquennio seu quinquennium.

Πενταετία, quinquennium.

Πενταέτηρος, quinquennis, quinquennalis. Od. ξ'. ὗς πενταέτηρος.

Πενταετηρὶς, ιδος, ἡ, quinqennium. [Pind. Olymp. Od. Γ. 38. Καὶ πενταετηρίδ' ἅμα θῆκε, &c. Schol. καὶ χρόνον πενταετηρικὸν αὐτὸν εἶναι τάξας. Od. 1. 69. Nem. Od. ΙΑ. 34. Πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον Κωμάσαις, &c.] Πενταετηρικὸς ἀγὼν, quinquennale certamen. Maccab. 2. c. 4.

Πεντετηρὶς, itidem dicitur, pro πενταετηρίς. Thuc. [lib. 3. καὶ τὴν πεντετηρίδα τότε πρῶτον μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Δήλια. Herodot. Hist. lib. 3. οὗτοι ὦν δῶρα τὰ ἐτάξαντο, ἔτι καὶ ἐς ἐμεῦ διὰ πεντετηρίδος ἀγίνεον, ἑκάτον παῖδας, καὶ ἑκάτον παρθένους.] Πεντετηρικὸς, itidem pro πενταετηρικός. [Πεντέτης. Aristoph. Acharn. 187. Αὗται μέν εἰσι πεντέτεις.]

Πεντηκονταέτης, et πεντηκοντούτης, quinquagenarius, qui quinquaginta annorum est. Plat. de leg. [Demosth. de falsa Legat. σπονδὰς τοῦ πολέμου πεντηκονταέτεις ἐποιησάμεν. Plat. Alcibiad. εἰ μὲν γὰρ αὐτὰ ᾔσθου πεπονθὼς πεντηκονταέτης, &c.] Πεντηκοντούτεις σπονδαὶ, quinquaginta annorum fœdera. Fœm. πεντηκονταέτις, ut Thucyd. πεντηκονταετίδων σπονδῶν.

Πεντηκονταετία, quinquaginta anni. Thuc.

Πολυετὴς, qui multorum annorum est, annosus. (Æsch. Ag. 1142.) [Eurip. Orest. 472. ὡς εἰς Ναυπλίαν Ἥκει σὺν ἀλόχῳ πολυετὴς σεσωσμένος. 485. Schol. Helen. 657.]

Πολυετία, multitudo annorum, annositas.

Πολυετέω, multorum annorum sum, in multos annos duro.

Προέτειος, annum præveniens seu præveniens.

Τεσσαρακονταέτης, et Τεσσαρακοντούτης, qui quadraginta annorum est, quadragenarius.

Τετραετὴς, qui quatuor annorum est, quadrimus: τετραετὴς χρόνος, tempus quatuor annorum, quadriennium. Herodot.

Τετραετία, ας, ἡ, quadriennium.

Τετραέτηρος, idem quod τετραέτης. Hesych.

Τετραετηρὶς, quadriennium.

Τετραετηρικὸς, qui quadriennio recurrit: ut, τετραετηρικὸς ἀγών.

Τῆτες, et τῆτα, hoc anno. Aristoph. in Vesp. ὅσαις δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι. † Nub. 624.† Utitur crebrò et Synes. Pro eodem Dores dicunt τᾶτες et τῆδες, teste Suida, hoc est, ἐν τῷ ἔτει ταύτῳ. Inde adject. τητινὸς, qui est unius anni, hornus.

Τριακονταέτης, et Τριακοντούτης, qui triginta annorum est: τριακοντούτεις σπονδαὶ, fœdera in triginta annos icta, fœdera tricennalia.

Τριακονταέτις, et Τριακοντοῦτις, quæ triginta annorum est. Plut. in Numa, τριακονταέτις ἁγνεία, castitas annorum triginta. Annotatur τριακοντούτιδας ab Aristophane vocari scorta: indeque esse κατατριακοντουτίσαι, cum scortis rem habere.

Τριετὴς, qui trium annorum est, triennis. Herodot. τριετὴς χρόνος. Et, τριετὲς παιδίον, apud Ammon. puer trimus, seu tres annos natus. Τρίετες, adverbialiter, triennio, triennium, per spatium trium annorum.

Τριετία, ας, ἡ, triennium.

Τριετίζω, triennis sum, triennium ago: ut, τριετίζων μόσχος, vitulus trimus, seu trium annorum.

Τριετηρὶς, spatium trium annorum, triennium, trieteris.

Τριετηρικὸς, trietericus, triennalis.

Χιλιέτης, sive χιλιετὴς, millenus, mille annorum. Athen. lib. 15. τὴν χιλιετῆ μου ταύτην ζήτησιν ἀπολύσασθαι, mille annis agitatam quæstionem dissolvere.

Χιλιετία, spatium mille annorum, mille anni. apud Areth.

ἝΤΥΜΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, verus: ἐτεὸς, ἀληθής. (Æsch. Ag. 320.) Odyss. δ′. ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; mentiarne an verum dicam? Et in Antiocho, σὺ δ' οὐκ ἔτυμά μοι μαρτυρεῖς, non vera de me prædicas. Athen. l. 11. οὐκ ἔτυμος λόγος οὗτος. Ἔτυμον, neutro genere adverbialiter etiam capitur pro verè, revera. Od. ψ′. ἀλλ' ἔτυμόν τι ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, verè venit Ulysses. ☞ Ab εἰμὶ fit ἐτὸς (ut θετὸς à τίθημι.) unde ἔτυμος, sicut ἄλυμος ab ἅλς. Nam ἔτυμα ea esse dicuntur, quæ verè sunt talia, qualia esse dicuntur. ¶ Ἔτυμον, ου, τὸ, etymum, vera origo alicujus vocabuli, ejusque originis vera aut verisimilis ratio. Plut. in probl. Rom. (de Carmenta, vocabulo Latino, loquens) ἔστι δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ἔτυμον, ἐστερημένη νοῦ, significans compositum esse ex Careo et Mens.

Ἐτύμως, verè. (Æsch. Eum. 537.) Quidam exp. ab origine vocis, seu secundum etymon. Arist. de mundo, ἐτύμως καλοῦμεν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω.

Ἐτυμότης τῶν ὀνομάτων, idem quod ἐτυμολογία: Themist.

Ἐτυμώνιος, ου, ὁ, idem quod ἔτυμος seu ἀληθής. Eustath.

Ἐτήτυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἔτυμος, ex eóque factum per epenthesin syllabæ τη, metri causa: ut Od. ψ′. ἐτήτυμος μῦθος. Iliad. χ′. ἐτήτυμος ἄγγελος. (Æsch. Pers. 739. Soph. Tr. 1081.)

Ἐτητύμως, verè. Eurip. (Æsch. Ag. 173. 485. Soph. El. 1445. Suppl. 744.)

Ἐτητυμία, ἡ, veritas. Epigr. et Nonn.

Πανετήτυμος, (comp.) omni ex parte verus. Nonn.

ΕΥ'ΔΙ'Α, ας, ἡ, q. d. aëris bonitas, seu bona constitutio: idem quod εὐαερία, serenitas, serenum cœlum. (Vid. Æsch. S. c. Th. 801.) ☞ Fit enim παρὰ τὸν Δία, cujus nominatus est Ζεὺς, significans interdum aërem, sicut et Jupiter apud Latinos. ¶ Apud philosophos medicosque frequenter idem est quod εὐημερία, pulchra dies: quam quia oportet serenam esse ac tranquillam, ideo fit ut et pro αἰθρία aliquando sumatur, ut et apud Latinos serenitas utrumque complectitur. Sic apud Theophrastum libellus est περὶ εὐδίας, id est, εὐημερίας, de serenitate. Idem pluviis diebus serenos opponit, inquiens, ἐάν τε εὐδίας ἐάν τε ὕδατος ὄντος. ¶ Item pro νηνεμία, tranquillitas, cui opponitur χειμὼν, hyems atque tempestas: ut Matth. 16. † tranquillitas ἡμῖν πάντα ὑπ' εὐδίας ἔσται. Xen. Pæd. p. 151. b.† Et Arist. meteorolog. l. 1. c. 10. ὁ μὲν γὰρ νότος εὐδίαν ποιεῖ, ὁ δὲ βορέας χειμῶνα. Item pro γαλήνη, i. tranquillitas maris. Luc. in Alc. θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο. Plut. symp. 4. εὐδίαν et γαλήνην copulavit. ¶ Item pro ἀλέα, tepor, apud Hippocr. epidem. 3. et Arist. hist. an. l. 9. c. 40. et in Probl.

Εὔδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, serenus, tranquillus: ut, εὔδιος ἡμέρα, in Geopon. Apud Luc. εὔδιος λιμὴν, tranquillus portus, tranquillitatem præbens. Apud eundem in Scytha, εὔδια πάντα καὶ πλοῦς οὔριος. Item tepidus apud Hippocr. Comparat. εὐδιώτερος, pro quo apud Xen. Hell. 1. εὐδιαίτερος.

Εὐδιεινὸς, idem quod εὔδιος. ut, εὐδιεινοὶ τόποι, qui apud Aristot. meteorol. l. 1. τοῖς χειμερινοῖς, apud Theophr. hist. plant. l. et c. 3. τοῖς προσηνέμοις opponuntur. Apud Plat. de leg. εὐδιεινὴ γαλήνη, et εὐδιεινὴ ἡμέρα.

Εὐδιεινῶς, cum serenitate, tranquillè. Hippocr.

Εὐδιάω, ῶ, tranquillus sum, vel tranquillitate fruor. Apoll. Arg. 2.

Εὐδιάζομαι, tranquillitate seu serenitate fruor. in Axiocho.

Εὐδιαῖος, paxillus seu clavus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta: idem quod χείμαρος, ut Hesiodi scholiastæ annotant. Suidæ est fenestra in navi, è qua egeritur sentina. Plut. symp. 7. probl. 1. Hesychius εὐδίαιον à nonnullis vocari dicit metaphor. mulieris pudendum.

Composita.

Ἐνευδιόων, tranquillus, quietus. ex Apoll. Arg. 2.

Παρευδιάζομαι, idem quod εὐδιάζομαι, apud Polyb. lib. 4.

Ὑπεύδιος, exp. serenus, tranquillus. Apoll. Rhod. et Plutarch. in Themistocle.

ΕΥ'ΔΩ, F, ἥσω, dormio, Il. β′. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Et paulò antè, τὸν δ' ἐκίχανεν Εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, invenit dormientem in tentorio. Aristoph. in Nub. ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν. Idem in Pluto, ἀντὶ δὲ κλίνης Στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστὴν ἢ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει. Herodot. l. 2. ἢν μὲν ἐν ἱματίῳ ἐλιξάμενος εὕδῃ ἢ σινδόνι. In prosa usurpatur potius comp. καθεύδω. (Æsch. Ag. 345. 575. Eum. 94. 104. 141. 708. ὕπνῳ εὕδειν. Soph. Œdip. Tyr. 65. Theoc. Id. 2, 126.) [Eurip. Hec. 662. Ὡς οὔποθ' εὕδει λυπρά σου κηρύγματα;]

Composita.

Ἐνεύδω, indormio.

Καθεύδω, dormio. Aristoph. Σὺ δ' οὖν κάθευδε. Greg. Naz. ἐὰν καθεύδῃς, ἡδέως ὑπνώσεις. In imperf. facit ἐκάθευδον, vel καθηῦδον. Homer. Il. γ′. Ἀτρείδης δὲ κάθευδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. (Æsch. Ag. 1366. Eum. 94.) Plato in Symp. εἰ μετὰ πατρὸς καθηῦδεν. Idem ibidem, ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον. Xen. Hellen. 5. ὅτι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθευδήσοιεν.

Decomp. Ἀντικαθεύδω, vicissim dormio, vel redormio. in Epigr.

Ἀποκαθεύδω, secubo, seorsum cubo. Item obdormio, vel dormito, sum somniculosus.

Ἐγκαθεύδω, indormio, incubo. Plut. in Apophth. οἱ λαγοὶ ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσι, lepores muris incubant.

Ἐπικαθεύδω, indormio. Cum dat. apud Luc. Exp. etiam, incubo.

Προκαθεύδω, prædormio, priùs dormio. Aristoph. in Vesp. προκαθεύδει πρῲ πάνυ.

Συγκαθεύδω, condormio, simul dormio.

Συνεύδω, unà dormio, condormio, unà cubo. Eurip. [Androm. 171. Ἡ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν, Τολμᾷς ξυνεύδειν, &c. Herodot. Hist. lib. 3. ἐπεάν σοι συνεύδῃ. ——ἄφασον αὐτοῦ τὰ ὦτα.] † Soph. El. 589. cum dat. personæ.† (Æsch. Ag. 903.)

ΕΥ'ΘΥ'Σ, έος, ὁ, (fœm. εὐθεῖα, neutr. εὐθὺ) rectus, i. non obliquus, seu tortuosus, cui oppon. πλάγιος. Thucyd. lib. 7. καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστί. Apud Eurip. εὐθὺς λόγος, sermo rectus, vel apertus. nullaque circuitione tectus. (Med. 385. Aristoph. R. 756.) εὐθεῖα γραμμὴ, recta linea: εὐθεῖα ὁδὸς, recta via: † εὐθυτέρα. Xen. Pæd. 1. 3. 4.† pro quibus interdum dicitur εὐθεῖα, relicto substantivo γραμμὴ, aut ὁδός: unde κατ' εὐθεῖαν, ἀπ' εὐθείας, ἐξ εὐθείας, et δι' εὐθείας, directè, rectè. Neutrum εὐθὺ interdum ponitur substantivè: ut apud Thuc. τὰ ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, sine circuitione, sine ullis verborum involucris et integumentis. Apud Arrian. ἐκ τοῦ εὐθέος ἀντιλέγειν, non dissimulanter, apertè, palam. Ponitur εὐθὺς, etiam adverbialiter pro, rectà: ut apud Thucyd. l. 6. χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου. † Xen. Pæd. 1. 4. 22.† ¶ Invenitur et accus. εὐθῆ tanquam ab εὐθὴς, in Ecclesiaste, et apud Damasc. Item εὐθὴς apud Greg. ☞ Etym. ab εὖ et τίθημι derivat. ¶ Item εὐθὺς (adverb.) protinùs, confestim, statim. Xen. Pæd. 6. ὁ δὲ Κῦρος εὐθὺς ἄγειν κελεύει αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα. Interdum cum præpositione, ut idem Xen. Pæd. 1. εὐθὺς ἐκ παιδίου, jam inde à puero, seu à pueritia, vel statim à pueritia. Sic εὐθὺς ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ, exp. jam inde à vetustate. Cum participio: ut, εὐθὺς νέοι ὄντες, Thucyd. 1. q. d. statim quum juvenes sunt, i. statim ab ineunte ætate. Idem lib. 2. Τοῦ δὲ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου, statim ineunte æstate. Cum genit. ut Aristoph. εὐθὺς τοῦ δράματος, statim ab initio fabulæ. εὐθὺς ἡμέρας, prima statim luce. Interdum præfigitur articulus: ut, ἡ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγὴ, Herodian. repentina fuga. Item inconsultè, inconsideratè, ex Thuc. lib. 2. ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. Vide schol. Affertur et εὐθέως pro εὐθὺς, statim. † Xen. Pæd. 2. 59. c.† Hinc compos. παρευθὺς, statim, confestim. in fabulis Æsopi.

Εὐθὺ, (adverb.) rectà. Xen. Pæd. 5. εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγε, duc nos rectà Babylonem. Cum genit. ut Synes. πλέων μὲν εὐθὺ Πενταπόλεως, rectà navigans Pentapolin. ¶ Interdum pro εὐθὺς, statim, apud Alex. Aphrod.

Κατευθὺ (comp.) recta: unde ἡ κατευθὺ ὁδὸς, recta via. Item pro, è regione, ut quidam annotat. Scribitur et κατ' εὐθύ.

Εὐθύτης, ητος, ἡ, q. d. rectitudo. Item recta forma. Expon. etiam metaphoricè, æquitas, justitia.

Εὐθύνω, dirigo, corrigo, rectum facio quod pravum seu obliquum erat, aut etiam, in rectum formo. Sumitur et pro dirigere, eo modo, quo dicitur dirigere navem aliquò, et dirigere cursum ad littora. † εὐθύνειν, dirigere dicuntur pastores gregem. Xen. Pæd. l. 1. 1. 2.† Euripides in Hecuba: Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας εἰναλίαν πλάτην. Capitur et pro regere, ut, εὐθύνειν ἡνίας, Aristoph. regere habenas. Item metaphor. pro reprehendo, redarguo: ut Greg. μήτι ἡμᾶς εὐθύνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, nolite redarguere nos et incusare ob verbum altiùs elatum. Alicubi exp. inquiro in. (quod facere solent ii, qui reprehendere et arguere student.) ut Plut. in symp. septem sap. ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν εὐθύνειν τὰς τῶν ἑτέρων ἰδίας ἀποφάσεις. Budæus εὐθύνειν esse dicit in alicujus gesta inquirere, et quæstionem de ejus administratione exercere. Item rationem reposcere vitæ antè actæ. Nonnunquam est etiam reum facere, postulare, ut Plut. in Cic. εὐθύνειν κλοπῆς. Item damno et mulcto. Thucyd. de Pausania accusato, τῶν μὲν οὖν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων εὐθύνθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν. Item εὐθύνειν, eum magistratum gerere, qui εὔθυνος dicitur. (γνώμῃ εὐθύνων pro Libito regens. Æsch. Pr. 287.)

Εὐθύνομαι, dirigor, &c. Item magistratus, qui finito imperio rationem reposcuntur administrati et gesti honoris, εὐθύνεσθαι dicuntur: quod vulgus syndicari appellat, quasi in disquisitionem vocari, apud Plat. in Prot.

Εὐθυνία, idem quod εὔθυνσις.

Εὔθυνσις, εως, ἡ, directio, correctio: cui opponitur ab Aristotele κάμψις, i. curvatio.

Εὐθυντὸς, directus: cui opponitur καμπτὸς, curvatus. idem Aristot.

Εὐθυντὴς, [Plat. de Leg. l. 12.] et Εὔθυνος, director, corrector. (Εὔθυνος βαρύς. Æsch. Pers. 830. Eum. 273.) Εὐθυνταὶ seu εὔθυνοι dicti sunt quidam magistratus, qui aliorum magistratuum censores erant, et rationem administrationis ab iis exigebant.

Εὐθυντικὸς, qui reposcendæ rationis peritus est.

Εὐθυντὴρ, idem quod εὐθυντὴς, ut apud Theogn. [Gnom. 40.] εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης. (Æsch. Suppl. 725.)

Εὐθυντήριος, idem quod εὐθυντήρ. Æschylus in Persis. [766. Εὐθυντηρία, Eurip. Iph. in Taur. 1356.]

Εὐθύνη, ἡ, inquisitio quæ fit in eos, à quibus vitæ et magistratus gesti seu curationis actæ ratio reposcitur. Seu ipsa actio reposcendi rationem, &c. Exponitur etiam accusatio. Dicitur tamen potius plur. εὐθύναι. Hinc εὐθύνας διδόναι, in disquisitionem vocari, rationem reposci administratæ reipub. et (ex consequenti) pœnam dare. Item pro, damnari repetundarum, apud Dem. Æschin. Apud Aristot. Pol. 3. ἰατρὸν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς, medicum oportet reddere rationem medelæ inter medicos. ¶ Expon. et crimen, apud Aristoph. in Vesp.—κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν Ὥσπερ θεὸν ἀντιβολεῖ με τρέμων τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι.

Εὐθυωρία, ἡ, idem quod εὐθύτης. Exponitur etiam, proceritas, ut est arboris. Item directio. Et rectus trames. Item rectus processus, rectæ lineæ porrectio, apud Plat. in Timæo.

Εὐθυωρεῖν, recta linea progredi, κατ' εὐθεῖαν ἰέναι, Aristotel. in probl. sect. 11.

Εὐθύωρον, recto tramite, Hermog. Antiph. et Xenoph. Item αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ut, εὐθύωρον ἀπέβην.

Composita: ac primùm ex εὐθύνω.

Ἀπευθύνω, corrigo quod pravum est, et rectum efficio. Item metaph. corrigo. Greg. πρὸς ὃ βλέποντες καὶ βίον καὶ πρᾶξιν ἀπευθύνομεν. Item guberno, rego. Soph. in Œdip. Tyranno, † 103.†—πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν. Item dirigo (eo sensu quo dicimur dirigere telum vel jaculum, vel hastam.) Basil. πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνειν τὸ βέλος. Expon. etiam κανονίζω, i. examino, tanquam ad regulam dirigo, apud Greg. Aliquando usurpatur metaph. pro, punio, ut tradit schol. Soph. in Ajace. (αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα. Soph. Aj. 72. Œdip. Tyr. 104. Æsch. Ag. 1676.)

Ἀπευθύνομαι, corrigor, rectus efficior, dirigor, &c. Apud Alex. Aphr. Probl. lib. 1. ἀπευθυνόμενον ἔντερον, intestinum rectum, quasi tendens in rectum.

Decomp. Συναπευθύνω, simul dirigo, simul rego et guberno. Plut.

Διευθύνω, dirigo. Item corrigo, emendo, apud Luc. Exp. etiam, examino, discepto. Item refuto. Item inquiro, disputo, percontor: seu inquiro disputando, apud Greg.

Διευθυντὴς, director, gubernator.

Ἐπευθύνω, dirigo. Item rego, ut, διευθύνειν τὰ κοινά. Æschin.

Decomp. Συνεπευθύνω, una dirigo, unà rego vel moderor, vel adjuvo in dirigendo.

Κατευθύνω, dirigo. Item rego, moderor, compono, constituo, apud Plut. Item mulcto, sicut et εὐθύνω. Plat. de leg.

Κατευθυντηρία, ἡ, amussis seu regula fabrilis. schol. Hom.

Παρευθύνειν, à recto cursu seu recta via avertere vel depellere. Soph. in Ajace, χερσὶ παρευθύνοντες.

Composita ab εὐθύνη.

Ἀνεύθυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, non obnoxius reddendæ rationi

rerum à se gestarum. Et generalius, quicunque non tenetur rationem reddere rei alicujus. Luc. παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι καὶ ποιητὰς καὶ γραφέας. Sic ἀνεύθυνος ἀκρόασις, Thuc. Exp. et liber. ¶ Item crimine vacans. Synes. ἡ προαίρεσις οὖν οὐκ ἀνεύθυνος, ἀλλ' ὑπαίτιος. Item ἀνεύθυνον, quod impunè fit et sine reprehensione: ut, ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα ψεύδεσθαι, impunè et sine reprehensione mentiri. ¶ Item ἀνεύθυνος, non discussus, non examinatus, apud Greg.

'Ανευθύνως, ita ut non cogaris rationem reddere. Item sic ut crimine vaces. Item impunè, ex Hermog.

'Ανευθυνία, immunitas à reddenda ratione.

'Υπεύθυνος, obnoxius reddendæ rationi, qui liberam non habet rerum administrationem. (Ὑπεύθυνος πόλει. i. e. τιμωρητέος, δίκας ὀφείλων. Æsch. Pr. 324. Pers. 213. Ch. 713. Athan. V. 8. Ant. 489.) Dicitur et de persona et de re. Dem. ὑπεύθυνος ὢν οὐδενί. Thucyd. 3. ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ἡμετέραν ἀκρόασιν. Item reus, obnoxius crimini. Luc. in lib. de salt. καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν, se ipsum crimini obnoxium reddens.

'Υπευθύνως, ita ut rationem reddere tenearis, vel ita ut crimini sis obnoxius.

'Ανυπεύθυνος, (*decomp.*) idem quod ἀνεύθυνος, rationi reddendæ, vel caussæ dicendæ non obnoxius, Plat. Interdum generaliter, solutus legibus: ut tyrannus ἀνυπεύθυνος esse dicitur ab Aristot. Polit. 4.

'Ανυπευθύνως, ita ut caussæ dicendæ obnoxius non sis. Item cum libertate, qualis est eorum qui legibus soluti sunt.

ΕΥ'ΛΑΙ', αἱ, vermes: et peculiariter qui in corpore, vulnereve aut ulcere nascuntur ex putredine. (☞ Παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι, ut vult schol. Homeri.) Iliad. χ'. Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται. Et Il. ω'. οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ Ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι. Itidem Herodot. ὑπὸ εὐλέων καταβρωθῆ. Et Plut. in Artox. εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ περιττώματος ἀναζέουσι.

ΕΥ'ΛΑ'ΚΑ, ης, ἡ, vomer: vel bidens, ligo. Thucyd. lib. 5. ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλάξειν. ☞ Ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν, quod est σκάπτειν: ut annotat schol. Thuc.

ΕΥ'ΛΗΡΑ, τὰ, lora, habenæ: ut Iliad. ψ'. v. 481. ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε. ☞ Etym. dici tradit quasi εἴληρα, παρὰ τὸ εἰλεῖν: ut Hesych. etiam παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ταῖς χερσίν. apud Epicharmum verò dici αὔληρα, παρὰ τὸν αὐλὸν, ut sint τὰ ἐπιμήκη.

ΕΥ'ΝΗ', ῆς, ἡ, cubile: ut, εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, apud Hom. Sic Odyss. ξ'. τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς Εὐνήν. Xenoph. Pæd. 8. νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. † l. 5. p. 122. a.† Dicitur et de brutis, ut Lat. cubile pro lustro: ut apud eundem Xenoph. de leporis cubili dicitur. Et Homer. εὐνὰς συῶν, porcorum haras appellat. ¶ Interdum pro concubitu: ut Iliad. σ'. —— καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. Et Odyss. κ'. Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. (Εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μορσίμη. Æschyl. Eum. 271. Eurip. Med. 265. ἀπολέμους εὐνάς. ib. 644. 1340.) ¶ Item pro tentorio, apud Thucyd. ¶ Item sepulchrum. Eustath. † Soph. El. 438.† ¶ Et generaliter pro omni loco, in quo aliquis commoratur. ¶ Item anchora: ut Iliad. α'. Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν.

Εὐναία, pro eodem: sicut σεληναία pro σελήνη. ☞ Sunt qui ab εὕδω derivent.

Εὐνῆθεν, è lecto. Odyss. εὐνῆθεν ἀνίστατο. Et Εὐνῆφι pro eodem. Il. ο'. ἐξ εὐνῆφι θορόντα.

Εὐναῖος, ου, ὁ, ut, εὐναῖος λαγὼς, lepus qui in cubili suo est. (Æsch. Suppl. 336.) In Epigr. Εὐναίων ὀάρων, colloquiorum quæ in cubili seu lecto fiunt, apud Xen. in Cyneg. Εὐναῖα, vestigia quædam leporum dicuntur, quibus δρομαῖα correspondent.

Εὐναία, autem dicitur pro ἡ εὐνή.

Εὔνια, τὰ, exp. στρώματα, strata, apud Suid.

Εὐνάω, ῶ, f. ήσω, sopio. Od. δ'. τῆς δ' εὔνησε γόον, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο.

Εὐνηθῆναι, in pass. cubare, sopiri. Od. θ'. Item concumbere. Iliad. β'. θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, dea cum mortali concumbens. (Il. γ'. 441.) † Sic Hesiod. Theog. 138. παρά τινι. v. 967.†

[Εὔνημα. Eurip. Ion. 304. Ἄπαιδές ἐσμεν, χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα.]

Εὐνήστρια, ἡ, q. d. cubitrix. Soph. in Trach.

Εὐνήτης, concubitor, maritus. Hesych.

Εὐνατὴρ, idem. Æsch. in Persis. ‡ 138.‡

Εὐνατήριον, cubile seu dormitorium. Æsch. in Persis. [160.]

Εὐνάζω, f. άσω, sopio, idem quod εὐνῶ. Odyss. δ'. Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, Εὐνάζω ἑξείης, sopiam. Capitur et metaphoricè, ut sopio apud Lat. Soph. in Trach. εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον. Item in cubili colloco. Xenoph. in Cyneg. οὗ ἂν μέλλῃ ἑκάστη τὴν ἑαυτῆς εὐνάσειν νεβρὸν, ei cubile statuere. Neutraliter etiam capitur pro εὐνάζεσθαι, i. dormire, quiescere. Soph. in Trach. ἐᾶτέ με δύστανον εὐνάσαι. (107. 1059. Œdip. Tyr. 981.) Et pro concumbere apud Aristot. l. 9. de hist. an. c. 1. τούτων δὲ ὁ πέλλος χαλεπῶς εὐνάζει τε καὶ ὀχεύει.

Εὐνάζεσθαι, pass. sopiri, dormire, cubare. Od. υ'. Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς. Item concumbere. Od. ε'. ——παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ἀμφαδίην ἥτις τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην. Item cubile habere et jacere noctu, apud Xen. (γάμοις βασιλικοῖς εὐνάζεται. Cum regia Sponsa Cubat. Eurip. Med. 18.)

Εὐνάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad cubandum seu cubile statuendum opportunus. Xen. in Cyneg.

Εὐναστήριον, ου, τὸ, cubiculum, cubile, seu dormitorium, cubicularis lectus, idem quod εὐνατήριον. (Soph. Tr. 935.)

Εὐνάστωρ, ορος, ὁ, maritus, concubitor. Eurip.

(Εὐνάτωρ. Æsch. Suppl. 673.) [Eurip. Androm. 1039. Ἐκ δ' ἔλειπον οἴκους, πρὸς ἄλλον εὐνάτορ'. Ion. 912. Ἰὼ κακὸς εὐνάτωρ, &c. Eurip. Herc. Fur. 27. Ὡς ἦν ὁ Δίρκης τοπάρος εὐνήτωρ Λύκος, &c.]

Εὐναστὴρ, idem. [Lycophr. Alex. 144.]

Εὐνάτειρα, etiam in fœminino reperitur, concubitrix. Æschyl. in Prometh. ‡ 895.‡ [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1058. Στρευγομένοις δ' ἀν' ὅμιλον ἐπήλυθεν εὐνήτειρα Νὺξ ἔργων ἄνδρεσσι, &c.]

Εὐνέτης, ου, ὁ, maritus. (Eurip. Med. 159.)

Εὐνέτις, ιδος, ἡ, uxor.

Εὖνις, (masc. et fœm. gen.) maritus, vel uxor, Etym. Item privatus, orbus, vel privata, orbata, vidua. Il. χ'. et apud Euripid. In qua signif. Etym. derivat ab εἷς ἑνὸς, ubi vide. (Soph. Tr. 572. Æsch. Ch. 245. 792.)

Composita.

'Αποευνάζω, sopio. Soph. in Trach. (1259.)

Δερκευνὴς, inter dormiendum videns. Nic. in Alexiph.

Δίσευνος, duarum uxorum maritus.

(Δυσευνήτωρ, infeliciter cubans. Æsch. S. c. Th. 298.)

[Δυσευνήτειρα. Æschyl. Sept. c. Theb. 297. δράκοντα δ' ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικε λεχέων δυσευνήτειρα πάντροφος πελειάς. Schol. β'. Δυσευνήτειρα. ἄγρυπνος διὰ τὸν φόβον. Cl. Stanl. in Not. infeliciter cubans. Scholiast. vero videtur legisse δυσευνήτορας.]

Ἔνευνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est in lecto, in lecto positus.

'Ενεύναιον δέρμα, pellis quæ cubili substernitur. Od. ξ'. Ejusdem operis lib. π'. χήτει ἐνευναίων, exp. incubantium.

Κατευνάω, sopio. Od. δ'.

Κατευνάζω, idem. Item sedo, paco. Apoll. Arg. 1. κατὰ δ' εὔνασε πόντον. Epigr. l. 3. Μόχθων δ' οὐδ' ἀΐδης με κατεύνασε, à laboribus nec apud inferos quiesco et respiro. (Soph. Tr. 95.)

Κατευνάζομαι, cubo, dormio. Iliad. γ'. (448.) ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσι.

Κατευνασμὸς, sopitio, dormitio. Plut.

Κατευναστὴς, οῦ, ὁ, cubicularius, qui sponsam ducit dormitum. Plut. in Alex. et in Oth.

Κατευναστήριον, cubile, cubiculum. εὐναστήριον. Nonnus.

Decomp. 'Ακατεύναστος, qui sopitus non est, aut sopiri nequit, irrequietus, insomnis. Hesych.

Μαλθακευνία, ἡ, cubilis seu lecti mollities.

'Ομευναῖος, eodem utens cubili. Oppian. lib. 4. Hal.

Ὅμευνος, et ὁμευνέτης, qui eodem cubili utitur, maritus. (Eurip. Med. 954.)

'Ομευνέτις, ἡ, uxor. Soph.

Παρευνάζω, juxta me sopio.

Παρευνάζομαι, juxta seu à latere alicui cubo. Od. χ'. Δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως.

(Πάρευνος. Ἰὼ ἰὼ πῆμα πατρὶ πάρευνον. Sch. ex. ἀπὸ γὰρ τῆς εὐνῆς τῆς τοῦ Οἰδίποδος ταῦτα. ἄλλως πάρευνον, παρὰ τῶν εὐνῶν τοῦ πατρὸς, τοῦτ' ἔστι, πλησίον τοῦ πατρός. Æsch. S. c. Th. 1012.)

Decomp. Δυσπάρευνος, infelicis accubitus, infelicis concubitus. (Soph. Tr. 804.)

Σύνευνος, et συνευνέτης, idem quod ὅμευνος et ὁμευνέτης. (Eurip. Med. 240.) [Δεῖ μάντιν εἶναι—Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ. Iph. in Taur. 524. Helen. 1309.] (Σύνευνος. Eurip. Med. 1002. Æsch. Ag. 1125.)

Συνεύνιος, pro eodem. (Æsch. Pr. 865.)

Συνευνάω, unà sopio. Συνευνηθεὶς, qui concubuit.

Συνευνάζω, simul dormio, concumbo. Sophocl. in Œdip. [Tyr. 1001. πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτῶν Μητρὶ ξυνευνάσθησαν. Pind. Pyth. Δ. 452.]

'Υπευνάω, concumbo. Nic. in Alexiph. Sic et in pass. Hes. Th. 374.

Χαμεύνη, seu χαμεύνα, stibadium humi stratum, humilis et vilis lectus. Aristoph. in avib. et Plut. de Socr. dæm. (Æsch. Ag. 149.)

Χαμεύνιον, (diminut.) idem. Plat. in symp.

Χαμευνία, ipsa actio cubandi humi, q. d. humi cubatio. Item storea, quæ pro lecto substernitur. Poll.

Χαμεύνης, qui humi cubat. Greg.

Χαμευνεῖν, humi cubare. Hesych.

Χαμευνὰς, άδος, ἡ, pro stibadio humi strato.

Χαμευνὶς, ίδος, ἡ, lectus humilis, storea.

Χαμαιεύνης, pro χαμεύνης: unde χαμαιεῦναι, apud Hom.

Χαμαιεύνη, seu χαμαιεύνα, pro χαμεύνη.

Χαμαιευνὰς, pro χαμευνάς. Et adjectivè, χαμαιευνάδες σύες, humi cubantes.

Χλούνης, per contractionem sive per crasin factum ex χλοεύνης, testantur grammatici et lexicographi ferè omnes: ut sit qui in virenti gramine cubat: ὁ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενος, καὶ ἄπετος, ideoque ἄγριος. Apri epith. est apud Hom. ut Iliad. ι'. et alibi. Itemque apud Hesiod. in Asp. † 168.† In primis autem volunt significare τὸν ἐκτομίαν καὶ ἀπόκοπον: inter quos est Aristot. quoque hist. an. l. 6. c. 28. et Plut. in caus. nat. et Ælian. lib. de provid. Suidæ et Hesychio χλοῦναι sunt etiam λωποδύται.

Χλούνειος, aprugnus, vel etiam suillus, porcinus. Suid.

Χλουνάζεσθαι, exp. quiritari, lamentari in modum χλούνων dolentium. Hesych.

(Χλοῦνις. κακοῦ τε χλοῦνις ἠδ' ἀκρωνία. Sch. ex. ἡ ἀκμαία ἀποκοπὴ, παρὰ τὴν χλόην. ἢ ἐπεὶ χλοῦνις ὁ σῦς· κάπροι δὲ συνεχῶς εὐνουχίζονται, &c. Æschyl. Eum. 188.)

ΕΥ'ΟΙ', (quasi εὖ οἱ, bene sit illi) euæ, euohe. vox est quæ Baccho acclamabatur à bacchantibus mulieribus: ut apud Dionys. Alex. εὐοῖ Βάκχε, euohe Bacche. Apud Dem. pro cor. καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ. (Soph. Tr. 223.)

Εὐὰν, alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant. Apud Latinos poëtas Euan est et Bacchi cognomen.

Εὐάζω, euan clamo, euo. in Epigr. εὐάζειν Βάκχῳ, orgia Bacchi celebrare. Item generalius, celebro: unde εὐάζειν πάσχα, Nonn. celebrare pascha.

Εὔασμα, idem quod εὐασμός. Eurip. [Bacch. 129. 151. Ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει τοιάδ', &c.]

Εὐασμὸς, οῦ, ὁ, euatio, vociferatio bacchantium. Interdum et ad aliam vociferationem transfertur. Plut. in Ant. βοὴ ὄχλου μετὰ εὐασμῶν καὶ πηδήσεων σατυρικῶν.

Εὐαστὴς, et εὐαστὴρ, euator, celebrator bacchanalium, in Epigr. εὐασταὶ, pro sacerdotibus Bacchi. Et ipse Bacchus εὐαστὴρ in iisdem appellatur.

'Ανευάζω, (*comp.*) idem quod εὐάζω. Nonn. Μυστιπόλῳ ἀνευάζοντες ἰαχῇ. Et cum accus. apud eundem, Χριστὸν ἀνευάζων νεκυοσσόον, celebrans, vel euando celebrans.

Εὔϊος, Euius, Bacchi cognomen, itidem ab illa acclamatione εὐοῖ ductum. Epigr. l. 1. in carmine in Bacchum, Εὔϊον, εὐχαίτην, εὐάμπελον, ἐγρεσίκωμον. (Soph. Œdip. Tyr. 220.) [Aristoph. Thesm. 999. 1003.]

Φιλεύϊος, (*comp.*) qui Euium, i. Bacchum amat. in Epigr. dicitur ipse Bacchus φιλεύϊος βασιλεὺς, euandi cupidus, euationis studiosus.

ΕΥ'ΠΑΤΟ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, eupatorium: herba de qua Diosc. lib. 4. cap. 41. ☞ Nomen invenit à Mithridate cognominato Eupatore. Vide ἡπατίτης in Ἧπαρ.

ΕΥ'ΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, ἡ, euripus, fretum reciprocum: velut est inter Eubœam et Atticam septies in die undas absorbens et toties revomens: unde Æschines in Ctesiph. πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ εὐρίπου παρ' ὃν ᾤκει. Inde et proverbialiter εὔριπος ἄνθρωπος, et εὔριπος τύχη, ob mutabilitatem et inconstantiam. Et, εὔριπος διάνοια, cogitatio quæ huc et illuc fertur. (Æsch. Ag. 300.) ☞ Etymolog. deducit παρὰ τὸ ῥιπίζω, διότι ὁ εὐχερῶς ῥιπιζόμενος. ¶ Item simpliciter, fretum, i. mare angustum. Suid. et Poll. lib. 9. cap. 1. Sic Aristot. de mundo, ῥοαὶ καὶ δῖναι κατὰ τοὺς εὐρίπους καὶ πορθμούς. ¶ Quin et aquæ ductus et alia aquarum receptacula εὔριποι nominantur, ab illorum euriporum similitudine, qui in mari sunt terra utrinque septi. Joseph. in antiq. Judaic. περιήγαγεν εὔριπον μέγαν καὶ βαθύν. Apud eundem expon. cisterna. apud Dionys. Halic. lacuna et stagnum.

Εὐριπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, euripo similis, reciprocos æstus habens in modum euripi.

Εὐριπίζειν, et Διευριπίζειν, euripi modo huc illuc agitari, et reciprocare. Aristot. probl. sect. 25. διὰ τί ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν οἴκων ὁ ἀὴρ διευριπίζει, καὶ μάλιστα ταῖς εὐδίαις;

Εὐρίπιστος, qui facilè ῥιπίζεται: vel, instabilis ut euripus.

ΕΥ'ΡΙ'ΣΚΩ, (F. ήσω. aor. 2. εὗρον ab εὑρῶ) invenio. Propriè significat invenire investigando et quærendo. (Eurip. Med. 554. Soph. Œdip. Tyr. 42. 449.) ☞ A canibus sumptum, qui εὑρεῖς dicuntur, quod olfactu investigent et inveniant. Plato in Timæo, τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε, ἔργον, καὶ εὑρόντι εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Cic. interpret. atque illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire, difficile: et quum jam inveneris, indicare in vulgus, nefas. Aristoph. in Pluto, οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα. Interdum tamen significat, casu reperire: ut apud Luc. χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε. Sic Joh. 1. εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ. ¶ Item adipiscor, nanciscor, pro labore meo aliquid consequor, ut exp. Ulp. in orat. Dem. contra Timocr. Sic apud Matth. cap. 16. ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν. ¶ Item comperio, reperio. Dem. contra Philipp. πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος. Idem contra Lept. τὰς παρὰ τὸν δῆμον δωρεὰς εὑρήσετε βελτίους οὔσας. † Xen. Pæd. 1. 2. 7.†

Εὑρίσκομαι, invenior. Item comperior. Herodian. lib. 2. εὑρίσκετο τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος. Demosth. pro cor.

σὺ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέθης. ¶ Capitur et activè pro εὑρίσκω, ut apud Gregor. de Saule, τὰς ὄνους τοῦ πατρὸς ἐπιζητῶν, βασιλείαν εὕρατο. Item consequor, nanciscor, adipiscor, impetro. Dem. contra Lept. τῶν εὑρισκομένων τὰς δωρεάς. Paus. in Phoc. τελεῖν εἰς Ἀμφικτύονας εὕραντο, obtinuerunt ut annumerentur inter Amphictyonas. Thuc. l. 1. ὠφέλειάν τινα πειρᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν εὑρίσκεσθαι, impetrare ab eis. Accipitur interdum in malam partem, pro incidere et impingere, apud Paus. τέλος τοῦ βίου φασὶν εὑρέσθαι τοιοῦτο. Apud eundem Paus. οἵδε συμμαχίας εὕραντο οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς Φωκέων ζημίας, expon. pœnas luerunt et pependerunt ob fœdus cum Phocensibus ictum. (Soph. Œdip. Tyr. 108. 1070. El. 626. εὕρετο. Æsch. Ag. 1597.)

† Εὑρητέος, inveniendus. Aristoph. Nub. 726.†

(Εὑρᾶν. Theoc. ιά. 4.)

Εὕρημα, τὸ, inventum. Plat. in ep. ἔφησθα εἶναι σὸν εὕρημα. Item lucrum adventitium seu insperatum. Xen. anab. 6. εἰ δὲ μισθὸν προλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι. Sic et apud Thuc. l. 5. (Eurip. Med. 554. Soph. Œdip. Tyr. 1127.)

Εὔρεμα, idem. Phil. de Greg.

Εὑρήτωρ, ορος, ὁ, inventor. in Epigr.

Εὕρεσις, εως, ἡ, inventio. Plut.

Εὑρετὸς, οῦ, ὁ, inventus. Item qui inveniri potest. Plut. de fort. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω· τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ.

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, inventor. Isocr. Εὑρετὶς, ίδος, ἡ, inventrix.

Εὑρετικὸς, inveniendi facultate præditus: in rebus inveniendis acer.

Εὕρετρον, ου, τὸ, præmium quod inventori pro rei amissæ restitutione datur. Ulp. dig. l. 46.

Composita.

Ἀνευρίσκω, reperio, invenio, comperio. Plat. Thuc. et alii. Item comminiscor, excogito, adinvenio. Athen. l. 1. † indagare, Xen. Pæd. 1. 6. 35.†

Ἀνεύρεσις, inventio, adinventio. [Eurip. Ion. 569. Ὦ τέκνον, εἰς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν, θεὸς Ὀρθῶς ἔκρανε, &c.]

Decomp. Ἐξανευρίσκω, deprehendo, invenio, idem quod ἀνευρίσκω, Plat. in Tim. [Soph. Philoct. 1005. Ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν, Θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τιθεῖς.]

Ἀνεύρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non inventus, incompertus.

Δυσεύρετος, inventu difficilis.

Ἐξευρίσκω, invenio, excogito, comminiscor. Lys. et Euripid. in Orest. Item comperio seu reperio. Sophoc. ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν, eum comperimus infestiorem quàm Phryges. (Eurip. Med. 362. Soph. Tr. 1194. Œdip. Tyr. 119. Aristoph. R. 409.)

Ἐξεύρημα, inventum, seu solers inventum. Plut. ad Col. (Æsch. S. c. Th. 655. Soph. Œdip. Tyr. 386.)

Ἐξεύρεσις, inventio, adinventio. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 67.]

Decomp. Ἀνεξεύρητος, indeprehensibilis. Aristot. Pro eodem dicitur et ἀνεξεύρετος, Thuc. [lib. 3. §. 87.] τοῦ δὲ ἄλλου ὄχλου ἀνεξεύρετος ἀριθμὸς, reliquæ multitudinis numerus inveniri nequit.

Δυσεξεύρετος, inventu seu adinventu difficilis.

Ἐπεξευρίσκω, ultrà adinvenio. [Herodot. Hist. lib. 2. καὶ δοκέοντες παρὰ ταῦτα οὐδ' ἂν τοὺς σοφωτάτους ἀνθρώπων Αἰγυπτίους οὐδὲν ἐπεξευρεῖν.]

Παρεξευρίσκω, obiter invenio. [Herodot. Hist. lib. 3. ἵνα τε μὴ αὐτοὶ ἀπόλωνται τὸν νόμον περιστέλλοντες, παρεξεῦρον ἄλλον νόμον σύμμαχον τῷ θέλοντι γαμέειν ἀδελφεάς.]

Προσεξευρίσκω, idem quod προσευρίσκω. Laërt. in Epicuro. [Aristoph. Equit. 1280. ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι. Vesp. 1402. Schol.]

Συνεξευρίσκω, simul adinvenio, unà excogito. Plat. in Epist.

Εὐεύρετος, promptus, expeditus, apud Xen. in Œcon. [cap. 8. §. 17.]

Ἐφευρίσκω, adinvenio. Item simplic. invenio, seu deprehendo. Il. β'. Od. κ'. et τ'. (Soph. Œdip. Tyr. 1237. 1435.) † Aristoph. Nub. 893.†

Ἐφευρετὴς, οῦ, ὁ, inventor, excogitator. [Anacreont. Od. 41. 648. Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον, Τὸν ἐφευρετὴν χορείης, &c. Epist. ad Rom. i. 30. ἀλάζονας, ἐφευρετὰς κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, &c.]

Decomp. Προσεφευρίσκω, insuper adinvenio, insuper comminiscor.

Παρευρίσκω, obiter invenio. [Herodot. Hist. lib. 1. οἱ δὲ βασιλήϊοι δικασταὶ κεκριμμένοι ἄνδρες γίνονται Περσέων, ἐς οὗ ἀποθάνωσι, ἤ σφι παρευρεθῇ τι ἄδικον μέχρι τούτου.]

Παρεύρεσις, commentum, apud Demosth.

Παρεύρημα, idem.

Προσευρίσκω, ultrà invenio. Hermog. [Polyb. lib. 1.]

Συνευρίσκω, unà invenio.

ΕΥ'ΡΥ'Σ, έος, ὁ, latus, amplus: ut Il. ξ'. εὐρὺς αἰγιαλός. Il. ψ'. ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. Plut. de Socr. εὐρεῖαι μὲν γὰρ ἀτραποὶ βίων, ὀλίγαι δὲ ἃς δαίμονες ἀνθρώπων ἄγουσι. ☞ Videri possit compositum ex εὖ et ῥέω, ut propriè dicatur de fluvio benè lateque fluente: ut Il. ζ'. Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο. (Æsch. Suppl. 878.)

Εὐρὺ, adverb. latè. Il. β'. εὐρὺ ῥέων, latè fluens.

Εὐρύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo. Gal. ad Glauc.

Εὖρος, εος, τὸ, idem. Alex. Aphr. εἰς εὖρος ἀπεκτείνειν, in latitudinem extendere. (ἐν εὔρει. Sch. ex. ἐν πλάτει, ἐν μεταιχμίῳ. Æsch. S. c. Th. 769.) ¶ Εὖρος, ου, ὁ, Eurus, ventus ab oriente spirans. Aristot. de mundo. Vide et Plin. l. 2. c. 47. et Gell. l. 2. c. 22. Vide et in comp. ex Ῥέω.

Εὐρύνω, dilato, amplio, diduco. Od. θ'. καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα.

Εὔρυσμα, dilatatio, unde εὐρυσματώδης, apud Æginetam.

Εὐραὶ, autore Poll. l. 1. dicuntur ferramenta axi in id affixa, ut ne à rota atteratur.

Composita.

Ἀνευρύνω, dilato, latius reddo, laxo.

Ἀνευρυσμὸς, dilatio, laxatio. Ἀνεύρυσμα, τὸ, arteriæ sive vasorum dilatatio. Gal. in defin. med. et Paul. Ægin. l. 6. c. 3.

Ἀνεύρυσις, laxitas, dilatatio. Gal. in Aph. Hipp.

Διευρύνω, et Κατευρύνω, dilato.

ΕΥ'ΡΥΚΛΗ͂Σ, Eurycles, qui fuit quidam ἐγγαστρίμυθος, a quo dictus est alius etiam quilibet ἐγγαστρίμυθος, teste Hesych. et Suida. Vide et schol. Aristoph. in Vesp.

ΕΥ'ΡΩ'Σ, ῶτος, ὁ, situs, mucor, humor putrefactus, putredo, caries. Callim. πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς. Theocr. Idyll. 4. Ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται. Metaphoricè Plut. de aud. τὸν ἐντὸς εὐρῶτα τῆς ψυχῆς.

Εὐρώεις, εντος, ὁ, putris, situ et mucore obsitus. Hesiod. in Erg. lib. 2. † 193. ibi Græv.† et Soph. in Ajace. ¶ Exponitur etiam, tenebrosus, obscurus, Suid. et Hesych. ¶ Item πλατὺς, latus, amplus, spatiosus. Suid. et Hesych.

Εὐρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum εὐρώεις, putris. Soph. in Ajace.

Εὐρωτιάω, ῶ, situ obsitus sum, mucidus sum, putreo, marceo: vel etiam situm contraho, mucore vitior, marcesco. Theophr. de caus. pl. lib. 1. ὅπως μὴ σήπηται μηδ' εὐρωτιᾷ. Metaph. et per jocum dixit Aristoph. in Nub. Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος.

ΕΥ'ΡΩ'ΤΑΣ, ου, ὁ, Eurotas: fluvius Laconiæ. ¶ Ita dicitur et pudendum virile, teste Suida, ex Epigr. Τὸν δ' ὑπεροιδαίνοντα κατέσχεν πεπταμένη χεὶρ Οὐχ ὅλον εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο.

ΈΥ͂Σ, (et poëtico pleonasmo ἐϋς) έος, ὁ, bonus: ut Hesiod. in Erg. ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο. † in Theog. 565.† Pro eodem dicitur etiam ἠῢς, ut Il. β'. ἠΰς τε μέγας τε: cujus putatur esse et genit. ἑῆος, per metathesin pro ἐέος: ut Od. ξ'. φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος. Ed Od. ό. Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος, filium viri boni. Genit. plur. ἐάων, i. bonorum, ut, δωτῆρες ἐάων. Od. θ'. et alibi. Sunt tamen qui hos genit. ἑῆος et ἐάων, ab ἑὸς (suus) potiùs derivent.

Εὖ, benè, rectè. (Æsch. Ag. 225.) † εὖ εἰδὼς, bene sciens. Xen. Pæd. 1. 1. 3. et εὖ λέγων, de eloquente. 1. 5. 9.† Passim apud omnes scriptores. Interdum exp. facilè, feliciter, commodè, ritè, præclarè, pulchrè, aptè, aliisque multis adverbiis pro loco. ¶ In compositione plerunque signif. facilè: ut in εὐαπάτητος, εὐαυξής. Interdum feliciter: ut in εὔγαμος, εὔγηρως.

Εὖγε, euge, rectè, sanè. adverb. laudantis et approbantis seu assentientis. † εὖγ' ὅτι ἐπείθης, Aristoph. Nub. 864.† Philo de vita Mos. l. 3. εὖγε ὦ πάνσοφε. Luc. εὖγε οὕτω ποιεῖτε. Apud Plut. in symp. sept. sap. εὖγε Χερσίας ἐποίησε μνησθεὶς τοῦ οἴκου, benè fecit Chersias quòd meminerit. Interdùm cum genit. ut apud Luc. εὖγε τῆς προαιρέσεως. ¶ Interdum est insultantis, ut annotat Hieron. Ezech. c. 6.

Composita.

Ἐνηὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bonus, benignus, placidus, mitis. Apoll. Arg. 2. οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήταο. Eustath. dicit compositum esse ex ἐν et ἠῢς significante ἀγαθὸς, et sonare veluti τὸν ἐντὸς ἀγαθότητος ὄντα.

Προσηνὴς, Eustathio autore ab ἠῢς derivatum significat bonum, benignum. Ab Hesych. expon. etiam, lenis, mitis, placidus. Item jucundus, suavis, ἡδύς. Plut. de aud. ἐπὶ τὰς προσηνεῖς καὶ ἁπαλὰς ἀποστρέφοντος ὁμιλίας τὰ ὦτα, lenes et molles. Idem in Colot. λεῖα καὶ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκός.

Προσηνῶς, benignè, leniter, placidè, suaviter.

Προσήνεια, benignitas, lenitas.

ΕΥ͂ΤΕ, aliquando est adverbium temporis, significans, ὅτε, καὶ ὁπηνίκα, quando, quum, teste Eust. ut Il. θ'. Εὖτέ μιν εἰς ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν. Apud Hesiod. εὖτ' ἂν τελέθωσι, quum fuerunt. Et Soph. † El. 629.† εὖτ' ἂν μόλῃ, ubi venerit. Apud Herodotum, εὖτ' ἂν γίνηται, quoad fuerit. Item εὖτε pro ἐπειδὴ, quandoquidem. Apoll. Arg. 2. (pro ὁπήνικα. Æsch. S. c. Th. 751. Ag. 12. 574.) ¶ Εὖτε, est etiam adverbium similitudinis, cui respondet, Ὡς ἄρα: ut Il. γ'. Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην. Pro eodem verò et ἠΰτε dicunt Poëtæ, et facta dialysi ἠΰτε, sicut, velut, ceu. Ἠΰτε, Ionica et poëtica dialysi pro εὖτε, ut, sicut, velut: ὡς, ὥσπερ, καθάπερ. Hom. Il. γ'. μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνετ'. Et Od. ξ'. χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη.

ΕΥ͂ΧΟΜΑΙ, F. εὔξομαι, P. εὖγμαι, precor, preces fundo, vota facio, seu nuncupo: ut, εὔχομαι τοῖς θεοῖς. Thuc. et εὔχομαι πρὸς τοὺς θεούς. Xen. Dicitur et εὔχεσθαι εὐχὴν seu εὐχὰς τοῖς θεοῖς, à Demosthene. Item sine dativo. Interdum cum infinitivo pro, exposco precibus, precor ut, &c. Il. β'. v. 401. Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος. Aliquando est, precando polliceor, voveo: ut Il. δ'. v. 101. εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. Apud Demosthenem cum infin. simul et dat. τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις ὑπάρξαι μοι, &c. Xenophon. εὔχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι. Et pro voveo. Plut. in Publ. εὔξατο τὸν νεὼν ἀναθήσειν. Sic εὔχομαι τῷ Διῒ θύσειν, idem in Theseo. Legitur et εὔχομαι θυσίαν eadem significatione. Sicut et Aristophanes dixit, εὐξάμενος ἱερεῖον τῷ θεῷ. Dicebant et κατὰ χιλίων εὔχεσθαι, vovere χίλια, ut docet Eustath. Quinetiam cum quolibet accus. pro, precibus exposco, precor aut opto à diis: vel etiam simpliciter, opto. Xenoph. Hell. 5. εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. † Pæd. l. 2. p. 47. a.† Thuc. 2. ἀσφαλέστερα μὲν εὔχεσθαι. Lucianus de sacrific. ἃ αἰτοῦσι καὶ ἃ εὔχονται. Interdum et cum infin. Demosth. Philip. 4. οὐδὲν ἂν ἄλλο εὔξασθαι ποιεῖν τὴν πόλιν. Lucian. τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. ¶ Εὔχομαι εἶναι, glorior esse, jacto me esse. Il. ψ'. ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος. et sic sæpe. Cum accusativo etiam, ut Od. π'. Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων. Sic Lat. jactare genus à Jove. Interdum sine adjectione, ut, εὔχεαι αὔτως, apud Homerum sæpè, temerè gloriaris, vel temerè te jactas. Sic εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω. At verò apud eundem Homer. Odyss. ί. Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ, ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, profiteor me tibi supplicem esse. Eustathius autem Odyss. ά. Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱὸς, vult esse, λέγομαι, dicor. Itidemque Il. ζ'. ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι. Item pro εἰπεῖν (i. dicere) apud Pind. in Olymp. τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦσαι οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο. (Soph. Œdip. Tyr. 1527. Æsch. Suppl. 19. 319.)

Εὖγμα, ατος, τὸ, votum, precatio. Item gloriatio. Hesych. (Æsch. Pr. 586. Ch. 461.)

Εὐκτὸς, optabilis, optandus. Xenoph. ἐλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι μὴ τυχεῖν δούλου τοιούτου. † Idem. Pæd. l. 3. p. 77. e.†

Εὐκτῶς, optabiliter.

Εὐκταῖος, idem quod εὐκτός: ut, εὐκταῖοι λιμένες, in Epigr. Item superlat. ὅπερ εὐκταιότατον ἦν ἐκείνῳ. Lucian. Et, εὐκταιοτάτη. Phal. in epist. (Æsch. S. c. Th. 729. 847. Ag. 1396. Suppl. 640. Eurip. Med. 169. Soph. Tr. 243.)

Εὐκταίως, optabiliter. apud Areop.

Εὐκτικὸς, q. d. optativus; unde εὐκτικὴ ἔγκλισις, apud grammat. optativus modus. Et, εὐκτικὸν ῥῆμα, verbum optativum. Item εὐκτικὸς λόγος, oratio optantis.

Εὐκτικοὶ, hymni, quibus aliquid precamur.

Εὐκτήριος, q. d. precatorius, ad preces pertinens, aut accommodatus: ut, εὐκτήριος οἶκος, et εὐκτήριος νεὼς, apud Theod. eccl. hist.

Εὐκτήριον, neut. gen. inter loca sacra et veneranda numeratur in Pand. Item sacrarium, lararium.

Εὐχὴ, ῆς, ἡ, precatio, votum. (Æsch. Eum. 1.) Hesiod. in Theog. † 419.† ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς. Et, εὐχὴν ποιεῖσθαι, vel εὐχὰς, pro εὔχεσθαι, precari. Apud Thucyd. εὐχὰς ποιεῖσθαι τὰς νομιζομένας, vota legitima nuncupare. Apud Plut. in Camillo, εὐχὰς ἐποιήσατο μεγάλας θέας ἄξειν, expon. vovit se magna spectacula editurum. Apud Xen. εὐχὰς ἀποδιδόναι, vota persolvere seu implere. Apud Plat. de leg. εὐχῇ χρῆσθαι, potiri voto. Quod et εὐχῆς τυγχάνειν. Dicunt etiam, δι' εὐχῆς ἐστί μοι τοῦτο, precor, vel opto hoc, hoc mihi est in votis, apud Herodianum et Hermog. Item δι' εὐχῆς ἄγω τοῦτο, in eadem significatione apud Synes. Apud Platonem de leg. μετ' εὐχῆς, optando. Κατ' εὐχὴν, vel πρὸς εὐχὴν, ad votum, pro voto, ex animi sententia.

Εὖχος, εος, τὸ, gloriatio, vel potiùs gloria, honor: ut, εὖχος δοῦναί τινι, et εὖχος ἀρέσθαι, apud Hom. † Hes. Th. 628.†

Εὐχετάομαι, ῶμαι, precor, preces fundo supplex, supplico. Odyss. θ'. Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῷ ὣς εὐχετοῴμην. Item glorior, jacto me: ut, Il. ύ. ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι. Et cum infinit. Odyss. ξ'. τινὲς ἔμμεναι εὐχετόωντο, quos se esse jactabant, aut prædicabant seu profitebantur. Apud Hom. Od. χ'. Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, fas non est mortuis viris insultare.

Εὐχωλὴ, ἡ, poët. idem quod εὐχὴ, precatio, preces, votum. Iliad. ά. Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὐθ' ἑκατόμβης. Item Od. λ'. εὐχωλῇσι et λιτῇσι copulat. Item pro devotione apud Athen. Alibi verò pro εὖχος, pro gloriatione, item pro gloria.

Εὐχωλιμαῖοι, qui vota faciunt, qui votis faciendis con-

stituti sunt, Herodot. Item devoti, i. soldurii Cæsari. Athen. 85.

Εὐχωλιμαῖα, optabilia. Poll.

Composita.

Ἄνευκτος, non optabilis, seu non optandus. Item, non optans, in Epigram. [Plat. Alcibiad. 2. Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ (φησὶ) καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις Ἄμμι δίδου, τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν.]

Ἀπεύχομαι, deprecor, precor seu opto non evenire. Item abominor, execror. Demosth. πρὸς Λεπτίνην, in princ. ἄλλαι δέ τινες παρ' ἐκείνοις εἰσὶ τιμαὶ ἃς ἀπεύξαιτ' ἂν ἅπας ὁ δῆμος ἐνταυθοῖ γενέσθαι. Idem Phil. 4. τὴν δὲ τῶν δούλων (ἀνάγκην) ἀπεύχεσθαι δήπου μὴ γενέσθαι δεῖ. Interdum etiam cum accus. ut Synes. Θεμιστοκλῆς ἀπηύξατο πᾶσαν ἀρχὴν ἐν ᾗ τῶν ξένων οὐδὲν πλέον ἔμελλον ἕξειν οἱ γνώριμοι. Et cum accusat. simul et dativo, apud eundem, ὅγε ἀπεύχομαι τοῖς ἐχθροῖς ἐμοῖς, quod inimicis meis deprecor, quod deprecor ne inimicis meis eveniat.

Ἀπευκτὸς, abominandus, execrandus. (Æsch. Suppl. 796.) Item vitandus, aversandus, in Phalar. epist. Item ἀπευκτὸν, quod deprecamur. Et, ἀπευκτὴ ἡμέρα. Luc. quæ et ἀποφρὰς dicitur. Item pro ἀπαίσιος, eidem Luc. [Æschyl. Agam. 647. ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει Στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρῃ, &c. Plat. de Leg. lib. 1. ἀπευκτὸν δὲ τὸ δεηθῆναι τούτων.]

(Ἀπεύχετος. Æsch. Choëph. 153. 623.) [Reminiscamur δυσφιλὲς γαμήλευμ', ἀπεύχετον δόμοις, &c. ædibus abominandas.]

Ἀπευκτῶς, abominandè.

Ἀπευκταῖος, idem quod ἀπευκτός. Basil.

Ἀπευκτικοὶ hymni, quibus aliquid deprecamur.

Ἐνεύχομαι, precor in, seu inter. Synes. καὶ ἐνεύχεταί τις εἰς κοινὸν αὐτὸ πᾶσιν ἀναγνωσθῆναι.

Ἐκζευίω, exopto, precor. Eurip. in Med.

(Ἐξεύχομαι. Æsch. Ag. 541. Suppl. 280. 283.) [Pind. Olymp. Od. 13. 85.]

Ἐπεύχομαι, idem quod εὔχομαι, precor, vota facio, † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. b.† apud Hom. et Plutarch. cum dat. (Sch. ex. ἐγκαυχῶμαι κατά. Æschyl. S. c. Th. 458. 487. Eum. 58. Ag. 510. 1271. Soph. Œdip. Tyr. 257.) Interdum etiam cum infinit. ut in Camillo, ἐπηύξατο τοῖς θεοῖς ταχὺ Ῥωμαίους μετανοῆσαι, deos precatus est ut Romanos pœniteret. † Xen. Pæd. l. 4. p. 93. a.† Et cum accus. rei ac dativo pers. in Galba, τὴν εὐτυχίαν ἐπευχομένων τῷ αὐτοκράτορι. Apud Eurip. πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατὸς, verba precantis Neoptolemi votis prosequutus est, vel Neoptolemi vota suis subsequutus est. Apud Homerum etiam pro, glorior vel jacto me. Eurip. ἐπεύχομαι μέγα θράσος, jacto me valdè audacem.

Ἐπευχὴ, precatio, preces, votum. ex Plat. de leg.

Ἐπευκτὸς, exoptandus, expetendus, ut, ἐπευκτὴ ἡμέρα. Hier. c. 20.

Decomp. Συνεπεύχομαι, simul vota facio, simul precor. Plut. [Thucyd. Hist. lib. 6. ξυνεπεύχοντο δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὅμιλος ὁ ἐκ τῆς γῆς, τῶν τε πολιτῶν, καὶ εἴτις ἄλλος εὔνους παρῆν σφίσι. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. συνεπεύξασθαι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς θύσειν κατὰ δύναμιν.]

Κατεύχομαι, imprecor, diras precor, devoveo. Soph. κατεύχομαι τὸν δεδρακότα. (Œdip. Tyr. 254. precor contra. Æsch. Ag. 1259.) Et, ὅταν κατεύχῃ ταῦτα, cum hæc imprecaris. Sic Plut. κατευχόμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτῶν. Item diras mihi imprecor, devoveo. Plutarch. εἶτα ὁ μὲν ἀπῄει κατευξάμενος. Item magnopere precor, apud eundem in παραμυθ. Aliquando simpliciter etiam pro, precor, poni existimatur. Item cum infinit. votum facio, apud Athen. Et pro, opto, apud Plutarch. Rursum, κατεύξασθαι τὸ κράτιστον αὐτῆς παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι. Sic et apud Eurip. κατεύχομαί σοι τἀγαθὸν, exp. opto. et apud Synes. κατηυξάμεθα γενέσθαι.

Κάτευγμα, imprecatio, diræ. Hesych. et Suid. Apud Soph. pro re vota, dono votivo. † vel precatione. Œd. Tyr. 930.† (940. Æsch. S. c. Th. 715. 892. Ag. 1656. Eum. 1024.)

Κατευχὴ, precatio, obsecratio, votum. (Æsch. Ch. 475.) Plut. in Dione, μετὰ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νομιζομένας κατευχάς.

Decomp. Προσκατεύχομαι, insuper imprecor, insuper execratione utor. cui oppon. ἐπεύχομαι. Theophr.

Συγκατεύχομαι, unà precor. Plat. [Soph. Ant. 1339. Ἀλλ' ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατευξάμην.]

Συγκάτευγμα, votum unà cum alio conceptum, vel res quam quis unà cum alio aut aliis vovit.

Μετεύχομαι, opto. Eurip.

Πολύευκτος, multum optatus, multis expetitus. (Æsch. Eum. 538.) [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. A. πολλοὶ δὲ τὸν πολύευκτον χρυσὸν κτησάμενοι, διὰ τοῦτον ἀπώλοντο. Herodot. Hist. lib. 1. Μὴ βούλου, πολύευκτον ἰὴν ἀνὰ δώματ' ἀκούειν Παιδὸς φθεγγομένου.]

Προεύχομαι τοῦ λαοῦ, pro populo oro. Greg. Naz.

Προσεύχομαι, precor, preces fundo, vota facio. Plat. προσευξόμενος τῷ θεῷ. Aristoph. in Pluto cum accus. προσεύξῃ τὸν θεόν. Luc. cum utroque casu usus est. Item vota nuncupo, apud Xenoph. † Pæd. 1. 6. 1.† προσευξάμενος Διὶ πατρῴῳ, ὡρμᾶτο ἐπὶ τὴν στρατείαν. Et apud eundem, προσεύχεσθαι νίκην πολέμου, vota facere si vinceret. † προσεύχομαι cum dat. et inf. (quod expon. per ut.) Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 38. a.† (Eurip. Phœniss. 737. Æsch. Ag. 325.)

Προσευκτήριον, ου, τὸ, (q. d. precatorium) locus in quo precamur ut apud Philon. quidam interpr.

Προσευχὴ, precatio. in Plut. προσευχαὶ, preces, in Test. Novo.

Συνεύχομαι, unà cum alio precor, simul vota facio. Item bene precor alicui, exitum felicem opto. Plut.

Ὑπερεύχομαι, ut, ὑπερεύχομαί σου, precor pro te, seu preces fundo pro te, apud Areop.

ΕΥ῞Ω, sive Εὕω, f. σω, uro, ustulo, (admota videlicet flamma.) Od. β'. σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ. Od. ί. Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ Γλήνης καιομένης, adussit. Et apud Hesiod. in Erg. l. 2. mala uxor, et δειπνολόχη, τὸν ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα Εὕει ἄτερ δαλοῦ, sine titione urit seu torret.

Εὔσανα, τὰ, dicuntur τὰ ἐγκαύματα, inustiones. Pol. l. 6. c. 13.

Εὕστρα, ἡ, fossa in qua mactabantur sues et exurebantur, ut refert Eust. et Poll. Vide et schol. Aristoph. in equit. Sic etiam vocata fuit spica hordei tosta. Eust. et Paus. Reperitur et εὔστρα cum spiritu tenui, ut et εὔω.

Composita.

Ἀφεύω, accendo, inflammo: unde apud Aristophan. ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν.

Στατεύω, vel σταθεύω, foveo, calefacio, torreo, asso, propriè lento igni. Aristoph. in Acharn. [1040.] τὰς σηπίας στάθευε, exp. ὄπτα. Idem in conc. [127.] σηπίαις ἐσταθευμέναις, exp. ἐξ ἐπιπολῆς ὀπτηθείσαις. Idem in Lysistr. [376.] τῇ λαμπάδι σταθεύσω.

ΕΥ'ΩΧΙ'Α, ας, ἡ, convivium, epulum, epulæ. (Aristoph. R. 85.) † Xen. Pæd. 1. 5. 1.† Aristot. eth. 7. cap. 5. τοὺς δὲ τὰ παιδία δανείζειν ἀλλήλοις εἰς εὐωχίαν. Plat. de rep. 1. ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τἀφροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας. Pollux vult esse convivium publicum. ☞ Sunt qui ab ὀχὴ (i. cibus) derivari putent: sunt contra qui malint dici παρὰ τὸ εὖ ἔχειν κατὰ πάντας, ex quibus est Athenæus l. 8. Eustathius uno in loco priorem illam derivationem, in altero utranque ponit.

Εὐωχέω, ῶ, convivio accipio seu epulis. epulum præbeo, lautè accipio. Herodot. εὐωχέει τοὺς ἑσπομένους. † Xen. Pæd. l. 5. p. 147. c.† Item satio, saturo. Aristot. de an. l. 8. μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας εὐωχοῦσι τὰς ὗς πιαίνοντες. Sæpe etiam metaphoricè ponitur pro oblecto, ut Lat. pasco. Plato in Gorgia, εἰ τοιούτους εἱστιάκασιν, εὐωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν.

Εὐωχοῦμαι, convivio accipior, convivor, epulor. Aristoph. in Pluto, ἐθέλω πλουτῶν εὐωχεῖσθαι. Et cum accus. apud Xenoph. Pæd. 1. ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ. † et l. 6. p. 150. a.†

Composita.

Ἐνευωχεῖσθαι, convivari, conviviis indulgere. Synes. ep. 44.

Κατευωχέομαι, οῦμαι, epulor.

Συνευωχοῦμαι, unà epulor. 2 Pet. 2.

Ἐ'ΦΙΕΛΙ'Σ, calyculus, vel simile quid in corona. Josephus in antiq. Judaic. ἡ μὲν ἐφιελὶς οὐκ ἔπεισι. λεγέσθω γὰρ οὕτως ὁ κάλυξ.

῎ΕΧΘΟΣ, εος, τὸ, odium, inimicitiæ, simultas. Thucyd. 1. τῷ ἐκείνου ἔχθει παρ' Ἀθηναίους μετατάξασθαι, odio illius, id est, in illum. Sic ἔχθος τῶν Ἀθηναίων, apud eundem, odium in Athenienses. Pausan. διὰ τὸ ὀλυμπιάδος ἔχθος. Iliad. γ'. ἔχθεα λυγρά. (Ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν. Æsch. Pers. 284.) ☞ Deduci posse videtur ὑπὸ τοῦ ἔχεσθαι, i. hærere, ut sit odium quod animo infixum hæret. Nam et odium à Cic. definitur ira inveterata.

Ἔχθω, odio prosequor, odi. Soph. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα. (Cum Acc. Eurip. Med. 117.)

Ἔχθομαι, sum odio. Od. ξ'. ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι. (Æsch. Ag. 426.) Pro quo usitatius est comp. ἀπέχθομαι.

Ἔχθημα, (tanquam ab ἐχθέω) odium.

Ἐχθαίρω, odio prosequor, odi. Plut. in Rom. ἐχθαίρουσι τὴν κακίαν. (Æsch. Pers. 774. Suppl. 496. Soph. El. 1364.)

Ἐχθαίρομαι, odio sum. Soph. in Ajace, ἐχθαίρεται θεοῖς. (Æsch. Ch. 239. Suppl. 762.)

Ἔχθρα, ἡ, idem quod ἔχθος. Dicitur autem ἔχθρα εἴς τινα, apud Thuc. 2. et ἔχθρα πρός τινα, apud Demosth. in Mid. Apud Plat. in epist. εἰς ἔχθραν ἡμᾶς ἐλθεῖν, nos subire inimicitias. et ἔχθραν συλλαμβάνειν, Euripid. contrahere inimicitias. et ἔχθραν αἵρεσθαι, apud Dem. quibus oppon. ἔχθραν διαλύεσθαι, apud Isocr. et ἔχθραν ἀποτίθεσθαι, apud Plut. (Eurip. Phœniss. 331.)

Ἐχθραίνω, odio prosequor, odio habeo, pro inimico habeo. (Eurip. Med. 556.) Plutarch. in Numa, ἐχθραίνειν βίον καὶ πόλεμον. Item invisum reddo. Eustath.

Ἐχθραντέος, odio prosequendus, odio habendus, pro inimico habendus. Apud Soph. in Ajace, Ὅτ' ἐχθρὸς ἦμιν, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, quum inimicus essem, eò usque gerendæ inimicitiæ ut rursum amaturus essem.

Ἐχθρεύω, inimicus sum, inimicitias gero, simultatem exerceo. ex Maccab. 2. c. 10.

Ἐχθρὸς, οῦ, ὁ, invisus, quem odimus: ut, θεοῖς ἐχθρός. Aristoph. † Nub. 581.† Dem. Xen. De re quoque dicitur: ut, ἐχθρὰ δέ μοι τὰ Δῶρα, Iliad. ί. Item qui odit, infensus, infestus. Dem. Philipp. 4. κακόνους μὲν καὶ ἐχθρός ἐστιν ὅλῃ τῇ πόλει. Denique generaliter, inimicus: cui opponitur φίλος, ut Xenoph. Pæd. 1. καὶ φίλους ὠφελεῖν, καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾶν. (Ἐχθροὺς ἄνδρας. Eurip. Phœniss. 315. Æschyl. Ag. 464.) Compar. ἐχθίων, † Xen. Pæd. l. 4. p. 107. a.† unde adverb. ἐχθιόνως, ut apud eundem Xen. in sympos. ἐχθιόνως ἔχουσιν, magis infensi sunt. Superlat. Ἔχθιστος, invisissimus, inimicissimus. † Xen. Pæd. l. 4. p. 111. e.† Item pro ἐχθρὸς, Iliad. ά.

[Ἐχθρῶς. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 8. ταῦτα δὲ ποιῶν ἡγεῖτο προσεθίζειν αὐτοὺς θεραπεύειν, ἧττον δὲ ἐχθρῶς, ἢ εἰ αὐτὸς κολάζων ἠνάγκαζε παρεῖναι.]

Ἐχθρωδῶς, infensè, infestè, infenso animo vel infesto.

Composita.

Ἀπεχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, invisus, odiosus. Isocr. τοῖς μὲν οὐκ ἀπεχθὴς ἔσῃ, τοῖς δὲ φίλος γενήσῃ. Et Theocr. Idyll. 1.

Ἀπεχθῶς, invisè, odiosè: ut, ἀπεχθῶς ἔχειν, vel διακείμενος πρός τινα, qui odit, exosus, perosus.

Ἀπέχθεια, ἡ, odium. Dem. Plat. Isocr. (Æsch. Pr. 121.)

[Ἀπέχθημα. Eurip. Troad. 425. ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς, Οἱ περὶ τυράννους καὶ πόλεις ὑπηρέται.]

Ἀπέχθομαι, vel ἀπεχθάνομαι, † Xen. Pæd. l. 3. p. 67. c.† invisus sum, sum odio, in odium et offensionem incurro. Lys. φανερῶς ἀπέχθεσθαι τοῖς θεοῖς. Isocr. ἀπηχθάνοντο τοῖς Ἕλλησι. Apud Plut. in Galba, ἀπηχθάνοντο πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, exp. infensi erant imperio. (Ἀπέχθομαι πρός. Eurip. Med. 290. Ἀπεχθάνομαι. Philostr. l. 3. c. 22.)

Decomp. Συναπεχθάνομαι, simul inimicitias exerceo. Plut.

Ἀπεχθητικὸς, qui in hominum odia incurrere solet.

Ἀπεχθαίρω, odio prosequor. ut Il. γ'. Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, et apud Themistium, τὰ ἔκγονα ἀπεχθαίρειν. Item invisum reddo. ut Od. δ'. ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν.

Ἀπεχθραῖος, inimicum et odiosum reddens. Hesych.

Decomp. Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui libenter inimicitias suscepit, aut susceptas exercet, qui se simultatibus et odiis oblectat. Item malignus, apud Luc.

Φιλαπεχθημόνως, eorum more qui sunt φιλαπεχθήμονες. Luc.

Φιλαπεχθημοσύνη, improbitas in omnium odia incurrens.

Φιλαπεχθὴς, idem quod φιλαπεχθήμων. Polyb. lib. 5.

Διεχθρεύω, inimicus sum, inimicitias gero. Cum dat. apud Athen.

* Δημεχθὴς, plebi invisus. Phrynich. Appar. Soph. p. 34.*

Ἐθέλεχθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lubenter inimicitias exercet. Crat. Ἐθελέχθρως, adverb. ut, ἐθελέχθρως ἔχειν πρός τινα, libenter cum aliquo inimicitias exercere. Dem.

Εἰδεχθὴς, q. d. odiosam seu invisam faciem habens, aspectu deformis.

Θεοσεχθρία, ἡ, Dei odium, impietas. Aristoph. in Vesp.

Κατεχθραίνω, odio prosequor, inimicor.

Συνεχθαίρω, simul odio prosequor. in Epigr.

Συνεχθραίνω, idem. Plut.

[Συνέχθω. Soph. Antig. 529. Οὔ τοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.]

Φιλεχθὴς, simultatis et inimicitiæ amans. Theocr. Idyl. 5. τὸ δ' ὦ τάλαν ἐσσὶ φιλεχθής.

Φιλεχθρέω, exerceo inimicitias. Salom. Proverb. 3.

Φίλεχθρος, inimicitiarum amans.

Φιλέχθρως, adverb. ut φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, occasionem inimicitiarum quærere cum aliquo. Laërt. in Plat.

ἘΧΙ῀ΝΟΣ, ου, ὁ, echinus, erinaceus: animal sui adsimile, spinis horrens: unde et ἀκανθόχοιρος nominatur. In Epigr. Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον. Rursum in iisdem, ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα ῥᾶγας. Plut. ἐχῖνον χερσαῖον nominat: ad differentiam τῶν πελαγίων, de quibus Aristot. hist. an. l. 4. c. 5. et Plin. l. 9. c. 31. Hippocr. in l. περὶ ἀφόρων, ἐχῖνον vocat etiam testam seu concham hujus echini marini: est enim ex ostreorum genere, teste Athen. lib. 3. ¶ Ab horum echinorum asperitate, multa ἐχίνου nomen sortita sunt. Ita enim dictus est venter bovis. Aristot. de part. anim. l. 3. c. 14. Item fræni pars quædam, Poll. l. 1. Sic Xen. l. de re eq. τούτων δὲ ἔστω ὁ μὲν λεῖος, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων, ὁ δὲ ἕτερος, τοὺς μὲν τροχοὺς καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινοὺς, τοὺς δ' ἐχίνους, ὀξεῖς. ubi Bud. dicit ἐχίνους ibi esse orbiculus echinatos quibus fræni conserti sunt. Item species ollæ, Poll. vas culinarium, Hes. Fuit etiam vas quoddam, in quod testium dicta, acta litis, omniaque à partibus prolata conjiciebantur,

apudque sequestrem deponebantur, donec palam in judicium proferrentur ad sententiam ferendam. Dem. in Olynth. Item herba quædam, apud Gal. simpl. medicam. lib. 6.

Ἐχινίσκος, ου, ὁ, echinulus, parvus echinus.

Ἐχινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, echinatus, spinosus et asper ut echinus.

Ἐχῖνες, echines: murium quoddam genus in Aphrica. Herodot. l. 4.

ἜΧΙΣ, ιος, vel εως, ὁ, vipera mas: fœmina n. dicitur ἔχιδνα. Plat. in Symp. τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχεως πάθος. Athen. lib. 7. μύραιναν ἔχει μίγνυσθαι. Soph. in Trach. Δεινῆς ἐχίδνης θρέμμα. (1115. Eurip. Phœniss. 1095. Æsch. Ch. 247. 994.) Luc. 3. ἐχιδνῶν γεννήματα. Et apud Gal. ad Glauc. lib. 2. τὸ δι' ἐχιδνῶν φάρμακον. ☞ Etym. deducit ἔχιδναν παρὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὴν γονὴν ἄχρι θανάτου, quod ad interitum usque fœtum intus contineat.

Ἐχιδναῖος, viperinus, in Epigr.

Ἐχιδνήεις, εντος, ὁ, idem.

Ἐχίδνιον, ου, τὸ, viperula, seu catulus viperæ.

Ἐχιΐδιον, viperula, parva vipera, apud Suid.

Ἔχιον, ου, τὸ, echion: herba alio nomine dicta Alcibiadium, teste Diosc. l. 4. c. 27. Ita verò nominatam παρὰ τοὺς ἔχεις arbitrantur, quòd eorum morsibus medeatur, aut semina habeat viperinis capitibus similia. Nicand. ἐχίειον nominat in Ther.

Ἐχίτης, lapis quidam seu gemma. Plin. l. 37. c. 11.

ἘΧΥΡΌΣ, οῦ, ὁ, munitus, firmus, tutus. (Æsch. Pers. 89.) ἐχυρὸν χωρίον, locus naturâ munitus, Xenoph. Pæd. 2. et 3. Sæpe omittitur substantivum: ut Thuc. 1. ἀπὸ ἐχυροῦ πόθεν, ὥσπερ νῦν ἐκ τῶν Θηβῶν, ὁρμᾶσθαι, ex quopiam loco munito ac tuto. Et Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 80. d.† rursus, ἐν ἐχυρῷ εἶναι: ut et Lat. in tuto esse. † Sic ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι. Xen. Pæd. 1. 6. 23.† Apud Plut. in Sol. ἐχυρὸς ἦν πρὸς τοὺς καλοὺς, à formosis tutus erat. ☞ Etymol. derivat ab ἔχω, ut sit quasi ὁ ἀντέχων. Quidam malunt ab ἔχεσθαι deduci, ut dicatur ἐχυρὸς, quasi hærens seu firmiter hærens.

Ἐχυρῶς, tutò, firmè. [Thucyd. Hist. lib. 5. καὶ τοῖς ἀπὸ χρησμῶν τι ἰσχυρισαμένοις μόνον δὴ τοῦτο ἐχυρῶς ξυμβάν. Schol. ἰσχυρῶς.]

Ἐχυρότης, ητος, ἡ, munitio, munimen, firmitudo. Phil.

Ἐχυρόω, ῶ, munio, firmo, firmum reddo. Item vallo, munio. Isocr. cum accus.

Ὀχυρὸς, idem quod ἐχυρός. (Æsch. Pers. 78. Ag. 44. Suppl. 308.) Thuc. et Xen. † Pæd. 6. p. 167. d.† Ὀχυρὸν, substantivè etiam, sicut et ἐχυρὸν, locus munitus. Xen. Pæd. 6.

Ὀχυρῶς, (Eurip. Med. 124.) et ὀχυρότης et ὀχυρόω, (Philostr. l. 3. c. 13.) idem signif. quod ἐχυρῶς, ἐχυρότης et ἐχυρόω. Sic ὀχυροῦσθαι, activa etiam signif. pro munire. apud Polyb. † Xen. Pæd. l. 5. p. 139. d.†

Ὀχύρωμα, τὸ, et ἐχύρωμα, munitio, munimentum. A Bud. exp. etiam castellum, arx, præsidium. 2 Corinth. cap. 10. Exp. et firmamentum.

Ὀχύρωσις, munitio, ὀχύρωμα. 1 Maccab. 10.

Composita.

Ἀντοχυρόω, ῶ, ex adverso munio.

Ἀνόχυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunitus, intutus. ex Xen. [de Agesilao. cap. 6. §. 6. ὥστε καὶ τὰ ἰσχυρὰ ἀνόχυρα τοῖς ἐχθροῖς καθίστη, τὰ μὲν παριὼν, τὰ δὲ ὑπερβαίνων, τὰ δὲ κλέπτων.] et Plut.

Ἀπεχυρόω, et ἀποχυρόω, munio. Plut. in Demosth. οὐδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν παντάπασιν ἀπωχυρωμένος, i. adversus sordes munerum non prorsus munitus, non instructus integritate.

Διοχυρόω, ῶ, idem quod ὀχυρόω. Pol. διωχυρωμένα τάφροις καὶ χάραξι.

Ἐνέχυρον, ου, τὸ, pignus, quo videlicet aliquid ἐχυρὸν, i. tutum redditur. Aristoph. in Pluto, ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν ἀσπίδα οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν; non dat pignori seu opponit. Luc. ἐνέχυρον γενόμενος. Item metaph. apud Chrys. εἰ μὴ ἐνέχυρα τῆς ἀναστάσεως ἔλαβον.

Ἐνεχυράζω, pigneror, pignora capio, vel pignori capio, i. in pignus. ut in Axiocho, κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει. Apud Græcos Bibliorum interpr. frequens est pro accipere seu auferre loco pignoris. Item ἐνεχυράζειν τὸ ἐνέχυρον, apud eosdem, auferre pignus. Item ἐνεχυράζειν ἐνεχυρασμὸν, retinere pignus. Et cum acc. personæ. ἠνεχύρασας τοὺς ἀδελφούς σου, abstulisti pignus à fratribus. Accipitur ἐνεχυράζω etiam pro, pignero seu oppignero, i. pignori oppono.

Ἐνεχυράζομαι, oppigneror, ut apud Aristoph. † Nub. 249.† τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι, bona mea capiuntur pignori, vel in pignus. hinc ἠνεχυρασμένος, captus pignori vel oppigneratus. Item in voce media pro ἐνεχυράζω.

Ἐνεχυρασμὸς, pigneratio, oppigneratio.

[Ἐνεχυρασία. Demosth. Orat. in Euerg. βουλόμενος ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας τῶν ψευδομαρτυριῶν τὴν ἐνεχυρασίαν μου ποιήσασθαι. Plat. de Leg. lib. 12.]

Ἐνεχυριάζω, idem quod ἐνεχυράζω, pigneror vel oppignero. Æsch.

Ἐνεχυριασμὸς, idem quod ἐνεχυρασμός.

Decomp. Ἐξενεχυριάζω, pignora capio. Laërt. in Menippo.

Κατενεχυράζω. Poll. pigneror.

Προσενεχυράζω, unde Dem. προσηνεχύραζε Φαινοστράτην, pignora ejus cepit pro collatione.

Ἐξοχυρόω, ῶ, idem quod ὀχυρῶ. Plut. in Cam. πανταχόθεν ἐξωχυρῶσθαι, undique munitos esse.

Προσοχυρόω, munio, ὀχυρόω. 1 Maccab. 13.

ἜΧΩ, F. ἕξω, cum aspero. item (ab inusitato σχέω) σχήσω. præt. ἔσχηκα, aor. 2. ἔσχον. habeo, possideo, teneo. Ut apud Xen. Pæd. 3. ἔχειν τὰ χρήματα. et 7. ἔχειν γυναῖκα. Apud Thuc. ἔχειν πόλιν τινὰ, vel χώραν, tenere seu obtinere. Apud Luc. in Herc. ἔχειν τὸ τόξον, manu tenere arcum. † ἐλπίδας ἔν τινι. Xen. Pæd. 1. 4. 25. προφάσεις ὥστε. l. 3. p. 67. b. de re ibi dicitur. et μεταμέλεια ἔχει με. l. 5. p. 126. d.† Alias etiam accipit interpr. cum suo accus. ut τιμὴν ἔχω παρὰ πᾶσι, Plut. in Sol. honoror ab omnibus. Idem in Themist. ἔχειν φθόνον παρὰ τοῖς δυνατοῖς, invideri à potentibus, invidia laborare apud potentes. Et apud Plat. ὀνείδη ἔχειν, opprobriis affici, et ἔχειν πληγὰς, apud Aristoph. accipere vel pati plagas. Interdum cum suo accus. exponitur uno verbo. ut, ἔχω ἐπιμέλειαν, Xen. curo, id est, curam adhibeo. sic ἡσυχίαν ἔχω, quiesco. συγγνώμην ἔχω, ignosco. ἀγανάκτησιν ἔχω, indignor. κατάμεμψιν ἔχω, apud Thuc. reprehendo. Sic, ἔχω δέος, Plut. metuo. ἔχω δρόμον, apud Eurip. curro. Interdum exp. potiùs, adhibeo. ut Hes. θυμὸν ἔχειν ἐπὶ ἔργῳ, animum operi adhibere. ¶ Cum variis adverbiis, variè exp. Interdum exp. sum. ut Xen. ἔχω εὐνοϊκῶς πρός σε, sum tibi benevolus. † ἀμελῶς ἔχειν περὶ θεούς. Xen. Pæd. 1. 2. 7.† Interdum exp. affectus sum. ut Isocrat. ἔσχεν οὕτως πρὸς Εὐαγόραν, sic in Evagoram fuit affectus. Apud Xenoph. ἀκολάστως ἔχειν πρὸς τα τοιαῦτα, intemperanter se gerere, vel intemperantem esse. Apud Herodian. οὕτως ἔχω φύσεως, tali sum natura præditus. Et Plato in Gorgia, οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Cicer. interpret. ignoro enim quàm sit doctus, quàm vir bonus. Idem Plat. πῶς ἔχεις δόξης; quam opinionem habes? Dicitur et, ὡς εἶχεν ὀργῆς, qua erat ira percitus, ut erat iratus. Apud Plat. et Xenoph. εὖ, vel κακῶς ἔχω τὸ σῶμα, sum bona aut mala valetudine, benè aut malè valeo. † κακῶς ἔχειν. absol. de persona. Aristoph. Nub. 1274.† Res quoque aliqua dicitur, εὖ ἔχειν, vel κακῶς ἔχειν, quæ benè se habet vel malè. Item, τὰ εὖ ἔχοντα, quæ decent vel expediunt. Dicitur et, οὕτως ἔχει, apud Aristoph. † Nub. 827.† et Dem. ita se res habet. Apud Herodot. ἔχει μοι ἀναγκαίως ποιεῖν ταῦτα, necesse habeo hæc facere. † Xen. Pæd. l. 1. 5. 11. ἀπείρως ἔχειν παιδευμάτων. et Pæd. 1. 6. 37. ἀφροντίστως, simile est. ὁρῶ ἔχοντας ὥσπερ ηὐχόμην, in eo statu illos video, quo optabam. l. 3. p. 73. b. et cum acc. sic εὖ ἔχειν σώματα, ψυχὰς πρός τι. l. 3. p. 77. c. φιλοτίμως, ambitione duci: et ἐπιφθόνως ἔχειν, invidere. l. 3. p. 77. e. φιλονικῶς πρός τινα. l. 3. p. 85. c. et ἀθύμως, dejecto animo esse. l. 4. p. 91. d. πῶς ἔχειν, de rebus. Xen. Pæd. 1. 4. 3. et 1. 6. 37. κάλλιστα ἔχειν: et cum dat. pers. καλῶς ἔχει τινί. l. 3. p. 74. b. et ἰσχυρῶς ἔχει τινί. l. 5. p. 127. e. ἱκανῶς ἔχειν πρός τινα, sufficere. 6. p. 167. b.† ¶ Cum variis præpositionibus, variè quoque exponitur. Cum διά: ut, ἔχω διὰ χειρὸς, apud Thuc. in manu habeo. Sic, ἔχω διὰ στόματος, Plut. in ore habeo. Apud Herodian. Ἔχω δι' ἐλπίδος, spero. Sic, ἔχω διὰ σπουδῆς, operam do. Cum ἐν. ut, ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, in animo habeo discedere, Plat. Apud Eurip. ἐν αἰσχύνῃ ἔχειν pro αἰσχύνεσθαι. Sic, ἐν ὀργῇ ἔχειν pro ὀργίζεσθαι. Ἐν γαστρὶ ἔχειν, gravidam esse. † ἔχειν ἐν ἑαυτῷ, secum statuere, Xen. Pæd. l. 2. 51. c.† Cum ἀμφὶ et περὶ, significat occupatum esse, vacare. ut, ἀμφὶ ταῦτα εἶχον, Xenoph. Pædias 4. in his occupati erant, hæc agebant. † οὕτω ἔχει περὶ ἐλπίδων. Xen. Pæd. 1. 6. 16.† ¶ Cum participii aoristo. † Sic Aristoph. Nub. 1043.† Hesiodus initio Erg. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, pro ἔκρυψαν. Soph. in Ajace, πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας, pro ἐπέρανε. Sic Thucyd. ἔχω δήσας. et Demosthenes, ἔχω καταστήσας. Interdum abundat particip. ut, ληρεῖς ἔχων, et παίζεις ἔχων. † Aristoph. Nub. 509. κυπτάζεις ἔχων. idem Nub. 750. τηροίην ἔχων.† Sic et, τὸ νῦν ἔχον, nunc. ¶ Ἔχω sæpe etiam suorum compositorum significationem accipit. ut pro ἀνέχω, sustineo. Od. τ'. καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. Sic Hes. Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. Item pro ἀνέχομαι, tolero, apud Hom. Item pro ἀντέχω, i. resisto, obsisto. Il. ί. Et cum accusat. Il. ύ. circa principium. † Ἔχειν δεινὸν, periculum excipere, subire. Xen. Pæd. l. 4. p. 91. c.† Et pro κατέχω, κωλύω, cohibeo, inhibeo, reprimo, retineo, ut, ἔχειν ἔγχος, Il. φ'. pro κρατεῖν, κωλύειν τῆς βολῆς. Sic Od. φ'. σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους. Et cum genit. Iliad. β'. Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. Jungitur et infinitivo. Herodotus, ἔχω μὴ ποιῆσαι. † Sic λέγειν. Xen. Pæd. 1. 3. 1. εἰπεῖν. l. 5. p. 121. b. δεικνύναι. ibid. c.† Ponitur et pro περιέχω, cingo, circundo, ut apud Hesiodum, † Asp. 271.† Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι Ἑπτὰ πύλαι. ubi tamen alii interpret. custodiebant vel tuebantur. Denique et pro προσέχω, appello, apud Thucyd. A schol. annotatur et pro παρέχειν, item ἐπέχειν. ¶ Ἔχω alias etiam significationes quam suorum compos. accipit. ut verbi ἐλαύνω, apud Homer. qui ἔχειν ἵππον ἐπί τινι dicit pro ἐλαύνειν κατά τινος. Item, ἔχειν ἵππους φόβονδε, pro εἰς φυγὴν ἐλαύνειν. Item, ἔχειν πρός τινα τόπον, pro ἀπευθύνειν τὸν δρόμον. vide Eustath. Item pro pertingo, item tendo et attineo, ut annotat. apud Herodot. ἔχει πρὸς ἑσπέρην. Et, ἔχει ἐς τὸ ἔξω μέρος τῆς οἰκίας, ex eodem. Et, τὰ ἔχοντα πρὸς πόλεμον, quæ ad bellum attinent. Apud Paus. ἐγὼ δὲ ὅσον ἐς τὴν ἅλωσιν τὴν Ἀθηναίων ἔχει, δηλώσω, quatenus ad expugnationem pertinet. Ἔχειν δακτύλιον, vel ἱμάτιον, est φορεῖν, gestare, ut Eustathius annotat. et καναχὴν ἔχειν apud Homerum est καναχίζειν. † Ἔχειν (sc. παλτὰ) tragulas tenere, et opp. τῷ μεθιέναι, ejaculari. Xen. Pæd. l. 4. p. 100. b.† Et apud eundem, ἔχειν δμῆσιν ἵππων, exp. εἰδέναι. Sic et Dem. οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω, nescio quo pacto laudem. ¶ Item ἔχω, habito, incolo, ut, dii ὄλυμπον ἔχουσι. † Sic Musæ Ἑλικῶνα ἔχειν dicuntur ab Hesiodo in Theog. v. 2.† Xenophon. † Pæd. l. 4. p. 91. d.† τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας vocavit Asiaticos. ¶ Apud Isocr. in Panath. τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἐπιστήμας, καὶ δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; quos habeo pro doctis, vel quos in doctorum numero habeo? † Ἔχειν τινὰ ἐν ἀτιμίᾳ. Xen. Pæd. l. 2. 47. d.† ¶ Denique ἔχω frequentissimè significat, possum. † ὧν οὐδ' ἂν ὀνόματα ἔχοι τὶς εἰπεῖν. Xen. Pæd. l. 1. 1. 4. et l. 2. p. 47. e.† Interdum cum infinit. ut Athen. 85. de solduriis loquens, καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα θάνατον. Xenoph. Pæd. 5. ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι. Apud Thucyd. l. 2. μάλιστ' ἂν ἔχοι τι προειδὼς μὴ ἀγνοεῖν. Interdum cum subjunctivo, præcedente ὅπως, aut alia particula. ut, οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ. Apud Plat. in Phædro, οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἔτι ὅπη ἀπιστῶ. (ὡς ἔχειν πόρον. i. e. συνέχειν τὸν πόρον, καὶ ἐπέχειν τὸ ὕδωρ. Pers. 724. σχήσειν. 747. V. Eurip. Med. 421. 449. ἔχ' ἥσυχος. ib. 551. 724. pro coërceo id. Phœniss. 1116. 1134. 1156. ἐρευνᾶν ἔχειν. Soph. Œdip. Tyr. 574. cum Gen. 353. 729. 751. 1491. ἔχομεν ὁρᾷν, modò videmus. Tr. 36. 407. 967. 1260. ἔχειν et μέλλειν oppon. 969. 1008. Particip. Subintel. 1079. Æschyl. Pr. 904. Cum Præp. ἐς. Aristoph. R. 190. ἔχειν κατὰ χώραν. 805. φροντίζειν ἔχω. 1282. Il. γ'. 263. Æsch. Ch. 738. Theoc. κβ'. 168.)

Ἔχομαι, habeor, teneor, possideor. ut in illo Aristippi dicto, apud Plut. ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, habeo Laidem, at non habeor, id est, teneor. Apud Aristoph. in Ran. ἔχῃ μέσος, teneris medius, dicitur de eo qui sic tenetur ut extricare sese nulla ratione possit. Exponitur etiam, captus sum, apud Thucyd. lib. 2. † φρούρια ἐχόμενα. Xen. Pæd. l. 5. p. 145. a.† Interdum cum dativo. ut Odyss. θ'. ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, teneor ærumna et mœroribus, quasi obstrictus. Sic apud Plat. epist. 7. ἔχεσθαι νόσῳ παραφροσύνης, laborare morbo insaniæ. Apud Luc. λιμῷ ἐχόμενοι, fame correpti, vel fame laborantes. Interdum cum ἐν. ut Plat. de leg. ἔχομαι ἐν συμφοραῖς. Iliad. ή. Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, victoriæ termini positi sunt in diis, i. in deorum arbitrio. Cum genit. significat interdum, prehendo. Luc. in Timone, καί μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος. (V. Æsch. S. c. Th. 97.) Interdum verò, hæreo alicui seu adhæreo, conjunctus sum alicui, proximus sum, proximè sequor. Philo de vita Mos. l. 2. ἐμπλεκόμεναι γὰρ καὶ ἀλλήλων ἐχόμεναι συγχορεύουσι. Sic, τὰ ἐπαγόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεσθαι, dicuntur consequentia præcedentibus hærere. Apud Basil. ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, expon. insistere vestigiis. Apud Thuc. lib. 1. τῆς μὲν γνώμης ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, in eadem persto sententia. Interdum exp. habeo. ut apud Diosc. l. 1. ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdum exp. pendeo. ut apud Aristidem, ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι, exp. ac velut è sacra anchora ex illius voce pendentes. Particip. ἐχόμενος, proximus, contiguus. † Xenoph. Pæd. p. 173. e. et p. 226. a.† Interdum et conjunctus. item pendens ab aliquo. ¶ Item, capesso, aggredior. ut, ἔργου ἔχεσθαι, et ἔχεσθαι τοῦ πολέμου, apud Thuc. Sic ἔχεσθαι τῶν ἐπειγόντων. Herodian. et ἔχεσθαι τῶν προκειμένων, urgere incœptum. Et apud eundem, ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, et τῆς ὁδοιπορίας, exp. capessere viam. ¶ Item, desisto, abstineo. Iliad. γ'. σχέσθαι μάχης. Plut. quoque in Crasso dixit, ἔσχοντο μάχης, pro ἀπέσχοντο. Cum accus. sustineo. ut apud Hesiod. in Theog. Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρύν. Apud Homer. exp. teneo, item habeo. Iliad. μ'. τὴν ἄρ ὅγε πρόσθε σχόμενος. Et Od. ά. Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. (Aristoph. R. 1428. Soph. Œdip. Tyr. 911. Luc. Epist. ad Nigrin. p. 19.)

Ἐχομένως, proximè, item contiguè. Interdum deinceps. Interdum et cum genit. ut Laërt. in Crat. περὶ οὗ λέξομεν ἐχομένως Ἀρκεσιλάου, proximè post Arcesilaum, vel statim post Arcesilaum. Apud Aristot. in rhet. ἐχομένως τούτων, exp. consentaneo his modo.

Ἔχμα, τὸ, retinaculum, vel potius junctura, id quo res duæ cohærent quasi vinculo et nexu. Il. ν'. de torrente, Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. Expon. et stabilimentum, fulcimentum. Item obstaculum. Iliad. φ'.

Ἐχμάζω, inhibeo, impedio, detineo. Eust. ex rhet. lex. Item firmo. Hesych. Item neutraliter ἡσυχάζω.

Ὄχμα, τὸ, idem quod ἔχμα. Hesychio est fibulamentum.

Ὀχμάζω, idem quod ἐχμάζω. Eurip. in Oreste, Μέσον μ' ὀχμάζεις, medium me constrictum tenes. Apud Apoll.

Arg. 1. Ἄρειος ὀχμάζουσα θεὸν σάκος, schol. exp. tenens seu gestans. (vincio. Æsch. Pr. 5. 619.)

Ἀνοχμάζω, (*comp.*) gesto tollens in altum, sublatum gesto, aut in altum tollo. Epigr.

Μετοχμάζω, tollo, in tergum sustollo.

Ἕξις, ἕως, ἡ, habitus, i. affectio in animo vel corpore stabilis et à subjecto ægrè mobilis, sive bona ea sit sive mala. Aristot. eth. 1. cap. 5. ἕξεις δὲ λέγω καθ' ἃς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ ἢ κακῶς. Quum de corpore dicitur, habitudinem corporis Latini dicunt, ut apud Gal. et Hippocr. A Philone de mundo, tribuitur etiam lapidibus, qua videlicet ut firmissimo vinculo contineantur. Item facultas, ut νομοθετικὴ ἕξις. Phil. de vita Mos. l. 3.

Ἑξείδιον, sive ἑξίδιον, ου, τὸ, diminut. q. d. habitulus. etym.

Ἑκτὸς, qui habetur, qui haberi potest.

Ἑκτικὸς, οῦ, ὁ, in habitu positus, habitu comparatus. Ἑκτικὸς πυρετὸς, febris hectica: inde dicta quòd non tam corporis habitum occupet, quàm quòd ἐν τῇ ἕξει sit, ut aliæ febres ἐν σχέσει.

Ἑκτικὸς, dicitur etiam, qui hectica febri laborat. Gal.

Ἑκτικῶς, q. d. habitualiter. Plut. in polit. præc. et Basil. in epist.

Ἐχέτης, ου, ὁ, dives, opulentus. Pind.

Ἔχης, idem. παρὰ τὸ ἔχειν, ut, τοὺς πένητας è contrario vocant ἀχῆνας, κατὰ στέρησιν τοῦ ἔχειν, inquit etym.

Ἐχέτλη, ἡ, stiva, ea aratri pars quam arator manibus tenet: aratri velut capulum. παρὰ τὸ ἔχειν τὸ κρατεῖν. Hesiod. in Erg. l. 1. Hesychio est etiam sulcus.

Ἐχετλεύω, aro. Hesych.

Ἐχέτλιον, ου, τὸ, locus in navi ubi res reconduntur.

Σχῆμα, τὸ, habitus, (diversa tamen signif. quàm in ἕξις.) ut Xenoph. Pæd. 5. καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα, quamvis humilis esset ejus habitus. Herodian. lib. 1. ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, philosophi habitu. Et l. 5. σχῆμα ἐσθῆτος, vestis habitus. Exp. et cultus. Herodian. 7. ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα, nomen imperatoris jam cultumque gerens. Item quod Latinè habitus oris et gestus appellatur. † Xen. Pæd. 6. p. 171. d.† Eurip. in Med. Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων. (Ἱππομέδοντος σχῆμα. περιφραστικῶς pro Ἱππομέδων. Æsch. S. c. Th. 494. ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου. Eurip. Med. 1041. 1074. Phœniss. 227.) Dem. in Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Dicitur etiam σχῆμα σεμνὸν et σχῆμα ὀγκῶδες. Exponitur et persona et species oris. Item exponitur species, de aliis etiam rebus dictum. ut apud Herodian. ἐν σχήματι νοσοῦντος, specie ægrotantis. et ἐν σχήματι πολιορκίας, in speciem obsidionis. item σχῆμα παρέχειν λυπουμένου, speciem præbere hominis mœsti. Interdum exp. color et species, item species et prætextus. ut apud Plut. in Galba, ἀρνήσεως σχῆμα τὴν ἀναβολὴν εἶναι φάσκοντες. Atque adeò etiam exp. dignitas. ut apud Basil. in epist. ad Candidianum, ὅσγε οὐδ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιστέλλεις. Item forma, figura. ut Cic. interpr. in Plat. Tim. Item σχήματα geometrica: de quibus Gell. l. 1. c. 20. Sunt et rhetorum σχήματα. Aristot. rhet. 3. Sunt et saltantium σχήματα. Lat. staticuli. apud Herodot. ὀρχήσασθαι Λακωνικὰ σχήματα, exp. saltare Laconicis modulis.

Σχημάτιον, ου, τὸ, idem quod ὑπόρχημα, staticulus. Herodot.

Σχηματίζω, f. ίσω, effingo, assimulo. apud Athen.

Σχηματίζομαι, idem quod πλάττομαι et ὑποκρίνομαι, in certam quandam corporis affectionem componor. (effingor. Æsch. S. c. Th. 471. λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, Eurip. Med. 1163. Philostr. l. 1. c. 7.) Exp. etiam, simulo, prætexo, fingo. Apud Plut. in Numa, et Lys. contra Tim. Item ornor, componor, color. apud Plat. in Georg.

Σχηματισμὸς, οῦ, ὁ, cultus corporis et comptura. apud Plat. lib. 4. de rep. Item in certam quandam affectionem corporis compositio. Plut. de Aud. Ponitur et pro fastu: ut apud Plat. de rep. 6. Item figura seu figuratio. Plut. de primo frig. Est etiam vocabulum Gramm. quo significatur formatio seu modus formandi vocabulum unum ab altero, et quasi certam formam illi dandi. ut apud Athen. lib. 11.

Σχῆσις, εως, ἡ, habitus, idem quod ἕξις, Hesych. Item ὁρμὴ, eidem.

Σχητηρία, ἡ, anchora: qua videlicet navis retinetur. Hesych.

Σχέσις, εως, ἡ, habitudo, seu constitutio corporis, secundum quam aliquis carnosus vel gracilis, duro vel molli, raro vel denso corpore dicitur, ut Gal. annotat. (οὔτ' εἶδος, οὔτε θυμὸν, οὐδ' ὅπλων σχέσις Μεμπτής. Æsch. S. c. Th. 514.) ¶ Item, affectio dubia, id est, quæ facile et inducitur et depellitur. Hanc Aristot. διάθεσιν appellavit, τῇ ἕξει oppositam, unde febres ἐν σχέσει dicuntur, quæ facile discutiuntur. Exponitur etiam convenientia naturalis rei unius cum altera. Naz. in orat. Item affectio qua adversariorum affectum quemlibet fingimus, cui respondeamus; ut annotatur ex Rufiniano.

Σχετικὸς, qui cum aliquo convenientiam quampiam habet. Item retinendi et cohibendi vim habens. Plut. de primo frig. τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σχετικὸν, exp. aqua glutinat et copulat. febres σχετικαὶ dicuntur, quæ et ἐν σχέσει. Σχετικῶς, exp. οἰκειωτικῶς. Hesych.

Σχέθω, habeo, idem quod ἔχω. Od. δ. ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ, hanc in animo cogitationem habebat, i. hoc in animo versabat. Item teneo. Odyss. ξ'. καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, et supra cubitum caput tenuit. Item inhibeo, cohibeo, reprimo, detineo. ut Odyss. τ'. αἷμα ἔσχεθον. Et Od. σ'. σχέθε πένθος. Et Od. δ'. σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, oculos à fletu inhibebat. (V. Æsch. S. c. Th. 75. 435.)

Ἴσχω, habeo, idem quod ἔχω. Isocr ἴσχειν ἀηττήτους ψυχὰς, invictos habere animos. Aristot. de mundo, διαφορὰς ἴσχει τοσάσδε, tot habet differentias. Cum adverb. ut, ἀσθενῶς ἴσχοντες τὸ σῶμα, infirmi debilesque corpore, apud Plat. de leg. Idem in polit. ἀπολέμως ἴσχειν, imbellem esse. Cum præpos. Plat. de leg. ἴσχω περὶ σπουδῆς, studeo, studio teneor. Ibidem, ἴσχω ἐπὶ βέλτιον, progredior in melius. Thuc. l. 7. ἴσχοντες πρὸς ταῖς πόλεσι, appellendo ad civitates. Item teneo. Soph. ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν, mei quoque memoriam teneas. ¶ Item inhibeo, reprimo, sisto. Aristoph. in Vesp. μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω, nihil nos inhibeat aut retineat. † ἴσχειν πόδε ἐναλλάξ. Nub. 979.† Eurip. in Iphig. ἴσχει μέ τι, μὴ στέλλειν στρατὸν, aliquid me tenet quo minus exercitum mittam. Diosc. l. 2. c. 98. αἵματος ἀναγωγὴν ἴσχει, rejectiones sanguinis sistit. Plato in Cratylo, ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα. Item ἴσχειν dicuntur flumina quum decrescunt et quum veluti inhibentur. Arrianus de Indiæ fluminibus, χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγοι τε γίγνονται, hyeme decrescunt. ¶ Item ἴσχω, scatere facio et emitto, ut fons aquam, Aristid. ¶ Item, valeo, (ea signif. qua de pretio dicitur.) ut apud Polyb. καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσιν, mox talento valent. (Soph. Œdip. Tyr. 1051. Æschyl. Ch. 1052.)

Ἴσχομαι, idem quod ἔχομαι, habeor, teneor. Item hæreo. Gal. Item sisto gradum, impetum meum reprimo, desisto, desino. Iliad. β'. et Odyss. ω'.

Ἰσχάνω, et ἰσχανάω, idem quod ἴσχω, teneo, retineo, inhibeo, reprimo. Iliad. ξ'. ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας. Il. ε. Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαὸν, me inhibuerunt. Item ἰσχανάω, cupio, desidero, seu ἐπιθυμητικῶς ἀντέχομαι. ut Eust. expon. Il. ψ. de equa. μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν. Et Odyss. θ'. Ἰσχανόων φιλότητος, ἐϋστεφάνου Κυθερείης, captus desiderio.

Ἰσχανόω, idem quod ἰσχανάω, cupio, desidero. Dion. de situ orb.

Ὄχα, præ cæteris, præcipuè. pro quo frequentius usurpatur ἔξοχα. ut Iliad. α. Οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, in augurali disciplina eminentissimus. Et Od. ψ'. ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.

Ὄχανον, ου, τὸ, ansa clypei, inde dicta quòd ea teneatur. Ab aliis exp. amentum, item habena, item lorum clypei, τὸ τῆς ἀσπίδος κράτημα, ut Eust. tradit. Luc. in Anach. de pila ænea, περιφερὴς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τελαμῶνας. vide Herodot. lib. 1. de tribus Carum inventis.

Ὀχάνη, ἡ, idem. Plut. in Cleom. τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, οὐ διὰ πόρπακος.

Ὀχεὺς, έως, ὁ, retinaculum. itidem ab ἔχω dictum. Il. γ'. ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι συνέχον, annuli aurei cohibebant. Et ὀχεὺς τρυφαλείης, lorum galeæ, i. lorum quo galea sub mento constringitur. Il. γ'. Ὀχεὺς πυλῶν, dicitur vectis, seu pessulus, aut repagulum, quo fores cohibentur et clausæ continentur. Il. μ'. et ω. (Theoc. κδ'. 49.) ¶ Ὀχεὺς, à quibusdam vocatur scrotum.

Ὀχὸς, οῦ, ὁ, capax, qui contineri potest. Od. ι. Οὐδ' ἄρ' ἔσαν λιμένες νηῶν ὀχοὶ, οὐδ' ἐπιωγαὶ, nec enim erant portus qui naves capere et continere possent. ¶ At ὄχος, vide sua serie.

Ὀχὴ, ἡ, cibus, ab ἔχω, quòd corpus ea contineatur et conservetur. Hesiod. et Athen. lib. α. Hinc εὐωχία, de quo vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ἔχω, σχέθω, ἴσχω, et verbalibus cum præpositione.

Ἀμπέχω, (pro ἀμφιέχω) fut. ἀμφέξω, circundo, circumplector, occupo. Apoll. Arg. 2. οὐρανὸν ἀχλὺς ἄμπεχε. (Æsch. Pers. 850.) ¶ Item, induo, amicio, apud Aristot. Ἀμπέχομαι, induor, amicior, id est, pro indumento sive amictu mihi circundo. Aristoph. in Plut. τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον, hujusmodi pallio induitur, hujusmodi pallium gestat. (Eurip. Med. 1161.) Et apud Luc. ἀμπεχόμενος ἁλουργίδα, vestem purpuream indutus. Interdum sine casu. ut apud Aristot. in Probl. ubi γυμνοὺς opponit τοῖς ἀμπεχομένοις. † Apud Apollon. Arg. 1. 324. ἀμφέχετο pro ἀμπέχετο.†

Ἀμπεχόνη, ἡ, cultus corporis, vestitus. Plat. de rep. 4. Item vestimentum, indumentum. Luc.

Ἀμπέχονον, ου, τὸ, idem, i. indumentum. Theocr.

Ἀμπεχόνιον, ου, τὸ, diminut. palliolum.

Ἀμπίσχω, idem quod ἀμπέχω, apud Aristot. (cum gemin. Ac. Aristoph. R. 1095.) Ἀμπίσχομαι, idem quod ἀμπέχομαι, apud Plat.

Ἀμπισχνοῦμαι, etiam legitur, pro ἀμπίσχομαι, apud Aristoph.

Decomp. Ἀναμπέχονος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens ἀμπεχόνην, non togatus seu lænatus. Athen. l. 13.

Ἐπαμπέχω, superinduo.

Καταμπέχω, cooperio. [Καταμπίσχω. Eurip. Helen. 857. Εἰ γάρ εἰσιν οἱ θεοὶ σοφοὶ, Εὔψυχον ἄνδρα πολεμίων θανόνθ' ὕπο, Κουφῇ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονὶ, Κακοὺς δ' &c.]

Μεταμπίσχομαι, vestem muto. [Plat. de Rep.]

Περιαμπέχω, obtego velamentis, circumvestio, obtego, involvo. [Plat. Conviv. iii. τοιαῦτα καὶ ὀνόματα καὶ ῥήματα ἔξωθεν περιαμπέχονται σατύρου ἄν τινα ὑβριστοῦ δοράν.] Περιαμπίσχω, idem. (Eurip. Med. 282.) [Aristoph. Equit. 889. Καὶ τοῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ.]

Συναμπέχω, occulto, cooperio, abscondo. Æschyl. in Prometh. [520. Ἦπου τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις. Schol. ἐν ἑαυτῷ κρύπτεις. Schol. β'. κατέχεις παρὰ σαυτῷ καὶ οὐκ ἐκφαίνεις ἡμῖν. Συναμπίσχω. Eurip. Herc. Fur. 1111. Πάτερ, τί κλαίεις, καὶ συναμπίσχῃ κόρας, &c.]

Ὑπαμπέχω, subinduo, subamicio. Plut.

Ἀνέχω, sustollo, sursum attollo, tollo, erigo in altum. ut Il. ε. χεῖρας ἀνέσχον, manus sustulerunt. † Ἀνέχειν χεῖρας θεοῖσι, ad Deos manus tendere. Hesiod. Asp. 246. nisi ibi potius separandum est, et ἂν ut ἄνω. εὐχάς. Soph. El. 638.† Sic, ἀνέχειν πυρσὸν, apud Paus. et πυρὰ ἀνέχειν πρὸς τὸν οὐρανὸν, apud Plut. Exp. etiam βαστάζω, à Suida. Est item sustineo. ut Pausanias dicit Atlantem ἀνέχειν οὐρανὸν καὶ γῆν, i. cœlum et terram sustinere. Interdum pro, in pretio habeo, honoro. Od. τ'. εὐδικίας ἀνέχοντα, pro τιμῶντα. Sic et apud Soph. et Eurip. in Hecuba. ¶ Item, retineo, inhibeo, ut ἐπέχω. Iliad. ψ'. v. 426. ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους. Plut. ἀνεῖχε τὰς ἑαυτοῦ ναῦς. Item neutraliter, pro, cesso, desino. Appian. in lib. μὴ ἀνασχεῖν τοῦ πολέμου. Apud Xenoph. Hellen. 1. οὕτως ἀνεῖχον, ita continebant se. Apud eundem Hell. 2. ἀνέχουσι περὶ τῶν τειχῶν, urgent demolitionem murorum. ¶ Apud Suid. ex Theopompo, ἄνεχέ μοι τὴν χεῖρα, præbe mihi manum. ¶ Item, promineo, item emineo. apud Paus. Exponitur etiam existo, attollor, apud Basil. Item pro, erumpo, seu orior, poni scribunt, apud eundem Paus. A Xenoph. dicitur et Sol ἀνέχειν. Apud Thuc. lib. 7. ἀνέχουσαι ἄκραι, expon. promontoria excelsa. Exp. etiam, exto, i. extra appareo, apud Plut. in Cæsare, ὡς καὶ τὸ ξίφος ὑπὲρ τὸ ἰνίον ἀνασχεῖν. (pro simplici ἔχω vel pro τιμᾶν. Sch. Soph. Aj. 212. Œdip. Tyr. 182.)

Ἀνέχομαι, à quo ἀνασχέσθαι, apud Hom. pro activo ἀνασχεῖν, i. attollere. ut, ἀνασχέσθαι χεῖρας, et ἀνασχέσθαι δόρυ. † ἀνέχομαι ἐκπώματα, Xen. Pæd. p. 223. a.† Item pro ἀνέχειν significante τιμᾶν, ab eodem alicubi accipi existimatur. Vide Eust. Item sustineo, tolero, patior, fero. ut Aristoph. in Nub. † 362.† κακὰ πολλὰ ἀνέχεσθαι. Et Luc. in Anach. πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνέχεσθαι. Xen. ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι. † Pæd. l. 6. p. 161. d.† Apud Isocr. et Dem. ἀνέχεσθαι et ὑπομένειν, pro eodem ponuntur. † sine casu. tolerare, sustinere. sc. omnia. Xen. Pæd. l. 5. p. 118. d.† Et cum genit. ut, ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ἠνείχοντο, apud Herodianum. Jungitur et participio aut infinitivo, ut Dem. Philip. 3. ταῦθ' ὁρῶντες οἱ Ἕλληνες ἀνέχονται. Luc. οὐκ ἀνέχομαι ζῆν. Isocr. ἀνέχου τὸ ἴσον ἔχειν. Aliquando et absolutè ponitur, ut in proverbio, ἀνέχου καὶ ἀπέχου. Sic et Il. α. Ἄνσχεο, fer patienter, obdura. (Οὐδ' ἀνέξεται κακῶς πάσχουσα se malis affici non patietur. Eurip. Med. 38. οὐ σῖγ' ἀνέξῃ; Non tacebis? Soph. Aj. 76. Cum Gen. Æsch. Pers. 840. Eurip. Med. 1159. Phœniss. 504. ἦν εἰχόμεσθα. Æsch. Ag. 914. 1283. Palæph. p. 12. Soph. Œdip. Tyr. 1441. Tr. 280. El. 1031.) ¶ Item tolero, i. duro. apud Aristot. l. 8. de hist. an. ¶ Item sustineo, i. faveo et tueor. ut exp. Act. c. 18. v. 14.

Decomp. Εἰσανέχομαι, perfero, tolero, ἀνέχομαι. Oppian.

Ὑπερανέχω, superattollo. Strab.

Ἀνεξία, ἡ, tolerantia.

Ἀνεκτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀνασχετὸς, tolerabilis, tolerandus. Od. υ. Il. α. (Soph. Œdip. Tyr. 437. Æsch. Ag. 1373.) Dem. pro corona. Isocr. de pace. Dicitur aliquando ἀνεκτόν ἐστι (cum infinit.) tolerabile est.

Ἀνεκτῶς, tolerabiliter, ita ut tolerari possit. Odyss. ι. et Isocrat. ad Philipp.

Ἀνοχεὺς, qui sustinet, fulcrum. Aretæus.

Ἀνοχὴ, toleratio. Item tolerantia, patientia. ut, ἀνοχὴ θεοῦ, Rom. 3. Item intermissio, cessatio, aut q. d. desistentia. Herodian. l. 3. αὐτὸς δὲ ὁδοῦ εἴχετο μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀναπαύλης διδοὺς μήτε ἑορταῖς μήτε καμάτοις. Hinc ἀνοχαὶ, induciæ. Æschin. de fal. leg. ὅτι κρατοῦντες τῷ πολέμῳ Περδίκκαν, ἀνοχὰς πρὸς αὐτὸν ἐποιήσασθε. ¶ Item, ἀνοχὴ, ortus, ἀνατολή. Hesych. Pollux quoque ἀνοχὴν καὶ δύσιν inter se opponit.

Ἀνακωχὴ, ἡ, dicitur pro ἀνοχὴ, (sicut κατακωχὴ pro κατοχὴ) induciæ. Item ἀνακοχὴ, pro iisdem. Hesych. Ammonius tamen hæc distinguit, quem vide. Vide et in comp. ab Ἀκή.

Ἀνακωχεύω, et ἀνακωχέω, ῶ, retineo navem in alto, navem in anchoris stare facio subductis velis propter tempestatem, ut expon. apud Suid. et Hesych. Herodotus in Eratone, ὑπὲρ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νέας. Ipsæ etiam naves dicuntur ἀνακωχεύειν, apud Arrianum. Metaphoricè etiam ἀνακωχεύειν ἅρμα, currum retrahere et inhibere. † Soph. El. 734.†

Ἀνάσχεσις, emersio, exortus, ortus. ut, ἀνάσχεσις ἡλίου, ortus Solis. Plut. in Probl. Item toleratio, vel tolerantia. ut, ἀνάσχεσις τῶν δεινῶν. Plut. in Numa. Ἀνασχετὸς, οῦ, ὁ, tolerabilis, idem quod ἀνεκτός: unde, τόλμημα οὐκ ἀνασχετὸν, facinus intolerabile. Apud Thuc. Herodot. et Herodian. οὐκ ἀνασχετὸν ποιεῖσθαι, vel ἡγεῖσθαι, intolerabile judicare. Et, ἀνσχετὸς, poëticè pro eodem. Od. β'.

(Ἀνασχέω itidem pro ἀνέχω emergo, orior, existo. Herodot. in Polymn. et Erat. Citatur ex Herodoto ἀνασχήσω λυπηρόν τί σοι. pro molestiæ quippiam tibi afferam. Et ex Eurip. ἀνασχήσει φλόγα pro exoriri faciet. Soph. Tr. 207.)

Ἀνασχέθω, idem quod ἀνέχω, sustollo, erigo. Apud Apol. Rhod. et Iliad. κ'. (Eurip. Med. 1029.)

Ἀνίσχω, pro ἀνέχω; sustollo, erigo, &c. ut Il. θ'. πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες. Item emitto, submitto, produco. ut apud Herodot. ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας. Quæ signif. præcedenti est affinis, quia terra, quod producit, veluti in altum erigit. Item, emergo, existo, orior. Apud Phil. dicitur ἀνίσχειν ἥλιος et βοτάνη. Dicitur et transitivè ἥλιος ἀνίσχειν τὸν ὁρίζοντα, pro ὑπερβάλλειν. (Æsch. Ag. 93.)

Ἀνίσχομαι, pass. pro ἀνέχομαι. Il. η. ἀνὰ δ' ἴσχεο. ubi tamen quidam exp. te cohibe, te contine.

Decomp. Δυσάνεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, toleratu difficilis. Xen. δυσανάσχετος, idem. Item intolerans. Unde δυσανασχέτως, ægro animo, intoleranter. Δυσανασχετέω, ῶ, ægrè fero, ægro animo tolero, gravor. Sæpe cum accus. ut Thuc. 7. δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, ægrè ferentes. Plut. in Sert. δυσανασχετοῦντες τὴν τριβὴν, quum moram ægrè ferrent. Interdum cum præpos. ut Plut. in Ant. οἱ δὲ Ἀντωνίου δυσανασχετοῦντες πρὸς τὴν διατριβὴν, quum moram ferre non possent. Idem in Camillo, δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις, molestè ferentes quæ acciderant. Phal. in Epist. περὶ θανάτῳ δυσανασχετῶ. Interdum cum dat. ut apud Suid. δυσανασχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ. Interdum etiam sine casu ponitur. Plut. de fuga, δυσανασχετεῖ καὶ ξενοπαθεῖ. Philo de vita Mos. lib. 3. δυσανασχετήσαντες ἐμέλλησαν αὐτὸν ἀπολεῖν, gravissimè offensi.

Εἰσανέχω, insurgo, exurgo.

Ἐπανέχω, suscipio, ἀναιροῦμαι, ὑψῶ, apud Suid. Item incumbo, innitor, confido. Arthem. Onirocr. 1. μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν, non sola præceptorum artis traditione niti et acquiescere. Sic et Dem. de fal. leg. Item posthabeo, postpono. Plut. in Dem. καὶ τὰ οἰκεῖα πάθη καὶ πράγματα τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα, τηρεῖν ἀξίωμα, res casusque domesticos publicis negotiis postponere.

Ἐξανέχω, exto super, emineo. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. ἐξανέχομαι, perfero, tolero, sustineo. Eurip. (Med. 74.)

Παρανέχω, altrinsecus attollo seu elevo. Exp. etiam emineo.

Παρανίσχω, idem apud Thucyd.

Προανέχω, prior attollo seu elevo. Suid. Expon. et neutraliter promineo.

Προανίσχω, ante emergo, prior emergo. Plut. de defect. orac.

Προσανέχω, nitor, confido: ut ἐπανέχω. unde προσανέχων, fretus et fidens, apud Polyb. Item deditus sum, incumbo, commentor. Chrys. ad Thes. 19. τούτοις προσανέχωμεν, ταῦτα μεριμνῶμεν. Idem ad Tim. 5. de vidua loquens, ἡ δεήσει προσανέχουσα. Sic et apud Synes. et Polyb. Aliquando pro, expecto, ut apud Polyb. l. 5. Apud Suidam, προσανέχοντι, exp. ἐξέχοντι.

(Ὑπανίσχω, cum Gen. Attollo me sub. Philostr. l. 3. c. 1.)

Ἀντέχω, retineo. ut Luc. ἀντέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, manum ejus cohibet. Item sustineo. Cum dat. ut Xen. ἀντέχειν τῷ πόνῳ, sustinere laborem, vel tolerare aut sufferre. Cum præpos. ut Herodian. ἀντέχειν πρὸς τοὺς καμάτους, idem quod ἀντέχειν τοῖς πόνοις. Exp. etiam resisto, ut, ἀντέχειν τοῖς χειμῶσι, apud Theophr. de caus. pl. lib. 4. resistere tempestatibus. † Xen. Pæd. 6. p. 171. b. ἵπποις.† Et apud Herodian. lib. 1. καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγετο. Aliquando οὐκ ἀντέχω, exp. cedo, succumbo. ut, οὐκ ἀντέχειν ταῖς ἐπιθυμίαις, apud Suid. In bello quoque dicuntur οὐκ ἀντέχειν, qui cedunt, qui resistere non possunt, et contrà ἀντέχειν τοῖς πολεμίοις, vel πρὸς τοὺς πολεμίους, qui hostibus resistunt, qui hostium impetum sustinent vel repellunt, sæpe apud Thucyd. ¶ Item, possum: cum infinit. ut apud Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως βαστάζειν. Item duro, διαμένω. Dem. ἐὰν γὰρ ἀντέχῃ τὰ τῶν Ὀλυνθίων, si res Olynthiorum durent, i. incolumes maneant.

Ἀντέχομαι, retineo, quasi contrà teneo: ut apud Eurip. ἀντέχου θυγατρὸς, filiam tuam retine renitendo. Exp. etiam adhæreo: ut, τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι, apud Xenoph. † Pæd. l. 2. p. 50. c.† virtuti adhærere. Apud Thucyd. lib. 1. ἀντέχεσθαι τῆς θαλάσσης, adhærere mari, i. rei nauticæ deditum vel addictum esse, rei navali operam dare. (pro προσέχω.) Item vendico. item amplector, capesso, suscipio tuendum, assero, inquit Bud. Demosthenes pro cor. παρακαλεῖν ἀντέχεσθαι τῆς ἑαυτῶν καὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας, hortari ut libertatem suam cæterorumque Græcorum tuendam suscipiant vel asserant. Interdum cum genit. ut, ἀντέχομαι τοῦ σχολάζειν, otium amplector, otio deditus sum. Item pro ἀντέχειν, sufficere, ut, οὐκ ἀντέχετο τὸ ὕδωρ παρέχων στρατῷ, non suffecit suppeditandæ aquæ exercitui. Item pro obsistere. Bud. ex Poll.

Ἄνθεξις, retentio. Item complexus mutuus. Plat. in Epist.

Ἀντοχὴ, retentio: item cohærentia et comprehensio, apud Paul. Æginetam, et Alex. Aphr. Probl. 2.

Ἀντίσχω, à quo ἀντίσχομαι, apud Hom. teneo antè, oppono. Odyss. χ'. ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν ὠκυμόρων.

Ἀπέχω, abstineo. (Æsch. Pr. 688. Ag. 1134. Eum. 350.) Il. ά. Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, à peste violentas manus abstinebit. Exp. et, averto. ut Odyss. ό. νῆα ἑκὰς νήσων ἀπέχειν. ubi tamen quidam, retrahere seu abstrahere. Apud Plut. de defect. orac. οὐδὲν ἀπέχει, (sequente infin.) nihil prohibet quin. ¶ Item disto, i. absum. ut Xen. Pæd. lib. 1. ἀπέχειν πολλῶν ἡμερῶν καὶ μηνῶν ὁδόν. † cap. 1. §. 3. Sic l. 3. p. 80. a. τινὸς ὡς δύο παρασάγγας. 2. 60. b.† Aristot. ἀπέχουσαν δὲ πλειόνων ἡμερῶν, sub. ὁδόν. Et cum infinit. Thucyd. lib. 5. ἀποσχὼν τεσσαράκοντα μάλιστα σταδίους μὴ φθάσαι ἐλθών. q. d. qui spatio 40. stadiorum abfuit à præveniendo. Apud Isocr. in Archid. τοσοῦτον δὲ ἀπέχω τοῦ ποιεῖν τῶν προσταττομένων, tantum abest quin faciam. Item disto, i. differo. Herodian. lib. 1. ἣ οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικὸς, quæ nihil ab uxore differebat. ¶ Item, recipio, reporto. ut apud Plut. τὸν καρπὸν ἀπέχειν, et τὰ διδασκαλεῖα, et τὸν μισθὸν, item τὴν χάριν ἀπέχειν, apud Synes. Ἀπέχει, imperson. satis est, sufficit, apud Anacr. et Marci c. 14.

Ἀπέχομαι, abstineo, ut, κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας. Odyss. χ'. † Xen. Pæd. 1. 5. 7.† Sæpe omittitur accus. ut Isocr. in Panath. ἀπέχεσθαι τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. Apud Xen. Pæd. l. 1. οὐκ ἀπείχοντο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων. Idem apomn. lib. 1. ἀπέχομαι τοῦ λέγειν, supersedeo. Apud eundem, οὐκ ἀπεχόμην τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν, non me continui, quin, &c. Apud Thucyd. ἀπέχομαι μὴ στρατεῦσαι. (V. Eurip. Med. 1099. Æschyl. Suppl. 764.)

Ἀπόσχεσις, abstinentia.

Ἀποχὴ, ἡ, distantia, διάστασις. Ptol. l. 2. Apud jurisconsultos significat scriptum quo pecuniam debitam creditor se accepisse testatur, debitoremque liberat. Ἀνταποχὴ est scriptum quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis se obligat.

Ἀπίσχω, idem quod ἀπέχω, abstineo. Joseph. de bel. Jud. παντὸς ἔργου χεῖρας ἀπίσχουσι. Item aversum teneo seu amoveo, et q. d. adhibeo, ut Od. λ'. ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξύ.

Ἀπισχαίνω, extenuo. Plut. symp. 3. [Aristot. Problem. Sect. 1. ἢ οὖν ἀπισχαντέον εὐθὺς, ἢ οὕτω προσοιστέον.]

Διέχω, perrumpo, penetro. Il. λ'. Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. Sic et apud Greg. διέσχον τὴν νεφέλην, penetravi mediam nubem, vel perrupi. Exp. et trajicio et transigo, apud Aristot. de anim. lib. 1. διὰ γὰρ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ. Apud Arrian. διασχεῖν τὴν φάλαγγα, exp. aperire phalangem. Item, aperior, dirimor, ut acies rupta, apud Arrian. Item dirimo, vel summoveo, cum accus. apud Greg. Apud Plut. in Ant. Διασχοῦσα τὰς χεῖρας, expon. brachia expandens. Apud Arrian. lib. 6. ὡς δὲ εἰς πλάτος ἤδη ὁ ποταμὸς διέσχεν ἐνταῦθα δὴ ὁ ῥοῦς οὐκέτι χαλεπὸς ἦν, exp. quum evasit angustias et se diffudit. ¶ Item disto. Thucyd. διεῖχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων. Idem διέχει τῆς Ἠπείρου, distat ab Epiro. (Soph. Œdip. Tyr. 737.)

Διεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, disjunctus, discretus, interruptus. cui opponitur συνεχής. Plat. et Plut.

Διακωχὴ, Suidæ est διάλειψις, intermissio, aliis cessatio, induciæ, ut ἀνακωχή.

Διίσχω, idem quod διέχω.

Εἰσέχω, vel ἐσέχω, pertineo, pertingo, pervado, apud Herodot. item evado, exeo, erumpo. apud eundem. (de picturis. V. Philostr. l. 2. c. 20.)

Ἐνέχω, insto, urgeo, ut Luc. c. 11. ubi tamen alii exp. imminere, sicut et Marci c. 6. Hesychius ἐνέχειν inter alia vult esse ἐγκεῖσθαι et μνησικακεῖν. Eustathius ait significare, τὸ κατά τινος ἔχειν: qua in signif. ponitur ἐπέχω, ab Hom.

Ἐνέχομαι, teneor, vel teneor vinctus, obstringor. ut, ἐνέχεσθαι ταῖς πέδαις. Pausan. in Lacon. Sic, ἐνέχομαι τῇ πάγῃ. Herodot. irretior, illaqueor. Metaph. sæpe ponitur, ut, ἀπορίῃσι ἐνέχεσθαι, Herodot. ἐνέχεσθαι τῇ ἀνάγκῃ. Luc. ἐνέχεσθαι τοῖς ὅρκοις, apud Paus. obstringi jurejurando. Exp. et obnoxius sum. ut, ἐνέχεσθαι ὀνείδει. Plat. de leg. Sic, ἐνέχεσθαι κατάρᾳ, Plut. symp. 4. obnoxium esse execrationi. Item adhæreo, vel inhæreo, vel illidor, apud Synes.

Ἐνοχὴ, ἡ, obligatio, nexus, noxa.

Ἐνόχιον, ου, τὸ, pretium pensionis.

Ἔνοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tenetur quasi vinctus et obstrictus. ut epigram. ἐπ' ἀγκύρης ἔνοχον βάρος, ad anchoram pondus detentum. Item qui tenetur, obnoxius, obstrictus, reus, ut, ἔνοχος τοῖς νόμοις, obnoxius legibus, Dem. Et cum genit. ut Plat. de leg. τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω, injuriæ vi illatæ crimine teneatur. Sic Hebr. 2. ἔνοχοι δουλείας, obnoxii servituti.

Ἐνίσχω, detineo, retineo.

Ἐνίσχομαι, detineor, comprehensus sum. Item inhæreo. Apoll. Arg. 1. Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσι. Diosc. lib. 4. ἐνίσχεται τοῖς ἱματίοις, vestibus inhærescit. Item metaph. ἐνίσχεσθαι dicitur qui inter loquendum hæret, et veluti retinetur, ita ut ultra progredi non possit, apud Plutarch.

Decomp. Προενίχεσθαι πολλοῖς ἁμαρτήμασι, multis peccatis jam ante implicatum teneri. Macchab. l. 2. c. 8.

Ἐξέχω, emineo, promineo. Aristot. in Probl. αἱ φλέβες τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσιν. Item exto, i. extra appareo. Plut. in Pomp. et Cæs. Item emico, orior, exorior. Dem. πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, priusquam Sol oriretur. (Ἐξέχω opponitur τῷ εἰσέχω, ubi de picturis est sermo. V. Philostr. l. 2. c. 20.)

Ἐξοχὴ, eminentia, prominentia. Herodian. lib. 4. et Athen. lib. 11. In corpore ἐξοχαὶ dicuntur extuberationes, excrescentiæ. Diosc. et Gal. Item ἐξοχὴ excellentia. unde, κατ' ἐξοχὴν, per excellentiam.

Ἐξοχὰς, άδος, ἡ, in ano genitum tuberculum quod callum nondum contraxit. Dicitur et ἐξοχή.

Ἔξοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, eminens, extans. Il. γ'. Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους. Item metaph. excellens, præstans. Il. ξ'. ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν. Sic et Il. β'. et alibi sæpe. Herodian. lib. 7. στρατιωτῶν οὐκ ὀλίγους ἀλλὰ τοὺς ἐξοχωτάτους. (Superl. Æsch. Ag. 1631.)

Ἔξοχον, neutro genere adverbialiter capitur pro ἐξόχως. Od. ί. v. 118. Pro quo ἔξοχα frequentius usurpatur, ut Il. ξ'. et Od. θ'. λ'. ό. Pro eodem, κατ' ἔλλειψιν τῆς προθέσεως, dici volunt et ὄχα. Il. ά. et Od. ψ'.

Πανέξοχος, (*decomp.*) qui omnino excellit, valde præstans. Oppian.

Ἐξίσχω, idem quod ἐξέχω, emineo, promineo. Paus. in Eliacis.

Ἐπέχω, inhibeo, reprimo, moror, retrò ago. Soph. ἐπέχω χεῖρα, reprimo manum. Plut. in Sol. ἐφέξειν γράμμασι τὰς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων. Dicitur et ἐπέχω σε τούτου, obsto, ne hoc facias, apud Plut. Ἐπέχω περὶ τούτου, exp. retineo et inhibeo assensionem. Interdum neutraliter pro, subsisto, vel supersedeo, ut, ὅπου ἂν ἐπίσχωσι τῆς πορείας. Xen. † Pæd. 1. 4. 23.† Item expecto, cunctor, vel differo, intermitto, apud Dem. et Aristoph. ¶ Item, adhibeo, applico, attendo, ut, ἐπέχω τὸν νοῦν, vel τὴν γνώμην, cum dat. Luc. et Plut. pro προσέχω. Interdum dicitur ἐπέχειν (per se) pro, attendere animum, quod itidem apud Lat. nonnunquam sine casu ponitur, ut 1 Tim. cap. 4. ἔπεχε σεαυτῷ τῇ διδασκαλίᾳ. Apud Hom. et Paus. μαστὸν ἐπέχειν, applicare seu admovere mammam. Apud Luc. ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμούς τινι, admovere, intendere aut adjicere oculos alicui. Apud Pind. ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, intendere seu dirigere in scopum. Sic et apud Herodot. ἐπεῖχον τοὺς Τεγέητας, tendebant contra Tegeatas. Ibidem, ἐπεῖχέ τε ἐπὶ Λακεδαιμονίους, tendebat in Laced. seu urgebat Laced. ¶ Item, præbeo, do. ut Odyss. π'. ἐπίσχετε οἶνον ἐρυθρόν. Sic, ἐπέχω ποιεῖν, Aristoph. in Neb. ¶ Item, obtineo pro potestate, rego imperio, ut, ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων. Aristot. de mundo. Et Thuc. 1. ἐπέχειν ἐπὶ πολὺ θαλάσσης, latè mare occupare, vel multum maris occupare. ¶ Ἐπέχω σοι, apud Hom. exagito te, facesso tibi negotium. ¶ Item ἐπέχειν πόδας ὑποποδίῳ, pro ἔχειν πόδας ἐπὶ ὑποποδίῳ, habere pedes super scabello. ¶ Item ὡς ἐπίσχεν ἡμέρα, ut dies illuxit, apud Paus. (Eurip. Phœniss. 406. 828. Aristoph. R. 875. Soph. El. 1370.)

Ἐπέχομαι, pass. inhibeor, reprimor. Item retineor, &c. Apud Hesiod. in Th. † 176.† ἀμφὶ δὲ γαίῃ Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, terræ inhæsit.

Ἔφεξις, εως, ἡ, retentio, inhibitio. idem quod ἐποχή.

Ἐφεκτικὸς, inhibendi et reprimendi vim habens. Athen. τρίγλη ἐφεκτικὴ τῆς κοιλίας. Ἐφεκτικοὶ dicebantur etiam quidam philosophi, παρὰ τὸ ἐπέχειν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ δογματίζειν αὐτὰ ἀκατάληπτα, ut Suid. annotat. Vide et Gell. l. 11. c. 5. Budæus cunctatores et hæsitatores dici posse existimat.

Ἐφεκτικῶς, dubitanter, hæsitanter, affirmationem inhibendo et suspendendo, cum assensionis retentione.

Ἐποχὴ, inhibitio, retentio, repressio, ut, ἐποχὴ τῶν ἐμμήνων, suppressio mensium. Item remora, impetus et ruentis impedimentum atque inhibitio. Basil. πρὸς ἐποχὴν ἁμαρτίας. Item retentio assensus. de qua Cic. in Acad. et in Off. l. 1. Est etiam gradus planetarum in Zodiaco, seu status cœli positusque siderum, ex Hermol. in Plut. et Cæl. l. 1. c. 15.

Ἐποχικὸς, adject. ab ἐποχή. In nov. constant.

Ἐπίσχω, cohibeo, reprimo, inhibeo. idem quod ἐπέχω. Od. ύ. ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς. Hes. in Asp. † 350.† τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους. † immittitis equos. Aristoph. Nub. 1343. ibi est, cohibere sermonem. πορείαν. iter inhibere, subsistere. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. a. et abs. subsistere. l. 5. p. 139. d.† (Ἐπισχής. Eurip. Phœniss. 92. 409.)

Ἐπισχέθω, idem quod σχέθω, κρατῶ. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. ‡ 459.‡

Ἐπίσχεσις, retentio, inhibitio, repressio, remora. idem quod ἐποχὴ, ut, ἐπίσχεσις ἐμμήνων. Dioscor. l. 3. c. 29. Sic, πνεύματος ἐπίσχεσις, spiritus retentio. Aristot. in Probl. Item pro mora.

Ἐπισχεσία, ἡ, prætextus. Od. φ'.

Ἐπισχετικὸς, idem quod ἐφεκτικός. Athen. l. 15.

Decomp. Ἀνεπίσχετος, qui inhibitus aut repressus non

est, qui inhiberi, reprimi, retineri, sistíve non potest, ut, ἀνεπίσχετος ὁρμή.

Δυσεπίσχετος, qui difficulter inhiberi seu cohiberi aut retineri potest. ut, δυσεπίσχετος αἱμοῤῥαγία.

Κατέχω, detineo, retineo. Iliad. γ. τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα. Thucyd. lib. 1. καὶ τοὺς πρέσβεις, ὥσπερ ἀπεστάλη, κατεῖχον, retinebant. Item, teneo, occupo. ut ab Herodiano lib. 1. dicitur λοιμώδης νόσος κατασχεῖν τὴν Ἰταλίαν, idem Herod. καὶ φόβος πάντας κατεῖχε. Et apud eundem, κατέχει με εὐμοιρία, constitutus sum in felicitate. † Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 38. a. ἥρωσι περσίδα κατέχουσι. Κατέχειν dicuntur venatores feras, quas percusserunt. Xen. Pæd. 1. 4. 8. insequi, assequi. Xen. Pæd. 1. 4. 22.† Aliquando exp. invado. ut apud Plat. τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν. Item pro, retineo, cui opponitur amitto. ut Xenoph. Pæd. 7. λαβόντα κατέχειν, et λαβόντα διασώσασθαι, pro eodem dixit. Item obtineo. Isocr. in Panath. καὶ λαμβάνειν ὧν ἂν ἐπιθυμῶσι, καὶ σώζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσιν, quæ semel obtinuerint. Item contineo, cohibeo. ut Thucyd. lib. 1. κατέχει τὴν διάνοιαν. † retinere, defendere. Xen. Pæd. p. 187. d.† Sic, κατέχειν τὴν ὀργὴν, Aristot. † φθόνον ὑπὸ σκότου. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c.† κατέχειν γέλωτα, Xen. † Pæd. l. 2. 46. a.† κατέχειν ἑαυτὸν, apud Herodian. se continere, sibi temperare. Apud Polyb. κατέχειν τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, exp. sustinere impressionem hostium. Apud Cebet. Theb. κατέχειν τὰ γράμματα, callere literas. ¶ Item neutraliter, applico, appellor. Dicitur autem vel ipsa navis κατέχειν, vel is qui ea vehitur. Plut. in symp. sep. sap. ἠρόμην αὐτὸν ὅπου τὴν ναῦν οἴεται κατασχήσειν. Plut. in Thes. κατέσχεν εἰς τὴν Δῆλον. Dicitur et, κατέχειν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, apud Herodot. et Actor. cap. 27. Lat. applicare ad litus. Apud Thucyd. lib. 1. ὁ λόγος κατέχει, sermo invaluit, aut etiam fama obtinuit. Item pro, incumbo, et decumbo, apud Theophr. ὅταν ἐπομβρίαι κατάσχωσιν. [Æsch. Ag. 212. 245. 463. Eurip. Phœniss. 294. 674. 1679. Soph. Œdip. Tyr. 802. Aristoph. R. 160. Philostr. l. 3. c. 16. 54.]

Κατέχομαι, detineor, retineor, &c. apud Thuc. et Plat. Item peculiariter pro, afflatus sum numine. apud Plat. in Pand. κατέχομαί τινι, teneor, i. obligatus sum. [Eurip. Phœniss. 739. cooperior. Il. γ'. 419.]

Κάθεξις, retentio, conservatio. Thuc. l. 3. Item detentio seu retentio. Aristot. pol. 7.

Καθεκτὸς, qui contineri, retineri, aut detineri potest. Plutarch. et Dem. Καθεκτῶς, adverb. ita ut contineri seu retineri possit.

Καθεκτικὸς, continens seu retinens, ut, καθεκτικὴ δύναμις, Alexand. Aphrod.

Κατοχὴ, detentio, retentio, idem quod κάθεξις. Alex. Aphr. et Gal. Item possessio, apud Jurisc. Accipitur etiam pro afflatu instinctuque numinis, quo occupati dicimus facimusque aliquid. Dionys. Areop. et Plut. in Alex. Κατοχὴ et κάτοχος, dicitur etiam affectus quidem cerebri posteriora ut plurimum occupans. Gal. l. 13. therap. et in definit.

Κατόχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fanaticus, numine afflatus, qui et κατάσχετος dicitur.

Κάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tenetur seu captus tenetur. apud Suid. Item tenaciter hærens. Plut. de fort. Rom. in vita Isocr. κάτοχος κτῆσις καὶ βέβαιος, possessio firmata usu. Κάτοχοι, peculiariter dicuntur afflati et instincti numine: ut προφῆται, ἐνθουσιῶντες, καὶ ἔνθεοι. Plut. de def. orac. Paus. in Phoc. et Arrian. lib. 4. Apud medicos κάτοχοι vocantur qui morbo illo, qui κατοχὴ et κάτοχος nominatur, correpti sunt et quasi detinentur. Gal. de caus. puls. l. 4. c. 16. Dicuntur etiam κάτοχοι, prominentes pinnæ quæ vertebris infiguntur. Poll. Item monumentorum lapides. Hesych. Κάτοχα in terebro dicitur manubrium, pars illa quæ manibus continetur. Hesych. Κάτοχος dicitur etiam fascia longior quæ in orbem faciei et capiti circundatur, ut περισκέπαστρον comprehendat contineatque. Gal. [Æschyl. Pers. 223. cum Dat. Soph. Tr. 995.]

Decomp. Πτωσσοκάτοχος, videsis infrà.

Κατακωχὴ, idem quod κατοχή. Plat. in Ione. ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ, divino afflatu et instinctu.

Κατακώχιμος, qui detineri et capi potest, ἁλωτός. Aristot. eth. 10. et Poll. 2.

Κατάσχεσις, detentio, retentio. Item possessio. Act. 7.

Κατάσχετος, idem quod κάτοχος et κατόχιμος. Paus. in Phoc.

Κατασχέθω, detineo, inhibeo. Hesiod. † Th. 575.† (Soph. El. 755. Æsch. Suppl. 1074.)

Decomp. Προκατασχέθω, idem quod προκατέχω. Laërt. in Epicuro.

Κατίσχω, idem quod κατέχω, ut, νῆα κατισχέμεναι, appellere navem, Homer.

Κατισχάνω, detineo. κατισχάνομαι, pass. Æsch. in Prometh.

Decomp. Ἀκάθεκτος, qui contineri et cohiberi nequit. ut, ἀκάθεκτος ἔρως, apud Phocyl.

Ἀνατάσχετος, idem. ut, ἀνατάσχετον κακὸν, Jac. c. 3.

Ἀνατασχέτως, more eorum quæ contineri nequeunt. Plut. in Cam.

Ἀντικατάσχεσις, retentio. Aristot. in Probl.

Διακατέχω, moror, Polyb. 2. Item possideo, detineo. in Pand.

Διακατοχὴ, possessio, detentio. itidem in Pand.

Διακάτοχος, possessor, detentor. In nov. const.

Δυσκάθεκτος, qui difficulter contineri et cohiberi potest. Luc. in Tim. et Plut. in Numa.

Ἐγκατέχω, insisto.

Εὐκάθεκτος, qui facilè contineri et cohiberi potest, qui facilè in ordinem cogi potest. Xen. Pæd. 7. † p. 197. c. ubi superlativum est.†

Παρακατέχω, retineo, complector. Basil. ad Diodorum. παρακατέχειν τῇ μνήμῃ. Item frustror, moror, apud Suid. [Polyb. Hist. lib. 5. ὑποφέρων τὴν προειρημένην τοιαύτην ἀλογίαν καὶ μέμψιν, παρακατεῖχε τὰς ὁρμὰς αὐτῶν.] Unde, παρακαθεκτικὸς, tenax.

Παρακατάσχεσις, retentio. in Pand.

Προκατέχω, præcoërceo, præoccupo, jampridem possideo. [Polyb. Hist. lib. 1. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι κατιδόντες τὸν διάπλουν αὐτῶν προκατέχοντας τοὺς Ῥωμαίους, &c. Xenoph. Hist. Gr. lib. 5. Θηβαίων δὲ καὶ Ἀθηναίων προκατεχόντων τινες τὸ ἄκρον, &c.]

Προκατέχομαι, detineor apud, vel retineor. Basil.

Μετέχω, habeo cum alio, partem habeo, particeps sum. Xen. Hell. 4. ἀγαθῶν μὲν γιγνομένων, ἡδέως μετέχειν. † Pæd. 1. 2. 15.† Dicitur et, μετέχω σοι τούτου, ut in epist. Philippi, apud Dem. et Plat. in epist. Dicitur etiam, μετέχω τοῦτο. Aristoph. in Pluto, οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Xenoph. Pæd. 7. τῶν ἀγαθῶν ἐμοὶ τὸ ἴσον μετεῖχε. Cum accus. μέρος, aut μοῖραν, significat simpliciter ἔχω. ut Isocr. in Archid. οἵπερ καὶ τῶν κινδύνων πλεῖστον μέρος μεθέξουσι. Herodot. μετέχοντες μοῖραν τιμέων. Apud Plat. in Tim. μετέχουσα λογισμοῦ καὶ ἁρμονίας ψυχή. Cicer. interpr. compos et particeps. Exp. etiam conscius sum, ut apud Thuc. l. 3. ὃς οὔτε μετέσχε τῆς ἀποστάσεως. Sic Herodot. μετέχειν φόνου. (τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας μετέχουσι; Cur tibi filii patris perfidiam luant? Eurip. Med. 117. 150. Æsch. Ag. 516. Pr. 331. Ch. 290. Eurip. Phœniss. 1630. Soph. El. 1171. Œdip. Tyr. 1479.)

Μέθεξις, participatio, communio. Aristot. Pol. 3. et Plat. symp. 9.

Μεθεκτὸς, οῦ, ὁ, qui participatur. Plut. ad Colot.

Μεθεκτικὸς, q. d. participativus. Arist. phys. 4.

Μετοχὴ, ἡ, idem quod μέθεξις. Plut. de primo frig. Item pars orationis apud Gramm. quam Latini appellant participium. Unde Μετοχικὸς participialis.

Μέτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, particeps, Plat. Polit. 7.

Μετίσχω, idem quod μετέχω. Laërt. πολλῶν ἀγαθῶν ἐν ᾅδου μετίσχουσι.

Decomp. Ἀμέθεκτος, qui non participatur, cujus quis particeps non est. In nov. const.

Ἀμέτοχος, non particeps, expers. Thucyd. l. 1.

Συμμετέχω, unà cum aliis particeps sum, seu participo. [Συμμετίσχω. Soph. Ant. 543. καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.]

Συμμέτοχος, qui unà cum aliis est particeps, consors. Eph. c. 5.

Παρέχω, juxta habeo seu teneo. pro παρὰ ἔχω, i. ἐγγὺς ἔχω, inquit Eust. Od. σ'. v. 317. Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω. † παρέχειν ἐξουσίαν, habere potestatem. Xen. Pæd. l. 3. p. 80. d.† Item præbeo, † Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 13.† exhibeo, ut Il. τ'. Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλησθα παρασχέμεν. † παρέχειν ἑαυτοὺς οἵους δεῖ. Xen. Pæd. 1. 6. 5.† Isocr. παρέχειν ἀργύριον ἀλλήλοις εἰς τὰς ἐκκλησίας. Arist. in Nubib. † 440.† τουτὶ τὸγ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσι παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, &c. Xenoph. Pæd. 7. παρεῖχον ἐν τῷ μέσῳ ἐμαυτόν. Et Pæd. 2. παρέχειν ἑαυτὸν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι. Expon. et affero, in nonnullis loquendi generibus. ut Xen. Pæd. 4. ἡδονὴν παρέχειν, voluptatem afferre. Exp. et excito, ut apud eundem Xenoph. † Pæd. l. 2. 44. b.† ἱδρῶτα παρέχειν, sudorem excitare. † Sic γέλωτα. Pæd. 1. 3. 8. πράγματα, negotium facessere. l. 3. p. 67. b. et φροντίδα, solicitudinem. l. 4. p. 98. a. et μηχανὴν excitare, suppeditare. l. 6. p. 151. d. φόβον l. 6. p. 168. a.† Sic et, παρέχειν δεινοὺς ἔρωτας, apud Plat. Cicero interpr. excitare ardentes et mirabiles amores. Apud Isocr. παρέχειν μαρτυρίαν, proferre testimonium. Item efficio, præsto, reddo, ut, παρέχειν βελτίους, apud Xen. † Pæd. l. 1. c. 2. §. 5.† Et, σῶον παρέχειν, apud eundem, incolume præstare. (Eurip. Med. 338. τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκην παρασχέτω. id. Phœniss. 1594. Soph. Tr. 1130. cum Infinit. pendo. Œdip. Tyr. 36. 52. 575. Tr. 1278.)

Παρέχει, (imperson.) licet, facultas est, occasio est. ut, παρέχει ποιεῖν ταῦτα. Herodot. Aliquando exponitur etiam, facile est, promptum est: hinc παρασχὸν, ut apud Thuc. ὅτι μετὰ τὸ ἐν Πύλῳ καλῶς παρασχὸν οὐ ξυνέβησαν, i. quum ampla occasio obtigisset.

Παρέχομαι, etiam sæpe dicitur signif. activa pro παρέχω. ut, παρέχεσθαι εὔνοιαν, Herodian. exhibere benevolentiam. Et, παρέχεσθαι προθυμίαν. Demosth. Olynth. 1. † δόξαν περὶ αὑτοῦ. Xen. Pæd. 1. 6. 19. et res dicitur παρέχεσθαί τι. l. 3. p. 77. c. μάθησιν κρείττονα τοῦ φόβου. l. 3. 84. c. τινὰ ἀβλαβῆ. l. 4. p. 88. a. ἀρετάς. p. 205. a.† Apud Platonem de rep. 1. παρέχομαι ὠφέλειαν, affero utilitatem. Et in apol. παρέχεσθαι τεκμήρια, afferre argumenta seu proferre. Παρέχεσθαι νόμον, legem laudare, id est, legis autoritatem proferre, et citare. † παρέχεσθαι πιθανώτερα. Xen. Pæd. 6. p. 169. e.† Sic apud Isæum, πρατῆρα παρέχεσθαι, laudare et proferre ejus nomen à quo emimus. (Eurip. Phœniss. p. 241.)

† Παρεκτέον. præbendum, suppeditandum. Xen. Pæd. l. 2. p. 48. b. παρεκτέον σοὶ ἡμῖν γέλωτα.†

Παροχὴ, q. d. præbitio. Item largitio. item parochi munus, apud Basil. in epist. Et, αἱ παροχαὶ, quæ Gellio præbenda, l. 15. c. 4.

Πάροχος, ου, q. d. præbitor. Sed peculiariter πάροχοι dicti sunt et ξενοπάροχοι, qui peregrinis salem et ligna præbebant. Vide et aliam signif. in ὄχος.

Παρακωχὴ, pro παροχή. ut, ἀνακωχὴ, pro ἀνοχή. apud Thuc. [non invenio Vocem Παρακωχὴ, sed Παροχή. Vide Hist. l. 6. et Notam Cl. Wass. ubi citatur Joseph. Ant. l. 17. c. 9. §. 5. 9. συνῆγεν ἐπὶ παρακωχῇ γνωμῶν τοὺς φίλους.]

Παρίσχω, idem quod παρέχω. Iliad δ'. παρισχέμεν ἵππους. Item exhibeo. Il. λ'. νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας. Item præbeo, dono.

[Παρισχναίνω. Aristot. de Hist. Animal. ἀλλὰ παρισχναινόμενοι, δύνανται ὀχεύοντες γεννᾷν.]

Παρασχέθω, pro eodem. Hesiod. † Th. 639.† κείνοισι παρέσχεθε ἄρμενα πάντα. Item apud Aristoph. παρασχέθω τὸν κατάγελων.

Decomp. Ἀντιπαρέχω, vicissim præbeo, retribuo. Ex Phalar. epist. [Demost. Orat. adv. Midiam. τοῦ δ' ὑβρίσαι, καὶ τοὺ ποιήσαντας μὴ δοῦναι δίκην, ἀλλὰ τοὺς ἀντιπαρέξοντας πράγματα μισθώσασθαι, &c. Xenoph. Tyrann. c. 7. §. 12. πῶς γὰρ ἄν τίς ποτε ἐξαρκέσειε τύραννος—ἢ δεσμοὺς ἀντιπαράσχοι, ὅσους δὴ ἐδέσμευσεν, ἢ ὅσους κατέκτανε, πῶς ἂν ἱκανὰς ψυχὰς ἀντιπαράσχοιτο ἀποθανουμένας; Thucyd. Hist. l. 6. §. 21. καὶ μὴ ἀντιπαράσχωσιν ἡμῖν φίλοι τινὲς γενόμενοι ἄλλοι ἢ Ἐγεσταῖοι ᾧ ἀμυνούμεθα ἱππικόν.]

Ἐμπαρέχω, præbeo, quasi imponendo manibus. Item expono. Plutarch. de Sibyll. orac. δοκοῦσα κοινὴν ἐμπαρέχειν ἑαυτὴν ἀπατεῶσι καὶ γόησιν ἀνθρώποις. Apud Thuc. ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαι τὴν πόλιν, exp. urbem periculo exponentes. Item accommodo, permitto. Plutarch. in Galba, καὶ τῇ Οὐίνδικος ἐμπαρασχὼν ὄνομα τόλμῃ.

Εὐπάροχος, facilem se præbens, in Hippiatr.

† Προπαρέχω, ante præbere. Xen. Pæd. l. 5. p. 144. b.

Προσπαρέχω, insuper præbeo, vel insuper exhibeo.

Συμπαρέχω, unà præbeo. Xen.

Περιέχω, contineo, comprehendo. Artemid. ἰχθὺς γενόμενος ἔξω τοῦ περιέχοντος, extra locum qui continere eum solet. Apud Aristot. Rhetor. 3. περιέχοντα ὀνόματα, nomina quibus res continetur pluribus verbis circumscripta. Item complector retinendo. Plutarch. in Ant. ¶ Item circundo, cingo, ambio. unde ὁ περιέχων ἀὴρ, et τὸ περιέχον, ambiens nos aër, aër nobis circumjectus vel circumfusus. Plat. de Alexand. fort. et ad Colot. Sic et apud Theophrast. et Synes. aliosque. Apud Plutarch. in Publ. βασιλικὴν ἔπαυλιν περισχεῖν, exp. circumsidere, obsidere. ¶ Item, pro ὑπερέχω, superior sum. Thucyd. περισχόντες πολὺ τῷ ἔργῳ.

Περιέχομαι, contineor, &c. Item circundor, cingor. Synes. τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, calamitatibus patriæ circundatus, vel undique septus. Herodot. περιέχεσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ. Apud Athen. περιέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, teneri religione. ¶ Item activè, retineo. Synes. περιεχόμενος ὅπου καὶ λάβοιτο. Item consertis manibus retineo, apud Luc. Item complector: et quidem metaphoricè sæpè, unde exp. foveo, exosculor, deamo, apud Greg. Cum genit. apud Plut. in Themist. περιεχόμενοι τῆς Πελοποννήσου, animum adjicientes ad Peloponnesum. Apud Herodot. in Polymnia, κακολογίης περιέχεσθαι, exp. abstinere, continere se à maledicentia.

Περιεκτικὸς, comprehensivus. † περιεκτικὸν ῥῆμα, est, quod modo actionem, modo passionem significat, ut ἄρχομαι, et incipio et regor. V. Scholia Apollonii l. 1. v. 1.† Item comprehendens, complectens. unde τὸ περιεκτικὸν τῶν εἰδῶν, formarum complexio. Apud gramm. περιεκτικὸν ὄνομα, nomen quod locum aliqua continentem significat: ut, δαφνὼν, lauretum, ἀμπελὼν, &c. Item comprehendi seu continendi vim habens. Item generalis, γενικός. Hesych.

Περιεκτικῶς, complexivè, sive comprehensivè. item generaliter.

Περιοχὴ, complexio, comprehensio, ambitus. Theophrast. lib. 1. de caus. pl. c. 21. Exponitur etiam munitio, præsidium, septum. 1 Reg. 22. et 4 Reg. 24. Apud Rhetores, idem est quod περίοδος, utitur etiam Cicero lib. 14. epist. 25. ad Atticum. Vocatur etiam argumentum libri alicujus, id est, summa eorum quæ in aliquo libro descripta sunt, paucis comprehensa, alio nomine ὑπόθεσις. In act. Apost. c. 8. ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη, vetus interpres expon. locus autem scripturæ: (barbari passum vocant:) hoc est, pars quædam certis terminis comprehensa, et à reliquis distincta.

Περιίσχω, idem quod περιέχω.

Περίσχετος, contentus, qui retinetur. Oppian.

Decomp. Ἐμπεριέχω, contineo in, complector et comprehendo in, cohibeo in. Aristot. de mundo.

Ἐμπεριεκτικὸς, capax, qui ambitu et complexu suo multa in se continere et comprehendere potest. Naz.

Προέχω, ante me teneo seu habeo, obtendo, objicio, prætendo, prætexo. Aristoph. in Nub. †985.† τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων. Xen. Pæd. 2. καὶ εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι, τὼ χεῖρε προέχων, ἐνεπόδιζον ὅ, τι ἠδυνάμην τὸν προὔχοντα, i. si nihil aliud haberem, manus objiciens, impediebam percutientem ut poteram. Item promineo: ut, πύργος προὔχων, apud Hom. et ἠϊόνες προὔχουσαι, Od. ζ'. Sic, τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. Thucyd. 2. et προὔχουσα εἰς τὸ πέλαγος, l. 6. ¶ Hinc per metaph. προέχειν dicuntur, quicunque præstant aut primas tenent aliqua in re. Cum dat. ut Thuc. 1. πλήθει προὔχοντας καὶ ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ. Sic Isocr. ταῖς οὐσίαις προέχοντας. Apud Xen. προέχουσαν τῇ εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἀπέδειξε. Idem Pæd. 2. ἐν δὲ τῇδε τῇ ὁπλίσει οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν. Interdum et sine casu, apud Thuc. Item pro προελαύνειν, sive ἔμπροσθεν ἐλαύνειν, apud Hom. Il. ψ'. ut exponit Eustath. † προσχὼν τῇ κεφαλῇ, capite antevertens aliquem (de currente). Xen. Pæd. 1. 4. p. 101. a.† [Eurip. Med. 680. Soph. Œdip. Tyr. 1136.]

Προέχομαι, seu προὔχομαι, pro προέχω, ante me habeo: ut Odyss. γ'. καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους. Item prætendo, prætexo. Aristoph. †Nub. 1388.† et Thuc. Et pro inferiorem esse alio, et q. d. antecelli. ex Greg.

Προοχὴ, prominens, substantivè: ut apud Tacit. in littoris prominenti.

Πρόσχημα, τὸ, prætextus, quod prætexitur seu prætenditur: color, velamentum, species. Herodot. Thuc. Soph. Laërt. et alii, cum genit. Πρόσχημα ποιεῖσθαι, Aristid. prætexere. Item species magnifica, augusta species rei alicujus et visenda, insigne, decus, ornamentum. Herodot. Soph. † ἀγῶνος. El. 684.† [Quasi pro spectaculo vel re spectantibus exhibita. εἶδος, καλλώπισμα. Ang. Ceremony, Solemnity. Aristoph. R. 944.]

Προΐσχω, idem quod προέχω, antè teneo, Plutarch. ἀποστρεφόμενοι καὶ προϊσχόμενοι τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, manus ante oculos tenentes, seu pro velamento opponentes, ut qui nolunt, aut quos pudet videre. Item protendo et porrigo. Thuc. νόμος δὲ τοῖς Ἕλλησι μὴ κτείνειν χεῖρας προϊσχομένους, non occidere eos qui supplices manus porrigunt. Item prætendo, obtendo. Plutarch. in Galb. προϊσχόμενοι γυμνὰ τὰ ξίφη. Item metaph. prætendo, obtendo, prætexo, jura mea allego, allego, causificor, causor, et profero. Herodian. ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, ipse autem senectutem excusans, repudiavit. Herodot. προϊσχόμενος λόγον τόνδε, allegans hanc rationem. Idem, προϊσχόμενοι πρόφασιν, excusationem prætendentes.

Decomp. Ἀντιπροΐσχειν, Hesych. exp. ἀντιδοῦναι, vicissim dare, retribuere.

Προσχέθω, prætendo, ante teneo. Theocr. [Idyll. xxv. 253. ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα Χειρὶ προεσχεθόμην, &c.]

Προσέχω, adhibeo: ut, προσέχω τὸν νοῦν, vel τὴν γνώμην, adhibeo animum seu mentem, adverto animum, attendo. † τινὶ, Xen. Pæd. 1. 4. 20. et πρὸς τούτοις. Aristoph. Nub. 1006.† Expon. etiam, incumbo in rem aliquam, rei alicui deditus sum, apud Aristoph. Isocrat. et alios. Effertur in hac significatione etiam sine accus. ut Thuc. 1. οἱ προσχόντες τοῖς ναυτικοῖς. Sic Dem. προσέχειν τῷ πολέμῳ. apud Xen. προσέχω ἐμαυτῷ, habeo mei rationem. Item caveo, ut apud Epict. πρόσεχε μὴ γένῃ. Sic sæpè apud Evang. προσέχειν ἀπό τινος, et προσέχειν ἑαυτοῖς ἀπό τινος, cavere ab aliquo, et cavere sibi ab aliquo. ¶ Item ausculto, obtempero. Æschin. ἵν' εἴ τινες προσέχοιεν τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ, εἰς τὴν ἐσχάτην ἐμπέσοιεν ἀθυμίαν. Apud Just. Mart. ὡς ἀληθεύοντι προσέχεις Ὁμήρῳ, exp. assentiris, subscribis. Apud Themist. προσέχειν τινὶ, exp. applicare se ad aliquem, sectatorem alicujus se exhibere, auditorem esse. ¶ Item applicor, appellor. Thucyd. 3. πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ προσέχων. Dicuntur etiam naves προσέχειν τῷ λιμένι, ut Lat. tenere portum. ¶ Item, permaneo: ut Gal. expon. apud Hippocr. προσέχει ἡ νοῦσος.

Προσέχομαι, adhæreo, inhæreo. [Eurip. Med. 1215.] Aristoph. in Vesp. ὥσπερ λέπας προσεχόμενος τῷ κίονι. apud Thuc. lib. 1. προσεχόμενον τῷ ἄγει, obnoxium sceleri seu piaculo.

Πρόσεξις, attentio.

Προσεκτικὸς, attentus, accuratus, anxiè munus suum obiens. Xen. apomn. 3. Apud Aristot. Rhet. 3. οὐ γὰρ ἀεὶ συμφερὲς ποιεῖν προσεκτικὸν, attentum facere. Item attentum faciens, ut, προσεκτικὸς λόγος, apud Hermog. oratio qua auditorem attentum facimus.

Προσεκτικῶς, attentè, apud Suid.

Προσεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod προσεκτικὸς, attentus. Item sectator, qui sectatorem alicui se exhibet. Herodot. προσεχέας σφι εἵλοντο, sibi applicarunt. Item continens, contiguus, cohærens, proximus, finitimus. Herodot. in Calliope, Ἀθηναίων καὶ τῶν προσεχέων στρατός. Apud philosophos quoque προσεχῆ dicuntur proxima et conjuncta cum re et causa immediata: unde προσεχέστερα, opponuntur τοῖς πορρωτέροις, apud Themist. Sic, προσεχὲς αἴτιον, dicitur causa proxima et continens. Gal.

Προσεχῶς, attente.

Προσεχεια, attentio. Suid.

Προσεχόντως, attente. Solomon. Proverb. ult.

Προσοχὴ, attentio. Luc. de hist. scrib. et Plut. de audiendo.

Προσίσχω, idem quod προσέχω, adhibeo, adverto. Item neutraliter, attendo, attendo animum, ausculto. item appello, i. appropinquo et pervenio, ut apud Thuc. προσίσχοντες τοῖς ἐσχάτοις, extremis appropinquantes. Et apud Herodot. προσίσχον ἐς τὰς νήσους, appulsi sunt, pervenerunt.

Προσίσχομαι, adhæreo. Theophr. hist. plant. l. 9. c. 4. πρὸς τῷ δένδρῳ προσίσχεσθαι. et Diosc. l. 3. c. 93. προσισχομένας τῇ καταπόσει βδέλλας.

Decomp. Ἀπροσεξία, negligentia, segnities. Greg. et Synes.

Συμπροσέχω, simul adhæreo. Plut.

Συνέχω, cohibeo, contineo. Apud Rhetores τὸ συνέχον causæ, dicitur quasi summa rei, et id in quo res tota vertitur. Nonnulli firmamentum, alii firmissimam argumentationem appellarunt, ut docet Fab. l. 3. c. 11. Item contineo, i. conservo, foveo: ut Xen. Pæd. 8. οἱ (Θεοὶ) καὶ τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀτριβῆ καὶ ἀκήρατον, καὶ ἀναμάρτητον, &c. Sic et Philo de vita Mos. lib. 3. ὁ δὲ ποιητὴς τῶν ὅλων, ὁ τοῦ κόσμου πατὴρ, γῆν καὶ οὐρανὸν, ὕδωρ τε καὶ ἀέρα, καὶ ὅσα ἐκ τούτων ἑκάστου, συνέχων καὶ διακρατῶν. ¶ Item constringo, colligo. Interdum exponitur, comprimo et constringo, vel constrictum teneo. Aristoph. in Nub. † 963.† τὼ μηρὼ μὴ συνέχοντας, femora non comprimentes. Apud Luc. cap. 8. οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε, quidam expon. comprimunt, alii constringunt. Et metaphoricè 2 ad Cor. cap. 5. ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, i. constringit, strictos tenet. ¶ Item pro simplici ἔχω, habeo, teneo. Odyss. κ'. Οἴκαδε νισσόμεθα, κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες. Item neutraliter, pro coëo, convenio. Il. ύ. ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες. Sic et apud Aristot. συνέχουσι δὲ πάντες οἱ κόλποι αὐτῆς εἰς ἓν πρὸς τὴν ἔξοδον. Item teneo et calleo. Thuc. συνέχοντες εἰρεσίαν, remigationis periti artisque nauticæ.

Συνέχομαι, contineor. [Æsch. Pr. 657.] Item colligor, constringor, coarctor, teneor, premor: ut, συνείχοντο δεσμοῖς. Apud Plat. colligati erant vinculis. Act. cap. 18. συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος, constringebatur, vel correptus tenebatur. Συνέχεσθαι νόσῳ, teneri vel correptum esse morbo. Sic, συνέχεσθαι προθυμίᾳ, συνέχεσθαι φόβῳ, apud Chrysost. teneri desiderio, teneri metu. συνέχεσθαι κακοῖς. Isocr. premi malis.

† Συνεκτέον, (secum) retinendum. Xen. Pæd. p. 197. d.†

Συνεκτικὸς, cohibendi, (i. continendi) vim habens: ut, αἴτια συνεκτικὰ, causæ cohibentes in se efficientiam naturalem: ut Cicero interpr. Item continens et in statu suo conservans, seu vim habens continendi et tuendi. Greg. Θεὸς ποιητικὴ καὶ συνεκτικὴ τῶν πάντων. Συνεκτικὸν εἰς αὐτὸ, se ipsum colligens et contrahens. Aristot. in problem. Item constans, i. compactus, ut apud Theophr. lib. 4. de caus. pl. συνεκτικώτερα σπέρματα καὶ πυκνότερα, constantiora spissioraque semina. Συνεκτικὴ αἰτία, dicitur etiam causa continens apud medicos, hoc est, causa conjuncta cum morbo: ut grumus in meatu urinali, in vesica calculus.

Συνεκτικῶς, summatim, comprehensim.

Συνεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, continuus, continens, cohærens, perpetuus. Aristot. Phys. lib. 6. συνεχῆ μὲν, ὧν τὰ ἔσχατα ἓν, continua ea sunt quorum extremitates unum sunt. Sic et Metaphys. 10. Plato epist. 3. ὁ λόγος ἥκει μοι συνεχὴς τῷ νῦν λεγομένῳ, continuata serie cohærens cum eo, de quo jam sermo est. Apud Dem. pro cor. πόλεμον συνεχῆ καὶ μακρὸν, bellum continuum et diuturnum. Συνεχὴς πυρετὸς, febris continua seu perpetua. ¶ Item, creber, frequens, assiduus. Aphrod. μικρὰ ἐκτροπὴ τῆς κράσεως ποιεῖ τὰ συνεχῆ νοσήματα, parva habitus depravatio crebros et frequentes morbos affert. Herodian. lib. 7. ἐπὶ προφάσει τῆς περὶ τοὺς στρατιώτας συνεχοῦς χορηγίας, assiduam erga milites largitionem prætendebat.

Συνεχῶς, continenter, sine intermissione. Thucyd. Æschin. Aristot. Xen. et alii. Item crebrò, frequenter. Dicitur et συνεχὲς, et συνεχέως, pro eodem, apud Poëtas. † Hesiod. Th. 636.† Et, συνεχέστατα, frequentissimè, sæpissimè, assiduè, ex Xen.

Συνέχεια, ἡ, continuitas, perpetuitas, assiduitas. Synes. et Herodian. lib. 8. ¶ Item crebritas, densitas, Herodian. l. 7.

Συνεχίζω, continuo, conjungo, apud Philop. in 2. poster. ἔστι τις ὅρος καθ' ὃν συνεχίζονται αἱ δύο γενέσεις.

Συνισχάνω, simul desidero. Eurip. in Iphig. Aul. [694.]

Συνοχὴ, sive ξυνοχὴ, continuatio, vel continua cohærentia, seu commissura, qua duæ res in unum coëunt vel junguntur. Aristotel. Item coarctatio, in angustum contractio. Iliad. ψ'. Apoll. Rhod. Arg. l. 1. et 2. Item pro animi angustia et anxietate ponitur: ut Luc. 21. et 2 Cor. 2. In bello dicitur congressus seu conflictus hostilis. Apoll. Arg. 1. †160.† τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.

Συνοκωχὴ, pro συνοχὴ, ut apud Hippocr. de ossibus, τοῦ στήθεος συνοκωχὴ, pectoris commissura et compages. Hesych. est νόσος, λοιδορία, μάχη.

Συνοχηδὸν, strictè, arctè, tenaciter.

Συνοχαδὸν, idem quod συνεχῶς, continenter, continuò. Hesiod. in Theog. † 690.†

Συνοχωκὼς, ότος, ὁ, coarctatus, in angustum contractus seu compressus, in angustum coiens, à συνοχόω. Il. β'. et apud Hippocr.

Συνοχμὸς et συνεοχμὸς, pleonasmo Attico τοῦ ε, idem quod συνοχὴ, junctura, commissura, qua duo inter se coëunt, et continua quadam cohærentia copulantur. Il. ξ'. Apud Eustath. συνοχμὸς ὁδοῦ, idem quod στενωπός.

Σύνοχος, ου, ὁ, febris continuæ species, nullis distincta accessionibus vel reduplicationibus. Gal. l. 3. de crit. diebus, et Aphr. probl. l. 2.

Συνίσχω, idem quod συνέχω.

Συνσχέθω, idem quod συνέχω. Laërt. in Chrysippo.

Decomp. Ἐπισυνέχω, contineo, apto. Apud Esdr. lib. 1. ἐπισυνέχοντες γυναῖκας ἀλλογενεῖς, exp. ducentes uxores alienigenas.

Ὑπερέχω, teneo super aut supra, q. d. superteneo: ut Iliad. β'. v. 426. Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, tenebant super igni, igni admota tenebant, i. assabant ad ignem. [Πόλεως ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν. ut servent. Æschyl. S. c. Th. 221. V. Pers. 711. porrigo. Il. δ'. 249. ὑπέρσχῃ. Eurip. Phœniss. 1341.] Item supra aliquid attollo, ut expon. apud Aristot. hist. an. l. 4. ὁ δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ ὅσα αὐλὸν ἔχει, ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν καθεύδει τῆς θαλάττης· δι' οὗ καὶ ἀναπνέουσι. Apud Plut. de Alex. fort. lib. 1. εἰ δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην, exp. quòd nisi Ptolemæus cetram mihi sedulus prætendisset. Apud Hom. (ut Il. δ'. v. 249. et Il. ί. v. 426.) ὑπερέχειν χεῖρα τινὸς, metaphoricè dicitur pro, protegere. Sic et apud Aristid. Sic et apud Aristoph. in eq. ἐναργῶς ἡ θεὸς ἐπισκοπεῖ. Καὶ νῦν ὑπερέχει σου. Apud Plut. in Publ. ὑπερσχὼν τὴν δεξιὰν χεῖρα εἱστήκει, exp. superjecta manu stabat. ¶ Item emineo, supereminеo. Iliad. γ'. v. 210. Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους. Item exto: ut, τοῦ ὕδατος ὑπερέχων, Herodot. † τὰ ὑπερέχοντα, quæ eminent, extant. Xen. Pæd. 6. p. 159. d.† Item præsto, i. præstantior sum, antecello, exupero, supero. Xenoph. Παλαμήδης πολὺ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ὑπερέσχε σοφίᾳ. Aristot. eth. l. 5. οὐ γὰρ πέφυκε τὸ μέρος ὑπερέχειν τοῦ παντὸς, natura pars non superat totum, vel non excedit totum. Et cum accusat. Greg. ἔστι δὲ οὓς καὶ ὑπερέσχεν. Apud Aristoph. in pace, οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμὶ ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, expon. non possum hanc tetri odoris sentinam perpeti seu perferre.

Ὑπερέχομαι, superor, vincor. ὑπερέχομαι κατ' ἀρετὴν, virtute superor. Aristid. Exp. etiam, sum inferior. Item antecellenti cedo.

Ὑπεροχὴ, eminentia, summitas: idem quod ἐξοχή. Athen. l. 9. Item (ut ἐξοχὴ) excrescentia, et extuberantia in corpore humano: aut specialius, in ulceribus pars excrescens, et quæ magis extat ac eminet. Diosc. l. 1. c. 152. Item excellentia, eminentia, qua aliis superiores sumus. Aristot. Rhet. 2. et polit. 4. ac 7. Apud Gal. l. 1. ὑπεροχὴ τοῦ τάχους, excessus velocitatis.

Ὑπέροχος, (et poët. ὑπείροχος, inserto ι metri causa) eminens, excellens, superior. Il. ζ'. Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. [Soph. Tr. 1112.] [Pind. Nem. Od. Γ. 40. Δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγει Ὑπερόχως. Schol. Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους, οἷον ὑπερέχοντας καὶ μεγίστους.]

Ὑπερίσχω, idem quod ὑπερέχω, emineo, exto. Polyb. l. 3. Item superior sum, supero, vinco, prævaleo. Hesiod. in Erg.

Ὑπερσχέθω, idem quod ὑπερέχω, emineo, emico, exsto. Il. ί. ὑπερέσχεθε γαίης, de terra emicuit.

Decomp. Καθυπερέχω, supero, superior sum, vinco. Polyb. l. 2.

Πανυπείροχος, omnes excellens, in omnibus eminens, qui omnes superat.

Ὑπέχω, suppono, q. d. habeo sub, vel teneo sub. ὑπέσχε χεῖρα, vel κεφαλὴν, vel ἀκοὴν, Eust. exp. ὑπέθετο. Exp. et submitto. Il. ί. ὑποσχὼν θηλέας ἵππους. † ἑαυτόν τινι. Xen. Pæd. p. 194. a.† Sic et apud Plut. in Rom. ὑπέσχε θηλὴν νηπίοις, infantibus mammam summisit. Idem de lib. educat. τὸν μαστὸν ὑπέχουσι, mammam præbent seu porrigunt. Apud Philostr. in Heroicis, τὴν κεφαλὴν ὑπέχειν τοῖς λίθοις, exp. objectare caput lapidibus. Interdum exp. sustineo, vel subeo: ut, ὑπέχειν αἰτίαν, causam sustineo, vel culpam sustineo. † Xen. Pæd. 6. p. 166. a.† ὑπέχειν δίκην, sustinere pœnam vel subire. Dicitur autem, ὑπέχω δίκην, vel ὑπέχω σοι δίκην, vel ὑπέχω τούτου δίκην, aut cum utroque casu, ὑπέχω σοι δίκην τούτου. ut Lat. do pœnas, do tibi pœnas, do tibi hujus rei pœnas. Interdum tamen, ὑπέχειν δίκην, est subire judicium, item causam dicere. [Soph. Œdip. Tyr. 560. Tr. 1291.]

Ὑπίσχομαι, polliceor, promitto. Unde autem istam signif. acceperit hoc verbum, multis docet Eust. Od. β'. ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ. Item cum accus. Herodot. ὑπίσχεσθαι δῶρα. Aor. 2. ὑπεσχόμην, † Xen. Pæd. l. 5. p. 120. d.† promisi, pollicitus sum. Il. β'. πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. [Eurip. Phœniss. 439.] Et, ὑπεσχῆσθαι, promisisse, apud Dem. † Sic ὑποσχόμενος. Hes. Theog. 170.†

[Ὑποΐσχομαι. Apoll. Rhod. Arg. iv. 169. Λευταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται. Ὑποϊσχάνω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 120. Μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστῷ, &c.]

Ὑπόσχεσις, pollicitatio, promissum. Iliad. β'. et Xen. Pæd. 5. ὑποσχεσίη, pro eodem, apud Poëtas: ut Il. ν'. ὑποσχεσίῃσι πιθήσας. [Æsch. Suppl. 373.]

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, in prosa idem quod ὑπίσχομαι in

versu. Xen. † Pæd. l. 3. p. 68. e.† ὑπίσχνοῦμαι εὐεργετήσειν. Interdum et cum accusat.

Decomp. Καθυπισχνοῦμαι, idem. Item voveo: ut, καθυπίσχετο τῷ Θεῷ. Greg.

Προϋπισχνοῦμαι, antè promitto. †σωτηρίαν. Xen. Pæd. l. 3. p. 81. e.†

Ὑποσχέθω, idem quod ὑπέχω, subtus teneo. Il. ή. ὑπίσχεθε χεῖρα.

Composita ab ἕξις, et ἑκτικὸς, sine præpositione.

Εὐεξία, ἡ, bonus habitus, bona corporis habitudo. Aristot. eth. 5. c. 1.

Εὔεξος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est corpore benè habito, qui bona corporis habitudine præditus est. Hesych.

Εὐέκτης, ου, ὁ, qui benè habito corpore est, qui bona corporis habitudine est. Laërt. de Socr. [Polyb. Hist. lib. 3. τοὺς δὲ λοιποὺς εὐέκτας παρεσκεύασε καὶ προθύμους, εἰς τὰς ἐπιφερομένας χρείας.]

Εὐεκτὸς, οῦ, ὁ, idem, ex Plat.

Εὐεκτικὸς, οῦ, ὁ, qui bona habitudine est. Aristot. Item bonæ habitudinis in corpore efficiens, seu (ut alii interpr.) bonæ valetudinis efficiens. Aristot. in eth. Εὐεκτικῶς, corpore benè habito, firmo corporis habitu. Suid. Εὐεκτέω, ῶ, sum corpore benè habito, bona corporis habitudine sum: cui opponitur, καταμαραίνομαι. Ceb. Theb. in Tab. ὁρᾷς γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῆς πέτρας λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι. Utitur et Bas.

Καχεξία, ἡ, malus habitus, mala corporis habitudo, malus corporis habitus alimenta corrumpens. Plut. de lib. educat. et apud Polyb. Metaphoricè ad animum quoque transfertur: mala mens, mala mentis habitudo. apud Athen. lib. 16.

Καχέκτης, ου, ὁ, et κάχεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, malè habitus. Gal. et Diosc. Item metaph. pro homine malæ mentis, seu turbulento et seditioso, apud Polyb. l. 1. et 2. Καχεκτικὸς, mala habitudine laborans, malo habitui obnoxius. Gal. lib. 4. τῶν κατὰ τόπους. Καχεκτέω, malo corporis habitu laboro, mala sum corporis habitudine. Polyb.

Μειονεξία, deterior conditio. Xen. Pæd. 2.

Μειονεκτέω, ῶ, minus habeo, minorem partem seu portionem habeo. Xen. in Hierone, μεγάλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖ, magni boni minorem partem habet. Synes. ep. 66. πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμαῖν. Interdum pro, deteriore sum conditione: ut apud eundem de insomn. ὡς ταύτῃ μειονεκτῶν τοῦ πλουσίου. Sic et apud Xen. † p. 233. c.†

Μειονέκτημα, τὸ, idem quod μειονεξία.

Πλεονεξία, idem quod πλεονέκτημα, de quo infrà. † Xen. Pæd. 1. 6. 25.† Isoc. in Nicocl. αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι, conditiones præstantiores, præcipua commoda. Apud Plut. de lib. educ. opponitur τῇ ἐλλείψει, quum dicit, τὴν γὰρ πλεονεξίαν τῆς φύσεως ἐπιῤῥώσομεν, τὴν δ' ἔλλειψιν ἀναπληρώσομεν. Item plus habendi aviditas inexhausta. Thucyd. l. 3. et Xen. Sæpè exp. avaritia. † Xen. Pæd. l. 5. p. 144.†

Πλεονεκτέω, ῶ, plus habeo, † dicuntur tyranni. Xen. Pæd. 1. 3. 15.† ampliorem partem seu portionem habeo, aut majorem. Thuc. l. 6. τῶν δ' ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον, plus commodorum habet, seu percipit. Sic, πλεονεκτῶ τῆς τιμῆς. Aristot. Dicitur etiam, πλεονεκτῶ τι σοῦ ἔν τινι. Plat. de rep. 1. Invenitur et, πλεονεκτῶ τοῦτό σου, in hoc sum te superior, vel in hoc mea conditio est melior tua, apud Philostr. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. e.† Et cum solo rei dativo: ut Xen. Pæd. 2. τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν, honorum plus aut munerum consequi, et honoribus, et muneribus superiorem esse. Interdum cum solo genitivo personæ, itidem pro, superiorem esse, vel superiora omnia habere. Apud Aristot. πλεονεκτεῖν ἀξιῶ, primas partes in rep. mihi vendico. Item vinco, i. antecello, anteeo, præsto. Isocr. in Evag. τοσοῦτον πλεονεκτούσης τῆς ποιήσεως. Sic, πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλένης, Philostr. In malam etiam partem dicitur. Xen. Pæd. 1. πλεονεκτεῖν τοῦ ψύχους καὶ τῶν πόνων, plus frigoris et plus laborum habere, i. tolerare. ¶ Item fraudo, ut videlicet solent qui plus habendi, quàm alii cupidi sunt, apud Plat. Sic 2 ad Cor. 7. et 12. † intercipere aliorum commoda. Xen. Pæd. 1. 6. 27. l. 3. p. 79. b.†

[Πλεονεκτητέον. Plat. Georg. καὶ καταχρῆσθαι εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, οὐ πλεονεκτητέον, εἰ μὴ μέλλει ζημιοῦσθαι.]

Πλεονέκτημα, commoditas quam quis præ aliis consequitur, vel adjumentum quod habet aliquis præ aliis. Item superiores partes, melior conditio. Dem. πλεονέκτημα μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. Exponitur aliquando prærogativa. Item fraudatio, vel potius quod fit ad fraudandum aliquem, seu circumveniendum: aut in quo fraudatur aliquis. Demosth. in epist. ad Heracl.

Πλεονέκτης, fraudator et circumscriptor, alieni avidus, avarus: ad Ephes. 5. Apud Xen. apomn. l. 1. ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος ἐγένετο, quidam exp. rapacissimus.

Πλεονεκτικὸς, idem. Item violentus et tyrannicus. Aristot. [Demosth. in Aphob. καὶ πρᾶγμα κατασκευάσας ἀδικώτατον καὶ πλεονεκτικώτατον. Polyb. Hist. lib. 4. ἢ δουλεύοντες ἀεὶ πλεονεκτικὸν καὶ θηριώδη ζῶσι βίον, οὐδὲν οἰκεῖον, πάντα δ' ἡγούμενοι πολέμια.]

Πλεονεκτικῶς, more eorum qui fraudant et circumveniunt. Luc. [Demosth. adv. Androtion. οὕτω δ' αἰσχρῶς καὶ πλεονεκτικῶς ἔσχε πρὸς ὑμᾶς. adv. Timocrat. οὕτω δ' ἀνίσως καὶ πλεονεκτικῶς ἔσχε πρὸς ὑμᾶς Ἀνδροτίων. c. Eubulid.]

Comp. Ἀπλεονεκτικὸς, inexplebilis. Merc. Trism.

Composita ex ἔχω, in οῦχος, vel όχος desinentia.

Ἀγκυρουχία, ἡ, ancoræ retentio, i. qua ancora retinet navem. Æschyl. in supplic.

Αἰγίοχος, epitheton Jovis, passim apud Hom. sic dicti, vel quod ipsum capra nutrierit, ab αἶξ, et ὀχὴ significante cibum: vel παρὰ τὸ αἰγίδα ἔχειν.

Ἀλληλοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutuam connexionem habens sive cohærentiam. Julian.

Ἀλληλουχία, ἡ, cohærentia mutua, series rerum inter se connexarum. Diosc. et Dion. Areop. Exponitur et compages apud eundem.

Ἀλληλουχέω, ῶ, connecto, coaduno. Œcum. in ep. ad Rom.

Ἀσπιδοῦχος, clypeum tenens, clypeatus. Eurip.

Ἀστύοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, urbem tuens seu protegens. Epigr.

Γαιήοχος, terram continens, qui terram suo ambitu complectitur, Od. ά. † Hes. Th. 15.† (Neptuni Epith. Æsch. S. c. Th. 316. Suppl. 826. Soph. Œdip. Tyr. 165.) Vide et in comp. ab Ὄχος. Dicitur et pro eodem contractè, γαιοῦχος, et γηοῦχος, et γεοῦχος.

Γαλακτοῦχος, lac habens, et (ex conseq.) lactans.

Γαλακτουχέω, ῶ, lacto. Poll. Et pro eodem, γαλουχέω, ῶ, per syncopen. Unde metaph. in Eccl. hist. τὰ τῆς εὐσεβείας γαλουχηθέντες δόγματα, quasi cum lacte illis imbuti.

Γαλουχία, ἡ, lactatio. Item ipsa lactandi actio. Alciphr.

Γλωσσοκάτοχος, linguam continens.

Δᾳδοῦχος, ου, facem seu tædam tenens. Metaphoricè Philostr. de oculis loquens ep. 50. τί γὰρ ὦ κακοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, &c.

Δᾳδουχία, ἡ, cum faces accensæ manibus tenentur. Herod. l. 5.

Δᾳδουχέω, ῶ, facem teneo, facem præfero. Athen. lib. 4. Et in Epigr. δᾳδουχεῖν φέγγος.

Decomp. Ἀδᾳδούχητος, cui fax prælata non est, cui face nemo præluxit: ut, ἀδᾳδούχητοι γάμοι, nuptiæ sine tædis celebratæ, i. clandestinæ.

Δεκαδοῦχος, decemvir: idem qui et δεκάδαρχος, apud Lysiam.

Δρύοχος, ου, carina, alveus navis: ita dictus παρὰ τὸ τὴν δρῦν ἔχειν. Vide Bayf. de re navali. Item, δρύοχοι, secures, ὧν τὸ ἔχμα δρύϊνον. Vide Eustath. Accipitur et pro δρυμὸς, de quo in Δρῦς.

(Ἑστιοῦχος. ἐφ' ἑστιοῦχον γαῖαν, i. e. ἔχουσαν τὴν ἑστίαν αὐτῶν. Æsch. Pers. 511.)

Εὐνοῦχος, ου, eunuchus, spado. Xen. Pæd. 6. et 7. Athen. l. 7. Plut. in Alex. Item Aristot. in probl. Metaphoricè etiam dicitur de plantis, apud Athen. l. 14. ex Arist. Est et lactuca quædam, quam à Pythagoræis εὐνοῦχον vocari ex Athen. tradit Eustath. Eadem dicitur etiam εὐνούχιον, q. d. spadonium. ☞ Etym. deducit, ἀπὸ τοῦ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, quoniam ad cubilium et gynæceorum custodiam curamque comparari solebant, quòd ancillis expeditiores essent, et ob exemptos testiculos ad coëundum inepti: vel ab εὖ τὸν νοῦν ἔχειν, eò quod res venereæ ἀνόητα ab antiquis dicerentur. Eustath. autem dictum vult quasi εὔνιν, i. ἐστερημένον ὀχείας.

Εὐνουχίας, ου, ὁ, idem quod εὐνοῦχος, seu spado, aut spadonius. Arist. de gen. an. l. 3. et metaph. 4. Capitur et metaph. ut, εὐνοῦχος, Theoph. hist. pl. l. 4. c. 12. scribit arundines non habentes τὴν ἀνθήλην, εὐνουχίας appellari.

Εὐνουχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, effœminatus ut eunuchus. Hippocr.

Εὐνουχίζω, eunuchizo, castro, eviro. Geopon. et Athen. l. 12.

Comp. Ἀρχιευνοῦχος, eunuchorum præfectus seu princeps. Ezech. c. 2.

Ἐξευνουχίζω, eunuchum facio, castro. Plut.

Ἡνίοχος, ου, ὁ, qui habenas tenet, auriga. Xen. Pæd. 6. Impropriè verò apud Poëtas transfertur etiam ad alia: ut apud Aristoph. in Nub. † 602.† Minerva dicitur αἰγίδος ἡνίοχος: et in Epig. ἡνίοχος παλαισμοσύνης.

Ἡνιοχέω, ῶ, habenas teneo, aurigor. Herodian. lib. 5. Et metaph. apud Philon. de vita Mos. l. 1. προεκδραμοῦσαι τοῦ ἡνιοχεῖν ὀφείλοντος λογισμοῦ, ante rationem, quam aurigari oporteret, excurrentes. ¶ Item moderor, sive rego. Cum accusat. apud Aristoph. in Vesp. et Phil. de vita Mos. l. 1.

† Ἡνιοχεῖσθαι, pass. regi, equi dicuntur. Xen. Pæd. p. 15. 3. a.†

Ἡνιόχησις, aurigatio. Philo de vita Mos. l. 3.

Ἡνιοχεύω, idem quod ἡνιοχέω, apud Athen. lib. 13. τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. Et Epigr. l. 4. πόλιν ἡνιοχεύειν.

Ἡνιοχεία, ἡ, aurigatio. Item agitatio, gubernatio, moderatio. Herod.

[Ἡνιοχία. Plat. Theag. Οὐκοῦν καὶ ἡ ἡνιοχία σοφία ἐστίν; ἢ ἀμαθία δοκεῖ σοι εἶναι;]

Decomp. Δυσηνιόχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui habenis retineri difficulter potest, quem moderari difficulter quis potest. Luc.

Ὑφηνίοχος, administer aurigæ, vel auriga. Xen. Pæd. 6.

Ὑφηνιοχέω, aurigæ administer sum: vel simpl. aurigor. Suid. [Demosth. Orat. Amat.]

Κακουχέω, ῶ, malè tracto, malè habeo aliquem. Damasc. Item pro κακοπαθῶ, sive κακὰ πάσχω, ex Thuc.

Κακουχοῦμαι, ægritudine animi morior et enectus sum, despondeo animum. Plut. in consol. ad Apoll.

Κακουχία, ἡ, mala tractatio. (κάκωσις. Æsch. S. c. Th. 674.) Polyb. et Plut. cultus corporis neglectus. Hesych.

Decomp. Συγκακουχοῦμαι, unà conflictor malis, unà affligor. Basil. in Hexaëm.

Κεροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cornua habens, cornutus. Item antennam seu antennæ cornua tenens: ut, κεροῦχος κάλως. Luc.

Κερουχὶς, ίδος, ἡ, cornua habens, cornuta: vel quæ cornibus tenetur. Theocr. Idyll. 5.

Κλειδοῦχος, clavem habens, seu tenens, claviger. Metaph. apud Plut. de Socr. dæmon.

(Κληδοῦχος. Æsch. Suppl. 299.)

[Κληδουχέω. Eurip. Iph. in Taur. 1462. Σὲ δ' ἀμφὶ σεμνὰς, Ἰφιγένεια, κλίμακας Βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδουχεῖν θεᾶς.]

Κληροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sorte aliquid sibi attributum tenet. Soph. in Ajace, αἰδέσαι δὲ μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, quæ sorte multos annos possidet, i. annosam. Peculiariter vero, qui certam aliquam agri partem sorte assignatam possidet, colonus. Thucyd. Paus. in Att. Herod. in Terps. Item activè pro eo ipso, qui sorte agros possidendos assignat: ut, κληροῦχος θεὸς, apud Phil. de vita Mos. l. 1.

Κληρουχικὸς, ad κληρούχους pertinens, vel qui κληρούχοις sorte distribuendus et possidendus assignatur. Aristoph. in Nub. † 1203.†

Κληρουχία, assignatio illa, qua agri colonis sorte distribuuntur et possidendi dantur. Item portio ipsa quæ sortitò possidenda assignatur. Aristot. l. 2. Rhet. et Philo de vita Mos. lib. 1. et apud Plutarch.

Κληρουχέω, ῶ, sorte assignatum possideo, in sortem accipio, ut coloni et veterani. Herodot. in Erat. App. l. 5.

Decomp. Κατακληρουχέω, sorte assignatum obtineo, in sortem accipio, idem quod κληρουχέω. Polyb. Κατεκληρούχησαν τὴν χώραν, regionem sibi assignatam sortitò partiti sunt. Transitivè etiam capitur pro, veteranis militibus colonias distribuo, et agros in colonias describo et partior. Plutarchus, ἐγκαλεῖ ὅτι τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις πᾶσαν ὀλίγου δεῖν Ἰταλίαν κατακεκληρούχηκε.

Κυνοῦχος, ου, lorum quo canis tenetur, apud Suid. Item saccus, marsupium. Eustath. Hesych. Poll. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 2. §. 10. Ἔστω δὲ καὶ ἐν ὅτῳ ἔσονται αἱ ἄρκυς καὶ τὰ δίκτυα ἐν ἑκατέροις, κυνοῦχος μόσχειος, καὶ τὰ δρέπανα.]

Λαμπαδοῦχος, facem tenens. Metaph. apud Eurip. λαμπαδοῦχος ἡμέρα, dies lucifera, dies quæ facem manu tenens omnibus prælucet.

Λαμπαδουχέω, ῶ, facem manu teneo. Item manu lampadem tenens cursu contendo, schol. Aristoph.

(Λαμπτηρουχία. Æsch. Ag. 899.)

Λιμενίοχος, qui à portu continetur.

Λιμενιόχος, qui portum continet. Apoll. Arg. 2.

Λυχνοῦχος, ου, qui lychnum tenet, qui lumen sustinet. Accipitur pro face. Item pro lucerna, aut laterna inclusum lychnum habente. Apud Athen. l. 15. et Plut. symp. 7. probl. 7.

Ξυλολυχνοῦχος, ου, candelabrum ligneum. Athen. l. 15.

(Ξύλοχον. Il. ί. 162.)

Νηοῦχος, navis tutator et custos. Hesych.

Ὀϊστοῦχος, sagittas continens, vel sagittas in se habens: ut, ὀϊστοῦχος φαρέτρα: pro quo Homerus dicit ἰοδόκος. Eust.

Οὐρανοῦχος, cœlum inhabitans. Æsch. in Χοηφ. [960. ἄξιον δ' οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν, παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν, μέγαν τ' ἀφῃρέθην ψάλιον οἴκων. Schol. οὐρανοῦχον ἀρχάν. τοὺς θεοὺς, ἢ τὸν Δία.]

Πατροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, patris bona habens seu possidens. Herodot. [lib. 6. δικάζειν δὲ μούνους τοὺς βασιλέας τοσάδε μοῦνα· πατρούχου τε παρθένου πέρι, ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν, ἢν μήπερ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ.]

Πηδαλιοῦχος, qui clavum tenet, gubernator.

Πηδαλιουχεῖν, gubernaculum tenere, sedere ad clavum navis, gubernare. Suid.

Πολιοῦχος, urbis tutator, urbis custos, qui patrocinio tutelæque suæ commissam urbem habet, patronus et præses urbis: ut, πολιοῦχος Ζεὺς, apud Plat. de leg. et Plut. in Demetr. Pro eodem dicitur et πολισσοῦχος, et πολιήοχος, apud Poëtas. Apoll. lib. 1. Argon. † 312. Aristoph. Nub. 602. de Minerva dicitur πολιοῦχος Ἀθάνα.†

(Πολισσοῦχος. Æsch. S. c. Th. 69. 191. Ag. 346.)

Πυργοῦχος, turrim sustinens. In navi cataphracta πυργοῦχοι dicuntur tigna quæ turres sustinent. Polyb.

Ῥαβδοῦχος, qui virgam seu virgas gestat, aut fasces, seu bacillum, aut baculum, lictor, ut exponit Plut. in Rom. Sic apud Herodian. l. 7. Apud Luc. act. c. 16. ἀπέστειλαν ῥαβδούχους, quidam exp. lictores, alii viatores, et intelligunt eos, quorum opera utebantur magistratus vocandi quem-

piam, vel aliquid denuntiandi causa, non item ligandi. Pro moderatore et arbitro disputationis ponitur à Platone in Protagora, ut *βραβευτής*.

Ῥαβδουχία, ἡ, munus gestandi virgas seu fasces. Et pro fascibus.

Ῥαβδουχῶ, virgas gesto seu fasces, aut anteeo gestans fasces. A Bud. exp. anteeo, anteambulonis officium præsto. Plut. in Numa.

Σκηπτοῦχος, sceptrum manu gestans: epitheton regum, apud Hom. Il. β'. et Od. δ'. utitur et Xenoph. † Pæd. p. 186. b. de servis et Eunuchis. V. ibi notæ.†

(Σκηπτουχία. Æsch. Pers. 297.)

Σταθμοῦχος, qui habet *σταθμοὺς*, hospes apud quem diversari aliquis potest. Sic appellari per jocum posse patrem quoque familias tradit. Poll.

Στερνοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pectore suo continens. Epith. est terræ, apud Soph. quia cava est, ejusque cavitates et sinus obtinent rationem *τοῦ στέρνου*, i. pectoris, ut quidam volunt.

(Ταγοῦχος, *ἡγεμών. θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνήρ.* Æsch. Eum. 296.)

(Ταλαντοῦχος. Æsch. Ag. 448.) [Vide notam Cl. Stanl.]

Ταμιοῦχος pro *ταμιειοῦχος*, præfectus et custos *τοῦ ταμιείου*. Hesych.

Τροπαιοῦχος, trophæum tenens, vel in cujus potestate sunt trophæa, trophæalis. Dion. Halic.

Τροπαιουχέω, ῶ, trophæum teneo, vel trophæum statuo.

Composita ex ἔχω, habentia η in ultima.

Ἀζηχὴς, aridus, ideoque durus, quasi *ἄζην* (hoc est, *ξηρασίαν*) ἔχων: ut, *ἀζηχὴς θυμὸς*, apud Homer. ¶ Item continuus, *ὁ μὴ διεχὴς, συνεχὴς*, quasi *ἀδιεχής*. Nam et inde quidam factum volunt. Sic Eust. exp. Il. ό. *ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο.* Vide in comp. ab Ἦχος.

Ἀζηχὲς, continenter, sine intermissione. Od. σ'. Ab Eustath. expon. etiam *δεινὸν, μέγα*. Item ab Hesych. *ἰσχυρόν*.

Ἄχην, pauper, nihil habens, q. d. *ἀέχην*, apud Suid. Vide et in comp. ab *ἠχέω*.

Ἀχηνία, ἡ, inopia, penuria. Suid. ex Aristoph. in Amphiarao. [Æschyl. Agam. 427. *ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔῤῥει πᾶσ' Ἀφροδίτα.* Χοηφ. 299. *καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία*, &c. inopia.] Invenitur et *ἄχης*, pro *ἄχην*.

Ἐντελεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perfectus. Item assiduus.

Ἐντελέχεια, ἡ, exp. actus et perfectio. Cicero Tusc. 1. vult significare continuatam quandam motionem et perennem. Aristot. lib. 2. de anim. Dicitur autem quasi *ἡ τοῦ ἐντελοῦς συνοχή*.

Ἐντελεχῶς, perfectè: ut, *ἐντελεχῶς ἔχειν*, perfectum esse, apud Themist. Item assiduè, continenter, sine intermissione, apud Platonem de legib.

Ἐνδελεχὴς etiam invenitur pro *ἐντελεχὴς*, pro assiduo et continuo. Sic, *ἐνδελεχὴς πόλεμος*, apud Plut. in Pericle, continuum bellum et non intermissum. Apud Aristot. *τὸ μὴ ἐνδελεχὲς*, exp. intermissio.

Ἐνδελεχῶς, idem quod *ἐντελεχῶς*, i. assiduè, continenter. Xenoph. et Aristot. de mundo.

Ἐνδελέχεια, assiduitas.

Ἐνδελεχίζω, assiduus sum, continuus sum. Item activè pro, continuo, ex Eccles. cap. 30.

Ἐνδελεχισμὸς, assiduitas, continuatio, apud Dan.

Νουνεχὴς, prudens, qui sapit, cordatus: unde *νουνεχέστατος*, apud Poll.

Νουνεχῶς, prudenter, cordatè, consideratè: more eorum qui mente præditi sunt. Polyb.

Νουνεχόντως, pro eodem. Isocr. in Panath.

Composita ab ἔχω, formata à nomine σχῆμα.

Ἀλλοιοσχήμων, diversam formam seu figuram habens.

Ἀσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, figura seu forma carens. Hesych. Item indecens. Herodian. lib. 5. et Plat. in ep.

Ἀσχημόνως, incompositè, indecenter, turpiter.

Ἀσχημονέω, ῶ, non decenter compositus sum, indecenter et indecorè me gero, turpiter aut incompositè ago. Plut. in apophth. Dem. in epitaph. Æschin. de falsa leg. Herodian. l. 5.

Ἀσχημοσύνη, deformitas. Plat. in symp. [de Rep. lib. 3.] Item turpitudo, indecens actio. Æschin. in Ctes.

Decomp. Ἐνασχημονέω, turpiter et indecorè aliquid ago. Luc.

Κατασχημονέω, indecorè et contumeliosè ago seu tracto.

Ὑπερασχημονεῖν, admodùm indecenter se gerere, supra modum ineptire.

Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, figura carens. Plut. de animi procreatione, apud Damasc. *ἀσχημάτιστος θεὸς*, formam non recipiens. Item qui figuras nullas in oratione, sive in verbis adhibet. Demetr. Phal.

Ἀσχήματος, ου, ὁ καὶ ἡ, figuras seu schemata non habens.

Διασχηματίζω, figuro. Luc. in Cauc.

Δυσχημάτιστος, figuratu seu effictu difficilis.

Ἐπισχηματίζω, effingo, compono.

Ἑτεροσχήμων, qui alterius seu diversæ figuræ est, figura diversus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Εὔσχημος, modestus. Plut.

[Εὐσχήμως. Eurip. Hec. 569. *Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν.*]

Εὐσχήμων, decorus, speciosus, compositus: tam de persona, quàm de re, sive animata, sive inanimata. Luc. *εὐσχήμων καὶ καλός*. Plato, *εὐσχήμων ἀπόκρισις*, speciosa responsio. Plut. in Rom. *εὐσχήμων πρόφασις*. Æschin. contra Ctes. *πρᾶγμα οὐδαμῶς εὔσχημον ἐμοὶ λέγειν*, indecorum seu inhonestum dictu. (Eurip. Med. 585.)

Εὐσχημόνως, decorè, decenter, compositè, speciosè, modestè. Aristoph. in Vesp. et Demosth. in epitaph. † Xen. Pæd. 1. 3. 7.†

Εὐσχημονέω, ῶ, honestè me contineo, decenti corporis habitu affectuque sum. Plat. l. 5. de leg.

Εὐσχημοσύνη, speciositas, decor. Xen. Pæd. 5. et Plat. in symp.

Decomp. Ἐνευσχημονέω, ῶ, decenter me gero in.

Συνευσχημονέω, una honestè me gero, unà honestè me conformo. Plut.

Κακοσχήμων, indecens, indecorus. [Plat. de leg. l. 5.]

Κακοσχημόνως, indecenter, indecorè, turpiter. Plat. de leg. l. 5.

Κατασχηματίζω, effingo, formo. Apud Plut. in Rom. *κατεσχημάτισεν αὐτὸν*, exp. vestitum sibi apparavit.

Decomp. Συγκατασχηματίζω, idem quod *συσχηματίζω*, conformo. Plut.

Μεγαλοσχήμων, magna figura constans. Theophr. 2. de caus. pl. (Æsch. Pr. 48.)

Μετασχηματίζω, transfiguro, transformo, in alium habitum traduco. Plut. de def. orac. et Philo de mundo.

Μετασχηματισμὸς, transfiguratio, in aliam figuram traductio, habitus immutatio. Plutarch. symp. 6. probl. 2. Est etiam figura grammatica.

Ὁμοιοσχήμων, qui ejusdem est figuræ: ut, *ὁμοιοσχήμονες προτάσεις* apud Aristot.

Ὁμοιοσχημονέω, ejusdem figuræ sum, eundem positum servo, eundem habitum servo. Aristot. in probl.

Παρασχηματίζω, formo, figuro.

Πολυσχήμων, multas formas habens. Strabo.

Προσχηματισμὸς, figuræ nomen apud grammaticos, quæ et paragoge dicitur, quum litera vel syllaba in fine dictionis adjicitur, ut in *λόγοισι* pro *λόγοις*.

Συσχηματίζω, configuro, conformo. Plut. in Numa, *συσχηματίζονται πρὸς τὸν ἀμύμονα βίον*, conformantur ad vitam inculpatam. Utitur et Paulus Rom. 12. et Petr. ep. 1. cap. 1.

Composita in σχετος desinentia sine præpositione.

Ἄσχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui retineri non potest seu coërceri, cujus irrevocabilis est impetus. Vel, nemini cedens. Item intolerandus. Od. β'. *μένος ἄσχετε*. Item, *μένος ἄσχετον*, apud Hesiod. † Th. 832.† vis insuperabilis. ¶ Apud Philop. in Procl. *ἄσχετος σώματος ψυχὴ*, anima à corpore abstracta. Apud Dionys. Areop. *ἄσχετος ἔκστασις*, mentis temporaria abstractio, non modò ab omnibus concretis, sed etiam à seipsa et ab homine. Item, *ἄσχετος*, habitu vacans, *ὁ μὴ ἐν σχέσει θεωρούμενος*: apud Damasc.

Ἀάσχετος, idem quod *ἄσχετος*: ut, *μένος ἀάσχετον*. At *πένθος ἀάσχετον*, luctus intolerabilis, aut valde intolerabilis: ut prius α sit *ἐπιτατικόν*.

Ἀσκεθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, illæsus, incolumis, *ἀβλαβής*. Odyss. ξ'. Dicitur et *ἀσκηθὴς*, Il. κ'. Od. ί. et λ'. *παρὰ τὸ σχέθω*. Etym. Πανασκηθὴς, omnino illæsus, salvus et incolumis. Hesych.

Decomp. Δυσάσχετος, idem quod *ἄσχετος*, intolerabilis. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. *ὀδμὴ δυσάσχετος*.

Δευτερόσχετος, secundo loco sequens, secundarius: et quasi *τοῦ δευτέρου ἐχόμενος*.

Composita remotiora.

Ἐπισχερὼ, deinceps, ordine. Theocr. idyll. 14. *ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει Λευκαίνων ὁ χρόνος.* Il. λ'. *Ἡ μένει εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης, Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηΐοιο θέρωνται, Αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ*; ubi Eustath. ait: *ἐπισχερὼ* esse *κατὰ τάξιν, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐχομένως, καὶ ἐφεξῆς, καὶ συνεχῶς*.

Ὁμωχέται θεοὶ, Hesych. earundem libationum participes, qui eodem templo, eademque ara honorantur. Thucyd. l. 4. Vide schol.

ἝΨΩ, fut. *ἑψήσω*, tanquam ab *ἑψέω*, coquo, elixo. Xen. Pæd. 8. *ἄλλῳ δὲ ἰχθὺν ἕψειν, ἄλλῳ δ' ὀπτᾶν*, alio elixare, alio assare. Athen. lib. 2. *τὰ μὲν ἕψειν, τὰ δὲ φρύγειν*.

Ἕψομαι, coquor, elixor. Epigr. l. 2. et Athen. l. 1. 8. et 9. Exponitur etiam, ferveo, ex Aristot. anim. lib. 6. *ἑψομένου ὕδατος συνίσταται ᾠὸν*, fervente aqua coquitur ovum et spissatur.

Ἑψήσασθαι signif. act. capitur etiam pro *ἑψῆσαι*. *Ἑψήσασθαι τὴν κόμην*, inficere et fucare comam seu colorare, inquit Poll. l. 2.

Ἕψημα, τὸ, coctile, quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum est. Athen. l. 4. ex Plat. polit. 2. Item peculiariter, sapa vel defrutum. Diosc. l. 6. c. 10.

Ἑψηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sapam redolens, sapam referens. Diosc.

Ἕψησις, εως, ἡ, coctio, elixatio. Plutarch. in Probl. Rom. Dicitur etiam de coctione, quæ in ventriculo fit.

Ἑψητὴς, οῦ, ὁ, coctor. Basil. in Epist.

Ἑψητήριον, ου, τὸ, olla, id in quo coquitur aut elixatur aliquid.

Ἑψητὸς, ου, ὁ, coctus, elixatus. Nicand. in Alexiph. Item pisciculus quidam, de quo Aristot. de an. Est et edulium ex pisciculis minutis seu tenuibus: ut apua, atherina, mullulo (secundum antiquos) aut sepiolis, aut cancris parvulis. Eust.

Ἑψανὸς, οῦ, ὁ, coctivus, coctilis, seu qui facilè coquitur, jurulentus, elixus. Aristot. in probl. et Diosc. l. 2. c. 129.

Ἑψάνη, idem quod *ἑψητήριον*. Hesych.

Ἑψαλέος, ου, ὁ, coctus, elixus: vel coctilis, coctivus. Nic. in Alexiph.

Ἑφθὸς, οῦ, ὁ, coctus, elixus. Xen. Pæd. 6. et Diosc. l. 2. c. 128. Dicitur apud Athen. lib. 7. *ἑφθὸν ποιεῖν*, pro *ἕψειν*, sive *ἑψῆσαι*, elixare. Apud Diosc. l. 6. c. 114. *ἑφθὸν*, est atramenti sutorii species, quod in Hispania coqui solet.

Ἑφθόω, ῶ, elixo, coquo.

Ἑφθαλέος, ου, ὁ, coctus.

Composita: ac primùm ex ἕψω.

Ἀνέψανος, ου, ὁ καὶ ἡ, incoctilis, hoc est, qui coqui nequit præ duritie. Hippocr.

Ἀνέψητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non coctus, non elixatus.

Ἀφέψω, vel *ἀφεψέω*, decoquo, discoquo, coquo. Diosc. l. 2. c. 129. Pro eodem dicitur etiam, *ἀπέψω*, apud Suid. ex Aristoph.

Ἀφέψημα, τὸ, decoctum, jus ex decoctione. Diosc. loco cit.

Ἄφεψις, decoctio, coctio. Theophr. l. 9.

Decomp. Ἐναφέψω, sive *ἐναφεψέω*, incoquo. Diosc.

Προσαφέψω, sive *προσαφεψέω*, in decoquendo adhibeo, unà decoquo.

Ἐνεψέω, incoquo, coquo. Nic. in Alexiph.

Ἐξέψω, excoquo, coquo, elixo.

Εὐέψητος, benè coctus: vel coctu sive concoctu facilis Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14.

Ἐφέψω, recoquo, insuper coquo. Athen. l. 14.

Καθέψω, sive *καθεψέω*, decoquo. Diosc. l. 6. c. 6. et 7.

Καθεψὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, decoctus, elixus. Nic. in Alex.

Decomp. Ἐγκαθεψόμενος, incoctus, qui incoquitur.

Συγκαθέψω, et *συγκαθεψέω*, simul decoquo. Diosc. l. 2. c. 129.

Μυρεψὸς, οῦ, ὁ, unguentorum coctor, qui unguenta coquit seu conficit, unguentarius. Athen. l. 1.

Μυρεψικὸς, pertinens ad unguentarios: ut, *μυρεψικὴ τέχνη*, ars coquendi conficiendique unguenta. Phil. de vita Mos. lib. 3. Item, *μυρεψικὰ φάρμακα*, Plut. symp. 4. medicamina unguentariorum. Et, *μυρεψικὸς κάλαμος*, apud Hippocr.

Προέψω, antè coquo, seu præcoquo. Athen.

Προσέψω, q. d. adcoquo, aliis additum coquo.

Πυανέψιος, ου, ὁ, in quo legumina seu fabæ coquuntur: *πυανεψία ἑορτή*. Athen. l. 9. Pro quo dicitur et, *πυανεψία* absolutè, subaudiendo *ἑορτή*. Item in plur. num. *πυανέψια*, apud Poll. et Eust. Πυανεψιὼν, mensis in quo Pyanepsia sacra Apollini fiebant coctis leguminibus, quæ *πύανα* appellantur: cui mensi respondere putatur October. Plutarch. in Theseo. et in lib. de Iside et Osiride.

Συνέψω, simul coquo. Gal. ad Glauc. et alibi.

Ὑελέψης, ου, ὁ, qui vitra coquit. Hesych.

Ὑπερέψω, valde coquo.

Χορδαψὸς, οῦ, ὁ, sive *χόρδαψος*, tumor tenuis intestini, ut videatur intestinum ad chordæ similitudinem convolutum. Aretæus l. 2. *περὶ ὀξέων παθῶν*, c. 6. derivat ab *ἕψησις*, i. *μάλθαξις*, et *χορδὴ*, quod et *ἔντερον*. Vide et in comp. ex Ἅπτω, i. tango.

Χρυσοεψητεῖον, ου, τὸ, fornax, in qua aurum coquitur seu conflatur, ac funditur: aurifusorium. Suid.

Χυτρεψὸς, qui in ollis coquit cibos. Athen.

Composita ab ἑφθός.

Ἄπεφθος χρυσὸς, aurum sæpè excoctum, ita ut obrizum fiat: ut annotat schol. Thucyd. l. 2.

Δίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, discoctus. Athen.

Δίσεφθος, bis coctus, recoctus.

Ἡμίεφθος, semicoctus, semielixus. Poll. l. 6.

Πάνεφθος, omni ex parte coctus, percoctus, probè coctus. Hesiod. † Asp. 208. de stanno.†

Περίεφθος, circumcirca elixus. Lucian.

Πολύεφθος, multùm diuque coctus.

Πυρίεφθος, igni coctus.

Πυρίεφθον, nonnulli vocant primum matrum lac: quod et *πυριέφθης*, et *πυριάτης* dicitur. Gal. lib. 3. de alim. facult. c. 16. Athen. l. 14. Poll. l. 1. c. 12.

Ε'Ω, pro diverso spiritu diversa habet significata. Igitur Ἕω, cum aspero, significat, induo. Poëticum est, et pauca ex se format tempora: Fut. ἕσω, vel ἕσσω, metri gratia. Odyss. ό. εἵματα ἕσσει κεῖνός σε, te induet. Aor. 1. med. ἑσσάμην. Od. ξ'. ἕσσαι με χλαῖναν, indue me læna: unde partic. ἑσσάμενος, indutus. Dicitur et, ἐέσσατο. Præt. pass. εἷμαι, indutus sum. Od. τ'. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι: unde partic. εἱμένος, indutus. Odyss. ό. νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι. ¶ Item colloco, statuo, idem quod ἵζω, seu καθίζω. Od. ό. πάρ δέ οἱ αὐτῷ Εἷσε Θεοκλύμενον, sedere jussit, collocavit. † Sic Hesiod. Theog. 174. εἷσε λοχῷ, in insidiis locavit.† Herodot. εἷσε ἄγων εἰς θρόνον, perductum in solium posuit. Hinc partic. ἕσας, et metri gratia ἕσσας, qui collocavit, qui sedere jussit vel fecit. Fut. med. ἕσομαι, et εἵσομαι, statuam, collocabo: unde aor. 1. εἱσάμην. Apoll. εἵσομαι ἱερὸν αἰπὺ, statuam, erigam: aut dedicabo. Plut. in Themist. εἱσάμενος ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Præt. pass. εἷμαι, collocor, statuor, collocatus sum. Luc. εἵαται τὰ ἕδη, statutæ et erectæ sunt ædiculæ seu delubra. Ionicè pro εἷνται. ¶ Item mitto. In qua signif. ἕω est inusitat. ex quo factum est ἱέω: unde ἵημι, per reduplicationem impropriam. At præt. ἧκα, at poëticè ἕηκα, est in usu, præsertim in comp. ἀφέηκα, ξυνέηκα, προέηκα, &c. (Ἕω, pro exprimo. οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων στηθέων ἥσειν ἄλγος ἐπάξιον. Æsch. S. c. Th. 871.)

Ἔω, (cum tenui) sum. In qua tamen significatione ἔω non est in usu, sed pro eo dicitur εἰμί. ¶ Item, eo. Et sæpè, ibo. Est etiam venio. In hac autem signif. ἔω non est in usu, sed pro eo dicitur εἶμι, quod ab ἔω derivatum est, et tempora quædam mutuatur. Fut. εἴσομαι, ibo vel veniam. Præt. med. εἶα, et Ionica dialysi ac mutatione ε in η, ἤϊα. Od. γ'. αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας Ἤϊα. Herodot. ἤϊε ἐς λόγους ἐκείνῳ, eum convenit. Plat. in apol. Socr. ἐντεῦθεν ἐπὶ ἄλλον ἤϊα. Cætera pete ex grammaticis. ¶ Ἐῶ circumflexum vide in Ἐάω.

Derivata ab ἕω, (cum aspero) i. induo.

Εἷμα, ατος, τὸ, (poët.) indumentum, vestimentum seu vestis. Hom. Il. γ'. Od. ή. ζ'. θ'. et Plut. in probl. Rom. (Soph. Œdip. Tyr. 1292. Æschyl. Ag. 1392.) Ἕμμα Æol. pro eodem. ut Hesych. tradit.

Ἱμάτιον, ου, τὸ, vestis. Plut. in Bruto, ἱμάτιον ἀνδρεῖον. Xen. Pæd. 8. ὄρφνινα ἱμάτια. Item pallium, quod supra tunicam induitur, apud Demosth. Et pro toga Romana, apud Plut. in probl. Rom. et in Coriol. Accipitur et pro stragulo, seu veste stragula. Matth. c. 9. et apud Athen. lib. 11. Ponitur et pro tegmine capitis: ut apud Plut. in Pompeio et alibi. Metaphoricè ἱμάτια πόλεως, dicuntur muri seu mœnia. Eustath.

Θοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, Atticè. Aristoph. in Nub. † 497.† et apud Dem.

Ἱματίζω, F. ίσω, vestio. Marc. 5.

Ἱματισμὸς, οῦ, ὁ, vestitus et cultus, vestiarium. Luc. c. 7. et apud Polyb. et Plut. in Alex.

Ἱματίδιον, ου, τὸ, diminut. q. d. vesticula, palliolum. Poll. ex Lysia. Pro eodem dicitur, θοιματίδιον, Atticè. Aristoph. in Pluto. [986. cui Exemplo addatur, Lysistr. 402. Schol. Bisct. Θοιμάτιον Ἀττικῶς, ὅπερ κοινῶς, τὸ ἱμάτιον καλεῖται. ἐντεῦθεν δὲ τὸ ὑποκοριστικὸν θοιματίδιον, τὸ ἱματίδιον.]

Ἱματιδάριον, idem, q. d. vestimentulum, apud Aristoph. in Babyl.

Ἀφιματόω, ῶ, (comp.) veste seu vestimentis spolio, veste exuo. Suid.

Ἐσθὴς, ῆτος, ἡ, vestis: idem quod εἷμα et ἱμάτιον. (Æsch. Suppl. 245.) Xen. in sympos. ἐσθὴς ἄλλη μὲν γυναικὶ, ἄλλη δὲ ἀνδρὶ καλή. † et Pæd. l. 4. p. 109. 8.†

Ἔσθος, εος, τὸ, pro eodem, apud Poëtas: ut Il. ώ.

Ἠσθημένος, (particip. tanquam ab ἐσθέομαι) vestitus. Herodot. ἠσθημένος ἐσθῆτα Μηδικὴν, veste Medica indutus. Utitur et Athen. l. 13. Synes. ep. 154. et Philostr.

Ἔσθημα, τὸ, vestimentum. (Æsch. Pers. 850.) Soph. in Elect. et Poll. l. 7. c. 13.

Ἔσθησις, εος, ἡ, vestitus.

Ὑπενδυτὴς, (comp.) vestis quæ est subtus, interula, subucula, χιτών. Hes.

Ἑανὸς, οῦ, ὁ, induta pulcher. Il. έ. et θ'. Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Ponitur et substantivè pro ἑανὸς πέπλος, seu pro εἷμαι et ἱμάτιον, quum ei epithetum aliquod adjungitur: ut Iliad. φ'. Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. Iliad. ψ'. Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, peplo tenui et subtili, i. linteo. Rursum ἑανὸς adject. de cassitero etiam seu stanno dicitur, estque, fusilis, ut annotat Eustath. quasi ῥεανὸς, significans εὔρυτος καὶ ῥᾳδίως χυτός. apud Dioscor. verò ἑανὸς legi dicitur pro mollis et delicatus. Pro eodem dicitur et εἱανὸς, per epenthesin τοῦ ι.

Εἴνω et εἰνύω, idem quod ἕω, i. καλύπτω: unde compos. καταείνυον. apud Hom. Il. ψ'.

Ἕννυμι, idem quod ἕω, induo, et ab eo formatum: ut τίννυμι à τίω, itidemque Poët. sed usitatior est vox pass. ut Od. ξ'. ἐνθάδ' ἕννυσθαι. Et Od. ί. Χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς.

Composita ex ἕω seu ἕννυμι et derivatis: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιέννυμι, sive ἀμφιεννύω, circuminduo, induo. Plut. in Pericle, τοὺς πρεσβυτέρους ἀμφιεννύων. Xen. † Pæd. 1. 3. 14.† τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ.

Ἀμφιέννυμαι, induor. Præt. ἠμφίεσμαι, unde partic. ἠμφιεσμένος, indutus: pro quo dicitur et ἀμφιειμένος, cum accusat. Sumitur etiam in voce media pro ἀμφιέννυμι, induo: ut Xen. Pæd. 8. ἀμφιέννυνται πλείω ἢ δύνανται φέρειν. Herodian. lib. 1. ἀμφιέννυτό τε ἁλουργεῖς καὶ χρυσοϋφεῖς ἐσθῆτας, purpureas sibi atque aureas vestes circumdabat. Naz. ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, incorruptam naturam induens. † Ἀμφιέννυμαι med. fut. ἀμφιέσομαι, me vestiam. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. d.†

Ἀμφίεμαι, dicitur etiam pro ἀμφιέννυμαι: unde ἀμφιέσθαι, apud Poll. l. 1.

Ἀμφίεσμα, τὸ, indumentum. Plat. de rep. 2.

Ἀμφιεστρὶς, ίδος, ἡ, penula, amiculum dormitorium vel stragulum, Poll. l. 7.

Ἀμφιάζω, circumvestio. Alex. Aphrod.

Ἀμφιάζομαι, pro eodem ἀμφιέννυμαι.

Ἀμφίασμα, τὸ, idem quod ἀμφίεσμα.

Ἀμφίασις, εως, ἡ, amictus, apud Areop. Sic et Job. 22.

Ἀμφίον, indumentum, amictus. Hesych. ex Soph. Momo.

Ἀμφίσκω, etiam dicitur pro ἀμφιέννυμαι: unde ἀμφίσκοντες, ἐνδυόμενοι.

Decomp. Ἀπαμφιέννυμι, ἀπαμφιάζω, et ἀπαμφίσκω, idem quod ἀφιματόω, vestimenta detraho, exuo, nudo, spolio. Suid. et Hesych.

Ἐπαμφιέννυμι, superinduo.

Ἐπαμφίσκω, idem.

Ἐπαμφιάζομαι, superinduor. Basil. in Hexaëm.

Μεταμφιέννυμαι, vestibus exutum aliis induo: vel vestem muto, permuto. Luc. τὴν πορφυρίδα μεταμφιέσομαι, relicto pallio philosophico purpuram induar. Sic et Herodian. et Athen. lib. 12.

Μεταμφιάζομαι, idem. Athen.

Μεταμφίσκω, idem quod μεταμφιέννυμι.

Ἀντιμεταμφιάσασθαι, contra seu loco alterius induere: apud Athen. lib. 8.

Περιαμφιέννυμι, sive περιαμφιεννύω, circumvestio. [Plat. Tim. κύκλῳ περιημφιέννυ τὴν κεφαλήν.]

Προσαμφιάομαι, insuper induo me, apud Suid. [Aristoph. Equit. 886. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν Προσαμφιῶ τοδί, Schol. Πρὸς οἷς ἔχει ἐνδύσω. Vide Not. Cl. Casaub.]

Ἀποέννυμι, exuo, spolio. Hesych.

Ἐξέννυμι, exuo.

Ἐπιέννυμι, induo. Od. ψ'. Χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς, nos ei lænam induimus. Greg. Τέρπονται κακίῃ ἀχλὺν ἐφεσσάμενοι, nebula circundati et obtenebrati. † ἐπιέννυμαι γῆν opp. τῷ ζῆν. Xen. Pæd. 6. p. 169. e.†

Ἐπιειμένος, indutus. quod metaphoricè quoque capitur: ut Iliad. ά. ἀναιδείην ἐπιειμένε, impudentiam indute.

Ἐφέννυμι, induo, ἐπιέννυμι. Oppian. 4. Hal.

Ἐφεστρὶς, ίδος, ἡ, sagum, amiculum, chlamys. Plut. Quidam dicunt thoraci superindui. Suidæ est vestimentum Romanum. Exp. et cilicium. Ponitur et pro quovis vestimento, apud Herodian. l. 4. Ab Athenæo adjectivè usurpatur lib. 5. χλαμύδα δὲ ἐφεστρίδα περιβεβλημένος πολυτελῆ.

Καταέννυμι, sive καταεννύω, induo, convestio. Il. ψ'. Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον.

Καταειμένος, sive κατειμένος, indutus, vestitus. Od. ύ. ὄρος καταειμένον ὕλῃ. Dicitur et, καταεινύω, pro eodem.

Περιέννυμι, circuminduo, circumvestio. Il. σ'. Περιειμένος, et περιεσμένος, circumindutus. Esaiæ 37.

Composita ex εἷμα.

Ἀβροείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui delicatis ac mollibus, necnon splendidis induitur vestimentis. Etym.

Ἀνείμων, nullis indutus vestimentis, investis, nudus. Il. γ'. Item pro καχείμων, seu κακοείμων, malè vestitus.

Δυσείμων, malè indutus seu vestitus: pannosus: sordidè vestitus. Greg.

Δυσειμονία, ἡ, malus et sordidus vestitus.

Δυσειματέω, ῶ, malo seu sordido vestitu utor.

[Δυσείματος. Eurip. Elect. 1107. Σὺ δ' ὧδ' ἄλουτος καὶ δυσείματος χρόα Λεχὼ, νεογνῶν ἐκ τοκῶν πεπαυμένη;]

Εὐείμων, benè et eleganter vestitus. Themist. (Æsch. Pers. 181.)

Εὐείματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Εὐειματέω, ῶ, benè et eleganter sum indutus, Aristot. in Rhet.

Κακοείμων, malè indutus, pannosus: idem quod δυσείμων. [Hom. Odyss. Σ. 41. Ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοείμονας ἠγερέθοντο. Schol. Κακὰ ἱμάτια περιβεβλημένους.] Dicitur et, καχείμων, pro eodem.

Κακοειμονία, malus vestitus, vestitus sordidus, et q. d. pannositas: idem quod δυσειμονία.

Κροκοείμων, indutus croceis.

Λαμπρείμων, qui splendidè induitur seu vestitur, splendidè indutus et cultus. Hippocr. in ep. Pro eodem dicitur et λαμπροείμων.

Λευχείμων, qui albis vestimentis indutus est.

Λευχειμονέω, ῶ, albis induor. Herodian. l. 8.

Μελανείμων, qui atris indutus est vestimentis, pullatus: qualis lugentium est vestitus. Luc. de calum. (ἐφόδοις μελανείμοσι. Æsch. Eum. 372.)

Μελανειμονέω, ῶ, pullis seu atris vestibus indutus sum.

Μελανονεκυοείμων, atris et funebribus indutus vestibus. (Aristoph. R. 1373. ex Eurip.)

Μονοείμων, qui una et simplici indutus est veste.

Ποικιλείμων, variegatus, multicolor, vario amictu: ut, ποικιλείμων νὺξ, apud Æschyl. [Prom. 24.]

Composita ex ἑανός.

Εὐέανος, pulchrè vestitus.

Οἰέανος, unam solùm vestem habens: ab οἶος, i. solus. Apoll. Rhod.

Derivata ex ἕω, i. statuo, colloco.

Ἐσσὴν, rex. Etym. ex Callim. Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλιν θέσαν. Idem annotat Ephesiorum dialecto ita dici τὸν βασιλέα. metaphora ab apum rege, qui propriè ἐσσὴν dictus sit: παρὰ τὸ ἕσαι καὶ ἱδρύσαι, unde et ἑσμὸς, seu ἐσμός: de quo tamen vide in ἕω, mitto.

Ἑσμὸς, vide in Ἕω, mitto.

Ἐφέσσαι, (comp.) statuere, locare. Odyss. ν'. Τούς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, Pyli sistere. Et voce media, Odyss. ό. Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, navi impone.

Derivata ex ἕω, mitto.

Ἱέω, mitto, immitto, emitto. Iliad. ά. Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων, eis secundum ventum mittebat Apollo. Aristoph. in Vesp. ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους. Maximè verò usitata est hæc tertia persona præt. imperf. in comp. ἀνίει ἀφίει, προΐει, et cæteris, tanquam à them. ἀνιέω, ἀφιέω, προϊέω, &c. Sed aliæ personæ aliáve tempora non sunt in usu.

Ἵημι, idem quod ἱέω, et ab eo factum, ut, ἵημι φωνὴν, apud Plat. emitto vocem. † Sic ὄσσαν. Hes. Th. 10. et 65. διὰ στόμα. addit et γλῶσσαν Soph. El. 598.† Thucyd. l. 3. Δωρίδα τε γλῶσσαν ἱέντας. (Inde Partic. ἱεὶς, vibrans, jaculans. Soph. Aj. 154. V. Æschyl. Pers. 945. Eurip. Med. 1178. 1189. Phœniss. 215. 288. Il. ς'. Cat. N. 281. Aristoph R. 133. φωνὴν ἥσομεν. Æsch. Ch. 561.)

Ἵεμαι, (relicta signif. act. voc.) cupio, desidero. (Eurip. Phœniss. 146. Soph. Tr. 523. Philostr. l. 3. c. 7.) Interdum cum genit. ut, νίκης ἵεσθαι, et νίκης ἱεμένων, Il. ψ'. † Sic Hesiod. Asp. 23.† Sæpiùs cum infin. ut Il. ϑ'. βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός. In hac signif. frequentissimum est in prosa compositum ἐφίεμαι: de quo vide in comp. ¶ At Ἴεμαι, cum tenui, vide in ἴω, i. eo.

Ἕσις, εως, ἡ, cupiditas, desiderium, apud Plat. in Cratylo.

Ἰότης, ητος, ἡ, voluntas, consilium. Iliad. τ'. θεῶν ἰότητι δαμάσθη. Sic Od. ξ'. π'. et alibi. Od. λ'. κακῆς ἰότητι γυναικὸς, consilio et instinctu improbæ mulieris.

Ἧμα, τὸ, telum, missile, jaculum. Il. ψ'. δυνάμει τε καὶ ἥμασ' ἄριστος, jaculis præstantissimus.

Ἥμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, jaculator, emittendorum telorum peritus. Il. ψ'.

Ἡμοσύνη, ἡ, jaculatio, seu jaculandi peritia. Hesych.

Εὐημονία, (comp.) peritia jaculandi.

Ἑσμὸς, οῦ, ὁ, examen, i. apum congregatio, apum agmen. Xen. in Hell. περιεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥσπερ ὑπὸ ἑσμοῦ μελιττῶν ὁ ἡγεμών. Aristot. de hist. anim. l. 9. c. 40. οἱ δὲ βασιλεῖς οὐ πέτονται ἔξω, ἐὰν μὴ μετὰ ὅλου τοῦ ἑσμοῦ. Capitur et pro quavis multitudine congregata: unde apud Areop. de equorum grege dicitur. Item, μαρτυρίων ἑσμὸς, i. copia, apud Greg. Et apud Synes. ἑσμὸς ἀγαθῶν. Dictum autem volunt. παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι, vel παρὰ τὸ ἕσαι καὶ ἱδρύσαι.

Ἀφεσμὸς, οῦ, ὁ, (comp.) idem quod ἑσμός. Aristot. loco cit. Item, ἄφεσις, pro eodem.

Ἕστωρ, ορος, ὁ, clavus temonis, i. clavus ille seu paxillus, qui per jugum in temonem defigitur, et circa quem subjugia lora volvuntur. Il. ώ. ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. Utitur et Plut. in Alex. Etym. deducit παρὰ τὸ ἕω, ἕσω, ὁ ἐνιέμενος.

Ἥϊος, modò est Apollinis epith. quoniam jaculorum mittendorum peritus est, (παρὰ τὸ ἱέναι) modò Bacchi epithet. qui et εὔϊος, παρὰ τὸ ἵεσθαι. (Eurip. Phœniss. 998, 9.)

Composita. Vide annotationem huc pertinentem in præcedente ἱέω.

Ἀνίημι, emitto, submitto. Hesiod. † Th. 157.† ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε. Pausan. in Bœot. ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀνεῖναι τὴν γῆν. Aristot. de mundo, τὰ χλιαρὰ τῶν ναμάτων ἀνιᾶσι. † ἂψ ἀνέηκε γόνον, sobolem rursus emisit, quam nempe comederat. Hesiod. Th. 495. i. e. evomuit. ὄρη ἀνιᾶσι φρύγανα, montes submittunt, suppeditant. Xen. Pæd.

l. 5. p. 122. a.† ¶ Item, dimitto. Exp. et manu emitto: ut, ἀνίημι τὸν κύνα. Item libero, liberum reddo: ἀνίημι τὸν ἐνεχόμενον, libero, i. acceptum fero debitum. ἀνιέναι τὰ χρέα, Plutarch. in Sol. remittere debita. Item relinquo. Plut. in Publ. ἀνέντες ἀργὸν τὸ χωρίον τῷ Θεῷ. et Theophrast. τὰς ἀρούρας ἀνιᾶσιν ἀσπόρους ἐπὶ δύο ἔτη. ¶ Item remitto, relaxo: ut, ἀνιέναι τὴν ψυχὴν, et ἀνιέναι τὸ πρόσωπον. † ἄσκησιν, exercitationem remittere. Xen. Pæd, p. 198. c.† Item remitto, condono. Dem. contra Mid. τῇ φύσει ἀνεῖναί τι τῆς ὀργῆς καὶ τῇ τύχῃ. Item remitto, i. remissum et languidum reddo, solvo. Xen. Pæd. 7. καὶ τὰ σώματά γε αὐτὰ εὖ ἔχοντα, ὁπόταν τις αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, πονηρῶς πάλιν ἔχει. Exponitur etiam, licentiam permitto, ut herus nimiùm servis indulgens. † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. b.† Aristot. Œcon. 1. ὁμιλίᾳ δὲ πρὸς δούλους μήτε ὑβρίζειν, μήτε ἀνιέναι. Ponitur et neutraliter pro ῥᾳθυμῶ, ut vult schol. Thucyd. lib. 1. in ep. regis Persarum ad Paus. Item remitto impetum, ut canes in vestigiis non hærentes, sed lassescentes et vestigationem deserentes. Xen. διώκουσι δὲ αἱ μὲν ἀρχόμεναι σφόδρα, διὰ δὲ μαλακίαν ἀνιᾶσι. Usurpatur et pro, desisto, intermitto. Cum partic. Eurip. οὐκ ἀνίεμεν πέτρους βάλλοντες. Cum gen. Thucyd. ἀνεῖσαν τῆς φιλονεικίας. Sic, ἀνιέναι τοῦ προσεύχεσθαι, desistere à precatione. Interdum dicitur absolutè, οὐδὲν ἀνιέναι, ut apud Xen. Hell. 2. et Pæd. 1. ¶ Item laxo, relaxo, laxando refero, aperio. Il. φ'. ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. Item laxando mollius reddo. Diosc. lib. 3. ἀνίησι μαστοὺς χονδριοῦντας. Item solvo, dissolvo vinctum. Thucyd. lib. 3. τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους. Item solvo, id est, liquefacio, eo modo quo nix dicitur solvi, id est, liquefieri. Gal. ad Glauc. 2. ἀνιέναι χρὴ γλυκεῖ τὸ φάρμακον. ¶ Interdum contrà signif. παρορμῶ, stimulo, urgeo, et acuo. Iliad. ί. Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔ τινα οἶδε θέμιστα, metaph. à venatoribus, qui è vinculis canes ducunt, et quum occasio adest, emittunt et in feras incitant. Aristot. pol. 8. οἱ δὲ λίαν εἰς ταῦτα ἀνέντες τοὺς παῖδας. Et cum infinit. Il. μ'. Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε Τεῖχος ἐπαΐξαι. (V. Æsch. Pers. 651. Ch. 487. cum Gen. Eurip. Med. 458. id. Phœniss. 902. 1395. 1446. Aristoph. R. 712. 1510. Soph. Tr. 780. Œdip. Tyr. 278. 1202. 1419.)

Ἀνίεμαι, pro act. ἀνίημι. Aristot. de mirac. audit καὶ τοὺς καρποὺς αὐτοῖς τὴν γῆν πολλαπλασίους ἀνίεσθαι τῶν καταβαλλομένων, i. submittere, vel reddere. Il. χ'. Κόλπον ἀνιεμένη, exp. nudans, sive denudans. Item pass. solvor, liquefio. Gal. et Diosc. Budæus ait, ἀνειμένον, dici etiam dissolutum, et nullis finibus terminatum: ut apud Eurip. in Oreste, ὁ νόμος ἀνεῖται. Item permittor, concedor. Aristot. in polit. τὰς τιμὰς τοῖς ἐπιεικεστάτοις ἀνεῖσθαι. Item dicor, consecror. Paus. ἐκεῖ δὲ βωμὸς ἀνεῖται Ἀπόλλωνι. Item, ἀνεῖσθαι dicitur quod omnibus expositum est et obvium, nulli privatim mancipatum. Basil. πᾶσιν ὁμοίως ἀνεῖται τὸ ὠφέλιμον τῆς σοφίας. Item neutraliter, dissolutè vivo, vel disolutè me gero, licenter ago, deliciis et luxu solvor, laxu diffluo. Aristot. pol. 2. ἀνειμένοι γὰρ ὑβρίζουσι. Item immittor. Isocr. in Helen. τόν τε ταῦρον τὸν ἀνεθέντα ὑπὸ Ποσειδῶνος. † Ἀνεῖται ἐνθάδε ἅπας κίνδυνος σοφίας. Aristoph. Nub. 953. ubi Scholiast. κεῖται, δέδοται. In pass. liberum fieri. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. b.† (Σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν — ῥίζωμα ἀνεῖται, originem trahit ab. Æsch. S. c. Th. 418. Eurip. Phœniss. 909.)

Ἀνειμένος, partic. relaxatus, solutus, dimissus, ut, ἀνειμένος τῆς λειτουργίας, solutus functione. Item relictus, omnibus expositus et obvius, nulli privatim mancipatus: unde ἀνειμένη γῆ, terra inculta, vel alicui Deo consecrata, ut et, ἀνειμένον ἄλσος. Item laxatus, reseratus, apertus: ut, ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν. Item solutus, effusus: ut, τὸ εἰς ἀδικίαν ἀνειμένον, apud Plut. Item remissus, languidus, minimè acris, vel minimè vehemens: ut, ἀνειμένος βίος. Item licenter vivens, solutè ac liberè quidlibet dicens et faciens. Sophocl.

Ἀνειμένως, remissè, languidè, ignavè, solutè, dissolutè, effusè, licenter. Xen. Pæd. 4. ἀνειμένως καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν, cum omni licentia potabant, et tumultuabantur. Et in bonam partem, liberè, ingenuè. Isocr. de pace.

Ἄνεσις, εως, ἡ, liquefactio. Diosc. l. 4. Item remissio, relaxatio. cui in propriâ significatione opponitur ἐπίτασις, apud Plat. de republ. l. 1. in metaphorica autem σπουδὴ, apud eundem de leg. Accipitur et pro quavis intermissione, per quam datur quies et remissio ab aliqua actione. Item pro quiete ipsa et feriatione à rebus seriis. Item mollities, quæ est animi velut infractio remissioque et dissolutio. Item voluptas, voluptuarium vitæ genus. Chrysost. Item remissio, condonatio: ut apud Plutarch. in Publ. ἄνεσις τῶν χρεῶν, æris alieni remissio. Sic, ἄνεσις τῶν ἁμαρτημάτων. Item licentia et immodica libertas. Plat. de leg. lib. 1. Aristot. pol. 2.

Ἄνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, laxus. Greg. ὀσφὺς δὲ τοῖς μὲν ἀλόγοις ἄνετος ἔστω καὶ ἄδετος. Item patens, omnibus apertus et expertus: ut, ἄνετος ὁ θεῖος ναὸς, apud Theodoret. Item remissus, dissolutus et licentiùs habitus, solutus omni imperio: ut, ἄνετος ἐξουσία τῶν στρατιωτῶν, Herodian. Item, ἄνετος γῆ, terra cuipiam Deo dicata.

Ἀνέτως, adverb. solutè, laxè. Item remissè. Item licenter.

Ἀνετικὸς, οῦ, ὁ, remissivus, remissionem indicans: cui opp. ἐπιτατικός: ut, ἀνετικὰ ἐπιῤῥήματα, apud gramm.

Ἀνέδην, licenter, impunè, et nullo prohibente, ac q. d. laxatis plenis habenis. Arrian. Exponitur etiam, promiscuè, nullo discrimine. Item largiter, ad satietatem usque, seu apertè, apud Dem. πομπείας τῆς ἀνέδην οὑτωσὶ γεγενημένης.

Decomp. Ἀνάνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, remissionis expers, qui non remittitur. Porphyr.

Ἐξανίημι, emitto, remitto, libero, dimitto. Hippocrat. de nat. hom. ἐξανίεσθαι πόνων, exolvi et liberari laboribus. Ibidem, τά τε ψύχεα ἐξανίει, remittit, dissolvitur. [Pind. Pyth. Δ. 174. καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς ἐξανῆκεν γαστρός; Eurip. Phœn. 674. Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ Πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων Ὅρων χθονός, &c. Bacch. 761. Κεῖναι δὲ θύρσους ἐξανιεῖσαι χερῶν, Ἐτραυμάτιζον, &c. Soph. Philoct. 724. ἐξανίῃ. Schol. Ἐξανίησιν. ἐκδίδωσι. Œd. Col. 1439. Apoll. Rhod. Arg. iv. 292. εἰ ἔτεον δὴ Ὑμετέρης γαίης Ἀχελώϊος ἐξανίησιν. Simplex Verbum Ἵημι, vel significat Eo, vel Mitto. Vide Nouv. Meth. Gr. pag. 281. 282.]

Ἐπανίημι, remitto, laxo. Luc. καὶ μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, paulùm remissis superciliis, frontisque severitate laxata. Plut. in Luc. ἐπανέντες τοῖς νέοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς, remittentes laxantesque. Item remitto et condono. Hermog.

Εὐάνετος, remissu facilis. Item dissolutu et dilutu facilis, facilè liquescens. Dioscor. l. 5. c. 152.

Συνανίημι, simul solvo, simul resolvo. Dioscor. l. 5.

Ὑπανίημι, remitto seu intermitto.

Ὑπανειμένως, remissè.

Αὐτοέντης, idem quod αὐθέντης, (de quo vide suo loco) qui sua manu perimit, qui sua ipsius manu cædem infert, i. interfector, percussor: ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος. Item qui ipse sibi manus infert: ὁ δι' αὐτοῦ ἱεὶς τὸ ξίφος. Soph. in Œdip. Tyr. † 106.† τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας. † at ibi est, qui suâ manu alium occidit.†

Αὐτοεντεὶ, adverb. suis ipsius manibus, propria manu, seu sibi ipsi illatis manibus: ut cum Dion. Cocceius dicit ἀνάγκην οἱ προσήγαγεν αὐτοεντεὶ ἀπολέσθαι, coëgit reum ut sibi manus inferret.

Ἀφίημι, dimitto. Iliad. β'. Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω. † cum ἐπί. Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Et Il. φ'. Ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν. † λείαν, prædam dimittere. Xen. Pæd. 1. 4. 9.† Plut. in lib. de garr. ὥσπερ οἱ παῖδες τὸ κρύσταλλον οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφεῖναι θέλουσι, pueri glaciem, neque retinere, neque dimittere è manibus volunt. Apud eundem, ἀφίημι τὴν γυναῖκα, dimitto uxorem, i. repudio. Apud Luc. in Demon. νῦν γάρ σοι ἀφίημι αὐτόν. Sic in illo Agesilai Epistolio, Νικίαν εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. Interdum exp. absolvo, libero: ut, ἀφεῖναί τινα τοῦ ἐγκλήματος, vel τῆς αἰτίας, apud Plutarch. in Ant. Dicitur item, ἀφίημί σε τοῦ χρέους, à Phal. libero te debito, vel remitto tibi debitum. † Aristoph. Nub. 1137.† Interdum ἀφίημι est libero debitorem per acceptilationem, acceptum fero, ut docet Bud. ex Liban. ¶ Item emitto, missum facio. Dem. pro cor. πάντα τἄλλ' ἀφεὶς καὶ παριδὼν ἐπέραινεν ἐφ' οἷς ἐμισθώθη. † omittere. ἀφεὶς ὃ ἔμελλε ποιεῖν. Xen. Pæd. l. 4. p. 88. a. emittere βέλη, tela. l. 3. p. 86. a. ἵππους sc. ad cursum. p. 216. d. ἀφιέναι πάλτα. 1. 5. 9.† ¶ Item permitto, sino. Xen. Pæd. 1. ἀφεῖσαι παιδεύειν ὅπως τις ἐθέλοι τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας. Exponitur etiam concedo, Dem. Philip. 2. ὅτ' Ἀνθεμοῦντα μὲν αὐτοῖς ἠφίει. ¶ Item emitto. Aristoph. in Ran. θαῤῥῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει. Dem. οἵας ἠφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος, quales voces Philippus emittebat. ¶ Item transmitto, ut Plin. vertit, apud Aristot. Expon. etiam manu mitto, apud Æsch. ἀφίεσαν τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας. ¶ Item projicio, jacio. Plut. ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς ποταμόν. (παραιτήσῃ πατρὸς Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδε. Eurip. Med. 1157. Soph. Œdip. Tyr. 727. 880. Il. γ'. 317. Aristoph. R. 1037.)

Decomp. Συναφίημι, simul emitto, vel etiam emitto. Plut.

Ἀφίεμαι, dimittor. Item absolvor, liberor: ut, ἀφεθεὶς τῶν ἐγκλημάτων. Plut. Item omittor, missus fio: ut Aristot. Eth. 9. cap. 4. ἀφιέσθω ἐπὶ τοῦ παρόντος. Item activa signif. omitto, cum gen. ut apud Thucyd. lib. 3. τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφίεσθαι, omittere salutem reip. i. curam de salute reip. Sic et in partic. ut Luc. τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων. † Sic et Xen. Pæd. l. 2. p. 42. c.† Et Demosth. ἀφειμένος τῶν τόκων, qui missas fecit usuras. Item permittitur mihi. Et ἀφεῖμαι, permissum est mihi, apud Platonem. (Eurip. Med. 1003. Æsch. Ag. 422. Eurip. Phœniss. 1334. Soph. Œdip. Tyr. 1541. Aristoph. R. 131.)

Ἄφεμα, τὸ, id ipsum quod dimittitur.

Ἄφεσις, dimissio. Dem. pro cor. Item peculiariter pro dimissione equorum in cursu stadii. Item dimissio, seu missio in colonias. Item dimissio debiti vel offensæ. Item dimissio uxoris, et repudium. Plut.

Ἀφέσιος Ζεὺς, dimissor seu liberator. Etym. ex Arrian. lib. 2. Bith.

Ἄφετος, ου, ὁ καὶ ἡ, dimissus, liber. (Æsch. Pr. 667.) Item sacer. Item expositus, pro derelicto habitus, apud Chrysost. Item rejectaneus, apud Diosc. Item absolutus, apud Greg.

Ἀφετὴρ, ῆρος, ὁ, dimissor.

Ἀφετήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mittere seu dimittere potest, missorius seu emissorius: ut, ἀφετήρια ὄργανα, instrumenta ad oppugnandas urbes, i. comparata ad emittenda tormenta, apud Suid.

Ἀφετηρία, ἡ, (sub. γραμμὴ, aut θύρα, aut tale aliquid) carceres, unde equi cursu certaturi dimittuntur. Aristoph. in eq. ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, à carceribus usque ad metam. Ponitur etiam pro principio ineundæ viæ et profectionis: et generaliter pro quovis principio. Synes. ep. 4.

Ἀφέτης, ου, ὁ, emissor. Vide Cæl. Rhod. l. 21. c. 5. Item manu missus, è servitute dimissus, libertus. Athen. l. 6.

Ἀφετικὸς, οῦ, ὁ, emissorius. Cæl. loco citato.

Ἀφήτωρ, ορος, ὁ, emissor. Sic dicebatur Apollo ab edendis oraculis, teste Cælio Rhodig. Iliad. ί. Ἀφητόριος, qui Apollinis ἀφήτορος est, ut aphetoriæ apes. Ἀφητορεία, ἡ, vaticinatio. Hesych.

Ἀφετίνδα, nomen lusus, apud Poll. lib. 9. dicti παρὰ τὸ ἀφιέναι, ut idem docet.

Decomp. Ἀνταφίημι, vicissim dimitto, aut emitto. Eurip. [Iph. in Aul. 477. Ἐγώ σ' ἀπ' ὄσσων ἐκβαλόντ' ἰδὼν δάκρυ, Ὤικτειρα, καὐτὸς ἀνταφῆκά σοι πάλιν, &c.]

Διαφίημι, dimitto. Xen. Hell. 4. οὕτω διαφῆκε τὸ στράτευμα.

Διαφειμένος, dimissus, apud Phil. in vita Mos.

Εἰσαφίημι, jacio intrò, seu projicio, aut etiam jaculor intrò. † intromittere (aliquem.) Xen. Pæd. l. 4. p. 105. c.†

Ἐναφίημι, immitto ex me in alium. Aristot. hist. an. l. 5.

Ἐξαφίημι, demitto vel omitto. [Aristot. de Hist. Animal. οὗτοι (sc. marini pisces) οὐκ ἐξαφιᾶσιν οὐδέποτε ἅμα πᾶν, οὔτε αἱ θήλειαι τὸ ᾠὸν, οὔτε οἱ ἄῤῥενες τὸν θορὸν, &c. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 12. §. 12. καὶ γὰρ ἐξαφιέναι τὸ ἕτερον δυνατὸν τῷ ἐπισταμένῳ, &c.] (Soph. Tr. 72.)

Ἐπαφίημι, dimitto super aliquem. Plut. in Apophth. Luc. ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδα, demisit in eum tegulam. † ἐπαφεῖναι πάλτα, tragulas ejaculari. Xen. Pæd. l. 4. p. 88. a.† Item demitto in, Synes. epist. 4. ὥσπερ ἐκ μετανοίας ἐπαφίησι τῷ πελάγει, se demittit in mare. Item immitto. Synes. ἐντεῦθεν ἀποστρέψας τὴν ναῦν ἐπαφίησι τῷ πελάγει, immittit pelago, seu versus altum mare. Item immitto ad irritandum aliquem, seu irrito et incito, ut emissis in feram canibus, apud Greg. Item immitto et suborno, submittoque, ut, ἀνίημι. Paus. Item admitto. Theophr. de hist. plant. lib. 4. cap. 7.

Decomp. Ἀντεπαφίημι, vicissim vel contra immitto. Luc. in Antiocho.

Προσεπαφίημι, præmitto ad incitandum seu irritandum. Lucian.

Ἰαφέτης, ου, ὁ, qui sagittas emittit, sagittarius.

Ἱππάφεσις, carceres, unde dimittuntur equi ad currendum stadium. idem quod ἀφετηρία. Polyb. apud Suid.

Παραφίημι, transmitto, vel dimitto. Aristot. eth. 8.

Διΐημι, transmitto. Xen. καὶ διῆκε τὸ στράτευμα διὰ τῆς χώρας. Aristot. διΐησι πλείω ὑγρότητα. Item trajicio, transadigo. Apud Plut. ξυστὸν διῆκε τῶν πλευρῶν, conto trajecit costas, vel transegit contum per costas, aut immisit per medias costas. Item dimitto, unde διειμένος, dimissus. Διεὶς, dimittens. item perfundens, à δίημι, perfundo. (Eurip. Phœniss. 1052. 1355.)

Δίεσις, εως, ἡ, transmissio. Item divisio, separatio. Suid. Est etiam apud musicos prima tonorum differentia, quæ sensu percipi potest. apud Aristot. Vide et Vitru. lib. 5. cap. 4. Marc. in somn. Scip. Boëth. l. 27. Item perfusio. vide δίημι in διαίνω.

Εἰσίημι, intromitto. Xen. διὰ ταῦτ' οὖν τοὺς πολεμίους ἔφη εἰσιέσθαι.

Ἐνίημι, injicio, immitto. Xen. ἐνίησι γάρ τι φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα. Exp. etiam infigo, insero. Item infundo. ¶ Item remitto. Plut. de def. orac. τὰ μὲν ἀνιέντας ἐν καιρῷ, τὰ δ' ἐπιτείνοντας. ¶ Item submitto, id est, clam mitto, apud Thuc. (Theoc. ιά. 66.)

Ἔνεμα, τὸ, id quod immittitur; seu infusum, quod per inferna in alvum infunditur. Gal. et Diosc.

Ἔνεσις, immissio. Paul. Ægin. Ἐννεσία, ἡ, pro ἐνεσία, (duplicato ν metri causa) consilium, monitus, instinctus: et quidem propriè immissus alicui ab aliquo. παρὰ τὸ ἐνιέναι. Il. ί. et Hesiod. in Theog. † 494.†

Ἐνετὴ, ἡ, fibula, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις καὶ ἐμβάλλεσθαι πρὸς τὸν πέπλον, inquit Etym. Il. ξ'. χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.

Ἐνετὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum medicinale quo ἔνεμα (id est, infusus) perficitur. quod et κλυστήρ. Item, τὸ ἔγκλυσμα καὶ ἔνεμα. Alexand. Trall.

Ἐξίημι, emitto. Aristot. lib. 6. anim. ἐξιᾶσι τὸν θορὸν, semen emittunt. Dicitur etiam de fluminibus, sicut ἐκβάλλω, ut, πάντες ποταμοὶ τὰ ῥεύματα ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιᾶσι. Item eximo aut depono. Sæpe apud Hom. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, postquam cupiditatem potus et cibi exemerunt, aut postquam cupiditatem bibendi et comedendi deposuerunt. (Eurip. Med. 278. Aristoph. Eq. 753.)

Ἔξεσις, emissio, amandatio seu ablegatio. Item dimissio uxoris, repudium, apud Herodot. [Lib. 5. cap. 40.]

Ἐξεσία, ἡ, ablegatio, publica legatio qua quis emittitur ad publica negotia tractanda. Il. ώ.

Decomp. Διεξίημι, dimitto, vel emitto, aut emitto per. Particip. διεξιεὶς, exp. perrumpens, irrumpens, apud Thuc. καὶ εἰς θάλασσαν διεξιείς.

Παρεξίημι, prætermitto seu dimitto, præterire sino. Herodot. [lib. 7. cap. 210.] παρεξῆκε ἡμέρας τέσσαρας. [Æschyl. Prometh. 553. οὔ ποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεξίασι βουλαί. Sch. β΄. ὑπερβαίνουσιν. Vide Nouv. Meth. Gr. pag. 285. sed παρεξίασι potest derivari a Verbo παρέξειμι.]

Ἐφίημι, injicio, immitto. Iliad. ά. κήδε' ἐφῆκεν, dolores immisit. Od. ν΄. χεῖρας ἐφήσεις. † Xenoph. l. 1. 1. 2. Pædiæ, ἐφ' ὁποῖα χωρία ἂν ἀγέλας ἐφιῶσιν, in quæcunque loca greges immittant.† ¶ Item remitto, relaxo. ut, ὅλην ἐφιεῖσα τὴν ἡνίαν. Greg. Item pro indulgere: ut, ἐφιέναι τῷ θυμῷ, et ἐφιέναι ταῖς ἡδοναῖς, apud eundem Greg. Item permitto. Thuc. 1. οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν. Item admitto, ut, ἐφίημι τὸν ἵππον, admitto equum. quod et βίβαζω, apud Aristotel. ¶ Item impello, incito, ut Od. ξ΄. (de vino) ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, impulit, incitavit. ¶ Item appello, i. provoco ad judicem majorem: ut exp. apud Dem. οὔτε ἐφῆκεν ἐς τὸ δικαστήριον. (Eurip. Med. 635. Phœniss. 5. Il. γ΄. 12.)

Ἐφίεμαι, peto. Plutarch. in Pompeio, ἐφιέμενοι τῶν προσώπων, adversas facies petentes pilis suis. Item appeto, cupio. Aristot. eth. lib. 4. τῶν δ' ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται. † Sic et Xen. Pæd. 1. 5. 13. et νίκης. l. 4. p. 90. a. πονηροῦ ἐφίεσθαι ἔργου. 1. 2. 3.† Xenoph. in Apoll. τῆς ἀρετῆς ἐφίεσθαι, virtutis studiosum esse. Item permitto. Plut. in Lycurgo, οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς τέχνης ἅψασθαι βαναύσου, non permittebat eis. Et passivè, Aristot. metaph. 1. ἐκεῖ γὰρ ἐφείθη σχολάζειν τὸ τῶν ἱερέων γένος, permissum fuit. Item mando, præcipio, jubeo, apud poëtas, ut, ὑμέων δὲ ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Sic sæpe apud Soph. (χαίρειν σ' ἐφίεμαι. Cupio quæ tibi grata sint. Aj. 112. cum Acc. Soph. Œdip. Tyr. 786. 1074. Tr. 290. Æsch. Pr. 4.)

Ἔφεσις, provocatio de judicio ad judicium, translatio causæ de foro ad forum. Luc. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία ἔστω, ad Jovem provocatio esto. Item, ἔφεσιν δοῦναι, appellare, apud Arist. Apud Naz. ἔφεσις ἀσωφρόνιστος, exp. dimissio absque castigatione. Item appetitus, desiderium. Aristot. eth. 3. c. 5. ἡ δὲ τοῦ τέλους ἔφεσις οὐκ αὐθαίρετος.

Ἐφέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui transferri potest à judicio ad judicium. ut, ἐφέσιμος δίκη, causa quæ post appellationem agitur. Gal.

Ἐφέται, judices apud Athenienses, quibus causæ cognitio ab utraque parte permittebatur. Plut. in Solone. (pro τοξόταις καὶ ἡγεμόσι. V. Æsch. Pers. 79.)

Ἐφετικὸς, desiderativus, ut, ἐφετικὰ ῥήματα, apud Grammaticos.

Ἐφετμὴ, ἡ, mandatum, jussum. (Æsch. Ch. 683. Eum. 241.) Il. ά. et ί. φετμὴ pro eodem apud Hesych.

(Ἐφήμιος. Æsch. Ag. 1225.)

Ἐφημοσύνη, idem. Od. μ΄. et Apoll. Rhod. Arg. 1.

Ἐφετίνδα, ludi genus est. Hesych.

Decomp. Εἰσεφίημι, intrò dimitto, idem quod εἰσίημι.

Ἐξεφίημι, idem ferè quod ἐφίημι. Et Ἐξεφίεμαι, idem quod ἐφίεμαι, mando, præcipio, Soph. in Ajace. [810. addas Eurip. Iph. in Taur. 1467. τάσδε δ' ἐκπέμπειν χθονὸς Ἑλληνίδας γυναῖκας ἐξεφίεμαι, &c.]

Προεξεφίημι, prius mando seu præcipio. Sophoc. in Trachin.

Καθίημι, demitto, submitto. Il. ώ. καὶ αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθέηκα, per guttur demisi. Herodian. καθέντες κλίμακα, quum scalas demisissent. Apud Aristoph. in Vesp. οἵαν πρόφασιν καθῆκε, metaphora sumpta à piscatoribus lineam demittentibus. Ponitur et pro demittere sese desiliendo et deorsum librare. Xenoph. in Hipparch. (de equis) οἱ δεδιδαγμένοι καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι, καὶ ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι. Et pro demittere et submittere: ut, καθιέναι τὴν φωνὴν, submittere vocem, καθιέναι σφαγέα, submittere sicarium vel percussorem, καθιέναι λόχον, insidias collocare, πεῖραν καθιέναι, tentare, probare. ¶ Item immitto, ut Iliad. φ΄. Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους. Apud Aristoph. in equit. καθιεὶς, schol. exp. παρεσκευασμένος. (μηδὲ καθεῖσι. Eurip. Phœniss. 148, 9. ἃ καθίω. 1370. Il. β΄. 56. καθεῖναι παῖδας εἰς. Diog. Laërt. p. 4. Cum Dativo. Sophocl. Trach. 704. Æsch. Eumen. 558.)

Καθίεμαι, pass. demittor, submittor, unde καθειμένον, apud Thucyd. demissum, submissum. Item activè, submitto, ut, καθεῖτο τὴν ὑπήνην, vel τὸν πώγωνα. Luc.

Καθειμένως, dimissè.

Κάθεμα, τὸ, monile ex variis gemmis in pectus mulierum descendens, ornamentum collare. Ezech. c. 16. et Esaiæ. 3.

Κάθημα, pro eodem.

Κάθεσις, demissio, immissio, Gal. lib. 1. ad Glauc. vide et in καθίζομαι.

Καθετὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. demissor, aut immissor. Sic dicitur Hippocrati lineamentum tortum quod intra ulcera inditur. Item instrumentum chirurgicum cavum et altera parte recurvum, quo urina retenta elicitur, et vesicæ vitia probantur. Gal. lib. 5. method. et Paul. Ægin. lib. 6. cap. 59. Est etiam monile, sicut κάθημα. Poll. lib. 5. cap. 16.

Καθετηρισμὸς, οῦ, ὁ, administrationis chirurgicæ ratio, qua injicimus per catheterem in vesicam, id quod ad ejus curationem convenit, vel eximimus id quod impedit ne urina reddatur, recto siphone immisso, quem καθετῆρα Græci vocant. Ægin.

Κάθετος, ου, ἡ, perpendiculum. κατὰ κάθετον, apud Luc. ad perpendiculum, ad lineam. Item linea perpendicularis. Procl. apud Euclid. Item altitudo rectis lineis subvecta, altitudo perpendiculariter ardua, apud Strab. Accipitur quoque pro linea piscatoria, quæ velut perpendiculum in aquam demittitur. Et pro reti in Epigr.

Κάθετος, ου, ὁ, dicebatur agnus qui in mare demittebatur: apud Suid. ex Lysia et Melitone.

Decomp. Ἐγκαθίημι, immitto, demitto.

Ἐγκάθετος, subdolus. Basil.

Παρακαθίημι, utrinque demitto, Aristot. lib. 9. hist. an. c. 38.

Συγκαθίημι, unà demitto. Item summitto me, apud Aristot. in probl. sect. 2.

Συγκάθεσις, submissio, quâ quis alicui se submittit et cedit. Item contentio duorum inter se, comparatio.

Μεθίημι, dimitto, missum facio. † sc. βέλη, emittere, ejaculari. Xen. Pæd. l. 4. p. 100. b.† Iliad. ά. μεθέμεν χόλον, deponere iram, Soph. in Ajace, χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας, è manibus dimisi. Synes. μεθῆκεν οὖν ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χειρῶν τὸ πηδάλιον. Exp. et negligo, item detrecto: apud Hom. cum genit. ut, μεθιέναι πολέμοιο, detrectare bellum. Et cum infinit. ut Iliad. ν΄. μεθιῇσι μάχεσθαι. Ponitur interdum et sine casu, ac tum significare videtur, remitto contentionem, remissè ago, ignavè me gero. ut Iliad. ν΄. Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον ὅθι μεθιέντα ἴδηαι. ¶ Apud Xen. μεθίημι τὰ δέοντα πράττειν, exp. omitto agere quæ decet. ¶ Item permitto, ut, εἰρεσίας ναὶ μεθεῖναι, ex Soph. in Ajace, remigia navi permittere. Et in Epig. οὐ μεθῆκά σε θανεῖν, non sivi te mori. Item emitto, ut, μεθίησι βλαστὸν, ex Theophr. (Μεθίεναι et λαβεῖν opponuntur. Æsch. Pers. 701. Ag. 1394. τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς. ib. Eurip. Med. 157. 227. 729. 737. 752. 1052. μεθῆχ' ὁ δύσμορος ψυχήν. ib. 1221. Id. Phœniss. 90. 249. 1172. Il. γ΄. 414. Soph. Œdip. Tyr. 804. Aristoph. R. 854.)

Μεθίεμαι, dimitto, missum facio. cum genit. Aristoph. in Pluto, μέθεσθε νῦν μου πρῶτον. Plato de rep. 7. ἡνίκα τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίενται. (Æsch. S. c. Th. 79. Eurip. Phœniss. 476. 1601.)

Μεθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, remissus, negligens, vel cum neglectu quodam dimittens, aut missum faciens. Il. ά.

Μεθημοσύνη, remissio animi, negligentia. Il. ν΄.

Παρίημι, prætermitto, omitto. † Xen. Pæd. l. 5. p. 143. a.† Plat. de rep. 2. ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται. Thucyd. lib. 4. μηδὲ διαμέλλειν, καιρὸν παριέντας. Et cum infinit. Plut. ὀνομάσαι παρῆκεν. ¶ Item admitto, intromitto. † πρός τινα. Xen. Pæd. 1. 4. 6.† Plato, οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν. Et, παριέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Xen. Hell. 4. admittere vel transmittere. Apud Plat. παριέναι εἰς τὴν ψυχὴν, inducere in animum, persuadere. ¶ Item dimitto, relinquo, ut, παρίημι ἑτέροις, Hermog. ¶ Item permitto, sino. Cum infinit. Herodot. παριέναι σφι βουλεύεσθαι. Plat. de rep. lib. 2. μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν. ¶ Item remitto, laxo, solvo. Aristoph. in Eq. τούς τε θερίους παρίει. ¶ Item remissum ac languidum reddo, vires frango. Dioscorid. (de cicuta) παρίασι δὲ τὰ αἰδοῖα καταπλασθεῖσα, tabefacit. (Eurip. Med. 1063. 1379. Phœniss. 471. Æschyl. Ag. 299. παρίν. 952. Ch. 1032. Soph. Œdip. Tyr. 291. Tr. 545. 956. Œdip. Tyr. 707. El. 1488.)

Παρίεμαι, remissus et languidus reddor. Particip. præt. παρειμένος, qui remissus factus est seu languidus, cujus vires fractæ sunt. παρειμένος γήρᾳ, apud Plat. exp. confectus senio. παρειμένος, seu παρεθεὶς ὕπνῳ. Greg. Apud eundem Greg. σῶμα παρειμένον ταῖς ἡδοναῖς, exp. corpus effœminatum. (Eurip. Med. 893. παρειμένος omissus. Æsch. Pr. 818.)

Παρειμένως, remissè, languidè, contemptim. Hesych.

Πάρεσις, remissio, laxatio. ut, πάρεσις ἁφῆς καὶ κινήσιος, apud Aretæum. Est et morbi nomen, qui et παράλυσις dicitur, quum nervi remissi ac laxati motu tactuque aut dimidium corpus aut partem ejus aliquam destituunt. Aret. de diut. aff. c. 7. et Alex. Trall. Utitur et Plut. symp. 3. quæst. 5. Exponitur etiam defectio et languor.

Πάρετος, ου, ὁ, remissus, laxatus. Item, παρέσει, hoc est, nervorum relaxationi seu resolutioni obnoxius.

Decomp. Ἐμπαρίημι, remitto, laxo.

Ἐμπαρίεμαι, remissus ac languidus reddor, franguntur vires meæ. Naz. in Trag.

Προΐημι, præmitto. Odyss. ώ. προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, pro προέπεμπε. Aliquando simpl. exp. mitto, ut Il. γ΄. Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι. (Il. Cat. N. 259. γ΄. 117.) Item dimitto seu concedo, ut Il. ά. Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τόνδε θεῷ πρόες. Item immitto, porrò ago, in primam aciem promoveo: apud Xen. προεὶς καμήλους. Item, πρόετε πρὸς αὐτοὺς τὴν τῶν καμήλων τάξιν. ¶ Item projicio: ut apud Xen. ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προϊέναι αὐτοὺς, ad voluptatem præsentem se projicere. Et Aristoph. in Nub. † 1216.† εἶτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρὴ προΐεναι, ubi et scholast. exponit ῥίπτειν, et σκορπίζειν.

Προΐεμαι, projicio: ut et προΐημι. προέσθαι τὸν ἑαυτοῦ βίον, Plut. sicut Virg. dixit projicere animas. Apud Dionys. μεγάλην πόλιν προέσθαι Λακεδαιμονίοις, objicere evertendam, vel prodere et condonare. Idem Plut. dixit προέσθαι τὸ καλὸν, sicut Cæsar, projicere virtutem. Aliquando exponi potest, profundo: ut apud Aristot. eth. 4. τὸ οἰκεῖον προΐενται. et apud Phil. ὑπὲρ ἧς οὐ μόνον προΐεσθαι τὰς οὐσίας. Putatur sumi et pro, permitto arbitrio alicujus vel potestati, aut etiam libidini, vel trado potestati aut in potestatem, vel objicio potestati: ut apud Xen. Pæd. 5. διὰ δὲ τὸ μηδένα αὐτοῖς ἠθεληκέναι προέσθαι μήτε χρήματα πολλὰ, μήτε τυραννίδα, μήτε τείχη ἐρυμνὰ, μήτε τέκνα ἀξιέραστα. Et Thuc. lib. 1. καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι τοῖς Κορινθίοις. Apud Dem. προέσθαι εἰς δουλείαν, deserendo conjicere in servitutem, vel desertos. Quidam interpr. objicere servituti. (ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί. Eurip. Med. 1054.)

Προΐεσθαί τι, (non adjecto dativo,) sæpè dicitur pro, amittere è manibus, sinere sibi elabi, vel pro derelicto habere. † negligere. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. c.† Interdum simpl. pro, dimittere, relinquere, missum facere, aut etiam abjicere, ut Demosth. in Mid. θοιμάτιον προέσθαι. Sic et. προΐεσθαί τινα, curam de quopiam abjicere, vel deserere quempiam, ut Thucyd. 3. καὶ μὴ πρόεσθε ἡμᾶς. Item largior, erogo, effundo. ex Aristotele, καὶ χρήματα πρόοιντ' ἂν, &c. Item, cedo et condono amico. Apud Aristotelem, καὶ τὸ αἰδοῖον προΐεται σπέρμα, effundit vel emittit. Reperitur etiam passivè: unde προειμένος, apud Demosthenem.

Πρόεσις, dimissio, qua destituimus et projicimus rem aliquam. Item profusa erogatio, erogatio quæ fit quasi projiciendo, largitio profusa: cui opponitur λῆψις, apud Aristotelem: ut, πρόεσις τῶν σιτίων.

Προετικὸς, ad largiendum propensus seu profundendum, qui lubenter largitur, profusus. Aristotel. eth. 4. c. 1. Idem Rhet. 1. cum dat. προετικὸς τοῖς τυχοῦσι καὶ τοῖς φίλοις.

Προετικῶς, largè effuséque, cum quadam profusione. Arist. eth. 4. c. 2.

Decomp. Ἀποπροΐημι, emitto. Od. χ΄. ἰὸν ἀποπροΐεις.

Ἐπιπροΐημι, emitto adversus, emitto in. Il. δ΄. Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν. Item transmitto, vel emitto ad. Il. ς΄. Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα.

Καταπροΐημι, projicio, è manibus dimitto, aut elabi sino, vel etiam cum neglectu abjicio. Polyb. lib. 6. πάντες ἂν καταπροεῖντο τοὺς καιροὺς, omnes quidem alii occasionem rei bene gerendæ omisissent aut neglexissent. Dicitur etiam, καταπροΐεναι τὴν δίκην, sive κατηγορίαν, i. prodere, destituere: seu prævaricari.

Προσίημι, admitto, ut Xenoph. ἀναβ. 4. οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. Sic et lib. 7.

Προσίεμαι, idem, ut apud eundem de arte equitandi, πολλοὶ γὰρ ἵπποι χαλεπῶς προσίενται. ἃ πρόδηλα αὐτοῖς ἐστιν, ὅτι προσέμενοι πονεῖν ἀναγκασθήσονται. Dicitur et equus προσίεσθαι τὸν ἀναβάτην, id est, admittere ascensorem. Item, admitto, id est, non repudio conditionem. Apud Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 83. c.† ἥτταν προσίεται, exp. vinci se patitur. Item admitto, id est, comprobo, vel non improbo. Gal. προσίενται μὲν ἀμφότεροι τουτί. Et cum infinitivo, apud Xenoph. καὶ ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο. Et apud eundem, προσιέμεθα κακίονες ἢ πρόσθεν γενέσθαι, exp. hoc committeremus ut deteriores quàm priùs essemus. apud eundem, οὐ προσιέμην δανείσασθαι, exp. non inducebam in animum æs alienum conflare. Itidemque apud Herodotum, οὐ προσίεντο τὴν προδοσίην, non inducebant in animum proditionem facere. Rursum apud Xen. τὰ αἰσχρὰ ἥκιστα προσίεσθαι, à turpibus abhorrere. † οὐδὲν κακὸν εἶναι προσήσομαι. Xen. Pæd. p. 174. c.†

Συνίημι, committo, ut, ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, Iliad. ά. commisit ad pugnam, vel commisit inter se. ¶ Item, audio, intelligo. Odyss. ζ΄. Ξεῖνε, σὺ δ' αὖτ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος. Herodianus lib. 4. μήτε τῆς ἀλλήλων φωνῆς συνιεῖσιν. Apud eundem, συνεὶς ὅτι, &c. postquam intellexit seu rescivit. Item intelligo, animadverto, sentio. Aristoph. in Pluto, Εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ; Plutarch. συνεὶς ὁ Βροῦτος τὸ πεπραγμένον. Et cum genitivo. Luc. ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, simul atque intellexit quod erat melius. Interdum sine casu, ut, συνίετε καθ' ὃν τρόπον κελεύει, Demosth. Interdum cum particip. ut, συνίημι εὖ πάσχων, et συνίημι καταγελώμενος. Item cum infinitivo, apud Herodian. Item, scio, Plat. cum accusativo. † Xen. Pæd. 1. 6. 2.† Et, συνῆκα, conscius sum. Luc. οὐδὲ συνῆκα διά σε ἡδὺς γυναικὶ γεγενημένος, neque mihi conscius sum ab aliqua me amatum esse. Accipitur etiam pro μανθάνω, apud Aristotel. in ethic. ¶ Συνιεῖν pro συνιέναι dictum fuisse tradit Eustath. Reperitur συνιεῖ, i. intelligit. Sap. 9. Sic συνιοῦσι, in Novo Testamento. Sic ὁ συνιῶν, et οἱ συνιοῦντες, apud Bibl. interpr. In Ceb. tabula, ἐὰν συνιῆς, si

intelligas, et ξυνιᾶσι, apud Xenoph. putantur esse, ut τιθῇς, et τιθῶσι. Συνίεσθαι, pacisci, transigere. Iliad. ν'. Ἀλλ' ἴθι ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισι Ἀμφὶ γάμῳ, id est, συνθῶμεν ἢ συμβῶμεν. Eustath. Od. δ'. v. 76. Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος, tanquam à ξυνίεμαι pro ᾔσθετο. (Eurip. Phœniss. 379. Soph. Œdip. Tyr. 354. 1008. Tr. 881. Il. ά. 8.)

Σύνεσις, sive ξύνεσις, coitio, qua duæ res in unam coëunt et quasi committuntur. Od. κ'. ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων. ¶ Item intelligentia, perspicax animi facultas, qua committere res inter se potest et discernere; seu perspicacia et prudentia in judicando. † Xen. Pæd. l. 4. p. 107. a.† Aristot. ethic. l. 6. c. 11. Plato tamen in Crat. derivat non ab hoc συνίημι, sed à ξύνειμι significante συμπορεύεσθαι, ut ξύνεσις sit facultas animi quæ ξύνεισι τοῖς πράγμασι, perspiciens et discernens quid faciendum sit, quid non. Sic Demosth. pro cor. scribit τῇ συνέσει καὶ παιδείᾳ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεσθαι. Accipitur et pro conscientia, apud Herodian. l. 4. et Eurip. in Oreste.

Συνετὴς, οῦ, ὁ, intelligens, idem quod συνετός.

Συνετὸς, οῦ, ὁ, qui commissus est, aut committi seu coire in unum potest: ut, συνετὸς χιτών. Hesych. Item qui intelligi potest. Synes. de insomn. οὕτως οὐδὲ τὰ χρηστήρια πᾶσι συνετὰ φθέγγεται, non omnibus nota. Sic et apud Luc. et apud Aristot. in epist. ad Alexand. Frequentiùs activè capitur pro, intelligens, perspicax, prudens in judicando, ut apud Thuc. l. 1. et 6. et Plut. in lib. an seni capess. resp. Item sciens. † Xen. Pæd. l. 7. 44. c.† Euripid. in Iphig. Aul. Ἐγὼ τά τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι, καὶ τὰ μὴ, ego et ubi miseratione opus sit scio, et ubi non. (Phœniss. 455. 1459. Aristoph. R. 901.)

Συνετῶς, intelligenter, prudenter.

Συνετίζω, intelligentem reddo, facio intelligere. Areopag. et Greg.

Συνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, socius, amicus, παρὰ τὴν ἕσιν, inquit Suidas. Apoll. Arg. ultimo, Δέχθαι μειλίξαντο συνήμονας.

Συνημοσύνη, societas, aut fœderis sanctio, pactum. Il. ψ'.

Decomp. Ἀσυνεσία, et ἀξυνεσία, insipientia, mentis in judicando nulla vis et perspicacia, inscitia. Thuc. l. 6. (Eurip. Phœniss. 1664.)

(Ἀξυνήμων. Æsch. Ag. 1069.)

Ἀσύνετος, insipiens, qui perspicax et in judicando prudens non est. Thuc. lib. 6. et lib. 2. et Aristot. eth. 7. c. 8. (Eurip. Phœniss. 1552. 1667. Ἀσύνετα. Adv. 527.)

Ἀσυνετέω, ῶ, desipio. Item non intelligo, non calleo. Heracl. epistol. lib. 4.

Δυσξύνετος, Hesych. ἀσύνετος, imprudens. Item passivè, difficilis intellectu. Xen. Itemque Eurip. in Phœniss.

Εὐσυνεσία, sive εὐξυνεσία, idem quod σύνεσις. Arist. eth. 6. c. 11.

Εὐσύνετος, intellectu facilis. Item idem ferè quod συνετός. Aristot. ibidem.

Κακοσύνετος, prudentia abutens ad malum, vafer. Thuc. lib. 6.

Παρασύνεσις, apud Hippocr. error qui vero proximus est, et ea de causa probabilis. ex Gal. comm. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ὑφίημι, submitto, ut Plut. in Pericle. ὑφιέναι ταῶνας ταῖς γυναιξὶ, submittere pavones mulieribus. Apud eundem in apophth. ὑφιέναι τοῦ φρονήματος, de animositate submittere, vel potius remittere. Et, ὑφεὶς τῆς ὀργῆς apud Herodotum qui de indignatione remisit. (σῶμ' ὑφεὶς ἀλγηδόσι. Corpus subigens doloribus. Eurip. Med. 24. Suborno. Soph. Œdip. Tyr. 395. Philostr. l. 3. c. 25.)

Ὑφίεμαι, pro ὑφίημι, remitto, ut apud Plutarch. ὑφίεσθαι τοῦ φρονήματος, τῆς τόλμης, τῆς ὀργῆς. Item pro, remittere vires consultò, seu de viribus; non agere totis viribus. ex Aristoph. in Ranis. ὑφέσθαι μοι δοκεῖς. † Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 43. d.† ¶ Item decedo, concedo, cedo. Idem, τῶν ἐμαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, de meo jure decedens. Et cum infinit. Xen. οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφείμην ἂν, nulli hominum in hoc cesserim, ut &c. Item cedo, id est, non obnitor, non contendo, repugnare non audeo, ex Greg. Apud Luc. de luctu, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιέμενος, exp. nemini concedens ascensum, id est, permittens. Et passivè submittor, &c. Particip. ὑφειμένος, submissus: ut, ὑφειμένη φωνὴ, submissa vox. Item remissus, remissè et parcè factus. Item diminutus, apud Areopag. Item, inferior bonitate, deterior. Apud Proclum. Item, permissus, cui permissum est, ut ὑφειμένη κατθανεῖν ἀντί σου, Eurip. permissa pro te mori seu concessa. (Phœniss. 31.) Plutarch. in Lyc. ὑφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν, nulli permissum erat.

Ὑφειμένως, remissè, parcè, cessim, ut, ὑφειμένως καλὸν, apud Procl.

Ὕφεσις, remissio contentionis, quum in censendo cedimus potentiori. Plut. in Ant. A Suida exponitur etiam ἐλάττωσις, unde apud Naz. οὐδὲ τῆς κατὰ τὴν οὐσίαν ὑφέσεως, exp. neque essentiæ imminutionem.

Decomp. Καθυφίημι, submitto, remitto. Basil. in Hexaëm. hom. 5. Item cedo. Xen. Hell. 2. οὐ χρὴ καθυφίεσθαι τοῖς ἐν Πειραιεῖ. Item prodo, condono, idem quod καταπροΐεμαι, et προδίδωμι, Dem. In hac signif. exp. etiam prævaricor, apud Dem. contra Theocrin. et contra Mid. Apud Luc. μὴ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρὸς, de nullo patris jure, quod tueri possis, decedas. Interdum καθυφεῖναι ita usurpatur ut προΐεσθαι et ἐνδιδόναι. Dem. καθυφεῖναι Λακεδαιμονίοις τινὰς Ἀρκάδων. Sic dicitur etiam καθυφεῖναι ἑαυτὸν, dedere se, seu submittere se, aut animum demittere, succumbere, Polyb. 1. Exponitur etiam subtraho, apud Joseph. l. 2. οὐδὲν ἡμῖν καθυφήκαμεν.

Καθύφεσις, prævaricatio, seu ejusmodi prævaricationis affectus, ut se submittere velit adversario. Poll.

Derivata ab ἔω (cum tenui) id est, sum.

Εἰμὶ, sum. Ab ἔω et derivatur, et tempora quædam mutuatur. Præt. imperfect. ἦν, eram. Fut. ἔσομαι, ero. Cætera pete ex grammaticis. Dicitur, πλούσιός εἰμι, vel πένης εἰμί. ¶ Interdum cum genitivo: ut Thuc. οὐ πάσης ἔσται πόλεως ἀποδέξασθαι, non erit cujusvis. Aristoph. in Pluto, τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, hoc sum ingenio, vel his moribus præditus sum. Apud Basil. εἶναι ἑαυτοῦ, sui juris esse, vel mentis suæ potestatem habere. Apud Aristoph. εἶ γὰρ τῶν φίλων, sub. εἷς, es enim amicorum, sub. unus, vel es de numero amicorum. Apud Plat. εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε, sum ex hac urbe. Apud Xen. τοῦ γένους εἰμὶ, agnatus sum. Apud Luc. πόσου ἐστὶ τοῦτο; quanti est pretii? quanti æstimatur? Sic et Xen. μηδαμοῦ εἶναι, nullo esse in pretio et numero. † εἰμὶ ἰδεῖν. videor. sc. εἰς τὸ ἰδεῖν. Aristoph. Nub. 1174.† ¶ Cum dat. Aristoph. ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα, non erat quod ederent. At, ἦν μοι βουλομένῳ, pro ἐβουλόμην, volebam. Sic et, ἦν αὐτῷ προσδεχομένῳ, pro προσεδέχετο. ¶ Accusativum etiam addunt poëtæ, ut Apoll. 2. γενεὴν ἔσαν Ἄρεος, filiæ Martis erant. ¶ Cum præpositione varias interpr. accipit. † εἶναι σύν τινι, stare ab aliquo. Xen. Pæd. l. 3. p. 74. c.† Cum ἐν, ut Xen. ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. Isocrat. εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, versor in malis, constitutus sum in malis. ἐν διανοίᾳ εἶναι, Thuc. pro διανοεῖσθαι. Xen. Pæd. l. 3. et 6. ὁ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν, in his occupatus erat, vel hæc agebat. † εἶναι ἐν σίτῳ. Xen. Pæd. l. 5. p. 122. b. Sic ἐν λόγοις τούτοις ἦσαν. l. 4. p. 102. b. Cum ἀμφί. διατριβὴ ἔσται ἀμφὶ ταῦτα. p. 151. e. οὖσιν ἀμφὶ τὰ ἱερά. p. 172. a. Cum ἀπό. ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου εἶεν. 6. p. 164. e.† Cum ἐπὶ, ut, εἶναι ἐπὶ τούτῳ, huic præesse. Xen. † Pæd. 1. 6. 2. ἐπὶ μάντεσιν εἶναι. i. e. esse sub, vel pendere ab hariolis. Cum ἐκ. τί ἔσοιτο ἐκ τούτων. l. 5. p. 146. e.† Cum περὶ et accusat. ut, εἰμὶ περὶ τὴν φιλοσοφίαν, Isocr. versor in philosophia. Cum περὶ, ut, ταῦτά ἐστιν ἅπαντα πρὸς ἐμοῦ, Demosthenes ad Pantæn. Sic, εἶναι πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς, Luc. causis forensibus vacare. Plato in leg. πρὸς πόλεμόν ἐστι ταῦτα, hæc ad bellum conducunt. Cum ὑπό. ut, εἰμὶ ὑπό σοι, tibi subjicior, Thucyd. ¶ Ἐστὶ, licet. et ἦν, licebat. † vel ἦεν. Hesiod. Asp. 15. ubi aor. secund. ab ἔω dicit esse Diaconus.† ut Odyss. ό. ἔστι μὲν εὕδειν. (V. Æschyl. Pers. 737. εὖ γὰρ εἴη. i. e. καλῶς ἀποβαίη. Ag. 226. εἴη τάδε. Eurip. Phœniss. 148. Æsch. Ag. 806. ἐστί. Soph. Œdip. Tyr. 570. cum Gen. pro προσέχω. 937. 1143. 1423. 1532.)

Εἶεν, age verò, jam verò. (Soph. Aj. 101. Aristoph. R. 620.) Sæpe apud Dem. ut, εἶεν. εἰ δέ σε ἔροιτό τις. Item pro præterea, apud eundem Dem. et Plat. Exponitur etiam, sit ita, sic fiat. † Xen. Pæd. l. 3. p. 64. d. esto.† diciturque adverbium concedentis et permittentis. apud Plat. de rep. 1. et apud Aristoph. † Nub. 1071.† Dicitur et εἶεν δὴ, à Plat. in symp.

Ὢν, (et ἐὼν poëticè) participium, qui est. Οὐκ ὄντες νόμοι, leges nullæ et irritæ. ἡ οὖσα πόλις, salva et incolumis, apud Dem. ἡ οὖσα ἀρχὴ, vera, apud Plat. ἡ οὐκ οὖσα, falsa, apud Soph. In neut. τὸ ὂν, verum, veritas, apud Platonem. Hinc ὄντι, et τῷ ὄντι, pro ὄντως, verè, revera. apud Plat. † Xen. Pæd. 1. 6. 120.† Τὰ ὄντα, bona, facultates. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. c.† Plut. in Ant. idem quod οὐσία.

† Ὄντως, verè. Aristoph. Nub. 1274.†

Οὐσία, ἡ, essentia. Exponitur et substantia. Pro ente et uno accipitur apud Plat. de repub. lib. 7. Apud Phil. de mundo, οὐσία ἄτακτος, expon. mundi materia incondita et rudis, indigestaque moles. Interdum exp. natura. Quot modis dicatur οὐσία, docet Aristot. metaph. lib. 4. ¶ Item substantia, facultates, bona, τὰ ὄντα. † Xen. Pæd. p. 223. e.† Demosthenes ad Phœn. Dicitur et plurali num. οὐσίαι, apud eundem. ¶ Item pro συνουσία, κοίτη, ut expon. schol. Sophocl. in Trach.

Οὐσίδιον, q. d. substantiola, bona, facultates, apud Athen. l. 2.

Οὐσιώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, essentialis, substantialis. Sæpe apud Aristot. et ejus interpr. Græc.

Οὐσιωδῶς, essentialiter, substantialiter.

Οὐσιόω, essentiam do, essentiam facio. pass. οὐσιοῦσθαι, q. d. substantiari, substantiam fieri. Greg.

Οὐσίωσις, q. d. essentiatio, vel substantiatio, aut substantificatio.

Ἐτὸς, οῦ, ὁ, verus. Ἐτὰ ab Hesych. exp. vera bona. Fit autem ab εἰμὶ, sicut θετὸς à τίθημι, δοτὸς, à δίδωμι, ἑτὸς, ab ἵημι. ¶ Ἐτὸς adverbialiter etiam exponitur, temerè, abs re, frustra, ut apud Aristoph. in Pluto, Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε. Hinc ἐτώσιος derivatum videri queat, de quo vide sua serie. † Sic ἐτώσια adverbial. Hesiod. Theog. 182. adj. tamen ibi esse pot[...]t.† (Il. γ'. 368. Theoc. Id. ί. 38. ἐτώσια. ib. ζ'. 48. κζ'. 102.)

Ἐτεὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἐτὸς, et ab eo derivatum interposito ε. † Aristoph. Nub. 818.† In neutro genere, ἐτεὸν, verùm, aut verè: frequens apud poëtas. Iliad. β'. ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐχὶ, an verè Calchas vaticinaretur. Sic Il. θ'. ό. Od. ν'. et alibi. Apud Aristoph. frequenter interrogationibus adhibetur, ut in Neb. τί οὖν τοῦτ' ἔστιν ἐτεὸν ὦ πάτερ; † ibid. N. 1504.†

Composita: ac primùm ex εἰμί. Notandum autem, ἄπειμι, δίειμι, ἔπειμι, μέτειμι, πάρειμι, περίειμι, σύνειμι, et ὕπειμι esse composita etiam ex εἶμι significante eo: atque ideo illic quoque tractari, in diversa nimirum significatione.

Ἄπειμι, (et poëticè ἀπόειμι) absum. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Plutarch. in Numa, ᾧ δὲ μηδὲν ἄπεστι τῶν ἱκανῶν. Cum genitivo. Aristoph. in Neb. ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων. † ut ὕβρεως ἀπεῖναι. Xen. Pæd. l. 4. p. 122. c.† Cum ἀπὸ, Aristotel. in Œcon. 2. ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπεῖναι. unde particip. Ἀπὼν, όντος, ὁ, absens. Fœm. est. ἀποῦσα. Dici τὴν ἀποῦσαν aiunt etiam terram peregrinam: quia videlicet à nostra dissita est et remota, ab eaque longè abest. (Soph. Œdip. Tyr. 1262.)

Ἀπουσία, ἡ, absentia. (Æsch. Ag. 1268.) Item defectus, ἀπόλειψις. Hesych. In foro seu judicio dicebatur actio quædam intentata à litigatorum parte adversaria iis qui suos ἀντιδίκους per causam invaletudinis vel absentiæ excusarent, aut aliquam sonticam causam habere causarentur. Poll. [Demosth. Olynth. i. p. 1. B. (al. Olynth. iii. p. 116. 8. Ed. Cant.) ὥς ἐστι μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ πανοῦργος ὢν, (Philippus)—τὰ μὲν εἴκων, — τὰ δ' ἡμᾶς διαβάλλων, καὶ τὴν ἀπουσίαν τὴν ἡμετέραν, τρέψηται καὶ παρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων. Adv. Androtion. p. 420. A.]

Ἀπουσιάζω, vide in comp. ex. οὐσία.

Ἀπεστὼ, οος, ἡ, absentia. Herodot. ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης, eò quòd à pugna abfuissent. Callimachus quoque pro ἀποδημία posuit, teste Suida.

Αὐτοεῖναι, ipsum esse, vel per se esse. De Deo dicitur apud Dion. Areop.

Δίειμι, unde διέσομαι, usque ero, pergam esse, constanter ero. Xen. apomn. lib. 2. σκοπούμενος διέσῃ τί ἂν κεχαρισμένον σῖτον ἢ ποτὸν εὕροις, considerare perges.

Ἔνειμι, insum. Aristoph. in Pluto, τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι. † Nub. 1472.† Thucyd. 2. στάσιν δὲ ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ. Xenoph. οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ. ut, ἐνέσται χρόνος, intererit tempus, id est, interjicietur. Et ἔνι pro ἔνεστι. Aristoph. in Plut. ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Particip. Ἐνὼν, qui inest. Xen. οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας. Plato, ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ. ¶ Item ἔνεστι, licet. Demosth. καὶ ταῦτα οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τούτῳ ὡς οὐκ εὖ ᾔδει, Luc. ἔνεστί σοι πρίασθαι. Et ἔνι pro ἔνεστι. ut, ὡς ἔνι μάλιστα πειρᾶσθαι. Luc. Ab hujus partic. pl. τὰ ἐνόντα, quæ facere licet, quæ in nostra potestate sunt, vel quæ sunt nostrarum virium. Unde ἐκ τῶν ἐνόντων, Synes. totis viribus, quantum fieri potest. Dicitur pro eodem τὸν ἐνόντα τρόπον ab eodem Synes. At verò ἐνὸν impersonale, quum liceat, vel liceret, quum fieri possit: ut Luc. ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι. (Æsch. Pers. 740. Sequente ἐν. Eurip. Med. 219. 1177. Soph. Œdip. Tyr. 178.)

Ἐνούσιος, vide in comp. ex οὐσία.

Ἔξεστι, licet. Cum infinit. in Demosth. ἔξεστιν εὐδαίμοσι γενέσθαι. Xenophon dixit etiam, ἐξῆν τοῖς κρατίστοις συνθεμένους ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι. † Pæd. 1. 2. 15. Aristoph. Nub. 530. κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν. et v. 977.† Interdum et sine infinitivo: ut apud Isocr. in Evag. τοῖς περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, nihil tale licet, vel nihil tale conceditur. (Soph. Œdip. Tyr. 837. Æschyl. Eum. 902.) Et ἐξέσται, liceat, apud Demosthenem. Et infinit. Ἐξεῖναι licere. † Xen. Pæd. l. 3. p. 77. c.† Particip. ἐξὸν, quum liceat, vel quum liceret. Pro quo ἐξεὸν apud Herodot. † ἐξέσται, licebit. Xen. Pæd. 1. 4. 28. ἐξέσοιτο, licuerit. p. 194. c.†

Ἐξουσία, licentia, potestas, autoritas, jus. Plutarchus et Herodianus ἐξουσίαν et δύναμιν copularunt. Ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν. Xen. Et, ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν, apud eundem, quod et ἐξουσίαν παρέχω dicitur.

Ἐξουσιάζω, potestatem habeo, cum genit. apud Lucam, cap. 22. οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν, εὐεργέται καλοῦνται, qui potestatem habent in eas. et passivè, 1 Cor. 6. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, non redigar sub ullius rei potestatem. Exponitur et, potestatem do, ex Ecclesiaste.

Ἐξουσιαστὴς, dominus, apud Esaiam.

Ἐξουσιαστικὸς, ex potestate procedens, seu autoritate, autoritatem præ se ferens: ut, ἐξουσιαστικὸς λόγος.

Ἐξουσιαστικῶς, cum potestate, imperiosè. Item licenter. Unde ἐξουσιαστικώτερον, licentiùs vel majore cum licentia, ex Polybio.

Decomp. Αὐτεξούσιος, sui potestatem habens, qui sui juris est, et suæ potestatis: cui opponitur ὑπεξούσιος. [Herodian. lib. 7. §. 17.] Et, τὸ αὐτεξούσιον Latini Theologi liberum arbitrium appellarunt.

Αὐτεξουσιότης, ητος, ἡ, libera potestas, potestas quæ sui juris est, suique arbitrii. Joseph. in Macchab. hist. [§. 3.]

Κατεξούσιος, idem.

Κατεξουσιάζω, potestatem exerceo. Matth. 20. κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

Ὑπεξούσιος, alterius potestati subjectus, q. d. qui est sub potestate. cui opponitur αὐτεξούσιος.

Ὑπεξουσιότης, subjectio. Theophilus in Institut.

Ἔπειμι, sum super, supersto. Aristoph. ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω. Herodot. ἔπεισι ἐπὶ ταύτῃσι ἑπτὰ χιλιάδες, sunt insuper, adduntur. Et, ἐφ' ᾧ πύλαι ἔπεισι, ex eodem Herod. cui imminent portæ. Apud Demosth. ἔπεστιν ἀγὼν καὶ κίνδυνος, pro ἔνεστιν, discrimen inest. Sic et Hesych. ἔπι (quod ita dicitur pro ἔπεστιν, ut ἔνι pro ἔνεστι) exponit ἔνεστιν. ut Iliad. ά. οὔτι ἔπι δέος. Od. ξ'. οὐδ' ἔπι φειδώ. † Sic ἔπεστιν ἄνθος λόγοις, inest, subest. Aristoph. Nub. 1023. Sic Xen. Pæd. l. 6. p. 162. b.† ¶ Item pro sum post, unde ἐπεσσόμενοι, qui futuri sunt post, posteri. (Æsch. Pers. 378. ‡ irruo, supervenio.‡ ἐπί. Eum. 285. Ag. 556. ‡ insum, adsum.‡ Eurip. Phœniss. 1090.)

Ἐπιούσιος, vide in Ἔπειμι, pòst venio.

Μέτειμι, intersum, sum inter, versor inter. Iliad. γ'. κουροτέροισι μετεῖναι. Et Od. ξ'. οὔτι ζωοῖσι μετέσσομαι. At Il. β'. οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, exp. intercedet. ¶ Μέτεστί μοι τούτου, sum particeps hujus rei. Aristoph. in Pluto, ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου. Demosth. μέτεστι τούτῳ καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν. Isocrates, ἐκείνων τοῖς φαύλοις μέτεστι. Apud Aristot. polit. 2. μετῆν αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμιᾶς, expon. illis nullum jus assequendi magistratus erat. Et in participio μετὸν, (pro quo μετεὸν, Ionicè apud Herodotum.) Thuc. 1. ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, tanquam nullum jus haberent in Epidamnum. Dicitur etiam μέτεστί μοι τοῦτο. Plato in Apol. Socrat. τῶν τοιούτων οὐδέν μοι μέτεστι. Et cum μέρος. ut apud Euripidem, Μέτεστιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. † Sic et Xen. Pæd. 2. 52. b.† Sic et Isocrates, ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι. Μέτα apud poëtas et Herodot. pro μέτεστι. ut Euripid. τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα; quid rei est tuæ virgini cum Helena? apud Herodot. τούτοισι δὲ οὐ μέτα, exp. his non est communis. (χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων. Eurip. Med. 887. Id. Phœniss. 225. 369.)

Μετουσία, participatio, communicatio, consortium. Xenoph. Pæd. 8. πεποίηκε Πέρσαις καὶ πεδίων εἶναι μετουσίαν. (Aristoph. R. 445.)

Μετουσιαστικὰ nomina apud grammaticos, quæ participationis significationem inclusam habent: à nonnullis materialia dicta: ut, λίθινος, ξύλινος, σάρκινος.

Πάρειμι, adsum, præsens sum, præsto sum. Item intersum. Iliad. β'. v. 485. Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. Demosth. παρέσται τοῖς πράγμασι. Isocr. in Panath. περὶ πραγμάτων οἷς οὐ παρῆν πραττομένοις, quibus non intereram. Apud Xenoph. cum præpositione, παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι. Apud Demosth. πάρεστι πρὸς τοῦτο καιροῦ τὰ πράγματα, exp. res in ea sunt temporis conditione. Item adsum, id est, patrocinor. Demosth. in Phorm. τοῖς νῦν παροῦσιν αὐτῷ καὶ συνδικοῦσιν. Lys. εἶπον δέ τινι τῶν τούτῳ παρόντων. Particip. παρὼν, præsens, qui adest. ut Aristoph. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα. Et, παρὼν χρόνος, præsens tempus. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 3.† Sæpe (omisso substantivo) dicitur ἐν τῷ παρόντι et ἐπὶ τοῦ παρόντος, in præsenti, seu præsentiâ. Sed ἐν τῷ παρόντι, exponitur etiam è vestigio, ex tempore. Dicitur et μέχρι τοῦ παρόντος, ad hoc usque tempus. Τὰ παρόντα † Xen. Pæd. l. 4. p. 108. e.† et singul. interdum τὸ παρὸν, præsens rerum status. ¶ Habet etiam motus signif. (ut adsum) interdum cum εἰς vel πρὸς aut ἐπί. † Xen. Pæd. 1. 2. 4. et l. 2. p. 55. c. ἐπὶ δεῖπνον.† vel certè adverbio ad locum: ut Thucyd. 3. ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον ὀλυμπίαζε παρεῖναι. Xen. παρεῖναι εἰς τὴν συντεταγμένην χώραν. Idem, παρεῖναι ἐπὶ τὰς σὰς θύρας. † Xen. Pæd. l. 3. p. 78. c.† Et, παρεῖναι πρὸς τὰ ἱερὰ, exp. interesse sacrificio. † Xen. Pæd. l. 3. p. 81. e.† Hinc παρὼν, adveniens seu veniens; ut, Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα, Æschini venientem. ¶ Πάρεστι, licet, datur, facultas est. Aristoph. in Pluto, πάρεστι χαίρειν. Demosthenes de falsa leg. τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἑλέσθαι παρῆν. Apud. Eurip. πάρεστι στένειν, flendi occasio adest, vel præbetur. Pro eodem πάρα sæpe dicitur. ut Sophocl. in Ajace, αἰάζειν πάρα. ponitur tamen πάρα et pro πάρεισι, ut Iliad. ά. πάρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι. et pro πάρει apud Aristoph. Particip. παρὸν, (ut ἐξὸν) quum liceret, seu facultas adesset: aut quum liceat. Demosth. παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν. (Æsch. Pers. 903. Ch. 652. 977. Suppl. 1046. Eurip. Med. 660. Phœniss. 248. Soph. Œdip. Tyr. 543. 1262. 1430.)

Παρουσία, præsentia. Synes. παρεχομένην ἐν ἀπουσίᾳ σωμάτων φαντασίαν τῆς παρουσίας. Item pro adventu. Thuc. 1. Βυζάντιον γὰρ ἑλὼν τῇ προτέρᾳ παρουσίᾳ. Et, παρουσίαν ἔχειν pro παρεῖναι, ex Sophocl. in Ajace. (opportunitas. El. 1253.)

Decomp. Ἐπιπάρειμι, adsum. Item supervenio. ex Luc. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. καὶ εἴπου δέοι τι τῆς φάλαγγος, ἐπιπαρῆσαν οὗτοι. §. 18. 12. 3. ἐπιπαριόντες. Polyb. Hist. lib. 5. Thucyd. Hist. lib. 1. ὡς ᾔσθοντο καὶ τοὺς μετὰ Ἀριστέως ἐπιπαρόντας, &c.]

Συμπάρειμι, simul adsum, unà adsum. apud Luc. θεοῦ συμπαρόντος, exp. instinctu divino. Item συμπαρόντες, fautores.

Περίειμι, superior sum, supero, antecello. ut Iliad. ά. Οἱ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Sic Thuc. lib. 8. Itidemque alibi, Πελοποννησίων περιέσεσθαι, victorem esse. Herod. τέχνῃ καὶ σοφίᾳ ἤλπισε περιέσεσθαι. ¶ Item supersum, abundo. Plutarch. in Lycurgo, τοσοῦτον περιῆν εὐνομίας τῇ πόλει. Demosth. τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι μίσους. Hinc ἐκ τοῦ περιόντος, ex abundante, facultate superiore. ¶ Item supersum, id est, reliquus sum, resto, οὐ περιῆν τὰ χρήματα, Demosth. Sic Thuc. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, reliquiæ exercitus. Apud Plutarch. Κάτωνι δὲ περιῆν δυσκόλου καὶ πολυπράγμονος λαβεῖν δόξαν, exp. reliquum hoc fuit tantùm, vel ad extremum contigit. Sic apud Demosthenem, ἐνίοις περίεστι, sequente infinit. exp. superest facultas, vel salvum est et integrum, abundè licet. ¶ Item supersum, superstes sum: unde περιὼν, superstes. Herodian. 4. καὶ τοῦ ἀδελφοῦ περιόντος καὶ μετὰ τὸν ἐκείνου φόνον.

Περιουσία, abundantia, copia, exuperantia, præstantia. περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες. Et, περιουσία νεῶν. Et, περιουσία τῆς εὐτυχίας, Aristid. περιουσία δυνάμεως, Synes. περιουσία ῥώμης καὶ τόλμης, Philo. Et in malam etiam partem interdum. Apud Demosth. καὶ ταύτῃ περιουσίᾳ πονηρίας χρῆται. Quum verò sine adjectione ponitur, de abundantia opum dicitur, ut apud Herodianum et Aristoph. Apud Xenoph. περιουσίαν ποιεῖν, rem facere, augere rem familiarem. Interdum significat et luxum, ut Polyb. οὐ τρυφῆς καὶ περιουσίας χάριν. Ἐκ περιουσίας, ex abundanti, abundè. Demosth. pro cor. ¶ Item incolumitas, ut, ἡ ταύτης περιουσία. Demosth. hanc incolumem esse, hanc superesse.

Περιούσιος λαὸς, apud Græcos bibliorum interpretes, peculiaris populus. Sic exp. et epist. ad Titum cap. 2. Hæc autem hujus significationis ratio esse putatur, quòd περιουσίαν vocent Græci ea quæ, cum supersint, à nobis reconduntur, et pro maximè propriis ac gratis facultatibus habentur.

Περιουσιάζω, suppetunt mihi opes et copiæ. Hippocr. epist. ad Demag.

Περιουσιασμὸς, possessio opum et copiarum. Hesych. et Suid.

Περιουσιαστικὸς, exp. affluens, ex Hermog.

Decomp. Καταπερίειμι, longè supero, longè excedo et superior sum. Polyb. l. 5. ἐπὶ τῶν ἐντεύξεων καταπεριεῖναι τῶν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Προεόντα, quæ ante sunt. vel facta fuerunt. Exponitur enim προγεγονότα, apud Hom. Il. ά. ubi Calchas dicitur novisse τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. † Sic Hes. Th. v. 32. et 38.†

Πρόσειμι, insum. Philo de mundo, τῷ πλειστάτῳ ἡγεμόνι τέτταρα δεῖν προσεῖναι, quatuor oportere inesse. Xenoph. τῇ μὲν βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι. ¶ Πρόσεστι etiam est, σὺν τούτοις ἐστὶ, ut, ἐκεῖνο δὲ μὴ προσῆν, non etiam illud erat. Sic πρόσεστιν ἡ ὕβρις, insuper accedit injuria. Item superest, ut, διανέμω τοῖς πτωχοῖς τὰ προσόντα, Demosth. Item τὸ προσὸν pro excurrente summa; ut, τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ πρόσον.

Decomp. Συμπρόσεστι, simul etiam est. Psal. 94. μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας, ne particeps sis.

Σύνειμι, unà sum. Herod. lib. 6. ἦν δὲ καὶ αὐτῷ δέος τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τοῖς συνοῦσι φίλοις, et amicis qui cum eo erant. In qua signif. dicitur et σύνειμι συνουσίᾳ. ut apud Xenoph. ταῦτα καταμαθὼν ἐν ταῖς συνουσίαις αἷς σύνειμι τὰ τῆς πόλεως πράττουσι, in conventibus quibus intersum unà cum iis qui rempublicam administrant. ¶ Item conversor, consuetudinem habeo. Euripid. σύνει τοῖς θεοῖς. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 12. cum dat. conversari.† Aristoph. μετὰ σοῦ τὰ πλεῖστα σύνεισι. Plut. de lib. educ. οἱ συνόντες, qui nobiscum conversantur. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 4. et 1. 5. 14.† Copulatur interdum cum rebus inanimatis: ut Naz. συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, circa nomina versari. συνεῖναι ταῖς βίβλοις, versari inter libros, seu legere libros. Apud Aristoph. in Pluto, συνεῖναι κόπῳ, labores adire. † Sic Nub. 1406. γνώμαις, λόγοις, μερίμναις.† Luc. συνὼν μυρίαις ἀνίαις. Dicitur et, ὀνείρῳ συνὼν, somnians, et λιμῷ συνὼν, esuriens, et νόσῳ συνὼν, ægrotans. ¶ Item dissero, sermocinor, in conventu aut convivio discepto, disputo, commentor, ut philosophi inter se faciunt. Plat. in Prot. ἀλλὰ τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἐῶσι χαίρειν, αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς σύνεισι, δι' ἑαυτῶν ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντες. ¶ Item, (de mare et fœmina dictum) rem seu consuetudinem habeo, consuesco. Xenoph. Pæd. 3. ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ συνόντας ἄνδρας ἀλλοτρίους. ¶ Item cum aliquo facio, à partibus alicujus sto. Thuc. lib. 4. (ἔφη) ἀδικήσειν εἰ αὐτοῦ τρέφοντος τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοῦ ξυνέσται Ἀῤῥιβαίῳ. ¶ Συνεῖναι est etiam idem ferè quod προσεῖναι, præterea seu insuper esse. Soph. in Ajace, καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος, id est, et præterea mihi Ajax est tanquam imminens athleta. (Æsch. S. c. Th. 677. Pers. 177. Soph. Œdip. Tyr. 321. 883.)

Συνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, socius, amicus. schol. Apoll. derivat à συνεῖναι. Vide et in συνίημι ex ἵημι, i. mitto.

Συνουσία, conversatio, consuetudo familiaris. † Xen. Pæd. 2. 52. c.† Isocr. in Paneg. φιλίας εὑρεῖν πιστοτάτας, καὶ συνουσίαις εὐτυχεῖν παντοδαπαῖς. † Sic Aristoph. Nub 649.† Item congressus, colloquium, cœtus, conventus. (Æsch. Eum. 285.) Plat. in Gorg. Isocr. ad Philipp. Aristot. polit. 5. Item disputatio. Plato in Protag. Item convivium, ex Plat. in symp. et Plutarch. itidem in symp. Item consuetudo venerea, coitus. Xen. Pæd. 6. Herodianus lib. 1. Aristot. in polit. et Plut. multis in locis. Item pro οὐσία ex Theophrast. de hist. plant.

Συνουσιάζω, in eundem cœtum convenio. Item coëo. Athen. l. 12.

Συνουσιασμὸς, coitus. Suid.

Συνουσιαστὴς, qui familiariter aliquo utitur. Item discipulus. Plut. de lib. educ.

Συνουσιαστικὸς, facilis ad congressus familiares. Aristoph. in Vesp.

Συνουσιοῦσθαι, vide in comp. ex οὐσία.

Decomp. Ἀσυνουσίαστος, cum nemine versans, cum nemine consuetudinem habens. Chrysost. de sacerdotio.

Φιλοσυνουσιάζω, frequenti congressu gaudeo.

(Φιλοσυνουσιαστής. Sch. Theoc. Id. 4. 62.)

Ὕπειμι, subsum. (εἰς τέλος καταντάω. Æschyl. Pers. 817. Theoc. Id. 5. 56.) Hesiod. in Asp. † 226.† μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν. † Xen. Pæd. 1. 4. 23.†

Composita ex οὐσία, id est, substantia.

Ἀνούσιος, essentia carens. De deo dicitur à Damasc.

Ἀνουσίαστος, substantia carens, qui est supra omnem substantiam. Merc. Trism.

Ἀπουσιάζω, partem substantiæ meæ do.

Ἐνούσιος, substantiæ inhærens vel conjunctus. Quidam exp. innatus. Exponitur à Bud. ἐνυπόστατος, essentiâ subsistens, vel substantialis, cui oppon. ἀνούσιος. Item opulentus. Hesych.

Ἐπιούσιος, videsis in Ἔπειμι, pòst venio.

Ἑτερούσιος, alterius seu diversæ essentiæ, cui opponitur ὁμοούσιος, apud Greg.

Μονούσιος, cujus substantia sola est, i. sòlus in suo genere, et nihil suæ substantiæ simile habens: ut sol, luna, cœlum.

Ὁμοούσιος, q. d. coessentialis, consubstantialis, ejusdem essentiæ, apud Gregor.

Ὁμούσιος, pro eodem. Sunt tamen qui distinguenda putent.

Ὁμουσιότης, q. d. consubstantialitas.

Πλούσιος, vide in Πλοῦτος.

Συνουσιοῦσθαι, q. d. consubstantiari, cohærere et conjunctum esse substantiali ratione. Aphrod.

Derivata ex ἴω, id est, eo.

Εἶμι, (idem quod ἴω, à quo et factum est, et tempora quædam mutuatur, sicut in primitivo ἴω dictum est) eo, item ibo. Il. ά. Καὶ τό τ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, ibo. Thucyd. lib. 2. ταῦτα δηλώσας πρῶτον, εἶμι καὶ ἐπὶ τῶνδε ἔπαινον. † εἶναι ἐπί τινα, adoriri aliquem. Xen. Pæd. 1. 5. 3. et l. 5. p. 124. d. et l. 6. p. 160. d. et τοῖς ἐναντίοις ὁμόσε, cum hostibus congredi. l. 2. p. 40. b.† Item venio. unde fut. εἴσομαι, ibo, vel veniam, apud Homerum. infinit. ἰέναι, ire, ut, ἰέναι εἰς λόγους, ἰέναι εἰς φιλίαν, &c. (ἴτω δάκρυα——ἴτω γόος. Æschyl. S. c. Th. 973. ἴτω. V. Eurip. Med. 799. 820. Phœniss. 478. 1270. Soph. Tr. 523. Œdip. Tyr. 332. 717. 793. 1027. ἴτε Adverbialiter. Theoc. Id. ί. 127. Ἤιον. Od. ζ'. 289. 410.) † τὸ δεινὸν ἴοι, si periculum adveniret. Xen. Pæd. l. 4. p. 91. c.† Cætera tempora pete ex grammaticis.

Ἴθι (imperat.) i, vade: metaplasmo pro ἴε. Il. β'. Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. † ἴθι τὴν ὀργεὶην, ingreditor. Xen. Pæd. 2. 60. c.† Aliquando adverbialiter ponitur pro εἶα. Xen. ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα, agedum igitur consideremus. Idem Xenoph. ἴθι εἰπὲ, agè dic. Et apud Plat. lib. 1. de rep. ἴθι δὴ μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι, agedum hoc deinde considera et perpende. Cum duali etiam et plurali apud Aristoph. legi tradunt. Pro eodem dicitur etiam ἴτε, et ἴτε δὴ, ageto.

Ἶθαρ, celeriter, citò. Hesych.

Ἰθαρὸς, celer, velox. Hesych.

Ἵεμαι, eo, aut etiam eo cum impetu, impetu feror, ut apud Hom. ἐγχείη ἱεμένη, hasta impetu delata, vel incitata. Plut. in amat. narr. ἐπὶ τοὺς βασιλέας ἵεται. At ἵεμαι vide in ἵημι.

Ἴθμα, τὸ, gressus. Hesych. et Suid.

Ἰτέον, eundem. Plat. lib. 2. de rep. ταύτῃ ἰτέον, hac via eundum.

Ἰτητέον, pro eodem, apud Aristoph. in Nub. † 131.†

Composita ex εἶμι, i. eo. Hæc autem terminatione eadem esse cum compositis ex εἰμί (sum) de quibus antè dictum est, significatione et conjugatione differre, observandum est.

Ἄνειμι, rursum eo, redeo. Aristoph. in Nub. † 1054.† ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, redeo hinc. Odyss. γ'. Ἐκ στομάτης ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδεῖ πόντῳ. ¶ Item sursum eo, ascendo: ut apud Nazianz. ἄνεισιν εἰς οὐρανοὺς, ascendit in cœlos. † pergo. Xen. Pæd. 2. 59. c.† Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1. διὰ τί μᾶλλον κλίμακα κατίασιν ἢ ἀνίασιν; Item sonteo, conturio, apud Pausan.

Decomp. Ἀντάνειμι, ex adverso insurgo seu surgo: ut, ἀντανῄει αὐτῷ. Thucyd. [lib. 2. §. 75. ᾔρετο δὲ τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα, καὶ τὸ χῶμα οὐ σχολαίτερον ἀντανῄει αὐτῷ. Schol. ἀνήρχετο.]

Ἐξάνειμι, egredior, exeo: unde ἐξανιὼν, egressus, apud Apollon. Rhod. [iii. 755.] cum genit.

† Εἰσάνειμι, scandere. hinc εἰσανιών. Hesiod. Th. 761.†

Ἐπάνειμι, redeo, revertor. Plut. in Lycurgo, οὐδὲν μετακινεῖν ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, quoad Delphis ipse redierit. Idem in Probl. Rom. κἂν ἀπὸ ξένης ἐπανίωσιν. In sermone etiam et disputatione aliquis ad aliquid ἐπάνεισι, i. redit, revertitur. Demosth. pro corona, ἐπάνειμι δὴ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις. in eadem orat. ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι. Sic Xenoph. Hell. 7. ἐγὼ δ' ἔνθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην, ἐπάνειμι. Significat etiam, rursum disputo, denuò disputo, vel ad disserendum redeo. Galen. περὶ μὲν τούτων αὖθις ἐπάνειμι. Sic Plat. de leg. ἐπανιὼν περὶ φύσεως. Alibi idem Plato, ἐπανιὼν τοὺς λόγους, i. repetens, recensens. Xen. Pæd. 1. ἵνα δὲ σαφέστερον δηλωθῇ πᾶσα ἡ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν ἐπάνειμι, aliquantum ascendo et rem altiùs repeto.

Ἄπειμι, abeo, proficiscor, vel abibo, &c. Et interdum redeo. Plut. de Sibyll. ἀπίασι τοῦ θεοῦ καταγνόντες, οὐχ ὑμῶν. Plat. de rep. 1. θεωρήσαντες ἀπῇμεν πρὸς τὸ ἄστυ. Et ἀπιὼν, abiens, proficiscens, vel etiam profectus, apud Dem. † et profecturus. Xen. Pæd. 1. 3. 11. πρός τινα.† (Eurip. Med. 275. Soph. Tr. 169.)

Decomp. Ὑπαπιέναι, paulatim abire.

Δίειμι, transeo, permeo, vel transibo, &c. † παρά τινος εἴς τινα. Xen. Pæd. l. 5. p. 114. c. ἐπ' ἀγαθὰ, ad bona pervenire. p. 199. b.† Thucyd. 3. ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῄεσαν. Et 5. διὰ τῆς ἑαυτῶν ἑκάστους μὴ ἐᾶν πολεμίους διιέναι. Et, δίεισιν ἔξω, ex Theophr. erumpit: et δίεισιν εἰς βάθος, altè descendit. ¶ Item percurro oratione, narro: ὅπως ἠσκῆσθαι χρὴ, ἤδη σοι δίειμι.

Εἴσειμι, introëo, intro, ingredior, vel introibo, &c. unde εἴσιθι. Xen. ingredere. Et, εἰσιέναι εἴς τινα, ingredi ad aliquem, id est, ingredi domum ejus, convenire domi, apud Lysiam. † ἐπ' ἄριστον. Xen. Pæd. 1. 3. 10. et πρός τινα. l. 2. p. 56. e.† Apud Demosth. εἰσιέναι περὶ γραφῆς, id est, postulari et causam dicere, sub. δικαστήριον. Dicitur et γραφὴν εἰσιέναι, vel ἀγῶνα: Item εὐθυδικίαν εἰσιέναι, vel εὐθυδικίᾳ. Dicitur et res quæpiam aliquem εἰσιέναι, i. eum subire, ei occurrere. Et, δεινὸν εἰσῄει, Demosth. metus vehemens incessit. Item τὸ εἰσιὸν λέγειν, quicquid in mentem venit. Item τὰ εἰσιόντα, cibus et potus, Aristot. de gen. anim. lib. 4. † cibus, potus, quem quis sumpsit. Xen. Pæd. 1. 6. 14.† (Eurip. Phœniss. 1577.)

Εἰσιτητὸς, ad quem ingressus pateat, accessibilis. Naz. de fatuis virg. μηκέτι ὁ νυμφὼν αὐταῖς εἰσιτητὸς ᾖ.

Εἰσιτήριος λόγος, oratio quæ habetur in alicujus ingressu, et qua ille velut excipitur seu salutatur.

Εἰσιτήρια, dies ejus festi, in quo magistratus omnes accedunt, ut scribit Suidas. Alii sacra fuisse tradunt, quæ Jovi βουλαίῳ fierent, quum senatores judicium ingressuri essent. Item sacra quæ initio anni fiebant, ut felix totius anni auspicium foret. Dem. de fals. legat.

Decomp. Ἐπείσειμι, (q. d. superingredior) invado: pro ἐπεισέρχομαι. [Plat. Tim. ὅμοιον γὰρ ὂν τῶν ἐπεισιόντων τινὶ, τὰ τῆς ἐναντίας, &c. Demosth. adv. Aristog.]

Παρείσειμι, subeo, subingredior, irrepo. [Polyb. Hist. lib. 5. παρεισιόντων πρὸς τὰς σιταρχίας εἰς τὴν πόλιν.]

Συνείσειμι, unà subeo, simul ingredior. Plut.

Ὑπείσειμι, idem quod παρείσειμι. Item ὑπεισιέναι, in mentem venire.

Ἔξειμι, exeo, aut exibo. Luc. τὸν ἐρωτήσαντα ὁπηνίκα ἔξεισι. Demosth. in Mid. καὶ καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας, καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα, offenditque eos conclavi suo exeuntes, et Stratonem jam profectum. Hinc ἐξιτὸν, apud Hesiodum, † Theog. 732.† τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, quibus exeundi facultas non est. (Eurip. Med. 796. cum Acc. Soph. Tr. 162. Aristoph. R. 198.)

Ἐξιτητέον, exeundum, prodeundum, ex Xenoph. ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους, prodeundum est in hominum cœtum.

Ἐξίτητος, Hesych. egrediens.

Ἐξιτήριος, ut, ἐξιτήριος λόγος. Basil. oratio quæ habetur in digressu alicujus.

Ἐξίτηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, evanidus seu evanescens, exolescens, fugiens: vel etiam qui evanuit et exolevit. Xenoph. apud Diosc. l. 2. c. 94. ἐξίτηλον ποιεῖν, abolere, delere, evanidum et exoletum reddere.

Decomp. Ἀνεξίτητος, excitum non habens. Hesych. [Ἀνεξίτηλος. J. Poll. Onomast. lib. 1. §. 44. Ἀνεξίτηλος βαφή. solida tinctura.]

Δυσεξίτητος, difficilis exitu. Hesych.

Δυσεξίτηλος, qui difficulter dilabitur seu evanescit. Diosc. l. 7.

Διέξειμι, idem quod δίειμι, transeo: ut Pausan. καὶ τὴν γῆν τὴν Σκιλλουντίαν Σελινοῦς ποταμὸς διέξεισιν. Frequentiùs ponitur pro percurro oratione, narro. Exp. et edissero, et mente revolvo. Interdum et recito.

Ἀδιεξίτητος, qui percursus non est; seu qui percurri nequit oratione et cogitatione: cui opponitur διεξιτητός. Philopon. in Procl. et Themist. in Phys. l. 1.

Δυσδιεξίτητος, qui difficulter transiri vel percurri potest. Item qui percurrendo vix exponi potest et explicari. Synes.

Ἐπέξειμι, egredior adversus aliquem, vel erumpo, erumpo infesto exercitu. Thuc. l. 4. ὅτι οὐκ ἐπέξεισιν, οὐδὲ δέοιτο πολεμεῖν. Et lib. 3. ἐπεξιὼν τοῖς Ἀθηναίοις. Et, ἐπεξιέναι εἰς μάχην, apud eundem. Exponitur apud eundem etiam occurro: Item in certamen prodeo. Item ἐπεξιέναι τινὶ, reum peragere et convincere: unde ἐπέξει τῷ μιαρῷ τούτῳ, apud Demosth. Et pro ulcisci, cum dativo rei apud Herodian. Et pro, excurro et percurso populabundè. Item persequor stylo, commemoro, edissero. Item perlego. Item cum dat. pro operam navo, vel exequor, apud eundem. Thuc. l. 1. τὰς τῶν πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι.

Ἀντεπέξειμι, invadenti hostiliter occurro. Paus. † Xen. Pæd. l. 3. p. 81. b. et l. 5. p. 126. b.† [Thucyd. Hist. lib. 7. §. 37. 42. οὐδὲ γὰρ καθ' ἑκάτερα οἱ Συρακούσιοι ἀντεπεξῄεσαν, &c.]

Παρέξειμι, prætereo, præcurro: unde παρεξῆλθε, præteriit. et particip. παρεξιὼν, præteriens, prætergrediens. Plut. in Camillo. (Æsch. p. 36.) [Soph. Antig. 59. εἰ νόμου βίᾳ ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. Eurip. Phœn. 1254. Παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων, Λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε. Herodot. Hist. lib. 4. ἀποδέξας χωρίον τῇ στρατιῇ, ἐκέλευε πάντα ἄνδρα λίθον ἕνα παρεξιόντα τιθέναι ἐς τὸ ἀποδεδεγμένον τοῦτο χωρίον.]

Ἀντιπαρέξειμι, hostium exercitum captans, cum exercitu adequito, Plut. ἐπηκολούθει διὰ τῶν τραχέων καὶ ὀρεινῶν ἀντιπαρεξιών. Item Ἀντιπαρεξιέναι, invicem decedere via, apud Plut.

Ἐπιπαρέξειμι, sensim exeo.

† Συνέξειμι, simul exire. cum dat. Xen. Pæd. 1. 4. 15.†

Ἔπειμι, pòst venio, succedo, sequor: unde τοῦ ἐπιόντος χρόνου, Plato, sequente tempore, id est, futuro. Sic τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν, idem dixit: et Demosth. ἐπιοῦσαν ὥραν τοῦ ἔτους, et ἐπιοῦσα ἡμέρα, Synes. crastinus dies: et ἐπιὼν μὴν, apud Demosth. mensis instans. Apud Plut. in Sol. ἔπεισι γὰρ ἑκάστῳ ποικίλον ἐξ ἄδηλον τὸ μέλλον, exp. imminet. Item ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα, apud Luc. percurrens, vel repetens. ¶ Item invado, ingredior hostiliter. † Xen. Pæd. l. 3. p. 81. b.† Thuc. l. 6. τὸν γὰρ προὔχοντα οὐ μόνον ἐπιόντα τις ἀμύνεται, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει. Et apud Herodian. ἐπίεσαν αὐτοῖς, invaderent eos, irruerent in eos. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 135. e.† Et metaph. Il. ά. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, priusquam senectus eam invadat. † ἐπιὼν ἀνὴρ, i. e. τυχὼν, quilibet vir. Soph. Œd. Tyr. 401.† (Eurip. Phœniss. 1327. Aristoph. R. 1137. cum Acc. Æsch. Pr. 1015. Soph. Tr. 117.)

Ἐπιούσιος, (ex particip, ἐπιὼν, ἐπιοῦσα. cujus simplex ἰὼν, ἰοῦσα. non verò ex ὤν. alioquin ἐπὼν, et ἐπούσιος, dicendum foret.) de die in diem sufficiens. vulgò, quotidianus. Ὁ ἄρτος ὁ ἐπιούσιος, Matth. cap. 6. Qui veterum exponunt, substantificus, supersubstantialis, superessentialis; ad rem attentiores fuerunt quam ad etymi veritatem. Itidem et qui interp. ὁ ἐπὶ τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ τροφὴν ἐπαρκῶν. Ut et Suid. qui sic; ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων, sustentandis nobis idoneus.

Ἀντέπειμι, (*decomp.*) invadenti hostiliter occurro. Paus. ἀντεπῄεσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι σπουδῇ καὶ οὗτοι. [Thuc. lib. 2. §. 91.]

Κάτειμι, descendo. Luc. ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, descendis, vel descendes, ut inquit Bud. κάτεισιν εἰς ᾅδου, Nazianz. † Aristoph. Nub. 1001.† Hinc et κατιέναι dicitur navis, pro κατάγεσθαι, ut annotat schol. apud Hom. Ventus quoque dicitur κατιέναι à Thuc. l. 2. ¶ Item revertor: κατιὼν οἴκαδε, apud Plut. (Æsch. Ag. 1292.)

(Παρακάτειμι. Sch. Æsch. Pers. 47. 768.)

Συγκατιὼν, (*decomp.*) qui unà reversus est, aut descendit. Dem.

Μέτειμι, eo pòst, vel eo postea, persequor, ut dicitur venator feras μετιέναι. Item metaphoricè persequor: ut, μετιέναι τὴν σοφίαν, dicitur Socrates à Xenophonte, i. persequi. Sic Isocrat. ad Nicocl. ὅτι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρίᾳ μέτιθι. † Aristoph. Nub. 799. μέτειμι αὐτὸν, persequor, adeo illum vel sollicito.† Itidem qui ambit magistratum, dicitur μετιέναι. Plutarch. Interdum significat conari et moliri: ut apud Synes. Exponitur etiam tractare, apud Herodian. Μέτειμί σε, persequor injuriam à te mihi illatam, ulciscor te: ut apud Plat. et Synes. ¶ Item solicito, apud Thucyd. et Aristoph. ¶ Item transeo. Luc. in Caucaso, ἤδη δὲ ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, ad ignem transeo, i. ad crimen de igne, apud Herodian. μετιόντες πρὸς Ἀντωνῖνον, expon. transfugientes. Item redeo, apud Aristoph. in Nub. † 1410.† ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου μέτειμι. (Æsch. Eum. 231. Ag. 1675. Eurip. Med. 392.)

Μετιτέον, transeundum est. Laërt. in Menedemo.

Decomp. Ἀντιμέτειμι, contrà ambio magistratum, competitor sum.

Πάρειμι, prodeo, procedo, progredior. Demosth. in Mid. παρίασι δεησόμενοι, in medium prodibunt pro isto deprecaturi. Sic apud Plutarch. παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, et παριὼν εἰς τὸ πλῆθος. Exponitur etiam advenio, apud Luc. † βίᾳ εἰς οἰκίαν παριέναι. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† ¶ Transeo. Aristophan. † Nub. 1071.† πάρειμ' ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Sic παριόντες, Luc. transeuntes, prætereuntes. † πάρειμι, prætereo. Xen. Pæd. 1. 4. 5. πρός τινα,

venire ad aliquem. l. 2. p. 60. b. et l. 6. p. 165. d. Vid. positum pro ἐπάνειμι vel ἄπειμι.† Hinc παριτητέον et παριτητέα, ut apud Thuc. παριτητέα ἔδοξε ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, prodeundum esse in conspectum Lacedæmoniorum.

Decomp. Ἐπιπάρειμι, supervenio. Item subsequor à latere: apud Xenoph.

Δυσπάριτος, progressu vel transitu difficilis: ut, δυσπάριτον χωρίον, apud Suid. ex Xen.

Περίειμι, circumeo, peragro. lustro: ut, περιιέναι τὴν Ἰταλίαν, Plut. in Numa. † Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c.† Et apud Thuc. lib. 4. περιιέναι κατὰ νώτου αὐτῆς. Hinc particip. περιιὼν, circumiens, oberrans: apud Plat. de rep. l. 1. παρὰ τῶν ἄλλων περιιὼν μανθάνει. ¶ Sequente εἰς signif. pervenio, seu devenio. Herodot. οὐδ' ἡ βασιληίη ἐς Ἀλέξανδρον περιῄιε. (Aristoph. R. 154.)

Decomp. Ἐκπερίειμι, circumeo, ambio. Xen. in Cyneg.

Πρόειμι, prodeo, procedo. Herodianus, πρόεισι τοῦ οἴκου. At εἰς τὸ εἶναι προϊέναι, in naturam rerum prodire. Herod. lib. 5. προήϊε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, procedebat identidem ad tibias et tympana. Item progredior, proficiscor: ut, προϊέναι τοῦ πρόσω, progredi ulterius. Sic apud Thucyd. lib. 2. ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι, propius urbem non venturos. Et metaphora, apud Plutarch. in Numa, πλούτου προϊέναι μέχρι παντὸς, ad summum divitiarum progredi. Item orior, provenio. Aphth. in fine, εἰ δὲ γῆς τε καὶ ὕδατος, ἅπαν ὃ γίγνεται πρόεισι, i. nascitur. Hinc particip. προϊὼν, prodiens. Herodianus, προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν. Et, οἱ προϊόντες αὐτοῦ, ibidem, anteambulones. Item progrediens. Thucyd. lib. 1. κατὰ βραχὺ προϊὼν καὶ χείρων ἅμα τὴν γῆν, paulatim contendens. Dicitur et προϊόντος τοῦ χρόνου, progressu temporis. † Xen. Pæd. 1. 5. 2. προϊόντος συμποσίου. Xen. Pæd. p. 122. c.† Et, προϊόντος τοῦ λόγου, progressu orationis. Aristot. in Rhet. ad Alex. Προϊὼν dicitur etiam tandem ut τελευτῶν, Aristoteli in Probl. 102. (Theoc. ιδ'. 18.)

Decomp. Ἀντιπρόειμι, ex adverso prodeo seu progredior, unde ἀντιπροῄεσαν, obviam prodierunt.

Ἀπρόϊτος, non prodiens. Suid. ἀπροΐτως, non excellenter, non magnos faciendo progressus. Hesych.

Συμπρόειμι, simul procedo, simul progredior, Synes. in epistol. ad Heliod.

Πρόσειμι, adeo, accedo. (Æsch. Ag. 826.) † Aristoph. Nub. 989.† Xenoph. Σωκράτει οὐκ ἔτι προσῄεσαν, non amplius Socratem adibant. Thucyd. προσῄει πρὸς τὰς ἀρχὰς, adibat magistratus. ¶ Item accedo, i. partes à quibus stabam deserendo ad alios accedo, idem quod προσχωρῶ. Thucyd. lib. 4. ἀλλὰ καὶ οἷς ἂν ἐπίω, ἧσσόν τις ἐμοὶ πρόσεισι. Sic et Herodian. lib. 6. † πρόσειμι. ἑσπέρα, hespera accedit. Xen. Pæd. l. 3. p. 74. d. Cum dat. πολεμίοις, hostes adire, cum illis congredi. Xen. l. 4. p. 90. c. Sic ἀντίπαλοι προσιόντες ἡμῖν sig. hostes nobis appropinquantes. l. 6. p. 150. c. et p. 173. e.† ¶ Προσιέναι significat etiam, quotannis redire, et obvenire, ut apud Herodot. προσῄει φόρος, tributum obvenit: unde τὰ προσιόντα, redditus, seu reditus, obventiones.

† Ἀντιπρόσειμι, adversus (aliquem) procedere. Xen. Pæd. l. 3. p. 80. a. et p. 172. d.†

Προσιτὸς, οῦ, qui adiri et accedi potest, accessu facilis. Greg.

Decomp. Ἀπρόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaccessus. Phil. de vita Mos. l. 3. ἀπρόσιτον καὶ ἄβατον, inaccessus et invius. [Polyb. l. 1.]

Δυσπρόσιτος, qui difficilè adiri seu accedi potest, qui affabilis non est. Poll.

Δυσπροσίτως, adverb. apud eundem.

Εὐπρόσιτος, accessu facilis. Item affabilis, facilis.

Εὐπροσίτως, idem quod εὐπροσηγόρως, εὐπροσόδως, humaniter, affabiliter. Poll.

Σύνειμι, coëo, ad arma coëo, congredior, infesto marte congredior seu concurro. Il. ζ'. Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Hesiod. in Th. † 686.† οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Item congredior colloquendi causa. Demosth. pro corona, τῷ ὑπὸ πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνῄει καὶ ἐκοινολογεῖτο. Et, συνῄεσαν ἐς λόγους, in colloquium ventitabant, unde particip. Συνιὼν, concurrens, in unum conveniens: ut, συνιόντος ὄχλου. Item congrediens et concurrens infesto animo, apud Hom. Et, συνιόντες μάχονται, pugnam inter se conferunt. Συνιόντα χρήματα, proventus pecuniæ.

Ἐπισύνειμι, insuper convenio in unum: unde ἐπισυνιόντες, supervenientes.

Ὕπειμι, subeo.

ἝΩΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, hesternus, pridianus. Propriè dicitur de cibis qui in sequentem diem relicti saporem ac vim suam amittunt fiuntque inutiles. ☞ Nam Suidas ἕωλον esse tradit τὸ εἰς τὴν ἕω λειπόμενον, i. quod in auroram (sequentis videlicet diei) relinquitur. Atque adeò interdum opponitur τῷ προσφάτῳ καὶ παρῷ, i. recenti, ut apud Gal. ἕωλον γὰρ εὐπεπτότερον τοῦ προσφάτου. Sic et apud Dem. in Mid. ¶ Per metaphoram interdum accipitur pro marcidus seu rancidus. Greg. Naz. σαθρὰ καὶ ἕωλα δόγματα. Interdum etiam pro, vetus, obsoletus. Luc. ἕωλος γὰρ ἡ

ψυχρολογία, nam veteres sunt hæ nugæ. Utitur et Cic. ad Att. lib. 13. epist. 21.

Ἑωλίζειν, dicuntur cibi qui putrescunt repositi. Gal. comment. 3. in Prorrhet. lib. 3.

Προεωλίζειν, (comp.) idem Gal. ibidem scribit σιτίον νέον ἄκρως dictum fuisse τὸ ἐπὶ βραχὺ προεωλισμένον.

Z.

Z NOTA sextæ apud Græcos literæ, quam ζῆτα appellant. Plato in Cratylo eam esse dicit πνευματώδη, ut σ. ψ. φ. et antiquos pro ea usos esse τῷ δέλτα: unde etiam in derivatione transit in δ. veluti quum ex ἕζω fit ἕδος. Ideoque et Dores eam ac Bœoti in medio dictionum in geminum δ vertunt, θερίδδειν dicentes pro θερίζειν: Dores tamen pro eodem etiam θερίσδειν dicere, mutato ζ in σδ, ex Theocrito colligi potest. Alioqui et β ac γ in eam verti comperiuntur: ζέρεθρον enim pro βέρεθρον usurpatur κατὰ γλῶσσαν, et ὀλίζον ab Ionibus dicitur pro ὀλίγον, itidemque φύζα pro φυγή. ¶ Est et numeri septenarii nota: nam senarium significant τῷ ς'. Ab imo autem angulo sinistro præfixum acuti accentus nota, septenarium millenarium denotat hoc modo, ͵Z, ͵ζ. ¶ At ZZ, sive ζζ, apud medicos veteres τὴν σμύρνην, id est, myrrham, designabat, ut annotavit Hermol. Barb. coroll. lib. 1. propterea quod ζμύρνη perinde atque σμύρνη diceretur: nunc tamen per duplex ζζ zinziber à plerisque intelligitur.

ZA, particula est extra compositionem inusitata, in compositione autem ἐπίτασιν significat (sicut ἄγαν et ἐρι.) ut in ζάθεος, ζάκοτος, ζαμενὴς, ζάπλουτος, &c. Interdum Æolico more ponitur pro διὰ, ut ζαβάλλειν pro διαβάλλειν, unde ζάβολος pro διάβολος, ut quidam existimant.

ZA'ΓΚΛΗ, ης, ἡ, à Siculis dicitur falx: et inde dicta est urbs quædam Siciliæ, cujus incolæ dicuntur Ζαγκλαῖοι, ut tradit Stephanus. Pro falce utitur Nicand. in Alexiph. ὑπὸ ζάγκλῃσι περιβρίθουσαν ὀπώρην Κείροντες. Dicitur et ζάγκλον neutro genere pro falce, teste Etymologo ex Callimacho, Κέκρυπται γυιὴ ζάγκλον ὑποχθονίη. ☞ Hoc ζάγκλον per syncopen dictum volunt quasi ζάγκυλον, διὰ τὸ λίαν ἀγκύλον.

ZAKEΛΤΙ'ΔΕΣ, sive ζεκελτίδες, rapa vel cucurbitæ, apud Athen. lib. 9. et Hesych.

ZA'ΛΕΙΑ, ἡ, zalea: ita à nonnullis dicitur laurus Alexandrina, teste Diosc. lib. 4. cap. 147.

ZA'ΛΗ, ης, ἡ, turbo, procella, fluctuatio et agitatio maris. (Æsch. Pr. 371. Ag. 665.) Plato de rep. ἐν χειμῶνι, ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης φερομένου. Etymologus dicit esse τὴν μεγάλην ἄελλαν, ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἁλίζεσθαι καὶ συστρέφεσθαι. idem exponit etiam τὴν ταραχὴν τοῦ ἀέρος ἢ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα. Hinc composit. ἀζάλη.

Ζάλος, idem ferè quod ζάλη, aqua agitata et fluctuans. Nicand. in Ther.

Ζαλόεις, εντος, ὁ, procellosus. Nicand. ibid.

Ζαλάω, fluctuo, procellis agitor, ibid.

ZAΦΕΛΗ'Σ, ἑος, ὁ καὶ ἡ, à Suida exp. ὁ πάνυ ἀφελὴς, admodum simplex. ¶ Ab Hesych. exp. valde durus, agrestis, rusticus, iracundus. Item valde auctus, vehemens: quam secundam expositionem sequitur Etymologus. ☞ Tradit enim ζάφελον per syncopen dici quasi ζαόφελον, παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω, ut sit ὁ ἄγαν ηὐξημένος, ideoque ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ἐπίμαχος. ¶ Rursus ab Hesych. exp. πολύφλογος.

Ζαφελῶς, itidem exp. valde simpliciter. Item valde iracundè.

Ἐπιζάφελος, (comp.) Hesych. ζαφελὴς, vehemens, ardens. Il. ι. ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1671. ἐκ δ' ἀΐδηλα Δείκηλα προΐαλλεν, ἐπιζαφελὸν κοτέουσα.]

Ἐπιζαφέλως, vehementer, ardenter. Od. ζ. ὁ δ' ἐπιζαφέλως μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ.

ZA'Ω, ῶ, F. ζήσομαι, vivo. Infinit. ζῆν pro ζᾶν, vivere. Isocr. in Archidamo, εἰ δὲ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀπεστερημένος τῆς πατρίδος. Cum adverb. ut καλῶς ζῆν. Plat. et αἰσχρῶς ζῆν. Isocr. Cum dat. ut Dem. in Epitaph. τοὺς καρποὺς οἷς ζῶσιν ἄνθρωποι, fruges quibus vivunt homines, i. quibus vita hominum sustentatur. Dem. epist. ad Philip. οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες. Cum accusat. ut, βίον ζῆν, apud Luc. in Tim. et Plat. in epist. Cum præposit. ut Isocr. in Helen. enc. ζῆν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς. Theog. ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, vivere exiguo. Apud Isocr. de pace, ζῆν ἀπὸ τῶν δικαστηρίων, vivere è foro judiciali, i. victum comparare. Apud Herod. ζῆν ἐξ ὕλης ἀγρίης. Plutarch. de lib. educ. πρὸς δὲ τὸ τῶν πλουσίων νεῦμα ζῶντες, ad nutum divitum viventes. †Ἔργα dicuntur ζῆν ἐμφανῆ. Xen. Pæd. p. 237. d.† (Eurip. Phœniss. 968. de tempore dicitur. Soph. Tr. 1185. Œdip. Tyr. 45.)

Ζώω, poëticè pro ζάω. Od. ξ. Εἴ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Iliad. ι. Ἢ μὲν ὅτεῳ ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασι. Item ζωῶσαι, vivificare, animare, unde ἐζώωται, vivificatum est, animatum est. Areop. et ἐζωωμένος, animatus, vivificatus.

Ζώωσις, vivificatio, animatio.

Ζώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis, qui vel quæ vivere potest. Aphrod. τέρατα οὐ ζώσιμα.

Ζωτικὸς, vivificus, ut, ζωτικὸς ἄρτος, et ζωτικὴ ζύμη. Naz. ζωτικὴ δύναμις. Gal. ad Glauc. Exp. et, vitalis, vegetabilis, vitam producens, vivax, animalis. Sic Theophr. lib. 1. de causis, appellat ver ὥραν ζωτικωτάτην. Et, ζωτικὴ ψυχὴ, quæ et θυμοειδής. Gal. ζωτικὸν σῶμα, Greg. corpus animale.

Ζωτικῶς, adverb. ζωτικῶς ἔχων, vivere volens, i. nolens sibi mortem consciscere. Poll.

Ζωὸς, οῦ, ὁ, vivus, Xenoph. Hellen. 1. ἕνα μὲν ζωὸν ἔλαβεν, ἑπτὰ δὲ ἀπέκτεινε. Fœm. ζωὴ, viva, ut, δέλφαξ ζωή. Herod. Ζὼς, pro eodem. Il. ε.

Ζωὴ, ἡ, vita. Plat. Plut. et alii. Item facultates, quibus videlicet vita nostra opus habet, apud Hom. ut Od. ξ'. ζωὴ ἄσπετος.

Ζόη, Ionicè pro eodem, apud Herodot. [lib. 1. cap. 32. ἐς γὰρ ἑβδομήκοντα ἔτεα οὖρον τῆς ζόης ἀνθρώπῳ προτίθημι.]

Ζωηρὸς, οῦ, ὁ, vivax.

Ζῶον, ου, τὸ, animal. Plat. in Tim. γέγονε τὸν κόσμον, ζῶον ἔμψυχον, ἔννουν τε, Cic. interp. hunc mundum animal esse, idque intelligens. Item ζῶα sæpe exp. bruta animantia, bestiæ, quæ et ἄλογα ζῶα, apud Plutarch. † Xen. Pæd. 1. 4. 11.†

Ζωϊκὸς, οῦ, ὁ, animalis, ut, ζωϊκὴ ἱστορία, apud Aristot. Item ζωϊκὴ φύσις, apud eundem.

Ζωΐδιος κύκλος, signifer orbis, apud Aratum.

Ζωώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, animalis. Synes. de insom. et Naz. de hom.

Ζωόω, ῶ, f. ώσω. Ζωοῦσθαι dicuntur, quæ animalia, hoc est, vermiculos procreant. Theophr. de caus. plant. lib. 4. cap. 16.

Ζωωτὸς, οῦ, ὁ, animalibus pictis distinctus: apud Athen. lib. 5.

Ζωηδὸν, animantium ritu seu more. Polyb. in frag.

Ζώδιον, ου, τὸ, animalculum. Peculiariter verò ζώδια dicuntur duodecim signa cœlestia quæ in Zodiaco circulo visuntur. Aristot. de mundo. et Athen. lib. 12.

Ζωδιακὸς κύκλος, circulus ille in cœlo qui duodecim illorum animalium signa gerit. Latini signiferum appellant.

Ζωδιωτὸς, idem quod ζωωτός.

Ζωδάριον, ου, τὸ, animalculum, idem quod ζώδιον. Aristot. lib. 3. de partibus anim. ita vocat insecta et bestiolas quibus aves victitant.

Ζωΰφιον, ου, τὸ, Athen. lib. 5.

Ζωότης, ητος, ἡ, (q. d. animalitas,) animalis natura, animalis facultas. Plutarch.

Composita: ac primùm ex ζάω, cum præpos.

Ἀναζάω, ῶ, reviviscο, ad vitam redeo. Nonn. ὁππότε νεκροὶ Αὖθις ἀναζήσουσι.

Ἀναζωῶσαι, refocillare, recreare.

Ἀναζωτικὸς, q. d. refocillativus. Areop.

Ἀποζάω, ῶ, vitam quoquomodo ago et per inopiam traduco ac prorogo, parcè ac tenuiter vivo: vix vel ægrè me tolero. Thucyd. l. 1. νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν. Luc. ἀποζῶντες ἐκ τῆς μισθαρνίας.

Διαζάω, ῶ, ad extremum vivo, ut διαβιόω. Xen. τὸν λοιπὸν βίον ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων ὄντες καὶ κακοπαθοῦντες διαζῶσι. Apud Eurip. διαζῆν τὸν βίον ὀρθῶς, transire vitam. Item, vitam tolero. Aristoph. in Pluto, Πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν; Et cum dat. apud Plat. νομῇ γὰρ διέζων τὸ πλεῖστον.

Διαζόω, idem quod διαζῶ, ex Herodot. apud quem exp. et victito.

Ἐπιζάω, ῶ, supervivo, i. ultra vivo, superstes sum. Plut. Item pro ἐπισταμένως ζῶ quidam poni tradiderunt.

Καταζάω, ῶ, longum vitæ tempus traduco seu transigo. Plat. in symp. ἀλλ' ἐξαρκεῖ μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις. Utitur et Aristot. Ethic. 8.

Συγκαταζῶ, (decomp.) unà longum vitæ tempus traduco. Plut. in Erot.

Παραζάω, ῶ, vivo secus quàm decet. apud Athen. lib. 14.

Συζάω, ῶ, convivo, unà vivo. Aristot. eth. 8. et rhet. 1. Συζῆν πενίᾳ, in paupertate vitam degere. Apud Demosth. συζῆν φιλοπραγμοσύνῃ, exp. addictum esse.

(Σύζησις, convictus. Athan. Contra Gent. Or.)

Compos. ex adject. ζωὸς seu ex subst. ζωὴ, i. vita.

Ἀείζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ est sempiternæ vitæ, cui sempiterna est vita: vel semper vivens, et q. d. sempervivus, immortalis. De divina natura ab Areopagita dicitur. Apud Plat. in ep. 6. ἀείζωος τιμὴ, gloria immortalis.

Ἀείζωον, (q. d. sempervivum) sedum. Sunt qui dictum velint peculiariter sedum majus, quòd ejus folia perpetuò vivant, i. vireant. Vide Diosc. l. 25. c. 13.

Ἀειζωΐα, vitæ sempiternitas, æterna vita. Naz.

Ἀκρίζωος, qui est brevis vitæ. Gal. apud Hippocr.

Ἀρχίζωος, vitæ initium præbens, vitæ autor, Dionys. Areop. et Greg.

Αὐτόζωος, per se vivens.

Αὐτόζως, idem. ex Dion. Areop.

Αὐτοζωὴ, ipsa vita. Ita Deus nominatur à Dionysio Areopagita, quoniam ipse per se vivit, et aliis vivendi autor est.

Δίζωος, duplicis vitæ.

Δύσζωος, cujus misera est vita. in Epigr. δύσζωος βίος, vita quæ miserè vivitur.

Ἐρίζωος, vivax. Hesych.

Εὔζωος, cujus beata est vita. Item vivax. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Εὐζωΐα, ἡ, beata vita, beatus vitæ status. Item vivacitas. Aristot.

[Εὐζωά. Pind. Pyth. Od. Δ. 231. Ἀθρόαις πάντι δρακὼν Νύκτεσσιν ἐν θ' ἁμέραις Ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον. Schol. τὸ ἱερὸν τῆς ζωῆς ἀπάνθισμα τὴν εὐφροσύνην.]

Κακοζωΐα, ἡ, malus tenuisque victus: vel misera vita.

Παλίνζωος, redivivus. Nonn.

Ὑπέρζωος, seu ὑπέρζως, supra vitam existens. Areop.

Φερέζωος, vitam ferens, salutaris. Nonn.

Φιλόζωος, amans vitæ, cupidus vitæ. Apud Theophr. φιλόζωον δένδρον, arbor vivaci quodam vigore prædita. Apud Nic. serpyllum dicitur φιλόζωον, quòd perpetuis foliis vireat, ut vult schol. Aliam signif. vide in comp. ex ζῶον.

Φιλοζωΐα, amor vitæ. Laërt.

Φιλοζωέω, vitæ cupidus sum, vitæ parco ob mortis metum. Diodor.

Φυσίζοος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. vitam producens, i. quæ ad vitam degendam sunt necessaria: epith. terræ, ut Il. γ'. φυσίζοος αἶα, alma tellus. Esse et Solis epithetum testatur Greg.

(Φυσίζωος. Æsch. Suppl. 592.)

Composita ex ζῶον, i. animal.

Ἄζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, animal seu animans non procreans. Theophr. de caus. pl. l. 14. c. 16. καὶ γὰρ ταῦτα ἄζωα, i. οὐ ζωοῦται, animalia non generantur ex aliis.

Ἐκζωοῦσθαι, idem quod ζωοῦσθαι, animari, apud Theophr.

Φιλόζωος, animantium amans vel studiosus. Xen. apomn. l. 1. Vide et aliam signif. in comp. ex ζωὸς, seu ζωή.

ZE'A, sive ζειὰ, ἡ, zea, secundum quosdam frumenti species est, secundum alios idem quod ὄλυρα, de qua vide Gal. Diosc. et Plin. Quidam viciam interpretantur et intelligunt, alii gentili Italiæ Pannoniæque sermone spicam speltamque dicunt. Dion. Halicar. Latinè dici fabilam existimavit. Utitur Hom. Od. δ'. Πυρού τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. ¶ Apud Hieroclem in Hippiatricis, ζέα dicitur striata pars oris equi.

Ζέντειον, sive ζέντιον, pistrinum. veluti ζειόντειον, ὅπου τὰς ζειὰς ἔκοπτον, inquit Hesych.

ZEIPA', ᾶς, ἡ, nonnulli esse aiunt genus vestis laxum et sinuosum: alii autem genus amiculi et sagulum. Xen. anab. lib. 6. de Thrac. καὶ ζειρὰς μέχρι ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων εἶχον, ἀλλ' οὐ χλαμύδας. Apud Herodotum pro μίτρα accipi tradit Suidas, qui et nonnullis dictum videri pro σειρὰ testatur.

Ζειρατὴς, Hesych. ἱμάτιόν τι Σύρων.

ZEΥΓΝΥ'Ω, vel Ζεύγνυμι, ζεύξω, (tanquam à Ζεύγω) jungo, copulo. Il. γ'.——ἵππους ζευγνύμεναι. et Od. ι. ἵππους ζεῦξον ὑφ' ἅρματα, junge equos rhedæ, seu ad rhedam. Sic ζευγνύναι ταύρους ὑπ' ἄροτρον, Herodot. adjungere tauros aratro. Apud Xenoph. ζεῦξαι ἅρμα, sicut et συζεύξασθαι ἅρμα, currum jungere, seu rhedam jungere, aut jungere rhedam equis. ¶ Item jungo ponte, ut Xerxes ab Isocrate et aliis dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, junxisse Hellespontum. Sic ζεύγνυμι ποταμὸν, et ζευγνύειν γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, apud Herodot. ¶ Item, jungo matrimonio, seu connubio. Appian. de Cæsare, Πομπηΐῳ μὲν ἐζεύγνυ τὴν θυγατέρα. Item γάμοισιν ἐζύγης, Eurip. nuptiis junctus es, i. nuptias contraxisti, duxisti uxorem. † et γάμοις ζυγῆναι, nuptiis jungi. Soph. Œd. Tyr. 836.† (V. Æschyl. Pers. 724. Ag. 1649. Eurip. Phœniss. 1323. Soph. Tr. 545. Voc. passiv. Œdip. Tyr. 846. Ζευγνύμαι. Eurip. Med. 736. Phœniss. 299.)

Ζεῦγμα, ατος, τὸ, junctura, conjunctio, qualis rerum quæ conjugatæ sunt. Item pro conjunctione navium pontis instar præbente, apud Arrianum lib. 6. Quidam et ζεῦγμα ποταμοῦ pro fluvii ponte dixerunt. Apud Thucyd. ζεῦγμα τοῦ λιμένος sunt fauces portus obseptæ.

Ζεῦγμα, figura est grammaticis: Latinè colligatio, vel connexio, seu (ut alii) adnexio, quum plura uno connectuntur verbo. lege Julium Firm. et cæteros, et compos. μεσόζευγμα apud eosdem grammaticos, quum in medio clausulæ positum verbum præcedentia sequentiaque connectit.

Ζεῦξις, εως, ἡ, junctio, colligatio, connexio. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 104. Οἱ δὲ δὴ Ἰνδοὶ τρόπῳ τοιούτῳ καὶ ζεύξει τοιαύτῃ χρεώμενοι, &c.]

Ζευκτὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, conjugatus, junctus, vel qui jungi potest.

Ζευκτηρία, ας, ἡ, id quo ad jungendum seu colligandum aut connectendum utimur, ligamen, vinculum, ut exponitur Act. c. 27. Exponitur et junctura. [an Subst. an Adj. V. Æsch. Pers. 738. Ag. 538.] ‡ In priore loco adj. in posteriore subst. ‡

Ζεῦγος, εος, τὸ, jugum. Iliad. σ'. πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. Et, βοεικὸν ζεῦγος, apud Thucydidem. Sic apud Lucam cap. 14. ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε. Alicubi et pro ipsis bobus, ac generaliùs etiam pro jumentis. ¶ Ζεῦγος, biga, seu bigæ, propriè. Item pro trigis ac quadrigis, adeoque quovis vehiculo, seu rheda, qua de re lege Pollucem. Plato in Apologia, ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιάσι. Xenophon, ἐπιστάμενον ἡνιοχεῖν, ἐπὶ ζεῦγος λαβεῖν κρεῖττον, ἢ μὴ ἐπιστάμενον. Item ζεύγη μίσθια, vehicula meritoria. Plut. ¶ Ζεῦγος, par. ζεῦγος τρυγόνων, Lucæ cap. 2. ζεύγεα ἔρηκαν ἑπτὰ, Herodot. Item. αἱ κατὰ ζεῦγος φιλίαι τρεῖς, tria amicorum paria. Sic μονομάχων ζεύγη διακόσια, Athen. 5. Dicitur et de inanimatis: ut, ζεῦγος ἐμβάδων, Aristophanes, par calceorum. [V. Æsch. Ag. 44.]

Ζευγίτης, ου, ὁ, jugalis. Exponitur et jugo astrictus. Item ζευγῖται, secundi census cives, apud Athenienses sunt dicti. Et apud Plut. in Pelop. ζευγίτης in prælio, idem est qui ἐπιστάτης. Item ζευγίτης calamus, aptus ad ζευγοποιΐαν, Theophr. lib. 4. de hist. stirp. cap. 12.

[Ζεύγητις. Callim. Hym. in Apoll. 47. ἐξ ἔτι κείνου Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρύσῳ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους, &c. Schol. Ζευγήτιδας δὲ, τὰς ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένας. Vide Observ. Illustr. Spanhem. ad loc.]

Ζευγάριον, ου, τὸ, q. d. parvum jugum. [Aristoph. Av. 583. Οἱ δ' αὖ κόρακες τῶν ζευγαρίων —— τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων, &c.] Apud Philostr. ζευγάρια exp. jugales.

Ζεύγλη, ης, ἡ, lignum propendens à jugo, hinc inde boum colla amplexans: seu pars jugi in quam jumenta collum immittunt. Il. τ'. πᾶσα δὲ χαίτη Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν. ubi Eustathius annotat λ in hac voce esse pleonasticum. Lucianus, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν. [Eurip. Med. 480. Æschyl. Pr. 462.] [Ζεύγληθεν. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1318. Ζεύγληφι. Callim. Hym. in Dian. 162. Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας Ψήχουσιν κεμάδας, &c.]

Ζυγὸς, jugum, ut Od. δ'. Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. Hesiodus in Erg. καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ἀκυπόδεσσι. Et metaphoricè Plato epistola 8. φεύγειν τὸν δούλειον ζυγὸν ὡς ὂν κακόν. Et Soph. in Ajace, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ Χωροῦμεν. Item αἱ ὑπὸ ζυγὸν, quæ nupserunt, Gregor. Accipitur à Græcis bibl. interpr. et in ea jugi signif. quam habet ζεῦγος. † ζυγὰ τοῦ μὴ ὑβρίσαι, i. e. ne se insolenter gerant. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. c.† ¶ Item jugum citharæ, quod manu sinistra tenent citharœdi. Aristot. in Mechan. Sic et Hom. φόρμιγγι dat ἀργύρεον ζυγόν. Item jugum in acie, series porrecta τῶν παραστατῶν. Polybius, τὰς δὲ τοῦ πέμπτου ζυγοῦ σπείρας. Et metaphoricè κατὰ ζυγὰ βαδίζειν, jugatim incedere. Apud Ælianum ζυγὰ etiam sunt ab uno cornu ad alterum instructi ordines: hinc ζυγεῖν dicuntur qui hæc juga efficiunt. ¶ Item ζυγὰ juga, transtra, sedes remigum. Odyss. ι'. Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγά. ¶ Item ζυγὸς, statera, trutina. Plutarchus in Pericle, ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ ῥοπὴν ἐποίησε. Ammonius in hac significatione fœmininum duntaxat esse putat. Exponitur et libella. Demosthenes, ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχειν. Item jugum, id est, libra, signum cœleste. ¶ Item calceamenti corrigia, ex Aristoph. [Ζυγὸν ἀλκῆς. Æschyl. Pers. 597. Ag. 962. 1627. Eurip. Med. 242. Id. Phœniss. 74.]

Ζυγόω, ῶ, jugo submitto. Item jungo, (q. d. jugo) committo, συναρμόζω. Apud Luc. ζυγῶσαι τὴν κιθάραν, expon. juga citharæ aptare et conjungere. Item. ζυγῶσαι, pro κλεῖσαι, claudere. Hesych.

Ζύγωμα, τὸ, exp. jugamentum, apud Polyb. διακόπτειν τοὺς στροφεῖς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν πυλῶν. Item ζυγώματα, juga in vitibus quæ pedamentis quibus recta stat vinea, transversa jugantur, unde et jugatæ vineæ. Item ζύγωμα apud medicos, os jugale, jugamentum, os ex duabus, una ossis temporalis, altera ossis parvum oculi angulum constituentis, apophysibus inter oculum et aurem coëuntibus conglutinatum.

Ζυγωτὸς, junctus. Soph. † El. 704.†

Ζύγωθρον, vectis qui valvas seu ambas fores jungit. Eust.

Ζυγωθρίζω, claudo, quasi obdendo vectem. Vide Poll. † l. 6. 10. 26.† Item examino, libro, perpendo. Aristoph. in Nub. † 743. Videatur Suidas de hoc verbo.†

Ζυγεῖν, q. d. jugare, in jugum porrigi: ut astites in acie. vide Ælian. Vide et ζυγὸς, paulò antè.

Ζύγιος, ου, ὁ καὶ ἡ, jugalis seu jugatorius. ut, ζύγιος ἵππος, Aristoph. Item ζυγία Hesychio est quoddam remi genus. Item ζύγια, τὰ, juga, transtra, apud Athen.

Ζύγιμος, idem quod ζύγιος, jugalis. Athen.

Ζυγίτης, ου, ὁ, qui est remex in medio navis supra arborem. Bayf. vide schol. Aristoph. Item ζυγῖται, qui et ζευγῖται, de quibus suprà.

Ζυγώδης, et ζύγωμα, os esse dicitur in corpore humano medulla carens. Gal. ζυγοειδὲς appellat.

Ζυγικὸς, natus sub Libra signo cœlesti.

Ζυγάδην, (q. d. jugatim seu conjugatim) junctim, conjunctim. Suid.

Ζύγαστρον, ου, τὸ, arca, capsa. [Soph. Tr. 705.]

Ζύγαστρος, idem quod ζύγαστρον. Xen.

Ζύγαινα, libella piscis. Aristot. de an. lib. 2.

Ζυγὶς, zygis. sic dicitur serpyllum sylvestre, teste Diosc.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίζευκτος, utrinque junctus. [Æsch. Pers. 130.]

Ἀναζευγνύω, vel ἀναζεύγνυμι, reverto. Propriè significare putatur, equos iterum jungo currui ad reditum. Pertinet ad bellum, et dicitur ἀναζευγνύειν, qui redit cum exercitu. Xenoph. Pæd. 8. γήμας δὲ ὁ Κῦρος εὐθὺς ἔχων ἀνεζεύγνυεν. Exp. et moveo, vel castra moveo, solvo. † Xen. Pæd. p. 225. e.† Plut. in Ant. ἀναζεύγνυσι πεζῇ διὰ Συρίας. et in Demetr. ἀναζευγνύειν εἰς τὰς Ἀθήνας. Aristot. Œcon. 2. καὶ ἀναζεύξας ἐβάδιζεν ἐπ' αὐτὸν, motis castris se contulit ad eum. Paus. in Lacon. οὕτω μὲν δὴ ἐκ τῆς Ἀργολίδος ἀνεζεύγνυεν ἄκων. Dicitur etiam, ἀναζεύγνυμι ἐπ' οἴκου, aut ἐπ' οἶκον, redeo domum cum exercitu, copias reduco domum. ¶ Apud Herodot. ἀναζεύξῃς πρὸς ἰσθμὸν τὰς νῆας, i. classem ad Isthmum reducas.

Ἀνάζευξις, castrorum motio, reditio domum cum exercitu. Greg.

Ἀναζυγὴ, idem. Est (inquit Bud.) quum castra moventur et vasa colliguntur. cui opponitur κατασκευή. Plut. apud Polyb. ἀναζυγὴν ποιήσασθαι, idem quod ἀναζευγνύειν. Dicitur et ἀναζυγὴν σημαίνειν. Lat. vasa conclamare.

Ἀναζυγόω, ῶ, jugo exolvo, cui oppon. ἐπιζυγόω. Apud comicos verò ἀναζυγοῦν, idem significat quod ἀνοίγειν, ἀνακλίνειν, ἀναπεταννύειν: ut vicissim ἐπιζυγῶσαι iidem usurpant ἀντὶ τοῦ κλεῖσαι, inquit Pollux l. 10. c. 4. Scholiastes quoque Aristoph. tradit ἀναζυγοῦν esse forinsecus aperire portam. Similiter apud Hesychium ἀναζυγοῦν est arcam aperire, cistam reserare et pandere: metaph. à portis sumpta, quarum obex et pessulus ζύγωθρον nominatur: et ἀναζυγοῦσθαι ipsæ dicuntur quum remoto illo vecte panduntur.

Ἀντίζυγος, oppositus, adversus. Propriè ex adverso respondens. Aristot. de part. anim. l. 3.

Ἀποζευγνύω, vel ἀποζεύγνυμι, abjungo, disjungo. Apud Eurip. ἀπεζύγην γάμων. [Ἀπεζύγης τέκνων. Eurip. Med. 1019. Phœniss. 293. 951. Æsch. Ch. 674.]

Διαζεύγνυμι, vel διαζευγνύω, disjungo. Æschin. ἀδελφοὶ δὲ διαζυγέντες ἐμοῦ, ζῆν οὐκ ἂν προέλοιντο, à me disjuncti. Et, διεζευγμένον ἀξίωμα, apud Gel. lib. 16. c. 8. disjunctum proloquium.

Διάζευγμα, septum transversum, quo duæ res disjunguntur à se invicem. Eust.

Διάζευξις, disjunctio. Apud Gregorium sæpe ponitur pro morte, i. disjunctione corporis et animi.

Διαζευκτικὸς, οῦ, ὁ, disjunctivus. ut, διαζευκτικὸς σύνδεσμος apud grammaticos, conjunctio disjunctiva.

Διαζυγία, ἡ, disjunctio, separatio. Epigram.

Διαζύγιον, ου, τὸ, divortium, disjunctio jugi matrimonialis seu conjugii. Eustath.

Decomp. Παραδιαζευγνύω, vitiosè et perperam disjungo. unde παραδιεζευγμένον πρόβλημα, Gellius lib. 16. c. 8. Παραδιαζευκτικὸς σύνδεσμος dicitur ὁ μὴ τῶν δύο τὸ ἓν δεχόμενος, quod διαζευκτικοῦ proprium est: qualem esse vult particulam ἢ Porphyrius in hoc versu, Iliad. ά. βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, accipiendo pro καὶ ἐμὲ ἀπολέσθαι. [Ἐνζευγνύω. Æschyl. Pr. 580. ἐνζεύξας. Soph. Œdip. Tyr. 738.]

Ἐνζευγνύω, sive ἐνζεύγνυμι, injungo, adjungo. unde ἐνζευχθεὶς, junctus. ex Apoll. [i. 685.]

Ἐπιζευγνύω, sive ἐπιζεύγνυμι, conjungo, desuper innecto. Arist. de mundo, καλοῦνται δὲ οὗτοι πόλοι, δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπεζευγμένην εὐθεῖαν, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου, i. lineam continuatam seu protentam, duo extrema jungentem. Philo de mundo, ὅταν αἱ μὲν ἐγκάρσιοι παράλληλοι πρὸς ὀρθὰς διαναστῶσιν, ἡ δὲ πρὸς ὀρθὰς ἐπεζευγμένη πλαγιασθεῖσα συνάψῃ τὰς παρ' ἑκάτερα, quum lineæ quidem obliquæ et parallelæ subjectæ ad rectos angulos fuerint: linea autem ad utranque protenta et pertinens, in transversum deflexa, ipsas ad rectos angulos attigerit et copularit. [Æsch. Eum. 408. Voc. pass. p. 266. Choëph. 1044.]

Ἐπίζευξις, conjunctio. Apud Naz. autem, ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις, exp. iteratio nominum. Apud rhetores dicitur figura qua dictio in versu non interjectis aliis geminatur. Προεπίζευξις dicitur quando inter duo nomina verbum ponitur, quod ad finem adjici debebat.

Ἐπιζευκτὴρ, ῆρος, ὁ, apud Hesych. series, catena.

Ἐπιζυγῶσαι, idem quod ζυγῶσαι, claudere. ut Artemid. Oniroor. 1. ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας.

Καταζευγνύω, vel καταζεύγνυμι, conjungo, copulo. Item, castrametor. ut, ἀναπαυστικὸν τῶν καταζευγνύντων ἐπίφθεγμα.

Κατάζευξις, pro castrametatione seu castrorum metatione. Plutarch. Huic opponitur ἀνάζευξις.

Καταζυγόω, ῶ, unde καταζύγωσις, libramentum. Bayf.

Decomp. Ἐγκαταζεύγνυμι, adjungo, adapto, accommodo. Soph. νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

Συγκαταζεύγνυμι, conjungo. Metaph. apud Soph. ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, q. d. junctus est et alligatus gravi incommodo, i. conflictatur gravi incommodo. Apud Plat. συγκαταζεῦξαι ταῖς χηρευούσαις γυναιξὶ τοὺς ἀγάμους, connubio jungere cœlibes cum viduis mulieribus. [Συγκαταζεύγνυμαι, conjungor. Soph. Aj. 123.]

Μεταζευγνύω, vel μεταζεύγνυμι, transjungo. † Xen. Pæd. 6. p. 167. a.†

Μετάζευγμα, vide in ζεῦγμα, suprà.

Παραζευγνύω, vel παραζεύγνυμι, q. d. juxtà jungo, adjungo, conjungo. Bud. ex Plutarch. ἡ γὰρ Λυκοῦργος παρέζευξε τῇ κατὰ πόλεμον ἀσκήσει τὴν φιλομουσίαν.

Παράζυγες, apud Aristot. Polit. 2. exp. adjunctitii, qui adjunguntur multitudini civitatis, ignobiles et proletarii, ac velut supernumerarii, adjectitii.

Περίζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, eidem subditus jugo: idem quod ὁμόζυγος, et σύζυγος. Hesych.

Συζευγνύω, vel συζεύγνυμι, conjungo, copulo. συζεύξασθαι ἅρμα, jungere currum. Xenoph. Pæd. 6. συνεζευγμένοι στοχασμοὶ, apud Hermogenem, conjunctæ conjecturæ. Et συνεζευγμένον, apud Quintil. lib. 9. c. 3. dicitur figura, in qua unum ad verbum plures sententiæ referuntur: quarum unaquæque desideraret illud, si sola poneretur. Item conjungo, connubio jungo: unde συζυγέντες apud Xen. Sic τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένος, Basil. Item συνεζύγην, ex Eurip. implicitus sum.

Σύζευξις, conjunctio, copulatio: idem quod συνδυασμὸς, Aristot. lib. 2. de gen. et corr. Et συζυγία, pro eodem. Dicitur etiam, conjugium, itidem ut συνδυασμός. Plato de leg. σύζευξιν ποιεῖσθαι, conjugium inire.

Σύζυξ, υγος, ὁ, idem quod ὁμόζυξ, conjunctus, conjugatus. Sic dicitur à Platone in Phædro alter equus in jugo.

Σύζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, conjunctus, copulatus. [Æsch. Ch. 597.] Nazianz. in orat. de baptism. φῶς μὲν ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ, καὶ ἡ τούτου σύζυγος εὐφροσύνη. Apud Nonn. σύζυγός εἰμι τοκῆος, sum compar patri et æqualis. Apud Aristoph. in Pluto, ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ, si socium quempiam sumpsero. Et σύζυγα dicuntur conjugata, apud Dialecticos, quæ et συζυγοῦντα.

Συζυγία, ἡ, conjunctio, σύζευξις. Aristid. ἡ τῆς θαλάττης τε καὶ τῆς γῆς διὰ τῶν λιμένων συζυγία καὶ συμφωνία. Peculiariter verò sic dicitur conjunctio et copulatio, qua bina et bina comparantur et copulantur. Philo de mundo, τῶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίων ἀμήχανον τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μὴ, eorum quæ conjugatim contraria sunt. Unde συζυγία, par: ut, συζυγίη πτερύγων, par alarum, in Epigram. Item et pro conjunctione matrimoniali seu conjugio. ut Greg. κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν. Est etiam vocabulum dialecticum, Cic. in Topic. Apud grammaticos συζυγίαι verborum dicuntur conjugationes. Συζυγία τροχαϊκὴ, idem est quod trochæus, et συζυγίαι ἰαμβικαὶ, idem quod διίαμβοι. Aristoph. schol.

Συζυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, copulatus et conjunctus, seu qui copulari et comparari cum alio potest: ut, συζυγῆ ζῷα καὶ ἄζυγα, apud Gregor. et Areopag. quæ conjugii copula comparantur et quasi copulantur. Et συζυγεῖς, conjuges. Macchab. l. 3.

Συζυγεῖν, et συστοιχεῖν, verba sunt significantia aciem in versum jugumque directam et compositam. Polyb. ἐφίεσαν συζυγοῦντες καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν, i. ordines suos servarent. Συζυγοῦντα et σύζυγα dicuntur apud dialecticos conjugata.

Ὑποζευγνύω, vel Ὑποζεύγνυμι, q. d. subjugo. Odyss. δ. ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, jungam tibi equos ad currum, seu jugo submittam. Plut. in Cam. ὑποζευξάμενος τέθριππον λευκόπωλον ἐπέβη, equis subjugibus candidis copulatis quadrigam conscendit: seu candidis equis junctis. Ponitur et pro, subjugo, i. subjicio. Greg. οὐ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑποζεύγνυμεν, τὸν χοῦν λέγω τῷ πνεύματι. Aristot. in 1. de partib. animal. ὑπέζευκται ἑνὶ γένει, uni generi subjecta sunt. Apud Soph. in Ajace. τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ, hunc laborem subii, veluti jumenta jugum. [Æsch. Pr. 108.]

Ὑπόζευξις, subjunctio, subinsertio, subnexio: genus figuræ. Jul. Firm.

Ὑποζύγιος, ου, subjugis: ὑποζύγιοι ἡμίονοι, apud Eustath. ex Aristoph. grammatico, muli subjuges. Et neutro gen. ὑποζύγιον, jumentum subjuge: qualia plerunque sunt quæ ad currus trahendos junguntur, ut boves, equi, muli. Thuc. Plat. Xen. † Pæd. l. 4. p. 95. e. et 6. p. 162. d.† Herodot. et alii. Et metaph. apud Plut. de virt. morali, οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὑποζύγια, &c. [Palæph. p. 9.]

Ὑποζυγιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, instar jumenti subditus: ut, ὑποζυγιῶδες ἄνθρωπος, apud Etym. Et, ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα, ibid. ex Aristoph.

Composita ex ζυγὸς, sine præpositione.

Ἄζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ non est sub jugo, q. d. injugis. Metaph. sæpè ponitur: ut apud Eurip. [Med. 674.] ἄζυγες κοῦραι, puellæ nondum nuptiale jugum expertæ, ἄζυγες γάμων, expertes nuptiarum, et ἄζυγες εὐνῆς γαμηλίου. [J. Poll. Onomast. lib. 1. §. 29. προσακτέον μέντοι καὶ βοῦς ἄζυγας. βοῦς ἄζυγες sunt injuges boves. Ut apud Macrob. lib. 3. cap. 5. hostiæ injuges, id est, quæ numquam domitæ aut jugo subditæ sunt. Vide plura in

Not. Cl. Kuhn. ad loc. Pollucis. Aristoph. Thesm. 1150. Ἄζυγα κόρην. Schol. Bourd. μήπω ζευχθεῖσαν, μηδὲ γαμηθεῖσαν. Schol. Biset. τὴν γάμῳ μὴ ζευχθεῖσαν. ἄζυγες ἵπποι, οἱ μὴ ἐζευγμένοι. Eurip. Hippol. 545. Τὰν μὲν Οἰχαλίαν Πῶλον, ἄζυγα λέκτρων. Schol. παρθένον, ἄνανδρον, ἄνυμφον. &c. 1425. κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος, &c. Troad. 536. Χάριν ἄζυγος ἀμβροτα-πώλου.] Ἄζευκτος, idem.

Ἀζυγὴς, pro eodem. Apud Greg. ἀζυγῆ et συζυγῆ, opponuntur, q. d. non conjugata et conjugata.

Ἄζυγος, pro eodem. Exp. et cœlebs.

Ἀζυγία, ἡ, cœlibatus.

Ἀκροζύγια, dicuntur τοῦ βοεικοῦ τὰ μέσα, ἤγουν ζεύγλη. Hesych.

Ἀντίζυγος, vide in præcedenti ordine composit.

Ἀρτιζυγία, nuper facta conjunctio. (Æsch. Pers. 541.)

Βοοζύγιον, ου, τὸ, boum jugum.

Βούζυγον, ου, τὸ, idem.

Δευτερόζυγος, qui est secundæ conjugationis, vox gram.

Δίζυξ, q. d. bijugis. ut, δίζυγες ἵπποι, Il. έ. bijuges equi. Item duplex. ut, δίζυξ εὐεπίη. Greg. duplex eloquium.

Δίζυγος, idem. ut, καὶ μετὰ δίζυγον ἦμαρ, apud Greg. post biduum.

Ἑκατόνζυγος, navis, quæ est centum transtrorum, et (ex consequenti) q. d. centiremis. Iliad. ύ. [247. οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόνζυγος ἄχθος ἄροιτο. Schol. Ὑπὸ ἑκατὸν ἐρετῶν ἐλαυνομένη. Ζυγὰ γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι. Pind. Pyth. Δ. 501. Schol. Οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόνζυγος, ἡ πολύζυγος.]

Ἑτερόζυγος, q. d. alterjugis. ut, σταθμὸς ἑτερόζυγος, Phocyl. trutina in alteram partem propendens.

Ἑτεροζυγεῖν, eodem jugo alligatum esse cum altero, et quasi concopulari, in altera parte jugi esse. 2 Cor. 6.

Εὔζυγος νηῦς, vel ἐΰζυγος, navis bona transtra habens. Item (intelligendo ex parte totum) navis bene compacta. † Apoll. Arg. 1. 4.†

Ἰσόζυξ, q. d. æquijugis, i. par, æqualis seu æquabilis. ut, ἰσόζυγι θεσμῷ. Nonn. pari lege.

Ἰσοζυγὴς, idem. ut in Epigr. ἰσοζυγέων κυπαρίσσων.

Λιπόζυγος, qui societatis jugum deseruit. Hesych.

[Μελανοζυγάτας. Æschyl. Suppl. 538. λίμνᾳ δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ τὰν μελανοζυγάταν. Schol. τὴν ναῦν ἐν ᾗ βλαβήσονται. Vide Not. Cl. Stanl.]

Μονόζυξ, (Æsch. Pers. 139.) vel μονοζυγὴς, q. d. unijugis. Item unicus. ut, μονοζυγὲς σάνδαλον, in Epigr.

Νεόζυξ, recens nupta. Apoll. [iv. 1191.]

Νεόζυγος, idem. (Eurip. Med. 805.) Et pro eodem νεοζυγής. [Æschyl. Prometh. 1008. δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς πῶλος, &c. Schol. ad 1006. ἀλλ' ὥσπερ νεωστὶ ἀχθεὶς ζυγὸν πῶλος.]

Ὁμόζυξ, q. d. parjugis. alter equus in jugo. Apud Nonn. ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες, amphoræ binæ.

Ὄζυγες, pro ὁμόζυγες, apud poëtas metri causa.

Πείζυξ, exp. ὁμόζυγος, σύζυγος, eidem subditus jugo. Hesych.

Περίζυγα, τὰ, lora subjugalia: loro jugalia. Xen. Pæd. 6.

Πολύζυγος, habens multa transtra. Il. β'.

Πρωτόζυξ, primis nuptiis junctus, vel qui tunc primùm matrimonio junctus est. ex Epigr.

Τετράζυξ, q. d. quadrijugis. Item quadruplex. ut, τετράζυγι δεσμῷ, Nonn. quadruplici vinculo. Et, τετράζυγι κόσμῳ, orbi qui est quadruplex · propter quatuor ejus limites; ortum, occasum, meridiem et septentrionem.

Τριακοντάζυγος, triginta transtra seu remos habens. Theocr. idyll. 13. [74.]

Τρίζυξ, trijugis. ut, τρίζυγες μοῦσαι, q. d. quarum tria sunt juga seu paria, i. quæ sunt novem. Item triplex. ut, τρίζυγες σύναιμοι, in Epigr. tres fratres.

[Τρίζυγος. Eurip. Helen. 362. Θῦμα τριζύγοις θεαῖσι, &c.]

Ὑψίζυγος, Jupiter, apud Hom. et Hesiod. qui in sublimi sedili sedet. vel qui in alto facta hominum ponderat atque æstimat.

Χρυσόζυγος, aureum habens jugum. Xen.

ΖΕΥ'Σ, (cujus genit. Διὸς, dat. Διῒ, accus. Δία, vocat. Ζεῦ.) Jupiter. Item κατ' ἐξοχὴν pro θεὸς, deus. Apud poetas pro Ζεὺς dicitur Ζὴν, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα. † Aristoph. Nub. 564.† et Doricè Ζὰν, Ζανὸς, Ζανὶ, Ζᾶνα. ut Il. ν'. Ζηνὸς γόνος. Il. θ'. πανομφαίῳ Ζηνί. Hesiod. in Th. Ζῆνά τε μητιόεντα. ☞ Dicitur autem Ζεὺς vel à verbo ζῆν, quòd omnia faciat ζῆν, i. vivere: vel quasi Δεὺς à Δεύω, i. rigo: vel à δέος, i. formido, quia est formidabilis: vel à ζέω, i. ferveo. ¶ Ponitur etiam pro aëre: sicut Latini dicunt, sub dio, et Horat. sub Jove frigido. unde τὰ ἐκ διὸς ὕδατα, pluviales aquæ. Plato de leg. et Theophr.

Διόθεν, à Jove. (Æsch. Pr. 1068. Ag. 43.) Hom. [Iliad. Ω. 194. διόθεν. Schol. παρὰ τοῦ Διός. Eurip. Elect. 735. φθίνουσ' ἄπειροι δρόσου καλλίσταν ὄμβρων διόθεν στερίσαι.] Ἐκδιόθεν, pro eodem. Hesiod.

Διάσια, et Πάνδια, et Διϊπόλια, Jovialia. festum in honorem Jovis. [Aristoph. Nub. 407. Διασίοισιν. Schol. Ἑορτὴ Διὸς τὰ Διάσια Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ πανδημεὶ ἔξω τείχους συνιόντες, ἑορτάζουσιν. 862. Διασίοις. Schol. Ἑορτὴ τοῦ Διός. 980. Schol. Demosth. adv. Midian. Τοὺς πρυτάνεις ποιεῖν ἐκκλησίαν ἐν Διονύσου, τῇ ὑστεραίᾳ ἐν Πανδίοις. Aristoph. Pac. 419. Μυστήρι', Ἑρμῆ, Διϊπόλει', Ἀδώνια. Schol. Τὰ Διϊπόλεια τῷ Διΐ· τὰ Ἀδώνια τῷ Ἀδώνιδι καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ. Nub. 980. Schol.]

† Διϊπολιώδη, Jovialia, prisca, obsoleta. Aristoph. Nub. 980.†

Δίϊος, ου, ὁ, Jovialis. ut, δίϊος ὀργὴ, et δίϊος βωμὸς, apud Suidam.

Δῖος, ου, ὁ, pro δίϊος per contract. (q. d. Jovialis) Jove progenitus, à Jove oriundus. ut Hom. de Diana, δῖον γένος, i. Διὸς γένος. Æsch. in Prometh. Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. (Suppl. 1065.) Item divinus, i. habens divinum aliquod quo excellit. præstantissimus, dius. † Hes. Th. 260.† Sic ab Hom. vocatur Achilles, et Ulysses, nec non alii. Cum genit. Od. δ. δῖα γυναικῶν, de Helena.

ΖΕ'ΦΥΡΟΣ, ου, ὁ, zephyrus, favonius. Aristot. de mundo, ζεφύρους vocari ait τοὺς ἀπὸ δύσεως πνέοντας ἀνέμους. Vide et Gell. lib. 2. cap. 22. et Plin. lib. 18. cap. 34. ☞ Etym. ζέφυρον dictum existimat quasi ζωηφόρον, utpote τὸ ζῆν πᾶσι φέροντα: quoniam τῷ θέρει πνέοντος αὐτοῦ οἱ καρποὶ αὔξονται. (εἴρηται δὲ ζέφυρος, ὅτι ἀπὸ ζόφου πνεῖ. ζόφον δὲ τὴν δύσιν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Il. ψ'. 276. Æsch. Ag. 701.)

Ζεφύριος, zephyrius. ut, ζεφύρια πνεύματα, pro quo et ζεφύρια, (subaudito subst.) zephyrii flatus. Dicuntur et κυήματα quædam ac ὠὰ ζεφύρια, quæ videlicet fœminæ concipiunt è favonii afflatu absque maris congressu. Aristot. de gener. anim. lib. 3. hist. anim. lib. 6. cap. 2. et Plin. lib. 10. c. 60. Apud Homer. Od. η. Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, ponitur ζεφυρίη substantivè pro ζεφυρία αὔρα seu πνοή.

Ζεφυρικὸς, idem cum ζεφύριος, ut, ζεφυρικὰ πνεύματα, apud Theophr.

[Ζεφυρῖτις. Orph. Hym. in Zephyr. 1. Αὖραι ποντογενεῖς Ζεφυρίτιδες, ἠεροφοῖται, &c. Callim. Epigr. 5. 1. Κόγχος, ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος.]

Φιλοζέφυρος, (comp.) ut, φιλοζέφυρος γαλήνη, Zephyri amatrix serenitas est. in Epigr.

ΖΕ'Ω, Fut. έσω, ferveo, bullio. Iliad. φ'. v. 362. Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. deinde v. 365. Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ. † χθὼν, terra fervet. Hes. Th. 695.† (☞ Eust. annot. per onomatopœiam esse factum hoc verbum à sono literæ ζ, sicut alia quædam ab aliarum literarum sono. Item ζείειν dici ἀφρὸν à poëtis, sicut μορμύρειν ὕδωρ.) Apud Gal. τὸ ζέον τῶν χειταίων, fervor. Apud Diosc. passivè etiam ζεσθεὶς, fervefactus, fervescens. Item metaphoricè sæpe. Gregorius in Basil. παντὶ δὲ ζέων θυμῷ καὶ φρονήματι. ¶ Item scateo. ut, σκωλήκων ζέσας, vermibus scatens, Lucian.

Ζέννυμι, et Ζεννύω, idem quod ζέω fervefacio, in fervente aqua bullire sino.

Ζέννυμαι, fervefio, &c. Alex. Aphrod. probl. lib. 1. διὰ τί τὸ ὠὸν ὀπτόμενον ῥήγνυται, οὐκέτι δὲ καὶ ζεννύμενον;

Ζέμα, ατος, τὸ, decoctum, decoctio. ut, ζέμα ἀψινθίου. Diosc.

Ζεμὸν, calidum, τὸ θερμόν. Etym.

Ζέσις, fervor. Et metaph. ζέσις τοῦ πνεύματος. Greg.

Ζεστὸς, fervefactus, fervidus, fervens, ut, ζεστὸν ὕδωρ. Diosc.

Composita.

Ἀκρόζεστος, leviter fervefactus, et quasi in superficie duntaxat. Item, leviter coctus, ut apud Diosc. ἀκρόζεστος κράμβη εὐκοίλιος.

Ἀναζέω, (et poët. ἀναζείω) referveo, vel efferveo, effervesco, ebullio. Diosc. lib. 7. ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δὶς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ. Item activa significatione, fervefacio. Galenus, γλοιὸν ἀναζέσας, διήθησον πρῶτον, ὡς γενέσθαι καθαρόν. (Soph. Tr. 715.)

Ἀναζέομαι, fervefio. unde ἀναζεσθεὶς, apud Dioscoridem, fervefactus. ¶ Exponitur et scaturio, et effundo, in Epigr.

Decomp. Ἐξαναζέω, ebullio. Æschyl. in Prometh. [370.]

Συναναζέω, confervefacio. vel fervere facio. Diosc. lib. 1. cap. 11. συναναζέσον αὐτό.

Ἀποζέω, fervefacio. Ἀποζέομαι, fervefio. unde ἀποζεσθεὶς, fervefactus.

Ἀπόζεμα, τὸ, decoctum. Dioscorides, καὶ τὸ ἀπόζεμα δὲ αὐτῶν πρὸς γυναικείους πυρίας εὔθετον. Apud eundem ἀπόζεμα ὀριγάνου, origani decoctum, origani cocti seu fervefacti succus vel jus. Alibi κόμης ἀπόζεμα.

Decomp. Ἐναποζέω, idem quod ἀποζέω. Gal.

Ἐκζέω, efferveo, effervesco. Item, scateo. Herodot. ἐξέζεσε εὐλέων.

Ἔκζεμα, quod cum fervore erupit. Ἐκζέματα apud Diosc. pustulæ ardentes et fervidæ, dolorem cientes citra saniem: ingens enim fervor omnem materiam absumit.

Ἔκζεσις, fervida eruptio: ut, ἔκζεσις ἑλκῶν.

Ἐπιζέω, q. d. infervesco. Item attollor, augeor. Etym. (Soph. Tr. 853.)

Ἐπίζεμα, infervefactio.

Περιζέω, circumferveo. Item περιζείω pro eodem, in Epigr.

Συζέω, confervefacio. Diosc. l. 2. c. 94.

Ὑπερζέω, supra modum ferveo, vehementer ferveo. Luc. usus est de Sole vehementer ardente. Et metaph. apud Paus. ἅτε ὑπερζέων εἰς αὐτοὺς τῇ ὀργῇ. Interdum, circumfervesco, circumfundor fervendo, circumfluo. Aristot. in probl. διὰ τί οὐχ ὑπερζεῖ τοῦ χειμῶνος ὁμοίως καὶ τοῦ θέρους τὸ ὕδωρ;

Ὑπέρζεσις, vehemens effervescentia, &c.

Ὑπέρζεστος, vehementer effervefactus, &c.

ΖΗ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, æmulatio. ζῆλος (aiunt Stoici) λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, καὶ οὐκ ἔχει. Cicer. exp. æmulatio, ægritudo, si eo quod concupierit, alius potiatur, ipse careat. Pro invidia sumitur, adeoque cum φθόνος tanquam synonymo copulatur, apud Plut. in Coriolano, οἷς φθόνου τι καὶ ζήλου πρὸς αὐτὸν ὑπέκειτο. Sic et Plato de leg. ζῆλοι καὶ φθόνοι. Hesiodus ζῆλον appellavit in Erg. στυγερώπην, i. cujus tristis est vultus. ut Seneca invidiam tristem vocavit. Sic et Act. Apost. c. 5. ἐπλήσθησαν ζήλου, repleti fuerunt invidia. Sic et alibi. Accipitur et generaliùs pro quodam velut æmulationis studio, quo quis impulsus aliquem imitatur, aut aliquid affectat, summoque ejus assequendi desiderio tenetur. Luc. ζήλῳ τῶν ἀρίστων καὶ φυγῇ τῶν δεόντων. Plut. in Coriol. αὐτὸς αὑτῷ ζῆλον ἀνδραγαθίας προὔθηκε. Idem in Per. πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος. Herodian. μιμήσει et ζήλῳ copulat. Idem alibi, ζήλῳ καὶ ἔριδι τῇ πρὸς ἀλλήλας. ¶ Ζῆλος Ἀσιανὸς, apud Plut. pro Asiatico dicendi genere. ¶ Ζῆλος, zelotypia, ex Eurip. Sic et apud Oppianum. Itidem 2. ad Cor. c. 11. v. 2. ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς θεοῦ ζήλῳ, exp. zelotypia. ¶ Ζῆλος, impetus mentis ad cultum divinum, et religionis amplectendæ vegeta cupido. ut apud Gregorium, εἰ καί τινας ἄττειν ὁ ζῆλος πείθει καὶ ὑπὲρ δύναμιν. Dicitur etiam peculiariùs de eo, cujus animus æstuat, indignatione concepta ex iis, quæ cultui divino ac reverentiæ quæ ei debetur, repugnare videt. ¶ Apud Soph. in Ajace. Οἴας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει. exp. felicitas. (Œdip. Tyr. 1547.) Sunt et qui potentiam ac opes interpr. Apud Dem. pro Ctesiphonte, ὅτι τῷ μὲν στεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος ὅπη ἂν ἀναῤῥηθῇ, exp. eandem honorificentiam et gloriam affert, vel perinde illum beat. Et in alio ejusdem orationis loco conjungit ζήλου et τιμῶν. ☞ Derivatur à ζέω, i. à fervore et vehementia.

Ζηλόω, ῶ, f. ώσω, æmulor, imitor, seu potius imitandi studio ducor, affecto. Hesiod. in Erg. ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, vicinum vicinus æmulatur. Isocr. in Panath. ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων. Idem, ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς, μιμοῦ τὰς πράξεις, quorum gloriam æmularis, imiteris et facta. Plutarch. οὐκ ἐπαινῶν μόνον, οὐδὲ θαυμάζων, ἀλλὰ καὶ ζηλῶν, καὶ μιμούμενος. Exponitur etiam sector, ut apud Demosthenem, ζηλοῦν τὰς δωρεάς. Philo de vita Mosis lib. 1. θεοσέβειαν ἐζηλωκότων, religionis studiosorum. Idem lib. 3. ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα, vitam à negotiis abhorrentem coluit. ¶ Item laudo, probo. Soph. † El. 1033.† ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, laudo tuum animum. Xenoph. Hellen. 6. πρόσθεν μὲν ἀκούων, ἐζήλουν τήνδε τὴν πόλιν, ὅτι, &c. Thucyd. lib. 5. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Isocr. in Panath. ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὴν εὐδαιμονίαν. ¶ Item beatum prædico, idem quod μακαρίζω, cum quo et copulatur. In qua significatione, præter accusativum personæ, interdum cum accusativo, interdum cum genitivo, et quidem frequentiùs, construitur: interdum cum solo infinitivo. Soph. in Ajace, Καί τοί σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω, Ὅθ' οὕνεκ', οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν, in hoc te possum beatum prædicare. Euripid. in Iph. Aulid. ζηλῶ σε γέρον· Ζηλῶ δ', ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς ἀκλεής. Τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ. (Ζηλῶ σε. Med. 60. Æsch. Pr. 330. Pers. 714. Philostr. l. 2. c. 26.) Sic apud Isocr. in Evag. ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς, te felicem imperio arbitror. Idem in Panegyr. ζηλοῦντες τὴν πόλιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. Plutarch. de fortitudine Alex. οὐδὲ τούτου τοῦ θεάματος ζηλῶ τοὺς ἰδόντας, quibus id cernere licuit, eos non magnopere beatos censuerim duntaxat propter hoc spectaculum. Aristot. ζηλοῦσι τῶν πολλῶν δεσπόζειν, latè dominari, beatum censent. ¶ Item ζηλῶ idem quod ζηλοτυπῶ, zelotypus sum, zelotypiæ affectu depereo. Num. c. 6. ἢ ἐπέλθῃ αὐτῷ πνεῦμα ζηλώσεως, καὶ ζηλώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Et metaphoricè Gal. cap. 4. ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, depereunt vos non bene. Dicitur etiam ζηλοῦν ζῆλον, zelo duci. ζηλοῖ τὸν ζῆλόν μου, zelo meo commotus est, Num. 15. Libr. Reg. 3. c. 5. ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ, exponitur, zelatus sum pro domino. Et Num. c. 11. τί ζηλοῖς σύ μοι; quid æmularis pro me? ¶ Item invideo alicui, et ægrè fero quòd ea re potiatur quam concupisco. ut Act. 7. οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ. et c. 17. ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, invidia commoti.

Ζήλωμα, τὸ, æmulationis facinus, contentio. Æschin. contra Tim.

Ζήλωσις, εως, ἡ, æmulatio. Thuc. lib. 1. Item zelotypia. Num. c. 5.

Ζηλωτὴς, οῦ, ὁ, æmulator, æmulus, sectator, ut, ζηλωτὴς ἀρετῆς πατρῴας. Isocr. ad Dem. Sic Luc. de hist. scrib.

Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος. Act. cap. 1. ζηλωτὴς ὑπάρχων Θεοῦ, quidam exp. zelo Dei accensus. Item qui zelo seu zelotypia ducitur.

Ζηλωτικὸς, q. d. æmulativus.

Ζηλωτὸς, οῦ, ὁ, æmulatione dignus: vel quem æmulari studemus. Isocr. Dicitur etiam de re quæ omnium studio expetitur, quam omnes sectantur. Plut. in Probl. Rom. ζηλωτὸς γὰρ ὁ πρῶτος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀπευκταῖος, expetendæ primæ nuptiæ. Item beatus, quem beatum omnes prædicant. Arist. in Nub. † 463.† τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον διάξεις. Sic et apud Eurip. in Oreste. (Æsch. Pers. 712. Eurip. Med. 243. 1037. Luc. Som. p. 6.)

Ζηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, invidus, quasi, à ζηλέω idem signif. quod φθονέω, invideo. Odyss. έ. Idem est etiam quod ζηλότυπος, ut, ζηλήμονος ἥρης. in Epigram.

Ζηλεύω, f. εύσω, idem quod ζηλόω. Apud Aretham.

Ζηλευτὴς, οῦ, ὁ, æmulator, invidus.

Ζηλαῖος, ου, ὁ, invidus. Dicitur esse Bacchi epith. in Epigr.

Ζηλοσύνη, idem quod ζῆλος, invidia. [Hom. Hym. in Apoll. 99. ἣ (sc. Juno) μιν ἔρυκε Ζηλοσύνη, ὅτ' &c.]

Composita.

Ἀγάζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui valdè æmulatur. Item invidus. Etym.

Ἄζηλος, neglectus, non expetitus, μὴ ζηλωτὸς, ut, ἄζηλος πλοῦτος, Plut. Item qui zelo seu zelotypia non ducitur. Athen. lib. 13. (Ἄζηλος θέα. Soph. El. 1458. Tr. 288. Æsch. Pr. 143. Ch. 1017.)

[Ἀζήλωτος. Plat. Gorgias. Ὅτι οὐ χρὴ οὔτε τοὺς ἀζηλώτους ζηλοῦν, οὔτε τοὺς ἀθλίους· ἀλλ' ἐλεεῖν.]

Ἀντίζηλος, æmulus, zelotypus.

Ἀξιόζηλος, dignus quem æmulemur. [Ælian. Var. Hist. lib. 11. cap. 64.]

Ἀξιοζήλως, ita ut æmulari dignum sit, laudabiliter.

Ἀξιοζήλωτος, idem quod ἀξιόζηλος, Diosc. in præf. lib. 1.

Ἀρίζηλος, quem valdè æmulamur, aut valde æmulandus. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verso δ in ζ, ut sit, clarus, præclarus, illustris. Il. β'. (Theoc. ιζ'. 57.)

Ἀριζήλως, magna cum æmulatione. Item clarè. Od. μ'.

Ἀριζήλωτος, multo studio æmulandus, multo studio prosequendus et expetendus. Aristoph. [Equit. 1326. Ὦ ταὶ λιπαραὶ, καὶ ἰοστέφανοι, καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι. Schol. Πληρεῖς, ἢ γέμουσαι κατορθωμάτων.]

Βαρύζηλος, æmulus, invidus, vel invidiosus.

Δύσζηλος, æmulus, invidus, in malam partem æmulator. Od. μ'. et Plut. in Aex.

Δυσζηλία, idem quod zelotypia. Athen. lib. 13.

Ἐπίζηλος, æmulandus, invidendus. (Æsch. Ag. 948.)

Ἐρίζηλος, idem quod ἀρίζηλος.

Ἑτερόζηλος, qui alio zelo ducitur. Lucil. lib. 2. epigr.

Ἑτεροζήλως, alieno animo, animo erga alteram partem magis affecto. Hesiod. in Theog. † 544. iniquè.†

Εὔζηλος, qui bono zelo ducitur, æmulator in bonam partem. Item bonus et felix æmulator seu imitator.

Εὐζήλως, bono zelo. Item feliciter.

Εὐζηλία, bona æmulatio, æmulatio in bonam partem.

Κακόζηλος, malus et infelix æmulator, malus affectator. In neutro gen. τὸ κακόζηλον, apud rhetores dicitur mala affectatio. Demetr. Phaler. et Quintil. l. 8. c. 3.

Κακοζήλως, cum mala et infelici affectatione, vel ita ut id quod æmulabaris et affectabas malè assequutus videare.

Κακοζηλία, mala et infelix æmulatio seu affectatio. Luc.

Ξηροκακοζηλία, (*decomp.*) arida et jejuna affectatio. Demetr. Phal.

Ὁμόζηλος, qui unius ejusdemque zeli est, qui unum idemque æmulatur et affectat. Non. ὁμοζήλῳ μενοινῇ, concordi et unanimi studio.

Παραζηλόω, ῶ, æmulatione afficio et excito, ad æmulationem provoco, zelo afficio: invidentia quadam et zelotypia extimulo, ut in rivalitate fit, apposito æmulo et rivali. 3 Reg. c. 14. et Rom. 10.

Πολύζηλος, quem æmulari et imitari multa animi contentione solemus: seu magno studio expetitus. Exp. et invidiosus, apud Soph. πολύζηλος βίος. (Œdip. Tyr. 389. Tr. 188.)

Πολυζήλωτος, multo studio æmulandus, multo studio prosequendus et expetendus. Eurip. in Hippol. Steph. [169.]

Χαμαίζηλος, humilis, humi depressus, abjectus, q. d. humilia æmulans. Suid.

Χαμαίζηλον, est etiam herbæ nomen. Plin. l. 25. c. 9.

ΖΗΜΙ'Α, ας, ἡ, damnum, detrimentum, jactura, cui opponitur κέρδος, ut docet Aristot. Ethic. 5. c. 4. Sic Xenoph. Pæd. 2. μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Isocr. ad Nic. μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι ζημίαν. Ei opponitur et ὠφέλεια à Xenoph. ἐμοὶ καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν. Et, ζημίαν ποιῶ, afficio detrimento, damnum do. Aristoph. item jacturam facio. Synes. ¶ Item mulcta. Isocr. ad Demon. ζημίαν μεγάλην ἐκτίσαι. Dem. in Timocr. καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων προσούσας ζημίας καταβάλλειν, mulctas legibus irrogatas persolvere. Idem πρὸς Λεπτ. dicit, ὀφλισκάνειν ζημίαν οὐ μικρὰν, condemnari mulctæ non condemnandæ. ¶ Item pœna, supplicium. Thuc. 3. θάνατον ζημίαν προθεῖσι. Et lib. 2. θάνατον ζημίαν ἐπέθεντο. † ζημίας αὐτοῖς ἐπέθεσαν. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† (V. Eurip. Med. 582. 1225. Soph. Œdip. Tyr. 528. Æschyl. Ch. 273. 1032.) ☞ Ab Etym. ζημία dicitur esse ἡ τῶν ὄντων πρὸς τὸ ζῆν μείωσις, vel ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν μειοῦσα.

Ζημιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, damnosus. [Xenoph. Memorab. lib. 3. c. 4. §. 11. οὐδὲ οὕτως ἀλυσιτελές τε καὶ ζημιῶδες, ὡς τὸ ἡττᾶσθαι, &c.]

Ζημιόω, ῶ, damnum affero, detrimento afficio. Plat. de leg. μηδὲν μηδένα ζημιῶ, neminem ullo damno afficio. † δαπάνῃ κοινωνούς. Xen. Pæd. l. 2. 50. a. et l. 3. p. 68. b. μὴ σαυτὸν ζημιώσῃς πλείω.† Item mulcto. Plut. de lib. educ. βασιλέα χρήμασιν ἐζημίωσαν. Et, ζημιοῦν εἰς χρήματα. Plat. de leg. pecuniis mulctare. Dicitur etiam metaph. ζημιοῦν φυγῇ et ζημιοῦν θανάτῳ, mulctare exilio, mulctare morte, apud Aristot. et Herodot. † Xen. Pæd. 6. p. 107. e.†

Ζημιοῦμαι, damno afficior, ut, ζημιοῦμαι μεγάλα, magnis damnis afficior, vel magnam jacturam facio, apud Thuc. et Xen. Dicitur etiam ζημιοῦσθαι εἴς τι vel ἔν τινι, ut apud Gregor. et 2 Cor. 7. (Eurip. Med. 455.)

Ἐζημιωμένοι, in ærarium relati, qui ignominia interim notati erant, quoad judicatum facerent, hoc est, omnia ex sententia persolverent.

Ζημίωμα, τὸ, mulcta, damnum. Plat. de leg. et Luc.

Ζημίωσις, mulctatio.

Composita.

Ἀζήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, indemnis, damni expers. Item impunitus. Aristoph. Isocr. Lys. Apud Plat. de rep. 2. δίκαιοι ὄντες, ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, nulla pœna à diis afficiemur, vel nullo damno. Quidam exp. à diis illæsi. Item τὸ ἀζήμιον, indemnitas. (Eurip. Med. 1052. Aristoph. R. 409. vendicus. Soph. El. 1106.)

Ἀζημίως, sine damno. Item impunè.

Ἐπιζήμιος, damnosus, noxius. Xen. Item cui mulcta est irrogata.

Ἐπιζημίως, damnosè.

[Ἐπιζημιόω. Xenoph. Græc. Hist. lib. 5. §. 14. ἐξεῖναι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιζημιοῦν στατῆρι κατὰ τὸν ἄνδρα, τῆς ἡμέρας.]

Προσζημιόω, ῶ, insuper afficio damno. [Plat. Gorg.]

ΖΗΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω. quæro. Aristoph. εὑρήσεις ζητῶν, invenies quærendo. Interdum quæro, i. quæstionem habeo, seu exerceo. Dinarch. in Demosth. ποῦ νῦν ἐλθὼν ὁ δῆμος, ἢ τίσι προστάξας ζητεῖν περὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀφανῶν ἀδικημάτων, εὕροι τὴν ἀλήθειαν; Sic utitur et Andocides. Hinc τὸ ζητούμενον, quod est in quæstione, id de quo disputatur. Item quæro seu requiro, i. desiderio rei amissæ teneor. ut Plut. in Galba. μὴ ταχὺ τὸν Νέρωνα ζητήσωσι. ¶ Item studeo, conor. Exp. et volo: Cum infinit. Plat. τὸ τί ζητούσης εἰδέναι τῆς ψυχῆς. Isoc. in Evag. ζητεῖ λαθεῖν. Aristoph. in Pluto, ζητεῖς μεταλαβεῖν. Plut. in Publ. ζητῶ ἀφελέσθαι. Aristoph. in Pluto, ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς. (Soph. Œdip. Tyr. 672. Ζητοῦμαι. Soph. Œdip. Tyr. 110.)

† Ζητητέος, quærendus. Aristoph. Nub. 758. [Thesm. 611. Ζητητέον. Plat. de Leg. lib. 2.]

Ζήτημα, ατος, τὸ, quæstio, id de quo quæritur. † Soph. Œd. Tyr. 296.† Vide Quintilianum lib. 3. cap. 11.

Ζητημάτιον, ου, τὸ, quæstiuncula.

Ζήτησις, εως, ἡ, ipsa quærendi actio. Thuc. lib. 8. μὴ τῆς τροφῆς ζητήσει πορθῶσι τὴν ἤπειρον, quærendo victum. Sic ζήτησιν ζητεῖν, rem quærere, ut magistratus et judices solent, apud Dinar. Et, ζήτησιν ποιεῖν, pro eodem, Plut. in Coriol. Item apud philosophos, quæstio, ut, ζήτησις τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, quæstio totius naturæ, apud Platonem. Et, ζήτησιν ἀπολύσασθαι, apud Athen.

Ζητητήρια, τὰ, quæstiones, vel potius loca ubi adhibitis tormentis rei veritas quæritur, βασανιστήρια. Suid.

Ζητητὴς, οῦ, ὁ, quæstor, quæsitor, quæstor criminum, apud Lysiam. Magistratus Athenis qui τὰ λανθάνοντα ἀνεζήτει, ut Pollux tradit.

Ζητητικὸς, οῦ, ὁ, qui quærere et investigare solet. in Axiocho.

Ζητητικοὶ, philosophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοὶ, apud Laërt. qui nihil asseverabant, sed semper quærebant et investigabant rei veritatem. Item ζητητικὸς, ad quæstiones movendas promptus, aut qui libenter quæstiones movet. Laërt.

Ζητεύω, poëticè pro ζητέω, quæro, conquiro. Hesiod. in Erg. Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας.

Ζητρεῖον, ου, τὸ, locus in quo servi puniuntur. Hesych. itidemque Suidæ ex Eupolide. Sic et Poll. l. 3. Etymologus compos. vult ex ζα epitat. et τρέω, quod est φοβοῦμαι. Hinc verbum quod sequitur.

Ζατρεύω, in pistrino torqueo. Suid et Etym.

Composita.

Ἀζήτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo quæsitum non est vel quæritur, indiscussus. Æsch. contra Ctes. ἀνεύθυνον δὲ καὶ ἀζήτητον καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει.

Ἀναζητέω, ῶ, pervestigo, perquiro, diligenter inquiro, indago. Isocrates, οἱ μὲν τὰ γένη τῶν ἡμιθέων ἀναζητοῦντες τὸν βίον αὐτῶν κατέτριψαν. Item perquiro, perpendo. Thucydides de vaticiniis et prodigiis loquens, εἴτε τι ἄλλο ξυνέβη γενέσθαι, πάντα ἀναζητεῖτω.

[Ἀναζήτησις. Soph. Œd. Tyr. 93. Schol. 137. 984.]

Δυσζήτητος, quæsitu vel pervestigatu difficilis. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 8. §. 1. εἰ δ' ἐπισταίη μελάγχειμα, δυσζήτητος ἔσται.]

Ἐκζητέω, ῶ, exquiro, inquiro. Nazianz. ἐκζητεῖσθαι τὰ ζῶντα ἐν τοῖς νεκροῖς, ex Esaia, viventia inter mortuos inquiri.

Ἐπιζητέω, ῶ, requiro, desiderio rei amissæ teneor, vel præteritæ vel absentis: vel eam posco. idem quod ἐπιποθῶ. † οὗτοι δὲ οὔτε ἐπιζητοῦνται, hi verò neque requiruntur. Xen. Pæd. 1. 2. 4.† Diod. καὶ πολλάκις ἐπεζήτησε τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ παρόντι οὐ χρησάμενος ἀπόντα ἐπεπόθησε. Basil. ad Naz. τὴν παρὰ Θεοῦ συνέργειαν εἰς τὴν τελείωσιν τῶν σπουδαζομένων ἐπιζητοῦντος, opem petentis sive postulantis. Aristot. in polit. ἐπιζητῶ παρὰ τούτου. † Verbum venaticum. ἐπιζητεῖν dicuntur illi qui feras indagant. Xen. Pæd. 2. 60. opp. τοῖς ἐπὶ ἄρκυσι.†

Ἐπιζήτησις, requisitio, desiderium. Apollonio in epist.

Ἐπιζητήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui requiri potest aut solet.

Decomp. Προσεπιζητέω, insuper requiro.

Συζητέω, ῶ, unà cum aliquo de re aliqua quæro seu disquiro, unâ rationes confero ad rei alicujus indagationem, disputo. Plato in Hippia majore, εἰ δὲ βούλει ὥσπερ νῦν, ἐμοὶ συζήτει, unà mecum disquire, unà mecum disputando quære. Sic Act. Apost. 6. συζητοῦντες Στεφάνῳ, disputantes cum Stephano. Et cap. 9. συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς. Marci c. 1. καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥς τε συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς, Τί ἐστι τοῦτο; ita ut mutuò quærerent inter se. Estque hic συζητεῖν hominum attonitorum, qui mutuò sese rogitant et interpellant. Nonnunquam exp. altercor.

Συζήτησις, disceptatio, disputatio.

Συζητητὴς, curiosus et scrutator naturæ, ut 1. ad Cor. 1. ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος; exp. conquisitor, qui in hujus mundi arcanis perscrutandis et acutissimis quibusque quæstionibus explicandis omnem ætatem consumit.

ΖΙΓΓΙ'ΒΕΡΙΣ, zingiberis: planta in Troglodytica Arabia nascens, de qua vide Diosc. lib. 2. c. 190. et Gal. simpl. medicament. lib. 6. Quidam appellant gingiber, et zinziber.

ΖΙΖΑ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, zizanium, lolium. Greg. τὰ ζιζάνια σπείρειν, ex Matth. 13. ☞ Etym. dictum ait quasi σιτοϊζάνιον; παρὰ τὸ τῷ σίτῳ παρεδρεύειν καὶ συναυξάνεσθαι. vel quasi σιτοσίνιον, à σῖτος, et σίνω, noceo, quod noceat frugibus.

ΖΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebræ. Hesiod. in Asp. † 227.† νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα. Homerus sæpe vocat ζόφον ἠερόεντα orci tenebras, ut Il. ό. φ'. et Od. λ'. Apud eundem ζόφος est occasus, seu pars Occidentalis. ut Od. κ'. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς. Apud Apoll. Rhod. δειελινὸς ζόφος pro vespertinis tenebris. Utitur et Plut. in Alcibiade, πολὺν ὄμβρον ἐξαίφνης ἐπιπεσόντα, καὶ βροντὰς, καὶ ζόφον, συνεργῆσαι καὶ συνεπικρύψαι τὴν παρασκευήν. Usus est et Luc. (Æsch. Pers. 841.) Theoc. κέ. 85.) ☞ Factum à νέφος, sicut et ejus synonyma γνόφος et δνόφος.

Ζοφόεις, εντος, ὁ, tenebrosus, caliginosus, obscurus. poëticum est.

Ζοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, et ζόφεος, ου, ὁ, idem quod ζοφόεις. Apud Herodian. lib. 1. ζοφώδης εἴσοδος.

Ζοφερὸς, οῦ, ὁ, idem apud Lucian. in Nigro. † Hes. Th. 814.†

Ζοφόω, ῶ, obtenebro, tenebras offundo, tenebrosum reddo vel obscurum. Damasc. Et apud Luc. (de Æthiopibus) καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένοις.

Ζόφωσις, obtenebratio, obscuratio, aut etiam tenebræ, obscuritas.

Συζοφόω, ῶ, (*comp.*) unà tenebras offundo, unà obscuro. Epigr.

ΖΥ'ΘΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, zythus: vinum hordeaceum, seu potus ex hordeo: Latinis nonnullis cervisia, Græcis etiam βρύτος, βρύτον, βρύττιον, βύνη, βυνεὺς, πῖνος seu πίνον, et periphrasticῶs κρίθινος οἶνος. Diosc. lib. 2. cap. 109. ζύθος σκευάζεται ἐκ τῆς κριθῆς. Theophr. de caus. pl. lib. 6. c. 15. ὡς οἱ τοὺς οἴνους ποιοῦντες ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν, καὶ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ καλούμενον ζύθος. Vide Hieronym. in Esaiæ cap. 19. Galen. 2. simpl. medicament. l. 6. ζύθος δριμύτερός ἐστι τῶν κριθῶν οὐ σμικρῷ. Apud Plut. in lib. εἰ αὐτάρκης ἡ κακία πρὸς κακοδαιμονίαν, ponitur neutro genere, τὸν ἐλέφαντα τῷ ζύθει μαλακὸν γενόμενον καὶ χαλῶντα κάμπτουσι καὶ διασχηματίζουσιν, ἄλλως δὲ οὐ δύνανται. Sic et zythum neut. gen. apud Plin. lib. 22. sub finem. Sunt et qui ζῦθος scribant, circumflexo υ. Apud Theophr. loco citato reperitur scriptum ζῆθος per η.

ΖΥ'ΜΗ, ης, ἡ, fermentum, farina subacta quæ acorem

contraxit. Plut. in Probl. Rom. ἡ δὲ ζύμη καὶ γέγονεν ἐκ φθορᾶς αὐτὴ, καὶ φθείρει τὸ φύραμα μιγνυμένη. ☞ Etym. à ζέω derivat. Sic et Latinè fermentum à fervendo dictum volunt, quòd fervendo crescat.

Ζυμίτης, οῦ, ὁ, fermentatus. ut, ζυμίτης ἄρτος, apud Pollucem lib. 6. quo nomine ἀποπυρίαν ἄρτον à quodam vocari scribit Athen. l. 3. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. cap. 3. §. 10. καὶ ἄρτοι ζυμῖται μεγάλοι προσπεπερονημένοι ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασι.]

Ζυμίζω, f. ίσω, fermentum refero: Diosc. c. 101. ζυμίζουσα τὴν ὀσμὴν, fermenti referens acorem.

Ζυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fermentaceus. Exponitur etiam, non mucidus.

Ζυμόω, ῶ, f. ώσω, fermento. 1 Cor. 5. μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, paululum fermenti totam massam fermentat. Et Lucæ cap. 13. ἐζυμώθη ὅλον. Metaph. etiam capitur. Theophr. ἀγαθὸν δὲ ἡ χιὼν, ὅταν ζυμοῖ καὶ μανοῖ τὴν γῆν, quum terram fermentat et rarefacit. Et, οὖρα ἐζυμωμένα, urinæ fermentatæ, apud Hippocr.

Ζύμωμα, τὸ, fermentum. idem quod ζύμη. ζύμωμα τῆς γῆς terræ velut fermentatæ extuberatio: quo nomine intelliguntur fungi extuberantes apud Nicand. in Alexiph. quoniam sunt quasi ζύμωμα telluris, ut schol. annotat.

Ζύμωσις, εως, ὁ καὶ ἡ, fermentatio, i. (ut Plato et ζύμωσιν et ζέσιν definivit) τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ ἄερωσις. est enim motus, fermenti vi factus in terreno crassoque corpore, quo in tumorem levem attollitur, conceptoque aëre distenditur, inflatur et quodammodo ebullit. Plut. in Probl. Rom. ἔοικε σῆψις ἡ ζύμωσις εἶναι. Et, ζύμωσις ἥπατος, jecinoris tumor, apud Hippocr.

Ζυμωτὸς, οῦ, ὁ, fermentatus.

Ζυμήεις ἄρτος, Athenis, ὁ ζυμίτης. Hesych.

Composita.

Ἄζυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fermenti expers, non fermentatus. ut. ἄζυμος ἄρτος, apud Athen. lib. 3. Et metaph. apud Plat. in Timæo, τὴν δὲ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κράσεως, μίαν ἐξ ἀμφοῖν μέσην δυνάμει ξυνεκεράσατο, nervorum naturam ex ossis et carnis infermentata temperatura, unam ex utraque mediam coagmentavit. ut 1 Cor. 1. καθώς ἐστε ἄζυμοι, expertes veteris fermenti. Ἄζυμα plurali numero dicebatur apud Judæos festum pascha præcedens, quo à fermentatis abstinebant. Luc. cap. 22. Act. Apost. 12. Et metaphoricè 1 Cor. cap. 5.

Αναζυμόω, ῶ, fermento. Theophr. ἅμα δὲ καὶ τὴν γῆν ἀναζυμοῖ συγκατακλείουσαν καὶ ἐναπολαμβάνουσαν τὸ θερμόν.

ΖΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, jus, jus esculentum: liquor eorum quæ cocta sunt adjectis condimentis. ut, μέλας ζωμὸς, apud Plutarch. in Lyc. Et λευκὸς ζωμὸς, Gal. ad Glauc. lib. 2. album jus, ut in quo coquuntur anguillæ. Athen lib. 8. μή ποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι, jus exorbeant. Et, ὀρνίθιος ζωμὸς, ibid. Et, ἰχθυηρὸς ζωμὸς, apud Luc. in Lex. Et, ζωμοὶ τῶν πιόνων, jura adipe pinguium. Et, ζωμὸς ἰχθύων, muria piscium τεταριχευμένων, vel aqua et jus in quo cocti pisces. Pollux l. 6. cap. περὶ ταρίχου, ἰχθὺς ἐξ ἅλμης· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸν τῶν ἰχθύων ζωμόν. Per derisionem ζωμὸς appellatus fuit etiam qui pinguior esset, ut scribit Eust. Exponitur etiam buccella, apud Aristot. in probl. μείζω ζωμὸν καταπιὼν, qui grandiorem buccellam devoravit.

Ζωμεύω, condio. Expon. et elixo, decoquo, apud Dioscorid. ζωμευθέντες ἐν ἁλσὶ καὶ ἐλαίῳ, elixæ in oleo, addito sale.

Ζώμευμα, τὸ, condimentum, salgamum, Dioscor. et Aristophan. in Equit.

Ζωμίδιον, ου, τὸ, jusculum, vel offella. Aristoph. in Nub.

Composita.

Ἀφαρόζωμος, jusculum ex tempore factum. Eust.

Εὔζωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in jure seu condiendis opsoniis gratiam habens.

Εὔζωμον, vocatur etiam eruca herba, de qua Diosc. lib. 2. cap. 70. et Plin. lib. 20. cap. 13.

ΖΩΝΝΥ'Ω, vel ζώννυμι, et ζωννύσκω, F. ζώσω, cingo. † νῆα ἐΰστρεφεῖ ὅπλῳ. Apollon. Arg. 1. 368.† Odyss. σ'. ζῶσαι νῦν ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε Μαρναμένους. Ibidem, ζώσαντες ἀνάγκῃ. Joh. 21. ἐζώννυες σεαυτόν.

Ζώννυμαι, et ζωννύομαι, et ζωννύσκομαι, præt. ἔζωμαι et ἔζωσμαι, cingor. Il. κ'. Πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ὁ γεραιὸς Ζώννυθ' ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο. Athen. lib. 10. ζώννυνται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις. Aliquando apud Hom. accipitur pro armari, vel accingi ad bellum seu pugnam: ut Odyss. ώ. ἀποφθιμένου βασιλῆος Ζώννυνταί τε νέοι, καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα. Et Iliad. έ. ὅθι ζωννύσκετο μίτρην.

Ζῶμα, τὸ, vestimentum quo cingimur seu præcingimur, vestis ad procinctum idonea. Il. δ'. ξ'. et ψ'. Apud Soph. in Elect. † 454.† schol. annotatur idem esse quod ζώνη. Eust. quoque refert idem esse quod ζωστήρ.

Ζῶσμα, τὸ, idem. apud Basil. in epist.

Ζῶσις, εως, ἡ, ipsa cingendi actio.

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, cingulum, balteus. Il. κ'. et δ'. et Odyss. ξ'. Herod. l. 5. πόρπαις καὶ ζωστῆρι χρυσῷ, fibulis ac balteo aurato. Demet. Phal. τοὺς δὲ ζωστῆρας οὐ λύονται, balteos non solvunt. ¶ Item ignis sacer, herpetis species, de quo Plin. lib. 26. cap. 11. ¶ Apud eundem Plin. lib. 13. c. 25. est fruticis genus, quem alio nomine prason dicunt.

Ζῶστρον, ου, τὸ, cinctus, vestis ad præcingendum idonea. Od. ζ'.

Ζωστὸς, οῦ, ὁ, qui cinctus est, cinctus.

Ζώνη, ἡ, zona, cinctus, cingulum. Idem quod ζῶμα et ζωστὴρ, fascia. Poll. Utuntur Hom. Ælian. Plut. in symp. et alii. Λύσαι ζώνην, aliquando de virginibus dicitur aut mulieribus pudicitiam deponentibus, ut in Epigr. aliquando de illo qui cum illis rem habet. ut Od. λ'. Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. Dicitur et φέρειν ὑπὸ ζώνης, mulier quæ gravida est. ut Eurip. in Hec. ¶ Item pars illa corporis quam cingulum ambit. ὀσφύς. Erot. ¶ Item synecdochicè sive metaph. tota corporis armatura. Il. β'. ¶ Apud Herod. exp. purpurea vestis. ¶ Tropicè dicitur vis, facultas, quoniam is qui vestes suas præcinxit, ad res gerendas expeditior est. Suid. ¶ Ζῶναι dicuntur etiam circuli quidam lati cœlum terramque veluti cingula quædam ambientes. Cicero quoque in somn. Scip. appellat cingula. ζώνη ἔμπυρος, apud Poll. ¶ Est et ζώνη ignis sacer, sive herpetis species, sic dicti quòd medium quodammodo cingat et complectatur hominem, ut autor est Scribonius Larg. c. 62. [Philostr. l. 2. c. 31.]

Ζώνιον, ου, τὸ, cingulum, cingulus. ut, ζώνιον γυναικεῖον, apud Poll. 7.

Ζωνίτης, ου, ὁ, zonarius, adject. Et fœm. gen. ζωνῖτις καδμεία, cadmia zonitis. Diosc. l. 5. c. 84.

Composita: ac primùm ex ζώννυμι, et ζωστός.

Ἄζωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, discinctus, qui cinctus non est, qui cinctum deposuit aut solvit, aut non gerit ut expeditior sit. Hesiod. in Erg. Plut. in Cor. Luc. in Scytha. Athen. 12.

Ἄζωτος, idem. Etym.

Ἀναζώννυμι, vel ἀναζωννύω, idem quod ζωννύω, cingo, præcingo, succingo. D. Pet. epist. 1. cap. 1. ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, succincti lumbos, i. habentes lumbos succinctos. ¶ Item revoco emeritum, apud Themistium.

Ἀποζωννύω, vel ἀποζώννυμι, discingo, zonam aufero. Aliquando autem idem valet quod exautoro: ob hanc rationem, quòd imperatores discingi juberent eos quos exautorare volebant, et exautoratos dimittere ignominiosè. Herodian. lib. 2. in oratione Severi, τοῖς τε περιειληφόσιν ὑμᾶς στρατιώταις κελεύω ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας εἴ τινας περίκεισθε ἐσθῆτας στρατιωτικὰς γυμνοὺς ἀποπέμπειν. Alibi. τό, τε Σεβήρου ὑπόδειγμα, ὃς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέζωσεν, εἰσῄει αὐτοὺς, exemplumque Severi subiit eorum in mentem, qui eos exautoravit qui Pertinacem interemerant. Hinc ἀπεζωσμένος, exautoratus. ut, ἀπεζωσμένοι δορυφόροι.

Διαζωννύω, vel διαζώννυμι, cingo, præcingo, accingo. Luc. διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον. Idem, διεζωσμένοι τὴν ἐσθῆτα. Et, διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην, accincti sumus acinace.

Διάζωμα, sive διάζωσμα, τὸ, cingulum, cinctus, cinctus intermedius. Plutarch. in Phocione. et de san. tuenda. Aristot. de hist. anim. lib. 1. sub finem, τῷ διαζώματι τοῦ σώματος, pectoris septo transverso. Proprio nomine διάφραγμα appellatur. Vitr. lib. 5. διαζώματα et alibi præcinctiones in extructionibus theatricis vocat, quasi transversa cingula et interjectas gradibus areolas: alii intelligunt coronides quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis, quàm alicujus necessitatis gratia adduntur. Plut. in Pericle, τὸ διάζωμα καὶ τοὺς ἄνω κίονας ἐπέστησε. Item subligaculum, bracca, apud Thuc. Item, temo.

Διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, à quibusdam peculiari nomine vocatur duodecima dorsi vertebra. Poll.

Ἐπιζώστρα, balteus, ex Soph. vide Poll.

Καταζώννυμι, præcingo, circumcingo. [Herodot. Hist. lib. 4. τὸν μὲν ἂν ὁρᾷς αὐτέων —— τῷ ζωστῆρι τῷδε καταζωννύμενον, τοῦτον μὲν τῆσδε τῆς χώρης οἰκήτορα ποιεῦ.]

Καταζῶσται, αἱ, lora quibus ephippia et alia equis alligantur.

Παραζώννυμι, accingo. Plato. lib. 8. de rep. καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν, τιάρας καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκην παραζωννύντα.

Παραζωστρὶς, ίδος, ἡ, parvus gladius, pugio. Hesych.

Παραζώνη, pro balteo. ex 2 Reg. 18.

Παραζώνιον, cingulum cum ense, in vita Trajani vel ensis quo præcingimur. Alii dicunt gladii genus esse quod ad zonam accingebatur.

Παραζωνίδιον, ου, τὸ, idem cum Παραζώνιον videtur. Athen. l. 4.

Περιζώννυμι, circumcingo, præcingo. Nazian. περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας, præcincti lumbis. 1 Reg. 1. περιεζώσαντο δύναμιν, accincti sunt robore.

Περιζῶσθαι, diciter etiam de athletis qui nudi subligaculo præcincti certabant. Paus. in Att. de Orsippo, ὃς περιεζωσμένος ἐν τοῖς ἀγῶσι (κατὰ δὴ παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν) Ὀλύμπια ἐνίκα στάδιον δραμὼν γυμνός. Dicitur etiam de coquis qui linteo se quopiam præcingere solent, ne vestes maculent. Athenæus lib. 4. et 8.

Περίζωμα, quo circumcingimus aliquid. Poll. fascia circa ventrem. ventrale vocant Plin. et Ulp. Suidæ est tegumentum verendorum seu subligar, seu subligaculum, quo in scenis et balneis utebantur. Plut. in Apophth. οἱ λόγοι σου περιζώματος ὄζουσι, subligaculum redolent. Coquis etiam tribuitur. Athen. lib. 7. Apud Bibl. interpretes vertitur aliquando lumbare, ut cap. 13. Hierem. Aliquando pallium, ut 3. Ruth.

Περιζωμάτιον, dimin. parvum subligaculum seu lumbare.

Περιζώστρα, ας, ἡ, cingulum. Romanis id fasciam esse scribit Pollux. Vide et διάζωμα, ac περίζωμα.

[Σύζωμα. Æsch. Suppl. 471.] ‡ cingulum.‡

Ὑποζώννυμι, succingo. Plut. οὐ παύσεσθε (ἔφη) ἡμῖν ὑπεζωσμένοις ξίφη νόμους ἀναγινώσκοντες; nobis qui ensibus succincti sumus. Ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμὴν vel χιτὼν, est ὑπόζωμα, membrana costas succingens. Gal. ad Glauc. Pro septo transverso posuit Alex. Aphr. probl. lib. 1. ὁ δὲ ὕσσωπος τὸν ὑπεζωκότα καὶ τὸν πνεύμονα ῥώννυσι.

Ὑπόζωμα, idem quod διάζωμα, septum transversum: idem quod ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν, sive ὑμήν. præcordia vertit Gaza apud Aristot. l. 4. de part. anim. Itemque ὑποζώματα, navium firmas trabes continentes molem illam, vocavit Plato in 10. de rep. Sic Athen. de navi Philopatoris, ὑποζώματα δὲ ἐλάμβανε δώδεκα, zonas perpetuas duodecim. Ὑπόζωμα pars media gubernaculi sive clavi, quæ et φθεὶρ, et ῥίζα. Poll.

Composita ex ζώνη sine præpositione.

Ἄζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine zona est, qui zonam non habet. Servius illa verba Æn. 12. et diis communibus aras, explicans, deos communes esse scribit qui ἄζωνοι dicantur, i. qui certi certas non habeant partes, sed generaliter ab omnibus colantur, et ex numero eorum esse matrem deûm, cujus potestas in omnibus sit zonis. Vide et Μονόζωνος, paulò pòst.

Ἁλίζωνος, mari cinctus. in Anth. epigr. [Gr. lib. 3. cap. 12. Epigr. 7. Λαΐδ' ἔχω, πολιῆτιν ἁλιζώνοιο Κορίνθου. mari cinctæ Corinthi, sive bimaris, ut Horatius, lib. 1. od. 7. v. 2.]

Βαθύζωνος, altè seu profundè succinctus. Il. ί. Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. Quidam hoc epitheton barbaricarum esse mulierum voluerunt: Pindaro tamen Isthmiæ 6. sunt βαθύζωνοι κόραι, puellæ eleganter cinctæ. [Epith. Mulier. Persic. Æschyl. Pers. 155. Ch. 167.]

Εὔζωνος, † ὁ, ἡ,† benè cinctus, eleganter cinctus, ut, εὐζώνοιο γυναικὸς, apud Hom. † Sic Hesiod. Asp. 31.† At vir εὔζωνος, expeditus, ex Thuc. lib. 2. Et Xenoph. Pæd. 4. ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο, εἰκότως πολλὴν ὁδὸν διήνυσαν, expediti, et celeriter. † et l. 2. p. 60. c. et l. 4. p. 92, a.† Sic Plut. in Alexand. de militum copiis, καίπερ εὐζώνων πρὸς τὴν μάχην παραγενομένων. In Pelopida autem πενίαν εὔζωνον καὶ κοῦφον, dixit idem Plutarch. Εὔζωνος alicubi absolutè ponitur pro εὔζωνος ἀνὴρ, expeditus miles. Plutarch. in Demet. καταλιπὼν δύναμιν ἐν τῇ Μεγαρικῇ προῆλθεν, εὐζώνους τινὰς ἔχων σὺν αὐτῷ.

Ἰόζωνος, et πορφυρόζωνος, violaceo seu purpureo cingulo circundatus. Hesych.

Λιπαρόζωνος, nitidam et splendidam (ac veluti unctam) zonam habens. Eurip. in Phœn. Λιπαροζώνου ἀελίου θύγατερ σελαναία, Solis splendore cincta filia Lucina.

Λυσίζωνος, zonam solvens. Ἄρτεμις autem est cognomento λυσιζώνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo puerperio, de qua Apol. Arg. 1. ᾧ ἐνὶ μούνῳ Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. [Theoc. ιζ'. 60.]

Μονόζωνος, unicam zonam habens. Μονόζωνοι apud Suidam dicuntur οἱ τίμιοι τῶν στρατιωτῶν, οἱ μὴ ταὐτὸν τοῖς ἄλλοις ζωστῆρα φοροῦντες. vel ἀσύντακτοι καὶ ἄτακτοι λῃσταί. Apud eundem μονόζωνοι sunt οἱ ἔφοδοι βάρβαροι, ἢ ἀπελάται μάχιμοι. Apud Hesych. verò dicuntur speculatores hostium, aut μάχιμοι, qui et μονομάχοι dicuntur. Vocabulum est apud Græcos bibl. interpretes usitatum. Lat. verterunt latrunculos. 4 Reg. 13. et Job. 29.

Οἰόζωνος. Soph. † Œd. Tyr. 856.† ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον, unum absque comitatu virum. quidam existimarunt hoc verbo significari eum quem μονόζωνον vocarunt, i. latronem.

ΖΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, merus, meracus, ut, ζωρὸς οἶνος, ζωρὸν μέθυ, vinum meracum seu merum, apud Apollon. et ζωρὸν πόμα, in Epigr. potus meracus. Et, ζωρὸν δέπας, itidem in Epigr. Frequentius utuntur compar. ζωρότερος. Antiphanes apud Athen. l. 10. Πίνειν ζωροτέρῳ χρώμενον οἰνοχόῳ. Diosc. οἴνου ἀκράτου ζωροτέρου πόσις, vini meracioris potus. Dicitur et ζωρότερον πίνειν, item κεράσαι (subintelligendo οἶνον, sive ποτὸν, aut πόμα,) bibere meracius, Il. ί. Herodot. apud Eust. ἐπὰν ζωρότερον βούλωνται οἱ Σπαρτιᾶται πιεῖν, Ἐπισκύθισον λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν. Et Luc. in Tim. τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. Superl. Ζωρότατος, ut, ζωροτάτη μανίη, in Epigr. ☞ Quidam ζωρὸς quasi ζωηρὸς dictum voluerunt, ut sit vivacior potus, vi sua per mixturam nondum privatus. ¶ Ζωρὸς quidam exposuerunt etiam εὔκρατος,

contraria significatione. Athen. lib. 10. ex Theophr. Αἶψα δὲ θνητὰ φύοντο τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάττοντα κελεύθους.

Composita.

Ἄζωρος, Hesychio est ὁ ἄκρατος οἶνος, vinum bene temperatum.

Εὔζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene merus, bene meracus, idem quod ζωρός. Eurip. εὔζωρον μέθυ vinum meracum. Aristoph. in Concion. Τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ' ὥσπερ σποτοῦ. Et, εὔζωρος κύλιξ apud Plut. in Theseo. Luc. in Lex. ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι. Irregularis compar. est εὐζωρέστερος, apud Athen. lib. 9. Πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας.

Μελίζωρον, ου, τὸ, melicratum, aqua mulsa. Nic. in Alex.

Μελίζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, meri mellis gustu præditus, idem in Ther.

H.

H NOTA est septimæ apud Græcos literæ, quam appellant ἦτα. ¶ Est et numeralis nota significans octo, ab ima autem sinistri lateris parte acuti accentus apice notata declarat octo millia hoc modo ͵Η. seu ͵η. ¶ Pro spirituum etiam et accentuum variatione significatum variat, hoc modo. Ἤ (cum tenui oxyt.) et poëticè ἠὲ, aut, vel, sive. Il. ά. Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς, Ἠὲ σὺ Πηλείδη. Xen. Pæd. 1. ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἔχοντες μάχαιραν ἢ κοπίδα. Idem l. 1. δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸς, ἢ ἱππεὺς, ἢ ἰατρὸς, ἢ αὐλητὴς, ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν. ¶ Item alioqui. Xen. ἔργον γε οὐδαμοῦ ληπτέον, ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. In hac significatione reperitur et ἦ circumflex. apud Hom. ¶ Sæpè significat an, tum in interrogatione, tum extra interrogationem. In interrogatione, ut apud Plat. polit. 1. βλαπτόμενοι δὲ ἵπποι, βελτίους ἢ χείρους γίνονται; † Xen. Pæd. 1. 3. 15. et 1. 4. 27.† Sic Iliad. ό. v. 504. Ἦ ἔλπεσθ' ἢν νῆας, &c. an speratis? Et Xen. Pæd. 3. πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; Sic Plat. de rep. lib. 2. ἢ οὐ δοκεῖ σοι; Extra interrogationem, ut Il. ά. et alibi. Et apud Laërt. in Arces. εἰπόντος ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ σοφὸς ἐρασθήσεσθαι, quum dixisset an non videretur. ¶ Item quàm, in comparatione. † Xen. Pæd. 1. 2. 13.† Il. ό. Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι. Dem. in orat. ad Philipp. epist. μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον. Interdum vacat post comparativum, apud Thuc. Interdum et pro ἀλλὰ, item pro καὶ poni existimatur, apud eundem, itidemque apud Homerum. Aliquando ἢ pro μᾶλλον ἢ, potius quàm: ut Il. ά. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Aristoph. in Neb. † 1420.† εἰκὸς δὲ μάλιστα, τοὺς νέους ἢ τοὺς γέροντάς τι κλαίειν, par est pueros potius quàm senes flere. (φιλεῖ δὲ σιγᾶν, ἢ λέγειν τὰ καίρια. ubi παραδιαζευκτικὸς ἀντὶ τοῦ συνδετικοῦ, &c. V. Æschyl. S. c. Th. 625. V. Il. γ'. 258. V. Eurip. Med. 494, 5. Æschyl. Ag. 775. utrum, an. Pr. 764. Soph. Tr. 100. 1230. 1037. Œdip. Tyr. 497, 8. respondet τῷ ὅσον. Theoc. θ'. 21. pro ἢ εἰ. ib. ιά. 81.) ¶ Item, nisi, vel quàm, quòd, ut Plat. in Hipp. τί οἴει ὦ Σώκρατες ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ἦσαν, &c. quid aliud causæ fuisse putas, nisi quod hoc præstare nequiverint? Et Joh. 13. ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι. ¶ Ἦ ἤ, vox est reprimentis, et desistere aliquem jubentis. Aristoph. in Nub. ἢ ἢ σιώπα. μηδὲν εἴπῃς νήπιον, atat tace, vel, ha ha sile. (Ἠὲ, ἠὲ, pro φεῦ, φεῦ. Æschyl. S. c. Th. 974. Pers. 569.)

Ἤτε, pro ἢ, aut, sive. Il. τ'. Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν ὡς ἐπιεικὲς, Ἤ τ' ἐχέμεν παρὰ σοί.

Ἠκεν pro ἢ, aut: ut Od. γ'. v. 80. Ἀνδρῶν δ' ἤκεν τίς μοι ἐρίσσεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Item an. ut Odyss. ά. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ἤκεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Disjunctè etiam invenitur ἤκεν.

Ἦτι, an. Od. γ'. Ἦτι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε. Sed divisim etiam reperitur scriptum ἤ τι, pro nunquid, apud Aristoph.

Ἠὲ poëticè pro ἢ, aut, sive. Il. ό. Νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. Item an, sæpè itidem apud Hom. et cum interrogatione et sine interrogatione, ut Il. π'. et Od. λ'.

Ἠέπερ, idem quod ἤπερ, quàm. Il. ά. ἀρείοσιν, ἠέπερ ὑμῖν.

Ἤτοι, aut, sive. cui subjungitur ἤ. ut Thuc. 2. αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε, ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Luc. ἤτοι κατὰ σῶμα, ἢ κατὰ ψυχήν. Sæpè etiam ἢ præponitur. Apud poëtas pro μὲν, quidem: ut Il. β'. et γ'. Interdum dicitur ἤτοι μὲν, cui subjungitur δὲ, † Hes. Th. 1004.† aut ἀλλὰ δὴ, aut αὐτάρ. † Hesiod. Theog. 116.† Aliquando ἤτοι ponitur pro, certè, sanè, profectò, vel equidem, item videlicet.

Ἤγουν, idem quod ἤτοι, sive. Hesych. Item videlicet, id est. ut apud gram. κήδομαι, ἤγουν φροντίζω.

Ἤπου, idem quod ἢ, (vacante που) aut, vel. Plato epist. 7. νῦν δὲ ἤπου τις δαίμων ἤ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομία. Ponitur et pro ἢ, id est, quàm. Plato lib. 3. de leg. πολὺ μᾶλλον ἤπου τις ἄνθρωπος, multò magis quàm quisquam homo.

Ἦ, (cum tenui et circumflexo) certè, profectò, Il. ά. Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, profectò enim arbitror. Jungitur et cum his particulis, δὴ, που, μὴν, τε, atque aliis multis apud poëtas, quarum alterutram vacare quidam existimarunt. † Ἦ μὴν, certè. Aristoph. Nub. 863. et 1244. Xen. Pæd. p. 131. e.† ¶ Ἦ interrog. utrum, an. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 28. et l. 3. p. 64. d.† Soph. ἦ σὺ φῂς ἄγειν; Jungitur etiam particulæ ἄρα, idque ἐκ παραλλήλου. ut Il. σ'. Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, &c. Interdum ῥα ei subjungitur: ut Il. έ. v. 421. Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι ὅ, ττι κεν εἴπω; Interdum καὶ, ut Soph. in Ajace, ἦ καὶ φίλη δέσποινα πρὸς καιρὸν πονῶ; † Xen. Pæd. 1. 3. 6. et 1. 6. 14.† Interdum ἦ pro ἔφη ponitur, ut ἦν et ἦς pro ἔφην et ἔφης à φημί. ¶ Item Atticè pro ἤμην et ἦν, ab εἰμὶ, apud Aristoph. (V. Eurip. Phœniss. 286. Aristoph. R. 273. Æsch. Pr. 302. Soph. Œdip. Tyr. 1151. ἦ μὲν δή. certè. Il. γ'. 430.)

Ἦπου, itidem pro ἦ ponitur: id est, certè, profectò, equidem, utique, nimirum, nempe, Il. γ'. v. 44. Ἦπου καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, utique rident Græci. Sic et Soph. in Ajace. Aristoph. in Pluto et in Nub. et Plato in Phæd. ¶ Interdum servit comparationibus præcedente εἰ vel ὅπου, ac tum exp. multo magis, apud Dem. Lys. Isocr. Xen. et alios. Significat et multo minus, nedum, nullatenus, apud Plut. Athen. et Julianum. ¶ Interrogationi etiam servit, ut nempe apud Lat. pro, utrum, an, anne. Plato lib. 10. de rep. οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάνυ ξυννοῶ τί βούλεται εἶναι. ἦπου ἄρ', ἔφη, ἐγὼ ξυννοήσω; utrum igitur ego intelligam, quum tu non intelligas? Dem. in Tim. εἰ τοίνυν στρατεύειν οὐκ ἔξεστιν, ἦπου νόμον γε ἐπίταγμα ἔχοντα εἰσφέρειν; an licebit? anne? utrum? Alioqui ἦπου οὐ significat utrum non, annon, nonne. Isocr. ὅπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἦπου τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους, οὐ φαύλους εἶναι φήσομεν. (Æsch. Ag. 529. Soph. Tr. 859.)

Ἦτε, pro ἦ, dicunt poëtæ, vacante τε, id est, profectò, utique, nimirum, scilicet, nempe, Il. έ. v. 201. et 350. (Aristoph. R. 34.)

Ἡ, (cum aspero) fœmin. generis articulus præpositivus, cujus masc. ὁ, neut. τό. Vide Ὁ.

Ἥ, (aspiratum et oxyt.) articulus est subjunctivus fœminini generis, cujus masc. est ὅς, de quo vide suo loco. ¶ Interdum est pronomen possessivum tertiæ personæ apud poëtas, pro ἑὴ sua, ex masc. ὅς pro ἑὸς suus. ¶ Est et relativum pronomen pro αὐτὴ, ut ὅς pro αὐτός: interdum demonstrativum pro αὕτη, hæc, ab οὗτος, ut Od. ξ'. v. 59. ἣ γὰρ δμώων δίκη ἐστί.

Ἧ, sive ᾗ, (cum ι subscripto cum aspero et circumflexo) qua ratione, quo pacto. vide in Ὅς. Interdum est tertia persona aorist. 2. conjunct. ab ἵημι seu ἕω.

ἫΒΗ, ης, ἡ, pubes, id est, pili qui pudendis succrescunt, itemque locus in quo succrescunt: item ætas in qua succrescere incipiunt, pubertas. Xen. apomn. 2. ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, quum primùm pubesceret. Apud Hom. et Hesiod. ἥβης ἄνθος. et apud Soph. † Œd. Tyr. 751.† ἀκμὴ ἥβης. (V. Æschyl. Pers. 512. 735. ἥβης τέλος μολόντας. Eurip. Med. 921.) Apud Xen. Hell. 3. οἱ δέκα ἀφ' ἥβης, qui ante annos decem pubertatem excesserunt, qui decimum à pubertate annum agunt. Jumentis etiam tribui ab Hesiodo, testatur Eustath. itidemque plantis, quòd ἡβώωσαι dicantur ἡμερίδες ab Hom. ¶ Est et dea pubertatis. Il. έ. et Hesiod. in Th. † 17.† ☞ Eust. ab ἥδω deducit, unde ab Hom. dicitur χαριεστάτη ἥβη, Od. κ'.

Ἡβηδὸν, adverb. juveniliter, puberum more, petulanter, apud Herodot. Accipitur etiam pro καθ' ἡβῶντας, per totam pubem, complectendo totam pubem, apud Herodot. in Erat. Et apud Luc. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν.

Ἡβάω, et ἡβάσκω, f. άσω. et ἡβώω, poëticè, pubesco, adolesco. Od. ξ'. Xen. Pæd. 8. [de Cyri Exp. lib. 4. cap. 6. §. 1. τοὺς δ' οἰκέτας καταλείπει τῷ κωμάρχῃ, πλὴν τοῦ υἱοῦ ἄρτι ἡβάσκοντος.] et Thuc. lib 5. Item metaphoricè, apud Eurip. ἡβᾷ σοι κακὸν, malum tibi adolescit, id est, invalescit, crescit. (Æsch. Ag. 593. Ch. 879. Aristoph. R. 1087. Ἡβάομαι. Æsch. Suppl. 614.)

Ἡβητὴρ, ῆρος, ὁ, qui pubescit, puber, in Epigr.

Ἡβητήριον, ου, τὸ, exp. ludus literarius, locus exercitii literarii adolescentum. Exp. etiam, locus amœnus, comparatus ad convivia agitanda. (quales ferè villæ apud Rom. aut gymnasia, ut quidam volunt.) Plut. in Pomp. Athen. lib. 10.

Ἡβήτης, ου, ὁ, adolescens, qui pubescit, puber.

Ἡβητικὸς, οῦ, ὁ, juvenilis. Xen. Hell. 5.

Ἡβήτριον, per syncopen pro ἡβητήριον, Hesych. A Suida exp. diversorium. At ἥβητρον, eidem Suidæ est delubrum, simulacrum è ligno lapideve.

Ἡβυλλιάω, ῶ, pubesco, adolesco, idem quod ἡβάω. Sed comicorum ferè proprium est. Aristoph. in Ran. (519.) et apud Athen. l. 6.

Composita.

Ἄκρηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, et ἀκρήβης, ου, ὁ, qui est in summo pubertatis, qui est in prima pubertate, vel qui primam pubem habet. Theocr. idyll. 8.

Ἄνηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pubertatem nondum attigit. Theocr. ibid. [3. ubi Schol. ἄνηβοι, ἤγουν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι γὰρ, οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πορρωτέρω. ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω.]

Ἀνηβάω, βῶ, repubesco, rejuvenesco. Theognis, οὐ γὰρ ἀνηβᾶν Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν. Xen. Pæd. 4. καὶ ἀνηβῆσαι πάλιν δοκῶ μοι. Per metaphoram, recreor, renovor, revigesco, ut Plut. de lib. inst. μόνος γὰρ ὁ νοῦς παλαιούμενος ἀνηβᾷ.

Ἀνηβητήριος, ου, ὁ, repubescens, revigescens. Eurip. in Andr. ἀλλ' ἀνηβητηρίαν ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν, recolligendus animus est, revocandum in præcordia pectus.

Decomp. Συνανηβάω, simul rejuvenesco, seu renovor et revigesco. Themist.

Ἄφηβος, qui pubertatem excessit.

Ἀφηβάω, q. d. depubesco, ex pubertate egredior, undè ἀφηβηκὼς, apud Suidam, τὴν ἥβην ὑπερβεβηκὼς, γηράσας. et Ionicè ἀπηβηκὼς, pro eodem.

Ἔνηβος, qui in pubertate est, puber, qui decimum quintum annum egressus est.

Ἐνηβητήριον, ου, τὸ, locus amœnus in quo convivia agitantur, seu ad convivia agitanda et genio indulgendum comparatus, quales erant villæ apud Romanos. Idem quod ἡβητήριον. Herodot. in Eut.

Ἔξηβος, qui pubertatem excessit. Æschyl.

Ἔφηβος, qui ad pubertatem pervenit: seu qui in ipsa est pubertate, et pueritiam excessit, puber, adolescens usque ad virilem ætatem. Xen. Pæd. 1. ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. Laërt. ἐξ ἐφήβων ἐγένετο, excessit ex ephebis. † 1. 2. 4. ubi medium ponitur inter τὸ παῖς et τὸ ἀνήρ.† ¶ Dicebatur etiam poculum quoddam, Athen. lib. 10. et 11.

Ἐφηβότης, ητος, pubertas. Theophyl. inst. civil.

Ἐφηβία, ἡ, idem. Artemid. Onirocr. 30.

Ἐφηβικὸς, ad ephebos seu puberes pertinens. ut, ἐφηβικὴ παιδεία. apud Poll. Item ἐφηβικὸς, in theatro locus qui ephebis attributus erat ad spectandum. schol. Aristoph. et Pollux.

Ἐφηβικὸν, neut. gen. ipsi puberes, ipsa pubes. Luc.

Ἐφηβεῖον, ου, τὸ, ephebeum. Vitr. lib. 5. cap. 11.

Ἐφηβεύω, pubertatem ago, pubesco, seu puber sum. Artemid. Onirocr. 1.

Ἐφηβεία, ἡ, q. d. pubescentia, ipse actus pubescendi seu pubertas, adolescentia: idem ἐφηβία. Epigr.

Ἐφήβαιον, ου, τὸ, pubes, pecten, id totum quod est ab hypogastrio usque ad pudenda. Diosc. lib. 1. cap. 3. Exp. alio nomine ventrale, velamentum pudendorum.

Ἐφηβάω, pubesco, adolesco, vel q. d. superpubesco. Xen. Pæd. 6. (Æsch. S. c. Th. 671.)

Decomp. Ἐξέφηβος, qui pubertatem excessit.

Μελλέφηβος, qui pubertatem ingressurus est, pubertati proximus. apud Eust.

Συνέφηβος, qui unà pubescit, pubertatis et adolescentiæ socius, æqualis.

Συνεφηβεύω, unà pubesco seu adolesco. Plut. in polit. præc.

Καθηβάω, pubesco.

Decomp. Ἐγκαθηβάω, idem, vel pubesco in, juvenesco in, pubertatem consumo in. Eurip. in Hipp. Cor. Ὡς ἐγκαθηβᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα, quàm multa habes in quibus pubertatem beatè transigere licet.

Λαθήβης, ου, ὁ, juventæ oblitus seu immemor. de grandævo cui in extrema senecta juventæ nulla memoria superest; est enim ea ætas obliviosa. Hesych.

Πάρηβος, qui pubertatem excessit, cujus ætas defloruit. Epigr.

Παρηβάω, pubertatem transeo, florentes annos egredior, vigorem ætatis exuo, idem quod Παρακμάζω, Laërt. Item pro consenescere, et è flore ætatis egressum in senectutem vergere. Thucyd. ὅσοι δὲ παρηβήκατε, consenuistis. Luc. λημᾶς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις καὶ ἐκκεκώφωσαι τὰ ὦτα, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. (Παρηβάομαι. Æsch. Ag. 994.)

Πρόσηβος, adolescens, puber, qui pubertatem jam attigit. † Xen. Pæd. 1. 4. 4.†

Πρωθήβης, ου, ὁ, et πρώθηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primos pubertatis annos agit seu ingreditur, puber, adolescens. Il. θ'. Od. θ'.

ἩΓΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ήσομαι, Præt. ημαι, duco, dux sum viæ, seu præsto me ducem viæ, præeo. † ἕξω. Aristoph. Nub. 1512.† Cum accusat. Od. ό. ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι. Synes. ἡγήσαντο τὴν εὐθὺ τῶν πολεμίων. Herodotus dixit, ἡγοῦμαί σοι τὴν ὁδόν. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 75. b.† Cum præpos. ut Il. χ'. v. 101. Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι. † Ἡγέομαι πρὸς πολεμίους. Xen. Pæd. 1. 4. 22. et l. 3. p. 82. e. ἐπὶ πολεμίους.† Sic ἡγοῦμαι εἰς τὸ θέατρον, Æschin. Cum adverbio, ἡγοῦμαι ἄλλοσε, duco alió, ex Xen. Cum dativo, ut Aristoph. in Pluto. Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 130. c.† Sine casu, ut Thuc. 3. ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἑπομένη. Sic Polyb. τὰ μὲν ἡγεῖται, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἕπεται. Sic Lat. dicitur, præire et sequi. Item dux sum, id est, imperator; ducto, præsum. † impero. Xen. Pæd. 1. cap. 1. 4.† Cum genit. ut Il. β'. Παφλαγόνων ἡγεῖτο. Thuc. 3. Λακεδαιμονίων ἡγήσατο. Dem. οὐδένα στρατιωτῶν ἀπώλεσεν ἡγούμενος ὑμῶν. Interdum cum dat. ut, ἡγεῖσθαι Μήοσιν, apud Hom. et Isocr. ἡγεῖσθαι στρατείαις. Item generaliter, præsum, ut, ἱκανός ἐστι τῆς

πόλεως ἡγεῖσθαι. Isocr. in Evag. ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν, imperans voluptatibus. Res etiam aliqua dicitur ἡγεῖσθαι, id est, præcipua esse, ut exp. apud Dem. τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον. Item duco, existimo. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 8. et 18. et Aristoph. Nub. 1016.† Plato de leg. 4. ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον, εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τῇ πόλει. Apud Thucyd. lib. 2. καὶ ἐν τῷ ἔργῳ κόσμον καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθε, ducite plurimi, vel facite plurimi. Sic, περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, Isocr. Et, περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαι, Lys. nihili facere. (V. Æschyl. Pers. 174. 400. Ch. 905. Suppl. 510. Eurip. Phœniss. 1238. Cum Acc. Diog. L. p. 6.) ☞ Ab ἄγω deductum esse videtur.

Ἥγημα, ατος, τὸ, ductus, consilium. Suid.

Ἥγησις, εως, ἡ, ductus, principatus.

Ἡγήτωρ, et Ἡγητὴρ, ῆρος, ὁ, ductor. Il. β'. — Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Argivorum ductores. Il. γ'. Τρώων ἡγήτορες. [Soph. Œd. Col. 1589. χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, Ἄθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν. Pind. Pyth. A. 134. Σύν τοί τιν κεν ἁγητὴρ ἀνὴρ, &c. Schol. σύν σοι, ὦ Ζεῦ, ὁ τῆς Σικελίας ἡγητὴρ, ἤγουν βασιλεὺς Ἱέρων, &c. Eurip. Med. 424. Οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων.]

† Ἡγητής. Soph. Œd. Tyr. 1269. nisi conjunctim ibi ὑφηγητοῦ quis legat.† [Æschyl. Suppl. 247. ἀπρόξενοί τε, νόσφιν ἡγητῶν, μολεῖν Ἔτλητ' ἀτρέστως, τοῦτο θαυμαστὸν πέλει. Schol. πρεσβέων.]

Ἡγήτειρα, fœm. gen. ductrix, in Epigr.

Ἡγήτρια, idem. Item (ut scribit Eust.) παλάθη τις ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς.

Ἡγητορία, ἡ, principatus. Suid. Item apud eundem Psello est τῶν σύκων ἡ παλάθη, pro quo apud Hesych. et Athen. scribitur ἡγήτρια.

Ἡγηλάζω, duco, præeo. Odyss. ρ'. Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, malus malum ducit, malus malo præit. Eustathius scribit, apud antiquos præter ἄγειν esse διώκειν, φυγαδεύειν, ποθεῖν, derivari autem ab ἄγειν et ἐλᾶν, facto inde ἀγηλᾶν, et ex eo ἡγηλάζειν.

Ἡγεμὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, dux. (Soph. Œdip. Tyr. 103. 824. Æsch. Suppl. 730.) Interdum cum genit. ut apud Xen. ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα. † ἡ ἡγεμών. Xen. Pæd. l. 1. 2. 7.† Item metaph. pro eo qui præest, ut et Lat. dux et autor, ut, τῆς ἀποικίας ἡγεμόνος, apud Plut. Synes. ep. 137. ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τοῦ παραδόξου λογίζομαι, hujus rei causam divino numini attribuendam censeo. Item dux exercitus, ductor, imperator. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Thuc. lib. 8. ἔχοντας ἡγεμόνας τῶν πάνυ στρατηγῶν. Sic et Il. β'. Item princeps. Plat. in fine epist. 6. καὶ τῶν πάντων θεὸν ἡγεμόνα, τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων. Interdum præses seu præfectus, cum variis genit. Interdum et sine adjectione, magistratus, apud Plut. qui etiam scribit in Romulo, Romanos appellasse patres conscriptos, quos Græci ἡγεμόνας suo etiam tempore vocarent.

Ἡγεμονὴ, ἡ, principatus, imperium. ex Plat. in Tim.

Ἡγεμονὶς, ίδος, ἡ, imperatrix, quæ principatum obtinet, ut, ἡγεμονὶς πόλις, Roma Appiano. ἡγεμονὶς αἴσθησις, Phil. sensus qui principatum inter cæteros obtinet.

Ἡγεμόνιος, Mercurius cognomento dictus, quòd viæ sit dux. Aristoph. in Pluto.

Ἡγεμονία, ἡ, imperium, quod obtinent qui imperatores seu duces vocantur. Thuc. 4. et 7. et Plut. in Cam. Alicubi est potius ipsum imperatoris munus seu ars imperatoria: ut apud Phil. ἀρεταῖς δὲ ταῖς ἐν ἡγεμονίᾳ πάντων ἄριστος. apud Æschinem, ἡγεμονίαν τῶν δικαστηρίων λαμβάνειν, imperium et jurisdictionem accipere. Item generaliter, pro imperio seu principatu, apud Thuc, Isocr. Æschin. et alios. Apud Herodianum exponitur et præfectura. Item magistratus.

Ἡγεμονικὸς, οῦ, ὁ, Imperatorius, ad Imperatorem pertinens, imperatori conveniens. Philo de vita Mosis lib. 1. † ἡγεμονικοὶ πρὸς πονηρά. Xen. Pæd. l. 1. p. 50. a. duces ad mala.† Apud Plutarchum (teste Budæo) est prætorius vir: item ordinum ductor. Synesio autem, qui imperare novit. Item principatum obtinens aliqua in re, princeps. Philo de mundo, ἐν τῷ σώματι ἡγεμονικώτατον ὄψις ἐστὶν, ἐν δὲ τῷ παντὶ, ἡ τοῦ φωτὸς φύσις. Et substantivè τὸ ἡγεμονικὸν, principatus animi. Laërt. in Zenone. Et Cic. 2. de nat. deorum. Item τὸ ἡγεμονικὸν πνεῦμα, Greg. pro spiritu principali.

Ἡγεμονικῶς, imperatoriè, ut imperatorem decet. Item, ut decet virum principem. Plut. in Pericle.

Ἡγεμονεύω, sum dux (viæ.) Il. ι'. Τῇ ἴμεν ᾗ κεν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἡγεμονεύῃς. et cum accus. Od. ζ. ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Apoll. Argon. 2. δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει. Et cum genitivo apud eundem, στόλου ἡγεμονεύει, ductor est classis. Et cum dat. personæ pro, ductorem esse seu ducem, id est, imperatorem: ut Iliad. β'. Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. † Hes. Th. 387.† Thuc. lib. 3. ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν, imperio nostro parere, regi à nobis.

(Ἀγεμόνευμα. Eurip. Phœniss. 1498.)

Ἡγεμοσία, ας, ἡ, præitio, principatus. [Orph. Arg. 907.]

Ἡγεμονέω, ῶ, principatum teneo, ut Plat.

Ἡγεμόσυνον, τὸ, præmium ducendi. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. cap. 8. §. 18.]

Ἡγεσία, ας, ἡ, præitio, principatus.

Ἡγέτης, ου, ὁ, ductor, dux. Item quod ἡγεμών. Suid.

Composita.

Ἀνηγεμόνευτος, duce et rectore carens. Greg.

Ἀφηγοῦμαι, pro ἡγοῦμαι, duco, sum dux, præeo, Xen. Pæd. 2. ἵνα ἐθίζωνται καὶ ἕπεσθαι καὶ ἀφηγεῖσθαι. Sic Aristot. περὶ τῶν θαυμ. ἀκουσμ. Item dux sum in re militari. ut, ἀφηγεῖτο ἑκάστης ἑκατοστείας ἀνὴρ, ex Macchab. Item pro ducem esse, id est, principem: ut, ἀφηγεῖσθαι τῆς σχολῆς, Laërtius in Xenocr. et in Lacyde. Et sine casu, apud Plut. in Numa. ἀφηγεῖσθαι δοκοῦντες ἀνεπαχθῶς, regnare. Item pro adducere summum magistratum in ædes ubi delitescit qui in carcerem abducendus est. Vide Pollucem lib. 8. ¶ Item narro, commemoro. (qua in significatione usitatius est διηγέομαι.) Herodotus in Clione. ἀπηγέεσθαι πᾶν τὸ γεγονὸς, rem, sicut acciderat, narravisse.

Ἀφηγήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, dux viæ. Hesych.

Ἀφήγημα, narratio, διήγημα. Greg.

Ἀφηγηματικὸς, narrativus. apud Gazam.

Ἀφήγησις, idem quod ἀφήγημα. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 70. Ἄγραι δὲ σφέων πολλαὶ κατεστέασι καὶ παντοῖαι, ἣ δ' ὦν ἐμοὶ δοκέει ἀξιωτάτη ἀπηγήσιος εἶναι, ταύτην γράφω.]

Ἀφηγητὴς, narrator, aut etiam dux viæ.

Decomp. Ἀξιαφήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (pro quo apud Herodot. [lib. 1. §. 16. et 177.] ἀξιαπήγητος) narrari dignus, i. memoratu dignus, memorabilis. [Joseph. Ant. lib. 15. cap. 11. §. 5. 14. de Templo Hierosolymitano loquens ait; ἔργον δ' ἦν ἀξιαφηγητοτάτων τῶν ὑφ' ἡλίῳ.]

Προαφηγέομαι, antè enarro, priùs expono. Synes. epist. 66.

Διηγοῦμαι, narro, commemoro, † Xen. Pæd. l. 1. 1. 5. et cap. 2. 6. et l. 2. p. 47. c.† Lucian. de hist. scribenda, ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον. Isocrates dixit etiam διηγοῦμαι περὶ τούτων, dissero de hist. (Luc. Som. p. 4.)

Διήγημα, τὸ, narratio, quod narratur. Apud Greg. sæpe est rei expositio, commemoratio.

Διηγηματικὸς, q. d. narrativus, ad narrationem pertinens. Item, qui narrationibus delectatur, vel (uno verbo) fabulator, sermocinator, ut apud Aristot. Eth. 3.

Διηγηματικῶς, q d. narrativè.

Διηγημάτιον, narratiuncula.

Διήγησις, narratio, commemoratio. † Lucæ Evangel. cap. 1. v. 1.† Sed longior est quàm διήγημα, à quo ita eam differre tradit Aphth. ut ποίησις à ποίημα. [Plat. de Rep. lib. 3. διήγησις οὖσα τυγχάνει ἢ γεγονότων, ἢ ὄντων, ἢ μελλόντων; —— Ἆρ' οὖν οὐχὶ ἤτοι ἁπλῇ διηγήσει, ἢ διὰ μιμήσεως γιγνομένῃ, ἢ δι' ἀμφοτέρων, περαίνουσι.]

Decomp. Ἀδιήγητος, narrando inexplicabilis, inenarrabilis. Xen. Pæd. 8.

Αὐτοδιηγούμενος, ipse ex sua persona narrans, commemorans, hoc est, αὐτοπροσώπως διηγούμενος, ut in μονοπροσώπῳ ποιήσει fit. Diog. Laërt. in Tim. Αὐτοδιήγητος, ab ipso seu per se narratus, ab ipso autore commemoratus, nullis aliis interloquentibus. Diog. Laërt. ibidem, πρῶτον δὲ τῶν βιβλίων αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἑρμηνείαν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι. i. ex autoris persona res indicat.

Δυσδιηγήτος, enarratu difficilis.

Ἐκδιηγέομαι, οῦμαι, enarro, pernarro, totum narro.

Ἀνεκδιήγητος, inenarrabilis, qui enarrari non potest.

Ἀνεκδιηγήτως, inenarrabiliter.

Ἐπεκδιηγέομαι, οῦμαι, insuper commemoro vel enarro, insuper explico, ampliusque edissero. Plat. in Phæd.

Ἐπεκδιήγησις, geminata narratio. Basil. in Hexaëm. homil. 4.

Ἐπιδιήγησις, repetita narratio. Vide Quint. lib. 4. cap. 2. et Aristot. rhet. 3.

Εὐδιήγητος, narratu seu pernarratu facilis. Isocr.

Παραδιηγέομαι, οῦμαι, obiter narro, exponoque. Plut. in vita Hom. et Aristot. rhet. 3.

Παραδιήγησις, narratio quæ fit obiter atque in transcursu. Quintil. lib. 9. cap. 2.

Προδιηγέομαι, οῦμαι, ante enarro et expono, prænarro. [Demosth. in Neæram, βούλομαι δ' ὑμῖν προδιηγήσασθαι πρῶτον, ἃ πεπόνθαμεν ὑπ' αὐτοῦ. Herodot. Hist. lib. 4. προδιηγησάμενος πρότερον τάδε.]

Προδιήγησις, q. d. enarratio, præparatio ad narrationem, apud Herm. et Aristot. rhet. 3.

Εἰσηγοῦμαι, consilio meo alicui velut præeo, consilium do aliqua de re, suadeo. Dicitur autem εἰσηγοῦμαι τοῦτο, vel εἰσηγοῦμαί σοι τοῦτο: item εἰσηγοῦμαι περὶ τούτου: interdum et cum infinitivo, necnon cum ὅπως. Dem. Xen. Thuc. Isocr, Plut. et alii. Εἰσηγοῦμαι τοῦτο: exponitur etiam, autor sum hujus rei, principium et originem do hujus rei. Exponitur etiam, instituo: ut Plut. in Apophthegmatis de Lycurgo, καὶ τῶν χρεῶν ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενος. (Aristoph. R. 1003.)

Εἰσηγεῖσθαι, sicut et ὑπάρχειν, exp. etiam exemplum præbere, item præire, præmonstrare. Apud Athenæum, θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, quidam exponunt, introduxit Alexandrum esse deum. Apud Platonem in symposio, ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ θεοῦ· ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε, expon. explicare.

Εἰσήγησις, suasio, admonitio, Theodoret. in Eccles. hist. Item διδασκαλία. Hesych.

Εἰσηγητὴς, suasor, monitor. Item autor, ut, εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων, Luc. in Anachars. Apud Athen. εἰσηγητὴς ἐγένετο τρυφῆς, quidam exp. introduxit luxum.

Εἰσηγητήριον, tempus quo quis ad magistratum gerendum, aut ad fungendum sacerdotio, velut introducitur. Hesych.

Decomp. Ἐπεισηγοῦμαι, insuper introduco.

Ἐξηγοῦμαι, dux sum, præsum. Iliad. β'. Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσί περ ἄρχει, Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας. † Cum gen. rei. Xen. Pæd. l. 2. 44. b.† Thucydides quoque usurpat pro præesse, item regere, moderari, et ducem se præbere aliqua in re. Exponitur et administrare, apud eundem, ubi jungitur accusativo. Et ἐξηγουμένη, præses et arbitra, apud Galen. ¶ Ἐξηγοῦμαι τὸν νόμον, præeo legem, id est, præeo legis verba, apud Demosth. de falsa legatione. ¶ Ἐξηγοῦμαι, autor sum, censeo, ut apud Xenophontem Pæd. 7. et 8. οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. Item interpretor quid jus fasque sit, apud eundem Xenophontem. Item interpretor res ad cultum deorum pertinentes: vel respondeo de legibus, apud Lysiam. Apud Demosthenem contra Euerg. τὰ νόμιμά σοι ἐξηγησόμεθα, jura tibi interpretabimur. vel, explicabimus tibi jura legitima. Et, ἐξηγήσασθαι πολλαχῶς περὶ τῶν αὐτῶν, Æschin. disserere. Apud Platonem in epist. ἐξηγεῖσθαι ἐν λόγοις pro eodem. Et apud Aristot. pro enarrare, explicare: itidemque apud Galenum ad Glauc. 2. ἐξηγεῖσθαι τὰς δυνάμεις ἁπάντων φαρμάκων. (Eurip. Med. 746. id. Phœniss. 974. Æschyl. Pr. 214. Ch. 116. 550. Philostr. l. 3. c. 30.)

Ἐξήγημα, et ἐξήγησις, enarratio, explicatio.. Sophoclis schol. ait ἐξήγησιν dici ἐπὶ τῶν θείων, sicut ἑρμηνεία dicitur ἐπὶ τῶν τυχόντων. A Polybio, lib. 2. ἐξήγησις vocatur etiam historiæ et rerum gestarum expositio.

Ἐξηγητὴς, οῦ, ὁ, qui in re aliqua se veluti ducem præbet. Herodot. σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γίνεαι πρηγμάτων ἀγαθῶν, καὶ εὖ παραινέεις πάντα, tu dux es in suadendo quæ domui regiæ utilia sunt. Apud Demosthenem πρὸς Λακρ. οὑτοσὶ δὲ Λάκριτος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητὴς, exponitur, conciliator, sequester, et transactor alicujus rei. ¶ Item enarrator, explicator, explanator: unde et eos qui scholiis seu commentariis aliquem scriptorem illustrarunt, quidam ἐξηγητὰς appellarunt. Sed ἐξηγηταὶ peculiari significatione dicti fuerunt, qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes, qui rationem sacrorum tenebant et cultus deorum: prudentes juris pontificii, vel pontifices et religionum judices: quidam exponunt, sacrorum interpretes. Cicero apud Platonem vertit interpretes religionum. Demosthenes contra Euergum et Mnesib. ἐπειδὴ ἐτελεύτησε, ἦλθον ὡς τοὺς ἐξηγητάς. ubi ἐξηγηταὶ sunt (ut quidam annotant) illi, quorum erat respondere de jure sepeliendi eam quæ videbatur mortua de pulsatione. Vide Platonem de jure pontificio.

Ἐξηγητικὰ, libri pontificales, vel de jure pontificio.

Decomp. Ἀνεξήγητος, non expositus, non enarratus. Gal.

Δυσεξήγητος, qui vix sese explicare potest. [Just. Mart. Apoll. 2. pag. 115. 13. Ed. Thirlb. τὸ Θεὸς προσαγόρευμα οὐκ ὄνομά ἐστιν, ἀλλὰ πράγματος δυσεξηγήτου ἔμφυτος τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων δόξα.]

Ἐπεξήγησις, narrationi juncta narratio, vel enarratio.

Παρεξηγοῦμαι, sinistrè et perperam interpretor. Greg.

Παρεξήγησις, obliqua et prava interpretatio. Idem.

Εὐηγεσία, ἡ, bonus ductus, bonum imperium, bonus principatus. Od. τ'.

Ἐφηγοῦμαι, præsum, ex Thucyd.

Ἐφήγησις, actio adversus eos à quibus receptus est is cui lex regione aliqua interdixit, sive exuli, sive homicidæ, sive alii: aut actio adversus eum qui publicum aliquid clanculum possidere existimatur.

Καθηγοῦμαι, dux sum viæ, præeo. Plut. ad Col. εἰ μὴ καθηγήσατο Δημόκριτος οὐκ ἂν προῆλθεν Ἐπίκουρος ἐπὶ τὴν σοφίαν. Plato Dionysio, σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ' ἐγὼ, q. d. i præ, sequar. Apud Plutarchum in Theseo, καθηγεῖσθαι τοῦ πολιτεύματος, exp. ducem esse regendæ reipublicæ. Idem Plutarch. in Camillo, καθηγήσατο τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατείας, duxit exercitum in Italiam: vel dux fuit expeditionis in Italiam. Item, καθηγεῖσθαι τοῦ λόγου, disputationis initium præbere, vel disputationem instituere. Καθηγεῖσθαι, item pro præceptorem esse. Strabo, Καθηγήσατο δὲ Καίσαρος ὁ Ἀθηνόδωρος.

Καθηγεμὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, dux viæ, ut, Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι. Plut. in Theseo. Interdum additur genitivus ὁδοῦ. Exponitur et autor, suasor, impulsor. Item qui instruit, monitor, præceptor. Synes. τῆς γνησίας καθηγεμόνος τῶν φιλοσοφίας ὀργίων.

Καθηγητὴς, idem. Greg. de Basil. τῶν πρακτικῶν καθηγητής.

Decomp. Προκαθηγοῦμαι, præeo, ducem viæ me præbeo.

Μουσηγετέω, musis citharæ pulsu præeo.

Περιηγοῦμαι, circumduco, duco circum. Luc. περιήγησαι μετά σου ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα. Basil in Hexaëm. homil. 6. ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται. Apud Herodot. περιηγησάμενοι τὸ οὖρος Πέρσῃσι,

qui circa montem Persas duxerunt. Apud Luc. περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα, singula expone, tanquam per singula ducendo.

Περιηγηματικὸς λόγος, oratio qua res ita describuntur, ut quasi in rem præsentem lectores perducantur. Aphthon.

Περιήγησις, q. d. circumductio, i. ipsa actio circumducendi, seducendi per singula. Item expositio et commemoratio rei alicujus quæ fit sigillatim, et quasi per singula ducendo. Pausanias et Strabo lib. 2. Hinc et Dion. Alex. poëmation inscribitur, τῆς οἰκουμένης περιήγησις. et ὕβρεως περιήγησιν, dixit Herm. [Herodot. Hist. lib. 2. de Phœnice loquens, ait, τὰ μὲν αὐτοῦ χρυσόκομα τῶν πτερῶν, τὰ δὲ ἐρυθρά. ἐς τὰ μάλιστα αἰετῷ περιήγησιν ὁμοιότατος, καὶ τὸ μέγαθος.]

Περιηγητὴς, q. d. circumductor, i. qui circumducit, seu ducit per singula, perductor, Justin. in Paræn. Tribuitur et Polemoni ab Athen. item Diodoro et Praxiteli cuidam à Plutarcho.

Περιηγητικὰ βιβλία, apud eundem Plut. libri quibus hujusmodi descriptiones continentur. Item, περιηγητικὸς, pervagator et pervagatus, ut, περιηγητικὴ δόξα, Plut. pervulgata opinio.

Decomp. Ἀπεριήγητος, inenarribilis, inexplicabilis. [Plat. de Leg. lib. 6. τὸ ὅλον, εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ περιγραφῇ.]

Προηγοῦμαι, præeo, præcedo, antegredior. † Xen. Pæd. p. 215. c. dux esse vertitur l. 8. p. 735. b.† Aristoph. in Plut. προηγῇ τῷ θεῷ σύ. Et metaph. προηγουμένη αἰτία, seu προηγησαμένη, seu προηγούμενον αἴτιον, causa antegressa, causa antecedens. Celso est causa abdita et in occulto posita, quæ morbos continet. Plutarchus de fato, τὸ μηδὲν ἀναιτίως γίγνεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς προηγουμένας αἰτίας. Item, προηγούμενον, apud Aristot. pro exemplari proposito unde effigies ducitur. Apud Hermog. προηγουμένη ἀντίθεσις, objectio prima, cui opponitur ἡ ἐξ ὑπερβολῆς. Item, τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν ἁπαλῶν, summa pars germinis. ¶ Item, præcipuus sum, præcipuum locum teneo in re aliqua. Apud Dioscoridem, προηγούμεναι σημασίαι, prævalentes. ¶ Item procedo. Pausanias, προηγουμένου ἐς ἄκρον ἀμφοτέροις τοῦ μίσους, procedente odio. Rom. cap. 12. τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, honore alii aliis præeuntes.

Προηγουμένως, q. d. antecedenter, ex antecedente vel antegressa causa, interdum etiam pro, primaria ex causa, primariè, præcipuè, apud Plut. Item ex professo, ut exp. apud Diosc. lib. 4.

Προηγετὴς, et Προηγητὴς, qui præit, dux viæ. Sed peculiariter ita vocatur, qui præit cæco, estque ei dux viæ, Hesych. [Soph. Œd. Tyr. 1316. ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς Δεῖται. Eurip. Bacch. 1157. Ταῦρον προηγητῆρα ξυμφορᾶς ἔχων. Incert. Fragm. 189. Προηγήτειρα. Apoll. Rhod. Arg. 3. 1180. Ἔνθα καὶ ἐνάσθη, πόμπη βοὸς, ἥν οἱ Ἀπόλλων Ὤπασε μαντοσύνῃσι προηγήτειραν ὁδοῖο.]

Προηγητικὸς, ad præeundum aptus.

Προηγεμὼν, pro ἔξαρχος, Dem.

Ὑφηγοῦμαι, præeo. † Xen. Pæd. p. 236. b.† Plut. in Cæs. δαίμονός τινος ὑφηγουμένου. Idem in Pomp. καὶ εὐδαίμων ἐκείνην ὑφηγεῖτο τὴν ὁδὸν, viam præibat in Ægyptum. Plato in Epin. εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο, nisi deo præeunte et autore doctrinæ. Expon. et incipio, exordior, apud Plat. in Euthyd. Item hortor, suadeo, dicto, doceo. Aristot. τοῦθ' ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος. Apud Gal. ad Glauc. ὑφηγήσασθαι χρῆσιν, expon. tradere, vel docere. Item pro præesse, ut Gal. τῷ μέλλοντι τῶν γυμνασίων ὑφηγεῖσθαι. (πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος μορφῆς. Æsch. Eum. 192. Theoc. Id. 2. 101.)

Ὑφήγησις, q. d. præitio. Plat. in Prot. Item doctrina quam quis alii velut præiens tradidit. Et in plural. ὑφηγήσεις, pro præceptis, apud Phil. Exp. et enarratio, item ductus, ex Aristot. in Rhet. Item, παραίνεσις, suasio.

Ὑφηγητὴς, qui præit alii in re quapiam, suasor. Soph. in Œd. Tyr. † 976.† ὑφηγητὰς appellare videtur eos qui suo consilio velut præeunt.

Ὑφηγητὴρ, dux. in Epigr.

Ὑφηγητικὸς, ad doctrinam seu institutionem pertinens.

ἨΔΕ', apud poëtas idem quod καὶ, et. Interdumque hæ duæ particulæ ἐκ παραλλήλου conjunguntur, ut Iliad. ά. Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, atque etiam. Et rursus eodem libro. Ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐχομένοιο. Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, etiam nunc, καὶ ἔτι. Apud Hippocrat. verò et ἠδὲ pro ἔτι δὲ, poni annotat Gal. in lex. Hippocr. Aliquando præcedit ἠμὲν, ut Od. ξ'. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Υἱέες ἐν μεγάροις ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. Il. έ. Ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Et alibi, ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν. ¶ At ἥδε, hæc, pro αὕτη, in Ὅδε.

ἬΔΗ, jam. Plat. in Apoll. Socr. ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, sed tempus est jam hinc abire. γάμου ἤδη ὡραία, apud Xen. Pæd. 4. ut apud Virgil. Jam matura viro, jam plenis nubilis annis. Apud eundem Xenophontem ἤδη et οὔπω inter se opponuntur: ut Lat. jam et nondum. Cum futuro interdum exponitur, mox, confestim. Xen. Pæd. 8. νῦν δὲ ἤδη διηγησόμεθα. Dem. Phil. 2. ταῦτ' ἤδη λέξω. Item pro νῦν, nunc, ut Eust. exp. Iliad. ά. Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη. ¶ Item continuò, protinus, apud Gregor. et Chrysost. ¶ Cum aliis partic. ut, ἤδη δὲ, jam verò, vel atque adeò, apud Synes. Ἀλλ' ἤδη, sed etiam, Greg. Τότ' ἤδη, tum demum, apud Dem. pro cor. ἤδη ποτὲ, (vacante ἤδη) aliquando, item olim. Il. ά. Ἤδη ἐκ πολλοῦ, jam diu. (Æsch. Eum. 50. Ag. 1218. Soph. Tr. 92.)

ἩΔΥ'Σ, έος, ὁ, suavis, jucundi saporis, jucundus. ἡδὺς οἶνος, Od. ί. et κ'. Et, ἡδὺς ἀϋτμὴ, Od. μ'. Plato in Theæteto, Ταῦτα δὴ, ὦ Θεαίτητε, ἆρα ἡδέα δοκεῖ σοι εἶναι; καὶ γένοιο ἂν αὐτῶν ὡς ἀρεσκόντων; Extenditur et ad alia multa. Xen. Pæd. 8. οὔ τοι ὦ Σάκα οὕτως ἡδύ ἐστι τὸ ἔχειν χρήματα, ὡς ἀνιαρὸν τὸ ἀποβάλλειν. Eurip. Ἡδύ τι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων, suavis est laborum præteritorum memoria. Dicitur, ἡδύ ἐστιν ἀκούειν, jucundum est audire, et τοῦτ' ἔστιν ἀκούειν ἡδύ. † Sic ἡδύ μοι φείδεσθαι. Xen. Pæd. l. 3. p. 75. c.† ¶ Item lætus, ut apud Greg. εἰς Καισάριον, et apud Plut. in Fab. et in Camillo. Item fatuus, stolidus, apud Strab. lib. 1. Sic apud Plat. 1. ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη. Comp. est ἡδίων. Superl. ἥδιστος. (Quo sensu dici possit, V. Soph. Aj. 105. Œdip. Tyr. 82.) Reperitur tamen etiam, ἡδύτερος, apud Phocyl. et Greg.

Ἡδέως, suaviter, jucundè. Plut. Isocr. Dem. Item lubenter. Isocr. in Nicocle. † Xen. Pæd. 1. 4. 10. et 26.†

Ἥδιον, suavius, jucundius. Item lubentius. † Xen. Pæd. 1. 6. 16.†

Ἥδιστα, suavissimè, jucundissimè. Item lubentissimè. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.†

Ἡδύνω, suave reddo, condio. Expon. et lætitia afficio.

Ἡδύνεσθαι, condiri. Item lætitia affici, seu lætitia aut gaudio frui. Athen.

Ἡδυντὸς, conditus, apud Hippocr. ἡδυντὴ πίσσα, pix odoribus condita, i. cocta cum aqua et aromatibus. Eidem ἡδυντὸν στέαρ, adeps in aqua et aromatibus coctus.

Ἡδυντῆρες dicti ἅλες, quòd sal condiendi vim habeat.

Ἡδυντικὸς, condiendi vim habens, ad condiendum aptus. Item ad condiendum seu ad condiendi scientiam pertinens.

Ἡδυντικὰ, τὰ, condimenta.

Ἥδυσμα, τὸ, quod suavitatem et gratiam aliquam conciliat, quod rem aliquam jucundiorem gratioremque reddit. Item suavitas, dulcedo, Aristot. de arte poëtica. Item condimentum quod suavitatis et dulcedinis gratia adhibetur cibo, ad gratiam ei conciliandam. Plat. 1. de rep. Gal. lib. 3. de alimentis. Plut. de disc. am. et adul. Athen. lib. 2. et 4. In qua signif. metaphoricè quoque accipitur. ut Plut. in Luc. παιδιὰ τοῦ πόνου ἥδυσμα, lusus laboris condimentum. Ἡδύσματα, dicuntur etiam unguenta ipsa quibus ad suavitatem odoris aromata adjuncta sunt. vel aromata quibus odor unguentis conciliatur.

Ἡδυσμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἥδυσμα. Exod. 30.

Ἥδυμος, suavis, dulcis, jucundus. idem quod ἡδύς. Apoll. Arg. 2. ἥδυμος ὕπνος. Pro eodem dicitur et, νήδυμος, per pleonasmum literæ ν. Il. β'. Vide et in comp. à δύνω.

Ἡδυλίζω, adulor, grata et jucunda loquor. Eust. ex Menandro.

Ἡδυλισμὸς, οῦ, ὁ, assentatio, adulatio, vel adulationis species quædam, ut tradit idem Eust.

Ἦδος, εος, τὸ, suavitas, jucunditas. Iliad. ά. et σ'. Annotat Eust. Æolicè tenuari, et indeclinabile esse. At ἧδος aspiratum, acetum significat.

Ἥδω, fut, ἥσω, suavitate et jucunditate afficio, delecto seu oblecto. Syn. ep. 154. τοὺς μὲν γὰρ ἥσει, τοὺς δὲ ὀνήσει. Idem ep. 9. λόγος καὶ ἧσε τὰς πόλεις καὶ ὤνησε. et voluptati et utilitati fuit.

Ἥδομαι, suavitate et jucunditate afficior, delector: interdum et gaudeo. † Xen. Pæd. 1. 3. 3. et 1. 4. 15.† Cum dat. ut Xen. Pæd. 3. ἡδόμενοι τῇ εἰρήνῃ. Cum ἐπὶ, ut apud eundem Xen. Pæd. 8. ἐπί τε τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. Cum πρός. Al. Aphr. in præf. Probl. l. 1. ἄλλος πρὸς τήνδε πλέον ἥδεται τὴν τροφὴν, magis delectatur hoc cibo. Dicitur et, ἥδεσθαι ἡδονὴν, Atticè, Plat. in Philebo. † Cum particip. Xen. Pæd. l. 5. p. 119. a.† (Æsch. Eum. 312. Eurip. Med. 889. Soph. Œdip. Tyr. 957. Tr. 378.)

Ἡδομένως, adverb. Idem quod ἡδέως, lubenter. Xen. Pæd. 8.

Ἧσις, εως, ἡ, delectatio, voluptas.

Ἡστὸς, οῦ, ὁ, jucunditate affectus, exhilaratus, delectatus: vel qui jucunditate affici, exhilarari aut delectari potest. Suid.

Ἡδονὴ, ἡ, jucunditas, suavitas. Theophr. A Cic. exponitur interdum voluptas: lætitia, lætitia gestiens, vel nimia sine ratione animi elatio. Plat. Xen. † Pæd. 1. 5. 9. et 1. 4. 15. in plur. p. 205. b.† et alii. Apud Thucyd. ἡδονὴ λόγων, pro verborum illecebris.

Ἡδονικὸς, οῦ, ὁ, voluptuarius, Ceb. Theb. et Athen. lib. 13.

Ἑδανὸς, οῦ, ὁ, jucundus, suavis. idem quod ἡδύς: factum autem ex ἥδω, per systolen literæ η, quasi ἡδανὸς, ut tradunt grammatici. (Æsch. Ag. 1417.) Il. ξ'. ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ ἑδανῷ. Et, ἑδανὸν γλεῦκος, apud Nicandrum.

Composita: ac primùm formata ex ἡδὺς, vel potius ab ἦδος.

Ἀδὴς, injucundus, insuavis. Hesych. dictum pro ἀηδής.

Ἀηδὴς, et Doricè ἀαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, insuavis, injucundus, odiosus. Athen. 6. ἐν τοῖς ἄλλοις ἦν ἀηδὴς καὶ ψυχρός. Et, ἀηδὲς, substantivè. Isocr. ad Phil. εἰ πρός τινας αὐτῶν ἀηδές τι σοὶ συμβέβηκεν, pro offensione. Ab ἦδος formari docet Eust.

Ἀηδῶς, insuaviter, injucundè. ut, ἐσθίειν ἀηδῶς, Xen. Pæd. 1. non suaviter edere, i. nulla cum delectatione. Item gravatè, illibenter. Isocr. ad Phil. ἀλλ' ἀηδῶς ὁρῶσιν. † Xen. Pæd. l. 3. p. 67. d.†

Ἀηδία, ἡ, insuavitas, injucunditas, molestia. Item tædium. Æsch. in Ctes. Dem. Isocr. Capitur et pro cibi fastidio, quod ἀνορεξία propriè vocatur. Apud Epicureos idem est quod ἀηδονία.

Ἀηδίζομαι, tædio afficior, fastidio. Exp. et abhorreo. ut apud Aphr. ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ, à rei novitate abhorreo.

Ἀηδέω, idem.

Θυμηδὴς, animo gratus et jucundus. Od. π'. † Apollon. Arg. 1. 249.† (Æsch. Suppl. 969.)

Θυμηδία, animi jucunditas et delectatio, quum animus gaudio et lætitia perfunditur. Plut. symp. 7. Apud Gal. ad Glauc. exp. animus hilaris et voluptate perfusus. item oblectamentum.

Μελιηδὴς, mellis dulcedine præditus, dulcis instar mellis, Odyss. ί. Athen. lib. 11. Ab Hippocrate vocatur οἶνος μελιηδὴς, vinum quod cum melle mistum est. ut Gal. in lex. annotat. Et metaph. Od. λ'. Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Dicitur et, μελιαδὴς, Doricè, apud Athen. lib. 2. (Theoc. κέ. 15.)

Φιληδὴς, qui amat quod suave est et jucundum, suavitatis seu voluptatis amans, voluptatis consectator. Aristot. eth. 8.

Φιληδία, amor rerum suavium, studium voluptatis. Item suavitas, voluptas. Aristoph. in Pluto.

Φιληδέω, ῶ, delector, capio voluptatem, et q. d. amo suavitatem. ut, φιληδῶ τούτῳ, delector hac re. Aristoph. et Athen.

Ὑπερηδέως, perlubenter. Xenoph. Pæd. 1.

Ὑπερήδιστα, quàm lubentissimè.

Ὑπερήδιστος, quam suavissimus, jucundissimus. Luc. in somn.

Composita ex ἡδύνω.

Ἀνήδυντος, inconditus, non conditus, nulla suavitate jucundus, insulsus. Aristot.

Ἀνήδυστος, idem.

Ἀφηδύνω, jucundum reddo. Interdum (ut annotat Bud.) ex tristi jucundum reddo. Sic, ἀφηδύνομεν ἦθος, apud Plut. in Dione.

Ἐνηδύνω, exhilaro in, illætifico. Naz.

Ἐφηδύνω, exhilaro super aliqua re, jucundum et hilarem reddo.

Παρηδύνω, condio. Athen.

Συνηδύνω, unà exhilaro et jucundum reddo, oblecto. Aristot. eth. 5. c. 6. et alibi.

Συνηδυσμένος, condîtus, delicatus. Plut. symp. 4.

Composita ex ἥδω.

Ἐνήδομαι, delector in. idem quod ἐνηδυπαθέω.

Ἐφήδομαι, delector seu gaudeo super aliqua re. Isocr. de pace. † ἐχθροὶ ἐφήδονταί μοι. Xen. Pæd. p. 154. a.†

Προήδομαι, antè lætor.

Προσήδομαι, delector ad rei alicujus sensum et perceptionem.

Συνήδομαι, unà cum alio voluptate et gaudio afficior, gratulor. † Xen. Pæd. 1. 5. 21. Cum dat. personæ. l. 4. p. 88. d. et ἐπί τινι, ob aliquid. l. 8. p. 207. e.† Isocr. ad Phil. τούτοις ὑπὲρ σου πραττομένοις ἅπαντες συνησθήσονται. Herodian. l. 2. ἀπέστειλαν συνηδόμενοι αὐτῷ, gratulatum miserunt. Synes. Ἀντωνίῳ συνήσθην τῆς καλοκαγαθίας, gratulatus sum de. Interdum capitur pro ἐφήδομαι. Isocr. συνήδομαι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς. (Eurip. Med. 136.)

Ὑπερήδω, supra modum exhilaro, supra modum gaudio et lætitia afficio, supra modum delecto. Basil. καὶ ἡ μὲν εὐχροιά σε τοῦ χρυσοῦ ὑπερήδει.

Ὑπερήδομαι, supra modum exhilaror et delector: seu gaudio et lætitia afficior. ut, ὑπερησθεὶς τῷ πόματι, majorem in modum delectatus potu. † Xen. Pæd. l. 3. p. 68. b.†

Composita ex ἡδονή.

Ἀηδονία, ἡ, voluptatis privatio, injucunditas, idem quod ἀηδία et ἀπονία, affectio animi vel corporis, qua nullam quidem percipimus voluptatem, sed nec molestiam aliquam. Laërt. in Aristippo.

Ἀνήδονος, jucunditatis et voluptatis expers, injucundus, illætabilis, molestus. Joseph.

Ἐνήδονος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in voluptate est, voluptuarius, qui voluptate afficitur, vel cum voluptate conjunctus.

Φιλήδονος, voluptatum amans, voluptuarius, voluptati deditus. Plut.

Φιληδονία, amor voluptatis. Plut.

ἮΘΟΣ, εος, τὸ, à quo plur. ἤθεα, ἤθη, domicilium, man-

θιο. Propriè, consuetæ sedes, locus consuetus. (Æsch. Suppl. 66.) (☞ Fit enim ab ἔθος, atque adeò positum etiam pro hoc invenitur, sicut et ἠθὰς, pro ἐθάς.) Latini poëtæ notas sedes eodem sensu dicunt. Hesiod. in Erg. Ἡ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν. Herodot. ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτοῦ, exp. ad patrias sedes. Sic et Arrian. l. 5. Ταξίλην ἀποπέμπει ὀπίσω εἰς τὰ ἤθη τὰ αὐτοῦ. Dicitur etiam de brutis. ut Il. ζ'. Od. ξ'. et Aristot. de mundo. ¶ Item, Ἦθος, indoles, ingenium, morum quædam proprietas. Quintil. lib. 6. cap. 2. scribit ἦθος Latinè reddi uno verbo non posse, quòd eo omnes mentis habitus contineantur, ἔτι δὲ ἤθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι, quod Cicer. apud Plat. vertit, ad virtutem major indoles. Sæpius exp. mores, ut, ἦθος χρηστὸν, Plato in Sympos. † ἤθη χρηστά. Aristoph. Nub. 956.† ἤθους μοχθηρία, Plutarch. de invidia. Idem in Lycurgo, ἦθος αὐτῆς ἐμίσησε. Sic et in plur. τὰ ἤθη, mores, apud Isocr. Aristot. Plut. et alios. Apud Gal. τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ, natura febris. Apud Rhet. τὰ ἤθη dicuntur mitiores et tenuiores affectus. Vide Quintil. l. 6. c. 2. † τὰ ἤθη καὶ οἱ νόμοι conjung. apud Hes. Th. 66. ubi sic Scholias. νόμους, τὰς πολιτείας, τὰ διαιτήματα. ἤθη δὲ τὰ ἔργα.† ☞ Aristot. in principio libri 2. eth. deducit ἀπὸ τοῦ ἔθους, quoniam mores ex more et consuetudine comparantur.

Ἠθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, consuetus, solitus. Soph. in Elect. † 324.† ἠθάς εἰμί πως τῶν τῆσδε μύθων. Eurip. ἠθάδων φίλων, familiarium.

(Ἠθικεύω. Sch. Æsch. Eum. 208.)

Ἠθικὸς, οῦ, ὁ, moralis, ἠθικὸς γραφεὺς, pictor qui non imagines tantùm, sed et mores exprimit. ἠθικὸς λόγος, morata oratio, Aristot.

Ἠθικῶς, moraliter.

Composita.

Ἀήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, insuetus, insolens. (Soph. Tr. 882. Æschyl. Suppl. 576.) Cum genit. apud Dem. contra Mid. et apud Gal. Item qui non format et instituit mores, ut, ἀήθης γραφὴ, et ἀήθης τραγῳδία, Aristot.

Ἀήθεια, ἡ, insolentia, insueta novitas. Luc.

Ἀηθῶς, præter morem. Thuc. lib. 4.

Ἀηθέω, insuetus sum, non assuetus sum.

Ἀηθέσσω, pro eodem, Iliad. κ'. ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, insueti eorum erant, seu inexperti.

Εὐήθης, (q. d. bonis moribus præditus) homo minimè malus, ἄκακος, simplex, qui videlicet ex suo animo alienum æstimat. Exponitur etiam fatuus, stultus. Demosthenes, ὅσῳ κρεῖττον εὐήθη δοκεῖν, ἢ πονηρὸν εἶναι. Et, εὐήθης λόγος, apud eundem Demosth. Philip. 3. Item, τὸ εὔηθες, substantivè, simplicitas.

Εὐήθεια, bonitas seu probitas morum, innocentia, apud Platonem. Ponitur etiam pro fatuitate atque stultitia, apud eundem. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 3. §. 16. ἐπιδεικνὺς μὲν τὴν εὐήθειαν τοῦ τὰ πλοῖα αἰτεῖν κελεύοντος, &c. Demosth. Orat. Olynth. 2. νῦν δὲ θεωρῶν καὶ σκοπῶν εὑρίσκω, τὴν μὲν ἡμετέραν εὐήθειαν τὸ κατ' ἀρχὰς, &c. Εὐηθία. Æschyl. Prometh. 383. Μόχθον περισσὸν, κουφόνουν τ' εὐηθίαν. Schol. β'. μωρίαν. Eurip. Hippolyt. 638. ἀλλ' ἀνωφελὴς Εὐηθίᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή. Schol. habet τῇ εὐηθείᾳ. Herodot. Hist. lib. 1. ἐὸν καὶ δεξιώτερον, καὶ εὐηθίης ἠλιθίου ἀπηλλαγμένον μᾶλλον.]

Εὐηθῶς, cum quadam morum probitate, seu simplicitate, bona fide, ut eum decet qui probis est moribus. Exponitur etiam, simpliciter et incautè. [Polyb. Hist. lib. 4. καὶ πιστεύσας εὐήθως, ὅτι ποιήσονται τὴν ἐπάνοδον, &c.]

Εὐηθίζομαι, simpliciter ago. Item insulsè ago vel loquor. Plat. ibid. [de Rep. lib. 1. καὶ τί εὐηθίζεσθε πρὸς ἀλλήλους, ὑποκατακλινόμενοι ὑμῖν αὐτοῖς;]

Εὐηθικὸς, stultus, absurdus, ineptus. Plato de republica 1. ἄρχει τῶν εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων.

Εὐηθικῶς, simpliciter, fatuè. † Aristoph. Nub. 1260.† [Eccles. 517. Plat. de Rep. lib. 7. ἴσως οὖν καλῶς ἐρῇ, ἐγὼ δ' εὐηθικῶς.]

Κακοήθης, q. d. qui est malis moribus, qui est pravo malignoque ingenio: apud Herodian. lib. 7. ἀλλά τινας τῶν κακοήθων καὶ φαύλων ἴσθ' ὅτε εὐφραίνει. Exponitur etiam, malignus. Demosth. pro coron. κακοήθης δ' ὢν Αἰσχίνη τοῦτο παντελῶς εὔηθες ᾠήθης. Et, κακόηθες πολίτευμα, ibidem. Item, τὸ κακόηθες, mala consuetudo, eaque inveterata. Κακόηθες, apud medicos, quod à simplicium morborum consuetudine alienum, non facilè curationem admittit.

Κακοήθεια, morum pravitas, vel ingenii pravitas et malignitas: aut simpliciter malignitas. Isocrat. πονηρίας et κακοηθείας, copulavit. Aristot. Rhet. 2. dicit κακοήθειαν esse τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα. Exponitur etiam mala consuetudo. Vide et Plutarchi libellum, περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας.

Κακοηθῶς, malignè. Plutarch. in Per.

Κακοήθευμα, quod malignè fit, tanquàm à κακοηθεύομαι.

Ὁμοήθης, qui eorundem morum est, qui similibus moribus est. Aristot. eth. 8.

Ὁμήθης, pro eodem, ex Apoll. Arg. 2. ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι.

(Ὁμοήθεια. Philostr. l. 2. c. 11.)

Συνήθης, consuetus. Plutarchus in Lycurgo, συνήθεις ποιῶν τοὺς νέους ταῖς τοιαύταις ὄψεσι, consuefaciens juvenes ad ejusmodi conspectus. Idem, συνήθης νόσος. Synesius, οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνηθεστέρους ἐποίησεν. Et, τὰ συνήθη ποιεῖν, pro consuetudine agere: τὰ συνήθη ποιεῖν τῷ τελευτήσαντι, justa facere. ¶ Item familiaris. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 52. b. de rebus inter se quasi junctis, dicitur Hesiod. Theog. 230.† Plutarch. in Sympos. συνήθης μὲν ὢν Περιάνδρῳ διὰ τὴν τέχνην. Idem alibi, ἁπάντων αὐτῷ συνηθέστατος ὤν. Aristot. οἱ συνήθεις ἑταῖροι.

Συνήθεια, consuetudo. Synes. Luc. Plut. Herodian. Συνήθειαι, in plurali numero menses dicuntur.

Συνηθῶς, pro more, pro consuetudine. Plutarchus in Galba.

Decomp. Ἀσυνήθης, insuetus, insolens. Demetr. Phalereus.

Ἀσυνήθεια, ἡ, insolentia, novitas insueta et insolens. Aristot. rhetor. 1.

Φιλοσυνήθης, exp. comis, affabilis.

Χειροήθης, tractabilis, mansuetus, cicur. qui iis est moribus ut vel manu tractari se sinat. Dicitur propriè de mansueto animali et cicure, non amplius fero. Athen. l. 8. κεστρεῖς χειροήθεις. Metaphoricè de hominibus quoque dicitur. Demosth. Olynth. 3. τιθασσεύουσι χειροήθεις αὐτοῖς ποιοῦντες. Sic et Xenoph. Œcon. Apud Luc. χειροήθεις τῇ ὕβρει, in patienda injuria mansueti, injuriam mansuetè ferentes.

Χρηστοήθης, qui probis est moribus.

Χρηστοήθεια, morum probitas, boni mores.

ἬΘΩ, fut. ἤσω, colo, id est, per colum mitto, saccello; idem quod διϋλίζω. Unde part. ἤσας, apud Hippocr. id est, ἠθίσας, ut Galen. exponit.

Ἠθμὸς, οῦ, ὁ, colum, qualus, instrumentum ad percolandum aliquid aptum. Exp. etiam cribrum. Eurip. apud Poll. χαλκήλατος ἠθμός. Arist. Œcon. 1. τῷ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστι. Dioscor. lib. 1. cap. 18. δι' ἠθμοῦ εὐρυτρήτου ἐκθλίβουσι. Dicitur etiam pars nasi superior, quæ superciliis proximè subjacet, quòd ibi spiritus veluti percolando attenuetur. Poll.

Ἠθμάριον, ου, τὸ, parvum colum, saccellus. Athen. lib. 11.

Ἠθάνιον, ου, τὸ, colum quo vina aut similia excolantur.

Ἠθικὸς οἶνος, quidam intelligunt vinum colatum seu saccis sparteis percolatum et castratum. saccatum Plin. Apud Theoph. de caus. pl. lib. 6. cap. 24.

Ἠθέω, idem quod ἤθω, eoque usitatius. Plat. in Tim. Et, οἶνος ἠθημένος, apud Athen. vinum colatum.

Ἠθητὴς, οῦ, ὁ, colator seu saccellator.

Ἠθίζω, idem quod ἤθω.

Ἠθισμὸς, colatio, per colum transmissio.

Ἦθισις, ἡ, idem. Aristotel. in Probl.

Composita.

Ἀπηθέω, ῶ, percolo, excolo, per colum trajicio, vel transfundo trajiciens per colum. Diosc. lib. 2. cap. 90. et alibi.

Ἀπήθημα, τὸ, cremor percolatus, quicquid percolatum est, in Hippiatria.

Διηθέω, et διήθω, percolo, per colum transmitto. Athen. lib. 10. Aristot. lib. 2. Meteorol. Alex. Aphr. probl. lib. 1. Diosc. lib. 2.

Διήθησις, percolatio, per colum transfusio seu trajectio.

Decomp. Συνδιηθέω, simul percolo, simul per colum transmitto. [Plat. Tim. τότε γὰρ ὀσμὴ μὲν οὐδεμία συνδιηθεῖται, τὸ δὲ πνεῦμα τῶν ὀσμῶν ἐρημωθὲν, αὐτὸ μόνον ἕπεται.]

Εἰσηθέω, vel ἐσηθέω, colo seu decolo in.

Εἰσηθίζω, vel ἐσηθίζω, colando infundo, per colum instillo.

Οἰνοηθέω, vinum percolo.

Οἰνοηθητὴς, qui vinum colat, hoc est, per colum transfundens purgat. Athen. lib. 13.

Παρηθέω, transmitto seu transfundo per colum, percolo, unde pass. παρηθούμενον, apud Gal.

Περιηθέω, colando circumfundo, seu percolo.

Περιήθημα, τὸ, quod quasi per colum circumquaque distillat. excolamentum, percolamentum. Gal. et Diosc. l. 1. c. 102.

ἨΙ΄ΘΕΟΣ, ου, adolescens, juvenis, innuptus. (Eurip. Phœniss. 907. Soph. Œdip. Tyr. 18.) (☞ Παρὰ τὸ αἴθω, quasi αἴθεος, quoniam διάπυρος ἡ νεότης, ut vult Etymol.) Iliad. χ'. ἅτε παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισι. Plat. in Thess. τοὺς πατέρας οἷς ἦσαν ἠΐθεοι παῖδες. Paulò post, ἐμβάντας δὲ πλεῖν σὺν αὐτῷ τοὺς ἠϊθέους. Et rursum, ἐχόρευε μετὰ τῶν ἠϊθέων χορείαν. Cœlibem etiam sic vocari aiunt, et qui illibatam servat virginitatem. Dicitur etiam, ᾔθεος trisyllabos, subscripto ι, ut refert Eust. qui Atticum esse ait, et de virgine etiam dici: ut in hoc iambo, Εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ παῖς ᾔθεος.

ἨΙ΄ΩΝ, όνος, ἡ, littus. Il. ψ'. ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Odyss. ε'. Ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης. Xenoph. Hellen. 1. ἐναυμάχησαν περὶ Ἄβυδον κατὰ τὴν ἠϊόνα. Item ripa, ὄχθη. Apol. Rhod. Argon. l. 2. εὐρείας ποταμοῖο Ἠϊόνας. Hesych. ἠϊόνες sunt etiam ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω· διὰ τὸ φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δάκρυα, ὡς καὶ κατὰ τῶν τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα. (Doricè, ἀϊών. Æsch. Ag. 1166.) ☞ Etym. deducit, παρὰ τὸ καταιονᾶσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, quòd à fluctibus alluatur.

Ἠϊόεις, εντος, ὁ, litorosus, riposus. Il. ε'. ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, i. ἠϊόνας ἔχοντι. Per syncopen pro ἠϊονόεντι.

Ἠιὼν, pro ἠϊὼν, littus, item ripa in Epigr.

Ἠιόνιος, pro ἠϊόνιος, littoralis, ut in Epigram. ἠόνιον σῆμα, sepulchrum in litore positum.

ἮΚΑ, (adverb.) leniter, submissè, quietè, sensim, paululum. ut Il. ω'. Ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα. Et Il. σ'. χιτῶνας Εἵατ' ἐϋνήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Dicitur etiam ἦκα loqui, qui submissè loquitur. Il. γ'. Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα προσηύδων. † ἦκ' ἐπιμειδήσας. Hes. Th. 547. leniter, tacitè arridens.† Sunt qui scribunt ἧκα, cum aspero.

Ἠκαλὸς, quietus, quod et ἀκαλός.

Ἀκαλῶς, quietè, leniter, sine strepitu.

Ἠκαλόεν γελόωσα, apud Hesych. leniter et blandè ridens.

Ἥκιστος, ου, ὁ, exp. minimus, item tardissimus. Iliad. ψ'. ubi dicit Eustath. esse ab ἦκα. Neut. plur. ἥκιστα, adverb. ponitur pro, minimè, nequaquam. (Eurip. Med. 349.) Thuc. lib. 1. † Xen. Pæd. 1. 2. 7.† Plut. et alii. Apud Dem. pro corona, οὐχ ἥκιστα, pro μάλιστα, maximè, apud Thucyd. Xen. † Pæd. 1. 5. 14.† Luc. et alios.

ἭΚΩ, Fut. ξω, venio, accedo. Æschin. in Ctesiph. ἥκουσιν οἴκοθεν ταύτην ἔχοντες τὴν δόξαν. Cum dat. personæ, ut, ἥκουσί μοι ἄγγελοι, Xen. Dicitur et ὄλεθρος à Demosth. et κακὸν ab Aristoph. ἥκειν τινί. Sæpe cum præpositionibus, εἰς, ἐπὶ, πρὸς, διά. Cum εἰς, ut Dem. ἥκειν εἰς Ἀττικὴν, venire in Atticam. Xenoph. † Pæd. 1. 5. 13.† ἥξει εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλεῖπον. Dem. ἥκω εἰς ἀνάγκην ποιεῖν. Apud Plut. εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων, eò ætatis provectus. Cum ἐπί. ut Xen. † Pæd. 1. 3. 10.† ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. † l. 6. p. 148. c.† Plat. de Rep. lib. 1. ὥσπερ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς, exp. irruit in nos. Cum πρὸς, ut Dem. ἥκω πρὸς ὑποψίαν, venio in suspicionem. Cum διὰ, ut, ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, Synes. ep. 44. qui pervadit omnia, qui omnia penetrat. Jungitur et cum ἀπὸ, παρὰ, ἐκ, vel ἐξ. ut Demosth. ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Idem Demosth. ἥκει λόγος παρά σου. Luc. ἥκω ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Interdum cum participo, ut, ἥκω ἄγων, Xen. et ἥκω συμβουλεύσων, apud Demosth. Apud Xen. ὁδὸν ἥκειν μακρὰν, longam ire viam, longum iter conficere. Cum εὖ vel πόῤῥω, sequente genitivo, ut, εὖ ἥκω παιδείας, sum bene doctus: εὖ ἥκω χρημάτων, Herod. sum bene nummatus. Apud Plat. in Euthyd. πόῤῥω σοφίας ἥκεις. ¶ Item attineo, pertineo. Dem. ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat. Τόγε εἰς ἐμὲ ἧκον, vel τόγε εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος, quantum in me est. (Cum Dat. Pers. Æschyl. S. c. Th. 450. Eurip. Med. 252. Soph. Œdip. Tyr. 706. 973. 1536. ἥκω φάσων, sum dicturus. Tr. 1138.) ☞ A posteris Hom. factum esse ex ἵκω annotat Eustath. Possit etiam deduci ex præt. ἧκα verbi ἵω, seu εἶμι, i. eò, vado.

Composita.

Ἀνήκω, ascendo, evado, pervenio. (Soph. Tr. 1085.) Herodot. ἀνήκετε ἀρετῆς πέρι ἐς τὰ μέγιστα. Dem. τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, non attingentes eum eloquentiæ gradum. Interdum capitur pro pertingo et porrigo, inquit Bud. Item attineo, referor et specto. Dem. τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, ad virtutem spectantia. Item, ἀνήκει impersonaliter pro προσήκει, decet, apud Herodot. Unde, τὸ ἀνῆκον, quod decet, quod est nostri officii. [Epist. ad Ephes. 5. 4. ἢ αἰσχρότης, ἢ μωρολογία, ἢ εὐτραπελία, τὰ οὐκ ἀνήκοντα.]

Decomp. Ἐπανήκω, idem quod ἐπανέρχομαι, redeo.

Ἀφήκω, pervenio. Plat. de rep. lib. 7.

Διήκω, pervado, pertranseo, pertineo. Themist. καὶ διὰ παντὸς διήκειν τοῦ κόσμου. Aristot. de mundo, ἰσθμὸς εἰς πόντον διήκει. Interdum cum genit. ut, ἡδονὴ, διήκειν σφῶν, apud Philostr. percipitur ex eis voluptas. Apud Eurip. διῆξε φήμη, fama pervenit huc. (Æsch. Ag. 484.)

Εἰσήκω, venio intrò, ingredior. (Ἐσήκω. Æsch. Ag. 1190.)

Ἐξήκω, prætereo, vel præterii: ut Herodot. ἐξήκει τε ὁ χρόνος ζημίης, tempus calamitatis exactum est. Apud Xen. ἐξῆκεν ἐπὶ τοὺς Πέρσας, egressus est in Persas. (Soph. Tr. 1175. Œdip. Tyr. 1529.)

Ἐφήκω, pervenio. Item advenio, aut simpl. venio. Soph. in Ajace, καιρὸν ἐφήκεις, opportunè advenis.

Καθήκω, pertineo, porrigor, protendor, devenio, ut, καθήκει ἰσθμὸς ἐς τὴν θάλασσαν. Paus. Et cum πρός. Thuc. lib. 3. οἱ πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον καθήκοντες. Et, τὸ καθῆκον ἐκ θεοῦ, quod divinitus accidit. Apud Æschin. καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, vices loquendi ad nos devenerunt. (Æsch. Ch. 453.) ¶ Καθήκει μοι, convenit mihi, consentaneum mihi est, Synes. Interdum exp. officii mei est,

muneris mei est, ut apud Lys. Hinc τὸ καθῆκον, officium, Greg. Et in plur. τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν, Xen. † Pæd. 1. 2. 5.† officio perfungi.

Καθηκόντως, ita ut officium postulat, decenter, ritè, convenienter. Hesych. et Suid.

Ἀκαθηκοῦσα διαθήκη, inofficiosum testamentum. in Pand. Decomp. ex καθήκω.

Μεθήκω, pro μετέρχομαι, ex Aristoph.

Παρήκω, pertineo, pertranseo, pertingo. Paus. ἄχρι Νασαμώνων παρήκοντες, pertingentes. Apud Xen. πλευρὰς εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας, desinentes et porrectas. Apud Soph. in Ajace, ἔξω παρήκειν, foras prodire.

(Πάρηξις. Sch. explic. ἡ παραδρομὴ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν νεῶν. Æschyl. Ag. 565.)

Decomp. Ἀντιπαρήκω, ex adverso porrigor, seu protendor. Aristot. de mundo, ἀντιπαρήκει δὲ τοῖς εἰρημένοις ὁ κόσμος.

Περιήκω, devenio seu pervenio mutatis in orbem vicibus, ut, περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ φυλακή. Item, ἧς τὸ καλὸν εἰς σε περιήκει, Synes. † εἴς τινα ἀρχή. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c.†

Προήκω, procedo, progredior, ut, προήκων πυρετός. Gal. Sæpe de ætate dicitur, ut apud Aristoph. † Nub. 513.† προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας, multum provectus ætate. Plut. in Alcib. καθ' ἡλικίαν προήκων, ætate provectus, natu grandis. Apud Thucyd. προήκειν ἀξιώματι, anteire dignitate, seu præstare dignitate.

Προσήκω, pertineo, attineo, ut, προσήκει μοι ταῦτα, pertinent hæc ad me. (Æsch. Ag. 1088. Soph. Œdip. Tyr. 834. El. 1145.) Dem. Herodian. Plut. Pro eodem dicitur et, προσήκει μοι τούτων. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 97. e. et l. 8. p. 205. e.† Hinc τὰ μὴ προσήκοντα, apud Thucyd. exp. aliena. Et contrà, προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, Plat. unicuique tribuere quod suum est. Interdum προσήκων, exp. debitus, meritus, ut, προσήκουσα τιμὴ, δόξα, τιμωρία, &c. ¶ Item pro pertinere, i. convenire, vel consentaneum esse, vel conjunctum et quasi cognatum. ut Plato, προσῆκον τοῦ πράγματος, pertinens ad causam, et quasi affine et conjunctum cum causa. Dicitur et, αἰτία οὐδὲν προσήκουσα, à Demosth. † προσήκει, decet. νομίζων προσήκειν ἑαυτῷ ἀφαιρεθῆναι. putans se decere, i. e. jure illos adimi. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. e.† Propriam etiam signif. affinitatis seu propinquitatis habet. Thucyd. 2. Τηρεῖ δὲ προσῆκεν ὁ Τήρης οὗτος οὐδὲν, cum Tereo nulla propinquitate conjunctus erat. Hinc προσήκων, propinquus, affinis, necessarius, necessitudine conjunctus. ut apud eundem l. 1. καὶ βασιλέως προσήκοντές τινες. Item, ὁ προσήκων ἐγγύτατα, Plat. genere proximus. Dicitur et, προσήκων γένει, vel κατὰ γένος. Ea quoque quæ inter se aliquam cognationem habent dicuntur προσήκειν ἀλλήλοις. † φιλίᾳ προσήκων. Xen. Pæd. p. 237. e.† ¶ Προσήκει μοι ταῦτα ποιεῖν, decet me hæc facere, vel consentaneum mihi est, aut officii mei est. Aristoph. Plut. Dem. Herodian. Dicitur et, προσήκει με ταῦτα ποιεῖν. † Cum accusat. Xen. Pæd. 1. 6. 14.† Hinc etiam, τὸ προσῆκον ποιεῖν, Xen. facere quod nostri est officii. † τὰ προσήκοντα τῇ ὁπλίσει. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. d.† Et, κατὰ τὸ προσῆκον, ut decet, ut par est, pro dignitate: cui oppon. παρὰ τὸ προσῆκον.

Προσηκόντως, convenienter, decenter, rectè, Aristot. rhet. 3.

Συνήκω, desino. ταῦτα δὲ διαφύσεις ἔχει χονδρώδεις εἰς ὀξὺ συνηκούσας, in acutum desinentes, mucronata specie.

ἨΛΑΚΆΤΗ, ης, ἡ, colus: mulierum nentium instrumentum circa quod lanam et linum volvunt. (☞ Παρὰ τε ἠλάσκω.) Hom. Od. ά. Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε. Odyss. ά. Ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. Theophr. hist. pl. lib. 4. de malo medico loquens, τῶν ἀνθῶν ὅσα ἔχει καθάπερ ἠλακάτην ἐκ μέσου τιν' ἐξέχουσαν, veluti colum extantem. Plato de repub. lib. 10. τοῦ ἀτράκτου τὴν ἠλακάτην, dicit, quasi scapum fusi. ¶ Est et pars quædam mali nautici supra τὰ θωράκιον, ut scribit Eust. Vide et Poll. lib. 1. Apud Hom. Καδδ' αὐτοῦ λίνα χεῦον ἐπ' ἠλακάτῃ τανύσαντες, schol. exp. ἱστιοστίῳ. ¶ Hesychio est etiam δόναξ, i. arundo. ¶ Item sagitta, jaculum. Neutr. plur. ἠλάκατα. Hesych. exp. fusum. Eust. lanas colui circumvolutas. Suid. fila, stamina; quæ nimirum è colu ducuntur circumacto fuso. Od. ζ'. et ρ'. Ab eodem Hesychio dicitur ἠλεκάτη pro ἠλακάτη. At schol. Thucyd. lib. 7. ἠλεκάτην à piscatoribus vocari ait machinam quandam alio nomine dictam ὄνευον.

Ἠλακατῆνες, sunt pisces cetacei, ad salgama idonei. Athen. l. 7. ex Mnesimacho, et Eustathius ex Paus.

Composita.

Ἀνηλάκατος, destituta colu, vel etiam colum non tractans, apud Athen. lib. 4.

Εὐηλάκατος, pulchram colum habens, vel colus tractandæ perita. apud Theocr. idyll. 28. aut pulchras habens sagittas, seu sagittariæ artis perita. Hesych.

Πολυηλάκατα, Hesychius dici ait τὰ τῶν ποταμῶν χείλη, quia multas ferunt arundines.

Χρυσηλάκατος, auream habens colum, Il. ύ. vel aureas habens sagittas, Hesych. Pindarus verò, χρυσηλάκατον μελίαν vocat hastam auratum hastile habentem. (Soph. Tr. 647.)

ἨΛΆΣΚΩ, et Ἠλασκάζω, vagor, errabundus circumeo. Homer. Iliad. β'. (de muscis) Αἵ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσι. Et Iliad. σ'. ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων. Hesych. ἠλασκάζειν et ἠλάσκειν esse dicit περὶ τὸν αὐτὸν εἰλεῖσθαι τόπον, πλανᾶσθαι. ¶ Cum accusativo significant ἐκκλίνειν, declinare, devitare, fugere: vel etiam vagabundum declinare, errabundum fugitare. ut Od. ί. Εἰπεῖν ὅππη κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει. ☞ Etym. deducit παρά τὸ εἰλέω.

(ἨΛΈΚΤΡΑΙ πύλαι. Æsch. S. c. Th. 429. Eurip. Phœniss. 1089.)

ἨΛΕΌΣ, οῦ, ὁ, stolidus, stultus, insipiens. Odyss. β'. Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεέ. Interdum activè, stultum reddens et insipientem. Odyss. ξ'. οἶνος γὰρ ἀνώγει Ἠλεὸς, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι. ☞ Etymol. vult esse παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, ut sit ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν.

Ἠλὸς, per syncopen dicitur pro ἠλεός. unde vocat. ἠλὲ pro ἠλεέ. ut Od. ό. Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, mente capte. At ἧλος vide suo loco.

Ἠλαίνω, expon. μωραίνω, stultesco, insanio. apud Callim. hymno in Dianam. Legitur et pass. ἠλαίνονται, quod exp. ῥέμβονται καὶ πλανώμεναι στρέφονται, id est, vagantur, vagabundè se gyrant, apud Theocritum.

Ἠλέματος, idem quod ἠλεός. Vide et in comp. ex Μάτην.

[Ἠλεμάτως. Apoll. Rhod. Arg. iv. 1206. Τῷ καὶ ὅτ' ἠλεμάτως Κόλχοι μάθον ἀντιόωντες, &c.]

ἨΛΊΘΙΟΣ, ου, ὁ, stultus, stolidus, insipiens, vecors, idem quod ἠλεὸς, ejusdemque originis. (☞ Volunt enim esse παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, ut sit ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν. Aliud Etymon vide in ἠλιθιάζω et in ἤλιθα, quæ sequuntur.) Xen. Pæd. 1. δέδοικα μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι. Apud Aristoph. in Nub. ἠλίθιον φθέγξασθαι, temerè loqui et stolidè. (Æsch. Ag. 374. Theoc. ις'. 9.)

Ἠλιθίως, stultè, stolidè, pro quo Doricè dicitur ἀλιθίως, apud Theocrit. idyl. 10. [Lysiæ pro Cæde Eratosth. Def. ἀλλ' οὕτως ἠλιθίως διεκείμην, ὥστε ᾤμην τὴν ἐμαυτοῦ γυναῖκα πάσων σωφρονεστάτην εἶναι τῶν ἐν τῇ πόλει. Demosth. Orat. in Aphob. οὐδ' ἦν τῷ πατρὶ τοῦτο τὸ συμβολαῖον εἰς τἀνδράποδα ἠλιθίως συμβεβλημένον, μεγίστῳ τεκμηρίῳ γνώσεσθε.]

Ἠλιθιότης, ητος, ἡ, stoliditas, stultitia, dementia. Hesych.

Ἠλιθιάζω, stultè ago, vel stultitiam factis præ me fero. Aristoph. schol. in equit. exp. προσποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι, ἀνοηταίνω, item ἀναισθητῶ. ἀναίσθητοι γάρ οἱ λίθοι. innuens, à λίθος hæc derivari. quod etymon affertur etiam ab Etymologo.

Ἤλιθα, frustrà, incassum. Apoll. Arg. 2. Τάων ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί. Ab Hesych. exp. etiam profusè, confertim, largè, copiosè, ut Od. ξ'. ἣ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή. Sic et Odyss. ί. Apoll. Arg. lib. 3. Sunt qui ex ἅλις factum esse existiment.

Ἠλιθιόω, stultum reddo. Æschyl. in Prometh. [1060. μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ Βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον. Schol. β'. εἰς ἀναισθησίαν ἄξῃ.]

Ἀπηλιθιόω, ῶ, facio fatuum, ad fatuitatem redigo. Diosc. l. 5. c. 25.

ἩΛΙΚΊΑ, ας, ἡ, statura, ut Matth. 6. τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα; Luc. cap. 2. Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ. Et cap. 19. ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Sic et ad Ephes. cap. 4. Sic etiam accipi videtur apud Plut. in hist. de inst. puer. ubi τοὺς παῖδας, ait ἡλικίαν λαβεῖν, id est, αὐξάνεσθαι. ☞ Deducitur à nomine ἡλίκος, quantus. statura enim est corporis velut quantitas ac magnitudo. ¶ Item ætas. † Xen. Pæd. 1. 2. 6. et 9.† Iliad. χ'. Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ Γῆρας. Xen. Pæd. 1. ἐπεὶ δ' ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. ¶ Item adolescentia, juventus, florens ætas, ætatis vigor, adulta ætas. Unde οἱ ἐν ἡλικίᾳ, apud Æschin. ætate florentes, adolescentes. Et, εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν, Aristot. in Rhet. Sæpe dicitur peculiariter de ea ætate quæ bello apta est: unde apud Dem. Philip. 1. ὁ μὲν χρήματα ἔχων, εἰσφέρειν. ὅδ' ἐν ἡλικίᾳ, στρατεύεσθαι. item, ἡλικία στρατεύσιμος, cui opponitur ἀστράτευτος, ἀπόμαχος, ἄμαχος, ἀπόλεμος, &c. Item juvenum multitudo, sicut Lat. juventus, apud Thucyd. l. 3. c. 8, et alibi. Videtur etiam de ætate senili dici, ut apud Luc. ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας. et apud Herodianum, σεμνὸς τὴν ἡλικίαν, et ἡλικίᾳ σεμνότατος ἀνήρ. † de provectâ ætate. Aristoph. Nub. 995.† ¶ Item, ætas, id est, seculum. Dem. in Epitaph. εἰς τὴν νῦν ζῶσαν ἡλικίαν ὁ χρόνος προήγαγεν ἡμᾶς. Plut. in Pericle, πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου. (Æsch. Pers. 917.)

Ἧλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, qui ejusdem ætatis est, coætaneus, æqualis. idem quod ἡλικιώτης. (Æschyl. Pers. 683. Ch. 607. Eurip. Phœniss. 1682.) Xen. in Polit. Laced. ὡς τὸ πολὺ οἱ ἥλικες ἀλλήλοις σύνεισι, æquales plerunque conversantur cum æqualibus. † Pæd. 1. 3. 1. et 13.† Sic et Aristot. eth. 8. et rhet. 1.

Ἡλικιώτης, ου, ὁ, coævus, coætaneus, æqualis, idem quod ἧλιξ. Aristoph. in Nub. † 1002. Xen. Pæd. 1. 4. 1. et 5.† Aristot. Pol. 7. Ab eodem in eth. fratres quoque dicuntur ἡλικιῶται, quòd ejusdem ferè ætatis sint. Fœm. gen. ἡλικιῶτις, coæva, quæ est ejusdem ætatis. Luc. Apud Plut. in Pericle, ἡλικιῶτις ἱστορία, historia ejusdem ætatis, quæ scribitur ab illis qui eodem tempore vivunt, quo ii de quibus scribitur.

Composita.

Ἀμφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, adolescens, ad justam ætatem accedens. Pollux autem, Phrynichum juvenes mulieres appellasse ἀμφήλικας, testatur: et Pherecratem eam quæ provectioris esset ætatis ἀμφηλικεστάτην.

Ἀφῆλιξ, qui florentes annos exegit, ἔφηβος. Item impuber, qui legitimam adolescentis ætatem nondum attigit. Arrian. [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 14. παρελθόντων δὲ καὶ τούτων, συνήνεικε ὥστε τῶν συμποτέων οἱ ἄνδρα ἀπηλικέστερον ἐκπεπτωκότα ἐκ τῶν ἐόντων, &c.]

Decomp. Παναφῆλιξ, qui caret æqualibus et sociis. Il. χ'.

Ἐπήλικος, ου, ὁ καὶ ἡ, puber. qui ad pubertatis annos pervenit, adolescens, adultus. Plut.

Ἐφῆλιξ, qui adolescentiam seu florentem ætatem attigit.

Ἰσῆλιξ, par ætate, coætaneus, æquævus.

Μεθηλικιοῦμαι, ab una ætate in aliam transeo.

Μεθηλικίωσις, ejusmodi transitio ab ætate in ætatem, velut è primo septennio in secundum, è secundo in tertium. Basil.

Μεσῆλιξ, qui mediæ ætatis est.

Ὁμῆλιξ, qui ejusdem ætatis est, coætaneus, æquævus. Od. ό. et π'.

Ὁμηλικία, ætatis æqualitas, eadem ætas. Il. γ'. (γ'. 175.)

Παρῆλιξ, qui præcipiti seu vergente ætate est. qui è florente ætate egressus senescit, vetulus. Plut. in apophth.

Παρηλικία, ætas præceps, seu vergens, ætas senescens aut deflorescens.

Συνῆλιξ, coævus, coætaneus, æqualis. Poll. ex Eupol. (Æsch. Pers. 786.)

[Συνηλικιώτης. Epist. ad Galat. 1. 14. καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, &c.]

(Συνομῆλιξ. Theoc. ιή. 22.)

Ὑπερῆλιξ, qui ætatem excessit. Greg.

ἩΛΊΚΟΣ, quantus. (de magnitudine corporis.) † i. e. Latinè qualis quantusque. V. Scaliger. castigat. ad Tibull. p. 174.† Plato in Charmide, αὐτίκα εἴσῃ, καὶ ἡλίκος, καὶ οἷος γέγονε, statim scies, quantus ille et qualis evaserit. Sic Aristot. εἶναι δὲ μέγεθος μὲν, ἡλίκον λέοντα, i. esse leonis magnitudine. Sic apud eundem, διὸ καὶ τῶν ἐλεφάντων ἔμβρυον ἡλίκον μόσχος ἐστί. Dicitur et de aliis rebus: ut, ἡλίκος πόνος, Plat. ἡλίκαι εὐεργεσίαι, Demosth. et ἡλίκα ἀγαθὰ, Lucian. ¶ Item quantus, i. quàm potens. Dem. Phil. 2. ἡλίκος ἤδη καὶ ὅσων κύριός ἐστι Φίλιππος. Apud eundem in Timocr. παράδοξόν τι καὶ θαυμαστὸν ἡλίκον. Et cum superl. apud Luc. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν μεγίστων πόνων ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθά. ¶ Item quantulus. Apud Luc. in Herm. ¶ Item, qui est ejusdem ætatis, apud Antiph. ¶ Interdum idem valet quod τηλίκος, tantus: ut apud Theocr. idyl. 21. καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ, et tanta vulnera faceret. (Aristoph. R. 55. Soph. Œdip. Tyr. 15.)

Πηλίκος, ου, ὁ, quantus: interrogativa particula, de quantitate continua, ut, πόσος de quantitate discreta. Aristot. metaphys. lib. 9. et Paul. ad Gal. cap. ult. ¶ Item quantæ ætatis, quot annorum, apud Athen. lib. 2. In qua signif. accipitur etiam indefinitè positum: ut Aristot. in eth. τὸ δὲ τέκνον ἕως ἂν ᾖ πηλίκον, καὶ μὴ χωρισθῇ, ὥσπερ μέρος αὐτοῦ, quandiu aliquantulæ ætatis est, id est parvus. ¶ Interdum dicitur etiam pro ποῖος, qualis, ut, πηλίκον εἴη τὸ συμβεβηκός.

Πηλικότης, ητος, ἡ, quantitas, seu (indefinitè) aliquantitas, quanta seu aliquanta magnitudo aut multitudo.

Ὁπηλικοσοῦν, quantuscunque. Theophr. et Aristot. in phys.

Τηλίκος, ου, ὁ, tantus. (correlativum duorum præcedentium.) de corporea magnitudine. Dicitur de ætate etiam, pro, tantæ ætatis, vel ejus ætatis. Il. ώ. Od. ά. et ρ'. Et Plato in apol. Socr. τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλίκος ὤν. tu me grandævo junior. Pro eodem dicitur et τηλικόσδε, item τηλικοῦτος. (Æsch. Ag. 1629.) cujus fœmin. est τηλικαύτη, neut. τηλικοῦτο, et de magnitudine, et de ætate tam minore quàm majore, apud Plat. Dem. Xen. † Pæd. 1. 2. 11.† et alios. † τηλικοῦτος Aristoph. Nub. 817. grandis natu. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. d. in fœminino τηλικοῦτος apud Soph. El. 616.† (Œdip. Tyr. 1522.)

ἭΛΙΟΣ, ου, ὁ, Sol. Od. θ'. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος. Æschines, ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μέχρι δυομένου. Xen. Hel. 7. μικρὸν πρὸ δύντος ἡλίου, paulò ante Solis occasum. ¶ Derivant antiqui ab ἅλς, mare, παρὰ τὸ οἰκειοῦσθαι τὴν ἅλα, ut refert Eust. vel quia ἐκ τῆς ἁλὸς ortum habere

videtur, quasi ἅλιος. Alii παρὰ τῆς εἵλης, quasi εἵλιος. Alii παρὰ τὸ δῆλος, quasi δήλιος.

Ἡλιακὸς, οῦ, ὁ, solaris. Laërt.

Ἡλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Solem referens, Soli similis.

Ἡλιόω, ῶ, fut. ώσω, insolo.

Ἡλιοῦσθαι, Sole illustrari, illuminari. Aristot. in Meteor. Apud Plat. lib. 8. de rep. ἀνὴρ ἡλιωμένος, à Sole ustus, cui opponitur ἐσκιατραφηκώς.

Ἡλίωσις, insolatio, i. corporis in Sole apricatio.

[Ἡλιῶτις. Soph. Trach. 708. τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως Τῆς οἰὸς, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα, Ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν.]

Ἡλιάω, ῶ, Solem refero, Solis instar candico. Philostr.

Ἡλιάζω, fut. άσω, ad Solem expando, Soli substerno seu expono. Dioscor.

Ἡλιάζεσθαι, apricari. Aristot. de hist. an. lib. 9. cap. 5.

Ἡλίασις, insolatio. idem quod ἡλίωσις.

Ἡλιαστήριον, ου, τὸ, fanum Solis.

Ἡλιὰς κούρη, Solis filia. Apoll. Arg. 4.

Ἡλιαία, ἡ, forum Athenis in quo judicia in aprico seu sub Sole exercebantur: dictum διὰ τὸ ὑπαίθριον εἶναι καὶ ἡλίῳ βάλλεσθαι. Aristot. polit. 5. Dem. contra Tim. et Luc. in Tim.

Ἡλιάζω, in heliæa judico.

Ἡλιάζομαι, idem, et quidem frequentius. Aristoph. in Vesp. et Dem. contra Timocr.

Ἡλίασις, judicandi munus. Dem. contra Timocr.

Ἡλιαστὴς, οῦ, ὁ, judex in heliæa, qui in heliæa judicat. Aristoph. in Equit.

Ἡλιαστικὸς, judicialis. Aristoph. in Neb. † 861.† et Dem. contra Timocr. Hinc comp. ἀπηλιαστὴς et φιληλιαστὴς, de quibus infrà.

Ἠέλιος, (inserto ε per epenthesin, et mutato spiritu) dicitur apud poëtas pro ἥλιος. Quidam tamen compositum existimant ex ἠὼς, et εἵλη, quasi ἠοῦς εἵλην ἔχων. Il. ά. ἐς ἠέλιον καταδύντα. Et Il. γ'. Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις. (Ἀέλιος, Dor. Eurip. Phœniss. 162. Soph. Tr. 848.) [Antig. 100.]

Composita.

Ἀνήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sole carens, Solis expers, opacus. Soph. in Œd. Col. Apud Nazian. ἀνήλιον φῶς, lumen non productum à Sole. (Ἀνηλίῳ λάμψαι. Æsch. Eum. 390.)

Ἀνηλιάζω, insolo, Soli expono. idem quod ἡλιάζω. Athen. lib. 3.

Ἀνθήλιος, et Ionicè ἀντήλιος. Soli obversus, Soli oppositus. Soph. in Ajace. (εἰς ἀνατολὴν ὁρῶν. Æschyl. Ag. 528.)

Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, subsolanus, venti nomen. Aristot. de mundo. Vide Gell. l. 2. c. 22.

Ἀπηλιαστὴς, alienus à judiciis et litibus quæ in heliæa agitantur, Aristoph.

Διηλιόω, insolo, Sole peruro. Unde διηλιωθεὶς, apud Theophr. l. 4. hist. pl. insolatus, Sole perustus.

Δυσήλιος, ad quem ægrè Sol pervenit. Soli minus bene expositus. (Δυσήλιον κνέφας. Æsch. Eum. 399.)

Ἐξηλιάζω, in Sole assicco, Sole aduro. Hesych. Item crucifigo. ex 2 Reg. 21.

Εὐήλιος, Soli bene expositus, apricus. Xen. Et ἐν εὐηλίῳ, apud Aristoph. in aprico. (Eurip. Phœniss. 634. Aristoph. R. 245.)

(Εὐηλίως. Æsch. Eum. 908.)

Ἔφηλος, Soli expositus. Vide et in comp. ab ἧλος.

Ἔφηλις, ιδος et ιος, ἡ, vitium faciei asperæ, proveniens ex inflammatione aut ardore Solis, Hesych. Vide et in comp. ex Ἧλος.

Ἡμίηλος, partim Soli expositus, dimidia tantum ex parte Soli expositus. Theophr.

Πανήλιος ἡμέρα, dies quam totam serenat Sol, Ælian.

Παρήλιος, ου, ὁ, Sol geminatus, gemini soles. Aristot. probl. 58. et metereol. lib. 3. cap. 3. Apud Suidam adjectivè παρήλιος dicitur nebula supra modum condensata, quæ à Sole illustratur. Theon apud Aratum ex Posidonio tradit, παρήλια, esse nubes rotundas quæ circa Solem effulgescentem irradientur, nec proprio lumine utantur sed solari, quemadmodum etiam luna. Vide ibi plura, et apud Senec. quæst. nat. l. 1. c. 11.

Προηλιάζω, antè insolo.

Προσήλιος, Soli expositus, Solem spectans.

Πρόσηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Æsch. in Prometh. Et apud Eupol. πρόσηλος αὐλή. Apud Theoph. δρόσος ἡ πρόσηλος, exp. ros qui fit à Sole.

Φιληλιαστὴς, qui judicio in heliæa contendere amat. litigiosus. Aristoph. in Vesp.

Φυξήλιος, fugiens Solem, umbram amans: apud Nicand.

ἩΛΙΨ, ιπος, calceus. schol. Theocr.

Ἀνήλιπος, et Doricè ἀνάλιπος, (*comp.*) exp. ἀνυπόδητος, discalceatus. Theocr. idyll. 4. Εἰς ὄρος ὅσχ' ἕρπεις μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε.

ἯΛΟΣ, ου, ὁ, clavus. ut, χρύσειοι ἧλοι, Il. ά. ἧλοι σιδηροῖ καὶ ξύλινοι, Xen. in Cynog. Apud Luc. ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον, proverb. de quo Poll. et Erasm. ¶ Item clavus, i. callosum tuberculum, album, rotundum, capiti clavorum simile: quod potissimùm in plantis digitisque pedum, interdum et in summis manuum digitis provenit. Diosc. lib. 1. c. 137. τύλους καὶ ἥλους αἴρει. In oculis autem ἧλοι, sive clavi, dicuntur callosa in eorum albo tubercula, ut ait Cels. lib. 7. Vide et Aët. ¶ In olea etiam ἧλος dicitur ceu quædam Solis inustio, qua infestatur. Theoph. de hist. pl. l. 4. c. 16. ☞ Ab ἵημι derivatur, quod immittatur iis quæ compinguntur.

Ἡλόω, ῶ, clavo figo.

Ἡλίσκος, ου, ὁ, claviculus, parvus clavus.

Ἡλίτης, ου, ὁ, clavaris, ut quidam interpr. Et, ἡλῖτις λεπὶς, fœm. gen. squama æris quæ è clavis decutitur. de qua Diosc. l. 5. c. 89.

Composita.

Ἀργυρόηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, argenteos clavos habens. Il. β'.

Ἔπηλις, operculum arcæ seu cistæ. Hesych. Item pro macula à sole, idem quod ἔφηλις. Eust.

Ἔφηλος, clavis affixus. Suid. Item qui laborat vitio quod ἔφηλις dicitur, idem Suid. et Hesych.

Ἔφηλις, sive ἐφηλὶς, ἡ, fibula qua aliquid constringitur, sicut clavo ligna aut alia ejusmodi compinguntur. Item, vitium faciei asperæ, Hesych. Vide et Poll. Utitur Nic. in Ther. et Diosc. l. 1. c. 177. et alibi. Vide et in compos. ab Ἥλιος.

Ἐφηλόω, clavo affigo. (Ἐφηλόομαι. Æsch. Suppl. 951.)

Καθηλόω, ῶ, clavis defigo, vel configo.

Καθήλωσις, confixio quæ fit clavis.

Καθηλωτὴς, οῦ, ὁ, qui clavis defigit aut configit.

Decomp. Ἀποκαθηλόω, refigo.

Ἀποκαθήλωσις, refixio. ut, ἀποκαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ, refixio Christi, qua videlicet è cruce fuit exemptus.

Προσηλόω, clavis affigo. Lucian. ᾧ προσηλῶσαι δεήσει, cui affigere oportebit.

Προσηλοῦσθαι alicui rei dicimur metaphoricè etiam, cui ita velut adhærescimus, ut ab ea non discedamus, ut apud Chrysost. τῷ βιβλίοις προσηλουμένῳ. Peculiariter verò capitur pro, cruci affigo. apud Dem. et Greg.

Χρυσόηλος, aureis confixus clavis.

ἭΜΑΙ, sedeo. (Æsch. Ch. 975. Theog. ιγ'. 40.) Iliad. β'. Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἧσαι ὀνειδίζων, sedes convitians. Iliad. π'. ἐϋξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ Ἧστο ἀλείς. Luc. in Solœc. Ἧσο ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην. Et Ionicè Iliad. γ'. οἱ δὴ νῦν ἕαται, pro ἧνται, sedent. Et addito ι per epenthesin, metri gratia, εἵαται ἐν μεγάροις, itidem pro ἧνται. † Sic Hes. Th. 622. εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ.† Il. γ'. εἵατο δημογέροντες, sedebant. pro ἧντο. ☞ Ab ἕω (colloco) fit ἕημαι, et crasi ἧμαι.

Composita.

Ἀφήμενος, Hesych. sedens procul ab, vel sedens seorsum ab.

Ἐνῆμαι, insideo. (Theoc. κϛ'. 44.)

(Ἔφημαι. Æsch. Ag. 1226. Ch. 499.)

Κάθημαι, sedeo. idem quod ἧμαι: propriè deorsum sedeo, vel sedendi causa me demitto. Il. β'. Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς, et ipse sedeas, et alios sedere jubeas. Xenoph. † Pæd. l. 4. p. 111. a.† καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, sedentes in equis. Aristoph. in Vespis, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος. Et, καθῆσθαι καθέδραν, ut, βαδίζειν ὁδὸν, et λέγειν λόγον, et quæ similia sunt, ut annotat schol. Soph. Imperat. est κάθου pro κάθησο. In imperfect. dicitur etiam ἐκάθητο. † χάμαι ἐκάθητο. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. a.† Spectator quoque aut judex dicitur καθῆσθαι, apud Plut. in Coriol. et Plat. in apol. Et, καθημένης τῆς βουλῆς, apud Demosthenem, considente senatu. Significat etiam maneo, ut, κάθημαι προσδοκῶν. Aliquando pro desidere ponitur, hoc est, otiosum sedere et rebus gerendis manum non admovere. Iliad. ά. Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι. Thucyd. lib. 4. ἐβούλετο προϊέναι ἐπὶ τὰς τοῦ Ἀρριβαίου κώμας, καὶ μὴ καθῆσθαι, nec otiosus sedere. Demosth. ad Phil. epist. οὐδὲν ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες ἀεὶ, nihil facientes hic desidemus, et semper cunctamur. Sic Olynth. 2. καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. (Eurip. Phœniss. 706. 1424. Æschyl. Ag. 1604. Ch. 919.) ☞ Est etiam vocabulum militare, significans insidere et obsidere, castra metari. Thuc. lib. 2. καθημένου δ' αὐτοῦ περὶ τοὺς χώρους τούτους, insidente autem seu obsidente eo loca ista. et lib. 1. πεῖραν ἐποιεῖτο περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος εἰ ἐπεξίασιν, pro ἐνστρατοπεδεύσας, i. sedem ibi figens et castra locans. ¶ Καθήμενον πεδίον, solum æquale et planum, ὁμαλὸν, Suid. et Hesych.

Decomp. Ἀνακάθημαι, sedeo erectus, recumbo, resideo. Alex. Aphrod. problem. lib. 1.

Ἀντικάθημαι, in conspectu hostium castrametor. idem quod ἀντικαθέζομαι. Xenoph. καὶ ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις ἀντικάθωνται, quum in conspectu castrametantur. Dicitur et, ἀντικαθήμενον στρατόπεδον. [περὶ Ἱππ. cap. 8. §. 12.] Apud Herodotum [lib. 9. §. 38.] scribitur ἀντικατήμενοι Ionicè pro ἀντικαθήμενοι. [Polyb. Hist. lib. 3. καταλαβὼν —— δύο ἀδελφοὺς ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιάζοντας, καὶ μετὰ στρατοπέδων ἀντικαθημένους ἀλλήλοις, &c.]

Ἀποκάθημαι, sum deses, desideo, sum languidus et ignavus. Poll. et Aristot. Item seorsum sedeo. Ἀποκαθημένη γυνὴ vocatur mulier, quæ patitur menstrua, Levitici cap. 15. et 20.

Ἐγκάθημαι, insideo. Item observo, insidior. Æschin. contra Ctesiph. ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροάσει εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς πράγματος λόγους, attentè eum audientes, et instantes si quid extra materiam aberraverit. A Suida quoque ἐγκάθηται, exponitur ἐγκεκρυμμένος ἐστί: quoniam (inquit) οἱ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται.

Παρεγκάθημαι, assideo, inter alios sedeo.

Ἐπικάθημαι, insideo, aut etiam sedeo. ut apud Demosth. ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης, qui in mensa sedet, institor mensæ. (Aristoph. R. 1078.)

Παρακάθημαι, assideo, à latere assideo. idem quod παρακαθέζομαι. Plato, ὑπὸ τῶν παρακαθημένων ἐκωλύετο, ab assessoribus. Aristoph. in Ranis. Σωκράτει παρακαθήμενον. Apud Syn. epist. 4. accusativo jungitur, ἐγὼ δὲ παρακαθήμενος τὸ παλαμναῖον βαλάντιον, τὴν παρακαταθήκην τοῦ ξένου, ἔκλαιον, ego autem assidens.

Περικάθημαι, sedeo circum. Herodot. περικατήμενοι τῇ τραπέζῃ, Ionicè pro περικαθήμενοι, circumquaque accumbentes mensæ. Est et vocabulum militare, significans circumsideo, obsideo: cui synonymum περικαθέζομαι. Pausan. περικαθημένου τὰς Ἀθήνας, i. καθημένου περὶ τὰς Ἀθήνας. Et Ionicè apud Herodotum, περιεκατέατο τὴν Ἄνδρον, Andrum obsederunt, pro περιεκάθηντο.

Προκάθημαι, præsideo. Philo de vita M. lib. 1. ὁ γὰρ προκαθήμενος βασιλεὺς πόρθησιν εὐλαβηθεὶς, rex qui illis locis præsidebat. Item sum præsidio, ad custodiam relictus sum alicujus regionis et præsidium. Polyb. lib. 2. αἱ προκαθήμεναι τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ δυνάμεις, et προκαθήμενος ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν τόπων.

Προσκάθημαι, assideo, frequenter capitur pro obsideo, ut προσκαθέζομαι. Thucyd. lib. 8. καὶ τῷ πεζῷ προσκαθημένους φυλακὴν ἔχειν, et pedestribus copiis obsidendo. Idem, προσκάθητο τῇ πόλει, urbem obsidebat. Herodot. ἐπολιόρκεε προσκατήμενος, obsidione circumdedit. † Sic et Xen. Pæd. 2. 58. d.† At προσκάθημαι ἐν τῇ Σάμῳ, Samum insideo, in Samo sedem et castra loco.

Συγκάθημαι, simul sedeo. Exp. et consideo.

Ὑποκάθημαι, subsideo, in subsessis alicui immineo. Herodian. ὑποκαθήμενοι τὸν βάρβαρον, ad excipiendum barbarum subsidentes. Philostr. in heroic. ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους, hominibus insidians.

Πάρημαι, assideo, juxtà seu à latere assideo. idem quod παρακάθημαι. Odyss. ξ'. ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσι.

Πρόσημαι, assideo, vel etiam assisto. Exp. et obsideo. (V. Æschyl. Pers. 883. Ag. 813. 1200. 1625. προσήμενος. Soph. Œdip. Tyr. 15.)

ἩΜΕΚΤΕ'Ω, ῶ, apud Herodot. exp. δυσφορῶ, ægrè fero. item indignor, offendor.

Περιημεκτεῖν, (*comp.*) apud eundem Herodot. exp. ἀγανακτεῖν, δυσκολαίνειν, ἀνιᾶσθαι, ægrè ferre, molestè ferre, molestia et dolore affici ob, gravari ob.

ἩΜΕ'Ν, et: conjunctio copulativa apud Poëtas, cui respondet ἠδὲ, quod vide suo loco. ¶ At ἦ μὲν, apud eosdem poëtas, pro ἦ μὴν, in sponsionibus et jurejurando, sanè, equidem. Apoll. Arg. lib. 2. ἐπώμοσαν ἦ μὲν ἀρήξειν Ἀλλήλοις. ☞ Ἦμεν verò interdum signific. eramus, interdum pro ἔμεν poëtica ἐκτάσει pro εἶναι, ab εἰμί. ᾖμεν, autem Atticè pro ἤειμεν, ibamus, ab εἶμι.

ἩΜΕ'ΡΑ, ας, ἡ, dies, lux diei. (Æschyl. Eum. 105. Eurip. Phœniss. 597.) Plut. de Alex. fort. νύκτα μὲν ἐν δείπνοις, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλείπουσαν. Apud Thuc. ἅμα ἡμέρᾳ, prima luce. Pro quo dicitur ἐπεὶ ἡμέρα ἐγένετο, et à Xen. Pæd. 5. ἐπεὶ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, et ab Aristophane in Pluto, διέλαμψεν ἡμέρα. Idem dies, i. certarum horarum tempus. Thucyd. ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, in exigua diei particula, ἡ τήμερον ἡμέρα, hodiernus dies. Dem. ἑκάστης ἡμέρας, vel καθ' ἑκάστην ἡμέραν, et interdum etiam, καθ' ἑκάστην (sine subst.) singulis diebus, quotidie. Apud Thucyd. l. 4. οὓς ᾤοντο ἡμερῶν ὀλίγων ἐκπολιορκήσειν, ellipsis est adverbii ἐντὸς, i. intra paucos dies. Sic et Dem. pro cor. καὶ ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν. ¶ Item dies, i. tempus, vel tempus vitæ. Aristot. rhet. 2. τῇ γὰρ πρώτῃ ἡμέρᾳ μεμνῆσθαι μὲν οὐδὲν οἴονται, πάντα δὲ ἐλπίζειν, primo tempore juventutis. ☞ Etymol. deducit ab ἥμερος, ad differentiam noctis, quæ immitis et horrida est. Plato verò ἡμέραν dictam ait, quòd ἥμερα efficiat: vel ἀπὸ τοῦ ἱμείρειν, quòd eam homines maximè desiderent, quasi ἱμέραν. Videri etiam possit dicta ἡμέρα, quasi ἅμα ἠοῖ ῥέουσα, quasi simul cum aurora fluens, i. oriri incipiens.

(Ἡμερία, dies. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας νὺξ ἥδε βάρος; Quâ molestia hæc non diversa fuit à Die? Soph. Aj. 208.)

Σήμερον et Atticè τήμερον, adverb. hodie. Il. θ'. et Plut. de non irasc. † τήμερα, hodie. apud Aristoph. Nub. 699.† Et, τὸ σήμερον, Anacr. dies hodiernus, pro quo frequentius est ἡ σήμερον ἡμέρα.

Ἡμέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, diurnus: ut, ἡμέριος πλοῦς, diurna navigatio. Xen. Item unicum diem durans, temporarius. Sic putantur homines appellari ἡμέριοι, ut qui sint brevis ævi. Epigr. l. 3. (Eurip. Phœniss. 1463.)

Ἡμερινὸς, οῦ, ὁ, diurnus: ut, ἄγγελος ἡμερινός. Xen. Pæd. 8. † p. 232. e. φυλακή. Pæd. 1. 6. 38.†

Ἡμερήσιος, unius diei: ut, ἡμερησία ὁδὸς, iter unius diei. (Æsch. Ag. 22.) Sic ἡμερησία ζωή. Plut. Τὸ ἡμερήσιον, merces diurna, diarium, apud Suid.

Ἡμερεύω, diem traduco seu transigo. Xen. Hell. 5. ἡμερεύσαντες ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ. Pollux scribit esse, in opere aliquo versor per totum diem. (Æsch. Ch. 708.)

Ἡμερίδιον, ου, τὸ, diecula.

Ἦμαρ, ατος, τὸ, dies. poëticè pro ἡμέρα. apud Homer. sæpè, et alios poëtas. Ponitur et adverb. ut apud Hesiod. ἦμαρ καὶ νύκτωρ. † Sic et Theog. 59.† (Æschyl. Ag. 645. Eurip. Phœniss. 1520. 3.)

Ἠμάτιος, ου, ὁ, diurnus, idem quod ἡμερινὸς in prosa: ut, φέγγει ἠματίῳ, in Epigr. diurno lumine. i. Sole. Dicitur aliquis vel res aliqua, facere aliquid ἠμάτιος, i. ἐπ' ἤματι, vel ἐπ' ἦμαρ, toto die, aut indies. Il. ί. Sic apud Hesiod. † Th. 597.† μέλισσαι ἠμάτιαι σπεύδουσι.

Composita: ac primùm ex ἡμέρα.

Ἀμφήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, quotidianus: ut, ἀμφήμερος πυρετὸς, febris quotidiana.

Ἀμφημερινὸς, οῦ, ὁ, idem. ut, ἀμφημερινὸς πυρετὸς, apud Gal. ad Glauc. et Alex. Aphr. in probl.

Αὐθήμερος, qui est ejusdem diei, eo ipso die factus vel dictus. aut uno die factus. Apud Æsch. αὐθήμεροι λόγοι, éxp. extemporales.

Αὐθήμερον, seu αὐθημερὸν, adverb. eodem die, eo ipso die, apud Thuc. et Aristot. de mundo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. b.† (Æsch. Pers. 456.)

Αὐθημερίζω, eodem die eo ac redeo. Poll.

Ἀπαυθημερίζω, (*decomp.*) idem. apud Xen. [de Exp. Cyri. lib. 5. cap. 2. §. 1.]

Ἀφημερεύω, diem absum. vel interdiu absum. Dem. pro cor.

Δεχήμερος, decem dies durans, spatium decem dierum constans. Thuc. et Plat.

Διημερεύω, idem quod ἡμερεύω, diem transigo, vel totum diem transigo, vel totum diem duro: ut Xen. Pæd. 7. ὅτι μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον.

Decomp. Συνδιημερεύω, unà diem totum, vel totos dies transigo, versor cum aliquo, utor consuetudine alicujus. Arist. rhet. 2. et Plut. in Lyc. Usus est et Cic. l. 8. epist. ad Att. Συνδιημέρευσις, consuetudo quotidiana, quæ est inter aliquos, conversatio. Plut. in Demetrio.

Δυσημερέω, ῶ, adversa fortuna utor, res mihi infeliciter cedunt. Athen.

Δυσημερία, infaustus dies, infortunium, fortuna adversa. Synes. ep. 8.

(Δυσημέριος, infaustus. Aristoph. R. 1320.)

Ἑξαήμερος, sex dies durans. Τὸ ἑξαήμερον, spatium illud sex dierum, quo conditus fuit mundus. Basil.

Ἑπταήμερος, qui est septem dierum, durans spatio septem dierum, aut etiam factus spatio septem dierum, sive intra septem dies.

Ἐφθήμερος, pro eodem.

Ἑτερήμερος, alternis diebus durans: ut, ζώειν ἑτερήμεροι, dicuntur Tyndaridæ, apud Hom. Od. λ'. vivere alternis diebus.

Εὐήμερος, ut, εὐήμερον φάος, apud Soph. lux felicem diem advehens, dies felix.

Εὐημερία, ἡ, q. d. diei felicitas, serenitas diei, serenus dies. Xenoph. Hell. 3. καὶ μάλ' εὐημερίας οὔσης. Item cœli temperies, status temporis salubriter et commodè hominibus cedens. Ab Aristot. ubi commodè et salubriter vivitur. Item successus, secunda fama seu gloria. apud Athen. lib. 14.

Εὐημερέω, ῶ, q. d. diem seu dies feliciter transigo, i. vitam felicem dego, commodè et ex animi sententia vivo. quo sensu εὐημερεῖν dicuntur δοῦλοι, ab Arist. eth. 5. Item bona sum habitudine, glisco, vigeo. Aristotel. Item secunda fortuna utor, res mihi ex animi sententia cedunt. Item gratia et autoritate valeo. apud Æschin. et Plut.

Εὐημέρημα, res quæ prosperè successit, felix inceptum, successus, qualis est eorum qui victoria potiuntur. Polyb.

Decomp. Ἐπευημέρηκε τοῖς ὕδνοις, excelluit in reddenda tuberum causa. Plut. symp. 4.

Κατευημερῶ, prosperè ago, gratia et autoritate polleo. Æsch. de falsa leg. Item cum gen. ut, κατευημερῶ σου, autoritate et gratia supero te.

Παρευημερῶ, supero successu et rebus secundis, vinco alium gratia et autoritate.

Παρευημερεῖσθαι, dicitur qui ita vincitur. Chrysost. de sacerd. et Basil.

Ἐφήμερος, diarius, unicum diem durans. ut, ἐφήμερος πυρετὸς, diaria febris, Gal. Sic ἐφήμερος τιμὴ, apud Herodian. lib. 1. Et animalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quòd unicum diem vivant, ut docet Eust. Dicitur à Plut. ἐφήμερον φάρμακον, præsens venenum, quod uno die perimat. Item diurnus, ad breve tempus durans, temporarius, fluxus, caducus. Thucyd. 2. ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι. (Ἐφήμερος hominis Epith. Æschyl. Pr. 83. Soph. Œdip. Tyr. 1389.)

Ἐφήμερον, herba, de qua vide Diosc. et Gal. ac Plin. Sic dicta etiam fuit cicuta, ab interitus celeritate, ut Phocion tradidit.

Ἐφημερία, seu plur. ἐφημερίαι, vices. ut lib. 1. paral. c. 9. φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, per vices, certis vicibus. Sic et Lucæ c. 1. † v. 8.† Et Suid. et Hesych. exp. munus diurnum, i. quod obimus interdiu.

Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, diarium, scriptum quod acta uniuscujusque diei sigillatim complectitur. Plut. de non fœn. Item historia, in qua non per annos, sed per dies singulos res gestæ scribuntur, diarium. Vide Gel. l. 5. c. 18. Apud Plut. in Alex. pro libro actuum quotidianorum, ut à quibusdam annotatur. Item pro ἐφημερία, apud Josephum.

Ἐφημέριος, idem quod ἐφήμερος. In Epigr. μισθὸς ἐφημέριος, diurna merces. Apud Hom. Odyss. φ'. ἐφημέρια φρονέοντες, in diem duntaxat de rebus suis cogitantes. Interdum ἐφημέριοι dicuntur homines, à brevitate ævi, secundum quosdam, quasi temporarii. Greg. in poëm.

Θερμημερίαι, dies calidi, æstatis tempus. Theophr. et Aristot.

Ἰσήμερος πυρὸς, exp. triticum, cujus cura æquinoctio delegata est, vel quod æquinoctio verno seritur.

Ἰσημερία, ἡ, q. d. æquidiarium. Latini dicunt æquinoctium. ut, ἰσημερία μετοπωρινὴ, æquinoctium autumnale. ἰσημερία ἐαρινὴ, æquinoctium vernum. Plut. in probl. Rom.

Ἰσημερινὸς, æquinoctialis. q. d. æquidialis. ut, ἰσημερινὸς κύκλος. Apud Theophr. l. 4. de caus. pl. c. 12. ἰσημερινὸς πυρὸς, triticum quod verno seritur æquinoctio. ibi scribitur et ἰσήμερος.

Καθημέριος, quotidianus. Exp. et diurnus. † hodiernus. apud Soph. El. 1435.† (Eurip. Phœniss. 214. ad unum diem pertinens.)

Καθημερινὸς, quotidianus. Act. c. 6.

Καθημέραν, pro καθ' ἡμέραν, indies, singulis diebus, quotidiè.

Καλήμερος, cui felix est dies. in anth. Epigr. lib. 1.

Καχήμερος, cui infelix est dies. ibid.

Λιπήμερος, (Ionicum) qui statum diem deseruit, qui statuto die præstò non fuit.

Μεθημερινὸς, diurnus, qui interdiu fit. ut, κυβεῖαι μεθημεριναὶ, apud Plut. de fortit. Alex. lib. 2. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 12. §. 2. Φυλακάς γε μὴν ἐποίησε μεθημερινὰς, τὰς μὲν πρὸς τὰ ὅπλα εἴσω βλεπούσας. Demosth. de Cor.]

Μεσημβρία, ἡ, meridies. factum ex μεσημερία, per syncopen, adjecto β per pleonasmum. Thucyd. 6. Item meridies respondens septentrioni. Herodian. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Item metaph. μεσημβρία τοῦ βίου, pro ætate ingravescente. (Æsch. Suppl. 754. Philostr. l. 3. c. 14.)

Μεσημβρινὸς, pro μεσημερινὸς, meridianus. ut, μεσημβρινοὶ κύκλοι, apud Proclum. (Æsch. S. c. Th. 387. Ag. 574.) Pro eo Dores dicunt μεσαμβρινὸς, ut Theocr. idyll. 1. Invenitur et μεσαμέριος, Doricum prò μεσημέριος, apud eundem idyll. 7.

Μεσημβριάζω, meridior, i. meridie dormio, Plat. in Phædro. Dicitur et ipse sol μεσημβριάζειν, pro quo et μεσουρανεῖν, ut Poll. docet.

Μεσημβριάω, pro eodem. unde apud Apollon. μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο.

Μονήμερος, diarius, qui est unius diei. apud Gal.

Μονημέριος, idem, ex Epigr.

Μονοήμερος, pro eodem.

Νυχθήμερον, nox et dies, noctis dieique spatium. i. dies viginti quatuor horarum, justus dies, 2 Cor. 11.

Ὀκταήμερος, octo dies durans. Item qui fit octavo die. περιτομῇ ὀκταήμερος, ad Philip. cap. 3.

Ὁσημέραι, pro ὅσαι ἡμέραι, quotidie. Aristoph. in Pluto. (R. 390.) [Καί μ' ἀσφαλῶς πανήμερον Παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι, &c.]

Πανημέριος, perdius. Iliad. γ'. πανημέριος πολεμίζει, per totum diem. Utitur et Herodot. lib. 1.

Παρημερεύω, diem seu dies transigo juxta quempiam, et velut ei adhærens. ex Eurip. [Rhes. 360.]

Πενθήμερος, quinque dies durans, seu à quinque diebus. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 7. §. 4. καὶ ἐψηφίσαντο κατὰ πενθήμερον ἑκατέρους ἡγεῖσθαι.]

Πολυήμερος, qui est multorum dierum. ut, πολυήμερος νεκρὸς, Naz.

Συνημερεύω, idem quod συνδιημερεύω. Aristot. eth. 8. ad Nicom.

Συνημέρευσις, conversatio, consuetudo quotidiana cum aliquo.

Συνημερευτὴς, is quicum est nobis consuetudo quotidiana, is quo familiariter utimur. Exp. socius, sodalis, assiduus comes, apud Aristot. pol. 5.

Τετραήμερος, (q. d. quatriduanus) quatuor dies durans. ut, τετραήμερος νεκρὸς, Greg. Et κατὰ τετραήμερον, quadrinis diebus, apud Aristot.

Τετρήμερος, qui quatuor dierum est. Aristot.

Τριήμερος, (q. d. triduanus) tres dies durans, seu à trib. dieb. durans. Apud Aristot. κατὰ τριήμερον γίνεται, exp. trinis diebus fit. Greg. Χριστὸς ἀνίσταται τριήμερος, Christus tertio pòst die resurgit.

Τριακονθήμερος, triginta dies durans.

Τριψημερέω, diem tero, diem extraho. Aristoph. [Vesp. 845. κἀπολεῖς τριψημερῶν.]

Ὑπερήμερος, q. d. superegrediens diem, præstitutum videlicet seu condictum: qui intra diem non persolvit debitum, vel implet quod promisit. Propriè dicitur qui judicatum non facit intra diem rei judicatæ à judice præstitutum. ut inquit Bud. Interdum cum genit. ut, ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, cui ultimus προθεσμίας dies elabitur antequam præstet quod spopondit. Luc. Latiùs etiam extenditur: ut puella ὑπερήμερος γάμου, apud Aristot. in Rhet. 3. cui nubendi tempus elabitur, quæ nubilem ætatem prætergreditur. Item res cujus justum tempus elapsum est. Philo de vita M. lib. 3.

Ὑπερημερία, delatio ejus qui præstitutum diem prætergreditur, quo videlicet dissolvere debitum debuit, aut aliud præstare quod promisit. Dem. ad Apat.

Composita ex ἦμαρ.

Αὐτῆμαρ, eodem die, idem quod αὐθημερὸν in prosa. Il. ά.

Ἐννῆμαρ, novem dies, seu per novem dies. Il. ά. et ζ'. Exp. et nono die.

Ἑξῆμαρ, per sex dies. Od. ξ'. ἑξῆμαρ δαίνυντο.

Κατῆμαρ, indies, quotidie, singulis diebus.

Παντῆμαρ, per totum diem. Apoll. Arg. 2.

Πανῆμαρ, pro eodem. apud Hom. teste Eust.

Προῆμαρ, interdiu. Simonides in Iambis de mulieribus, ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ προνὺξ προῆμαρ, noctu et interdiu.

Ποσσῆμαρ, quot dies, seu per quot dies, quot diebus Il. ώ. Existimatur etiam poni pro, quoto die, ut, αὐτῆμαρ, hoc ipso die.

ἩΜΕΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, mansuetus, cicur, mitis. cui oppon. ἄγριος. † opp. τῷ θήρειον κρέας. Xen. Pæd. 1. 3. 6.† Od. ό. de aquila, χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον Ἥμερον, anserem cicurem. Plato de leg. ἥμεροι ἀγέλαι. Herodian. lib. 5. ζῶά τε πάντα, ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀτίθασσα. Dicitur etiam de plantis et frugibus, et tunc Latinè exp. sativus. ut, ἥμερα φυτὰ, et ἥμερα δένδρα, plantæ et arbores sativæ: sic ἥμερος ἐλαία, olea sativa. ἥμερος κρόκος, crocus sativus. Xen. in Cyn. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γῆρα διαλέλυται. Metaphoricè de hominibus etiam dicitur, quorum emolliti esse videntur mores, quique ex agrestibus cicures, mites, ac placidi facti sunt. Dem. contra Midiam. ἄνθρωποι οὕτως ἥμεροι καὶ φιλάνθρωποι τοὺς τρόπους. Herodian. l. 2. πρᾶον καὶ ἥμερον ἦθος ἐπεδείκνυτο, comem atque mansuetam indolem ostendebat. Et apud Plutarch. in Numa. ἥμερος μοῦσα, mitis musa. Et apud Plat. de leg. ἡμερώταται ὁδοὶ, viæ mitissimæ ac placidissimæ, nec asperæ. ☞ Deducunt ἥμερος ab ἡμέρα, quòd ἡμέρα sit quippiam πρᾳῢ et εὐπρόσωπον.

Ἡμερότης, ητος, ἡ, mansuetudo, placiditas. Naz. [Plat. de Rep. lib. 3. Τινὸς δὲ (ἦ δ' ὅς) περὶ λέγεις; Ἀγριότητός τε καὶ σκληρότητος, καὶ αὖ μαλακίας τε καὶ ἡμερότητος, ἦν δ' ἐγώ.]

Ἡμερόω, ῶ, mansuefacio, cicuro. Plut. (Ἡμερόομαι. Æsch. Eum. 14.)

Ἡμέρωμα, τὸ, mitigatio, cicuratio, mansuefactio. Theophr. lib. 5. de caus. pl. Ἡμέρωσις, idem.

Ἡμερίδης, ου, ὁ, mitis. Plut. symp. 4.

Ἡμερὶς, ίδος, ἡ, mansueta, cicur. Od. ί. Item species roboris, hemeris Plin. l. 16. c. 6. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 6. Item pro vite, apud Oppianum. l. 3. de venat. et apud Macedonium l. 2. Epigr.

Composita.

Ἀνημερία, idem quod ἀνημερία. Sophocl. in Ajace.

Ἀνήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, immansuetus, immitis, agrestis, ferus. Naz. (Æsch. Eum. 14.)

Ἀνημερία, ἡ, immitis et immansueta animi affectio. Item molestia animi.

Ἀνημερόω, idem quod ἡμερόω.

Διημερόω, mitigo, emollio.

Ἐξημερόω, idem quod ἡμερόω, in Geopon. Metaph. apud Plut. in Numa, ἐξημέρωσεν αὐτὸν διὰ παιδείας, per disciplinam eum emollivit et excoluit.

Ἐξημέρωσις, cicuratio.

Decomp. Δυσεξήμερος, qui difficulter cicurari potest, difficilis cicuratu seu mansuefactu.

Μελιτήμερον, suave, mellea dulcedine præditum. Hesych.

Συνημερούμενος, qui commansuefit, qui unà mansuefit.

ἩΜΙΣΥΣ, εος, ους, ὁ, fœm. gen. ἡμίσεια, n. ἥμισυ, dimidius. Thucyd. ἥμισυ τεῖχος, dimidius murus. Aristot. ἥμισυ μέρος, dimidia pars. Ἡμισέες, dimidia pars. Odyss. γ'. Et Thucyd. ἡμίσεις ἡγησάμενοι, dimidia pars existimans. Τὸ ἥμισυ, dimidium, vel dimidia pars. Hesiodus in Erg. οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Apud Thucyd. ὑπὲρ ἥμισυ, supra dimidiam partem. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. d.† Interdum cum genit. ut Plat. de leg. τοὺς ἡμίσεις τούτων. † ἡμίσεις ἱππέων. Xen. Pæd. p. 175. c.† Thucyd. lib. 8. ἥμισυ τοῦ χρόνου, dimidia pars temporis. Apud Xen. τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις, dimidiatos panes. Dicitur et, θἤμισυ Attica synalœphe pro τὸ ἥμισυ. Item, ἥμισυ adverbialiter pro, dimidia ex parte. apud Hesiodum in Theognidem. Ἡμίσεια, accipitur interdum pro ἡμίσεια μοῖρα, sicut ἥμισυ pro ἥμισυ μέρος. Plat. in epistol. † Xen.

Pæd. 1. 2. 9.† Item, ἥμισυ, semis. Athen. 97. ὀψωνεῖν δὲ πλείονος δυεῖν δραχμαῖν καὶ ἡμίσους. Sic et Plut. in Cat. (Æsch. Eum. 431.) ☞ Derivant autem ex ἅμα et ἴσος, quòd duæ dimidiæ partes simul conjunctæ ipsum totum æquent.

Ἡμιστεύω, dimidius sum, dimidia ex parte æquo. Item ad dimidiam partem redigo, seu ad dimidias decoquo. In Hippiatr. ἕως ἡμιστευθῇ.

Ἡμίσευμα, τὸ, dimidium, dimidia pars. Greg. de homine.

Ἡμίνα, ἡ, hemina, dimidium sextarii. Athen. lib. 11. testatur τὴν κοτύλην vocari etiam ἡμίναν.

ἮΜΟΣ, quum, quando, (extra interrogationem) Poëticum adverbium, cui respondet τῆμος, vel τότε, tum. Homer. Od. μ΄. ἦμος δ᾽ ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, &c. Τῆμος δὴ τάγε δοῦρα χαρύβδιος ἐξεφαάνθη. Sic Hesiod. in Erg. Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι, &c. Τῆμος Ζεὺς ὕοι, &c. Et Od. ι. Ἦμος δ᾽ ἠέλιος κατέδυ, &c. Δὴ τότε κοιμήθημεν, &c. Sæpe tamen non sequitur particula τότε, aut alia similis. ut initio Od. β΄. Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, Ὤρνυτ᾽ ἄρ᾽ ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός. Sic et initio libri octavi. Aliquando verò ei subjunguntur plures particulæ: ut in principio libri 17. (Soph. Tr. 158. Œdip. Tyr. 1155.) ¶ Ἡμὸς, vide in Ἐγώ.

Πῆμος; quando?

Τῆμος, tum. (Soph. Tr. 542.) Subjicitur præcedenti adverbio ἦμος, ubi et vide exempla. Ponitur aliquando præcedente etiam alia particula. ut Od. ψ΄. Τήμοσδε interdum pro τῆμος, vel pro τῆμος δή.

Τημοῦτος interdum pro τῆμος, ut apud Hesiod. Τημοῦτος σπεύδειν.

Ὁππῆμος, pro ἦμος, apud Aratum in Phœn. Νειόθεν ὁππῆμος κείνων φορέῃσιν ἑκάστην.

ἨΜΥ΄Ω, F. ύσω, inclino. cado. Iliad. β΄. Τῷ κε τάχ᾽ ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ᾽ ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, inclinârit, ruerit, πέσοι. Aliquanto antè, ἐπὶ δ᾽ ἠμύει ἀσταχύεσσιν, incumbit, seu desuper incumbit et inclinat.

Ἠμυόεις, εντος, ὁ, qui solet ἠμύειν, vel etiam μύειν: apud Nicand. in Theriacis, v. 626. Κόρκορον ἠμυόεντα, πανάκτειόν τε κονίλην, scholiast. enim expon. μεμυκότα, κεκλεισμένον, συνεσταλμένον, à μύειν, derivari indicans.

Ἤ΄Ν, εἰ. Interdum cum indicativo. Homer. ἤν τινα προκαλέσσεται, si quem provocârit. Frequentius cum subjunctivo. ut Il. ρ΄. Ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ἀριστῆας Δαναῶν κάλει ἤν τις ἀκούσῃ. si quis fortè audiat. Il. ά.——οὐδ᾽ ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, ne si Agamemnonem quidem dicas. †ἤν τι. Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Item, ἢν μὴ, si non, nisi. Aristoph. in Vespis, ἢν μή τι λέγῃς, nisi quid dicas. Herodot. ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, nisi me fallat opinio. Thucyd. lib. 5. ἢν μὴ ψηφισαμένων τῶν πόλεων ἁπασῶν, nisi omnes civitates decreverint. Item, ἢν καὶ, etsi, tametsi. (Ἢν respondet particulæ τοσοῦτον. Eurip. Med. 260.) ¶ Ἥν, quam, vide in Ὅς, item pro ἑὴν, suam, vide in Ἑός. ¶ Ἦν, eram, erat, ab εἰμὶ, sum. Interdum ponitur pro ἐστί. item pro ἐξῆν, licebat. Item pro ἦσαν, apud Hesiod. in Theog. Ponitur etiam pro φῆν ex ἔφην, à φημί.

ἨΝΕΚΗ΄Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, porrectus et protentus in longitudinem, rectà in longitudinem tendens: interdum et perpetuus, continuus. Nicand. in Alexiph. dicit ægrum se debere exercere ἠνεκέεσσι τρίβοις πανάπαστον ἐδωδῆς. Idem usurpavit ἠνεκὲς pro ἠνεκέως, in eodem opere.

Ἠνεκέως, diu multumque, longo tempore, continua serie, apud Aristot. Rhet. lib. 1.

Composita.

Διηνεκὴς, idem quod ἠνεκὴς, continuus, perpetuus. Od. ν΄. Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες. Il. μ΄. ῥάβδοισι διηνεκέεσσι. Od. ξ΄. νώτοισι διηνεκέεσσι. Dicitur aliquid et temporis ratione esse διηνεκές. ut, διηνεκὴς ἐπὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοῦ πλούτου ἐπιθυμία. Itidemque εἰς τὸ διηνεκὲς, et διηνεκὲς, in perpetuum, perpetuò, jugiter. Apud Greg. πρὸς τὸ διηνεκὲς τῆς πηγῆς, ad perpetuam seu perennem fontis scaturiginem.

Διηνεκέως, continua et perpetua serie, jugi et continuo tenore: seu continuò, perpetuò. Odyss. δ΄. et ή. itidemque apud Hesiod. et Apoll. Argon. lib. 3. In prosa dicitur διηνεκῶς, quod interdum expon. continuè, interdum assiduè seu identidem. (Æsch. Ag. 326.)

Δουρηνεκὴς, tantum intervallum continens, quantum hastæ jactus. Iliad. κ΄.

Κεντρηνεκὴς, Eustath. exp. ὁ τοῖς κέντροις πειθόμενος, stimulo seu calcari obediens, Iliad. ε. κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους, innuens compositum esse ex εἴκω, cedo.

Ποδηνεκὴς, ad ipsos usque pedes dependens. Iliad. ό. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 195. Ἐσθῆτι δὲ τοιῇδε χρέωνται, κιθῶνι ποδηνεκέϊ λινέῳ.]

Ἠνὶ΄, ecce. Aristoph. in Neb. ἠνὶ μεθίεμεν, ecce te mittimus. Theocrit. idyll. 3. Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω. ubi schol. aspirari scribit. Pro eodem dici ἠνίδε annotarunt quidam. ut Epigr. lib. 3. Anthol. Ἠνίδε κεῖνός σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος. Alii malunt dici ἐκ τοῦ παραλλήλου pro ἠνὶ ἴδε, adeoque scribendum putant ἠν᾽ ἴδε eliso ι, per notam apostrophi. et sic quoque ἠν᾽ ἰδοὺ, apud Luc. pro ἠνὶ ἰδού. (Aristoph. R. 1437. ἠνίδε. Theoc. Id. 2.)

Ἠνι΄Α, ας, ἡ, habena, lorum fræni quo reguntur equi. Xenoph. de re equ. ἡνίας γε μὴν ἐπαινοῦμεν ὁποῖαι ἴσαι τέ εἰσι καὶ μὴ ἀσθενεῖς, μηδ᾽ ὀλισθηραὶ, μηδὲ παχεῖαι. Plut. de Socrat. οὐχ ὑφ᾽ ἡνίας οὐδὲ ῥυτῆρων, ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων εὐθύνοντες. Et metaph. apud eundem in Pericle, τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνεὶς, populo laxans sive permittens habenas. ☞ Eust. ab ἑνόω, derivari scribit. esse enim ἡνίας δεσμοὺς ἑνωτικοὺς τῶν ἵππων. † Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 213. b. deducit ab ἀνιάω.†

Ἡνίον, ου, τὸ, idem quod ἡνία. Od. γ΄. καὶ ἡνία λάζετο χερσὶ, manibus capiebat habenas. Annotat. Eust. ἡνία esse frænos. At Poll. scribit ἡνίον esse τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ, et circa illud esse annulos et echinos quos equus mandit.

Ἡνιάζω, f. σω, fræno.

Composita.

Ἀπηνὴς, ὁ καὶ ἡ, immitis, inclemens, sævus, crudelis, quasi ἡνίαις μὴ εἴκων: metaphoricè, ἀπὸ τῶν δυσηνίων ἵππων. Vide suo loco et in comp. ab Αἰνέω. Il. ά. βασιλῆος ἀπηνέος.

Ἀφηνιάζω, habenas detrecto seu excutio, vel frænos respuo, vel emordeo. Luc. Et metaph. apud Herodian. lib. 1. ὅσοι πρότερον ἀφηνίαζον ἢ ἐστασίαζον. Sic et lib. 3. Et Philo de vita Mos. lib. 3. ἀφηνιάζοντες οὐ προσεῖχον τοῖς λεγομένοις, velut excussis frænis dicto audientes non erant. Interdum cum genit. ut Philo de vita Mos. lib. 2. ἀρετῆς δ᾽ ἀφηνιάσαντας, virtutum aspernantes. Et cum πρὸς, ut Synes. de insomn. κατὰ τῶν ἀφηνιασάντων πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, contra eos qui excussis habenis contumaciter in leges ipsius peccarant. Reperitur et, ἀφηνιάω, pro eodem, itidem cum genit. Canone 8. Conc. Ephes.

Ἀφηνιασμὸς, οῦ, ὁ, habenarum excussio, ferocia habenas non admittens. Plut. de virt. mor. Item contumacia velut excussis habenis, rebellio.

Ἀφηνιαστὴς, οῦ, ὁ, habenarum excussor, ferox, et habenas non admittens. Philo de vita Mos. lib. 1.

Δυσηνίαστος, qui frænis regi vix potest.

Δυσηνιάστως, ita ut refrænari ægrè possit. Synes. epist. 17.

Δυσήνιος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui habenis contineri difficulter potest, refrænatu difficilis. Item morosus, Gal. Expon. etiam, doloris impatiens. ab ἀνία.

Δυσηνίως, ita ut habenis retineri difficulter possit, effrænatè.

Ἐξήνιος, effrænis. Plut. de loquacitate.

Εὐήνιος, qui habenas facilè admittit, qui habenis regi facilè potest, fræno seu habenis ductilis. Plat. de rep. (Philostr. l. 1. c. 15.)

Πειθήνιος, moriger, obsequens, ἀπὸ τοῦ πείθεσθαι ἡνίᾳ. Propriè dicitur de equo qui habenis paret. ut, πειθήνιος ἵππος. Plut. Dicitur et de hominibus, apud eundem Plut. de Rom. fort. Τὸ πειθήνιον, substantivè, obedientia. apud Herodian. lib. 2. et Joseph. de capt.

Πειθηνίως, morigerè, obsequenter.

Ποικιλήνιος, variegatas habens habenas. [Pind. Pyth. Od. B. 14. ποικιλανίους Ἐδάμασσε πώλους. Schol. τὰς πεποικιλμένας ἡνίας ἐχούσας πώλους, &c.]

Φιλήνιος, amans fræni. (Æsch. Pr. 464.)

Χρυσήνιος, aureas habenas habens. Suid.

Ἡνί΄ΚΑ, quum, quando (extra interrogationem.) Athen. lib. 4. Ἡνίκ᾽ ἐχρῆν δύνειν, νῦν ἄρχεται ἡδύνεσθαι. Bianor. Anth. Epigr. l. 1. Εἰς βαθὺν ἥλατο Νεῖλον, (&c.) ἡνίκα εἶδε. Et apud Theocr. idyll. 5. Ἀνίκ᾽ ἐπύγιζόν τυ, Doricè, pro ἡνίκα. Sic et Dem. ἡνίκα δίκην ἔλαχον, quum judicium dictassem, ἡνίκα συνεσκότασε, quum advesperasceret. Et Aristoph. in Nub. ἡνίκ᾽ ἂν πυθώμεθα. † et Xen. Pæd. 1. 2. 14.† (Soph. Œdip. Tyr. 1056.)

Πηνίκα, quando, πότε (interrog.) Aristoph. in Avib. πηνίκ᾽ ἄττ᾽ ἀπώλετο; quandonam periit? Idem, πηνίκα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; quodnam diei tempus est, seu quænam hora? (R. 659.)

Ὁπηνίκα, idem. Apollonides. Anth. epigr. l. 1. Ξεῖνον ὁπηνίκα θαῦμα κατείδομεν Ἀσὶς ἅπασα: cui respondet, λόγος ἤλυθε. Interdum et pro quando, i. quandoquidem: ut apud Demosth. in Midiam. ἀλλὰ μὴν ὁπηνίκα καὶ πεποιηκὼς ἃ κατηγορῶ, καὶ ὕβρει πεποιηκὼς φαίνεται, τοὺς νόμους ἤδη δεῖ σκοπεῖν.

Τηνίκα, pro quo Doricè τανίκα, apud Theocr. idyll. 7. et τηνικάδε, et τηνικαῦτα, tum. Respondent enim præcedentibus ἡνίκα et ὁπηνίκα. Est autem in τηνικάδε, particula δε adjectitia, sicut in ἐνθάδε, aliisque nonnullis, ἦμος et ἦμοσδε, (inquit Eustathius) sicut τηνίκα τηνικάδε, et ἔνθα ἐνθάδε. Usitatius est Τηνικαῦτα. Demosth. Philipp. 3. quum dixisset οὐ πρότερον ἐτόλμησεν οὐδεὶς ῥῆξαι φωνὴν, πρὶν, &c. subjunxit, τηνικαῦτα δ᾽ εἰ μὲν ἠμύνοντο, &c. † Xen. Pæd. 1. 2. 13. et 1. 6. 23.†

ἯΠΑΡ, ατος, τὸ, hepar, jecur. Od. λ΄. ἧπαρ ἔκειρον Δέρτρον ἔσω δύνοντες. Il. ύ. φασγάνῳ οὔτασεν ἧπαρ. Archilochus, χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ᾽ ἥπατι. (Æsch. Eum. 135. Ag. 442. Ch. 270.)

Ἡπατηρὸς, οῦ, ὁ, hepaticus, hepatarius. Ἡπατήρια dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommodata. Alex. Trall.

Ἡπατίας, ου, ὁ, hepatarius. ut, λοβοὶ ἡπατίαι, apud Poll. lib. 2. fibræ hepatis.

Ἡπατικὸς, οῦ, ὁ, hepaticus, hepatarius. ut, ἡπατικὸν πάθος, morbus hepaticus. Et ἡπατικὴ δυσεντερία, apud Trall. Ἡπατικοὶ dicuntur etiam qui hepatico morbo laborant, hepatici, jecinorosi, jecoritici. Gal. et Diosc.

Ἡπατίτης, ου, ὁ, hepaticus, hepatarius. ut, ἡπατίτης λίθος, hepatites lapis, Plin. Fœm. gen. ἡπατῖτις, hepatica, jecoraria. ut, ἡπατῖτις δυσεντερία, et ἡπατῖτις φλέψ. ¶ Item herba quæ et ἡπατόριον vocatur, à quibusdam, eupatorium. ut Orib. in Collectan. annotat.

Ἡπατίζω, fut, ίσω, hepar refero, hepati similis sum. Diosc. l. 3. c. 25.

Ἡπάτιον, ου, τὸ, jecusculum. Aristoph. et Athen. lib. 3.

Ἥπατος, ου, ὁ, piscis nomen, apud Aristot. lib. 2. hist. anim. et Athen. lib. 3. et 7. Videtur à colore hepatis simili ita dictus: alio nomine λεβίας appellatur.

Λευχηπατίας, (comp.) vel λευκηπατίας, ου, ὁ, olim dicebatur timidus. Aiunt, quorundam hepati vitium quoddam accidere quod eos timidos reddat: ejus autem indicium vitiati pallor est, qui tales timidos arguit. Vide Erasmi Chil.

ἮΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, terra continens ac mediterranea: pars terræ quæ continuo tractu juncta à reliqua terra mari non divellitur: cui opponitur insula. (Æsch. Pers. 720. Soph. Tr. 102.) Unde Aristot. de mundo, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε, in insulas et continentes divisit. Thuc. lib. 1. τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε, καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον, et magnam insulæ partem fecit continentem. Herodot. lib. 2. τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ, continentem Europæ oppositam. ¶ Quum verò ei opponitur θάλασσα, simpliciter terram significat. † Sic Hes. Th. 582.† Od. γ΄. de Ulysse, Εἴθ᾽ ὅγ᾽ ἐπ᾽ ἠπείρου δάμη, &c. Εἴτε καὶ ἐν πελάγει, sive terra, sive mari. Il. ά. νῆα μέλαιναν ἐπ᾽ ἠπείροιο ἔρυσσαν, navem in terram seu littus subduxerunt. Et κατ᾽ ἤπειρον, terra, pedestri itinere. Demetrius Phaler. πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. Euripides, Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβαλὼν πόδα, in terræ spatium immensum. Eustath. annotat adjectivum esse, et subintelligi γῆ: plenumque esse in hoc loco, ἐπ᾽ ἀπείρου γᾶς ἴδῃ. Esse enim Doricum ἄπειρος hoc loco pro ἤπειρος. ¶ Peculiariter verò ἤπειρος, apud Homerum dicitur pars illa quæ est ultra Ithacam et Cephalleniam, ut Eustath. docet. Il. β΄. Οἵ τ᾽ Ἤπειρον ἔχον ἠδ᾽ ἀντιπέραι᾽ ἐνέμοντο. Il. σ΄. Πέμψω σ᾽ Ἤπειρόνδε βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ. ☞ In prima significatione, sunt qui dictam ἤπειρον velint quasi ἄπειρον, sive ἀπείρονα γαῖαν, ut vocat Homerus.

Ἠπειρόω, ῶ, fut. ώσω, continentem facio. Aristot. de mundo, ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις, πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν, καὶ θαλάττας ἠπείρωσαν, ex locis marinis fecerunt continentem.

Ἠπειροῦσθαι, continenti adjungi seu accedere, continentem fieri. Thuc. lib. 2. καί εἰσι τῶν νήσων, αἳ ἠπείρωνται.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ, qui in continenti habitat. Et ἠπειρῶται ἅλες, apud Synes. sal terrestris, sal qui in continenti effoditur. In fœm. ἠπειρῶτις, ut, ἠπειρώτιδες πόλεις, apud Herodot. [lib. 7.] urbes in continenti sitæ. Et ἠπειρῶτις ξυμμαχία, apud Thuc. lib. 1. societas terrestris, seu pedestris. Apud eundem ἠπειρώτιδες παρασκευῇ πόλεις, urbes copiis pedestribus subnixæ, i. equitibus et peditibus. ¶ Item. Ἠπειρώτης, et Ἠπειρῶτις, qui vel quæ ex Epiro est. Epirota. Pausan. in Atticis l. 7.

Ἠπειρωτικὸς, οῦ, ὁ, ad continentem spectans. Xen. Hell. 6. Item Epiroticus. ut, ἠπειρωτικὰ μῆλα, apud Diosc. l. 1. c. 163.

Composita.

Διηπειρόω, ῶ, in continentem redigo, continenti adjungo. Epigr. διηπείρωσε θάλασσαν, ex mari continentem fecit.

Μεσήπειρος, mediterraneus. Dionys. de situ orbis.

ἨΠΗ΄ΣΑΣΘΑΙ, Phrynichus exp. ἀκέσασθαι, sarcire, apud Aristoph. in Δαιταλεῦσιν, ubi Hesiod. præcepta deridens ait, καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι. Ælius Dionys. scribit barbarum esse, ut refert Eustath. (Vid. Constantini Lexicon.)

Ἠπητὴς, οῦ, ὁ, sartor, sarcinator. apud Hom. in Batrachomyom. (183.) Fœm. ἠπήτρια, sartrix, sarcinatrix, sutrix. Hesych. et Suid.

Ἠπητήριον, sive ἠπήτριον, per syncopen, subula, i. instrumentum quo sutor in consuendis coriis utitur, et sartor in consuendis pannis, acus. Hesych. et Eust.

ἨΠΙ΄ΑΛΟΣ, ου, ὁ, epialus: febris quotidianæ continuæ species quædam, quæ alio nomine ῥιγοπύρετος, appellatur. Vide Gal. de differ. febr. lib. 2. cap. 6. et Aët. serm. 5. cap. 87. Vide et schol. Aristoph. in Vesp. ☞ Dicitur autem (ut Paul. Ægineta lib. 2. c. 25. tradit) vel à metaphora τῆς ἁλὸς, i. maris, quod principio tranquillum appa-

ret, at quum turbatur, asperrimum evadit: vel παρὰ τὸ ἠπίως καὶ πράως ἀλεαίνειν, i. θερμαίνειν, à calefaciendo leniter et placidè: quoniam non vehementem febrem accendit. Eustath. per antiphrasin ab ἤπιος derivatum existimat.

Ἠπιαλώδης πυρετὸς, ὁ μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, apud Hippocr.

Ἠπιαλέω, ῶ, epiala febri laboro. Aristot. probl. sect. 27.

Ἠπιόλης, ου, ὁ, et ἠπιάλης, ητος, ἡ, idem quod ἠπίαλος.

Ἠπιόλιον, ου, τὸ, levis epialæ febris accessus. Hesych.

Ἠπίολος, etiam dicitur idem esse quod ἠπίαλος. Est et bestiola quædam, de qua Arist. hist. an. lib. 5. cap. 19.

ἬΠΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, clemens, mitis, lenis, benignus, idem quod προσηνής. † τινὶ, alicui. Hesiod. Th. 407.† Od. ά. καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεύς. Herodian. lib. 2. ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, clementem principem. Il. λ'. ἤπια φάρμακα, lenia et blanda pharmaca. Et ἤπιον ἦμαρ, apud Hesiod. in Erg. (Eurip. Med. 133. Soph. El. 1442. Æsch. Pr. 481. Ag. 1640.) ☞ Derivant quidam ab ἥδω, ideoque aspirant, ut scribit Eust. (qui tamen frequentiùs tenuari dicit, quod et ex comp. κατηπιάω, patet) alii ab ἔπος deducunt, ut sit ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν.

Ἠπίως, leniter, benignè, clementer.

Ἠπιότης, ητος, ἡ, lenitas, placiditas, clementia, ἁλὸς ἠπιότης, placidi pellacia ponti.

Ἠπιάω, ῶ, f. άσω, vel ήσω, mitigo, lenio, placo.

Ἠπίαμα, τὸ, id quo aliquid mitigamus, lenimentum. Herod. in Thal.

Κατηπιάω, ῶ, (comp.) mitigo, declino. Il. έ.

ἩΡΑ, ας, et Ionicè Ἥρη, ης, ἡ, Juno: et soror et conjunx Jovis. ☞ Plato in Cratylo sic nominatam existimat, ὡς ἐρατήν τινα. ¶ Allegoricè autem esse dicitur ὁ ἀὴρ, aër: à quo et dicta creditur transpositis literis.

Ἡραῖος, ου, ὁ, Junonius. ut, Ἡραῖος ναὸς, et Ἡραῖον τεῖχος. Dicitur et, Ἥραιον, ου, τὸ, pro Ἡραῖον ἱερὸν, Junonis templum: ut Ἀθήναιον, apud Herodotum. [Thucyd. Hist. lib. 3. καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραῖον ἱκέται, &c.] Et τὰ Ἥραια, pro τὰ Ἡραῖα ἱερὰ, Junonia sacra, et ἡ τῇ Ἥρᾳ τελουμένη ἑορτή.

ἨΡΕΜΟΣ, ου, ὁ, quietus, mitis, placidus: exponitur etiam ab Hesych. ἥσυχος, πρᾶος, ἥμερος. ☞ Etym. ex ἔρημος deducit, transpositione literarum η et ε. Videri possit et ex synonymo ἥμερος factum transpositione itidem literarum et mutatione spiritus.

Ἠρέμα, (adverb.) quietè. † Xen. Pæd. 1. 4. 19.† Plat. in Crat. εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἠρέμα, si verò vis, quietè te contineas. Item paulatim, sensim. cui opponitur σφόδρα. Herodian. lib. 3. et Luc. in Zeux. Item paululum, leviter aut leniter. Luc. et Aristot. Eth. 4. c. 5. et l. 3. c. 1. Pro eodem dicitur et ἠρεμέως, Ionicè, apud Hippocr. epist. ad Demag.

(Ἠρεμεὶ, quietè. Aristoph. R. 318.)

Ἠρεμέστερος, ου, ὁ, quietior, placidior. quasi à positivo ἠρεμής. Xenoph. Pædiæ 7.

Ἠρεμεστέρως, quietiùs, tranquilliùs. Item Xen. Pæd. 3.

Ἠρεμία, ἡ, quies. Aristot. Eth. 8. cap. ult. Apud Plut. in Apophth. ἠρεμίαν ἔχω, quiesco.

Ἠρεμαῖος, ου, ὁ, quietus. Item remissus, submissus. Theophr. et Luc.

Ἠρεμαίως, idem quod ἠρέμα. Herodian. lib. 5. et Xen. de re eq.

Ἠρεμέω, ῶ, f. ήσω, quiesco, quietus sum, vel maneo. Philo de vita Mos. lib. 3. πάντως εἰδὼς ἐν ταῖς σκηναῖς ἠρεμοῦντας.

Ἠρέμησις, ipsa quiescendi actio, quies qua res aliqua à motu, in quo erat, quiescit et quasi sedatur. Aristot. Rhet. 2.

Ἠρεμίζω, f. ίσω, sedo, quiescere facio. [Xenoph. Lacedæm. Resp. c. 1. §. 3. ὥσπερ δὲ οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσιν, οὕτω καὶ τὰς κόρας οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι. περὶ Ἱππ. c. 9. §. 3. ἐπειδὰν δὲ ἀνάξῃ, ἠρεμίσαντα πλείω χρόνον, ἢ τὸν ἐπιτυχόντα, &c.]

Ἠρεμίζομαι, idem, apud Themist.

Ἠρεμάζων ἐκαθήμην, sedebam mœrens, ex Esdræ lib. 2.

Composita.

Ἐνηρεμέω, ῶ, quiesco. in Phil. de vita M. lib. 2.

Κατηρεμέω, ῶ, quiescere facio, sedo. Xen. Pæd. 7. βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμῆσαι, pacare.

Κατηρεμίζω, idem.

ἨΡΙ'ΟΝ, ου, τὸ, monumentum, sepulchrum. In epigr. δυσδάκρυτα κατὰ χθονὸς ἠρία τεύχων, Ὡς ἂν ἀποφθιμένου κεῖθι δέμας κτερίσω. Et rursum, Ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμην, Ὄφρά σε καὶ φθίμενον Δηοῦς σταχυότροφος αὖλαξ Θέλγῃ ἀροτραίῃ κείμενον ἐν καλάμῃ. Legitur et apud Homer. Il. ψ'. v. 126. ☞ Sunt qui dictum velint, παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς γαῖαν, derivantes ab ἔρα, terra. unde et Suidas dicit esse τὸ ἐν τῇ γῇ μνῆμα.

Κενήριον, (comp.) vacuum sepulchrum, monumentum inane. Nonn.

ἨΡΥ'ΓΓΙΟΝ, ου, τὸ, eryngium, herba ex genere aculeatorum, de qua Theophr. hist. pl. 6. c. 1. Diosc. l. 3. c. 24. et Plin. l. 22. c. 7. Nic. in Ther. v. 848. vocat ἤρυγγον, itidemque v. 645. Ab Aristotele autem hist. an. l. 9. c. 3. ἤρυγγος dicitur villus dependens è mento hircorum et caprarum, de quo et Plin. l. 8. c. 50. Virg. lib. 3. Georg. vocat barbas incanaque menta hirci Cinyphii: veteres Latini spirillum, autore Festo et Paulo. A Plut. in symp. lib. 7. probl. 2. appellatur ἠρυγκίον, et in libro de fera numinis vindicta ἠριγγίτης.

ἭΡΩΣ, ωος, ὁ, heros, semideus. qui ex deo et homine natus credebatur, aut reliquos homines virtute sua ita superabat, ut ad deos proximè accedere videretur, ob eamque post mortem in divorum numerum referretur: tantò homine præstantior quantò deus dæmone: vel, ut apud Lucianum habetur, ὃς μήτε ἄνθρωπός ἐστι, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι. (Æschyl. Ag. 525.) Hesiod. in Erg. Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Zenon apud Laërt. l. 7. heroas vocat solutas corporibus animas sapientum. Sic et Philo de mundo. Apud Homerum tribuitur etiam ignobilioribus. ut Od. σ'. Μούλιος ἥρως, Κῆρυξ Δουλιχιεύς. θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο. Contrahuntur verò quidam obliqui: nam ἥρως pro ἥρωος dicitur Od. θ'. et ἥρῳ pro ἥρωϊ, teste Eust. Item ἥρω pro ἥρωα, per apocopam, apud Apoll. Arg. 2. Dicitur et, ἥρως pro ἥρωες, et ἥρωας. ☞ Appellati autem fuerunt ἥρωες, vel ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, ex virtutis studio: vel ἀπὸ τῆς ἔρας, à terra, quasi terrestres quidam dii. vel ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, à virtute, qua cæteris hominibus antecellunt. vel ab ἀὴρ, quoniam (ut Hesiodus habet) ἠέρα ἑσσάμενοι πάντη φοιτῶσιν ἐπ' αἶαν: quasi post corporis dissolutionem non tendant ad inferos, sed in aëre remaneant, hoc præmii habentes, ut per terras oberrent et humanas res contemplentur.

Ἡρωϊκὸς, οῦ, ὁ, heroicus. ut, ἡρωϊκὴ μορφὴ, Plut. ad præf. indoct. ἡρωϊκὴ ἀρετή. Arist. Eth. 7. ἡρωϊκοὶ στίχοι, versus heroici, Plat. 12. de leg.

Ἡρῷος, sive Ἡρῷος, ου, ὁ, idem quod ἡρωϊκὸς, seu herous, ut, ἡρῷος ῥυθμὸς, numerus herous, apud Aristot. Et ἡρῷον μέτρον, metrum heroum. Demetr. Phaler.

Ἡρῷον, ου, τὸ, substant. monumentum sive fanum heroi constructum. Thucyd. lib. 13. τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρῷον.

Ἡρῷα, τὰ, dicuntur etiam epulæ solennes in heroum honorem. Plut. polit. præc. Et θηρῷον pro τὸ ἡρῷον, Atticè, ut, θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. Aristoph.

Ἡρώειον, ου, τὸ, herois monumentum: idem quod ἡρῷον, Hesych.

Ἡρωΐνη, ἡ, heroina, semidea. Dionys. de situ orb. Pro quo et ἡρῴνη, Aristoph. in Neb. † 314.†

Ἡρωῒς, ίδος, ἡ, herois. Athen. lib. 1. Est etiam nomen festi novennalis quod Delphis celebrabatur. Plut. in Hellen.

Ἡρώϊσσα, ἡ, heroina. Pro quo ἡρῷσσα citatur ex Lascaris epigr. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1308. Ἀλλὰ σφέας ἐλέηραν ἀμηχανίῃ μινύθοντας Ἡρῷσσαι Λιβύης τιμήοροι.]

ἩΣΣΩΝ, et ἥττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, minor. ut Thucyd. ἥσσων ἐλπὶς, minor spes. Sed usitatius est neut. ἧττον, minus, quod abverbialiter etiam ponitur. † Xen. Pæd. 1. 3. 4. et 1. 6. 11.† Arist. Eth. 2. καὶ λυπηθῆναί ἐστι καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον. Sic οὐχ ἧττον, et οὐδὲν ἧττον, non minus, nihilominus, Arist. Eth. 6. Ponitur ἧσσον, seu ἧττον, pro οὐδ' ὅλως, seu οὐδαμῶς, apud Thuc. ¶ Item, inferior. † Aristoph. Nub. 881.† Il. π'. Αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην. Aristoph. in Pluto, γινώσκω ἥττων ἂν πολὺ ὑμῶν. Herodian. lib. 1. οὐδενὸς ἥττων εὐστοχίᾳ τε καὶ εὐχειρίᾳ. Et cum inf. Thuc. l. 2. ὃς οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. Cum genit. usurpatur in variis loquendi generibus, ut, ἥττων οἴνου, apud Xen. Pæd. 8. qui vincitur à vino, i. vino deditus. † Xen. Pæd. 1. 3. 13. ἔρωτος καὶ γυναικῶν. Aristoph. Nub. 1077.† Sic ἥσσων ἡδονῶν, ἔρωτος, ὀργῆς, &c. qui nescit frænare libidines, iram, &c. Interdum exponi potest, qui servit, serviens, servus. ut, ἥσσων χρημάτων, φιλοτιμίας, ἐπιθυμιῶν, qui servit pecuniæ, gloriæ, cupiditatibus, &c. vel servus pecuniæ, gloriæ, libidinum. ¶ Apud Diog. Laërt. ἵνα πλεία μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν, ut plura quidem audiamus, pauciora autem loquamur.

Ἡσσάομαι, ῶμαι, vel ἡττάομαι, ῶμαι, inferior evado, vincor, superor. † ἔν τινί τινος. Xen. Pæd. l. 3. p. 82. c.† Thuc. lib. 2. ὑφ' ἁπάντων ἡσσῆσθαι. Apud Dem. dicitur et de eo qui in judicio vincitur. Sæpe cum dat. ut, ἡττᾶσθαι μάχῃ, πολέμῳ, &c. Cum accus. ut apud Isocr. πολλὰς μάχας ἥττηνται. Cum accus. rei et genit. personæ, apud Dem. in Epit. οὐχὶ τὴν ψυχὴν ἥττηνται τῶν ἐναντίων. et cum particip. genitivi casus, ut apud Xen. Pæd. 5. εἰ ἡττώμεθα αὐτοῦ εὐποιοῦντος. Item succumbo, cedo, frangor. Isocr. in Panath. ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 11.† Apud Xen. ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν, servire voluptatibus. Sic apud Athen. νηδύος ἡττημένος, ventri deditus. Apud Plut. in amat. narr. τῆς παρθένου ἡττημένος, virginis amore incensus.

Ἥττημα, τὸ, clades.

Ἧσσα, seu ἧττα, inferiores partes, clades. Xen. † Pæd. l. 3. p. 83. c.† ἧτταν προσίεται, se vinci patitur æquo animo. Plut. de frat. char. ποιεῖ τὴν ἧτταν ἡδίω τῆς νίκης, facit ut vinci jucundius sit quàm vincere.

Ἑσσόομαι, οῦμαι, Herodot. pro ἡσσῶμαι, vincor.

† Ὑφήσσων, paullo minor. Hesiod. Asp. 258.†

Composita.

Ἀήττητος, ‡ seu ἀήσσητος,‡ invictus, insuperabilis. Dem. pro cor. ἀήττητος ἡ πόλις τὸ κατ' ἐμέ. Sic ἀήττητοι ψυχαὶ, Isocrat. in Archid. et ἀήττητος θυμὸς, Dem. in Epit. Ad Phil. εἰς τὸ ἀήττητον ἀντιφιλονεικεῖν, obniti pervicaci audacia. [Thucyd. Hist. lib. 6. §. 70. οἱ γὰρ ἱππῆς τῶν Συρακουσίων πολλοὶ ὄντες καὶ ἀήσσητοι εἶργον. Schol. οὐχ ὡς, οὐ τὸ σύνολον, ἀλλ' ὡς τότε οὐχ ἡττήμενοι. lib. 7. §. 44. οἱ δὲ ἔτι τῇ πρώτῃ ἐφόδῳ ἀήσσητοι ἐχώρουν.] Pro eodem dicitur et, ἀνήττητος, vel ἀνήσσητος, et Doricè ἀνάσσατος, Theocr. idyll. 6.

Ἄηττος, idem: ut, ἄηττος φύσις, inexpugnabilis natura. Phil.

Ἀνθησσῶμαι, vicissim vincor, vicissim succumbo. ἀνθησσᾶσθαι τοῖς ἑκουσίως ἐνδοῦσι, cedere tanquam victum. [Thuc. lib. 4. §. 19.]

Ἐξηττῶμαι, idem quod ἡττῶμαι.

ἩΣΥΧΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, quiete fruens. Item sedatus, placidus, † φωνή. Xen. Pæd. 1. 4. 4.† interdum et tranquillus. Exponitur et tacitus. Hesiodus in Ergis, Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. Lycophr. initio Alexandræ, οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη, non sedata, non placida. Apud Plutarchum itidem νὺξ ἥσυχος, exp. nox placida. Apud Aristoph. † Nub. 1246.† ἔχε ἥσυχος, vel μένε ἥσυχος, quiesce, mane quietus, aut etiam tace. Sic apud Euripidem, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος, ne interpella sermonen meum. (Med. 551.) Apud. Thuc. τὸ ἥσυχον substantivè pro ἡσυχία, quies. lib. 1. μήτε τῷ ἡσύχῳ τῆς εἰρήνης ἡδόμενον, quiete pacis, quiete quam pax affert. Comparat. ἡσυχαίτερος, et superl. ἡσυχαίτατος, pro ἡσυχώτερος, et ἡσυχώτατος, quietior, quietissimus. apud Thuc. et Xen. (Ἡσυχαίτερος, δολιώτερος, Æsch. Eum. 223.) ☞ Etymol. vult esse ab ἥδω, ἥσω, quia omnia ἥδονται τῇ ἡσυχίᾳ.

Ἡσυχῆ, adverb. quietè, placidè. Item tranquillè. Exponitur et sensim, leniter, interdum et paululum. Herodian. lib. 1. ἡσυχῆ τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτὸν, paululum se è grabato sublevans. Expon. et clàm, apud Thuc.

Ἡσύχως, adverb. quietè, tranquillè. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 5. Τούτῳ μὲν οὖν ὁ Κῦρος δοὺς ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ, πορεύεσθαι ἐκέλευεν ἡσύχως, &c.]

Ἥσυχα, pro eodem. Aristoph. † Nub. 323.†

Ἡσυχάζω, quiesco. Apud Thuc. et cæteros historicos ἡσυχάζειν dicuntur qui tumultuari desinunt, qui bellum non movent, vel qui à bello moto desistunt, qui nihil moliuntur. Dicuntur et naves ἡσυχάζειν, quibus navale prælium non committitur, apud Thuc. ¶ Item taceo, sileo, Laërt. Apud Thuc. lib. 7. τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτὸς, pro ea parte noctis, quam conticinium Plautus appellat. (Soph. Œdip. Tyr. 628.)

Ἡσυχάζομαι, med. idem quod ἡσυχάζω, quiesco. Lucian.

Ἡσυχαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, tranquillus. Item lentus, remissus, qui sensim fit. ut, ἡσυχαῖοι ἐλάσεις, apud Xen. (Eurip. Med. 305. 809.)

Ἡσύχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἥσυχος. Iliad. φ'. Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκπεμπε νέεσθαι, quietum, i. malo omni seu molestia carentem. Apud Dem. Phil. 4. ἡσύχιος, et ἀπράγμων βίος, vita quieta et tranquilla, qualis est hominum privatorum præ vita eorum qui se reip. negotiis implicant.

Ἡσυχία, ἡ, quies, tranquillitas, cui opponitur πολυπραγμοσύνη, apud Isocr. in orat. de pace. et πόλεμος apud Thucyd. 3. sæpe dicitur ἡσυχίαν ἔχειν, pro quiescere. † Dicuntur et milites dum se a pugna abstinent. Xen. Pæd. 1. 4. 18.† Et ἡσυχίαν ἄγειν, pro eodem, interdum et pro feriari, otiari. Item peculiariter, quies quam pax affert: unde et pro pace seu induciis accipitur, apud Thuc. Item, quies, in significatione somni. Herodian. lib. 1. ἡσυχίαν δὴ παρεσκεύαζον αὐτῷ. Item otium. unde καθ' ἡσυχίαν, per otium, apud Xen. Hell. 6. Sic et apud Thuc. sæpe. Et apud Herodian. ἐν ἡσυχίᾳ διατρίβειν, et μένειν ἐπὶ ἡσυχίᾳ. exp. otium agitare. Item silentium. ut, πενταετὴς ἡσυχία Πυθαγορεία, Laërt. Sic et apud Luc. et Plut. in Coriol. Item solitudo. ut Cic. interp. apud Xen. apom. 2.

Composita.

Ἐφησυχάζω, acquiesco. ut, ἐφησυχάζω τούτῳ, acquiesco huic rei. [Polyb. lib. 2.]

Φιλήσυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, quietis amans, quietæ et tranquillæ vitæ studiosus.

Φιλησύχως, adverb. ut, φιλησύχως διάκειμαι, quietis amore teneor.

ἮΤΟΡ, τὸ, cor, animus. (Æschyl. Pers. 997.) Il. έ. Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε. Dicitur sæpe et, ἦτορ ἐν φρεσὶ, ut Il. τ'. Od. ψ'. et ἦτορ ἐν στήθεσσι. ut Il. χ'. et Od. ρ'. Dicitur et, ἦτορ ἐν κραδίῃ, Il.

ὐ. † ἦτορ et κραδίη conjunguntur apud Hes. Th. 764.† ☞ Ab ἄω deducitur, ut tradit Eustathius, qui et indeclinabile esse dicit. Sunt tamen qui declinent, ἤτορος, ἤτορι.

Composita.

Δυσήτωρ, ορος, ὁ, tristis, qui est animo molestiis affecto. Hesych.

Μεγαλήτωρ, magnanimus. Odyss. σ'. Reperitur et, μεγαλήτωρ θυμὸς, Od. ί. per ταυτολογίαν. † Sic Hes. Th. 450.†

Εὐητόριον, ου, τὸ, animum oblectans.

[Φιλήτωρ, ἐκ ψυχῆς φιλούμενος. Æschyl. Ag. 1455.]

ἩΤΡΙΟΝ, ου, τὸ, stamen, ut Suid. expon. in Epigr. τόν τι πρόσεργον Ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κρινομένην Κερκίδα. Doricè pro ἤτρια. [Theoc. ῑδ. 33.] ¶ Item ipsum textum et ὕφασμα. Plat. in Phæd. ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἴδε καὶ σὺ εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διεστηκὸς αὐτῶν τὸ ἤτριον ὥσπερ ἐμοὶ, nonne pannosi et lacera veste videantur, ut ego? Peculiariter tamen τὸ λεπτὸν ὕφασμα hoc nomine appellari volunt. Suidas esse tradit indumentum membranæ instar subtile. Nicandri schol. dici tradit etiam τὸ ἧπαρ, jecur. ut, ἠτρίου ἱππείοιο.

Composita.

Ἐξητριασμένον, Gal. apud Hippocr. exp. tenue linteum percolatum et transmissum.

Ἐπήτριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, densus, confertus. Il. τ'. vide Eust.

Decomp. Πανεπήτριμος, densissimus. Oppian. de venat. libro tertio.

Εὐήτριος χιτὼν, bene eleganterque texta vestis. Poll. lib. 7. et Luc. in Lexiph.

ἮΤΡΟΝ, ου, τὸ, Suidæ et scholiastæ Nic. est pars umbilico subjecta. idem quod ὑπογάστριον, ut scribit Poll. l. 2. imus venter, pars ab umbilico ad pubem usque. Xen. de re equestr. τὸ περὶ τὸ ἦτρον καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ κύκλῳ. Metaphor. apud Aristoph. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισεν, expon. ventrem ollæ, in qua nimirum expositus erat puer. Apud Nicand. in Ther. Καὶ χλοεροῦ νάρθηκος ἀπαὶ μέσου ἦτρον ἀλείψας, schol. exponit, medullam, umbilicum, geniculum. Suid. ἦτρον esse dicit etiam integumentum et involucrum matricis. Scribitur et ἴτρον.

Ἠτραῖα, et Ἠτριαῖα, dicuntur quæ ad τὸ ἦτρον pertinent, seu de eo sunt. Luc. in Lexiph.

Ἠτρίδια τεμάχη, comici dicunt ἀπὸ τοῦ ἤτρου, teste Poll. lib. 2. Quidam hæc volunt esse sumen seu abdomen.

Ὑπήτριον, (*comp.*) sumen, abdomen. Hesych. et Suid.

ἭΦΑΙΣΤΟΣ, ου, ὁ, Vulcanus, filius Jovis et Junonis, ut scribit Hom. Il. ά. Dicitur fabrorum metallicorum Deus, et inventor τῆς χαλκευτικῆς. [Il. β'. 426.] ¶ Item ignis, flamma, ut Ἄρης pro bello, ut Od. β'. Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο. Sic Ἥφαιστος urbem aliquam vel partem ejus absumere dicitur, apud Euripidem.

Ἡφαίστειος, ου, ὁ, Vulcanius, ut Ἡφαίστειος δεσμὸς, Vulcanium vinculum. Od. θ'. proverbialiter de iis ex quibus effugi non potest. Τὸ Ἡφαίστειον, s. ἱερὸν, Vulcania ædes, templum seu fanum Vulcani. [Demosth. adv. Apatur. εἰς δὲ τὴν ἡμέραν τὴν συγκειμένην ἀπαντήσας εἰς τὸ Ἡφαιστεῖον, &c.] Ἡφαίστεια, τὰ, s. ἱερὰ, Vulcania sacra, seu Vulcanalia, festum in honorem Vulcani.

ἮΧΟΣ, ου, ὁ, sonus, sonitus. Theoc. idyll. 28. ἦχον ἀκούω, sonitum audio. Plut. de loquac. ὥσπερ ἀγγεῖα, κενοὶ φρενῶν, ἤχου δὲ μεστοὶ, περιίασι. Herodian. lib. 6. βοῆς τε ἦχος πλήθους ἐξακούεται, sonitus ex clamore magnæ multitudinis exauditur. Et Luc. in Nigr. τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. Sic. Diosc. l. 1. c. 39. de oleo amygdalino. ἔτι δὲ κεφαλαλγίας, καὶ ὤτων πόνους καὶ ἤχους, καὶ συριγμούς.

Ἠχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sonorus, sonans. Demetr. Phaler.

Ἠχὴ, ἡ, sonus, idem quod ἦχος, Plat. in Tim. ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, sine voce et sine ullo sono. [Æschyl. Pers. 388.]

Ἠχήεις, εντος, ὁ, sonorus, sonum sive sonitum edens. Il. ά. [157.] θάλασσα ἠχήεσσα. Et Od. δ'. δώματα ἠχήεντα. † δόμοι. Hes. Th. 767.†

Ἠχέω, ῶ, f. ήσω, sono, Plut. οἱ πίθοι κρουσθέντες ἠχοῦσι, pulsata dolia sonant. Item activè, apud Demetr. Phaler.

Ἠχητὴς, οῦ, ὁ, q. d. sonator, qui sonat, sonans. Hesych.

Ἠχέτης, ου, ὁ, idem, Hesiod. in dieb. † et in Asp. 393.†

Ἠχετικὸς, sonorus, canorus.

Ἠχεῖον, ου, τὸ, vas seu machina qua sonus editur. Plut. in Crasso. Item pro ipso sono seu sonituum discrimine, Vitruv. l. 1. c. 1.

Ἠχὼ, οῦς, ἡ, echo, sonus reciprocus, vox repercussa, quæ ab imitatione vocis humanæ imago etiam dicitur à Val. Flacco. Hesiod. in Asp. † 279.† περὶ δ' ἄγνυτο ἠχώ. Fabulas de echo vide apud Alex. Aphrod. problem. lib. 1. quæst. 154. Cavas etiam rupes aut valles argutas Græci ἠχοὺς vocant, ut docet Colum. l. 9. c. 5. Item pro loquendi more, apud Philostr. ep. 12. [V. Æschyl. S. c. Th. 921. Pers. 391. Philostr. l. 1. c. 17.]

Ἀχέω, ῶ, Doricè pro ἠχέω, ut, ἁ τέττιξ ἀχεῖ, cicada stridet. Et activè apud Theocr. Idyll. 2. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, i. pulsa, fac sonare. Aliam signif. vide in Ἄχος.

Ἀχέτης, idem quod ἠχέτης. Æsch. in Prom. Ἀχέται dicuntur etiam cicadæ canoræ. Aristot. hist. an. l. 5. c. 30.

Composita.

Ἀζηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magnum sonum edens, ut Iliad. δ'. Ἀζηχὲς μεμακυῖαι. Item aridum sonum edens, aridus, ut Apoll. Argon. l. 2. κορώνας ἀζηχέας ἠδὲ σιγύνους Ἰθὺς ἀνασχόμενοι. Alii dictum volunt quasi ἄζην, (hoc est, ξηρασίαν) ἔχων, aridus atque ideo durus, σκληρὸς, unde et ἀζηχὴς θυμὸς, ab Homero dicatur animus qui emolliri et flecti non possit. Item continuus, ὁ μὴ διεχὴς, συνεχὴς, quasi ἀδιεχής. nam et inde quidam factum volunt, ut Iliad. ό. ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο. Et ἀζηχὲς, adverbialiter, continenter, sine intermissione. Odyss. σ'. μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν.

Ἀζαχὴς, idem quod ἀζηχής. Hesych.

Ἁλιηχὴς, marisonus.

Ἀνηχέω, ῶ, resono, ut, ἀνήχει μολπήν. in Epigr.

Ἀντηχέω, contra sono, ex adverso sono vel resono. Julian. ad Jamblich. Sunt et loci quidam ἀντηχοῦντες, resonantes, Vitruv. [Eurip. Med. 427.]

Ἀπηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, absonus, sonum malum et ingratum habens. Luc. Capitur etiam pro ἀηδὴς, i. invisus, ingratus, odiosus, quia quæ sunt absona, sunt auribus ingrata. Suid.

Ἀπηχέω, ῶ, dissono, absono. Et ἀπηχεῖν dicimur quum ad soni finem tendimus. Et ἀπηχοῦσα φωνὴ, vox desinens, vox extremos sonos seu extremum sonum edens. Apud Areth. in Apocal. ἀπηχουμένη φωνὴ, resonans vox.

Ἀπήχημα, τὸ, dissonantia, vel quod dissonat. Item soni seu vocis velut desinentia. Tribuitur et instrumentis musicis. Exp. etiam resonantia. Ἔσχατον ἀπήχημα, significatione propria volunt esse extremum vel soni vel vocis pulsum, et quò longissimè tenor soni permeare potest, illic esse ἀπήχημα, velut extremam resonantiam. Unde metaphoricè sumi traditur apud Dionys. Areopag. ἔσχατον ἀπήχημα, pro ultima conditione, et apud Basil. et Greg. pro vestigio et reliquiis. Medicis autem ἀπήχημα, est à contraria ictus parte facta calvæ fractura seu fissio.

Ἀπήχησις, idem quod ἀπήχημα, dissonantia. Item soni desinentia. Item resonantia. [Marc. Anton. de Reb. suis. lib. 4. §. 3. Cogita τὸ κενὸν τῆς ἀπηχήσεως, καὶ τὸ εὐμετάβολον καὶ ἄκριτον τῶν εὐφημεῖν δοκούντων. Vide Notam Cl. Gatakeri.]

Ἄχην, pauper, ὅτι τὰ κενὰ ἠχεῖ, vide et in comp. ab Ἔχω.

Βαρυηχὴς, gravisonus, gravem sonum vel sonitum edens.

Βαρυαχὴς, Doricè pro eodem, in Epigr. [Aristoph. Nub. 277. Πατρὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυαχέος, &c. Schol. βαρυαχέος, τοῦ μέγα ἠχοῦντος. Av. 1748. Ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταὶ, &c. Soph. Œd. Col. 1629. λίσσομαι μήποτ' ἐπιπόνῳ, μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ ξένον ἐκτανύσαι μόρῳ, &c. Schol. εὔχονται δὲ αὐτῷ μὴ δυσθανατῆσαι.]

Γλυκυηχὴς, dulcisonus.

Διηχέω, persono.

Διηχὴ, ἡ, facultas illa qua ceu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur. Usitatum apud Aristotelis interpretes.

Δύσηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissonus, malè sonans, apud Eurip.

Δυσηχὴς, malum et ingratum sonum edens. Il. β'.

Ἔνηχος, in quo sonus est, sonans, sonorus, ut, ἔνηχα ὄργανα καὶ ἔγχορδα. Item sonans, in Greg.

Ἐνηχῶ, insono, Greg. Item activè pro, inculco auribus, doceo, apud Chrysost. in 1 Cor. 12.

Ἐνηχοῦμαι, doceor, Chrysost. 2 ad Cor.

[Ἐνήχημα. Jamb. de Vita Pyth. Num. 65. Ἐπί τε ὕπνον ἑσπέρας τρεπομένων τῶν ὁμιλητικῶν, ἀπήλλαττε μὲν αὐτοὺς τῶν ἡμερινῶν ταραχῶν καὶ ἐνηχημάτων, &c. Vox ἐνηχήματα—significat sonos, quibus aures nostræ personant, vel recens personuerunt: Quæ autem Jamblichus hoc loco ἐνηχήματα; ea infra Num. 114. περιηχήματα vocat: &c.]

Ἐξηχέω, per sonum effero, enuntio. Greg. et Areth. in Apoc. cap. 11.

Ἐπηχέω, assono. Item insono. Luc. in Jove trag.

Decomp. Ἀντεπηχέω, ῶ, obstrepo, obturbo. Luc. ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι διακρούοντες, hi suo ejulatu obstrepunt.

Συνεπηχέω, uno sonitu seu una voce acclamo vel accino, vel consona voce accino et præeunti, quum chorus τῷ ἐξάρχοντι respondet universa voce. Aristot. de mundo. et Xen. Pæd. 3. et 7. Apud Themist. exp. admurmuro, applaudo.

Ἐριηχὴς, valde sonans.

Εὔηχος, bene sonans, sonorus, canorus. Diosc. l. 2. c. 28. Item bonam vocem habens, apud Athen. lib. 3.

Εὐηχὴς, idem. Plut. de def. orac.

Εὐήχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Eurip.

Καναχέω, ῶ, resono, strepitum seu crepitum edo. Od. τ'. Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκὸς, sonitum dedit. παρὰ τὸ κενὸν ἀχεῖν, pro ἠχεῖν, Etym.

Καναχὴ, sonitus, interdum strepitus, crepitus. Od. ζ. † Hes. Asp. 160.† [Soph. Tr. 652.]

Καναχηδὸν (adverb.) cum strepitu, cum crepitu, cum sonitu, apud Dionys. de situ orbis.

Καναχηδὰ, idem, Hesiod. in Theogon. † 367.†

[Καναχές. Æsch. Choëph. 150.]

Καναχὸς, resonans, vel strepens, streperus, ut apud Nic. in Ther. γεράνων καναχοὶ περίαλλα τοκῆες Βάτραχοι.

Καναχίζω, idem quod καναχέω, resono, sonitum reddo: interdum et strepito, crepito. Hesiodus in Asp. † 373.† Τῶνδ' ὑποσευομένων κανάχιζεν ὅλ' εὐρεῖα χθών.

Decomp. Ἐγκαναχέω, cum sonitu infundo. Aristoph. in Equit. Ἴθι νῦν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.

Διακανάξαι, cum murmure descendere, apud Eurip. in Cyclope. [157. μῶν τὸν λάρυγγα διεκάναξε σοῦ καλῶς; Vide Notam Cl. Barnes.]

Κατηχὴς, sonorus, streperus, Theocr. idyll. 1.

Κατηχέω, ῶ, sono, insono, unde κατηχοῦντες τόποι, dissonantes, Vitruv. lib. 5. cap. 8. ¶ Item activè κατηχεῖν peculiariter dicitur is qui rem quampiam insonat ejus auribus quem docere vult. q. d. viva voce docere seu erudire. Luc. ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. ¶ Item, κατηχῶ peculiari significatione dictum fuit, doceo prima artis seu scientiæ alicujus rudimenta, seu elementa. Præceptis alicujus scientiæ velut initio. Et peculiariùs etiam, doceo prima rudimenta religionis Christianæ, ut 1 Cor. 14. ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους κατηχήσω.

Κατηχοῦμαι, persono, ut, κατηχοῦμαι ταῦτα, aures meæ his vocibus personant. Κατηχεῖσθαι περί τινος, dicitur is cujus auribus aliquid insonatur seu ad quem aliquid defertur, qui aliqua de re docetur, apud Plut. † περὶ ὧν κατηχήθης, de quibus doctus es, apud Lucam. cap. 1 v. 4. Evangelii.† Item doceor, edoceor, cum accus. act. Apostol. cap. 18. ἦν δὲ κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, edoctus viam Domini. Item, disco prima rudimenta, &c. ad Galat. cap. 6.

Κατήχημα, sonitus.

Κατήχησις, institutio, et quidem peculiariter ea qua prima scientiæ alicujus rudimenta traduntur. Porphyr. in principio quæst. Homer. ἡμεῖς δὲ ἐκ τῆς παιδικῆς κατηχήσεως περινοοῦμεν μᾶλλον ἐν τοῖς πλείστοις ἢ νοοῦμεν.

Κατηχητὴς, qui prima elementa tradit, qui initiat.

Κατήχητοι, qui initiantur, ex Dion. Areopag.

Κατηχίζω, idem quod κατηχῶ, ac præsertim in posteriore significatione.

Κατηχιστὴς, idem quod κατηχητής.

Κατηχιστικὸς, ad institutionem illam pertinens qua prima rudimenta traduntur.

Decomp. Ἀκατήχητος, qui prima religionis Christianæ rudimenta non percepit. qui nondum κατήχισται.

Προκατηχέω, ῶ, q. d. prius insono, &c. Apud Phalar. in epist. ad Abaridem, εἰ μὲν οὖν προκατήχησαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, si jam antè personuerunt aures tuæ calumniis, quæ in me congeruntur.

Λιγυηχὴς, stridulum seu canorum resonans, argutum tinniens, ut, κιθάρα λιγυηχὴς, in Epigram.

Ὀξύηχος, acutum sonum edens, argutum sonans. Alex. Aphrod.

Παρηχέω, sono refero, sono assimilis sum.

Παρήχημα et παρήχησις, adnominatio, figura quum plures literæ aut syllabæ eundem sonum reddunt. Hermog.

Περιηχέω, ῶ, circumsono. Basil. καὶ περιηχοῦσι τὰς ἀκοὰς τῶν πολλῶν, vulgi aures circumsonant. Et, περιηχοῦντες τόποι, apud architectos, loci circumsonantes. Apud Luc. νῆσος περιηχουμένη τῷ πνεύματι, quam venti circumsonant, vel quæ ventis undique circumsonat. † περίαχε πόντος δεινόν. Hes. Th. 678.†

‡ Περιήχημα. Vide supra in voce Ἐνήχημα.‡

Πολυηχὴς, multos sonitus edens. Oppian. lib. 3. de venat.

Πολυάχητος, idem. Eurip. [Alc. 918.] πολυάχητος κῶμος.

Προσηχὴς, resonans.

Συνηχέω, ῶ, consono. Phil. de vita Mos. lib. 1. ἐξετάζων τε καθάπερ ἐν ὀργάνῳ μουσικῷ συνηχοῦντας, quum utrumque velut in musico instrumento consonantem exigeret. Et συνηχοῦντες τόποι, apud architectos, loci consonantes. Vitruv.

Ὑπερηχέω, supra modum resono. Item activè, sono pleniore vinco. Basil.

Ὑπηχέω, resono, sono. Hesiod. † Th. 835.† et Plut. de discern. am. et adul. Item succino. Phil. de vita Mos. et apud Basil.

Ὑψηχὴς, altisonus, altum et clarum sonum edens. Il. ί. θεῶν ὑψηχέες ἵπποι, sonipedes, quorum incedentium pedes altum sonitum edunt, vel ὑψαύχενες. Eust.

ἨΩΣ, όος, et per contractionem οῦς, aurora, ut, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, sæpe apud Homer. Et Il. ά. ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. ubi tanquam de dea loquitur, sicut et deam nominat. Il. β'. Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Pro diluculo usurpatur et in prosa, unde ἅμα ἠοῖ, apud Herodotum, diluculo, simul atque illuxit. Item pro die toto, per

synecdochen, ut Iliad. ά. Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. Item oriens. Odyss. κ'. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠὼς, Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν. Sic et in soluta oratione, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω, dicuntur partes orientales. ☞ Etymol. deducit ab αὔω significante λάμπω, id est, splendeo, ut sit quasi αὐώς.

Ἠοῖος, vel ἠῷος, matutinus, Od. δ'. Πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν. Et ἑῷος ἀστὴρ Apoll. Rhod. dicitur ὁ ἑωσφόρος. Apud Hesiod. in Asp. †396.† ἠῷος χέει αὐδὴν, matutinus fundit vocem, id est, manè. Item orientalis, ut, ἠοίη θάλασσα, Herodot.

Ἠῶθι, in aurora, diluculo, manè. Et ἠῶθι πρὸ, apud Homerum, ante auroram, πρὸ ἠοῦς.

Ἠῶθεν, q. d. ab aurora, pro ἕωθεν. Od. σ'. Ἠῶθεν δαινύατο, mane convivarentur. (Theoc. ιέ. 132.)

Ἕως, in soluta orat. pro ἠώς. unde ἅμα ἕῳ, Thucyd. prima luce, ipso statim diluculo, simul atque illuxit. Dicitur et, ἅμα ἕῳ γενομένῃ, eadem signif. ab eodem. Dicitur et, πρὸς ἕω ἐστὶ, aurora instat. Et τὰ πρὸς ἕω μέρη, Aristotel. partes quæ orientem spectant, partes orientales. Xenoph. Pæd. 8. πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνὴν, ad orientem. Dicitur et, τὸ ἀφ' ἕω, sicut et τὸ ἀφ' ἑσπέρας, apud Aristot. ¶ Ἕως, donec. vide in Ὡς.

Ἑῷος, matutinus, ut, ἑῷος Apollo, eous Apollo, qui in Thyniade insula colebatur, quòd sub diluculum in eam Argonautæ appulissent. Apoll. Arg. 2. vocat ἑῷιον Ἀπόλλωνα. Item orientalis. Et ἑῴα (sine adject.) orientalis tractus. Greg. Et κατὰ τὰς ἑῴας apud Arist. de mundo in partibus orientis.

Ἑῴα, pro diluculo etiam ponitur, et apud Synes. ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἑῴας ἀρχομένης. subaud. δείλης.

Ἕωθεν, (q. d. ab aurora) diluculo, manè. ἕωθεν εὐθὺς, Aristoph. à diluculo statim, statim ab aurora, summo mane. Xenoph. Pæd. 7. ὅτι ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν προσιόντων, οὐκ ἐλήξαμεν πρόσθεν ἑσπέρας.

Ἑωθινὸς, matutinus, Μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, Xen. à mane ad vesperam. Et ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, Polyb. sub matutinum tempus.

Composita.

(Ποταῷος. Theoc. Id. 4. 33.)

Προσηῷος, ad auroram spectans, orientalis. Plut. in Themist. προσηῴας Ἀρτέμιδος ναός.

Ὑπηοῖος, matutinus, quasi ὑπὸ τὴν ἠῶ, Hom. Od. ρ'. v. 25.

[Ὑπηῷος. Apoll. Rhod. Arg. iv. 841. Ὡς κεν ὑπηῷοι μνησαίατο νόστον ἑλέσθαι. Schol. κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἠοῦς. ἤγουν ἕωθεν. ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.]

Θ.

Θ NOTA octavæ apud Græcos literæ, quam θῆτα appellant, Latini quoque theta per th scribentes: sonum enim habet τοῦ τ, addita aspiratione, unde sæpe ipsum τ per synalœphen in eam vertitur, veluti quum πάνθ' ὁρᾷ dicitur pro πάντα ὁρᾷ, et καθαιρέομαι, pro καταιρέομαι. Contrà Iones hanc cum illa commutant, dicentes πάντ' ὁρᾷ pro πάνθ' ὁρᾷ, et ἐνθαῦτα, pro ἐνταῦθα. Æolicè δ etiam in θ mutatur, pro οὐδὲν enim οὐθὲν dicitur, et pro Δάσος, Θάσος, ut tradit Eust. in derivationibus quoque δ in θ transire annotans, ut quum ex μήδω fit προμηθεὺς, et προμηθής. Idem σ quoque in eam verti scribit: μηνιθμὸς enim dici pro μηνισμὸς, et κνηθμὸς pro κνησμὸς, et similia. Eodem Eust. teste ipsum θ in φ vertitur: nam φλᾷν pro θλᾷν, et φλίβειν pro θλίβειν dicitur. ¶ Interdum pleonastica èst litera, idque aut in principio dictionis ab aspera incipientis, ut in θαμὰ pro ἅμα, aut in medio, ad asperiorem sonum efficiendum, ut quum poëta τριχθὰ dicunt pro τρίχα, ut vult idem Eustath. ¶ In judiciis qui morti adjudicabant reum, calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum esse θανατωτέον. Unde Satyrographus: Et potis es nigrum vitio præfigere theta. Et Martial. lib. 7. ad Castricum, hoc ipsum theta appellat mortiferum signum, et lethalem juguli notam. ¶ Denique Θ seu θ est numeralis nota, significans novem: ima autem sui parte sinistra præfixum acuti accentus apice, novies mille denotat, hoc modo, ͵Θ, ͵θ.

ΘΑΙΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, cardo, στροφεύς. Polluci. Iliad. μ'. (de Hectore ingens saxum jaculante in portam) Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιροὺς, πέσε δὲ λίθος εἴσω Βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. ¶ Item axis, apud Soph. in Triptol. Poll. lib. 1. de currus partibus loquens, θαιροὺς nominari ait ubi concurrent obliqui lateres. ☞ Ἀπὸ τοῦ θέειν δι' αὐτοῦ τὴν θύραν, Etymol.

ΘΑ'ΛΑΜΟΣ, οῦ, ὁ, thalamus, cubiculum, propriè cubiculum uxoris et mariti, vel gynæconitis, ut alii tradunt. Il. ί. ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων. Od. ζ'. ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κούρη Κοιμᾶτο. Plut. in Alcib. ἐξέδραμε τοῦ θαλάμου παρὰ τῆς γυναικός. Herodian. l. 3. τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου φύλακας. ¶ Accipitur etiam pro ταμεῖον, ut Eustath. tradit. Od. β'. ¶ Synedochicè pro domo ipsa poni volunt. Il. γ'. de Helena, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα. ¶ Item pro nuptiis, in Epigr. l. 2. ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας, Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ, i. primo nuptiarum die. ¶ In navi autem θάλαμος dici potest, ubi θαλάμιοι remigant, Poll. Sic apud Athen. lib. 2. καταβαλὼν ἐμαυτὸν ὑπὸ τοὺς θαλαμίους ἐκείμην. ¶ Item impropriè de piscium stabulo dicitur apud Aristot. lib. 4. anim. quo sensu θαλάμη potiùs accipitur. Apibus tribuitur thalamus à Virg. in Georg. (V. Æschyl. Pers. 626. Eurip. Phœniss. 893. sed rectius θαλάμαις ibi scribendum.) ☞ Eustathius à θάλπω derivat, quòd ibi quasi θαλπόμεθα. Alibi à θάλος deducit, ut, ἄρχαμος ab ἀρχός.

Θαλαμήϊα δοῦρα, ligna thalamo vel ædibus struendis apta. Hesiod. in dieb.

Θαλαμεύομαι, intra thalami parietes me contineo, domi maneo. Chrysost. in c. 1. ep. ad Rom. παρθένον θαλαμευομένην.

Θαλάμευμα, τὸ, contubernium. Eurip. in Bacch.

Θαλαμεύτρια, ἡ, mulier quæ curat ea quæ ad thalamum et nuptias pertinent, pronuba, νυμφεύτρια, Poll.

Θαλάμιος, ου, ὁ, remex infimi ordinis. Thuc. lib. 4.

Θαλαμία ὀπὴ, foramen per quod exeritur remus, schol. Aristoph.

Θαλαμίτης, ου, ὁ, item Θαλάμαξ, κος, ὁ, idem quod θαλάμιος. Aristoph. in Ran.

Θαλαμίδιοι κῶπαι, apud Suidam, remi lentè navigantes.

Θαλάμη, ἡ, cubile. Dicitur plerunque de piscium latibulis. Odyss. ί. πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, è latibulo suo. Sic et Aristot. l. 8. de hist. anim. et Hippocr.

Θαλάμαι, dicuntur nares, i. foramina, et quasi canales nasi, quæ et μύξαι. Soph. in Poll.

Composita.

Ἀμφιθάλαμος, amphithalamus. Vitruv. l. 6. c. 9.

Ἐπιθαλάμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, ἐπιθαλάμιος λόγος, oratio super nuptiis alicujus. Ἐπιθαλάμιος ἐπιβουλὴ, insidiæ quæ thalamo struuntur. apud Luc. de saltat.

Ὁμοθάλαμος, eundem thalamum habens. [Pind. Pith. Od. 11. 3. Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα ποντιᾶν Ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων, &c.]

ΘΑ'ΛΑΣΣΑ, sive θάλαττα, ης, ἡ, mare. (Æschyl. Ag. 967.) Odyss. μ'. θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Thuc. lib. 8. ἀπὸ τῆς ἑτέρας θαλάσσης ἐπὶ τὴν πρὸς Ἀθήνας. Et in plur. θάλασσαι, maria. ¶ Item marina aqua, aqua salsa: apud Diosc. ¶ Lib. 3. Reg. c. 18. pro aquæ ductu seu fossa aquæ ductus. Quidam exp. sulcus. ☞ Etym. deducit à σάλος, ut dicatur quasi σάλασσα. aut παρὰ τὴν ἁλὸς γενικὴν, quasi ἅλασσα, pleonasmo τοῦ θ.

Θαλάσσιος, seu θαλάττιος, ου, ὁ καὶ ἡ, marinus, vel ad mare pertinens. Od. έ. θαλάσσια ἔργα. Plut. de Sybill. orac. θαλαττίους τῇ χρόᾳ καὶ βυθίους. Item nauticus, rei navalis peritus. apud Thuc.

Θαλάσσιος οἶνος, et θαλασσίτης, vel θαλασσίας, et τεθαλασσωμένος, itemque ὁ διὰ θαλάσσης οἶνος, vinum cui aqua marina admixta est: cui opponitur ἀθάλασσος οἶνος. De quo vide Cels. et Colum et autorem γεωπονικῶν.

[Θαλασσαῖος. Pind. Pyth. Od. B. 92. καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα, &c.]

Θαλασσεὺς, έως, ὁ, piscator. Hesych.

Θαλασσεύω, seu θαλαττεύω, in mari versor, vel in mari ut plurimùm versor, mare frequento. exp. et in mari navigo, apud Basil. [Thucyd. Hist. lib. 7. νῦν δὲ αἵ τε νῆες διάβροχοι, τοσοῦτον χρόνον ἤδη φαλασσεύουσαι, καὶ τὰ πληρώματα ἔφθαρται.]

Θαλασσόω, ῶ, vel θαλαττόω, mari submergo seu obruo: ut apud Aristot. de mundo, ἠπείρους ἐθαλάττωσαν.

Τεθαλασσωμένος οἶνος, vide in θαλάσσιος.

Θαλάττωσις, submersio quæ fit à mari, seu inundatio, vel proluvies maris: apud Phil.

Θαλασσίδιος, marinus vel maritimus.

Composita.

Ἀγχιθάλασσος, seu ἀγχιθάλαττος, maritimus, mari vicinus. Poll.

Ἀθάλασσος, seu ἀθάλαττος, ου, ὁ καὶ ἡ, maris expers, ut, οἶνος ἀθάλασσος, apud Gal. l. 12. meth. vinum cui aqua marina non admixta est seu infusa.

Ἀθαλάσσωτος, seu ἀθαλάττωτος, maris inexpertus, rei nauticæ rudis, seu insolens navigandi. apud Aristoph. (R. 206.)

Ἀμφιθάλασσος, seu ἀμφιθάλαττος, utrinque mari cinctus, vel circumquaque. Poll. [Pind. Olymp. Z. 61. ἐς ἀμφιθάλασσον Νομόν. Schol. ἀμφιθάλασσον δὲ, τὴν ἑκατέρωθεν θαλάσσῃ περιεχομένην. J. Poll. Onomast. lib. 9. §. 17. ἡ δὲ (πόλις) ἑκατέρωθεν ἔχουσα θάλατταν, ἀμφιθάλαττος, ὡς ἡ Κόρινθος, quam Urbem Horatius vocat Bimarem, h. e. ἀμφιθάλαττον. lib. 1. od. 7. v. 2. bimarisve Corinthi Mœnia.]

Ἀπειροθάλασσος, seu ἀπειροθάλαττος, maris experientiam non habens, i. navigandi, navigationis imperitus. Basil.

Διθάλασσος, vel διθάλαττος, bimaris, qui utrinque mari alluitur. In act. cap. 27. dicitur de Isthmo.

Δυσιθάλασσος, vel δυσιθάλαττος, mare subiens seu ingrediens, ut, δίκτυα δυσιθάλασσα, apud Suid.

Διαθαλασσεύω, vel διαθαλασσεύομαι, unde partic. διατεθαλασσευμένος, intervallo maris disjunctus, apud Alciphr.

Ἐνθαλαττεύω, idem quod θαλαττεύω. [J. Poll. Onom. lib. 1. §. 47. ὡς ἐνθαλαττεύειν δύνασθαι, &c. Ut in mari perdurare possit. nec facile a fluctuum agitatione rumpatur solvaturque. Kuhn.]

Ἐπιθαλάσσιος, item ἐπιθαλασσίδιος, maritimus, ut, ἐπιθαλαττιδίοις πολέμοις, apud Xen. in Hellen. 3.

[Εὐθάλασσος, Soph. Œd. Col. 742. αὔχημα μέγιστον, εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.]

Λιμνοθάλαττα, ἡ, stagnum maritimum, vel lacus maritimus, apud Aristot. de hist. anim. lib. 8.

Παραθαλάσσιος, et παραθαλασσίδιος, maritimus.

Παραθαλάσσιον, ου, τὸ, subst. maritima ora. Thuc. lib. 2. et pro eodem παραθαλασσίδιον, apud eundem lib. 6.

ΘΑ'ΛΛΩ, F. θαλῶ, vireo, pullulo. propriè dicitur de plantis quum germina et frondes emittunt, sicut ἀνθεῖν de floribus. cui oppon. μαραίνεσθαι et φθίνειν. Frequentiùs accipitur metaphoricè, ut et Lat. vireo ac floreo. Hesiod. in Erg. v. 234. Θάλλουσι δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές. Laërt. in Pyth. τοῦ ἔτους τὸ μὲν θάλλον ἔαρ, ὑγιεινόν· τὸ δὲ φθίνον φθινόπωρον, νοσερόν. Xen. ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι, florent æternis laudibus. In malam quoque partem accipitur pro pullulo seu scateo, ut, θάλλοντα πήματα, apud Sophoclem. † Electra 267.† (Θάλλω sequente βίον. Æschyl. Pers. 618. Eurip. Phœniss. 769.) Pro eodem dicitur et θαλλέω, apud Plutarch. in Consol. ad Apoll.

Θάλλομαι, unde præt. med. τέθηλα, quod pro præsenti sæpe usurpatur, ut apud Paus. in Arcad. ὁπόσα δένδρα τεθηλότα λείπεται. Od. ν'. τεθαλυῖα ἕρση, ros virens, i. virescere faciens stirpes. Et metaph. Hesiod. in Erg. v. 225. Τοῖσι τέθηλε πόλις. et, εἰρήνη τεθαλυῖα. Hom. Od. λ'. εἰλαπίνη τεθαλυῖα, convivium opiparum, in quo convivarum animi quasi virent.

Θαλερὸς, οῦ, ὁ, virens, floridus. Metaph. sæpius capitur, Il. γ'. θαλεροὶ αἰζηοὶ, juvenes virentis ac florentis ætatis. Sic θαλερὴ παράκοιτις, ibidem, et θαλερὸς παρακοίτης. Item virescere faciens, vivificus, ut, θαλερὸς γάμος, apud Hom. Apud eundem θαλερὸν δάκρυ, exp. lachrymæ humidæ. Apud eundem, Od. θ'. θαλερὴ ἀλοιφὴ, quasi pullulans et efflorescens pinguedo. (Æschyl. S. c. Th. 713. Theoc. ιδ'. 32.)

Θαλλὸς, οῦ, ὁ, ramus virens, frons, germen, seu primus germinatus arboris, idem quod et θαλλία. Soph. in El. (Æsch. Ch. 1035.) Plat. Aristot. et alii. Peculiariter verò apud Atticos dicitur frons seu ramus olivæ, oleaginum germen, quo victores aut qui festos dies agerent, coronari solebant. Æschin. contra Ctes. κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ. Eurip. ἱκτῆρι θαλλῷ, supplici ramo olivæ.

Θαλλία, sive θαλία, ἡ, idem quod θαλλός. Diosc. l. 2. c. 75. et Theophr. de caus. plant. lib. 5. cap. 1. Reperitur et θάλεια pro eodem, apud Theophr.

Θάλος, εος, τὸ, idem quod ἔρνος vel θαλλὸς, Theophr. Eurip. θάλος ἱερὸν ἐλαίας. Metaph. Il. χ'. οὐ σέ τ' ἔγωγε Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος ὃν τέκον αὐτὴ, charum germen, chara propago. (Eurip. Phœniss. 88. pro ῥίζα. Æschyl. Suppl. 112.) Reperitur et, θαλὸς, οῦ, ὁ, pro θαλλὸς, apud Poll. lib. 7. et apud Plut. in Solone.

Θάλεα, τὰ, omnia bona quæ quasi virere et florere hominem faciunt, Eust. Il. χ'.

Θάλειος, ου, ὁ, idem quod θαλερὸς, virens, floridus. Expon. etiam festivus, ut, θαλείαις στέφεσι, festivis sertis, in Epigr. Apud Homer. Odyss. γ'. et θ'. et apud Hesiod. in dieb. δαὶς θάλεια, convivium lætum et festivum.

Θάλεια, etiam substantivè ponitur pro δαὶς θάλεια, pro quo frequentius θαλία dicitur sine diphthongo, hoc est, δαὶς τεθαλυῖα. Hesiod. in Erg. et in Asp. †284. Sic Theog. 65. V. Græv. ad Hes. Erg. 115.† Aristoph. in Neb. †308.† Athenæus per θαλείας intelligere videtur festivas celebritates quibus in deorum honorem solenniter conveniebant et epulabantur, apud Herodot. Non tantùm pro epulo, sed etiam pro die festo et pro feria usurpari traditur apud Plutarch. et Athen. ¶ Item, θαλία, florens vitæ status, seu omnium rerum affluentia, ut accipitur Iliad. ί. ¶ Θαλεία, nomen etiam est unius ex novem musis, apud Hesiodum in Theog. †77.† et apud alios. (Θάλεια sive θαλία. V. Eurip. Med. 192.)

Θαλιάζω, convivia florida agito, sertis virentibus redimitus festiviter epulor. Plut. symp. 9.

Θαλέθω, idem quod θάλλω, seu θαλέω. Od. ζ'. et Il. ί.

(Θέλεμος. Æsch. Suppl. 1034.) ‡ferax.‡

Θηλέω, ῶ, idem, i. vireo, germino. Od. ί. Et in Epigr. φυτὰ θηλήσαντα.

Τηλεθάω, ῶ, vireo, germino, pullulo, idem quod θάλλω, factumque vel ex θηλέω, vel ex θαλέθω, unde apud Hom. δένδρεα τηλεθόωντα, virentes arbores, item, ὕλη τηλεθόωσα. Metaph. Il. χ'. παῖδας τηλεθόωντας, item, κόμη τηλεθόωσα, Il. ψ'. coma virens instar comæ arborum. Pro eodem dicitur et τηλέθω, apud poëtas.

Θαλύσια, τὰ, primitiæ frugum, vel quæ post fruges col-

lectas diis offerebantur, et in primis Cereri: quòd ipsorum beneficio omnia bene viruissent, et ut in posterum itidem omnia prosperè revirescerent. Theocriti schol. dicit esse festum, quod post fruges comportatas in honorem Cereris agitabatur: unde et Cerealia quidam interpretantur. Il. ί. et Theocr. id. 7. Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια.

Θαλυσιὰς, ad Thalysia. Theocr. Idyll. 7.

Θαλύσιος ἄρτος, panis ex novis et primùm comportatis frugibus factus. Athen. lib. 3.

Θάλικτρον, thalictrum, herba, de qua Diosc. l. 4. c. 98.

Composita.

Ἀγλαοθηλὲς, Hesych. est tenerum. compos. ex ἀγλαὸς et τέθηλα, præt. med. verb. θάλλω.

Ἀειθαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semper virens, perpetuò virens, apud Diosc.

Ἀειθαλέθω, semper vireo. Nonn.

Ἀθαλλὴς, non virens, ideoque aridus. Plut.

Ἀμφιθάλλω, circumvireo, undique vireo, vel circumfloreo. in Anth. Epigr. ἀμφιτέθηλε χάρις.

Ἀμφιθαλὴς, circumviridis, circumfloridus, vel circumflorens. Item patrimus et matrimus, cui pater et mater adhuc vivunt. Iliad. χ'. Apud. Plat. lib. 11. de legibus opponitur orphano. [Æsch. Ag. 1153. Ch. 392.]

Ἀναθάλλω, repullulo, regermino. Et metaph. vegetor, vigesco, vires reparo, ex Dion. Areop. Apud Ezech. cap. 17. ἀναθάλλω ξύλον ξηρὸν, germinare facio lignum aridum, vel regerminare. Dicitur et, ἀναθαλέω, fut. ήσω. Item, ἀναθηλέω, apud poëtas, pro eodem. Il. ά. Οὐδ' ἀναθηλήσει.

Ἀποθάλλω, q. d. deviresco, defloresco, defloreo.

Ἀρτιθαλὴς, qui recens virescit aut viruit, qui recens frondescit.

Βιοθάλμιος, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hymn.

Δίθαλος, qui gemini victus est, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 17.

Δυσθαλὴς, difficulter aut malè virescens.

Ἐριθαλὴς, et ἐριθαλλὴς, valde virescens et pullulans.

Ἐριθαλὶς, ίδος, ἡ, herbæ nomen, teste Hesych. Est et ἐριθαλὲς, herba apud Plin. l. 25. c. 13.

Ἐριθηλὴς, idem quod ἐριθαλὴς, Il. κ'. et ρ'. et apud Hes. in Theog. † 36.†

Ἑτεροθαλὴς, qui altera tantùm ex parte viret, vel qui altero tantùm ramo viret. Metaph. ita potest dici, cujus pater tantùm aut mater tantum vivit. Eustath. vult ἑτεροθαλεῖς παῖδας dici, qui alterius tantùm parentis θάλος sunt.

Εὐθαλὴς, bene virens, seu pullulans, florens.

Εὐθαλέω, ῶ, bene vireo seu pullulo, seu prosperè et commodè germino et cresco.

Εὐθάλεια, vigor.

Ἡμεροθαλὴς, placidè et benignè virens seu pullulans, vel placidè virescere ac pullulare faciens, ut, ἡμεροθαλὲς ἔαρ, in Epigr.

Ἰοθαλὴς, instar violæ floridus, ut, στεφάνους ἰοθαλέας. Athen. lib. 9. ex Philoxen.

Κουροθάλεια δάφνη, laurus virentibus ramis decora, in Epigr. A κόρος sive κοῦρος, significante novellum germen, vel quoniam Apollini, id est, Soli sacra est, qui κουροτρόφος dicitur, ob vim suam cuncta vegetantem.

Νεοθαλὴς et νεοθηλὴς, nuper virens, qui noviter viruit aut pullulavit. Iliad. ξ'. χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην. Item metaph. recens ortus seu genitus. Eurip. νεοθαλεῖ αἰσχύνῃ, pudore recens oborto. In Epigr. νεοθηλέϊ μόσχῳ. Et νεοθηλέες παρθενικαὶ, apud Dionys. de situ orbis. virgines adolescentulæ.

[Νεόθηλος. Æsch. Eum. 453.]

Τριθαλὴς, ter virens seu florens, ter pullulans.

Τριθαλὲς, nomen herbæ, apud Plin. l. 25. c. 13.

ΘΑ'ΛΠΩ, F. ψω, foveo, item calefacio, concalefacio. Sunt qui propriè dici putent de gallina fovente ova, quum illis incubat. Sic in Geop. ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυΐσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, καὶ ἐκτρέφει. Sic et à Basilio, ὄρνις ἐπωάζουσα dicitur θάλπειν. Apud Synes. τὸν σπινθῆρα θάλψαι τε καὶ ἐξάψαι ἐπὶ πλέον. Apud Æschylum et μανίαι dicuntur θάλπειν. [Pr. 878. in malam partem. Soph. Tr. 1099.] ¶ Item foveo, metaph. Synes. epist. 19. καὶ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπιστολὴν, θάλψατε τὸν ἐνόντα τρόπον, fovete, humanitate prosequimini. Theocr. idyll. 14. ἄλλον ἰοῖσα θάλπει φίλον. Ab Hesych. exp. et παραμυθοῦμαι, solor.

Θάλπομαι, foveor, calefio, in Geopon. μετὰ τετάρτην ἡμέραν τοῦ θαλφθῆναι, quatriduo postquam incubari cœperit. † Xen. Pæd. l. 5. p. 116. a.† Apud Gal. παρὰ τῷ πυρὶ θαλφθεὶς, ad ignem calefactus. Apud Hesiod. in Theog. † 864.† ὑπὸ εὐτρήτου χοάνοιο θαλφθεὶς κασσίτερος, fervefactus. Legitur et θάλπεσθαι ἔρωτι, incendi amore. Apud Aristoph. εἴπερ μὴ θαλφθῇ λέγεις, expon. ἐξαπατηθῇ τῇ τῶν λόγων περιδρομῇ, item δελεασθῇ, inescetur.

Θάλψις, εως, ἡ, fotus, ipsa fovendi actio. Exp. et fomentum. Alex. Aphrod. θάλψεως χάριν, fotus gratia, fovendi gratia.

Θαλπτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, fovendi vim habens, ad fotum aptus.

Θάλπος, εος, τὸ, calor, fervor, æstus. De fervore Solis, apud Luc. Sæpe opponitur frigori, ut apud Xen. Pæd. † l. 6. p. 116. d. et 1. 2. 10.† in Œcon. [Θάλπεσι μεσημβρινοῖς. Æschyl. S. c. Th. 437. Ag. 574. 978. θάλπος θεοῦ. Soph. Tr. 148.]

Θαλπνὸς, calidus, fervidus. Item splendidus, apud Pind.

Θαλπὶς, iris, dicta à calefaciendo et fovendo.

Θαλπωρὴ, fotus vel potius fomentum. Exp. item calor, tepor, Hesych. Quidam exp. fiducia et spes, apud Hom. Il. ζ.

Θαλπιάω, ῶ, calesco, calefio. Odyss. τ'.

Θαλπείω, pro θάλπω, per παραγωγήν.

Θαλύω, calefacio, uro, incendo. Θαλύομαι, uror. Hesych.

Θαλύνω, exp. θάλπειν ποιῶ. Hesych.

Θαλυκρὸς, calidus, fervidus. in Epigr.

Composita.

Ἀθαλπέως, (Ionicè pro ἀθαλπῶς,) sine calore seu æstu. Hippocr. de victu in morb. acut.

Ἀκρόθαλπτος, in summo calefactus et tostus. Hesych.

Ἀναθάλπω, refoveo, vel foveo, refocillo, apud Basil.

Διαθάλπω, foveo, calefacio. Item expassis alis apricor, ut apud Basil.

Δυσθαλπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, calefactu difficilis, ægrè incalescens.

Ἐπιθαλπὴς, calidus. Item delectabilis. Hesych.

Καταθάλπω, idem quod θάλπω.

Παραθάλπω, idem quod θάλπω.

[Παραθάλπομαι. φίλων οὐδενὸς οὐδὲν παραθαλπομένα φρένα μύθοις. Eurip. Med. 143.]

Περιθάλπω, circumfoveo.

Προσθάλπω, insuper foveo, vel applicatum foveo.

Πυριθαλπὴς, ignis calorem expertus, ab igni calens, ut, πυριθαλπὲς ὕδωρ, in Epigr.

Συνθάλπω, q. d. confoveo, concalefacio. Metaph. apud Æschyl. in Prometh. μή δέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν, ne me foveas mendaciis.

Ὑποθάλπω, q. d. subfoveo, i. aliquantum et leniter foveo, vel clam foveo. Item foveo, concalefacio, ut, ὄρνις ἐπωάζουσα dicitur à Basilio ὑποθάλπειν, sicut et συνθάλπειν. Metaphoricè etiam dicitur ὑποθάλπεσθαι ἐλπίδι, foveri spe inani, vel decipi spe.

ΘΑΜΑ', crebrò, frequenter. [Soph. Tr. 48.] ☞ Factum ex ἅμα, pleonasmo literæ θ, ut tradunt quidam veteres gramm. Plato polit. 1. καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει. Xen. θαμὰ ἑαυτὴν κατασκοπεῖται, sæpius se ipsam intuetur.

[Θαμάκις. Pind. Nem. Od. X. 71. Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις. Isthm. A. 37. frequenter.]

Θαμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, creber, frequens: hinc nomin. et accus. plur. θαμέες et θαμέας, apud poëtas legitur, ut Il. κ'. et ρ'. et Od. ξ'. ubi πυκνοὺς et θαμέας, copulantur, itidemque dat. θαμέσι. Od. ί.

Θαμειὸς, ejusdem signif. itidemque poëticum. Il. ά.

Θαμινὸς, creber, frequens. usitatum in prosa et carmine.

Θαμινὰ, crebro, frequenter, subinde. Xen. et Isocr.

Θαμινῶς, pro eodem.

Θαμίζω, frequento, frequens sum, frequenter accedo, ventito, ito. Plat. de rep. 1. οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν. Xenoph. Pæd. 7. θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς. Apoll. Arg. 2. κεῖσε θάμιζον. Huc pertinere videtur τάμισος, quod coagulum significat, teste Hesych. apud Theocr. Idyll. 7. est enim coagulum, γάλα τεθαμισμένον, si ita loqui liceat.

Θάμυρις, Hesych. solennis cœtus, concilium, frequentia hominum.

Θαμυρίζω, congrego, cogo in unum. Hesych.

ΘΑ'ΜΒΟΣ, εος, τὸ, stupor, attonita admiratio. (☞ Factum ex θάπος, interposito μ, et mutato π in β, ut docet Etymologus. Eustath. autem ex θέα et ἐμβιβάζεσθαι derivatum vult, ut sit ἡ διὰ θέας ἐμβιβαζομένη ἔκπληξις εἰς τὴν ψυχήν.) Il. γ'. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ψ'. θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς. Thuc. l. 6. καὶ ὁ στόλος οὐχ ἧσσον τόλμης τε θάμβει καὶ ὄψεως λαμπρότητι περιβόητος ἐγένετο, stupore audaciæ, i. stupenda audacia. Interdum exponi potest, pavor stupidus, pavor quo attoniti percellimur: ut θάμβος sit animi affectio mixta ex admiratione et timore. Eurip. in Hecuba, τί νέον κηρύξασ', οἴκων μ', ὥστ' ὄρνιν, θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας; Sic apud Plut. in Pericl. δεισιδαιμονία πρὸς τὰ μετέωρα θάμβος ἐργάζεται.

Θαμβὸς, οῦ, ὁ, attonitus, stupida admiratione perculsus. Eust.

Θαμβαλέος, ου, ὁ, stupendus, formidabilis, ut, θαμβαλέη φωνὴ, apud Nonn. vox ad quam admiratione obstupescas. Item act. stupens, admirabundus, ut, θαμβαλέοι θεράποντες, Nonn.

Θαμβέω, ῶ, F. ήσω, admiratione attonita stupeo, stupore attonito paveo. Il. ά. θάμβησε δ' Ἀχιλλεύς. Il. ώ. θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο. Interdum cum accus. ut Od. ρ'. καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν, stupebant ipsum. Item activè, stupore attonito percello, pavefacio. 2 Reg. 22. καὶ χείμαρροι ἀνομίας ἐθάμβησάν με. [Æsch. Suppl. 579.]

Θαμβοῦμαι, obstupesco, perculsus sum. Plut.

Composita.

Ἄθαμβος, ου, et ἀθαμβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui stupore non percellitur, vel qui pavore attonitus non percellitur. Plut. in Lyc.

Ἀθαμβεῖ, sine stupore attonito, impavidè.

Ἀθαμβίη, ἡ, stupor, apud Democr. [Cic. de Fin. lib. 5. §. 29. pag. 430. Ed. Dav. id enim ille (sc. Democritus) summum bonum εὐθυμίαν et sæpe ἀθαμβίαν adpellat, id est, animum terrore liberum.]

Ἔκθαμβος, qui attonita admiratione stupet, attonitus, stupore et pavore perculsus. Eust. et Suid.

Ἐκθαμβέω, stupore attonito percellor, pavore attonito exterreor.

Ἐκθαμβοῦμαι, idem, seu expavesco. Basil.

Ἐπιθαμβέω, cum stupore attonito admiror, stupeo. Nonn. καί μιν Ἰουδαίων ἐπεθάμβεεν ἑσμὸς, eum stupebat, seu eum stupore admirabatur.

Καταθαμβέω, cum stupore demiror. Et in pass. voce, pro eodem, apud Plut. in Fabio, Καταπεθαμβημένος τὸν Ἀννίβαν.

Περιθαμβὴς, vehementer admiratione et stupore vel pavore perculsus, valde stupefactus seu pavefactus. Apoll. Arg. 2. Καὶ σφίας ἀμφίσπων περιθαμβέες. Exp. et valde trepidus, ex Plut.

Πολυθαμβὴς, vehementer stupefactus. Nonn.

ΘΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ, densus fruticibus locus, fruticetum, frutetum, arbustum. Exp. etiam, densitas minutarum arborum. Interdum exp. frutex. Il. χ'. Dicitur hinnulus quem canis persequitur, καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Odyss. ζ'. θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς. Apud Diosc. θάμνος φρυγανοειδὴς, exp. frutex surculosus seu surculaceus. Ab Hom. θάμνοι vocantur etiam ramuli densi arbori adnascentes seu adfruticantes. Sic Od. ψ'. θάμνος ἐλαίης. [Æsch. Ag. 1325.] ☞ Eust. deducit à θαμὰ, ut dicatur θάμνος, quasi θαμινός.

Θαμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fruticosus, apud Theophr.

Θαμνίον, et θαμνίσκος, frutetum parvum, vel potius frutex parvus.

Θαμνίσκιον, idem, apud Diosc.

Ἐκθαμνοῦσθαι, (*comp.*) in fruticem verti, in fruticem abire, quod Cic. dicit fruticari, Plin. fruticescere.

Ἐκθαμνίζω, extirpo, apud Æschyl. [S. c. Th. 72.]

ΘΑ'ΠΤΩ, F. ψω, aor. 2. ἔταφον, sepelio, humo, inhumo. Odyss. γ'. Ὄφρ' ἔταφον θάπτοι. Eurip. in Phœnissis. Ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅς τις οὐ πονεῖ βροτῶν, θάπτει τε τέκνα. Cic. Tusc. 3. Mortalis nemo est quem non attingat dolor, morbusque: multi sunt humandi liberi. Xenoph. Hell. 7. ἔθαψάν τε ἐν τῇ ἀγορᾷ. Idem. Hell. 4. τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. Habet et significationem obscœnam apud Aristoph. Apud Antiph. et Isæum exp. funero. ¶ Item stupeo, admiror cum stupore. In qua signif. usitata sunt aor. 2. ἔταφον, et Præt. med. τέθηπα, quod et pro præsenti sæpe usurpatur, ut apud Hom. Στῆ δὲ ταφὼν, item, ταφὼν δ' ἀνόρουσε. Od. ζ'. Ὥς σε γύναι ἄγαμαί τε, τέθηπά τε. Luc. τέθηπέ με δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν. Apud Areop. τεθηπὼς πρὸς τὸ ξόανον. (V. Æschyl. Pers. 1005. τεθηπότες. ἐκπεπληγμένοι. Il. Ϋ. 243. Eurip. Phœniss. 1597.)

Derivata à θάπτω. (id est, sepelio.)

Θάπτομαι, sepelior, &c. Od. λ'. ἐτέθαπτο ἀπὸ χθονὸς, conditus sub humo, vel conditus humo. Et, θάπτεσθαι πυρὶ, apud Philostr. Habet et signif. obscœnam apud Theocr. idyll. 5. [Eurip. Phœniss. 730.]

Ταφὴ, ἡ, sepultura, funus, exequiæ. [Æschyl. S. c. Th. 824. Aristoph. R. 426.] Thuc. lib. 2. Herodian. lib. 7. Item quod numeratur pro sepultura. Demosth. Accipitur et in obscœna signif. apud Aristoph. ut et τάφος.

Ταφήϊος, poët. (pro quo in prosa ἐντάφιος) ad sepulturam pertinens, sepulchralis, funereus. Od. τ'. φᾶρος ταφήϊον. q. d. vestis sepulturalis. Apoll. 2. ταφήϊα μῆλα, funereæ oves.

Ταφεὺς, έως, ὁ, q. d. sepultor, qui Lat. pollinctor, et sandapilarius, et vespillo, et libitinarius. Hesych.

Τάφος, ου, ὁ, sepulchrum, tumulus. [τάφον γὰρ αὐτῷ καὶ κατασκαφὰς——τῷδε μηχανήσομαι. Æschyl. S. c. Th. 920. Soph. Œdip. Tyr. 962. 1007.] Thuc. lib. 2. ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος. Pro ταφὴ etiam poni à quibusdam scribit Eust. sicut χόλος pro χολή. ut Il. ψ'. et apud Isocr. in Evag. Item funebre epulum, ut Il. ψ'. τάφον μενοεικέα δαίνυ. Item pro podice, inquit schol. Theocr. Aliam signif. vide in θάπτω, id est, stupeo.

Τάφιος, sepulchralis. in Epigr.

Τάφρος, ου, ἡ, fossa, fovea, scrobes. Thuc. lib. 2. τάφρος δὲ ἐντός τε ἦν καὶ ἔξωθεν, ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο. † Xen. Pæd. l. 3. p. 80. c.† Est etiam fossa quæ fit ad munitionem. unde et vallum exp. item agger. Herodian. lib. 2. πρὸ δὲ τῆς πόλεως τάφρους διορύττειν. [Eurip. Phœniss. 667. 1060. Aristoph. R. 959.]

Τάφρη, pro τάφρος, ex Herodoto.

Ταφρεύω, fodio, vel fossam duco.

[Τάφρευμα. Plat. de Leg. τὰς ἱερὰς αὐτῶν εἴργοντας οἰκοδομήμασί τε καὶ ταφρεύμασιν.]

Ταφρεία, fossio, ipse actus ducendi fossam. Exp. et valli extructio, apud Diodor.

Composita à θάπτω, id est, sepelio.

Ἄθαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, insepultus. Soph. (Æschyl. S. c. Th. 1053. Eurip. Phœniss. 1570.) Item non sepeliendus, indignus qui sepeliatur, lib. 1. anth. epigr. tit. εἰς ἀσεβεῖς.

Ἄταφος, ου, ὁ καὶ ἡ, sepulchro carens, insepultus, inhumatus. Thuc. 2. (Eurip. Phœniss. 1574. 1596.)

Ἀταφία, ἡ, q. d. carentia sepulchri. Expon. et jactura sepulchri. Luc. de saltat.

Ἀπόταφος, sepulchro majorum suorum privatus, cui non permittitur ut suorum majorum sepulchris inferatur, apud Suid.

Βιβλιοτάφος, qui libros sepelit, id est, in tenebris tanquam sepultus relinquit, lucem videlicet illis invidens.

Διστα&phiεῖς, bis sepulti: à nominat. διστα&phiής.

Ἐνθάπτω, q. d. insepelio, ut, ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, sepelire intra vestem.

Ἐντάφιος, sepulchralis, funebris, ad funus seu sepulturam pertinens. Synes. epist. 4. φέρειν δεῖ τιμὴν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρόν.

Ἐντάφιον, (substantivè) sepultorium linteum, ut apud Isocr. et Plut. καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς. Apud Plut. in symp. 7. sap. exp. vestimentum funebre. Item exequiæ, inferiæ, Greg. in Machab. enc.

Ἐνταφιάζω, q. d. condo intra ἐντάφια. Item sepelio, funero. Plut. et Greg.

Ἐνταφιασμὸς, sepultura.

Ἐνταφιαστὴς, q. d. sepultor, id est, vespillo, pollinctor. Epigr. lib. 2. et Genes. cap. 50.

Ἐπιτάφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. supersepulchralis) sepulchralis, funebris, ut, ἐπιτάφιον δεῖπνον, Synes. funebre epulum. Sic, ἐπιτάφιος ἀγὼν, λόγος, &c. Sæpe ponitur et sine subst. ut apud Luc. et Greg.

Καταθάπτω, idem quod θάπτω, sepelio. Il. τ'. (Æsch. Ag. 1562.)

Decomp. Συγκαταθάπτω, consepelio, unà sepelio. Aristot. rhet. 3.

Κενοταφέω, tumulo inani sepelio, tumulum inanem erigo. Euripid. in Hellen. [1562.] Ἄρ' Ἀτρέως παῖδ' ὀλόμενον συνθάπτετε; Ὃν Τυνδαρὶς παῖς ἥδ' ἀπόντα κενοταφεῖ. [v. 1065.]

Κενοτάφιον, ου, τὸ, tumulus inanis aut sepulchrum inane. exp. et simulachrum seu imago. 1 Reg. cap. 19.

Νεκρόταφος, (q. d. mortuorum sepultor) sepultor. Hesych.

Συνθάπτω, consepelio, unà sepelio. (Æsch. S. c. Th. 1035. 1076. Eurip. Phœniss. 1598.)

Συνθάπτομαι, consepelior, unà sepelior. Greg. συνθαπτόμενοι Χριστῷ, Rom. 6. συνετάφημεν οὖν αὐτῷ.

Σύνταφος, sepulchrum commune habens, contumulatus, apud Plat. de leg.

Composita ex ταφρεύω.

Ἀποταφρεύω, fossa seu vallo munio. Exponitur etiam, murum duco, muro circumvallo. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 5. cap. 4. §. 38. εὑρὼν δὲ ἀποτεταφρευμένον τε καὶ ἀπεσταυρωμένον κύκλῳ τὸ πεδίον, &c.]

Ἀποτάφρευσις, munitio quæ fit ducendo fossam, circumvallatio.

Διαταφρεύω, fossam duco ad dirimendum, fossa dirimo seu separo. [Polyb. Hist. lib. 3. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τὸν μὲν μεταξὺ τόπον τοῦ βουνοῦ, καὶ τῆς σφετέρας παρεμβολῆς διετάφρευσαν.]

Περιταφρεύω, idem quod ἀποταφρεύω. Plutarch. περιταφρεύειν τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων. Et, ἐστρατοπεδεύοντο ἐν περιτεταφρευμένῳ, in loco fossa ducta munito. apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 80. e.†

Derivata ex θάπτω, id est, stupeo.

Θάπος, stupor, attonita admiratio. Pro quo, facta mutatione literarum Ionica, dici τάφος docet Eust. Odyss. ω'. τάφος δ' ἕλεν ἄνδρα ἕκαστον. At τάφος, sepulchrum, (quod et ipsum Eust. dictum vult διὰ τὸ ἐκπλήττειν τοὺς μετὰ οἴκτου βλέποντας) vide suprà in θάπτω, id est, sepelio.

Κατατέθηπα, exp. κατεθαύμασα, apud Suidam.

ΘΑΡΓΗΛΙ´Α, ἡ, sub. ἑορτὴ, et Θαργήλια, τὰ, (sub. ἱερὰ) festum et sacra in honorem Apollinis et Dianæ. Archiloch. νῦν ἄγει τὰ θαργήλια.

Θαργηλιὼν, mensis in quo celebrantur θαργήλια, sacer et ipse iisdem diis. Etymol. dicit esse undecimum mensem, nominatum παρὰ τὸ θέρειν τὴν γῆν. quippe in quo Sol ardentior sit, et flores terræ siccescant. Quidam Latinorum Aprili respondere dicunt. [Æschin. orat. c. Ctesiphont.]

ΘΑ´ΡΣΟΣ, εος, τὸ, fiducia, confidentia, audacia, animi præsentia. (Æsch. Choëph. 89.) Od. ι'. αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσε μέγα δαίμων. Xen. Pæd. 4. θάρσος πρὸς τοὺς πολεμίους. Idem Pæd. 5. θάρσος ἐμφύσεται. Idem Hellen. 7. οὕτω πολὺ μένος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν. Dicitur et θάρσος λαμβάνειν τινὰ, Thuc. l. 2. Et vicissim dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος. Act. cap. ult. ☞ Quidam volunt esse θάρσος à θέρσω futuro Æolico verbi θέρω: unde et θέρσος pro θάρσος dicunt iidem Æoles, οἱ γὰρ θερμοὶ καὶ θρασεῖς.

Θαρσὺς, έος, ὁ, fiducia præditus, confidens animo. Item audax. Thuc. l. 7. ἡ μὲν ἐλπὶς ὅμως θαρσεῖα τοῦ μέλλοντος.

Θαρσαλέος, ου, ὁ, fiducia præditus, fidens, confidens animo. (Æsch. Pr. 536.) Exp. etiam, audax, magnanimus, ut, θαρσαλέος πολεμιστὴς, et θαρσαλέον ἦτορ, apud Hom. Accipitur in bonam et in malam partem.

Θαρσαλέως, fidenter, cum fiducia, audacter, intrepidè. Thucyd. et alii.

Θαρσέω, ῶ, fiducia præditus sum, fiduciam habeo, confido, bono sum animo, securus sum. † Xen. Pæd. 1. 3. 15.† Theocr. Idyll. 4. Θαρσεῖν χρὴ φίλε Βάττε, τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον, fidendum est, fiducia habenda est. Cui respondet Battus: Θαρσέω, &c. animum recipio, confido. Sic apud eundem Idyll. 5. θάρσει γύναι, bono sis animo. Frequens etiam est in Novo Test. ut Matth. 9. θάρσει τέκνον. et alibi. ¶ Item fiduciam capio, ad fiduciam erigor, seu excitor, aut etiam ad audaciam. Il. δ'. θαρσήσας μάλα εἰπέ. † Sic Hesiod. Theog. 168.† Thuc. lib. 1. θαρσοῦνται ἰέναι κατὰ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον, alacres et fidentes ad bellum proficisci, idque multis de causis. Plut. in Themistocle, ἐθάρσησε παρακαλεῖν. Interdum cum dat. ut Thuc. 2. θαρσήσαντες τοῖς τε προσγιγνομένοις. Et Theocrit. Idyll. 17. θαρσήσας παισὶ σφετέροισι. Interdum cum accus. et exponitur audeo, vel non reformido, non metuo. ut Synes. in epist. ἐθάρσησε τὴν ὁδὸν, hoc iter ausus est suscipere. Apud Apollon. θάρσει γέροντος χεῖρα, noli metuere. (Eurip. Med. 927.)

Θαρσήεις, εντος, ὁ, qui est fidenti animo, fidens. Nonn.

Θαρσύνω, fiduciam affero, fiduciam addo, animum addo. Il. ν'. Θαρσύνονθ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. Sic Hesiod. in Asp. καὶ σφέας θαρσύνουσιν, et fiducia ipsis addita. † v. 326. et Theog. 163.† (Æsch. Pers. 216. Eurip. Phœniss. 1208.)

Θάρσυνος, confidens, vel in spem erectus, confirmatus. Suid.

Θάῤῥος, εος, τὸ, idem quod θάρσος, fiducia, &c. Aristot. ethic. Nicom. lib. 3. Exp. etiam audacia, apud Aristot. Rhet. 2.

Θαῤῥαλέος, idem quod θαρσαλέος. Xen. † Pæd. p. 189. b. θαῤῥαλεώτεροι. l. 3. p. 29. b.† Dicitur et θαῤῥαλέον, substantivè, fiducia, animi magnitudo. Apud Herodian. exponitur, audacia.

Θαῤῥαλέως, idem quod θαρσαλέως. Plat. in Apol. Θαῤῥαλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον, mortem non reformido.

Θαῤῥαλεότης, fiducia, fidentia, firma animi confisio, cui oppon. δειλία, apud Plut.

Θαῤῥέω, ῶ, idem quod θαρσέω. Herodian. l. 4. ἐθάῤῥει αὐτῷ θεραπεύοντι αὐτὸν ἄνωθεν, id est, confidebat autem ei, utpote jam pridem sui studioso. Apud eundem θαῤῥοῦν πρόσωπον, exp. vultum audaciæ plenum seu fiduciæ. Isocr. in Archid. θαῤῥεῖν περὶ τῶν μελλόντων. Dicitur et θαῤῥεῖν περί τι. Et cum πρὸς, ut, ἐθάῤῥησαν πρὸς μάχην. Item cum dat. itidemque cum accus. et cum infinit. sicut θαρσῶ. † Cum acc. person. ἵνα σε θαῤῥήσωμεν. Xen. Pæd. l. 5. p. 147. d.† Apud Chrysost. θαῤῥῶ σοι τὸ ἀπόῤῥητον, exp. committo arcanum, vel audeo committere. (Soph. Œdip. Tyr. 1082.)

[Θαῤῥούντως. Xenoph. Conviv. cap. 2. §. 11. ὥστε οἱ μὲν θεώμενοι ἐφοβοῦντο μήτι πάθῃ, ἡ δὲ θαῤῥούντως τε καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα διεπράττετο.]

Θαῤῥητικὸς, οῦ, ὁ, ad fiduciam seu fidentiam propensus.

Θαῤῥύνω, idem quod θαρσύνω. Xen. Pæd. 6. θαῤῥύνειν τοὺς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. † et l. 4. p. 94. b.†

Θράσος, εος, τὸ, audacia, temeritas. (ex θάρσος per metathesin literæ ρ.) † Xen. Pæd. 1. 4. 3. Plut. in Lyc. μία γὰρ ἐμπειρία καὶ θράσος γεννᾷ, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Thuc. τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. (in bonam partem. Eurip. Med. 470. V. ib. 857. 1347. Æschyl. Ag. 1003.) Gregor. in Jul. dicit, θάρσος et θράσος, licet appellationibus vicina, multùm significatione differre. Pro θάρσος poni quidam putant Iliad. ξ'.

Θρασὺς, έος, ὁ, audax, temerarius, Moschus in epitaph. Bion. et Aristot. ethic. 2. Item magnanimus, fortis, strenuus, ut quum Apoll. Herculem appellat θρασύν. Sic et Il. ε'. θρασειάων ἀπὸ χειρῶν. Et apud Theocr. Idyll. 14. θρασὺν ἀσπιδιώταν. † Aristoph. Nub. 887. et v. 912. θρασὺς πολλῷ, multum audax.† (Eurip. Phœniss. 556.)

Θρασέως, cum audacia, temerariè. Item in bonam partem, audacter, fidenter. Isocr. in Euagr. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. a.†

Θρασύτης, ητος, ἡ, audacia, temeritas. Thuc. Plut. † Xen. Pæd. 1. 4. 9.†

Θρασύνω, audacem seu confidentem reddo, audaciam affero. Thuc. lib. 1. πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες, id est, multitudinis fiducia se ipsos, alioqui timidos propter imperitiam futuros, confirmantes.

Θρασύνομαι, audax fio, animos tollo, effero, ferocio. Æschin. Dem. Plut. † Aristoph. Nub. 1352.† Item audacter seu liberè loquor, apud Isocr. Item confido, confidentia præditus sum. Bas. (Æsch. Suppl. 779.)

Composita.

Ἀθαρσὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fiduciæ expers, qui sibi timet. Eust. (Ἀθράσυντος. Sch. Æsch. Ch. 627.)

Ἀναθαρσέω, et ἀναθαῤῥέω, fiduciam resumo, in spem bonam rursus erigor, ad spem bonam redeo, animum recipio. Thuc. lib. 5. et 7. et Plut. in Publ.

Ἀναθαρσύνω, et ἀναθαῤῥύνω, fiduciam alicui reddo, in spem repono, spem reddo, animum reddo, rursum erigo. Xen. Pæd. 5. ἀναθαῤῥύνωμεν τοὺς ἄνδρας. Plutarch. in Pericle, ἐπειρᾶτο παρηγορεῖν καὶ ἀναθαῤῥύνειν.

Ἀποθαρσέω, et ἀποθαῤῥέω, confido, vel potius valde confido, præfidenti animo sum. Xenoph. [Œconom. cap. 16. §. 6. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἔφην ἐγὼ,—ἱκανῶς ἤδη μοι δοκῶ ἀποτεθαῤῥηκέναι, ὡς οὐ δεῖ φοβούμενον, μὴ οὐ γνῶ τῆς γῆς φύσιν, ἀπέχεσθαι γεωργίας.] Apud Pausan. ἀποθαρσῶ τοῦτο, audeo aggredi.

Ἀποθρασύνομαι, idem quod θρασύνομαι, ut, ἀποθρασύνεσθαι πρός τινα, audacia uti adversus aliquem. [Demosth. Orat. Amatoria. τοσαύτην τοῖς μὲν τῶν βελτίστων ὀρεγομένοις ἐξουσίαν, τοῖς δ' ἀποθρασύνεσθαι βουλομένοις ἀτολμίαν ἡ σὴ σωφροσύνη παρεσκεύακεν.]

Δορυθαρσὴς, poët. hasta audax, bellicosus. in Epigram.

Ἐκθαρσέω, et ἐκθαῤῥέω, ῶ, confido, vel potiùs valde confido. Item fiduciam capio, in spem bonam erigor, ut, ἐκτεθαῤῥηκότες τοῖς πράγμασιν. Plut. in Rom. Participium ἐκθαρσήσας, in bonam spem erectus.

Ἐπιθαρσύνω, audacem reddo, audaciam adjicio, vel animum addo, animo.

Ἐπιθαρσέω, confido.

Εὐθαρσὴς, fiducia præditus, qui fidenti est animo, vel præsenti animo. [Æschyl. Agam. 939. εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμ' ἂν, εὐθαρσὴς ἐγώ. Suppl. 976. Xenoph. Græc. Hist. lib. 7. ὥστε πρὸς τούτους αὖ εἰκὸς τοὺς συμμάχους εὐθαρσεστάτους προσιέναι. In Agesil. cap. 11. §. 10. ἐν γε μὴν ταῖς εὐπραξίαις σωφρονεῖν ἐπιστάμενος, ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσὴς ἐδύνατο εἶναι. Ἱππαρχ. cap. 4. §. 11. αἱ δὲ φανεραὶ φυλακαὶ δῆλα ἔχουσι καὶ τὰ δεινὰ καὶ τὰ εὐθαρσῆ. Polyb. lib. 1.]

Εὐθάρσεια, ἡ, fiducia, animi præsentia.

Εὐθαρσῶς, cum fiducia, audacter. Aristot. eth. 3. c. 6. (Æsch. Suppl. 257.)

[Εὐθαρσέω. Æschyl. Sept. c. Theb. 33. καὶ πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις Μίμνοντες, εὐθαρσεῖτε, &c. Schol. β'. θαῤῥοῦντες ἀτρέπτως ἵστασθε.]

Καταθαρσέω, et καταθαῤῥέω, ῶ, fidenti animo sum, seu fiduciam sumo adversus aliquem, fidenter seu audacter me gero adversus aliquem. Herodian. lib. 1. οὔτε εἰς τὸ παρὸν καταθαρσήσει τῆς ἡλικίας καταφρονήσαν, neque in præsens, contemptu ætatis nostræ se efferet audacius. Apud eundem, τῶν ἡμετέρων ὅπλων καταθαῤῥήσας, exp. nostra arma lacessere aggreditur.

Κατατεθαῤῥηκότως, confidenter, audacter, licenter. Plut.

Καταθρασύνομαι, audax sum, audacter loquor.

Κυνοθαρσὴς, canina præditus audacia seu impudentia. Theocr. Id. 15. [v. 53.]

(Κυνοθρασής. Æsch. Suppl. 765.)

Λυκοθαρσὴς, lupi more audax, lupina quadam audacia præditus, pro magnanimo. in Epigr.

Μεγαθαρσὴς, magna fiducia præditus. Exp. et magnanimus, animosus. Hesiod. in Asp. † 385.† ἑῷ μεγαθαρσεῖ παιδί.

Παραθαῤῥύνω, et παραθαρσύνω, fiduciam addo, confirmo, apud Thuc. Herodian. et Plut.

Περιθαρσὴς, valde fidens, præfidens. Apollon. † 1. 153.†

Πολυθαρσὴς, multa fiducia præditus, ut, μένος πολυθαρσές. Hom. Exp. etiam audax, ut apud Apollon. πολυθαρσὴς πόλεμος, audax bellum.

Πολυθαρσὲς, subst. magna animi fiducia.

ΘΑ´ΣΟΣ, Thasus, insula Thraciæ adjacens. Unde Θάσιος. Θασία σταφυλὴ, Thasia uva, Diosc. Θάσιος οἶνος, Aristoph. in Pluto, pro optimo vino. Θασία ἅλμη, Thasia muria, et Θάσιον βάμμα, et Θάσιαι ῥαφανίδες, apud Athen. l. 2. et 7.

ΘΑΥΜΑ´ΖΩ, F. άσω, et άσομαι, miror, admiror, admirationi habeo. Il. α'. θαύμαζ' Ἀχιλῆα. Odyss. δ'. ἀλλὰ τὸ θαυμάζω. Sic Luc. in Tim. θαυμάζει τε οὐ θαυμαστά. Plut. in libro de defectu orac. διὸ καὶ χρύσιππόν ἐστι θαυμάζειν. Cum accus. personæ et genitivo rei. Plut. in Cam. τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκἀγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμασαν, Camilli pietatem et probitatem sunt admirati. Cum solo genitivo personæ. Xen. ὑμῶν μέν τοι θαυμάζω εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Sic et apud Isocr. initio panegyr. et alibi. ¶ Item observantia prosequor, vel cultu et observantia prosequor, suspicio, magni facio, in pretio habeo, et apud Isocr. ad Demon. καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας. Xen. ἔστιν οὕστινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ. (Eurip. Med. 1146. Æsch. Ag. 1208.) † θαυμάζεσθαι, in admiratione haberi, esse. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. c. Soph. Œd. Tyr. 312.† (χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται. V. Æschyl. S. c. Th. 709. Soph. Œdip. Tyr. 297.) ☞ A θεάομαι deducitur, unde et, θαύματα dicuntur quasi θεάματα. Sic et Lat. suspicio ab antiquo et obsoleto specio.

Θαυμασμὸς, οῦ, ὁ, admiratio. Hippocr. ep. ad Demag.

Θαυμάσιος, ου, ὁ, admirabilis, mirabilis, admiratione dig-

nus, mirificus, mirus. Plat. Xen. et alii. Item qui admirationi est et in pretio habetur. Luc. † In fœm. ϑαυμασίη, apud Hes. Th. 584.†

Θαυμασιότης, admirabilitas.

Θαυμασίως, admirabiliter, mirè, mirum in modum, Aristoph. † Nub. 1242.†

Θαυμαστὴς, οῦ, ὁ, admirator, vel laudator.

Θαυμαστικὸς, ad admirandum propensus, vel immodicè admirator. Aristot.

Θαυμαστικῶς, adverb. ut, ϑαυμαστικῶς ἔχειν, apud Phil. admiratione teneri.

Θαυμαστὸς, pass. accipitur pro ϑαυμάσιος, admirabilis, &c. Isocr. Xen. †Pæd. 1. 6. 7.† Dem. (Æsch. Pers. 212. Aristoph. R. 209.) Ponitur etiam adverbialiter θαυμαστὰ pro ϑαυμαστῶς, mirabiliter, ut apud Plat. in symp. τότε καὶ θαυμαστὰ ἐκπλήττονται.

Θαυμαστῶς, idem quod ϑαυμασίως. Plat. de rep. l. 1.

Θαυμαστόω, ῶ, admirabile seu admirabilem reddo. Plut.

Θαῦμα, τὸ, admiratio, ut, ἐν ϑαύματι ποιεῖσθαι, apud Plut. ϑαῦμά μ' ἔχει, apud Luc. Item miraculum, res mira. Il. ν'. ἦ μέγα ϑαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Aristoph. in Pluto, καὶ ϑαῦμά γ' οὐδὲν, nihil mirum. Et apud Hom. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu. † et Hesiod. Th. 575.† Sic apud Plat. θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum. Item θαύματα, portenta, item præstigiæ, Xen. in symp. τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. (Soph. Œdip. Tyr. 1153.)

Θαυμαλέος, ου, ὁ, admirandus. Hesych.

Θαυμαίνω, poëticè pro ϑαυμάζω, Od. θ'.

Θαυματίζομαι, rei admirabilitate obstupefio. Hesych.

Θώϋμα, Ionicè pro θαῦμα, miraculum, res admiranda, apud Herodot. [lib. 9.]

Θωϋμάζω, pro θαυμάζω, admiror.

Θωϋμαστὸν, quoque aff. ab Eust. et ϑωϋμάσιον pro ϑαυμάσιον.

Θωϋτὸς, Ionicè pro θαυμαστός. Hesiod. in Asp. †165.†

Composita.

Ἀθαυμαστὶ, adverb. citra admirationem.

[Ἀϑαυμαστία. Strab. Geogr. lib. 1. Πρὸς δὲ ἀθαυμαστίαν τῶν τοιούτων μεταβολῶν, οἵας ἔφαμεν αἰτίας εἶναι τῶν ἐπικλύσεων, καὶ τῶν τοιούτων παθῶν, &c. Ἀϑαυμαστία duplex est, ut et causa unde illa oritur est duplex. Nam vel ab animo proficiscitur ignavo, qui res omnes parvas magnas susquedeque habeat, nec oculos unquam ad τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ adjecerit: vel ab eo, cui rerum causæ sunt cognitæ, et cui exemplorum copia instructo, nihil ξένον est aut novum: &c. Vide Not. Casaub. ad Strab. p. 105. Not. 4. Horatius, Epist. lib. 1. ep. 6. v. 1. Nil admirari prope res est una, Numici Solaque quæ possit facere et servare beatum.]

Ἀξιοϑαύμαστος, admiratione dignus. Xen. [Memorab. lib. 1. c. 4. §. 4. Πότερα σοὶ δοκοῦσιν οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα ἄφρονά τε καὶ ἀκίνητα, ἀξιοθαυμαστότεροι εἶναι, ἢ οἱ ζῶα ἔμφρονά τε καὶ ἐνεργά;]

Ἀποϑαυμάζω, demiror. Æschin. adversus Timocr. (Æsch. Ag. 326.)

Ἐπιθαυμάζω, donis honoro. Suid. ex Aristoph. †Nub. 1246.†

Ὑπερϑαυμάζω, demiror, supra modum admiror. [Herod. lib. 3.]

ΘΑ΄ΨΟΝ, ου, ἡ, thapsus: lignum Scythicum buxei seu aurei coloris, quod nonnulli guaiacum Indicum esse putant. (☞ Denominatum à Thapso, unà ex Sporadibus insulis, quòd ibi primùm à Crateva repertum fuerit, teste schol. Nic. in Alexiph.) Utitur et Nic. in Pharm. Asclepiades verò esse dicit herbam quandam qua tinguntur τὰ κροκοειδῆ. Paul. Æg. lib. 3. cap. 2. tradit à Romanis vocari herbam rubiam.

Θάψινος, ου, ὁ, thapsinus, thapso similis, pallido seu aureo colore. Aristoph. in Vesp. et Plut. in Phocione.

Θαψία, ἡ, thapsia, herba ferulacea, ex eo dicta quòd in Thapso insula primum reperta fuerit: ut testatur Dioscor. lib. 4. cap. 157. Vide et Theophr. hist. pl. lib. 9. et Plin. lib. 13. c. 22.

ΘΕΑ΄ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, specto, contemplor. Aristot. pol. 8. εἴ τις χαίρει τὴν εἰκόνα τινὸς θεώμενος. Dem. θεάσονταί σε τί ποιήσεις, observabunt, studiosè spectabunt. Aristoph. in Vesp. ἰδοὺ ϑεῶ τὸ σχῆμα, specta gestum, seu studiosè inspice et contemplare. Interdum absolutè, specto ludos, seu certamen. Luc. in Nigr. τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι ϑεώμενος, qui tali veste indutus spectaret. Ponitur et simpliciter pro video. Soph. in Trach. Ἰδοὺ, ϑεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, videte cuncti. Et pass. apud Poll. in epist. θεαθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, videri à me. Reperitur etiam θᾶσαι pro θέασαι, aspice, vide, apud Theocr. idyll. 3. et 4. et ϑασόμεναι pro θεασόμεναι, apud eundem idyll. 15. item θάεο pro θεῶ, lib. 4. Epigr. quæ Dorica sunt. (Aristoph. R. 16. 132. 1523. θάσασθαι Dor. Theoc. Id. 2. 72.)

Θέαμα, τὸ, spectaculum, res ipsa quam spectamus. Soph. (Œdip. Tyr. 1320. Eurip. Med. 1169.) Luc. Xenoph.

Θεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, spectator, contemplator. Suid.

Θεατὴς, οῦ, ὁ, spectator. Thucyd. lib. 3. † Aristoph. Nub. 521. et 887.†

Θεατὸς, οῦ, ὁ, spectabilis, spectandus, visendus. Isocr.

Θεάτρια, ἡ, spectatrix. Poll. lib. 4.

Θέατρον, ου, τὸ, theatrum, locus in quo diebus festis ludi spectantur, interdum etiam orationes audiuntur. Dem. Isocr. Plutarch. Ponitur interdum et pro ipso spectaculo. 1 Cor. 4. v. 9.

Θεατρικὸς, οῦ, ὁ, theatricus, theatralis. Aristot. in Polit. ϑεατρικὴ μουσικὴ, theatralis musica. Item ostentatorius, ad ostentationem compositus, ut, ϑεατρικὴ καὶ παρατράγῳδος λέξις, apud Plut. de instit. puer. dictio quæ theatricam pompam magis decet, et tragicum aliquid redolet.

Θεατρικῶς, theatraliter, ita ut in theatris fieri solet. Item ostentatoriè, compositè ad ostentationem. Gregor.

Θεατρεῖον, ου, τὸ, theatrum, idem quod θέατρον. Suid.

Θεατρίζω, F. ίσω, in theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam, apud Suidam. Item edo in theatro, ostento. Gregor. in Machab. c. 89. Idem in epitaph. fr. de fucatis mulieribus, κοσμίως ϑεατριζόμεναι, in theatro specimen sui præbentes: vel in theatrum traductæ. Item in malam partem, traduco, seu in theatrum omnibus spectandum produco ignominiæ causa. Θεατρίζομαι, ostentui sum, in epist. ad Heb. cap. 10.

Θεατρίδιον, ου, τὸ, parvum theatrum. Vitruv. l. 7. c. 5.

Θέα, ἡ, spectatio. Xen. Hell. 6. ἀξία ἐγένετο θέας σπουδῆ, visu digna. Sic Eurip. τὴν ϑέαν διαπρεπὴς, aspectu decorus. Et activa signif. apud Xen. † Pæd. l. 1. 4. 24.† τῇ θέᾳ τοῦ ἑαυτοῦ ἀγριοῦσθαι, spectatione sui, seu spectando sese. Interdum pro spectatione ludorum. Herodot. ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, dies spectationis ludorum. Item id ipsum quod spectatur seu videtur: idem quod θέαμα. Epict. πᾶσαν ϑέαν ἣν ἴδῃς, μιμῆ, quidquid vides, imitaris. Philo de vita M. l. 3. ϑέαν ἔκνομον ἰδόντες, nefandum spectaculum cernentes. In plur. ϑέαι sæpe pro ludis qui spectantur, id est, pro spectaculis. Herodot. l. 2. ἑορταῖς καὶ θέαις ἐπιδιδοὺς ἑαυτὸν, feriis et spectaculis seu ludis deditus. Et lib. 1. δημοσίᾳ θέας ἐπετέλεσεν, publica spectacula edidit. ¶ At θεὰ vide in Θεός.

Θεέω, et θεείω, cum admiratione specto, Ionicum est.

Θέημα, τὸ, miraculum, quod cum admiratione spectamus. Ionicè pro ϑαῦμα, seu ϑάημα Doricè. Sic Θεήμων Ionicum est pro ϑεάμων, spectator. Epigram.

Θεημοσύνη, speculatio, contemplatio, spectatio. Epigr.

Θεητὴς, οῦ, ὁ, pro ϑεατὴς, spectator.

Θεητὸς, idem quod ϑεατός. Dicitur et ϑειητὸς, poëtica epenthesi τοῦ ι pro ϑεητός. Hesiod. in Theog.

Θάημα, (Doricum) spectaculum, miraculum. Theocr. Idyll. 1. Αἰολικόν τι ϑάημα.

Θαητὸς, οῦ, ὁ, spectabilis, cum admiratione spectandus, mirandus. [Pind. Olymp. Od. 6. v. 3. ὡς ὅτε ϑαητὸν μέγαρον πάξομεν. Schol. ϑαυμαστὸν περὶ τὴν ϑεάν. Pyth. Δ. 142. 469. αἰσχύνει δὲ οἱ ϑαητὸν εἶδος. Schol. ϑαυμαστόν. Nem. A. 54. ϑαητὰν ἐς αἴγλαν, Schol. 11. 15.] (Theoc. ιά. 84.)

Θηέομαι, admiror spectando, cum admiratione specto. Vocabulum est Ionicum. Od. τ'. αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες. Theocr. Idyll. 19. ϑηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν. Sic Herodot. ἐθηεῖτο πόντον, spectabat pontum cum admiratione.

Θηητὸς, οῦ, ὁ, cum admiratione spectandus aut contemplandus, spectabilis, admirabilis. Hesiod. † Theog. 31.† et Theocr. idyll. 19.

Θηητὴρ, ῆρος, ὁ, qui cum admiratione spectat. Od. φ'.

Θηήτωρ, ορος, ὁ, pro eodem. Nonn.

Composita.

Ἀϑεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui non spectat. Synes. de insomn.

Ἀθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, invisus, id est, non visus, vel qui videri spectarive nequit. Luc. et Plut. de educ. puer. Item non visendus, non inspectandus. Plut. in Numa. ἀθέατα τοῖς ἄλλοις ἱερὰ, sacra quæ aliis videre non licet. Item activè, qui non videt seu spectavit, Xen. τοῦ πάντων ἡδίστου ϑεάματος ἀθέατος εἶ, non vidisti rem omnium spectatu jucundissimam. Luc. in Nigr. ἀθέατος τῆς ἀληθείας, qui veritatem non perspexit et cognovit.

Ἀξιοθέατος, spectatu dignus, dignus qui visatur. Herodian. 1. 1. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. Ἐπεὶ δὲ καὶ πρόσθεν ὢν ἀξιοθέατος ὁ Ἀβραδάτας ὡπλίσθη τοῖς ὅπλοις τούτοις, ἐφάνη μὲν κάλλιστος, &c. Œconom. cap. 3. §. 4. cap. 8. §. 3. ἅμα οἱ αὐτοὶ οὗτοι καὶ ἀξιοθέατοι καὶ δοκοῦσιν εἶναι, καὶ ἀξιάκουστοι. Lacedæm. Resp. cap. 4. §. 2. Herodot. Hist. lib. 2. §. 111. ἐς τοῦ Ἡλίου τὸ ἱρὸν ἀξιοθέητα ἀνέθηκε ἔργα, &c. §. 176. 182.]

Ἀξιοθέητος, idem, apud Herodot.

Ἀποθεάομαι, despecto, ex alto specto, vel attentè seu intentis oculis inspecto.

Διαθεάομαι, dispicio, considero. [Xenoph. de Exp. Cyri. lib. 3. cap. 1. §. 13. βασιλέα δὲ καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ μακαρίζον, διαθεώμενος αὐτῶν ὅσην μὲν χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν, &c. Διαθεατέον. Plat. de Reb. lib. 10. τοιοῦτον ἱκανῶς λογισμῷ διαθεατέον.]

Δυσθέατος, invisus, infelix aspectu. Sophocl. ὦ δυσθέατον ὄμμα, ô dirum spectaculum. (Æsch. S. c. Th. 986.)

† Ἐκϑεάομαι, ad finem usque specto. Œd. Tyr. 1262.†

Ἐπαναθεάομαι, (decomp.) specto. † Xen. Pæd. l. 5. p. 135. a.†

Καταθεάομαι, respicio, suspicio. † Xen. Pæd. l. 3. p. 70. d. et l. 5. p. 145. d. et l. 8. p. 211. b.† Phil. de mundo, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται.

Παραθεάομαι, altrinsecus spectando confero. Plat. in epist.

Πολυθεάμων, qui multa spectavit, Plato in Phædro.

Προθεάομαι, provideo seu prævideo. Hesych.

Συνθεάομαι, conspicor. Polyb. lib. 16. ἐν τοῖς λέμβοις συνϑεασάμενοι ποτηρίων πλῆθος, conspecta in lembis poculorum multitudine.

Συνθεατὴς, qui simul spectat, spectationis socius.

Συνθεάτρια, quæ simul spectat. Poll. ex Aristoph.

Φιλοθεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, spectaculorum amans, spectandi cupidus, qui spectaculis gaudet, apud Greg. vel visendarum rerum cupidus inspector, Plut. de defectu orac. ἀνὴρ φιλοϑεάμων καὶ φιλομαθὴς, visendi et discendi cupidus.

Composita ex ϑέατρον.

Ἀμφιθέατρον, ου, τὸ, amphitheatrum, theatrum non hemicycli forma constructum, sed rotundum, ita ut undequaque spectari possit.

Ἐκθεατρίζω, per theatrum traduco, apud Polyb. lib. 3. Apud eundem exp. etiam arguo, ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν, arguunt et velut omnibus in theatro spectandam exhibent. Exp. etiam, explodo, exigo, apud Athen. lib. 11.

ΘΕΙ΄ΝΩ, ferio, percutio, poët. Iliad. ε'. Πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι ϑοῇ ἐπεμαίετο ϑείνων. (Θείνω et ϑένω. Æsch. Pr. 56. S. c. Th. 388. Aristoph. R. 879. Theoc. κϛ'. 66.)

Θείνομαι, percutior, ferior, verberor, vapulo. Eurip. κέντροις ϑεινομένους πώλους. et Iliad. ά. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι ϑεινομένην. (Æsch. Pers. 303. Ch. 385.)

ΘΕ΄ΛΓΩ, F. ξω, mulceo, demulceo, delinio. (πείθω. Soph. Tr. 359. Æsch. Suppl. 580.) Od. σ'. v. 282. ϑέλγε δὲ ϑυμὸν Μειλιχίοις ἐπέεσσι. Il. μ'. αὐτὰρ Ἀχαιῶν Θέλγε νόον. In Epigr. de Orpheo, τὸν ἀκήλητον ϑυμὸν ἔθελξε λύρῃ. ☞ Eust. scribit. ϑέλγειν esse dictum quasi ἀπάγειν τινὰ οὗ ἐθέλει, vel ἄγειν εἰς ὃ ϑέλει ὁ ἐχθρός. Itidem Hesych. dicit esse εἰς τὸ ϑέλειν ἄγειν, impellere quocunque velis.

Θέλγομαι, mulceor, delinior, pellicior. Synes. in lib. de insom.

Θέλγμα, τὸ, delinimentum.

Θελκτὴς, delinitor. [Hom. Hym. in Æsculap. 4. Χάρμα μέγ' ἀνθρώποισι, κακῶν ϑελκτῆρ' ὀδυνάων.]

Θελκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, delinitivus, deliniendi seu demulcendi vim habens, illecebrosus, ut, ἐπῳδὴ ϑελκτήριος. Plut. (Æsch. Eum. 81. Suppl. 456. 1011.) Pro ϑελκτήριος, invenitur et ϑέλκτριος, in Theophyl. epist.

Θελκτήριον, (substantive) illecebra, oblectamentum. Hom. (Æsch. Eum. 889.)

[Θέλκτις. Apoll. Rhod. Arg. 1. 515. τοίην σφιν ἐνέλλιπε ϑέλκτιν ἀοιδήν.]

Θέλγητρον, et ϑέλκτρον, delinimentum, illecebra, oblectamentum. Eurip. in Oreste. [211.] ὦ φίλον ὕπνου ϑέλγητρον.

Θελγῖνες, Hesych. sunt præstigiatores, venefici, versipelles: nimirum παρὰ τὸ ϑέλγειν, quod idem exp. ἀπατᾷν. Scribitur etiam τελχῖνες, pro eodem. apud eundem Hesych. et Etymol.

Composita.

Καταθέλγω, demulceo: vel vehementer demulceo et delinio. Mosc. idyll. 2.

Λυροθελγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lyra seu lyræ sono permulsus. in Epigr.

Πανθελγὴς, omnes demulcens seu deliniens, omnes oblectans. ut, πανθελγὴς φωνή. Nonn.

Πανθέλκτειρα ἡμερὶς, vitis omnium oblectatrix seu recreatrix. in Epigr.

(Παραθέλγω. Æsch. Ag. 720.)

Φρενοθελγὴς, mentem mulcens, mentem oblectans. ut, φρενοϑελγὴς μῦθος. Nonn. verbum menti gratum.

ΘΕ΄ΜΗΛΟΝ, ου, τὸ, fundamentum. Hesych. ☞ Παρὰ τὸ τίθεσθαι, quia poni primo loco solet, ut cætera superstruantur.

Θέμεθλον, ου, τὸ, idem. Il. ξ'. v. 47. κατὰ στομάχοιο ϑέμεθλα Νύξε, in fundo gutturis, in imo gutture.

Θεμέλιον, ου, τὸ, sive ϑεμέλιος, ου, ὁ, idem quod ϑέμεθλον. Herodian. l. 8. μέλλουσαν ἄρδην καὶ ἐκ ϑεμελίων ἀπόλλυσθαι, funditus. Thuc. lib. 1. οἱ ϑεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, fundamenta ex lapidibus variis subjecta sunt.

Θεμέλιος, adjectivè etiam accipitur pro eo qui in fundamento seu fundamenti loco ponitur. Poll. lib. 7. Poëticè verò pro ϑεμέλιον dicitur ϑεμείλιον metri causa. Iliad. ψ'. ϑεμείλιά τε προβάλοντο. Et in Epigr. ϑεμείλια πήξας.

Θεμελιόω, ῶ, fundo: seu fundamentum jacio, loco, pono,

substruo. in epist. ad Hebr. cap. 1. ex Psal. 102. τὴν γῆν ἐθεμελίωσας. et 1 Pet. cap. 5. † Xen. Pæd. l. 8. p. 190. b.†

Θεμελίωσις, fundatio, fundamenti substructio.

Θεμελιωτὴς, οῦ, ὁ, fundator.

Θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum.

Composita.

Ἀθέμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, fundamento carens, nullo nitens fundamento, Hesych.

Ἀθεμέλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Ἀποθεμελιόω, ῶ, fundamenta destruo: vel fundamentis eruo.

Αὐτοθέμεθλος, per se habens fundamentum. Nonn.

Προθέλυμνος ἕλκεσθαι dicitur, qui radicitùs evellitur, et funditus extirpatur. Il. κ΄. et Il. ί. Et Aristoph. in Pace, προθέλυμνόν μ᾽ ὦ τρυγαὶ ἀπώλεσας, i. funditùs, penitùs. Apud Homer. φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, accipitur pro denso. Sic et apud Aristoph. in Equit. ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους, exp. πυκνοὺς, ἐπαλλήλους, ἄλλους ἐπ᾽ ἄλλους, densos, alium super alium.

Τετραθέλυμνος, quatuor habens fundamenta, seu quadruplex. Il. ά. v. 479.

Ὑψιθέμεθλος, alta habens fundamenta. Nonn.

ΘΕ'ΜΙΣ, ιστος, vel ιδος, ἡ, lex, institutum: vel jus, fas. Odyss. ί. Τοῖσι μὲν οὔτ᾽ ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες. Hes. in Erg. δίκη δ᾽ ἴθυνε θέμιστας. et Epigr. lib. 2. θέμιν ἀμεῖψαι, jus mutare. Plat. in Tim. ὃ μηδ᾽ εἰπεῖν τινι θέμις, quod ne dictu quidem fas est. Interdum cum genit. ἡ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ut mulierem decet. † Θέμις ἐστί. fas est. Xen. Pæd. 1. 6. 6. ὅ (sc. ἐκτελέσαι) οἱ διόθεν θέμις ἦειν, fas, necesse, impositum erat. Hes. Asp. 22. V. ibi Heins. hanc phrasin exponens.† ¶ Θέμιστες dicuntur etiam tributa et vectigalia quæ principi populum persolvere jus imperat. Iliad. ί. Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας. Eustathio θέμιστες sunt etiam consilia, consultaque. item oracula, vaticinia. ¶ Item θέμις θεὰ putabatur esse quæ præciperet hominibus id petere quod fas esset, atque adeò id esse existimabatur quod et fas est. Alii verò θέμιν seu θέμιστα, jus et justitiam, eandemque consiliorum et oraculorum præsidem esse putant. Hesiod. in Theog. et Hom. Odyss. β΄. et Il. ύ. (τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν θέμιν. Eurip. Med. 208. Θέμιν εὐκταίαν. ib. 167. 677. Æschyl. Ag. 1440. Suppl. 340. 444. Theoc. κέ. 46.) ☞ Ejusdem est et originis et significationis cum θεσμὸς, de quo infra.

Θεμιστὸς, οῦ, ὁ, legibus consentaneus, justus. idem quod θέσμιος. Hesych.

[Θεμιστεῖος. Pind. Olymp. Od. A. 18. Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει σκᾶπτρον ἐν πολυμάλῳ Σικελίᾳ, &c.]

Θεμίστωρ, quoque exp. justus. Hesych.

Θεμιστεύω, F. σω, jura reddo, jus dico: vel etiam impero. Od. ί. θεμιστεύει δὲ ἕκαστος Παίδων ἠδ᾽ ἀλόχων, οὐδ᾽ ἀλλήλων ἀλέγουσι. ¶ Item μαντεύομαι, responsa et oracula do consulentibus, vaticinor. Plut. de def. orac. et in libro de Pyth. orac. ὅσαι διὰ μέτρων ἐθεμίστευσαν. (Θεμιστεύομαι. Philostr. l. 1. c. 17.)

Θεμιτὸς, οῦ, ὁ, idem quod θεμιστὸς, legibus consentaneus aut permissus, licitus, justus. Apud Suid. πᾶσαν θεμιτὴν ὁδὸν ἐποίει τὸ κέρδος, quacunque ex re lucrum quærebat, modò id contra jus et fas non esset. Dicitur etiam, οὐ θεμιτόν ἐστι, nefas est, fas et æquum non est. Plat. in Apol. (Æschyl. S. c. Th. 700. Eurip. Phœniss. 576. Soph. Œdip. Tyr. 1013.)

Θεμιτῶς, justè, licitè, legitimè. Suid.

Ἀθέμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) nefarius. Tam de persona quam de re dicitur, sicut ἄθεσμος et ἄδικος. Il. ί. Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, Ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, nefarius et impius. Quum de re dicitur, exp. nefarius, nefandus, nefastus: vel etiam legibus vetitus, illicitus, ut ἄνομος et παράνομος. Xenoph. Pæd. 1. τοὺς δὲ ἀθέμιστα εὐχομένους. Et alibi, ἀθέμιστα ποιεῖν, nefaria admittere facinora. Apomn. l. 1. † Comp. ἀθεμιστότερος. Pæd. p. 239. c.†

(Ἀθεμίστως. Æsch. Ch. 643.)

Ἀθεμιστέω, ῶ, sum ἀθέμιστος, seu ἀθέμιστα ποιῶ, nefaria et legibus vetita admitto facinora. Hesych.

Ἀθέμιτος, idem quod ἀθέμιστος, Herodot. in Polymnia. ἀθέμιτα ἔργα ἔρδεσκε. [Pind. Pyth. Γ. 55. Καὶ τότε γνοὺς ——Ξεινίαν κοίταν, ἄθεμίν τε δόλον. Schol. ἄδικον κακουργίαν. Pyth. Δ. 193. Πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν, &c. Schol. τὸν ἄδικον Πελίαν. Eurip. Ion. 1093. Καὶ γάμους Κύπριδος ἀθέμιτας, ἀνοσίους, &c.] Dicitur etiam, ἀθέμιτόν ἐστι, pro οὐ θεμιτόν ἐστι, fas non est, nefas est. ut act. c. 10.

ΘΕ'ΝΑΡ, αρος, τὸ, vola, cavitas manus et pedis. Hom. Iliad. έ. δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, πρυμνὸν ὕπερ θέναρος, supra volam. Sic Alex. Aphrod. probl. l. 2. ὁμιλεῖ τῷ θέναρι τῶν χειρῶν, volam manuum contingit. ☞ Etym. dictum vult vel παρὰ τὸ θέσεως εἶναι χωρίον, nimirum εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ διδόμενα: vel παρὰ τὸ θείνειν, quod est τύπτειν, quoniam δι᾽ αὐτοῦ πληγὴ γίνεται.

Composita.

Ὀπισθέναρ, posterior pars manus, et quasi aversa, cui opponitur θέναρ. Vide Poll. l. 2.

Ὑποθέναρ, spatium quod est à digito qui λιχανὸς vocatur, usque ad minimum. Poll.

ΘΕΟ'Σ, ὁ, Deus. Dicitur, σὺν θεῷ, Iliad. ί. apud Herodot. Aristoph. Plat. Xenoph. et alios, i. deo duce, deo favente, dei instinctu, ope divina: cui opponitur ἄνευ θεοῦ, Odyss. ό. Pro σὺν θεῷ dicitur et, ἢν θεὸς θέλῃ, apud Xenoph. et Aristoph. item, θεῶν ἐθελόντων, vel βουλομένων, apud Xenoph. et Luc. Κατὰ θεὸν, divinitùs, Dei impulsu. item Dei benignitate, apud Synes. Invenitur θεὸς etiam gen. fœm. pro θεὰ, Dea. Iliad. ά. ἀτιμοτάτη θεός εἰμι. † Hesiod. Theog. 194.† Plato de rep. lib. 1. προσευξόμενος τῇ θεῷ. Dem. initio orat. pro cor. τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. † ἀπὸ θεῶν, a cultu Divorum. Xen. Pæd. 1. 5. 14. divis litatis.† ☞ Dictum volunt θεὸν, alii ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, quod omnia intueatur et cernat. Alii à nomine δέος, i. metus, quòd sit formidabilis. Plerique ἀπὸ τοῦ θέειν, à currendo: existimarunt enim multi olim, sidera et stellas, quæ perpetuo cursu feruntur, esse deos. qua de re vide Plat. in Cratylo, et Macrob. lib. 1. Saturn. c. 23. † V. Clericus ad Hes. Theog. 144. de hâc voce; ubi et novam Etymologiam adfert sc. ab θηέομαι, admiror.† (θεοὶ dicebantur Reges Persarum. Æsch. Suppl. 129. in malam partem. Soph. Œdip. Tyr. 27. 891. pro θεία δύναμις.)

Θεόθεν, à deo, divinitùs. Odyss. π΄. et Synes. ep. 137. Pro eodem dicitur et θεόφιν † ex Diis. Hes. Th. 871. vel ex Dio.† et ἐκ θεόφιν, apud Hom. sed θεόφιν interdum et pro dativo θεοῖς. (Æsch. Pers. 102. Ch. 941. τὸ θεόθεν. Eurip. Phœniss. 231.)

Θεότης, ητος, ἡ, deitas, divinitas. Greg. [Epist. ad Coloss. ii. 9. ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς, &c.]

Θεόω, ῶ, f. ώσω, Deum facio. Naz. ἐμὲ θεοῖ διὰ τοῦ βαπτίσματος. Et in pass. θεούμενος, qui Deus fit, qui ex humana natura in divinam abiit. apud eundem.

(Θεωρὶς, ίδος, ἡ. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔστελλον ναῦν ἐστεφανωμένην εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ μαντείας. θεωρίδα γοῦν ἐκείνην ἐκάλεσαν, ὡς εἰς θεὸν ἀπερχομένην, καὶ τοῦ θεοῦ θέσφατα πάλιν μετακομίζουσαν· ἐξ ἐκείνης οὖν καταχρηστικῶς τὴν ναῦν θεωρίδα ἐκάλεσαν. V. Æschyl. S. c. Th. 864.) [Heròdot. Hist. lib. 6. cap. 87. λοχήσαντες ὦν, τὴν θεωρίδα νῆα εἷλον πληρέα ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων.]

Θέωσις, q. d. deificatio.

Θεὰ, ᾶς, ἡ, Dea, Il. ά. Μῆνιν ἄειδε θεά. Θέαινα, ἡ, idem. ¶ At θέα, vide in Θεάομαι.

Θεάζω, f. άσω, divinus sum, proximè ad Deum accedo. Dion. in vita Hom. ex Democr.

Θεαστικὸς, οῦ, ὁ, divinus, vel qui divino spiritu agitur. Areth. in Apocal.

Θεῖος, ου, ὁ, divinus, ad Deum pertinens: contractum ex θέειος seu θέϊος, ut volunt nonnulli. † Xen. Pæd. 1. 6. 2.† Apud Hom. θεῖος ὄνειρος, somnium divinitùs immissum. Apud eundem. θεῖος Ὀδυσσεὺς, divinus Ulysses. Apud Dem. θεῖος καὶ δαιμόνιος copulantur. Apud Plat. θειότατα δῶρα, divinissima dona. † ψυχή. Xen. Pæd. p. 237. b.† (θεία νόσος. Soph. Aj. 186. Tr. 1178. Œdip. Tyr. 930. 1259. Æsch. Ag. 1557.)

Θεῖος, dicitur etiam patris vel matris frater, teste Eustath. et Poll. in qua significatione interdum absolutè ponitur. ut apud Xen. Pæd. 1. ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, avunculus eum increpabat. Sic et apud Plutarch. περὶ φιλαδελφίας. Interdum cum adjectione ad tollendam ambiguitatem, ut, ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος, patruus, ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, avunculus, apud Phil. in vita Mos. l. 3. Sic fœm. θεία, amita, matertera: itidem vel absolutè vel cum adjectione. (Θεῖος de parente dici videtur. Æsch. Ch. 866.)

Θεῖον, ου, τὸ, (substant.) numen divinum, et q. d. divinitas, θειότης. Sæpe etiam exp. Deus, item divina providentia. Herodot. Thucyd. Plat.

Θεῖον, ου, τὸ, sulphur. de qua signif. paulò pòst. (Æsch. Ag. 1093. Ch. 388. 958.)

Θείως, divinè, divinitùs. item divina quadam sorte. Xen. Pæd. 4. Hellen. 7.

Θειότης, ητος, ἡ, divinitas. Luc. de cal. et Plut. in symp. Item pietas. Isocr.

Θειόω, ῶ, Deo seu diis consecro. Plat. de leg.

Θειάζω, divinum quendam instinctum immitto, incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum. apud Thucyd. initio lib. 8. Apud Arrianum ἐθειάσθη, exp. divino instinctu dictum est.

Θειασμὸς, afflatio numinis: vel potius curiosum et propemodum superstitiosum divinum numen colendi studium. Thuc. l. 7.

Θειαστικῶς, afflatu numinis, instinctu numinis. Poll.

Θεῖον, ου, τὸ, dicitur etiam sulphur, veluti θεῖόν τι, sic nominatum διὰ τὸ θεόθεν εἶναι, ut quidam volunt. Diosc. l. 5. c. 124. Pro eodem dicitur poëtice et Ionicè θέειον et θήϊον, Od. χ΄.

Θειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sulphureus vel sulphurosus.

Θειόω, ῶ, (Ionicè pro eodem θεειόω et θηϊόω) sulphure perfumo, vel expio. Et comp. διαθειόω, apud Eust. et περιθειόω, pro eodem. unde et περιθείωσις, lustratio quæ fit sulphure. Plato in Cratylo.

Θεϊκὸς, οῦ, ὁ, divinus.

Θεϊκῶς, divinè: vel deum respiciendo, deum spectando. Greg. Naz. θεϊκῶς ἑορτάζομεν.

Ἠθεῖος, venerandus, colendus, observandus, Il. ζ. χ΄. et Odyss. ξ΄. Dicitur et ἠθείη κεφαλὴ, venerandum caput, Il. ψ΄. ☞ Sunt qui pleonasmo τοῦ η positum velint pro θεῖος, ut ἠβαιὸς pro βαιός.

Σιὸς, οῦ, ὁ, Æolum lingua, vel Dorum, dicitur pro θεός. In duali σιὼ, dii. Sic Lacedæmonii Geminos vocabant Castorem et Polluc. unde, νὴ τὼ σιὼ, per Germinos: apud Plut. in apoph. Lacon.

Composita.

Ἀγχίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, propinquus Deo, proximè ad Deum accedens. Odyss. έ. et ή.

Ἀδελφόθεος, frater Dei. cognomen D. Jacobi, qui ab Evangelistis dicitur frater Domini.

Ἄθεος, qui sine Deo est; impius: qui vel Deum esse non credit, vel credens non colit. Sophoc. in Electra. Aristoph. in Pluto. Philo de vita Mos. lib. 3. Luc. de cal. Plutarch. de superst. Res etiam aliqua dicitur esse ἄθεος, i. sine Deo, vel impia. ut, γῆ ἄθεος, apud Plut. ubi nulli sunt dii, ἄθεος διδασκαλία. Greg. (Ἀθεῶν φρονημάτων. Æschyl. Pers. 810. Soph. Œdip. Tyr. 676.)

Ἀθεότης, ητος, ἡ, et ἀθεΐα, ἡ, impietas. Plat. epist. 7. et Greg.

Ἀθεεὶ, sine Deo, sine numine divûm. Od. σ΄. et apud Theocr. idyll. 19.

Ἀθέως, idem † impiè. Soph. El. 1187.† [(al. 1286.) Ὦ σῶμ᾽ ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον. Œd. Tyr. 261. τῆσδέ τε Γῆς, ὧδ᾽ ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης. Plato Gorg. τὸν δὲ ἀδίκως καὶ ἀθέως, εἰς τὸ τίσεώς τε καὶ δίκης δεσμωτήριον, ὃ δὴ τάρταρον καλοῦσιν, ἰέναι.]

Ἀθείαστος, numine divino non afflatus.

Ἀκουσίθεος, unde φέγγος ἀκουσίθεον, in Anth. Epigr. exp. quod à Deo auditur, quod ad Dei aures pervenit.

Ἀντίθεος, contrarius Deo, adversarius Deo, ut, ἀντίθεοι μνηστῆρες. Apud Hom. Sic ἀντίθεον δόγμα. Item par Deo, æquiparandus Deo, divinus, augustus: ut, ἀντίθεος Σαρπηδὼν, apud Hom. Iliad. ζ΄. et ἀντίθεος ἄναξ, Od. ξ΄. divinis virtutibus præditus. [Vide Hom. Iliad. Δ. 88. Ε. 168. Hom. Iliad. Α. 264. καὶ ἀντίθεον Πολύφημον. Schol. ἰσόθεον. Δ. 377. Schol. Pind. Olymp. Γ. 62. Ἴλαος ἀντιθέοισι νίσεται Σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας. Schol. ἰσοθέοις. Ita Schol. Νεωτ. Pyth. Α. 103. Ἥρωας ἀντιθέους. Schol. ἰσοθέους ἥρωας. Ita etiam Pyth. Δ. 102. Ἥρωες ἀντίθεοι. Schol. ἰσόθεοι ἥρωες. Pyth. Γ. 155. παρ᾽ ἀντιθέῳ Κάδμῳ. In malo sensu accipi videtur apud Homerum in locis sequentibus. Odyss. Ξ. 18. ἀντίθεοι μνηστῆρες. Schol. Νῦν οἱ ἐναντίοι τοῖς θεοῖς. Vide Cl. Auctorem. Odyss. Α. 70. Ἀντίθεον Πολύφημον. Schol. Νῦν τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς τὸν ἀσεβῆ.]

Ἀπόθεος, qui sine Deo est, impius. apud Soph. in Thyeste.

Ἀποθεόω, ῶ, ex homine Deum facio, in deos seu divos refero, homini divinos honores tribuo. Plut.

Ἀποθεοῦσθαι, inter deos referri.

Ἀποθέωσις, ἡ, inter deos relatio, divinorum honorum attributio, consecratio. de qua prolixè Herodian. initio lib. 4. Utitur et Cic. in epist. ad Att. l. 1. ep. 15. et l. 12. ep. 13. et 35.

Ἀποθειάζω, numine divino afflor. Philo.

Ἀρνησίθεος, vel ἀρνησόθεος, negans Deum. ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Chrysost. et Cyril.

Διθεΐα, ἡ, duo dii, duplex numen. Naz.

Διθεῖται, qui duos deos, seu duplex numen statuunt, aut colunt.

Δύσθεος, exp. ἀσεβὴς, impius. apud Soph. in El. † 291.† ὦ δύσθεον μίσημα! † Camerat. vertit, infensi numinis odium.† nisi fortassis à θέα derivari putandum sit, ut sit idem quod δυσθέατος. (Æsch. Ag. 1599. Ch. 523. Suppl. 428.)

Δωδεκάθεον, dicitur medicamentum quoddam compositum ex duodecim rebus, apud Paulum Ægin. lib. 7. Apud Aëtium autem et alios δωδεκάθεος ἅλς, de sale quodam è multis speciebus composito. Est et herbæ nomen, sic appellatæ, quòd omnium deorum majestatem commendet. Plin. l. 25. c. 4.

Ἐκθεόω, ῶ, deifico, deum efficio.

Ἐκθεοῦσθαι, deum fieri. Areop.

Ἐκθεωτικὴ δύναμις, deifica vis. Idem.

Ἐκθειάζω, Deo dedico, consecro. Item in numerum deorum refero, ut colo Deum. Luc. οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. Sic et Herodian. lib. 4. Item divinum existimo, divinitatis judicium tribuo. Herodian. Item in religionem verto. Plut. et Herodian.

Ἐκθειασμὸς, consecratio, &c.

Ἐκθειόω, ῶ, Deo consecro. Exp. etiam consecro, colo ut Deum. Philo de mundo, κόσμους ὅλους ἐξεθείωσαν. unde ἐκθειοῦσθαι, in deorum numerum referri, apud Plut. in lib. de Herod.

Ἔνθεος, in quo Deus, seu afflatus aut instinctus Dei est: divinus. Plato de Sibylla, ἐνθέῳ μαντικῇ χρωμένη. Luc. de sacrif. ὑπὸ τῶν μουσῶν ἔνθεοι γενόμενοι ᾄδουσιν. Sic Aristot. Rhet. 3. ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις. (τέχνας δὲ νῦν Ζεὺς ἔνθεον

κτίσας φρένα. Æsch. Ag. 1218. Eum. 17.) Τὸ ἔνθεον, fanaticus furor, impetus numine afflatorum. et metaph. apud Luc. in Harmonide.

Ἐνθεάζω, numine agor. Luc. et Plut. symp. 1.

Ἐνθεαστικὸς, qui fanatico furore agitur, numine afflatus: vel qui fanatico furore agi, aut numine afflari solet. Plat. de leg. 3.

Ἔνθους, per contractionem pro ἔνθεος. Phil. de vita Mos. l. 1.

Ἐνθουσιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fanaticus, qui furore fanatico agitur, numine afflatus. Et, τὸ ἐνθουσιῶδες, ipse furor fanaticus seu divinus. Philo de vita Mos. l. 3.

Ἐνθουσιωδῶς, numinis afflatu. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐνθουσιάζω, sive ἐνθουσιάω, ῶ, f. άσω, fanatico seu divino furore agor. numine afflor. Plato in Apol. et in Phædro. Philo de vita Mos. lib. 1. et 3. † Xen. Pæd. 1. 4. 8. furor.† Dicitur passivè quoque ἐνθουσιασμένος pro ἐνθουσιάζων. Herodian. l. 2.

Ἐνθουσιασμὸς, οῦ, ὁ, et ἐνθουσίασις, εως, ἡ, furoris fanatici seu divini afflatus, instinctus seu afflatus divinus. Plut. de def. orac. et Plat. in Phædro.

Ἐνθουσιαστὴς, οῦ, ὁ, numine afflatus.

Ἐνθουσιασταὶ, sunt etiam hæretici quidam, apud Theodoret. in 4. hist. Eccl.

Ἐνθουσιαστικὸς, qui numine afflari solet, fanaticus. Plat. in Phædro et in Tim. Apud Plut. in Sol. ἐνθουσιαστικὴ σοφία, sapientia quæ numinis afflatu concipitur. Activè interdum accipitur pro, animos corripiens furore illo divino: unde apud Aristot. Pol. 8. ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, harmonia quæ corripit animos: et ἐνθουσιαστικὸν νόσημα, apud eundem Aristot. dicitur, quum instinctu lymphatico infervescunt Sibyllæ.

Ἐνθουσιαστικῶς, more eorum qui furoris fanatici instinctu aguntur. Plut. de def. orac.

Decomp. Ἀνενθουσίαστος, non afflatus divino numine, non fanaticus, non vesanus. ut, ἀνενθουσίαστος ἔρως, apud Plut. in Erot.

Ἐπιθεάζω, deorum opem contra aliquem imploro, deorum iram alicui imprecor. Eustath. ex Pherecrate, ἀρᾶται καὶ ἐπιθεάζει τῷ πατρί. Utitur et Plato in Phædro.

Ἐπιθειάζω, numine divino afflor, instinctu divino corripior. apud Philon. Item vaticinor, apud Joseph. de Antiq. Apud Thucydidem, lib. 2. τοσαῦτα ἐπιθειάσας exp. his deos precatus, vel his deos obtestatus.

Ἐπιτεθειασμένως, afflatu numinis, seu cum afflatu numinis.

Ἐπιθειάσις, obtestatio, quæ fit per Deum, seu Deos. Thucyd. lib. 7. Item precatio qua Dei opem imploramus.

Ἐπιθειασμὸς, idem.

Ζάθεος, prædivinus, admodum divinus, sacrosanctus. Il. ά. [38. Schol. Ἄγαν θείαν ὅ ἐστι πάνυ. Β. 508. (al. 15.) Schol. Aristoph. Nub. 282. Eurip. Ion. 91. Θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον Δελφὶς, &c. 184. Οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις &c. Pind. Olymp. Od. X. 52. Διὸς ἄλκιμος υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ. Schol. Νεωτ. ναὸν ἄγαν θεῖον, &c.] (Eurip. Phœniss. 215. 756.)

Ἠγάθεος, admodum divinus: pro ἀγάθεος, ex ἄγαν et θεὸς, et Ionicè α in η mutato. Od. ζ. † Hes. Th. 499.†

Ἡμίθεος, semideus: Heroum epith. apud Hesiod. in Erg. Item heros. [Hom Iliad. Α. 4. Ἡρώων. Schol. Τῶν ἡμιθέων ἀνδρῶν. Μ. 23. καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν. Schol. Ἡμίθεοι, οἱ ἕνα θεὸν ἔχοντες γονέα, καὶ ἕνα ἄνθρωπον. Pind. Pyth. Od. Δ. 19. Εἶπε δ᾽ οὕτως Ἡμιθέοισιν Ἰάσονος αἰχμήταο ναύταις. 327. 375.]

Ἡμιθέαινα, ἡ, semidea. Opp. de venat. l. 3.

Ἰσόθεος, Deo par, Deo æquiparandus. idem quod ἀντίθεος, ut, Ἰσόθεος φὼς, Odyss. ά. (Æsch. Pers. 80.) Utitur et Plat. Poll. 2. et Isocr. ad Nicocl. et ad Philipp.

Λευκοθέα, ἡ, Leucothea. Matuta dea, ut Plut. in Cam. interpr. vide et Etym.

Μισόθεος, Dei osor, qui Deum vel Deos odio habet. Lucian. (Æsch. Ag. 1099.)

Μνησίθεος, pius, deum in memoria habens.

Ὁμόθεος, qui pariter Deus est, qui unà Deus est, ejusdem divinitatis consors. Greg.

Πάνθεον, pantheum: Romæ templum fuit omnibus diis commune. Dion. lib. 53. scribit sic nominatum videri quòd in simulachris Martis et Veneris multas Deûm imagines acciperet: vel, quòd forma convexa fastigiatum, cœli similitudinem repræsentaret.

Πολύθεος, qui multos deos esse statuit. Damasc. l. 7. Sic apud Phil. de mundo πολύθεος δόξα, opinio quæ deorum multitudinem astruit. (Æsch. Suppl. 429.)

Πολυθεότης, et πολυθεΐα, deorum multitudo, Just. Martyr. in orat. ad gentiles.

Σεμνόθεοι, divini humanique juris peritissimi, ac religioni dediti, quales appellati sunt philosophi et gymnosophistæ apud Diogenem.

Συνθεΐα, ἡ, q. d. divinitatis communio, eadem divinitas.

Τριθεΐα, ἡ, deitatis ternio, qua dii tres statuuntur. Naz.

Τριθεῖται, qui tres Deos esse asserunt. Naz.

Ὑπέρθεον, quod est super numen divinum vel numinis voluntatem.

(Ὑποθειάζω cum Acc. Philostr. l. 1. c. 3.)

Φιλόθεος, Dei amans. Phil. de vita Mos. lib. 3. φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο: et Dei diligens et Deo dilectus fuit. Exp. et Deo charus, Deo placens et gratus. ut, κελεύσματα φιλόθεα, apud Naz. Φιλοθεΐα, ἡ, amor Dei.

ΘΕΡΑ'ΠΩΝ, οντος, ὁ, minister, famulus, servus. Odyss. δ'. Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου. Iliad. β'. θεράποντες Ἄρηος, Martii viri, bellicosi. Xenoph. Pæd. 8. δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. Interdum exp. cultor. ut, θεράποντες μουσῶν. Gal. Therap. 2. cultores musarum. † Sic Poetæ vocantur. Hesiod. Theog. 100.†

Θέραψ, dicitur pro θεράπων, inquit Hesych. unde θέραπες, in Epigr.

Θεράπαινα, et Θεραπαινὶς, ίδος, ἡ, ministra, ancilla, serva. Xenoph. Pæd. 6. et Plut.

Θεράπνη, ἡ, idem. Apoll.

Θεραπαινίδιον, ου, τὸ, ancillula.

Θεραπὶς, exp. θεραπεύουσα. Hesych.

Θεραπεύω, famulor, servio. † Xen. Pæd. 1. 3. 6.† Laërt. in testamento Aristot. μὴ πωλεῖν δὲ τῶν παιδίων μηδένα τῶν ἐμὲ θεραπευόντων, ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτοῖς. Item obsequium præsto, officiosus sum erga aliquem, officiis demereri conor. † Xen. Pæd. p. 194. b.† Thucyd. lib. 1. καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα τῶν Μυκηναίων, quum officiis seu obsequiis sibi conciliasset. Apud Xenophon. Pæd. 5. exp. simpl. concilio. Apud Herodian. θεραπεύειν τινὰ, exp. studiosum esse alicujus. Dicitur et θεραπεύειν τοὺς θεοὺς, colere deos. ¶ Item colo, curo, procuro, curam et studium alicui rei impendo. ut, θεραπεύειν τὴν γῆν, apud Xenoph. colere terram. θεραπεύω σῶμα, apud Arrianum lib. 6. corpus curo. † ἵππους τε θεραπευομένους παρέχωσι. Xen. Pæd. l. 5. p. 119. b. κύνας. l. 5. p. 145. d. ἡδονήν. l. 5. p. 147. c. τὰς τῶν ἀρχόντων θύρας. p. 202. a.† θεραπεύειν τὰς πανοπλίας, apud Polyb. curare, polire, tergere. Apud Thucyd. τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, curare suum commodum, suis commodis servire, seu inservire. Apud eundem θεραπεύειν τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, aucupari facultatem aperiendarum portarum. Apud Plutarch. θεραπεύειν τὰ Φιλίππου, exp. favere et adhærere Philippo. Apud Thuc. et Plut. in Lyc. θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαρὰν student, operam dant. ¶ Item curo, i. remedia morbo adhibeo. Aristot. 1. Eth. Τὸν ὀφθαλμοὺς θεραπεύσοντα, Plut. de garr. ἔστι δὲ θεραπεύειν τῆς νόσου βαρύτερος. Item curo. i. sano, medeor. Athen. l. 12. θεραπεύσας Ἄτοσσαν τὸν μαστὸν ἀλγήσασαν, ᾔτησε ταύτην δωρεὰν, &c. Item metaphoricè, reficio: ut Diod. Sicul. ἕνεκα τοῦ θεραπεύειν ἀεὶ τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεὼς, ut si quæ navis partes laborarent, eas ipse reficeret. Apud Plutarch. θεραπεύειν ὑποψίαν, exp. suspicionem obsequiis tollere. (Eurip. Phœniss. 1626. Philostr. l. 3. c. 17.)

† Θεραπευτέον. verbale. colendum. Xen. Pæd. p. 195. d.†

Θεραπεία, ἡ, famulatus, ministerium: item famuli seu ministri. Xen. Pæd. 4. σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ. † ἡ σίτων θεραπεία. V. Xen. Pæd. p. 209. a.† Item cultus, cultura, observantia, obsequium. Xenoph. Hell. 2. τὸν μὲν Καλλίβιον ἐθεράπευον πάσῃ θεραπείᾳ. † φίλων θεραπεία, erga amicos obsequium. Xenoph. p. 210. c.† Dicitur et de cultu qui exhibetur Deo. Isocrat. in Busir. enc. τὴν περὶ τοὺς θεοὺς θεραπείαν. Apud Aristotelem de mundo, θεραπεία ἡρώων, cultus heroum. Dicitur et de cultu seu curatione corporis, apud Plat. et Gal. Itam cultus, de arboribus et herbis dictum, pro omni cura quæ illis impenditur, apud Theophr. Item curatio, sanatio, medela, remedium. Herodian. lib. 4. περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος. Xen. Hel. 7. καὶ νόσων γε θεραπείαις. Sic et Isocr. in orat. de pace. [Θεραπηΐη. Herod. lib. 5.]

Θεράπευμα, τὸ, cultus, vel cultus quo demeremur et conciliamus. Xen. † Pæd. l. 5. p. 145. d.† Item id quod sanandum proponitur. Plutarch. initio libri de garr. (Eurip. Phœniss. 1491.)

Θεραπευσία, curatio, sanatio. item supplicatio. Hesych.

Θεραπεύσιμος, medicabilis, sanabilis.

Θεραπευτὴς, οῦ, et θεραπευτὴρ, ῆρος, ὁ, minister. Xen. in Pæd. † l. 1. 3. 6.† Item cultor. Greg. et Phil. Item curator, sanator, medicus. Item peculiariter pro eo qui et μοναχὸς, vulgò religiosus, apud quosdam Eccles. scriptores. Sic θεραπευτίδες, apud Phil. quidam exp. religiosæ.

Θεραπευτικὸς, colendis hominibus deditus, obsequiosus, officiosus: vel peritus demerendi homines cultu. Plat. in ep. ad Dionem, δοκεῖς τισιν ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι, quibusdam videris non satis esse officiosus atque affabilis. Plut. in Alcib. θεραπευτικὸς τῶν ὄχλων. Item peculiariter, colendis potentibus deditus, seu observantiæ potentium deditus. apud Plut. in lib. περὶ τοῦ ὅτι μαλ. τοῖς ἡγεμ. &c. Item pro θεραπευτὴς, cultor, apud Phil. Item pro ἐπιμελητικὸς, apud Plat. Item medendi vim habens seu sanandi. ut, θεραπευτικὴ μέθοδος, Gal. methodus medendi. θεραπευτικὸς μώμων. Naz. maculas eluendi vim habens. Apud Aristot. in Pol. θεραπευτικὴ σώματος ἕξις, corporis habitudo curatione indigens.

Θεραπευτικῶς, q. d. officiosè, obsequiosè. Plut. in Artox.

Θεραπευτρὶς, ίδος, ἡ, cultrix vel curatrix.

(Θεραποντίς. Æsch. Suppl. 985.)

Composita.

Ἀθεραπευσία, ἡ, q. d. cultus carentia. Dicitur enim de re quæ inculta manet, neglectus. ut, ἀθεραπευσία τῆς κόμης. Et apud Plat. ἱερῶν ἀθεραπευσία.

Ἀθεράπευτος, incultus, qui est corpore inculto, et horrido. Plut. Item neglectus, cujus cura non geritur. Xen. [Memorab. lib. 2. cap. 4. §. 3. καὶ τῶν μὲν ἄλλων κτημάτων οὐδὲν ἐῶντας ἀθεράπευτον, οὐδ᾽ ἀνεπίσκεπτον· τῶν δὲ φίλων ἐπιμελείας δεομένων ἀμελοῦντας.] Item immedicabilis, insanabilis, ut, ἀθεράπευτος ψυχὴ, apud Greg.

Ἀντιθεραπεύω, vicissim colo et observo, mutua observantia colo. Xenoph. [Κύρ. Παιδ. lib. 8. καὶ γονέας δὲ πολὺ μᾶλλον ἀντιθεραπεύειν πάντων τῶν ζώων ἐθέλοντας καὶ ζῶντας καὶ τελευτήσαντας. Memorab. lib. 1. cap. 4. §. 18. Ἢν μέντοι, ὥσπερ ἀνθρώπους θεραπεύων γιγνώσκεις τοὺς ἀντιθεραπεύειν ἐθέλοντας, καὶ χαριζόμενος τοὺς ἀντιχαριζομένους, καὶ συμβουλευόμενος καταμανθάνεις τοὺς φρονίμους.]

Ἀποθεραπεύω, medeor, curo. idem quod θεραπεύω. Plut. et Gal. Item colo. ut, ἀποθεραπεύειν τοὺς θεούς.

Ἀποθεραπεία, ἡ, curatio, medicatio, medela, ipse actus medendi. Idem quod θεραπεία. Peculiariter interdum dicitur à medicis, omnis exercitationis probè peractæ postrema pars, quæ et excrementa purgat, et corpus à lassitudine tutum reddit. Gal. Item cultus. ut Aristot. in pol. πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν.

Ἀποθεραπευτικὴ, ratio curandi corpora post exercitationem.

Δυσθεράπευτος, vix sanabilis, cui vix mederi possumus. Metaph. apud Sophocl. [Aj. 616.] δυσθεράπευτος Αἴας, qui vix ad sanam mentem reduci potest, et à sententia de consciscenda sibi morte revocari.

Ἐκθεραπεύω, cultu seu observantia concilio vel demereor. Plutarch. in Galba, Ὀβίνιον ἐξεθεράπευσε δώροις. Item sano, persano. Gal.

Ἐπιθεραπεύω, obsequium præsto, apud Thuc. initio l. 8.

Εὐθεράπευτος, facilè sanabilis, sanatu facilis. Apud Theophr. εὐθεράπευτα δένδρα, arbores quæ facilè aut diligenter curantur. † Xen. Pæd. l. 2. 47. a.†

Προθεραπεύω, prius curo vel excolo. Exp. et præparo. [Plat. de Rep. ἐάν τέ τις ἀλλὰ χρώματα βάπτῃ, ἐάν τε καὶ ταῦτα μὴ προθεραπεύσας.]

Προθεραπεία, præparatio. Hermog.

ΘΕ'ΡΟΣ, εος, τὸ, æstas. Hesiod. in Erg. Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται. Od. μ'. οὔτ᾽ ἐν θέρει, οὔτ᾽ ἐν ὀπώρῃ. Luc. μεσοῦντος θέρους, media æstate. Xenoph. κατὰ θέρους ἀκμὴν, adulta æstate. Ἐν θέρει, in æstate, i. æstivo tempore. pro eodem dicitur et, θέρει, item θέρους. ¶ Accipitur etiam pro messe. Epigr. Ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, messem tibi bonam vaticinor. Sic et apud Plut. in Fab. ἐλέχθη καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἄντιον ἔναιμα κείρεσθαι, apud Antium spicas sanguinolentas demessas. Sic et in polit. præc. apud eundem. (Æsch. Pers. 824.) ☞ A θέρω derivatur, quòd eo tempore maximus calor vigeat.

Θέρειος, ου, ὁ, æstivus. Orph. hymno in Cererem, καρποῖς βρίθουσα θερείοις.

Θέρεια, ἡ, æstivum tempus, æstas. Scribitur et θερεία, ut subaudiatur ὥρα, Polyb. l. 5. Pro eodem habetur θέριος apud Diosc. lib. 5. θερία αἰθρία, æstiva serenitas.

Θερείτατος, ου, ὁ, æstuosissimus. Arat. et Nic. in Ther.

Θερινὸς, οῦ, ὁ, æstivus, ut, θερινὰ λάχανα, apud Athen. et θερινὴ μεσημβρία, apud Xen. in Cyneg. meridies æstivus. Et, θεριναὶ ἀνατολαὶ, apud Aristot.

Θέρετρον, ου, τὸ, locus habitationi æstivæ accommodus. apud Hippocr.

Θερίζω, f, ίσω, æstivo, i. æstatem alicubi transigo. ut Suid. annotat. Item meto. Xen. Hell. 7. Et metaph. colligo, ut meto apud Latinos. Plut. in apoph, ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐθέριζε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι. Eurip. τόνδ᾽ ἀναγκαίως ἔχει βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν, hæc vita omnibus metenda, ut fruges. (præcido. Soph. Aj. 239.)

Θερισμὸς, οῦ, ὁ, messis. Æschin.

Θεριστὴς, οῦ, ὁ, messor. Dem. pro cor. Et fœm. θερίστρια, ἡ, quæ metit. Aristoph.

Θεριστήριον, ου, τὸ, falx messoria. 1 Reg. 13.

Θεριστὸς, οῦ, ὁ, messus, aut qui meti potest, vel solet, q. d. messilis. Diosc. l. 1. c. 18.

(Θερίστρειον. Theoc. ιά. 69.)

Θέριστρον, ου, τὸ, vestis tenuis et æstiva, seu vestis messoria. Gen. c. 24. et Cant. c. 5. Nonnullis est etiam falx messoria.

Θρίζω, meto, incido, rodo, per Syncopen pro θερίζω. (Æsch. Ag. 545.)

Composita.

Ἀθέριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non demessus, qui est adhuc in spica. Ab Hesychio exp. neglectus.

Ἀποθερίζω, demeto. Interdum abscindo, amputo.

Ἀποθρίζω, idem. Epigr. ἀπέθρισε σὴν κεφαλὴν αἴλουρος, felis tuum caput abscidit. Sic apud Eurip. in Oreste, Εἴδετε παρ᾽ ἄκρας ὡς ἀπέθρισε τρίχας.

Βουθερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui à bobus depascitur. vide Sophoclis schol.

Ἐκθερίζω, meto. Demosth.

Ἐνθερίζω, æstatem in aliquo loco dego.

Εὐθέριστον, sic balsami genus nominatur à Plinio lib. 12. c. 25.

Ἶθρις, spado, exectus, eunuchus. cui ἲς τέθερισται, i. demessa virilitas. Hesych.

(Νειλοθερής. Æsch. Suppl. 73.) [δάπτω τὰν ἁπαλὰν Νειλοθερῆ παρειὰν, &c. Schol. τὴν ἐν τῷ Νείλῳ ϑερισθεῖσαν, ὅ ἐστι, βλαστήσασαν ἐν Αἰγύπτῳ. ἀπὸ τῶν σταχύων δὲ ἡ μεταφορά.]

Παραθερίζω, demeto, amputo.

Παραθρίζω, idem. Apoll. Arg. 2. [603.]

Συνθερίζω, unà meto, unà messem facio. Aristoph. in Acharn. Ἀλλ' ὦ ξένων βέλτιστε συνθέριζε.

ΘΕ'ΡΩ, F. ϑερῶ, et Æolicè, ϑέρσω: (unde ϑερσόμενος apud Hom.) calefacio. Naz. ϑέροντος, ἀλλ' οὐ φλέγοντος. ¶ Item medeor, sano, curo. Nic. in Ther. Ἀμφιτρυωνιάδαο ϑερῶν Ἰφικλέος ἕρνος.

Θέρομαι, calefio, calesco, aut etiam me calefacio. Od. τ'. Arist. lib. 1. de part. anim. εἰ ἐπειδὴ προσιόντες εἶδον αὐτὸν ϑερόμενον πρὸς τῷ ἰπνῷ. Apud Plut. de primo frig. ϑερομένων, æstuantem. ¶ Item uror, incendor. Il. λ'. de navibus, Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο ϑέρονται, pro διὰ πυρός.

Θερμὸς, οῦ, ὁ, vel ἡ, calidus, vel calida. ut, θερμὰ λόετρα, apud Hom. lavacra calida, thermæ. †Aristoph. Nub. 1041.† (V. Æschyl. S. c. Th. 609. Soph. Tr. 1063.) Plut. in Alex. ἐν τόποις ϑερμοῖς. Hesiod. in Theog. †696.† θερμὸς ἀϋτμὴ, vapor calidus, seu fervidus. Interdum cum præpos. ut, θερμὸς ἀπὸ μάχης, calens ex pugna: apud Plut. Et cum dativo, θερμὸν τῷ ἀγῶνι, apud eundem. Neut. gen. τὸ θερμὸν, sub. ὕδωρ, calida, sub. aqua. Gal. ad Glauc. θερμῷ κεκραμένος οἶνος, vinum calida temperatum. Et pro θερμότης calor. apud Theophr. de caus. plant. l. 1. et apud Alex. Aphr. ¶ Item θερμὸς, metaphoricè, ardens, fervens, de animi affectu. ut, δάκρυα θερμὰ apud Hom. Sic Soph. in Antig. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, calido animo ad res frigidas accedis. Et, θερμὸν ἔργον, audax facinus, apud Aristoph. in Pluto. Exp. et acer, vehemens, apud Greg. et in Hippiatr. ϑερμὸν φάρμακον, validum et acre.

Θέρμος, ου, ὁ, lupinus: leguminis genus, de quo Theophr. hist. plant. lib. 7. cap. 8. et Diosc. lib. 2. cap. 132. Plin. lib. 18. cap. 14.

Θερμῶς, calidè. Accipitur etiam metaphoricè, ut θερμός. Plutarch. symposiac. lib. 1. sect. 4.

Θερμότης, ητος, ἡ, caliditas, calor. Plutarch. in Alex. Item metaph. apud Athen. l. 1.

Θερμωλὴ, ἡ, idem quod ϑερμότης, calor. ¶ Iones sic etiam vocant febrim, Corinth. et Erot. in lex. Hippocr.

Θέρμη, ης, ἡ, calor, æstus. Thuc. l. 2. τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ, vehemens capitis æstus. Item febris, sicut ϑερμωλή. Hesych.

Θέρμω, calefacio. Il. σ'. ϑέρμετο δ' ὕδωρ.

[Θερμόω. Aristoph. Lysistr. 1081. τεθερμῶσθαί γε χεῖρον φαίνεται. Schol. Biset. τεθερμῶσθαι δὲ παρῆκται παρὰ τὸ ϑερμόν. ὅϑεν τὸ ϑερμοῦν καὶ τὸ ϑερμαίνειν ἰσοδυναμοῦντα.]

Θερμαίνω, ανῶ, calefacio, idem quod ϑέρμω. (Æsch. Pers. 505. Ch. 1004.) Iliad. ξ'. et Plutarch. symp. 6. ἐν χειμῶνι θερμαίνειν, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν. Metaphoricè etiam accipitur. Soph. apud Suidam. Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσι ϑερμαίνεται. Apud Hippocr. lib. 1. epidem. ϑερμανθῆναι, febricitare. ¶ Pro ϑερμαίνω dici videtur etiam ϑερμάω sive ϑερμάζω: unde apud Nic. in Alexiph. ϑερμάσαιο, calefacias, foveas.

Θέρμανσις, εως, ἡ, calefactio, calefactus. Aristot. metaph. l. 10.

Θερμαντὸς, οῦ, ὁ, calefactus, vel qui calefieri potest. Arist. metaph. 4.

Θερμαντικὸς, qui calefacere potest, excalfactorius, ut, ϑερμαντικαὶ δυνάμεις, apud Diosc. l. 3.

Θερμαντὴρ, ῆρος, caldarium. Poll.

Θερμαντήριον, ου, τὸ, idem.

Θερμασία, ἡ, calefactus, calor. Arist. in probl. et Hippocr. in aphor.

Θερμαστὶς, ίδος, ἡ, caldarium. idem quod θερμαντήρ. Poll.

Θέρμαστρα, ἡ, caminus, Hesych. Pro quo etiam scriptum reperitur ϑέρμαυστρα, sive ϑερμαύστρα, apud Callim. hymno in Delum.

Θερμαστῆϑεν, è caminis. Hesych.

Θερμαστρὶς, ίδος, ἡ, caldarium: Item genus saltationis, sic dictæ à vehementia et concitatione. Pro eodem dicitur et ϑερμαυστρὶς, et ϑερμαΰστρὶς, apud Athen. l. 14. et Poll. unde ϑερμαυστρίζω, quod videtur esse, in altum exilio, et antequam in terram deferar, pedes sæpius alternans gesticulor. Luc. de salt.

Θερμερύνεσϑαι, delicatè vivere. Inde forsan quòd qui calidis uterentur, delicatiores esse putarentur. Pollux l. 10. ait comicum esse, nec sibi probari, ut et κιχλιδιᾷν.

Θερέω, idem quod ϑέρω. Odyss. ρ'. Αὐτίκ' ἐπεί κε πυρὸς ϑερέω, pro διὰ πυρός.

Composita: ac primùm ex ϑέρω.

Ἀειϑερὴς, semper calidus vel semper calefaciens: ut, ἀκτῖνες ἀειθερέες, apud Eratosthen. de zonis. Comp. ex ἀεὶ et ϑέρω, calefacio.

Δυσϑερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, calefactu difficilis.

Εἰληϑερὴς, à Sole calefactus, insolatus. ut, εἰληϑερὲς ὕδωρ, apud Eust. Pro eodem Doricè dicitur ἑλαϑερής.

Εἰληϑερέω, ῶ, ad Solem calesco, insolor, apricor. Gal. therap. 8. Pro eodem invenitur et ἑληϑερέω, apud eundem Gal. in exeg. Hippocrat. γλωσσ.

Ζαθερὴς, admodum calidus, fervidus, ardens. Suid. ex Epigr.

Composita à θερμὸς, et ϑερμαίνω.

Ἀθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, non calefactus, vel qui non calescit. (Æsch. Ch. 627.) [τίων δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων, γυναικείαν, ἄτολμον αἰχμάν. non calescentem. Schol. ἀθράσυντον. Forte pertinet hoc Scholium ad vocem sequentem, ἄτολμον.]

[Ἄθερμος. Plat. Phæd. οὐκοῦν εἰ καὶ τὸ ἄθερμον ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον εἶναι, ὁπότε τις ἐπὶ χιόνα ϑερμὸν ἐπαγάγοι, ὑπεξῄει ἂν ἡ χιὼν, οὖσα σῶς καὶ ἄτηκτος;]

Ἀναθερμαίνω, recalefacio.

Ἀναθερμαίνομαι, recalefio. [Joseph. Ant. Jud. lib. 7. cap. 14. §. 3.]

Ἀντιθερμαίνω, contrà calefacio. Alex. Aphrod.

Διάθερμος, fervidus, præcalidus. Arist. Rhet. 2. et in Probl. sect. 27.

Διαθερμαίνω, incalefacio. Dem. de fals. legat.

Διαθερμασία, calefactus, calor: vel potius calor diffusus. Aristot. Probl. l. 2. q. 36. et Plut. ad Col.

Ἐκθερμαίνω, excalefacio. Arist. Probl. l. 2. quæst. 35.

Decomp. Ἀνεκθέρμαντος, qui excalefactus non est, vel qui excalefieri non potest.

Συνεκθερμαίνω, concalefacio. Plut.

Δυσεκθέρμαντος, qui ægrè potest excalefieri seu incalescere. ut, δυσεκθέρμαντος πυρετὸς, apud Gal. de febri, in qua calor cum difficultate accenditur.

Ἔνθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, calidus, æstuosus. Plut. de primo frig. Item metaph. apud Phil. de vita Mos. l. 3. ἔνθερμον παράστημα.

[Ἐνθερμαίνω. Soph. Trach. 372. οὐδ' εἰκὸς, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ. Schol. ἐκκέκαυται.]

Εὐθέρμαντος, bene calefactus, vel bene calescens. Theophr. de caus. pl. lib. 4.

Ὀλιγόθερμος, cui modicus calor inest, parum caloris habens.

Παράθερμος, qui ubi non opus est, calido animo rem aggreditur, præceps.

Παραθερμαίνω, calefacio. Athen.

Περίθερμος, per ambitum calens, admodum calens, undique calens.

Πολύθερμος, multum calidus, percalidus.

Προθερμαίνω, præcalefacio, prius calefacio. Alex. Aphr.

Συνθερμαίνω, concalefacio. Συνθερμαντικὴ δύναμις, vis concalefactoria. Gal.

Ὑπερθερμαίνομαι, supra modum calefio, seu calesco, effervesco.

Ὑπόθερμος, subcalidus, aliquantum calidus.

Ὑποθερμαίνω, q. d. calefacio, calore succendo. Iliad. π'. Πᾶν δ' ὑπεϑερμάνθη ξίφος αἵματι, totus ensis incalescebat à sanguine profluente.

Φιλόθερμος, calidorum seu caloris amans.

ΘΕΣΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, lex. idem quod νόμος, ut ostendit Athen. quum lib. 12. de Demetrio Phalereo ait, καὶ ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμοὺς Δημήτριος, καὶ τοὺς βίους τάττων, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον παρεσκεύαζε. Ubi etiam etymon exprimitur. (Æsch. Ag. 1287. Eum. 394. Suppl. 1042. Soph. Tr. 695.) (☞ Sunt enim θεσμοὶ iidem qui νόμοι τεθέντες, positæ et constitutæ leges, sive in tabulis, sive in animis hominum, sive etiam consuetudine diuturna confirmatæ.) Plut. in Rom. ait, ϑέμιστες γὰρ καὶ θεσμοὶ οἱ νόμοι. Item Plut. in Rom. dicit. θεσμοῖς ἱεροῖς, sacris ritibus. Et Xen. Pæd. 1. θεῶν θεσμοὶ, et θεῖοι θεσμοὶ, leges divinæ. Apud Platonem tamen epist. 8. discrimen fit inter θεσμὸν et νόμον. ὁ ταῦτα ἀπεργαζόμενος θεσμὸς, νόμος ἂν ὀρθῶς ὑμῖν εἴη κείμενος. ¶ Item ϑεσμὸς, lignorum compositorum strues. Hesych.

Θέσμιος, ου, ὁ, legitimus, legi consentaneus: vel etiam lege præscriptus aut jussus. Et neut. gen. ϑέσμιον, aut adjectivè, aut etiam substantivè, pro ϑεσμὸς, Apoll. Rhod. Argon. lib. 2. et Sophocl. in Ajace. (Θέσμια. Eurip. Med. 495. Æschyl. Eum. 494. Suppl. 716.)

Composita.

Ἄϑεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lege carens, exlex, de quo lex posita non est. Exp. et legibus vetitus, illicitus, iniquus. Plut.

Ἀϑέσμως, contra leges, iniquè, nefariè. Hesych. [Æsch. Prom. vinct. 150. νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀϑέσμως κρατύνει, τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ. inique. Schol. β'. Ἀϑέσμως. ἀνόμως, καὶ ἔξω τοῦ νόμου καθ' ὃν ἦρχον ὅ, τε Οὐρανὸς καὶ ὁ Κρόνος.]

Ἀθεσμία, ἡ, iniquitas, scelus.

Ἀθέσμιος, idem quod ἄθεσμος. Nonn.

Decomp. Παναθέσμος, omnino injustus, sceleratissimus. Oppian.

Ἔκϑεσμος, exlex. vel, lege vetitus, illicitus, iniquus, nefandus, nefarius. Philo de mundo.

Ἐκϑέσμως, illegitimè. Synes. ep. 67.

Ἔνϑεσμος, (cui oppon. ἄϑεσμος et ἔκϑεσμος) q. d. qui est intra legem seu leges, i. qui manet intra præscriptum legis, et ex eo non egreditur. Exp. legitimus, licitus, legi consentaneus.

Ἐνϑέσμως, legitimè, jure, ut fas est. Synes. ep. 67.

ΘΕ'ΣΠΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, vaticinus, divinus, ex Deo loquens: vel à Deo dictatus: ut, ϑέσπις ἀοιδὸς, divinus cantor, Od. ρ'. Et, ϑέσπις ἀοιδὴ, Od. ϑ'. et ά. (Eurip. Med. 426.) canticum à Deo dictatum et inspiratum, canticum divinum. ☞ Eust. tradit compositum esse ex ϑεὸς et ἔπω, adjectione τοῦ σ. Vel ex ὀπάζω et ϑεὸς, ut ϑέσπις sit divinitùs datus.

Θεσπίζω, fut. ίσω, vaticinor, respondeo ut vates vel antistes. Philo de vita Mosis, lib. 3. ἐνθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην ϑεσπίζει τάδε, in vatem mutatus ista hariolatur. Item sancio, et statuo. Idem in eodem libro, ϑεοφορηϑεὶς ἐϑέσπιζε τὴν ἑβδόμην, Dei instinctu sanxit septimum diem. (Eurip. Phœniss. 1538. Soph. Tr. 1147. Æsch. Ag. 1219. Eum. 996. Theoc. ιά. 63.)

Θέσπισμα, τὸ, responsum vatis vel antistitis, oraculum, Hesych. Item edictum, vel quod sancitum est. Theophil. in inst. civil. τῆς συγκλήτου τὸ ϑέσπισμα, senatusconsultum. [Eurip. Ion. 728. Ὡς μοι συνήσθης, εἴ τι Λοξίας ἄναξ Θέσπισμα παίδων εἰς γονὰς ἐφθέγξατο. Orest. 1666. 1681. Phœn. 910. 978. Soph. Œd. Tyr. 991. ϑεσπίσματα. Schol. χρησμούς. Herodot. Hist. lib. 2. στρατεύονται δ' ἐπεάν σφεας ὁ ϑεὸς οὗτος (sc. Jupiter) κελεύῃ διὰ θεσπισμάτων.]

(Θέσπιος. Æsch. Ag. 1163.)

Θεσπέσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, divinus (ἐκ ϑεοῦ πεσὼν, vel ὃν ϑεὸς ἂν ἐνίσποι) divinitus datus vel missus. ut, ϑεσπέσιος πλοῦτος: item ϑεσπεσία ᾠδὴ, apud Hom. et Il. β'. ϑεσπεσίῃ, sub. γνώμῃ, divino consilio. Plat. de rep. 2. ϑεσπέσιος βίος. Dicitur et ϑεσπέσιος ἀνήρ. (Theoc. ιά. 66.)

Θεσπεσίως, divinè, divinitus. Il. ό.

Composita.

Ἀποϑεσπίζω, quasi oraculum profero, vel verè prædico quasi ab oraculo. Plut. in Lucullo.

Ἐπιθεσπίζω, oraculum reddo, ut, ϑεσπίζω, exp. et autor rei sum, approbo.

Ἐπιϑεσπισμὸς, oraculum, vel potius oraculi redditio.

Προϑεσπίζω, prædico, vaticinor, prædivino. Plutarch. de def. orac. Utitur et Cic. lib. 8. epist. ad Att. et Lucian. in somn. (Æsch. Pr. 211.)

ΘΕ'Ω. F. ϑεύσομαι, (sive ϑευσοῦμαι apud Thuc.) curro, cursu feror. Odyss. ξ'. ναῦς δ' ἔθεεν Βορέῃ. Aristoph. οὔτε ϑέομεν, οὔτε ἐλαύνομεν, nec ipsi currimus, nec alios impellimus. (R. 1123.) Thuc. ἔθει δρόμῳ, cursu contendebat, curriculo ibat: vel citato cursu currebat. Apud Herodot. θέω περί τινος, curro pro aliquo, i. dimico, pugno, periclitor.

Θείω, poëticè metri gratia inserto ι pro ϑέω, curro. Il. κ'.

Θὼς, ωὸς, ὁ, lupus cervarius, fera lupo similis, et pantheræ maculas habens, si Theodoro credimus; dictus ἀπὸ τοῦ ϑέειν. Theocr. idyll. 1. τῆνον μὰν ϑῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. Vide et Aristot. hist. an. lib. 9. c. 44. Oppian. de venat.

Composita.

Ἀμφιϑέω, circumcurro, in orbem curro, cursu meo circulum efficio. apud Athen. l. 11.

Ἀναϑέω, sursum curro, subeo: ut ἀνατρέχω. cui contrarium καταθέω.

Ἀντιϑέω, contra currentem curro, occurro. [Herod. lib. 5. §. 22.]

Ἀποϑέω, abeo currens. Xen. †Pæd. p. 193. d.† [Herodot. Hist. lib. 8. cap. 56. ἔς τε τὰς νῆας ἐσέπιπτον, καὶ ἱστία ἀείροντο ὡς ἀποϑευσόμενοι.]

Διαϑέω, discurro, percurro. Xen. in Œcon. διαϑέοντος λόγου, Plutarch. διαϑέω πρός σε, tecum cursu contendo. †Xen. Pæd. l. 3. p. 66. c. φόβον διαϑέοντα ἐν τῇ στρατιᾷ. Xen. Pæd. 6. p. 159. a.†

(Εἰσϑέω, accurro. Philostr. l. 1. c. 28.) [Aristoph. Av. 1169. Εἰσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυῤῥίχην βλέπων.]

Ἐκϑέω, excurro. †Xen. Pæd. p. 192. b.† [Gr. Hist. lib. 4. cap. 2. §. 6. ὁρῶ δ' ἐγώ γ', ἔφη, καὶ ὅποσοι σφῆκας ἐξαίρειν βούλονται, ἐὰν μὲν ἐκθέοντας τοὺς σφῆκας πειρῶνται ϑηρᾶν, ὑπὸ πολλῶν τυπτομένους.]

Decomp. Διεκθέω, discurro, excurro. Aristot. de mundo, ἄχρι τῆς γῆς διεκϑέον, ad terram usque cursim illisum.

Ἐπεκϑέω, adversus aliquem excurro. Philo de vita Mos. l. 1.

Προεκϑέω, prior excurro.

Ἐπιϑέω, accurro, incurro, irruo. Aristot. Et Herodian. l. 6. cum πρός.

Καταϑέω, decurro. Xen. Hell. 1. πλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ καταϑέοντα, quæ cursu in Piræum deferebantur. †Pæd. 1. 4. 17.† Item hostiliter percurro, seu incurro, κατέθει τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν, Babylonem versus regionem incursionibus vastabat. †Xen. Pæd. l. 5. p. 135. d. Sic et l. 3. p. 70. c.†

†Συγκαταϑέω, simul incurrere. Xen. Pæd. l. 5. p. 125. d.†

Μεταθέω, curro post. i. cursu persequor. Xen. ταχὺ μεταθεύσονται, i. persequentur. †Pæd. l. 2. p. 60. c.† Item transcurro, cursu usquequaque persequor, cursu permetior. Xen. in Cyneg.

Παραθέω, accurro, q. d. juxtà curro: assequor, hoc est, cominus sequor, non longè relinquor. Greg. et Herodian. l. 8. Apud Ælian. παραθέουσι τὴν ὄχθην, exp. cursim litus vel ripam legunt. Item prætercurro. †ut θηρίον παραθεῖν. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. a.† Plut. in Theæteto. Apud Luc. de hist. scrib. παραθεῖ τὸν Τάνταλον, exp. leviter attingit quasi prætercurrendo, vel in transcursu attingit.

Decomp. Συμπαραθέω, cursitando assector. ex Dem.

Περιθέω, circumcurro, in orbem curro. Herodian. lib. 5. περιθεῖν τοῖς βωμοῖς, cursitare in orbem circum aras. Et l. 8. περιθεῖν τὸ τεῖχος, circumquaque per muros cursitans.

Προθέω, præcurro, Il. χ'. Item accurro. Luc. in somn. †Προσθέω, accurro. τινί. Xen. Pæd. l. 5. p. 128. c.†

Decomp. Ὑπεκπροθέω, longè præcurro. Hom. Il. ί. [Ὑπεκθέω. Æsch. Eum. 565.]

Συνθέω, concurro. Plut. symp. 4. εἰς ταὐτὸ συνθεῖν, in unum concurrere. Herodian. l. 4. πάντες ἐκπληγέντες συνέθεον. Et l. 8. εἰς τὸν ἱππόδρομον συνθέοντες.

†Κατεσύνθειν, constraverat, asperserat. perf. med. per Atticam reduplicationem verbi κατυθέω vel κατιθέω, ut Schol. ad Hes. Asp. 269.†

[Ὑποθέω. Aristoph. Equit. 1158. Ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. Schol. Ὑποτρέχειν, ὑποσκελίζειν, καὶ ἐμποδὼν ἵστασθαι. Xenoph. Κυνηγ. §. 8. αἱ δὲ ὑποθέουσιν εἶτα ἁμαρτάνουσιν.]

ΘΕΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, spectator, contemplator. Plato. Item specialiter, spectator ludorum seu certaminum solennium in celebritatibus panegyricis. Aristot. Rhet. lib. 1. et Dion. Halicarn. Θεωροὶ à Platone dicuntur etiam qui peregrinantur ad cujusque urbis mores et ritus contemplandos. ☞ In hac signif. deducitur à θεάομαι. ¶ Item θεωρὸς, qui ad Deum accedit consulturus eum, et cum eo aliqua de re publico nomine acturus; vel cui rerum ad Deum pertinentium cura delegatur: Hesych. et Harpoc. Et, οἱ θεωροὶ qui ad consulendum oraculum mittuntur. Arrian. lib. 6. Item qui donaria ad solennia sacrificia perferebant. Dionys. Halicarn. in vita Lysiæ. [Soph. Œdip. Tyr. 114. Æschyl. Ch. 244.] ☞ In hac signif. Pollux θεωρὸν derivat ἀπὸ τοῦ πρὸς θεὸν ὁρούειν vel ὁρμᾶν, vel ὁδεύειν: alii ex θεὸς et ὥρα compositum volunt, ut θεωρὸς sit, qui Dei, i. rerum sacrarum et divinarum curam gerit.

Derivata ex θεωρὸς in priori signif.

Θεωρέω, ῶ, f. ήσω, specto, contemplor, inspicio. Sæpe de animi contemplatione dicitur. Aristot. in Pol. θεωρῶ περὶ τούτου. Item perspicio, perpendo. Dem. Olynth. 1. ἆρά γε λογίζεταί τις ὑμῶν καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον, &c. Interdum et æstimo, ut apud Æschin. ¶ Item peculiariter, ludos specto vel celebro. Plat. Interdum signif. ludos spectatum venio. Thuc. 3. ξύν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐθεώρουν. Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ'. οὐδαμοῦ, Πλὴν ἐς Πάρον, nusquam ad spectandos ludos profectus sum. Sic Plat. ep. 7. [Philostr. l. 2. c. 35. l. 3. c. 19.] †Θεωρέω plus est quam ὁράω: ut *perspicere* et *intueri* apud Latinos. V. Manutius ad Ciceronis fam. 9. p. 50. ed. Grævii.†

Θεωροῦμαι, spector, inspicior. Aristot. in Probl.

Θεώρημα, τὸ, spectaculum. Apud Athen. Item quod contemplamur seu speculamur: quod commentamur. Exp. et præceptum. ut apud Hermog. θεώρημα τεχνικὸν, præceptum artis. Apud Euclidem θεωρήματα vulgò propositiones dicuntur. Vide de hac voce Alex. in top.

Θεωρηματικὸς: ut θεωρηματικοὶ philosophi, theorematis utentes.

Θεώρησις, contemplatio, speculatio.

Θεωρητὸς, οῦ, ὁ, spectabilis, aspectabilis. Item metaphoricè qui sub animi contemplationem cadit, in contemplatione positus seu versans. Exp. et perceptibilis, et comprehensibilis.

Θεωρητῶς, q. d. spectabiliter, visibiliter, contemplabiliter.

Θεωρητικὸς, contemplativus, i. contemplationi deditus seu addictus. ut, θεωρητικὸς βίος, apud Aristot. et θεωρητικὴ ἐπιστήμη apud eundem. Item θεωρητικὸς λόγος, Plut. theoretica disputatio continens theoremata: quæ sunt veritatis investigationes.

Θεωρητήριον, ου, τὸ, locus spectandis ludis. Plut.

Θεώρητρα, τὰ, dicta fuisse tradunt munera quæ sponsus sponsæ dabat ante nuptias, quum se spectandam præberet deposito flammeo, quæ et ἀνακαλυπτήρια, ὀπτήρια et ἀθρήματα.

Θεωρία, ἡ, contemplatio, commentatio, meditatio, inspectio. Propriè putatur esse rerum divinarum inspectio et spectaculum. Et spiritualis sensus contemplatio, apud Areop. ¶ Item peculiari signif. spectatio ludorum seu certaminum in panegyricis conventibus. ut apud Thuc. l. 6. Invenitur et pro ipsis spectaculis quæ eduntur, apud Isocr. in Panegyr. Item inspectio illa morum cujusque civitatis. Isocrat. in Trapez. [Soph. Œdip. Tyr. 1505.]

Θεωρικὸς, ad spectationem ludorum seu ad spectacula pertinens, ut, θεωρικὰ χρήματα, pecunia quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro sedem dabatur. Sic dicta est etiam quævis pecunia quæ ex ærario deprompta ad spectaculorum usum convertebatur. Dem. Olynth. 3. et Plut. in præc. san. Et, τὸ θεωρικὸν, idem quod θεωρικὰ χρήματα, Demosth. pro cor. et Luc. in Tim.

Composita.

Ἀγαθεωρεῖν, valde et intentis oculis inspectare et considerare: vel cum admiratione contemplari.

Ἀθεώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non spectabilis, sub aspectum non cadens, Aristot. de mundo. [Marc. Antonin. de reb. s. lib. 1. §. 9. τὸ ἀθεώρητον τῶν οἰομένων. Sed Cl. Gatakerus conjicit legendum τῶν ἀθεωρήτως οἰομένων. eos qui citra considerationem opinantur, et de rebus quibusvis temere statuunt.]

Ἀθεωρήτως, q. d. non spectabiliter, aut invisibiliter, apud Greg.

Ἀθεωρητὶ, sine contemplatione.

Ἀναθεωρέω, ῶ, attentè contemplor, diligenter considero. Diod. Sic. lib. 12.

Ἀναθεώρησις, diligens consideratio, apud Suid. et Cic. in Epist. Att. [Loca apud Ciceronem, exstant in Epist. ad Atticum, lib. 14. Epist. 15. et 16. pag. 997. Ed. Gronov.]

Ἀποθεωρέω, ῶ, contemplor, obtueor, ut in speculo faciem. apud Plut.

Ἀρχιθέωρος, quidam exp. præfectus ludorum et spectaculorum. Vide et in compositis ex θεωρὸς, in altera significatione.

Δυσθεώρητος, cujus difficilis est contemplatio.

Ἐπιθεωρέω, ῶ, prospicio.

Εὐθεώρητος, spectatu facilis. Aristot. Rhet l. 1. [Polyb. Hist. lib. 2. τοῦτο μὲν γὰρ ὡς Ἀχαιοὶ τὸν ἐξ ἀμφοῖν πόλεμον οὐκ ἂν ὑπενέγκαιεν, εὐθεώρητον εἶναι πᾶσι.]

Παραθεωρέω, ῶ, (q. d. juxta specto, seu contemplor) unum alteri admotum contemplor et inspicio, unde et pro comparo ponitur. Xen. καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν, me comparans aliis. Luc. παραθεωρῶ σε Μίλωνι. Item obiter commentor, apud Greg. Item despicio, aspernor. ut initio Act. c. 6.

Προθεωρέω, ῶ, q. d. præcontemplor, prius commentor, prævideo. Hippocr. ep. ad Demag. [Aristot. de Hist. Animal. μὴ προθεωρήσαντες τὸ πῶς ἔχουσιν, ἀσκέπτως λέγουσιν.]

Προθεωρία, q. d. præcommentatio, præmeditatio. Ita vocatur in declamationibus quod unicuique tanquam argumentum præfigitur.

Συνθεωρέω, simul aspicio. [Polyb. lib. 1.]

Ὑποθεωρεῖν, conspicere. Plut.

Φιλοθέωρος, spectaculorum amans, qui spectaculis gaudet.

Derivata ex θεωρὸς, in posteriori signif.

Θεωρία, ἡ, solemnitas seu pompa quæ est in mittendis theoris, Isocr. in Ægin. Sic etiam appellabatur quod theori advehebant offerendum Deo. Plato initio Phædonis, et legibus l. 12. et Plut. in symp. sept. sap.

Θεωρικὸς, ad theoros pertinens, seu ad theoriam. ut, θεωρικὴ ὁδὸς, apud Poll. via per quam theori ad offeranda Deo sacrificia eunt.

Θεωρὶς ναῦς, navis qua vehebantur theori. Et, θεωρὶς ὁδὸς, idem quod θεωρικὴ ὁδός. Hesych.

Θεωρέω, ῶ, oraculum consulo. Plat. in epist. et Thuc. l. 5.

Ἀρχιθέωρος, (*comp.*) præfectus eorum qui theori dicebantur: hoc est, ii qui sciscitatum oracula mittebantur. Exponitur etiam præfectus sacrorum. Demosth.

Ἀρχιθεωρία, munus seu dignitas architheorica.

Ἀρχιθεωρέω, ῶ, sum ἀρχιθέωρος, theoris præsum, principem locum teneo inter eos qui sciscitatum oracula mittuntur. Dem.

Ἀρχιθεώρησις, munus illud architheoricum. Poll. ex Isæo.

ΘΗ'ΓΩ, F. ξω, acuo. Il. ν'. (de apro) αὐτὰρ ὀδόντας Θήγει. Il. λ'. Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσι. ¶ Item metaph. (ut et acuo Lat.) incito, animo. [Eurip. Phœniss. 1337. Æschyl. Ag. 1544.] Xen. Pæd. 2. θήγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. Sic et Luc. in lib. de saltat. θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα. ☞ Eust. vult. θήγειν dictum esse quasi εἰς θοὸν ἄγειν. itidemque Etymol. scribit θήγω dici quasi θοήγω.

Θήγομαι, acuor, incitor, instigor, &c. [V. Æschyl. 8. c. Th. 721.] Xenoph. Pæd. 1. εὖ δὲ αἱ ψυχαὶ τεθηγμέναι. † et 1. 2. 10.†

Θῆξις, Hesychio, punctum, momentum, celeritas. Apud medicos dicitur esse etiam quædam κατὰ θῆξιν θεραπεία, curatio in vulneribus per staturæ commissionem. Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 2.

Θηκτὸς, acutus, ut, θηκτὸν ξίφος, in Epigr. acutus ensis. [Θηκτὸν φάσγανον, ferrum acutum. Eurip. Med. 40. Phœniss. 68.]

Θηγαλέος, acutus. in Epigr.

Θηγάνη, et Θηγανὸν, cos ab acuendo ita dicta. Soph. in Ajace. [Æsch. Ag. 1545. Eum. 862.]

Θηγάνω, acuo. Hesych.

Θηγανίος, acutus. apud eundem.

Composita.

Δίθηκτος, utrinque acutus, Æschyl. in Prometh. [861. γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στέρει, Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος. Schol. β'. 862. Δίθηκτον. δίστομον.]

Ἐπιθήγω, acuo vel exacuo.

Εὐθηγὴς et εὔθηκτος, bene acutus. ut, εὔθηκτον ξίφος.

Καταθήγω, acuo, exacuo. Hesych.

Προκαταθήγεσθαι, (*decomp.*) antè exacui. Hesych.

Νεοθηγὴς, recens acutus, ut, νεοθηγὲς ξίφος.

Ὀξύθηκτος, valde acutus, quem quis ita exacuerit, ut ejus mucronem acutum reddiderit. Eurip. [Andromach. 1118.] ὀξυθήκτοις φασγάνοις. [1150. ὀξυθήκτῳ πλευρὰ φασγάνῳ τυπεὶς &c. Elect. 1158. ὀξυθήκτῳ βέλει ἔκανεν αὐτοχείρ, &c. Soph. Ant. 1309. Ἡ δ' ὀξυθήκτος. Sch. ὀξεῖαν λαβοῦσα πληγήν.]

Παραθήγω, acuo, exacuo. Metaphoricè etiam, incito, instigo. Lucian. in somn.

Ὑποθήγω, metaphoricè itidem, q. d. subincito, subinstigo, apud Suid.

ΘΗΛΗ', ῆς, ἡ, papilla: mammæ seu uberis apex. unde apud Aristot. hist. anim. l. 2. θηλαὶ μαστῶν, papillæ mammarum. Dicitur nutrix θηλὴν ἐπισχεῖν, quum infanti papillam sugendam præbet. Et ipse infans contra ἐπιλαμβάνειν, et σπᾶν τῆς θηλῆς, quum eam arripit, et lac suctu trahit. ☞ Plato in Cratylo τὴν θηλὴν denominatam videri ait παρὰ τὸ θάλλειν, quòd faciat τεθηλέναι.

Θηλάζω, papillam sugendam præbeo, lacto. Lys. ἡ μήτηρ αὐτὸ (παιδίον) ἐθήλαζεν. Ipsæ etiam mammæ seu ubera θηλάζειν dicuntur. ut Luc. c. 23. μακάριοι οἱ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν, beata ubera quæ non lactaverunt. i. lac sugendum non præbuerunt. Fœtus quoque matrem seu nutricem θηλάζει, i. sugit præbita papilla. Plutarch. in Rom. θηλάζοντες ὤφθησαν τὸ θηρίον. Sic Luc. 11. μακάριοι οἱ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας, beata ubera quæ suxisti, seu quorum lac hausisti.

Θηλάζομαι, sugor, lac mihi suctu ex uberibus hauritur. apud Aristot. ex Diosc. τὸ θηλαζόμενον γάλα lac quod sugitur. Item ubera seu papillam præbeo sugendam. Plut. in Rom. θηλάζεσθαι τοῖς βρέφεσι. Ipsæ etiam partus θηλάζεται, lactatur. Poll.

Θηλασμὸς, οῦ, ὁ, lactatio vel lactis haustus. Plut. in Rom.

Θηλάστρια, ἡ, nutrix, lactatrix, quæ papillam sugendam præbet. Poll. lib. 3. c. 3.

Θηλαίνω, idem quod θηλάζω. Hesych.

Θηλαμὼν, nutritor, nutritius, vel etiam nutrix. Eust.

Θηλαμινὸς, lactens, ideoque recens à partu. Hesych.

Θηλωτὶς, nutrix. Plut. in Probl. Rom.

Θηλωνὴ, idem, ibidem.

Composita.

Ἄθηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, uberum insuetus, qui non suxit lac. Exp. et uberum appetens, et cupiens sugere. Item ablactatus, qui non amplius sugit ubera. [Aristoph. Lysistr. 880. οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον, Ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν. Schol. Κἄθηλον. Καὶ ἄθηλον, ἀπὸ θηλῆς γεγονότα, οὐ τεθηλασμένον, γάλακτος μητρῴου οὐ πιόντα.]

Αἰγοθήλης, ου, ὁ, caprimulgus: avis quædam à capræ uberibus sic dicta.

Ἀποθηλασμὸς, οῦ, ὁ, exuctio seu suctus.

Ἐκθηλάζω, exugo.

Εὔθηλος, mammosus vel bene distentas mammas habens. ut, εὔθηλοι βόες, apud Eurip. [Bacch. 736. Καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες εὔθηλον πόριν Μυκωμένην ἔχουσαν ἐν χεροῖν δίχα.]

Ἱπποθῆλαι, equimulgi, i. pulli equarum lactentes, pulli equarum uberibus suppositi. Apud Aristot. l. 6. de hist. anim.

ΘΗ'ΛΥΣ, εως, ὁ, vel ἡ, fœmineus: vel qui est sexus fœminei. Plut. in Probl. Rom. de Pythagoricis, τῶν ἀριθμῶν τὸν μὲν ἄρτιον, θῆλυν, ἄῤῥενα δὲ τὸν περιττὸν ὀνομάζουσι. Sic et apud Aristot. ὁ θῆλυς ἐλέφας, elephas fœmina. Sic et ὁ θῆλυς ἵππος, equa, et ὁ θῆλυς ὀρεὺς, mula. Et apud Diosc. l. 1. θῆλυς κάλαμος, arundo fœmina. Itidem in fœm. gen. Il. τ'. Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, quum sit fœminei sexus, quum sit fœmina. Et Odyss. κ'. θῆλυν ὄν, et Eurip. θῆλυν σπορὰν, fœmininum genus. Sic in Epigr. θῆλυς φύσις, et θῆλυς χάρις. Et Nonn. ἠμείβετο θήλεϊ φωνῇ, fœminea voce. Pro eodem θήλεια quoque dicitur in fœm. gen. †Sic Aristoph. Nub. 662.† Hom. Iliad. θ'. μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην. Xen. in Lacedæm. polit. τὸ ἄῤῥεν φῦλον καὶ εἰς τὸ σωφρονεῖν ἰσχυρότερόν ἐστι τῶν τὴν θηλείας φύσεως. Et apud Platonem, θήλειαι κόραι, virgines: et θήλειαι ἐκίγονοι, filiæ neptesque. Item ἡ θήλεια fœmina: de cujusvis generis animantibus. Plutarch. in Probl. Rom. χρῶνται δὲ δυσὶ μὲν ὀνόμασιν αἱ θήλειαι, τρισὶ δὲ οἱ ἄῤῥενες. Xen. (de perdicibus) πρὸς τὰς τῆς θηλείας φωνὰς φερόμενοι. †Θήλεια, substantivè, fœmina. Hes. Th. 667.† Ionicè θήλεα et θηλέη dicitur pro θήλεια, fœminea, quæ fœminei sexus est, ut, θηλέη μορφὴ, fœminea forma: θήλεα ἵππος, apud Hero-

dotum. Neutr. θῆλυ, fœmineum, quod fœminei sexus seu generis est. Aristoph. in Nub. †682.† περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ Ἅττ' ἄῤῥεν ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα, quæ masculini, quæ fœminei generis sint. Et apud Herodot. θήλεα τέκνα, fœminei sexus liberi, i. filiæ. Et apud Aristot. θήλεα ὠὰ, fœminei sexus ova, i. ova quæ fœminam procreant. Dicitur etiam τὸ θῆλυ, sub. γένος. Apud Galenum ad Glauconem τὸ θῆλυ, exp. ingenium muliebre. ¶ Item θῆλυς, fœmineus, muliebris, mollis, tener: vel effœminatus. ut apud Soph. in Trachiniis, Νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι τάλας, effœminata virtus afflicta occidit. Apud Homerum et Hesiodum θῆλυς ἐέρση non solùm expon. mollis et tener ros, sed etiam virescere et germinare plantas faciens. †Asp. 395. V. ibi Grævius.† (Æschyl. Ag. 494. Soph. Tr. 1079.) ☞ Plato in Cratylo τὸ θῆλυ denominatum videri ait ἀπὸ τῆς θηλῆς.

Compar. Θηλύτεραι, passim apud Homerum pro positivo θήλειαι, fœmineæ, fœminei sexus: ut Od. θ'. Il. θ'. †γυναῖκες, teneræ mulieres. Hes. Th. 590. et Asp. 4.† Dicitur et θηλυτέρη, ut θήλεια, pro γυνὴ, fœmina. Epigr. l. 1. titulo εἰς γυναῖκας. Quidam θηλύτερος, interp. effœminatior, in venerem pronior.

Θηλύτης, ητος, ἡ, fœminea natura, fœmineum ingenium: seu fœminea mollities. Plut. in Alcib.

Θηλυδρίας, ου, ὁ, mollis et effœminatus, qui natura et ingenio est fœmineo. Luc. et Synes. ep. 50.

Θηλυδριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mollis et effœminatus, seu qualis est mollium et effœminatorum. Greg. Naz. [Aristoph. Thesm. 137. Ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, —— καὶ θηλυδριῶδες, &c.]

Θηλυκὸς, οῦ, ὁ, fœmininus, fœminei sexus proprius et peculiaris. Vox grammat.

Θηλυκῶς, fœminino genere. Athen. l. 11.

Θηλύνω, effœmino, emollio. Hippocr. [Soph. Aj. 662. Κἀγὼ γὰρ ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε, —— ἐθηλύνθην στόμα Πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός. Eurip. Erechth. 91. Τὰ μητέρων δὲ δάκρυ', ὅταν πέμπῃ τέκνα, Πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὁρμωμένους.]

(Θηλύνομαι. Theoc. κ'. 14.)

Composita.

Ἄθηλυς, non fœmineus, seu non effœminatus, virilis.

Ἀθήλυντος, non effœminatus. Suid.

Ἀποθηλύνω, effœmino. [Athen. Deipn. lib. 13.]

Ἀῤῥενόθηλυς, et Atticè ἀρσενόθηλυς, promiscui generis, fœminei nimirum et masculi. Sic vocantur animalia quæ ipsa se ineunt.

Διαθηλύνω, effœmino, seu prorsus effœmino.

Ἐκθηλύνω, effœmino. Phil. de vita Mos. l. 3. ἁβροδιαίτοις, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτεθηλυσμένοις, animo effœminatis.

Ἐκθήλυνσις, effœminatio. Hippocr. aphor. l. 5.

Συνεκθηλύνω, (*decomp.*) unà effœmino.

ΘΗ'Ρ, ρὸς, ὁ, fera, bellua. Od. ἑ. Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Apud Sophocl. in Trach. Ἐρυμάνθιον θῆρα, Erymanthiam belluam. Dicitur etiam peculiariter leo, κατ' ἐξοχὴν, ut Il. ἑ. v. 586. Item centaurus, apud Soph. in Trach. (Eurip. Phœniss. 369. 377.) ☞ Quidam θὴρ quasi φθεὶρ dictum putarunt: alii παρὰ τὸ θέειν ῥᾶον.

Θήρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ferinus, belluinus. ut, θήρειος βία apud Sophoc. in Trach. (1076.) Et, θήρεια κρέα, Xen. Pæd. 1. ferinæ carnes.

Θηρίον, ου, τὸ, fera, bellua: idem quod θήρ. Odyss. κ'. μέγα θηρίον. Xen. Pæd. 1. ἄλκιμα θηρία. Isocr. θηρία ἀγριώτατα. Et, θηρία ἀτιθάσσευτα. Plut. Interdum θηρία de elephantis dici Suid. annotat. Polyb. θηρία μεμονωμένα καὶ ψιλὰ τῶν Ἰνδῶν. Latius etiam patet. nam Ælian. ἀράχνην etiam, i. araneum, θηρίον appellat: quidam verò et τὸν ἶπα, inter θηρία enumerarunt. Dioscorides lambricos etiam θηρία appellat, quos ipsum etiam Hippocr. sic appellasse testatur Gal. Apud medicos verò peculiariter θηρία dicuntur bestiæ venenatæ, quæ ictu morsuve venenum relinquunt. Diosc. Dicitur et de aquatilibus, unde apud Plut. θηρία ἐναλά τε καὶ πεζά. Sic et apud Athen. et Aristot. Hippocrati est etiam hulcus ἄγριον, teste Gal.

Θηριακὸς, οῦ, ὁ, ut, θηριακὸς λόγος, apud Diosc. sermo seu tractatus de feris: peculiariter verò de iis, quæ venenum ictu aut morsu relinquunt.

Θηριακὰ φάρμακα, medicamenta quæ venenatorum animalium morsus depellunt. Et θηριακὴ, sub. ἀντίδοτος, antidotus adversus venena omnia efficax. Sic κατ' ἐξοχὴν vocatur medicamentum quoddam ex simplicibus plurimis et viperarum carne compositum, resistens venenis omnis generis.

Θηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ferinus, belluinus, ut, θηριώδης ἄνθρωπος, apud Aristot. Eth. 7. cap. 1. et θηριώδεις φύσεις, apud eundem Eth. 7. c. 5. †Xen. Pæd. l. 5. p. 122. b.† Et, θηριώδης παραφροσύνη, apud Hippocr. ferina insania. de qua vide Gal. in 2. prorrhet. Item belluosus, belluis refertus, ut, θηριώδης θάλασσα. Theophr. hist. pl. l. 4.

Θηριωδῶς, ferino more, more belluarum. Isocr. in Nicocle, τοῦ θηριωδῶς ζῆν ἀπηλλάγημεν.

Θηριωδία, ἡ, feritas, idem quod θηριότης. Aristot. Eth. l. 7. c. 1.

Θηριόω, ῶ, effero, in ferinam naturam verto.

Θηριοῦμαι, efferor, in belluinam naturam abeo. Apud Crantorem, τῷ ἀνωδύνῳ θηριοῦσθαι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Cic. interpr. immanitatem in animo, stuporem in corpore contingere. Item apud medicos τεθηριωμένα ἕλκη, ulcera quæ ad feritatem transierunt seu ab habitu mitiore ad asperiorem. Diosc. l. 3. c. 11. ¶ Θηριοῦσθαι apud rei rusticæ scriptores signif. bestiolis infestari, vermiculari, quod et ζωοῦσθαι dicitur. Theophrast. de caus. plant. l. 5.

Θηρίωμα, τὸ, ulceris genus teterrimi. Cels. l. 5. et Gal. comm. 2. in epidem. l. 6.

Θηρίωσις, εως, ἡ, efferatio, in feram seu belluam mutatio. Luc.

Θηρίδιον, ου, τὸ, bestiola. Theophr.

Θήρα, ἡ, venatio, venatus, indagatio quæ fit à venatore. Xen. †Pæd. 1. 2. 9.† ἐξιέναι ἐπὶ θήραν, et ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, et ἐκπέμπειν ἐπὶ θήραν. †Pæd. 1. 4. 5.† Apud Aristot. ἀπὸ θήρας ζῆν, venatu vivere. Dicitur et ὀρνίθων θήρα, apud Xenoph. et Plut. Metaph. apud Sophocl. in Ajace. δυσμενῶν θήραν ἔχων, hostes venans, seu vestigans, aut persequens. Item præda venatu capta. (Æsch. Ch. 249.)

Θηροσύνη, ἡ, venatio. Hesych.

Θηράω, ῶ, venor. Xenoph. Pæd. 1. διὰ τοῦτο δὲ δημοσίᾳ τοῦ θηρᾶν ἐπιμέλονται. Metaph. sector, consector, capto: ut apud Luc. ἐθήρων αὐτὸν, τὰς χεῖρας ἐκπετάσας. Apud Xenoph. θηρᾶν λόγοις καὶ ἔργοις τοὺς ἀνθρώπους. †Venor, venando capio. Xen. Pæd. 1. 2. 11. ὄλβον, divitias. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. d.† (Θηρᾶσαι πόλιν. Æsch. Pers. 233. τυραννίδα θηρᾶν. Soph. Œdip. Tyr. 549.)

Θηρῶμαι, interdum idem significat quod θηράω, Isocr. in Helene. θηρώμενος τὰς τοιαύτας φύσεις, i. captans. Syn. θηρώμενος τὴν ἀλήθειαν, indagans. Interdum passivè sumitur, ut apud Xen. apomn. l. 1. Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος, captatus, illectus. Sic et apud Laërt. (Soph. Aj. 2. Eurip. Phœniss. 653. Æsch. Pr. 109. 1071.)

†Θηρατέον. verbale. captandum. Xen. Pæd. 2. 57. c.† [Soph. Philoct. 117. Θηρατέ' οὖν γένοιτ' ἂν, εἴπερ ὧδ' ἔχει. Schol. ληπτέα, ἄξια τοῦ θηραθῆναι. Xenoph. Memorab. lib. 2. cap. 6. §. 8.]

Θήραμα, τὸ, captura: quod venando capitur, præda. Plut.

Θηράσιμος, qui venatu capi potest. (Æsch. Pr. 857.)

Θηρατὴς, venator. Item metaph. indagator, sectator. Laërt. in Pyth. †Sic Aristoph. Nub. 357. Θηρατὴς λόγων.† Et θηρατικὸς, venatorius, ad venationem pertinens, ut, θηρατικὰ σημεῖα, apud Plut. Exp. et venationis studiosus. Item τὰ θηρατικὰ, venandi ars. Xen.

Θήρατρον, (q. d. venandi instrumentum) id quo capimus quæ venamur. Lat. laqueus, pedica, plaga, rete. Xen. Et metaph. apud eundem. Xen.

Θηρητὴρ, ῆρος, ὁ, (poët.) et θηρήτωρ, ορος, ὁ, venator. Il. ἑ. et ἱ.

Θηρεύω, feras venor. Plut. in Alex. παίζων ἀλώπεκας ἐθήρευε, καὶ ὄρνιθας. Ponitur et sine casu: ut Odyss. τ'. et apud Aristot. Item metaph. sector, consector, capto. ut, θηρεύειν ἡδονὰς, Isocrat. †φιλίαν. Xen. Pæd. p. 207. e.† Sic θηρεύειν ἀρετὴν, Eurip. Et, θηρεύειν τὸ κέρδος, venari lucrum. Apud Xen. in Œcon. αὔρας θηρεύων μαλακὰς, captans, aucupans.

Θηρεύομαι, à venatore indagor, aut captor: capior à venatore. Athen. l. 4. et. 5. Item activè apud Aristot. pro θηρεύω. Et metaph. apud Plat. de rep. 7. φωνὴν θηρευόμενοι. (Æsch. Ch. 491.)

Θήρευμα, τὸ, quod venando capitur, captura. Item pro venatu, ex Plat. de leg.

Θήρευσις, venatio, ipsa venandi actio.

Θηρεύσιμος, qui venatu capi potest, q. d. venabilis. Exponi tamen solet, ad venandum aptus, venandi vim habens.

Θηρευτὸς, idem.

Θηρευτὴς, ac θηρευτὴρ, venator. Hesiod. in Asp. †303.† [Herodot. Hist. lib. 2. ὁ θηρευτὴρ πηλῷ κατ' ὧν ἔπλασε αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.]

Θηρευτικὸς, venaticus, venatorius. Xenoph. Item θηρευτικὴ, sub. τέχνη, venandi scientia, apud Aristot. Polit. 1. Exp. et venatio, venatus.

Φὴρ, Æolicè pro θὴρ, fera. Apud Hom. Iliad. ά. Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, i. centauris.

Composita: ac primùm ex θὴρ, et θηρίον.

Ἄθηρος, carens feris seu belluis, ut, ἄθηρος χώρα. Plutarch. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 185. ὑπὲρ δὲ τῆς ὀφρύης ταύτης, τὸ πρὸς νότον καὶ μεσόγαιαν τῆς Λιβύης, ἔρημος καὶ ἄνυδρος καὶ ἄθηρος καὶ ἄνομβρος καὶ ἄξυλος ἡ χώρη.] Item neut. gen. et substantivè τὸ ἄθηρον pro ἡ ἀθηρία, feris et belluis carere, belluis non infestari. Plut. de solertia anim. Aliam signif. vide in compositis ex θήρα.

Ἀθηρία, idem quod τὸ ἄθηρον, penuria ferarum. Theophr. ep. 65.

Ἀποθηριόω, ῶ, effero, efferatum reddo. Cratin. οἶνος γὰρ τοὺς γέροντας ἀποθηριοῖ ὥσπερ τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. Item ad feritatem et crudelitatem incito. apud Polyb.

Ἀποθηριοῦμαι, efferor, unde ἀποθηριούμενα ἕλκη.

Ἀποθηρίωσις, efferatio, feritas.

Διαθηριόω, ῶ, effero: seu prorsus effero aut exacerbo.

Ἐκθηριόω, effero, mitem naturam in belluinam muto. [Eurip. Bacch. 1329. Ἐκθηριωθεῖσ', ὄφεος ἀλλάξει τύπον.]

Ἔνθηρος, feras habens, ut, ἔνθηρος δρυμὸς, saltus in quo sunt feræ, vel sylva feris abundans, apud Eurip. [Rhes. 289. δρυμὸν νυκτὸς ἔνθηρον μολών; al. cod. εὔθηρον.] (Æsch. Ag. 571.)

Μιξόθηρ, semiferus, q. d. feræ permixtus, ut, μιξόθηρ ἄνθρωπος, in Epigr. dicitur minotaurus.

Ὀλεσίθηρος, feris perniciem afferens, feras perdens et perimens. Eurip. (Phœniss. 629.)

Πάνθηρ, ηρος, ὁ, panthera. Xen. in Cyneg. vide Plin. l. 8. c. 17.

Λυκοπάνθηρ, (*decomp.*) animal quod ex parte est lupus, ex parte autem panthera. vide Eust.

Πάνθηρον δίκτυον, rete ad capiendas omnis generis feras. Sic πάνθηρον δάπεδον, apud Aristoph. solum omnium ferarum capax: seu in quo omnis generis animalia versantur. [Ran. 354.]

Πολύθηρος, habens multas feras, feris abundans, Eurip. in Phœniss. [808. cui Exemplo addas, Hippolyt. 145. Σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον Δίκτυνναν, &c.]

Composita ex θήρα et derivatis.

Ἄθηρος, expers venationis. Synes. epist. 105. Item carens feris.

Ἀθήρευτος, à venatore seu venatoribus non indagatus, vel à venatore non captus. Xen. Pæd. 1.

Ἀκριδοθήρα, ἡ, instrumentum ad venandas seu capiendas locustas. Theocr. idyll. 1.

Διαθηράω, ῶ, venor, aut etiam venando indago, unde οἱ διαθηρῶντες, dicuntur venatores.

Δορυθήρατος, quem hasta aliquis venatus est, hasta captus.

Δύσθηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, infelix in venatu, seu in venando, cui non succedit venatio.

Δυσθήρατος, qui venando seu venatione difficulter capi potest. Et generaliter, difficilis captu seu indagatu. Item metaph. cujus difficilis est indagatio aut inquisitio, ut apud Plut. in Pericle, δυσθήρατον εἶναι ἱστορίᾳ τἀληθές. Item difficilis intellectu, apud Bas.

Ἐκθηρεύω, idem quod θηρεύω, venor.

[Ἐκθηράω. Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 25. ὅταν οὖν τῶν τε ὑπαρχόντων ὀλίγους ἐκθηρῶνται, καὶ τῶν ἐπιγιγνομένων ἀνάγκη ἀφθόνους εἶναι.]

Εὔθηρος, felix in venatu, in Epigr. εὔθηρος ἄγρη, præda ex felici venatu proveniens.

Εὐθήρατος, qui facile capi potest venando. (Æsch. Suppl. 90.) ‡intellectu facilis.‡

Θηροθῆραι, οἱ, venatores. Hesych.

Θυννοθήρας, ου, ὁ, thynnorum venator, qui thynnos captat. Athen.

Θυννοθηραῖος, ου, ὁ, thynnorum venationi idoneus, apud Athen. lib. 7.

Ἰχθυόθηρος, dicitur prima cyclaminus, authore Diosc. ut autem scribit Plin. tertia. Sic dicta à piscium venatu.

Κωνωποθήρας, avis quæ culices venatur. Hesych.

Λαγοθήρας, ου, ὁ, leporis venator. Hesych.

[Λαγοθηρέω. Aristoph. Lysistr. 790. Κᾆτ' ἐλαγοθήρει, πλεξάμενος ἄρκυς. Schol. Ἐκυνηγέτει. λαγοὺς ἐθήρα. Schol. Biset. Καὶ εἶτα ἐλαγοθήρει. τουτέστι τοὺς λαγοὺς, εἴτε λαγὼς, καὶ λαγωοὺς ἐθήρα. ἀπὸ τοῦ ῥήματος λαγοθηρέω.]

Λογοθήρας, qui verba aucupatur: verborum captator. Philo de vita Mos. l. 3.

Μενθῆραι, curæ: quasi μενεοθῆραι, pro αἱ θηρώμεναι τὸ μένος, i. τὴν ψυχήν. Hesych. et Etymolog.

Μετεωροθῆραι, q. d. in sublimi venantes, avium genus ita dictum quòd prædam in sublimi petant. Aristot. de anim. l. 9.

Μυόθηρ ὄφις, serpens, qui mures venatur.

Μυοθήρας, itidem murium venator. Aristot. hist. an. l. 9.

Μυοθηράω, mures venor. Strabo.

Μυιοθήρας, ου, ὁ, (q. d. muscarum venator) qui capit muscas.

Νυκτοθῆραι, qui noctu venantur, venatores nocturni. Xenophon. apomn. l. 4.

Οἰνοθήρας, ου, ὁ, œnothera, q. d. vini venator: plantæ nomen, de qua Theoph. Plin. Diosc. Gal.

Ὀνοματοθήρας, ου, ὁ, q. d. nominum auceps, i. vocabulorum: captator verborum. Athen. l. 14. Item qui nomina nova fingit, qui et ὀνοματοποιὸς, apud eundem.

Ὀρνιθοθήρας, auceps. Plut. in pol. præc. [Aristoph. Nub. 731. Schol. Av. 62. Οἴμοι τάλας, ὀρνιθοθήρα τουτωΐ. Schol. Νομίζει τοὺς ἄνδρας διὰ τὸ θηρᾶσαι τὰ ὄρνεα ἐληλυθέναι. Schol. ad 63.] Ὀρνιθοθήρα, aucupium.

Ὀρνιθοθηράω, aves capio, aucupor. Poll.

Ὀρνιθοθηρευτικὴ, ars aucupii: scientia capiendarum avium, apud Platonem.

Πανθήρα, universa seu tota captura, πᾶσα ἡ θήρα. Ulp. de act. vendit. et empt.

Σκιόθηρον, ου, τὸ, instrumentum mathematicum ad umbram indagandam. quod et σκιαθήρας appellatur. Alii interpr. horologion, seu instrumentum quo ex ratione umbrarum horas aut etiam alia investigamus. Plut. in Marcello. et Diogenes Laërt.

Σκιόθηρος, umbræ indagandæ idoneus. Ptolem.

Σπογγοθήρας, ου, ὁ, qui spongias venatur. Plutarchus in libro de primo frig.

† Συνθηράω. τινί. cum aliquo venari. Xen. Pæd. l. 3. p. 69. e. et l. 4. p. 112. b.† [Soph. Philoct. 1019.]

Σύνθηρος, venationis socius. Xen. † Pæd. l. 3. p. 63. b.†

[Συνθηρατής. Xenoph. Memorab. §. 15. οὐ σύ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐγένου συνθηρατὴς τῶν φίλων; Συνθηρεύω. Aristoph. Thesm. 163. Συνθηρεύεται. Schol. Bourd. Τουτέστιν, ἐπάγει, ἐπιφέρει, καὶ ἔξωθεν συλλέγει διὰ τέχνης. Eurip. Incert. Frag. 414. Τῆσδέ γε δέλεαρ ἐνταῦθα συνθηρεύομεν. Plat. de Rep. ξυνθηρεύειν. καὶ ξυμφυλάττειν δεῖν καὶ ξυνθηρεύειν ὥσπερ κύνας, &c.]

Συνθηρευτὴς, idem. † Xen. Pæd. 2. 58. e.†

Σωληνοθήρας, qui piscatur pisces, qui σωλῆνες vocantur.

'Ενυγροθηρευτὴς, dicitur piscator apud Plat. de legibus [lib. 7.]: quoniam θηρεύει τὰ ἔνυγρα. Legitur et pro eodem.

['Ενυγροθηρικός. Plat. Sophist. τὸ μὲν, πεζοῦ γένους, πολλοῖς εἴδεσι καὶ ὀνόμασι διῃρημένον, πεζοθηρικόν· τὸ δ' ἕτερον, νευστικοῦ ζώου πᾶν, ἐνυγροθηρικόν;]

'Ενυδροθηρευτὴς, ab ἔνυδρος, i. aquosus, madidus.

Φιλόθηρος, venationis amator, venandi studiosus, apud Poll.

Φιλοθηρεία, amor venationis, venandi studium. † Xen. Pæd. 2. 61. a.†

Φυγαδοθήρας, q. d. exulum venator. Sic dictus fuit quidam Archias, ut testatur Plut. in vita Demosth.

ΘΗ'Σ, ητὸς, ὁ, operarius, servus mercenarius, qui mercede alicui servit. De hoc hominum genere vide Aristot. polit. lib. 3. cap. 3. et Plut. in Solone, et Poll. lib. 4. Hesiodus in Erg. lib. 2. jubet Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι. Homerus quoque sic vocat famulum seu ministrum mercenarium. Od. δ'. v. 664. ἠέ οἱ αὐτῷ Θῆτές τε δμῶές τε δύναιτό τε καὶ τὸ τελέσσαι.

Θητικὸς, οῦ, ὁ, pertinens ad τοὺς θῆτας, mercenariorum proprius et peculiaris: vel etiam mercenarius, adject. Aristot. rhet. lib. 1. ἔργον θητικόν. Sic et lib. 8. polit. Item qui constat ex ejusmodi mercenariis famulisque operariis, apud eundem Aristot. polit. 2. c. 10. et lib. 6. cap. 7. Sic et Plut. in Pericle dicit, τὸν θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτην. Dicitur etiam τὸ θητικὸν absolutè et substantivè pro τὸ θητικὸν πλῆθος, apud Suidam.

Θητεύω, mercede servio, mercede operam meam loco. Odyss. σ'. Et Plat. polit. 2. (Soph. Œdip. Ty. 1049.)

Θητεὺς, έως, ὁ, qui operam suam mercede locat, qui mercede servit seu famulatur. idem qui θὴς. apud Suid.

Θητεία, ἡ, servitus seu famulatus mercedis causa. Isocr.

Θῆσσα, et Atticè θῆττα, ἡ, ancilla mercenaria, famula quæ mercede alicui servit. Plut. in Coriol. Usurpatur et pro θητική: ut apud Euripid. initio Alcestidis, θῆσσα τράπεζα, cibus qui apponitur iis qui mercede operam suam locant et serviunt.

'Αθήτευτος, (*comp.*) qui nulli mercede servit. Hesych.

ΘΗΣΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, thesaurus, acervus rerum repositarum in crastinum, i. in sequentes dies et annos. (☞ Παρὰ τὸ εἰς αὔριον τίθεσθαι.) Aristot. Œcon. 2. τοὺς θησαυροὺς τοὺς παρὰ τὰς ὁδοὺς τὰς βασιλικὰς ἀναπληροῦν ἐκέλευε. Plut. in Solone, ἐκέλευσεν αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς ἀνοῖξαι τῶν χρημάτων. Item ipsæ opes repositæ thesauri vocantur. Luc. in Hermot. θησαυροὺς ἀνορύττειν. Item metaph. Xen. τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν ἀνελίττων. Sic et apud Hesiod. in Erg. et apud Isocr. ¶ Usitatius sic dicitur quod in nostra supellectile pretiosius est, ideoque magna cura reponi et custodiri solet. (Θήσαυρος βέλεσι, pharetra. Æschyl. Pers. 1027.)

Θησαυρίζω, fut. ίσω, thesauros extruo. Herodian. l. 6. ἰδίᾳ ἐθησαύριζε, proprios thesauros extruebat. Item in thesauro repono: vel in thesauro conditum asservo. Xenoph. Pæd. 7. οὐδὲν τούτων ὅ, τι οὐχὶ παρασκευάσας ἐθησαύρισε παρ' αὐτῷ. Item reconditum velut in thesauro asservo, et retineo: vel simpl. retineo, asservo. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 28. τὸ ἔλαιον τὰς ὀσμὰς δύναται μάλιστα θησαυρίζειν.

Θησαυρίζομαι, idem quod θησαυρίζω, in thesauris recondo, vel simpl. recondo et asservo veluti thesaurum. Philo de vita Mos. lib. 1. οὐ χρυσὸν, οὐκ ἄργυρον ἐθησαυρίσατε. Item pass. recondor et reponor in thesauro. Theophr. hist. pl. lib. 8.

Θησαύρισμα, τὸ, quod in thesauro conditum et repositum est, thesaurus. Exp. etiam repositorium, asservatio. [Soph. Philoct. 37. Κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε. Eurip. Ion. 1393. ὃ δ' ἐν μέσῳ Χρόνος πολὺς δὴ τοῖσδε θησαυρίσμασι. Elect. 497. Meleagr. 38.]

Θησαυρισμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio recondendi et reponendi in thesauro. Aristot. polit. 1. et Theophr. hist. pl. l. 8. c. 10.

Θησαυριστὴς, οῦ, ὁ, qui thesauros congerit: qui in thesauris condit et asservat opes in futurum necessarias.

Θησαυριστικὸς, οῦ, ὁ, idem, ut, θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ζῶα, animalia quæ ingeniosè et solerter cibos recondunt in suis thesauris et cellis. [Aristot. de Hist. Animal. καὶ τὰ μὲν, θηρευτικά· τὰ δὲ, θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ἐστι, τὰ δ' οὔ.]

Composita.

'Αθησαύριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non repositus in thesauro: vel qui in thesauris recondi non potest vel solet. Item qui nihil recondit in crastinum, prodigus.

'Αποθησαυρίζω, recondo et asservo in thesauro. Item simpliciter, recondo, repono, asservo. Athen.

Δυσθησαύριστος καρπὸς, fructus recondita asservatuque difficilis: quales sunt qui fugaces dicuntur.

'Εκθησαυρίζω, è thesauro promo. Alii exp. thesaurum exhaurio, apud Phalar. in epist. ad Aglaum.

Εὐθήσαυρος, felix propter thesauros, habens egregios thesauros. In Epigram. εὐθήσαυρον ἔλαιον, dici videtur quod bene recondi et custodiri solet.

Προθησαυρίζω, ante usum repono in thesaurum. Metaph. apud Aristot. de part. an. l. 2. ἐν ᾧ προθησαυρίζουσι τὴν ἀκατέργαστον τροφήν.

ΘΙ'ΑΣΟΣ, ου, ὁ, cœtus et multitudo tripudiantium: propriè turba Bacchicos choros agitans, ut tradit Athen. lib. 8. et Eurip. 'Ορῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν. Sic et Dem. pro cor. Item examen seu caterva mulierum. Theocr. idyl. 27. Τρεῖς θιάσως, ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι. Et generaliter conventus, collecta multitudo, apud Dem. et Xen. Sic Philo de mundo, ψυχῶν ὁ θίασος οὗτος ἀσωμάτων ἐστί. Utitur et Plut. in Ant. et Plat. in Polit. Item convivantium cœtus, item convivium. Athen. l. 8. et 5. et Plut. in Hell. (Eurip. Phœniss. 751. 1690. Aristoph. R. 156.) ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ τὰ θεῖα ᾄσαι vel ᾄδειν. Athen. verò θιάσους dictos vult quasi σιάσους, à σιὸς, quod Doricè pro θεὸς dicitur.

Θιασώδεις ὧραι, apud Nonnum tempora thiasis celebria, seu tempora festa et ovantia, ut alii interpr.

Θιασὼν, ῶνος, ὁ, domus seu locus in quo thiasi et festa convivia agitantur aut choreæ exercentur. Hesych.

Θιασῶται, qui in unum locum convenire solent choreas agitatum aut celebratum convivia, sodales qui simul choreas exercent aut epulantur. ex Isæo. Frequentius dicitur de iis qui sacrificiorum et cultus divini prætextu veluti sodales coibant festis diebus, epulisque et vino indulgebant. Xen. in symp. ἐπειδὴ πάντες ἐσμὲν τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται. Utitur et Aristot. ethic. lib. 8. cap. 19. Apud Theodoret. in hist. eccl. l. 2. τῆς 'Αρειομανίας θιασῶται, sectatores, socii. (Θιασῶται. Aristoph. R. 330. et Sing. Philostr. l. 2. c. 37.)

Θιασωτικὸς, οῦ, ὁ, ad ejusmodi sodalitia pertinens, apud Aristot. Œcon. lib. 2.

Θιασεύω, pompaticè et thiasi more progredior aut egredior. Greg. [Eurip. Bacch. 75. Καὶ θιασεύεται ψυχὰν ἐν ὄρεσσι βακχεύων ὁσίοισι καθαρμοῖς.]

Συνθιασώτης, (*comp.*) consors τοῦ θιάσου. Et in plur. συνθιασῶται qui et θιασῶται. Accipitur et simpliciter pro socio: ut apud Aristoph. in Plut. † 508.† συνθιασῶται τοῦ λήρου, consortes delirii.

ΘΙ'ΒΗ, ης, ἡ, fiscella è vimine plexa in modum arculæ, ut Exod. c. 2. θίβη παπύρου fiscella scirpea. Apud Athen. ὑελοῦς πίναξ ἐν θίβῃ κατακείμενος ἀργυρᾷ, quidam significari aiunt vas quod amplexabatur discum vitreum, ne frangeretur in ferculis ferendis: à Plinio dictum repositorium.

ΘΙΒΡΟ'Σ, tostus. ut apud Nic. in Alexiph. ᾠέα θιβρὰ χελώνης, schol. interpr. tosta sub carbonibus. Item tener, mollis, pulcher. Hesych.

ΘΙ'ΓΩ, F. θίξω, tango, attingo. Moschus, idyll. 1. Μή τι θίγῃς, ne quicquam attingas. Xen. Pæd. 6. καὶ θίγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς. Plut. in Publ. τῶν σπλάγχνων θίγοντες. Apud eundem significat et, attingo, i. breviter perstringo. Item tango aliquem, i. taxo. (Eurip. Med. 789. θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου. id. 271. Æsch. Pr. 848. Ch. 995. Soph. Œdip. Tyr. 780. 1427. Theoc. Id. 1. 59.)

Θίγμα, τὸ, quod tangitur.

Θίξις, tactus. Plut.

Θιγγάνω, tango, idem quod θίγω. Item contrecto. (Æsch. Ag. 442.)

Θιγγάνομαι, tangor. Aristot. (de cerebro loquens) τῷ μηδεμίαν ποιεῖν αἴσθησιν θιγγανόμενος.

Composita.

'Αθίγγανος, abhorrens à tangendo.

"Αθικτος, intactus. Item integer, illibatus. ut Plut. in Numa, πάσης κακίας ἄθικτος βίος. q. d. vita omni vitio intacta. Et ἄθικτος virgo, i. intacta, cujus virginitas est illibata. (Æsch. Ag. 380. Suppl. 570. Cum Gen. Soph. Tr. 699. Œdip. Tyr. 911. 917.)

'Αθίκτως, idem. Hesych.

'Ακροθιγῶς, leviter, strictim, summam partem attingendo, et quasi superficiem: ut, ἅπτεσθαι ἀκροθιγῶς, leviter attingere, degustare. Sic ἀκροθιγῶς διεξέρχεσθαι apud Euseb. strictim commemorare sive cursim. 'Ακροθιγῶς σκοπεῖν, in Pand. summam rei cognoscere.

'Ακροθιγγάνω, leviter attingo. Hesych.

'Επιθίγω, attingo. Item pro θίγω, tango. Xen. Pæd. 4. καὶ πυρός γάρ τοι ἐπιθιγόντα οὐκ εὐθὺς καίεσθαι.

'Επιθιγγάνω, idem. Suid.

Εὔθικτος, tactu facilis, qui facilè tangi potest. Item metaph. qui scitè tangit, et cavillis utitur taxantibus: apud Athen. Item facetus, dicax. Polyb.

Εὐθίκτως, dicaciter.

Παραθίγω, attingo.

(Παραθίγομαι. Philostr. l. 2. c. 13.)

(Προσθίγω. Æsch. Ch. 1059.) [Soph. Œd. Col. 168. πρόσθιγε νῦν μου. Philoct. 9. προσθιγεῖν. Eurip. Hec. 344. μή σου προσθίγω γενειάδος. Heracl. 652. εἰ δὲ τῶνδε προσθίξεις χερὶ, &c.]

Προσθιγγάνω, attingo, prehendo, apprehendo. [Eurip. Iph. in Aul. 339. 'Ως ταπεινὸς ἦς, ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων.]

ΘΙ'Ν, aut θὶς, ινὸς, ὁ, sive ἡ, acervus, cumulus, agger. Od. μ'. v. 45. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς 'Ανδρῶν. Sic θῖνες τῆς ψάμμου, Herodot. cumuli arenæ. Interdum (etiam sine adjectione) pro cumulo arenæ apud Paus. in Eliacis. Quidam volunt propriè frumenti acervum significare. ¶ Item litus: ut Il. ά. Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα θαλάσσης. Et Iliad. λ'. Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. (Æsch. Pers. 820.) ☞ Eustathius θὶν (litus) vult derivari à verbo θείνω, ferio, quoniam τύπτεται τῇ προσρήξει τῶν κυμάτων.

Θινοῦσθαι, aggere obstrui.

Θινώδης, litoreus: seu θῖνας referens, leviter elatus in modum cumulorum arenarum et acervorum frugum. Strabo. lib. 8. θινώδης δὲ καὶ στενός ἐστιν ὁ τῆς θαλάττης αἰγιαλός.

Θὴν, idem quod θὶν, in prima sign. apud Hesych. qui exp. θημὼν, θημωνιὰ, cumulus. itidemque Hieronymus in 47 cap. Ezech. θῖνας significare dicit tumulos arenarum. ¶ Θὴν est etiam particula expletiva apud Hom. et alios poëtas. Interdum tamen exp. quidem. ut Iliad. ί. Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός. (Æsch. Pr. 927.)

Composita: ac primum ex θίν.

'Ακροθίνιον, ου, τὸ, et frequentius in plur. ἀκροθίνια, τὰ, primitiæ, quasi τὰ ἄκρα θινὸς, summitates acervi: quod primitiæ ex summo acervo sive summitate acervi excerpi soleant. Propriè autem primitiæ frugum, secundum quosdam. Item pro primitiis manubiarum quæ diis efferuntur. Herodot. lib. 1. et 8. Xen. Pæd. 7. Thuc. l. 1. Eurip. in Phœnissis. In epistola verò ad Hebræos c. 7. pro ipsis manubiis ponitur. (Soph. Tr. 764. Æschyl. Eum. 837.)

'Ακροθινιάζω, summam partem attingo, primitias offero, vel aliquid pro primitiis offero. [Eurip. Herc. F. 476. 'Εγὼ δὲ νύμφας ἠκροθινιαζόμην, Κήδη συνάψουσ', &c. Vide Notam Cl. Barnes.]

'Αποθινόω, ῶ, cumulo seu aggere obstruo, exaggero: unde ἀποθινούμενον, apud Polyb. [lib. 1.] aggere obstructum, exaggeratum.

Composita tanquam ex θηνέω à θὴν formato.

Εὐθηνέω, ῶ, prospera fortuna et prosperis successibus utor. Aristot. eth. 1. c. 9. ἐνδέχεται τὸν μάλιστα εὐθηνοῦντα μεγάλαις συμφοραῖς περιπεσεῖν ἐπὶ γήρως. Joseph. lib. 6. εὐθηνεῖ αὐτοῖς ὁ γόνος, felix est illis partus. Item bona habitudine utor, benè habitus sum, vigeo. Aristot. pol. 1. ἄλλα γὰρ ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις. Sic et polit. 1. apud eundem. Rursus lib. 4. de gen. animal. τὰ μὲν γὰρ εὐθηνεῖ μᾶλλον τοῖς σώμασι τὸν πλεῖστον χρόνον.

Εὐθηνέομαι, exubero, uber sum et abundans. ut, εὐθηνούμενος τόπος, Basil. in hexaëm. homil. 3.

Εὐθηνία, ἡ, prosper successus: item bona habitudo. Item abundantia, ubertas, copia. Philo de vita Mos. lib. 1.

Εὐθενέω, reperitur pro εὐθηνέω. Dem. pro cor. et Aristot. (Æsch. Eum. 911. 947.) Et εὐθενέομαι pro εὐθηνέω, Synes. ep. 95. Et εὐθενία pro εὐθηνία. Aristot. hist. an. lib. 8.

Decomp. 'Επευθηνεῖσθαι φυτοῖς, abundare plantis. Aristoph. schol.

Κακοθηνέω, ῶ, infelix sum vel malè habitus. cui opponitur εὐθηνέω. Et, κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα dicuntur quum malè proveniunt agni, ipsæque partu sunt infelices, hoc est, quum parva agnorum est copia. Aristot. hist. an. l. 6.

ΘΛΑ'Ω, ῶ, contundo, collido, conquasso. Odyss. σ'. ὀστέα δ' εἴσω "Εθλασεν. ☞ Sunt qui hoc verbum fictitium esse velint à sono, sicut κλάω, aliaque multa.

Θλάομαι, ῶμαι, contundor, &c. Dicitur etiam θλασθῆναι peculiari signif. is cui testiculi sunt contusi seu elisi. Alex. Aphrod.

Θλάσμα, τὸ, contusio, collisio. θλάσματα δακτυλίων, apud Diosc. sedis contusiones.

Θλάσις, contusio. ut, θλάσις τῶν ὤτων. Diosc. numeratur etiam inter fracturæ cranii differentias.

Θλαστὸς, contusus, ut, θλασταὶ ἐλαῖαι apud Athen. et Poll.

Θλαστικὸς, contundendi seu collidendi vim habens.

Θλαδίας, ου, ὁ, cui contusi seu elisi sunt testiculi. Scribitur etiam θλασίας.

Θλάσπι, εως, τὸ, thlapsi: nomen herbulæ sic dictæ, quoniam semen habet veluti ἐντεθλασμένον, teste Diosc. lib. 2. c. 186. Dicitur et θλάσπις, et θλασπίδιον.

Composita.

Ἀποθλασμὸς, οῦ, ὁ, exp. fractio, fractura.

Διαθλάω, perfringo: vel contusione penetro: unde διαθλασθέντα ἕλκη. Galen.

Ἐνθλάω, ῶ, exp. infringo. Ἔνθλασις, exp. cavitas in capite facta ex contusione. Gal. l. 2. de caus. morb.

Ἐμβρυοθλάστης, uncus seu spiculum ad educendos fœtus. Sic dictum à confringendo seu contundendo.

Καταθλάω, ῶ, contundo, vel confringo.

Κεφαλόθλαστος, contusum caput habens. τὰ κεφαλόθλαστα, contusiones capitis, seu caput contusum. Theophr. de hist. pl. l. 9. c. ult.

Λιθοθλάω, lapidem aut lapides frango.

Σαρκοθλάσματα, carnis contusiones.

Συνθλάω, contundo, confringo.

Ὠτοθλαδίας, ου, ὁ, cui aures contusæ sunt, ut in palæstra accidit aliquando, apud Suidam. Camerarius in probro sic dici scribit eum, cui aures fractæ sunt.

ΘΛΙ'ΒΩ, F. ψω, premo, ut calceus à Philostrato dicitur θλίβειν pedem. Et Theocr. θλίβειν χείλεα, premere labra osculando. Item comprimo, et constringo, stringo. Item elido: unde θλιβίας. Item metaph. ut Lat. premo. Item affligo, afflicto, sæpe in Novo Test. ☞ A θλάω deducitur.

Θλίβομαι, premor, ut uvæ dicuntur θλίβεσθαι apud Hesych. Item stringor: unde τεθλιμμένη ὁδὸς, Matth. 7. Item metaph. premor. unde θλιβόμενος apud Aristoph. Et affligor.

Θλίμμα, τὸ, idem quod ἀπόθλιμμα.

Θλίψις, εως, ἡ, compressio. Item afflictio, i. angustiæ in quas redigitur is qui affligitur, seu anxietas illa qua premitur, aut denique generalius, malum id, quod patitur. Sæpe in Novo Test. et apud ecclesiasticos scriptores.

Θλιβίας, eunuchus, cui elisi sunt testiculi, qui et θλαδίας dicitur.

Βλιμάζειν, et βλημάζειν, Hesych. exp. ἀποθλίβειν τοὺς μαστούς. Sunt qui annotent, propriè de avibus dici, quum illas empturi tractarent. Aristoph. in avib. [530.] Οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες.

Βλίμασις, exp. ἡ τῶν τιττῶν ἄλειψις.

Χειροβλημᾶσθαι, (*comp.*) manibus leniter premere et contrectare mammas. Unum est ex iis verbis, quæ à Luc. in Pseudol. reprehenduntur.

Composita.

Ἀναθλίβω, exprimo. Item elido. in Epigr.

Decomp. Ὑπαναθλίβω, premo aliquantum. Plut.

Ἀντιθλίβω, vicissim premo, vel contrà premo.

Ἀποθλίβω, exprimo. item elido. Luc. ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας. Interdum significat, affligo vehementer. [Evang. S. Lucæ. viii. 45. Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις, τίς ὁ ἁψάμενός μου;]

Ἀπόθλιμμα, succus expressus.

Ἀπόθλιψις, elisio, expressio. Luc. item afflictio, calamitas.

Ἐκθλίβω, exprimo, extundo. Item elido. Unde ἐκτεθλιμμένος apud Græcos bibliorum interpretes, qui elisis est testiculis.

Ἔκθλιψις, elisio. item figura, qua eliditur litera aliqua: ut quum σκῆπτον dicitur pro σκῆπτρον, et βούλομ' ἐγὼ pro βούλομαι ἐγώ.

Decomp. Προσεκθλίβω, insuper exprimo.

Ἐνθλίβω, infringo: item imprimo. apud Nic. in Alexiph.

Ἐπιθλίβω, idem quod θλίβω, premo. Arat.

Νεοθλιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recens expressus. apud Heraclid.

Παραθλίβω, premo, apprimo.

Προσθλίβω, insuper premo, vel affligo, apprimo, attero.

Συνθλίβω, comprimo, Plut. de primo frig.

Ὑποθλίβω, premo aliquantum, vel leviter premendo exprimo.

ΘΝΗ'ΣΚΩ, (F. θανοῦμαι, et τεθνήξομαι, aor. 2. ἔθανον, P. τέθνηκα, ex quo apud poëtas Ionicè τέθναα. unde τεθνᾶσιν † Xen. Pæd. l. 5. p. 144. e.† et inf. τεθνάναι.) morior. Od. μ'. ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι. Xenoph. Pæd. 8. ὡς ἡ ψυχὴ ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ. ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Cic. interpr. animos, dum in corporibus essent mortalibus, vivere: quum exissent ex iis, emori. Dem. Phil. 1. οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει. Plut. in epist. τεθνεὼς ὑπὸ Διονυσίου, interfectus à Dionysio. † De interfectis dicitur Xen. Pæd. l. 4. p. 96. b. et p. 111. e.† Sic Aristot. θνήσκειν ὑπὸ τῶν μελιττῶν. (Soph. Œdip. Tyr. 990.)

Θῆσις, (tanquam à fut. θνήσω) mors.

Θνησιμαῖον κρέας, morticina caro. Aristoph. in avibus. Item θνησιμαῖον, (substant.) cadaver. 3 Reg. c. 13. et Esa. c. 5.

Θνησείδιον, materia morticina, apud Philostr.

Θνητὸς, οῦ, ὁ, mortalis: passim apud Homer. Hesiod. † Theog. 223.† Theocr. Xen. et alios.

Θάνατος, ου, ὁ, mors, Hom. Plato, Luc. et alii. ¶ Item pro capite seu re capitali. ut Thuc. θάνατον καταγινώσκειν τινὸς, rei capitalis damnare aliquem. Dicitur et ὑπάγειν θανάτου, accusare capitis. (Θάνατοι. Eurip. Med. 197. Soph. Œdip. Tyr. 1224.)

Θανατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lethalis, mortiferus. Hippocr. aphor. lib. 3.

Θανατόεις, εντος, ὁ, idem. Soph. in Antig. Apud Eurip. θανατόεις μόρος, lethale fatum, i. mors.

Θανατικὸς, itidem lethalis, mortiferus, capitalis. Plutarch. in Pericle, ὅτε τὴν θανατικὴν δίκην ἔφυγεν. Idem in Alexand. τὰς δίκας διακρίνων τὰς θανατικὰς, causas capitales, seu in quibus de vita agitur.

Θανατάω, sive θανατιάω, ῶ, mori cupio, mortem mihi opto. ut in Axiocho, καὶ ἐξ ἐκείνου θανατᾷ μου ἡ ψυχὴ, ex illo tempore animus meus mortem optat.

Θανατόω, ῶ, fut. ώσω, mortem infero, morte afficio. Plut. in symp. θανατοῦντες τὰ ἔμψυχα. Item morti adjudico, capitis seu rei capitalis damno. Plutarch. in Themist. ὃν κρίνας ἐθανάτωσε, quem in judicium accersitum capitis damnavit. ¶ In Novo Testamento aliquando exp. mortifico. ut Rom. 8.

Θανάτωσις, occisio, internecio. Thuc. l. 5.

Θανατούσια, τὰ, festum atque agon apud inferos, cujus meminit Luc. in lib. de veris narrationibus.

Θανάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lethiferus, lethalis. Soph. in Ajace. et Diosc. lib. 1. c. 95. Item mortalis. apud Plat. l. 10. de rep. (Eurip. Med. 377. θανάσιμον γύην. ib. 480. Æsch. Ag. 1454. Soph. Œdip. Tyr. 569. 979.)

Composita: ac primùm ex θνήσκω, cum præpositione.

Ἀποθνήσκω, morior. Xen. Pæd. 8. Isocr. et alii. Interdum cum dat. ut apud Xenoph. Hell. 6. κἀκεῖνος μὲν ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀποθνήσκει. Cum accus. apud Phil. de mundo, ἀποθνήσκειν βίον τὸν μετὰ σωμάτων. ¶ Item interimor, interficior, intereo. ut apud Plat. in epist. ἀπό τινος ἀποθνήσκειν, ab aliquo interfici. † Xen. Pæd. l. 3. p. 72. b. ὑπό τινος. l. 5. p. 124. d.† Sic ἀποθνήσκω ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, intereo fame.

Decomp. Ἐναποθνήσκω, immorior, morior in, ut, ἐναποθνήσκειν τῇ νήσῳ, mori in insula. Dicitur et ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, apud Thuc. lib. 3.

Ἐπαποθνήσκω, supermorior: vel morior post aliquem, et quasi ejus mortem morte mea subsequor. Aut etiam morior post rem aliquam peractam. Plat. in symp. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ.

Προαποθνήσκω, præmorior, ante morior. Xen. † Pæd. l. 3. p. 67. a.† προαποθνήσκουσιν ὑπὸ τοῦ φόβου.

Συναποθνήσκω, commorior. Xen. Pæd. 8. ἀλλὰ μένουσα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι συναποθνήσκει.

Ὑπεραποθνήσκω, morior pro aliquo. Xen. in Cyneg. Ἀντίλοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανών. Et omisso genitivo, apud Plat. in symp. Item ὑπεραποθνήσκοντες peculiari signif. qui pro patria aut pro amicis mortem sponte obeunt. Aristot. ethic. 9.

Ἐκθνήσκω, emorior. Hom. γέλῳ ἐκθανεῖν, risu emori. Apud Hermog. ἐξέθανον, exanimatus sum.

Ἐνθνήσκω, immorior: pro quo usitatius est ἐναποθνήσκω. [Soph. Œd. Col. 823. ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον. Eurip. Rhes. 869. Ὦ γαῖα πατρὶς, πῶς ἂν ἐνθάνοιμί σοι;]

Καταθνήσκω, idem quod θνήσκω, morior. Il. ό. et χ'. Per syncopen usurpatur κάτθανεν, mortuus est, pro κατέθανεν, et κατθανεῖν, mori, pro καταθανεῖν, apud Poëtas. (Eurip. Med. 1388. κατθάνῃ. id. Phœniss. 550.)

Παρακαταθνήσκω, (*decomp.*) juxta morior. ex Epigr.

Προθνήσκω, morior pro. Cum genit. vi præpos. in Epigr. Ἀβδήρων προθανόντα. Item præmorior.

Συνθνήσκω, commorior, idem quod συναποθνήσκω. Soph. in Philoct. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. (Eurip. Med. 1212. Æsch. Ag. 828.)

Ὑπερθνήσκω, morior pro aliquo. (Eurip. Phœniss. 961. 1050.) [Alcest. 682. Κἄθρεψ' ὀφείλων, οὐχ ὑπερθνήσκων σέθεν. Androm. 498.]

(Ἀντικαταθνήσκω. (*decomp.*) Æsch. Ch. 142.) [τοὺς κτάνοντας ἀντικατθανεῖν δίκην. Schol. γράφεται, ἀντικατακτανεῖν. Hæc ultima Lectio præfertur a Cl. Stanl. in Not. ad loc.]

Composita in θνὴς, aut θνητὸς desinentia.

(Ἀνδροθνής. Æsch. Ag. 822.) ‡ ἀνδροκμὴς restituit Cl. Blomf. et vertit, viris exitialis.‡

(Εὐθνήσιμος. Æsch. Ag. 1302.) ‡ facilem mortem adferens. Blomf. in Gloss.‡

Ἡμίθνητος, q. d. semimortalis: et ex consequente semideus, vel qui alternis vivit et moritur. quo sensu Διόσκουροι vocantur ἡμίθνητοι.

Ἡμιθνὴς, ῆτος, vel Ἡμίθνης, ητος, ὁ, semimortuus. Aristoph. in Nub. et Herodian. 7.

Καταθνητὸς, idem quod θνητός. Il. ζ. et alibi. † Hes. Th. 903.†

(Λιμοθνής. Æsch. Ag. 1282.) ‡ fame enecta. Blomf.‡

Χειμοθνὴς, hyemali frigore enectus. Luc. in Lexiph.

Composita in θανὴς desinentia.

Ἀγχιθανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, propè mortuus, i. ferè mortuus. propemodum mortuus, moribundus. ex Nonno.

Ἀρτιθανὴς, modò mortuus, recens mortuus. Non. [Eurip. Alcest. 599. Τὰς φίλας κλαίων ἀλόχου νεκὺν ἐν Δώμασιν ἀρτιθανῆ. Schol. τὸν νεωστὶ ἐν τοῖς θανοῦσι γινόμενον.]

Δισθανὴς, bis moriens, cui bis contingit mori. Od. μ'.

Δυσθανὴς, miserè mortuus: qui miserabili morte periit, Euripid. pro eodem, et δυσθανὼν, apud eundem.

Ἐπιθανὴς, morti propinquus. q. d. qui ad mortem est, i. prope mortem.

Νεοθανὴς, recens mortuus, nuper mortuus.

Composita ex θάνατος, &c.

Ἀθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, immortalis. Il. ώ. ἀθάνατος θεός. Il. π'. ἵπποις ἀθανάτοισι. Luc. ἀθάνατοι ἄνθρωποι, et ἀθάνατος ψυχή. Dicitur etiam de rebus inanimatis, et exp. sempiternus, æternus, perpetuus. Isocr. ἀθάνατος δόξα, Plat. in symp. ἀθάνατος μνήμη ἀρετῆς. Item ἀθάνατοι (absolutè) à poëtis dicuntur ipsi dii pro ἀθάνατοι θεοὶ, dii immortales. Odyss. π'. Οὔτις τοι θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις: † Hes. Th. 557.† ¶ In exercitu autem Persarum decem millia militum selecta ἀθάνατοι dicebantur: quod numerus nece aut morbo militis alicujus imminutus, semper alio substituto adimpleretur, ita ut nunquam plures nec pauciores decem millibus essent, præcipuo ante reliquos omnes cultu decori, et virtute præstantissimi. Herodot. lib. 7.

Ἀθανατίζω, f. ίσω, immortalem reddo, immortalitati consecro. Philo de mundo, et de vita Mos. et Herodot. l. 4.

Ἀπαθανατίζω, (*decomp.*) idem. Aristot. eth. 10.

Ἀθανασία, ἡ, immortalitas. Isocr. in Panath. et ad Philip.

Αὐτοθάνατος, qui ipse sibi mortem infert. Plut.

Δυσθάνατος, difficulter moriens vel difficilem (aut infelicem) mortem inferens. Theophr. l. 3. hist. pl. c. 10.

Δυσθανατέω, ῶ, ægrè seu miserè morior, cum morte conflictor. Plat. l. 3. de rep. Plut. in Ant. Apud Herodotum exp. ægrè et cum tristitia morior.

Ἐπιθάνατος, mortem accersens, mortem afferens, lethifer. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 4. Item morti vicinus, qui in ipso mortis limine jam est. Demosth.

Ἐπιθανάτως, ut, ἐπιθανάτως ἔχειν, apud Poll. in limine mortis esse, in mortis periculo versari, morti vicinum esse.

Ἐπιθανάτιος, morti obnoxius. 1 Cor. 4. [ver. 9.]

Εὐθάνατος, benè et honestè moriens, vel bonam honestamque mortem afferens. Εὐθάνατος θάνατος, bona beataque mors, apud Athen.

Εὐθανάτως, bona et felici morte: vel facili morte. Poll.

Εὐθανατέω, ῶ, felici vel honesta morte morior, seu honestè morior. Polyb. l. 5.

Εὐθανασία, bona mors, et facilis. Suet. in Aug.

Εὐθυθάνατος, subitam mortem inferens: seu statim mortem ferens. Plut. in Ant.

Μελλοθάνατος, qui brevi moriturus est. decrepitus, capularis.

Ταχυθάνατος, subitò moriens. Hippocr. aphor. l. 2. Interdum activè, subitam mortem afferens, ut εὐθυθάνατος.

ΘΟΙ'ΝΗ, ης, ἡ, epulum, convivium, cœna, † Xen. Pæd. l. 4. p. 97. d.† apud Athen. ὅσσα πρέπει παρὰ θοίναν ὀλβιόπλουτον. Philo de vita Mos. lib. 1. ἀνεζεύγνυσαν ὥσπερ ἀπὸ θοίνης καὶ ἱλαρᾶς εὐωχίας ἑστιαθέντες, tanquam ab epulo. ¶ Item, simpl. cibus seu dapes, ut apud Hesiod. in Asp. v. 114. τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης, quæ ipsis dapibus epulisque chariora seu gratiora sunt. ☞ Athenæus θοίνην dictam tradit ὅτι διὰ θεοὺς οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπελάμβανον. Et Seleucus apud eundem lib. 2. dicit, τόν τε οἶνον ἐπὶ πλεῖον, καὶ τὴν ἄλλην ἡδυπάθειαν θεῶν ἕνεκα προσφέρεσθαι· διὸ καὶ θοίνας, καὶ θαλίας καὶ μέθας ὠνομασθῆναι. (Æsch. Pr. 530. Palæph. p. 10.)

Θοινάω, ῶ, fut. ήσω, epulor, convivor, cœno. Interdum cum accus. in cœna seu epulo absumo, vel etiam simpl. comedo, devoro. Hesiod. in Asp. † 212.† δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς, epulabantur mutos pisces.

Θοινῶμαι, idem quod θοινάω, epulor, absumo edendo, depascor: Epigr. lib. 1. θοινήσατο θῆρης. In fab. Æsopi, τοὺς ἐργάτας βοῦς ἐθοινήσατο. Dicitur quoque de morbis et ulceribus, apud Eurip.

Θοινητὸς, οῦ, ὁ, ad comedendum aptus. quem epulari possumus.

Θοινητικὸς, ad epulationem pertinens aut idoneus. ut, θοινητικὰ ὄργανα, instrumenta quæ ad epulationem pertinent. apud Xenoph. in Œcon. [cap. 9. §. 7.]

Θοινήτωρ, epulo, conviva, comestor, devorator, apud Suid. [Eurip. Ion. 1205. θάμβησεν δὲ πᾶς θοινατόρων ὅμιλος ὄρνιθος πόνους. 1217. θοινάτορας.]

Θοινητήριον, ου, τὸ, epulæ, dapes, id ipsum quod epulamur. Pro quo θοινατήριον dicit Eurip. [Rhes. 515.]

Θοίναμα, itidem significat epulum, convivium. [Eurip. Orest. 812. Οἰκτρότατα θοινάματα, καὶ σφάγια γενναίων τέκνων. Ion. 1496.]

(Θοινατὴρ, ῆρος. Æsch. Ag. 1510.)

Composita.

Βουθοίνης, seu βουθοίνας, ου, ὁ, boum vorator. Herculis epith. in Epigr.

Δημοθοινία, ἡ, epulum publicum. Aristot. et Luc. Et pro die festo, apud Theodoret. hist. eccl. l. 3. et alibi.

Ἐκθοινάω, epulor, depascor. (Æsch. Pr. 1024.)

Εὔθοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, splendida cœna seu splendido epulo instructus, lautus, ut εὔδειπνος. (Æsch. Ch. 254.)

Καταθοινάω, absumo epulando, absumo in cœna, depascor, vel simpl. comedo. Hesych. Idem significat vox med. ut, τοῦτον κατεθοινήσατο, in fab. Æsopi.

Πάνθοινος, qui totius cœnæ est. apud Suid.

Πανθοινία, solenne epulum, cœna ad quam omnes conveniunt, apud eundem Suid.

Πανθοινὶ, in tota cœna, vel per universum epulum. vel solenni epulo, ad quod omnes conveniunt.

Πανθοινέω, ῶ, solenne convivium agito: epulor.

Πρωτοθοινία, prima convivii portio, q. d. primicœnium. Poll.

Σύνθοινος, conviva, concœnator. Apud Athen. l. 6.

Συνθοίνιος, idem.

[Συνθοινάτωρ. Eurip. Elect. 638. Πικρόν τε συνθοινάτορ', ἢν θεὸς θέλῃ.]

ΘΟΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, sordes turbidæ, turbamentum sordidum, quale cœnum est aut fæx. Athen. lib. 7. αὐτίκα ὑπὸ τοῦ θολοῦ τοὺς πόρους ἐπιστοματίζονται, à cœno sordido et turbato. Item peculiariter fuscus et turbidus humor quem sepiæ emittunt, atramentum sepiæ. Plutarchus de solertia animi loquens de sepia, τὴν γὰρ καλουμένην μύτιν παρὰ τὸν τράχηλον ἔχουσα πλήρη ζοφερᾶς ὑγρότητος, ἣν θολὸν καλοῦσιν. Et Athen. lib. 7. ἐν δὲ τῇ μύτιδι ὁ θολός. Tribuitur et polypo pisci apud eundem, ibid. Adjectivè etiam ab Hesych. exp. turbatus, turbidus.

Θόλος, (paroxyt.) ου, ὁ, tholus, camera ædificii, quæ altius crescens rotunda forma in fastigiatum cacumen desinit, seu (ut alii declarant) testudo in orbem circumacta. Hesychio θόλος, domus est tectum habens in acutum fastigium desinens. ¶ Θόλος fœm. gen. dicebatur Athenis locus in quo πρυτάνεις et senatores cœnare solebant, (ut Hesych. tradit et Suidas) propterea quòd forma rotunda extructus esset. de quo apud Paus. in Att. et apud Poll. lib. 8. Plato in apol. πέμψαντες αὐτὸν εἰς τὴν θόλον προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος. ¶ Apud Homerum verò θόλος est ædificium rotundum, in quo vasa quotidiana usui necessaria reponebantur, ut disci, crateres, pocula: ut exponit Eust. Odyss. χ'. qui derivatum vult à θέειν et ὅλον, quasi τὸ περιθεόμενον. ¶ In balneis vero θόλος, masc. gen. appellatur locus orbiculari ambitu in se recurvus, in quo sudor elicitur sicco calore. Alexand. Aphr. lib. 1. probl. καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου. Sic apud Alex. Trall. ¶ Item θόλος vinculi genus quoddam quod calvariæ adhibetur, ubi summum caput, et quod inter ipsum frontemque est, vincitur: cujus injiciendi rationem Gal. explicat. lib. de fasciis.

Θολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbido cœno similis, turbido cœno plenus, fæculentus.

Θολόω, ῶ, turbo cœno fœculento excitato. Athen. lib. 7. διὸ καὶ οἱ θηρεύοντες θολοῦσι τὸ ὕδωρ, ἵνα ἀποπνίγωνται. Item metaph. turbo. Eurip. in Alcest. θολοῖ δὲ καρδίαν, perturbat mihi cor seu animum meum. Item infusco, inquino. Antiphanes apud Athen. lib. 8. τῆς σηπιάδος πρῶτον Ἡράκλεις ἄναξ Ἅπαντα τεθολώκασιν, omnia sepiæ atramento infuscarunt et inquinarunt.

Θολόομαι, οῦμαι, turbor, turbidus fio. Gal. ad Glauc. θολοῦται καὶ παχύνεται τὸ αἷμα, turbidus redditur et crassus sanguis.

Θόλωσις, εως, ἡ, turbatio, infuscatio, inquinatio quæ fit sordibus turbatis. Exponitur etiam turbamentum, inquinamentum.

Θολερὸς, οῦ, ὁ, turbidus: cui opp. καθαρὸς, limpidus, purus: propriè de aqua et rebus liquidis dicitur. Thuc. lib. 2. τὸ, τε γὰρ ῥεῦμά ἐστι μέγα καὶ πολὺ καὶ θολερόν. Item sordidus, immundus, ut, θολερὰ πλῆθος, apud Theocr. idyll. 16. Et Plutarch. symp. 4. Exp. et cœnosus, lutosus. (θολερᾷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας, turbidà jacet oppressus tempestate. Soph. Aj. 206. Æsch. Pr. 884.)

Θολερῶς, turbidè. Apud Suid. et Hesych. θολερῶς προβαίνειν, titubanter incedere.

Θολερέω, ῶ, turbo, vel turbidus aut turbatus sum. Hesych.

Ὅλος, per aphæresin pro θόλος, atramentum sepiæ. Suid.

Ὀλώδης, ater instar atramenti sepiarum vel turbidus. Galen. apud Hippocr.

Θολία, ἡ, pileus in acutum desinens, vel (ut alii exp.) umbraculum, pileus fastigiatus vel cameratus ad formam tholi, petasus, umbella. Theocr. idyll. 15. Item cista operculum habens convexæ cameræ instar rotundum. Poll.

Composita.

Ἄθολος, ου, ὁ καὶ ἡ, non turbidus, purus, limpidus.

Ἀθόλωτος, non turbatus, limpidus. Hesiod. ‡ Erg. 593.‡

Ἀναθολόω, ῶ, idem quod θολόω, turbo. Aristot.

Ἀναθόλωσις, turbatio. Damas.

Διαθολόω, ῶ, perturbo, infusco, effuso scil. θολῷ. Plutarch. de solertia anim.

Ἐπιθολόω, ῶ, infusco, obfusco, perturbo, turbidum reddo. ex Alexand. Aphrod. et Luc.

Καταθολόω, ῶ, turbo, turbidum reddo.

Συνθολῶ, idem quod θολῶ. (Philostr. l. 2. c. 37.)

ΘΟΟ'Σ, οῦ, ὁ, celer, velox. (☞ A θέω, curro.) Iliad. ά. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Il. π'. v. 422. πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε. Aliquando exp. fortis, strenuus. ut Il. σ'. Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰ θοός ἐστι. Et, θοὸς μάχεσθαι, apud eundem. Item, acutus: ut, θοοὶ γόμφοι, Apollon. Argon. 2. acuti clavi. Et, θοαὶ νῆσοι, Hom. ob. promontoria quæ habent in cuspidis morem acuminata.

Θοῶς, celeriter, velociter. item raptim. Odyss. ξ'. θοῶς συνέεργε χιτῶνα. (Æsch. Pers. 398.)

Θοόω, acuo, unde ἐθόωσα. Od. ί. v. 323.

Θοάζω, celeriter moveor. A schol. Apoll. exp. ταχύνω. Euripid. Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός. ¶ Item, sedeo. Propriè celeriter in sedile insilio. ut Soph. † Œd. Tyr. 2.† τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι; (Eurip. Phœniss. 750. ἕδρας θοάζειν. Æschyl. Suppl. 603.)

Θαάσσω, sedeo, idem quod θοάζω, et ab eo derivatum, (ut tradit Etym.) mutato ο in α, et ζ in σσ. Il. ί. λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν. Od. γ'. θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν. Pro eodem dicitur et θάσσω, apud Aristoph. in θεσμοφ. (Eurip. Med. 69. Soph. Œdip. Tyr. 168. Aristoph. R. 1570.) [Thesm. 896. Τί δὲ συ θάσσεις τάσδε τυμβηρεῖς ἕδρας, &c. Schol. Καθῆσαι. Eurip. Hec. 35. ἥσυχοι Θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρῃκίας χθονός. Androm. 44. 117. καὶ ἀνάκτορα θάσσεις δαρὸν, &c.]

Θᾶκος, ου, ὁ, sedes; sedile. Xen. Pæd. 8. καὶ θάκων καὶ ὁδῶν καὶ λόγων ὑπείκειν. Sic et in symp. apud eundem, et apud Aristoph. in Nub. †989.† (Æsch. Ag. 528. Eurip. Phœniss. 802.)

Θακέω, ῶ, sedeo. Soph. θάκει δὲ προστρόπαιος, sede. (Tr. 20.)

Θάκημα, τὸ, sessio, ipsa sedendi actio. apud eundem. [Eurip. Ion. 492. Ὦ Πανὸς θακήματα, καὶ παραυλίζουσα πέτρα, &c. Soph. Œd. Col. 1242. Ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, &c. 1244.]

Θακεύω, idem quod θακέω, sedeo. Artemid.

Θῶκος, idem quod θᾶκος, sedile, solium. Od. β'. Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ. Item consessus. Od. ί. Οἱ δὲ θεοὶ θώκονδε καθίζανον. Videtur à θοάζω factum esse θόωκος, ex quo θῶκος, per crasin. (Æsch. Pr. 280. 830.)

Θωκέω, sedeo. Herodot. θωκέοντο ἐν θρόνῳ.

Θόωκος, idem quod θῶκος, eodem pleonasmo quo φόως pro φῶς. Iliad. β'.

Composita: ac primùm ex θοός.

Ἀρηΐθοος, ου, ὁ, ἡ, bellicosus, egregius bellator, q. d. celer seu agilis in prælio. Iliad. ύ. ἀρηϊθόων αἰζηῶν. (Il. γ'. 280.)

Βοηθόος, vide in Βοηθέω.

Ἐπιθοάζω, insideo, vel sedeo apud. Eurip. ἐπιθοάζω μαρτυρόμενος δαίμονας. (Æsch. Ch. 856.)

Ἱππόθοος, equo velox, equo celer. Hesych.

Ὠκύθοος, cursu celer, velox et pernix in currendo. [Eurip. Suppl. 993. ἵν' ὠκυθόαι νύμφαι Ἱππεύουσι δι' ὀρφναίας, &c.]

Composita ex θάκος, et θῶκος.

Ἐνθακέω, ῶ, insideo. Ἐνθάκησις, q. d. insessio. Soph. in Philoct.

Ἐρημοθῶκος, qui solus causam suam agit. Hesych.

Σύνθακος, consessor. Hesych. et Suid.

Φιλόθακος, qui lubenter sedet. unde exponitur sedentarius, deses, iners.

ΘΟ'ΡΥΒΟΣ, ου, ὁ, tumultus, turbamentum, turbæ. Thuc. lib. 2. καὶ ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ, et conscensis navibus festinanter et magno cum tumultu. Idem lib. 8. ἦν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. Interdum in bonam partem, strepitus acclamantium applaudentium. Demosth. in Mid. θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τι καὶ συνησθέντες, ἐποιήσατε. Sic et θόρυβον ποιεῖσθαι apud eundem. Et plur. νέων, πρεσβυτέρων, σύνοδοι καὶ θόρυβοι. ¶ Etymol. ex θέω et βοὴ factum esse tradit. Eustath. verò ex θροῦς et βοὴ compositum esse censet.

Θορυβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumultuosus, turbulentus. Item strepens, obstrepens. Plutarch.

Θορυβωδῶς, tumultuosè, turbulenter, raptim.

Θορυβέω, ῶ, tumultuor, tumultum excito. Xen. Pæd. lib. 4. ἀντιμένοις καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν. Apud Thuc. θορυβεῖν πρός τινα, tumultuari adversus aliquem et rixari, seu tumultuosè rixari. Item obstrepo, reclamo, vel tumultuosè excipio clamoribus. ut apud Antiphontem, καὶ μηδείς μοι θορυβήσῃ. Aliquando et cum accusativo rei. Interdum signif. acclamo, acclamando assentior, dicenti applaudo. Isocr. in Panath. ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ οὐκ ἐθορύβησαν. Item turbo, conturbo. Plut. in Galba, ταῦτα Γάλβαν ἐθορύβει.

Θορυβοῦμαι, idem quod θορυβῶ. tumultuor. ut apud Thuc. ἐθορυβοῦντο μὲν οὖν κατὰ χώραν μένοντες, &c. Sic et apud Plut. et Xen. Pæd. 5. Exp. etiam consternor, exæstuo, fluctuo animo, ut apud Plat. ep. 7. προσελθόντων μοι τεθορυβημένων. Apud Plut. in Cam. θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα, exp. his trepidus. Interdum signif. conturbor, adversus me turbæ seu tumultus excitantur. Soph. in Ajace, ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῇ. Sic Plut. in Cam. θορυβούμενος ὑπ' αὐτῶν Κάμιλλος. Item festivo strepitu excipior, seu strepitu applaudentium vel acclamatione audientium approbor. apud Isocr. in Panath. ἀνέγνωστο δ' ὁ λόγος, ἐπῃνημένος δ' ἦν καὶ τεθορυβημένος.

Τεθορυβημένως, tumultuosè, turbulentè. Xen. Hell. 5.

Θορυβητικὸς, q. d. tumultuatorius, i. qui tumultuari solet, aut qui libenter tumultuatur et turbas excitat. Item obstreperus, ex Aristoph. [Equit. 1377.]

Composita.

Ἀθόρυβος, ου, ὁ καὶ ἡ, tumultus expers, non turbulentus, quietus, sedatus. Plutarch.

Ἀθορύβως, sine tumultu, quietè et tranquillè. [Eurip. Orest. 629. Στεῖχ', ὡς ἀθορύβως οὑπιὼν ἡμῖν λόγος Πρὸς τόνδ' ἵκηται. &c. 144. Schol. Joseph. de Bell. Jud. lib. 2. cap. 12. §. 6.]

Ἀθορύβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non perturbatus, qui non perturbatur nec tumultuatur. [Xenoph. εἰς Ἀγησ. cap. 6. §. 7.]

Ἀναθορυβέω, ῶ, tumultuor, aut valde tumultuor. [Æschin. in Timarch. ἐφ' ᾧ, (sc. Leodamanti) ὑμεῖς ἀνεθορυβήσατε, τῆς μαρτυρίας ἀναγινωσκομένης. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. cap. 1. §. 3. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ στρατιῶται, ἀνεθορύβησαν, ὡς εὖ λέγοι.]

Διαθορυβέω, ῶ, idem. Item tumultuari facio, in turbas conjicio. Cum accus. apud Thuc. [lib. 5. §. 29. τοῦτο γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τὴν Πελοπόννησον διεθορύβει, &c. Schol. διὰ πάσης τῆς Πελοποννήσου θόρυβον καθίστη.]

Ἐπιθορυβέω, ῶ, adstrepo, secundo rumore adstrepo, admurmuro. Xenoph.

Εὐθορύβητος, qui facilè perturbatur, et tumultuans de gradu dejicitur.

Κροτοθόρυβος, plausus unà cum tumultu. Plut.

Ὑπερθορυβέω, ῶ, supra modum tumultuor.

Ὑποθορυβέω, subtumultuor. [Thucyd. Hist. lib. 4. τῶν τε Ἀθηναίων τι ὑποθορυβησάντων ἐς τὸν Κλέωνα, &c. Schol. μετὰ θορύβου εἰπόντων.]

ΘΟ'ΡΩ, sive Θορέω, salio, insilio, Il. θ'. Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον. Hes. in Asp. † 231.† ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου, in equestrem currum insiliit. † ἐπὶ γαῖαν. 370.† Et in particip. apud Hom. Od. ψ'. ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη, desiliens è lecto. ¶ Θορέω, ab Hesychio exp. etiam ὀχεύω, ut sit idem quod θόρνυμαι hinc derivatum.

Θορνύω, sive θόρνυμαι, insilio, ineo: vocabulum obscœnum.

Θόρνυμαι, seu θορνύομαι, activè pro eodem capitur. Herodot. (de viperis loquens) ἐπεὰν θορνύωνται κατὰ ζεύγεα.

Θορὴ, ἡ, semen genitale: quod mas fœminam iniens effundit: idem quod γονή. Herodot. in Thalia.

Θορὸς, οῦ, ὁ, Aristot. de piscium semine dixit. Sic apud Theophr. exp. virus genitale quo pisces ova spargunt. Ab Oppiano etiam pro σπέρμα accipi testatur schol. Nic.

Θόρος autem ab Hesychio exp. initor, admissarius.

Θορικὸς, οῦ, ὁ, seminalis. ut, θορικὸς πόρος apud Aristotel. et τὰ θορικὰ, partes seminales.

Θοραῖος, idem quod θορικός. Nic. in Theriacis.

Θοῦρος, impetuosus: qui cum impetu assultat. (Æsch. Pr. 354.) Il. ἑ. θοῦρος Ἄρης. Et apud Apollon. Rhod. θοῦρον δόρυ. Fœm. est Θοῦρις, frequens apud Hom. Et pro eodem θουρὰς, apud Nic. in Alexiph.

Θουραῖος, et Θουρικὸς, et Θούριος, ου, ὁ, idem quod θοῦρος. Hesych. et Suid. (Θούριος Αἴας. Soph. Aj. 212. Æsch. S. c. Th. 42. Eurip. Phœniss. 220. Aristoph. R. 1324.)

Θούρης, idem quod θόρος, qui init. Hesych.

Θουρῆθρα, initus. Hesych.

(Θουρίς. θουρίδος ἀλκῆς. Il. γ'. 234.)

Composita.

Ἀναθορέω, resilio. Synes. καὶ ἀναθορόντες ἔφυγον, metu retrocedentes. Item prosilio. Herodian. l. 2. ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, prosilire è lecto. Plut. in Cam. ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος. (Luc. Prometh. in Verb. p. 16.)

Ἀποθορέω, ῶ, desilio, exilio. Herod. ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

(Βούθορος, vaccas iniens. Æsch. Suppl. 307.)

Εἰσθορέω, sive ἐσθορέω, insilio. (Æsch. S. c. Th. 460.) Unde εἴσθορεν, insiliit.

Ἐκθορέω, exilio. Luc. ἐκθορεῖν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, è somno exilire.

Ἐκθόρω, idem. ut exp. μητρῴων λύθρων ἐξέθορε, ex maternis uteri inquinamentis exiliit.

Decomp. Προεκθορέω, prosilio: vel antè prosilio. Synes. de insomn.

Ἐνθορέω, insilio. Il. φ'. ἔνθορε μέσσῳ, insiliit medio, vel in medium. Sic et Synes. ep. 122. ὥσπερ πὺξ ἐνθορῶν.

Decomp. Ἐπενθορέω, idem. Soph. in Trachin. (σέλμασι νεῶν ἐπενθορόντες. Æsch. Pers. 359.)

Ἐπιθορέω, assilio, insilio, vel supersilio.

Ἐπιθόρνυμαι, ineo. ea signif. qua mas inire fœminam dicitur. Luc. in Erot.

Ἱππόθορος, ου, in equas insiliens, equas inscendens seu iniens. admissarius. ut, ἱππόθορος ὄνος, Hesych. Apud Plut. symp. 7. ἱππόθορος νόμος, cantio quæ equabus coëuntibus accinebatur ad eas magis stimulandas.

Καταθορέω, desilio. Luc. καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

Πολύθουρος, multum impetuosus, multo seu vehemente invadens impetu. Oppian. de venat. lib. 3.

Προθορὼν, prosiliens. Iliad. ρ'. et Apoll. Arg. 2.

Ὑπερθορέω, supersilio, transilio. Il. θ'. τάφρον ὑπερθορέονται. (Cum Acc. Æsch. Ag. 305. 836.)

(Ὑπερθορέομαι. Æsch. Suppl. 880.)

ΘΡΑ'Ξ, ακὸς, et apud Poëtas, θρῆξ, ηκὸς, ὁ, Thrax. † In dat. Θρήϊκι. Apollon. Rhod. 1. 24.† In plur. Θρῆκες apud Hom. et Ionicè Θρήϊκες, apud Herodot. Et Θράκιος, Ionicè Θρηΐκιος, Thracius. apud Hesiod. in Erg. Item Θρᾷσσα, Atticè Θρᾷττα, seu Θρῇσσα, et Ion. Θρήϊσσα, fœmina ex Thracia, Thressa. Item Θρᾷττα, pisciculus marinus, de quo Aristot. de gener. an. lib. 5. Sic Θρᾴκη et Θρῄκη, Thracia, et Θρᾴκηθεν seu Θρῄκηθεν, ex Thracia.

Θρακίας λίθος, lapis Thracius. de quo Diosc. lib. 5. et Alex. Aphr. Schol. Nic. Θρήϊσσαν λίθον vocat. Legitur et θρῇσσα λίθος.

Θρασκίας, ὁ, Thrascias ventus. Aristot. de mundo: Dictus quasi θρᾳκίας, ut vult Etymol.

ΘΡΑΥ'Ω, F. σω, frango. † Soph. El. 731.† Item frio. Autor libri qui Demetrio Phalereo adscribitur, dicit Hipponactem θραῦσαι τὸ μέτρον καὶ ποιῆσαι χωλόν. Metaph. apud Plut. in Alcibiade, θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, frangere potentiam, frangere vires. Herodian. θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, q. d. frangere spem, debilitare spem. (Æschyl. Pers. 416. Eurip. Phœniss. 1359.) ☞ Etym. deducit à θλάω, mutato λ in ρ, ut ex θλῶ formetur θλαύω, unde θραύω.

Θραύομαι, frangor. Polyb. et Plutarch. (Æsch. Eum. 560.)

Θραῦσμα, τὸ, fragmentum, frustum. (Æsch. Pers. 425.) Luc. de histor. scrib. Expon. et friatura, apud Diosc. ¶ Item ammoniaci species una, quòd in minutas glebas, veluti in frusta fractum sit, vel divisum aut quia facilè friatur.

(Θραῦμα. Æsch. Ag. 1175.)

Θραῦσις, fractio.

Θραυστὸς, fragilis, qui frangi potest. Item friabilis. Aristot.

Θραυλὸς, ruptu facilis, apud Suid.

Θραυύσσω, confringo, comminuo. Lycophr.

Composita.

Ἀθραυστὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, infractus, i. qui fractus non est, vel frangi nequit, integer, firmus, Suid. Expon. et invulneratus, non friabilis, ex Eurip. (Phœniss. 1039.) [Hecub. 17. πύργοι ἄθραυστοι. Phœn. 1086. Cycl. 291. Polyb. Hist. lib. 2. §. 22. τέλος ἐθελοντὶ καὶ μετὰ χάριτος παραδόντες τὴν πόλιν, ἄθραυστοι καὶ ἀσινεῖς ἔχοντες τὴν ὠφέλειαν εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανῆλθον.]

Ἀποθραύω, confringo, effringo, perfringo, disrumpo, apud Aristoph. in Nub. μή ποτε τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς, expon. ne à gloria excutiaris seu excidas. (Æsch. Pers. 410. Eurip. Phœniss. 1356.)

Ἀπόθραυσις, εως, ἡ, fractura, perfractio. Item friatura, et comminutio, apud Aristotel.

Διαθραύω, confringo, lacero. [Plat. Tim.]

Δύσθραυστος, qui ægrè frangitur, fractu pervicax, frangenti contumax. Diosc. l. 1. c. 1.

Εὔθραυστος, fractu facilis, contusu facilis. Apud Plut. εὔθραυστος ἧλος, exp. aptus ad vulnera imprimenda clavus.

Κοκκοθραύστης, ὁ, avis quædam apud Hesych. dicta (ut putatur) παρὰ τὸ θραύειν τοὺς κόκκους, i. à confringendis granis.

Καταθραύω, effringo, diffringo, vel frango. Plut. de primo frig.

Περιθραύω, confringo, frangendo comminuo. Hesych.

Συνθραύω, confringo.

ΘΡΑ'Ω, F. ήσω, sedeo, καθέζομαι. Verbum inusitatum, præter aoristum primum medium ἐθρησάμην, unde apud Athen. lib. 5. Θρήσασθαι γαίῃ πλατάνῳ ὕπο.

Θρῆνυς, υος, ὁ, scabellum. Il. σ'. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.

Θράνος, ου, ὁ, sella, δίφρος. ¶ Apud Hippocr. sedes utrinque pervia. item sella familiaris, ut Gal. exponit apud eundem Hippocrat. ¶ Exp. ὑποπόδιον, scabellum, apud Aristoph. in Pluto. ¶ Item scabellum ubi coria seu pelles extenduntur. Poll. ¶ In nave verò θράνος dicitur ubi sedent θρανῖται. ¶ Θράνους vocabant etiam (ut Poll. scribit) ligna quibus lateritios parietes includebant.

Θρανίον, ου, τὸ, idem quod θράνος, sella. Hesych. et Poll. Item sella familiaris, comparata ad alvum exonerandam. Item scabellum, Aristoph. in Ran. Item pars navis. idem quod θράνος. Item paxillus, Hesych. et Poll.

Θρανίδιον, ου, τὸ, sellula, vel parvum scabellum. Poll.

Θρανίτης, ου, ὁ, scilicet ἐρέτης, seu κωπηλάτης, remex qui in puppi remigat. Thuc. l. 6. Fœm. gen. θρανῖτις. ut, κῶπαι θρανίτιδες, apud Eust. remi thranitarum.

Θρανιτικὸς, οῦ, ὁ, qui thranitæ est. Athen. l. 5.

(Θρανίτιον. Sch. Aristoph. R. 121.)

Θρανύω, supra scabellum ubi pelles extendi solent, extendo, apud Aristoph. in Equit.

Θρόνος, ου, ὁ, thronus, solium, sella augusta: ut, θρόνος βασίλειος. Et Διὸς θρόνος, apud Theocr. idyll. ζ'. pro ipso cœlo, quod Jovis sedes est. (Æsch. S. c. Th. 415.) Sic Matth. 5. cœlum θρόνος τοῦ θεοῦ dicitur. Θρόνοι accipitur pro ipsis potestatibus sublimioribus, quæ in cœlo sunt, ut ad Col. c. 1. et sæpe apud Areopag. ¶ Θρόνος dicitur etiam ipsa dignitas cui honoratior thronus tribuitur. ¶ Est etiam panis cujusdam nomen, apud Athen. lib. 3.

Θρονίζω, F. ίσω, in throno colloco.

Θρονισμὸς, οῦ, ὁ, collocatio in throno. Synes. ep. 57.

Θρονιστὴς, οῦ, ὁ, qui in throno collocat. Synes. ibid.

Composita: ac primùm ex θρανός.

Ἐπιθράνιον, navis pars. Hesych.

Παράθρανος, dicitur ἡ παρὰ τοὺς θρανίτας ὁδός. Poll.

[Συνθρανόω. Eurip. Bacch. 633. συντεθράνωται δ' ἅπαν Πικροτάτους ἰδόντι δεσμοὺς τοὺς ἐμούς. Vide Not. Cl. Barnes.]

Composita ex θρόνος.

Ἀγχίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, sedem propinquam habens aut solium propinquum. Nonn. cum genit.

Ἀντίθρονος, oppositum thronum habens, in opposito throno sedens, vel ex adverso sedens.

Ἀπόθρονος, à throno veniens. ut, ἀπόθρονον εὖχος, apud Nonn.

(Δίθρονος. διθρόνου τιμῆς. V. Æschyl. Ag. 43. δίθρονον κράτος. ib. 110. Aristoph. R. 1318.)

Ἐνθρονίζω, in throno loco.

Ἐνθρονίζομαι, in throno sedeo, vel thronum habeo. In lib. Esther. c. 1.

Εὔθρονος, pulchrum habens thronum, ut, εὔθρονος ἠὼς, Od. ε'.

Πρωτόθρονος, qui in primo throno sedet.

Σύνθρονος, qui eodem in throno sedet.

Χρυσόθρονος, aureum thronum habens. Il. ά. et Od. ξ'.

ΘΡΕ'ΤΤΕ, barbaricum esse, pro θαῤῥεῖν, seu θαρσαλέον, dicit schol. Aristoph. in eq. Ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε.

ΘΡΕ'Ω, vel potius θρέομαι, tumultuando clamo seu loquor: unde πάθεα θρεομένης, et θρεομένη σαυτῇ κακὰ, apud Eustath. (recensens. Eurip. Med. 51. θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη. Æsch. S. c. Th. 78. Ag. 1174. Ch. 970. Suppl. 117.) Hesychius θρέειν expon. θρηνεῖν. idemque θρεομένη expon. θρηνοῦσα. et θρεόμενον, ὀλοφυρόμενον. Ab hoc verbo deducit Eustath. θρόος, θροῦς. Unde ἄθροος, ἄθρους.

Θρόος, ου, ὁ, tumultuantis seu tumultuantium clamor. Item murmur. Item generaliter, clamor, vox, sonus. Il. δ'.

Θροέω, ῶ, tumultuando clamo seu loquor. Frequentius simpliciter significat loquor, vel dico, apud Soph. et Euripidem. (Æschyl. Ag. 104. 1146. Ch. 828. Soph. Tr. 1249. Aristoph. R. 1308. Æsch. Eum. 513.)

Θροῦς, (per contract. in prosa) tumultus, apud Synes. Item murmur, susurrus, vel fama susurrans. Thuc. lib. 4. et 8. τὸν θροῦν αἰσθόμενοι. Item fama, rumor. Xen. Pæd. 6.

Composita.

Ἄθροος, ου, ὁ, nullam edens vocem, nullum strepitum, ἄνευ θρόου, apud Suid. Ἀθρόος, autem confertus, vide suo loco.

Ἀλλόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, alia voce seu alio sono utens, et ex consequenti externus. Herodot. et Od. ά. γ'. et alibi. [Æschyl. Suppl. 979. πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκτος. Schol. ψέγειν τοὺς ξένους. Soph. Trach. 857. τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόου γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι ξυναλλαγαῖς. Schol. Ἀλλοθρόου. ἀλλοφώνου. Herodot. Hist. lib. 3. §. 11. μεμφόμενοι τῷ Φάνῃ ὅτι στρατὸν ἤγαγε ἐπ' Αἴγυπτον ἀλλόθροον. Aliquando contracte legimus, ἀλλόθρους. Æschyl. Agam. 1209. πόντου πέραν τραφεῖσαν ἀλλόθρουν πόλιν. Soph. Philoct. 557. ὁ μὲν, νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους.]

Ἀντίθροος, vicissim sonans, vicissim sonum edens, in Anth. Epigr. Apud Nonn. ἀντίθροος ἠχὼ, exp. vox soni contrarii, contradictio.

Αὐτόθροος μαρτυρίη, ex sua ipsius voce profectum testimonium, testimonium quod quis de se dicit. Nonn.

[Δημόθροος. Æschyl. Agam. 1418. τόδ' ἐπέθου θύος δημοθρόους τ' ἀράς; Alias contractè δημόθρους. 1422. δημόθρους τ' ἔχειν ἀρὰς, &c. 829. εἴτε δημόθρους ἀναρχία Βουλὴν καταῤῥίψειεν, &c. 947. Φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει.]

Διαθροῶ, idem quod θροῶ. Expon. etiam tumultuanter denuntio, divulgo. [Thucyd. Hist. lib. 6. §. 46. καὶ ἀφικόμενοι ἐς τὰς Ἀθήνας, διεθρόησαν ὡς χρήματα πολλὰ ἴδοιεν. Schol. Διεθρόησαν. εἰπόντες διετάραξαν.]

Διδυμόθροος ἠχὼ, apud Nonn. duplex sententia: utpote duplici voce resonans.

(Δύσθροα βάγματα. Æsch. Pers. 639. δυσθρόοις γόοις. 1081.) [Pind. Pyth. Od. Δ. 111.]

Ἑτερόθροος, (q. d. alterisonus) qui est alterius seu diversæ linguæ, ac proinde alienigena.

Ἐτυμόθροος, (q. d. verisonus) verum sonans, veriloquus.

Εὔθροος, (q. d. pulchrisonus) pulchrè sonans, sonorus, canorus. In Epigram.

Ἡδύθροος, (q. d. dulcisonus) suaviter sonans. in Epigr. [Eurip. Elect. 703. Fama est, Πᾶνα μοῦσαν ἡδύθροον πνέοντ', ἀγρῶν ταμίαν, χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον πορεῦσαι.]

Κακόθροος, et per contract. κακόθρους, maledicus, ὁ κακὰ θροῶν. (Soph. Aj. 158.)

Λιγύθροος, et λιγυρόθροος, (q. d. argutisonus) canorus, ut, λιγύθροος ἠχὴ, Dion. Alex.

Μελίθρους, ου, ὁ καὶ ἡ, melleum sonum edens. ut, μελίθρους κύκνος, in Epigr.

(Μιξόθροος. Æsch. S. c. Th. 336.) [βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις, λαΐδος ὀλλυμένας μιξοθρόου. Schol. βοὴν ποιουμένης ἀνάμικτον, &c. Schol. β'. τῶν μεμιγμένων θρόων ἀποτυχούσης ἅτε ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ γερόντων καὶ παίδων οὔσης.]

(Οἰωνόθροος. Æsch. Ag. 55.)

Ὁμόθροος αὐδὴ, vox unum idemque loquens, concors vox.

Ὄθροος, pro eodem dicitur. ut, ὄτριχες pro ὁμοιότριχες.

Πάνθρους, omnia susurrans, seu susurrando divulgans. Hesych.

Πολύθροος, (q. d. multisonus) streperus. (Æsch. Suppl. 827.) [Eurip. Iph. in Taur. 727. Δέλτου μὲν αἵδε πολύθροοι διαπτυχαὶ Ξένοις πάρεισιν.]

Προσθροέω, ῶ, alloquor. Æschyl. in Prometheo. [597.]

Πρωτόθροος, (q. d. primisonus) exp. et primo sono editus, ut, πρωτόθροος ὀμφὴ, prophetia. Item primò loquutus, ex Nonno.

Σύνθροος, consonus. ut, σύνθροος ἠχῶ, echo consona, quippe quæ consonantibus sonum similem assonat.

ΘΡΗ'ΝΟΣ, ου, ὁ, luctus, planctus, lamentatio. Eurip. in Med. Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο. (1213. Æsch. S. c. Th. 869.) Luc. καὶ νὴ Δία γε ἡ Δαμασίου μήτηρ, κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. ☞ Etym. dictum tradit παρὰ τὸ θραύειν τὸν νοῦν. Ego, ἀπὸ τοῦ θρέειν, simpliciter deductum puto, quod et Hesychius innuere videtur, quum θρεομένη exp. θρηνοῦσα.

Θρηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad lamentandum propensus, luctui deditus, luctui assuetus. Poll. Apud Herodian. μέλος θρηνῶδες, exp. carmen lamentabile.

Θρηνέω, ῶ, lugeo, lamentor. Interdum sine casu, ut apud Dem. in Mid. Interdum cum accus. Soph. ὀξυτόνους ᾠδὰς θρηνήσει. Sic et Il. ώ. Luc. μητέρα θανοῦσαν θρηνεῖν. (Eurip. Med. 1251. Phœniss. 1261.)

[Θρήνημα. Eurip. Orest. 132. Αἵδ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι φίλαι ξυνῳδοί. Helen. 173. Θρηνητήρ. Æschyl. Pers. 942.]

(Θρηνητής. Æsch. Ag. 1084.)

Θρηνητικὸς, idem quod θρηνώδης, ad lamentandum propensus. Aristot. eth. l. 9.

Θρηνητικῶς, more eorum qui ad lugendum seu lamentandum propensi sunt, vel lugubriter, lamentabiliter. Poll.

Θρηνήτρια, præfica. Theophyl. epist. 21.

Composita.

Ἀθρηνὶ, absque luctu. q. d. illugubriter. Suid.

Ἀξιόθρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, luctu seu lamentatione dignus, dignus qui lugeatur. Eurip. [Alcest. 903. Ἐμοί τις ἦν ἐν γένει, Ὧι κόρος ἀξιόθρηνος Ὤιχετ' ἐν δόμοισι Μονόπαις.]

Ἀποθρηνέω, ῶ, vehementer lugeo seu lamentor.

Ἐπιθρηνέω, et συνεπιθρηνέω, ῶ, q. d. allamentor, et collamentor.

Περιθρηνοῦμαι, lamentis circumsono. Plut. in Ant.

Πολύθρηνος, luctuosus, valde lamentabilis, (q. d. unde est multus luctus) seu multum luctum afferens. Eurip. Item qui multo luctu afficitur, qui multum luget. Luc. (Æsch. Ag. 720.)

Σύνθρηνος, luctus seu lamentorum socius. Aristot. eth. l. 9.

Φιλόθρηνος, luctus amans, lubenter lugens. Poll. Item flebilis. ex Nonno.

Φιλοθρηνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem Mosch. idyll.

ΘΡΗΣΚΕΥ'Ω, F. σω, superstitiosis quibusdam cæremoniis Deum seu deos colo: vel nimis superstitiosè cæremonias ad cultum deorum adhibeo. ☞ Scribit Plutarch. in vita Alexandri, videri hoc verbum factum et deductum

à Thracibus, apud quos Orpheus deorum cultum invenerit, quo postea usi sunt Græcorum plerique. idem testatur Etym. item schol. Euripidis, nec non Suidas. ¶ Item simpliciter colo, veneror. Herod. l. 1. θρησκεύουσι γὰρ μάλιστα τὴν θεὰν τήνδε Ῥωμαῖοι. In lib. Sap. θρησκεύειν τὰ γλυπτά. ¶ Apud Herodot. significat etiam, religiosè instituo et observo.

Θρησκεύομαι, color. Herodian. l. 4.

Θρησκευτὴς, religiosus. Synes. Item superstitiosus.

Θρησκεία, ἡ, cultus deorum multis superstitiosis cæremoniis constans, ad Col. c. 2. Item simpl. cultus dei, religio. ut Jac. cap. 1. Herodian. lib. 5. τῇ ἱερωσύνῃ καὶ θρησκείᾳ σχολάζειν τοῦ θεοῦ. Aliquando exp. veneratio, cultus, observantia, apud Herod. lib. 3.

Θρῆσκος, religiosus, ut Jac. c. 1. Aliquando etiam exp. superstitiosus.

Ἐθελοθρησκεία, ἡ, (comp.) cultus divinus seu religio, et certi ritus cultus divini, quos sua sponte et suo arbitratu quis eligit et amplectitur. Exp. et superstitio, in ep. ad Col. c. 2.

Ἐθελοθρησκῶ, voluntarium cultum seu religionem aliquam arbitratu meo sequor et amplector. Suid.

ΘΡΙΑΙ', αἱ, calculi sortilegorum, i. quos sortilegi in urnam mittunt. Callim. hymno in Apoll. Κείνου δὲ θριαὶ καὶ μάντιες. Sic dicuntur quasi τρεῖς τινες οὖσαι, quòd tres sint calculi, et à tribus nymphis inventi. Etymol. ¶ At θρῖαι, αἱ, extremi rudentes, nautici funes, qui ἔκφοροι dicuntur. Aristoph. in equit.

Θριάζω, furore percitus sum vatum more, Hesych.

Θριάσιον, dictum fuit πεδίον quoddam, ἀπὸ τῶν βληθεισῶν εἰς αὐτὸ θριῶν ὑπ' Ἀθηνᾶς, inquit Etymol.

Ἐκθριάζειν, (comp.) παραβαίνειν ἀπὸ τῶν μαντικῶν θριῶν. Hesych.

Θρῖαι, αἱ, vel θρῖον, ου, τὸ, ficus folium. (quod τριμερὲς εἶναι scribit Etymol.) Aristoph. in Vesp. πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον. Athen. lib. 7. θρίοισι ταύτην εἵλησα. ¶ Item generaliter, quodvis folium: unde Χαμαιπίτυος θρῖα, apud Nicand. ¶ Sic dicebatur etiam edulium quoddam ex lacte et adipe suillo ac semidalide, quod ficulneis foliis incoquebatur. Luc. in Lexiph. καὶ δρυματίδες, καὶ θρῖα, καὶ μέλιτται. ¶ Apud Aristoph. θρῖα ἐγκεφάλου, membranæ cerebri ob similitudinem cum ficulneis foliis.

Θριασταὶ, ficuum cultores: item finitores.

Ἐνθριοῦμαι, (comp.) ficulneis foliis involvor. Suid. [Aristoph. Lysistr. 664. ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει. Schol. Ἐντετυλίχθαι, ἐσκευάσθαι. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ λεγομένου θρίου, ὃ ἐν σύκου φύλλοις εἱλεῖται. Schol. Biset.]

Λεπτόθριος, tenuia habens folia: propriè de ficu dicitur: abusivè de aliis arboribus, aut herbis: ut, λεπτοθρίοιο κονίλης. Nicand. in Ther.

ΘΡΙ'ΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, triumphus. Plut. in Fab. τὸν πρότερον εἰσήλασε θρίαμβον. Dionys. Hal. lib. 8. θρίαμβον ἐλάττονα, ὃν αὐτοὶ καλοῦσιν ὄαν. ☞ Quomodo à θρῖον derivatum sit, lege Etymol. Suid. et schol. Nicand.

Θριαμβικὸς, triumphalis, ad triumphum pertinens. Apud Plut. θριαμβικὸς ἀνὴρ, exp. triumpho potitus.

Θριαμβὶς στολὴ, apud Suid. vestis triumphalis.

Θριαμβεύω, triumpho. Plut. in Fab. δεύτερον θρίαμβον ἐθριάμβευσε. Idem in Rom. ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, triumphavit de regibus. Sic ad Coloss. c. 2. At 2 Cor. 2. dicitur Deus θριαμβεύειν ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, facere ut triumphemus, ut quidam exp.

Θριαμβεύομαι, ducor in triumpho, de me triumphatur. Plut. in Coriol. θριαμβευόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

Θριαμβευτὴς, triumphator.

ΘΡΙΓΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, pinna seu corona murorum, et quasi capillus. (☞ Quasi θριγχὸς, à θρὶξ, per epenthesin literæ γ.) Quidam exponunt, loricam muri. Odyss. η'. περὶ δὲ θριγκὸς κυάνεος. Et metaph. apud Platonem in 7. in rep. ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην ἐγὼ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι; i. utrum tandem igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocandam nobis esse, ut lorica structuris summis mœnium parietumque superstruitur? Θριγκὸς etiam id esse dicitur quod lorica testacea Vitruvio lib. 2. cap. 9. et Curtio lib. 8. i. tutela parietum ab aqua pluviali: id quod vulgò vocatur caputium. Schol. Eurip. tradit, θριγκοὺς esse lapides qui summitatibus ædium superimponuntur. Pro eo quod Diosc. l. 4. c. 86. scribit, φύεται ἐπὶ θριγκοῖς καὶ τοίχοις, Plinius dicit, nascitur in tegulis parietinisque. ¶ Item, θριγκὸς exp. septum, vallum, Odyss. ξ'. et apud Paus. in Att. περὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς λίθων, sepimentum ex lapidibus, i. maceria. Sic et apud Plut. Scriptum reperitur etiam θριγγὸς, et θριγχὸς: nec non cum τ, κατ' ἀντιστοιχίαν συμφώνων.

Θριγκόω, F. ώσω, lorico, lorica testacea munio, coronam seu fastigium ædificio impono. Item vallo seu septo munio. Od. ξ'. 10. (Æsch. Ag. 1292.)

Θρίγκωμα, τὸ, quod loricæ seu fastigii loco ponitur, sepimentum. Idem ferè quod θριγκὸς, Plut.

Θρίγκωσις, loricatio, circumseptio.

Θριγκίον, ου, τὸ, diminutivum à θριγκός.

Composita.

[Εὔθριγκος. Eurip. Helen. 70. Βασίλειά τ' ἀμφιβλήματ', εὔθριγκοί θ' ἕδραι.]

Παραθριγκίζω, lorico, obsepio. Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult.

Περιθριγκόω, ῶ, circummunio θριγκῷ, i. lorica aut septo. Item circumsepio. Plut. in Mario.

ΘΡΙ'ΔΑΞ, ακος, ἡ, lactuca, olus de quo Diosc. l. 2. c. 165. Athen. l. 2. et Plin. l. 19. c. 8. et l. 20. c. 7.

Θριδακίσκη, idem, ut testatur Athen. l. 2.

Θριδακίνη, idem, ibidem. Galenus tamen τῶν κατὰ τόπους lib. 2. sic propriè nominari tradit sylvestrem lactucam, θρίδακα autem sativam.

Θριδακινὶς, lactucula, apud Athen. lib. 2.

Θριδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lactucæ similis, qui è lactucarum genere est, vel lactucæ naturam referens.

ΘΡΙ'Ξ, τριχὸς, ἡ, pilus, capillus. Iliad. ψ'. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, &c. Apud Plut. in apophth. quidam barbam et caput tingens, vocatur ἄπιστος ἐν θριξί. Aristot. αὔξονται δ' αἱ τρίχες καὶ τεθνεώτων. Exp. et setæ. ut apud Hesiod. in Asp. † 391.† Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. Interdum etiam, villi. Plut. σαρξὶ τρεφόμενοι, καὶ θριξὶν ἀμφιεννύμενοι. Nonnunquam et capillamenta, ut apud Philonem, πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο. In obliquis ubi sequitur χ, mutatur θ in τ, idem et in derivatis ac compositis observatur. ☞ Etym. à θερίζω derivat.

Τρίχινος, ου, ὁ, qui ex pilis est. Apocal. c. 6. Τρίχινος σάκκος, cilicinus saccus.

Τριχίνιον, ου, τὸ, vestis ex pilis confecta.

Τριχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pilosus. Item capillaceus, pilis similis, capilli speciem referens. Τριχώδη, τὰ, Hesych. sunt instrumenta ad oppugnandas urbes comparata.

Τριχόω, ῶ, pilosum reddo, pilos induco. Diosc. lib. 5. c. 168. ἀλωπεκίας τριχοῖ. Apud Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 6. περιαλείφουσι πηλῷ τετριχωμένῳ, luto piloso, pilis misto, crinibus aut aliis subacto.

Τρίχωμα, τὸ, capillamentum, pilosum villosumque tegmen. Dicitur de omni animante apud Arist. l. 5. de gen. an. item de capillamento seu capillitio humano, seu quovis pilo corporis humani, apud eundem Aristotel. in Physiogno. et in 2. Œcon. et apud Herodot. (Æsch. S. c. Th. 672.)

Τριχωμάτιον, diminut. pro eodem. Aristot.

Τρίχωσις, q. d. capillatio, pilorum emissio vel productio. Poll. Item pilorum inversio, seu pilare malum. Actuar. l. 2. περὶ διαγν. παθ. c. 7. idem quod τριχίασις.

Τριχωτὸς, οῦ, ὁ, pilosus, pilis intectus, crinitus, capillatus. Arist. in 4. de part. an. Et neut. gen. τριχωτὸν, pars ea corporis quæ capillis tegitur. apud eundem.

Τριχίτης, ου, ὁ, pilaris, fœm. gen. τριχῖτις, ut, τριχῖτις στυπτηρία, apud Diosc. l. 5. c. 124.

Τριχίον, ου, τὸ, pilus. idem quod θρίξ. Arist. in probl.

Τριχιάω, ῶ, pilosus sum, crinitus sum. Item laboro trichiasi. unde apud Gal. l. 4. de locis aff. τριχιῶντες, quibus pili pungentes in palpebris oriuntur.

Τριχίασις, εως, ἡ, oculorum à pilis offensio. Vide aut. def. med. Item symptoma renum, ex quo per urinam prodeunt veluti capilli albi, Gal. com. in Aphor. 76. l. 4. Item pilare malum, i. mammarum dolor, ortus aliquando ex pilo in poculo forte hausto. Est etiam Erotiano abscessus circa mammas. Item species fracturæ tenuissima et sensum latens. Paul. Ægin. l. 6. c. 9. Pro eodem dicitur et τριχισμός.

Τριχίας, ου, ὁ, piscis quidam, qui et τριχὶς, ίδος, ἡ, sic dictus, quòd ossa habeat pilis similia. Aristot. lib. 5. anim. et Aristoph. in Equit. et Athen. lib. 7.

Τριχίδιον, ου, τὸ, parvus trichias, Athen. l. 7.

Θρίσσα, item piscis genus. Athen. l. 7.

Τριχία, ἡ, morbus quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit. pilaris morbis. apud Aristot. l. 7. anim. c. 11. idem qui et τριχίασις.

Composita.

Ἀελλόθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, densos habens capillos: vel habens capillos variè intortos et crispatos. apud Soph.

Ἄθριξ, pilis carens.

Ἀπλόθριξ, promissum et porrectum habens capillum, Arist. q. d. simplicem habens capillum. Quidam exp. qui mediocri est capillo.

Ἀπότριχες, ων, οἱ, impuberes. apud Callim. teste Eust.

Βαθύτριχος, villosus. Hom. hym. in Apoll.

Δασύθριξ, qui denso pilo est, pilosus: ut, δασύτριχες τράγοι, pilosi seu hispidi hirci. Theocr. idyll. 7.

Δασύτριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem: ut, δασύτριχα μῆλα. in Epigr.

Ἔντριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ob capillorum penuriam, ad supplendam comam, galericulum, i. τὴν πηνίκην, seu προκόμιον, assumit. Poll.

Ἐντρίχωμα, pars sub oculis seu extima palpebra, qua velut fimbriola enascuntur pili longiusculi. Poll.

Ἐντριχώσεις, palpebræ. Hesych.

Ἐρυσίθριξ, cui rufi sunt capilli.

Εὔθριξ, bonos pilos habens, bene capillatus, bene comatus. Theocrit. idyll. 18.

Εὔτριχος, idem. [Eurip. Herc. Fur. 934. Ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος.]

Εὐθύθριξ, qui crinibus est rectis: pro quo et ἰθύθριξ, apud Herodot. in Polymn.

Καλλίθριξ, pulchros pilos habens: ut, καλλίτριχες ἵπποι, Odyss. ι. et apud Hesiod. in Asp. † 371.†

Καλλίτριχος, idem. Item pulchros pilos faciens. Diosc. l. 1. c. 179. ¶ Callitrichon à quibusdam vocatur etiam adianton seu frutex topiarius: quod tingat capillum, et ad hoc decoquatur ut crispum densumque faciat. Plin.

Κατατρίχιος, tenuis instar pili. Hesych.

Λεπτόθριξ, qui tenui pilo seu capillo est.

Λεπτότριχος, idem. [Aristot. de Hist. Animal. καὶ οἱ λεπτότριχοι μάλιστα.] Compar. λεπτοτριχώτερος, qui pilo est tenuiori.

Λευκόθριξ, qui candido est capillo, seu niveis pilis. λευκότριχες ἵπποι, apud Callim. [Aristoph. Av. 972. Πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκότριχα κριόν.]

Λιποτριχὴς, depilis, quem pili destituerunt. Epigr.

Μαλακότριχες, Scythæ apud Aristot. quibus molles capilli.

Μελανόθριξ, pilos habens nigros, cui capilli nigri sunt.

Μικρότριχος, qui exiguis seu brevibus est pilis. [Aristot. de Hist. Animal. οὐχ ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος,——μικρότριχον, &c.]

Μιξόθριξ, qui mixtis est pilis, semicanus.

Ξανθόθριξ, pilos habens flavos, cui flavi crines sunt. Theocr. idyl. 18.

Ὄθριξ, similes pilos habens, qui ejusdem comæ est. Per syncopen pro ὁμοιόθριξ. Il. β'. (Cat. N. 272.)

Ὀλιγότριχος, qui paucos habet pilos. Aristot. [de Hist. Animal. πάντα δ' ὅσα τετράποδα καὶ ζωοτόκα, δασέα—ἐστὶ, καὶ οὐχ ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος, ὀλιγότριχον καὶ μικρότριχον, πλὴν τῆς κεφαλῆς.]

Ὀρθόθριξ, qui erectos habet crines. (Æsch. Choëph. 30.)

Ὀρθοτριχία, affectio qua quis erectos habet crines.

Οὐλόθριξ, qui crispos habet pilos seu crines, crispus. Aristot. in Problem. et Alex. Aphr. in Problem.

Παχύθριξ, qui crasso pilo est.

Παχύτριχος, idem.

Περίθριξ, cincinnus à prima usque juventute nondum rasus. Suid.

Ποικιλόθριξ, varios habens capillos. [Eurip. Alcest. 583. Ἐχόρευσε δ' ἀμφὶ σὰν κιθάραν, Φοῖβε, ποικιλόθριξ νεβρὸς, &c.]

Πολύθριξ, multos pilos habens. ¶ Item, herba quæ polytrichon. Item gemma, quæ in viridi capillatur, sed defluvia comarum facere dicitur. Plin.

Πολύτριχος, multos pilos habens: ut, πολύτριχος πώγων. Polytrichon dicitur etiam adiantum majus, apud Plin.

Πυῤῥότριχος, rufos habens pilos. Theocr. idyll. 8.

Σκληρόθριξ, qui duros habet pilos.

Σκληρότριχος, idem.

Σκοτοδασυπυκνόθριξ, nigrum, hirtum spissumque capillitium habens, apud Aristoph.

Τανύθριξ et τετανόθριξ, qui laxo capillo est, item qui protentos et promissos crines habet. Hesiod. in Erg. τανύτριχα αἶγα dixit capram rectis pilis. Exp. etiam, qui horridos et setarum instar arrectos habet pilos.

Ὕστριξ, sive ὕσθριξ, suis pilos habens, porcinas setas habens. Est animal ex erinaceorum genere, Plin. l. 8. c. 35. Vide et Ælian. et Aristot. Vide et Eras. in proverb. θρὶξ ὕστριχος. Apud Oppian. legitur et ὕστριγξ. Est et flagrum ex corio adhuc setis suis munito, Suid.

Ὑστριχὶς, ίδος, ἡ, idem. ut annotat schol. Aristoph. in pace. (R. 631.)

Φριξόθριξ, horrens pilis seu setis. Suid.

Ψαφαρότριχος, squalidos pilos habens. Hom. hym. in Pana.

ΘΡΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, grumus. propriè rei in unam massam concretæ frustum. (V. Æschyl. Ch. 544. Eum. 184.) (☞ Dicitur enim ἀπὸ τοῦ τεθράφθαι, ὅ ἐστι πεπῆχθαι. teste Eust.) Diosc. l. 3. c. 44. θρόμβους αἵματος διαλύει, dissolvit sanguinis concreti grumos, seu sanguinem concretum discutit. Sanguinis etiam concreti partes θρόμβοι appellantur. Dicitur et de aliarum rerum concretarum grumis: ut Suid. θρόμβους ἁλῶν dici scribit salem crassum, seu salis grumum. Sic Herodot. l. 1. ἅμα τῷ ὕδατι θρόμβους ἀσφάλτους ἀναδίδωσι πολλοὺς, grumos bituminis seu bituminis concreti particulas et frusta. Et Diosc. lib. 1. (de styrace) θρόμβους ἔχει ὑπολείκους. Hesych. θρόμβον esse dicit locum editum, itidemque schol. Soph. dicit esse ὄγκον.

Θρομβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, grumo similis, grumi speciem gerens, grumosus. Arist. hist. an. l. 7. et Soph. in Trachin. (715.)

Θρομβίον, ου, τὸ, grumulus, parvus grumus. Diosc. l. 6.

Θρομβεῖον, ου, τὸ, idem. pro quo resolutione Ionica dicitur θρομβήϊον. Nic. in Alex. v. 295.

Θρομβόω, ῶ, fut. ώσω, in grumos cogo.

Θρομβόομαι, οῦμαι, in grumos concresco seu coëo. Nic. in Alex. v. 314.

Θρόμβωσις, concretio: qua nimirum aliquid glaciatur et in grumos coit, ut, θρόμβωσις αἵματος, apud Gal. et Diosc. Sic et θρόμβωσις γάλακτος, apud Gal. et Dioscor. l. 5. c. 21.

Composita.

Ἐκθρομβόω, ῶ, in grumos cogo, congelo et concrescere facio.

Ἐκθρόμβωσις, concretio, apud Diosc. l. 1. ἐκθρόμβωσις αἵματος, sanguinis in grumos concretio. i. grumi sanguinis concreti.

Ἐπιθρομβόω, ῶ, idem, seu in grumos cogo, seu coagulo in, vel intra aut super. Nic. in Alex.

Περιθρομβόω, ῶ, circumcirca in grumos cogo et concrescere facio. Gal.

ΘΡΟ'ΝΟΝ, ου, τὸ, flos, pigmentum. Il. χ'. ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε. Theocr. schol. annotat, θρόνα à Thessalis vocari animalia variegata: à Cypriis, floridas vestes: ab Ætolis, medicamenta, venena, teste Clitarcho: ab Hom. verò rosas. (☞ Παρὰ το ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.) Nicand. schol. tradit, θρόνα, à Nicand. nominari τὰς ἐμπαθεῖς βοτάνας, in Ther. Pro pharmacis venenisque accipi potest, apud Theocr. idyll. 2. νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον.

(Λιπαρόθρονος. (*comp.*) Æsch. Eum. 809.)

Πολύθρονος, (*comp.*) multa habens θρόνα seu φάρμακα. Item multa medendi vi præditus. Nic. in Ther. πολύθρονα φύλλα κονύζης.

ΘΡΥΑΛΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, ellychnium: ut apud Aristoph. † Nub. 59.† τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων. ¶ Item herba quædam cujus folia sunt ad ellychnia apta. Vide Diosc. l. 4. c. 99. et Plin. l. 25. c. 10.

ΘΡΥΓΑΝΑ'Ω, ῶ, frico, scabo, scalpo. Apud Aristoph. in concion. τὴν γείτονα Τήνδ' ἐκκαλέσομαι θρυγανῶσα τὴν θύραν. schol. expon. ἡσύχως κνῶσα.

ΘΡΥ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, susurrus, murmur, rumor. Item tumultus. Hesych. Suid. et Etym. ut, καὶ πολὺς ἐγίνετο τῶν ἁλισκομένων ὁ θρύλλος, apud eundem Suid. ☞ A θρόος deducitur, ut sit θρύλλος quasi θροῦλλος.

Θρυλλέω, vel θρυλέω, susurro. Item famigero, dissemino, jacto: Isocrat. in Panath. et Dem. in Mid. Et θρυλλεῖσθαι dicitur res, i. vulgo jactari, rumore vulgi celebrari, divulgari. Herodian. l. 5. et Plut. in Sol. ¶ Apud Demosth. ex Areop. exp. etiam inculco.

Θρυλέω autem cum unico λ scriptum invenitur apud Theocrit. Idyll. 2.

Θρύλλημα, τὸ, quod vulgi rumoribus jactatur, fabula vulgi. apud 70. interpr.

Θρυλλίζω, vel θρυλίζω, susurro, murmuro. Etym. Item frango. in qua signif. Etym. deducit à θραύω, unde fit θραυλίζω, ex quo θρυλίζω. At Eust. habet θρυλλίσσω, dicens derivari fortasse à θρυλλῶ.

Θρυλλίσσομαι, unde Il. ψ'. θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι, ubi exp. ab Hesych. contrita est frons et velut comminuta, vel contusa, confracta.

Θρύλλιγμα, apud Lycoph. quidam interpr. quod confringitur. alii, quod discerpitur.

Composita.

Διαθρυλλέω, ῶ, idem quod θρυλλέω. unde apud Xen. διατεθρύλλητο, rumor sparsus erat, vulgi sermonibus ferebatur. Dicitur etiam aliquis Διατεθρυλλῆσθαι, cui sæpius eadem res inculcata fuerit, eum velut obtundendo. Xen. apomn. l. 1. οἶμαι γὰρ αὐτοὺς ἤδη κατατετρίφθαι διατεθρυλλημένους ὑπὸ σοῦ. Apud Plat. de rep. 2. διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα, dicitur de eo cui aliquis aures sermonibus sæpius inculcatis obtuderit.

Ἐνθρυλλίζω, idem quod θρυλλίζω, apud Aristoph. in Θεσμοθ. [348.]

Πανθρύλλων, omnia vulgans.

Πανθρύλλιον, Hesych. τὸ πάντα θρυλλοῦν.

Περιθρυλλέομαι, οῦμαι, idem ferè quod διαθρυλλέομαι, Greg.

Πολυθρύλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum celebratus, vel multorum sermonibus celebratus, aut vulgi sermonibus, Synes. Apud Plat. exp. famatus, famigeratus.

ΘΡΥ'ΟΝ, ου, τὸ, juncus, vel ulva. herba palustris. Vide Dioscorid. lib. 4. ¶ Item urbs Arcadiæ, quam Hom. Il. λ'. Θρυόεσσαν appellat. Vide Steph.

Θρυΐνος, junceus, apud Suid.

Θρύορος, vesicariæ herbæ species esse dicitur, apud Theophr. hist. plant. l. 9.

ΘΡΥ'ΠΤΩ, F. ψω, frango, confringo: propriè putatur esse in minutas partes frango, unde et exp. comminuo, contero. ¶ Item frio, frango in micas. ¶ Item frango deliciis, frango luxu, Greg. in lib. qui περὶ φιλοπτ. inscribitur, ἡμεῖς δὲ θρύψομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσθῆτι μαλακῇ καὶ περιῤῥεούσῃ, id est, frangemus nos deliciis vestis mollis. (Æsch. Ag. 1604.) ☞ Hoc verbum Eustath. inter ea recenset, quæ ὀνοματοπεποίηνται. Plato item in Cratylo dicit literam ρ hoc in verbo ἀπεικάζειν τὸ πολὺ, sicut in κρούειν, θραύειν, ἐρύκειν, κερματίζειν, et ῥέμβειν.

Θρύπτομαι, frangor, comminuor. Aristoph. et Philo de mundo. Item metaph. frangor deliciis, enervor: aut dissolutus reddor, corrumpor. Plat. de lib. educ. χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων καὶ θρύπτονται. Xen. in symp. μαλακίᾳ θρυπτομένου. Exp. etiam molliter et delicatè vivo. unde τεθρυμμένος. Luc. fractus deliciis, luxu solutus, dissolutus. Item delicias facio. Nonnulli idem fermè esse dicunt quod ἀκκίζομαι, joculari quadam simulatione utor, impensius me rogari volo. apud Luc. in symp. ¶ Item peculiariter dicitur de meretrice, aut etiam περὶ τῶν παιδικῶν, seu generalius περὶ τοῦ ἐρωμένου. apud Xen. in symp. et Dion. Areop. in ep. ad Demosth.

Τεθρυμμένως, delicatè et molliter, dissolutè. Plut. in pol. præc.

Θρύμμα, τὸ, fragmentum. Item peculiari signif. frustum panis, crustum. Hesych. Suid. Poll.

Θρυμματὶς, placentæ genus. Sunt qui reddi posse existiment intritum, apud Athen. et Luc.

Θρύψις, ipsa actio frangendi deliciis, effœminatio, enervatio. Item deliciæ, mollities. Xen. Pæd. 8. † p. 241. a. ubi comparat.† Item fractio, comminutio, friatio.

Θρυπτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. propensus ad delicatam vitam, delicatus, mollis. Xen. Pæd. 8. Interdum signif. frangendi seu comminuendi vim habens. Galen. 2. ad Glauc.

Θρυπτικῶς, delicatè, molliter. apud Poll. l. 6.

Τρύφος, fragmentum. idem quod θρύμμα. (Philostr. l. 4. c. 10.) unde

Comp. Τετράτρυφος, qui in quatuor partes frangitur: vel in quatuor partes fractus. Hesiod. in Erg. Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, panem qui in quatuor frusta dividi possit.

Τρυφὴ, ἡ, deliciæ, mollities, luxus, delicata vita. Aristot. Eth. 7. Herodian. l. 1. et 3. Item ipsæ deliciæ quæ ad vitam illam delicatam pertinent. Interdum restringitur ad γαστριμαργίαν, seu πολυφαγίαν. ut apud Luc. ὑπὸ τρυφῆς ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα. (Aristoph. R. 21.)

Τρυφηλὸς, delicatus, deliciis deditus, voluptuarius. Suid.

Τρυφερὸς, idem. Arist. Rhet. 2. scribit, divites solere esse τρυφερούς. Dicitur et de re, poniturque interdum τὸ τρυφερὸν subst. pro delicata vita.

Τρυφερῶς, delicatè, molliter.

Τρυφεραίνομαι, à quo particip. τρυφερανθεὶς, deliciis et mollitie perditus, apud Aristoph.

Τρυφάω, ῶ, delicatè vivo, deliciis seu luxui indulgeo, luxuriosè vivo. Greg. Naz. Τὸ μετὰ χριστοῦ πάσχειν καὶ ὑπὲρ χριστοῦ τοῦ μετ' ἄλλων τρυφᾷν αἱρετώτερον. Apud Plat. de leg. τρυφῶσα παιδεία, mollis educatio. ¶ Item nitesco, lautè vivo, efferor et exulto licentia. Æschin. οἱ δὲ ὑμέτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. Apud Isocrat. in orat. ad Nic. τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις, niteas, splendidus sis. Interdum ponitur cum accus. ut apud Greg. ubi tamen quidam subaudiri putant præpos. κατά.

Τρύφημα, τὸ, id ex quo deliciæ percipiuntur, vel deliciæ.

Τρυφητὴς, deliciarum consectator, delicatæ vitæ amator, qui delicatè vivit. Item heluo, vorax. Suid.

Composita: ac primùm ex θρύπτω, cum præp.

Ἀποθρύπτω, frango deliciis et luxu.

Ἀποθρύπτομαι, frangor deliciis, luxu corrumpor. Plat.

Διαθρύπτω, diffringo, disrumpo, comminuo seu contero. Luc. τὸ κρανίον διαθρύπτειν. Sic Lev. c. 2. Item deliciis frango, sicut θρύπτω, vel effœmino. Xen. in politia Lacon.

Διαθρύπτομαι, in delicias agor, corrumpor. item in delicias effundor. apud Xen. apomn. l. 1. et 4. (Æsch. Pr. 890. Theoc. ιά. 99.)

Διατεθρυμμένως, delicatè et molliter, dissolutè. Plat. de leg.

Διάθρυψις, enervatio, effœminatio, ipsa actio frangendi deliciis. Aut etiam deliciæ. Apud Chrysostom. διαθρύψεις κινημάτων, gestus molles.

Ἐνδιαθρύπτω, (*decomp.*) delicias facio. Item delicatè vivo, apud Theocr.

Ἐνθρύπτω, comminuo intrò, intero. Dan. c. ult.

Ἔνθρυπτον, intritum, placenta.

Ἐνθρυμματὶς, idem. Hesych.

(Ἐπιθρύπτω, enervo. Philostr. l. 1. c. 37.)

Συνθρύπτω, deliciis frango, delicatum seu mollem reddo. Item frango, comminuo. Act. c. 21.

(Ὑποθρύπτω. Philostr. l. 1. c. 12.)

Ὑποθρύπτομαι, deliciis aliquantum indulgeo, q. d. subindulgeo deliciis. Plut. in Peric.

Alia composita sine præpositione.

Ἄθρυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, infragilis, qui frangi non potest. cui oppon. εὔθρυπτος. Item non fractus deliciis, non fractus luxu. Vel minimè mollis, virilis. Plut. in Erotico. Sæpius de re dicitur quàm de persona, ut, ἄθρυπτος δίαιτα, apud Pythag. in carm. aur. Sic ἄθρυπτος τροφὴ, apud Damasc.

Ἀθρύπτως, non delicatè, non molliter. viriliter. Plut.

Ἀθρυψία, q. d. vanitas à deliciis seu mollitie, vita minimè delicata seu mollis.

Αἰνόθρυπτος, valdè mollis seu delicatus, luxu diffluens. Theocr. Idyll. 15.

Εὔθρυπτος, fragilis, qui facilè frangi potest. Luc. Item fractus deliciis seu solutus, mollis.

Εὐθρυβὴς, fragilis. Item friabilis. Diosc. l. 5.

Composita facta ex τρυφὴ, aut τρυφάω.

Ἀτρύφερος, minimè mollis, non delicatus. apud Suid.

Ἀτρύφητος, à deliciis seu delicata vita alienus aut abhorrens.

Διατρυφάω, ῶ, idem quod τρυφάω. Exp. etiam, luxu diffluo. apud Plat. de leg.

Ἐντρυφάω, ut, ἐντρυφᾷν μάστιξι, apud Chrysost. verberibus tanquam deliciis delectari. Et ἐντρυφῶ τούτῳ, luxuriosè et insolenter ac redundanter hac re utor. apud Greg. ¶ Item, per delicias et lasciviam illudo et ludibrio habeo, ludificor. Luc. τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ἀποροῦσιν οἱ πλούσιοι.

Ἐντρυφᾶσθαι, ludibrio haberi et contemptui. Plut. ἐντρυφώμενος ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐντρύφημα, id cui ἐντρυφῶμεν, oblectamentum; deliciæ. Naz.

Decomp. Ἐπεντρυφάω, ῶ, idem quod ἐντρυφάω, apud Suid.

Ὑπερεντρυφάω, ῶ, supra modum illudo, per delicias et lasciviam supra modum ludificor. Alciphr. in ep.

Κατατρυφάω, ῶ, ut, κατατρυφᾷν τοῦ λόγου, apud Greg. eluxuriari in stylo, vel luxuriante stylo uti. Item cum genit. personæ, idem quod ἐντρυφῶ.

ΘΡΩ'ΣΚΩ, salio, insilio, idem quod θορῶ. Il. ό.——ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρώσκων. Il. φ'. Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει Ἰχθύς. Et metaphoricè apud Soph. in Trach. θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς ἀποτίβατος ἀγρία νόσος, excitatur, tanquam ex somno exiliens invadit, vel assultat, cum assultu impetit. (Soph. Tr. 58. 1045. Æsch. Ch. 846. Eum. 663.) ¶ Θρώσκω, ineo, sicut mas fœminam inire dicitur. Hesych. ex Æschyli Amymone, θρώσκων κνώδαλα; i. ἐσθορίζων, σπερματίζων. Θρώσκει Hesych. est etiam πίπτει, κολυμβᾷ. ¶ Θρώσκω γνώμα, Callistratus apud Hesychium pro αἰσθάνομαι poni scribit. ☞ Tradit Eust. τεχνικοὺς quosdam antiquos derivare θορίσκω à θόρω seu θορέω, ut νοΐσκω à νῶ, ex quo, facta transpositione literarum, fieri θροΐσκω, atque inde mutato ο in ω et subscripto ι, θρῴσκω, atque illud ipsum ι in θρῳσμὸς, quoque inde derivato subscribi, licet ea scriptura non ubique observata reperiatur.

Θρωσμὸς, οῦ, ὁ, tumulus, locus eminulus, collis qui è terra quasi subsiliit, vel locus eminentior ex quo spectare possumus, à θορεῖν pro θεάσασθαι, ut Suid. tradit. Il. κ'. ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο Εἴαται. Apud Apoll. Arg. 2. ἰλυόεντες ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο, exp. per salebras. Apud eundem Arg. l. 3. schol. dicit esse locum supra flumen eminentem quem ex navi salitur.

Composita.

Ἀναθρώσκω, sursum salio, insilio. ut, ἀναθρώσκει ἐπὶ τὸν ἵππον. [Herod. lib. 3. §. 64.] Capitur interdum et prò resilio. [Ap. Rhod. Arg. iii. 956. Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος ὠκεανοῖο, &c. iv. 42. Hom. Iliad. N. 140. cum Schol.]

Ἀνθρώσκω, pro ἀναθρώσκω, in Epigr. Itidemque ἄνθρωσκε, apud Soph. pro ἀνάθρωσκε, ὀρχοῦ, subsili, salta.

Ἀποθρώσκω, resilio, exilio. ut, ἀποθρώσκειν ἀφ' ἵππου, desilire ab equo. Et νηὸς ἀποθρώσκειν, Il. β'. (Cat. N. 209.)

Ἐκθρώσκω, exilio, idem quod ἐκθορέω. (Æsch. Pers. 457.)

[Ἐνθρώσκω. Eurip. El. 326. Μέθῃ δὲ βρεχθεὶς τῆς ἐμῆς μητρὸς πόσις Ὁ κλεινὸς, ὡς λέγουσιν, ἐνθρώσκει τάφῳ, &c.]

Ἐπενθρώσκω, insilio, irruo. apud Soph. (Œdip. Tyr. 476.)

Ἐπιθρώσκω, insilio. Il. δ'. τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου. Item subsulto, subsultim progredior. Il. έ. Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι. (Theoc. Id. ζ. 25.)

Καταθρώσκω, desilio. Herodot. καταθρώσκω τὴν αἱμασίαν, de maceria desilio.

Ὑπερθρώσκω, supersilio. idem quod ὑπερθορέω.

ΘΥΓΑ'ΤΗΡ, ἡ, filia, gnata. Od. θ'. Οὕνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀλλ' οὐκ ἐχέθυμος. Xen. Pæd. 4. ἔστι δέ μοι καὶ θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητὴ, γάμου ἤδη ὡραία. In obliquis casibus accentum in penultimam transfert, ut, μήτηρ. Od. κ'. Ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας. Xen. Pæd. 8. ἤν τις ἐκδοῦναι βούλοιτο θυγατέρα. Plut. in Artox. μίαν τῶν θυγατέρων. Iidem obliqui syncopen etiam admittunt. Xen. Pæd. 8. πολὺ μᾶλλόν με τῆς θύγατρα μνηστῆρα λήψεται. Sic Il. ί. Τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες. Sic in accus. θύγατρα, et

θύγατρας: in dat. θυγατρὶ, et θυγατράσι: in genit. θυγατρὸς, et θυγατρῶν: in vocat. θύγατερ, et θύγατρες. Dicitur de brutis quoque apud Aristot. hist. an. l. 6.

Θυγάτριον, ου, τὸ, filiola. Apud Athen. l. 13. Εἰς νύκτ' ἀποδώσεις τῷ θυγατρίῳ μου διπλοῦν.

Θυγατριδοῦς, filiæ filius, nepos: et, Θυγατριδῆ, filia filiæ, neptis. Pol. l. 3.

ΘΥ'ΕΛΛΑ, ης, ἡ, ventorum complicatorum vis impetuosa, procella. [Æsch. Ag. 828.] (☞ A θύειν et εἰλεῖν, ut Porphyrius tradit: alii esse volunt ἄελλαν θύουσαν.) Aristot. de mundo, θύελλαν definit, πνεῦμα βίαιον καὶ ἄφνω προσαλλόμενον, i. flatum prævalentem qui repentè prosilit. Il. ψ'. ——ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη Ἵστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα. Od. κ'.——τοὺς δ' ἂψ ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα. Hesiod. in Asp. ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ. Interdum additur genit. ἀνέμου, vel ἀνέμων. Od. κ'. αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. Od. ἑ. ἐπισπέρχουσι δ' ἀέλλας Παντοίων ἀνέμων. Sic apud Aratum, δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, Cicero expon. gravis vehementi flamine ventus. Metaphoricè dicitur etiam πυρὸς θύελλα, Od. ά. Reperitur etiam, Προθύελλα conjunctim scriptum, apud Hesiod. in Theog. v. 742. ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θυέλλῃ Ἀργαλέῃ. nisi forsan dividenda sit vox et πρὸ referendum ad φέρει. sicut apud Hom. Od. ύ. ἤ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρουσα.

Θυελλήεις, εντος, ὁ, procellosus.

ΘΥ'ΛΑΚΟΣ, ου, ὁ, saccus. Aristoph. in Plut. Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Athen. lib. 2. πολλοὶ δὲ σάκκοι καὶ θύλακοι βιβλίων. Pro eod. dicitur et, θύλαξ, ακος, apud Pol. et Suid. Hesych. verò θύλαξ, est pulvinar, cervical.

Θυλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sacci formam gerens: sacco seu folliculo assimilis, ut, θυλακώδης καρπὸς, apud Diosc. l. 1.

Θυλακόεις, idem.

Θυλακίτης, ου, ὁ, idem cum θυλακώδης: in fœm. θυλακῖτις μήκων, à quibusdam dicitur papaver sativum. Diosc. l. 4. c. 65.

Θυλάκιον, θυλακίσκος, θυλακίσκη, θυλακίσκιον, sacculus, culeolus. Interdum et folliculus. Aristoph. Athen. Diosc. Pol.

Θυλακὶς, ίδος, ἡ, à Nicand. dicitur id genus papaveris quod fert parva θυλάκια.

Θυλακίζειν, Hesych. Tarentinos usurpare ait pro ἀπαιτεῖν τι ἑπόμενον μετὰ θυλάκου.

ΘΥ'ΜΒΡΑ, ας, ἡ, thymbra: herba odorata, de qua Diosc. l. 3. c. 45. et Plin. l. 19. c. 8. Eadem dicitur etiam θυμβραία, ab Hippocr. teste Gal. et θύμβρον, à Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 1. ☞ Fortasse ἀπὸ τοῦ θύειν, ob fragrantiam.

Θυμβρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, thymbræ similis, qui è thymbræ genere est: apud Theophrast. hist. pl. l. 1.

Θυμβρίτης οἶνος, thymbrites vinum, i. è. thymbra factum, seu thymbra conditum. Diosc. l. 5. c. 6.

ΘΥΜΙΑ'Ω, ῶ, F. άσω, suffio, odores incendo, adoleo. Athen. lib. 7. τοῖς ἀμφὶ Μενεκράτη ἐθυμίων καὶ ἔσπενδον οἱ παῖδες. Interdum cum accus. ut, θυμιῶσι τὸ λήδανον Ἄραβες, apud Herodot. Sic Herodian. l. 5. λιβανωτὸν θυμιῶσιν. Interdum cum genitiv. ut Luc. in Cauc. ὅπως ἔχοιεν κνισσῶν ἀγυιὰς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾷν. ¶ Item suffitu afflo, vel suffitu inficio, apud Aristot. ☞ Παρὰ τὸ θύω.

Θυμιάομαι, ῶμαι, suffior, adoleor. suffitu afflor, vel inficior. Aristot. loquens de apibus, θυμιώμεναι γὰρ καὶ σφόδρα πονοῦσαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. Et θυμιώμενον διώκει, nidore fugat. Item pro ἀναθυμιάσθαι, vaporari, seu exhalare, apud Aristot. lib. 2. meteor. Interdum exponitur uror, accendor. ut apud Diosc. l. 2. c. 63. (de cornu cervino) ὠμὸν δὲ θυμιαθὲν ἑρπετὰ διώκει.

Θυμίαμα, τὸ, suffimentum, suffitus aut suffitio ex aromatibus seu odoribus. Herodian. l. 2. Plat. Pol. 2. † Lucæ. 1. 10.†

Θυμίασις, εως, ἡ, suffitus seu suffitio. Diosc. l. 1. c. 130.

Θυμιατήριον, ου, τὸ, acerra, thuribulum. Philo de vita Mos. lib. 3. Est etiam sidus cœleste, quod θυτήριον appellat Aratus, i. ara.

Θυμιατικὸς, οῦ, ὁ, ad suffiendum aptus, vaporiferus. [Plat. Tim. τὰ δὲ πλέον ὕδατος αὖ, πάντα ὅσα κηροειδῆ καὶ θυμιατικὰ σώματα ξυμπέπηγνυται.]

Composita.

Ἀναθυμιάω, ῶ, vel ἀναθυμιάζω, vaporo, suffio, exhalare facio.

Ἀναθυμιῶμαι, quoque interdum activam signif. habet. Aristot. ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης τὸν ἥλιον ἀναθυμιᾶσθαι φασὶ, exhalationes elicere. Significat etiam vaporem reddo, aut evaporor, exhalo, suffitum emitto. apud eundem lib. de gen. anim. l. 5. et lib. de mundo, et apud Plutarch. symp. 7. ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιῶνται.

Ἀναθυμίαμα, τὸ, vapor, suffitus, suffimen, vel vaporatio, suffitio. pro ἀναθυμίασις.

Ἀναθυμίασις, vapor, exhalatio, halitus, suffitus. Exp. et respiratio. Aristot. in meteor. de mundo. Apud Herodian. dicitur de aëre corrupto circa paludes.

Ἀποθυμιάω, ῶ, evaporo. exhalo, vel odorem cieo.

Ἀποθυμίασις, evaporatio, exhalatio. Plut. symp. 3. c. 1.

Ἐκθυμιάω, ῶ, suffio. Aristot.

Ἐκθυμιῶμαι, adoleor, accendor: vel ad bonos odores ciendos accendor aut uror. Diosc. l. 1. c. 130.

Ἐνθυμιάω, ῶ, suffio intus. Synes. ep. 121.

Ἐπιθυμιάω, suffio, odoramenta adoleo seu accendo, Plutarch. in Alexand.

Ἐπιθυμίαμα, suffimentum. quod ad suffiendum adoletur. Soph. [Œdip. Tyr. 933.]

Ἐπιθυμὶς, vide sequens ὑποθυμιάω.

Ὑποθυμιάω, ῶ, suffio, suffumigo. Diosc. l. 1. c. 105. et lib. 5. c. 146.

Ὑποθυμίασις, suffitus seu suffitio, suffumigatio.

Ὑποθυμίδες, sunt serta florida, quæ collo appendebantur. Sic dicta quoniam cerebrum fragrantia sua quasi suffiunt et refocillant, ut tradit Plut. symp. 3. c. 1. ¶ Ὑποθυμὶς, est etiam avis nomen apud Aristoph. in Avibus. Ἐπιθυμίδες etiam dictæ sunt eædem corollæ. Hesych. Vide et in compositis ex θυμὸς, i. animus.

Ὑποθύμιος, adjectivè dicitur, ut, ὑποθύμιος στέφανος, idem qui ὑποθυμὶς, corolla collaris, quæ collo appenditur, apud Hesych.

ΘΥΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, animus, mens. [V. Æsch. Pers. 11. Ag. 48. 242. παντὶ θυμῷ. ib. 183. Eurip. Med. 108. Soph. Tr. 1133. Œdip. Tyr. 689. 934. Tr. 897.] Il. ά. —ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, quoniam ejus cor et animum pervaserat dolor. Sæpe pro cupiditate ponitur. ut apud eundem poëtam, τῷ θυμῷ εἴξας ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Huc pertinet ἐν θυμῷ μεμαῶτες, Il. γ'. Et, φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, si animus tuus ad id impellitur, vel si ita fert animus. Plut. εἰ μὲν οὖν ἐστί σοι θυμὸς ἐπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις. Et Xen. Pæd. 3. δειπνήσαντες δὲ ἀπελαύνετε ὅπου ὑμῖν θυμός. Item animi præsentia. ut Xen. Pæd. 4. ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Exp. etiam animi præstantia, animi vehementia seu præfidentia, apud Plat. de rep. πρῶτον μὲν εὖ ἴσχων τὸ σῶμα, φρονήματος καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται, καὶ ἀνδρειότερος γίνεται αὐτὸς αὐτοῦ. Et ibidem, ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμὸς, &c. A Gal. quoque apud Hippocratem exp. προθυμία. Item animalis spiritus et vivificus, ut Eustath. exp. apud Hom. ἐσαγείρατο θυμόν. Item anima, vita, ut, θυμὸν ἀπηύρα, apud eundem, et ἐξαίνυτο θυμὸν, animam abstulit, i. interfecit. ¶ Item ira, excandescentia, idem quod ὀργὴ, (cum quo interdum etiam copulatur.) Il. ά. Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ βασιλῆος. Aristot. in Rhet. διὰ θυμὸν καὶ ὀργὴν γίνεσθαι. Sic et Herodian. l. 8. ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος πλείονι μᾶλλον ἠπείγετο. Sic et ad Col. c. 3. Stoici θυμὸν definierunt ὀργὴν ἀρχομένην, iram nascentem et modò existentem. Apud Herodian. l. 4. ponitur pro iracundia seu pro iracunda mente, εἰδώς τε τοῦ Ἀντωνίνου τὸν θυμὸν καὶ τὸ φονικὸν ἐπὶ τοιοῖσδε γράμμασι. Apud Xen. in lib. de re equ. tribuitur equo. Usurpatur et in plur. ut Aristot. de melancholicis loquens, εὐκίνητοι πρὸς τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς ἐπιθυμίας. ☞ Plat. in Cratylo deducit ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς. Etymol. ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ ὁρμᾷν τὸ αἷμα. Medici enim dicunt, iram esse sanguinis ebullitionem circa præcordia. ¶ At θύμος, vide in derivatis ex θυμὸς, animus.

Derivata ex θυμὸς, i. animus.

Θυμικὸς, οῦ, ὁ, animosus. Aristot. et Athen. lib. 2. Vide et in deriv. ex θυμὸς, ira.

Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Arist. Rhet. 2.

Θυμίδιον, ου, τὸ, animulus. Aristoph. in Vesp.

Θύμος, ου, ὁ, sive θύμον, ου, τὸ, thymus sive thymum. herba de qua Diosc. l. 4. c. 44. et Theophr. de hist. pl. l. 6. c. 2. dicta ἀπὸ τοῦ θυμοῦ, quia adhibetur iis qui patiuntur animi deliquium. Alii à θύω ob fragrantiam deducunt. ¶ Item θύμος à nonnullis dicitur τὸ ἄρον, ex Diosc. ¶ Item θύμος, sive θύμον, bulbus, cepa agrestis. Aristoph. in Pluto, et apud Athen. l. 2. et 14. ¶ Item θύμος, dicitur glandulosa illa substantia quæ in jugulo ad os summum pectoris consistit. In qua signif. scribitur et θυμός. Vide Ruff. Ephes. et Poll. ¶ Θύμος est etiam tuberculum carnosum quod super corpus quasi verrucula eminet, summum colorem floris thymi repræsentans: unde ei nomen est. Vide Corn. Cels. l. 5.

Θύμινος, ου, ὁ, thyminus, qui ex thymo factus est.

Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, thymosus, thymum referens.

Θυμίτης, ου, ὁ, thymites, ut, θυμῖται ἅλες, sales cum thymo tritæ. Aristoph. Θυμίτης οἶνος, vinum thymo conditum: de quo Dioscor. l. 5. c. 59. et Colum. l. 12. c. 35.

Θύμιον, ου, τὸ, à quibusdam dicitur σμίλαξ, taxus, ex Aëtio, l. 13. c. 64. A Gaza exp. cunila, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. ¶ Item quod super corpus quasi verrucula eminet, ut dictum est in θύμος.

Composita.

Ἀγριόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, agresti et fero animo præditus. Hesych. [Hom. Il. ί. 625.]

Ἄθυμος, qui animum despondet, qui dejecto est animo, q. d. carens animo. Exp. etiam anxius. Apud Plut. pol. 5. exp. mœrore affectus. Aliquando oppon. τῷ προθύμῳ, ut apud Xen. Pæd. 5. † Comp. ἀθυμότερος. Xen. Pæd. l. 5. p. 147. c.† ¶ Item non animosus, pusillanimis. Apud Aristot. pol. 7. [Soph. Œdip. Tyr. 327. Æschyl. Eum. 773.]

Ἀθύμως, (q. d. absque animo) animo dejecto, anxiè. Xen. Pæd. 3. Apud Isocr. in Pan. ἀθύμως διακεῖσθαι, despondere animum. Apud Xen. ἀθύμως ἔχω πρὸς τὴν τῶν φίλων κτῆσιν, despero de comparandis amicis.

Ἀθυμία, ἡ, animi dejectio, tristitia, anxietas, desperatio. Æsch. in Ctes. εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐνέπεσον. Apud Xen. Pæd. 1. opp. τῇ προθυμίᾳ, alacritati.

Ἀθυμέω, ῶ, animum despondeo, animo sum dejecto, animi alacritate defectus sum, item animo concido, animum abjicio. Interdum absolutè, ut Isocr. in Evag. Interdum cum dat. ut Dem. Phil. 1. οὐκ ἀθυμητέον τοῖς παροῦσι πράγμασι, non oportet animum despondere ob præsentem rerum statum. Et cum accus. ut Thucyd. l. 6. ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτήν. Apud eundem l. 7. ἀθυμῶ ἐπιχειρῆσαι, expon. timeo. Sic apud Soph. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ, &c. timeo ne, vel angor metu ne, &c. [Œdip. Tyr. 766. cum εἰ. Tr. 679.] Et cum præposit. ἐπὶ, ut Isocr. in Panath. οὐ μὴν ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας.

Ἀθυμέομαι, οῦμαι, idem cum ἀθυμῶ, Hesych.

Ἀθυμήτης, ου, ὁ, anxius, mœrore affectus, apud Suid.

Decomp. Ἐξαθυμεῖν, penitus defici animo, exanimari.

Καταθυμέω, animo concido et labasco. Xen.

Ἀνθρωπόθυμος, hominum animum habens.

Ἀποθυμέω, ῶ, idem quod ἀθυμέω, Bud. in epist.

Ἀποθύμιος, invisus, molestus, ut, ἔπος ἀποθύμιον, apud Hesiod. [Herodot. Hist. lib. 7. cap. 168. Οὐκ ἐθελήσαμέν τοι ἐναντιοῦσθαι, οὐδέ τι ἀποθύμιον ποιῆσαι. ingratum.]

Βαρύθυμος, graviter animo affectus. Synes. ep. 44. et Plutarch. in Alexand. [Βαρύθυμον ὀργάν. Eurip. Med. 176.]

Βαρυθυμία, animus graviter affectus, animi ægritudo. Plut.

Βαρυθυμῶ, gravato animo fero, indignor. App. et Plut.

Γλυκύθυμος, dulcedine animum afficiens. ut, γλυκύθυμος ὕπνος, somnus animo gratus. † Aristoph. Nub. 705.† Item delicatus, qui nulla non dulcedine animum effœminat: in malam partem. Luc. in Herm. ¶ Item placido et miti animo præditus. Il. ύ.

Γλυκυθυμία, animi suavitas, animi dulcedo. Synes. ep. 57. et 79. Et in malam partem pro deliciis seu voluptatibus animi. idem Synes. ep. 105. Item ignavia et inertia quæ laborem respuit, apud Plut. et Plat. de leg. Item animi placiditas et quasi dulcedo, clementia, Plut.

Γυναικόθυμος, qui muliebri animo est.

Γυναικοθύμως, muliebri animo, muliebriter. Polyb.

Δακέθυμος, animum mordens seu remordens. ut, δακέθυμος ἄτα. [Soph. Philoct. 724. Anacr. Od. 8. Δακέθυμά μοι λέγοντες, διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.] Idem quod θυμοδακής.

Δηξίθυμος, idem. ut, δηξίθυμος ἅλμη. apud Athen. l. 3. [Æsch. Ag. 752.]

Διθυμία, ἡ, animorum dissensio, dissidium, discordia. Hesych.

Διχόθυμος, dubius animi, qui animum in duas q. partes scissum habet. Hesych.

Δύσθυμος, graviter animo affectus, idem quod βαρύθυμος. † Xen. Pæd. l. 5. p. 125. a.† Arist. in probl. et Soph. in Ajace, et Elect.

Δυσθύμως, ægro animo, cum animi mœrore. Plut. in Fab.

Δυσθυμία, animi mœror. Arist. in probl. Plut. in Artox. Herodian. l. 6. et 8. [Pl. Eurip. Med. 692.]

Δυσθυμέω, ῶ, animum despondeo. Plut. in Tim.

Δυσθυμοῦμαι, sum ægro animo. ex Eurip. [Med. 91.]

Ἔκθυμος, qui animo prompto est, alacer. vel ex animi affectu proficiscens.

Ἐκθύμως, ex animo, promptè, alacriter. Phil. de vita Mos. l. 1. Herodian. lib. 4. et alibi passim. Item irato et infenso animo. apud eundem, l. 3.

Ἐκθυμία, animi promptitudo. [Polyb. Hist. lib. 3. αἱ δὲ τῶν Ῥωμαίων σπεῖραι κατὰ τὴν ἐκθυμίαν ἑπόμεναι τούτοις, διέκοψαν ῥᾳδίως τὴν τῶν ὑπεναντίων τάξιν.]

Ἔνθυμος, in quo animus est, animosus. Aristot. pol. 7. c. 7. ubi oppon. ἀθύμῳ.

Ἐνθυμέομαι, οῦμαι, in animo verso seu voluto, animo concipio, animadverto. † Xen. Pæd. l. 4. p. 96. d. Aristoph. Nub. 818. ἐνθυμούμενος, ὅτι παιδάριον εἶ, animadvertens, reputans quod puer sis. † Item considero, expendo, reputo. Cum gen. Xenoph. apomn. 1. θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν. Sic et Isocr. ad Phil. et alibi. Cum accus. Thuc. l. 2. ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Sic et apud Dem. in Mid. apud Isocr. et alios. † Xen. Pædiæ l. 1. §. 3.† [Æsch. Eum. 222. animadverto. Aristoph. R. 40.]

Ἐνθύμημα, τὸ, animi conceptus, sensum vel sensus. ut apud Alcid. Isocr. et Halicarn. ¶ Item species argumentationis, de qua Arist. pr. an. l. 2. c. 20. Item sententia oratoria. Vide Aristot. in Rhet. 1. et Hermog. l. 3. item Cic. in top. et Quint. ¶ Exp. etiam, commentum: item inventum, seu memorabile inventum, apud Xen. ἐνθύμημα πολλοῦ ἄξιον.

Ἐνθυμηματικὸς, constans enthymemate seu enthymematis, aut enthymemata continens. ut, ἐνθυμηματικαὶ ῥητορεῖαι.

Aristot. quibus enthymemata adhibentur. Et ἐνθυμηματικὴ περίοδος, Hermog. periodus enthymemate conclusa. Item acer in argumentationibus, et argutus orator, apud Aristot.

Ἐνθυμημάτιον, commentatiuncula, argutulum dictum. Gell. l. 15.

Ἐνθυμηματώδεις, commentationibus pleni.

Ἐνθύμησις, cogitatio, consideratio. Item commentatio. Thuc. l. 1. et Naz.

Ἐνθυμητικὸς, promptus, ad excogitandum solers.

Ἐνθύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in animo est, qui animo nostro obversatur, et de quo cogitamus. Odyss. ν'. Soph. in Trach. (111. Œdip. Tyr. 759.) ¶ Item animo religionem ciens. Antiph. in Apol. Sic ἐνθύμιον ποιούμενοι, apud Thuc. rem in religionem vertentes seu trahentes. Quidam expon. rem pro ominosa habentes.

Ἐνθυμία, cogitatio. Thuc.

Ἐνθυμίζομαι, pro ἐνθυμοῦμαι, apud Poll. et Suid.

Ἐνθύμιστος, suspectus. [Herodot. Hist. lib. 2. τὸν δὲ Ἄμασιν, ἐνθυμιστὸν ποιησάμενον, οὐκ ἐᾷν ἔτι προσωτέρω ἑλκύσαι.]

Ἐπενθύμημα, (decomp.) enthymema enthymemati additum. Hermog. Et ἐπενθυμεῖσθαι, ac ἐπενθύμησις, de enthymematis unius ad alterum adjectione.

Ἐπιθυμίδες, sunt corollæ: quæ quoniam sub collo supra pectus seu cor, quam animi sedem esse volunt, appendebantur, à θυμὸς derivatæ putantur. Vide et in comp. ex Θυμιάω.

Ἐπιθυμία, ἡ, cupiditas, desiderium. Plat. Apud Stoicos, ἐπιθυμία τιμωρίας, Cic. interp. libido puniendi. Apud Xen. apom. 1. ἐπιθυμία τοῦ σίτου, aviditas cibi, fames. Dicitur quis ἐν ἐπιθυμίᾳ γίγνεσθαι τινὸς, desiderio teneri rei alicujus, Plat. epist. 7. Et ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖν, Thuc. et ἐπιθυμίαν ἐμβάλλειν, Xen. † Pæd. 1. 1. 4.† (sequente genit.) cupiditatem seu desiderium afferre. † ἔχειν. Xen. Pæd. 1. 4. 3.† Exp. et cupiditas effrænata, libido.

Ἐπιθυμέω, cupio, concupisco, desidero. (Æschyl. Ag. 224. Aristoph. R. 62.) Cum genit. ut, ἐπιθυμῶ τούτου. † Aristoph. Nub. 411. σοφίας ἐπιθυμήσας.† Et cum infinit. ut, ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι, ἰδεῖν, † Xen. Pæd. l. 1. 3. 1.† μαθεῖν, &c. Interdum peculiariter dicitur de amatoria cupidine: ut apud Lys. ἐπεθύμησα τοῦ μειρακίου. Sic apud Athen. ἐπιθυμεῖν κόρης.

Ἐπιθύμημα, cupiditas, desiderium. apud Plat. et Plut. [Xenoph. Tyrann. §. 23. Ἄλλο τι οὖν οἴει, — ταῦτα τὰ ἰδίσματα εἶναι, ἢ μαλακῆς καὶ ἀσθενούσης τρυφῇ ψυχῆς ἐπιθυμήματα;]

Ἐπιθύμησις, idem. apud Aristot. Eth. 1.

Ἐπιθυμητὸς, desiderabilis, qui ejusmodi est ut desideretur. Apud Aristot. Eth. 3. c. 10. ἐπιθυμητὰ, exp. quæ desiderari solent.

Ἐπιθυμητὴς, q. d. desiderator, i. qui tenetur desiderio rei alicujus. cupidus, studiosus. Xen.

Ἐπιθυμητικὸς, (q. d. desiderativus) ad desiderandum seu concupiscendum propensus, vel insitam concupiscendi facultatem habens, seu propensionem quandam ad concupiscendum. Apud Aristot. in fin. l. 1. Eth. exp. impellens ad concupiscendum. Ἐπιθυμητικῶς ἔχω, pro ἐπιθυμῶ, cupio. Poll. [Plat. Phæd.]

Decomp. Ἀντεπιθυμέω, ῶ, vicissim cupio vel opto. Item opto adversus aliquem, i. adversor alicui, optando idem quod ipse optat. unde ἀντεπιθυμῶν, exp. æmulus. item, rivalis, apud Andocid. Dicitur etiam, ἀντεπιθυμῶ σοι τούτου, hac in re sum tibi competitor.

Ἀξιεπιθύμητος, dignus qui expetatur.

Κατεπίθυμος, concupiscens.

Συνεπιθυμέω, ῶ, unà cupio.

Συνεπιθυμητὴς, corrivalis. apud Plat. [Aristoph.]

Ὑπερεπιθυμέω, supra modum cupio, mirum in modum cupio. † Xen. Pæd. l. 6. p. 149. b.†

Εὔθυμος, qui bono, hilari et securo animo est. cui opp. δύσθυμος, Aristot. in probl. Xen. Pæd. 6. Herodian. l. 6. Item qui benevolo ac benigno animo est. Od. ξ'. (Εὔθυμος φρήν. i. e. ἀλαζὼν καὶ τερπομένη διανοία. Sed legitur ἔκθυμος. Æsch. Pers. 372. Suppl. 966.) † Comp. Xen. Pæd. 2. 50. c. εὐθυμότεροι. et l. 6. p. 170. e. εὐθυμότατα, ut adverb. maximè alacri animo. l. 3. p. 78. b.†

Εὐθύμως, bono ac hilari animo, alacriter. (Æsch. Ag. 1601.) Xen. Pæd. 2. et 8. et Synes. ep. 142.

Εὐθυμία, bonus et hilaris animus, seu animi hilaritas, securitas, animi tranquillitas. † In Plut. deliciæ. Xen. Pæd. 1. 3. 11.†

Εὐθυμέω, ῶ, bono et læto animo sum. Item in mentis tranquillitate sum, apud Plut. περὶ εὐθυμ.

Εὐθυμεῖσθαι, bono ac hilari esse animo, seu alacrem esse et gaudio perfusum. Xen. Hell. 7. † ἐπί τινι, super aliquid. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. d.† Plutarch. in Sert. et in Mario, et Aristot. Rhet. 2. † εὐθυμεῖσθαι, halaritati operam dare, exp. Xen. Pæd. l. 5. p. 144. c.†

(Εὐθυμοσύνη, animi promptitudo. Maximi. Prolog. in Op. Dionys.)

Decomp. Διευθυμοῦμαι, q. d. pergaudeo, perquam læto ac hilari animo sum, Basil.

Ἐπευθυμέω, ῶ, bono seu æquo animo sum in, vel ob.

Ἐχέθυμος, mente præditus, vel qui animi cupiditates coërcet, Od. θ'.

Ἠπιόθυμος, benigno ac miti animo præditus. Epigr.

Κακόθυμος, qui malo seu malevolo animo est.

Κακοθυμία, malevolentia, animus malè affectus. Plut. in Lyc.

Καρτερόθυμος, qui toleranti animo est, qui animi tolerantia omnia vincit. Od. φ'. Apud Hesiod. in Theog. † 225.† ἔρις καρτερόθυμος, exp. pertinax.

Καταθύμιος, qui est in animo, animo obversans. Il. κ'. v. 384. μηδέ τι τοὶ θάνατος καταθύμιος ἔστω, ne obversetur animo tuo mors. ¶ Item qui est ex animi sententia, animo gratus: apud Theog. et Synes. Huic oppon. ἀποθύμιος.

Καταθυμίως, ex animi sententia. Item libenter.

Decomp. Ἀκαταθύμιος, ου, ὁ, qui non est κατὰ ψυχὴν καὶ θυμὸν, animo ingratus. Ponitur pro ἀποθύμιος. Eust.

Λειπόθυμος, animo deficiens, animo defectus, seu quem animus deficit.

Λειποθυμία, animi defectio, animi deliquium. Plut. in Alex. et Alex. Aphr. probl. l. 2.

Λειποθυμέω, ῶ, animo deficio seu deficior. Diosc. l. 3. c. 36.

Μακρόθυμος, (q. d. longanimis) lenis, clemens. cui opp. ὀξύθυμος. Item patiens, patienti animo tolerans. Epigr.

Μακροθύμως, patienter, æquo animo, Act. c. 26.

Μακροθυμία, tolerantia, animi lenitas. Eph. 4. Col. 3. et alibi.

Μακροθυμέω, ῶ, patienter fero. Matth. 18. Luc. 18. Vide et in comp. à θυμὸς, i. ira.

Μεγαλόθυμος, magnanimus, magno et celso animo præditus. Plat. 2. de rep. Μεγάθυμος, pro eodem dicunt poëtæ metri gratia. Il. ρ'. υ'. et alibi. † Hes. Th. 734.†

Μικρόθυμος, qui pusillo est animo. μικρόψυχος.

Μικροθυμία, animus pusillus, pusillanimitas.

Μικροθυμέω, animo pusillo sum.

Ὀβριμόθυμος, animo violento præditus, magnanimus. Hesych. Hesiod. in Theogon. † 140.†

Ὁμόθυμος, unanimis, concors. Hesych. Exponitur etiam socia, in Ovo Sim. Rhod.

Ὁμοθυμία, unanimitas.

Ὁμοθυμαδὸν, adverb. unanimiter, uno animo et consensu. Xenoph. Hell. 7. Phil. de vit. M. l. 1. Herodian. l. 2.

Οὐλόθυμος, exitiali et noxio animo præditus.

Πανθυμαδὸν, toto animo, toto pectore, toto animi robore. Odyss. σ'. ver. 33.

Πρόθυμος, animum alacrem habens ad aliquid, qui prompto et erecto est animo, promptus. (Soph. Aj. 36. μήτοι τόγ' ἐμὸν πρόθυμον φίλοισιν ἀπίστω. Eurip. Med. 178. 486. πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα. ib. 1148.) Thuc. lib. 1. Dicitur etiam, πρόθυμός εἰμι πρὸς τοῦτο. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 22. ubi comparat.† vel εἰς τοῦτο, et πρόθυμός εἰμι ποιεῖν τοῦτο. † Xen. Pæd. p. 151. c.† Dicitur et, πρόθυμος περί τινα, apud Thucyd. Item πρόθυμος, cum genitiv. cupidus.

Προθύμως, alacri animo, alacriter, promptè. † Xen. Pæd. 1. 4. 7. et 8. Item impigrè. Item libenter. Xen. Pæd. 4. et alibi. Προθύμως ἔχειν πρός τι, animo prompto esse ad rem aliquam, vel animo propensum. (Aristoph. R. 205. Æsch. Ag. 1600.)

Προθυμία, animi alacritas, animi præsentia, vel simpliciter alacritas. (Eurip. Phœniss. 546. 864. 1387. 1623. Soph. Œdip. Tyr. 48. 858. προθυμία ἔργου λαβεῖν, rem aggredi. Tr. 682.) Item studium. † contentio. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. b.† Ei opponitur ἀθυμία, apud Xen. † Pæd. 1. 6. 12.† Apud eundem, προθυμίαν ἐμβάλλειν, alacritatem addere. exp. etiam, inflammare animum desiderio. Apud Dem. προθυμίαν παρέχεσθαι, promptum et alacrem animum ostendere. Apud Thucyd. et Xen. † Pæd. l. 4. p. 110. b.† προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν: et pro eodem πάσῃ προθυμίᾳ, vel μετὰ πάσης προθυμίας ποιεῖν τι, omni studio aliquid agere. Item cupiditas, desiderium, ut apud Synes. κατέβαλε τὴν προθυμίαν τῆς σὺν ἡμῖν ἀποδημίας. ¶ Exponitur etiam, χαρὰ, lætitia, gaudium. Hesych.

Προθυμέομαι, οῦμαι, alacri sum animo: † Xen. Pæd. 1. 6. 8.† cui opp. ἀθυμῶ, apud Xenoph. Pædian. 6. Dicitur προθυμοῦμαι ποιεῖν τοῦτο, Dem. promptus sum ad hoc faciendum, vel studeo hoc agere. † operam do. Xen. Pæd. 1. 5. 9. et 10. et promptus sum, 1. 6. 21.† Et cum accus. προθυμοῦμαι τοῦτο, apud Plat. et Aristot. Exponitur etiam, promptus sum, aliquid magno studio suscipio et instituo, item in animum induco, et cupio efficere. apud Platon. de republ. et Plutarch. in Themist. (Eurip. Phœniss. 1649. cupio. Soph. Tr. 1135. Æschyl. p. 28. Antiphon. Orat. 1. p. 17.)

[Προθυμητέος. Plat. de Leg. Ἀλλ' οὖν πειρατέα γε καὶ προθυμητέα. Προθυμητέον. Plat. Tim.]

Decomp. Ἀπρόθυμος, minimè alacrem animum ad aliquid habens, minimè alacris. Plut. de def. orac. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. cap. 2. §. 5. Ἐπεὶ δ' οὖν οὗτοι ἐδόκουν ἀπρόθυμοι εἶναι, πέμπουσι Λύκωνα, &c.]

Ἀπροθύμως, non alacriter, non libenter. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 1. cap. 6. §. 4. Καταμαθὼν δὲ ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων καταστασιαζόμενος, οὐ μόνον ἀπροθύμως ὑπηρετούντων, ἀλλὰ καὶ διαθροούντων ἐν ταῖς πόλεσιν, &c. Plat. de Leg. 2. παντάπασί που ἀηδῶς τε καὶ αἰσχυντηλῶς ᾄδοντες, ἀπροθύμως ἂν τοῦτ' ἐργάζοιντο.]

(Ἐκπροθυμέω. Eurip. Phœniss. 1618.)

Συμπροθυμοῦμαι, contendo ad idem efficiendum, in eandem causam incumbo. Ut Xenoph. Pæd. 6. συμπροθυμήσεται ταῦτα. Idem anab. lib. 7. συμπροθυμεῖσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στράτευμα. Apud Thuc. ponitur interdum etiam cum dativo personæ, *pro* adjuvare aliqua in re.

Ῥᾴθυμος, † ὁ, ἡ,† (ex ῥᾷ, facto ex ῥᾴδιος, et θυμὸς,) propriè cujus mens occupatur in iis quæ veniunt ex facili miniméque intento labore. Sed latiùs, dicitur is qui labore omni vitato quietum atque otium amat, deses, negligens, aut supinus: cui opponitur φιλόπονος, apud Plut. symp. 1. ¶ Item de re quæ nullam animi contentionem postulat, ideoque pigro ac desidi convenit. Arist. Rhet. 1.

Ῥᾳθύμως, animo remisso, segniter, oscitanter, supinè. Item languidè. Herodian. 6. Plat. de leg. et alii.

Ῥᾳθυμία, animi remissio, desidia, segnities, ignavia. Dem. Isocr. Plat. et alii. Item quies, apud Hippocr. (Eurip. Med. 218.)

Ῥᾳθυμέω, ῶ, remisso sum animo, deses sum, segniter ago. Xen. Isocr. Plut. A Polybio ponitur etiam simpliciter *pro*, quiesco, quieti me trado, quiete et otio fruor. Ab eodem dicitur quoque ῥᾳθυμεῖν περί τινος, conquiescere, i. securum esse de aliqua re.

Ῥᾳθυμίζω, socordiam propulso, ad vigilantiam excito.

Decomp. Ἀποῤῥᾳθυμέω, ῶ, pigresco, elangueo, ignavia et socordia negotium aliquod transmitto. Aliquando absolutè, ut apud Dem. Aliquando et cum genitivo, ut apud Xen. Apomn. 3.

Καταῤῥᾳθυμέω, ῶ, per desidiam aut inertiam ago, vel per negligentiam derelinquo, apud Xen. Hell. 6.

Συνθυμέω, ῶ, unanimis et concors sum, ejusdem animi sum.

Τλάθυμος, et τλήθυμος, cui est animus patiens, patiens laborum seu tolerans, qui ad labores seu pericula non facilè animum despondet. Hesych.

Ὑπέρθυμος, supra modum animosus, magnanimus. Od. η'. Il. ζ'. et υ'. † Hes. Th. 719.† Apud Xen. de re equ. dicitur de equo.

(Ὑπερθύμως. Æsch. Eum. 827.)

Ὑποθύμιος, unde ὑποθύμιος στέφανος, apud Hesych. corolla quæ collo appensa supra cor animi sedem putatam gestatur.

Ὑποθυμὶς, idem quod ὑποθύμιος στέφανος, vel ἐπιθυμίς. Vide et in comp. ex Θυμιάω.

Ὠλεσίθυμος, animo perniciem afferens, animo exitialis et noxius.

Ὠμόθυμος, crudelis, crudeli animo præditus, Soph. et Phil. de vita Mos. l. 1.

Derivata ex θυμὸς, i. ira.

Θυμικὸς, οῦ, ὁ, iracundus. Arist. rhet. 1. et Plut.

Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem apud eundem Aristot. in 2. de part. an.

Θυμαίνω, irascor, excandesco, succenseo. Aristoph. in Neb. † 1480.† μηδαμῶς θύμαινέ μοι, nequaquam mihi succenseas. Et apud Hesiod. † Asp. 162.† Ὄμμασι θυμήνασαι, vultu iram monstrantes.

Θυμόω, ῶ, ad iram concito, iratum reddo, ad iracundiam provoco. Oseæ cap. 1.

Θυμοῦμαι, ad iram concitor, vel etiam neutraliter, irascor, excandesco, succenseo. Soph. εἰς ἔριν θυμούμενος. † δι' ὀργῆς. Œd. Tyr. 352.† Plat. ep. 7. ἐγὼ διενοούμην πλεῖν τεθυμωμένος, ego ira accensus navigare cogitabam. Et apud Thucyd. τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης, excandescentia animi. Interdum cum dat. ut Euripid. in Medea, Σὲ τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην. (Phœniss. 418. 1405. Cum Dat. Aristoph. R. 1038. Soph. Tr. 552. Œd. Tyr. 352. Æsch. Eum. 804. Cum Acc. Plato. Euthyphr. 1.)

(Θύμωμα, ὀργή. Æsch. Eum. 863.)

Θύμωσις, excandescentia, i. ira nascens et modo existens, ut Cic. interp. Tusc. quæst. l. 4.

Composita.

Μακρόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui iram differre et cohibere novit, lenis, clemens. Vide et in comp. à θυμὸς, animus.

Μακροθύμως, iram differendo, seu patienter.

Μακροθυμία, ης, ἡ, iræ dilatio, tolerantia.

Μακροθυμέω, ῶ, iram differo, patienter fero. Matth. 18.

Ὀξύθυμος, qui subita et acri ira excandescit, ad iram præceps, seu præceps animi: qui levissima causa ad iram provocatur. Aristoph. in Vesp. Aristot. rhet. 2. (Eurip. Med. 320. Æsch. Eum. 708.)

Ὀξυθυμία, ἡ, excandescentia, iracundia, vitium animi quum levissima de causa irascitur. Exp. et sordes, purgamentum. Pol. l. 2.

Ὀξυθύμια, τὰ, exp. cruces vel ligna è quibus suspenditur et strangulatur aliquis: vel purgamenta ædium quæ noctu in triviis exponebantur. Hesych. et Suid.

Ὀξυθυμέω, ῶ, iræ impotens sum, præcipiti ira excandesco. Aristoph. in Vesp.

Ὀξυθυμίας, ου, ὁ, idem quod ὀξύθυμος, seu ὀξύχολος, Poll.

Περίθυμος, ira valdè accensus, qui ira valdè excanduit. Plut. in Mario. (Æsch. S. c. Th. 730.)

Περιθύμως, accenso animo, ut, περιθύμως ἔχων, ira percitus. [Æsch. Choëph. 37.] [Herodot. Hist. lib. 2. οὐδένα αὐτῷ λόγον δόντα, ἀλλὰ περιθύμως ἔχοντα, περιταμεῖν προστάξαι αὐτοῦ τά τε ὦτα καὶ τὴν ῥῖνα.]

Συνθυμέω, simul irascor. Suid.

Συνθυμόω, simul ad iram concito.

ΘΥ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, thunnus, sive thynnus: nomen piscis prægrandis. [Theoc. Id. 3. 26.] Plut. ex quodam poëta, Θύννος βολαῖος πέλαγος ὣς διαστροβεῖ. Fœm. gen. est θύννη et θυννὶς, apud Athen. lib. 7. ☞ Sic dictus est ἀπὸ τοῦ θύειν, i. ὁρμᾷν, quoniam (ut Athen. lib. 7. ex Aristot. tradit) Caniculæ exortu œstro agitatur, vermiculo quodam quod tum sub pinna habet permotus, adeò ut etiam in navigia exiliat. Vide et Plin.

Θυννίδας, Hesych. esse tradit frusta thynnorum in partes concisorum. Et θυννάδες, pro eodem.

Θυννώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. thynnaceus) thynnum referens. Luc. in Jove Trag.

Θυνναῖος, ου, ὁ, qui ex thynno est. ut, θυνναῖα ταρίχη, apud Athen. l. 3. Et θυνναῖον, neut. gen. sacrificium ex thynnis. Athen. l. 7.

Θυννεῖον, apud Suid. frustum thynni, ut putant nonnulli.

Θυννάζω, pungo, ut piscator thunnum tridente. Aristoph. in Vesp.

Θυννίζω, stimulo, pungoque. metaph. itidem à thynnis sumpta, ut Erasm. tradit in proverb. Thunnissare. Suidæ verò est ἀποτέμνομαι καὶ παραλογίζομαι.

Θύνναξ, ακος, ὁ, parvus thynnus. Eust. ex Athen.

Θύννιον, ου, τὸ, idem. itidem apud Athen. l. 14. Apud eundem l. 3. accipitur pro θυνναῖον τάριχος.

Ἀποθυννίζω, (comp.) expungo. Luc. in Jove Trag. εἰ τἀμὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται, si mea vobis ita expuncta sunt vel excussa.

ΘΥ'ΡΑ, ας, ἡ, janua, ostium. † ἁρματείου δίφρου. Xen. Pæd. 6. p. 170. b.† Aristoph. in Ran. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; quis januam pulsavit? Xen. Hell. 6. ἐπιστάσασα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου. Sæpe etiam θύραι plur. num. dicuntur, ut Lat. fores, ut Od. ή. Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον. Sic apud Xen. Pæd. 7. φοίνικος μὲν αἱ θύραι πεποιημέναι. Apud eundem αἱ θύραι τοῦ βασιλέως: atque adeò nonnunquam θύραι pro ipsa aula regis. † Xen. Pæd. 1. 3. 2.† ¶ Metaph. θύρας Eustath. appellari tradit sensus: quia per sensus tanquam per januas ad animum ingrediuntur sensilia.

Θύραζε, adverb. foras, extra domum. Item generaliter, extra. [Soph. Tr. 1039.] Od. ό. βῆ δὲ θύραζε. Et alibi, ἔκβαλε θύραζε. Apud Hesiod. θύραζε Ἐξίαστη. Item θύραζε ἔρχεται. Item pro, foris. Apoll. Arg. 2. κεῖνα θύραζε ῥέζουσι.

Θύραθεν, (aliud adverb.) foris, q. d. è foris, unde ὁ θύραθεν, externus. Sic, τὰ θύραθεν Synesio, externa bona. [τὰ τῶν θύραθεν. Spem inimicorum, qui foris nos oppugnant. Æsch. S. c. Th. 199. V. ib. 78.] Interdum est, forinsecus, extrinsecus, ut apud Aristot. l. 2. de gen. an. λείπεται δὲ τὸν νοῦν μόνον θύραθεν ἐπεισιέναι, καὶ θεῖον εἶναι μόνον.

Θύρηφι, adverb. aut dativus adverbialiter positus, cum adjectione particulæ φι. Poëticum est, significans, foris, extra domum: et generaliter extra. Hesiod. in Erg. et Hom. hym. in Merc. ἔλαβερὸν τὸ θύρηφι.

Θυραῖος, † ὁ, ἡ,† q. d. foris veniens vel foris allatus. Soph. † El. 315.† θυραῖός ἐστι, foris est, i. extra domum, domo abest. Item generaliter, externus: ut, θυραῖοι ἄνδρες, Eurip. et θυραία χεὶρ, in Phœniss. [Æsch. Ag. 1064. 1617. Ch. 113. Ἐν θυραίοις. Eurip. Med. 217.]

Θυρόω, ῶ, janua claudo seu obstruo, foribus munio. Xen. ὄψιν βλεφάροις θυρῶσαι, palpebrarum foribus obsepsisse. Apud Plut. in Artox. θυρῶσαι τοῖχον, januam in muro facere.

Θύρωμα, τὸ, obstructio quæ fit per januam, seu apponendo januam. Item ipsa janua, apud Lysiam. Item tabulamentum ad januas faciendas, apud Dem. Apud Athen. θυρώματα, exp. postes.

Θυρὼν, ῶνος, ὁ, vestibulum. Soph. in Elect. † 330.† [Œdip. Tyr. 1266.]

Θύριον, τὸ, ostiolum. Aristoph.

Θυρίδιον, idem.

Θυρὶς, ίδος, ἡ, idem. Et sæpe pro fenestra. Plut. in probl. Rom. Apud Aristot. an. l. 9. θυρίδες τοῦ μέλιτος, Gaza exp. cellæ mellitariæ. Apud Plat. pol. 2. θυρίδες, exp. fores.

Θύρετρον, ου, τὸ, idem quod θύρα, janua, fores. Il. β'. Xen. anab. l. 5.

Θυρεὸς, οῦ, ὁ, janua. Hom. saxum claudens speluncæ ingressum θυρεὸν vocat. Od. ί. v. 240. Item scuti genus, à magnitudine, quòd forium similitudinem referat, quæ longiores quàm latiores esse solent, apud Athen. l. 4. et 6. Vide Turneb. Advers. l. 9. c. 27.

Composita.

Ἀγχίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, foribus propinquus, vicinus. Theoc. idyll. 2. Ἀγχίθυρος ναίοισα, habitans propinqua foribus, i. habitans prope fores. Sic vocatur quicquid prope est, et instat. Dicitur etiam, ἀγχίθυρον, quod in promptu est et ad manum, et velut in foribus nostris.

Ἄθυρος, janua carens, janua non clausus. Athen. Herodian. Plut. apud Nicand. ἄθυροι ῥῆτραι, expon. ludicra verba, vel ludicri sermones.

Ἀθύρωτος, idem. Metaph. apud Aristoph. in Ran. Ἀθύρωτον στόμα, os effræne. [Insignem hunc locum Aristophanis in Ran. 861. &c. citat. Aul. Gell. in Noct. Att. lib. 1. cap. 15. Sed pro ἀθύρωτον habet ἀπύλωτον. Ad eundem locum Aristoph. respicere videtur Cyrill. Alex. c. Julian. lib. 2. pag. 38. C. ita saltem conjicit Illustr. Spanhem. in Notis ad Aristoph.]

Ἀμφίθυρος, utrinque januam habens, ut, ἀμφίθυρος οἰκία, Lys. et Poll. quæ posticum habet. [Soph. Philoct. 161. Οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον πετρίνης κοίτης. Lucian. Amores. ἔστι δ' ἀμφίθυρος αὐτῆς ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, &c. J. Poll. Onomast. lib. 1. §. 76. Μέρη δ' οἰκίας, αὔλειος θύρα, κηπαία θύρα, ἀμφίθυρος, ἣν Ὅμηρος (Odyss. X. 126. Schol.) ὀρσοθύρην καλεῖ. Janua, quæ ex adverso aliam sibi habet oppositam, quæ ἀντίθυρος dicitur. vel ἀμφίθυρος est janua ἀμφὶ τὴν αὔλειον. KUHN.] [Theoc. ιδ'. 42.]

Ἀντίθυρος, januæ oppositus, januæ obversus. Luc. † κατ' ἀντίθυρον, post ostium. Soph. El. 1558.†

Ἀντιθύρετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicem januæ præstans, ut, ἀντιθύρετρος λίθος, apud Nonn.

Ἀποθυρόω, ῶ, excludo, foras ejicio. Hesych.

Διάθυρον, obex transversarius, ductilis aut versatilis, i. repagulum è materia compactum, quod et vehicula et equos à vestibulo ædium arcet.

Δίθυρος, biforis, duas januas habens: ut, δίθυρος ναός. Apud Poll. et Hesych. δίθυρον γραμματίδιον appellatur τὸ δίπτυχον. Apud Aristot. de gen. anim. l. 3. τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, exp. bivalvis fabarum strues. Et δίθυρον, quoddam concharum genus apud eundem.

Διθύραμβος, cognominatus est Bacchus, quia (secundum quosdam) in quodam antro διθύρῳ nutritus fuit: vel quòd ebrii arcana non contineant, sed vinum os faciat δίθυρον. qua de re lege Phurnutum. Alii sic dictum arbitrantur, παρὰ τὸ δὶς εἰς θύραν, seu δύο θύρας ἐμβαίνειν, aut δὶς θύραζε βαίνειν, quod bis natus crederetur, ex matre Semele, et mox ex patris femore. ¶ Sic dictus est etiam hymnus qui in Bacchum scribebatur, Xen. et Plut. in Alex. Latini quoque dithyrambos appellant.

Διθυραμβικὸς, ad dithyrambos pertinens, seu ad dithyramborum poëtas.

Διθυραμβικῶς, dithyrambicorum poëtarum more, aut dithyrambica audacia seu licentia, apud Dem. Phaler.

Διθυραμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dithyrambicam audaciam præ se ferens, seu dithyrambicum tumorem, ut, διθυραμβῶδες ὄνομα, apud Plat. in Cratylo.

Εἰρεθύρη, cardo januæ. Ab Hesych. exp. στροφεύς.

Ἐνθύριον, pars quædam navis. Hesych.

Ζύγωθρον, vectis qui valvas seu ambas fores jungit, ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλὸς, Eust.

Ζυγωθρίζω, claudo, quasi obdendo vectem. Vide Poll. Item examino, libro, perpendo. Aristoph. in Nub. † 743.†

Μιλτοθυρὴς, quo foribus inducitur minium. Epigr. 1. 6.

Μονόθυρος, q. d. uniforis, univalvis, apud Aristot. hist. an. l. 4.

Ὀρθοθύρη, janua erecta et in altum tendens, apud Etym.

Ὀρσοθύρα, et Ionicè ὀρσοθύρη, magna et alta janua, q. δι' ἧς ἐστιν ὀροῦσαι καταβαίνοντα, apud Hom. Od. χ'.

Παρακλαυσίθυρον, flebile carmen quod amasii ad amasiarum fores cantabant. Plut. in Erotico.

Περιθυρεῖν, circa januam versari, ad januam stare. Hesych.

Πολύθυρος, multas habens fores seu januas, multis portis pervius. Plut. de fort. et Aristot. rhet. 3.

Πρόθυρον, quod est ante januam: vestibulum. [Æsch. Ch. 966. Theoc. ζ'. 122. κγ'. 27.] † Xen. Pæd. p. 191. c.† Pro eodem legitur et plur. num. πρόθυρα, ut Od. ά. et ξ'. et apud Plat. Invenitur et ὑποθυρὶς, pro eodem, ut quidam tradunt.

Τετράθυρος, quadriforis. Aristot.

Ὑπέρθυρον, exp. limen superius, superliminare. Od. ή. et Plut. sym. 5.

Ὑπερθύριον, idem. Hom. et Hesiod. † Asp. 271.†

Ὑπόθυρον, limen inferius, subliminare.

Ὑποθυρὶς, idem.

Ψευδόθυρον, ου, τὸ, posticum, q. fictitia porta.

ΘΥ'ΣΑΝΟΙ, οἱ, fimbriæ, seu nodi, aut villi quales dependent à crumenis: Hesych. et aliis κροσσοὶ, κόρυμβοι. Hom. Il. β'. Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο. Hesiod. in Asp. † 225.† θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοί. ¶ Ab Oppiano θύσανοι vocantur pennæ vel alæ. ☞ Παρὰ τὸ θύω, quod est ὁρμῶ, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ εὐσάλευτον. Aliquando metri causa duplicatur σ.

Θυσανόεις, sive θυσσανόεις (geminato σ metri gratia) fimbriatus, à quo dependent fimbriæ et nodi seu villi. Il. ί. ό. ρ'.

Θυσανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 9.

Θυσανωτὸς, οῦ, ὁ, fimbriatus. [Herodot. Hist. lib. 2. Ἐνδεδύκασι δὲ κιθῶνας λινέους, περὶ τὰ σκέλεα θυσανωτοὺς, οὓς καλέουσι καλασίρις.]

ΘΥ'Ω, F. ύσω, macto, sacrifico, sacra facio. † prop. odoramenta accendere. V. Græv. ad Hes. Erg. 338.† Aristot. eth. 5. ἢ τὸ αἶγα θύειν, ἀλλὰ μὴ δύο πρόβατα. Sic, θύειν βοῦν, Plut. θύειν κριὸν, Plut. Et θύειν ἱερεῖα, Thuc. et Xen. Dicitur et, θύειν θυσίαν, Xen. et Plat. ep. 7. item θύειν θεοῖς, vel θεῷ. Sic, Κρόνῳ θύειν, et τῷ Ἀπόλλωνι, et ταῖς χάρισι, apud Plut. Interdum sine adjectione ponitur: ut Xenoph. Hell. 3. αὐτὸς ἐβουλήθη θῦσαι ἐν Αὐλίδι. Luc. in Demon. ὅτι οὔτε θύων ὤφθη πώποτε. Interdum accusativum habet significantem id propter quod fit sacrificium, ut apud Plutarch. θύειν γάμους, nuptias festas sacrificiis agere, vel pro θύειν διὰ τοὺς γάμους. Apud eundem, θύειν διαβατήρια, exp. pro transitu sacrificare. Apud Hom. θύειν ex veterum opinione accipi semper pro θυμιάσαι (de quo vide suo loco) annotat Eust. Od. ξ'. Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι. ¶ Item θύω, impetu quodam feror quasi furibundo, aut impetu præpropero et festino feror, ὁρμῶ, ut Athen. l. 7. exponit. vel (ut Porphyr.) σφοδρῶς ὁρμῶ, δίκην μαινομένων. Hesiod. in Theog. (de auris seu ventis.) αἳ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον, Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ. Nicand. in Ther. Μὴ σύ γ' ἐνὶ τριόδοισι τύχοις ὅτε δῆγμα πεφυζὼς Περκνὸς ἔχις θύῃσι τυπὴν φολόεντος ἐχίδνης, quum rapido impetu fertur declinans morsum plagamque à vipera fœmina sibi imminentem. Interdum exponitur furo. Iliad. λ'. et π'. —— περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. Iliad. ά. —— ἦ γὰρ ὅς γ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει, furit, vel abreptus furibundo impetu fertur. Sic apud Hesiod. in Erg. ἀνέμων θύουσιν ἀῆται, schol. expon. μαίνονται. Sic et ab Hesych. θύει exp. μαίνεται, ἐνθουσιᾷ, furit, divini furoris instinctu fertur. Nonnunquam exp. ferveo, æstuo. Il. φ'. de Scamandro fluvio, ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων. Sic Od. λ'. δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, totum solum sanguine occisorum fervebat. [Æsch. in Persis. 204. Eurip. Electr. 1148. in Danaë ap. Stob. 96. Aristoph. Av. 923. Soph. Elect. 634. Menand. p. 114.]

Derivata ex θύω, i. macto, sacrifico, item suffio.

Θύομαι, mactor, sacrificor, unde τεθυμένα ἱερὰ, apud Xen. Hell. 3. Interdum activè pro θύω, ibid. ἔνθα περ Ἀγαμέμνων, ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει ἐθύετο. Aliquando dicitur et de sacrificantibus ut aruspices consulant, apud Arrianum. † θύεσθαι, sacrificare. ἐπὶ πορείᾳ. Xen. Pæd. 2. 59. c. profectionis causâ. Sic et l. 3. p. 71. b.† (Æsch. Ag. 141. Suppl. 459.)

Θῦμα, τὸ, victima, hostia, sacrificium, illud ipsum quod sacrificatur seu immolatur, apud Athen. l. 9. Phil. de vita M. lib. 3. Isocr. ad Nicand. Θύματα dicebatur etiam pistorium opus quod ad animalium formam effictum diis offerebatur, ut exponit schol. apud Thuc. l. 1. Apud Soph. in Electra, sunt etiam θύματα πάγκαρπα, fruges omnis generis quæ diis offerebantur. [Æsch. Ag. 1127.] ¶ Apud Hippocr. θύματα Galenus exp. θυμιάματα, suffimenta.

Θυμάτιον, ου, τὸ, hostiola, parva hostia, victima exigua, pro quo θυμήτιον, apud Suid. metri causa, α in η mutato.

Θυσία, ἡ, sacrificatio, ipsa actio sacrificandi, seu solennitas quæ est in re divina facienda. Et feriæ, quibus sacra fiunt. Luc. de sacrif. Aristot. eth. 8. c. 9. Apud Plut. ποιεῖν θυσίαν, facere sacrificium, pro quo apud Plat. θῦσαι θυσίαν. Sic Herodian. l. 2. ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας τελέσας. Item pro θῦμα, victima, hostia, Luc. de sacrificiis, et Plut. in probl. Hell.

Θυσιάζω, sacrifico, immolo. Apud Athen. l. 9.

Θυσίασμα, τὸ, hostia, victima: id quod sacrificatur.

Θυσιαστήριον, ου, τὸ, altare, locus ubi sacrificatur Deo, aut sacrificanda asservantur. Phil. de vita M. l. 3. † Lucæ cap. 3. 11.†

Θύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sacrificari potest aut solet, qui hostiæ loco offerri diis potest. Plut. symp. 8. et de def. orac.

Θύτης, ου, ὁ, sacrificus, victimator, popa. Item aruspex. Herodian. l. 4.

Θυτικὸς, οῦ, ὁ, sacrificus, ad sacrificia pertinens, vel ad aruspices pertinens, aruspicinus. Θυτικὴ, sub. τέχνη, aruspicina, sub. ars. aruspicum disciplina. Herodian. lib. 8. Item scientia faciendi rem divinam. Athen. l. 14.

Θυτὴρ, ῆρος, ὁ, sacrificus, idem quod θύτης. Soph. in Trach. [Æsch. Ch. 253.]

Θυτήριος, ου, ὁ, aptus ad sacrificandum. idem quod θύσιμος.

Θυτήριον, ου, τὸ, subst. ara. apud Aratum. [Eurip. Iph. in Taur. 243.]

Θυστὰς, άδος, ἡ, sacrifica, sacrificalis. Soph. in Antig. (θυστάδος βοῆς. Æsch. S. c. Th. 275.)

Θύσθλα, τὰ, liba, aut virgæ sive thyrsi, quales gestabant Bacchi sacerdotes: ut Eust. exp. Il. ζ'. Utitur et Plut.

Θύος, εος, τὸ, victima, hostia vel sacrificium. Odyss. ί. Item suffimentum. [Æsch. Ag. 1418.] Il. ζ'. Hesiod. in Erg. † 338. V. ibi Græv.† et apud Hippocr.

Θυήεις, εντος, ὁ, ut θυήεις βωμὸς, ara in qua sacra fiunt,

vel suffimentis, quæ in ea adolentur, redolens. Il. θ'. † odoratus. Hes. Th. 557.†

Θύεστος, exp. potus ex aromatis confectus, apud Herodot.

Θύημα, τὸ, fuffimentum, odoramentum, apud Hippocr.

Θυηλὴ, ἡ, aruspicium, extispicium. Eust. Apud Hesych. et Etymol. exp. etiam ϑυσία. Θυηλὰς dicit Suid. propriè esse saccos in quos suffimenta conjiciuntur. Item primitias sacrorum, seu libamenta. Il. ί. ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

Θυηλάσασϑαι, sacrificare. (Soph. El.)

Θυηλίσιον, ου, τὸ, inter vasa mensaria ponitur à Poll.

Θυλήματα, τὰ, farra melle imbuta, vel suffimenta quæ in aris adolebantur, vel farina vino et oleo aspersa in sacrificium. Aristoph. in pace.

Θύηκος, vas in quod conjiciuntur suffimenta.

Θύσκη, ἡ, scapha ad recipienda ea quæ diis offeruntur. Etym.

Θυσκάριον, (diminut.) idem quod θύσκη.

Θυΐσκη, ἡ, videtur esse thuribulum: ex Hieronym. vel mortariolum, ut lib. 1. Macchab. c. 1. et l. 3. Reg. c. 7.

Θυΐσκος, exp. acerra, thuribulum. ex Josepho.

Θύον, ου, τὸ, quod deabus sacrificabatur. Hesych. Apud Eupolidem idem Hesych. ϑύα exp. πέμματα, liba seu placentulæ quæ diis offerebantur. Apud Callim. θύα accipi pro aromatis, idem Hesych. annotat. ¶ Item, θύον, thya, arbor quædam odora. Od. έ. vide Theophr. hist. pl. et Plin. l. 13. c. 16. Eadem arbor vocatur etiam fœm. gen. θύα, sive ϑυία, aut ϑύεια, apud Theophr. (hinc ϑύϊνος, qui ex thya est, Diosc. lib. 1. et, θύϊος, thyam similitudine referens. Theophr. de hist. pl. l. 5. c. 3.) Reperitur etiam, ϑυῖον pro θύον, apud Athen. l. 5. pro thya arbore, seu materia odorata.

Θυόεις, εντος, ὁ, odorus. Od. έ. θύοεν νέφος, exp. εὔοδμον. Apud Nonn. δόμος θυόεις, de templo suffimentorum incensione odorem suavem emittente.

Θυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, odorus, odore jucundus. Idem quod ϑυόεις. Od. δ'. et έ. Theophr. de hist. pl. l. 3. c. 15. † ναός. Apollon. Arg. 1. 307.†

Θυόω, ῶ, f. ώσω, rebus odoratis suffio, vel odore jucundum reddo. Il. ξ'.

Θύωμα, τὸ, suffimentum odoratum. Herodot.

Θύαζω, idem quod ϑύω, sacrifico, consecro.

Θυάματα, suffimenta. Hesych.

Θύανον, placentula quæ bovis loco diis offerebatur. Hesych.

Θυὰς ἑορτὴ, apud Nonn. putatur esse festum quo solennia fiunt sacrificia. Θυάδας apud Dan. Symmachus interpr. quos Græc. solent ἡπατοσκόπους appellare, ut scribit Hieron. in 2. cap. Dan. Vide et alias signif. in θύω, i. ὁρμῶ.

Θυμέλη, ἡ, altare: à θύω, quoniam super eo sacra fiunt. apud Eurip. ¶ Item farina quæ sacrificiis adhibebatur. Hesych. ¶ Item pulpitum altum pedes quinque, in quo chorus tragœdiarum et comœdiarum, cæterique personam non habentes, fabulæ subserviebant, histrionibusque in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant. Suid. Etymologus verò θυμέλην mensæ formam habere tradit, supra quam stantes in agris cantarent, quum nondum in ordinem suum tragœdia distributa esset. Plut. de orac. Pyth. et in polit. præc. et Luc. de saltat. et in Alex. Utitur hac voce Martial. lib. 1. ad Domit. *Qua thymelen spectas*, &c. ¶ Apud Eurip. θυμέλας κυκλώπων, quidam interp. mœnia Argivorum à Cyclopibus facta. ¶ Apud eundem ϑυμέλην exp. κῶμον. (Æsch. Suppl. 677.)

Θυμελικὸς, ου, ὁ, thymelicus, ad thymelen pertinens, thymelen decens. Plut. in Fab. Item ϑυμελικοὶ, qui in thymela ludunt. Vitruv. l. 5. c. 8.

Θύρσος, ου, ὁ, thyrsus, hastula frondibus vestita, quæ in honorem Bacchi gestabatur. Plut. in Alex. et Athen. lib. 14. Hesych. est baculus Bacchicus. Poëtæ metaplasmo generis dicunt ϑύρσα pro ϑύρσοι, ut, δεσμὰ, ζυγὰ, &c. ut in Epigramm. νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίῳ. (Aristoph. R. 1242.)

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀποθύω, polluceo, in sacrificia absumo. Xen. Hell. 4. et Plut. in Sylla et Crasso. Item dico, consecro.

Ἐκϑύω, perdo, et quasi macto. Eurip. in Orest.

Ἐκϑύομαι, placo, expio.

Ἐκϑύσασϑαι, vaticinari, q. inspectis extis.

Ἐκϑύσιμος, expiandus.

Ἀνέκϑυτον μίασμα, inexpiabile scelus.

Δυσέκϑυτα σημεῖα, exp. tristia exta, ἄϑυτα. apud Plut.

Ἐνϑύω, sacrifico in.

Ἐνϑυσιάζω, idem.

Ἐπιϑύω, super seu post alium sacrifico. Item simpl. sacrifico, immolo. Epigr. l. 6. (Æsch. Ag. 1513.)

Ἐπιϑύομαι, (voce media) idem, apud Plut. in Galb. Νέρωνι Γάλβαν ἐπιϑυσόμεθα, Neroni Galbam sacrificabimus.

Καταϑύω, sacrifico, immolo, macto. Herod. l. 4. Luc. in Demon.

Καταϑύομαι, fascino, incanto. Theocr. in Pharmac. Exp. et vaticinor. Hesych.

Προϑύω, antè sacrifico.

Προϑύομαι, pro eodem. Plut. de def. orac. et in Lyc. Item sacrifico pro. Greg. in enc. Macchab.

Πρόθυμα, τὸ, q. d. sacrificii præludium, quod sacrificio præmittitur, vel libum. Aristoph. in Pluto.

Συνϑύω, unà sacrifico, unà sacra facio. Dem. pro cor. et Æschin.

Alia comp. ex secunda aut tertia persona præt. pass. verbi ϑύομαι: sine præpositione.

Ἄϑυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sacrificatus, non immolatus. apud Athen. l. 4. et apud Suid. Apud Phil. de vit. Mos. lib. 3. ϑυσία ἄϑυτος, contra receptum morem et ritum sacrorum factum sacrificium, quod pro sacrificio haberi non debet. Item qui rem divinam non fecit, non sacrificavit. Xenoph. Hell. 3. ἄϑυτος ἀπῆλθεν, abiit, re divina non peracta.

Ἀνϑρωποϑύω, hominem vel homines sacrifico.

Ἀνϑρωποϑυσία, sacrificatio hominis, hominum immolatio, apud Athanas. et Plutarch.

Ἀποϑυσάνιον, ου, τὸ, genus poculi, apud Athen. l. 4. ex Menandro: sic dictum quidam putant, vel quod aliquem usum haberet ἐν ταῖς ϑυσίαις, vel à nomine ϑύσανος.

Ἀστροϑύτης, ου, ὁ, qui astris sacrificat, astrorum cultor.

Βουϑύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad boum mactationem pertinens. βουϑύσιον νύκτα, noctem in qua boves mactati sunt.

Βουϑυσία, boum immolatio seu mactatio. Athen. l. 4.

Βουθύτης, ου, ὁ, qui boves mactat. Athen. l. 24.

Βούϑυτος, idem quod βουϑύσιος, apud Eurip. (Æsch. Ch. 259. Suppl. 714.)

Βουϑυτέω, ῶ, boves macto et immolo. Æschin. contra Ctes. Item abusivè *pro*, sacrifico, apud Aristoph. in Plut. Apud Phalar. βουϑυτῶ ἐπινίκια, victimas ob partam victoriam immolo.

Βοοθύτης, idem quod βουθύτης.

Εἰδωλόϑυτον, ου, τὸ, idolis immolatum. Act. 15. et 21. cap. et 1 epist. ad Cor. c. 1. 8. 10. et Apoc. 2.

Ζωοϑυτέω, ῶ, animal sacrifico.

Θεόϑυτος, Deo immolatus, diis sacrificatus. Hesych. et Poll.

Ἱερόθυτος, sacrorum ritu mactatus seu immolatus, apud Aristotel. Œconom. 2. Apud Plut. quidam ἱερόϑυτον ϑάνατον appellat ejus qui se pro patria devovet. Τὰ ἱερόθυτα subst. expon. sacræ hostiæ, apud Athen.

Καλλίϑυτος, auspicatus, bonis auspiciis aut ritè sacrificatus. Apud Eurip. καλλιϑύτων βωμῶν, altarium victimis splendidorum, seu in quibus pulchra aut splendida sacra fiunt.

Νεόθυτος, nuper sacrificatus, recens immolatus.

Οὐλοθυσία, sacrificium perfectum. Hesych. ab οὖλος pro ὅλος.

Οὐλοϑυτέω, ῶ, immolo, mola inspersa sacrifico. Exp. et, molas inspergo victimis. Suid.

Πάνϑυτος, sacratissimus, omni veneratione prosequendus. Soph. in Ajace.

Πολύϑυτος, victimis abundans. Eurip. [Iph. in Aul. 185.] πολύϑυτον ἄλσος, nemus ubi multa fiunt sacrificia, vel crebris suffitionibus halans. [Pind. Pyth. E. 102. ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν Πολύϑυτον ἐς ἔρανον. Nem. Od. 2. 69. Soph. Trachin. 769. μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυϑύτους τεύχειν σφαγὰς, &c. Eurip. Heracl. 777. Ἀλλ' ἐπί σοι πολύϑυτος αἰεὶ Τιμὰ κραίνεται, &c.]

Φιλοϑύτης, rei divinæ faciendæ studiosus, qui studiosè sacrificat. Plut. symp. 2. Vide et schol. Aristoph. in Vesp. (Φιλοϑύτων πόλεως ὀργίων μνήστορες ἔστε. Æsch. S. c. Th. 185.)

Derivata ex ϑύω, i. ὁρμῶ.

Θύνω, idem quod ϑύω, ex eoque derivatum, pleonasmo literæ ν, ut ἀρτύνω ab ἀρτύω. Il. έ. Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον, ποταμῷ πλήϑοντι ἐοικὼς Χειμάῤῥῳ, impetu ferebatur instar torrentis.

Θυνέω, ῶ, idem quod ϑύνω, seu ϑύω. Hesiod. in Asp. † 156.†

Θυὰς, sive ϑυιὰς, aut etiam ϑυϊὰς, άδος, ἡ, quæ furore percita fertur. (Æsch. S. c. Th. 842.) In Epigr. ϑυὰς λύσσα, furens rabies. Utitur et Plut. de audit. poëm. et in lib. περὶ δεισιδαιμον. Item Baccha: quoniam Bacchæ illæ Bacchico seu fanatico furoris instinctu agebantur. Apoll. Arg. 1. et Plut. de primo frig. et in probl. Hellen. Vide et in deriv. ex ϑύω, i. sacrifico.

Θυσιὰς, άδος, ἡ, idem quod ϑυὰς, ut, ϑυσιὰς φωνὴ, vox furoris instinctu edita, qualis Bacchantium est seu Baccharum. Et ϑυσιάδες, idem quod ἔνϑεοι. Item mulieres quæ Proserpinæ sacræ sunt.

Θυάζω, bacchica orgia celebro entheo furore instinctus.

Θυάω, idem est quod καπριάω, sive καπρίζω, subo. quod de suibus dicitur, venereæ libidinis q. furore percitis, Aristot. de hist. an. l. 6. c. 18. Hinc comp. ἀναϑυάω, rursum subo: idem Aristot. ibidem. Item ἀνασκιρτῶ, quod aliquando pro lascivire accipi etiam quidam tradunt.

Θυιοῦσϑαι, impetu ferri, vel furoris instinctu percitum agi. unde ϑυιωθεὶς, apud Hesych. μανεὶς, ὁρμήσας.

Θυεία, sive ϑυΐα, ἡ, mortarium, pila in qua tunduntur aut miscentur res in cibos aut pharmaca assumendæ. Aristoph. in Nub. † 676.† Ἀλλ' ἐν ϑυεία στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο, in mortario terete pinsebat. (R. 124.) Athen. l. 3. εἰς ϑυείαν καθαρὰν τρίψον ἐπιμελῶς. Apud Dioscor. scribitur passim ϑυΐα, sine diphthongo. ¶ Item thya arbor. Vide Θύον.

Θυείδιον, sive ϑυΐδιον, mortariolum, parvula pila. Aristoph. in Plut.

Θυΐτης λίθος, thyites lapis, jaspidem referens, de quo Diosc. l. 5. c. 154. à Plinio lapis mortariorum vocatur.

Θύσσω, quatio, concutio. Hesych.

Composita.

Ἀναϑύω, ad opus intermissum iterum quasi impetu feror, resumo rem quampiam aliquo pòst tempore, ut Suid. exp. apud Pherec. Ab Hesych. exp. exultim ludo, lascivio.

Ἀναϑυάω, ῶ, vide cum simplici ϑυάω, paulò antè.

Βρενθύεσθαι, fastuosum et arrogantem esse, superbire. Aristoph. in Nub. † 361.† Ὅτι βρενθύῃ τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, fastuosè incedis, superbè te infers. Exp. etiam, fremere, graviter immurmurare, indignari. Παρὰ τὸ μετὰ βάρος ϑύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾷν, inquit Etymol.

Ἐκθύω, erumpo, vel cum impetu erumpo, apud Hippocr.

Ἔκθυμα, quod per cutem quasi erumpit aut effervescit, pustula, papula, apud Hippocr. Epidem. l. 3.

Ἐκϑύζω, effervesco, evomo. Hesych.

Ἐπιϑύω, vel ἐπιϑυίω, impetu feror in aliquem. Il. σ'.

Ἐπιτεθυμένος, qui furibundo impetu fertur. Plat. in Phædro.

Ὀροθύνω, concito. Eust. alicubi ex ὄρω et θύω vel θύνω, compos. dicit. Vide in der. ab Ὄρω.

ΘΩ͂, inusitatum thema contractum vel ex θέω, vel ex θάω. ¶ Contractum ex θέω, significat, pono, colloco. unde τίθημι, quod vide suo loco. Item curro: in qua signif. usitatum est θέω. ¶ Contractum ex θάω, signif. nutrio, lacto. Unde voce media θήσασθαι, lac sugere. ut Iliad. ώ. Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Et pro ϑεάσασϑαι, teste Hesych. Legitur et ϑῆσϑαι pro mulgere. Odyss. δ'. Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα ϑῆσϑαι. Hinc derivari ϑηλὴ et τήϑη dicit Eustath. de quibus vide suis locis. Item ϑῶ ex ϑάω, cœno, epulor, unde ϑῶμαι pro eodem, apud Hesych. et Etymol. Ab Etymol. ϑῶ exponitur etiam ἀπολαύω, item ζημιῶ, unde ϑωὴ, quod sequitur.

ΘΩΗ', ῆς, ἡ, mulcta, damnum alicui impositum, ἡ ἐπιτιϑεμένη τινὶ ζημία, ut scholiastes expon. apud Homerum. Odyss. β'. Σοὶ δὲ γέρων ϑωὴν ἐπιϑήσομεν. ☞ Eustathius derivat à ϑῶ, ut φωνὴ à φῶ, ζωὴ à ζῶ.

Ἀϑῷος, ου, ὁ vel ἡ, (*comp.*) impunis, mulctam nullam passus, qui sine mulcta evasit. (Eurip. Med. 1302.) Nonnunquam absolutè et sine casu: ut apud Demosth. δεδωροδοκηκότα τοῦτον, ἀϑῷον ἐάσαι, absolutum sinere abire. Idem, οἱ δὲ τοὺς ἀτακτοῦντας. ἀϑῴους καϑιστᾶσιν. Cum genitivo, indemnis, damni expers. Idem pro corona, ἀϑῷος τῆς Φιλίππου δυναστείας, qui nihil damni accepit ex Philippi potentia. Sic apud Aristoph. in Nub. σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀϑῷον εἶναι, intactum à plagis. ¶ Item innocens, insons. Hesych. et Suid. ex bibliis Græcis. ¶ Ἄϑωος, (proparoxytonum) adjectivum ab Ἄϑως, quod est nomen montis, item urbis in hoc monte sitæ. (Æsch. Ag. 293.)

Ἀϑῴως, (adverb.) citra mulctam, citra damnum. Item innocenter. Hesych.

Ἀϑωόω, F. ώσω, P. ωκα, absolvo, mulcta sive pœna libero, ἀϑωῶ σε τοῦ ἐγκλήματος, apud Areop. crimine te absolvo.

Ἀϑωοῦμαι, justificor, impunè fero: unde ἀϑωωϑεὶς, justificatus, impunè ferens: apud Græcos Bibliorum interpr. Et in Solom. proverb. χειρὶ δὲ χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀϑωωϑήσεται.

Ἀϑώωσις, εως, ἡ, impunitas, absolutio rei. In Pandectis non solùm significat absolutionem rei, sed et liberationem per acceptilationem.

Ἀϑώωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui mulcta imposita non est, impunis.

ΘΩΜΙ'ΖΩ, vel ϑωμίσσω, funiculis ligo seu vincio, funiculis coërceo. Suid. expon. et fodico, pungo, vellico; item flagello, flagris cædo, ut Anacr. apud Athen. l. 12. πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῃ μάστιγι ϑωμιχϑείς. (Θωμίζω, τοξικῆς ἀπὸ ϑώμιγγος. Æsch. Pers. 461. Eum. 182.)

Θώμιγξ, tenuis et subtilis funiculus. Suid. et Hesych. [Æschyl. Eumen. 181. μὴ καὶ λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν, Χρυσηλάτου ϑώμιγγος ἐξορμώμενον, &c. Schol. νευρᾶς. Herodot. Hist. lib. 1. ἐν τεμένει Ἀφροδίτης κατέαται στέφανον περὶ τῆσι κεφαλῇσι ἔχουσαι ϑώμιγγος πολλαὶ γυναῖκες.]

(Θωμός. σωρός. Æsch. Ag. 303.)

ΘΩ'ΠΤΩ, assentor, colo, ϑεραπεύω, Hesych. ¶ Item cavillor, irrideo, σκώπτω, ut exp. idem Hesych. (Æsch. Pr. 936.)

Θὼψ, ωπὸς, ὁ, assentator, adulator, qui quasi admirabundus aliquem laudat et prædicat, dissimulator. Suid.

ex Antiphonte in oratione de concordia. Item adject. adulatorius, assentatorius, apud eundem Suid.

Θωπικὸς, οῦ, ὁ, assentatorius. Suid. [Aristoph. Lysistr. 1036. Ἀλλὰ μὰ Δί' ὥρας ἴκοιθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει. Schol. Κολακευτικαί.]

Θωπικῶς, assentatorum more, adulatoriè. Idem.

Θωπεύω, F. εύσω, assentor, adulor, blanditiis capto. Philo de vita Mos. l. 1. θωπεύει τινὰς, ἑτέροις ἀπειλεῖ. Dicitur et, καιρὸν θωπεύειν, inservire tempori, apud Phocyl. In bonam quoque partem *pro*, colo. (Eurip. Med. 369.)

Θώπευμα, τὸ, blandimentum. Aristoph. in Vesp. et Plut. in polit. præc.

Θωπευμάτιον, assentatiuncula. [Aristoph. Equit. 785. ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνους αὐτῷ θωπευματίων γεγένησαι;]

Θωπευτικὸς, assentatorius. Item subst. assentator. Plat. de leg.

Θωπευτικῶς, idem quod θωπικῶς.

Θωπεία, ἡ, assentatio, adulatio. Item blanditiæ, ut, θωπεῖαι λόγων, apud Plat. de leg. blanditiæ seu lenocinia verborum. Item emollitio, quæ fit blanditiis, blanda tractatione. Xen. de re equ. [cap. 3. §. 12. 6. Aristoph. Lysistr. 1036. Schol. Biset.]

Composita.

Ἀθώπευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui assentiones non admittit, vel qui blanditiis vinci et emolliri non potest, immitis. [Lycophr. Alex. 1399. τὰς ἀθωπεύτους δίκας, &c. incorrupta jura. Eurip. Androm. 459. ὡς ἀθώπευτόν γέ σε Γλώσσης ἀφήσω τῆς ἐμῆς, καὶ παῖδα σήν.] Suid. ex Epig. Scribitur et ἀθώπευστος, apud Hesych.

Ἐναποθωπεύω, (*decomp.*) blanditiis delinio in.

(Καταθωπεύω. Sch. Theoc. Id. 6. 30.)

Ὑποθωπεύω, aliquantulum adulor, subblandior. Herodot. l. 1. Aristoph. in Vesp.

ΘΩ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, thorax, pectus. Sic veteres appellabant partem corporis inter collum et pudenda interjacentem, ut tradit Aristot. l. 1. de hist. anim. c. 7. et Hippocr. in lib. περὶ τέχνης. A recentioribus autem medicis et Galeno θώραξ ea pars dicitur, quæ collo subjecta, utrinque costis clauditur. Vide Gal. ad Glauc. ¶ Capitur etiam pro veste et armatura quæ eam corporis partem ambit, ut lorica. Aristoph. in Acharn. φέρε δεῦρο παῖ θώρακα πολεμιστήριον. Xen. Pæd. 2. θώραξ μὲν γὰρ περὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων ἑκάστῳ ἔσται. Idem Pæd. 4. θώρακες, ἐρύματα τῶν σωμάτων. Il. γ'. διπλόος θώρηξ. Sic et λινοῦς θώραξ, et χαλκοῦς, apud Xen. et σιδηροῦς, apud Plut. ¶ Est etiam vinculi nomen, quod pectori adhibetur, ubi medium pectus, vel dorsum, vel latera, seu thoracem, volumus deligare: cujus injiciendi rationem Gal. explicat lib. de fasciis. ¶ Suidæ est etiam πύργος, sicut θωράκιον eidem murum significat. Idem est et apud Hesych. ¶ Θώραξ vocatur etiam ὁ χοῦς, poculi genus, quo quasi thorace seu lorica potor contra potorem armatur; unde apud Aristoph. in Acharn. quum miles puerum juberet afferre sibi θώρακα πολεμιστήριον, alter in ambiguo ludens, subjicit, Ἔξαιρε παῖ θώρακα κἀμοὶ τὸν χόα. ☞ Quidam deducunt à θορέω, (salio) propter continuum cordis motum. Alii ἀπὸ τοῦ τὸ θεῖον ἤγουν τὸ διανοητικὸν ὁρεῖν, quod mentem, divinam nostri partem, contineat et servet.

Θωρακίτης, ου, ὁ, miles thoracatus, miles qui lorica armatus est. Apud Polyb. exp. levis armaturæ miles, ferentarius.

Θωρακίζω, F. ίσω, thorace munio, lorico. Xen. Pæd. 8. θωρακίσας δὲ αὐτοὺς, καὶ ἵππους, thoracibus et ipsos et equos muniens seu loricans. Item general. armo, apud eundem Xen. Metaph. de belluis etiam dicitur ad pugnam se armantibus. Arist. de hist. an. l. 6. c. 18.

Θωρακίζομαι, loricor, thorace munior, ut Thuc. l. 2. ἱππεὺς τεθωρακισμένος. Et, ἵπποι τεθωρακισμένοι, equi loricati, vel potius cataphracti, apud Xen.

Θωρακισμὸς, loricatio.

Θωράκιον, ου, τὸ, lorica. Item lorica testacea, quæ dicitur Vitruvio pluteum id, quod parietes ab aqua pluviali tuetur, quod et Lat. etiam loriculam appellant. Athen. in lib. de machinis. ¶ Item quadrangulum quiddam in carchesio summo. Eust. Athen. l. 11. Poll. l. 1. ¶ Item propugnaculum. Apud Diod. in hist. Alex. Et generaliter quodvis munimentum. Apud Athen. l. 15. λύγου θωράκιον, sepes. (Sic dicitur Murus urbis. Æsch. S. c. Th. 32.)

Θωρήσσω, F. ξω, thorace munio, lorico. Et general. armo, sicut θωρακίζω, ut Il. β'. θωρῆξαι ἐκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Πανσυδίῃ. ¶ Θωρῆξαι, est etiam potare: ut apud Hippocr. exponit Erotianus.

Θωρήσσομαι, loricor, armor. Il. ά. † εἰς πόλεμον. Hes. Th. 431.† Item poto. Aristoph. in Achar. Ἐν τῷδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι, hoc contra compotores armabor. Sic usus est et Anacreon, ut testatur Aristoph. schol. et Nic. in Alex. Sic et apud Theog. Θωρηχθεὶς δ', ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος, potus, eris multò lætior ac levior. Et Hippocr. in Aphor. καὶ τῶν θωρησσομένων, καὶ τῶν ὑδροποτεόντων, tam qui vino replentur quam qui aquam bibunt. Activè quoque θωρήξασθαι capitur pro inebriare, apud Nic. in Alexiph. τὸν μὲν καὶ δεσμοῖσι πολυπλέκτοισι πιέσας Νέκταρι θωρήξαιο, i. thoracem ei implens vino dulci. (Il. γ'. 252. Theoc. ιζ'. 101.)

Θώρηξις, ἡ, loricatio. Item potatio vini, quòd eo pectus incalescere et quasi armari putetur, ut apud Hippocr. et Gal. Item peculiariter ἀκρατοποσία, vini meracioris potio, apud Hippocr. aph. 21. l. 2.

Θωρηκτὴς, οῦ, ὁ, thoracatus, loricatus, vel armatus. Il. ά. Sunt qui θορίσσω scribendum putent, derivantes à θόρω, ut signif. τὸ θοῦρον καὶ ὁρμητικὸν τῶν μεθυόντων. Sic et, θόριξις.

Composita.

Ἀθωράκιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui thoracatus aut loricatus non est, thorace loricave non indutus. Item inermis. Xen. Pæd. 4.

Ἀθώρηκτος, non ebrius, Hipp. περὶ ἐπικυήσεως. παρὰ τὸ μὴ θωρήσσεσθαι.

Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ καὶ ἡ, varium seu variegatum thoracem habens. Il. γ'. et π'.

Ἀκροθώρηξ, vel ἀκροθώραξ, leviter appotus; quasi pectore tenus vino imbutus, vel cui pectus incalescit potu meraciori. Aristot. probl. sect. 3.

Ἐπιθωρακίζω, lorico, vel insuper lorico. Xen. Pæd. 3. Exp. etiam, super thoracem aliquid induo. † ἐπιθωρακίσασθαι ἵππους. Xen. Pæd. l. 3. p. 80. d.†

Ἐπιθωρακίδιον, ου, τὸ, vestis quæ thoraci superinduitur.

Ἐπιθωρήσσω, thorace sive lorica munio adversus aliquem; idem quod ἐπιθωρακίζω in prosa. Apoll. † Arg. 1. 42. cum dat. person. ibi et medium est.†

Εὐθώρηκος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene thoracatus seu loricatus, i. bene armatus. in Epigr.

Ἡμιθωράκιον, ου, τὸ, dimidiatus thorax. Poll. l. 1.

† Καταθωρακίζομαι, passiv. loricor. ἵπποι κατατεθωρακισμένοι. Xen. Pæd. l. 6. p. 159. d.†

Λινοθώρηξ, lineo thorace indutus. Il. β'.

Περιθωρακίδιον, idem quod ἐπιθωρακίδιον.

Στενοθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, qui angusto pectore est, quales σανιώδεις à medicis dicuntur.

Στενοθώρακας esse etiam eos qui tabi obnoxii sunt, testatur Gal. l. 6. Epidem.

Χαλκοθώραξ, qui æreo thorace utitur, æreo thorace indutus seu armatus. Soph. in Ajace.

Χαλκεοθώρηξ, idem. Il. θ'.

ΘΩΥ'ΣΣΩ, F. ξω, clamo, vociferor, cano, prædico. Item belluino impetu feror, seu feræ in modum invado. Homerus de canibus loquens, βαρύβρομα θωΰσσοντες. Sic Soph. de Ajace, παίσας κάρα θωΰξεν. Eurip. τί θωΰσσεις; quid clamas? Idem, θωΰσσων τάδε, hæc vociferans. Et rursum Soph. in Ajace, ἢ οὐκ ἠκούσατε οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν; Apud Eurip. in Hippol. κυσὶ θωΰξαι, exp. clamore incitare et inhortari canes. (Æsch. Pr. 393. Ag. 902.)

Θωΰκτηρ, ῆρος, ὁ, latrator. de cane. At κάπρος θωΰκτηρ, in Epigr. exp. aper impetuosus.

Composita.

Ἀναθωΰσσω, exclamo, vociferor. Hesych.

Ἐπιθωΰσσω, exclamo, vel inclamo, aut vociferando incito, apud Eurip. (Æsch. Pr. 277.)

I.

I, NONÆ apud Græcos literæ nota est, quæ ἰῶτα appellatur. Interdum est pleonastica in medio dictionum πολυβραχέων, ad explendum metrum inserta: ut, μεσαιπόλιος, pro μεσαπόλιος, ὁδοιπόρος, pro ὁδοπόρος, κεινὸς, pro κενός. Aliquando Attica ἔκτασις quibusdam vocibus in fine apponitur, ut quum οὑτοσὶ, νυνὶ, et similia, dicuntur pro οὗτος, νῦν. ¶ Est et numeralis nota, significans decem, hoc modo, ι'. Ab ima autem parte sinistra præfixum acuti accentus apice, denotat decem millia, hoc modo, ͵ι. Pro qua nota frequentiùs ponitur M, significans μύρια. ¶ Ἰῶτα significat etiam apicem, teste Hesychio: ut Matth. 5. Ἰῶτα ἓν οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, &c.

Ἰωτακισμὸς, est vitium, (inquit Diomedes,) quum ι litera supra justum decorum extenditur. Capellæ lib. 5. est immodica repetitio literæ ι: ut si dicas, Junoni justus Jupiter jure irascitur.

Ἰά, vox, clamor. (Ἰὰν κακομέλετον. V. Æschyl. Pers. 940.) Hesych. et Suid. ¶ Item vis, Suid. ¶ Item sola, una; seu una eademque: ex masc. ἴος. ¶ Item violæ, à sing. nom. Ἴον.

ἸΑΙ'ΝΩ, calefacio, tepefacio. Od. θ'. Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ. Eust. exp. θερμήνατε, calefacite. ¶ Item liquefacio, dissolvo, vel emollio. vide pass. ¶ Item perfundo, perfundo lætitia, exhilaro. Il. ώ. Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ. Et apud Theoc. τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει.

Ἰαίνομαι, calefio, tepefio, Od. κ'. ἰαίνετο δ' ὕδωρ. Item liquefio, dissolvor, Od. μ'. Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρός. Item perfundor, exhilaror, Il. ώ. καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. Et Od. ζ'. μάλα που σφίσι θυμὸς Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο. Apollon. ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη. Metaphoram esse volunt ab herbis quæ imbre aut rore perfusæ exhilarantur et lætiores redduntur.

ἸΑ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, Ialemus: fertur Calliopes fuisse filius, in carmine ineptus ac frigidus. ¶ Item lamentum seu cantilena lugubris et lamentabilis: ab eodem Ialemo. Apoll. Arg. l. 4. Παννύχιοι ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο. Et Athen. l. 14. ἐν δὲ γάμοις ὑμέναιος, ἐν δὲ πένθεσιν ἰάλεμος. ¶ Exp. et flebilis, miser. item orbus. Hesych. et Suid. (Eurip. Phœniss. 995, 6. Theoc. ιέ. 98.)

Ἰαλεμώδη, τὰ, frigida et nullius pretii. Suid.

Ἰαλεμίζειν, exp. θρηνεῖν, flere, lugere. Hesych.

Ἰήλεμος, Ionicè et poëticè pro ἰάλεμος. (Æsch. Suppl. 120.) Sic ἰηλεμίζειν, à quo verbale ἰηλεμίστρια, ploratrix, vel quæ lugubria in defunctos canit. præfica. Hesych.

ἸΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, mitto, emitto. (☞ Idem quod ἵημι, et ab eadem origine derivatum.) Iliad. θ'. οἰστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Ἕκτορος ἀντικρύ. Item ἰάλλω ὑλακὴν, in Epigr. edo latratum. Item alia significatione, emitto seu extendo aut protendo, ut, ἰάλλειν χεῖρας ἐπί τινι, manum extendere ad capiendum aliquid. Od. ξ'. et alibi, ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. (Æsch. Pr. 660. Ch. 495.) ¶ Item peto, appeto. Cum accus. pers. Od. ύ. χαλεπὸν δέ κεν εἴη Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, ignominiis afficere seu appetere. ¶ Apud Hesiod. in Theog. † 269.† μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, de Harpyis exp. currebant, volabant. † V. ibi Schol.† Eust. vocabulum hoc aspirandum videtur, idque probari dicit ex ἐφιάλλω et ἐφιάλτης, hinc derivatis: ubique tamen tenui notatum reperitur.

Ἴαλλος, ου, ὁ, scomma, dicterium. Suid.

(Ἰαλτός. Æsch. Choëph. 20.)

Composita.

Εἰσιάλλω, et Doricè ἐσιάλλω, immitto.

Ἐξιάλλω, Suid. pro ἐκβάλλω, emitto, ejicio.

Ἐπιάλλω, immitto. Aristoph. in Nub. † 1302.† ἄξεις; ἐπιαλῶ Κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον. Apud Thucyd. l. 5. ‡ 77.‡ οἴκαδ' ἐπιάλλειν, domum mittere.

Ἐφιάλλω, idem. Apol. Arg. 2. Dicitur etiam, χεῖρας ἐφιάλλειν ἐπί τινι.

Ἐφιάλτης, vide in comp. ex Ἅλλομαι.

Προϊάλλω, foras emitto. Od. ό. Ἀγρόνδε προΐαλλε, amandabat foras in agrum. Sic et Il. θ'. Item promo. Od. ξ'.

Ἐπιπροϊάλλω, (*decomp.*) idem. Eust. Item protendo, propono. Il. λ'.

ἼΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, iambus: pes quidam metricus constans duabus syllabis, priore brevi, posteriore longa. Athen. ¶ Iambi dicuntur etiam carmina seu cantica quæ ex pede isto metrico constant: quorum alia δίμετρα nominantur, alia τρίμετρα, alia τετράμετρα, passim apud Athen. ¶ Præterea ἰάμβους dictos fuisse τοὺς μίμους, sive δεικηλιστὰς, à recentioribus, nec non τὰ ποιήματα αὐτῶν, testatur Athen. l. 14. ☞ Etymon vide in ἰαμβίζω.

Ἰαμβικὸν μέτρον, metrum iambis constans, de quo vide schol. Hephæstionis.

Ἰαμβεῖον, ου, τὸ, iambicus versus. Plut. in Alex. et Luc. de conscrib. hist. Dicitur et ἰάμβειος, adject. iambeus, iambicus. ut, ὁ ἰάμβειος λόγος, Suid.

Ἰαμβίζω, maledictis et convitiis insector. Apud Athen. lib. 11. Nam iambico plurimùm metro utebantur comici et mimi, quum aliquem taxare et traducere volebant. Quidam tamen iambum dictum volunt à Iambe quadam puella, quæ αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα, suspendio vitam finiit, atque eam ob rem nonnullos putare iambum ex brevi et longa esse compositum, quod ἡ ὕβρις è parvo orta principio in magnum malum desinat. vide et Nicand. schol. in Alex.

Ἰαμβισταὶ, dicuntur qui iambico metro taxant et insectantur. apud Athen. l. 4.

Ἰαμβιάζω, pro ἰαμβίζω, convitior et maledictis proscindo. ex Epigr.

Ἰάμβηλος, convitiator, maledicus. Hesych.

Composita.

Κλεψίαμβοι, Hesych. teste sunt μέλη quædam apud Alcmanem.

Μιξίαμβος, convitiator, Hesych. λοίδορος.

Παριαμβίδες, αἱ, genus modulationis ad citharam à pariambo, i. pyrrichio pede dictum. Apoll. apud Hesych. παριαμβίδας dicit κρούεσθαι παρὰ τοὺς ἰάμβους, et solitas cani à citharœdis.

ἸΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, P. αμαι, medeor, sano. Dicitur autem, ἰᾶσθαί τινα, et ἰᾶσθαι τὴν νόσον τινὸς, item ἰᾶσθαί τινα τῆς νόσου, et ἰᾶσθαι rem, quæ morbum aut etiam mortem afferre solet: passim apud Hom. Luc. Eurip. Plut. et alios. Accipitur et pass. signif. ut apud Marcum Evang. c. 5. ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος, sanata est ab eo flagello. Sic

accipitur et aor. ἰάθην. ¶ Metaphoricè etiam sumitur. Thuc. l. 5. κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι. Apud Polyb. Ἰᾶσθαι δὲ ῥᾷστόν ἐστι παντὸς τὰς πρώτας ἐπιβολὰς καὶ διαλήψεις, exp. primis conatibus incœptisque obviam ire. (Philostr. l. 2. c. 40.)

Ἴαμα, τὸ, medicamentum, medela, remedium. Plat. Luc. Plut. Item pro ἴασις, sanatio. ut 1 ad Cor. cap. 12. χαρίσματα ἰαμάτων. Pro ἴαμα Ionicè dicitur ἴημα.

Ἴασις, εως, ἡ, sanatio. ἴασιν ποιεῖσθαι, apud Luc. sanare. (Ἴασιν ἔπραξα, remedio usus sum. Sophocl. Œdip. Tyran. 68.)

Ἰάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanabilis. Plat. de leg. 12. At φάρμακα activè dicuntur ἰάσιμα, quasi dicas sanatoria.

Ἰήσιμος, Ionicè pro ἰάσιμος.

Ἰατὸς, οῦ, ὁ, sanabilis. [Plat. de Leg. lib. 9.] Pro eo dicitur potius ἰάσιμος.

Ἰατικὸς, sanandi vim habens. [Plat. Tim. iii. ἔτι δὲ μαθήματα μηδαμῇ τούτων ἰατικὰ ἐκ νέων μανθάνηται, &c.]

Ἰατὴρ, vel Ionicè ἰητὴρ, ῆρος, ὁ, medicus. Il. γ́.

Ἰατηρίη, ars medica, medicina. Hesych. Ἰατήριον φάρμακον, sanatorium, sanandi vim habens.

Ἰατορία, (tanquam ab ἰάτωρ) curatio, sanatio. ex Soph. in Trach.

Ἰατρὸς, οῦ, ὁ, medicus. Isocr. Xen. Plut. Metaphoricè etiam dicitur. ut Thuc. l. 6. τῆς δὲ πόλεως βουλευσαμένης ἰατρὸς ἂν γενέσθαι. Sic ἰατρὸς ὀργῆς, λύπης. Dicitur et fœm. gen. pro ἰάτρια, teste Ælio Dionys. apud Eustat. Ἰητρὸς, Ionicè dicitur pro eodem apud Hom. et Hippoc. Apud Hom. significat eum qui postea magis peculiari nomine chirurgus dictus fuit, ut Podalirius et Machaon. Iliad. λ́.

Ἰάτρια, medica mulier, medicinæ perita, seu quæ medicinam profitetur, apud Alexidem comicum. Eadem dicitur et, ἰατρίνη, apud Alex. Aphr. In pand. ἰατρίνη est etiam obstetrix.

Ἰατρικὸς, οῦ, ὁ, ad medicos pertinens. item ad medicinam pertinens, ἰατρικαὶ σικύαι, Plut. de exilio. Item medicinæ peritus, medendi peritus. Aristot. et Plat. in Protag. unde superl. ἰατρικώτατος, medicinæ peritissimus. Plut. symp. l. 4. Ἰατρικὴ, sub. τέχνη, medicorum ars, medicina. Aristot. eth. 10.

Ἰατρικῶς, medicorum more. Greg.

Ἰατρεύω, medeor, curo. Item sano. Aristot. eth. 5. ὥσπερ τὸ ὑγιάζειν καὶ τὸ ἰατρεύειν. Et cum accus. apud Plut. Item medicinam profiteor. Diosc. l. 7. Sic et apud Laërt.

Ἰατρεύομαι, curor, sanor. Plat. Pol. 2. τὸ γυμνάζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι ἀγαθόν ἐστι.

Ἰατρεία, ἡ, curatio, medicatio, ipsa actio medendi. Plutarch. de garr.

Ἰατρεῖον, ου, τὸ, medici vel potius chirurgi officina. (quæ et medicina vocatur à Plauto.) Plat. [Æschin. in Timarch. ἐκάθητο ἐν Πειραιεῖ ἐπὶ τοῦ Εὐθυδίκου ἰατρείου.] Item ἰατρεῖα, τὰ, merces quæ datur medico. Poll. l. 6. Exod. c. 21. Eadem etiam ἴατρα vocantur, teste Hesych. Ἰητρεῖον. Ionicè pro ἰατρεῖον, Hippocr.

Ἰάτρευμα, τὸ, idem quod ἰατρεία. Aristot. Rhet. 3.

Ἰάτρευσις, medicatio, morborum curatio et sanatio. Plat. l. 2. de rep.

Composita: ac primùm ex ἰάομαι.

Ἀνίατος, insanabilis, immedicabilis. Plat. de leg. 12. et Æschin. in Ctesiph.

Ἀνιάτως, insanabiliter. ut, ἀνιάτως ἔχων, Dem. insanabilis. [Plat. de Leg. lib. 9. ὃν δ' ἂν ἀνιάτως εἰς ταῦτα ἔχοντα αἴσθηται νομοθέτης, δίκην τούτοισι καὶ νόμον θήσει τινά.] Et ἀνιάτως μεμηνὼς, qui insanabili laborat insania.

Δυσίατος, sanatu difficilis. Gal. ad Glauc. (Eurip. Med. 521. Æsch. Ag. 1112.)

Ἐξιῶμαι, idem quod ἰῶμαι, sano. Herodot. [lib. 3. cap. 132. Τότε δὴ ὁ Δημοκήδης ἐν τοῖσι Σούσοισι ἐξιησάμενος Δαρεῖον, &c.] Item sarcio, apud Plat. [de Leg. lib. 11. ἵν' εἰ μὴ καὶ τὸ ὅλον, ἀλλ' οὖν μέρη γε ἐξιασαίμεθα νόμῳ.]

Εὐίατος, sanatu facilis. Diosc. et Aphrod.

Composita ex ἰατρός.

Ἀνιάτρευτος, non curatus, vel non sanatus. Exponitur et insanabilis et immedicabilis.

Ἀρχίατρος, princeps medicorum, vel qui primarius est inter medicos.

Ἱππίατρος, medicus equarius, veterinarius.

Ἱππιάτρια, medicina equaria.

Κτηνίατρος, jumentorum medicus. (à κτῆνος.) in Pand.

Λογίατρος, verbis tenus medicus, verbis tenus artem medicinæ profitens.

Φιλίατρος, studiosus medicinæ.

Φιλιατρεῖν, studiosum esse medicinæ, apud Diosc. et Plut. in Alex.

ἸΑ'ΠΤΩ, F. ψω, mitto. ut ἰάλλω. (☞ Cum quo ejusdem esse originis censetur.) Apud Soph. in Ajace, λόγοις ἰάπτων, ignominiis appetens, vel verbis probrosis appetens, verbis incessens. ¶ Item noceo. in qua signif. sunt qui ab ἴπτω (itidem pro βλάπτω) deducant: alii ab ἰὸς, quod rubigo omnia corrumpat, ut ἰάπτω idem sit quod φθείρω, seu διαφθείρω. ¶ Rursus apud Soph. in Ajace, ὅπως μοι Νύσσια Κνώσσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς, schol. exp. συνάψῃς, i. ut mihi Nyssias Cnossias saltationes te magistro perceptas præsens jungas. Eustath. verò ἰάπτειν ὄρχησιν esse tradit vel τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι, derivando ab ἔπω; vel ἐπιπέμψαι, ab ἰῶ, i. πέμπω. (Æschyl. S. c. Th. 305. πρόσθεν πύλαν κεφαλὴν ἰάψειν. ib. 531. Ag. 519. 1558. Suppl. 556.)

Composita.

Κατιάπτω, lædo, corrumpo. Od. β́.

(Περὶ —— ἰάπτομαι. Theoc. Id. 2. 82.)

Προϊάπτω, procul mitto, procul ablego seu amando. Il. ά. ver. 3. et Il. έ. v. 190. (Æsch. S. c. Th. 328.)

ἸΑ'ΠΥΞ, ἄνεμος, nominatur ventus qui ex Ἰαπυγία, i. Apulia spirat. Vide Gel. l. 2. c. 22. et Aristot. de mundo.

ἸΑΣΙΩ'ΝΗ, iasione: olus sylvestre, de quo Theophr. hist. pl. l. 2. c. 21. et Plin. l. 21. c. 17.

ἼΑΣΠΙΣ, ιδος, ἡ, jaspis: gemma quædam pretiosa, de qua Dioscor. l. 5. c. 160. Plin. l. 37. c. 8. et 9. et Dionys. et Orph. in libro de lapid.

Ἰασπίζειν, jaspidem imitari, jaspidis colore esse. Diosc. l. 5.

ἸΑΤΤΑΤΑΙ', heu, adverb. est σχετλιαστικὸν, apud Arist. in Nub. ubi hac exclamatione utitur quidam qui vexabatur à pulicibus. Idem in Equit. Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταί.

ἸΑΥ͂, adverb. seu interjectio indignantis. Suid. apud Eurip. esse dicitur vox lugubris, sicut ἰοὺ et ἰώ. (Aristoph. R. 274.)

Ἰαυοῖ, exclamatio qua utuntur adventante gaudio, qualis apud vulgos est ἰή. Apud Aristoph. in Ran. vox est audientis vocantem, et respondentis.

ἸΑΥ'Ω, F. σω, commoror, tempus tero, diversor. Il. ί. v. 325. ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, insomnes noctes transigebam. Sic apud Soph. in Ajace, οὔτ' ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων. (Eurip. Phœniss. 1481.) ¶ Item dormio. ut Od. ξ́. τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον. Lasc. in epigr. τὸν χάλκεον ὕπνον ἰαύεις, durum somnum capis. Pro eodem dicitur et αὔω, dempto ι.

Ἰαυθμὸς, locus in quo quis commoratur seu diversatur. Dicitur et de brutis pro stabulo, seu lustro. Lycophron, ἰαυθμοὺς ἠθάδας διζήμενοι. Est etiam cubile, somnus. Suid. et Hesych.

Composita.

[Διϊαύω. Eurip. Herc. Fur. 1048. μὴ τὸν εὖ διϊαύοντα, ὑπνωδέα τ', εὐνᾶς ἐγείρετε.]

Ἐνιαύω, immoror, vel indormio.

Ἐπιαύω, incubo, dormio in, vel dormio inter, aut apud. Od. ό.

Μηλιαυθμὸς, οῦ, ὁ, quasi μήλων ἰαυθμὸς, ovium stabulum. Lycophr.

Παριαύω, juxta moror, seu commoror, vel juxta dormio. Hom. τῇ παριαύων Τερπέσθω.

Περιαύω, pernocto, dormio.

ἸΑ'ΧΩ, vociferor, clamo, vel cum clamore seu vociferatione loquor. Od. γ́. Ἡμεῖς δ' αἶψ' ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'. Il. ρ́. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον. Il. ύ. Σμερδαλέα ἰάχων. Transitivè apud Nonn. ἴαχε φωνὴν, vocem cum clamore edidit. Rebus inanimis etiam tribuitur ἰάχειν, pro resonare, sonum et strepitum edere, crepitare. ut Il. ά. πορφύρεον κῦμ' ἴαχε νηὸς ἰούσης, resonabat, strepebat. Hesiod in Asp. † 232.† Βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος, resonabat, crepitabat. † Sic Th. 69.†

Ἰαχέω, ῶ, idem. Epigr. l. 3. Οὐδὲ μάτην ἰάχησαν. (ὕμνον ἰαχεῖν. Æsch. S. c. Th. 874. Soph. Tr. 652. Eurip. Phœniss. 1470. Soph. Œdip. Tyr. 1243. Aristoph. R. 218.)

Ἰάχημα, τὸ, vociferatio, clamor. Epigr.

Ἰαχὴ, ἡ, idem. Hom. Hesiod. † Theog. 708.† Hippocr. (Æschyl. Pers. 944. Eurip. Med. 149.)

Ἰάκχω, idem quod ἰάχω. Suid.

Ἴακχος, ου, ὁ, Bacchus. Item Bacchi simulachrum. Item hymnus bacchantium, quod in eo Iacchi nomen sæpiùs decantaretur, apud Aristoph. et Plut. Exponitur et tumultus. ¶ Item porcus, Dionys. Sic apud Athen. l. 3.

Ἰακχάζω, clamo, ut vociferor bacchantium more, vel cum clamore et vociferatione strepo. Orph. initio libell. περὶ λίθων, Ὅσσα τε κεκλήγασι μετὰ φρεσὶν ἠεροφοῖται, Ἀνθρώποις ἄφραστον ἰακχάζοντες ἀοιδὴν, Οἰωνοί. Item Herodot. ἰακχάζουσι φωνὴν, vocem tollunt, bacchantur.

Composita.

Ἀμφιάχω, et ἀμφιαχέω, circumsono, clamoribus circumdo. Particip. præt. med. ἀμφιαχυῖα ponitur pro ἰαχυῖα. Il. β́.

Ἀνιάχω, seu ἀνιαχέω, exclamo, clamorem tollo. Apoll. Arg. 2. [270.] Ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον. Exp. etiam respondeo. Nonn. χριστὸς ἀνίαχε. Accipitur et pro resono.

Ἀνίαχος, clamosus, streperus. Il. ν́. v. 40.

Ἀντιαχέω, ῶ, reclamo, contradico. Nonn. [Ἀντιάχω, Apoll. Rhod. Arg. iv. 75. τρὶς δ' ὀτρύνοντος ὁμίλου Φροντὶς ἀμοιβηδὴν ἀντίαχεν.]

(Ἐξιακχάζω. V. Æsch. S. c. Th. 641.)

Ἐπιάχω, seu ἐπιαχέω, acclamo. Il. ί.

Ὑπεριάχω, ultra sonum edo, sonum edo qui sonos alios superat.

Ὑποϊάχω, subsono.

ἼΒΔΗΣ, ου, ὁ, clavus qui est in fundo navis, qui educto aqua effluit, ne putrescat navis. Eust. Il. έ. Ab Hesiodo vocatur χείμαῤῥος.

ἼΒΗΡΙΣ, iberis, herba de qua Diosc. l. 1. c. ult. et Plin. l. 25. c. 8.

ἼΒΙΣ, ιδος, sive ιος, ἡ, ibis; avis serpentes devorans, ob id coli solita ab Ægyptis. Vide Herodot. et Plin. l. 25. c. 8. l. 8. c. 27. l. 10. c. 48.

ἸΒΙ'ΣΚΟΣ, à nonnullis dicitur ἡ ἀλθαία, quæ est species malvæ sylvestris, inquit Diosc. l. 3. c. 163. Suid. cum Galeno ἐβίσκον vocat. Plin. cum Diosc. hibiscum, præfixa aspirationis nota.

ἼΒΥΞ, avis clamosæ species. Hesych. et Etym. Hinc quidam deducunt ἰβυκηνίσαι, quod metaph. dicitur pro βουκηνίσαι, et ἰβυκάνη, buccina. Alii vero ab Ibyco inventore.

ἼΔΑ, ης, ἡ, Ida, nomen montis in Phrygia et Creta. [Ἴδη. Herodot. Hist. lib. 5. ἵνα Ἴδη τε ναυπηγήσιμός ἐστι ἄφθονος, καὶ, &c.] ‡ materia ad naves ædificandas.‡

Ἴδηθεν, ab Ida. Herodot.

Ἰδαῖος, ου, ὁ, Idæus, ut Jupiter Ἰδαῖος, dictus quòd in Ida coleretur et templum haberet. Ἰδαία πεύκη, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. Ἰδαία ῥίζα, apud Diosc. l. 4. c. 45. Ἰδαία δάφνη, Idæa laurus, quoniam plurima in Ida provevit. Diosc. l. 4. c. 147.

---

† ἸΔΕ', pro ἠδὲ, et. Sic Hes. Th. 19. et Asp. 19.†

ἼΔΙΟΣ, ου, ὁ, peculiaris, specialis, proprius vel sui generis. (☞ Nam ab ἰδέα deducitur.) Aristot. ὁ δὲ βάτραχος ἰδίαν ἔχει τὴν γλῶτταν, Plin. exp. ranis sonus sui generis. Sic apud Theophr. ἴδιος δὲ καὶ ὁ τοξικὸς κάλαμος, i. suum genus est sagittario calamo, ut vertit idem Plin. Dicitur etiam aliquis ἴδιον ἔχειν τι, i. habere aliquid proprium et sibi peculiare. Sic Aristot. ἴδιον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις. † εἰς τὸ ἴδιον, privatim. Xen. Pæd. l. 5. p. 135. a.† ¶ Item propius, suus, item privatus. Aristot. τὴν ἰδίαν γεωργοῦσι, proprium solum colunt. Plut. in Pericle, ἰδίαν ἐμαυτοῦ ποιήσομαι τὴν ἐπιγραφήν. In qua signif. ei opponitur aut κοινὸς, aut δημόσιος: ut sæpe apud Thuc. et Isoc. In plur. τὰ ἴδια, privatæ opes, apud Thuc. et Isocr. Κατ' ἰδίαν, seorsum. unde, κατ' ἰδίαν ζῆν, Plut. in Lyc.

Comp. Ἰδιαίτερον, peculiarius. Diosc. in præf. Item secretius, et q. d. magis seorsim. Herodian. Superl. Ἰδιαίτατος, maximè peculiaris, vel proprius. Theoph. unde adverb. ἰδιαίτατα, maximè propriè, Porphyr.

Ἰδίᾳ, privatim. cui opponitur κοινῇ, vel δημοσίᾳ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 143.† Thuc. l. 3. ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν. Apud Eurip. ἰδίᾳ πράττων, privata autoritate. (Phœniss. 1166. Cum Gen. Aristoph. R. 102.) Item seorsum. Herodian. Et, ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ex Aristide.

Ἰδίως, peculiariter, peculiari modo, Aristot. Item privatim.

Ἰδιότης, ητος, ἡ, proprietas, propria cujusque rei natura. Plutarch. de orac. def.

Ἰδιάζω, sum seorsum ab aliis. Herodian. κελεύει τῷ Μακρίνῳ ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι. Item, seorsum et in secessu dego, apud Hippocr. in ep. Item mihi vivo, et seorsum vel meo more vivo. Greg. Et, τὰ ἰδιάζοντα, privata, singula, ab aliis secreta, apud eundem.

Ἰδιαζόντως, privatim, apud Greg. Item peculiariter, peculiari modo, ex Diod. Sic.

Ἰδιαστὴς, οῦ, ὁ, qui vitam privatam agit. Diog. Laërt.

Ἰδιοῦμαι, mihi vendico, occupo. ex Plat. de leg.

Ἰδίωμα, τὸ, idem quod ἰδιότης, apud Diosc. Damas. et Athen. Sic vocatur etiam certum dicendi genus quod cuique autori proprium est. Halicarn.

Ἰδίωσις, ipse actus vendicandi sibi aliquid. cui opp. κοινωνία. Plat.

Ἰδιώτης, ου, ὁ, privatus, privatam vitam agens, qui non fungitur magistratu. cui oppon. ὁ πολιτευόμενος, à Demosthen. Philip. 4. et ἄρχων, ab Herodiano lib 3. † opp. τῷ ἄρχοντι. Xen. Pæd. 1. 6. 22. i. e. miles gregarius. Sic et l. 2. p. 42. e.† Dicitur et, βίος ἰδιώτης, vita privata,

apud Phil. de vita Mos. lib. 3. pro quo apud Demosth. Philip. 4. ὁ τῶν ἰδιωτῶν βίος. Interdum verò ei opponitur πόλις. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 39.† Æsch. in Ctes. ἡ πόλις, ἡ ἰδιώτης, ἡ ἔθνος. Plat. Pol. 2. οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις. Sic et apud Thucyd. lib. 1. ¶ Interdum ἰδιώτης, unus è vulgo, plebeius. Herodian. l. 4. μὴ ἰδιώτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν γενέσθαι. ¶ Interdum ἰδιῶται opponuntur τοῖς πεπαιδευμένοις, ut apud Luc. in Lexiph. Peculiariter etiam ἰδιώτης dicitur, qui rei alicujus est imperitus, ut, ἰδιῶται τῆς ἰατρικῆς, Gal. et τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης, Herodian. l. 4. et ἰδιῶται κατὰ τοὺς πόνους, Xen. in Pæd. † 1. 5. 11.† ¶ Apud Aristoph. in Ran. ἰδιῶται opponuntur peregrinis.

Ἰδιῶτις, ἡ, privata. Apud Synes. ἰδιώτιδες, privatæ, privati juris.

Ἰδιωτικός, οῦ, ὁ, ad privatos homines pertinens seu ad vulgus, privatus. ἰδιωτικὰ χρήματα καὶ δημόσια, Herodian. privatæ et publicæ pecuniæ.

Ἰδιωτικῶς, privatorum hominum more, vulgi more. Lucian. in Hermot. Item, sermone quo vulgus utitur, apud Eust.

Ἰδιωτισμός, οῦ, ὁ, sermonis forma è vulgo sumpta, vel loquendi genus è vulgo sumptum. apud Dion. Long. [Diog. Laert. lib. 7. Κατασκευὴ δέ ἐστι λέξις, ἐκπεφευγυῖα τὸν ἰδιωτισμόν. Popularem sermonem, qui propriis maxime verbis constat, significat. Aldob.]

Ἰδιωτεύω, privatus sum, privatam ago vitam, non fungor magistratu. Huic Plat. in apol. oppon. δημοσιεύω. Item rudis sum seu imperitus. Plat. in Protag. τούτου τοῦ πράγματος τῆς ἀρετῆς οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν. † ἰδιωτεύειν regio dicitur, quæ apud alios populos non in honore est, ac quasi privatè agit. Xen. Pæd. p. 234. e.†

Ἰδιωτεία, ἡ, privata vita. Cui opponitur ἀρχὴ, à Xen. [Plat. de Rep. lib. 10. καὶ τί εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι, καὶ ἰδιωτεῖαι καὶ ἀρχαί.] Item inscitia, imperitia. Luc.

Composita.

Ἀνίδιος, qui nihil proprium habet. Basil.

Ἐξιδιοῦμαι, idem quod ἰδιοῦμαι, occupo. Xen. Pæd. 7. [Græc. Hist. lib. 2. §. 5. Ἐκ δὲ τούτου οἱ τριάκοντα,—ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι, &c.]

Ἐξιδιάζομαι, proprium mihi facio et peculiare mihi usurpo, et vendico, occupo. [Polyb. lib. 3.]

Ἐξιδιασμός, actio illa τοῦ ἐξιδιάζεσθαι, Strab. lib. ult.

ἸΔΝΟ'Ω, ῶ, incurvo, inflecto, intorqueo. vide pass. ubi et de etymo agetur.

Ἰδνόομαι, οῦμαι, Eust. exp. συστρέφομαι, et veluti δονοῦμαι τὸ ἴνίον, incurvor, inflector, intorqueor. Ab Hesych. exp. etiam, κάμπτομαι, item τανύομαι. Il. ψ'. Ἰδνώθη δὲ πεσών. Apud Hippocr. quoque γυναικ. lib. 1. ἰδνοῦται, exp. λοξοῦται, et συνιζάνει, teste Gal.

ἼΔΟΣ, εος, τὸ, sudor. (☞ Derivat Eustathius cum Etymolog. ab ὕδωρ, mutata prima litera et spiritu.) Significat etiam æstivam aëris constitutionem, ut tradit idem Eust. Sic apud Hesiod. in clypeo Herculis, † 397.† ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, Suid. expon. ἐν θέρει, in æstu maximo.

Ἰδάλιμος, ου, ὁ, æstuosus, sudorificus, ut, ἰδάλιμον καῦμα, apud Hesiod. in Erg. l. 2. ¶ Item sudor, Suid.

Ἰδίω, sudo, apud Hippoc. Sic et Aristot. hist. an. l. 3. ὥστε ἤδη τινὲς ἴδισαν αἱματώδει ἱδρῶτα. (Aristoph. R. 239.)

Ἴδισις, εως, ἡ, sudatio. Item sudor, Aristot. in probl.

Ἱδρώς, ῶτος, ὁ, idem quod ἴδος, sudor. Iliad. ψ'. ἔῤῥει δ' ἱδρὼς Πάντοθεν ἐκ μελέων. Plut. in Coriol. ῥεομένοις ἱδρῶτι τοῖς ἵπποις. Et in Alex. ἱδρῶτα πολὺν ἀφῆκεν. Peculiariter de sudore dicitur ex labore et fatigatione orto. Ut Hesiod. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Xenoph. Pæd. 8. διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Tropicè dicitur etiam de quovis liquore. Sic, γῆς ἱδρῶτες, id est, fontes. δρυὸς ἱδρώς, viscum, apud Eust. Sic apud Athen. l. 10. ἱδρὼς βρομιάδος πηγῆς, vinum. Cæterùm per apocopen dicitur apud poëtas ἱδρῶ pro ἱδρῶτι et ἱδρῶτα, resectis ultimis syllabis, ut tradunt gramm. ut Il. κ'. λ'. ρ'. χ'.

Ἵδρωα, τὰ, Hippocrati dicuntur pustulæ quædam genitalium partium, ortæ ab earum sudore.

Ἱδρόω, fut. ώσω, (poët.) sudo, sudorem emitto, sudore diffluo. Il. γ'. et Odyss. ξ'. Ἱδρόω, ῶ, idem. Xen. Pæd. 8. εἴτε αὐτός ποτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον αἱροῖτο. Apud Aristot. in probl. l. 2. quæst. 31. οἱ ἀγωνιῶντες ἱδροῦσι τοὺς πόδας. et Alex. Aphr. in probl. ἱδροῦσι τὰς μασχάλας, quidam subaudiunt κατά. Ἱδροῦν ἐν τούτοις, in his desudans.

Ἵδρωσις, εως, ἡ, sudatio, exp. etiam sudoris evocatio.

Ἱδρωτικός, οῦ, ὁ, sudator, sudare solitus, crebrò sudans. Item sudorem movens. Hippocr. περὶ διαίτης, l. 3.

Ἱδρωτικῶς, propensè in sudorem. Aristot. probl. l. 2. q. 40.

Composita: ac primùm ex ἰδίω.

Ἀνιδιτὶ, citra sudorem, sine sudore, sine labore et negotio, apud Plat. l. 4. de leg. [Vide Hesiodi Ἔργ. καὶ Ἡμ. v. 287.]

Ἐξιδίω, exudo. Apud Aristoph. in Avib. ἐξίδισεν ἐς θοιμάτιον, jocosè dicitur pro, ἐξετίλησεν, ἀπεπάτησε, liquidum emisit stercus veluti sudorem.

Ἐπιδίω, unde ἀντεπιδίω, resudo, sudorem refundo. Interdum et emano in modum sudoris. Plut.

Composita: ex ἱδρὼς et ἱδρόω.

† Ἀνίδρωτει. Xen. Pæd. l. 2. 44. b.†

Ἀνιδρωτὶ, idem quod ἀνιδιτί. Il. ὀ. et Xen. Pæd. † 2. p. 51. a.†

Ἀνιδρόω, resudo, denuò sudorem emitto.

Ἀφιδρόω, ῶ, desudo, exudo, sudorem emitto. Aristot. probl. l. 2. q. 22. Pass. etiam aliquid ἀφιδροῦσθαι dicitur, quod nimirum veluti sudor emittitur, seu quod defluit alicunde ut sudor, ut apud Diosc. l. 5. c. 2. ἀφιδρούμενος ἰχώρ, exp. exudans sanies.

Ἀφίδρωσις, desudatio, seu sudatio. Exp. et sudoris evocatio.

Διίδρος, persudans.

Διιδρόω, persudo, apud Hippocr.

Δυσίδρος, ægrè sudans, cui difficulter elicitur sudor.

Ἐνιδρόω, insudo. [Xenoph. Sympos. cap. 2. §. 18. ἀρέσκει μοι οἶκος ἑπτάκλινος, ὥσπερ καὶ νῦν τῷδε τῷ παιδὶ ἤρκεσε τόδε τὸ οἴκημα ἐνιδρῶσαι.]

Ἐξιδρόω, exudo. Item exudo, i. veluti sudorem emitto. ut apud Alex. Aphr. ὕδωρ ἐξιδροῖ.

Ἐφιδρόω, ῶ, insudo. Exp. et sudore langueo. sudo.

Ἐφίδρωσις, sudor.

Καθιδρος, lassus, defessus, fatigatus. Legitur et κάθιδρος, apud Hes.

Καψιδρώτιον, teste Poll. l. 7. c. 16. à mediæ comœdiæ scriptoribus dictum fuit, quod postea σουδάριον, sudarium, παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα, quoniam sudorem imbibit et veluti devorat.

Περιιδρόω, ῶ, circumsudo, vel sudorem undique effundo, sudore diffluo.

Περιίδρωσις, copiosa ejusmodi sudoris effusio.

Συνιδρόω, ῶ, consudo, unà sudo.

ἹΔΡΥ'Ω, et ἵδρυμι, f. ύσω, sedere facio aut jubeo. (☞ Idem quod ἕζω et ἵζω, unde derivatur ab Eust.) Iliad. β'. Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. ¶ Item colloco. Plut. de piratis, ἵδρυσε πολλοὺς ἐν αὐτῇ. Thuc. l. 4. ὁ μὲν ἱδρύσας τὸν στρατόν. Herodian. l. 4. ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἱδρύσαι στρατόπεδον, castra collocare. ¶ Item statuo, Herodian. lib. 5. βωμούς τε πλείστους περὶ τὸν νεὼν ἱδρύσας.

Ἱδρύομαι, sedere jubeor, collocor. Herodian. l. 2. ἐπείπερ ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ ἑστίᾳ, in regiam deductus est et in domo imperatoria locatus. Ibid. τοὺς ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένους. † ἱδρυνθῆναι. Xen. Pæd. p. 221. e.† ¶ Item statuor. Herod. l. 7. ὡς τὸν ἱδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ὑπερβῆναι. ¶ Item firmor, et quasi in firma sede collocor. Herodian. l. 3. καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, constabilito imperio. Et lib. 2. καὶ παρὰ μηδενὶ βεβαίως ἱδρυμένη, neque apud quenquam certa sede residens. ¶ Item situs sum. Herod. l. 8. καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ἡ τῆς βασιλείας ἵδρυται τύχη, sita est. Plato de Deo, in epist. πόῤῥω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον, longè à voluptate et dolore situs est. Plut. in Num. τοῦ κόσμου μέσον οἱ Πυθαγορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρύσθαι νομίζουσι. ¶ Item sedeo. Thuc. l. 1. ἐς δὲ Κολωνὰς τὰς Τρῳάδας ἱδρυθείς. Herodian. l. 3. στρατοπέδου τοσούτου περὶ τῆς πόλεως ἱδρυθέντος, tantum sedere exercitum. ¶ Interdum activè signif. colloco, sedem do. Plutarch. de Pompeio et Tigrane, ἱδρύσασθαι πλησίον αὐτοῦ. et Aristid. in Panath. δεξαμένη τε καὶ σκεψαμένη τόπους ἐν οἷς ἔμελλον ἱδρύσεσθαι. Aristoph. in Plut. παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με. Item statuo. Herodot. ἐλευθερίας εἰκόνα ἱδρύσατο. Aristot. de mundo, πόλεις τὸ σοφὸν ζῷον ἄνθρωπος ἱδρύσατο. Isocrat. ad Philipp. τούτων μὲν τῶν θεῶν καὶ τοὺς ἰδιώτας, καὶ τὰς πόλεις, καὶ ναούς, καὶ βωμοὺς ἱδρυμένους. (Æsch. Pers. 231. ἱδρυμένου. Eurip. Phœniss. 971. commoror. Soph. Tr. 68. Cum var. Lec. Æschyl. Suppl. 418.)

Ἱδρύνω, idem quod ἱδρύω. unde ἱδρυνθῆναι, niti, apud Julianum, de arbore quæ radices egit.

Ἱδρύνομαι, ut ἱδρύομαι, sedeo. Il. γ'. τοὶ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες. Thuc. l. 4. ἐφ' ὃν (λόφον) τὸ πάλαι ἱδρυνθέντες, quem insidentes.

Ἵδρυμα, ατος, τὸ, opus ab aliquo constructum. Strab. l. 6. Ἰάσονος ἵδρυμα. Item firmamentum, fundamentum. Sic Eurip. cives vocavit ἵδρυμα πόλεως. Item delubrum, locus in quo deorum simulacra collocantur seu statuuntur. Plutarchus de fort. Rom. Sic apud Plat. de leg. ἱδρύματα θεῶν, fana. (Δαιμόνων ἱδρύματα. Æsch. Pers. 813. Ag. 347. 536. Ch. 1036.) Et simpliciter, sedes.

Ἵδρυσις, εως, ἡ, constitutio, fundatio. Plat. de leg. Apud Areop. exp. crepido, quasi locus editus et collocationis sedes. Item sedes. apud Plut. de orac. Pyth.

Ἱδρυτής, οῦ, ὁ, fundatus, firmatus, stabilitus. Epigram. ἱδρυτοὶ γαίης.

Composita.

Ἀνίδρυτος, qui nullo fundamento nititur, instabilis. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Apud Demosth. contra Aristog. pro ἀνεξίλαστος etiam capi, annotat Harpoc. et Suid.

Ἀφιδρύω, vel ἀφιδρύνω, statuo, colloco, firmum stare facio. [Eurip. Hel. 280. Ἔπειτα πατρίδος θεοί μ' ἀφιδρύσαντο γῆς, &c.]

Ἀφίδρυμα, τὸ, statua, simulachrum. Plut. περὶ μουσικῆς, et Cic. lib. 13. Epist. ad Atticum.

Ἀφίδρυσις, collocatio. ut, ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος, vel τοῦ ἀγάλματος. Plut. ibid.

Ἐνιδρύω, et ἐνιδρύνω, colloco in, &c. Plut. οἷον δὲ ἥλιον ἐν οὐρανῷ περικαλλὲς εἴδωλον ἑαυτοῦ καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. Item fundo, firmo, apud Areop.

Ἐνιδρύομαι, seu ἐνιδρύνομαι, insideo. Alciphr. ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτοῖς σειρῆνες ἐνίδρυντο. Sic apud Basil. de vita solit. pro ἐνιζάνω, intus maneo et collocatus sum. καὶ τοῦτό ἐστι τοῦ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

['Ἐξιδρύω. Soph. Œd. Col. 11. στῆσόν με κἀξίδρυσον, ὡς πυθοίμεθα Ὅπου ποτ' ἐσμέν.]

Ἐσιδρύομαι, fundor in, &c. collocor in, extruor in.

Καθιδρύω, colloco. Aristot. ἐν γὰρ τοῖς τιμιωτέροις τὸ τιμιώτερον καθίδρυκεν ἡ φύσις. Item fundo, instituo seu constituo, erigo. 2 Macchab. 4. καθίδρυσε γυμνάσιον. Item dedico, consecro. Synes. epist. 37.

Καθίδρυμαι, sedem et domicilium habeo. Gal. Therap. 9. Τρίτη δ' ἐν κεφαλῇ καθίδρυται ψυχὴ λογιστική. Thuc. καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, montem insidentes.

(Καθιδρύνομαι. Theoc. ιγ'. 28.)

Καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio. Synes. ep. 67. ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, tempus quærebam dedicationis.

Decomp. Ἐγκαθιδρύω, colloco in, &c.

Ἐγκαθίδρυμαι, situs sum in, sedem habeo in, &c. Aristot. de mundo, ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, in summo cœli culmine suum habens domicilium situm et collocatum.

Συγκαθιδρύω, simul colloco.

Παριδρύω, juxta colloco seu statuo. Et, Παρίδρυμαι, pro eodem. in Epigr.

(ἸΕ', ἵε. Æsch. Suppl. 839.)

ἹΕ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, accipiter, vide Aristot. hist. anim. l. 9. c. 36. et Plin. l. 10. c. 8. ☞ Etymol. dictum existimat ἀπὸ τοῦ ἵεσθαι ῥᾷον, id est, φέρεσθαι, quòd pernicissima sit volucris. ¶ Est et piscis nomen, apud Athen. l. 8.

Ἱεραχίσκος, ου, ὁ, parvulus accipiter. Apud Aristoph. [Av. 1112.]

Ἱεράκιον, ου, τὸ, hieracium, herba de qua Diosc. l. 3. c. 72. et 73. et Plin. lib. 20. cap. 7.

Ἱερακίτης, dicitur lapis quidam, de quo idem Plin. l. 37. c. 10.

Ἴρηξ, Ionicè dicitur pro ἱέραξ. Hesiod. in Erg. et Hom. Il. ν'. et π'.

Γυναικοϊέραξ, qui mulieribus, ut accipitres avibus, inhiant.

ἹΕΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, sacer, sanctus, sacrosanctus, Plut. de Rom. fortit. χῆνες ἱεροί, sacri anseres. Interdum cum genitivo, ut, κύκνος ἱερὸς ἐστι τοῦ Ἀπόλλωνος, cycnus sacer est Apollini. Tribuitur et rebus inanimatis, ut ἱερὸς δόμος, Il. ζ'. ἱερὰ χρήματα, apud Xen. et ἱερὰ ἐσθής, apud Dem. et ἱερὸς πόλεμος, apud Thuc. et ἱερὰ ἡμέρα, apud Luc. Apud medicos, ἱερὰ νόσος, sacer morbus. de cujus etymologia, vide Plut. lib. de solertia anim. Aretæum de diuturn. aff. c. 4. Galen. in Hippocr. et Alexand. Trall. lib. 1. cap. 15. Ἱερὸν ὀστοῦν, sacrum os. de quo vide Ruff. Ephes. et Gal. lib. 12. de usu part. Ἱερὰ σύριγξ, apud Poll. de meatu vertebrarum. ¶ Tribuitur etiam hominibus. Ut apud Luc. in fine Macrob. ἱερώτατε Κυΐντιλλε, i. θειότατε, divinissime, aut εὐσεβέστατε, Suid. Interdum dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι, sacri et inviolabiles, ut apud Plut. de def. orac. Sic, ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι φύλακες, apud Phil. Interdum ἱερός, exp. μέγας, magnus, et in suo genere cæteris præstans: Sic, ἱερὸν κνέφας, apud Hom. quidam τὸ μέγα καὶ βαθὺ esse volunt. apud eundem ἱερὸς βοῦς secundum quosdam est itidem μέγας, aut certè ὁ ἄνετος. Sic, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, et, ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, apud eundem. Sic et apud medicos quidam ἱερὰν νόσον, et ἱερὸν ὀστοῦν, dici volunt propter magnitudinem. Interdum ἱερὸν vocat Homer. quod generi humano aliquam utilitatem affert.

Ἱερὰ, ἡ, medicamenti cujusdam compositio, sic appellati κατ' ἐξοχήν. nominis rationem tradit Scrib. Larg. lib. de compos. medicament. cap. 99. ¶ Est etiam serpentis nomen. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 29.

Ἱερόν, οῦ, τὸ, (substant.) sacrum, sacrificium. Item hostia, victima. Quibus in signif. usitatius est in plur. num. (Ἱερὰ πατρῷα. V. Æsch. S. c. Th. 183. ἀπύρων ἱερῶν. Ag. 70. Philostr. l. 2. c. 33. 39.) Od. ί. οἵ τε θεοῖσιν Ἱερὰ ῥέζουσι. Sic, θύειν ἱερά. Thucyd. l. 2. Et, ἱερὰ τέλεια, apud eundem, et ἄῤῥητα ἱερὰ, apud Dem. et Xen. † Aristoph. Nub. 301.† Pro victimis ponitur apud Xen. Hellen. 4. ἐφάνη αὐτῷ τὰ ἱερὰ ἄλοβα. Apud eundem, Anabas. lib. 4. ἱερὰ καλά, exp. læta exta. † Sic Pæd. l. 2. 59. d. læta. auspicata sacra. Sic Hesiod. Th. 417.† Item sacellum, vel fanum, templum, delubrum, apud Thuc. l. 2. Sic et Xen. Hell. 3. ἔνθα ἦν Ἀρτέμιδός τε ἱερὸν μάλα ἅγιον. Sic et apud Pausaniam sæpe.

Ἱερῶς, sanctè, Plut. in Num. Exp. etiam *μεγάλως*.

Ἱερόω, ῶ, sacro, dedico, initio, inauguro.

Ἱερόομαι, οῦμαι, sacror, dedicor, initior, inauguror. Herodian. lib. 5. *ἱέρωντο δὲ αὐτοὶ θεῷ ἡλίῳ.* Ibidem, *τούτῳ δὲ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἱερωμένος.* huic Deo sacer erat Bassianus. Apud eundem *ἱερωμένος*, exp. etiam sacerdos.

Ἱέρωμα, τὸ, quod consecratum est, sacrum. Hesych.

Ἱερωσύνη, ἡ, sacerdotium. Plut. et Dem.

Ἱεράσυνα, τὰ, quæ consecrantur, sacra. Hesych.

Ἱεράομαι, ῶμαι, sacerdos sum, sacerdotio fungor. Thuc. lib. 2. *πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης.* Philo de vita Mosis, lib. 3. *τάξις τῶν ἱερωμένων*, ordo sacerdotia gerentium. Synes. ep. 96. *παρ' οἷς ἱεράσομαι*, apud quos episcopus ero, vel apud quos sacerdotii honore fungar. Construitur et aliquando cum genit. aliquando cum dat. apud Paus. Exp. et sacris operor, sacrifico. ¶ Item sacerdos fio. Syn. ep. ad Athan.

Ἱερατικὸς, sacerdotalis, Aristot. pol. 3. Plut. symp. 8. Item sacris usibus destinatus. Plin. l. 13. c. 11.

Ἱερατεύω, f. εύσω, sacerdotio fungor, idem quod *ἱεράομαι*. Herodian. l. 5. *τῷ θεῷ ᾧ ἱεράτευε*, cujus sacerdos erat. † Lucæ cap. 1. 8.†

Ἱερατεύομαι, pro eodem. Paus. *τῷ θεῷ εἵλοντο ἱερατευσομένην ἀντ' ἐκείνης.* Sic et Syn. ep. 67. Apud Esaiam. cap. 61. *ἱερατευμένος στεφάνῳ*, exp. sacerdotii portans coronam.

Ἱεράτευμα, τὸ, sacerdotium, Aristot. et 1 Pet. c. 2.

Ἱερατεία, ἡ, sacerdotium, Aristot. Pol. 7. † Lucæ cap. 1. 9.†

Ἱερατεῖον, ου, τὸ, sacrarium. Theodoret. in Eccl. hist. l. 1.

Ἱερεύω, sacrifico, macto, idem quod *θύω*. Odyss. θ'. *Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν.* Dicitur etiam, *ἱερεύειν ζῶόν τινι*, sacrificare seu mactare animal in gratiam alicujus, ut Eust. exp. Od. ξ'. Et, *ἱερεύειν δεῖπνον*, sacrificare seu mactare ad parandum prandium. Od. ώ. ¶ Item dico, consecro. Paus.

Ἱερεὺς, έως, ὁ, sacerdos, Iliad. ά. Aristot. Pol. 6. Plut. in Hell. et Probl. et Luc. de sacrif. Et fœm. *ἱέρεια*, sacerdos. Plutarch. Herodian. Athen.

Ἱερεῖον, ου, τὸ, victima, hostia, Luc. Plat. Plut. † de omni animali sive victima sive non futuro. Xen. Pæd. 1. 4. 13.† Pro quo facta dialysi Ionica dicitur *ἱερήϊον*. Il. φ'.

Ἱερείτης, ου, ὁ, sacerdos, Plat. 2. de rep.

Ἱερὶς, ίδος, ἡ, sacerdos, antistita. Plut. de def. orac. Item cognomen Iridis apud veteres Græcos, unde et Romani consecratricem vocarunt.

Ἱέρη, ἡ, idem quod *ἱερὶς*, sacerdos, antistita. Plut. in Pol. præc.

Ἱρὸς, οῦ, ὁ, Ionicè pro *ἱερὸς*, sacer. Herodot. *ἱρὸς τοῦ θεοῦ*, sacer deo.

Ἱρὸν, neut. gen. subst. pro *ἱερὸν*, templum, &c. item victima, idem quod *ἱερεῖον*. Il. ψ'.

Ἷρα, concio, id est, locus ubi fiunt conciones, forum. Iliad. σ'. *ἱράων προπάροιθε καθήμενοι.* Vide et in der. ab εἴρω, id est, dico.

Ἱράομαι, ἱρεύω, ἱρεὺς, ἱρεῖον, apud poëtas, idem quod *ἱεράομαι*, &c.

Ἱρήτειρα, sacerdos, antistita, idem quod *ἱεράτειρα*.

Composita.

Ἀνθιερόω, ῶ, vicissim consecro.

Ἀνίερος, ου, ὁ καὶ ἡ, profanus, qui sacer non est, Phil. de vita M. lib. 3. et de mundo, et Plut. de Col. Item qui sacrorum particeps non est. Suid. [Æsch. Suppl. 765.]

Ἀνιέρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui sacra non fiunt, cui non sacrificatur. Suid.

Ἀνιερόω, ῶ, consecro, dedico, ut sacrum repono, unde *ἀνιερώσαντες*. Et in pass. *ἀνιέρωται*, dicatus est, sacratus est.

Ἀνιέρωσις, consecratio, dedicatio, ut, *ἀνιέρωσις τοῦ ἱεροῦ*.

Ἀρχιεράομαι, summus sacerdos sum.

Ἀρχιερατικὸς, οῦ, ὁ, ad summum sacerdotem pertinens, qui pontificis maximi est, vel episcopalis. Syn. ep. 67.

Ἀρχιερατεύω, summo sacerdotio fungor.

Ἀρχιερεὺς, έως, ὁ, pontifex maximus, summus sacerdos, Plut. et Philo de vita M. l. 3.

Ἀρχιρεὺς, pro eodem. Herodot.

Ἀρχιερωσύνη, ἡ, summum sacerdotium, pontificatus maximus, Phil. de vita M. l. 1.

Ἀφιερόω, ῶ, consecro, dedico, idem quod *ἀνιερόω*. Et in pass. *ἀφιερωμένον*, quod Deo consecratum est. [Æsch. Eum. 454.]

Ἀφιέρωμα, τὸ, donarium.

Ἀφιέρωσις, consecratio, dedicatio.

Ἀφιερίζω, sacrum ac sanctum reddo, seu purifico. Hesych.

Βουϊερεύω, boves sacrifico. Hesych.

Δυσιερέω, in felicibus sacris utor, seu litare nequeo. cui opponitur *καλλιερέω*, Plut. in Cæs.

Ἐξιερόω, consecro, dedico.

Ἐφιέρεια, τὰ, donaria. Hesych.

Καθιερόω, ῶ, consecro, dedico, Plat. l. 5. de leg. et Plut. in Mario, et Synes. ep. 67. Item devoveo. Plut. in Cam. [Καθιερόομαι. Æsch. Eum. 304.]

Καθιέρωσις, dedicatio, devotio.

Καθιερεύω, sacrifico, idem quod *ἱερεύω*.

Decomp. Συγκαθιερόω, ῶ, unà consecro seu dedico.

Καλλιερέω, ῶ, secunda sacra facio, prospera sacra facio, lito. vulgò reddi solet læta exta habeo. Xenoph. *ὅπως καλλιερέσει τοῖς θεοῖς ὑπὲρ ἱππικοῦ.* † Pæd. l. 3. p. 79. d. et l. 6. p. 170. d.† Plutarchus in Alexand. *ἐκαλλιέρησεν ἑαυτὸν*, se ipsum litavit.

Καλλιερεῖσθαι, interdum dicitur pro *καλλιερεῖν*, interdum pass. signif. pro litari, apud Xen. interdum ipsa *ἱερὰ καλλιερεῖται*, id est, sacra litantur. apud Xen. † In Med. Pæd. 1. 5. 6.†

Καλλιέρημα, sacra litata. Greg.

Decomp. Ἀκαλλιέρητος, non litatus, ut, *ἀκαλλιέρητα ἱερὰ*, Æsch. in orat. in Ctesiph.

Μελλιέρη, et *παριέρη*, quæ sacerdos futura est, et quæ alias sacerdotii mysteriis initiat. Plut. in pol. præc.

ἸΕΥ͂, apud Aristoph. esse dicitur *χλευαστικὸν ἐπίῤῥημα*. sicut apud Terent. hui.

ἽΖΩ, f. ἵσω, sedere facio, in sede colloco. (☞ Deductum ab ἕζω, versō ε in ι, *κατὰ γλῶσσαν*, ut Eust. tradit.) Apoll. Arg. 2. *Ἷζον ἑοὺς ἑτάρους.* Item considere facio. Iliad. β'. *βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων.* Item neutraliter, sedeo. Il. β'. *ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα λαῶν ἱζόντων.* Ibidem, *ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε.* Aristoph. *ἵζω ἐπὶ κώπην.* Sic dicitur, *ἵζω ἐπὶ δεῖπνον.* Plat. in symp. *οὗ δ' ἂν εὐανθὴς καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει.* [Æsch. Eum. 18. 80.]

Ἵζομαι, idem quod *ἕζομαι*, sedeo. Iliad. γ'. *δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο.* pro *ἵζου*, Doricè. Herodot. *ἵζομαι ἐπὶ φηγὸν*, fago insideo. Idem, *ἵζοντο ἐς τὸ Ταΰγετον*, apud Taygetum consederunt. Idem, *ἱζόμενοι ἐν τῷ Ταϋγέτῳ.* ¶ Item sido, subsido, pessum eo. Plat. *διὸ καὶ ἄπορον γέγονε τοὐκεῖ πέλαγος, πηλοῦ καταβραχέως ἐμποδὼν ὄντος, οὗ ἡ νῆσος ἱζομένη παρέσχετο.* [Æsch. Suppl. 232.]

Ἱζέω, ῶ, f. ήσω, non nisi in temporibus à fut. formatis usitatum.

Ἵζημα, ατος, τὸ, sedimentum. Plut. de def. orac.

Ἱζάνω, f. ήσω, ab ἱζέω inusit. idem quod *ἵζω*, sedere facio. Item instituo. Il. ψ'. *καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα.* ¶ Item neutraliter, sedeo. Od. ώ. *Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι.* Item sido, pessum eo. Thuc. l. 2.

Ἰζάνη, ἡ, vestis è caprinis pellibus. Poll. l. 2. c. 18.

Composita.

Ἀμφιζάνω, sedeo circum. Hesych.

Ἀνίζω. unde decomp. *ὑφανίζω*, subsido. Alex. Aphr. *ὑφανίζει παρὰ τὸν πυθμένα τοῦ ποτηρίου.*

Ἀφίζω, è sede surgo aut descendo. *ἀποκαθίζω.* Hesych.

Ἀφιζάνω, idem. Suid.

Ἐνίζω, insideo, Plat. in symp.

Ἐνιζάνω, idem.

Ἐφιζάνω, insideo, sedeo in, seu super, &c. Il. ύ. *Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον.* Apud Apoll. *ἐφίζανε θῶκον.*

Καθίζω, sedere facio seu jubeo, colloco. Il. γ'. *Ἄλλους μὲν κάθισεν Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς.* Xenoph. Pæd. 5. *καὶ καθίσας αὐτὸν, καὶ παρακαθισάμενος ἤρετο ὧδε.* Idem, *εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν*, collocaturos esse. Apud Thucyd. *καθίσας τὸν στρατόν.* collocatis copiis. † Sic Xen. Pæd. p. 151. e.† Plut. in public. *καθίσαντες ἐνέδραν αὐτοῖς*, quum insidias eis collocassent. Item constituo. Gal. therap. 1. *πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς*, omnes homines judices constituit. Sic. *καθίζειν διαιτητὰς*, arbitros statuere, Liban. Apud Hom. Od. β'. *ἀγορὰς καθίζει*, convocat, cogit. Sic apud Plut. in Oth. *τὴν σύγκλητον καθίζειν*, cogere Senatum. Sic apud Aristoph. in Nub. *τὸ δικαστήριον καθίζειν.* Apud Xenoph. Pæd. 2. *τοῦ κλαίειν καθίζοντος τοὺς φίλους*, quidam interpr. qui fletum amicis inducit. † et l. 2. 47. e. *διὰ τοῦ κλαίοντας καθίζειν.*† ¶ Neutraliter etiam accipitur pro, sedeo. † Aristoph. Nub. 253. *κάθιζε ἐπὶ σκίμποδα*, sede, vel colloca te in scimpodium.† Il. σ'. *Ἐλθόντες δὲ κάθισαν ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι.* Thuc. 3. *καθίζουσιν ἐς τὸ ἡραῖον ἱκέται.* Ibid. *ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσι.* Isoc. *καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις*, sedens in officinis. Item discumbo, sedentibus convivis assideo. Xenophon. Pæd. 8. *οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας.* Judices etiam *καθίζειν* dicuntur, i. ad judicandum considere. Demosth. contra Timoc. *οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν.* Item sido. Plat. in Phæd. *ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τὼ ἵππω.* De copiis militaribus dictum signif. insideo, obsideo, circumsideo. Thuc. lib. 6. *καθ' ἡσυχίαν καθίσαν τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον.* Idem lib. 3. *καθίζουσιν ἐπὶ τὴν μητρόπολιν καλουμένην.*

Καθίζομαι, sedeo. Thucyd. lib. 1. *καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν*, sedere ad focum. † Xen. Pæd. l. 4. p. 27. a.†

Κάθισμα, ατος, τὸ, sessio. vocabulum medicum, quod *ἐγκάθισμα* etiam dicitur. Diosc. l. 3.

Κάθισις, εως, ἡ, sessio. Plut. in consolat. ad uxorem.

Καθιζάνω, idem quod *καθίζω*, sedeo, insideo. Isoc. *ἐφ' ἅπαντα τὰ βλαστήματα καθιζάνουσιν τὴν μέλιτταν.* [Καθιζάνω εἰς θρόνους. Æschyl. Eum. 29.]

Decomp. Ἀνακαθίζω, subsideo, quiesco, recubo. Xen.

Ἀνακαθίζομαι, resideo. Plat. in Phæd. *ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, συνέκαμψε τὸ σκέλος.*

Ἀντικαθίζω, ex adverso sedere facio et colloco, vel ex adverso sedeo. Pro quo dicitur et *ἀντικαθίζομαι*: quod apud Herodot. etiam exp. statuor ad obsistendum. [lib. 4. §. 3. *μετὰ δὲ, πειρεωμένοισι ἐσβάλλειν τοῖσι Σκύθῃσι ἀντικατιζόμενοι ἐμάχοντο.* lib. 5. §. 1. *καὶ ἢν μὲν ἀντικατιζόμενοι ἐπικαλέσωνταί σφεας οἱ Περίνθιοι*, &c. Paulo infrà, *ἀντικατιζομένων δὲ τῶν Περινθίων ἐν τῷ προαστείῳ*, &c.]

Ἀποκαθίζομαι, seorsum sedeo. Exponitur etiam, repeto sedem, quasi sedeo sursum.

Διακαθίζω, idem quod *καθίζω*. In consilium mitto, calculum porrigo, sententiam rogo. Xen.

Ἐγκαθίζω, colloco in, &c. Plat. l. 8. de rep. *εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐγκαθίζει.* Et apud Suid. *οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις.* Idem exp. insideo.

Ἐγκαθίζομαι, insideo. ut, *ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνον.* Apud Eurip. *ἐγκαθίσατο*, exp. instituit, posuit, fundavit. Apud Diosc. lib. 3. *ἐγκαθιζόμεναι καταμήνια ἄγουσι*, exp. radices ejus ad insedendum decoctæ menses cient.

Ἐγκάθισμα, ατος, τὸ, sessio in aqua medicata, ab imis pedibus vel feminibus usque ad umbilicum, ita ut supernæ partes non madescant. Diosc. l. 3. c. 155. et 127.

Μετακαθίζω, transpono, mutata sede loco.

Παρακαθίζω, juxta me colloco, assidere jubeo. Item neutraliter, juxta assideo. Unde *παρακαθίσαι*, assidere consolandi amici gratia. apud Synes.

Παρακαθίζομαι, voce media, juxta me colloco. † Xen. Pæd. l. 5. p. 142. b.† Antiph. *οὐδὲ νόμιμόν ἐστι, παῖδας καὶ γυναῖκας παρακαθισαμένους ἑαυτοῖς τοὺς δικαστὰς δικάζειν.* i. juxta se sedere jubentes. Item, arbitrium ex compromisso eligo. Demosth. *πρὸς Ἀπατουρ. ἕνα δὲ ἑκάτερος παρεκαθίσατο.* Item neutraliter, juxta assideo. Plat. *παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς.*

Συμπαρακαθίζω, et *συμπαρακαθίζομαι*, signif. act. unà (cum aliis) juxta me colloco, unà (cum aliis) assidere mihi jubeo. Demosth. contra Aphob. *συγκαλέσας τούτους τρεῖς ὄντας, καὶ συμπαρακαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφόν.*

Περικαθίζω, hostiliter circumsideo, obsideo. Deut. 20. *καὶ περικαθιεῖς αὐτήν.*

Προκαθίζω, antè consideo. Il. β'. *Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων.* Herodian. lib. 1. *καὶ αὐτοῦ μὲν προκαθίσαντος ἐν τῇ βασιλείᾳ ἕδρᾳ.* de sedente in imperatoria sella Commodo. Item præfero, apud Lucian.

Προκαθίζομαι, antè consideo. ut, *προκαθίζομαι εἰς τὸ προάστειον.*

Προσκαθίζω, et *προσκαθίζομαι*, assideo. Item incumbo. Plat. in Apol. *πανταχοῦ προσκαθίζω.*

Συγκαθίζω, simul sedeo, aut simul sedere facio.

Μεταΐζω, consideo, unà sedeo. Od. π'. *οὐδέ τιν' ἄλλον Εἴων οὔτε νέων μεταΐζειν οὔτε γερόντων.*

Παρίζω, juxtà colloco, assidere facio. Herodot. in Euterpe, *παρίζειν ἀνδρὶ Πέρσῃ ἄνδρα Μακεδόνα.* Item neutral. assideo, juxta sedeo. Od. δ'. (De Helena.) *Τηλεμάχῳ δὲ πάριζεν, ἔπος τ' ἔφατο.*

Παρίζομαι, assideo, juxtà assideo. Herodot. in Calliope, *ἐλθόντες οἱ παρίζοντο*, quum ad eum venissent, assederunt.

Περιΐζομαι, circumsideo, obsideo. [Herodot. Hist. lib. 5. *τὸν μὲν γινόμενον περιϊζόμενοι οἱ προσήκοντες ὀλοφύρονται,—— τὸν δ' ἀπογινόμενον, παίζοντες*, &c.]

Προσίζω, assideo. [Æsch. Suppl. 197.] Plat. *τὸ δ' ἄλλο γένος περὶ τὰ βήματα προσίζον, βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος.* Theophr. de caus. pl. l. 5. cap. 14. *προσίζον ἐν τοῖς ἄνθεσι*, residens in floribus. Apud Diosc. l. 5. c. 102. *προσίζει τῷ ἄμβικι*, insidet calici.

Προσιζάνω, assideo. Didym. in Geop. Item metaph. adhæreo, hæreo. Diosc. l. 5. c. 76. *προσιζάνει τοῖς τοίχοις.* [Æsch. Pr. 276. S. c. Th. 702.]

Συνίζω, consido, Aristot. Probl. sect. 2. art. 10.

Συνιζάνω, idem. Plut. in Publ. *πυκνοῦσθαι καὶ συνιζάνειν πηλὸν ἐν πυρὶ*, condensari et considere seu coire lutum in igne. [Theoc. κϛ'. 112. Philostr. l. 2. c. 15. l. 3. c. 10. 34.]

Συνίζησις, sedimentum, considentia terræ, quæ et labes à Cicerone dicitur. Aristot. de mundo. Apud Alex. Aphr. l. 2. probl. *ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ γενέσθαι τῶν σωμάτων*, mœror, ut corpora subsidant, efficit. ¶ Apud gramm. *συνίζησις* dicitur, quum duæ vocales aut vocalis et diphthongus in unam syllabam quasi considunt: ut, *δενδρέῳ ἐφεζόμενοι.* Sic *Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.* Quæ figura vocatur et *συνεκφώνησις*.

Ὑφίζω, subsido.

Ὑφιζάνω, idem. [Eurip. Phœniss. 1339.]

Ὑφίζησις, sedimentum, subsidentia, apud Suid.

ἼΗ, adverb. seu interjectio lætis acclamationibus adhiberi solita. Ut hymnis in Apollinem decantatis læto clamore accini solebat, *Ἰὴ παιὰν*, seu *Ἰὴ παιὼν*, vel *Ἰὴ παιῆον*. Sunt qui (ut Aristoph. schol. et Suid. tradunt) ipsum *ψιλοῦσι*, quum extra hymnum usurpatur: in hymnum autem assumptum volunt *δασύνεσθαι*: causa est, quod *παρὰ τὸ ἱέναι* factum arbitrentur. Ad quod etymon allusisse videtur Callim. hymn. in Apoll. ubi inquit, *ἐπηύτησε δὲ λαὸς, Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος.* Iò Pæon, immitte telum. Ex eo

dem Callimacho colligitur, ephymnii hujus Apollini accini soliti causam esse, quod Delphi olim ei in certamen cum Pythio angue descendenti et sagittis eum conficere paranti acclamarint. Ἵει παιὰν, dimitte seu immitte Pæon. scilicet tela in feram. Aristophan. in Pace, ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ', ἰὴ παιὰν, ἰή. Ibidem etiam triplicatum reperitur ἰὴ ἰὴ ἰή. Vide schol. et Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. et Athen. sub finem lib. 15. et lib. 8. [Æsch. Ag. 1494.]
¶ Ἴη, pro ἴα, sola, vide in Ἴος.

Ἰήϊος, dictus est Apollo ex eo quòd ei accini in hymnis soleret ἰὴ παιὰν, ut indicat Apoll. Arg. l. 2. Quod epith. ei et à Soph. tribuitur in Œd. Tyr. ἰήϊε Δάλιε παιάν. Alii sic dictum volunt ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, à sanando. vel ἀπὸ τοῦ ἱέναι, à jaculando. vide Macrob. Saturn. l. 1. c. 17. Athenæus verò lib. 8. Bacchum sic nominatum innuit ἀπὸ τοῦ ἱέναι, ab immittendo, quòd gandia compotantibus immittat, eorumque mentes curis et mœroribus solvat. Apud Soph. in Œd. Tyr. ἰήϊοι κάματοι dicuntur, in quibus exclamatur, ἰὴ παιῆον, Affer opem Apollo medice et dolorum sedator. seu in quibus Apollini ἰηΐῳ vota fiunt. Ac sunt qui hoc ἐπίφθεγμα dicant esse commune Dianæ cum Apolline, quam Dianam mulieres in doloribus invocant. Quidam idem illud exponunt θρηνητικοί. [Ἰήϊον παιᾶνα. Æsch. Ag. 151. Soph. Œdip. Tyr. 156. 1116.]

ἼΘΥΜΒΟΙ, οἱ, genus carminis et saltationis ridiculæ in honorem Liberi patris. Poll. l. 3. Item ipsi saltatores. Dionys.

ἼΘΥ'Σ, έος, ὁ, rectus. (i. non obliquus seu tortuosus.) directus, in rectum tendens. (☞ Idem quod εὐθὺς, unde et derivant nonnulli: at Etymolog. deducit ab ἱέναι.) Ut, ἰθὺ σχῆμα, Hippoc. Fœm. est ἰθεῖα, recta. ut in Anth. epigr. lib. 1. Εἰς ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις. ¶ Item metaph. rectus. ut, ἰθεῖα δίκη, apud Homer. et Hesiod. † in Theog. 86.† rectum judicium. Apud Herodot. ἐκ τῆς ἰθείης, apertè, aperto marte, absque dissimulatione. Superl. ἰθύντατος, rectissimus. ¶ Item ἰθὺς subst. vide post ἰθύω, infrà. ¶ Ἰθὺς, adverb. vide cum ἰθὺ quod sequitur.

Ἰθὺ, et ἰθὺς, (adverb.) rectà, vel rectà in, aut rectà ad. aut etiam, rectà adversus. Exp. etiam, obviam, et ex adverso. Odyss. ὀ. Ἢ ἰθὺ σῆς μητρὸς ἴω, καὶ σοῖο δόμοιο, rectà ad matrem tuam ibo, et domum tuam. Herodot. ἰθὺ τοῦ Ἴστρου ἔπλεον, rectà ad Istrum navigarunt. Iliad. β'. Ὦ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος, ivit rectà adversus Diomedem. Interdum sine casu. ut, ἰθὺς μαχέσασθαι, apud Homer. et, ἰθὺς τετράφθαι, et ἰθὺς φρονεῖν, apud eundem. Superlat. ἰθύντατα, rectissimè. Iliad. σ'.

Ἰθέως, idem quod ἰθὺς, Hesych. et Suid. rectè. Item pro εὐθέως, confestim, statim, apud Herodot.

Ἰθύω, (poët.) rectà feror, seu rectà pergo. Item impetu feror, prorumpo. Iliad. μ'. Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. Iliad. ὀ. Ὡς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο, Ἀντίος ἀΐξας. Iliad. ζ'. Ἴθυσε μάχη, quidam exp. progressum est prælium: alii, cum impetu commissum fuit prælium. Jungitur etiam infin. ut, ἰθύω ποιεῖν τοῦτο, q. d. impetu feror ad hoc faciendum, vel animus est hoc facere. Od. χ'. Sic et apud Herodot. ὅταν ἰθύσειε στρατεύεσθαι, exp. quum impetum caperet. ¶ Item desiderio alicujus rei feror seu agor, incendor desiderio. Apol. Arg. 2.—νῶσε δ' ὅγ' αὐτῇ Δωτέμεναι ὅκεν ᾖσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειε.

Ἰθύομαι, idem, ex Herodot. ἰθύοντο στρατεύεσθαι.

Ἰθὺς, ἰθύος, ἡ, impetus ejus qui rectà fertur ad aliquid seu prorumpit. Od. δ'. Est etiam impetus animi. Od. π'. v. 340.

Ἰθύνω, idem quod εὐθύνω, dirigo, rego. [Æsch. Pers. 411. 775. Eurip. Phœniss. 172. Theoc. Id. 5. 71.] Iliad. ψ'. Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεσσομένην ἀνέμοισι. Sic. et Od. λ'. et ξ'. Iliad. ὠ.—ὅς κ' ἰθύνει Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον. Iliad. ρ'. Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει. Et cum gemino accus. Il. ἑ. βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Hesiod. in Erg. δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας. ¶ Item metaph. corrigo. Hesiod. initio Erg. (de Jove) Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, facilè corrigit tortuosum. ¶ Item mulcto, apud Herodot. ¶ Interdum idem significat quod ἰθύω, adeoque loco hujus scriptum invenitur.

Ἰθύνομαι, regor, dirigor. Item corrigor. Item mulctor, ut apud Herodot. ἰθύνεσθαι θανάτῳ. Item pro ἰθύνω act. ut Il. ζ'. Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. Sic et Hesiod. † Asp. 324.† ἰθυνέτο καμπύλον ἅρμα.

Ἴθυνσις, εως, ἡ, directio.

Ἰθύνη, idem.

Ἰθυντὴς, οῦ, ὁ, director, rector.

Ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Item dux viæ. Dicitur et de gubernatore, et de gubernaculo quoque. Interdum et de fræno, quia eo ἰθύνομεν equum, et gubernaculo navim.

Ἰθύντωρ, itidem pro rectore et moderatore.

Ἰθύντειρα, ἡ, rectrix.

Ἰθυντήριον, ου, τὸ, sceptrum è lauro quod vates gestabant. Hes.

Ἴθυρ, ferrum axis quod teritur à rota currente. Hesych.

Composita.

Διϊθύνω, idem quod ἰθύνω, dirigo, rego, moderor.

Διϊθύνομαι, dirigor, regor. Hesych.

Διϊθυντὴς, οῦ, ὁ, rector. Hesych.

Ἐξιθύνω, idem quod ἰθύνω, dirigo. Apud Apoll. Rhod. Sic et Od. ἰ. et ε'.

Ἐπιθύνω, Suid. exp. ἐπανορθοῦμαι, corrigo.

Κατιθύνω, dirigo, rego, moderor. Item modulor, ex anthol. Epigram.

ἹΚΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, idoneus. Interdum sufficiens, aptus. ut Xenoph. ἱκανὸς διδάσκειν, satis instructus ad docendum. † Sic Pæd. 1. 4. 25.† Apud eundem Xenoph. Hell. 5. ἱκανὸς μὲν ἦν τοὺς βουλομένους κωλύειν εἰρήνην ποιεῖσθαι, ἱκανὸς δὲ οἷς ἠπίστει εἴρξας φυλάττειν, expon. sustinuit, ausus est. In Novo autem Testamento sæpe exp. dignus. Dicitur etiam, ἱκανὸς πρός τι, et ἐπί τι. Et cum solo accusat. Xenoph. Pæd. 1. ἱκανὸς τὴν ἰατρικὴν, quasi dicas, sufficiens in arte medica. † Καὶ τἆλλα ἱκανός. Xen. Pæd. l. 5. p. 130. c.† Sic Gal. ad Glauc. lib. 1. ἱκανὸς τἆλλα πάντα τὰ τῆς τέχνης, satis instructus cognitione omnium, &c. Apud Isocratem ἱκανὸς κριτὴς, idoneus judex. ¶ Item satis magnus vel satis multus. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 7. et l. 2. p. 44. c. et σῖτος. l. 4. p. 103. e.† Plutarch. in Lyc. ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπερύκειν, satis multi ad arcendos malos. Interdum magnus, multus, ut apud Antiphontem, ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀποβέβληκε, magnam portionem. Et, ἐξ ἱκανοῦ, (sub. χρόνου) jam à multo tempore seu longo. Sic Plato, ἱκανὴ ὁδὸς, longa via, multa via. Apud Laërt. ἱκανὸν ποιεῖν, exp. satisfacere, præstare quod poscitur. † Comparat. est apud Xen. Pæd. 1. 4. 12. et superlat. l. 2. p. 41. a. et p. 76. a.† ☞ Deducitur autem ab ἵκω, vel potius ἱκάνω.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, sufficientia, ex Plat. et Lys. et 2 Cor. 3.

Ἱκανόω, ῶ, sufficientem reddo, idoneum reddo. 2 Corinth. 3. et Coloss. 1.

Ἱκανῶς, sufficienter, sic ut satis sit. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 7.† Item abundè, affatim. Isocr. in Archid. τήν θ' ἱκανῶς εἰρῆσθαι νομίζω. Apud Thucyd. τὸ τεῖχος (murus) dicitur ἱκανῶς ἔχειν, sufficientem seu justam magnitudinem habere. Exponitur etiam, valde, admodum, ut, ἱκανῶς μέλας, ἱκανῶς παλαιός. Interdum signif. aptè, ritè.

Ὑπερίκανος, (*comp.*) plusquam sufficiens.

ἹΚΕ'ΤΗΣ, ου, ὁ, supplex. [Eurip. Med. 864. Æsch. Ch. 334. Suppl. 354.] Odyss. π'. ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι. Thuc. lib. 1. τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος. Xen. Pæd. 4. ἥκω πρός σε, καὶ ἱκέτης προσπίπτω. Item pass. is cui supplicatur, seu is qui supplicem recipit. ut Od. π'. v. 423. —οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν ἄρα Ζεὺς Μάρτυρος. vide Eust. ☞ Derivatum est ab ἱκέσθαι, quod pro supplicare interdum accipitur, sicut et præsens ἱκνεῖσθαι. Quidam tamen veteres grammatici censuerunt, ἱκέτης dici quasi ἱκέστης, ut sit, ἱκόμενος εἰς ἑστίαν τινός.

Ἱκέτις, ιδος, ἡ, quæ est supplex, ut, ἱκέτιδες χεῖρες. Synes. [Soph. Œdip. Tyr. 940.]

Ἱκετήσιος Ζεὺς, supplicum præses Jupiter, seu supplicum curam gerens, seu supplices in sua tutela habens, aut etiam supplicibus jura dans. Od. ν'. v. 213.

Ἱκέσιος, per syncopen, idem. Apoll. Arg. 2. Eurip. in Hecuba, et apud Luc. Accipitur et pro ἱκέτης seu ἱκετικὸς, supplex, ut Eurip. in Medea, [711.] ἱκεσία γίγνομαι. Et, ἱκεσία χεὶρ, apud eundem, itidemque in Epig. Et, ἱκέσιος λόγος, apud Greg. Item, ἱκεσία, substant. supplicatio. Epigram. lib. 7. θυμὸν ὀλισθηρῆς ἔμπλεον ἱκεσίης. Apud Plutarch. in Othon. ἱκεσίαις χειρῶν ἥπτοντο, supplicibus manibus orabant. [Ἱκεσίας σαῖς. Eurip. Phœniss. 91.]

Ἱκετήριος, et per syncopen ἱκτήριος ad supplices pertinens, supplicibus conveniens. Ut apud Soph. in Ajace, ἐν χερσὶν ἔχων ἱκτήριον θησαυρόν. Et in Œd. Tyr. † 3.† ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. [335.] Et, ἱκτῆρες κλάδοι, ibidem. † 141.† [deprecatrices. 195. Cum Gen. Æsch. Suppl. 488.] Et, ἱκτῆρες mulieres, pro ἱκέτιδες, ibidem.

[Ἱκταῖος. Æsch. Suppl. 390.]

Ἱκετηρία, ἡ, (subst.) ramus oleæ lana obvolutus, quem supplices gestabant et prætendebant. Aristoph. in Pluto. ἱκετηρίαν ἔχοντα. Herodot. ἱκετηρίαν λαβών. Interdum accipitur generaliter pro supplicatione, seu pro suppliciis. Unde Herodian. lib. 7. ἱκετηρίας θαλλοὶ, supplicationis rami, i. e. qui supplicationi adhiberi solent. Isoc. de pace, ἱκετηρίας πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι, apud Demosth. exp. libellus supplex. [Æsch. Suppl. 200.]

Ἱκετικὸς, ad supplices pertinens, supplicibus conveniens, vel quo utuntur supplices, ut, ἱκετικὸς λόγος, schol. Thuc.

[Ἵκτωρ, ορος. Æsch. Suppl. 661.]

Ἱκετάσιμα, τὰ, supplicationes, vel supplicia.

Ἱκετεύω, supplico, supplex oro. † Xen. Pæd. 1. 3. 10. et 1. 4. 10. cum imper. et cum acc. pers. et inf. l. 3. p. 86. e.† Od. λ'.—ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν. Xen. apomn. lib. 1. ἱκέτευεν τοὺς θεοὺς δεσποτῶν ἀγαθῶν τυχεῖν. Sic et Pæd. 4. et 7. Demosth. in Aphobum, ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῖν. Apud Eurip. ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων, sub. πρός. [Med. 339. 855. Soph. Œdip. Tyr. 41.] Apud Chrysostomum, ὑπὲρ Παύλου τὸν θεὸν ἱκετεύειν, supplices preces fundere pro Paulo. Apud Plutarch. in Sol. ἱκετεύουσι τὰς γυναῖκας, à mulieribus supplices opem implorant. † ἱκετεύειν Καδμείους ἐς Θήβας. Hesiod. Asp. 13. ubi Heins. exp. per μετοικίζεσθαι ἐπὶ βοηθείᾳ, et interpretatur, ad Thebas imploraturus auxilium Cadmeorum proficiscebatur.†

Ἱκέτευμα, τὸ, q. d. supplicamentum, supplicatio. Thuc. l. 1.

Ἱκετεία, ἡ, supplicatio. Thuc. l. 1. et Plat. in Apologia. Dicitur, ἱκετείας ποιεῖσθαι, supplicare, apud Plat. de leg. et Xen. in sympos.

Composita.

Ἀνικέτευτος, cui supplicatum non est, vel cui non supplicatur, vel cui supplicari non potest. Item non supplex. Eurip. [Iph. in Aul. 1002. Πάντως δέ μ' ἱκετεύοντες ἥξετ' εἰς ἴσον, Εἴτ' ἀνικέτευτος ἦς.]

Ἐξικετεύω, idèm quod ἱκετεύω, apud Soph. † Œd. Tyr. 770.†

Καθικετεύω, idem. Herodot. [Eurip. Orest. 324. Helen. 1023. σιγήσομαι, Ἅ μου καθικετεύσατ'.]

ἸΚΜΑ'Σ, άδος, ἡ, humor, vapor. Iliad. ρ'. v. 392. ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη. Aristoph. in Nub. † 233.† ἕλκει πρὸς αὐτὴν ἰκμάδα. Apud Galen. οἰκεία ἰκμὰς τῶν μορίων, humor vitalis vel proprius partium. ☞ Etymol. ab ἵκω deducit; fortasse quod ex humore omnia proveniant.

Ἰκμαλέος, humidus, apud poëtas.

Ἰκμαῖος, Jupiter, q. d. humidus Jupiter, id est, humoris dator. Apoll. Arg. l. 2.

Ἰκμάζω, humecto, humefacio, humidum reddo.

Ἰκμάζομαι, humector. Item emollior. Hesych.

Ἰκμασία, ἡ, humor, humiditas. Hesych.

Ἰκμαίνω, idem quod ἰκμάζω, humecto: item mollior. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1066. Ὡς τῆς ἰκμαίνοντο παρηΐδες. Schol. ὑγραίνοντο. ἐμφαίνει δὲ τὸ πολὺ δάκρυον καταλείβειν. iii. 846.]

Ἴκμενος. exp. humectus, humidus. Od. β'.

Ἴκμη, ἡ, planta, quam in Orchomenio lacu nasci tradit Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11.

Composita.

Ἄνικμος, humoris expers, siccus, aridus, Plut. de primo frig. ὁ δὲ ἄνικμος καὶ ξηρὸς ἀήρ.

Ἀνικμάζω, humecto. Item exicco. apud Diosc. l. 2. πρὶν ἢ ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρόν.

Διϊκμάζω, humecto: unde διϊκμαζομένης τῆς γῆς, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ἔνικμος, humorem habens, cui humor inest, humidus, ut, ἔνικμος τόπος, ἔνικμος ἀήρ. [Aristot. de Hist. Animal. ἀλλὰ γίγνονται ἐκ τῶν καλουμένων γῆς ἐντέρων, ἃ αὐτόματα συνίσταται ἐν τῷ πηλῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ τῇ ἐνίκμῳ.]

Ἐξικμάζω, exicco, exugo, apud Diosc. et Aristot. de hist. an. l. 8.

Ἀνεξίκμαστος, (*decomp.*) qui exiccari non potest. vel qui exiccatus non est. Item non exuccus, ex Aristot. in probl.

Συνικμάζω, idem quod ἰκμάζω, humecto.

Συνικμάζεσθαι, humectari, apud Theophr.

ἹΚΝΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ἵξομαι, P. ἷγμαι, et Aor. 2. ἱκόμην, ab inusitato ἵκομαι, venio, pervenio. Iliad. ψ'. v. 439. τὸ δὲ ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα δῖον. Il. λ'. v. 466. Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀϋτή. Interdum exp. subeo, invado. ut Il. ἀ. Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, desiderium subibit Achivos. Od. ὀ. v. 343.—ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, invaserit. Sophocl. ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο. [Œdip. Tyr. 789. 932. ἵκηται. 76. Æsch. Suppl. 337. cum Gen.] † Cum εἰς. Hesiod. Th. 723.† ¶ In prosa aliam quandam habet signif. Ut, εἰς τὴν ἱκνουμένην ὥραν, apud Aristot. constituto tempore, suo tempore, vel tempestivè. Et, ἱκνούμενον μέγεθος, apud eundem, justa magnitudo. Sic apud Thucyd. lib. 1. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα. Apud Theophr. ἱκνούμενοι καιροὶ, congruentia tempora. Rursum apud Aristot. ἱκνουμένη ἐπιστήμη τῶν περὶ τὴν ἀγωνίαν, exponitur, exacta circa certamina scientia. ¶ Item, supplico, obsecro. Sophocl. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ, quæso te, ne nos deseras. Apud Eurip. ταύτης ἱκνοῦμαί σε, pro, πρὸς ταύτης, per hanc te obsecro. exp. et, πρὸς ταύτης ὁρκῶ σε.

Ἱκνουμένως, congruè, convenienter, ritè. Herodot. Hippocr.

Ἷξις, εως, ἡ, adventus, ἄφιξις, παρουσία. A Gal. in lex. Hippocr. exp. etiam εὐθυωρία. Ab Hesych. exp. etiam ἱκετεία, supplicatio.

Ἴκμενος, (inquit Hesych.) signif. τὸν ἱκτικὸν καὶ πορευτικὸν, hoc est, τὸν ἱκνεῖσθαι καὶ πορεύεσθαι ποιούμενον. secundum, ac impellentem et venire facientem. Itidem Eust. aut, exponi posse etiam, φορὸν, καὶ εἰς τὸ ἱκέσθαι ἐπιτήδειον, ὡς οἱονεὶ ἱκόμενον. ut Odyss. β'. λ'. ὀ. ἴκμενον οὖρον ἵει. Ἴκμενος autem (cum tenui) vide in Ἰκμάς.

Ἰγνύα, ας, ἡ, poples, posterior genu pars. Plutarch. in Galba, τυφθεὶς τὰς ἰγνύας ἔπεσε, cæsis poplitibus cecidit. Idem in Artox. τῆς περὶ τὴν ἰγνύαν φλεβὸς ἀναῤῥαγείσης. Dicitur etiam, ἰγνὺς, et in plur. ἰγνύες, teste Suid. Aristot. hist. an. l. 1. πρὸς τὴν ἰγνὺν, ad poplitem. ☞ Eustath. fieri di-

cit παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι, quia flexo et incurvato poplite ἱκνούμεθα, i. incedimus. Idem tradit etiam Etym. afferens et aliud etymon. παρὰ τὸ γόνυ.

"Ικταρ, propè, ἐγγύς. Παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι καὶ ἐφικνεῖσθαι, Hesych. et Suid. Atticum esse testatur Gal. Plat. de rep. l. 9. καὶ τὸ λεγόμενον οὐδ' ἴκταρ βάλλει, longè à scopo jaculatur. Ab Hesych. exp. etiam, recens, nuper, modò, item crebrò, citò, repente. Ut apud Hesiod. in Theog. † 691.† οἱ δὲ κεραυνοὶ ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο. (Æsch. Ag. 117. Eum. 1001.) ¶ Apud Hippocr. γυναικείων lib. 2. ita vocatur τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον, inquit Galenus.

Composita.

"Αικτος, exponitur ἀπρόσιτος, inaccessus: ad quem perveniri nequit.

'Αφικνέομαι, οῦμαι, pervenio, devenio. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† Cum accus. sine præpos. Od. θ'. τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε νέοι. Sic et Odyss. ά. ό. ψ'. et alibi. Interdum cum præpos. ὑπό: ut Od. ύ. — καὶ γαῖαν ὕπο στυγερὴν ἀφικοίμην. In prosa autem cum εἰς, ἐπὶ, πρὸς, et παρά. † Sic εἰς τὸ ἴσον. Xen. Pæd. 1. 4. 9. πρός τινα. l. 2. p. 60.† Ut, εἰς ἀνάγκην ἀφικνεῖσθαι, in necessitatem devenire, vel redigi, apud Thucyd. l. 4. Apud Plut. in Rom. ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρωπίνης ἀφίξονται δυνάμεως. Sic et Demosthen. in Mid. 'Αφίξομαι πρὸς ὑμᾶς, perveniam ad vos, vel veniam ad vos. Apud Xen. Hell. 1. ἀφικόμενον παρ' αὐτόν. Item cum dat. ut, ἀφίξομαι ὑμῖν, apud Ælian. Apud Demosth. ἀφικνούμενος σῖτος, frumentum huc importatur. (Eurip. Med. 12. 372. 504. 873. id. Phœniss. 725. 963. Cum. Acc. Æschyl. Pers. 15. 493. Aristoph. R. 744. Soph. Œdip. Tyr. 273. 853.)

"Αφιξις, adventus. Plat. in epist. τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν, meum in Siciliam adventum. Item incursus, seu invasio. apud Demosth. ἄφιξιν εἰς τοὺς πολεμίους ἐποιήσατο. Item discessus. Actor. Ap. capite 20.

'Αφίκτωρ, supplex. Eust. [Æschyl. Suppl. 1. Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον, &c. Schol. ἀφίκτωρ. ἱκεσῶν ἔφορος. 249. κλάδοι γε μὲν δὴ, κατὰ νόμους ἀφικτόρων, &c.]

Decomp. Εἰσαφικνέομαι, οῦμαι, advenio. Od. ί. συβώτην εἰσαφικέσθαι. (Æsch. Ag. 446.)

Προαφικνέομαι, prior pervenio, antè pervenio. Thuc. l. 8.

Διϊκνέομαι, οῦμαι, pervado, permeo. Aristot. de mundo, ἐπὶ πᾶν διϊκνεῖσθαι. Il. ί. καὶ πάντα διίξομαι, percurram oratione, edisseram.

Διϊκτικὸς, permeabilis. Aristot. probl. sect. 11.

(Εἰσικνοῦμαι. Æsch. Suppl. 565.) ‡penetror.‡

'Ενικνέομαι, venio in, intro, penetro.

'Εξικνέομαι, οῦμαι, pervenio, pertineo, pertingo, attingo. Xenoph. ὀφθαλμοὶ δὲ οἱ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. ('Εξικνέομαι ἐπὶ. Æsch. Ag. 311. Cum Dat. Aristoph. R. 1207.) Apud Gregor. ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Sic apud Lucian. ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν, et πρὸς τὸ δέον. Apud Herodot. ἐξικέσθαι εἰς βυσσόν. Apud Plut. in Sol. πορρωτέρω γὰρ ἐξικνεῖται ταῖς ῥίζαις. Item cum genitivo. ut apud Xen. Hell. 7. ὅπλῳ ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων. † et Pæd. 6. p. 167. b.† Interdum cum dativo. ut apud Herodotum ἐξικέσθαι ἀκοῇ, exponitur, assequi audiendo. † ἐξικνεῖσθαι, pervenire, τὰ βέλη dicuntur. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. a.† ¶ Item sufficio, possum. pro quo et ἐξαρκεῖν dicitur, apud Basil. in Hexaëm. ¶ Item advenio, venio. Hesiod. —— 'Αθήνη ἐξίκετ' οὔλυμπον. ¶ Item, advenio vel accedo supplex. Odyss. ν'. —— ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων, βασιλήων 'Εξικόμην. ¶ Item persequor oratione, seu verbis, apud Soph. in Ajace, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.

'Εφικνέομαι, οῦμαι, attingo, pertingo, pertineo. † ἐφ' ὅσον ἀνθρώπῳ μνήμη ἐφικνεῖται. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. c.† Item assequor, consequor. cum genit. ut Isocr. τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, virtutem consequi. Apud Demosth. cum dat. ἐφικνεῖσθαι τῷ λόγῳ. Significat etiam, aspiro, apud Demosth. Cum accus. expon. permeo. apud Theophr. ἐφικνεῖται πολὺν τόπον. Apud Xen. Pæd. 1. ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ τοσαύτην γῆν, pervasisse. Cum infinit. Apud Luc. in Alcyone, τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, iis qui contemplatione assequi hæc possunt.

'Εφικτὸς, οῦ, ὁ, quem attingere, vel ad quem usque pertingere possumus, quem assequi possumus. ut, ἐφικτὸν ἔργον, Plutarch. in Themist. quod par est viribus nostris. Apud eundem, et alios, ὅσον ἐφικτὸν, vel ὡς ἐφικτὸν, aut ὅσον ἡμῖν ἐφικτὸν, pro viribus. Pro eodem dicitur et, καθόσον ἐφικτὸν, κατὰ τὸ ἐφικτὸν, vel κατὰ τὸ ἡμῖν ἐφικτόν.

Decomp. 'Ανέφικτος, ad quem pertingere aut pervenire non possumus, i. viribus nostris major, apud Luc.

Δυσέφικτος, ad quem vix pertingere, seu quem vix assequi possumus: aut cui vix pares sunt vires nostræ. unde δυσεφικτότερος, apud Gregor.

Καθικνέομαι, οῦμαι, contingo, tango. Item ferio, percutio. † Soph. Œd. Tyr. 819.† Plutarch. in Alcibiad. κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ. Item metaphoricè, ut, καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίας, apud Philostrat. prosequutus eum convitiis. Sic et apud Luc. Sic et cum accusat. apud Homer. ut Il. ξ'. v. 104. μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ 'Αργαλέῃ, vehementer tetigisti vel pupugisti animum tua objurgatione. Et Odyss. ά. v. 343. — ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον. ¶ Apud Paus. in Achaicis, σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς, exponitur, ita librantes ne ultra aquæ superficiem demittant. ¶ Item assequor. Polyb. ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, statim assequuta est quod faciendum susceperat. (Soph. Œdip. Tyr. 829. Luc. Som. p. 3.)

Προϊκνέομαι, advenio, accedo.

Προΐκτης, mendicus: ut qui nos accedat petitum stipem. Il. ρ'. et Od. ρ'.

(Προσικνέομαι. Æschyl. Ag. 800. Ch. 1033.)

Προσίκτωρ, qui supplex alicui ad genua accedit. Hesych. (φίλοις γὰρ εἶσιν οὐχ ἡμεῖς προσίκτορες. Æsch. Eum. 119. 444.)

'ΙΚΡΙ'ΟΝ, ου, τὸ, tabula, tabulatum. Iliad. ό. et λ'. λῖπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης Odyss. ί. ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ 'Υψοῦ, tabulas super ea coagmenta seu compinge. Dicitur et de tabulato theatri. Aristoph. in Thesmoph. "Ωστ' εὐθύς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων 'Υποβλέπουσ' ἡμᾶς. Sic apud Athenæum libro 4. ἰκρίον ἔστησε πρὸς τοῖς 'Ερμαῖς 'Αρισταγόρᾳ, μετεωρότερον τῶν 'Ερμῶν, tabulatum erexit Aristagoræ, super quo ludos Panathenaicos spectaret. Hesych. est etiam tabulatum seu lignum super quo sontes cruciantur. Apud Suidam ἴκρια dicuntur etiam erecta ligna, quales sunt arrectariæ tabulæ apud architectos: unde apud eundem, ἰκρίῳ 'Ιουδαῖοι τὸν σωτῆρα προσήλωσαν, tabulæ erectæ servatorem affixerunt. Item ἱστὸν quoque vocari ἰκρίον, testatur Eustathius, veterum grammaticorum autoritatem allegans; unde ἴκρια interpretantur etiam sublicas, palos, perticas. ☞ Etymologo ἴκρια dicuntur τὰ σανιδώματα, διὰ τὸ δι' αὐτῶν ἱκνεῖσθαι, et πάντα τὰ ἁπλῶς μετέωρα, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἥκειν οἱονεὶ ἱκήριά τινα ὄντα.

'Επίκριον, ου, τὸ, antenna navis. Od. ί. Apud Apoll. Rhod. Arg. l. 2. scholiastes ἐπίκρια esse ait navis tabulata.

"ΙΚΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, icterus, morbus regius seu arquatus. Hippocr. de loc. in homine, ἴκτερος ἢν ἐπιγένηται ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι. Dioscor. lib. 3. ἴκτερον διὰ τῶν ῥινῶν ἀποκαθαίρει, morbum regium per nares purgat. ¶ Item avis quædam sic dicta à colore: quæ si spectetur, sanari id malum traditur, et ipsa mori. Oppian. et Plin. l. 30. c. 11.

'Ικτερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ictero similis, item icterum seu morbum regium denotans. Hippoc. in Coac. progn. Item qui ictero seu arquato laborat, idem Hipp. aphor. sect. 5. art. 71.

'Ικτεριώδης, ictericus, ictero laborans. Hippocr. in Prorrh. lib. 2. et Diosc. l. 2. et 3.

'Ικτερικὸς, οῦ, ὁ, ictericus. Gal. comm. in Prorrh. l. 1.

'Ικτεριάω, ῶ, ictero laboro, aurigine laboro, felle suffusus sum. Diosc. l. 3. et apud Gal. comm. 1. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον.

'Ικτεράω, idem.

'Ικτερόομαι, οῦμαι, tentor aurigine, corripior morbo regio, arquato infestor, felle suffundor. Hipp. et Gal.

'Ικτερίας λίθος, icterias lapis, colore ἴκτερον avem referens. Plin. l. 37. cap. 10.

'ΙΚΤΙ'Ν, ῖνος, ὁ, et 'Ικτῖνος, ου, ὁ, milvus: avis de qua Aristot. et Aristoph. in Avib. Luc. in Tim. et Epigr. lib. 2. ¶ Item lupi species, Oppian. l. 3. de venat.

'ΙΚΤΙ'Σ, et per aphæresin κτὶς, ἴδος, ἡ, mustela sylvestris, et domestica major, ut Plin. testatur l. 29. c. 4. Apud Luc. ἰκτίδες ὑμενόπτεροι, ex membrana alas habentes, ut vespertiliones. Sunt qui viverram interpr.

'Ικτίδεος, et per aphæresin κτίδεος, ου, ὁ, è mustela sylvestri seu viverra confectus. Il. κ'. Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκτιδέην κυνέην, galeam è mustelina pelle. Et eodem lib. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κυνέην κτιδέην κεφαλῆφιν ἕλοντο καὶ λυκέην.

"ΙΚΩ, F. ξω, Aorist. 1. ἶξα, venio. Iliad. κ'. —— ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει. Iliad. β'. ἐς 'Ρόδον ἷξεν ἀλώμενος. Hesiod. † Asp. 32.† τάχα δ' ἷξε Τυφαόνιον. Et præteritum imperfectum ἶκον. Iliad. ά. Κνίσση δ' οὐρανὸν ἶκεν. (Soph. Œdip. Tyr.) At "Ιξον apud eundem poëtam, Odyss. γ'. initio, οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον "Ιξον. Itidemque Iliad. κ'. Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες. Est præter. imperf. tanquam à themate ἵξω facto ex futuro.

'Ικάνω, venio idem quod ἵκω, et ex eo factum. Od. φ'. Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, vobis cupientibus advenio. Frequentius cum accus. ut Iliad. ό. 'Ικάνω νῆας 'Αχαιῶν. Et Odyss. ή. σόν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem. i. invadere vel incessere. Iliad. ά. ἦ μέγα πένθος 'Αχαΐδα γαῖαν ἱκάνει. Sic, ἄλγος ἱκάνει Θυμὸν ἐμὸν, Iliad. γ'. et Iliad. β'. ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Et rursum Iliad. ά. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.

'Ικάνομαι, pro ἱκάνω. ut, τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι. Il. σ'. et Od. γ'.

Composita.

'Αφικάνω, advenio, pervenio. Odyss. ξ'. 'Εστίη τ' 'Οδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω.

Εἰσαφικάνω, (*decomp.*) idem. Od. χ'. —— μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν. † Hes. Asp. 45.†

'Εξίκω, evenio: ut apud Sophoclem in Œdip. Tyr. τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ. (cum Acc. Eurip. Med. 681.)

Καταπροΐκομαι, progredior longiùs, impunè evado. In futuro frequentissimum, et quidem in comminationibus. Archiloch. εὖ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται. Aristoph. in Nub. † 1242.† οὔτοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς, ἐμοῦ καταπροΐξει, haudquaquam per deos ita injurius in me esse perges. † Videatur ibi Spanhemius.† Et in Vespis, οὔτοι μὰ τὼ θεὼ καταπροΐξει οὔτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία, non per deos impunè progrediaris longius, qui meas sarcinas ita corruperis. Herodotus in Thalia, οὐ γὰρ δὴ ἐμέγε ὧδε λωβησάμενος καταπροΐξεται, non impunè evadet, qui me tam fœdè mutilarit. Itidemque in Polymnia et Terpsich. ☞ Quidam hoc verbum derivant παρὰ τὴν προῖκα. Herodianus verò derivat ab ἴσσω, à quo est ἴξεσθαι, significans δωρεὰν λαβεῖν. Alii simplicius derivant ab ἵκομαι, eo, venio.

'ΙΛΑ'Ω, et ἵλημι, F. ήσω, P. ηκα, propitius sum. Imperat. ἵλαθι, et per epectasin, ἵληθι, in usu est apud poëtas pro propitiare, placare; propitius fias vel sis. Ut Epigr. lib. 2. ἵλαθι μοῦσα. Odyss. γ'. 'Αλλὰ ἄνασσ' ἵληθι δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. In usu est et optat. ἱλήκοις, propitius sis, ne irascaris. Greg. in Carm. Καὶ τὰ μὲν ἱλήκοι, et in his quidem mihi Deus propitius sit. Sic in Epigr. 'Ιλήκοις πολιοῦχε. Item ἱλίκῃς, in subjunct. Il. φ'. εἴκε 'Απόλλων ἡμῖν ἱλίκῃσι. ☞ Eust. dictum vult ἱλάω, quasi ἵεμαι λάειν, i. e. ἐφίεμαι καὶ ὁρμῶ ἐπιβλέπειν, quòd ii, qui propitii sunt, libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt.

'Ιλάομαι, f. άσομαι et poëticè ἱλάσσομαι, activè plerunque capitur pro propitium facio, propitio, placo. Il. β'. v. 550. 'Ενθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνείοις ἱλάονται Κοῦροι 'Αθηναίων.

'Ιλάσκομαι, idem quod ἱλάομαι, propitium reddo seu facio, placo. Ut Iliad. γ'. θεὸν ἱλάσκεσθαι. † γῆν χοαῖς. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. d.† Sic Plutarch. in Hell. Χαρίλαν ἱλάσκεσθαι. Luc. de sacrif. ἱλάσατο τὸν θεόν. Reperitur etiam ἱλάξομαι in fut. apud Apoll. Arg. 2. ¶ Passivè quoque usurpatur. Unde imperat. ἱλάσθητι, propitius esto. Pro quo ἵλαθι dicunt poëtæ. Lucæ c. 18. ¶ Item ἱλάσκομαι, expio, ex epist. ad Hebr. c. 2. ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi. ¶ Num. 5. ἱλασμένος κριὸς, aries qui offertur pro expiatione seu pro propitiando Deo.

(Ιλέομαι, ἱλάσκομαι. Æsch. Suppl. 123. 134.)

'Ιλασμὸς, οῦ, ὁ, placatio, propitiatio. Plut. in Fab.

'Ιλαστήριος, ου, ὁ, cui placandi et propitiandi vis inest, q. d. propitiatorius.

'Ιλαστήριον, ου, τὸ, propitiatorium. quo nomine dicebatur tabula quædam qua cooperiebatur arca fœderis, Exodi cap. 25. et Hebr. 9.

"Ιλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius. Il. ά. Αὐτίκ' ἵλαος ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν, propitius erit nobis. Tribuitur etiam hominibus, et exp. benignus, clemens, facilis. Iliad. ί. σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν. Exp. etiam hilaris.

"Ιλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Atticè idem quod ἵλαος, propitius. (Soph. Tr. 776.) Xenoph. Pæd. 1. θεοὶ ἵλεώ τε καὶ εὐμενεῖς πέμπουσί σε. † Sic l. 2. p. 38. a. cum dat. 1. 6. a.† Hominibus etiam interdum tribuitur. Ut apud Plut. de def. orac. ἐνδιδόντος ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντος, quum facilem se traderet et præberet. Idem est etiam quod ἱλαρὸς, cui opp. λυπούμενος sive σκυθρωπός: ut ostendit Athen. l. 8. Sic et apud Plat. in Symp. ubi etiam jungitur cum εὐφραινόμενος. Reperitur et ἵλεος apud poëtas. ("Ιλεος φωλεός. Theoc. ιέ. 9.)

'Ιλέως, adverb. animo propitio. Item animo hilari, hilariter.

'Ιλεόω, ῶ, propitium reddo, propitio, idem cum ἱλάσκομαι.

'Ιλεωτήριον, ου, τὸ, idem quod ἱλαστήριον, propitiatorium.

'Ιλαρὸς, οῦ, ὁ, hilarus sive hilaris, lætus, ut ἵλεως. Xenoph. ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαροὶ ἦσαν. Apud Luc. ἱλαρὸς βίος, hilara vita. Et, ἱλαρὸν φέγγος, apud Aristoph. hilara lux, et læta. Τὸ ἱλαρὸν, subst. hilaritas, apud Suid. ¶ Item facilis, humanus. Suid.

'Ιλαρότης, ητος, ἡ, hilaritas. [Epist. ad Rom. 12. 8. ὁ ἐλεῶν, ἐν ἱλαρότητι.]

'Ιλαρόω, et 'Ιλαρύνω, hilaro, exhilaro, hilarum et lætum reddo.

'Ιλάρια, τὰ, hilaria: festum quoddam, de quo Macrob. Satur. lib. 1. cap. 21.

Composita.

'Ανίλεως, qui propitius non est, inclemens, immisericors. Jacobi cap. 2.

'Εξιλάομαι, et ἐξιλάσκομαι, idem quod simplex. Xenoph. Pæd. 7. ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτόν. Plutarch. ἐξιλάσασθαι τὸ μήνιμα τῆς θεοῦ, placare iram deæ. Item expio, Levit. cap. 16. 'Εξιλάσκομαί τι, propitius reddor ad condonandum aliquid. Eccl. c. 32. [Polyb. Hist. lib. 3. Δεινοὶ γὰρ ἐν ταῖς περιστάσεσι 'Ρωμαῖοι, καὶ θεοὺς ἐξιλάσκεσθαι καὶ ἀνθρώπους.]

Ἐξίλασμα, placamen seu placamentum, id quod instituitur ad placandum Deum.

Ἐξιλασμὸς, οῦ, ὁ, placatio, ipsa actio propitiandi, expiatio.

Ἐξίλασις, idem quod ἐξιλασμός.

Ἐξιλεόω, ῶ, idem quod ἐξιλάομαι, propitio, placo.

Ἐξιλεοῦμαι, pro eodem. (Ἐξιλεοῖτο δὲ τὰ χρηστά. i. e. εἴθε δὲ ἡ ἐξιλέωσις εἰς ἀγαθὸν ἀποβαίνοι. Æsch. Pers. 228.)

Ἀνεξίλαστος, (*decomp.*) implacabilis, qui placari nequit. schol. Apollonii. [3. 337. cui exemplo addas, Aristoph. Lysistr. 810. ἀΐδρυτος. Schol. Biset. Ἀνεξίλαστος. Harpocration, in Lex. in v. Ἀνίδρυτος. Suid. Lex. Phav. Lex. Hi Lexicographi laudant Demosth. Orat. c. Aristog.]

Εὐΐλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius. Suid.

Εὐϊλατεύω, propitius sum.

Πανίλαος, admodum propitius et clemens. Item valde hilaris, ut apud Nonn. πανίλαον ὄμμα τιταίνων.

ἸΛΙΑ'Σ, άδος, ἡ, ilias: turdi species, apud Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 20. et apud Athen. lib. 2. ¶ Est et gentile nomen, idem significans quod Ἰλιακή. ¶ Item liber seu poëma de rebus Iliacis, seu ad Ilium gestis. Ἰλιὰς κακῶν, ilias malorum, proverbio dicitur de magnis et infinitis malis, qualibus vexati fuerunt Ilienses.

ἼΛΛΟΣ, ου, ὁ, oculus. Poll. lib. 2. Ionicum esse tradit. Ἰλλὸς autem est strabo, ut scribit Eustath. Hujus fœm. est ἰλλὶς, apud Hesych. ☞ Ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν, i. à volubilitate.

Ἴλλω, oculis conniveo. ¶ Item volvo, convolvo, εἰλῶ, seu συστρέφω, Eustath. ut apud Nic. in Ther. Φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιήν τ' οὐκ ἰθεῖαν ἀτραπὸν ἴλλων. ¶ Item vincio, constringo. Item contineo, ut schol. Aristoph. exp. ¶ Item pro συγκλείω poni apud Hippoc. tradit Gal.

Ἴλλομαι, volvor, seu moveor, unde Aristot. apud Plat. in Tim. ἰλλομένην exp. κινουμένην. Sic apud Apoll. Arg. lib. 2. ὁ δ' ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ, schol. exp. συνειλούμενος et συστρεφόμενος. Item vincior, constringor, contineor: ut apud Apoll. Arg. lib. 1. δεσμοῖς ἰλλόμενον. Apud Plat. in Tim. ἴλλεσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐῤῥιζωμένας, exp. pilos actis radicibus in capite firmari et contineri. Item includor, concludor, ut exp. Eust.

Ἰλλίζω, apud Suid. exp. διανεύω.

Ἰλλὰς, άδος, ἡ, vinculum contortum, seu contorquendo factum. Il. ν'. Item genus turdi, Eust. ex Athen. et Aristot.

Ἰλλώπτω, strabis oculis seu contortis intueor. Eust.

Ἰλλωπέω, ῶ, et ἰλλωπίζω, apud schol. Aristoph. exp. nicto. Exponitur etiam ex Poll. conniveo, hallucinor.

Ἰλλαίνω, oculos contorqueo, seu distorqueo, ut Gal. apud Hipp. exponit.

Composita.

Ἀπίλλομαι, propriè est, dedignor, ut scribit Suid. Idem exponit etiam κυδυποκρίνομαι.

Ἀπίλλωμα, (tanquam ab ἀπιλλόω, ῶ,) Poll. exp. ἀνάβλεμμα, quo videtur significare voluisse intuitum ejus qui oculos cœlum versus attollit.

Ἀπιλλέω, ῶ, exp. κλείω, claudo, unde apud Hippocr. ἀπιλλήθη Gal. exp. συνεκλείσθη. [Phav. Lex. Ἀπίλλειν, Λύσιας ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου (εἰ γνήσιος) ἀποκλείειν νομίζεται. Eadem habet Harpocration, in Lex. pag. 34. in quem locum vide Notam Cl. Maussaci. p. 61. Cel. Taylor, in sua præcellentissima Lysiæ Editione, pag. 179. 2. habet ἀπίλλειν. Verba Oratoris sunt, Ὅστις δὲ ἀπιλλῇ τῇ θύρᾳ, ἔνδον τοῦ κλέπτου ὄντος. Vide Notam.]

Δενδίλλω, Ionicum est, ut annotat Eust, et significat oculos huc illuc vertens circumspecto. ut Iliad. ί. Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, oculos in unumquemque vertens seu flectens. Apud Apoll. Arg. 3. ὀξέα δενδίλλων, Camer. exp. connivens, ut sagittarii solent, quo certiùs colliment. vide schol. Polluci verò δενδίλλειν exp. τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλειν, i. e. limis oculis torvisque aspicere, oculos intorquere.

Ἐνίλλω, Eust. exp. oculis irrideo.

Ἐνιλλώπτω, idem quod ἰλλώπτω, sum strabo, Eust. Ab Hesych. exponitur etiam, derideo.

Ἐνιλλωπέω, ῶ, apud Suid. exp. oculos contorqueo, seu distorqueo.

Ἐξίλλω, (vocabulum antiquum, teste Etymol.) exp. ἐξείργω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, κωλύω, ἀπελαύνω. Invenitur etiam ἐξείλλειν, et exp. possessione ejicere, ap. Dem. in orat. quæ inscripta est παραγραφὴ πρὸς Πανταίνετον.

Ἐξούλης δίκη, est apud Atticos ὅτε τὶς ἐκκλείεται καὶ ἀπείργεται ὧν νέμεται, ut tradit Eustath. ab ἐξίλλω deducens. Harpocrationi quoque (itidem ab ἐξίλλω deducenti) est actio quam intendunt ii qui dicunt se prohiberi suis (id est, possessione rerum suarum) adversus eos qui prohibent. Exponitur à quibusdam, interdictum unde vi, et judicium unde vi, apud Demosth. orat. in Mid. Metaph. apud Aristid. in Paneg. ἐξούλης λαχεῖν τινι, alicui intendere judicium unde vi, cum aliquo agere unde vi.

Ἐπιλλίζω, oculis innuo. ut Od. σ'. Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή με ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, quidam exp. posse putant, nutu instigant, aut etiam sibilis instigant. Apud Hesych. et Suid. ἐπιλλίζουσα exp. καταμωκωμένη, et ἐπεγγελῶσα, et dicitur proprium esse noctuarum, quod interdiu non cernant. Eust. annotat, posteros Homeri verbo ἐπιλλίζειν usos esse ἐπὶ βασκανίας.

Ἔπιλλος, exp. παράστραβος.

Ἐπιλλοῦν, apud Eust. exp. μυκτηρίζειν.

Κατίλλω, in lex. Paus. exp. καθείργω.

Κατουλὰς, άδος, ἡ, ut, κατουλὰς νὺξ, apud Apoll. Rhod. Arg. l. 4. exp. σκοτεινὴ, quasi κατίλλουσα καὶ καθείργουσα, ut scribit Pausan. Vide et in comp. ex ὀλοός.

Κατιλλώπτω, à Pausan. exp. καταμυκτηρίζω. Idem est quod ἰλλώπτω, seu ἐνιλλώπτω, in hoc epigr. Τῷ γλυκερὸν καὶ θῆλυ κατιλλώπτοντι Πριήπῳ.

Κατιλλωπεῖν, exp. dejectis oculis irridere.

Κατιλλαίνω, idem.

Ἐγκατιλλώπτω, (*decomp.*) irrideo. Hesych. (χλευάζω. Æsch. Eum. 113. cum Dat.)

Σιλλοὶ, seu σίλλοι, οἱ, genus quoddam poësis comicæ. Eustath. Item scomma et irrisorium poëma. Παρὰ τὸ διασιλλαίνειν τοὺς ἴλλους. Etym. ¶ Σίλλος Suidæ est etiam maledicentia, et irrisio, item μίμος, et μῶμος.

Σιλλαίνω, ludo genus poësis comicæ, quod σιλλοὶ appellatur, Eustath. ¶ Item per ludibrium oculos agito seu moto. Poll. Et generaliter dicteriis et convitiis aliquem proscindo, dicaciter seu falsè alicui illudo. Diog. Laërt. πάντας λοιδορεῖ καὶ σίλλαινει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίας εἴδει. ¶ Hesych. σιλλαίνειν et σιλλοῦν exp. διασύρειν et μωκᾶσθαι. atque dici ait ἀπὸ τοῦ τοῖς ἴλλοις σίνεσθαι.

Διασιλλαίνω, (*decomp.*) idem quod σιλλαίνω, irrideo, apud Luc. in Lexiph.

Σιλλόω, ῶ, et διασιλλόω, (*decomp.*) idem cum σιλλαίνω et διασιλλαίνω, apud Poll. et Hesych.

Ἀνάσιλλος, corona, sertum: Unde ἀνασεσιλλᾶσθαι, habere coronam crinibus impositam. Hesych. [Plut. Marc. Crass. τῶν ἄλλων Πάρθων ἔτι Σκυθικῶς ἐπὶ τὸ φοβερὸν τῶν ἀνασίλλων κομώντων. Vide Notam. Quinam illi Anasilli sunt? Ludiones fuisse credo, qui oris et oculorum torsionibus immanibus, spectaculi speciem admodum barbaram exhibebant. Suspicor tamen τῶν ἀνασίλλων ex Scholio aliquo huc irrepsisse.]

Ὑπίλλω, claudo. apud Soph. in Antig. Ὁρῶσι χ' οὗτοι, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, Eust. exp. ὑποβάλλουσι κλείοντες. quidam exp. os comprimunt.

Μονοσίλλη, claræ stellæ in hyadibus nomen. Hesych.

ἸΛΥ'Σ, ύος, ἡ, limus. Dicitur de paludibus. Iliad. φ'. Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, κὰδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν. Dicitur et de fluviis: ut apud Ctesiam, καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐν τῇ ἰλύϊ τοῦ ποταμοῦ διαιτῶνται. Sic apud Plut. in lib. de exilio, ἰλὺν νεοπαγοῦς τοῦ Ἀχελώου. Apud Herodian. lib. 3. exp. cœnum. Item fæx vini. Aristot. de gen. an. lib. 3. ὥσπερ οἱ οἶνοι ἐν ταῖς ἀλέαις ὀξύνονται, μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Idem, διὸ καὶ ἀναθολοῦται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. ☞ Eust. annotat derivari à verbo εἰλύω (involvo,) pro quo et ἰλύω scribitur, sicut et εἰλὺς per ει scriptum invenitur, apud Hesych. quod pedes involvat. Alii derivant ab ἴλος.

Ἰλυόεις, εντος, ὁ, limosus. Exp. et fœculentus. [Apoll. Rhod. Arg. 2. 825. Αὐτὰρ ὅγ' ἰλυόεντος ἀνὰ θρωσμοὺς ποταμοῖο Νεῖσετ' Ἀβαντιάδης.]

Ἰλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Apud Gal. αἷμα ἰλυῶδες, exp. sanguis fæculentus.

Ἰλύω, oblimo, limo obduco, limo obvolvo seu involvo. Exp. et abscondo. Pro eodem scribitur et εἰλύω, ut Il. φ'. suprà.

Κατιλύω, (*comp.*) unde part. pass. κατιλυθεὶς, limo obductus, apud Xen. in Œcon.

ἹΜΑ'Σ, άντος, ὁ, lorum, loreus funis, corrigia, funiculus ex loris bubulis tortus. Ut Il. γ'. ἱμὰς βοὸς, et ἱμάντες βόειοι. Iliad. χ'. et ἱμὰς κύνειος, Aristoph. Utitur et Xen. Pæd. 6. et Plut. in Hell. item Aristot. et alii. ¶ Est etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, sicciorque evaserit: sic dictus à corrigiarum similitudine. Aët. l. 8. c. 43. Idem dicitur et ἱμάντωσις.

Ἱμαντίδιον, ου, τὸ, lorulum vel corrigiola.

Ἱμαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lori vicem præbens, lori vice flexilis, apud Dioscor.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ, corrigiarum in calceamentis constrictio. Hesych. Item lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur. Eccles. 22. Item affectus ille curculionis, de quo in Ἱμάς.

Ἱμάντινος, ου, ὁ, loreus, qui ex loro est. [Herod. l. 4. οἱ θύσανοι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων, αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὀφιές εἰσι, ἀλλὰ ἱμάντινοι.]

Ἱμαντίον, ου, τὸ, columnæ in ore extensio. Hesych.

Ἱμαντάριον, ου, τὸ, exp. situla nautica. Hesych. ἱμαντάρια, nautica esse instrumenta dicit.

Ἱμάσσω, f. άσω, loris cædo, loris verbero, lorea scutica ferio. Od. ί. ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους. Interdum additur dativus instrumenti: ac tum exp. simpl. cædo, verbero. Iliad. έ. καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Et metaph. Il. β'. —— ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ, i. verberet.

Ἀνίμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) loro non cæsus. ex Nonn.

Ἱμάσθλη, ἡ, scutica, flagellum loreum. Il. ψ'. Od. ν'.

Ἱμάω, f. ήσω, loreo fune extraho: sive haurio. unde ἱμῆσαι, haurire, ἀντλῆσαι, Hesych. Et ἱμῶσα, hauriens, extrahens.

Ἱμητὸς, οῦ, ὁ, loreo fune extractus, haustus. Hesych.

Ἱμονιὰ, ἡ, funis loreus, (seu ex loris bubulis tortus,) quo aqua è puteo extrahitur: funis quo aqua hauritur. Idem quod ἱμὰς, teste Hesych. Apud Aristoph. in concionant. ἱμονιὰν ἀποπατεῖν, diu immorari deponendo ventris oneri.

Ἱμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, ἱμαῖα μέλη, carmina seu cantiones quæ in haurienda è puteis aqua cantari solent. Callim. Sunt tamen, qui ἱμαῖα ᾄσματα exponant, quæ canuntur ab iis qui molas versant, apud Athen. lib. 14. Ac tum derivatur ab ἱμαλὶς, quod Doricè signif. genium qui molendinis præerat. Hesychio autem ἱμαλὶς est ἡ ἐπιμύλιος ᾠδὴ, idem quod ἱμαῖος ᾠδή. Item uvæ quædam species. Item νόστος, δύναμις, ἐπικαρπία. Apud eundem ἱμάλιος exp. abundans, multus, copiosus.

Composita ex ἱμάω.

Ἀνιμάω, ῶ, loreo fune sursum traho, extraho, haurio. Xen. Anab. 4. ἀλλήλους ἀνίμων τοῖς δόρασι, hastis se mutuò extrahebant, ut loreis funibus aquam è puteo. Sic dicitur etiam ἡ κρεάγρα ἀνιμᾶν τὰ ζεστὰ, extrahere. ¶ Item elevo, erigo, eveho, sustollo. Xenoph. de re equ. ἐπειδὰν δ' ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἀνιμάτω τὸ σῶμα, τὴν δὲ δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαιρέτω ἑαυτόν.

Ἀνιμῶμαι, pro eodem (in voce media) apud Plutarch. in amat. narr. Item pass. extrahor, haurior, apud Luc. Laërt. Herodian.

Ἀνίμησις, extractio quæ fit fune, loro aut haustro, extractio in altum.

Καθιμάω, ῶ, fune loreo demitto. Aristoph. in Vesp. et apud Athen. Item simpl. demitto, καθίημι, apud eundem Aristoph. ibid.

Καθίμησις, demissio per funem loreum. Plut.

ἹΜΕΙ'ΡΩ, desidero, cupio. poëticum est. (Æsch. Pers. 233.) Cum genit. ut Odyss. ά. ψύχεος ἱμείρων. Sic apud Hesiod. † Theog. 177.† ἱμείρων φιλότητος. Et apud Aristoph. in Nub. † 434.† τεύξει τοίνυν γ' ὧν ἱμείρεις, οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς. Cum accus. Soph. in Œdip. Tyr. γνωτὰ κ' οὐκ ἄγνωτά μοι Προσήλθεθ' ἱμείροντες. Cum infinit. Ut Epigr. lib. 1. τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι. ☞ Etymon vide in ἵμερος, quod sequitur.

Ἱμείρομαι, idem quod ἱμείρω, Od. έ. θανέειν ἱμείρεται. Et apud Herodot. ἱμέρθη ἰδέσθαι, videre desideravit. (Soph. Œdip. Tyr. 394.)

Ἵμερος, ου, ὁ, desiderium, cupiditas, cupido. Iliad. λ'. et apud Hesiod. in Erg. dicitur μὲ τούτου ἵμερος αἱρεῖ, me hujus rei desiderium capit, vel hujus rei cupiditate teneor, Hoc nomine utitur et Philo de mundo. Exp. et libido. ¶ Est etiam peculiariter, desiderium amatorium, cupiditas amatoria, cupido, idem quod πόθος. Il. ξ'. Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Aristoph. in Ran. τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται. Sic Eurip. in Med. νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος. (636. Æsch. Ag. 553. Suppl. 90. Theoc. ιή. 37.) Hanc signif. propriam esse vult Eust. ideoque videri dicit inesse huic nomini Æolicam vocem ἔρος: ut ἵμερος dictus sit quasi ἔρος ἐξ ἱμάντος ἀφροδισίου. Plat. verò in Cratylo ἵμερον scribit ex eo dictum esse, ὅτι ἱέμενος ῥεῖ καὶ ἀφιέμενος τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἔσιν τῆς ῥοῆς. Item ἵμερος, Cupido deus. † Hesiod. Theog. 64.† Sic Venus apud Luc. in dearum judicio, παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλὼ Ἵμερος καὶ Ἔρως. Sic et apud Paus. in Att. ¶ Est etiam id in oculis, quo intuentium amor conciliatur, Poll. lib. 2. Quidam exp. amoris illicium in oculis, oculorum philtrum. ¶ Item ἵμερος tanquam venenum quoddam Veneris fingitur ab Euripide: ut inquit Eust. ¶ Est etiam nomen certæ cujusdam cantilenæ, apud Poll. lib. 4. c. 7. ¶ Item adject. ἵμερος, desiderabilis, desiderium excitans, dignus qui desideretur, amabilis, suavis. in Anth. epigr. ἱμερώτατον κάλλος.

Ἱμερόεις, εντος, ὁ, desiderabilis, optabilis. Item amabilis, suavis, gratus. Il. έ. Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Exponitur etiam ἐπιθυμητικός, apud Suid.

Ἱμερτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἱμερόεις. Eust. Suid. Hesych. Apud Apoll. Ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι, exp. liquidis aquis.

Ἱμεροῦσθαι, de puella dictum significat rem habere cum viro, coire cum viro. Sic apud Hippoc. ἱμερωθεῖσαι Gal. expon. ἀνδρὶ μιγεῖσαι.

Ἵμερα, flores et coronamenta, quæ ad expiationes lustrationesque adhibebantur. Hesych.

Composita.

Δυσίμερος, ægrè amabilis, vel ægrè cupidus. Item improbus et protervus amator. Nonn.

Ἐφίμερος, amabilis, desiderabilis. Hesiod. in Asp. (Æsch. Ch. 840.)

Πανίμερος, gratissimus ex Epigr.

ἹΝ, mensuræ nomen, teste Eust. qui dicit, hinc fortasse

factum esse ἡμίνα. Ut, ἔλαιον πλέον ἤπερ ἶν. ¶ Item fibra. vide Ἴς. ¶ Cyprii ἶν dicunt pro αὐτὸν et αὐτὴν, ipsum, ipsam, teste Hesych. quod et μὶν dicunt poëtæ.

ἽΝΑ, ut, ὅπως, ὄφρα. Cum subjunct. Dem. Olynth. 1. ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αἴσθησθε ἀμφότερα. Et, ἵνα μὴ λέγω, ne dicam. Cum optat. Plat. in Tim. ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἐναργές τι, ut esset mensura quædam evidens. Et paulò post, ἵνα φαίνοι, ut colluceret. Sic, ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, venit ut spectaret. Ἵνα μὴ λέγοι, ne diceret. Cum præterito seu aor. indicativi. Xenoph. Pæd. 1. ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ, pro ἵνα ἐνδύσαιτο, ut sese in retia indueret. Luc. ἵν᾽ ὡς πλεῖστον ἀνίσπων τῆς ἡδονῆς, pro ἀνασπῷεν. ¶ Item ἵνα, ut, i. quamvis. Luc. ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκρικέναι, i. e. ut autem tibi dem, quamvis tibi dem et concedam. Apud Homerum ἵνα μὴ ponitur pro ἐὰν μὴ, nisi. Il. ή. ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. ¶ Ἵνα τί; vel ἱνατί; quamobrem? quare? †interjecto δὴ, Aristoph. Nub. 1194.† Plat. in Apol. ἱνατὶ ταῦτα λέγεις; Apud Greg. ἵνα τὶ μάθωμεν, καὶ τὶ παιδευθῶμεν; ad quam rem discendam? vel cujus rei discendæ gratia? ¶ Item ἵνα, (adverb. loci) ubi. Aristoph. † Nub. 199.† ἐγὼ γὰρ οἶδ᾽ ἵν᾽ εἰσὶ μεγάλαι. Apoll. Arg. 2. ἵνα τι σπέος. Et cum genit. apud Sophoc. οὐχ᾽ ὁρᾷς ἵν᾽ εἶ κακοῦ; † Sic idem in El. 943. ἵν᾽ ἦμεν ἄτης.† Sic apud Herodot. ἔμαθε ἵνα ἦν κακοῦ. Item, quò. Ut Soph. ὁρᾷς ἵν᾽ ἥκεις. Item illic, apud Hom. Item, ubicunque. Aristoph. in Plut. πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ᾽ ἵν᾽ ἂν πράττῃ τὶς εὖ, in qua quis sit felix. † Aristoph. Nub. 279. Ἀρδῶμεν ἐπὶ κορυφὰς, ἵνα σκοπιὰς ἀφορώμεθα. Scholiast. exponit illic ἵνα per ὅπου, ubi, vel ὅθεν, unde.† [V. Eurip. Phœniss. 199. Soph. Œdip. Tyr. 706. 1403. 1468. 1529. Tr. 1161.]

ἸΝΔΙΚΟ`Ν, οῦ, τὸ, Indicum. A Persis vocatur piper, teste Hippocr. γυναικείων lib. 2. Diosc. verò junior (inquit Gal. in lex. Hippocr.) esse dicit plantam in India assimilem piperi. Alii et τὸ ζιγγίβερι appellant Indicum. ¶ Est etiam coloris et medicamenti genus, de quo Diosc. l. 5. c. 107.

ἸΝΕ´Ω, ῶ, vacuo, evacuo, inanio, expurgo. frequens apud Hipp. pro κενῶ.

Ἰνηθμὸς, οῦ, ὁ, purgatio, evacuatio, exinanitio. Hippocrat.

Composita.

Ἐξινέω, ῶ, evacuo, seu purgationibus evacuo. Poll. lib. 4.

Ὑπέρινος, nimium purgatus, nimium evacuatus purgante pharmaco. Gal. apud Hippocr. Theophr. hist. l. 9. c. 4. Gal. ait, ὑπέρινον dici etiam αὐτὴν ὑπερίνησιν.

Ὑπερίνησις, immodica purgatio. Gal.

Ὑπινέω, subevacuo, quodammodo expurgo.

ἾΞ, ἰκὸς, ὁ, vermiculus vites adedens. Unde Alcman, καὶ ποικίλον ἶκα τῶν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

ἸΞΟ`Σ, οῦ, ὁ, viscum. Plutarch. in Coriolano, θήρας ὄργανον φέρουσα τὸν ἰξόν. Metaph. usurpatur à Luc. in lib. de scrib. hist. ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν. ¶ Item planta quædam, Hesych. ¶ Exponitur etiam arundo aucupatoria. ¶ Item pro varice, sicut ἰξία. ¶ Item pedica passerum, inquit Etym. ¶ Item metaph. pro tenace et parco. Hesych. ☞ Quidam derivari dixerunt ab ἔχω significante κρατῶ, quasi ἑξὸς, à futuro ἕξω.

Ἰξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, viscosus, visci modo lentus, tenax.

Ἰξιόεις, εντος, ὁ, viscosus. Exponitur etiam lethalis, ut, ἰξιόεν πόμα, apud Nic. in Alex.

Ἰξεύω, visco aves capio. Item generalius, capto aves: aucupor.

Ἰξευτὴς, οῦ, ὁ, q. d. viscator, qui visco aves capit, auceps. Bion. Smyrn. idyl. 2. Item pro ἰξευτικὸς, ut Anth. epigr. ἰξευταῖς καλάμοις, et ἰξευτᾷ δόνακι.

Ἰξεύτρια, viscatrix. Plut. in l. de fort. Rom.

Ἰξευτήριον, exp. aucupium.

Ἰξευτικὸς, οῦ, ὁ, ad aucupes seu ad aucupum artem pertinens. q. d viscatorius. Ut, ἰξευτικὸς κάλαμος, apud Hesych. arundo viscatoria, vel viscata. Capitur etiam pro ἰξευτὴς, i. auceps. Suid.

Ἰξία, ἡ, idem quod ἰξὸς, viscum. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 22. et lib. 3. cap. 16. ¶ Item planta quædam, quæ alio nomine chamæleon albus: sic dicta, quia viscum quibusdam in locis circa radicem ejus invenitur, quo pro mastiche utuntur mulieres. Diosc. l. 3. c. 10. Interdum varix, sicut et ἰξός. Poll. Onomast. l. 4.

Ἰξίας, inter lethales radices numeratur à Diosc. l. 6. c. 21. et Aët. l. 13. c. 71. Sic dicitur ἀπὸ τοῦ ἰξοῦ, q. d. viscaria planta: nam visco redundat tam tenaci et pernicioso, ut non nisi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur.

Ἰξίνη, sive ἄκανθα ἰξίνη, alia planta, quæ etiam fert mastichen. Theophrast. hist. pl. l. 6. et 9. c. 4.

ἸΞΥ`Σ, ύος, ἡ, lumbus. Gal. in lex. Hippoc. ἰξύας ab Hippoc. vocari ait quod inter coxendicem et lumbum est interjectum. Idem Gal. apud Hippoc. de fract. προσπεριβάλλειν δὲ χρὴ ὀλίγα τῶν ὀθονίων κύκλῳ ἀμφὶ τὸ ἰσχίον καὶ τὰς ἰξύας, annotat quosdam eo nomine accipere τὰ τῶν λαγόνων ὀστᾶ, (i. ilium ossa) quosdam τὸ ὑπεράνω αὐτῶν, quod propriè λαπάρα nominatur. Utitur et Hom. Od. έ. et Oppian. cyneg. l. 2.

ἼΟΝ, ου, τὸ, viola. apud Athen. ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα; Propriè verò ἴα appellantur purpureæ nigricantesque violæ. Unde apud Theocr. Idyll. 10. καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντί. Et in Epigr. ἴον κυαναυγές. Theophr. καθάπερ τὰ ἴα τὰ μέλανα καὶ τάγε λευκὰ, i. e. ut violæ tam nigræ quam candidæ. Idem tamen et ἴον μέλαν dicit hist. plant. l. 1. et ἴον λευκὸν, lib. 6. ¶ Item solum, neut. gen. ab ἴος, quod vide suo loco. ¶ Est et verbum primæ pers. aor. 2. indicat. à themate εἴω seu εἶμι.

† Ἰοειδὴς κρήνη, fons. Grævius ad Hesiod. Theog. 3. exponit cum antiquis Scholiis, ἀνθώδη, i. e. fontem in agro floreo situm, floribus incinctum. Alii verò, cæruleum, ab τῷ εἶδος τοῦ ἰοῦ, speciem ferruginis referentem.†

Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, violaceus, violæ similis, violam referens. Diosc. l. 5. c. 171. Aliam signif. vide in Ἰός.

Ἰωνιὰ, ἡ, violetum, locus violis consitus. apud Aristoph. in Pace. Apud Theophr. ἰωνιὰ μέλαινα, exp. nigræ violæ tota planta. At Ἰωνία, Ionia vide in Ἰών.

Ἴασμη, et Ἰάσμινον μύρον, dictum unguentum quoddam in Perside confieri solitum, ex violæ albæ floribus in sesaminum oleum conjectis, ut tradit Diosc. l. 1. c. 74.

Composita.

Λευκόϊον, alba viola, λευκὸν ἴον, apud Plut. et Athen. [Theoc. ζ΄. 64.]

Μελάνιον, nigra viola, μέλαν ἴον. Theophr. de hist. pl. l. 6. c. ult.

ἼΟΝΘΟΣ, ου, ὁ, Suidæ est primus pilorum exortus, primi qui efflorescunt pili: lanugo. (☞ Ἀπὸ τοῦ ἰέναι καὶ ἀνθεῖν.) Alii ἰόνθους esse volunt radices enascentium pilorum. ¶ Ἴονθοι dicuntur etiam, ut tradit Poll. lib. 4. quos Latini varos appellant. ☞ In hac signif. quidam dictos volunt ἰόνθους, quod instar ὄνθου (i. fimi) faciem deturpent et maculis fædent. Alii ab ἄνθος, quod circa ætatis florem erumpere soleant. Sic Aristot. dicit ἴονθοι μικροί. Et Diosc. l. 1. cap. 40. δύναμιν δ᾽ ἔχει καθαρτικὴν σπίλων, φακῶν, ἰόνθων, οὐλῶν μελανίας.

Ἰονθὰς, άδος, ἡ, lanuginosa, villosa, vel varis laborans. Od. ξ΄. δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός. ubi Appion. epp. τῆς ἰούσης θοῶς, celeriter euntis, velocis: item, ἰόνθους ἐχούσης, οἷον ἐκφύματα σκληρὰ, inquit Hesych.

ἼΟΡΚΟΙ, οἱ, jorci: caprearum genus apud Oppian. de venat. l. 3. καὶ δόρκους ὀρυγάς τε καὶ αἰγλήεντας ἰόρκους. Hesych. quoque dicit esse ex genere τῶν δορκάδων.

ἸΟ`Σ, οῦ, ὁ, missile, jaculum, sagitta. [Soph. Tr. 730. Æsch. Eum. 481. Theoc. ιγ΄. 17.] (☞ Ab ἵημι, jaculor seu sagittas mitto.) Il. ά. ἰὸν ἧκε, misit sagittam, i. emisit, ejaculatus est. ¶ Item venenum, quod serpentes et cætera animalia venenata quasi ejaculantur, Soph. in Trach. εἶτα, φοινίας Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς, ἐδαίνυτο. Plutarch. τοῖς σκορπίοις ἐμφύεσθαι τὸ κέντρον ὅτι τύπτουσι, καὶ ταῖς ἐχίδναις τὸν ἰὸν ὅτι δάκνουσι. ¶ Item φάρμακον, ut Tzetzes tradit, ab ἰάομαι derivans. ¶ Item rubigo cujusque metalli, ut apud Diosc. ἰὸς σιδήρου, rubigo ferri, ferrugo. Peculiariter vero ἰὸς dicitur rubigo æris, h. e. ærugo sive æruca: succus concretus ex liquore cum æris metallo misto. Vide Diosc. lib. 5. c. 91. 92. Plin. l. 34. c. 11. 12. ¶ Ἴος, ἴα, ἴον, (adject.) solus, a, um: item unus, a, um. Il. φ΄. ἴα ψυχὴ, unica anima. Alibi, ἰῷ ἤματι, pro, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, uno die. Aristarchus scribit genitivos et dativ. hujus nominis circumflecti.

Ἰόεις, εντος, ὁ, rubigini obnoxius. Il. ψ΄. τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. Ab Eustath. exp. etiam accommodus ad sagittas conficiendas: item niger. ab ἴον, ut idem sit quod ἰοειδής.

Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rubiginosus, æruginosus, ferrugineus, ut, ἰώδης χολὴ, æruginosa bilis, seu æruginis colore. Exp. etiam venenosus.

Ἰόω, ῶ, rubigine obduco, rubigine consumo.

Ἰόομαι, οῦμαι, rubiginor. rubiginem contraho, rubiginem duco: ut, ἰωμένα χαλκεῖα, apud Aristot. Item ærugine absumor, Diosc. lib. 5. cap. 91.

Ἰΐζω, æruginem refero, æruginì seu ferrugini assimilis sum. Diosc. l. 5.

Composita.

Ἀνίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, rubiginem non sentiens, qui rubigine non vitiatur aut absumitur: æruginem aut ferruginem non contrahens, ut, ἀνίωτος σίδηρος, apud Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ.

Κατιόω, ῶ, idem quod ἰόω, Κατιόομαι, idem quod ἰόομαι, rubiginor, ærugine consumor, ut, κατιωμένοι ἧλοι, apud Diosc. l. 4.

ἸΟΥ`, (adverb. dolentis) hei, heu, eheu. [Æsch. Ag. 25. Eum. 785. 815. Soph. Œdip. Tyr. 1091.] Aristoph. ἰοὺ ἰοὺ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. Luc. in Tim. τί τοῦτο; παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰοὺ ἰού. Plutarch. in lib. de def. orac. ἀνεβόησεν ἰοὺ ἰού. Legitur et apud Plat. in Gorgia. Rursum apud Luc. cum genit. ἰοὺ ἰοὺ ἰοὺ ἰοὺ δεινῶν βουλευμάτων, ô iniqua consilia. ¶ Interdum contrà est exultantis. Sed hac in sign. quidam scribi ἰοῦ cum circumflexo tradunt. Plat. de rep. lib. 4. ἰοὺ ἰοὺ εἶπον, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομέν τι ἔχειν δοκεῖν ἴχνος, καί μοι δοκεῖν οὐ πάνυ τι ἐκφευξεῖσθαι ἡμᾶς.

Ἰΰζω, clamo ἰού. Grammatici dicunt esse, vocem talem edo qualis est sibilantis. Od. ό. οἱ δ᾽ ἰΰζοντες ἕποντο Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες. Exp. etiam, fistula cano, item agresti voce profero, item clamo ut mulieres. Item generaliter, clamo. Schol. Theoc. ait esse τὸ λιγυφωνεῖν, et propriè de mulieribus dici. [Ἴυζ᾽ ἄποτμον βοάν. Æsch. Pers. 280. 1047. Suppl. 879. 881. ἴυζε μέλος. Soph. Tr. 800.]

Ἰυγμὸς, οῦ, ὁ, vox tanquam sibilantis, seu vox sibilo similis: sibilus: item clamor. Il. σ΄. Exponitur etiam, fistulæ cantus.

Ἰυκτὴς, οῦ, ὁ, sibilator, qui sibilat, aut qui vocem edit sibilo similem. Theoc.

Ἰυγὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἰυγμός. Soph. in Philoct. ὅτου τοσήνδ᾽ ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς; Schol. Nic. in Ther. ἰυγὴν ait esse vocem inarticulatam, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πεποιημένην.

Ἴυγξ, nomen est aviculæ, quam torquillam et verticillam quidam appellant. Eam describit Aristot. hist. anim. l. 2. c. 12. A Galeno lib. 4. κατὰ τόπους fertur dicta κίναιδος. ¶ Ponitur et pro illecebris amoris. Xenoph. οὐκ ἄνευ πολλῶν φίλτρων τε καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἰύγγων. Sic utitur et Synesius multis in locis. Itidemque ἴυγξ generaliter pro quavis illecebra interdum ponitur, et eo quod nos ad aliquid pellicit. Apud Xenoph. in apomn. ἴυγγα ἔχειν, habere illecebram, et pelliciendi artificium tenere. Apud Pindar. in Nem. ode 4. ἴυγγι ἕλκομαι ἦτορ scholiastes exponit ἐπιθυμίᾳ. [Ἴυγξ, φιλία, ἡδονή. V. Æsch. Pers. 993.] ¶ Ἴυγξ fertur dictus et ipse magarum turbo seu rhombus. Vide Suid. Sunt qui in Theocriti Pharmaceutria in hoc intercalari versu, Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, vocem ἴυγξ significationem illam habere crediderint. Sed scholiastes veneream avem esse tradit, quam magæ ad suas incantationes adjutricem habeant. Vide plura apud eundem.

[ἸΟ´Φ. Æsch. in Supplic. 834.] [Schol. ἐπὶ ἀποπτυσμοῦ μίσημα.]

ἽΠΠΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, equus, equa. Od. γ΄. δίφρος τε καὶ ἵπποι. Iliad. ψ΄. Ἵπποι ἀερσίποδες. Od. σ΄. ἵπποι ὠκύποδες. Et, ἵππους ζεύγνυσθαι. Od. ψ΄. Pro quo Il. ά. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους. Et, χαλινῶσαι ἵππον, apud Xen. et ἵππων ἐπιβαινέμεν. Il. έ. conscendere equos. Od. έ. ἵππον ἐλαύνειν. ¶ Ἵππος fœm. gen. accipitur aliquando pro ipso equitatu, seu equitibus: † Pro quo Xen. Pæd. 1. 4. 1. οἱ ἐφ᾽ ἵππων.† Herodot. χιλίη ἵππος, mille equites, † Xen. Pæd. l. 4. p. 111. e.† μυρίη ἵππος, apud eundem, decem millia equitum. Thuc. ἵππος διακοσία, ducenti equites. ¶ Est etiam piscis nomen, de quo Athen. lib. 7. ¶ Dicitur etiam de pudendo hominis, Hesych. ¶ Est etiam oculorum affectio, per quam nunquam illi quiescunt, sed tremulè subinde nictant. ¶ Ἵππος in compositione interdum intendit significatum, sicut etiam βοῦς. Ut, ἱπποπόρνη, magnum scortum. Et κρόνιππος, apud Aristoph. senex ei delirus. ☞ Sunt qui ab ἵπταμαι, et ποὺς, derivatum velint, quasi qui pedibus sit volucribus.

Ἱππόσυνος, ου, ὁ, equester, Eurip. in Oreste.

Ἱπποσύνη, ἡ, ars equestris: seu virtus equestris. Il. γ΄.

Ἱππότης, ου, ὁ, eques. Od. γ΄. † Xen. Pæd. 1. 4. 18.† Capitur interdum pro φυγὰς, ut tradit Eust. ut Il. β΄. ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἱππότα Φυλεύς. [Eurip. Phœniss. 1055.]

Ἱππώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, equinus, vel equo similis. Xen. de re eq.

Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, equile, stabulum equorum. Xen. de re eq.

[Ἱππώνεια. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 1. §. 1. Πρῶτον δὲ γράψομεν, ὡς ἂν τις ἥκιστα ἐξαπατῷτο ἐν ἱππωνείᾳ. cap. 3. §. 1. Ἱππαρχ. cap. 1. §. 12.]

Ἱππόομαι, equus fio, aut sum, Plut. ad Colot.

Ἱππὶς, ίδος, ἡ, equestris, ut, ἱππὶς ἐσθὴς, vestis equestris. Dion.

Ἵππειος, ου, ὁ καὶ ἡ, equestris, ut, ἵππειος δίφρος, equestris currus: qui trahitur ab equis, Hesiod. † Asp. 321.† Invenitur et ἵππιος unico ι, ut, ἵππια ἄεθλα, ex Epigr. equestria certamina, apud Aristoph. in Nub. Ἵππιος cognomento vocatur Neptunus, quod primus equum produxerit. Sunt qui ἵππιον Minervam quoque cognominari velint, quod prima currum instruxerit.

Ἱππικὸς, equestris, ἱππικὰ ὅπλα, equestria arma. Et, ἱππικοὶ ἆθλοι, equestria certamina, Demosth. Ἱππικὸν στράτευμα, Xenoph. equestre agmen, equitum agmen. Et, ἱππικὴ θεραπεία, apud eundem. Et, ἱππικαὶ ἄντυγες, apud Sophocl. currus equestris. Apud Xenophontem sunt ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equestrem pertinentes. Dicitur

etiam τὸ ἱππικὸν, sine adjectione, à Xenoph. † Pæd. 1. 6. 10. et l. 2. p. 39. d. et l. 4. p. 99. c.† et Demosth. pro equitatu. Ἱππικὴ vel ἱππικὴ τέχνη, ars equestris. Xenoph. † Pæd. 1. 4. 5.† Ἱππικὸς dicitur etiam artis equestris peritus, equitandi peritus, eidem Xen. † Pæd. l. 5. p. 122. in superl. ἱππικώτατος. l. 3. 157. c.† Ἱππικὴ, herbæ nomen. Plinius lib. 25. c. 8.

Ἱππεὺς, έως, ὁ, eques. Xen. † Pæd. 1. 4. 14.† πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, pedites et equites. (Eurip. Phœniss. 1151.) Item ἱππεῖς, in Athen. rep. ordo equester. Item ἱππεῖς, cancrorum genus, de quibus Plin. lib. 9. c. 31. et Aristot. hist. an. lib. 4. cap. 2. ¶ Ἱππεὺς est etiam cometæ species apud Plin. l. 2. c. 22.

Ἱππεύω, sum eques, equito. † Xen. Pæd. 1. 3. 3.† Isoc. ad Dem. εἴ τις ἵππον κτήσαιτο καλὸν, κακῶς ἱππεύειν ἐπιστάμενος. Dicitur etiam de equo apud Xenoph. (ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα. Eurip. Phœniss. 203.)

Ἵππευμα, equitatio, iter quod ab equite conficitur. ex Aristoph.

Ἵππευσις, ἱππεία, equitatio. Xen. Pæd. 8.

Ἱππὰς, άδος, ἡ, equestris. Herodian. ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, ex ordine equestri. In Atheniensium republ. ἱππὰς pars una erat ex quatuor illis in quas à Solone populus erat distributus. Et, ἱππάδες θυσίαι, sacrificia quæ pro equestri illo ordine peragebantur, ut Hesych. tradit. Bos quoque ipsa quæ sacrificio illi destinabatur, et census quem conferebat equester ille ordo, ἱππὰς appellabatur, ut idem annotat. unde ἱππάδα τελοῦντες, apud Plut. in Solone, qui censum equestrem solvunt.

Ἱππάζω, equito.

Ἱππάζομαι, equo vehor, equo feror, equito. Xenoph. ἐπισταμένῳ ἤδη ἱππάζεσθαι, qui equo vehi seu equitare jam norit. Plutarch. in Camillo, τὴν χώραν ἱππασάμενοι, qui regionem perequitarunt. Dicitur aliquando et ipse equus ἱππάζεσθαι, agitari. Xen. de re equ. ὅταν γε μὴν ἱππαζόμενον ὠνῆταί τις, si quis equum qui jam ascenditur, et agitur, emerit.

Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus, ipsa actio equitandi. Xenoph. de re equ.

Ἱππάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, equitabilis. Xenoph. Hell. 7. † et Pæd. 1. 4. 14.† Metaph. dicitur ἱππάσιμον ἀνεικὼς ἑαυτόν τινι, qui quasi patitur aliquem sessorem in modum equi. Plut. in Alex.

Ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, equitator, eques, qui equo vehitur. Dicitur interdum etiam de ipso equo. Xen. de equ.

Ἱππαστὶ, adverb. equitantium modo, ut, ἱππαστὶ καθίζειν.

Ἱππάριον, ου, τὸ, equulus sive equuleus, i. parvus equus. Xen. Pæd. 1. Item avis nomen similis vulpanseri, ut tradit Hesych.

Ἱππίδιον, idem quod ἱππάριον, equulus. Item piscis quidam, apud Athen. l. 7.

(Ἵππεια. Eurip. Phœniss. 750.)

Ἱππίσκος, equulus. Censetur etiam in mundo muliebri, apud Hesych.

Ἱππόθεν, ex equo. Od. θ'. et λ'. Ἱππηδὸν, more equorum. (δίκην ἵππων, τοῦτ' ἔστι μετ' ἀνάγκης. Æsch. S. c. Th. 334. Suppl. 438. [Aristoph. Pac. 79. ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἴρεται Ἱππηδὸν εἰς τὸν ἀέρ', &c.]

Ἱππάκη, ἡ, caseus equinus, item equi coagulum, ut tradit Diosc. l. 2. c. 80. Reperitur et ἱππάκης, ου, ὁ, in eadem signif. apud Eust.

Ἱππαλίδης, pro quo Doricè ἱππαλίδας, eques, equitandi peritus. Theoc. idyll. 25. καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαε, quomodo equites hortaretur, Castor eques docuit.

Ἱππάρδιον, ου, τὸ, hippardium, animal ita nominatum ab equi similitudine. Aristot. de hist. an. l. 2. c. 1.

Ἱππάδας, genus lusus puerilis, apud Poll. l. 9.

Ἱππαπαὶ, vox quædam ab Aristoph. in Eq. per jocum et lusum facta.

Composita.

Ἅμιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui simul cum equis est, equis adjunctus, ut, ἅμιππος Βορέας, apud Soph. Item ἅμιπποι vocantur apud Thuc. l. 5. pedites equitibus adjuncti. Dicuntur etiam ἅμιπποι, ipsi equi copulati sine rheda. equi desultorii. Dicuntur et equites desultores, ut ex Paus. tradit Eust.

Ἀμφιπποι, οἱ, desultores, qui duos equos absque ephippiis agitantes ex altero in alterum subinde mira pernicitate desiliebant. Ælian. de aciebus instr.

Ἀναγχιππεῖν, necessitate equitatare, i. necessariò necessitatem equitandi habere, μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν, apud Suid.

Ἀνθιππεύω, q. d. equito adversus aliquem. Nam ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις, dicuntur à Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 8. §. 12.] duo equites inter se contendentes.

Ἀνθιππάζομαι, equitans occurro, contra aliquem equo invehor.

Ἀνθιππασία, decursio equestris. A Suida exp. equestre certamen. [Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 1. §. 20. καὶ ἐν ταῖς μελέταις δὲ ταῖς πρὸς τῆς ἀνθιππασίας καλὸν ἐξάγειν ἄλλοτε εἰς ἀλλοῖον τόπον. cap. 3. §. 11. Καλὸν δ' ἐπεὶ αἱ φυλαὶ ἐν τῇ ἀνθιππασίᾳ φεύγουσί τε ἀλλήλους, καὶ διώκουσι ταχέως, &c.]

Ἄνιππος, equo carens vel equo non insidens, apud Herodot. lib. 1. Item equitandi imperitus. Aristot. Exp. et inequitabilis, ut, ἄνιππος ὁδὸς, vel ἄνιππος χώρα, Herodot. Invenitur et pro ἅμιππος. Poll. l. 1.

[Ἀνιππεύω. Eurip. Ion. 41. Κύρει δ' ἀνιππεύοντος ἡλίου κύκλῳ Προφῆτις εἰσβαίνουσα μαντεῖον θεοῦ.]

Ἄφιππος, equitandi imperitus, artis equestris rudis et imperitus, Luc. et Plat. de rep. lib. 1. et in Protag. ¶ Item equo carens vel equis, apud Suid. Item (de loco dictum) non aptus equis vel potius equitatui, ut, ἄφιππον χωρίον, quod et δύσιππον, Plutarch. Et, ἄφιππος χώρα, regio equitatui non apta. Et, ἄφιππος καὶ τραχεῖα ὁδὸς, apud Plut. in Ant.

Ἀφιππία, ἡ, equitandi imperitia, vel artis equestris. Xen. in Hipp. [cap. 8. §. 13.]

Ἀφιππεύω, (q. q. abequito) equitans recedo, vel fugio, vel ex uno loco in alium me recipio equitando, vel equo me proripio. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 5. §. 12. ἀφιππεύει ἐπὶ τὴν αὐτοῦ σκηνὴν διὰ τοῦ Μένωνος στρατεύματος σὺν ὀλίγοις τοῖς περὶ αὐτόν.]

Ἀφιππάζω, exp. equitatum ago.

Ἀφιππάζομαι, equo me proripio, equo aufugio, apud Plutarch. et Strab. l. 7.

Διϊππασία, idem quod ἀνθιππασία.

Δύσιππος, equis difficilis, equitatui minus idoneus. Xen. Hell. 3.

Ἐνιππάζομαι, equo invehor, seu equito in.

Ἐνιππεύω, idem. [Herodot. Hist. lib. 6. cap. 102. καὶ, ἦν γὰρ ὁ Μαραθὼν ἐπιτηδεώτατον χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἐνιππεῦσαι, &c.]

Ἐξιππάζομαι, equo evehor, seu equo exeo. Plut. ἐξιππάσατο διὰ τῶν πυλῶν. Et Synes. ep. 132.

Ἑξιππον, sc. ἅρμα, currus in quo sex sunt equi.

Εὔιππος, bonos seu præstantes equos habens. Xen. et Eurip. (Phœniss. 17.) Item equitandi peritus, vel equitatu præstans. † Superl. εὐιππότατος. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. a.†

Ἔφιππος, qui equo insidet, qui equo vehitur: et peculiariter sic dicitur eques miles, à Xen. Sic à Synes. oppon. πεζῷ. Dicitur et ἀνδριὰς ἔφιππος à Plut. in Publ. statua equestris. Et, βίος ἔφιππος, vita equestris. ex Philone. † λαοὶ ἔφιπποι, equestres populi. Xen. Pæd. l. 4. p. 91. c.†

Ἐφίππιος, equestris, ut, ἐφίππιος δρόμος, ex Plat. equestris cursus. Scribitur et ἐφίππειος. † Xen. Pæd. p. 214. a. V. Leunclav. ibi.†

Ἐφίππιον, substant. certamen equestre, Suid. Item stratum equi, sella equi. Ephippium. Xen. de arte equ. Scribitur et ἐφίππειον.

Ἐφιππάζομαι, equo invehor, aut equito super, vel adversus.

Καθιππεύω, perequito, equitando decurro. Herodian. l. 6. (cum Gen. Eurip. Phœniss. 686.)

Καθιππεύομαι, perequitor. ibid.

Καθίππευσις, invasio et incursio quæ equo fit. Exp. et adequitatio.

Καθιππάζομαι, equo decurro in, equo incurso. καθιππάσατο χώρην, incursavit regionem. Metaph. apud Laërt. dicitur καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, circa philosophiam se exercere. (Καθιππάσω. i. e. κατεπολεμήσας. Æsch. Eum. 150. 734. 782.)

Κτήσιππος, possessor equorum. Luc.

(Λεύκιππος. Theoc. ιγ'. 11.) [Pind. Olymp. Od. 6. 160. Ἀμφίπει Δάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορτὰν, &c. Vide Schol. et Schol. Νεωτ. Pyth. Δ. 207. Θ. 146.]

Μόνιππος, qui unico equo utitur, qui unico equo cursu contendit. Plat. lib. 8. de leg. Item μόνιπποι, oppositi τοῖς ἁμίπποις, singuli equi, equi qui juncti non sunt. Xen. Pæd. 6. † p. 169. a. opp. τοῖς ἐπὶ τοῖς ἅρμασι.†

Πάριππος, assectans equum, assectator equi, ut canis qui velocitate equum assequitur. Poll. et Aristot.

Παριππεύω, ab Hesych. et Suid. exp. obequito, præterequito. Item prætercurro. Et, abeo aliò, aliis relictis. Apud Nonn. παριππεύσας ἐνὶ νύσσῃ τρεῖς δεκάδας per catachresin pro, qui transmiserat vel traduxerat. [Eurip. Helen. 1681. Πόντον παριππεύοντε, πέμψομεν πάτραν.]

Παριππάζομαι, à latere equito, adequito. Item præterequito, equo prætervehor.

Περιϊππεύω, circumequito, obequito, Luc. in somn. et Polyb.

Πλήξιππος, qui pungit et stimulat equos, agitator et domitor equorum, eques. Et generaliter, bellator, Il. β'. et apud Hesiod. in Asp. † 24.†

Πολύϊππος, multos habens equos, equis abundans. Dionyss. [Hom. Iliad. Ν. 171. πολυΐππου Μέντορος υἱόν.]

Προϊππεύω, equito antè, equo præcedo, seu præeo. Plut. in Cam. προϊππεύων τοῦ στρατοῦ.

Προσιππεύω, adequito, juxtà equito. Cum dat. προσιππεύων τῇ πόλει, adequitans urbi.

Τέθριππος, quatuor equos habens, ut, τέθριππον ἅρμα, currus quadrijugis. Et, τέθριππος ὄχος, Eurip. pro eodem. (Phœniss. 1503.) Apud Aristoph. in Neb. † 1409.† ἵππος τέθριππος, pro quatuor equis uno jugo copulatis. Τέθριππον (substantivè) quadriga, currus quadrijugis, currus in quo sunt quatuor equi. Athen. l. 12. et Theocrit. idyll. 15. (Philostr. l. 3. c. 48.)

Τρύσιππον, sive τρυσίππειον, signum seu nota quæ equo τετρυμένῳ inuritur, stigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus et confectus notatur. nota qua agnoscitur ἡ τοῦ ἵππου τρῦσις. Scribitur et τρυσίππιον, apud Eust.

Φίλιππος, equorum amans, equorum studiosus, vel qui agitandis equis delectatur. Plut. in probl. Hell. Item bellicosus, ut, φίλιππος λαὸς, apud Eurip. in Hecuba.

Πεφιλιππιδῶσθαι, emaciatum esse, redditum esse macrum: ducta significatione à Philippide quodam, qui à comicis σκώπτεται εἰς τὴν ἰσχνότητα. Athen. l. 33.

ἽΠΤΑΜΑΙ, f. πτήσομαι, Aorist. 2. ἐπτόμην, unde infinit. πτέσθαι, volo, in Epigr. Sæpe dicitur metaph. de iis quæ cito cursu aut impetu, avium more, feruntur. Plutarch. loquens de adulatore, αὐτός φησι ταχέως τρέχειν, ἵπτασθαι δ' ἐκεῖνον. Apud Homerum, ἐκ χειρῶν ἔπτατο, ex manibus subito excidebat, quasi avolando. Od. μ'. et ό.

Πτῆμα, τὸ, volatus.

Πτῆσις, εως, ἡ, idem, apud Aristot. et Luc.

Πτητικὸς, οῦ, ὁ, volatilis, cui volandi facultas et vis inest.

Πτηνὸς, οῦ, ὁ, volucris, πτηνὰ ζῶα, animalia volucria seu volatilia, apud Aristot. † Sic πτηναὶ ἔλαφοι. Xen. Pæd. l. 1. 4. 41.† In Epigr. πτηνὸς Ἑρμῆς, alatus Mercurius. Metaph. πτηνοὶ λόγοι, apud Plat. (πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας, ut volucris columba. Soph. Aj. 140. πτανοῖσι κύσι. Æsch. Ag. 139. 402. Eum. 181. Pr. 1021. V. Eurip. Med. 1299. Phœniss. 1487.)

Composita.

Ἀμπτάμενα, per syncopen, pro ἀναπτάμενα, subvolantia, apud Eurip. ex ἀνίπταμαι. (Ἀμπτάς. Æsch. Suppl. 788.)

Ἀμφίπταμαι, circumvolo.

Ἀμφιπτάμενος, circumvolitans.

Ἀνίπτημι, sursum volo. Luc. (Ἀνίπτα. Eurip. Med. 442.)

Ἀνίπταμαι, idem. apud Æschin. in Ctesiph. Plat. et Aristoph. in Avibus: et apud Soph. in Ajace.

Decomp. Προανίπτημι, antè in altum evolo. Greg.

Συνανίπτημι, simul in altum evolo, simul volo. Greg.

Ἀπτὴν, ῆνος, ὁ καὶ ἡ, volare non potens, involucris, implumis, ut, ἀπτῆνες νεοσσοὶ, pulli avium involucres et implumes. Plutarch. de aud. et Il. ι'.

Ἀφίπταμαι, avolo, evolo. Particip. ἀφιπτάμενος, apud Luc. unde et ἀποπτάμενος. Iliad. π'. et Od. λ'. Invenitur et aor. 2. ἀπέπτην, ab ἀφίπτημι.

Διΐπτημι, pervolo, volando pertranseo. cum accus. apud Luc. et Sap. lib. 5.

Διΐπταμαι, pro eodem, apud Eurip. in Med. (cum Acc.) Plut. Symp. 4. Herod. 2.

Εἰσίπτημι, sive εἰσίπταμαι, involo. Aristoph.

Ἐφίπτημι, sive ἐφίπταμαι, advolo. † Xen. Pæd. 2. 59. d.† Odyss. ό. εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Greg. λειμῶνας μέλισσα ἐφίπταται, in prata advolat. Metaphoricè dicitur ὀϊστὸς καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι, Il. δ'. involare in multitudinem.

Καθίπτημι, sive καθίπταμαι, devolo, volando descendo. Luc.

Μεταπτάμενος, transvolans, à μεθίπτημι.

Παρίπτημι, sive παρίπταμαι, à latere volo. Item prætervolo. [Aristoph. Thesm. 1022. δῆλον οὖν ἐσθ' ὅτι Ἥξει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτατο.]

Συμπαρίπτημι, (*decomp.*) sive συμπαρίπταμαι, simul prætervolo, vel simul volo.

Περιΐπτημι, circumvolo.

Προσίπτημι, advolo, unde προσίπτεν pro προσίπτησαν, apud Aristoph. Phil. de vita M. τούτοις προσίπτησαν, ad hos advolarunt. (cum Acc. Æsch. Pr. 115. 557. 645.)

Ὑπερίπτημι, supervolo, supernè volo. (Athan. V. S. Ant. 489.)

Χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ, humivola, i. non multum à terra se attollens volatu.

ἽΠΤΩ, sive ἵπω, et ἵπτομαι, med. noceo, damnum infero, lædo. βλάπτω. Il. β'. τάχα ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.

Ἶψ, ἰπὸς, vermis species, qui cornua corrodit. Odyss. φ'. Accipitur etiam pro vermiculis, qui vites seu vitium oculos infestant. Vide Ammon.

Ἰπνὸς, sive ἶπνος, ου, ὁ, furnus, testus sive testum, ut apud Aristoph. in Avib. κρεμάσατω τύχῃ 'γαθῇ Εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω πλησίον τοῦ 'πιστάτου. ¶ Item caminus, apud Aristoph. et Hipp. ¶ Item culina, Aristoph. in Plut. ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. Et in vesp. εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθε. ¶ Item lampas, lychnus. Aristoph. in Pace, ἀπὸ δείπνου τινὲς τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρες Ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ. Apud eundem in Pace, Κάπου γυναικῶν διατρεχουσῶν ἐς ἰπνὸν, schol. exp. ἀγρόν. Item sterquilinium, apud Aristoph. in Cocalo, teste Poll. et Hesych. in qua signif. scribitur apud Hesych. ἰπὸς, et apud Poll. ἶπος. ¶ Est etiam pars navis. Hesych. ☞ Eust. ab ἵπτω derivat.

Ἰπτόω, ῶ, in furno seu camino uro, seu in furnum seu caminum conjicio. Æschyl. in Prometh. Ἰπτούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, ardens sub Ætnæ radicibus velut in camino.

Ἰπνίτης, ου, ὁ, furnaceus, testaceus, ut, ἰπνίτης ἄρτος, apud Athen. lib. 3.

Ἴπνιος, ου, ὁ, qui ex furno est, qui furni est, ut, ἴπνια λύματα, apud Callim. purgamenta et sordes ex furno.

Ἶπος, ου, ὁ, muscipula. Eust. et Poll. ab ἴπτω, quòd muribus noceat, et eos opprimat. ¶ Item officina fullonis, fullonica. Poll. ex Archilocho. ¶ Exponitur etiam, pœna, supplicium: item prætorium. ¶ Item potus, πόσις, ut Gal. exp. apud Hippoc. in μοχλικῷ. ¶ Scribitur et ἶπος cum circumfl. quod exp. πιεσμός, pressus sive pressura. Pind. in Olymp. Od. 4. ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις, ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος, onus ventosum quo centiceps Typhon premitur. Apud Poll. scribitur aspero spiritu ἶπος et ἰπόω.

Ἰπόω, ῶ, premo more fullonum aut muscipulæ, πιέζω. Suid. ex Aristoph. in equ. Poll. ex Crat. ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς, pressus miseriis.

Composita.

Ἐξιπόω, ῶ, exprimo. Diosc. lib. 5. ἐξίπωσον τὸ ὕδωρ, aquam exprimito. Sic et Gal. lib. 1. de loc. aff. Medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιποῦν quæ malos humores extrahunt et expurgant.

Ἐξιπόομαι, οῦμαι, exprimor. Diosc. ἐξιπωμένα ῥόδα, intritu pressa, seu expressa. et ἐξιπωθὲν ἔλαιον. Item expurgor, unde et ἐξιπούμενος ab Hesych. exp. καθαιρόμενος.

Ἐξιπωτικός, οῦ, ὁ, cui exprimendi vis inest. Item extrahendi et expurgandi vi præditus, ut, ἐξιπωτικὰ φάρμακα. Gal.

Τρύγοιπος, colum, per quod vinum fæculentum et ἡ τρυγίας transfunditur et percolatur: seu instrumentum quo utuntur οἱ ἰποῦντες καὶ θλίβοντες οἶνον. Aristoph. in Plut.

Τρυγοιπῶ, apud Suid. significat τὴν τρύγα ἰπῶ.

ἼΡΙΓΓΕΣ, arteriæ, Hippocr.

ἾΡΙΣ, ἴριδος, et ἴριος, et ἴρεως, ἡ, arcus cœlestis. Aristot. de mundo. ☞ Eust. deductum esse scribit ab εἴρω, nuntio: nimirum quòd pluvias denuntiet. ¶ A poëtis fingitur Dea, quæ à Diis nuntia mitti solet. Hesiod. in Theog. Hinc etiam fama ita vocatur. ¶ Sic dicitur etiam circulus ille in oculo qui circa pupillam est, inter eam et album oculi medius: nomine indito ab arcus similitudine: ambæ enim hæ irides sunt versicolores. ¶ Est et placentæ genus, Etym. ¶ Item herba quædam aromatica, de qua Theoph. hist. pl. l. 1. et l. 6. c. 7. et l. 7. c. 12. Diosc. lib. 1. c. 1. Inde autem nomen sortita est hæc iris, quoniam floret diversi coloris specie sicut arcus cœlestis, teste Plin. lib. 21. c. 7. ¶ Est et gemmæ nomen, Etym. et Plin. lib. 37. cap. 9. ¶ Dicitur esse et avis species. ¶ Apud Apoll. Rhod. in Arg. est et fluvii nomen.

Ἴρινος, ut, ἴρινον μύρον sive ἔλαιον, unguentum sive oleum irinum, id est, ex iri herba confectum. Apud Dioscoridem l. 1. c. 67.

ἾΡΟΣ, ου, ὁ, nomen proprium cujusdam mendici, apud Homer. ☞ Ab εἴρω, nuntio, q. ἀπαγγελεύς. ¶ Appellativè ponitur pro quovis mendico. vide Eust. ¶ Ἱρὸς autem vide in Ἱερός.

Αἶρος, ου, ὁ, (comp.) cui perperam vel inauspicatò nomen Iri inditum est. Od. σ'. Ἶρος ἄϊρος.

ἼΣ, ἰνός, ἡ, fibra. Odyss. λ'. σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι. Hippocrat. de nat. infantis, ἐν δὲ τῷ ὑμένι ἐφαίνοντο ἐνεοῦσαι ἶνες λευκαὶ καὶ σταχύαι. Sic Aristot. hist. anim. lib. 3. ἶνας ἔχουσι, fibras habent. Transfertur et ad inanimata, ut herbas: divisiones enim eas et intersectiones, quæ in earum foliis à tergo eminent, Græci ἶνας vocant. Plin. aliquando fibras, aliquando nervos, aliquando dorsum, aliquando venas appellavit. Sic Theophr. hist. pl. l. 1. cap. 2. inter cæteras plantarum partes numerat μήτραν, ἶνας, φλέβας. ¶ Galenus initio comment. in epidem. l. 6. ἶνα vocat etiam lineolam illam quæ literam Θ per transversum secat. ¶ Item ἴς, vis, robur, apud poëtas, quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, seu iis partibus quæ fibras multas habent et nervosæ sunt. Il. ἑ. ἶν' ἀνόλεθρον ἔχοντες. Od. σ'. —— οὐδέ οἱ ἦν ἴς, Οὐδὲ βίη. Sic Hesiod. in Erg. ἲς ἀνέμου Βορέαο. Et, ἲς ποταμοῖο, Il. φ'.

Ἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fibris similis, nervosus. Aristot. hist. an. l. 1.

Ἰνίον, ου, τὸ, posterior colli nervus, occiput, occipitium, unde nervi, i. ἶνες enascuntur. Iliad. ἑ. βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί. Sic nominatum διὰ τὸ ἰνώδες καὶ νευρῶδες εἶναι, quod fibrosum sit et nervosum. Sunt qui ἰδνοῦσθαι hinc dictum arbitrentur; id enim esse incurvari, et quidem tendine cervicis ad inferiora concidente et ad humeros contracto.

Ἶνις, exp. νέος υἱός, et βρέφος, infans. Hinc originem traxisse putatur, quoniam filii sunt vis roburque parentum. Eurip. pro filia usurpasse fertur. (Æsch. Eum. 325. Suppl. 43. 259.)

Composita.

Ἔνδινα, τὰ, intestina, Iliad. ψ'. Eust. tradit quosdam ita denominata velle ab ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν. Vide et in comp. à Δίνη.

Εὔϊνος, bene fibratus, nervosus.

Λεπτόϊνος, tenues nervos seu exiles fibras habens.

Πολύϊνος, multas habens fibras seu venas.

ἸΣΑ'ΛΗ, ης, ἡ, dipthera, rheno, vestis è pelle caprina. Aristoph. enim schol. suo tempore ἰσάλην dictam fuisse scribit, quam Attici διφθέραν nominassent. Idem scribit et Gal. in lex. Hippoc. Pro eodem dicitur etiam ἰξάλη seu ἰξαλῆ.

ἸΣΑ'ΤΙΣ, ἰδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Diosc. lib. 2. cap. 215. et 216. et Plin. l. 20. c. 7. Nonnulli esse aiunt quam Cæs. l. 5. de bell. Gall. à barbaris sua corpora ea herba tingentibus glastum appellari scribit.

Ἰσατώδης χολὴ, bilis, quæ isatin seu glastum colore exsio refert, i. fusca, Gal.

ἼΣΗΜΙ, scio. † sequitur ὅτι. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. d.† (☞ Putatur ex εἴσω futuro inusitato verbi εἴδω factum esse ἰσάω, ἰσῶ. unde ἴσημι: ut ab ἱστάω est ἵστημι.) Theocrit. in Ὀδοιπ. καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι, Doricè pro ἴσημι. In plur. ἴσαμεν, scimus, et per syncopen ἴσμεν, ac Doricè et Æolicè ἴδμεν. Est autem ἴσμεν et in prosa usitatum. In secunda persona ἴσατε, pro quo potius ἴστε in usu est. Tertia, ἴσασι, sciunt. Il. ύ. —— πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι. In præt. imperf. ἴσαν, sciebam, et in tertia plur. ἴσασαν, ex qua fit per syncopen ἴσαν. Imperativus modus in omnibus numeris et personis syncopen patitur. Dicitur enim ἴσαθι et per syncopen ἴσθι: sic ἰσάτω et ἴστω. In duali ἴσατον et ἴστον: ἰσάτων et ἴστων. Plur. ἴσατε et ἴστε: ἰσάτωσαν et ἴστωσαν, nec non ἴστων. In infinit. quoque ἴδμεν dicitur, sicut et ἴδμεναι, scire. (Eurip. Phœniss. 1617. ἴστε γὰρ οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν. Luc. Som. p. 12. Æsch. Ch. 792.)

† Κατίσημι, scio. κάτισθι. Soph. Œdip. Tyr. 934.†

Συνίσημι, (comp. inusit.) conscius sum, idem quod σύνοιδα. unde συνίσασι † Xen. Pæd. l. 3. p. 63. d.† et σύνισμεν, † 1. 5. 11. cum participio.† nec non σύνιστε: aliaque nonnulla tempora inveniuntur.

Ἴδμων, peritus, gnarus.

Ἰδμοσύνη, peritia, cujus dat. plur. ἰδμοσύνῃσι, apud Hesiod. † 377.†

Comp. Ἐπιΐδμων, pro ἴδμων, in Epigr. ἐπιΐδμονα θήρης.

Ἀδμολία, ἡ, ignorantia, imperitia, ἄγνοια, ut exp. Etym. deducens ab ἴδμων, præfixo α privativo, et facta syncope, atque ν in λ verso. Scribitur et ἀδμωλία, apud Suid.

Ἀδμολεῖν, apud Etym. est ἀγνοεῖν, ignorare.

Ἴδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, sciens, peritus, gnarus, Hesiod. in Erg. (de formica loquens) ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται. Et cum genit. Apoll. Arg. 2. ἴδρις ἄρηος. † Sic Hesiod. Asp. 351. expertus.† (Eurip. Med. 285. Æsch. Ag. 453. Soph. Tr. 661. Œdip. Tyr. 1107.)

Ἰδρεία, ἡ, scientia, peritia. Il. π'. ἰδρείῃ πολέμοιο.

Comp. Ἄϊδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, imperitus, inscius. Iliad. γ'. —— ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς. Hesiod. †Asp. 410.† Χώρου ἄϊδρις ἐών, loci ignarus. Sophocl. ὁ πάντ' ἄϊδρις. (Æsch. Ag. 1114.)

Ἀΐδρεις, pro ἀΐδριες, ignari. apud Hipp. περὶ ἑπταμηνιαίων.

Ἀϊδρεία, ἡ, inscitia, imperitia, imprudentia. Hom. et Hesiod. [Apoll. Rhod. Argon. lib. 1. 1283. Τῆμος τούσδ' ἐνόησαν ἀϊδρείῃσι λιπόντες.]

Ἀΐδρως, imperitè. Item perspicuè.

Ἀϊδρήεις, εντος, ὁ, inscius, imprudens. Nic. in Alex.

Πολύϊδρις, qui multa scit, multa callens: seu multa expertus. Od. ό. et ψ'. † Hes. Th. 616.† Πολυϊδρία et πολυϊδρείη, multa scientia, multarum rerum cognitio. Od. β'.

Ἰσμένιος, vocabatur Apollo, eò quòd omnia sciret, teste Plut. in lib. de ει apud Delphos.

Ἐπίσταμαι, fut. ἐπιστήσομαι, (comp. ex ἐπὶ et ἴσαμαι, interjecto τ) scio, peritus sum. † Cum ὅτι. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. d.† Cum infinit. ut Isocr. ἐπιστάμενος καλῶς ἱππεύειν. Cum genit. ut Iliad. β'. ἐπιστάμενοι πολέμοιο. Cum dativ. ut Iliad. ό. —— ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι. Cum accus. ut Isocr. τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ, eorum mores cognosces. † Xen. Pæd. 1. 6. 12.† Interdum cum participio, ut Plutarch. in Themist. ἐπίσταμαι ἔχων, scio me habere. Absolutè dicitur ab Aristoph. ἐπιστάμενος ἀνήρ, vir prudens seu intelligens. (Æsch. Pers. 325. ἐπίστα pro ἐπιστάσαι. Eum. 86. 670. Soph. Tr. 43. Œdip. Tyr. 672.)

Ἐπισταμένως, adverb. scienter, peritè. Item prudenter. Od. ύ. Apud Hesiod. εὖ καὶ ἐπισταμένως. † Xen. Pæd. 1. 1. 3.†

Ἐπιστήμη, ἡ, scientia, peritia. (Soph. Œdip. Tyr. 1135.) Item ars, ut ἐπιστήμη ναυτική, Plat. ars nautica. Et plur. αἱ ἐπιστῆμαι, artes liberales.

Ἐπιστήμων, sciens, peritus. Xenoph. † Cum acc. rei. Pæd. l. 3. p. 77. d.† Superl. ἐπιστημονέστατος, scientissimus.

Ἐπιστημόνως, scienter, scitè, peritè. Aristid. † Xen. Pæd. 1. 5. 11.† Et superl. ἐπιστημονέστατα, doctissimè, Plato.

Ἐπιστημοσύνη, scientia, peritia.

Ἐπιστημονικός, cui scientia inest. Exp. et scientia præditus, apud Gal. Apud Aristot. in poster. anal. dicitur scientiæ cujusque proprius, et scientiæ efficiens.

Ἐπιστημονικῶς, peritè. cui opp. ἀμαθῶς. Greg.

Ἐπιστητός, cadens sub ἐπιστήμην. Τὸ ἐπιστητὸν, exp. etiam, quod scitur. Aristot. in Categoriis.

Decomp. Ἀνεπιστήμων, insciens, ignarus: non sciens, ut apud Thuc. lib. 3. ἀπείρων καὶ ἀνεπιστημόνων ὄντων τράποιντο, nescii quo se verterent. Item inscius, indoctus, imperitus, i. e. nulla imbutus scientia, ut apud Plat. ἀνεπιστήμων οὐδὲν ἐᾷ. † Xen. Pæd. 1. 6. 5. cum gen.† Apud Thuc. ἀνεπιστήμονες νῆες, exp. naves ab imperitis insessæ.

Ἀνεπιστημόνως, per inscientiam, inscitè, inscienter, imperitè. [Xenoph. Κυνηγ. c. 3. §. 11. Τὰ μὲν οὖν πλεῖστα τούτων φύσει ἔχουσι, τὰ δὲ ἠγμέναι ἀνεπιστημόνως, δύσχρηστοί εἰσιν.]

Ἀνεπιστημοσύνη, inscientia seu inscitia, imperitia. cui opp. ἐπιστήμη, ut apud Xen. et Themist. ac Plat. [Thucyd. Hist. lib. 5. §. 7. Xenoph. Memorab. lib. 3. c. 9. §. 6. Μανίαν γε μὴν ἐναντίον μὲν ἔφη εἶναι σοφίᾳ· οὐ μέντοι γε τὴν ἀνεπιστημοσύνην μανίαν ἐνόμιζεν. Œconom. c. 20. §. 2.] Interdum et cum gen.

Ἐξεπίσταμαι, probè novi, calleo, teneo, scio, ad unguem teneo. apud Aristoph. † λόγον. Nub. 12. 30.† Demosth. dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος. Jungitur interdum infinit. interdum accus. (Æsch. Ag. 847.)

Προεξεπίσταμαι, et per contractionem προὐξεπίσταμαι, q. d. antè probè novi. Æschyl. in Prometh. [101.] πάντα προὐξεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. [696. προὐξεπίστασθαι τορῶς. Schol. β'. γινώσκειν ἀληθῶς, βεβαίως.]

Προεπίσταμαι, præscio, jam antè scio et exploratum habeo. Xenoph. Pæd. 4. προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο.

Συνεπίσταμαι, sum conscius, scio. Luc. συνεπίσταμαί σοι πονηρὰ δράσαντι.

Ἴσκω, scio, vide in Εἴδω, i. scio.

ἸΣΘΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, isthmus, terra bimaris, h. e. terra angusta duplici interclusa mari. Aristot. de mundo, καθ' ὃν στενότατος ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει. Peculiariter autem et κατ' ἐξοχὴν de Corinthiaco seu Peloponnesiaco isthmo dici solet. ¶ Dicitur et in homine ἰσθμός, fauces: pars illa quæ inter os et gulam seu guttur in modum isthmi est interjecta, ut quum Gal. comm. 3. in aphor. Hippocrat. παρίσθμια esse dixit φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων. ☞ Sic autem vocatur pars illa, quasi ἰθμός, ἀπὸ τοῦ εἰσιέναι τὴν τροφὴν δι' αὐτοῦ, quòd per eam ceu per angustum tramitem cibus et potus in ventrem demittantur: ut annotat Eustath. et schol. Hom. ¶ Apud Arist. de hist. an. lib. 4. cap. 8. ἰσθμὸν quidam esse putant quoddam πλέγμα, quo orificium vasis testacei obstruitur, et id quidem in angustas fauces desinens. Apud eundem Aristot. in problem. ἰσθμὸς κλεψύδρας exp. collum clepsydræ, i. inferiora foramina. Sumitur et pro incerniculo, apud Diosc. lib. 2. In qua signif. sunt qui potius scribendum censeant ἠθμὸς, pro ἠθμός.

Ἴσθμιος, et ἰσθμιώτης, ου, ὁ, isthmi incola. Et Neptunus ἴσθμιος, quoniam in isthmo fanum habebat. Τὰ ἴσθμια, scil. ἱερὰ, sacra isthmia in honorem Neptuni, seu ludi isthmii. Strab. lib. 8. Thuc. lib. 8. De his ludis plura vide apud Plutarch. in Theseo et Pausan. in Corinth.

Ἰσθμίον, ου, τὸ, (Eust. authore) dicitur τὸ περὶ τὸν ἰσθμὸν, quod circum collum est, collum cingens: et quidem peculiariter collare ornamentum, torques collum seu fauces cingens. Ab Hesych. exponitur etiam περιστόμιον.

Ἰσθμιακὸς ἀγών, certamen isthmiacum, ludi isthmiaci, apud Strab. lib. 8.

Ἰσθμικός, idem. Apud Suid. ἰσθμικὴ πίτυς, isthmica pinus: qua coronari solebant, qui isthmicis ludis vicissent.

Ἰσθμιὰς νίκη, apud Steph. isthmiaca victoria, palma isthmiacis ludis reportata. Et, ἰσθμιάδες σπονδαὶ, isthmiacæ induciæ, i. induciæ quæ tantisper durabant dum isthmiaci ludi celebrati essent. [Callimachi Fragm. 20. Pind. Nem. Od. B. 13. Θάμα μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι Κάλλιστον ἄωτον.]

Ἰσθμιάζω, isthmiacum festum agito, isthmiacos ludos celebro. Translatè autem et proverbialiter est, malè habeo, parum commodè salubriterque vivo: quòd ludi isthmiaci morbis essent obnoxii ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluviem.

Ἰσθμοῖ, in isthmo, apud Plut. in Themist.

Ἰσθμώδης, isthmo similis, isthmi formam seu speciem gerens, isthmi in modum angustus. Thuc. l. 8. ἰσθμώδους ὄντος τοῦ χωρίου.

Composita.

Διισθμίζω, ῶ, isthmum traduco. Apud Suid.

Παρίσθμια, τὸ, tonsillæ, i. glandulæ faucium. Item ipsæ φλεγμοναὶ τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων. Gal.

ἼΣΙΚΟΣ, ου, ὁ, et ἴσικιον, ου, τὸ, isicium: est edulii genus ex carne diligenter intrita et minutissimè incisa: de quo vide Apicium lib. 2. c. 1. et Aphrod. probl. 22. lib.

1. Autor est Macrob. isicium dici quod ab insectione insicium dictum erat. amissione enim literæ postea, quod nunc habet, nomen obtinuisse. Videtur ex Latino factum, atque adeò, peregrinum esse vocabulum, colligi potest ex Athen. l. 9.

ἼΣΟΣ, vel ἴσος, ου, ὁ, (producta vel correpta priore syllaba,) æqualis, par. † excipitur ab τῷ ὅσος, tantum, quantum. Hes. Th. 524.† Iliad. ά. —— μηδὲ θεοῖσιν Ἶσ' ἔθελε φρονέειν. Aristoph. ἴσον μέρος, æqualis portio. Τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, par pari referre. Interdum cum dat. ut, ἴσον σοι εἰσφέρω, apud Demosth. confero paria tibi, i. tantum, quantum tu. Et Xen. Pæd. 1. εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις. Copulatur interdum cum δίκαιος, ut, ἴση καὶ δικαία εἰρήνη, Demosth. Interdum cum ὅμοιος: ut Xen. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, æquis conditionibus. Et, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, apud Thuc. et reliquos. Apud Hom. interdum pro ὅμοιος ponitur, ut Il. λ'. ὑπεραεῖ ἴσος ἀέλλῃ. Τὸ ἴσον subst. locum sæpe obtinet, ex exp. æqualitas, † Xen. Pæd. 1. 4. 5.† æqualis portio seu æqua, item æquabilitas, juris æquabilitas, jus. ut, τὸ ἴσον ἔχω, jus meum obtineo. † Xen. Pæd. 1. 3. 15.† Ἀπὸ τοῦ ἴσου, Thuc. pari jure et conditione: interdum et, ex æquo jure. (ζῆν ἐπ' ἴσοις. Eurip. Med. 122. ἴσα. Id. Phœniss. 207. cum ὡς. Soph. Œdip. Tyr. 60. 552. 587. 830. 1211. 1512. Tr. 326. Cum Gen. Aristoph. R. 1091. Theoc. ιζ'. 70.) Ἶσα, sequente καὶ, perinde, æquè, ut Thucyd. l. 3. ἐν οὗ τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμὲν, perinde ut supplices, æquè atque supplices. Ἶσον ἀπέχειν, Thuc. æqualiter abesse, tantundem abesse. † ἐν τῷ ἴσῳ ἔσεσθαι, æquali gradu. Xen. Pæd. p. 172. d. ἐκ τοῦ ἴσου, æquè, ut ante. 1. 4. 12. et æquali studio. l. 2. p. 52. c.† ¶ De numero etiam dicitur. Xenoph. Hell. 1. Λυσίας ἔχων τὰς ἴσας ναῦς, totidem naves. † εἰς τὸ ἴσον καθιστάμενοι. Xen. Pæd. 1. 6. 25.† Et Herodot. ἴσα ἔτεα, totidem anni. Aristot. de par. an. ἴσα τῷ ἀριθμῷ τὰ ᾠὰ πάντες ἔχουσι, καὶ περιττὰ, habent omnes ova eodem numero, atque impari.

Ἴσως, adverb. æqualiter, æquè, æquabiliter, cum æquabilitate. cui opponitur ἀνίσως. Demosth. Olynth. 3. Frequentiùs ponitur pro, fortasse: apud Platonem, Aristot. Xenoph. † Pæd. 1. 4. 3. et 22.† Demosth. et alios. (Soph. Œdip. Tyr. 957.)

Ἰσότης, ητος, ἡ, æqualitas seu æquabilitas, parilitas, ut Solon apud Plat. ὡς ἰσότης στάσιν οὐ ποιεῖ. Sic et Isoc. in Areop. (Eurip. Phœniss. 493.)

Ἰσόω, ῶ, æquo, adæquo. Xen. Pæd. 7. ὁ σίδηρος ἂν ἰσοῖ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Item ἰσώσασθαι, æquiparare se, vel æquiparari. Od. ή. v. 207. et apud Arat. (Ἰσούμενος. Soph. Œdip. Tyr. 31. 589.)

Ἰσάζω, æquo, adæquo, ut, ἰσάζειν τὰς κτήσεις καὶ ὁμαλίζειν τὰς οὐσίας, Aristot. pol. 2. Interdum absolutè ponitur, ut, ἰσάζουσαι ψῆφοι, cum adæquant judicum sententiæ. Apud Aristoph. ἰσάζοντα ζυγὰ, pro æquilibrio.

Ἰσάκις, æqualiter, pariter, vel totidem vicibus. [Plat. Theætet. τὸ μὲν δυνάμενον ἴσον ἰσάκις γίγνεσθαι, τῷ τετραγώνῳ τὸ σχῆμα ἀπεικάσαντες, &c.]

Ἰσαχῶς, pariter. item totidem modis, Aristot. eth. l. 1. c. 6.

Ἰσαῖος, ου, ὁ, idem ac ἴσος par, æqualis. item similis. Nic. in Ther. 359. Hinc comparat. ἰσαίτερος pro ἰσαιότερος, apud Thuc. Eurip. et Xen. Et superl. ἰσαίτατος pro ἰσαιότατος. Alii hæc activè usurpari volunt pro ἰσότερος, et ἰσότατος, ut μεσαίτερος, φιλαίτερος, μυχαίτατος, pro μεσώτερος, φιλώτερος, μυχώτατος.

Ἰσαίω, idem quod ἰσάζω.

Ἰσαίομαι, idem quod ἰσάζομαι, similis sum. Nic. in Alex.

Ἰσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, æqualis, par, ut, ἰσήρεις ψῆφοι, æqualia suffragia. Eurip.

Εἶσος, ου, ὁ, pro ἴσος, poëticum est, ut, δαὶς εἴση, Il. ά. dapes quæ æqualiter omnibus distribuuntur. Et, εἶσαι φρένες, Od. ξ'. animus moderatus, suique semper similis.

Composita.

Ἄνισος, ου, ὁ καὶ ἡ, inæqualis, impar. Dicitur de re et de persona, Aristot. † comparat. apud Xen. Pæd. l. 2. 48. c.†

Ἀνίσως, inæqualiter.

Ἀνισότης, ἡ, inæqualitas, apud eundem. Aristot.

Ἀνισόω, ῶ, exæquo, adæquo, unde ἀνισωθεὶς πλήθει, ex Herodot. adæquatus numero, par numero. Exp. et ad æqualitatem redigo. Item permuto, commuto. Plat. in pol.

Ἀνίσωσις, adæquatio, exæquatio.

Ἀνισάζω, æquo, adæquo, compenso. Aristot. de par. an. l. 2.

Ἀνισάζομαι, æquor, adæquor, compensor.

Decomp. Ἀντανίσωμα, τὸ, q. d. adæquamentum, ex Jos. de antiq.

Ἐπανισόω, ῶ, idem quod ἀνισόω. [Plat. de Leg. l. 5.]

Ἀντισάζω, contrà æquo, oppono adæquando. Max. Tyr.

Ἀντισόω, adæquo, exæquo, æquale reddo. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 11. τοῦ ἡμετέρου ἔτι ἀντισουμένου.]

Ἀντισόομαι, οῦμαι, adæquor, &c. Greg.

Ἀντίσωσις, contrariorum comparatio. Aristot. Rhet. 4.

Ἀπισόω, ῶ, idem quod ἀνισόω et ἀντισόω. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 196. ἀδικέειν δὲ οὐδετέρους· οὔτε γὰρ αὐτοὺς τοῦ χρυσοῦ ἅπτεσθαι πρὶν ἄν σφι ἀπισωθῇ τῇ ἀξίῃ τῶν φορτίων, οὔτ' ἐκείνους τῶν φορτίων ἅπτεσθαι πρότερον ἢ αὐτοὶ τὸ χρυσίον λάβωσι.]

Ἀπίσωσις, adæquatio.

Ἐνισάζω, exæquo.

Ἐξισόω, æquo, adæquo, æquiparo. † Soph. El. 740.† (Œdip. Tyr. 433. 1521.)

Ἐξισοῦμαι, æquor, æquiparor. Thuc. l. 2. apud Plut. in Themist. τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος, barbaris pares numero. † Ἐξισωτέον. verbal. æquandum est, æquale esse debet. Soph. Œdip. Tyr. 408.†

Ἐξίσης, et ἐξίσου, æqualiter, æquè ac, vel perinde. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. a.† Sæpe et disjunctim scriptum invenitur.

Ἐξισάζω, adæquo. Item, idem polleo, apud Themist. Apud Dialecticos, ἐξισάζοντα dicuntur ea quæ ἀντικατηγορεῖται.

Ἐξίσωσις, exæquatio, adæquatio. Plut. in Sol.

Συνεξισόω, coæquo.

Ἔπισος, æqualis, pro ἴσος.

Ἐπίσως, adverb. æquè ac, vel perinde. † Cum dat. Xen. Pæd. l. 3. p. 81. e.†

Ἐπισάζω, complano, adæquo, ex Aristot.

Λισσὸς, οῦ, ὁ, lævis, glaber. quidam dictum volunt quasi λίαν ἴσος, admodum æquus et planus. Vide suo loco.

Πάρισος, æqualis, vel compar. Polyb.

Πάρισον, apud Rhet. propè æquatum, quod constat similibus membris. Quintil. l. 9. c. 3. vide et Hermog.

Παρίσως, æqualiter. Dem.

Παρισόω, ῶ, adæquo, æquale reddo, seu par aut compar. Item æquiparo. Plat. de rep. l. 6.

(Παρισόομαι. Theoc. ιά. 25.)

Παρίσωσις, adæquatio. Apud Rhet. signif. peculiariter structuram orationis, cui adhibentur quæ πάρισα vocantur. Aristot. in Rhet.

Παρισωτικὸς, cui vis inest τοῦ παρισῶσαι.

ἽΣΤΗΜΙ, F. στήσω, statuo. Ut, στῆσαι τρόπαιον apud Xenoph. statuere trophæum. Et, ἱστάναι χαλκοῦν, apud Demosth. statuam æream alicui statuere. Item erigo, ut apud Aristot. ἵστησι τὰς τρίχας, erigit, i. facit ut erigantur. Dicitur etiam ἱστάναι τὰ ὦτα, arrigere aures. Item excito, ut Od. ξ'. στῆσαι νεφέλην, excitare nubem. Apud Plut. ἱστάναι χορὸν, exp. instituere. Apud Herodot. ἱστάναι βασιλέα, constituere regem. ¶ Item sisto, colloco. Xen. πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀγέλας ἱστάναι. Plat. in Theæt. στήσομεν αὐτοὺς τῷ λόγῳ. Plut. in Themist. ἐπὶ τούτου στῆσαι βεβαίως αὐτόν. † ἱστάναι πρόσωπον, componere, &c. Xen. Pæd. 1. 3. 8. στῆναι εἰς μέτωπον, in fronte consistere. 2. p. 56. b. ἐπὶ εἰσόδους, ad introitus. l. 3. p. 86. e.† ¶ Item sisto, inhibeo, reprimo. In qua signific. dicitur et ἱστάω, ῶ, item ἱστάνω, quod in compositis potius usurpatur, ut, καθιστάνω, συνιστάνω. Diosc. l. 1. κοιλίαν ἱστῶσι. Synes. ep. 73. στήσατε τὸ κακόν. Apud Hom. Od. ρ'. στῆσαι νέας, appellere naves. ¶ Item appendo, pondero. Quæ significatio ex prima ducta videtur, quòd erigi soleant quæ appenduntur. Xenoph. apom. 1. ἃ ἔξεστιν ἀριθμήσαντας ἢ μετρήσαντας ἢ στήσαντας εἰδέναι. Sic et Pæd. 8. Aorist. 2. ἔστην, et præt. ἕστηκα (quod et ἕσταα) neutram seu pass. habent significationem. Infinit. ἑστηκέναι exponitur interdum stare vel jacere, interdum passivè, situm esse vel positum esse. Idem in compositis observatur, idque per omnes modos. Odyss. σ'. ὀρθὸς στῆναι ποσὶ, stare erectus in pedes. Xen. Pæd. 4. στὰς εἰς τὸ μέσον, stans in medio. Apud Demosth. τὰ γράμματα ἕστηκε, literæ positæ sunt. Dicitur et ἑστᾶσι, pro ἑστήκασι, et ἑστάναι pro ἑστηκέναι. (Σιγᾷ νῦν ἑστώς. tace. Soph. Aj. 87. ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι. Æschyl. S. c. Th. 681. Ag. 1482. Eum. 828. Consisto. Soph. Tr. 668. Œdip. Tyr. 573. 719. 960.)

Derivata: ac primùm ex ἵστημι, i. statuo, erigo, sisto.

Ἑστήκω, (thema factum more Syracusano ex præterito perf. ἕστηκα, ut κεκλήγω ex κέκληγα, et similia poëtis præsertim usitata) sto, constanter sto, persto. Demosth. ὅταν τὰ τρόπαια ἑστήκῃ δῆλα πᾶσιν ἀνθρώποις. Idem, τεκμήριον ἑστήξουσιν αἱ στῆλαι. Et Synes. ὀρθὸς ἑστήξει. Media voce Aristot. Metaphys. l. 8. ἀεὶ γάρ τό, τε ἑστηκὸς ἑστήξεται, καὶ τὸ καθεδούμενον καθεδεῖται. † Xen. Pæd. l. 6. p. 159. d.†

Ἵσταμαι, sto, (in qua signif. στῆναι sæpe ponitur.) ut Iliad. β'. Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, prope stans. Apud Aristot. ἵστανται τρίχες, stant arrecti. Apud Thucydid. ἵστασθαι πρός τινα, stare adversus aliquem, i. e. resistere, obsistere alicui. Apud Aristot. in Œcon. ἱσταμένου δὲ χρόνου, instante tempore. Apud Hesiod. ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere nuper ineunte. Exponitur etiam desisto. Demosth. Philipp. 4. οὐ στήσεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν, non desistet ab injuria inferenda. Et cum genit. ut, ἐνταῦθα στησόμεθα τοῦ λόγου. Item consisto, quiesco. † cessare. Xen. Pæd. p. 232. e.† Demosth. Philipp. 4. ὡς οὐ στήσεται τοῦτο ἄνευ μεγάλου τινὸς κακοῦ. Item insisto. Apud Gal. ad Glauc. ἵστασθαι πρὸς τὸ σφοδρότερον, insistere adversus id quod vehementius est. Σταθῆναι autem passivè ponitur pro, statui seu erigi, ut, σταθῆναι ἐν ἀγορᾷ. Aristot. ¶ Item activa signif. statuo. Xenoph. Hell. l. 7. τρόπαιόν τε ἵστατο, trophæum statuebat. Iliad. ά. ἱστὸν στήσασθαι, exp. malum statuere vel erigere. Et Iliad. ζ'. κρητῆρα στήσασθαι, statuere crateres. (V. Æschyl. Pers. 206. Eurip. Phœniss. 590. cum Gen. pro ἀνίσταμαι. Surgo. Soph. Œdip. Tyr. 147. 148. 1477. Tr. 1209.)

Στάσις, εως, ἡ, quasi dicas, status, sive statio, i. e. ipse standi actus, vel etiam positio et collocatio, et quasi dicas, sistentia, ut, στάσις τοῦ χοροῦ, Gregor. Στάσις πάννυχος, statio per totam noctem, statio nocturna, excubiæ. ¶ Item status, (cui opponitur aliquando motus) quies, qua nimirum aliquid, quod antè movebatur, subsistit. Plutarch. de procreat. animi, πρὸς δὲ τούτοις στάσιν καὶ κίνησιν, statum et motum. Sic et apud eundem de primo frig. Et, στάσις ἀνέμου, apud Thucyd. tranquillitas qua ventorum furor quasi subsistit. Apud Alex. Aphr. in Probl. στάσιν λαμβάνειν, ponitur pro, subsistere. Exponitur etiam, stabilitas, firmitas, constantia, perseverantia. ¶ Item statio, i. locus in quo statur aut constituitur. Aristoph. in Pluto, Κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ. Sic apud Æschin. in Ctesiph. et apud Polyb. lib. 2. Ab Hesych. exponitur etiam officina. ¶ Item status, vocabulum Rhetorum: quidam constitutionem vocant, alii quæstionem, id in quo causa consistit. vide Quintil. lib. 5. cap. 6. et Cic. in top. ¶ Item constitutio, σύστημα, ut στάσις μελῶν, Aristoph. in Ran. Sic, χοροῦ στάσις, dicitur actio illa qua chorus constituitur et cogitur. ¶ Item constitutio et temperies, ut, apud Hippoc. ἀέρος στάσις. ¶ Item στάσεις fluminum, dicuntur aggeres et ripæ; sunt enim stationes, quibus eorum violentia sistitur et frangitur. Aristoph. in Equit. ¶ Item στάσις transitivè accipitur pro, collocatio, positus, ut, στάσις ἀνδριάντων, apud Poll. ¶ Item factio. (quæ significatio inde orta videtur, quod in factione pars utraque suam veluti stationem seorsum habeat.) Aristot. Œcon. 2. ὁρῶν στάσεις οὔσας δύο, duas factiones. Sic et Plut. in Sert. Exponitur et seditio. Isocr. de Pace. καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο. Et apud Xenoph. εἰς στάσιν ἐμβάλλειν, ad seditionem concitare. Et, τὴν παλαιὰν αὖθις στάσιν στασιάζειν, Plut. veterem seditionem redintegrare. Et, ἐν στάσει εἶναι, apud Thuc. seditionibus agitari. (V. Æschyl. Pers. 717. Ag. 1126. Eum. 311. 980. Soph. Tr. 1195. Œdip. Tyr. 645.)

Στάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stabilis, firmus, constans. Plutarch. de primo frig. Et metaph. apud eundem in Artox. στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, qui est stabili et firmo ingenio. Στάσιμον μέλος, carmen, quod stans chorus canit. ¶ Item quietus. Plutarch. de primo frig. τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, frigus quietum esse videtur. Item gravis seu tardus: in bonam partem, apud Aristot. Problem. sect. 19. quæst. 48. Item tardus, hebes, stupidus. Poll. Apud Aristot. eth. 4. cap. 3. λέξις στάσιμος, oratio stabilis et sedata. Apud Lys. στάσιμον ἀργύριον, pecunia usuraria. ¶ Στάσιμα, pondera, σταθμία, Poll.

Στασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, seditiosus. Xen.

Στασιώτης, ου, ὁ, qui factionis alicujus est. Herod. Item seditiosus, qui seditionem concitat. Suid. Item satelles, apud Antiph.

Στασιωτικὸς, οῦ, ὁ, factiosus. Item seditiosus. Thuc. l. 8. Exp. et seditioni obnoxius, apud Arist. eth. 5. Apud Thuc. l. 4. κατὰ τὸ στασιωτικὸν, exp. seditiosè, more eorum qui seditiones faciunt.

Στασιωτεία, ἡ, seditiosus status, apud Plat. l. 4. de rep.

Στασιάζω, factionibus contendo, vel seditione dissideo. † Xen. Pæd. p. 186. b.† Plat. in ep. στασιάζουσα πόλις ἐν αὑτῇ, civitas intestinis seditionibus laborans. Xen. apom. 2. στασιάζειν ἀλλήλοις. Et, στασιάζειν πρός τινα, apud Plat. Interdum exp. dissideo, ut apud Herodian. l. 3. πρὸς ἀλλήλους ἐστασίαζον ἀδελφοὶ, inter se dissidebant. Interdum exp. contendo, certo. ut apud Plat. στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως.

Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, seditio, vel potius seditionis concitatio. Aristotel. œcon. 2.

Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui seditiones concitat, seditiosus.

Στασιαστικὸς, ad seditiones concitandas aptus, seditiosus. ut, στασιαστικοὶ λόγοι, apud Plut. et Æschin.

Στασιαστικῶς, seditiosè, factiosè. Aristot. in polit. Dem. Philip. 3. et pro cor.

Στατὸς, οῦ, ὁ, qui stetit aut stat. ut, στατὸς ἵππος. Il. ζ'. equus qui in stabulo continetur. Et, στατὸν ὕδωρ, Soph. in Philoct. aqua ex imbribus constans, aut stagnans, vel aqua stabilis et quæ à ventis non agitatur; qualis esse aqua fontium solet. Item idem quod στάδιος: ut, στατὸς θώραξ, στατὸς χιτὼν, thorax et tunica recta. Aliquando dicitur subst. στατός. Plut. in Alcib. στατοὺς καὶ ξυστίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον.

Στατικὸς, οῦ, ὁ, sistendi vim habens: cui oppon. κινητικὸς, ut, στατικὰ κολλούρια, apud Aëtium. Est et statice herba, apud Plin. l. 26. c. 8. Vide et in der. ab ἵστημι, i. appendo.

Στατίζω, sisto. Item sto, consisto. Item stabulor.

Στατηρὸς, οῦ, ὁ, stabilis, firmus, idem quod στάσιμος.

Στάδην, statim, i. stando, more eorum qui stant. Eust.

Σταδαῖος, ου, ὁ, stans, erectus. Hesych. Σταδαῖος μαχητὴς, statarius miles. (Sch. expl. ἐνιδρύμενος. Æsch. S. c. Th. 519. V. in ἔγχος.)

Στάδιος, ου, ὁ, stabilis, statarius. Ut, σταδίη μάχη, stataria pugna, apud Plut. et apud Thuc. l. 4. † et omisso μάχη, σταδίη abs. Apollon. 1. 200.† Apud Apoll. l. 3. στάδιος θώραξ, exp. thorax longus et rectus, vel firmus et bene compactus. Sic στάδιος χιτὼν, apud Callim. tunica recta. Vide et in derivatis ab ἵστημι, i. appendo. Τὸ στάδιον, immota stabilitas, qua aliquis subsistit, nec loco movetur, apud Suid. ¶ At pro stadio vide paulò pòst.

Σταδιαῖος, ου, ὁ, idem quod στάδιος. Ut, σταδιαία μάχη, apud Luc. Et, σταδιαῖος θώραξ.

Στάδιον, ου, τὸ, et στάδιος, ου, ὁ, stadium, mensura pedum sexcentenûm, ut traditur ex Herodot. l. 2. αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, εἰσὶ στάδιον ἑξάπλεθρον. Thucyd. lib. 4. καὶ μέγεθος περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους μάλιστα. Aristoph. in Ran. (91.) Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Euripidis loquacitatem superantes stadio uno et amplius. Idem in Nebulis, † 429.† τῶν Ἑλλήνων εἶναι λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον, ut dicatis, me Græcis omnibus præstantia antecedere centum stadiis, id est, ut dicatis, me Græcorum omnium præstantissimum. Interdum dicitur de curriculo, quod hoc spatium æquabat. Herodot. in Terpsich. ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ. Xenoph. Hellen. 2. τὸ στάδιον ἐνίκα Κροκίνας. Pro loco etiam certaminis apud Theophilum lib. 2. Institut. annotatur. ☞ Eustath. derivat à στάδην, διὰ τὸ τοὺς περὶ αὐτὸ ἀγωνιζομένους μὴ πρὸς θέαν μόνην ἀθροισθῆναι, ὥστε καθημένους θεᾶσθαι, ἀλλ' ὥστε πρὸς ἆθλα ἱστάναι.

Σταδίας, ου, et σταδιεὺς, έως, ὁ, qui stadium currit, qui stadio certat. Epigr. l. 2.

Σταδιαῖος, ου, ὁ, stadii mensuram æquans. Athen.

Σταδισμὸς, οῦ, ὁ, dimensio terræ per stadia. Ptolem.

Ἑξστάδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) qui sex stadiorum est.

Σταθερὸς, οῦ, ὁ, stabilis, firmus. idem quod στάσιμος, σταθηρὸς, et εὐσταθής. apud Suid. Aliquando dicitur σταθερὸν θέρος, μεσημβρία, aut ἦμαρ, pro ferventissima æstate, meridie, die: propterea quòd quum ad medium pervenit, in quo ceu termino subsistit fervor ejus, tunc sit maximus et quasi stabilis. In qua signif. sunt qui à σταθεύω derivent.

Σταθηρὸς, dicitur etiam pro σταθερὸς, ut, σταθηρὰ βούλησις, in Pand.

Σταθηρότης, ητος, ἡ, stabilitas, constantia, firmitas.

Σταθεύω, unde σταθευτὸς, adustus. Æsch. in Prom. [22.] σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί. ubi Schol. σταθευτὸς, φλογιζόμενος. σταθεύειν γὰρ τὸ κατ' ὀλίγον ὀπτᾷν φασιν οἱ Ἀττικοί. [Schol. β'. σταθεύειν φασὶν Ἀττικοὶ τὸ κατὰ μικρὸν καίεσθαι, ἀπὸ τοῦ ἵστημι στήσω, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω, γινόμενον. Aristoph. Acharn. 1040. στάθευε. Eccl. 127. ἐσταθευμέναις. Schol. σταθεύειν γὰρ τὸ μὴ λίαν ὀπτῆσαι. ἢ χλιανθείσαις πυρί. Lysistr. 376. σταθεύσω. Vide Schol. et Schol. Biset. Aristot. de Hist. Animal.]

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, stabulum, caula. Iliad. ά. μετὰ σταθμὸν ποιμνήϊον. et alibi apud eundem poëtam. Sic apud Eurip. in Andr. σταθμοὺς ἔπι βούτα, ad stabula bubulci. (Phœniss. 498. Æsch. Ag. 905. Soph. El.) Sic et apud Xen. de re eq. ¶ Item statio, mansio, seu stativa, i. certa et definita loca, in quibus subsistunt qui iter faciunt. Herodian. l. 2. Phil. de vita M. l. 1. Luc. de hist. scrib. Herodot. in Terpsich. ¶ Item postis, alio nomine παραστάς. Od. ρ'. κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, deorsum inclinans ad postem cyp. Herodot. σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα. ¶ Item statera. in qua signif. vide in der. ab ἵστημι, i. appendo. (Σταθμά. pl. Theoc. κδ'. 15.)

Σταθμεύω, stabulor, stativa habeo, diversor, Appia. in Mithrid.

Στῆμα, τὸ, stamen. Dicitur de planta, ut Hesych. annotat. Item pendula virgæ virilis pars. Poll.

Στήμων, ονος, ὁ, stamen. Hesiod. in Erg. Plut. de solert. an. Plat. in Cratylo, οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν; stamina et subtegmina seu tramam discernimus. Item (ut et stamen apud Latinos) fila quæ è colu ducuntur. Apud Luc. κρόκην κατάγουσα καὶ στήμονα κλώθουσα, stamina nens, seu stamina torquens. Et apud Poll. στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, intendere stamina, i. fila è colu ducta, ad ordiendam telam. et ἄκλωστοι στήμονες apud eundem ex Plat. comico. et στήμων ἐξεσμένος, ex Aristophan. unde comp. ὁλοστήμονος, ut, ὁλοστήμονοι τολύπαι, i. αἱ ταινίαι, Poll. ex Soph.

Στημοντικὸς, ut, στημοντικὴ κρόκη, trama quæ stamini intexitur. apud Poll.

Στημόνιος, ου, ὁ, stamineus. Theophr. de hist. pl. l. 3. c. ult.

Στημονίαι, exp. cincinni staminibus similes, cincinni prolixi et teneri.

Στημόνιον, ου, τὸ, stamen, idem quod στήμων. Aristot. pol. 2. c. 4.

Στημονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stamineus, stamen referens. Plut. de solert. anim.

Στημονίζομαι, stamen duco, stamen tendo, ordior. idem quod στήμονα ἵστημι. Aristot. hist. an. l. 9. c. 39.

Στήσιος, ου, ὁ, ut, στήσιος Ζεὺς, Jupiter stator, apud Plutarch. in Cicer.

Σταμὶν, ῖνος, ἡ, lignum in navi rectum, stamini simile, ut Aristarch. apud Etym. docet. Vide etiam Eust. Sunt qui statumina à Cæsare nominari scribant. Odyss. έ. Ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι.

Σταθμίδες, sunt itidem ligna in navi, quibus tabulæ superimponuntur. Poll.

Ἱστὸς, οῦ, ὁ, malum navis: dictus παρὰ τὸ στῆσαι, ab erigendo. Iliad. ά. οἱ δ' ἱστὸν στήσαντο, malum navis erexerunt. Xen. Hell. 5. ἐν δὲ ταῖς ναυσὶν αἰρόμενος αὐτοὺς ἱστοὺς, ἀπὸ τούτων ἐσκόπει. Est etiam instrumentum textorium, è quo stamina ducta sunt: à similitudine mali nautici. et ipsum παρὰ τὸ ἵστασθαι, teste Eust. Item ipsa tela: ut Hesiod. in Erg. πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν. Et Od. ώ. καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν. (Aristoph. R. 1031.)

Ἱστίον, ου, τὸ, navis velum. Iliad. ά. Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν, erecto malo candida explicuerunt vela. Apud eundem Hom. στέλλειν et καθαιρεῖν ἱστία, idem quod ὑφιέναι, contrahere ac detrahere velum, submittere velum. Item textum, velum. Plat. in Parmen. et Exod. 27. ¶ Hinc comp. πλησίστιος, velum implens, πλησίστιος ἄνεμος, Odyss. λ'. Et, πλησιστίοις πνοαῖς, apud Eurip. in Iphig. Taur. Exponitur et passivè, qui prospero cursu navigat, vento implente velum: quod et metaph. usurpatur apud Plut. in Catone.

Στάλιξ, vel potius στάλικες, paxilli seu furculæ, quibus attolluntur sustentanturque retia. Dicuntur etiam vari aut cervi. Plutarch. in Pelopida, σκύλακάς τε θηρευτικὰς καὶ στάλικας ἔχοντες.

(Στεύω. unde in pass. στεύεται et per contract. στεῦται et στεῦτο, quod Eustathius exponit διαβεβαιοῦτο, ὑπισχνεῖτο. Il. Cat. Nav. 104. γ'. 83. Batrach. 259.)

Composita: ac primùm cum præpositione. Recordare autem (Lector) eorum quæ in ἵστημι diximus: nimirum horum compositorum aoristum secundum et præteritum perf. in activa voce sequi significationem verborum pass. ideoque horum duorum temporum exempla interdum in passiva voce afferri.

Ἀμφίσταμαι, circumsto. Soph. αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστησαν.

Ἀνθίστημι, contra statuo, oppono, ex adverso pono, adversarium statuo. Aristoph. in Ran. Ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τὶ, κἀντιστησάτω.

Ἀνθίσταμαι, resisto, obsisto, repugno, reluctor, renitor, adversor, ut apud Thuc. ἀνθίστασθαι πρὸς ἅπαντας. Apud eundem, l. 5. ἀντιστάντος αὐτῷ τοῦ πράγματος, quum ei res non succederet. † Xen. Pæd. 1. 2. 50.† (ἀλλ' ἐπεὶ δέος παλαιόν σοι φρενῶν ἀνθίσταται. Æsch. Pers. 705.)

Ἀντίστασις, εως, ἡ, resistentia, reluctatio, obnixus. Arist. de mundo. [Plat. de Rep. lib. 8. στάσις δὴ καὶ ἀντίστασις καὶ μάχη ἐν αὐτῷ πρὸς αὑτὸν τότε γίνεται.] Apud Herodian. ἐξ ἀντιστάσεως καὶ συστάδην ἀγωνίζεσθαι, pede collato et acie non aperta. Apud Rhet. comparatio, comparativum genus. Exp. et intentio. Hermog.

Ἀντιστάσιος, adversus, ἀντιστατικός. Max. Tyr.

Ἀντιστάτης, ου, ὁ, reluctator, adversarius.

Ἀντιστατέω, ῶ, obsisto, resisto, reluctor, obluctor. Greg. Item obsisto, partes facio vel cogo, factiosus sum. ex Herodot.

Ἀντιστατικὸς, οῦ, ὁ, reluctativus, ad reluctandum, seu resistendum valens, vel resistendi vim habens. Hermog. ἀντίθεσις ἀντιστατική.

Ἀντιοστατέω, idem quod ἀντιστατέω. Soph. in Phil. [658. Οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀγῇ, Τότε στελοῦμεν. νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ. Schol. ἐναντίον πνέει.]

Ἀνίστημι, surgere facio, erigo, excito jacentem. Plat. in Charmide, τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν. † Xen. Pæd. p. 741. e. ἀνασταίητε ὀρχησόμεναι. 1. 3. 9.† Sic Od. ξ'. χειρὸς ἀναστήσας. Item excito. i. reviviscere facio, excito mortuum. Odyss. ώ. οὐδέ μιν ἀντιστήσεις. Item erigo, extruo, ut, ἀνιστάναι πόλιν, et ἀνιστάναι στήλας, apud Herodot. Apud Nonn. ἀναστῆσαι βασιλῆα, excitare regem, i. e. evehere ad regiæ dignitatis fastigium. ¶ Item moveo: ut, ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον, Thucyd. movere castra. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 17.† Item migrare cogo, sedibus pello, vel excio. Sophocles, τί μ' ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; Plut. in Pericle, Ἑστιαιεῖς δὲ πάντας ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους μόνους κατῴκισε. Exponitur etiam, submoveo. ut apud Dem. pro cor. ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας. ¶ Item everto, subverto, ut, πόλιν ἀναστήσειν, quod pro ἀναστατώσειν sæpe dictum ab antiquis scriptoribus testatur Eust. Apud Plut. πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστήσας, quum urbes funditùs evertisset. † Aor. ἀνέστην, ἀναστὰς, signif. media utuntur, exurgere, apud Xen. Pæd. l. 5. p. 119. c. et l. 8. p. 200. d.† (Æsch. Pers. 201. Ag. 578. 1370. Eurip. Phœniss. 786. Philostr. l. 1. c. 28.)

Ἀνίσταμαι, exurgo, surgo. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 10.† Plut. in Alcib. ἀνισταμένους ἐν τῷ δήμῳ λέγειν. Aristoph. in Plut. ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι. Il. φ'. Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος, resurgent. Apud Thucyd. ἀνίσταμαι ἀπὸ Αἰγίνης, exp. discedo ab Ægina. Apud Plat. in Lachete, ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, à morbo resurgere, i. e. convalescere. Item evertor. Dem. de fals. leg. περιείδετε ἀνασταθείσας, passi estis everti. Sic, ἀνέστη πόλις, eversa est. Et, ἀνεστηκυῖα πόλις, eversa civitas. (Æschyl. Eum. 124. ἀνίστω. 133.)

Ἀνάστασις, surrectio, propriè surrectio à sedili vel à cubili, sive à somno. Soph. in Philoct. ¶ In N. Test. frequenter ponitur pro resurrectione à morte in vitam. ut Matth. c. 22. et Joh. c. 11. Dicitur et ἀνάστασις νεκρῶν, Act. cap. 23. et 24. et alibi. Et pro resurrectione à lapsu. Luc. cap. 2. ¶ Item eversio. Dem. Olynth. 1. sedibus expulsio vel evocatio. ¶ Item erectio, extructio, ut, ἀνάστασις τῆς εἰκόνος, apud Phalar. Sic ἀνάστασις τειχῶν. (Æsch. Ag. 598. Eum. 651.)

Ἀναστάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. resurrectivus, resurrectorius, pertinens ad resurrectionem. ut, ἀναστάσιμον μυστήριον. Synes. ἀναστάσιμος ἡμέρα, dies resurrectionis, apud Naz.

Ἀναστατικὸς, οῦ, ὁ, exuscitativus, resurrectorius.

Ἀναστατὴρ, ῆρος, ὁ, eversor, vastator. Æschyl. [Sept. 1023. Ἀναστατῆρα. ὡς ὑπάρχοντα ἀφανιστὴν καὶ πορθητὴν τῆς πόλεως τῶν Θηβαίων. Χοηφ. 301. Τροίας ἀναστατῆρας—— δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν.]

Ἀναστατήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, resurrectorius.

(Ἀναστάτης. Æsch. Ag. 1236.) [νεῶν τ' ἔπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης, &c. Eversor.]

Ἀνάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, eversus vel vastatus. ἀνάστατον ποιεῖν, evertere, vastare, et ἀνάστατον γίνεσθαι, everti, vastari. apud Æschin. Plat. et alios. item sedibus pulsus. apud Soph. in Trach.

Ἀναστατόω, ῶ, f. ώσω, everto, vasto, diripio. ¶ In N. Test. capitur pro conturbo, seditionem vel tumultum concito, aut ad seditionem seu tumultum concito. [Act. Apost. 17. 6. οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες, οὗτοι καὶ ἐνθάδε πάρεισιν.]

Ἀναστάτωσις, eversio, item conturbatio.

Ἀνασταδὸν, surgendo, more eorum qui surgunt.

[Ἀναστάς. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 789. καλῆς δι' ἀναστάδος, &c. Schol. ἣν ἡμεῖς προπαστάδα λέγομεν. εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σιτᾶσθαι ἡμᾶς, οἱονεὶ πάσασθαι.] ‡ per porticum amœnam.‡

Ἀνάστημα, τὸ, erectio, assurrectio, vel potius id quod assurgit et in altum tendit. ut, ἀνάστημα γῆς, terræ eminentia, locus editus. ¶ Item statura, proceritas. Theophr. et Suid.

Decomp. Ἀντανίσταμαι, contrà insurgo, adversus quempiam insurgo, resisto, repugno, reluctor. Plut. in Numa. ἀντανα στῆναι ἔρωτι. (Soph. Tr. 447.)

Ἀπανίστημι, et ἀπανιστάω, ῶ, excito alicunde, vel exurgere facio. Item erigo ad vitam, Greg. Exp. etiam, submoveo, sedibus pello. apud Thucyd. Apud Herodot. in Thalia, ἀπανιστάναι τὴν στρατιὰν, abducere exercitum.

Ἀπανίσταμαι, surgo ex aliquo loco, exurgo. Chrys. τῆς κλίνης ἀπανισταμένους, de lecto surgentes. Item sedibus pellor, emigro, commigro. Thuc. οὐ χαλεπῶς ἀπανίστατο. Apud Herodot. ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος. Et, ἀπανίσταντο ἑτέρωσε. ¶ Ex l. 1. Reg. c. 4. ἀπανέστησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, caligaverant oculi ejus.

Ἀπανάστασις, migratio. Suid. et Hesych.

Διανίστημι, excito, exurgere facio, exuscito, ut apud Greg. διανίστησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον.

Διανίσταμαι, exurgo.

Διανάστασις, surrectio, exsurrectio. Xenoph. [Κυνηγ. cap. 10. §. 18. ἐὰν δὲ ἄκων ἔλθῃ εἰς τοῦτο, διαναστάσεις γίγνονται αἱ αὐταὶ, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ ἄῤῥενος. Polyb. Hist. lib. 3. τὰ δ' ὑποζύγια διέκοπτεν ὅτε πέσοι τὴν κάτω χιόνα κατὰ τὴν διανάστασιν.]

Ἐξανίστημι, excito, exurgere facio, Eurip. (Med. 1214.) † Xen. Pæd. 2. 59. e. ἐξανέστη, exurrexit. 1. 4. 8. ἐξανίστημι θανόντας, Mortuos resurgere facere. Soph. El. 946.† Item surgere jubeo, † Xen. Pæd. l. 4. p. 90. c.† surgere cogo, expello, ejicio. Herodot. l. 1. ἐξανέστησαν αὐτοὺς ἐκ τῶν νήσων, ex insulis eos ejecerunt. Sic et apud Thuc. Plat. Xen. et alios. ¶ Item everto. Eurip. ἐξαναστήσας βάθρα Ἰλίου, evertens Ilii fundamenta.

Ἐξανίσταμαι, exurgo, loco me moveo. † Xen. Pæd. 6. p. 65. c. et l. 6. p. 176. d.† (Æsch. Pr. 766.) Isoc. ἐξανίστασο πρὸ μέθης, surge antequam sis ebrius. Apud Xenoph. in symp. ἐξανίστατο εἰς περίπατον, surgebat ut deambularet. Et, ἐξανίστασθαι τῶν θάκων, è sedibus exurgere, assurgere honoris gratia. Et, ἐξανίστασθαι τῆς ὁδοῦ, de via decedere, apud eundem. Apud Herodot. ἐξαναστάντες ἐξ ἠθέων, è sedibus moti et exacti. Impropriè et de monte dicitur assurgente in altitudinem, apud Polyb. lib. 1. † Ἐξανίσταμαι med. discedere vertitur apud Xen. Pæd. l. 5. p. 134. b.† Ἐξανάστασις, expulsio è sede, ejectio qua loco suo aliquem emovemus et exigimus. eversio. Polyb. l. 2. ¶ Item resurrectio, scilicet mortuorum.

Κατεξανίσταμαι, (cum gen.) contra aliquem insurgo. apud Basil. Chrys. et Greg. Exponitur etiam, non cedo, apud Plut. in Alex. ἀλλ' ἁπάντων κατεξανιστάμενος.

Μετεξανίστημι, expello, et alibi sedem ponere cogo. Expon. et transfero subinde.

Προεξανίσταμαι, prior exurgo, vel ante alium surgo. Dicitur et de athletis ad certandum suo loco surgentibus, apud Plutarch. in apophth.

Συνεξανίσταμαι, unà consurgo, unà exurgo. Plut. in Pol. præc.

Ὑπεξανίσταμαι, assurgo, ut ii qui honoris causa alicui assurgunt. Plut. in Lyc. ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ.

Ἐπανίστημι, excito, erigo. Item solicito. apud Greg. Item antepono, præfero, Gregor. Item præficio, apud eundem Gregor. ¶ Item neutraliter, assurgo, sicut ἀνίσταμαι. Iliad. β'. Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν, honoris causa assurgebant. ¶ Item surgo adversus, vel insurgo adversus: idem quod κατεξανίσταμαι. Thucyd. lib. 1. πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανίστησαν, καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείστων, insurrexerunt adversus populum. Sic apud Herodot. in Thal. et apud Plut. in Publ. In eadem signif. passivè quoque capitur. ut, δούλων γὰρ κακῶν, ἐπανίστασθαι τῇ κυριότητι. ¶ Item, postea surgo. apud Dem. de falsa leg. ἐπαναστὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, postea surgens. Dicitur etiam de rebus inanimatis metaphoricè. ut apud Diosc. lib. 4. c. 85. ταῖς ἐπανισταμέναις τῶν ὑδάτων πομφόλυξι λοιπὸς, erumpentibus aquarum bullis. Apud Aristot. de hist. anim. lib. 2. ἐπανεστηκὼς λόφος τῶν πτερῶν, crista pennarum quadam eminentia extructa. ¶ Apud Xen. Hell. 1. ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, quum constitisset in transtris.

Ἐπανίσταμαι, idem quod ἐπανίστημι, insurgo, assurgo, emineo, surgo, &c.

Ἐπανάστασις, q. d. assurrectio vel insurrectio. Demetr. Phal. Item rebellio qua adversus aliquem insurgimus: seditio qua adversus eos insurgitur qui nulla injuria lacessiverunt. Thucyd. l. 8. ἐπανάστασις ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς, rebellio qua plebs in potentiores insurgebat. Luc. γιγάντων ἐπανάστασις. Item eminentia. ut, ὄρους ἐπανάστασις. Apud Diosc. l. 8. c. 6. ἐπανάστασις φλυκταινῶν, eruptio pustularum.

Ἐπανάστημα, tumor, tuber, grumus, tumor assurgens. Apud Aristoph. ἐπαναστήματα, exp. bullæ, papulæ.

Decomp. Συνεπανίστημι, unà insurgo. Herod. [lib. 1. συνεπαναστάντες δὲ οὗτοι ἅμα Πεισιστράτῳ, ἔσχον τὴν ἀκρόπολιν. Thucyd. Hist. lib. 1.]

Κατανίσταμαι, consurgo contra seu adversum: vel insurgo repugnaturus, ἀνίσταμαι κατά. Polyb. l. 1.

Μετανίστημι, sedibus pello, migrare facio.

Μετανίσταμαι, sedibus pellor, migro, emigro, Phil. de mundo, et de vita M. l. 1.

Μετανάστασις, migratio, emigratio. Thuc. l. 2. et Phil. de vita M. l. 1.

Μεταναστάσιον ὕδωρ, apud Nonn. aqua quæ de loco in locum transfertur quasi migrans.

Μετανάστατος, qui demigrat. Ocell. de univers.

Μετανάστης, ου, ὁ, qui solum vertens aliò demigrat, exul, vagus, profugus, Il. ί. et Synes. ep. 67.

Μεταναστεύω, exulo, solum mutans aliò commigro. Syn. epist. 124. Vide et comp. à νάω, i. habito, in der. à Ναίω.

Παραναστατεῖν, à resurrectione aberrare. ex Gaza de mensibus.

Προανίσταμαι, prior exurgo, ante alios surgo vel exurgo, surgendo alios prævenio seu præverto. apud Poll.

Συνανίστημι, unà exurgere facio. Xenoph. in symp. ὁ Διόνυσος ἀναστάμενος συνανέστησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην. Item neutraliter, unà consurgo. † συνανίστασαν αὐτῇ. Xen. Pæd. lib. 5. p. 115. b.†

Ὑπανίσταμαι, assurgo, ut ii qui honoris causa alicui assurgunt. Aristoph. in Neb. † 989.† καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι, assurgere de sella senioribus. Sic et Xenoph. in symp. Et cum ἀπό. ut idem Xenoph. in Hierone. ὑπανίστανται δὲ ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε παραχωροῦσι. Apud Xenoph. Pæd. 2. πορευομένῳ δὲ αὐτῷ εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίσταται λαγὼς, ei proficiscenti continuò in primo agro exurgit lepus. Dicitur etiam de iis qui eminent. [Xenoph. Laced. Resp. Καὶ μὴν ἐν ὁδοῖς παραχωρητέον αὐτῷ, καὶ ἐν θάκοις, καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις ὑπαναστατέον.]

Ὑπανάστασις, (q. d. assurrectio) honor habitus in cedendo loco. Aristot. eth. 9.

Ἐξυπανίστημι, exurgo, ex inferiore loco rectus in altum surgo. Il. β'.

Ὑπερανίσταμαι, præsto, supero, excello. Exponitur etiam, longè sublimior sum, valde antecello, longè præsto. Greg. δόγμα πάντων δογμάτων ὑπερανεστηκός. Sic et Aret. in apoc.

Ὑπερανάστης, ου, ὁ, Suid. idem quod μετανάστης, et μεταβάτης.

Ἀφίστημι, absistere facio, dirimo, dissocio, disjungo, seu sejungo, separo. Bas. χωρίζειν αὐτὸν καὶ ἀφιστᾶν ἔμελλε τῆς κοινῆς σημασίας. Apud Diosc. ἀφίστησι λέπρας, eximit. Item averto, abduco, avoco. Laërt. Γλαύκωνα θέλοντα πολιτεύεσθαι ἀπέστησε. Additur et genitivus. ut, ἀποστῆσαί τινα τῶν πολεμικῶν. Frequentissimè usurpatur pro, ad defectionem solicito, fide abduco, seu deduco. Thuc. τοὺς ξυμμάχους ἀφιστάναι, et, τὴν Ἰωνίαν ἀποστήσουσι. Item, ἀφιστάντες τὰς πόλεις. Et alibi passim. † Ἀφίστημι, deficere. Xen. Pæd. l. 4. p. 91. c. ἀποστῆναι. p. 105. b. ἀφεστηκότες, qui defecerunt. Sic l. 5. p. 137. c. et l. 6. p. 170. a. ἀπέστη.† (V. Eurip. Med. 1041. χρόνῳ δ' ἀπέστη. ib. 1220. Æsch. Ch. 414. 872.) Vide aliam signif. in comp. ex ἵστημι, i. appendo.

Ἀφιστάνω, idem quod ἀφίστημι, i. amoveo, tollo. Diosc. lib. 3. c. 101. ἀφιστάνει λειχῆνας.

Ἀφιστάω, ῶ, idem.

Ἀφίσταμαι, absisto, absum. ut apud Hom. πολλὸν ἀφεστάντες. Sic. Aristot. τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα, quæ longissimè absunt: longissimè remota. ¶ Item abscedo, secedo. Thuc. l. 1. ἐς Ἰθώμην ἀπέστησαν, secesserunt. Herodian. l. 1. ἡ μὲν δακρύουσα ἀπέστη. Apud Diosc. ἀφιστάμεναι σάρκες, expon. carnes quæ abscedunt. Item abscedo, i. suppuro et colligor. Galenus, τέμνειν χρὴ τὸ οὕτως ἀφιστάμενον. Et, τὰ ἀφεστῶτα, apud eundem, abscedentia, i. collecta, et apostema facientia. Item absisto re aliqua vel abstineo. Item non sum particeps alicujus rei. Interdum et cedo. Apud Plat. ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς, abdicare se magistratu. Apud Synes. ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι, expon. desiit certare. ¶ Item deficio, discedo à fide. itidem cum genit. † Xen. Pæd. 6. p. 170. a.† qui tamen sæpe subaudiendus relinquitur. Interdum dicitur etiam ἀφίσταμαι πρός τινα, ut apud Xen. Pæd. 3. ¶ Item abhorreo, alienus sum: nam qui à re aliqua abhorret et alienus est, ab ea absistit seu abscedit. ut apud Dem. τῶν τοιούτων ἐθῶν ἀφεστᾶσιν. Item disto. ut Gal. ὁπόσον ἀφέστηκεν ἡ νόσος τῆς συμμετρίας. Interdum passivè exp. dirimor, disjungor. unde ἀφεστηκὼς, divulsus, exemptus, disjunctus, apud Aristot. (Eurip. Med. 743. ἀποστήσασθε. id. Phœniss. 1047. Palæph. p. 13.)

Ἀφεστήκω, idem quod ἀφίσταμαι. [Plat. de Rep. lib. 9. Πλεῖστον δὴ (οἶμαι) ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ οἰκείας ὁ τύραννος ἀφεστήξει· ὁ δὲ ὀλίγιστον. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. cap. 4. §. 3.]

Ἀπόστασις, abscessio, distantia. Theophr. de caus. pl. l. 3. et Aristot. de mundo. Ἐξ ἀποστάσεως, eminus. Item recessus. ut, ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τῆς γῆς. Xen. Apud Eurip. ἀπόστασις βίου, discessus è vita. Apud Dem. ἀπόστασις κτημάτων, detractio facultatum. Item defectio. Thuc. l. 3. Plut. in Fab. Herodian. l. 3. et alibi. Item abscessus, suppuratio. ut, πύου ἀπόστασις, apud Aretæum. Item morbi unius in alterum transitio, apud Hippocr. Item vacuatio, quæ per effluxum fit, apud eundem, ut Gal. annot. in com.

Ἀποστασία, defectio. Plut.

Ἀποστάσιον, ου, τὸ, repudium. Matth. cap. 19. Item defectio. idem quod ἀπόστασις.

Ἀποστατὴρ, ῆρος, ὁ, qui deficit, qui secessionem facit. Plut. in Lyc.

Ἀποστάτης, ου, ὁ, idem. seu qui abscedit ab eo quod tuendum suscepit, i. transfuga et defector.

Ἀποστάτις πόλις, civitas quæ desciscit.

Ἀποστατικὸς, οῦ, ὁ, qui defectorum et transfugarum est. ut, ἀποστατικαὶ δυνάμεις. Greg.

Ἀποστατικῶς, more eorum qui desciscunt. Plut.

Ἀποστατέω, ῶ, absum, non adsum, non præstò sum: ut res quæ non statim in loco suo reperiuntur. Plat. in Cratyl. μηδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ, ἀλλ' ἀεὶ παρῇ. Item deficio, desero. Xenoph. Pæd. 4. Phil. de mundo. Plut. in Pericle. (V. Æschyl. Ag. 1113. Ch. 443. 824. Eum. 65. 417. Soph. Œdip. Tyr. 763.)

Ἀποσταδὸν, et ἀποσταδὰ, eminus, ex interstitio. Il. ό. Od. ζ.

Ἀπόσταδον, ου, τὸ, rete plumbo et calamis circumvestitum. Hesych.

Ἀπόστημα, τὸ, abscessus, apostema, humor in suppurationem conversus. Galen. ad Glauc. et comm. 2. εἰς τὸ κατ' ἰντερεῖον. Idem dicitur et ἀπόστασις. ¶ Item spatium et intervallum quo absistimus seu quo absumus. Aristot. eth. 1. c. 10. Polyb. l. 2. Ponitur et pro loco remotiore ac secretiore, apud eundem, ἐν ἀποστήματι κρύψας τοὺς στρατιώτας, in secessu.

Ἀποστηματίας, ου, ὁ, qui abscessu laborat, qui apostemate laborat. Aret. l. 1. de affect. diut.

Ἀποστηματικὸς, separativus. ut, ἀποστηματικὰ ῥήματα, apud Gaz. l. 4.

Ἀποστηματίζω, resisto seu subsisto. ex Gaz. lib. 4.

Ἀποστημάτιον, parvum apostema, modicus abscessus. Aëtius.

Ἀποστηματώδης, apostematis, seu abscessus naturam habens. Paulus Ægineta.

Decomp. Ἀναπόστατος, qui desciscere nequit. Plutarch. περὶ δεισιδαιμ.

Ἐξαφίσταμαι, abscedo, absisto, discedo, abducor. Euripid. [Iph. in Aul. 479.] ἐξαφίσταμαι λόγων παλαιῶν, à veteri sententia decedo seu deducor. [Soph. Œd. Col. 587. δεινὴ γάρ τοι ἂν πρᾶξιν τύχοις Λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ.]

Προαφίστημι, prior abscedo seu absisto, vel ante tempus abscedo. Plat. in pol. Item prior deficio. Thuc. l. 3.

Προσαφίστημι, præterea ad defectionem solicito. Thuc. l. 5.

Συναφίστημι, vel συναφίσταμαι, unà deficio, simul descisco, unde particip. συναποστάντες, apud Thuc. et συναπίσθασθαι, apud Herodot. pro συναφίστασθαι.

Συναποστάτης, ου, ὁ, qui simul desciscit, defectionis socius. Synes. ep. 66.

Διΐστημι, (q. d. seorsum statuo) dirimo, separo, dissocio. Plutarch. sympos. 4. ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡδονὴν διϊστάντας ἀπὸ τῆς ὑγιείας. Item ad dissidium impello: qua in signif. usurpatur potius vox passiva. † Hinc inde, diversis locis stare. Xen. Pæd. 2. 59. a.† (Il. ά. 6. V. Thucyd. lib. 1. p. 12.)

Διΐσταμαι, seorsum sto, separor, sejungor, ut Iliad. φ'. v. 436. Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; Sic et Herodianus. Interdum exp. dirimor, vel, diremptus sum, seu distractus sum et divisus, apud Aristot. Apud Thucyd. lib. 1. καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν εἰς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη, reliqua Græcia ad auxilium utrorumque divisa est. Dicitur et terra διΐστασθαι, i. e. discedere vel dehiscere, itidemque mare dicitur διΐστασθαι. Iliad. ν'. et Phil. de vita M. l. 1. Dicuntur διΐστασθαι, et qui alii ab aliis dirimuntur et separantur, ut alicui de via cedant, ut Plutarch. ὡς οὖν αὐτῷ ὁ δῆμος διέστη. Sic et Iliad. ά. ver. 718. — οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνῃ. Item dissideo. Dem. ἐπειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διειστήκει. Plut. in apoph. Πομπηΐου δὲ καὶ Καίσαρος διαστάντων, quum inter Cæsarem et Pompeium dissidium ortum esset. Item discrepo, differo. Aristot. διεστῶτα πρὸς ἄλληλα. Item dimensionem habeo, ex Aphrod. (Theoc. ις'. 97.)

Διαστασμὸς, οῦ, ὁ, distantia, separatio.

Διάστασις, distantia, interstitium, intervallum. Plut. de def. orac. αἱ κατὰ τόπον διαστάσεις, locorum intervalla, loci distantia. Aristot. Ethic. 5. μεγίστη μὲν οὖν ἴσως διάστασις ἀρετὴ καὶ κακία, magnum intervallum inter virtutem et vitium. ¶ Aliquando exp. diremptio, distractio in duas partes, apud Plut. ¶ Item dissidium, animorum disjunctio. Aristot. pol. 4. ὅπου γὰρ πολὺ τὸ διὰ μέσου, ἥκιστα στάσεις καὶ διαστάσεις γίνονται. ¶ Item mutatio in iis quæ degenerant, et à priore natura desciscunt, apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 6. ὥστ' ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἡ διάστασις. ¶ Apud Antiphontem pro διακόσμησις accipi tradit Suid. ¶ Ita vocatur etiam drachma data arbitris ab actore. Poll. l. 8.

Διαστατὸς, οῦ, ὁ, distans, diremptus. Philopon.

Διαστατικὸς, οῦ, ὁ, dirimendi vim habens. Plut. de primo frig.

Διαστατέω, disto. Exp. et διαστασιάζω, dissidiis implico, ad dissidia concito.

Διασταδὸν, interjecto spatio, intercedente et dirimente utrinque intervallo, eminus. Apoll. Arg. l. 2.

Διάστημα, interstitium, intervallum. idem quod διάστασις. Plat. in Tim. διπλάσια καὶ τριπλάσια διαστήματα, dupla et tripla intervalla.

Διαστηματικὸς, intervallatus, intervallis discretus, ut, διαστηματικὴ φωνὴ, cui oppon. συνεχὴς, ut tradit Cæl. Rhod. l. 5. c. 24.

Διαστηματίζω, paulisper subsisto et cesso, intervallum facio. Gaz. lib. 4.

Decomp. Ἀδιάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullam habens dimensionem. Philopon.

Ἀδιαστάτως, sine intervallo et distantia. Item sine controversia.

Ἀποδιΐστημι, et ἀποδιϊστῶ, dirimo, distinguo, discrimen facio. Aret. in Apocal. Item neutraliter, intervallo sejungor, intervallo dirimor ab aliquo.

Καταδιΐστημι, dirimo, intervallo separo et sejungo. Hes. et Suid.

Προδιΐστημι, prius dirimor.

Τρισδιάστατον σῶμα, corpus triplici constans intervallo et proportione, i. altum, latum, densum.

Ἐνίστημι, statuo seu colloco inter, interpono. Xenoph. in Hipparch. εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης, si equisones inter equites inseras et interponas. Item simpl. colloco, apud eundem Xenoph. † μιᾶς ἐνεστώσης δίκης. Aristoph. Nub. 777. i. e. una (adhuc) actione instante aut impendente.†

Ἐνστῆσαι, (sub. τὸν νοῦν, vel τὴν διάνοιαν) adhibere mentem, advertere animum, insistere mente et animo, apud Aristot. ethic. 7. c. ult.

Ἐνίσταμαι, insisto. in Axiocho, τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσονται; quam vitæ viam insistent? ¶ Item instituo, incipio, incepto rem aliquam. Hermog. ἐνστήσασθαι κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, instituisse accusationem. Ἐνίστασθαι τὴν δίκην, vel τὸν ἀγῶνα, exp. actionem seu crimen intendere, judicium dictare. Et, ἐνεστηκυῖα δίκη, judicium constitutum, lis contestata. ἐνεστηκὼς πόλεμος, Dem. bellum suscitatum seu inceptum. Θέρους ἐνισταμένου, Theophr. ineunte æstate. Ἐνεστὼς χρόνος, præsens tempus. † apud Grammaticos abs. ponitur.† Et, ὁ καιρὸς ἐνέστη τῶν μυστηρίων, apud Hermog. exp. tempus advenit vel adest. ¶ Item insto, i. immineo, observo, et quasi capto, Plut. ἐνισταμένων τῇ φυγῇ αὐτοῦ. ¶ Item obsisto, resisto, repugno, renitor, adversor. Thuc. καὶ ἤν τις ἐνιστῆται τοῖς ποιουμένοις. Apud Plut. ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει, et πρὸς τὴν αὔξησιν, crescenti potentiæ alicujus adversari. Et apud Dioscor. ἐνίστανται ἰῷ, ἐρυσιπέλατι, &c. Apud Plat. ἐνίσταται, controversiam efficit et adversatur, controversum manet. ¶ Item intercedo. ut, ἐνίστασθαι νόμῳ, apud Plut. ¶ Item consisto. Alex. Aphr. ἐκεῖ ἐνίσταται. Et, ἐνιστάμενον γάλα, Dioscor. l. 6. lac concretum, q. d. lac consistens.

Ἔνστασις, exordium et auspicatio rei quæ instituitur. Apud Æschin. περὶ παραπρ. Item institutio hæredis. ex Pand. Item instantia litis et causæ. Æschin. Item pugnax contentio instantis adversario, hoc est, ἀνταγώνισμα, ἀντιλογία, apud Greg. Item intentionis depulsio, apud Philop. in Procl. Est et figura oratoria. Item propositum, institutum, apud Synes.

Ἔνστατος, ου, ὁ, institutus hæres; ut, ὑποκατάστατος, substitutus.

Ἐνστατικὸς, οῦ, ὁ, pervicax, acriter obsistens, instans et urgens. Dicitur de disputatoribus, qui adversario acriter obnituntur, nec ei cedunt. Aristot. 2. de cœlo.

Ἐνστατικῶς, pervicaciter, instanter et pugnaciter. Hermog.

Ἐνστάτης, ου, ὁ, propriè dicitur qui in via nobis prætereuntibus sese objicit, nec cedere volens negotium nobis facessit. In judicio etiam dicitur adversarius. Denique sic dicitur quovis modo reclamans et repugnans nobis. Soph. in Ajace, Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. Sic et Synes. ep. 67.

Ἔνστημα, idem quod ἔνστασις. Laërtius in Epicuro.

Decomp. Διενίσταμαι, refragor disserendo. Basil.

Ἐξίστημι, q. d. de statu dejicio, seu facio ut aliquid in statu suo manere desinat. Et peculiariter, de statu mentis dejicio, facio ut aliquis mente non constet. mente emoveo, mente alieno. Dem. in Mid. ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν. Interdum etiam, percello, perterrefacio, obstupefacio (ad mentis alienationem usque,) Actor. c. 8. [v. 9.] Apud Arist. ἐκστῆσαι Cic. interpr. ad admirationem traducere. ¶ Item desciscere facio, degenerare facio, immuto, corrumpo. Aristot. eth. 3. καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν. Interdum cum εἰς, ut apud Plut. in Publ. ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξίστησι τὴν ψυχήν. Item ad tabem et interitum perduco, apud Aristot. phys. l. 3. (φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. Sanum eum non timerem. Soph. Aj. 82. Aristoph. R. 357.)

Ἐξίσταμαι, q. d. statu dejicior, &c. de statu mentis dejicior, mente non consto, mihi non consto. ut, νοῦς ἐξίσταται, apud Soph. in Antig. non constat mens. Sic, ἡ διάνοια ἐξίσταται, apud Diosc. lib. 5. mens labat, alienatur. Apud Aristot. de persona dicitur, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμὴν, non constat mente. Sæpe hac in signif. usurpatur ἐξέστηκα, et ἐξέστην, ut Marci cap. 3. et 2 Corinth. 5. Interdum additur genit. ut γνώμης ἐξέστην, apud Eur. et, ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν, apud Isocr. Item percellor, perterrefio, obstupesco seu obstupefio: et propriè quidem, obstupesco ad mentis alienationem usque, Matth. 12. Marci 2. et 5. † ἐξεστηκὼς, perculsus. Xen. Pæd. l. 5. p. 125. a.† Item non consto mihi, q. d. sententia mea in eodem statu non manet. Thuc. lib. 2. καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, non discedo à mea sententia. ¶ Item degenero, immutor, corrumpor. Item mutor et transeo. Theophr. de caus. plant. lib. 6. unde ἐξιστάμενα τέκνα, liberi degenerantes. Exponitur etiam exolesco et fugio, et à natura mea descisco. (cui opponitur παρίστασθαι.) ut quum dicitur οἶνος ἐξιστάμενος, pro quo et ἐξεστηκὼς dicitur à Demosth. Apud Aristot. lib. 4. de gen. anim. ἐξίσταται εἰς τὸ τυχὸν, in quodlibet mutatur et transit. ¶ Item alienor, abdicor. Plat. in Phæd. ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων. Apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 84. e.† τῶν μαθημάτων ἐξίστανται, obliviscuntur. ¶ Item descisco, deficio, ut Plato de rep. 2. ἐξίστασθαι τῆς αὐτοῦ ἰδέας. Idem libro de leg. ἐξίστασθαι τρόπων αὐτῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς. Exponitur etiam, discedo, recedo. ut Dem. pro cor. νῦν δ' ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ. Herodot. in Thal. ἐνταῦθα ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, digressi de via, vel quum secessissent è via. ¶ Item cedo. Thuc. l. 2. τῆς ἀρχῆς οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἐστιν, imperio ne cedere quidem vobis licet. Dem. pro Phorm. ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων, bonis omnibus cesserunt. Dicitur et, ἐξίσταμαί σοι τούτου, cedo tibi hac re. ut apud Philostr. in heroicis. Item cedo, i. concedo, et me tibi submitto, apud Jul. Apud Plut. in Rom. ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ βαδιζούσαις γυναιξὶ, cedere via. ¶ Item vito, refugio, subterfugio, detrecto, Soph. in Ajace, φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. Sic Dem. adversus Lept. ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν. ¶ Item abstineo, caveo, ut, ἐξιστάμενοι χρῆσθαι, Gal.

Ἔκστασις, dimotio rei alicujus è statu in quo erat. Plut. de primo frig. ἐκστάσεις εἰδῶν. Dicitur plerunque de mentis emotione, seu ea furore, seu admiratione aut timore aliove casu accidat. apud Hippocr. Gal. Plut. Dionys. Areop. Dionys. Long. et sæpe in Nov. Test. ¶ Item abscessus, discessus, apud Plut. de primo frig. Item mutatio, qua res aliqua, à sese suaque natura discedens, in aliam degenerat. Ut, ἔκστασις φύσεως, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. Et, ἔκστασις οἴνου, vappa.

Ἐκστάσιον, cessio bonorum. In Anth.

Ἐκστατικὸς, οῦ, ὁ, cui vis est dimovendi rem aliquam è statu in quo erat. Plut de primo frig. Item mentem de statu suo dimovens, faciens ut quis non sit suæ mentis, vel dementans. Unde ἐκστατικαὶ δυνάμεις, apud medicos. Item mentem è statu suo dimovens, ac à sese ad cœlestia rapiens, apud Dionys. Item qui mutari ac desciscere à se facit, apud Themist. 4. phys. ¶ Item passivè, qui dimotus est à statu, seu qui discedere solet aut discessit à statu, ut apud Aristot. l. 7. eth. ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ. Item qui à mente discessit, seu qui alienatus mente est. Item furiosus. Plut. de lib. educ. μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν.

Ἐκστατικῶς, (adverb.) nominis signif. sequitur. Plut. in Dione, ἐκστατικῶς ἔχων, καὶ δεδοικὼς, de mentis statu dimotus, ac timore perculsus.

Decomp. Ἀντεξίσταμαι, contrà insurgo, idem quod κατεξανίσταμαι. Plut. de primo frig.

Παρεξίστημι, idem ferè quod ἐξίστημι, de statu suo dimoveo seu emoveo. Plut. symp. 4. Exponitur etiam, degenerare facio, immuto, corrumpo.

Προεξίσταμαι, prior excitor, aut exurgo. Plut. in apophth.

Προεξεστηκὼς, prominens, projectus, eminens. Aristot.

Ὑπεξίσταμαι, cedo. Phil. de vita Mos. l. 1. οὐχ ὑπεκστήσεσθε ταῖς πρότερον ἡκούσαις, non cedetis prioribus. Apud Philostr. in Heroic. ὑπεξίσταντο αὐτῷ ὁδῶν, ei de via decedebant. Exponitur etiam, excedo, et cedo inimicis, apud Antiph. Item declino, vito: cum accus. apud Plut. in Philebo.

Ἐφίστημι, q. d. sisto juxta, colloco juxta, appono, admoveo, adhibeo. Ut, ἐφιστάναι ταῖς θύραις φύλακας. Plut. in Public. Idem in Lyc. ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ, quum adhibuisset pudorem. Apud Plat. ἐφίστημι τέλος, impono finem. ¶ Item sisto aliquem, et ut præsto sit facio, atque ut inter tractandum negotium adveniat, apud Dem. Item præficio vel adhibeo: quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut sistimus juxta illam, et illi admovemus. † Xen. Pæd. p. 211. c. l. 6. p. 151. e.† Isocr. ad Nic. τοιούτους ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Plut. in Lyc. ἐπέστησε τούτῳ παιδαγωγόν. ¶ Item animum intendo, intentus sum, animadverto, mentem seu animum adhibeo, animum appello, seu applico mentem. Polyb. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς, &c. Aristot. de mundo, τούτοις ἐπιστήσαντες, animo et studio in hæc incumbentes. Sic, ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, apud Plut. ubi animum appulit ad poëmata. Dicitur etiam, ἐφιστάναι περί τινος, apud Polyb. Interdum additur accus. γνώμην, vel διάνοιαν, vel νοῦν, apud Isocr. in enc. Evag. et Aristot. ¶ Item pro ἐπιτάττω, substituo. apud Polyb. ¶ Item sisto, i. reprimo, inhibeo, coërceo, ut, τὴν πορείαν ἐπιστήσας, Plut. Sic usurpatur et ἐφιστάνω, apud Dioscor. ¶ Item ascisco, adduco, cui oppon. ἀφίστημι, apud Laërt. † Ἐφίστημι ἠρέμα, quietè stare, de equitibus. Xen. Pæd. 1. 4. 19. opp. τῷ ἐλαύνειν.† (Eurip. Med. 446. ἐφεστᾶσι. Id. Phœniss. 250. 1130. Soph. Tr. 441. Æsch. Ag. 1211. Cum Acc. Philostr. l. 1. c. 13. 34.)

Ἐφίσταμαι, insto, advento, advenio, supervenio, intervenio. Herodian. τοῖς Βρεττανοῖς ἐπέστη. ¶ Item, repentè ex insidiis prodeo, apud Luc. Dicitur etiam, ἐπιστῆναι νυκτὸς, apud Isocr. et ἐπιστῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους, à Plutarch. de superveniente in somnis. Item *pro*, insto, i. urgeo. Demosthen. ἐφειστήκει δ' αὐτῷ Καλλίστρατος. Et *pro* instare operi alicui, ut qui sunt curatores. Arist. de mundo, ἐφιστάμενον διοικεῖν, expon. operibus faciendis instare. Sic apud Philo. de vita M. lib. 1. ἐφεστηκότες, curatores. Apud Dem. ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, instans periculum, i. immineus, impendens. ¶ Item, præfectus sum. Aristoph. in Vesp. (de cane.) Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, qui multis ovibus præesse possit. Et, οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι, summæ rerum præfecti. ¶ Item, adhibeo mentem, seu adjicio animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut insisto in ea commentanda. Isocr. in Hel. ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα. ¶ Item resisto, restito, progredi nequeo. Synes. ¶ Item supernato. q. d. supersto, sto super. Diosc. l. 1. c. 96. ἐφίσταται δὲ τοῦτο καθάπερ ὀῤῥὸς γάλακτι. (Ἐφίσταμαι cum dupl. Acc. pro ἱστᾶν, κωλύειν. Soph. Tr. 343. Œdip. Tyr. 797.)

Ἐπίστασις, animadversio, consideratio, commentatio, cautio, qua animum applicamus alicui rei, et attendimus. Polyb. ἐξ ἐπιστάσεως, attentè et accuratè. ¶ Item q. d. substitutio, ex eodem. ¶ Item cura, curatio, inspectio, ut, ἐπίστασις ἔργων, Xen. ¶ Item cohibitio, coërcitio impetus. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 11. Et l. 2. Macchab. cap. 6. ἐπίστασις τῆς κακίας, malorum incursio. ¶ Apud Soph. in Antig. Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, multæ mihi curæ instabant seu incumbebant. ¶ Apud Hippocr. aphor. 34. et 35. lib. 7. id quod insidet et supernatat urinæ. ¶ Est etiam pars navis. Hesych.

Ἐπιστασία, ἡ, idem quod ἐπίστασις, attenta consideratio, Polyb. lib. 2. Item præfectura, imperium, apud Plut. et Synes. Exponitur etiam cura et curatio, inspectio.

Ἐπιστάσιος Ζεὺς, Jupiter stator: quòd eum sublatis ad cœlum manibus Romulus orabat ut sisteret exercitum fugientem. Plut. in Romul.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, qui præfectus est rei alicui, qui præest, curator. † Xen. Pæd. l. 2. 48. e.† Soph. in Ajace, ποιμνίων ἐπιστάται, gregis curatores, ovilium magistri. Xen. Pæd. 8. ἔργων ἐπιστάται, operum curatores. Dicitur et de iis qui reip. curam gerunt. Aristotel. polit. 4. cap. 15. Dicitur et in acie. ¶ Item mendicus, qui ad fores stans stipem petit. aut supplex. ut exp. Od. ρ'. Apud Aristoph. in avibus sunt qui exp. tripodem æreum cui lebes superponitur. alii aliter. Item pro εἰδήμων, apud Suid. tanquam ab ἐπίσταμαι. (Ἐπιστάτης ὅπλων. Æsch. Pers. 379. sc. pro ἐπιστήμων. —— πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην ζεύγλῃσι, Eurip. Med. 479.)

Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, quæ curandis et administrandis negotiis præest: ut, ἐπιστάτις ἀρχὴ, apud Suid.

Ἐπιστατικὸς, οῦ, ὁ, ad curatorem et præfectum pertinens, vel pertinens ad eum qui cum imperio est, Synes. de insomn.

Ἐπιστατέω, ῶ, præfectus sum, præsum, epistatam ago. Xen. apom. 2. ἔργων ἐπιστατοῦντα. Et, ἔργοις ἐπιστατεῖν, apud Eust. Sic apud Plut. in Pericle, ἐπεστάτει πᾶσι τοῖς τεχνίταις, præerat omnibus artificibus. Et cum accus. apud eundem, ἐπιστατοῦντος τοῦτο Περικλέους, duce et autore Pericle. † De ovium præfecto dicitur. Soph. Œd. Tyr. 1038. ἐπιστατεῖν ζώων. Xenoph. l. 1. 1. 2. Pædiæ.† (Soph. Œdip. Tyr. 1048. Æschyl. Ag. 1257.)

Ἐπιστατεύω, pro eodem. unde ἐπιστατεία, ἡ, functio ἐπιστάτου, curatio, præfectura.

[Ἐπιστατητέον. Xenoph. Œconom. cap. 7. §. 35. οἷς δ' ἂν ἔργον ἔνδον ἐργαστέον, τούτων σοι ἐπιστατητέον, καὶ τά τε εἰσφερόμενα ἀποδεκτέον.]

Ἐπιστατὴρ, ῆρος, ὁ, rostrum navis. Hesych.

Ἐπισταδὸν, constanter, vel instanter, vel stando. Od. μ'. [Apoll. Rhod. Arg. 2. 84. ἐπισταδόν. Schol. ἀντὶ ἐπιστατικῶς καὶ ἀμετακινήτως.] Exponitur etiam, scitè, scienter. ab ἐπίσταμαι.

Ἐπίστημα, τὸ, columna quæ erigi defunctis solet, stela sepulchralis, apud Suid.

Ἐπίστημος, cunctatrix, cogitabunda, hæsitans, apud Hippocr.

Decomp. Ἀνεπιστασία, ἡ, inconsiderantia, incogitantia. παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν, inconsideratè. in Axiocho.

Ἀνεπίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui animum non advertimus, qui nulla animadversione consideratur. Polyb.

Ἀνεπιστάτως, sine animadversione et commentatione. Polyb. et apud Suid.

Ἀνεπιστάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine curatore est. Hesych.

(Ἀντεπιστατέω. Sch. Theoc. Id. 7. 6.)

Ἐργοεπιστάτης, qui operi seu operibus præest.

Κατεφίστημι, insurgo contrà. Act. c. 18.

Συνεφίστημι, unà præficio. unde συνεφεστὼς, unà præfectus, qui unà præest. Thuc. l. 2. Item unà animum attendo, unà animum adverto. Polyb. lib 3. ἔνιοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνεπιστήσαντες.

Συνεφίσταμαι, unà adsisto, unà adsto, unà adsum. Diosc. lib. 7. cap. 1. Item unà insurgo. Act. c. 16.

Καθίστημι, constituo, substituo. Xen. Pæd. 3. ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; alium in ejus locum constituis? Item, constituo, præficio. Dem. pro cor. ἐπειδὴ τυράννους ἐκεῖνος ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέστησε. Sic apud eundem, νομοθέτας καθιστάναι, et δικαστὰς καθιστάναι, itemque ἱππέας καθιστάναι. Xenoph. et ἐπάρχους καθιστάναι. Herodian. et cum præposit. ἐπὶ, plerunque accusat. habente. ut Isocr. in Panath. καθιστάναι ἐπὶ τὰς ἀρχάς. et in orat. de pace, καθιστάναι ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων. Cum eadem interdum habente genit. ut Matth. 25. ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. Sic Actor. c. 6. Cum eadem etiam, si dativo jungatur: ut Lucæ 12. ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν. Cum. præposit. εἰς, interdum exp. redigo. Ut Plut. in Publ. κατέστησεν ἐς ἀσφαλὲς τὴν πολιτείαν, redegit in tranquillum rempublicam. Plat. epist. 7. ἀνθρώπους ἐς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλους καθιστάναι. Sic, καθιστάναι εἰς σπάνιν, εἰς ἀπόνοιαν, εἰς ἀνάγκην, &c. Aliquando exp. conjicio. Ut, εἰς ὄνειδη, vel εἰς αἰσχύνην καθιστάναι, Isocr. Et, εἰς ἀτιμίαν καθιστάναι, Dem. Sic, καθιστάναι εἰς ταραχὰς, εἰς πολέμους καὶ στάσεις, εἰς φόβους, εἰς κίνδυνον, εἰς φυγὴν, &c. Apud Xenoph. εἰς τοὺς ἀρχικοὺς καθιστάναι, collocare inter, i. referre in numerum eorum qui, &c. Καθίστημι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, exp. offero me judicio, et exhibeo me judicio. † καταστῆναι εἰς δρόμον, consistere in cursu. Xen. Pæd. 2. 55. d. κατέστησεν εἰς τάξιν. l. 5. p. 137. b. εἰς σκήνην, in tabernaculum. l. 5. p. 147. a. εἰς φάλαγγα. l. 8. p. 227. c. κατέστην αὐτὸς εἰς τόδε τέλος. 1. 5. 7. obtuli me, vel in me recepi hanc dignitatem. Sic l. 5. p. 123. d. ὃς εἰς τὴν βασίλειαν καθέστηκε, qui ad regnum pervenit. i. e. regno potitus.† Jungitur et cum ἐν. Ut Xen. Pæd. 4. τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι. † Sic l. 4. p. 107. d.† ¶ Item constituo, statuo, colloco, sisto. † consistere facere. Xen. Pæd. l. 5. p. 125. e.† Od. γ'. vers. 274. Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι. Plut. in Numa, καθίστησιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίμακος. Idem in Pericle, καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον, deducere domum, et ibi velut collocare. Od. μ'. v. 185. Νῆα κατάστησον, siste navim, i. appelle. † καθίστημι, ἱππέας ἐφ' ἵππους, equites equis imponere. Xen. Pæd. l. 4. p. 109. e.† ¶ Item constituo, vel compono, moderor, ordino. † καθιστῆναι ἱππικὸν, equitatum instituere. Xen. Pæd. l. 4. p. 100. a.† Plut. in Pomp. διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστήσας. Gregorius opposuit, ταράττειν τὴν πόλιν, et καθιστάναι. Basil. ἐκ τῆς μανίας καθιστάναι, ab insania revocare, quasi dicas, insanos motus componere, ad sese reducere. Apud Diosc. καθιστάναι ἴκτερον, exp. discutere. Καθιστάναι τὸν ἵππον, equum concitatum sistere. ¶ Item constituo, i. firmo, et stabilio, apud Greg. seu compono, et quod labat stabilio. ¶ Item restituo, aut constituo, apud Thuc. εἰς τὰ αὐτὰ καταστῆσαι, in eundem

statum restituere. Isocr. in Helen. enc. εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν καταστῆσαι. Et in Panath. καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἕξιν. Apud Aristot. τὴν δημοκρατίαν καταστῆσαι καὶ τὰ δικαστήρια. † Καταστῆναι, restituere, dicitur de militum ordinibus, qui cum turbati fuerunt, restituuntur. Xen. Pæd. l. 2. 44. a.† ¶ Καθίστημι τὸν πόλεμον, committo bellum. ¶ Item καθίστημι, efficio, reddo. Isocr. ad Demon. τὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ καθιστᾶσι. Et, καθίστημι ἰσχυρὸν, fortem efficio. (Æsch. Pers. 385. Καταστὰς, ex. Sch. κατάστασιν λαβὼν τοῦ θορύβου, μὴ θορυβούμενος. Æsch. Pers. 295. Eurip. Med. 508. καθεστάναι. Id. Phœniss. 87. 1042. καθίστατω. ib. 1232. καθίστην pro sum. Soph. Tr. 1107. Œdip. Tyr. 723.)

Καθίσταμαι, idem quod καθίστημι, constituo, compono, moderor, ordino. † de militibus. Xen. Pæd. 6. p. 167. d.† Thuc. l. 3. καὶ τἄλλα τὰ περὶ τὸ στρατόπεδον καθίστατο. Item constituo, i. in meliorem statum redigo. item compono, apud Theophrast. Item restituo, aut constituo. Ut apud Aristoph. in Vesp. ἤρετ' εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα. Item instituo. Ut apud Isocr. in Panegyr. τὸν λόγον κατεστησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας. Apud Thucyd. εἰς μάχην καθίστανται, exp. prælium conseruerunt. Dicitur ab eodem etiam, καθίστασθαι εἰς πόλεμόν τινι, capessere bellum cum aliquo, seu adversus aliquem. † Sic Xen. Pæd. p. 242. c.† ¶ Item passivè, constituor, collocor, ut, καθεστηκὼς ἐν συμφορᾷ, apud Demosth. † Xen. Pæd. 1. 2. 13. et 1. 3. 14.† Item constituor, componor. Isocr. ὅταν καταστῇ τὰ πράγματα, quum composita omnia fuerint, et reddita tranquilla. Sic, καθεστηκότα τὰ πράγματα, apud Lysiam, res paratæ. Et, componor mente, et ad me redeo, apud Aristot. polit. 8. et in problem. 51. Item componor, et ad bonam frugem reducor. apud eundem de hist. anim. 7. Dicuntur et morbi aut dolores καθίστασθαι, apud Gal. et Diosc. 1. componi, sedari, cohiberi, desistere, sisti. Item roboror, confirmor, apud Theophr. Sic apud Gal. ἀνὴρ καθεστώσης ἡλικίας, homo plena et confirmata ætate. Καθεστηκὼς τρόπος, apud Thucyd. mos constitutus et confirmatus longo usu. † νόμος, lex. Aristoph. Nub. 1402.† Apud Plat. in epist. καθεστηκυῖα ἡλικία, constans ætas; quæ et, matura. ¶ Item restituor, apud Theophr. Item incipior, suscipior, ut, καθιστάμενος πόλεμος, apud Thuc. l. 1. bellum cœptum. ¶ Item constituor, conjicior, redigor, ut, καταστὰς εἰς φόβον, conjectus in metum, vel metu perculsus, terrefactus. ¶ Nonnunquam motus significationem inclusam habet, et exp. venio. Ut Thuc. lib. 3. καταστάντες οὖν ἐς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας. Sic apud eundem, καταστὰς ἐς τὸ στρατόπεδον. Sic, καταστὰς εἰς ἀγῶνά τινι, aut etiam, πρός τινα: vel, καταστὰς εἰς διαφορὰν, apud Plut. quum in certamen (vel in discordiam) venisset. Sic apud Isocr. καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ. † Sic καθιστάμενοι εἰς τοὺς ὁμοτίμους. Xen. Pæd. l. 2. p. 41. a.† ¶ Item peculiariter ponitur *pro*, fio, et sum, vel existo. Ut Isocr. πλείστων ἀγαθῶν δεσπόται καθίστανται. Thuc. τοῖς νῦν καθεστηκόσιν ἐχθροῖς, hostibus qui nunc sunt. Sic, τὰ καθεστῶτα, præsentia: et, τοῖς καθεστῶσι καιροῖς, apud Plutarch. in Phocyl. statu præsentium temporum. † Xen. Pæd. 1. 2 15.† ¶ Alia peculiari significatione dicitur καθίσταται, et καθέστηκεν, et κατέστη, pro νενόμισται, in more positum est, moribus receptum est, solenne est. Et, καθεστηκὸς. quod jam receptum est, ac moribus comparatum. Unde et, παρὰ τὸ καθεστηκὸς, indecorè, illicitè. Item, καθεστηκυῖα τιμὴ, à Demosth. vocatur legitimum et moderatum precium justumque. Item, καθεστηκὸς, constitutum, statum et fixum. (Eurip. Med. 876. Id. Phœniss. 51. 496. Aristoph. R. 1035.) † Καταστέον, constituendum. verbale. Xen. Pæd. p. 202. c.†

Καθεστηκότως, compositè, seu animo composito et moderato. Aristot. pol. 8.

Κατάστασις, constitutio et collocatio cujusque rei in suam sedem. Gal. 3. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Item constitutio, institutio seu ordinatio, ut, κατάστασις τῶν ἀρχόντων, apud Aristot. in pol. † Xen. Pæd. p. 203. c.† Apud Plat. κατάστασις τῆς πολιτείας, constitutio reip. i. compositio. Dicitur etiam de constitutione judicii, apud Harpocr. ¶ Item constitutio, *in passiva signif.* Interdum et status: ut quum dicitur de constitutione corporis humani, aëris, et similium, apud Dioscor. Gal. Hippocr. Apud Luc. κατάστασις εὐδίας, serenitatis temperies. Et apud Alex. Aphr. λοιμικὴ κατάστασις, pestilens aëris constitutio. Et apud Gal. ἡ τῆς διαίτης κατάστασις, victus ratio. Apud Herodot. in Eut. κατάστασις πραγμάτων, rerum status. Item status, de ipsa standi actione, aut loco in quo consistitur. Soph. in Ajace, κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου, nullæ leges possint consistere. Item omnis cujusque rei forma, apud Hippocr. Item sedatio. Aristot. in rhet. κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. Item pecunia quæ iis ex ærario persolvebatur, qui in equitum ordinem assumebantur; stipendium equestre. apud Lys. Item apud Rhetores, exhibitio, in orat. πρὸς Νικόστρ. Apud Eurip. in Phœn. δαιμόνων κατάστασις, expon. fortuna divina. Apud Theophr. κατάστασις τῶν δένδρων. (Æschyl. Ag. 23. Eurip. Med. 1199. id Phœniss. 1225.)

Καταστάτης, ου, ὁ, instaurator. Soph. in Elect. καὶ καταστάτην δόμων. (Κατάστατος. Sch. Theoc. Ϟ'. 21.)

Καταστατικὸς, certo statu præditus. Item sedandi vim habens. Plut. in Lyc.

Κατάστημα, constitutio, status, habitus. Diosc. l. 6. κατάστημα τὸ κατὰ φύσιν, naturalis constitutio et habitus corporis. Et l. 1. κατάστημα αἴθριον, serena cœli constitutio. Item constantia, et habitus vultusque hominis compositæ mentis, nec conturbatæ. Plut. in Marcello. Exp. et æquabilitas. Item pro σχῆμα, et καταστολὴ, apud Chrysost. ad Timoth. Item quædam veluti confirmatio et animadversio, apud Hippocr. l. 2. epidem.

Καταστηματικὸς, sedatus, et qui nullo modo agitatur. Plut. in Gracchο. et Laërt. l. 2.

Καθιστάνω, et Καθιστάω, ῶ, idem quod καθίστημι, constituo. Cum εἰς, exp. conjicio in, ut apud Chrysost. de offic. episcopi, καθιστᾷν σε εἰς ἀπολογίας ἀνάγκην. Ponitur etiam pro, ἀποκαθιστᾷν, constituere aliquo in loco, hoc est, salvum et incolumem constituere aut constituendum suscipere, quod et καθιστάναι. Actor. Apost. cap. 17. οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, qui verò Paulum susceperant tuto loco constituendum.

Καθεστήκω, consto, persto, constanter permaneo: seu firmus sto, ita ut non commovear. ex Thuc. et Soph.

Decomp. Ἀκαθιστάω, turbor, confundor, stare nequeo.

Ἀκαταστασία, tumultuatio, agitatio qua res in quiete aliqua consistere non potest. 1 Cor. 14. et 2 Cor. 12. cap. [Evang. Lucæ. cap. 21. 9. Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας. Polyb. Hist. lib. 1. §. 70. ὁ δὲ Γέσκων ἑώρα μὲν τὴν ὅλην ἀκαταστασίαν καὶ ταραχὴν, &c.]

Ἀκατάστατος, incompositus, confusus, certo in loco seu statu non collocatus, vel non sedatus, tumultuans. Plut. de def. orac. [Dion. Hal. ἀκαταστάτου μὲν γὰρ ἔτι τῆς πολιτείας οὔσης. Reipublicæ statu nondum composito.]

Ἀκαταστάτως, incompositè, confusè, quum res certo loco constituta aut sedata non est. Isocr. πρὸς Εὐθυν.

Ἀντικαθίστημι, contrà statuo, adversus aliquem statuo seu constituo, oppono. † Xen. Pæd. 1. 6. 38.† Item substituo, quasi statuo præ alio, sufficio in locum alterius. Plut.

Ἀντικαθίσταμαι, obsisto, sto contrà, quasi contrà seu adversus statuor. Thuc. l. 3. et Xen. Item substituor, subrogor.

Ἀποκαθίστημι, et ἀποκαθιστάνω, et ἀποκαθιστάω, restituo, reddo. Polyb. lib. 4. Ὀρχομενὸν κατὰ κράτος ἑλὼν, οὐκ ἀποκατέστησε τοῖς Ἀχαιοῖς ἀλλὰ σφετερισάμενος κατεῖχε. Item restituo, in locum pristinum repono. Athen. καὶ πάλιν ἀποκαθίστα εἰς τὴν γῆν. Item restituo in pristinum statum, apud Herodian. Item restituo sanitati, sano. Diosc. l. 4. ἰσχιοδήκτους ἀποκαθίστησι. Item pro, καθίστημι, efficio, reddo. Luc. καί σε στρατηγὸν ἀκαταμάχητον ἀποκαθέστησα, te effecissem invictum imperatorem. Item *pro*, dissolvo. apud Aristot. Item, ἀποκαταστῆναι, neutra significatione, pro καταστῆναι, considere, subsidere, ut aqua turbulenta, apud Diosc.

Ἀποκαθίσταμαι, restituor, reddor. Theophr. Item redigor, evado. apud eundem. Theophr. de pl. 4.

Ἀποκατάστασις, restitutio, redditio. Item restitutio in pristinam formam vel statum. Greg. ¶ Item circuitus Solis et Lunæ et aliorum planetarum anno vertente in idem signum, apud Plut. in Cæs. A quibusdam exp. anniversarius reditus in idem signum. Quum enim Sol et Luna in idem signum redeunt, tum velut in pristinum locum restituuntur et reponuntur. Ab Hesych. expon. τελείωσις.

Δυσκατάστατος, sedatu difficilis. Xen. Pæd. 5. †p. 131. c. ubi comp. δυσκαταστατώτερος.†

Ἐγκαθίστημι, colloco. Isocr. φρουρὰς ἐν αὐταῖς ἐγκαταστήσας. Item constituo vel potius constituo in. idem quod καθίστημι. Thuc. lib. 1. Τύραννον δὲ δῶμεν ἐγκαταστῆναι πόλει.

Ἐπικαθίστημι, substituo, sufficio. Polyb. l. 2. unde ἐπικατασταθεὶς, substitutus, suffectus.

Εὐκατάστατος, bene constitutus, bene compositus, sedatus vel stabilis.

Νεοκατάστατος, nuper constitutus, nuper fundatus, ut, νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. Et, ἄνθρωποι νεοκατάστατοι, apud Thuc. l. 3. novi coloni.

Παρακαθίστημι, juxtà colloco, seu appono. Dem. παρακατέστησε φυλακήν. Item altrinsecus colloco, apud Isocr.

Προκαθίστημι, prius constituo seu colloco. Thucyd. l. 2. Exp. etiam, præparo.

Προκατάστασις, narrationis præparatio, apud Hermog.

Προσκαθίστημι, insuper constituo.

Συγκαθίστημι, unà constituo, confirmo. Thucyd. l. 4. (Æsch. Pr. 305.) Συγκατάστασις, conflictus, dimicatio. Polyb.

Ὑποκαθίστημι, substituo, sufficio. Herodian.

Ὑποκατάστατος, substitutus. ex Pand.

Ἀνθυποκαθίστημι, in locum alicujus substituo, loco alicujus abrogo. unde ἀνθυποκατασταθεὶς, apud Plut. in locum demortui vel abeuntis magistratu suffectus.

Μεθίστημι, statuo aliud pro alio. Aristot. eth. 5. στασιάζουσιν ὅπως ἐκ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἄλλην μεταστήσωσι. Item muto, itidem cum accus. apud Aristot. Plut. Antiph. Et cum genit. apud Aristoph. μεθίστημι τοῦ χρώματος, muto colorem. Item transfero seu traduco. Paus. ἐς Ἐπικλείδαν τὸν ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχὴν, transtulit imperium. Item submoveo, seu expello, aut facessere jubeo, ut, μεθίστημί τινα τῆς καθέδρας. Item in exilium mitto, apud Plut. in Aristide. Exponitur etiam migrare cogo, apud Isocr. ¶ Item dimoveo, retraho, revoco. Greg. ὃ καὶ χαλεπὸν μεταστῆσαι κακίας. ¶ Apud Eurip. μεθίστημι ἄγαλμα φόνου, exp. prohibeo statuam à cæde. (εἴ τι μὴ Δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ. V. Æsch. Pers. 158. Cum Gen. Eurip. Med. 552. 899. 912. 1297. Suppl. 547.)

Μεθίσταμαι, statuor pro alio. Item mutor. Aristoph. Plat. et alii. Item degenero. Polyb. Item transferor, traducor, Plut. in apoph. Item submoveor vel amoveor. Luc. c. 16. Item migro aut secedo, ut, μεθίστασθαι εἰς ἕτερον τόπον, migrare, apud Plat. Dicitur et, μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας, vel ἐκ τῆς πατρίδος, migrare è regione, migrare è patria. Et cum genit. sine præpos. apud Eurip. μεταστῆναι βίου, migrare è vita. Dicuntur etiam μεθίστασθαι exules, qui migrant è patria, et solum vertunt. Dicuntur etiam, μεθεστῶτες, defuncti. Item transeo. Plat. in epist. ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετάστηθι. Item deficio. Xen. Hell. 1. χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα, quæ ad Lacedæmonios defecerant. Sic et apud Plut. in Demetr. Apud Polyb. μεθίστασθαι ἐπὶ πόδα, retrocedere, se recipere. Apud Eurip. μεθίστασθαι λύπης, exp. deponere mœrorem, liberari mœrore. ¶ Item sto inter, versor vel sum inter, ut apud Hom. ἑτάροισι μεθίστατο, versabatur inter socios. Item activè, submoveo, expello. Luc. μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρός με. Sic et Thuc. l. 5. (τυράννοις ἐμποδὼν μεθίστασο. Eurip. Phœniss. 40. μεθίσταται θρόνων. ib. 75.)

Μετάστασις, mutatio, qua aliud pro alio statuitur, vel qua status alicujus rei in alium traducitur. Demosth. Item submotio, amotio. Andoc. Est et figura oratoria, de qua Quint. lib. 9. cap. 2. Item transitus. Luc. Item migratio. Item exilium, aut exilii species quædam. Plat. ep. 7: et de leg. lib. 9. Item sublatio de medio, mors, apud Polyb. l. 5. Apud Aristot. l. 5. de gen. an. μικραὶ μεταστάσεις μεγάλων αἴτιαι γίνονται, exp. parvæ commotiones magnarum causæ esse solent.

Μεταστατικὸς, οῦ, ὁ, translativus, vocabulum rhetoricum.

Decomp. Ἀμετάστατος, immutabilis, constans, qui de statu in statum traduci non potest. Plat. pol. 2.

Ἀντιμεθίστημι, in contrariam partem transfero, vel vicissim loco moveo. [Aristoph. Thesm. 368. Ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι, &c. Schol. ἀντιμεταβάλλειν καὶ μετατιθέναι, μετακινεῖν τι.]

Ἀντιμεθίσταμαι, in locum discedentis subeo. Aristot. in Meteor. et Themist. 4. phys. ἀντιμεθίσταται ἀλλήλοις τὰ σώματα.

Ἀντιμετάστασις, in contrariam partem translatio seu transmutatio.

Εὐμετάστατος, facilè mutabilis: seu instabilis, inconstans. Plut. de instit. lib.

Συμμεθίστημι, et συμμεθίσταμαι, simul muto, et simul mutor. Plut.

Παρίστημι, (et παριστάω ac παριστάνω) sisto propè seu juxtà. Act. c. 23. κτήνη παριστάναι. † παρεστηκὼς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, qui sto coram Deo. Lucæ cap. 1. 19.† ¶ Item sisto. (quod est forense verbum.) ut in pand. Græcis, πολλοὺς δούλους παριστᾷν, quod Ulpianus dixit, judicio sistere. Et Act. cap. 23. παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ. ¶ Ponitur etiam generaliter *pro*, in medium produco, repræsento, exhibeo. Luc. de sacrif. ὁ μέν γε Σκύθης αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι. Metaph. apud Dem. in Mid. τὸ δεινὸν παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσι, rei atrocitatem animis audientium repræsentare, et quasi ante oculos ponere. Sic Hermog. σαφῶς παραστήσω, apertè ostendam. Exponitur interdum et, exprimo, significo: item doceo: item probo. ¶ Item sisto ad latus, ad latus admoveo. apud Polyb. et Appian. ¶ Item sisto, i. inhibeo, revoco, ut, παριστᾷν τὸν ἵππον, sistere equum currentem. Xenoph. ¶ Item confero, contendo, vel res inter se compositas æstimo. Isocr. ταῖς πόλεσι παριστάναι δεῖ τὰς παραπλησίαν δύναμιν ἐχούσας. Item cieo, commoveo, excito. Dem. in Mid. οὐ γὰρ ἡ πληγὴ αὐτῷ παρέστησε τὴν ὀργήν. Exp. et stimulo, concito, ut, παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Diosc. Item παριστάναι, apud Pausan. *pro*, ciere voluntatem consiliumve rei alicujus faciendæ, seu admonere. † βοηθὸς παραστῆναι, auxiliari. Xen. Pæd. l. 5. p. 121. c. παριστάναι vel παρεστάναι, præsto esse, adesse. Hesiod. Th. 439.† [Epist. ad Rom. vi. 13. Μηδὲ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας τῇ ἁμαρτίᾳ. 16. παριστάνετε. Polyb. Hist. lib. 3. ἡ γὰρ ἐφεδρεία τῶν πεζῶν ἡ περὶ τὸν αἰγιαλὸν, οὐχ οὕτως αὐτοὺς ὤνησε θάρσος παριστάνουσα πρὸς τὸν κίνδυνον, ὡς ἔβλαψε, &c.] (Æsch. Eum. 65. Pr. 216. Eurip. Med. 332. παρεστάναι. ib. 888. id. Phœniss. 1267. Aristoph. R. 1000. Soph. Œdip. Tyr. 1067.)

Παρίσταμαι, activa signif. (in fut. med. præsertim, et aoristo) ut παρίστημι, in medium produco. ut, παρίστασθαι μάρτυρας, apud Dem. Sic Herodian. lib. 1. καὶ τὸν παῖδα παραστησάμενος. Est præterea παραστήσασθαι, ad deditionem compellere, subigere, diripere, apud Thuc. lib. 1. ¶ Item neutraliter, adsto, propè sto, assisto. Il. σ'. ver. 70. τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ. Item præsto sum, appareo, apparitoris munere fungor, apud

Luc. Item opitulor, auxilior, subsidio sum, faveo, adsum. Il. κ'. Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε. Sic et Od. ν'. Sic Xen. Hell. 6. ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίσταντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Plut. in polit. præc. βοηθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρίστασθαι. Apud eosdem Xenoph. et Plut. Dicitur etiam, παρίσταμαί σοι βοηθός. Exponitur etiam astipulor, assentior, subscribo, ut apud Philop. τῇ Πλάτωνος ὁ Πρόκλος παραστησάμενος δόξῃ. Exponitur etiam, patrocinor. ¶ Motus etiam significationem habet, ut Il. γ'. δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης, huc accessisti, huc advenisti. Apud Plut. ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεστῶτος, exp. jamjam affuturo discrimine. Apud Gregor. exponitur etiam, in naturam rerum prodeo. ¶ Παρίστασθαι est etiam, animo obversari, in mentem venire, subire. Pausan. παρίσταται οὖν Ἀργείοις, τῷ μὲν Γελάνορα, Δαναὸν δὲ εἰκάσαι τῷ Λύκῳ, subitò in mentem venit assimilare. Et apud Plat. ὥστε μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videatur. Huc pertinet, ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, dicere quicquid in mentem subitò venit, ex tempore dicere. Item exp. advento, accedo, advenio. ¶ Item, animi fiducia præditus sum, confirmor animo, non labasco, non linquor animo. Diod. ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν πρὸς τὸν κίνδυνον, ὥστε θανάτου καταφρονῆσαι. ¶ Item, q. d. consisto et absolvor, de iis quæ naturæ suæ perfectionem et vigorem adepta sunt: post quem statum dicuntur ἐξίστασθαι, quasi exolescere. ut apud Theophr. de caus. pl. l. 6. οἶνος παριστάμενος, καὶ ἐξιστάμενος. (Soph. Œdip. Tyr. 931.)

Παράστασις, exhibitio ejus pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo, in Pand. ¶ Item drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in causis privatis: nomine inde tracto quod hæc merces erat apparitorum, qui sistebant homines in judicio, hoc est, evocabant. Poll. ¶ Item repræsentatio, qua quid velut præsens ostenditur, i. repræsentatur. unde de iis dicitur quæ præ se ferant splendorem, atque augustam magnificentiam repræsentant. Macch. l. 1. c. 15. ¶ Item documentum, demonstratio: significatio. Aphrod. Top. 6. ¶ Item impetus animi fiducia sui præditi; animi præsentia. Polyb. lib. 4. Et pro fiducia seu persuasione, apud eundem. Item vehementia. ¶ Item exilium et fuga ejus qui extorris esse jussus est. Arist. pol. 5. ¶ Item vilis ac stataria quædam negotiatio: pars una mercaturæ. Aristot. pol. lib. 1. cap. 7. †ἕδρα καὶ παράστασις, sedes et adstandi locus. Xen. Pæd. p. 221. a.†

Παραστάτης, ου, ὁ, (q. d. adstes) qui juxta aliquem stat, qui à latere stat. Vocabulum est militare quo significatur is qui latus alicujus cingit. Herodot. Xen. et alii. Metaph. pro socio auxiliario, et opitulatore ponitur, qui alicujus latus veluti stipat. Xen. † Pæd. 6. p. 171. a. et l. 8. p. 202. c.† Plut. Synes. (Æsch. Pers. 961.) ¶ In choreis etiam, παραστάτης dicitur qui præsultori secundus est. Aristot. 4. metaphys. ¶ Est et vocabulum architectonicum: apud eos enim parastatæ dicuntur pilæ quadratæ aut lapides pilarum modo, columnarum astantes lateribus, de quibus vide Vitruv. l. 5. c. 1. A quorum similitudine alterum cruris os parastates nominatur in jumentis à Vegetio, quod et παρακνήμιον, à Poll. ¶ Apud anatomicos, παραστάται, sunt meatus quibus semen genitale ad canalem virgæ emittitur. Poll. et Galen. ¶ Παραστάτης dicitur etiam ossiculum laryngis, quod à similitudine literæ Υ appellatur ὑοειδὲς, διὰ τὸ παρεστηκέναι ταῖς ἀντιάσι. †παραστάτης, de Deis, opitulatores, commilitones. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. d.†

Παραστάτις, ιδος, ἡ, metaph. pro socia et auxiliatrice, seu opitulatrice, apud Greg. et Xen. apom. 1. [Soph. Œd. Col. 586. αὐτός τε χὴ σὴ δύσμορος παραστάτις, Δίδασκε.]

Παραστατέω, ῶ, à latere sto, adsisto, sto apud, seu juxtà. Soph. in Œdip. Tyr. † 408.† δοκῶν θρόνοις παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας. Et metaph. adsum, auxilior, opitulor. Aristoph. in Thesm. ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν. (Æsch. Ag. 14. 886. 1088. 1210. Eurip. Phœniss. 154. Soph. Œdip. Tyr. 408.)

Παραστατικὸς, ῦ, ὁ, q. d. exhibitivus, repræsentativus. Synes. de insomn. Παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præsentem vindicaturus est. ¶ Item qui præsentia animi præditus est, qui nunquam sibi deest, qui aut animi præstantiam, aut consultæ mentis copiam tanquam in numerato habet; animosus et fortis, constans. Et, παραστατικὴ διάθεσις, præsens animi affectio, quævis pericula subire parata: quod tamen in malam partem accipi videatur apud Polyb. l. 2. ¶ Item excitandi vim habens et irritandi. Plut. in Lyc. et in institut. Lacon. Exp. et addens animo impetum, aut excitans in animo impetum.

Παραστατικῶς, præsenti animo, prompto animo, intrepido et fidenti animo. Polyb. Exp. etiam, vehementer.

Παραστὰς, άδος, ἡ, postis, lignum aut lapis ab utroque januæ latere stans: unde et nomen habet. idem quod σταθμὸς, apud Hom. Παραστάδας Latini vocant etiam antas. Poll. l. 1. Vide et Vitruv. l. 6. c. 9. ¶ Item porticus. Eurip. in Phœn. et Xen. in Hierone.

Παρασταδὸν, astando, stando à latere, propè stando. Od. κ'. (Æsch. Ch. 983.)

Παράστημα, præfidentia et robur animi, præsens animus, animi præsentia, animus acer et præsens, animi præstantia. Diod. in hist. Alexand.

Decomp. Ἀντιπαράστασις, nomen figuræ Rhet. Quidam expon. obsistentia, vel depulsio.

Ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον, quum quid negatur, non simpliciter, sed addita circumstantia.

Ἐκπαρίσταμαι, propè adsto, assisto. Apud Dem. ἐκπαραστῆναι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ, exp. ad animum ejus subire.

Συμπαραστάτης, qui unà à latere adstat, socius, adjutor; auxiliarius miles, et qui opis gratia alicui adstat. Militaris est dictio. Aristoph. in Plut. [Soph. Philoct. 693. τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν.]

Συμπαραστατέω, unà à latere sto, unà adsto. Item, unà auxilior, unà adsum et opitulor. Aristoph. (R. 388. Æschyl. Pr. 218. S. c. Th. 675.)

Συμπαρίστημι, simul adsto. Soph. [Œd. Col. 1404. ὦν, εἰ σὺ τῇ 'μῇ ξυμπαραστήσεις φρενὶ, &c. Pind. Olymp. Od. 6. 72.]

Περιΐστημι, (q. d. statuo circum seu colloco, aut circumquaque circumstare facio) circumpono. Item circundo, cingo. Herodian. περιστήσαντες αὐτοῖς ξιφηφόρους. Sic Plut. in Cam. τῷ Καπιτωλίῳ φρουρὰν περιέστησε. Exp. et circumvenio, et undique immitto, apud Polyb. πανταχόθεν περιστήσαντες αὐτοῖς τὸν πόλεμον. † στράτευμα ἐπὶ πόλιν. Xen. Pæd. p. 188. c.† Dicitur et, περιστῆσαι φόβον πᾶσι, apud Plut. in Fab. injicere metum omnibus, et quasi circumjicere: vel injicere, quasi eum illis circumdando. Sic et in Lyc. περιστῆσαι κίνδυνον τῇ πόλει. †περιΐστημι, circumsto. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. c. Sic l. 7. p. 193. d.† ¶ Item redigo. Herodian. l. 7. εἰς πενίαν περιστήσας, quum ad egestatem redegisset. Aristot. pol. 5. εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν. Item circumago in contrarium, commuto in contrarium, apud Æschin. et Athen. Apud Dem. adversus Bœotum, περιϊστάναι τὰς αὐτοῦ συμφορὰς εἰς ἐμὲ, in me derivare et devolvere calamitates suas.

Περιΐσταμαι, circumsto, circumsisto. Il. ε'. v. 95. μή πως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί. Thuc. lib. 7. καὶ περιστάντες πανταχόθεν. Idem, ὅτε περ μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν. Dem. ἀνάγκη περιΐστατο καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι. Et apud eundem, περιστάσης ὑμᾶς αἰσχύνης. Apud Appian. bell. civil. 3. φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, custodes sibi apponere et corpori circumdare. † τὸν λόφον στρατεύματι, copiis collem circumdare. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. d.† ¶ Item redigor, cedo, evado, devenio. Dem. καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινόν μοι περιέστη, res mihi atrocissimè cessit. Isocr. εἰς τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα, eò tandem res devenerunt, seu deductæ sunt. Dicitur etiam aliquid περιΐστασθαι εἰς τοὐναντίον, in contrarium cedere, evadere, erumpere, apud Plut. et Syn. Dicitur et de persona, ut Syn. καὶ περιέστημεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὲν ἠδικηκόσι γενέσθαι φιλάνθρωποι, &c. eò devenimus ut, &c. Expon. etiam, pervenio, ut apud Plut. in Pericl. εἰς ἕνα περιστήσεται τὸ κράτος, ad unum perveniet imperium. Apud Syn. τὰ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περιΐσταται, exp. purgatio ad me pertinet. Apud Plut. εἰς ἀνδραποδωδίαν περιΐσταται, exp. desinit. ¶ Item vito, declino, apud Luc. in fine Hermotimi.

Περίστασις, circumstantia, Aristot. probl. segm. 2. q. 29. διὰ τὴν τοῦ ψύχους περίστασιν, propter frigoris circumstantiam. Est et vocabulum oratorium, apud Hermog. et Aphthon. ¶ Item corona, i. turba circumfusa et circulum efficiens, apud Polyb. l. 1. ¶ Item casus circumstans aliquem, clades, et status afflictio, quæ hominem quasi circumstare videtur, et certo spatio circumscribere, ut evadere nequeat. ut apud Polyb. ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, quum necessitas urget. Et in l. 2. Macchab. περιέσχεν αὐτοὺς χαλεπὴ περίστασις, gravibus circumventi sunt necessitudinibus. Sic sæpe apud Dioscor. et alios. Aliquando exp. rerum eventus, vicissitudo. Laërt. in Herillo, μηδὲν εἶναι τέλος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτὸ, pro casuum varietate et rerum eventu mutari. Accipitur etiam in bonam partem *pro*, occasionis opportunitas, temporis circumstantis seu rerum circumstantium opportunitas. Idem ferè quod καιρός. Polyb. τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς περιστάσεως. Et generaliter hoc vocabulo significantur omnia quæ hominem circumstare possunt, sive prospera, sive adversa, sive tempus, sive locus. ¶ Item circuitus. Athen. l. 5. αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι τὸν ἀριθμὸν εἴκοσι οὖσαι, portæ quæ in circuitu erant.

Περίστατος, q. d. qui circumstatur, i. qui circumstantium corona cingitur, quem aliqui aut res aliquæ circumstant. Isocr. περὶ ἀντιδόσ.

Περιστατικὸς, circumstantias habens, aut ad circumstantias pertinens, vocabulum Rhet. Et, περιστατικὰ, circumstantiæ. Item adversus, calamitosus, minus secundus. Laërt. in Zen. et apud Basil.

Περιστατέω, ῶ, circumsto.

Περιστατέομαι, circumsistor seu circundor. Aret. in Apocal.

Περισταδὸν, circumstando, circumcirca. Herodot. in Polymn. Thuc. l. 7. Theoc. in pharmac. Apoll. Arg. l. 2.

Decomp. Ἀντιπεριΐστημι, comprimo, coarcto, intrò cohibeo. Aristot. in probl. sect. 13.

Ἀντιπεριΐσταμαι, cohibeor et coërceor undique. Exp. et resisto contrario modo: item circumobsisto. Theophr. in 6. de caus. pl. et Aristot. in probl. sect. 24.

Ἀντιπερίστασις, circumobsistentia, cohibitio et compressio undique circumfusa. Theophr. de caus. pl. l. 2. Aristot. in Probl. sect. 2. quæst. 16.

Ἀπερίστατος, quem nihil circumstat. Item, apud Rhetor. circumstantiis carens, circumstantias non habens, ut, ἀπερίστατον ζήτημα, apud Hermog. ¶ Item desertus, qui nulla circumstantium à quibus auxilium ei ferri possit, corona cingitur. Phocyl. σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα. ¶ Item quem nulla circumstant pericula, ut ἀπερίστατος ῥαστώνη, apud Polyb. status rebus secundis florens, in quem nulla clades nullumque infortunium incurrit. Sic apud Gal. l. 2. κατὰ γένη, ἀπερίστατα ἕλκη.

Εὐπερίστατος, qui facilè circumsistitur, aut circumsistit. Item, bonas habens circumstantias. Vel activa signif. aptus ad circumsistendum ac impediendum. In ep. ad Hebr. εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, quidam interp. peccatum ad nos circumcingendos proclive.

Προΐστημι, q. d. statuo antè, seu colloco: propono, item præpono, antepono, antefero, item præ me fero. Item prætendo, prætexo. Et præficio. In quibus significationibus usurpatur potius vox pass. vel aor. med. προστήσασθαι, ut docebunt sequentia exempla.

Προΐσταμαι, propono. Ut apud Luc. καὶ τί ἂν ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προστησάμην, quodnam exemplum melius proponerem? Item præpono seu antepono. Ut apud Greg. τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προεστήσαντο. Item præ me fero. Ut apud Aristid. εἰ μήτε προστησάμενοι σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου. Item prætendo, prætexo. Ut Dem. pro cor. καὶ τοῦ μὲν ἀγῶνος ὅλου τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐσταται. Item præficio, præfecturam confero. Ut apud Herodian. l. 7. προστησαμένους ἑαυτῶν χειροτονηθέντας βασιλέας. Et apud Plut. in Sol. προστησάμενοι τὸν Σόλωνα, qui ducem Solonem sibi præfecerunt. Apud Dem. κατὰ Νέαιρ. προΐσταται Στέφανον τουτονὶ αὐτῆς, expon. hunc sibi Stephanum tutorem et defensorem vindicemque assumit. Sic et apud Greg. Item tueor, defendo, patrocinor. Dem. in Timoc. τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, jura vestra tueri et defensitare. Item prostituo, προαγωγεύω: ut, προστῆσαι τὴν αἰχμάλωτον, in Pand. Itidemque προΐστασθαι dicitur mulier, i. prostare. ¶ Item passiva seu neutra signif. q. d. sto ante, antesto, antisto, præsum, præfectus sum. Dem. pro cor. καὶ μεγίστων δὴ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων προστὰς, summam curam et potestatem habens. Plat. epist. 7. μεγάλης προεστὼς πόλεως. Apud Xen. in Œcon. προεστῶσα πρὸς τὸν ἱστόν. † Sic προεστηκὼς, præfectus. Xen. Pæd. l. 4. p. 94. a.† Item prosto. (unde prostibulum.) Æschin. προεστάναι τὴν μητέρα. Et cum genitiv. apud Athen. Item antecello, apud Plat. in Tim. πάντων προστὰς εὐψυχίᾳ. Item, sto ante. Plut. in Publ. τοῖς προερχομένοις ἢ προεστῶσι. Item obsto, obsisto, ex Soph. in Ajace: in qua tamen signif. dicitur potius προσίσταμαι.

Προστασία, imperium quo aliquibus præsumus, præfecturæ dignitas, præfectoria dignitas. Thuc. l. 2. et Polyb. Item cura, tutela, patrocinium, quo ante aliquem nos statuimus ad ejus defensionem contra adversarium aut res adversas. Interdum et auxilium. Polyb. l. 5. Plut. in Rom. et Demosth. contra Onetorum.

Προστατήριος, exp. præses. Apollo sic dicitur (teste schol. Soph. in Elect. † 639.†) quòd ante fores statueretur: seu patronus, cujus statuam ante ædes consecratam ponebant. Apud Plut. symp. 3. q. 7. προστατήριος μὴν, mensis quo Athenis mustum bibere incipiebant ac libabant, ut innoxius et salutaris ejus usus ipsis deûm beneficio concederetur. (Æsch. S. c. Th. 405. Ag. 985.)

Προστάτης, ου, ὁ, præfectus, præses, dux qui rei alicui præest, eamque administrat. Xen. Hell. 3. πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσί. Et Pæd. 7. προστάτης τοῦ πολέμου, belli dux. † opp. τοῖς οὐραγοῖς. Xen. Pæd. l. 3. p. 82. d.† Et apom. l. 1. προστάτης τῆς πόλεως, urbis præfectus. Item patronus, tutor, defensor. Plut. in Mario, πάτρωνας καλοῦσι τοὺς προστάτας οἱ Ῥωμαῖοι. Sic apud Appian. lib. 2. bell. civil. ὃς ἦν τῶν Ἀλλοβρόγων προστάτης, in cujus clientela erant Allobroges. (Soph. Œdip. Tyr. 311. 902. Tr. 212.)

Προστάτις, ιδος, ἡ, patrona, suffragatrix. Apud Chrys. in ep. ad Hebr. In ep. ad Rom. c. 16. προστάτις πολλῶν ἐγενήθη, quidam exp. multis hospitium præbuit.

Προστατικὸς, ad προστάτην pertinens, aut peritus muneris τοῦ προστάτου. [Προστατικῶς. Polyb. Hist. lib. 5.]

Προστατέω, seu προστατεύω, † Xen. Pæd. 1. 2. 5.† præsum, præsideo. Ut apud Xen. apomn. lib. 1. τῆς πόλεως προστατεῖν. Et, στρατεύματος προστατεύει, apud eundem. Et, οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες, qui in civitatibus præsunt. † Xen. Pæd. 1. 6. 3.† Item patrocinor, defendo: cum genit. apud Synes. Apud Sophocl. in Elect. † 783.† ὁ προστατῶν χρόνος, exp. præcedens tempus.

Προστατεία, ἡ, præfectura, procuratio, idem quod προστασία. Xen. Item cura, patrocinium, defensio. Polyb. l. 5.

Προστὰς, άδος, ἡ, porticus vestibulum. Et pro ipsa porticu, apud Plut. Item pro prostibulo, seu scorto, apud Athen.

Decomp. Ἀπροστάσιον, ου, τὸ, quum quis patronum et tutorem non habet. Dicebatur Athenis de incolis qui sibi

è civibus nullum adoptarant patronum, unde ἀπροστασίου δίκη, actio in incolas qui tutorem sibi non quæsierant. Poll.

Ἀπροστάτευτος, cui nemo præest: vel cui tutor et patronus non est. Hesych.

Προσίστημι, sisto et inhibeo, obicem oppono. Aristot. in probl. καὶ τὸ πνεῦμα προσίστησι, et spiritum inhibet ac commeare vetat. ¶ Item affirmo, i. firmiter colloco. Antiph. in apol.

Προσίσταμαι, obsisto, adversor, obstrepo: apud Chrysost. Apud Polyb. προσίσταμαί σοι, inimicus sum. Arist. in probl. χολή τι προσίσταται αὐτοῖς πολλάκις, bilis molesta est et malè afficit. Item adsum, proximus sum, ut, παρίσταμαι, Æschin. in Timoc. ὁρῶ δὲ πολλοὺς προσεστηκότας τῷ δικαστηρίῳ. Apud Plat. in Philebo, προσιστώμεθα δὲ πρὸς τοῦτον αὐτὸν λόγον, aggrediamur igitur hanc quoque disputationem.

Συνίστημι, constituo. † consistere, de equis. Xen. Pæd. l. 2. 44. c.† Plat. in Timæo, ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν, quum constituisset totum, toto constituto. Polyb. l. 2. ἐξαπέλλειν αὐτοῖς ἡγεμόνα συστήσαντες. Item constituo, i. astruo, confirmo, stabilio. Basil. ποτὲ δὲ τὴν ἀγαθότητα συνίστησι τοῦ Θεοῦ. Sic et Rom. cap. 3. Item constituo, i. in unum concilio et consocio. Ut, συστῆσαι τὰς πόλεις ταύτας, Isocr. (Soph. Tr. 27. λέχος συστᾶσα. i. e. συνελθοῦσα, ut Sch. ib. exponit.) Item constituo in loco, et firmo, apud Polyb. † plusq. perf. συνεστήκειν, passivè usurpatur, constitutus sum. Sic Xen. Pæd. l. 6. p. 156. d.† Item pro, construo. Exponitur et fingo, formo, creo. Item coagmento et cogo. Plat. in Tim. τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε; Cic. interpr. cujusnam animantium deus in fingendo mundo similitudinem sequutus sit? Sic Prometheus apud Luc. dicitur ζῶά τινα συστήσασθαι. Item concrescere facio, spisso. apud Aristotel. Item contraho, corrugo, obduco. Ut apud Plut. in symp. 7. sap. ὁ δὲ οὐ μάλα φαιδρὸς, ἀλλὰ συστήσας τὸ πρόσωπον. ¶ Item conflo, communi consensu comparo, unanimiter molior. Ut Dem. καὶ διὰ ταῦτα συνέστησαν ἐφ' ὑμᾶς τὸν τελευταῖον τουτονὶ πόλεμον. † Xen. Pæd. l. 1. 1. 2. ἀγέλην συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας, greges qui coierunt (vel conjurarunt) in pastores, et Pæd. 1. 5. 3. ἔθνη συνεστηκότα εἰς τὸ αὐτὸ et συνεστήκοιεν εἰς ἕν. ibid.† De conjuratione etiam usurpatur, ut docet Bud. Item ad defectionem vel ad res novas solicito, apud Pausan. ¶ Item commendo. Synes. καὶ χάριν εἰδέναι τοῖς συνιστᾶσι τοὺς δεομένους δικαίως. Apud. Laërt. ἀπαγαγὼν συνέστησε τῷ φιλοσόφῳ, exp. conciliavit et commendavit. Sic et apud Dem. aliquoties. Metaph. dixit Synes. ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησε, Simonides Hieronem posteritati commendavit. Exp. etiam, notum facio seu nobilem. Quoniam autem qui aliquem commendant de eo testificari solent, ejusque mores ac facta probare: hinc quidam factum esse annotant ut pro testificari accipiatur, apud Demosth. item pro approbare, ut 2 Corinth. cap. 6. [Συνιστάω. 2 Epist. ad Corinth. 4. 2. τῇ φανερώσει τῆς ἀληθείας συνιστῶντες ἑαυτοὺς πρὸς πᾶσαν συνείδησιν ἀνθρώπων, &c. 6. 4. 10. 18.]

Συνίσταμαι, idem quod συνίστημι, constituo. Polyb. l. 2. Ῥωμαῖοι συστησάμενοι τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, quum jam constituissent et firmassent res Italiæ. Item construo. Ut Aristot. καὶ συνίστανται οὓς καλοῦσι σφηκωνεῖς τοὺς μικροὺς οἷον τετραθύρους, construunt favos suos quadrifores. Item conflo. Ut Isoc. in Hel. ὑπὲρ δὲ ταύτης οἱ Ἕλληνες τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Sic apud Polyb. συνίστασθαι πολιορκίαν, exp. obsidere. ¶ Item neutra seu pass. signif. consto, componor: ut, ἐκ διαφόρων συνίσταται, diversis ex rebus constat. Quidam συνεστάναι, exp. etiam, compactum esse, vel coagmentatum. et apud Aristot. de poëtica, τοὺς συνεστῶτας εὖ μύθους, ritè compositas fabulas. ¶ Item consto, coëo, cœtus habeo. Thuc. l. 2. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς συνιστάμενοι. Idem lib. 3. ξυνίσταντό τε καὶ λαβόντες ἐγχειρίδια. Xen. ἀναβάσεως 5. σύλλογοι ἐγίνοντο, καὶ κύκλοι συνίσταντο. Item conjuro, conspiro: ut, οἱ δὲ συνίσταντο τῷ Κατιλίνᾳ, apud Plut. † συνίστασθαι, coire, conjurare. Xen. Pæd. l. 1. 1. 2.† Interdum simpliciter, congregor, ut apud Synesium, καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν. Item consocior ad bellum. Xen. Hell. l. 7. συνεστάναι τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀρκάδας, καὶ Ἀχαιούς. Dicitur et ipsum bellum συνίστασθαι, conflatum esse. Apud Plutarchum in Romulo, συνισταμένων ἀγώνων, exp. collato prælio: et, pugna commissa. † συνισταμένη ἐπιβουλὴ, παρασκευὴ, comparata. Xen. Pæd. 1. 5. 4.† Apud Herodianum, ἔτι τῆς μάχης συνεστώσης, exp. stante adhuc acie. Item consisto. Et, συνεστικὸς, quod consistere potest: ut, συνεστικὸς ζήτημα, quæstio in quam ab utraque parte argumenta et probationes in medium adduci possunt. Συνεστικὸς, est etiam compactus, solidus, non fluxus, apud Aristot. ¶ Apud Plat. in Tim. ξυνίστασθαι Cic. interp. cohærere. Apud Themist. in Phys. l. 4. συνίσταμαί σοι, (q. d. sto tecum,) sto à te, seu à partibus tuis. cui opp. ἀνθίσταμαι et ἐνίσταμαι. Item commendor. Synes. ἐπειδή μοι παρὰ παντὸς συνέστη τοῦ βουλευτηρίου, mihi à toto commendatus est senatu. ¶ Συσταθῆναι, expon. etiam, studiosè excipi, coli atque in contubernium admitti, ut apud Laërt. ἐλθόντα δι' ἀπορίαν ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστίππου συσταθῆναι. (Congredior. Æsch. S. c. Th. 678. Eurip. Phœniss. 709.)

Σύστασις, constitutio, Plat. Gal. Item coagmentatio, structura, compositio, conjunctio. Plat. in Tim. et de leg. Aristot. de poët. Item coagmentum, concrementum, crassitudo. Aristot. et Gal. Item astructio, confirmatio, assertio. Alex. Aphr. Item apparatus bellicus qui fit communi consensu. Plut. in Publ. Apud Herodian. ἡ ἐκ συστάσεως μάχη, prælium collato pede pugnatum. Exponitur etiam turma. ¶ Item coitio, conjuratio, conspiratio, sodalitium in perniciem legum, cœtus eorum qui coëunt et conspirant seu conspirationem moliuntur. Plut. in Numa, ἐπιβουλὴ καὶ σύστασις ἀνδρῶν. ¶ Item cœtus, conventus populi. Xen. in Hippar. παρὰ σύστασιν ἀνθρώπων, in cœtu hominum. Exp. etiam congressus, colloquium, apud Plut. in Themistoc. ¶ Item commendatio. Exp. et affectus, amor, studium erga aliquem. Item conciliatio et reductio ad concordiam, apud Isocr. in Parag. In Pand. σύστασις dicitur quum contrahitur, id est, contractus initur: et λύσις, quum dissolvitur.

Συστατικὸς, constituendi vim habens et compingendi, faciens ut res consistat. Item commendatitius; ut, συστατικαὶ ἐπιστολαὶ, 2 Cor. 3.

Συστάτης, qui simul stat. In ædificiis συστάται dicuntur trabes seu tigna tectum sustinentia.

Συστατέω, commendo, probo.

Συστάδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ. Aristot. polit. 7.

Σνσταδὸν, et συστάδην, cominus. Ut, συστάδην μάχεσθαι, vel συσταδὸν, cominus pugnare. Et, ἡ συσταδὸν μάχη, vel συστάδην, pugna stataria. Thuc. l. 7.

Σύστημα, coagmentatio, concretio, compages. Exponitur etiam, compositio, item collectio, vel congregatio. Item acervus, cumulus. Aristot. de mundo, et Plut. in Numa. Item cœtus, conventus. Et turma, globus, manus militum. Polyb. lib. 1. et 2. Et pro quavis collecta multitudine ac cœtu. Idem Polyb. armenta regia vocavit συστήματα βασιλικὰ τῶν ἱπποτροφιῶν. Apud Musicos est constitutio, i. plenum veluti modulaminis corpus ex consonantiarum conjunctione consistens, quale est διὰ πασῶν, vel διὰ πέντε, vel τεσσάρων, vel δὶς διὰ πασῶν. Boëth. l. 4. music. c. 14.

Συστηματικὸς, collectitius, et q. d. acervalis, ut, συστηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulsuum quasi acervo constat. Et, συστηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas hujus pulsus. Gal. lib. 2. de prænotione ex pulsibus.

Decomp. Ἀσύστατος, q. d. qui consistere nequit, qui non potest esse in rerum natura, qui stare nequit. Plut. † Aristoph. Nub. 1370. V. Suidas in hoc verbo et ἀξύστατος.† (Æsch. Ag. 1476.) Apud rhetores ἀσύστατα sunt quæ non veniunt in disceptationem, vel ubi causa non potest explicari: ut si fur furem furti accuset. Τὸ ἀσύστατον, refertur etiam inter vitia orationis. Ἀσυστασία, ἡ, dicitur τὸ ἀσύστατον εἶναι, non consistere seu cohærere, stare non posse.

Ἐπισυνίσταμαι, (ut et συνίσταμαι) coëo, conspiro, insurgo in aliquem. Plut. Item concresco, apud Diosc.

Ἐπισύστασις, conspiratio, coitio factiosa. Act. c. 24. [v. 12.] (2 Cor. 11. 28.)

Ἰδιοσύστατος, per se consistens.

Ἰδιοσυστάτως, q. d. ex propria consistentia. Damasc.

Κακοσύστατος, malè consistens, apud Trapez.

Νεοσύστατος, nuper concretus, qui nuper coaluit. Galen. κατὰ τόπ. l. 5.

Προσυνίστημι, prius commendo, commendationem præmitto. Plut.

Ὑφίστημι, (q. d. statuo sub, colloco sub,) suppono, subjicio. Pind. Olymp. Od. 6. χρυσέας ὑποστήσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας, suppositis columnis. Plut. in Othone, ὑποστήσας τὸ ξίφος ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Item substituo, i. sufficio in locum alterius. Xen. Hell. 4. ὑποστήσας δὲ Ἡριππίδας ταξιάρχας καὶ λοχαγούς. Item propono, ut Soph. in Ajace, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς. † ὑποστάντας ἀθωρακίστους κατακαίνουσιν. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. b.† ¶ Item in naturam rerum produco, ut, ὁ Θεὸς ὑπέστησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων. (Ὑφίστημι. pro ἀντίστημι, ἀντιμάχομαι. Cum Dat. Æsch. Pers. 87. Eum. 204. ὑπέστην. i. e. ὑπεσχόμην. Il. Ψ. 267. Eurip. Phœniss. 1427.)

Ὑφίσταμαι, (q. d. statuor sub, collocor sub,) supponor. Item substituor, sufficior. Frequenter dicitur ὑφίστασθαι quod extat, et in natura rerum est, seu subsistit. Exponitur etiam, in naturam rerum producor: ut apud Greg. de baptismo, ἀλλ' ὥσπερ οὐκ ὄντας ἀνθρώπους ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε, sic in naturam productos denuo finxit. Ὑφεστικὸς dicitur quod in naturam rerum cadit. Philo de mundo, οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφέστηκε Θεῷ, nihil in naturam rerum proditum est, nihil extitit. ¶ Item subeo, succedo, ut, ὑπὸ τειχίον ὑποστὰς, Plat. Item subeo, i. sustineo, suscipio, ut, ὑπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν, Lys. Et, ὑφίσταται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας, Plutarch. in Pelop. facinus sibi deposcit, aggreditur rem audendam. Sic apud Thuc. ὑφίσταται τὸν πλοῦν, et, ὑποστὰς τὸν κίνδυνον, apud eundem. cui opponitur ὁ φυγών. † Subire, cum inf. Xen. Pæd. 1. 6. 7. ὑφίστασθαι προστατεύειν.† ¶ Item suscipio, i. aggredior, instituo, incepto, ut, ὑπέστημεν τοσοῦτον ἀγῶνα, apud Aristidem. ¶ Item recipio, polliceor, ut, ὑφίσταμαι ἕξειν, Xen. Pæd. 6. recipio et polliceor me habiturum. Thuc. l. 4. ἤγαγε τοὺς ἄνδρας ὥσπερ ὑπέστη. Aristoph. in Vesp. καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους πορεῖν. Interdum cum accusativo, ut Iliad. φ'. Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε. Et Odyss. κ'. τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέστης. ¶ Item, ὑφίσταμαι, sustineo, i. δέχομαι, excipio, non cedo irruenti. Plutarch. μαχόμενοι οὖν φείδονται τῶν ἐνδιδόντων, ἀναιροῦσι δὲ τοὺς ὑφισταμένους. Thuc. l. 1. ὑποστάντες Μήδους. Et cum dativo, apud eundem lib. 2. χρεὼν καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι. Xen. Hel. 7. ἔξεστι δὲ λέγειν ὡς τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη. Rursus cum accusativo rei, exp. tolero, suffero, ut, ὑφίσταμαι πόνους, apud Hermog. Et apud Plutarch. πρᾴως ἀδοξίαν ὑφιστάμενος. ¶ Item, ὑφίσταμαι, subsideo, sido, pessum eo, cui oppon. ἐπιπολάζω. Aristot. in probl. et de cœlo lib. 4. Est etiam, κρυφίως ἵσταμαι, et ὑποχωρῶ, occultè sto, vel digredior, ut, apud Luc. in Philopseude, ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. et in Timone, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. ¶ Item activa signif. suppono, pono, apud Athen.

Ὑπόστημα, sedimentum, ut, ὑπόστημα τῆς κοιλίας, Aristot. de anim. l. 1. Item idem quod hypostasis apud Theologos. ¶ Item statio militum, 1 Reg. c. 13. ¶ Item pudendi virilis pars ea quæ minimè pendula est, apud anatomicos, ut ait Rufus. Est etiam πλῆθος, Hesych. et Suid.

Ὑπόστασις, subsistentia, seu naturæ subsistentia, res subsistens, res natura et re vera subsistens, cui oppon. ἔμφασις. Aristot. de mundo, συλλήβδην δὲ, τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν. Sic ad Hebr. c. 11. τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, quidam exp. extantia. ¶ In dei trinitate significat substantiam intelligentem, incommunicabilem, idem quod ἰδιότης, et πρόσωπον. atque ita distinguitur ab οὐσίᾳ, quæ est communicabilis. Sacrosancta enim concilia statuerunt, unam in trinitate esse οὐσίαν, et tres ὑποστάσεις, ut docet Basil. Sic epist. ad Hebr. cap. 1. dicitur Filius Dei χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. Plura vide apud Theologos. ¶ Item præsentia animi et fortitudo, audacia, fiducia, apud Polyb. et 2 Cor. c. 9. ¶ Item sedimentum, et quod ex urina subsidit: crassior urinæ portio secreta et subsidens. Exponitur etiam, alicujus rei fæx subsidens, crassamen vel crassamentum. ut, οὔρων ὑπόστασις, et, ὑπόστασις ἱδρῶτος, Alex. Aphr. ¶ Item humorum consistentia seu status, et concretio, hoc est, quum humores intus manent, quos vacuari oportebat: ut annotat Galen. comment. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶ Exponitur etiam, compages, ut, ὑπόστασις κελλώδης, apud Theophr. de caus. pl. lib. 5. ¶ Item insidiæ quæ struuntur ab eo qui ὑφίσταται, i. stat in latebris. ¶ Item statio militum, ex 1 Reg. c. 13.

Ὑποστάτης, qui in naturam rerum produxit, et subsistere fecit, qui condidit et in naturam rerum indidit. Apud Areop. ¶ Item furca qua quid fulcitur. Plut. in Coriolano.

Ὑποστάτις, fœm. gen. quæ in naturam rerum produxit, apud Areop.

Ὑποστατὸς, tolerabilis, ferendus. Eurip. [Antig. v. 4.]

Ὑποστατικὸς, autor et conditor substantiæ, Dionys. Areopag. Item præfidens.

Ὑποστατικῶς, præfidenter, confidenter. Item asseveranter, affirmatè, apud Polyb.

Decomp. Ἀνυπόστατος, subsistentiam non habens. cui oppon. ἐνυπόστατος, apud Damasc. Item intolerabilis, cujus impetus sustineri nequit, cui resisti non potest. Polyb. [Athen. Deipn. lib. 3. ἔφη, θαυμαστὴ δ' ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ ἡ ἀνυπόστατος. id est, cujus potentiam nemo sustinere possit. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 8. ἀθρόοι δὲ τῷ ἄρχοντι ἑπόμενοι, ἀνυπόστατοι ἦμεν, τῶν δ' ἐπιταχθέντων οὐδὲν ἡμιτελὲς κατελείπομεν. Laced. Resp. cap. 10. §. 7. Ἐπέθηκε δὲ καὶ τὴν ἀνυπόστατον ἀνάγκην ἀσκεῖν ἅπασαν πολιτικὴν ἀρετήν.]

Δυσυπόστατος, cujus impetus vix sustineri potest.

Ἐνυπόστατος, subsistentiam habens. cui oppon. ἀνυπόστατος, apud Damasc.

Ὁμοϋπόστατος, eandem hypostasin habens. apud theologos.

Παρυφίσταμαι, subsisto unà, vel existo unà, unà sum in natura rerum, pro συνυφίσταμαι, Damasc. et Basil. Item propemodum subsisto, ferè in natura sum rerum, apud Dionys. Item obiter subsisto. Item significor, demonstror, repræsentor, apud Apoll. grammat.

Παρυπόστασις, minus est quam ὑπόστασις, apud Dionys.

Προϋφίστημι, prius in naturam rerum produco, apud Greg.

Προϋφίσταμαι, prius in naturam rerum producor seu prodeo, prius subsistentiam habeo. Interdum προϋφιστάναι exp. antegredi, antecedere, ut apud Plut. in lib. de fato. Hinc προϋφεστηκὸς, seu προϋφεστὸς, antegressus.

Προϋποστὰς, qui ante extitit. Plut. Προϋφιστάμενον, quod prius exstitit. Plut.

Προϋπόστασις, q. d. præsubsistentia, seu præexistentia: de re quæ prius in naturam rerum prodierit.

Συνυφίσταμαι, unà subsisto, i. unà sum in natura rerum.

Τρισυπόστατος, tres hypostases habens, ut Dionys. ἑνάδα τρισυπόστατον vocat.

Composita sine præpos. ac primùm ex στάσις, in priori significatione.

Αἱματοφλεβοιστάσεις, αἱ, exp. à Gal. et Diosc. suppressiones supertumescentis sanguinis. Alii autem eo nomine intelligunt plenas sanguine et tumescentes venas.

Ἀντοστασία, Hesych. est stupor, quo aliquis stat ἄντος, et velut attonitus.

Ἀρκυοστασία, ἡ, retium tensio, Poll.

Ἀρκυοστάσιον, vel *ἀρκυστάσιον*, ου, τὸ, locus in quo tenduntur retia. Poll. et Xen. in Cyneg.

Ἀστασία, ἡ, instabilitas, inconstantia. Areop.

Βελόστασις, bellica machina, Ezech. 4. ubi exponitur aries. et 1 Macchab. 9. exp. balista.

Βούστασις, et *βουστάσιον*, boum stabulum. [Æsch. Pr. 653.]

Διστάζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Διχοστασία, dissensio, secessio, quum in duas partes factiones secedunt, quum in contraria studia aliqui scinduntur, apud Plut. de frat. charit.

Διχοστασιαστικὸς, ad dissensionem pertinens. Strab.

Ἱππόστασις, et *ἱπποστασία*, sive *ἱπποστάσιον*, equile, stabulum equorum, stationes equorum in stabulis. [Eurip. Alcest. 592. *Ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν Ἱππόστασιν*, &c. Phæth. 30.]

Λινοστασία, exp. retium collocatio. In Epigram. exp. laqueus, quòd fixus stet.

Ὀρθόστασις, rectus status, corporis habitus quo surrecti stamus nervis posterioribus contractis.

Ψυχοστασία, animarum statio, vel animarum bilanci impositarum ponderatio. Plut.

Composita ex στάσις, i. factio.

Ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, qui contrariæ factionis est. Appian. in Parth. [Herodot. Hist. lib. 5. cap. 69. *ἤν τε τὸν δῆμον προσθέμενος πολλῷ κατύπερθε τῶν ἀντιστασιωτέων*. lib. 1. §. 92. *ὅς οἱ, πρὶν ἢ βασιλεῦσαι, ἀντιστασιώτης κατεστήκεε*, &c. lib. 4. §. 164. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 1. §. 10. Aristippus——*πιεζόμενος ὑπὸ τῶν οἴκοι ἀντιστασιωτῶν ἔρχεται πρὸς τὸν Κῦρον*,——*ὡς οὕτω περιγενόμενος ἂν τῶν ἀντιστασιωτῶν*. Cyrus—*δεῖται αὐτοῦ μὴ πρόσθεν καταλῦσαι πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας, πρὶν ἂν αὐτῷ συμβουλεύσηται.* Græc. Hist. lib. 7. cap. 1. §. 31. *Κατηγορούντων δὲ αὐτοῦ τῶν τε Ἀρκάδων καὶ τῶν ἀντιστασιωτῶν*, &c.]

Ἀντιστασιάζω, contrariam factionem moveo vel sequor, contrariam partem sequor in seditione. † Xen. Pæd. p. 186. d.†

Ἀντιστασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui est contrariæ factionis, qui sequitur contrariam partem in factione, seu seditione.

Ἀστασίαστος, seditione carens, seditionibus nullis turbatus. Hesych. Populi quoque seu cives urbis alicujus *ἀστασίαστοι* dicuntur, qui nulla dissident seditione, seu qui nullas movent seditiones. Isocr. in Paneg. [Lysiæ Orat. Olymp. *μόνοι δὲ οἰκοῦντες ἀπόρθητοι, καὶ ἀτείχιστοι, καὶ ἀστασίαστοι, καὶ ἀήττητοι, καὶ τόποις ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς χρώμενοι.* Vide hoc Fragm. apud D. Hal. ii. 146. 35. Thucyd. Hist. lib. 1. §. 2. *τὴν γοῦν Ἀττικὴν ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν, ἄνθρωποι ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεί.* Plat. Phileb.]

Διαστασιάζω, factionibus et seditionibus implico, seditionem inter aliquos concito. Plut. *ὁ δὲ Μάνλιος διεστασίαζε τὴν πόλιν.* Aristot. pol. 5. *διεστασίαζεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐπόρους*, ad seditionem contra opulentiores concitandam induxit. Item dissidiis sejungo ac segrego. Synes. epist. 95. *διεστασίασεν ἡμᾶς*, ad dissensionem nos induxit.

Καταστασιάζω, seditione opprimo, et affligo, seditione circumvenio. apud Plut.

Καταστασιάζομαι, factione vincor, seditionibus premor. Xen. et Plut.

Νεοστασία, est *ἐπίστασις* ex rebus novis et insolitis. Apoll. [iii. 76.]

Συστασιάζω, seditionis vel potius factionis socius sum, factionem aliquam adjuvo. Thuc. l. 4.

Συστασιώτης, factionis socius seu particeps. Luc. de salt.

Composita ex στατός: itidem sine præpositione.

Ἀριστεροστάτης, ου, ὁ, qui à sinistra stat. Poll.

Ἀρκύστατος, ου, ὁ, retium tensivus. Eurip. in Oreste. [Æsch. Ag. 1384.]

Ἀρκύστατα, τὰ, loca ubi retia figuntur. Hesych. Et apud Soph. † El. 1504.† pro ipsis retibus. [Æsch. Pers. 99. Eum. 112.]

Ἄστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, instabilis, inconstans. Phil. de mundo, *τὸ ἄστατον*, subst. instabilitas, inconstantia.

Ἀστάτως, inconstanter, non firmiter.

Ἀστατέω, ῶ, instabilis et inconstans sum, vacillo, titubo. Exp. etiam, incertis sedibus vagor.

Δεξιοστάτης, qui à dextra stat. Sic dicebatur qui in dextra chori parte præsidebat. Poll.

Διχοστατέω, ῶ, dissideo, q. d. divisus sto, discordo. Eurip. *διχοστατῶ πρός σε.* [Med. 15. Æsch. Ag. 331. Eum. 389.] Item ambigo, dubito, Alex. probl. 1.

Δυστατέω, idem quod *ἀστατέω*, titubo. Plut.

Κακοστατέω, malè sto, malè constitutus sum. Nic. in Ther.

Λινοστατεῖσθαι, illaqueari, in casses incidere, apud Plat.

Ἐμποδοστάτης, qui obstat, qui impedimento est, Suid.

Ὀβολοστάτης, fœnerator, ut exp. apud Aristoph. in Neb.

Ὀβολοστατικὴ, (sc. *τέχνη*,) ars fœneratoria.

Ὀβολοστατέω, ῶ, fœneror.

Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, qui erectus stat. [Eurip. Herc. Fur. 979. *ὕπτιος δὲ λαΐνους Ὀρθοστάτας ἔδευσεν, ἐκπνέων βίον.* Vide Not. Ion. 1134. Not.] Orthostata, vocabulum est architectonicum. Vitruv. l. 2. c. 7.

[Οὐριοστάτης. Æsch. Ch. 819.] ‡ *θῆλυς οὐριοστάτης ὁμοῦ κρεκτὸς γοήτων νόμος*, designat muliebres faustos simulque citharæ sono perstrepentes cantus. Schutz.‡

Πρωτοστάτης, qui primus stat. † Xen. Pæd. l. 3. p. 85. c. et p. 174. d.† In acie idem est qui *λοχαγὸς*, et *ἡγεμὼν*, antesignanus aut primipilaris: et sic opponitur *τῷ ἐπιστάτῃ*, quem *οὐραγὸν* etiam vocant. Secundum alios est, qui ante *ἐπιστάτην* stat. Xen. in polit. Laced. et Pæd. 6. Apud Thuc. *πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως*, qui primus in dextro cornu stat. Metaphoricè ponitur Act. c. 24. In judicio idem est qui *πρωτόβαθρος*, qui primus in subsellio sedet. In convivio idem est qui *πρωροκλίτης*, qui primus accumbit. Item generaliter, antistitor, præstes, seu præses.

Πρωτοστατέω, ῶ, primus in ordine sto, antistitor seu antesignanus sum. Metaph. apud Phil. de vita M. l. 1. *ἡ γὰρ ὁδηγὸς νεφέλη πρωτοστατοῦσα τὸν ἄλλον χρόνον.*

Τριστάτης, expon. dux, princeps, et princeps principum, apud 70 interp. ut lib. 4. Reg. cap. 7. et 9. Vide Hieron. in Ezech. cap. 23.

Ὑπερστατέω, suprà constitutus sum, imperium habeo. Æsch. [Suppl. 347.]

Composita, habentia σταδ. itidem sine præpos.

Βουστάδιον, boum stabulum, bubile. idem quod *βουστάσιον*.

Ὀρθοστάδην, stando erecto corpore: more eorum qui erecti stant. [Æschyl. Prometh. 31. *ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν, Ὀρθοστάδην, ἄυπνος*, &c. Schol. *ὀρθὸς ἱστάμενος*.]

Ὀρθοσταδίας, et *ὀρθοστάδιος*, ου, erectus stans.

Ὀρθοσταδὸς, pro eodem.

Ὀρθοσταδὸν, stando, more eorum qui erecti stant. Apoll. [Rhod. Arg. iv. 1425. *μετὰ δ' ἔρνεα τηλεθάοντα Πολλὸν ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὸν ἠέξοντο.*]

[Ὀρθοστάς. Eurip. Helen. 554. *καλῶ (sc. σὲ) ἔπι δ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάδας·* Vide Not. ad loc. et Herc. Fur. 980. Not.]

Composita, in σταθὴς desinentia.

Ἀσταθὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, instabilis, idem quod *ἄστατος*. Hesych.

Εὐσταθὴς, stabilis, firmus, constans, idem quod *σταθερὸς*, et *στάσιμος*. Od. σ'. *εὐσταθὲς μέγαρον*, ædes bene fundatæ.

Εὐσταθῶς, constanter, firmiter, tutò. Herodian. l. 7.

Εὐστάθεια, et *εὐσταθία*, stabilitas, firmitas. Item constantia. Plut. in cons. ad uxorem. Item bona constitutio, bona habitudo; idem ferè quod *εὐεξία*, apud Plut. in lib. de præcept. sanit. *πρὸς τὴν ὑμνουμένην σαρκὸς εὐστάθειαν.* Item pro stabilimento, in lib. Sap. c. 6.

Εὐσταθέω, ῶ, stabilis ac firmus sum. Dicitur etiam de mari quod placidum ac tranquillum stat, nec ullo ventorum impetu agitatur. Luc. *καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος.*

Νεοσταθὴς, recens constitutus seu institutus: idem quod *νεοκατάστατος*, ut, *νεοσταθὴς σῆμος*.

Composita ex σταθμὸς, i. stabulum, statio. De altera autem signif. qua σταθμὸς pro libra ponitur, vide in compos. ab ἵστημι, i. appendo.

Ἀστάθμευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunitatem habens ἀπὸ τῶν ἐπισταθμειῶν. Plut.

Βούσταθμον, ου, τὸ, bubile, boum stabulum, ubi boves ἵστανται. Poll.

Ἐπίσταθμος, ου, ὁ, præfectus *τῶν σταθμῶν*, mansionum curator. Isocr. in Paneg. Aliquando (ut Bud. in Pand. annotat) *ἐπίσταθμοι* appellantur ii qui super hospitia sunt in comitatu principis aut legati ducisve exercitus.

Ἐπισταθμία, ἡ, munus τοῦ ἐπιστάθμου.

Ἐπισταθμεύω, stabulor alicubi, stativa habeo, diversor. Idem quod *σταθμεύω*, et *καταλύω*, Plut. in Sylla.

Ἐπισταθμεύομαι, ad mansiones et diverticula designor. Plut. in Ant. *οἰκίαι χαμαιτύπαις ἐπισταθμευόμεναι.*

Ἐπισταθμεία, ἡ, stabulatio, diversatio. Diod. in hist. Alex. ¶ Item necessitas hospites recipiendi, seu necessitas hospitio recipiendi comitatum principis aut legati. Utitur Cic. ad Att. l. 13. in fine. et Plut. in Sert.

Ναύσταθμος, ου, ὁ, navium statio. Luc. Item navales copiæ. Suid. Legitur et *τὸ ναύσταθμον* neut. gen. apud Thuc. et in plur. *ναύσταθμα*, apud Plut.

Decomp. **Ἀνεπιστάθμευτος**, ου, ὁ καὶ ἡ, immunis ab hospitiis præbendis, immunis à præbendis diversoriis principis comitatui, vel exercitui in transitu. Idem quod *ἀστάθμευτος*. Polyb.

Κατασταθμεύω, in stabulo aut statione, aut diversorio colloco. Strab.

Παρασταθμίδες, exp. postes cardinum, antæ. à *σταθμὸς*, quod et ipsum postem significat.

Composita facta ex infinitivo στῆναι: sine præpos.

Ἀγχιστῖνος, vel *ἀγχιστῖνος*, ου, q. d. propè stans. Il. ε. *Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται*, i. aliæ propè alias stantes, et minimo spatio invicem distantes. Eust. ab *ἄγχι* et *στῆναι* compositum esse dicit. Vide et in Ἄγχι.

Ἀστὴν, ῆνος, et **Ἄστηνος**, ου, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix, ærumnosus, calamitosus. *Παρὰ τὸ στάσιν μὴ ἔχειν μήτε οἴκησιν*, ut tradunt Etymol. et Suid. derivantes *παρὰ τὸ στῆναι*. Vide et in compos. à *στένω*.

Δύστηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix, miser. secundum quosdam *παρὰ τὸ στῆναι*, ut sit qui vix locum invenire potest ubi consistat. Il. χ'. et apud Plut. et Dem. Item perditus, perdendus, pernicie dignus. Soph. in Elect. † 1426.† [Tr. 1023. Œdip. Tyr. 810. Æsch. Ag. 1664.] Vide et in comp. à *στένω*.

Δυστηνία, ἡ, miseria, ærumnæ, calamitas. Expon. et improbitas, Hesych.

Decomp. **Τριδύστηνος**, ter infelix, miserrimus.

Composita ex infinit. ἱστάναι, desinentia in εστὼ, itidem sine præpositime.

Ἀειεστὼ, ἡ, sempiternitas, æternitas: permansio in eodem statu, *τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἱστάναι*, i. in iisdem semper stare, inquit Suid. ex Antiph.

Εὐεστὼ, bonus et tranquillus status. Apud Diog. Laërt. Item felicitas. [*ἐν εὐεστοῖ φίλῃ*. i. e. *εὐδαιμονία*, ut Sch. Æsch. S. c. Th. 193. Ag. 656. 938.] Possit et inter composita ex *εἰμὶ* referri.

Derivata ex ἵστημι, i. appendo.

Στατικὴ, (sc. *τέχνη*,) scientia ponderum, scientia de ratione ponderum.

Στατικὸς, οῦ, ὁ, hujus scientiæ peritus.

Στατικῶς, more eorum qui ponderant, aut more eorum quæ ponderantur.

Στήδην, adverb. pondere, q. d. appensim. Nicand. in Alexiph. v. 327.

Στάδιος, appensus, pondere demensus. Nic. in Alex. Item stabilis. in *ἵστημι*, in priori signif. Item *στάδιος*, (substantivè,) vide *στάδιον*, ibidem.

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, statera, libra. Iliad. μ'. (de muliere quæ manu victum quærit,) *Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα, καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει Ἰσάζουσα*, stateram et lanam. Aristoph. in Ran. *Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι*, ad stateram redigere. Dicitur etiam ipsum pondus. Herodot. *σταθμὸν διτάλαντος*, ponderans duo talenta. Aristot. pol. 1. *ὁρισθὲν μεγέθει καὶ σταθμῷ.* Sic et apud Thuc. Xen. Plut. Demosth. &c. Reperitur etiam, *τὰ σταθμὰ*, in plurali numero, per metaplasmum. Vide et aliam signif. in derivatis ex *ἵστημι*, statuo.

Σταθμίον, ου, τὸ, idem quod *σταθμός*. Usitatius est plurale *σταθμία*.

Σταθμίζω, F. *ίσω*, pondero. Exp. etiam, ad amussim examino atque exigo, expendo, *δοκιμάζω*. Suid. et Eust.

Στάθμη, ἡ, amussis, regula ad quam aliquid exæquatur: funiculus tenuis, quem minio aut atramento imbuunt fabri, ut lineam rectam ducant, cujus ductum sequuntur in materia exæquanda et complananda. Il. ό. *στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος*, navale lignum amussis seu rubrica dirigit. Plut. in polit. præc. *γωνίαις χρωμένου καὶ κανόσι, καὶ στάθμαις.* Et metaph. apud Luc. *κανόνα καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων.* Hinc *κατὰ στάθμην*, *ἐπὶ στάθμην*, *παρὰ στάθμην*, et *πρὸς στάθμην*, ad amussim, &c. Appellatur et rubrica, item linea. Item ensis capulus; quia suo pondere *σταθμίζει τὸ ξίφος*, dirigit et ad æquipondium reducit. apud Diodor. Siculum. *ταῖς στάθμαις τῶν δοράτων τύπτοντες.* [Æsch. Ag. 1054.]

Σταθμάω, vel potius *σταθμάομαι*, ad amussim exigo, amussatim sequor. Luc. de hist. scrib. Item pondero, libro. Paus. in Achaicis. Exponitur etiam, modulor, modum adhibeo, ad certum modum facio. ¶ Item æstimo, perpendo, examino. ¶ Item conjecturam facio, argumentum duco.† Soph. Œd. Tyr. 1121.† [Aristoph. R. 809.] Theophr. de caus. pl. 9. c. 4.

Σταθμητὸς, οῦ, ὁ, ad amussim exactus, vel qui ad amussim et lineam exigi ac dirigi potest. Exponitur etiam, *μετρητὸς*, apud Arrian. Apud Plat. *ἐμοὶ μὲν οὖν ὦ ἑταῖρε οὐδὲν σταθμητὸν*, mihi quidem, ô socie, nihil pensi.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, stater, pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi siclum dicebant, ut Bud. tradit, scribens alibi staterem à mensoribus vocari semunciam. De variis ejus generibus vide Polluc.

Στατηρίδιος, ου, ὁ, statere valens, qui stateris pretio æstimatur.

Comp. **Δεκαστάτηρος**, decem stateribus valens.

Πενταστάτηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui quinque staterum est, seu quinque minarum, idem quod *πένταμνος*, teste Poll.

Σταχάνη, ἡ, trutina: dicta *παρὰ τὴν στάσιν*, ut in proverbio, *δικαιότερος σταχάνης*, apud Suid. Dicitur esse Doricum vocabulum.

Compositorum in hac significatione prima classis.

Ἀποστῆσαι, seu ἀποστήσασθαι, appendere, reddere aut recipere appensum, seu appendendo. Hesych. et Suid.

Διστάσιον, duplo pondere rependendum: vel duplum ponderans.

Ζυγοστάτης, libripens. Ζυγοστάται, libripendes per urbes constituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur. Hinc zygostatica fides, plena et examinata æquitas.

Ζυγοστατέω, ῶ, in trutina appendo. Item metaph. apud Polyb.

Ἰσοστάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui paris est ponderis. Luc. γυμνὸς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς, vel qui æquali pondere appenditur, qui tantidem æstimatur, æquivalens pretio. Athen. ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη, argento rependebatur.

Τριστάσιον, quod triplum appenditur, et triplicato pondere æstimatur, apud Arrian.

Compositorum secunda classis: videlicet ex σταθμὸς, seu στάθμη.

Ἀντίσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, æquale pondus habens, æqualis ponderis. Et per metaph. æquè pollens, æquivalens, æqualis momenti, seu paris momenti. †Soph. El. 573.†

Ἀντισταθμίζω, rependo, idem quod ἀντιταλαντεύω, et ἰσοστάσιον ἀποδίδωμι, vel pari pondere retribuo. Exp. etiam, in æquilibrio pono.

Ἀντισταθμῶ, rependo, è contrario pondero. Basil. οὐκ ἀντιστάθμησαν τὴν πρὸ τούτου δουλείαν ἡμῶν.

Ἀποσταθμάω, dependo, appensum trado, σταθμῷ ἀποδίδωμι, Eust.

Ἀστάθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconsideratus, improvidus, qui res perpendere non didicit, sed temerè agit. Plut. Item instabilis, incertus, ἄστατος, Thuc. l. 4. Philo de vita M. l. 1. Dem. Plut. &c.

Βαρύσταθμος, ponderosus, gravis pondere. Aristoph. in Ran. et Aristot. eth. 6. c. 8.

Βαρυσταθμίζω, gravi pondere sum. Diosc. Exponitur etiam, gravitatem et pondus adjicio, gravius reddo.

Διασταθμάομαι, metor, dispono. Eurip.

(Ἐπισταθμάομαι. Æsch. Ag. 171.) [οὐκ ἔχω προσεικάσαι, πάντ' ἐπισταθμώμενος, &c.]

Ἐπίσταθμος, qui ponderi adjicitur. Et plur. num. τὰ ἐπίσταθμα, eadem quæ σταθμὰ, σταθμία, seu στάσιμα. Poll.

Εὔσταθμος, qui est boni aut justi ponderis. in Pand.

Ἰσόσταθμος, par pondere, qui æqualis ponderis est. ἰσοστάσιος.

Κατασταθμίζω, appendo, pondere demetior.

Κατασταθμισμὸς, appensio: singulorum per sua pondera adjectio. Diosc.

Κρεωστάθμη, ἡ, statera in qua carnes appenduntur.

Παρασταθμίζω, præpondero.

Σύσταθμος, ejusdem cum alio ponderis, idem quod ἰσόσταθμος.

Συσταθμία, ponderis æqualitas.

Ὑπερσταθμίζομαι, pondere vinco, prægravo, propendeo.

ἼΣΤΩΡ, ορος, ὁ καὶ ἡ, sciens, peritus. Hesiod. ἵστορα φῶτα γείνασθαι. Soph. in Elect. κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ ὑπερίστωρ, probè novi. ¶ Item testis, vel judex seu arbiter: quòd eos gnaros esse oporteat rei de qua agitur. Il. σ'. ——ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. ☞ Putatur esse inde derivatum unde et ἴσημι, nimirum ab εἴδω, scio.

Ἱστορία, ἡ, cognoscendi studium, lustratio locorum. Unde, καθ' ἱστορίαν πλανηθῆναι, apud Plut. exp. ad visenda loca et mores hominum cognoscendos terras peragrare. Item percunctatio, inquisitio. Ut Diosc. in præf. ἐξ ἱστορίας, ex percunctatione audita et cognita. Exp. etiam commentatio, apud Arist. de an. l. 1. τὴν περὶ ψυχῆς ἱστορίαν. Sic et in lib. de cœlo, et alibi. Peculiariter verò historia et apud Græcos et Latinos dicitur rerum gestarum vel expositio vel demonstratio, ut Gell. l. 5. c. 18. declarat: unde, ἱστορίαν συγγράφειν, apud Luc.

Ἱστόριον, ου, τὸ, exp. argumentum, fides seu probatio rei alicujus. Hipp.

Ἱστορικὸς, οῦ, ὁ, historicus, ad historias pertinens, historialis, ut, ἱστορικαὶ ζητήσεις, apud Plut. Et, τὰ ἱστορικὰ, historiæ, historiarum monumenta, Plut. in Them. ¶ Item historicus; historiarum scriptor, seu historiarum scribendarum peritus. unde superl. ἱστορικώτατος, præstantissimus in historiis enarrandis. Plut.

Ἱστορικῶς, historicè, historicorum more.

Ἱστορέω, ῶ, noscito, cognosco, Gal. 2. ad Glauc. πολλοὺς δὲ ἱστόρησα καὶ διαταχέων ἀπολομένους, novi, cognovi. ¶ Item viso, lustro. de urbibus et regionibus dictum. Plut. in Lucul. βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, volens urbem inspicere et cognoscere. Idem in Thes. ἱστορῆσαι τὴν χώραν. ¶ Item peragro et cognosco loca, aliisque ea enarrando trado, ut fecit Strab. ¶ Item memoriæ trado. Theoph. τοὺς δὲ καθ' ἕκαστα βίους ἱστορῆσαι δεῖ τῶν χρόνων, i. sigillatim vitas commemorare et prodere. Unde, τὰ ἱστορούμενα, res memoriæ proditæ, apud Plut. Et, ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα, Luc. literis prodere res gestas. ¶ Item sciscitor, percontor, quæro. Soph. in El. †318.† ἱστόρει τί σοι φίλον. Idem in Antig. Τί δ' ἐστὶ, πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς; Herodot. in Clione, ἱστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος, interrogare ecquid audissent super Arione, ut Gell. interpr. Item sciscitando seu percontando audio vel cognosco. Polyb. l. 3. τὴν πορείαν ἱστορῶν, ὡς πολλοὶ, καὶ δυσδίοδος ὑπάρχει. ¶ Item ob oculos pono, spectandum propono, apud Suid. (Ἱστορέω. προβλέπω. Æsch. Pers. 454. Ag. 685. Soph. Œdip. Tyr. 1165. 1498. Tr. 386. Ἱστοροῦμαι. Soph. Tr. 420.)

[Ἱστόρημα. Anacreon. Od. 18. Μή μοι ξένον τορεύσῃς, μὴ φευκτὸν ἱστόρημα.]

Composita: ac primùm ex ἵστωρ.

Ἄϊστωρ, exp. ἄπειρος, ἀμαθὴς, ὁ οὐδὲν εἰδὼς, imperitus, inscius, qui nihil didicit seu vidit. Suid. et Hesych. [Suid. Lex. Ἄϊστωρ. ὁ ἀγνός. Cl. Kust. hæc habet. Scribendum puto, Ἄϊστος. ὁ ἄγνωστος. Id est, homo ignotus et obscurus. Lectio enim vulgata meis saltem auribus nova prorsus est et inaudita. Sed Phavorinus in Lex. pag. 36. 1. habet Ἄϊστωρ, ἄπειρος, ἀμαθής. Bort. subjungit, κάλλιον Ἄϊστωρ, ὡς ἄνω. sc. pag. 35. 3. et pag. 36. 1. Ἄϊστορες, ἄπειροι. ita Hesych. Lex.]

(Ἀσπίστωρ. Æsch. Ag. 411.)

Ἐπιίστωρ, idem quod ἵστωρ. ut, ἐπιίστορα νηῶν, Apoll. Arg. 2.

Νομοΐστωρ, legis peritus. Hesych. et Suid.

Πολυΐστωρ, multiscius, multiplici doctrina præditus.

Προΐστωρ, præscius.

Συνίστωρ, conscius. (Æsch. Ag. 1099.)

Ὑπερίστωρ, supra modum sciens aut peritus. Soph. in Elect.

Φιλοΐστωρ, cupidus sciendi, cupidus doctrinæ.

Composita ex ἱστορέω.

Ἀνιστορέω, ῶ, interrogo, sciscitor. Eurip. in Hippol. [92.] τοῦ δὲ καί μου ἀνιστορεῖς πέρι; quanam de re me interrogas? [addantur, El. 830. δεσπότης δ' ἀνιστορεῖ, Τί χρῆμ' ἀθυμεῖς; Soph. Œd. Tyr. 586. Ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς. 1045. ἓν γάρ μ' ἀμεῖψαι μοῦνον ὧν σ' ἀνιστορῶ. Trach. 321. Οὐκ οἶδα καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν. Schol. ἐπολυπραγμόνουν, περιειργαζόμην.]

Ἀνιστορησία, ἡ, historiarum ignoratio, malè versatum esse in historiis. Utitur Cic. ad Att. l. 6. ep. 1.

Ἀνιστόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui historias non novit, historiarum imperitus, malè versatus in historiis. Item pass. cujus nulla in historiis memoria, in historiarum scriptis non memoratus.

Ἀνιστορήτως ἔχειν, nescire historias. Plut. in Dem.

(Ἐξιστορέω. Æsc. S. c. Th. 512. Ch. 676.) [Eurip. Hec. 236. cui addas 743. Οὔτοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων, Ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων. Orest. 289. Ἐξιστόρουν. Iph. in Aul. 748. Herodot. Hist. lib. 7. cap. 195. τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες τὰ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξερξέω στρατιῆς, &c.]

Ἐφιστορέω, sciscitor, percontor, seu insuper sciscitor. Hesych.

Παριστορεῖν, obiter ἱστορεῖν. Utitur Cic. ad Att. l. 6. ep. 1.

Προϊστορέω, antè memoro, priùs commemoro.

Προσιστορέω, insuper sciscitor. Item insuper scribo et probo. Strab. l. 8.

Φιλιστορέω, cognoscendarum rerum cupidus sum, inquirendi studio flagro, historiæ studeo. Greg. in Basil. et Strab. l. ult.

ἸΣΧΙΣ, lumbus, ὀσφὺς, Hesych. Etymon. vide in ἴσχιον, quod sequitur.

Ἴσχιον, ου, τὸ, coxa, coxendix. Ἴσχια dicuntur interdum ligamentum quo femur coxendicis acetabulo colligatur: interdum ipse articulus: interdum partes carnosæ ex utroque sacri ossis latere, quæ et σκάφια à Græcis vocantur, et à Lat. clunes nominari creduntur. Il. ἐ. Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι. ☞ Sunt qui nomen eis inditum existiment παρὰ τὸ ἴσχειν τοὺς καθημένους, quòd sedentes sustineant carnosæ illæ post lumbos utrinque eminentiæ. Arist. hist. an. l. 4. c. 10. hominem solum ἴσχια habere dicit. Homerus tamen apro tribuit Il. θ', et leoni Il. υ'. Apud Diosc. l. 3. ἰσχίων ἀλγήματα, et lib. 1. ἰσχίων πόνοι, coxendicis dolores.

Ἀνίσχιος, (*comp.*) ἄπυγος, clunium tumore vacans. Aristot. de part. an. l. 4.

Ἰσχιὰς νόσος, dicitur coxendicum dolor: seu arthritis coxendicis, aut arthritis coxæ articulum occupans. Diosc. l. 1. ἰσχιάδας ὠφελεῖ.

Ἰσχιαδικὸς, οῦ, ὁ, ad coxendicis dolores faciens, ut, ἰσχιαδικὸν ἐπίπλασμα, apud Diosc. l. 2. c. 205. Item, qui obnoxius est ischiadi, qui coxarum dolores patitur, qui è coxendicibus laborat. Diosc. l. 1. c. 35. ὠφελεῖ καὶ ἰσχιαδικούς. Plinius quoque ischiadicos vocat. Reperitur etiam, ἰσχιακὸς, pro ἰσχιαδικὸς, apud Athen. lib. 14. ex Theoph.

ἸΣΧΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, macer, gracilis, tenuis, qui tenui corpore est et minimè carnoso. Synes. epistol. 61. Σύρος τὸ γένος, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ πρόσωπον ἰσχνός. Et, ἕξις ἰσχνὴ, Plut. in Lycurg. Ἀριστοτέλης ἦν ἰσχνοσκελὴς, Laërt. Item metaph. ἰσχνὸς χαρακτὴρ, apud rhet. tenue dicendi genus: quod et gracile, Gell. Et, ἰσχνὸς σφυγμὸς, gracilis pulsus: cui oppon. ἁδρός.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, macies, gracilitas, ut, ἰσχνότης τοῦ σώματος, Gal. et ἰσχνότης χαρακτῆρος, apud rhet.

Ἰσχναίνω, emacio, macilentum seu gracilem reddo, attenuo, arefacio. Aristot. metaph. 8. τοῦ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τὸ τέλος. (Æsch. Pr. 380. Eum. 267. Aristoph. R. 972.)

Ἰσχναίω, (ablato ν,) idem. Theophr.

Ἴσχνανσις, vel ἰσχνασία, emaciatio, extenuatio: aut etiam macies, Aristot. ibid.

Ἰσχναντικὸς, emaciandi vel extenuandi vim habens.

Ἰσχνόω, ῶ, idem quod ἰσχναίνω. unde, ἡ οὐρὰ ἰσχνοῦται, Alex. in probl.

Ἰσχναλέος, et ἰσχαλέος, (sine ν,) apud poëtas, pro ἰσχνός. Utitur et Hippocr.

Ἰσχὰς, άδος, ἡ, carica. propriè enim est ficus arida: dicique putatur q. ἰσχνάς. Invenitur tamen et de recentibus dictum, apud Athen. l. 1. De variis ἰσχάδων generib. vide Poll. l. 6. ¶ A quibusdam etiam sic dicitur ἡ ἄπιος herba, de qua Theophr. hist. plant. l. 9. c. 10. Diosc. l. 4. c. 155. Apud antiquos de oleis etiam sive olivis dicebatur. ¶ Item ancora, apud Eust.

Ἰσχάδιον, ου, τὸ, caricula. Aristoph. in Pluto.

Ἀνίσχαδον, (*comp.*) quod non peperit, nec sugi potest. Suid.

Composita.

Ἀπισχαίνω, extenuo. Plut.

Ἀπισχναίνω, emacio.

Ἀπισχναίω, extenuo. Plut. Et

Ἀπισχναίομαι, (sine ν,) extenuor.

Ἔνισχνος, gracilis, tenuis, idem quod ἰσχνός. Nic. in Alex.

Ἐπισχναίνω, arefacio, extenuo.

Ἐπισχναντέον, arefacere oportet seu extenuare.

Κάτισχνος, macer, gracilis.

Κατισχναίνω, et κατισχνόω, emacio, extenuo. (ἐκλεπτύνω. Æsch. Eum. 138.)

Παρισχναίνω, extenuo. Unde

Παρισχναινόμενοι, macilenti, extenuati.

Ὕπισχνος, aliquantum macer, subgracilis.

ἸΣΧΥ'Σ, ύος, ἡ, robur, vires. (Æsch. Pers. 592. Ch. 719.) Xen. Pæd. 3. ἐν τούτῳ ἐπειρᾶτο ὁ Κῦρος ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα τῶν μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς ἰσχύν. †et Pæd. 1. 4. 19. de exercitu. et l. 5. p. 136. d. et l. 6. p. 152. a.† Aristot. eth. 2. c. 2. τά τε ὑπερβάλλοντα γυμνάσια, καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Dicitur et, ἰσχὺς τοῦ σώματος, apud Synes. et ἰσχύος ῥώμη, apud Philonem de mundo, i. vis roboris. Item robur, i. potentia. item vis. Soph. in Ajace, Ὁρᾷς Ὀδυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση. Thuc. l. 1. ὡς οὐδὲν ἠδύναντο διαπράξασθαι κατ' ἰσχύν. Etymon vide in ἰσχυρὸς, infra.

Ἄνισχυς, (*comp.*) robore et viribus corporis destitutus, invalidus, infirmus, apud Esaiam c. 22.

Ἰσχύω, robustus sum, sum robusto corpore seu valido, ut, ἰσχύειν τοῖς σώμασι. Xen. †Pæd. p. 152. a.† Dicitur et ipsum σῶμα interdum ἰσχύειν. Item potens sum, potentia præditus sum, polleo. ut, ἰσχύειν τοῖς ὅπλοις, et, τοῖς νόμοις, apud Dem. et, ἰσχύειν ναυτικῷ. Thuc. (Soph. Œdip. Tyr. 364. Ἀληθὲς ἰσχύον.) Interdum exp. possum, ut apud Aristoph. μεῖζον ἰσχύειν, plus posse. Et cum infinit. in Phil. de mundo, τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχῦσαι.

Ἰσχυρὸς, οῦ, ὁ, robustus, validus, potens. Xen. ὁ σίδηρος ἀνισοῖ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Dicitur etiam ἰσχυρὸν quicquid est firmum et in quo præsidium collocari potest, ut, ἰσχυραὶ φυλακαὶ, et, χωρίον ἰσχυρὸν, apud Xen. Interdum etiam, τὰ ἰσχυρά, subst. robur. ut, τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ, apud Æschin. †Superlat. apud Xen. Pæd. 1. 5. 2. ἰσχυρὰ φυγή. 1. 4. 22. et l. 7. p. 176. e. χειμών. 1. 6. 34. χεροῖν, manibus. 2. p. 52. a. ἰσχυρότατον κόλασμα. l. 3. p. 66. d. τὰ συμμαχικὰ, firma auxilia. l. 3. p. 78. b. τεῖχος. l. 4. p. 111. e. τροχὸς, rota. p. 152. e. ξύλον, lignum, ibid.† ☞ Etymologistes deducit ab ἴσχω, ut sit, ὁ ἴσχειν καὶ ἀντέχειν δυνάμενος.

Ἰσχυρῶς, validè, valdè, vehementer, admodum enixè, acriter, studiosè. Xen. †Pæd. 1. 2. 7. et Sec. 8. et 1. 1. 14. [Ἰσχυροτέρως. Herodot. Hist. lib. 3. καί κως ἰσχυροτέρως ἐστράφη.]

Ἰσχυρόω, ῶ, robustum reddo, seu validum, corroboro.

Ἰσχυρίζομαι, viribus utor, seu viribus contendo, ut apud Aristotel. eth. 4. ἰσχυρίζεσθαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, viribus contendere adversus imbecilles. †Xen. Pæd. 6. p. 171. b.† Item nitor, i. fiduciam colloco. Dem. οὐ μὲν ἰσχυρίζομαι τούτῳ, non nitor hoc, in hoc fiduciam causæ non colloco. Item contendo dicendo, et connitor, ut exp. apud Æschin. et apud Thuc. lib. 3. ¶ Item assevero, affirmo, βεβαιοῦμαι. Synes. ἰσχυρίζομαι δὲ ὡς ἔστιν οὐ τῶν

ἱερῶν βιβλίων Θεὸς ταῦτα λέγει. † Cum inf. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. d.† [Ἰσχυριστέον. Plat. de Rep. lib. 7. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ τοιοῦτόν τι, ἰσχυριστέον. ἦ γάρ;]

Composita ab ἰσχύω.

Ἀντισχύω, obnitor viribus, seu contrà nitor, reluctor, resisto, quasi vires viribus opponendo.

Διϊσχύω, exp. viribus superior sum, viribus vinco.

Ἐνισχύω, vires sumo, invalesco. Item activè, corroboro, validum reddo, ut, ἐνίσχυσε τοὺς ἀποστόλους καὶ ἐφώτισε, apud Gennadium.

Ἐπισχύω. idem quod ἐνισχύω. Xen. in Œcon.

Ἐπισχύεσθαι, invalescere.

Decomp. Συνεπισχύω, viribus meis aliquem adjuvo, auxilior, apud Suid. Exponitur etiam, confirmo, suppetias fero, apud Xenoph.

Κατισχύω, q. d. validus sum, seu viribus præditus adversus aliquem. Exp. etiam prævaleo, Synes. μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν ὁ δαίμων κατισχύσειε. Sic Matth. c. 16. Item activa signif. roboro, Deut. cap. 2. Apud Esa. c. 22. μὴ κατισχύσετε παρακαλεῖν με, exp. ne conamini me consolari. In lib. Sap. c. 10. ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτὸν, exp. circumvenientium.

Κατισχύομαι, viribus alicujus opprimor, vel vincor, cedo, apud Diod.

Συνισχύω, corroboro, confirmo, suppetias ferendo, roboro.

Ὑπερισχύω, prævalidus sum, præpotens sum, prævaleo, apud Areop. et Theophr.

Composita ab ἰσχυρὸς, &c.

Ἀνίσχυρος, minimè robustus, invalidus.

Ἀντισχυρίζω, è contrario firmo seu munio aut corroboro, obfirmo.

Ἀντισχυρίζομαι, è contrario firmor. Item obnitor, ut apud Plutarch. περὶ δυσωπίας· Δεῖ δὲ ἀντισχυρίζεσθαι πρὸς ἀμφότερα. Item è contrario affirmo seu assevero, vel contrà contendo, apud Thuc. l. 3.

Ἀπισχυρίζομαι, obnitor, ad fortitudinem me compono, apud Plut. in libro Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος, &c. Item omni ope resisto, apud eundem. Item nitor, fiduciam colloco: idem quod ἰσχυρίζομαι, nisi quod majorem conatum in aggrediendo, majoremque fiduciam in tuendo significat. Accipitur etiam pro, omni ope et conatu efficio. Apud Synes. ὥσπερ ἐπειδὰν λάβηται πέτρας, ἀπισχυρίζεται, exp. firmiter retinet. Est etiam, acriter denego, seu abnuo, pernego, apud Thuc. l. 1. ubi συγχωρεῖν, et ἀπισχυρίζεσθαι, inter se opponit.

Διϊσχυρίζομαι, affirmo, contendo. Plat. in Phædone, et in ep. Sic et Lysias, ἀκούω δ' αὐτὸν διϊσχυρίζεσθαι ὅτι, &c.

Ἐνισχυρίζομαι, nitor, fiduciam colloco, innitor, ut, ἐνισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ, apud Dem.

Ἐπίσχυρος, auxiliator.

Ἐπισχυρίζω, exp. corroboro, apud Plut. Exp. etiam obnitor, omni ope resisto: ut sit idem cum ἀπισχυρίζομαι.

Decomp. Προσεπισχυρίζω, corroboro, vel insuper corroboro. Laërt.

Συνισχυρίζω, sicut et συνισχύω, corroboro, confirmo. † Xen. Pæd. 2. 50. b.†

Ὑπερίσχυρος, robustus suprà quàm dici possit, præpotens. † ἔρυμα, castellum. Xen. Pæd. l. 5. p. 119. d.†

ἸΤΕ΄Α, ας, ἡ, et Ἰτέη, ης, ἡ, salix. (☞ Παρὰ τὸ ἰέναι, Etym. quoniam citò in altum excrescit, inter primas etiam germinans, ut et populus et alnus.) Od. κ'. Μακραί τ' αἴγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Eurip. ἰτέαν pro hasta usurpasse dicitur: utpote saligna, i. confecta è salice: ut Hom. μελίαν vocat fraxineam hastam: synecdochicè posita materia pro re inde confecta.

Ἰτέϊνος, salignus, qui è salice est, apud Theophr.

Ἰτεὼν, ῶνος, ὁ, salicetum seu salictum, i. locus consitus salicibus.

ἸΤΗΣ, ου, ὁ, temerarius, audax, et præceps periculorum facinorumque susceptor. Interdum etiam in bonam partem, magnanimus, animosus. Plut. in symp. de amore, ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης, καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός. Et in Protag. πότερον τοὺς ἀνδρείους θαῤῥαλέους λέγεις ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἴτας γε (ἔφη) ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι, atque etiam (inquit) præcipites ad ea quæ populus formidat. Apud Aristoph. in Nub. † 444.† de Strepsiade, Θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, Βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητής. schol. exp. impudens, et qui nullo cujuspiam habito respectu aliquid audet aut facit. Suidæ est etiam ὁρμητικὸς, qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. ¶ Item mendicus, pauper. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ ἴεσθαι, τὸ ὁρμᾶν.

Ἰτητικὸς, οῦ, ὁ, temerarius, præceps, vel etiam temerarium et præcipitem reddens. Aristot. eth. c. 8.

Ἰταμὸς, οῦ, ὁ, idem quod præcedentia. Plut. in Gal. ἀλλ' ἰταμὸς ὢν πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἄτρεπτος. Aristot. in probl. (de vino,) πρὸς τὸ πράττειν ἰταμοὺς, præcipites ad facinus aliquod audendum. Interdum exp. impudens, inverecundus. ut apud Synes. ep. 4. c. 72. Sic apud Aristoph. (R. 1327.) ἰταμαῖς κυσίν.

Ἰταμῶς, temerario et præcipiti animo. Item impudenter.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, temeritas, præceps audacia. Item impudentia.

Ἰταμία, temeritas, ἰταμότης. Hier.

ἼΤΡΙΟΝ, ου, τὸ, placentarum seu operis pistorii genus prætenue, facileque fragile: ut testatur Athen. l. 14. Unde Gal. in lex. Hipp. τὸ ἴτριον nominari etiam ἐρείκιον dicit, διὰ τὸ εὔθραυστον. Idem Gal. de alim. facult. l. 1. c. 4. duo esse scribit ἰτρίων genera. Vide eundem et in lib. de tuenda valetud. l. 5. et Diosc. l. 4. c. 64.

Ἴτρια, τὰ, Hesych. exp. ὑπογάστρια, pars ventri subjecta, quæ et ἦτρον. de quo vide suo loco.

ἼΤΥΣ, υος, ἡ, circumferentia et umbo, ἄμβων, i. ora curvaturaque in extremo ambitu rotæ. ut Il. δ'. v. 487. ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ. Et Iliad. ἑ. v. 724. τῶν (scilicet τροχῶν) ἤτοι χρυσέη ἴτυς, apud Hesiod. in Asp. ver. 314. Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. Et Xen. ὡς ὁρᾷ αὐτὴν παριόντα, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς ἴτυος. (V. Eurip. Phœniss. 1341. Æsch. Ag. 1153.) ☞ Deducitur ab ἰέναι, vadere: utpote ἡ κύκλῳ διϊοῦσα.

ἽΦΙ, validè, fortiter, magno animo, magna cum potentia, apud Hom. Il. ά.

Ἴφιος, ου, et ἶφις, ιος, ὁ, robustus, fortis. Apud Hom. ἴφια μῆλα, pingues et vegetæ oves. Item celer, velox. Hesych.

Ἴφθιμος, viribus potens, robustus. Il. ψ'. βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα. Item fortis, generosus, animosus. Iliad. ά. Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν. Idcirco quidam id componi volunt ex ἶφι et θυμὸς, ac per syncopen dici, perque τροπὴν τοῦ υ, quasi ἰφίθυμος.

(ἼΧΑΡ. Æsch. Suppl. 857.) ‡ Κελεύω βίᾳ μεθίεσθαι ἶχαρ, φρενὸς ἄταν. Pauwius hæc habet. "Interpres Græcus ἶχαρ exponit ἐπιθυμίαν. Ubi vox ita occurrit? In Etymologico Magno est ἰχαίνειν, ἐπιθυμεῖν. χάω, ἰχάω, ἰχαίνω, ἶχαρ. Sic vocem intelligimus. *Mitte id quod nunc desiderium est tuum; mentis enim uoxa est et insania mera.*"‡

ἸΧΘΥ΄Σ, ύος, ὁ, piscis. Il. φ'. —— ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. Antiph. apud Athen. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων Ἀτυχέστερον. ¶ Ἰχθῦς, apud Attic. dicuntur etiam piscariæ, loca ipsa ubi pisces veneunt. Hesych. ☞ Derivat Eustath. ab ἰκέσθαι καὶ φύειν, id est, ὁρμᾶν, quia animal sit πολυκίνητον.

Ἰχθυόεις, εντος, ὁ, piscosus, pisculentus. Od. ἰ. πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα.

Ἰχθυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Interdum et piscis similitudinem habens, piscem referens.

Ἰχθυωδῶς, piscium modo.

Ἰχθυϊκὴ πύλη, piscaria porta. Ex 2. Paralip. 15.

Ἰχθυηρὸς, οῦ, ὁ, pisculentus vel piscarius. Aristoph. in Plut. et apud Athen. l. 6.

Ἰχθυάω, ῶ, piscor. Od. δ'. ἰχθυάασκον Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, piscabantur uncis hamis. Et Od. μ'. de scylla. Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον πέρι μαιμώωσα Δελφῖνάς τε κύνας τε.

Ἰχθυήματα, videntur propriè esse piscium squamæ. Apud Hippocr. autem ἰχθυήματα dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, corticum fragmenta. ut Gal. tradit lib. περὶ ἑλκῶν.

Ἰχθύδιον, ου, τὸ, pisciculus. Apud Athen. lib. 8. Et Plutarch. κωφῶδες ἰχθύδιον, mutus piscis.

Ἰχθύα, vel ἰχθύη, ης, ἡ, squatinæ marinæ pellis arida. Potest etiam ferreum unguem significare quo in extractione sectioneque fœtus utimur, propter squamarum piscis similitudinem. Apud Hippoc. exp. limatura, scoba, ramentum.

Composita.

Ἄνιχθυς, qui est sine piscibus, qui piscibus caret. Strabo.

Ἀπιχθυς, υος, ὁ καὶ ἡ, qui piscibus abstinet, qui piscibus non vescitur, apud Aristoph.

Κάλλιχθυς, (q. d. pulcher piscis,) à quibusdam dicitur ὁ ἀνθίας ἰχθὺς, qui et καλλιώνυμος, teste Athen. l. 7.

Πολύϊχθυς, υος, ὁ καὶ ἡ, Strabo, et πολυΐχθυος, ου, ὁ καὶ ἡ, piscosus, piscibus abundans, multos pisces habens. Hom. hymn. in Apoll. ἢ εἰς οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυον ἀμφὶς ὁρούσει.

ἼΧΝΟΣ, εος, τὸ, vestigium, i. ima pedis pars, seu (ut Gal. tradit com. 2. in l. Hipp. de fracturis) cutis pedi subjecta. Frequentiùs autem accipitur pro vestigio, i. signo quod pes incedentis solo imprimit. Xen. de venat. τὰ ἴχνη τοῦ λαγοῦ. Et apud Sophocl. κατ' ἴχνος ἀΐσσω, feror per vestigia, vestigia sequor. Metaphoricè etiam capitur, ut apud Soph. ἴχνος παλαιᾶς αἰτίας. (Œdip. Tyr. 109. Æschyl. Pr. 844. Ag 1193.) Et apud Plut. in Lyc. ἐν τούτοις οὐδὲν ἔστιν ἀδικίας ἴχνος, οὐδὲ πλεονεξίας. Et apud Plat. in ep. τῆς πολιτείας εἰς ἴχνος ἰέναι, reipubl. vestigiis insistere, seu reip. vestigia sequi. Item pro ipso pede, apud Eurip. in Or. (ut tradit schol.) σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε. Idem schol. etiam pro incessu apud eundem in Hecuba usurpari tradit. ☞ Παρὰ τὸ ἴσχειν, ὅ ἐστι συνέχειν ὅλον τὸν πόδα, deducit Etym.

Ἰχνάομαι, ῶμαι, vestigo, vestigiis consequor. Plut. in lib. de solert. an. (de dasypodibus loquens,) πολλαχόθι ταῖς μεταδρομαῖς ἰχνηθέντες.

Ἰχνεύω, f. εύσω, idem. Xen. in Cyneg. τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷόν ἐστι καὶ ἰχνεύειν, montes enim promptum est vestigare canibus. (quæro. Soph. Aj. 20. Œdip. Tyr. 229. 484.)

Ἰχνεύεσθαι, vestigiis indagari. Poll.

Ἴχνευμα, τὸ, indago. Poll.

Ἰχνεύμων, ichneumon. Aristot. lib. 5. de animal. et Plin. lib. 8. c. 24. Est et vespæ genus, de quo Aristot. lib. 5. cap. 22. et Plin. lib. 10. cap. 74.

Ἴχνευσις, vestigatio, indagatio, indago. Xen. in Cyneg.

Ἰχνευτὴς, οῦ, ὁ, vestigator, indagator. Poll. Ἰχνευταὶ, dicuntur etiam qui nunc ἰχνεύμονες, ut apud Herodot. l. 2. ὡσαύτως δὲ τῇσι κυσὶ οἱ ἰχνευταὶ θάπτονται.

Ἰχνευτὴρ, idem quod ἰχνευτής. Oppian. l. 1. de Venat.

Ἰχνεία, ἡ, idem quod ἴχνευσις. Xen. in Cyneg.

Ἴχνιον, ου, τὸ, vestigium, idem quod ἴχνος. Od. ἑ. et ἡ. μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. Utitur et Xen. in Cyneg.

Composita.

Ἀνιχνεύω, pervestigo, diligenter investigo, indago, persequor. Plut. in Cæs. διὰ γῆς καὶ θαλάσσης ἐλαύνων καὶ ἀνιχνεύων. Et, ἀνιχνεύεσθαι dicitur fera, quum à vestigantibus venatoribus quæritur, i. vestigiis suis indagatur. Item metaph. perscrutor.

Ἀνιχνευτὴς, οῦ, ὁ, pervestigator, indagator, perscrutator.

Ἀνιχνίαστος, idem quod ἀνεξιχνίαστος, qui investigari nequit, apud Æschyl.

Διϊχνεύω, pervestigo. Oppian.

Δυσίχνευτος, investigatu difficilis, ægrè investigabilis.

Ἐξιχνεύω, vestigo, investigo, vestigiis consequor. Plut. λανθάνοντας ἐξιχνεύων καὶ λαμβάνων. Sic, ἐξιχνεύει τὰς ἁμαρτίας, apud eundem, i. diligenter inquirit. Apud Luc. ἐξιχνευτέον τὰ θηρία, vestigandæ et indagandæ sunt feræ. (Æsch. Ag. 376.)

Ἐξιχνιάζω, idem quod ἐξιχνεύω,

Ἐξιχνιασμὸς, οῦ, ὁ, investigatio, indagatio.

Ἀνεξιχνίαστος, (*decomp.*) impervestigabilis, qui investigari nequit, quem nullis vestigiis consequi possumus. Areop. et Nazianz. et Rom. 11.

Πανίχνιον, omne genus vestigii. Oppian.

Προϊχνεύω, antè vestigo. Alii exp. præeo.

ἸΧΩ΄Ρ, ῶρος, ὁ, ab Aristot. l. 3. de hist. anim. dicitur esse sanguis crudus, qui vel nondum concoctus est, vel in serum versus. Gal. l. 2. de elem. ἰχῶρα id appellat, quod sero lactis respondet. Alii serosos humores, alii aquosos. alii tenues, alii verò saniem interpretantur. Cornel. Cels. dicit saniei speciem esse, lib. 5. cap. 26. Apud Homer. ἰχὼρ est humor, qui è deorum cute vulnerata effluit; eos enim ἀναίμονας esse docet. Unde Il. ἑ. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα, Ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Tribuitur etiam rebus inanimis, ut apud Dioscor. (de corno) ὁ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλων καιομένων ἰχὼρ ἁρμόζει, &c. Serum quoque lactis sic appellatur. Aristot. de hist. an. l. 3. c. 20. πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃς καλεῖται ὀῤῥός. (Æsch. Ag. 1489.) ☞ Eustath. scribit antiquos derivare ab ἴσχω.

Ἐξιχωρίζω, (*comp.*) humorem serosum aut saniem exprimo, apud Suid.

ἼΨΟΣ, suber arbor, de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 6. ¶ Ἰψὸς, verò oxyt. est hedera, Hesych.

ἸΩ΄, adverb. seu interjectio dolentis et exclamantis, ut io, heu, seu eheu, hei, et ô, apud Latinos. Soph. in Ajace, ἰὼ, ἰώ μοι, hei, hei mihi. Ibidem ἰώ μοι, ἐμῶν νόστων, hei mihi ob reditus meos. Ibidem cum nomin. ἰὼ τάλας, hei misero mihi, ô miserum me. Item cum vocativo, ἰὼ ταλαίφρον γύναι, ô miseram te. Sic Aristoph. ἰὼ γένος, ἰὼ στρατηγοί. Et rursum, ἰὼ νέμεσι, βαρύβρομοί τε βρονταί. Nec non cum genit. elliptico rei, omisso casu personæ, ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων, ô vulnera dolorifica. Apud Eurip. ἰὼ ἰὼ expon. proh prob. † ἰὼ, adv. etiam gaudentis. Soph. El. 1245. et ibi Schol.† (Ἰώ μοι. Eurip. Med. 97. Ἰὼ νέμεσις. Id. Phœniss. 177. Soph. Œdip. Tyr. 170. cum Acc. Æsch. Ag. 1145. 1162. 1313. ἰὼ ἰού. Suppl. 857.)

ἸΩΓΗ΄, ῆς, ἡ, tegmen. Ut Od. ξ'.—— ἔνθ' ἄρ σύες ἀγριόδοντες Πέτρῃ ὕπο γλαφυρῇ εὗδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Aristarch. et cum eo scholiorum brevium autor, exp. σκέπῃ, sub tegmine boreæ. ¶ Ab Hesych. et Suida exponitur etiam, diversorium, litus. Item quies. flatus, vox, clamor.

Ἐπιωγαὶ, (*comp.*) loca in quibus naves à ventorum injuria tutæ esse possunt.

ἸΩΗ΄, ῆς, ἡ, vox, clamor. Il. κ'. Φθεγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή. vox: nimirum clamore excitantis. ¶ Item flatus, πνοή. ut Il. δ'. (276) νέφος Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς. Et Il. λ'. ὑψόσε δ' ἄχνη Σκίδναται ἐξ ἀνέ-

μοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, fumus, splendor, impetus.

ἼΩΝ, ωνος, ὁ, Ion: filius Xuthi, nepos Hellenis, à quo Ἴωνες dicti fuerunt posteri ejus ac subditi.

Ἰωνία ας, ἡ, Ionia, regio, quam incolebant Ἴωνες. Alioquin Ἰωνία Athenis dicitur ἡ χαμαίπιτυς, ut est apud Diosc. l. 3. c. 175. ¶ ¶ Item violetum, ab ἴον. de quo vide suo loco.

Ἰωνικὸς, qui Ionum est, Ionum proprius et peculiaris. Ut, Ἰωνικὴ ῥῆσις, apud Athen. Et, Ἰωνικαὶ ὀρχήσεις, Ἰωνικὰ ᾄσματα, apud eundem. et Ἰωνικῇ ἁρμονίᾳ, apud Luc. Ἰωνικὸς dicitur etiam qui ex Ionum gente est, apud Athen. l. 4.

Ἰωνικῶς, Ionicè, Ionum more. Aristoph. pro molliter et delicatè, quoniam περιβόητος est ἡ τῶν Ἰώνων μαλακία καὶ τρυφή.

Ἰωνὶς, ίδος, ἡ, idem quod Ἰωνική. Ut in Epigram. Ἰωνὶς φωνὴ, Ionica vox. Item, ἡ Ἰωνὶς, pro ἡ Ἰωνὶς χώρα.

Ἰωνίζω, Iones imitor, vel æmulor, Iones sequor.

Ἰάζω, Iones imitor: vel Ionica lingua utor. Hermog.

Ἰαστὶ, Ionicè. Et, ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία, Ionica harmonia, teste Athen. lib. 14. [Plat. de Rep. lib. 3. Τίνες οὖν μαλακαί τε καὶ συμποτικαὶ τῶν ἁρμονιῶν; Ἰαστὶ (ἦ δ' ὅς) καὶ Λυδιστί.]

Ἰακὸς, Ionicus. Ut Athen. lib. 10. εἰσαγαγεῖν τὴν Ἰακὴν ἀσωτίαν. feruntur enim Iones fuisse deliciis et luxui dediti.

Ἰὰς, άδος, ἡ, Ionica, ut, Ἰάδι ξυγγενείᾳ, apud Thuc. Sic, Ἰὰς γῆ, Ἰὰς πόλις, Ἰὰς γυνὴ, Ἰὰς διάλεκτος, pro Ἰωνική.

Πανιώνιον, ου, τὸ, Panionium: fanum à duodecim Ioniæ civitatibus extructum et denominatum, ut Herodot. tradit lib. 1. Πανιώνιον συνέδριον, conventus duodecim oppidorum Ioniæ. Vide Bud. annotat. in Pand. [Τὰ Πανιώνια de Sacrificiis, vel Festo Sacrificiis, &c. celebrato. Herodot. Hist. lib. 1. ἐς τὴν συλλεγόμενοι ἀπὸ τῶν πολίων Ἴωνες; ἄγεσκον ὁρτὴν, τῇ ἔθεντο οὔνομα Πανιώνια.] (Philostr. l. 4. c. 5. Πανιώνιος. l. 4. c. 6.)

ἸΩΨ, piscis quidam, Suidæ. Meminit ejus Callim.

K.

K, DECIMÆ literæ Græcorum nota est, quam vocant κάππα. Usurpatur interdum in plur. num. ut in proverbio, Τρία κάππα, κάκιστα, de Cappadocia, Creta, et Cilicia, inquit Suid. ¶ Est etiam numeralis nota significans viginti, hoc modo, κ', κα', κβ', et sic deinceps. Præfixa autem acuti accentus apice ab imo sinistri lateris pede, viginti millia denotat, ͵κ.

Κόππα, pro κάππα dictum fuit, sed κατὰ γλῶσσαν, ut inquit Eust.

Κοππατίας, nomen equi, apud Aristoph. in Nub. Ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. ubi scribit schol. κοππατίας equos fuisse dictos quibus impressa esset litera κ.

ΚΑΒΑ'ΛΛΗΣ, ου, ὁ, caballus, equus clitellarius. Plut. de non fœner. ὅπῃ τινὶ τῷ τυχόντι καὶ καβάλλῃ χρώμενος.

Καβάλλιον, idem quod καβάλλης, Hesych.

ΚΑ'ΒΟΣ, ου, ὁ, mensuræ frumentaceæ genus. Hesych. Suid. Poll. Est etiam mensura vinaria, Hesych.

Κάβη, ης, ἡ, apud Suid. exp. τροφὴ, i. cibus.

Κάβαισος, ου, ὁ, (vel κάβασος, ut apud Pollucem legitur,) edax, vorax, qui cibo est inexplebilis, ὁ περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστος, Pollux.

Κάβηξ, quæ alio nomine larus avis, apud Suidam dicitur appellata παρὰ τὸ κάπτειν, ab edacitate; ejusque meminisse Euphorionem hoc in versu, τῆς οὐδ' αἴθυιαι, οὐδὲ χρυσοὶ κάβηκες.

ΚΑ'ΓΚΑΜΟΝ, ου, τὸ, cancamum: lacryma Arabici ligni, Diosc. l. 1. c. 23. et Plin. l. 12. c. 20.

Κάγκανον, herba est apud Galen. simpl. med. lib. 7. Aët. lib. 1. Oribas. collect. med. lib. 15. Pro quo apud Paulum Ægin. scriptum κάκανον.

(ΚΑ'ΓΚΕΔΟΣ. Sch. Theoc. ιδ'. 57.)

ΚΑΓΧΑ'ΖΩ, F. άσω, P. ακα, cachinnor, i. effusè rideo, risum effundo. (☞ Factum putatur per onomatopœiam, imitando sonum qui in profuso risu editur. Eunap. apud Suid. οἱ δὲ Οὖνοι, πλατὺ καγχάσαντες, ᾤχοντο. ¶ Item convitior, βλασφημῶ, inquit Suid. ex Soph. πάντων καγχαζόντων γλώσσαις. (Καγχάζω unde καχάζω Doricè. Theoc. Id. 5. 142.)

Καγχασμὸς, οῦ, ὁ, cachinnatio, i. ipsa cachinnandi actio: vel cachinnus, risus profusus, ὁ ἔκχυτος γέλως, Suid.

Καγχαστὴς, οῦ, ὁ, et καγχαστικὸς, cachinnator, i. qui lubenter cachinnatur, apud Poll.

Καγχλάζω, idem quod καγχάζω. Athenæus, ὀλίσθου τε γενομένου, αὐτός τε ὁ Ἀντίοχος ἔπεσε καγχλάζων. Sic Hesychio, καγχλάζει, exponitur, ἀθρόως γελᾷ.

Καγχάομαι, ῶμαι, rideo incompositè. Hesych.

Καγχαλάω, et περικαγχαλάω, vide in Χαλάω.

Composita.

Ἀνακαγχάζω, idem quod καγχάζω, nisi quòd præpositio auget significationem. Plat. 1. de rep. καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα Σαρδόνιον. Lucianus, ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῄει ἀνακαγχάσαι.

Ἐγκαγχλάζω, irrideo, illudo, vel petulantibus cachinnis illudo.

Ἐκκαγχάζω, præpositione ἐκ itidem augente significationem simplicis καγχάζω. Xen. in symp. Κριτόβουλος δὲ ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῷ οἰκτισμῷ αὐτοῦ. Aristot. eth. 7. καὶ ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα, ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν.

Ἐπικαγχάζω, ut, τούτοις τοῖς λόγοις ἐπικαγχάσαντες, pro καγχάσαντες ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, quum et hæc verba cachinnum sustulissent.

[Ἐπικαγχλάζω. Apoll. Rhod. Arg. 4. 943. ἀμφὶ δὲ κῦμα Λαβρὸν ἀειρόμενον πέτραις ἐπικαγχλάζεσκεν.]

Ὑπερκαγχάζω, effusè cachinnor.

ΚΑΓΧΑΙ'ΝΩ, calefacio, arefacio. Hesych.

Κάγχανος, aridus, siccus. Ut, κάγχανα ξύλα, Iliad. φ'. et Odyss. σ'. à quibusdam dicuntur τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, i. κοπτόμενα. Pro eodem scribitur et κάγκανος, ut, κάγκανα ξύλα, apud Theocrit. Idyll. 25.

Πολυκαγκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) q. d. multum calefactus, multum aridus, admodum siccus: epitheton sitis, apud Hom. Il. ἱ.

ΚΑ'ΔΟΣ, vel κάδδος, ου, ὁ, vas vinarium, cadus, dolium vel doliolum. Herodot. apud Poll. καὶ φοινικίου οἴνου κάδδον. Accipitur et pro poculo è quo bibitur: ut apud Athen. lib. 11. οἴνου δ' ἐξέπινον κάδον. ¶ Item vas in quod calculi immittebantur, situla sive sitella suffragiorum. Aristoph. in Avibus, οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὼ κάδω; Paulò post: Ἐγὼ δὲ τοῦγε τὼ κάδω διασκεδῶ, ubi schol. ita; τοὺς κάδους, τοὺς ἀμφορικοὺς εἰς οὓς τὰς ψήφους καθιᾶσιν. ☞ Quidam ab ἔχαδον, alii ab Hebræo *cad.* pro hydria, alioque vasis genere, derivatum volunt.

Καδίσκος, ου, ὁ, vel καδδίσκος, (dimin.) parvus cadus, parva testa. Pollux inter vasa vinaria ponit. Citatur ex Nonno pro situla quæ in puteum demittitur. ¶ Item vas, in quod calculi conjiciebantur. Demosth. πρὸς Εὐβουλίδην· καὶ λαμβάνοντες δύο ἢ τρεῖς ψήφους, ἕκαστος παρὰ τούτων ἐνέβαλον εἰς τὸν καδίσκον.

Καδίον, ου, τὸ, (diminut. aliud) parvus cadus. Item pera. Καδίον ποιμενικὸν, pera pastoralis, 1 Reg. c. 17.

Ἡμικάδιον, ου, τὸ, (*comp.*) dimidius cadus, apud Poll. l. 10.

ΚΑΔΥ'ΤΑΣ, ου, ὁ, Syriaca herbula, arboribus et spinis se circumvolvens, ut Plin. tradit lib. 16. cap. ult. ex Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 23.

ΚΑ'ΖΩ, F. σω, orno, exorno, decoro: vel excolo, instruo, κοσμέω, καλλωπίζω. Poëticum est, nec nisi in præter. passivo usitatum, itidemque in participio. Ut Od. δ'. Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι. † τεύχεσσι κεκασμένος. Hes. Th. 929.† Il. β'. (in catalogo navium, de Ajace Oilei filio,) Ἐγχείῃ ἐκέκαστο πανέλληνας κατ' Ἀχαιοὺς, hastæ peritia ornatus instructusque erat, ut quivis alius universorum Græcorum. Il. δ'. Καί σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, malis instructe artibus et dolis. Apud Apoll. Arg. l. 2. ἐκέκαστο ἰθύνειν, præditus erat regendi facilitate. † ὀξυτάτοις ὄμμασιν. 1. 154.† (Æsch. Eum. 769.)

Λαικάζω, Suidæ est ἀπατῶ, decipio. Significat etiam, scortor. Aristoph. in Equit. ἐν πρυτανείῳ λαικάσεις.

Λαικάστρια, πόρνη, meretrix, prostibulum.

Λαικαστὴς, οῦ, ὁ, πόρνος, scortator, seu qui corpore quæstum facit. Aristoph. in Acharn. Ἡμεῖς δὲ (sub. ἄνδρας ἡγούμεθα) λαικαστάς τε καταπύγονας. Item apud Athen. l. 13. dicit Peloponnesiacum bellum Græcis exarsisse ἐκ τριῶν λαικαστριῶν, Simætha, et duabus Aspasiis raptis à Megarensibus. ☞ Volunt hæc esse παρὰ τὸ κάζειν τὸ κοσμεῖν, et τὸ λα τὸ ἐπιτατικὸν, inserto i.

ΚΑΘΑΙ'ΡΩ, F. αρῶ, P. αρκα, purgo, mundo. Od. χ'. αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους ἠδὲ τραπέζας Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν. Athen. l. 7. πάντα στόλον καθαίρειν. ¶ Item expio, lustro. καθαίρειν στόλον, lustrare classem, Appian. l. 5. bell. civil. Et, καθαίρω καθαρμὸν, Plat. de leg. expiationem adhibeo. Item flagris cædo. Theocr. schol. in idyll. 5. ἐκάθηρε esse dicit ἐμαστίγωσεν. Item, ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδαιρε. Aristoph. ἐπίδει τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν. (Soph. Tr. 1029. cum Acc. Atticè. Æsch. Choëph. 72.)

Καθαίρομαι, purgor. Aristot. de mundo, ὄμβροις γῆ καθαίρεται. Item expior. Plat. καθαρθήτω καθαρμοὺς, expiationibus expietur. Apud Hermog. οὔτε καθηράμενος ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων, neque à sceleribus expiatus. Item flagris cædor. Hesych.

Καθαρμὸς, οῦ, ὁ, purgatio. Plut. symp. 3. Item expiatio, lustratio. Plat. de rep. 2. λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων. Plut. ἄγη καὶ μιασμοὶ καθαρμῶν δεόμενοι, scelera expianda. Item pro κάθαρμα, i. pro piaculari homine, apud Herodot. in Polym. καθαρμὸν τῆς χώρης ποιευμένων Ἀχαιῶν Ἀθάμαντα τὸν Αἰόλου. (Æsch. Eum. 283. Soph. Œdip. Tyr. 99. 1252.)

Κάθαρμα, τὸ, purgamentum, piamentum. Poll. l. 5. c. 46. Eust. καθάρματα dici ait τοὺς ῥυπαροὺς καὶ ἀποβλήτους, viles homines et abjectos. ¶ Item id quod ad purgandum adhibetur, sive ad expiandum. Et secundum hanc significationem καθάρματα vocabantur homines scelerati, tanquam piaculares, (i. pro patriæ lustratione expiationeque devoti, qui et sacri à Latinis appellabantur) quorum videlicet capite omnia civitatis aut gentis alicujus scelera luebantur, quique ad avertendam deorum iram mactabantur. Vide schol. Aristoph. et Suid. Demosth. κάθαρμα est, ᾧ μηδεμία μετουσία ἀρετῆς, in orat. pro cor.

Κάθαρσις, εως, ἡ, purgatio, expiatio. Plat. Gal. et alii.

Καθάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, purgatorius vel purgativus, purgandi vim habens. Item expiatorius. ut, καθάρσιος φύσις, Nazianz. et, καθάρσιον ὕδωρ, Nonno, lustralis aqua. Καθάρσιον, ου, τὸ, (sub.) pro κάθαρσις, vel καθαρμὸς, expiatio, lustratio, vel piaculum. Dem. Plut. Gregor. Item, καθάρσια, sacra expiatoria, piacula. Luc. Plut. Pausan. (V. Æsch. S. c. Th. 686. Eum. 63.)

Καθαρτὴς, οῦ, ὁ, purgator. Item expiator, lustrator, Soph. in El. item Plut.

Καθαρτικὸς, οῦ, ὁ, purgativus sive purgatorius, purgandi vim habens, ut, καθαρτικὸν φάρμακον. Plut.

Καθαρτήριος, idem quod καθάρσιος, purgativus. Item expiativus. Synes. in ep. Πῦρ καθαρτήριον, purgatorium, ignis purgatorius. Can. Apost.

Καθαρὸς, οῦ, ὁ, purus, mundus, nitidus. Odyss. ζ'. καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. Od. χ'. καθαρὸς θάνατος, mors pura; eorum videlicet qui ense occiduntur, non eorum qui strangulantur. † Xen. Pæd. p. 214. c.† ¶ Item purus, i. impermixtus, simplex: idem quod ἄκρατος et ἀμιγὴς, cum quibus etiam copulatur. Xen. Pæd. 8. ἀλλ' ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ. ¶ Apud Arat. καθαρῇ ἐπὶ νυκτὶ, Cicer. interpr. nocte serena. Item purus, i. qui se non contaminavit aliquo scelere, sceleris purus. Plut. in Pericle, οὐ μόνον τὰς χεῖρας δεῖ καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις. Καθαραὶ ἡμέραι, Plat. de leg. dies fasti. quibus opponuntur ἀποφράδες. Interdum cum accus. Ut, καθαρὸς τὴν διάνοιαν, apud Greg. purus mente. Sic, καθαρὸς τὰς χεῖρας, Luc. Interdum cum genit. Ut, καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων, Antiph. qui nulli intulit injuriam. Sic Plut. dixit, πρᾶξιν καθαρὰν πάσης ἀδικίας. Apud Aristoph. in Vesp. εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε, exp. ingenuum, liberum, vel liberè dictum. ¶ Καθαραὶ ψῆφοι, Demost. ratio putata et perfecta. ¶ Item vacuus. Plut. in Numa, καθαραὶ ψόφων ὁδοὶ, vacuæ strepitibus viæ. Καθαρὰ ἄντρα, apud Aphrod. antra vasta et vacua.

Καθαρύλλος, (diminut.) q. d. nitidulus. ut, καθαρύλλος ἄρτος, apud Athen.

Καθαρῶς, adverb. purè, nitidè. Hesiod. in Erg. ἔρδειν ἱερὰ ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. Apud Plut. ad Col. καθαρῶς διαλέγεσθαι, puro sermone uti et quasi nitido. Item, dilucidè, manifestè, ut, καθαρῶς γνῶναι. Plut. in consol. ad Apoll. Sic Dem. περὶ παραπρ. dixit, καθαρῶς εἴσεσθε. Sic et Aristot. Rhet. 1. μᾶλλον διορίσωμεν καθαρῶς, magis enucleatè. Item purè, i. pura mente, candidè. Demosth. Philip. 3.

Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas, nitor, munditia, ut, καθαρότης λόγου, Hermog. Item puritas, innocentia.

Καθαρεύω, purus sum, purè me gero. Cum genit. ut Plat. φόνου καθαρεύειν. Sic, φθόνου καθαρεύειν, apud Chrysost. Dicitur etiam, καθαρεύω περὶ τούτου, apud Polyb. et, καθαρεύω ἐν τούτῳ, apud Plut. κεφ. Ῥωμ. Item, καθαρεύω τούτῳ, apud Philonem. (Aristoph. R. 358.)

Καθαρίζω, purifico, mundo, purgo.

Καθαρίζομαι, purgor. Nazianz.

Καθαρισμὸς, οῦ, ὁ, purificatio, purgatio. Item expiatio sive expiamentum, piaculum. pro καθάρσιον, Luc.

Καθάριος, sive καθάρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, mundus, munditiem servans, præsertim in victu et cultu corporis. Dicitur de persona et de re. ut in Pythag. carm. et apud Plut. Apud Eurip. καθάρειον πῦρ, pro lustrali igne.

Καθαρίως, mundè, munditiem servando, ut, μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρίως, apud Athen. Exponitur etiam, eleganter, apud Xen. Pæd. 1.

Καθαριότης, ητος, ἡ, mundities. Athen. l. 12.

Composita.

Ἀκαθαρσία, ἡ, sordes, immunditia, spurcitia. Dem.

Ἀκαθάρτης, ητος, ἡ, idem. Apoc. 17.

Ἀκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non purgatus, impurus, immundus. Item scelestus, apud Dem. et Luc. (inexpiatus. Soph. Œdip. Tyr. 264.)

Ἀνακαθαίρω, expurgo, perpurgo, vel purgo. Theologicum est verbum, (inquit Bud.) *pro*, allegorias anagogicas ad liquidum usque sensum patefacere et explanare.

Ἀνακαθαίρομαι, idem. † κακίαν, se expurgare a malitiâ. Xen. Pæd. l. 2. p. 50. c.† Apud Plut. in Ant. ἀνακαθαιρόμενος τὰ λειπόντα τοῦ πολέμου, persequens reliquias et repurgans. Item, plane explico, apud Plat. Ἀνακαθαίρεσ-

θαι dicitur Sol in deliquio, quum luna, Solem subiens, et eum nobis auferens, sensim prœterlabitur, et eam partem Solis, quam nobis primum abstulit, prœtereundo reddit. apud Dion. Areop.

Ἀνακάθαρσις, expurgatio, perpurgatio, purgatio. Item allegorici sensus et reconditi anagogica explicatio.

Ἀνακαθαρτικὸς, expurgandi sive perpurgandi vim habens, purgativus.

Ἀποκαθαίρω, expurgo, repurgo. Item abstergo. Xen. Pæd. 1. ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα. Item lustro, expio, apud Dion. Areop.

Ἀποκαθαίρομαι, idem. Item expurgor, abstergor. Item lustror, expior. Apud Aristot. de an. l. 7. ἀποκαθαίρεται κέλυφος, detrahitur putamen.

Ἀποκάθαρμα, expurgamentum, repurgamentum, purgamentum, excrementum. Item piaculum, piamentum.

Ἀποκάθαρσις, expurgatio, repurgatio, purgatio. Thuc. l. 2. Item expiatio, lustratio.

Ἀποκαθαρτικὸς, expurgatorius vel expurgativus, expurgandi vim habens, ad expurgandum aptus. Item expiativus.

Decomp. Συναποκαθαίρω, simul purgo. Diosc. l. 1. c. 7.

Αὐτοκάθαρσις, ipsamet purgatio. Naz. de bapt.

Διακαθαίρω, in diversis partibus purgo, q. d. interpurgo. Theophrasto (inquit Bud.) est perputare arbores et interlucare. Item pro καθαίρω, Poll.

Διακάθαρσις, q. d. interpurgatio, interlucatio, apud Theophr. Item pro κάθαρσις. [Plat. de Leg. lib. 5. πολλῶν οὐσῶν τῶν διακαθάρσεων, αἱ μὲν, ῥᾴους εἰσὶν, αἱ δὲ, χαλεπωτέραι.]

Διακαθαρίζω, idem quod καθαρίζω.

Δυσκάθαρτος, purgatu difficilis. [Soph. Antig. 1295. Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος ᾅδου λιμὴν, τί μ᾽ ἄρα τί μ᾽ ὀλέκεις; Schol. ὁ γόων καὶ συμφορῶν ἀδυνάτως ἔχων καθαίρεσθαι ᾅδης, &c. Aristoph. Pac. 1249. Ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὅς μ᾽ ἀπώλεσας, &c.]

Ἐκκαθαίρω, expurgo. Item detergo, ut Iliad. ί.——οὐροὺς δ᾽ ἐξεκάθαιρον, alveos purgabant, et detergebant. Apud Plat. pol. 2. exp. discutio et exprimo.

Ἐκκαθαίρομαι, expurgor. Cum genit. apud Synes.

Εὐκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, purgatu facilis, qui facilè purgari potest.

Περικαθαίρω, q. d. circumpurgo, circumquaque purgo, vel in circuitu purgo. Item perpurgo. Exp. et ablaqueo. In lib. Josuæ cap. 5. περιεκάθηρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, circumcidit filios Israël.

Περικάθαρμα, q. d. circumpurgamentum. Exp. et retrimentum, sordes, q. d. sordes undique everrendo collectæ. 1 Cor. 4.

Περικαθαρίζω, circumcirca purifico.

Decomp. Ἀπερικάθαρτος, non circumpurgatus, non mundatus.

Δυσπερικάθαρτος, qui non facilè circumpurgari potest.

Προκαθαίρω, præpurgo, antè purgo. Synes. ep. 44.

Ὑπερκαθαίρω, immodicè vel supra modum purgo. Hippocr. aphor. lib. 7.

Ὑπερκάθαρσις, immodica purgatio. Hippocr. de nat. hom.

Ὑποκαθαίρω, q. d. subpurgo, leviter purgo, vel inferius purgo, per inferiores partes purgo.

Ὑποκάθαρσις, ejusmodi purgatio, ut, ὑποκάθαρσις ἡ διὰ τῆς κοιλίας, Gal. ad Glauc.

ΚΑΙ΄, et. Ut, πένης καὶ δίκαιος. Interdum exp. tum. Ut apud Plat. ἐφέροντο, καὶ ἔφερον, Cic. interp. tum ferebant, tum ferebantur. ¶ Καὶ, etiam. Plato, ἄχρηστοι μὲν γὰρ καὶ γυναιξὶν, etiam mulieribus inutiles. ¶ Καὶ, æquè, perinde. Greg. πάσης τυχὼν παρ᾽ αὐτοῦ δεξιώσεως ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος, æquè atque liberorum charissimus. Aristid. οὐχ ὁμοίως καὶ πρόσθεν, non similiter ac prius, non itidem ut antea. Et in orat. Domin. ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ut in cœlo, sic et in terra. Item, καὶ, quam. Ut Aristot. pol. 1. ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, alia est quæstuaria, atque divitiæ œconomicæ. ¶ Καὶ, vel. Aristot. de gener. an. l. 4. καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, vel superat, vel superatur. ¶ Καὶ, sed. Ut Themist. Ph. 2. πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἡ τύχη; καὶ τίς ἂν εἴποι; &c. ¶ Diversis particulis præmittitur. Ut, καὶ γὰρ, etenim. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.† et pro eodem, καὶ γὰρ δή. Καὶ δὴ, continuò. et, protinus, i. ideo, Dem. † Καὶ δὴ λέγω, jamjam, continuò, dicam. Aristoph. Nub. 776.† Καὶ μὲν δὴ καὶ, atque adeò, et verò. Καὶ εἰ, pro εἰ καὶ, etsi, etiamsi, tametsi, quanquam, apud Arist. pol. 3. Καί κέ τις, apud Hom. pro καὶ δή τις. Et, καί κεν, pro καὶ δὴ ἄν. Καὶ μάλα, et quidem, atque adeò. In responsione accipitur *pro*, equidem, ita sanè, ita profectò. Xen. οἶσθά τινας ἀχαρίστους καλουμένους; καὶ μάλα, ἔφη. Sequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα, καίπερ. Xenoph. Hell. 6. ὁ δ᾽ Ἀγησίλαος καὶ μάλα βουλόμενος ἀπάγειν τὸ στράτευμα, ὅμως ἐκεῖ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, quamvis maximoperè vellet. Καὶ μέν τοι καὶ, atque etiam. Καὶ μέν τοι καὶ ἂν, quòd si, sin autem. Demosth. † Καί τοί γε, quanquam, quamvis. Aristoph. Nub. 918.† Καὶ μὴν, quin etiam. Καί νυ, exp. atque. Ut apud Hesiod. in Erg. Καί νυ δίκης ἐπάκουε, atque justitiæ obedi. Καὶ πάλαι, et sanè jampridem: vel, jamdudum, jampridem. Volunt enim quidam, hìc vacare καί. Καίπερ, quamvis, etsi, tametsi. quod et καίπερ conjunctim. † Καίπερ θρασὺς ὢν, etsi audax sis. Aristoph. Nub. 887. Καίπερ παμπόλλων ὄντων Σκυθῶν. Xen. Pæd. 1. 1. 4. interposita voce aliquâ Hesiod. Th. 465.† Καὶ ταῦτα, idque. Dem. pro cor. καὶ ταῦτα ἐν βραχέσι, idque breviter, vel, et hæc quidem quàm brevissimè. Apud Aristoph. † Plut. v. 8.† καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, atque hæc quidem ita se habent. Itidemque apud Plat. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ, et hæc quidem hactenus. vel, et hæc quidem hoc modo se habent. Καί τι καὶ, atque adeò. Demosth. Καί τοι, etsi, tametsi: item, verùm, sed, at, atqui. Item, et quidem, jam verò. Item, proinde, itaque. Sed frequentius conjunctim scribitur. ¶ In compositis nonnullis scribitur ι ipsi α, ut in κᾀκεῖνος, pro καὶ ἐκεῖνος, κᾀγαθὸς, pro καὶ ἀγαθὸς, κᾀγὼ, pro καὶ ἐγώ. [Καί. pro vel. δράτω πόλις καὶ μὴ δράτω τοὺς κλαίοντας Πολυνείκην. Æsch. S. c. Th. 1021. Eurip. Phœniss. 748. pro *nec* Soph. Tr. 997. Œdip. Tyr. 1150. καὶ δή. Aristoph. R. 617.]

ΚΑΙΑ΄ΔΑΣ, ου, ὁ, cæadas: fuit apud Lacedæmonios carcer subterraneus, spelunca in quam sontes conjiciebant Spartani. Thuc. l. 1. καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν καιάδαν, οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεισαν ἔπειτα ἔδοξε πλησίον που κατορύξαι. Sic Pausan. in Messeniacis, ἔγνωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ῥῖψαι πάντας ἐς τὸν καιάδαν.

Καίατα, Hesych. sunt foveæ: sive loca à terræ motibus dirupta et hiantia. Unde καιετάεσσα dicta ab Homer. creditur Sparta, quod multis ejusmodi καιάτοις hiaret. Vide Strab. l. 8.

ΚΑΙΚΙ΄ΑΣ, ου, ὁ, Cæcias, ventus ex Eurorum genere qui ab ortu æstivo spirat. Vide Aristot. de mundo, et Gell. l. 2. c. 22. ☞ Etymol. dici scribit à Caico fluvio.

Καικίνης, ου, ὁ, idem. Hesych.

ΚΑΙΝΟ΄Σ, οῦ, ὁ, novus. Xen. Pæd. 8. ἀλλά τι ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται. Idem in Polit. Laced. οὕτω δὲ παλαιοὶ ὄντες, ἔτι καὶ νῦν τοῖς ἄλλοις καινότατοί εἰσι. Apud Luc. sæpè, τὸ καινότατον, per parenthesin, *pro*, res valde inusitata. Fœm. καινὴ, nova. Unde, ἐκ καινῆς, denuò, de integro. Ut Thuc. l. 3. ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς. ¶ Τὸ καινὸν, nomen est loci ἐν τῷ δικαστηρίῳ, apud Aristoph. in Vesp. ἐδίκαζεν ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών. vide schol.

Καινῶς, novè, novo modo, ut, τὰ παλαιὰ καινῶς διεξελθεῖν, Isoc. in Paneg. Exp. et παραδόξως, Suid.

Καινότης, ητος, ἡ, novitas. Athen. l. 3. Isoc. ad Nicocl.

Καινόω, ῶ, novo, vel renovo, innovo. Dion. hist. ἐς τὸ καινῶσαί πως τὰ ἐπιβουλεύματα ἐξ ἐπιτεχνήσεως.

Καινίζω, idem quod καινόω. Nonn. ἀρχαῖον ἐκαίνισε θεσμὸν ἑορτῆς. [Æschyl. Ag. 1080. Soph. Tr. 880.]

Καινισμὸς, innovatio.

Composita.

Ἀνακαινίζω, renovo, instauro.

[Ἀνακαινόω. Epist. S. Pauli ad Coloss. cap. 3. 10. Καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον, τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ᾽ εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν.]

Ἀνακαίνισις, renovatio, instauratio. Suid.

[Ἀνακαίνωσις. Epist. ad Rom. 12. 2. ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νόος ὑμῶν. Epist. ad Tit. 3. 5. διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας, καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος ἁγιοῦ.]

Ἐπανακαινίζω, (*decomp.*) rursus renovo. Job. 10.

Ἀντίκαινον, novo simile, par novo. Hesych.

Ἐγκαίνια, τὰ, dedicatio rei alicujus novæ, ut apud Dan. 4. et Joan. 10. Suidas dicit esse festum in quo aliquid innovabatur. Sunt qui ἐγκαίνιον, pro tirocinio accipiant, apud Quintil. l. 7. c. 3.

Ἐγκαινόω, ῶ, innovo. Exp. etiam, initio, dedico.

Ἐγκαινίζω, idem quod ἀνακαινίζω.

Ἐγκαινισμὸς, renovatio, instauratio. Item dedicatio. Macchab. l. 1. c. 4.

Ἐπικαινίζω, renovo. 1 Macchab. 10.

[Παγκαίνιστος. Æsch. Ag. 933.] ‡ V. Glossarium Cl. Blomf.‡

Φιλόκαινος, novitatis amator. Eust.

ΚΑΙ΄ΝΩ, perimo, occido. φονεύω, κτείνω. [Soph. Œdip. Tyr. 356. Æschyl. Ag. 1571.] Eurip. in Phœniss. παῖς πατέρα καίνει. [Orest. 1302. Φονεύετε, καίνετε, θείνετε, ὄλλυτε, &c. Herc. Fur. 865. ὁ δὲ κανὼν οὐκ εἴσεται Παῖδας, οὓς ἔτικτ᾽, ἐναίρων, &c. Palamed. 32. Ἐκάνετε, ἐκάνετε, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν.] † Xen. Pæd. l. 4. p. 95. b.† ☞ Eustath. à κταίω deducit per metathesin, vel à κνῶ. Alii contra κνάω à καίνω deducunt.

Καίνυμαι, idem, Hesych. † Cum dat. rei. et περί τινα personam. Apollon. Arg. 1. 138.† Item vinco, supero, et quidem occisum, propriè. Od. γ΄. ὃς ἐκαίνυτο φῦλ᾽ ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι. Sic et Hesiod. in Asp. Et Theocr. Idyll. 19. de Jove in taurum verso, λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.

Καινία, Hesych. est victoria: παρὰ τὸ καίνειν, quod occidere significat.

Καινὶς, ίδος, ἡ, mors, cædes, strages. Luc. in Asino, σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος.

Composita.

Ἀποκαίνυμαι, vinco. Hesych. et Suid. ut Il. ψ΄. τῇ δ᾽ αὖτ᾽ Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.

[Ἐπικαίνω. Æsch. Eum. 696.]

Κατακαίνω, perimo, conficio, interimo. Eunap. ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλος εὔστοχος ὢν τοσούτους κατακαίνειν ὅσα ἠφίει βέλη. Xen. τοὺς μὲν κατακαίνοντες, τοὺς δὲ καταδιώξαντες. Item, τοὺς μὲν κατακαίνων ἐν χερσὶ, τοὺς δὲ πλήττων, τοὺς δὲ φοβήσας.

Κατακονὴ, interemptio seu peremptio. Hesych. et Eust.

Περικαίνυμαι, idem quod καίνυμαι. Nic. in Ther.

Πολυκαινὴς, multos occidens. Æschyl.

ΚΑΙΡΟ΄Σ, οῦ, ὁ, occasio, opportunitas temporis, tempestivitas. Ut, καιρὸς τῶν πραγμάτων, Dem. occasio rerum bene gerendarum. Καιρὸν τηρεῖν, Arist. rhet. 2. occasionem observare, occasioni imminere. Καιροῦ λαβέσθαι, Luc. occasionem nancisci. Apud Thuc. καιρὸν ἔχουσα χάρις, beneficium in tempore et opportunè collocatum. Xen. καιρὸς ἤδη διαλύειν τὴν στρατιὰν, sub. ἐστί. Ἐν καιρῷ, † Xen. Pæd. 1. 4. 6.† ἐπὶ καιροῦ, εἰς καιρὸν, opportunè, tempestive. Contrà παρὰ καιρὸν, ἀπὸ καιροῦ, intempestivè, alieno tempore. Dicitur et de loci opportunitate. Thuc. καὶ ἐναυλισάμενον τῶν χωρίων οὗ καιρὸς εἴη. Sic Eurip. εἰς καιρὸν τυπεὶς, opportuno in loco vulneratus, i. lethaliter. † μὴ καιρὸς, inopportunum. Xen. Pæd. 1. 3. 7.† [καιρὸν δ᾽ ἐφήκεις, opportunè advenis. Soph. Aj. 34. Œdip. Tyr. 333. 1070. 1527. 1531. Æsch. Suppl. 1068. pro καίριον.] ¶ Item generalius, pro commoditate. Ἐν καιρῷ γίνεσθαί τινι, Xen. esse alicui commodum, vel utilem. † Pæd. l. 3. p. 70. d. l. 5. p. 117. b.† Sic apud Herodot. ἐς καιρὸν ἔσται, exp. utile erit. ¶ Item modus, μετριότης: ut, καιρὸς δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, apud Hesiod. et Theogn. Xen. in symp. μείζω τοῦ καιροῦ τὴν γαστέρα ἔχων, μετριωτέραν βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν. ¶ Item, καιρὸς, apud Græcos deus est. Pausanias, καιρὸς ὁ νεώτατος τῶν Διὸς παίδων. ¶ Item, καιρὸς, tempus. Ut, καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunum, vel hora opportuna, sæpe apud Herodianum: quod et καιρὸς dicitur simpliciter. Sic, καιρῷ προσευχῆς, Chrysost. tempore orationis. Ἐκ τοῦ καιροῦ λέγειν, ex tempore. ¶ In plural. καιροὶ, tempora. (ut quum Cicero dicit, In gravissimis temporibus civitatis.) Xen. Hellen. 6. ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίσταντο ἐπ᾽ ἀγαθοῖς. Item καιροὶ, exp. inclinatio temporum, apud Demosth. πρὸς ἄνδρα διὰ καιρούς τινας ἰσχύοντα γράφοντες εἰρήνην ἀθάνατον..

Καίριος, ου, ὁ καὶ ἡ, tempestivus, opportunus. καίριος ὥρη, Nonn. Apud Eurip. λέγειν τὰ καίρια, dicere opportuna et commoda, vel, quæ in rem sint: vel quæ alicujus sint momenti. [καίρια δρᾷν facere quæ opus sint. Soph. Aj. 120. καιρίους σφαγάς. Eurip. Phœniss. 1388. Æsch. Ag. 1301. 1352.] ¶ Item, præcipuus, primarius. Theophr. de caus. pl. l. 3. ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὰ καιριώτατα τῶν κλημάτων ἔλθῃ. ¶ Καίριος πληγὴ, plaga lethalis: apud Luc. in Nigr. et apud Herodian. l. 4. † Fem. καιρίας (ab. τῇ καιρίᾳ) πληγῆς, est apud Xen. Pæd. l. 5. p. 134. b.†

Καιρίως, tempestivè, opportunè. Unde apud Xen. Pæd. 4. καιριωτέρως ἂν παρεῖναι. Item lethaliter: ut, καιρίως πληγεὶς, apud Basilium. [Æsch. Ag. 1353. 1381.]

Composita.

Ἄκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus, non opportunus. † κέρδος. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. c.† Plato in Axiocho, νυνὶ δὲ θάλπος ἄκαιρον, ἢ κρύος. Thucyd. ἄκαιρος προθυμία. Item (quum ad personam refertur) importunus, qui obturbat et interpellat, tempus opportunum non observans. Theophr. Item immodicus, cui opponitur σύμμετρος. Isocr. ἔσται δ᾽ ὁ λόγος οὔτ᾽ ὀχληρὸς, οὔτ᾽ ἄκαιρος, ἀλλὰ σύμμετρος καὶ προσήκων τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις.

Ἀκαίρως, intempestivè, non opportunè. Item immodicè. [Æsch. Ag. 816.]

Ἀκαιρία, intempestivitas, non opportunum tempus. Demost. Ol. 1. ἀκαιρία et καιρὸς opponuntur. Dicitur etiam (secundum Ammonium) de illo qui occasione destituitur. Ἀκαιρία (inquit Theophrast.) est molestia obturbatrix et interpellatrix. Item immodicitas. Isocr. enim opponit λόγου ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ.

Ἀκαιρέω, ῶ, destituor opportunitate: cui opponitur εὐκαιρέω.

Ἀκαιροῦμαι, pro eodem.

Ἀποκαίριος, ὁ καὶ ἡ, intempestivus, absurdus. in anth. epigr. [Soph. Philoct. 156. τὸ γάρ μοι μαθεῖν, οὐκ ἀποκαίριον, &c. Schol. οὐκ ἄτοπον. οὐκ ἄκαιρον γάρ ἐστι τὸ τοῦτο μαθεῖν.]

Ἔγκαιρος, opportunus, tempestivus, εὔκαιρος.

Ἐγκαιρία, opportunitas. Plato enim in Politico, ἐγκαιρίαν τῇ ἀκαιρίᾳ opponit.

Ἐγκαίρως, opportunè. εὐκαίρως.

Ἔκκαιρος, intempestivus. In anthol. epigr. l. 2. οὐ γὰρ ἔγωγε Ἔκκαιρον μήλων προσδέχομαι ῥυτίδα, rugam exoletam et vietam.

Ἐπίκαιρος, opportunus, commodus: ut, ἐπίκαιροι τόποι καὶ ἐπιτήδειοι. Suid. Luc. in Caucaso, ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς γένοιτο ἄν. Item præcipuus. Aristid. κρατεῖν τῶν ἐπι-

καίρων τῆς χώρας. Galenus (inquit Bud.) vocare videtur, ἐπίκαιρα μόρια, vitales partes. Suidas ἐπικαιρότατα exponit etiam ἐπικινδυνώτατα. Item temporarius. Areop.

Ἐπικαίρως, adverb. opportunè. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 7. §. 22. ἐπεί γε μὴν παραγαγὼν τοὺς ἐπικαίρως πορευομένους λόχους εἰς μέτωπον, &c.]

Ἐπικαίριος, idem quod ἐπίκαιρος. Xen. in Œcon. † Pæd. p. 187. a. οἱ ἐπικαίριοι συνῆλθον. exp. quorum præsentia postulabatur. l. 3. p. 78. b. &c. quos oportebat. et συμμάχων ἐπικαίριοι. l. 8. p. 188. b.†

Εὔκαιρος, opportunus, tempestivus. Apud Herodianum sæpè, καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunum, vel hora opportuna.

Εὐκαίρως, opportunè, tempestivè. [Polyb. Hist. lib. 1. τῇ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ λαβὼν εὐκαίρως ἄνεμον οὔριον, &c.]

Εὐκαιρία, opportunitas, tempestivitas. Apud Philonem, ἡ ἐν εὐκαιρίᾳ θέσις τῶν πόλεων, situs opportunitas: pro quo εὐκαιρία τῶν πόλεων, apud Polyb.

Εὐκαιρέω, ῶ, opportunitatem habeo, sive opportunum tempus. Item otium est mihi, vacat mihi hoc agere. Marc. cap. 6. καὶ οὐδὲ φαγεῖν εὐκαίρουν. Apud Luc. ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι, otium suum consumebant in cogitatione. Sic Lucas Actor. c. 17. † v. 21.† εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν, ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, nulli alii rei vacabant, id est, in nulla re alia otium suum consumebant. ¶ Item εὐκαιρῶ, vel εὐκαιροῦμαι, copiosus sum et locuples: ut apud Suid. ὃ δὲ ἐκάλει τῶν πολιτῶν τοὺς δοκοῦντας εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις. Athen. lib. 6. ex Posidonio. οἱ σφόδρα εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, quibus abundè vacabat vitæ necessaria comparare.

Καλλικαιρία, pulchra occasio, opportunitas. Ex Melampode περὶ παλμῶν.

Παράκαιρος, intempestivus. Item immodicus, apud Isocr.

Παρακαίρως, intempestivè. Item immodicè, apud Isocr. τὸν πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα, pro ὑπὲρ τὸν καιρόν.

Παρακαίριος, idem quod παράκαιρος, intempestivus. Apud Hesiod. in Erg. παρακαίρια ῥέζων, scelesta patrans, vel inhonesta.

Πρόσκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, temporarius, ad tempus durans. 2 ad Cor. 4. τὰ γὰρ βλεπόμενα, πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια. Sic Naz. πρόσκαιρος κάθαρσις, temporaria. Item temporarius, i. caducus, fluxus, secularis, apud eundem: ut in Epitaph. fratris, τί γίνομαι πρόσκαιρος; cur inhæreo rebus caducis?

Προσκαίρως, temporariè, ad tempus, ex Theophili Instit.

ΚΑΙ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, licium. Vide Eustath.

Καιρόεις, εντος, ὁ, benè textus: significando à parte totum. Od. η.

Καιρόω, stamen connecto.

Καίρωμα, τὸ, et καίρωσις, connexio staminis. Poll.

Καιρωστρὶς, vel καιρωστὶς, textrix, significando à parte totum. Eustath. ex Callim.

ΚΑΙ´Ω, F. καύσω, uro, incendo, cremo. [Æsch. Ag. 309. κέαντες. 858.] Il. ι. ἐγγύθι νηῶν καίουσι πυρὰ πολλὰ, multos accendunt ignes: qua phrasi utuntur Xenophon quoque † Pæd. l. 3. p. 80. b.† et Plutarch. Lucian. de calum. πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι, καὶ σφάττουσι. ¶ Item cremo mortuum. Isæus in orat. pro Pyrrho: ὅτι γὰρ τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον οὔτ᾽ ἀνείλετο, οὔτ᾽ ἔκαυσεν, πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος εἴη; quum enim testatori, à quo hæres relictus est, exequias justaque funebria non fecerit, eumque in rogum non intulerit. ¶ Impropriè autem frigus aut nix dicitur καίειν. Xenoph. de venat. ἡ γὰρ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας. † In aor. 1. pro ἔκαυσα, Ionicè est κεῖα, inde aor. 1. part. κείαντες, cremantes, apud Soph. El. 759.†

Κάω, (unde aor. 1. ἔκηα, et aorist. 2. pass. ἐκάην, et fut. 2. καήσομαι,) idem quod καίω. Xen. Hell. 4. κάοντες τὴν χώραν. Minùs est usitatum quàm καίω.

Κάομαι, uror, ardeo. Xen. Hell. 6. ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο. Lucian. de sacrif. ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, adhuc ardente.

Καίομαι, activa signif. pro καίω: Il. ι. Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο. ¶ Item passiva sign. uror, &c. Interdum exp. ardeo, flagro.† Sic Hes. Th. 694.† Il. ι. Νηυσὶ καιομένῃσι, navibus ardentibus seu incensis. Sic et ignis dicitur καίεσθαι, i. ardere: Il. τ΄. Sic, δαῒς καίεται, apud Aristoph. tæda ardet.

Καίεσθαι dicuntur etiam, qui supra modum calent, (ut ardere et uri calore, apud Lat.) Hippocr.

Καῦμα, τὸ, ardor, æstus, calor nimius. Hesiod. in Erg. Xenoph. in symp. Diosc. l. 5. c. 138. Item æstus. Sunt qui interp. apud Hippocratem febrem, quam et πῦρ appellavit: alii verò ambientis aëris fervorem, alii cauteria et escharas, ut annotat Gal. comment. in Aphor. 13. l. 7. Item id ipsum quod adustum est.

Καυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus.

Καυματίζω, æstu affligo, ardore excrucio. Matth. 13. et Apoc. 16.

Καυμασία, ἡ, pileus latus ad æstum Solis arcendum.

Καυσθμὸς, οῦ, ὁ, uredo: arborum quarundam morbus. Scribitur etiam, καυθμός. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 17.

Καῦσις, εως, ἡ, ustio, crematio. Diosc. l. 5. c. 138. Item cremandi et adolendi modus. Plerunque de medicorum ustionibus dicitur. Isocr. de pace. et Plut. in præcept. sanit. Dicitur etiam de ustione sive adustione quadam architectonica. De qua Vitruv. l. 7. c. 9. et Plin. l. 33. c. 7. Exponitur etiam, æstus, ardor: in qua signif. καῦμα frequentiùs usurpatur.

Καύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad comburendum, qui uri et cremari potest, seu comburi: ut, καύσιμα ξύλα. Plat. de leg.

Καυσία, ἡ, causia: tegumentum capitis Macedonicum, pileum quo æstum Solis arcere solemus, ut mulieres umbella. Vide Eustath. Suid. Bud. Utitur Plut. in Ant. Herodian. l. 4. Athen. l. 12.

Καῦσος, ου, ὁ, ardor, æstus, calor nimius. Diosc. καὶ καῦσον σβέννυσι στομάχου, ardorem stomachi. Item febris ardens: apud Hippoc. Aret. Aët. P. Ægin. Al. Trallian. Sic dicitur etiam dipsas à quibusdam, ut, Aët. docet, à qua ictos, ob multam sitim exustos, perire scribit.

Καυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus, ardens: ut, καυσώδης χώρα. Item, καυσώδης πυρετὸς, apud Gal. ad Glauc. febris ardens, quæ et καῦσος.

Καυσόω, ῶ, ardore infesto, ardore vehementi uro, inflammo.

Καυσοῦμαι, ardore infestor, ardore nimio corripio, calore extremo uror, æstuo. Plerunque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerunque ardentibus contingunt. Gal. et Dioscor.

Καύσωμα, τὸ, ardor, æstus: idem quod καῦσος. A Galen. apud Hippocr. exp. πύρωσις, inflammatio et ardor.

Καύσων, ωνος, ὁ, idem quod καῦσος, æstus, ardor. Matth. 20.

Καυσώνιος νόμος, lex incendendi.

Καυστειρὸς, sive καυστηρὸς, ardens, fervens: ut, καυστηρὰ μάχη. Il. δ΄.

Καυστήριον, ου, τὸ, locus ubi inuruntur stigmata, et ferrum quo inuruntur. Luc.

Καυστὸς, οῦ, ὁ, ustus, crematus: qui uri et cremari potest: idem quod καύσιμος. Et, καυστὸν, quod uri potest, cremium.

Καυστικὸς, οῦ, ὁ, urendi sive adurendi vim habens: ut, καυστικὰ φάρμακα.

Καῦστις, seges adulta, et Sole adurente maturescens: fœnum itidem Solis ardore inarescens, ac velut torrescens. Hesych. Item muliebre pudendum, apud comicos.

Καυστηριάζω, idem quod καυτηριάζω, de quo infrà. Strab.

Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, cauter: instrumentum quo notæ et stigmata inuruntur. Item quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt: ut, καυτὴρ χάλκεος, apud Hippocr. Item, στίγμα.

Καυτήριον, ου, τὸ, cauterium, quod urendi vim habet. Accipitur tam pro medicamento quod potestate urit, quàm pro ferro candente. Luc. διάπυρον καυτήριον. Item pro stigmate inusto. Dicitur item esse locus ubi inuruntur stigmata.

Καυτηριάζω, cautere inuro. Item cautere amputo, ut medici partem aliquam putrem. Sic 1 Tim. 4.

Καύτης, ustor. Theocr.

Καυτὸς, οῦ, ὁ, idem quod καυστὸς, ustilis.

Καυτικὸς, οῦ, ὁ, urendi sive adurendi vim habens.

Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, benè olens, fragrans. ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα, inquit Hesych. ut Il. ζ. ἡ δ᾽ ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ.

Κηώεις, εντος, ὁ, idem. Il. ω. ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα Κέδρινον.

Κηλὸν, οῦ, τὸ, siccum, aridum. Hesych. At κῆλον vide in Κᾶλον.

Κηλέω, ῶ, exp. comburo. Item decipio, noceo, et subagito.

Κηλωστὰ, apud Lycophr. sunt lupanaria.

Κήλεος, ου, ὁ, urens, calens, splendens. Il. ο΄. τρίποδ᾽ ἔστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ. Et Il. χ΄. νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ. Dicitur et κήλειος pro eodem, metri causa inserto ι. Hinc compos.

Περίκηλα, ut, περίκηλα ξύλα, ligna perarida, ambusta, item circumquaque fissa, apud Hom, Od. σ΄.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀκαυστηρίαστος, qui cautere inustus non est, qui stigmate notatus non est. Strabo.

Ἀμφίκαυστις, hordeum montanum. Quidam exp. prima tritici germina. Sic dicitur forsan, quòd amburente Sole exoriatur. A comicis usurpatur et de pudendo muliebri, ut tradit Eustath.

Ἀνακαίω, accendo, incendo. Od. η. Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε.

Ἀνακαίομαι, idem, apud Herodot.

Ἀνάκαυσις, accensio, incensio.

Ἀποκαίω, et ἀποκάω, aduro, deuro, exuro. Theophr. histor. plant. l. 4. c. 17.

Ἀπόκαυσις, adustio, deustio, exustio.

Διακαίω, peruro, urendo penetro, Gal. Item metaph. accendo, id est, incito, stimulum et calcar adhibeo ad aliquid suscipiendum. Plut. ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κρόσσον. Item ira accendo. Luc. de cal.

Διακαίεσθαι, peruri seu ardere, flagrare. Gal. Theophr. Luc.

Διάκαυμα, τὸ, æstus et ardor perurens. Epigr. l. 2.

Διάκαυσις, perustio, ustio penetrans sive pertransiens.

Διακαὴς, perustus, accensus vel ardens. Luc. in Anach. Et, τὸ διακαὲς, ardor perurens. Gal.

Ἐγκαίω, inuro. Item exuro: unde apud Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, à Sole exusti. qui æstuarunt. ¶ Item encaustica pingo. Sic, ἐγκεκαυμένος, inustus, inustione et encausi pictus.

Ἔγκαυμα, nota inusta. Plat. in Tim. Item inustio, pustula ex ustione contracta. Item ulcus in oculo, quod à febre ut plurimùm cum crusta impura in nigro aut albo oritur. Aët. l. 7. c. 26. Item materia quæ citò ignem concipit. Poll.

Ἔγκαυσις, exustio, æstus, ardor. Gal. et Diosc.

Ἐγκαυστὴς, οῦ, ὁ, inustor, pictor, qui ἐγκαύσει aliquid pingit.

Ἐγκαυστὸς, inustus. Item, ἐγκαύσει pictus.

Ἐγκαυστὸν, genus picturæ quod inurendo fit. Expon. et materia inusta ad pingendum apta. Plin. l. 35. c. 11.

Ἐγκαυστικὸς, ad encausin pertinens. Item encausi pictus.

Ἐγκαυστικὴ, (sc. τέχνη,) ars inurendi sive encaustice pingendi. Plin. ibid.

Ἐκκάω, et ἐκκαίω, exuro, extorreo. Theophr. de caus. pl. l. 5. ¶ Item accendo, inflammo, excito, metaph. ut, ἐκκαίειν πόλεμον. Polyb. l. 2. Plut. in Fab. μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τῶν Ῥωμαίων. Et in pass. ἐξεκαύθη πόλεμος, exarsit bellum.

Ἔκκαυμα, et ἔκκαυσις, exustio, ardor, æstus: ut, ἔκκαυσις ἡλίου, Alex. Aphrod. probl. l. 1.

Ἐκκαυστικὸς, accendendi et inflammandi vim habens, et excitandi. Ælian. var. hist.

Decomp. Προσεκκαίω, insuper exuro, vel insuper accendo.

Ὑπεκκαίω, succendo.

Ὑπέκκαυμα, id quo aliquid succendimus, fomes ad succendendum, suscitabulum igniculi, apud Aristot. in meteorol. Phil. de vita M. Plut. in Cæs. † Xen. Pæd. p. 191. c.†

Ἐπικαίω, et ἐπικάω, aduro, in superiori parte uro. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 17. ἐπικάει δὲ καύματά τινα καὶ ἐλαίαν, καὶ βότρυν. Plato ep. 7. οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, quorum corpora sunt à Sole adusta.

Ἐπίκαυμα, adustio vel id ipsum quod adustum est. Apud medicos est oculi affectio, quum nigrum oculi in superficie exasperatum, inustum fuerit, ita ut colorem cinereum præ se ferat, ut Aët. docet.

Ἐπίκαυσις, adustio. Dicitur peculiariter de oculorum adustionibus, ut, ἐπίκαυμα. Diosc. l. 2. c. 66.

[Ἐπίκαυτος. Herodot. Hist. lib. 7. cap. 71. Λίβυες δὲ σκευὴν μὲν σκυτίνην ἤισαν ἔχοντες, ἀκοντίοισι δὲ ἐπικαύτοισι χρεώμενοι.]

Decomp. Ἀνεπίκαυστος, seu ἀνεπίκαυτος, non adustus, adustionis expers.

Κατακαίω, deuro, exuro, comburo, urendo absumo, cremo. † Xen. Pæd. 1. 4. 5. et 23.† Thuc. l. 8. τὴν δὲ μίαν πρὸς τῇ Ἴμβρῳ κενὴν κατακαίουσι, exurunt seu cremant. Plat. in ep. τὴν ἐπιστολὴν ταύτην κατάκαυσον.

Κατακαίομαι, exuror, comburor, cremor: † Aristoph. Nub. 1507.† vel ardeo: unde κατακεκαυμένη χώρα, regio exusta, sive ambusta.

Κατάκαυμα, quod exustum seu combustum est. Item ambustum.

Κατάκαυσις, exustio, combustio.

Κατακαύτης, combustor. Κατακαῦται, erant quidam apud Cretenses à cremandis cadaveribus mortuorum dicti: de quibus Plat. in Hellenicis.

Κατακείω, etiam dicitur pro κατακαίω.

Κακκαίω, et κακκείω, poëticè pro κατακαίω, et κατακείω. Odyss. λ. Ἀλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν ἅσσα μοί ἐστι, me crema, me exure, vel ure.

Decomp. Συγκατακαίω, simul uro, comburo.

Παρακαίω, unde παρακαίεται, à latere uritur, juxtà ardet. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 130. νύκτα δὲ ἑκάστην πάννυχος λύχνος παρακαίεται.]

Περικαίω, circumquaque uro, peruro. Theophr. θερμὸς γὰρ ὢν ἄγαν ὁ ἀὴρ περικαίει, retorridum facit. [Herodot. Hist. lib. 4. πολλοὶ μὲν δὴ συγκατακαίονται τοῖσι μάντισι βόες, πολλοὶ δὲ περικεκαυμένοι ἀποφεύγουσι, ὅταν, &c.]

Περικαίομαι, uror, i. dolore afficior. Andocid. τί ποτε οὗτοι περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαύρεσθαι; Item amore inflammor, depereo. Chrys. de sacerd. περικαίεσθαι τῆς παρθένου.

Περικαὴς, circumustus, perustus. Item ardens.

Περικαῶς, ardenter seu admodum ardenter. Apud Suid. περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων, ardenter deperiens mulierem.

Πρόκαυμα χύτρας, ustio ollæ. Joël c. 2.

Προσκαίω, insuper uro, vel aduro: apud Suid. ex Aristoph. [Vesp. 933. 824. Ἡ Θρᾶττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν. Xenoph. Conviv. οὗτος οὖν συμφοιτῶν εἰς ταυτὰ διδασκαλεῖα ἐκείνῳ, τότε ἰσχυρῶς προσεκαύθη.]

Συγκαίω, simul uro, comburo.

Σύγκαυσις, exustio, combustio. [Plat. Tim. μελαίνει μὲν ὑπὸ παλαιᾶς ξυγκαύσεως.]

Ὑποκαίω, cremo sub, succendo: ut, ὑποκαίειν ξύλα τῷ τρίποδι, apud Eust.

Ὑπόκαυμα, id quo aliquid succendimus.

Ὑπόκαυσις, succensio. Item idem quod hypocaustum. Vitruv. lib. 4. cap. 10.

Ὑπόκαυστον, ου, τὸ, quod succenditur. Sic dicitur vaporarium, quod sub pavimento suo habet fornacem, qua accensa calefit. Vide Vitruvium, l. 4. c. 10.

Composita sine præpositione: ac primùm facta ex præterito passivo.

Ἄκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ustus seu crematus non est: aut non adustus: vel qui uri aut aduri nequit. Plut. de primo frig.

Ἡλιόκαυστος, exustus in Sole, Sole perustus. Ἁλιόκαυστος, Doricè pro ἡλιόκαυστος. Theocr. Idyll. 10.

Ἡμίκαυστος, semiustus. Suid.

* Ἱεροκαυτέω. Victimas cremo. Phrynich. Appar. Soph. p. 51.*

Κυνόκαυμα, æstus caniculæ. Suid.

Λυχνοκαυσία, lucernarum accensio, lychnorum accensio, apud Athen. l. 15.

* Μηροκαυτέω, femora cremo. Phrynich. Appar. Soph. p. 51.*

Νεόκαυστος, recens ustus, seu combŭstus, recens crematus. Aristot. probl. sect. 12.

Νεόκαυτος, idem. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 25.

Ὁλόκαυστον, ου, τὸ, quod totum crematum vel combustum est: vel quod totum cremari solet. Est sacrificii genus, quo tota victima cremabatur, quum aliàs in sacrificiis deorum exta tantùm aræ superimposita flammis adoleri consuevissent.

Ὁλοκαυτόω, ῶ, F. ώσω, sive Ὁλοκαυτέω, F. ήσω, totum comburo, totum cremo, quod in quibusdam sacrificiis fieri solebat. Xen. Pæd. 8. et Anab. 7. Item Plut. symp. 6.

Ὁλοκαύτωμα, τὸ, victima seu hostia, quæ integra comburitur, victima quæ tota crematur, et ex qua nihil reliqui fit. Hebr. c. 10.

Ὁλοκαύτωσις, sacrificium in quo tota victima crematur, peractio sacri quo tota hostia comburitur. Et pro ὁλοκαύτωμα.

Πιττοκαυτέω, ῶ, eliciendæ picis gratia uro. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 2. πιττοκαυτοῦσι πεύκην.

Composita in καὴς, et καία desinentia.

Ἀκαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non ustus, ustionem non expertus.

Δυσκαὴς, qui difficulter uri seu cremari potest, difficulter ardens. Plut. de primo frig.

Εὐκαὴς, qui facilè uritur seu crematur, qui facilè accenditur, qui facilè ardet et conflagrat.

Ἡλιοκαὴς, exustus in Sole, Sole perustus, ὄστρακον ἡλιοκαὲς, apud Dioscoridem.

Ἡλιοκαΐα, ἡ, ardor seu æstus Solis, insolatio. Laërt.

Λυχνοκαΐα, ἡ, lucernarum accensio, luminum accensio. Est festum quoddam Ægyptiorum, apud Herodot. in Eurip.

Πυρκαϊὰ, ἡ, rogus: idem quod πυρὰ, Il. ώ. Item inflammatio, incendium. Hesych. et Poll.

Πυρκαεὺς, qui inflammat, et incendit.

Aliud genus compositorum.

Θυοσκόος, sacrificus, qui sacra flammis adolet seu accendit, à θύος et καίω, secundùm Eustath. Dicitur et θυηκόος, pro eodem. Vide et in comp. à Κοέω.

ΚΑΚΚΑ´ΒΑ, Hesychio est perdix. Athen. quoque lib. 9. tradit τοὺς πέρδικας à nonnullis vocari κακκάβας, ab Alcmane κακκαβίδας.

Κακκαβὶς, vide in κακκάβα.

Κακκαβίζειν, caccabare. Athen. eod. lib. dicit non omnes perdices caccabare. Legitur et apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 9. Tribuitur etiam ululis, apud Aristoph. in Lysistr.

ΚΑΚΚΑ´ΒΗ, ης, ἡ, cacabus, olla testacea: ut apud Athen. lib. 8. ἐν κακκάβᾳ ζεούσᾳ. Idem Athen. l. 4. scribit, τὴν χύτραν ab Aristoph. in Δαιταλεῦσι vocari κακκάβην, ubi dicit, κἄγειν ἐκεῖθεν κακκάβην. Dicitur et κάκκαβος, pro eodem, itidem apud Athen. ex Antiph. Scribitur et cum unico κ, κακάβη et κάκαβος.

Κακκάβιον, (dimin.) parvus cacabus. Poll. lib. 10. c. 24. ex Eubulo. καὶ πατάνια, καὶ κακκάβια καὶ λοπάδια.

Composita.

Ἁλικάκαβον, dicitur solani quoddam genus, ut Diosc. docet lib. 4. cap. 74.

Κρεοκάκκαβος, ου, ὁ, edulium ex carnibus minutim concisis, et cum sanguine, arvina et dulci jure conditanea concinnatis. Athen. lib. 9.

Λασταυροκάκκαβον, apud Chrysip. est. βρῶμα quoddam, sic nominatum, ὡς ἂν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ οὔσης περιεργοτέρας, inquit Suid.

ΚΑΚΚΑ͂Ν, sive κακᾶν, puerorum vox est, qua utuntur significantes cacare. Aristoph. in Nub. †1387.† Κακᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι.

Κάκκη, ἡ, merda. Arist. in pace. Ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων.

[ΚΑ´ΚΚΑΣ. Æschyl. Suppl. 835.] ‡ Lego καββάς. Pindarus Nem. 6. p. 87. Ἀχιλλεὺς χαμαὶ καββὰς ἀφ' ἁρμάτων. Huic lectioni favere videtur Scholiastes, qui per καταβάσεις explicat. Th. Stanl.‡

ΚΑΚΟ`Σ, οῦ, ὁ, malus, improbus, nequam. Hesiod. in Erg. Πῆμα κακὸς γείτων. Odyss. λ'. κακῇς ἰότητι γυναικός. Sic et in soluta oratione passim, κακὸς ἄνθρωπος, κακὴ γυνή. Dicitur etiam de re: ut apud Hom. κακὸν ἔργον, κακὸν ἔπος. † βλακεία, ignavia. Xen. Pæd. l. 2. 50. a.† et apud Hesiod. in Erg. ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη. Interdum significat, infaustus, perniciosus: ut, κακὸν ἦμαρ, κακὴ αἶσα. ¶ Item ignavus, timidus: ut Odyss. γ'. Ὦ φίλε, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι. Et sic alibi sæpè apud Hom. Sic et apud Thucyd. lib. 2. ¶ Item ignobilis, δυσγενής: ut Odyss. δ'. Ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων Σκηπτούχων, ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν. Item humilis, abjectus, pauper. Item vilis, vel vilis vetusque. Od. ξ'. Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα. Et, κακὸν ῥάκος. Odyss. ξ'. ¶ Item imperitus. ut, κακὸς τεχνίτης, κακὸς ἰατρὸς, κακὸς στρατιώτης. [δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν. Eurip. Med. 523. id. Phœniss. 1563. Soph. Tr. 1063. cum Infinit. Œdip. Tyr. 553.] Gradus comp. κακίων, † πρὸς πολεμίους. Xen. Pæd. l. 2. 43. d.† et apud Poëtas, κακώτερος, pejor, deterior. Superl. κάκιστος, pessimus, deterrimus. ☞ Dictus putatur κακὸς quasi χακὸς, παρὰ τὸ χάζειν seu χάζεσθαι, quod est ὑποχωρεῖν, utpote quem omnes fugiant: aut qui à certamine pedem referat, ut solent ignavi et meticulosi.

Κακὸν, οῦ, τὸ, (sub.) malum. ut, δρᾷν κακὸν, Thuc. lib. 8. Et, κακὸν ποιῶ, scelus admitto, apud eundem. † πάσχω κακόν. Xen. Pæd. 1. 3. 10.† Item malum, calamitas. Et in plur. κακὰ, mala, calamitates, ærumnæ, apud Hom. Thuc. † Xen. Pæd. p. 151. c.† Aristoph. † Nub. 1332. expon. maledicta.† et alios.

Κακῶς, malè, pravè, vitiosè. [Eurip. Phœniss. 338.] Isocr. ad Nicocl. ὅσοι τοῖς ἀγαθοῖς κακῶς χρῶνται. Aristoph. in Pluto, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Interdum exponi potest, imperitè, ut, κακῶς κυβερνᾷν, imperitè gubernare. Aliquando signif. contumeliosè, ut Il. κ'. κακῶς ἀφίει, contumeliosè dimittebat. Variis junctum verbis, variè exponi solet. Nam, κακῶς ποιῶ, exp. malo seu damno afficio, κακῶς λέγω, maledictis prosequor. κακῶς πάσχω, malo afficior. κακῶς πράττω, mala seu adversa fortuna utor. † κακῶς εἰδέω, parum scio. Xen. Pæd. 2. 53. d.† Compar. κάκιον, pejus, deterius. Superl. κάκιστα, pessimè, deterrimè. Aristoph. in Pace.

Κακότης, ητος, ἡ, improbitas, vitium: vel scelus, flagitium. Iliad. χ'. Τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. Interdum opponitur τῇ ἀρετῇ, ut vitium virtuti: ut apud Hesiod. in Erg. ¶ Item ignavia, timiditas. Il. β'. et apud Thuc. lib. 5. Item malum, calamitas, ærumna. Hesiod. in Erg. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. † Asp. 42.† Poëtarum est potiùs, quàm aliorum scriptorum.

Κακία, ἡ, (sicut κακότης apud Poëtas) improbitas, vitium, aut etiam vitiositas. Cicero vult esse fraudem aut vitium, apud Platonem in Timæo. Sic apud Hermog. dicitur, κακία λόγου, et, κακία ἡ ἐν λόγοις, vitium orationis. Item ignavia, timiditas, apud Thucyd. Dem. Synes. Exp. et probrum, dedecus, apud Thuc. Item apud Matth. cap. 6. pro τὸ κακὸν, ærumna.

Κάκη, ἡ, ignavia, timor, seu pavor, quo fit ut locus in acie deseratur. Ælian. κάκῃ τὴν στάσιν λιπών. Sic et apud Plutarch. Exponitur etiam vitium. [V. Æsch. S. c. Th. 622.]

Κακόω, ῶ, malo seu damno afficio, infesto, vexo, affligo. Thucyd. lib. 1. κακῶσαι ἡμᾶς. Herodian. lib. 6. τοὺς πολεμίους ἔσθ' ὅπῃ κακώσαντες. Interdum etiam est malè tracto.

Κακοῦμαι, malo afficior, infestor. [Æsch. Pers. 730. Soph. Tr. 1086.] Thuc. Ἐπίδαμνος κακουμένη. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. d.† Sic in Epigr. κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖο, febri vexatus.

Κάκωσις, εως, ἡ, vexatio, infestatio, incommodatio. Thucyd. Exp. et offensio, apud eundem. Item mala tractatio: unde, κακώσεως δίκη, malæ tractationis judicium.

Κακωτικὸς, οῦ, ὁ, infestandi vim habens, seu vexandi, q. d. infestativus, seu vexativus. Exp. et noxius. Eust.

Κακίζω, vitupero seu improbo, tanquam malum videlicet, aut improbum. Videtur propriè sonare, malum appello seu improbum: ut, τραχύνω apud Æschylum usurpatur pro, λέγω τραχύν. Sed generaliter significat, vitupero, improbo, damno. Demosth. τὴν τύχην κακίζειν τὴν οὕτω τὰ πράγματα κρίνουσαν. Plut. in Sol. κακίζων τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν. Jungitur et cum accus. pers. addito gen. rei. Philo, κακίζοντες ἑαυτοὺς τῆς ἀπιστίας.

Κακίζομαι, vituperor. Thuc. lib. 1. Interdum sonat, ignavus fio; seu timidus, aut ignavus sum, ignavè me gero. Il. ώ. ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα. Sic Eurip. in Medea, καὶ μὴ κακισθῇς, ne te ignavam ostendas.

Κάκιθος, Suida et Etym. testibus, dicitur ὁ κολαζόμενος καὶ κακιζόμενος. Apud Hesych. κακιθὰ exp. λιμηρὰ, famelica. Et, κακιθὴς, eidem est vitis nutrimento destituta.

Κακισμὸς, vituperatio, ipsa actio τοῦ κακίζειν et exprobrandi ignaviam.

Κακύνω, malum vel improbum reddo seu efficio. Item depravo, vitio, corrumpo: ut quum κάπηλις dicitur κακύνειν τὸν πηλὸν, corrumpere vinum.

Κακύνομαι, malus seu improbus reddor, improbus fio seu evado, depravor. Item improbè ago. Xen. Pæd. 6. et Plat. in Timæo.

Κηκὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, maledicus, convitiator, improbus. Nicand. in Alex. Πιοτέρην ὅτε βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ, pinguem quum læsit vulpes versuta racemum. Callim. κηκάδι σὺν γλώσσῃ, lingua maledica et convitiatrice.

Κηκάζω, convitiis et maledictis insector.

Κηκασμὸς, οῦ, ὁ, convitia et maledicta; convitiorum et maledictorum ingestio.

Κηκαδέω, itidem, convitior, irrideo. Hesych.

Ἐπικήκαστος, (*decomp.*) ridiculus, infamis.

Composita.

Ἄκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, homo minimè malus, ab omni malitia alienus, simplex, et apertus. Polyb. l. 3. πρὸς τοῦτον ἄκακον ὄντα τὸν ἄνδρα καὶ πρᾷον τῇ φύσει. Plut. de audiendo, οἱ θαυμαστικοὶ καὶ ἄκακοι ὑπὸ τῶν λεγόντων μᾶλλον βλάπτονται. ¶ Item innocens, apud Græc. Biblior. interpretes. [Æsch. Pers. 666. 674.]

Ἀκάκως, simpliciter et apertè, sine fraude.

Ἀκακία, ἡ, mens abhorrens à malitia, seu malitiæ ignara, simplicitas, ingenium hominis simplex et fraudis ignarum. Dem. contra Neæram, et Plut. in Demetr.

Ἀκάκης, idem quod ἀκακήτης. Æsch. in Persis. [857.]

Ἀκακήτης, ου, ὁ, (poët.) non nocens, nihil mali faciens, pacificus. Mercurii epith. apud Hom. Il. π'. et Od. ώ. Exponitur et, nullo malo dignus, nihil mali promeritus: vel, bonus, mitis, et placidus. apud Hesiod. in Theog. † v. 614. de Prometheo.† [Ἀκάκητα. Non est Vocativus a Nominativo Ἀκακήτης. Lege omnino Clariss. Clarke ad Hom. Il. A. 175. μητίετα Ζεύς. ubi ait, Μητίετα, non Vocativus pro Nominativo; quod est absurdum: (Quorsum enim, obsecro, aliud dixisse Scriptorem accuratissimum, aliud voluisse?) Sed revera Nominativus est, ex lingua Æolica et Bœotica, vel (ut alii existimant) Macedonica. Unde deinceps Latine factum est, Poëta, Cometa, Athleta, et similia. Hesiodus apud Strab. Geogr. lib. 1. Καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὴν Ἑρμάων ἀκάκητα γείνατο, &c. Hom. Il. Π. 184. παρελέξατο λάθρῃ Ἑρμείας ἀκάκητα· Schol. Ὁ μὴ δυνάμενος κακωθῆναι ὑπὸ ἑτέρου· μήτε δὲ κακῶσαι ἄλλον διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετήν. Odyss. Ω. 10.]

Ἀκάκωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non affectus malo seu malis, non infestatus, non vexatus. Ab Hesych. exp. molestiæ expers.

Ἀλεξίκακος, depulsor mali seu malorum, qui diras arcet seu amolitur. Luc. in somn. † Aristoph. Nub. 1375.† Dicitur etiam de rebus: ut, ἀλεξίκακα ὀνόματα τῶν Ἰδαίων δακτύλων, apud Plut. Et, ἀλεξίκακα ὕδατα, salutares aquæ, apud Nonn.

Ἀλεξικακία, ἡ, malorum amolitio sive depulsio.

Decomp. Ἀπαλεξίκακον, immedicabile, q. d. à quo non possis depellere malum. Hesych.

Ἀνεξίκακος, tolerans malorum, patiens malorum sive injuriarum; ἀνεχόμενος τῶν κακῶν. 2 Timoth. c. 2. Exponitur etiam absolutè, tolerans. Item clemens: interdum etiam, constans.

Ἀνεξικάκως, cum tolerantia malorum, toleranter, patienter: ut, ἀνεξικάκως φέρειν, toleranter ferre, et æquo animo.

Ἀνεξικακία, ἡ, tolerantia malorum, patientia malorum vel injuriarum, vel simpl. tolerantia, patientia.

Ἀνεξικακέω, ῶ, tolerantia seu patientia malorum utor, sum tolerans malorum, sum tolerans, sum patiens. Chrys. in epist. ad Heb. 2. In Pandectis usurpatur pro, patientiam accommodo.

Ἀπειρόκακος, qui mala nunquam est expertus, malorum expers. [Eurip. Alcest. 926. Παρ' εὐτυχῆ σοι πότμον ἦλθεν ἀπειροκάκῳ τόδ' ἄλγος. nondum-experto-mala.] Item malitia carens, minimè malus, simplex. Basil.

Ἀπειροκακέω, ῶ, simpliciter utor, malitiosè non ago, vel malitia non utor.

Ἀποκακέω, ῶ, pro malo deficio, succumbo malo seu malis, vincor malo. Hierem. cap. 15. ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου, defecit anima mea. Item generaliùs, succumbo: hist. eccles. lib. 4. Exponitur etiam, ignaviter fugio.

Ἀποκακίζω, malus fio, degenero: unde ἀπεκάκισε, Hesych. exp. factus est amarus.

Ἀρχέκακος, qui initium dedit malorum, autor seu causa et origo malorum: ut, ἀρχέκακοι νῆες, apud Hom. Il. έ. v. 63.

[Ἐγκακέω. Polyb. Hist. lib. 4. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸ μὲν πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν, ἐνεκάκησαν.]

Ἐθελόκακος, qui de industria malus seu improbus est. Item qui studio et data opera segnior est et ignavior. Τὸ ἐθελόκακον exp. malevolentia.

Ἐθελοκάκως, deliberatâ malitiâ, vel consultâ ignaviâ. Appian. apud Suid. ἐθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο καὶ ἐφεύγοντο.

Ἐθελοκακία, ἡ, deliberata malitia, vel consulta ignavia.

Ἐθελοκακέω, ῶ, sponte malus sum, de industria improbè ago, Luc. εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, si quis eorum sponte deteriora consectatur et capessit. Milites etiam ἐθελοκακεῖν dicuntur, quum consultò vires submittunt ut vincantur, i. de industria ignaviùs pugnant, et sponte cedunt. Herodot. et Paus.

Ἐθελοκάκησις, idem quod ἐθελοκακία: quum ii, qui pugnant, nolunt vincere, ob indignationem vel proditionem. Polyb.

Ἐκκακέω, idem quod ἀποκακέω, deficio, item animo concido, animum despondeo. Luc. 18. Ephes. cap. 1. Sic et Greg. εἰ μὴ ἐκκακοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. Apud. Polyb. lib. 4. τὸ μὲν πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν ἐξεκάκησαν, exp. consulta propè ignavia elanguerunt ad mittendas suppetias.

Ἡμίκακοι, à Phrynicho quidem usurpari prohibetur, et loco ejus ἡμιπλημένον adhiberi statuitur. Euclidem tamen et Sophoclem dixisse ἡμίκακον, et Aristophanem ἡμικάκως, testis est Poll. lib. 6. cap. 26.

Λυσίκακος, malorum solutor, seu sedator. Theogn.

Μνησίκακος, q. d. memor mali, i. qui meminit mali quo affectus est ab aliquo, injuriæ illatæ memor. Aristot. eth. l. 4. c. 3. Interdum generalius, malevolus.

Μνησικάκως, malevolo animo et veterum injuriarum memori, vel eorum more qui ob veteres injurias simultatem exercent.

Μνησικακία, injuriarum tenax memoria. Plut. de Herod.

Μνησικακέω, memor sum injuriæ, veteris injuriæ non possum oblivisci, malevolo sum animo ob veterem injuriam. Æschin. contra Ctesiph. ἔσωσαν τὴν πόλιν τὸ κάλλιστον ἐκ παιδείας ῥῆμα φθεγξάμενοι, μὴ μνησικακῆσαι. Interdum construitur cum genitivo rei: ut apud Luc. οὔτ' ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως. Interdum cum dativo pers. et accus. rei: ut apud Demosth. pro cor. πολλὰ μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις τῶν πραχθέντων. † μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν (τινί.) Aristoph. Nub. 995.† ‡ μὴ μνησικακήσῃς. Lysistr. 590.‡ Et cum dat. pers. absolutè, ut apud Thucyd. lib. 8. ἄλλοις οὐ μνησικακοῦντες. Item cum accus. pers. Herodian. lib. 3. Aliquando cum præposit. πρός. Demosth. pro cor. Et cum ὑπὲρ, apud Greg. Et cum dativo instrumenti, apud Plat. epist. 7.

Decomp. Ἀμνησικακία, oblivio injuriæ seu injuriarum: idem quod ἀμνηστία.

Ἀπομνησικακέω, ῶ, idem quod μνησικακέω. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 49. τούτων ὧν εἵνεκεν ἀπεμνησικάκεον τοῖσι Σαμίοισι οἱ Κορίνθιοι.] Quidam accipi etiam putant in contraria significatione, ut idem sit quod ἀμνησικακέω.

Πάγκακος, omninò malus, pessimus, improbissimus, deterrimus. Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔλλαχε τιμῆς. Item πάγκακον, res omninò mala. Plat. ep. 8. Superlat. παγκάκιστος, q. d. omninò pessimus seu improbissimus, vel omnibus modis improbissimus. Sophocl. in Antig. [Tr. 1140. Eurip. Med. 466.]

Παγκάκως, improbissimè. Eurip. in Hippol. Stephan. [Æsch. S. c. Th. 558. Pers. 282. Ch. 737. Eurip. Med. 1137.]

Περικακέω, animo prorsus concido, labo, malo vincor, malis cedo. Polyb. l. 2. περικακοῦντες δὲ καὶ δυσχρηστούμενοι τοῖς παροῦσι. [Περικάκησις. Polyb. Hist. lib. 5. τότε προδήλου τῆς αἰκίας διὰ τὴν περικάκησιν ἐκ τῶν πολλῶν τοῖς ἡγεμόσιν ὑπαρχούσης, &c.]

Ποδοκάκη, ἡ, lignum in quod inserti captivorum pedes in carcere constringuntur, cippus. Hesychio est vinculum ligni, in quo captivorum pedes vinciuntur. Lysias contra Theomnest. ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν, ὃ νῦν καλεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. Pro eodem scribitur etiam ποδοκάκκη. Tradunt enim Harpocration, Suidas atque Hesychius, ποδοκάκκην dici vel quasi ποδῶν κάκωσις, inserto κ, vel quasi ποδοκατόχη, facta syncope, et χ in κ mutato.

Προκακόω, ante affligo, ante male tracto. Joseph.

[Πρόκακος. Æsch. Pers. 992. 995.] ‡ κακὰ πρόκακα: mala malorum præsaga. Stanl. mala præsentia. Schutz.‡

Ὑπερκακέω, Hesych. idem esse scribit quod ἐκκακέω.

Φερέκακος, mala seu ærumnas ferens, labores ferens. Vel potiùs, laborum tolerans aut patiens. Polyb. l. 3.

Χαιρέκακος, et ἐπιχαιρέκακος, qui gaudet malis alienis, qui gaudium et lætitiam percipit ex alienis calamitatibus. Poll. lib. 5. cap. 25. et Aristot. eth. 2. c. 7. ¶ Item ἐπιχαιρέκακος traditur dici, qui malis artibus oblectatur.

Χαιρεκακία, sive ἐπιχαιρεκακία, ἡ, lætitia et gaudium ex aliena calamitate. Aristot. eth. 2. c. 7. et Plut. de κακοηθείᾳ. Herod.

ΚΑ'ΚΤΟΣ, ου, ἡ, cactus: spinosa quædam planta, Siciliæ peculiaris: ut Athen. l. 2. tradit. ☞ A καίω, quia urit, seu pungit. Vide et Theophr. hist. pl. l. 6. c. 4. Plin. lib. 21. c. 16. Rursum Athen. ibid. concludit, κάκτον esse quem Romani vocant carduum, Græci κινάραν. Spinosam esse plantam, Theocr. etiam testatur, idyll. 10. ὡς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψε.

ΚΑΛΑΒΡΙ'ΖΩ, Calabros imitor. Hesych. καλαβρισθεῖσας, χλευασθεῖσας.

Καλαβρισμὸς, saltatio quædam. Athen. lib. 14.

ΚΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, calathus, quasillum. Callim. initio hymni in Cererem, τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες, Δαμάτερ, μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε. ☞ Dicitur (inquit Eust.) παρὰ τὸ κᾶλον, i. lignum, et θέειν, quod est γυροῦσθαι. κᾶλα γὰρ θέοντα κυκλοειδῶς ἀποτελεῖ καλάθους. Quidam scribunt, κάλαθον propriè dici sportulam, ubi κάλλη (i. tinctas lanas) reponebant: sed ad vasa tritici, uvarum, lactis et aliorum translatum esse. ¶ Hesychio est etiam poculum, quod et ψυκτήρ. Item partes quæ sunt supra faciem.

Καλάθιον, ου, τὸ, parvus calathus. schol. Callimachi.

Καλαθίσκος, ου, ὁ, idem. Hesych. ex Menandro.

Καλαθὶς, idem.

Καλαθισμὸς, οῦ, ὁ, saltationis quoddam genus, seu forma. Athen. lib. 14.

ΚΑ'ΛΑΙ̃Σ, nomen proprium lapidis cujusdam, apud Plin. lib. 37. cap. 10. Est et κάλαϊς, velum. Hesych. κάλαϊς, ἱστίον καὶ ὄνομα κύριον. ☞ A κάλως, funis nauticus: quo velum tenditur et laxatur.

Καλάϊνα ὄστρακα, apud Galenum, τῶν κατὰ τόπους l. 5. et Aët. l. 6. c. 65. vasa testacea è calai lapide. Sic apud eundem Aët. alibi, et apud Actuarium, vasa Alexandrina, quæ vocantur καλάϊνα. Itidemque καλάϊνον χρῶμα, calainus color. Diosc. l. 5.

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, calamus, arundo. (☞ Παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι, ut vult Etym.) Theocr. idyll. 8. ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν, calamus scissus me sauciavit. Plutarch. in Lyc. ἐκάθευδον δὲ ὁμοῦ κατ' ἴλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνέφερον τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου. Κάλαμος ἀρωματικὸς, calamus aromaticus, nascens in India. Diosc. lib. 1. κάλαμος εὔοδμος, calamus odoratus, nascens in felici Arabia. Et, κάλαμος ἐρυθραῖος, apud Dionys. de situ orbis. ¶ Hesych. κάλαμος inter cætera significat culmum.

Καλαμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arundinaceus, i. arundinis speciem referens. Item arundinosus. Et, τὰ καλαμώδη, sub. χωρία, arundineta.

Καλαμόεις, εντος, ὁ, arundineus. [Eurip. Iph. in Aul. 1038.] Fœm. καλαμόεσσα, arundinea, ut, καλαμόεσσα ἰαχὰ, vox calamo aut arundine edita.

Καλάμινος, ου, ὁ καὶ ἡ, arundineus, arundinaceus: ut, καλάμινος αὐλὸς, apud Athen. l. 4. et σχεδίαι καλαμίναι, apud eundem l. 3. Et, καλάμινον πλέγμα, super quo madidos exiccabant caseos, apud Poll.

Καλαμίζω, calamo cano, aut calamo canentes imitor. Athen. lib. 16. Alii exp. stipula vel potiùs calamo carmen disperdo, sylvestrem musam tenui avena meditor.

Καλαμίσκος, ου, ὁ, dimin. calamulus, parvus calamus, parva arundo. Apud Aristoph. in Acharn. accipitur pro specillo vel simili medicorum instrumento, quo instillant pharmaca in ulcera.

Καλάμιον, (itidem diminut.) parvum quoddam ornamentum cincinnos redimiens. Eustath.

Καλαμὶς, ῖδος, ἡ, arundo piscatoria. Hesych. Item calamaria theca, quæ et graphiaria. Item vas cui lac imponebatur. Hesych. Item ornamentum quoddam circum capillos, aut genus monilis: eidem Hesych. Quidam interpr. calamistrum, alii acum arundineam, apud Diosc. l. 1. A nonnullis etiam sic dici et σύριγγα, fistulam, scribit Hesych.

Καλαμεύω, arundine piscor: unde καλαμευτὴς, piscator, qui arundine utitur. Etym. Vide et in καλάμη, quod sequitur.

Καλαμωτὴ, septum quoddam ex calamis aut materia hujusmodi, in navigiorum oris, sive extremitatibus, ὑπὸ τῶν ναυτικῶν dicebatur, ut scribit Eustath.

Καλάμη, ἡ, stipula, culmus. Theocr. idyll. 10. Ἐκ καλάμης ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα. Synes. in ep. καὶ μέχρι μὲν καλάμης τὸ λήϊον. Et Lysias, ἐπὶ καλάμης ἀροῦν, q. d. in stipula arare, de malo et avaro agricola. Theocr. schol. sic dici ait partem quæ cum spica amputatur, et quod inamputatum in terra relinquitur. ¶ Item metaph. corpus senectute confectum et quasi arescens, τὸ τῆς νεότητος ἀπόλειμμα. Od. ξ'. Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα Γιγνώσκειν. Ab Eustathio Iliad. τ'. sic etiam dici cadaver hominis interempti annotatur.

Καλαμάομαι, ῶμαι, stipulas lego. Plut. in apophth. ἐκεῖνος γὰρ ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, ego ex Asia stipulas duntaxat colligo. Item spicilegium facio, spicas colligo post messores. Eust. ex rhet. lex. interdum significat meto: ut apud Chrysost. de sacerd. Item racemorum reliquias colligo, racemo. Hier. c. 6. significat etiam, oleas relictas colligo. Deuter. 24. Item metaphoricè spolio post alium.

Καλαμητρὶς, ίδος, ἡ, quæ spicilegium facit, quæ spicas legit. Hesych.

Καλαμήτρια, ἡ, idem. Plut. in lib. an seni capess. resp.

Καλαμαῖος, α, ον, q. d. culmarius, inter culmos seu stipulas versans: ut locusta dicitur μάντις καλαμαία, apud Theocr. idyll. 10. quæ in agris et inter stipulas habitat. ¶ Καλαμαία pro καλάμη vulgus dixisse, testatur Eust. et schol. Theocrit. Et, καλαμαῖον Eustath. est etiam τεττίγιον ἐλάχιστον.

Καλαμεύω, meto: unde καλαμευτὴς, messor, apud Theocr. idyll. 5. [111.] Item piscator, de qua signif. vide suprà.

Composita: ac primùm ex κάλαμος.

Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos.

Ὀλοσιαλοκάλαμος, indoctus tibicen per scomma ita dictus. Eust. [Athen. lib. 14.]

Παχυκάλαμος, crasso assurgens calamo aut culmo.

Πολυκάλαμος, q. d. multicalamus, multiplici calamo assurgens.

Σχινδάλαμος, ου, ὁ, segmentum sive assula ex calamo fisso. Pro eodem dicitur et σκινδαλμὸς, apud Diosc. et Aristoph.

Composita ex καλαμάομαι.

Ἐκκαλαμάομαι, ῶμαι, spicilegium facio. Et metaphor. avello, ut exp. schol. Aristoph. in Vesp. Quidam exp. tanquam arundine expiscor.

Ἐπικαλαμάομαι, ῶμαι, post alium vel alios spicilegium facio. Item metaph. post alium vel alios spolio, spolio bonis quæ ab aliis relicta sunt. Luc. in Toxar.

ΚΑΛΑ'ΣΙΡΙΣ, vestis linea ad talos demissa, Ægyptiis et Persis in usu. Herodot. lib. 2. ἐνδεδύκασι δὲ κιθῶνας λινέους περὶ τὰ σκέλεα θυσσανωτοὺς, οὓς καλέουσι καλασίρις. Hesych. est tunica lato clavo insignis. Idem καλασίριτα dici tradit τὰς ὤας, i. fimbrias. ☞ A χαλάω, deorsum mitto: nisi velis à καλὸν et σύρω, quod elegans syrmate: est enim fimbriata.

ΚΑΛΑΥΡΙ'ΤΙΣ λιθάργυρος, spuma argenti ex puro argento, ut est apud Diosc. l. 5. c. 102.

ΚΑΛΕ'Ω, Fut. έσω, P. κέκληκα voco, accerso. Iliad, γ'. καλέει κρείων Ἀγαμέμνων. Plato in Charm. παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην. Xenoph. καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον. Pro quo Homerus etiam dixit simpliciter, καλεῖν, Od. λ'. πάντες γὰρ καλέουσι. Demosth. καλεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, vocare in jus. Et simpliciter, καλεῖν, pro eodem. Dicitur et καλεῖν τὴν δίκην ὁ ἄρχων, vocare litem, citare litem. ¶ Item invoco, imploro, apud Demosth. Sic Aristoph. κάλει θεὸν, invoca Deum. ¶ Item voco, i. nomino. Iliad. ζ'. Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. Dicitur et, καλεῖν ὀνομαστὶ, appellare nominatim. Cicero apud Aratum interpr. signare nomine vero. [Καλέοντες. Theoc. ιϛ. 34. Æsch. Ag. 151. Eurip. Phœniss. 876. ἀγορᾶς καλεῖν. Soph. Tr. 649. 1265. Œdip. Tyr. 800.]

Καλέομαι, οῦμαι, vocor, accersor. Item nominor, nomine appellor. Luc. in Hermot. καὶ τῇ μητρὶ ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο, quocunque nomine vocabatur. Dicitur etiam, καλοῦμαι τοῦτο, vocor istud, i. nomine isto vocor. Plutarch. in Galba, ἃς ἡμέρας καλεῖται Καῖσαρ, qui dies à Cæsare appellantur. Interdum καλοῦμαι significat, ita vocor ut simul sim. Il γ'. οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι. Apud Aristoph. dicitur aliquis δίκῃ κεκλῆσθαι. i. vocari seu citari. Item signif. media pro καλῶ, in jus voco. Aristoph. † Nub. 1223.† καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν. Sic et apud Plat. de leg. † Καλέομαι i. e. εἰμί. V. Græv. ad Hes. Erg. 141. καλεῖσθαι δίκην πρὶν ἐμὴν, priusquam actio mea citetur. Aristoph. Nub. 778.†

Καλήτωρ, ορος, ὁ, epitheticῶς dicitur ὁ κῆρυξ, præco. Il. ώ. v. 576.

Κλῆσις, εως, ἡ, vocatio. Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 73. a.† τὴν κλῆσιν τοῦ Κύρου ἤκουσεν. Item vocatio ad cœnam: apud eundem in symp. ¶ Item vocatio in jus. Aristoph. † Nub. 873.† et Ammon. Est etiam, appellatio, i. nomen. † Suidas in voce Ἀναπειστηρίαν exponit per μαρτυρίαν, testimonium. Videatur Spanhemius ad Aristoph. Nub. 873. et Suidas in v. Κλητεύει; ut sit denuntiatio testimonii vel testium advocatio. Aristoph. Nub. 1191.† [Philostr. l. 3. c. 41.]

Κλητὸς, vocatus, accersitus. Iliad. ί. Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν. Apud Æschin. κλητὸς, exp. invitatus.

Κλητέος, vocandus. Plat. polit. l. 1.

Κλητικὸς, κὴ, κὸν, vocativus, appellativus: ut, κλητικὴ πτῶσις, casus vocativus, apud Gramm. Item invocatorius: ut, κλητικοὶ ὕμνοι, in quibus deorum fit invocatio.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, vocator, accersitor, qui vocabat ad convivium in domibus potentum. Luc. Item qui vocabat in jus, vel testis erat vocationis in jus. Demosthen. contra Euergum, οἱ κλήτορες μεμαρτυρήκασιν. Exp. etiam, præco: item nuntius, testis. Hesych.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, vocator: sed peculiariter apparitor, qui in jus vocat, viator, stator. Item antestatus, is quem antestamur quum alicui diem dicimus, testis vocationis in jus. Demosth. πρὸς Νικόστρατον, et Aristoph. in Vesp. [Κλητήρ. ὑπηρέτης. Æschyl. S. c. Th. 580. Suppl. 630.]

Κλητεύω, in jus voco, diem alicui dico, vador. Demosthen. pro cor. τίς οὖν ἐκλήτευσεν ὑμᾶς; Item testimonium denuntio, † Aristoph. Nub. 1220.† i. homini diem dico ferendo testimonio, hoc est, ad judicium evoco ferendi

gratia testimonii. Demosth. contra Neæram. καλῶ δ' Ἱππαρχον ὑμῖν, καὶ ἀναγκάζω μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι κατὰ τὸν νόμον, ἢ κλητεύσω αὐτὸν, denuntiatione testimonii obstringam. Item testis sum in jus vocationis. Harpocr.

Κλητεύομαι, in jus vocor, vel testimonium mihi denuntiatur. Apud Aristot. in probl. κλητεύεσθαι τὴν δίκην, exp. in jus vocari.

Κλήδην, nominatim. Il. ι. Hinc (*decomp.*) ἐξονομακλήδην, pro eodem.

Κικλήσκω, (apud Poëtas) idem quod καλῶ, voco, accerso. † Aristoph. Nub. 565.† Odyss. χ'. — κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τι εἴπῃ. Interdum est ἱκετικῶς καλῶ: ut Iliad. ι. Κικλήσκουσ' ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. Item nomino, ut καλῶ. Od. ι. Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι. † Hes. Th. 197.† (Æsch. Ag. 721. 1486. Eum. 511. Soph. Œdip. Tyr. 219.)

Κικλήσκομαι, dicitur pro κικλήσκω, i. voco. Iliad. κ'. Item nominor. Odyss. ι. (Æsch. Pers. 656.)

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακαλέω, ῶ, inclamo, alta voce appello seu voco. † Xen. Pæd. 1. 4. 22.† Plutarch. in Cic. σωτῆρα κτίστην ἀνακαλούντων τῆς πατρίδος. Xenoph. Pæd. 3. ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν. Item simpliciter voco, appello, nomino. Thuc. l. 1. ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ. Item invoco. Item revoco. Thucyd. lib. 1. τότε δι' αὐτὰ ταῦτα ἀνεκάλεσαν αὐτόν. (Ἀνακαλεῖν δεξιὰς, dexteras vocare. Eurip. Med. 21. id. Phœniss. 568.) ¶ Item sarcio, rependo: ut apud Chrysost. ad Rom. 11. καὶ ἐσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας, integrum certamen restaurare, et offensionum noxam sarcire.

Ἀνακαλέομαι, οῦμαι, idem quod ἀνακαλέω, inclamo. Plut. in Galba, ἀνακαλούμενοι Καίσαρα, alta voce vocantes. Item invoco, imploro. Plut. ἀνεκαλεῖτο τὰς ἐριννύας. Item revoco. Xen. in Cyneg. ἀνακαλεῖσθαι τὰς κύνας. † Pæd. 1. 6. 16. ad, invoco.† Sic apud Basil. et Diosc. Item evoco et receptui cano. Diodorus, ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας. Item revoco ab exilio: ut, τοὺς ἐν ὑπερορίαις ἀνακαλούμενος. ¶ Item reparo, recupero: ut apud Suid. ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποτεταγμένων εὐνοίας, benevolentiam subditorum recuperare. Exponitur etiam, emendo, sarcio, rependo: ut apud Plut. in Sertor. ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, labantem reparabat. ¶ Item pass. alta voce inclamor. Item revocor, apud Herodian. Item reparor, sarcior, instauror. Gregor. (Æsch. Pers. 623. Eurip. Phœniss. 1454. Soph. Tr. 927.)

Ἀνάκλησις, εως, ἡ, inclamatio, appellatio quæ fit alta voce. Item revocatio. apud Plut. in Fab. Item revocatio ab exilio: ut, χαριζόμενος τὴν ἀνάκλησιν. ¶ Item evocatio et invocatio quæ cantu fit, apud Plut. de Arione. Item imploratio et invocatio in auxilium, apud Thucyd. lib. 7. ¶ A Suida exp. simpl. compellatio et alloquutio.

Ἀνάκλητος, revocatus. Dionys.

Ἀνακλητικὸς, inclamatorius. Item invocatorius. Plut. in Lyc. ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν, sermones apti ad revocandum in concordiam. Diosc. ἀνακλητικὸς τῶν καταφερομένων, excitatorius eorum qui sopore opprimuntur. Item revocatorius, revocandi vim habens, excitatorius.

Ἀνακλητικὸν, subst. signum quod datur receptui, classicum receptus, Plut. in apophth. et probl.

Ἀνάκλημα, idem quod ἀνάκλησις. Item pars cantus; quæ etiam ἐνδόσιμον dicitur. Julian. Cæs. Jamb.

Decomp. Δυσανάκλητος, revocatu difficilis, non facilè revocabilis. [Joseph. de Bell. lib. 2. cap. 18. §. 8.]

Ἐπανακαλέω, ῶ, idem quod ἀνακαλέω, revoco.

Ἐπανακαλοῦμαι, pro eodem. Eustath.

Ἐπανάκλησις, revocatio. Gal. ad Glauc.

Εὐανάκλητος, revocatu facilis, facilè revocabilis. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 7. §. 5. Τὰ δ' ὀνόματ' αὐταῖς (sc. Canibus) τίθεσθαι βραχέα, ἵνα εὐανάκλητα ᾖ.] Item qui facilè flecti potest et ab ira revocari.

Εὐανακλήτως, exp. συμπαθῶς. Suid.

Ἀντικαλέω, ῶ, vicissim voco seu invito. [S. Lucæ Evang. xiv. 12. μὴ φώνει τοὺς φίλους σου — μήποτε καὶ αὐτοί σε ἀντικαλέσωσι, καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα. Xenoph. Conviv. cap. 1. §. 15. οὔτε μὴν ὡς ἀντικληθησόμενος καλεῖ μέ τις, ἐπεὶ πάντες ἴσασιν, ὅτι ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι.]

Ἀντίκλημα, revocamen, revocatio.

Ἀποκαλέω, ῶ, voco, appello, nomino: pro καλῶ. Xen. ἀργοὺς ἀπεκάλει, inertes vocabat. Et cum gemin. accus. apud eundem. Item revoco. Xenoph. Pæd. 1. τὸν Κῦρον ἀπεκάλει. Item interdico, veto. Aristoph. in Avib. ἀποκεκλήκαμεν Διογενεῖς θεοὺς μηκέτι γε τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν, interdiximus diis cœlestibus transitu urbis nostræ.

Ἀπόκλητος, vocatus. Polyb.

Ἀποκικλήσκω, avoco, idem quod ἀποκαλέω.

Ἐγκαλέω, ῶ, accuso, q. d. in jus voco ob aliquod crimen. Interdum absolutè: ut apud Demosth. πρὸς Φορμ. οὔτ' ἐγκαλοῦντες, οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων. † Xen. Pæd. 1. 2. 7.† Interdum dicitur ἐγκαλῶ σοι προδοσίαν, appello te de proditione. et, ἐγκαλῶ σοι πληγῶν, ago tecum injuriarum ob verbera. Apud Isocr. πρὸς Εὐθύνουν, ἐγκαλεῖν χρέος, exp. petere debitum. Dicitur et absolutè, ἐγκαλεῖν τινι, litem alicui intendere: ut apud Liban. ἐνεκάλει τῷ Φορμίωνι. Dicitur et de quavis accusatione extra forum etiam. Plut. in Lyc. ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις. Item expostulo cum aliquo, ut amicus cum amico. Aristot. eth. 9. et 8. Dicitur etiam, ἐγκαλῶ τούτῳ, hoc improbo et reprehendo. (Soph. Œdip. Tyr. 722.)

Ἐγκαλέομαι, οῦμαι, in judicium vocor, et actione convenior. Demosth. Item accusor, reprehendor. Aristot. eth. 4. διὸ καὶ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ ὅτι, &c. hoc vitio vertitur fortunæ. Sic dicitur, ἐγκαλοῦμαι τοῦτο, de hoc accusor. Et, τὰ ἐγκεκλημένα, quæ objecta sunt. Demosth. ¶ Ἐγκαλεῖσθαι pro ἐγκαλεῖν act. dixit Isocr. in Trapezitico.

Ἔγκλημα, τὸ, id de quo quis accusatur, accusatio, actio, petitio, libellus actoris, et quæcunque judiciaria persequutio dicitur. Demosth. † ἐγκλήματα κλοπῆς, ἁρπαγῆς, &c. Xen. Pæd. l. 1. 2. 6.† Dicitur, ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, recipere in se crimen, crimini se offerre, apud eundem. Et, ἐναιρεῖν τὸ ἔγκλημα, non instare accusationi institutæ. ¶ Item quod vitio vertitur, quod objicitur, crimen. † Xen. Pæd. 1. 2. 7.† Thuc. l. 1. ἐγκλήματα ποιούμενοι, crimina objectantes. Exp. etiam querela, apud eundem. Thuc. l. 1. Ibidem, ἐγκλήματα διαλύεσθαι, exp. controversias dirimere.

Ἐγκληματικὸς, accusatorius. Item querulus, expostulator, litigiosus. Aristot.

Ἐγκληματικῶς, accusatoriè, item querulè.

Ἐγκληματεύω, accuso, queror, vel querulus sum.

Ἔγκλησις, criminatio, accusatio. Artemidor. in Onirocr.

Ἔγκλητος δίκη, de qua provocatio est, vel de qua est provocatum. Sic ἔγκλητον δικαστήριον, quod appellatur in provocatione: apud Suid.

Ἐγκλητέος, reprehensione dignus.

Decomp. Ἀνέγκλητος, cui nullum crimen objici potest, irreprehensus, inculpatus. Xen. Hell. 6. et Plato ep. 7. Item pacatus, certus, non controversus. Plat. lib. 5. de leg.

Ἀνεγκλήτως, irreprehensè, inculpatè. [Demosth. Orat. de Fœd. Alex.]

Ἀντεγκαλέω, ῶ, vicissim criminor, recriminor, recriminando objicio. cum dat. pers. [Isocrat. Trapezit. col. 532. 28. Ed. Wolf. ἵνα δὲ μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γένοιτο περὶ αὐτῶν, ἔφασκεν ἡμᾶς ἀφανίσαντας τὸν παῖδα, ἀντεγκαλεῖν αὐτῷ, καὶ ἐξαιτεῖν τοῦτον, ὃν αὐτοὶ ἠφανίσαμεν. Hunc locum citat Dion. Hal.] Item accuso culpam alicujus.

Ἀντέγκλημα, τὸ, recriminatio: sic dicitur, quia omnis nostra defensio constat ejus accusatione qui vindicatur. Vide Fab. lib. 7. c. 5.

Ἀντεγκληματικὸς, q. d. recriminatorius: ut, ἀντεγκληματικὴ ἀντίθεσις, recriminationem habens: seu potiùs excusationem culpæ.

Κατεγκαλέω, ῶ, pro ἐγκαλέω, Areop. ad Demophil.

Κατέγκλημα, idem quod ἐπίκλημα, Eustath.

Προσεγκαλέω, ῶ, insuper accuso, seu incuso.

Φιλεγκλήμων, amator querelarum, querulus. Item delator, quadruplator.

Εἰσκαλέω, ῶ, ad me voco, intrò voco. Aristoph. in Vesp. τοὺς μάρτυρας γὰρ εἰσκαλῶ.

Decomp. Ἐπεισκαλέω, insuper intrò voco.

Ἐκκαλέω, ῶ, evoco. propriè extra voco. Iliad. ω. Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας, &c. † voco, invoco. Soph. Œd. Tyr. 605.† Item pellicio. Plut. in Pericle, πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτὴν ἀγαθὸν ἐκκαλεῖ. Sæpè et provoco. Item elicio, excito, irrito. Vide ἐκκαλέομαι.

Ἐκκαλέομαι, οῦμαι, (med.) idem quod ἐκκαλέω. Aristoph. in Vesp. ἐκκαλοῦνται τοῦτον, evocant istum. Plut. in Cam. ἐκκαλεῖται πρὸς τὰ τείχη τοὺς πολεμίους. Item provoco. Polyb. l. 10. Item elicio, irrito. Æschin. τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλέσασθαι βεβούληται. ¶ Ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην, litem ab uno judice ad alium transferre. Dicitur et, ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, apud Plut. in apophth. Interdum, ἐκκαλεῖσθαι, pro ἐπικαλεῖσθαι, appellare magistratum. (Æsch. Ag. 278. cum dup. Acc. Soph. Tr. 1223.)

Ἔκκλησις, evocatio, provocatio. Suid.

Ἐκκλησία, ας, ἡ, q. d. evocativus cœtus, concio. Aristoph. in Ach. μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Θρᾳξὶ, non dare concionem Thracibus. Sic dicitur, ἐκκλησίαν συλλέγειν, convocare concionem. Apud Thucyd. et Xenoph. Et, ἐκκλησία γίνεσθαι, cogi concio, apud Thucyd. Item concionis locus, locus in quo habetur concio. Luc. in dial. Mercurii et Maiæ. et Demosth. pro cor. ¶ In Christianorum scriptis significat cœtum universum ad vitam æternam evocatum, qui veram Christi religionem profitetur: item particulares cœtus in quos ille universus distribuitur, 1 Cor. 1. Restringitur et ad quampiam familiam, quæ Christum profitetur, aut eos qui in illa Christum profitentur, Rom. cap. 16. Restringitur et ad synedrium seu presbyterium, i. seniorum collegium, Matth. cap. 18. Tandem usurpari cœpit etiam de loco, in quo ipsa cogitur, ut et concio Lat.

Ἐκκλησιάζω, concionem habeo sive concilium. Item concionor, in concione delibero. Isocr. de pace, ἥκομεν ἐκκλησιάζοντες περί τε πολέμου καὶ εἰρήνης. Item sum in concione, intersum concioni, apud Plut. et Synes. Item in concionem advoco, ad concionem voco. Aristoph. in Vesp. et Deut. 31.

Ἐκκλησιαστικὸς, ad concionem pertinens. q. d. concionalis: ut, ἐκκλησιαστικὸς μισθὸς, concionalis merces eorum qui concioni interfuerunt. Luc. Pro quo dicitur etiam absolutè τὸ ἐκκλησιαστικὸν, apud Aristoph. in Plut. Item ad Ecclesiam Dei pertinens, qui est ex Ecclesia, ecclesiæ doctrinam sequens.

Ἐκκλησιαστὴς, οῦ, ὁ, concionator, qui in concione verba facit, vel sententiam dicit. Aristot. rhet. 1. Item qui interest concioni. Expon. et, unus ex concione, apud Luc. et, qui in concione stat, Plat. in Gorg.

Ἐκκλησιαστήριον, ου, τὸ, minusculum theatrum. Vitruv. l. 7.

Ἔκκλητος, q. d. evocatus, ad quem provocatur, is qui appellatur. Plut. Et, de quô provocatio est. Sic dicuntur ipsæ lites ἔκκλητοι, apud Poll. ¶ Ἔκκλητοι dicebantur etiam, quidam ad certas consultationes destinati: ut apud Eurip. in Oreste. et Xenoph. Hell. lib. 2.

Ἐκκλητικὸς, evocativus sive evocatorius, evocandi vim habens. Diosc. lib. 2. ἐκκλητικὸς ὀρέξεως, aptus ad provocandam appetentiam.

Ἐκκλητικῶς, evocatoriè, tanquam evocando, vel cum efficacia provocandi. Suid.

Ἐκκλητεύω, denuntio testimonium, adjecta mulcta ni pareatur. Æschin. περὶ παραπρ. καὶ ἐκκλήτευε, ἐὰν μὴ θέλῃ ἐκεῖ παρεῖναι.

Ἐκκλητεύομαι, pro κλητεύομαι, testimonium mihi denuntiatur. Item ob testimonium non dictum mulctor mille drachmis. Æschin. contra Timar.

Decomp. Ἐξεκκλησιάζω, concionem advoco. Aristot. Œcon. 2. Apud Hieremiam c. 26. ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἱερεμίαν. exp. congregatus est universus populus adversus Hieremiam.

Κατεκκλησία, concio derepente convocata, si gravius aliquod negotium incidisset. Poll. l. 8.

Συνεκκαλέω, provoco, concito, pellicio. Plut.

Συνεκκλησιάζω, simul concioni intersum, concionis commune jus habeo. Exponitur etiam, eidem ecclesiæ assentior, ejusdem sum ecclesiæ.

Ἐπικαλέω, ῶ, pro καλῶ, voco, nomino, appello. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπεκάλει. Item cognomino. Item invoco, imploro. Herodian. l. 7. θεοὺς τοὺς ἀδικουμένους ἐπεκάλουν, læsa implorabant numina. Item pro ἐγκαλῶ, objicio, vitio verto, crimini do. Luc. (Nigrin. p. 23.) βίαιον δὲ καὶ ὑβριστικὸν οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μοι. Herod. ἐπεκάλει δὲ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. Et cum infin. ut apud Thuc. l. 2. ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι.

Ἐπικαλέομαι, cognominor. Xen. Plut. Luc. Item postulor, accusor. Antipho. τὸν γὰρ φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται, reum damnari scelus est, nisi manifestò convictum eorum criminum quibus postulatur. ¶ Item activa signif. invoco, imploro. † θεούς. Xen. Pæd. p. 178. b. Κῦρον. p. 186. b.† Plut. in Public. ἐπεκαλεῖτο τὸν Βροῦτον. Et cum infin. apud Synes. Item provoco, superiorem appello. Plut. ἐπικαλεῖται τοὺς δημάρχους. Sic et Act. Apost. c. 25.

Ἐπίκλημα, criminis objectio, criminatio, crimen quod objicitur. Xenoph. in Œcon. ¶ Apud Sophocl. dicitur ab Eustathio significare accusationem. (Œdip. Tyr. 235. 537.)

Ἐπίκλησις, cognominatio. Iliad. σ'. et π'. Et apud Plut. in Coriol. Item invocatio. Luc. (precatio. Diog. Laërt. p. 4.) Et pro ignominia, apud Thucyd.

Ἐπίκλην, (adverbialiter) cognomento. Plat. in Tim. Item prænomine, apud Appian.

Ἐπίκλητος, advocatus, sive evocatus, accitus. Item adscititius. Herodot. Joseph. Aristoph. Apud Plut. symp. 7. ἐπίκλητοι, convivæ sunt insuper vocati, extraordinariè vocati, umbræ. Et, ἐπίκλητος πόλις, attributa, in libro Josuæ.

Decomp. Ἀνεπίκλητος, nulli criminationi obnoxius, sive reprehensioni, irreprehensus, inculpatus. Xen. † Pæd. l. 2. p. 43. a.†

Ἀνεπικλήτως, citra reprehensionem, irreprehensè, apud eundem. [Suid. Lex. 1. 197. Ἀνεπικλήτως. μηδὲν ἐγκληθέντες. Θουκυδίδης, sc. lib. 1. §. 92.]

Κατακαλῶ, et κατακαλοῦμαι, evoco, accerso, convoco. Plut. in Sol. κατακαλούμενος Ἀθήναζε τούτους. Apud Polyb. κατακαλῶν ἐς τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς τὰ χρέα φεύγοντας, expon. diligenter inquirens. Item invoco, imploro. Plut. in Them.

Κατάκλησις, evocatio. Ammon.

Κατακλησία, convocatio multitudinis, apud Hesych.

Μετακαλέω, ῶ, ad me voco, accerso. Aristoph. in Pluto, μετεκάλει τὸν ἱερέα. Item revoco. Thuc.

Μετακαλοῦμαι, accersor. Plat. in Axiocho. ὁπόθεν δεῦρο μετεκλήθην. Item revocor. Philo de vita M. l. 1. καὶ διὰ δέος ἤδη πρὸς φυγὴν ὁρμῶν μετακαλεῖται.

Μετάκλησις, accitus, seu accersitio. Hesych.

Ἀμετάκλητος, (*decomp.*) irrevocabilis, qui revocari nequit. Suid.

Παρακαλέω, ῶ, evoco, accerso, advoco. † Xen. Pæd. 1. 5. 7. et l. 5. p. 120. b.† Æschin. περὶ παραπρ. παρακαλῶ δὲ Εὔβουλον συνήγορον. Plutarch. ἰατροὺς παρακαλῶ, ὅπως μὴ ἀποθάνῃ. Et, παρακαλῶ, (per se) advocatum mihi accerso, apud Æschin. Item invoco. Xenoph. Hell. 2. ὅταν δὲ τὸν ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, ubi Martem invocaverimus.

¶ Item hortor, invito. Xenoph. in Œcon. παρακαλῶ σε ἐπὶ ἔργον. Plutarch. in Numa. παρακαλοῦντες ἐπὶ τὴν βασιλείαν, hortantes ad suscipiendum imperium. Et cum infin. † Xen. Pæd. l. 3. p. 85. e.† Isocr. in Nicocle, παρεκάλεσέν με κἀκεῖνο, ἐμμένειν τοῖς ἐπιτηδεύμασι τούτοις. Apud Thucyd. lib. 3. τοὺς δούλους παρακαλοῦντες. expon. sollicitantes. Et pro impello. Eurip. παρακαλεῖς με εἰς δάκρυα. (Phœniss. 1213. Aristoph. R. 398.) ¶ Item pro elicio. Xenoph. παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα. ¶ Item oro, rogo, obsecro. Gregor. τοῦτο δὴ παρακαλοῦμεν, δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ. Plut. in apophth. παρακαλεῖ με δίκαια. Item, pro alio precor, intervenio, ut advocatus et patronus. Chrysost. ὑπὲρ τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τὸν βασιλέα παρακαλεῖν. Apud Plat. de leg. παρακαλεῖν εὐχὴν, preces adhibere. Frequens est in N. Test. in hac signif. ut Marci 1. et alibi. ¶ Item consolor.

Παρακαλέομαι, οῦμαι, advocor. Isocr. in Evag. Item rogor. Plutarch. et Act. 28. ¶ Item consolationem admitto, accipio consolationem. sæpè in N. Test. ¶ Item refocillor. Act. 20. καὶ παρεκλήθησαν οὐ μετρίως.

Παράκλησις, evocatio. Item advocatio. Dem. Æschin. Item adhortatio. Polyb. lib. 5. Item sæpè in N. Test. ¶ Item precatio, obtestatio, deprecatio. Plut. et 2 Cor. 8. ¶ Item consolatio. Basil. Chrysost. et passim in N. Test.

Παράκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, accersitus et rogatus, ut faveat alicui in judicio. Demosth. Item deprecator vel intercessor. Philo de vita Mos. l. 3. et Joan. 2. ¶ Item consolator. Joan. 15. et 16. Sic et apud Greg. et Damasc.

Παρακλήτωρ, exhortator. Item deprecator. Item consolator. Hesych.

Παρακλητικὸς, κὴ, κὸν, exhortativus, sive exhortatorius. Item consolatorius. [Plat. de Rep. Οὐκοῦν (ἦν δ' ἐγὼ) εἰκότως τό γε τοιοῦτον, νοήσεως οὐκ ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἴη.]

Decomp. Ἀπαράκλητος, qui non advocatus sive accersitus venit, qui ultrò se offert. Thuc. l. 2. ¶ Item insolabilis, inconsolabilis.

Ἀντιπαρακαλέω, in contrarium hortor, contrà hortor. Xen. † Pæd. l. 2. 49. e.† [Thucyd. Hist. lib. 6. §. 86. πολὺ δὲ ἐπὶ ἀληθεστέραν γε σωτηρίαν ἡμεῖς ἀντιπαρακαλοῦμεν, δεόμενοι τὴν ὑπάρχουσαν ἀπ' ἀλλήλων ἀμφοτέροις μὴ προδιδόναι. Plat. Gorgias. παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώπους, καθόσον δύναμαι, καὶ δὲ καὶ σὲ ἀντιπαρακαλῶ ἐπὶ τοῦτον τὸν βίον καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, &c.]

Εὐπαράκλητος, qui facilè advocatur, vel allicitur, seu invitatur.

Προσπαρακαλέω, insuper advoco.

Συμπαρακαλῶ, unà advoco, unà exhortor. Plat. ep. 7. † simul invoco. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. d.†

Προκαλέομαι, οῦμαι, evoco. Luc. in Tim. καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη. Item provoco, lacesso, incito. Herodot. l. 6. προκαλεῖταί τε ἡμᾶς εἰς μάχην. Et, προυκαλεῖτο ταῦτα τοὺς συνόντας, apud Xen. Item sine casu, provoco ad pugnam aut certamen. Plut. in Numa: προκαλεῖσθαι τῶν ἀριστεύοντα τῶν βαρβάρων. Item provoco, excito: ut, προκαλεῖσθαι ἔμετον, provocare vomitum. Alex. Aphrod. Et, προκαλεῖσθαι τὰς ὀρέξεις εἰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας, provocare appetitus ad obscœnas libidines, Herod. l. 6. In hac significatione dicitur etiam, προκαλεῖσθαι διαιτητὴν, lacessere arbitrio, ferre arbitrium, apud Dem. Et, προκαλεῖσθαι δίκην, provocare judicio, apud eundem. ¶ Item in jus voco. Dem. contra Bœot. τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον με προυκαλέσατο. ¶ Item optione provoco, conditionem fero. Thuc. lib. 5. προκαλούμεθα δὲ ὑμᾶς φίλοι μὲν εἶναι, πολέμιοι δὲ μηδετέροις. Et cum accus. rei, apud eundem lib. 2. Dicitur et, προκαλεῖσθαι πρόκλησιν, conditionem ferre, apud Dem. ¶ Item hortor. Plut. in Theseo, προυκαλεῖτο φίλον εἶναι, hortabatur ut amicitiam secum iniret. Sic apud eundem symp. 4. ¶ Item mancipia ad quæstionem exposco. ¶ Item denuntio quidpiam adversario meo, testatoque prædico: seu diem dico ad aliquem actum extra judicium peragendum. † Passivè. προσκεκλήσεσθαι. Aristoph. Nub. 1280. in jus vocari.†

Πρόκλησις, provocatio, ipse lacessendi actus. Athen. l. 4. et Herod. lib. 6. Item provocatio, et quasi invitatio quædam ac pollicitatio. Aristot. lib. 4. de repub. ¶ Item provocatio et utriusque partis stipulatio ac sponsio pœnæ, nisi ita rem actam esse doceatur, ut concepta est provocatio. Demosthen. pro corona. ¶ Item conditio lata. Exponitur et conditionis latio. Plutarch. in polit. præcept. ἤρεσεν ἡ πρόκλησις τῷ Ἑρμείᾳ. Item libellus qui scribebatur de mancipiis in quæstionem postulatis. Harpocr.

Πρόκλητος, provocatus, promptus.

Προκλητικὸς, provocatorius, ad provocationem pertinens. Item provocandi vim habens sive eliciendi. Diosc. lib. 1. c. 163. προκλητικὸς οὔρων, urinam ciens.

Προκαλίζομαι, idem quod προκαλοῦμαι, provoco, lacesso. Il. γ'. et δ'. Item Odyss. δ'.

Decomp. Ἀντιπροκαλέομαι, οῦμαι, vicissim provoco. Item optione provoco, vicissim conditionem fero vel offero, vicissim conditionem stipulor. Dem. [Orat. adv. Pantænet. ὅτι δ' οὖν ἠναγκαζόμην παρ' ἃ ἡγούμην δίκαια εἶναι ἀντιπροκαλεῖσθαι, καὶ τὸν οἰκέτην παρεδίδουν, καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λέγε τὴν πρόκλησιν.]

Ἀντιπρόκλησις, mutua provocatio, stipulatio vicissim facta conditionem ferenti.

Ἐκπροκαλέομαι, οῦμαι, evoco. Od. β'. ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὖ ναιεταόντων, quum evocasset ex ædibus.

Προσκαλέω, ῶ, advoco, adscisco, accio, accerso. Item advoco in auxilium. Thucyd. l. 1. ἐθελοντηδὸν προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτούς. Et poët. pro simplic. καλῶ, voco, appello. Soph. in Ajace, Ὦ οὗτος Αἶαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ. ¶ Item in jus voco. Dem. contra Phorm. τί τοῦτον προσκαλεῖς;

Προσκαλοῦμαι, (med.) pro eodem: ut, προσκαλέσαντο τὸν Μέμνονα οἱ Τρῶες. Apud Diosc. προσκαλεῖται τρίχας, exp. pilos evocat seu elicit. Item in jus voco. Aristoph. in Vesp. προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, πρὸς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων, in jus te voco damni injuria dati. ¶ Item pass. advocor, accior. Act. Ap. cap. 5. Item in judicium vocor. Item accusor, accersor. Plut. in Solone, προσκληθεὶς φόνου εἰς Ἄρειον πάγον, cædis accersitus.

Πρόσκλησις, advocatio. ¶ Item in jus vocatio. Plato de leg. lib. 8. Item adhortatio. Hesych.

Προσκλητικὸς, advocativus, ascititius. Plut.

Decomp. Ἀπρόσκλητος δίκη, lis quæ contra eum intenditur qui in judicium vocatus non est, aut qui non rectè vocatus est. Demosth. contra Nicostr. [adv. Midiam. καὶ τὴν μὲν κατὰ τοῦ διαιτητοῦ γνῶσιν, ἣν ἀπρόσκλητον κατεσκεύασεν, αὐτὸς κυρίαν αὐτῷ πεποίηκεν.]

Συγκαλέω, ῶ, convoco, congrego. Suid. † Xen. Pæd. l. 4. p. 108. d.†

Συγκλησία, convocatio, concilium dicitur de senatoribus, sicut ἐκκλησία de populo.

Σύγκλητος, convocatus, indictus. Eurip. et Dem. Item, σύγκλητος, sub. βουλὴ, senatus Romanus.

Συγκλητικὸς, senator, Luc. et Plut.

Σύγκλυς, υδος, ὁ, collectitius: unde, συγκλύδων ἀνθρώπων. Plut. (Philostr. l. 3. c. 32.)

Composita ex κλητὸς, citra præpositionem.

Ἄκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vocatus, invocatus. Athen. l. 6.

Ἀκλήτως, invocatò, sine vocatione aut invitatione, ultrò.

Ἀκλητὶ, idem: ut, ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι. [Proverbii hujus meminit etiam Plato in Symposio. locus Homeri ad quem Plato respicit, exstat Iliad. B. 408. Vide etiam Phav. Lex. pag. 41. 3.]

Αὐτόκλητος, à se ipso vocatus, sive invitatus, qui non vocatus ad epulas venit, aut aliò. Plat. ep. 7. Plut. symp. 7. (Æsch. Eum. 171. Soph. Tr. 396.)

Αὐτοκλήτως, spontanea vocatione, ultrò,

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, qui ad cœnam convivas vocat, vocator. Athen. ex Artemidoro.

Θεόκλητος, à Deo vocatus. Nonn. Item in quo Deus invocatur: Θεόκλητον μέλαθρον.

Ὀνομακλήτωρ, nomenclator, qui nominatim aliquos vocat. Sunt qui putent ita dici qui à Plin. vocator appellatur, quòd nominatim vocet convivas ad discumbendum.

Πολύκλητος, à multis vocatus. Item è multis locis convocatus. Il. κ'.

Τηλέκλητος, è longinquo vocatus. Scribitur et, τηλεκλητὸς, apud eundem Homer.

Ψευδοκλητεία, ἡ, q. d. falsa vocatio in jus, accusatio apparitoris qui falsò renuntiavit se quempiam in jus vocasse. Poll. [Demosth. adv. Nicostrat. τὴν Ἀρεθουσίου τῆς ψευδοκλητίας κατὰ τὸν νόμον. Cl. Steph. legit ψευδοκλητείας, Thes. iv. 718. c.]

ΚΑ͂ΛΟΝ, ου, τὸ, lignum. Hesiod. in Erg. πόλλ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα. Festus ligneas clavas à Græcis κᾶλα vocatas scribit, quas gestantes servos appellatos fuisse calones. ☞ Forsan à καίω seu κάω, dictum est κᾶλον.

Κάλινος, ligneus. Hesych.

Καλιὰ, ᾶς, ἡ, nidus. (☞ Ἀπὸ τῶν κάλων, i. à lignis, quòd nidi soleant esse ex bacillis et festucis compacti.) Phocyl. Μηδέ τις ὄρνιθας καλιᾶς ἅμα πάντας ἑλέσθω. Sic apud Lucian. Significat et caveam, inquit Pollux. ¶ Ponitur et pro domo, propriè autem ea quæ est è lignis. Suid. ex Epigr. Γανός τ' ἠχήεσσα πιτυστέπτοιο καλιῆς. Et generaliter pro quavis domo: ut Hesiod. in Erg. † 374.† (de fraudulenta muliere loquens, τεὴν διφῶσα καλιήν. Et paulò pòst: Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί. ubi tamen quidam peculiariter horreum intelligendum putant.

Καλιὰς, άδος, ἡ, tugurium, domuncula. Plut. de defectu orac. Item pro sacello, apud eundem in Numa et Cam.

Καλιὸς, οῦ, ὁ, cavea. Cratinus apud Poll. Item domuncula, casa, item carcer. Hesych. Item lignum quod et κλοιὸς vocatur: Hesych. et schol. Arist.

Καλίδιον, ου, τὸ, domuncula, tugurium. Poll. et Eupol.

Κῆλον, ου, τὸ, ligneum jaculum, sagitta. Il. ά. Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, jacula, sagittæ. ☞ Eust. propriè esse dicit fusum seu lignum jaculi, à κᾶλον, lignum. ¶ At κηλὸν, vide in Καίω.

Κήλων, et κηλώνειον dicitur machina illa lignea, quæ juxta puteos ad aquam hauriendam strui solet: tollenonem vocant Fest. Plin. et Veget. alii gruem. Herodot. κηλωνηΐοισι ἀρδευόμενος. ¶ Κήλων exp. etiam ὀχευτὴς, admissarius. item libidinosus et salax. Hesych. et Eust. et Archil.

ΚΑΛΟ'Σ, λὴ, λὸν, pulcher, formosus. (καλοῖς βλέπουσά γ' ὄμμασι. Eurip. Phœniss. 354. Soph. Œdip. Tyr. 78.) Iliad. φ'. Οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε; Et, καλὴ θυγάτηρ. Od. θ'. Sic Plato in Crit. καλὴ καὶ εὐειδὴς γυνὴ, pulchritudine eximia fœmina. Plut. in Romulo, καλὸς ὀφθῆναι, pulcher aspectu. Dicitur et, καλὸς τὴν ὄψιν, apud Athen. 12. et, καλὸς τὸ σῶμα, (sub. κατὰ) apud Xenophon. Dicitur et de rebus inanimatis, ut, χλαῖναν καλὴν, Odyss. ά. et, ἅμαξαν καλὴν, Iliad. ά. Apud Platonem, καλός ἐστιν ὅδε ὁ κόσμος, Cic. interpr. pulcher est hic mundus. Pro loco interdum exp. decens, decorus, egregius, honestus, laudabilis. Odyss. θ'. Ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες, non honestum sermonem protulisti. Annotant quidam, καλὸν appellari à Philosophis, quod quovis modo pulchrum sit: at τὸ καλὸν, eximium illud, ac verè pulchrum, sive honestum, quòd à virtute proficiscitur. † πάντα καλά. Xen. Pæd. l. 1. 2. 15. Καλὸν εἶναι, opportunum esse. l. 4. p. 91. e.† ¶ Nonnunquam τὸ καλὸν substantivè ponitur, et tum exp. decus, ornamentum: ut apud Eurip. τὸ καλὸν τοῦ βίου. Καλὸν etiam pro commodo dicunt. Xenoph. Hell. 6. ἔτι δὲ κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, exp. sitam esse in loco peropportuno ad trajiciendum in sinum Corinthiacum. Dicitur etiam, οὐκ ἐν καλῷ εἶναι, cum infinit. non commodum esse, incommodum esse, apud Xenophon. Hell. 4. Sic apud Sophoc. † El. 306.† νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν. Apud Polyb. ἐν καλῷ θέσθαι, exp. in tuto collocare. Sic, εἰς καλὸν, vel ἐς καλὸν, commodè vel auspicatò. Plut. in symp. Et Xenophon. itidem in symp. ¶ Καλὰ ἱερὰ (unde comp. καλλιερεῖν) exp. læta exta. ¶ Καλὸς κἀγαθὸς, vel καλὸς καὶ ἀγαθὸς, interdum exp. bonus, probus, æqui bonique amans, honestus, apud Plat. † Aristoph. Nub. 795. Xen. Pæd. 1. 3. 1. et 1. 4. 27.† Interdum dicitur de viro strenuo, ut apud Demosth. in epitaph. Interdum plur. num. καλοὶ κἀγαθοὶ, honesti, egregii, optimates, apud Thucyd. Xenoph. Pæd. 4. Plutarch. in Pericle. Dicuntur et καλὰ κἀγαθὰ ἔργα, egregia facinora, res præclaræ, apud Xen. Pæd. 1. et alibi. ☞ Etym. à καλῶ deducit, quod quæ pulchra sunt, nos ad sui amorem vocent et invitent. † In comp. Καλλίων, ω. Xen. Pæd. 1. 3. 4.†

Καλῶς, adverb. pulchrè, honestè. cui opponitur αἰσχρῶς. Plato. Xen. Isocr. Apud Demosth. καλῶς ἔχει, exp. honestum est. Item idem quod ὀρθῶς, rectè, benè, † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† bellè. Plat. Dem. Καλῶς πράττειν, felicem esse, feliciter res suas gerere. Aristot. pol. 7. Interdum est approbantis quæ dicta sunt. Demosth. (Καλῶς, *I beg your pardon.* Aristoph. R. 511. 915.) Item rectè, i. peritè et ex arte. Thuc. Superl. κάλλιστα, pulcherrimè, optimè, commodissimè. Xenoph. Pæd. 4. † et comp. κάλλιον, melius. Xen. Pæd. 1. 4. 4. et l. 3. p. 76. d.†

Καλλιόω, (à Comparativo Καλλίων) pulchrius seu venustius reddo.

Καλλιστεύω, (à Superl. κάλλιστος) pulcherrimus sum, sive formosissimus, aut pulcherrima sive formosissima. Herod. lib. 1. et Plut. Item præstantissimè me gero, vel optimam operam navo, cum gen. ut, καλλιστεύων ἐπιβατέων, strenuissimus propugnatorum.

Καλλιστεύομαι, præstantissimus habeor. Eurip. in Medea.

Καλλίστευμα, τὸ, exp. pulchritudo, vel potius pulchritudinis præstantia vel exuperantia, apud Eurip. in Oreste. (Phœniss. 205.) Item egregiæ fortitudinis sive strenuitatis specimen.

Καλλιστεῖον, ου, τὸ, pulchritudinis præmium exuperantis cæteras. Luc. Item pro pulcherrimo præmio, ex Soph. in Ajace.

Κάλλος, εος, et per contr. ους, τὸ, pulchritudo oris. Isocr. ad Dem. κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανεν. Apud Plutarch. μέτριον κάλλος, modica forma seu mediocris, stata forma, de qua Gel. Dicitur et de cujusvis rei pulchritudine. Isocr. in Helene, Demosth. Plato. † εἰς κάλλος ζῆν. decorè vivere. Xen. Pæd. p. 205. c.† ¶ Item Veneris unguentum. Eust. ¶ Item pro κάλλαιον, i. barba vel potius palea galli gallinacei, ut scribit Th. Mag. Τὰ κάλλη, purpureæ vestes. Suid. Th. Mag. ait, κάλλη esse ἄνθη. Sic et Pausaniæ apud Eustathium κάλλη sunt ἄνθη et βάμματα. (pl. Æsch. Ag. 932. Soph. Œdip. Tyr. 1410.)

Κάλλαιον, ου, τὸ, barba galli gallinacei, palea. Aristoph. in eq. Et Aristot. in 9. hist. anim.

Καλλύνω, pulchrum reddo, venusto, honesto, como, orno. Interdum accipitur pro verro, ut apud Aristot. in probl.

Καλλύνομαι, pulcher reddor, venustor, honestor, ornor. Item pro verror. apud Polyb. Item nitidè eleganterque me habeo, glorior, mihique ipsi placeo. apud Plat.

Καλλυντὴς, οῦ, ὁ, ornator, comptor. Exp. et, tonsor. Hesych.

Καλλυντήριον, ου, τὸ, ornamentum quod adhibetur ad ornandum. Hesych. Apud Etymol. καλλυντήριον est festum quoddam apud Athenienses.

Κάλλυντρον, idem quod καλλυντήριον, instrumentum omne comptorium, i. aptum ad comendum. Interdum est instrumentum quo verrimus, scopæ. Plut. in Dione. Et quoniam palmarum spatulæ præbebant usum scoparum, vocatæ sunt κάλλυντρα. Levit. c. 21.

Κάλυντρα, τὰ, Hesych. et Suid. sunt κόσμητρα.

Καλλονὴ, ἡ, pulchritudo, decor. Hesych. exp. εὐπρέπεια. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 2.

Κάλλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, apud Poëtas idem quod καλὸς, pulcher, vel pulcherrimus. Odyss. γ'. et δ'. κάλλιμα δῶρα. At οὖρος κάλλιμος, dicitur commodus, secundus, prosper, Od. λ'.

[Καλλοσύνη. Anth. Ep. Gr. Antipatr. Ζεὺς σκῆπτρον βασιλεῖον, Ἄρης δόρυ, καλλοσύνην δὲ Φοῖβος ἔχει. Eurip. Helen. 389.]

[Καλλόσυνος. Eurip. Orest. 1387. Διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθογόνου ὄμμα κυκνοπτέρου, καλλοσύνας Λήδας, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ περικαλλεστάτης.]

Composita: ac primùm ex καλός.

Ἀπειρόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, recti et honesti experientiam non habens, honestatis omnis rudis et imperitus, decori ignarus, decorum servare nesciens, ineptus. Demosth. Plutarch. Luc.

Ἀπειροκάλως, præter decorum, nulla honesti ratione habita, ineptè.

Ἀπειροκαλία, ignorantia recti et honesti, seu decori; ineptia, Dionys. Halic. Xen. Pæd. 2. †et 1. 2. 3. in plurali.†

Ἀπειροκαλεύομαι, ineptè ago, ineptio. Æschin. in epist. [X.]

Δοξοκαλία, ἡ, opinio pulchritudinis suæ. Plat. in Phil.

Μισόκαλος, honesti osor. Hesych.

Ὀβρίκαλα, (quasi ὄβριμα καὶ καλὰ) leonum catuli. Æschyl. [Ag. 146.] Secundum quosdam dicuntur et luporum catuli.

Πάγκαλος, (q. d. omnino pulcher) pulcherrimus, perpulcher. Item honestissimus. Aristoph. in Pluto. Dicitur et παγκάλη, in fœm. apud Philonem. † ἡ πάγκαλος apud Xen. Pæd. p. 229. d.†

Παγκάλως, perpulchrè. Item honestissimè. Dem. Plato.

Ὑπέρκαλος, supra modum pulcher. Aristot. Item supra modum honestus.

Φιλόκαλος, amans pulchritudinem, pulchritudinis studiosus: Luc. Xen. †Pæd. 1. 3. 3.† Item honestatis studiosus vel rerum honestarum. Plut. ad Colot. Et, τὸ φιλόκαλον, honestatis vel honesti studium: Philo de vita M. lib. 1. Item studiosus elegantiæ vel munditiæ. Isocr. ad Dem. Interdum jungitur cum περί. Xenoph. Pæd. 2. καὶ φιλόκαλον περὶ ὅπλα. Apud Luc. περὶ παιδείαν φιλόκαλος, exp. bonarum artium studiosus.

Φιλοκάλως, cum quodam elegantiæ studio, ita ut elegantiæ sive munditiæ studium appareat. Item cultè, ornatè.

Φιλοκαλία, ἡ, studium pulchritudinis, quo quis pulchras aut pulchros amat. Item studium honestatis, sive rerum honestarum, in Geop. l. 2.

Φιλοκαλέω, ῶ, pulchritudinem amo, res pulchras vel res honestas amo, honestatis sum studiosus, aut rerum honestarum. Thucyd. lib. 2. φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας, elegantiæ sumus studiosi. Sæpe cum περί: ut apud Joseph. contra Apionem, περὶ παιδοτροφίαν φιλοκαλοῦμεν, honestatem colimus circa educationem liberorum. ¶ Item contendo, enitor. Cum infinitivo. Plutarch. in Alexand. Φιλοκαλῶν διακοσμῆσαι τὰ βασίλεια, contendens.

Φιλοκάλημα, τὸ, honestamentum non improbandum.

Decomp. Ἀφιλόκαλος, minimè studiosus pulchritudinis, seu elegantiæ, vel rerum honestarum. Utitur Plin. secundus l. 1. epist. 3.

Ἐμφιλοκαλῶ, in studio rei honestæ immoror et versor, studio honesto sum deditus. Plut. in Philopœm. ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς στρατιωτικοῖς, studio rei militaris tanquam honesto deditum esse.

Προσφιλοκαλῶ, elegantiam adscisco, seu comminiscor. Strabo, προσφιλοκαλεῖν τινα κόσμον.

Συμφιλοκαλέω, simul honestatis sum studiosus: socius sum in rebus honestis. Plut.

Composita ex κάλλος.

Ἀκαλλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, deformis, invenustus. Luc. Greg.

Ἐχέκαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchritudinem habens. Apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. exp. spectabilis.

Ζακαλλὴς, admodum formosus, perpulcher. Hesych.

Ἡμεροκαλλὲς, et ἡμεροκαλλὶς, flos unico die vigens, lilium agreste. Vide Theophr. Diosc. Plin.

Κατακαλλύνω, pro καλλύνω, orno, vel verro.

Νοθοκαλλοσύνη, notha pulchritudo, et adulterina, non nativa. Epigrammat. lib. 2.

Παγκαλλὴς, perpulcher, idem quod πάγκαλος.

Περικαλλὴς, perpulcher, perelegans. Hom. Il. λ'. Athen. l. 1. †ὅσσα. Hes. Th. 10.† [Herodot. Hist. lib. 7. ὡς ἡ Εὐρώπη περικαλλὴς εἴη χώρη, καὶ δένδρεα παντοῖα φέρει τὰ ἥμερα, &c.]

Περικαλλέως, perpulchrè, pereleganter.

Συγκαλλύνω, simul orno. Item simul verro. Aristot. in Probl.

Ὑπερκαλλὴς, †ὁ, ἡ,† idem quod περικαλλής. † Xen. Pæd. l. 5. p. 117. c.†

ΚΑ'ΛΠΗ, ης, ἡ, urna, situla, hydria. Herodian. lib. 2. κάλπην φέροντες ἔνθα ἦν τὰ Σεβήρου λείψανα. Et lib. 3. εἰς κάλπην ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες. ¶ Item pro quatuor stellis, quæ in summa Aquarii dextra visuntur. Procl. ¶ Item pro cursus quodam genere apud Pausan. Eliac. lib. 1. ubi dicit, κήρυγμα ἐποιήσαντο, μήτε κάλπης τοῦ λοιποῦ, μήτε ἀπήνης ἔσεσθαι δρόμον.

Κάλπις, ιδος, et ιος, ἡ, idem quod κάλπη, urna, situla. Od. η'. Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ. Aristoph. in Ranis, (1377.) Κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε. Athen. lib. 5. ἐκ χρυσῶν καλπίδων μύροις ἔρραινον. † Xen. Pæd. l. 5. p. 120. b.† Judiciarias etiam urnas seu situlas vocabant κάλπεις: ut scribit schol. Aristoph. Item vas quoddam potorium. Athen. l. 11.

Καλπάζειν, est equum ad ingressum exultantem urgere.

Παρακαλπάζειν, (*comp.*) equo à latere cursitare, fræno ejus manu apprehenso. Plut. in Alex.

Κάλπιον, vas quoddam potorium, apud Athen. l. 11.

ΚΑΛΥ'ΠΤΩ, F. ψω, tego, operio, velo. Iliad. π'. Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν Ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε. Et Iliad. ε'. σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας. Cum alia constructione. Iliad. φ'. τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. (Æsch. Pers. 648. Eurip. Phœniss. 1681.)

Καλύπτομαι, tegor, velor. ut Iliad. ω'. ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. Et in med. aor. καλύψασθαι, velare se, velare faciem suam. Od. κ'.

Κάλυμμα, τὸ, tegmen sive tegumentum, operimentum, velum. Hom. Il. ω'. et Soph. (Tr. 1095. Æsch. Ag. 1187. Ch. 492.) ¶ Peculiariter καλύμματα vocantur palpebræ, quòd sint tegumenta oculorum. Poll. l. 2.

Καλυμμάτιον, ου, τὸ, parvum tegmen. ¶ Καλυμμάτια apud Pol. sunt scandulæ, vel quid simile. Aristoph. ἐν καλυμματίοις τὸν οἶνον ἤρεφε.

Καλυπτὸς, οῦ, ὁ, tectus, opertus, apud Athen.

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen, item operculum. Diodor. Sic. Apud Dion. Halic. lib. 6. καλυπτῆρι βάλλειν, exp. tegulis et imbricibus. Instrumenti cujusdam nomen esse existimatur, Exodi 25. et Num. cap. 4.

Καλυπτήριον, τὸ, operimentum.

Καλύπτρα, tegmen capitis muliebre, quale erat flammeum. Od. ε'. et κ'. Plut. in Hellen. †Hes. Th. 574.† (Æsch. Pers. 537. Ch. 810. Suppl. 128.)

Καλύβη, ἡ, tugurium, gurgustium. Et caverna etiam, secundum nonnullos. Thuc. lib. 1. Exp. etiam casa vel cella, apud Thuc. lib. 2. ☞ Etym. dici putat quasi καλύφη.

Καλύβιον, ου, τὸ, (dimin.) tuguriolum, gurgustiolum, casula. Plut.

Κάλυξ, υκος, ἡ, rosa clausa, et quasi dicas tecta. A Suida et Etymologico exp. flos rosæ non expansus, seu folia non habens expansa et dilatata. A quibusdam bacca rosæ exponitur, ab aliis calyculus rosæ. In anth. epigr. ῥόδων καλύκεσσι. Sic appellatur etiam omnis folliculus, seu omne putamen quo aliquid includitur. In anth. epigr. ἁπαλαὶ λευκοΐων κάλυκες. (Soph. Œdip. Tyr. 25. Æsch. Ag. 1401. Philostr. l. 3. c. 5.) Numeratur etiam in mundo muliebri, teste Hesych. Il. σ'. v. 401. κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. de qua re lege Eust. Vide et alias significationes apud Hesych. ¶ Est etiam herbæ nomen, quæ et ἄγχουσα. Diosc. l. 4. c. 23.

Καλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, calyculatus, calycula intectus, apud Theophr. hist. pl. 3. c. 10. Sic λοβὸς καλυκώδης, apud Diosc. lib. 2.

Καλυκίζειν, exp. ἀνθεῖν, florere.

Καλύκιον, calyculus. Hesych.

Κάλυξις, ornamentum quoddam è rosis. Hesych.

Κέλυφος, εος, τὸ, cortex, putamen, ut, κέλυφος τοῦ καρύου, apud Diosc. lib. 1. Et, τὰ τῶν κυάμων κελύφη, apud Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 21. Sic apud Aristot. hist. an. lib. 9. κελύφεα τῶν καρκίνων. Item involucrum ac integumentum oculorum, in Epigr. Pro eodem reperitur et κελύφη, fœminino genere.

Κελύφανον, idem quod κέλυφος.

Κελυφανώδης, putaminosus, corticosus. Theophr. de caus. pl. 1. cap. 7.

Composita.

Ἀκάλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tectus, retectus, apertus. Luc. ἀκάλυπτος κεφαλὴ, apertum caput. [Soph. Œd. Tyr. 1439. φλόγα Αἰδεῖσθ' ἄνακτος ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι.]

Ἀκέλυφος, nullo putamine seu cortice tectus.

Ἀμφικαλύπτω, circumtego, contego, circumoperio. Il. β'. τὰ δ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Item superinjicio aliquid tanquam tegmen seu operimentum. Hom. καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε. (dicitur ἔρως τινὰ ἀμφικαλύπτειν. Il. γ'. 442.)

Ἀνακαλύπτω, revelo, retego, detego, patefacio: sæpè apud Synes.

Ἀνακαλύπτομαι, revelor, detegor, patefio. Apud Polyb. ἀνακαλύπτεσθαι, faciem detegere.

Ἀνακεκαλυμμένως, revelatè, apertè. Hesych.

Ἀνακαλυπτήριον, ου, τὸ, dies, quo sponsa, sive nova nupta, facie retecta prodit. Hesiod.

Ἀνακαλυπτήρια, τὰ, dona quæ dantur sponsæ à marito et à propinquis atque amicis, quum primùm retecta in virorum conspectum prodit. Suidas. [De Voce Ἀνακαλυπτήρια, quæ sæpius occurrit quam Ἀνακάλυπτρα, consulat Lector, Phav. Lex. pag. 76. 1. Suid. Lex. 1. 165. ut et Illustr. Spanhem. Observat. in Hym. Callim. in Dian. 74. pag. 180.]

Ἀνακάλυπτρα, per syncopen pro ἀνακαλυπτήρια, Diod. Siculus.

Ἀποκαλύπτω, detego, seu retego, revelo, sublato velamine conspiciendum præbeo. unde aor. 1. med. ἀποκαλυψάμενος, apud Plut. in Coriol. retegens se. Apud eundem in Alexandro, ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλην, animum suum detegens Aristoteli. Item manifesto, aperio, declaro: sæpè in Novo Test.

Ἀποκαλύπτομαι, manifestor, detegor. frequentius in N. Test.

Ἀποκεκαλυμμένως, detectè, apertè, palam. et q. d. detracto velamine. Isocrat. de pace.

Ἀποκάλυψις, detectio, revelatio, patefactio rerum opertarum antè seu occultarum. 2 Cor. c. 10. et alibi in N. T.

Ἀποκαλυπτικὸς, qui revelare seu patefacere solet aut potest. Greg. Naz.

Διακαλύπτω, detego, patefacio. Demosth. orat. ad Philip. ep.

Διακαλύπτομαι, detegor, patefio.

Ἐγκαλύπτω, intego, obvelo.

Ἐγκαλύπτομαι, integor, obvelor. Et, ἐγκαλύψασθαι, pro ἐγκαλύψαι, apud Plut. in Coriol. Item ἐγκαλύψασθαι, velare sive obtegere se, i. faciem suam. Isocr. in Trapez. ἐγκαλυψάμενος ἔκλαιε. ¶ Item præ pudore faciem meam obtego, i. pudore afficior. Æschin. περὶ παραπρ. ἐφ' οἷς πρέσβεις ἐνεκαλύψαντο.

Ἐγκάλυμμα, τὸ, velamentum: id quo aliquid integitur.

Ἐγκάλυψις, velatio, faciei velatio præ pudore.

Ἐγκαλυπτέος, quem pudore affici decet seu moveri.

Ἐγκαλυπτήρια, quæ dantur quum puella obvelata videri non vult: quod congruit deformi. ex Cæl. Rhod.

Ἐκκαλύπτω, (oppos. præcedenti) detego, revelo. Soph. Ἴθ' ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν. Evenus Parius, Πολλάκις ἀνθρώπου ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψεν.

Ἐκκαλύπτομαι, (med.) idem, apud Plat.

Ἐκκάλυμμα, detectio, revelatio. Plut.

Ἐπικαλύπτω, contego, tego. Hesiod. in Theogon. † 798.† κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει. Item obscuro. Luc. τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων.

Ἐπικαλύπτομαι, contegor. Rom. 4. ex Psal. 32. ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι.

Ἐπικάλυμμα, tegmen, operimentum, operculum. Aristot.

Ἐπικαλυπτήριον, idem.

Ἐπικάλυψις, contectio, velatio, occultatio, ut apud Greg. ἐπικάλυψις τῶν ἁμαρτιῶν.

Κατακαλύπτω, obtego, operio. Hesiod. in Erg. τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε. † Xen. Pæd. 6. p. 170. c.† (Θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Æschyl. Pers. 648.)

Κατακαλύπτομαι, obtegor, operior. Plat. in Tim. Apud eundem ep. 7. τῷ λόγῳ τούτῳ κατακαλυψάμενος, hac ratione me protegens.

Κατακάλυμμα, operimentum, velamen.

Κατακάλυψις, velatio, ipse actus tegendi.

Decomp. Ἀκατακάλυπτος, non tectus, detectus.

Παρακαλύπτω, q. d. advelo. Et pro καλύπτω, aut pro ἐγκαλύπτω.

Παρακαλύπτομαι, pro ἐγκαλύπτομαι, velo, obnubo, aut obtego me, i. faciem meam. Plut. in Pomp. παρακαλυψάμενος πρὸς τὸ δεινόν. Et cum accus. apud eundem in Demetr. παρακαλυπτόμενος τῇ μέθῃ τὴν διάνοιαν, ebrietate mentem suam obruens.

Παρακάλυμμα, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam sive occultandam, velum. item aulæum. Plut. in Alex. Item metaph. obtentus, prætextus.

Decomp. Ἀπαρακάλυπτος, non obtectus, non occultatus, manifestus.

Ἀπαρακαλύπτως, apertè. apud Hermog. [Plat. Euthydem. ὁ γὰρ Κτήσιππος πάνυ ἀπαρακαλύπτως, οὐδὲν ὅ, τι οὐκ ἠρώτα τελευτῶν, καὶ τὰ αἴσχιστα, εἰ ἐπισταίσθην.]

Περικαλύπτω, obtego, obvelo, q. d. circumtego, circumvelo. Plat. in Tim. κύκλῳ τε αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψασα. Apud eundem, περικαλύψας ἔχω, exp. tutor.

† Περικαλυπτέος, obtegendus. ἀλλὰ περικαλυπτέα, apud Aristoph. Nub. 725.†

Περικάλυμμα, integumentum, involucrum, q. d. circumtegumentum. Apud Gal. et Diosc. dicitur involucrum fructus palmæ recentis adhuc et florentis. Exp. etiam folliculus.

Περικαλυφὴ, tegumentum. apud Plat. de legibus.

Decomp. Εὐπερικάλυπτος, qui facile celari et occultari potest. Apollodor.

Προκαλύπτομαι, prætendo ad me tegendum. Plat. in Gorg. πρὸ τῆς ψυχῆς ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι, animam toto corpore tectam habentes. Et metaph. prætendo, obtendo, prætexo. Chion. in epist. ad Matrid. προκαλύπτε-

θαι δόξαν μετριότητος, modestiam prætendere. † pass. protegi. Xen. Pæd. l. 5. p. 140. c.† (Eurip. Med. 1149.)

Προκάλυμμα, τὸ, tegumentum, quod prætenditur ad tegendum. Thuc. l. 2. Item metaph. prætextus. (Æsch. Ag 700.)

Προκάλυψις, obtentus, ipse actus obtendendi vel prætendendi aliquid ad tegendum.

(Προσκαλύπτομαι. Eurip. Phœniss. 1441.)

Decomp. Ἀπροκαλύπτως, sine velamento et colore quæsito, prætextu nullo: sine ullis involucris seu integumentis. Chion. ep. 13.

Προπροκαλύπτομαι, majoris emphaseos gratia. apud Oppian. lib. 4. de Venat.

Συγκαλύπτω, contego, cooperio. Item occulto. (Eurip. Phœniss. 834.)

Συγκαλύπτομαι, occultor, abscondor. Matth. 10. Item (in media voce) obtego vel obnubo me, i. faciem meam. Aristoph. in Pluto, συγκαλυψάμενη δείσας. Apud Æsch. in Prometheo, [552.] συγκαλυπτέος λόγος, exp. sermo qui tacendus est.

[Συγκαλυπτός. Æschyl. Prometh. 5. 495. κνίσσῃ τε κῶλα συγκαλυπτά. Schol. τὰ τῶν μηρῶν ὀστᾶ συγκεκαλυμμένα κνίσσῃ. Schol. β'. περικεκαλυμμένα.]

Συγκάλυμμα, cooperimentum.

Συγκάλυψις, ipse actus tegendi.

Ὑποκαλύπτω, subtego, subocculto.

ΚΑ'ΛΧΗ, ης, ἡ, flos vel animal quo tingitur purpura, ut scribit scholiastes Nicandri in hunc locum in Ther. Ἡ δ' ἑτέρη πετάλοισι καὶ ἐν καλύκεσσι θάλεια Ὑψηλή. Idem scholiastes in hunc ejusdem poëtæ versum in Alexipharm. στρόμβον δὲ πολὺ πλέον, ἐέ τι κάλχης Κηφαφίδος, annotat, κάλχην esse speciem purpuræ qua mulieres tingant κάλχιον. Scholiastes Sophoclis κάλχην esse dicit κόχλον.

Κάλχιον, accipi videtur à schol. Nicandri pro purpura, quæ succo κάλχης tingitur.

Καλχαίνω, purpureo colore perfundo: schol. Nicandri. ¶ Item alta mente cogito, q. d. profundè cogito, vel in profunda cogitatione versor. Soph. in Antigone, Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

ΚΑ'ΛΩΣ, ω, vel ωος, rudens, funis nauticus. (☞ A verbo χαλᾶν, quòd eo laxentur vela, inquit Etym. itidemque Eustath.) Od. ε. Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. ubi veteres κάλος per ο scripsisse annotat Eustathius. Apoll. Arg. 2. ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες Ὅπλα τε νῆια πάντα τινάσσετο. Et in prover. πάντα κάλων κινεῖν, omnem rudentem movere; Latinis, omnem movere lapidem. Luc. in Scytha. Dicitur et, πάντα κάλων σείειν vel ἀνασείειν, in anthol. epigr. Generaliter etiam pro quolibet fune ponitur. (ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων. Eurip. Med. 278. Aristoph. Eq. 753. R. 121.)

Καλώδιον, ου, τὸ, funiculus nauticus. Dicitur de aliis etiam funiculis. Aristoph. in Vesp. Thuc. l. 4.

ΚΑ'ΜΑΞ, ακος, ἡ, vitis pedamentum sive adminiculum, palus. Il. σ'. Εἱστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσι. Hesiod. in asp. παρὰ δέ σφισιν ὄρχος Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃσι κάμαξι. ☞ Παρὰ τὸ κάμνειν, quasi κάμναξ τις οὖσα, ut vult Etym. Eustathio autem teste, vel παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει dicitur κάμαξ, vel quasi καλάμαξ, ὡς καλάμους ἀνεχομένων τῶν κλημάτων. ¶ Item generaliter pertica. In epigr. αἱ κλαδαραὶ κάμακες, remales perticæ. Item κάμακες pro vallis, apud Joseph. ¶ Item κάμαξ, contus. Luc. ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ¶ Item lignum hastæ. Eust. Hesychius vult etiam esse hastam. Item δοράτιον ἱππικόν. † In fœminino significat palum, qui vitem munit; in masculino, fossam ac palum adversus hostium impetum queis utimur; ut docet Tzetz. ad Hesiod. Asp. p. 213. b.† (Æschyl. Ag. 66. Eurip. Phœniss. 1360.)

Καμάκινος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, καμάκινον δόρυ, hasta, apud Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 12. §. 12. Ἀντί γε μὴν δόρατος καμακίνου, ἐπειδὴ καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι, τὰ κρανέϊνα δύο παλτὰ μᾶλλον ἐπαινοῦμεν.]

Καμακὶς, ornamentum capitis muliebre capillos ambiens, ut inquit Hesych. addens, quibusdam esse σύριγγα.

Καμακίας σῖτος, frumenti genus, apud Theophr. hist. pl. l. 8. forsan sic dictum, quòd κάμακος magnitudinem æquet, aut perticæ instar crassum culmum gerat, quale est quod vulgò Turcicum frumentum dicitur, et Sorgum in Italia.

ΚΑΜΑ'ΡΑ, ας, ἡ, camera, fornix, testudo. apud Gal. 8. de usu part. (☞ Dicta, ut putat H. Steph. παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει.) Budæus in hist. Eccles. laqueatum regis tectum ita vocari. ¶ Item vehiculi contecti genus. Herodot. ἐν καμάρῃσι ἐπὶ ζευγέων ἐλάσασαι. ¶ Hesychius καμάρας vult esse zonas militares. ¶ Polluci καμάρα est etiam pars auris, juxta ejus foramen. Est etiam navigii genus. Strabo.

Καμαρωτὸς, cameræ, i. fornicis habens formam, cameratus vel concameratus. apud Diosc. et Athen.

Καμάρωσις, concameratio. q. d. testudinatio. Peculiariter autem ita vocatur calvæ ictus, in quo ossis pars aliqua in testudinis et cameræ formam suspensa relinquitur, altrinsecus à reliqua calva separata, ut scribit Marcell. in lib. 4. Diosc.

Καμαρὶς, ornamentum quoddam muliebre. Hesych.

Καμαρεύω, laboro, labore me fatigo. Item acquiro, accumulo. Hesych.

Καμάριον, ου, τὸ, dicitur esse cerebri pars, supra communem meatum fornicis modo superinducta, quæ et ψαλοειδὴς, vel potius ψαλιδοειδὴς, nominatur. Gal. de usu partium.

ΚΑΜΑΣΙ'ΝΕΣ, Hesychio sunt pisces. Athenæus verò lib. 8. scribit, communiter omnes pisces ab Empedocle physico dictos fuisse καμασῆνας, ut quum canit, Πῶς καὶ δένδρεα μακρὰ καὶ εἰνάλιοι καμασῆνες. Sic et apud Plutarch. in quibusdam Empedoclis versibus legitur καμασῆνες. Et epig. l. 2. Φεύγεθ' ὅσοι λάκκας ἢ λοφνίδας ἢ καμασῆνας Ἄδετε.

ΚΑ'ΜΗΛΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, camelus. (Æsch. Suppl. 293.) ☞ Παρὰ τὸ κάμνειν, quod sit animal ferendis laboribus maximè idoneum. Frequentiùs usurpatur fœminino gen. tum ab aliis tum à Xenoph. † Pæd. p. 153. a.† et Athen. Sic et Plut. in Alex. ἐκφυγὼν πολεμίους ἐπὶ καμήλου δρομάδος. ¶ Κάμιλος per ι, funis est crassus, quo nautæ utuntur ad jaciendas ancoras. Suid. et schol. Aristoph.

Καμηλίτης, ου, ὁ, cameli agitator vel curator. Aristot. initio libri de audit. mirabili. Legitur et apud Herodian. l. 4.

Καμήλειος, camelinus.

Καμηλωτὴ, (sub. δορὰ,) pellis cameli.

Στρουθοκάμηλος, (*comp.*) struthocamelus, avis de qua Plin. lib. 10. c. 1. Alex. Aphrod. in præf. l. 1. probl. στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει ἰδιότητί τινι.

ΚΑ'ΜΙΝΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, caminus, fornax. (☞ Ἀπὸ τοῦ καίεσθαι, quasi καυμῖνος.) Matth. c. 13. καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός. Apocal. cap. 9. ἀνέβη καπνὸς καμίνου μεγάλης. Item ignis flamma. Chrysost. in prioris ep. ad Cor. c. 12. καὶ πλείονα ἐντεῦθεν ἑαυτῷ ὑποσκελίζων τὴν κάμινον. Item æstus seu ardor. Idem in l. de sacerdotio, καὶ τὴν σιδηρᾶν τῆς χρείας οὐκ ἔφυγεν κάμινον. ¶ Hesych. est etiam pars quædam navis.

Καμινόθεν, è fornace. Nicand. in Ther.

Καμίνιον, ου, τὸ, parvus caminus, parva fornax. Schol. Aristoph. in Pace.

Καμιναῖος, αι, ὁ, q. d. caminarius seu caminalis, id est, ad caminum pertinens, ut, καμιναία αἰθάλη, caminaria fuligo, Exod. cap. 9.

Καμινίτης, (itidem adject.) caminarius, ut, ἄρτος καμινίτης, apud Athen. l. 3. idem qui et ἰπνίτης.

Καμινὼ, οῦς, ἡ, ut, γρηῢς καμινὼ, anus camini fuligine oppleta. Od. σ'. Γρηῒ καμινοῖ ἶσος.

Καμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut, καμινώδης ἀναπνοὴ, apud Strab. exhalatio velut è fornace.

Καμινεύω, in camino excoquo seu candefacio. unde pass. καμινευθὲν, in camino excoctum, apud Strab. l. 13. Apud Diosc. lib. 5. cap. 84. χαλκὸς καμινευόμενος, æs in camino seu fornace candens, vel æs quod in fornace candefit aut liquefit.

Καμινεία, ἡ, opera quæ navatur circa caminum seu fornacem. q. d. operatio circa vel apud caminum. Theophr. l. 5.

Καμινευτὴς, in camino aliquid excoquens: vel generalius, circa caminum vel fornacem laborans seu opus faciens: ut Vulcanus apud Lucian.

Καμινεύτρια, (fœm.) quæ circa caminum, inque heræ cubiculo, servit, ac opus facit. famula cubicularia. Eustath. ex Aristarcho et Herodiano.

Ἡλιοκάμινος, (*comp.*) fornax solaris, solaris caminus, solare vaporarium, in aprico loco positum, ad calorem Solis excipiendum. in Pand.

ΚΑ'ΜΝΩ, F. καμῶ, vel καμοῦμαι, P. κέκμηκα; lassesco, fatigor, vel fatigatus sum, gravor, fatisco, deficio. Il. τ'. οὐδέ τι γυῖα Πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. Et Iliad. β'. περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται. Lucianus in Hermotimo, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι. Apud Greg. κάμνουσα τῷ πόθῳ καὶ σφαδάζουσα. Et, κάμνειν ὑπέρ τινος, apud Thuc. lib. 2. laborem subire vel periculum. Dicitur et, κάμνω τοῦτο ποιῶν, apud Plat. de repub. l. 5. Interdum fit transitivum, et accusativo adjunctum significat, cum labore facio, elaboro, cum labore struo vel fabricor. ut Il. σ'. Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις. Sic, ἐκάμοντο, in hac significatione, pro ἔκαμον, apud Apollonium Rhodium lib. 2. Ἱερὸν δ' ᾗ ῥ' ἐκάμοντο. Item comparo cum labore, seu acquiro. Il. σ'. τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε, δουρί τε μακρῷ. Dicitur et, καμάτους κάμνειν, apud Herod. lib. 3. Reperitur κάμνω et pro, contendo efficere, apud Gregor. Item κάμνω, ægroto, malè me habeo, (ut et Lat. laboro.) † Xen. Pæd. 1. 6. 13.† Aristot. ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες ἄλλους ἰατρούς. Aristoph. in Nub. † 707.† τί πάσχεις; τί κάμνεις; Dicitur et, κάμνω τήνδε τὴν νόσον, et κάμνω ὑπὸ τῆσδε τῆς νόσου. Interdum dicitur, κάμνω ἐν τῷδε, laboro hac in re, malè mecum agitur hanc ob rem, vel quod ad hanc rem attinet: apud Aristoph. et Eurip. Participium κεκμηκὼς, fatigatus, defessus, debilitatus, Hom. Luc. Plutarch. Interdum κεκμηκότες dicuntur mortui, sicut et καμόντες. Sic Od. λ'. βροτῶν εἴδωλα καμόντων. Sic Thucyd. καὶ ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηκότας. Sic utitur etiam Plato et Arist. Ethic. 1. (Eurip. Med. 769. 1140. Æschyl. Ag. 491. Suppl. 164. 239. 834. Soph. Tr. 1232. Theoc. ιζ'. 49.)

Κάματος, ου, ὁ, labor, fatigatio. Iliad. κ'. et ν'. Interdum id quod labore comparatum est. Odyss. ξ'. Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν. Sic et apud Hesiod. in Theog. † 599.† Item morbus. Hesych. et Poll.

Καματόω, ῶ, laboro, fatigor, fatisco. Hesych.

Καματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, laborem afferens, sive labores. Hesiod. in Erg. θέρεος καματώδεος ὥρη. Item morbos afferens.

Καματηρὸς, ρὰ, ρὸν, laboriosus. Arist. de mundo. et Luc. de salt. Apud Arrian. καματηροὶ καὶ πνευστιῶντες, exp. labore confecti. Apud Apoll. Arg. 2. ἄλις καματηρὸν ἀϋτμένα φυσιόωντες, exp. ægrè.

Καματηρῶς, laboriosè. Item νοσηρῶς. Poll.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποκάμνω, idem quod κάμνω, defatigor. Item debilitor, fatisco, deficio. Philo de vita M. l. 3. θαῤῥεῖτε, μὴ ἀποκάμνετε. Apud Herodian. l. 4. εἰωθότων τῶν βαρβάρων ῥᾶστα ἀποκάμνειν, exp. fatiscere.

Decomp. Ἐναποκάμνω, deficio, et frangor animo, in. [Joseph. de Bello. lib. 3. cap. 6. §. 1.]

Προαποκάμνω, antè fatigor, ἀποκάμνω. Lucian. [Plat. Euthyphr. ὅπως ἄν με διδάξῃς περὶ τοῦ ὁσίου, καὶ μὴ προαποκάμῃς.]

Ἐκκάμνω, idem quod ἀποκάμνω. Exponitur etiam, classesco. Item labori aut dolori cedo vel succumbo. Interdum simpliciter significat cedo: ut apud Plut. καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς.

Ἐπικάμνω, laboro. Ælian. de Var. hist.

Προκάμνω, antè fatigor, antè laboro. Thuc. l. 2. περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν. Item antè laboro aliquo morbo, vel priùs conflictor aliquo morbo vel dolore: apud eundem ibidem. Interdum pro ὑπερκάμνω, ut apud Aristid. πάντων δ' ὥσπερ μήτηρ ὑπὲρ παίδων προὔκαμε, pro filiis laboravit. (Æsch. Eum. 78.)

Συγκάμνω, simul laboro, collaboro. Interdum idem quod adjuvo. Soph. ἐγκόνει, σύγκαμνε. † El. 793. cum dat. person.† (Æsch. Pr. 414.)

Ὑπερκάμνω, pro aliquo laboro, ut, ὑπερκάμνειν παίδων, apud Eurip.

Composita sine præpositione: ac primùm in κμὴς, vel κμητὸς desinentia.

Ἀκμὴς, ῆτος, ὁ, non fatigatus, non defessus. Arrian. hist. lib. 5. Apud Herodian. ἀκμὴς στρατὸς, exp. recens exercitus.

Ἄκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Apud Nic. in Ther. ἀκμήτον τύμμα, exp. ictus non laboriferus seu doloriferus.

Ἀκμητὶ, vel ἀκμητεὶ, citra fatigationem, citra laborem. Item facilè. Suid. et Hesych.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus, sic dicta per syncopen, quasi ἀκάμων, quòd nullis ictibus fatigetur. Od. θ'. Ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. Herodot. lib. 1. τὸν δὲ ἄκμονα καὶ τὴν σφῦραν εὕρισκε. (λόγχης ἄκμονες. ἀκίνητοι ὑπὸ λόγχης ὡς ἄκμον ὑπὸ σφυρῶν. Æsch. Pers. 51.)

Ἀνδροκμὴς, exp. à viro interfectus. Schol. Soph. [Aj. 326.] Apud Eurip. [Suppl. 524.] ἀνδροκμῆτες ἀγωνίαι, sunt certamina, in quibus viri laborant. [Æschyl. Χοηφ. δοίη τις ἀνδρόκμητα πέλεκυν ὡς τάχος. homines-perdentem. Stanl. Eumen. 248. πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ Σπλάγχνον. Schol. μεγαλοκμῆσι. 959. Ἀνδροκμῆτας δ' ἀώρους ἀπεννέπω τύχας, &c.]

Ἀνδρόκμητος, ab homine laboratus, aut (simpliciter) factus, ut, ἀνδρόκμητος τύμβος, sepulchrum cum labore ab homine extructum: vel, in quo vir mortuus jacet. Hesych. et Etymol.

Αὐτοκμὴς, à se ipso fabricatus, à se ipso elaboratus. Oppian. lib. 1. Hal.

(Δορικμής. Æsch. Ch. 363.)

Θεόκμητος, à Deo laboratus, divinus.

(Μεγαλοκμής. Sch. Æsch. Eum. 248.)

Νεοκμὴς, recens fabricatus aut factus. Nicand. in Ther.

Νεόκμητος, idem. Suid. et Hesych. Item recens mortuus, vel nuper mortuus. ex Eurip.

(Νωτάκμων, incudem in tergo habens. Batrach. 283.)

Πολύκμητος, ut, πολύκμητος σίδηρος, Il. ζ'. et Od. ξ'. ferrum elaboratum, aut circa quod multum laboratur, à fabris videlicet.

Σιδηροκμὴς, mortuus ferro, i. interfectus. Soph. in Ajace.

Χειρόκμητος, manu laboratus, vel manu elaboratus. Item manu factus. Aristot. l. 2. de mundo, et Philo de mundo.

Composita ex κάματος.

Ἀκάματος, ου, ὁ καὶ ἡ, labore carens, i. laborem non sentiens, infatigabilis, indefessus. † Sic Aristoph. Nub. 285. de Sole.† Dionys. de situ orbis. Item ἀκάματος, qui non laboravit, apud Nonn. (V. Æschyl. Pers. 903.)

Ἀκαμάτως, infatigabiliter, indefessè. Suid. Dicitur et ἀκάματα adverbialiter, à Sophocle.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, infatigabilis, indefessus. Il. σ'. † de Sole. Hes. Th. 956.† (Soph. Tr. 114.)

Ἄκαμος, idem.

Εὐκάματος, non laboriosus, facilem laborem habens. Plutarch. in l. an seni administranda resp.

Φιλοκάματος, amans laboris. ex Polem. in Physiogn.

ΚΑ'ΜΠΤΩ, F. ψω, P. φα, flecto, inflecto, incurvo. Ut, κάμπτω τὸ γόνυ, Hom. † Καμπτῶ. Aristoph. Nub. 966.† Apud Cratetem dicit curvus quidam senex, ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε τίκτων οὐ σοφός. Item flecto, ut fit in curuli certamine: unde sumpta metaphora dixit Eurip. τέλος κάμψαι μ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου. Dicuntur et navigantes κάμπτειν. Plutarch. utra animantia prudentiora, δυσμῶδές τι μέλλουσαι κάμπτειν ἀκρωτήριον, si quam oram procellosiorem circumire necesse sit. Item κάμπτω, exoro, de sententia deduco. Greg. in enc. Marc. ἣν οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδὲ ἐμαλάκισεν, οὐδὲ ἀτολμοτέραν ἐποίησεν. (Æsch. Ag. 352. Philostr. l. 2. c. 6.)

Κάμπτομαι, flector, incurvor, pandor. Theophr. l. 5. τὰ μὲν ἐς τὰ κάτω κάμπτεται, ὁ δὲ φοῖνιξ εἰς τὰ ἄνω. Item flector, exoror. Thuc. lib. 3. et Plut. in Pericle. (Κάμπτομαι πημοναῖσι. Æschyl. Pr. 32. 237.)

Κάμψις, inflexio, curvatio, seu curvatura. Exponitur etiam, suffrago, poples.

Καμψὸς, inflexus, curvus. Hesych.

Κάμψα, theca. Hesych.

Καμπτὴρ, ῆρος, ὁ, flexus, curvatura. Xen. Pæd. 7. Item peculiariter meta; quòd in ea flectatur. ut apud Aristot. rhet. 3. οἱ δρομεῖς ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκπνέουσι. et Poll. lib. 3. cap. 30. Hinc ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος.

Καμπτὸς, flexilis, flexibilis.

Καμπὴ, idem quod κάμψις, inflexio, flexus, curvatio, curvatura. Plut. in Polit. præc. Item articulus, item nodus, i. flexura, ut digitorum. Item flexus qui fit in cantu: musici appellant στροφὰς et ἀντιστρόφους, et ἐπῳδούς. Aristoph. in Nub. † 966.†

Κάμπη autem, (retracto accentu in priorem,) eruca.

Κάμπιος δρόμος, cursus qui non rectà fit, sed per quosdam flexus. Suid. et Hesych.

Κάμπιμος, flexibilis. ex Eurip. [Iph. in Taur. 81.]

Καμπαλέος, inflexus, curvus. Hesych.

Καμπύλος, ου, ὁ, inflexus, curvus, ut, καμπύλα τόξα, apud Hom. et Hesiod. curvi arcus. Et, καμπύλα κᾶλα, curva ligna, apud eundem. Hesiod. in Erg. (Καμπύλοις ὀχήμασι. Æsch. Suppl. 191.)

Καμπύλη, curvus baculus, sive retortus, quo venatores utuntur.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, inflexio, curvitas.

Καμπυλόεις, pro καμπύλος, unde καμπυλόεσσα, fœm.

Καμπυλιάζω, flecto vel incurvo, inflecto.

Derivata quæ sequuntur, primæ syllabæ scripturam mutarunt.

Γαμψὸς, οῦ, ὁ, idem quod καμψὸς, inflexus, incurvus, aduncus, ut, γαμψῶν δρεπάνων, in Epigram. et, γαμψοὶ οἰωνοὶ, apud Aristoph. in Nub. † 336.†

Γαμψότης, ητος, ἡ, curvitas: vel etiam curvatura, flexura seu flexus.

Γαμψωλὴ, Suidas exp. ἐπίκαμψις, inflexio. Hesych. verò scribit γαμψώλα, et exp. καμπὴ, addens, aliis significare summitatem vel circumferentiam.

Γαμφαὶ, malæ, maxillæ. Hesych.

Γαμφηλαὶ, idem. Il. ν'. π'. et τ'. Apud Aristoph. in Equit. et Apol. Arg. 2. pro rostro quoque usurpari traditur. (σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον. Æsch. Pr. 355.)

Γνάμπτω, pro κάμπτω, interdum, (et etiam derivatum ab eo, teste Etym.) inflecto, incurvo. Et metaphoricè etiam, flecto, inflecto. ¶ Item flecto, i. flectendo transmitto. Apoll. Arg. 2. Ῥῆβαν ὠκυρόην ποταμὸν γνάμψαντας. ¶ Item vellico, discerpo, lanio, unde pass. apud Soph. ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ἐγνάμπτετ' αἰὲν, ἕς τ' ἀπέψυξεν βίον. (Æsch. Pers. 577.) Apud Nic. in Ther. γναμπτόμενοι schol. exp. ξεόμενοι. In hac autem signif. dicitur potius γνάπτω, sine μ.

Γναμπτὸς, ὁ, inflexus, incurvus, vel flexibilis. Hesiod. in Erg. γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι. Sic, γναμπτῇσι γένυσι, apud Homer. Il. λ'. et γναμπτοῖσι μέλεσσι, apud eundem. Od. ν'. Item metaph. γναμπτὸν νόημα, animus oratione flexibilis, apud eundem, Il. ω'.

Κνάμπτω, idem quod γνάμπτω, flecto. Hesych. Exponitur etiam, robore vinco, viribus prævaleo: item καταξαίνω, apud eundem.

Κνάμπτομαι, malis frangor, et succumbo: instar eorum quæ præ gravitate ponderis flectuntur et panduntur. Exponitur etiam, καταξύομαι, in qua signif. μ potius eximi solet. Hesych.

Composita: ac primum ex κάμπτω, cum præpos.

Ἀνακάμπτω, reflecto. Sed sæpè passivè, reflector. Philo de mundo, ψαῦσαν δὲ ἄκρας ἐπιφανείας ἀνακάμπτει πάλιν. Item reciprocor. Themist. de anima, l. 2. Item revertor, redeo: apud Polyb. et alios. [Evang. S. Matt. ii. 12. Καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην.] Item deflecto et declino de via. Cebes Theb.

Ἀνάκαμψις, εως, ἡ, reflexio. Item reciprocatio. Et reversio, reditus.

Decomp. Ἐπανακάμπτω, reflector, revolvor, seu revertor, redeo. Aristot. in Probl.

Ἀποκάμπτω, deflecto. Item neutraliter, deflecto me à recto cursu. Xen. de re eq. καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῴη ἄν.

Ἀπόκαμψις, deflexus.

Διακάμπτω, inflecto, curvo.

Διάκαμψις, inflexio, curvatio, apud Naz.

Ἐγκάμπτω, inflecto. Gal. in lex. Hippocr.

Ἐπικάμπτω, idem. Et metaph. persuadeo: animum alicujus ad voluntatem meam inclino.

Ἐπικάμπτομαι, incurvor.

Ἐπικαμπὴ, inflexio, incurvatio. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 180. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, αἱ ἐπικαμπαὶ παρὰ χεῖλος ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ αἱμασιὴ πλίνθων ὀπτέων παρατείνει. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. Ἐννοεῖς, ἔφη,——ἔνθα τὴν ἐπικαμπὴν ποιοῦνται;]

Ἐπικαμπὴς, inflexus, incurvus. unde ἐπικαμπὴς τάξις, apud Ammon.

Ἐπικάμπιος, idem. unde ἐπικάμπιον (scilicet τάξιν) ποιεῖν, apud Diod. aciem incurva facie instruere.

Κατάκαμπτω, inflecto.

Κατάκαμψις, inflexio. Strab.

Περικάμπτω, inflecto circum, circumflecto. [Plat. Euthyd.]

Περικαμπὴ, circumflexus, seu circumflexio. Herodot.

Συγκάμπτω, inflecto, incurvo. Exp. et contraho flexuosè, et convolvo, apud Plat.

Συγκάμπτομαι, convolvor: unde particip. συγκεκαμμένος, convolutus in se et conglobatus, ut fœtus in utero. Aristot. in Probl.

Σύγκαμψις, inflexio, incurvatio.

Συγκαμπαὶ, juncturæ. Exp. etiam digiti, apud Aristot. hist. an. lib. 3. Item, inflexio. Xen. de re equestr.

Ὑποκάμπτω, flector, convertor, circumagor, ambages fugæ implico. Xen. in Cyneg. (Ὑποκάμπτω et ὑπεραίρω contraria. Æschyl. Ag. 795.)

Composita sine præpositione: ac primum ex κάμψις.

Ἀκαμψία, ἡ, non flecti, non frangi, inflexibilitas, rigiditas, constantia, apud Aristot. de gen. an. lib. 5.

Εὐκαμψία, flexibilitas.

Composita ex καμπτός.

Ἄκαμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui flecti nequit nec frangi, rigidus. Plut. in Lyc. (Æsch. Ch. 453.)

Ἀισματοκάμπτης, ου, ὁ, cantuum sive carminum inflexor; qui variis carminum flexibus et quasi anfractibus utitur, vel flexuosis carminibus. De dithyrambicis poëtis dictum ab Aristoph. in Nub. † 332.†

Δυσκολόκαμπτος καμπὴ, flexus vocis qui difficilè flectitur. Intelligitur autem de flexu qui fit in cantu molli et fracto: apud eundem Aristoph. ibidem. † 967.†

Εὔκαμπτος, flexibilis, qui facilè flecti potest.

Μονόκαμπτοι, q. d. unicum inflexum habentes: de pedum digitis dictum, quòd unico inflexu adducantur, ex Aristot.

Πιτυοκάμπτης, qui pinus inflectit: cognomen Sinis centauri à Theseo interempti, ut refert Apollodorus lib. 3. suæ bibliothecæ. Meminit et Plut. in Thes.

(Σαρκασμοπιτυοκάμπτης, erucosannio. Aristoph. R. 997.) [Sch. Ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά. &c.]

Composita ex καμπή.

Ἀκαμπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inflexibilis, rigidus, ἄκαμπτος. Luc. in dialogo Mercurii et Solis.

Ἀκαμπίας δρόμος, cursus qui rectà fit, flexibus carens. Hesych.

Βαθυκαμπὴς, longè latéque curvaturam habens. Suid.

Δυσκαμπὴς, qui non facilè flectitur. Item inflexibilis. Plutarch. de primo frig.

Εὐκαμπὴς, flexibilis, qui facilè flectitur. [Apoll. Rhod. Arg. 3. 1387. Ἅρπην εὐκαμπῆ νεοθηγέα χερσὶ μεμαρπὼς, &c.]

Ἱπποκάμπη, ἡ, et ἱππόκαμπος, ου, ὁ, hippocampus: animal marinum exiguum. Diosc. l. 2. c. 3. Philostr. (de Thetide marina) ἡ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ δελφίνων καὶ ἱπποκάμπων ἀθύρουσα.

Πιτυοκάμπη, eruca pinorum. Diosc. l. 6. c. 2.

Προκάμπυλος, de plantis dicitur, quæ ubi primum in rectum altiùs venerint, rursus terram versus inclinant.

Composita ex γνάμπτω.

Ἄγναμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non flexibilis, qui flecti nequit: rigidus. Ut, ἄγναμπτον σθένος, apud Orpheum in l. περὶ λίθων. Et proverbium: ἀγναμπτότατος βάτος αἶος, apud Suidam. (Æsch. Pr. 162.)

Ἀναγνάμπτω, idem quod γνάμπτω, incurvo, reflecto. At Il. ξ'. δεσμὸν ἀναγνάμψαι, est nodum solvere.

Ἀναγνάμπτομαι, recurvor, ut Il. γ'. ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ, cuspis incurvata est seu reflexa.

Ἐπιγνάμπτω, inflecto. Exp. et intorqueo. Item metaph. apud Hom. Iliad. β'.

Ἐπίγναμπτος, qui flecti potest. Homer.

Εὔγναμπτος, idem quod εὔκαμπτος, suprà. [Apoll. Rhod. Arg. 3. 831. δῦνε δὲ πέπλον Καλὸν, εὐγνάμπτοισιν ἀρηρεμένον περόνῃσιν. Orph. Argon. 495. Οὐδ' εἰςγαῖαν ἔριψαν εὐγνάμπτους ἀγκύρας, &c. Hom. Odyss. Σ. 293. εὐγνάμπτοις. Schol. Καλῶς ἐπικεκαμμέναις.]

Παλίγγναμπτος, retrorsum curvus, recurvus.

Παραγνάμπτω, aliò deflecto. Coluth. in raptu Helenæ.

Περιγνάμπτω, pro περικάμπτω, circumflecto. [Apoll. Rhod. Arg. 2. 364. Τόνδε περιγνάμψαντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη Αἰγιαλός· 562. ἀγκῶνα περιγνάμψαντες, &c.]

Πολύγναμπτος, multum incurvus, seu flexibilis. Theocr. idyl. 7. [68.] πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ. [Pind. Olymp. Od. Γ. 49. καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν. Schol. Νεώτ. ad 46. καὶ τῶν μυχῶν ἤγουν τῶν καταδύσεων τῶν πολυστρόφων τῆς Ἀρκαδίας.]

Ὑπογνάμπτω, q. d. subflecto, subincurvo. Hom. Il. ε'.

Composita ex κνάμπτω.

Ἐπικνάμπτω, inflecto. Il. ά.

Εὔκναμπτος, bene flexus. Item flexibilis. Dionys. de situ orbis. Et in Epigr.

ΚΑ'ΝΑΒΟΣ, lignum tenue, cui fictores ceram vel gypsum vel linum circumlinunt: unde et κάναβοι per metaphoram vocantur homines graciles et macilenti. Poll. et Hesychius. Item κάναβοι, fontes rivo multiplici sparsi. Aristot. de generat. animal. lib. 2. ἐκ δὲ τῆς καρδίας αἱ φλέβες διατεταμέναι, καθάπερ οἱ τοὺς κανάβους γράφοντες ἐν τοῖς τοίχοις.

Κανάβιος, vel κανάβινος: ut, κανάβιος κηρὸς, apud Hesych. ᾧ (inquit) χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποιοὶ πρὸς πλάσιν. In Anthol. epigr. l. 2. Ἀπλάσας κατὰ γῆς σῶμα τὸ κανάβινον.

ΚΑ'ΝΔΥΣ, υος, ὁ, indumentum Persicum, ut testatur Poll. lib. 7. et Hesych. Sæpe apud Xen. ut Pæd. 8. κάνδυν ὁλοπόρφυρον. item l. 1. οἱ πορφυροῖ χιτῶνες, καὶ οἱ κάνδυες, καὶ οἱ στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, &c. † ubi Medis attribuit.†

Κανδύκη, idem. Aristoph. in Vesp.

Κανδύλαι, et κανδυτάναι, dicuntur vestiaria, pretiosiorum vestimentorum repositoria. Hesych. Pro eodem reperitur apud Poll. κανδύτανες, et κανδύταλις.

ΚΑ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, candylus: edulii genus ex amylo, caseo, lacte, et melle. Poll. l. 6. Plut. symp. 4. ὡς οὐκ ἐν ἀβυρτάκαις καὶ κανδύλοις καὶ καρύκαις ἐστίν. Apud Eust. et Athen. legitur κάνδαυλος. Tradit enim Athen. l. 12. κάνδαυλον fuisse edulium quoddam apud Lydos, et id quidem trium generum.

ΚΑ'ΝΗΣ, ητος, ὁ, canistrum, vel calathus, ut quidam interpr. Apud Plut. in Solone, μηδὲ κάνητα πηχυαίου μείζονα. ¶ Apud Suidam idem est quod κάνη, i. ψίαθος.

Κανήτιον, ου, τὸ, parvum canistrum.

Κάνεον, et per contract. κανοῦν, idem quod κάνης, canistrum, cista. Od. ρ'. Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο, Καὶ κρέα. Athen. l. 4. κάνεα ξύλινα καὶ πλεκτά. Thuc. l. 6. ἐπαγγείλαντες ἥκειν κανοῦν οἴσουσαν ἐν πομπῇ τινι. Athen. lib. 1. σὺν τοῖς κανοῖς. Idem κάνειον dixit. Κανοῦν autem contractum usurpant frequentiùs prosæ scriptores.

Κάνειον, pro κάνεον, dixit et Hom. Odyss. κ'. Ex Hippoc. γυναικ. l. 2. citatur pro ollæ operculo.

Κανίσκιον, parvum canistrum. Apud Athen. et Poll.

Κάναστρον, et κάνιστρον, apud Poll. idem quod κάνης, sive κανοῦν.

Κανάξαι, et Ἐκκανάξαι, Pollux pro evacuare vel ebibere dicta esse scribit, ἀπὸ τῶν κανάστρων.

ΚΑ'ΝΘΑΡΟΣ, ου, ὁ, scarabæus. (☞ Dictus παρὰ τὸν κάνθωνα, quòd ex stercore κάνθωνος, i. asini, nascatur. Suidas verò derivat παρὰ τὸν κάνθωνα καὶ τὸν ὀρὸν, τουτέστι, τὸ σπέρμα κάνθαρός τις ὤν.) Aristoph. in Pace, Αἶρ' αἶρε μάζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. ¶ Item cantharus, poculi genus quo Liberum patrem usum ferunt. ¶ Item piscis quidam littoralis, scarabæus itidem dictus. Apud Aristot. lib. 8. animal. ¶ Item nota in lingua Apidis bovis: ex Herodot. l. 3. Ab aliis nodus vocatur. Plin. l. 8. c. 46.

Κανθάριον, ου, τὸ, cantharulus, parvus cantharus, Plutarch. in lib. περὶ ἀοργησίας.

Κανθαρίζειν, apud Atticos, tremere, ut scribit Ammonius.

Κανθαρὶς, pro κάνθαρος, scarabæus qui frumenta erodit. Nicander in Alexiphar. κανθαρίδος σιτηφάγου meminit. Theophr. de histor. plant. l. 8. c. 9. ἐπιγίνεται μὲν ἡ κανθαρὶς ἐν τοῖς πυροῖς.

Κανθαρίδες, etiam sunt animalia parva, varia, luteis lineis quas in pennis transversas habent, promissoque corpore: crassæ, ac blattarum more præpingues. Vide Hippoc.

περὶ γυναικείης φύσιος, et librum 4. de diæta in morbis acutis: item Diosc. l. 6. et 2. c. 54.

Κανθάρεος ἄμπελος, vitis quæ canthareos dicitur, apud Theophrast. de caus. plant. l. 2. c. 20.

Composita.

Ἡλιοκάνθαρος, solaris scarabæus, qui κοπρίων ab Hippocrate vocatus est, q. d. fimarius, quòd è fimo ingentes pilas aversis pedibus volutet. Alex. Trall. ὁ ἡλιοκάνθαρος θεραπεύει τοὺς τεταρταΐζοντας.

Κυκνοκάνθαρος, apud Athen. l. 11. navis dicitur cygni et canthari effigiem gerens.

Χρυσοκάνθαρος, aureus scarabæus, seu scarabæus aureolus, i. aurei coloris. idem quod μηλολόνθη. Hesych.

ΚΑΝΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, oculi angulus, hirquus. Aristotel. οἷς ἂν ὦσιν οἱ κανθοὶ μακροὶ, κακοήθους σημεῖον. ¶ Item ferrum quo rotæ vinciuntur, seu quod orbile cingit. Fabius Afrum seu Hispanum vocabulum esse tradit.

Ἐγκανθίδες, et ἐπικανθίδες, (comp.) canthorum radices. Pollux. lib. 2. Galen. 4. κατὰ τόπους. ¶ Est ἐγκανθὶς morbi etiam nomen illa in parte nascentis. Annotatur ex Ægineta, ἐγκανθίδα esse, quum majoris anguli seu canthi caruncula excrescit justo amplius, et ad nares protuberat.

Ἐγκάνθιος, qui est in oculi angulo. Galen.

ΚΑ'ΝΘΩΝ, ωνος, ὁ, asinus. Suid. Eust. Sic in Anthol. epigr. 2. Νῦν Λιβυκοὺς κάνθωνας ὀχούμενος, εἶτ' ἀποπίπτων. Ibidem: Ἦν ἄρα καὶ κάνθωσι τύχη χαλεπή τε καὶ ἐσθλή. ubi per κάνθωνας videntur generaliter significari jumenta. ¶ Item pro κάνθαρος, apud Aristoph. in pace, Ἥσυχος ἠρέμα κάνθων.

Κανθὶς, asella. Hesychio.

Κανθήλιος ὄνος, asinus: vel asinus prægrandis. Xenoph. ἀναβ. 7. οἱ δὴ πιεζόμενοι ἀπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ ὄνοι κανθήλιοι. † Pæd. 7. p. 190. c.† Dicitur et κανθήλιος, absolutè: ut apud Lucian. οὐδὲ δεῖ τινος ἀποδύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς φανερὸς γένοιο κανθήλιος ὤν. Item metaphoricè pro bardo seu stolido, apud eundem. ¶ Κανθήλια, clitellæ. Aristoph. in Vespis, Μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι Τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις. Hesychius vult ita dici quædam etiam ligna incurva in puppi.

ΚΑ'ΝΝΑΒΙΣ, εως, ἡ, cannabis, genus plantæ, de qua Dioscor. Athen. lib. 5. κάνναβιν δὲ καὶ κιττὸν ἐκ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ. Herodotus l. 4. scribit, apud Scythas eam nasci, lino simillimam, præterquam crassitudine ac magnitudine, ex qua vestes conficiant.

Καννάβινος, cannabeus, ex cannabe factus; vel cannabem referens.

Κανναβιστῆναι, ab Hesych. exp. πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι.

ΚΑ'ΝΝΗ, vel κάννα, ης, ἡ, storea, ψίαθος. Aristoph. in Vespis, [393.] καὶ μή ποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, Μηδ' ἀποπάρδω. Reperitur et cum unico ν scriptum κάνα. ¶ Apud Hebræos קנה *Kanech* calamum significat; unde hoc nomen originem habere videtur.

Κάναθρον, ου, τὸ, currus ex storea contextus: videlicet ἐκ τῆς κάννης. Eustathius tamen partem quandam currus duntaxat hoc nomine appellari tradit. Legitur est κάναθρον cum unico ν. Plutarch. in Agesilao, κάναθρα δὲ εἴδωλα καλοῦσι ξύλινα γρυπῶν καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τοὺς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς.

ΚΑΝΩ'Ν, όνος, ὁ, regula, norma: propriè quod est supra trutinam, et æquilibrium facit: examen. Aristoph. in Ran. καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν. Æschin. ὥσπερ ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, κανόνα προσφέρομεν. Sic et apud Lucian. in lib. de histor. scribenda metaphor. dicitur κανὼν ὀρθός. Apud eundem Luc. copulantur κανὼν καὶ στάθμη. Item κανὼν καὶ γνώμων, in Hermot. et κανὼν καὶ κριτήριον, apud Plutarch. Κανόνες artium, regulæ ex quarum observatione artes ipsæ constitutæ, dicuntur: ut, κανόνες grammatices, præcepta ad quæ tanquam ad regulam seu normam ratio loquendi dirigenda sit. ¶ Item calamus circa quem textores fila involvunt, ut scribit autor brevium scholiorum in Homerum Iliad. ψ'. ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο Στήθεός ἐστι κανών. Item κανόνες, virgulæ quibus clypeos tenebant. ut Iliad. Θ'. Ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει Πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν. Quidam putant, κανόνας vocari, quòd ita essent collocati, ut clypeum in æquilibrio retinerent, ne, in hanc vel illam partem propendens, milites gravaret. Item palus, lignum erectum. Chrysostomus, in epistolam ad Ephesios, κανόνας vocat clathros cavearum, in quibus feræ inclusæ sunt. Κανὼν τῆς κλίνης, columna lecti, ex libr. Judith. Ex Epigr. κανόνες αὐλῶν, regulæ organorum, i. tabellæ, quæ digitis percutiuntur. ¶ Item κανὼν, mensura saltus, μέτρον τοῦ πηδήματος, Poll. Sic Paulus 2 ad Corinth. cap. 10. κανόνα vocavit assignatam sibi certam, veluti arvi Dominici, mensuram aut portionem, (quam Dominus veluti ad regulam exegerit,) in qua excolenda laboraret: translatione ab agri mensoribus sumpta. Ponitur et pro tributo ordinario ac fixo. Item κανόνες χρονικοὶ, qui συγχρονισμοὶ dicuntur: apud Plutarch. in Sol. quidam dicunt annales canones appellari, alii supputationes temporum, quæ omnium historiarum sint veluti norma. ¶ Κανὼν apud Ecclesiasticos scriptores (præsertim recentiores) quinque modis peculiariter sumitur. Pro regula, et norma disciplinæ sive politiæ Ecclesiasticæ. Pro sacrorum librorum catalogo, quorum inviolabilis est autoritas, et ad quos, veluti certissimam normam, exigenda sunt omnis religionis Christianæ dogmata. In hac signif. usurpatur in synopsi divinæ scripturæ Athanasio attributa. Pro catalogo eorum qui ecclesiis in quocunque munere serviebant. Laodic. syn. can. 24. Pro certa benedictionis cœnæ mysticæ formula. Pro fidelium episcoporum et præsertim martyrum catalogo, quorum in solennibus precibus memoria celebrabatur. Ideo autem pro catalogo ponitur, quòd catalogus certa norma et regula esset iis dignoscendis qui in illo recensebantur.

Κανονικὸς, οῦ, ὁ, q. d. regularis, regulæ consentaneus. Item κανονικὴ, pars quædam geometriæ quæ ad aures pertinet, qua musici ut fundamento artis suæ utuntur. vide Gell. lib. 6. cap. 18. Item κανονικοὶ, apud quosdam ex recentioribus Ecclesiæ scriptoribus, οἱ ἐν κανόνι, in illud Ecclesiæ album relati: sive qui canonem, i. demensum ex Ecclesiastico ærario accipiebant. Item κανονικοὶ episcopi, legitimè et secundum Canones electi, Constant. synodi canone 6.

Κανονικὰ βιβλία, libri sacri, in canonem relati: quibus opponuntur ἀκανόνιστα βιβλία, Laodic. synodi. can. ult.

Κανονικῶς, (q. d. regulariter) secundum regulam et normam. Exponitur etiam ritè.

Κανόνιον, ου, τὸ, lignum cui in navibus cataphractis tabulæ incumbunt. Poll. lib. 1. c. 9. Item quodvis genus tractatus seu operis, aut libri. Suid.

Κανονίας, ου, ὁ, et in plur. οἱ κανονίαι, apud Hippocr. quibus ventres veluti ad regulam exacti et directi sunt: quibus opponuntur ventriosi seu ventrosi.

Κανονὶς, ἴδος, ἡ, instrumentum quo utuntur qui eleganter scribunt. Suid.

Κανονίζω, ad regulam dirigo, ad normam examino. Item artis præceptis adstringo. Exponitur etiam, concinno et modulor. Aristot. ethic. 2. c. 3. † A καίνυμι deducit Diaconus ad Hes. Asp. 4.†

Κανονίζομαι, unde κεκανόνισται, constitutum est, et à jure positum, in Pand.

Ἀκανόνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) ut, ἀκανόνιστα βιβλία, libri non recepti in numerum eorum quos uno corpore comprehensos κανόνα vocant.

ΚΑ'ΝΩΠΟΝ, ου, τὸ, sambuci flos, teste Paulo Ægin. lib. 7.

Κανωπικὸν, dicitur à quibusdam πιτυοῦσσα herba, ut est apud Dioscor. lib. 4. c. 166.

ΚΑ'ΠΗΛΟΣ, ου, ὁ, institor. A quibusdam exponitur propola. Plato de rep. lib. 2. scribit, καπήλους dici eos qui in foro ad vendendum et emendum operam suam locent. Xenoph. Pæd. 4. πωλεῖν δὲ τοὺς καπήλους καὶ ἐμπόρους ὅ, τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον. Suidas et Etymolog. volunt, καπήλους generaliter dici, qui aliquid vendant. Hesych. exp. μεταπράτης, ὁ τὰ πρὸς τὴν κάπην πιπράσκων, ad etymologiam respiciens. ¶ Ponitur et pro caupone, i. vini venditore, apud Luc. in Hermodot. ἆρ' οὖν περιιὼν ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος καὶ παραβάλλων καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους. Item pro eo qui corrumpit et adulterat vinum: ibidem. Metaphoricè adjectivè apud Æschyl. κάπηλα τεχνήματα, artes et fraudes cauponariæ. ☞ Sunt qui deducunt παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλὸν, ἤγουν οἶνον, à corrumpendo vino.

Καπηλὶς, ἴδος, ἡ, quæ cauponariam exercet. Aristoph. in Pluto.

Καπηλικὸς, κὴ, κὸν, cauponarius, ad cauponem pertinens, ut, καπηλικὰ μέτρα. Epigr. lib. 2. Καπηλικὴ (s. τέχνη.) Aristot. polit. 1. Apud Greg. καπηλικὸς τὴν διάνοιαν, qui fraudulenta est mente, cauponum more.

Καπηλικῶς, cauponariè seu cauponatoriè, fraudulenter, per imposturam cauponariam, Aristoph. in Pluto.

Καπηλεύω, cauponor, cauponariam exerceo. Propriè de vini venditoribus. Sæpe etiam ponitur metaph. ut et Latinè cauponari. ut 2 Cor. 2. καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, cauponantes, i. callidè et avarè, minusque sincerè tractantes. Apud Herodian. lib. 6. καπηλεύειν εἰρήνην, pacem cauponari vel vendere. Et, καπηλεύειν τὰς δίκας, cauponari, vel nundinari. Exponitur etiam, avarè et sordidè jus dicere. Καπηλεύειν πάντα τὰ πράγματα, res omnes quæstui habere, apud Herodot. τὴν σοφίαν καπηλεύειν, apud Philostr. lucro prostituere. Sic et, τὰ μαθήματα καπηλεύειν, apud Plat. in Protag. Exponitur etiam, adultero. [ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην. Æsch. S. c. Th. 551.]

Καπηλεία, ἡ, cauponatio, ipsa cauponandi actio. Exponitur etiam, ars institoria, seu cauponaria, καπηλική. Plat. de leg.

Καπηλεῖον, ου, τὸ, caupona, popina. Synes. ep. 32.

Composita.

Ἀκάπηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, caupone seu cauponibus carens. Item simplex, non astutus, vel cauponum fraudibus carens. Strab.

Ἀκαπήλευτος γνώμη, sincerus animus.

Ἀνδραποδοκάπηλος, (q. d. caupo mancipiorum) mango, venalitius, venalitiarius. qui et ἀνθρωποκάπηλος. Suid.

Βιβλιοκάπηλος, librorum propola. Luc.

Ἐκκαπηλεύω, et κατακαπηλεύω, adultero cauponum more, δολῶ, Hesychius.

[Ἐκκαπηλεύομαι cum Gen. Philostr. l. 1. c. 15.]

Θεοκάπηλος, qui Deum seu res divinas cauponatur, qui Deum et res divinas quæstui habet, seu sacrilegus nundinator, sacrilegus institor. Greg.

Θεοκάπηλοι, dicuntur etiam hæretici, qui aliena veræ religioni admiscent.

Ἱματιοκάπηλος, vestimentorum propola. vestiarius. Luc.

Ὀρνιθοκάπηλος, qui aves cauponatur, qui aves venditat. Poll. l. 8.

Παλιγκάπηλος, qui à caupone emit, deinde vendit. Demosth. in Aristot. [Aristoph. Plut. 1156. Ἀλλὰ πλουτοῦμεν. τί οὖν Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν; Schol. Παλιγκάπηλος, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων καὶ πωλῶν.]

Παλιγκαπηλεύω, à caupone emo, deinde vendo. [Demosth. c. Dionysod. παλιγκαπηλεύειν, καὶ συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου, &c.]

Προβατοκάπηλος, qui ovium cauponam exercet; qui oves venditat. Plut. in Pericl.

Σιτοκάπηλος, frumenti propola, qui vulgò revenditor.

Σωματοκάπηλος, q. d. corporum caupo, hominum venditor, mango. Chrysost.

Χριστοκάπηλος, qui Christum cauponatur, qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur. Greg. Naz.

ΚΑΠΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, fumus. Ut, Od. ά. ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι Ἧς γαίης. Hesiod. in Erg. ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο. † Xen. Pæd. 6. p. 164. b.† Apud Plut. dicitur, καπνὸν ἀφανίζεσθαι, evanescere. ☞ Etym. deducit ἐκ τοῦ καίω καὶ πνοὴ, ut propriè sic dicatur ἡ ἐκ τῆς καύσεως πνοή. Aut παρὰ τὸ κάπτω seu κάπω, τὸ πνέω, unde κάπος, et καπνός. Quod posterius etymon sequitur Eust.

Καπνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fumosus, fumidus. Gal.

Καπνηλὸς, idem, apud Nicand. in Ther.

Κάπνη, caminus, fumarium. Aristoph.

Καπνίον, ου, τὸ, parvus fumus, q. d. fumulus.

Καπνία, ἡ, fuligo. Item vappa, schol. Aristoph.

Καπνίας, ου, ὁ, (q. d. fumosus) lapis quidam ex jaspidum genere, ita dictus quod tanquam fumo denigratus sit. Diosc. l. 5.

Καπνιὰς, άδος, ἡ, ut, καπνιὰς ἄμπελος, quæ et κάπνεος. Sic et ἡ καπνιὰς λίθος, capnias gemma, à fumeo colore dicta. Plin. l. 37. c. 9.

Καπνιάω, fumigo. Apoll. Arg. 2.

Καπνίζω, fumum excito: et (ex consequenti) ignem accendo. Il. β'. [399.] κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας. Item infumo, fumigo, fumo inficio et denigro.

Καπνίζομαι, fumigor, infumor. Item in fumum evanesco.

Κάπνισμα, infumatio vel fumatio. Et in Epig. incensum thus.

Κάπνισις, idem quod κάπνισμα.

Καπνιστὸς, fumigatus. Athen. l. 4. Καπνιστὸν ἔλαιον, vide Aët. lib. 1.

Καπνείω, poëtica ectasi et epenthesi τοῦ ι pro καπνέω, i. καπνίζω, fumigo, suffio. Nic. in Ther. v. 31.

Κάπνεος, sive κάπνιος ἄμπελος, capnia vitis: vitis genus, cujus meminit Theophr. hist. pl. l. 2. c. 4. et de causis plant. lib. 5. cap. 3. ubi etiam nomen hoc ei impositum esse docet ex eo, quod τὸ χρῶμα τῶν βοτρύων οὔτε μέλαν οὔτε λευκὸν ἔχει, ἀλλὰ καπνῶδες. Meminit Aristoteles quoque de gen. an. l. 4. c. 4.

Composita.

Ἄκαπνος, fumo carens, fumum non emittens. ut, ἄκαπνα ξύλα.

Ἀκάπνιστος, qui fumigatus non est, qui fumum expertus non est. Strabo.

Ἀποκαπνίζω, fumigo, suffio, suffumigo.

Ἀποκαπνισμὸς, apud medicos, quum rei suffitæ nidor per infundibulum imbibitur, vel per arundinem fumus haustus et devoratus excipitur. Vide Plin. lib. 26. c. 6. et Diosc. lib. 3. c. 126.

Δύσκαπνος, fumum molestum habens: ut, δύσκαπνα ξύλα, Theophr. de hist. pl. l. 5. c. ult. Exponitur etiam, fumosus. [Æsch. Ag. 783.]

Ὁμόκαπνοι, q. d. ad eundem fumum degentes. Et (ex consequenti) eodem foco utentes. ex Aristot. pol. 1.

Πολύκαπνος, fumo abundans; aut, qui multo fumo infestari solet, nimio fumo niger factus: ut, πολύκαπνον στέγος. Eur. in Electr. [1139.]

Ὑποκαπνίζω, idem quod ἀποκαπνίζω.

Ὑποκαπνισμὸς, idem quod ἀποκαπνισμός.

ΚΑ'ΠΠΑΡΙΣ, εως, ἡ, capparis: frutex spinosus, cujus

fructus quoque eodem nomine appellatur. Vide Dioscoridem lib. 2. c. 204. Gal. simpl. medicam. lib. 7. et de aliment. facult. lib. 2. cap. 34. Plin. 13. cap. 23. Meminit ejus et Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 1.

Καππάριον, diminutivè, et per contemptum dicitur: ut apud Plut. symp. lib. 4. πρὸς καππάριον ζῆς, δυνάμενος πρὸς ἐνθίαν.

ΚΑ'ΠΡΟΣ, ου, ὁ, aper. Ut Iliad. ρ'. ἐπὶ κάπρῳ βλημένῳ αἴξωσι. Xenoph. Pæd. 2. ἐπίσταται ὁ κάπρος ὀδόντι παίειν. [Eurip. Phœniss. 368. 1068.] Dicitur etiam, σῦς κάπρος, Il. ἑ. et ρ'. Pro domestico quoque porco, apud Hesiodum, dici annotatur. Item pro eo qui castratus non sit, atque adeò pro eo quem verrem Latini vocant. ¶ Item nomen piscis qui apud Argivos celebris erat. Eustath. ¶ Est etiam morbus quo laborant apes, ut scribit Hesych. ¶ Item membrum genitale viri. Suid.

Κάπραινα, ἡ, libidinosa: ut, κάπραινα γυνὴ, Æl. Dionys.

Καπράω, ῶ, subo. Dicitur etiam de mulieribus: apud Aristoph. in Pluto.

Καπριάω, idem. apud Aristot. hist. an. l. 7.

Καπρώζω, idem, teste Eust.

Καπρίζω, idem, apud Aristot.

Κάπριος, ου, ὁ, pro κάπρος, aper. Il. λ'. Dicitur et σῦς κάπριος, Iliad. ρ'. Accipi putatur et pro rostro navis, apud Herodot.

Καπρίσκος, ου, ὁ, piscis nomen, qui et mys appellatur. Athen. lib. 8.

Λαίσκαπρος, (*comp.*) perditè et impudenter libidinosus. Παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, pleonasmo τοῦ ι et σ. Suid. et Etym.

ΚΑ'ΠΤΩ, F. ψω, comedo: vel avidè comedo, et velut me ingurgitando. Eust. Suid. Hesych. et Etymol. Interdum etiam mordeo. Unde, quod Aristot. dicit apud Athen. πορφυρίων μόνος λάπτων πίνει, vertit Plin. l. 10. c. 46. porphyrio solus morsu bibit. ¶ Item spiro, flo: in qua signif. ponitur et κάπω. Utrunque tamen inusitatum thema. Sed ab eo formantur quædam derivata. Hinc et part. κεκαφηώς: unde κεκαφηότα θυμὸν, apud Hom. Iliad. ἑ. De cujus participii formatione vide Eustath.

Derivata ex Κάπτω, i. comedo.

Κάμματα, et καμματίδες, edulia quædam Laconica, apud Athen. et Hesych.

Κάψις, voratio. Item morsus.

Κάψα, ἡ, capsa, cista, theca. Suid. Παρὰ τὸ κάπτω, τὸ ἐσθίω, utpote in quam ponuntur edulia.

Καψάκη, ἡ, idem. lib. 3. Reg. c. 17.

Καψάκιον, capsula.

Κάπη, ης, ἡ, præsepe, præsepium, φάτνη. Od. δ'. Καὶ τοὺς μὲν (sc. ἵππους) κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι. ☞ Eust. derivat παρὰ τὸ κάπτω, i. χανδὸν ἐσθίω.

Κάπηθεν, à præsepi. Suid.

Καπάνη, pro præsepi et rheda accipi, indicat Hesych. scribens, καπανικώτερα dici τὰ χορταστικώτερα, ἀπὸ τῆς φάτνης. Athen. quoque l. 10. scribit, τὰς ἀπήνας à Thessalis vocari καπάνας. Polluci autem καπάνη est pars quædam currus. vide l. 1. c. 10. tit. de partibus currus. ¶ Item galea è pilis. Hesychio.

Καπανικώτερα, ab Hesych. expon. χορταστικώτερα. Athen. l. 10. dici scribit veluti ἁμαξιαῖα, ideoque μεγάλα, et μεγαλότμητα.

Composita: ac primum ex κάπτω.

Ἀνακάπτω, devoro. Herodot. [2. §. 93. ἡγέονται δὲ οἱ ἔρσενες, ἀπορραίνοντες τοῦ θορου· αἱ δὲ, ἑπόμεναι ἀνακάπτουσι, καὶ ἐξ αὐτοῦ κυΐσκονται. Absorbent.] et Aristot.

Ἀνάκαψις, devoratio, apud Aristot. de gen. an. l. 2. c. 5.

Ἐγκάπτω, et ἐπεγκάπτω, (*decomp.*) voro, devoro, apud Aristoph.

Ἔγκαφος, ου, ὁ, buccella, bolus, frustulum, Eupol. 5. apud Suid. et Eustath.

Ὑποκάπτω, prævoro, præripio, et deglutio. Aristot.

Composita ex κάπη.

Βουκάπαι, αἱ, boum præsepia. Hesych.

Ὁμόκαπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem præsepe habens, qui eodem præsepi, vel (per catachresin) eadem mensa utitur. Aristot. Polit. 1.

Παυσικάπη, ἡ, instrumentum erat (ut tradit Ælius Dionysius) rotæ simile, per quod jumentorum colla transmittebant, ne ederent. Dictum et de instrumento, quo impediebantur homines, ne manus ori admovere possent. Ex quibus verbis colligit Eust. παυσικάπην dictam ὡς παύουσαν τῆς κάπης, ἢ τοῦ κάπτειν, ὅ ἐστι τοῦ ἐσθίειν.

Derivata ex κάπτω, spiro.

Κάπος, flatus, Etym. Hesych. Suid. [Eurip. Phœniss. 813.] Ponitur et κάφος, pro eodem.

Καπύω, καπύσσω, flo.

Ἀποκαπύω, ἀποκαπύσσω, (*comp.*) efflo: unde Iliad. χ'. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, i. efflavit animam.

Καπυρὸς, ab Hesych. exp. καπύσσων, ἐκπνέων: ut in Epigr. καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο, magno cum cachinno velut efflans risum. Vide et in comp. ex Πῦρ.

ΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, carabus: animal marinum, è cancrorum genere, cauda à cæteris cancris distans. Vide Plin. l. 9. c. 31. Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. et Athen. l. 3. A Gaza exp. locusta.

Καραβώδης, carabi speciem gerens, qui è caraborum genere est. Aristot. l. 4. de part. an.

Καράβιον, parvus carabus.

[ΚΑ'ΡΒΑΝΟΣ. Æschyl. Ag. 1070. barbarus. κάρβανα φωνήν. Suppl. 124. 135. 921.]

ΚΑΡΒΑΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, dictum fuit vile et rusticum calceamentum una suppactum solea. Xen. anab. l. 4. ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβατίναι πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν.

ΚΑ'ΡΔΑΜΟΝ, ου, τὸ, nasturtium: herba de qua Diosc. l. 2. c. 185. Plin. l. 20. c. 13. †est genus opsonii. Xen. Pæd. 1. 2. 8.† ☞ Sunt qui sic nominatam putent, quasi καρήδαμον, quia calore et acrimonia sua caput tentet.

Καρδαμίνη, et καρδαμὶς, cardamine, et cardamis: herbæ à nasturtii similitudine sic nominatæ. Pro καρδαμὶς dicitur ab Hippocrate σαυρίδιον, ut testantur Erotianus et Gal.

[Καρδαμίζω. Aristoph. Thesm. 624. Τί καρδαμίζεις; Schol. τουτέστι βλέπεις κάρδαμα, καὶ δριμὺ, &c. Schol. Biset.]

Composita.

Ἀγριοκάρδαμον, et λεπίδιον, dicitur à quibusdam ἡ ἰβηρὶς βοτάνη, herba iberis, ut tradit Paul. Ægineta l. 3. c. 77. quasi nasturtium agreste. Aëtio καρδαμίνη dicitur l. 12. c. 12.

Κυνοκάρδαμον, quibusdam idem quod et κάρδαμον, nasturtium. Dioscorid.

ΚΑΡΔΙ'Α, ας, ἡ, cor: idem est quod Poëtis κέαρ. (☞ A quo etiam deduci putatur, et dici quasi κεαρδία.) [Soph. Tr. 664.] Aristoph. in Ranis, ὦ χρυσοῖ θεοὶ, Ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν. Apud eundem in Nub. et Plat. in symp. et Plut. de audit. poëm. καρδία πηδᾷ. Apud Lucianum de salt. συὸς καρδίαν ἔχεις. Et, καρδία λέοντος, vocatur stella, quæ in corde leonis sideris apparet. Metaphoricè interdum ponitur, exponiturque animus: ut apud Plutarch. in Apophth. καρδίαν μὴ ἔχειν. Sic apud Aristoph. in Nub. ἐκ καρδίας φιλεῖν, ex animo diligere. In Geopon. ἀμβλύνειν τὰς καρδίας, exp. sensus. ¶ Καρδία, dictum etiam fuit os ventriculi à veteribus, propter affinitatem maximam quæ illi est cum corde, et mutuum consensum, ut declaravit Gal. l. 2. de placitis Hippocr. et Platonis. Thuc. lib. 2. καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνέστρεφέ τε αὐτὴν, καὶ &c. ¶ Καρδία, matrix seu medulla, et quasi cor arborum. Theophr. ¶ Καρδία τῆς κλεψύδρας, apud Aristot. in Probl. alvus clepsydræ.

Καρδιακὸς, οῦ, ὁ, cardiacus, cui cor dolet, vel potiùs os ventriculi. Propriè sic dicitur, qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, et sudoribus resolvitur. Gal. et Diosc. Interdum adject. q. d. cordialis, ut, καρδιακὴ διάθεσις, in definit. med.

Καρδιόω, ῶ, cordis dolorem sentio, seu potiùs dolorem oris ventriculi, seu stomachi. Nic. in Alexiph. In cant. Salom. c. 4. ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, ἡ ἀδελφή μου, exp. vulnerasti.

Καρδιώσσω, vel καρδιώττω, idem quod καρδιόω, cordis dolorem sentio, &c. Aristot. in probl. et Gal. Exponitur etiam, ναυτιῶ, ab Ælio Dionysio.

Καρδιωγμὸς, cordis dolor, seu potiùs oris ventriculi: morsus seu rosio cordis, vel potiùs oris ventriculi. Exponitur etiam, cordis (hoc est, visceris ejus quod palpitat, et cor propriè dicitur) motus quidam palpitationi similis. Vide Gal.

Κραδία, cor, (per metathesin, pro καρδία) apud Poëtas. Il. ἀ. et alibi passim. Interdum κραδίη et θυμὸς copulantur: ut Il. θ'. Odyss. ἀ. et alibi. Sic et apud Hesiod. in Theog. † v. 99. et 612.† Exponi interdum potest, animus vel mens: Item sensus. A Didymo et Etym. annotatur dici κραδίαν à verbo κραδαίνεσθαι, καὶ πάλλεσθαι, quòd perpetuò palpitet cor. [Eurip. Med. 99. 434. Æsch. S. c. Th. 787.]

Composita.

Ἀκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine corde est. Item metaphoricè, timidus. Apud Theophr. ἀκάρδιον ξύλον, lignum medullæ expers, quod sine medulla est.

Ἀνακάρδιον, sive ἀνάκαρδος, arbor est Indica, fructu aviculæ corculo non dissimili, (unde putatur nomen inditum,) rubente intus cruore, quo velut sanguine scatet. Sunt tamen qui fructus tantùm hujus arboris nominatos ἀνακάρδια dicant à recentioribus apud Græcos medicis, quòd cordis figuram coloremque æmulentur. Paul. Ægin.

Ἀντικάρδιον, cavum illud quod sub pectore est carneum molleque ad os ventris. Vocatur etiam σφαγή.

Βαρυκάρδιος, cui cor grave est, gravatum cor habens, stolidus. Hesych.

Βουκάρδιος, ut, βουκάρδιος λίθος, bucardia gemma, bubulo cordi similis: ut tradit Plin.

Διακάρδιος, cor pertransiens. Joseph. de antiq.

Ἐγκάρδιον, q. d. pars in qua est cor. Sic dicitur interna pars et medulla ligni. Diosc. l. 1. ἐγκάρδιον τοῦ πρέμνου, medulla caudicis. Sunt qui cujuslibet etiam rei internam partem ita dici putent.

Ἐπικαρδιόω, idem quod καρδιόω. Nicand.

Ἐρυθροκάρδιος, qui rubro corde est: Item qui rubra medulla est.

Εὐκάρδιος, (et poëticè εὐκράδιος,) bonum cor habens, i. qui forti animo est. Soph. in Philoct. Apud Hippocr. εὐκάρδιον expon. εὐστόμαχον, stomacho conveniens.

Εὐκαρδίως, forti et præsenti animo. Eurip. in Hecuba. [549. Iph. in Aul. 1560.]

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde seu pectore, qui impavido et magno est animo. Hesiod. in Asp. † 448.† [Hom. Iliad. K. 41. μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται. Schol. εὔτολμος. N. 343. μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη, &c.]

Κατακάρδιος πληγὴ, ictus in cor directus. Herodian. l. 6.

Λιθοκάρδιος, qui lapideo corde est, cui cor saxeum est.

Μελανοκάρδιος, qui nigro corde est. Item qui nigra medulla est. Item qui atroci et crudeli animo est. Apud Aristoph. [R. 473.] πέτρα μελανοκάρδιος dicitur, metaphora sumpta ab agrestibus hominibus, quos ob agrestem feritatem μελανοκαρδίους vocarunt.

Νωθροκάρδιος, qui ignavo et segni corde est, excors, stupidus, qui tardo ingenio est. Hesych.

Ὀξυκάρδιος, acutum cor habens, iracundus, ad iram præceps, vel qui acuta ira excandescit. Aristoph. in Vesp. [Æsch. S. c. Th. 913.]

Περικάρδιον, q. d. quod est circa cor. Sic appellatur cordis involucrum: tunica quædam crassa, dura, à cordis basi nata, et ipsum undique ambiens. Poll.

Ποτικάρδιος, qui est in corde, cordi insidens. pro προσκάρδιος. Bion. in epitaphio Adonidis.

Προκάρδιον, quod est sub pectore depressum, molle et carnosum, juxta os ventriculi.

Σκληροκάρδιος, qui duri cordis est.

Σκληροκαρδία, cordis durities. Marc. 16.

Ταλακάρδιος, qui toleranti et forti animo est, cujus cor tolerare novit. Hesiod. in Asp. †424.† Herculis epith.

Τλησικάρδιος, idem. Eust. [Sch. ex. ὀδυνηρός. Æsch. Pr. 159. Ag. 440.]

Ταραξικάρδιος, cor turbans, cor seu animum mordens et turbans. Aristoph. in Acharn.

Ὑποκάρδιος, qui est sub corde, sub corde latens, aut situm in corde: ut, ὑποκάρδιον ἕλκος, de mœrore qui cordi insidet. Apud Nonn. ὑποκάρδιος ὀμφὴ, cordis conceptio; mens et cogitatio.

Ὑψηλοκάρδιος, qui corde est elato, superbus, arrogans.

Χαλκεοκάρδιος, qui æneum pectus habet. Et metaphoricè fortis, qui est animo æneo et propemodum invicto. Theocr. idyll. 13. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός.

ΚΑ'ΡΔΟΠΟΣ, ου, ἡ, mactra, alveus, in quo farina mixta aqua subigitur, et panis pinsitur: quod et μαγὶς, μάκτρα, σκάφη, σκαφὶς, ληνὸς, teste Poll. et Suid. Aristoph. apud Gell. l. 13. c. 24. dicit, Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον, utendam pete μάκτραν, vel, si mavis ita appellare, κάρδοπον. Et in Nub. † 675.† οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ, ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο.

ΚΑ'ΡΗΝΟΝ, ου, τὸ, caput: ut apud Hom. Il. λ'. κάρηνα Τρώων φευγόντων. Et Od. κ'. νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. ¶ Item vertex, summitas: ut, πόλεων κάρηνα, et, ὀρέων κάρηνα, apud eundem Poëtam. [Æsch. Ch. 394.] ☞ Etym. deducit à κείρω, unde ἔκαρον. Eust. dicit. κάρα (de quo mox) et ἄκρα ταυτίζεσθαι, et ex hoc illud fieri literis transpositis.

Κάρη, τὸ, (indeclinabile et Ionicum) idem quod κάρηνα, et ex eo per apocopen factum esse volunt Etym. et Eust. Iliad. χ'. πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον. † Hes. Th. 43. vertex montis.†

Κάρηαρ, ατος, τὸ, idem. ut Iliad. ψ'. οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι. † Hes. Th. 577.† Hinc volunt grammatici per syncopen facta esse κάρητος et κάρητι apud Poëtas.

Κάρα, τὸ, idem quod κάρη, frequens apud Tragicos: ut Soph. in Ajace. παῖσας κάρα θώϋξε. Eurip. in Medea, σῷ κάρα μιάστορες. Item pro tota facie, apud Soph. (Œdip. Tyr. 40. 762. 970. Tr. 1202. Æsch. Ch. 227.) Veteres neutro genere usurpasse, qui autem illis successerunt, in fœm. etiam usos esse, annotavit Eust. [Æsch. Eum. 165.]

Καρὶς, ἴδος, ἡ, squilla, piscis genus ex genere τῶν μαλακοστράκων. dictum ἀπὸ τοῦ κάρα, quia caput majus habet reliquo corpore, teste Athen. lib. 3.

Καρίδιον, et καριδάριον, parva squilla, squillula. Aristot. hist. an. l. 5.

Κὰρ, pro κάρη, τὸ, per apocopen. Il. π'. ῥέουσαι ἐξ ὀρέων

ἐπὶ κὰρ, in caput. ¶ Est et ὁ Κὰρ gentile nomen. Κᾶρες enim sunt populi Ionibus et Doribus finitimi: quorum regio dicitur Καρία. Accipitur Κὰρ et pro Carico mancipio, seu homine nauci et nihili, qualis Carum gens, quæ aliis se mancipabat.

(Καρανόω. κεφαλαιόω. Æsch. Ch. 702.)

(Καρανοῦμαι, κεφαλαιοῦμαι. καὶ πῇ τελευτᾷ, καὶ καρανοῦται λόγος. Æsch. Ch. 526.)

Κάρανος, pro αὐτοκράτωρ, κύριος, apud Xen. Hell. 1.

(Καρανιστὴς, ὁ ἀποκεφαλίζων. Æschyl. Eum. 186.) [Cl. Stanl. legit Καρανιστήρ.]

Καρανιστὴς μόρος, apud Eurip. [Rhes. 817.] exp. mors capitalis.

Κράας, ατος, ὁ, vel τὸ, idem quod κάρη. Il. τ.' κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει. Apoll. Arg. 1. κράατος ἐξ ὑπάτοιο.

Κρὰς, ατὸς, ὁ, vel τὸ, idem quod κράας, ex quo et factum per syncopen, ut, ἀπὸ κρατὸς, Od. ξ'. Et, κατὰ κρᾶτα. Od. θ'. (Aristoph. R. 332. τὸ κρᾶτα. in Acc. Soph. Œdip. Tyr. 271. Tr. 1032.)

Κρῆθεν, adverb. à capite, de capite. Hesiod. in Asp. † v. 7. ἀπὸ κρῆθεν. κατὰ κρῆθεν. Hes. Th. 574.†

Κράνον, ου, τὸ, caput. Eust.

Κράνος, εος, τὸ, galea. Luc. de scrib. hist. et Plutarch. an sen. administr. respub. † Xen. Pæd. p. 156. b.†

Κράνιον, ου, τὸ, calvaria, calva. Luc. in Timone. Interdum exponitur etiam, caput: ut apud Herodian. ¶ Item poculi genus, apud Theophr. ¶ Item fruticis genus radicibus carentis, ex Theophr. hist. pl. l. 1. c. 9.

Κραναὸς, οῦ, ὁ, asper: ut, κραναὴ Ἰθάκη, apud Hom. Exponitur et sterilis. Vult Eustath. deduci à κράνον, i. caput.

Composita: ac primum ex κάρηνον.

Ἀμφικάρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque caput habens, vel biceps, geminum caput habens. Pro eodem dici et ἀμφίκρανος per syncopen, quidam tradiderunt.

Ἀνθοκάρηνος, caput floridum, seu floribus redimitum habens. Oppian. lib. 4. Hal.

Δικάρηνος, biceps, geminum habens caput. Hom. in Βατραχομυομ.

Ἑκατογκάρηνος, q. d. centiceps. Pind. Aristoph. et Æschyl.

Εὐρυκάρηνον δέμας, corpus lato seu vasto capite. Oppian. de venat. lib. 3.

Λειοκάρηνος, glabrum caput habens.

Ξανθοκάρηνος, cui flavum est caput, i. cui flavi sunt capitis pili.

Ὀξυκάρηνος, acutum caput habens. Dionys. Alexand.

Οὐλοκάρηνος, qui crispo capite est, i. crispis capillis. Od. τ'. [246. Γῦρος ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος· Vide Notam Cl. Barnes. Hunc locum paulo aliter legit Scholiast. Aristoph. Ran. 1099. Σμικρὸς ἐὼν, ὤμοις μελανόχροος, οὐλοκάρηνος. Suid. Lex. in Voce Γυρίνς. J. Poll. Onom. lib. 2. §. 23.]

Πεντηκοντακάρηνος, qui habet quinquaginta capita. Epitheton Cerberi, apud Hesiod. in Theog. † 312.†

Πουλυκάρηνος, multa capita habens: ut, πουλυκάρηνος ὄφις, in Epig.

Προκάρηνος, præceps, capite deorsum vergens. [Anth. Ep. Gr. Diod. Δινηθεὶς προκάρηνος. prono capite.]

Τρικάρηνος, triceps. Hesiod. in Theog. † 287.†

Ὑψικάρηνος, altum caput habens, vel altum cacumen habens: ut, ὄρος ὑψικάρηνον.

Composita ex κάρη seu κάρα.

Ἀκαρὸς, cerebrum vel caput. Etym.

Ἀκαρὴς, et ἀκαριαῖος, exp. quasi ita exiguus ut caput et principium reperiri non possit. Poll. Vide et in compositis ex Κείρω.

Ἀμφικαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμφικάρηνος. Nicand. in Ther.

Ἀντικαρὰ, locus qui post claviculam est. Hesych.

Κατακάρα, Atticè dici aiunt, pro ἐπὶ κεφαλὴν, in caput, apud Dionys. Long. Id tamen dicitur potiùs κατάκαρα, quod et κατωκάρα scribitur apud Aristoph. in Acharn.

Ἰρίκαρα, nomen promontorii.

Composita ex κάρ.

Ἀνάκαρ, sursum versus in acclive. Quidam expon. in superiorem partem. (cujus cont. ἐπίκαρ.) apud Hippocr.

Ἔγκαρ, αρος, ὁ, cerebrum; vel pediculus, ut quidam exp. Il. ἰ. τίω δέ μιν ἔγκαρος αἴσῃ. Dicitur etiam ἔγκαρος, ου, pro cerebro, apud Lycophr. et Alcæum epigr. l. 2. παρὰ τὸ ἐν τῇ κάρᾳ ἤτοι κεφαλῇ εἶναι.

Ἐπίκαρ, id est, ἐπὶ κὰρ, in caput.

Composita ex κράας seu κράς.

Δικραὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, biceps.

Δίκραιος, bifidus, bicornis, apud Hippocrat. de loc. in homine.

Δικραιότης, ητος, q. d. bifiditas, bicornitas. Hippocrat. ibidem. Vide et in comp. à Κέρας.

Δίκροος, et per contract. δίκρους, item δικρόος, et per contract. δικροῦς, biceps, bifidus, bisulcus, bifurcus. Xenoph. in Cyneg. Utitur et Hippocr. Gal. Aristot. et alii. Fœmininum δικρόα substantivè aliquando ponitur apud Aristot. et Xen. Dici autem δίκροος per syncopen pro δίκαρος seu δικάρανος, vel potiùs quasi δίκραος aut δίκρανος, scribit Etym.

Κατακρῆθεν, idem quod κατὰ κρατὸς, seu κατὰ κάρας, κατὰ τῆς κεφαλῆς.

Κατάκρας, idem. Nonnulli tamen volunt esse pro κατὰ κράτος, i. vi: nonnulli exp. prorsus, funditus.

Λευκόκρας, candidum habens caput.

Composita ex κράνον.

Ἀμφίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. utrinque capitatus, aut circumcirca capitatus. Eurip. in Herc. fur. [1274. Τήν τ' ἀμφίκρανον, καὶ παλιμβλαστῆ κύνα Ὕδραν φονεύσας; Barnes. Novem habentem Capita, quatuor ex utraque parte mortalia, unum in medio immortale.] Dici tamen per syncopen pro ἀμφικάρηνος, quidam tradiderunt.

Ἀποκρανίζω, (poët.) caput amputo.

Βούκρανον, ου, τὸ, caput bubulum: apud Proclum de sphæra. Item galea facta ex capite bovis.

[Βούκρανος. Soph. Trach. 11. Achelous fluvius, φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος Δράκων ἑλικτός· ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ Βούκρανος. Schol. οἱ ποταμοὶ ταυρόκρανοι διετυποῦντο, &c. Strab. Geogr. lib. 10. habet Βούπρωρος.]

Βουκράνιον, vitis nigra, Dioscor. Sic etiam appellatur τὸ ἀντίῤῥινον. Gal.

Δίκρανος, biceps.

Δίκρανον, (sub. ξύλον,) expon. furcatum lignum, vel furca, apud Luc. in Timone.

Δικρανόω, ῶ, bifurcum reddo, seu biceps; in duas partes aperio.

(Δορύκρανος. δορυκράνου λόγχης ἰσχύς. V. Æschyl. Pers. 147.)

[Ἑκατόγκρανος. Pind. Pyth. Od. Η. 20. Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρανος οὔ μιν ἄλυξεν.]

Ἐπίκρανον, ου, τὸ, quod super caput est, seu vitta, capitis ligamentum: idem quod κρήδεμνον. Eurip. in Hippol. Item munimentum, quod capiti imponitur, i. galea. Poll.

Ἐπίκρανα, dicuntur etiam capitula sive capitella columnarum, apud Architectos: idem quod κιονόκρανα. Xen.

Ἐπικρανὶς, ίδος, ἡ, cerebellum. Poll.

Ἐπικρατίδες, sudaria, sudatoria lintea: apud Hipp. in παραγγελίαι. Hesych. exp. ἐπίκρανα, προσκεφάλαια καλύμματα.

Ἐπικρατίδιον, idem Hesychius dicit esse στημονικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, innuens, derivari ex nomine κράας seu κρὰς, caput.

Ἑτεροκρανία κεφαλαία, seu ἑτεροκρανία, absolutè, dicitur dolor alteram cranii seu capitis partem tentans, dextram vel sinistram, qui et ἡμικρανία. Gal. in Isagoge et in defin. medic.

Ἡμίκρανον, ου, τὸ, dimidia capitis pars. Alex. Trall. l. 1. c. 12.

Ἡμικρανία, ἡ, et ἡμικρανικὸν πάθος, dicitur ἡ περὶ τὸ ἡμίκρανον ὀδύνη. Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 2. c. 3. Aët. l. 6. c. 49. et Paul. Ægin. l. 2. c. 5. Dicta modò ἑτεροκρανία.

Ἡμικρανικοὶ, hemicranici, qui hemicraniæ obnoxii sunt. Paul. Ægin. lib. 2. c. 5.

Κιονόκρανον, idem quod ἐπίκρανον, caput columnæ. Xen. [Lib. 4. §. 5. Βουλευομένων δὲ, τί χρὴ ποιεῖν, πίπτει τὸ κιονόκρανον ἀπὸ τοῦ κίονος, οὔτε σεισμοῦ, οὔτε ἀνέμου γενομένου.]

Μακεσίκρανος, Doricè pro μηκεσίκρανος, upupa: quoniam in capite habet cristam velut oblongam galeam. Hesych.

Μαλακοκρανεὺς, q. d. molliceps. Avis nomen, apud Aristot. hist. animal. l. 9.

Μελάγκρανις, nigriceps. Junci genus, apud Plin. lib. 21. c. 18. et Hesych.

Μεσόκρανον, media capitis seu cranii pars. vertex. Poll. l. 2.

Μυριόκρανος, innumera habens capita. Epith. canis Lernæ, apud Eurip. in Herc. fur. [419.]

Ὀρθόκρανος, erectum caput habens. Soph. in Antig.

Περίκρανος, qui circum caput est, aut adhibetur. Poll.

Περικράνιος χιτὼν, apud anatomicos dicitur tunica seu membrana, quæ cuti calvariam ambienti subjecta est. Utitur et Plutarch. in Numa.

Πολύκρανος, multa habens capita. Eurip. [Bacch. 1015.]

Πρόσκρανος, capiti adjunctus.

Πρόσκρανον, idem quod προσκεφάλαιον, cervical, pulvinar. Pro quo Dores dicunt ποτίκρανον: ut apud Theocr. idyll. 15.

Ταυρόκρανος, tauri caput habens, qui taurino capite est. Eurip. in Oreste.

Τρίκρανος, triceps. Soph. (Tr. 1114.)

Τρίκρανον, promontorii nomen. Xen.

Ὠλέκρανον, ου, τὸ, quasi ὠλενόκρανον, caput cubiti eminens et protuberans, cubiti pars gibbera, apud Aristot.

Ὠλεκρανίζω, cubiti gibbero ferio. apud Poll.

ΚΑΡΙ'ΝΑΙ, dicebantur mulieres, quæ defunctos in funere prosequebantur cum planctu et lamentis: quoniam ex Caria oriundæ erant. Hesych.

ΚΑΡΚΑΙ'ΡΩ, resono, sonitum edo: vel etiam, pulsatus vibro et tremo. ut Il. ύ. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν Ὀρνυμένων ἄμυδις.

ΚΑΡΚΙ'ΝΟΣ, sive καρκῖνος, ου, ὁ, cancer. de cujus piscis generibus vide Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. Athen. l. 3. et Plin. l. 9. c. 31. ☞ Sunt qui ita denominatum dicant παρὰ τὸ γαργαίρειν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ποδῶν. ¶ Est etiam sidus hoc nomine ex duodecim zodiaci signis, apud Arat. μέσση δ' ὑπὸ καρκίνος ἐστί. ¶ Item cancer, morbi genus: de quo vide Hippocr. Alex. Aphrod. Gal. ¶ Καρκίνοι, dicuntur ossa duo jugalia, quæ prope tempora committuntur. Poll. lib. 2. ¶ Item: καρκίνος, cancer: vinculi genus, apud Gal. lib. de fasciis. fascia in plures partes scissa, cancrorum pedum speciem referens. ¶ Est et calceamenti genus. Hesych. et Poll.

Καρκινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cancro similis, vel qui è cancrorum genere est: ut, τὰ καρκινώδη, apud Aristot. lib. 4. de part. an. quæ è cancrorum genere sunt. Sic, καρκινώδη ἕλκη, apud Diosc. ulcera quæ in cancros vergunt. Et, καρκινώδης ὄγκος, apud Alex. Aphrod. prob. l. 1. quæst. 92.

Καρκινάδες, dicuntur animalcula minutis cancris similia, colore fulvo, quorum meminit Aët. l. 2. c. 139.

Καρκίνιον, ου, τὸ, parvus cancer, cancellus. Aristot. hist. an. l. 5.

Καρκινοῦσθαι, cancro tentari et infestari, apud Hippocr. Alii καρκινοῦσθαι volunt dici plantarum radices, quæ cancri instar divaricatis et in latera dispersis fibris vel capillamentis terram apprehendunt, apud Theophr. sæpè.

Καρκίνωμα, τὸ, idem quod καρκῖνος, cancer morbus, apud Dioscor. lib. 1. et 2.

Συγκαρκινοῦσθαι, dicuntur frumenta, quum radices agunt. Pherecr.

ΚΑΡΝΕΙ͂ΟΣ, Apollinis est epitheton: forsan à Carno, Jovis et Europæ filio, inquit Hesych.

Κάρνεια, τὰ, sacra Carnia, seu ludi Carnii, qui agitabantur in honorem Apollinis Καρνείου: apud Athenæum lib. 4. Pro eodem κάρνεια, metri gratia, dicitur κάρνεα, apud Theocr. Idyll. 5. τὰ δὲ κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρατο.

Καρνεάται, appellati fuerunt cœlibes quidam, ministerio Carniorum sacrorum destinati. Hesych.

ΚΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sopor cum gravedine, marcor; veterni species, secundum quosdam. Galenus Methodi lib. 13. καταφορὰς βαθείας distribuit in ἀποπληξίας et κάρους et κατοχάς. Item generaliter, sopor: ut Herodian. l. 1. εὐθέως δὲ κάρος ἐπέπεσεν αὐτῷ, εἰς ὕπνον τε κατελκόμενος, ὑπὸ καμάτου πάσχειν οἰηθεὶς, ἀνεπαύσατο, atque in soporem prolapsus, quum id ex labore accidisse opinaretur, quieti se tradidit. Apud Dioscoridem, κάρον ἐπιφέρει, expon. gravitatem soporemque affert. Apud Apoll. Arg. 2. κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε Πορφύρεος. schol. exponit σκότωσις, q. d. obtenebratio. A Bud. exponitur etiam, crapularis redundantia. Aristot. in probl. τὸν κάρον καὶ τὴν κραιπάλην ποιεῖ. ☞ Deducitur à κάρα, caput; quòd capiti gravedinem afferat. ¶ Item, κάρος, vel κάρον, herba, quæ officinis carvi, vulgò *chervi*. de qua vide Diosc. l. 3. Dici etiam, κάρεον, Aëtio, et κάριον, item κάρυον, annotatur. Item καραβάδιον, à Simeone Sethi.

Καρόω, ῶ, soporem cum gravedine affero, marcorem induco seu veternum. Gal. Apud Aristot. καροῦσθαι ὑπὸ βροντῆς, alto gravique sopore corripi. (Καρόομαι. Theoc. κδ'. 58.)

Κάρωσις, q. d. soporatio, i. actus ipse soporem illum inducendi. Exponitur etiam, sopor.

Καρωτικὸς, οῦ, ὁ, soporifer, soporem inducens qui κάρος dicitur. Exponitur etiam, gravedinem afferens. Gal. et Diosc.

Καρωτικαὶ (sive καρωτίδες) ἀρτηρίαι, quæ et ληθαργικαὶ, et ἀποπληκτικαὶ, sunt rami duo arteriæ magnæ, qui sub clavicula divisi juxta asperam arteriam, unà cum vena jugulari in caput feruntur: sic à veteribus medicis dictæ, quòd vinculo exceptæ, carum, lethargum et apoplexiam inducant. Aristot. hist. an. lib. 3. Aretæus acut. morb. lib. 2. cap. 11. Galen. in lib. de usu respir. Alex. Aphr. probl. lib. 2.

Composita.

Νῶκαρ, dormitatio, segnities, torpor, veternus, sopor: quasi τοῦ νοῦ κάρωσις, ut tradit schol. Nic. in Ther. v. 189. A Suida et Etym. adjectivè etiam exponitur δυσκίνητος. Vide et in comp. à Σκαίρω.

Ὑποκαρόω, sopore leniter afficior seu quadantenus. Diosc. l. 4.

ΚΑ'ΡΠΑΙ, αἱ, putantur esse vermes qui oleis innascuntur. Apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2. τοῖς νοτίοις ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν τὰς κάρπας γίνεσθαι. ubi tamen quidam legendum suspicantur κάμπας.

ΚΑΡΠΑΙ'Α, ας, ἡ, saltationis genus. Athen. lib. 1. οἱ ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην, ἐν τοῖς ὅπλοις. Quæ desumpta sunt ex Xen. initio lib. 6. Anabas.

ΚΑ'ΡΠΑΣΟΣ, ου, ὁ, carpasus: ex venenatorum medicamentorum numero. Diosc. l. 6. c. 13. et Paul. Ægin. l. 5. c. 43.

Ὀποκάρπασον, (*decomp.*) ὀπὸς καρπάσου, succus carpasi. Gal. l. 1. de antidot. et τῶν κατὰ τόπους l. 1. c. 3. ex Archigene.

ΚΑΡΠΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, carpesium: festuca tenuis, surculis cinamomi similis, odore τοῦ φοῦ, sed valentiore et magis aromatico. Duplo pondere pro cinnamomo usurpatur à Galeno. Serapio, Avicenna, atque Arabes omnes, cubebas esse dicunt. Sunt qui crediderint, ὀξυμυρσίνην esse. Plura vide apud Galen. simpl. medic. l. 7. et de antidot. l. 1. et l. 1. τῶν κατὰ τόπους.

ΚΑΡΠΟ'Σ, οῦ, ὁ, fructus. Generaliter de quarumlibet plantarum fructu dicitur. Od. η. (de fructu olearum et ficuum.) Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται. Et, καρπὸς ἀρούρης, apud Hom. et Hesiod. quicquid è terra provenit. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 3. καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου. Sumitur et pro semine, apud eundem. Item metaph. utilitas, emolumentum. Herodian. l. 8. ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίγνηται. ¶ Item junctura manus cum cubito. † Xen. Pæd. 6. p. 169. b.† Aristot. de part. an. 1. ἄρθρον δὲ χειρὸς καὶ βραχίονος, καρπός. Sunt tamen qui pro vola accipiant, apud Hom. Il. ω. ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος Ἔλλαβε δεξιτερήν. (εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου. Æsch. S. c. Th. 624.)

Derivata ex καρπὸς, fructus.

Καρπόω, ῶ, fructum offero. Levit. c. 2. (Æsch. Pers. 823.)

Καρπόομαι, οῦμαι, fructum percipio, fruor. † Xen. Pæd. 1. 5. 90.† Theophr. hist. pl. lib. 4. καρποῦσθαι ἐνιαυτὸν, fructum anni percipere, vel elicere. Apud Demosth. καρποῦσθαι τὰ αὑτῶν, frui suis rebus. Sic, καρποῦσθαι σχολὴν, frui otio, Synes. Item consequor: ut, καρποῦσθαι δόξαν, apud Dem. Sic Xen. Pæd. 8. καὶ ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν. Exponitur etiam aliquando, usumfructum percipio: ut apud Demosth. in Aphobum, ἔδωκεν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι. Item exhaurio et consumo. Demosth. (de matre Æschin.) καρπουμένη τὰς τῶν χρωμένων οἰκίας. Dicitur etiam de malis: ut apud Aristid. καρποῦσθαι τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν. Apud Lysiam in apol. 1. καρποῦσθαι τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς, frui calamitatibus reipubl. i. ex reipub. calamitatibus fructum percipere, et sua commoda comparare. (Æsch. Pr. 850. S. c. Th. 599. Ag. 511. 630. Suppl. 261. 321. Soph. Tr. 205.)

Κάρπωμα, τὸ, fructus qui percipitur, quæstus. Hesych. Item oblatio, victima, seu hostia. Exod. 29. et Levit. 1. cap. Exp. etiam, possessio, seu possessio ex qua fructum et emolumentum capimus. (Æsch. Suppl. 1008.)

Κάρπωσις, εως, ἡ, fructuum et commodorum perceptio, usus rei fructuosus, q. d. fruitio. Xen. Pæd. 4.

Καρπώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex quo fructus capi potest. Item frugiferus, apud Athen. l. 11.

Κάρπιμος, ου, ὁ, fructiferus, seu qui fructus gignere solet, aut aptus ad fructus edendos. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Καρπίζω, fructum colligo seu decerpo. Item generaliter, decerpo, demeto aut colligo. Diosc. l. 3. c. 57. καρπίζουσι δὲ αὐτὴν ἐν θέρει.

Καρπίζομαι, idem quod καρπόομαι, fructum colligo, apud Thucyd. et Athen. lib. 6. Item defrugo, i. fructus seu fruges consumo; et q. d. fructus seu fruges exhaurio et exinanio. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9.

Καρπισμὸς, οῦ, ὁ, fructus perceptio, ususfructus: idem quod κάρπωσις. Item defrugatio, exinanitio et extenuatio quæ nimia defrugatione fit. Theophr. ibidem.

Καρπεύω, f. εύσω, idem quod καρπόομαι et καρπίζομαι, fructum percipio, fruor: ut, καρπεύειν χώραν. Apud Poll.

Καρπεία, ἡ, fructus perceptio, ususfructus: idem quod κάρπωσις et καρπισμός.

Καρπεῖον, ου, τὸ, idem videtur esse quod καρπὸς, Poll. ex Aristoph. Apud Nic. in Alexiph. σιδόεν καρπεῖον, idem quod σίδη.

Composita.

Ἁβρόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, molles et delicatos fructus ferens.

Ἀγλαόκαρπος, splendidus fructibus, quos fert: vel splendidos aut pulchros fructus ferens: ut, μηλέαι ἀγλαόκαρποι, apud Hom. [Od. Η. 115. et Λ. 588.] Et, θέρος ἀγλαόκαρπον, apud Nonn. [Pind. Nem. Γ. 97. Νύμφευσε δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον Νηρέος θύγατρα. Lat. Vers. pulchra-brachia-habentem. alii formosam. alii claram fructibus, per καρπὸν, sobolem, h. e. Achillem intelligendo. Vid. Not. Cl. Schmid. ad loc.]

Ἀείκαρπος, semper fructum habens, perennes seu perpetuos fructus ferens.

Ἄκαρπος, infructuosus. Theophr. τῆς τερεβίνθου τὸ ἄῤῥεν ἄκαρπον. Item generaliter, inutilis. (Æsch. Eum. 945.)

† Ἀκάρπως, sine fructibus: Soph. Œd. Tyr. 262.†

Ἀκαρπία, ἡ, infructuositas, sterilitas: ut, ἀκαρπία γῆς. [Æsch. Eumenid. 803. ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον Σκήψησθε, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν Τεύξητ', &c.]

Ἀκαρπέω, ῶ, sine fructu sum, infructuosus et sterilis sum, fructum non gigno seu fero. Theophr.

(Ἀκάρπιστος. Eurip. Phœniss. 202.) [πλεύσασα, περιῤῥύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας (Κιλικίας.) Schol. Ἀκαρπίστων τῶν σφοδρῶς ῥεομένων καὶ χεομένων. ἀκάρπιστα δὲ πεδία τὴν θάλασσαν φησιν, ἐπεὶ ἱππεύειν αἱ νῆες δοκοῦσιν ὀχήματος τρόπον.]

Ἀκάρπωτος, ex quo fructus perceptus non est: ut χάρις ἀκάρπωτος, apud Soph. ex qua nemo fructum percepit. [Aj. 176. Æsch. Eumenid. 716. Κἀγώ γε χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς Ταρβεῖν κελεύω, μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι. Infructuosa facere.]

Πανακαρπής, (*comp.*) omnino infrugifer et sterilis. Nicand. in Ther.

Ἀκρόκαρπος, in summitate fructum habens, in summa sui parte seu cacumine fructum edens. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 23.

Ἀλιτόκαρπος, vanam seu inanem habens prolem. Hesych. et Etym.

Ἀμαυρόκαρπος, nigrum habens fructum: dicitur de flore ferulæ, apud Theophr. l. 6. c. 2.

Ἀμπελόκαρπον, herbæ nomen, quæ et ἀπαρίνη, apud Diosc. l. 3. c. 183.

Ἀμφίκαρπος, utrinque seu ab utraque parte fructum habens.

Ἀποκαρπόω, ῶ, fructum edo seu emitto. Item emitto veluti fructum; genero, pullulo. Gal. apud Hippocr.

[Ἀποκαρπίζω. J. Poll. Onomast. lib. 1. § 236. de ramis arborum disserens, eos vocat, ἀφύλλους—ἀποσεσυλημένους τῆς κόμης, ἀποκεκαρπισμένους, ἀφηβηκότας, καὶ τὰ ὅμοια. Clem. Alex. Pædag. lib. 1. Cap. 5.]

Βραδύκαρπος, tardos seu seros reddens fructus.

Γλυκύκαρπος, cujus fructus dulcis est, dulcem fructum gignens. Theocr. idyll. 11.

Γλυκυκαρπέω, fructus mei dulces sunt, dulces fructus edo.

Γυμνόκαρπος, cujus fructus nudi sunt, qui non habet fructus involucro aliquo tectos.

Διακαρπόομαι, decerpo.

Δίκαρπος, biferus, bis fructum gignens. Strabo, δίκαρπον ἔχουσι τὴν γῆν.

Δικαρπέω, ῶ, biferus sum, bis fructum fero: tam de arbore quam de fructu. Theophr.

Δρύκαρπα, τὰ, eadem quæ ἀκρόδρυα, Eustath.

Ἔγκαρπος, in quo fructus insunt, fructus in se habens. Metaph. Soph. in Trachin. de muliere gravida, in cujus utero fœtus est, velut fructus in arbore. (Œdip. Tyr. 25.) Suid.

Ἐγκαρπής, έος, ὁ, fructuosus. Hesych.

Ἐκκαρπόομαι, οῦμαι, idem quod καρπόομαι. Greg. τὸ ἅγιον ἐκκαρποῦσθαι μέγα ἐτίθετο, quæstui habere res sacras et divinas. Item exhaurio et extenuo facultates alicujus, et percipio earum fructus, apud Demosth.

Ἐκκάρπωσις, fructuum ac commodorum perceptio, et usus rei fructuosus.

Ἐκκαρπίζω, fructus decerpo et percipio.

Ἐκκαρπίζεσθαι, idem quod καρπίζεσθαι, defrugare, defrugatione exinanire et exhaurire. (ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται. Æsch. S. c. Th. 607.) Theophr. de caus. pl. l. 9. c. 9.

Ἐπαλλόκαρπα, apud Theophr. esse dicunt, quæ aliarum plantarum fulta sustentaculo quasi fructificant.

Ἐπετειόκαρπος, uno anno fructificans. Theophr. lib. 1.

Ἐπικάρπιος, frugifer, vel qui est frugum præses. Aristot. de mund.

Ἐπικάρπιον, quidquid semen aliquod continet. ex annotat. Marcell. in Diosc.

Ἐπικάρπια, dicuntur etiam ramusculi plantarum, de quibus fructus dependet, et qui sunt super fructum. Athen. lib. 2.

Ἐπικαρπία, ἡ, fructus, fructuum proventus, fructuum reditus. Item metaph. fructus et reditus qui ex ipsa summa capitali manant, usus rei fructuosus: idem quod ἐκκάρπωσις, Plat. l. 12. de leg. Aristot. œcon. 2.

[Ἐπικαρπίδιος. Anthol. Ep. Gr. —— ἢ μάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον. vel pomorum lanuginem fructui supereminentem.]

Ἐπικαρπίζομαι, defrugo. Theophr.

Ἐπιφυλλόκαρπος, (*decomp.*) q. d. super folia fructum habens, qui in folii dorso fructum gerit. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Εὔκαρπος, benè fructificans, uberibus fructibus fœcundus. Theophr. de caus. pl. l. 2. Item activè, benè fructificare faciens, fructuum ubertatem adjuvans, ut, εὔκαρπος ἀὴρ, apud Theophrast. de caus. pl. l. 2. Item metaph. fœcundus: ut, εὔκαρπος ἀφροδίτη, apud Plut. in Erot.

Εὐκαρπία, ἡ, fructuum uber proventus, fructuum ubertas, vel in fructibus gignendis felicitas. Theophrast. de caus. plant. lib. 2. et Theophyl. ep. 74.

Εὐκαρπέω, ῶ, fructibus uberibus fœcundus sum, uberes fructus fero, q. d. benè seu feliciter fructifico.

Ἡδύκαρπος, suaves et jucundos fructus gignens: ut, ἡδύκαρπον δένδρον, apud Theophr.

Κακόκαρπος, malè et infeliciter fructificans, aut etiam malos fructus gignens.

Κακοκαρπία, mala et infelix fructuum editio.

Καλλίκαρπος, pulchros aut etiam bonos fructus gignens. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9. Plut. in Coriol. [Eurip. Bacch. 107. Βρύετε, βρύετε χλοηρᾷ Σμίλακι καλλικάρπῳ. Herc. Fur. 464. Æschyl. Prometh. 369.]

Καλλικαρπία, pulchrorum fructuum editio: vel fructuum pulchritudo et venustas.

Καλλικαρπέω, pulchros et venustos fructus edo; aut pulchros et bonos fructus gigno. Theophr. de caus. pl. lib. 1.

Κατάκαρπος, fructuosus, frugifer: ut, κατάκαρπος ἐλαία, frugifera olea. Psal. 51.

Κατακάρπιον, ου, τὸ, fructus. ex Theophr.

Κατακαρπόω, ῶ, adoleo. Suid.

Κατακάρπωσις, exp. cinis, Levit. 6.

Κλυτόκαρπος, inclytum fructum habens. Pind. [Nem. Od. Δ. 123. Ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, οἴκαδε κλυτοκάρπων Οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων. Schol. τῶν ἔνδοξον καρπὸν φερόντων στεφάνων.]

Λεπτόκαρπος, cujus fructus tenuis est. Diosc. l. 3. c. 29.

Λευκόκαρπος, cujus fructus albi sunt. Theophr.

Μεγαλόκαρπος, fructus magnos ferens, cujus fructus magni sunt.

Μελάγκαρπος, nigrum ferens fructum, seu fructus loco atram afferens obscuritatem: ut, μελάγκαρπος ἀσάφεια, apud Plut.

Μικροκαρπία, parvi fructus editio, fructus exiguitas.

Ξηρόκαρπος, aridum seu siccum fructum pariens.

Οἰσόκαρπος, salicis fructus: ab οἶσος, quæ et λύγος et ἄγνος dicitur. Eust.

Ὀλιγόκαρπος, paucos fructus gignens.

Ὁλοκαρπόω, ῶ, totum adoleo. Ecclesiast. 45.

Ὁλοκάρπωμα, et ὁλοκάρπωσις, holocaustum. Sap. Salom. cap. 3. et Esaiæ 41.

Ὁμοιόκαρπος, similes habens fructus, cujus fructus similes sunt.

Ὁμοιοκαρπέω, ῶ, similes fructus gigno, fructuum similitudine convenio cum alio. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 11.

Ὀπισθόκαρπος, vel ὀπισθοκάρπιος, ferens fructum ex adverso folio, sive à tergo folii. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 2.

Ὀψίκαρπος, cujus fructus serotini sunt, serotinos fructus ferens. Theophr. ibidem.

Ὀψικαρπία, sera fructus editio. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Ὀψικαρπέω, ῶ, serotinos fructus gigno, fructus mei serotini sunt, seros fructus fero. apud eundem.

Πάγκαρπος, fructus omnis generis habens. Soph. in Electra. (Œdip. Tyr. 83.) Et in Axiocho, ἔνθα ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς.

Παγκάρπιος, idem: ut, παγκαρπία μελιττοῦττα, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9. placenta ex melle et omni fructuum genere.

Παγκαρπία, pro omni fructuum genere: apud Eust. ex Anticl.

Περικάρπιος, fructu cinctus, fructum habens circum se. Item cujus fructus tegmine et involucro aliquo cinctus est. Athen. lib. 2. ex Phania.

Περικάρπιον, ου, τὸ, vitium fructum cingens seu muniens. Vide Plin. l. 15. c. 28. Item fructus pars quæ semen ambit. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. ἔχει ἀκάνθας ἐν τῷ περικαρπίῳ. Exponitur etiam, fructus, apud eundem l. 6. c. 4. ἔχον περικάρπιον ἐν ᾧ τὸ σπέρμα; τὴν μορφὴν ἀκανθῶδες.

Περικαρπία, itidem pro integumento fructus, apud eundem l. 6. c. 1.

Πικρόκαρπος, cujus fructus est amarus. Æsch. [Sept. c. Theb. 698. Ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύνει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν αἵματος οὐ θεμιτοῦ. Schol. πικρὸν καρπὸν καὶ κέρδος ἔχουσαν. Schol. β'. πικρὸν κέρδος ἔχουσαν.]

Πλαγιόκαρπος, obliquè seu à lateribus fructum ferens. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 23.

Πλατύκαρπος, latum fructum habens, cujus fructus latus est. Dioscor. l. 3. c. 161.

Πολύκαρπος, multos fructus gignens, fœcundus. (Eurip. Phœniss. 214.) Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 1. Τὸ πολύκαρπον, apud Hippocr. dicitur τὸ κραταιόγονον. Gal. in lex. Hippocr.

Πολυκαρπέω, multos fructus produco, ubertim fructus produco. Ælian. var. hist.

Πολυκαρπία, ubertas in fructu ferendo, uber fructus. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3. [Xenoph. Memorab. lib. 3. καὶ ὅταν γε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς Θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν, εἰκότως ἂν οὗτος πολυοψίαν εὔχοιτο.]

Πρωΐκαρπος, cujus fructus maturè proveniunt. Idem histor. plant. lib. 1. c. 23.

Πρωϊκαρπία, ἡ, matura fructuum editio, quum arbores fructus suos maturè reddunt.

Πρωϊκαρπέω, ῶ, maturè fructus meos reddo. Theophr. de caus. plant. lib. 1. cap. 15.

Πυκνόκαρπος, densos seu multos fructus habens. Lucian. in Amorib.

Ῥυσσόκαρπος, fructum rugosum ferens.

Στελεχόκαρπος, caudice fructum ferens, ut ceratonia siliqua.

Τελειοκαρπέω, seu τελεοκαρπέω, ad maturitatem fructum perfero. Theophr. Item ad frugem pervenio, apud eundem.

Τελεσίκαρπος, fructum ad maturitatem perducens. Strabo.

Τελεσικαρπέω, fructum ad maturitatem perduco. Idem.

Τρίκαρπος, triferus, i. ter fructus suos quotannis reddens. Τρίκαρπον exp. etiam trienne, apud Hesych.

Ὑπέρκαρπος, supra modum fructificans, cujus fructus modum excedunt, fructuosissimus.

Ὑπερκαρπέω, ῶ, supra modum fructifico, in fructu ferendo modum excedo.

Φερέκαρπος, fructum ferens. Plut.

Φθινόκαρπος, qui desinit fructifer esse. Pind. [Pyth. Δ. 471. Καὶ φθινόκαρπος ἐοῖσα, &c. Schol. καὶ φθινόπωρος οὖσα, &c.]

Χλοόκαρπος, cujus fructus virent. Item virere fruges faciens. Orph. hymno in Cererem.

Χρηστόκαρπος, bonos fructus habens: χρηστόκαρπος χώρα, apud Strab.

Χρηστοκαρπία, fructus bonus.

Χρυσόκαρπος, aureos fructus ferens, cujus fructus aurei sunt.

Χρυσόκαρπον, dicitur etiam hederæ species quædam, à colore acinorum aureo. Vide Plin.

Ὠλεσίκαρπος, fructum perdens, frugiperda. Od. κ'. ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, et Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 13.

Composita ex καρπὸς, junctura manus.

Ἐπικάρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ supra manus cum brachio commissuram ponitur. Philostr. ep. 39.

Μεσοκάρπιον, quod est in medio καρποῦ: vel media pars καρποῦ.

Μετακάρπιον, quod est post καρπόν. palma. quæ pars infra digitos aperitur, et in illos finditur, inquit Camer.

Περικάρπιον, armilla, sive brachiale, apud Poll.

Προκάρπιον, quod est ante vel supra καρπόν. aut prima pars καρποῦ. Pollux.

ΚΑ'ΡΣΙΟΣ, ου, ὁ, obliquus, πλάγιος, Hesych.

Καρσίως, obliquè, πλαγίως. Suid.

Καρσία, ἡ, obliquitas.

Composita.

Ἐγκάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, obliquus, seu in obliquum porrectus, transversus. Aristot. de mundo, ὧν μέσος ὁ ζωοφόρος κύκλος ἐγκάρσιος. Sic Philostr. in Heroic. ἐγκάρσιοι ἐμβολαὶ, obliquæ, seu quæ obliquè fiunt. Et Philo in vita Mos. l. 1. ἐκτραπόμενος οὖν τῆς ἐπ' εὐθείας, ἐγκάρσιον ἀτραπὸν εὑρὼν, relicta via recta, nactus callem transversam.

Ἐγκαρσίως, obliquè, transversè. Thucyd. l. 2. ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίως.

Ἐπικάρσιος, obliquus, transversus. [Herod. lib. 7.]

ΚΑ'ΡΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, cophinus seu corbis in angustum desinens: ut, κάρταλλος βοτρύων. Legitur Deut. cap. 6. et 4 Reg. cap. 10. et Jerem. c. 5.

ΚΑΡΥ'Α, ας, ἡ, nux juglans (de arbore.) Theoph. l. 3. hist. plant. c. 6. καρύα, Διὸς βάλανος. ☞ Plut. symp. 3. τὴν καρύαν inde vocatam tradit, quoniam πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτῆς παρακεκλιμένους: alii à κάρα, seu κάρη deducunt, hoc est, à capitis gravedine, quam afferunt arboris ipsius folia.

Κάρυον, ου, τὸ, nux juglans. (de fructu.) Theocr. idyll. 9. ἢ παιδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος. Variis autem cognominibus distinguitur: est enim κάρυον Βασιλικὸν, Περσικὸν, Εὐβοϊκὸν, Ποντικὸν, seu Ἡρακλειωτικὸν, aut λεπτὸν, Ἰνδικόν. Item, φήγινον, πιτύϊνον, πικρὸν, μυρεψικὸν, de quibus apud Dioscor. Gal. Theophr. Plin. Vocatur etiam κάρυον, quod vulgus ὀστίον appellat, nimirum ob similitudinem, quam cum nuce habet.

Καρυηδὸν κάταγμα, fractura ossis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ.

Καρυηρὸς, nuceus, ad nucem pertinens: vel affinitatem cum nuce habens. Καρυηρὸς καρπὸς, fructus qui est nucis modo. Et, καρυηρὰ, quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur.

Καρύϊνος, nuceus: ut, καρύϊνον ἔλαιον, oleum quod fit è nucibus juglandibus.

Καρυΐσκος, scyphus in nucis modum factus.

Καρυωτὸν, pro eodem, ex c. 25. et 36. Exodi.

Καρυωτὸς φοῖνιξ, Aëtio l. 1. c. 30. caryota palmula, quæ et καρυῶτις. Dioscorid.

Καρυΐτης, caryites: tithymali herbæ genus, à nucibus quibus similem fructum gerit: ut annotatur ex Diosc. A Plinio myrsinites etiam vocari traditur l. 26. c. 8.

Καρυκὸν, medicamenti nomen, ex nucibus et aliis quibusdam confecti, apud Hippocr. lib. περὶ ἑλκῶν.

Καρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nuceus, nucis referens speciem.

Composita.

Λεπτοκάρυον, et divisum λεπτὸν κάρυον, nux avellana. Dioscor. l. 1. c. 180.

Μοσχοκάρυον, nux illa odorata, quam vulgò moschatam appellamus; alio nomine κάρυον μυρεψικὸν, vel μυρεψικὴ βάλανος, appellatur. Dicitur et μοσχοκαρύδιον.

ΚΑΡΥ'ΚΗ, vel καρύκκη, ἡ, intritum quoddam seu conditura. Quidam existimant, sic apud Hippocrat. dici Lydium quoddam edulium ex sanguine aliisque rebus variis apparatum. Accipitur etiam generalius, et exp. condimentum: ut apud Plut. symp. 4. ὡς οὐκ ἐν ἀβυρτάκαις καὶ κανδύλοις καὶ καρύκαις ἐστίν. Apud Luc. καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, exp. ex sorbitione jusculi esculentioris. ☞ Sunt qui à κάρυον deduci putent, aliquod καρύων, (i. juglandium) genus huic condimento admisceri suspicantes. ¶ Καρίκαι, caricæ. Luc. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ τὰς παλάθας τῶν καρικῶν.

Καρύκινος, qui est coloris sanguinei, colorem sanguineum referens. † Καρύκκινος. Xen. Pæd. p. 213. d.†

Καρυκεύω, condio more eorum qui intritum conficiunt dictum καρύκη. Et generaliter, condio, vel potiùs exquisitè condio. Athen. lib. 14. τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδομ', ὦ θεοί. Item metaph. pro ταράττω et ἀναδεύω. Hesych.

Καρύκευμα, condimentum exquisitè factum. schol. Aristoph.

Καρυκεία, ἡ, condimenti exquisiti confectio, aut etiam conditura supervacanea. Gal. in lib. de san. tuenda.

Ἐπικαρυκεύω, (*comp.*) insuper condio, condimentum aliud addo.

ΚΑ'ΡΦΩ, F. ψω, sicco, arefacio. Odyss. ν'. Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Quidam etiam exponunt, sordido, squalidum reddo. Metaphoricè apud Hesiod. initio Erg. Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει, et superbum arefacit, i. deprimit, vel facit ut deflorescat.

Καρφύνω, idem quod κάρφω: unde καρφύνεσθαι, apud Hesych. exp. ξηραίνεσθαι, item φθείρεσθαι.

Κάρφος, εος, τὸ, palea. Diosc. l. 5. c. 85. ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριφῶν καὶ γῆς, palearum, pilorumque plena. Item apex tenuis à ligno fisso abscedens. Athen. l. 13. ¶ Item festuca, i. arida et crassior in fœno nondum demesso stipula: vel etiam aridum et leve fœnum. Luc. in Hermot. Plut. de sera num. vindicta. Apud Polyb. quidam exp. taleolam, alii tesseram. ¶ Accipitur et pro putamine seu cortice pomorum, apud Nic. in Alexiph. ut testatur ejus scholiastes. ¶ Idem significat etiam ἡ κάρφη.

Κάρφη, ἡ, festuca, seu fœnum leve et aridum. putamen, cortex.

Καρφίτης, ου, ὁ, qui ex festucis est: ut, καρφίτης θάλαμος, in Epigr. de nido hirundinis.

Καρφίον, ου, τὸ, parva festuca, surculus.

Καρφεῖον, verò expon. ramentum. Nicand. in Alexiph. καρφεῖα νέον βεβρωμένα κέδρου.

Καρφύραι, nidi, sed propriè nidi ex festucis. Hesych. ¶ Item virgulta, fruteta, eidem. ¶ At κάρφυροι eidem Hesych. sunt pulli. ¶ Item καρφυλαὶ, strata ex festucis, apud Eurip. in Ione.

[Καρφηρός. Eurip. Ion. 171. Μῶν ὑπὸ θριγκοὺς, εὐναίας Καρφηρὰς θήσων τέκνοις;]

Καρφαλέος, ου, ὁ, siccus, aridus. Il. φ'. Δίψῃ καρφαλέοι κεκονιμένοι. In Epigr. ἀστάχυες καρφαλέοι. Item idem quod ὑπερίσχνος, ut Eust. ex antiquis docet. Pro quo dicitur et καρχαλέος. Il. ν'.

Composita.

Ἀκαρφὴς, qui arefactus non est, nec succo planè privatus. Athen. l. 4. ex Nicand.

Κατακάρφω, desicco, exsicco. Item è conspectu seu è med iotollo. Hesych. (Κατακάρφομαι. Æsch. Ag. 80.)

Λεπτόκαρφος, ου, ὁ καὶ ἡ, festucam seu surculum tenuem habens. Diosc. l. 3. c. 27. ἔστι δὲ ἡ πόα λεπτόκαρφος.

Περικαρφισμὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur quum gallina post ovum editum circumacta, sese et ovum festuca aliqua purificat. Plut. in symp. 7. probl. 2. οἷός ἐστιν ὁ τῶν ἀλεκτορίδων, ὅταν τίκτωσι, περικαρφισμός.

Πλατύκαρφος, festucam seu ramulum latum habens. Diosc.

Ὑποκάρφω, sicco, vel leviusculè sicco. Apud Nicand. ὑπο ἀρφομαι exp. exasperor.

Ὑποκαρφισμὸς, οῦ, ὁ, palearum excussio. Plut.

ΚΑΡΧΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, carchesium: summa pars mali nautici funis, qui in summo navis malo habetur, inquit Gal. comment. 1, εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Apud Luc. τῷ καρχησίῳ ἐπικαθίσαι, carchesio insedisse. ¶ Item poculi genus: forsan sic dictum, quòd extendatur instar carchesii, ut Eustath. tradit et Athenæus l. 11.

Καρχήσιοι, dicuntur funes seu rudentes in carchesio extenti, ut notat Gal. in lex. Hippocr. Apud Oribas. in lib. de laqueis καρχήσιος est laqueus.

ΚΑΣΑ'ΛΒΗ, ης, ἡ, et Κασαλβὰς, άδος, ἡ, meretrix, scortum. (☞ Sic appellata παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν: quoniam introvocat amasios, si non habeat: si habeat expellit ad introvocandos alios, ut vult schol. Aristoph. et Suidas.) Aristoph. in Concion. ἐάν τι πολλάκις πάθω Ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν.

Κασάλβιον, lupanar.

Κασαλβάζω, convitiis et probris incesso: et quidem petulanter impudenterque meretricum more. Aristoph. in Equit. κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.

Κασσαβὰς, idem quod κασαλβὰς, meretrix.

ΚΑ'ΣΑΣ, ὁ, Hesychio est tapes utraque parte villosus. Xen. Pæd. 8. νῦν γοῦν φέρω τώδε δύω κάσα· τὸν μὲν σοὶ, τὸν δὲ ἄλλῳ. † p. 214. b. V. ibi Leunclav.†

ΚΑ'ΣΙΣ, ὁ καὶ ἡ, frater vel soror. Euripid. in Hec. Τὴν Ἕκτορός τε χατέρων πολλῶν κάσιν, multorum sororem. (Med. 167. 1336. &c. Æsch. Ag. 503.) Interdum et consobrinus. ¶ Item æqualis, coætaneus. Hesych.

Σύγκασις, (*comp.*) idem quod κάσις, aut qui unà frater vel soror est. Eurip.

ΚΑ'ΣΣΑ, ης, ἡ, meretrix. Adjectivè usurpavit pro libidinosa et scortatrice, Lycophron in Alexandria, νοσφισθ' γάμων Λίποντα, κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος. ☞ Παρὰ τὸ κάσιν. Etymol. Vide et comp. κατακάσα.

Κασσωρὶς, idem. Lycophr. in Alex. Scribitur et κασωρίς.

Κασωρεύω, pro κασσωρεύω, meretricor, scortor. ibidem.

Κασωρεῖον, lupanar.

Κασαύρα, Hesychio est κασωρὶς, πόρνη.

Κασαυρὰς, άδος, ἡ, idem.

Κασαυρεῖον, ου, τὸ, lupanar. Aristoph.

Κατακάσα, (*comp.*) Suidæ est κατωφερὴς, libidinosa, prona in libidinem. Ab eodem, itidemque ab Hesychio, exponitur etiam ἀξία τοῦ κατακαυθῆναι, ignis supplicio digna.

ΚΑΣΣΙ'Α, ας, ἡ, cassia: frutex aromaticus in Arabia nascens: de cujus generibus vide Dioscor. l. 1. c. 12. et Plin. l. 12. c. 19. Reperitur et κασία, cum unico σ, apud Galen. ☞ Etymol. παρὰ τὸ κάσαι dictam vult, quasi κοσμοῦσαν διὰ τῆς εὐοσμίας τὰς αἰσθήσεις.

Κασσίζω, cassiam refero.

Composita.

Ξυλοκασσία, genus cassiæ.

Ψευδοκασία, seu ψευδοκασσία, pseudocasia, quæ veram casiam mentitur. Diosc. l. 1. c. 12.

ΚΑΣΣΙ'ΤΕΡΟΣ, et Atticè καττίτερος, ου, ὁ, stannum, plumbum album. Hom. Iliad. σ'. κασσίτερόν τε, Καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον. Hesiod. in Theog. † 863.† ἐτήκετο κασσίτερος ὥς. Plut. ὁ κασσίτερος ῥαγέντα τὸν χαλκὸν συναρμόττει καὶ συγκεράννυσι.

Κασσιτέρινος, ου, ὁ, stanneus, è stanno confectus, apud Diosc. l. 1.

[Κασσιτερίδες. Herodot. Hist. lib. 3. οὔτε νήσους οἶδα Κασσιτερίδας ἐούσας, ἐκ τῶν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ.]

Κασσιτερόω, stanno induco: unde particip. pass. κεκασσιτερωμένος, stanno illitus, stanno inductus.

ΚΑ'ΣΤΑΝΑ, ης, ἡ, Castana, urbs Thessaliæ et Ponti.

Κασταναϊκὸν κάρυον castanaica nux, nux quæ in ea Thessaliæ seu Ponti parte provenit, quæ et κάστανον nominatur. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10.

Κάστανον, ου, τὸ, idem quod κασταναϊκὸν κάρυον, apud Athen. et Nicand.

ΚΑΣΣΥ'Ω, et Atticè, καττύω, F. ύσω, consuo, seu reficio consuendo: et quidem ita ut veteramentarii dicuntur attrita calceamenta reficere. Nicand. apud Athen. l. 9. ἴσως Πέλμασιν οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσι. Metaphoricè apud Aristoph. in Equit. Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι καττύεται. Sic et Theodoret. in hist. Eccles. usurpavit pro struere et machinari.

Κάσσυμα, τὸ, corium: utpote quo calcei solent κασσύεσθαι. solea. Diosc. l. 2. ἀπὸ τῶν καττυμάτων παλαιῶν δέρματα, coria è veteribus soleis. Sic et Aristoph. in Acharn. Et metaph. pro doloso machinamento, apud eundem in equit.

Composita.

Ἐπικαττύειν, et ἐπικαττύεσθαι, veteramentarii sutoris artem exercere; coria, quæ inveteraverunt et detrita sunt, concinnare et consuere.

Παρακαττύω, assuo vel consuo. Item paro. Aristoph. in Pluto, Ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο, parabat.

ΚΑ'ΣΤΩΡ, ορος, ὁ, castor, fiber: animal ἀμφίβιον. de quo vide Dioscor. et Plin. ☞ Dicitur quasi γάστωρ: est enim ventriosum animal.

Καστόριον, seu καστόρειον, castoreum. Et in plur. καστόρεια, pro καστόρεια ὀρχίδια, testiculi castoris, castorea. Gal.

Καστορίζω, imitor castoreum, castorei odorem refero, ex Diosc.

ΚΑΤΑ', præpositio varias habens et constructiones et significationes. Cum genitivo significat, adversus, in: ut, λόγος κατὰ Μειδίου; oratio adversus Midiam, vel in Midiam.

¶ Item ab, de, ἐ: ut apud Herodot. κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν, è muro præcipitare, vel de muro. Sic apud Homer. βαλέειν κατὰ πέτρης. ¶ Exponitur de, in alia etiam signif. pro περὶ: ut apud Æschin. πολὺς δὲ ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως. Sic Demosth. καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, pro περὶ ὑμῶν. ¶ Sæpè exp. in: ut, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. Iliad. γ'. in terram figens oculos. Sic dicitur, κατὰ κόῤῥης παίειν, seu πατάσσειν, in maxillam percutere. Et, κατὰ νώτου ξαίνειν, apud Demosth. Sic, κατὰ γῆς πίπτειν, Alex. Aphr. in terram cadere. et κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς, Marci 14. in caput illius effudit. ¶ Item κατὰ, sub: ut, κατὰ γῆς ἀποπέμπω, apud Aristoph. sub terram mitto. † ὁ κατὰ γῆς, sepultus. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. d.† ¶ Κατὰ, super: ut, κατὰ χειρὸς ὕδωρ, seu κατὰ χειρῶν, aqua super manus, apud Aristoph. ¶ Κατὰ, per: ut Odyss. ζ'. Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα. Sic Actor. cap. 9. καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, per totam Judæum. Et, κατὰ τῆς τραπέζης κατασπάσας, apud Aristoph. per mensam. Item cum verbo jurandi significationem habente. Lucian. οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ σχοίνων, καὶ πλατάνων ἐπώμνυντο. Cum dat. (rarò, et apud solos poëtas.) ut, κατ' ὄρεσφι, in montibus, et de montibus. Apud Hesiodum, † Asp. 173.† κατὰ δέ σφι κελαινὸν Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε, exp. ab, pro ἀπ' αὐτῶν. Cum accus. (apud Poëtas,) in. Ut Il. π'. ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, intuebatur in eos, pro ἐπ' αὐτούς. Il. λ'. κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ, percussit in pectus. † κατὰ φῶς, die, opp. νύκτωρ, noctu. Xen. Pæd. l. 3. p. 80. b.† ¶ Item pro ἐν: ut Odyss. ξ'. κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, pro, ἐν ῥωπηΐοις πυκνοῖς, in virgultis, vel inter virgulta. Sic Demosth. κατὰ τὴν ἀγορὰν, pro ἐν ἀγορᾷ, in foro. † Sic et Aristoph. Nub. 999.† Thucyd. lib. 3. τὰ μὲν κατ' Ἀμπρακίαν οὕτως ἐγένετο, quæ gesta sunt apud Ambraciam. Sic lib. 2. κατὰ τὴν νόσον, pro ἐν τῇ νόσῳ, in morbo, i. tempore morbi. ¶ Præcedente articulo exp. ad, vel in: ut, τὰ κατὰ τὴν πόλιν, quæ in urbe aguntur, vel quæ ad urbem pertinent, apud Isocrat. et, ὁ μὲν διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικὴν, eorum quæ ad musicam pertinent, i. præceptorum musices, apud Plat. in Axiocho. Sic et apud Plutarch. in Galba, τοιαῦτα τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν, hæc sunt quæ ad Galbam pertinent. Apud Greg. ὁ καθ' ἡμᾶς, dicitur pro, ὁ ἡμέτερος, noster: ut, ἡ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη, nostrum clima, nostra terra habitabilis. ¶ Κατὰ, circa: ut, οἱ καθ' ὑπεροχὴν νόμοι, leges quæ sunt circa excessum, apud Aristotel. polit. 5. † οἱ κατά τινος, comites alicujus. Sic κατ' ἐμὲ, mei comites. Xen. Pæd. l. 1. 4. 14.† Κατὰ, ob, è regione: ut, καθ' ὀφθαλμούς σοι λέγει, ob oculos tibi dicit, i. in faciem, coram. Sic, κατὰ βορέαν ἑστηκὼς, Thucyd. obversus Boreæ. Idem lib. 2. κεῖται ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν. Interdum in hujusmodi locis exp. ad, aut versus. ¶ Κατὰ, et in aliis locis exp. ad: ut, κατὰ κάθετον, ad perpendiculum: et, κατὰ λέξιν, ad verbum, Plut. Et, κατ' εἰκόνα θεοῦ γεγένηται ὁ ἄνθρωπος, Philo de mundo, ad Dei imaginem. † κατά τινα, ad, versus aliquem. Xen. Pæd. 6. p. 165. c.† ¶ Κατὰ, per: ut, κατὰ τὸ στόμα ᾄδειν, pro, διὰ τοῦ στόματος, Aristoph. Sic Xen. θηρατέος οὐ κατὰ πόδας, per vestigia. At, κατὰ πόδα διεξετάζειν τὸ γράμμα, textum scripti pedetentim, ordinatim, ac singulatim excutere. Demosth. in epithet. μόνοι δὶς ἠμύναντο, καὶ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλατταν. Item, κατὰ πάντα, per omnia, pro, in omnibus. Thucyd. lib. 7. Alii tamen exp. παντελῶς, i. prorsus. Item κατὰ, per: eo sensu quo dicitur aliquis per se aliquid facere. Demosth. ad Philip. epist. αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενής ἐστι. Sic apud Xenoph. Hellen. 1. αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς, et, μετὰ τῶν ἄλλων, opponuntur. † Sic Xen. Pæd. p. 188. d.† ¶ Interdum κατὰ distributioni adhibetur: ut Iliad. β'. Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον, ordina viros per populos. Thuc. l. 3. ἀνεχώρησαν καὶ διελύθησαν κατὰ πόλεις, digressi sunt in suam quisque civitatem. Κατ' ἐνιαυτὸν, pro, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, singulis annis, quotannis. Et, κατὰ μῆνα, apud Demosthen. pro, καθ' ἕκαστον μῆνα, pro quo Plato dicit etiam, κατὰ μῆνας, singulis mensibus, per singulos menses. Apud Aristoph. κατ' ἔπος, in singulis verbis. Sic dicunt, καθ' ἕνα, vel καθ' ἕνα ἕκαστον, vel καθ' ἕκαστον, pro eodem: ut apud Plut. de virt. mul. καθ' ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδου σφαγησόμενον, singulos tradebat interimendos. Demosth. κατὰ μίαν καὶ δύο λαμβάνων, singulas binasque. Xenophon. † Pæd. l. 5. p. 143. d.† πάντα καθ' ἓν ἕκαστον, omnia singulatim. † κατὰ φυλάς. Xen. Pæd. 1. 4. 17.† His similia sunt, κατὰ πόλεις, oppidatim, κατὰ κώμας, vicatim, κατ' οἴκους, domesticatim, vel per singulas familias, vel domos, κατ' ἄνδρα, viritim. Plutarch. in Galba, κατ' ἄνδρα τοῖς αὐλικοῖς δωρεὰν ὑπέσχετο. Sic, κατ' ἄμφω, exp. conjunctim. Sic, κατὰ βραχὺ, κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρὸν, † Xen. Pæd. 6. p. 161. c.† paulatim, vel minutatim. Sic, κατὰ σταγόνα, apud Alex. Aphrodis. guttatim. ¶ In aliis etiam loquendi generibus κατὰ variis nominibus junctum exponitur per adverbium: ut, κατὰ σπουδὴν, diligenter vel festinanter, κατὰ θεὸν, divinitus. ¶ Κατὰ interdum convenientiam significat. Ut apud Xenoph. Hellen. 6. οὐ ποιήσουσι κατὰ τὰ βασιλέως γράμματα, convenienter literis regis. Vulgò expon. secundum, vel juxta. Apud Aristotel. Eth. 8. μέγα δὲ πρὸς φιλίαν καὶ τὸ σύντροφον, καὶ τὸ κατ' ἡλικίαν, ætatis competentia. Apud Thucyd. l. 8. σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε, q. d. faciendo consentanea his. Lucian. in Hermotimo, ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατά σε. Interdum etiam, οὐ κατ' ἐμὲ, significat, non est in meis viribus, excedit meas vires. Sic, τὰ κατ' ἄνθρωπον, quæ facultatem humanam non excedunt. Κατὰ νοῦν, κατὰ γνώμην, et κατὰ θυμὸν, apud Homer. ex animi sententia, q. d. ut animo meo convenit. At, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, vel δόξαν, mea sententia, meo judicio. Interdum cum comparativo, sequente particula ἤ. ut apud Aristophanem in Vespis, καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον ἢ κατὰ γέροντα. Plato polit. 2. μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Interdum ad proportionem refertur: ut apud Thucyd. lib. 7. ὅπλα μέν τοι ἔτι πλείω ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς ἐλήφθη, plura quàm pro numero cæsorum. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 109. a.† ¶ Κατὰ, etiam pro διὰ, propter: ut apud Thucyd. l. 2. οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν. Et alibi, κατὰ στάσιν, pro διὰ στάσιν. ¶ Κατὰ exponitur etiam, pro: ut, κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, pro facultatibus, pro modo facultatum. Et, κατὰ τόπους, pro locis, i. pro natura locorum, vel conditione. In compositione interdum retinet suas significationes, interdum amittit: ut in καταθνήσκω. Sæpè significat κάτω: ut in κατάγω, καταβαίνω, καταπέτομαι, &c. Nonnunquam Æolica syncope elidit posterius α, et mutat τ in literam similem primæ sequentis dictionis: ut, κακκαίω pro κατακαίω, καλλείπω pro καταλείπω, καππεδίον pro κατὰ πεδίον, καῤῥέζω pro καταῤῥέζω. [cum Gen. Sub. Æsch. Pers. 629. οἱ κατὰ χθονὸς θεοί. 693. Eum. 115. κατὰ δώματος. 382. Eurip. Phœniss. 1136. Soph. Œdip. Tyr. 236. per. Aristoph. R. 101. 1562. Æsch. Ag. 1395. Cum Acc. κατ' οἴκους. domi. Soph. Aj. 65. οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ ὁ κόμπος. Æsch. S. c. Th. 431. Contra. 111. Ad vel e Regione. τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος. 129. per. Il. δ'. 276. Eurip. Med. 676. 1175. Phœniss. 187. 752. 1048. κατὰ σὲ, tui similis. Aristoph. R. 503. Soph. Tr. 55. 760. Œdip. Tyr. 63. Æsch. Ch. 566. Theoc. Id. 2. 166. κέ. 136. In Composit. Soph. Œdip. Tyr. 515.] ¶ At κᾆτα, vide in Εἶτα.

ΚΑΤΑΙ˜ΤΥΞ, γος, ἡ, galeæ genus depressum et sine crista. (☞ Παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι, ut volunt nonnulli.) Il. κ'. ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ κέκληται. Quidam exp. cassidem.

ΚΑΤΗ´ΛΙΨ, πος, vel φος, ἡ, tabulatum, trabs tectum sustinens, vel scala. Aristoph. in Ran. Ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν, schol. expon. τὴν μεσόδομον, vel τὴν κλίμακα. Sic Luc. in Lexiph. ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος ἐπιφόρημα ἐζήτει.

ΚΑ´ΤΩ, infrà. [Æsch. Pers. 841.] Item deorsum. † Κάτω ὑπὸ τῷ ἄξονι. Xen. Pæd. p. 153. a.† ☞ A κατὰ, ut ἄνω fit ab ἀνά. Interdum etiam, infernè, in inferiore parte, subter. Herodot. κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν. Plutarch. de vitiosa verec. ὀφρὺν ἐπάρασι μόνον, ἢ κάτω κύψασι. Sæpè copulantur ἄνω et κάτω: ut apud Demosth. pro cor. τῶν μὲν οὖν λόγων οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε. ut Lat. sursum ac deorsum. Gal. ad Glauc. ὅσα κάτω τε καὶ ἄνω κενοῦται. Κάτω cum articulo, expon. per nomen: ut, τοῦ κάτω πνεύματος, apud Aristot. inferni spiritus, seu inferioris. Sic, τὸ κάτω, pars inferna seu inferior. Interdum verò, τὰ κάτω, terrena, quæ sub cœlo sunt. Et, οἱ κάτω, Nazianz. terrenis rebus addicti homines: qui et οἱ κάτω κείμενοι, apud eundem. ¶ Κάτω interdum etiam significat, apud inferos: ut in Axiocho, ὥστε ἢ κάτω, ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν σε δεῖ, quocirca aut apud inferos, aut apud superos te oportet post mortem beatum esse. ¶ Κάτω, ad mare, seu apud mare, in loco maritimo: unde, οἱ κάτω, qui maritima incolunt, maritimi, Thucyd. l. 1. Sic vicissim ἄνω de locis mediterraneis dicitur.

Κατωτέρω, (compar.) inferiùs, magis infrà, Aristoph. in Ran. εἴτε γ' ἐστὶν ἔτι κατωτέρω. [Aristoph. R. 70.]

Κατώτερος, qui est magis infrà.

Κατωτέρωθεν, q. d. à loco qui magis est infrà. Item ex inferiori. ex Theophr.

Κατωτάτω, (superlat.) maximè infrà, in infimo loco. Et, τὰ κατωτάτω, infima.

Κατώτατος, infimus. † Xen. Pæd. p. 156. c.†

Κάτωθεν, ex inferiore loco, ab imo, seu ab ima parte. [Æsch. Pers. 699.] Herodian. lib. 5. λίθος δέ τις ἐστὶ μέγιστος, κάτωθεν περιφερὴς, λήγων εἰς ὀξύτητα, id est, ab imo rotundus. Pro κάτω etiam ponitur: unde, τὰ κάτωθεν, et τὰ κάτω, eadem signif. apud Aristoph.

Ὑποκάτω, (comp.) idem quod κάτω. Apud Plat. de leg. expon. in ima parte, in inferiore loco. Interdum cum genitivo, pro sub. Ut Marci 7. ὑποκάτω τῆς τραπέζης, et Joh. 1. ὑποκάτω τῆς συκῆς.

Ὑποκάτωθεν, pro κάτωθεν, ex Plat. de leg. τοῖς ὑποκάτωθεν ἀγροῖς.

ΚΑΥ´ΑΞ, seu καύηξ, Ænianum dialecto larus dicitur: avis voracis rapacisque naturæ. Lycophr. in Alex. Τρισσοὺς δὲ ταρχύσουσι Κερκάφου νάπαι Καύηκας οὐκ ἄπωθεν Ἀλέντα ποτῶν. ☞ Etymol. τὸν λαρὸν dici καύηκα scribit διὰ τὸ ἀδηφάγον, (nam καύην dici τὴν τροφὴν,) vel ἀπὸ τοῦ λέγειν καῦ καῦ.

ΚΑΥΚΑΛΙ`Σ, ίδος, ἡ, caucalis, herba ex olerum genere, apud Theophr. hist. plant. lib. 2. c. 7. Dioscor. lib. 2. c. 196. et Galen. simpl. medicament. lib. 7. Est et myrrha quædam præter modum exoleta, nigra et retorrida: apud eundem Diosc. l. 1. c. 78.

ΚΑΥΚΙ`Σ, ίδος, ἡ, calceamenti genus, apud Athen. l. 13. Τυγχάνει μικρά τις οὖσα, φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν Ἐγκεκάττυται, si qua parva et pusilla est, suberem calceis insuendum curat.

Καυκίζεσθαι, saltare, et quidem lascivius. Apud Athen. l. 4.

ΚΑΥΛΟ`Σ, οῦ, ὁ, caulis, qui et scapus et thyrsus dicitur Latine. Theophr. de hist. plant. l. 1. c. 2. Καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν. Apud Hippocr. καυλὸς per excellentiam dicitur caulis silphii, teste Galeno: sicut et ὀπός. Avium quoque pennis καυλοὶ tribuuntur. Aristot. lib. 2. anim. πτερὰ ἔχει καυλὸν ἅπαντα, pennæ omnes caulem habent. ¶ In hominis pudendo καυλὸς dicitur virga, ut Pollux docet. Quidam interpretantur penem. Nicand. in Alexiph. (de iis qui à phalangio, quod ῥὼξ appellatur, morsi sunt) οὐδέ τε καυλὸς φύρματι μυδαλέος προϊάπτεται. Sic etiam ostium uteri vocatur in mulieribus, ut quidam tradunt. ¶ In hasta verò καυλὸς dicitur ligni extremitas, quæ cuspidi immittitur, ut exponit Eustath. Iliad. ν'. Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Sic et Xenoph. in Cyneg. In ense dicitur idem quod κώπη, ut Eustathius tradit Iliad. π'. ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐῤῥαίσθη, ea parte qua manubrio induitur.

Καυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. caulosus, vel caulaceus: qui caule magno est. Et in compar. apud Diosc. lib. 2. καυλωδέστερος, qui caule est ampliore.

Καυλωτὸς, οῦ, ὁ, q. d. caulatus, caulem habens. Athen. l. 9.

Καυλίας, ου, ὁ, caulias, succus ex caule laserpitii. Theophr. l. 6. c. 3.

Καυλικὸς, οῦ, ὁ, cauliculaceus. Theophr. de hist. pl. l. 7. c. 9.

Καύλινος, cauleus. Lucian.

Καυλίσκος, ου, ὁ, cauliculus, parvus cauliculus. Diosc.

Καυλίον, idem. Est etiam herba, qua sicut alga et bryo pisces vesci tradit Aristot. lib. 8. de hist. anim. c. 2.

Καυληδὸν, in modum caulis, καυληδὸν κάταγμα, est fractura ossis per transversum facta, fracti ossis partes ita separans, ut è directo non jaceant, ut scribit Galen. lib. 6. meth. et comment. 1. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Καυλέω, ῶ, caulesco. Theophr. l. 1. c. 3. de caus. pl.

Composita.

Ἄκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, caulem non habens. Athen. lib. 2. Aristot. de part. an. l. 4. c. 12.

Ἀπόκαυλος, caule reciso non regerminans. Theophr. hist. plant. lib. 7. c. 2.

Ἀποκαυλέω, decaulesco, i. caulem amitto, caulem deperdo.

Ἀποκαύλησις, caulis amissio, caulis abjectio.

Ἀποκαυλίζω, decutio, decurto: propriè, revello seu excindo unà cum ipso caule. Thuc. lib. 2.

Ἀποκαύλησις, extirpatio (de caule.) Item decurtatio.

Διακαυλίζω, caulem amitto, decaulesco. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 2.

Δολιχόκαυλος, longum caulem habens. Item longum hastile habens. Pro quo et δολίχαυλος.

Ἐγκαυλέω, ῶ, caulesco, caulem emitto seu gigno, erumpo in caulem. Theophrast. hist. plant. l. 1. c. 3. Aristot. in probl. sect. 20. probl. 17.

Ἐκκαυλέω, idem. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 4. Est et contrariæ significationis: ut Pollux indicat lib. 6. Dicuntur enim ἐκκαυλεῖν, quorum caules macrescunt.

Ἐκκαύλημα, id quod caulis instar erumpit, caulis, scapus, ut, ἐκκαύλημα τοῦ πράσου, caulis porri, apud schol. Aristoph. [R. 634.]

Ἐκκαύλησις, caulis emissio. Theophr.

Ἐκκαυλίζω, caulem evello. Aristoph. in equit. Item caulem emitto.

Ἐπαλλόκαυλος, cujus caulis alii innititur. Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. ult.

Ἐπετειόκαυλος, singulis annis caulem mutans. Idem hist. pl. l. 3.

Ἐπιγειόκαυλος, cujus caulis humilis est, et in terra veluti serpit. Idem hist. pl. l. 6. c. 3.

Ἑπτάκαυλος, septem caules habens. ἑπτάκαυλος λυχνία, candelabrum septem hastilium.

Εὐθύκαυλος, qui recto seu rigido caule est. Theophr. hist. plant. lib. 6. cap. 3.

Λειόκαυλος, lævem caulem habens, cui scapus lævis est. Idem hist. pl. lib. 7. c. 8.

Λεπτόκαυλος, qui exili caule seu scapo est.

Λευκόκαυλος, cujus caulis albus est. Theophr.

Μακρόκαυλος, caulem longum habens.

Μεγαλόκαυλος, cui caulis magnus est.

Μονόκαυλος, unicaulis, qui unico caule constat. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 8. Item simplici caule constans, apud eundem hist. pl. lib. 4. cap. 7.

Νευρόκαυλος, cui nervosus cauliculus est.

Ἐκνευρόκαυλος, (*decomp.*) pro eodem, apud Theophr. hist. plant. lib. 6. cap. 2.

Ὀλιγόκαυλος, paucos caules habens. Idem hist. pl. l. 7. c. 8.

Ὀρθόκαυλος, qui recto seu rigido caule est. Idem ibidem.

Παρακαυλίζω, caules emitto juxtà, et quasi ad latus. Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 2.

Παχύκαυλος, qui crasso seu denso caule est.

Περιαλλόκαυλος, caule suo aliud circumplectens, amplexicaulis. Idem hist. pl. l. 7. c. 8.

Πλαγιόκαυλος, obliquum caulem habens, apud eundem.

Πλατύκαυλος, qui laticaulis est, apud eundem.

Ποικιλόκαυλος, qui varios caules habet, cujus caulis varius est, apud eundem.

Πολύκαυλος, qui multos caules habet, multicaulis. Idem hist. pl. lib. 7. cap. 3.

Πορφυρόκαυλος, cujus caulis purpureus est, apud eundem.

Στρογγυλόκαυλος, qui rotundi caulis est, apud eundem.

Χαμαίκαυλος, qui humi strato caule est, cujus caulis humi serpit, nec inde assurgit.

ΚΑΥ῀ΝΟΣ, ου, ὁ, sors, κλῆρος, Hesych. et Suidæ: ut apud Aristoph. in Pace, πόσος ἔσθ' ὁ καῦνος; Vide schol.

Καυνάσαι, seu καυνίσαι, sortiri, κληρώσασθαι.

Διακαυνιάσαι, seu διακαυνίσαι, (*comp.*) sorte disceptare, διακληρώσασθαι. Aristoph. in Pace. Ἢ διακαυνιάσαι πότεροι κλαυσούμεθα μείζω. Sunt tamen qui hæc à Cauniis derivata velint.

ΚΑΥΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, glorior, me jacto. Item exulto. Suidas ex Lycurgo, ἐφ' οἷς καυχᾶ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. Arist. Pol. 5. διὰ τὸ καυχήσασθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, quia jactasset se ejus abusum esse ætate. In epist. 2 Cor. 9. τὴν προθυμίαν ὑμῶν καυχῶμαι, jacto, vel jactans prædico.

Καυχὰς, άδος, ἡ, jactatrix. Pind.

Καύχημα, ατος, τὸ, gloriatio. Item, id de quo quis gloriatur: ut apud Lesbonact. καὶ κατὰ τοῦτο δύο φέρεσθε καυχήματα ἀρετῆς. Sic et Rom. cap. 4. καύχημα ἔχει, habet quod glorietur.

Καυχηματίας, ου, ὁ, gloriosus, jactator.

Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, jactatio. Rom. cap. 15.

Καύχη, pro eodem, ex Pind.

Composita.

Ἐγκαυχάομαι, ῶμαι, jactor, glorior, q. d. insuperbio. ut, ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ.

Ἐπικαυχάομαι, (q. d. glorior adversus aliquem) insulto alicui.

Ἐπικαύχησις, insultatio, apud Hermog.

Κατακαυχάομαι, ῶμαι, idem quod ἐπικαυχάομαι. Rom. c. 11.

ΚΑ'ΧΛΗΞ, ηκος, ὁ, lapillus, calculus: peculiariter lapillus, seu calculus, qui in aquis reperitur, et maris littoribus, teste Suida. Thucyd. l. 4. διαμώμενοι τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Alii χάλικας appellant et κόχλακας.

Καχλάζω, strepito, resono: propriè volunt τὸ κῦμα dici καχλάζειν, quum φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας ψοφεῖ, καὶ ἠχεῖ· præsertim in litore, ubi fluctus agitati per lapillos strepitant et resonant. Alii dicunt, esse ὀνοματοπεποιημένον, significans, τοῖον ἦχον ἀποτελεῖν. Theocrit. idyll. 6. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει Ἄσυχα καχλάζοντα. Apoll. Arg. lib. 2. καχλάζοντος ἀνέστιε κύματος ἄχνη. Apud Eurip. καχλάζειν ἀφρὸν, exp. spumam concitare τῷ καχλάζειν. [Æsch. S. c. Th. 118. 767.]

Κάχλασμα, ατος, τὸ, strepitus et sonitus, quem οἱ κάχληκες, à fluctibus agitati, cient. Ab Eust. Il. ψ'. exp. θράσμα, ζέσις.

Καχλαίνω, turbo. Hesych.

Ἀνακαχλάζω, strepitum edo, καχλάζω. Oppian. lib. 1. de Venat.

[Ανακάχλασις. Sch. Æsch. Pr. 367.]

Ἐπικαχλάζω, (*comp.*) superne strepito: ut strepitat unda spumam simul emittens.

ΚΑ'ΧΡΥΣ, sive κάγχρυς, υος, ἡ, Eust. esse dicit hordeum in furno tostum, ut facilius commoli possit, et in farinam redigi. Aristoph. in Vesp. Ἐνίλλετ', ἐσπέρια, πεττόριδια, κατηγίλα, Ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐεχημένον, ut asellus epulatus hordea tosta. ubi tamen schol. simpliciter exp. κριθάς. † et Nub. 1361.† Hippocr. de morb. lib. 3. ἡμιχόινικον καχρύων εὖ ἀποπλύνας ἐν ὕδατος χοΐ. ¶ Est et rorismarini semen, Dioscor. lib. 3. cap. 87. et Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 12. ¶ Est et arborum quarundam Κάχρυς. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 7. Ἴσιν δ' ἔνιοις ὑπάρχει καὶ τὰς καλουμένας κάχρυς, veluti ἐλάτῃ, πεύκῃ, δρυΐ, φιλύρᾳ, καρύᾳ, διὸς βαλάνῳ, καὶ πίτυϊ.

Καχρυόεις, similis τῇ κάχρυϊ. Καχρυόεσσα ῥίζα, dicitur à Nicand. in Ther. cachryferi rorismarini radix.

Καχρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod καχρυόεις.

Καχρυδίας, sive καγχρυδίας πυρὸς, triticum simile huic hordei generi, apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4. et de caus. pl. l. 3. c. 26.

Καχρυδίας ἄρτος, panis ex hordeo tosto.

Καχρύδιον, ου, τὸ, granulum hordei tosti, seu hordeolum tostum. Aristot. problem. sect. 20. quæst. 8. et Theophr. de causis plant. lib. 5. cap. 6.

Καχρύω, confundo, turbo. Hesych.

Κατακαχρύσαι, ab Hesych. et Suid. expon. ῥῆξαι, itidemque Eustathius apud Pausaniam metaphoricè pro καταρρῆξαι καὶ συντρῖψαι poni dicit.

ΚΕ', poëtica particula, idem significans quod in prosa ἂν potentiale: ut, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, pro ὃς ἂν, quisquis diis obtemperarit. Sequente vocali, adsciscit ν: ut Odyss. ί. Καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν, venissem in patriam, seu venire potuissem. Et cum optativo. Il. ά. Καί κε τὸ βουλοίμην. ubi accipitur pro δή. † Sic Hesiod. Theog. 70. ubi et ν adsciscit sequente consonant.†

ΚΕΑ'ΝΩΘΟΣ, spina quædam, de qua Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11.

ΚΕΑ'Ρ, ατος, τὸ, cor, animus. Aristoph. in Acharn. ἐφ' ᾧγε τὸ κέαρ εὐφράνθην. Legitur et apud Æschyl. et Soph. [Æsch. Pr. 165. Suppl. 791. Soph. Œdip. Tyr. 707.] ☞ Hesychius esse dicit ψυχὴν διηρημένην, inanens, derivari παρὰ τὸ κεάζειν.

Κῆρ, idem quod κέαρ, ex quo contractum est, ut ἦρ ex ἔαρ. Il. ά. φθινύθεσκε φίλον κῆρ, macerabat charum cor. Odyss. ό. ὃν περὶ κῆρι φιλεῖ Ζεὺς, quem ex animo amat. ¶ At κὴρ, vide suo loco.

Κηρόθι, corde, animo, seu cordicitus. Il. ί. Od. ό. † Hesiod. Asp. 85.†

Κηρόφιν, idem.

Κηραίνω, animo voluto, animo verso, solicitè et anxiè cogito. Eurip. apud schol. Soph. τί ποτ' ὦ τέκνα τάδε κηραίνετε; Aliam signif. vide in Κὴρ.

Composita.

Ἀκήριος, exanimis, cor non habens: mortuus, ἄψυχος, i. timidus, ignavus, ut et Lat. socors, qui est sine corde. Il. λ'. καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν. Sed ἀκήριον δέος, Il. ν'. exp. metus qui reddit homines exanimes. Vide et in comp. à Κὴρ oxyt. quod in loco.

Νώκαρ, ρος, exanimis, κῆρ non habens, i. animam. Eust. Vide et in comp. à Κάρος, et à Σκαίρω.

Περικηραίνω, anxiè cogito, &c. Soph. in Trach. Κείνου περικηραίνουσα.

ΚΕΒΡΙΟ'ΝΗΣ, cebriones; avis nomen, apud Aristoph. in Avibus.

ΚΕ'ΓΧΡΟΣ, ου, ὁ, semen panico simile, milium, Hesiodus in asp. † 398.† Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλώχες τελέθουσι. Et apud Athen. lib. 10. πίνουσι βρῦτον ἀπὸ κέγχρου, bibunt cerevisiam è milio confectam. ¶ Dicitur etiam serpens quidam, à maculis quibus milii similitudine alvus ejus tincta est. Vide Diosc. lib. 7. cap. 16. ¶ Item unum ex adamantis generibus, quod est milii magnitudine, Plin. lib. 37. cap. 4. ¶ Est etiam ornamentum vestis apud Athen. lib. 12. Κέγχρον, à Chrysostomo vocari traditur granum ficus, quippe quod et ipsum milii sit simile.

Κεγχρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, milio similis, seu ad milium accedens, milii naturam referens, apud Athen. lib. 3.

Κεγχρίτης λίθος, cenchrites lapis, milii granis velut sparsus. Plin. l. 37. c. 11. Et fœm. gen. κεγχρίτιδες ἰσχάδες, dicuntur caricæ, quoniam granula in se habent milii granis similia, apud Suid.

Κεγχρίας ἕρπης, apud Gal. ad Glauc. exp. miliaris herpes: nomine inde imposito, quòd κέγχροις ὁμοίας ἐξοχὰς κατὰ τὸ δέρμα ποιεῖ, teste Oribasio et Actuario.

Κεγχρίδιας ὄφις, serpens veluti milii granis variatus. Diosc. l. 8. c. 13. Dicitur et, κεγχρίνης et κέγχρης. Nicand. in Ther. P. Ægin. l. 5. c. 18. ¶ Est et avis quædam nomine κεγχρίνης, de qua vide Aristot. hist. an. l. 2. c. 17. et l. 6. c. 1. et de generat. an. l. 3. c. 1. Quidam miliarem avem interpr. Eadem etiam appellatur κέγχρις.

Κεγχριαῖος, qui milii magnitudine est, tantus quantum milii granum: ut, κεγχριαῖον μέγεθος, milii magnitudo, apud Diosc. lib. 2.

Κέγχρινος, ου, ὁ, è milio confectus, miliaceus, ut, κέγχρινον ἄλευρον, milii farina, apud eundem Diosc. l. 5. c. 5.

Κεγχρίνη, puls è milio. (sub. ἀθάρα.)

Κέγχρωμα, τὸ, q. d. miliamentum. Vocant autem κεγχρώματα, sive κέγχρους, parvos ex auro clavos, quibus ἡ ἴτυς τῆς ἀσπίδος exornatur: vel potius parva foramina in scuti circumferentia, per quæ adversarios speculantur, ut tradit schol. Eurip. in Phœniss.

Κεγχρίδιον, ου, τὸ, parvulum milii granum.

Κεγχραμὶς, ίδος, ἡ, granum seu semen ficus, quoniam milii granum et figura et colore et magnitudine refert. Theophr. in fine libri 5. de caus. pl. Suidæ κεγχραμίδες sunt etiam nuclei seu ossicula olearum.

Κεγχραμιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui est ex genere τῶν κεγχραμίδων.

Κεγχρεὼν, ῶνος, ὁ, officina, in qua grana et ramenta metallorum exsiccantur, ut innuit Theophr. in lib. de metallis.

ΚΕ'ΔΜΑΤΑ, τὰ, ab Hippocr. dicuntur diuturni ex defluxione affectus, cùm in omnibus articulis, tum præcipuè circa coxendicem, ut Gal. tradit in lex. Hippocr. Vide num à σκεδάζω, ut sit pro σκεδάσματα, et per syncopen et aphæresin κέδματα.

Κεδματώδεα, τὰ, dicuntur quæ ad τῶν κεδμάτων naturam proximè accedunt, similia τοῖς κέδμασι. Hippocr.

ΚΕ'ΔΡΟΣ, ου, ἡ, cedrus, arbor odoratissima. de qua vide Theophr. Plin. Diosc. Gal. [Eurip. Phœniss. 100.]

Κεδρία, ἡ, pix cedrina, liquor cedrinus, seu cedrinum oleum resina cedri, cedri lacryma. Gal. simpl. med. 7.

Κέδριον, oleum quòd è cedro nascitur. Gal. ibidem.

Κέδρινος, cedrinus, i. è cedro confectus, ut, κεδρίνη κλίμαξ, et κέδρινον ξύλον, apud Eurip. et κέδρινον ἔλαιον, apud Hippocr. Et κέδρινος οἶνος, apud Diosc. l. 5. c. 45. pro quo dicitur et κεδρίτης οἶνος, apud eundem lib. 5. cap. 47.

Κεδρίνεος, dicunt poëtæ pro κέδρινος, ut, κεδρινέη πίσσα, apud Nic. in Alexiph.

Κεδρὶς, ίδος, ἡ, fructus cedri. Diosc. l. 1. c. 106. et Gal. simpl. medic. lib. 7. Apud Theophr. autem hist. pl. lib. 1. frutex est cedro similis in Phrygia nascens.

Κεδρόω, cedria seu cedrio condio, cedrino liquore seu oleo perungo. Strab. τὰς δὲ πολεμίων ἐνδόξων κεφαλὰς κεδροῦντες ἐπεδείκνυον.

Κεδρωτὸς, cedratus, cedrino oleo inunctus. Eurip. in Oreste.

Ὀξύκεδρος, (*comp.*) acuta cedrus. Theophr. hist. pl. l. 3.

ΚΕ'ΔΡΩΣΤΙΣ, εως, ἡ, cedrostis, à nonnullis appellatur vitis alba, teste Diosc. l. 4. c. 184. et Plin. l. 23. c. 1.

ΚΕΙ῀ΜΑΙ, (quod per contract. factum putatur ex κέεμαι,) F. κείσομαι, jaceo. Il. ό. Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον, jacentem, prostratum. Isocr. ἐξ ἧς μὲν ἦν συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Item positus sum, situs sum. Od. ξ'. Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο. Thucyd. dicit, urbem κεῖσθαι καλῶς ἐν παράπλῳ, item κεῖσθαι εὖ παράπλου. Apud Polyb. κεῖται ἐν αὐτῷ, positum est in eo, situm est in eo. Item, κεῖσθαι, positum esse pro axiomate, seu statutum esse. Unde theses ipsæ appellantur τὰ κείμενα, apud Aphrod. περὶ ψυχῆς lib. 2. Item, κεῖσθαι, repositum esse. Il. ἤ. κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο Ἰσοτελέες φορέειν, βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα. Sic Il. ά. ξυνήϊα κείμενα πολλὰ, multam prædam communem repositam esse et reconditam. Sic apud Thuc. κεῖταί σοι εὐεργεσία, repositum tibi est apud nos beneficium. Item, κεῖσθαι, propositum esse. † ἐν κοινῷ, communiter. Xen. Pæd. 2. 52. d.† Thuc. lib. 3. τὴν αἰτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι, noxiis propositam esse eandem pœnam. Sic apud Soph. ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι, propositum de armis erat certamen. [Eurip. Med. 495. 1188. Aristoph. R. 636. Soph. Œdip. Tyr. 1291.] † Κεῖσθαι, impositum esse, ὄνομα ἐστὶ τινι. Xen. Pæd. l. 2. p. 47. b.† ¶ Κεῖμαι, projectus sum, ut, κεῖται παρὰ νήεσσι νέκυς, pro ἔρριπται νεκρὸς, Eust. Item tradit, κεῖσθαι, accipi et pro τεθνηκέναι ab Hom. i. mortuum esse: ut quum dicit, Κεῖται Πάτροκλος. Sic et Herodian. l. 2. Κεῖται γὰρ ὁ τύραννος δίκην δοὺς τὴν πρεπουσαν. ¶ A Pausania pro, sepultum esse, sæpe accipi, traditur. ¶ Κεῖμαι, pendeo, dependeo, ut Apoll. Arg. 2. ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων, ex hac pendent, seu dependent. ¶ Κεῖμαι, desideo, ferior, ut Il. β'. Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς. Idem alibi, κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ.

Κέεμαι, Ionicè et poëticè, pro κεῖμαι.

Κέομαι, etiam dicitur pro κεῖμαι. Odyss. σ'. Καὶ τὰ μὲν ἐν σπείεσσι θεῶν ἰότητι κέονται. Odyss. χ'. —— ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται.

Κείω, jacere cupio, cubare seu decumbere cupio. Od. ϐ'. Οὐ μὲν σφας ἔτ' ἔολπα μένηνθά γε κειέμεν οὕτω. Il. ξ'. Ἐνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεὶ νύ τοι εὔαδεν εὐνή. Od. ξ'. Βῆ δ' ἴμεναι κείων ὅθι περ σύες ἀγρόμενοι εὗδον. Pro eodem dicitur etiam Κέω. Odyss. ή. Ὄρσο κέων ὦ ξεῖνε.

[Ὀρέσκοος. Sch. ex ὀρίτροφος. Æschyl. S. c. Th. 538.] [Eurip. Cycl. 246. Ὡς ἐκπλεὼς γε δαιτὸς εἴμ' ὀρεσκόου.]

Ὀρεσκῷος, (*comp.*) in montibus degens, pro ὀρεσίκοιος, facta syncope, mutatoque οι in ω. Il. ά. et Od. ί.

Ὀρεσκεύω, in montibus dego.

Κειμήλιον, ου, τὸ, dicitur quicquid immobilium bonorum nomine comprehenditur. Od. ϐ'. ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασιν τε. ubi annotat Eustath. κειμήλια vocari τὰ κείμενα, i. quæ ἀκίνητα appellantur: πρόβασιν verò ea, quæ αὐτοκίνητα, seu διὰ ποδῶν προβαίνοντα. Magis propriè et usitatè ita vocatur, quod in nostra supellectile cæteris pretiosius, et tale quod magna cura reponi soleat. Idem quod θησαυρὸς. Cujusmodi κειμήλια pretiosa amicis et hospitibus donari solebant, amoris et hospitii pignora ac monumenta perpetua. Ut Il. ζ'. Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. Sic Il. ψ'. καί σοι τοῦτο γέρον κειμήλιον

ἔστω Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. Luc. Δαρείου τινὸς ἢ Καμβύσου, ἢ καὶ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον.

Κειμήλιος, ου, ὁ, qui veluti pretiosa supellex reponitur, vel repostus est. Plato de leg. ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι, domi jacent reposti.

Composita.

Ἀνάκειμαι, recumbo, accumbo. Alex. Aphr. probl. lib. 1. ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ ἐσθίειν ἐπὶ τὸν θώρακα ἀνακείμεθα. Apud Plutarch. ἀνδριὰς ἀνάκειται, expon. statua est posita. Sic apud Æsch. ἀνάκειται ὑπομνήματα. Ἀνακεῖσθαι, accipitur etiam pro ἀνατεθεῖσθαι, consecratum esse. Item Deo devotum esse, apud Chrysost. δεῖ γὰρ τοὺς ἀνακειμένους θεῷ, καὶ πρὸς αὐτὸν βλέποντας μόνον, οὕτω διακεῖσθαι εὐλαβῶς. ¶ Item ἀνάκειμαι, deditus sum et addictus, apud Chrysost. in epist. ad Tim. et apud Plut. ¶ Ἀνάκειται πᾶν ἐς σε, res omnis in te recumbit, i. spes de re tota in te sita est. Aristoph. in Avibus, ἐπί σοι τάδε πάντ' ἀνάκειται. Thucyd. lib. 7. πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς. Item, ἀνακεῖσθαι, referri acceptum alicui, tribui seu adscribi alicui. Phalaris in Lysand. οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται.

Ἄγκειμαι, per sycopen pro ἀνάκειμαι, ut in Epigr. ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ, dicatum est.

Decomp. Ἐπανάκειμαι, repositus sum. Xen. Pæd. 3. τοῖς κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς, καὶ ἀβίωτος, ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται, injungetur seu incumbet.

Προσανάκειμαι, deditus sum et addictus, vel devovi me et velut consecravi. Areth. in Apocal.

Συνανάκειμαι, simul accumbo vel discumbo, Matth. 9. Marci 2. et alibi in Novo Test.

Ὑπερανάκειμαι, super accumbo: una accumbo ex superiore parte. Laërt. [lib. 7. §. 17.]

Ἀντίκειμαι, oppositus sum, ex adverso situs seu positus sum. Herodian. l. 4. τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον Εὐρώπῃ, Europæ oppositam continentem. Item metaph. apud Aristot. in categ. et alibi. Dicitur etiam, ἀντικεῖσθαι πρός τι, apud eundem.

Ἀντικειμένως, more eorum quæ opposita sunt, ex opposito. Aristot. rhet. 3. ἀντικειμένως ἔχειν, dicuntur res aliquæ, pro ἀντικεῖσθαι, oppositæ sibi esse et adversari. Syn. ep. 95.

Ἀπόκειμαι, repositus sum, reconditus sum, reservor. † Xen. Pæd. l. 2. 48. a.† Luc. ταῦτα ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα. Idem, εἰς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον. Metaph. apud Dem. pro corona, ἀτυχήματα ἀποκεῖσθαι. et apud Paul. ad Coloss. 1. Item maneo. Hebr. cap. 7. ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, mors omnes homines manet. Sic et in epist. ad Tim. c. 2. Item immineo, impendeo. Greg. τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ, impendebat vitæ meæ. ¶ Τὸ ἀποκείμενον, destinatum, pro aliquo positum. q. d. attributum. apud Xen. ¶ Item ἀπόκειμαι, contemptui sum, contemptus jaceo. Plut. ἰατρικὴ δὲ μετὰ ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκείσεται.

Decomp. Ἐναπόκειμαι, repositus sum in, insum. Alex. Aphr. Probl. l. 1. ἐναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις, spiritus inclusus intestinis.

Συναπόκειμαι, simul repositus sum, seu reconditus sum. Sophocl. in Œdipo Col. [1835.]

Διάκειμαι, constitutus sum. Hesiod. in Asp. †20.† Ὡς γάρ οἱ διέκειτο, ita ei constitutum erat. † Λέξω παιδείαν ὡς διέκειτο, ut constituta erat, qualis erat. Aristoph. Nub. 958.† ¶ Item in statu sum. Demosth. διέκειτο οὕτω τὰ πράγματα, res in hoc erant statu. ¶ Item pro διατέθειμαι, q. d. sum dispositus: ut, καλῶς διακείμενος, bona valetudine præditus, apud Alex. Aphr. Et, διέκειτο μοχθηρῶς, apud Plut. Sæpè etiam in hac signif. cum adverbio junctum, exp. natura propensus sum ad rem aliquam, seu ei addictus: ut apud Athen. οὐκ εὖ διέκειτο πρὸς τὰ ἀφροδίσια. † Sic πρὸς ἡδονήν. Xen. Pæd. l. 4. p. 89. d.† ¶ De animo dictum exp. etiam, affectus sum, sic animatus sum. Ut apud Plutarch. in Fab. πιστῶς πάνυ καὶ φιλοστόργως διακείμενος πρὸς αὐτόν, Et apud Naz. διάκειμαι περὶ τούτου ἐρωτικῶς, hujus rei amore captus sum. Sic dicitur, τὴν γνώμην διακεῖσθαι οὕτως, apud Isocr. et μετρίως διακεῖσθαι, apud Dem. † οἰκείως διακεῖσθαι. Xen. Pæd. 1. 4. 1. et 1. 6, 4. et διακεῖσθαι τὴν ψυχήν. sc. κατά. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. a. τινὶ, erga aliquem. Xen. Pæd. p. 194. b.† ¶ Interdum passivè exp. ut apud Thucyd. ἐπιφθόνως διακεῖσθαι, invidiosam esse, invideri.

Decomp. Ἐπιδιάκειμαι, acquiesco.

Ἔγκειμαι, q. d. jaceo in, positus sum in. Item insum. Hesiod. in Theog. —— ὀφθαλμὸς ἑῷ ἐνέκειτο μετώπῳ, inerat fronti. Exp. et inhæreo: ut apud Plut. in Fab. βελῶν ἐπὶ τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένων. ¶ Item invado, ingruo. Thucyd. l. 1. Item incumbo, innitor, apud Synes. et eundem Thucyd. l. 1. ¶ Item insto, urgeo. Plut. in Fab. ἔγκειται τοῖς πολεμίοις. Et insto, i. persequor, apud Dem. Exponitur etiam, infestus sum, apud Greg.

Decomp. Παρέγκειμαι, interjectus seu interpositus sum, interjaceo. Themist. in Phys. l. 6.

Προσέγκειμαι, incumbo.

Ἔκκειμαι, expositus sum: ut, ἐκκείμενος παῖς, apud Herodot. puer expositus. Dicitur et, ὁ σκοπὸς ἐκκεῖσθαι, expositus esse oculis collimantium, ut ad eum tendant. Plut. de educ. lib. Item pateo. Synes. de insomn. μήτε μολύνεσθαι δήμοις βεβήλοις ἐκκείμενα, patentia populis profanis.

Ἐπίκειμαι, impositus sum, superimpositus sum, vel imponor, superimponor. Pausan. Eliacon lib. 1. στέφανος δὲ ἐπίκειταί οἱ τῇ κεφαλῇ. Aristot. Polit. 4. ἐπίκειταί σοι ζημία. Et cum accus. rei. apud Paus. in El. l. 1. ἐπικείμενος κράνος τῇ κεφαλῇ, galeam habens capiti superimpositam. ¶ Item neutraliter, jaceo super, situs seu collocatus sum super vel apud, incumbo, immineo. Hesiod. in Theog. μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ. Aristot. in Polit. ἐπίκειται θαλάσσῃ. Item metaph. immineo seu impendeo. Xen. Pæd. 4. Sic hostes dicuntur alicui instare, seu urgere et premere aliquem, et quidem plerunque fugientem. Thuc. lib. 7. † Xen. Pæd. p. 177. a.†

Κατάκειμαι, jaceo, situs sum. Plat. de leg. κατάκειμαι ἐν γῇ, humi jaceo. ¶ Item decumbo, ut ægrotus. Luc. εἴ τις τῶν ἑταίρων κατάκειται νοσῶν. Item recumbo. unde apud Hom. Od. ή. κατακείετε, recumbite. ¶ Item accumbo, discumbo: sic, ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι, apud Plat. de rep. l. 2. ¶ Item repositus sum. Hesiod. in Erg. Οὐδέ τόγ' εἶν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.

Decomp. Ἐγκατάκειμαι, q. d. intus jaceo, intus decumbo, vel decumbo in. Aristoph. in Pluto, οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ.

Παρακατάκειμαι, juxtà decumbo seu accumbo. Xenoph. † Pæd. l. 2. 50. d.† παρακατάκειμαί σοι.

Συγκατάκειμαι, unà adjaceo. Laërt. [Aristoph. Eccles. 610. καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι ξυγκατακεῖσθαι, &c. Athen. Deipn. lib. 13. Plat. Conviv. χαίρουσι συγκατακείμενοι καὶ συμπεπλεγμένοι τοῖς ἀνδράσι. Phædr.]

Ὑπερκατάκειμαι, superdiscumbo, supra aliquem discumbo.

Μετάκειμαι, transponor, transferor. Strab. lib. 4. Metaphoricè verba apud Rhetores μετακεῖσθαι, transferri, dicuntur. Demetr. Phaler.

Παράκειμαι, adjaceo, vicinus sum, et quasi juxtà seu à latere situs. Philo de mundo. Item à latere accumbo, accubo. Item adjunctus sum alicui rei. Plut. Hinc et παρακείμενος χρόνος, præteritum tempus, apud gramm. quòd ejus perfectio adjaceat præsenti, i. nuper perfecta sit. ¶ Item apponor. Luc. ἀράμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα, ἐκείνῳ παρατέθεικε, fercula tibi apposita.

Decomp. Συμπαράκειμαι, unà adjaceo. Epicur. in epist. ad Pyrrh.

Περίκειμαι, circumjaceo. Herodian. l. 2. ἐν τείχους σχήματι περίκειται, καὶ προβέβληται Ἰταλίας. Apud eundem l. 6. τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνῳ περιέκειτο, circumposita erant insignia imperii. Et cum accus. περίκειμαι τοῦτο, cingor hac re et circundor. Herodian. l. 3. καὶ εἴ τι σχῆμα βασιλικὸν περιέκειτο. Sic Luc. περίκειμαι δάφνῃ, redimior lauro. Apud Hom. Il. ί. περίκειται Eust. exp. reliquum est, et velut κειμήλιον repositum jacet.

Πρόκειμαι, propositus sum, positus sum ante. Od. γ'. et ξ'. Lex etiam προκεῖσθαι dicitur, quæ proposita est, i. promulgata, aut in publico posita, apud Thucyd. l. 4. Dicuntur et ea nobis προκεῖσθαι, quæ ab aliis nobis proponuntur, ut optio, pœna et præmium. Herodian. l. 3. Sic et pericula, et scopus aliquis, aut via, nobis πρόκειται. Herodian. lib. 2. et Galen. Dicitur etiam προκεῖσθαι, id de quo deliberatio aut disputatio instituitur, vel quod agendum suscipitur. Aristot. Thuc. Isocr. ¶ Item πρόκειμαι, prosto, apud schol. Aristoph. ¶ Item objectus sum quasi præsidium vel propugnaculum. Polyb. ¶ Item objectus sum, expositus sum, vel projectus sum. Soph. in Ajace, Θανόντες ἂν προυκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ. ¶ Item situs sum ante, præjaceo. Herodot. πρόκειται γῆς Σκυθικῆς. Exponitur etiam simpliciter, situs sum, (vacante præpositione.) Herodian. l. 3. πρόκειται δ' αὕτη ἐπ' ἀκροτάτῳ πεδίῳ, sita est in extrema planitie. [Pro θνήσκω. Æsch. Pr. 754. V. Pers. 371. Eurip. Phœniss. 734. 1636. Soph. Tr. 715. 942. Œdip. Tyr. 886.]

Πρόσκειμαι, positus seu situs sum ad, adjaceo. Diosc. lib. 4. προσκείμενα ἀλλήλοις φύλλα. Item apponor. Plat. in apol. πρόσκειμαι τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Item addor. Polyb. lib. 1. Item sto apud, seu adsto. Aristoph. in Nub. Σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο. Item incumbo, insto: seu urgeo, premo, ac plerumque fugientes seu cedentes. Thuc. l. 3. Plut. in Agesil. Item insto, incumbo; in bonam partem. Plut. in Pericle, πρόσκειται δεόμενος, precibus instat. Item πρόσκειμαί τινι, rei alicui studiosè addictus sum seu incumbo. Synes. ep. 53. πρόσκειται τοῖς βιβλίοις, adhæret libris. De homine dictum, significat faveo alicui, et ei quasi adhæreo. Thuc. l. 7. Item assentior, transeo in partem et sententiam alicujus. Πρόσκειμαι κακῷ, implicitus sum malis. † Soph. El. 1046.† [Eurip. Phœniss. 693.]

Σύγκειμαι, q. d. conjaceo, i. simul jaceo, simul positus sum. Aristot. σύγκειται πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ. Item, συγκεῖσθαι dicitur id de quo inter aliquos convenit. Plut. καθάπερ ξυνέκειτο, ut convenerat inter eos. Et τὸ συγκείμενον, id de quo pepigimus, conventum, pactum. Item, ἀπὸ τοῦ συγκειμένου, ex compacto, ex composito, cui opp. παρὰ τὰ συγκείμενα, contra conventa, contra fœdera. Συγκείμενος, exp. etiam condictus: ut apud Dem. συγκειμένη ἡμέρα, condicta dies. Item Compositus †

Decomp. Προϋπέρκειμαι, immineo, incumbo. Dioscorid.

Ὑπόκειμαι, subjaceo, subjectus sum, subsum. Thuc. l. 1. οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται. Apud Aristot. in œcon. ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ἐν ἄλλοις, exp. demonstratum à nobis est tanquam fundamentum disputationis jacientibus. Item, ὑποκείμενος καιρὸς, subjectum tempus, i. de quo agitur. Τὸ ὑποκείμενον, q. d. subjectum argumentum. Exp. etiam objectum, quod quis sibi propositum habet, quò omnes cogitationes et consilia alicujus tendunt. Τὰ ὑποκείμενα, quæ in nostra sunt potestate, apud Plut. Et pignori opposita pignora, apud Dem. ¶ Item ὑπόκειμαι, propositus sum, ut, ὑποκείμεναι ἐλπίδες, apud Dem. [cum Gen. Soph.]

Decomp. Καθυπόκειμαι, subjaceo, subsisto.

Προϋπόκειμαι, q. d. prius subjaceo, vel prius subjectus sum. Item prius in naturam rerum editus sum, mihi tanquam ante subjacenti alia superimposita sunt. Philo de mundo, τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι, locum necesse est prius editum esse in rerum naturam quàm corpus.

† Plut. Dem. 8. ἐκ πόνου συγκειμένη

ΚΕΙ'ΡΩ, F. κερῶ, Aor. 1. ἔκειρα, Præt. κέκαρκα, tondeo. Il. ψ'. Σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην. Sic sæpe κείρειν κόμην aut τρίχας. ¶ Item scindo, abscindo. Iliad. ώ. δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. Item populor, vasto, diripio. Ut apud Platonem, οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κεροῦσιν. Et, κτήματα κείρειν, apud Homerum, bona alicujus diripere, vel dissipare, absumere. ¶ Item, insatiabili quadam edacitate voro, ἀπλήστως ἐσθίω, ut exponit Eust. ab hac significatione deducens κόρον. [ἔκειρε πολυκέρων φόνον. Cædebat cædem pecudum cornutarum. Soph. Aj. 55. Tr. 1213.]

Κείρομαι, tondeor. Cum accus. ut Iliad. ψ'. κείρασθαι κόμην, et, κείροντό τε χαίτας. Odyss. ώ. Et sine accus. ut apud Galen. τοῖς κειρομένοις προβάτοις. Dicitur etiam, κείρεσθαι ἐν χρῷ, apud Plut. de discern. adulat. Interdum metaph. in quodam Epigram. ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν. Cic. interpr. Consiliis nostris laus est attonsa Laconum. Item scindor, abscindor. Item erador, stringor, demetor, sternor. Item laceror, lanior. Item exedor et corrodor: ex Luc. [Eurip. Phœniss. 287. Κερσάμενος. Æsch. Pers. 957.]

Κάρσις, εως, ἡ, tonsura. Theophrast. de caus. plant. l. 4. c. 9. τὰ εἰς κάρσιν σπαρέντα.

Καρτὸς, οῦ, ὁ, tonsus: unde compos. ἄκαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, intonsus. Athen. l. 5.

Κουρὰ, tonsura. Plut. Herodian. Luc. [Æsch. Ch. 224.]

Κουρεὺς, tonsor. Plutarch. de garrul. ἐπιεικῶς δὲ λάλον ἐστὶ τὸ τῶν κουρέων γένος.

Κουρεῖον, ου, τὸ, tonstrina, officina tonsoris. Aristoph. in Plut.

Κουρεύω, F. εύσω, tondeo, schol. Aristoph.

Κουρευτὴς, tonsor. Et fœm. κουρεύτρια, tonstrix. Plut.

Κουριῶ, q. d. tonsuram appeto, tonsura mihi opus est. Exp. et tonsoris manum posco, apud Luc.

Κουρίας, tonsus, tonsum capillum habens. Luc. Laërt. in Diog.

Κουρὶς, instrumentum tonsorium. Poll.

Κουρὶξ, (adverb.) per comam, coma. Iliad. χ'. ἐρύσαντό μιν εἴσω κουρὶξ, coma apprehensum intrò trahebant.

Κούριμος, et κουρικὸς, tonsorius; ad tonsuram pertinens seu idoneus, ut, σίδαρος κούριμος, apud Eurip. in Oreste. [Æsch. Ch. 178.] Κουρικὸς, traditur etiam esse vas ligneum, teste Cyrillo in opusculo vocabulorum pro diverso accentu diversa significantium.

Κουρίζω, tondeo, attondeo. Item succido, deputo. Theophr. hist. plant. l. 2. c. 2.

Κουριακὸς, tonsorius, ad tonsorem seu tonsores pertinens. Poll. l. 3.

Κουρεῶτις ἡμέρα, et κουρεῶτις ἑορτὴ, quum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificabant. Hesych. et Suid.

Κουρόσυνα, τὰ, festa, quæ celebrari solebant propter tonsæ comæ primitias. Gregor.

Κεῖρις, εως, ἡ, ciris, avis, quam aliqui accipitrem esse volunt, aliqui halcyonem, inquit Hesych. Sunt qui velint esse avem quæ scylla nominatur. Vocatur autem ciris à κείρω. unde Ovid. Metamorph. lib. 8.——*et à tonso est hoc nomen adepta capillo.* Apud Oppian. Halieut. l. 1. legitur κιῤῥὶς pro κεῖρις.

Κορμὸς, οῦ, ὁ, truncus, Athen. lib. 5.

Κορμάζω, trunco, puto. Item circumligo. Hesych.

Κατακορμάζω, deputo, amputo, detrunco. Hesych.

Κέρμα, τὸ, numulus minutus, frustum seu segmentum monetæ minutulum, minutiæ æris. Athen. lib. 13.—— ἔξεστί σοι Μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν. Demosth. in Mid. ἔπειθεν ἡμᾶς, διδοὺς κέρματα. Apud Joan. Evang. τὸ κέρμα τῶν κολλυβιστῶν.

Κερμάτιον, ου, τὸ, (diminut.) numulus minutus, Apoll. l. 2. Epigr.

Κερματίζω, in minutos numulos comminuo, ad cudendos numulos aliquid in minutias redigo. Lucill. l. 2. Epigr. Item generaliter, in minuta scindo, comminuo. Aristot.

Κερματιστὴς, οῦ, ὁ, qui minutias æris cudit, vel qui minutiis æris aurum vel argentum permutat, numularius. Joan. c. 2.

Κόρση, vel (Atticè) κόῤῥη, ης, ὁ, crinis. Æschyl. Λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ. Poll. καὶ κόρσας τινὲς ἐκάλεσαν διὰ τὸ κείρεσθαι. ¶ Κόρσαι, plerunque dicuntur tem-

pora, seu ossa duo cranii, utrinque singula ad aures sita. Iliad. γ'. et ν'. et apud Oppian. lib. 3. de venat. Ruf. Ephes. et Poll.

Κόῤῥη exponitur etiam maxilla. Theocr. idyll. 14. πὺξ ἐπὶ κόῤῥας ἤλασα. Demosth. in Mid. Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόῤῥης. ¶ Accipitur et pro ipso capite. Luc. (de Jove Minervam parturiente) ὄγκον ἔχων ἐγκύμονι κόρσῃ. Eustath. etiam in Ælio Dionysio tradit, Atticos κόῤῥην et κόρσην vocare totum caput cum cervice. ¶ Hesych. κόρσας etiam dicit ἐπάλξεις προμαχῶνας στεφάνας πύργων, vel κλίμακας. ☞ A κείρω derivari Etymolog. et Eustath. testantur.

Κορσεὺς, tonsor. Hesych.

Κορσόω, ῶ, tondeo, rado, idem quod κείρω, teste Hesych.

Κορσωτὴς, et κορσωτεὺς, tonsor. Athen. lib. 12. Poll. l. 2.

Κορσωτήριον, tonstrina, tonsoris officina. apud Athen. loco citato.

Composita: ac primùm ex κείρω.

Ἀκαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. insecabilis, qui scindi non potest: ut, ἀκαρὴς χρόνος, apud Demosth. et, ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, momento temporis, apud Aristoph. pro quo apud Luc. in Tim. dicitur, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, et ἐν ἀκαρεῖ, absolutè. Dicitur et ἀκαρῆ, subaudiendo χρόνον. Aristoph. † Nub. 496.† Interdum ἀκαρῆ adverbialiter ponitur: ut apud Aristoph. in Vesp. οὐκ ἔτι χρήσιμός ἐστ' οὐδ' ἀκαρῆ, ne minimum quidem. Τὸ ἀκαρὲς, teste Poll. dicitur exiguum, quod ob exiguitatem non possumus κεῖραι: metaph. sumpta à crinibus ita exiguis, et quasi curtis, ut tonderi nequeant. ¶ Item ἀκαρὴς, minimum interjectum habens spatium, ut, κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει, parum abfuit quin metu deciderem.

Ἀκαρῶς, puncto temporis, interjecto temporis momento. Pro eodem dicitur et ἀκαρέως, et ἀκαρεί. Suid. et Hesych.

Ἀκαριαῖος, ου, ὁ, minimus, pauxillus, vel pauxillulus. Lucian. de sect. Item brevis, momentaneus, ut, πλοῦς ἀκαριαῖος, apud Dem. ¶ Vide et in comp. ex Κάρηνον.

Ἀκαρίδιος, ου, ὁ, idem quod ἀκαριαῖος. Suid. exp. βραχύτατος.

Ἄκαρι, animalculum omnium minutissimum, solens innasci ceræ et caseo inveteratis, et cuti humanæ. Aristotel. hist. anim. lib. 5. cap. 32.

Ἀμφικείρω, circumtondeo. in Epigr.

Ἀμφίκουρος, circumquaque tonsus seu rasus. Suid. exp. quam utrinque viri complectuntur, seu cingunt.

Ἀνακείρω, tondeo. Item abscindo. Hesych. Item disseco, lacero. Theodoret. lib. 3. hist. Ecclesiast.

Ἀποκείρω, tondeo, detondeo, ut, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα. † Aristoph. Nub. 834.† (Æsch. Pers. 924.) Et in Aor. med. apud Herodian. ἀποκειράμενος τὸ γένειον. Item tondendo lacero et dilanio. Luc. Item decutio, privo, spolio. Greg. Basil.

Ἀπόκαρμα, τὸ, quod tondendo resecatur.

Ἀπόκαρσις, tonsura.

Διακείρω, tondeo. Metaph. apud Aristoph. in Vesp. pro aufero. Item interseco. Iliad. θ'.

Ἐπικείρω, attondeo. Et præcido, metaph. Iliad. ά.

Κατακείρω, detondeo. Et metaph. pro, absumo. Od. γ'. et χ'.

Περικείρω, circumtondeo. Philostr. ep. 25.

Περικείρομαι, circumtondeor, apud Luc. in Tim.

Περίκουρος, circumtonsus. Poll. Hesych. περίκουροι sunt qui in bello circumclusi et capti fuêre.

Ὑποκείρω, corrodo, exedo, lanio. Plut.

Comp. ex κουρὰ, sine præpos.

Ἄκουρος, intonsus, q. d. tonsura carens. [Suid. Lex. i. 89. ubi laudatur Aristophanes in Vesp. 471. &c.]

Πρασόκουρον, falx qua porrum detondent. in Epigr.

Πρασοκουρὶς, animalculum viride, quod lactucas in hortis et inprimis porros depascitur atque detondet. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 5. Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 19.

Πρωτόκουρος, tum primùm tonsus, vel qui primùm tondetur.

Πρωτοκουρία, prima tonsio. Tobit. cap. 1.

Σιτόκουρος, (παρὰ τὸ κείρειν τὸν σῖτον) homo inutilis, qui frustrà alitur, fruges consumere natus. Athen. l. 6. ex Alex. et Menand.

Τραγοκουρικὸς, ad tragicam tonsuram pertinens, seu idoneus ad tondendum tragico more. Lucian. in Pisc.

Τρίκουρος, ter tonsus.

Composita ex κέρμα.

Ἀκερμία, ἡ, non habere monetam minutiorem. Poll. ex Aristoph.

Ἀποκερματίζω, in æris minutulos numos redigo. Item dissipo facultates, ex Epigr. [lib. 3. Pall. Πάντα φαγοῦσα βίον, συναπώλετο ταῖς δαπάναισιν. Ἥλατο δ' εἰς ἀΐδην ὡς ἀπεκερμάτισε. Brod. omnia bona decoxit. Vinc. ἀποκερματίζειν significat, et pecuniam et substantiam totam absumere.]

Κατακερματίζω, in minutos numulos redigo, minutis numulis commuto. Aristoph. Item generaliter, in minutas partes comminuo seu disseco. Plut. Basil.

Composita ex κόρση.

Ἀεικορσώσασθαι, q. d. semper tondere, ἀεὶ κορσῶσαι. Ab Hesychio exp. tondere caput.

Ἀεικόρσωτοι, semper tonsi, seu qui semper aut crebrò tonderi solent. Ab Hesych. exp. ἄκαρτοι.

Ἀποκορσόω, ῶ, detondeo. Hesych.

Δίκορσος, ου, ὁ καὶ ἡ, biceps. Eust. ex Lex. rhet.

Δοχμόκορσοι, qui coma sunt obliqua seu tortuosa. Hesych.

Ἐπίκορσος, qui supra tempora seu supra maxillas est.

Κατάκοῤῥος, ut, κατάκοῤῥος οἰκία, domus altera parte pressior angustiorque, ut exponitur apud Aristot. lib. 1. œcon.

Ψιλοκόρσης, ου, ὁ, qui glabro et depili capite est, seu cujus tempora glabra sunt; aut nudus crinibus. Herodian. lib. 4.

ΚΕ'ΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, strepitus, tumultus. † prop. venaticus, ut Schol. ad Hes. Th. 926.† Item clamor. Il. ί. Ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν. Eurip. in Hec. ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν. (Æsch. Pers. 607.) ¶ Item sonus musicus, inquit Hesych. ex lib. Epigr. κέλαδος μουσεῖος. ☞ A κέλομαι derivari, annotat Steph.

Κελαδεινὸς, οῦ, ὁ, obstreperus. Item tumultuosus, ut Diana κελαδεινὴ dicitur, propter tumultus seu strepitus venatorios: aut propter turbulentum et quasi tumultuosum aëris statum, qui lunæ mutationem comitatur. Eust.

Κελαδεννὸς, idem quod κελαδεινός. Pind.

Κελαδέω, ῶ, strepo, tumultuor. Il. θ'. ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν. Item sono. ut de musicis sonis, apud Luc. εὔηχα κελαδοῦσι. Et de avibus insonantibus. ut gallinaceus dicitur κελαδεῖν ἀνασχὼν εὔτριχα δειρὴν, apud Theocr. idyll. 18. Quidam de fluviis propriè dici putant: unde κελάδων ποταμὸς, per metaplasmum conjugationis; resonans: apud Hom. pro κελαδῶν. † Sic Aristoph. Nub. 283. πόντον κελάδοντα, pro κελαδοῦντα.† (Eurip. Phœniss. 1062. Aristoph. R. 386. 1575. Æsch. Ch. 608.)

Κελάδημα, τὸ, tumultuatio. Item strepitus, clamor. Aristoph. † Nub. 282.† (Eurip Phœniss. 204.)

Κελαδῆτις, cantatrix. Pind.

Composita.

Δυσκέλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, malè sonans, seu graviter sonans, q. d. gravisonus. Agath. l. 2. epigr. Apud Hesiod. in Erg. 2. ζῆλος δυσκέλαδος, exp. malè sonans, i. maledicus. (Æschyl. S. c. Th. 873. Eurip. Med. 402.)

Ἐγκέλαδος, q. d. cui inest κέλαδος. Apud Schol. Aristoph. ἐγκέλαδα ζῶα sunt animalcula quædam ex insectorum genere, sic appellata, quòd ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσι.

Εὐκέλαδος, benè sonans, sonorus. Aristoph. † Nub. 311.† [Eurip. Bacch. 160. Λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος Ἱερὸς ἱερὰ Παίγματα βρέμῃ, &c.]

Καλλικέλαδος, pulchrum sonum edens seu elegantem. cui oppon. δυσκέλαδος.

Πολυκέλαδος, multum sonans, multum strepens. Lucian.

ΚΕΛΑΡΥ'ΖΩ, F. ύσω, murmuro, strepito: vel cum murmure et strepitu fluo. Od. ί. στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Πικρὴν, ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν. Et Il. φ'. (de aqua per canales deducta.) Τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει. Sic apud Theocr. idyll. 7. τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν. Hesych. etiam κελαρύσεται, exp. μετὰ φωνῆς ἠχήσει.

Κελάρυξις, εως, ἡ, ejusmodi murmur et strepitatio, seu fluxus cum murmure et strepitu.

Κελάρυζα κορώνη, crocitans cornix, quæ alioqui λακέρυζα, transpositis primoribus syllabis. vide sua serie.

Κελάρυσμα, murmur, strepitus aquæ fluentis. Oppian.

Ἐγκελαρύζω, (*comp.*) leniter murmuro, cum leni murmure fluo, Hippocr. Epist. ad Damag.

ΚΕΛΕΟ'Σ, avis quædam pernicissima. A qua κέλλειν, τὸ ταχέως βαδίζειν. Suid et Etymol. Vide et Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 10. ¶ Item κελεὸς à quibusdam vocatur ὁ ἰστόπους, per asteismum et antiphrasin. Etymol.

Κελέοντες, propriè sunt ἰστόποδες. Harpocr. ex Aristoph. Per catachresin autem sic vocantur τὰ καταπεπηγότα ξύλα, quæ et σταυροί. Etymol. Utitur et Antiphon ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ. Apud Poll. scribitur etiam κέλοντες.

ΚΕ'ΛΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, via: sive terrestris, sive marina, sive aëria. Odyss. γ'. Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου. Iliad. ά. et Od. β'. Ἡ δ' ἔθεεν, κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. Odyss. ν'. Ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον. Iliad. γ'. θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους. Sophocles in Ajace, τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον, viam à Solis ortu. Et, μακραὶ κέλευθοι, apud Apollon. Per metaplasmum autem plurali numero dicitur κέλευθα pro κέλευθοι, sicut σταθμὰ pro σταθμοί, et ζυγὰ pro ζυγοί. Ut Odyss. γ'. πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα; Iliad. ξ'. λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. (Æsch. Pers. 567. 609. Expeditio. Ag. 130. 918. Ch. 709. Soph. Œdip. Tyr. 821. 1412.) ☞ Derivant grammatici à κέλλω, τὸ τρέχω, seu βαδίζω: nonnulli ab ἐλεύθω deducere malunt, pleonasmo literæ κ.

Κελευθεῖαι, Deæ quæ in viis statuuntur, seu viarum monstratrices: aut viatorum custodes. Hesych.

Κελευθείω, viam carpo, ὁδεύω. Hesych.

Κελευθιάω, iter facere cupio.

Κελευθήτης, ου, ὁ, viator, in Epigram.

Composita.

Ἀγχικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui prope viam est. Nonn.

Ἀκέλευθος, invius.

Ἀκέλευθα, sub. σήματα, signa quæ locis parum perviis præfiguntur. Hesych.

Ἀμφικέλευθος, qui circa seu propter viam est, aut utrinque viam habens: ut, ἀμφικέλευθος τάφος, in Epigr. [Brodæus explicat ἀμφικέλευθον, in media via, aut trivio positum. et Vincentius, ambivium, id est in bivio positum.]

Ἀντικέλευθος, obvius, adversus, ex Nonno.

Αὐτοκέλευθος, qui per se iter facit, in Epigram.

Διωξικέλευθα κέντρα, calcaria, quæ velut persequuntur viam i. urgent. in Epigr.

Ἐκκέλευθος, devius. Lycoph.

Ἰθυκέλευθος, qui recta via incedit, recta ambulans.

Ἱπποκέλευθος, equo iter faciens, equester: vel qui multum itineris confecit. Iliad. π'.

Λαιψηροκέλευθος, celeriter viam conficiens, cujus via est celer; velox. Hesiod. in Theog. Pro eodem legitur et αἰψηροκέλευθος, qui citato rapidoque motu viam carpit. † Hes. Th. 379. de vento.†

Ὀπισθοκέλευθος, qui ponè sequitur, assectator. Nonn.

Ὀψικέλευθος, serò viam carpens, qui serò iter facit, seu serò venit. Nonn.

Προκέλευθος, prævius, qui præit, præcursor, apud eundem.

Ῥηξικέλευθος, viam perrumpens. Epithetum Apollinis. in Epigr.

Ὑψικέλευθος, per alta loca gradiens. in Epigram.

ΚΕ'ΛΗΣ, ητος, ὁ, scil. ἵππος, celes, equus desultorius: ad differentiam equi quadrigarii. Od. έ. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. Laërt. ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι. Interdum omittitur ἵππος: ut apud Plut. τὸν κέλητα τὰ Ἡραῖα νικῶντα. ¶ Κέλητες dicuntur etiam desultores equites, qui in certaminibus equo duntaxat uno utuntur. in Pandect. ¶ Item κέλης, navigium quoddam parvum et angustum, quod uno tantùm remo agitatur. Thucyd. l. 4. Xen. Hell. 1. ¶ Apud comicos sic vocatur pudendum muliebre, teste Eust. ☞ A κέλλω derivari, significante βαδίζω, seu τρέχω, vel à κελέω, i. κέλω, testatur idem Eust. (Palæph. p. 9.)

Κελήτιον, ου, τὸ, parva celox. Thuc. l. 4. Synes. ep. 4.

Κελητίζω, celete equo vehor, equum desultorium ago. Iliad. ό. et Aristoph. in Vesp.

Κελητιάω, idem. Hesych.

Composita.

Ἐξωκέλης, equus ephippio non instratus. Item celox, seu navis piratica. Suid.

Ἐπακτροκέλης, navigium prædatorium: sic dictum quòd sit inter ἐπακτρίδα et κέλητα medium, teste Eustath. Utitur et Aristot. in lib. περὶ ἑρμην. cap. 2.

Παρακελητίζω, celete equo alicui à latere equito. [Aristoph. Pac. 900. Ἥνικα δὲ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ, &c.]

ΚΕ'ΛΛΩ, F. σω, appello, seu appellor, pervenio in portum. Od. ί. Κελσάσῃσι δὲ νυσὶ καθείλομεν ἱστία, navibus quæ appulsæ erant. Apollon. ἐνθάδε κέλσαι Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον. Metaph. apud Eurip. Hec. πᾷ βῶ, πᾷ στῶ, πᾷ κέλσω; quò appellam, seu quò me convertam? (Æsch. Pr. 184. Ag. 705. Eum. 10. Soph. Tr. 817. Suppl. 335.) ¶ Item moveo, ut, exponitur ab Eustath. ¶ Item celeriter curro. ☞ Etymolog. à κελεὸς deductum esse scribit.

Ὀκέλλω, appello, applico, (significatione transitiva.) Thucyd. lib. 4. τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας ὀκεῖλαι τὴν ναῦν. Et apud Herodot. ὤκελλον τὰς νῆας.

Composita: ac primùm ex κέλλω.

Δίκελλα, ligo. Suprà positum sua serie huc transfer.

Ἐγκέλλω, insisto, incumbo. Hippocr. de fract.

Ἐπικέλλω, idem quod κέλλω. Od. ν'. Ἠπείρῳ ἐπέκελσε, ad continentem appulit. Apoll. Arg. 2. ἐπικέλσετε νήσῳ.

Μάκελλα, ἡ, ligo. (παρὰ τὸ μονόθεν κέλλειν, i. κινεῖν, seu τέμνειν.) Iliad. φ'. χερσὶ μάκελλαν ἔχων. Utitur et Aristoph. Pro eodem dicitur et, μάκελα, apud Hesiod. in Erg. —— ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν Δμῶος ἔχων μακέλην. Sic apud Moschum idyll. 2. Νώμασκεν μακέλην, quatiebat ligonem. ¶ Hesychio μάκελλος et μάκελα sunt φράγματα et δρύφακτοι. (Μάκελλα, σκαφή. Æsch. Ag. 535. Μάκελα. Theoc. ις'. 32.)

Νωχελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tardus, segnis: à νω privativo, et

κέλλω, quod est ταχέως τρέχω. Item invalidus. Ammon. [Eurip. Orest. 798. Περιβαλὼν Πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ. Schol. τὰ ὑπὸ τῆς νόσου ἀσθενῆ, καὶ δυσκίνητα, &c.] ¶ Item inutilis, placidus, seu tranquillus. Suid.

Νωχέλεια, sive νωχελία, ας, ἡ, tarditas, segnities. Iliad. τ'. ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε. Exponitur etiam, infirmitas. Hesych.

Νωχελίζω, tardo, moror. Hesych.

Composita ex ὀκέλλω.

Ἀποκέλλω, deflecto et declino à via quæ ad portum tendit: declino à recta via. Suid.

Ἐξοκέλλω, delabor, impingo, incurro. Isocr. in Areop. εἰς τραχύτερα πράγματα τῶν τότε γενομένων ἐξοκείλωμεν. Herodian. l. 5. εἰς τοῦτο ἐξώκειλε παρανοίας, eò devenit vecordiæ. Exponitur interdum, erumpo, effundo me, effundor. Plut. de lib. inst. εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι. ¶ Item transitivè, averto alium à portu. Et metaph. averto alium à recta via, ut, βρόχοις τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτὸν, blanditiis labiorum eum pertraxit, seu alio avertit. (Æsch. Ag. 675.)

(Ἐξοκέλλομαι. Æsch. Suppl. 447.)

Ἐποκέλλω, impingo, illido, contrà impello, ut quum navem scopulis impingimus. Thuc. lib. 4. et 8. Act. Apost. c. 27. περιπεσόντες εἰς τόπον διθάλασσον, ἐπώκειλαν τὴν ναῦν, illiserunt navem.

Συνεποκέλλω, (*decomp.*) simul ad littus appello. Plut.

Προσκέλλω, appello. applico. Oppian. Idem quod ὀκέλλω, ut, προσώκειλεν ἡ ναῦς τῷ αἰγιαλῷ. Item cum dativo, impingo, apud Luc.

ΚΕ'ΛΩ, seu potius κέλομαι, jubeo, hortor. Iliad. σ'. κέλομαι γὰρ ἔγωγε Ἄστυδε νῦν ἰέναι. Odyss. γ'. Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα Ἐλθεῖν. Il. ά. Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἐποτρύνουσα κελοίμην Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι. Futurum κελήσομαι, (tanquam à κελέομαι.) Od. δ'. ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι. (Æsch. Ag. 1128.)

Κελημοσύνη, jussum, mandatum. Hesych.

Κέκλομαι, idem quod κέλομαι, hortor: ex eoque factum per epenthesin τοῦ κ. Iliad. δ'. Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας. Sic Il. ν'. Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, hortantes eum per turbam. Item invoco. Apoll. Arg. 2. κεκλόμενος μαντήϊον Ἀπόλλωνα. (Sophocl. Œdip. Tyrann. 163. Æschyl. Suppl. 599.)

Κελεύω, f. εύσω, jubeo, impero. Il τ'. Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω. Xenoph. κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμέ. † Cum dat. et inf. simul. Pæd. 1. 3. 8.† ¶ Item hortor, invito ad aliquid agendum: ut Il. β'. καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω. Interdum sine infinit. Il. ύ. τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις; Nonnunquam cum dativo, ut Iliad. ψ'. μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον. Sic et Iliad. π'. et ύ. itidemque in prosa passim. ¶ Item peto, postulo. Thucyd. lib. 3. κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν πανδημεί. Sic apud Xenoph. Hellen. 6. Exponitur etiam, permitto: ut apud Thucyd. lib. 3. ὡς δ' ἐκέλευσαν, ἔλεγον τοιάδε, quum illi permisissent. ¶ Item censeo: ut apud Demosth. καὶ πολίτας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω. ¶ Peculiari significatione de nautis dicitur, clamore suo remiges, ut hoc vel illo modo remigent, hortantibus. Athen. lib. 12. Καλλιπίδης ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευσε. (Eurip. Med. 943.)

Κελεύομαι, jubeor, mihi imperatur. Xenoph. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Interdum absolutè: ut apud Thuc. l. 1. οὐδὲν κελευόμενοι ποιήσειν, nihil se facturos imperio coactos. Et, τὸ κελευόμενον, seu τὰ κελευόμενα, res quæ imperantur, imperata. Xen. Pæd. 4. Plat. Pol. 1.

Κέλευσμα, τὸ, jussum, mandatum. ut, θεοῦ κέλευσμα. Eurip. Item hortamentum, quod hortandi causa dicitur, et quidem specialiter quod remigibus datur. Dicitur et de hortamento aurigæ. Plat. in Phædro, κελεύσματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται. Exponitur et clamor, vel clamor hortatorius, apud Euripidem in Hecuba. (Æschyl. Pers. 397. pl. Ch. 749. Eum. 235.)

Κελευσμοσύνη, ἡ, jussum, mandatum. Herodot. [lib. 1. ἐκ τούτου δὲ κελευσμοσύνης Λυδοὶ τὴν πᾶσαν δίαιταν τῆς ζοῆς μετέβαλον.]

Κελευσμὸς, idem cum κέλευσμα. Eurip. [Bacch. 1086. ὡς δ' ἐγνώρισαν Σαφῆ κελευσμὸν Βακχίου Κάδμου κόραι, &c. Ion. 1346. Σὺ δ' ἐκ κελευσμῶν, ἢ πόθεν σώζεις τάδε;]

Κέλευσις, εως, ἡ, jussus, actio ipsa jubendi.

Κελευστὴς, οῦ, ὁ, jussor, seu qui jubet, hortator. Et peculiariter, qui celeusma canit. Thuc. l. 2. Xen. Hell. l. 5. Plut. in Pol. præc. χρῶνται δὲ ναύταις καὶ πρωρεῦσι, καὶ κελευσταῖς.

Κελευστὸς, jussus, qui aliquid facere jussus est. Lucian.

Κελευστικὸς, hortatorius, hortamenti vim habens. Et, τὸ κελευστικὸν, substantivè, apud Synes.

Κελευτιάω, ῶ, (poëticum) pro κελευστιάω. nam metri causa σ amisit. Iliad. ν'. Ὣς ῥα κελευτιόων γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.

Κέλωρ, vox: παρὰ τὸ κέλω vel καλῶ. Etymol. Item filius, nepos. Hesych. Apud eundem exp. etiam, exsectus, spado.

Κελωρύω, vociferor, clamo. Hesych.

Composita: ac primùm ex κελεύω.

Ἀκέλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, injussus. Soph. in Ajace [v. 1304.] et in Epigr. [Æschyl. Agam. 739. μηλοφόνοισιν ἄταισιν δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν. 987. μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος ἄμισθος ἀοιδά. Eurip. Ion. 1359. Ἃ κεῖνος ἀκέλευστόν μ' ἐβουλήθη λαβεῖν. Me injussam. Electr. 71.]

Ἀντικελεύω, contrà jubeo, contraria jubeo, vel vicissim jubeo. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 128. Ἀντεκέλευον δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Λακεδαιμονίους τὸ ἀπὸ Ταινάρου ἄγος ἐλαύνειν. §. 139.]

Ἀντικελεύομαι, vicissim jubeor aliquid facere.

Αὐτοκέλευστος, (q. d. à se ipso jussus) injussus, i. qui non jussu alius, sed sua sponte et quasi suo ipsius hortatu aliquid facit. Arrianus, κρότος τε ἀθρόος οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὡρμήθη.

Διακελεύομαι, hortor, adhortor, cohortor. † ἑαυτῷ. Xen. Pæd. 1. 4. 13.† Isocr. in paragr. τοσοῦτον ὑμῖν διακελεύομαι, μνημονεύειν ὅταν φέρητε τὴν ψῆφον. Plutarch. in Public. διακελεύομαί σοι ὁρᾶν. Exponitur, et præcipio, præcepta do, apud Isocr. in Evag. ὅτι πολλάκις σοι διακελεύομαι περὶ τῶν αὐτῶν. Apud Plut. exp. etiam, jubeo.

[Διακέλευσμα. Plat. de leg. lib. 7. τὸ δ' ἡμέτερον διακέλευσμα ἐν τούτοις οὐκ ἀποσβήσεται, &c.]

Διακελευσμὸς, adhortatio. Thucyd. lib. 7. πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι.

Ἐγκελεύω, hortor, incito. Xen. in lib. de venat. (Æsch. Pr. 72.)

Ἐγκελεύομαι, idem: unde particip. ἐγκελευσαμένη, apud Plut.

Ἐγκέλευσις, incitatio, hortatio. Strabo.

Ἐγκελευστικὸς, hortandi vel incitandi vim vel stimulum habens. Max. Tyr.

Decomp. Παρεγκελεύομαι, hortor obiter. Plut. in apophth.

Προσεγκελεύομαι, insuper adhortor, præterea suadeo. Plut.

Ἐπικελεύω, hortor. Xen. ἐπιλύσαντα τὰς κύνας καὶ ἐπικελεύσαντα. † τινί. Xen. Pæd. l. 3. p. 82. d.†

Ἐπικελεύομαι, idem. Plut. in Ant.

Κατακελεύω, hortor: et peculiariter, hortor ut nauta, seu nautico hortamento utor. Eust. ex Aristoph. Apud eundem Aristoph. κατακελεύειν, exp. etiam silentium indicere. (R. 209.)

Κατακελευσμος, pars tertia τοῦ Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, in qua Apollo provocat draconem. Poll. lib. 4. cap. 10. Videtur fuisse adhortatio illa, qua Apollo ad feriendum serpentum à Delphis incitabatur.

Παρακελεύω, hortor, adhortor, ex Plut. et Schol. Thucyd.

Παρακελεύομαι, idem. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. a.† Thucyd. lib. 2. τοιαῦτα μὲν τοῖς Πελοποννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο, hac adhortatione apud milites usi sunt. Plat. in apol. ὑμῖν παρακελευόμενος οὐ παύσομαι. Et, παρακελεύεται ἑαυτῷ ποιεῖν τι, qui in animum inducit aliquid facere, se ipsum veluti adhortando. Lys. ἄξιον ὑμᾶς παρακελεύσασθαι ὑμῖν αὐτοῖς, παρὰ τουτονὶ δίκην λαβεῖν. Item suadeo. Plat. ep. 7. ὃ νῦν οὑμὸς λόγος πᾶσι παρακελεύεται. (Æsch. S. c. Th. 727.)

Παρακέλευσμα, τὸ, adhortamentum, quod adhortandi gratia dicitur. Plat. in epist. [Eurip. Suppl. 1155. Λόγων δὲ παρακέλευσμα, σῶν, Ἀέρι φερόμενον οἴχεται. Iph. in Taur. 320. Οὗ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευσμ' ἠκούσαμεν. Helen. 1618.]

Παρακελευσμὸς, adhortatio. Thucyd. [lib. 4. παρακελευσμῷ. Schol. παρακινήσει. Dion. Cass. Hist. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 3. Ἦν δὲ μεστὸν τὸ στράτευμα τῷ Κύρῳ προθυμίας, —— θάρσους, παρακελευσμοῦ, σωφροσύνης, &c.]

Παρακέλευσις, idem quod παρακελευσμός. Thucyd. l. 4. οὐκ ἂν ὁμοίως διδαχὴν ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιούμην. Specialiter de adhortatione bellica dicitur apud Isocr. in Evag.

Παρακελευστὸς, persuasus, qui est advocatus ab aliquo, qui eum hortatus fuerit. Thucyd. l. 6.

Παρακελευστικὸς, adhortatorius, adhortandi vim habens. unde παρακελευστικὸν ἐπίφθεγμα, et παρακελευστικὸν σάλπισμα, classicum. Poll. [Plat. Euthyd. ὡς παρακελευστικὸς ὁ λόγος ἦν ἐπ' ἀρετήν.]

Ἀντιπαρακελεύομαι, (*decomp.*) vicissim hortor seu adhortor. Xenoph. Pæd. 3. † p. 82. e. cum dat. pers.† et Thuc. Exponitur etiam, contrà hortor, seu suadeo, vel contraria suadeo.

Προκελευσματικὸς, pes metricus quatuor syllabis brevibus constans. Ut, προκελευσματικὰ μέτρα, carmina id pedis genus habentia: forsan quòd τοῖς κελεύσμασι præcini solerent.

[Συγκελεύω. Eurip. Iph. in Aul. 892. Οὐκ ἐᾷν, ἢ ξυγκελεύων παῖδ' ἄγειν θανατουμένην;]

Ὑποκελεύομαι, (q. d. subhortor.) tacitè hortor.

Composita ex κέκλομαι.

Ἀνακέκλομαι, invoco. Hom. hymno in Pana.

(Ἐπικέκλομαι. Æsch. Suppl. 41.)

Ὁμοκλὴ, ἡ, (ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι, teste Eust.) hortamentum, quod fit cum vociferatione. Item increpatio et comminatio. Iliad. ώ. οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. Iliad. ζ'. κρατερὸς γὰρ ἔχε δρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ.

Ὁμοκλάω, ῶ, vel ὁμοκλέω, ῶ, hortor vociferando, minaciter clamo, increpito, ut in conserenda pugna. Il. ύ. Κέκλεθ' ὁμοκλήσας. Dicitur et de vociferatione quæ fit ad incitandos equos ad cursum ut Il. ψ'. Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν. † Soph. El. 714.†

Ὁμοκλητὴρ, ῆρος, ὁ, increpitator, objurgator. Item qui magno clamore minatur. Il. μ'. et Il. ψ'.

ΚΕ'ΝΔΥΛΑ, in Epigram. esse dicitur instrumentum ad naves fabrefaciendas.

ΚΕΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, vacuus, inanis. Xenoph. Hellen. 1. Thucyd. l. 8. κεναὶ ναῦς. Et cum genit. apud Xen. Hellen. 7. κενὰ πάντων ἀπέδειξε. † et Pæd. l. 4. p. 104. e.† Sic, κενὴ νοῦ, apud Sophocl. † El. 405.† Metaphoricè quoque capitur, ut inanis apud Latinos: ac tunc aliquando exponi potest, vanus. Isocr. de pace, ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστόν. Plutarch. ad Colot. κενὰς ἀρετὰς καὶ ματαίας. Apud Aristot. κενὸν πινακίδιον, dicitur tabella in qua nihil scriptum est. Κενὸς σφυγμὸς, pulsus vacuus, Galen. l. 4. de pulsuum dignotione. (Æsch. Pers. 484. κεναῖσιν ἐλπίσιν. 733.)

Κενότης, ητος, ἡ, inanitas, vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν, substantivè, ut et Lat. inane, vacuum.

Κενόω, ῶ, exinanio, vacuo, seu evacuo. (Æsch. Pers. 720. Suppl. 668. Eurip. Med. 960. Soph. Œdip. Tyr. 29.)

Κενοῦμαι, vacuor. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 1. A Thuc. κενοῦσθαι dicuntur οἰκίαι, quæ post mortem eorum, qui in ipsis habitabant, vacuæ relinquuntur et inhabitatæ. Κενοῦσθαι dicitur etiam corpus, quum ab humoribus (ut vulgo loquuntur) purgatur. Galen. ad Glauc. Aliquando significat vacuari, i. exhauriri. Greg.

Κένωμα, q. d. evacuamentum, quod evacuatur, aut evacuatio. Dioscorid.

Κένωσις, exinanitio, evacuatio. Apud medicos est humoris è toto corpore, aut aliqua ejus parte, detractio.

Κενωτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. evacuatorius, evacuandi vim habens. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Κενεὸς, apud poëtas idem quod κενός. Iliad. β'. Αἰσχρόν τοι, δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι. Hesiod. in Erg. κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων. Apud eosdem poëtas dicitur et κεινὸς, pro κενὸς, ut Iliad. γ'. κεινὴ δὲ τρυφάλεια. (Theoc. ιά. 95.)

Κενεὼν, ῶνος, ὁ, pars corporis, quæ inter thoracem est et os quod ad ilia pertinet, sic dicta quòd inanis sit et desidat. Gal. comment. 2. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Ab aliis exp. locus sub pectore concavus et ossibus carens. Il. έ. Dicitur et de equo, apud Xen. Pro eodem dicitur et κενών. Hesych. ¶ Item general. capacitas vacua, spatium vacuum, ut, κενεὼν χθόνιος, pro terra, ex Nonno.

Composita.

Ἀκένωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non evacuatus, cujus non facta est evacuatio.

Ἀπόκενος, vacuus, inanis: idem quod κενός.

Ἀποκενόω, idem quod κενόω.

Διάκενος, itidem pro κενὸς, vacuus, inanis: Aristot. in probl. Apud Plut. in Lyc. διάκενος ἕξις, macilentus corporis habitus. Et, διάκενον δέρκειν, apud Luc. de iis qui fame aut morbo macilenti facti sunt.

Διακενῆς, inaniter, frustrà, nequicquam. Polyb. l. 3. Item inani conatu seu tractatione. Aristot. in Probl. sect. 5. Scribitur et disjunctim, διὰ κενῆς.

Διακένως, vanè. Joseph. in antiq. Jud.

Διακενόω, evacuo.

Διακένωσις, evacuatio. Exponitur et inanitas.

Ἐκκενόω, idem quod ἀποκενόω et κενόω. Exponitur etiam exhaurio. Ezech. cap. 5. ἐκκενώσω μάχαιραν, gladium nudum et vagina vacuum ostendam, i. nudabo ensem. (Ἐκκενούμενα πόλις. Æsch. S. c. Th. 336. Pers. 549. 763. Aristoph. R. 1102.)

Ἐκκένωσις, exinanitio, evacuatio, item egestio.

Ἐπίκενος, vanus.

Κατακενόω, evacuo, exinanio.

Παρακενόω, exhaurio, evacuo. Plut.

Ὑπόκενος, vacuus vel q. d. subtervacuus. ὑπόκενος τόπος, ex Seneca natur. quæst. lib. 6. exp. subterraneus locus. et τὸ ὑπόκενον, vacantis loci subterinanitas. Expon. et vanus, ex Hermog.

Φιλόκενος, vana seu res vanas amans, vanarum rerum studiosus.

ΚΕΝΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, pungo, stimulo. † Aristoph. Nub. 1303.† Theocr. idyll. 21.——Ἔρωτα κακὰ κέντασε (pro κέντησε) μέλισσα. Theophr. (de scolymo) ξηραινόμενον δὲ τὸ φύλλον διαχεῖται, καὶ οὐκέτι κεντεῖ, Plin. interpr. aculei arescente folio desinunt pungere. Athen. lib. 12. Κεντοῦντες ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις, ἀνεῖλον αὐτάς. Metaph. Adonis τὸ φίλημα (osculum) κεντεῖν dicitur, apud Theocr. in Adoniazusais, seu Adonidis festum celebrantibus. Dicitur et, apud Hom. κένσαι ὁμοκλήσας, per sync. pro κεντῆσαι.

Κεντέομαι, οῦμαι, pungor. Thuc. lib. 4. Aristoph. in Neb.

Κέντημα, τὸ, aculeus, stimulus, id quo pungimus: unde interdum pro acie, cuspide seu mucrone capitur. Polyb. in Epit.

Κεντητήριον, ου, τὸ, id quo pungere seu stimulare possumus. Pro subula poni apud Lucianum annotatur.

Κεντητὸς, οῦ, ὁ, punctus. item punctis distinctus.

Κεντητικὸς, cui pungendi vis inest, pungens, aculeatus. Theophr. de hist. plant. cap. 10.

Κέντωρ, ορος, ὁ, stimulator, qui pungit. Il. έ. κέντορες ἵππων. Et in fœm. gen. apud Nonnum, κέντορι λόγχῃ, acuta lancea. Apud eundem metaphor. ἐλέγχειν κέντορι μύθῳ, verbis quæ stimulos seu aculeos in auditorum animis relinquerent.

Κέντρον, ου, τὸ, stimulus, ut, πρὸς κέντρον vel κέντρα λακτίζειν, apud Pind. et Eurip. adversus stimulum calces jactare. Metaphoricè quoque capitur, ut stimulus et calcar apud Latinos. Dionysius Longinus, δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὡς κέντρου πολλάκις, οὕτω δὴ καὶ χαλινοῦ. Sic Plut. in Lycurgo, et Synesius epist. 139. Tribuitur etiam avibus, et ut plurimum gallinaceis, quod alio nomine πλῆκτρον Græci, Latini calcar appellant: ut in Geopon. αἱ κέντρα ἔχουσαι ὄρνεις, ἐοικότα τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων. Interdum expon. aculeus. in qua significatione metaph. etiam capitur, ut Eupol. τὰ κέντρα ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. Nonnunquam exp. spiculum. Apud Polyb. pro spiculo hastæ seu ferro accipi traditur. (Æsch. Eum. 157. Eurip. Phœniss. 26. πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖν. Æsch. Pr. 323. Soph. Œdip. Tyr. 226. 829. 1342.) ¶ Κέντρα, stimuli in habenda quæstione, schol. Aristoph. ¶ Κέντρα dicuntur etiam cardines cœli, quos cuspides nonnulli vocant. ¶ Κέντρον, est et vocabulum mathematicum, quod Latini quoque centrum appellant. Plin. vertit umbilicum in circulo, i. punctum in medio circuli aut globi. Plut. in lib. περὶ φιλοπλ. et in lib. de exilio. Vide et Euclid. et Aristot. ¶ Κέντρα, dicuntur etiam vitia quædam lignorum et lapidum, quæ Plin. centra appellat: de quibus Theophrast. hist. plant. lib. 5. cap. 3.

Κεντρόω, ῶ, stimulo seu spiculo configo. Item aculeo seu spiculo armo. Plato de repub. lib. 8.

Κεντρωτὸς, οῦ, ὁ, stimulis confixus, ut, κεντρωταὶ σανίδες, apud Plut. in apophth. aculeis frequentibus spiculatæ. Item, aculeo seu spiculo armatus, aculeatus, ut, κεντρωτοὶ κηφῆνες, apud Aristot. lib. 9. de histor. animal.

Κεντρίζω, f. ίσω, stimulo, pungo. Idem quod κεντέω. Xen. de re eq. ὀρχηστὴν μαστιγῶν καὶ κεντρίζων. Et metaph. apud eundem in symp. καὶ ὁ ἀεὶ σύνοικος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα. † κεντριζόμενος ὑπὸ φιλονεικίας. Xen. Pæd. p. 235. d.†

Κεντρήεις, εντος, ὁ, aculeatus. idem quod κεντρωτός. Nicand. in Alexiph. αἰὲν κεντρήεντα.

Κεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, ut apum. apud Aristoph. Item locus in equo, qui à calcari stimulatur, punctum. Item genus serpentis.

Κεντρίνης, ου, ὁ, q. d. aculeatus. Athen. l. 7. Κεντρῖναι, sunt etiam culicum species quædam, apud Theophr. hist. pl. lib. 2. cap. ultim. ¶ Κεντρίνα, autem dicitur dipsas, schol. Nicand.

Κέντρων, ωνος, ὁ, cento, (abjecta litera r,) vestis è variis panniculis, ac diversis interdum coloribus, consarcinata. hinc, per similitudinem, centonem vocant carminis genus, è carminum fragmentis, hinc atque illinc accersitis, contextum, quasique consutum.

Ὁμηρόκεντρα, vel Ὁμηροκέντρωνες, (comp.) Homeri centones, i. Homeri carmina, vel integra, vel dimidiata, ex variis locis decerpta, et ita velut consuta, ut ad alius rei et longè etiam diversæ descriptionem accommodentur. Horum meminit D. Hieron.

Κεστὸς, οῦ, ὁ, acu pictus. Iliad. ξ. κεστὸν ἱμάντα, acus compunctionibus elaboratum et pictum.

Composita: ac primùm ex κεντέω.

Ἀκέντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, stimulo seu aculeo non ictus. Pind.

Ἀποκεντέω, transfigo, transfodio, κεντέω. 1 Reg. et Laërt. in Zen.

Βουκέντης, ου, ὁ, qui boves stimulo impellit.

Διακεντέω, perpungo, item affigo.

Ἐκκεντέω, sive ἐκκεντάω, pungo, stimulo. Apocal. c. 1. Dicitur etiam, ἐκκεντίζω, pro eodem.

Συνεκκεντέω, transfodio, confodio. 2 Macch.

Ἤκεστος, ου, ὁ, idem quod ἀκέντητος, stimulo nondum domitus, nondum subactus, Il. ζ. compositum ex α priv. in η mutato, et κεντῶ.

Κατακεντέω, sive κατακεντάω, pungo, stimulo. Theodor. in Eccles. hist. l. 3. Pro quo dicitur et κατακεντάννυμι, apud Lucian. (Palæph. p. 10.)

Κατακέντημα, τὸ, punctum, punctionis sive punctus opus. [Plat. Tim. iii.]

Παρακεντέω, pungo, vel à latere pungo.

Παρακέντησις, εως, ἡ, punctio, compunctio. Est incisionis ratio, qua hydropicis aqua eximitur. Vide Æginetam. Ita vocatur etiam curationis genus in suffusione, per punctionem acu trajecta.

Πολύκεστος, multùm pictus, varius: ut, πολύκεστος ἱμάς. Il. γ'. ‡371.‡

Πολυκέντητος, idem.

Συγκεντέω, confodio, contrucido. Apud Athen. lib. 6. Ὀρτύγων μὲν φεύγοντα συγκέντησι, καὶ τοὺς μετὰ τούτου.

Composita ex κέντρον, &c.

Ἄκεντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, stimulo seu aculeo carens, cui aculeus negatus est, qui sine aculeo est. Philo de vita Mos. et Plut. Item calcaribus carens, cui calcaria non sunt, ut gallinaceus. Athen. 14.

(Ἀντίκεντρος, ἴσος μαστίγων. Æsch. Eum. 136. 469.)

Βούκεντρον, ου, τὸ, stimulus quo boves punguntur et impelluntur.

Ἔγκεντρος, aculeatus, cui aculeus inest.

Ἐγκεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, idem quod κέντρον, ut Poll. docet. Aristoph. in Vesp. Ponitur et pro calcari, sicut κέντρον. Erat et in forensi supellectili graphium, stylus. Poll. lib. 8. Item retinaculum ferreum, quo, qui scandit, uti aliquando solet.

Ἐγκέντρια, apud Hesych. calcaria.

Ἐγκεντρίζω, idem quod κεντρίζω. Gregor. de amore erga pauperes: ἀλλά σέ γε τοῦτο ἐγκεντριζέτω πρὸς τὸ φιλάνθρωπον. Item insero. Theophrast. de hist. pl. l. 2. c. 3. de amygdalo arbore, διὸ καὶ αὐξηθεῖσαν ἐγκεντρίζειν κελεύουσιν. Item metaph. apud Greg. in Cæsarium, πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀγριελαίου καλῶς ἐγκεντρισθεὶς εἰς τὴν καλλιέλαιον, i. Christianus factus.

Ἐγκέντρισις, insitio.

Ἐγκεντρόω, ῶ, aculeum infigo. Ἐγκεντρωθεὶς, Hes. et Suid. est ἀσφαλισθείς.

Ἐμπροσθόκεντρος, aculeum in anteriori parte habens, seu cui aculeus in ore est, epithetum insectorum. Arist. de hist. an. l. 4. c. 7.

Ἐννεάκεντρος, novem habens stimulos seu aculeos. Nicand.

Εὔκεντρος, benè aculeatus, bonum habens stimulum et acumen. In Epigr. εὔκεντρον βέλος.

Κυνόκεντρον, nomen herbæ, Hesych. q. d. aculeus caninus,

Μακρόκεντρος, longum aculeum habens, longo spiculo armatus. Aristot. de anim. l. 4. c. 7.

Ὀπισθόκεντρος, cui aculeus in posteriore parte est, in cauda spiculum habens. Aristot.

ΚΕ'ΠΦΟΣ, ου, ὁ, species avis marinæ levissimæ, quæ facilè à quovis vento circumagitur: unde ὁ ὠκὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος, nominari κέπφος solet, teste Hesych. itidemque schol. Aristoph. Suid. Pro stolido accipitur apud Aristoph. in Pace, Καὶ κέπφοι τρήρωνες. Sic et in Pluto.

Κεπφικὸς, adject. à κέπφος, fatuus. Cic. ad Att. lib. 13. ep. 31. De epistola ad Cæsarem κεπφικῇ.

ΚΕΡΑ'ΜΒΗΛΟΝ, κέραμβον, et κεράμβυξ, dicitur bestiola quædam scarabæo similis, quæ ficui arbori circumligata, voce sua culices abigit. Hesych.

ΚΕ'ΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, terra figularis, terra ex qua fictilia fiunt. Herodian. l. 3. σκεύη τε κεράμου πεποιημένα, vasa fictilia. Exponitur et testa ab Hesych. ¶ Item tegula (quæ κεραμὶς) Herodian. l. 3. λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς. Sic Thuc. l. 2. λίθοις τε καὶ κεράμῳ βαλλόντων. † Aristoph. Nub. 1125.† ¶ Item quodcunque ex terra figulari factum est, vas fictile. Expon. et urceus, hydria, dolium. Apud Athen. ita vocatur omne instrumentum mensarium, tam argenteum quam aureum. ¶ Est etiam ὀχύρωμα, Hesychio. Item carcer. Il. έ. Χαλκῷ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας. ¶ Derivatum putatur ab ἔρα, i. terra: ut dicatur κέραμος quasi ἔραμος.

Κεράμεος, fictilis, figulinus. Herodot. Dioscor. Luc. Pro κεράμεος dicitur et κεραμοῦς, apud Luc. et κεραμοῦν pro κεράμεον, apud Plut. et Dioscor.

Κεραμεία, sub. τέχνη, figuli ars, figlina, apud Dion. Areop. et Poll.

Κεραμεῖον, figuli officina, figlina, apud Æschin.

Κεραμήϊος, idem quod κεραμικὸς, figulinus, fictilis. Nicand.

Κεράμιον, ου, τὸ, fictile vas, figulinum. Peculiariter etiam exp. amphora, i. mensura octo et quadraginta sextariorum, ut tradit Bud. Diosc. ἀμφορεὺς, ὅ ἐστι κεράμιον. Exponitur etiam testa, et dolium: apud Plut. symp. 4.

Κεραμικὸς, fictilis, vel figulinus seu figularis: ut, κεραμικὴ κύλιξ, Herodot. et κεραμικὸς πηλὸς, Dioscor. Reperitur etiam κεράμειος, apud Plut. Item κεράμινος, pro eodem, apud Hesych.

Κεραμὶς, ίδος, ἡ, tegula. Athen. l. 5. Item fictile vas, testa: et dolium, apud eundem Athen. Κεραμὶς γῆ, figulina terra. Expon. et creta, apud Plat.

Κεραμιδόω, tegulis tego, seu contego: unde pass. κεραμιδουμένη οἰκία, apud Aristot.

Κεραμεὺς, έως, ὁ, figulus, in Erg. κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. Item, κεραμεῖς, qui incolebant locum Athenarum dictum κεραμεικόν.

Κεραμεύω, fingo, (ea signif. qua dicitur de figulo) figlinam exerceo. Aristoph. in conc. τὰ τρύβλια κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.

Κεραμεύομαι, fingor, apud Athen.

Κεραμευτικὸς, ad figulum pertinens, κεραμευτικὴ τέχνη, figularis ars, seu figlina. Poll.

Κεραμεικὸς, οῦ, ὁ, locus quidam Athenis, ubi sepeliebantur qui in bello occubuerant. Item locus ubi prostabant meretrices. Item locus, ubi edebant Athenienses quotannis certamen, quod λαμπαδοῦχον vocabatur, ut tradit Aristoph. schol. vide et Suid.

Κεραμωτὸς, figularis, figulinus. Strabo.

ΚΕΡΑ'ΝΝΥΜΙ, sive κεραννύω, et κεράω, ῶ, (F. κεράσω, et κράσω, tanquam à κράω, per syncopen facto ex κεράω, unde part. pass. perf. κεκραμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. Plutarch. &c. et aor. 1. ἐκράθην, apud Thucyd.) misceo. Sic exponit Plut. sympos. 8. probl. 6. In qua significatione frequentur tribuitur pocillatoribus: ut Odyss. ί. κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν. Plato in Philebo, τοῖς δὲ θεοῖς ὦ Πρώταρχε εὐχόμενοι, κεραννύωμεν. Sunt qui in hujusmodi locis exponant etiam, infundo, ἐγχέω: ut Od. ά. Ταμνομένους κρέα πολλὰ, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον, in pocula infundentes: ut κερᾷν sit, bibendum præbere. ¶ Item misceo, ea significatione qua aquam vino miscere dicimur, i. immiscere. Herodian. l. 1. ἐμβαλοῦσα εἰς κύλικα τοῦ φαρμάκου, οἴνῳ τε κεράσασα εὐώδει, δίδωσι. Interdum expon. tempero. Plut. in Numa, κεράσας οἴνῳ καὶ μέλιτι τὴν πηγὴν, vino et melle temperans fontem. Plato in Timæo, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, in qua omnem animum universæ naturæ temperans permiscebat. (Κέρωνται. Il. δ'. 260. κέκραται. Eurip. Med. 138.)

Κεράννυμαι, interdum pro κεραννύω, seu κεράννυμι, misceo: ut Od. γ'. τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον. Apud Poll. Arg. 1. κερασσάμενοι λοιβὰς, exp. fundentes. Item tempero. Philo de mundo, τὴν φύσιν ἀπένειμε τοῖς φυτοῖς, κερασάμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων δυνάμεων, è plurimis eam attemperans facultatibus. ¶ Item passivè, misceor. Herodian. l. 7. λίμνην αἵματι κερασθεῖσαν. Plut. in Numa, κεκερασμένου ἀκράτου οἴνου.

Κέρασμα, τὸ, mixtura: Apud Hippocr. significat talem mixturam aquæ, qua frigidior calidiore addita frangitur.

Κρᾶμα, τὸ, mixtura, vel id ipsum quod mixtum est. Peculiariter verò dicitur vinum aqua mixtum, seu vinum aqua temperatum. Plut. de sanit. tuenda, τὸ κρᾶμα καίτοι ὕδατος μετέχον πλείονος, οἶνον καλοῦμεν. Sic et apud Diosc. Dicitur etiam de massa corporis naturalis concreta: aut hujus concretione et temperatura. Greg. περὶ φιλόπτωχ. τοιοῦτον τὸ κρᾶμα ἡμῶν.

Κρᾶσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura; peculiariter ea qua aqua vino miscetur; Athen. l. 10. Item generaliter quævis mixtura et temperatura, sive temperamentum. Luc. in Zeux. De temperamento corporis humani et elementorum, quod et κατάστασις dicitur, apud Alex. Aphrod. ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία. Sic et apud Theophr. et Aristot. Interdum exponitur cinnus, commixtio. ut apud Aristot. de mundo, et Alex. Aphrod. Apud gramm. dicitur duarum vocalium, aut vocalis et diphthongi, aut duarum diphthongorum, in unam syllabam coitio, unum efficiens sonum ex ambabus mixtum, mutatione duarum literarum in unam tertiam facta, ut quum ex ἀληθέα, fit ἀληθῆ, ex καὶ εἶτα fit κᾆτα.

Κρατὴρ, (sive κρητὴρ Ionicè) ῆρος, ὁ, crater, cratera: vas in quo miscetur vinum. (Æschyl. Ag. 1406. Philostr. l. 3. c. 14.) Od. γ'. Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν Οἴνου ἡδυπότοιο. Plut. in probl. Rom. τῶν κρατήρων ὁ δεύτερος ἥρωσιν ἐπικίρναται. Item τρίπους quidam, quem ἄπυρον Homer. appellat, in quo vinum miscebant. Athen. lib. 2. ¶ Est etiam signum cœleste, quod Latini craterem vocant, apud Aratum. ¶ Κρατῆρες in monte Ætna dicuntur foramina, quibus ignis cinisque evomitur. Epigr. l. 3. et apud Aristot. de mundo. ¶ Κρατὴρ dicitur et in fonte salientis aquæ conceptaculum. Odyss. ν'. ¶ Apud Plat. in Tim. exp. etiam temperatio.

Κρατηρίζω, compoto. Eustath. [Demosth. de lor.]

Κρητήριον, parva cratera, seu parvus crater. Hippocr. de nat. mul. Exponitur etiam ἐπίχυσις. Hesych.

Ἐπικρητηρίδιον, (comp.) quidam exp. operculum τοῦ κρητηριδίου. [Plut. de Orac. Defectu. ἡ περιβόντος ἐνταῦθα τοῦ κρατῆρος ἕδρα καὶ φύσις, ἣν Ἡρόδοτος ἐπικρητηρίδιον ὠνόμασεν, &c. Herodotus vero ὑποκρητηρίδιον, non ἐπικρητηρίδιον vocat. Vide Herodot. Hist. lib. 1. cap. 25. et Gronov. Observat. in Herodot.]

Κικρῶ, F. κρήσω, idem quod κεράω sive κρῶ inusit. ex eoque per reduplicationem factum.

Ἐγκικρῶ, (comp.) immisceo seu misceo, idem quod ἐγκεράννυμι.

Κεραίρω, sive κεραίρω, idem quod κεραννύω sive κεράω, ejusdemque originis. Il. ί. Ζωρότερον δὲ κέραιρε. Utitur et Athen. et Plut.

Κιρνάω, ῶ, idem quod κεράω, indeque derivatum, teste Eustath. sed magis poëticum. Od. ή. μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Herod. κιρνᾷ κρητῆρα οἴνου. Pro eodem dicitur et κίρνημι, et κίρναμαι, ut Od. π'. Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον. Herodian. l. 1. εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνάναι τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν.

Composita: ac primùm ex κεράννυμι, seu κεράω.

Ἀκέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (compositum ex κερᾷν et α privativo) sincerus, purus, non adulteratus: ut, οἶνος ἀκέραιος, vinum purum. Diosc. lib. 5. Sic ἀκέραιος θάλασσα, aqua maris sincera. Item metaph. simplex: ut Matth. 10. ἀκέραιοι, ὡς αἱ περιστεραί. Hujus tamen significationis vide et aliud etymon in comp. ex Κέρας. Item integer, intactus, inco-

lumis, illæsus. Plato de repub. l. 1. φύτη δὲ ἀβλαβής ἐστι καὶ ἀκέραιος. Sic, ἀκέραιος πόλις. † σκηναὶ, tabernacula. Xen. Pæd. l. 4. p. 103. c. et l. 6. p. 161. d. sc. χωρία.† Apud Isocr. in Paneg. Et Plut. in Alcib. μόνος σχεδὸν ἀκέραιος ἔμεινε. (Eurip. Phœniss. 905.)

Ἀκεραίως, sincerè, purè. Item integrè, incolumiter.

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ, sinceritas, puritas. Interdum simplicitas. Item integritas, incolumitas.

Ἀνακεράννυμι, sive ἀνακεραννύω, commisceo, permisceo. Item commisceo temperando, attempero. (Aristoph. R. 514.) Ἀνακεράω, idem. Od. γ΄. ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν. Hinc et partic. ἀνακραθεὶς, apud Plut. in Rom. et ἀνακεκραμένος, apud Plat. in Axiocho.

Ἀνάκρασις, permistio, seu mistio, temperatio.

Decomp. Δυσανάκρατος, qui difficulter miscetur, temperatur. Plut.

Συνανακεράννυμι, sive συνανακεράω, unà permisceo, commisceo. Luc. in somn. πίνειν ἀκινήτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν. Dicuntur etiam συνανακεράννυσθαι, quæ unum cinnum efficiunt, seu quæ coalescunt, et eodem quasi temperamento uniuntur. Greg.

Αὐτοκέρας, ipse per se mistus, et temperatus: ut, αὐτοκέρας οἶνος, apud Poll. Pro eodem dicitur et αὐτόκρας.

Διακεράννυμι, sive διακεράω, permisceo, diluo.

Ἐγκεραννύω, sive ἐγκεράννυμι, sive ἐγκεράω, immisceo, seu misceo in, seu inter: vel infundo. Il. θ΄. Οἶνόν τ᾿ ἐγκεράσασα πιεῖν, vinum miscens in poculo. Eubulus, τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω τοῖς εὐφρονοῦσι, tria pocula infundo.

Ἐγκέραστος, immixtus. Plut.

Decomp. Ἐπεγκεράννυμι, insuper immisceo. Plat. in polit. πολλὴν τῶν ἐναντίων κρᾶσιν ἐπεγκεραννύμενος.

Ἐπεγκεράω, insuper admisceo. Nic. in Alexiph.

Ἐκκεράννυμι, sive ἐκκεραννύω, effundendo misceo. Athen. l. 2.

Ἐπικεράννυμι, sive ἐπικεράω, admisceo, attempero.

Ἐπικεραστικὸς, cui attemperandi vis inest. Τὸ ἐπικεραστικὸν, propriè dicitur medicamentum obtundens et temperans malignitatem vel morsum in aliqua parte contentorum humorum: apud Gal. l. 2. de alim.

Ἐπίκρασις, attemperatio. Apud medicos (teste eodem Gal.) est cacochymiæ curatio, per quam paulatim vacuatur, quod vitiosum est, inque locum ejus quod bonum est reponitur. Vide Gal. l. 9. meth. et Diosc. l. 2. c. 53.

Ἐπικρατικὸς, idem quod ἐπικεραστικὸς, Gal. l. 2. de alim.

Εὐκέραστος, benè mistus, benè dilutus et temperatus: ut, εὐκέραστος οἶνος, apud Poll.

Κατακεράννυμι, commisceo, permisceo, contempero.

Κατακέρασις, commistio, contemperatio.

Κατακεραστικὸς, contemperandi vim habens: ut, κατακεραστικὰ medicamenta, quæ et ἐπικεραστικά.

Decomp. Ἐγκατακεράννυμι, immisceo: ut, ἐγκατακεραννύμενον τῷ οἴνῳ ὕδωρ, apud Eustath.

Μετακεράννυμι, transfundo. Diosc. l. 1. c. 63.

Μετακέρασμα, τὸ, temperamentum. Plut. de primo frig. ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα, frigoris et caloris medium quoddam temperamentum. Peculiariter verò apud Hippocrat. accipitur pro aqua lactei teporis.

Μετάκερας, ατος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, temperatus: qui medii temperamenti est: ut, μετάκερας ὕδωρ. Athen. l. 2. et 3.

Περικεραννύω, circummisceo. Plut.

Συγκεράννυμι, sive συγκεραννύω, aut συγκεράω, commisceo. Plut. symp. 4. et in pass. apud eundem in Numa, συγκεκραμένοι πολίταις, civibus permisti.

Συγκεράννυσθαι dicuntur etiam quæ coëunt et coalescunt. Plato de leg. l. 10. Item qui amicitiam ineunt aut familiaribus se aggregant. Xen. Pæd. 1. Et activè apud Herodian. συνεκεράσαντο φιλίαν πρὸς Ξέρξεα. (Soph. Tr. 675. Æschyl. Ch. 742.)

Συγκεραστὸς, commistus seu mistus cum, temperatus cum.

Σύγκρασις, commistio, contemperatio. Item cinnus, quo duæ res in unam coëunt. Athen. l. 10.

† Σίκερα, sicera. Lucæ cap. 1. 15. potus factitius et inebrians, ut apud Suidam habetur; qui et Thema συγκεκρᾶσθαι, mixtum esse dicit.†

Σύγκραμα, τὸ, id quod commistum, seu contemperatum est, vel id quod concrevit et coaluit. Apud medicos dicitur potio diluta seu mista ex vino et aqua, quod κρᾶμα quoque dicitur.

Σύγκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, commistus, contemperatus. Naz. Diosc. l. 5.

Ἀσύγκρατος, (*decomp.*) qui commisceri nequit. Plut.

Alia composita facta ex κράω, syncopen passo: sine præposit.

Ἀκρασία, ἡ, intemperies. (cui oppon. εὐκρασία.) ut, ἀκρασία ἀέρος, apud Theoph. Usurpatur et pro ἀκράτεια, intemperantia, incontinentia. Aristot. rhet. 1. Xen. Pæd. 9. Demosth. Olynth. 2.

Ἀκράσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, intemperans, apud Suid.

Ἄκρατος, (et Ionicè ἄκρητος,) ου, ὁ καὶ ἡ, propriè, merus sive meracus: ut, ἄκρατος οἶνος, vinum meracum. Frequentiùs absolutè ponitur pro vino meraco, (subaudito subst. οἶνος.) ut apud Theocr. idyll. 14. ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον. Athen. lib. 19. εἴ τις ἄκρατον ἐσπίει. Sic et Luc. in piscatore, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντος. Per translationem autem ἄκρατον dicitur generaliter quicquid est impermistum, purum et sincerum: in qua signific. Xenoph. Pædian. 8. † p. 257. a. νοῦς.† cum καθαρὸς copulat. Item validus, vehemens: sumpta metaphora à vino, quod vires suas aqua temperatum aliquatenus amittit, non dilutum autem integras retinet. In hac signif. plerunque cum ἰσχυρὸς conjungitur: ut apud Plut. in Numa, ἰσχυρὰ καὶ ἄκρατος ἀπάθεια. Sic apud Thucyd. l. 2. Exponitur etiam, intemperatus, pro immoderato: ut apud Arist. ἄκρατος ὀλιγαρχία. Et apud Plat. ἄκρατος ἐλευθερία. Item immitis, immansuetus, ac rigidus, q. d. mores habens non temperatos mansuetudine. Sic apud Æschyl. in Prometh. ‡679‡. (Ch. 576.) Argus vocatur ἄκρατος ὀργὴν, immoderatam et quasi intemperatam quandam iram habens. Exponitur et, summus, et absolutus, apud Plat. pol. 8. Item ἄκρατος pro ἀκρατὴς, petulans, apud Plutarch. in lib. de vit. irac. poni traditur. Apud. Hom. Il. β΄. σπονδαὶ ἄκρητοι, quidam exp. fœdera non completa, non perfecta. ut sit ἄκρατος à κράω, quod pro κραίνω dicitur. Alii interpretantur fœdera meraco vino adhibito pacta.

Ἀκρατέστερος, pro ἀκρατότερος, meracior. Apud Aristot. in probl. οἶνος κεκραμένος μὲν, ἀκρατέστερος δέ. Ibidem, οἱ ἀκρατέστερον πίνοντες, ἢ ὅλως ἄκρατον, μᾶλλον κραιπαλῶσι.

Ἀκράτως, merè, sine admistione, purè. Lucian. in dialogo Dor. et Gal. [Ælian. Var. Hist. lib. 2. cap. 41. Lib. 12. cap. 9. Pro ἀκράτως vero Ionice dicitur ἀκρήτως.]

Ἀκρατοσύνη, idem quod ἀκρασία. Reperitur et, ἀκρατωσύνη, per ω, (poëtica licentia) in galeomyomachia.

Ἀκρατίζω, merum bibo, meraciori haustu præcordia proluo. Suid.

Ἀκρατίζομαι, jento: propriè offulas meraco imbutas assumo. Athen. l. 1. οὐκοῦν ἀκρατισόμεθα. ἐν Ἰσθμῷ γὰρ ἀριστήσομεν. Cum casu significat in jentaculum sumo, ut Poll. ex Aristoph. κοκκύμηλα ἠκρατίσω. Metaphor. apud Phil. de vita Mos. lib. 3. μόνος ἀμιγοῦς ἠκρατίσω σοφίας, solus sinceram gustasti sapientiam.

Ἀκράτισμα, τὸ, jentaculum, seu jentaculi sumptio. Athen. lib. 1. et Theon apud Plut. symp. 8. probl. 6.

Ἀκρατισμὸς, idem. Athen. lib. 1.

Ἀκράτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui jentare solet, et offulas meraco imbutas assumere: jentaculo non facilè carens: ut exp. apud Theocr. idyll. 1.

Decomp. Συνακρατίζομαι, unà jento, unà offulas meraco imbutas in jentaculo comedo. Athen. l. 1.

Φιλάκρητος, meri cupidus, in Epigr.

Ἁλίκρας, (cum accentu in penult. ut ait Eustath.) mari, i. marinæ salsugini commistus.

Αὐτόκρατος, ipse per se mistus et temperatus, cui aliunde temperamentum aliquod accersere opus non est. Pro eodem dicitur et αὐτόκρας et αὐτοκρὰς, sive αὐτοκρὴς, Ionicè, ut docet Poll.

(Δημόκρατος. Æsch. Ag. 444.) ‡ Δημόκραντος Pors. βαρεῖα δ᾿ ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ δημοκράντου δ᾿ ἀρᾶς τίνει χρέος. Blomf. in Glossario suo ita interpretatur, ἀστῶν φάτ. σὺν κ. τ. χρ. ἀρ. δημ. rumor popularis cum indignatione idem ferè valet ac solennis imprecatio ab urbe facta.‡

Δυσκρασία, intemperies, mala et incommoda temperies.

Δύσκρατος, malè temperatus.

Εὐκρασία, bona temperies. Plut. de fort. Alex. καρπῶν εὐφορίαν εὐκρασία ποιεῖ. De corpore humano εὐκρασία exponitur bona et æquabilis corporis temperies seu habitudo.

Εὔκρατος, benè temperatus, benè mistus. Pro eodem dicitur et, εὐκρὰς, et εὐκραής. Poll.

Decomp. Ἀντεύκρατος ζώνη, zona opposita temperatæ. Laërt.

Ἑωλοκρασία, mistura pridiana et exoleta. Demosth. pro cor. A Suid. exp. etiam vana et inefficax potio.

Ἰσοκρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pariter seu æqualiter temperatus: ὁ ἴσως κεκραμένος. Hippocr. de morb. l. 2. Vide et in comp. ex κράτος.

Μελίκρατον, ου, τὸ, aqua melle mista: aqua mulsa: Plutarch. in Erot. Diosc. l. 5. c. 17. Pro eodem Ionicè dicitur μελίκρητον, quod Eust. apud Hom. Od. κ΄. dicit esse misturam mellis et lactis.

Νεόκρατος, qui recens mistus, dilutus aut temperatus fuit. ut, νεόκρατος οἶνος.

Νεόκρας, idem. Poll. (Νεοκρᾶτα φίλον. Æsch. Ch. 342.)

Ὀξύκρατον, potio ex aceto et aqua permistis, seu acetum aqua mistum, posca, seu pusca. Diosc. l. 2. c. 129.

Χαλίκρατος, sive χαλίκρητος, merus, purus: vel ita temperatus ut possit χαλᾶν τὰς φρένας. Apol. Arg. l. 1. πίνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ. Sic et in Epigr. Hinc compar. χαλικρατότερος, et per syncopen χαλικρότερος, apud Nic. in Alexiph.

Χαλκόκρας, ære mistus seu temperatus.

Χαλκόκρατος, idem. Hesych.

Composita ex κιρνάω.

Ἀνακίρναμαι, idem quod ἀνακεράννυμι, permisceo, in Axiocho. [Æschin. Dial. 3. de Morte. Eurip. Hippol. 253. Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι, &c.]

Συνανακίρναμαι, (*decomp.*) unà permisceo: apud Eustath.

Κατακίρνάω, misceo, tempero. Alex. Aphrod.

Παρακιρνάω, admisceo.

Συγκιρνάω, commisceo, simul tempero: unde συγκιρνᾶσθαι, apud Athen. lib. 11.

ΚΕ΄ΡΑΣ, ατος, τὸ, cornu. Od. μ΄. βοὸς κέρας ἀγραύλοιο. Athen. l. 5. τὰ κέρατα οὐκ ἄνω ἀνακεκυφότα, καθάπερ τὰ τῶν λοιπῶν ζώων, ἀλλὰ κάτω νενευκότα. ¶ Item tibiæ et pocula ex cornu, aut ad effigiem cornu facta, apud veteres: unde apud Athen. l. 4. Τυῤῥηνῶν δ᾿ ἐστὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Lat. quoque hæc cornua appellant. Et lib. 11. de Atheniensib. ἀργυρᾶ ποιοῦντες κέρατα, ἔπινον ἐξ αὐτῶν. Et apud Sophoclem, ἀργυρήλατα κέρατα. (Æsch. Pers. 399.) † tibia, cornu. Xen. Pæd. l. 5. p. 131. d.† ¶ Est etiam vocabulum militare, ut cornu apud Latinos, similitudine à bovino capite sumpta. Thuc. l. 3. δεξιὸν κέρας Μαντινεῖς εἶχον, dextrum cornu tenebant. Sic dicitur, ἐπὶ κέρως ἄγειν, et κατὰ κέρας, pro eodem. Et, ἐπὶ κέρας πορεύεσθαι, apud Ælianum de aciebus instruendis, est quum cornua prætenduntur exercitu præcedente. † κατὰ κέρας ἄγειν. Xen. Pæd. l. 6. 38. κατὰ κέρας προσῄεσαν. p. 173. d.† ¶ Κέρατα, apud Aristotelem lib. 3. de anim. dicuntur uteri extremitates duæ, et quasi cornua: quæ frequentiùs κεραῖαι. Et quasvis eminentias vocari κέρατα, docent Hesych. et Eustath. Fluminum quoque curvitates et flexus, seu brachia et rami, vel etiam ostia, sic nominantur: ut, Μενδήσιον κέρας, apud Thuc. Dicitur et de montibus et promontoriis. ¶ Κέρατα, dicuntur etiam sophismata, et captiosæ argutiæ: ut illud apud Chrysippum, εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. De quibus Lucianus in primo νεκρικῶν dialogo, κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι. ¶ Κέρας dicuntur etiam cincinni et plexus ad cornu formam facti. Il. λ΄. κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα. ¶ Κέρας, dicitur etiam antenna, et quæ κεραία. Synes. ep. 4. εἶτα κατεαγὸς μέσον κέρας, ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, fracta media antenna.

Κέρα, ας, ἡ, herba quam Arcades vocant raphanum agrestem, autore Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5.

Κερατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cornutus, vel corneus, cornu imitans, Callim. in hymno in Apoll.

Κερατίας, ου, ὁ, cornutus, vel cornu speciem habens: κερατίας κομήτης, de quo Plin. l. 2. c. 25.

Κεράτινος, ου, corneus, ex cornu factus. Plato de leg. ἐν κερατίνοις πλήκτροις. Atheniens. 11. ἔπινον κερατίνοις ποτηρίοις, poculis corneis. Apud Laërtium in Zenon. κεράτινος λόγος, sunt qui cornutum syllogismum interpretentur. Invenitur et in fœm. gen. ut κεράτινος πύλη, apud Lucianum in somn.

Κερατίνη, ἡ, buccina: 2 Reg. 2. καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κερατίνῃ.

Κερατίτης, ου, ὁ, cornutus, corniculatus. Et in fœminino genere apud Diosc. l. 4. μήκων κερατῖτις, de quo Plin. l. 20. c. 19.

Κερατίζω, cornu ferio, cornu peto. Exp. etiam, conisco. Item arieto.

Κερατιστὴς, οῦ, ὁ, qui cornu ferit, qui cornu petere solet.

Κερατῶ, cornu ferio, cornu peto. Greg.

Κεράτιον, ου, τὸ, corniculum. Aristot. Item siliqua, i. leguminum folliculus: à corniculi similitudine, ut putatur. Dicitur etiam de arbore quadam peculiari, et ejus fructu. Dicitur etiam siliqua Græca. Colum. in lib. de arborib. cap. 25. Sic vocatur etiam fœnum Græcum: ut Columella docet. l. 2. c. 11. est etiam dimidia pars lupini, pendens grana quatuor hordei. Arbor hæc κεράτια ferens, à Galeno dicitur κερατωνία.

Κερατεία, ἡ, siliquastrum.

Κερατὼν, ῶνος, ὁ, dicebatur ara in insula Delo ex cornibus concinnis, et inter se congruentibus, sinistris omnibus, constructa. Plut. in Thes.

Κεραὸς, οῦ, ὁ, cornutus: ut, ἔλαφος κεραὸς, Iliad. γ΄. Et, ἄρνες κεραοὶ, Od. δ΄. Item corneus, vel corneis vinculis cinctus: ut, κεραὸς βιὸς, in Epigramm.

Κερόεις, cornutus: ut, κερόεσσα ἔλαφος, apud Anacreontem. A Suida expon. συμπλεκτικός. (Eurip. Phœniss. 790.)

Κεραία, ἡ, cornu, idem quod κέρας. (Æsch. Eum. 560.) Nicand. in Ther. Aristot. hist. anim. l. 4. c. 2. Utero quoque tribuuntur κεραῖαι à medicis, quæ sunt duæ uteri apophyses exiguæ, à lateribus ad ilia, papillæ seu cornibus exorientibus similes. ¶ Item antenna. Plut. in polit. præc. et Polyb. ¶ Κεραῖαι, dicuntur etiam eminentiæ, aut apices eminentes in aliqua re, ut cornua ex cornigerorum capitibus. Oppian. l. 3. de venat.

Κερὰς, άδος, ἡ, cornuta. Eustath.

Κερουτίας, ου, ὁ, superbus, elatus, ferox: metaphora à tauris, cervicem vel potiùs cornua erigentibus.

Κερουτιάω, cornua erigo. Metaphoricè accipit Aristoph in equit. τούτοις ὁπότε τις χρήσαιτο προοιμίοις, Ἀνωρτάλιζες, κἀκερούτιας.

Κέραξ, pilus, arcus, pudendum. Hesych.

Κεραΐζω, dissipo aliquid, ut boves infestis cornibus. Item incurso velut infestis cornibus. Ut Il. π΄. et ἡ. leo dicitur κεραΐζειν σταθμοὺς, et apud Theocr. idyll. 26. itidem leo dicitur τοὺς Πισῆας κεραΐζειν, incursionibus factis Piseos vastare. Sic. Il. φ΄. Achilles Trojanos fugientes ὄπιθεν κεραΐζει. Κεραΐζειν πόλιν, vastare urbem, excindere aut delere. Il. π΄. et Od. θ΄.

Κεραΐζομαι, dissipor, vastor: ut, πόλις dicitur κεραΐζεσθαι, Il. ώ. et θάλαμοι κεραϊζόμενοι, qui vastantur et diripiuntur. Il. χ΄.

Κεραΐς, ίδος, ἡ, perditrix, vastatrix. Peculiariter verò quidam κεραΐδας esse volebant vermes cornu infestantes. Odyss. φ. ¶ Item salacissima quædam avicula, à qua Medeam κεραΐδα vocat Lycophron.

Κεραϊστὴς, οῦ, ὁ, cornutus. Hesych. Item vastator, populator. Hom. Item ἁλιεύς. Item cometa quidam, quem Plin. ceratian vocat. Item serpentis species, qui frequentiùs dicitur κεράστης, à cornibus. De quo Plin. l. 8. c. 23. Κεράστης, dicitur etiam vermiculus ficus infestans, de quo Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. 5. † κεράστης ἔλαφος, cornibus insignis cervus. Soph. El. 570.†

Κεράστις, cornuta, Æsch. in Prom.

Κεραΐτις, ιδος, ἡ, à nonnullis dicitur fœnum græcum: quod aliis βούκερως, aliis αἰγόκερως, aliis τῆλις, ut est apud Dioscor. in Appen. l. 2. c. 124.

Κορύπτω, cornibus peto seu impeto: cornu ferio. Theocr. idyll. 2. τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μή τυ κορύψῃ. Item caput jacto: apud Strab. l. 10.

Κορυπτίλος, qui cornibus impetit seu ferit, petulcus. Theocr. idyll. 5. Pro eodem dicitur et κορυπτόλης, Hesych.

Κυρίσσω, sive κυρίττω, idem quod κορύπτω. Plat. de rep. l. 9. κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι. (V. Æschyl. Pers. 310**.)

Comp. Διακυρίττεσθαι, de arietibus dicitur inter se dimicantibus. Metaphoricè significat, ἀντιμάχεσθαι. Hesych.

Κυρίττολος, idem quod κορυπτίλος. Hesych.

Κυρίζω, idem quod κυρίττω.

Composita.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, capricornus. Luc. Plut. Quidam etiam fœnogræcum ita dici tradunt, uti dictum in Κεραΐτις heic antè.

Αἰγοκερεὺς, έως, ὁ, pro αἰγόκερως, apud Aratum.

Αἰγόκερας, fœnum græcum, sic dictum quoniam corniculis semen est simile. Plin. l. 24.

Αἰπύκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, cornua alta gerens: ut, αἰπύκερως ἔλαφος.

Ἀκέραιος, ου, ὁ, sine cornibus, placidus. Epithetum animalium, quæ natura nullis cornibus armavit ad depellendam injuriam, aut certè quæ etiamsi armata sint, tamen illis non utuntur ad invadendos homines. Etymol. Sic quidam exp. apud Matth. cap. 10. Vide et in comp. à Κεράννυμι.

Ἀκέρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui cornua non sunt, qui cornutus non est, Aristot. [Plat. Politic. τῆς πεζονομικῆς ἐπιστήμης δίχα διαιρεθείσης, τὸ μορίον θάτερον ἐπὶ τῷ κερασφόρῳ μέρει τῷ τῆς ἀγέλης ἐπιτετάχθαι, τὸ δὲ ἕτερον ἐπὶ τῷ τῆς ἀκεράτου.]

Ἄκερως, idem. Et in neut. ἄκερων, cornua non habens. quod monoptoton esse docet Suidas. [Plat. Politic. τὰ πεζὰ ἡμῖν τῶν ἡμέρων, ὅσα περ ἀγελαῖα, διῃρημένα ἐστὶ φύσει. ΣΩ. τί δή; ΞΕΝ. Τῷ τῶν μὲν τὴν γένεσιν, ἄκερων εἶναι, τῶν δὲ κερασφόρον.] Declinatur etiam ἄκερος, ου, ὁ καὶ ἡ. Aristot. hist. an. l. 2. c. 1.

Ἀκροκέραια, τὰ, extremitates, seu (ut Virgil. vocat) cornua antennarum. Poll. l. 1.

Βούκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, bubulis præditus cornibus: ut, βούκερων ἄγαλμα, apud Herodot. [lib. 2. cap. 41. τὸ γὰρ τῆς Ἴσιος ἄγαλμα ἐὸν γυναικήϊον, βούκερών ἐστι, κατάπερ Ἕλληνες τὴν Ἰοῦν γράφουσι.] (Æsch. Pr. 590.) Item fœnum græcum, quod et βούκερας et βουκέραος, apud Nicand. in Alexiph. Vide et paullum antecedentia.

Βριθύκερως, qui cornibus gravatur, gravia habens et operosa cornua. Oppian. Hal.

Δίκερως, bicornis, bina gerens cornua. Hom. hymno in Pana: et in Epigram. Dicitur etiam δικέραος, et δίκερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut apud Aristot. hist. an. l. 2. c. 1.

Δικέραιος, idem. Suid. in Epigr.

Δίκραιος, idem. Hippocr. de loc. in homine. Hinc δικραιότης, q. d. bifiditas, bicornitas.

Δίκραιρος, itidem, bicornis. Suid. ex epigram. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. 1613. Αὐτὰρ ὑπαὶ λαγόνων δικραίρα οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα Κήτεος ἀλκαίη μηκύνετο. Schol. Δικραίρα οἱ. διπλῆ.]

Δίκροος, et per contractionem δίκρους, bifidus, bicornis, bifurcus. Aristot. l. 1. de generat. anim. Vide et in comp. ex Κάρηνον.

Ἐκκεραΐζω, diripio, populor. ex Epigr.

Ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, tortuosa sive retorta cornua habens. Eustath. et Hesych.

Ἐπικέρας, vel ἐπίκερας, fœnum græcum. Hippocr. cujus synonyma in paullum antecedentibus.

Εὐρύκερως βοῦς, bos qui est latis cornibus. Theocr. idyll. 19. Est et nomen proprium animalis, de quo Oppian. l. 3. de venat.

Εὔκερως, benè cornutus: vel pulchra habens cornua. Sophoc. in Ajace. ‡ 64. 297.‡ Declinatur etiam εὐκέραος, ut δικέραος: unde, εὐκεράους βόας, apud Nonn. apud Mosc. idyll. 2.

Ἱστοκεραία, antenna: hoc est, lignum in superiore mali parte per transversum collocatum, unde velum pendet. Artemidorus oniroer. l. 1.

Καλλίκερως, pulchra et elegantia habens cornua. Pro αἰγόκερως, (i. fœnum Græcum) usurpari testatur Gal. l. 1. τῶν κατὰ τόπους.

Λευκοκέρατες, alba habentes cornua. Hesych.

Μελάγκερως, nigra habens cornua. Æsch. [Agam. 1135. ἐν πέπλοισιν μελάγκερων λαβοῦσα μηχανήματι τύπτει.]

Μονοκέρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui unum solumque cornu est, unico duntaxat cornu armatus. Aristot. hist. an. l. 2. c. 1.

Μονόκερως, idem: apud eundem ibidem. Item proprium animalis nomen, quod unicornem, itemque monocerotem Latini appellant.

Νήκερως, et νήκερος, ου, ὁ καὶ ἡ, cornua non habens. Hesiod. in Erg.

Ξυλοκέρατα, siliquæ. Sic vocantur à recentioribus Græcis, quæ veteres κεράτια vocarunt. Quidam sic peculiariter dici arboris ceratoniæ siliquas tradunt.

Ὀξύκερως, acuta habens cornua. Oppian.

Ὀρθόκερως, erecta cornua gerens, qui rigidis cornibus est. Item cui crines erecti stant: aut crines erigens. Poll. ex Soph.

Πλατύκερως, qui latis cornibus est: nomen proprium animalis, quod cervorum generi annumeratur, de quo Dioscor. lib. 2. et Plin. l. 11. c. 37.

Πολύκερως, multa habens cornua. Soph. in Ajace.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ, animal quoddam unius in nare cornu. de quo vide Ælian. et Oppian. Est etiam nomen avis. Hesych.

Συγκερατίζω, seu συγκερατίζομαι, cornu ferio, confligo. Daniel. c. 12.

Τετράκερως, quaterna cornua habens. Oppian.

Τραγόκερως, hircina habens cornua. A quibusdam dicitur τὸ τράγιον, ab aliis ἡ ἀλόη, ut est apud Diosc.

Ταυρόκερως, taurina cornua habens. Eurip. in Bacch. [100.] Ἔτεκεν δ᾽ ἁνίκα μοῖραι Ταυρόκερων ἐτέλεσαν θεόν.

Ὑπερκεράω, ῶ, alterum cornu circumvenio, cornua extendendo claudo hostes. apud Ælian. et l. 1. Maccab. c. 7.

Ὑπερκέρασις, alterius cornu circumventio: ibidem. Dicitur etiam esse, cum altera tantùm parte superiores sumus in prælio.

Ὑπέρκερως, supra modum cornutus, cornua habens supra modum magna: Cervi epith. apud Poll. ‡ Soph. Trach. 507.‡

Ὑψικέρατος, celsa gerens cornua, qui altis cornibus est. Aristoph. in Nub. † 597. de monte.† (Soph. Tr. 516.)

Ὑψίκερως, idem. Od. ή.

Χρυσόκερως, aurata cornua gerens. Plutarch. in apophth. Pro eodem dicitur et χρυσοκέρειος.

ΚΕ΄ΡΑΣΟΣ, ου, ὁ, cerasus: arbor, de qua vide Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13. et Athen. lib. 2. Eadem dicitur et κερασία, in Geopon. lib. 10.

Κεράσια, τὰ, fructus cerasi, seu pomula. ibid. et Diosc. l. 1. c. 158.

Χαμαικέρασος, (*comp.*) humilis cerasus, seu cerasus pumila. Vide Athen. et Plin.

ΚΕΡΑΥΝΟ΄Σ, οῦ, ὁ, fulmen. (Soph. Tr. 1104.) Aristot. de mundo, τὸ δὲ ἀστράψαν ἀναπυρωθὲν βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται, quod fulserit accensum, si ad terram usque cursim illisum sit, fulmen dicitur. Od. έ. Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνόν. Xenoph. Hell. 4. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον. Lucian. in Tim. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ σμερδαλέος κεραυνός.

Κεραυνόω, ῶ, fulmino, fulmine percutio. Apud Athen. l. 12. ἐκεραύνωσε πάντας. Plutarch. in symp. 4. τοὺς καθεύδοντας οἴονται μὴ κεραυνοῦσθαι, non fulminari seu fulmine tangi. † Sic κεραυνωθεὶς, fulmine ictus. Hes. Th. 589.†

Κεραύνωσις, fulminatio. Plut.

Κεραύνειος, et κεραύνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, fulmineus, fulminalis. (Eurip. Phœniss. 178.) Plutarch. symp. 4. τὸ κεραύνιον πῦρ. Item κεραύνιος Ζεὺς, apud Aristot. de mundo, quem Latini fulminatorem dicunt. ¶ Sunt etiam κεραύνια ὄρη, Ceraunii montes, Plinio l. 6. c. 7. Pausan. in Atticis, πρὸς τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν, ἃ κεραύνια ὀνομάζουσι. ¶ Est etiam ceraunia gemma apud Plin. lib. 37. cap. 9. Est et ceraunium tuber, apud eundem l. 19. cap. 3.

Composita.

Ἀκεραύνωτος, non tactus seu ictus fulmine.

Ἀργικέραυνος, epitheton Jovis, quòd albicante fulmine gaudeat. Od. τ΄. et Iliad. χ΄. [Pind. Olymp. Od. Η. 3. ἵνα μάντιες ἄνδρες Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, παραπειρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου, &c.]

Βροντησικέραυνοι νεφέλαι, Aristoph. † Nub. 264.† q. d. tonitru fulminantes nubes.

Ἐγχεικέραυνος, dicitur Jupiter, tanquam fulmine pro hasta utens. vide Eustath.

Κατακεραυνόω, ῶ, fulmine icio seu interficio.

Συγκεραυνόω, simul fulmino. κεραυνόω. 2. Macch. [Eurip. Bacch. 1101. δρυΐνους συγκεραυνοῦσαι κλάδους, &c.]

Τερπικέραυνος, ου, ὁ, fulmine gaudens, qui fulmine delectatur: epitheton Jovis. Od. ξ΄. Eustathius tradit, τερπικέραυνον Jovem dici quasi τρεπικέραυνον, ἢ, κεραυνῷ τρέποντα, qui fulmine in fugam convertit, seu fulmine terret eos qui aliquid audent. Unde Iliad. δ΄. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.

Ὑψικέραυνος, ex alto fulminans.

ΚΕ΄ΡΔΟΣ, εος, τὸ, lucrum, quæstus. item commodum, utilitas. Hesiod. in Erg. κακὰ κέρδεα ἶσ᾽ ἄτῃσιν, damnum appellandum est cum mala fama lucrum. Isocrat. ad Nicoclem, μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ᾽ ἀναλῶσαι, ζημίαν. Sophoc. in Antig. τὰ δεινὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται. ¶ Item κέρδος, astutia, versutia, vafrities, dolus. Iliad. ψ΄. Ἂν δ᾽ Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο κέρδεα εἰδώς. † κέρδος. Aristoph. Nub. 1204. V. ibi Kusterus. Homines sic vocat.† (τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος; Eurip. Med. 145. ib. 199. 455. pl. Æschyl. Ag. 350. 583. præmium. Soph. Œdip. Tyr. 240. 909.)

Κερδαλέος, ου, ὁ, lucrosus, quæstuosus, quæstuarius. Item utilis. Isocr. et Xen. Pæd. 7. μηδὲν κερδαλεώτερον ἀρετῆς. A Plat. lib. 1. de repub. κερδαλεώτερον et λυσιτελέστερον pro eodem ponuntur. Item astutus, versutus, vafer, callidus. Od. ν΄. Κερδαλέος κ᾽ εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε. Sic βουλὴ κερδαλέη, Iliad. λ΄. et κερδαλέος μῦθος, Od. ζ΄. (Æsch. Eum. 1011.)

Κερδαλέη, et per contract. κερδαλῆ, vulpina pellis. Greg.

Κερδαλέως, lucrosè, quæstuosè, cum lucro, utiliter. Thucyd. 3.

Κερδάλη, Hesychio est ipsa vulpes.

Κερδαλεότης, astutia, versutia. Item prudentia. Eustath.

Κερδοσύνη, ἡ, astutia, versutia, calliditas. Item dolus. Iliad. χ΄. Ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ᾽ Ἀθήνη. Item prudentia. Odyss. ξ΄. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἕζετο κερδοσύνῃ.

Κερδῷος, ου, ὁ, ut, κερδῷος Ἑρμῆς, qui lucris præest, apud Luc. in Tim. Sunt qui exp. conciliator lucri, lucrifer. Item vulpinus. Greg.

Κερδίων, Compar. lucrosior, utilior. Et, κέρδιον, utilius: frequens apud Homer. ut Odyss. ά. et alibi, Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι. Et, πολὺ κέρδιον, Il. γ΄. έ. ή. Sic Superl. κέρδιστος, lucrosissimus, utilissimus. Κερδίων et κέρδιστος, accipiuntur etiam pro, versutior, et versutissimus, ζ. ὃ κέρδιστος γένετ᾽ ἀνδρῶν. Apud Sophoclem in Ajace, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς τῆς γνώμης, ad consilium prudentissimum conversus.

Κερδύφιον, ου, τὸ, diminut. lucellum.

Κερδαίνω, lucror, lucrifacio, lucrum facio, quæstum facio. Aristoph. in Nub. † 258.† εἶτα δὴ, τί κερδανῶ; Sic apud Demosth. μικρὰ κερδάναι. † Κερδᾶναι cum circumflexo. Xen. Pæd. l. 2. 47. c.† Et, τί ἡ πόλις κερδαίνει, ἢ βλάπτεται; Dicitur etiam, ἀπό τινος κερδαίνειν, et, ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, apud Xenoph. et Sophocl. (Œdip. Tyr. 909. Tr. 194. 235. Eurip. Med. 370.) Nonnunquam sine adjectione ponitur, ut apud Thucyd. l. 2. καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι. Apud Aristot. ethic. 5. cap. 5. κερδαίνειν et ζημιοῦσθαι, opponuntur.

Κερδέω, F. ήσω, idem quod κερδαίνω. Dem. et Herodot.

Κερδὼ, οῦς, ἡ, vulpes: ut apud Aristoph. in equit. δολίαν κερδὼ πολύϊδριν.

Composita.

Αἰσχροκερδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, turpi lucro deditus, sordidum quæstum faciens. 1. ep. ad Tim. c. 2. et ad Titum c. 1. [Xenoph. Ages. vol. 5. cap. 11. §. 3. ἔχαιρε δὲ τοὺς μὲν αἰσχροκερδεῖς πένητας ὁρῶν, τοὺς δὲ δικαίους πλουσίους ποιῶν, βουλόμενος τὴν δικαιοσύνην τῆς ἀδικίας κερδαλεωτέραν καθιστάναι. Dinarch. c. Demosth. in Op. Demosth. pag. 95. A. Ed. Bas. Aristoph. Pac. 622.]

Αἰσχροκερδῶς, cum turpi lucro, faciendo turpe lucrum, seu turpis lucri studio. 1. ep. Pet. c. 5.

Αἰσχροκέρδεια, vel αἰσχροκερδία, † Xen. Pæd. p. 241. c.† turpis et sordidus quæstus, turpis lucri studium. Demosth. adversus Æschin. Item vita turpiter quæstuosa, apud Polyb. [Dinarch. Orat. c. Demosth. in Op. Demosth. pag. 106. A. Ed. Bas. A. D. 1572. Demosth. de falsa Legat. pag. 33. 3. Ed. Oxon. Xenoph. Hist. Græc. lib. 2. c. 3. §. 18. Œconom. cap. 14. §. 5. βουλόμενοι ἀλυσιτελῆ ποιῆσαι τοῖς ἀδίκοις τὴν αἰσχροκερδίαν. ubi nota ι. pro ει. Ages. cap. 4. §. 5. Dion. Hal. Ars Rhet. cap. 7. 78. 5. et de Thucyd. Hist. Judicium. ex Demosthene. Aristot. Eth. Nicom. pag. 152. Ed. Ox. Soph. Antig. 1068. Athen. Deipn. lib. 11.]

Αἰσχροκερδέω, F. ήσω, turpiter lucror, turpe lucrum mihi quæro.

Ἀκερδὴς, non lucrosus: Plato in Cratylo. Item damnosus. Exponitur etiam gratuitus, lucrum non accipiens. Ἀκερδὴς χάρις, apud Soph. exp. cujus malum est lucrum.

Ἀκερδῶς, damnosè, cum damno. Item gratis seu gratuitò.

Ἀκέρδεια, (q. d. illucrositas) damnum, detrimentum. [Phav. Lex. Ἀκέρδεια, ἡ κατηγορία, καὶ ἡ βλάβη ἣ τοὺς κατηγόρους περιέχει. Deinde Pindarum laudat, Olymp. A. 84. Ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρως. Vide Schol.]

Ἀποκερδαίνω, et ἀποκερδέω, ῶ, (q. d. lucror ex aliqua re.) idem interdum quod κερδαίνω et κερδέω. Herodian. [Eurip. Cycl. 431. Ἀλλ᾽, ἀσθενὴς γὰρ, κἀποκερδαίνων πόνου,— ἀλύει.]

Δυσκερδὴς, non lucrosus; vel malum lucrum, aut non sine summo labore, vel periculo, adferens. Oppian. lib. 1. de Venat.

Ἐγκερδαίνω, lucrum facio. in Anth.

Ἐπικερδὴς, lucrosus, quæstuosus. [Herodot. Hist. lib. 4. οἱ δὲ Σάμιοι τὴν δεκάτην τῶν ἐπικερδίων ἐξελόντες ἓξ τάλαντα, ἐποιήσαντο χαλκήϊον, &c.]

Κακοκέρδεια, iniquum lucrum, iniqui lucri studium. Theognis, ὃ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι.

Κατακερδαίνω, quæstum facio, seu quæstui habeo munus et functionem aliquam, apud Xenoph.

Νηκερδὴς, non lucrosus, non quæstuosus, inutilis: ut, νηκερδὲς ἔπος, apud Homer. Apud veteres νηκερδέα βουλὴν, pro ἀσύνετον dictum fuisse, scribit Eustath.

Παρακερδαίνω, perperam lucror: vel amplius justo lucror, et præter alios. Exponitur etiam, eadem opera lucror, aut obiter compendium facio, apud Greg.

Πολυκερδὴς, multùm quæstuosus, multum lucri afferens. Item multum astutiæ habens, valde astutus seu vafer. Odyss. ν′.

Πολυκέρδεια, magna astutia seu vafrities.

Φιλοκερδὴς, amans et studiosus lucri, avarus, cupidus lucri: ut, φιλοκερδέϊ θυμῷ. Theogn. et Aristoph. in Pluto.

Φιλοκερδῶς, cum aviditate lucri.

Φιλοκέρδεια, ἡ, amor lucri, aviditas lucri. Theocr. idyll. 16. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 13. §. 12. ἔπειτα, ὅτι οὔτ᾽ ἐπ᾽ ἀνδρὸς βλάβῃ, οὔτε φιλοκερδείᾳ ἔρχονται.]

Φιλοκερδέω, lucri amans sum, lucri aviditate laboro. Xenoph. anab. lib. 1. † et Pæd. 1. 6. 28.†

ΚΕΡΚΙ`Σ, ίδος, ἡ, radius textorius, qui et pecten. Odyss. έ. (de Calypsone) Ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ᾽ ὕφαινεν, aureo percurrens pectine telam. Iliad. χ′. χαμαὶ ἔκπεσε κερκὶς, è manibus in terram excidit radius. Sic Plato in Cratylo, ὁ ὑφαντικὸς καλῶς χρῆται τῇ κερκίδι. ☞ Eustath. (itidemque Etymol.) denominari scribit ἀπὸ τοῦ κρέκειν, quod est ἠχεῖν, transposita litera ρ′. ¶ Κερκὶς dicitur etiam ipsa tela, quæ radio seu spatha calcatur: metonymicè posita causa instrumentali pro re instrumento confecta: ut apud Eurip. in Hecuba, κερκίσιν ἐφιστάναι, telam percurrere pectine, telam tractare. ¶ Item pro σπάθη, i. tudicula, qua aliquid agitatur in lebete vel olla dum coquitur. Gal. τῶν κατὰ τόπους, lib. 3. κίνει κερκίδι ἐρυθροῦ χαλκοῦ τὸ φάρμακον, tudicula ex ære rubro agita. ¶ Ab earundem κερκίδων similitudine κερκὶς nominatur paxillus sive clavus ferreus ligneusve, qui in jugi foramen inditur, ad retinenda lora jugalia, ne extra jugi caput excidant. Poll. ¶ Item majus illud os quod tibiam fert. Plutarch. in Alexand. ὑφ᾽ οὗ τῆς κερκίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσεν. Item radius, i. alterum os cubiti superius, sed minus et brevius. Poll. lib. 2. ¶ Item cacumen pinus seu alni, (teste Hes.) vel species quædam alni aut populi, ut docet Theophr. hist. pl. l. 3. c. 14. et Arist. hist. an. l. 7. c. 5. quòd nimirum istæ arbores, instar κερκίδος, stipite oblongo sint, terete, et in acutum desinente. ¶ Item pars quædam theatri. Poll. (Aristoph. R. 1351.)

Κερκίδιον, ου, τὸ, radiolus.

Κερκίζω, F. ίσω, radio discrimino fila inter texendum: aut etiam, radio calco fila. Plat. in Crat. κερκίζοντες δὲ τί δρῶμεν;

Παρακερκίδες, (*comp.*) exigua ossa, quæ ab utraque parte sunt majoris illius ossis, quod tibiam fert. Vide Poll. l. 2.

ΚΕ′ΡΚΟΣ, ου, ἡ, cauda, propriè de quadrupedibus, et quidem caulem habens carnosum et depilem, quo pisces carent et volucres. Aristoph. in ep. Ἰδοῦ δέχου κέρκον λαγὼ, τὠφθαλμιδίω περιψῆν, accipe caudam leporis ad ocellos detergendos. Aristoteles tamen de part. anim. l. 4. c. 10. inquit, κέρκον ἔχειν σχεδὸν οὐ μόνον πάντα τὰ ζωοτόκα, ἀλλὰ καὶ τὰ ᾠοτόκα. ¶ Item pudendum virile, teste Hesychio: ut et Lat. cauda. ¶ Item animalculum vites infestans, vel gallinaceus, vel mus agrestis, apud eundem Hesych. ¶ Etym. dicit etiam esse vas quoddam, sicut et tripus, ex Alcmane.

Κέρκωσις, εως, ἡ, q. d. caudatio: morbus muliebris.

Κέρκωψ, caudatus, ut quidam exponunt, vel animal quoddam magnam caudam habens, ut tradit Hesych. Metaphoricè de homine versuto et fraudulento dicitur, teste Etym. et Eustath. sumpta nimirum metaphora à canibus, qui oculis et cauda adblandientes mordent, ut inquit Etym. Utitur et Synes. ep. 101.

Κερκώπειος, ου, ὁ καὶ ἡ, versutus, fraudulentus, veteratorius. Idem Synes. de Providentia.

Κερκωπίζω, cercopem ago, i. veteratorem et impostorem: vel lascivio, adulor, Eustat. Item χλευάζω, μωκίζω, ut simiæ, Suid.

Κερκώπη, ης, ἡ, cicada quædam parvula, Hesych. seu animalculum quoddam simile cicadæ. Eustath. ex Alexide, et Athen. lib. 4. ex Aristoph.

Composita.

Ἄκερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine cauda est. Aristot. de part. anim. l. 4. c. 10. ὁ ἄνθρωπος ἄκερκον μέν ἐστιν, ἰσχία δ᾽ ἔχει.

Δασύκερκος, cui villosa cauda est. Theocr. idyll. 5. Μισέω τὰς δασυκέρκους ἀλώπεκας.

Μακρόκερκος, qui prælonga cauda est. Aristot.

Κολοβόκερκος, cauda mutilatus: cui cauda est amputata: ut, κολοβόκερκος θυσία, Chrysost. in epist. ad Rom.

Πλατύκερκος, caudam latam habens.

ΚΕ′ΡΧΩ, exaspero.

Κέρχομαι, exasperor: et quidem ita ut vocem seu sonum edam raucum et creperum, qualis auditur in gutture eorum qui animam agere incipiunt. Hippocr. de morb. lib. 2. κέρχεται ἡ φάρυγξ οἷον ὑπὸ λιπαροῦ.

Κερχαλέος, qui ita exasperatus raucum creperumque sonum edit. Hippocrat. epid. 7. Ab Hesych. exp. etiam aridus, siccus.

Κερχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Gal. comment. 3. in ejusdem Hipp. lib. de art.

Κερχάω, idem quod κέρχω, seu κέρχομαι, raucum creperumquè sono. Hippocr. epid. 7. ἐκέρχα κατὰ σπλῆνα.

Κέρχνω, idem quod κέρχω. Apud eundem ibidem, καὶ ὁ φάρυγξ δοκέει κέρχνειν. Item activè, exaspero, raucumque et creperum quid sonare facio: ut apud eundem de morbis exter. τὸ σίαλον ἐν τῇ φάρυγγι δοκέει ἐνέχεσθαι, καὶ κέρχνει αὐτόν.

Κερχνάω, itidem pro κερχάω.

Κερχνασμοὶ, apud Gal. in lex. Hippocr. idem quod τὰ κερχνώδη πάθεα, seu τὸ κέρχνεσθαι.

Κερχναλέος, idem cum κερχαλέος.

Κερχνώδης, idem quod κερχώδης, qui asperum quid, raucum creperumque sonat, apud Hippocr. de artic. Item transitivè, qui asperum raucumque et creperum sonare facit: ut, κερχνώδεα πάθεα, apud Hippocr. de hum. usu.

Κέρχνος, ου, ὁ, asperitas quædam gutturis, quæ instar granorum milii sentitur. Gal. in lib. Hippocr. de artic. Item milium, apud Iones. Idem ibidem. Item sonus qui editur ex sensu asperitatis in arteria, aut phlegmatis in pulmone. Alex. Trall. ¶ Item pulvis in officinis argentariis, seu argentifodinis. Poll. l. 7. c. 23. ¶ Item adjectivè, siccus, apud Atticos, inquit Erotian. in lex. Hippocr. Exponitur et, asper.

Κέρχνη, puls è milio. Hesych. Apud eundem sic dicuntur aures piscium. Item avis species quædam. Item quæ est melleo colore.

Κερχνόω, ῶ, exaspero, seu parvulis punctis veluti granis milii asperum reddo.

Κέρχνωμα, τὸ, asperitas: item cælatura.

Κερχνωτὸς, signis asper, cælatus, tornatus. Hes. apud Poll. κερχνωτὸν ἀργύριον, argentum pustulatum.

Κερχνηὶς, avis, quam interpr. Lat. stridulam, eandemque esse volunt cum strige, quippe quæ et ipsa denominata sit à stridendo. Aristoph. in avib.

Κέρνον, ου, τὸ, et κέρνος, ου, ὁ, vel εος, τό. Poll. lib. 2. κέρνα nominari ait duas obliquas asperitates ex septem illis quæ in dorso assurgunt. Idem l. 4. c. 14. inter saltationum species scribit κέρνα nominatas fuisse τὰς ἰσχαρίδας. Nicandri schol. κέρνους vocari tradit crateres mysticos, ἐφ᾽ ὧν λύχνους τιθέασιν. Apud Athen. lib. 11. itidemque apud Hesych. κέρνος est poculum quoddam figlinum.

Composita.

Αἱμόκερχνον, apud Hippocr. quicquid in sanguinis profluvio inducit eam tussiendi cupiditatem, quam medici κέρχνον appellant. Et Erotianus αἱμόκερχνα esse ait Hippocrati, quæ simul sanguinolenta sint et sicca.

Κατακερχνοῦμαι, exp. τραχύνομαι, asper fio, exasperor. Hesych.

ΚΕ′ΣΤΡΑ, ας, ἡ, malleus. Poll. esse dicit ferrei mallei speciem: ut apud Soph. Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν Ἤλαυνε παίων. ¶ Est etiam piscis species. Hesych. et Poll. lib. 6. cap. 9. Idem tradit Athen. l. 7.

Κεστρεὺς, aliud piscium genus, diversum à κέστρα, alio nomine κέφαλος. Illos Plinius vocat sudes: hos mugiles. Vide Athen. lib. 7. et Aristot. de hist. an. l. 5. c. 11.

Κεστρῖνος, idem cum κεστρεὺς, vide Athen.

Κεστραῖος, etiam pro κεστρεὺς, ex Hippocr.

ΚΕ′ΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, herba quædam, de qua Diosc. lib. 4. cap. l. et Gal. simpl. 7. et Plin. l. 25. cap. 8. ¶ Item dicitur esse instrumentum, quo cavatur ebur. Dicitur etiam esse teli genus: quod κέστρος à Suida appellatur, et κέστρα ab Hesychio.

Κεστρίτης οἶνος, apud Diosc. l. 5. vinum ex cestro.

Κεστρωτὸν ξύλον, lignum in summa parte urendo acutum, non cuspide præfixum ferrea. Hesych. τὸ βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον.

ΚΕΥ′ΘΩ, Fut. κεύσω, P. ευκα, occulo seu occulto, abscondo. Iliad. ά. Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Odyss. γ′. δόλῳ δ᾽ ὅγε δάκρυα κεῦθε. Apud Eurip. Phœnissis, κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ. ¶ Apud Sophocl. in Œdipo Tyranno, † 978.† ὁ δὲ θανὼν Κεύθει κάτω δὴ γῆς, schol. exponit κρύπτεται. Sic et in Ajace, κρείσσων γὰρ ᾅδᾳ κεύθων, ἢ νοσῶν μάταν. (κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός. Occultatus sub. Æschyl. S. c. Th. 594. Eurip. Phœniss. 1173. Soph. Œdip. Tyr. 1253. Tr. 1006. Pers. 650. Pr. 573.)

Κεύθομαι, occultor, abscondor.

Κευθμὸς, οῦ, ὁ, locus qui aliquem occultat et abscondit: locus in quo aliquis latet: latebra, latibulum. Iliad. ν′.—— ἄταλλε δὲ κήτε᾽ ὑπ᾽ αὐτῷ Παντόθεν ἐκ κευθμῶν. Pro eodem legitur et κευσμὸς, Æolica dialecto.

Κευθμὼν, ῶνος, ὁ, idem quod κευθμός, Eurip. in Hel. Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα. (Æsch. Pr. 220. Eum. 808.) Exponit. et penetrale, recessus, abdita. Hesiod. in Theog. † 158.† Γαίης ἐν κευθμῶνι. Dicitur etiam de latibulis seu lustris ferarum: ut Od. κ′. πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες.

Κεῦθος, εος, τὸ, idem quod κευθμὸς, seu κευθμών. Schol. Soph. in Philoct. διὰ τὸ κεῦθος ἡμεῖς ἀντὶ τοῦ ἄλση μεταφράζομεν. Frequentius in plurali usurpatur, et præsertim apud Poëtas. ut Iliad. χ′. Et Od. ώ. ὑπὸ κεύθεσι γαίης. Sic et apud Hesiod. in Theog. † 308.† (Æsch. Eum. 1039.)

Κευθάνω, idem quod κεύθω, ex eoque factum. Iliad. γ′. Οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ᾽ ἐκεύθανον.

Composita.

Ἀμφικεύθω, circumquaque occulo, circumtego. Hesych.

Ἐπικεύθω, celo. Od. ξ′. Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μηδ᾽ ἐπικεύσῃς. Sic et Odyss. δ′. et έ. (Æsch. Ag. 809.)

Μεγαλοκευθὴς, magna penetralia habens. Pind. [Pyth. B. 60. Ὅτι τε μεγαλοκευθέεσσιν ἔν ποτε θαλάμοις Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο.]

Παγκευθὴς, omnino absconditus seu occultatus. Soph. [Œd. Col. 632.]

Ὑποκεύθω, subabscondo, abscondo. Thryphiod. in Ilii excid.

ΚΕΦΑΛΗ`, ῆς, ἡ, caput. Iliad. ά. Εἰ δ᾽, ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι. Xenoph. Pæd. 7. τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔχουσα ἐπὶ τοῖς γόνασι. Sæpe de toto homine dicitur, quòd caput sit totius corporis pars nobilissima et præstantissima. Frequentissima sunt et in carmine, et in prosa, φίλη κεφαλὴ, ἐχθρὰ κεφαλὴ, μιαρὰ κεφαλὴ, atque alia nonnulla. Sic Lat. carum caput, infandum caput, &c. Invenitur κεφαλὴ, pro homine, (etiam sine adjectione,) apud Aristot. pol. l. 2. ἐν Λακεδαίμονι κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον, i. viritim, κατ᾽ ἄνδρα. Odyss. ά. dicitur κεφαλὴ ἀνδρὸς pro ἀνὴρ, et Herodot. in Calliope, κεφαλὰς πολεμίων, pro πολεμίους. ¶ Sæpe etiam usurpatur in imprecationibus et comminationibus. Aristoph. in Acharn. εἰς κεφαλὴν τρέποιτ᾽ ἐμοί. Dem. in or. de male gesta legat. ἃ νῦν εἰς κεφαλὴν ἡμᾶς αὐτῷ δεῖ τρέψαι. ¶ Cum variis præpositionibus variè exp. Ὑπὲρ κεφαλῆς εἶναι dicitur quod imminet. Ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖν, vel ῥίπτειν, præcipitare, præcipitem dare. Lucian. in Epig. l. 2. κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε, præceps abiit. Ἐπὶ κεφαλὴν σπεύδειν, vel βαδίζειν, præcipitare moras, Demosth. Apud Hom. Iliad. ψ′. ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, à capite ad pedes. et inverso ordine, ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν, apud Aristoph. in Plut. ¶ Κεφαλὴ etiam dicitur in ossibus, quòd in illis extremum est crassius et rotundum, à similitudine quæ illi est cum vero capite. Dicitur etiam, βραχίονος κεφαλὴ, caput brachii, ubi os juxta humerum eminet. ¶ Κεφαλὴ dicitur etiam τὸ κύτος τῶν πολυπόδων, ex Aristot. lib. 2. de part. an. Κεφαλὴ στάμνου, urnæ caput, et pars superior. Κεφαλὴ τῆς τάφρου, fastigium fossæ, ex Demosth. † Xen. Pæd. 3. p. 86. d.† ¶ Κεφαλὴ exp. summa et conclusio, apud Gal. ἐπιθῶμεν ἤδη τὴν κεφαλὴν τῷ λόγῳ. Nonnulli κεφαλὴν apud Plat. in Timæo perfectionem, sive absolutionem, aut consummationem, significare aiunt, κεφαλήν τε καὶ τελευτὴν ἐπιθεῖναι τῷ μύθῳ. ☞ Κεφαλὴν appellatam ἀπὸ τοῦ κεκυφῶσθαι, i. à curvitate, et, Macedones hanc κέβην, Hippocratem κύβιτον, appellasse, tradit Suidas.

Κεφαλίτης, ου, ὁ, ut, κεφαλίτης λίθος, lapis angularis. Hesych.

Κεφαλικὸς, capitalis: ut, κεφαλικὴ ἔχθρα, inimicitiæ capitales. Modest. cap. 6. lib. 27. digest. Κεφαλικὰ φάρμακα, medicamenta capitis fracturarum, quæ ad crassæ membranæ duplicaturam usque pervenêre. Cels. l. 5. c. 19. Scrib. Larg. 201. Diosc. l. 3. c. 55.

Κεφαλικῶς, capitaliter. Herodian. l. 2. κεφαλικῶς κολασθήσεσθαι.

Κεφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caput imitans, caput repræsentans.

Κεφαλωτὸς, οῦ, ὁ, capitatus, caput habens: ut, πράσον κεφαλωτὸν, apud Diosc. 2.

Κεφαλὶς, ίδος, ἡ, capital, capitium, tegumentum capitis, pileus. Aristot. rhet. 2. ¶ Item caput, capitulum, vasculum, ut in plantis. Diosc. lib. 3. ¶ Κεφαλὶς βίβλου dicitur quod aliàs εἴλημα, Suid. Sic ad Heb. cap. 10.

Κεφαλίδιον, capitulum. Poll. l. 2. c. 2.

Κεφαλισμὸς, simplicium numerorum usque ad decem multiplicatio, cujus auxilio cæterorum etiam numerorum multiplicandorum ratio cognoscitur. Aristot. top. 8.

Κεφάλιον, ου, τὸ, caput, capitulum. Diosc. lib. 4. Plut. symp. 2. Est et verbum rhetoricum, apud Hermog.

Κεφάλαιον, idem. Luc. et Athen. lib. 7. In radicula κεφάλαιον dicitur τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις καυλῶδες, ut schol. exp. Aristoph. in Nub. ¶ Item metaph. quod summum et præcipuum est in re aliqua. Plat. l. 1. de leg. et Isocr. in Areop. Interdum exp. summa, vertex et cardo: ut

apud Demosth. Plut. Greg. Isocr. et alios. Et, ἐν κεφαλαίῳ, † Xen. Pæd. 6. p. 166.† vel ἐν κεφαλαίοις, item ἐπὶ κεφαλαίου, summatim, capitulatim. Thucyd. Dem. Polyb. (Ἐν κεφαλαίῳ et ἀκριβῶς opp. Luc. Nigrin. p. 20.) ¶ Item caput, unde fructus et reditus manat: idem quod ἀρχαῖον. Æschin. contra Ctesiph. ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν. ¶ Item in libris κεφάλαια sunt certæ partes in quas sunt distincti. Apud Aristoph. in Ran. adjectivè sumi videtur, quum inquit, κεφαλαίῳ ῥήματι, quod schol. exp. ἀδρῷ.

Κεφαλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, summarius.

Κεφαλαιωδῶς, summatim. Aristot. Rhet. 3.

Κεφαλαιόω, ῶ, summatim et capitulatim attingo, in capita seu summas redigo. Thucyd. lib. 6. πολλὰ παρεὶς, τὰ μέγιστα κεφαλαιώσω. sic et lib. 3. et 8. apud eundem. ¶ Item caput vulnero. Marci 12.

Κεφαλαιοῦμαι, in summam subducor et colligor. Aristot. l. 4. metaph. Item activè pro κεφαλαιόω. Plat. l. 9. de rep.

Κεφαλαίωμα, τὸ, id quod in summam collectum et subductum est: seu summa ipsa. Herodot. in Thalia.

Κεφαλαία, ας, ἡ, inveteratus et ægrè cedens capitis dolor. Gal. et Aret. de diuturn. affect. l. 1. c. 2.

Κέφαλος, ου, ὁ, cephalus: piscis è mugilum genere: sic dictus, διὰ τὸ βαρυτέραν τὴν κεφαλὴν ἔχειν. Athen. l. 7.

Κεφαλῖνος, cephalinus piscis, qui alio nomine βλεψίας. Idem ibidem.

Κεφαλίνη, ἡ, ea linguæ pars, quæ ad fauces est, aliàs γεῦσις, ob acriorem gustum, qui inesse ipsi putatur. Poll. l. 2.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀμφικέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque caput habens, vel biceps: ut, ἀμφικέφαλα ὑποπόδια, apud Eustath. Item genus lecti sic dictum, quòd utrinque habeat pulvinar. Etymol.

Ἀνακεφαλαιόω, ῶ, capitulatim et summatim repeto. Hesych. Ponitur et pro simplici. Aristot. τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλαιούμενοι, summatim colligentes et repetentes. Exponitur etiam, peroro, apud Dionys. Hal. [Epist. ad Rom. 13. 9. Ephes. 1. 10.]

Ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, summaria repetitio, repetitio antè dictorum per capita. Quintil. lib. 6. c. 1. In numeris verò, et summarum collectione, dicitur consummatio.

Ἀνακεφαλαιωτικὸς, οῦ, ὁ: ut, ἀνακεφαλαιωτικὸν μέρος τῶν ῥηθέντων, pars, qua ea, quæ dicta sunt, repetuntur. Dion. Hal.

Decomp. Ἐπανακεφαλαιοῦμαι, summatim enumero et colligo. Hermog.

Ἀποκεφαλίζω, capite privo, caput amputo. Artemidor. [S. Matt. Evang. xiv. 10. καὶ πέμψας ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ.] Pro eodem dicitur et ἀποκεφαλέω.

Ἀποκεφάλισμα, τὸ, capitis amputatio. Idem sordes quibus caput repurgatum fuit. Poll.

Ἀποκεφαλισμὸς, capitis amputatio. Plut.

Ἀποκεφαλιστὴς, capitis truncator, decapitator. Strabo.

Ἐγκέφαλος, qui in capite est: ut, ἐγκέφαλος μυελὸς, medulla in capite, i. cerebrum. Rufus Ephes. Item absolutè sive substantivè, cerebrum. Iliad. γ΄. Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος. Aristoph. in Nub. † 1279.† τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς, cerebro attonito et perculso esse. (R. 134. Il. γ΄. 300.) Sic et apud Plut. de defect. orac. et Athen. lib. 7. Item in palma dicitur cacumen palmæ. Gal. lib. 2. de alim. et apud Athen. l. 2. et Nicand. in Georg.

Decomp. Ἐπεγκεφαλᾷν, desipere. Poll. lib. 2. cap. 2. et ex Aristoph.

Κυνεγκέφαλος, genitura spinæ dorsi, quæ à capite in pudenda defertur. Hesych.

Παρεγκεφαλὶς, ίδος, ἡ, cerebellum: pars cerebri durior et siccior, ex multis et parvis corporibus coagmentata, subflava, spinalis medullæ principium. Aristot. hist. an. lib. 1. c. 16.

Πεντεγκέφαλος, quinque habens cerebra, quino cerebro constans. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ἐπικεφάλαιον, ου, τὸ, capitatio: id quod in capita et viritim penditur. Aristot. Œcon. l. 2.

Καππεφαλὴν, secundum caput: Æolica syncope pro κατὰ κεφαλὴν, apud Poëtas.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, galea, cassis: sic dicta, quòd capiti circuminduatur. Polyb. Stat. Eust. Item pro spiris capilli muliebris, vel pro suggestu comæ. Item dolor capitis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. ¶ Item pars quædam navis. Poll. l. 1.

Προκέφαλος, ὁ, ἡ, qui vel quæ caput habet prominens et acutum. Suid. Στίχος προκέφαλος, versus in quo prima syllaba abundat, aut cum sequenti per συνίζησιν coit. ut Iliad. ί. Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;

Προσκεφάλαιον, ου, τὸ, cervical, pulvinus seu pulvinar, quod capiti decumbentis supponitur. Aristoph. in Pluto. Plutarch. de discern. adul. ab amico. et Athen. l. 10. Impropriè sic dicitur pulvinar, quod sedenti supponitur, apud Plat. polit. 1.

Συγκεφαλαιόω, capitulatim et summatim complector, summatim et breviter recenseo. Sæpe in voce media: ut apud Aristot. pol. 6. Xenoph. Pæd. 8. et Polyb. l. 4. Apud Æschin. συγκεφαλαιοῦν τὸν λογισμὸν, rationum summam conficere, repetito calculo summam contrahere.

Συγκεφαλαιοῦμαι, summatim comprehendor. Arist. metaph. l. 9. † Xen. Pæd. p. 232. a.†

Συγκεφαλαίωσις, summaria complexio, collectio per capita. Areop. [Plat. Def. Ὑπόθεσις, ἀρχὴ ἀναπόδεικτος. συγκεφαλαίωσις λόγου.]

Composita sine præpositione.

Αἰγοκέφαλος, caprinum caput habens. Est et nomen avis, apud Aristot. l. 2. de natura anim. c. 22.

Ἀκέφαλος, qui sine capite est, caput non habens. Luc. de scrib. hist. Item metaph. qui principio caret, ibidem. Et στίχοι ἀκέφαλοι, apud Athen. lib. 14. qui unam syllabam in initio brevem habent. Item ἀκέφαλος, qui sine autore certo est et origine: ut, ἀκέφαλος αἵρεσις, de cujus authore non constat. ¶ Item imperfectus. Plat. l. 6. de leg. Luc. in Scytha. Item ἄτιμος, Suid. ¶ Item nomen herbæ cujusdam, utilis ad splenicos dolores, ut docet Eustath.

Ἀκεφάλως, sine capite, sine exordio, apud Hermog.

Αὐτοκέφαλον, ipsum caput. Aristot. l. 4. de anim.

Βαρυκέφαλος, grave et ponderosum caput habens.

Βουκέφαλος, sic dictus fuit equus Alexandri magni, sive ob torvum aspectum, sive quod insigne capitis taurini armo impressum haberet, ut docet Plin. Pro eod. Doricè βουκεφάλας dicitur.

Δικέφαλος, biceps. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. οὕτω δὲ σφόδρα οἱ ὄφεις περιελίττονται ἀλλήλοις, ὥστε δοκεῖν ἑνὸς ὄφεως δικεφάλου εἶναι τὸ σῶμα ἅπαν. Athen. Deipn. lib. 15.]

Ἑκατογκέφαλος, centum capita habens. Pind. [Eurip. Herc. Fur. 1187. μαινομένῳ πιτύλῳ πλαγχθεὶς, ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας. Aristoph. Ran. 476. Schol. Biset.]

Ἑκατοντακεφάλας, idem. Aristoph. in Nub. † 335.† [Aristoph. Ran. 476. Ἔχιδνά θ' ἑκατοντακέφαλος. Pac. 755. Schol.——τὴν ἑκατοντακέφαλον Ὕδραν.]

Εὐκέφαλος, bono seu egregio capite præditus, aut qui capiti convenit et conducit. Poll. l. 2. c. 2.

Ἐχινοκέφαλος, dictus fuit Pericles à Cratino comico, quòd caput haberet simile echini capiti. Poll. l. 2. c. 2.

Κυνοκέφαλος, q. d. caniceps, caninum caput habens. Luc. in Hermot. Item impudens. Aristoph.

Κυνοκεφάλαιον, anemone herba quibusdam sic dicta. Hesych. Pro quo et κυνοκέφαλον et κυνοκεφάλιον.

Λεοντοκέφαλος, leonis caput habens, leoniceps. Luc. in Hermot.

Λιθοκέφαλος, lapideo et duro capite præditus. Athen. lib. 7. ex Aristot.

Μακροκέφαλος, longum caput habens. Hippocr. libro de aëre locis et aquis. et Poll. l. 2. c. 2. (Philostr. l. 3. c. 47.)

Μεγαλοκέφαλος, cui magnum caput est, capito.

Μονοκέφαλος, unicum caput habens. Diosc. l. 2. cap. 182. καὶ τοῦτο ἐν Αἰγύπτῳ μονοκέφαλόν ἐστι.

Μικροκέφαλος, qui est parvo capite.

Μυιοκέφαλον, dicitur species τῆς προπτώσεως, parva adhuc et incipiens, et capiti muscæ similis. Plura pete ex medicis.

Ξηροκέφαλος, qui capite est sicciore. Alex. Aphr.

Ὀξυκέφαλος, qui acuminatum caput habet. Poll. l. 2. c. 2.

Προκέφαλος, idem quod μακροκέφαλος. Eust.

Πολυκέφαλος, multa habens capita. Plat.

Σκληροκέφαλος, animalculum quoddam, ita dictum, quod habet caput saxi duritie. Aëtius.

Στρουθοκέφαλος, habens caput passeris aut struthocameli, ideoque monstrosus. Plut. περὶ πολυπραγμοσύνης. Στρουθοκέφαλα ἔμβρυα dicuntur fœtus exili capite.

Σχινοκέφαλος, habens caput bulbo simile, i. oblongum. Plutarch. in Pericle.

Τρικέφαλος, triceps, tria habens capita: Cerberi epith. apud Suid.

Ὑγροκέφαλος, qui humido est capite. Alex. Aphrod.

Ὑδροκέφαλον, tumor capitis aquosus, de quo Aët. et Ægin.

ΚΕ΄Ω, findo, σχίζω. ¶ At pro κείω, jacere cupio, vide in Κεῖμαι.

Κείω, per epenthesin τοῦ ι, pro κέω, findo. Ut Od. ξ΄. Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων, i. σχίζων, ut exponit Eustath. ¶ Κείω, jacere cupio, vide in Κεῖμαι. ¶ Κείω, i. uro, vide in Καίω.

Κεάζω, F. σω, findo: idem quod κέω sive κείω. Od. ζ΄. κέασσε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ. Odyss. ύ. Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασσαν ξύλα. Iliad. π΄. κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκὰ, findebat ossa. Apud Nicand. in Ther. Ἢ σφύρῃ ἢ ὅλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, schol. exponit τρίψας, terens sive conterens, comminuens: vel tundens, contundens.

Κεάζομαι, findor. Il. έ. ἡ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη, fissa fuit.

Κέασμα, τὸ, fractura, vel fragmentum. Hesych.

Composita: ex κεάζω.

Ἀκέαστος, qui findi et dissolvi seu frangi nequit. Hesych.

Ἀκέατος, leguminis genus, quod non nisi ægrè frangi et dissolvi potest. Hesych. Etym. et Suid.

Ἀμφικεάζω, circumcirca findo seu scindo. Odyss. ξ΄. τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας.

Ἀνακεάσαι, (pro simpl. κεάσαι) findere.

Εὐκέαστος, sive εὐκέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facilè findi potest, scissilis. Item qui facilè frangi potest. ut, εὐκέαστα ξύλα, apud Eust. et κέδρος εὐκέατος, Od. έ.

ΚΗ͂ΒΟΣ, ου, ὁ, cebus, animal è simiarum genere, caudam habens, quod et ipsum ancipiti natura, partim hominem partim quadrupedem bestiam imitatur. Aristot. hist. anim. l. 2. c. 9.

ΚΗ͂ΔΟΣ, εος, τὸ, cura, solicitudo. Odyss. χ΄. Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν αὐτός γε πέσῃσι. ¶ Item mœror, luctus, molestia, ærumna, et damnum. Iliad. ά. Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν. et Iliad. β΄.——Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται Ἐκ Διός. Sic apud Plat. ὅταν εἰκαῖόν τινι ἡμῶν κῆδος γένηται, ἐννοεῖς ὅτι καλλωπιζόμεθα, &c. ¶ Item exequiæ, funus, parentalia, cura quam gerimus funeris seu exequiarum alicujus. Et Aristoteles eth. 9. cap. 2. καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστ' οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν διὰ ταὐτό. ¶ Item affinitas; ut, κῆδός σοι συνάψαι, affinitatem tecum contrahere. Eurip. Et pro nuptiis, ut Thuc. κῆδος τῆς θυγατρός. Apud Eurip. in Phœn. Polynices κῆδος Ἀδράστου λαμβάνειν dicitur, i. filiâ Adrasti in matrimonium acceptâ, affinis ei fieri. (Il. γ΄. 270. V. Eurip. Med. 401. 1343. Phœniss. 77. Æsch. Ag. 708. Ch. 467. Suppl. 335.)

Derivata à κῆδος, cura.

Κηδέω, ῶ, F. ήσω, vel έσω, curo, curam gero. Iliad. ά. ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες. et Iliad. θ΄. Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 146. c.†

Κηδεμὼν, όνος, ὁ, qui rei alicujus curam gerit, qui solicitus est de re quapiam. Theogn. Παύρους κηδεμόνας τῆς κακότητος ἔχεις. Sic et Il. ψ΄. Exponitur et curator, procurator: ut apud Luc. κηδεμόνα τῆς τυραννίδος, procuratorem imperii seu tutorem. Item specialiter, tutor, apud Aristoph. † Sic heroes i. e. semidei, vocantur Κηδεμόνες alicujus regionis i. e. curatores, tutores. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. d.† ¶ Alias significationes vide paullo pòst, in classe derivatorum secunda et tertia.

Κηδεμονεὺς, idem apud Apoll. Arg. † 1. 98. et 271.†

Κηδεμονία, ἡ, curatio, cura alicujus rei, solicitudo alicujus de alio. Philo de vita M. l. 3. Synes. ep. 44.

Κηδεμονικὸς, οῦ, ὁ, accuratus, cui adhibetur cura illa et studium quod κηδεμονία nominatur. Item qui curam gerit et procurationem alicujus negotii. Sic deus dicitur κηδεμονικὸς, apud Areop.

Κηδεμονικῶς, solicitè, sedulò, magna cura adhibita. Polyb.

Κήδιστος, ου, ὁ, charissimus, dilectissimus, cujus præcipuè geritur cura à nobis. Od. κ΄.

Κήδομαι, curam gero, curo, solicitus sum de aliquo. Exponitur et satago. Iliad. ά. Κήδετο γὰρ Δαναῶν. Xenoph. Pæd. 8. ἑαυτοῦ τοι κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ. Isocrates κήδεσθαι et ὀλιγωρεῖν inter se opposuit, ut contra κήδεσθαι et φροντίζειν pro eadem re dixit. (Soph. Œdip. Tyr. 1081. παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθαι. El. 1329.) Alias significationes vide in sequentibus classibus derivatorum.

Κήδειος, ου, ὁ, cujus curam gerimus, charus, amicus, Il. τ΄. (Æsch. Ch. 536.)

Κηδωλὸς, οῦ, ὁ, sollicitus, anxius. A Suid. exp. ὁ κηδόμενος καὶ φροντίζων ὅλων.

Κηδαίνω, curo, solicitus sum.

Κεδνὸς, οῦ, ὁ, dignus cujus cura geratur, in precio habendus ob virtutem aliquam. Iliad. ί. Οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων. Item venerandus: ut apud Greg. οὐκ ἐφύλαξα θεοῦ μυστήρια κεδνά. Exponitur etiam prudens, q. d. cujus animus curas prudentes versat. Odyss. κ΄. v. 225. (ὥστε νεὼς κεδνὸς οἰακοστρόφος. Æschyl. S. c. Th. 62. V. eadem Verb. apud Eurip. Med. 524. Æsch. Ag. 124. 631. πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω; 657. Ch. 152. 699.) Item probus, honestus, ut, ἄλοχος κεδνὴ, apud Hom. et ἤθεα κεδνὰ, apud Hesiod. † Theog. 66.†

Κηδεύω, curam alicujus rei gero. Eurip. κηδεύσω σ' ἐγώ. (Soph. Tr. 1244. Œdip. Tyr. 1348.)

(Κηδεύομαι. Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη λουτροφόρου χλιδᾶς. Eurip. Phœniss. 305. Κηδευθεὶς, curatus, ut mortui solent. Soph. El. 1144.)

Κηδευτὴς, qui curam gerit alicujus, curator. Aristot. in probl. sect. 19.

Κηδεὸς, cura dignus. Il. ψ΄.

Composita.

Ἀκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nullam curam gerens, neglectui habens, negligens. Od. ρ΄. et Plato de leg. Item nihil timens, audacter aliquid faciens. Il. φ΄. Item passivè, incuratus, neglectus. Od. ζ΄.

Ἀκηδῶς, (adverb.) sine cura, neglectè.

Ἀκηδέω, ῶ, F. ήσω, et έσω, non curo, negligo. Il. ψ΄.

Ἀκηδιάω, ῶ, F. άσω, negligenter ago, negligens sum circa quidpiam. Basil. Chrysost.

Ἀκήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incuratus, neglectus.

Ἀκήδεστον, (adverb.) sine ulla cura, temerè, negligenter. Apoll. Arg. 2.

Ἀκηδέστως, idem quod *ἀκήδεστον*, in anthol. epigr. Exponitur et immisericorditer. Il. *ώ*.

Ἀποκηδέω, ῶ, negligo, solicitus non sum.

Δημοκηδὴς, plebicola et publicola. Plut. in Publ. et Strabo. lib. 14.

Δυσκηδὴς, graves curas habens, aut graves et molestas curas afferens. Od. *ί*. Exponitur et *δυσφύλακτος*, ab Hesychio.

Λαθικηδὴς, curarum oblivionem inducens, curas oblivione tegens. Il. *χ΄*. Plut. in symp. Synes. epist. 146.

Περικήδομαι, idem quod *κήδομαι*. Od. *ξ΄*.

Προκήδομαι τοῦ ἀνδρὸς, viri curam gero. (Soph. Tr. 983.) [Ant. 752. *εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι*. Æschyl. Prom. 630. *Μή μου προκήδου μᾶσσον ὡς ἐμοὶ γλυκύ*. Schol. *β΄. φρόντιζε*.]

Προσκηδὴς, curam gerens, solicitus de aliquo. Od. *φ΄*.

Προσκήδομαι. Soph. Trachin. 983.

Συγκηδέμων, concurator. in Anth.

Derivata ex κῆδος, mœror, tristitia, &c.

Κήδω, mœrore afficio, ango, molestus sum alicui. Il. *ί*. *κῆδέ τε θυμὸν*, angebat animum. Item lædo, noceo, damnum infero. Il. *ν΄*. *Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ, τὸν κήδειν ὅς κέ με κήδει*. Sic Odyss. *ψ΄*. *οἵ θ' ἑὸν οἶκον Κήδεσκον*. (pro *ἐκήδεσκον*, à *κήδω*.)

Κήδομαι, mœrore afficior, mœreo. Item molestia afficior. Iliad. *ά*. *καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ*. Sic. Il. *π΄*.

Κηδοσύνη, ἡ, mœror, mœstitia. † Apollon. 1. 277. in plural. †

Κηδόσυνος, mœstus. Exp. et solicitus.

Κηδὰς, locus quidam tenebrosus. Suidas.

Composita.

Ἀκηδὴς, tristitia vacans, non anxius, securus. Il. *ώ*. *αὐτοὶ δὲ ἀκηδέες εἰσί*. Et Hesiod. in Erg. *ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες*.

Ἀκηδία, ἡ, vacuitas mœroris. Item contrà, mœroris abundantia, apud Luc. (Athan. V. S. Ant.) [*Ἀκήδεια*. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. 219. *Μηδέ μ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες Αὔτως*. 3. 298. *ἀκηδείῃσι νόοιο*. Schol. *ταῖς πολυκηδείαις. τοῦτ' ἔστι ταῖς λύπαις*.]

Ἀκηδιῶ, animo concido, mœrore gravi afficior. Cyrillus.

Δυσκηδὴς, mœrore gravi affectus.

Νεοκηδὴς, rècentem mœrorem habens. Hesiod. in Theog. † 98. †

Πολυκηδὴς, multum mœroris seu luctus habens, magno mœrore affectus. [Apoll. Rhod. Arg. 1. 15. *καί οἱ ἄεθλον Ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος*. 4. 734.] Item multum mœroris afferens, valde luctuosus. Nicand.

Derivata ex κῆδος, funus.

Κηδεμὼν, funeris seu exequiarum curator. Theocr. in epigr.

Κήδομαι, exequias alicujus curo. Ælian. *οἵγε κηδόμενοι τοῦ ἀνδρὸς ὠδύροντό τε αὐτὸν*, &c. Tyrtæus de virtute bellica, *Ἀργαλέῳ δὲ πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις*.

Κηδεύω, curam funeris gero, seu exequiarum aut parentalium. Plut. in Fabio, *Φάβιον ἐκήδευσαν*. Dicitur et, *κηδεύειν τὸ σῶμα*, apud Plut. Exp. et sepelior.

Κηδεύομαι, mihi funus exhibetur. Plut. de Socr. dæmone.

Κηδεία, ἡ, funeratio, parentatio, sepultura. Expon. etiam, *τὸ ἐπὶ τῶν νεκρῶν πένθος*, Apoll. Arg. 2. Herodian. lib. 4.

Κηδεύσιμος, cura sepulturæ dignus, apud Didymum.

Composita.

Ἀκήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhumatus, infuneratus. Il. *ζ΄*.

Ἀκηδὴς, inhumatus, insepultus, exequiis carens. Il. *ώ*. *Ἕκτωρ ἀκηδής*. et *ἀκηδέα σώματα*, Od. *ώ*.

Ἀκηδῶς, adverb. sine sepultura, apud Suid.

Ἀκήδευτος, idem quod *ἀκήδεστος*. Plut. in Pericle.

[*Ἀποκηδεύω*. Herodot. Hist. lib. 9. cap. 30. *Οἱ δ' ἀμφὶ Μαρδόνιον βάρβαροι, ὡς ἀπεκήδευσαν Μασίστιον, πάρησαν, πυθόμενοι τοὺς Ἕλληνας εἶναι ἐν Πλαταιῇσι*, &c.]

Ἐγκηδεύω, funero, inhumo. Joseph. Macchab. 17.

Ἐπικήδειος, funebris, ad funus pertinens. Plato de leg.

Ἐπικήδειον, ου, τὸ, carmen quod dicitur cadavere nondum sepulto. apud Suid.

Συγκηδεύω, unà funero, seu unà sepelio.

Συγκηδεύομαί σοι, unà tecum funeror, unà tecum sepulturæ mandor.

Derivata ex κῆδος, affinitas, nuptiæ.

Κηδεμὼν, affinis, affinitate conjunctus. Mosch. idyll. 2. (Eurip. Med. 992.)

Κηδεμονικὸς, idem quod *φιλοκηδής*.

Κηδεστὴς, οῦ, ὁ, idem quod *κηδεμὼν*, apud Plat. et Xenoph. apom. l. 1. Item peculiariter, gener. Plut. et Isocr. in Helen. Item socer, pater puellæ. Etymol. Item qui dat in matrimonium, et qui accipit. Suid. ¶ Item frater uxoris, apud Demosth. Apud eundem sic dicitur frater qui dat in uxorem, et is qui accipit.

Κηδεστικὸς, ad affinitatem pertinens. Eust.

Κηδεστία, ἡ, affinitas. Xen. Hellen. 2.

Κηδεστὸς, idem quod *κηδεστὴς*, apud Poll. l. 3. c. 2.

Κηδεύω, affinitatem contraho, matrimonium contraho. Eurip. *κηδεύειν τινά*. Aristot. pol. l. 5. c. 7. *ἔξεστι κηδεύειν ὅτῳ θέλωσι*, Sic Laërt. in Aristot. *κηδεῦσαι αὐτῷ δόντα τὴν θυγατέρα*, affinitatem cum illo contraxisse. Item affinis sum, seu affinitate conjunctus, Plut. in Demetrio. Et, socer sum, apud Appian. libri 4. de bello civili. (Eurip. Med. 368. 889.)

Κηδεία, ἡ, affinitas.

(*Κήδειος, συγγενικός*. Æsch. Ch. 85.)

Κήδευμα, τὸ, affinitas. Eurip. in Oreste. (Med. 76. Affinis. Soph. Œdip. Tyr. 85.)

Composita.

Προσκηδεῖς, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι, i. affines. Hesych. Herodotus, *προσκηδέες αὐτῷ ἦσαν*, affines ei erant, seu necessitudine conjuncti.

Συγκηδεσταὶ, οἱ, qui duas sorores in uxores duxerunt. [Dem. pro Phorm.]

Φιλοκηδὴς, affinitatis amans, affinium suorum studiosus. Apud Aristoph. *φιλοκηδὴς λόγος*, exp. *κηδεμονικός*.

Φιλοκηδέμων, studiosus necessitudinis, vel affinitatis. Xenoph. in Agesilao. [cap. 11. §. 32.]

ΚΗ'ΘΙΟΝ, et *κηθάριον, ου, τὸ*, vasculum, in quod calculi et suffragia seu sortes conjiciebantur. Aristoph. in Vesp. *σύρφακα τὸν ἄλλον Ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδέν*. vide schol. Athenæus lib. 11. *τὸ κήθιον, τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους*.

ΚΗΛΑ'ΣΤΡΑΙ, Hesychio sunt *σκαφίδες, ἀγγεῖα ποιμενικά*. nec non arbores quædam. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 15. et l. 3. c. 6. easdem arbores *κηλάστρους* appellat, numerans inter agrestes et *ἀειφύλλους*. Gaza quoque Lat. celastros vocat.

ΚΗΛΕ'Ω, ῶ, F. *ήσω*, mulceo, permulceo, delinio: et propriè, verborum aut cantus dulcedine, aut aliorum auribus gratorum illecebris. Cicero interpr. suavitate auditus animum delinio. Plut. de Herodoto, *ἀμέλει ταῦτα καὶ κηλεῖ καὶ προσάψεται πάντας*, omnes permulcent et attrahunt. ¶ A Suida exponitur etiam *ἀπατῶ*, decipio. Item *βλάπτω*, noceo. Ab Hesych. expon. etiam *καταμαραίνω*.

Κηλέομαι, οῦμαι, demulceor, permulceor, delinior. Plutarch. de solert. anim. *κηλοῦνται μὲν ἔλαφοι καὶ ἵπποι σύριγξι καὶ αὐλοῖς*. Plato lib. 3. de rep. *Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι*. Accipitur etiam pro, delector, oblector: apud Eustath. epigrammate in Hecaten sive Dianam, *τρίγλαις κηλευμένη*. (Luc. Nigrin. p. 41.)

Κηληθμὸς, οῦ, ὁ, mulcedo, aurium delinimentum, voluptas qua aures demulcentur. Od. *λ΄*. et *ν΄*.

Κήλημα, τὸ, idem. Exponitur etiam *ἀπάτη*, apud Suid.

Κήλησις, εως, ἡ, actio ipsa mulcendi sive permulcendi aures, voluptas suavitate auditus animum deliniens. Plut. de soler. anim.

Κηλητήριος, mulcendi vim habens, cui permulcendi facultas inest. Eur. in Hec. *Δέξαι χοάς μου τάσδε κηλητηρίους Νεκρῶν ἀγωγούς*.

Κηλητήριον, ου, τὸ, delinimentum ad aures permulcendas propriè, vel illicium quo animum alicujus permulcemus. Soph. in Trach. Pro eodem per syncopen dicitur *κήλητρον*. Hesych.

Κηλήτωρ, ορος, ὁ, delinitor, qui aures alicui permulcet.

Κηλήτειρα, ἡ, quæ aures sive animum alicui mulcet, quæ dictis pectora mulcet.

Κηληδὼν, όνος. Hoc nomine *σειρῆνας*, vel *ᾠδικά τινα δαιμόνια*, appellata fuisse à Pindaro, docet Eustath. apud Pind. Vide et Athen. l. 7.

Κηλέστης, ου, ὁ, qui aurium illecebris decipit, qui mulcedine aliquem capit. Suid.

Κηλαίνω, idem quod *κηλέω*, mulceo, demulceo, suavitate auditus animum delinio, permulcendo tractandoque mansuefacio, *θέλγω*. Hesych.

Composita.

Ἀκήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mulcedine non est captus, aut qui permulceri nequit, qui permulcendo tractandoque mansuefactus non est, aut mansuefieri nequit. Odyss. *κ΄*. *Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν*. (Soph. Tr. 1016.)

(*Δύσκηλος, δυσθεράπευτος*. Æsch. Eum. 827.)

Κατακηλέω, ῶ, demulceo, permulceo, suavitate auditus animum delinio. Dogma Stoic. *κήλησις, ἡδονὴ δι' ὤτων κατακηλοῦσα*. (Soph. Tr. 1020.)

Κατακηλητικὸς, qui permulcere seu demulcere potest, cui facultas inest permulcendi et suavitate auditus animum deliniendi.

ΚΗ'ΛΗ, ης, ἡ, dicebatur apud veteres tumor omnis quacumque in parte esset: postea verò frequentius usurpari cœpit de scroti tumoribus, quòd illi tum crebriores essent, tum multo magis diversorum generum. Ramices à Latinis vocantur, et herniæ. Vide Gal. de tumor. præter naturam c. 15. ☞ Eust. à *κηλέω* derivari putat, ac dici *κατ' ἀντίφρασιν*. Suidas à *χαλάω*.

Κηλήτης, ου, ὁ, qui eo vitio laborat. Exp. herniosus. Syn. in ep.

Composita.

Βουβωνοκήλη, ἡ, inguinis ramex: prolapsus intestini vel omenti in inguen, sic tamen ut in ipso inguine consistat, nec descendat in scrotum. Paul. l. 5. c. 53.

Βρογχοκήλη, tumor in gutture seu aspera arteria exoriens. Celsus. l. 7. cap. 13.

Ἐντεροκήλη, tumor scroti delapso in id intestino. Poll. l. 4. c. 25.

Ἐντεροκηλικὸς, qui hoc morbo laborat, ramicosus, enterocelicus. Plin.

Ἐπιπλοκήλη, hernia, quum omentum descendit in scrotum. vide Celsum.

Ἐντεροεπιπλοκήλη, (*decomp.*) tumor scroti, intestino et omento simul in ipsum devolutis. Gal. de tumor. præter nat.

Κιρσοκήλη, varicosus ramex, hoc est, dilatatio vasorum quæ testiculum nutriunt. Paul. Ægin. l. 3. c. 64. Ab Aëtio ponitur etiam inter mulierum morbos, diciturque venarum esse dilatatio varicibus crurum similis.

Ὑγροκιρσοκήλη, (*decomp.*) est dilatatio vasorum à quibus alimentum testibus suppeditatur, et lenti humoris in aliqua scroti parte collectio. Autor definit. medicarum.

Πνευματοκήλη, ramex ventosus. Paul. Ægin.

Πωροκήλη, ramex callosus (sive tophus) in testiculo aut in membrana erythroide concrescens, multum renitens, durus et inæqualis. Ægin. lib. 6. c. 63.

Σαρκοκήλη, carnosus ramex, ramicis genus, quum caro inter tunicas increscit: seu est caro durior, quæ aliqua scroti parte increvit. Poll. l. 4. c. 25.

Ὑγροκήλη, hernia aquosa, seu ramex aquosus, seu aquosa collectio circa alterum testiculum, inter secundam et quartam membranulam. Poll. l. 4. c. 25.

Ὑδροκήλη, idem, i. tumor aquosus corporum scrotum implicantium. Vide Celsum l. 7. c. 18. et Paul. l. 6. c. 18.

Ὑδροκηλικοὶ, qui laborant aquoso ramice, hydrocelici. Plin. lib. 30. cap. 8.

ΚΗΛΙ'Σ, ῖδος, ἡ, macula. (Soph. Œdip. Tyr. 853. 1398. Æsch. Eum. 820.) Plutarch. de am. frat. *πρὶν ἐνδῦσαν ὥσπερ βαφὴν ἢ κηλῖδα, δευσοποιὸν γενέσθαι καὶ δυσέκπλυτον*. Synes. *τὰ ἁμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλῖδας*, ineluibilium macularum instar sunt. Idem, epist. 105. *ἐμπιπλάμενον κηλῖδος οὐκ ἂν εἴποι τις ὅσης*, ineffabilibus plenum maculis. Est etiam ulcus, cicatrix, nævus: item probrum, Hesychio. Sic apud Suidam, *τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων κηλῖδα προσετρίψαντο*. Et Herodian. l. 6. *τιμωρίας τε καὶ κηλῖδας πάσας αὐτοῖς ἀνῆκεν*.

Κηλιδόω, maculo, labe fœdo. [Eurip. Herc. Fur. 1317. *οὐ δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας πατέρας ἐκηλίδωσαν*;]

Κηλιδωτὸς, οῦ, ὁ, maculatus, labe fœdatus.

Ἀκηλίδωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) immaculatus, cui macula seu labes aspersa non est, ut, *ἀκηλίδωτος βίος*, vita immaculata. Sapient. cap. 4.

ΚΗΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, camus: fiscella è vimine, qua capiunt purpuras. Hesych. ut nassa apud Latinos. Item operculum è vitili, simile infundibulo, quod judiciariæ urnæ superponitur. Aristoph. in Vesp. *κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς, ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος*. Et aliquanto pòst, *βάλλε κημοὺς*, in malam rem: abjice camos. Item fiscella è vimine aut reticulum è funiculis plexum, quod equisones equis et muliones mulis circumponunt, imposito in id hordeo, avenâ, fœnóve, ita ut equi mulíve in itinere non subsistant quærendi pabuli gratia. Est etiam species fræni, Hesych. quod circuminjicitur equis mordacibus. Xen. de re equestri, *ὁ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκ ἐᾷ*. Eustathius dicit esse lineum aliquod velamen, quod panifices ori et naribus circumponant, ut apud Athen. lib. 12. (de panifice) *ἔχων περὶ τῷ στόματι κημὸν ἔτριβε τὸ σταῖς*. ☞ Etym. à *κάμπτω* deduci scribit, ut sit *κημὸς*, quasi *κάμμος*. † Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 213. b. a *κάμνω* deducit. †

Κημόω, ῶ, camum circumpono, apud Xen. loco citato.

Κήμωσις, fiscellæ seu cami circumpositio. Hesych.

ΚΗΝΥ'ΣΣΟΜΑΙ, in spectrum et umbram corporis evànesco. (Æsch. Ch. 194. ubi V. Steph. Lect. var.)

Κήνυγμα, spectrum et umbra corporis. Hesych.

ΚΗ'Ξ, secundum Apionem, dicitur *ὁ λάρος*: qui et *καύηξ*. Quidam exponunt *αἴθυιαν*, mergum: alii *κέπφον*. alii diversam esse avem volunt. Od. *ό*. *Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ*. Eadem avis nominatur *κήϋξ* et *κηρύλος*, ceyx, et cerylus. Aristot. tamen hist. an. lib. 8. c. 3. *κηρύλον* diversam esse à laro, mergo, ceppho indicat. et Antigonus apud schol. Aristoph. scribit, *κηρύλους* dici mares alcyonum.

ΚΗ͂ΠΟΣ, ου, ὁ, hortus. Odyss. ή. Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. Athen. lib. 1. τὰς ἐν τῷ κήπῳ γινομένας θριδακίνας οἰνομέλιτι ἐπότιζεν ἑσπέρας. ☞ A κάπος significante τὸ πνεῦμα deducunt Etymologistæ. Eust. Hesych. Ut κῆπος sit, ὁ περιπνεόμενος καὶ εὐήνεμος τόπος. ☞ Item pecten, pubes muliebris, ut apud Laërtium, πόθεν δὲ τοῦτ' ᾔδει Στίλπων; ἢ ἀνασύρας, αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; i. nunquid ejus ventrali sublato, ipsius pubem aspexit? ¶ Item κῆπος, tonsuræ quoddam genus, de qua Poll. Hesych. Suid. Eust.

Κηπαῖος, hortensis, ut, σμίλαξ κηπαία, apud Diosc.

Κηπαία, ἡ, cepæa herba; de qua Diosc. l. 3. c. 168.

Κήπειος, idem quod κηπαῖος, hortensis. Nicand. in Ther.

Κηπεύω, hortum colo, vel in horto colo aut excolo. Exp. et, in horto sero. Theophylactus in epist. τὰς ἀπυρήνους ῥοὰς Ἐρυθραὶ κηπεύουσιν, in suis hortis colunt.

Κηπεύεσθαι, dicuntur plantæ, apud Theophr. et Athen. l. 2.

[Κήπευμα, Aristoph. Av. 1099. Ἠρινά τε βοσκόμεθα παρθένια λευκότροφα μύρτα, Χαρίτων τε κηπεύματα.]

Κηπευτὸς, hortensis. q. d. in horto satus vel cultus.

Κηπεία, ἡ, cultura horti. Plat. de leg.

Κηπίον, ου, τὸ, hortulus. Thuc. Item illud tonsuræ genus, quod κῆπος etiam vocatur. Luc. in Lexiph.

Κηπίδιον, itidem, hortulus. Laërt.

Composita.

Ἀγριοκήπιον, ου, τὸ, hortulus incultus, apud Strab. lib. 10.

Ἐπικήπιος αὔρη, hortensis aura.

Μανιόκηπος, furiosè libidinosa: cujus pubes seu pecten insanit. apud Aristoph.

Φιλόκηπος, hortorum studiosus. Laërt. [lib. 9. §. 112.]

ΚῊΡ, ρὸς, sors, fatum. Soph. in Trach. Ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθὲς, ὡς ἐλευθέρῳ. ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή. (Sch. expl. τιμωρία. Æsch. Ag. 214. Eurip. Phœniss. 912. κῆρες μέλανος θανάτοιο. Il. β'. Cat. N. 341. Soph. Œdip. Tyr. 479. Tr. 135. 461.) Plerunque in malam partem, fatum lethiferum, seu funestum: vel sors funesta et adversa. Il. π'. ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο. Od. τ'. οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει. Il. β'. οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, Cicero interpr. Qui non funestis liquerunt lumina fatis. † Κῆρες in plur. Parcæ. Hesiod. Asp. 249.† Absque θάνατος positum exponitur lethum, mors. Il. χ'. Τέθναθι. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι. Od. ρ'. τεύχουσι φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν. Iliad. γ'. κῆρ' ἀλεείνων, lethum fugiens. Plut. de am. frat. φθόνους ἐμποιοῦσι καὶ ζηλοτυπίας αἴσχιστα νοσήματα, καὶ κῆρας οὐκ οἰκίαις μόνον, ἀλλὰ καὶ πόλεσιν ὀλεθρίους. Item metaphoricè pestis, apud Suid. Exponitur etiam, dira calamitas, noxa, apud Plat. l. 11. de rep. Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 14. locis quoque suas κῆρας tribuit, i. fatalia vitia, fatales ægritudines et morbos. Pro morbo accipi à Soph. testatur ejus scholiastes in Philoct. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ Κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακράν; † Inter Κῆρας et μοίρας hoc discrimen notat Schol. Hesiod. Theog. 217. ut μοῖραι sint αἱ ἐπιμερίζουσαι, impertientes. κῆρες verò αἱ ἐπιψηφιζόμεναι θάνατον, decernentes mortem.† ¶ At κῆρ circumfl. vide in Κέαρ.

Κηρέσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis, noxius. Hesych.

Κηρεῖαι, fasciæ sepulchrales. Hesych. Pro quo scribitur et κειρίαι. Joan. 11. Dicuntur κηρεῖαι etiam fasciæ lecti: apud Aristoph. in avib. et proverb. Solom. c. 7.

Κηρίαι, lumbrici lati. Erot.

Κηραίνω, interimo, corrumpo, noceo. Hesych. Item neutraliter, fatali quodam interitu pereo, miserè pereo, Philo de vita M. l. 3. (Æsch. Suppl. 1006.) ¶ Aliam significat. vide in Κέαρ, suprà.

Composita.

Ἀκήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, immortalis, fato lethifero non obnoxius, morbi expers, sanus, non obnoxius κηρί. Simonides; Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις, οὐδ' ἀκήριος. Exponitur et illæsus, qui non est passus ullam κῆρα. Od. φ'. Il. μ'. Item non exitialis, non lethifer. Vide Nicand. scholiasten.

Ἀκήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, immortalis, incorruptus. Aristot. de mundo. et Xen. Vide et comp. ab ἄτη. Item purus, sincerus, ut, ἀκήρατον ὕδωρ. Il. ώ. Item integer, incorruptus, intemeratus. Xen. ἀκήρατος φιλία διαμένει. Sic, ἀκήρατον λέχος, apud Eurip. in Oreste. (Æsch. Ag. 670.)

Ἀληράσιος, poët. idem quod ἀκήρατος, ut, ἀκηράσιος οἶνος, apud Hom. vinum sincerum et non corruptum.

Decomp. Παναχήρατος, qui nulla ex parte fato obnoxius est, planè immortalis.

(Ἐκκηραίνω, παραιροῦμαι. Æschyl. Eum. 128.)

Ἐπίκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, fato lethifero obnoxius, fatalibus morbis obnoxius. Interdum etiam caducus, fluxus. Aristot. de mundo. Theophrast. hist. pl. l. 6. c. 7. Item τὸ ἐπίκηρον, substantivè, apud Plut. symp. 4. et in Axiocho.

Ἐπικήρως, more eorum qui fato lethifero et fatalibus morbis obnoxii sunt. Isocr. in encomio Busir. et Philo de mundo.

Ἐπικήριος, idem quod ἐπίκηρος. Luc. in vita auct.

Πολυκήριος, fatalis, noxius. Nicand.

ΚΗΡΟ`Σ, οῦ, ὁ, cera. Od. μ'.——κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον. Luc. in somn. ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς, ludicris ex cera figmentis. Herodian. l. 4. κηροῦ πλασάμενοι εἰκόνα, statuam ceream. De ceræ generibus et usu vide Diosc. l. 2. c. 105. et Plin. l. 21. c. 14.

Κηρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cerosus, cerinus, ceram referens.

Κηρόω, ῶ, cera obduco seu circumlino.

Κήρωμα, τὸ, tabula cerata in qua antiqui scribebant. Item ceratura. Item unguentum quod fit subacta oleo cera, quo in palæstris utebantur athletæ. Plut. in l. an. sen. adm. resp.

Κηρωματικὸς, οῦ, ὁ, ceromaticus, ceromate unctus.

Κηρωματιστὴς, οῦ, ὁ, qui ceromate aliquem ungit ad certamen palæstricum.

Κήρωσις, εως, ἡ, materia ex qua cera conficitur. Aristot. hist. anim. lib. 5. cap. 22.

Κηρωτὸς, οῦ, ὁ, ceratus, cera obductus. undè κηρωτὴ ῥοδίνη, ceratum rosaceum, apud Diosc. Τὸ κηρωτὸν, cerotum: medicamenti genus, sic dictum, quod magna ex parte cera constet.

Κήρινος, ου, ὁ, cereus ut, κήρινον πλάσμα, apud Plat. in Theæt. Et. κήριναι γυναῖκες, cereæ mulierculæ, vel quæ ceris in fucando corpore utuntur, apud Philostr. ep. 39.

Κηρίτης, ου, ὁ, cerites, gemma ceræ similis. Plin.

Κήρινθον, ου, τὸ, cerinthum. Numeratur inter flores æstivos, à Theophrast. pl. l. 6. c. 7. et putatur id esse quod cerinthen vocat Plin. l. 21. c. 12. Utitur et Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

Κηρίον, ου, τὸ, favus, cerea cellula, sive domicilium in quo apes mellificant. Hesiod. in Theog. † 597.† Athen. l. 14. Aristot. l. 5. c. 22. Item favus, i. tumor in cute consistens, eamque majoribus foraminibus perrodens, ex quibus humor melli similis excernitur. Aëtius l. 6. Diosc. l. 2. c. 164.

Κηριάζω, F. σω, favos confingo, favos construo. Purpuræ etiam et murices, quæ salivarium quendam lentorem emittunt, qui concrescens favi similitudinem repræsentat, κηριάζειν dicuntur apud Aristot. hist. an. l. 5. c. 15. Exponitur etiam, cerifico vel favifico, apud eundem Aristot. ibidem.

Κηριόομαι, percellor, consternor. propriè, pallore cereo perfundor ex metu. Hesych. et Suid.

Composita.

Ἀκήρατος, ceram non habens. Lucian.

Ἐγκηρόω, ῶ, incero. Hippocr.

Κατακηρόω, ῶ, cera obduco, seu cera circumlino, incero. Herodot. l. 1. κατακηρώσαντες δὲ τὸν νέκυν Πέρσαι γῇ κρύπτουσι.

Μελίκηρα, ἡ, favago purpurarum, apud Aristot. lentor cujusdam ceræ quem purpuræ verno tempore congregatæ mutuo attritu salivant. Apud Athen. l. 3. scribitur μελικήρα. Pro eodem dicitur et μελίκηρον, quod simpliciter favum exp. apud Theocr. idyll. 21.

Μελικηρία, sanies quæ crassior et glutinosior, subalbida, mellique albo subsimilis ex malis ulceribus fertur, ubi nervi circa articulos læsi sunt. Cels. l. 5. c. 26.

Μελικηρὶς, appellatur apostema, humorem melli similem membrana conclusum habens, quique ex membrana secta non aliter quàm mel è favis diffluit. Vide κηρίον, suprà, et apud Aëtium l. 3. c. 48. θεραπεύει καὶ μελικηρίδας.

Πισσόκηρος, vocabulum est τῶν μελιττουργῶν. Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

Μυροπισσόκηρος, (*decomp.*) compositi medicamenti genus, apud Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 1.

Πρωτοκήριος, primicerius.

Σκληρόκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dura cera obductus, ut, σκληρόκηροι δέλτοι, apud Suid. libelli qui ob ceræ duritiem difficulter scripturam admittunt, diu autem, quæ inscripta sunt, retinent.

ΚΗΡΥ'ΒΙΑ, τὰ, propriè dicuntur folliculi fabarum qui decedunt dum coquuntur, seu, ut alii interpr. rejectamenta fabarum. Cratin. δασὺν ἔχων τὸν πρωκτὸν ἅτε κηρύβι' ἐσθίων. Erotian. κηρυβίων, apud Hippocr. expon. acerum et furfurum, Atticam esse vocem annotans.

ΚΗ'ΡΥΞ, υκος, ὁ, præco. (Æsch. Ag. 502. 524. Ch. 163. Soph. Tr. 231. Œdip. Tyr. 723.) (☞ A verbo γηρύειν derivari tradit Eustath. unde ab Homero, Il. ή. dici ἠπύτα κήρυξ, forma quadam etymologiæ.) † V. et Schol. ad Hesiod. Theog. 28.† Ut Il. β'. Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Iliad. ψ'.——ἐν δ' ἄρα κήρυξ Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν Ἀργείους. Xen. Hell. 2. ὁ τῶν μυστῶν κήρυξ μάλ' εὔφωνος ὢν κατασιωπησάμενος ἔλεγεν. Herodian. lib. 1. πιπράσκεσθαι ὑπὸ κήρυκι, vendi sub præcone, subjici voci præconis. Item caducator. Iliad. ή. Xen. Hell. 4. ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. Idem lib. 4. ἔπεμψαν ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας, ὑποφέροντας σπονδάς. † Pæd. l. 2. 44. e.† ¶ Κήρυξ, piscis, apud Aristot. Latinè buccinum, seu (ut alii) murex. Plin. l. 9. c. 36. ¶ Κήρυξ, avis quædam, quæ et πρέσβυς.

Κηρύκειον vel κηρύκιον, ου, τὸ, caduceus. Scholiastes Thuc. l. 1. annotat, κηρύκιον fuisse lignum rectum, habens duos angues sibi invicem implicitos, et facies habentes sibi obversas. Vide plura apud eundem, item apud Suidam: nec non apud Polybium lib. 3. ¶ Κηρύκειον, merces, quæ datur præconii nomine. ¶ Κηρύκειον, signum cœleste. Procl.

Κηρυκεύω, caduceatoris munus obeo. Poll. (Æsch. Suppl. 229.)

(Κηρύκευμα. ὅ τις ἀπαγγέλλει. Æschyl. S. c. Th. 657.)

Κηρυκεία, ας, ἡ, vel κηρύκευσις, munus caduceatoris. Herodot. lib. 7. Est item merces, quæ dabatur præconibus venditionum seu auctionum nomine.

[Κηρυκικός. Plat. Politic. ὂν τὸ κηρυκικὸν ἔθνος, ὅσοι τε περὶ γράμματα σοφοὶ γίγνονται, &c.]

Κηρύσσω, vel κηρύττω, prædico, præconio pronuntio, promulgo. Interdum absolutè ponitur: ut Xen. Pæd. 7. τοὺς δὲ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν. Idem Pæd. 4. κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα τὴν ἀγορὰν, præco edicat ne quis, &c. Item præconio voco seu convoco, aut cito: cum accus. ut Il. β'. Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, præconio vocare ad concionem. Sic apud Plut. in apophth. σὺ δ' αὐτὸς πότερον ἤθελες; ὁ νικᾶν ἐν ὀλυμπιάσιν, ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι; ¶ Κηρύττειν dicuntur sæpe non ipsi κήρυκες, sed ii, qui eos κηρύττειν jubent. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 136. b.† Thuc. l. 4. ἐκήρυξάν τε εἰ βούλοιντο τὰ ὅπλα παραδοῦναι καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις, id est, præconem pronuntiare jusserunt. Aliquando expon. per præconem edicere, seu præconis voce edicere. Xen. αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ προσιόντι, καὶ ἀπιόντι. Apud Philonem κήρυγμα κηρύττει exp. per præconem edictum promulgat. ¶ Item κηρύττω, præconis voci subjicio, per præconem vendo, sub hasta vendo, auctionor. Plut. in Galba. ὅσα Νέρωνος ἦν ἐν Ἰβηρίᾳ, κηρύττων. Sic, κηρύττων τὰ πατρῷα, apud eundem. ¶ Item κηρύττω, loco, ἐκδίδωμι, ἀπομισθῶ. Poll. ¶ Item metaphoricè, vulgo, divulgo. Herodian. lib. 1. ἄγγελοί τε ἧκον κηρύττοντες τὴν τοῦ βασιλέως ἄφιξιν. Et Matth. c. 10. καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων, tanquam præcones promulgate. ¶ Significat etiam, invoco. Eurip. in Hecub. κήρυσσε θεοὺς τούς τ' οὐρανίδας, τούς θ' ὑπὸ γαῖαν, invoca deos superos, inferosque. (Phœniss. 47. indico. Soph. El. 1109. Tr. 97. Æsch. Ag. 1358. Ch. 122. Suppl. 1008.)

Κηρύσσομαι, seu κηρύττομαι, præconio pronuntior seu declaror, aut denuntior. Xen. Pæd. 8. Item κηρύττεσθαι dicuntur ea quæ præconis voce edicuntur. Interdum etiam κηρύττεσθαι dicuntur ea quæ per præconem venduntur. (Soph. Œdip. Tyr. 757.)

Κήρυγμα, ατος, τὸ, præconium, id ipsum quod per præconem edicitur et promulgatur, edictum præconis voce factum. Demosth. pro corona, γίγνεται τὸ κήρυγμα. Arist. Œconom. 2. κήρυγμα ἐποίησεν ἀναφέρειν, voce præconis edixit ut referret. Accipitur etiam pro ipsa promulgandi actione. Æschin. contra Ctesiph. μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασι, quæstum non exercere in pronunciandis præmiis, i. in perferendis promulgationibus. (Soph, Œdip. Tyr. 350.)

Composita: ac primùm ex nomine κήρυξ.

Δημοκήρυξ, publicus præco, caduceator, populi præco: Æschines de falsa leg.

Δρομοκήρυξ, υκος, ὁ, præco seu nuntius præcursorius.

Θεοκήρυξ, Dei præco. In novell. const.

Ἱεροκήρυξ, sacer præco, præco qui in sacris favere linguis jubet, aut aliud quippiam inter rem sacram edicit. Synes.

Στρατοκήρυξ, exercitus præco. Reg. l. 3. c. 23.

Ψευδοκήρυξ, falsus præco. Sophoc. [Philoct. 1338. τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς Ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς. Schol. ἀντὶ τοῦ, ψευδοπρεσβευτὰς, ἢ ψευδῶς κηρυσσομένους καὶ ἐγκωμιαζομένους.]

Composita ex κηρυκεύω.

Διακηρυκεύομαι, per caduceatorem seu præconem pacem peto, aut de pace ago; mitto caduceatores seu legatos de ineundo fœdere. [Thucyd. Hist. lib. 4. §. 38. ἔλεγε δὲ ὁ Στύφων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὅτι βούλονται διακηρυκεύσασθαι πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἠπείρῳ Λακεδαιμονίους &c. Schol. ἐν ἴσῳ μὲν πᾶς ἐστι τῷ ἐπικηρυκεύεσθαι. εἰ μή τις εἴποι τὸ μὲν διακηρυκεύεσθαι, πρὸς φίλους, τὸ δ' ἐπικηρυκεύεσθαι, πρὸς πολεμίους.]

Ἐπικηρυκεύομαι, idem. Thucyd. lib. 3. Demosthen. contra Leptin. [Aristoph. Thesm. 1174. ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι. Schol. ταῦτα τὰ κηρύγματα ποιῶ. Herodot. Hist. lib. 1. cap. 60. περιελαυνόμενος δὲ τῇ στάσει ὁ Μεγακλέης, ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ. Plat. Menex.] Item passiva signif. apud Plut. in Themist.

Ἐπικηρυκεία, ipse actus mittendi caduceatores, seu legatos de pace aut fœdere. Demosth. in orat. de pace.

Ἐπικηρύκευμα, legatio, præconium. Eurip. [Med. 738. Φίλος γένοι' ἄν, κἀπικηρυκεύμασιν Οὐκ ἂν πίθοιο.]

Προσκηρυκεύομαι, caduceatorem mitto ad.

Composita ex κηρύσσω.

Ἀκήρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, per caduceatorem seu præconem non indictus, ut, ἀκήρυκτος πόλεμος, apud Herodot. et Demosth. pro Ctesiph. Dicitur etiam, ἀκήρυκτος ἔχθρα, implacabiles inimicitiæ, apud Plut. Item præconis voce seu præconio non celebratus. Æschin. in Ctesiph. (Soph. Tr. 45.)

Ἀκηρύκτως, citra caduceatorem, vel absque caduceo. Thuc. l. 1.

Ἀκηρυκτὶ, idem quod ἀκηρύκτως. Thuc. l. 2.

Ἀνακηρύττω, voce præconis renuntio, voce præconis promulgo et proclamo. Lucian. ἀνακηρύττομαι νενικηκώς. Item generalius, renuntio, denuntio. Xenoph. (de servo fugitivo) ἄλλους παρακαλῶ σῶστρα αὐτῷ ἀνακηρύσσειν, ut, si recuperetur, præmium ejus inventori denuntient. Item, prædico, laudum præconium tribuo. Syn. ep. 122. (Soph. Œdip. Tyr. 458.)

Ἀνακήρυξις, εως, ἡ, renunciatio sive renunciatio quæ voce præconis fit, promulgatio quæ per præconem fit. Specialiter autem quum de victore dicitur, est pronunciatio qua ipse voce præconis victor renunciatur. Poll.

Ἀνακήρυκτος, voce præconis renuntiatus, designatus, apud Areopag.

[Ἀντικηρύττω. Eurip. Suppl. 673. Κοὐδὲν Κρέων τοῖσδ' ἀντεκήρυξεν λόγοις, Ἀλλ' ἦστ' ἐφ' ὅπλοις σῖγα.]

Ἀποκηρύττω, per præconem vendo, proscribo, auctionor, et in auctione vendo, indico licitantibus. Aliquando cum solo accus. Lucian. κήρυκος οὐκ ἔδει πρὸς ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύττοντα. Sic dicitur ἀποκηρύττειν τὰ πατρῷα. Aliquando cum accus. simul et genit. precium denotante, ut apud Luc. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; quanti hunc indicas? aut quanti hunc vendis? ¶ Item abdico, ut apud Lucian. υἱέας ἀποκηρύττειν, filios abdicare. Item, ejicio, expello aliunde: propriè tanquam à domo paterna. Apud Theodor. hist. eccles. l. 3. exp. extermino, in exilium mitto, finibus expello. ¶ Item per præconem interdico.

Ἀποκηρύττομαι, proscribor, in auctione vendor, &c. Lucian. δυ' ὀβολῶν ἀποκεκηρυγμένος, duobus obolis venditus, vel addictus. Item abdicor, apud Lucian. Item per præconem interdicitur mihi. Xen. Hell. 5. ἀποκεκήρυκται μηδένα μετά σου στρατεύειν Θηβαίων ἐπ' Ὀλυνθίους.

Ἀποκήρυξις, venditio per præconem, proscriptio, venditio in auctione. Item abdicatio. Lucian. A Synesio usurpatur etiam pro excommunicatione. Item interdictum, prohibitio.

Ἀποκήρυκτος, abdicatus, qui propter delicta domo paterna ejectus fuit. Apud Synesium, ἀποκηρύκτους τῆς ἐκκλησίας δέχεσθαι, excommunicatos ab ecclesia.

(Γυναικοκήρυκτος. Æsch. Ag. 496.) ‡ Γυναικοκήρυκτον κλέος. Rumor a muliere sparsus. Blomf.‡

Εἰσκηρύττω, voce præconis evoco. Aristoph. in Acharn. Ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται, in concionem vocatur.

Ἐκκηρύττω, voce præconis extermino, edicto per præconem publicato expello. Æschin. ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως, voce præconis ejecerunt ex urbe, per præconem exilium ei denunciarunt.

Ἐκκήρυκτος, voce præconis exterminatus, præconis voce publicè expulsus et exactus. Metaphoricè apud Dionys. ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ παῖς ὁ ἀλλοτριεπίσκοπος, a theologia ejicitur et condemnatur.

Ἐπικηρύττω, per præconem denuntio. Xenoph. Hell. 1. ἐπεκήρυξέ τε, ὃς ἂν ἁλίσκηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν, capitis pœnam præconis voce denuntiavit ei qui in ulteriorem partem trajecisset. Frequens est, ἐπικηρύττειν χρήματά τινι, apud Dem. publico edicto proponere pecuniam qui aliquem occiderit. Sic apud Herod. ἐπεκήρυξαν ἐπὶ Κορυδάλῳ ἀργύριον, Corydali caput pecunia licitati sunt. ¶ Item, sufficio, substituo. Gregor. ὅτι ἀκόντων ἡμῶν ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον. (Cum Dat. Æschyl. S. c. Th. 640.)

Προκηρύττω, per præconem præsignifico. Item per præconem priùs edico. Sæpe accipitur pro κηρύττω. Aristot. Œcon. 2. προεκήρυξεν ὠνεῖσθαι τὸν βουλόμενον. Est etiam, per præconem priùs indico, ut, προκηρύξαι πόλεμον, apud Poll. cui opp. ἀκήρυκτος πόλεμος. † Ipse præco dicitur προκηρύττειν. Soph. El. 686.†

Προσκηρύσσω, promulgo, per præconem indico. Plut.

Συγκηρύσσω, unde Συγκήρυγμα, commune præconium, i. plurium comprobatio. Polyb.

Ὑποκηρύττω, silentium indico, audientiam facio. Item, polliceor aliquid publicum. Poll.

ΚΗ͂ΤΟΣ, εος, τὸ, cetos, seu cetus: animal marinum inusitatæ et immanis magnitudinis. Odyss. μ'. Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴποτε μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. Et Odyss. ε'. Ἠ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων Ἐξ ἁλός. Sic Athen. lib. 7. dicit, θύννον ὑπερβαλλόντως αὐξανόμενον fieri κῆτος. ¶ Apud Proclum est signum cœleste hoc nomine. Meminit ejus Aratus quoque; apud quem Cic. pistricem vertit.

Κητώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cetaceus, qui è cetorum genere est. ut, κητώδεις ἰχθῦς, apud Athen. lib. 7. pisces cetacei. Sic, τὰ κητώδη, dicuntur, quæ cetacei generis sunt, quæ cetorum genere continentur. Aristot. histor. anim. lib. 8. cap. 2. τῶν ἐνύδρων καὶ τῶν ἄλλων κητωδῶν.

Κητῷος, et κητώεις, et κήτειος, idem quod κητώδης. Diosc. l. 3. ἰχθύος κητῴου. Apud Hom. Od. λ'. ἑταῖροι κήτειοι, exp. μεγάλοι. Et Od. δ'. Λακεδαίμονα κητώεσσαν, exp. μεγάλην, vel etiam plurima cete nutrientem.

Κητήνη, ἡ, navigium ceti instar magnum.

Κήτημα, Athen. lib. 3. tradit, τὸ ὠμοτάριχον à quibusdam vocari.

Κητεία, videtur significare capturam cetorum, apud Athen. l. 7.

Composita.

Βαθυκήτης πόντος, apud Luc. dicitur, vel quòd in profundis suis recessibus cetos habeat: vel quòd habeat cete ingentia.

Μεγακήτης, εος, ὁ καὶ ἡ, magna seu ingentia habens cete. Item cete instar magnus, cetos magnitudine æquans. Il. λ'. et φ'.

Πολυκήτης, cetis abundans. Nili epith. apud Theocr. Idyll. 17. [v. 98.]

ΚΗΦΗ͂Ν, ῆνος, ὁ, fucus: quartum apum genus, μεγέθει μὲν μέγιστον πάντων, ἄκεντρον δὲ καὶ νωθρὸν, ut tradit Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 22. Hesiodus in Erg. ὅς κεν ἀεργὸς Ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὁρμήν. Et Xen. Pæd. 2. ὥσπερ κηφῆνες δαπάνῃ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς.

Κηφήνιον, fucus parvulus: seu fœtus fuci. Aristot. hist. an. l. 8.

ΚΙ'ΒΔΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, cui scoria admixta est, seu à scoria non bene purgatus. Propriè de metallis dicitur, in quibus spurcitia illa, quæ coctione excerni solet, remansit. Theog. Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄσχετος ἄτη. (Eurip. Med. 517.) Generalius etiam de iis dicitur quæ è talibus metallis fiunt, ut, κίβδηλον νόμισμα, pro adulterino aut subærato. Item metaph. non sincerus, fucatus, adulterinus. Unde apud Theog. Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν. ☞ Aristoph. schol. et Suidas νομίσματα κίβδηλα dicta scribunt παρὰ τὸ ὑπὸ Χίων δεδηλῆσθαι, i. βεβλάφθαι. Athenienses enim in bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam χ, qua nota cognosci possent ac rejici. Suidas addit, κίβδηλον dici quasi τὸ κεῦθον δῆλον, ut quod habet quidem aliquam ἐπιφάνειαν ὡς ἀστεῖον, sed est μοχθηρὸν τῷ τρόπῳ. ¶ Κίβδηλον vocari etiam scoriam, tradit Pollux. In qua signif. apud Hesych. et Etym. scribitur κιβδηλίς.

Κιβδηλία, ἡ, vitium, quo metallum aliquod laborat, quum probè defæcatum non est. Item pro ipsa scoria et metallorum fæce, ut tradunt schol. Aristoph. et Suid. ¶ Item improbitas, pravitas. Aristoph. in Avib. Πολλήν γ' ἀφεῖλες τοῦ βίου κιβδηλίαν.

Κιβδηλεύω, F. εύσω, scoriam admisceo, adultero. Aristot. eth. 9. c. 3. τοῖς τὸ νόμισμα κιβδηλεύουσι, Sic apud Aristoph. in Ran. (734.) Item mètaph. adultero, corrumpo, depravo. Plat. de leg. lib. 11. πᾶς γὰρ, ὁ κατ' ἀγορὰν κιβδηλεύων τι, ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ.

Κιβδήλευμα, τὸ, cui scoria admista est, seu quod adulteratum est. Item adulteratio. Plato ibidem.

Κιβδηλεία, ἡ, scoriæ admistio, adulteratio quæ fit scoriæ admistione: propriè de metallis. Item metaph. quævis adulteratio, corruptela, et depravatio. Plat. de leg. l. 11.

Κιβδηλιάω, palleo, ὠχριάω. Hesych. et Suid. Putatur ducta esse metaphora vel ab auri minimè probi, vel à luti colore. Aristot. probl. 2.

Ἀκίβδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) cui scoria nulla admista est. Plat. lib. 11. de leg. Item metaphoricè sincerus, purus, nullis dolis adulteratus. Herodot. in Calliope.

Ἀκιβδήλως, sine scoria. Item sincerè, purè, ita ut nullis dolis adulteratum sit. Isocr. ad Demon.

Ἀκιβδήλευτος, cui scoria admista non fuit, non adulteratus, incorruptus: idem quod ἀκίβδηλος.

ΚΙ'ΒΙΣΙΣ, pera, sacculus. Callim. ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις. Et Hesiod. in Asp. ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε (θαῦμα ἰδέσθαι) Ἀργυρέη. † V. 224. ubi hanc vocem a Phœnicia deducit Clericus, quæ colligere sonat. V. Tzetzis ad illum Hesiod. Aspidis locum.† ☞ Etym. dictum vult παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βόσιν: vel etiam à κίειν, quasi τὴν εἰς τὸ κίειν καὶ ἰέναι βόσιν ἔχουσαν, i. τροφήν. Sunt qui per υ scribant, κίβυσις.

ΚΙΒΩ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, ciborium: fructus fabæ Ægyptiæ. Diosc. l. 2. c. 128. et Athen. l. tertii initio. ¶ Est etiam poculi species, ut testatur Athen. ibidem.

ΚΙΒΩΤΟ'Σ, οῦ, ἡ, arca, cista, capsa. Athen. lib. 3. (de citria malo) ὥς τι μέγα κειμήλιον ἀπετίθεντο ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τῶν ἱματίων. Diosc. l. 3. c. 26. de absinthio: δοκεῖ δὲ καὶ περιπαττόμενον εἰς τὰς κιβωτοὺς ἄβρωτα τηρεῖν τὰ ἱμάτια. Sic autor epist. ad Hebræos cap. 9. dicit, τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, arcam fœderis.

Κιβώτιον, ου, τὸ, arcula, capsula, scriniolum. Plut. in Alexand. Utitur et Aristoph.

ΚΙ'ΓΚΛΟΣ, ου, ὁ, cinclus: avis quæ continuo motu pennas quas in cauda habet, quassat, teste Galeno. Eadem quæ σεισοπυγίς, secundum nonnullos. Lat. motacilla.

Κιγκλίζω, imitor τὸν κίγκλον, in modum τοῦ κίγκλου moveor et agitor. Item activè, agito, concutio, motito. Hesych. Metaphoricè Theognis κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον dixit, i. felicem vitæ statum, crebris quasi motibus adhibitis, in pejorem mutare et invertere.

Κιγκλίζεσθαι, motu succuti, crebro motu agitari. Apud Theocrit. verò de pathico cinædo, tremulum crissare, seu cevêre, idyll. 5. Vide schol.

(Κιγκλίς. Sch. Theoc. Id. 5. 117.)

Κιγκλισμὸς, et κίγκλισις, exp. apud Hippocr. crebra et levis agitatio, succussio, succussus.

Διακιγκλίζω, (*comp.*) idem quod κιγκλίζω, Hesych. et Etym.

ΚΙ'ΔΑΡΙΣ, Hesychio autore est pileus regius: quem et τιάραν, nonnulli verò κίταριν per τ appellant: vel στρόφιον, (quale sacerdotes gestant, ex myrrha et labyzo:) vel περικράνιον πίλιον, περίθεμα κεφαλῆς εὐκόσμιον. Plut. in Pomp. dicit, Mithridatis τὴν κίταριν fuisse θαυμαστῆς ἐργασίας. Et in Artox. Dario datum fuisse τὴν καλουμένην κίταριν ὀρθὴν φέρειν. Apud Curtium (ut apud Poll. quoque) per δ, lib. 3. Cidarim (inquit) Persæ capitis vocabant insigne: hoc cærulea fascia albo distincta circuibat. ¶ Apud Athen. l. 14. ἡ παρὰ Ἀρκάσι κίδαρις, de saltationis quodam genere.

Ἀποκιδαρόω, cidari denudo. Levit. c. 10.

ΚΙΔΑ'ΦΗ, ης, ἡ, vulpes. Hesych.

Κίδαφος, idem. Item adject. dolosus, subdolus, fraudulentus, astutus. Hesych.

Κιδάφιος, idem quod κίδαφος, astutus. Hesych.

Κιδαφεύω, malitiosè et vafrè ago, more vulpino. Hesych. Idem tradit, hoc verbum exponi etiam ἐσθίω, derivatum ἀπὸ τῶν κιῶν.

ΚΙΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, cithara: instrumentum musicum ex genere eorum quæ nervis intenduntur: quod Hieronymus scribit effici in modum Δ literæ, cum chordis viginti quatuor, et per digitos variis vocibus tinnulisque ictibus in diversis modis concitari. Plato Polit. 3. λύρα δή σοι. ἦν δ' ἐγὼ, καὶ κιθάρα λείπεται. Luc. τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾳδόντων. ¶ Item superior pars thoracis usque ad jugulum. In qua signif. dici et κίθαρος à Doriensibus, annotat Erot. ¶ Dicta autem esse putatur κιθάρα, quasi ἡ κινοῦσα sive κεύθουσα ἔρωτας, ut ex antiquis tradit Eust.

Κίθαρις, ιος, ἡ, cithara, idem quod κιθάρα. Od. α'. Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε Φημίῳ. Et pro citharæ cantu. Od. θ'. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Item ars sive scientia cithara canendi. Il. ν'. ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. (Æsch. Suppl. 689.)

Κιθαρίζω, F. ίσω, cithara cano, cithara ludo. Hom. hym. in Merc. Μέλπεο, καὶ κιθάριζε. Aristot. Pol. 8. οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς κιθαρίζει τοῖς ποιηταῖς. Sic apud Plut. in Lyc. et alibi. Item simpliciter, cano, sive sono. Il. σ'. —— παῖς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζεν. Xenoph. in symp. πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάριζεν ὁ παῖς καὶ ᾖσεν.

Κιθαρίζομαι, cithara mihi canitur, cithara canentes audio: unde τὸ κιθαριζόμενον, quod cithara canitur, apud Plut. de musica.

[Κιθαριστέον. Plat. Sisyph. μηδὲ ὅπως ἢ κιθαριστέον εἴη αὐτῷ, ἢ ἄλλο τι τῶν κατὰ μουσικὴν ποιητέον;]

Κιθάρισμα, τὸ, citharæ sonus, vel sonus citharæ pulsatæ. Plat. in Protag.

Κιθαρισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Callim.

Κιθάρισις, εως, ἡ, citharæ pulsatio, citharæ cantus. Plutarch. symp. 8. Athen. l. 8. et 14.

Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, citharista, qui cithara canit. Hesiod. in Theogon. † 595. et Aristoph. Nub. 961.† Aristot. de poët.

Κιθαριστικὸς, οῦ, ὁ, ad citharistam pertinens. Item peritus citharam pulsandi. Plat. de leg. Et, κιθαριστικὴ, sub. τέχνη, ars citharistarum, scientia seu ars pulsandi citharam.

Κιθαρίστρια, ἡ, citharistria. Athen.

Κιθαριστὺς, ύος, ἡ, scientia pulsandi citharam, ars canendi cithara. Il. β'.

Κιθαριστήριος, ου, ὁ, unde κιθαριστήριοι αὐλοὶ, tibiæ quibus citharæ accinebatur. Athen. l. 4. et 14.

Κιθάριον, ου, τὸ, parva cithara. Athen.

Κίθαρος, ου, ὁ, citharus: piscis nomen, quem fidiculam Gaza appellat. Aristot. de hist. an. et Athen. lib. 7. Etymol. dictum ideo à κιθάρα putat, quòd ejus ossicula citharæ fidibus similia sint.

Composita.

Ἐγκιθαρίζω, q. d. citharam pulso in, idem quod κιθαρίζω. Homer. hymno in Mercur. Ἠῷος γεγονὼς μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν. Sic et apud eundem hymno in Apollinem.

Φιλοκιθαριστὴς, citharistarum amans. Item qui cithara ludere amat.

Ψιλοκιθαριστικὴ, ἡ, (sc. τέχνη,) nudus citharæ cantus, nuda citharam pulsandi ratio. Athen. lib. 14.

ΚΙ'ΚΙ, εως, τὸ, cici: arbor, quæ alio nomine κρότων dicitur, et σήσαμον ἄγριον, et σέσελι κύπριον, teste Diosc. l. 4. c. 164.

Κίκινον ἔλαιον, oleum quod ex fructu ejus exprimitur: de cujus usu vide Gal. simpl. med. l. 7. et Plin. l. 23. c. 4.

ΚΙ'ΚΙΝΝΟΣ, ου, ὁ, cincinnus, cirrus, crinis intortus crispatusque. Epig. lib. 7. Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον. Aristoph. apud Suid. ὡς ἐγὼ νομίζω τοὐμὸν γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κικίννους, νεανιῶν σχῆμα καὶ εὐρυπρωκτίαν. Pollux quoque lib. 2. scribit, Aristoph. et Eupolin τοὺς βοστρύχους vocare κικίννους. Theoc. idyll. 4. ταῦτ' ἄρα λεπτὸς, Χ' ὠ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄρ', αὐαλέοι δὲ κίκιννοι, squalidique capilli. (Κίκινος cum unico ν. Theoc. ιά. 10.)

ΚΙΚΚΑΒΑΥ͂, vox noctuarum, ut scribit schol. Arist. in avibus.

Κικκαβὴ, ἡ, noctua. à voce κικκαβαῦ, teste eodem schol.

Κικυμὶς, idem quod κικκαβὴ, Callim. κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

Κικυμώσσειν, cæcutire. Suid. Ab Hesych. exp. ægrè videre, acie oculorum esse debili et hebete.

ΚΙ'ΚΥΣ, υος, ἡ, vis, vires, robur. Od. λ'. Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς. ☞ Etymol. derivat παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, quoniam robur apparet ex motu.

Κικύω, valeo, viribus polleo, item accelero, propero, festino, apud Suid.

Composita.

Ἄκικυς, cui nulla est κίκυς, infirmus, debilis, imbecillis. Od. ι. (Æsch. Pr. 550.)

ΚΙ'ΛΙΞ, ικος, ὁ καὶ ἡ, nomen ἐθνικὸν, significans hominem è Cilicia oriundum. Κίλιξ ὄλεθρος, pro Κιλίκιος, i. πονηρὸς, Ciliciam exitium, i. crudele et immane. Cilices enim crudelissimi homines fuisse perhibentur.

Κίλισσα, ἡ, quæ est ex Cilicia. Nic. in Alexiph.

Κιλίκειος, pertinens ad Cilices. Κιλίκιος ὄλεθρος, vide in Κίλιξ.

Κιλίκειοι ἄρτοι, Hesychio teste dicuntur οἱ ῥυπαροὶ καὶ μεγάλοι. Vide et Athen. lib. 3. Κιλίκειοι τράγοι, hirti et hispidi seu villosi, quoniam tales in Cilicia provenire dicuntur. hinc κιλίκια vocantur quæcunque ex pilis confecta constant, teste Hesych. et Suid.

Κιλικίζειν, sive Κιλικίζεσθαι, pro κακοηθεύεσθαι, seu κακοηθίζεσθαι, πονηρεύεσθαι. Hesych. Suid. Eust.

Κιλικισμὸν, Theopompus historicus vocat cædem ex temulentia, teste Suida.

Ἐγκιλικίζειν, sive ἐγκιλικίζεσθαι, et ἐγκιλικεύεσθαι, exp. κακοηθεύεσθαι.

ΚΙΛΛΙ'ΒΑΝΤΕΣ, ligna tribus suffulta cruribus, quibus clypeos imponebant, qui belli laboribus defessi interquiescere volebant, ut tradit schol. Aristoph. et Suid. Aristoph. in Acharn. τοὺς κιλλίβαντας οἶσε παῖ τῆς ἀσπίδος. Apud Athenæum lib. 3. ἐπὶ κιλλιβάντων κατεσκεύαστο, exp. super tripodes excitata erat. Apud Hesych. verò reperitur κιλλιβάντις, τραπεζῶν βάσις καὶ ὑποθέματα, τρισκελεῖς τράπεζαι. Apud Poll. et κιλλόβαντες inter partes currus: idem quod ὑποκυφώνια, i. αἱ ὑπὸ τοὺς κύφωνας μέσαι ῥάβδοι ἕως τοῦ τόνου.

ΚΙΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, apud Dores, asinus, teste Hesych. et Poll.

Κίλλιος, asininus, fuscus, ut κίλλιον χρῶμα. Poll. l. 7.

Κιλλακτὴς, agaso: παρὰ τὸ ἄγειν τὸν κιλλόν. Hesych.

ΚΙΜΒΕ'ΡΙΝΟΝ, vestimenti genus est, denominatum à loco. Suid. ex Aristoph. Κιμβέρινον ἐνδύσομαι, Hesychius habet κιμβερικόν. qui dicit esse χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς, quod appellatur στατός. Apud Poll. vero scriptum κιμβαρικὸν, qui esse dicit διαφανῆ χιτωνίσκον, tuniculam pellucidam. Apud Aristoph. in Lysistr. κιμβέρικ' ὀρθοστάδια, vel, κιμβερικά.

ΚΙ'ΜΒΗΞ, seu κίμβιξ, animalculum è vesparum vel apum genere. ¶ Item sordidus, nimis tenaciter restrictus et parcus. Aristot. magn. moral. l. 1. c. 21. ἔστι δὲ καὶ τῆς ἀνελευθεριότητος εἴδη πλείω· οἷον, κίμβικάς τινας καλοῦμεν καὶ αἰσχροκερδεῖς, καὶ κυμινοπρίστας, καὶ μικρολόγους. Idem ethic. ad Nicom. lib. 4. c. 1. οἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις προσηγορίαις, οἷον φειδωλοὶ, γλίσχροι, κίμβικες, πάντες τῇ δόσει ἐλλείπουσι. Eust. κίμβικας dici vult τοὺς ῥυπαροὺς, ἀπὸ τοῦ κιβδήλου χρυσίου.

Κιμβία, Hesych. σφηκία, vespulæ, vesparumve fœtus recens adhuc à partu. Item sordes, nimis tenax et restricta parsimonia.

Composita.

Κυμινοκίμβιξ, præparcus et astrictus, ut qui etiam in apponendo cumino sit justo tenacior.

Λιμοκίμβιξ, qui ad famem usque parcus est seu sordidus, vel quem sordes ad tolerandam famem impellunt, seu ad suum defraudandum genium. Eustath. vult idem esse cum κίμβιξ.

ΚΙΜΩΛΙ'Α γῆ, cimolia terra: terræ genus quod in Cimolo insula effodiebatur: ea autem erat vel candida, vel ad purpureum declinans. Diosc. l. 5. c. 176. (Aristoph. R. 725.)

ΚΙΝΑ'ΒΡΑ, ας, ἡ, propriè ἡ τῶν κυνῶν βρῶσις, canum cibus. (☞ Κυνοβορά τις οὖσα.) Aliàs fœtor quem caprarum alæ reddunt. Suid. et Hesych. Item generaliter quivis fœtor. Lucian. in dialogo Charontis et Mercurii, ἀνθρωπινώτερος νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Apud Pollucem l. 2. reperitur etiam κιναύρα.

Κιναβράω, et κιναυράω, oleo, fœteo: et quidem propriè, hircum oleo, seu ex alis fœtorem emitto. apud Aristoph. in Pluto, αἰγῶν τε κιναβρώντων.

Κινάβρευμα, purgamentum fœtens. Hesych.

ΚΙ'ΝΑΔΟΣ, (neutro gen.) apud Siculos appellatur vulpes, ut scribit schol. Theocr. ☞ Παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἀναιδῶς, vel, ut alii, παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον. ¶ Item metaph. pro homine vafro et versuto, vulpina vafritie prædito. Aristoph. in Nub. † 447.† κρόταλον, κίναδος, τρύμη. Demosth. pro cor. τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστιν, οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Et rursum, οὓς σὺ ζῶντας μὲν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρηκολούθεις, τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Itidem Sophocleus Ajax, Ulyssem vocat ἐπίτριπτον κίναδος. Dicitur etiam masc. gen. ὁ κίναδος. Theocr. Idyll. 5. Καίπως, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἡμῖν.

Κινάδιον, vulpecula. Suid.

(ΚΙΝΑ'ΡΑ. Sch. Theoc. ς'. 15.)

ΚΙ'ΝΔΑΛΟΙ, οἱ, clavi. item paxilli. apud Poll. lib. 9.

Κινδαλισμὸς, lusus qui fit paxillis.

ΚΙ'ΝΔΥΝΟΣ, ου, ὁ, periculum, discrimen. Demosth. κίνδυνον φέρει τῇ πόλει. Herod. l. 3. ὁρῶν ἐς ὅσον ἥκει κινδύνου, quam magnum in discrimen venerat. Isocr. in Areopag. εἰς πλείστους κινδύνους καθίσταμεν. Idem in epist. ad Philip. πολλῶν κινδύνων ὑπαρχόντων ταῖς μοναρχίαις, quum multa monarchias circumstent pericula, seu eis impendeant. Apud Xen. Pæd. 1. πάντα δὲ κίνδυνον ἡδέως ὑποδύεσθαι, suscipere seu adire periculum. Pro eodem dicitur, et, ῥίπτειν κίνδυνον, apud Eurip. et, κίνδυνον λαμβάνειν, apud Demosth. item, ποιεῖσθαι κίνδυνον, apud Isocr. et Plut. Apud Xen. Pæd. 1. κίνδυνον ὑπομεῖναι, periculum sustinere. Apud Thuc. l. 2. ἄνευ δὲ εὐψυχίας οὐδεμία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει, resistere periculis potest. Apud Isocr. in Panegyr. τοὺς παρόντας κινδύνους διαφυγεῖν, effugere periculum. Pro quo apud Demosth. κίνδυνον ἐξιστάναι. Apud Isocr. in Areopag. θαῤῥεῖν ὡς πόῤῥω τῶν κινδύνων ὄντας, extra omne discrimen et periculum constitutos. Apud Plutarch. in Galba, κίνδυνον ἐκ κεφαλῆς ἐπικείμενον τῷ αὐτοκράτορι, imperatoris capiti imminere periculum. Dicitur etiam, κίνδυνός ἐστι, μή. vel cum infinitivo. κίνδυνος, τοῦτο συμβῆναι, periculum est ne. apud Isocr. Xen. &c. ☞ Etymolog. derivat à κινεῖν τὰς ὀδύνας.

Κινδυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, periculosus. Herodian. lib. 4.

Κινδυνεύω, periclitor, in periculo versor, in periculum adducor. interdum periculum adeo, pericula suscipio. † ἐν σαυτῷ, ἐν στρατιᾷ. Xen. Pæd. 1. 6. 39.† Aristot. eth. 4. μεγαλοκίνδυνος δὲ, καὶ ὅταν κινδυνεύῃ, ἀφειδὴς τοῦ βίου. Exponitur etiam dimico: ut apud Xenoph. de arte eq. ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. Plerunque construitur et cum dat. ut, κινδυνεύοντες τῇ πόλει, apud Herodot. et, κινδυνεύει τοῖς ὀφθαλμοῖς. apud Theophr. periclitatur oculis. Et cum Accus. apud Greg. κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάστασιν, periclitans seditione contracta sua culpa. Nonnunquam cum præpos. ut, κινδυνεύει περὶ τοῦ βίου, apud Aristoph. Sic et apud Thuc. Isocr. et alios. Apud Dem. κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ, adeo periculum pro te. Apud Xenoph. κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους, dimicare. Sic apud Lys. τότε πρὸς Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύοντας. Sæpe cum infinit. ut, κινδυνεύω παραφρονεῖν. Xenoph. periculum mihi est ne mente aliener. Sic Æschin. ἐκινδυνεύσαμεν ἀπολέσθαι, periclitati sumus de vita. Sic et apud Thuc. et Plut. Absolutè positum interdum signif. periclitor capite, reus sum: ut sæpe apud Plutarch. ¶ Item videor: in qua signif. construitur cum infinit. Plato in epist. κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅτι, &c. Idem de rep. lib. 1. καὶ κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτὸ, videris didicisse. Aliis etiam modis exponitur: ut apud Plat. in Hippia minore, νῦν δὴ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, jam ferme, ô Hippia, quod dicis, intelligo.

Κινδυνεύομαι, in periculum adducor. idem quod κινδυνεύω. Dem. δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει, in periculum adducuntur. Thuc. lib. 2. καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι. Dicitur etiam κινδυνεύεσθαι quod cum periculo probatur aut suscipitur: Thuc.

Κινδύνευμα, τὸ, q. d. periclitamentum, facinus audax, et quod aliquis periclitando aggressus est. Lucian. Item periclitatio, Plat.

Κινδυνευτὴς, οῦ, ὁ, periclitator, qui periclitari solet aut amat. Thuc. lib. 1.

Κινδυνευτικὸς, qui facilè se offert periculo. Aristot.

Composita: ac primùm ex nomine κίνδυνος.

Ἀκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vacuus à periculis, extra omne periculum et discrimen constitutus: ut, ἀκίνδυνος βίος, apud Eurip. in Iphig. Apud Gal. ἀκίνδυνος πυρετὸς, febris quæ periculosa non est. Apud Xen. Pæd. 4. τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι, in tuto collocant et periculis eximunt. † Ἀκινδυνότερος πόνος. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. c.†

Ἀκινδύνως, † Xen. Pæd. l. 4. p. 89. e.† et ἀκινδυνὶ, citra periculum, sine discrimine. Plutarch. in Demosth. et Dem. Olynth. 1.

Ἐθελοκίνδυνος, qui sua sponte se periculis objicit, nulla necessitate postulante: ideoque temerarius, audax. Poll.

Ἐπικίνδυνος, cum periculo conjunctus, periculosus. Xenoph. Dem. Herodian. Thuc.

Ἐπικινδύνως, periculosè, cum periculo, non sine periculo, Thucyd. lib. 3.

Ἰσοκίνδυνος, qui est in pari discrimine, aut qui pari discrimini se exponit.

Κερβεροκίνδυνος, dicitur tartarus, quod periculosus et infestus sit cane seu monstro illo, quod Cerberus dicitur. Hesych.

Μεγαλοκίνδυνος, qui magna pericula adit, qui magnis se periculis objicit. Aristot. eth. 4. c. 3.

Μικροκίνδυνος, qui in parvis periclitatur, qui parva pericula suscipit. Aristot. ibidem.

Πυκνοκίνδυνος, qui frequenter periclitatur, qui crebris se periculis objicit, qui frequenter et sæpe pericula suscipit. Aristot.

Ῥιψοκίνδυνος, qui se in pericula præcipitat: seu ad audendum projectus. Xen. apomn. 1.

Ῥιψοκινδύνως, more eorum qui se in pericula præcipitant, projecta quadam audacia.

Ῥιψοκινδυνέω, ῶ, in pericula me præcipito, projecta audacia me periculis objicio et offero. Hippoc. ep. 11. ad. Demag.

Φιλοκίνδυνος, qui periclitari amat, periculi adeundi cupidus: accipiturque in malam, aliquando etiam in bonam partem. Aristot. Dem. Plut. Xen. † Pæd. l. 2. p. 42. c.†

Φιλοκινδύνως, more eorum qui periclitari amant, more eorum qui periculorum cupidi sunt et prompti ad ea suscipienda. Xenoph. Hell. 6.

Composita ex κινδυνεύω.

Ἀνακινδυνεύω, periclitor, periculum adeo vel subeo, in discrimen me conjicio. Apud Herodot. ἀνακινδυνεύω συμβάλλειν, pugnandi periculum adeo. ἀνακινδυνεύω ναυμαχίῃ, in discrimen pugnæ navalis venio. [lib. 8. §. 100.]

Ἀποκινδυνεύω, periculum facio, periclitor. Xen. apomn. 4. πειράσομαι γὰρ ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν. Item periculum adeo, aleam subeo, fortunam adeo. Dicitur autem, ἀποκινδυνεύειν περί τινος, cum genit. rei: et, ἀποκινδυνεύειν πρός τινα, cum accus. personæ, i. adversus aliquem certamen inire periculosum et aleæ plenum. Thuc. l. 7. ¶ Item periculo secedo. Philostr. (Aristoph. R. 1138.)

Ἀποκινδυνεύομαι, in discrimen venio: ut, ἀποκινδυνεύονται ἡμῖν τὰ χρήματα, apud Thuc.

Διακινδυνεύω, periculum adeo, aleam subeo: aleam certaminis subeo. Thuc. lib. 1. πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας κἂν διακινδυνεύσειαν. Sic et apud Isocr. in Panegyr. Dicitur etiam διακινδυνεύεσθαι, res quæ in periculum adducitur, apud Demosth. Apud Isocr. in Busir. διακινδυνευόμενα φάρμακα, quidam exp. quæ cum vitæ periculo adhibentur.

Ἐγκινδυνεύω, periclitor in. in anth.

Ἐπικινδυνεύομαι, in periculo versor, in periculum adductus sum, apud Dem. in orat. πρὸς Φορμ. Item ex periculo petor.

Παρακίνδυνος, periculosus. Strabo.

Παρακινδύνως, periculosè, cum periculo. παρακινδυνευτικῶς. Strabo.

Παρακινδυνεύω, temerè periclitor, audaciùs periclitor. Cum infinit. apud Plut. in lib. de Socr. dæm. Ponitur et sine inf. ut apud Thuc. l. 4. ἄλλοι τε παρακινδυνεύοντες] καὶ μάλιστα οἱ εἵλωτες. Sic et Aristoph. in Vesp. Et cum præposit. ἐς: ut, παρακινδυνεῦσαι ἐς Ἰωνίαν. Thuc. Accipitur et in bonam partem pro, audacter periculum adeo: ut apud Plat. ep. 7. πᾶν δὲ παρακινδυνεῦσαι παθεῖν πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς γενέσθαι κοινωνός, quidam exp. periculum quidvis patiendi incredibili quadam audacia adiit. Alii interp. in animum induxit suum vel extrema quævis potius pati quàm nefariorum facinorum esse particeps. (Aristoph. R. 99. παρακινδυνεύει adverbialiter pro verisimiliter Plato. Euthyphr. propè finem.)

Παρακινδυνεύεσθαι, dicitur quod periculosè suscipitur, quod periculosum est tractatu, apud Plut. Luc. Dem. et Greg.

Παρακινδύνευσις, periclitatio temeraria. Thuc.

[Παρακινδυνευτικός. Plat. Sophist. Φέρε δὴ, τίνα ἀρχὴν τίς ἂν ἄρξαιτο παρακινδυνευτικοῦ λόγου; Demosth. c. Aristog.

βούλομαι τοίνυν καὶ παρακινδυνευτικοῦ τινος ἅψασθαι λόγου, καὶ διαλεχθῆναι τοῖς διὰ τοῦτα φιλοῦσιν αὐτόν.]

Παρακινδυνευτικῶς, sum temeraria quadam periclitatione, temerariè periclitando, nimia cum audacia periculum adeundo. Apud Dion. Longin. εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, audaciùs quàm ut periculo careat: videlicet reprehensionis. [Plat. de rep. σκόπει δὲ καὶ νῦν ὡς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, &c.]

Προκινδυνεύω, periclitor pro, periculum adeo pro: periculis me objicio pro aliquo. Exponitur etiam, propugno periclitando: aut etiam propugno. Herodian. lib. 5. καὶ προκινδυνεύσαντα ὑμῶν, periclitatum pro vobis, seu vestri causa. Sic à Gregor. dicuntur martyres προκινδυνεύσαντες τῆς ἀληθείας, periculis se objecisse tuendæ et asserendæ veritatis gratia. Et sine genit. apud Thucydid. lib. 1. φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ Βαρβάρῳ. Apud Plutarch. in Themist. προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας, pro simplici κινδυνεύειν ponitur.

Συγκινδυνεύω, q. d. compericlitor, pro unà periclitor, unà periculum adeo: cum dat. ut, συγκινδυνεύω σοι. Aristot. Rhet. l. 1.

ΚΙΝΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, moveo: ut, τὸ αὐτὸ κινοῦν, quod se ipsum movet, apud Plutarch. Sic, κινεῖν πάντα λίθον, apud eundem in Philebo, et in symp. Et, τὰ ἀκίνητα κινεῖν, non movenda movere, apud eundem de leg. lib. 8. Interdum κινεῖν est loco movere. Thucyd. lib. 1. τὸ στράτευμα κινεῖν. Apud eundem et apud Herodian. lib. 7. ὅπλα κινεῖν, manum armis admovere, arma sumere. Dicitur et κινεῖν (sine adjectione) pro, castra movere, egredi cum exercitu: apud Polyb. Interdum exp. agito, aut quatio, aut cieo, aut etiam pello: ut Iliad. β'. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν, quum Favonius agitarit segetem seu agitat. Apud Homer. κινεῖν κάρη, exponit. quatere. Apud Dioscor. κινεῖν καταμήνια exp. ciere menses. Sic, κινεῖν τὴν κοιλίαν, ciere alvum, aut etiam, movere alvum. Interdum et pro subagitare, seu subigere, obscœna significatione: ut apud Aristoph. in Nub. †1374.† ἐκίνει, ἀδελφὸς τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. ¶ Item κινῶ, metaph. moveo, commoveo, permoveo. Demosth. in Mid. ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν, hæc permovent homines. Apud Plut. in l. de defectu orac. ἐμὲ οὐ κεκίνηκε (ὁ λόγος,) ἀλλὰ καὶ συγκέχυκεν, non solum commovit, verum etiam conturbavit. [κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. agitat pectus, acuit iras. Eurip. Med. 99. Soph. Œdip. Tyr. 648. Aristoph. R. 148.] ¶ Item muto: aut etiam, muto quæ à majoribus tradita sunt, abrogo. Isocr. ad Nicocl. τῶν προσταγμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων κίνει καὶ μετατίθει τὰ μὴ καλῶς καθεστῶτα.

Κινέομαι, οῦμαι, moveor, &c. [Eurip. Phœniss. 106.] †Κινούμενος, exponitur κλναιδος. Aristoph. Nub. 1099.† Κινεῖσθαι dicuntur etiam semina quum producendi tempore appetente ad germinandum incitantur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 7. † Κινεῖσθαι med. se movere. Xen. Pæd. 1. 4. 13. et 19. et 20.†

Κίνδαξ, agilis, qui facile se huc illuc movere et flectere novit. Hesych.

Κίνημα, τὸ, motus, quo videlicet aliquid movetur. Aristot. de mundo. et sæpe apud Plutarch. Item motus, perturbatio. Polyb. l. 5. Plut. in Fab.

Κινηθμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Κίνησις, εως, ἡ, motus, motio, commotio: tàm in passiva quàm in activa significatione. Luc. Aristot. Plut. Dicitur et de tumultu reip. aut plebis, sive exercitus, ut et κίνημα, apud Thuc. lib. 3. et sæpe apud Herodian.

Κινητὴς, ῆρος, ὁ, motor. Homer. hymno in Neptun. Γαίης κινητῆρα καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης. [Pind. Isthm. Od. Δ. 32. Ὁ κινητὴς δὲ γᾶς. Schol. ὁ Ποσειδῶν. καὶ γίγνεται παρὰ τὸ ἐνοσίγαιος.]

Κινητήριον, ου, τὸ, quo movere aliquid possumus: incitamentum. [Æsch. Suppl. 313. 457.] Pro eo per syncopen dicitur κίντρον, apud Poll. qui dicit esse baculum, quo tinctores pannum inter tingendum agitant et versant, ut melius intingatur.

Κινητὴς, οῦ, ὁ, motor, qui movet. † Aristoph. Nub. 1399.†

Κινητικὸς, οῦ, ὁ, movendi vi præditus, cui movendi facultas inest Diosc. Item qui motibus excitandis studet: turbulentus, seditiosus. Polyb. 2. et 3. Item pass. mobilis: ut apud Plut. de primo frig.

Κινητὸς, οῦ, ὁ, qui movetur, mobilis. Aristot. eth. 5. c. 7.

Κινητέος, movendus. Aristot. in Polit.

Κινητίνδα, ἡ, Poll. ludum esse dicit quo sese osculabantur.

Κίνυμι, idem quod κινέω.

Κίνυμαι, moveor. Il. γ'. et κ'.

Κινύσσω, idem quod κίνυμαι. Eust.

Κίνυγμα, τὸ, simulacrum aërium, inquit Eustath. Legitur apud Æschyl.

Κιναθίζειν, quidam exp. κινεῖν, movere. Item μινυρίζειν.

Κινάθισμα, motus: vel motus et strepitus qui à pluribus unum in agmen congregatis cietur. Æschyl. in Prometh. κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν.

Composita: ac primùm cum præpositione.

'Ανακινέω, ῶ, commoveo, impello. [Soph. Tr. 1276.] Item suscito, excito. Item excito, i. enasci facio, apud Dionys. Areop.

'Ανακίνησις, commotio. † φρενῶν. Soph. Œd. Tyr. 737.† Item suscitatio.

Decomp. Προανακινέω, ῶ, antè commoveo seu impello. Plutarch. de primo frig. et Aristot. rhet. 3.

'Αντικινέω, ῶ, contrà moveo, ex adverso moveo, moveo contra quempiam. [Polyb. Hist. lib. 2. οὐ δυνάμενος δὲ λαβεῖν οὐδὲν ἀργὸν, οὐδ' ἔξοπλον, διὰ τὸ πρὸς πᾶν ἑτοίμως ἀντικινεῖσθαι τὸν Κλεομένην.]

'Αντικίνησις, motus contrarius, resistentia. Merc. Trism.

'Αποκινέω, ῶ, amoveo, removeo. 'Αποκινούμενος ὅρος, in Pand. terminus amotus, vel qui amovetur. Dicitur et de navigiis quæ appelluntur in portum. Suid. ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

'Απόκινος, ου, ὁ, recessus, discessus, fuga. Aristoph. in equit. Est et saltationis genus, apud Poll. et schol. Aristoph.

Διακινέω, ῶ, permoveo, incito. Apud Aristoph. in Nub. † 477.† διακίνει τὸν νοῦν, permove ejus mentem, vel incita. Apud Thuc. διεκίνουν τὰ πεπραγμένα, concutiebant, perturbabant.

'Εγκινούμενος, turbans, impediens: Etym. ex Aristoph. Babylon.

'Εκκινέω, exagito. κινέω. Plat. symp. 2. [βῆμα ἐκκινῆσαι. Soph. Œdip. Tyr. 362.] [El. 569. θεᾶς παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεραστὴν ἔλαφον, &c. Schol. ἐξεδίωξεν. Trachin. 997. Aristoph. Lysistr. 1027. Schol. Biset.]

Μετακινέω, ῶ, transmoveo, dimoveo, removeo. item muto, apud Themist. in principio analyt. post. Item fugo. Deuter. 32. Item dimoveo. Joseph. Maccab. 15. [Herod. lib. 1.]

Μετακίνησις, dimotio, mutatio. Zach. 13.

Μετακινητὸς, qui transmoveri seu dimoveri potest. Item qui mutari potest, mutabilis. Plut. in symp. sept. sap.

Decomp. 'Αμετακίνητος, qui transmoveri non potest, immutabilis. [Epist. S. Pauli ad Corinth. 1. cap. 15. 58. ἑδραῖοι γίνεσθε, ἀμετακίνητοι.]

'Αμετακινήτως, q. d. immutabiliter: ut, ἀμετακινήτως ἔχειν, apud Aristot. [de Morib. lib. 2. cap. 3.] et Isocr.

Δυσμετακίνητος, qui non facilè transmoveri potest seu mutari.

Εὐμετακίνητος, qui facilè transmoveri potest seu mutari.

Παρακινέω, ῶ, perperam moveo, indecorè et instabiliter. Accipitur etiam significatione passiva. Aristoph. in Ran. 'Ιδοὺ, σκόπει ἥν με παρακινήσαντ' ἴδῃς. Item emoveor mente, in furorem vertor: unde παρακινῶν, et παρακεκινηκὼς, apud Plat. et Xenoph. in furorem versus, furibundus. Interdum etiam activè accipitur pro, emoveo mente, mente alieno, in furorem verto seu ago: ut apud Theophr. τὸν μὲν, στρύχνον ὥσπερ, παρακινεῖν καὶ ἐξιστάναι. Apud eundem Theophr. lib. 6. de caus. pl. παρακινεῖν dicitur de vino, quod sub sidere motu turbido vitiatur. Item perverto, invertor. Dionys. Areop. θεῖα λόγια παρακινοῦντες. Item labefacto. Greg. in Julian.

Παρακίνημα, perversio, distortio. in Hippiatr.

Παρακινητικὸς, emotus mente.

Παρακινητικῶς ἔχειν, emotum mente esse. Plut. in Solone.

Προκινέω, antè moveo. Exponitur etiam, promoveo: apud Xen. [Κύρ. Παιδ. Οἱ δὲ πολέμιοι, ὡς ἑώρων πονοῦντας τοὺς σφετέρους, προὐκίνησαν τὸ στῖφος, &c.]

Συγκινῶ, unà moveo, simul moveo, vel agito, commoveo.

Συγκίνησις, agitatio quæ simul fit, commotio.

'Υποκινῶ, moveo leviter, apud Arrian. Apud Xenoph. ὑποκινεῖν dicitur lepus, qui è cubili excitatur audito strepitu.

'Υποκεκινημὼς, emotus mente, in furorem versus seu actus, furibundus: ut apud Plat. de rep. lib. 9. καὶ μὴν ὅγε μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκώς.

Composita citra præpositionem.

'Αεικινησία, ἡ, sempiternus motus, vel perpetuus. Dion. Areop.

'Αεικίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui semper movetur, perpetuum motum habens. Plat. in Phædro, τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθάνατον.

'Αεικινήτως, cum perpetuo motu, apud Phil. de mundo.

'Ακιδνὸς, οῦ, ὁ, infirmus, debilis: quasi ἄκινος, qui se movere non potest, aut qui vix sese movere potest. Odyss. σ'. Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. Sic et apud Hippocr. lib. 1. γυναικείων. Item vilis, apud Athen. l. 3. Φαῦλον ἔφυ καὶ ἀκιδνὸν ἔδεσμα. Comparat. ἀκιδνότερος, inferior. Od. ἑ. et θ'.

'Ακινησία, ἡ, nullus motus, quies, seu status, quo res aliqua immota et fixa manet. Alex. Aphr.

'Ακίνητος, qui non movetur: immobilis. Hesiod. in Erg. Aristot. Plat. Xen. † 'Ακίνητον χωρίον. Pæd. 1. 6. 34.† [segnis, piger. Aristoph. R. 928. Soph. Tr. 888.] 'Ακίνητα metaphoricè quoque dicuntur, quæ suo loco et statu non moventur, seu moveri nequeunt, aut non mutantur, apud Thucyd. et Plat. 'Ακίνητοι dicuntur etiam, qui immoti in sententia et proposito suo perstant: qui à sententia aut proposito dimoveri nequeunt: pertinaces et obstinati. Ceb. Theb. ἀκινητότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι. Apud Theophrast. hist. pl. lib. 5. cap. 6. ἀκίνητος μήτρα, exp. medulla quæ materiam non abducit nec contorquet. Item ἀκίνητος, non movendus: ut, ἀκίνητα κινεῖν, in proverb. apud Plat. de leg. l. 8.

['Ακίνυτος, idem. à κίνυμαι nisi legend. ἀκίνητος. Plato Euthyphr.]

'Ακινήτως, sive ἀκινητεὶ, more eorum qui non moveantur: ita ut immotus et fixus maneas. Isocr. contra Soph.

'Ακινητίζω, immotus sto seu maneo, caveo ne movear. Suid. et Eustath.

'Ακινητίνδα ἅμιλλα, ludus quo inter se certabant τῇ ἀκινησίᾳ, seu τῷ ἀκινητεὶ μένειν, apud Poll.

'Ακίνησις, idem quod ἀκίνητος. Nic.

Αὐτοκινησία, motus ultroneus, motus quo res aliqua sua sponte et suopte impulsu movetur aut moveri potest. Philop. in Procl.

Αὐτοκίνητος, qui per se movetur seu moveri potest, suapte natura mobilis. Plut. de primo frig.

Γήκινος, et Doricè γάκινος, qui terram quatit.

Βραδυκίνητος, qui tardè movetur. Polemon in Physiogn.

Δυσκινησία, difficilis motus, seu difficultas motus. Plut. in præc. sanit. et Hippocr. aphor. l. 3.

Δυσκίνητος, difficulter mobilis, qui difficulter movetur, seu moveri potest, admodùm tardus. Plut. de prim. frig. et in Alex.

[Δυσκινήτως. Plat. de Rep. lib. 6. δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς, ὥσπερ ἀπονεναρκωμένα, &c.]

Εὐκινησία, facilis motus, mobilitas.

Εὐκίνητος, qui facilè movetur, seu moveri potest, facilè mobilis. Aristot. Item agilis: ut, εὐκίνητον σῶμα, Hippocr. aphor. lib. 3. Τὸ εὐκίνητον, motus facilitas. Herodian. l. 7. [Luc. Prom. in Verb. p. 15.]

[Θυοσκινέω. Æsch. Ag. 86.] ‡ Θυοσκέω habet Blomf.‡

'Οξυκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad motum subitus et præceps, qui celeriter seu subitò movetur. Apud Luc. ὀξυκίνητος γίνεται, subita et acri ira commovetur.

Πολυκίνητος, qui multiplici motu agitatur. Aristot. de mundo.

Ταχυκίνητος, qui celeriter movetur. ex Polem. in Physiogn.

ΚΙ'ΝΝΑ, ης, ἡ, cinna: gramen quoddam in Cilicia nascens. Diosc. l. 4. c. 32.

ΚΙΝΝΑ'ΒΑΡΙ, τὸ, vel κιννάβαρις, ἡ, εως, cinnabari sive cinnabaris. Hesychio est coloris genus, quod vulgò κόκκινον dicitur: ut et Theophr. περὶ λίθων scribit, κιννάβαρι esse ἄμμον ἣν συλλέγουσι λαμπυρίζουσαν καθάπερ ὁ κόκκος. et Plin. l. 33. cap. 7. arenam cocci colore. Vide et Diosc. lib. 5. c. 110. ¶ Κιννάβαρις dicitur à quibusdam et τὸ ἐρυθρόδανον, rubia, ut habetur apud Diosc.

Κινναβάρινον χρῶμα, cinnabarinus color, apud Aristot. Itidemque κινναβάρινον ῥύγχος, apud Athen. lib. 9. (de perdicibus) rostrum cinnabaris seu minii in modum rubens, cinnabarino colore tinctum.

Κινναβάριον κολλύριον, cinnabarium seu cinnabarinum collyrium. Galen. τῶν κατὰ τόπους l. 4.

Κινναβαρίζω, colore cinnabarin imitor, cinnabaris colore sum, apud Diosc. lib. 5.

ΚΙ'ΝΝΑΒΟΣ, exemplar quod sibi plastes proponit in effingendo alicujus simulacro. Plinius proplasma vocat, apud Suid.

Κιννάβευμα, idem. Hinc, ἀπὸ κινναβευμάτων prodire dicit Aristoph. quæ nonnulli prodire aiunt ex ipsis typis et formis officinarum, hoc est, recens esse edita.

ΚΙΝΝ'ΑΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, cinnamomum: frutex brevis et surculosus, cujus dos omnis in cortice est. Plura de hoc aromate vide apud Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 5. Diosc. lib. 1. cap. 13. et Gal. l. 1. de antidotis. et simpl. med. lib. 7. Item Plin. l. 12. c. 10. ¶ Est etiam avis, de qua vide Aristot. et Plin. Dicitur et κινναμωμίς. Scribitur et simplici ν. [S. Johannes, in Apoc. xviii. 13. utitur simplici ν, καὶ κινάμωμον.]

Κινναμώμινον μύρον, unguentum de cinnamomi radice. Athen. l. 5.

Composita.

'Ισοκιννάμωμον, cassia quædam, de qua Plin. l. 12. c. 20.

Ξυλοκιννάμωμον, lignum cinnamomi. Vide Plin. et Dioscor.

'Οποκιννάμωμον, succus cinnamomi, seu succus ex arbore, quæ cinnamomum fert, incisa manans.

Ψευδοκιννάμωμον, ementita et fictitia quædam cinnamomi species. Diosc. l. 1. c. 13.

ΚΙΝΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, et quidem querula voce, lugubri et lamentabili voce queror: ὀδύρομαι, θρηνῶ. Aristoph. in Equit. τί κινυρόμεθ' ἄλλως; Cum accusat. in Epigr. Καὶ σὲ κινυρομέναν. Itidemque apud Oppian. de ven. l. 3. † V. Schol. Apollon. Arg. 1. 292. de Etymologia.† [—διάδετοι δὲ γενύων ἱππείων κινύρονται φόνον χαλινοί. i. e. ἠχόν τινα φονικὸν καὶ φοβερώτατον ἐκπέμπουσι. Æsch. S. c. Th. 125.]

Κινυρὸς, οῦ, ὁ, querulus, lamentabilis, funestus. Nonn.

Κινύρα, ἡ, musici instrumenti seu citharæ genus, querulas et lamentabiles pulsatu reddens voces. Joseph. in antiq. Jud. Quidam tamen derivant ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ νεῦρα.

Ἀμφικινύρομαι, (*comp.*) circumlamentor: vel passim queror. Apoll.

Ὑποκινύρομαι, pro, modulari et cantare. Æl. var. hist.

ΚΙΡΚΑΙ´Α, ας, ἡ, circæa: herba quæ et διρκαία nominatur, inquit Diosc. l. 3. c. 134. Scribitur et κιρκέα, apud Gal. l. 7. simpl.

ΚΙ´ΡΚΟΣ, ου, ὁ, circus: tertia accipitrum species, de qua vide Arist. hist. an. l. 9. cap. 1. et 36. Plin. l. 10. c. 8. Utitur et Hom. Iliad. ρ´. et Iliad. χ´. Apud eundem in Batrachomyom. μῦς δείδιε πάσαν ἐπ' αἶαν Κίρκον καὶ γαλέην. (Æsch. Pr. 856.) ¶ Item circus, i. locus circularis et in orbem rediens: apud Athen. lib. 14. Κίρκοι etiam nominantur, quos Latini circulos et annulos vocant. Poll. lib. 2. Sic et Hesychio κίρκοι sunt κρίκοι, ἅρπαγες, et πάντα τὰ ἐπικαμπῆ.

Κιρκόω, ῶ, annulo aut vinculo in orbem ducto ligo et adstringo; ut apud Æsch. Prometh. ‡74.‡ Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.

Κιρκήσια, τὰ, Circensia, seu Circenses ludi. Arrian. in Epicteto, καὶ κιρκήσια δοῦναι, καὶ σπυρίσι δειπνῆσαι. Dicti putantur hi ludi à circo, in quo celebrabantur et spectabantur.

Κρίκος, pro κίρκος, dicitur, i. annulus seu circulus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. de crucifera arbore, ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι. Sic κρίκος ἱστίων, apud Herodotum, annuli velorum. et κρίκοι τῶν δικτύων, Poll. et τῶν ἁλύσεων κρίκοι, catenarum annuli. Alex. Aphrod. probl. lib. 2. (Athan. V. S. Ant.)

Κρικέλλιον, diminut. parvus circulus, apud Alex. Trall. cap. de dolore colico.

Κρικόω, ῶ, annulo trajicio, et infibulo. Strab. l. 12.

Κρικωτὸς, οῦ, ὁ, annulatus, vel annulis consertus: ut, κρικωτὸς θώραξ, qui et ἁλυσιδωτὸς, et ἀγκιστρωτὸς, lorica conserta annulis seu hamis.

ΚΙΡ´Ρ´Ο`Σ, οῦ, ὁ, fulvus seu gilvus, luteus, μήλινος, species rubei seu rufi. Gell. l. 13. c. 29. dicit, apud Mnestheum scribi, tria esse genera vini: nigrum, album, melinum, quod vocant κιῤῥόν. Galen. quoque τῶν κατὰ τόπους l. 3. vini tria genera recenset, οἶνον κιῤῥὸν, λευκὸν, μέλανα. Affinem hunc colorem esse τῷ ξανθῷ, flavo, docet idem in lib. de san. tuenda l. 5.

Κιῤῥὰς, άδος, ἡ, adject. fœm. à κιῤῥός. Nic.

Composita.

Ἔγκιῤῥος, fulvescens. Diosc. l. 1. c. 12.

Ὑπόκιῤῥος, subfulvus, seu subgilvus, subrufus. Diosc. l. 1. c. 1.

ΚΙΡΣΟ`Σ, οῦ, ὁ, varix, venæ dilatatio, seu vena dilatata, quum vena ob tunicæ mollitiem distenditur à sanguine multo et crasso. Gal. comment. 6. in Aphor. Hippocr.

Κιρσόω, item ἀποκιρσόω, (*comp.*) dilato more varicum, seu in varicem dilato.

Κιρσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, varicis speciem gerens: varici similis, varicum modo tumens, varicosus: ad varicem proximè accedens, seu qui è varicum genere est. Hippocr. Prorrhet. 2.

Κίρσιον, cirsium: herba, de qua Diosc. l. 4. c. 119.

Κρισσὸς, pro κιρσὸς, dicitur: ut, κρίκος, pro κίρκος. Pro eodem dicitur et κριξὸς, Ionicè, sicut διξὸς pro δισσός. Poll.

ΚΙ`Σ, ιὸς, ὁ, cis: vermis, qui in frumento lignóve nascitur, eaque rodit: idem cum θρίψ. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 16.

Κίσσηρις, εως, ἡ, pumex: lapidis genus fistulosas habens cavernulas et foraminula; ex eo nominatum, ut volunt nonnulli, quod videatur erosum exesumque esse ab illo vermium genere, quod κὶς nominatur. Vide Diosc. lib. 5. cap. 125. Scribitur et κίσηρις, in Epigr.

Κισσηρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pumicosus, ad pumicem proximè accedens.

Κατακισσηρίζω, (*comp.*) pumice defrico et destringo: pumice lævigo. Athen. l. 12.

Ἄκιος, (*comp.*) idem cum ἀθριπήδεστος, vermibus non obnoxius, qui à vermibus non corroditur. Hesiod. in Erg. Δάφνης καὶ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες.

ΚΙ´ΣΣΑ, et Atticè κίττα, ἡ, pica: avis de qua Plut. de solert. an. et Plin. lib. 10. cap. 42. Theocr. idyll. 5. Οὐ θεμιτὸν, ποτ' ἀηδόνα κίσσαν ἐρισδεῖν. ¶ Item fastidium consuetorum ciborum, et absurdorum appetitus: malum proprium mulierum prægnantium, quod picam itidem vocant nonnulli, alii malaciam. Vide Alex. Aphr. probl. 2. quæst. 73. et Paul. Ægin. l. 1. c. 1.

Κισσάω, ῶ, laboro isto fastidio ciborum, et multiplici insolentium rerum appetitu. Alex. Aphr. loco cit. interdum cum genit. signific. absurda appeto, in ejusmodi malacia, et consuetorum ciborum fastidio, apud Athen. l. 9. Usurpatur et generaliter pro ἐπιθυμῶ, appeto, vel potiùs improbè appeto, insolito et inusitato desiderio flagro, more gravidarum fœminarum. Aristoph. in pace, ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρικῶς. Idem in Vespis, Οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν. Expon. etiam, cum voluptate concipio. Psal. 51. Unde et compos. ἐγκισσᾶν, coitum appetere vel concipere. Genes. 3. Et, ἐγκίσσησις, initus.

Κισσώδης, sive κιττώδης, dicitur mulier ἡ κισσῶσα, quæ malacia ista, prægnantibus familiari, laborat, consuetos cibos fastidiens, res insolitas et absurdas appetens. Diosc. lib. 5. c. 12. Aliam sign. vide in Κισσός.

Κιτταβίζω, picæ vocem edo, seu imitor. Poll. lib. 5. cap. 13. tit. de avium vocibus.

ΚΙΣΣΟ`Σ, et Atticè κιττὸς, οῦ, hedera frutex. Theocr. idyll. 1. Τοῦ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός. Vide et Theophr. hist. pl. l. 7. cap. 2. Diosc. l. 2. c. 210. et Plut. symp. 3. probl. 2. (Eurip. Med. 1215. id. Phœniss. 620. Soph. Tr. 223.)

Κισσώδης, hederaceus, ad hederam proximè accedens. Aliam signif. vide in Κίσσα.

Κίσσινος, ου, ὁ, hederaceus, i. confectus ex hedera. ut, κίσσινον σκύφος, apud Athen. l. 11. et, κίσσινος στέφανος, Athen. l. 5.

(Κίσσινος, ad Locum hujus nominis pertinens. Æsch. Pers. 17.)

Κίσσιον, hederula.

Κίσσαρος, pro κισσὸς, hedera, apud Erotianum ex Hippocr.

Κισσύβιον, poculum è ligno hederacio, hederacium poculum. apud Athen. l. 1. item apud Hom. Od. ι. et π´. et apud Theocr. idyll. 1.

Κισσεὺς, videtur dici ὁ Διόνυσος, quòd hedera redimiri amet, seu quod hedera delectetur.

Κισσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, hedera instructus vel densus. Soph. in Antig.

Κισσήεις, εντος, ὁ, hederaceus. Nicand.

Κισσόω, hedera orno, corono. Eurip. [Bacch. 205. μέλλων χορεύειν κρᾶτα κισσώσας ἐμόν.]

Composita.

Ἀποκισσοῦσθαι, seu ἀποκιττοῦσθαι, in hederam verti seu abire: degenerare in hederam, fieri hederam, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 18.

Ἐγκισσεύεσθαι, hederæ modo convolvi atque implicari. Hippocr. de nat. oss. et Gal. in lib. de oss.

Χαμαίκισσος, hedera humilis, hedera pumila et terrestris: frutex sic dictus, quod habeat folia similia κισσοῖς, teste Diosc. l. 4. c. 126.

ΚΙ´ΣΤΗ, ἡ, cista, capsa, capsula. Odyss. ζ. Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν. ☞ Παρὰ τὸ κεῖσθαι.

Κιστὶς, ίδος, ἡ, idem. Aristoph. in Acharn. Τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆλον ἐκ τῆς κιστίδος.

ΚΙ´ΣΤΟΣ, ου, ὁ, cistus: frutex quem alii κίσθαρον sive κίσσαρον vocant, ut est apud Diosc. l. 1. c. 27. Scribitur etiam κίσθος, et κίσθηρος.

Ὑπόκισθις, quod sub cistho ad radices nascitur. vide Diosc.

ΚΙΤΡΙ´Α, aut κιτρία μῆλος, citria, vel citria arbor, quæ et Assyria sive Medica malus, nec non Indica nominatur. Autor γεωπον. l. 10. τὰς κιτρίας φυτεύουσι παρὰ τὸν τοῖχον.

Κίτριον μῆλον, aut (sine adjectione) κίτριον, fructus ejus arboris, apud Athen. lib. 3. Dicitur κίτριον etiam pro ipsa arbore, itidem in Geopon. Eust. tradit, τὸ κίτριον à Latinis vocatum esse κίτρον. Κίτριον interdum peculiariter de cortice mali citrii usurpatur: ut apud Alex. Aphr. probl. l. 1.

ΚΙΧΕ´Ω, ῶ, et κιχάνω, ac κίχημι, invenio, assequor, comprehendo. Plerunque de eo qui cursu et pedum pernicitate aliquem assequitur. Il. ψ´. Ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε. Il. π´. Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι. Et Od. π´. —— εἴσιδον αὐτοὶ Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι. Sic et fames sitisque aut fatum aliquem κιχάνει, quum eum corripit seu occupat. Iliad. τ´. ἠδὲ κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός. Il. χ´. —— νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει. (Soph. Œdip. Tyr. 1281. κιχάνω. Æsch. Ch. 620.)

Κιχέομαι, κιχάνομαι, ac κίχεμαι, activè usurpantur itidem pro, assequor, corripio et occupo. Iliad. λ´. Ἆ, δειλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Item deprehendo, offendo, invenio. Iliad. χ´. κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον. Od. ξ´. Ἥπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι.

Κίχησις, εως, ἡ, assequutio, deprehensio, comprehensio. Hesych.

Κιχείω, pro κιχέω, metri gratia inserto ι. ut Iliad. ά. μή σε κιχείω.

Ἀκίχητος, (*comp.*) quem assequi et comprehendere nequimus: unde ἀκίχητα adverbialiter pro ἀκιχήτως, apud Hom. Iliad. ρ´. σὺ μὲν ὧδε ἀκίχητα διώκων, curris et persequeris, sed non assequeris. Item ἀκίχητος dicitur, quem mente et cogitatione deprehendere seu comprehendere non possumus: ut apud Nonn. initio paraphraseos in Evang. Johan. Ἄχρονος ἦν, ἀκίχητος ἐν ἀῤῥήτῳ λόγος ἀρχῇ. (Æsch. Pr. 184.)

ΚΙ´ΧΛΗ, ης, ἡ, turdus: avis de qua vide Aristot. hist. an. lib. 9. c. 20. Athen. l. 2. Odyss. χ´. κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι. ¶ Est et piscis marinus, de quo vide eund. Aristot. hist. an. lib. 8. c. 13. et Athen. lib. 7. ¶ Porrò Syracusanis, et cæteris Doribus, αἱ κίχλαι dicuntur κιχῆλαι. Epicharmis, τάς τ' ἐλαιοφυλλοφάγους κιχήλας.

Κιχλίζειν, schol. Aristoph. exp. pingues epulari turdos. Idem exponit etiam, indecenter et immoderatè ridere, lasciviùs ridere, cachinnari. † Sic exponit Suidas in verbo Ῥαφανίς.† Arist. in Nub. †979.† Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν. Et in Thesmophor. Ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μυρί' ἐκιχλίζετε.

Κιχλισμὸς, pinguium turdorum comestio. Item risus, cachinnus. Aristoph. in Nub.

ΚΙΧΩ´ΡΗ, ἡ, apud Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 7. ponitur in censu olerum arvensium. Dicitur et κιχώριον, cichorium, idem olus. vide et Diosc. l. 2. c. 160. Nicand. etiam κίχορα appellat in Alex. Legitur et κιχόρεια, item κιχόρεια, apud Poll. l. 6. c. 9.

Κιχωριώδης, similis cichorio, qui è cichoriorum genere est. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 7.

ΚΙ´Ω, vado, eo. Plato quoque in Cratylo κίειν dicit esse τὸ ἰέναι. Poëticum est. Il. ν´. κατὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λεῖβων. Et Iliad. ώ. γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου. Item Iliad. φ´. Νῶι δ' ἔτ' ἄψοῤῥοι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ. Et Od. δ´. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι, eunti, vadenti: ubi κιόντι, ὀξυτόνως, tanquam aor. 2. partic. ponitur. (Æsch. Per. 1073. Suppl. 513. κιών. Il. δ´. 251.)

Κηκίω, salio, cum saltu sursum feror. (ex κίω per reduplicationem factum, teste Eust.) Odyss. ί. θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ Ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε, cum saltu ferebatur sursum, seu prorumpebat ex ore et naribus. Apoll. Arg. l. 1. Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ ἐκήκιεν ἅλμη.

Κηκὶς, nidor, in altum veluti cum saltu se sursum ferens: ἀτμὶς, vapor. Hesych. Soph. in Antig. ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο. ubi schol. κηκίδος nomine propriè significari ait fuliginem fumi, orientem ex iis quæ uruntur. (Æsch. Ag. 969. Ch. 266. 1012.) ¶ Item galla, i. pilula inæquali superficie, salebrosa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proveniens.

Κηκίδιον, ου, τὸ, gallula: parvula galla, apud Suid.

Composita.

Ἀνακηκίω, sursum feror. Il. ή. μέλαν δ' ἀνακήκιεν αἷμα. Iliad. ψ´. πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς. Utitur et Plato et Hippocr.

Μετακιάθω, unde μετεκίαθε, Odyss. ά. mutato loco abiit, seu, abiit inde ad.

Ὀνοκηκὶς, q. d. asinina galla. Gal. et Diosc. l. 1. c. 47.

ΚΙ´ΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, columna, στύλος. (Æsch. Pr. 349.) (☞ Παρὰ τὸ κίειν καὶ ἀνιέναι εἰς ὕψος, inquit Etym.) Odyss. δ´. πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, collocans ad columnam longam. Odyss. ψ´. Κίονος ἐξάψας μεγάλης. et Odyss. τ´. Εἰλάτιναί τε δοκοὶ, καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. In prosa masculino potiùs genere effertur. Plut. de orac. Pyth. κίων τις ἑστὼς ἄνω χαλκοῦς Ἱέρωνος. Item in Erot. ἐφ' οὗ μέχρι νῦν ὁ μέγας ἐφέστηκε κίων. Sic apud Athen. lib. 12. χρυσοῖ κίονες. ¶ A Medicis κίων dicitur curculio præter naturam auctus et oblongior, tenuisque æqualiter factus, ita ut columnæ similis evadat: unde et à Latinis columella exponitur. Ab anatomicis κίων vocatur interseptum narium carnosum, quod ad labrum usque descendit. Poll. et Ruf. ¶ Denique κίων vocatur congregata multitudo bestiolarum illarum, quæ frumentum peredunt, Gal. in Lex. Hippocr. quarum tamen unaquæque etiam κίων dicitur.

Κιονίσκος, (dimin.) columella, i. parvula columna. apud Athen. lib. 12.

Κιονὶς, ίδος, ἡ, oris columella, quæ et κίων, et γαργαρεὼν, Latinè uva dicitur. Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 6.

Κιόνιον, ου, τὸ, Diosc. lib. 2. cap. 6. κιόνια vocari scribit purpurarum buccinarumque medias partes, circa quas veluti columellam testæ volumen claviculatim intorquetur.

Composita.

Ἀκίων, nullis fultus columnis. Hesych.

Ἀκροκιόνιον, ου, τὸ, summa seu extrema columnæ pars, fastigium columnæ. Phil. de vita Mos. l. 3.

Ἀμφικίονες, οἱ, αἱ, circumcirca columnis suffulti. Soph. [Antig. 291.]

Εὐκίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pulchras habens columnas. [Eurip. Ion. 184. Οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις εὐκίονες ἦσαν αὐλαὶ Θεῶν μόνον, &c.]

Περικίων, circumcirca columnas habens: περίστυλος. Poll. l. 1.

Περικίονος, à Thebanis dictus fuit Bacchus, quoniam Cadmea regia, fulmine tacta, ipsum, infantem adhuc, κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν, ὅπως μὴ αὐθήμερον διαφθαρῇ. Schol. Eurip. in Mnasea. [Phœn. 652. Schol.]

ΚΛΑ'ΔΟΣ, ου, ὁ, ramus, propriè ramus tener et flexilis, quales esse solent anniculi, qui pullulant ἐκ τῶν ἀκρεμόνων, sive ὄζων. Sic enim definit Theophr. hist. pl. l. 1. c. 2. κλάδον δὲ καλοῦσι τὸ βλάστημα, τὸ ἐκ τούτων τῶν ἀκρεμόνων φυὶν, οἷον μάλιστα τὸ ἐπέτειον. Reperitur etiam dat. sing. κλαδὶ, apud Alcæum. et dat. plur. κλάδεσι, apud Aristoph. in avib. ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νόμον ἔχει. ☞ Derivatur à κλάω, sicut et κλὼν synonymum.

Κλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ramosus.

Κλαδὼν, ὄνος, ὁ, ramulus. Hesych.

Κλαδίσκος, ου, ὁ, idem.

Κλαδάω, ῶ, ramulos deputo, pampino. Item quasso, concutio. Hesych.

Κλαδεύω, ramulos teneriores deputo: specialiter verò, vites puto.

Κλάδευσις, putatio.

Κλαδευτὴρ, ῆρος, ὁ, putator.

Κλαδευτήριον, ου, τὸ, id quo putamus: falx putatoria.

Κλαδαρὸς, οῦ, ὁ, ramalis, Epigr. Exponitur etiam, vibratilis: à κλαδάω, τὸ σείω. Item fragilis, apud Polyb.

Composita.

Αὐτόκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, ipse cum suis ramis. Luc. αὐτόκλαδοι καὶ αὐτόκομοι κυπάρισσοι.

Περικλαδὴς, circumcirca, seu ex omni parte ramos habens. Apoll. [iv. 216. Ἢ ὅσα φύλλα χαμάζε περικλαδέος πέσεν ὕλης Φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί.]

Πολύκλαδος, multos ramulos emittens, multos ramulos habens. Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 5. Pro eodem dici etiam πολυκλαδὴς, annotatur.

ΚΛΑ'ΖΩ, F. κλάγξω, (pleonasmo τοῦ γ, vel tanquam à κλάγγω,) clamo, clango, strido. Poll. id aquilarum proprium esse scribit: Eustathius verò avium, quæ leviusculum clamorem et clangorem edunt; et minus esse quàm κράζω. Hesiod. in Asp. †406.† Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην. Il. μ'. (itidem de aquila) Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο. Item Eustath. annotat, κλάζειν esse animalium ἀλόγων, ut gruum, suum. Dicitur et de sagitta, quæ emissa stridet. Il. ά. Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο, Αὐτοῦ κινηθέντος. (Æsch. Ag. 48. 182. Eurip. Phœniss. 1104. Soph. Œdip. Tyr. 986. Theoc. κά. 72.) ☞ Etymol. derivat à κλῶ, significante φωνῶ. Eustath. verò à κλάω propriè accepto, à quo et κλαίω deducit.

Κλάζομαι, idem cum κλάζω. Derivat hinc Eustath. præt. med. κέκληγα, quod frequenti est in usu. Il. ς'. Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα. Dicitur plerunque de iis, qui impetu in hostes clangenti similem vocem edunt. ut Il. ί. ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς κεκληγώς. † Hesiod. Asp. 99. de Marte.† Tribuitur etiam vento ab Apoll. Arg. 2. ὦρσε δὲ κῦμα Κεκληγὼς πνοιῇσι, stridens flatibus. Ab hoc præt. fit etiam thema κεκλήγω, quòd idem cum κλάζω significat. ut Od. μ'. Αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας. Od. ξ. (de canibus) Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον.

Κλαγγὴ, ἡ, clangor: propriè gruum et cæterarum hujusmodi avium: unde ab Apoll. Arg. l. 2. tribuitur harpyis. (de dracone. μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων βοᾷ. Æsch. S. c. Th. 387. Ag. 1161. Soph. Tr. 112.) De anseribus quoque dicitur apud Plut. de fort. Rom. Dicitur etiam de clangore tubarum seu cornuum, apud Athen. l. 14. Tribuitur etiam hominibus, præcipuè verò in prælio, quum in hostes impetum faciunt, et clangori stridorive similem clamorem tollunt. Il. γ'. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς. Sic et Herodian. l. 4. οἱ βάρβαροι μεγίστῃ τε κλαγγῇ βοήσαντες. Tribuitur etiam suibus ab Homer. Odyss. ξ'. et canibus à Xenoph. Dicitur etiam de sagittæ emissæ stridore. Il. β'.

Κλαγγηδὸν, cum clangore. Il. β'.

Κλαγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, clangori similis. Apud Hippocr. κλαγγώδη ὄμματα, vide Erotian.

Κλαγγάζω, clango: idem quod κλάζω seu κλάγγω. Vide Poll.

Κλαγγάνω, et ἐπανακλαγγάνω, dicuntur de canibus in venatione. Xen. [Sophocl. apud Strab. Geogr. lib. 15. Ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει.]

(Κλαγγαίνω. Æsch. Eum. 131.)

Composita.

Ἀνακλάζω, clango. Item clamo, σκύλαξι γενναίῳ ἀνακλάζοντι, Xenoph. Pædiæ 7.

Ἀντικλάζω, reboo, boatum seu clangorem vicissim edo, seu contrà edo. Eurip. [Androm. 1144.] ἀντέκλαζεν κραυγὴ πέτραισι. [Bacch. 1054. Αἱ δ' ἐκλιποῦσαι ποικίλ' ὡς πῶλοι ζυγὰ, Βακχεῖον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλος.]

Ἀποκλάζω, clango, clangorem edo. Interdum, est cano veluti cum clangore quodam: ut in Anth. epigr. ἀποκλάγξασα ἀντίφθογγον. (Æsch. Ag. 162.) [Simplex Κλάγγω occurrit in Thes. 2. 226. D. unde compositum ἀποκλάγγω, a quo ἀπέκλαγξεν, potius quam ab ἀποκλάζω, (Thes. 2. 226. G.) unde Aorist. 1. ἀπέκλαξα.]

Ἐρικλαγκτὴς, οῦ, ὁ, perstrepens. Pind.

ΚΛΑΙ'Ω, vel κλᾴω, F. κλαύσω, et κλαύσομαι, lacrymor, ploro, fleo, ejulo. † Xen. Pæd. 1. 4. 2.† Il. ά. Τέκνον τί κλαίεις; Æschin. in Ctesiph. οὗτος κλαίει μὲν ῥᾷον, ἢ ἄλλοι γελῶσιν. ¶ Interdum cum accus. deploro, defleo. Od. ά. Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν. Et Plut. in Alcib. τὰ μὲν αὑτῷ πάθη κλαύσας, καὶ ὀλοφυράμενος. Impersonaliter ponitur fut. κεκλαύσεται, apud Aristoph. in Nub. μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, frustra plorabitur à me. ¶ Item do pœnas, vapulo. Aristoph. in Nub. δεῦρ' ἔλθ', ἵνα κλαίῃς. Quibus respondet alter, διὰ τί δὴ κλαύσομαι; Et, κλαίειν λέγω σοι, apud Aristophanem in Pluto, lacrymas tibi denuntio, id est, verbera. Est enim oratio minitantis verbera: interdum verò aspernantis duntaxat. Apud eundem Aristophan. in Vespis. κλαίειν τὴν κεφαλὴν, exp. plangere caput, lamentari caput. Reperitur etiam fut. κλαιήσω, tanquam à them. κλαιῶ, apud Dem. in Midiam. παιδία γὰρ παραστήσεται, καὶ κλαιήσει. [Demosth. adv. Pantænet. pag. 630. B. κλαιήσειν καὶ ὀδυρεῖσθαι. 733. B. ἀλλὰ δεήσεται Κόνων, καὶ κλαιήσει. 242. 9. ἀλλὰ ὑπὲρ αὑτοῦ κλᾳήσει. Vide Schol. pag. 220. 3. Ed. Oxon. ὑπὲρ αὑτοῦ κλαιήσει, &c. J. Poll. Onom. lib. 2. §. 64. κλαιήσειν δὲ, Δημοσθένης.] ☞ Eustath. vult esse à κλάω, ῶ, significante frango: lachrymis enim quodammodo frangitur animus. (Eurip. Med. 1379. Aristoph. R. 1098. 1240. Soph. Œdip. Tyr. 1504. Æsch. Ch. 455. εὖ κεκλαυμένου. 685. 729.)

Κλαυσιάω, ῶ, plorare cupio. Καταχρηστικῶς de strepitu januæ utitur Aristoph. in Plut. τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ.

Κλαῦμα, τὸ, ploratus, ejulatus. Aristoph. in Pace. Xen. Pæd. 2. (Æsch. Pers. 707. Ag. 896. 1637.)

Κλαυθμὸς, οῦ, ὁ, idem quod κλαῦμα. Hom. Plut. Aristot. et alii. (Æsch. Ag. 1563.)

Κλαυθμονὴ, ἡ, idem: sed minus usitatum. Apud Plat. de leg. l. 7. de pueris dicitur, κλαυθμοναὶ, καὶ βοαὶ, σημεῖα οὐκ εὐτυχῆ.

Κλαυθμὼν, ῶνος, ὁ, locus flentium. Judic. c. 2.

Κλαυθμυρίζω, fleo, ejulo. Plerunque de infantibus dicitur, quod vagire est Latinis. Alex. Aphrod. l. 1. probl. τὰ βρέφη μέλους ἀκούοντα, κλαυθμυρίζοντα, ἡσυχάζει. Gal. in comm. in progn. κλαυθμυρίζειν esse dicit flere magna spiritus contentione. Activè etiam exponitur, flere seu vagire facio, apud Plut. de educ. lib. Frequentius est pass. κλαυθμυρίζομαι.

Κλαυθμυρισμὸς, οῦ, ὁ, fletus, ejulatus, vagitus. Plut. in Lyc.

Κλαυθμώδεις ἀναπνοαὶ, dicuntur ab Hippocr. iis similes, quæ cum fletu fiunt, quasi suspiriosæ. Ab Erotiano exponitur συνεχεῖς.

Κλαυτὸς, lacrymabilis, fletu excipiendus. Æschyl.

Composita.

Ἀκλαιὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, illacrymabilis, qui non plorat. Vel pass. signif. indeploratus. Exponitur enim ἄκλαυστος.

Ἄκλαυστος, vel ἄκλαυτος, † ὁ, ἡ,† indeploratus vel indefletus. ut Odyss. λ'. σῶμα ἄκλαυστον καὶ ἄθαπτον. ubi quædam exemplaria habent ἄκλαυτον. Exponitur etiam activè, illacrymabilis, i. qui lacrymari non potest: aut etiam simpl. qui non lacrymatur. Od. δ'. (Æsch. S. c. Th. 702. Eurip. Phœniss. 1574.) † absque fletu (sc. impunis) Soph. El. 918.† [Antig. 860. 888. et Œd. Col. 1707. κοίταν δ' ἔχει νέρθεν Εὐσκίαστον αἰὲν, οὐδὲ Πένθος ἔλιπ' ἄκλαυτον.]

Ἀκλαυστὶ, et ἀκλαυτὶ, sine fletu. Callim. [Hym. in Dian. 266. οὐδὲ γὰρ Ἱππὼ Ἀκλαυτὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.]

Ἀμφίκλαυστος, qui circumcirca defletur. Oppian.

Ἀνακλαίω, defleo, vel fleo: vehementer fleo. [Soph. Philoct. 953. ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν. Herodot. Hist. lib. 3. §. 14. Ὁ δὲ Ψαμμήνιτος ὡς εἶδε, ἀνακλαύσας μέγα, &c. — Δεσπότης σε Καμβύσης, Ψαμμήνιτε, ἐρωτᾷ διότι —— οὔτε ἀνέβωσας, οὔτε ἀνέκλαυσας, &c. — ὁ δ' ἀμείβετο τοῖσδε, Ὦ παῖ Κύρου, τὰ μὲν οἰκήϊα ἦν μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν· τὸ δὲ τοῦ ἑταίρου πένθος, ἄξιον ἦν δακρύων.]

(Ἀνακλάω. Philostr. l. 2. c. 11.)

Ἀνακλαυθμὸς, fletus.

[Ἀνακλαυσμός. Dion. Hal. 1. 361. 38. βοή τε περὶ τὰς πύλας καὶ πολὺς ἀνακλαυσμὸς ἦν, &c. Ut hic ἀνακλαυσμὸς legitur pro ἀνακλαυθμὸς, sic ἀναβασμὸς observavi apud Pausaniam (lib. 10. cap. 5. pag. 808, 9.) pro ἀναβαθμός. Sylb.]

Decomp. Προανακλαίομαι, antè defleo.

Προσανακλαίομαι, sive προσανακλάομαι, Atticè, defleo apud, vel unà defleo. Synes. ep. 73.

Ἀποκλαίω, fleo: vel potius, uberi fletu me exatio: flendi desiderio satisfacio. Plut. (Soph. Œdip. Tyr. 1481.)

Ἐπικλαίω, fleo super, defleo: vel simpl. fleo.

Ἐπίκλαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, flebilis, lamentabilis. Aristoph. in Vesp. (R. 695.)

Ἐρίκλαυτος, lacrymosus, in Epigr.

Κατακλαίω, defleo. Item lacrymando afficio, ad misericordiam commoveo lacrymis, ad lacrymas et misericordiam concito. Plat.

Μετακλαίω, fleo pòst, lacrymis et fletu prosequor. Il. λ'.

Μονόκλαυτος, qui ab uno tantùm lugetur. Æschyl. [Sept. c. Theb. 1071. κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος μονόκλαυτον ἔχων θρῆνον ἀδελφῆς εἶσι.]

(Νυμφόκλαυτος ἐριννύς. Æsch. Ag. 758.)

Παρακλαίω, sine causa, sine ratione fleo in vanum. Theogn.

Προκλαίω, antè fleo, priùs defleo: unde προκλαύσαντες, apud Euripid. (Phœniss. 1468.) priùs deflentes. [Herodot. Hist. lib. 5. παντοῖα σφάξαντες ἱερήϊα, εὐωχέονται, προκλαύσαντες πρῶτον.]

Προσκλαίω, defleo. Æl. var. hist. [Eurip. Phœn. 1520. Αἴλινον αἰάγμασιν ἃ τοῖσδε προσκλαίω. Vide Not. Cl. Barnes.]

Πάγκλαυστος, omnino lamentabilis. Exp. etiam, semper lugens.

Πάγκλαυτος, idem. Æsch. [Sept. c. Theb. 373. ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν, παγκλαύτων ἄλγεων ἐπίρροθον. Pers. 824. Soph. Elect. 1089. ὥστε καί συ πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἵλου, &c. Antig. 842. Trach. 664.]

Πολύκλαυστος, multùm ploratus seu defletus. Mosch. idyll. 3. Pro eodem dicitur et, Πολύκλαυτος, apud Aratum.

(Πολύκλαυτος. Æsch. Ag. 1534.) [Eurip. Iph. in Aul. 779. Θήσει κόρας πολυκλαύτους,——782. Κόρα πολύκλαυτος ἐσεῖται, &c. Ion. 869. Σιγῶσα τέκους πολυκλαύτους. Herc. Fur. 1427.]

Ὑποκλαίω, sublacrymor. Æschyl. [Ag. 69.]

ΚΛΑΜΒΟ'Σ, legitur in Hippiatr. Ibi enim Apsyrtus in asino admissario requirit ὦτα μὴ μικρὰ μηδὲ κλαμβά. quod interpretantur, ne mutilata sint depopulataque tempora ruptis auribus.

ΚΛΑ'Ω, ῶ, F. σω, frango. Nonn. ἄρτους ἔκλασε. Frequens est in Novo Test.

Κλάομαι, ῶμαι, frangor. Il. λ'. ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Utitur et Dioscor. l. 3. c. 143. Κλᾶσθαι dicuntur etiam quorum rami sive surculi amputantur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 17.

Κλάσμα, τὸ, fragmentum seu fragmen, frustum defractum. Epigr. et Marci cap. 6.

Κλάσις, εως, ἡ, fractio. Luc. c. 24. Item fractura. Alex. Aphr. Apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 19. κλάσις ἀμπέλων, vitium putatio.

Κλαστήριον, ου, τὸ, id quo aliquid frangere possumus. Sic dicitur falx, quâ vites putantur.

Κλάστης, ου, ὁ, qui frangit. Item qui vites putat. Hesych.

Κλαστάω, ῶ, frango. Et peculiariter, sarmenta defringo, sive amputo: unde metaphoricè dictum quidam volunt, apud Aristophan. in equ. Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστήσεις.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακλάω, ῶ, refringo, reflecto. Luc. de salt. Accipitur nonnunquam in pass. signif. Athen. l. 13. ὡς ἐν ὄψει θεάτρου ὅλου καταφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλάσαντα, καὶ τῶν θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου πάλιν ἀνακλάσας ἐφίλησεν.

Ἀνακλάομαι, ῶμαι, reflector. Item repercutior. Luc.

Ἀνακλασμὸς, fractio. Ægin. lib. 6.

Ἀνάκλασις, reflexio: Item repercussio, repercussus. Est et nomen schematis.

Ἀνάκλαστος, reflexus.

Decomp. Ἀντανακλάω, ῶ, refringo, reflecto, repercutio.

Ἀντανακλασμὸς, et ἀντανάκλασις, refractio, reflexio. Item reciprocatio. Est et figuræ nomen. Fab. l. 9. c. 3.

Ἀντανακλαστικὸς, reciprocus: ut, ἀντωνυμίαι ἀντανακλαστικαὶ, apud grammat.

Διανακλάω, ῶ, reflecto, refringo.

Ἀποκλάω, defringo. Theocr.

Ἀπόκλασμα, abruptio. Gal.

Ἐναποκλάω, (*decomp.*) intus seu ab inferiore parte defringo, effringo, unde ἐναποκέκλαστο. [Thucyd. Hist. lib. 4. οὔτε γὰρ οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα, δοράτιά τε ἐναποκέκλαστο βαλλομένων.]

Διακλάω, frango, vel diffringo. Hesych. et Suid.

Ἐγκλάω, infringo. Callim.

Ἐκκλάω, idem quod κλάω, frango. Levit. 1. Plut.

Ἐνικλάω, infringo, poët. pro ἐγκλάω. Il. θ'. Αἰεὶ γάρ μοι ἔσωθεν ἐνικλᾷν ὅ, ττι νοήσω.

Ἐπικλάω, frango, flecto: metaphoricè plerunque pro, animum alicujus frango, et flecto. Plut. in Pericle, ἐπέκλασε τοὺς Ἀθηναίους. Item reflecto, flecto.

Ἐπικλάομαι, ῶμαι, frangor, flector. Thucyd. l. 3. c. 4. et alibi. Sic et sæpe Plut. Item flector, reflector. Luc.

Decomp. Συνεπικλάω, ῶ, confringo.

Κατακλάω, defringo, vel etiam, frango. Il. γ'. κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ Ἔγχος. Accipitur etiam metaph. ut Od. δ'. ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. Et apud Plut. in Fab. τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατεκέκλαστο.

Κατάκλασις, fractio, fractura.

Δυσκατάκλαστος, (*decomp.*) fractu seu confractu difficilis.

Περικλάω, circumcirca frango: Item circumflecto.

Περίκλασις, circumflexus. Plut. περὶ τοῦ ἀκούειν. [Polyb. Hist. lib. 3. Τῶν γὰρ τόπων τῶν περὶ τὸν λόφον ὑπαρχόντων ψιλῶν μὲν, πολλὰς δὲ καὶ παντοδαπὰς ἐχόντων περικλάσεις καὶ κοιλότητας, &c.]

Decomp. Ἀμφιπεριклάω, exp. circumvibro.

Ὑποπεριкλάω, infringo.

Συγκλάω, confringo. Aristoph. Exponitur etiam, compressiùs tracto, inflecto.

Ὑποκλάω, suffringo, infringo. Nic.

Composita facta ex tertia pers. præt. perf. pass.

Ἄκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non fractus: vel infractus. in Epigr. Pro eodem dicitur et ἀκλὰς, quod peculiariter significat, cui sarmenta defracta non sunt: ut ἀκλάδες ἄμπελοι, vites non putatæ, Hesych.

Decomp. Ἀμετάκλαστος, qui non frangitur, qui frangi non potest, constans. ex Xenoph. epist. ad Æschinem.

Ἀμφίκλαστος, ex omni parte fractus. Suid.

Εὔκλαστος, fractu facilis, fragilis.

Ἡμίκλαστος, semifractus. Plut.

Μυλόκλαστος, mola fractus. Hesych.

Παλίγκλαστος, refractus, reflexus, recurvus. Hesych.

ΚΛΕΙ΄Ω, F. σω, claudo, obsero. Herodian. l. 8. τάς τε πύλας κλείσαντες. Sic Matth. 6. καὶ κλείσας τὴν θύραν σοῦ. ¶ Item celebro, celebrem reddo, seu gloriosum; decanto. Odyss. ϛ΄. ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν. Odyss. ά. τάτε κλείουσιν ἀοιδοί. Item pro, memoro, perhibeo, dico. Hesych. [V. Æschyl. Pers. 725.]

Derivata ex κλείω, *i. claudo.*

Κλείομαι, (præt. κέκλεισμαι, et κέκλειμαι) claudor, obseror. Dem. Olynth. 2. κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων. Sic, κεκλεισμέναι πύλαι, apud Herodian. et κεκλεισμέναι θύραι, Joh. 20.

Κλεῖσις, εως, ἡ, q. d. clausio. Exponitur etiam, claustrum.

Κλεισιὰς, άδος, ἡ, valvæ, vel fores. Plut. in Publ.

Κλεισίαι, fores, vel latæ fores, per quas et jumenta ingrediuntur. apud Eustath.

Κλείσιον, exp. locus in quo stant boves, stabulum. Suid. Eustath. ex Ælio Dionys. exp. θυρὰν μέγας.

Κλεισοῦραι, Suidas sic vocari tradit à Romanis τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων.

Κλειστὸς, οῦ, ὁ, qui claudi potest, vel clausus. Diod. Sic. lib. 20.

Κλεῖστρον, ου, τὸ, sera, apud Luc.

Κλεῖθρον, ου, τὸ, claustrum, in Axiocho. Exponitur et repagulum. Item vectis januæ. Exponitur etiam, sera, apud Luc. [Eurip. Phœniss. 64. 112. 1018. Soph. Œdip. Tyr. 1286. 1311.]

Κλειθρία, ἡ, exp. rima januæ, rima, apud Luc.

Κλεὶς, δὸς, ἡ, clavis. Plut. de aud. et alibi. Per metaph. sic vocatur etiam os tortuosum et inæquale, omoplatam cum sterno alligans: quòd cervicem et humerum concludat. Hinc Latinè quidam clavem, et claviculam, dixerunt. Quidam jugulum appellant. Aristot. eth. 5. c. 1. οἷον ὅτι καλεῖται κλεὶς ὁμωνύμως ἥ τε ὑπὸ τὸν αὐχένα τῶν ζώων, καὶ ᾗ τὰς θύρας κλείουσιν. Reperitur etiam in plur. κλεῖς. ut Apoc. c. 1. καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου. ¶ Item jugulum thynni piscis; pro quo et κλείδιον, Athen. 7. ¶ In Epigr. κλεῖδα συῶν βαθυκαμπῆ, exp. uncum, seu instrumentum, aut baculum incurvum, quo porci ferociores irretiuntur.

Κλειδόω, ῶ, claudo clavi, obsero.

Κλείδωμα, et κλείδωσις, q. d. obseramentum, et obseratio. Suid.

Κλειδίον, ου, τὸ, q. d. clavicula, i. parva clavis. Dicitur de thynno, sicut et κλείς. ¶ Κλειδίον ἀφροδισιαστικὸν, pastillus quidam, de quo vide Paul. ¶ Κλείδιον est etiam nomen epithematis, apud Aët. l. 9.

[Κλῇδας, τί. Æsch. Eum. 830.]

Κληΐζω, vel κλῄζω, claudo, Ionicè. Apud Thucyd. l. 4. κλῄζειν exp. intercludere.

Κληϊστὸς, pro κλειστὸς, clausus, obseratus: vel qui claudi potest, q. d. clausilis. Od. β΄. Κληϊσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες.

Κλῇθρον, claustrum, sera. Soph. Κλεῖθρον, pro eodem. Item locus in gula sub tonsillis: ut exponit Galen. apud Hippocrat. lib. 2. de morb. ubi tamen legitur etiam κλεῖθρον, per ει. ¶ At κλῆθρα, et Ion. κλήθρη, ἡ, nomen arboris, alnus, vectis. Gaz. apud Theophrast. hist. pl. l. 1. c. 7. Pro eodem dicitur et κλῆθρος, ejusdem operis l. 3. c. 4.

Κληῒς, ῖδος, ἡ, clavis. [Eurip. Med. 123. 662. κλῇδας. ib. 1316. Soph. Tr. 1052.] Item vectis, seu quicquid januam clausam continet: ut Iliad. ώ. et Od. ά. Item foramen, in quod fibula immittebatur. Item pars corporis, quæ et κλείς. ut Iliad. ί. Item pro sede nautica, ut tradit Eustath. addens derivari à κλῶ, quia ibi κλᾶται τὸ σῶμα συγκαμφθέν.

Κλῆθος, εος, τὸ, sepes. Hesych.

Κλῄω, claudo. Ionicè, seu Atticè, pro κλείω, apud Thuc. ἔκλῃον τὸν λιμένα, portum præcludebant.

Κλᾷθρον, Hesych. à κλᾴω, Doricè posito pro κλῄω, vel κλείω, claudo,

Κλὰξ, Doricè pro κλεὶς, apud Theoc. idyll. 15.

Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, porta cancellata, seu valvæ cancellatæ, cancelli. Plut. in Galba, τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἑλκύσαντες, καὶ περιβαλόντες κιγκλίδα θέαμα τοῖς βουλομένοις μεθ' ἡμέραν παρέσχον, cancellis circumseptum. Poll. l. 8. Itidemque schol. Aristoph. scribunt, sic nominari cancellos judicii, ut apud Aristoph. in eq. Τὴν κιγκλίδ' ἐξάραξα. Et in Vesp. Ὁ δ' ἀνεφάνη κηφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι Ἐντεῦθεν. Et in Δαιταλεῦσιν, Ὁ δ' ἡλιαστὴς εἷρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα. Item schol. κιγκλίδα esse vult etiam foramen per quod immittitur clavis. Schol. Theocr. vult esse etiam corvum ferreum portarum.

Κλοιὸς, οῦ, ὁ, vinculum, quod collo circumdatur: collare. Item κλοιοὶ, manicæ, pedicæ. Παρὰ τὸ κλείειν. includuntur enim ei collum, manus, pedes. In Epigr. Κλοιὸν ἔχων πέλας ἦλθε. Apud Jerem. c. 27. quidam esse volunt catenas ligneas; alii, ferreas. Sic et apud Xen. et Plut. Pro κλοιὸς dicitur Atticè κλῳὸς, apud Aristophan. in Pace. Usurpat Plut. etiam neutro genere τὸ κλοιόν. Pro quo et κλῳὸν, Atticè.

Κλοιῶσαι, collari includere.

Κλοιωτὸς, οῦ, ὁ, collari inclusus. Hesych.

Ἐγκλοιόω, ῶ, (*comp.*) includo seu illigo τοῖς κλοιοῖς. Proverb. c. 6.

Κλειτορὶς, pudendi muliebris musculosa in medio caruncula, quæ νύμφη et μύρτος appellatur: unde κλειτορίζειν dicitur is qui lasciviùs hanc carunculam contrectat. Ruff. Eph. Vide et Poll.

Composita.

Ἄκλειστος, non clausus. Thuc. l. 2. †ὁ, ἡ. Xen. Pæd. p. 191. d.†

[Ἄκλειτος. Dion. Hal. Ant. τεῖχός τε ἀφύλακτον εὑρὼν, καὶ πύλας ἀκλείτους, αἱρεῖ τὴν πόλιν, &c. Forsan ἀκλείτους dicit Ἀττικῶς, ut notant Grammatici de ἄκλαυτος pro ἄκλαυστος, et aliis id genus. Cas. Vat. habet ἀκλείστους. ut Thucyd. lib. 2.]

Ἀκλήϊστος, idem. [Callimach. in Hecale, ut a Scholiast. Aristoph. Acharn. 127. laudatur. Τίον δέ ἑ πάντες ὁδῖται. Ἦ ρα φιλοξενίης ἔσκε στέγος ἀκλήϊστον. Vide Callim. Fragm. 41. et Notam Cl. Kusteri ad Suid. Lex. in v. Ἑκάλη. Ἄκληστος. Eurip. Androm. 593. Ἄκληστ', ἄδουλα, δώμαθ' ἑστίας λιπὼν, &c. Schol. ἀνεωγμένα, μὴ κλειόμενα. Iphig. in Aul. 340. Καὶ θύρας ἔχων ἀκλήστους τῷ θέλοντι δημοτῶν. Idem valet quod Ἄκλειστος.]

Ἀποκλείω, (pro quo Ionicè ἀποκληΐζω, et ἀποκλῄζω, et Doricè ἀποκλᾴζω,) excludo, intercludo, arceo, prohibeo: ut, ἀποκλείειν τινὰ ἐξόδου, apud Aristot. de mundo, prohibere aliquem exitu. [Soph. Œdip. Tyr. 1442. Ἀποκλᾴζω. Theoc. ιέ. 77.] Sic, ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, apud Xen. Hell. 7. Dicitur et, ἀποκλείειν τὴν εἰσαγωγὴν, et ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου, apud Aristot. Œcon. 2. intercludere commeatum. Sic et apud Xen. ἀποκλείειν τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων. Item includo. Ut Alex. Aphr. probl. lib. 1. ἀποκλείει τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος. Sic apud Aristophan. ἀποκλείειν τινά. Et pro simplici κλείω: ut, ἀποκλείειν τὰς θύρας, apud eundem. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 150. μετὰ δὲ, οἱ φυγάδες τῶν Κολοφωνίων φυλάξαντες τοὺς Σμυρναίους ὁρτὴν ἔξω τείχεος ποιευμένους Διονύσῳ, τὰς πύλας ἀποκληΐσαντες, ἔσχον τὴν πόλιν. lib. 3. cap. 58. καὶ αὐτῶν πολλοὶ ἀπεκληΐσθησαν τοῦ ἄστεος ὑπὸ τῶν Σαμίων.]

[Ἀποκλείομαι. pass. Luc. Nigrin. p. 32. Philostr. l. 1. c. 16.]

Ἀπόκλεισμα, τὸ, locus quo aliquid includitur: aut res qua quid includitur. Ponitur et pro carcere. Hesych.

Ἀπόκλεισις, exclusio, interclusio.

Ἀπόκλειστος, inclusus.

Decomp. Ἐναποκλείω, intus includo. Alex. Aphr.

Διακλείω, discludo, intercludo, intercipio. Polyb. l. 5.

Ἀδιάκλειστος, (*decomp.*) non interclusus.

Δικλὶς, ίδος, ἡ, fores geminæ: ut apud Theocr. idyll. 14. Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος. Et in plur. δικλίδες pro eodem. Ut in Anth. epigr. Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις. Dicitur et, δικλίδες πύλαι, Il. μ΄. portæ bifores, valvæ bifores, i. αἱ δὶς κλειόμεναι: ut scribit Eustath. vel αἱ διχόθεν κλειόμεναι, δίθυροι: ut idem scribit Od. β΄. Apud Erotianum scribitur δικλεῖδες θύραι, quod dicitur propriè significare fores bipartitas, ita ut una clausa, altera possit manere aperta. Exponi etiam potest, quæ binis clavibus clauderentur, habentibus videlicet singulis foribus suam clavem: à nomine κλείς. Extat et δίκλειδος, apud Gal. in Lexic. vocum Hippocr. et exponitur bipartitus, ut possit quis inferiore parte clausa superpositam aperire. Apud Hesych. δίκλιδος exp. δίθυρος, biforis.

Ἐγκλείω, includo. Pro eodem dicitur et ἐνικλείω poëticè, apud Apoll. Arg. 2.

Ἐγκλείομαι, includor: unde, ἐγκεκλεῖσθαι εἰς ἀγγεῖον, vase inclusum esse, apud Dioscor.

Ἐκκλείω, excludo, secludo. [Eurip. Herc. Fur. 329. Κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν, Δόμους ἀνοίξας, νῦν γὰρ ἐκκεκλείσμεθα. Demosth. de falsa Legat. ὅτι πρῶτος ἐπιστομίσαι τοὺς τὴν εἰρήνην ἐκκλείοντας, οὐ τοῖς λόγοις, ἀλλὰ τοῖς χρόνοις.]

Ἐκκληΐζω, pro eodem, Ionicè, apud Herodot.

Ἐπικλείω, occludo. Aristoph. in pace, καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν.

Ἐσκλείω, et εἰσκλείω, includo.

Εὐκλῄς θύρη, Il. ώ. janua bene clausa, seu bene obserata, q. d. janua bonum vectem habens.

Ἡμικλεῖς πύλαι, semiclausæ fores, apud Suid.

Κατακλείω, includo, concludo. Xen. Pæd. 4. κατακλείω ἐμαυτὸν εἰς ἔρυμα. Sic et alibi. Et cum ἐν: ut apud Herodian. l. 5. κατακλείσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Et cum κατά: ut apud Gal. ad Glauc. 2. κατακλείεται κατὰ τὸ σῶμα, includitur in corpore. Et cum dat. ut apud Alex. Aphr. κατακλείειν σώματι γυῖον. ¶ Item obsidione claudo. Thuc. l. 1. †Claudo. Xen. Pæd. 6. p. 170. b.† ¶ Item astringo: ut exponitur apud Luc. in Caucaso, τὴν δεξιὰν κατάκλειε καὶ προσήλου. †Κατακλείομαι med. se includere. Xen. Pæd. p. 180. e.†

Κατάκλειστος, inclusus, conclusus. [Strab. lib. 13.]

Κατακλεὶς, εῖδος, ἡ, quod claudendis foribus adhibetur, apud Pol. ex Aristoph. in vesp. et Herodian. ¶ Item pars scapularum sub pectore in collum desinens. Poll. Κατακλεῖδες in veste muliebri erant parva quædam foramina, in quæ immittebantur fibulæ, quæ κατακλεῖδες, ab Homer. κληῗδες, appellatæ fuerunt. Od. σ΄.

Κατακληῗδα βέλεμνον, dixit Callim. pro pharetra. Hymno in Dianam.

Κατακληΐζω, et κατακλῄζω, et Doricè κατακλᾴζω, idem quod κατακλείω. [Theoc. ιή. 5.]

Decomp. Ἐγκατακλείω, includo, seu concludo in. Hippocr.

[Ἐγκατάκλειστος. Eurip. Dan. 39. Μαθὼν πατήρ νιν ἐγκατάκλειστον δόμοις Ὀργῇ χολωθεὶς καὶ σκότῳ κρύψας ἔχει, &c.]

Ἐπικατακλείω, concludo, recondo. Xen. Pæd. 4. †p. 90. b. ἑαυτὸν εἰς ἔρυμα.†

Συγκατακλείω, unà includo, in eundem locum concludo. Vel simul cum alio includo.

Ὑποκατακλείω, subconcludo, circumvenio. Plat.

Περικλείω, circumcludo, undique claudo, cingo. Thuc. l. 2. [Polyb. Hist. lib. 1. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι περικλειόμενοι πανταχόθεν, ἠναγκάζοντο καταφεύγειν ἐπὶ τὰς συμμαχίδας πόλεις. Herodot. Hist. lib. 7. οἱ μὲν νῦν ἐς τὸ πεδίον τοῦτο συλλεγόμενοι ἐκ τῶν οὐρέων τῶν περικληϊόντων τὴν Θεσσαλίην οὐνομαζόμενοι, &c.]

Περικληΐζω, et περικλῄζω, pro eodem.

Περίκλειστος, circumclusus.

Πολυκληῒς ναῦς, navis multis transtris seu jugis aptata et instructa, vel navis multa compage juncta. A κληῒς, significante sedem nauticam: vel à κλεὶς pro κλεὶς, ut sit, tanquam πολυκλείδωτος. Eustath.

[Πολύκλειστος. Phocyllid. Νουθετ. 203. Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι, &c.]

Συγκλείω, et συγκληΐζω, et συγκλῄζω, concludo, unà claudo. Item occludo. Herodian. Plut. Synes. †Xen. Pæd. p. 178. a.†

Συγκλεισμὸς, et σύγκλεισις, conclusio, ipsa actio concludendi.

Σύγκλεισμα, et σύγκλειστον, inter opificia cælata numerantur. lib. 3. Regum.

Decomp. Ἀσύγκλειστος, non conclusus, aut etiam, qui concludi nequit.

Χρυσόκλειστος, auro clausus: vel aureo aut aurato clausus operculo. Athen. l. 11.

Derivata ex κλείω, *celebro.*

Κλείομαι, et pro eodem κλέομαι, celebror, &c. Odyss. ί. ἐγὼ ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. Exponitur et, ἐπικαλοῦμαι.

Κλειτὸς, οῦ, ὁ, inclytus, celeber, κλυτός. Interdum etiam, præclarus, splendidus: ut Iliad. ά. κλειτὴν ἑκατόμβην.

Κλεινὸς, idem: ut in quodam vet. epigr. Κεῖται δ' ἐν κλεινοῖς Θετταλικοῖς πεδίοις. †Aristoph. Nub. 1020. κλεινοτάτη σοφία.†

Κλείνιος, idem, apud Hesych.

Κλεῖος, apud Poëtas (pro quo etiam κλέος) εος, τὸ, gloria, celebritas, nominis celebritas, seu splendor. †Aristoph. Nub. 459. κλέος οὐρανόμηκες ἐν βροτοῖσιν ἕξεις.† In plur. κλεῖα et κλέα, exp. celebria gesta, seu clara gesta aut inclyta, res præclarè gestæ: ut apud Hesiod. †Theog. 100.† κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων. Iliad. ί. †189.† ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. Invenitur κλέος etiam apud prosæ scriptores. Thucyd. l. 1. κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς ναῦς. Accipitur κλέος interdum pro fama et rumore: ut exponit Eustath. Od. ά. et ψ΄. derivans à κλύω. [Æsch. Ag. 1107.]

Κλεΐζω, celebro. Et pass. κλεΐζομαι, celebror.

Κλεαινὸς, inclytus, celeber. Hesych. Item κλεεννὸς, pro eodem. Eust. [Pind. Pyth. Od. Δ. 498. καὶ τὸ κλεεννότατον Βάττου μέγαρον, &c. Od. Ε. 25. κλεεννᾶς. Schol. εὐδόξου. Od. Θ. 28. κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς.]

Κληΐζω, et κλῄζω, idem quod κλείω, celebro, &c. Eust. ex Aristoph. Κληΐζω, accipitur etiam pro, commemoro. Item voco, appello: unde apud Xen. Pæd. l. 1. †cap. 2. §. 1.† οἱ δὲ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κληΐζονται, exp. nomen habent. [Eurip. Med. 837. κληΐζομαι pass. ib. Phœniss.

10. ἐκλῄζετο. Æschyl. Ag. 640. Pass. Soph. Tr. 1285. Œdip. Tyr. 46. 733. 1192. Tr. 672.] ¶ Pro claudo, vide in κλείω, i. claudo.

Κληδὼν, et **κλεηδὼν**, item **κληδὼν**, όνος, ἡ, gloria : ut expon. Od. σ'. χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς. Item fama, rumor. Odyss. δ'. et apud Plut. in Camill. Item κληδὼν, sive κλεηδὼν, omen. Herodot. [Æschyl. Ag. 236. Sc. λιτὰς δὲ κληδόνας πατρῴους. ἐξήκουσα κληδόνος βοήν. Pr. 483. Ag. 883. Eum. 400. 1043. Ch. 503. 853. Soph. El. 1114.]

[Κληδονέω. Hesych. Lex. Κληδονῆσαι, ἀκοῦσαι, φημήν τινα μαντεύσασθαι. Eurip. Herc. Fur. 1288. Γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδονούμενοι.]

Κληδονίζομαι, ominor.

Κληδονίζω, exponitur, divinaculos consulo : in lib. 4. Reg.

Κληδονισμὸς, οῦ, ὁ, ominatio. Chrysost.

Κληδόνισμα, τὸ, ipsum omen, seu quod ex ominatione signum capitur.

Composita : ac primùm ex κλείω et κλειτός.

Ἀγακλειτὸς, οῦ, ὁ, valdè celebris, percelebris. Il. β'. [Soph. Tr. 876.]

Δουρικλειτὸς, hasta clarus, bellator præclarus. Il. ἐ.

Ἐπικλείω, celebro, &c. ut κλείω. Item perhibeo, dico. Item nomino, appello. Aratus, τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην. Item invoco. Apoll. Arg. 2. ἐπικλείοντες ἐάων Ἀπόλλωνα.

Μετακλείω, mutato nomine appello, q. d. transnomino. Apoll. Arg. 2. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι.

Ναυσίκλειτος, navibus seu re navali clarus. Od. ζ'.

Πολύκλειτὸς, valde celeber. [Pind. Olymp. 6. 120. Ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας γένος Ἰαμιδᾶν Ὄλβος ἅμ' ἕσπετο.]

Τηλικλειτὸς, procul celebris : cujus nominis celebritas procul pervenit : apud Hesiod. in Asp.

Composita ex κλεῖος, sive κλέος.

Ἀγακλεὴς, έος, (item ἀγακλέος, itidemque quadrisyllabè in cæteris obliquis, ab ἀγακλῆς,) ὁ καὶ ἡ, valde gloriosus, perceleber, valde celeber : in anthol. epigr. [Pind. Pyth. Θ. 183. Οἷοι Λιβύσσας ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν—μετὰ καλλίκομον Μναστῆρες ἀγακλέα κούραν. Isthm. Α. 48. Γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν Ἀσωποδώρου πατρὸς αἶσαν. Hom. Iliad. Φ. 379. et Iliad. Ρ. 716. ἀγακλεὴς ὦ Μενέλαε. Schol. Ἀγακλεὴς λίαν ἔνδοξε.]

Ἀκλεὴς, et ἀκλεὴς, inglorius, inceleber. Iliad. ή. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 3. 931. Ἀκλειής. Schol. ἄδοξος.] Apud Herodot. ἀκλεᾶ γίνονται, gloria fraudantur.

Ἀκλεία, ἡ, ignobilitas, infamia. In anth. epigr.

Ἀκλειῶς, et ἀκλεῶς, ingloriè, ignobiliter. Isocr. in Paneg.

Δυσκλεὴς, inglorius, vel infamis. Il. β'. † Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.† [Æsch. Pr. 241.]

† **Δυσκλεῶς**. Soph. El. 1012.†

Δύσκλεια, ἡ, obscura fama, gloria penè nulla. Dem. in epitaph. [Eurip. Med. 218.]

Ἐπικλεὴς, gloriosus, celeber.

Εὐκλεὴς, et εὐκλεὴς, gloriosus, celeber. εὐκλεᾶ θρόνον. Soph. [Œdip. Tyr. 168. Eurip. Med. 236.] Εὐκλεὴς τέλος, Plut. in Cam. † Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.† [Apoll. Rhod. Arg. 1. 869. Οὐ μὰν ἐυκλειεῖς γε σὺν ὀθνείῃσι γυναιξὶν Ἐσσόμεθ' ὧδ' ἐπὶ δηρὸν ἐελμένοι. Schol. ἔνδοξοι. Pind. Pyth. Od. Θ. 97.]

Εὔκλεια, et εὐκλεία, gloria, splendor nominis. Il. θ'. Od. ξ'. † bona fama. Aristoph. Nub. 993.† [V. Æschyl. S. c. Th. 691. Suppl. 982. Soph. El.]

Εὐκλεῶς, gloriosè. Poll. [Eurip. Alcest. 292. Καλῶς δὲ σῶσαι παῖδα, κεὐκλεῶς θανεῖν.]

Εὐκλεΐζω, celebro. [Pind. Pyth. Θ. 161. Φᾶμι, Νίσου τ' ἐν λόφῳ, Τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξαι, &c.]

Ἡρακλέης, et per contractionem, Ἡρακλῆς, Hercules. Vocativus Ἡράκλεις, et ὦ Ἡράκλεις, interdum est opem Herculis implorantis, interdum admirantis, et apud Poëtas, et in prosa.

† **Ἡράκλειος**, herculeus. Hesiod. Th. 289.†

Ἡράκλεια, Heraclea, herbæ genus est, apud Diosc. l. 4. c. 33. et 35.

Ἰσοκλεὴς, pari gloria nobilis, æquè celebris, ἰσόδοξος. Suid. et Hesych.

Κακοκλεὴς, infamis. Pind.

Περικλεὴς, valde gloriosus, valde celeber. in Anth. Epigr.

Composita ex κλῄζω, &c.

Περικλῄζω, circumcelebro, circumdivulgo.

Πολυκλῄιστος, multum celebratus, multum decantatus, percelebris. Coluthus in raptu Helenæ.

Περικλῄιστος, celebris, inclytus. Colut. in raptu Helenæ.

Ὑποκλῄζω, clàm divulgo, clàm spargo famam. [Ὑποκλῄζομαι cum G. pro φημίζομαι ὑπό. Soph. Aj. 225.]

Composita ex κληδονίζομαι.

Διακληδονίζομαι, ominor, vaticinor.

Δυσκληδόνιστος, malè ominatus, inominatus. Suid.

Προσκληδονίζομαι, insuper ominor seu auguror. Suid. ex Josepho.

ΚΛΕ'ΠΤΩ, F. ψω, furor. Dem. κλέπτειν δημόσια. Plut. in Pol. præc. ἀφ' ἱερῶν κλέπτειν. Idem, ἀπὸ τοῦ σοφοῦ κλέπτουσι. Aristoph. in Pluto, μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; Accipitur etiam metaph. ut furor apud Lat. i. suffuror, et quasi furtim surripio, furtim ac latenter subtraho seu subduco. Naz. κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ σέβας, Deo suffurari, ac sibi vendicare. Philo de vita M. l. 1. Κλέπτοντα τὴν εἴσοδον, clanculum aditum suffurantem. Sic apud Plut. in Alex. οὐ κλέπτω τὴν νίκην, non dolo et furto victoriam reporto. Synes. ep. 25. κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων, furtim te subducens à publicis negotiis. † κλέπτειν furari, furtim surripere. Xen. Pæd. 1. 2. 2. et illic opponitur τῷ ἁρπάζειν, et τῷ εἰς οἰκίαν παριέναι βίᾳ.† Dux quoque alicujus exercitus dicitur κλέπτειν τὰ πολέμια, quum per exploratores consilia hostium, eaque illis quasi furtim et latenter, subtrahit, ut ipse uti iis possit ad eos frustrandos et circumveniendos : apud Xen. et Plat. in Polit. 1. ¶ Item occulo, supprimo : vel potiùs furtim occulto, furtim et clàm supprimo : ut, κλέπτειν τὴν κατηγορίαν, apud Lysiam, crimina supprimere. Item Xen. scribit, oportere bonum præfectum equitum τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας κλέπτοντα, ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι. Apud Naz. τὸν νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτειν, occulere ac supprimere, vel etiam furtim intelligentiæ cæterorum subtrahere : vel fallaciter interpretari, et veritatem discenti subducere, ac disserendo obscurare et involvere. Syn. ep. 147. δεινὸν γὰρ ἡ εὔνοια κλέψαι τὴν ἀλήθειαν, apta benevolentia ad supprimendam veritatem. ¶ Item clàm facio, aut dico. Soph. in Ajace, Πόλλ' ἂν κακῶς σὺ κλέψειας κακά, clàm moliri et machinari possis. [Κλέπτω λόγους. 189. Eurip. Phœniss. 955. Soph. Tr. 247. Aristoph. R. 624. Æsch. Ch. 854.] ¶ Item fallo, decipio. Iliad. ά. μηδ' οὕτω κλέπτε νόῳ, ne me ita fallas. Et apud Æschin. κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, fallere aures judicum. ☞ Quidam dictum volunt κλέπτω quasi καλύπτω. quidam quasi ἐκλίπω.

Κλέπτομαι, furto subtrahor, furto auferor. Plat. de leg. l. 9. τὸ κλαπὲν διπλάσιον ἐκτίνειν. Accipitur et translativè pro, furto spolior, furto mihi surripitur : apud Synes. Item metaph. furtim et clàm spolior, sive defraudor, apud Naz. in bapt. Dicitur et de furtiva Venere, apud Philostr. epist. 57. πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον, quicquid furtim et clàm capitur. Item ita fallor, ut dolum et astutiam non animadvertam. Soph. in Antig. εἰ τὸν Αἵμονος φθόγγον συνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι; à diis decipior?

Κλέμμα, τὸ, furtim, id quod furto ablatum est. Thucyd. lib. 5. Plat. de leg. 9. Item obreptio et circumscriptio, apud Æschin.

Κλεμματικὸς, οῦ, ὁ, furtivus, furax. Item astutus. Ammian. l. 1. epigr.

Κλεμμάδιον, ου, τὸ, parvum furtum. Plat. de leg. 12.

Κλεμμαδὸν, furtim. Plat. l. 12. de leg.

Κλεψιμαῖος, ου, ὁ, furtivus, furto ablatus.

Κλέπτης, ου, ὁ, fur. Hom. Plut. et alii.

Κλέπτρια, ἡ, fur fœmina. Naz.

Κλεπτὸς, ὁ, ὄν, furax. Unde superl. Att. κλέπτιστος. Et ex hoc alius ille, κλεπτίστατος, apud Aristoph. in Plut.

Κλεπτικὸς, furtivus.

Κλεπτικὴ, (sc. τέχνη,) forandi techna. Plat.

Κλεπτοσύνη, ἡ, furtum, vel furacitas. Od. θ'. et Plat. l. 1. Polit.

Κλέπος, εος, τὸ, furtum : idem quod κλέμμα. Poll.

Κλοπὴ, ἡ, furtum : ipsa actio furandi. Plat. de leg. l. 9. † Xen. Pæd. l. 2. p. 60. d. et l. 2. 6. Aristoph. Nub. 591.† [pl. Æsch. Ag. 410. 543.]

Κλοπαῖος, furtivus, furto captus seu ablatus. Eurip. Plat. [Æsch. Pr. 110.]

Κλόπιμος, ου, idem. Phocyl. Item furax : idem Phocyl.

Κλοπιμαῖος, idem. Et in plur. τὰ κλοπιμαῖα, furta.

Κλόπιος, ου, ὁ, furax : vel furtivus. Item subdolus. Od. ν'.

Κλοπέω, et κλοπεύω, furor.

Κλοπεὺς, ὁ, fur mas. Soph. in Antig.

Κλοπεία, ἡ, furtum, i. actio ipsa furandi : idem quod κλοπή. Isocrat. in Panath.

Κλὼψ, ωπὸς, ὁ, fur.

Κλωπικὸς, οῦ, ὁ, furax. [Eurip. Rhes. 512. Τοῦτον δ', ὃν ἴζειν φῂς σὺ κλωπικαῖς ἕδραις, &c.]

Κλωπεύω, furor : idem quod κλέπτω. Xen. in pol. Laced.

Κλωπεία, ἡ, furtum, idem quod κλοπή, et κλοπεία. Plat. de leg.

Κλωπάομαι, ῶμαι, furor. Item furtim et clanculum atque sine strepitu incedo, aut ago aliquid. Hesych.

Κλωπήϊος, poët. furax, furtivus, κλόπιος. Apoll. 3. Argon. [1196.]

Composita : ac primùm cum præpositione.

Ἀνακλέπτω, furor. Hom. in hymno Merc.

Ἀνακλέπτομαι, retrocedo, me furor. Hesych.

Ἀποκλέπτω, furor, surripio. Apud Gregor. ἀποκλέπτειν ἑαυτὸν, se occulere.

Διακλέπτω, furto diripio et distraho. Item subduco, supprimo, Demosth.

Ἐκκλέπτω, furto eripio, furtim surripio. Plut. in Pericle. Item furtim et clàm subduco. Iliad. ἐ. [Æsch. Ag. 671. Soph. Tr. 444. Theoc. Id. 5. 9.]

Decomp. **Συνεκκλέπτω**, simul furto aufero. Plut. [Eurip. Troad. 1017. σὺ δ' ἐπὶ ναῦς Ἀχαϊκὰς Πέμψω συνεκκλέψασα. Helen. 1386. Elect. 364.]

Ὑπεκκλέπτω, clàm et furtim eripio, furto subduco. Plut. in Them.

Ἐπίκλοπος, furax : vel etiam avidus furandi. Odyss. φ'. et apud Plut. de def. orac. Item furtivus, occultus : apud Apoll. Arg. l. 3. Item subdolus, vafer, versutiloquus, apud Homer. Hesiod. et Greg. Item substantivè, fur. Eustath. [Æsch. Eum. 149.]

Decomp. **Πανεπίκλοπος**, omnimodis occultus, fallacissimus. Oppian. Hal.

Παρακλέπτω, suffuror, furtim capto, in transcursu furor. Nazianz. Item interverto, Isæus.

Συγκλέπτης, ὁ, furti socius et particeps, qui unà furatur.

Ὑποκλέπτω, suffuror : unde in Pand. τὰ ὑποκλαπέντα. Item occulo, prætexo. Greg. Exponitur etiam, fallo, dissimulo. Apud Nonn. μῦθον ὑποκλέπτειν, exp. submissa voce loqui. Apud Soph. τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους, accipitur activè pro ὑποκλέπτοντας.

Ὑποκλοπέω, ῶ, idem quod ὑποκλέπτω. Od. χ'.

Ὑποκλόπιος, ὁ καὶ ἡ, furtivus. In nov. const.

Composita sine præpositione.

Ἄκλεπτος, non furans. Item qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum. Hesych. ex Soph. in Phæd.

Ἄκλοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, furum injuriæ non expositus. Item non deceptus. Item non furtivus.

Ἀρχίκλοπος, antiquus fur : et q. d. princeps furum, qui furum turbæ præest. Suid.

Ἀρχίκλωψ, idem.

Βοίκλεψ, idem quod βούκλεψ, boum fur, apud Athen. l. 9. ex Sophoc.

Βούκλεψ, qui boves furatur.

Γαμοκλόπος, ου, ὁ, nuptiarum fur : adulter. in Epigr.

Γαμοκλοπέω, ῶ, nuptias furor. Phocyl.

Ἱματιοκλέπτης, ου, ὁ, vestium fur. Diog. Laërt. [lib. 6. § 52.]

Κυνοκλόπος, canis fur. Ita dicitur Hercules ab Aristoph. in Ran. quod Cerberum furatus sit.

Νυκτοκλέπτης, fur nocturnus. Epigr. l. 2.

Ὀψίκλωψ, qui serò ac sub noctem furatur, fur vespertinus, nocturnus. Polemon in Physiogn.

Φρενοκλοπέω, ῶ, q. d. mentem furor, decipio, impono præstigiis. Hesych.

Ψηφοκλέπτης, q. d. calculorum fur ; præstigiatorum quoddam genus : vel qui in calculorum seu latrunculorum lusu peritia cæteros fallebat. apud Athen. l. 1.

ΚΛΕΩΝΙ'Α, ας, ἡ, quibusdam dicitur helenium herba, ut est apud Diosc. l. 1. in Append. c. 27. Apud Theophr. verò hist. pl. l. 7. c. 4. est κλεωνία ῥαφανίς, cleonea radicula, quam Plinius Cleonæum napum vocat, l. 19. c. 5.

ΚΛΗ'ΜΑ, τὸ, palmes, qui et flagellum dicitur à Lat. Theophrast. hist. pl. l. 4. κλήματά τ' ἐπιβάλλειν, καὶ καρποῦσθαι ἐνιαυτόν. Æschin. in Ctesiph. ex Dem. ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου, quidam sunt qui sic civitatem, ut vitem vinitores, putandam susceperunt, hominesque ex populo excidere quasi palmites instituerunt. Sic Joh. 15. Item pro virga, vel potiùs pro virga vitea seu vitiginea, apud Plut. in apophthegm. ☞ Ejusdem est originis cum κλάδος et κλὰν, nimirum à κλάω, frango. ¶ Ita à quibusdam dicitur etiam ἡ πιτυοῦσσα : ut est apud Dioscor. l. 4. c. 166.

Κληματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis palmiti : ad flagellum vitigineum proximè accedens. Expon. etiam sarmentosus, apud Diosc. l. 3.

Κληματίνος, sarmentitius, è sarmentis factus : ut, κληματίνη κονία, lixivium sarmentitium, apud Diosc. l. 6.

Κληματῖτις ἀριστολόχεια, exp. sarmentaria aristolochia, apud eund. l. 3. c. 6. Ab eodem recensentur et aliæ herbæ climatitides sive climatides : sic denominatæ, quoniam emittunt κλήματα, flagella vitigineis flagellis similia, quæ, ut illa, scandunt arbores.

Κληματὶς, ἡ, exponitur etiam sarmentum, flagellum.

Κληματίον, sarmentulum, flagellulum, viticula, apud Theoph. hist. pl. l. 9. c. 12.

Κληματόεις, idem quod κληματίνος. Nicander κληματόεσσαν τέφρην vocat τῆς κληματίδος σποδὸν, ut annotat schol. in Alexiph.

Κληματόομαι, οῦμαι, abeo in κλήματα, palmitibus et flagellis luxurio, ut vitis non putata. Exponitur etiam, pampinis et sarmentis opacor ac sylvesco. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 14.

Ἐγκλαματοῦσθαι, (comp.) sarmentis sylvescere. Theophr. ejusdem operis lib. 3.

ΚΛΗ΄ΡΟΣ, ου, ὁ, sors, i. nota quam vasi injicimus ad sortiendum: calculi quibus sortimur. Idem appellatur et πάλος. (☞Eustath. deducit à verbo κλῶ, contracto ex κλάω, i. frango: quia sortes dirimunt controversias, et lites solvunt.) Iliad. ψ΄.——ἐν δὲ κλήρους ἔβάλοντο. Πάλλ' Ἀχιλεύς. ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο Ἀντιλόχου. Actor. c. 1. ἔδωκαν κλήρους, pro ἔβαλον. Item ipsa sortitio. ut apud Eurip. κλῆρον τίθεσθαι, sortem ducere. Sic apud Plut. κλήρου γενομένου, sortitione facta. ¶ Item sors, quod sorte obvenit, quod quis sortitus est. Epigr. l. 2. Χαίρω τὸ τὸν κλῆρον, ὃν εὐκλήρωσας ἐν ἄθλοις. Et generaliter pro eo, quod alicui obtigit: unde Synes. θεῖον κλῆρον vocat divinum beneficium. Actor. c. 1. λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης, sortiri hoc ministerium, seu fortuitò accipere. Peculiariter verò ita vocatur hæreditas, (et quasi sors quædam hæreditaria,) quæ et κληρονομία dicta fuit, quòd sortitione distribueretur, seu quòd sortes de ea ducerentur. Hesiod. in Erg. κλῆρον ἐδασσάμεθα. Isæo κλῆρος ἐπίδικος, hæreditas controversa: cui opponitur ἀνεπίδικος. Sic et Demostheni dicitur oratio quædam περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου. Sic et, ἐπὶ τὸν κλῆρον πορεύεσθαι, ex Plat. adire hæreditatem. Item κλῆρον λαμβάνειν, pro eodem. Apud Pausan. specialiter sic dicitur hærediolum, prædium seu fundus. † οὐσία, possessiones, agri &c. V. Græv. ad Hes. Erg. v. 341.† ¶ Κλήρους Petrus (priore ep. c. 5.) generaliter vocat ecclesiam Dei, allusione facta ad Israëliticum populum, cui sortitione facta tributim terra Chanaan, vitæ æternæ typus, distributa fuerat: vel quod Deus sibi illum populum veluti portionem quandam à reliquis separatam selegisset, sicut et nunc ecclesiam, ut unus ea sit in orbe terrarum clerus, quæ una est ecclesia. Postea verò κλῆρος dici cœpit καθ' ὑπεροχὴν collegium eorum, qui sacris functionibus vacant, aut illis etiam destinantur. Specialiter verò dicuntur κλῆροι, quorum sunt distinctæ diœceses: ut si dicas, clerus Constantinopolitanus, clerus Romanus. ¶ Κλῆρος est etiam vermiculus, infestans favos apum. Aristot. de hist. an. lib. 8. cap. 27. ¶ At κληρὸς, sorte datus, sorte electus: in lib. de vocibus pro diverso accentu diversa significantibus. [V. Æschyl. Pers. 900. Eurip. Phœniss. 800.]

Κληρόω, ῶ, sorte lego. Plut. in Polit. præc. οἱ δὲ ἔφοροι κληρώσαντες ἕνα τῶν γερόντων. Isocr. in Panath. ἐξ ἁπάντων τὰς ἀρχὰς κληροῦντες.

Κληρόομαι, sorte legor. Dem. in Timocr. καὶ τοῖς μὲν προέδροις οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. Apud Luc. κεκληρῶσθαι γάρ φησι τὸν Πλούτωνα ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων, sorte lectum esse ad imperandum. ¶ Item activè, sortior, i. sortes duco, sortes mitto. Dem. κληροῦσθαι ἱερωσύνην, sortiri sacerdotium, seu sortes ducere de sacerdotio. † curare ut sors ducatur. Sic Xen. Pæd. 1. 6. 40.† ¶ Interdum, sorte accipio, sortitò accipio, vel sortitò obtineo. Hippocr. in epist. τιμὴν κεκληρῶσθαι. Philo de vita Mos. l. 3. τὸν γὰρ μέσον ταῦτα τοῦ κόσμου τόπον κεκλήρωται, sortitò obtinent. Apud Eurip. ἐκληρώθην δούλη, sorte facta sum serva: et κληρουμένων δεσπότας, sortientium heros, qui sorte nanciscuntur heros. [Κληροῦμαι activè. Sortes duco. Æsch. S. c. Th. 55.]

Κλήρωσις, sortitio. Isocr. in Areopag.

Κληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui sorte legit.

Κληρωτὶς, ίδος, ἡ, urna sive situla, aut hydria, in quam conjiciuntur sortes.

Κλαρῶται, (Doricè, pro κληρῶται,) mancipia, servi, inquilini; quales μαριανδυνοὶ Heracleæ, εἵλωτες Lacedæmone, πενέσται in Thessalia, καλλικύριοι Syracusis: Hesych. Suid. Refert Athenæus lib. 6. Cretenses ita vocare mancipia rustica, διὰ τὸ κληρωθῆναι.

[Κλάριος. Æsch. Suppl. 365.]

Κληρωτήριον, ου, τὸ, locus ubi magistratus sorte creantur. Plut. in l. an seni capessenda respub. Polluci verò locus est in theatro, ubi magistratus sortitò creati sedebant. Apud Aristoph. in concion. τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ θρέψεις; schol. exp. magistratus, qui sortitò creari solent.

Κληρωτὸς, οῦ, ὁ, sorte lectus, sorte designatus seu renunciatus: ut, κληρωταὶ ἀρχαὶ, apud Plut. Aristot. Isocr. &c. Item, κληρωτὸς διαιτητὴς, arbiter sorte electus vel datus. Demosth.

Κληρωτικὸς, οῦ, ὁ, ad sortiendum pertinens, ad sortitiones faciendas aptus. Ut, κληρωτικὸν, sub. ἀγγεῖον, aut tale quid; idem quod κληρωτὶς, vas in quod sortes conjiciuntur. Athen. lib. 1. Apud schol. Aristoph. κληρωτικαὶ ἀρχαὶ, eædem quæ et κληρωταί.

Κληρωτὶ, sortitò, ex sorte. Josue c. 21.

Κληρικὸς, qui censetur in clero, seu qui est in clero, clericus. Abusus obtinuit, ut opponatur λαϊκῷ, i. plebeio, vel ἰδιώτῃ.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀπόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, exhæres. Theophil. ἀπόκληρον ποιῶ, exhæredem facio. [Demost. adv. Nicostrat. ἔπειτα ἀγόντων μοι συνεστηκότων πρὸς αὐτοὺς, τούς τε λόγους ἐκφέρει μου εἰδὼς, καὶ ἐκγράφει τῷ δημοσίῳ ἀπόκληρον ἐξ ἐμφανῶν καταστάσεως ἐπιβολὴν ἐξακοσίας καὶ δέκα δραχμὰς, &c. Plat. de Rep. lib. 8. Pind. Pyth. E. 71. Πόνων δ' οὔ τις ἀπόκληρός ἐστιν, οὔτ' ἔσεται. Schol. οὐδεὶς δὲ ἀνθρώπων ἄμοιρός ἐστι πόνων καὶ καμάτων.]

Ἀποκληρόω, ῶ, sortior, sorte lego: idem quod κληρῶ. Thuc. l. 8. τότε μὲν πεντήκοντά τε σφῶν αὐτῶν ἀπεκλήρωσαν. Item sorte distribuo. Plut. in Cæs. τοῖς στρατιώταις χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλήν.

Ἀποκληροῦμαι, sorte legor, vel deligor.

Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ, electio seu creatio quæ fit per sortes. Item attributio numerorum sigillatim unicuique facta, vicesque fungendi officii attributæ. Dion. Areop.

Διακληρόω, sorte distribuo seu divido. † Xen. Pæd. 6. p. 168. e.† [Æsch. Suppl. 985.]

Διακληροῦμαι, sorte distribuor: ut apud Plat. de leg. l. 6. τούτοις δὲ διακληρωθήτω τὰ μόρια τῆς γῆς, sorte dividantur. Item activè, pro διακληρόω, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5. et Thucyd. l. 8. Sæpè (in voce media) exp. sortior: ut apud Xenoph. Pæd. 6. Phil. de vita Mos. l. 1. et Appian. l. 2. de bell. civil.

Διακλήρωσις, distributio quæ fit sorte, aut ipsa actio legendi sorte seu diligendi.

Ἐγκληρόω, idem quod κληρόω et ἐγκληροῦμαι, sorte vel casu evenio, contingo. Æl. var. hist.

Ἔγκληρος, consors, particeps. Soph. in Antig. Apud Eurip. ἔγκληρος εὐνὴ, exp. thalamus dotis et hæreditatis non expers.

Ἐπίκληρος, ad quam universa hæreditas pertinet. (de fœmina, quæ vel adhuc virgo est, necdum elocata, vel elocata quidem, ita ut spes sit universam hæreditatem ei cessuram: vel quæ cum universo patrimonio elocatur: aut quæ nullos fratres aut sorores habet συγκληρονόμους. Eustath. et schol. Aristoph.) Aristot. eth. 8. ἐνίοτε δ' ἄρχουσιν αἱ γυναῖκες ἐπίκληροι οὖσαι. ¶ Item puella orba, egens, dotemque nullam habens, apud Demosth.

Ἐπικληρῖτις, ιδος, ἡ, idem quod ἐπίκληρος. Harpocr.

Ἐπικληρόω, sorte tribuo seu attribuo. Item pro sorte allego apud Demosth.

Ἐπικληροῦμαι, sorte tribuor, seu attribuor.

Ἐπικλήρωσις, attributio quæ fit sorte: actio ipsa allegendi sorte.

Κατακληρόω, sorte lego; seu deligo. 1 Reg. c. 24.

Κατακληροῦμαι, sortitò accipio, sortior, adipiscor. Plutarch. in Pomp.

Προσκληρόω, sorte allego, seu sorte lectum adjungo. Actor. 17. Item sorte addico. Luc.

Προσκλήρωσις, adjunctio alicujus seu consociatio, tanquam qui sorte allectus est.

Σύγκληρος, consors. Plut.

Συγκληρόω, sorte eadem consocio. Basil. Item consortem do, necessitudine sortis conjungo. Æschin. in orat. de malè gesta legatione, ἡ δὲ τύχη συνεκλήρωσέ με ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ βαρβάρῳ.

Συγκληροῦμαι, eadem sorte consocior. Basil. ψυχὴ συνεκληρώθη σοι κατὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ θεοῦ. Item necessitudine sortis conjungor. Aristid. δοκεῖ δέ μοι συγκληρωθῆναι τῇ τύχῃ τῆς πόλεως ἡ μάχη.

Συγκλήρωσις, consociatio eorum, qui eadem sorte consociati sunt. In Pand. exp. etiam, consortium.

Συγκληρικὸς, ejusdem cleri membrum. in conc. Chal. c. 18.

Composita sine præpositione.

Ἄκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, exors. Item pauper, inops, egenus, tenuis, cui nullæ facultates sorte obtigerunt. Odyss. λ΄. Luc. in dial. Achill. et Antil. [cum G. Æsch. Eum. 354.]

Ἀκληρία, ἡ, inopia, egestas. Item infelicitas. Synes. ep. 102. [Polyb. Excerpt. Casander ἀνέμνησε τοὺς Ἀχαιοὺς τῆς Αἰγινητῶν ἀκληρίας, ἣ περιέπεσεν διὰ τὸ μετὰ τῶν Ἀχαιῶν συμπολιτεύσασθαι.]

Ἀκληρέω, ῶ, exors sum, non sortitus sum, nihil mihi sorte obtigit. Diodor. et Polyb.

Ἀκλήρημα, τὸ, infortunium, calamitas, apud Diodor. et Suid. Item hæreditatis privatio, et promissionum divinarum. apud Œcumen. Act. Ap. 38.

Ἀκλήρωτος, qui sorte lectus non est, vel qui sorte non obtigit, insortitus. [Pind. Olymp. Z. 108. Καί ῥά μιν χῶρας ἀκλάρωτον λιπόνθ' ἁγνὸν θεόν. terræ exsortem.]

Ἀκληρωτὶ, citra sortem. Lysias.

Βαθύκληρος, qui immensæ velut profunditatis opes sortitus est. Hom. et Hesiod. [J. Poll. Onom. lib. 6. §. 196. de Substantia. εὔκληρος, βαθύκληρος, πολυκτήμων, πλούσιος, &c. lib. 3. §. 109. Homeri Epigr. ult. pag. 536. Τοίων γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάασι, Οὔτε βαθυκλήρων, οὔτ' ἄσπετα μῆλα νεμόντων. Hoc epigramma citavit Herodotus, de vita Homeri, cap. 35.]

Δύσκληρος, quem difficilis sors premit, infortunatus.

Δυσκληρία, sors difficilis et aspera: infortunium. Basil.

Δυσκληρέω, difficili sorte premor. Item sorte à magistratu pellor, apud Plat. [de Leg. l. 3.]

Εὔκληρος, cui bona sors obtigit, fortunatus.

Εὐκληρία, bona sors. Item prospera fortuna. Hesych.

Εὐκληρέω, bonam sortem sum nactus, prospera fortuna utor.

Εὐκλήρημα, τὸ, idem quod εὐκληρία, prospera fortuna. Tzetzes in Hesiod.

Ἰσόκληρος, qui pari cum alio sorte est, cui sorte par portio obtigit. Plutarch. in Lycurg.

Ναύκληρος, qui navem possidet, navis dominus, nauclerus. Plut. in polit. præc. ταύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος. Sic apud Athen. lib. 5. Arist. rhet. ¶ Item metaphoricè, pater familiàs Poll. l. 1. Item δήμαρχος. Poll. l. 8. ¶ Item adjectivè nauticus. Hesych.

Ναυκληρικὸς, ad nauclerum pertinens, naucleríus. Athen. l. 5. Et, τὰ ναυκληρικὰ, nauclerium vitæ genus, apud Plat. l. 8. de leg. Item pro ναυκληρὸς, apud Plut. in. l. an sen. cap. resp.

Ναυκληρία, ἡ, naucleriacum vitæ genus. Aristot. pol. 1. [Eurip. Med. 528.]

Ναυκλήριον, navigium, q. d. naucleriaca possessio. Demosth. in Aristocr. Plut. in apopth. Lacon.

Ναυκληρέω, nauclerus sum. Cum accusativo. ut apud Demosth. τὴν ναῦν ἣν Ὑβλήσιος ἐναυκλήρει. Cum genit. apud Plut. ἧς ἐναυκλήρει Ῥωμαῖος ἀνήρ. [Æsch. S. c. Th. 658.]

Ναυκληρώσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui à nauclero elocatur: ut, ναυκληρώσιμοι στέγαι, apud Hesych.

Ὁλόκληρος, tota sorte constans, cui totum id inest quod sorte obtigit. Item general. integer, universus, totus. Herodian. lib. 6. Aristot. eth. 4. c. 1. Item integer, i. non vitiosus, nullo vitio labefactatus. Luc. in Macrob.

Ὁλοκληρία, ἡ, integritas omnium partium rei alicujus, quatenus nulla pars vitio est labefactata. Demetr. Phaler.

Παγκληρία, tota seu universa hæreditas. Eurip. in supplic. [14. Ion. 814. καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν, &c. solidam Hæreditatem. Cl. Barnes.] [κτῆσις. Æsch. Ch. 484.]

Πολύκληρος, cui multa obvenit hæreditas. Od. ξ΄.

ΚΛΙΒΑ΄ΔΙΟΝ, clibadium: ita à quibusdam nominari helxinem herbam, tradit Diosc. l. 4. c. 86. Dicitur et, κλύβατις.

ΚΛΙ΄ΒΑΝΟΣ, et Atticè κρίβανος, ὁ, clibanus: propriè in quo hordeum coquitur. (☞Dicitur enim quasi κριθῆς βαῖνος.) Quidam volunt esse testum. Herodot. lib. 2. κλιβάνῳ διαφανεῖν.

Κλιβανίτης, seu κριβανίτης, ου, ὁ, testuaceus, in testa coctus: ut, κριβανίτης ἄρτος, apud Athen. lib. 3. et Gal. lib. περὶ εὐχυμίας. et lib. de alimentis 1. et lib. de antid.

Κριβανωτὸς, idem quod κριβανίτης, apud Aristoph. in Pluto.

ΚΛΙ΄ΜΑΞ, ακος, ἡ, scala, gradus: ut, κλίμαξ ἑλικτὴ, scalæ cochlides, quibus in gyrum ascenditur. Xen. Hellen. 7. κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας. Plut. διὰ κλιμάκων ἀναβάς. Fuit et βασανιστήριον ὄργανον, ut docet Suid. ex Aristoph. in Ran. βασάνιζε πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν. Item gradatio, figura oratoria. Quintil. l. 9. c. 3. ¶ Est etiam palæstræ genus, ut tradit schol. Sophoc. in Trach. [530. Eurip. Phœniss. 100. 3.] A Polluce ponitur etiam inter partes currus. ☞A κλίνω autem derivatur, quòd ejus ascensus, perinde ut in κλίματι, acclivis sit, et descensus declivis.

Κλιμακόεις, εντος, ὁ, gradatus: scalæ instar factus.

Κλιμακωτὸς, οῦ, ὁ, idem. ut, κλιμακωτὴ πρόσβασις, ascensus scalaris, apud Strab. et, κλιμακωτὸν σχῆμα, apud Rhet. idem quod κλίμαξ. [Polyb. Hist. lib. 5. πρόσβασιν δὲ μίαν ἔχει——κλιμακωτὴν καὶ χειροποίητον, &c.]

Κλιμακὶς, ίδος, ἡ, et κλιμάκιον, ου, τὸ, et κλιμακίσκος, ου, ὁ, scalula, parva scala. Athen. ex Aristoph. Plut. ad præf. Ind. ¶ Κλιμακίδες, dicebantur etiam mulierculæ quædam assentatrices, quæ reginis in currum ascensuris dorsum scalæ loco præbebant. Plut. de discern. adul. ab am. Κλιμάκιον exp. etiam, lignum in scalis transversum. Gal. apud Hippocr.

Κλιμακηδὸν, sive κλιμακιδὸν, gradatim, in modum scalæ. Basil. ep. 34.

Κλιμακίζω, certo illo luctæ genere quod κλίμαξ dicitur. Poll. Item perverto, detorqueo. Suid. ex Dinarcho.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, scalæ gradus. Ezech. cap. 21. Item, κλιμακτῆρες, anni scansiles: de quibus Plin. lib. 7. cap. 49. et Censorinus de die natali l. 5. c. 5. et Gell. l. 3. c. 10. et l. 15. c. 7. et Suet. in Aug.

Κλιμακτηρικὸς, οῦ, ὁ, climactericus; ut, climactericus annus; qui à plerisque dicitur sexagesimus tertius vitæ, per septem et novem, ceu gradus præcipuos, in eundem numerum concurrens. Item numerus climactericus esse dicitur ad quem per gradus et veluti scalas quasdam paullatim ascenditur: qualis est numerus qui in novem novenariis resultat, videlicet octuagesimus primus: vel ex septem septenariis, scilicet quadragesimus nonus.

ΚΛΙ΄ΝΩ, F. νῶ, reclino, acclino. Il. ψ΄. Πρὸς λέχεα κλίνον. Ibidem, Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγὸν, reclinabat seu reponebat. Item inclino. Sic κλίνειν in prælio hostes dicimur, quum in fugam eos vertimus, seu quum hostes in fugam inclinare cogimus. Iliad. ί. Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοὶ, in fugam verterunt. Et, κλίνειν μάχην, facere ut acies inclinet, seu perculsa inclinet. Iliad. ξ΄. ¶ Item inclino, deprimo. Sophocl. in Ajace, ἡμέρα κλίνει τε, κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια, inclinat seu deprimit, et rursus evehit. ¶ Neutraliter quoque capitur, ut apud Aristid. ἔκλιναν τὰ πράγματα, inclinarunt res, seu inclinatæ sunt.

Xenoph. ἡ πόλις οὕτως ποτ' ἐπὶ χεῖρον ἔκλινεν. Ipsa quoque dies, et Sol, dicuntur κλίνειν, inclinare, quum in vesperam vergant: ut, κλίνοντος ἡλίου, apud Apollon. inclinante se Sole. Lucæ 9. ἤρξατο ἡμέρα κλίνειν. ¶ Item declino, deflecto, ut, ἔκλιναν ἅρματα πρὸς ἐναντία, apud Hom. Item, κλίνειν πάλιν, declinare et reflectere, seu in posteriora convertere, avertere. Il. γ'. Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο Ὄσσε πάλιν κλίνασα. ¶ Item claudo. Eust. (κλίνειν τινά. Soph. Tr. 1024. Œdip. Tyr. 1286.)

Κλίνομαι, reclinor: item recumbo, jaceo. Od. ξ'. Κλινάμενος σταθμῷ. Et Il. ψ'. κλινθῆναι εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ. Item inclinor. Dioscor. κεκλιμένα ὡς ἐπὶ τὴν γῆν. Est etiam inclino me, incumbo, innitor. Il. γ'. ἀσπίσι κεκλιμένοι. Item in fugam vertor, et terga verto. Il. ε'. Item in alteram partem vergo, et ruinam minor. Xen. Hell. 5. πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκλίνετο. Item, inclino et vergo in locum aliquem vicinum. Od. ν'. (Ἀσία δὲ χθὼν —— ἐπὶ γοῦνυ κέκλιται. V. Æsch. Pers. 934. κλιθεὶς cum Dat. Soph. Tr. 102. 1243.)

Κλίμα, τὸ, cœli inclinatio, clima. Dicitur esse spatium duobus parallelis conclusum, tanto disjunctis interstitio, ut dies longissimus dimidia hora in uno longior vel brevior sit quàm in altero. vide Vitruv. l. 1. c. 1. Ponitur et in geometricis mensuris, apud Colum. lib. 5. cap. 1. ¶ Est et κλίμα regio Syriæ et Ciliciæ, Gal. 1. 21. ¶ Item declivitas, devexitas; ut apud Phil. de vita M. l. 1. ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα, tota montium devexitas.

Κλίσις, εως, ἡ, inclinatio: ut, κλίσις ἠελίοιο. Dionys. de situ orbis. Grammaticis, declinatio, conjugatio, inflexio. Est et vocabulum castrense et militaris disciplinæ: ut, κλίσις ἐπὶ δόρυ, flexus quo declinat miles in hastam, i. ad dextram. Polyb. Item figura grammatica, quæ et μετάκλισις.

Κλισία, ας, ἡ, locus, in quo recumbitur: tabernaculum. Il. κ'. λ'. ν'. τ'. et alibi apud Hom. Item casa, tuguriumque rusticum, sive stabulum, ut exponit Eust. Od. π'. Item sella discubitoria, aut in qua reclivi cervice recumbere possumus. Od. δ'. et τ'. et Athen. l. 11. et 12. Apud Lucam Evangel. cap. 9. κλισίαι dicuntur discumbentium classes.

Κλισίηνδε, prò εἰς κλισίαν. Il. ά. Huic opponitur κλισίηθεν, i. ἀπὸ κλισίας.

Κλίσιον, ου, τὸ, idem quod κλισία: vel ovile, caula, stabulum. Od. ώ. et Demosth. pro cor.

Κλισιάδες θύραι, fores τοῦ κλισίου majores, ut etiam per eas currus agantur, et τὰ σκευοφόρα. Poll.

Κλισμὸς, οῦ, ὁ, lectus in quo recumbi aut decumbi potest. Hippocr. lib. 2. de mul. affect. et Theocr. idyll. 15. Item sella recubitoria, quæ et ἀνάκλιντρον. Il. θ'. Od. ά. et Athen. l. 5.

Κλιτὸς, οῦ, ὁ, qui declinatur seu inclinatur.

Κλίτος, εος, τὸ, declivitas, devexitas. Apoll. Arg. lib. 1. Ezech. c. 47. 3 Reg. c. 6.

Κλιτὺς, ύος, ἡ, declivitas, seu devexitas montis. Od. β'. Il. π'. (Soph. Tr. 275.)

Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ, sella apta ad declinandum corpus: sella in qua reclinari possumus. Od. σ'. et Theocr. idyll. 25. et alibi. (Κλιντὴρ, κλίνη. Theocr. Id. 2. 86.)

Κλιντήριον, ου, τὸ, lectulus, vel sellula in qua reclivi cervice recumbi potest.

Κλίνη, ἡ, lectus in quo reclinari et recumbere aut etiam decumbere possumus, aut etiam erecti sedere. Isoc. ἐξ μῆνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Plut. in præc. san. μίαν ἡμέραν ἐν τῇ κλίνῃ διάγειν. Item torus in quo discumbitur. Xen. Pæd. 8. Plato in symp. Athen. l. 4. et 10. &c. Item κλίναι, declinationes ictuum ab adversario.

Κλινικὸς, οῦ, ὁ, clinicus: in lecto decumbens.

Κλινὶς, ίδος, ἡ, lectulus. Poll. ex Cratino. Item specialiter sella sponsalis in curru. Poll. ex Hesych.

Κλινίδιον, ου, τὸ, idem. Plut. ad præf. Ind. Item lectica in qua portari ditiores solebant. apud eundem in Coriol.

Κλινάριον, ου, τὸ, lectulus: idem quod κλινίς, et κλινίδιον. Poll. et Aristoph.

Composita: ac primùm ex κλίνω cum præposit.

Ἀνακλίνω, et per syncopen apud Poët. ἀγκλίνω, reclino. Il. δ'. ποτὶ γαίῃ Ἀγκλίνας. Luc. de luctu, ἀγκλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος. ¶ Item facio discumbere. Athen. lib. 10. Luc. 12. ¶ Item aperio, expando, explico. Herodot. ἀνακλίναι τὴν θύραν.

Ἀνακλίνομαι, reclinor, me reclino, recumbo. Hom. Item discumbo.

Ἀνάκλισις, εως, ἡ, reclinatio: item recubitus, vel accubitus, ut in cathedra. Item ἀνάπαυσις. Suid. et Hesych. Item discubitus. Exponitur etiam, surrectio è somno, apud Plutarch.

Ἀνακλισμὸς, οῦ, ὁ, recubitus, accubitus. Item recubitorium, apud Hipp. [Fœs. Œcon. pag. 30. Ἀνακλισμὸς autem recubitorium significat et sellæ partem eam in quam dorso recumbimus, velut accubitum.]

Ἀνάκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, reclinatus, recumbens. Hesych.

Ἀνακλιντήριον, et per syncopen ἀνάκλιντρον, recubitorium. Poll.

Ἐπανάκλισις, (*decomp.*) retrocessio, aciei inclinatio in sinistram.

Προσανάκλισις, accubitus, acclinatio. Lucian. in Amorib.

Ἀντικλίνω, contrà declino et dejicio. Item ex adverso annuo. ex Musæo.

Ἀποκλίνω, inclino, vergo. Item deflecto. Odyss. τ'. et apud Æschin. Item incumbo. Aristot. in Probl. sect. 6. Et metaph. animum inclinatum habeo, aut animum converto ad aliquid. Demosth. Olynth. 1. οὐκ ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν ἀπέκλινε. Et apud eundem, ἀποκλίνει εἰς εἰρήνην, inclinat ad pacem. (Soph. Œdip. Tyr. 1216.)

Ἀποκλίνομαι, inclinor, impellor: ut, ἀποκλινθεὶς εἰς ὄχθην, apud Plut.

Ἀπόκλιμα, acclivitas, arduitas: ut, ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους.

Ἀπόκλισις, inclinatio, quasi ῥοπὴ, quum onus in unam partem vergens deprimit. Plut. in Pomp.

Ἀπόκλιτος ἡμέρα, dies quæ inclinat. Plut.

Decomp. Συναποκλίνω, simul declino, ἀποκλίνω. Plut.

[Διακλίνω. Polyb. Hist. lib. 3. παρηλλαχότων δὲ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων ἤδη τοὺς πλείστους αὐτῶν, καὶ διακεκλικότων, ἡσυχίαν ἦγον.]

Ἐγκλίνω, inclino. Neutraliter apud Aristot. pol. 2. cap. 4. ἐγκλίνειν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. Item absolutè, propensus sum, animo sum inclinato. Plut. symp. 7. probl. 5. ᾔσθετο τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας. Aliquando, in fugam inclino: ut apud Xen. Hellen. 7. † Cum acc. personæ. Pæd. l. 3. p. 86. c.† Polyb. lib. 16. et Plut. in Fabio.

Ἐγκλίνομαι, inclinatus sum, inclinatus recumbo, innitor. Polyb. καὶ ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ. Plutarch. ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, innixi. Vocabula etiam ἐγκλίνεσθαι dicuntur, quum accentu suo, quo elevari in pronunciando solent, in præcedentem syllabam aut dictionem rejecto, in illam quasi inclinata recumbunt: hujusmodi sunt, μου, μοι, με: σου, σοι, σε: μιν, τις, τινες, τινων: εἰμι, φημι: κε, ποτε, που, πω, τε, &c.

Ἐγκλιδὸν, inclinando. Apoll. 1. Argon. [710. ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα Παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηΐδας. 3. 1007.]

Ἔγκλιμα, inclinatus, inclinatio. Est et vocabulum astronomicum, ut κλίμα. Procl. Item in navi dicitur id in quod gubernator inclinatus decumbit. Poll. lib. 1.

Ἔγκλισις, ἡ, inclinatio. Aristot. pol. 7. cap. 11. Item de cœli inclinatione seu de vergentia. Grammaticis ἐγκλίσεις modi sunt, indicativus, &c.

Ἐγκλιτικὸς, qui ἐγκλίνεσθαι solet. vocabulum grammaticum, de iis vocibus dictum, quæ ἐγκλίνονται. ¶ Κλίσεις ἐγκλιτικαὶ, inflexiones modales, conjugationes per modos.

Decomp. Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino, aliquantum inclino et devergo. Plut. de orac. Pyth. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. ἀμφότερα τὰ σκέλη καὶ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια εἰς τὸ πρόσθεν κάμπτεται, μικρὸν εἰς τὸ πλάγιον παρεγκλίνοντα.]

Παρέγκλισις, ἡ, deflexus et inclinatio in latus. Gal. ad Glauc. l. 1.

Ἐκκλίνω, declino, deflecto. Herodian. ἐξέκλινεν ἀπό σφων. Xenoph. Pæd. 1. ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσι. Item inclino, vergo. Aristot. pol. 2. c. 9. τὰ μὲν εἰς δῆμον ἐκκλίνει μᾶλλον, τὰ δ' εἰς ὀλιγαρχίαν.

Ἐκκλινὴς, declivis, vel proclivis. Item propensus, pronus. Aristot.

Ἔκκλισις, ἡ, declinatio: ut, ἔκκλισις τοῦ κακοῦ, mali evitatio, fuga. Basil.

Decomp. Ἐπεκκλίνω, declino, devito.

Παρεκκλίνω, aliquantum declino, paullum declino. Aristot. παρεκκλίνουσιν ἀλλήλας. Item transitivè, declinare facio, deflecto.

Ὑπεκκλίνω, subdeclino, clàm declino.

Ἐπικλίνω, acclino. Item inclino. Et neutraliter, inclino, seu declino ad. ut, ἐπικλίνουσα πρὸς θάλασσαν, apud Aristidem.

Ἐπικλίνομαι, inclinor. Thuc. lib. 2. Item jacio super: ut apud Apoll. Arg. l. 2. αἶα δὲ Κολχὶς Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν.

Ἐπίκλισις, inclinatio, seu acclinatio. Greg.

Ἐπικλινὴς, declinans, deorsum vergens. Callim. Item declivis, devexus. Plut. Thuc. l. 6.

Ἐπικλίντης, ου, ὁ, inclinans, i. faciens ut inclinet. Ἐπικλίνται dicuntur terræ motus quidam. Aristot. de mundo, ἐπικλίνται σεισμοὶ καλοῦνται οἱ τὴν γῆν σείοντες κατ' ὀξείας γωνίας.

Ἐπίκλιντρον, sella, vel lectus in quo acclinare nos, aut decumbere possumus. Poll. ex Aristoph.

Κατακλίνω, reclino, depono. Aristoph. in Pluto, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, κράτιστόν ἐστι. Plutarch. in Lyc. κατακλίνει ἐν βασιλικῇ χώρᾳ τὸ παιδίον. Item discumbere facio. † ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Xen. Pæd. 2. 55. b.† Plut. in symp. 7. sap. ἐκεῖ κατέκλινεν ἑαυτὸν καὶ ἡμᾶς. Et neutraliter, discumbo. Aristoph. in Vesp. πῶς οὖν κατακλινῶ.

Κατακλίνομαι, reclinor, reclinato corpore jacio, decumbo. Aristoph. in Vesp. κατακλινόμενοι ἐπὶ ταῖς κοίταις. Aristot. hist. an. l. 9. κατακλίνονται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Item discumbo, accumbo. Plat. in symp. παρά σε ἐλθὼν κατακλινήσομαι. Dem. κατακλίνεσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐκέλευον. Sic apud Plat. et Xen. † Pæd. l. 5. p. 121. c.† Item, procumbo: ut, κατακλίνεσθαι εἰς γόνατα. Item devergo. Apollon. Argon. l. 2.

[Κατακλινάζω. Xenoph. Κυνηγ. cap. 9. §. 3. κατακλίνασαι δὲ, καὶ γάλα δοῦσαι, —— φυλάσσει τὸν αὐτῆς ἑκάστη, &c.]

Κατακλινὴς, qui reclinatus decumbit. Suid. Et, qui decumbit ob adversam valetudinem. Poll.

Κατάκλισις, decubitus. Gal. ad Glauc. lib. 1. Item accubatio, accubitus. Plut. symp. 5. probl. 6. Aristot. polit. 7. c. 17.

Κατάκλιτον, lectulus discubitorius, vel sedes in qua reclinare possumus. Suid.

Decomp. Ἐγκατακλίνω, reclino, seu depono in. Aristoph. in Pluto.

Ἐγκατακλίνομαι, discumbo, seu accumbo. Idem in avib.

Παρακατακλίνω, à latere reclino, juxtà reclino. Exponitur etiam juxtà statuo in lecto, juxtà accumbere facio. [Æschin. de falsa Legat. πεπαιδοποιημένος κατὰ τοὺς νόμους, ἀλλ' οὐ Κνωσίωνι τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα παρακατακλίνων, &c.]

Προκατακλίνω, ante reclino seu depono, ante alios accumbere facio.

Προκατακλίνομαι, prior accumbo, vel in superiore loco accumbo. apud Luc.

Συγκατακλίνω, unà recumbere seu accumbere facio.

Συγκατακλίνομαι, unà recumbo. Aristoph. in nub. Item unà accumbo, unà discumbo. Athen.

Συγκατάκλισις, concubitus. Plut. in Erotico.

Ὑποκατακλίνω, sub alio accumbere facio, inter infimos convivas accubitum tribuo. Suid. ¶ Item cedo, non obsisto. Plut. in Pomp. Plat. de rep. l. 1.

Μετακλίνω, declino.

Μετάκλισις, inclinatio, reflexio.

Παρακλίνω, juxtà seu à latere recumbere facio, juxtà reclino, seu juxtà cubantem statuo. Athen. ¶ Item declino, i. deflecto, averto. Odyss. ύ. Ἧκα παρακλίνας κεφαλήν. Apoll. Arg. 2. κρᾶτα παρακλίνας. Et neutraliter declino, deflecto. Æschin. contra Tim. ¶ Item aperio seu adaperio. Aristoph. in Pace. Pro eodem dicitur etiam παρκλίνω, poëticè, per syncopen: ut apud Hesiod. in Erg. παρκλίνουσι δίκας. (Æsch. Ag. 753.)

Παρακλίνομαι, ad latus accumbere jubeor: vel juxtà accumbo, seu discumbo. Plut. symp. 1. Et, à latere jaceo, adjaceo. Dionys. de situ orb. Item incumbo, apud Aristot. eth. 10. c. 4. (Theoc. Id. 2. 44.)

Παρακλίντωρ, ορος, ὁ, qui à latere accubat, qui à latere acclinatus est. in Epigr.

Παρακλίτης, ου, ὁ, idem. Xen. Pæd. 2.

Παρακλιδὸν, declinando et deflectendo in latus. Apoll. Arg. 1. † 315.† Et declinando à vero, apud Hom. Od. δ'. et ρ'.

Περικλίνω, et περικλίνομαι, circùm inclino. Dionys. de situ orb.

Περικλινὴς, declivis, deflexus. Plut. in Pericle.

Προσκλίνω, acclino. Item facio inclinare ad, propensum reddo. Synes. ep. 150.

Πρόσκλισις, inclinatio, (propriè animi,) propensio. epist. 1. ad Tim. cap. 5.

Πρόσκλιντρον, id cui acclinare nos possumus. In quo accumbimus. Etymol.

Συγκλίνω, simul accumbere facio. Exp. et neutr. simul accumbo.

(Συγκλινὴς seq. ἐπί. Aristoph. R. 1329.)

Συγκλίτης, ου, ὁ, qui simul accubat. Plutarch. in symp. septem sap. et Poll. lib. 6.

Ὑποκλίνω, reclino sub. Item submitto, subdo, subigo. Greg.

Ὑποκλίνομαι, reclinor sub, seu jaceo sub. Od. ί. et l. 1. Epigr.

Composita sine præpos. ac primùm in κλινὴς desinentia.

Ἀκλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non inclinatur: qui neque huc neque illuc inclinatur et vergit. Epigr. lib. 4. Greg. de Theol. Item metaph. rigidus, et qui flecti nequit. Synes. epist. 56. Τὸ ἀκλινὲς, (subst.) firmitas et stabilitas, qua res aliqua inclinari nequit. Philo de vita M. lib. 1.

Γονυκλινὴς, genu flectens. In Eccl. hist. τοῦτο τὸν Θεὸν ἐπικαλοῦμαι γονυκλινής.

Γονυκλινέω, ῶ, genu flecto. Eust.

Ἑτεροκλινὴς, in alteram partem inclinatus, in alteram partem vergens: ut, ἑτεροκλινὴς νίκη. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 2. §. 8. αἱ μὲν ἄνισοι αὐτῶν ἐν τοῖς ἑτεροκλινέσι τῶν χωρίων εἰς ἴσα τὰ ὕψη ἐξαίρωσιν, ἐν δὲ τοῖς ὁμαλέσιν αἱ ἴσαι.]

Ἰσοκλινὴς, æqualiter vergens et inclinans: æquè propensus, ad æquilibrium quoquò versus tendens. Aristot. de mundo.

Ὁμοκλινέες, simul accumbentes. Nonn.

Ταυτοκλινὴς, in idem vergens. Strabo lib. 2.

Χαμαικλινὴς, humi prostratus: vel qui humi procubuit aut accubuit.

Composita ex κλίσις.

Γονυκλισία, ἡ, genu flexio, supplicatio quæ fit genibus flexis. Basil.

Πρωτοκλισία, primus accubitus. Matth. 23.

Τοποκλισία, locus accubitus, locus in quo aliquis accumbit. Plut.

Composita ex κλιτός.

Ἄκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non declinatur: vocabulum Gramm. indeclinabilis.

Δευτερόκλιτον ὄνομα, nomen secundæ declinationis: vox gram.

Ἑτερόκλιτος, à communi ratione declinandi deflectens; vocabulum est grammaticum.

Ἑτεροκλίτως, non servata communi et regulari declinandi ratione.

Composita ex κλίνη.

Ἑκατοντάκλινος, centum lectis instructus. Athen. lib. 2.

Ἑνδεκάκλινος, undecim lectis instructus.

Ἑνδεκάκλινος κεφαλὴ, caput undecies inclinatum: Thelelides comicus, apud Plut.

Ἑξάκλινος, sex lectis instructus.

Ἑξάκλινον, subst. hexaclinon; stibadium, torus, cœnaculum, sex lectos epulatorios capiens.

Ἕξκλινος, Atticè pro ἑξάκλινος, teste Etym.

Ἑπτάκλινος τόπος, locus septem locos habens ad discumbendum. Plutarch. [Xenoph. Conviv. cap. 2. §. 18. ἀλλ' ἀρέσκει μοι οἶκος ἑπτάκλινος, &c.]

Ὁμόκλινος, qui eodem in lecto, eodem in toro discumbit. Herod. [lib. 9. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἦσαν, διαπινόντων τὸν Πέρσην τὸν ὁμόκλινον, Ἑλλάδα γλῶσσαν ἱέντα, εἴρεσθαι &c.]

Πεντάκλινος, quinque lectis instructus. Athen.

Τετράκλινος, ου, ὁ, ἡ, quatuor sedilia habens. ἅμαξα τετράκλινος, Lucian. in Tox.

Τριακοντάκλινος, triginta lectis instructus. Plut. symp. 5. prob. 5.

Τρίκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, tribus lectis instructus. Athen. l. 5.

Τρίκλινον, ου, τὸ, triclinium: conclave discubitorium tribus lectis instructum. Interdum capitùr pro ternis lectis contiguis circum ternas mensas appositis, quibus discumbi solebat. Athen. lib. 4.

Ἀρχιτρίκλινος, (*decomp.*) architriclinus, triclinii præfectus. h. e. cui commissa est cura adornandi convivii. Joan. 2.

ΚΛΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, motus qualis est tumultuantium: tumultus. Item perturbatio, strepitus. Suid. ταραχὴν δὲ καὶ κλόνον ἐνεποίει τοῖς πράγμασιν οὐκ ἀπὸ μικρῶν ἀφορμῶν ἀνιστάμενα τὰ Γερμανικὰ κινήματα. De bellico tumultu, apud poëtas: ut Iliad. π'. ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν. Sic apud Hesiod. in Asp. † 148.† κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν. Exponitur etiam, σεισμὸς, concussio, ut, κλόνος Ἐννοσιγαίου, in Epigr. (ἱππιοχάρμας κλόνους. i. e. τοὺς πολεμικοὺς θορύβους. Æsch. Pers. 106. Ag. 412.)

Κλονόεις, εντος, ὁ, tumultuosus, tumultu plenus, turbulentus.

Κλονέω, ῶ, f. ήσω, commoveo, seu agito tumultuosè, turbulentum reddo. Item quatio, vel concutio. Hesiod. in Erg. Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος. Idem in Theog. † 935.† οἵ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας. Sic et Il. ἑ. et ό. (Soph. Tr. 149.)

Κλονέομαι, moveor, agitor. Hesiod. in Theog. πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο. † in Asp. 317.† Item tumultuosè concutior. Iliad. ἑ. πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων.

Κλόνις, dicitur venter: διὰ τὸ ἀκινήτον, inquit schol. Æschyli, qui et Antimachum κλόνιν appellasse scribit τὴν ῥάχιν, spinam dorsi.

Κλονώδης, tumultuosus, turbulentus. Actuar.

Composita.

Ἄκλονος, ου, ὁ καὶ ἡ, agitationis et concussionis expers. Gal. comm. 1. in lib. 3. Epidem.

Ἀκλόνητος, imperturbatus: inconcussus. Synes. de insomn.

Ἀνακλονέω, commoveo, turbo. κλονέω. Oppian.

Διακλονέω, ῶ, concutio, perturbo: aut valdè concutio. Hesych.

Ἐπικλονέω, idem. ex Apoll.

Ἑτεροκλονέω, in diversa, seu in diversum quatio. Oppian. 4. de Venat.

Πολεμόκλονος, cui tumultus bellicus inest, bellici tumultus plenus. Hom. in batrachom. [4. 266.]

Συγκλονέω, ῶ, concutio, conturbo.

Συγκλόνησις, concussio, impulsus.

Ὑποκλονέω, subturbo, subagito. Hom.

ΚΛΥ'ΖΩ, F. σω, abluo, eluo, lavo: ut apud Eurip. in Iphig. Taur. Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. Aristot. καὶ κλύζοντες τοὺς μυκτῆρας οἴνῳ. † Xen. Pæd. 1. 3. 8.† ¶ Item clystere abluo, seu perluo. Nicarchus lib. 2. Epig. Οὔτ' ἔκλυσεν φείδων μ', οὔθ' ἥψατο, ἀλλὰ πυρέξας Ἐμνήσθην αὐτοῦ τοὔνομα, κἀπέθανον. ¶ Dicitur et de quodam sonitu quem edunt fluctus: ut Iliad. ψ'. Ἐν καθαρῷ ὅτι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Passivè autem κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eodem Hom. pro κλυδωνίζεσθαι, seu κλύδωνά τινα πάσχειν: ut scribit Eustath. i. turbari et undis agitari. † Hesiod. Asp. 209.† (Theoc. Id. 1. 140.)

Κλύσμα, ατος, τὸ, ablutio, lotio, seu ipsa actio abluendi. Diosc.

Κλυσμάτιον, apud Hippocr. idem quod κλύσμα.

Κλύσις, εως, ἡ, lavatio.

Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, (vocabulum medicæ arti peculiare.) id quo alvus abluitur seu eluitur: medicamenti genus quod liquidum intra corpus injicitur. Galen. πολὺ ἐν τῷ τοιούτῳ κλυστῆρι κεῖται. Sic appellatur et ipsum instrumentum quo medicamentum injicitur, ut testatur Galenus Meth. 5.

Κλυστήριον, diminut. q. d. parvus clyster.

Κλύδων, ωνος, ὁ, fluctus, unda, æstus. Plutarchus (de mari:) πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα. Et metaphoricè apud eundem in Coriol. καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως. Apud Eurip. κλύδων ἔριδος, tumultus rixæ. Apud Dem. κλύδων καὶ μανία. (Metaph. Æschyl. Pers. 430. Eurip. Phœniss. 821. Soph. Œdip. Tyr. 1548.)

Κλυδωνίζομαι, fluctibus agito, fluctuo. Metaphoricè Ephes. 4. κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ.

Κλυδώνιον, ου, τὸ, (dim.) parvus fluctus, parva unda. (Æsch. S. c. Th. 801. Ch. 181.)

Κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι, ex Hippocrat. κλυδάζεσθαι, καὶ ψόφον παρέχειν.

Κλυδασμὸς, fluctatio.

Composita: ac primùm ex κλύζω, cum præpos.

Ἀμφικλύζω, unde ἀμφίκλυστος, utrinque ablutus; vel qui utrinque abluitur, qui alluitur. Soph. in Trach. (765.)

Ἀνακλύζω, abluo. Apoll. Arg. 2. ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν Νηὸς ῥόος.

Ἀποκλύζω, abluo, eluo. Item abstergo. † Apollon. Arg. 1. 366.† (Aristoph. R. 1379.)

Ἀποκλύζομαι, abluor. Aristotel. de mundo.

Decomp. Ἐναποκλύζω, intrà abluo aliquid, ad abluendum seu eluendum immergo.

Συναποκλύζω, simul abluo.

Διακλύζω, colluo.

Διακλύζομαι, colluor. Diosc. l. 5. et 6.

Διάκλυσμα, id quo colluimus, seu id quo utimur ad colluendum, aut collutionem. Exponitur et collutio. Diosc. lib. 3.

Διακλυσμὸς, pro eodem, apud eundem.

Ἐγκλύζω, per clysterem indo, infundo. Diosc.

Ἔγκλυσμα, quod per clysterem inditur, seu infunditur: infusus, vel infusio. Idem.

Εἰσκλύζω, eluo, alluo, intrà eluo. Strabo.

Ἐκκλύζω, eluo. Gal.

Ἔκκλυσμα, elotio.

Ἐπικλύζω, proluo. Item mundo, submergo, obruo. † Apollon. Arg. 1. 257.† Luc. et Philo de mundo.

Ἐπικλύζομαι, proluvie maris obruor seu fluctu, apud eundem Phil. et apud Aristoph. Sic et apud Hom. in batrachom. Item fluctuo.

Ἐπίκλυσις, proluvies, diluvium maris terram obruentis, quum littora supergreditur. Exp. etiam illuvio, inundatio. Thuc.

Ἐπίκλυστος, qui vel quæ irrigatur, seu abluitur. Strabo.

Κατακλύζω, proluo, ut mare terram supergressum. Thuc. lib. 3. τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δ' ὑπενόστησε. Exponitur et inundo, seu obruo, vel submergo. Item metaphoricè, abundare, facio: obruo. Xenoph. κατακλύσειεν ἂν ἀφθονίᾳ, τὴν ἐμὴν δαπάνην. Sic Synes. κατακλῦσαι τὸν νοῦν, obruere mentem. Apud Aristoph. expon. etiam, aqua impleo.

Κατάκλυσις, et κατακλυσμὸς, proluvies, illuvies, seu illuvio. Et peculiariter diluvium; inundatio terrarum ea, quæ in Bibliis commemoratur. Matth. 24. Metaphoricè κατακλυσμὸς, de molestiis quæ mentem velut obruunt, apud Synes. Sic κατακλυσμὸς τῶν πραγμάτων, oblivio memoriam rerum obruens, apud Demosth.

[Ἐπικατακλύζω. Herodot. Hist. lib. 1. cap. 107. τὴν (sc. Mandanen) ἐδόκεε Ἀστυάγης ἐν τῷ ὕπνῳ οὐρῆσαι τοσοῦτον ὥστε πλῆσαι μὲν τὴν ἑωϋτοῦ πόλιν, ἐπικατακλύσαι δὲ καὶ τὴν Ἀσίην πᾶσαν.]

Decomp. Προκατακλύζω, antè proluo, antè inundo.

Προσκατακλύζω, inundo, submergo. Plut.

Περικλύζω, circumluo, undique alluo. Plutarch.

Περικλύζεσθαι, dicitur terra quæ undique alluitur seu circumluitur, quæ et circumflua à poëtis vocatur.

Περικλυσμὸς, οῦ, ὁ, circumluvio.

Περίκλυστος, qui undique alluitur. Hom. hymno in Apoll. (Æsch. Pers. 597. 882.)

Περίκλυζος, idem quod περίκλυστος, circumfluus. Arat.

Προκλύζω, antè abluo, vel antè alluo. Exponitur et antè diluo: perfundo priùs. Item priùs imbuo.

Προσκλύζω, alluo, inundo. Exponitur etiam proluo, colluo. Item foveo. Dioscor. lib. 5. † Xen. Pæd. l. 6. p. 160. d.†

Πρόσκλυσμα, id quo utimur ad colluendum seu fovendum.

Πρόσκλυσις, alluvio. in Pand.

Συγκλύζω, inundo, obruo, submergo.

Συγκλύζομαι, inundor, obruor. Plut. de Cæs. in lib. περὶ εὐθυμ.

Σύγκλυσμα, clyster.

Ὑπεκκλύζω, (q. d. subluo) exp. proluo, repurgo.

Comp. in κλύστος desinentia: sine præpos.

Ἄκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ablutus, non elutus. Item undis non agitatus, seu qui undis non agitatur, apud Plut. [Eurip. Iph. in Aul. 119. Μὴ στέλλειν τὰν σὰν Ἶνιν πρὸς —— Αὖλιν ἀκλύσταν.]

Ἁλίκλυστος, qui mari alluitur, Sophocl. [Aj. 1239.] Item qui circumluitur vel obruitur mari.

Πολύκλυστος, q. d. multum ablutus. Item qui multis fluctibus abluitur. Item undosus. Hesiod. in Theog. † 199.† [Hom. Odyss. Δ. 354. Νῆσος ἔπειτά τίς ἐστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, &c. Ζ. 204.]

Τρίκλυστος, ter, vel sæpiùs elutus. ex Aristoph.

Ὑδατόκλυστος, aqua lotus seu ablutus. Plutarch. in Problem. Rom. et in præc. sanitatis.

Composita ex κλύδων.

Ἀκλυδώνιστος, fluctibus non agitans: vel non fluctuans, imperturbatus, tranquillus. Hesych.

Ἐγκλυδάζομαι, intus fluctuo. Hippocr. de morb. ἐγκλυδάζεται τὸ πύος.

Ἐγκλυγαστικὸς, οῦ, ὁ, solitus fluctuare vel æstuare intus. Idem de victu in morb. acut.

Εὐροκλύδων, fluctuosus Eurus. Act. Apost. c. 27.

ΚΛΥ'Ω, audio. Cum genitivo. Il. ά. κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς, &c. Od. γ'. θεὸς δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. Cum accusativo, ut Odyss. ξ'. —— θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδήν. † Sic Hes. Th. 32.† Sic Euripides, βοὴν ἔκλυον. Cum dativo. ut Od. ζ'. Κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι λευκώλενοι. † Cum dat. person. et gen. rei: ut τινὶ εὐχωλέων, alicui, i. e. alicujus preces exaudire. Hesiod. Asp. 68.† Item, exaudio: ut Il. ώ. καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα. Sic apud Hesiod. in Theog. Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. Et cum genit. ut Il. ά. ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Item cum genit. personæ, et accusat. rei. ut Il. γ'. Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, audite ex me quod dicit Alexander. Apud Sophocl. κακῶς κλύω πρὸς σέθεν, malè audio à te. (cum Acc. Æsch. Pers. 249. 260. κλῦθι. Eum. 324. Pr. 313. Ag. 476. 1073. 1175. Eurip. Med. 1284. Soph. Tr. 1131.) ¶ Item κλύω, audio, i. ausculto, morem gero. Sophocl. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. ¶ Item percipio, apud Hom. Hesych. αἰσθάνομαι exponit: ut, μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Κλύμενος, (participii passivi formam habens.) Plutonis est epith. ita dicti, vel quòd audiatur ab omnibus, vel quòd ad se omnes advocet. (Theoc. ιγ'. 26.) ¶ At κλύμενον, herbæ est nomen, Dioscor. Unde comp. περικλύμενον, nomen fruticis cujusdam.

Κλυτὸς, οῦ, ὁ, cujus vox audiri seu exaudiri potest. Item vocalis, vocem edens. Interdum etiam strepitum edens, obstrepens: ut, κλυτὸς λιμὴν, apud Hom. et κλυτὰ αἰπόλια, apud Soph. ¶ Item inclytus, cujus passim fama auditur: clarus, celeber: ut, κλυτὸς Ἀχιλλεὺς, Hom. et, κλυτὸς Ἀμφιγυήεις, Hesiod. in Erg. et alibi. Dicitur et genere fœm. ut, κλυτὸς Ἱπποδάμεια, Hom. (Æsch. Ch. 650.)

Composita.

Ἀγακλυτὸς, (pro ἄγαν κλυτὸς,) valde celebris, seu valde inclytus, percelebris, celeberrimus: ut, Ἥφαιστος ἀγάκλυτος, Hesiod. in Theog. † 945.† et ἀγάκλυτον ἀμφ' Ὀδυσῆα. Od. γ'.

Ἄκλυτος, qui non auditur. Plut.

Δορύκλυτος, et δουρίκλυτος, hasta clarus. Il. ά. et Od. ό. (Æsch. Pers. 85.)

Δύσκλυτος, inglorius, vel infamis. Hesych.

Ἐπίκλυτος, celebris. Apoll. Arg. 1. Exponitur et, ἐπονείδιστος, Hesych.

Θεόκλυτος, exp. θεότιμος. Suid. (Æsch. S. c. Th. 145. Qui à Deo exaudiri potest.)

Θεοκλυτέω, ῶ, Deum seu à Deo audio. Poll. l. 1. c. 1. Hinc etiam θεοκλυτούμενοι dicuntur vates, seu divini, quibus numen aliquod familiare est, qui Dei vocem audiunt, apud Plut. de dæm. Soc. Item Deum invoco, propriè, ut preces meas exaudiat. Synes. ep. 4. Suid. ex Ælian. Cum accus. pers. exp. simpliciter, invoco: ut, θεοκλυτεῖν Κύρινον, invocare Quirinum, Plut. Et cum accus. rei apud eundem in Paus. (Eurip. Med. 207. cum Acc.) [Æschyl. Pers. 500. ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο Στρατὸς, &c.]

Θεοκλύτησις, Deorum imploratio seu invocatio. Suid.

Ὀνομάκλυτος, cujus inclytum est nomen, celebris: vel cujus κύριον ὄνομα hominibus est περίκλυτον. Il. χ'. Pro eodem dicitur εὐονομάκλυτος, apud Simonid. in iamb. de mulieribus.

Ναυσίκλυτος, navibus seu re navali clarus. Od. γ'.

Παρακλύω, non audio, non pareo. in Epigr.

Παράκλυτος, infamis, famosus.

Περίκλυτος, valde inclytus, celebris. Hesiod. in Erg. et alibi. † Th. 571.† Item de re, eximius, ut, περίκλυτον δῶρον, apud Mosc. idyll. 2. Item qui exaudiri potest, apud Hom.

(Προκλύειν. V. Æschyl. Ag. 259.)

Πρόκλυτος, præauditus, præcognitus.

Συγκλύω, consentio. Sophocl.

Τηλέκλυτος, procul inclytus, cujus nominis inclyta fama procul pervenit.

Ὑποκλύω, subaudio, κλύω. Apoll.

ΚΛΩΒΟΥ͂Σ ἀμφιῤῥῶγας, caveas avium circumruptas. in Epigr.

ΚΛΩ'ΖΩ, F. ξω, vox graculorum propria, ut tradit Poll. l. 5. c. 13. ¶ Item, explodo è theatro, sono quodam qui fit lingua ad palatum allisa, qualis auditur in pronuntiatione verbi istius primæ syllabæ. Hesych.

Κλώζομαι, Suid. exp. συρίττομαι, Eust. ἀποσυρίττομαι.

Κλωγμὸς, sive κλωσμὸς, clogmus, sonus seu vox graculorum. Plutarchus in lib. de præc. san. eum tribuit gallinaceo quoque generi. Xen. de re eq. tribuit etiam equitibus. Item sonus qui fiebat quum quis è theatro explodebatur. Hesych. et Eust.

Κλώδωνες, antiquitus apud Macedonés vocabantur Bacchæ, quæ postmodum dictæ fuerunt μιμαλόνες, ut scribit Suid. et Hesych. Meminit harum mulierum Plutarch. initio Alexandri: Forsan autem, inquit Etymol. sic vocantur ἀπὸ τοῦ κατόχους γενομένας κλώζειν.

Composita.

Ἐκκλώζω κλωγμὸν, edens explodo.

Περικλώζω, circumcirca κλωγμὸν edens explodo. Eust.

ΚΛΩ'ΘΩ, F. σω, neo. Exponitur etiam, glomero. Luc. μίτον κλώθω, filum neo: vel glomero.

Κλώθεσθαι, neri, glomerari. Metaphoricè κλώθεσθαι dicuntur ea quæ fato destinantur. Philostr. κεκλωσμένα αὐτῷ, destinata fato. Et in Epigr. κεκλωσμέναι εἰς Βοῦραν, idem fatum passæ quod Bura. Sumpta autem est hæc metaph. à lanificis sororibus, Parcis nempe, quarum nomina, Λάχεσις, Ἄτροπος, et, ἀπὸ τοῦ κλώθειν, Κλωθὼ, οῦς, Clotho, apud Hesiod. in Theog.

Κλῶσμα, τὸ, filum quod nendo deductum est. Pausan. Eliac. 2. Numer. 25. κλῶσμα ὑακίνθινον, exp. vittæ hyacinthinæ.

Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod κλῶσμα. Item peculiariter, filum Parcarum: ut apud Theocr. idyll. 25.——ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει. Item ipsa fili deductio aut contortio. Poll. ex Eurip. et Plut. de sera num. vind. Item fusus, ἄτρακτος. Apoll. Arg. 4. (glomus. Aristoph. R. 1391. Æsch. Ch. 505.)

Κλωστὴς, οῦ, ὁ, qui stamina digitis torquet, seu qui fila deducit aut digitis torquet. Etymol.

Κλωστὸς, οῦ, ὁ, nendo ductus, vel nendo contortus, digitis inter nendum tortus vel connexus. Levit. 15.

Κλώσκω, neo. unde κλώσκων, Hesych. ἐπικλώθων.

Composita.

Ἄκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nendo ductus non est, qui nendo tortus seu connexus non est, ut, ἄκλωστοι στήμονες. Poll. ex Plat. comico.

Ἀνακλώθω, filum retorqueo, involutos fusos revolvo atque explico. Item, de Parca dictum, retracto mutando fatum. Luc. τὰ μὲν πραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἔτι ἀνακλώσειεν.

Δικτυόκλωστος, in retia plexus, in retia fili modo contextus. Soph. in Antig.

Ἐπικλώθω, neo. Item, fatalia stamina duco, i. fatalia stamina nectens tribuo aut destino: propriè de Parcis. interdum et de cæteris diis: idque tam in bonam partem, quàm in malam. Od. π'. ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων. Sic Od. γ'. et apud Eurip. in Oreste. (Æsch. Eum. 336.) Utitur et Luc. et Plut. in consol. ad Apoll.

Ἐπικλώθομαι, (med.) idem. Il. ω'. et Od. θ'.

Κατακλώθω, fila deduco, stamina deduco. Et peculiariter, fatalia stamina duco. Od. η'.

Κατακλῶθη, exp. fatum. Suid.

Λινόκλωστος, ut, ἠλακάτα λινόκλωστος, in Epigram. colus in qua netur linum.

Νεόκλωστος, recens nendo ductus, recens digitis tortus inter nendum, modò fuso versato ductus. Theocr. idyll. 25.

Περικλώθω, neo, seu nendo torqueo et circumago.

Συγκλώθω, stamina necto, seu nendo connecto.

Decomp. Ἀσύγκλωστος, qui nendo connexus non est, aut connecti nequit. Synes. ep. 57.

Τρίκλωστος, ter fuso versato ductus seu nexus: vel à tribus sororibus tortus seu nexus.

(ΚΛΩΜΑΚΟ'ΕΙΣ, clivosus, arduus. Il. β'. Cat. N. 236.)

ΚΛΩ'Ν, ωνὸς, ὁ, ramulus vel surculus qui deputari solet: summitas rami quæ putari solet. (A κλάω, quod significat, surculos et ramulos teneriores puto: vel etiam ab ea significatione qua pro flecto sumitur: ut κλῶνες sint ramuli teneri et flexiles.) Theoph. hist. pl. l. 6. c. 1. ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς ἢ κλῶνες, ἢ πτόρθοι, ἢ ἀκρεμόνες, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων.

Κλώναξ, idem. Hesych.

Κλωνάριον, et κλώνιον, ου, τὸ, ramulus, surculus.

Κλωνίζω, ramulos seu surculos amputo. Suid.

Composita.

Ἀκλώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ramulis carens. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6.

Μονόκλωνος, unicum ramulum habens. Diosc. l. 4. c. 5.

Πολύκλωνος, multos habens ramos, vel surculosus.

ΚΝΑ'ΠΤΩ, vel γνάπτω, sive γνάφω, carpendo vellicandoque expolio, carmino, carpo: fullonum proprium, qui interpolare et polire vestes dicuntur. Dioscor. l. 4. c. 162. ᾧ γνάφουσι τὰ ἱμάτια. ☞ Scholiastes Aristoph. dicit, scripturam per κ esse Atticam, recentiores verò scribere per γ: derivari autem παρὰ τὸ κνᾶν, quod est ξύειν. Retinetur autem utraque scriptura in derivatis omnibus quæ sequuntur.

Κνάπτομαι, carminor, carpor. Xenocrates apud Suidam, παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται, apud me lana non carminatur, seu carpitur.

Κνάψις, sive γνάψις, politio illa seu interpolatio fullonum, quæ fit carpendo, ac vellicando: φάρους γνάψις, apud schol. Aristoph.

Κνάφος, seu γνάφος, carduus fullonius, seu spina fullonica qua poliuntur et raduntur panni. Schol. Aristoph. et Suid.

Κναφεὺς, seu γναφεὺς, έως, ὁ, fullo, qui carduis pectit et destringit pannos: qui vestes polit carpendo et pectendo, simul etiam eas lavando et subigendo à sordibus purgans. Aristoph. et Athen. lib. 11. (Æsch. Ch. 758.) Item γναφεὺς est etiam piscis species, sic dicti, quòd ex ejus decocto eluantur sordes et maculæ, perinde ut fullonico lixivio. Athen. lib. 7. [Herodot. Hist. lib. 4. καὶ τὸν κναφέα κατακληΐσαντα τὸ ἐργαστήριον, οἴχεσθαι, &c. Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 1. §. 26. οἵ τε χαλκότυποι — καὶ κναφεῖς, πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον. Γναφεὺς occurrit apud Steph. Append. col. 690. A. Ita in Nov. Test. scribitur, S. Marc. Evang. ix. 3.]

Κναφεύω, seu γναφεύω, fullonicam exerceo, carduis pannos pecto et expolio: sum fullo. Aristoph. in Pluto, Ὁ δὲ κναφεύει τις, ὁ δὲ πλύνει κώδια.

Κναφεῖον, ου, τὸ, officina fullonis, quæ fullonica dicitur. Pro eo Ionicè dicitur κναφήϊον, apud Herodot. [lib. 1. τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀντιπρήσσοντα ἐπὶ κναφηΐου ἕλκων διέφθειρε. Γναφεῖον. Demost. Orat. in Timarch. ἐὰν δ' εἷς ἐν δή που τούτων τῶν ἐπὶ ταῖς ὁδοῖς ἐργαστηρίων ἰατρὸς οἰκήσηται· ἰατρεῖον καλεῖται. ἐὰν δ' ὁ μὲν ἐξοικήσηται, εἰς δὲ αὐτὸ τοῦτο ἐργαστήριον χαλκεὺς εἰσοικήσηται, χαλκεῖον ἐκλήθη· ἐὰν δὲ γναφεὺς, γναφεῖον. ἐὰν δὲ τέκτων, τεκτονεῖον. Lysiæ Apolog. in Simon. μετὰ δὲ ταῦτα τὸ μὲν μειράκιον εἰς γναφεῖον καταφεύγει, &c. c. Pancleon.]

Κναφικὸς, seu γναφικὸς, fullonicus, seu fullonius: ad fullonem pertinens. ut, κναφικὸς κτεὶς, apud Suid. et γναφικὴ ἄκανθα, apud Dioscor. lib. 4.

Κνάφαλον, seu γνάφαλον, ου, τὸ, floccus fullonico carduo detractus è panno inter pectendum: seu tomentum ex ejusmodi floccis, quo culcitræ inferciri solent. Suid. et Poll. lib. 10.

Γναφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui similis est τῷ γναφάλῳ, mollis et lanuginosus instar τοῦ γναφάλου. Diosc. l. 3. c. 37. Exp. et tomentosus.

Γναφάλιον, herba quædam dicitur, quoniam ejus foliis nonnulli pro gnaphalo utuntur, utpote albis mollibusque. Diosc. l. 3. c. 132.

Γνάφαλος, avis: de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 16.

Composita.

Ἄκναπτος, seu ἄγναπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, fullonem non expertus: à fullone non purgatus. Poll. Hesych. Plut.

Ἄκναφος, seu ἄγναφος, idem. Marci 12. et Matth. 9.

Εὔκναπτος, bene paratus à fullone.

ΚΝΑ'Ω, et κνάω, item κνῆμι, (inde derivatum more verborum in μι,) scindo. Item rado ξύω. Suid. ἐκέλευσε τὸν κηρὸν κνᾷν. Item scalpo, scabo. Gal. apud Hippocr. Item pruritum moveo, pruritum excito, titillo. Plut. de discern. adulat. ab amico, καὶ τοῦτο κνᾷ, καὶ ἀφίστησι τοῦ λογισμοῦ. ☞ Sunt qui à καίνω derivent, utpote syncopen passum. Eust. tamen, καίω à κνάω factum esse, testatur.

Κνάομαι, ῶμαι, scabo, scalpo. Plut. in Pomp. τίς ἑνὶ δακτύλῳ κνᾶται τὴν κεφαλήν; Item pruritum moveo, titillo. Luc. de saltat. ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις. (Theoc. ζ'. 110.)

Κνῆμα, τὸ, ramentum: id quod radendo aufertur: Galen. apud Hippocr. Item pruritus. Polyb.

Κνῆσμα, τὸ, idem. Hippocr. de natura infant.

Κνῆστις, εως, ἡ, culter, vel radula: instrumentum ferreum, quo radimus aliquid, peculiariter verò caseum. Il. λ'. Κνήστι χαλκείῃ. Et pro κνησμονὴ, apud Oppian. At κνηστὶς, ίδος, ἡ, à quibusdam exponitur laminula, ab aliis fistula, apud Plut. in Ant.

Κνηστὴρ, ῆρος, ὁ, radula, idem quod κνῆστις. Erot. ex Nicand. Ab Hesych. exp. etiam occisor.

Κνηστήριον, ου, τὸ, radula. idem quod κνῆστις, et κνηστήρ: pro quo per syncopen dicitur κνῆστρον, ut apud Gal. ex Hippocr. Κνῆστρον dicitur etiam τὸ κνέωρον: ut Gal. tradit. Pro eodem scribitur et κέστρον, apud Diosc. l. 4. c. 173. quod præterea significat instrumentum quo cavatur ebur.

Κεστρίτης οἶνος, vinum ex cestro. Dioscor. lib. 5.

Κνηστὸς, οῦ, ὁ, sectus, concisus, vel rasus. Athen. lib. 12.

Κναίω, scindo. idem quod κνάω, ex quo et derivatum est. Item radula caseum rado: schol. Aristoph. Ab Hesych. exponitur etiam λυπῶ, καταπονῶ, διαφθείρω.

Κνήθω, f. σω, scalpo, frico. ¶ Item prurire facio, pruritum moveo, titillo. ¶ Item irrito, ad iram provoco, uro. Aristot. in probl.

Κνήθομαι, prurio: in 2 epist. ad Timoth. c. 4.

Κνησμὸς, οῦ, ὁ, pruritus, prurigo. Alex. Aphr. l. 1. probl. Philo de vita M. l. 1. Item metaph. apud Plut. de discern. adulat. ab am.

Κνησμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pruritum excitans: vel pruritum excitanti similis. †Hippocr. Aphor. lib. 6.†

Κνησμονὴ, idem quod κνησμὸς, in Hippiatr.

Κνησείω, et κνηστιάω, ῶ, prurio. ut, ἡ κνίδη προσφερομένη τῷ σώματι κνηστιᾷν αὐτὸ ποιεῖ. Pro eodem dicitur et κνησιάω: apud Plat. in Gorg.

Κνηθμὸς, οῦ, ὁ, pruritus, prurigo.

Κνηθιάω, ῶ, prurio. idem quod κνηστιάω.

Κνήφη, ἡ, idem quod κνησμός. Suid. Item urtica.

Κνίζω, f. σω, (itidem à κνάω deductum,) seco, rado. Eustathius expon. per summa et leviter derado. Exponitur etiam, scalpo, scarifico, vellico. Item pruritum moveo, pruritum excito: vel urticæ in modum pungo seu uro. Appian. Σύφακα ἄρα τὸν δυνάστην ἔρως ἔκνισε τῆς παιδὸς, pruriebat amore puellæ captus. Sic Aristoph. in Vesp. Καί με κακίσταις ἔκνισεν ὕβρεσι, pessimis probris me ussit aut vellicavit. Exponitur etiam, pervello, stomachum facio et indignationem cieo, molestus et gravis sum, scrupulum injicio, solicitudine afficio. Herodot. ἔκνιζε Ξέρξεα ἡ γνώμη. (Eurip. Med. 569. 600. Iph. A. 360. Aristoph. R. 1230. Soph. Œdip. Tyr. 806.)

Κνίζομαι, prurio libidine, amore titillor et tangor: vel uror amore. Athen. lib. 13. Theocr. idyll. 4. (Eurip. Med. 556.)

Κνίσμα, τὸ, vellicatio. Suid. Item pruritus, ignes quibus amantium pectora uruntur. Basil. in Libanio.

Κνισμὸς, οῦ, ὁ, pruritus, prurigo, idem quod κνησμὸς, Athen. l. 3. [Aristoph. Plut. 975.] Item peculiariter, pruritus venereus. Aristoph. in Pluto. Item dissidium et jurgium inter amantes. Alciphron. et Plut. Est etiam μέλος τι κνισμῷ αὐλούμενον. Athen. lib. 14. Ponitur et inter species saltationis. Poll. l. 4. c. 14.

Κνισμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pruriens. Gal.

Κνιστὸς, οῦ, ὁ, concisus: vel derasus, abrasus, Athen. lib. 9. Pollux lib. 6. cap. 9.

Κνίζα, ἡ, q. d. scalptura. Eust. ex Anacreonte.

Κνιζείω, idem quod κνίζω. Hesych.

Κνίδη, ἡ, urtica, (à κνίζω, ut urtica ab uro.) Theocr. idyll. 7. καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις. Vide et Diosc. l. 4. c. 94. et schol. Nicand. ¶ Item piscis nomen: de quo Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. et Athen. l. 3. Per metaplasmum pro κνίδη dicitur κνὶς, apud Oppian.

Κνιδάομαι, mordeor: forsan ducta significatione ab herba, i. urtica quæ urit et mordicat admota cuti. Hesych.

Κνίδωσις, εως, ἡ, apud Hippocr. punctura quædam, et pruritus qualis ab urtica excitatur: pruritus sive prurigo, aut uredo, qualis urticæ herbæ piscisve contactum sequitur.

Κνύω, rado, scalpo. idem quod κνίζω, κνήθω, et κναίω, ac ejusdem originis. Aristoph. in Thesmophr. Οὗτος πόθῳ μοὔκνυεν ἕλκων τὴν θύραν. Philoponus apud Eust. Doricum esse tradit, ab Ionibus tamen et Atticis etiam usurpari.

Κνύος, εος, τὸ, scabies, prurigo: vel φθορά. Eust. ex Hesiodo de filiabus Prœti, καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν.

Κνύμα, τὸ, scalptura, seu ἠρεμαῖος κνησμός: ut Suid. exp. Aristoph. in concion.

Κνύζω, scalpo, rado. Etym. Galeno apud Hippocr. etiam ψοφέω.

Κνύζομαι, lamentabiliter et queribundè gannio, seu ululo. Suid.

Προσκνύζομαι, (*comp.*) gannitu appello, seu inclamo. Philostr. in heroic.

Κνύζα, ἡ, scabies, prurigo. Eust. ¶ Item ἡ κόνυζα, conyza, cunila seu cunilago, Theocr. idyll. 4. et 7. Vide Diosc. l. 4. c. 365.

Κνυζόω, ῶ, f. ώσω, scabie infesto, scabie fœdo seu deturpo. Item simpliciter, deformo, deturpo. Odyss. ν'. Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε.

Κνυζάω, sive κνυζέω, gannio: propriè de canibus queribundum ululatum edentibus. Quidam exp. gannio adulatoriè et queribundè. Metaph. de infantibus apud Theocr. idyll. 2. Et 6. καὶ γὰρ δὴ Ἥραν Αὐτᾶς ἐκνυζᾶτό ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα. Sic Aristoph. in vesp. Ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, καὶ κνυζώμενα Αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε. (Κνυζάομαι, capris attribuitur. Philostr. l. 3. c. 4.)

Κνυζηθμὸς, οῦ, ὁ, gannitus canis adulatorius et queribundus. Od. π'. Dicitur et de infantum vagitu, apud Eust.

et Athen. l. 9. Accipitur etiam pro rugitu, apud Oppian. lib. 3. de venat.

Κνύζημα, τὸ, idem. Herodot. in Euterpe.

Κνὶψ, ιπὸς, ὁ, culex: insectum est ficus infestans, ut testatur Aristoph. in avib. et Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 17. Est et vermiculus qui vel in vite nascitur, ejusque oculos turgentes rodit, vel in folliculis ulmi, ut docet idem Theophr. hist. pl. lib. 2. cap. ult. Pro eodem dicitur et σκνίψ.

Κνιπὸς, οῦ, ὁ, expon. parcus, tenuiter vivens. Dicitur et σκνιπός.

Κνιπία, parcitas. Suid.

Κνιπότης, ητος, ἡ, Gal. in lex. Hippocr. exp. κνησμὸς, pruritus. item (ex aliorum sententia) ξηροφθαλμία, lippitudo sicca.

Composita: ac primùm ex κνάω.

Ἄκνηστις, εως, ἡ, spina dorsi: ita dicta quòd bruta eam κνῆσαι (scabere, seu scalpere) non possunt, sed opus sit, ut ab alio fricetur seu distringatur. propriè in solis quadrupedibus. Od. κ'. Τὸνδ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα Πλῆξα. Est et herbæ nomen apud Nicand. in Ther.

Ἄκνηστος, à quibusdam nominatur ἡ χαμελαία. Diosc. l. 4. c. 72.

Ἀποκνάω, ῶ, scalpo, abrado, erado, Hesych.

Δορύκνιον, ου, τὸ, dorycnium: herba, de qua Diosc. lib. 6. Plin. sic appellatam scribit, quod cuspides in præliis tingerentur illa passim nascente. Demophoon autem, quòd ad inferendam mortem pares τῷ δόρατι vires habeat.

Ἐπικνάω, insuper scindo. insuper rado. Aristoph. in avib. et Il. λ'.

Κατακνάω, concido, disseco. Aristoph. in Vesp. Exponitur et, derado, abrado, distringo, defrico. apud Diosc.

Κατάκνηστις, culter quo caseum deradimus seu abradimus. Hesych.

Προσκνάω, ad aliquid scalpo, affrico, vel pruriens affrico. Xen. apomn. l. 1. προσκνᾶσθαι τοῖς λίθοις. Apud Gregor. Naz. τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι, quibus aures pruriunt et titillantur.

Τυρόκνηστις, radula seu cultellus quo caseus raditur. Eust. et Suid. Apud Hesych. scribitur τυροκνῆστις. Dicitur et Τυρόκνη, pro eodem. Suid.

Ὑποκνάω, succido, ὑποκόπτω, κόπτω. Tryphiod.

Composita ex κναίω.

Ἀποκναίω, tædio afficio et molestia, malè habeo, affligo, vexo. Luc. ὁ ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με. Plato de rep. lib. 3. ἀπέκναισε πρῶτον ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους, ὕστερον πολλούς. ¶ Item obtundo, eneco, (loquacitate, et auribus ingrata dicendo.) Dem. contra Mid. ἀποκναίει ἀηδίᾳ καὶ ἀναισθησίᾳ, καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ταῦτα λέγων. ¶ Item exhaurio, accido. Xen. Hell. 2.

Ἀποκναίομαι, tædio afficior, affligor, obtundor. Greg. et apud Dion.

Ἀπόκναισις, molestatio, vexatio. Hesych.

Διακναίω, corrumpo, vicio, fœdo. Aristot. l. 2. de cœlo. Item molesto, molestia afficio, vel tabefacio, macero. Aristoph. ἔγκειταί μοί τις πόθος, ὅς με διακναίσας ἔχει. [R. 1259.]

Διακναίομαι, maceror, tabefio, apud eundem Aristoph. [Æschyl. Ag. 65. Pr. 94. Eurip. Med. 164.]

[Ἐκκναίω. Theoc. ιέ. 88.]

Composita ex κνήθω.

Ἐγκνήθω, vel ἐνικνήθω, intero (radendo nimirum,) ungue vel radula carptum intero. apud Nic. in Ther.

Κατακνήθω, derado. Aristoph. ¶ Item pruritum commoveo, prurire facio, titillo.

Κατακνήθομαι, derador. Item pruriginem seu titillationem patior.

Προσκνήθω, abrado, affrico. Plut.

Composita à κνίζω.

Ἀποκνίζω, vellico, ungue aliquid abscindo vel eximo vel abrumpo. Athen. lib. 7. Item ungue vulnero. Aristot. hist. anim. l. 5. Item dedolo, extenuo. Reg. l. 4. ἀπέκνιζε τὸ ξύλον.

Ἀπόκνισμα, τὸ, frustum rei alicujus, propriè ungue abscissum seu abruptum. Item generaliter, segmentum: ut exp. apud Aristoph.

Ἀπόκνισις, vellicatio, abscissio quæ fit ungue. Theophrast. de caus. plant. l. 5.

Διακνίζω, vellicatim rumpo, ungue dirumpo. Aristotel. hist. animal. libro 7.

Ἐκκνίζω, excido, expungo, excerpo, evello. Herodot. in Polymn. τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνισεν.

Ἐπικνίζω, in superficie scalpo, vel per summa incido, seu rado. Ut apud Suid. —— ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χαράσσων.

Ἐπικνίζομαι, in superficie scalpor et incidor. Theophr. hist. plant. lib. 4. cap. 2.

Ἐπίκνισις, scarificatio, scalptura, incisio quæ per summas partes fit.

Κατακνίζω, concido. Athen. ¶ Item concido, carpo, vellico vel sugillo, obtrecto. Isocrat. in panath. et apud Luc. ¶ Item titillo, pruritum excito.

Κατακνίζομαι, prurior, titillor. Aristoph. in Pluto.

Κατακνιδεύω, pungo, scarifico: q. d. urtica uro, vel urticæ in modum uro seu pungo.

Παρακνίζω, vellico, irrito. Chrysost. περὶ ἱερωσύνης. Item uro pectus alicujus: specialiter, amore uro, amore crucio. Chrysost. in ep. ad Corinth. 1. cap. 10.

Περικνίζω, circumscalpo, circumvellico, circumcarpo: in Epigr.

Ὑποκνίζω, pruritus stimulos subdo, titillo. Item calcar subjicio, exstimulo, incito. Philo de vita M. l. 1.

Ὑποκνίζομαι, prurio libidine, amore uror. Xen. apomn. l. 3.

ΚΝΈΦΑΣ, ατος, τὸ, caligo, tenebræ, item crepusculum. [εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας. Æsch. Pers. 357. Eum. 399. Eurip. Phœniss. 681.] Iliad. ά. καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. Sic Il. ά. ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν. Exponitur etiam, ultima noctis pars: ut apud Xenoph. ἅμα κνέφᾳ, sub diluculum. [de Cyri Exp. lib. 4. 6. 8. Χειρίσοφος μὲν ἀμφὶ κνέφας πρὸς κώμην ἀμφικνεῖται, &c.] Eustathius genitivum singul. regulariter formatum inusitatum esse tradit: pro eo autem dici κνέφους, apud Aristoph. in concion. tanquam à nominat. κνέφος, quod pro κνέφας usurpari testatur Etymol. ☞ Uterque autem, tum Etym. tum Eustathius, κνέφας seu κνέφος dici volunt quasi κενὸν φάους. Sunt et qui simpliciter à νέφος deducant.

[Κνεφάζω. οἷον μήτις ἄτα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας στρατωθέν. Æsch. Ag. 135.]

Κνεφαῖος, ου, ὁ, tenebrosus, obscurus. [Æsch. Pr. 1028.] Item κνεφαῖος aliquid facere quis dicitur, quum id facit sub tenebras matutinas, vespertinas, aut nocturnas. Aristoph. in Vesp. Ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι. Sic et apud eundem in Ran. ‡ Lysistr. 327.‡

[Κνεφαίως, clanculùm. Aristoph. R. 1391.]

Composita.

Ἀκροκνεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vespertinus. Luc. in Lexiph. ἐμὲ ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεστείλατο ὁ Δαμασίας.

Ἀκροκνέφαιος, idem. Hesiod. in Erg. ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.

Ἀμφικνεφὴς, undique caliginosus seu tenebrosus: circumquaque nebulis septus.

ΚΝΗ͂ΚΟΣ, ου, ἡ, Hesychius dicit, esse speciem quandam seminis. Ejus seminis cum herba sua meminit Diosc. lib. 4. cap. 190. scribens inter alia, ferre eam florem croco similem, semen album et rutilum, oblongum, &c. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 4. duas esse species τῆς κνήκου tradit, ἥμερον, et ἀγρίαν. Scribitur et κνῖκος, per ι, apud Diosc. Aristot. Gal. Aët.

Κνηκὸς, οῦ, ὁ, exp. flavus, rutilus, luteus, croceus. Item albidus. Pro eodem dicitur Dorice κνακὸς, ut apud Theocr. idyll. 7. Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. vide schol.

Κνήκινον ἔλαιον, cnecinum oleum, quod et κνηκέλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 45. Scribitur et κνίκινον, apud Diosc.

Κνηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cneco similis, ad cnecum proximè accedens. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 18. Scribitur et κνικώδης, apud eundem.

Κνηκῖος, epithetum aquilæ, apud Lycophr.

Κνάκων, ωνος, habens colorem cneci. Theocr. idyll. 3.

Κνηκίας, ου, ὁ, dicitur lupus, apud Suid. Forsan à colore cneci.

ΚΝΗ͂ΜΗ, ης, ἡ, tibia, crus, sura. [Eurip. Phœniss. 1351. Theoc. ις'. 18.] Galenus σκέλος dividit in tres partes, μηρὸν, κνήμην, πόδα. Iliad. ρ'. Γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες θ' ἑκάτερθεν ἑκάστου, &c. καμάτῳ παλάσσετο Μαρνομένοιιν. Xenoph. Hellen. 4. γενομένης δὲ τῆς κνήμης ὑπερόγκου, καὶ ὀδυνῶν ἀφορήτων. ¶ Κνῆμαι dicuntur etiam tibiæ in rota, similitudine tibiæ in animantibus, ut docet Eustath. et Pol. Lysias has appellat κνημίας, teste Polluce.

Κνημαῖος, ου, ὁ, tibialis, ad tibiam spectans, apud Hippocr. Pro eodem scribitur et κνημίος, apud Galen.

Κνημία, ἡ, radius rotæ, idem quod κνήμη. Poll. lib. 10.

Κνημὶς, ῖδος, ἡ, tibiale, ocrea. Odyss. ώ. —— περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων. Sic et Iliad. γ'. et τ'. et apud Athen. lib. 14. ¶ Κνημῖδες dicuntur etiam rotarum radii. Poll. ex Lysia. Κνημὶς quoque est idem quod κνημός. Dionys. Alex. de situ orbis. † idem quod κνήμη. Xen. Pæd. 2. 54. 6.†

Κνημὸς, οῦ, ὁ, pars montis, quæ à pede ipsius ascendit: seu loca montis pede ipsius altiora. Iliad. ζ'. Ἴδης ἐν κνημοῖσι. Sic et Il. ψ'. et Od. δ'. Quidam etiam κνημοὺς exp. loca densa, teste Eustath. ¶ Item κνημὸς, dicitur ἡ ὀρίγανος, Argivorum lingua, ut tradit idem Eust.

Κνημόω, terra aggesta circumvallo, circumsepio, concludo. Hesych. Item φθείρω, perdo. Exponitur etiam venio, apud eundem.

Composita.

Αἰγίκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. capricrus. epitheton Priapi in anth. epigr.

Ἄκνημος, tibiis seu cruribus carens: vel qui non habet suras.

Ἀντικνήμιον, ου, τὸ, anatomicis dicitur anterior et nuda tibiæ pars, sola ferè cute contecta, in quam musculorum moventium tibiam tendines inseruntur. † Xen. Pæd. l. 2. 54. d.† Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Aristoph. in Pluto. Νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια. (R. 126.)

Γαστροκνημία, seu γαστροκνήμιον, tibiæ pars posterior: sura. Gal. et Aristot. hist. anim. l. 1. c. 15.

Εὔκνημος, qui bonis seu pulchris tibiis est. Poll. l. 2. c. 2.

Εὐκνήμις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, bene ocreatus, vel pulchris tibialibus vestitus. Iliad. ά. [17. P. 370.] et γ'. Synecdochicè accipitur pro bene armatus.

Κακόκνημος, malas tibias habens: Panum epith. apud Theocr. idyll. 5.

Λεπτόκνημος, exiles tibias, seu crura exilia habens. Adamant. in physiogn.

Μεσοκνήμιον, dimidiatum crus, cruris medium. Strabo.

Ὀκτάκνημος, octo radios habens: rotæ epitheton. Il. ε'.

Ὁλόκνημος, integras tibias habens, et nulla ex parte mancas aut mutilas. Athen. lib. 3. et 6.

Παρακνήμιον, exterius os cruris et minus: focile minus. Aristot. et Poll. lib. 2.

Παχύκνημος, cui sunt pingues suræ. Aristoph. in Pluto.

Περικνημὶς, ῖδος, ἡ, tegumentum tibias ambiens. Hesych.

Πολύκνημος, saltuosus, multos saltus seu colles habens. Il. β'.

Προκνήμιον, cruris os interius et majus: focile majus. Aristotel. et Poll. lib. 2.

Σαπρόκνημος, cui putridæ tibiæ sunt. et, σαπρόκνημα ἕλκη, ulcera putridarum tibiarum. Diosc. l. 4. c. 184.

Φιλόκνημις, tibialium seu ocrearum amans: Item studiosus armorum. Hesych.

Χαλκοκνήμιδες, æreis induti ocreis, item (synecdochicè) æreis armis induti. Homer.

ΚΝΙ´ΔΙΟΝ, ου, τὸ, cnidium granum, quod potius κνίδειος κόκκος dicitur.

Κνίδειος κόκκος, idem quod κνίδιον. Dioscorid. lib. 1. cap. 44. Et, κνίδειον ἔλαιον, quod et κνιδέλαιον dicitur, oleum è cnidio grano. ibidem. Scribitur et κνίδιος, apud Athen, lib. 2. ☞ A Cnido insula: unde et κνίδιαι γνῶμαι, apud Gal. quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ Κνίδου ἰατροί.

ΚΝΙ´ΣΣΑ, sive κνίσα, ης, ἡ, nidor, arvinæ seu pinguedinis incensæ fumus. Interdum vapor et odor ex carnibus quæ torrentur, sive assantur. Aristot. meteor. lib. 4. Iliad. ά. Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Sic et Iliad. δ'. Metaph. apud Plutarch. de præc. san. ὥσπερ ὑπὸ κνίσσης τῆς κενῆς δόξης ἀγομένους. Item ipsa pinguedo, arvina aut adeps. Il. ά. Odyss. μ'. σ'. et alibi. [Æsch. Pr. 495.] ☞ Eustathius ex Herodiano à futuro verbi κνίζω tradit fieri κνίσα, quæ extensionem quidem τοῦ ι accipiat, significet autem τὴν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσίζουσαν.

Κνισσὸς, οῦ, ὁ, dicitur esse λίχνος, i. catillo. Eustath. in communi phrasi notum esse tradit et usitatum. Hinc, κνισσότερος, nidoris appetentior, gulosior, apud Athen. lib. 12. ¶ At κνίσσος, τὸ, (proparoxyt.) Eust. idem esse dicit quod κνίσση.

Κνισσήεις, εντος, ὁ, et Κνισσηρὸς, οῦ, ὁ, nidore plenus, vel nidorem referens, nidorosus. Odys. κ'. et Athen. lib. 9.

Κνισσώδης, εος, ὁ, idem. Aristot. hist. anim. lib. 4. cap. 8. et lib. 3. de part. animal.

Κνισσάριον, sive κνισάριον, ου, τὸ, exigua pinguedo. Suid.

Κνισσάω, nidore inficio seu repleo. Demosth. contra Midiam. κνισσᾶν ἀγυιὰς, καὶ στεφανηφορεῖν. Item vaporo, suffio. Luc. κνισσᾷ περὶ τοὺς βωμούς.

Κνισσόω, ῶ, vel κνισόω, idem. Athen. lib. 4. κνίσωσε δὲ δῶμα. Exponitur etiam, fumigo, in fumum redigo. Alex. Aphr. ὑπεροπτώμενος ὁ ἰχθὺς κνισσοῦται καὶ ἀφανίζεται, piscis deustus fumigatur et evanescit, vel in nidorem abit.

Κνισσωτὸς, nidorosus. Æsch. in χοηφ. [462.]

Composita.

Ἄκνισσος, ου, ὁ καὶ ἡ, nidoris sive pinguedinis expers. Plut. symp. 4. et in præc. sanit.

Ἀκνίσσωτος, idem. Lucian.

Πολύκνισσος, multo nidore fumans aut redolens. Nonn. [Apoll. Rhod. Arg. 3. 879. Τηλόθεν ἀντιόωσα πολυκνίσσου ἑκατόμβης.]

ΚΝΩ´ΔΑΛΟΝ, ου, τὸ, bestia, animans. [Soph. Tr. 728. Æsch. Ch. 600. Eum. 647. Suppl. 272. 1007.] ☞ Hesychius et schol. Aristophanis volunt, propriè dici de bestia marina seu aquatica, veluti κινώδαλον, hoc est, ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενον. Homerum verò et cæteros poëtas usurpasse etiam pro bestia terrestri, παρὰ τὸ κνυζεῖν ἀλίσκεσθαι. Od. ρ'. Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης Κνώδαλον ὅττι

θυτα. Et Hesiod. in Theog. †582.† Κνώδαλα ὅσσα πολλὰ ἤπειρος τρέφει, ἠδὲ θάλασσα. Æschyl. in Prometh. vinct. ‡461.‡ boves quoque et jumenta appellat κνώδαλα. Reptilia etiam hoc nomine intelliguntur, et τὰ μικρὰ ζῶα, apud Nicand. in Ther. v. 98. Insecta quoque noxia idem Nic. in eodem opere, v. 759. κνώδαλα appellat. Vermes quoque in Axiocho vocantur κνώδαλα.

ΚΟΑ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, exp. stolidus, amens. Aristoph. in eq. Ἀλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης Γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην. Et pauld post: Ἀλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ κοαλέμῳ. ubi schol. exp. τῇ ἀνοίᾳ. ☞ Suidas ait, hanc dictionem compositam esse ἀπὸ τοῦ ἠλεμάτου καὶ τοῦ κοεῖν, τοῦτ' ἔστι, νοεῖν, itaque κοάλεμον dici τὸν ἀνόητον, et ἠλέματα καὶ μάτην κοοῦντα, i. νοοῦντα, sive αἰσθανόμενον. Idem etymon affert schol. Aristophanis. Eustath. scribit, τὸν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοάλεμον esse τὸν ἐν τῷ κοεῖν, quod est νοεῖν, ἀλώμενον.

ΚΟΑ'Ξ, vox est (seu imitatio vocis) ranæ. apud Aristoph. in ran. βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. Unde coaxo, i. ranas voce imitor.

ΚΟ'ΒΑΛΟΣ, ου, ὁ, vafer, maleficus, blaterator, loquax, adulator, impostor. Aristoph. in Ran. Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους. Sic et in Equit. Κόβαλος εἶ, deceptor et impostor es. Et rursum in Ran. Ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστὶν, ὥς καί σοι δοκεῖ, scholiastes exponit, ἀπατητικὰ, κακοῦργα, impostoria et fallacia, malefica et improba. ☞ Idem innuit, κοβάλους dici quasi κακοβούλους. ¶ Item adulator, seu adulatorius, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 12. (*de oto ave*) ἔστι δὲ κόβαλος, καὶ μιμητὴς, καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν. Hesychius tradit, à quibusdam exponi etiam μάταιος, futilis, vel stolidus. ¶ Aristophanis schol. scribit, κόβαλον dici, lusum jocumque conjunctum cum dolo et fallacia: et κόβαλα vocari versutias, astutias, fallacias seu σοφίσματα, κλέμματα. ¶ Idem schol. scribit, κοβάλους esse dæmonas quosdam Dionysiacos, asperos et immites: item ab antiquis vocatos fuisse latrones qui clava armati prædatum exibant. Apud Aristoph. reperitur et cum gemino λ'. (R. 104.) [Ἦ μὴν κόβαλλά γ' ἐστὶν, ὥς καί σοι δοκεῖ. Schol. Κακοῦργα καὶ ἀνελεύθερα.—καὶ κακοβούλους, κοβάλλους.] ‡ Sed Brunckius habet κόβαλα. Notum enim est (ait ille) e multis comici locis mediam in hac voce per se longam esse. Eum adeas ad l. c.‡

Κοβαλεύω, sum κόβαλος, decipio. Suid. et Etym. innuunt esse, aliena paulatim pretio ad me converto.

Κοβαλεία, ἡ, impostura quæ joco fit, deceptio ludicri speciem habens. Item adulatio ab improbo et malitioso homine profecta, hoc est, dolosa et perniciosa. Scribitur et κοβαλία.

Κοβαλικεύω, dicitur pro κοβαλεύω.

Κοβαλίκευμα, τὸ, idem quod κοβαλεία, sive κοβαλία, astus, versutia, deceptio, impostura vel etiam facinus astutum et dolosum. Aristoph. in equitib.

Composita.

Ἀνδροκόβαλος, ου, ὁ, nequam, improbus, veterator. Suid. et Hesych.

Ἐκκοβαλικεύομαι, frudulentis adulationibus circumvenio. Aristoph. in equit. γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται.

ΚΟ'ΒΥΛΙΣ, εως, ἡ, radula: et quidem ea qua caseus raditur. Poll. l. 10. c. 24. ex Philem. Ὁρῶ μαγείρους, καὶ κόβυλιν, καὶ σκάφην.

ΚΟ'ΓΧΗ, ἡ, concha, seu ostreum marinum et aquatile. apud Athen. lib. 3. ὄστρεα, καὶ κόγχαι, καὶ μύες. Ibidem Aristot. τὴν κόγχην ponit sub genere ostreorum. ¶ Item mensura quæ conchæ capacitatem æquat. Hippocrat. de nat. mul. τοῦ ἀνθέμου τρίψας ὅσον κόγχην. Et de morb. lib. 3. δίδου ἄρου τοῦ μεγάλου κόγχην. ¶ Item vasculum conchæ in modum concavum et scutulatum: ut, κόγχη κεραμὶς, apud Hippocrat. concha testacea seu figlina. ¶ Item oculi cavitas, teste Poll. ☞ Etymon vide in κογχύλιον.

Κογχάριον, parva cochlea. Strabo.

Κόγχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum κόγχη, concha, ostreum marinum. Paus. in Att. κόγχους θαλασσίας διὰ παντὸς ἐνεῖναι τῷ κογχίτῃ λίθῳ. Item concha, i. vas quo in implendo et deplendo utuntur. scutulata testa. Diosc. l. 1. c. 32. Item mensuræ quoddam genus tantum capiens quantum concha, apud Hippocr. Ab ejusdem similitudine Lycophron in Alexandra κόγχον vocat hemicranium seu calvam capitis: nam et ipsa est scutulata. Eandem ob causam umbonem clypei Polybius in Epith. κόγχον appellat. Item κόγχοι nominantur (teste Poll.) cavitates oculorum, cavitates illæ, in quibus oculi latent; nam et sua figura concham repræsentant.

Κογχίτης λίθος, conchites lapis. Paus. in Att.

Κογχίον, ου, τὸ, conchula, apud Athen. lib. 4.

Κόγχυς, putamen ostrei, seu id quo integitur ostreum, quodque abjicitur, quum comeditur. Poll. l. 6. c. 15.

Κογχύλη, ἡ, ostreum seu purpura, κόγχη. Hesych. et Suid.

(Κογχυλιάτης. V. Philostr. l. 2. c. 20.) [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. §. 6. 4. ἦν δὲ ἡ μὲν κρηπὶς λίθου ξέστου κογχυλιάτου, &c. Vide J. Poll. Onom.]

Κογχύλιον, ου, τὸ, conchylium, concha. Plin. l. 9. c. 36. Dicitur et de quadam concharum specie, expetita non mensis solùm, sed et vestium infectionibus, ut docet Plin. Inde κογχυλίου κροκίδα vocant floccum lanæ conchylii sanie infectæ, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 3. Sic etiam nominatur lana seu vestis conchylii cruore infecta: ut apud Gal. κογχυλίῳ ἔμφρασσε τὸ οὖς, conchyliatâ lanâ aurem obtura. Dicitur interdum et de testa ostrei, sicut κόγχη et κόγχος, ut scribit schol. Aristoph. ☞ Sunt autem κογχύλια (authore Athen.) dicta παρὰ τὸ κεχηνέναι.

Κογχυλιευτὴς, οῦ, ὁ, qui conchylia venatur, conchyliarius, seu conchylita.

Κογχυλίας λίθος, lapis conchylias. Hesych. et Poll.

Κογχυλιώδης, conchyliatus. Strabo lib. 1.

Composita.

Ἀνακογχυλιάζω, sive ἀνακογχυλίζω, expon. ἀναγαργαρίζω: ut apud Plat. in symp. ὕδατι ἀνακογχυλίασον, aqua fauces collue, gargariza. Utrumque legitur et apud Poll. l. 4. et 6. [Aristoph. Vesp. 587. Τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων.]

Ἀνακογχυλιασμὸς, οῦ, ὁ, gargarizatio, oris collutio. Athen. 5.

Ἀνακογχυλιαστὸς, οῦ, ὁ, quo fauces colluuntur, qui gargarizari solet vel potest. Plato comicus apud Poll. l. 6. c. 3.

Ἀποκογχίζω, concha demo seu depleo, apud Diosc. l. 1. c. 33.

ΚΟΔΟΜΕΥ'Ω, hordeum frigo seu torreo. Item in furno frigo, aut in aliquo vase. Hesych.

Κοδομεὺς, έως, ὁ, qui hordeum frigit et torret. Hesych.

Κοδομεύτρια, ἡ, quæ frigit torretque hordeum, apud Polluc.

Κοδομεῖον, ου, τὸ, instrumentum quo ad frigendum hordeum utebantur, teste eodem Poll. l. 6. c. 10. frixorium. Pro eodem dicitur Ionicè κοδομήϊον.

Κοδομὴ, ῆς, ἡ, idem quod κοδομεύουσα, qui in furno hordeum torret. Pollux.

ΚΟ'ΘΟΡΝΟΣ, ου, ὁ, cothurnus, calceamentum utrique pedi aptum, seu utrique sexui conveniens, et virili et muliebri. Ob id κόθορνον Theramenem vocarunt, διὰ τὴν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. adeoque ipse Theramenes, apud Xen. Hellen. 2. dicit, ἀποκαλεῖ δὲ κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν„ &c. (Aristoph. R. 47.)

ΚΟΙ", κοΐ, vox seu imitatio vocis porcellorum, apud Aristoph. [Acharn. 780.]

Κοΐζειν, vocem illam porcellorum imitari, grunnire, Aristoph. in Acharn. γρυλλιξεῖτε καὶ κοΐζετε.

ΚΟΙΛΙ'Α, ας, ἡ, venter, alvus. Λύειν κοιλίαν, apud Athen. solvere seu resolvere alvum. Apud eundem, ὑπάγειν τὰς κοιλίας, subducere. Et contrà apud eundem, ἱστάναι κοιλίαν, sistit alvum. Κοιλία, venter, Aristoteli dicitur illa corporis cavitas, in quam cibus devoratur, et ubi prima concoctio peragitur. Signif. etiam omnem cavitatem in profundo positam, ut cerebri, cordis, jecinoris, et reliquarum partium. Quum de ventre inferiore tantùm dicitur, articulo jungitur præpositivo, ut annotant Galenus et Philotheus Aphor. 20. sect. 6. ¶ Κοιλίας accipi etiam pro omasis, annotat apud Aristoph. in Pluto, πλῦνέ γ' αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας. ¶ Apub Polyb. quidam accipi volunt pro cadaveribus. ¶ Item κοιλία, canalis, per quem aqua ducitur. Hesych. ☞ Deductum est à nomine κοῖλος.

Κοιλιακὸς, οῦ, ὁ, cœliacus, alvinus; qui eo morbo laborat, qui et ipse κοιλιακὸν πάθος dicitur, et κοιλιακὴ νόσος, aut δυσεντερία.

Κοιλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ventrosus, vel ventris speciem gerens.

Κοιλίδιον, diminut. à κοιλία, ventriculis.

Composita.

Δυσκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui alvus est adstrictior: vel alvo incommodus. Cæl. l. 6. c. 22. cui cont. εὐκοίλιος.

Ἐγκοίλιος, qui in ventre est. Et τὰ ἐγκοίλια, intestina, interanea. Poll. l. 2.

Ἐγκοίλια, dicuntur etiam navium costæ, ligna transversaria in ipsa navi κοίλῃ. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Εὐκοίλιος, bonam alvum faciens.

Εὐκοίλια, medici vocant quæ modicè alvum solvunt, plus tamen quam natura sua sponte faceret. Diosc. l. 1. c. 134. Athen. l. 8.

Μεγαλοκοίλιος, qui magno seu amplo est ventre.

Μικροκοίλιος, qui parvo est ventre.

Μονοκοίλιος, unicum ventrem habens. [Arist. de Hist. Animal.]

Πολυκοίλιος, qui multos habet ventres.

Προκοίλιος, versus dicitur, in cujus medio syllaba redundat, (sicut contra λαγαρὸς, in quo brevis pro longa ponitur,) ut in primo versu Iliad.

Σκληροκοίλιος, qui duro ventre, seu durâ alvo est, apud Athen. et Diosc. l. 5. c. 27.

Ὑγροκοίλιος, qui humidâ seu fluidâ alvo est.

ΚΟΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, cavus, concavus. (Æsch. Eum. 23. Eurip. Phœniss. 1368. Soph. Œdip. Tyr. 1286. κοῖλα δέμενα. Tr. 918. Sch. Scribit κενά.) Hesiod. in Erg. Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, in ferula cava. † in Th. 567.† Iliad. φ'. κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας, ad cavas naves. Apud Xen. et Synes. dicitur κοίλη ναῦς pro ventre navis, seu concava parte. Κοῖλος ἄργυρος, apud Aristot. lib. 2. Œcon. argentum in vasa redactum. Κοῖλον ἀργύριον, apud Plut. expon. argentum cælatum. Et τόποι κοῖλοι, loca cava, i. cavos recessus habentia, apud Theophr. Τὸ κοῖλον substantivè etiam capitur, pro, cavitas sive cavus recessus, locus cavus. † Aristoph. Nub. 324. διὰ τῶν κοίλων, per loca cava.† Τὰ κοῖλα τῆς γῆς, cava terræ, seu cavæ cavernæ. Sic κοῖλον χειρὸς, et κοῖλον ποδὸς, cavitas manus et pedis, i. vola: seu cava manus, cavus pes. ¶ Κοῖλα dicuntur etiam cava lateris, ilia. Aristot. lib. 9. de part. animalium. πρὸς τὰ κοῖλα λέων ἀσθενὴς, parte ilium leo infirmus est.

Κοιλότης, ητος, ἡ, cavitas, concavitas. apud Athen.

Κοίλωμα, τὸ, cavum, cavitas. In oculo autem κοίλωμα dicitur ulcus in cornea oculi tunica rotundum et amplius, latinsque botryo, sed minus profundum, nascitur autem circa irin.

Κοιλαίνω, cavo, cavum seu concavum reddo. Athen. lib. 11. Apud Procyl. κοιλαίνειν νόον Παφίῃ, exp. in cavo aliquo mentis recessu recipere.

Κοίλανσις, concavatio, concavitas. Ægin. lib. 6.

Κοιλὰς, άδος, ἡ, cava vallis, convallis. Herodian. l. 8.

Κοιλὶς, ίδος, ἡ, superior palpebra, cilium. Poll.

Composita.

Ἄκοιλος, ὁ καὶ ἡ, qui cavus non est, in quo nihil cavum est, cavitatis expers.

Ἀμφίκοιλος, utrinque cavus. Suid.

Ἀνάκοιλος, cavus, concavus, idem quod κοῖλος.

Διάκοιλος, cavus. [Herodot. Hist. lib. 6. cap. 103. τέθαπται δὲ Κίμων πρὸ τοῦ ἄστεος, πέρην τῆς διακοίλης καλεομένης ὁδοῦ.]

Ἔγκοιλος, introrsum cavus, apud Athen. l. 11. ἔγκοιλον ποτήριον. Apud Hippocr. ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γενόμενοι, oculi qui vehementer subsederunt.

Ἐγκοιλαίνω, incavo, cavo, excavo. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 73. σμύρνῃ δὲ ἄλλῃ ἐμπλάσσειν τοῦτο, καθότι τοῦ ᾠοῦ ἐγκοιλήνας ἐνέθηκε τὸν πατέρα.]

Ἐγκοίλωσις, excavatio.

Ἐπικοιλὶς, ίδος, ἡ, superior palpebra, cilium. Poll. Veteribus significat extremum ambitum genæ superioris.

Ἰσόκοιλος, æqualis concavitatis. Plut.

Ὑπόκοιλος, aliquatenus cavus, aliqua ex parte cavus: vel etiam in imo cavus.

Ὑπόκοιλον, pars inferior palpebræ quæ superiori respondet.

ΚΟΙΜΑ'Ω, ῶ, ήσω, dormire facio, vel potiùs cubare facio, in lecto colloco. Od. γ'. Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Æschyl. in Prometheo vincto, βλέφαρα μὴ κοιμᾶν ὕπνῳ. Metaphoricè etiam capitur, ut sopio apud Latinos: unde dicitur κοιμῆσαι ἀνέμους, et κοιμῆσαι ὀδύνας. Etymon vide in Κοιμάομαι. (Æsch. Ag. 606. 1256. Eum. 835.)

Κοιμάομαι, ῶμαι, cubo dormiendi gratia, reclino me ad capiendum somnum: ut Il. η'. Κοιμήσαντ' ἄρ ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Sic Od. π'. Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Quidam exponunt etiam, dormio, obdormio: ut Iliad. ι'. Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός. Et Iliad. λ'. Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, dormivit ferreum somnum. (Æsch. Ag. 2.) † ἔφηβοι κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα, σὺν τοῖς γυμνικοῖς ὅπλοις. Xen. Pæd. 1. 2. 4. τάξεις κοιμωμέναι ὑπὸ ταξιάρχοις. l. 2. p. 43. e.† ¶ Apud Plat. Cicer. exp. pernoctare. ¶ Item κοιμάομαι, morior. unde κεκοιμημένοι, apud Areopagitam, mortui. ☞ Deducitur à κεῖμαι.

Κοίμημα, τὸ, dormitio. Apud Sophocl. in Antigono, κοιμήματ' αὐτογέννητα, schol. exp. συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς.

Κοίμησις, dormitio. Joh. c. 11. Item mors, obitus.

Κοιμητήριον, (q. d. dormitorium,) locus in quo dormitur. Apud Athen. lib. 4. Item pro loco in quo humana jacent mortuorum corpora.

Κοιμίζω, dormire facio, somnum induco, sopio, consopio. Apud Sophoc. in Ajace, καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι, soporem mortis inducere. (Eurip. Phœniss. 180.)

Κοιμιστὴς, οῦ, ὁ, sopitor, in Epigr.

Κεμὰς, άδος, ἡ, hinnulus cervi, vel caprea, dama. Il. κ'. Ἢ κεμάδ', ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον. Athen. l. 5. (ex Herodico Babyl.) τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος. Sunt qui dictam existiment quasi κοιμάδα, utpote κοιμωμένην ἔτι ἐν τῷ σπη-

λαίῳ, nec audentem se committere sylvis. Apud Hesych. scribitur et gemino μ.

Composita.

Ἀκοίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sopitus, non dormiens, pervigil, irrequietus. Mosch. idyll. 2. Theocr. idyll. 19. Ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι. [Æschyl. Prom. vinct. 138. τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ. Schol. Ἀκοιμήτῳ. γαληνώδει, πολυκοιμήτῳ, ἠρεμαίῳ ῥεύματι ἤτοι πολυησύχῳ. Schol. β'. ἀπαύστῳ.]

Ἀνακοιμάομαι, ῶμαι, dormio, cubo: idem quod κοιμῶμαι. Xen. ἐπεὶ δ' ἀνεκοιμήθησαν ὅσον ἔδει μέτριον εἶναι.

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι, seorsum dormio, secubo, seorsum cubo. Plato de leg. 6. ὁ δὲ ἀποσυσσιτήσας, κἂν ἡντινοῦν ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθεὶς, μὴ τῶν ἀρχόντων ταξάντων, ἢ, &c. Item pro κοιμῶμαι, dormio, apud Xen. Pæd. 2. ἀλλὰ νῦν ἐᾶσαι χρὴ τοὺς ἄνδρας τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι. Ibidem, ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον.

Δυσεκκοίμητος, qui difficulter sopiri, vel sedari aut leniri potest. Cic. lib. 5. ad Atticum, epist. 10.

Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, indormio super, incubo. Strabo, καὶ ἐγκοιμώμενοι δέρμασι.

Ἐκκοιμάομαι, ῶμαι, somno excitor: ut, ἐκκοιμηθεὶς, apud Plat. exponitur somno excitatus.

Ἐπικοιμάομαι, ῶμαι, indormio, incubo, ut ἐγκοιμῶμαι, Hippocrat. aphor. lib.

Κατακοιμῶ, sopio, consopio. (Soph. Œdip. Tyr. 890. 1246.)

Κατακοιμῶμαι, sopior, consopior: ut, πυρὸς ἤδη κατακεκοιμημένου, consopito igne, i. extincto. Plut. Item obdormisco, obdormio, vel simpl. dormio. Herodot. (de Cleobi et Bitone,) μετὰ ταύτην δὲ τὴν εὐχὴν ὡς ἔθυσάν τε καὶ εὐωχήθησαν, κατακοιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ οἱ νεηνίαι, οὐκέτι ἀνέστησαν.

Κατακοιμητικὸς, (q. d. soporivus, seu soporativus) aptus ad inducendum somnum. Peculiariter autem κατακοιμητικὸν appellabatur id epithalamium, quod vesperi canebatur ad mediam usque noctem: sicut matutinum, διεγερτικὸν, vel ὄρθριον vocabatur, ut tradit schol. Theocriti.

Ἐπικατακοιμάομαι, ῶμαι, (*decomp.*) indormio.

Κατακοιμίζω, idem quod κοιμίζω. Exponitur etiam, compono aliquem ad somnum capiendum. Exponitur etiam, sum cubicularius. † Xen. Pæd. p. 241. e.†

Κατακοιμιστὴς, à Plutarch. in apophth. pro cubiculario poni testatur. Bud.

(Μετακοιμίζομαι. Æsch. Ch. 1075.)

Παρακοιμῶμαι, juxtà dormio, juxtà cubo, accubo.

Παρακοίμησις, accubatio.

Παρακοιμήτης, qui accubat.

Συγκοιμάομαι, ῶμαι, simul dormio, simul cubo. Item concumbo coëo. (Eurip. Phœniss. 54. Palæph. p. 12. Æsch. Ag. 1267.)

Συγκοίμημα, concubitus. Eurip.

Συγκοίμησις, pro eodem. Plat.

ΚΟΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, communis. Eurip. in Oreste, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, res amicorum sunt communes. (Phœniss. 646. 1281. Pl. Soph. Œdip. Tyr. 269.) Interdum cum genitiv. ut apud Plut. de frat. char. εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ, μάλιστα δεῖ κοινοὺς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους, si res amicorum sunt communes, amicos potissimùm oportet communes esse amicorum, vel amicis, vel inter amicos. Plat. de legib. λόγοι κοινοὶ τοῦ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι. Interdum cum dat. ut Demosth. pro cor. κοινὸν εἶναι τουτονὶ τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι. Sic, κοινὸς πᾶσι. Eurip. et Xen. in Œcon. Κοινὸς pro κοινωνός: ut apud Soph. in Ajace, κοινὸς ἐν πονοῦσι λυπεῖσθαι ξυνών. Οὐδὲν κοινὸν, nihil conjunctum. ex Demosth. In Anthol. Epigr. Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται, nihil mihi commune fuit, nihil mihi rei fuit cum Othryada. Τὸ κοινὸν, commune, communitas. Εἰς τὸ κοινὸν, in commune. Sæpe etiam τὸ κοινὸν, exp. respub. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 4. et l. 4. p. 143. d.† Interdum τὸ κοινὸν ponitur pro ærario, apud Thuc. † κοινὸν et ἴδιον, publicum et privatum. Xen. Pæd. 1. 2. 14.† (Κοινόν. Philostr. l. 4. c. 5.) ¶ Item κοινὸς, pervagatus, vulgaris, tralatitius: ut κοινὸς λόγος, et κοινοτέρα φράσις, in Anth. Epigr. ¶ Item κοινὸς, conversatione et societate gaudens ac convictu: apud Synes. σπουδάζων ἴδιός εἰμι, μάλιστά γε τὰ θεῖα, καὶ παίζων, κοινότατος. ¶ Κοινὸς, profanus, impurus, immundus, i. quo quilibet promiscuè et in communi utitur. In sacris literis frequentissimum est.

Κοινῇ, (adverb.) communiter, in commune. Aristot. pol. 3. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ κοινῇ συμφέροντα, quæ communiter utilia sunt, i. communis utilitas. Xenoph. κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις, unà cum amicis. Interdum dicitur κοινῇ pro κοινῇ γνώμῃ, apud Thucyd. † vel βουλῇ. Xen. Pæd. 2. 58. a.† (Aristoph. R. 419. Soph. Œdip. Tyr. 614.)

Κοινῶς, communiter. Item in commune, sicut κοινῇ. Thucyd. lib. 2. κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψαν. Exponitur etiam, uno animo: Item publicè.

Κοινότης, ητος, ἡ, communitas. Exp. et societas. Est etiam nomen unius ex figuris sententiarum, quum ab uno verbo omnes sententiæ incipiunt, et in unam desinunt. Vide Rutil. Lupum.

Κοινόω, ῶ, communico, impertio, participem facio. Thucyd. lib. 1. πάλαι δὲ (χρῆν) κοινώσαντας τὴν δύναμιν, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν. Item communico, i. confero cum, expono. Thuc. κοινώσας δὲ τὴν ἐπίνοιαν τοῖς Ἀκαρνᾶσι. Aristoph. in Nub. ἵνα αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν. (Eurip. Med. 686. Æschyl. Suppl. 374.) ¶ Κοινῶ, inquino, polluo: ut Matth. 15. Marci 7. et in aliis Test. N. locis.

Κοινόομαι, οῦμαι, idem quod κοινῶ: ut, κοινώσασθαι τὸ ἕρμαιον, apud Synes. in ep. ad Phyl. Et Herodian. l. 1. οὐκέτι μὲν τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο. Thuc. l. 8. ἵνα δοκῇ πάντα μετ' ἐκείνου κοινοῦσθαι. † med. communicare cum aliquo. Xen. Pæd. l. 5. p. 136. d.† Item pass. communicor, &c. (Eurip. Med. 500. id Phœniss. 1649. Æsch. Ag. 1356.)

Κοινεῖον, ου, τὸ, locus in quo sunt communes omnibus mulieres, lupanar. Hesych.

Κοινωνὸς, οῦ, ὁ, cui alicujus rei communio est cum alio, particeps, consors, socius. Xen. τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνοὺς εἶναι ἀλλήλοις. † Pæd. l. 2. p. 50. a. et l. 4. p. 94. d.† Et, κοινωνοὶ πράξεως. Plat. Item κοινωνοὶ πολέμου. Sic et, κοινωνὸς κινδύνου, Herodian. Κοινωνὸς τῶν ἀποῤῥήτων, Herodiano dicitur is, quicum secreta nostra consilia communicamus. (Eurip. Med. 1363. Æsch. Ag. 1361.)

Κοινωνία, ας, ἡ, communio, communitas, consortium, societas. Aristot. Eth. 8. ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία. Apud eundem lib. de mundo, ἡ πρὸς ταῦτα κοινωνία, communio quæ cum hisce intercedit. Sic Plato, κοινωνία μοι πρός σε. (Eurip. Phœniss. 16.)

Κοινωνικὸς, οῦ, ὁ, communionis amans, seu societatis. Apud Areopag. κοινωνικὸς est socialis, i. societatis et æquitatis cultor. Apud Lucian. in Tim. κοινωνικὸς τῶν ὄντων, qui lubenter alios bonorum suorum facit participes. ¶ Κοινωνικὸς, ad communionem pertinens, in quo communionis seu communitatis ritus observantur: ut, κοινωνικὸν σύστημα, apud Eustath. A Plutarcho κοινωνικαὶ ἀρεταὶ appellantur virtutes in communitate et societate positæ. ¶ Κοινωνικὸς, non excommunicatus, ὁ μὴ ἀναθεματιζόμενος. Basil.

Κοινωνέω, ῶ, in communionem venio, commune aliquid habeo, particeps sum. Demosth. κοινωνεῖν καὶ τοῦτο ἡγοῦμαι τοῖς πεπολιτευμένοις, commune aliquid habere cum, &c. Et, κοινωνῶ σοι τούτου, hoc tecum habeo commune. Et, οὐδὲν κοινωνῶ σοι, nihil tecum habeo commune. Xenoph. σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, cibo et potu uti communiter, participem esse cibi et potus. Sic, κινδύνων κοινωνεῖν, periculorum esse participem. Πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων κοινωνεῖν, apud Demosth. expon. conscium esse. Dicitur et, κοινωνεῖν τινι, cum alio consuescere. (Æsch. Ch. 164.)

[Κοινωνητέον. Plat. de Rep. Οὐ προσοιστέον ἄρα αὐτῷ ἡδονὴν, οὐδὲ κοινωνητέον αὐτῆς ἐράστῃ τε καὶ παιδικοῖς, ὀρθῶς ἐρῶσί τε καὶ ἐρωμένοις.]

Κοινώνημα, τὸ, commercium. Plato in 1. de rep. Aristot. Pol. 3. Plut. in symp. sept. sap.

Κοινώνησις, commercium. In nov. const. [Plat. Politic.]

[Κοινωνητικός. Polyb. Hist. lib. 2. ὑπεγένετο δὲ κοινωνητικὴ καὶ φιλικὴ τις αὐτοῖς διάθεσις.]

Composita.

Ἄκοινος, non communis, non pollutus, non maculatus. In nov. constit.

Ἀκοινωνησία, ἡ, communio et participatio nulla, commercium nullum: quo videlicet res aliqua communis alteri cum altero non est. Aristot. polit. 2. c. 3. διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀκοινωνησίαν, quia possessiones non sunt communes.

Ἀκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cum altero non communicatur, cujus alter particeps non fit. Plut. in Lycurg. Item qui nihil commune habet cum altero, cui nihil communicatur, qui particeps non est. Greg. Item, qui sibi nihil cum altero commune esse vult, qui alterum participem et consortem ferre nequit. Luc. in vit. auct. Exponitur etiam αὐθέκαστος, severus natura, rigidus, exactè rectum verumque persequens. A Suida exp. ἀκριβής.

Ἀκοινωνήτως, idem quod αὐθεκάστως, rigidè, severè, austerè: ut exponitur apud Cicer. in Epist. ad Attic. lib. 6. ep. 1.

Ἀνακοινόω, ῶ, et ἀνακοινόομαι, οῦμαι, communico aliquid cum alio, i. commune ei mecum facio, impertior ei. Pausan. Eliacōn 1. ἐνταῦθα ἀνακοινοῦσθαι τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγήν. Item, communico cum hoc vel illo de re aliqua, vel rem aliquam; consulto una cum alio de re quapiam. Plato in Cratylo, βούλει οὖν, καὶ Σωκράτει τῷδε ἀνακοινωσώμεθα τὸν λόγον; Xenoph. Hellen. 1. ἀνεκοινοῦτο ὅ, τι ἔμελλεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν. Isocr. περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀνακοίνου. Xenoph. ἀναβ. 3. ἀνακοινοῦται Σωκράτει τῷ Ἀθηναίῳ περὶ τῆς πορείας, consulit Socratem.

Ἀνακοίνωσις, ἡ, communicatio. Est et nomen cujusdam schematis elocutionis rhetoricæ.

Ἀνακοινώνησις, communicatio. In nov. const.

Ἐπανακοινόω, (*decomp.*) communico, consilii videlicet capiendi gratia. apud Plat. l. 11. de rep. τοῖς νομοφύλαξιν ἐπανακοινώσαντες οἱ ἀγορανόμοι καὶ ἀναγράψαντες.

Ἀξιοκοινώνητος, dignus qui cum communicemus, dignus cujus consortium et societatem expetamus. Plato Pol. l. 2.

Δημόκοινος, publicus minister, tortor, qui et δήμιος. apud Isocrat. in Trapez.

[Δυσκοινώνητος. Plat. de Rep. lib. 6. ἐπισκέψῃ εἰ ἄρα δικαία τε καὶ ἥμερος, ἢ δυσκοινώνητός τε καὶ ἀγρία.]

Ἐπίκοινος, communis, promiscuus. Herodot. ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιοῦσι, promiscuè cum mulieribus coëunt. Ἐπίκοινα γένη, in nominibus dicuntur à grammaticis genera in quibus sexus uterque per alterum apparet: aut quæ fœmininâ positione mares, aut aliâ fœminas significant. vide Quintil. l. 1. c. 4.

Ἐπικοινωνέω, commune habeo. Aristot. 2. Œcon. ἐπικοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλαις, ἀναγκαῖον. Et apud Plat. de leg. ἐπικοινωνούμενοι γάμοι, communiter contractæ nuptiæ.

Εὐκοινώνητος, qui cum communicare aliquid facilè est, facilis. Aristot. eth. l. 4. εὐκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, in rebus pecuniariis facilem se præstans et tractabilem.

Κατακοινωνέω, communico, impertior. Æschin.

(Μετάκοινος. οὐδέ τις ἐστὶ συνδαίτωρ μετάκοινος. Æsch. Eum. 351. 967. Suppl. 1046.)

Πάγκοινος, omnibus communis. Soph. in Electra. [138. addas Antig. 1061. Τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; 1131. 815. Schol. Æschyl. Sept. c. Theb. 614. πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δάμῃ. Schol. β'. δημοσίᾳ. Χοηφ. 456. στάσις δὲ πάγκοινος ἅδ' ἐπιῤῥοθεῖ, &c. Schol. ἡ κοινή. Pind. Olymp. Od. vi. 107.]

[Παρακοινάω. Pind. Pyth. Od. Δ. 236. Συγγενέσιν παρακοινᾶθ'. Vide Notam. Simplex Verbum κοινάω occurrit suprà 204. κοινάσαντες. ubi Schol. Τῇ νυκτὶ κοινωνήσαντες κατὰ τὴν ὁδὸν, &c.]

Πολύκοινος, multis communis. Soph. [Aj. 1215. Antig. 1. Schol. Πολύκοινον Ἀμφιτρίταν, ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον. Aristot. de Morib. τὸ γὰρ τῆς ἀρετῆς ἆθλον καὶ τέλος, ἄριστον φαίνεται, καὶ θεῖόν τι καὶ μακάριον. εἴη δ' ἂν καὶ πολύκοινον. Pind. Olymp. vi. 106. Schol. ἄγε δὴ ἀνίστατο παῖ, ἀπέλθωμεν εἰς τὴν ἐσομένην ὕστερον πολύκοινον καὶ πολυπληθῆ χώραν. Pyth. Β. 77. Τὰν πολύκοινον ἀνεδέξατ' ἀγγελίαν.]

Συγκοινωνὸς, particeps, consors: idem cum κοινωνός. Apocal. c. 1. [Epist. ad Phil. i. 7. συγκοινωνούς μου τῆς χάριτος πάντας ὑμᾶς ὄντας.]

[Συγκοινόω. Thucyd. Hist. lib. 8. τὰ ἀποβησόμενα ἐκ τῶν κινδύνων ξυνεκοινώσαντο οἱ στρατιῶται τοῖς Σαμίοις. Συγκοινωνέω. Aristoph. Lysistr. 1131. Schol. Epist. ad Philipp. iv. 14. πλὴν καλῶς ἐποιήσατε συγκοινωνήσαντές μου τῇ θλίψει. Dion. Cass. Hist. Demosth. c. Eubul. συγκεκοινωνήκαμεν τῆς δόξης ταύτης οἱ κατεστασιασμένοι.]

ΚΟΊ'Ξ, ικος, ὁ, coix: species τῶν καλαμοφύλλων, ut et ὁ φοῖνιξ, teste Theophr. hist. plant. l. 1. c. 16. Apud Hesych. legitur κοῖκες sine diæresi, et dicitur esse in Æthiopia palmarum species, et πλέγματα inde confecta. ¶ Est etiam vas formarium, Antiphani, apud Poll. l. 10. c. 46.

ΚΟΙ'ΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, princeps, imperator, dominus. Il. ά. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. (Eurip. Med. 71. 876. Phœniss. 1582.) ☞ Veteres (ut scribit Eustathius) derivant hoc vocabulum à καιρὸς, verso α in ο, ut sit οἱονεὶ ὁ τοῦ καιροῦ κύριος.

Κοιρανίη, dominium, imperium.

Κοιρανικὸς, οῦ, ὁ, imperatorius, principalis. Opp. l. 3. de venat.

Κοιρανίδης, ου, ὁ, ἡ, idem quod κοίρανος, ut Sophoclis scholiast. expon. in Antig.

Κοιρανέω, ῶ, dominor, impero. Apoll. Arg. 2. τῇσιν τότε κοιρανέοντα. † Cum gen. loci. Hesiod. Th. 331. cum dat. loci. Apoll. Rhod. 1. 34.† Item principatum obtineo, instar principis excello. Oppian. de venat. l. 3.——λεόντων Κοιρανικῶν Λίβυες μέγα κοιρανέουσι λέοντες. Item, κοιράνου officio fungor, imperator et princeps sum. Il. β'. Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν. (Æsch. Pers. 214. Pr. 49. Il, γ'. 250.)

Composita.

Ἀνακοιρανέω, ῶ, dominor, rego. apud Hom. μάχην ἀνακοιρανέοντα.

Διακοιρανέω, ῶ, regis seu domini more obeo vel administro. Hesych.

Κατακοιρανέω, dominor, impero, rego. Od. ά. Ἰθάκην κατακοιρανέουσι. Od. ί. πόλεμον κατακοιρανέουσι.

Παγκοίρανος, ὁ καὶ ἡ, omnino dominus, totius dominus. Opp. de Venat.

Πολυκοίρανος, multorum dominus et rex. (Aristoph. R. 1301.)

Πολυκοιρανίη, imperium multorum, dominium multorum. Il. ά.

ΚΟΙΣΥ'ΡΑ, ας, ἡ, Cœsyra: fœmina quædam Atheniensis, generis nobilitate et opibus clara, sed luxu et mollitie diffluens, ac nimium ornata.

Κοισυροῦσθαι, dixerunt comici pro τρυφερῶς κοσμεῖσθαι, sive τὰ τῆς Κοισύρας φρονεῖν, luxu diffluere, nimium ornari.

Ἐγκοισυροῦσθαι, (*comp.*) Cœsyræ moribus imbui: vel Cœsyram imitari, luxuriosa nimirum et voluptuosa vita. exquisitiore cultu ornari. apud Aristoph. in Nub. [48.]

ΚΟΙ'ΤΗ, ης, ἡ, cubile, lectus. (Eurip. Med. 151. τᾶς ἀπλάτου κοίτας ἔρος. ib. 438. Phœniss. 373. Æschyl. Ag. 573. 1527. Soph. Tr. 17.) Xen. Pæd. 2.

τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυσαν. Apud Greg. accipitur pro concubitu, ubi scribit, μὴ κώμοις καὶ μέθαις μαλακισθῶμεν, οἷς κοίτας καὶ ἀσελγείας οἶδα συνεζευγμένας. Rom. c. 9. ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, quidam pro concubitu, alii pro semine accipiunt, ex Hebræorum idiotismo ; et ἔχειν κοίτην, exponunt, concipere, et gravidam fieri. ¶ Κοίτη, (inquit Bud.) alveus fluminis, in Pand. Græcis sæpe. ☞ Deduci potest ex κεῖμαι, sicut τὸ κοιμῶμαι.

Κοῖτος, ου, ὁ, idèm quod κοίτη. Theocr. idyll. 23. Item dormitio, somnus. Od. β'. Item κοῖτοι, pisciculi quidam fluviatiles, sub saxis quiescentes. Aristot. de hist. an. l. 4.

Κοιταῖος, adject. ut, κοιταῖον γίνεσθαι, cubare, noctu jacere. Demosth. in psephis.

Κοιταῖον, ου, τὸ, subst. lustrum ferarum. Plut. in lib. de prud. anim.

Κοιτάζω, cubare facio, in cubili colloco.

Κοιτάζομαι, apud Greg. sum in cubili, decumbo.

Κοιτασία, cubile, concubitus. Levit.

Κοιτὼν, ῶνος, ὁ, locus domus, in quo sunt cubilia, cubiculum. Eustath.

Κοιτωνίσκος, parvum cubiculum. Exponitur etiam, parvus lectus, lectulus.

Κοιτωνὶς, pro eodem.

Κοιτὶς, ίδος, ἡ, lectulus. Ab Atticis ita vocatur (ut quidam grammatici annotant) parva cista, et apud Lucianum arcula seu capsula. Polluci est etiam capsa vestiaria.

Composita.

Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, splendido lecto, aut splendidis lectis instructus, aut instructa.

Αἰθριοκοιτέω, ῶ, sub dio cubo. Theocr. idyll. 8. Ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

Ἄκοιτος, cubili carens, cubile non habens.

Ἄκοιτον mel, Plin. l. 11. c. 13. quod est sine retrimento sedimentove.

Ἀκοίτης, ου, ὁ, pro ὁμοκοίτης, unum et idem cubile habens, maritus. Od. ε. —— ἥν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην. In Epigr. Τίς κέν με τλήθυμος ἕλοι δύστηνον ἀκοίτης; (Soph. Tr. 534.)

Ἄκοιτις, ιος, ἡ, uxor, passim apud Poëtas. † Hes. Th. 410.† (Æschyl. Pers. 686. Soph. Tr. 511. 1165.) [Hom. Il. Γ. 447. Ζ. 350. Ξ. 268. Odyss. Λ. 451. Pind. Nem. Α. 109. δεξάμενον θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν.]

Ἀμφίκοιτος, lectum circundans, lectum ambiens. Suid.

Ἀνεμοκοῖται, dicti fuerunt quidam, apud Corinthum, incantamentis quibusdam ventorum tempestates sedantes, teste Eust. q. d. venti sopitores.

Ἀπόκοιτος, secubans, seorsum cubans. Lucianus: μηδέ ποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο. Idem alibi, οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας, οὐδ' ἀπολιπὼν τὸν οὐρανόν.

Ἀποκοιτέω, ῶ, secubo, abnocto. Demosth. pro corona, ἑκάστους, ἣν παρέλαβον, τάξιν διατηρεῖν, μήτε ἀφημερεύοντας, μήτε ἀποκοιτοῦντας.

Ἀρσενοκοίτης, seu Ἀῤῥενοκοίτης, qui cum masculis concumbit, vel masculorum concubitor. 1 Cor. c. 6. et in Anth. Epigr.

Βορβοροκοίτης, in cœno cubans.

Δευτεροκοιτέω, ῶ, secundus vel secunda cubo, lecti socium habeo. Athen. l. 13.

Δρυοκοίτης, in quercu seu in arbore cubans: epitheton cicadæ, in Epig.

Δύσκοιτος, malè cubans, et incommodè.

Δυσκοιτία, mala cubatio seu incommoda, qualis est χαμαικοιτία. Exponitur etiam, difficultas cubandi.

Δυσκολόκοιτος, difficilem somnum efficiens, àpud Aristoph. in Nub. †419.† δυσκολοκοίτου τε μερίμνης.

Ἐνωτόκοιτοι, populi quibus aures in tantum magnitudinis crescunt, ut totum corpus iis contegatur.

Ἐξώκοιτος, qui foris cubat. Hesych. Est et piscis, qui etiam adonis dicitur, ut testatur Athen. lib. 8. sic appellatus, quòd in siccum somni causa exeat, ut scribit Plin. l. 9. c. 19. vide et Ælianum.

Ἐπικοιτάζομαι, cubile habeo vel constituo mihi in.

Ἡμερόκοιτος, die dormiens, (et nocte vigilans.) fur. Hesiod. in Erg. Item piscis quidam, phoca, ut interpr. Erasmus.

(Ὀψίκοιτος. Æsch. Ag. 898.)

Παρακοίτης, maritus: Idem qui ἀκοίτης. † Hes. Th. 928.†

Παράκοιτις, ιος, ἡ, uxor, eadem quæ ἄκοιτις. (Il. γ'. 53.) Hesiod. ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι. † in Theog. 328. de Simone.† Hesychio est etiam παλλακίς.

Παράκοιτος, ὁ καὶ ἡ, concubinus, concubina.

Παρακοιτία, accubitus. Accipitur et pro excubiis.

Παρακοιτέω, ῶ, juxtà cubo, accubo: ut dicitur uxor παρακοιτεῖν τῷ ἀνδρί. Item excubo, vigilias ago.

Πιθοκοίτης, qui in dolio cubat.

Πρόκοιτος, q. d. antecubitor. Exponitur à Greg. προφύλαξ.

Προκοιτία, excubiæ, vigiliæ, sicut παρακοιτία. Polyb. [lib. 2.]

Προκοιτέω, ῶ, excubo. [Joseph. de Bello. lib. 4. cap. 5. §. 1.]

Προκοίτιον, ου, τὸ, q. d. antecubiculum. expon. antithalamus, ex Vitruv.

Προκοιτὼν, ὁ, q. d. antecubiculum.

Στιβαδοκοιτέω, in toro seu stramento ex herbis aut frondibus cubo, humi stratis herbis aut frondibus cubo, in stabulo cubo. Poll. l. 2.

Σύγκοιτος, ὁ καὶ ἡ, consors tori: de marito, vel de uxore. Et generalius pro concubitor seu concubitrix.

Συγκοίτιον, ου, τὸ, concubitus. merces quæ datur meretrici. Hesych.

Ὑληκοίτης, cubile in sylvis habens. de feris dicitur ab Hesiodo, θῆρες ὑληκοῖται.

Φορμοκοιτέω, ῶ, super tegete cubo, seu super storea: tegeti incubo.

Χαμαίκοιτος, humi cubans. (Soph. Tr. 1182.)

Χαμαικοιτία, humi cubatio. Philost. epist. 52.

Χαμαικοιτέω, ῶ, humi cubo, humi jaceo. Idem Philostr.

ΚΟ'ΚΚΟΣ, ὁ, granum. Diosc. lib. 4. κόκκοι τῆς ῥοιᾶς, grana mali punici: vel etiam acini mali punici. Sic κόκκος κνίδιος, sive κόκκος κνίδειος, granum cnidium, apud Dioscor. Galen. Athen. Est autem semen thymelææ, myrti in modum rotundum, et inter initia virens, ac tandem rubescens. Ita etiam medici vocant pilulas, quòd granorum magnitudine ferè sint, et rotundæ, granorum instar. Alex. Trallian. ἡ κάθαρσις ἡ διὰ τῶν κόκκων ἐχόντων τὴν κολοκυνθίδα. ¶ Est etiam Hesychio peculiariter, granum ilicis arboris rubens, quo punicea inficiuntur. Latinè itidem coccus dicitur. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8. ἡ πρῖνος τὸν φοινικοῦν κόκκον φέρει. Item ipse color puniceus. Hesych.

Κόκκος, ου, ἡ, (gen. fœm.) arbor quam Theophr. πρῖνον vocat, Plinius ilicem: unde, κόκκος βαφικὴ, apud Diosc.

Κόκκιον, ου, τὸ, idem quod κόκκος, pilulæ: ut, κόκκια βηχικὰ, pilulæ quæ tussi medentur, Alex. Trall.

Κόκκινος, coccineus, coccinus, cocco tinctus, coccino colore imbutus: ut, κόκκινον ἔριον, in epist. ad Hebr. c. 9. Et, κοκκίνη χλαμὺς, coccina chlamys. Sic, κόκκινος χιτὼν, apud Plut. in Fab.

Κόκκωνες, grana mali punici, et unde viscum fit. Gal. in lex. Hippocr.

Κοκκίζω, grana eximo seu acinos: unde apud Aristoph. κοκκίσαι ῥόαν, punicum malum suis exenterare granis, grana seu acinos eximere è malo punico, quod et ἐκκοκκίσαι dicitur.

Κόκκαλος, nucleus pineæ nucis, qui et στρόβιλος, Gal. in lex. Hipp. Diosc. verò diminutivè ita nominari vult cnidium granum.

Composita.

Δίκοκκος, dicitur à quibusdam ἡ ζειὰ, quòd duplici grano prædita sit.

Ἐκκοκκίζω, cortice ablato granum eximo. idem quod κοκκίζω. Apud Athen. l. 2. Item metaphoricè, spolio, viduo. Aristoph. in Pace, [62.] τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας, schol. exp. ἐρημώσας. [ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥοιῶν, τῶν τοὺς κόκκους καθαιρομένων. Acharn. 1178. καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορρον ἐξεκόκκισεν, &c. Thesm. 2. Schol. Biset. ἀλοᾶν δὲ δασυνόμενον, δηλοῖ τὸν σῖτον καὶ τοὺς πυροὺς ἐν τῇ ἅλῳ τύπτειν, καὶ ἐκκοκκίζειν. Lysistr. 364. Εἰ μὴ σιωπήσει, θενὼν ἐκκοκκιῶ τὸ γῆράς σου. Schol. οἷον αἱματώσω, ἐκβαλῶ. Schol. Biset. ἐκκοκκιῶ δε, ἐκκοκκίσω, ἐξεντερίσω. 449. Ἐκκοκκιῶ. Schol. Ἀνατιλῶ, ἀνασπάσω. &c. Schol. Biset. Ἐκτιλῶ, ἐκσπάσω. ἀνασπάσω.]

Καλλίκοκκος, pulchra habens grana, seu cui pulcher est acinus.

ΚΟΚΥ'ΑΙ, οἱ, Hesychio sunt avi, et majores. ☞ Etymol. dicit, κοκύας Ionicum esse vocabulum, et significare τοὺς ἤδη κεκοιμημένους. Legitur in Epigr. l. 1. εἰς δένδρα. Ibi enim Zonas dicit; τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν. κοκύαι γὰρ ἔλεξαν. Ἀμὶν, ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύες: indicans, avos monuisse, à quercubus abstinendam esse securim, propter stirpis antiquitatem. Scribitur et κοκκύαι, gemino κ.

ΚΟ'ΚΚΥΞ, υγος, ὁ, coccyx, seu cuculus: avis verna ex accipitrum genere, sed degener et timida. ☞ Sic dicta παρὰ τὸ κόκκυ φωνεῖν, Hesiod. in Erg. 2. Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι. ¶ Est etiam nomen piscis, apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 9. Ibi enim dicit, κόκκυγα τὸν ἰχθὺν ψοφεῖν οἷον στριγμόν. ¶ Κόκκυγες dicuntur etiam grossi caprifici arboris: quòd simul cum cuculis verno tempore prodeant. ¶ Hesychio κόκκυξ dicitur et herba quædam. ¶ Item os in imo sacri ossis positum. vide Galen. in lib. de ossibus. ¶ Eidem Hesychio κόκκυξ est etiam crista, et galea. (Aristoph. R. 1431.)

Κοκκύζειν, coccyzare, cuculi vocem edere, cucurire. Hesiod. in Erg. Tribuitur etiam gallinaceo, apud Theocr. id. 7. Aristoph. in Ran. (1427.) et Arist. hist. an. lib. 9. itidemque apud Athen. l. 14. Dicuntur et μουσᾶν ὄρνιθες, i. Poëtæ, κοκκύζειν contra Chium vatem, i. Hom. qui in poësi superiores ipso esse conantur, apud Theocr. idyll. 7.

Composita.

Ἀβελτεροκόκκυξ, γος, ὁ, ἡ, idem quod ἀβέλτερος, Suid. Idem exponitur et κενὸς, i. vanus, præsertim quum de homine dicitur.

[Ἐπικοκκύστριος. Aristoph. Thesm. 1059. Ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκύστρια, &c. Vide Schol. Biset. Schol. enim Bourd. legunt ἐπικοκκάστρια.]

Νεφελοκοκκυγία, urbs avium, apud Aristoph. in Avib. [820.]

Ὀρθριοκόκκυξ, qui matutinus cucurit. ὁ ὄρθριος κοκκύζων. Diphil. apud Eustath.

[Περικοκκύζω. Aristoph. Equit. 694. περιεκόκκυσα. Schol. Περιεκορδάκισα. ἔστι δὲ εἶδος ὀρχήσεως.—τὸ δὲ περιεκόκκυσα, περιερρόγχασα, καὶ ὑπέρειδον, καὶ κατεφρόνησα. Περικοκκύζειν est proprie galli gallinacei, qui capite erecto et rotato vocem edit.]

ΚΟΛΑ'ΖΩ, F. σω, punio, castigo. † Xen. Pæd. 1. 2. 7. et 1. 6. 17.† Aristot. eth. 3. c. 5. κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Xen. Hellen. 5. οὐδ' οἰκέτας χρὴ κολάζειν ὀργῇ, castigare irato animo. Idem Xen. κολάζω αὐτὸν πᾶσι κακοῖς, omnia mala ei infero ad pœnas de eo sumendas. Et apud Plat. κολάζω πληγαῖς, castigo verberibus. Et cum gemino accusativo, apud Soph. In Ajace, τὰ σέμν' ἔπη κόλαζε κείνους. ¶ Item, castigo seu reprimo, coërceo, moderor, fræno. Theophrast. lib. de caus. plant. κολάζειν τὰ δένδρα, castigare arbores luxuriantes. Item κολάζειν τὸ ἀνοιδαῖνον, apud Poll. est συστέλλειν, reprimere. Et, κολάζειν τὸ πάθος, apud Plut. in Artoxerxe. Et κολάσαι τὸ πλεονάζον, apud eundem in symp. reprimere et coërcere quod exuperat. (Soph. Œdip. Tyr. 1167.)

Κολάζομαι, punior, castigor, pœnæ de me sumuntur, pœnæ mihi infliguntur. Hellen. 6. κολάζεσθαι ὑπὲρ τῶν ἁμαρτημάτων. Plut. ὑπὸ τοῦ θεοῦ κολασθῆναι. Et cum genit. apud Thucyd. κολάζομαι τῆς ἀδικίας, injuriæ pœnas do. Item reprimor, coërceor: ut Luc. in Hermot. κεκολασμένη δίαιτα, moderata, et cujus luxuries quasi castigata est. Item activè, pro κολάζω, Aristoph. in Vesp. Νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο, τοὐξύθυμον, Ὧι κολαζόμεσθα, κέντρον ἐντέτατ' ἀεὶ, quo castigamus eos, qui nos infestant.

† Κολαστέον. verbal. puniendum, animadvertendum. Xen. Pæd. l. 3. p. 165. a. cum acc.† [Tyrann. cap. 8. §. 9. κολαστέον δὲ τοὺς ἀδίκους, κωλυτέοι δὲ τοὺς ὑβρίζειν βουλομένους.]

Κεκολασμένως, moderatè, frænando et castigando cupiditates et luxuriam. Athen. l. 6.

Κόλασμα, τὸ, pœna, vel quod pœnæ castigationisque loco infligitur. Xen. Pæd. 3.

Κολασμὸς, οῦ, ὁ, pœnæ inflictio, punitio, pœna. Plut. in Alcib. Item moderatio, refrænatio, castigatio. Plut. de loquac.

Κόλασις, εως, ἡ, punitio. Aristot. Rhet. 1. et Gell. l. 6. c. 24. Item castigatio: ut, κόλασις τῶν δένδρων, apud Theophrast. castigatio quæ luxuriantibus arboribus adhibetur, et qua velut supplicio coërcentur, et reprimuntur.

Κολαστὴς, οῦ, ὁ, punitor, castigator. Synes. ep. 121. τῆς πονηρίας κολαστάς. Pro vindice et tortore etiam ponitur apud Eurip. (Æsch. Pers. 829. Soph. El. 1465. Œdip. Tyr. 1168.)

Κολαστικὸς, οῦ, ὁ, q. d. punitorius, pœnas infligere solens. Plutarch. περὶ ἀοργησ.

Κολαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad pœnas inferendas, ad pœnas infligendas comparatus: ut, κολαστήριον πῦρ. apud Naz.

Κολαστήριον, ου, τὸ, locus supplicii: vel instrumentum aptum ad scelerum pœnas inferendas: tormentum. Plut. et Synes. Item locus ubi sontes torquentur, carcer, apud Synes. de insomn. Accipitur etiam pro ipsa pœna, apud Xen.

Composita.

Ἀκολασία, ἡ, intemperantia, petulantia, protervitas, lascivia. Item luxuria: cui oppon. σωφροσύνη. Aristot. rhet. lib. 14. Dicitur et de intemperantia circa res venereas. Plut. et Chrysost. de sacerdot.

Ἀκόλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intemperans, protervus, lascivus, libidinosus, q. d. instigatus, vel incastigabilis. Interdum absolutè ponitur, et dicitur de quovis, qui voluptatibus corporis nimium est deditus: ut apud Aristot. lib. 1. rhet. ad Theodect. ἀκόλαστος μοχθηρός ἐστι, καὶ ἄδικος περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς. Interdum additur, περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι, ut apud Aristot. aut, πρὸς τὰς συνουσίας, ut apud Plut. in Lyc. Pro quo et absolutè dicitur ἀκόλαστος, ut, ἀκόλαστος γυνὴ, apud Athen. l. 13. Dicitur et de aliis rebus, ut, ἀκόλαστος γλῶσσα, lingua effrænis. Eurip. in Oreste. (Phœniss. 933. Aristoph. R. 395.)

Ἀκολάστως, intemperanter, petulanter, protervè. [Ἀκολαστοτέρως. Xenoph. Memorab. lib. 2. §. 1. γνοὺς καί τινα τῶν συνόντων ἀκολαστοτέρως ἔχοντα πρὸς τὰ τοιαῦτα, Εἰπέ μοι, ἔφη, &c. Intemperantius se gerentem.]

Ἀκολασταίνω, intemperanter seu petulanter me gero, protervè ago. Aristot. rhet. l. 2. Item protervè et libidinosè vivo. Aristophan. ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ ἀκολασταίνετε. Plut. in Alcib. καὶ ἀκολασταίνῃ μεθυσκόμενος, intemperanter vivat ebrietati deditus.

Ἀκολαστέω, ῶ, idem.

Ἀκολάστημα, τὸ, factum petulans, seu intemperans factum petulantiæ plenum.

Decomp. Ἐνακολασταίνειν τινὶ, petulantia uti in, petulantiam aut libidinem suam exercere in. Athen. l. 12.

Συνακολασταίνω τινὶ, unà cum aliquo intemperanter vivo. Plutarch. in Dem.

Φιλακόλαστος, qui amat τὴν ἀκολασίαν, seu τὸ ἀκόλαστον.

Ἀντικολάζω, vicissim punio: vel contrà supplicio afficio: ut si, loco præmii quod promeruit, aliquis puniatur.

Προκολάζω, antè punio. Aristot. rhet. l. 2.

Συγκολάζω, simul punio.

ΚΟ'ΛΑΞ, ακος; ὁ, adulator, assentator, parasitus. Aristot. eth. 4. cap. 4. πάντες οἱ κόλακες θητικοὶ, καὶ οἱ ταπεινοὶ, κόλακες. Plutarch. de discer. adul. ab am. αὐτὸς αὑτοῦ κόλαξ ἕκαστος ὢν πρῶτος καὶ μέγιστος. ☞ Andocides medicus apud Athen. l. 6. τὴν κολακείαν denominatam putat ἀπὸ τοῦ προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις: alii derivant è κόλον, (cibus), quod alienam mensam consectetur: alii à κόλος, i. mutilus, quòd integer non sit.

Κολακικὸς, οῦ, ὁ, adulatorius, assentatorius. Item adulandi peritus, peritus assentator. Et, ἡ κολακικὴ, sub. τέχνη, ars adulatoria seu assentatoria. Plato in Sophista, κολακικὴν πάντες φαῖμεν ἂν ἡδυντικήν τινα τέχνην εἶναι.

Κολακὶς, ίδος, ἡ, assentatrix. Κολακίδες dicebantur mulierculæ quædam in aulis regum et principum, quæ reginis currum ascendentibus, aut de curru descendentibus, dorsum scalæ loco subjiciebant.

Κολακεύω, F. εύσω, adulor, assentor, adulationibus capio. Plut. ὅπως ὑπανεξιστάμενοι τοῖς πλουσίοις κολακεύωσι. Athen. lib. 6. Ἡ πρόσοδος ἄλλη τοῦ κολακεύειν εὐφυῶς; Et cum accusat. ut apud Xen. Hell. 5. μηδένα τῶν ἀνθρώπων κολακεύειν ἕνεκα μισθοῦ. In particip. οἱ κολακεύοντες, iidem sunt qui et κόλακες. Plutarch. οἱ τὰ ὦτα τοῖς κολακεύουσι παραδιδόντες.

Κολακεύομαι, adulationibus demulceor et titillor, adulationibus vincor et capior. Plut. de fort. Alex. lib. 2. κολακευθεὶς ἀνὴρ ὑπὸ γυναικός.

Κολάκευμα, adulatio, lenocinium. Max. Tyr. [Xenoph. Œcon. cap. 13. §. 12. ἣν δὲ ἴδω ἢ κολακεύμασί τινα προτιμώμενον, ἢ καὶ ἄλλῃ τινὶ ἀνωφελεῖ χάριτι, &c.]

Κολακευτικὸς, οῦ, ὁ, adulatorius, assentatorius: idem quod κολακικός. Luc. de hist. scrib. et de calumn.

Κολακευτικῶς, assentatorum more: more eorum qui adulandi periti sunt.

Κολακεία, ἡ, assentatio, adulatio. Athen. lib. 6. διαβόητος ἐγένετο ἐπὶ κολακείᾳ. Herodian. lib. 4. οὐ τἀληθῆ αὐτῷ ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας. Sic et apud Luc. Dem. et Æschin.

Composita.

Ἀκόλακος, alienus ab adulatione. Diog. Laërt.

Ἀκολάκευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui assentationibus et adulationibus permulceri non potest, qui blanditiis capi nequit. Plut. in Coriol.

Ἀντικολακεύω, vicissim adulor, assentando par pari refero. Plutarch. in Alcib.

Δημοκόλαξ, adulator populi.

Κνισοκόλαξ, qui ut nidore seu pinguedine fruatur, adulatur: de eo dicitur qui in convivia adulationibus quibusdam irrepit, ut et ipse nidoris ac pinguedinis particeps sit, apud Athen. l. 2.

Προκολακεύω, antè adulor, et quasi præblandior. [Plat. de Rep.]

Ὑπερκολακεύω, supra modum assentor seu adulor.

[Ὑποκολακεύω. E Polyb. Hist. lib. 6. ὑποκολακευόμενοι καὶ ῥαθυμοῦντες τρέπονται πρὸς ὕβριν, &c.]

Φιλοκόλαξ, qui solet adulari, adulator. Aristot. l. 1. [pag. 149. 2. f. Ed. Cant. διὸ φιλοκόλακες, ὡς ἐπιτοπολὺ, καὶ φιλεραστεὶ, &c. Eth. Nicom. lib. 8. cap. 8.]

ΚΟΛΑ'ΠΤΩ, F. ψω, tundo, excavo, incido. Aristot. hist. an. l. 9. c. 1. τὰ ὄμματα κολάπτειν, exculpere oculos. Et, τὸ ἧπαρ κολάπτειν, apud Lucian. rostro tundere jecur.

Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum lapicidarum, malleo simile, sed rostratum, quo marmora incidunt. Luc. in somn.

Κόλαφος, ου, ὁ, colaphus, alapa: plaga quæ palma in maxillam alicujus incutitur. Etym. ex Epicharm. ὡς ταχὺ κόλαφος περιπατεῖ δεινός. Apion apud eundem deducit à κολάπτω. Eustath. à κόλον ἀφᾶσθαι, i. μέγα: ut κόλαφος sit ὁ μεγάλην ἀφὴν ἔχων.

Κολαφίζω, colaphum incutio, colaphum infligo, colaphum infringo. Eustath. ex Pausan. Frequens est in N. Testamento: ut Matth. cap. 26. 1 Cor. 4.

Κολάφισμα, τὸ, plaga colapho incussa, seu colaphus.

Composita.

Ἀποκολάπτω, tundendo aufero: vel pertundo, insculpo.

Δρυοκολάπτης, ου, ὁ, vocatur picus arborarius, vel picus martius, ἀπὸ τοῦ τὰς δρῦς κολάπτειν. [Aristot. de Hist. Animal. Ὁ δὲ δρυοκολάπτης οὐ καθίζει ἐπὶ τῆς γῆς· κόπτει δὲ τὰς δρῦς, τῶν σκωλήκων καὶ σκνιπῶν ἕνεκεν ἵν' ἐξίωσιν.]

Ἐγκολάπτω, insculpo, incido: vel tundendo insculpo, tundendo incido. Plut. in Pericle, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολαψάντων τοῦ χαλκοῦ λύκου.

Ἐγκόλαμμα, τὸ, sculptura sive scalptura tundendo incisa.

Ἐγκολαπτὸς, οῦ, ὁ, insculptus, incisus: vel tundendo insculptus.

Ἐκκολάπτω, exculpo, tundendo eximo, ut avis rostro: excido, i. quod insculptum seu incisum est eximo. Plut. de malitia Heroditi, τοῦτο μὲν ἐξεκόλαψαν, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν πόλεων ἐνεχάραξαν. Sic et apud Thuc. et Dem. Dicitur et gallina ἐκκολάπτειν, quum maturo fœtu rostro ova pertundit et frangit: aut quum pullos pertusis rostro ovis eximit: Latinis, excudere et excludere. Aristot. hist. an. l. 9. c. 29. et in Geopon.

Ἐκκόλαψις, excisio quæ tundendo fit. Item de exclusione ovorum et pullorum. Aristot. hist. an. l. 6.

Κρανοκολάπτης, phalangium quoddam, quod, si in aliquem irruat, caput ejus petit. Vide Aët. tetrab. 4. serm. 1. c. 8.

ΚΟ'ΛΑΡΙΣ, ὁ, animal ululæ et cæteris γαμψώνυξιν inimicum: unde ab eis et devoratur, teste Aristot. an. l. 9. c. 2.

ΚΟΛΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, vagina, culeus, Iliad. ά. Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. † Xen. Pæd. 1. 2. 9.† Sic Eurip. in Iphig. Aulid. ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας Κολεῶν ἔσωθεν Est etiam loculus, hydria, Hesych. ¶ Pro avi quadam legitur apud Aristot.

Κουλεὸν, οῦ, τὸ, Ionicè, idem quod κολεός. Ut Il. ά. Ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος. Il. γ'. ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν Ἣ οἱ παρὰ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο. Apud Hippocr. est et κουλεὸς καρδίας, de involucro cordis, quod tectum et conditum est ceu vaginâ.

ΚΟΛΕΡΑΙ` οἶες, oves glabræ, seu brevem lanam habentes. apud Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 10. αἱ κολεραὶ οἶες εὐχειμερώτεραι τῶν δασειῶν. Alii interpr. oves crispæ. ¶ Sic dictæ ἀπὸ τοῦ κεκολουμένον ἔριον ἔχειν.

ΚΟΛΕΤΡΑ'Ω, ῶ, proculco. Apud Aristoph. in Nub. †552.† Τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεί. scholiastes dicit, translatum esse ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατούντων· id enim κολετρᾶν dici. quosdam verò exponere, ἐνάλλομαι εἰς τὸ κῶλον, i. εἰς τὴν γαστέρα. Item schol. significare dicit etiam, τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα: nam κόλον dici παχὺ ἔντερον. vel κατὰ κώλου τύπτειν.

ΚΟΛΙ'ΑΣ, ου, ὁ, piscis quidam ex genere eorum, qui solent ταριχεύεσθαι, ut tradit Athen. l. 3.

ΚΟ'ΛΛΑ, ης, ἡ, gluten, sive glutinum. [Herodot. Hist. lib. 2. ὑποχρίοντες τῷ κόμμι, τῷ δὴ ἀντὶ κόλλης τὰ πολλὰ χρέωνται Αἰγύπτιοι.] Dioscor. lib. 3. c. 101. κόλλα (ἣν ἔνιοι ξυλοκόλλαν καλοῦσιν ἢ ταυροκόλλαν) καλλίστη ἐστὶν ἡ Ῥοδιακὴ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη. Plutarch. de solert. an. μήτε κόλλης δεόμενος, μήτε τινὸς ἄλλου δεσμοῦ. ¶ Hesychio est etiam pellis dorsi in bove.

Κολλήεις, εντος, ὁ, glutinatus, conglutinatus, glutine compactus. Iliad. ό. et Hesiod. in Asp. † 309. de curru.†

Κολλάω, ῶ, glutino. ut, κολλᾷν σίδηρον, glutinare ferrum, i. ferruminare. et κολλᾷν τραύματα, apud medicos, conglutinare vulnera. Item metaphoricè, ut et Lat. glutino et conglutino. Athen. lib. 10. Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα. Plato de leg. κολλᾷ καὶ συνδεῖ. Sic et apud Plut. ad Colot.

Κολλῶμαι, agglutino seu adjungo me, adhæresco. Lucæ 10. κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ὑμῖν, qui se vobis agglutinavit. Sic et act. 10. et alibi in N. Test. (Æsch. Ag. 1575.)

Κόλλησις, εως, ἡ, glutinatio, conglutinatio. Theophr. et Plutarch. in symp. sept. sap. Item Herodian. l. 4. Dicitur et de applicatione cucurbitulæ. Aristot. rhet. 3. Est etiam figura orationis, Hermog. περὶ μεθόδου δεινότ.

Κολλητὴς, οῦ, ὁ, glutinator, concinnator.

Κολλητὸς, οῦ, ὁ, glutinatus, glutino compactus, Od. φ'. et ψ'.

Κολλητικὸς, οῦ, ὁ, vim habens glutinandi. Plut. de prim. frig. Diosc. Athen. l. 9.

Κολλώδης, ὁ καὶ ἡ, glutinosus. Plato in Cratylo. Aristot. et Athen. l. 3.

Composita.

Ἄκολλος, ου, ὁ καὶ ἡ, glutinis expers. Item qui conglutinari nequit. Theophr.

Ἀκόλλητος, qui glutinatus non est, aut glutinari nequit. Gal. ad Glauc. Et metaph. qui coire nequit: incoibilis.

Ἀμφίκολλος, utrinque glutinatus, seu undique coagmentatus glutine. Poll. l. 10. c. 7.

Ἀνακολλάω, ῶ, glutino aliquid fluens lentore quopiam, ceu glutine restringo et contineo: ut, ἀνακολλᾷ τρίχας, capillos fluentes cohibet, et glutinat.

Ἀνακόλλημα, τὸ, glutinamentum quo aliquid diffluens compescitur et constringitur. Diosc. l. 1. c. 153. Paul. Ægin. l. 7. c. 16.

Ἀνακόλλησις, εως, ἡ, restrictio quæ fit glutine.

(Ἀρτίκολλος. ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον. i. e. ἐν συναφῇ ἁρμόδιον, ἢ τὸν ἀρτίως κολλώμενον. Æsch. S. c. Th. 378. Ch. 577.) [Soph. Trach. 780. ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ, καὶ προσπτύσσετο Πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος Χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον. Schol. ὡς ὑπὸ τέκτονος καλῶς συγκεκολλημένος.]

Διακολλάω, conglutino, coagmento, ferrumino.

Διακολλητικὸς, οῦ, ὁ, ut, διακολλητικὰ ἔργα, in quibus utimur glutinamentis et coagmentis, item ferruminationibus et plumbaturis. Poll.

Δυσκόλλητος, qui glutinari difficulter potest, glutino vix sociabilis. Galen. ad Glauc. Item metaphor. malè cohærens. Luc. de hist. scrib.

Ἐπικολλάω, agglutino, seu glutino super, glutine jungo.

Ἐπικόλλημα, τὸ, id quod glutinamentis adjungitur alicui rei. Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 4.

Ἐπικολλαίω, idem quod ἐπικολλάω, apud Theophr.

Εὐκόλλητος, qui facilè glutinari potest.

Ἐχέκολλος, tenax instar glutinis: seu continens in modum glutinis. Plut. de solert. anim. et περὶ πολυφιλ.

Ἐχεκόλλως, more eorum quæ glutinosa tenacitate prædita sunt. Diosc. l. 5.

Ἰχθυοκόλλα, ης, ἡ, ichthyocolla: piscis cui glutinosum est corium: ut tradit Plin. Diosc. scribit esse ventrem piscis cetacei.

Κατακολλάω, glutino, agglutino.

Λιθοκόλλα, glutinum, quo lapides ferruminantur et conglutinantur. Diosc. l. 5. c. 164.

Λιθοκόλλητος, ex lapidibus conglutinatus et compactus. Metaphoricè apud Soph. in Trachin. ψυχὴ σκληρὰ χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα. ¶ Item cui lapides preciosi agglutinati sunt: gemmis et lapillis distinctus ac picturatus. Athen. l. 4. et Plut. in Alex. (Luc. Prometh. in Verb. p. 16.)

Ξυλοκόλλα, gluten, quo ligna sociantur. Exemplum vide suprà in Κόλλα.

Παρακολλάω, agglutino, à latere glutino. Paul. Ægin. l. 3.

Παρακόλλημα, τὸ, conglutinamentum, id quod agglutinatur. Theophrast. hist. pl. l. 5. c. 8.

Παρακολλητικὸς, conglutinandi vim habens. Celsus l. 4. c. 19.

Προσκολλάω, agglutino, glutinamentis adjungo.

Προσκολλάομαι, glutinamentis adjungor: vel metaph. quibusdam quasi glutinamentis adjungor et adhæresco. Alex. Aphr. Probl. l. 2. Matth. 19. Act. 5. Ephes. 5.

Σαρκοκόλλα, (q. d. carnis gluten,) lachryma arboris quæ in Perside nascitur, turis pollini similis, colore subrufo, amara gustanti. Plinius eam inter gummi genera numerat: sed et arbor eodem nomine cum lachryma sua vocatur: eam ob causam quod in vulneribus carnem glutinet. Diosc. l. 3. c. 99.

Σύγκολλος, glutine sociatus, glutine junctus.

Συγκόλλως, more eorum quæ conglutinata sunt. Athen. l. 10. Item convenienter, congruenter. Æschyl. in suppl. ‡ 316.‡ (Ch. 540.)

Συγκολλάω, glutine compingo et coagmento. Et metaph. compono, compingo: ut, συγκολλᾷν μαρτυρίας, apud Aristoph. in vesp. consarcinare, componere. Sic συγκολλᾷν λόγον, apud Plut.

Συγκόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio et compactio quæ fit glutinamentis.

Συγκολλητὴς, οῦ, ὁ, conglutinator, glutinamentis aliquid compingens et concinnans. Et metaphor. qui aliquid velut glutine compingit et coagmentat. Aristophan. in vesp. ψευδῶν συγκολλητής.

Ταυροκόλλα, glutinum taurinum. quod fit ex auribus taurorum et genitalibus. Diosc. l. 3. c. 101.

Ταυροκολλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glutini taurino similis. Diosc. l. 1. c. 81.

Χρυσοκόλλα, auri glutinum, glutinum quo aurifices in auro glutinando utuntur. Plin. l. 33. c. 5. Diosc. Galen. ¶ Item edulium quoddam ex lini semine et melle. Athen. l. 3.

Χρυσόκολλος, et χρυσοκόλλητος, auro agglutinatus: vel cui aurum agglutinatum est, auratus, seu deauratus. Poll. lib. 10. c. 31. Athen. lib. 12. (Χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις. Eurip. Phœniss. 2.)

ΚΟ'ΛΛΟΨ, οπος, ὁ, corium durius in cervicibus et dorsis boum, aut ovium. ☞ Sic dictum, quòd ἐξ αὐτοῦ ἀναβραττομένου fiat ἡ κόλλα, teste Eustath. et Pausan. ¶ Item metaphoricè, exoletus et callosus puer, seu supra ætatis vigorem libidinans. Aristoph. οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι. ¶ Κόλλοπες dicuntur etiam verticilla citharæ, quibus chordæ intenduntur: ab ipsa materia, ex qua fiunt. Od. φ'. Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδήν. Luc. ἐνάψας δὲ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀσυνῳδόν. Metaphoricè apud Aristoph. in vesp. αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν.

Κολλοπόω, ῶ, glutino, glutinamentis compingo et coagmento. Eust. ex Pausan.

Κολλοπίζω, claviculis seu verticillis intendo. Hesych.

Κόλλαβος, ου, ὁ, idem quod κόλλοψ: verticillus seu clavicula citharæ, quo fides intenduntur et remittuntur. Eust. Schol. Homer. et Suid. Et, οἱ κόλλαβοι, seu κόλαβοι, dicitur genus quoddam Lyricorum poëtarum, ἀπὸ τῶν κολλάβων, i. à claviculis citharæ sic nominatum. ¶ Item κόλλαβος, panum quorundam species, τῶν κολλάβων similitudinem

habentium, qui et quadrangulæ figuræ placentæ esse dicuntur: ab aliis verò panes esse parvi. Suid. et Athen. l. 3. [Aristoph. R. 510.]

Κολλαβίζω, impingo. Aristoph. ¶ Item ludo ludi genus, quo hic quidem manibus expansis oculos suos tegit, alius verò, postquam percussit, quærit, num verberarit. Poll.

Κολλαβισμὸς, οῦ, ὁ, ejusmodi ludus.

Ἐγκολλαβίζω, (comp.) instar κολλάβου deglutio, seu in os ingero. Eust.

Κόλαβος, idem quod κόλλαβος, panis quoddam genus. Item placentæ quædam species, apud Athenæum. Item offula, parva buccella. Suid.

Κολαβέω, buccellam devoro, deglutio.

Ἐγκολαβέω, unde ἐνεκολάβησεν, apud Aristophan. deglutivit, seu per gulam in ventrem demisit veluti κόλαβον. [Equit. 263. Εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολάβησας. Schol. ἀντὶ τοῦ καταπέπωκας.]

Κόλλιξ, ικος, ὁ, idem quod κόλλαβος, panem quendam rotundum significans, ut docet Athenæus l. 3. Galen. apud Hippocr. κόλλικας exp. pastillos, et apud Aristoph. de parvis panibus dici ait. Scribitur et κόλιξ unico λ, apud Aristoph. in Ran.

ΚΟ'ΛΛΥΒΟΣ, ὁ, collybus: species numismatis, seu æreus nummulus cui bovis imago impressa erat. Hesych. Callimachus de iis, qui apud inferos sunt, dicit, βοῦν κολλύβου σπεράσκουσι: pro eo ac si quis diceret τοῦ προστυχόντος. Et Aristophan. in Pace, προτοῦ Οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου. Polluci est etiam argentei nummi permutatio. Neutro enim genere dicitur κόλλυβον, teste eodem Poll. nec tantùm pro numismate accipi, sed etiam pro specie quadam bellariorum, testatur Hesych. quoque. Aristoph. in Pluto, κολλύβων, φοινίκων, τρωγαλίων, ἰσχάδων.

Κολλυβιστὴς, οῦ, ὁ, trapezita, numularius, qui argenteos aureósve nummos permutat minutis, quales oboli sunt et teruncii. Poll. ex Lysia in orat. de aureo tripode.

Κολλυβιστικὰ σύμβολα, symbola collybistica, seu tesseræ collybisticæ: quales sunt literæ, quæ vulgò appellantur literæ cambii, institutæ ad permutandam pecuniam externam, ut tradit Bud.

Τριτοκόλλυβον, (comp.) vile quoddam numismatis genus, ut docet Pollux. l. 9.

ΚΟΛΛΥ'ΡΑ, ας, ἡ, collyra: panis species, quæ pueris dari solebat, seu panis frustulum, ut annotat schol. Aristoph. in Pace, ἕξετ' ἐν ὥρᾳ Κολλύραν μεγάλην, καὶ κάνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.

Κολλυρὶς, diminut. collyris. Quidam exp. pulmentum et sorbitiuncula. Alii, torta panis, apud LXX. Biblior. interpr. ut 2 Regum cap. 6. et 13.

Κολλυρίζειν, Suid. scribit esse quod vulgari sermone dicitur λαλάγγας τηγανίζειν, et ἐπιχωρίως κολλούρια, vocari τὰ λαλάγγια.

Κολλυρίτις ἄρτος, idem quod κολλύρα, vel et κολλυρίς. 1 Paralip.

ΚΟΛΛΥ'ΡΙΟΝ, sive κολλούριον, ου, τὸ, collyrium: medicamentum oblongum et teres, ex liquoribus, succis, seminibus, fructibus, stirpium et animalium particulis, aromatibus, metallicis, cujuscunque sint facultatis, ad varios usus compositum, compactum, cohærensque. Hippocr. γυναικ. lib. 1. ταῦτα μίξας καὶ τρίψας λεῖα κολλούρια ποιέειν μητρέων. Sic et apud Diosc. et in Hippiatr. ☞ Sic dictum putatur quasi κολοβούριον, hoc est, κολοβὸν τὴν οὐρὰν, vel κολοβὴ οὐρὰ, quia sit instar mutilatæ caudæ: ac tum per simplex λ et ου diphthongum rectiùs scribitur. Alii dictum putàrunt παρὰ τὸ κωλύειν, sive κολλᾷν τὸν ῥοῦν: quum tamen non ad fluxiones solùm, sed ad alias quamplurimas affectiones κολλούρια adhibeantur.

Composita.

Ξηροκολλούρια, arida collyria, quæ metallicis præsertim constant, liquoribus, succis, seminibus, fructibus, aromatis, et alia sicca materia, in humore aliquo vel gummi collecta et cohærente. vide Aët. lib. 7.

Ὑγροκολλούρια, humida collyria, quæ componuntur ex liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle, et aliis compluribus similiter humidis, et varias etiam vires habentibus.

ΚΟΛΛΥΡΙ'ΩΝ, avis quædam, apud Hesych. Ejus meminit Aristot. hist. an. l. 9. c. 33.

ΚΟΛΟΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, parva cornix. Latinis graculus, sive monedula. ut in proverbio apud Luc. κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται. et apud Aristot. rhet. 1. ἀεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιόν. Utitur et Homer. Il. π'. et ρ'.

Κολοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, graculo similis, ad graculos proximè accedens: qui è graculorum genere est. Plut. περὶ πολυφιλ.

Κολοιάω, ῶ, graculorum vocem sono, graculos voce imitor. Poll. lib. 6. c. 13.

Κολῷον, et κολώϊον, sive κολῳὸς, tumultus, perturbatio: sumptâ metaphor. ἀπὸ τῶν κολοιῶν, i. à graculis; quippe qui aves sint gregatim volantes et magno cum garritu strepituque. Il. ά. Ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον, tumultum et strepitum cient inter deos.

Κολῳᾶν, tumultuari, turbas dare: vel etiam, vociferando perstrepere et garrire, more graculorum. Iliad. β'. Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς, ἐκολῴα.

ΚΟΛΟΚΑΣΙ'Α, ἡ, et κολοκάσιον, ου, τὸ, fabæ Ægyptiæ radix, ut scribit Athen. l. 3. vide Diosc. l. 2. c. 128.

ΚΟΛΟΚΥ'ΝΘΗ, sive κολοκύντη, ἡ, cucurbita. Apud Athen. lib. 2. vide et Diosc. l. 3. c. 162. † Aristoph. Nub. 326. pro λήμη.†

Κολοκύντιον, ου, τὸ, cucurbitula: h. e. parva cucurbita. Phrynich.

Κολοκυνθὶς, à quibusdam vocatur cucurbita caprina: ab aliis cucurbita Alexandrina: à nonnullis cucumer amarus: ut tradit Diosc. lib. 4. c. 178.

ΚΟ'ΛΟΝ, ου, τὸ, cibus, τροφὴ, ut exponit Athen. lib. 6. derivans inde κόλαξ, item δύσκολος, et βουκόλος. ¶ Κόλον reperitur etiam pro κῶλον, intestinum quoddam, de quo vide suo loco. ¶ Κόλον dicitur quoque τὸ μέγα, unde κολόκυμα quidam exp. μέγα κῦμα, ut annotat Eustath.

Composita.

Ἄκολος, ου, ἡ, buccella, offella panis seu buccella, frustum minutum; mica. Odyss. ρ'. Αἰτίζων ἀκόλους. Philip. l. 1. Epigr. Κείνῳ συκοφόρῳ τὰς ἀπύρους ἀκόλους. Item pro τροφὴ, apud Athen. l. 14. Eustath. quosdam à κολούειν derivare tradit, ut ἄκολος sit ὁ διὰ σμικρότητα μηκέτι κολούεσθαι καὶ τέμνεσθαι δυνάμενος: posse tamen etiam à κόλον deduci, ut ἄκολος dicatur ψωμὸς ὁ ὀλιγοτρόφος.

Βουκόλος, et Doricè βωκόλος, ου, ὁ, bubulcus, armentarius. (à βοῦς et κόλον, i. τροφὴ, ut annotat Eustath. ex Athen. lib. 6.) Hom. Od. ψ'. et alibi, Αὐτὰρ Τηλέμαχος, καὶ βουκόλος. Philostr. ep. 38. Ἀπόλλων ποιμένων ἤρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Theocr. idyll. 21. Βουκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; Dicitur etiam βουκόλος βοῶν, ἐκ περισσοῦ, (teste Eust.) † apud Xen. l. 1. 1, 2. Cyri Pædiæ.† [Soph. Tr. 1108.]

Βουκόλιον, ου, τὸ, armentum boum. Theocr. idyll. 26. οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις Βουκολίοις. Philo, βουκόλια γὰρ καὶ αἰπόλια, καὶ ποίμνια μεγάλα διεφθείροντο. Pro eodem dicitur et βουκολία, ἡ, apud Apoll. Rhod. et Hesiod. in Theog. † 445.†

Βουκολικὸς, pastoralis, pastoritius, pastorius: et Doricè βωκολικὸς, passim apud Theocr. ut idyll. 1. [70.] βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἴκεο μώσας.

Βουκολὶς, ίδος, ἡ, idem cum adject. βουκολική.

Βουκολέω, F. ήσω, boves pasco. Iliad. φ'. σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες. Theocr. idyll. 8. Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι. Item generaliter, pasco, alo: unde pass. apud Philostr. in heroic. βουκολεῖσθαι ἵππον αὐταῖς, equitatum ab eis pasci. Et metaph. pasco, lacto: unde Hes. βουκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσιν, pasci bona spe. ¶ Item demulceo, delinio: Item decipio. Lucian. ἀλλότριοι κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν, mitigant et leniunt. Philostr. ep. 62. οἴ μοι βεβουκόλημαι ὁ δείλαιος, deceptus sum. [Æsch. Ag. 678. τόνδε βουκολούμενος πόνον. Eum. 78.]

Βουκόλημα, τὸ, lenimen, lenimentum, solatium, apud Suid.

Βουκόλησις, εως, ἡ, delinitio, deceptio. Plut. in polit. præc.

Βουκολητὴς, οῦ, ὁ, deceptor. Hesych.

Βουκολίζω, idem quod βουκολέω. Eust.

Βουκολισμὸς, pastoralis cantilena, pastoritium carmen.

Βουκολιάζω, et Doricè βωκολιάζω, F. άσω, vel άξω, pastoritium carmen modulor. Theocr. idyll. 5. καὶ ὕστερα βωκολιαξεῖς. Pro eodem dicitur etiam Doricè, βωκολιάσδω. Unde pass. apud eundem Theocr. idyll. 9. Βωκολιάσδεο, Δάφνι. Et apud Mosch. idyll. 3. καὶ ἀδύ τι βωκολιάσδευ, suave aliquod bucolicum cane.

Βουκολιασμὸς, pastoritii carminis modulatio.

Βουκολιαστὴς, οῦ, ὁ, qui pastoritium carmen modulatur. Theocrit. idyll. 5.

[Ἀβουκόλητος. (decomp.) Æsch. Suppl. 936.] [Ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι. Stanl. Fastidiosum hoc animo meo (est.)]

Decomp. Ἀποβουκολέω, abgrego, à grege abduco, à grege aberrare facio. Item metaph. ex alieno grege elicitum abduco. † Xen. Pæd. 1. 4. 13.† Luc. τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησεν. Expon. et simpliciter abduco, apud eundem. ¶ Item in errorem abduco, decipio.

Ἀποβουκολοῦμαι, abducor à grege, à grege aberro. Luc. καὶ δέος οὐδὲν, μὴ ἀποληφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ.

Ἀποβουκόλημα, τὸ, impostura, deceptio: propriè tanquam ex alieno grege abducendo. Damasc.

Ἀποβουκολίζω, idem quod βουκολίζω, apud Suid.

Διαβουκολέω, permulceo, delinio, decipio. Luc. διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει, lactat ipsos, et vana spe pascit.

Ἐπιβουκόλος, idem quod βουκόλος. Hom. Odyss. χ'. Et Theocrit. idyll. 26. βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.

Ἐπιβουκόλιον, idem quod βουκόλιον. Theocr. ibid.

Ἱπποβουκόλος, equorum pastor. Eurip. in Phœniss.

Καταβουκολέω, decipio. Item irrideo, deludo.

[Οἰοβουκόλος. Æsch. Suppl. 310.]

Δύσκολος, difficilis in sumendo cibo, qui est fastidioso stomacho. Athen. Item morosus, difficilis, seu acerbus, cui omnia facta et dicta stomachum movent. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 45. b.† Aristoph. in Vesp. Οὐκ ἄν σου παύσει, χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος; Æschin. contra Ctesiph. δύσκολος τὴν φύσιν. Sic et apud Aristot. Plutarch. Xenoph. Dicitur et de re difficili, acerba, seu molesta. Ut, δύσκολος φυλακὴ, apud Chrysost. Et, τὸ δύσκολον, difficile, arduum. Unde proverb. δύσκολα τὰ καλά.

Δυσκόλως, morosè. Isocr. in Nicocle. Synes. ep. 37.

Δυσκολία, ἡ, morositas. Aristoph. in Vesp. Plutarch. in lib. περὶ ἀοργ. Item difficultas. Aristot. polit. 3. c. 7. ¶ Δυσκολία dicitur etiam, responsum in disputationibus dialecticis, quod syllogismum non labefactat et evertit. Suid.

Δυσκολαίνω, morosus sum, indignor, ægrè fero. Aristoph. in Nub. τί δυσκολαίνεις; Plut. de aud, πολλὰ μέμφονται καὶ δυσκολαίνουσι τῶν γινομένων. Et cum dat. apud eundem: φωναῖς τισι δυσκολαίνων. Sic Xenoph. τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις δυσκολαίνων. ¶ Δυσκολαίνειν dicitur etiam apud Aristot. (teste Suida) ille, qui non convenientibus responsis labefactat syllogismum, nec impedit quo minus fiat syllogismus.

Προσδυσκολαίνω, (decomp.) insuper ægrè fero, seu indignor. Plut.

Εὔκολος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis: propriè qui facilè quemlibet cibum assumit, qui non est stomacho fastidioso. Plut. in Lycurg. εὔκολα ταῖς διαίταις, καὶ ἄσιχα. Item facilis, i. qui in sermonibus et consuetudine quotidiana difficilis et morosus non est. Plutarch. in Fab. εὔκολος πρὸς τοὺς συνήθεις, καὶ κατήκοος. Sic et apud Plat. et Aristot. Item facilis, i. expeditus, ad aliquid promptus. Synes. εὔκολος εἰπεῖν, qui facilè et expeditè oratione exprimere potest quod vult. [Aristoph. R. 82. et cum dat. 362. Philostr. l. 3. c. 28.]

Εὐκόλως, facilè, æquo animo, non molestè.

Εὐκολία, ἡ, facilitas: propriè in capiendo cibo, quum stomachus ea quæ apponuntur, non respuit fastidiosè. Plutarch. in Cæs. et περὶ ἀοργ. Item morum facilitas, apud eundem in Anton. Item facilitas expediendi aliquid: idem περὶ ἀοργ. Item facilitas seu commoditas. Greg.

Εὐκολίνη, apud Callim. dicitur Hecate, per antiphrasin, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος, inquit Etymol.

ΚΟΛΟΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, colossus, statua immensæ magnitudinis seu longitudinis. (☞ Παρὰ τὸ κολούειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν τὰ ὄσσα, τουτέστι, τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ τὸ μέγεθος, ὡς μὴ ἐφικνουμένων τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾷν, ut vult Etymol.) Theocr. idyll. 23. σφυρήλατος οἷα κολοσσός. Plut. in Fab. τὸν κολοσσὸν τοῦ Ἡρακλέους μετακομίσας ἐκ Τάραντος, ἔστησεν ἐν Καπιτωλίῳ. Luc. de conscrib. hist. τοῦ Ῥοδίων κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν ναvώδει σώματι ἐπιτιθέντας. [Æsch. Ag. 425.]

Κολοσσικὸς, οῦ, ὁ, colossicus. Plut.

Κολοσσαῖος, ου, ὁ, qui colossum æquat, colosso par. Luc. in Herm.

ΚΟΛΟΥΤΕ'Α, ας, ἡ, colutea: arbor de qua vide Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 17. Legitur et κολοιτία, apud eundem, lib. 1. cap. 18. Alibi et κολυτέα.

ΚΟΛΟΥ'Ω, F. σω, amputo, decurto, trunco. Theocr. idyll. 23. τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα. Theophr. de caus. pl. lib. 1. cap. 20. κολούουσιν ἄκρον τὸν βότρυν. Frequentius accipitur metaph. Iliad. ύ. Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, in medio abrumpit. Item imminuo, frango, retundo. Od. χ'. μηδὲ τὰ δῶρα Οὕτω χρηΐζοντι κολούετε. Plutarch. in Alcibiade, κομιδῇ κολούσειν καὶ ταπεινώσειν τὸν Ἆγιν. Aristot. Polit. 5. τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν, καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν.

Κολούομαι, amputor, decurtor, truncor. Theophr. Item metaphoricè, imminuor. Thucyd. lib. 7. ἐπειδὰν, ᾧ ἀξιοῦσι προύχειν, κολουθῶσι. Plutarch. in Fab. ᾤοντο κεκολοῦσθαι, καὶ γεγονέναι ταπεινόν. In Epigr. κεκολουμένος νούσῳ; morbo fractus. Accipitur etiam activè pro κολούω, apud Suid. [Æsch. Pers. 1040.]

Κόλουσμα, τὸ, quod detruncatum et amputatum est, fragmentum recisum et detruncatum. Hesych.

Κόλουσις, εως, ἡ, truncatio, amputatio, decurtatio. Theoph. hist. pl. l. 2. c. 20. Aristot. pol. 5. Plut. in symp. septem sap.

Κόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutilus, truncatus, curtus, mancus. (Eust. enim à κολούω derivat.) Theocr. idyll. 8. Ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων. Sic Nicand. Ther. Ἤτοι ὁ μὲν κόλος ἐστίν. Dicitur et, κόλον δόρυ, hasta mutila, apud Hom. Il. π'. Κόλοι ab Ionibus dicuntur etiam arietes, qui mutilis sunt cornibus. Eust. ¶ Item τὸ κόλον, magnum. Eust. unde κολοσυρτὸς, exp. μέγας θόρυβος.

Κολοβὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem quod κόλος, mutilus. † Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Aristot. metaphys. 4. c. 27. κολοβὸν vocari ait quantum aliquod, in quo quidem ipsum totum maneat, sed pars aliqua extrema fracta sit aut truncata. Athen. κολοβὰ σκεύη, in quibus aliquid defractum est. Sic et apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 12. Dicitur etiam de oratione, apud eundem. Aristot. Rhet. 2.

Κολοβώδης, mancus, imperfectum membrum aliquod habens, aut contra naturam. Polemo in Physiogn.

Κολοβότης, ητος, ἡ, qua aliquid mutilum, truncatum, curtum seu mancum est. Et, πνεύματος κολοβότης, spiritus defectio, efficiens pronunciationem alicujus partis in oratione curtam et truncatam. Plut. de Demosth.

Κολοβόω, ῶ, mutilo, curto, trunco: idem quod κολούω. Arist. lib. 4. de gener. animal. Item decurto, abbrevio. Marci 13. et Matth. 14.

Κολόβωμα, τὸ, id ipsum quod mutilum et truncatum est: curtum. Aristot. metaph. 4. Galenus κολόβωμα dici ait, quod in labiis, aut narium alis, aut aure, deficit.

Κολόβωσις, mutilatio, detruncatio, defectus. In nov. const.

Κολοβωτὴς, οῦ, ὁ, decurtator, truncator, mutilator: dicitur de eo qui in pronunciando syllabas extremas curtat et mutilat.

Κολόβιον, ου, τὸ, tunica, cui θοιμάτιον superinjicitur: vestis erat brevis sine manicis, quasi humero tenus exerta, quali utebantur monachi et eremitæ.

Composita.

Ἀποκολούω, detrunco, mutilo, imminuo, infringo.

Περικολούω, idem. Plut.

Ῥινοκολούστης, ου, ὁ, decurtator narium, seu amputator narium.

Ὑποκόλαβος, ου, ὁ καὶ ἡ, aliquatenus mutilus, aliqua ex parte truncatus et mancus. Diosc. l. 10. c. 1.

ΚΟΛΟΦΩ'Ν, ῶνος, ὁ, fastigium, apex: seu summa manus, finis. Plato epist. 3. τὸν κολοφῶνα ταῖς ὑποσχέσεσιν ἁπάσαις πανικώτατον ἐπέθηκας. Idem de leg. κολοφὼν εἰρήσθω ἐπὶ τῷ λόγῳ. ☞ Strabo lib. 14. proverbialiter ita usurpari tradit ab urbe quæ Colophon dicitur. olim enim, ὅπου ποτὲ ἐν τοῖς δυσκαταλύτοις πολέμοις τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφωνίων ἐπικουρήσειε, λύεσθαι solitus ὁ πόλεμος. et hinc adagio dictum, τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκεν, quum quis finem imposuit, et extremam manum rei cuipiam admovit. Ab eadem Colophone cives dicuntur Κολοφώνιοι: necnon Κολοφωνία πίσσα, pix Colophonia, adferri inde solita. Item Κολοφώνια ὑποδήματα, apud Hesych.

ΚΟ'ΛΠΟΣ, ου, ὁ, sinus, gremium. Il. ζ'. Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλόφρονα νήπιον αὔτως Ἑκτορίδην. Theocritus idyll. 21. τρὶς εἰς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον. quod et proverbialiter dicitur. vide Erasmum. Item, ille ὑπὸ κόλπου ἔχει τι, qui plura, quàm præ se fert, occulit. Lucian. in Herm. In plurali numero οἱ κόλποι, itidem pro sinu. ut Iliad. ι. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. ¶ Κόλπος in mamma Poll. idem est quod ἄσκωμα, sinus et laxa uberis regio, quæ lac continet. Κόλπος, sinus, significat etiam dextram aut sinistram uteri partem, ut passim videtur apud Galen. lib. 14. de usu partium. in qua significatione apud Callim. hymno in Jovem legitur, Ἔνθα σ' ἐπεὶ κόλποιο μεγάλου ἀπεθήκατο μήτηρ. Vulnera quoque et fistulæ suos sinus habent. i. κόλπους: ut apud Galen. lib. 2. ad Glauc. c. 8. de tum. præt. nat. cap. 4. Κόλποι, (de mari dictum) sunt loca ubi mare cavo quodam recessu inter duo promontoria constringitur, ab una parte in pontum desinens, ab altera in flexuosos littorum anfractus se diffundens. Strabo lib. 5. Sic dicuntur etiam cavi recessus seu sinus terræ, apud Oppian. de venatione lib. 3. Κλειψιτόκος Ῥείη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης. Et, κόλπος ἀρούρης, apud Nonnum. A maris κόλπων similitudine Eustathius dici putat vestium κόλπους, hoc est, (ut ipse exponit) curvitatem seu cavitatem in veste. Herodotus: ἐνδὺς χιτῶνα μέγαν, καὶ κόλπον πολλὸν καταλιπόμενος τοῦ χιτῶνος. Retibus quoque κόλποι tribuuntur, i. cavi recessus et curvitates. in Epigr. (Æsch. Pers. 539. Aristoph. R. 376. Theoc. ιϛ'. 134. κ'. 11.) ☞ Eustath. κόλπον dictum scribit παρὰ τὸ κοιλότητα αὐτῷ ἔπεσθαι. Alibi verò de sinu maris specialiter loquens, dictum annotat παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κέλλειν τὰς ναῦς.

Κολπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sinuosus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Κολπόω, ῶ, in sinus contraho: unde κεκολπῶσθαι τὸν χιτῶνα ἐν δρόμῳ, sinuatum esse. Item de sinu velorum, apud Lucianum, κολπώσας ὁ ἄνεμος τὴν ναῦν. Item de sinu maris, apud Strab. lib. 5. καὶ κολποῦσι τὰς ἀναπεπταμένας ἠϊόνας, in sinum cavant.

Κόλπωμα, τὸ, quod sinuatum est, quod sinuato volumine collectum est. Polluci est vestis sinuosa, qua in tragœdia reges utebantur.

Κόλπωσις, εως, ἡ, sinuatio, in sinum collectio: specialiter de ea sinuatione qua vela in curvos sinus obliquantur, ut venti flatibus pateant: unde metaph. κόλπωσις πτερῶν, de remigio et velificatione alarum, qua in sinus quasi curvantur et obliquantur. apud Herodian. lib. 1.

Κολπωτὸς, οῦ, ὁ, sinuatus, Plut. in apophth.

Κολπίας, ου, ὁ, idem quod κολπωτὸς, sinuatus. Æschyl.

Κολπίζω, sinuo. Suid.

(Κολπίτης, sinûs accola. Philostr. l. 3. c. 35.)

Composita.

[Ἀνακολπίζω. Aristoph. Thesm. 1185. In editis est ἀνακόλπασον, sed Bisetus in Schol. ad loc. legit ἀνακόλπισον, quam Lectionem probat Cl. Kust. ad hanc p. 224.]

Ἀποκολπόω, sinuo, in sinus excavo, sinuosis recessibus cavo. Aristot. de mundo.

Βαθύκολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, profundos sinus habens. Iliad. σ'. Apud Nonn. πηγὴ βαθύκολπος, fons profundis sinibus. (——βαθυκόλπων στήθεων. Æsch. S. c. Th. 870. Theoc. ιζ'. 55.)

Δίκολπος, duos sinus habens: de utero muliebri.

Ἐγκολπίας, ου, ὁ, dicitur ventus qui è sinu maris prosilit. Aristot. de mundo.

Ἐγκολπόω, in sinus colligo, in sinus constringo, in sinuosis recessibus coarcto. Aristot. de mundo.

Ἐγκολπίζω, in sinum recipio, vel in sinu teneo. Philo de mundo. Plut. de loquac. Item, in sinu condo. Alciphr. epist. 19.

Ἐπικολπίδιον βρέφος, infans, qui in sinu gestatur, vel in gremio tenetur, apud Porphyr.

Κατακολπίζω, in sinum deflecto. Thuc. l. 8.

Κατακόλπισις, in sinum receptio, apud Suid.

Μεγαλόκολπος, magnum sinum habens. Bacchyl.

Πολύκολπος, plures sinus habens: de utero animantium multiparorum. Philotim.

Προκόλπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ante sinum est.

Προκόλπιον, ου, τὸ, anterior sinus pars: anterior sinus, vel prominentior pars in sinu. Theophr.

Ὑποκόλπιος, qui sub sinu est, in sinu latens. Theocr. idyll. 14. Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος. Et, ὑποκόλπιον ὕδωρ, apud Nonn. Et, ὑποκόλπιον ξίφος, gladius in sinu latitans. Herod. lib. 7. Pro eodem dicitur et ὑποκολπίδιος, apud Herod. ibid.

ΚΟΛΥΜΒΑ'Ω, ῶ, nato, urinor. Exponitur etiam, aquas subeo. Act. cap. 27. ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾶν ἀπορρίψαντας, πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι, qui possent natare.

Κολυμβητὴς, urinator. Æsch. [Suppl. 412. Δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου, Δίκην κολυμβητῆρος, &c.]

Κολυμβητὴς, οῦ, ὁ, natator, urinator. Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 7. et Thucyd. lib. 4.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, locus ubi natare possumus, aut nos mergere: piscina, lavacrum. Athen. l. 12. ex Diod. Sic.

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, urinatrix, natatrix. de ave natatrice, apud Athen. l. 5. Dicitur et de olea conditanea, in muria innatante, apud eundem. l. 2. et 4.

Κόλυμβος, ου, ὁ, urinator. Item natatio, in Epigr. et apud Plutarch. in symp. septem sap. Dicitur etiam de urinatrice ave, apud Athen. l. 9. ex Aristoph. Acharn.

Κολυμβὶς, ίδος, ἡ, urinatrix: avis quædam, de qua Aristot. hist. anim. l. 8. c. 3. et Athen. l. 9. Utitur et Aristoph. in avib.

Composita.

Ἀκόλυμβος, imperitus nandi seu subeundi aquas. Strabo. l. 6. Hom. Batrachom.

Ἀνακολυμβάω, emergo, vel supernato. Item transitivè, emergens affero. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7.

Ἐξανακολυμβάω, (decomp.) emergo.

Ἀποκολυμβάω, enato, seu natando aufugio et elabor. Thuc. l. 4.

Διακολυμβάω, trano, transnato, transeo natando. Poll. l. 7. c. 30.

Ἐκκολυμβάω, emergo, vel enato. Act. Apost. c. 27.

Εὐκόλυμβος, urinandi peritus. ex Alciphr.

Κατακολυμβάω, nato, urinor. [Athen. lib. 7.]

Κατακολυμβητὴς, qui aquas subit, urinator. Aristot.

Πολυκόλυμβα μέλη τῶν βατράχων, apud Aristoph. in Ran. dicuntur cantilenæ, quas ranæ subinde canunt natantes.

Σπογγοκολυμβητὴς, qui aquas subit, ut spongias petris adhærentes avellat et extrahat. Poll. l. 7. c. 30.

Συγκολυμβάω, simul nato, simul aquas subeo: ut de Aristippo, παρεκελεύετο τοῖς υἱοῖς τοιαῦτα ἐφόδια κτᾶσθαι, ἅτινα αὐτοῖς καὶ ναυαγήσασι συγκολυμβήσει, quæ etiam è naufragio unà possent enatare.

ΚΟΛΥΤΕ'Α, ἡ, colytea: arbor quædam Idæa, diversa à κολουτία, ut fusius docet Theophr. hist. pl. l. 3. c. 17.

ΚΟΛΧΙΚΟ'Ν, οῦ, τὸ, colchicum: herba quædam venenata, apud Nicand. in Alexiph. et Diosc. l. 4. cap. 84. sic dicta quod in Colchorum regione maximè proveniant.

ΚΟΛΩΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, tumulus, collis, locus editus, idque in campo plano. Philo de vita Mos. lib. 2. ἐπὶ κολωνὸν τὸν πλησίον μετὰ σπουδῆς ἀναδραμών, conscenso celeriter proximo tumulo. Herodian. lib. 1. ἐλθόντες ἵζοντο ἐπὶ τὸν κολωνὸν πάντες. Idem lib. 4. κολωνὸς λίθων, acervus lapidum, seu tumulus è lapidibus structus. Montium quoque vertices seu cacumina vocantur κολωνοί. ut apud Apoll. Argon. lib. 1. καὶ δή μιν ἐπ' ὀκρυόεντι κολωνῷ Ἵδρυσαν.

Κολώνη, ἡ, idem quod κολωνὸς, collis, tumulus, locus editus. Iliad. β'. αἰπεῖα κολώνη. Legitur et apud Athen. lib. 13. Dicitur itidem de montium fastigio, et vertice, apud Hom.

Composita.

Καλλικολώνη, ἡ, q. d. pulcher collis seu tumulus: locus quidam amœnissimus juxta Simoëntem amnem, diis sacer. Il. υ'.

Τρικόλωνος, triplicem habens collem, apud Steph. et Strab.

Ὑψικόλωνος, arduus, editus. Oppian. lib. 4. de Venat.

ΚΟ'ΜΑΡΟΣ, ου, ἡ, arbutus: arbor ex genere τῶν ἀειφύλλων, Theophrast. hist. pl. l. 1. cap. 176. Aristoph. in Avib. ἐν ταῖσι κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις. Usurpatur et masc. gen. apud Athen. l. 2.

Κόμαρον, ου, τὸ, fructus arbuti, arbutum. Theoc. idyll. 8. τάς μοι ἁπάσας αἲξ κόμαρον τρωγοίσας σκοπιᾶς ἐτίναξε.

ΚΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, nodus (ad ornatum.) ¶ Item marsupium, (nodulis instructum, seu ad ornatum, seu et ad cludendum.)

Κομβίω, et κομβόω, orno (nodulis.)

Κόμβημα, κόμβωμα, καλλώπισμα, ornatus, amictus elegans.

Compositum.

Ἐγκομβόω, ornatum induo.

Ἐγκομβώσασθαι τὴν ταπεινοφροσύνην, modestiâ indutâ ornari, 1 Pet. c. 5. v. 5.

ΚΟΜΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, curo, curam gero. Odyss. ζ'. τὸν νῦν χρὴ κομέειν. et Od. ξ'. τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι. Sic et Od. ά. et ώ. et Il. θ'. ¶ Item nutrio, alo. Hesiod. in Erg. Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. Sic apud Apoll. 2. Arg.——ἵππους δαιτρεύειν, ἐπισταδὸν κομέουσαι, studiosè et magna cum cura alentes.

Κομίζω, curo, curam gero: idem quod κομέω, ex eoque derivatum. Odyss. ξ'. ὥς ἐμ' ἐκεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε. et Od. σ'. κόμισσε δὲ Πηνελόπεια. Sic. Il. ζ'. τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Apud Hesiod. exp. foveo. Item summa cura nutrio. Odyss. ύ. κόμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη. ¶ Item porto, fero, veho. Iliad. γ'. κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι. Thucyd. κομίζω πρός σε τῷ βασιλεῖ ἐπιστολήν. Sic et apud Aristid. Item apporto, affero, adveho. † Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c. κλίμακας. lib. 5. p. 127. e.† Plato l. 2. de rep. ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομιοῦσι, in eam advehent. Item adduco, deduco. Soph. in Ajace, Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω. Thuc. l. 2. οἱ δὲ λαβόντες ἐκόμισαν εἰς Ἀθήνας. Sic et apud Plat. in Phædro. et in epist. Item effero: videlicet ad sepulturam. Soph. in Ajace, κ' εἴ τινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν. Isæus, εἰσελθὼν δὲ εἴσω κομίζειν οἷος ἦν. Item aufero, acceptum aliquid asporto. Il. λ'. κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους. Item accipio, vel datum aut redditum accipio. Item recipio, redditur mihi: de quibus signif. exempla vide in Κομίζομαι. Item recipio, suscipio in domum meam. Thuc. lib. 3. εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν κομίσαντες. ¶ Item eo, meo, commeo, confero seu recipio me. Eurip. ἔξω κομίσατε. Herodot. κομίσας εἰς Σπάρτην, reversus Spartam. (Eurip. Med. 821. id. Phœniss. 644. 1576. Soph. Œdip. Tyr. 452. 695. Æsch. Ch. 260.)

Κομίζομαι, (pass.) curor, cura mei geritur: vel magna cura alor. Od. θ'. ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν. ¶ Item portor, feror, vehor. Synes. τὰ δυνατὰ πάντα πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται. Sic et apud Herodot. lib. 1. Thucyd. lib. 3. Item advehor, apportor, afferor: ut Diosc. ὅθεν καὶ κομίζεται. Item eo, confero seu recipio me, revertor. Thucyd. lib. 2. ἡμέρας ἐσπείσαντο ἐν αἷς εἰκὸς ἦν κομισθῆναι, in quibus verisimile erat reversuros. ¶ Κομίζομαι, (medium) idem quod κομίζω, curo, &c. Iliad. ί. κομίσσατο δ' ἐπὶ οἶκῳ. ¶ Item apporto, adveho, &c. Plutarch. in Demetr. κομίζεσθαι καθ' ὥραν. Item effero, ad sepulturam videlicet. Isæus, ἔπω γὰρ ἐγὼ κομιούμενος, ὡς θάψω, ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτοῦ. Item datum aut redditum accipio. Andoc. δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφοράν. Sic et apud Dem. pro cor. et apud Synes. κομίσασθαι ἐπιστολὴν, accipere literas. Sic dicitur, κομίσασθαι χάριν, καρπὸν, &c. consequi gratiam seu impetrare, obtinere: apud Dem. et Xenoph. † Pæd. 1. 5. 9. κομίσασθαι medium. V. Kusterus de verbo Medio p. 131.† Item recupero, restituitur mihi. † recipio. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. d.† Thuc. lib. 2. τοὺς νεκροὺς κομίζεται, mortuos recipit. Sic et apud Isocr. et Dem. ¶ Item recipio me, revertor. Herod. ὀπίσω κομιζόμενος. Sic et apud Thuc. et Plut. (Eurip. Phœniss. 500. Soph. Œdip. Tyr. 588.)

Κομιστὰ, ῶν, τὰ, cibus, commeatus. Hesych.

Κομιστὴς, οῦ, ὁ, curator.

Κομίστρια, ἡ, curatrix. Item ἐμπλέκτρια, κοσμήτρια. Hesych.

Κομιστὴρ, ῆρος, ὁ, portator, bajulus: vel deductor.

Κόμιστρον, ου, τὸ, præmium quod portatori datur. Poll. (Æsch. Ag. 974.)

Κομιστικὸς, οῦ, ὁ, portatorius, vectorius: i. accommodus ad portandum seu vehendum. Harpocr. et Hyper.

(Κομιστέος. καρπὸς οὐ κομιστέος. Æschyl. S. c. Th. 605.)

Κομιδὴ, ἡ, cura, curatio qua rei alicujus cura geritur. Il. ώ. Od. θ'. et ξ'. et alibi apud Homer. (Theoc. κά. 109.) Plerunque de cura victus qua quis benè curatur et tractatur. Philostr. in Heroic. ζῆν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ, καθάπερ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ. Interdum pro nutritione accipitur. Inter-

dum dicitur de ipsa educatione: ut apud Oppian. de ven. lib. 3. Οἵην μὲν τέκε, ἣν κομιδὴν ἐνὶ κύμασι δελφὶς Αἰὲν ἔχει. ¶ Item portatus, vectio, vectura. Iliad. ϑ'. ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανόν. Synes. ep. 55. ὑπέσχοντό μοι τὴν σὴν κομιδὴν καὶ ἀνακομιδὴν, se te vecturos huc et revecturos. Sic et apud Plut. in symp. sept. sap. Item advectio, importatio. Demetr. (de elocut.) ἂν τὴν τοῦ σίτου κομιδὴν σιτοπομπίαν λέγῃς. Sic apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 137. d.† καρπῶν κομιδὴ, frugum importatio. Item ἄφιξις. Suid. ex Polybio. ¶ Item recuperatio, et receptio, alicujus rei. Suid. ex Herodot. et Aristot. Œc. 2.

Κομιδῇ, (adverbium) valdè, cum diligentia, studiosè. Eust. Item prorsus, omnino. Demosth. contra Mid. μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ. Sic apud Herodian. κομιδῇ νέοι, admodum adolescentuli. Utitur et Plato. Plut. Philo, &c.

Composita: ac primùm ex κομέω.

Ἀλσοκόμος, ου, ὁ, qui luci curam gerit et custos est, saltuarius. Pol.

Ἀλσοκομικὸς, qui pertinet ad saltuarios. Idem.

Γαλακτοκόμος, pastor: ἀπὸ τοῦ κομεῖν τὸ γάλα. Hesych.

Γειοκόμος, agricola. Hesych.

Γεροντοκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo curantur senes, seu cura senum geritur; locus in quo senes aluntur.

Γηρόκομος, qui curat et alit aliquem in senectute, eique necessaria subministrat. Hesiod. in Theog. † 605.† Χήτει γηροκόμοιο.

Γηροκομία, ἡ, actio illa aliquem in senectute alendi. [Joseph. Ant. lib. 5. cap. 9. §. 4.]

Γηροκομικὸς, οῦ, ὁ, ad actionem illam pertinens. Et, γηροκομικὸν μέρος, medicinæ pars quæ de senum valetudine tractat. Gal.

Γηροκομέω, ῶ, alicujus curam in senectute gero. Greg. τίς γηροκομήσει τὸν σὸν Γρηγόριον;

Γηροκομεῖον, ου, τὸ, idem quod γεροντοκομεῖον.

Γλωσσόκομον seu γλωττόκομον, ου, τὸ, propriè est arcula seu theca tibiarum lingulis recondendis idonea. Exponitur etiam marsupium seu vidulum, apud Joan. c. 12. Item loculamentum seu cavea, apud Dionys. Longin. Item loculus in quo corpora defunctorum reponuntur. Theocr. hist. eccles. lib. 3. Item machina quædam chirurgica cava et oblonga, facta ad similitudinem arcæ, femoribus et cruribus fractis accommodata: de qua Orib. in lib. de machin.

Γλωσσοκομεῖον, seu γλωττοκομεῖον, ligularum vasculum. Item arcula et scrinium scriptorium. Gal. Item machina quædam apud medicos ad fracta ossa accommodata: de qua vide Galen. in 2. comment. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ¶ Capitur etiam pro pudendo muliebri. in Epigr.

Εἰροκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanam tractans, vel excolens: propriè cujus cura circa lanam tractandam occupatur. Il. γ'.

Ἐλαιοκόμος, qui olivas colit, olivarum cultor.

Ἐλαιοκομέω, olivas colo seu curo. Etymol.

Ἐρνοκόμος, qui plantas educat et curat: hortulanus. Hesych.

Ἱεροκόμος, qui sacrorum curam gerit. Hesych.

Ἱπποκόμος, qui equos curat: equiso. Plut. in l. an seni administrand. resp. et Xen. Hell. 2. Idem et in Κόμη.

[Ἱπποκομέω. Aristoph. Pac. 73. Κἄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασε.]

Κηποκόμος, hortorum curator: hortulanus. Hesych. Idem et in Κόμη.

Λεοντοκόμος, cui datum est negotium curandi leones: curator leonum. Oppian. l. 3. de venat.

Μελισσοκόμος, qui apes curat seu alit: apiarius. [Apoll. Rhod. Arg. 1. 131.]

Νοσοκόμος, qui ægrotos curat, seu ægrotis curandis præfectus.

Νοσοκομέω, ægrotos curo, vel ægrotis curandis præsum. Diog. Laërt. in Bione.

Νοσοκομοῦμαι, ægrotus curor ab alio. Synes. ep. 67.

Νοσοκομία, ægrotorum curatio. Greg.

Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo ægroti curantur: valetudinarium. Hieron. in Epist.

Νυμφοκόμος, splendorem ipsi sponsæ conferens. ut, νυμφοκόμος γάμος. Eurip. in Iph. Aul. Item, quæ sponsam adornat: ἡ τὴν νύμφην κομοῦσα. Hesych.

Νυμφοκομέω, novam nuptam adorno. Eurip. [Med. 985.]

Συννυμφοκόμος, (*decomp.*) quæ cum alia sponsam adornat. Eurip. [Iph. in Aul. 48.]

Ὀρεωκόμος, qui curat et adornat mulas: mulio. Plut. in libr. περὶ ἀοργ. et alib. Xen. Hell. 5. Pro eodem scribitur et ὀρειοκόμος, et ὀρεοκόμος, apud Hesych. Suid. vero ὀρεοκόμος exp. ὁ τοῦ ὄρους ἐπιμελούμενος. [Aristoph. Thesm. 498. Οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κὠρεωκόμων σποδούμεθ', &c. Schol. Biset. Ὀρεωκόμος, καὶ ὀρεοκόμος ταυτόν. ὁ τῶν ὀρέων, εἴτε τῶν ἡμιόνων ἐπιμελητής. Lege omnino quæ sequuntur.]

Παιδοκόμος, qui puerorum curam agit, et illis prospicit.

Παιδοκομέω, puerorum seu liberorum curam gero, et illis prospicio, in Epigr.

Τραπεζοκόμος, qui mensam curat et instruit. Plut. sympos. 2. problem. 20. et in Artox. Utitur et Athen. l. 1.

Τριχοκόμος, qui comæ curam impendit, capillorum seu comæ studiosus. Hesych.

Τυροκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo curantur ea quæ ad caseum pertinent: taberna casearia. Poll. l. 1. c. 12. et l. 7. c. 30.

Φυτοκόμος, seu φυτηκόμος, plantas seu stirpes curans; curans ea quæ ad plantarum curam pertinent. apud Basil.

Φυτοκομέω, seu φυτηκομέω, curo plantas, vel plantarum culturam.

Ὡραιοκόμος, formæ exornandæ studiosus. Suid.

Composita ex κομίζω: ac primùm significante cura.

Ἀγελαιοκομικὸς, ad armentorum curationem pertinens: ut, ἀγελαιοκομικὴ τέχνη, Plato in polit.

Ἀκόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, neglectus, squalidus: cujus in rebus necessariis nulla cura geritur. Nonn.

Ἀκομιστία, ας, ἡ, neglectus, incuria, i. curationis defectus. Odyss. φ'. et Themist. περὶ φιλίας.

Ἀνακομίζω, medelam adhibeo, convalescere facio, recreo. Hesych.

Ἀνακομίζομαι, recreor ex morbo, restituor sanitati: unde, ἀνακομισθέντα σώματα, apud Galen. corpora quæ ex morbis convaluêre.

Ἐπικομίζω, curo, procuro. Laërt. ex testam. Aristot.

Εὐκόμιστος, qui bene curatus est aut curatur.

Εὐκομιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene curatus, bene tractatus. Hesych.

Composita ex κομίζω, porto, &c.

Ἀνακομίζω, refero, eveho. Xen. ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, συνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ. Apud Herod. exp. etiam deporto.

Ἀνακομίζομαι, (activa significatione,) refero, reporto. Item subveho, sursum importo. Xenoph. anab. 4. ἐν οἷς καὶ τὰ ἐπιτήδεια πάντα εἶχον ἀνακεκομισμένοι. † et Pæd. p. 150. d.† Item recipio, recupero; quasi rursus accipio. Plutarch. in Thes. ἀνακομίζεσθαι τὴν βασιλείαν, recipere regnum. ¶ Item neutraliter, redeo, revertor, retrò trajicio. Item (passiva significatione) referor, reportor, revehor. Plut. in Publ. ἀνεκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, è prælio relatus fuit.

Ἀνακομιδὴ, relatio, reportatio. Item recuperatio, receptio. Demosth. pro corona. Item reditus. Plut. Item delatio mortuorum ex uno sepulchro in aliud, schol. Æschyl. in trag. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

Decomp. Ἐπανακομίζω, refero.

Εὐανακόμιστος, qui facile recuperari potest, aut revocari. Plut.

Ἀντικομίζομαι, vicissim reporto, vicissim recipio.

Ἀποκομίζω, asporto, deporto, porto. Isocr. λειποψυχοῦντα ἀπεκόμισα ἐπὶ τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ θεράποντος τοῦ ἐμοῦ. Arist. Œcon. 2. κόσμον εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν. Item deporto. (sicut dicitur deporto captivos, aut exercitum.) Xen. Pæd. 7. καὶ συστήσω ὅστις ἀποκομιεῖ σε ὅποι ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. Idem Hell. 5. ἀπεκομίσαντο πέμπτῳ μηνὶ τοὺς ἐκ τοῦ φρουρίου.

Ἀποκομίζομαι, asportor, portor. Item referor: vel me refero, me recipio: ut, ἀπεκομίσθησαν ἐπ' οἴκου.

Ἀποκομιδὴ, asportatio, deportatio. Item reditus: schol. Thuc. [lib. 1. §. 137. πολὺ δ' ἔτι πλείω ἀγαθὰ, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο. Schol. ἡ ὑποστροφή.]

Διακομίζω, transporto, transveho, portando seu vehendo trajicio. Thucyd. lib. 3. διακομίζει εἰς τὴν πρὸς τοῦ Ἡραίου νῆσον. Polyb. παραβόλως διεκόμισαν τοὺς ἄνδρας, summa cum audacia milites transvexerunt. Item perfero: (nimirum sicut tabellarius perferre literas dicitur.) Herodian. l. 4. ταῦτα τὰ γράμματα δίδωσι τοῖς διακομίζουσι. Sic Syn. epist. 113. ταύτην γέ τοι τὴν ἐπιστολὴν Πέτρον οἶμαι διακομιεῖν.

Διακομίζομαι, transportor, transvehor: item transeo, commeo navibus. Thucyd. lib. 1. εἰς τὴν ἤπειρον λαθόντες διεκομίσθησαν. Item activè, transveho, transporto, traduco. Thuc. lib. 4. τοὺς νεκροὺς διεκομίζοντο.

Διακομιστὴς, qui aliquid transportat seu transvehit, vel qui aliquid transportando trajicit. Synes. ep. 141. Dicitur et de tabellario literas ad alium perferente.

Διακομιδὴ, ἡ, transportatio, traductio seu trajectio quæ vehendo portandóve fit. Thuc. lib. 3. et Synes.

Δυσδιακόμιστος, ægrè tolerabilis.

Δυσκόμιστος, ægrè tolerabilis.

Εἰσκομίζω, sive ἐσκομίζω, importo, inveho, introduco. Xen. Pæd. 1. ὁ Κῦρος εἰσκομίσας τὰ θηρία, ἐδίδου τῷ πάππῳ. (Ἐσκομίζω, Æsch. Ag. 960. Soph. Œdip. Tyr. 1443.)

Εἰσκομίζομαι, importor, invehor, intrò feror seu ducor. Item activè pro εἰσκομίζω. Thuc. l. 1. ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο.

Εἰσκομιδὴ, sive ἐσκομιδὴ, importatio, invectio sive invectus. Thuc. l. 7.

Ἐκκομίζω, exporto, eveho, effero. Item subduco, subtraho. Interdum et eripio. Herodot. ἐκκομίσας ἐμαυτὸν καὶ χρήματα, me unà cum pecuniis subducens. Sic dicitur, ἐκκομίσαι τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων, subtrahere aliquem è periculis. (Eurip. Phœniss. 956.)

Ἐκκομίζομαι, exportor, evehor, efferor. Plut. in Rom. ἐκκομίζεται νεκρός. Et activè, idem quod ἐκκομίζω. Thuc. (Eurip. Phœniss. 815. 1532.)

Ἐκκομιδὴ, exportatio, evectio, elatio: specialiter funeris elatio, exequiæ. Greg. et apud Lucill. 2. Epigr.

Ἐκκομισμὸς, οῦ, ὁ, itidem exportatio. Strabo.

Decomp. Προεκκομίζω, antè exporto, prius eveho, seu effero. Plut. in Timol.

Συνεκκομίζω, q. d. simul exporto, simul perfero, simul sustineo. Eur. in Oreste, καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ Συνεκκομίζειν. [683. Hippolyt. 465. Elect. 73. Vide Not. ad 74.]

Ὑπεκκομίζω, clàm exporto, clanculum effero. † Xen. Pæd. 2. 58. d.†

Ἐπικομίζω, curo, procuro. Laërt. ex testamento Aristot. Item apporto, adveho.

Κατακομίζω, deporto, deveho. Thucyd. lib. 6. καὶ σῖτόν τε κατεκόμιζον τῷ στρατεύματι. Sic et apud Demosth. Item defero. Synes. κατακομίζουσιν ἐπὶ ναῦν τὰ δῶρα. Sic, κατακομίζειν ναῦν, navem appellere aliquò, apud Dem. Exponitur etiam reporto, apud Æsch. in orat. de malè gesta legat. Item comporto, conveho. Herodian. lib. 8.

Κατακομιδὴ, deportatio, comportatio. Thuc.

Κατακόμιστος, qui facile devehitur seu exportatur. Strabo.

Μετακομίζω, transveho, transporto. Herodian. lib. 1. τὸ ἄγαλμα εἰς τὴν τοῦ βασιλέως αὐλὴν μετεκόμισαν.

Μετακομίζομαι, transvehor. Polyb.

[Μετακοιμίζω. Æschyl. Χοηφ. 1075. ποῖ καταλήξει μετακοιμισθὲν μένος ἄτης;]

Εὐμετακόμιστος, (*decomp.*) transportatu traductuque facilis. Schol. Thucyd.

Παρακομίζω, prætervebo. item deduco, comitor. Aristot. Item seduco. Item deporto, importo, conveho. Xen. Hell. 5. et Plut. Item affero. Plutarch. περὶ πολυπραγμ. ἐκθύσιμα καὶ μικρὰ διηγήματα παρακομίζοντες. Item porto, fero: unde, παρακομίζεσθαι τὰ ὅπλα κατὰ Καίσαρος, arma contra Cæsarem ferre. Plut. in Oth.

Παρακομίζομαι, prætervehor. Thuc. lib. 6. παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν. Item appellor, applicor, &c.

Παρακομιδὴ, ἡ, prætervectio. Item advectio et adventus. Item comportatio. Polyb.

Decomp. Δυσπαρακόμιστος, qui difficulter vehitur equo vel gestatur, i. qui difficulter viam facit. Plut. Apud Polyb. πλοῦς μακρὸς καὶ δυσπαρακόμιστος, navigatio longa, et in qua difficulter prætervehi potest.

Εὐπαρακόμιστος, advectu seu comportatu facilis.

Περικομίζω, circumveho.

Περικομίζομαι, circumvehor. Thuc. l. 4.

Προκομίζω, præfero, i. antè fero. Item effero, scilicet funus. Greg. Item exhibeo. ut, προκομίζω τοὺς λόγους, in Pand.

Προκομίζομαι, prætendo: ex Œcumenio.

Προκομιδὴ, ἡ, exhibitio. in Pand.

Προσκομίζω, apporto, affero. Herodian. προσκομίζουσι πάντα τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν. Item adveho, adduco, seu veho ad. Thuc. l. 1. τῶν πλείστων ἐκράτησαν, ὥστε προσκομίσαι πρὸς τὰ Σύβοτα.

Προσκομίζομαι, vehor ad. Plut. in Pericle. προσκομίζεται πρὸς τὰ ἔργα. Item activè, adveho. Thuc. l. 1.

Προσκομιδὴ, advectio: ἀναφορά. Hesych.

Συγκομίζω, conveho, comporto. † Xen. Pæd. 1. 5. 2.† Greg. σπεῖρε μὲν ὅτε καιρὸς, καὶ συγκόμιζε. Sic et apud Xen. et Phil. de vita M. lib. 3. Item unà porto, simul fero aut duco. Unde apud Xen. Pæd. 8. (voce media.) τούς τε ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν, undique collectos ducebat secum. † Συγκομίζομαι med. τὶ πρὸς ἑαυτόν. ad se quid conferre. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. c.† Item συγκομίζω νεκρὸν, compono mortuum ad sepulturam. Soph. in Ajace.

Συγκομίζομαι, comportor, convehor. Xen. in Cyneg. Item activè; comporto, conveho. Idem Pæd. 1. et apud Luc.

Συγκομιστήρια, τὰ, festa quibus in frugum comportatione sacra fiebant. Hesych. Eadem sunt θαλύσια appellata à quibusdam, teste Eustath.

Συγκομιστὸς, οῦ, ὁ, comportatus: ut, συγκομιστὰ δεῖπνα, cœnæ collatitiæ, apud Athen. et συγκομιστὴ ῥυτίνη, resina locularis, quæ in loculis comportabatur. Pallad. Et, συγκομιστὸς ἄρτος, panis qui ex omnibus farinæ suæ partibus citra detractionem constat. Gal. ad Glauc. l. 2. et Athen. l. 3.

Συγκομιδὴ, sive ξυγκομιδὴ, comportatio: plerunque frugum comportatio et collectio. Thuc. lib. 3. Isocr. in Areop. Dicitur et de compositione eorum quæ ad sepulturam defuncti cadaveris pertinet. Schol. Æschyl.

Decomp. Ἀσυγκόμιστος, qui comparatus seu collectus non est. Xen.

(Δυσαγκόμιστος. αἷμα μητρῷον χαμαὶ δυσαγκόμιστον. Sch. ex. τὸ ἅπαξ χυθὲν αἷμα, δυσίατον. Æsch. Eum. 261.)

Ὑπερκομίζω, supercomporto, superveho. Strab.

Φθειροκομίδης, ου, ὁ, qui pediculis scatet, pediculosus.

ΚΟ'ΜΗ, ης, ἡ, coma, compta cæsaries, et curiosius culta. (Sophocl. Œdip. Tyrann. 1267. Philostr. l. 3. c. 15.) (☞ A κομέω, ut Artemidorus docet. Eustath. verò à

κοσμεῖν derivat.) Plutarch. in Apophth. τοὺς μὲν καλοὺς τὴν κόμην εὐπρεπεστέρους ποιεῖν, τοὺς δὲ αἰσχροὺς φοβερωτέρους. Il. λ. Et apud Luc. ξανθὴ κόμη. Apud Xen. Pæd. 1. κόμαι πρόσθετοι, comæ appositititiæ. Apud Athen. l. 9. κόμην τρέφειν, nutrire comam. Et, κόμην διακρίνειν, apud Plutarch. in Probl. Rom. Apud Paus. in Att. ἀναδούμενος ταινίᾳ τὴν κόμην. Tribuitur etiam arboribus. Odyss. ψ΄. ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης. Theophr. de caus. pl. 3. cap. 8. αἵ τε ῥίζαι προαύξονται, καὶ ἡ κόμη. Itemque herbis: ut, κόμη τοῦ ἀψινθίου, apsinthii coma, seu cacumen, seu caput. Diosc. lib. 4. cap. 165. ¶ Est etiam herbæ nomen, quæ alio nomine τραγοπώγων appellatur. vide Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7. et Plin. l. 27. c. 13.

Κομάω, ῶ, F. ήσω, comatus sum, comam nutrio. Aristot. Rhet. 1. ἐν Λακεδαίμονι, κομᾶν, καλόν. Plutarch. in Apophth. Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος εἴθισε τοὺς πολίτας κομᾶν. Et cum accusat. ut apud Herodot. κομῶντες τὰς κεφαλάς. Sic et apud Xen. in symp. ipsæ etiam τρίχες dicuntur κομᾶν, apud Philostr. epist. 25. Item γῆ dicitur κομῶσα φυτοῖς παντοδαποῖς, apud Aristot. de mundo. Sic apud Chrysost. ἄμπελος τοῖς φύλλοις κομῶσα. ¶ Item effero me, et quasi cæsariei nomine glorior, et jactito me. Aristoph. in Pluto. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; Luc. in Nigr. τί δὲ τὸ μετὰ τοῦτό ἐστιν, ἐφ᾽ ὅτῳ καὶ κομᾷς;

Κομήτης, ου, ὁ, comans, comatus, crinitus. Syn. et Suid. Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται. Sic et apud Athen. l. 12. Dicitur et λειμὼν κομήτης, apud Eurip. in Hippol. et ἀστὴρ κομήτης, apud Philostr. ep. 25. (Κομήτης ἰός. Soph. Tr. 576.) Plerunque tamen absolutè dicitur κομήτης pro ἀστὴρ κομήτης, stella comans seu crinita, vel cincinnata. Aristot. de mundo. Sic etiam dicitur τιθύμαλλος κομήτης, quòd in ejus cacuminibus coma juncea nascatur. Diosc. l. 4. c. 165.

Κομόω, (apud poëtas) idem quod κομάω, quum neutraliter ponitur. Oppian. lib. 3. de venat. Καὶ γενύων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι, utrinque luxuriant jubæ.

Κομωτὴς, οῦ, ὁ, comæ exornandæ artifex.

Κομώτρια, fœmina comarum exornatrix. Poll.

Composita.

Ἀβροκόμης, ου, ὁ, qui molli, delicata seu culta coma est. Bacchi epith. [Eurip. Iph. in Taur. 1099. Φοίνικά θ᾽ ἁβροκόμαν.]

Ἀβροκομάω, molli coma sum, delicata cæsarie sum. Hesych.

Ἄκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui comatus non est, cui cæsaries nulla est. Poll.

Ἀκομία, ἡ, comæ seu cæsariei defectus.

Ἀκρόκομος, qui copiosiore est capillo. Il. δ΄. (Eurip. Phœniss. 1465.)

Ἀκροκόμης, idem. Herod.

Ἀμφίκομος, circumcirca seu undique comans, latè comans. Il. ρ΄.

Ἀνακομάω, iterum seu denuo comatus sum, seu capillos emitto. Lucian.

Ἀποκομάω, ῶ, comis nudo, tondeo. Luc. in Lexiph.

Αὐτόκομος, ipse per se comatus, vel sua sponte comatus. Aristoph. (R. 840.)

Ἀφρόκομος, spumantes capillos habens, vel spumans in capillis. Musæus.

Βραχυκομέω, comam brevem gesto.

Δενδρόκομος, arboribus comptus et ornatus. Aristoph. in Nub. et in Epigr.

Ἐρυθρόκομος, qui rubeis est comis. Sic cognominata est quædam mali punici species, teste Plin. l. 13. c. 19.

Εὔκομος, sive εὐκόμης, bene comatus vel pulchrè, qui eleganti cæsarie est. Pro quo poëticè dicitur ἠΰκομος, passim apud Homer. et alios poëtas.

Ἱππόκομος, ex setis equinis constans, aut (παροξ.) comans setis equinis. Il. π΄. et ν΄. et apud Theocr. idyll. 23. Videsis et in Κομάω.

Καλλίκομος, qui pulchra coma est, eleganti cæsarie præditus, pulchrè comatus. Hesiod. in Erg.

Καρηκομάω, ῶ, caput comatum habeo: unde καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, passim apud Hom.

Κατάκομος, qui disjecta coma est: vel qui densa coma est. Poll.

Κατεκτενοκόμης, quæ pexis comis seu capillis est. Hesych.

Κειρεκόμης, ου, ὁ, qui comam totondit, cui tonsa est coma, seu rasa; tonsus.

Decomp. Ἀκειρεκόμης, qui comam non totondit, intonsus. Epithetum est Apollinis, item Bacchi. [Pind. Isthm. Α. 8. Καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων, &c.]

Ἀκερσεκόμης, et ἀκερσέκομος, (Doricè,) pro eodem dicuntur, ut Il. ψ΄. et hymno in Apoll. [Hom. Il. Υ. 39. Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ᾽ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. Schol. Ἀκερσεκόμης. μὴ κειρόμενος τὴν κόμην, ἀεὶ κομῶν διὰ τὰς ἀκτῖνας. ἴσος γὰρ τῷ ἡλίῳ ὁ Ἀπόλλων. Pind. Pyth. Γ. 26. ἀκερσεκόμᾳ μιγεῖσα Φοίβῳ.]

Κηπόκομος, apud comicos, qui tonsuræ quodam genere tondetur. Eustath. Vide et in Κομάω.

Κισσοκόμης, hedera comans, i. hederacea fronde redimitus. Homer. hymno in Bacchum.

Λευκόκομος, qui candida est coma, albente præditus coma. Plin. lib. 13. c. 19.

Μακροκομέω, longa et prolixa barba utor. Strabo.

Μελανόκομος, et μελανοκόμης, qui nigra coma est.

Ξανθόκομος, et ξανθοκόμης, qui flava cæsarie est. Theocr. idyll. 17.

Ὀπισθόκομος, sive ὀπισθοκόμης, qui à tergo comatus est, seu qui rasa aut calva fronte est, qui est occipite comato: aut comas à tergo reflexas habens. Herodot.

Παρακόμους, vocabant comici τοὺς κομῶντας, comantes seu comatos. Poll.

Περίκομος, circumcirca seu in orbem comatus. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 9.

Περισσόκομος, abunde comans. Oppian.

Πολύκομος, cui multa coma est, cui spissa est cæsaries, comosus. Diosc. l. 2. c. 165.

Προκόμιον, anterior coma, schol. Hom. Item coma quæ alterius loco ponitur sive circumponitur. Poll. l. 4.

Πυῤῥοκόμης, qui rutila coma est seu fulva.

Στραβαλοκόμης, qui crispa coma est. Hesych.

Στραβαλοκομάω, crispa coma sum. Idem.

Σφραγιδονυχαργοκομῆται, dicuntur ab Aristoph. † Nub. 331.† homines voluptarii, qui comam nutriunt, et digitos ad ungues usque annulis onerant.

Ὑλόκομος, sylvis seu arboribus comans, seu arboribus sylvosus, Eurip. et in Epigr.

Ὑψίκομος, altè comatus: epitheton quercus, apud Hom. Iliad. ψ΄. et Hesiod. in Erg. † et in Asp. 376.†

Χλωρόκομος στέφανος, corona viridem habens comam, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Χρυσοκόμης, cui aurea coma est, seu aurei coloris cæsariem habens, auricomus. Hesiod. in Theog. † 947.† Pro eodem dicitur χρυσοκόμας, apud Athen. lib. 13. et χρυσεοκόμης, apud Aristot. rhet. lib. 3. et Eustath.

Χρυσοκομέω, aureas comas habeo, aurei coloris cæsaries mihi est. Philostr. ep. 33.

Χρυσοκόμη, fruticis seu herbæ nomen est, sic dictæ, quòd sit comantibus fulgore auri corymbis. vide Diosc. l. 4. c. 55.

ΚΟ'ΜΜΙ, gummi: nomen exoticum à Græcis usurpatum. Est autem lacryma arborum quarundam congelata in ipsarum truncis. Multa sunt ejus genera: sed quum simpliciter κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia spina provenit, quod et gummi Arabicum appellatur. vide Diosc. lib. 1. Apud Herod. τῷ κόμμι ὑποχρίειν, gummi sublinere.

Κομμιώδης, gummosus, gummi referens. Aristot.

Κομμιδώδης, idem, apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 13.

Κομμίζειν, gummi speciem præbere, apud Diosc.

Κόμμωσις, gummitio. ¶ Κόμμωσις, lenocinium, vide in Κομμός.

ΚΟΜΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, ornatus nimis accuratus et supervacaneus: seu nitor fucatus et adscititius, fucus, mangonium. sæpe apud Galen. itidemque apud Plutarch. (Æschyl. Ch. 421.) ☞ Παρὰ τὸ κομεῖν, τὸ καλλωπίζειν, vel κοσμεῖν, sicut et κόμη. Pollux à κόμη derivat, atque ideo uno μ scribit: ac κομωτὰς esse vult comæ ornandæ et fucandæ artifices. Apud Suid. κομμὸς esse dicitur ὁ κεκομμένων τριχῶν κόσμος. ¶ Κομμὸς, planctus, plangor. Apud Suid. μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, cum plangore et ejulatu. Item peculiaris quædam quarundam tragœdiarum pars. Aristot. de arte poët. Κομμὸς δὲ, θρῆνος κοινὸς χοροῦ, καὶ ἀπὸ σκηνῆς, fletus lamentumque commune chori, et ab scena: quum histriones ipsi, et qui chorum conficiunt, in aliquo adverso casu lugendo congregantur. ¶ In hac significatione a κόπτω deducitur: qui enim gravi dolore aliquo percelluntur, frontem femurque ferire consueverunt.

Κομμόω, ῶ, ornatum accuratum ac supervacaneum adhibeo, fuco. Hesych.

Κόμμωμα, τὸ, idem quod κομμός: vel id quod ad corpus mangonizandum adhibetur, quod vultus comendi et fucandi causa applicatur. Κομμώματα dixit Lucian. τὰ κομμωτικὰ, cultum muliebrem.

Κόμμωσις, ἡ, ornatus corporis et cultus supervacaneus, lenocinium et corporis mangonium. Athen. lib. 13. ¶ Apiariis autem sive mellariis, gummitio; à κόμμι. quod præcedit heic.

Κομμωτὴς, οῦ, ὁ, qui fuco et mangoniis ac supervacaneo cultu in corpore ornando utitur: mango. Plut.

Κομμώτρια, ας, ἡ, mango, ornatrix. Plat. polit. 2.

Κομμωτρίδιον, τὸ, apud Poll. ex Thesmoph. Aristoph. videtur accipi pro calamistro, i. acu majore, quæ calefacta et adhibita fronti, intorquet capillos: seu pro alio aliquo instrumento aut medicamento quo crines ornantur.

Κομμωτικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad formæ lenocinia, quo formæ lenocinari possumus: vel specialius, ad comptum, seu cultum crinalem comparatus: ut, κομμωτικὰ medicamenta, apud medicos dicuntur pigmenta et fucus, quibus mulieres suæ formæ lenocinantur, ut vitia naturæ artificio celent. Et, κομμωτικὸν ἰατρικῆς μέρος, pars medicinæ ea, quæ circa hæc formæ lenocinia versatur. Gal. lib. 1. de loc. affect. Κομμωτικὴ, s. τέχνη, comptoria ars, ars fucatrix et lenocinii aptandi. Plato in Gorgia. Hinc sumpta metaphora rhetores dicunt, κάλλος τοῦ λόγου, esse κομμωτικὸν, lenocinii plenum, apud Hermog.

Κομμωτικῶς, comptè. Hermog.

Κομμωτίζω, curiosius orno.

ΚΟ'ΜΠΟΣ, ου, ὁ, crepitus: propriè apri dentes acuentis. (☞ A κόπτω.) Iliad. λ΄. Ἀμφὶ δέ τ᾽ ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων Γίγνεται. Item sonitus qui à saltantibus pede terram pulsando editur. Od. θ΄. πολὺς δέ τε κόμπος ὀρώρει. Sunt et κωδωνοφόροι κόμποι, apud Eurip. in Rheso, sonitus ex tintinnabulis. Dicitur etiam de verborum ampullis, seu inani verborum crepitu, ac vana grandiloquentia, jactatione seu jactantia. Æschin. contra Ctesiph. ἀμφελὼν τὸν κόμπον καὶ τὴν ἀλαζονίαν τοῦ ψηφίσματος. Thucyd. lib. 2. πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα, divitiis magis utimur ad opportunitatem rerum gerendarum, quàm verborum ostentatione et jactatione. Apud Soph. in Ajace, κόμπος πάρεστι, exp. gloriari licet. (Æsch. Pr. 1030. Ag. 622. pro λόγος.)

Κομπὸς, οῦ, ὁ, jactator: jactabundus. Eurip. in Phœniss. Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσι θανεῖν. Item κομπὸς λόγος, apud Etym. oratio jactabunda, jactantiæ et insolentiæ plena.

Κομπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, jactans, sui jactabundus. Thuc. l. 2. Et, τὸ κομπῶδες, jactantia, seu jactatio sui.

Κομπωδῶς, jactanter, jactabundè.

Κομπέω, crepito, strepitum edo, qualem aper acuens seu collidens dentes. Item generalius, sonitum edo, Iliad. μ΄. Ὡς τῶν κομπεῖ χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς Ἄντην βαλλομένων. Dicitur etiam de vasorum sonitu: teste Eust. Item crepo, i. verborum ampullas projicio, vana grandiloquentia seu jactantia verborum utor: sicut Horat. dixit, sulcos et vineta crepat mera. Soph. in Ajace, Τοσόνδ᾽ ἐκόμπει μῦθον. Eurip. in Orest. δράσας δ᾽ ἐγὼ Δεῖν᾽, ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ᾽ ἔπαυσα τὸν νόμον. (Æsch. Pr. 946.)

Κομποῦμαι, jactanter aliquid dico. Thuc. l. 6.

Κομπηρὸς, οῦ, ὁ, jactans sui, jactabundus. idem quod κομπός.

Κομπάζω, F. άσω, idem quod κομπέω. Plutarch. πρὸς ταῦτα Κράσσου κομπάσαντος, insolenter et fastuosè dicentis. (Æsch. S. c. Th. 442. Eum. 209. 593. Ag. 1139. Soph. El. 1507. Κομπάζομαι. Æsch. S. c. Th. 486. Ag. 584.)

Κόμπασμα, τὸ, id ipsum in quo nos jactamus: seu in quo nos efferimus et gloriamur. Greg. contra Julianum. (Æschyl. S. c. Th. 800. ἀνοσίοις κομπάσμασι. Pr. 360. 98. Aristoph. R. 971.)

Κομπασμὸς, οῦ, ὁ, jactatio, jactantia: vel elatio, insolentia verborum. Plutarch.

Κομπαστὴς, οῦ, ὁ, jactator: idem quod κομπὸς, schol. Eurip.

Κομπαστικῶς, jactabundè, more eorum qui sese jactant.

Composita.

Αἰθαλοκομπία, ἡ, fumi instar vana jactantia. Suid.

Ἄκομπος, alienus à jactantia et ostentatione. [Æschyl. Sept. c. Theb. 560. ἀνὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ᾽ ὁρᾷ τὸ δράσιμον. minimè jactabundus.]

Ἀκόμπαστος, idem. Æschyl.

Ἀντικομπάζω, contrà jactabundè me effero. Plut. in Ant. Soph. in Ajace, Μέγ᾽ ἀντικομπάσειας, ἀσπίδ᾽ εἰ λάβοις, magnoperè te jactitaris.

Ἀποκομπάζω, insolentius me effero, vel me jacto. in anth. epig. [Eurip. Herc. Fur. 981. Ὁ δ᾽ ἠλάλαξε, κάπεκόμπασεν τάδε, &c.]

Βαρύκομπος, fastuosus, Pind. [Pyth. Ε. 76. κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι λέοντες περὶ δείματι φύγον, &c. Not. Κόμπος est proprie, Crepitus aprorum dentes acuentium. Schmidt. vert. Dentibus—acutis—terribiles.]

Δημόκομπος, qui se jactat ad populum. Suid.

Ἐγκομπέω, ῶ, jactito me inter. Plut. de Deo Socr.

Ἐκκομπάζω, efferor, insolesco. Soph.

Ἐπικομπέω, jactito, ostento. Thuc. l. 4. et 8.

Ἐπικομπάζω, idem: jactabundis verbis prædico et effero. Basil. Item jactabundis verbis addo. Plut. in Camillo.

Εὔκομπος, compositus. [Eurip. Troad. 151. Ποδὸς ἀρχεχόρου πληγαῖς Φρυγίαις Εὐκόμποις ἐξῆρχον θεούς.]

Κρημνοκομπέω, qui verbis præruptis et arduis gloriatur. Suid.

Μελίκομπος, dulcedine glorians, qui mellito sono gloriatur. Pind. [Isthm. Od. Β. 46. —— Οὔτι, μελικόμπων ἀοιδᾶν.]

(Μυκτηρόκομπος —— φῖμοι δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον Μυκτηροκόμποις πνεύμασι πληρούμενοι. Æsch. S. c. Th. 470.)

Περικομπέω, circumquaque jacto. Thuc. lib. 6. Item, crepitum seu sonitum circumcirca edo. Sap. Sol. 17.

Προδοσίκομπος, qui promissa sua prodit, qui frustrà et in vanum aliquid promittit, qui suis promissis non stat. Eust. et Suid.

Στυφόκομπος, seu στυφοκόμπος, dicitur de gallinaceo pugnaci, item de coturnice. Aristoph. in avibus.

Ὑπέρκομπος, supra modum jactabundus, jactator, supra

modum gloriosus, Plut. in Themist. (Æsch. S. c. Th. 397. 410. Pers. 342. 796. 829. 833. ὑπερκόμπῳ δορί.)

Ὑπερκόμπως, supra modum jactanter, seu jactabundè, superbè. Hes.

Ὑψίκομπος, elatus, jactator qui jactando sese effert, superbus.

Ὑψικόμπως, superbè, arroganter, nimium se efferendo et jactando. Soph. in Ajace.

Φιλόκομπος, jactationis amans, qui sese jactare amat et efferre.

Φιλοκομπέω, jactationum amans sum, jactitare et efferre me amo. Suid.

Ψολοκομπία, fumosa jactantia, vana, et inanis. Aristoph. in Eq.

Ψολοκομπίας, fumidus jactator, vanus et levis. Hesych.

ΚΟΜΨΟ'Σ, οῦ, ὁ, scitus, elegans, bellus, venustus. Aristoph. in Vesp. ἐπὶ τῷ κομᾷν καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ. Athen. lib. 14. Ὁ πρῶτος εὑρὼν κομψὸς ἦν τραγήματα. Item lepidus, facetus, urbanus, festivus. Aristoph. in Nub. † 649.† εἶναι κομψὸν ἐν συνουσίᾳ. Plutarch. in Pericle, κομψοῦ δὲ φανέντος τοῦ λόγου. Sic et apud Aristotel. Pol. 2. et 3. ¶ Item loquaculus, garrulus, schol. Soph. ¶ Item vafer, versutus. Aristoph. in Avib. Μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά που; ¶ Item qui plenus est jactantiæ et superbiæ. ☞ Derivari dicitur à κάμπτω, annotaturque, si dicatur ἐπὶ πανούργου, κομψὸν significare τὸ καμπύλον καὶ διεστραμμένον τῇ διανοίᾳ. (sicut Erotianus quoque κομψὸν apud Eurip. pro στρεβλὸν accipi tradit:) sin verò ἐπὶ τοῦ ἐπιεικοῦς, dici κομψὸν παρὰ τὸ εὐκαμπῆ εἶναι, veluti εὐπειθῆ καὶ προσηνῆ.

Κομψῶς, scitè, eleganter, lepidè, festivè. Aristot. polit. 4. † Xen. Pæd. 1. 3. 7.†

Κομψότης, ητος, ἡ, elegantia, lepor, festivitas. Exp. et argutia, subtilitas, ex Plat. epist. 10.

Κομψεύω, vel potius κομψεύομαι, scitè seu festivè aliquid dico aut facio. Exponitur et, scitè ac urbanè cavillor, ex Plat. lib. 4. de rep. Item κομψεύομαι pass. scitè et eleganter fio, seu componor, lepidè componor. Dionys. Halicarn. Item lepidè dicor, scitè dicor. Plato in Phædro, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται, scitè dictum est. Erotianus apud Hippocrat. ομψευόμενος accipi annotat pro πανουργευόμενος, quoniam Attici κομψείαν appellant πανουργίαν, et κομψὸν τὸ στρεβλόν.

Κομψεία, ἡ, elegantia, festivitas, lepor. schol. Arist. Item vafricies.

Κόμψευμα, τὸ, scitamentum, speciosus sermo. ex Luc. et Greg.

Composita.

Ἄκομψος, ου, ὁ καὶ ἡ, inelegans, illepidus, non festivus. Plut. de educatione puerorum; Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον. Item vilis, εὐτελὴς, apud Suidam. Item simplex, non astutus.

Ἀκόμψως, ineleganter, illepidè. Plut. ibid.

Κατακομψεύεσθαι, scitè et eleganter dicere. Basil.

Περίκομψος, perelegans, perbellus, admodum scitus, vel festivus. [Aristoph. Pac. 993. Παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας Τὰς περικόμψους, &c.]

Ὑπόκομψος, festivus, bellus, elegans. Polem. in Phys.

Ὑποκομψίας, ου, ὁ, elegans, facetus. Hesych.

ΚΟ'ΝΑΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus, strepitus. Od. κ'. ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων.

Κοναβέω, ῶ, resono, sonitum reddo. Il. β'. ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. † Hes. Th. 840.†

Κοναβηδὸν, cum sonitu. in Epigr.

Κοναβίζω, idem. Od. κ'. ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κονάβιζε.

ΚΟ'ΝΔΥ, Hesych. dicit esse poculum barbaricum, apud Athen. lib. 11. καὶ κόνδυ καὶ ψυκτῆρα καὶ κύμβιον. Nicomachus Persicum esse poculum scribit. Athenæus Asiaticum, decem cotylarum capax. Pancrates, σπένδων ἐκ κόνδυος ἀργυφέοιο Νέκταρ.

ΚΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, digiti articulus et junctura: seu nodus et curvatura qua digitus flectitur; seu tuber in digitorum juncturis. Aristot. lib. 1. de an. κόνδυλον vocari scribit τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικόν. ¶ Frequenter etiam accipitur pro digitis in condylon contractis, seu pugno: vel ictu quo petimus aliquem digitis ita compressis. Demosth. contra Midiam, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόῤῥης, quum pugnis et in malam cædit. Plut. in Alcibiade, ἐνέτριψε κόνδυλον. In eodem, κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ. Sic apud Aristoph. ἢν ὁ παῖς οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου, si vinum petat, pugnos ei ingere. ¶ Κόνδυλος dicitur etiam junctura in brachio et humero, vel tuber et nodus in eorum juncturis extans. Poll. lib. 2. Gal. quoque commentario 1. in lib. Hippocr. περὶ ἀγμῶν, à quibusdam κόνδυλον vocari scribit τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος.

Κονδυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nodos et tubera in digitorum juncturis et curvaturis extantia repræsentans: ut, κονδυλώδεις ἀποφύσεις, in vertebris cervicis, apud Gal. in lib. de ossibus.

Κονδυλίζω, F. ίσω, digitis in condylos contractis verbero, pugnum impingo, pugno cædo, apud Suid. ὁ δὲ Ἡρακλῆς παῖδα, νίπτρα προσφέροντα οὐ καταθύμια, κονδυλίσας ἀπέκτεινε.

Κονδυλίζομαι, pugnis cædor. Laërt. in Socr.

Κονδυλισμὸς, plaga pugno incussa, vel ictus pugno factus.

Κονδυλόομαι, οῦμαι, intumesco, extubero instar nodorum et tuberum in juncturis digitorum. Hesych.

Κονδύλωμα, τὸ, tuber quale est nodorum in juncturis digitorum. Hierocl. in Hippiatr.

Κονδύλη, ἡ, tuber, vibex, schol. Aristoph.

Composita.

Ἀκόνδυλος, nōn habens nodos digitorum.

Δικόνδυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, duos nodos seu duo tubera habens. Aristot. hist. an. l. 1. cap. 15.

Κατακονδυλίζω, idem quod κονδυλίζω. Æschin. contra Ctesiph.

Μετακόνδυλοι, dicuntur tubera in ea digiti junctura quæ vicina est metacarpio. Poll.

Μονοκόνδυλος, unum nodum seu tuber habens. Aristot. histor. an. l. 1. c. 15.

Προκόνδυλοι, dicuntur tubera et nodi in ea digiti curvatura et junctura quæ ungui vicina est. Ruff. Ephes.

Ῥυποκόνδυλος, sordidus, valdè parcus: ducto nomine ab iis quibus sordes in unguibus resident, nec tantillum sumptus facere volunt, ut tonsori dent numulum qui eos repurget. Suid.

Τρικόνδυλος, ternas in digitis juncturas et curvaturas habens, ac ternos in eis nodos et tubera extantia.

ΚΟΝΕ'Ω, festino, propero, curro, Hesych. Item operor, eidem Hesych. Item ministro, famulor. ☞ Eustath. annotat, veteres exposuisse ἐνεργῶ et πονῶ, deduci à πονέω volentes, Ionico more π in κ mutato. At in prima significatione à κόνις deducitur, metaphora sumpta à cursoribus inter properandum pulverem excitantibus.

Κονήτης, ου, ὁ, minister, famulus. Hesych.

Composita.

Ἀγκονέω, ῶ, studiosè in aliquo opere versor, opus aliquod accelero.

[Ἀγκονεύω. Aristoph. Lysistr. 1313. Ἀγκονεύουσαι. Schol. μετὰ σπουδῆς ἐνεργοῦσαι. Flor. Christianus ad 1305. p. 234. hæc habet. At vero πῶλοι κόραι, sunt παρθένοι, alias ἑταῖραι, quas ἀγκονευούσας ait, id est, ἐγκονευούσας, verbo ficto a labore per pulverem.]

Ἀγκόνος, ου, ὁ, minister, famulus. Hesych.

Ἀγκονὶς, ίδος, ἡ, ministra, famula.

Διακονέω, famulor, ancillor, ministrum, seu famulum ago. Plerumque cum dativo: ut Dem. δεσπότῃ διακονοῦντες. Athen. lib. 6. εἴθισται γὰρ ἐν ταῖς οἰκιακαῖς, διακονεῖν τοὺς νεωτέρους τοῖς πρεσβυτέροις. Apud Plat. de rep. l. 2. διακονεῖν πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν, operam suam locare ad vendendum et emendum. Apud eundem, διακονῶ σοι ταῦτα, hæc tibi servitia præsto. Et cum accus. διακονεῖν γάμους, ministrum agere in parandis et adornandis nuptiis. Athen. l. 9.

Διακονέομαι, obsequiis et operis color ac observor. Matth. 20. ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Item activè pro διακονῶ. Luc. τοῖς τὰ ἐρωτικά διακονουμένοις, amorum ministris.

Διακόνημα, τὸ, opera à ministro præstita, ministerium. Aristot. pol. 1. Item διακονήματα dicuntur utensilia ad supellectilem pertinentia, Athen. l. 6.

Διακονίζω, et διακονίζομαι, idem quod διακονέω, et διακονοῦμαι. Luc. ἀνθρώποις διακονίζεσθαι οἴεται. Dicuntur et legati διακονίσασθαι. Poll. l. 8.

Διάκονος, ου, ὁ καὶ ἡ, minister, ministrator, famulus: et ministra, ministratrix, famula. (Æsch. Pr. 941.) Aristotel. eth. 7. c. 6. et Athen. lib. 10. Dicitur et de legatis. Poll. lib. 8. Item de magistratu, Rom. cap. 13. Et de ministris verbi divini, sæpè in Novo Test. Item διάκονοι peculiariter in ecclesia dicuntur distribuentes eleemosynam pauperibus, eorumque curam gerentes: seu ærarii ecclesiastici œconomi. Compar. διακονέστερος, expeditior et celerior in ministrando, apud Suid. in proverb. Φεῦξ ἀνὴρ πλαγεὶς, ἀμείνων καὶ διακονέστερος. Pro διάκονος Ionicè in Epigram. dicitur διήκονος.

Διακόνισσα, diaconissa, ministra, ministratrix. in Anth.

Διακονία, ἡ, ministerium. Aristot. pol. 1. et 2. Plut. symp. 5. Interdum de ministerio publico, seu officiis quæ reipublicæ præstantur. Demosth. pro cor. Æschin. contra Ctesiph. Item de legatione. Thuc. l. 1. Et de diaconorum ministerio. Synes. ep. 66.

Διακονίαι, appellantur quoque instrumenta ad supellectilem pertinentia. Athen. l. 5.

Διακονικὸς, οῦ, ὁ, ministratorius, ad ministrum pertinens. Ut, διακονικαὶ πράξεις, munera quæ ministri exequuntur, Aristot. pol. 3. Et, διακονικὰ ἔργα, apud eundem pol. 7. c. 14. Item promptus ad exequenda ministeria, officiosus: vel peritus exequendorum ministeriorum. Aristoph. in Pluto. Plat. in Gorg. τὸ διακονικὸν, sacrarium seu secretarium; in Canon. 21. concil. Laod.

Διακονικῶς, ministratorio more, more eorum qui ministrant. Athen. lib. 4.

Διακονεῖον, ου, τὸ, diaconium: sacrarium, locus ubi diaconi congregantur. dist. 23.

Διακόνιον, diaconatus. Item placentæ quædam species. Athen. l. 14. Suid. ex Menecle.

Διακονὶς, adornatio: textura quædam: item homo gracilis.

Decomp. Ἀντιδιάκονος, vicissim ministri officio fungens, vicissim serviens. Strabo.

Αὐτοδιάκονος, qui ipse sibi ministrat et famulatur. Eust.

Αὐτοδιακονία, quum quis suo ipsius, non alieno ministerio, utitur. Athen. l. 1.

Κακοδιάκονος, malus administrator rei familiaris. Hesych.

Παραδιακονέω, administro. Aristoph. Et, perperam administro.

Ὑποδιάκονος, subdiaconus, in canon. Apost.

Ἐγκονέω, festino in, festinus et celer sum in aliquo negotio exequendo. Il. ή. Αἶψα δ' ἄρ ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι. Sic et Od. ή. et ψ'. Eurip. in Hecuba, Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν, festinemus, acceleremus. Aristoph. in Avib. Οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις. (Ran. Æsch. Pr. 961. Soph. Tr. 1272.) Exp. etiam, operor, item laboro, seu cum sedulitate laboro, teste Eust.

Ἐγκονὶς, ίδος, ἡ, famula, ministra. Suid.

Ἐγκόνως, properanter. Hesych.

[Ἐγκονητί. Pind. Nem. Od. Γ. 60. Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν ἐγκονητί.]

[Ἐγκονίζω. Xenoph. Conviv. cap. 3. §. 8.]

Κατεγκονέω, (*decomp.*) festino.

ΚΟΝΙ'ΛΗ, ης, ἡ, cunila: herba quæ et Herculeum origanum. Nicand. in Ther.——πανάκειόν τε κονίλην, Ἥντε καὶ Ἡράκλειον ὀρείγανον ἀμφενέπουσι. Idem in Alexip. Πολλάκι δὴ θρύπτειραν ἐπεγκεράσαιο κονίλην: ubi schol. exp. κονίαν, lixivium.

ΚΟ'ΝΙΣ, † ιος,† εος, ἡ, pulvis. Iliad. ί. Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοῖεν ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. Luc. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, uno pulvere omnia conficimus. Herodian. l. 6. κόνις δὲ πόῤῥωθεν ἀγειρομένη φαίνεται, pulvis è longinquo excitatus videtur. ¶ Item cinis. Il. σ'. Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν, Χεύατο κακκεφαλῆς. (Theoc. κδ'. 91.) ☞ Eust. à καίνω derivari tradit, significante κόπτω, ut κόνις sit ἡ εἰς σμικρὰ κεκομμένη γῆ, vel ἡ εἰς λεπτομερῆ οὐσίαν χωρήσασα γῆ. ¶ Item lixivium. Plutarch. symp. 6. probl. ult. ¶ Κόνις, ιδος, ἡ, lens, i. pediculorum veluti ovum pilis adhærens. Aristot. hist. an. l. 5. c. 31. Diosc. l. 2. c. 101. (de melle) φθεῖρας καὶ κόνιδας φθείρει καταχριόμενον.

Κονίω, vel κονίζω, pulvere impleo. Il. ξ'. Εὐρὺ κονίσσουσι πεδίον. Item pulvere fœdo, pulvere conspergo. Il. φ'. ἐκόνισσε δὲ χαίτας. ¶ Item pulverem moveo, pulverem excito. Il. ψ'. τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο. † Hes. Asp. 342.† (Æsch. S. c. Th. 60. κονίσσας. Pers. 163.) ¶ Item oblino: propriè pulvere oblino, ungo: unde apud Theocr. idyl. 1. Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. ¶ Item festino, propero. Hesych.

Κονίομαι, seu κονίζομαι, pulvere fœdor. Luc. in Tim. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι. Sic sæpè apud Hom. κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φεῦγον. Item in pulvere volutor et versor. Athen. lib. 9. (Theoc. Id. 1. 30.) ¶ Item ad pugnam me paro athletarum more, qui in manus spuentes pulverem assumebant, ut fortius tenere aliquid possent. Philo de vita M. l. 3. Eust. et Suid. ¶ Κονίζεσθαι, Hesych. etiam exponitur φθείρεσθαι.

Κονιστήριον, ου, τὸ, q. d. pulveratorium: locus in quo athletæ, oleo peruncti, se pulvere obducebant: seu locus, ubi luctaturi post ceroma pulvere aspergebantur. Utitur Vitruv. l. 5. c. ult.

Κονίστρα, ας, ἡ, volutabrum pulvereum: cavum pulvereum, in quo aves pulveratrices aut se volutare aut parere solent. Aristot. hist. an. l. 9. cap. 8. Est etiam athletica seu palæstrica conistra. Plut. symp. 2. Probl. 4.

Κονιστικὸς, οῦ, ὁ, qui in pulvere volutari solet. Athen. lib. 9. ex Aristot. hist. an. lib. 7.

Κόνιτρον, ου, τὸ, pulvis, vel pulvereum volutabrum. Suid.

Κονίσαλος, seu κονίσσαλος, pulvis excitatus seu motus. Il. γ'. Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής. Sic et Il. έ. et χ'. Dicitur et de pulvere quo athletæ ceromate inuncti in conisterio se oblinunt. Galen. l. 2. et 3. ὑγιεινῶν. ¶ Significat etiam pudendum, Etymol. seu numen quoddam Priapeum: ut apud Athen. lib. 10. et Synes. ep. 32.

Κονισάλεος, pulverulentus. Suid. et Hesych.

Κόνιος, ου, ὁ, pulvereus: ut, Ζεὺς κόνιος, apud Pausan. in Att.

Κόνιον, τὸ, pulvis. Suid.

Κονία, ας, ἡ, pulvis: idem quod κόνις et κόνιον. Il. β'. ποδῶν ὑπένερθε κονίη Ἵσταται' ἀειρομένη. Sic et Il. λ'. et alibi passim apud Hom. † Pluralis est apud Hesiod. Asp. 365.† (Æschyl. Ag. 64. Aristoph. R. 724.) Item arena seu sabulum littoreum aut fluviatile. Il. φ'. Item cinis, lix, seu cinis foci. ¶ Item calx, opus tectorium; seu al-

barium, quo muri inducuntur et dealbantur: ut, *ἄσβεστος κονία*, calx non extincta: apud Ægin. l. 3. c. 53. ¶ Item lixivium, seu lixivia. Aristot. Diosc. l. 1. c. 187. Plut. Theophr. Gal.

Κονιάω, pulvere impleo. Suid. Item pulvere aspergo, seu respergo. unde pass. apud Luc. *ἱδρῶτι ῥεόμενον, καὶ τὼ πόδε κεκονιαμένον.* ¶ Item calce induco, seu obduco, dealbo calce. Demosth. Olynth. 3. *τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν.* ¶ Item cerusso, fuco: ut, *κονιᾶν τὸ πρόσωπον.* Philostr. in epist.

Κονιῶμαι, pulvero me, in pulvere me voluto. Aristot. hist. an. lib. 1. cap. 31. Item opere albario inducor, calce dealbor. Plutarch. in sympos. et Matth. 23. Item activè, calce illino. idem quod *κονιῶ*. Aristot. hist. an. l. 8. c. 2.

Κονίαμα, τὸ, id quod calce inductum est, opus albarium, seu tectorium. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. ult. Athen. l. 13.

Κονίασις, ἡ, albarii seu tectorii operis inductio, loricatio et instructio quæ fit opere albario.

Κονιατὴς, οῦ, ὁ, tector: qui opere albario et tectorio parietes inducit. Hesych. Pro eodem scribitur et *κονιάτης*, apud Suid.

Κονιατὸς, οῦ, ὁ, albario et tectorio opere inductus, calce illitus. Theophrast. de caus. pl. l. 4. c. ult. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. *καὶ γὰρ οἶνος πολὺς ἦν, ὥστε ἐν λάκκοις κονιατοῖς εἶχον.*]

Κονίω, et *κονιόω*, pulverem excito, pulverem moveo.

Κονιοῦμαι, in pulvere versor, i. in pulvere athletico et palæstrico exerceor.

Composita.

Ἀκόνιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine pulvere fit, pulveris expers. Item non illitus calce, seu calce non loricatus. Item pice non oblitus, non picatus. Diosc. l. 1. c. 94.

Ἀκονιτὶ, sine pulvere, sine jactu pulveris aut tactu. Plin. lib. 35. c. 11. Metaphoricè significat, citra laborem, nullo cum periculo et difficultate, citra certamen. Thuc. l. 4. Herod. l. 2. et 8.

Ἀκονίτως, idem. Hesych.

Ἀκονίατος, qui calce illitus non est, opere tectorio non obductus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. ult.

Διακονίω, pulvere perlino. Item pice perlino. Hesych.

Διακονίομαι, lorico me pulvere, more athletæ: in palæstra ad certamen me paro. Plut. de solert. anim.

Ἐγκόνιος, qui in pulvere est seu versatur.

Ἐγκονίομαι, pulvere perfundor, ut luctatores et athletæ: Xenoph. in symp.

Ἐλαιοκονία, albarium ex oleo. Eust.

Παγκόνιτος, omnino pulvere adspersus, laboriosissimus, omne genus certaminis expertus: ut, *παγκόνιτα ἄεθλα*. (Soph. Tr. 513.)

Συγκονίομαι, in eodem pulvere versor.

Συγκονιοῦμαι, idem. Plut. de discern. adul. ab am. *περὶ πολυφιλίας.*

Ὑποκονίω, pulverem suscito, vel pulvere aspergo. Item pulvere sublino. Plut. *οὐδὲ ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν εὔτονον ποιῶν καὶ ἄφυκτον.*

Ὑποκόνισις, ἡ, pulveris excitatio, pulveratio: pars quædam agriculturæ. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ὑποκονίω, pulverem suscito, pulverem subtus moveo. Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 8.

ΚΟ'ΝΝΑΡΟΣ, connarus: arbor apud Alexandrinos, quam prolixè describit Athen. l. 14. ex Agathocle Cyziceno.

ΚΟ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, barba. Luc. in Lexiph. *ὡς ἂν σὺ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομικώς.*

(ΚΟΝΝΩ῀, intelligo. Æsch. Suppl. 170.) [*κοννῶ δ᾽ ἄταν γαμετὰς οὐρανόνικον.* Novi.]

ΚΟΝΤΟ`Σ, οῦ, ὁ, contus, *ξυστόν*. Hom. Od. ι. *Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν Ὦσα παρέξ.*

Κοντωτὰ πλοῖα, navigia contis instructa: seu quæ contis impelluntur, non remis: ut sunt minora et actuaria. Meminit Diodor. Sicul. et Appian.

Κοντίλος, idem quod *κοντός*. Hesychio est coturnix: Item serpens quidam.

Ἀντικόντωσις, (*comp.*) renixus qui fit conto, hoc est, conto inniti, conto fulcire gradum; quum videlicet aliquis loco cruris conto corpus fulcit. Hippocr. de artic. et Gal. in lex.

ΚΟ'ΠΡΟΣ, ου, ἡ, stercus, fimus. Xenoph. de re equest. *τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑποστρώματα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον*, fimum et stramentum equi. Theophr. hist. pl. lib. 2. cap. 8. *ἡ δὲ κόπρος οὔτε πᾶσιν ὁμοίως, οὔθ᾽ ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἁρμόττει.* Ibidem, *κόπρος δριμυτάτη.* Dicitur etiam de luto seu cœno. Iliad. χ'. *Πάντας δ᾽ ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.* Dicitur etiam de bubuli seu boum stabulo. Iliad. σ'. (de bobus.) *Μυκηθμῷ δ᾽ ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε.* Sic et Od. κ'. et apud Callim. hymno in Dianam.

Κοπρικὸς, οῦ, ὁ, stercoreus, stercorosus.

Κόπριος, ου, ὁ, idem. *Κόπριος ἀνὴρ*, homo vilis, et qui stercora colligit. Suid.

Κοπρία, ας, ἡ, stercus. Suid. Item sterquilinium, fimetum. Chrys.

Κόπριον, ου, τὸ, stercus, fimus. Plut. symp. 4. *νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι*, stercore abjectiores. Naz. *κόπρια περιβαλεῖν*, fimum circumjicere, fimum ingerere.

Κοπριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stercorosus.

Κοπριὼν, ῶνος, ὁ, scarabæus quidam: ita dictus quòd stercoreas pilas provolvat. ex Hippocr.

Κοπρὼν, ῶνος, ὁ, sterquilinium, fimetum, locus in quem stercora et fimus egeritur. Poll. l. 5. c. 14. et apud Athen. l. 10.

Κοπρώνης, apud Chrysost. pro homine ultimæ sortis poni traditur, quasi sterquilinarius.

Κοπρόω, stercoro. Eustath.

Κόπρωσις, εως, ἡ, stercoratio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Κοπρέω, stercoro. Od. ξ'. Pro eodem dicitur et *κοπρεύω*.

Κοπρίζω, stercoro, stercore satio, stercus ingero. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 12.

Κοπρισμὸς, οῦ, ὁ, stercoratio, stercoris seu lætaminis ingestio. Theophrast.

Κόπρισις, εως, ἡ, idem. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 12.

Composita.

Ἄκοπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui stercoratus non est, cui fimus non est ingestus.

Ἀκόπριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 15.

Διάκοπρος, stercoratus, stercorosus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13.

Ἐκκοπρωτικὰ φάρμακα, lenitiva medicamenta.

Μυοκόπρος, muris stercus, muscerda.

Φιλόκοπρος, stercoris seu fimi amans, qui stercorari amat.

ΚΟ'ΠΤΩ, F. ψω, scindo, seco, findo. Interdum exp. amputo, succido, cædo. Xenoph. Hellen. 5. *ἀπιὼν, ἔκοπτε τὰ δένδρα.* Et Hellen. 3. *ἐπορεύετο, κόπτων καὶ καίων τὴν χώραν.* ¶ Item vulnero, saucio. Sic apud Homer. *Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος περὶ δειρὴν, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω.* Hinc metaph. apud Plutarch. in Alcib. *καὶ προσκείμενος ἔκοπτε τὰς ναῦς, καὶ συνετίτρωσκε τῶν ἀνδρῶν ἐκκειμένων.* ¶ Item cædo, icio, percutio, ferio, verbero. *Κόπτειν ποτὶ γαίῃ*, allidere solo, Odyss. ι. ¶ Item impello, pulso. Aristoph. in Plut. *Τίς ἐσθ᾽ ὁ κόπτων τὴν θύραν*; quis pulsat fores? (R. 735. *θύραν κόπτω*. 463. Æsch. Ch. 421.) Sic et Xenoph. Hellen. 6. et Plutarch. in Alcib. ¶ Item cudo, vel etiam percutio: (ea signific. qua nummi, dum signantur, percuti dicuntur.) Aristotel. Œcon. 2. *οὐκ εὐπορῶν δὲ ἀργυρίου, νόμισμα ἔκοψε τοῦ καττιτέρου*, ex stanno nummos percussit. ¶ Item tundo. Arat. *πυμάτη δ᾽ ἐπικέκλιται Εἴδωλον κόρακος σπείρην κόπτοντι ἐοικός.* Cic. interpretatur, Extrema nitens plumato corpore corvus Rostro tundit. Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 1. (de circo ave) *γαμψώνυχος γὰρ ὢν, ἐπιτίθεται, καὶ λυπεῖ κόπτων.* ¶ Pisces quoque apud Aristotel. dicuntur *κόπτειν*, quum assilientes quasi tundunt suo rostro rem aliquam: item vermes, quum rodentes aliquid et ipsi veluti tundunt. ¶ Item obtundo, *ἐνοχλῶ*. Plutarch. in Phocione, *καὶ κόπτοντος αὐτὸν νεανίσκου ἐρωτήμασί τισι.* ¶ Item succutio, ut equus sessorem succutere dicitur. Xenoph. de re equest. *κόπτει τὸν ἀναβάτην.*

Κόπτομαι, scindor, secor, findo: ut apud Hesiod. in Asp. †63.† *κόνις δέ σφ᾽ ἀμφιδεδήει, Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ᾽ ἅρμασι*, fissus seu scissus à curribus. Dicitur aliquis etiam *κόπτεσθαι* dictis mordacibus, ut proscindi et concidi apud Latinos. Epigr. lib. 2. *Ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσι*, ut semper concideris verbis et machæris. ¶ Item vulneror, saucior. ¶ Item impellor, pulsor. Aristot. de mundo, *ἐνειλούμενον πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται μετὰ ῥοθίου βίας*, ventus in terra cohibitus. ¶ Item cudor, percutior: ut apud Herodian. lib. 2. *νομίσματά τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέτρεψε*, nummosque imagine ejus percuti jussit. ¶ *Κόπτεσθαι* dicuntur etiam frumenta et semina quum vitiantur, inprimis cùm inimica et malefica animalia eis innascuntur: Theophr. hist. pl. lib. 8. cap. 10. et de caus. lib. 4. c. ult. ¶ Item succutior. Xen. de re equestr. ¶ Item vexor: interdum et fatigor, fatisco, lassesco. Demosth. Olynth. 2. (de subditis Philippi.) *κοπτόμενοι δ᾽ ἀεὶ ταῖς στρατείαις ταύταις ἄνω τε καὶ κάτω, λυποῦνται, καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦνται.* ¶ Item præcidor: (signif. obscœna.) Aristoph. in Ran. *κἀκόπτετ᾽ ἐγκεκυφὼς*, præcidebatur acclinatus. (428. Æsch. Pers. 685. *φρενῶν κεκομμένος*. Ag. 487.) ¶ Item plango, seu pectus manu plango, pectus percutio manu. Luc. de sacrif. *ἐπιθύουσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον.* Et cum accus. cum planctu deploro, plangore et lamentationibus prosequor. Epigr. l. 2. *Μηκέτι μηκέτι, Μάρκε, τὸ παιδίον, ἀλλ᾽ ἐμὲ κόπτου*, sed me plange et lugeto.

Κόμμα, τὸ, segmen. Item cæsum, incisum, incisio: pars seu membrum periodi imperfectum. Quintil. lib. 9. cap. 4. et Demetr. ¶ Item nota seu signum in nummo percusso: moneta. Aristophan. in Ran. (738.) et metaph. apud eundem in Pluto. et Synes. ep. 32. ¶ Item *κόμματα*, aquarum emissaria, et incilia, ad hoc inventa et structa, ut aquæ aut in campos arvales admitti possent, aut intra alveum contineri.

Κομματικὸς, οῦ, ὁ, incisis et commatis constans: vel in quo incisa et commata crebra sunt. Hermog. In choris *τὰ κομματικὰ* dicuntur, quando chorus lamentatur acerbos eos casus, quos in *στασίμοις* commemoravit. De eadem re dicitur et *κομμός*.

Κομματικῶς, ita ut crebra sint commata. Hermog.

Κομμάτιον, ου, τὸ, parvum segmentum. In choricis carminibus quid nominetur *κομμάτιον*, vide Poll. et schol. Aristoph.

Κοπτὸς, οῦ, ὁ, tusus. *Κοπτὸν*, et *κοπτὴ*, dicitur pharmacum ad placentulæ formam contundendo redactum: sic dictum, quòd non coqueretur, sed tunderetur. Dioscor. l. 2. c. 125. Aët. l. 13. c. 12. vide et Gal. l. 7. de locis affect.

Κοπτάριον, (diminut.) placentula ex materia contusa. Item idem quod *κοπτή*. Gal. l. 7. *τῶν κατὰ τόπους*. Diosc. l. 4. c. 190.

(*Κοπτικός*. Sch. Æsch. Ch. 860.)

Κοπὴ, ἡ, sectio, incisio. Item contusio, ex Aristotel. Dicitur et de loco prærupto, seu præcipitio. Strab. l. 10.

Κοπεὺς, έως, ὁ, cælum, quo marmorarii incidunt marmora. Luc. in somnio.

Κοπὶς, ίδος, ἡ, gladius seu culter aptus ad cædendum. Frequenter apud Xenoph. tribuitur Persis et Barbaris: ut Pæd. 2. 6. et 7. †Sic 1. 2. 9. et 13.† Sic Plutarch. in Alex. *κοπίδι βαρβαρικῇ κατήνεγκεν.* ¶ Exp. et securis. ¶ *Κοπὶς* dicebatur etiam cœna seu convivium quoddam Laconicum. Athen. l. 4. †*Κοπὶς* qualis fuit docet Leunclavius ad Xen. Pæd. l. 4. p. 111. c.†

Κόπις, εως, ὁ, nugator, scurra, loquax. Eurip. in Hecuba.

Κοπίζω, epulum agito, illud quod *κοπὶς* dicitur. Athen. l. 4. ¶ Item nugor, mentior. Hesych.

Κοπὰς, άδος, ἡ, quæ cædi solet. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 5.

Κόπανον, ου, τὸ, pistillum, quo in mortario aliquid pinsimus et tundimus. (Æsch. Ch. 860.)

Κοπανίζω, pistillo tundo, pinso.

Κοπανιστήριον, ου, τὸ, pistillum: idem quod *κόπανον*.

Κοπάνιστος, pistillo tusus. Hesych.

Τρισκοπάνιστος, (*comp.*) ter pistus, ter pistillo subactus. Homer. in batrachom.

Κόπος, ου, ὁ, labor: molestia. à *κόπτομαι*, id est, vexor, laboribus et molestiis premor. Aristoph. in Plutarch. *τῷ κόπῳ ξυνεῖναι*, in labore versari. Item lassitudo, fatigatio ex labore. Xen. de re equ. *κόπου ἐνόντος δεῖται ἀναπαύσεως.* Diosc. l. 3. c. 98. (de ammoniaco.) *ποιεῖ καὶ πρὸς κόπους συγχριόμενον.* Et apud Gal. *κόποις ἁλίσκεσθαι*, lassitudinibus corripi, i. lassari. Item *κόπον λύειν*, solvere, dissolvere, seu levare lassitudinem.

Κοπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, molestus, quo facilè lassamur seu lassescimus. Plut. in quæst. Platon. Item lassatus, lassus, defessus. Paul. Æg. l. 7.

Κοπόω, ῶ, lasso, fatigo.

Κοπόομαι, lassor, fatigor, lassitudine opprimor seu exanimor. Unde *ἐκοπώθη*, apud Galen. lassus est de via. Et, *κεκοπωμένος*, apud Diosc. lassitudine confractus vel contusus, fatiscens.

Κοπιάω, ῶ, f. άσω, laboro. Matth. cap. 6. et Luc. 10. *οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει.* ☞ Item molestè fero, fastidio. Plut. in apophth. *τί κοπιᾶτε (εἶπεν) ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐεργετούμενοι*; cur fastiditis eos, qui sæpè commodis vestris servierunt? Item fatigor, lassor, fatiscor. Joan. 4. *ὁ Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας*, lassus de via. Et metaphoricè apud Aristoph. in Avib. *ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, Οὕτω πλουτήσετε πάντες*, lassabimini bonis.

Κοπιάομαι, idem quod *κοπιάω*. Aristot. in probl. sect. 5. *ὅτι κόπος γίνεται, ὀστῶν θλωμένων, καὶ πιεζομένων, καὶ κοπιωμένων*, lassatis seu lassescentibus, lassitudine defessis.

Κοπιαρὸς, οῦ, ὁ, laboriosus, molestus, lassitudinem nervi inferens. Aristot. in probl. sect. 5.

Κοπιατὴς, qui laborat, qui operatur. in anth.

Κοπάζω, cesso nimio labore fractus, cesso gravi labore fatiscens. Item simpliciter cesso. Aristot. in Problem. sect. 23. *διὰ τί ὅταν ἡ λίμνη ἢ κοπάσῃ ἢ ξηρὰ γίνηται.* Matth. cap. 14. *καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος*: Marc. cap. 4. et 6. Num. 11. *καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ.*

Κοπετὸς, οῦ, ὁ, planctus, plangor, lamentatio, in qua pectus plangimus, seu manu tundimus. (à *κόπτομαι*, pectus manu ferio: ut in lamentis fieri solet.) Plutarch. in Fab. *κοπετούς γε γυναικείους ἀφαιρῶν, καὶ συστάσεις εἴργων τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ κοινοῖς ὀδυρμοῖς ἐκφερομένων.* Actor. 8. *ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ᾽ αὐτόν.*

Κόπωσις, idem quod *κόπος*. Eccles. cap. ult.

Composita: ac primùm ex κόπτω, cum præpositione.

Ἀνακόπτω, retundo, inhibeo, retrò inhibeo: ut, *ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα* apud Luc. Et, *ἀνακόπτω σε τῆς ὁρμῆς*, inhibeo impetum tuum, arceo et propulso. Item elido, ut, *ἀνακόπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς*, elidere oculos.

Ἀνακόπτομαι, retundor, inhibeor. Luc. in Alex. *οὕτω μὲν ἀνακόπτῃ τῆς ὀργῆς.* Apud eundem in Nigr. *τοῦτο δὲ*

φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην, exp. interrumpebar. Item elidor: ut, ἀνεκόπη τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀνακοπὴ, ἡ, inhibitio, retusio. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἰσθ. Exponitur etiam reciprocatio, apud Aristot.

Decomp. Ἀντανακόπτω, repercutio.

Ἀντανακοπὴ, repercussio, repercussus.

Προανακόπτω, præcido, prius incîdo. in nov. const.

Συνανακόπτω, (*decomp.*) simul retundo. Laërt.

Ἀντικόπτω, retundo, referio, repercutio. Item propulso. Theophr. de caus. pl. l. 2. διὰ τὸ μηδὲν ἀντικόπτειν τῶν ἔξωθεν.

Ἀντικοπὴ, repulsus, ipse repellendi actus. Plut. loco antè citat. Item conflictatio, collisio: apud Philonem.

Ἀποκόπτω, abscindo, excindo, recîdo, amputo. Il. ί. Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. Xen. Hell. 1. ἀποκόπτοντες ἀγκύρας. Item metaph. præcido: ut, ἀποκόπτειν ἐλπίδα, apud Theodoret. hist. eccl. lib. 3. Et, ἀποκόπτειν γνώμην, apud Alciphr. Item minuo: ut, οὐδὲν τοῦ ἀρχαίου ἀπέκοπτον, nihil de veteri minuebant seu resecabant. Item repello, abjungo, separo. Et metaph. avoco, abstraho, apud Synes.

Ἀποκόπτομαι, excindor, abscindor. Aristoph. in Nub. † amputor v. 1123.† et apud Philon. ¶ Item abstrahor, avellor. Item obtundor: unde ἀποκεκομμένη φωνὴ, obtusa vox, apud Plutarch. ¶ Item deplango, cum planctu deploro. Euripid. in Troad. Ἔκρυψα πέπλοις, κἀπεκοψάμην νεκρόν.

Ἀπόκομμα, abscissum seu amputatum alicunde frustum, fragmentum. Theocr. idyll. 10. πέτρας ἀπόκομμ' ἀπεράμνου.

Ἀποκοπὴ, ἡ, abscissio, amputatio. (Æsch. Suppl. 848.) Apud gramm. ἀποκοπὴ figura est, qua ultima vocabuli alicujus syllaba abscinditur: ut, δῶ pro δῶμα, νίφα pro νιφάδα, &c. Aristot. de poët. Ἀποκοπὴ seu ἀποκοπαὶ χρεῶν, tabulæ novæ, Plutarch. de Lycurgo, Demosthen. in Timocr. [de Fœd. Alex. μηδὲ χρημάτων δημεύσεις, μηδὲ γῆς ἀναδασμοὶ, μηδὲ χρέων ἀποκοπαὶ, μηδὲ δούλων ἀπελευθερώσεις, &c.] ¶ Item obtusio: unde, ἀποκοπὴ φωνῆς, vocis obtusio, apud Dioscor.

Ἀπόκοπος, abscissus, i. cui abscissa est virilitas: spado. Item debilis, imbecillis. Suid.

Decomp. Προαποκόπτω, præcîdo.

Συναποκόπτω, simul abscindo. Plut.

Διακόπτω, discindo, disseco, diffindo. Item interseco, intercîdo: ut, διακόπτων σφυγμὸς, pulsus intercisus. Item dirimo. Plutarch. διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς, καὶ διΐστη ποικίλος ὢν ὁ πόλεμος. Polyb. lib. 1. σπουδάζων διακόπτειν τὰς διαλύσεις. Item interrumpo, interpello. Gal. τὰ διακόπτοντα τὰς ἐνεργείας τῆς φύσεως. Sic et apud Basil. Item perrumpo. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἰσθ. † πρὸς εἰσόδους. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. d.† Et specialiter, aciem perrumpo, impressionem facio, apud Xen. Hell. 1. Item pertundo, trajicio. apud Luc.

Διακόπτομαι, discindor, diffindor. Item vulneror: Aristot. Item interpellor, interrumpor. Demosth. Greg. Chrysost. Basil. Interdum exp. distrahor, distineor, distringor: ut apud Chrysost. in epist. ad Thess. διακόπτομαι ταῖς φροντίσι.

Διακοπὴ, ἡ, intercisio, diremptio, Apud Hippocrat. sic dicitur omne vulnus, quod altè descendit et impactum est: specialiter verò apud Medicos διακοπὴ nominatur soluta in osse capitis continuitas à re acuta occursante et abscindente: Gal. Diosc. lib. 2. c. 208. διακοπὰς θεραπεύειν.

Διάκοπαι, αἱ, scissuræ. Sic quoque dicebantur in aggeribus meatus intercisi, seu incilia hiantia, per quæ Nilus transmittebatur in arva remotiora segetibus destinata.

Διάκοψις, intercisio: item dissectio.

Decomp. Ἀδιάκοπος, non intercisus aut diremptus, non interruptus. Hesych.

Ἀδιακόπως, more eorum quæ interrupta aut dirempta non sunt.

Ἐγκόπτω, incîdo. Item intercîdo, seu iter aut cursum intercîdo, impedio, præpedio: unde pass. apud Greg. ἡ κακίας ἐγκοπτομένης, ἡ ἀρετῆς ὁδοποιουμένης. Item interpello. Act. Ap. c. 24. ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω. Item impingo, seu infigo: ut, ἐγκόπτειν πάτταλον, clavum impingere, id est, cum ictu adigere. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

(Ἐγκόπτομαι. Aristoph. R. 1254.)

Ἔγκομμα, τὸ, impedimentum, offendiculum, obstaculum, Hesych.

Ἐγκοπὴ, ἡ, incisio, incisura, incisus: apud Suid. Apud medicos idem significat quod διακοπή. Item præpeditio, intercisio itineris seu cursus. Hesych.

Ἐγκοπεὺς, ὁ, cælum: instrumentum quo marmorarii marmor incîdunt. Luc. in somn.

Παρεγκόπτω, Plut. in præc. de san. tuenda.

Ἐκκόπτω, excîdo, excindo. Plut. νήσους καὶ πόλεις παραλίους ἐκκόπτοντες. Idem in Cicer. ἀνθρώπους ἀλιτηρίους ἐκκόψαντι τῆς πατρίδος. Sic, ἐκκόπτειν τὴν αἰτίαν νόσου, apud Gal. lib. 10. meth. evellere seu excindere causam morbi. Item extundo, excutio, everbero: Aristoph. in Acharn. et apud Plut. in Public. † ἐκκόπτω τὰς ἀκροβολίσεις τῶν τοξοτῶν. i. e. frango, verbero, effringo. Xen. Pæd. l. 6. p. 159. e.† ¶ Item intercîdo: ut, ἐκκόπτειν ὑδαγωγοὺς, intercidere aquæ ductus. Herod. lib. 7. Et, ἐξέκοπτον τὴν φωνὴν, vocis iter interciderunt. Luc.

Ἐκκοπὴ, ἡ, excisio, exsectio. Medicis est calvariæ fissura cum ossis offensi ruptura. Paul. Ægin. l. 6. c. 90.

Decomp. Ἀντεκκόπτω, vicissim excindo. Laërt. [Demosth. Orat. adv. Timocrat. ὄντος γὰρ αὐτόθι νόμους ἐάν τις ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ, ἀντεκκόψαι παρασχεῖν τὸν ἑαυτοῦ —— λέγεται τολμῆσαι νόμον εἰσενεγκεῖν, ἐάν τις ἕνα ἔχοντος ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ, ἄμφω ἀντεκκόψαι παρασχεῖν, ἵνα τῇ ἴσῃ συμφορᾷ ἀμφότεροι χρῶνται.]

Ἐπικόπτω, incîdo, præcîdo, i. in superficie et cacumine cædo aut decîdo. Theophr. de caus. pl. lib. 5. cap. 24. καλοῦσι δ' ἐπικοπὴν, ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικόψῃ τις τὸ ἄκρον. Item accîdo, id est, vires extenuo, et opes ac potentiam alicujus imminuo. Aristot. pol. lib. 3. Μήδους καὶ Βαβυλωνίους ἐπέκοπτε πολλάκις. Item retundo, reprimo, cohibeo. Greg. ἐπικοπτέτω μέριμνα μὲν ἡδονὴν, λύπην δὲ ἡ κρείττων ἐλπίς. ¶ Item reprehendo: Laërt. in Xenoph. ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. ¶ Item cædo, ferio, desuper ictum incutio. Od. γ'. βοῦν ἐπικόψαι. ¶ Item cudo: apud Aristot. Œcon. 2.

Ἐπικοπὴ, ἡ, incisio, accisio, præcisio, qua arborum extremæ partes deputantur. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 24. Item incisio, vulnus: apud Dionem.

Ἐπίκοπος, accisus, præcisus, decacuminatus: seu brevis. Theophr. hist. pl. lib. 5. ¶ Item substantivè, lignum quod supponitur ei rei quæ secatur. Luc. in dialogo Charon. et Merc. ¶ Ἐπίκοπος dicitur etiam character, qui initio malè impressus denuo imprimitur. Hesych.

Ἐπικόπανον, mensa coquorum, supra quam carnes secari solent. Pol. lib. 6. et 10.

Ἐπικόπτης, reprehensor, castigator. Laërt. in Arcesil.

Κατακόπτω, decîdo, amputo, deputo, vel detrunco: unde pass. apud Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 20. καὶ κατακοπτομένη λαμβάνει τινὰ ἀναπνοὴν καὶ ἀφαίρεσιν. Item concîdo, seu in minutas partes concîdo et comminuo. Thuc. lib. 4. τὰ μὲν ὑπολύοντες κατέκοπτον. et lib. 7. ἐπιπεσόντες διδασκαλείῳ παίδων, κατέκοψαν πάντας. (Theoc. ιδ'. 14.) ¶ Item nummum percutio. Xenoph. Hell. 1. καὶ τὸν θρόνον κατακόψειν, ἐφ' ᾧ ἐκάθητο, ad percutiendam seu cudendam monetam.

Κατακόπτομαι, plango. Chrysost. in ep. ad Thes. 1. ἄρα, τὸ κατακόπτεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσι, τῶν οὐκ ἐχόντων ἐστὶν ἐλπίδα.

Κατακοπὴ, decisio, deputatio: vel detruncatio. Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 17.

Decomp. Συγκατακόπτω, simul concîdo, concîdo, συγκόπτω. Plut.

Παρακόπτω, perperam cudo, falsum nummum percutio, monetam non bonam cudo: unde παρακεκομμένον νόμισμα, nummus subæratus. Item metaph. ut apud Luc. in Lexiph. εἴ τι ξενίζοι, καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς πόλεως παρακόπτοι, adulteraret. Sic et apud eundem in Hermot. et de hist. scrib. ¶ Item fraudo, damno afficio: unde in media voce apud Aristoph. in equit. Ὅσον με παρεκόπτου χρόνον τοιαῦτα κρουσιδημῶν. Item deliro, mente captus sum, mente erro. Plutarch. in Colot. οὐ κραιπαλῶντες, οὐδὲ φαρμακῶντες ἄνθρωποι, καὶ παρακόπτοντες. Sic apud Suid. ἐτελεύτησε δὲ ἄκρατον πολὺν ἐμφορηθεὶς καὶ παρακόψας. i. τὸν νοῦν παρατραπείς. Pro eodem dicitur et, παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ, apud Aristot. de aud. mir.

Παρακοπτικὸς, οῦ, ὁ, mentis errori obnoxius, delirans, demens. Item mentem errare faciens, insaniam gignens. Gal.

Παρακοπὴ, ἡ, delirium, mentis error. Diosc. lib. 4. c. 69. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἰσθ. (Æsch. Ag. 232. Eum. 330. 343.)

Παράκοπος, mente ejectus, furibundus. Æschyl. [Prometh. 582. οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν παράκοπον ὧδε τείρεις; Schol. παρακεκομμένην μέρος τοῦ νοῦ. Schol. β'. μανικὴν καὶ παρακεκομμένην τὸν νοῦν. Eurip. Bacch. 33. ὄρος δ' οἰκοῦσι παράκοποι φρενῶν, &c. 998. Παρακόπῳ τε λήματι στέλλεται, &c. Aristoph. Thesm. 688. Λύσσῃ παράκοπος, &c. Schol. Τουτέστι φρενιτιάζων.]

Περικόπτω, circumcîdo, circumcirca reseco et mutilo: unde apud Thucyd. lib. 6. ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. Item metaph. accîdo, i. vires et potentiam alicujus infringo ac imminuo, et veluti trunco. Demosth. Phil. 3. καθ' ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, singulorum opes accidere. Et cum genit. ut apud Plut. in Lucullo, δύναμιν ἣ Πάρθους περικόπτει τῆς Ἀσίας. Interdum cum accus. rei: ut apud Plut. in Sertor. περικόπτων ἀγορὰς, ληϊζόμενος τὴν χώραν, commercia tollens. Apud eundem, περικόπτων τοὺς ὑπὸ Τιγράνου, exp. diripiens.

(Περικόπτομαι cum Gen. expellor. Philostr. l. 1. c. 36.)

Περίκομμα, τὸ, frustum circumcidendo amputatum, seu quod circumcisum est. Item peculiariter, edulium quoddam ex herbis carnibusque concisis. Athen. lib. 4. εἶτα δ' εἰς κοινὸν ζωμὸς, καὶ περίκομμα. Sic et apud Aristoph. in equ. περικόμματα ἐκ σοῦ κατασκευάσω, te ut minutal frustulatim concîdam.

[Περικομμάτιον. Aristoph. Equit. 766. κατατμηθεὶς ἑψοίμην ἐν περικομματίοις. Schol. ad 767. τοῖς περιαιρήμασι τῶν κρεῶν.]

Περικοπὴ, circumcisio, circumcisura, qua quippiam in orbem truncatur: ut, τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ, apud Andoc. Item quævis mutilatio et truncatio. Sic dicitur etiam sententia certo ambitu orationis comprehensa, seu determinatio, item limitatio. Basil. M. de bapt. quæst. 4. ὁλόκληρον περικοπὴν ἀναγινώσκοντες, οὕτω τὸ ἄμαχον ἐπιγινώσκομεν, universa determinatione seu limitatione lecta. Item lineamentum, seu corporis descriptio, vel ornatus. Polyb. ὡς ὁμοιόταται εἶναι δοκῶσι κατά τε τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ἄλλην περικοπήν. ¶ Περικοπαὶ significant etiam facultates seu sarcinas et apparatum hominis superfluum. Suid. ex Polyb.

Προκόπτω, procedo, pergo seu provehor ulteriùs. Chion in epist. ὡς δὲ τριάκοντά που στάδια ἀπ' αὐτῆς προεκόψαμεν, δεινὸς ἡμᾶς χειμὼν κατέλαβε. Sic apud Æschin. προκόπτειν τῇ ἡλικίᾳ, ætate progredi. Et Lucæ c. 2. προέκοπτε σοφίᾳ, provehebatur in sapientia. Item proficio, facio progressus in aliqua re. Luc. ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι. Sic in 2. ep. ad Tim. cap. 2. ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀδικίας, longiùs ad iniquitatem procedent. ¶ Item procedo, i. prætereo, abeo. Rom. c. 13. ἡ νὺξ προέκοψεν.

Προκοπὴ, processus, progressus. Plutarch. in lib. πῶς ἄν τις αἰσθ. Laërt. Joseph. de antiq.

Προκοπὸς, successus. Polyb.

Προκοπὶς, ίδος, ἡ, cæsaries. Hesych.

Προσκόπτω, allido: unde Naz. προσκοπτόμενα τῇ πέτρᾳ νήπια, infantes petræ allisi. Item impingo, offendo. Aristoph. in Vesp. προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλον, offendit in tenebris digitum. Matth. 4. et Luc. cap. 4. μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Et cum dat. ut 1 Pet. cap. 2. οἳ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ. Exponitur etiam, incurro. Synes. in insomn. ψυχὴ μηδενὶ κακῷ περὶ τὰ τῇδε προσκόπτουσα. Item, cum impetu irruo et invehor. Matth. cap. 7. προσέκοψεν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

Προσκόπτομαι, offendor, vel offensus sum. Ap. lib. 2. de bello civili.

Πρόσκομμα, τὸ, offendiculum, obstaculum in via, in quod pedes incurrunt. Rom. 14. 1 Pet. c. 2. 1 Cor. 8. Exponitur etiam damnum, mulcta. Suid.

Προσκοπὴ, idem quod πρόσκομμα. Thucyd. Item scandalum, offendiculum. 2 Cor. 6.

Decomp. Ἀπρόσκοπος, qui inoffenso gradu procedit: inoffensus. Act. cap. 14. [Epist. ad Philipp. i. 10. ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ. Æschyl. Eumen. 105. ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν.]

Ἀπροσκόπως, sine offendiculo, ita ut pedem non impingas nec offendas.

Συγκόπτω, concîdo seu conscindo. † Xen. Pæd. 6. p. 169. c. τὸν σαυτῆς κόσμον.† Item pugnis concîdo, verberibus cædo. Xen. in symp. πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Ἀντίσθενες, μὴ συγκόψῃς με. Sic et apud Aristoph. in Nub. † 1423.† et Demosth. contra Midiam. Item discindo: unde Luc. πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν.

Συγκόπτομαι, syncope corripior, hoc est, cor mihi velut conciditur ac contunditur, ac omnia vincula, quibus ita continetur, quasi discissa resolvuntur. Areth. ἔνιοι δὲ ὑπὸ τῆς ὀδύνης συγκοπέντες ἀπέθανον. † concîdi, cædi. Xen. Pæd. 2. 54. d.†

Συγκομμάτιον, genus quoddam edulii. Hesych.

Συγκοπὴ, apud medicos dicitur præceps lapsus omnium facultatum seu virium in corpore humano. Ægin. l. 3. c. 34. ¶ Item figura grammatica, qua syllaba è medio dictionis alicujus aufertur; ut quum ἐπέπιθμεν dicitur pro ἐπεπίθειμεν.

Συγκοπτικὸς, syncopen inducens, animæ defectionem et præcipitem virium lapsum afferens. Gal.

Ὑπερκόπτω, supero, superscando, seu supervehor, supergredior. Themist. in sophista.

Ὑποκόπτω, succîdo.

Composita: ex κοπὴ sine præpositione.

Ἀμνοκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, pastor, tonsor ovium. Hesych.

Ἀμφίκοπον, utrinque scissum. Eustath.

Ἀργυροκόπος, qui argentum seu argenteos nummos cudit, qui pecuniam signat. Plut. de non fœner.

Ἀργυροκοπέω, argenteos nummos cudo, vel argentum signo. Chrysost. ad Thessal. τοῦτο θρήνων ἄξιον, ὅτι εἰς κενὸν ἀργυροκόπος ἀργυροκοπεῖ.

Ἀργυροκοπεῖον, τὸ, locus cudendo argento destinatus, signandæ pecuniæ officina. Athen. l. 5.

Ἀργυροκοπιστῆρες λόγων, metaphoricè dicuntur, qui verba aut orationem cudunt. Poll. ex Cratini Trophonio.

Ἀργυριοκόπος, argentarius. Regum l. 4. c. 12.

Ἀρτοκόπος, q. d. qui panem tundit seu pinsit: pistor, pistrix. Xen. Hell. 7. [cap. 1. §. 26. 8. Herodot. Hist. lib. 1. cap. 51. καὶ δὴ καὶ γυναικὸς εἴδωλον χρύσεον τρίπηχυ, τὸ Δελφοὶ τῆς ἀρτοκόπου τῆς Κροίσου εἰκόνα λέγουσι εἶναι. lib. 9. cap. 81. Pausaniam κελεῦσαι τούς τε ἀρτοκόπους καὶ τοὺς ὀψοποιοὺς κατὰ ταῦτα κάθως Μαρδονίῳ δεῖπνον παρασκευάζειν. Athen. Deipn. lib. 3.]

Ἀρτοκοπέω, pistrinam exerceo.

Ἀρτοκοπεῖον, pistrinum.

Ἀρτοκοπικὸς, liber apud Athenæum.

Αὐτόκοπον ἱμάτιον, Comicis diota vestis, quæ vulgò συρία, Poll. lib. 7.

Βλαστοκοπέω, germina aufero, et quasi amputo. Theophr.

Βωλοκοπέω, glebas scindo vel frango, occo. Poll. ex Aristoph.

Βωλοκοπία, ἡ, glebarum fractio, occatio.

Δαδοκοπέω, tædam excido. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 23. δᾳδοκοπουμένη σώζεται ἡ πεύκη.

Δενδροκοπέω, arbores exseco seu excindo. Xen. τόν τε σῖτον τέμνοντες, καὶ δενδροκοποῦντες. Demosth. pro coron. τὴν χώραν δαίοντος, καὶ δενδροκοπέοντος.

Δημοκόπος, qui populum veluti concutit, obrepens ei arte aliqua: seu qui popularitate populum sibi servire impellit.

Δημοκοπέω, popularitate illa utor. Plutarch. in polit. præc. et in Graccho.

Δημοκοπία, ejusmodi popularitas, qua multitudini muneribus et gladiatoriis spectaculis obrepere quis solet. Plut. in Fab.

Decomp. Ἐνδημοκοπέω, populariter mihi populum servire perpello, Chion Matridi.

Καταδημοκοπέω, idem: apud eundem.

Δοξοκοπία, ostentatio, jactantia. Item auræ popularis captatio. Plut. in Pericle, et in lib. an sen. resp. admin.

Δρυοκόποι, (q. d. quercisecæ seu roborisecæ, s. aves.) roboricei generis aves.

Θαλασσοκοπέω, vel θαλαττοκοπέω, tumultuor. Item vana loquor. Suid. [Aristoph. Equit. 827. Τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις, &c.]

[Θυροκόπος φλεδών. Æsch. Ag. 1204.]

Θυροκοπέω, januam pulso. Aristoph. in Vesp. καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ πατάξαι, καὶ βαλεῖν. Metaphor. apud Synes. de insomn. ἀκοὴ δὲ καὶ ὄψις οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα, ὑφ' ὧν θυροκοπεῖται τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια, velut janua pulsantur.

Θυροκόπης, et θυροκοπήτης, januæ pulsator.

Κρεωκοπέω, carnes seco. Æschyl. [Pers. 463. κρεωκοποῦσι δυστήνων μέλη, &c. Eurip. Cycl. 358. κρεωκοπεῖν μέλη ξένων.]

Κριοκοπέω, aristo, ariete quatio et subruo. Polyb. l. 1.

Λεπτοκοπέω, minutatim contundo et concido: unde in particip. pass. apud Dioscor. l. 5. c. 85. λελεπτοκοπημένη Καδμεία.

Λιθοκόπος, lapicida, latomus. Poll. ex Demosth. [Orat. in Euerg. καὶ ἄγγελος ἦλθέ μοί τις λιθοκόπος τὸ πλησίον μνῆμα ἐξεργαζόμενος, &c. Vide J. Poll. Onom. lib. 7. §. 118.]

Λιθοκοπία, ictus lapide factus. Suid.

Μελοκοπία, ἡ, membrorum amputatio, membrorum in frusta concisio.

Μετεωροκοπέω, sublimia cædo. Et metaphoricè, circa sublimia fluctuo, et frustra laboro. Aristoph. in Pace, ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;

Νεόκοπος, recens cæsus. Poll. et Aristoph. in Vesp. [646.]

Νευροκοπέω, nervos incîdo. Josuæ c. 7. τοὺς ἵππους αὐτῶν ἐνευροκόπησαν. Metaphoricè apud Hermog. νευροκοποῦσί μου τὴν ψυχήν.

Ξυλοκοπεῖν, exp. plagas accipere, apud Metagenem, teste Suid.

Ξυλοκόπος, qui ligna cædit, seu ad ligna cædenda aptus. Xenoph. Pæd. 6. πέλεκυν ἔχοντα ξυλοκόπον. Οἱ ξυλοκόποι, sunt aves quædam quæ rostro arbores tundunt. Aristot. hist. an. l. 8. c. 3.

Ξυλοκοπέω, fuste cædo. Polyb.

Ξυλοκοπία, ipsa actio cædendi fustibus: apud eundem Polyb.

Ὀλόκοπος, totus concisus. Diosc.

Ὀνοκόπος, qui asinariam molam vel ὄνον impellit et agitat: molitor. Poll. l. 7. c. 4.

Ὀρτυγοκόπος, qui ludit ludum qui ὀρτυγοκοπία dicitur. Poll. l. 9.

Ὀρτυγοκοπέω, ludo ludum istum: apud eundem.

Ὀρτυγοκοπία, ludus in quo ὁ ὄρτυξ ἐκόπτετο τῷ δακτύλῳ. Poll. ib.

Ὀρτυγοκοπικὰ ὀνόματα, vocabula propria τῆς ὀρτυγοκοπίας. Poll. ib.

Ὀστοκόπος, ossa tundens. Et, ὀστοκόπης, idem. Hippoc.

Ὀχλοκόπος, qui turbam seu populum concitat. Polyb. l. 3.

Ὀχλοκοπέω, turbam popularem concito seu solicito. Plut. in lib. an sen. administr. resp.

Ὀχλοκοπία, turbæ popularis concitatio seu solicitatio.

(Πλευροκοπέω. i. e. κατὰ τῶν πλευρῶν τύπτω. Soph. Aj. 236.)

Πολιτοκοπέω, conviciis proscindo. Plato Comicus ap. Phrynich. Appar. Sophist. p. 68.

Πραξικοπέω, facto quopiam astuto et callido circumvenio. Polyb. lib. 1. hist. ὃς συναγαγὼν τὰς παρασκευὰς καὶ δυνάμεις εἰς Ἡράκλειαν, πρῶτον μὲν πραξικοπήσας κατέσχε τὴν τῶν Ἐρβησίων πόλιν, solicitatis ad prodendam urbem quibusdam civibus vel præfectis. Sic et apud eundem lib. 2.

Πραξικοπέομαι, facto quopiam callido et astuto circumvenior.

Ῥινοκοπέω, nasum amputo seu seco. Suid.

Σητόκοπος, à tineis pertusus seu derosus.

Στηλοκοπέω, in stele seu cippo incido: unde ἐστηλοκοπημένος, apud Poll. Item infamia noto. Hermog.

Σφυροκόπος, qui malleo percutit seu tundit. Gen. c. 4.

Τραχηλοκοπέω, collum abscindo seu amputo. Plutarch. et Artem. de insomn.

Φυλλοκοπέω, folia amputo seu abscindo.

Χαλαζοκοπέω, grandine ferio, seu verbero aut contundo. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 9.

Χαλαζοκοπία, calamitas illa qua aliquid grandine contunditur, aut vexatur.

Χειροκοπέω, manum abscindo vel amputo.

Χειροκοποῦμαι, manus mihi abscinduntur.

Χορτοκόπος, fœnisex.

Χορτοκοπεῖον, seu χορτοκόπιον, locus in quo fœnum secari potest vel solet, campus fœnarius, pratum. Diosc. l. 2. c. 177. et l. 3. c. 21.

Χρεωκόπος, debiti seu debitorum rescissor, creditorum fraudator.

Χρεωκοπέω, debitum seu debita rescindo, debito fraudo: unde pass. χρεωκοποῦμαι, apud Phalar.

Χρεωκοπία, ἡ, æris alieni rescissio.

Χρεωκοπίδαι, idem quod χρεωκόποι. Plut. in Sol.

Ὠτοκοπέω, aures obtundo, scilicet garrulitate. Hesych.

Composita: ex κόπος.

Ἄκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, indefessus, infatigabilis. Xen. de re equ. A medicis ἄκοπα dicuntur medicamenta, quibus adversus lassitudines utuntur, quæ et Lat. acopa. ¶ Item ἄκοπος, fruticis nomen: qui sic appellari creditur, quòd parturientibus laborem mitiget, teste Diosc. et Plin. ¶ Item qui molestia affectus non est, seu cui nullis molestiis cor contunditur: apud Suid. Item qui corruptioni obnoxius non est, et præcipuè à vermium noxa tutus. Aristot. probl. sect. 13. Theophr. de caus. pl. lib. 4. ¶ At ἄκοπις gemma quædam, de qua Plin. l. 27. c. 4. et Diosc. l. 3. c. 167.

Ἀκόπως, sine lassitudine. Item, sine noxa animalium maleficorum. Theophr. de hist. l. 4. c. ult.

Ἀκοπίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄκοπος. Item facilis, lassitudinem et laborem nullum afferens. Aristot. de mundo, ἀκοπίαστόν τινα ὁδὸν εὑροῦσα.

Ἀκοπιάστως, sine labore et lassitudine.

Ἀκοπίατος, idem quod ἀκοπίαστος, indefessus, qui non laborat: unde et ἀκοπιάτως, adverb. sine labore. Sap. Solom. c. 16.

Ἔγκοπος, labore ac lassitudine plenus, laboriosus, difficilis. Hesych. Item lassus, lassatus, ex Epigr.

Ἔκκοπος, fessus, lassatus; vel lassitudine enervatus, apud Suid.

Εὔκοπος, facilis, qui facili labore fit. Item qui facili labore rem aliquam conficit, et qui veluti non lassat. Epigr. l. 2.

Εὐκόπως, facilè, nullo negotio. Aristoph.

Εὐκοπία, facilitas.

Ἰάκοπος, medens laboribus et doloribus: apud Aristoph. in Ran.

Κατάκοπος, defessus, labore confectus. Plut. in Sylla, et de virt. mul.

Ὑπέρκοπος, supra modum lassatus: valde lassus seu defessus. Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. (Metri causâ pro ὑπέρκομπος poni ait Sch. Soph. Aj. 127.)

(Ὑπερκόπως. Æsch. Ch. 134.)

Ὑπόκοπος, aliquatenus lassatus, aliqua ex parte lassus. Xenoph. in Cyneg.

ΚΟΡΑ'ΛΛΙΟΝ, sive κουράλιον, ου, τὸ, corallium, corallum, curalium, lapis marinus rubens: cujus meminit Arrian. in περίπλῳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, et Orpheus ἐν τῷ περὶ λίθων, et Plin. lib. 32. cap. 3. Apud Dionys. de situ orbis, λίθος ἐρυθροῦ κουραλίοιο.

Κοραλλίζω, sive κουραλίζω, corallium imitor, coralli modo rubeo, ad coralli colorem vergo. Diosc. l. 1. c. 12.

ΚΟ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, corvus. Athen. lib. 8. κόρακας θηρεύσας καὶ ἀλείψας γύψῳ. Plut. de solert. anim. ψᾶρες δὲ καὶ κόρακες καὶ ψιττακοὶ μανθάνοντες διαλέγεσθαι. In imprecationibus jubetur aliquis abire ἐς κόρακας, Lat. in malam rem, vel in malam crucem, sæpè apud Aristoph. (R. 189.) † Ἐς κόρακας, in malam rem, ad corvos. huic phrasi varia verba adduntur, notari digna. Aristoph. Nub. 787. ἀποφθείρεσθαι, propriè perdi.† ¶ Κόραξ, corvus, est etiam signum cæleste apud astronomos. ¶ Item nomen piscis apud Athen. ¶ Est etiam species machinæ: Polyb. lib. 1. et Appian. Vitruv. l. 10. c. 19. vocat corvum demolitorem, et gruem. ¶ Κόραξ dicitur etiam marculus ferreus, quo fores pulsantur aut attrahuntur. Manus extera, Lucretio. Epigr. lib. 2. tit. εἰς δυσειδ. ἐστὶ τέκτοσιν ἀξίνα, ταῖς πυλῶσι κόραξ, portis autem, mallei, seu tuditis, quo pulsentur, instar est. Eustath. κοράκιον etiam appellat. ¶ Item rostrum gallinaceum. Hesych. ¶ Κόραξ est etiam genus supplicii, apud Lucian. in Menippo. Item nomen pastilli, apud Aët. l. 14.

Κορακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, corvinus, qui est corvini generis, et corvini speciem gerens.

Κοράκινος, ου, ὁ, corvinus: ut, κοράκινον χρῶμα.

Κορακῖνος, ου, ὁ, coracinus, piscis nomen: dictus παρὰ τὸ διηνεκῶς τὰς κόρας κινεῖν, ut Athen. tradit: at verò schol. Oppian. παρὰ τὸ κορὸς, i. nigrum, apud Athen. l. 7.

Κορακινίδιον, parvus coracinus, ibid.

Κορακίας, ου, ὁ, corvinus, corvo similis, qui de corvorum specie est. Item graculus, species quædam monedularum. Aristot. lib. 9. de hist. anim.

Κορακεὺς, itidem piscis species.

Κοράκιον, ου, τὸ, corvulus. Item tudes, seu malleus, quo pulsantur fores. Eustath. Est etiam ficus, cujus fructus coracino colore est, ut Aristoph. schol. et Suid. tradunt: alio nomine κοράνιος appellatur.

Κορακεύομαι, κοράττω, κοραίνω, denigro.

Κοράττω, precibus insto et urgeo. Suid. dicit, esse sumptam hanc signif. ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κοράκων περιπετομένων καὶ μὴ ἀποχωρούντων. Hesychio verò κοράττειν est κορακεύεσθαι.

Σκορακίζω, ad corvos abire jubeo, amando aliquem et jubeo abire in malam rem, aut in malam crucem: contumeliosè rejicio aut repello. Demosth. ad Phil. ep. ὅταν μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ προπηλακίζονται παρὰ τὸ προσῆκον. Sic et Plut. in Artox.

Σκορακισμὸς, οῦ, ὁ, contumeliosa repulsio, qua aliquem ad corvos amandamus, et in malam crucem facessere jubemus. Plut. in lib. περὶ εὐθυμ.

Composita.

Ἀποσκορακίζω, ad corvos abire jubeo, contumeliosè repello. Alciphr. Quidam expon. in locum desertum amando. Suidas vult, significare etiam εὐτελίζειν, i. contemptui habere, vilipendere, assis non æstimare.

Ἀποσκορακισμὸς, οῦ, ὁ, amandatio alicujus in malam rem, contumeliosa repulsio. Apud Esaiam c. ult. ἀποσκορακισμὸν interpr. increpationem.

Ἐκκορακίζειν, Suidæ est abigere. Aliis, ejicere, et, jubere facessere εἰς κόρακας.

Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, corvus nocturnus. Aristotel. hist. an. lib. 8. cap. 3.

Πυῤῥοκόραξ, corvi genus luteo rostro, apud Plin. l. 10. cap. 48. ubi et φαλακροκοράκων fit mentio.

ΚΟ'ΡΔΑΞ, ακος, ὁ, cordax: genus saltationis comicæ, quod apud Græcos habitum est φορτικὸν, ut tradit Athen. Aristoph. in Nub. † 540.† οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν. vide schol.

Κορδακικὸς, οῦ, ὁ, cordacicus, cordaci conveniens, cordacem decens. Aristot. rhet. 3.

Κορδακίζω, cordacem salto: turpiter et inconditè salto. Suid.

Κορδακισμὸς, οῦ, ὁ, cordacis saltatio. Demosth. in Olynth.

ΚΟΡΔΥ'ΛΗ, ης, ἡ, clava, fustis, Suidæ. Aristoph. schol. κορδύλην à Cypriis vocari scribit involucrum capitis. Sunt qui dicant esse et genus vilissimi pisciculi: unde esse proverb. apud Suid. κορδύλης οὐκ ἄξιος. ¶ Sic dicitur etiam pelamis pusilla, seu fœtus thynni. Apud Aristot. hist. an. l. 6. c. 17. scribitur σκορδύλη, pro eodem.

Κόρδυλος, piscis quidam, de quo Aristot. de part. an. lib. 4. c. 13. et de respir. c. 4. et in hist. an. l. 8. c. 2. A Numenio in Halieut. vocatur κούρυλος, teste Athen. l. 7.

Composita.

Ἐγκορδυλέω, involvo. Unde apud Aristoph. initio Nub. Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος, involutus, intectus.

Συγκεκορδυλισμένος, coacervatus, συνηθροισμένος. Hesych.

ΚΟΡΕ'Ω, F. έσω, et ήσω, verro, purgo. Od. ύ. αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι, domum verrite. Demosthen. pro coron. τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν, verrens: hinc, τρὶς κεκορημένον, quod ter verrendo mundatum est, apud Anacreon. Et metaph. apud Aristoph. in pace, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, ne facias ut incolis destituatur. Item mundo, orno, curo. ¶ Item satio, saturo, exatio. Il. ρ΄. Ὅσπς τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι, satiabit carne et adipe canes Trojanas. Et in pass. signif. Il. τ΄. οἴνοιο κορεσσάμενος, καὶ ἐδωδῆς, vino expletus, et dapibus. (Æsch. Pr. 165. Theoc. ἑ. 67.)

Derivata ex κορέω, verro, mundo, curo.

Κόρημα, τὸ, quod verrendo collectum est, purgamentum. Poll. l. 6. c. 15. Item pro ipsis scopis quibus verritur. Aristoph. in Pace, κατάθου τὸ κόρημα. Sic et apud Poll.

Κόρηθρον, scopæ seu scopulæ. Lucian. in Philopseude.

Κόρος, ου, ὁ, scopæ, κάλλυντρον, Hesych. ¶ Item puer, juvenculus, seu filius. Athen. l. 2. Οὐ ῥᾷστα δὴ παισὶ Κεκροπιδῶν κόροι. Plutarch. in Lyc. οὐδὲν ἧττον εἴθισε τῶν κόρων τὰς κόρας γυμνάς τε πολιτεύειν, καὶ πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι, καὶ ᾄδειν, τῶν νέων παρόντων καὶ θεωμένων. Item novellum germen. Gal. in lex. Hippocr. Hesych. et Suid. ¶ Item satietas, de qua signif. in sequenti classe derivatorum.

Κόρη, ης, ἡ, pupa, puella, juvencula. Xenoph. in pol. Lacod. τὰς κόρας οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι. Athen. lib. 2. Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, ἀστούς

τὰ συνήθεις, &c. Sic et apud Plat. lib. 7. de rep. Interdum exponitur virgo: ut apud Plat. de leg. κόρη καὶ δέσποινα. Demosth. παῖς κόρη, puella virgo. Item filia. Isocrat. in Helena, κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος. Dicitur et de nupta puella, sed adhuc juvencula. Herodian. lib. 3. (de filia Plautiani, uxore Antonini Caracallæ.) ἀπεχθῶς πάνυ πρὸς τὴν κόρην διέκειτο. Interdum κόρη, seu κώρη, Doricè, absolutè ponitur pro Proserpina: ut apud Bion. Smyrn. idyll. 1. ¶ Item pupa, imaguncula pueri vel puellæ, aut alterius animalis. Etym. ¶ Item pupilla, i. nigrum illud quod est in medio oculi, ut inquit Poll. Theocr. idyll. 6. καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα. Doricè pro κόρη. Vide et Rufum. [τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας. Eurip. Med. 923. 1177.] ¶ Item apud Hippocr. τὸ ὑπερικὸν, teste Gal. quod fructum habet τῷ κορίῳ similem.

Κορικὸς, οῦ, ὁ, puellaris, virginalis. Poll.

Κορικῶς, puellariter, puellarum more. Philo de vita M. l. 1.

Κορίκιος, ου, ὁ, ad virginem seu puellam spectans. Poll.

[Κορίνη ut κόρη, an autem ita legendum. V. Philostr. l. 2. c. 22.]

Κόριον, ου, τὸ, pupa, puellula. Theocr. idyll. 11. ¶ Item sacrificium pro pueris juvenculis. Poll. ¶ Sic dicitur etiam coriandrum, quòd hebetet oculorum papillas. De quo et in Κόρις.

Κορώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puellaris.

Κορίδιον, ου, τὸ, puellula, pupa. Poll.

Κορίσκη, ἡ, et κορίσκιον, ου, τὸ, puellula, pupa. Poll. et Athen. l. 15.

Κοράσιον, ου, τὸ, pupa, puellula. Matth. 9.

Κορασιώδης, puellaris. Plut. περὶ φιλοπλουτ.

Κορεύω, devirgino, virginitatem libo, stupro. Eustath. et Euripid. in Alcest.

Κόρευμα, τὸ, virginitas: apud eundem Euripid. ibidem.

Κορεία, ἡ, idem. Suid. ex Epigr. ¶ Item sacrificium in honorem Proserpinæ. Hesych. Item pulchritudo: eidem Hesych.

Κοῦρος, ου, ὁ, idem quod κόρος, ex eoque factum poëtica epenthesi τοῦ υ. Iliad. γ'. τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει. Iliad. ϱ'. κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικὼς, &c. Sic et Odyss. ή. et alibi. ¶ Item novellum germen, seu ramus, sicut et κόρος. Doricè pro eo κῶρος dicitur. ut apud Theocr. idyll. 1. Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει. Fœm. gen. κούρη, idem quod κόρη. Odyss. ζ'. Ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή. Dicitur et de uxore seu muliere juvencula: ut Iliad. ά. Πατρόκλεις ἔξαγε κούρην. Sic et Iliad. β'. ζ'. et alibi apud Homer. Interdum exp. filia, sicut et κόρη. ut Il. ζ'. κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. sic et Il. ί. et ύ. et alibi passim. † Sic Hesiod. Th. 13.†

Κουρότερος, (*comp.*) junior. Hesiod. in Erg. Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται. Sic Athen. l. 13. ψυχὴ κουροτέρα, animus juvenilis.

Κουροσύνη, et Doricè κωροσύνα, ἡ, pueritia, infantia. Theocr. idyll. 25. ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων Κωροσύνᾳ, gaudens more infantum seu pueriliter.

Κουρόσυνος θρὶξ, puerilis capillus. in Epigr.

Κουρίδιος, juvenilis: plerumque ei tribuitur, qui juvenili ætate uxorem duxit: ut Od. λ'. Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. Iliad. έ. Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν. Sic Luc. φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τεθνειῶτα θρηνεῖν. Κουρίδιον δῶμα, ædes in quas aliqua virgo, juveni marito nubens, pervenit. Odyss. τ'. Fœm. κουριδία, de uxore juvencula, seu quæ virgo nupsit. Iliad. ν'. Κουριδίην ἄλοχον θήσειν. Herod. lib. 1. κουρίδιαι γυναῖκες.

Κουρίζω, juvenilem ætatem ago. Odyss. ύ. ὁ κουρίζων φορέεσκε. Item juvenilia sapio. Suid. Item à puerili ætate educo. Hesiod. in Theog. Ἄνδρας κουρίζουσιν Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι. † 347. V. ibi Clericus et Guietus qui per *tondere* reddunt.†

Κουρίζομαι, nubo, hymenæus mihi cantatur. Hesych.

Κορίζομαι, blandior, blandè appello seu compello. Aristoph. Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο.

Κοριζόμεναι, puellæ nubiles.

Composita: ac primùm ex κορέω, et κόρος, scopæ.

Ἀκόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui scopis mundatus non est. Item incultus, minimè ornatus. Aristoph. in Nub.

Ἐκκορέω, everro, verrendo expurgo. Synes. εἰ πάντα εὐθετήσας ἐκκορήσειας, καὶ ἐνθυμιάσειας τὰ δωμάτια. Exponitur etiam, excutio: apud Alciphr. ep. 38.

Ζάκορος, ὁ, ἡ, æditnus, a, qui vel quæ templa mundat et verrit. (παρὰ τὸ ζα, quod ponitur pro διὰ, et κορεῖν, τὸ καθαίρειν.) Plutarch. in Camillo, ἱερεῖς τε καὶ ζάκοροι θεῶν. Athen. ζάκορον Ἀφροδίτης μὴ ἀποκτεῖναι. Item generaliter, famulus, minister, seu ministra, famula, quorum et quarum ministerio in verrendis expurgandisque ædibus utimur. Etym.

Ὑποζάκορος, (*decomp.*) qui vel quæ inservit æditno, minister vel ministra æditui. Herodot. [lib. 6. εἶναι δὲ ὑποζάκορον τῶν χθονίων θεῶν.]

Μυληκόρον, ου, τὸ, scopæ farinariæ, seu quibus in mola utuntur.

Νεωκόρος, qui templi verrendi et expurgandi cura commissa est: æditnus, schol. Aristoph. Item nauta purgandæ navis curam habens: in Epigr. † V. Græv. Lect. Hesiod. p. 12.†

Νεωκορέω, templi verrendi et ornandi curam habeo, sum æditnus.

Νεωκορία, ἡ, munus æditui. Theocr.

Παρακορέω, converro, verro. Poll. l. 6.

Περικορέω, circumcirca verro, converro.

Περικόρημα, τὸ, purgamentum, sordes circumquaque verrendo collectæ.

Σηκοκόρος, qui stabulum verrit seu purgat: aut qui stabuli curam gerit. Od. ϱ'. Exponitur etiam, æditnus, qui deorum delubra verrit, eorumque curam gerit. Pro eodem dicitur σηκηκόρος, et Doricè σηκακόρος.

Composita ex κόρος, seu κοῦρος, puer.

Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, splendens et quasi florens juvenibus, pulchros juvenes habens. Corinthum ἀγλαόκουρον appellat Pindarus, Olympiorum ode 13.

Ἀμφίκορος, medius inter tres fratres. Hesych. Suid.

Διακορεύω, et διακορέω, devirgino, stupro seu constupro, vitio: virginitatem eripio, apud Suidam. Et Pollux l. 3. ex Aristoph. [Thesm. 487. Ὅσπερ με διεκόρευσεν οὖσαν ἑπτέτιν. Schol. διεπαρθένευσεν ἑπτέτιν οὖσαν, καὶ κόρην διέφθειρεν. Av. 212. Schol.]

Διακόρευσις, et διακόρησις, εως, ἡ, ipsa actio devirginandi, stuprum.

Διόσκουροι, (qui et Διόσκοροι,) Jovis filii, Διὸς κοῦροι, Castor et Pollux, ita per excellentiam dicti Jovis et Ledæ filii: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur et reges à Stesichoro. Plutarch. de frat. char. ἃ μυθολογοῦσιν ἐπὶ τῶν Διοσκούρων τῆς φιλαδελφίας.

[Διοσκούρειον. Demosth. de Falsa Legat. ἀλλ' ἐν τῷ πανδοκείῳ τῷ πρὸ τοῦ Διοσκουρείου,——ἐνταῦθα ἐγίγνοντο οἱ ὅρκοι, &c. Thucyd. Hist. lib. 4. § 110. τοῦ στρατοῦ ἐκάθεζετο πρὸς τὸ Διοσκούρειον, ὃ ἀπέχει τῆς πόλεως τρεῖς μάλιστα σταδίους. Castoris et Pollucis Templum vocatur, Διοσκούρων ἱερὸν, et Ἀνάκειον.]

Συγκασικόρα, germana soror. Eurip. in Alcest.

Ψευδοκόρη, fictitia et ementita puella.

Composita ex κορίζομαι.

Διακορίζω, devirgino, virginitatem eripio. Hesych. ¶ Item intentis pupillis seu pupulis inspicio: eidem Hesych.

Διακουράζεσθαι, intentis pupillis intueri. Etym. Pro eodem scribitur et διακοράζεσθαι, apud Suid.

Ἐπικορίζω, sperno et rejicio. Aristot. hist. an. l. 9. c. 8.

Ὑποκορίζομαι, subblandiens voco, subblandior, seu blandis verbis compello. Aristoph. in Pluto, εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, νηττάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο. Item, minuendo seu extenuando verum nomen, nomen speciosius et honestius prætexo. Plut. in Sol. ἀστείως ὑποκορίζεσθαι τὰς πόρνας ἑταίρας. Idem de virtut. mor. καὶ προθυμίας τὰς ἐπιθυμίας ὑποκορίζονται. Sic et apud Plat. et Athen. Interdum exp. contrario modo, tacendo verum nomen falso seu turpiori nomine appello. ut apud Xen. apomn. l. 2. οἱ δὲ μισοῦντές με, ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι κακίαν. Exponitur etiam, innuo, et indico, apud Plut. symp. 6. probl. 7.

Ὑποκόρισμα, τὸ, malæ rei integumentum, et speciosum ac honestum nomen auribus blandiens. Plutarch. in polit. præcept. Athen. lib. 11.

Ὑποκορισμὸς, extenuatio, qua rei turpi honestum nomen prætexitur. Aristot. rhet. 3. ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν.

Ὑποκοριστικὸς, οῦ, ὁ, extenuatorius, diminutivus. Athen. l. 14.

Ὑποκοριστικῶς, blandè, seu subblandiendo. Item more eorum quæ diminutiva à grammaticis appellantur. Athen. l. 7.

Derivata ex κορέω, satio.

Κορέσκω, satio, κορέω. Nic. in Alexiph.

Κορέννυμι, seu κορεννύω, idem quod κορέω, satio.

Κορέννυσθαι dicitur etiam, quum nobis satisfit, et cupiditas nostra acquiescit. Herodian. lib. 1. ὁ δὲ δῆμος κακόρεστο, Item quum abunde aliquid nobis suppetit. Hesiod. in Erg. τοῦ κε κορεσσάμενος νείκη καὶ δῆριν ὀφέλλοις.

Κόρος, ου, ὁ, satietas, fastidium. Il. ν'. Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου, καὶ φιλότητος. Solon. Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται. Ἐς κόρον, et ἄχρι κόρου, ad satietatem. Luc. Dem. Διὰ κόρον, præ nimia satietate: Philo de vita Mos. lib. 2. Eustathius etiam à κείρω derivat, quod, aliquando significare ἀπλήστως ἐσθίω, annotat. [Æsch. Ag. 373. pl. Eurip. Phœniss. 1685.]

Κόρος est etiam mensuræ quoddam genus quadraginta medimnûm et unius, teste Josepho lib. 3. de antiq. unde ἡμικόριον, dimidia cori pars.

Composita.

Αἰγικορεῖς, caprarii, qui capras satiant et pascunt. Et generaliter aliorum pecorum pastores. Plut. in Sol.

Αἱμακουρίαι, seu αἱμακορίαι, inferiæ, parentationes. Pind. Olymp. ode 1. Sic dictæ putantur, quasi animæ mortuorum saturentur iis, quæ in inferiis ipsis mittuntur.

Ἀκορία, ἡ, insatiabilis aviditas, desiderium insatiabile et inexplebile: ut, ἀκορία τροφῆς.

Ἀκόρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, insatiatus, insaturabilis. Philo de vita Mos. lib. 2. Soph. in Electra. [V. Æschyl. Pers. 545. αἰχμῆς ἀκόρεστον. 1004. ἀκόρεστα νείκη. Eurip. Med. 640. ἀκόρεστον οἰζύν. Æschyl. Ag. 765. 1011. 1340. 1493.]

Ἀκορέστως, insatiabiliter, inexplebili cupiditate.

Ἀκόρητος, apud Poëtas, idem quod ἀκόρεστος. Iliad. ύ. μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί. Sic Hesiod. in Asp. † 459.† Ἀμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος ἀϋτῆς.

Ἀνεπικόρητος, idem quod ἀκόρεστος. Hesych.

Ἀψίκορος, fastidiosus; qui, simul ac gustavit quod appetit, eo fastidito aliud appetit. Aristot. rhet. 2. Τὸ ἀψίκορον, fastidium alia et alia appetens: satietas prioris cum novo appetitu connexa. Plut. in Caio. Luc. de calumn.

Ἀψικορία, idem quod τὸ ἀψίκορον. Plut. de garrul.

Ἀψικόρως, cum fastidio tali quod aliud atque aliud appetit.

Γυιοκόρος, membra ad satietatem usque depascens: ut, γυιοκόροι μελεδῶναι, apud Hesiod. in Erg. † v. 66. ornando corpori deditæ curæ exp. Græv.†

Διάκορος, satur, satiatus. Xen. in Laced. pol.

Διακορὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Plut. in Lyc.

Διακόρως, abunde, affatim, satis superque: ut διακόρως ἔχω, satis superque habeo. Poll.

Κατακορέννυμι, exsatio, exsaturo: idem quod κορέννυμι.

Κατάκορος, idem quod διάκορος, Poll. Item nimius, qui satietatem et fastidium affert. Plut. in Alex. Item insatiabilis, seu insaturabilis. Suid.

Κατακόρως, ad satietatem usque, abunde, &c. Plut. de Herodot. Diosc. lib. 5. Item immodicè, apud Demosth. Item, crebrò. Aristot. rhet. 3.

Κατακορὴς, idem quod κατάκορος, et διάκορος, fastidium afferens. Aristot. rhet. l. 3. Exponitur etiam, fastidiens. Item multus, redundans; quum de re dicitur. Plat. in Phædro. ¶ Item merus, purus, sincerus. Aristot. problem. sect. 30. quæst. 7. Dioscorid. Hippocr.

Κατακορὲς, (*adverbial.*) admodum, plenè, quantum satis est.

Κατακορέως, sufficienter, sincere. Gal. apud Hippocr. comm. περὶ διαιτ. ὀξ.

Προσκορέννυμι, idem quod κορέννυμι.

Πρόσκορος, satur, vel saturitatem afferens.

Προσκόρως, satis superque, abunde. Hermog.

Προσκορὴς, satietatem inducens seu afferens. Luc. Hermog. Exponitur etiam fastidium inducens, et satietate ingratus, nimius. apud Aretham.

Τραπεζόκορος, qui satiatur seu expletur mensis appositis. Phocyl. Vide et in comp. à Κείρω.

Ὑπερκορέω, supra modum satio. Theogn.

Ὑπέρκορος, supra modum satur. Athen. l. 10.

Ὑπερκόρως, satis superque. Poll.

Ὑπερκορὴς, idem cum ὑπέρκορος. Dion. de Claudio Cæs.

ΚΟ'ΡΘΥΣ, υος, ἡ, acervus, agger, tumulus. Theocr. idyll. 10. Εἰς Βορέαν ἄνεμον τᾶς κόρθυος, ἃ τομὰ ὔμμιν, Ἢ Ζέφυρον, βλεπέτω, acervos (aristarum) Boream aut Zephyrum intuentes secate. Et apud Suid. κόρθυν ἄμμου ποιήσας, facto tumulo arenæ.

Κορθύω seu κορθύνω, in acervum colligo, coacervo. Hesiod. in Theog. † 853.† Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα, postquam collegit vires suas, et velut coacervavit.

Κορθύομαι, in acervum colligor. Il. ί. ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν Κορθύεται, in acervum velut attollitur.

ΚΟ'ΡΙΣ, εως, ὁ καὶ ἡ, cimex. Diosc. l. 2. c. 36. κόρεις οἱ ἀπὸ κλίνης. Et Geopon. l. 15. πῶς χρὴ ἀναιρεῖν τὰς κόρεις. Vide et Aristot. hist. an. l. 5. c. 31. Apud Aristoph. in Nub. † 709.† per jocum dicti sunt κόρεις οἱ Κορίνθιοι. [R. 115.] ¶ Item herbæ seu fruticis nomen, qui alias hypericon. Diosc. l. 3. c. 174. ¶ Κορὶς est piscis quidam: Item herba quæ et χαμαίπιτυς. Hesych.

Κόριον, et κορίαννον, sive κορίανον, coriandrum: frutex caule exili, cicutæ odore gravi, &c. quidam existimarunt sic appellatum, quòd folia ejus et caules cimices redoleant. Diosc. Gal. Nic. in Alex. Vide et κόριον in Κορέω. Κόριον ἔνυγρον, à quibusdam appellatur adiantum. ¶ Κορίανον dicitur etiam annulus, qui in indice digito gestatur. Poll.

ΚΟΡΥ'ΒΑΣ, αντος, ὁ, corybas: sacerdos Rheæ seu Vestæ. Luc. de salt. πρῶτον δέ φασι Ῥέαν, ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς κουρῆτας, ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι. ☞ Quidam κορύβαντας dictos volunt ἀπὸ τοῦ, κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς, more Homericorum ἀντεσμένων: unde et, furore agitatos sic appellari, testatur Strabo l. 10. alii παρὰ τὴν κόρυθα, quòd galeatis incederent capitibus. Sunt etiam qui à κόρη, i. pupilla, deducant, quòd, dum custodirent Jovem, apertis oculis ipsis fuerit dormiendum. Pro eodem dicitur et κύρβας. Hesych.

Κορυβάντιον, templum corybantum. Strabo. l. 10.

Κορυβαντικὸς, corybantius: corybantis proprius, seu ad corybantem pertinens: ut, κορυβαντικὰ σκιρτήματα. Plut. in Erot.

Κορυβάντειος, corybantius. unde in Epigr. κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων.

Κορυβαντώδης, corybantes imitans, furorem corybantum præ se ferens. Lucian.

Κορυβαντιάω, corybantas imitor entheo incessu: vel insanio seu furo more corybantum. Luc. in Herod. Μή με κορυβαντιᾷν ὑπολάβητε, corybantico furore percitum esse. Aristoph. in Vesp. Ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἐτεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς.

Συγκορυβαντιᾷν, (*comp.*) cum alio corybantum more insanio. Plato in Phæd. et apud Suid.

Κορυβαντίζω, corybantum sacris initio. Aristoph. in Vesp.

Κορυβαντισμὸς, lustratio, seu expiatio, quæ à corybante fit ære canoro.

ΚΟ'ΡΥΖΑ, ης, ἡ, gravedo: crudi humoris è capite in nares distillatio: morbus cerebri, de quo vide Gal. de loc. aff. lib. 1. et Aët. serm. 9. c. 59. Cels. l. 4. c. 2. ¶ Item mucus narium, pituita, seu humor crassior, qui per nares destillat. Gal. com. in progn. Hippocr. Apud Luc. de conscrib. hist. λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα, quidam accipiunt pro superbia et fastu: alii pro stultitia seu stoliditate.

Κορυζάω, ῶ, gravedine laboro, muco plenus sum, nares pituita clausas habeo. Luc. in dial. Sim. et Pol. Plato pol. 2.

Βουκόρυζος, (*comp.*) admodum mucosus. ideoque stolidus. Hesych.

ΚΟ'ΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, sacculus, marsupium, saccus: apud Suid. Interdum de testium sacculo seu scroto: ut Apsyrtus in Hippiatr. ἐμπίσῃ τὰ ἔντερα εἰς κόρυκον ἢ θυλάκην. ¶ Item pilæ genus quod è pellibus consui solet, ventoque inflatum brachialibus ligneis impellitur: follis, Martiali. Scribitur et κώρυκος per ω.

ΚΟ'ΡΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, et κόρυμβον, ου, τὸ, vertex, cacumen, seu eminentia flexuosa; et præcipuè cacumen tale montium, teste Eustath. Herodot. οἴχοντο φεύγοντες ἐπὶ τὸν τοῦ οὔρεος κόρυμβον. Κόρυμβα νηῶν, apud Homer. Il. ί. extremæ navium partes: quidam etiam exp. amplustria. [V. Æschyl. Pers. 661. Κόρυμβα νεώς. 411.] Κόρυμβος dicitur et de coma certo quodam modo nodata: alii comæ ornamentum fuisse dicunt. Eustathius ex Athen. κορύμβους δ' ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν, χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρουν. In hac significatione dicitur et κορύμβαι, apud Athen. l. 12. ¶ Item caules asparagi, Hesych. Dicitur et de aliis: ut, κόρυμβος κισσοῦ, racemi acini hederæ; quatenus unus corymbus plures racemos, ceu caules, et consequenter plures acinos, habet. Et generaliter, pro ramo; ut, κόρυμβος δάφνης, in Epigr. et, κορύμβους συκῆς. Nonn. ☞ Eustath. à κάρα derivari scribit.

Κορυμβίας κιττὸς, hederæ quædam species, sic appellatæ, quòd racemi ejus in orbem sint circumacti. Vide Theophr. hist. pl. l. 3. et Plin. l. 16. c. 34.

Κορυμβήθρα, à nonnullis dicitur hedera, quod ferat corymbos. in append. Diosc. l. 2. c. 110.

Κορυμβοῦμαι, unde κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στρόφῳ, coma aureo vinculo fastigiata, vel aureis corymbis fastigiata.

Composita.

Ἀκροκόρυμβα, idem quod ἄκρα κόρυμβα.

Δικόρυμβος, binos corymbos habens. δικόρυμβον ὄρος, duplicem verticem habens mons, seu duplex cacumen; apud Philostr.

Τετρακόρυμβος, quaternos corymbos habens: ut, τετρακόρυμβος κισσός. in Epigr.

ΚΟΡΥ'ΝΗ, ης, ἡ, clava: propriè ῥάβδος κεφαλωτή. (☞ Παρὰ τὴν κάραν, ut inquit Eustath.) Il. ή. Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας. Theocr. idyll. 26. Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην. ¶ Item metaphor. pro asini veretro. Nic. in Alex. Δεινὸν βρωμήσαντος ἐναλθήσασα κορύνην. Κορύνη βλαστοῦ dicitur geniculatum incrementum, et cacuminum articulatio, in germinatione arborum, à clavæ similitudine: apud Theophr. histor. plant. l. 3. c. 6. ¶ Κορύναι vocantur etiam à quibusdam tam summi humeri quàm cubiti articulus. Poll. l. 2.

Κορυνᾷν, instar clavæ fastigium edere, seu fastigiare se, et velut thyrsum proferre. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. (de junco.) κορυνᾷ δ' ὅλως ὁ κάρπιμος, ἐξ αὐτοῦ τοῦ γραμμώδους ἐξοιδήσας.

Κορύνησις, εως, ἡ, germinatio. Hesych.

Κορυνιόεις, εντος, ὁ, clavæ formam habens; vel in clavæ modum fastigiatus. Hesiod. in Asp. †289. V. ibi Grævius.†

Κορυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod κορυνιόεις. Theophr.

Κορυνήτης, ου, ὁ, clavator, clavarius, i. qui clava utitur in pugna. Il. ή.

ΚΟ'ΡΥΣ, υθος, ἡ, (in accusativo κόρυθα vel κόρυν,) galea, cassis. (☞ Sic dicta à κάρα, caput: alii tamen sic vocatam putant ἀπὸ τοῦ κάρα ῥύεσθαι, quòd caput defendat.) † V. Schol. ad Hesiod. Asp. 198.† Il. π'. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον Ἐγγύθι λαμπομένης. Il. ν'. Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Sic et Il. φ'. et alibi passim. ¶ Item κόρυς, galerita: avis, quæ et κορυδαλὸς ac κορυδαλλὸς, apud Theocrit. idyll. 10. Item κορυδαλλὶς, et κόρυδος, apud eund. idyll. 7. [23. 141.] Exponitur etiam alauda.

Κορύσσω, galea armo: Item generaliter, armo. Iliad. β'. πολεμόνδε κορύσσων, (pro εἰς πόλεμον,) ad bellum armans. ¶ Item incito, tanquam armans ad prælium. Hesiod. in Asp. †148.† κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν. † Sic μάχην. 198.†

Κορύσσομαι, armor. [καθοπλίζομαι. Il. δ'. 274. γ'. 18.] Il. π'. Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ. Il. ύ. Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος. (pro κεκορυσμένος.) Sic et alibi apud Homer. Item impetu feror, tanquam armatus ad prælium; furo. Apoll. Arg. 2. κῦμα θαλάσσης Τρηχὺ θοὴν ἐπὶ νῆα κορύσσεται. Sic apud Theocr. idyll. 26. (de nubibus) τὰ δὲ ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις, aliæ super alias cum impetu sursum feruntur.

Κορυστὴς, οῦ, ὁ, armiger, armatus miles: vel strenuus miles, bellator. ut Il. π'. ἄνδρα κορυστήν. et Iliad. ν'. —— δύω Αἴαντε κορυστά.

Composita.

Ἀντικορύσσομαι, oppugno, ad prælium me comparo, ex Athen.

Ἐπικορύσσομαι, armor, seu me armo adversum. Luc.

Εὐκόρυθος, pulchrè galeatus. Oppian.

Ἱπποκορυστὴς, οῦ, ὁ, bellator equestris, qui armato equo pugnam init. Iliad. β'.

Τρίκορυς, tres galeas gestans: vel simpliciter armatus. Euripid. in Bacch. [123.]

[Τρικόρυθος. Eurip. Orest. 1480. Οἷος οἷος Ἕκτωρ ὁ Φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας. &c. Vide Schol.]

Χαλκοκορυστὴς, ære seu æreis armis armatus: † Hes. Th. 984.† Item simpliciter, armatus. Il. π'. Ἕκτορα χαλκοκορυστήν.

ΚΟΡΥΦΗ', ῆς, ἡ, vertex, pars capitis inter sinciput et occiput, media, et summa: seu (secundum alios) linea illa capitis, qua capilli alii ad dextram, alii ad sinistram adversi distinguuntur. Poll. ex Arati iatricis: —— ὅππωσα καρήατα πολλὰ μὲν αὔτως Μεσσατίης κορυφῆς μούνῃ συνεεργμένα γραμμῇ. Tribuitur et equo, apud Xenoph. de re equest. [Æsch. Suppl. 96.] ¶ Item vertex, cacumen, fastigium, apex. Il. β'. Οὔρεος ἐκ κορυφῆς. Il. λ'. Ἴδης ἐν κορυφῇσι. Sic et apud Thucyd. et Herodot. ¶ Item summa, caput, metaphorice. ut, κορυφὴ τοῦ λόγου, summa vel caput sermonis. Plato in Cratylo, ἔρχομαι γὰρ ἐπὶ τὴν κορυφὴν ὧν εἴρηκα. Sic Plut. de prud. anim. ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεὶς ἑαυτῷ παύσηται. ¶ Item pars ossis quod κόκκυξ τρητὸς dicitur, quæ anum versus inclinat. Poll. ¶ Κορυφὴ dicitur etiam ornamentum quoddam muliebre, quod et πλοκαμὶς, teste Eustath. ¶ Κορυφαὶ digitorum extremitates internæ, quas quidam vertices vocant. Poll. ☞ Etymologus κορυφὴν dictam esse scribit quasi τῆς κάρης ὀροφήν: aut à κρύπτω deduci, ut sit quasi κρυφὴ, quòd ea pars capitis crinibus tegatur.

Κορυφαῖος, ου, ὁ, q. d. verticalis, aut in vertice positus: supremum locum obtinens, supremus, præcipuus: Luc. de calumn. Plut. ad Col. περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος, excellentissimus, seu eminentissimus. Apud Herodian. l. 7. κορυφαῖον τέλος, expon. fastigium. Κορυφαῖος χοροῦ, dicitur præsultor in choreis: apud Aristot. pol. 3. et de mundo. Et, κορυφαῖος Ζεὺς, Capitolinus Jupiter: apud Pausan. Κορυφαῖον, retis pars. Κορυφαία, habenæ pars, summum equi caput cingens.

Κορυφαιότης, summitas.

Κορυφόω, ῶ, f. ώσω, in verticem attollo, fastigio, consummo.

Κορυφοῦμαι, in verticem attollor, fastigior, consummor, apud Basil. et Strab.

Composita.

Ἀκόρυφος, verticem seu fastigium non habens. Apud Hesych. exp. innumerus, multus.

Ἀποκορυφόω, in verticem conformo, apud Polyb. Apud Herodot. in Terpsichore, Ἀρταφέρνης ὁ Ὑστάσπεος, Σαρδίων ὕπαρχος, ἀποκορύφου σφι τάδε, quidam exp. amicitiam regiam verbis extollebat, vel gloriosè respondebat: alii, summatim hæc respondit.

Δικόρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. bivertex,) duplicem habens verticem. [Aristot. de Hist. Animal. γίνονται γάρ τινες δικόρυφοι, οὐ τῷ ὀστῷ, ἀλλὰ τῇ τριχῶν λυσάσει. Eurip. Phœn. 234. Ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς δικόρυφον σέλας, ὑπὲρ ἄκρων Βακχείων, &c. Schol. δικόρυφον αὐτὸν εἶπεν, ἐπείπερ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἄκραις τοῦ Παρνάσσου εἰσὶν ἱερὰ, τὸ μὲν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος, τὸ δὲ Διονύσου.]

Δικόρυφοι dicuntur ii, quibus geminum est discerniculum capillorum, seu linea illa quæ capillos in duas partes discernit.

Ἐκκορυφόω, ῶ, summatim dico, à principio et velut à capite incipiens expono. Hesiod. in Erg. ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω.

Ἰσοκόρυφος, q. d. æqualem verticem habens, æquè eminens: ut, ἰσοκόρυφοι πόλεις, urbes æqualis excellentiæ. Dion. Halic.

Μελαγκόρυφος, atrum verticem habens: nomen avis, apud Aristot. [Av. 888.] quæ à Gaza vocatur atricapilla. Eadem dicitur συκαλὶς, id est, ficedula.

Τρικόρυφος, triplicem habens verticem, apud Steph. et Strab.

ΚΟ'ΡΧΟΡΟΣ, ου, ὁ, Hesychio et Suidæ est olus quoddam sylvestre vile; unde proverb. καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις. utpote vix dignus, qui oleribus annumeretur. Sic et Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7. (de oleribus quibusdam agrestibus:) ἐν οἷς καὶ παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ πικρότητα κόρχορος. A Plin. quoque l. 21. c. 15. numeratur inter vulgares in cibis herbas. ¶ Sunt qui κόρχορον dicant esse piscem quoque, εὐτελὲς ἔδεσμα etiam ipsum, teste Suida; qui addit, dici de hominibus vilibus, et iis, qui majores sibi honores arrogant, quàm quantis digni sint. Scribitur et κόρκορος per κ.

ΚΟΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ, cornix. Hesiod. in Erg. Μή τι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη, garrula cornix. Athen. l. 13. ex Archilocho, Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας. Oppian. l. 3. de ven. Αἰετόεντά τε φῦλα, πολύζωοί τε κορῶναι, vivaces cornices, seu annosæ. Apud Homer. Odyss. έ. Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι Εἰναλίαι. per marinas coronas quidam intelligunt mergos, aut fulicas, teste Eustath. ¶ Item marculus ferreus, quo fores pulsantur, vel annulus quo fores attrahuntur. Od. ά. Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ. Sic et Od. ή. et φ'. Item summitas in curvamine arcus: vel curvatura in arcu, ubi figitur ex utraque parte nervus. Il. δ'. (de fabricatore arcus:) Πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσῆν ἐπέθηκε κορώνην. Hinc proverbialiter, χρυσῆν ἐπιτιθέναι κορώνην, felicem finem alicui rei imponere, teste Eust. Et generaliter, quævis summitas: ut Artemid. ἔδοξέ τις τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἄχρι τῆς κορώνης τετριχῶσθαι, ad summum usque glandem. Item omne quod incurvatum est. Item γένος quoddam ἐπιπλοκῆς, Eust. ¶ Item inflexum illud quod in navis puppi visitur: Arat. ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι κορώνην, Ὅρμον ἐσερχόμενοι, i. Obvertunt navem magno cum pondere nautæ, Adversamque trahunt optata ad littora puppim. ut vertit Cicer. ¶ Item apex ligni inter utrumque bovem in aratro protensi: unde in illo oraculo, Ἰστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην. ¶ Κορώνη sive κορωνὸν dicitur etiam ossis apophysis, in finem acutum desinens; cujusmodi habetur una utrinque in osse genæ inferioris, tendinem à temporali musculo descendentem excipiens: sic appellata quòd cornicis rostro similis sit. ¶ Capitis κορῶναι vocantur δύο ὑπὸ τὴν παρεγκεφαλίδα ἐνίζουσαι προβολαὶ εἰς τὰς δύο κοιλότητας τὰς ἐν ταῖς πλαγίαις τοῦ ἐπιστροφέως σφονδύλου. teste Poll.

Κορώνη, corona. Eust. Hesychio verò est εἶδος στεφάνου. Eidem κορῶναι sunt τὰ περιφερῆ σχήματα.

Derivata ex κορώνη, cornix.

Κορωνιδεὺς, έως, ὁ, cornicis pullus. Hesych. et Eust.

Κορώνεως, ω, ἡ, ficus, cujus fructus sunt colore cornicis nigro. Aristoph. in Pace, τὴν κορώνεών γέ μου Ἐξέκοψαν.

Κορωνίζω, cornicis colligo stipem: de circulatoribus quibusdam, qui cornicem circumferentes, stipem ei corrogabant, cantilenam quandam canentes; de qua Athen. l. 13.

Κορώνισμα, τὸ, carmen, quod illi circulatores, cornici stipem corrogantes, canebant.

Κορωνιστὴς, οῦ, ὁ, circulator, qui cornici stipem mendicat. Athen. l. 13.

Composita.

Πεντακόρωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui quinque cornicum ætates vixit. Epigram. lib. 2. πεντακόρων' Ἑκάβη, ô Hecuba quæ quinque cornicum ætates vixisti.

Τετρακόρωνος, epith. cervi, apud Hesiod. quòd quatuor cornicis ætates vivat.

Τρικόρωνος, qui tres cornicis ætates degit, cujus vita est admodùm longæva.

Derivata ex κορώνη, i. summitas vel curvatura.

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, dicitur navis: vel quæ nigra est, vel in qua summitates inflexæ sunt, teste Eust. vel in qua puppis incurva est, ut vult schol. Arati. Il. ά. Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι. Sic et Il. β'. et Od. τ'. Tribuitur et bobus qui cornua in summitatibus inflexa habent, apud Theocr. idyll. 26. οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν. ¶ Item substantivè, coronis, i. linea brevis in extrema parte aliquantùm incurvata, quæ in comicorum et tragicorum fabulis adhibetur: schol. Aristoph. ¶ Sic dicebatur etiam

nota, quæ in calce libri appingi solebat, unci figura, ad significandum finem, quam et Martialis coronidem appellat: Plut. de fortuna Alex. ¶ Item fastigium, summitas et apex in re aliqua; idem quod κορυφή. unde, κορωνίδα ἐπιτιθέναι, fastigium et finem imponere rei alicui, apud Luc. de hist. scrib. Greg. in Euseb. Plut. de disc. adul. ab amico.

Κορωνὸς, οῦ, ὁ, elatus, cervicem in altum efferens. Etymol. ex Archilocho, Βοῦς ἔστιν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ Κορωνὸς, ἔργων ἴδρις.

Κοράνιος, incurva et lunata cornua habens. Hesych.

Κορωνιάω, cervicem vel cornua effero. Hesych. Item incurvus et lunatus sum: unde apud Hesiod. in Theog. κορωνιόωντα πέταλα, instar lunæ inflexa folia: legitur tamen ibi etiam, κορυνιόωντα, à Κορύνη. † In Asp. 289.†

ΚΟ'ΣΚΙΝΟΝ, ου, τὸ, cribrum. Aristoph. in Nub. † 372.† διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, mingere per cribrum. Plato Polit. 2. τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀδίκους ἐν ᾅδου κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν, cribro aquam ferre. ¶ Apud Psellum esse dicitur figura, quæ collectione numerorum perficitur, eò quòd velut per incerniculum quoddam dilabantur primi quilibet numeri. Hesychio κόσκινοι sunt aves domesticæ, aves quæ domi nostræ aluntur: ut gallinæ, anseres, perdices et similes.

Κοσκινεύω, cribro. Plutarch. de placit. philosoph.

Κοσκίνιον, ου, τὸ, cribellum. Athen. l. 14.

Κοσκινηδὸν, cribri modo, in modum cribri. Luc. in Tim.

Κοσκινίζω, cribro.

Τυροκόσκινον, ου, τὸ, (*comp.*) caseus cretus incerniculo, ut quidam interpr. apud Athen. l. 14. Alii, cribrum quo caseus cernitur.

ΚΟΣΚΥΛΜΑ'ΤΙΑ, τὰ, coriorum et pellium minuta præsegmina. Hesych. Suid. et schol. Aristoph. Metaphoricè, seu abusivè, apud Aristoph. in equit. ἤκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα, Κοσκυλματίοις ἄκροισι τοιαυτὶ λέγων. pro, εὐτελέσι ῥηματιδίοις, sive λογαρίοις εὐτελέσι, in modum τῶν κοσκυλματίων.

ΚΟ'ΣΜΟΣ, ου, ὁ, ordo, τάξις. (☞ A κομῶ, significante ἐπιμελοῦμαι.) Herod. οἱ δὲ Πέρσαι ἑσσηθέντες ἔφευγον οὐδενὶ κόσμῳ. Thucyd. lib. 3. καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν ἀτάκτως, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες, i. incompositè. Luc. in Zeuxide, ἐκκλίναντες σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον. Exponitur etiam, εὐταξία, à schol. Thucyd. ¶ Item modus et ratio: unde, κατὰ κόσμον, apud Hom. modo et ratione, ordine, decenter, ritè, aptè, convenienter. † Apollon. Arg. 1. 333.† (κόσμῳ. adverbialitèr. Æsch. Pers. 400. 835. Eurip. Med. 952. pl. Æsch. Ag. 364. 530.) ¶ Item disciplina; sæpè apud Thucyd. Ab Hesychio exponitur et κατάστασις. Apud Aristot. et Isocr. in Panath. κόσμος πολιτείας, ratio republicæ rectè atque ordine constitutæ. ¶ Item ornamentum, ornatus. Isocr. ad Nic. τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις. Herodian. lib. 3. καὶ πάντα τὸν κόσμον καὶ κειμήλια ἁρπάσαντες, Sic apud Xen. Pæd. 8. ac Plat. l. 2. de rep. γυναικεῖος κόσμος, ornamenta muliebria. Interdum decus, laus. Thucyd. l. 1. οἷς κόσμος, καλῶς τοῦτο δρᾶν, quibus laudi est, id facere egregiè. Soph. in Ajace, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, mulieribus silentium laudem affert, vel ornamentum. Apud Homerum Od. θ'. ἵππου κόσμον ἄεισον. Eustathius κόσμον esse dicit τὴν εὔκοσμον ἐπίνοιαν καὶ μέθοδον, καὶ τὴν ἔνδον αὐτοῦ ἡρωϊκὴν διάταξιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, στρατηγικήν. † Κόσμος τοῦτ' ἔστιν ἐμοί. Aristoph. Nub. 911. et Xen. Pæd. 2. 57. a. ornamento hoc mihi est.† ¶ Κόσμοι, magistratus Cretensibus, qui ἔφοροι Lacedæmoniis: Aristot. Polit. l. 2. c. 8. ¶ Κόσμος, mundus, orbis mundi, totius naturæ systema. unde Diogenes, apud Luc. se dicit esse κόσμου πολίτην. ¶ Item, incolæ mundi, humanum genus, seu omne, seu certum. Nonn. Οὕτω γὰρ πολύμορφον ἐφίλατο κόσμον ἀλήτην, &c. Peculiariter interdum pro cœlo, ut exp. l. 2. Epigr.

Κοσμικὸς, οῦ, ὁ, mundanus, ad mundum pertinens. Chrysost.

Κόσμιος, ου, ὁ, qui est moribus compositis, moderatus, modestus: Plato polit. 1. Apud Lysiam κόσμιος appellatur qui legibus paret.

Κοσμίως, moderatè, modestè, ut decet eum qui est compositis moribus. Luc. in Hermot. † Xen. Pæd. l. 5. p. 131. a.†

Κοσμιότης, ητος, ἡ, moderatio, modestia. Isocr. in Panath. et Aristoph. in Pluto.

Κοσμέω, ῶ, ordino, distribuo, compono: ut Il. μ'. Πένταχα κοσμηθέντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. (Κοσμέω λόγους. Eurip. Med. 557. Aristoph. R. 1059. Soph. El.) Item adorno, instruo, apparo. † Xen. Pæd. 1. 3. 2. et 3.† Odyss. ή. —— καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. Item orno, honesto. Hesiod. in Erg. Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, ornavit, seu exornavit. † Theog. 573.† Thuc. l. 2. ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν. Sic dicitur, τιμαῖς κοσμεῖν, in majus offerre, ornando honoribus, apud Herodian. lib. 7. † orno, alicui esse ornamento. Xen. Pæd. 2. 57. a.† ¶ Κοσμεῖν dicuntur etiam οἱ κόσμοι magistratus, quum magistratu suo funguntur.

† Κοσμέομαι pass. ornari. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. b. et ibid. e. κοσμούμενοι ἐν ὅπλοις.†

Κόσμημα, τὸ, ornamentum, insigne. Plato de leg. † Xen. Pæd. p. 284. e.†

Κόσμησις, εως, ἡ, ornatio, exornatio. Aristot.

Κοσμητὴς, οῦ, ὁ, ornator, exornator. † Xen. Pæd. p. 241. e.† Exponitur et moderator, item ordinator.

Κοσμητικὸς, ornandi vel ordinandi peritus.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, ordinator, moderator, dux. Iliad. ά. δύω κοσμήτορε λαῶν.

Κοσμάριον, ου, τὸ, q. d. parvum ornamentum, apud Hesych.

Composita.

Ἄκοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, indigestus, incompositus. Il. β'. Item inornatus, incultus, incomptus. (Æsch. Pers. 470.)

Ἀκόσμως, ου, ὁ, inordinatè, indigestè, incompositè. [Æschyl. Pers. 374. οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀκράντως ἐπεσσι. Schol. ἀτελειώτων ἐφήψατο λόγων. Schol. Νεώτ. οὐδὲ λόγων ἐφήψατο ἀδυνάτων τελεσθῆναι.]

Ἀκοσμία, ἡ, status rerum perturbatus, res incompositæ. Synes. epistol. 104. Exponitur etiam congeries rerum confusa, apud Aristot. de mundo, et Plut. in lib. de animi procr. Item dedecus, et rerum indignitas. Plut.

Ἀκοσμέω, ῶ, incompositè me gero, aut indecenter seu inhonestè; facio aliquid contra decorum, aut officium. Soph. in Antig. Ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν. Exponitur etiam, munere meo perperam fungor: vices meas non obeo, apud Demosth. et Lysiam.

Ἀκόσμητος, incompositus, indigestus. Item inornatus, incomptus. Dion. Areop.

Ἀκοσμήτως, incompositè. Item inornatè, incomptè. Plat. de leg.

Ἀκοσμήεις, idem quod ἄκοσμος.

Ἀντικοσμέω, ῶ, vicissim orno, seu contrà orno.

Ἀποκόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui procul à mundo degit, qui in secessu et monasterio vivit. apud Greg.

Ἀποκοσμέω, ῶ, aufero, amoveo, recondo, quæ ordine collocata erant. Od. ή. —— ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. ¶ Item ornatum adimo, ornatu privo. Greg.

Γυναικοκόσμοι, Athenis dicti fuerunt, qui petulantiores mulieres afficiebant mulcta, proposita publica scriptura mulctæ in platano Ceramico. Athen. lib. 6.

Διάκοσμος, ordo et rerum digestio numeros omnes concinnitatis habens: apud Luc. et Aristotel. Item pro διακόσμησις.

Διακοσμέω, ῶ, ordino, distribuo, digero. † Xen. Pæd. p. 220. c.† Item compono, adorno, instruo. Il. β'. Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνην δ' ἰέναι. Thucyd. lib. 1. Ἱππάρχῳ περιτυχόντες τὴν παναθηναϊκὴν πομπὴν διακοσμοῦντι. Sic et apud Aristot. de mundo, et Plut. de primo frigido. Exponitur etiam, rectè et ordine constituo; item guberno. unde pass. apud Plat. de leg. οὕτω τούτων διακεκοσμημένων. † rectè instrui. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. b.†

Διακόσμησις, ordinatio, distributio. Item constitutio, gubernatio. Plato de leg.

Decomp. Ἀδιακόσμητος, inexornatus: vel qui compositè distinctus et distributus non est.

Συνδιακοσμέω, ῶ, simul ordino, simul compono.

Ἐγκόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est intra mundum, qui versatur in mundo.

Ἐγκοσμέω, ῶ, colloco ordine, seu dispono in. Odyss. ό. Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑταῖροι νηὶ μελαίνῃ.

Ἐπικοσμέω, ῶ, ornatum addo, cohonesto. apud Aristot. in pol. et Demetr. Phal. † Cum acc. person. et dat. rei. Xen. Pæd. p. 185. c.†

Decomp. Συνεπικοσμῶ, unà orno, ad ornatum addendum juvo. Xen.

Εὔκοσμος, bene ordinatus: cui oppon. ἄκοσμος. Thuc. l. 1. † Superl. apud Xen. Pæd. 2. 56. b.† (Æsch. Pers. 481.)

Εὐκόσμως, ordinatè, compositè. Item ritè atque ordine, decore. Exponitur etiam ornatè, concinnè, apud Diog.

Εὐκοσμία, decentia, modestia, elegantia, mores compositi. Isocr. Herodian. et Xen. Pæd. 1. † p. 4. a. et l. 8. p. 205. e.†

Εὐκοσμέω, ῶ, modestè me gero, officio meo fungor.

Εὐκόσμητος, idem quod εὔκοσμος, Hom.

Κατακοσμέω, ῶ, compono, digero in ordinem, apto. Plato, εἰς τὸν ἑαυτοῦ δρόμον κατακοσμούμενος ᾔει, ratione et ordine constitutus. Apud Plut. in Romulo: κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς, exp. colentes observantesque se invicem.

Κατακόσμησις, digestio rerum et apta compositio. Plat.

Decomp. Ἀκατακόσμητος, inexornatus. Item indispositus, decenti ordine non distinctus. Plut. de defectu orac.

Συγκατακοσμέω, compono. Plut.

Κοροκόσμιον, ου, τὸ, puellarum seu virginum ornamentum. Suid.

Μετακοσμέω, ῶ, q. d. aliter compono, in alium statum compono, seu in aliam formam.

Μετακόσμια, intermundia. Cic. de fin. l. 2.

Μετακόσμησις, alia compositio. Plut. Luc. ἢν ταῦτα ἐπανορθώσῃς καὶ μετακοσμήσῃς. [Plat. de Leg.]

Νεκροκόσμος, qui defunctos ornat, aut defunctorum funera exornat. Plut.

Παρακόσμως, indecorè, indecenter. Joseph.

Προκόσμιος, (q. d. antemundanus,) qui fuit ante conditum mundum.

Προκόσμημα, τὸ, q. d. anteornamentum. Exponitur etiam, externus cultus: ex Laërt.

Προσκοσμέω, orno, adorno. Plut.

Συγκοσμέω, ῶ, simul honesto, cohonesto, ex Xen. † Pæd. 2. 50. b.†

Τριχοκοσμητὴς, οῦ, ὁ, comæ ornandæ artifex.

Ὑπερκόσμιος, (q. d. supramundanus.) Unde, ὑπερκοσμίους ἐκφαντορίας, exponunt, rerum cœlestium explanationes, apud Areop.

Φιλόκοσμος, ornatus amans seu cultus, cultus studiosus; apud Strab. et Chrysost. Item qui amat mundum, i. res mundanas.

Φιλοκοσμία, ornatus studium, cultus studium.

ΚΟ'ΣΣΥΦΟΣ, et Atticè κόττυφος, ου, ὁ, merula, avis de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 19. Ælian. Oppian. ¶ Est et piscis nomen, quem Plin. quoque merulam vocat.

ΚΟ'ΣΤΟΣ, ου, ὁ, costus: aromatis genus, de quo Theophr. hist. pl. l. 9. Diosc. l. 1. c. 15. et Plin. l. 12. c. 12.

ΚΟ'ΣΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, pro nodo et ἀναδέσματι accipitur. Exod. 28. οἱ κόσυμβοι τῶν χιτώνων ἐκ βύσσου, nodi tunicarum ex bysso. Pollux. Et pro crinium nodo accipitur, lib. 2. tit. de tonsura et crinibus. Exponitur etiam, vestis fimbriata.

Κοσυμβωτὸς, nodatus seu nodis substrictus. Ut Exod. 28. ποδήρην, καὶ χιτῶνα κοσυμβωτὸν, togam talarem, et tunicam nodis substrictam. Ab Hesych. exp. et κροσσωτὸς, fimbriatus. Scribuntur hæc et gemino σ apud eundem Hesych.

ΚΟ'ΤΙΝΟΣ, ου, ὁ, oleaster, oliva sylvatica. Plut. in Fab. σκληρότερον δὲ προσφέρεσθαι καὶ βιαιότερον, ἥπερ οἱ γεωργοῦντες ἐρινεοῖς, καὶ ἀχράσι, καὶ κοτίνοις, quàm agricolæ caprificis, piris sylvaticis, et agrestibus olivis. Item corona ex oleastro, qua olympicis ludis donari solebant qui vicissent. unde Archias Epigr. lib. 1. (de quatuor Græciæ certaminibus, Olympico, Pythio, Isthmio, Nemeo:) ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς. Sic Pausanias, ἥττητο, ἤδη ἐπικειμένου τὸν κότινον, quum ei jam imponeretur corona ex oleastro. ¶ Exponitur etiam acinus, apud Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 8. (de vite:) ἧττον ἀποβάλλειν τοὺς κοτίνους.

Κοτινὰς ἐλαία, olea in oleastrum inserta. Hippocrat. de morb. lib. 3. pro bacca oleastri accipere putatur, quum dicit, νήστει δίδου ἄνθος χαλκοῦ ὅσον κοτινάδα.

Κοτινοῦσαι, rectiùs κοτινοῦσσαι, per contractionem ex κοτινόεσσαι dicuntur insulæ quædam, ob oleastrorum uberem proventum.

ΚΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, ira vetus, ira diu in mente reposita, vindictæ occasionem quærens: plus est quàm ὀργὴ, χόλος, μῆνις. Iliad. ά. Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ. Iliad. θ'. Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε. Iliad. π'. τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις, contra quos irarum habenas, quas diu strinxisti, effundes. (Æsch. Ag. 465. 644. 777. 1220. 1270. 1650. Eum. 420. Aristoph. R. 868. cum Sch. ibid.) Interdum pro μῆνις seu χόλος ponitur, teste Eustathio. ☞ Qui etiam à κεῖμαι derivari scribit, quòd sit χόλος ἀπόθετος. Quod etymon Homerus quoque innuere videtur, quum dicit, κότον ἔνθετο θυμῷ, et κότον ἔθεσθε.

Κοτήεις, εντος, ὁ, iratus, vel graves animo iras premens. Il. έ. θεός νύ τις ἐστὶ κοτήεις.

Κοτέω, f. ήσω, et έσω, irascor: vel æstuo ira, quam diu pressi sub pectore. Il. ά. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, non moveor tuis iris, quas alta mente repostas coquis seu premis. Cum genitivo rei, cujus causa irascimur. Ut Iliad. δ'. Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐπισσείησιν ἐρεμνὴν Αἰγίδα, τῆσδ' ἀπάτης κοτέων, fraudis hujus nomine graves alta mente reponens iras, seu memori ira prosequens hanc fraudem. Et cum dativo. Ut apud Hesiod. in Asp. † 403.† —— λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε, mutua ira æstuantes nomine cervæ. † In Theog. 315.† Idem in Erg. Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. Particip. κεκοτηκὼς, iratus, ira accensus. Od. ί. † Κοτέω cum inf. sic κοτέων μάχεσθαι, incensus ad pugnam. Hesiod. Asp. 176.†

Κοτέομαι, idem quod κοτέω. Il. ψ'. Τυδέος υἷϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Il. β'. τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ Ἐκπάγλως κοτέοντο νεμεσσηθέντ' ἐνὶ θυμῷ.

Κοταίνω, idem quod κοτέω. Æschyl. [Sept. c. Theb. 490. πῶς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων.]

Composita.

Ἄκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui graves et veteres iras alta mente repostas non habet. Hesych.

(Βαρύκοτος. Æsch. Eum. 785.

Ἔγκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui veteres iras animo conditas habet: vel iratus. Suid. ex epigr. τίς φθόνος αἰὲν Θησείδας

ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει; Utitur et Herodot. (Æsch. Ch. 391. 924. 1054.)

Ἐγκότως, irato animo, iracundè.

Ἐγκοτέω, ῶ, idem quod κοτέω. Eust. (Æsch. Choëph. 39.)

Ἐγκότημα, et ἐγκότησις, ira: vel vetus et gravis ira: idem quod κότος. apud Hesych. et Oseæ cap. 9. in versione Aquilæ.

Ἐπίκοτος, iratus. Æschyl. [Prometh. 603. ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα. Schol. ad 601. δαμασθεῖσα μήδεσι καὶ βουλεύμασι τῆς Ἥρας ἐπικότοις καὶ ὀργίλοις, καὶ μανικοῖς. Sept. c. Theb. 792. ἐφῆκεν ἐπικότους τροφάς. Schol. ἐπιβλαβεῖς δ' ἐντολὰς περὶ τροφῶν ἐφῆκεν αὐτοῖς. Schol. β'. ἔπεμψεν ὀργίλας ἀνατροφάς.] Ἐπίκοτα, exp. culpanda, et ob quæ meritò quis irascatur. Hesych. ex Soph. Nauplio.

Ἐπικότως, iratè, iracundè: Æschyl. in Prometh.

Ζάκοτος, valde iratus, qui vehementer exæstuat ira, quam diu profundo pectore pressit: Il. γ'.

(Νεόκοτος. Sch. ex. νεωστὶ κατεσκευασμένος. Æschyl. S. c. Th. 809. νεωστὶ μηνυθείς. Pers. 256.)

Παλίγκοτος, qui vicissim alicui irascitur, seu qui, iratum alium videns, vicissim et ipse se ostendit iracundum. Theocr. idyll. 23. Ἄγριος εἶ πρὸς πάντα παλίγκοτος. Exponitur et simpliciter, iracundus, apud Aristoph. μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν, ne sis ita iracundus ut rogantes nos juvare nolis. (Æsch. Ag. 580. 872. 883. Suppl. 381.)

Παλιγκότως, animo vicissim irato, seu simultatem gerente. Exponitur et, iracundè, apud Herodot. [lib. 4. Eurip. Œnom. 11. Ἔνεστι πάντων τοῦτο πρῶτον εἰδέναι, Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως.]

Παλιγκοτία, simultas. Exp. et, offensio: ex Hippocr.

Ὑπέρκοτος, supra modum iratus. (Æsch. Ag. 831.)

Ὑπερκότως, admodum ira inflammato animo, supra modum iracundè. Eurip. in Herc. furente. [1087.] (Æsch. Ag. 831.)

ΚΟ'ΤΤΑΒΟΣ, † Aristoph. Nub. 1069.† Atticè pro κόσσαβος, ου, ὁ, cottabus: ita vocatur genus convivialis lusus, à Siculis primùm repertum, mox à Græcis, et plerunque à juvenibus amantibus, usurpatum. In eo quum bibissent, reliquum sic à poculo ejiciebant ut id resonaret. Erat et aliud genus lusus quod fiebat in pelvi. Ea implebatur aqua; cui innabant ὀξύβαφα vacua: in quæ ex carchesiis dejiciebant τὰς λατάγας· quique plura vascula submersisset ista τῶν λαταγῶν dejectione, is superior evadebat. Vide Athen. initio lib. 15. Poll. lib. 6. cap. 19. Pro ludo ponitur apud Eurip. in Œneo, Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι Κάρα γέροντος. τὸν βάλλοντα δὲ στέφειν Ἐγὼ τετάγμην, ἆθλα κοττάβων διδούς. ¶ Sic nominatur etiam vinum quod è poculo in pelvim suppositam demittebatur in vascula ei innatantia: alio nomine dictum λάταξ seu λαταγή: apud Athen. Itidem Eurip. in Plisthene, πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κυπρίδος προσῳδὸν ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισι.

Κοτταβεῖον, dicebatur ea pelvis, ut docet Dicæarchus apud Athen. l. 15. Item vas, in quod injiciebant τὰς λατάγας. Ut et κότταβος, ibidem. Item præmium illud quod reportabat qui cottabo vicisset. Poll. Scribitur et κοττάβιον, pro eodem, apud Athen.

Κοτταβικὸς, adject. cottabicus, ut, κοτταβικὴ ῥάβδος, apud Athen. et Poll.

Κοτταβὶς, idem quod κοτταβική. ut, κοτταβὶς κύλιξ, ibid.

Κοτταβίζω, cottabo ludo, cottabo certo: Athen. lib. 11. Ponitur per jocum etiam pro vomere, evomere, ut testatur Pollux l. 6. c. 19.

Κοτταβισμὸς, lusus cottabi, i. actio ludendi cottabo. Athen.

Κοττάβισις, idem. apud Plut. symp. 3. probl. 6.

Composita.

Ἀποκοτταβίζω, in κότταβον defundo, et quidem ita ut sonitum reddat. Xen. Hell. 2. de Theramene, ἐπεί γε τὸ κώνειον ἔπιε, τὸ λειπόμενον ἀπεκοττάβισε. Metaphoricè Theophyl. ep. 9. ἀπεκοττάβιζον δὲ καθημέραν τὰ δάκρυα. Aliquando absolutè et sine casu ponitur pro, ἀποκοτταβίζει τὸ λειπόμενον: apud Athen. lib. 11. Ponitur et pro vomere, evomere, ut κοτταβίζω. Poll. l. 6. c. 10. et Athen. l. 15.

Ἀποκοτταβισμὸς, dicitur certamen illud potorum, quo postquam biberunt, reliquum sic è poculo ejiciunt ut resonet. apud Athen. lib. 15.

Ἐπικοτταβίζειν, idem quod ἀποκοτταβίζειν, apud Poll. l. 6. c. 19.

Καλλικοτταβέω, ῶ, pro, καλῶς κοτταβίζω, venustè cottabo ludo, eleganter sciteque cottabizo: apud Athen. lib. 11.

Κατακοτταβίζειν, idem quod κοτταβίζειν, vomere seu evomere in: apud Athen.

Μεθυσοκότταβος, ebrius, temulentus: propriè de eo qui jam ebrius cottabo vel potius cottabismo ludit. Aristoph. in Acharn.

ΚΟ'ΤΤΗ, ης, ἡ, dicitur κεφαλὴ, Hesych.

Κοττοὶ, οἱ, eidem Hesych. galli gallinacei, ob cristam quam in capite gestant.

Κοτὶς, occiput, ex Hippocr.

Πρόκοττα, species quædam tonsuræ, quum anterior capitis pars crinita relinquitur, occiput raditur: ut quidam interpr.

ΚΟΤΥ'ΛΗ, ης, ἡ, cavum, cavitas: idem quod κοίλωμα. Athen. l. 11. ex Apollodoro, πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον. ¶ Item cavitas coxæ: Athen. ibid. Et cavitas manus, quæ et vola. Item sinus in quo caput femoris volvitur: propriè tamen ab anatomicis dicitur cavitas ossis profundior, in quam alterum os inseritur. Il. έ. Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι. ¶ Κοτύλαι dicuntur et cymbala, ut Athen. et Eustath. docent. ¶ Item κοτύλη, vasculum quoddam seu poculum convacum, forma scutellæ. Ut Odyss. ρ'. (de Ulysse mendico:) δώσει δέ οἱ, ὅσκ' ἐθέλῃσι, Πύρνον καὶ κοτύλην. Il. χ'. (de orphano seu pupillo:) Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ὑπέσχε, cotylam præbuit libandam extremis labris. ¶ Est etiam mensura liquidorum, eadem quæ Romanis hemina, ut Diodorus et Heraclitus apud Athen. tradunt. Fuit et aridorum mensura apud Atticos: continens uncias novem mensurales. Thucyd. apud Athen. l. 11. ἐδίδοσαν ἐξ αὐτῶν ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κοτύλην ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας σίτου.

Κοτυλιαῖος, ου, ἡ, cotylæ mensuram æquans. Laërt.

Κοτύλαιος verò, exiguus instar cotylæ. Æschin. contr. Ctesiph.

Κοτυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui cotylæ formam repræsentat. Athen. l. 11.

Κοτυληδὼν, όνος, ἡ, idem quod κοτύλη, cavitas, ut, κυάθου κοτυληδὼν, apud Nic. in Alex. Item cavum illud in quo femoris caput vertitur: acetabulum. Aristot. hist. anim. l. 1. c. 13. et l. 3. c. 7. ¶ Item umbilicus Veneris: herba folium habens acetabuli figura (unde et nomen) orbiculatim et inevidenter concavum. Dioscor. l. 4. c. 92. ¶ Κοτυληδόνες dicuntur etiam polypodum acetabula, seu concavæ partes in polyporum flagellis sive cirris. Athen. l. 11. et Aristot. hist. an. l. 4. c. 1. Item pro ipsis brachiis, sive cirris, synecdochicè accipi vult Eust. apud Hom. Od. έ. Item ora venarum et arteriarum intra uterum eminentia, et quodammodo nodosa, non multum dissimilia cotyledonis herbæ foliis orbiculatis et parum concavis.

Κοτυλὶς, ίδος, ἡ, concavitas coxendicis, apud Hippocr. ἐν τῷ μοχλικῷ, et lib. 2. de morb.

Κότυλος, ου, ὁ, cotyla: poculi genus, ut κοτύλη, apud Athen. Est et mensuræ nomen apud Marcell. empir.

Κοτυλίσκη, et κοτυλίσκιον, parva cotyla.

Κοτυλίσκος, ου, ὁ, (diminut. à κότυλος,) vocatur parvus crater Baccho sacer, quo sacerdotes ipsius utuntur. Athen. l. 11.

Κοτυλίζω, f. ίσω, heminatim vendo: propriè de vino dicitur: ut apud Aristot. Œc. 2. τοῖς δὲ ἐμπόροις καλῶς εἶχε μὴ κοτυλίζειν. Metaphoricè etiam de aliis quæ particulatim venduntur. Aristoph. Κερνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κοτυλίζετε τοῖς πένησιν.

Δικότυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duarum cotylarum est: seu duas cotylas habens, i. duas carunculas concavas circa cirros: dicitur de piscibus quibusdam ex eorum genere qui μαλάκια appellantur. Aristot. hist. an. l. 4. c. 1.

Ἐγκοτύλη, ludus quidam, qui et, ἐν κοτύλῃ, de quo Athen. Poll. et Eustath.

Ἡμικοτύλιον, ου, τὸ, cotyla seu hemina dimidiata, dimidia cotylæ seu heminæ pars. Diosc. lib. 5.

Ἡμικοτυλιαῖος, qui est cotylæ seu heminæ dimidiatæ. Idem lib. 8.

Μονοκότυλος, qui unam concavitatem habet in cirris suis seu flagellis; in quo unum tantum acetabulum est. Dicitur de quodam polyporum genere: apud Aristot. loco antè citato.

Τετρακότυλος, quatuor cotylas capiens: apud Athen.

Ὠμοκοτύλη, ἡ, humeri acetabulum. Poll. l. 2.

(ΚΟΥ'ΔΕΛ. Sch. Theoc. ιά. 56.)

ΚΟΥ͂ΡΜΙ, curmi: potionis genus ex hordeo, interdum et ex tritico. Iberis occidentalibus et Britannis usitatum. ut tradit Dioscor. lib. 2. c. 110.

ΚΟΥ͂ΦΟΣ, ου, ὁ, levis, non ponderosus. Theocr. idyll. 11. κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ Γίγνετ' ἐν ἀνθρώποις· εὑρῆν δ', οὐ ῥᾴδιόν ἐστι. Idem idyll. 13. Κουφότερ' ὦ παῖδες, πεισεῖσθ' ὅπλα. Plato, λόγου, κουφοτάτου πράγματος, βαρυτάτη ζημία καὶ παρὰ θεῶν ἔπεται καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Sic, κοῦφαι ἐσθῆτες, apud Herodian. Et, κοῦφα σπέρματα, apud Theoph. levia semina, i. quæ terram nimia defrugatione non exinaniunt. Item, κούφη ὅπλισις, levis armatura, Philo de vita Mos. l. 1. ¶ Item levis, i. remissus, languidus: ut apud Diosc. ἕψε κούφῳ πυρί. Et, κοῦφαι σικύαι, medicis cucurbitulæ quæ sine scarificatu cutem laxant. ¶ Κούφη ἐλπὶς, seu κοῦφαι ἐλπίδες, levis spes, exigua spes: aut quæ ex levi occasione concipitur, seu cujus concipiendæ levis est occasio, Herodian. lib. 2. quidam exp. bona spes et hilaris, apud Thucyd. lib. 2. † de homine, levis, agilis. Xen. Pæd. p. 212. 4.† ¶ Κοῦφος ἄνθρωπος, homo levis, ventosus, Herodian. lib. 5. Κοῦφαι νῆες, vacuæ naves. † comp. κουφότερος. Xen. Pæd. l. 5. p. 130. c. et l. 8. p. 212. a.†

Κούφως, leviter. Thucyd. lib. 4. ἄνθρωποι κούφως ἐσκευασμένοι, leviter armati. ¶ Κούφως φέρειν, leviter ferre, modicè ferre, moderatè ferre. Eurip. in Medea, κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς. Item κούφως, leviter, temerariè. (Κούφως φερούσῃ. V. Eurip. Med. 450. Æsch. Pr. 700.)

Κουφότης, levitas: cui opponitur βαρύτης, gravitas. Theophr.

Κουφόω, ῶ, levo, allevo. Erot. ex Hippocr.

Κουφίζω, levo, elevo, sublevo. Herodian. κουφίσας ἑαυτὸν τοῦ σκίμποδος. Aristot. de mundo, αἱ φθοραὶ κουφίζουσι τὰς γενέσεις. Et apud Eurip. in Rheso, λόγου δὲ δὶς τόσον μ' ἐκούφισας. (Phœniss. 118. Soph. Tr. 1043.) Apud Basilium, βάρος κουφίζειν, exp. tollere onus. Apud Sophocl. κουφίζειν ἅλμα κυνῆς, exp. exire è galea saliendo leviter, i. agiliter. Accipitur et generalius pro, in altum tollo, elevo. ¶ Item levo, metaphoricè. Xenoph. ἴσως ἄν τί σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν, te laboris parte levare possimus. ¶ Item levo, i. erigo afflictum et consolor. Aristot. κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων. Et cum genitivo, κουφισθεὶς τοῦ πάθους, levatus malo. Aristot. in probl. ¶ Item exonero. ¶ Κουφίζουσα γῆ, neutra significatione, pro κούφη γῆ, apud Hesiod. in Erg.

(Κουφισθήσεμαι ψυχήν. Eurip. Med. 474.)

Κουφισμὸς, οῦ, ὁ, levatio, sublevatio.

Κούφισμα, τὸ, levamen, sublevamentum, allevamentum. Eurip. in Phœniss.

Composita.

Ἀνακουφίζω, allevo, sublevo, erigo, attollo. ut, ἀνακουφίζω παρὰ βυθῶν: apud Sophoclem. † Œd. Tyr. 22.† [Eurip. Orest. 218. Βούλει θίγω σου, κἀνακουφίσω δέμας; Hippolyt. 1392. ᾐσθόμην σου, κἀνεκουφίσθην δέμας. Hecub. 123. Schol.]

Ἀνακούφισις, allevatio, sublevatio. † κακῶν. Soph. Œd. Tyr. 226.†

Ἀποκουφίζω, levo, sublevo, exonero. Plut. in Pericle, ἀποκουφίζων πολυπράγμονος ὄχλου τὴν πόλιν. [Eurip. Hec. 106. Οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ', &c. Orest. 1341. Οἴκτειρον ἡμᾶς, κἀποκούφισον κακῶν.]

Ἐκκουφίζω, levo, sublevo.

Ἐπικουφίζω, elevo, in altum tollo. Soph. πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάσδ' ἐπικούφιζε. Philo de mundo, πρὸς τὴν φυσικὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν ἐπικουφίζουσα αὐτὴν, ἀναδραμεῖται, exp. erigens, item arrigens. Item metaphoricè, alacrem reddo, apud Xen. Pæd. 7. ταῖς δ' ἐλπίσιν ἐπικουφίζων. † τί τινὶ, levius reddere quid alicui. Xen. Pæd. 1. 6. 22.†

Decomp. Συνεπικουφίζω, unà cum aliquo sublevo, ad sublevandum adjuvo.

Ὑπεπικουφίζω, aliquantum sublevo.

Συγκουφίζω, simul levo, simul attollo; seu simul erigo, aut adjuvo in levando, seu attollendo, aut etiam portando, apud Sext. philos.

Ὑπόκουφος, ου, ὁ, aliquantum levis, aliquantum levitatis habens.

ΚΟ'ΦΙΝΟΣ, ου, ὁ, cophinus, corbis. Epigr. l. 2. πλὴν μετὰ τοῦ κοφίνου. Nonn. δυώδεκα κύκλα κοφίνων. Aristoph. in Avibus, καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. ¶ Est etiam mensura Bœotica et aridorum et liquidorum. Poll.

ΚΟ'ΧΛΑΞ, ακος, ὁ, idem quod κάχληξ et χάλιξ, calculus, lapillus. Propriè ita nominantur lapilli perpetua in aquis volutatione attriti, quales in fluminum ripis et maris litoribus leguntur, undarum agitatione æstuque ejecti. unde expon. calculus marinus, calculus litoreus, quidam exp. silices. Galen. τῶν κατὰ τόπους l. 8. γάλα ὄνειον, ἢ γυναικεῖον, ἢ βόειον, κοχλάκων ἐναφεψημένων, πινόμενον. Diosc. l. 3. c. 151. (de aspleno:) φύεται ἐν τοίχοις καὶ πέτραις ταῖς ἀπὸ κοχλάκων, in parietibus petrisque siliceis.

Κοχλακώδης, siliceus. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 10.

Κοχλάζω, ebullio, ut καχλάζω.

ΚΟ'ΧΛΩ, Etymologo est γυρίζω, gyro: unde derivat κόχλος et κοχλίας.

Κόχλος, ου, ὁ, idem quod κόγχος, concha. Theocr. idyll. 9. ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ. Sic apud Eurip. κόχλους φυσῶν, conchas inspirans, concham inflans, hoc est, concha inflata canens. ¶ Item pro conchylio, ostro, purpura. Ex Epigr.

Κόχλαι ἔνιαι, conchæ quædam. Aristot. hist. anim. l. 4.

Κοχλιάριον, ου, τὸ, cochleare seu cochlear: sæpe apud Dioscor. itidemque in Hippiatria.

Κοχλίας, ου, ὁ, idem quod κόχλος, et κόγχος, cochlea: animal quod Hesiodus vocat φερέοικον. Diosc. l. 2. c. 11. dicit, τὸν σίσιλον κοχλίαν, esse ταρακτικὸν κοιλίας, καὶ στομάχου ἐμετοποιόν. Transfertur et ad alia, ut et Lat. cochlea. Strabo enim lib. ult. κοχλίαν vocat etiam aquariam machinam, quam Vitruv. l. 10. c. 11. vocat cochleam. (Theoc. ιδ'. 17.)

Κοχλιώδης, cochleæ speciem gerens, cochleæ similis. Quidem exp. tortilis, tortuosus.

Κοχλὶς, et κοχλίδιον, conchula, cochleola, parva concha, seu cochlea. Suid.

ΚΟ'ΧΟΣ, à schol. Theocr. esse dicitur ὁ δαψιλὴς ῥόος, humor abundè et magna cum copia fluens.

Κοχύειν, apud Theocr. idyll. 2. ubi canit, ἐκ δὲ μετώπω ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις. schol. exp. δαψιλῶς ἔῤῥει, sive κατεφέρετο, magna cum copia defluebat: addens etiam, hæc ὀνοματοπεποιῆσθαι. videtur enim, κοχύειν, et κοχυδεῖν, propriè esse cum strepitu quodam et murmure fluere.

Κοχυδεῖν, apud Athen. l. 5. Eustath. esse dicitur τὸ τονθολυγεῖν, μετὰ ἤχου ῥεῖν. Apud Hesych. exp. ὑπερχέειν, superfundere, seu magna cum copia fundere: deductum à κοχὺ, quod esse dicit πολὺ πλῆθος, magnam multitudinem, abundantiam.

ΚΟΧΩ'ΝΗ, ης, ἡ, commissura coxendicis partium cum sede, et totus locus is qui circa sedem est, Gal. in Lex. Hippocr. Hippocrates de nat. mul. ὀδύνη ἴσχει καὶ τὴν νειέρην γαστέρα, καὶ τὰ σκέλεα εἰρύαται, καὶ τὰς κοχώνας ἀλγίει. Et apud Aristophan. in Equit. συσπᾶσθαι δεῖ τὰς κοχώνας.

Κόχωνον, ου, τὸ, idem quod κοχώνη. Aristoph. in Equit. ἀπεκρυπτόμενος εἰς τὰ κόχωνα.

ΚΟ'ΨΙΜΟΣ, ου, ἡ, genus arboris, apud Theophrast. hist. plant. l. 3.

ΚΟ'ΨΙΧΟΣ, sive κόψυχος, ου, ὁ, dicitur esse avis genus, quod à nonnullis vocatur κόσσυφος. Apud Aristoph. in Avib. et Athen. lib. 6. et 13.

ΚΡΑ'ΒΑΤΟΣ, sive κράββατος, grabbatus: lecti seu lecticæ genus: legitur in Novo Testam. ut Marci cap. 2. Johan. 5. Actor. 5. et 9. ☞ Sic dictum putatur παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις, à suspendendo gradu: qui enim pensilibus lecticis sedent aut recumbunt, pedibus terram non contingunt.

ΚΡΑ'ΓΓΟΝΕΣ, crangines: species quædam τῶν καρίδων, teste Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. Scribitur et unico γ, apud Hesych.

ΚΡΑ'ΔΗ, ης, ἡ, ramus ficulnus, surculus ficulneus. Theophr. hist. plant. lib. 2. cap. 7. φυτεύεται δὲ καὶ ἡ συκῆ, ἐάν τις κράδην παχεῖαν ἀποξύνας σφυρᾷ παίσῃ. Sic et lib. 5. cap. 1. Etymologistes scribit, κράδας dici etiam ramos παντὸς τοῦ ἀκροδρύου. Hesiod. Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ. Eustathio item est aut folium ficulnum, aut generaliter quodvis folium. Apud Nicand. in Ther. Σὺν δὲ κράδης κνίουσαν ἀποτμήξαιο κορύνην. Pro ficu sylvestri accipi, tradit scholiastes. ¶ In comœdia κράδη etiam dicebatur, quod in tragœdia μηχανὴ, ut scribit Poll. dicens, esse συκῆς μίμησιν. nam κράδην ab Atticis vocari τὴν συκῆν.

Κράδος, ου, ἡ, idem quod κράδη, ramus ficulnus. Diosc. lib. 2. Item vitium seu morbus in ficu. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 6.

Κράδαλοι, rami ficulni. Hesych.

Κραδαλὸς, οῦ, ὁ, vibratilis: qui facilè concutitur seu quassatur. Eustath.

Ῥαδαλὸς, tener, mollis, delicatus. Hesych. Item concussu facilis, εὐδιάσειστος. Etymolog. Dictum quasi κραδαλὸς, à κραδάω, quatio, vibro.

Κράδαιον, ου, τὸ, folium ficulnum. Poll.

Κραδάω, cradatione infestor: de ficu morbo infestata, qui κράδος dicitur. Theophr. ¶ Item vibro, concutio, quatio: quæ significatio inde manasse videtur, quod κράδη interdum pro folio accipitur, cujus natura est, facilè concuti seu agitari à vento. Iliad. ν'. κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος. Ibid. Ὀξὺ δόρυ κραδάων, acutam vibrans hastam.

Κραδαίνω, idem quod κραδάω, ex eoque factum, sicut ὁρμαίνω ex ὁρμάω, teste Eust. vibro, crispo. Plut. in apophth. τὸ δόρυ κραδάνας εἶπεν. Et in pass. Il. ν'. et π'. Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης Ὤιχετο. Item vibro, concutio, cum tremore commoveo, ut fit in terræ motibus; unde apud Synes. ep. 161. τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκραδαίνετο. Item quasso, quatio, concutio: eo sensu quo dicit Seneca, terrore quatere populos. Plutarch. in Alcib. διασεῖσαι καὶ κραδᾶναι τὴν Πελοπόννησον. [Æsch. Pr. 1046.]

Κραδαίνομαι, metu concutior, tremisco, horrore quatior. Plut. de Cicerone, κραδαινόμενος τὸ σῶμα, καὶ τὴν φωνὴν ἐπισχόμενος, corpore præ metu vibrante, et voce interrupta.

Κραδεύω, idem quod κραδαίνω, vibro, quatio, concutio. Hesych.

Composita.

Ἀκράδαντος, inconcussus, non agitatus, immotus. Philo de vita Mos. lib. 2.

Ἀμφικραδαίνω, et ἀμφικραδάω, circumcirca et undiquaque vibro seu quatio, undique quasso.

Ἀνακραδάω, et ἀνακραδαίνω, vibro, concutio, quasso.

Ἀποκραδίζω, è ramo ficulno (qui κράδη dicitur) aufero. Nic. in Alexiph.

Διακραδαίνω, quasso, concutio, commoveo. Hesych. et Suid.

[Ἐπικραδάω. Apoll. Rhod. Arg. 1. 551. ἠδὲ καὶ αὐτοὺς Ἥρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά. Hæc eadem Verba legas ex Simonide, secundum Lycophr. Alex. 555. Schol.]

Ἐπικραδαίνω, evibro, quatio. Xen.

Συνεπικραδαίνω, (decomp.) unà concutio. Xen. in Cyneg.

Συγκραδαίνω, simul quatio aut vibro. Aristot. de mundo.

ΚΡΑ'ΖΩ, F. ξω, clamo. ☞ Eustath. κράζειν et κρώζειν scribit dici de cornicibus et corvis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, ut sit propriè, crocitare, vel clamare asperius. ¶ Dicitur etiam de homine et cæteris animantibus. Aristoph. in equit. [R. 249.]

Κράζομαι, idem quod κράζω, eoque usitatius, præsertim in paullo pòst futuro: ut apud Aristoph. in ran. κεκράξόμεσθα γ' ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ δι' ἡμέρας, βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. Esa. 19. κεκράξονται πρὸς κύριον. Præt. med. κέκραγα, et quæ inde formantur, pro præsenti plerunque usurpantur. Ut apud Luc. Τί κέκραγας; Sic Xen. Pæd. 1. Πάντες μὲν γὰρ ἅμα ἐκεκράγεισαν. † Sic Aristoph. Nub. 1389. βοῶντα καὶ κεκραγότα.† Cum genitivo significat, clamo de: ut apud Soph. in Ajace, Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; de quo viro tam superba clamas? Cum accus. rei significat, cum clamore posco: ut apud Aristoph. in Vesp. εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας, poscit soccos. Dicitur etiam, κεκράγομαι, pro κεκράγω, clamo. Aristoph. in Thesmophor.

Κράκτης, ου, ὁ, clamator, clamosus. Plut. in polit. præc.

Κρακτικὸς, clamosus.

[Κέκραγμα. Aristoph. Pac. 636.]

Κεκραγμὸς, οῦ, ὁ, clamor, vociferatio. Plut. symp. 3. probl. 7.

Κεκράκτης, idem quod κράκτης. [Aristoph. Equit. 136. Ἐπιγίνεται γὰρ βυρσοπώλης Παφλαγὼν, Ἅρπαξ, κεκράκτης, &c. 304.]

Κραυγὴ, ἡ, clamor, vociferatio: (factum à præt. med. κέκραγα per pleonasmum τοῦ υ.) Æschin. contra Ctesiph. τίς ἡ κραυγή; Sic κραυγὴν ποιεῖν, edere clamorem, apud Xen. Hell. 6. et Pæd. 3. ¶ Est etiam morbus quidam puerorum, apud Hesych.

Κραυγίας, ου, ὁ, ut, κραυγίας ἵππος, equus qui clamore et strepitu terretur. Hesych.

Κραύγασος, vociferator, clamator.

Κραυγάζω, clamo, vociferor. Joan. 11. et alibi in Novo Test.

Κραυγαστικὸς, οῦ, ὁ, clamosus.

Κραυγάνω, idem quod κραυγάζω. Dicitur etiam de infante vagiente, pro κλαυθμυρίζομαι, apud Herodot. lib. 1.

Composita.

Ἀκραγγὴς, exp. imbecillum, apud Hesych. et Etym. item difficile, intractabile, durum. Item Etymol. ἀκραγγὴς dici etiam ait, τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον, ut sit comp. ex α epitatico, et κράζω.

[Ἀκραγής. Æschyl. Prom. vinct. 802. ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας Γρύφας φυλάξαι. Mutos. Schol. β'. ἀκραγεῖς. ἀφώνους.]

Ἀνακράζω, succlamo, seu acclamo. Item clamorem tollo, exclamo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 86. d.† Theocrit. idyll. 27. πρᾶτά νιν αὐτονέα ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα. Josuæ cap. 6. ἀνακραγόντων αὐτῶν, πεσεῖται αὐτόματα τὰ τείχη τῆς πόλεως. Sic et apud Dem. contra Mid. Item reclamo, refragor. Item eloquor, proloquor. Od. ξ'. Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.

Ἀνακραγγαίνειν, idem quod ἀνακράζειν seu κράζειν, indeque derivatum. Hesych.

Ἐγκράζω, inclamo, cum clamore invehor: cum clamore convitia ingero. Aristoph. in Pluto. Thuc. l. 8.

Ἐγκραγγάνω, idem. apud Suid.

Ἐπικράζω, inclamo. Luc.

Κατακράζω, reclamo, obstrepo, occlamo, clamore obtundo. [Aristoph. Equit. 1017. Πολλοὶ γάρ μίσει σφὶ κατακράζουσι κολοιοί. Schol. καταθορυβοῦσιν.]

Κατακραυγάζω σου, apud Suid. occlamo tibi.

Περικράζω, circumclamo, circumboo.

ΚΡΑΙ'ΝΩ, F. κρανῶ, et Ionicè κρανέω, efficio, effectum reddo, perficio. Odyss. ύ. Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος. Sic in fut. medio. Il. ί. Οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ Τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, perfici posse. Et in pass. apud Euripid. κρανθεῖσα ψῆφος, perfectus calculus. ☞ Etym. à κάρα deducit, ut sit quasi καραίνω, et vult propriè dici ἐπὶ τοῦ τελειοῦσθαι, καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω νεύειν τὸν ὑποσχόμενον. pro qua etymologia facit quod Hesychius ἐπικραᾶναι dicit esse τῇ κεφαλῇ ἐπινεῦσαι. ¶ Item κραίνω, impero, regno. Odyss. θ'. Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες Ἀρχοὶ κραίνουσι, i. imperant. Sophocl. in Ajace, ὃς κραίνει στρατοῦ, qui imperat exercitui. Orpheus de Deo, ἐξ ὑπάτου κραίνει περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει. [Æsch. S. c. Th. 432. Soph. Tr. 129.]

[Κραίνομαι. Æsch. Ch. 1460. 871.]

Κραντὴρ, ῆρος, ὁ, effector, qui efficit, qui perficit. Sed κραντῆρες peculiariter dicti sunt dentes, qui à Latinis genuini vocati fuerunt, et maxillares, quòd illi soleant κραίνειν et ἀποπληροῦν τὴν ἡλικίαν. Aristot. hist. an. lib. 2. Ponitur et simpliciter pro dentibus, apud Nicand. in Ther.

Κραντήριοι, qui efficiunt. Hesych.

Κράντωρ, ορος, ὁ, rex, princeps. Hesych.

Κράντειρα, ἡ, regina. Et perfectrix. Ex ant. epigr.

Κρείων, οντος, ὁ, regnator, rex. ut, κρείων Ἀγαμέμνων, apud Hom. Et ὕπατε κρειόντων, apud eundem.

[Κρέων. Æsch. Suppl. 583.]

Κρείουσα, regina. Etym.

Κραιαίνω, idem quod κραίνω, efficio, effectum reddo. Iliad. ά. τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ, desiderium seu votum perfice. Iliad. ί. Κρῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, exp. perficere, et ad finem perducere.

Κραιαίνομαι, efficior, perficior. Odyss. ύ. —— χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο.

Composita: ac primùm ex κραίνω.

Ἄκραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperfectus, irritus: ut, ἄκραντα γαρύετον, apud Pind. [Olymp. B. 158. addas Olymp. A. 137. ἀκράντοις ἔπεσσι. Schol. ἀτελειώτων ἐφήψατο λόγων. Schol. Νεώτ. οὐδὲ λόγων ἐφήψατο ἀδυνάτων τελεσθῆναι. Pyth. Γ. 41. ἀκράντοις ἐλπίσιν. Æschyl. Choeph. 63. ἄκραντος νύξ. Schol. ἀντὶ τοῦ, αἰώνιος θάνατος. Æterna nox.] [Ag. 255. Ch. 882.] Et in Epigr. Τόνδ' ἔτι μῦθον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντες.

Ἀκράαντος, idem. Il. β'. ἄμμι δὲ ἔργον Αὔτως ἀκράαντον.

Ἐπικραίνω, efficio, perficio, idem quod κραίνω. [Æsch. S. c. Th. 893. Ag. 753. 1349. 1555. Eum. 364. 972.]

Ἐπικραιαίνω, idem. Il. β'. —— οὐδ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων. Sic Il. ά. καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.

[Θεόκραντος. Æsch. Ag. 1497.]

[Μοιρόκραντος, ὁ ὑπὸ μοιρῶν τετελεσμένος. Æsch. Ch. 609. Eum. 395.]

[Πολεμόκραντος. Sch. ex. ἐν τῷ πολέμῳ πληρωθείς. ut πολεμόκραντον ἀγὼν τέλος. Æsch. S. c. Th. 167.]

[Πυθόκραντος. Æsch. Ag. 1264.] ‡ Ab Apolline ad exitum perductus. Blomf.‡

Composita ex κρείων.

Ἁλικρείων, maris regnum obtinens, regnans in mari, ὁ τῆς ἁλὸς κρείων.

Εὐρυκρείων, latè rex, latè regnans, ut Il. ά. εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.

ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, crapula. (☞ Παρὰ τὸ κάρα πάλλειν: ut propriè sit vibrans capitis dolor ex nimio vino.) Hippocr. in Aphor. ἐς τὴν ὥρην ἐλθὼν, καθ' ἣν αἱ κραιπάλαι λύονται. Aristoph. in Acharn. Ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίης ἐκ κραιπάλης. Sic dicitur etiam nubes ex nimio vino, qua mens et sensus obscurantur. Plut. in præcept. san. ὡς οἶνῳ δεῖ τὸν οἶνον, κραιπάλῃ δὲ τὴν κραιπάλην ἐξελόντας καὶ διαφορήσαντας.

Κραιπαλώδης, obnoxius crapulæ: seu usque ad crapulam potans. apud Suid.

Κραιπαλάω, ῶ, crapulam sentio, dolore capitis laboro ex nimio potu. Plato in symp. κραιπαλῶν ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας, gravedinem adhuc sentiens ex compotatione pridiana. Sic sæpe apud Athen. lib. 1. ¶ Item desipio, seu deliro per crapulam, vino dementor, et σφάλλομαι τῶν καιρίων, seu ἐκ μέθης ἀτακτῶ. Suid. Qui exponit etiam ἀλαζονεύεσθαι.

Κραιπαλίζω, crapulor.

Composita.

Ἀκραίπαλος, crapulam non sentiens; vel etiam, alienus à crapula. Item crapulam non inferens, et crapulam arcens: ut Diosc. l. 1. c. 25. de croco, ἀκραίπαλός ἐστι, μετὰ γλυκέος πινόμενος.

Ἀποκραιπαλίζομαι, crapulam edormio seu exhalo: vel expergiscor à crapula. Suid.

Ἀποκραιπαλισμὸς, οῦ, ὁ, crapulæ exhalatio.

Ἀποκραιπαλάω, ῶ, idem quod ἀποκραιπαλίζομαι. Plut. in Ant. μόλις οὖν ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας, ὥρμησε Πάρθοις ἐνίστασθαι.

ΚΡΑΙΠΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, velox, pernix, celer, rapidus. [Æsch. Pers. 95.] Il. ψ'. Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο. Et alibi, ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστρέφειν. Neutr. plur. κραιπνὰ adverbialiter usurpatur pro κραιπνῶς, velociter, celeriter, citò. Od. ξ'. Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. et in Epigram. κραιπνὰ διώκειν.

Κραιπνῶς, velociter, citò, properè. Od. θ'. ποσὶ κραιπνῶς θέομεν.

ΚΡΑΙ'ΡΑ, ας, ἡ, caput. Hesych. Quidam exp. cornu. Nonnulli accipiunt pro κεραία, i. antenna. Item pro ἀκροστόλιον. Hesych.

Composita.

Δίκραιρος, biceps, bifidus. Exp. et bicornis. Suid. ex Epigr.

Εὔκραιρος, pulchra cornua habens. [Æsch. Suppl. 306.]

Ἡμίκραιρα, ἡ, dimidia capitis pars. Orib. in titulo cap. 3. lib. 4. ad Eunap. et lib. 9.

Ὀρθόκραιρος, caput erectum habens: item cornua erecta habens. Iliad. θ'. Odyss. μ'. Naves quoque τροπικῶς appellantur ὀρθόκραιραι, Iliad. σ'. Τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων.

Τανύκραιρος, longum seu extensum caput habens.

ΚΡΑ'ΜΒΗ, ης, ἡ, brassica. (☞ Per syncopen pro κοράμβλη, utpote quæ τὰς κόρας et aciem oculorum hebetet.) Vide Diosc. l. 2. c. 146. 147. 148. Gal. Plin. l. 20. c. 9. Athen. l. 9. Et. l. 1. τὴν ῥάφανον quoque dictam fuisse κράμβην tradit.

Κράμβιον, ου, τὸ, pro κράμβη. Poll.

Κραμβίδιον, ου, τὸ, pro decocto brassicæ accipit. Gal. apud Hippocr.

Κραμβεῖον, Siculi appellant τὸ κώνειον, i. cicuta, ut tradit Erotian. in suo lex.

Κυνοκράμβη, (comp.) q. d. canina brassica. Sic dicitur à quibusdam τὸ ἀπόκυνον: ab aliis appellatur etiam κυνία. Gal. et Diosc.

ΚΡΑΜΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, aridus, torridus, ut apud Aristoph. in eq. Ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας, schol. et Suid. exp. ξηροτάτου et ἡδυτάτου. dicunt etiam eum allusisse hac voce ad olus quod vocatur κράμβη. ¶ Item κράμβος (subst.) crambus: vitium fructuum, et præcipuè uvarum, simile τῇ ἐρυσίβῃ, quum acriore Solis exustione acini uvarum veluti tosti assique inarescunt. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 13.

Κραμβαλέος, idem quod κραμβὸς, tostus, assus, siccus. apud Athen. lib. 9.

Κραμβαλίζω, Hesych. καπυρίζω. item κατασείω.

ΚΡΑΝΕΙ'Α, ας, ἡ, cornus: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. Eadem dicitur et κρανία, teste Suida. Κρανεία dicitur etiam τὸ ἐκ κρανείας δόρυ, ut, μελία τὸ ἐκ μελίας. In Epigr. Ἕσταθι τῇδε, κρανεία βροτοκτόνε. Sunt tamen qui προπαροξυτόνως scribant κράνεια. Il. π'. Φηγόν τε μελίαν τε τανύφλοιόν τε κράνειαν.

Κράνειος, ου, ὁ, corneus, ex corno: ut, κράνειον φυτὸν, et, κράνειος καρπὸς, apud Suid. Et apud Xenoph. in Cyneg. ῥάβδους κρανείας δορατοπαχεῖς.

Κρανέϊνος, ου, ὁ, idem quod κράνειος. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Ζ. παλτῷ κρανεΐνῳ ἑνὶ ἕκαστος. Περὶ Ἱππ. cap. 12. §. 12. τὰ κρανέϊνα δύο παλτὰ μᾶλλον ἐπαινοῦμεν. Κυνηγ. cap. 10. §. 3.]

Θηλυκρανία, ἡ, (comp.) cornus fœmina. Theophr.

ΚΡΑ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, gramen, fœnum semiaridum, vel virens etiam: quod et γράστις atque ἄγρωστις. Poll.

Κραστήριον, ου, τὸ, crates lignea super præsepi, cui imponitur fœnum. Poll. l. 10. c. 38.

Κραστίζεσθαι, vesci gramine. Etym.

ΚΡΑ'ΤΑΙΓΟΣ, sive κραταιγὼν, cratægos sive cratægo: arbor, habens folium simile mespilo, sine incisura: de qua vide Theophr. hist. pl. l. 3. c. 14. et Athen. l. 2.

Κράταιος, quid sit, in κράτος paulo pòst videbis.

ΚΡΑ'ΤΟΣ, εος, τὸ, robur, vires, vis, potentia. (Æschyl. Ag. 104. 266. 628. 952. 1479. Eum. 27. Ch. 488. Suppl. 770. Soph. Tr. 189. Œdip. Tyr. 210. 778.) Il. ά. Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, adjice robur et vires Trojanis. Arist. de mundo, ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμών. Et, ἐν κράτει εἶναι, potentem esse, apud Thuc. (Κατὰ κράτος, vi, per vim, totis viribus, apud Isocrat. Plat. &c. Apud Plut. Thucyd. et alios sæpe ponitur pro vehementer, vel pro viribus. Exponitur etiam, acerrimè, omni conatu.) † Sic ἀνὰ κράτος. Xen. Pæd. 1. 4. 23. omnibus viribus. et κατὰ κράτος φεύγειν. l. 4. p. 96. b.† Sæpe etiam exp. imperium: ut, τῆς θαλάσσης κράτος, Thucyd. lib. 1. maris imperium. Exponitur etiam, regnum, seu regia dignitas. ¶ Κράτος in manu vocarunt Græci quod ad digitos vergit, tanquam manus robur. Poll. lib. 2. ¶ Κράτος, victoria. Odyss. φ'. Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν. Sic Hesiod. in Asp. Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι δίδοι. Sophocl. κράτος κατακτήσασθαι, victoriam comparare. Eurip. κράτος τῶν ἀρσένων ἔσται γυναιξὶ, victoria masculorum erit fœminis, i. fœminæ vincent masculos. Item metaphoricè, sicut apud Latinos victoria, vel principatus: ut apud Greg. (de Maximino tyranno) φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι.

Κραταιὸς, οῦ, ὁ, fortis, viribus potens, validus. Odyss. σ'. Καί που τὶς δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἠδὲ κραταιός. Interdum, validus seu potens in continendo aut retinendo: tenax: ut, δεσμὸς κραταιότατος, vinculum validissimum et tenacissimum. Philo. In malam partem accipitur: μοῖρα κραταιὴ, violentum fatum, nimiis viribus potens. Iliad. π'. ¶ At κράταιος, ου, ἡ, herba est, quæ alio nomine cratæogonon. Theophr. hist. plant. l. 9. c. 19. vide et Diosc. l. 3. c. 139. et Galen. simpl. med. l. 7. Κράταιγος ante κράτος habes.

Κραταῖον, ου, τὸ, consuetum scripturæ aut picturæ firmamentum.

Κραταιῶς, validè, fortiter. Philo de mundo.

Κραταιόω, viribus potentem et validum reddo, roboro, corroboro. Luc. 1. Ephes. 3.

Κραταίωμα, firmamentum.

[Κραταιΐς. Hom. Odyss. Λ. 596. τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς Αὖτις, &c. Schol. Ἡ ἰσχυρὰ δύναμις. Vide Eustath. ad loc. Τὸ δὲ κραταιΐς, ἐπίῤῥημά ἐστιν ἀντὶ τοῦ κραταιῶς. Lege quæ sequuntur.]

Κρατερὸς, οῦ, ὁ, idem quod κραταιὸς, validus, viribus et robore potens. Iliad. π'. —— κρατερός περ ἐὼν, καὶ χειρὶ πεποιθώς. Iliad. γ'. κρατερός τ' αἰχμητής. Sic alibi passim apud Hom. et Hesiod. Item vehemens, acer, violentus. Iliad. β'. Ἄρηϊ κρατερῷ. Od. ρ'. κρατέρ' ἄλγεα πάσχων. Item acerbus, minax: ut, κρατερὸς μῦθος. Il. ά. et π'. ¶ Item victor, superior. Eust. ex Ælian. † fortis, tolerans, cum πρός. Xen. Pæd. 1. 6. 22. ubi et comp. in superl. κρατερώτατος. Hes. Th. 864.†

Κρατερῶς, validè, fortiter, strenuè seu firmiter. Iliad. ρ'. Item totis viribus, toto virium nixu. Odyss. δ'. Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς. Exponitur etiam ἀπηλεγέως ab Eust. Il. ί. μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευε, intrepidè seu apertè concionabatur.

Κρατερόω, ῶ, validum et firmum reddo, solido.

Κρατέρωμα, τὸ, mixtura æris et stanni, qua aliquid solidatur. Hesych.

Κρατὺς, ύος, ὁ, idem quod κραταιὸς et κρατερός. Il. ώ.

Κρατύνω, validum ac firmum reddo, munio. Thuc. l. 3. καὶ τείχη κρατύνοντες. Et, κρατύναι τὴν πόλιν, apud eundem, l. 1. Sic dicitur, κρατύνασθαι ναῦν, navem contra ventorum impetus munire, apud Luc. Item confirmo, stabilio, vim magnam tribuo. Plut. in Alex. οἱ τὴν εἱμαρμένην κρατύνειν πειρώμενοι, vim magnam fato tribuere conantes. Sic dicitur, πίστεις κρατύνασθαι, confirmare rem, seu stabilire: apud Thuc. l. 3. Item roboro, induro. Xen. in polit. Lac. ἔταξεν ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν. ¶ Item solido: unde fracta ossa, quum per callum glutinantur, κρατύνεσθαι dicuntur ab Hippocrate. Item pro κρατῶ. Soph. in Œdip. Tyr. † 13.† Ἀλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς. Eurip. in Bacchis. Πενθεῦ κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονὸς, qui imperas Thebanæ regioni. (Κρατύνω. ὑπὸ τὸ κράτος ἔχω. Æsch. Pr. 150. Pers. 891. Ag. 1480.)

Κρατυντὴρ, victor: qui prævalet alteri: et victoriam obtinet. Hesych.

Κρατυντήριος κλισμὸς, apud Hippocr. sella ad retinendum.

Κρατυντικὸς, οῦ, ὁ, firmandi seu confirmandi vim habens.

Κρατυσμὸς, corroboratio. Hippocr.

Ἐπικρατύνω, (comp.) confirmo, roboro.

Κράτιστος, ου, ὁ, fortissimus, validissimus, viribus præpotens, viribus præstans: item strenuus. † Xen. Pæd. 1. 3. 13.† Thuc. lib. 7. τὸ κρατίστους εἶναι, εἰ τοὺς κρατίστους ἐνικήσαμεν. Idem lib. 2. κράτιστοι δὲ ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν, præstantissimi ac generosissimi animi meritò censeri debent. † κράτιστε Θεόφιλε. Lucæ cap. 1. v. 3.† Exponitur interdum, optimus: ut apud Soph. in El. εἰκῆ κράτιστον ζῆν, ὅπως ἄν δύναιτό τις. † μουσουργὸς, cantrix. Xen. Pæd. l. 4. p. 113. e.† Ponitur et pro comparativo. ut apud Plut. περὶ ἀδολεσχ. ἵνα αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ κράτιστος ὤν. ut se ipso præstantior et melior existat.

Κράτιστα, præstantissimè, optimè. (Eurip. Med. 385.) † Xen. Pæd. 1. 4. 14. addito etiam τά.†

Κρατιστεύω, præstantissimus sum, optimus sum, præsto, antecello. Isocr. in Evag. ἐν οἷς ἐκεῖνος τῶν ἡλικιωτῶν ἐκρατίστευσε. Sic et apud Xen. Pæd. 1. Et cum dativo, apud eundem. (Soph. Tr. 103.)

Κρατέω, ῶ, imperium obtineo, impero, dominor: item potior. Il. ά. Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει. Ibidem, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει. † potiri, χώρας, regione. Xen. Pæd. l. 4. p. 103. a.† Et cum dativo. Odyss. λ'. νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσι. Thuc. lib. 1. τοῦ ποταμοῦ κρατοῦντες. Et, κρατῶ τῶν πραγμάτων, potior rerum: apud Demosth. Item compos sum: ut, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Hebr. cap. 6. ¶ Item superior sum, vinco, supero. † Sic et in pass. vinci. Xen. Pæd. l. 3. p. 64. a. et l. 5. p. 116. b.† Interdum absolutè, ut apud Plut. in Alex. Interdum cum accus. ut, κρατήσαντες τοὺς Ῥωμαίους, et, κρατῶ τὴν μάχην. Demosth. Et cum dativo, addito accus. ut, κρατοῦσι μάχῃ τοὺς Σικανούς. Thuc. Item cum genit. ut, κρατεῖν τῶν ἡδονῶν. † χώρας. Xen. Pæd. l. 5. p. 147. e.† Item supero, i. præsto, excello. Greg. παντὸς κρατῶν ἀρετῇ. Chrysost. Παῦλος ὁ πάντων κρατῶν. † Xen. Pæd. 1. 6. 6.† ¶ Item contineo. Luc. οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ ἐδυνήθην, me continere non potui. Item obtineo, invalesco. Thucyd. lib. 6. νόμιμα δὲ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν. Sic apud eundem lib. 1. Interdum retineo, seu mordicus retineo. ut Marc. 7. κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. Et cum genit. in epist. ad Hebr. cap. 1. κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Ponitur et pro memoria teneo, apud Athen. κρατεῖν γὰρ οἶμαι τῆς λέξεως οὕτως ἐχούσης. ¶ Item prehendo. ut Matth. 28. ἐκράτησαν τοὺς πόδας αὐτοῦ. Item duro. ut apud Phil. ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτησεν, per dies septem duravit seu grassatum est illud malum. (V. Eurip. Med. 120. 1017. λόγος κρατεῖ σαφηνής. Æsch. Pers. 756. κρατεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. Ag. 332. 960. 1682. jus habeo ad. Soph. Œdip. Tyr. 417. 998. pro δεξιᾶς ἔχω. 1543, 4. Tr. 409. contineo. Æsch. Ag. 1627. Ch. 497. Suppl. 392.)

(Κρατοῦμαι. Æsch. Ag. 168. Ch. 732.) † superari. ὑπὸ δακρύων. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. e.†

Κρατευταὶ, οἱ, veruum bases et fulcra: quibus videlicet imponuntur verua, dum infixæ eis carnes torrentur. Il. ί. et Poll. l. 10. c. 24.

Κρατευτήριον, ου, τὸ, idem quod κρατευτής. Poll. l. 6. c. 13.

Κάρτος, εος, τὸ, idem quod κράτος, ex eoque per transpositionem literarum factum, teste Eust. Od. δ'. Καὶ τότ' ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε. Il. ί. κάρτος μὲν Ἀθηναίη καὶ Ἥρη δώσουσι. Il. ρ'. κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ. Sic et alibi apud Hom. Hesiod. † Theog. 73.† et cæteros poëtas.

Κάρτα, valde, vehementer, admodum. Soph. in Ajace, Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Sic et apud Eurip. in Medea et Herodot. in Clione et in Eut. Est etiam affirmantis. Eurip. in Hippol. coron. Καὶ κάρτα γε. (Κάρτα pro λίαν. V. Æsch. S. c. Th. 664. Pers. 372. 519. Ag. 810. Eurip. Med. 329. Soph. Tr. 418.)

Κάρτιστος, idem quod κράτιστος, validissimus, robustissimus, &c. Iliad. ζ'. Καρτίστην δὲ τήν γε μάχην φάτο δάμεναι ἀνδρῶν. Sic et Iliad. ά. et alibi.

Καρταίνω, valeo, vinco. Hesych.

Καρτύνω, idem quod κρατύνω, roboro, corroboro, validum reddo seu fortem, firmo. Apud Apoll. Arg. 2. καρτύνειν ἐρετμὰ, exp. tenere remos. In voce media, Il. μ'. Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Καρτερὸς, οῦ, ὁ, idem quod κρατερὸς, robustus, fortis, validus. Interdum, potens. Il. ν'. καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν. Luc. καὶ καλὸς ὢν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. Apud Xen. καρτερὸς πρὸς πάντα, ad omnia validus. † κατὰ τὸ καρτερὸν, fortiter, totis viribus. Pæd. l. 4. p. 94. d.† (τόλμης δ' εἰμὶ πρὸς τὸ καρτερόν. Eurip. Med. 395. Æsch. S. c. Th. 524. Suppl. 328.) Interdum et cum genit. ut, καρτερὸν εἶναι πόλεως, vel alius loci, dominum esse urbis, potiri urbe. ¶ De re etiam dicitur, ut, καρτερὸς ὅρκος, apud Homerum, validum et firmum jusjurandum. Apud Xen. καρτερὸν τεῖχος. Apud Thuc. χωρίον καρτερὸν, locus munitus. ¶ Καρτερὸν in malam partem sumitur pro violento, ut, καρτερὰ ἔργα, apud Homerum.

Καρτερῶς, validè, robustè, firmiter, schol. Thuc.

Καρτερία, ἡ, tolerantia, patientia. Interdum pro ipsa tolerandi seu perferendi actione, sæpius tamen ipsum tolerandi habitum significat. Xen. Pæd. 8. inter se opponit καρτερίαν et μαλακίαν. † fortitudo redditur apud Xen. Pæd. l. 3. p. 70. a.† Apud Isocr. in Panath. copulantur ἀνδρία et καρτερία. (Philostr. l. 2. c. 9.)

Καρτερικὸς, dicitur is, qui virtute, quæ καρτερία vocatur, præditus est: tolerans, patiens. Aristot. ethic. lib. 7. cap. 7. Apud Xen. πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος. Quidam exp. constans.

Καρτερικῶς, toleranter, patienter.

Καρτερέω, ῶ, f. ήσω, tolero, patior, patienter fero. item duro, perduro. Variè construitur. Cum accusat. Xen. † Pæd. 1. 5. 1.† τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα καρτερεῖν. Cum πρὸς, apud Xen. Pæd. 2. καὶ πρὸς λιμὸν, καὶ πρὸς δίψος, καὶ πρὸς ῥῖγος καρτερεῖν, famem, sitim et frigus tolerare. Cum ἐπὶ, Isocr. in Archid. δεῖ καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θαῤῥεῖν περὶ τῶν μελλόντων, patienter præsentem rerum statum ferre, boni consulendo. Cum ἐν. Idem in Nicocle, καρτερεῖν ἐν ταύταις, q. d. tolerantiam vel temperantiam exercere, vel, ab his temperare sibi. † ἀσίτους ἐν θέρει. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. d. ἔξω. p. 195. e.† Jungitur et dativo sine præpos. Ut Hermog. ἵνα καρτερῶσι τοῖς κινδύνοις οἱ ἐμπλέοντες. Cum participio: ut, καρτερῶ ἀκούων, patienter audio, καρτερῶ τυπτόμενος, patior me verberari, vel patienter fero verbera. † καρτερῆσαι σπεύδοντες. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. c.† Aliquando videtur significare, forti animo sum, non cedo malis, ut apud Thucyd. lib. 2. καρτερεῖν δὲ χρὴ καὶ ἄλλων παίδων ἐλπίδι, i. δι' ἐλπίδα. (Eurip. Med. 709.)

Καρτέρησις, tolerantia vel toleratio. Plato in symp. πρὸς δὲ τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις. Apud eundem, καρτερήσεις σιτίων καὶ ποτῶν, exp. consuescere à cibo et potu abstinere.

Κρείσσων vel κρείττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præstantior, propriè viribus præstantior, potentior, superior. † Aristoph. Nub. 881.† Interdum melior. Il. γ'. Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται. Hesiod. in Erg. Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν. Et cum dativo, κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Item cum genit. pro κρατῶν, vel ἐγκρατὴς, ut, κρείττων γαστρὸς, apud Xen. † Pæd. l. 4. p. 98. c.† κρείττων χρημάτων. Isocr. Dicitur etiam, κρεῖττον λόγου, majus quàm ut oratione ulla explicari seu exprimi possit. † κρείσσων, superior, melior, cum accusativo. Xen. Pæd. 1. 4. 4. ἃ κρείσσων, quibus, in quibus.† (Eurip. Med. 446. 450. Soph. Œdip. Tyr. 188. 1388.)

Κριτταδῶναι, et κρίττωσις, inter vitia seu morbos arborum sunt; species seu causa defluvii acinorum, vel (ut volunt alii) species rorationis aut siderationis, apud Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 13. et l. 4. c. 16.

Κρέσσων, Ionicè, idem quod κρείσσων, melior, præstantior. Theocr. idyll. 21. Ἁ κιχήλας κρέσσων καὶ κύπριδος. Et, τὸ κρέσσον, melius, utilius. Hippocr. de victu in morb. acut.

Κάῤῥων, ονος, ὁ καὶ ἡ, fortior, validior, ut apud Plut. in Lycurg. Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάῤῥονες. Item præstantior, potior, melior. Hesych. Etymol. derivat à κρατὺς, ut βράσσων à βραχύς.

Composita : ac primùm ex κράτος, κρατέω, &c.

Ἀκρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impotens. q. d. κράτος οὐκ ἔχων. ut, ἀκρατὴς θυμοῦ, impotens iræ. Item, incontinens ; qui continere seu retinere non potest. Luc. ἀκρατὴς γέλωτος, non continens risum. ἀκρατὴς τῶν ἐπιθυμιῶν, incontinens cupiditatum. Xen. Pæd. 5. Idem, ἀκρατὴς ἀφροδισίων, incontinens venereæ voluptatis, i. libidinosus. Apud Aristot. ἀκρατεῖς τιμῆς, qui cupiditatem gloriæ continere et refrænare non possunt, ἀκρατεῖς κέρδους, qui cupiditatem lucri compescere nequeunt. Ponitur etiam absolutè, sicut Lat. incontinens. Aristot. Eth. l. 7. c. 1. et 4. pro iisdem poni scribit ἀκρατῆ et ἀκόλαστον. ¶ Ἄκρατος pro ἀκρατὴς, petulans, superiùs extat in comp. ex. κράω in κεράννυμι. ¶ Ἀκρατὴς passivè, qui contineri seu coërceri aut compesci non potest, vel non refrænari : ut, ἀκρατὲς στόμα, Aristoph. effræne os. ¶ Ἀκρατὴς, absolutè, robur seu vires non habens, invalidus, debilis, imbecillus : ut, χεὶρ ἀκρατής. ¶ Ἀκρατέστερος non huc pertinet, sed ad ἄκρατος, compos. ex κράω, in Κεράννυμι.

Ἀκρατῶς, impotenter, impotenti animo, item incontinenter, intemperanter. Item cum summa contentione, concitatè, apud Suid.

Ἀκράτεια, ἡ, incontinentia, intemperantia. Xenoph. Pæd. 6. Ἀκράτεια τῶν προσφερομένων, stomachi vitium. q. d. impotentia continendi cibos sumptos.

Ἀκρατεύομαι, incontinenter seu intemperanter vivo, intemperans sum : cui opponitur ἐγκρατεύομαι. Aristot. Ethic. 7. cap. 2. et 3.

Ἀκράτευμα, τὸ, incontinentia. intemperantia.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, impotens, vel incontinens : pro ἀκρατής. Ut, ἀκράτωρ θυμοῦ, vel ὀργῆς. Apud Philonem, ἀκράτωρ ὑπ' ὀργῆς αὐτὸς αὑτοῦ γενόμενος, quum præ ira exisset à potestate, vel è mentis potestate. Ponitur et sine adjectione, pro, incontinens apud eundem de vita Mosis lib. 1. Apud Sophocl. in Philoct. προσπιτνῶ σε γόνασι, καίπερ ὢν Ἀκράτωρ, ὁ τλήμων, χωλὸς, exponitur ἀσθενὴς, imbecillus.

Ἀκράτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui contineri et cohibere non potest : ut, ἐπιθυμία ἀκράτητος, apud Herodian.

Ἀποκρατέω, cohibeo, compesco. Diosc. lib. 4. ἐντεροκήλας ἀποκρατεῖ καταπλασσόμενον. Et, τοῦ ποτοῦ ἀποκρατεῖν, cohibere potu : ut Hippiatr. Item retineo. unde apud Aëtium l. 9. τὸ χολῶδες μετὰ τὸν ἀθροισμὸν ἀποκρατούμενον μεγάλως βλάπτει, exp. biliosus humor retentus vel supressus.

Ἀριστοκρατία, reipublicæ status quæ gubernatur ab optimatibus. Xenoph. [Memorab. lib. 4. cap. 6. §. 12. τὴν μὲν γὰρ ἑκόντων—ἀρχὴν, Βασιλείαν ἡγεῖτο· τὴν δὲ ἀκόντων—Τυραννίδα. καὶ ὅπου μὲν ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην τὴν πολιτείαν Ἀριστοκρατίαν ἐνόμιζεν εἶναι. Plat. Polit. Μοναρχίαν μὲν προσαγορεύουσιν ὡς δύο παρεχομένην εἴδη δυοῖν ὀνόμασι· τὸ μὲν, τυραννίδι, τὸ δὲ, βασιλικῇ.—Τὴν δὲ ὑπὸ ὀλίγων γε ἑκάστοτε κρατηθεῖσαν πόλιν, Ἀριστοκρατία καὶ Ὀλιγαρχία.—Δημοκρατίας γε μὴν &c. Aristot. Rhet. lib. 1. cap. 8. §. 2. pag. 98. Ed. Cant. Εἰσὶ δὲ πολιτεῖαι τέσσαρες, Δημοκρατία, Ὀλιγαρχία, Ἀριστοκρατία, Μοναρχία.]

Ἀριστοκρατέω, optimè impero.

Ἀριστοκρατοῦμαι, sum seu vivo sub optimatum imperio. Plato de rep. [de Leg. lib. 4. Aristoph. Av. 125. Ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν. Schol. ἀντὶ τοῦ ὀλιγαρχεῖσθαι.—Ἀρίστους κεκριμένους θέλεις ἔχειν ἄρχοντας τοῦ δήμου καὶ τῆς πόλεως· οἵα ἡ παρὰ Λακεδαιμονίοις πολιτεία ἦν. ἡ γὰρ Ἀθηναίων δημοκρατία ἦν. Xenoph. Hist. Græc. lib. 6. cap. 4. §. 18. ἀριστοκρατούμενοι γὰρ ἐτύγχανον.]

Ἀριστοκρατικὸς, ad aristocratiam pertinens, i. ad optimatum principatum : ut, ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, apud Aristot. pol. 2. [Eth. Nicom. lib. 5. cap. 3. τὴν μέν τοι ἀξίαν οὐ τὴν αὐτὴν λέγουσι πάντες ὑπάρχειν. ἀλλ' οἱ μὲν δημοκρατικοὶ ἐλευθερίαν, οἱ δ' ὀλιγαρχικοὶ, οἱ μὲν πλοῦτον, οἱ δ' εὐγένειαν· οἱ δ' ἀριστοκρατικοὶ ἀρετήν.] Item Aristocratiæ studiosus.

Ἀριστοκρατικῶς, ut convenit aristocratiæ : vel more optimatum, penes quos est principatus. Utitur Cic. ep. ad Att. 12. lib. 1. [ep. 14. pag. 860. Ed. Gron.]

Αὐτοκρατὴς, qui sui juris est, qui pro suo arbitrio de re aliqua statuit. Plut. de defect. orac. ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας, liberos suique juris. Apud Greg. de homine, αὐτοκρατὴς est idem quod αὐτεξούσιος. Philo τὸ αὐτοκρατὲς, appellavit substantivè, liberam potestatem.

Αὐτοκράτωρ, idem quod αὐτοκρατής. Demosth. αὐτὸς αὐτοκράτωρ τῶν εἰς τὸν πόλεμον. Et, αὐτοκράτωρ δύναμις, vel ἐξουσία, Polyb. merum imperium, plena et summa potestas. Item imperator, i. Cæsar : sæpe apud Herodian. et Plut.

Αὐτοκρατορία, ας, ἡ, imperium ejus qui αὐτοκράτωρ appellatur. Ut apud Jos. de antiq. ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος αὐτοκρατορίας, sub Claudii Cæsaris imperio.

Αὐτοκρατορικὸς, οῦ, ὁ, ex libero arbitrio manans, seu proficiscens, αὐτοκρατορικαὶ ὁρμαὶ, Basil. in Hexaëm. liberi arbitrii impetus. Item imperatorius, Cæsareus, pertinens ad imperatorem, i. Cæsarem, ut, αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ, Herodian. lib. 7. imperatoria dignitas.

Αὐτοκρατορικῶς : ut, agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, pro suo arbitratu, vel suo arbitrio, vel more eorum qui sunt αὐτοκράτορες.

Γλωσσοκρατέω, ῶ, linguam coërceo, taceo.

Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, fœminarum imperio regor, fœminis pareo ; in potestate sum mulierum. Plut. in Erot.

Γυναικοκρατία, dominatio muliebris, muliebre imperium. Plut. de M. Catone.

Δημοκρατία, ἡ, populi principatus, principatus qui est penes populum, imperium populare. Thuc. [lib. 2. §. 37. cui exemplo addas, §. 65. ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν, δημοκρατία, ἔργῳ δὲ, ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή. Plat. Menex. Polit. Demosth. Orat. in Timarch. ὁμολογοῦνται γὰρ τρεῖς εἶναι πολιτεῖαι παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, τυραννὶς, καὶ ὀλιγαρχία, καὶ δημοκρατία. Æschin. Orat. c. Ctesiph. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 131. τουτέων δὲ συνοικησάντων, γίνεται Κλεισθένης τε ὁ τὰς φυλὰς καὶ τὴν δημοκρατίην Ἀθηναίοισι καταστήσας, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 1. Memorab. lib. 4. cap. 6. §. 12. καὶ ὅπου μὲν ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην τὴν πολιτείαν ἀριστοκρατείαν ἐνόμιζεν εἶναι· ὅπου δ' ἐκ τιμημάτων, πλουτοκρατίαν· ὅπου δ' ἐκ πάντων, δημοκρατίαν.] Isocr. † et Xenoph, cap. 1. Pædiæ.† [Δημοκρατεία. Polyb. Hist. lib. 2. Ἠπειρῶται τῆς δημοκρατείας καὶ τῶν νόμων φύλακας ποιησάμενοι, &c.]

Δημοκρατικὸς, ad democratiam pertinens : Plato de rep. lib. 1. Item qui democratiæ favet, apud Aristot.

Δημοκρατεῖσθαι, dicitur urbs quæ populi imperio subest. [Demosth. Orat. in Timarch. διοικοῦνται δ' αἱ μὲν τυραννίδες καὶ ὀλιγαρχίαι τοῖς τρόποις τῶν ἐφεστηκότων· αἱ δὲ πόλεις αἱ δημοκρατούμεναι, τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις. Herodot. Hist. lib. 4. cap. 137. βουλήσεσθαι γὰρ ἑκάστην τῶν πολίων δημοκρατέεσθαι μᾶλλον ἢ τυραννεύεσθαι.]

Δημοκρατίζω, imperio populari faveo, vel reip. faveo: Appian. in Libyco.

Διακρατέω, pertinaciter obtineo vel retineo, in rerum natura conservo, et dilabi vel elabi è manibus non sino. Greg. ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα. Sic et apud Philop. in Procl. l. 9. Dionys. Areop. et Appian.

Διακρατεῖσθαι, incolumem servari et retineri, apud Areop.

Διακράτησις, retentio, seu conservatio.

Δικρατὴς, q. d. bipotens : ut, δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι, divisum inter se imperium habentes Atridæ. Soph. in Ajace. [252. ubi Schol. Δικρατεῖς. οἱ δισσοί. Addas Antig. 150. δικρατεῖς λογχὰς στήσαντ' ἔχετον, &c. Schol. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένας. ἢ ὅτι ἀλλήλους ἀπέκτειναν, &c.]

Δουλοκρατία, servorum imperium seu potestas. Suid.

Ἐγκρατὴς, qui in potestate habet rem aliquam, qui potitur re aliqua. Demosth. ἐπειδὴ ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου. Item compos, seu qui potitur : ut apud eundem, ἐγκρατὴς τῶν πραγμάτων Φίλιππος, potiens rerum, seu potitus. Sic apud Luc. in Anach. ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο, ut potiantur oleastro. Exponitur et, superior, seu qui non est deditus (rei alicui.) Ut, ἐγκρατὴς τῆς κακίας ἀρετὴ, apud Plut. in Numa. Et, ἐγκρατὴς ὕπνου, somno non deditus, apud Xen. † ἐγκρατεῖς γαστρὸς καὶ ποτοῦ. Pæd. 1. 2. 8.† Item qui retinere potest : apud Luc. et Plut. Item potens, validus. Isocr. in Archid. (Soph. Œdip. Tyr. 961.)

Ἐγκρατῶς, potenter, cum potentia. Ut, ἐγκρατῶς ἔχειν τὴν ἀρχὴν, firmum habere imperium. Aristot. polit. 3. Exponitur et firmè, item accerrimè, apud Thuc. Item continenter, cum continentia, aut utendo continentia.

Ἐγκράτεια, ἡ, continentia, temperantia. Xen. † Pæd. 1. 5. 9.† Aristot. Exponitur et abstinentia.

Ἐγκρατεύομαι, continens sum, me contineo, vel sum abstinens. 1 Corinth. c. 9.

Ἐγκρατέω, ῶ, contineo me, i. continens sum, ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ, persevero in paupertate, apud Plut.

Ἐγκράτησις, ut, ἐγκράτησις πνεύματος, retentio spiritus. Laërt.

Ἐπικρατὴς, in potestate sua habens, potens alicujus rei, compos. Comparat. ἐπικρατέστερος, potentior, superior.

Ἐπικρατῶς, et poëticè ἐπικρατέως, potenter, vel præpotenter, validè vel prævalidè. Hesiod. in Asp. †321. et exp. facile. Apoll. Arg. 1. 367.† et Il. π'.

Ἐπικράτεια, ἡ, potestas, imperium, ditio. Plato in epist. Xen.

Ἐπικρατέω, ῶ, prævaleo. Polyb. Item potior. Ut apud Thucyd. ἐπεκράτουν τῆς θαλάσσης. Exponitur etiam, dominium et imperium obtineo. Ut apud Plut. παρέδωκαν ἑαυτοὺς, καὶ νήσους, καὶ πόλεις, ὧν ἐπεκράτουν. Item in ditionem accipio ; vel vinco, subigo. Ut apud Paus. καὶ τῶν Θεσσαλῶν ἐπεκράτησεν. Item vinco, supero. Ut apud Isocr. ad Dem. μόλις γὰρ ἄν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν. Item vinco, i. exupero, prævaleo. Gal. simpl. pharm. lib. 8. ἐπικρατεῖ τῆς θερμῆς ἡ ψυχρά. ¶ Item invalesco. ¶ Item cohibeo, coërceo. (Aristoph. R. 268.)

Ἐπικράτησις, prævalentia, præpollentia. Laërt.

Ἐπικρατητικὸς, cohibendi seu coërcendi vim habens aut sistendi. Gal. simpl. pharm. l. 11. Est et vocabulum gram. ἐπίῤῥημα ἐπικρατητικὸν, q. d. obtentivum, obtinendi significationem habens.

Ἐπικρατήτωρ, apud astrologos dici fertur ἀστὴρ, cujus in themate maximæ vires sunt.

Ἐπικραταιόω, insuper confirmo.

Ἐπικρατύνω, confirmo, roboro.

Εὐκρατῶς ἔχει, obtinet, ac firmare potest, ex Aristot. probl.

Θαλασσοκρατέω, ῶ, vel θαλαττοκρατέω, ῶ, mari dominor, maris imperio potior. Thuc. l. 7.

Θαλασσοκράτωρ, qui maris imperio potitur, maris dominus. Idem l. 8.

Θεατροκρατία, theatralis potestas. Plato de leg.

Θεοκρατία, ἡ, Dei imperium : sic Josephus appellat imperium Judæorum sub Mose, in lib. contra Appion.

(Θηλυκρατής. Æsch. Ch. 598.)

Ἱπποκρατέω, ῶ, equestribus copiis obtineo seu vinco, apud Thucyd. et Synes.

Ἱπποκρατία, ἡ, victoria quæ equestribus copiis acquiritur. Xen. Pæd. 1.

Decomp. Καθιπποκρατέω, equis et equestribus copiis vinco. Poll.

Ἰσοκρατὴς, æquali robore seu potentia præditus, æquè pollens. Herodot. in Melpom.

Ἰσοκράτεια, seu ἰσοκρατία, æquale imperium. de rep. in qua est æqualis omnium potentia, apud Herodot. [lib. 5. ὅτε γε ὑμεῖς, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἰσοκρατίας καταλύοντες, &c.]

Κατακρατέω, ῶ, robore vinco, domo, subigo. Greg. ἕως ἦν ἔτι νέος, καὶ οὔπω φιλοσοφίᾳ τῶν σαρκῶν κατεκράτησε. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 19. κατακρατεῖν τῆς ἀρχῆς οὐ δύναται, devincere principium. Item cohibeo, coërceo, sisto.

Κατακράτησις, subactio, domitio.

Κατακρατητικὸς, cohibendi vim habens, seu sistendi. Aët. l. 9. c. 7.

Κοσμοκράτωρ, mundi imperium obtinens, mundi princeps. Ephes. c. 6. [v. 12.] et apud Greg.

Μεγαλοκράτωρ, magnipotens. 3 Maccab.

Μονοκράτωρ, qui solus rerum potitur, qui solus imperium obtinet.

Μονοκρατορία, idem quod μοναρχία. Suid.

Ναυκράτης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui classis præsidio tenet locum aliquem aut etiam occupat, qui navium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Herodot. Sic etiam à quibusdam dicta fuit ἡ ἐχενηΐς, teste Eustath. à retinendis et remorandis navibus in earum cursu.

Ναυκρατέω, navibus obtineo, navibus supero, superior sum, vel fio per naves.

Ναυκρατέομαι, navibus seu navali præsidio inferior evado, classe vincor seu superor. Xen. Hellen. 6.

Ναυκράτωρ, qui classe obtinet, qui navalibus copiis tenet locum aliquem : idem quod ναυκράτης. Hesych. [Soph. Philoct. 1085. Ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς, &c. Herodot. Hist. lib. 6. μὴ οὐκ ἐόντες ναυκράτορες, &c.]

[Ναυτοκράτωρ. Thucyd. Hist. lib. 5. ἄλλως τε καὶ νησιῶται ναυτοκρατόρων, καὶ ἀσθενέστεροι ἑτέρων ὄντες, εἰ μὴ περιγένοισθε.]

Ὀχλοκρατοῦμαι, à turba populari seu plebe regor, turbæ popularis arbitrio administror et gubernor.

Παγκρατὴς, omnipotens ; dicitur de Deo, sicut et παντοκράτωρ. [Aristoph. Thesm. 375. Ἀλλ' ὦ παγκρατὲς Ζεῦ ταῦτα κυρώσειας, &c. 324.] Est etiam epith. somni et temporis, apud Soph. [Aj. 687.] (Παγκρατὴς φονεύς. Æsch. Ag. 1657. Suppl. 823.)

Παγκράτιον, ου, τὸ, athletici certaminis genus ; ex eo dictum, (ut testatur Budæus in Pand.) quòd advocatis omnibus corporis viribus omniumque nervorum contentione transigeretur. calcibus enim et cubitis, non modò pugnis, pancratistæ utebantur, omnique petendi æmulum prehendendique modo. Aliqui πένταθλον interpretantur. Latini quinquercium sive quinquercionem vocant, i. exercitationem constantem his quinque actibus ; pugilatione, cursu, saltu, disco, lucta. Verùm Plutarch. sympos. l. 2. c. 4. dicit, παγκράτιον esse mistum ex pugillatu et lucta : quod etiam confirmat Greg. in lib. Synesii de insomn. ¶ Est et nomen herbæ, apud Diosc.

Παγκρατιάζω, certo pancratio. Philostr. icon. lib. 2. et apud Luc. de gymnas. Exponitur etiam, in omnibus certaminibus victor sum, apud Synes. [Æschin. in Timarch. καινὸν νόμον μετὰ τὸ καλὸν παγκράτιον, ὃ οὗτος ἐπαγκρατίασεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Plat. Gorg. Τί δὲ πυκτεύειν τε καὶ παγκρατιάζειν, οὐχ ὡσαύτως ;]

Παγκρατιαστὴς, athleta, qui pancratio certare solet, vel peritus certandi pancratio. Exponitur et, qui manibus pedibusque quasi omni ope connixus certabat : vel, qui quinque illis certaminibus certavit et vicit. Plato de rep. l. 2. de frat. char.

Παγκρατιαστικὸς, ad pancratiasten pertinens. [Plat. Euthydem. νῦν δὲ τέλος ἐπιτεθείκατον παγκρατιαστικῇ τέχνῃ.]

Παγκρατιαστικῶς, (adverb.) more pancratiastarum, pancratiasticè.

Decomp. Διαπαγκρατιάζω, pancratio certo cum.

Παθοκρατορία, imperium in passiones. Jos. in l. de annal. c. 13.

Παντοκράτωρ, omnipotens : epithetum solius Dei. 2 Cor. 6. et sæpè in Apocalypsi. Ut et in symb. Apost.

Παντοκρατορία, omnipotentia.

Παντοκρατορικὸς, ad omnipotentem Deum pertinens, seu ad divinam potentiam ; vel ab omnipotente Deo proficiscens. apud Dionys. Areopag.

Παρακρατέω, contineo, retineo, firmo.

Περικρατὴς, compos. Act. Apost. c. 27.

Περικρατέω, ῶ, obtineo, dominor, evinco. Apud Basil. ponitur etiam pro superior sum.

Πλουτοκρατία, ditiorum dominatus, quum divites rerum potiuntur. Xenoph.

Πολυκρατὴς, multum habens, potentissimus. Æschyl. in Χοηφ. [404.]

Πονηροκρατοῦμαι, improborum imperio regor. Aristot. pol. 4.

Συγκρατέω, ῶ, contineo, tueor, conservo. Chrysost. τὸν ἡμέτερον βίον αἱ προσευχαὶ συγκρατοῦσι.

Ταυτοκράτωρ, idem quod αὐτοκράτωρ, ipsissimus imperator. Joseph. 1 Maccab. 16.

Τιμοκρατία, dominatus, in quo à censu magistratus creantur. Aristot. eth. 8.

Τιμοκρατικὸς, censu potens, ambitiosus.

Τιμοκρατικὴ πολιτεία, idem quod τιμοκρατία, apud Aristot. ibidem.

Τιτανοκράτωρ, Titanum dominator. Luc. in Tim.

Ὑψικρατέω, ῶ, in alto dominor. Suid.

Χειροκρατία, manuum potentia, seu potestas: potentia quæ usurpatur ab iis, qui viribus plus pollent; quum nimirum leges armis opprimuntur. Polyb.

Χειροκρατικὸς, ad chirocratiam pertinens: vel talis, qualis est eorum, qui χειροκρατίαν exercent. Hesych.

Ὠμοκρατὴς, qui validis robustisque humeris est. Soph. in Ajace.

Composita ex καρτερέω, ῶ.

Ἀκαρτέρητος, intolerabilis, qui tolerari et sustineri nequit. Hesych.

Ἀποκαρτερέω, ῶ, inediam perpetior, ut ea vitam finiam: inedia mortem mihi conscisco. Luc. in Macrob. Plut. in sympos. l. 6. in Lyc. et in Per. ¶ Item non sustineo, animo deficio, impar sum dolori. Areth. in apoc.

Ἀποκαρτέρησις, mortis oppetitio per inediam. Quint. l. 8. c. 5. ¶ Item tolerantia dolore victa, abruptio patientiæ præ dolore.

Διακαρτερῶ, ad extremum usque perfero, perduro. Greg. ὑπὲρ εὐσεβείας διακαρτέρει. Apud Luc. in somn. διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος, obduruisti adversus gelu. Item inediam perfero, apud Herodot.

Δυσκαρτέρητος, ægrè tolerabilis, penè intolerabilis.

Ἐγκαρτερῶ, patiens sum, fortiter me gero, aut perduro in, sum forti animo atque obfirmato. Xen. ἐγκαρτερῶ ταῖς ἀλγηδόσι. Arist. rhet. 3. ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀνάγκαις. Sic et apud Plutarch. et Synes.

Προσκαρτερέω, ῶ, cum tolerantia et perseverantia quadam insisto, seu incumbo; assiduus et multus sum aliqua in re, assiduum comitem me præsto. Athen. προσκαρτερῶν τοῖς λόγοις. Themist. προσκαρτεροῦσιν ἐκείνῳ. Sic et Act. c. 1. et 8.

Προσκαρτέρησις, assidua et tolerans aliqua in re perseverantia.

ΚΡΑΥ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, aridus, siccus, torridus, friabilis, rigidus: cui oppon. γλίσχρος. apud Aristot. l. 2. de part. an. Apud eundem, l. 8. κραῦρος dicitur esse struma, morbus boves tentans.

Κραυρότης, ητος, ἡ, ariditas, friabilitas.

Κραυράω, struma laboro. Arist. Hesych. κραυρᾷν esse dicit apum morbum: quum vermes et araneas gignunt.

ΚΡΕ´ΑΣ, ατος, (Ion. κρέαος, et Atticè κρέως,) τὸ, caro. Odyss. ώ. ταμνομένους κρέα καλά. per apocopen pro κρέατα, vel rectiùs ex κρέαα. Plato polit. 1. κρέα βόεια. Athen. l. 4. κρέας ταριχηρόν. Idem l. 1. κρέας καπνιστὸν, carnes fumo siccatæ, seu infumatæ. Apud Xen. Pæd. 2. ἐγένετο ἑκάστῳ τρία κρέα, i. tres carnis portiones. ¶ Κρέας, corpus. Soph. ἄρξεις τοῦδε τοῦ κρέως, in hoc corpus habebis imperium. Sic apud Aristoph. in Ran. δοῦλον οὐκ ἄγω, Εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν, schol. exponit, σωμάτων. (193. Æsch. Ag. 1251.) Poëticè pro eodem dicitur κρεῖας, facta epenthesi: unde gen. plur. κρειῶν, Od. ά. ί. et alibi.

(Κρῆς. Theoc. Idyll. 1. 6.)

Κρεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carnosus. Aristot.

Κρεάδιον, ου, τὸ, caruncula, carnis frustum seu frustulum. Arist. in Plut. † Xen. Pæd. 1. 4. 13.†

Κρεΰλλιον, ου, τὸ, idem. Synes. epist. 132.

Κρεῖον, ου, τὸ, vas carnarium: carnium receptaculum. Il. ί. Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ. Ubi tamen alii accipiunt pro κρέας. Herodian. apud Etymolog. κρεῖον esse dicit mensam crudis carnibus plenam. Pro κρεῖον autem resolutione Ionica dicitur κρήϊον. Est autem κρήϊον et placentæ genus apud Athen.

Composita.

Ἄκρεος, excarnis: carnis seu carneæ substantiæ expers, apud Hippocr. et Gal.

Ἀπόκρεως, ω, carnisprivium: tempus quo à carnibus abstinetur.

Ἀρτόκρεας, τὸ, panis carni mistus, caro pani inclusa, cibus pane et carne constans.

Ἡδύκρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, cujus carnes suaves sunt, cujus caro grati et jucundi saporis est. Aristot. l. 5. de generat. anim.

Λειπόκρεως, carnibus defectus, minimè carnosus, macilentus. Suid.

Πάγκρεας, corpus glandulosum in medio mesenterio situm, vasorum divisiones confirmans. Aristot. hist. anim. l. 3. c. 4. et Ruff.

ΚΡΕ´ΚΩ, ξω, pectine seu radio pulso: ut, κρέκειν τὸν ἱστόν. Exponitur etiam simpl. pulso. Ut apud Theocr. in epigr. κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος Ἄρξεῦμαί τι κρέκειν, incipiam pulsare sublatam lyram. Sic dicitur, κιθάραν κρέκειν, pro κρούειν, pulsare citharam plectro. In Epigramm. κρέξασα κίσσα. pulsat enim agitatque alas, et hoc modo sonum ciet. Sic, αὐλὸν κρέκειν, insonare tibiam, apud Aristoph. Sunt qui κρέκειν, quum significat ἠχεῖν, velint significare, edere sonum molestum, reddere sonum insuaviter crepeρum seu stridulum.

Κρέκη, ἡ, Galen. apud Hippocr. significare ait sonum odiosum; et ὀνοματοπεποιῆσθαι.

Κρέκολος, ab Hesych. exp. fletus, ploratus.

Κρεγμὸς, οῦ, ὁ, pulsatio. sonitus. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 909. Κρεγμῷ. Schol. τῇ κρούσει. ὑπὸ τοῦ κρούματος. κρέκειν γὰρ τὸ κρούειν.]

(Κρεκτός. Æsch. Choëph. 820.)

Κρὲξ, κὸς, ἡ, crex: avis rostro præacuto et serrato, pugnax, inimicitias exercens cum merula et vireone, ut tradit Arist. hist. án. l. 9. c. 1. et 17. Aristoph. in avib. τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσι. Ponitur et ἀντὶ τροχοῦ, ut quando exponitur coma verticalis rotunda, ab Hesych. ☞ Eustath. à κρέκω derivari scribit, significante sono; idque etiam ab Aristoph. in avib. obiter ostendi seu indicari.

Composita.

Ἀνακρέκομαι, sono, loquor. Epigr.

Διακρέκω, citharam pulso. Epigr.

Εὔκρεκτος, benè seu pulchrè strepens seu sonans, canorus, sonorus: ut, εὔκρεκτος κιθάρα. Greg. Naz.

Ὑποκρέκειν, levem quendam sonum edere: qualis editur à cithara, dum ejus fides ad numeros concinnantur. Metaphoricè apud Pind. in Olymp. τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν, μανίαισιν ὑποκρέκει.

ΚΡΕΜΑ´Ω, et κρεμαννύω, sive κρεμάννυμι, suspendo. Aristot. οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἔκ τινος δένδρου τὴν κόπρον. Apud eundem, ἔκ τινος δένδρου κρεμῶσιν. Aristoph. in Ran. (122.) ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαντι σεαυτὸν, te suspendenti ex fune. Apud eundem, Τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν τὸν Λαερτίου. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. κρεμάσας τὸ νόημα, suspensum tenens animum. Pro eodem dicitur et κρεμόω, et κρεμέω. ut Il. ἡ. et apud Synes. ep. 44.

Κρεμάομαι, et κρεμάννυμαι, suspendor. Xen. de re equ. τούτου ἕνεκα καὶ οἱ κατὰ μέσον ἐκ τῶν ἀξόνων δακτύλιοι κρεμάννυνται. Plut. in Alex. ἀπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμασθέντα. Item neutraliter, pendeo. Item activè (in aor. med.) suspendo. Hesiod. in Erg. Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι. Pro eodem dicitur et κρέμαμαι et κρέμομαι, suspendor, suspensus sum. † Aristoph. Nub. 868. εἰ κρέμαιό γε, si suspensus fueris.† Item neutraliter, pendeo. Il. ό. Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτ' ἐκρέμω. Aristoph. in Vesp. Οὐκ ἂν μὰ τὸν Δί' εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς, pendeatis. Metaphoricè apud Aristot. Rhet. 3. καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια, ne suspendatur cogitatio.

Κρεμασμὸς, οῦ, ὁ, suspensio. Hippocr. de artic.

Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, qui suspendit, seu suspensum tenet. Κρεμαστῆρες dicuntur duo musculi, utrinque videlicet unus, à quibus testes sursum trahuntur: vel testium nervi, quòd ex illis genitales partes dependent. Item κρεμαστῆρες dicuntur etiam ταρσοὶ, ἐφ' οἷς τοὺς τυροὺς ἔτερσον, apud Eustath. Alii κρεμαστῆρας dicunt esse lora seu habenas pensiles, ex quibus aliquid dependet.

Κρεμαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, pendulus, pensilis.

Κρεμαστὸς, οῦ, ὁ, pendulus, pensilis, suspensus. (Soph. Œdip. Tyr. 1287. 1290.) Plut. in Pericle. et lib. 2. de fort. Alex.

Κρεμάστρα, ἡ, id unde aliquid pendet. Aristot. rhet. lib. 3. Item pensile σκεύασμα, in quo reponuntur casei, panes, aut alia quæ à muribus aut aliorum maleficorum animalium injuria tuta esse volumus, apud Eustath. Item appendix: ut expon. apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 17.

Κρεμάθρα, ἡ, vas pensile, aut storea pensilis, in qua reponuntur casei aut aliæ opsoniorum reliquiæ. Aristoph. in Nub. φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ; Sic apud eundem ibidem, —— νηπύτιος γάρ ἐστ' ἔτι, Καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.

Κρεμαστὰ, idem schol. Aristoph.

Κρεμνάω, idem quod κρεμάω. Galen. l. 8.

Κρέμνημι, pro eod.

Composita.

[Ἀμφικρέμαμαι. Pind. Isthm. B. 63. φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες.]

Ἀμφικρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumpendens, vel utrinque pendens, in anthol. Epigr.

Ἀνακρεμάω, et ἀνακρεμαννύω, sive ἀνακρεμάννυμι, et ἀνακρέμνημι, suspendo, seu in altum suspendo. Herodot. ἀνακρέμασαν εἰς ἀκρόπολιν, in arce suspenderunt. Et metaph. apud Æschin. ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, spe suspendens. Dicitur et per syncopen ἀγκρεμάω, sive ἀγκρεμάννυμι. Ut in Epigram. Ἀγκρεμάσας Ἄρη μιάστορα κόσμον ἄκοσμον, in Martis tholum suspendens.

Ἀνακρέμαμαι, suspensus sum, vel pendeo ex alto.

Ἐπανακρέμαμαι, (*decomp.*) pendeo, suspensus sum. Aristot. polit. 6.

Ἀποκρεμάω, suspendo ex: ut, ἀποκρεμάσας τοῦ ὠτὸς, quum suspendisset ex aure.

Ἀποκρεμάομαι, suspendor. Luc. ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε. Pro eodem dicitur et ἀποκρέμαμαι, suspensus sum, dependeo.

Ἐγκρεμάω, et ἐγκρεμαννύω, sive ἐγκρεμάννυμι, suspendo in.

Ἐκκρεμάω, et ἐκκρεμαννύω, sive ἐκκρεμάννυμι, suspendo ex. Lucill. l. 2. Epigr. Οὗτος κουφότατος πέλε Γάϊος ὥστ' ἐκολύμβα, Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον.

Ἐκκρεμάννυμαι, suspensus sum, dependeo. Luc. ἐκκρεμάννυνται τῶν πηδαλίων.

Ἐκκρέμαμαι, suspensus sum de, dependeo: ut, ἐκκρεμάμενοι τοῦ σώματος, de corpore dependentes. Metaphoricè in Epigr. ἐκκρέμαται ἐλπίδος.

Ἐκκρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dependens, suspensus de. Herodian. l. 1.

Ὑπερεκκρεμάω, (*decomp.*) desuper appendo.

Ἐπικρεμάω, et ἐπικρεμαννύω, sive ἐπικρεμάννυμι, suspendo super, eminere facio. Polyb. lib. 2. μάλιστα δὲ Ῥωμαίοις μέγαν καὶ φοβερὸν ἐπικρεμάσασα κίνδυνον. Philo de vita M. δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, τὸν χαλεπώτερον περὶ τοῦ ζῆν ἐπικρέμασας κίνδυνον. Sic et in passivo, apud Thucyd. l. 2. et 3.

Ἐπικρέμαμαι, suspensus sum super, impendeo, seu immineo. Plut. in Publ. οἶκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ. Et, ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, impendens periculum, apud Thucyd. l. 7.

Ἐπικρεμὴς, suspensus super, impendens. in Epigr.

Κατακρεμάω, et κατακρεμαννύω, sive κατακρεμάννυμι, suspendo de. Od. θ'. Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγείαν, (per tmesin pro κατεκρέμασεν.)

Κατακρεμάννυμαι, suspensus sum de, dependeo de. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 9.

Κατακρέμαστος, dependens, seu suspensus de: exponitur pensilis.

Παρακρεμάω, et παρακρεμαννύω, sive παρακρεμάννυμι, suspendo juxtà, seu à latere. Il. ν'.

Ὑπερκρεμάω, et ὑπερκρεμαννύω, suspendo super. Exponitur et, superappendo, in Epigr.

Ὑπερκρέμαμαι, superpendeo, impendeo, apud Mimnermum.

Ὑποκρεμάω, suspendo. Hom.

Ὑψικρεμὴς, alte suspensus.

ΚΡΕ´ΜΒΑΛΟΝ, ου, τὸ, crembalum, seu crepitaculum: aut crepitaculi genus, quod digitis agitatum edit strepitum. Athen. lib. 14. (de musicis instrumentis loquens.) τὰ μὲν ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα κατεσκεύαζον. ἦν γὰρ δή τινα καὶ χωρὶς τῶν ἐμφυσωμένων καὶ χορδαῖς διειλημμένων ἕτερα, ψόφου μόνον παρασκευαστικὰ, καθάπερ τὰ κρέμβαλα.

Κρεμβαλίζειν, Hermippus comicus vocat, crembalis pulsare.

Κρεμβαλιάζειν, idem.

Κρεμβαλιαστὴς, οῦ, ὁ, crembali peritus, qui crembalum insonare novit vel solet. At κρεμβαλιαστὺς, ύος, ἡ, est strepitus seu sonus, qui excitatur à crembalum pulsantibus. apud Hom. hymno in Apoll. Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν Μιμεῖσθαι ἴσασιν.

ΚΡΕ´ΜΥΣ, piscis λιθοκέφαλος, ut refert Athen. l. 7. ex Aristot.

ΚΡΗ´ΓΥΟΣ, ου, ὁ, gratus, jucundus. ☞ Dictus quasi κηρὶ ἡδὺ, seu τὸ κῆρ ἡδῦνον, teste Eustath. cordi jucundum et gratum. Il. ά. Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. Theocr. idyll. 21. Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον, οὐ καλὸς ἔμμι; Exponitur etiam, bonus, utilis, apud Hippocrat. in Coac. prognost. ἀλλ' οὐδὲ γονάτων πόνος κρήγυον. Sic etiam Plut. in Alcibiade priore, οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοί εἰσι τούτων, boni, idonei, apti. Sic et apud Theoct. in Epigr.

ΚΡΗ´ΔΕΜΝΟΝ, ου, τὸ, capitis ligamentum, vitta, velamentum capitis, quod ad humeros usque demittebatur. (☞ Dicitur enim quasi καρήδεμνον, seu δέμα τοῦ κάρη, teste Eustath.) Il. χ'. Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην, Κρήδεμνόν τε. ¶ Dicitur et de operculo doliorum aut similium vasorum. Ut Od. γ'. τὸν ἐν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ Ὤϊξεν

ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε. ¶ Urbium quoque muri, seu murorum pinnæ, κρήδεμνα dicuntur. Il. π'. Ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν. Sic et apud Hesiodum in Asp. † 105.† (Eurip. Phœniss. 1445.)

Composita.

Καλλικρήδεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchram habens vittam. Od. δ'.

Λιπαροκρήδεμνος, elegantes seu pulchras vittas habens, et synecdochicè, eleganter compta. [Hom. Iliad. Σ. 382. Τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος Καλὴ, &c. Sch. ἤτοι λαμπρὰ ἔχουσα περιβολαῖα τῇ κεφαλῇ. ἐξ οὗ εὐσταλὴς καὶ κοσμία. ἢ λιπαρὰ, ἀπὸ τοῦ ἐλαίου.]

Μελαγκρήδεμνος ὀμίχλη, atra caligo. Nonn.

ΚΡΗ͂ΘΜΟΝ, ου, τὸ, crethmum: herba apud Gal. simpl. med. l. 7. Aët. l. 1. Paulum Ægin. l. 7. Scribitur et κριθμὸς, apud Dioscor. l. 2. c. 157.

ΚΡΗΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, præcipitium: locus pendens, seu pensilis, aut pendulus: seu scopulus pendens, locus præruptus. (Eurip. Phœniss. 1273.) Iliad. φ'. ἔνθορε μέσσῳ Κρημνοῦ ἀπαΐσσων. Iliad. μ'. —— κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν Ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν. Thucyd. lib. 7. κατά τε τῶν κρημνῶν οἱ πολλοὶ ῥίπτοντες ἑαυτοὺς ἀπώλλυντο. Sic et apud Plutarch. et Herodot. ¶ Κρημνοὶ, ab Hippocr. dicuntur labra ulcerum in lib. de loc. in hom. Sic etiam vocantur alæ muliebris pudendi. Erot. et Poll. ☞ A κρεμάω derivari, testatur Eustath. quod ex ipsa quoque significatione satis apparet.

Κρημνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, præruptus, præceps, arduus. Thucyd. lib. 7. Herodian. l. 6.

Κρημνίζω, præcipito, præcipitem ago.

Κρημνάω, et κρήμνημι, præcipitem do, præcipitem ago, præcipito: idem quod κρημνίζω, ut Eustath. tradit.

Κρήμναμαι, pendeo, suspensus sum: idem quod κρέμαμαι, ut tradit schol. Aristoph.

Composita.

Ἀμφίκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque præcipitium habens, utrinque præceps vel præruptus. [Eurip. Bacch. 1049. Ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον ὕδασι διάβροχον, &c.] Item metaphoricè, utrinque periculosus: ut, ἀμφίκρημνος ἀπάτη, apud Luc.

Ἀπόκρημνος, idem quod ἀπότομος, præruptus, abruptus, præceps. Xen. de ven. Thucyd. l. 6.

Βαθύκρημνος, profunda habens præcipitia. Pind. [Nem. Θ. 95. βαθυκρήμνοισι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου, &c. Isthm. Δ. 96. Καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς Ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ, Ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἁμερώσαις.]

Ἐπίκρημνος, præceps, in præcipitium vergens: propriè est, arduo præcipitio assurgens, vel prærupto præcipitio acclivis, apud Naz.

Ἱππόκρημνος, rupium modo grandis: aut valde asper, sicut præcipitia: ut, ἱππόκρημνα ῥήματα, apud Aristoph.

Κατακρημνάω, præcipito, κρημνάω. Ælian. var. hist. lib. 11.

Κατάκρημνος, præceps. Hom. in Batrachom. [153.]

Κατακρημνίζω, per præcipitia et prærupta loco dejicio, præcipitem deorsum ago, præcipito. Athen. l. 14. ἐπεὶ δὲ ὑπερεῖδεν ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτήν. Sic et apud Theophil. epist. 16. et 77.

Κατακρημνίζομαι, præcipitor, præceps deorsum agor: aut per præcipitia seu loca prærupta deferor. Xen. Hell. 8. † et Pæd. 1. 4. 7. κατακεκρημνισμένοι βοῦς. Pæd. p. 218. e.† Athen. l. 13.

Κατακρήμνημι, præcipitem dejicio: idem quod Κατακρημνίζω.

Κατακρήμναμαι, dependeo, vel præceps dependeo. Aristoph. in Nub. † 376.†

Παράκρημνος, præceps, vel præcipitia et loca prærupta imitans.

Περίκρημνος, circumcirca præceps, et locis præruptis declivis, vel admodùm præceps et præruptus.

Πολύκρημνος, multa habens præcipitia, ideoque ægrè scansilis. Hesych.

Ὑπόκρημνος, præceps. (Aristoph. R. 960.) Et τὸ ὑπόκρημνον, præcipitium. Strabo.

Ὑψίκρημνος, alta habens præcipitia, altus, editus. Æschyl. [Prom. 421. ὑψίκρημνον. Schol. β'. τὸ τραχὺ καὶ κρημνῶδες. Pind. Pyth. Od. A. 152. Schol. ex Æschyl. Glauco. Ed. Stanl. pag. 639. col. 1.]

Ὑψηλόκρημνοι πέτραι, apud Æschyl. altis præcipitiis rupes.

ΚΡΗ'ΝΗ, ἡ, fons. Odyss. ζ'. ἐκ δὲ κρήνη νάει. Odyss. κ'. ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον. Sic et alibi apud Homer. Apud Athen. lib. 2. ἐλαίου κρήνη, fons seu scaturigo olei. (Aristoph. 113.) ☞ Etymologus derivat παρὰ τὸ κρῶ, quod est κράω, seu ἐκχέω, quoniam temperatam fundat aquam. ¶ Dicitur etiam de aqua pluvia retenta et scatente, apud Plat. ¶ Item de vase aquario, in poëmate Epigon.

Κρηναῖος, ου, ὁ, fontanus: ut, κρηναῖον ὕδωρ, apud Athen. lib. 2. (Eurip. Phœniss. 1083.)

Κρηναῖον ἔδεσμα, edulium τῇ κράσει, atque temperie gelidum vel frigidum, instar aquæ fontanæ, et Gal. ex Aët.

Κρηνὶς, ἡ, fonticulus. [Theocrit. Idyll. A. 22. Schol. εἰ μή που τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει. Mosch. Idyll. Γ. 28. αἵ τε καθ' ὕλαν Κρανίδες ὠδύραντο, &c. Eurip. Hippol. 208. πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος καθαρῶν ὑδάτων πόμ' ἀρυσαίμαν;]

[Κρηνιάδες. Anthol. Ep. Gr. pag. 390. Alcæi. Νύμφαι κρηνιάδων, &c. Has Theocritus vocat κρανιάδας, Idyll. A. 22. Καὶ τᾶν κρανιαδᾶν κατεναντίον.]

Composita.

Εὔκρηνος, bono fonte præditus, bona scaturigine manans: ut, εὔκρηνος πέτρα, in Epigr.

Διακρηνόω, et Doricè διακρανόω, ῶ, refundo, veluti è fonte. Theocr. idyll. 7. Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε νύμφαι Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος.

ΚΡΗΠΙ'Σ, ἴδος, ἡ, basis, fundamentum. Theocrit. idyll. 24. —— λαΐνέας δὲ Ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδος Ἔρως. Plat. lib. 5. de leg. ἐπὶ ταύτης οἷον κρηπῖδος μονίμου ἐποικοδομεῖν. Aristid. ταύτης δὲ τοιαύτης ὥσπερ κρηπῖδος ἢ ῥίζης ὑποκειμένης. Sic et apud Xenoph. et Paus. (Æschyl. Pers. 817. Soph. Tr. 1010. Theoc. ιέ. 6.) ¶ Item crepida, calceamentum subæratum. Xenoph. de re eq. εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους, ἐξ οἵουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται. Sic et apud Athen. lib. 12. ¶ Κρηπὶς dicitur etiam περίθεμα τῶν ἐγχύτων πλακούντων, Hesych. et in censu etiam placentarum à Poll. reponitur. ☞ Quidam ab ἔρπω derivant, facto ὑπερβιβασμῷ. Eustathio à ῥαπὶς, quod à ῥάπτω, derivatur.

Κρηπιδόω, ῶ, fundo, fundamentum jacio. Dion. τὸ δὲ χωρίον, ἐν ᾧ ἐσκήνωσε, λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε, fundamenta ejus struxit. ¶ Item crepidas induo: seu crepidis induo: unde, κρηπιδούμενος, crepidis indutus, crepidatus; apud Plutarch. in Apophthegm.

Composita.

Ἁλικρηπὶς γαῖα, apud Nonn. expon. maritima ora, quasi habens fundamentum ad mare.

Βαθυκρηπὶς, ἴδος, ὁ καὶ ἡ, habens basin et fundamentum profundum. apud Musæum.

Μονοκρηπὶς, una crepida indutus. Mercurii epitheton, qui calceum alterum Perseo ad Gorgonas devolanti dedit.

Ὀπισθοκρηπῖδες, genus calceamentorum muliebrium; de quo Pollux lib. 7.

ΚΡΗΣΕ'ΡΑ, ας, ἡ, cribrum seu excussorium pollinarium è filo laneo. Gal. vide Poll. Exponitur et pannus rarus, per quem aliqua veluti per colum transfusa purgantur: apud Erot. Etymologus propriè significare scribit ἐπιβόλαιόν τι τῆς κεφαλῆς. secundum alios, περιτραχήλιον. Item operculum calathi. apud Aristoph.

ΚΡΙ'ΖΩ, F. ξω, strido, stridorem edo. (☞ Vocabulum ὀνοματοπεποιημένον, teste Eustath.) Menander, Ἀλλὰ καὶ χαμαιτύπη κρίζει τις. Hinc partic. med. κεκριγυῖαι, apud Hom. Et aorist. 2. ἔκρικον, pro ἔκριγον. Iliad. π'. Τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγός. Et Aristoph. in avib. Πεινῶντες ὥσπερ Ἰλλύριοι κεκριγότες.

Κριγμὸς, οῦ, ὁ, et κριγὴ, ῆς, ἡ, stridor, apud Suidam. Scribitur et κρισμός.

ΚΡΙΘΗ', ῆς, ἡ, hordeum. Dicitur et de planta et de grano ejus. De planta cum grano: ut quum Athen. lib. 14, scribit, ἀμάλας dicta fuisse τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. De grano solo, ut quum idem refert lib. 1. τοὺς διὰ πενίαν ἀποροῦντας οἴνου τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γενόμενον πίνειν. Et lib. 10. Pæonas πίνειν βρύτον ἀπὸ τῶν κριθῶν. et, Ægyptios τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καταλειοῦν, seu εἰς ποτὸν καταλεαίνειν. Homerus, τὴν κριθὴν vocat κρῖ, neutro genere. Ut Odyss. δ'. Πυροί τε, ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. Et Iliad. θ'. (de equis,) κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι, καὶ ὀλύρας. Quidam tamen hoc κρῖ per apocopen dictum esse volunt pro κρίμνον. quod vide. (pl. Æsch. Suppl. 960.) ¶ Item κριθὴ, hordeum, vel hordeolum, i. tuberculum parvum, oblongum, palpebræ cilio, qua pili sunt, adnascens. Sic dicitur ab hordei similitudine, Gal. ¶ Item pudendum virile, apud Aristoph. in pace.

Κριθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, hordeaceus: ut, κριθώδης ἄρτος, apud Nonn.

Κρίθινος, ου, ὁ, idem. Athen. lib. 1. et 10. κρίθινον πεπωκότες οἶνον. Et Luc. in Macrob. κριθίνῳ ἄρτῳ χρωμένους. Et apud Plut. κρίθινον ἄλευρον. Sic apud Theophr. κρίθινον ἄχυρον, acus hordeaceum. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4.]

Κριθανίας πυρὸς, triticum hordeacei generis, seu hordeago, apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 2,

Κριθίδιον, ου, τὸ, hordeolum, seu hordei granulum. Athen. l. 5.

Κριθιᾷν, seu κριθιάσαι laborare, dicitur equus, cum ex itinere aut cursu adhuc anhelabundus hordeum devorarit, indeque cruditate vexari cœperit: in Hippiatr. lib. 1. Meminit ejus Aristot. hist. an. l. 8. c. 24. ¶ Κριθιᾷν etiam est, è nimio hordei pastu lascivire. Sic apud Æschyl. (Ag. 1650.) σειροφόρον τε καὶ κριθιῶντα πῶλον, Poll. l. 7. c. 10.

Κριθίασις, morbus ille equorum, de quo in κριθιᾷν: hordeatio, Gazæ. [Xenoph. περὶ Ἱππ.]

Composita.

Ἐτεόκριθον, (q. d. genuinum hordeum,) quod nunquam rubigine vitiatur, quoniam incurvum nascitur.

Εὔκριθος, ut, εὔκριθος χώρα, hordeo abundans. [Theocrit. Idyll. Z. 34. Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.]

Ὁμοιόκριθος, hordeo similis.

Πολύκριθος, dives hordei. Suid.

ΚΡΙ'ΜΝΟΝ, ου, τὸ, farina crassior, quæ per cribrum laxiora habens foramina transmissa est. Galen. comment. 1. in progn. Hippocrat. ἐν τοῖς ἀλφίτοις, τὸ μὴ καταθραυσθὲν εἰς ἄκρως λεπτὰ μόρια, γίνεται κρίμνον. Hippocrat. de morb. lib. 1. ἐν ὕδατι κρίμνα κριθέων βρέχων δίδου. Sic et alibi apud eundem. Galen. et Dioscor. Item hordeum, teste Suida. qui illud κρῖ apud Homer. ex hoc per apocopen factum esse scribit. Sic in Epigr. Αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχων ἅλα καὶ δύο κρίμνα.

Κριμνίτης πλακοῦς, placenta è farina crassiùs molita, seu è crassioribus farinæ frustulis, quæ à mola benè contusa et contrita non sunt. Athen. l. 14.

Κριμνῶδες οὖρον, apud medicos, urina cui innatant crassa quædam frustula similia frustulis illis farinæ crassioribus. Hippocrat. in Coac. prognost. et in Aphor. † Κριμνώδη κατανίφοι, ningeret floccis similibus frustulis farinæ crassioribus. Aristoph. Nub. 692. Vid. Suidas in Κριμνώδη.†

ΚΡΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, lilium: quod et λείριον à nonnullis vocari tradit Diosc. l. 3. c. 116. Theocr. idyll. 24. Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἁνίκα πίπτῃ. Sic etiam à nonnullis appellatur cucurbita. Item cucurbitæ flos, lilii florem referens, teste Suida. Declinatur et κρίνος, εος, τό. Unde apud Herodot. Φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνεα πολλά. Et dativ. κρίνεσι, apud Aristoph. † Nub. 908.† ¶ Dicuntur κρίνα etiam pauperes, apud Suid. et Poll. l. 6. c. 47. ¶ Κρίνον est etiam species saltationis. Hesych. et Athen. l. 3.

Κρινὼν, ῶνος, ὁ, lilietum, i. locus consitus liliis.

Κρινανθὰ, ᾶς, ἡ, lilii planta. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 2.

ΚΡΙ'ΝΩ, F. νῶ, secerno, discerno, dirimo. Il. ἑ. ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας, quum flava Ceres secernit fructum et paleas, vel separat. Sic. et Il. β'. Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον. ¶ Item decerno, dimico: (in qua tamen signif. usitatior est vox pass.) ut, διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον, apud Diodorum in historia Alexandri. ¶ Item excerno: ut, κρίνει τὴν περίττωσιν. Aristot. Probl. ¶ Item seligo, deligo: (quæ et significatio primæ finitima est: nam secernimus ad deligendum.) Il. ζ'. Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους Εἷσε λόχον. Sic Il. β'. Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν. ¶ Item discepto, judico. Iliad. π'. Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. Sic apud Hesiod. in Erg. —— σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας, id est, disceptent jura. Odyss. μ'. Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, disceptans controversias, vel dirimens. Plutarch. in Apophth. Μαχαίτᾳ δέ τινι κρίνων δίκην, καὶ ὑπονυστάζων, οὐ πάνυ προσεῖχε τοῖς δικαίοις, ἀλλὰ κατέκρινε. Plato de rep. 2. τὴν κρίσιν αὐτοῖν τοῦ βίου κρῖναι ὀρθῶς, judicium rectum de ipsorum vita ferre. Item judico, censeo, existimo: ut, κρίνειν πολεμίους, censere hostes, habere pro hostibus. Sic, κρίνουσι ταῦτα ἐν τέρασι, habent hæc pro monstris, apud Aristot. Aliquando expon. dijudico. Ut apud Aristot. τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῶν χρωμάτων. Interdum adjudico, ut Sophocl. in Ajace, Κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. ¶ Item statuo, constituo. Polyb. κρίνας δ' ἐκεῖ ποιεῖσθαι τὴν παραχειμασίαν. † παρ' ἑαυτῷ κρίνειν, secum statuere. Xen. Pæd. l. 4. p. 88. b.† ¶ Item accuso, diem dico, reum ago, defero. Aristoph. καὶ κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς, &c. Plutarch. in Cæsare, Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. Polyb. καὶ θανάτου κρίνει μόνος ὁ δῆμος. † κρίνειν τινὰ, secundum aliquem, pro aliquo judicium ferre. Xen. Pæd. p. 212. e. θανάτου κρίνουσι. 1. 2. 14.† ¶ Item pro κατακρίνω, damno. ¶ Item pro ἐξετάζω, et δοκιμάζω, et βασανίζω, atque adeò pro ἀνακρίνω. (Eurip. Med. 645. Æschyl. Ag. 479. Soph. Tr. 198. 318. 392. 737. 987.)

Κρίνομαι, (med.) idem quod κρίνω, seligo, deligo. Ut Od. δ'. ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους. ¶ Item decerno. Ut Il. β'. Ὥς γε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ, ut decernamus bello. Et apud Polyb. κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων, de summa rerum prælio decernere. ¶ Item passivè, decernor. Sic dicitur πόλεμος κρίνεσθαι, apud Paus. in Achaicis. Sic et apud Galen. ad Glauc. l. 1. Item judicor, censeor: apud Thucyd. l. 1. † κρίνεσθαι ἐκ τῶν ἔργων, ex factis judicari. Xen. Pæd. l. 2. 49. b. πρῶτος. l. 2. 52. a. τί τινι, aliquid ex aliquâ re judicari. l. 3. p. 79. b.† Item statuor, constituor. Unde apud Polyb. πράξας τὸ κριθέν. Item accusor, dies mihi dicitur, &c. ut, κρίνεσθαι ἐπ' ἀδικήματι, maleficii accusari, apud Plutarch. in Apophth. Sic, κρίνομαι πρός σε, apud Aristid. et, κρίνεσθαι δίκῃ, apud Thucyd. Hinc

et τὸ Κρινόμενον, id de quo disceptatur. Item damnor, sæpe in Novo Test. Item examinor, exploror, quæstio de me habetur, apud Thucyd. lib. 6. Et in voce media, κρίνασθαι ὀνείρους, conjecturam de somniis facere, seu explorare et examinare somnia, apud Hom. Il. έ. Hinc et τὸ κεκριμένον, exactum, severum, germanum, apud Plutarch. de musica. Item comparor, conferor, apud Plat. † κεκριμένη γενεὰ, diversa soboles. Hesiod. Asp. 515.† (Eurip. Med. 610.)

Κεκριμένως, (adverb.) exactè, adhibito judicio, seu censura, apud Plat.

Κρίμα, τὸ, judicium. Matth. 7. et alibi in Novo Test. Item damnatio. Luc. 24.

Κρίσις, εως, ἡ, judicatio, i. ipsa judicandi actio. Item judicium, seu sententia quæ fertur de re aliqua. Aristot. polit. 4. Κρίσις οὔπω γέγονεν ἀμφισβητούντων περὶ ὀνόματος. Exponitur etiam, judicium, i. censura seu æstimatio alicujus rei. Herodian. l. 4. εἴ τις ὀρθῇ κρίσει τὸ πεπραγμένον λογίζοιτο. (Soph. Tr. 270. Œdip. Tyr. 510). ¶ Item caussæ dictio. Thuc. lib. 1. καθίστησιν ἑαυτὸν εἰς κρίσιν, offert se ad causam dicendam. ¶ Item accusatio. Ut apud Demosth. ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, accusationis tempus exiit. Item lis, controversia. Lucill. l. 2. in Anth. Epigram. Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν. Item pro ἔγκλημα, Aristot. pol. 4. ¶ Item decretorium belli prælium. Plut. καρτερὰ μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα, pugna quæ decerni non potuit. ¶ Apud medicos κρίσις, affini superiori significatione, dicitur aut ipsa solutio morbi, aut repentina ejus in melius vel deterius mutatio, aut denique ejusdem accessio. Gal. et Hippocr.

Κρίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. judicatorius: ad judicationem pertinens, ex quo velut argumentum petimus judicandi hoc vel illo modo: unde, κρίσιμος ἡμέρα, apud medicos, dies in quo κρίσις contingit.

Κριτὴς, οῦ, ὁ, judex. † Xen. Pæd. 1. 3. 14.† Item arbiter, et arbitrator, æstimator, apud Demosth. et Thucyd. In fœmin. κριτὶς, judex fœmina. Aphrod. in lib. 2. περὶ ψυχῆς.

Κριτικὸς, aptus seu solers ad fungendum officio judicis, solers ad judicandum, judicandi peritus. Synes. epist. 74. ἡ κριτικωτάτη τῶν ἀκοῶν. Item qui velut artem factitat judicandi de aliorum scriptis, præsertim verò de poëmatis: censor poëmatum, i. qui poëmata ad grammatica præcepta revocat, apud Strab. Interdum additur genit. ποιημάτων: ut apud Luc. de salt. Et, δύναμις κριτικὴ, judicandi peritia seu solertia. Luc. in Hermog. ¶ Item decretorius: ut, κριτικὸς ἵδρως, apud Gregor. et κριτικαὶ ἡμέραι, apud medicos.

Κριτήριον, ου, τὸ, organum judicandi seu instrumentum: ut, dialectica dicitur esse κριτήριον ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, apud Laërt. in Zen. Expon. etiam, sensus et pars animi, rerum æstimatrix et arbitra. Item id ex quo judicandi materiam petimus, id ad quod respicientes judicamus: apud Phil. et Synes. Item locus ubi judicatur, judicis tribunal, apud eundem Synes.

Κριτὸς, οῦ, ὁ, selectus. Iliad. ἡ. Τῆμος ἄρ ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακρίνω, (et poëticè ἀγκρίνω,) interrogo, percontor, sciscitor. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 12.† Plut. in Rom. ἀνέκρινεν ὅστις εἴη. Demosth. πρὸς Μακάρτ. Εἰ γάρ τις ἀνακρίνοι, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὗτος τίς ἐστι, si quis roget quis iste sit. Sic apud eundem contra Olympiodorum, ἀνακρίνας, εἰς τὸ δικαστήριον εἰσήγαγεν, quæstione habita. Item exploro, perpendo, æstimo, examino, metior. Thuc. μετεπέμποντο Παυσανίαν, ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυνθάνοντο, examinaturi. Isocr. τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων ταῖς ἡδοναῖς ἀνακρίνειν, voluptatibus æstimare seu metiri res serias.

Ἀνακρίνομαι, interrogor. Item quæstio de me habetur. Plutarch. γράψας νόμον πῶς δεῖ ἀνακρίνεσθαι τοὺς ἐν αἰτίαις γινομένους. Sic et apud Dem. contra Mid. Dicitur et ἀνακρίνεσθαι τὸ πρᾶγμα, de quo percontatio instituitur: seu quod perpenditur et examinatur. apud eundem Demosth.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ, interrogatio. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 53. ὁ δὲ Λυκόφρων οὐδὲ ἀνακρίσιος ἠξίωσε τὸν φέροντα τὴν ἀγγελίην.]

Ἀνακριτικὸς, οῦ, ὁ, interrogatorius, interrogativus.

Decomp. Ἐπανακρίνω, idem quod ἀνακρίνω. Dionys. ad Demosth.

Προανακρίνω, antè interrogo seu percontor: aut primo loco interrogo et examino.

Προσανακρίνω, adhuc interrogo, adhuc judico. Plut.

(Ἀντικρίνω. Philostr. l. 2. c. 39.) [Ælian. Var. Hist. lib. 2. cap. 30. Plato carmina combussit ὑπεριδὼν αὐτῶν, ἐπεὶ τοῖς Ὁμήρου αὐτὰ ἀντικρίνων ἑώρα κατὰ πολὺ ἡττώμενα. lib. 12. cap. 62. ἀνδρὶ δὲ ἐλευθέρῳ, κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, οὐ κατ' ἀξίαν ἀντικρίνειν δεῖ ὑπὲρ τοῦ μισθοῦ τὴν ὕβριν.]

Ἀντικρίνομαι, respondeo. Job. 11.

Ἀντίκρισις, responsio, apud Anaxilam Com. teste Suid.

Ἀποκρίνω, secerno, eximo, separo. Plato in Polit. γῆν που καὶ λίθον, καὶ πόλλ' ἄττα ἕτερα ἀποκρίνουσιν ἐκεῖνοι πρῶτον οἱ δημιουργοί. Item lib. 12. de leg. καταλιπεῖν δὲ τοὺς ἡμίσεις αὐτῶν, πλήθει τῶν ψήφων ἀποκρίναντας, eos secernentes, ut præcipuos, qui plura puncta tulerunt. ¶ Item deligo, eligo. Sophoc. † Œd. Tyr. 648.† ἐν δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. ¶ Item incerno, excerno. Galen. ἀποκρίνειν αὐτοῦ χρὴ μέρος τι τοῦ πιτύρου. ¶ Item rejicio, improbo. Plat. de rep. lib. 3. τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυσεξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μὴ ἀποκριτέον. Item abjudico, apud Aristot. pol. 1.

Ἀποκρίνομαι, separor, segregor. Il. ἑ. Τώ οἱ ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὁρμηθήτην. Item secernor, eximor. Theophr. de caus. plant. l. 6. ὁ οἶνος ὀσμὴν λαμβάνει, ὅταν ἀποκριθῇ τι ὑδατῶδες αὐτοῦ. Et excernor: unde τὰ ἀποκρινόμενα, excrementa alvi, apud Gal. ¶ Item decumbo. Thuc. lib. 2. εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. ¶ Item neutraliter, respondeo. † Xen. Pæd. 1. 3. 2. et 4. et 11. sequitur ὅτι. et 1. 6. 12.† Plato in Apol. ἀπόκριναι, ὦ 'γαθέ. Luc. τοῦτό μοι ἀπόκριναι. Et cum accusat. solo, apud Plat. ἔμοι γε ἀπηγόρευες, ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην. Interdum cum præpos. πρὸς, ut, πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνεσθαι, apud Dem. pro cor. Frequenter etiam in hac significatione in Biblicis scriptis usurpatur.

Ἀπόκριμα, τὸ, responsum, responsio, apud Suid. ¶ Item, quod resolutum est à concretione.

Ἀπόκρισις, idem quod ἀπόκριμα, apud Isocr. Plat. Athen. ¶ Item excretio, ipsa actio excernendi. in Ant. Epigr.

Ἀπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, selectus.

Ἀποκριτικὸς, excretivus; ut, ἀποκριτικὴ δύναμις, facultas excrementa repellendi, apud Gal.

Ἀποκριδὸν, selectim, separatim. ex Apoll. Arg. 2.

Ἀποκριθύνω, idem quod ἀποκρίνω, secerno vel excerno. Galen. ad Glauc. l. 2.

Decomp. Ἀναπόκριτος, cui non respondetur, seu responsum est.

Ἀνταποκρίνομαι, vicissim respondeo, respondenti respondeo. Rom. 9. [S. Lucæ Evang. xiv. 6. Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνταποκριθῆναι αὐτῷ πρὸς ταῦτα.]

Ἀνταπόκρισις, responsio mutua. Item figuræ genus, apud Herm.

Δυσαπόκριτος, cui difficulter responderi potest. Luc. in Hermot.

Δυσαποκρίτως, ita ut ægrè responderi queat.

Εὐαποκρίτως ἔχοντα, ad quæ respondere facile est.

Προσαποκρίνομαι, ultrà respondeo, seu plura quam sim interrogatus. Plato in Euthyd.

Συναποκρίνομαι, simul respondeo.

Διακρίνω, discerno, dirimo, secerno, discrimino. Il. β'. καὶ ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες Ῥεῖα διακρινέωσιν. (Cat. N. 322. Theoc. κέ. 46.) Et apud Plut. κόμην διακρίνειν, comam discriminare. Il. ἡ.—εἰσόκε δαίμων Ἄμμε διακρίνει, dum nos dæmon aliquis dirimat. Sic et Il. β'. ¶ Item dissipo, discutio. Plut. in Cæs. ἀέρα δνοφερὸν, καὶ βαρὺν ἀσθενείᾳ, τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀλέας ἐκφέρεσθαι. ¶ Item dijudico, discepto: ut, τὰ δίκαια διακρίνειν, apud Dem. et, τὰς δίκας διακρίνειν τοῖς πολίταις, apud Plat. ¶ Item perficio, absolvo.

Διακρίνομαι, discernor, dirimor, dividor. ut Il. γ'. διακριθήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας. Plut. in Cam. διακριθῆναι κατὰ λόχους. Sic apud Thucyd. lib. 1. διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, dirempti sunt alii ab aliis. Et activè, discerno, apud Herodian. lib. 4. Item pugna decerno, dimico, ut, ἀγῶνι διακρίνεσθαι, apud Polyb. in Bœot. ¶ Item certo, discepto: apud Paus. Dem. Plat. ¶ Item hæsito, dubito: ut Act. cap. 10. μηδὲν διακρινόμενος. Sic et alibi in N. Test. ¶ Item perficio, absolvor. Aristot. lib. 4. de generat. ἐν μὲν γὰρ τῇ μητρὶ ἐν πλείονι χρόνῳ διακρίνεται τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος. (Æsch. S. c. Th. 891.)

Διακεκριμένως, discretè, distinctè.

Διάκρισις, secretio, discretio, discriminatio. Item dissolutio. Aristot. l. 1. meteor. ἡ γὰρ ἀτμὶς, ὕδατος διάκρισίς ἐστιν, aquæ dissolutio. Item perfectio, apud eundem lib. 4. de gener. ¶ Item judicium. Plat. de leg. l. 6. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1169. εἰ τελέοιτο διάκρισις Ἀλκινόοιο. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. H. Πρὸς δὲ τούτοις, ὥσπερ νόμον κατεστήσατο ὁ Κῦρος, ὅσα διακρίσεως δέοιτο,— τοὺς δεομένους διακρίσεως συντρέχειν τοῖς κρίταις.]

Διακριτικὸς, οῦ, ὁ, discernendi vim habens, seu secernendi. Item segregativus, et præditus facultate discutiendi, apud Gal. et Alex. in Topic.

Διακριδὸν, discretè, distinctè: adhibendo discrimen, seu q. d. discriminatim, Luc. in amor. [Hom. Iliad. M. 103. Οἳ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι. Schol. ὥστε διακεκρίσθαι καὶ φανερὸν εἶναι πᾶσιν. ἐξαιρέτως. περισσότερον. Iliad. O. 108. Schol. διακεκριμένως, κεχωρισμένως. Apoll. Rhod. Arg. i. 567. διακριδόν. Schol. διακριδὸν δὲ, ἀντὶ τοῦ διωρισμένως, καὶ ἐκτεταγμένως. 729. iv. 721. Herodot. Hist. lib. 4. cap. 53. Borysthenes νομάς τε καλλίστας καὶ εὐκομιδεστάτας κτήνεσι παρέχεται, ἰχθύας τε ἀρίστους διακριδὸν πλείστους.]

Decomp. Ἀδιάκριτος, qui discerni non potest seu distingui: vel non distinctus, non discretus. Exp. etiam, non judicatus, dijudicatus, apud Luc.

Ἀδιακρίτως, non distinctè, promiscuè.

Δυσδιάκριτος, qui discerni, seu dijudicari difficulter potest.

Ἐπιδιακρίνω, insuper discerno, vel adhuc discerno seu secerno.

Ἐγκρίνω, judicio meo comprobatum admitto, adopto, seu allego. Aristid. τοὺς ἐπήλυδας θεοὺς μετὰ τῶν ἄλλων ἐνέκριναν.

Ἐγκρίνομαι, admittor, adoptor, &c. Plut. ἐγκρίνεσθαι εἰς τοὺς τριακοσίους. Demosth. ἐπειδάν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ, δεσπότης ἐστὶ τῶν πολλῶν. † poet. ἐνικρίνομαι. Apoll. Arg. 1. 48.†

Ἔγκρισις, admissio, &c. Item adoptatio, decuriatio.

Ἔγκριτος, admissus, approbatus, vel qui est ex approbatorum numero. Expon. etiam, probus, apud Greg. in epith. in patrem.

Εἰσκρίνω, intromitto, ingredi facio.

Εἰσκρίνομαι, ingredior, insinuo me. Philo de mundo, (de animabus in aëre agentibus,) ὧν τὰς μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι τοῖς θνητοῖς.

Εἴσκρισις, insinuatio.

Decomp. Ἐπεισκρίνομαι, idem quod εἰσκρίνομαι. Greg. de hom.

Συνεισκρίνω, idem quod εἰσκρίνω. Plut.

Ἐκκρίνω, secerno, excerno, segrego, expello. Aristot. ἐκκρίνουσι δὲ ἐκ τῶν καμήλων ἐνιαύσιον τὸ ἔκγονον. segregant, seu secernunt à camelis. seu, ut alii exp. abstrahunt, ablactant. Item egero, exhaurio, eximo. Theophr. ὑπὸ τοῦ θερμοῦ πέψις γινομένη τὰ μὲν ἐκκρίνει καὶ διατμήσσει. ¶ Item ordine moveo, de curia ejicio, numero expungo. Xen. Pæd. 3. οἱ δὲ γεραίτεροι ἀκούσαντες ἐκκρίνουσι. Item reprobo, rejicio.

Ἐκκρίνομαι, excernor. Aristot. l. 3. de cœlo. et apud Gal. † secernor, segregor. Xen. Pæd. p. 237. a.†

Ἔκκρισις, excretio, exuctio, exhaustio. Theophr. τῆς ἐκκρίσεως ἀεὶ καθαρωτέρας γενομένης. Sic apud Gal. ἔκκρισις αἵματος ἐκ τῶν ῥινῶν.

Ἔκκριτος, delectus, selectus, qui exemptus est è numero ob præstantiam, eximius, egregius: ut, ἔκκριτοι δικασταὶ, apud Plat. de leg. l. 9. et ἔκκριτον δώρημα, apud Sophocl. Exponitur etiam, præcipuus, primarius, apud Greg. (Æsch. Pers. 340. 805.)

Ἐκκριτικὸς, excretorius, excernendi vim habens.

Decomp. Εὐέκκριτος, excretu facilis, qui facilè excernitur, apud Athen.

Συνεκκρίνομαι, simul excernor, seu exhaurior. Theoph. in 6. de caus. διὰ τὸ συνεκπέττεσθαι καὶ συνεκκρίνεσθαι τὸ πικρὸν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. [Aristot. Meteorolog. ὥστε συνεκκρίνεται πολλὴ περίττωσις; τὸ δὲ φλέγμα, περίττωμα.]

Ἐπικρίνω, judicio meo approbo, vel simpl. approbo, comprobo: ut apud Plut. in Lyc. γνώμην ἐπικρῖναι. Sic et apud Herodot.

Ἐπίκρισις, approbatio, æstimatio, judicium, apud Alex. in Top.

Ἐπικριτὴς, approbator. Item arbiter, apud Suid.

Ἐπίκριτος, approbatus. Item dilectus.

[Ἐπικριδόν. Apoll. Rhod. Arg. ii. 302. ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο Μῆλα, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐπικρίναντες ἱερεῖον ἔθυσαν.]

Decomp. Ἀνεπίκριτος, de quo statui aut decerni non potest.

Δυσεπίκριτος, de quo vix potest judicari.

Κατακρίνω, judico adversus aliquem, damno, condemno. Ut apud Isocr. contra Lochit. ἁπάντων θάνατον κατακρίνειν. Idem, τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι, πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινεν. Sic et sæpè in Novo Test.

Κατακρίνομαι, damnor, condemnor. Cum accus. Ut apud Greg. in secundo de filio, εἰ γὰρ νοήσεις οὕτως, οἰχήσεταί σοι θάνατον κατακριθεὶς ὁ υἱὸς, morte damnatus. Apud eundem; ἵνα μὴ πενίαν θειότητος κατακριθῶμεν, ne inopiæ divinitatis damnemur. Frequens ejus usus est in Biblicis scriptis.

Κατάκρισις, damnatio. 2 Cor. 7.

Κατάκριμα, idem. Rom. 5. et 8.

Κατάκριτος, damnatus.

Decomp. Ἀκατάκριτος, non damnatus. Actor. 16. et 22. ἀκατάκριτος aliquis pati dicitur, pro, indicta causa.

Ἀκατακρίτως, sine condemnatione, seu indicta causa.

Αὐτοκατάκριτος, à se ipso damnatus, suopte judicio condemnatus: in ep. ad Tit. c. 3.

Προκατακρίνω, priùs condemno, judicio meo antè damno.

Παρακρίνω, comparo, judicium fero de aliqua re, eam cum alia comparans. Item juxtà loco, et ita propè, ut comparatio fieri possit, apud Plut. in Ant. ¶ Item perperam judico. [Herodot. Hist. lib. 8. ἀνῆγον τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα, καὶ παρεκρίθησαν διαταχθέντες κατ' ἡσυχίην.]

Προκρίνω, q. d. judico præ hoc, antefero, antepono. Plut. in Themist. τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προκρίνας. Plato in Apol. οὓς αὐτοὶ ἑαυτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς προκρίνουσι. Et cum infinitivo. Ut apud Isocr. προκρίνας τούτους καλλίστους εἶναι τῶν λόγων. Et apud Xen. in Apol. ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν. (Eurip. Phœniss. 697. 700.)

Προκρίνομαι, priùs judicor, anteferor, anteponor. Unde apud Xen. οἱ δοκοῦσι καλοκαγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν. † Pæd. l. 2. 52. d.† Et, προκριθέντες, quorum nomina ad spem sortium recipiuntur.

(Ἐκπροκρίνομαι, (decomp.) cum Gen. Eurip. Phœniss. 204.)

Πρόκριμα, τὸ, q. d. prælatio, delectus. In epistol. 1. ad Tim. cap. 5. ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, absque eo ut unum alteri præferas.

Πρόκρισις, ἡ, q. d. prælatio. Exponitur et præjudicatio.

Πρόκριτος, prælatus, qui præfertur et anteponitur. Item πρόκριτοι, qui et προκριθέντες. (Philostr. l. 3. c. 27.)

Προσκρίνω, adjudico: apud Diog. Laërt. cum dat. et accus.

Προσκρίνεσθαι, accrescere, agglutinari, coagmentari, in

idem corpus cogi et coagulari, ut cibus in alimentum concoctus, apud Themist. l. 2. de anima.

Πρόσκρισις, accretio sive accrementum, apud eundem.

Συγκρίνω, coagmento. ¶ Item comparo et contendo inter se. Lucill. l. 2. Epigr. Σύγκρινον δὲ τέχνῃ τέχνην, compara artem cum arte. In Epigr. Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, ne me tumulo metiaris. Et, συγκρίνειν ἐνύπνια, interpretari somnia. Genes. 40. et Dan. 6.

Συγκρίνομαι, coagmentor, concresco. Aristot. l. 1. metaphys. et apud Herodot. συνεκρίθησαν φιλίαι μεγάλαι Θηραίοις ἐς Σαμίους, ingens amicitia contracta est, seu coaluit. ¶ Συγκρίνεσθαι πρός τινα, judicio contendere cum aliquo, apud Polyb.

Σύγκριμα, ατος, τὸ, coagmentum et quod concretum est, apud Greg. et Laërt. ¶ Item contentio, comparatio. ¶ Σύγκριμα ἐνυπνίου, interpretatio somnii. ¶ Item σύγκριμα, edictum. Maccab. l. 1. c. 1.

Συγκριματικὸς, οῦ, ὁ, temperatus, vel coñcretus.

Σύγκρισις, εως, ἡ, concretio. Plut. de primo frig. et de def. orac. Item comparatio, contentio duorum inter se. Polyb. et Philo de vit. M. l. 3. Σύγκρισις ἐνυπνίου, exp. interpretatio somnii, Dan. c. 3.

Συγκριτικὸς, coagmentandi vim habens. apud Alex. Top. 2. Item comparativus. Plut. symp. 5. probl. 5.

Συγκριτικῶς, comparativè, per comparationem.

Decomp. Ἀραιοσύγκριτοι, quibus libera corporis transpiratio est: sic dicti à corporis raritate, quæ plurimum valet ad transpiratum.

Ἀσύγκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui concretus non est, aut qui concrescere seu coalescere nequit. Exp. etiam, qui cùm alio non habet commercium. Item qui contendi et comparari cum alio non potest, dissimilis.

Ἀσυγκρίτως, citra concretionem, seu more eorum quæ concreta non sunt.

Ἰδιοσυγκρισία, ας, ἡ, propria et peculiaris concretio, sive constitutio et temperamentum. Ut, ἰδιοσυγκρισίαι σωμάτων, apud Diosc. l. 6. propriæ et peculiares corporum constitutiones.

Μετασυγκρίνω, recorporo: miscellæ corporis statum præter naturam se habentem instauro atque transmuto. Paul. Æg. l. 3. c. 65. ἐν δὲ ταῖς διαλείμμασι μετασυγκρίνειν αἰώραις διαφόροις.

Μετασύγκρισις, ἡ, exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio. Gal.

Μετασυγκριτικὰ, medicamenta quæ adhibentur ad restituendos exiguos meatus in pristinam symmetriam. Et, μετασυγκριτικὴ δύναμις, facultas quæ μετασύγκρισιν præstat. Diosc. l. 4.

Ὑποκρίνομαι, simulo, fingo. Demosth. pro cor. μηδὲ τῇ φωνῇ δακρύειν ὑποκρινουμένους τὴν ἐκείνου τύχην, ἀλλὰ τῇ ψυχῇ συναλγεῖν. Luc. de salt. οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι, non simulare insaniam, sed insanire. Et cum infinitivo: ut apud Hermog. γράψαντες γὰρ, πάντες ὑποκρίνονται σχεδιάζειν. Dicitur et de histrionibus, personam alicujus induentibus. Herodian. lib. 1. ἕκαστός τε, ὃ βούλεται, σχῆμα ὑποκρίνεται. Sic apud Dem. περὶ παραπρ. Ἀντιγόνην δὲ Σοφοκλέους πολλάκις Ἀριστόδημος ὑποκέκριται, personam egit. ¶ Item respondeo: ut Odyss. ό. μερμήριξεν Μενέλαος, Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο. ¶ Exponitur etiam, æstimo, censeo. Ut apud Plut. σὺ τοῦτο βέλτιον ὑποκρίναιο σαυτῷ, tu meliùs hoc tecum æstimares. Sic apud Hippocrat. ἀναστὰς ὑπεκρινάμην ἐμαυτῷ ὄναρ, insomnium mecum æstimabam. Item interpretor, explico, seu judicium fero. Philostr. οὐδ' ἂν ὑποκρίναιντο ὄψιν οὐδεμίαν, ne unam visionem quidem interpretari possent. (Theoc. κδ'. 66.)

Ὑπόκρισις, simulatio: peculiariter, qua quis probitatem præ se fert, revera nequitiæ et improbitatis plenus. sæpè in N. Test. Item histrionis gestus, personam alienam repræsentantis. Exponitur et, pronunciatio: apud Plutarch. Est etiam figura rhetorica, quæ Lat. pronunciatio.

Ὑποκριτὴς, simulator; qui eo vitio laborat, quod hypocrisis in sacris literis dicitur. Item histrio, apud Plut. Item ὑποκριτὴς ὀνείρων, conjector somniorum, apud Luc. (Philostr. l. 3. c. 38.)

Ὑποκριτικὸς, οῦ, ὁ, simulatorius, cui inest simulatio, more eorum qui hypocritæ vocantur. Item ad histriones seu ad histrionum artem pertinens: ut apud Dem. Phal. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα θεωρήματα ὑποκριτικά.

Ὑποκριτικῶς, simulatè. Item histrionicè. Athen. l. 10.

Decomp. Ἀνθυποκρίνομαι, vicissim simulo, contrà præ me fero. [Herodot. Hist. lib. 6. §. 86. ὁ δὲ διωθέετο, ἀντυποκρινόμενος τοιάδε, &c.]

Ἀνυπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non simulatorius, expers simulationis, non fictus, sincerus: ut, ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος, Rom. 12. et alibi in epist. Pauli. Item alienus ab histrionica, seu histrionia; apud Demetr. Phalereum.

Καθυποκρίνομαι, histrionica actione capio et demulceo. [Demosth. de falsa Legat. citatur a Budæo in Comm. Ling. Gr. pag. 1079.]

Συνυποκρίνομαι, simul simulo.

Composita sine præpositione: ac primùm desinentia in κριτὴς et κρινέω.

Δυσκρινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δύσκριτος. quod vide infrà.

Εἰλικρινὴς, distinctus, non permistus. Xen. Pæd. 8. διὰ τοῦτο εἰλικρινῆ εἶναι ἕκαστα τὰ φῦλα. Item purus, syncerus, verus, non fucatus. Item apertus, manifestus, perspicuus, q. d. τῇ εἵλῃ κρινόμενος, quoniam ad splendorem Solis, qui εἵλη dicitur, τὰ μεμιγμένα καὶ τὰ ἀμιγῆ facilè διακρίνεται. in Axiocho, et apud Xen.

Εἰλικρινῶς, syncerè, purè, verè, apertè.

Εἰλικρίνεια, ἡ, synceritas, puritas. Suid.

Εἰλικρινέω, ῶ, syncerum reddo. Aristot. de mundo.

Εὐκρινὴς, discretu dijudicatuque facilis: vel benè discretus ac distinctus; purus, clarus, liquidus. Hesiod. in Erg. Et apud Isæum in oratione πρὸς Ξέναιτον. Exponitur et, qui ex morbo vires resumit, revalescens. apud Herodot.

Εὐκρινέως, sive εὐκρινῶς, discretè, distinctè. Xen.

Εὐκρίνεια, distinctio, puritas. Hermog.

Εὐκρίνω, benè secerno et seligo. Od. ξ'. τὸν ἄριστον εὐκρίνας ἀποπέμπω.

Decomp. Διευκρινέω, ῶ, idem quod διακρίνω, discerno, distinguo. Luc. in Hermot. et Laërt. in Zenone. Item dijudico, discepto, disputo, discutio, accuratè examino. Polyb. lib. 3. et apud Xenoph. Utitur et Cic. ad Att.

Διευκρίνησις, discretio, discussio, explicatio.

Προδιευκρινῶ, priùs discerno: vel antè discutio.

Προεξευκρινέω, ῶ, idem. Hippocr. l. 1. Aphor.

Μεσοκρινεῖς κίονες, à metallicis dicebantur στύλοι, οἳ κατελείποντο μέσοι ἀνέχειν τὴν γῆν, terræ moles, quam in medio ceu columnam relinquebant, ad sustinendum cæteræ terræ pondus.

Φιλοκρινέω, de morbis recte judicandi sum studiosus. Lucian. [Thucyd. Hist. lib. 6. ἐπεὶ εἴγε ἡσυχάζοιεν πάντες, ἢ φιλοκρινοῖεν, &c. Schol. ἐξετάζοιεν.]

Φυλοκρινέω, ῶ, judicis officio fungor in tribu, sum judex tribus, judico per tribus. Poll.

Φυλοκρίνομαι, in tribu judicor. Hesych.

Composita formata ex secunda persona sing. præt. perf. pass. itidem sine præpositione.

Ἀκρισία, ἡ, (q. d. indiscretio) non adhibitus delectus, non adhibitum judicium. Luc. Item res controversa, et de qua nondum judicatum est. Polyb. Item judicii inopia, vel temeritas in judicando, et malum judicium: in anth. Epigr. Item confusio, q. d. indiscretio, turbulentus rerum status, vel rerum turbulentarum status. Xen. Hell. ult.

Δικαιοκρισία, æquum judicium. Rom. 2. et Basil.

Κακοκρισία, pravum et iniquum judicium. in Epigr.

Composita formata ex tertia pers. præt. pass. itidem sine præpositione.

Ἄκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, injudicatus, indemnatus, qui causam non dixit: Demosth. Τὸ ἄκριτον dicitur, quod in controversiam non cadit. Isocr. Item quod componi vel decerni non potest, anceps. Il. ζ'. et apud Hesiod. † Asp. 311. et V. ibi Grævius.† nec non apud Demosth. Plut. Polyb. Item indiscretum, confusum, indistinctum: ut, ἄκριτοι μῦθοι. Iliad. β'. et, ἄκριτος τύμβος, Il. ή. Sic et alibi apud Homer. et Opp. Item sine judicio ac ratione factum. Herodian. (Ἄκριτος, ἀνυπεύθυνος. Æsch. Suppl. 376.)

Ἀκρίτως, injudicate, vel injudicatò, indicta causa. Isocr. in Panath. Item nullo cum judicio, sine delectu. Item indiscretè, confusè, nullo discrimine.

Ἀκριτὶ, idem. Suid.

(Δυσάγκριτος, (*decomp.*) δυσδιάγνωστος. Æsch. Eum. 261.)

Δικαιοκρίτης, justus judex.

Δύσκριτος, judicatu difficilis aut dijudicatu, cujus difficilis est disceptatio. Plut. de def. orac. (Æsch. Ag. 990.)

Δυσκρίτως, ita ut non facile sit judicare seu dijudicare: ita ut non facilis sit disceptatio. Δυσκρίτως ἔχω, ancipitis sum judicii. Aristoph.

Εὔκριτος, de quo judicare facile est: cui oppon. δύσκριτος: ut, δύσκριτα καὶ εὔκριτα νοσήματα. Hippocr. Aphor. l. 1. (Æsch. Suppl. 402.)

Θεόκριτος, divino judicio electus, Dionys. Item dearum judex, apud Theocr. in ara.

Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, qui somnia interpretatur, qui somnia dijudicat. Theocr. idyll. 22.

Ὀνειροκριτικὸς, ad somniorum interpretem et conjectorem pertinens: unde ὀνειροκριτικοὶ, libri Artemidori. Item qui somnia novit interpretari, peritus somniorum interpres.

ΚΡΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, aries: ovium gregis dux. Plut. Ἀθηναῖοι τῷ ζῶντα τὸν κριὸν ἐκδείραντι δίκην ἐπέθηκαν. ¶ Est etiam signum cœleste. Aratus, Τῶν ὀλίγον κριοῦ νοτιώτεροι ἀστέρες εἰσί. Cic. interpr. Inferior paullò est aries, et flamen ad austri Inclinatior. In Epigr. πότερ' ἐν κριῷ γεγένηται, Ἢ διδύμοις, an in ariete, an verò in geminis. ¶ Naves etiam quædam κριοὶ dictæ fuerunt, quòd arietis haberent insigne: Bayf. ¶ Κριὸς, est etiam machina bellica, quam Joseph. lib. 3. de capt. Jud. describit. Xenoph. Pæd. 7. μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριούς, ὡς τῶν μὴ πειθομένων τρίψων τὰ τείχη. ¶ Κριὸς ὀροβιαῖος, cicer arietinum: à capitis arietini similitudine. Theophrast. hist. pl. lib. 8. c. 5. ¶ Est etiam vocabulum architecturæ, quo significatur ornamentum quoddam, instar tortilis pampini, et clavicularum, sive capreolorum, in capitulis columnæ Corinthiæ et Ionicæ. Volutam et helicem vocat Vitruvius.

Κρίδιον, ου, τὸ, parvus aries. Hesych.

[Κρινδόν. Aristoph. Lysistr. 309. εἶτ' ἐς τὴν θύραν κρινδὸν ἐμπέσοιμεν. Schol. Δίκην κριοῦ.]

ΚΡΟ'ΚΗ, ης, ἡ, trama, subtegmen: id quod stamini inseritur seu intexitur. Plato in Crat. οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν. Apud Luc. κρόκην κατάγουσα, stamina nens. ¶ Κρόκαι dicuntur etiam arena littorea, sabulum, vel calculi seu lapilli littorei aut marini. Aristot. in mechan. quæst. ¶ Item κρόκη, littus. Etymolog. et schol. Lycophr. Quum significat stamen, format et irregularem accusat. κρόκα, quasi à nom. κρόξ. Hesiod. in Erg. Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.

Κροκίζω, texo, neo, tramo. apud Herodot. Vide et in Κρόκος.

Κροκὶς, ίδος, ἡ, exp. subtegmen, in Epigr. Item floccus seu filum in veste extans sive prominens. Plut. in Sylla, καὶ κροκίδα τοῦ ἱματίου σπάσασα, filum ex veste evellens. Apud Aëtium lib. 3. dicitur medicamenti genus πρόσθετον, quod tomento exceptum ano inditur vice glandis. Plerisque in locis scribitur κροκὺς, ύδος: ut apud Hippocr. in prognost. Herodot. in Thalia. Diosc. lib. 2. Galen. l. 3. de loc. aff.

Κροκιδίζω, sive κροκυδίζω, floccos lego: verbum est ab omnibus medicis de phreneticis dici solitum. Dicitur etiam de adulatoribus floccos pilosque ex veste legentibus.

Κροκιδισμὸς, οῦ, ὁ, floccorum seu filorum lectio. Galen.

Κροκάλη, ἡ, calculus littoralis, seu arena littoralis. Epigr. lib. 1. παρὰ κροκάλῃσι θαλάσσης, apud littora.

Composita.

Ἀνθοκρόκος πήνη, exp. textum floridum, chordula filo floridulo contexta, limbus textilis; texta tænia, fasciola, vitta. Eurip. in Hec. [470.]

Εὐκρόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchram in littore arenam habens, in cujus littore pulchri calculi sunt: ut, εὐκρόκαλος ἠϊών. Et, εὐκρόκαλος θάλασσα, apud Nonn.

(Μελάγκροκος. V. Æschyl. S. c. Th. 863.)

† Φοινικόκροκος, ὁ, ἡ, puniceam tramam habens. Pind. Olymp. 6. 66. Porti Lexicon super Pind. videatur.†

ΚΡΟ'ΚΟΣ, ου, ὁ, sive κρόκον, ου, τὸ, crocus, crocum: herba de qua Theophrast. hist. pl. lib. 6. cap. 6. Il. ξ'. Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον. Callim. hymn. in Apoll. Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. Sic et apud Athen. lib. 13. et 11. ☞ Schol. Callim. deducit παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλεσθαι, sicut et Plin. scribit, crocum virere bruma, et colligi. ¶ Κρόκον dicitur etiam ovi luteum seu vitellus. Alex. Trall. λεάνας σὺν κρόκῳ ὠῶν. ¶ Item avena, genus frumentaceum, apud Theophr. hist. pl. l. 8.

Κροκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, croceus, crocum referens. Diosc. lib. 1. Galen. lib. 4. de loc. affect.

Κρόκεος, idem quod κροκώδης. Eurip. in Hec.

Κροκόεις, idem: seu crocei coloris, croceo colore imbutus. Eurip. in Phœniss. et Phalæcus apud Athen. lib. 10. Theophrast. hist. plant. l. 8.

Κρόκινος, ου, ὁ, crocinus, croceus: κρόκινον ἄνθος, Theophrast. hist. pl. lib. 1. Et, κρόκινον μύρον, apud Diosc. l. 1.

Κροκίας λίθος, crocias lapis: quòd sit colore croci.

Κροκόω, ῶ, croco imbuo, croco tingo seu inficio. Athen. l. 2.

Κροκωτὸς, οῦ, ὁ, croco tinctus, croceo colore imbutus. Item absolutè pro, vestis croceo colore imbuta: apud Aristoph. in Ran. Luc. de hist. scrib. Athen. l. 12.

[Κροκωτίδιον. Aristoph. Lysistr. 47. Ταῦτ' αὐτὰ γάρ τοι κἄστ', ἃ σώσειν προσδοκῶ, Τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μῦρα, καὶ περιβαρίδες.]

[Κροκώτιον. Aristoph. Eccles. 331. Οὐκ, ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα Τὸ κροκώτιον ἀμπισχόμενος, &c. Schol. ὑποκοριστικῶς.]

Κροκίζω, croco similis sum, crocum refero. Diosc. l. 4. c. 65. Vide et in Κρόκη.

Διάκροκον κολλούριον, collyrium quod ex croco constat.

Λινόκροκος, ex lino textus et croceo colore imbutus: ut, λινόκροκον φᾶρος. Eurip. in Hec.

Παρακροκίζω, (*comp.*) aliqua ex parte crocum refero, seu crocum mentior. Diosc. l. 5. c. 137.

ΚΡΟ'ΜΜΥΟΝ, et apud poëtas κρόμυον, cæpa. Homer. Il. λ'. ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον. Xenoph. in sym. κρομμύων ὄζειν. ¶ Dictum ex eo traditur, quod αὐτοῦ ὀσφραινόμενοι, ἢ ἐσθίοντες, τὰς κόρας μύομεν. oculos enim claudere consueverunt, qui cæpam naribus admovent, aut ori ingerunt.

(Σκιλλοκρόμμυα. Sch. Theoc. Id. 5. 121.)

ΚΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, Saturnus. ☞ Dictus παρὰ τὸν χρόνον, quòd cum ipso tempore extiterit, vel potiùs ante ipsum tempus, autor ipse temporis: quò et Aristot. respexit in

lib. de mundo, scribens, τὸν Δία esse filium Κρόνου καὶ χρόνου, utpote διήκοντα ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. ¶ Proverbiali joco pro moroso sene ponitur, et pro malefico, quia fingitur à Poëtis τεκνοφάγος. ¶ Item pro bardo seu fatuo et deliro sene, quia antiquissimus omnium deorum habitus fuit: et prisci mortales, qui sub ejus regno vixerunt, simplices fuisse prædicantur. Aristoph. in Nub. † 926.† οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, κρόνος ὤν, quum senex sis, et delirus.

† Κρόνιππος, valde stultus. Aristoph. Nub. 1066.†

Κρονικὸς, οῦ, ὁ, Saturnius. Item vetustate desipiens, præ senio delirus et fatuus, seu priscam fatuitatem redolens, quæ sub Saturno fuit. Aristoph. in Pluto. † 581.† Ὦ κρονικαῖς γνώμαις λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω.

Κρόνιος, idem quod κρονικός. unde, κρονίων ὄζειν, apud Aristoph. in Nub. † 397.† priscam fatuitatem seu stoliditatem redolere. Κρόνιος ἀστὴρ, Saturnia stella, una ex septem errantibus. Et, Κρόνιος μὴν, Saturnius mensis, qui postea dictus est ἑκατομβαιών. unde κρόνια, τὰ, Saturnalia, sacra quæ in honorem Neptuni peragebantur.

Κρονιάδες ἡμέραι, Saturnales dies, apud Plut. in Cic.

Κρονίδης, et Κρονίων, Saturni filius, Saturnius. Plerunque Jovis epitheton, passim apud Poëtas.

ΚΡΟΣΣΟ`Σ, οῦ, ὁ, fimbria, limbus: extrema vestis ora, quæ eam circumquaque ambit. Pollux κροσσῶν nomine fasciolas ac villos intelligit, qui vestimentis assui solebant. Itidem Suidæ κροσσὸς est ὁ μαλλὸς, villus qui extremæ vesti assuitur.

Κροσσόω, ῶ, ejusmodi fimbria villóve prætexo seu circundo.

Κροσσωτὸς χιτὼν, seu κροσσωτὸς, simpl. (sub. χιτὼν,) tunica fimbriata seu villis prætexta. Κροσσωτὸν, in neutro genere legitur. Exod. 28.

Κροσσαὶ, scholiastes Homeri pro scalis accipit: ut Iliad μ΄. Κροσσάων ἐπέβαινον ἀνάχμενα δούρατ᾽ ἔχοντες. Alibi itidem scribit, κροσσὰς vocari scalas ad oppugnationem murorum accommodas. Quibusdam (inquit Hesychius) sunt scalæ scalis superpositæ. Aliis verò sunt pinnæ murorum aut turrium. (metaphora à vestibus, quarum summitates nominantur κροσσοί.) ut Il. μ΄. Κροσσὰς μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις. Apud Herodot. l. 2. scribitur κρῶσσαι.

Composita.

Δίκροσσος, geminam seu duplicem habens fimbriam, duas habens fimbrias: ut, δίκροσσον περιβόλαιον, apud Poll. l. 7. Quidam interpr. utrinque fimbriatus.

Πρόκροσσαι νῆες, dicuntur naves aliæ pone alias collocatæ: ut cum continua serie in procinctu stant. Hom. Il. ξ΄. Et Herodot. ἄλλαι τε νέες πρόκροσσαι.

ΚΡΟ´ΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, tempus, vel timpus: pars capitis, quæ est inter oculos, aures et verticem, ut Aristot. definit. Od. σ΄. Καὶ κυνέη πάγχαλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα. Theocr. idyll. 11. Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε. Idem idyll. 15. πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις. (Aristoph. R. 878. Æsch. Pr. 720.) ☞ Quidam dici volunt παρὰ τὸ κροτεῖν περὶ τὴν ἀφὴν, quòd pulsus venarum ibi evidens sit. Alii παρὰ τὸ κηρύσσειν τάφον. unde etiam Theocr. dixit idyll. 14. ἀπὸ κροτάφων πλεύμεσθα Πάντες γηραλέοι.

Κροταφίτης, ου, ὁ, q. d. temporalis: ut, κροταφῖται μύες, musculi temporales. Gal.

Κροταφίδες, αἱ, numerantur à Poll. l. 10. c. 31. inter vasa fabrilia.

Πολιοκρόταφος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) cana habens tempora, senex: epithetum hominum, apud Hom. ut Il. θ΄. Παῖδας πρωθήβους, πολιοκροτάφους τε γέροντας.

ΚΡΟ´ΤΟΣ, ου, ὁ, pulsus: ut pulsus æris, remorum, manuum et pedum. Frequenter de manuum plausu dicitur; quo quoniam approbari aliquid in theatris solebat, ideo pro laude interdum κρότος usurpatur. Aristoph. in Ran. (157.) θιάσους εὐδαίμονας Ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν. Demosthen. contra Midiam, θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες, ἐποιήσατε. Dicitur et de plausu, quem crepitante rostro ciconia edit: Philostr. ep. 4. ☞ A præt. perf. pass. tertia persona κέκροτται formari κρότος, exempto υ, tradit Etymol.

Κροταίνω, idem quod κροτέω, pulso. Oppian. l. 4. de Venat.

Κροτέω, ῶ, pulso, verbero. Plutarch. de educat. puer. τοῦτον (ἔφησεν) ἀπελθὼν κρότησον. Sic dicitur, κροτεῖν κιθάραν, pulsare citharam, seu ludere cithara, apud Theocr. idyll. 18. ¶ Equi currentes dicuntur etiam κροτεῖν currum, quum eum tam rapido cursu trahunt, ut cum crepitu quodam succutiatur: ut Iliad. ό. ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι Κεῖν᾽ ὄχεα κροτέοντες. ¶ Item plaudo, cum plausu collido. Xen. Pæd. 8. πότερον κροτεῖν δεῖ τὼ χεῖρε, ἢ γελᾶν, ἢ τί ποιεῖν; Synes. epist. 121. καὶ τὼ χεῖρε ἐκρότησε. ¶ Item comprobo plausu, seu plausu excipio. Xen. in sympos. οἱ δὲ συμπόται ὁρῶντες, ἅμα μὲν ἐκρότουν, ἅμα δὲ ἐβόων αὖθις. Sic et apud Plut. in Alcibiad. Interdum cum accusat. personæ, ut apud Laërt. in Cleanthe, οἱ ἀκροαταὶ τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ ἐξέβαλον, cum plausu exceperunt. ¶ Item crepo: (ea signific. qua Horat. dicit, si quid Stertinius veri crepat.) ut in Axiocho, κἂν πιθανωτέρους τούτων λόγους ἄρτι κροτήσῃς, si crepes. ¶ Κροτεῖν dicitur etiam de ciconia, quæ sibi plaudit crepitante rostro: apud Philostr. epist. 4. (ὀστράκοις κροτεῖν, testulis crepitare. Aristoph. R. 1340.)

Κροτέομαι, οῦμαι, pulsor, verberor. Item plaudor, plausu excipior. Aristot. de arte poët. δεῖ δὲ ἄμφω ἀεὶ κροτεῖσθαι. Chrysost. κροτεῖσθαι ἄξιος, plausu dignus. Metaphoricè κεκροτημένοι ἄνδρες dicuntur astu et fraude exercitati homines. Theocr. idyll. 15.

Κρότημα, τὸ, plausus, id ipsum quod ex plaudendi actione oritur: idem quod κρότος. Dicitur etiam de vafris et versutis. Hesych. [Eurip. Rhes. 498. ἔστι δ᾽ αἱμυλώτατον Κρότημ᾽ Ὀδυσσεὺς, &c.]

Κρότησις, plausus, ipsa plaudendi actio: in Axiocho.

Κροτητὸς, οῦ, ὁ, pulsatus: unde κροτητὰ χωρία, loca sunt, quæ pedum plausu pavita sunt. Theophr. hist. pl. lib. 6. c. 6. Et, κροτητὰ μέλη, carmina, quæ digito pulsatis organis, quæque tibiis, canuntur: Athen. l. 4. (Æsch. Ch. 426.)

Κροτισμὸς, idem quod κρότος. Æschyl. [Sept. c. Theb. 567. πυκνοῦ κροτισμοῦ τυγχάνουσ᾽ ὑπὸ πτόλιν. Schol. β΄. σφοδροτάτου συνέχους λιθοβολισμοῦ.]

Κρόταλον, ου, τὸ, crepitaculum: instrumentum quod pulsatum manu crepitabat. schol. Aristoph. et Dioscor. l. 2. Epigram. τὴν δὲ τάλαιναν Ὑσπεθὼ κροτάλων εἰς ψόφος ἐξέβαλε. ¶ Κρόταλον, seu κρόταλος, appellabatur etiam homo garrulus et loquax: Aristoph. in Nub. † 259.† τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη. Dicitur et de homine versuto seu vafro, sicut παιπάλη, schol. Aristoph. † Nub. 259.† et apud Euripid. in Cyclop.

Κροταλίζω, crepitare facio. Idem quod κροτέω. Il. λ΄. ἵπποι Κεῖν᾽ ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. Item plaudo, plausu comprobo et excipio. Ut apud Athen. l. 9. οἱ δὲ λοιποὶ κροταλίζουσι μετὰ χαρᾶς. Sic in pass. apud eundem l. 14. et 11.

Κροτάλια, τὰ, crotalia; ornamenta margaritarum, quæ collisu sonum generant. Vide Plin. l. 9. c. 35.

Composita: ac primùm sine præpositione.

Ἄκροτος, ου, ὁ, plausu carens, cui non applauditur.

Ἀκρότητος, non pulsatus. Apud Athen. l. 4. ἀκρότητα κύμβαλα, non congruentia ad numeros, nullumque merentia applausum.

Γονύκροτοι, ab antiquis dicti sunt οἱ βλαισοὶ, et apud Anacreontem οἱ δειλοὶ, teste Eust. Aristoteli in physiogn. γονύκροτοι sunt impuri, quibus genua trepidant. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. ὑγροσαρκότερα δὲ τὰ θήλεα τῶν ἀῤῥένων, καὶ γονυκροτώτερα, καὶ αἱ κνῆμαι λεπτοτέραι.]

Δίκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bis pulsans: ut, δίκροτος σφυγμὸς, apud Gal. in Isagoge pulsuum. Item qui utrinque impellitur: ut, δικρότοισι κώπαις, apud Eurip. Et, τὰ δίκροτα πλοῖα, naves biremes: apud Polyb. l. 6.

Ἱππόκροτος, equis resonans, equis perstrepens. Eurip. in Hippol. [Pind. Pyth. Od. E. 123.]

Ἱπποκροτέω, equis perstrepo. Synes. ep. 130.

Μονόκροτος, qui uno duntaxat pulsu movetur. Μονόκροτος ναῦς, navis quæ uno duntaxat remorum ordine impellitur: eadem quæ μονήρης. Strab. l. 7. et Xen. Hell. 2.

(Παγκρότως. Æsch. Suppl. 730.)

Ποδίκροτος, pedibus plaudens, pedibus strepitum edens. in Epig.

Πολύκροτος, multis plausibus resonans. Dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente propter diversas aut chordas, aut fistulas quæ pulsu tanguntur. Athen. lib. 12. Πολύκροτοι dicuntur etiam homines versuti et vafri: schol. Aristoph.

Τρίκροτος, triremis.

Φιλόκροτος, amans strepitum. Hom.

Χαλκόκροτος, Rheæ epith. cujus sacerdotes cava æra pulsu exercebant. Hesych. Item ex ære cusus, seu factus. Eurip. in Phœniss. Apud Aristoph. χαλκόκροτοι ἵπποι, quoniam æreis seu ferreis soleis terram pulsant.

Composita cum præpositione.

Ἀνακροτέω, ῶ, plausum do, seu plausum tollo, applaudo. Aristoph. in Vesp. [1305. Æsch. Orat. de falsa legat. Ἀνακροτήσας ὁ Σίσυφος ὅδε τὰς χεῖρας.]

Ἀνακροταλίζω, idem, apud Athen. l. 4.

Ἀπόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, durus, asper. Xen. de re equ. Metaphorice, apud Phil. de vita M. lib. 3. ἀπόκροτον ψυχὴν ἔχοντος ἀνδρός. Exponitur etiam, pavitus.

Ἀποκροτέω, crepito, plausito: ἀποκροτῶν τοῖς δακτύλοις, apud Strab.

Ἀποκρότημα, digitorum concrepatio. Athen. l. 12.

Ἀρτικροτέω, idem quod συμφωνέω, Hesych. ducta significatione à remigantibus: qui ad numerum quasi aquas plaudunt.

[Διακροτέω. Eurip. Cycl. 178. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τὴν νεᾶνιν εἵλετε, Ἅπαντες αὐτὴν διεκροτήσατ᾽ ἐν μέρει; Vide Not. Cl. Barnes.]

Ἐγκροτέω, infligo, impingo, illido. Eurip. (Theoc. ιά. 7.)

Ἐπίκροτος, pulsatus, pavitus: idem quod κροτητός. Aristot. hist. an. l. 8. et Gal. l. 2. ὑγιεινῶν.

Ἐπικροτέω, applaudo, plaudo super aliqua re. Syn. ep. 4. Item crepito. Hesiod. in Asp. τὰ δ᾽ ἐπικροτέοντα πέτοντο Ἅρματα κολλήεντα. Luc. ἐπικροτῶν τοῖς ὀδοῦσι, dentibus crepans.

Συνεπικροτέω, ῶ, (*decomp.*) simul applaudo.

Κατακροτέω, lætis plausibus comprobo, lætis plausibus excipio. Hesych.

Κατακροταλίζω, strepito. Callim.

Παρακροτέω, applaudo. Item adhortor, incito, vel plausu manuum adhortor et incito ad aliquid, apud Luc.

Σύγκροτος, conflatus, coagmentatus, compactus. Eurip.

Συγκροτέω, complodo, collido. Xenoph. Pæd. 2. συνεκρότησε τὼ χεῖρε, καὶ τῷ γέλωτι εὐφραίνετο. Item conflo: (more fabrorum ferrariorum qui ferra candentia aut alia metalla conflant.) Plato in Cratylo. Item compono, seu instituo et ad efficiendum concentum compono. ut, συγκροτεῖν χορὸν, apud Dem. contra Mid. Exponitur etiam generaliter, apparo, instruo: unde in passiva apud Arist. συνεκροτεῖτο πόλεμος, apparabatur bellum. Et Luc. ὁ πότος συνεκροτεῖτο, instruebatur. ¶ Item congrego, colligo. ut, συγκροτεῖν βουκόλιον, et συγκροτεῖν στράτευμα, apud Herodian. lib. 2. Sic apud eundem lib. 1. συγκροτεῖν δύναμιν, copias colligere. Sic et in pass. apud Luc. στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος, συγκεκροτημένη. ¶ Item condico, edico, indico. Herodian. lib. 8. τὴν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συγκροτεῖ. Sic et apud eundem l. 5. ¶ Item incito, et veluti complosis manibus concito. Philo de vita M. lib. 1. συνεκρότουν ἀλλήλους μὴ ἀποκάμνειν. Sic et lib. 3.

Συγκρότημα, id ipsum quod conflatum est: coagmentum. Greg. Dicitur etiam de agmine composito, et instructa manu: schol. Aristoph. Item conspiratio multorum idem facinus suscipientium. schol. Demosth.

Συγκρότησις, conspiratio, conjuratio: apud Joseph.

Ἀσυγκρότητος, seu ἀξυγκρότητος, (*decomp.*) qui conflatus seu coactus non est, seu qui conflari et cogi non potest. Thuc. l. 7. [lib. 8. §. 95.]

ΚΡΟ´ΤΩΝ, ωνος, ὁ, ricinus: alio nomine dictus κυνοῤῥαϊστὴς, à canum infestatione: de quo Plin. lib. 11. cap. 34. ¶ Sic dictum fuit à nonnullis et κίκι Αἰγύπτιον, quoniam fert semen κρότωνι animali simile. Diosc. l. 4. c. 64. Galenus ab Hippocr. κρότωνας nominari scribit cartilaginea pulmonis bronchia. l. 2. de morb.

ΚΡΟΤΩ´ΝΗ, ἡ, vitium est quod innascitur in arboribus, præcipuè in olea. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13.

ΚΡΟΥΝΟ`Σ, οῦ, ὁ, scatebra saliens, i. fons aquæ saliens. (☞ Inde dictus, quod ex montibus μετὰ κρούσεως (cum strepitu) defluat. quasi ἀπὸ τοῦ νάειν κρότῳ, ἤγουν κρουσμῷ, καὶ ψόφῳ, ut docet Eustath.) Il. χ΄. Κρουνὼ δ᾽ ἵκανον καλιῤῥόω, ἔνθάδε πηγαὶ Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος. Ibidem, Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο. Sic Il. δ΄. Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης. Et Athen. l. 4. ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου.

Κρουναῖος, ου, ὁ, ut, κρουναῖον ὕδωρ, aqua è scatebris saliens, aqua ex fonte saliente. Aristot. meteor. 2.

Κρουνηδὸν, instar scatebræ seu fontis salientis. Philo de vita M. l. 1.

Κρουνίζω, in salientis modum effluo. Athen. l. 4. ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν ἐκπίνουσι.

Κρούνισμα, τὸ, id ipsum quod instar salientis effluit. idem quod κρουνός. in Epigr.

Κρούνωμα, idem.

Composita.

Ἀποκρουνίζω, instar salientis aquæ prosilio. Plut. symp. 7. quæst. 1.

Δίκρουνος, duos habens κρουνούς. apud Athen. l. 11.

Δωδεκάκρουνος, duodecim scaturigines habens, qui ex duodecim scatebris aquam fundit. apud eundem.

Ἐννεάκρουνος, habens novem fistulas, ex quibus aqua prosilit. Idem. [Thucyd. Hist. lib. 2. καὶ τῇ κρήνῃ, τῇ νῦν μὲν—Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι, φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιρόῃ ὠνομασμένῃ, &c. Vide Notam. Herodot. Hist.]

Κατακρουνίζω, instar salientis aquæ deorsum fluo. Gal. l. 13. meth.

ΚΡΟΥ´Ω, F. σω, pulso. Arrian. κρούειν τοῖς ποσὶ τὴν γῆν, pedibus terram pulsare. Et, κρεμβάλοις κρούειν, apud Athen. idem quod κρεμβαλίζειν, crembala pulsare. Item θίασον κρούειν, thiasum pulsare: apud Julianum imp. ad Jambl. Sic in Epigram. l. 4. Κρούει δ᾽ ἀμφοτέροις καὶ φρένα καὶ κιθάρην. Item συγκρούω, ut, κρούειν χεῖρας, collidere manus, seu collisis inter se manibus strepitum dare: apud Eurip. ¶ Πρύμναν κρούειν, puppim pellere, i. paulatim retrocedere, puppim pellendo sive remis premendo, non autem proram ipsam avertendo. Polyb. l. 16. οὐκ ἐδύνατο χωρισθῆναι, καίπερ πολλάκις ἐπιβαλόμενος πρύμναν κρούειν. Metaphoricè apud Gregor. πρύμναν τε ἐκρουσάμην, pro, in

contrariam partem transivi, seu favorem meum in contrarium verti. ☞ Κρούειν Eust. dicit ὀνοματοπεποιῆσθαι. ab aliis traditur à κέρας derivari, facto ex eo κερούω, et per syncopen κρούω: ut propriè sit cornibus ferio.

Κρούομαι, pulsor. Item collidor. Thuc. l. 3. Item activè, idem quod κρούω, ut, πρύμναν κρούεσθαι, apud Thuc. lib. 1.

[Κρουστέον. Aristoph. Eccles. 981. τήνδε δή μοι κρουστέον.]

Κροῦμα, τὸ, sonus quem instrumenta musica pulsata edunt: pulsus. Plato in Minoë. Plut. de mus. Luc. in Nigr.

Κρουματικὸς, οῦ, ὁ, ut, κρουματικὴ σοφίη, peritia pulsandi organa musica. in Epigr.

Κροῦσις, εως, ἡ, pulsus, seu pulsatio: ipsa actio pulsandi. Plutarch. de musica. Exponitur etiam δοκιμασία, quoniam vasa figulina, digito pulsata, explorari solent ex ipso sonitu, an integra sint, nécne. Suid. Κρούσεις dicuntur etiam ea ipsa quæ pulsantur. Athen. l. 14. Arist. in probl. sect. 19. et Plut. in polit. præc. † Apud Aristoph. Nub. 317. est fallacia, ut illic Scholia.†

Κρουστικὸς, οῦ, ὁ, pulsandi vim habens: et specialiter, aures pulsans seu feriens.

Κροαίνω, (pro κρουαίνω, exempto υ,) unde κροαίνων, apud Homer. exp. pedibus pulsans. Il. ζ.

Composita: ac primùm cum præpositione.

(Ἀγκρούομαι. Theoc. Id. 4. 31.)

Ἀνακρούω, vel ἀνακρούομαι, retro ago, retro pello. Plutarch. in Pomp. Πομπηΐῳ παρῄνουν ἀνακρούεσθαι εἰς πέλαγος τὴν ναῦν, retro agere navem, procul à littore retro agere in altum. Et, πρύμναν ἀνακρούεσθαι, retro inhibere, apud Aristoph. in Vesp. Item metaph. recedere à proposito. Item inhibeo, reprimo. Xen. ἀνακρουστέον μὲν τὸ στόμα τοῦ ἵππου. Basil. οἷον χαλινῷ τινι ἀνακρούων τῆς διανοίας τὸ ἄστατον, velut fræno succusso reprimens. ¶ Item pulso: ut, ἀνακρούεσθαι τὸ τύμπανον. Greg. ¶ Ἀνακρούεσθαι τὸ μέλος dicuntur citharœdi proludentes: hinc per metaph. significat exordiri: ut apud Plat. in Philebo, πάλιν οὖν τὸν αὐτὸν λόγον ἀνακρουώμεθα, disputationem ordiamur.

[Ἀνακρουστέον. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 4. §. 12. Ἀνακρουστέον μὲν τὸ στόμα τοῦ ἵππου οὔτε ἄγαν χαλεπῶς, ὥστε ἐκνεύειν, &c.]

Ἀνάκρουσις, retroactio, inhibitio quæ fit retrorsum. Item peculiariter, remorum vel navis inhibitio, sive retrocessio quæ fit navem inhibendo: Thucyd. Item pulsatio, videlicet organi cujuspiam. Item præludium cantus, et generaliter sermonis exordium. Invenitur etiam pro correctione et castigatione, apud Plutarch.

Decomp. Ἐπανακρούω, repello, seu retro pello; specialiter navim retro inhibeo aut currum; unde ἀνακρούεσθαι dicitur qui veluti navis aut currus retro inhibitus retrogrado pede remeat. Usurpatur vox media et in significatione activa pro, retrocedere seu remeare cogo; ut apud Aristoph. in avibus. Ἀτὰρ τὸ δεῖν ἐπανάκρουσαι πάλιν.

Ἐπανάκρουσις, repulsus quo aliquid retroagimus, et propriè quo navim retro inhibemus. schol. Aristoph. [Av. 649. Ἐπανάκρουσις δέ ἐστι κυρίως, &c. Lege Suid. Lex. in Ἐπανάκρουσαι πάλιν.]

Ἐξανακρούω, retraho. [Plut. de Herodot. Malignit. Τῇσι δὲ λοιπῇσιν οἱ βάρβαροι ἐξανακρουσάμενοι,—περιέπλεον Σούνιον, &c. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 115.]

Προανακρούομαι, prior retro pellor seu retro inhibeor, prior retrocedo inhibito cursu. Item prior exordior; (de citharista aliquo qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulsum se præparat.) Plut. in symp. sept. sap.

Προσανακρούω, προσανακρούομαι, idem quod ἀνακρούομαι, i. προοιμιάζομαι, exordiri, initium dicendi facere. Plutarch. in lib. de facie in orbe Lunæ.

Ἀντικρούω, retundo, repello. Exponitur etiam, incurro, item offendo. Plut. διὰ τὸν ἀντικρούσαντα πρὸς τὴν αὐτοῦ δόξαν φθόνον. Demosth. pro corona, ἀντέκρουσέ τι, καὶ γέγονεν οἷον οὐκ ἔδει; aliquid malè seu adversè cecidit? Apud Thuc. ἀντεκεκρούκει αὐτοῖς, exp. præter mentem evenit.

Ἀντίκρουσις, expulsio, seu repulsus, impulsus contrarius seu in contrariam partem, obstaculum. Aristot. rhet. 3. [Æschines in Timarch. ὑπὲρ τοῦ παιδὸς Ἀλεξάνδρου διεξίῃ, ὡς ἐν τῷ πότῳ ἡμῶν κιθαρίζοι, καὶ λέγοι ῥήσεις τινὰς, καὶ ἀντικρούσεις πρὸς ἕτερον παῖδα.]

Ἀποκρούω, vel ἀποκρούομαι, repello, depello, propulso, reprimo. Plut. symp. 7. τοὺς τοῦ καλέσαντος (φίλους) ἐκκρούων καὶ ἀποκρούων ἅπαντας. Aristoph. τοῦ Μενέλεω τὸ ἀποκρούω. Est etiam, excutio, ut equus sessorem dicitur excutere.

Ἀποκρούομαι, (medium,) idem quod ἀποκρούω. Xenoph. Hell. 6. Galen. therap. l. 14. Item refello, refuto. Greg. Ἀποκρούομαι, (pass.) repellor, depellor, excutior. Ut, ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως, urbe depulsus, vel repulsus. Et, ἀποκρούεσθαι τοῦ ἵππου, Xenoph. in Hipparch. Item relidor, repercutior. Greg.

Ἀπόκρουσις, repulsio, depulsio, propulsatio. Ἀπόκρουσις τῆς σελήνης, quum luna decrescit seu senescit. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ἀπόκρουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui repellitur seu rejicitur: Nicand. in Ther.

Ἀποκρουστικὸς, οῦ, ὁ, repulsivus, depulsivus, vim habens repellendi vel depellendi aut propulsandi. Gal. Diosc.

Διακρούω, seu διακρούομαι, pulsando penetrare facio: unde, διακρουσθέντες σφῆνες, cunei pulsando adacti. Depello, protelo, propello. Plut. in Numa, διεκρούσατο τὴν δίκην, judicium à se depulit. Sic et apud Dem. contra Mid. et alibi apud eundem. Exponitur etiam, rejicio. Ut apud eundem Dem. de malè gesta legat. διακρουόμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, ejiciens, prorogans, differens in judicium ingredi. Πρύμναν διακρούσασθαι, navem inhibere retrò, in ipsam puppim pellendo: Greg. ad Eudox. Item διακρούω, impello, interpello. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἰσθ. ἑαυτὸν διέκρουεν ἐν τοῖς πράγμασι.

Διάκρουσις, depulsio et prorogatio. Demosth. Item depulsio periculi, et evitatio: apud Plut. in Coriol.

Διακρουστικὸς, οῦ, ὁ, impostorius.

Ἐγκρούω, pulsando introrsum adigo, infigo, appingo. ut apud Aristoph. παττάλοις ἐνέκρουεν. Item, ad numeros incedo: apud eundem in Ran.

Decomp. Ἀπεγκρούω, idem quod ἀποκρούω, excutio. Lucian. var. hist. lib. 2.

Ἐκκρούω, expello. Plutarch. de virt. morali, τὰ ἐπιγινόμενα πάθη ἐκκρούει τοὺς λογισμούς. Exponitur etiam, excutio. apud Xenoph. in Cyn. μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν, τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας. Item repello, depello. Thucyd. l. 4. πειράσαι ἀπ' αὐτοῦ ἐκκροῦσαι τοὺς ἤδη ἐπιόντας βαρβάρους. Sic et apud Plutarch. de deo Socr. Item dimoveo, aut etiam, deterreo, deturbo. Plutarch. in Sol. ἐκκρούει τὸν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως. Dem. pro cor. ἵνα μὴ λόγον ἐκ λόγου λέγων τοῦ παρόντος ἐμὲ ἐκκρούσω. Item, rejicio à me, procrastino. Dem. εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐκκρούσας. ¶ Ἐκκρούειν τὸν καιρὸν, exp. terere tempus: apud Plutarch. in Polit. præc.

Ἔκκρουσις, excussio, exturbatio. Xenoph.

Ἔκκρουστος, excussus, exturbatus: stupefactus. Æschyl. [Sept. c. Theb. 547. σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανευμένην Γομφοῖς ἐνώμα, λαμπρὸν ἔκκρουστον δέμας, &c. Schol. ad 548. ἔκκρουστον. ἤτοι ἐκκροῦον καὶ ἀποτρέπον, καταπληκτικὸν καὶ ὑπερεκπλῆττον τῇ λαμπρότητι τοὺς θεατάς. Schol. β'. κατάπληκτον τῇ αἴγλῃ.]

Ἐπικρούω, impello: unde, ἐπικρούσασθαι, apud Polyb. incitare, impellere. [Aristoph. Thesm. 1013. Οἴμοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούσεις σύγε. Schol. ἐπιπατάξεις, ἐπιθήσῃ, ἐμπήξῃ, &c.] (Æsch. Ag. 211.)

Ἐπίκρουμα, ictus, pulsus: item, ἐπίπληγμα, et ἐπιχάραγμα. Hesych.

Ἐπίκρουσις, certa quædam erat percussio cum levibus ferulis, aptissima membris tollendis in tumorem extenuatorum. quæ et κατάκρουσις, Gal. 14. therap.

Κατακρούω, deorsum pello, defigo, adigo. Item repello, reprimo. Apud Plat. l. 8. de leg. traditur accipi pro, fallo.

Κατάκρουσις, repressio. ¶ Idem quoque quod ἐπίκρουσις.

Κατακρουστικὸς, vim habens reprimendi. Aristot. in probl.

(Ἐγκατακρούω, (*decomp.*) figo. de tripudiante Baccho dicitur. Aristoph. R. 334.)

Παρακρούω, seu παρακρούομαι, repello, rejicio, repudio, refuto. Ut apud Basil. in Apol. ad Neocæs. ἐκ τῆς ἔξωθεν σοφίας παρακρούεσθαι τὴν ἀλήθειαν. Sic et apud Oreg. de homine. Item deprecor, et à me summoveo. Plut. in apophth. Item circumvenio fraudulenter, decipio: sumpta metaph. vel ab iis qui callido luctæ artificio adversarium supplantant, vel ab iis qui in rebus appendendis fraudulenter lancem digito impellunt ut in alteram partem vergat. Plato in Critone, καὶ οὐκ ἂν παρακρούοι σε ἡ παροῦσα συμφορά. Luc. μῶν παρακέκρουσμαί σε; num ego te circumveni et fefelli? Sic et apud Aristot. et Demosth. ¶ Item passivè, decipior. Demosth. μὴ παρακρουσθῆτε, videte ne decipiamini. Sic et apud Theodoret. hist. Eccles. l. 4.

Παράκρουσις, repulsio. Aristot. probl. segm. 2. q. 13. Item fraus, impostura: apud Suid. Item error, Aristot. pol. 2. c. 3. Item mentis concussus atque emotio, delirium: apud Gal.

Παράκρουστος, stultus, mente captus.

Παρακρουστικὸς, mentem concutiendi et emovendi vim habens, in delirium impellens. Gal. ad Glauc.

Περικρούω, circumpello, pulso, pello, percutio. Item decipio. Apud Plat. l. 10. de rep. περικρούομαι, exp. etiam excutior.

Προσκρούω, pulsando affigo: Hesych. Item impingo, allido. Item offendo, incurro. Demosth. pro cor. τὸ δὲ προσκροῦσαι, καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἐβουλόμεθ', ἡμῖν συμβῆναι, in inceptis offendere. Sic Demetr. de Thucyd. καὶ ἀεὶ μᾶλλόν τι προσκρούοντι ἔοικεν, ὥσπερ οἱ τὰς τραχείας ὁδοὺς πορευόμενοι. Item offendo, i. in offensionem seu odium alicujus incurro, infensum mihi reddo. Plut. in Themist. προσέκρουσε τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Idem in Theseo, προσκρούω τοῖς πολίταις. Dem. pro cor. εἴ τις ἐλύπησέ τι τοῦτον, ἢ προσέκρουσέ που. Dicitur et de iis qui studio aliquem lacessunt et ad iram provocant: apud eundem Plutarch. Item passivè, offendor, irascor, stomachus mihi movetur. Aristot. polit. 2. τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους. Item infensus sum, odi. Plut. ἐκ τούτου προσέκρουσεν αὐτῷ ὁ Κικέρων. Item incurro, i. cum impetu invado.

Πρόσκρουμα, sive πρόσκρουσμα, id ipsum quo aliquis offenditur, offendiculum. Item offensio.

Πρόσκρουσις, impactio, offensio. Plut. in polit. præc. et in Per.

Συγκρούω, collido. Item collidor: ut apud Polyb. l. 1. καὶ τοὺς ταρσοὺς ἔθραυον αἱ νῆες ἀλλήλαις συγκρούουσαι, mutuò sibi illisæ. Item collido et complodo manus. Aristoph. Item collido, i. committo. Dem. pro cor. πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν. Herodian. συνέκρουον δὲ αὐτοὺς ἑκατέρωθεν οἱ κόλακες. Sic et apud Aristot. et Isocr. Item congrego. Hesych. et Suid.

Σύγκρουμα, exp. debitum, fœnus. Hesych.

Σύγκρουσις, collisio: Demetr. de eloquut. Συγκρούσεις dicuntur etiam mutuæ offensiones seu odia et inimicitiæ: apud Plut. in Numa. Item σύγκρουσις, fraus, impostura. Suid.

Συγκρούσιος, ου, q. d. concussorius, ut, συγκρούσιος γέλως.

Ὑποκρούω, obturdo, interpello. Porphyr. in Hom. μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες, ὑποκρούοντες διὰ τί συνεληλύθαμεν. Item ejicio. apud Aristoph. τί δ' ἢν ὑποκρούωσί σε; Item significo, apud Aristoph. in Pluto. Item cithara responso: in Epigr.

Composita sine præpositione.

Κεφαλοκρούστης, ου, ὁ, caput pulsans: ita dicitur phalangium quoddam, quod si in aliquem irruat, caput ejus petit.

Ποδοκρουστία, plausus pedum, seu complosus. Strabo.

ΚΡΥ'ΟΣ, εος, τὸ, frigus, algor, rigor. (Æsch. S. c. Th. 840. Eum. 161.) Hesiod. in Erg. —— ὁπότε κρύος ἀνέρος ἔργον, Ἰσχάνει. Luc. in Lexiph. οἶσθα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. Quidam etiam pro gelu poni putant; unde dicatur κρύσταλλος. ☞ Etymologus derivat παρὰ τὴν κροῦσιν τῶν ὀδόντων, τὴν γινομένην ἐν τῷ κρύει. vel à κρατῶ.

Κρυερὸς, οῦ, ὁ, frigidus, algidus: Herodian. lib. 1. Item horrendus, horribilis, horrorem incutiens, dirus, item tristificus: ut Od. δ'. αἶψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. Sic apud Hesiod. κρυεροῦ ἀΐδαο, horribilis seu tristifici inferni. † in Erg. v. 153. V. ibi Græv. κρυερὸς in fem. dixit Hes. Th. 657.†

Κρυώδης, gelidus, horridus.

Κρυόεις, εντος, ὁ, Poëtis idem quod κρυερός. Od. ί. Dicitur et ὀκρυόεις pro κρυόεις, ut Il. ς'. κύων ὀκρυόεσσα.

(Ὀκρυόεις. Æsch. Pr. 281.) [Apoll. Rhod. Arg. 3. 1330.]

Κρυώδης, idem quod κρυόεις. Hesych.

Κρυμὸς, οῦ, ὁ, idem quod κρύος, frigus, algor: apud Philost. Alciph.

Κρυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, frigidus, algidus, gelidus, Dionys. de situ orb. Κρυμώδης πυρετὸς, species febris continuæ et ardentis, de qua Aët. lib. 5. c. 89.

Κρυμαλέος, idem; apud Eustath. de Zonis.

Κρυσταίνεται, glaciatur, glaciali frigore adstringitur, in glaciem coit, apud Nicand. in Alexiph. Ἧμος πιλνάμενον στέρνοις κρυσταίνεται εἶαρ.

ΚΡΥ'ΠΤΩ, F. ψω, P. υφα, abscondo, abdo, occulto. Item tego. Hesiod. in Erg. τοὺς μὲν ἔπειτα Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε. Idem in Theog. † 171.† Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ. Thuc. l. 2. ἐπειδὰν δὲ κρύψωσι γῇ. Plutarch. in Cam. πίθους δύο κατὰ γῆς κρύψαι. Apud Aristot. κρύπτων προσυλλογίζεσθαι, dicitur is, qui ita argumentatur, ut fallat, et lateat eum, quicum disserit, quò tandem sit evasurus. Item celo. Ut apud Lys. ὁ Διογείτων τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός. Sic Herodian. l. 2. κρύψαι τε τὸ γενόμενον βουλόμενοι. Et Synes. ep. 53. ἣν μέχρι νῦν ἔκρυψεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός. (cum Acc. Person. Eurip. Med. 65. Phœniss. 64. 1201. Æsch. Ag. 396.)

Κρύπτομαι, abscondor, occultor, tegor; unde κεκρύφαται, apud Hesiod. in Erg. † in Theog. 730.† Item celor. Ut apud Dem. οὐδὲ κρύπτεται τὸ πρᾶγμα. Exponitur etiam, taceor, à schol. Thuc.

[Κρυπτέος. Soph. Ant. 278. ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον Σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον.]

Κεκρυμμένως, occultè, latenter, clàm.

Κρύψις, εως, ἡ, occultatio, absconsio. In arte disserendi κρύψις vocatur μέθοδος δι' ἧς οἷόν τε λανθάνειν τὸν συλλογιζόμενον τὸ προκείμενον. Alex. Aphr. in Top. l. 8.

Κρυπτὸς, οῦ, ὁ, abditus, occultus, clandestinus. Herodian. lib. 5. et 7. Τὸ κρυπτὸν, apud Dialecticos dicitur omne quot avocat respondentem ab animadversione et cautione in respondendo. Alex. Aphr. (Æsch. 317. Ch. 771. 814.)

Κρύπτη, q. d. testudo subterranea, et q. d. abdita. Exponitur etiam, locus abditus et concameratus.

[Κρύπτεια. Plat. de Leg. lib. 1. ἔτι δὲ καὶ κρύπτειά τις ὀνομάζεται, θαυμαστῶς πολύπονος πρὸς τὰς καρτερήσεις.]

Κρυπτάδιος, apud poëtas idem quod κρυπτὸς, abditus, occultus, clandestinus. Il. ά. et ζ'. (Æsch. Ch. 946.)

Κρυπτικὸς, οῦ, ὁ, (q. d. occultativus, seu occultatorius) occultandi seu celandi aut fallendi peritus. Et, οἱ κρυπτικοὶ, qui arte illa uti seu prudentia in disputando sciunt quæ κρύψις dicitur, i. qui eum, cum quo disserunt, cap-

tare norunt, et ἐπαγωγῇ irretire. Sic, τὸ κρυπτικὸν, cui quædam vis fallendi inest: et specialiter, quo disputator, occultè argumentans, concessionem cujusvis rei adversario suo extorquere potest. Alex. Aphr.

Κρυπτικῶς, q. d. occultativè, seu occultatoriè; i. cum quodam ad occultandum et fallendum artificio; captiosè. Aristot.

Κρυπτεύω, occulto, tego. Eurip. in Bacch. κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως Δαρὸν χρόνου πόδα. [Helen. 548. οὔτι που κρυπτεύομαι Πρώτεως ἀσέπτου παιδὸς ἐκ βουλευμάτων;]

Κρύβδην, et κρύβδα, occultè, clàm. Od. λ'. et Il. σ'. (Æsch. Ch. 175.)

Κρύφα, occultè, clàm, clanculum. Plut. ad Colot. et in quæst. Rom. Pro eodem dicitur et κρυφῇ, in ep. ad Eph. c. 5. (Soph. Tr. 702.), Et, κρυφηδὸν, Od. ξ'. Item κρυφανδὸν, apud Hesych.

Κρυφαῖος, et Κρύφιος, occultus, abditus, clandestinus, latens: Soph. in Ajace. (Æsch. Pers. 385.) Musæus in Ero et Leand. Herodian. l. 8.

Κεκρύφαλος, ου, ὁ, reticulum quo mulieres crines suos compescunt. Il. χ'. Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, &c. Et in Epigr. Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα. Ibidem: Πορφύρεον χαίτης ῥύτορα κεκρύφαλον. Sic dicitur etiam plagæ seu retis cavitas. Xen. in Cyneg. ἐπαίρων εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον. ¶ Item venter quidam ruminantium animalium, seu (secundum alios) sinus ventri prope stomachi commissuram annexus. Aristot. hist. an. l. 2. c. ult. et de partib. an. l. 3. c. 13.

Κεκρυφάλιον, τὸ, reticulum. Pol. l. 7.

Composita.

[Ἄκρυπτος. Eurip. Androm. 834. Δῆλα, καὶ ἀμφιφανῆ, καὶ ἄκρυπτα δεδράκαμεν πόσιν.]

Ἀποκρύπτω, abscondo, occulto. Od. ρ'. Γαστέρα δ' οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν Οὐλομένην. Sic, οὐσίαν ἀποκρύπτειν, apud Isocr. ad Demosth. Item contego, operio. Aristid. de Xerxe, ἔφη γὰρ, ἵππῳ τε καὶ πεζοῖς τὴν Ἀττικὴν ἀποκρύψειν. At, ἀποκρύπτειν τὴν γῆν, dicuntur navigantes, quum ita in altum auferuntur, ut terram videre desinant: Synes. in Epist. ad Euopt. Et, ἀποκρύπτειν ἀνθρώπους dicimur, quos longiùs provecti videre amplius non possumus: Luc. Item celo. Isocr. in Panath. οὐ γὰρ ἀποκρύψαιμι τἀληθές. Item obscuro. Plato in apol. Socr. αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. Et, splendore seu lumine antecello. Greg. de Theol. πλεῖον τοὺς ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ τινες ἐκείνων ἑτέρους. Item generaliter, dignitate et præstantia quidpiam ita supero, ut aliud vilescat. Basil. hom. 9. αἱ δὲ προγνώσεις τῶν ἀλόγων ζώων τῆς περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῆς, ποίαν οὐχὶ σύνεσιν λογικὴν ἀποκρύπτουσιν; Exponitur et simpliciter, vinco: apud Aristid. ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλάς.

Ἀποκρύπτομαι, idem quod ἀποκρύπτω, abscondo: ut Isæus, εἰ πόλις δεῖται χρημάτων, μηδὲν δεῖ ἀποκρύπτεσθαι τῶν ὄντων. Sic Dem. οὐκ ἀποκέκρυπται τὴν οὐσίαν. Item celo: plerunque cum gemino accusat. ut, οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε. Plut. in Rom. Sic et apud Plat. in apol. Interdum cum præpos. πρός. Ut Isocr. in Busir. πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους, ὡς οἷόν τε μάλιστ', ἀποκρύψασθαι. Sic quoque apud Plut. in Numa. Et cum περὶ, apud Lys.

Ἀπόκρυψις, ἡ, absconsio, occultatio.

Ἀποκρυφὴ, latebra, latibulum. Dion. Areop.

Ἀπόκρυφος, arcanus, secretus; in thesauro reponendus. (dignitatis attributum.) περισκελίδες ἀπόκρυφοι. ἀπόκρυφον κειμήλιον. Secus vulgo, pro, occultus, absconditus, sequior. ut, ἀπόκρυφα βιβλία, apud Suid. [Eurip. Herc. Fur. 1069. Φέρ', ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω. Xenoph. Conviv. cap. 8. §. 11. οὐδὲν γὰρ τούτων ἐστὶν ἀπόκρυφον πατρὸς τῷ καλῷ τε κἀγαθῷ ἐραστῇ.]

Ἐγκρύπτω, q. d. intus occulto, seu abscondo in: idem quod ἀποκρύπτω. Item intego, seu tego: ut Od. ε'. Ὡς δ' ὅτε τὶς δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Sic et Matth. 13.

Ἔγκρυμμα, τὸ, idem quod λόχος seu ἐνέδρα, i. milites qui aliquo in loco occuluntur ad circumveniendos hostes incautus. Eustath.

Ἐγκρυφίας ἄρτος, (q. d. occultativus panis,) panis subcineritius. Luc. et Athen. l. 3. Exponitur etiam tortula. Num. c. 11.

Ἐγκρυφιάζω, idem quod ἐγκρύπτω. Aristoph. in Eq.

Ἐπικρύπτω, idem quod κρύπτω, abscondo, &c. Herodian. lib. 1. τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες ἐν ἰδιωτῶν σχήματι. Item celo, dissimulo, obscurè fero. Unde Plut. εἰδὼς τοὺς Σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένους τὰ συμπτώματα, Spartiatas celare contendentes suas clades. Sic et apud eundem in Pericle, et Paus. in Bœot. (Æsch. Eum. 318.)

Επίκρυψις, ἡ, occultatio. Item ænigmaticus sermo: apud Gregor. et Synes.

Ἐπικρυπτικὸς, q. d. occultativus: unde, ἐπικρυπτικὰ ἐπιῤῥήματα, occultationis significationem habentia, apud gramm.

Ἐπίκρυφος, occultus. [Pind. Olymp. H. 92.——καὶ ἐπίκρυφον οἶμον. Schol. οἱ γὰρ νενικημένοι, οὐ φανερὰς ὁδοὺς ἀπιᾶσιν, ἀλλ' ἐκτρεπόμενοι, διὰ τὸ ἐπονείδιστον τῆς ἥττης.]

Decomp. Συνεπικρύπτω, simul occulto.

(Εὔκρυπτος. Æsch. Ag. 632.)

Εὐκρυφὴς, facilis occultatu: seu bene latens.

Κατακρύπτω, occulto, dissimulo, &c. (V. Æsch. Pers. 536.) Od. δ'. Ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκε Δέκτῃ. Xenoph. Pæd. 3. εἴς τε τὴν γῆν ἀρκεῖτω τὰ σώματα, ὅταν ἕκαστος τελευτήσῃ, κατακρύπτειν. Et cum præpos. ὑπὸ, apud Arist. de mundo. Pro eo per syncopen dicitur κακκρύπτω, apud Hesiod. in Erg.

Κατάκρυψις, occulatio, dissimulatio.

[Κατακρυφά. Soph. Œd. Col. 217. Ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν. Schol. ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν.]

Πάγκρυφος, omnino occultus.

Περικρύπτω, circùm occulto, celo. Laërt. in Diogene.

Συγκρύπτω, itidem, occulto, celo.

Σύγκρυψις, occultatio.

Ὑποκρύπτω, vel ὑποκρύπτομαι, q. d. subocculto. Exponitur etiam, occultè condo, clanculum repono. Item dissimulo, celo. Xen. anab. l. 10. Exponitur etiam, taceo, reticeo; seu subticeo. apud Æschin. contra Timarch.

Ὑπόκρυψις, q. d. suboccultatio.

Ὑπόκρυφα, latenter, clàm. Pind.

ΚΡΥ'ΣΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, glacies, gelu. (☞ Dictus, ut quidam tradunt, à κρύος, et στέλλομαι pro συστέλλομαι. ut sit, τὸ ὑπὸ τοῦ κρύους συστελλόμενον ὕδωρ, aqua quæ frigore in glaciem concrevit.) Odyss. ξ'. αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη, Καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος. Il. χ'. Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. Thuc. lib. 3. Κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει. Sic et apud Plutarch. et Luc. Item crystallus lapis. Dion. de situ orb. τέμνοις κρυστάλλου καθαρὸν λίθον. Ibidem, Φύει δὲ κρύσταλλον, ἰδ' ἠερόεσσαν ἴασπιν. Invenitur et fœm. gen. in Epigr. et unico λ scriptum.

Κρυσταλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, crystalli speciem præ se ferens. Item glacialis.

Κρυσταλλόω, ῶ, in crystallum verto, seu glaciem conglacio, gelu concretum reddo: unde, κρυσταλλωθέντα, gelu concreta, apud Phil.

Κρυστάλλινος, ου, ὁ, crystallinus, crystalli puritatem et pelluciditatem habens.

Κρυσταλλίζω, crystalli pelluciditatem seu splendorem imitor. Apoc. cap. 21.

Ἀκρύσταλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) glacie carens, non glaciatus.

ΚΡΩ'ΒΥΛΟΣ, ου, ὁ, Hesychio et Suidæ villus puerorum; cincinni puerorum, intortique crines. Hesychio est etiam nodus capillorum à fronte in verticem reductorum. Thuc. lib. 1. χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει κρώβυλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Et Xenoph. εἶχον δὲ κράνη σκύτινα, κρώβυλον ἔχοντα κατὰ μέσον ἐγγυτάτω τιαροειδῆ. Scribitur et paroxytonως κρωβύλος, apud Suid. schol. Aristoph. [Vesp. 1259.] et Eust.

Κρωβυλώδης, similis τῷ κρωβύλῳ. Lucian. in Lexiph. πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων, κρωβυλώδη τὴν πλοκήν.

ΚΡΩ'ΖΩ, crocito. (☞ A κράζω, ut κλώζω à κλάζω.) Propriè dicitur de corvis, teste Poll. Tribuitur etiam cornicibus: ut apud Hesiod. in Erg. Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. Dicitur etiam impropriè de avibus malè canentibus et fere crocitantibus: ut apud Luc. κρώζουσιν οἱ κύκνοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές. Item metaphoricè, sicut et Lat. cornicor, et garrio. Aristoph. in Pluto. Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις, ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος. Sic apud Suid. τοῦτο μὲν, ὦ γραῖα, σαυτῇ κρώζαις.

Κρωγμὸς, οῦ, ὁ, crocitatio: vox corvi crocitantis, vel cornicis cornicantis: apud schol. Theocr.

ΚΡΩ'ΜΑΞ, acervus lapidum, Hesych. Scribitur et κλῶμαξ, per λ, apud Eustath.

Κρωμακόεις, vel κλωμακόεις, præceps, abruptus, præruptus. Il. β'. Ἰθώμην κλωμακόεσσαν.

Κρωμακωτοὶ τόποι, appellata fuerunt loca petrosa et scansu difficilia, apud Paphlagones, teste Eust.

ΚΡΩ'ΠΙΟΝ, ου, τὸ, falx: apud Pherecydem comicum, teste Poll. Scribitur et κρώβιον, apud Hesych.

ΚΡΩΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, hydria, urceus, vas aquarium seu balneatorium. Theocr. idyll. 13. Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν Βάψαι ἐπειγόμενος. Inter vasa balneatoria legitur apud Plut. in Alex. ☞ Eust. annotat, denominatum παρὰ τὸ κρῶ, quod, per syncopen ex κερῶ factum, significat τὸ σταλάζω καὶ ἐπιχέω.

ΚΤΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ήσομαι, acquiro, comparo. † τὶ ἀπό τινος, acquirere, eripere quid ab aliquo. Xen. Pæd. 1. 6, 11. φιλίαν παρά τινος. l. 3. p. 67. d. τὶ ἀπό τινος (sc. χρήματος) comparare aliquid ex aliquâ re. l. 3. p. 76. e. νίκην, victoriam adipisci. 6. p. 159. c.† Dem. Olynth. 2. πολὺ γὰρ ῥᾷον, ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα, πέφυκε. Sic, κτᾶσθαι ἵππους, apud Xenophontem. Et, τιμὴν αὐτῷ καὶ γένει μείζω κτώμενος, apud Platonem. Et, εὔνοιαν κτήσασθαι, benevolentiam comparare, apud Isocr. ad Philip. Et, κτᾶσθαι ἔχθραν, apud Thuc. suscipere inimicitias. Et, κτᾶσθαι συμφορὰν, apud Plat. accersere sibi calamitatem. Præterit. κέκτημαι, acquisivi, comparavi, vel habeo seu possideo. Xen. Pæd. 8. λαβὼν ταῦτα πάντα, κέκτησο, καὶ χρῶ, ὅπως βούλει, αὐτοῖς. † τῶν δι' ἑαυτῶν κτησαμένων. sc. ἀρχὰς, qui per se ipsos acquisiverunt imperium. Xen. Pæd. 1. 1. 4. φόβον. l. 5. p. 124. e.† Hinc, κεκτημένος, possessor, dominus: ut et, traditus, Eurip. in Iphig. Κεκτημένη, domina. Interdum simpliciter, habeo: ut apud Lysiam, τέχνην δὲ κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν. † Xen. Pæd. 1. 1. 3.† Pro κέκτημαι dicitur etiam ἔκτημαι, apud Hom. et Herodot. Aor. 1. ἐκτήθην, passivè aliquando usurpatur: ut, ἃ ἐκτήθη, apud Thuc. quæ comparata sunt, quæ parta sunt. (Eurip. Med. 218. 490. 1049. Phœniss. 512. Soph. Tr. 478. Œdip. Tyr. 1513. Æschyl. Suppl. 341.) † Κτάομαι, med. pr. sibi acquirere, comparare. V. Kusterus de verbo medio p. 12.†

Κτῆμα, ατος, τὸ, quod aliquis acquisivit, quod aliquis acquisitum possidet, possessio: sic dicitur virtus esse κτῆμα ἀναφαίρετον. † Xen. Pæd. 1. 5. 12.† Κτήματα, τὰ, bona, facultates, opes, quæcunque quis possidet: ut Il. γ'. et Od. ξ'. et alibi passim. ¶ Item κτῆμα, prædium. Herodian. εἰς τὰποῤῥωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀποδιδράσκουσι. (παλαιὸν οἴκων κτῆμα. O vetus Ancilla. Eurip. Med. 49. Soph. Œdip. Tyr. 557.)

Κτηματικὸς, οῦ, ὁ, qui multa possidet, dives, opulentus. Plut. in Solone.

Κτημάτιον, (diminut.) q. d. possessiuncula: apud Alciphr. pro prædiolo.

Κτηματίτης, idem quod κτηματικός. apud Lycurg. teste Suid.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio, ipse possidendi actus: aut etiam, acquisitio. † Xen. Pæd. 1. 3. 14. φίλων, amicorum acquisitio. p. 236. a.† Thuc. τὴν κτῆσιν χρημάτων ποιούμενοι. Item res quæ possidentur, seu facultates: ut Od. ξ'. καὶ κτῆσιν ὀπάσσαν. Sic apud Aristot. polit. 2. ἰσάζειν, et ὁμαλίζειν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν. † Hes. Th. 606.†

Κτήσιος, quæstor, fortunator: ut, κτήσιος Ζεὺς, apud Isæum. Et κτήσιος Mercurius, quæstorius, quòd lucripetis propitius putaretur. (Æsch. Ag. 1047. Suppl. 454 bis. Soph. Tr. 703.)

Κτησείδιον, q. d. possessiuncula.

Κτητὸς, οῦ, ὁ, q. d. acquisibilis, i. qui acquiri potest, qui comparari potest. Isocrat. δόξη μὲν χρήματα κτητά. Item acquisitus, vel quæsitus. Plat. de leg. l. 8. Exponitur etiam, emptus, et emptitius. Ut Hesiod. in Erg. γυναῖκα κτητὴν appellat, quam alii ἀργυρώνητον.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor, dominus. Luc. in Act. 4.

Κτητικὸς, acquirendi peritus, seu comparandi. Isocr. in Panath. Ex κτητικὴ τέχνη, vel κτητικὴ, sub. τέχνη, acquirendi ars, seu disciplina, ars quæstuaria. Aristot.

Κτητικὰ ὀνόματα, nomina possessiva.

Κτέανον, ου, τὸ, apud poëtas idem quod κτῆμα. (Æschyl. S. c. Th. 735. 909. Ag. 1583. Ch. 943.)

Κτέαρ, idem. Unde Dat. κτεάτεσσιν, pro κτέασσιν, et κτέασιν, apud Hom. ut Od. ξ'. Τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν; Sic Il ψ'. et ό.

(Κτεάτειρα. Æsch. Ag. 363.) ‡ in possessionem tradens, Blomf.‡

Κτεατίζω, acquiro, aut possideo. Od. β'. πολλὰ κτεατίσσας, cui amplæ facultates fuerint, qui multa bona posséderit.

Κτεατίζομαι, idem: ut apud Theocr. idyll. 17. κτεατίζεται αὐτὸς, acquirit ipse.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακτάομαι, recupero, recipio, reparo: ut, ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχὴν, Aristot. ¶ Item refocillo, recreo. Galen. therap. 10. τήν τε δύναμιν τοῦ σώματος ἀνακτώμενος, καὶ τὸν αὐχμὸν ἐπιτέγγων. Sic et apud eundem, ad Glauc. ¶ Item demereor, mihi concilio, amicum mihi facio. Xen. Pæd. 3. ὥστε παντάπασιν ὁ Κῦρος ἀνεκτήσατο τὸν Ἀστυάγην. Sic et apud eundem, l. 2. et 7. † et 1. 3. 8. et l. 2. p. 47. a.† (Æsch. Ch. 235.)

Ἀνάκτησις, εως, ἡ, recuperatio. Item refocillatio, recreatio. Item conciliatio gratiæ. [Herodian. lib. 6. §. 15.]

Ἀνακτητικὸς, οῦ, ὁ, recuperatorius, vim habens recuperandi sive reparandi. Item recreatorius, refocillatorius. Diosc.

Decomp. Ἐπανακτᾶσθαι, recuperare, reparare.

Ἀποκτάομαι, q. d. possessionem amitto rei alicujus: alieno, a dominio meo amitto, emancipo. Democr. πλοῦτος μὲν γὰρ μὴ κτηθεὶς τρύχει, κτηθεὶς δὲ βασανίζει ταῖς φροντίσιν, ἀποκτηθεὶς δὲ ταῖς λύπαις. Chrysost. οὐκέτι ἐπιθυμεῖ τῶν τοῦ πλησίον. πᾶς γὰρ ὁ τὰ αὐτοῦ ἀποκτώμενος καὶ διδούς;

Ἐγκτάομαι, q. d. intus acquiro, vel intus possideo.

Ἔγκτημα, et ἔγκτησις, exp. possessio, acquisitio. [Demosth. Orat. de Haloneso. καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, εἶναι ἐγκτήματά φασιν ὡς ἐν ἀλλοτρίᾳ· (sc. χώρᾳ) τὰ δὲ αὐτῶν, κτήματα ὡς ἐν οἰκείᾳ. Xenoph. Hist. Græc. lib. 5. cap. 2. §. 12. Εἰ μέν τοι συγκλεισθήσονται ταῖς τε ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παραλλήλαις, ἃς ἐψηφισμένοι εἰσὶ, &c.]

Ἔγκτητος, acquisitus, comparatus, possessus. Levit. c. 21.

Ἐπικτάομαι, insuper acquiro, ultrà acquiro seu comparo. Plato.

Ἐπίκτησις, accessio acquisitionis, seu accessio ad possessiones.

Ἐπίκτητος, insuper acquisitus. Plato de leg. Item ascititius, adventitius. Philost. in ep. et Alex. Aphr. τὰ ἐπίκτητα, res externæ, bona non πατρῷα, apud Plat. de leg. 11.

Προσεπικτᾶσθαι, (*decomp.*) insuper acquirere. Aristot. rhet. 1.

Κατακτάομαι, idem quod κτάομαι, acquiro: ut, κράτος κατακτήσαιτο. Soph. Et apud eundem, εἰ μὴ νῦν κατακτήσῃ τινά.

Κατάκτησις, acquisitio. Polyb.

Decomp. Συγκατακτάομαι, simul acquiro, simul in potestatem redigo. Strabo lib. 6. [Demosth. de Cor. pag. 41. 5. Ed. Oxon.]

Παρακτάομαι, insuper acquiro et ascisco. [Herodot. Hist. lib. 4. τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι.] Item, propè possideo. Theophyl. instit. l. 2.

Προσκτάομαι, idem quod ἐπικτάομαι. Isocr. in Evag. χώραν πολλὴν προσεκτήσατο. Sic et apud Herodian. lib. 3. † Xen. Pæd. 1. 5. 8. et l. 4. p. 99. b.†

Συγκτάομαι, simul cum alio acquiro, socius sum in acquirendo. Aristot. polit. 5.

Composita sine præpositione: ac primùm ex præterito formata.

Ἀκτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui nihil possidet, pauper, inops. Plut. in Sol. (Theoc. ιϛ'. 33.)

Ἀκτημοσύνη, ἡ, inopia. [Pol. lib. 3. §. 3.]

Ἀκτησία, ἡ, possessionis seu possessionum penuria, inopia. idem cum ἀκτημοσύνη.

Ἄκτητος, qui acquiri non potest, vel qui acquisitus non est, seu non possessus.

Ἀξιόκτητος, † ὁ, ἡ,† dignus qui quæratur et possideatur, digno pretio quæsitus, vel quærendus justo pretio. Xen. Pæd. 5. Theodor. in Eccles. hist.

Δορύκτητος, hasta partus, quem hasta acquisitum quis possidet, apud Plut. de fort. Alex. 1. et Apoll. Pro quo et δορίκτητος, apud Eurip. in Hecuba. et δουρίκτητος.

Δύσκτητος, ægrè parabilis, comparatu difficilis. Polyb.

Εὐκτήμων, bene instructus possessionibus, dives. [Pind. Nem. Od. Ζ. 134. ἀταλὸν ἀμφέπων θυμὸν, προγόνων εὐκτήμονα ζαθέαν ἀγυιάν. Schol. τὴν θείαν καὶ πλουσίαν ὁδὸν, &c.]

Ἰδιόκτητον, dicitur quod privato jure princeps possidet.

Λυρόκτητος, q. d. lyra acquisitus, in Epigr.

Πολύκτητος, exp. multa possidens, locuples, dives. [Eurip. Androm. 768. πολυκτήτων τε δόμων μέτοχος.]

Πολυκτήμων, idem. [Hom. Iliad. Ε. 612. ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ Ναῖε πολυκτήμων, &c. Schol. Πολλὰ κτήματα ἔχων. Soph. Antig. 855. ὦ πόλεως πολυκτήμονες ἄνδρες. Eurip. Ion. 581. Ἀλλ' εὐγενής τε, καὶ πολυκτήμων βίου.]

Πολυκτημοσύνη, multorum possessio, divitiæ.

Φιλοκτήμων, possessionum amans seu cupidus, avidus multa possidendi, avarus. Eustath.

Φιλοκτησία, possessionum cupiditas, avaritia.

Composita ex κτέανον.

Ἀκτέανος, pauper, inops, nulla habens κτέανα. Hesych.

Βαθυκτέανος, profundas possidens opes, i. magnas, ideoque prædives, in Epigr.

Ἐρικτέανος, valdè dives. Oppian. lib. 1. de Venat.

Εὐκτέανος, dives, in Epigr. (Æsch. Pers. 899.)

Ἐχεκτέανος, idem, apud Rhian.

Πολυκτέανος, multarum possessionum dominus. Triphyod. in Trojæ excidio. [Callim. Hym. in Apoll. 34. πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων, Καί τε πολυκτέανος. Pind. Olymp. Od. Χ. 44. ἴδε πατρίδα πολυκτέανον ὑπὸ στερεῷ πυρὶ, &c.]

Φιλοκτέανος, idem quod φιλοκτήμων. Il. α.

‡ *Composita ex κτέαρ.*‡

[Κατακτεατίζω. Apoll. Rhod. Arg. 3. 136.] ‡ obtineo.‡

ΚΤΕΙ'ΝΩ, (F. κτενῶ, P. ἔκτακα. Aor. 2. ἔκτανον, et per apocopen apud poëtas ἔκταν, tum in prima persona sing. tum in tertia plur. unde et ἔκτα pro ἔκταν.) interficio, occido. Il. ί. Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. Plut. de capienda util. ex inimicis; ὥσπερ γὰρ ὁ τὸν Θετταλὸν Προμηθέα κτεῖναι διανοηθείς. (Eurip. Med. 483. Soph. Œdip. Tyr. 833. Æsch. Ag. 1238.)

Κτείνομαι, interficior: ut Il. ί. κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς.

Κτῆμι, (quod non est in usu,) format fut. κτήσω, p. ἔκτηκα, pass. ἔκταμαι, ἐκτάθην, unde particip. κτάμενος: ut Il. έ. τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν. (Ἔκτας. ab inusit. κτῆμι. Eurip. Med. 1400. Κτάμενον. Æsch. Ch. 804.)

Κτάντης, ου, ὁ; et Doricè κτάντας, interfector, occisor. Theocr. in ara.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποκτείνω, idem quod κτείνω, interficio, occido. (Eurip. Med. 487. 1301. Æsch. Ag. 1259.) Il. λ'. Αἰὲν ἀποκτείναν ἔπεστ' Ἀργείοισι κελεύων. Dicitur etiam, ἀποκτείνειν φαρμάκῳ, veneno interficere, vel de medio tollere. Athen. l. 13. Dicuntur etiam judices ἀποκτείνειν, i. morte mulctare, vel capite damnare, ut apud Plat. in Apologia, οὐ δήπου τούτου γε ἕνεκα οἱ ἐκεῖ ἀποκτενοῦσι. Cic. interpr. nec ob eam rem capite damnarer. Præt. perf. ἀπέκτακα: unde particip. ἀπεκτακὼς, apud Aristot. Item ἀπέκταγκα, (inserto γ.) unde ἀπεκτάγκασι, Regum l. 2. c. 4. Præt. medium ἀπέκτονα, occidi, apud Plut. in Agesilao.

Ἀποκτείνομαι, interficior, interimor. unde aor. 1. ἀπεκτάνθη, et perf. inf. ἀπεκτάνθαι, et particip. præt. ἀπεκταμμένος, (per duplex μ,) interfectus. ex Basil.

† Προσαποκτείνω, simul occidere. Xen. Pæd. l. 5. p. 126. c.†

Ἀποκτέννω, interficio, ut, ὁ ἀποκτέννων κύνα: apud Græcos Bibliorum interpretes.

Ἀποκτέννω, (cum ν,) pro eodem, apud Basilium.

Ἀποκτιννύω, etiam reperitur. Unde apud Xenoph. Hellen. 4. οὐκ ἀποκτιννύουσιν ἐν ἑορτῇ. Hellen. 5. ἐλῃλάτουν τε, καὶ ἄνδρας ἀπεκτίννυσαν. Dicitur etiam ἀποκτίννυμι, unde ἀποκτιννύναι, apud Plat. de rep. l. 2.

Ἀποκτονέω, ῶ, F. ήσω, idem. Plato in Apolog. ὡς Σωκράτην ἀπεκτονήκατε, ἄνδρα σοφόν. Et part. ἀπεκτονηκὼς, apud Plut. in Timol.

Decomp. Ἀνταποκτείνω, vicissim occido, contrà interficio. Eurip. in Oreste. [Aristoph. Acharn. 325. Ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους. Æschyl. Choëph. 119. Ἁπλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ. 272. Herodot. Hist. lib. 7. §. 136. κείνους μὲν γὰρ συγχέαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, ἀποκτείναντας κήρυκας· αὐτὸς δὲ, τὰ κείνοισι ἐπιπλήσσει, ταῦτα οὐ ποιήσειν, οὐδ' ἀνταποκτείνας ἐκείνους, ἀπολύσειν Λακεδαιμονίους τῆς αἰτίης. Demost. Orat. adv. Aristocrat. καὶ νυνὶ τὸν ἀποκτείναντα Χαρίδημον, ὅπως ἂν ἄρα τοῦτο γένηται, ἐὰν ἀνταποκτείνωσί τινες, λαβόντες ἔκδοτον, &c.]

[Αὐτοκτείνω. Soph. Antig. 55. τρίτον τ' ἀδελφὼ δύο μίαν καθ' ἡμέραν Αὐτοκτενοῦντε τὼ ταλαιπώρω, &c.]

Κατακτείνω, idem est quod simplex κτείνω: unde, κατέκτανε, κατέκτα, interfecit; κατέκτανον, et κατέκταν, interfeci, et interfecerunt. Apud Xen. † et κατακτανών. Pæd. l. 4. p. 112. d.† Et Il. δ'. Ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν. Et Il. β'. Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα. Dicunt etiam, κάκτανε, pro κατέκτανε. Ut apud Hesiod. in Asp. † 453.† Κακτάμεναι μεμαὼς, pro κατακτάναι, occidere. (Æsch. S. c. Th. 969. unde κατακτὰς 973. Ag. 1622. Eum. 463. Eurip. Med. 793. id. Phœniss. 572. 719. Soph. Œdip. Tyr. 846. 863.)

Συγκατακτείνω, (*decomp.*) unà cum alio interficio: unde aor. 2. συγκατέκτανον, apud Eurip. in Oreste. [1089.] At συγκατακτὰς, apud Soph. in Ajace, à συγκατακτῆμι.

Περικτείνω, occido circumcirca. Il. δ'. πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι, occidebantur circa ipsum.

Composita sine præpositione: ac primùm ex secunda persona præteriti passivi.

Ἀνδροκτασία, ἡ, idem quod ἀνδροκτονία. Hom. Il. ί. ή. λ'. ψ'. † Hesiod. Theog. 228.† (Æsch. S. c. Th. 699.)

Βοοκτασία, boum cædes, seu mactatio. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 1724. Αἰὲν ἐν Ἀλκινόοιο βοοκτασίας ὁρόωσαι.]

Συοκτασία, suium mactatio, seu cædes, in Epigr.

Composita ex præt. med. ἔκτονα.

Ἀδελφοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, fratricida. Herodot. lib. 1. [Pro quo Herodotus in Hist. lib. 3. §. 65. habet ἀδελφεοκτόνος.]

Ἀδελφοκτονία, ἡ, fratricidium, cædes fratris. Greg. Naz.

Ἀδελφοκτονέω, ῶ, fratrem occido.

Ἀλληλοκτονεῖν, mutuò se interficere, mutuis vulneribus perire. Hippocr. in epist. ad Damagetum.

Ἀνδροκτόνος, homicida. Plut.

Ἀνδροκτονία, homicidium.

[Ἀνδροκτονέω. Æschyl. Eumen. 605. Ἀνδροκτονοῦσα πατέρ' ἐμὸν κατέκτανεν. Schol.]

Ἀνθρωποκτόνος, homicida. Eurip. [Cycl. 127. Τί φῄς; βορᾷ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ;]

Ἀνθρωποκτονέω, ῶ, hominem vel homines interficio, homines jugulo. Greg. Naz.

(Ἀντικτόνοις ποιναῖς. Æsch. Eum. 466.)

Αὐτοκτόνος, qui se ipsum interfecit, qui sibi manus attulit. Eurip. (Med. 1256. V. Æschyl. S. c. Th. 687. 810.)

(Αὐτοκτόνως. Æsch. Ag. 1644.) [Sept. c. Theb. 740. ἐπειδὰν αὐτοκτόνως αὐτοδάϊκτοι θάνωσι.——τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι, &c. Schol. β'. ἀλληλοφόνως.]

Βρεφοκτονία, infanticidium.

Βροτοκτόνος, mortalium interfector.

(Βροτοκτονοῦντες. Æsch. Eum. 424.)

Ἐλαφοκτόνος, cervos occidens. Dianæ epith. apud Euripid. in Iphig. Taur. [1112.]

(Ζωοκτόνος. Philostr. l. 2. c. 14.)

Θηλύκτονος, à muliere interfectus. Æschyl. [Prometh. 859. Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρουρήτῳ θράσει. Schol. β'. αἱ Δαναΐδες γὰρ αὐτοὺς ὤλεσαν ἐν νυκτί.]

Ἰποκτόνος, qui vermiculos vitium oculos infestantes occidit. Eust.

Κυνοκτόνος, canicida.

Κυνοκτόνον, q. d. canum necatorium: ita dictum aconitum, quòd canes ipsum edentes necet. Nic. in Alexiph.

Κυριοκτόνος, domini interfector: apud Theodoret. in hist. Eccl.

Κυριοκτονία, domini cædes, ibidem.

Λῃστοκτόνος, prædonum interfector. Epigr. l. 2.

Λιμοκτόνος, fame enecans, famem mortiferam afferens.

Λιμοκτονία, ἡ, q. d. cædes quæ fit per famem. Apud Plat. pro summa et exitiali inedia à medico imperata. Apud Aphr. probl. l. 1. exp. summa fames seu esuritio.

Λιμοκτονέω, ῶ, fame neco, fame conficio. Gal. [Hippocr. de Rat. Vict. λιμοκτονέειν. Inediam imperato. 885. F. 597. 10. ἐμετοῖσι χρῆσθαι——καὶ αὖθις λιμοκτονέεσθαι. Summam abstinentiam adhibeat. 1238. D. Vide Fœs. Œconom. pag. 234.]

Decomp. Προλιμοκτονέω, ῶ, prius fame neco. Aristot. l. 8. hist. an.

Λυκοκτόνος, luporum interfector. Sed peculiariter est Apollinis epith. cui etiam immolabantur lupi. Unde, λυκοκτόνος θεὸς, pro Apolline. Soph. † El. v. 6.†

Λυκοκτόνον, dictum fuit aconitum, quòd lupos, qui ipsum forte devorarint, interficiat.

Λυκοκτονέω, ῶ, lupum seu lupos interficio: de qua re lata lex erat, ut docet schol. Aristoph. in aves, itidemque Eust.

Μητροκτόνος, matricida, qui matrem occidit. Eurip. in Oreste. (Æsch. Eum. 102. 281.)

Μητροκτονέω, ῶ, matrem occido. Aristot. eth. 3. c. 1. (Æsch. Eum. 202.)

Μητροκτονία, matris cædes. Plut.

Μυοκτόνος, mures occidens.

Μυοκτόνον, dicitur aconitum, quoniam odore mures procul et è longinquo necat. Nic. in Ther. et in Alexiph.

Νεόκτονος, recens interfectus. Pind. Nem. [Od. Η. 51. τὰ μὲν, Ἀμφ' Ἀχιλλεῖ νεοκτόνῳ, &c.]

Νηπιοκτόνος, infanticida, infantum interfector. Sapient. 12.

Ξενοκτόνος, hospitum occisor seu interfector. Æschin. in Ctesiph.

Ξενοκτονία, hospitum occisio. Plut.

Ξενοκτονέω, ῶ, hospites occido. Eurip. in Hecuba. [1247. Τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν, Ἡμῖν δὲ, &c.]

Ξιφοκτόνος, qui ense interficit. Soph. in Ajace. (χεῖρας ξιφοκτόνους. 10.)

Ξιφόκτονος, (proparoxyt.) qui gladio peremptus est, gladio necatus.

Ξιφοκτονέω, ῶ, gladio perimo, ense neco. Suid.

(Οἰωνοκτόνος. Æsch. Ag. 572.)

Παιδοκτόνος, q. d. puericida, puerorum interfector seu interfectrix: vel liberorum interfector, qualis dicitur fuisse Medea. [Eurip. Herc. Fur. 835. παιδοκτόνους Φρενῶν ταραγμοὺς, καὶ ποδῶν σκιρτήματα, Ἔλαυνε, &c. 1380. ἡμᾶς ἔχεις Παιδοκτόνους σούς. Soph. Antig. 1312. λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.]

Παιδοκτονία, q. d. puericidium, puerorum seu liberorum cædes.

[Παιδοκτονέω. Eurip. Herc. Fur. 1279. Τὸν λοίσθιον δὲ τόνδ' ἔτλην τάλας φόνον, Παιδοκτονήσας, &c.]

Παρθενοκτόνος, virginis aut virginum occisor.

Παρθενοκτονία, virginis aut virginum occisio, item immolatio.

Πατροκτόνος, parricida, patris interfector, vel interfectrix. Plutarch. in apophth. (Soph. Œdip Tyr. 1312. Æschyl. Ch. 1028.)

Πατρόκτονος, (passivè) à patre interfectus.

Πατροκτονία, parricidium.

[Πατροκτονέω. Æschyl. Χοηφ. 909. Πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;]

Πολυκτόνος, qui multos interficit. Eurip. in Heraclid. [218. Orest. 1142. Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονεύς. Helen. 199. Δι' ἐμὲ τὰν πολυκτόνον, &c. 242. Ἁ δὲ δόλιος, ἁ πολυκτόνος Κύπρις, &c.] (Æsch. Ag. 469. 472.)

(Πρωτοκτόνος. Æsch. Eum. 720.)

Συοκτονία, suis cædes, Dionys. de situ orb.

[Συοκτόνος. Callim. Hym. in Dian. 216. συοκτόνον. Vide Illustr. Spanhem. Observ. in loc.]

Ταυροκτόνος, tauri interfector.

Ταυρόκτονος, à tauro occisus.

Ταυροκτονέω, tauros occido. Æschyl. [S. c. Th. 282.] (Soph. Tr. 773.)

Τεκνοκτόνος, liberorum interfector, seu interfectrix: ut Medea.

Τεκνοκτονία, liberorum cædes seu occisio, parricidium.

Τιτανοκτόνος, Titanum interfector. Hom. in batrachom.

Τραγοκτόνος, hircos occidens. Eurip. in Bacch. [138.].

Τυραννοκτόνος, tyrannicida, tyranni occisor seu interfector. Phalar. in epist.

Τυραννοκτονέω, ῶ, tyrannum occido seu interficio, apud Hom.

Τυραννοκτονία, tyrannorum seu tyranni occisio aut cædes, tyrannicidium. Plut.

Φονοκτόνος, qui cæde interficit, seu per cædem.

Φονοκτονία, cædes.

Φονοκτονέω, ῶ, cædem perpetro, interficio. Num. 25.

(Χοιροκτόνος. καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις. Æsch. Eum. 283.)

ΚΤΕΙ'Σ, ενὸς, ὁ, pecten. [Æsch. Ag. 1603.] (☞ Quasi ἐκτεὶς, παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς ἐκτενιζομένας τρίχας.) In Epigr. καὶ κτένα κοσμοκόμην. Et Callim. οὐδ' οἴσιν ἐπὶ κτενὸς ἔσκον ἔθειραι. ¶ Item κτένες dicuntur quatuor illi dentes anteriores, alio nomine τομεῖς, διχαστῆρες, et γελασῖνοι dicti. ¶ Κτεὶς dicitur etiam pubes, quæ pecten Juvenali. ¶ Sunt et κτένες θαλάσσιοι, pectines marini, de quib. Aristot. hist. an. l. 4. et c. 4. et Athen. l. 3. Plinius pectunculos vocat.

Κτενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pectini similis: apud Athen. l. 2.

Κτένιον, ου, τὸ, pectunculus, parvus pecten: apud Suidam et Poll.

Κτενίζω, F. ίσω, pecto. Herodot.

Κτενίζομαι, pector, seu pecto me. Aristoph. Λούσησθε καὶ κτενίσησθε πρὸς τὸν ἥλιον. Unde ἐκτενισμένος, apud Archilochum.

Κτενωτὸς, pexus, vel pectine concinnatus: apud Hesych.

Κτηδὼν, όνος, ἡ. Theophrastus κτηδόνας in arboribus vocat venarum cursus, seu furcas, quas venarum cursus facit: quæ intus in arbore id sunt quod foris οἱ ὄζοι. Plin. l. 16. cap. 38. κτηδόνας vocat pectines. Sunt κτηδόνες membranis etiam et tunicis in corpore humano: fibræ et filamenta vocantur. Hippocr. de corde, κτηδόνας ἐμβάλλουσιν ἐς τὴν στερεὴν καρδίαν. Apud Eustath. scribitur etiam κτιδόνες per ι.

Composita.

Ἀκτένιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, impexus: apud Poll. ex Sophocle.

Διακτενισμένος, pexus: apud Poll.

Ἐπικτένιον, locus supra pubem. Galen. in Lex. Hippocr.

ΚΤΕ'ΡΕΑ, τὰ, exequiæ, inferiæ, justa. Odyss. β'. Σῆμά τέ οἱ χεύσω, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξω. ☞ Eustath. loco citato κτέρεα exp. κτέατα, ἤτοι κτήματα νεκρικὰ, vel τὰ κτενομένοις προσήκοντα, derivans à κτάομαι, vel à κτείνω.

Κτερεΐζω, exequias celebro, inferias fero, justa facio, funero, parento. Apollon. νέκυν κτερέϊξεν ὅμιλος. Vide aliud exemplum in Κτέρεα.

Κτερίζω, idem quod κτερεΐζω, humo. Hesych.

† Κτερίσματα, τὰ, inferiæ. Soph. El. 436. ubi Schol. deducit ἀπὸ τοῦ χέειν θύματα κάτω τῆς ἔρας i. e. γῆς.† [935. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν Τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα; Eurip. Troad. 1249. Εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων. Helen. 1407. φέροντες ἐνάλια κτερίσματα. Suppl. 309.]

Κτεριστὴς, inhumator, libitinarius. Ulpian. in pand. de institoria actione.

Composita.

Ακτερέϊστος, infuneratus, cui parentatum non est, cui latæ non fuerunt inferiæ. Item insepultus; in Epigr.

Ἀκτέριστος, idem: ἄταφος. Hesych. [Soph. Antig. 1082. ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν Ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν. Schol. ἄταφον. 1221. ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα. Schol. τὸν κακοκτέριστον τῆς Ἀντιγόνης τόπον. ἢ τὸν μὴ δεξάμενον ἐντάφια.]

Ἀντικτερίζω, vicissim funero seu sepelio, seu contrà funero.

[Ἐγκτερεΐζω. Apoll. Rhod. Arg. i. 1059. Τρὶς περὶ χαλκείοις δίχα τεύχεσι δινηθέντες Τύμβῳ ἐνεκτερέϊξαν, &c. Schol. Κτερεΐξαι, τὸ τύμβον ποιῆσαι, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ τύμβῳ τελέσαι. ἔθαψαν γὰρ, τάφον αὐτῷ ποιήσαντες.]

Συγκτερεΐζω, unà parento vel justa facio. Apoll. Arg. 2.

ΚΤΗ'ΝΟΣ, εος, τὸ, jumentum, pecus. [Æsch. Ag. 132.] (☞ Dictum ἀπὸ τῆς κτήσεως, quod veterum præcipuæ divitiæ in pecorum possessione fuerint: vel à κτείνω, interficio, ut κτῆνος dicatur propriè de illo quadrupedum genere quæ mactari et immolari solent.) Xenoph. Pæd. 8. ἥκει δέ τις νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσιν. Herodot. lib. 8. ὁ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνη καὶ ὀχήματα ἐν μέσῳ τάξας.

Κτηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. jumentarius, aut pecuarius, seu pecualis, i. ad jumentum pertinens, aut pecudem: seu, jumento similis, vel pecudi. Item belluinus, brutus, stolidus: apud Greg.

Κτηνωδία, ἡ, stoliditas pecuaria et bestialis.

Κτηνηδὸν, jumentorum more, pecudum more. [Herodot. Hist. lib. 4. μῖξιν δὲ ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιέονται, οὔτε συνοικέοντες, κτηνηδόν τε μισγόμενοι.]

Κτηνόομαι, οῦμαι, unde compos. ἀποκτηνοῦμαι, in jumentorum seu pecudum naturam degenero, in pecuinam naturam degenero: apud Greg. in l. de homine.

ΚΤΙ'ΖΩ, F. ίσω, condo, creo, fabricor: sæpe in Novo Test. ¶ Item pro οἰκίζω. Ut apud Herodot. κτίζειν χώρην, et, κτίζειν νῆσον, urbibus conditis habitatam reddere: seu, oppida et urbes pagosque condere. In epist. Phalarid. κτίζειν τέχνην, artem instituere. [ποιέω. Æsch. Pers. 288. Eum. 17. Suppl. 644. V. Eurip. Phœniss. 639. perpetro. Soph. Tr. 915.]

Κτίζομαι, condor, creor, ædificor, struor. Thucyd. lib. 1. τὸ χωρίον τὸ κτιζόμενον, locus qui ædificabatur, vicus. Particip. præt. pass. ἐκτισμένος, pro quo dicunt poëtæ κτίμενος, conditus. Item habitatus: unde apud Hom. ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. quod et conjunctim scribitur, εὐκτίμενον. † Sic Hesiod. Asp. 81.† [Eurip. Phœniss. 641. Æschyl. Ch. 348.]

Κτίσμα, τὸ, opus conditum seu creatum: seu opus, structura, ædificium. Jacobi c. 1.

Κτίσις, εως, ἡ, creatio, fabricatio: ut, κτίσις τοῦ κόσμου, Rom. c. 1. Accipitur et pro κτίσμα, res condita, res creata: seu creatura, ibidem, Galat. c. ult.

Κτιστὴς, οῦ, ὁ, creator, conditor.

Κτίστωρ, ορος, ὁ, idem: apud Athen. l. 9. [Eurip. Ion. 74. κτίστορ' Ἀσιάδος χθονὸς, Ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται καθ' Ἑλλάδα. Aristoph. Av. 927. ὦ πάτερ κτίστορ Αἴτνας, &c.]

Κτιστὸς, οῦ, ὁ, conditus, creatus.

Κτιστὺς, ύος, ἡ, idem quod κτίσις. apud Eust. ex Herodoto.

Κτίτης, ου, ὁ, idem quod κτιστὴς, et ex eo factum exempto σ, et retracto accentu. Apud Eurip. in Oreste, ἱππίου τ' Ἄργους κτίται, exp. habitatores, incolæ.

Composita: ac primùm ex κτίζω, condo: cum præpositione.

Ἀνακτίζω, reædifico, instauro: vel denuò creo, reformo. Greg.

Ἐγκτίζω, condo in, seu intus: ut cùm aliquis regioni alicui dicitur ἐγκτίζειν πόλιν. [Herodot. Hist. lib. 5. cap. 23. Ὦ βασιλεῦ, κοῖόν τι χρῆμα ἐποίησας, ἀνδρὶ Ἕλληνι δεινῷ τε καὶ σοφῷ δοὺς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρηΐκῃ;]

Ἐπικτίζω, superædifico, superstruo, vel insuper ædifico.

Μετακτίζω, aliter condo, seu formo.

Προσκτίζω, insuper condo. Strabo, lib. 10.

Συγκτίζω, simul condo, simul creo. Ecclesiast. c. 1. [Herodot. Hist. lib. 4. ἡ δὲ Πυθίη σφι ἔχρησε, συγκτίζουσι Βάττῳ Κυρήνην τῆς Λιβύης ἄμεινον πρήξειν.]

Composita ex κτιστὸς, sine præpositione.

Ἄκτιστος, ὁ καὶ ἡ, non creatus, non conditus. Dicitur et ἄκτιτος, pro inædificatus, apud Hom.

Αὐτόκτιστος, per se conditus, sua sponte structus. Soph. Pro eodem dicitur et αὐτόκτιτος, apud Æschyl. [Pr. 299.]

Ἐΰκτιτος, bene structus, eleganter conditus. Il. β'.

Θεόκτιστος, à Deo conditus, à Deo creatus. [Pind. Pyth. Od. Δ. 365. Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα Ταύρων ὕπαρχεν, καὶ θεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ. Vide Not. A natura factum, non arte humana elaboratum.]

Νεόκτιστος, recens conditus. Thuc. l. 3.

Ὀρείκτιτος, ὁ καὶ ἡ, in monte constructus. Oppian. 4. Halieut.

[Συγκτιστής. Herodot. Hist. lib. 5. μοῦνος δέ γε Εὐρυλέων τῶν συγκτιστέων περιεγένετο τούτου τοῦ πάθεος.]

Φιλοκτίστης, ου, ὁ, qui libenter ædificat.

Φιλόκτιστος, idem. Nonn.

Composita ex κτίζω, i. οἰκίζω.

Ἀγακτίμενος, valde habitatus. Pind. [Pyth. Ε. 106. ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν, &c. Vide Steph. Appendicem, col. 1306. B. Porro pro passivi præteriti participio ἐκτισμένος poetæ dicunt κτίμενος, teste Hesychio (pag. 565. col. 1.) &c. Vide Hom. Iliad. B. 501. (al. 8.) ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.]

Ἀμφικτίονες, idem qui Homero περικτίονες, i. οἱ περιοικοῦντες, qui circumcirca habitant. schol. Thuc.

Ὀρικτίτης, in montibus habitans, monticola: unde apud Pind. συὸς ὀρικτίτου, quod exp. ὀρειοίκου.

Περικτίονες, dicuntur idem qui ἀμφικτίονες, hoc est, οἱ περίοικοι, circumvicini. Hom.

Περικτίται, idem. Hom.

ΚΤΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, aries, dux gregis. (☞ Quasi κίλος, à verbo κίω, quod est πορεύομαι. seu, ut Homeri scholiastes vult, quasi ἀκτίλος, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ θρέμματα, quòd præeat et ducat cæteras pecudes.) Il. γ'. Αὐτὸς δὲ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν. Iliad. ν'. Λαοὶ ἕπονθ', ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. Volunt dici etiam de quocunque alio cicure et mansueto animali. Est et ἡγεμὼν, ductor. ¶ Ab Hesychio adjectivè quoque exponitur, πρᾶος, τιθασσὸς, mansuetus, cicur. Ut apud Pind. in Pyth. ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας, pro σύντροφον καὶ συνήθη. Et apud Hesiodum, χρὴ δέ τε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι. Quinetiam Nicand. in Ther. ὄα κτίλα dixisse, pro ἥμερα καὶ τιθασσὰ, vel λιπαρὰ, vult scholiast.

Κτιλόω, ῶ, cicuro, mansuefacio, delinio, demulceo. Herodot. lib. 4. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων. Inde particip. pass. ἐκτιλωμένος, apud Pausaniam, qui cuipiam familiaris factus est.

ΚΥ'ΑΘΟΣ, ου, ὁ, cyathus: genus vasis potorii. † Xen. Pæd. 1. 3. 8. genus minoris poculi.† (☞ Dictus à verbo χύειν, quod sig. fundere, mutatione aspiratæ in tenuem.) Athen. l. 4. μετὰ τὸ δεῖπνον οὐ πλεῖον ἐδίδοτο δύο κυάθων. ¶ Item cyathus: liquoris et rei aridæ communis mensura, apud Romanos ligulas sive cochlearia quatuor continens: apud Atticos autem mensura capiens conchas duas, sive μύστρα quatuor, sive χήμας quinque, sive sescunciam. Gal. l. 2. τῶν κατὰ τόπους, cap. 5.

Κυαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis cyatho. Apud Athen. l. 11.

Κυάθιον, ου, τὸ, parvus cyathus: apud Poll.

Κυάθειον, vel κυάθιον, etiam reperitur pro κύαθος, apud Nicand. in Ther.

Κυαθίσκος τῆς μήλης, dicitur chirurgici specilli pars altera concava, in parvi cyathi modum, qua aliquid vel extrahi, vel infundi potest. Cel. et Scribon. Larg. vocant specillum aversum.

Κυαθὶς, ίδος, ἡ. Athen. lib. 11. dicit esse vas simile κοτύλῃ, apud Sophron.

Κυαθίζω, cyathis ludo, seu cyathis indulgeo, poto. apud Athen. l. 11. et apud Polyb. l. 8. Vide et Plut. in Marcello.

ΚΥ'ΑΜΟΣ, ου, ὁ, faba, seu fabulum. Iliad. ν'. κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι. Plato polit. 2. καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων, καὶ ἐρεβίνθων, καὶ κυάμων. Apud Eustath. κύαμος ἄγριος, faba sylvatica. Apud medicos sæpe pro mensura rei alicujus mensurabilis capaci, quæ et κιβώριον et κιβώτιον vocata fuit, qua liquores metiuntur: ut apud Aëtium, ἡ δόσις κοχλιάριον σὺν μελικράτῳ κυάμοις γ', καὶ ἐπιῤῥοφείτω ὕδατος θερμοῦ κυάθους β'. Sic apud Galenum lib. ad Pamphil. ¶ Quoniam verò antiqui fabis sortiebantur, hinc fit ut sæpe pro ipso calculo accipiatur: ut apud Herodot. in Erato, ἐν γὰρ ἐνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχών. Et, βουλὴ ἡ ἀπὸ κυάμου, sive οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταὶ, senatus qui fabis legebatur, sive senatores qui faba in cadum missa sortitò creabantur. Thuc. lib. 8. Item pro sorte, i. eo ipso quod sorte obvenit: ut apud Soph. in Meleagro, quum dicit, κυάμῳ πατρίῳ. ¶ Apud Hippocratem verò lib. 1. τῶν γυναικείων, per κυάμου καρπὸν Dioscorides intelligit ὑοσκυάμου: nonnulli verò τοῦ Αἰγυπτίου. ¶ Κύαμοι dicuntur etiam testiculi, quòd sint εἰς τὸ κύειν δεινοὶ καὶ αἴτιοι τοῦ κύειν. Vide Gell. lib. 4. cap. 11. ¶ Κύαμος in papilla dicitur, quum in pubescentibus aliquantum crescit et tumidior fit. Eustath. et Poll. ¶ Κύαμοι Asiatica lingua dicebantur (Galeno teste) aselli, animalcula sub hydriis nascentia, à fabæ similitudine. ☞ Eustathius dictum vult παρὰ τὸ κύειν αἷμα.

Κυάμινος, ου, ὁ, fabaginus: ut, κυάμινον ἄλευρον, fabagina farina. Et, ἔτνος κυάμινον. Eustath. et Athen. l. 9.

Κυάμειος λίθος, cyamea gemma. Plin.

Κυαμιαῖος, ου, τὸ, fabalis, seu qui fabali magnitudine est. Luc. in Hermot.

Κυαμὼν, ῶνος, ὁ, locus fabis consitus, fabetum, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10.

Κυαμεύω, fabis eligo, vel faba suffragium fero. Suidæ.

Κυαμεύομαι, sortior, vel fabis sortior, κληροῦμαι, ut Demosth. scholiastes exponit in oratione contra Timocratem.

Κυαμευτὸς, οῦ, ὁ, faba electus, sorte electus, ut, κυαμευτὸς κυβερνήτης. Xenoph. apomn. l. 1. Apud Plut. de puer. educ. κυαμευταὶ ψηφοφορίαι, suffragia quæ faba ferebantur.

Κυαμευτὴς, οῦ, ὁ, qui fabis eligit. Exponitur et sortilegus.

Κυαμίζω, catulio: dicitur de puella quæ ætate jam maturior, virum appetere incipit, Aristoph.

Κυάμιον, ου, τὸ, fabula, i. parva faba.

Πύαμος, ου, ὁ, idem quod κύαμος, faba. Poll. et Eust.

Πύανον, ου, τὸ, idem. Quidam tamen exp. legumen.

Πυάνιος, ου, ὁ, fabaginus, vel qui ex leguminibus est: apud Athen. lib. 14.

Ὑοσκύαμος, ου, ὁ, (comp.) faba porcina, faba suilla: herba quædam ex eo nominata, quòd ejus pastu resolvantur et convellantur apri, ut prodit Ælianus. vide Dioscor. lib. 4. cap. 69. et lib. 6. cap. 15.

Ὑοσκυάμινος, ex hyoscyamo confectus: ut, ὑοσκυάμινον ἔλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 43.

Ὑοσκυαμάω, sive ὑοσκυαμίω, insanio more eorum qui hyoscyamum gustarunt. Suid. ex Pherecr. ὑοσκυαμᾷς ἀνὴρ γέρων, deliras, senex.

ΚΥ'ΑΝΟΣ, ου, sive Κυανὸς, οῦ, color cæruleus. Od. ι'. περὶ δὲ θώρηκος κυάνοιο, cærulei coloris lorica, vel nigri coloris, ut Eustathio placet. ¶ Est etiam lapis sive succus in metallis concretus, cærulei coloris: de quo Diosc. lib. 5. c. 106. ¶ Item floris nomen: Plin. lib. 21. cap. 12. ¶ Item aqua marina, quæ et cærulei coloris est, Hesych. ¶ Item avis quædam, Hesych. ¶ Exponitur etiam adjectivè: unde κυανώτατος, apud Suid. pro μελανώτατος. † Diaconus ad Hes. Asp. v. 7. deducit a Κῦμα, ut sit dictum ejecto μ, pro κύμανος.†

Κυάνεος, et κύανος, (exempto ε, ut tradit Eust.) cyanum referens, cæruleus, cyaneus. Il. λ'. Κυάνεος δράκων. Et, κυανέη νεφέλη, apud eundem poëtam, cærulea nubes. Et, θάλαττα κυανέα, apud Aristot. probl. 37. segm. 26. Et, κυανοῦν χρῶμα, apud Plat. in Timæo, color cæruleus, mistus, ex splendido et albo, plurima nigredine addita. Aliquando dicitur de colore cæruleo nigricante, i. misto ex cæruleo et atro. unde exponitur etiam, niger, ater: item fuscus. ut Od. π'. κυάνεαι ἐθειράδες. Et apud Hesiod. in Erg. † 527. V. ibi Græv.† κυάνεοι ἄνδρες, fusci seu nigri.

Item cyaneus. i. qui ex cyano lapide est: Iliad. σ'. Item, *κυάνεαι συμπληγάδες*, sive *συνδρομάδες*, insulæ quædam Ponti. Strab. l. 7. Eurip. in Med. (2. V. Æschyl. Pers. 81. sc. *κυάνεον ὄμμασι λεύσσων*. Il. δ'. 281. Theoc. ιζ'. 49. Philostr. l. 3. c. 5.)

Κυανίζω, cyanum imitor, cyani colorem refero, cyaneo seu cæruleo colore sum: Areth. et Diosc.

Κυανίτις, ιδος, ἡ, in cyanum vergens. Hippocr. in l. *περὶ ὄψιος*.

Κυανόω, cæruleum colorem induco.

Κυάνωσις, ἡ, inductio cærulei coloris. Plut.

ΚΥ'ΑΡ, Hesychio est foramen acus: et foramen manubrii in mola trusatili. Hippocrates de victu in morbis acutis, *ὑποθεὶς τὸ ῥάμμα τῇ βελόνῃ τῇ τὸ κύαρ ἐχούσῃ, κατὰ τὸ ὀξὺ τῆς ἄνω τάσιος τοῦ βλεφάρου ἐς τὸ κάτω διακεντήσας*. Idem l. 2. de morb. *ῥάβδον λαβὼν κασσιτερίνην λεπτὴν ἐκ τοῦ ἑτέρου κύαρ ἔχουσαν*. Poll. *κύαρ* vocari scribit etiam interius auris foramen.

ΚΥΒΕΡΝΑ'Ω, ῶ, F. *ήσω*, guberno: propriè navem rego, seu navis cursum dirigo. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 6.† (☞ *Παρὰ τὸ τὰ κύματα ἐρευνᾷν, καὶ πρὸς αὐτὰ ἰθύνειν τὴν ναῦν, τροπῇ τοῦ μ εἰς β*.) Od. γ'. *Νῆα κυβερνῆσαι*. Aristot. rhet. 2. *εἴ τις τῶν πλωτήρων, ὃν τινα δεῖ κυβερνᾷν, κληρώσειεν, ὡς δέον, τὸν λαχόντα, ἀλλὰ μὴ τὸν ἐπιστάμενον*. Item metaph. guberno, rego. Herodian. lib. 7. *ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς καὶ χαλινῶν ἄνευ ῥάβδῳ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνᾷν*, ut equorum cursum virga tantùm moderentur.

Κυβερνάομαι, gubernor. Item activè pro *κυβερνάω*, apud Aristot. probl. segm. 24. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.†

[*Κυβερνητέον*. Plat. Sisyph. *ἢ στρατηγητέον ἢ κυβερνητέον ἐκείνῳ αὐτῷ μὴ ἐπισταμένῳ μήτε στρατηγεῖν μήτε κυβερνᾷν*;]

Κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Plat. poll. 6. Plut. symp. sept. sap.

Κυβερνήσια, τὰ, dies festi, de quibus Plut. in Theseo.

Κυβερνήτης, ου, ὁ, gubernator. Hom. Plat. Plut. Xenoph. (Soph. Œdip. Tyr. 943.)

Κυβερνητικὸς, οῦ, ὁ, ad gubernatorem pertinens, qui gubernatoris est. *Κυβερνητικὴ*, sub. *τέχνη*, ars gubernandi, seu peritia navem gubernandi et ejus cursum dirigendi. Plat. in Gorgia. Dicitur etiam *κυβερνητικὸς*, qui gubernandæ navis peritus est, qui navis cursum probè dirigere novit. Plat. polit. 6. Et, *κυβερνητικὸν ἔργον* apud Plut. in Solone, munus gubernandi.

Κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ, (poët.) idem quod *κυβερνήτης*. Od. θ'. Et fœm. gen. *κυβερνήτειρα* gubernatrix. in Epigr.

Κυβερνητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad gubernandum aptus: vel idem quod *κυβερνητικός*.

Κύβερνος, ου, ὁ, idem quod *κυβερνήτης*. Greg. Naz.

Composita.

Ἀκυβέρνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, gubernatore carens, rectoris egens: apud Plutarch.

Ἀρχικυβερνήτης, qui præest navi, navis præfectus, nauclerus. Strabo lib. 15.

Διακυβερνάω, ῶ, guberno, rego. [Plat. de Leg. lib. 4.]

Ἐγκυβερνάω, idem quod *κυβερνάω*. Laërt.

Προκυβερνᾷν τῆς νεὼς, Poll. dicitur de proreta, ut qui proram, anteriorem navis partem, regat: sicut contrà, *ὑποκυβερνᾷν τῆς νεὼς*, qui, in puppi sedens, eam gubernat.

ΚΥ'ΒΗ, ης, ἡ, Etymologo est *κεφαλὴ*, caput, derivanti à *κύπτω*.

Κυβιστάω, ῶ, in caput me dejicio, in caput salto. Xenoph. in symp. *μανθάνοντα κυβιστᾷν εἰς τὰς μαχαίρας*. Sic Athen. l. 4. *γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι*. Utitur et Hom. Iliad. π'. et φ'. (Philostr. l. 2. c. 28.)

Κυβίστημα, τὸ, et *κυβίστησις, εως*, saltus in caput, seu saltatio in caput: ut quum aliquis se præcipitem in caput devolvit: apud Luc. et Plutarch.

Κυβιστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator ejusmodi qui se in caput dejicit. Il. π'. Item adjectivè pro præcipiti, apud Nonn. (*Κυβιστητήρ*. Eurip. Phœniss. 1111.)

Κύβδα, inclinato capite. Utitur hoc vocabulo Aristoph. in eq.

Κυβήβειν, in caput dejici. Item evertere.

Κύβηβος, exp. *ὁ κατακύψας*, apud Etym. et Eust.

Κυβήβη, dicta est mater deorum Cybele, utpote quæ suis *μύσταις* causa sit *ἐνθουσιασμοῦ*. Etym.

Ἐκκυβιστάω, (*comp.*) præceps in caput desilio. Xen. in symp. [de Cyri Exp. lib. 4. cap. 1. §. 5. *Μετὰ τοῦτο Μῦσος εἰσῆλθεν,—καὶ τότε μὲν—τότε δὲ ἐδινεῖτο καὶ ἐξεκυβίστα, ἔχων τὰς πέλτας*. Eurip. Suppl. 691. *Θραυσθέντων δίφρων, Εἰς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ*, &c.]

ΚΥ'ΒΗΛΙΣ, securis, bipennis. apud Athen. l. 4.

Κυβηλίσαι, securi percutere. Hesych. et Suid.

Κυβηλιστὴς, improbus, maleficus. Hesych. et Suid.

ΚΥ'ΒΟΣ, ου, ὁ, tessera: quiddam undique quadratum, quo in alveolo luditur. Eustathius exp. *βόλος ἑξάπλευρος*. Plutarch. in Artox. *τῶν κύβων πεσόντων νικᾷν*. Frequens est, *ἀναῤῥίπτειν τὸν κύβον*, tesseram jacere seu mittere, aleam jacere: quod metaphoricè plerunque accipitur pro periclitari: apud Plutarch. et alios. (*ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ*. Sch. ex. *ἐν τοῖς τοῦ Ἄρεως κύβοις κρίνει αὐτοὺς ὁ πόλεμος*. Æsch. S. c. Th. 420. Aristoph. R. 1447.) ¶ Aliquando dicitur de ipso lusu tesserarum. Plutarch. in probl. Rom. *ἐν πεττοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν*. Athen. lib. 6. *τοὺς ἀποβάλλοντας τὰς οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους*. ¶ Item unio tesseræ insculpta, vel punctum in tessera: apud Eust. ex Eurip. et Plat. de leg. Item cavum illud *ὀσφύος*, quod utrinque visitur: Athen. lib. 9. ¶ *Κύβοι* dicuntur etiam panes quidam quadrati. Athen. lib. 3. *Κύβος*, est etiam vocabulum geometricum. Lat. cubus. Aristot. de mundo, *ὥσπερ ἂν εἴ τις ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν, καὶ κύβον, καὶ κῶνον, καὶ κύλινδρον*. Sic et Plut. in Erot. ¶ In numeris etiam *κύβος* dicitur, quum omne latus ejusdem numeri æqualiter in sese solvitur: sicut fit quum ter terna ducuntur, atque idem ipse numerus triplicatur. vide Gell. l. 1. cap. 20. Sic utitur Plut. in probl. Rom. ¶ *Κύβοι* à quibusdam vocantur etiam spinæ vertebræ, ac præsertim colli. Poll. l. 2. ☞ Sunt autem qui *κύβον* dictum velint *παρὰ τὸ κυκλόθεν βάσιν ἔχειν*. Apollodorus verò apud Suidam *ἀπὸ τῆς κουφότητος*. Eustathius à *κύπτω*, ut *κύβος* sit quasi *ὁ κάτω κάρα κατὰ τοὺς ἐπικύπτοντας γινόμενος ἐν τῷ κατακυλίεσθαι, ἀνακύψαντος τοῦ βῆτα αὐτῷ*. quod Etymon verisimilius et simplicius videtur.

Κυβικὸς, οῦ, ὁ, cubicus. Ut, *κυβικὸν σχῆμα*, Plat. in Tim. Et, *κυβικὸς ἀριθμὸς*, Aristot. in Probl.

Κυβικῶς, cubicè, hoc est, in modum cubi, more cubi. Plut. de orac. Pyth.

Κυβίζω, cubum facio, in cubum formo. Plut. de solert. anim.

Κυβεύω, alea ludo seu lusito, tesseris lusito. Plutarch. de aud. poëmat. et in Artox. Item subeo aleam, periclitor, seu periculum adeo: Polyb. apud Suid.

Κυβευτὴς, οῦ, ὁ, aleator, qui alea ludit seu tesseris. Aristot. eth. 4. c. 1. et Xen. Hellen. 6.

Κυβευτικὸς, οῦ, ὁ, aleatorius, ad aleatorem pertinens. Item tesserarum lusus peritus, peritus aleator, qui prosperè aleam jacere novit. Plat. lib. 2. de rep.

Κύβης, Hesychio idem quod *κυβευτής*.

Κυβευτήριον, ου, τὸ, consessus aleatorius, locus ubi alea luditur, locus tesserarum lusui dicatus. Plut.

Κυβεία, ἡ, lusus aleæ, lusus tesserarum, ipsa actio ludendi alea seu tesseris. Aristot. rhet. l. 1. Item alea. Xenoph. Athen. In epist. ad Ephes. c. 4. *ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων*, in alea hominum, i. incertis casibus, quibus jactantur homines.

Κυβεῖον, ου, τὸ, locus ubi alea luditur. Æschin.

Κύβιον, ου, τὸ, pelamis in frusta quadrata in modum cubi concisa. Athen. l. 3. Suidas *κυβίοις* exp. ramis digitalibus, i. digiti crassitudinem æquantibus.

Composita.

Διακυβεύω, alea ludo, idem quod *κυβεύω*. Plut. in Artox. Item metaph. aleam adeo. Plut. in præc. sanit.

Δυσκυβεῖν, infelicem esse in ludo tesserario, infelici successu ludere tesseris. Poll. l. 9.

Ἐκκυβεύω, jacio aleam: seu jacta alea periclitor: seu aleæ me committo. Polyb.

Εὐκυβεῖν, feliciter et prospero successu ludere tesseris. Polyb. l. 9.

Κατακυβεύω, in alea consumo et dissipo. Lys. contra Alcib.

Κατακυβεύεσθαι, in alea consumi et dissipari. Item, in ludo aleæ superari et everti. Eust.

Συγκυβεύω, alea colludo, alea seu tesseris ludo cum aliquo. Plutarch. in Artox.

Συγκυβευτὴς, collusor in aleæ ludo. Æschin. [Orat. in Timarch. *μεθυσθέντες γάρ ποτε καὶ αὐτοὶ, καὶ τῶν συγκυβευτῶν τινες*, &c.]

Φιλόκυβος, aleæ studiosus, qui tesseris ludere amat. [Aristoph. Vesp. 75.]

ΚΥ'ΒΙΤΟΝ, ου, τὸ, cubitum, Poll. l. 2. *κορωνόμος*. Hippocrati est *τὸ ὠλέκρανον*, os cubiti, quod et *ἀγκὼν* dicitur: nodus brachii, apud Dioscor. ut scribit Gal. Frequentiùs dicitur de nodo sive tubere quod in junctura brachii extat, quo aliquem pellimus, et cui innitimur. Ruf. Eph. de appellation. corp. hum. ☞ Etymol. deducit *παρὰ τὸ κύψαι*.

Κυβιτίζω, cubito pello. Ruf. Ephes. ex Epicharmo.

Κύβωλον, idem quod *κύβιτον*, Poll. Hipp.

ΚΥΓΧΝΙ'Σ, ίδος, ἡ, crater magnus, apud Hippocr. ut annotat Galen. index.

ΚΥ'ΓΧΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, cynchramus: dux coturnicum, apud Aristot. hist. an. lib. 8. c. 12.

ΚΥΔΟΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, turba, tumultus, Il. σ'. *Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον*. Il. λ'. *Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ*. (Theoc. κβ'. 72.) Athen. lib. 5. *τοιούτου οὖν κυδοιμοῦ καὶ φόβου καταλαβόντος τοὺς Ἀθηναίους*. ☞ Volunt derivari *παρὰ τὸ κύειν δείματα*, seu *οἰδματα*.

Κυδοιμέω, ῶ, turbas excipio, tumultuor. Hom. Il. λ'. *Τὼ δ' ἂν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον*.

Κυδοιδοπᾷν, exp. turbare, miscere, tumultuari, apud Aristoph. in Nub. *κ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας Οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾷν*. vide schol.

Ἐγρεκύδοιμος, dicitur Minerva bellicum tumultum excitans: apud Hom. et Hesiodum. † Theog. 925.†

ΚΥ͂ΔΟΣ, εος, τὸ, gloria, decus. Il. ρ'. *ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ*. Iliad. κ'. *Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη μέγα κῦδος Ἀχαιῶν*. ☞ Eust. derivat à *κύω* significante *φιλῶ*. Etymologus autem à *κύειν δέος*. ¶ *Κύδος, ου, ὁ*, convitium, probrum. Hesych. Suid. Eust. (Æsch. Pers. 455.)

Derivata à κῦδος, gloria.

Κυδήεις, εντος, ὁ, gloriosus, in Epigr.

Κύδιμος, ου, ὁ, idem. Hesiod. in Theog. † 938.†

Κυδάλιμος, ου, ὁ, idem. Iliad. ζ'. Odyss. ξ' et φ'. † Hes. Asp. 74.†

Κυδίων, gloriosior, honorificentior. † Hes. Th. 548.† (Aristoph. R. 1301.) Et *κύδιστος, ου, ὁ*, gloriosissimus, gloria et decore eminentissimus. Il. ά. δ'. ώ. (*Κύδιστος*. Æsch. Suppl. 14.)

Κυδαίνω, gloriosum reddo, decoro, illustro. Odyss. π'. *Ῥηΐδιον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι, Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι*. Plutarch. in Coriol. *Ῥώμη μάλιστα τῆς ἀρετῆς τὸ περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐκύδαινε πράξεις*. Item gloriosè nomino, glorioso nomine orno, laudo, celebro, extollo. Il. φ'. *κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα*. Sic et Il. κ'.

Κυδιάω, glorior, gloriosè me effero et jactito. Il. φ'. *Οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες*. Sic et Iliad. ϛ'. et ζ'. Et cum dat. apud Hesiod. in Asp. † 27.†

Κυδρὸς, οῦ, ὁ, gloriosus, gloria et decore præstans, decorus, egregius: idem quod *κύδιμος*. Od. λ'. Xen. de re eq.

Κυδρόω, ῶ, gloriosum reddo, clarum reddo, gloria et decore illustro.

Κυδροῦμαι, glorior, gloriosè me effero.

Κυδνὸς, gloriosus, inclytus, celebris. Hesiod. in Theog. *Διὸς κυδνὴ παράκοιτις*.

Composita.

Ἔγκυδον, τὸ, magna gloria præditum, clarum. Hesych.

Ἐπικυδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, gloriosus. Isocr. in Paneg. Polyb. l. 1.

Ἐπικυδέστερος, honoratior, existimatior: apud Suid. Item uberior, majore fiducia præditus. Polyb. l. 3. 5. et 16.

Ἐπικυδεστέρως, gloriosiùs, honoratiùs, meliore fortuna et successu. Polyb.

Ἐρικυδὴς, † ὁ, ἡ,† admodum gloriosus et celebris, præclarus. Iliad. γ'. *Οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα*. Sic et alibi sæpè apud Homer. et cæteros Poëtas. † Hes. Th. 988.†

Προσκυδὴς, gloriosus, venerandus.

Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, gloriâ supereminens, summa gloria insignis. Hesiod. in Theog. † 518.† *Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον*.

Ὑπερκυδὴς, inclytus, præclarus. Nicand. in ther.

Φιλοκυδὴς, amans gloriæ, gloriæ studiosus. Hom. hym. in Merc.

Ὠμοκυδιάω, ῶ, latis humeris glorior, effero me ob humerorum latitudinem et robur. Hesych.

Derivata à κύδος, i. convitium.

Κυδάζω, convitior, maledicta et probra ingero. Epicharm. apud schol. Soph. *Ἄμυκε, μὴ κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν*.

Κυδάζομαι, convitiis incessor, maledicta mihi ingeruntur. Sophocl. in Ajace. *Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ*. Item activè, pro *κυδάζω*. Apoll. Arg. 1. *ἦ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ*.

Κυδάσσω, idem quod *κυδάζω*. Hesych.

Κυδάγχη, convitium, probrum. Hesych.

Κυδάγχω, convitiis et probris incesso. Hesych.

ΚΥΔΩ'ΝΙΟΣ *μηλέα*, vel *κυδωνία μηλέα*, cotonea malus. *Κυδώνιον μῆλον*, cotoneum malum. Gal. Diosc.

Κύδων, idem quod *κυδώνιον*. Nic. in Alexiph.

Κυδωνιάω, ῶ, mali cydonii modo me habeo, imitor et repræsento pomum cydonium. exp. Epigr.

Κυδωναῖα σῦκα, ab Achæis vocari ficus hybernas, tradit Pamphil. apud Athen. l. 3.

Κυδωνίτης οἶνος, vinum ex malis cotoneis.

ΚΥ'ΙΞ, cyix: herba de genere bulborum, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. et Plin. l. 13. c. 4.

ΚΥ'ΚΑΣ vocant Æthiopicum palmarum genus Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. et Plin. l. 13. c. 4.

ΚΥΚΑ'Ω, ῶ, F. *ήσω*, misceo, miscellam facio: propriè de liquoribus dicitur. Iliad. λ'. *Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ*

εἰκυῖα Θῆσιν Οἴνῳ πραμνείῳ. Aristoph. in Vesp. ἅλμην κύκα τούτοισι, muriam misce istis. Et, κυκᾶν τὸν βόρβορον, apud eundem. Item generalius, misceo, confundo, perturbo: ut, τὴν βολὴν κυκήσω, apud Aristoph. in equit. exp. συνταράξω. (Æsch. Pr. 993.)

† Κυκάομαι. κλυδὼν ἐν μέσῳ κυκώμενος. Soph. El. 735.†

Κυκεία, ας, ἡ, et κύκημα, ατος, τὸ, miscella, permistio. Item confusio, perturbatio.

Κυκητὸς, οῦ, ὁ, perturbator.

Κυκήθρα, ας, ἡ, idem quod κυκεία.

Κύκηθρον, ου, τὸ, à miscendo dictum est rutrum, seu rudis, aut rudicula, apud Aristoph.

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, miscellanea potio. Apud Homer. legitur et κυκεῶ accus. per apocopen pro κυκεῶνα. Item κυκειῶ interjecto etiam ι. Il. λ'. Item κυκεὼν, pro potione à medico data: Plato de rep. lib. 3. ¶ Κυκεὼν metaphor. cinnus, miscella quarumvis rerum, commistio rerum diversarum: apud Lucian. Sic Synesius ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἅπαντα κυκεὼν, omnia confusa et perturbata erant.

Κυρκανάω, ῶ, idem quod κυκάω, apud Hesych. et Suid.

Composita.

Ἀνακυκάω, ῶ, misceo, permisceo: idem quod κυκάω. Aristoph. in Pluto dicit Circen ἀνακυκῶσαν τὰ φάρμακα. [302. 309.]

Διακυκάω, idem. Exponitur, confundo, perturbo. [Demosth. de Corona. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, &c.]

Ἐγκυκάω, ῶ, q. d. misceo intrà, seu confundo intrà.

Συγκυκάω, ῶ, commisceo, permisceo. Aristoph. in Pluto, Ζεὺς βούλεται, Ἐς ταὐτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον, Ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.

ΚΥ'ΚΛΟΣ, ου, ὁ, orbis, circus, circulus. Plato epist. 7. κύκλος ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντῃ, quod ab extremis ad medium omni ex parte æqualiter distat. Arat. πολιοῖο γάλακτος κύκλος, lacteus orbis. Κύκλῳ φέρεσθαι, in orbem circumque ferri. Plut. de orac. Pyth. Et, κύκλῳ περιδινεῖν ἑαυτὸν, in orbem se circumagere, Æsch. contra Ctesiph. Et, περιιέναι κύκλῳ, sive ἐν κύκλῳ, Aristoph. in Pluto. Oratio quoque et periodi suos habent κύκλους. Demetr. ἐνταῦθα τῆς περιόδου μὲν ὁ κύκλος ἐκλύεται. Apud Dialecticos κύκλος dicitur circularis argumentatio, et quæ in se ipsam redit, idem proponens et concludens, licet aliis verbis. vide Aristot. prior. anal. lib. 2. c. 4. Item apud Hermogen. figura quædam orationis, quam itidem circulum appellant, quum periodus aut versus in idem verbum desinit, à quo incipit: ut apud Homerum, Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε. ¶ Item circuitus, vel circus. Thucyd. lib. 3. ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς. Et. Il. σ'. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, in circuitu judicii sive fori. Et in nova comœdia, pro loco ubi vendebantur mancipia: sic dicto, quòd in orbem et coronam circumsteterint vendentes. Schol. Aristoph. dicit, fuisse circum quendam Athenis, ubi carnes vendebantur, et inprimis pisces. ¶ Item corona hominum, seu hominum multitudo in orbem collecta. Euripid. in Androm. εἰς δὲ συστάσεις κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ. Item, κύκλον ποιεῖν, aut τάττειν, aut περιστῆσαι, orbem facere, in orbem colligere. Thucyd. l. 2. Xenoph. Pæd. 7. ¶ Est etiam circuitus et ambitus, quo civitas aliqua aut castra circumscripta sunt. Thucyd. l. 2. τοῦτε γὰρ φαληρικοῦ τείχους στάδιοι ἦσαν πέντε καὶ τριάκοντα πρὸς τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος. Xenoph. Hell. 2. μέγας ὁ κύκλος ὢν, πολλῆς φυλακῆς ἐδόκει δεῖσθαι. ¶ Item κύκλοι προσώπου, apud Hippocr. malæ: nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Soph. in Œdipo, κύκλους vocat ipsos oculos: ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, suorum orbium. (Æsch. Pr. 504. Soph. Œdip. Tyr. 1294.) ¶ Κύκλοι dicuntur etiam rotarum orbes: ac interdum synecdochicè ipsæ rotæ. Odyss. ψ'. Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι Κύκλου ποιητοῖο. ¶ Item κύκλοι, orbes, circuli: ut ii qui annulis similes sunt, sive lignei, sive ferrei. Poll. lib. 1. ¶ Item κύκλοι, orbes; de solidis corporibus, planis tamen, et orbicularibus: ut, κύκλος κηροῦ, κύκλος τυροῦ. Item orbes super quibus carnes in mensa conciduntur. Poll. lib. 7. ¶ Κύκλος dicitur etiam orbis sive tabula orbicularis et rotunda, quæ tripodi imponitur. Poll. l. 10. Per metaplasmum autem in plur. num. dicitur κύκλα pro κύκλοι, ut σταθμὰ et ζυγὰ, à σταθμὸς et ζυγός. ☞ A κυλίω derivari, testatur Eust. et Etym. nam quæ orbiculari rotunditate sunt, ea ut plurimum volubilia esse solent.

Κυκλάζω, circumeo. Hesych.

Κυκλαίνω, roto, rotundo. apud eundem.

Κυκλάμινος, ου, ἡ, cyclaminus, nomen herbæ: de qua Diosc. lib. 2. cap. 149.

Κυκλὰς, άδος, ἡ, orbiculata, rotunda: κυκλάδες νῆσοι, apud Isocr. et Plutarch.

Κυκλέω, in orbem circumago, in orbem verto. Euripid. in Oreste. Ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς;

Κυκληδὸν, instar circuli; item, circumcirca. Il. λ'.

Κυκλικὸς, οῦ, ὁ, orbiculatus, rotundus: ut, κυκλικὸν σχῆμα, apud Theophyl. Item circulator, circumforaneus, trivialis: unde κυκλικοὶ αὐληταὶ, apud Lucian. de saltat.

Κύκλιος, idem quod κυκλικός. ut, κύκλιοι χοροὶ, apud Aristoph. in Nub. †332.† (R. 369.) et Æschin. contra Ctesiph.

Κύκλια, in orbem. Eurip.

Κυκλίσκος, ου, ὁ, orbiculus. Item scalper excisorius, cavus ima sui parte, ad circuli figuram accedens.

Κυκλίσκιον, orbiculus. Diosc.

Κυκλόεις, εντος, idem quod κυκλικὸς suprà; ut, κυκλόεις θρόνος ἀγορᾶς, apud Soph. (Œdip. Tyr. 166.)

Κυκλόθεν, undique ex omnibus circuli partibus.

Κυκλόσε, in orbem, circulatim. Iliad. γ'.

Κυκλόω, circulo, circulo includo. Plut. in symp. sept. Sap. ἀθρόοι πέριξ κυκλοῦντες. Item in orbem ago, circumago, in orbem torqueo. Athen. lib. 2. ἔδει γὰρ εἰς τὴν ἀριστερὰν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα, ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα. Sic κυκλοῦν τόξα, in Epigramm. (βάσιν κυκλοῦντα. Soph. Aj. 19. κύκλων πρόσωπον. Eurip. Phœniss. 321.)

Κυκλόομαι, in orbem colligor, in orbem cogor: unde κυκλοῦσθαι, apud Xen. Pæd. 6. † p. 158. e.† Item activè, corona cingo, ambio: unde apud Nonn. χριστὸν ἐκυκλώσαντο. (Æsch. S. c. Th. 123.) † Xen. Pæd. 6. p. 166. d.†

Κύκλωμα, τὸ, circumrotatio, rotæ circumactio: ut, κύκλωμ' Ἰξίονος, Eurip.

† Κύκλωσις, actio circumdandi, verbum militare. Xen. Pæd. p. 173. a.†

Κυκλωτὸς, idem quod κύκλιος. Æschyl. [S. c. Th. 546.]

Composita: ac primùm ex κύκλος et κύκλιος.

Ἀκύκλιος, indoctus, seu qui orbem disciplinarum non confecit. Hes.

Ἔγκυκλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in orbem factus, in orbem rediens, circularis. Τὸ ἔγκυκλον numeratur inter vestes muliebres à Poll. Sic Suid. et Aristophan. φέρ' ἔγκυκλον τουτὶ λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος. Sic et apud Pausan.

Ἐγκύκλιος, circularis, rotundus: idem quod κύκλιος. Et, ἐγκύκλιος παιδεία, idem quod ἐγκυκλοπαιδεία. Athen. l. 5. et 13. Item trivialis, vulgaris, vilis. Isocr. ad Nic. Plut. de aud. Aristot. pol. 1. et alibi. Item in orbem rediens, anniversarius, annuus. Suid.

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, tempus quod firmis jugibusque orbibus volvitur. Nonn.

Ἐπικύκλιος, (sub. πλακοῦς,) quoddam placentæ genus, apud Athen. lib. 14.

Εὔκυκλος, pulchrè orbiculatus, benè rotundus. Il. ν'. et ξ'. Item bonos seu pulchros orbes habens. Od. ζ'. ‡ εὐκύκλου χορείας. Aristoph. Thesm. 977.‡ (Æsch. Pr. 709. S. c. Th. 596.)

Ἡμικύκλος, ου, ὁ, semicirculus, hemicyclus.

Ἡμικύκλιος, semicircularis. Laërt.

Ἡμικύκλιον, ου, τὸ, hemicyclus. Procl. de sphæra.

Ἡμικύκλια vocantur etiam loca semicirculi figura ædificata. Plut. in Alcib.

Ἡμικυκλιώδης, semicircularis. Strabo.

Περικύκλιος, circularis. Merc. Trism.

Τετράκυκλος, quatuor circulis seu orbibus constans. Item qui est quatuor rotarum. Herodot. et Athen.

Ὑπόκυκλος, orbiculos seu orbes subtus habens: vel subtus rotundus, aut aliquantum rotundus et obiculatus. Odyss. δ'.

Ὑπόκυκλον, ου, τὸ, orbis qui tripodi aut alii ejusmodi vasi supponitur. Poll. ex Hom.

Χρυσεόκυκλος, aureum habens circulum, ut, χρυσεόκυκλον φέγγος, Eurip. in Phœn. [181.]

Composita ex κυκλόω, et κυκλέω.

Ἀνακυκλόω, ῶ, circumcingo: vel simpl. cingo, circundo. Item revolvo. Damasc. ἐὰν καὶ μέχρις ἑπτὰ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς προβαίνων, πάλιν ἀνακυκλοῦται.

Ἀνακύκλωσις, circundatio. Herodian.

Ἀνακυκλέω, ῶ, revolvo, circumvolvo. Metaph. animo revolvo. Luc. οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλῶν. Item itero, repeto, quasi in orbem circumagendo.

Ἀνακυκλέομαι, οῦμαι, revolvor, circumvolvor. Plut. in Ant. Aristot. eth. 1.

Ἀνακύκλησις, revolutio, circumvolutio. Item revolutio, iteratio. [Plat. Polit. διὰ τὴν ἀνακύκλησιν εἴληχεν, ὅτι σμικροτάτην τῆς αὐτοῦ κινήσεως παράλλαξιν.]

Decomp. Ἐπανακυκλέω, ῶ, repeto, itero. Dionys. Areop. de eccles. hier. [Plat. de Rep. lib. 10. τὸν τρίτον δὲ, φορᾷ ἰέναι ὡς σφισὶ φαίνεσθαι ἐπανακυκλούμενον τὸν τέταρτον.]

[Ἐπανακύκλησις. Plat. Tim.]

Ἐπανακυκλόω, ῶ, revolvo vel repeto.

Ἐπανακύκλωσις, revolutio. Plat. in Tim.

Συνανακυκλόω, simul revolvo. Unde pass. apud Plat. in Polit. συνανακυκλουμένης εἰς τἀναντία τῆς γενέσεως, in contrarium generatione revoluta.

Διακυκλόω, ῶ, voluto.

Ἐγκυκλόω, circo includo. Item circumago.

Ἐγκυκλέω, ῶ, circumvolvo. Polluci ἐγκυκλεῖν est, circumvoluto eo quod dicitur ἐγκύκλημα, spectatoribus ostendere quæ intus acta sunt.

Ἐγκύκλημα, et ἐγκύκληθρον, τὸ, pegma quoddam scenicum, cui subjectæ rotæ, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebantur. Eustath. et Poll.

Decomp. Παρεγκύκλημα, q. d. circulatio, figura dicendi, apud schol. Aristoph. [Nub. 18.]

Εἰσκυκλέω, ῶ, advolvo, volvendo et rotando introduco, introveho, infero. Aristoph. in Vesp. Νὴ τὸν Διόνυσον ἄπορά γ' ὑμῖν πράγματα Δαίμων τις εἰσεκύκλησεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἰσκύκλημα, τὸ, dicebatur id ipsum, super quo ἐγκύκλημα introducebatur. Poll.

Decomp. Ἐπεισκυκλῶ, advolvo. Item attexo, annecto.

Ἐπεισκύκλησις, idem quod ἀνακύκλησις. Suid. et Bas. in epist. ad Diod. Greg. in στηλιτ. ι.

Παρεισκυκλέω, attexo, adnecto. Eust.

Ἐκκυκλέω, evolvo. Hesych.

Ἐκκύκλημα, machina lignea in theatro, qua circumacta, ostendebatur spectatoribus, quicquid secreti in scena ageretur. Poll.

Κατακυκλόω, circumcludo.

Περικυκλόω, circundo, cingo, in circulum concludo.

[Περικυκλέω. Aristoph. Pac. 6. Μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἐξαρπάσας Ὅλην ἐνέκαψε περικυκλήσας τοῖν ποδοῖν. Schol. ad 7. περιειλήσας, καὶ περιστρέψας.]

Περικυκλόομαι, idem.

Περικύκλωσις, idem quod κύκλωσις. Thuc. l. 3.

Συγκυκλόω, circundo.

[Συγκυκλέω. Plat. Politic. Hic locus citatur à Dem. Phal. de Elocut. §. 5.]

ΚΥ'ΚΝΟΣ, ου, ὁ, cygnus, olor: avis de qua vide Aristot. Ælian. Oppian. in Ixeuticis. Hesiod. in Asp. κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον. Theocr. idyll. 5. Οὐ θεμιτὸν λᾶκον ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν, Οὐδ' ἔποπας κύκνοισιν. (Aristoph. R. 209.) ¶ Item genus navigii, sic dictum, quòd in prora cygni effigiem gerat: apud Athen. l. 11.

Κύκνειος, cygneus, olorinus: ut, κύκνειον μέλος. Athen. l. 14.

ΚΥ'ΛΑ, τὰ, Hesychio τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, cavitates oculorum, quæ palpebris subsunt: quæ et κυλάδες dicuntur.

Κοικύλλειν, idem esse dicit περιβλέπειν. [Aristoph. Thesm. 859. Schol.] Alii esse volunt τὸ περιστρέφεσθαι καὶ διατρίβειν περιβλεπόμενον. Nonnulli, φθονεῖν.

ΚΥΛΙ'Ω, F. ίσω, volvo, voluto: propriè, ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κατωτέρω, ut annotat Eust. Theocr. idyll. 25. (de serpentibus Herculi infanti à Junone immissis.) Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω Λιμοβόρως ἐκύλιον. Metaphoricè infortunium in caput alicujus velut ex præcipiti loco devolvi dicitur: ut Il. ρ'. τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.

Κύλισις, εως, ἡ, volutatio: dicitur de athletis, qui aromate inuncti, in pulvere se volutant, ut tactus lubricus non sit. Plutarch. symp. 2. probl. 4.

Κυλίστρα, ἡ, volutabrum, locus in quo jumenta se volutant. Poll. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 5. §. 3. καὶ ὅταν ἐπὶ κυλίστραν ἐξάγῃ.]

Κυλιστὸς, οῦ, ὁ, versatus, volutatus, volvendo circumactus aut contortus, convolutus, aut volubilis: ut, κυλιστὸς στέφανος, apud Eust. ex Eubulo.

Κυλίομαι, volvor, devolvor. Ælian. (de echinis) οὐ ῥᾳδίως κυλίονται. Item versor, assiduus sum. Aristot. polit. 6. c. 4. διὰ τὸ περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι.

Κύλισμα, τὸ, volutabrum, id ipsum in quo quis volutatur. 2 Pet. 2.

Κυλίδες. Vide in compos. Ἐπικυλίδες.

Κυλινδαίνω, idem quod κυλίνδω, κυλίω. Max. Tyr.

Κυλίνδω, et κυλινδέω, volvo: idem quod κυλίω. Odyss. ε. Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Xenoph. ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοιτρόχους ἁμαξιαίους.

Κυλίνδομαι, sive κυλινδοῦμαι, volvor, volutor. Odyss. λ'. Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. † Hes. Asp. 376.† Sic et Il. ξ'. et ν'. Metaphoricè, infortunium in caput alicujus volvi dicitur. Odyss. β'. Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται. Sic et Od. θ'. Κυλινδεῖσθαι dicitur etiam, qui in aliqua re versatur et assiduus est. Plut.

Κυλίνδησις, volutatio. Plut.

Κυλινδήθρα, ἡ, idem quod κυλίστρα.

Κύλινδρος, ου, ὁ, cylindrus: lapis teres in modum columnæ, quo area adæquatur, huc et illuc sæpiùs volutato. Apoll. Arg. 2. Ἡ δ' ἄφαρ ὥστε κύλινδρος ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ. Utitur et Plutarchus symp. 5.

Κυλινδροειδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, cylindro similis, cylindrum imitans. Theophrast. hist. pl. 7. c. 5.

Κυλινδρικὸς, οῦ, ὁ, cylindraceus, qui cylindri est.

Κυλινδρικῶς, in modum cylindri, more cylindri. Plut. symp. 5.

Κυλινδρόω, ῶ, cylindro æquo, cylindro calco. Theophr. hist. pl. l. 2. cap. 5.

Καλινδέω, ῶ, idem quod κυλινδέω, volvo, voluto.

Καλινδέομαι, volvor, volutor, versor. † Xen. Pæd. 1. 4. 5.† Item, assiduus sum et occupatus in re aliqua. Isocr. περὶ ἀντιδόσεως· τῶν περὶ τὰ δικαστήρια καλινδουμένων. Sic apud Synes. et Greg.

Κύλιξ, ικος, ἡ, calix: (☞ Παρὰ τὸ κυλιέσθαι τῷ τροχῷ, εἴτε τῷ κεραμεικῷ, εἴτε τῷ χαλκευτικῷ, ut Eust. tradit et Athen.) Theocr. idyll. 7. Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ εἰς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. Plutarch. μεγάλας κύλικας ἐκπίνειν. Athen. lib. 11. ἐγένοντο δὲ ἐπίσημοι κύλικες αἵ τε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί.

Κυλίκειος, ου, ὁ καὶ ἡ, inter pocula dictus vel factus: ut, κυλίκεια ζητήματα, apud Poll.

Ἐπικυλίκειος, (*comp.*) idem. Athen. lib. 1. Diog. Laërt. in Arcesil.

Κυλικεῖον, ου, τὸ, calicum repositorium: locus reponendis calicibus destinatus. Athen. lib. 11. et 13. Sic dicitur etiam ipsum συμπόσιον, apud eundem l. 11.

Κυλίκιον, ου, τὸ, parvus calix, caliculus. Athen. l. 10. et 11.

Κυλίσκιον, idem. Aristoph. in Acharn.

Κυλικὶς, ίδος, ἡ, pyxis medicamentaria. Athen. l. 11.

Κύλιχνος, ου, ὁ, Etymol. κυλίκνος, et κυλίχνη, ἡ, idem quod κυλικίς. Poll. Item pro calice, sive φιάλη, apud Athen. lib. 10. Et pro olla. Poll. ex Aristoph.

Κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, Etymol. κυλικνὶς, idem, Athen. l. 11.

Κυλίχνιον, ου, τὸ, pyxis medicamentaria, et caliculus. Aristoph. in equit.

Composita: ac primùm ex κυλίω.

Ἀκύλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non volvitur, immotus, rigidus. Athen. l. 4.

Ἁμαξοκυλισταὶ, οἱ, q. d. currus devolutores: sic quidam Megaris appellati sunt, ut colligitur ex historia, quam Plutarch. in fine κεφ. Ἑλλην. refert.

Ἀμφικυλίω, circumvolvo. Pind. [Nem. H. 40. φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις. Schol. ἀντὶ τοῦ, ξίφει περικυλίσας.]

Ἀνακυλίω, revolvo. Item sursum volvo, Luc. de luctu.

Ἀποκυλίω, devolvo, revolvo: vel volvendo amolior. Matth. 28. προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον. Sic et Marci 16.

Ἀποκυλίομαι, devolvor. Lucæ 24. et Marci 16.

Αὐτοκύλιστος, per se volutus, seu suapte natura volubilis. Nonn.

Ἐγκυλίω, involvo, devolvo in, implico. Metaphoricè plerunque usurpatur: ut apud Xen. apom. l. 1. εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες, amoribus implicati seu capti.

Εἰσκυλίω, involvo, advolvo. Callim. [Aristoph. Thesm. 658. Εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα. Schol. Κατέστησα, ἐνεβαλόμην, ἐνέπλεξα. 774. ἐσκυλίσας.]

Ἐκκυλίω, evolvo, devolvo. Il. ψ'. ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη. Sic et apud Apoll. l. 2. Epigr. et Plat. περὶ ἀδολεσχίας. (Æsch. Pr. 87.)

Ἐκκυλίσιοι στέφανοι, qui et κύλιστοι, tortiles corollæ in orbem. Eustath. ex Nicand.

Ἐπικυλίω, involvo, impello. Plut. [Polyb. Hist. lib. 3. καὶ τοῖς μὲν τὰς πέτρας ἐπικυλίοντες, τοὺς δ' ἐκ χειρὸς τοῖς λίθοις τύπτοντες, &c.]

Ἐπικυλίδες, superiores palpebræ, sicut κυλίδες.

Κατακυλίω, devolvo, deorsum volvo.

Κατακυλίομαι, devolvor, devolutus decido. Xen. Pæd. 5. κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, quum ab equis devoluti decidissent.

Περικυλίω, circumvolvo, seu circumvoluto, volutim circumago, Aristoph. in Pace.

Πετροκυλιστὴς, qui saxa et lapides evolvit. Strabo.

Προκυλίω, provolvo, volvo antè.

Προκυλίομαι. volvor antè.

Προκύλισις, supplicatio, qua scilicet supplex alicujus genibus advolvitur.

Προσκυλίω, advolvo. Matth. 27. Marci. 15. et Aristoph. in Vesp.

Συγκυλίω, unà voluto.

Συγκυλίομαι, unà volutor. Item consuetudinem habeo cum aliquo. Athen. l. 12.

Composita ex κυλίνδω, seu κυλινδέω.

Ἀποκυλινδέω, devolvo, seu volvendo amoveo, volvendo amolior: idem quod ἀποκυλίω.

Διακυλινδέω, pervolvo: vel in diversas partes volvo.

Ἐγκυλινδέω, idem quod ἐγκυλίω.

Ἐγκυλίνδησις, volutatio. Plut. in Oth.

† Ἐκκυλίνδομαι, provolvor, volvor, ex Soph. Œd. Tyr. 822.† [Aristoph. Pac. 132. Ἦλθεν κατ' ἔχθραν, αἰετοῦ πάλαι ποτὲ Ὠὰ 'κκυλίνδων, &c.]

Ἐπικυλίνδω, seu ἐπικυλινδέω, volvo super, devolvo in. Xenoph. Hell. 3. ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρας εἰς τὸ κάταντες. Dicitur etiam bellum aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλίνδεσθαι alicui, quum in eum velut è præcipiti loco devolutum immittitur, aut quum eo obruitur. Plut. de orac. Pyth. Δηρὸν γὰρ μόχθοι σε κατασχήσουσιν ἄελπτοι, φθισιβρότου τ' ἐπὶ κῦμα κυλινδόμενον πολέμοιο.

Κατακυλίνδω, devolvo, deorsum volvo.

Μετακυλινδῶ, de loco in locum volvo, volvendo transfero. Aristoph. in Ran.

Περικυλινδέω, circumvolvo, volvo seu volutando circumago. Plat. [de Leg. καὶ τότε μὲν, ἔστιν ὅτε βάσιν ἑνὸς κεκτημένα τινὸς κέντρου, τότε δὲ πλείονα, τῷ περικυλινδεῖσθαι.]

Πολυκυλίνδητος, multùm volutatus. Hesych.

Προκυλινδοῦμαι, provolvor ad pedes alicujus, more supplicis accido ad genua alicui vel alicujus. Dem. οὗτος δὲ ἐκείνου μὲν προυκυλινδεῖτο. Sic et apud Isocr. in paneg. Reperitur et προσπροκυλίνδομαι, apud Hom. majoris emphaseos gratia: ut Iliad. χ'. et Odyss. ρ'.

Προκυλινδήματα, antegressæ volutationes, apud Synes. de insom.

Συγκυλινδέω, unà volvo.

Συγκυλινδοῦμαι, unà volutor. Xenoph. in symp.

Τρικυλίνδητος, ter volutatus, vel sæpiùs volutatus.

Composita ex κύλινδρος.

Ἐπικυλινδρόω, ῶ, cylindris in superficie æquo et complano. Theophrast. de caus. pl. l. 5.

Ἡμικυλίνδριον, ου, τὸ, semicylindrus, apud Porphyr. quo pro cervicali usos fuisse Ægyptios tradunt.

Composita ex καλινδέω.

Ἀνακαλινδοῦμαι, idem quod καλινδοῦμαι. ut, ἀνακαλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ, versari in alto otio, seu alto otio frui.

Ἐγκαλινδέω, volvo, seu voluto in.

Ἐγκαλινδέομαι, volutor in, versor in: hoc est, assiduus et occupatus sum in. Chrysost. Apud Hippocr. epist. ad Damag. ἐγκαλινδεῦνται πολλῆς ξυμφορῆς, multis involvuntur calamitatibus.

Περικαλίνδησις, circumvolutio. Plut.

Προκαλινδέω, provolvo, volvo ante.

Προκαλινδοῦμαι, volvor ante, provolvor, videlicet pedibus seu ad pedes. Greg.

Συγκαλινδεῖσθαι, simul volutari.

Τρικαλίνδητος, ter volutatus, vel sæpiùs volutatus.

ΚΥΛΛΟΣ, οῦ, ὁ, claudus, curvus. Hippocr. de artic. ἀναγκάζονται κατὰ τὸν κενεῶνα, ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεπτωκὸς, κυλλοὶ καὶ σκολιοὶ εἶναι. Et aliquanto antè, κυλλόν ἐστι τὸ οὖς, καὶ μεῖον τοῦ ἑτέρου.

Κυλλόω, ῶ, reddo κυλλόν. unde κεκυλλωμένος, apud Hippocr. de art.

Κύλλωσις, ipsa actio reddendi κυλλόν. ibidem.

ΚΥ͂ΜΑ, ατος, τὸ, fluctus, unda. Iliad. β'. ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται. Sic et alibi passim. Lucian. de hist. scr. συνδιοίσοντος ὑψηλὴν καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. Et, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, apud eundem, numerare fluctus. Sic, ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν, apud Theocr. Idyll. 16. ¶ Item metaphoricè, pro magna lue. Plato. de leg. l. 5. μετρεῖν, ἐάν ποτ' ἐπέλθῃ κῦμα κατακλυσμὸν φέρον νόσων, ἢ πολέμου φθορὰ, si pestis et lues incidat in civitatem. Apud eundem de rep. lib. 5. Ponitur et pro risu, quo quis loquens, quum quid ridiculum ei exciderit, obruitur. ☞ Dici autem κῦμα quasi κύκημα à κυκάω, tradiderunt cùm alii, tum Eust. ¶ Κῦμα pro κύημα, vide in Κύω, seu Κυέω. ¶ Κῦμα, pro cauliculo brassicæ vide in κυμάτιον.

Κυματίας, ου, ὁ, undosus, undabundus: ut, κυματίης ὁ ποταμὸς ἐγένετο, apud Herodot. (Ionicè verso α in η) undis agitari cœpit fluvius. [lib. 8. πλέοντα δέ μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίην.] (Æsch. Suppl. 555.)

Κυματίη, tempestas, apud eundem.

Κυματίζω, undabundum reddo, undis agito, fluctus moveo, aut fluctuare facio: ut, κυματίζειν τὴν θάλασσαν.

Κυματίζομαι, undabundus reddor, undis agitor, &c.

Κυματόω, ῶ, idem quod κυματίζω.

Κυματοῦμαι, fluctibus agitor, fluctuo, vel æstuo. Lucian. ὁ δὲ ποταμὸς ἐκυματοῦτο ὥσπερ θάλασσα.

Κυμάτωσις, fluctuatio, æstuatio. Strab. Exponitur et fluctus.

Κυμάτιον, ου, τὸ, parva unda, parvus fluctus. Sic appellatur etiam cauliculus, propriè brassicæ, qui prima germinatione producitur, quem cymam Celsus, Plinius et Columella vocant. Item in columnis prima pars epistylii, i. capitelli sive capituli, κυμάτιον à Vitruvio nuncupatur. apud Joseph. de antiq.

Κυματόεις, fluctuosus, undosus. Oppian.

Κυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fluctuosus. Aristot. in probl.

Κυμαίνω, fluctuo æstuo: ut, πόντος κυμαίνων, apud Homer. Od. δ'. mare fluctuans, mare undabundum. Κυμαίνειν τὴν θάλατταν, activè Luc. dixit pro, concitare mare, turbare mare. Item metaph. apud Herodian. lib. 1. κυμαίνουσαν οὖν ἔχων τοσαύταις φροντίσι τὴν ψυχήν. Dicitur et acies κυμαίνειν, i. fluctuare: ut apud Plut. τῆς δ' ὑφ' αὐτὸν στρατείας ἰδὼν τὸ πλεῖστον οὐκ ἀτρεμοῦν, ἀλλὰ κυμαῖνον ὑπ' ἀπειρίας καὶ θορυβούμενον. Sic et apud Arrian. in exped. Alex.

Κυμαίνομαι, idem quod κυμαίνω, fluctuo. Plut. in Plat. quæst.

Κύμανσις, fluctuatio.

Composita.

Ἀκροκυματέω, ῶ, summis innato fluctibus. Luc. in Lexiph.

Ἀκύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, non undosus, fluctibus non agitatus, tranquillus, placidus. Luc. in dial. Zeph. et Noti. (Æsch. Ag. 575.) [Eurip. Iph. in Taur. 1444. Neptunus ἀκύμονα πόντου τίθησι νῶτα.] Vide et Comp. à Κυέω, vel Κύω.

Ἀκύμαντος, cui moti non sunt fluctus; sedatus, tranquillus. Luc. in dial. Panopes et Galenes. Metaphoricè, sicut et ἀκύμων, pro tranquillo seu imperturbato, apud Syn.

Ἀντικυμαίνομαι, undabundus jactor contra aliquid.

Ἀποκυματίζω, undis agito. Plut.

Βαθυκύμων, profundas habens undas. Item profundus, apud Dionys. de situ orb. et Nonn.

Δεκακυμία, ἡ, decumanus fluctus, i. magnus.

Διακυμαίνω, fluctuare facio, concito: ut, διακυμαίνω τὴν Ἀδρίαν. Luc.

Δυσκύμαντος, fluctuosus, perturbatus. Contrarium ἀκύμων. Æschyl. [Agam. 662. ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά.]

Ἐκκυμαίνω, fluctuando, exundo, exundo. Apud Xen. metaphoricè acies dicitur ἐκκυμαίνειν, i. fluctuare, anab. l. 1.

Ἐκκύμανσις, exundatio. Eustath.

Ἐπικυμαίνω, fluctuando irruo.

Ἐπικυματίζω, innato aquæ. Poll. Apud Philostr. in heroic. ἐπικυματίζων αἴρεται, exp. superficiem undarum attingens attollitur.

(Ἐρικύμων. Æsch. Ag. 121. sc. pro πολυκύμων. vel à κύω.)

Κολόκυμα, τὸ, (q. d. κόλον seu κολοβὸν κῦμα) surdus fluctus, qui nullo agitante vento tollitur et strepitat: vel qui nullum agitatis lapillis strepitum edit. Aristoph. in Equit.

Λειοκύμων θάλασσα, pacatum seu stratum mare: quum veluti fluctibus est complanatum.

Λειοκυμονοῦσιν αἱ νῆες, quum utuntur æquore pacato et tranquillo, silentibus ventis. Suid.

Λευκόκυμα, albicans fluctus. Eurip. in Oreste. [993.] ‡ In hoc loco Porsonus habet λευκοκύμοσι, a λευκοκύμων. λευκόκυμασι est lectio Ald. contra plures MSS. ut ait Vir egregius.‡

Μεγαλοκύμων, ingentes fluctus excitans.

Μετακύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, post fluctus adveniens, seu fluctibus succedens, tranquillus: seu qui post fluctus tranquillitatem præstat: unde apud Eurip. in Alcest. Apollo invocatur ut sit μετακύμιος ἄτας, i. calamitati finem imponat, qua tanquam fluctu obruta erat Admeti domus. Τὸ μετακύμιον, exponitur etiam intervallum, quod est inter fluctus, apud schol. Eurip.

Πεντακυμία, ἡ, immanis unda seu fluctus, fluctus decumanus: ad verbum, quinque fluctus uno impetu adventantes.

Περικύμων, qui vel quæ fluctibus circumcirca alluitur. Eurip. in Troad. [795.]

Πολυκύμων, undosus, undis abundans, fluctuosus. Maris epith. in Solonis elegiis.

Προκυμαία, ἡ, moles opposita fluctibus.

Προσκυμαίνω, fluctuando alluo, seu æstuando undis alluo: apud Philostr. in Heroic.

Τρικυμία, q. d. triundium; à tribus undis: propriè enim est trium undarum in unam collectio. Synes. in ep. ad Euopt. Metaphoricè ad risum transfertur apud Plat. lib. 5. de rep. quo quis veluti fluctibus obruitur. Et in alia metaph. τρικυμία λόγου, apud eundem in Euthyd. (Æsch. Pr. 1014.)

(Ὑποκυμαίνω. Philostr. l. 3. c. 8.)

ΚΥ͂ΜΒΟΣ, ου, ὁ, cavus recessus. Item ollæ fundum. Hesych.

Κύμβον, τὸ, dicitur acetabulum, i. conchula seu scutella, qua acetum apponitur in mensa ad intingendas carnes. Nicand. in Theriac.——κολούσας Σπέρμαθ' ὅσον κύμβοιο τραπεζήεντος ἐλέσθαι. ☞ Derivatur autem κύμβος, seu κύμβον, παρὰ τὸ κυφὸν, διὰ τὸ περιφερὲς εἶναι.

Κύμβιον, ου, τὸ, idem quod κύμβον, schol. Nicand. Item poculi quoddam genus, quod Didymus apud Athen. lib. 11. dicit esse longum et angustum, figura navigio simile quod κύμβη appellatur. Sic apud Anaxandrid. κύμβια ἐκάρωσεν ὑμᾶς. Sic et apud Chærem. et Dem. contra Mid. Pro eodem dicitur et κυμβαῖον, apud Pausan. in lexico suo. Et κυμβεῖον, apud Etym.

Κύμβη, ἡ, cymba, navigii actuarii genus. Soph. in Andromeda, ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα. Item idem quod κύμβον, seu κύμβιον, acetabulum. Nicand. in Alexiph. βαλὼν ἁλὸς ἐμπλέα κύμβην. Item poculi quoddam genus, apud Athen. l. 11. ¶ Item caput, teste Suida. Etymol. et Eustath. quod supra κύβη sine μ fuit appellatum: à qua significatione sunt sequentia derivata.

Κυμβητιᾶν, propriè signif. in caput dejicere: quod et κυβιστᾶν, à synonymo κύβη. Etymol.

Κύμβαχος, idem quod ἐπὶ κεφαλήν. Dicitur etiam κύμβαχος πίπτειν, is qui in caput cadit. Iliad. ἐ. εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσι. Significat etiam eam partem in extremitate galeæ, cui immittitur crista: teste Etym. et Eust. Sic Il. ό. Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

Κύμβαλον, ου, τὸ, cymbalon, crepitaculum, crotalum; instrumentum cavum quod manu pulsatum crepitat: quale

in sacris matris deûm ad tympana adhibebatur. Xen. de re equest. ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ ἡ κοίλη ὁπλή. Sic et apud Athen. l. 9.

Κυμβαλίζω, F. ίσω, cymbalum pulso. Luc. de salt. ἐκυμβάλισέ τε, καὶ προσωρχήσατο.

Κυμβαλιστὴς, cymbalista, qui cymbalum pulsat.

(Κυμβαλέων. Æsch. Suppl. 15.) ‡ Vox corrupta, fortè κῦμ' ἅλιον. Butl. in Ind. Æsch.‡

Comp. Ἀνακυμβαλιάζω, cum sonitu evertor. Iliad. π΄. δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

ΚΥ'ΜΙΝΔΙΣ, ιος, vel ιδος, ἡ, avis est, quam nonnulli interpr. noctuam, apud Hom. Iliad. ξ΄. χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Plin. l. 10. c. 8. esse dicit nocturnum accipitrem.

ΚΥ'ΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, cyminum, sive cuminum: herba et semen. Theocr. idyll. 10. Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον. vide Dioscor. l. 3. c. 68. et Plin. l. 19. c. 8.

Κυμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cuminaceus, cumino similis, seu ad cuminum proximè accedens, apud Theophr. hist. pl. l. 8.

ΚΥΠΑ'ΡΙΣΣΟΣ, ου, ἡ, cupressus. Odyss. έ. εὐώδης κυπάρισσος. Atticè dicitur Κυπάριττος: ut apud Athen. lib. 1. Ἡ δὲ καλὴ Κρήτη κυπάριττον τοῖσι θεοῖσι. ☞ Sunt qui dictam velint ἀπὸ τοῦ κύειν παρίσους τοὺς ἀκρέμονας.

Κυπαρίσσινος, cupressinus, è cupresso factus. Odyss. ρ΄. Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ.

Κυπαρισσίας, ου, ὁ, dicitur tithymallus quidam, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ sive πίτυϊ ἀγριφυεῖ, teste Diosc. l. 4. c. 165.

Κυπαρισσὼν, ὁ, cupressetum, locus cupressis consitus. Strabo.

Χαμαικυπάρισσος, cupressus pumila: herbæ nomen apud Plin.

ΚΥΠΑ'ΡΟΥΣ, (inquit Hesych.) vocabant τὰ κοῖλα ἀγγεῖα καὶ χωρητικὰ, vasa concava et capacia. Eam ob rem et τὰς τῶν σφηκῶν κατατρήσεις, et τὰς τῶν αἰδοίων βαλάνους, per metaph. κυπάρους appellant. Theophr. autem προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος nominat κύπαρον.

ΚΥΠΑ`Σ, άδος, ἡ, exp. pallium, et lecti stragulum, apud Lycophr.

ΚΥΠΑΣΣΙ`Σ, ὁ, ἡ, Hesychio est species tunicæ: et cinctus, supparum. Apud Suid. et Poll. proparoxytonωs, κύπασσις, et masc. et fœm. gen. dicitur: ab illo quidem genus ornamenti muliebris; ab hoc verò brevis tunica usque ad medium crus, è lino fieri solita, dicente Ione, Βραχὺς λίνου κύπασσις ἐς μηρὸν μέσον Ἐσταλμένος. Et in Epig. ζώνην τε ὁμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν Ἀτθὶς παρθενίων θῆκεν ὕπερθε θυρῶν. Sic apud Harpoc. ex Hecatæi περιόδῳ Εὐρώπης, (de Cissiis) ἐσθῆτα φορέουσι κυπάσσεις Περσικάς. Hoc vocabulo Lysiam quoque et Aristoph. ἐν ταγηνισταῖς uti, testis idem Harpocr.

ΚΥ'ΠΕΙΡΟΣ, ἡ, cyperus: herba ex juncorum genere. Hermolao juncus quadratus. Marcello juncus angulosus. Diosc. alio nomine ἐρυσίσκηπτρον vocari tradit, describens lib. 1. c. 4. Eadem dicitur et κύπειρον, neutro genere, apud Hom. Il. φ΄. Καίετο δὲ λωτός τε, ἰδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον. (Aristoph. R. 245.) Pro quo Doricè κύπαιρον, apud Alcman. teste Eustath. Reperitur et mascul. genere apud Theocr. idyll. 13. βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον.

Κυπειρὶς, cyperis. Nicand. in Alexipharm. Ἠὲ φιλοζώοιο κυπειρίδος, ἠὲ κυπείρου.

Κυπειρίζω, cyperum refero. Diosc. l. 1. c. 6.

Ψευδοκύπειρος, (*comp.*) pseudocyperus; frutex ex eo dictus, quòd veri cyperi speciem mentitur. Diosc. et Plin.

ΚΥ'ΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, poculi genus quoddam: quibusdam cyathus. Odyss. ά. παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα. Iliad. ά. Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον. (γ΄. 248.) ☞ Sic dictum esse ἀπὸ τῆς κυφότητος, Athenæus refert: Eustathius verò ab aoristo 2. verbi κύπτω deducit. Alii κύπελλον quasi χύπελλον dictum esse putarunt, ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ πηλὸν, i. vinum.

Composita.

Ἀμφικύπελλον δέπας, repandum vel incurvum poculum, vel undique introrsum propendens, seu reflexum. Od. ό. et alibi apud Homer. et apud Aristot. hist. an. l. 10. c. 40.

Δειροκύπελλον, poculum collo oblongo. Luc. in Lexiph.

ΚΥ'ΠΡΟΣ, arbor quædam oleæ foliis circum ramos similibus. Dioscor. lib. 1. cap. 125. ¶ Item Cyprus, insula, cujus incola dicitur Cyprius: unde et Κύπρις, Venus. ¶ Est etiam mensuræ nomen. Poll. Unde compos. ἡμικύπρον, apud Hipponact. lib. 1. iamborum.

Κύπρινον, (sub. μύρον, vel ἔλαιον,) oleum cyprinum, vel unguentum cyprium: quod fit ex flore illius arboris. Dioscor. lib. 1. cap. 66. Theophrastus ipsum etiam unguentum appellat κύπρον, in libro de odor.

Κυπρῖνος, Cyprinus: piscis fluvialis, apud Aristot. hist. an. lib. 4. cap. 11. et l. 6. c. 14. et l. 8. c. 20.

Κύπρις, vocatur Venus, ab insula Cypro, in qua nata est. Usurpatur et pro actione venerea, seu pro rebus venereis. Plutarch. Οἱ γὰρ κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων, ἄγαν νοσοῦσιν. Achæus, ἐν κενῇ γὰρ γαστρὶ τῶν καλῶν ἔρως οὐκ ἔστι. πεινῶσι γὰρ ὁ ἔρως καὶ ἡ κύπρις πικρά. Ex quo Euripides, Ἐν πλησμονῇ τοι κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ. (V. Med. 632. 837.) Idem in Bacchis. Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος, οὐκ ἔστι κύπρις. Ut et apud Latinum comicum: Sine Cerere et Baccho friget Venus. Hinc comp. Ἄκυπρος, Veneris expers.

Κυπρίζω, germino. Cantic. cap. 2.

Κυπρισμὸς, germinatio. Cantic. c. 7.

Σιλλικύπρια, τὰ, arbores in quadam Ægypti parte, ex quarum fructu fit unguentum. Vide Herodot. in Euterpe.

ΚΥ'ΠΤΩ, F. ψω, pronus sum; inclino me, vel caput; sum capite obstipo, demitto oculos. Od. λ΄. Ὁσσάκι γὰρ κύψειε γέρων πιέειν μενεαίνων. Aristoph. in Equit. οὗτος, τί κύπτεις; Demosth. pro coron. τῶνδε τῆς πόλεως ἀγαθῶν περιφρικὼς ἀκούω, καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν. Item activè, pronum facio, propendere facio: apud Phil.

Κυπτὸς, οῦ, ὁ, inclinatus, supplex. Æschyl.

(Κύπτος, κοπετός. Æsch. Choëph. 11.)

Κυπτάριον, ου, τὸ, voluta et intorta placentula, apud Nic. Alex.

Κυπτάζω, immoror, cunctor, tempus tero. Plato de rep. lib. 5. ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι. Plutarch. in apophth. ὅπως μὴ κυπτάζοντες περὶ τὰ σκῦλα μάχης ἀμελῶσι. Aristoph. in Nub. † 569.† τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Κυφὸς, οῦ, ὁ, incurvus, gibbosus. Odyss. β΄. Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ᾔδη.

Κυφότης, ητος, ἡ, curvitas, incurvitas.

Κυφόω, ῶ, incurvo.

Κύφωμα, τὸ, gibbus.

Κύφωσις, ἡ, incurvatio, gibbositas: vitium spinæ, quod et ὀπισθοκύφωσις.

Κυφαλέος, poët. pro κυφός. Suid. ex Epigr.

Κῦφαι, species quædam τῶν καρίδων, apud Arist. hist. an. lib. 4. cap. 2. Gaza gibbas interpr. Suidas ex Epigr. καὶ κυφὰς καρίδας.

Κῦφος, εος, τὸ, gibbus. Hippocr. Item vas quoddam concavum, dictum et σκαφίδιον. Etymol.

Κύφων, ωνος, ὁ, exp. κύρτωμα, ab Etym. ¶ Ponitur et pro catasta seu numella aut collari, alióve instrumento quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Aristot. pol. 5. δεθῆναι ἐν ἀγορᾷ ἐν τῷ κύφωνι. Aristoph. in Pluto. Ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; Hinc de scelerato etiam dicitur et malefico, teste schol. Aristoph. ¶ Exponitur etiam συνάγχη. ¶ Item virga incurva. ¶ Item genus quoddam vestis. Hesych.

Κυφωνίζειν, et Κυφωνισμὸς, de supplicii genere, quod fit adhibito κύφωνος instrumento ad torturam.

Ὑφὸς, (abjecto κ,) idem quod κυφός.

Ὑβὸς, itidem pro κυφὸς, abjecto κ, et mutato φ in β. Theocr. idyll. 5. Μὴ βάθιον κείνου πυγίσματος, ὑβὲ, ταφείης. ¶ At ὕβος substantivè, dicitur de tubere in cameli dorso, apud Aristot.

Ὕβωμα, τὸ, curvamen: vox generalis, significans omnem vertebrarum eversionem præter naturam, apud Hippocr. et Gal.

Ὕβωσις, affectus spinæ dorsi incurvatæ et fornicatæ, quo gibberi sive gibbosi fiunt.

Ὑβάζω, quoque de incurvatione dicitur. Suidas verò exp. ἐμῶ, i. vomo; quoniam qui vomunt, ἀπὸ τῆς βίας κυρταίνειν ἐοίκασιν.

Composita.

Ἀνακύπτω, oculos et caput erigo, ut aves bibentes solent. Aristot. de anim. 9. ἀνακύπτει πίνων. Item sursum aspicio, suspicio, cœlum aspicio. Luc. 21. ¶ Item existo, emergo. Item orior, enascor. Chrysost. de sacerd. ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, ubi emersi ex undis vitæ secularis. Idem ad Rom. 4. εἶτα ἀπὸ τούτων ἀντίθεσιν ἑτέραν ἀνακύπτουσαν λύει, orientem, enascentem. ¶ Item spe erigor, animoque recreor. Xenoph. in Œcon. οὕτω δὴ ἀνέκυψα ἀκούσας. (Aristoph. R. 1100.)

Ἀνακυπτόω, ῶ, subverto, in dorsum reclino et resupino. In hac significatione apud Nicand. in Ther. sine τ legitur: Τὴν δ' ἀνακυπτώσας, κεφαλῆς ἄπο θυμὸν ἀράξαι, &c.

Γραμματοκύφων, appellatur per convitium Æschines à Demosthen. quòd pueros literas docuisset in paterno ministerio. A Suida exp. ταπεινὸς γραμματεὺς, à ligno illo quod κύφων appellatur.

Διακύπτω, caput exero per clathros seu rimam, aut per tale quid ad aspiciendum: vel aspicio capite exerto. Xenoph. διακύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους. Chrysost. Ἴδε δὲ, καὶ διάκυψον εἰς τὰς δημοτελεῖς ἑορτάς. Gregor. de theol. διὰ τὴν ἡμετέραν παχύτητα ὀλίγοι, καὶ μικρὸν, διακύπτουσι.

Ἐγκύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo, intueor capite inclinato: unde apud Thucyd. ἐγκεκυφότες, proni, incurvi. [Plat. de Rep. lib. 2.] (Aristoph. R. 240. 428. 816.)

Εἰσκύπτω, exerto capite introspicio: vel introspicio quasi exerto capite.

Ἐκκύπτω, prospicio. Item promineo, foris appareo.

Decomp. Διεκκύπτω, aspicio capite exerto. διακύπτω. Maccab. 3.

Ἐπικύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo: unde, ἐπικεκυφὼς, incumbens, inclinatus: apud Luc. in Hermot. † Xen. Pæd. 2. 54. c. ἐπί τι, ad quid.†

Ἐπίκυφος, incurvus.

Decomp. Ἐνεπικύπτω, inclinato capite incumbo, vel intueor.

Συνεπικύπτω, simul incumbo.

Κατακύπτω, decumbo. Item deorsum aspicio. Luc. ἐπεὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος.

Ὀρικυπτεῖν, arrectum consistere in digitos. (quod solent οἱ ὁρῶντες.) Hesych.

Παρακύπτω, inclinato capite vel proclinato in obliquum aspicio, seu transversim aspicio, quasique limis oculis, et quasi per transennam. ‡ Aristoph. Thesm. 804.‡ Gregor. ὑμῖν δ' οὐ θεμιτὸν παρακύπτειν εἰς τὰ ἡμέτερα. Basil. de avaritia, μή που καὶ πρὸς τοὺς ἔξωθεν παρακύψῃ, ne foras caput exerat, et ad exteros respiciat. Demosthen. Phil. 1. παρακύψαντα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον. Item (mutata signific. præpos. παρὰ) inclinans me introspicio, prono capite et propenso collo accuratè introspicio. Jacobi cap. 1. ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, qui introspexerit in perfectam illam legem libertatis. Sic et Joan. 11. παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον. Per syncopen, pro παρακύπτω, dicitur παρκύπτω, apud Theocr. idyll. 4.

Παράκυψις, introspectio: aut actio illa aspiciendi transversim: ut in proverb. Περὶ ὄνου παρακύψεως.

Διαπαρακύπτω, (*decomp.*) oblique aspicio per.

Προκύπτω, inclinans me propendeo, seu incurvans. Et simplic. propendeo, seu me inclino. Aristoph. in Vespis, καὶ προκύψασα φιλήσῃ. (R. 415.) Exponitur etiam, procido et erumpo, apud Plutarch. Item promineo, apud Alex. Aphr. ¶ Item prospicio, foras prospecto. Bas. ad Liban. καὶ μὴ δυνάμενον ἔξω τῶν δωματίων προκύπτειν.

Προσκύπτω, inclino me admovendo alii, q. d. inclino me juxta aliquem. Plato de rep. lib. 5. προτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφὼς, ad aurem ejus se admovens. Sic Luc. ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς.

Συγκύπτω, simul inclinor, pariter incumbo. Synes. περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, unà studuimus et commentati sumus, nos simul inclinando et incurvando. Item, deorsum aspicio. Gregor. εἰς τὰ γενέθλια· διὰ τὴν συγκύπτουσαν χαμαὶ ψυχὴν ταπεινοῦται. Item pro κατακύπτω, apud eundem, (de medico in ulcera despiciente,) ὁ δὲ συγκύπτει ἐπὶ τὰ πάθη. ¶ Συγκύπτειν dicitur etiam, quod antea hians et distractum, in unum coit et contrahitur, apud Xenoph. anab. 2. Item συγκύπτω, i. conspiro. Aristoph. in equit. εἰς ἓν συγκεκυφός.

Συγκύπται, οἱ, dicuntur in architectura capreoli, id est, tigilla fastigiata et in columellam suis capitibus nitentia, eamque hinc inde firmantia ne nutet aut vacillet.

Ὑπερκύπτω, caput profero ad prospiciendum: aut simpliciter, caput profero. Luc. de luctu, τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, prospicere super id quod directum aspectum prohibet. Plato in Euthyd. ὑπερκύψας μέν τοι κατεῖδον, super alios prospectans conspexi. Exponitur etiam, in pedes erigor, et emineo super alios. Metaphoricè apud Basil. de invidia, ὑπερκύψας τῷ λογισμῷ τὰ ἀνθρώπινα, si mente et cogitatione te sustuleris supra humana.

Ὑποκύπτω, caput summitto, caput inclino: ut fit ab iis qui aliis libenter obediunt: unde etiam exp. summittor, et dicto audiens sum. Herodot. lib. 1. Μῆδοι δὲ ὑπέκυψαν Πέρσῃσι διὰ τὴν τούτου πικρότητα. Basil. εἰς τὴν Ἰουλιττ. ἔστιν ἰδεῖν τοῖς αὐτοῦ σκήπτροις μὴ ὑποκύπτοντα. Activè apud Aristoph. in Acharn. ὑπόκυπτε τὴν τύλην, summitte callum humerorum. Exponitur etiam, veneror, apud Luc. πόρρωθεν ὑποκύψας.

Ὑπόκυφος, aliquantum incurvus.

ΚΥΡΒΑΣΙ'Α, ας, ἡ, Hesychio est crista gallinacei: item tiara erecta, qua Persarum reges soli utebantur. Ad ambas has significationes respicit Aristophan. in Avibus, dicens: Αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν', ὡς ἐτυράννει, Ἦρχέ τε Περσῶν πρῶτος πάντων. Διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει, Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος ὀρθήν. Gal. quoque in lex. Hippocr. κυρβασίην esse scribit pileum acutum, quem et τιάραν dici. Sunt, qui velint, esse etiam galeam seu cassidem cristatam, à similitudine cristæ gallinaceæ. Apud Poll. lib. 7. cap. 13. scribitur etiam κυβαρσία, transposito ρ. Et apud Suid. κύρβασις.

ΚΥΡ'ΒΙΣ, εως, ὁ, Athenis dicebatur tabula triangula pyramidis forma, cui leges inscribebantur. Aristot. in rep. Athen. ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ. Sic et Plutarch. in Solone, (de tabulis loquens, in quibus Solonis leges scriptæ erant, quarum nonnullæ suo etiam tempore adhuc in Prytaneo extarent,) καὶ προσηγορεύθησαν (ὡς Ἀριστοτέλης φησί) κύρβεις. ☞ Apollodorus κύρβεις dictos esse scribit διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι· ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως. Suidas fœmi-

nino genere κύρβεις scribit ex Etym. fuisse tabulas continentes deorum festa, sic dictas quasi κρυβίας τινὰς, utpote in quibus τὰ τῶν θεῶν oporteret esse ἀποκρυπτόμενα. Asclepiadem verò denominatas velle ἀπὸ Κύρβιος, τοῦ τὰς οὐσίας ὁρίσαντος, et Phaniam Eresium ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασι. Scholiastes autem Aristophan. τὰς κύρβεις nomen habere scribit ἀπὸ τῶν κυρβάντων sive κορυβάντων, quorum inventum esse Theopompus testetur ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας. ¶ Apud Aristoph. in Nub. † 447.† sic appellatur leguleius, qui leges deblaterare novit.

ΚΥΡΗΒΑ'Ω, Fut. άσω, cornibus pugno et occurso. Aristoph. in Equit. [272.] πρὸς σκέλος κυρηβάσει, occursabit et pugnabit, sicut aries arieti cornibus occurrit.

Κυρηβασία, ἡ, dicitur pugna quæ fit cornibus, concursus cornutorum animantium.

ΚΥΡΗ'ΒΙΑ, τὰ, acera et glumæ hordei quæ decidunt, dum aqua maceratur: vel etiam quum hordeum torretur in clibano aut sole. Hesych. et Suid. Exponitur etiam, fabarum cortices, et farina è milio. Gal. apud Hippocr. l. 2. γυναικ. τῶν κυρηβίων τῶν ἀπὸ τῶν κριθέων διδόναι δὶς τῆς ἡμέρας, ἐφ' ἑκατέρου ἡμικοτύλιον. Sic et Alexand. Aphr. in probl. Reperitur scriptum et κηρύβια, et κυρίβια.

ΚΥ͂ΡΟΣ, εος, τὸ, autoritas: vel autoritas plena. Expon. etiam, firmamentum, rata fides, et probatio. Plato in Gorgia, καὶ τὸ κῦρος αὐταῖς διὰ λόγων ἐστί. Philo, μηδὲ τὸ κῦρος ἐπιφημίσας τοῖς ἀκύροις, autoritatem malè ratis, vel firmamentum infirmis. Apud Soph. in Electra, † 925.† —— ἡ δὲ νῦν ἴσως Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν, exp. rata spes: item certum omen et pignus. Apud Gal. τὸ κῦρος τῆς διδασκαλίας, exp. caput et cardo. Et, τὸ κῦρος τῆς θεραπείας, præcipua functio, et rata medicatio. Exponitur etiam edictum, apud Dion. (Æsch. Suppl. 396.)

Κυρόω, ῶ, autoritatem do, autoritate mea comprobo: vel ratum habeo, ratum facio. Thucyd. lib. 8. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκκλησία, οὐδενὸς ἀντειπόντος, ἀλλὰ κυρώσασα ταῦτα, διελύθη. Herod. κυρώσειν ἀναβάλλομαι ταῦτα ὑμῖν ἐς τέταρτον μῆνα, ut autoritate vestra comprobetis. Sic in ep. ad Cor. 2. c. 2. παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, ut ratam faciatis in illum caritatem. (τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν. Æschyl. Pers. 227. 521. Eum. 584. 642.)

Κυροῦμαι, firmo, constituo, decerno. Plat. in Gorg. Εἰ δ' αὖ ἔροιτο, τήνδε λογιστικὴν τίνα καλεῖς τέχνην; εἴποιμ' ἂν, ὅτι καὶ αὐτή ἐστι τῶν λόγῳ πᾶν κυρουμένων. Sic et alibi, apud eundem. ¶ Κυροῦσθαι etiam passivè dicitur quod ratum habetur, et autoritate alicujus comprobatur. Appian. κυρωθείσης δὲ τῆς γνώμης, comprobata ab omnibus sententia. Demosth. παρ' οἶσπερ καὶ τὰ ἄλλα κυροῦται, apud quos et alia rata habentur. (Æsch. Suppl. 611.)

Κύρωσις, comprobatio quæ fit autoritate alicujus, vel confirmatio et rata fides. Plato in Gorg.

Κύριος, ου, ὁ, autoritatem habens seu obtinens in rem aliquam, à cujus autoritate pendet aliquid: dominus. Plerunque cum genit. ut, πόλεων καὶ τόπων κύριοι, apud Dem. Olynth. 2. † οἱ κύριοι τῶν μεγίστων, de magistratibus. Xen. Pæd. p. 228. d.† Cum eodem interdum expon. penes quem est potestas seu jus alicujus rei, aut qui pro suo arbitrio aliquid facit. Ut apud Plat. de leg. κύριος ἔστω τῆς διανομῆς, penes eum jus sit distributionis, seu, pro suo arbitrio distribuat. Sic apud Dem. τούτου δὲ κυρία ἡ σύγκλητος, hujus rei efficiendæ jus est penes senatum; seu, ad senatum pertinet, ista curare. Nonnunquam cum infinitivo, addito articulo τοῦ: ut apud Aristot. eth. 3. cap. 5. κύριοι γὰρ τοῦ μὴ μεθυσθῆναι, possunt non inebriari. Et sine articulo, κύριος ἦν ἀποστέλλειν, penes eum jus erat mittendi. Thucyd. Interdum sine adjectione expon. herus. item dominus. Soph. in Ajace, τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον. Sic fœmin. gen. τὰς κυρίας καὶ βασιλίδας, apud Athen. Et in neutr. gen. τὰ κύρια τῶν πόλεων, capita civitatis, apud Dem. (Κύριός εἰμι. δυνατός εἰμι. Æsch. Ag. 104. 887. Suppl. 740. Aristoph. R. 1308. Æsch. Suppl. 972. κυριώτερος.) ¶ Item κύριος, autoritatem habens, i. ratus. Ut, κύριος νόμος, lex vim suam et autoritatem obtinens, quæ non est abrogata: apud Æschin. Et, τὸ κύριον, cujus judicium est ratum et non fallitur. ¶ Item præcipuus, antiquissimus: ut apud Galen. κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος, principalia membra. ¶ Item proprius. Ut, κύριον ὄνομα, Herodian. lib. 7. quod apud grammat. à metaphorico discernitur. Et, τὰ κύρια τοῦ λόγου, propria orationis, Aristid. in Panath. Sic et, κυρία ἀρετὴ, propria virtus, i. quæ proprie sic dicitur. Aristot. ethic. 6. ¶ Κυρία ἐκκλησία, vocabatur concio, in qua ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα, quæ et, ἡ νόμιμος καὶ ὡρισμένη. Suid. Et, κυρία (subaud. ἡμέρα,) condictus dies, seu præstitutus: pro quo et κύριον ἦμαρ, apud Eurip. in Oreste. Interdum absolutè κυρία, dies vadimonii, dies quasi rata et fixa: unde, τὴν κυρίαν ἐγγράψαι, diem vadimonii referre in acta. Demosth. Item ἡ κυρία, dies fati et mortis, apud Synes. in epistol. ad Theophilum.

Κυρίως, cum autoritate et potestate. Item firmiter, stabiliter. Hesych. Item propriè. Ut apud Aristot. eth. l. 8. c. 5. πρώτως καὶ κυρίως dicitur ἡ φιλία τῶν ἀγαθῶν. Et, κυριώτερον εἰπεῖν, apud Philon.

Κυριότης, ητος, ἡ, dominium. in ep. ad Ephes. c. 1. et ad Coloss. c. 1. Item dies in qua peraguntur ea, de quibus inter aliquos convenerat. Hesych.

Κυριεύω, dominium obtineo, dominor, dominus sum vel fio. Cum genit. Xen. πάντων κυριεύειν. Polyb. 1. τεττάρων μὲν πλοίων ἐκυρίευσαν τετρηρικῶν. Exponitur etiam potior, capio: apud eundem, ἐκυρίευσαν δὲ καὶ λέμβων εἴκοσι, potiti sunt, in potestatem suam redegerunt. Item recupero: ut apud eundem, ῥίπτουσιν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς πολεμίους, κυριεύειν ἐλπίζοντες ὧν ἀπέβαλον.

Κυριακὸς, ad dominum pertinens: et peculiariter ad Dominum, i. ad Christum: unde, κυριακὴ ἡμέρα, Dominicus dies. Et, ἡ καινὴ κυριακὴ, (sub. ἡμέρα,) novus dominicus, dies qui post octavum festi Paschalis illucet.

(Κυριακὸν, templum. Athen. V. S. Ant.)

Κυρίευσις, dominium. ex Melampode.

Κυριάζω, cujus vide compos. Ἀποκυριάζω.

Composita.

Ἄκυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, autoritate privatus, jus et potestatem non habens: ut, ἄκυροι πάντων γενήσεσθε, nullius rei imperium et potestatem habebitis. Dem. Et, ἄκυρος ἔστω τῶν ἑαυτοῦ, suorum administrandorum potestate mulctatus sit: Plato. Dicitur et de re: unde, ἄκυροι ἡμέραι τῶν ἐννόμων πράξεων, non habentes jus et potestatem juridicarum actionum, apud Luc. in Pseudolog. Item irritus. Ut, ἄκυροι λόγοι, Isocrat. Et, διαθήκην ἄκυρον ποιῆσαι, apud eundem. Sic et apud Demosth. ταῦτα ἄκυρα ποιεῖ, hæc irrita facit. ¶ Ἄκυρος, improprius. Τὸ ἄκυρον, improprietas. Quintil. l. 8. c. 1.

Ἀκυρία, ἡ, improprietas. Hermog.

Ἀκυρόω, ῶ, (q. d. autoritate privo, autoritate spolio,) irritum reddo, abrogo, antiquo.

Ἀκύρωσις, abrogatio.

[Ἀκύρωτος. Eurip. Ion. 801. ἡ σιωπῇ τοῦτ' ἀκύρωτον μένει. Inconfirmatum, Irritum, τῇ γὰρ ὀνομασίᾳ κεκύρωται, σιωπῇ δὲ ἀκύρωτον μένει παιδὸς ὄνομα. Cl. Barnes.]

Ἀνακυρίωσις, gravitas et autoritas: apud Hippoc. in l. περὶ εὐσχημοσύνης.

Ἀντικυρία, ἡ, potestas opposita: apud Suid.

Ἀποκυριάζω, exp. ἀποκακῶ. Item ἀποφεύγω, et ἀποσκιρτῶ. Hesych.

Ἀποκυρόω, abrogo, autoritate privo, irritum facio.

Αὐτοκύριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. per se dominus. Apud Nazianz. dicitur esse unum ex nominibus Spiritus S.

Ἐπικυρόω, idem quod κυρῶ, approbo, comprobo: ut, ἐπικυροῦν τὴν γνώμην, apud Polyb. et ἐπικυροῦν νόμον, ferre legem, rogare legem. (autor sum, decerno. Soph. Œdip. Tyr. 266.)

Ἐπικύρωσις, confirmatio.

Συνεπικυρῶ, simul comprobo, unà comprobo. Polyb.

Κατακυρόω, ῶ, confirmo. In actionibus, κατακυροῦν τὴν ὠνὴν, est, licitatori rem venalem addicere et adjudicare: apud Joseph. de antiq. Hinc et aorist. 1. pass. κατακυρωθεὶς, damnatus: ut, ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς, mortis calculo damnatus, apud Eurip. in Oreste.

Κατακυριεύω, dominor in. Ut Matth. 20. οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, dominantur in eas.

Προσκυρόω, ῶ, autoritate mea comprobo, ratum habeo. Hesych. Item autoritate mea adjudico quippiam alicui. Et simpl. adjudico. in Pand.

Προσκύρωσις, confirmatio: aliis addictio.

Προσκύρησις, autoritas, apud Hippocr. in παραγγ.

ΚΥΡΤΟ'Σ, ῦ, ὁ, curvus, incurvus, gibbosus, gibbus. Il. β'. τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Et in Epigr. lib. 2. Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον Σωκλῆς. Item convexus: cui oppon. cavus. Aristot. eth. 2. cap. 13. καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον. Sic et apud Plut. et Alex. Aphr. Fluctus quoque ab Hom. Iliad. ν'. κυρτὸς appellatur, ob tumiditatem. ¶ Etymol. à κύπτω derivari vult, ut sit κυρτὸς quasi κυπτὸς, π in ρ mutato. Eustathius autem vel à κύπτω fieri dicit vel à κρύπτω. ¶ At κύρτος, ου, ὁ, vel κύρτη, ἡ, nassa, aut aliquod piscatorum instrumentum. Theocrit. idyll. 22. (enumerans supellectilem piscatorum.) Ὁρμιαὶ, κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι. Plut. de prudent. anim. ἁλιευτικῷ κύρτῳ παραπλήσιον, à quibusdam exponitur sagena gibbosa. Κύρτη exp. etiam cavea, apud Herodot. Item qualus, fiscella, apud Nic. in Alexiph. Pro quo et κυρτὶς, apud eundem. Et κυρτίδιον, q. d. quasillum, apud interpr. Diosc. Poni dicitur et pro cavea.

Κυρτότης, ητος, ἡ, curvitas. Plut.

Κυρτόω, ῶ, curvo, incurvo, incurvum aut convexum reddo.

Κυρτοῦμαι, incurvor vel pandor. Xen. † Pæd. p. 190. c.† οἱ δὲ φοίνικες πιεζόμενοι, ἀπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. Oppian. l. 3. Ἡ δέ τε κυρτοῦται μεσάτην ῥάχιν, incurvatur, seu incurvatum eminet. (Philostr. l. 3. c. 17.)

Κύρτωμα, τὸ, quod est incurvatum, gibbus. Luc. Apud Hippocr. sic appellatur tumor omnis præter naturam.

Κύρτωσις, curvitas, gibbositas seu gibberositas. Sic appellatur peculiari signif. distortio spinæ dorsi in posteriorem partem: cui opponitur λόρδωσις

Composita.

Ἀμφίκυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque incurvus, utrinque gibbosus, vel repandus. Hinc et ἀμφίκυρτος dicitur σελήνη, luna, quasi utrinque inflexa, vel gibbosa, quum in Solis triquetro semiambitur orbe; vel secundum Martianum, quum est dimidiata major.

Ἀμφίκυρτον, subst. lignum quoddam ad gerenda onera. Suid.

Ἔγκυρτος, incurvus: idem quod κυρτός.

Ἐπίκυρτος, incurvus: idem quod κυρτός.

Ἐπικυρτόω, ῶ, incurvo. apud Hesiod. † in Asp. 234.† ἐπικυρτώοντι κάρηνα. Et apud Greg. cœlum dicitur ἐπικυρτοῦσθαι.

Ὑπόκυρτος, subincurvus, aliquantùm incurvus.

ΚΥ'ΡΩ, F. Æol. σω, incido. Ut, πήματι κύρσαι, apud Hesiod. in Erg. in calamitatem incidere. Et, ἔκυρσε δόμῳ, incidit in domum; apud Eurip. Cum genit. nanciscor, Eurip. in Medea, Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε! (Æschyl. Pers. 780. 1018.) In Anthol. Epigr. ἔκυρσα τάφου. ¶ Κύρω, pro προσκρούω, apud Homer. sicut et compos. συγκύρω. Il. ψ. ἅρματι κύρσας.

Κύρομαι, idem quod κύρω. Iliad. ω. Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ.

Κύρμα, ατος, τὸ, id in quod aliquis incidit, id quod aliquis nanciscitur. Item magis peculiari significatione apud Homer. præda in quam aliquis fortè incidit, Odyss. ε. Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Sic et Odyss. γ'. ε. et alibi.

Κυρέω, ῶ, idem quod κύρω, incido. Item nanciscor, consequor. Euripid. κυρήσῃς ἐσθλῶν, bona nanciscaris seu consequaris. Idem in Phœniss. Ἃ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι Δρᾶν, si jus meum non consecutus fuero, vel obtinuero. Apud Herodot. κυρήσας δίκης, qui pœnas dedit. ¶ Κυρῶ, contingo, evenio: ut, συντυχίᾳ κρείσσων ἐκύρησε. Et, εὖ κυρεῖ τάδε, apud Soph. † El. 801.† feliciter hæc eveniunt. ¶ Κυρῶ, sum: ut, ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, Eurip. Sic Soph. ὡς κυρεῖς ἔχων, i. τυγχάνεις ἔχων. (βίον εὖ κυρήσας. Æsch. S. c. Th. 705. ἀτιμίας κυρῶ, Eum. 399. Ag. 637. Ch. 212. Eurip. Med. 1111. Soph. Œdip. Tyr. 602. 1005. 1528. El. 1425.)

Κύρημα, τὸ, inventum fortuitum, in quod forte fortuna incidimus.

Composita.

Ἀκυρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui nihil acquirit: ideoque infortunatus. Hesych. et Etymol.

Ἀκύρημα, et ἄκυρμα, infortunium illud, quo nihil acquiritur.

Ἀντικύρω, incido in aliquem, nanciscor, offendo.

Ἐγκύρω, et ἐγκυρέω, incido, incurro: idem quod ἐντυγχάνω. Hesiod. in Erg. Ἐγκύρσας ἄτῃσιν, quum in infortunia seu incommoda incurrerit. Herodot. ἐνέκυρσαν τοῖς ἐκείνοις, inciderunt in illos, offenderunt illos. Apud eundem, ἐνεκύρησε ἀλογίῃς, contemptui habuit, neglexit. Utitur et Arrianus l. 5.

Ἐπικύρω, incido, ἐντυγχάνω, sicut et κύρω. Il. γ'. Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα, ut exultat famelicus leo, qui incidit in corpus ingens: vel nactus corpus ingens. ¶ Interdum est ἐπιτυγχάνω et κατευστοχῶ. Iliad. ψ'. Τυδείδης δ' ἄρ ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, i. collimabat. (Ἐπικύρσαμεν. Æsch. Pers. 856.)

Ἐπικυρέω, ῶ, idem quod ἐπικύρω. Hesiod. ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας, quum forte incidisset in.

Προσκύρω, appropinquo, accedo. Hesiod. in Theog. † 198.† ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, quòd appropinquavit seu appulit Cytheris. (Acc. Soph. Œdip. Tyr. 1323. προσκυρεῖ. Æsch. Ch. 4.)

Συγκύρω, q. d. coincido. Apud Homer. ponitur pro προσκρούω, ut exponit Eustath. Iliad. ψ'. Μή πως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι.

Συγκυρέω, ῶ, accido, evenio. Herodot. συνεκύρησε γενέσθαι. Apud Synes. in ep. χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταὐτῷ συγκυρεῖ, raro contingit, ut omnia eidem conveniant. Τὰ συγκυροῦντα τῶν πόλεων, quæ ad civitates pertinent, ex Num. c. 25.

Συγκύρημα, τὸ, quod forte evenit, casus. Il. ω.

Συγκυρία, ἡ, idem. Lucæ c. 10.

ΚΥ'ΣΘΟΣ, et κύσος, ου, ὁ, vel κυσὸς, οῦ, ὁ, nates, podex. ☞ Sic dictus διὰ τὴν ἐκεῖθεν κατὰ φύσιν χύσιν, inquit Eustath. Itidem Etym. κύσθον dictum vult ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ γίνεσθαι τὴν ὕσιν. ¶ Item pro muliebri pudendo, apud Aristoph. in Acharn. νῦν γε χοῖρος φαίνεται, Ἀτὰρ ἐκτραφείς γε κύσθος ἔσται πέντ' ἐτῶν. vide schol. (R. 433.)

Κύσσαρος, idem ac κυσὸς, anus, podex, apud Hippocr. de nat. infant.

ΚΥ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, vesica. Aristoph. in Nub. † 404.† ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, ut vesicam inflat. Et, κύστις χοιρεία, vesica suilla, apud Gal. ad Glauc. Apud Aphrod. et alios medicos dicitur οὐροδόχος κύστις, et κύστις χοληδόχος. Absolutè plerunque de vesica urinæ dicitur.

Ut Il. ἑ. ἡ δὲ διαπρὸ Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή. Sic et apud Athen. lib. 2. Suidæ est etiam, imus venter. Exponitur etiam, locus et pellicula, cui aliquid includimus.

Κύστιγξ, apud Hippocr. parva vesica.

Κύστιον, halicaccabum solanum: herbam vesicariam appellant. Diosc. l. 4. c. 27.

ΚΥ'ΤΙΝΟΙ, cytini: flores mali Punici, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. ὅπως οἱ κύτινοι μὴ ὀρθοὶ γινόμενοι δέχωνται τὸ ὑγρόν. Plin. cytinos vocari scribit primum partum mali Punici, florere desinentis. Celsus appellat capitulum mali Punici. Cæl. Aurel. Chr. l. 4. c. 3. ampullagium, sive ambulacium.

Κυτινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, capitulo Punici mali similis. Theophr. histor. plant. lib. 4.

ΚΥ'ΤΙΣΟΣ, ὁ, cytisus: herba alio nomine dicta ἀρνόφυλλον. Theocrit. idyll. 10. Ἁ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει.

ΚΥ'ΤΟΣ, εος, τὸ, cavitas, cavus sinus, seu sinuosa cavitas, ventricosa cavitas, seu venter cavus. Synes. de insomn. ἐν τῷ κύτει τοῦ κόσμου. Athen. κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ, medium navis ventrem, seu ventricosum alveum. Sic apud Arist. et Plat. κύτος τῆς κεφαλῆς κενὸν, cava et inanis capitis concha; quæ et absolutè κύτος dicitur, teste Poll. Apud Plat. τὸ τῆς ψυχῆς κύτος, Cicero exp. animus. Corporis etiam truncus κύτος nominatur: ut quum Aristot. histor. anim. lib. 1. cap. 7. scribit, τὸ ἀπὸ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος vocari θώρακα. Idem tertiam insectorum partem κύτος appellat, ventrem seu truncum corporis cavum et penè rotundum. Ab Hesychio et Suida κύτος exponitur corpus, moles: item capacitas, profunditas. (Æschyl. S. c. Th. 501. Ag. 330. 825. urna Soph. El. 1145. Aristoph. Pac. 1223.)

Κυτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cavus, cavo situ tumens.

Κυτόω, et περικυτόω, exp. τὸ κύτος περικαλύπτω, apud Hesych.

Κυτὶς, cista. Et, κυτίδιον, cistula, schol. Aristoph.

Κύτταρος, ου, ὁ, idem ferè quod κύτος. Sic dicitur loculamentum apum et vesparum, apud Aristot. hist. anim. lib. 5. Item conchulæ illæ quibus glandes insidunt: cavæ et ipsæ, et ut plurimum rotundæ. Similiter piceæ et pinus nucamenta κύτταροι nominantur, apud Theophrast. hist. pl. l. 3. Item folliculi fabæ Ægyptiæ: eodem l. c. 10. Denique κύτταρος τοῦ οὐρανοῦ dicitur fornix seu camera cœli.

Κυττάριον, ου, τὸ, cellula, alveolus. Aristot. de gener. an. l. 3.

Ἔγκυτον, τὸ, interaneum, intestinum, τὸ ἐν τῷ κύτει τοῦ σώματος. Hesych.

ΚΥ͂ΦΙ, cyphi: thymiamatis seu suffimenti genus, Ægyptiis sacerdotibus usitatum: unde ἱερατικὸν vocatur à Galeno, τῶν κατὰ τόπους lib. 8. cap. 5. et 7. De eo vide Dioscor. lib. 1. cap. 24. Paul. lib. 7. cap. 22. Aëtium lib. 7. cap. 116. et 117. nec non Plut. in lib. de Iside et Osiride.

Κυφοειδὴς ἀντίδοτος, antidotus cyphoides, apud Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 8. cap. 7. sic dicta quòd in formam, ἐν εἴδει, τοῦ κύφεως componeretur.

ΚΥΨΕ'ΛΗ, ης, ἡ, alveare apum, è vimine aut stramine plexum. Plut. de exilio, ὥσπερ μύρμηκες, ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς μιᾶς, ἢ κυψέλης, ἐκπεσόντες. ¶ Item genus vasis aut mensuræ frumentariæ, ut annotat schol. Aristoph. ☞ Sic nominatum διὰ τὸ κεκρύφθαι αὐτοῦ τὴν ὕλην. est enim obscurum, inquit idem schol. ¶ Item interius auris foramen. Hesych. Item sordes quæ in eo colliguntur, ut apud Alex. Aphrod. in probl. διὰ τί αἱ κυψέλαι φύουσαι πικραί;

Κυψέλιον, ου, τὸ, pro cista, ex Aristot. hist. an. lib. 9.

Κυψελὶς, ίδος, ἡ, alveus. Exp. et cistula, apud eundem Aristot. Dicitur etiam sordes aurium, teste scholiaste Aristoph. Suida, Hesychio. Sic utitur Luc. initio Lexiphanis.

Κύψελος, avis quædam similis hirundini. Aristot. hist. an. lib. 9. c. 30.

ΚΥ'Ω, F. σω, uterum fero, i. in utero gesto, sum gravida, sum prægnans. Theophrast. (de elephanto) κύειν ἔτη δύο, utero gravescere biennio. Aristot. in hist. an. κύουσαι τὰ ἄῤῥενα, quæ mares in utero gestant. Sic et Plut. in Erot. Exponitur etiam, concipio. Metaphoricè etiam capitur: ut Xen. Pæd. 5. † p. 139. d.† ἡ ψυχή μου διῆγε τοῦτο κύουσα, ἆρά ποτε ἔσται ἀποτίσασθαι. q. d. gravidus erat animus meus hac cogitatione. ¶ Item osculor, seu suavior. Odyss. π'. Ὣς δ' ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε. Aristoph. in Nub. κύσόν με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. (R. 767.) Aristot. de anim. lib. 6. κύουσιν ἀλλήλας αἱ περιστεραὶ, se osculantur mutuò columbæ.

Derivata ex κύω, i. in utero gesto.

Κύομαι, in utero gestor. Aristot. in probl. τὰ δὲ κυόμενα παιδία ἀσθενῆ γίνεται. Et, κυσαμένη, quæ concepit, vel gravida facta est. Hesiod. in Theog. Οἳς τίκε κυσαμένη. † 125. et 405.†

Κῦμα, τὸ, fœtus, germen, apud Eurip. in Cercyone, οὗ τὴν θυγατέρα γέμειν ἔφη κύματος θεοσπόρου, i. gravidam esse fœtu divinitùs sato. (Æsch. Choëph. 126. Eum. 662.) ¶ Item fluctus: in qua signif. vide suo loco.

Κυμὰς, άδος, ἡ, gravida, fœta. Hesych.

Κυτήριον, vide comp. Ἀκυτήριον.

Κύος, idem quod κῦμα vel κύημα, fœtus. Aristoph.

Κυΐσκω, idem quod κύω.

Κυΐσκομαι, idem quod κύομαι. Aristot. Theophr. ‡ Herod. 2. §. 93.‡

Κυέω, ῶ, F. ήσω, idem quod κύω, in utero gesto, sum gravida, sum prægnans. Iliad. ψ'. βρέφος ἡμίονον κυέουσαν. Exponitur etiam concipio: sed κυεῖν dicitur potius quæ jam concepit, quàm quæ concipit; parere. Iliad. τ'. Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν. Aristot. histor. anim. lib. 7. ἤδη δὴ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον. Sic et Plat. in symp.

Κυέομαι, οῦμαι, gravidor, pario. apud Theophr. Apud Oppian. de ven. lib. 3. κυήσατο τοξεύτειρα Ἀρμενίη, i. peperit. Usurpatur etiam metaphoricè.

Κύημα, τὸ, quod utero gestatur, fœtus, fœtura. Aristotel. de gener. anim. et Plut. in præc. connub. Dicitur et κῦμα pro eodem per crasin.

Κύησις, εως, ἡ, graviditas, prægnatio, gestatio uteri, conceptus. Phil. de vita Mos. lib. 3.

Κυητικὸς, οῦ, ὁ, concipiendi vim habens.

Κυθνὸν, Hesychio est σπέρμα: et pro eodem κύθος, apud Etym. unde ἄκυθος, apud Callim. pro ἄγονος, sterilis.

Composita: ac primùm ex κύω.

Ἀκύμων νηδὺς, fœtu carens uterus, sterilis uterus. Eurip. [Androm. 158. Νηδὺς δ' ἀκύμων διὰ σέ μοι διόλλυται. Venter sine-fœtu. Barnes. ἄτοκος, ἡ μὴ ὑποδεχομένη σπόρον.]

Ἄκυτος, ου, quæ non concipit, sterilis. Hesych. Reperitur et, ἄκυθος, pro eodêm.

Ἀκυτήριον, medicamentum impediens conceptus, cui contr. est κυτήριον. Hippocr. in gyn.

Ἀλκυὼν, sive ἀλκυδὼν, halcyone seu halcedo: avis, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν dicta, quòd in mari pariat, ut vult Etymologus. Et Plut. testatur, τὰς ἀλκυόνων λοχείας παραδεξαμένην τὴν θάλατταν ἐν χειμῶνι σώζειν, καὶ συνεκτιθηνεῖσθαι. Vide et Plin. lib. 10. cap. 32. et Arist. hist. anim. lib. 9. cap. 14.

Ἀλκυόνειοι, sive ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore sereni, cum maris etiam tranquillitate, quibus nidificat et fœtificat hæc avis. apud Aristot. hist. an. l. 5. c. 8.

Ἀλκυόνειον, sive Ἀλκυόνιον, dicitur etiam spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quòd ex eo mari innatante nidos fingunt et construunt halcedones. vide Dioscor. l. 4. c. 136. et Plin. lib. 32. cap. 8.

Ἀλκυονὶς, idem quod ἀλκυὼν, ut tradit Etym.

Ἀνακυΐσκω, abortum infero. Aristot. hist. an. l. 6. ἂν δὲ ὕδωρ γένηται μετὰ τὴν ὀχείαν, ἀνακυΐσκει.

Ἀποκυΐσκω, pario. Greg. ἡ ψυχὴ γὰρ νοητή τις ὑπάρχουσα, νοημάτων ἀπείρων ἀποκυΐσκει πλῆθος. Exponitur et gigno.

Ἀποκυΐσκομαι, parior, gignor, apud eundem.

[Ἀποκύω. Epist. S. Jacobi. i. 15. εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον.]

Ἀρικύμων, mulier quæ citò fit gravida seu prægnans. Hippocrat. Exponitur et quæ facilè concipit. Hesych. Quidam etiam exp. fœcunda.

Ἐγκύω, idem quod κύω: unde ἐγκύουσα, apud Aristot. quæ et ἔγκυος, gravida.

Ἐγκύμων, fœtum habens, gravida, prægnans. Phocyl. et Nonn. Item refertus, plenus, apud eundem Nonn.

Ἐγκυμονέω, ῶ, gravida sum, fero uterum. Exp. etiam, utero ingravesco, in Pand.

Ἔγκυσις, partus.

Ἔγκυος, gravida.

Ἀνέγκυος, quæ uterum non fert, quæ non est gravida.

Ἐπικυΐσκω, superfœto, super uterum concipio.

Ἐπικυΐσκομαι, idem. apud eundem l. 4. de gener. an. [Herodot. Hist. lib. 3. De Lepore etiam loquens ait, ἐπικυΐσκεται μοῦνον πάντων τῶν θηρίων.]

Πολυκύματος, videtur pro πολυκυήματος positum, apud Athen. l. 7. θύννος πολυκύματος ὢν, multo conceptu fœtus.

Ὑποκύομαι, unde aor. 1. med. ὑποκυσσαμένη, gravida facta. Il. ζ'.

Composita ex κυέω.

Ἀκυητήριον, idem quod ἀκυτήριον, quod paulo antè.

Ἀποκυέω, ῶ, (q. d. defœto, i. fœtum depono,) pario. Luc. τὴν Λητὼ ἐπὶ τῆς Δήλου δεῖ ἀποκυῆσαι. Exponitur etiam gigno: ut in ep. Jacob. c. 1. ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκυεῖ θάνατον.

Ἀποκυέομαι, in lucem edor, parior: unde ἀποκυηθεὶς, apud Plut. in Lyc.

Ἀποκύησις, partus, partio: puerperium. Plut.

Ἀῤῥενοκυέω, marem in utero gesto. Strab.

Ἐπικυέω, ῶ, superfœto, super uterum concipio. Aristot. hist. an. l. 7.

Ἐπικύημα, q. d. superfœtamentum, id quod super uterum concipitur, apud eundem Aristot.

Pertinentia ad κύω, i. osculor.

Κυνέω, ῶ, idem quod κύω, osculor, suavior. Odyss. ρ'. Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. Item pro σαίνω, ut apud schol. Aristoph. in Acharn. Τί με σὺ κυνεῖς; Aristoph. Item pro προσκυνῶ, adoro. Eustath. (Eurip. Med. 1143. 1209.)

Ἐπικυνεῖν, osculari.

Θεοσκυνέω, ῶ, deos honoro. Æschyl.

Προσκυνέω, ῶ, adoro, veneror. † Xen. Pæd. 2. 59. e.† Herodot. in Polymn. ἀνάγκην σφι προσφερόντων προσκυνέειν βασιλῆα προσπίπτοντας. Aristoph. in Pluto, καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον. Jungitur et cum dat. in Novo Test. Item venerabundè saluto, in hist. ecclesiast. δυνησόμεθα εἰρηνικοῖς γράμμασιν ἑαυτοὺς προσκυνεῖν. (Soph. Œdip. Tyr. 335. προσκύσαντε pro προσκυνήσαντε. El. 1375.)

Προσκύνημα, τὸ, et Προσκύνησις, ἡ, adoratio. Plut. in Alex. Aristotel. rhet. l. 1.

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, adorator.

Προσκυνητὸς, οῦ, ὁ, q. d. adorabilis, adorandus, adoratione dignus. Gregor.

[Προσκύω. Soph. Philoct. 550. προσκύσαντες. Sch. ἀσπασάμενοι. 676. προσκύσαι. 790. πρόσκυσον. Schol. ἱλάσκου. 1442. προσκύσας.]

ΚΥ'ΩΝ, κυνὸς, ὁ, vel ἡ, canis de quo vide Aristotelem, Æl. Oppian. et Plinium. Κύνες Κωκυτοῦ, canes Cocyti, hoc est, Tartari, quæ et Furiæ, et Erinnyes. Aristoph. Κύων dicitur etiam qui impudens est: ut apud Homerum, κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Sic Il. φ'. Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντὶ ἐμεῖο Στήσεσθαι; ¶ Κύων, canis, sive canicula, sidus cœleste. Procl. de sphæra. et Arist. 8. animal. Sic vocatur etiam stella quædam splendida in ore canis, quæ oriens æstus incrementa secum afferre putatur. Unde, ἐπὶ κυνὶ, et, ὑπὸ κύνα, sub canicula: et, μετὰ κύνα, post caniculam, seu post æstatem mediam. Theophr. ¶ Κύων antiquis dicebatur etiam bolus, μαγδαλιὰ, vel frustulum, quo manus abstergebant, et canibus deinde projiciebant devorandum: Eust. ex Pausania. ¶ Est etiam Κύων in ludo aleatorio. Eustath. ¶ Est item Κύων, scintilla ex ferro candente prosiliens, quum malleo pulsatur. ¶ Κύων vocatur etiam membrum virile, Hesych. Eustath. autem de muliebri pudendo dici scribit. ¶ Κύων ξυλίνη dicitur rubus canina: Eustath. ex Athen. (Κύων. Metaph pro Custos. Æschyl. S. c. Th. 802. Ag. 616. 1237. Ch. 1054. Soph. El. 1388.) ☞ Eustath. derivat κύων à κύω, significante φιλῶ. nam animal est φιλοδέσποτον.

Κυνικὸς, οῦ, ὁ, caninus. Xen. Pæd. 5. κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ αὐτοῖς εἶναι. Item κυνικὸς σπασμὸς, canina convulsio.

Κυνικοὶ, dicebantur etiam Antisthenis et Diogenis sectatores. Diog. Laërt.

Κύνειος, ου, ὁ, caninus. Exponitur etiam terribilis, vehemens, difficilis: ut, κύνειος θάνατος, ex Aristophane. [Equit. 1396. Τὰ κύνεια μιγνὺς τοῖς ὀνείοις πράγμασιν, &c. 289. Schol. Vesp. 230. Schol.]

Κύνεος, ου, ὁ, caninus, sicut κύνειος. Dicitur etiam in malam partem, pro impudens, protervè audax. Il. ἱ. et Hesiod. in Erg.

Κυνέη, ης, ἡ, (sub. δορὰ,) pellis canis. Peculiariter autem canis fluvialis pellis, qua antiqui solebant caput tegere, ut scribit Eustath. Dicitur et de galea ex quavis materia. Iliad. κ'. —— ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν Ταυρείην. (Κυνέη χαλκήρης, galea ænea. Il. γ'. 316.) Pro κυνέη autem per contractionem dicitur κυνῆ, teste Poll. † Sic Aristoph. Nub. 267.† Item et pro galea. Κυνέη sive κυνῆ dicitur etiam pileus, galerus: Aristoph. in Vesp. et Nubibus. At κυνέη ἄϊδος, Il. ἑ. dicitur nubes densissima. (Κυνῆ. Philostr. l. 2. c. 20.)

Κυνάριον, ου, τὸ, catellus. Xenoph. Pæd. 8.

Κυνίδιον, ου, τὸ, idem. Aristot. rhet. l. 3. Plut. Athen.

Κυνίσκος, ου, ὁ, idem. Κυνίσκοι dicuntur etiam pisces quidam.

(Κυνίσκη, ἡ. Aristoph. R. 1403.)

Κυνία, ἡ, eadem quæ κυνοκράμβη.

Κυνηδὸν, canum more, ritu canino: Lucian. in Tim. † Aristoph. Nub. 491.†

Κυνίζω, canem ago, vel Cynicen sector, Cynicam institutionem et disciplinam amplector: Diog. Laërt. in Zenone. Item Cynicum ago. aut etiam canem ago.

Κυνισμὸς, οῦ, ὁ, Cynica institutio: vel vita Cynica, seu ex Cynicorum præceptis instituta. Diog. Laërt. in Mened.

Κυνάω, ῶ, idem: seu Cynicum ago, Cynicos imitor, Cynicus sum: Luc. in Demon.

Κύντερος, ου, ὁ, impudentior. Il. θ'. ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο. Et κύντατος, impudentissimus, admodum protervus.

Κυνὰς, άδος, ἡ, idem quod κύων et ἀπομαγδαλιὰ, mollior ex pane pulpa, qua manus abstergebant, et postea canibus devorandum projiciebant. Poll. Item sentis canis, seu rubus caninus. Hesych. (Theoc. ιέ. 19.)

Κύναρος ἄκανθα, et κυνάρα ἄκανθα, sentis canina, apud Athen. lib. 2.

Σκυζάω, ῶ, (q. d. canio,) catulio. Propriè de canibus

seu catellis appetentibus catellos. Aristot. hist. an. l. 6. c. 18. περὶ δὲ τὰς κύνας τὸ τοιοῦτον πάθος λέγεται σκυζᾷν. Dicitur et de aliis animantibus: ut apud Aristot. loco citato, (de equabus:) οὐροῦσι δὲ πολλάκις ὅταν σκυζῶσιν, i. equiunt, seu marem appetunt.

Σκύζα, ης, ἡ, catulitio, libido et appetitus coitus. Hesych. ex Phileta, παύσω σε τῆς σκύζης.

Σκύζω, et Σκύζομαι, Hesychio propriè est placidè admurmuro, *sicut canis*. Sic et apud Plut. in amat. narr. Τῆς κυνὸς σκυζομένης, exp. admurmurante catella. ¶ Item ad iram concito, irrito.

Σκύζομαι, ad iram provocor, irritor: aut etiam irascor. Il. δ'. et θ'. οὐδέ τι εἶπε, Σκυζομένη Διὶ πατρί. Sic Od. ψ'. μή μοι Ὀδυσσεῦ σκύζευ. (Theoc. ις'. 18.)

Σκύμνος, ου, ὁ, propriè putatur dici catulus leonis. Eurip. in Hecuba. Σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν Μόσχον δειλαία δειλαίαν Ἐσόψει, χειρὸς ἀναρπαστὰν Σᾶς ἄπο. Plerunque tamen additur genitivus λέοντος, vel λεαίνης. Aristoph. in Ran. (1478.) Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Dicitur et de aliorum animantium catulis, ut de catulis ursi, apud Theocr. idyll. 11. Et σκύμνος ἀλώπεκος, apud Plut. in Lyc. Et de catulis vituli marini, apud Diosc. l. 2. c. 88.

Σκυμνεύω, alo catulum meum, seu catulos meos: ut, σκυμνεύω νεβροὺς, alo catulos qui mei sunt hinnuli seu pulli.

Σκυμνίον, ου, τὸ, parvus catulus. Item simpliciter catulus. Aristot. hist. an. lib. 9. Et de catulo leporis. apud Xen.

Composita: ac primùm ex κύων.

Ἀντικύων, vulpes. Hesych.

Ἁπλοκύων, Cynicus simplici veste utens: cognomen Antisthenis apud Laërt.

Ἀπόκυνον, ου, τὸ, frutex quidam, qui canes et omnes quadrupedes necare traditur in cibo datus. Plin. lib. 24. cap. 12. vide et Diosc. lib. 4. cap. 81.

Ἀστρόκυνος, canis sidus, quem Ægyptii solechin vocant, ut tradit Cæl. Rhod.

Ἔκκυνον, morbus quidam seu vitium canum. Xen. in Cyn.

Ἡμικύων, semicanis. Strabo.

Μεσοκύνιον, ου, τὸ, suffrago et talus, pedis cum tibia compago, in Hippocr.

Προκύων, procyon, sive antecanis: sidus, inde appellatum, quòd ante majorem canem exoriatur, teste Hygino.

Προκυνεῖν, canes dicuntur, quum latrant antequam feram invenerint, teste Poll.

Πρόκυνες, dicuntur reprehensores, qui priùs in latratus et reprehensiones erumpunt, quàm invenerint in aliquo quod reprehensione dignum sit. in Epigr. Quidam exp. emissarii canes. Item antecursores.

Φιλόκυνος, qui canibus gaudet et delectatur. Polemon.

[Φιλοκύων. Jambl. de Vita Pythag. Plat. Lysis. οὐδὲ φιλόρτυγες, οὐδ' αὖ φιλόκυνές γε, &c.]

Composita ex σκύζομαι.

Ἀποσκύζομαι, idem cum σκύζομαι. Hesych.

Ἀρισκυδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde iracunda: ἡ ἄγαν σκυζομένη. Etymol. ex Artemidoro.

ΚΩΒΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, gobius seu gobio: piscis genus apud Aristot. et Plin.

Κωβίδιον et κωβιδάριον, parvulus gobio, gobiunculus. Athen. l. 3. et 7.

Κωβῖτις, dicta quædam apuæ species. Athen. l. 7.

Κωβιώδης, gobioni similis. Plut. de solert. anim.

ΚΩ'ΔΕΙΑ, et κωδία, ἡ, caput papaveris. apud Diosc. lib. 4. cap. 64. et 65. Hinc τὸ διὰ κωδιῶν, medicamentum apud medicos celebre. Theophrastus κωδίαν tribuit etiam fabæ Ægyptiæ, hist. plant. lib. 4. c. 10. Hom. Iliad. ξ'. κώδειαν appellat caput Ilionei, quod Peneleus hasta confixum tenebat. ¶ Significat et κώδεια globulum, teste Etymol.

ΚΩ'ΔΩΝ, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola. Thucyd. lib. 4. τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος. Plut. sympos. 4. κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν. Metaphoricè pro garrulo capitur: apud Aristoph. in Pace. ¶ Significat etiam latius, tubæ orificium, synecdochicè autem ipsam tubam. Soph. in Ajace, χαλκοστόμου κώδωνος, ὡς Τυρσηνικῆς. (Κώδων, ἡ, ἀττικῶς. τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος. Soph. Aj. 16. Æsch. S. c. Th. 392. Aristoph. R. 79. 735.)

Κωδωνίζω, tinnio, seu tintinnabulum aut nolam pulso, vel tubæ sono exploro. Athen. l. 14. —— πρὸς τὸν Ἀργᾶν βούλομαι Κωδωνίσας πέμψαι σ' ἀγωνιεύμενον. Sic et apud Aristoph. in Pace.

Composita.

Ἀκωδώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui exploratus non est: sumpta metaph. ab equis qui tintinnabulorum sonitu explorabantur an bellicos strepitus intrepidè ferre possent: vel à vasis aut nummis, quorum integritas tinnitu probatur. [Aristoph. Lysistr. 486. Vide Schol. ut et Schol. Biset.]

Διακωδωνίζω, exploro, ut, κωδωνίζω. Demosth. de falsa legat. ἐκεῖνος διακωδώνισεν ἡμᾶς ἑκάστῳ τινὰ τρόπον προσπέμπων ἰδίᾳ.

ΚΩ'ΘΩΝ, ωνος, ὁ, cothon: genus poculi Laconici et militaris. ut Athen. tradit. lib. 11. et Plut. in Lyc. Meminit ejus et Xen. Pæd. 1. et alii. ¶ Item compotatio ipsa: quòd maximus in compotationibus usus esset horum poculorum. apud Athen. lib. 11. et 14. Et Plut. in Timoleonte, περὶ κώθωνα διατρίβειν, potare seu compotare. Siculi κώθωνα vocant τὸν κωβιὸν, ut refert Athen. lib. 7.

Κωθωνίζω, poto, seu compoto, apud Athen. lib. 1. Aristot. in probl. κωθωνιζόμενοι ταῖς μεγάλαις, amplis et fœcundis calicibus se proluentes.

Κωθωνισμὸς, οῦ, ὁ, potatio, compotatio. Athen.

Κωθωνίη, larga potio, ex Aretæo.

Composita.

Ἀκρατοκώθων, qui mero se ingurgitat, qui largiùs merum potat. Athen. l. 11. et l. 6.

Ἐπικωθωνίζεσθαι, perpotare. Exponitur etiam, περαιτέρω πίνειν. ex Poll.

Φιλοκωθωνιστὴς, bibax, vinolentus, ebriosus. Athen. lib. 10.

ΚΩΚΑ'ΛΙΑ, τὰ, animalia sunt ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων, sed eorum quæ carnem sub testa habent. Aristot. hist. an. l. 4. c. 4.

ΚΩΚΥ'Ω, f. ύσω, fleo, ploro: vel ejulo, lamentor. Il. τ'. Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε. Il. χ'. κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα. (Aristoph. R. 34. Æsch. in Agamemn. 1322.)

Κώκυμα, ατος, τὸ, fletus, ploratus, ejulatus, lamentum. Soph. in Ajace, ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπεστέναζε. (Æsch. Pers. 332. 427.)

Κωκυτὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Hom. Il. χ'. ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Et aliquanto pòst, Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου. ¶ Est etiam unus ex fluviis illis tribus, qui in Acherontem influunt. Od. κ'. v. 612. (Æsch. S. c. Th. 696. Ag. 1169. Ch. 148. V. Eurip. Med. 1179. Soph. Tr. 880.)

Composita.

Ἀνακωκύω, lamenta, et fletus edo, Æschyl. [Pers. 468. ῥήξας δὲ πέπλους, κἀνακωκύσας λιγὺ, &c. Schol. καὶ ἀνοιμώξας ὀξὺ καὶ μέγα. Soph. Antig. 429. ἡ παῖς ὁρᾶται κἀνακωκύει πικρᾶς Ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον. 1240. ἴσω χώρει πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας, καλεῖ.] Exponitur etiam defleo, deploro.

[Ἀποκωκύω. Æschyl. Agam. 1551. ἦ σὺ, τόδ' ἔρξαι τλήσῃ, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὐτῆς ἀποκωκῦσαι ψυχὴν, &c.]

Ἐπικωκύω, allamentor, allacrymor, apud Soph. [Elect. 286. κἀπικωκύω πατρὸς Τὴν δυσταλαίναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην, &c. 808.] Utitur et Greg. ἐπικωκύοντες τῷ πάθει.

Στενοκώκυτοι τρίχες, crines, qui, dum evelluntur, lamentum cient. Aristoph. apud Suid.

ΚΩΛΑΚΡΕ'ΤΑΙ, οἱ, quæstores et custodes judicialis pecuniæ et sumptuum in deos, apud Aristoph. in Vesp. vide schol.

ΚΩ͂ΛΟΝ, ου, τὸ, membrum. Specialiter autem pes, ut Eust. tradit. Plerunque ea membra, sive ii artus, κῶλα vocantur, quæ crura et lacerti Latinis. Habet et periodus sua κῶλα, i. membra. Habent etiam strophæ et antistrophæ et epodi sua κῶλα, i. versus. Retibus etiam tribuuntur sua κῶλα. Item κῶλον, intestinum crassum, ordine a ventriculo quintum, medium inter cæcum et rectum. Latinè etiam colon. Celsus interpr. intestinum laxius et plenius. Exponitur etiam alvus. In hac signif. scriptum reperitur etiam κόλον, afferturque etymologia παρὰ τὴν κοιλότητα. (Æsch. Eum. 378. Ag. 352. τρέμουσα κῶλα. Eurip. Med. 1171. Phœniss. 1369. Aristoph. R. 1400.)

Derivata ex κῶλον, i. membrum.

Κωλάριον, ου, τὸ, parvum colon, seu imperfectus versiculus, ut vulgò expon.

Κωλεὸς, οῦ, ὁ, vel ἡ, idem quod κῶλον, teste Gal. Exp. et perna, suffrago.

Κωλεὰ, et per contract. κωλῆ, ἡ, petaso. idem quod κωλεός.

Κωλὴν, ῆνος, ὁ, perna, petaso.

Κώληψ, ηπος, suffrago, aut sura: vel ἡ περὶ τὰς ἰγνύας ἀγκύλη, ut Eustath. a veteribus exponi tradit.

Κώλυμα, τὸ, idem quod κῶλον. At pro impedimento, vide in Κωλύω.

Composita.

Ἄκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, membris truncus. Et specialiter, pedibus carens.

Ἀκροκώλια, τὰ, trunculi, hoc est, extrema membrorum: seu edulia ex trunculis extremorum membrorum parata.

Ἀκροκωλία, ἡ, extremitas membrorum, hoc est, brachiorum, ubi nimirum humeris inseruntur.

Ἀνάκωλος χιτωνίσκος, brevissima tunica, apud Plat. de virt. mul.

Βραχύκωλος, brevia membra habens, brevibus membris constans. Apud Aristot. rhet. 3. περίοδοι βραχύκωλοι, periodi in quibus κῶλα sunt breviora.

Βραχυκωλία, ἡ, membrorum brevitas, cola brevia. Hermog.

Δίκωλος, bimembris, duo membra habens. Dioscor. lib. 2. cap. 106. Apud Rhetores δίκωλος περίοδος, est periodus duorum membrorum.

Ἰσόκωλος, in quo paria membra sunt. Quint. l. 9. c. 3.

Ἰσοκωλία, ἡ, membrorum æqualitas: quum membra omnia æqualia et paria sunt. Hermog.

Μακρόκωλος, membra longa habens. in Geopon. et apud Aristot. Rhet. 3.

Μακροκωλία, longum membrum: quum periodus aliqua longius membrum habet. Hermog.

Μεγαλόκωλος, grandiora membra habens: in quo articulorum internodia magna sunt. Aut, (si de periodo dicatur,) quæ magnis membris seu κώλοις constat.

Μονόκωλος, uno artu porrectus, apud Theophr. Item μονόκωλος περίοδος, quæ unico membro absolvitur. Aristot. Rhet. Sic μονόκωλος λόγος, apud Plut. de puer. educ. unius membri oratio. Et, μέτρον μονόκωλον, apud Poëtas, in quo cola unius modi sunt.

Ὀνόκωλος, pedes asininos habens. Empusæ epith. apud schol. Aristoph. in Ran.

Ὀρθόκωλον, vitium articuli est, quando ob durum aliquem tumorem chorda musculos partem aliquam inflectentes non sequitur, sed perpetuò articulus tenditur, nec inflecti potest, ut annotat Gal. comment. 3. εἰς τὸ περὶ ἰητρ.

Σύγκωλος, exp. solidus.

Τετράκωλος, habens quatuor membra seu artus: vel habens quatuor pedes.

Τρίκωλος, tria membra seu cola habens. Quint. l. 9. c. 3.

Ὑποκώλια, τὰ, internodia.

Derivata ex κῶλον, i. intestinum, &c.

Κωλικὸς, οῦ, ὁ, colicus, ad coli dolorem pertinens: ut, κωλικὴ ὀδύνη, vel κωλικὸν ἄλγημα, coli dolor. Et, κωλικὸν φάρμακον, medicamentum ad coli dolorem sedandum. Gal. lib. 6. de locis aff. Et, ἀντίδοτος κωλικὴ, pro eodem. ¶ Item qui coli dolori obnoxius est, qui plenioris intestini morbo laborat, colicus. Diosc. Scribitur etiam per ο, Κολικός.

Κωλικεύομαι, coli vitio laboro, coli seu intestini plenioris morbo conflictor. Alex. Trall. Scribitur et Κολικεύομαι.

Μεσόκωλον, ου, τὸ, Galenus mesenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens. Sed propriè significare videtur partem eam mesenterii, quæ crassis intestinis continua est, ut quæ pertinet ad tenuia intestina. Hippocr. l. 6. epidem.

ΚΩΛΥ'Ω, F. ύσω, impedio, prohibeo, veto. Plut. in apophth. ἔλεγε, τοὺς δυναμένους κωλύειν τοὺς κακῶς ποιοῦντας, ἐὰν μὴ κωλύωσι, κατακελεύειν. Thucyd. κωλύω ὥστε μὴ περιπλεῖν, obsto quo minus circumnaviget. Dem. οὐδὲν αὐτοὺς ἀπολωλέναι κωλύσει, nihil obstabit seu nihil causæ erit quo minus perituri sint. † Sic Aristoph. Nub. 1451.† ¶ Κωλύει accipitur etiam pro κωλύεται, apud Thucyd. lib. 1. ut testatur Dionys. Halic. Item κωλύω, inhibeo, reprimo. Herod. καὶ πείθει αὐτὸν κωλύειν τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀλαζονείας, minuere nimiam insolentiam. ¶ Item pro ἀποκωλύω, arceo, prohibeo. Cum gen. Chrysost. Φόβος κωλύει πονηρευμάτων. †Cum gen. rei. Xen. Pæd. 2. 60. d.† Et cum ἀπὸ, Xen. Pæd. 3. ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλύσαι. (Eurip. Phœniss. 953.)

Κώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum. Luc. de cal. Interdum genit. vel infinitivo, posito genitivi loco. Ut Thucyd. κωλύματα τοῦ μὴ αὐξηθῆναι, quæ obstant et prohibent quo minus augescant. Herodian. lib. 1. κώλυμα δηλητηρίων, medicamentum quo venena prohibentur. Apud Thucyd. lib. 5. κώλυμα θεῶν, obstaculum à diis immissum.

Κωλύμη, ἡ, idem, apud Thuc. l. 1. et 4. et apud Herodian. l. 8.

Κώλυσις, εως, ἡ, impeditio, i. ipsa impediendi actio. [Plat. Sophist.] Item impedimentum, obstaculum. Item obex.

Κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui impedit.

Κωλυτήριος, ου, ὁ, impediendi vim habens.

Κωλυτήριον, ου, τὸ, impedimentum, obstaculum. Item id, quod malum quodpiam arcet. Diosc. Exponitur etiam propugnaculum.

Κωλυτὴς, idem quod κωλυτήρ. [Thucyd. Hist. lib. 3. εἴ τις παραβοηθῶν παρὰ τὸ τεῖχος κωλυτὴς γίγνοιτο τῆς διαβάσεως. Vide Notam.]

Κωλυτικὸς, οῦ, ὁ, prohibitorius, impediendi vim habens,

idem quod κωλυτήριος. Alex. Aphrod. φάρμακον κωλυτικὸν ἀνίας.

Κωλυτὸς, οῦ, ὁ, impeditus: et qui prohiberi potest. Epict.

Composita.

Ἀκώλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui impeditus et prohibitus non est, seu qui non impeditur et prohibetur. Luc. in Tim. εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος, liber exitus, et qui nullis impedimentis prohibetur. Herodian. lib. 2. ῥᾳδία δὲ εἴσοδος αὐτῇ, καὶ ἀκώλυτος, nec accessu prohibebatur. Ἀκώλυτος, apud Christianos, qui, non fungens muniis ecclesiasticis, à consortio fungentium non prohibebatur.

Ἀκωλύτως, sine impedimento, sine obstaculo, nullo prohibente seu vetante. Plato in Crat.

Ἀνακωλύω, arceo.

Ἀποκωλύω, arceo, prohibeo. † Xen. Pæd. 1. 3. 7. et 10. et ἀπὸ σοῦ. ibid.† Cum genit. Greg. ἀποκωλύσαι ναμάτων. Aliquando sine casu. ut apud Plat. Polit. 2. ἀποκωλύει οὐδὲν, nihil vetat. (Eurip. Med. 1413.)

Ἀποκώλυσις, impeditio, impedimentum, prohibitio. Xenoph. [περὶ Ἱππ. cap. 3. §. 11. Τὰς δέ γε τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων ἀποκωλύσεις, καὶ τἄλλα δινήματα, πολὺ ἂν ἔτι μᾶλλον καταμάθοι τις, &c.]

Διακωλύω, impedio, prohibeo, veto, idem quod κωλύω. Plat. pol. 2. τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα, prohibebamus, vetabamusque, ne simul et agriculturam exercere aggrederetur. Idem in apol. διακωλύων πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι.

Διακώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum, id ipsum quo prohibemur, et vetamur facere aliquid. Plato. [de leg. l. 7.]

Διακωλυτὴς, οῦ, ὁ, qui vetat, qui est impedimento, qui prohibet et obstat. Plato.

Διακωλυτικὸς, οῦ, ὁ, prohibitorius,

Ἐπικωλύω, impedio, sum impedimento, vel, insuper impedio, insuper prohibeo.

Ἐπικώλυσις, impeditio. Xen.

Κατακωλύω, prohibeo, veto, remoror, detineo. Demosthen. μὴ κατακωλύοιμι τοὺς πρέσβεις. Xenophon. μή σε κατακωλύω ἀπιέναι ἤδη βουλόμενον. Et apud Aristophan. κατακωλύεις δειπνεῖν, prandium remoraris.

ΚΩΛΩ'ΤΗΣ, ου, ὁ, stellio: qui et ἀσκαλαβώτης et γαλεώτης. Hesych. et Suid. qui et Bacchum sic dici tradit. At κωλωτὴ, apud Arist. esse avis dicitur.

ΚΩ˜ΜΑ, ατος, τὸ, somnus profundus, sopor altus, veternus. Hesiod. in Theog. † 798.† κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει. Apoll. Rhod. Arg. 2. —— ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. ☞ Quidam volunt per syncopen dictum pro κοίμημα. alii esse à verbo κῶ, inusitato, pro κεῖμαι, ex quo esse et κώμη. quidam, et à κωμάζω deduxerunt, quod οἱ κωμάζοντες facilè in κῶμα incidant. ¶ Apud medicos est veternus, marcor, inexpugnabilis propè dormiendi necessitas: apud Hippocrat. Vide Gal. initio comment. 1. εἰς τὸ προῤῥητικόν. ¶ Item illecebra, θέλγμα, ut exponit schol. Pindari apud eum.

Κωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, quem tenet seu opprimit marcor κῶμα dictus.

Κωμαίνω, dormito, dormiturio. Hesych.

ΚΩΜΑΚΟ'Ν, aromaticum quiddam, inquit Hesych. Theophrast. hist. pl. l. 6. c. 7. fructum esse dicit unguentis pretiosis permisceri solitum. Sunt qui caryophyllon esse velint.

ΚΩ'ΜΗ, ης, ἡ, pagus, vicus. Thuc. l. 3. οἰκεῖν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ. Hesiod. in Asp. † 18.† —— μαλερῷ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας. Exponitur etiam, villa, item castellum, in Nov. Testament. [In Evang. S. Lucæ, Bethleem vocatur πόλις, cap. 2. ver. 4. sed Joh. 7. ver. 42. κώμη.] ¶ Item vicus in urbe: Suid. ☞ Derivatur à κῶ τῷ κεῖμαι, (i. cubo,) quòd constet ex domibus, in quibus cubant animalia, et homines quoque, quasi sint eorum κοιμητήρια.

(Κώμας, Athan. V. S. Ant. 487.)

Κωμητικὸς, οῦ, ὁ, paganus, vicanus, qui est in pago seu è pago, aut ad pagum pertinens: ut, κωμητικαὶ ἐκκλησίαι, apud Synes.

Κωμήτης, ου, ὁ, paganus, pagum incolens. Item κωμῆται, ejusdem pagi incolæ. † οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀμφόδου καὶ τόπου. Sic Scholiast. ad Aristoph. Nub. 962.† [Eurip. Alcest. 476. Ξένοι, Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονὸς, &c. Schol. ἐπεὶ εἰς κώμας ἦσαν διῃρημένοι, τουτέστιν εἰς φυλάς.] ¶ Κωμῆται in urbe, ejusdem vici incolæ, seu ejusdem viciniæ, vicini, apud Aristot. polit. 1. c. 1. et 2.

Κωμῆτις, ιδος, ἡ, pagana, vicana. [Aristoph. Lysistr. 5. Πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται. Schol. ἀντὶ τοῦ γείτων.] Et, κωμήτιδες ἐκκλησίαι, eædem quæ et κωμητικαί. Item vicina.

Κωμηδὸν, pagatim, vicatim.

Κώμιον, ου, τὸ, q. d. pagulus, viculus, i. parvus pagus. Plut. in narr. amatoriis.

Κωμύδριον, exp. parva et vilis herba.

Composita.

Ἀμφίσκωμοι, qui circumjacentes pagos inhabitant. Hesych.

Μητροκωμία, ἡ, vicus aliorum vicorum mater: seu ex quo coloniæ ducuntur.

Χιλιόκωμος, mille vicos seu pagos habens. Strabo. l. 12.

ΚΩ˜ΜΟΣ, ου, ὁ, commessatio. Quidam exp. convivium luxuriosum. Alii convivium lascivum. item festivitas in convivio. Xenoph. Pæd. 7. ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι. Aristoph. in Pluto, ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, videtur ad comessationem ire, i. ad convivium lascivum et immoderatum. Comprehenditur hoc nomine omne amatoriæ lasciviæ ac proterviæ genus: aliquando verò generaliùs dicitur de illis qui amatoria quadam lascivia proterviaque ac nequitia utuntur. Herodian. l. 3. τίς γὰρ εἰς ἑστίασιν ἢ κῶμον ὡπλισμένος ἔρχεται; Plut. de Socr. dæm. μεθύοντας ἀπομιμούμενοι κώμῳ χρωμένους μετὰ γυναικῶν. Idem in polit. præc. ἀπέστησε τῶν πότων καὶ τῶν κώμων ἑαυτόν. Sic et Rom. c. 13. Interdum est comessantium agmen. (Eurip. Phœniss. 746. Æschyl. Ag. 1198.) Exponitur etiam, cœtus et comitatus Bacchicus, apud Athen. et Demosth. ¶ Item lascivia et protervia, qualis comessabundorum et amatorum juvenum. ¶ Item festum, quod magna cum hilaritate peragitur tanquam à comessabundis. Dionys. de situ orb. κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ. ¶ Item saltatio quædam in comessationibus usitata. Interdum et generaliùs pro saltatione. ¶ Item pro petulante et lasciva cantilena. Hesych. ¶ Item Κῶμος, genius præses comessationum, seu lasciviæ proterviæque comessabundorum hominum: apud Philostr. in imagine 3. ☞ Eustath. videtur ex κῶμα deducere, quum dicit, κῶμον esse, δι' οὗ καταφέρεταί τις εἰς κῶμα.

Κωμάζω, comessor, sum petulans et lascivus more comessantium. Arrian. κωμάζειν παρά τινι. Xen. Pæd. 7. ὅλην τὴν νύκτα πίνουσι καὶ κωμάζουσι. Exponitur etiam, temulentia proterva convitior, et obvios pulso. apud Demosthen. ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσωπείου κωμάζει. Apud Hesiod. in Asp. † 231.† Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, exp. tripudiabant. Sic et apud Luc. in lib. de salt. ¶ Item comessabundus venio, venio cum lascivia et protervia, qualis est comessantium: cum ἐπὶ, vel πρὸς, vel παρὰ, apud Luc. Athen. Plut. (Theoc. Id. 3. 3.)

Κωμαστὴς, οῦ, ὁ, comessator, comessabundus. Plat. Xen. Plut.

Κωμαστικὸς, οῦ, ὁ, ad comessationem pertinens seu ad comessatores: ut, κωμαστικὴ ὄρχησις, apud Poll. et, κωμαστικὴ ἑορτὴ, apud Eustath.

Κωμαστικῶς, comessabundè, comessantium modo.

Κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator. Eustath.

Composita.

Ἀγλαόκωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchram habens choream. Pind.

Ἐγρεσίκωμος, Bacchus, excitans comessationem, in Epigr.

Εἰσκωμάζω, et ἐπισκωμάζω, comessabundè et temulenter me infero, impudenter et velut temulenter me infero: apud Athen.

Ἐκκωμάζω, procax excedo. Eurip. [Androm. 603. ἐξεκώμασε Νεανίου μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα.]

Ἐπίκωμος, qui ad comessationes ventitat, comessator. Plutarch. et Alciphr.

[Ἐπικώμιος. Pind. Pyth. Od. x. 8. Ἱπποκλέα θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν Ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα. Schol. θέλοντές με τὴν ἔνδοξον καὶ ἐγκωμιαστικὴν τῶν χορευτῶν, ἐπ' αὐτὸν Ἱπποκλέα ἄγειν φωνήν. Nem. Od. vi. 56. Od. viii. 85. Ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος δὴ πάλαι, &c. Schol. τουτέστι, τὰ ἐγκώμια ἐγράφετο καὶ πάλαι.]

Ἐπικωμάζω, vinolentus et comessabundus offendo et obvius fio, debacchor. Alciphr.

Ἡδύκωμος, q. d. jucunda comessatio. Item genus saltationis. Athen. Item quoddam canticum. Poll. et Hesych.

(Κατακωμάζω. εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδαο. Eurip. Phœniss. 355.)

Κραιπαλόκωμος, qui ebrius et gravatus vino comessatur et bacchatur. Aristoph. in Ran.

[Περικωμάζω. Aristoph. Vesp. 1020. Οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πεινῶν.]

Πολύκωμος, comessationibus abundans, vel potius multarum comessationum autor. de Baccho dicitur in Epigr.

Προκώμιον, quod κῶμον præcedit. apud Pind. [Nem. Od. Δ. 17.]

(Προσκωμάζω, petulanter irruo. Philostr. l. 4. c. 6.)

Σύγκωμος, socius comessationis. Eurip. in Bacch. [1171. Ὁρῶ γε, καί σε δέξομαι σύγκωμον, ὦ. Phœn. 802. Schol. Aristoph. Acharn. 263.]

Συγκωμάζω, simul comessor. Lucian. in somn. [Pind. Olymp. Od. ΙΑ. 16. Ἔνθα συγκωμάξατ'. Schol. συγκωμάσατε καὶ συγχορεύσατε. Schol. Νεώτ. συγκωμάσατε. τουτέστιν, ἐμοῦ χορευούσαι ὑμνήσατε, &c.]

Τετράκωμος, saltatio quædam Herculi dicata, et bellica. Poll.

Φιλόκωμος, qui amat comessationes, qui amat κῶμον, in Epigr.

ΚΩ'ΜΥΣ, υθος, ἡ, Hesych. laurus quæ ante fores statuitur. Item fasciculus fœni: ut apud Suid. οἱ δὲ ξυνδήσαντες τὰς καλάμας καλωδίοις τε καὶ τολύπαις, κώμυθας πολλὰς ἀπειργάσαντο. Apud Theocritum idyll. 4. Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι. schol. exponit fasciculum. Theophr. lib. 4. histor. plant. cap. 12. dicit, τὸν χαρακίαν κάλαμον φύεσθαι ἐπὶ τοῖς κώμυσι. subjungens, κώμυθας istic vocari, οὗ ἂν ᾖ συνηθροισμένος κάλαμος, καὶ συμπεπλεγμένος ταῖς ῥίζαις. Hoc autem fieri, καθ' οὓς ἂν τόπους τῆς λίμνης εὔγειον ᾖ χωρίον. Plin. lib. 16. cap. 36. characiam arundinem nasci scribit in ripis expatiantis lacus.

ΚΩ˜ΝΟΣ, ου, ὁ, conus, turbo, meta: figura apud mathematicos ex lato in acutum desinens. Aristot. in probl. τοῦ κώνου βάσις κύκλος ἐστί. Ibidem κῶνον esse dicit τὴν ἔκπτωσιν τῶν ὄψεων, quòd aspectuum procidentia turbine seu cono agatur: unde et acies. Inde κῶνος dicitur quidquid tali est figura: ut meta segetum in agris, ex mergitibus quatuor, tribus, duobus, uno, conicè cumulatis. Galenus in lex. Hippocr. Itidem κῶνοι, (ut et στρόμβοι et στρόβιλοι,) dicuntur turbines illi quibus pueri ludunt, alio nomine βέμβηκες dicti. ¶ Item involucrum fructus quarundam arborum, quod ab eis separari potest. Sic Theophr. histor. plant. lib. 3. c. 10. in discrimine τῆς πίτυος et τῆς πεύκης, scribit, τὴν πίτυν τὸν κῶνον ἐλάττω φέρειν καὶ πεφρικότα μᾶλλον. Dioscor. tradit, πιτυΐδας vocari τὸν καρπὸν τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης, τὸν εὑρισκόμενον ἐν τοῖς κώνοις. Et Mnesitheus apud Athen. lib. 2. ὀστρακίδας nominari τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, nec non ipsos τοὺς κώνους. Latini et conum vocant, et nucem pineam; Græci medici, recentiores præsertim, diminutivè κωνάριον. ¶ Dicitur et de galea κῶνος, ut et Latinis. ¶ Hesychio κῶνοι sunt etiam thyrsi: qui κώνητες ibi suprà eidem.

Κῶνος, etiam est πίσσα ὑγρὰ quibusdam, ut refert Dioscorid.

Κωνικὸς, in coni figuram compositus.

Κωνικῶς, conicè, ad instar metæ.

Κωνάριον, ου, τὸ, diminut. vide in præcedente κῶνος.

Κώνης, ητος, ὁ, ibidem vide.

Κωνάω, circumago, περιδινῶ. Hesych. στρέφω. Etym. ex Aristoph. in Tagenistis. Idem Etym. dicit, κωνῆσαι propriè esse τὸ κέραμον πισσῶσαι.

Κωνίας οἶνος, vinum picatum. Gal. in lex. Hippocr.

Κώνειον, ου, τὸ, cicuta: planta venenata. de qua vide Dioscor. lib. 4. c. 79. et Plin. l. 25. c. 13. Nicand. in Alexiph. κωνείου βλαβόεν πῶμα, cicutæ noxius potus. (Aristoph. R. 124. pl. 1083.) ☞ Etymol. ita nominatum tradit διὰ τὸν γενόμενον εἰλιγμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι. nam τὸ στρέψαι antiquos dixisse κωνῆσαι.

Κωνειάζομαι, lethale venenum bibo, apud Suid.

Composita.

Ἄκωνος πῖλος, pileus conum et fastigium non habens, non fastigiatus in metam: apud Joseph.

Περικωνέω, circumcirca illino. Propriè significat pice oblinere seu picare vasa fictilia, inquit schol. Aristoph. in Vesp.

Πισσοκωνάω, ῶ, pice circumlino. Unde πισσοκώνητος, pice circumlitus. Æschyl. et Cratin.

Πρόκωνα, sive προκώνια ἄλφιτα, farina ex hordeo non tosto. Poll. et Gal. in lex. Hippocr.

ΚΩ'ΝΩΨ, ωπος, ὁ, culex: seu culex vinarius, ut exp. apud Aristot. hist. anim. lib. 5. Sic et apud Plutarch. symp. l. 4. dicit quidam, τὴν δὲ ἀνθοσμίαν ἀπωσάμενοι τουτονὶ καὶ ἡμερίδην, ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου κωνώπων χωρῷ περιαδόμενον. In Epigr. tamen hæc legas: Ὀξυβόαι κώνωπες ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν Σίφωνες. Aristoph. in Pluto genere fœminino dixit τὴν κώνωπα, teste Suida. (Æsch. Ag. 901.)

Κωνωπεῖον, ου, τὸ, conopeum: velum ad arcendos culices.

Κωνωπεὼν, ex Epigr. pro genere instrumenti ad arcendos culices.

ΚΩ˜ΠΑΙ, αἱ, Copæ, arum, urbs Bœotiæ ad Kephisum amnem, et lacum Copaïdem. Strab. l. 9.

Κωπῖτις πίσσα, pix Copaïca. Rhianus.

Κωπαῒς λίμνη, lacus de quo jam dictum.

ΚΩ'ΠΗ, ης, ἡ, remus. Ut Od. ι. et κ'. Ἐμβαλέειν κώπης, incumbere remis. (Æsch. Pers. 376. Ag. 1627. Eurip. Phœniss. 1361. Soph. Tr. 570.) Thuc. lib. 2. καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν τῷ κλύδωνι ἀναφέρειν. Plutarch. ἡ κώπη κέκλασται. ☞ Παρὰ τὸ κοπεῖν, i. à tundenda aqua, quasi κόπη, ut vult Etymol. ¶ Item manubrium, capulus, λαβή. Od. λ'. ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην. Il. ά. Ἦ καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν.

Derivata ex κώπη, i. remus.

Κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, scalmus, i. id cui alligantur remi, vel

secundum quosdam, id quo remus scalmo alligatur, quod ἐπικωπητὴρ etiam vocatur.

Κωπητήριον, vel κωποτήριον, (q. d. remorum repositorium,) locus ad asservandos remos. Poll.

Κωπεὺς, έως, ὁ, remex. Synes.

Κώπεις, Hesych. ligna apta ad conficiendos remos.

Κώπιον, ου, τὸ, q. d. remulus, parvus remus. Aristoph. (R. 271.)

Κώπια, τὰ, dicta fuerunt etiam ossa angustiora costarum: sicut πλάται, αἱ, quæ sunt latiora.

Κῶπα, et κώπια, τὰ, apud Suid. ornamentum quod collo circumponitur.

Κώπαιον, superior pars remi. Hesych.

Composita.

Ἄκωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, remo carens: in anth. epigr. [lib. 1. cap. 40. τὸν ἄκωπον Ναύτην τῇ στόματος θέλγον ἐγὼ κιθάρῃ. Nautam remis-carentem. h. e. delphinum, cantu demulcebam. Vinc.]

Δίκωπος, qui duobus tantùm remis agitur: ut, δίκωπα σκαφίδια, Strab. lib. 1. [Eurip. Alcest. 252. Ὁρῶ δίκωπον, ὁρῶ σκάφος. 443. Λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας Ἐλάτᾳ δικώπῳ.]

Ἔγκωπον, ου, τὸ, ea pars navis in qua remi sunt collocati: apud Athen.

Εἰκοσάκωπος, viginti remos habens, ut, εἰκοσάκωπος ναῦς, navis, quæ viginti remis impellitur.

Ἑλίκωπος, Græci dicebantur, ἀπὸ τοῦ ἑλίσσειν τὰς κώπας, i. à remis circumvertendis. Vide et in comp. ab ὢψ, in ὄπτομαι.

Ἐπίκωπος, remo admotam habens manum, remigationi accinctus, qui est in procinctu navigationis. Idem quod ἐπήρετμος, vel ὁ κωπηλάτης, remex. Item remigio instructus: ut, ἐπίκωπος κέρκουρος. Athen. 65. [Aristoph. Acharn. 230. Ὀξὺς, ὀδυνηρὸς, ἐπίκωπος, &c. Vide Schol.]

Ἐπικωπητὴρ, idem quod Κωπητήρ.

Μονόκωπος, unico remo inter navigandum utens. Eurip. in Helena. [1138.]

Ὀρθιοκῶπαι, qui se erigunt in ducendis remis, ut fortius eos impellant. Hesych.

Πολύκωπος, multos remos habens. Eurip. in Iphig. Taur. [981.] (Soph. Tr. 668.)

Πρόσκωπος, (q. d. qui est ad remum, seu juxta remum) remex. qui manum remo admovet, qui remum manu tractat. Thucyd. l. 1. Luc. in Char.

Pertinentia ad κώπη, i. manubrium.

Κωπήεις, εντος, ὁ, manubrium habens, seu capulum: ut, φάσγανον κωπῆεν, apud Hom. Il. ό. et ξίφος κωπῆεν. Il. ψ'.

Ἀκώπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, imparatus. ἀπὸ τῶν νεῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας, inquit Hesych. vel ἀ κώπη, i. λαβὴ τοῦ ξίφους.

(Αὐτόκωπα βέλη. Sch. ex. τὸ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη. Æsch. Choëph. 161.)

Ἐλεφαντόκωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, ἐλεφαντόκωπον ξίφος, eburneum capulum habens. Lucian. in somn.

Πρόκωπος, ut πρόκωπος δεξιὰ, dextra capulo admota. Et, πρόκωπα ξίφη, enses quorum capulis manus est admota. (Æsch. Ag. 1660. 1661.) [Eurip. Orest. 1478. Ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων.] A Suida exp. nudi, i. districti.

ΚΩ'ΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, pera, saccus coriaceus: ut in quo panes reponi solent. Sic parasiti quidam apud Athen. lib. 6. dicunt, se ἀντὶ κωρύκων παρέχειν se τοῖς ἀθληταῖς. Hom. Od. ί. appellat κώρυκον, quem alibi δέρμα πυκνὸν et δορὸν εὐῤῥαφέα dixit. Exponitur etiam folliculus, sicut, θυλάκιον. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 14. de ulmo, ἐν τοῖς κωρύκοις τὸ κόμμι καὶ θηρί' ἄττα κωνωποειδῆ φέρει. ¶ Κωρύκους à Macedonibus vocari τὰς τραχείας κόγχας, ab Atheniensibus dictas κρείους, tradit Athen. lib. 3. ex Hegesandri commentariis. ¶ Κώρυκος est etiam montis nomen, à quo κωρύκειον ἄντρον, et κωρύκειος κρόκος. Sunt qui Pamphyliæ promontorium esse dicunt: cujus incolas vocari κωρυκαίους: proverbio autem dici, Κωρυκαῖος ἠκροάσατο, explorator sive delator auscultavit.

Κωρυκὶς, dicitur pro κώρυκος, teste Eustath. ex Aristoph.

Κωρυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, peræ seu folliculo similis. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 15.

Κωρύκιον, ου, τὸ, sacculus, folliculus. Suid.

Κωρυκίδιον, ου, τὸ, idem.

ΚΩ'Σ, τὸ, pellis ovina villosa, ovinum vellus. ☞ Etymol. deducit παρὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ κοιμᾶσθαι, exemplum hoc afferens ex Nicochari Lemnia, ἐπλέομεν ὦ κόρη ἐπὶ κώς.

Κῶας, τὸ, idem. Etymologus scribit fieri κῶας ex κῶς, per pleonasmum, sicut ὦας ex ὦς. Apollon. Argon. l. 1. Χρύσειον μετὰ κῶας. quod alibi χρύσειον δέρος appellat. Sic Hom. Od. τ'. φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ. Et paulo antè, ἔθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας. (Theoc. κά. 12.) Hesych. κῶας exp. ὀφθαλμοὺς, oculos: tanquam à nominativo κώς.

Κῴδιον, et per contractionem κῷδιον, ovium vellus, idem quod κώς. Aristoph. (R. 1526.) ὅδε πλύνει κῴδια, lavat vellera.

Κῳδάριον, ου, τὸ, idem, apud Aristoph. in Ran.

Κῶος, εος, τὸ, idem quod antecedentia. Hinc plur. κώεα et κώεσσι, apud Homer. ut Od. ἐ'. Κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἔνι δαιδαλέοισι. Et Il. ί. —— ἐν ἀλεψάτῳ βιέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν Ἕδραθεν.

Κῶος, ου, ὁ, Hesych. est jactus taxilli, valens sex. Κῶος Χῖον, sive, Κῶος πρὸς Χῖον, significans comparationem imparium. Ab insulis Co, et Chio.

ΚΩΤΙ'ΛΛΩ, loquitor, fabulor, garrio. Hesiod. in Erg. Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω Αἱμύλα κωτίλλουσα. Apud Athen. lib. 10. Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν. Et Theocr. idyll. 15. Παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνήνυτα κωτίλλουσαι. Exponitur etiam, blandis et fallacibus verbis decipio: ut apud Theogn. Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν.

Κωτίλος, loquax, garrulus. Theog. Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾷν χαλεπώτατον ἄχθος. Exponitur etiam canorus: in ovo Simmiæ Rhodii. Item blandus, fallax. Theocr. idyll. 21. ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις; quàm blanda verba loqueris! Sic et Epigr. l. 3.

ΚΩΦΟ'Σ, οῦ, ὁ, surdus; cui auditus est vitiatus. Alexand. Aphrod. in probl. διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ καὶ ἄλαλοι; Ut et apud Gregorium, κωφὸς καὶ ἄλαλος. ¶ Aliquando accipitur pro, fatuus, stolidus, hebes, seu absurdus, ex consequente: quòd tales sint οἱ κωφοί. Soph. in Ajace, Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός. (Œdip. Tyr. 298.) ¶ Accipitur etiam pro, mutus: quoniam et τὸ ἄλαλον consequens τοῦ κωφοῦ. Ut et κωφὸν πρόσωπον in scenis dicitur muta persona, quæ nihil loquitur. Et κωφὸς φρῦνος, Nicandro, rubeta muta: quam et ἄφθογγον appellat. Κωφὸν κῦμα, fluctus nullum edens strepitum, apud Homerum. Item pro hebes, invalidus, inefficax. Il. λ'. Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.

Κωφότης, ητος, ἡ, surditas: cui Demosthenes [de falsa Legat.] opponit ἀκριβῆ αἴσθησιν. [Plat. Alcib. καὶ ὦτα δὲ, κωφότητος μὲν ἀπογιγνομένης, ἀκοῆς δὲ ἐγγιγνομένης, βελτίω τε γίγνεται, καὶ ἄμεινον θεραπεύεται.]

Κωφίας, ου, ὁ, surdaster. Hesych. esse dicit serpentis speciem, qui et τυφλίας nominatur, Latinis cæcilia, à cæcitate.

Κωφόω, ῶ, exurdo, surdum reddo.

Κώφωσις, εως, ἡ, exurdatio, surditas. Hippocr. Aphor. l. 4.

Κωφάω, exurdo, obsurdescere facio. Oppian. Cyneget. 3.

Κωφάομαι, ῶμαι, obsurdesco, vel obmutesco.

Κωφέω, et κωφεύω, surdeo, surdus sum. Item sileo, quiesco.

Composita.

Ἀνακωφάω, ῶ, surdum reddo, exurdo. Suid. ex Aristoph.

Ἀποκωφόω, ῶ, exurdo, i. surdum reddo. Expon. etiam, mutum reddo.

Δύσκωφος, surdaster, aurium gravitate laborans. Aristot. de insomn.

Ἐθελόκωφος, qui sponte surdus est, qui consultò non audit, qui audire non vult: ut qui simulat se non audire, quum tamen audiat. Hesych. et Suid.

Ἐκκωφάω, ῶ, idem quod κωφάω. Aristoph. in equit. Ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν, clamoribus tuis exurdasti et obtudisti.

Ἐκκωφόω, idem. Lucian. in Tim. καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες, aures tuæ exurdatæ sunt, seu exurduerunt. [Eurip. Orest. 1287. Ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη.]

Λασιόκωφος, q. d. surdus ex nimia aurium hispiditate, ὁ λάσια ὦτα ἔχων, ὥστε συγκεκωφῶσθαι καὶ ἀναισθητεῖν.

Παράκωφος, aliquantum surdus, surdaster. Apud Athen. l. 10. Οὐ μέν τοι παράκωφον ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι, quòd ægrè et penè surda aure audiatur.

Ὑπόκωφος, aliquantum surdus, surdaster. Aristot. rhet. lib. 3. Item ὁ ἀκούων, καὶ μὴ προσποιούμενος, teste Suida. Ψυχὴ ὑπόκωφος, exp. animus iners, ingenium obtusum.

Λ.

Λ NOTA est undecimæ apud Græcos literæ, quam λάμβδα seu λάβδα appellant. ¶ Dores eam in ν mutant: ut quum φίντατος dicunt pro φίλτατος. Attici contrà hanc in illam convertunt, λίτρον dicentes pro νίτρον. ¶ Est etiam nota numeralis, de qua vide in Appendice.

Λαμβδακισμὸς, sive λαβδακισμὸς, literæ λ crebra et odiosa repetitio. Fab. lib. 1. cap. 6.

ΛΑ, particula per se nihil significans, in compositione vehementiorem significationem reddit: ut in λάγνος, λάμαχος, &c. Ex adverb. λίαν.

ΛΑ῀ΑΣ, λάαος, ὁ, lapis, saxum. Iliad. δ'. Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν. Il. β'. Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. Sic et Od. λ'. Il. γ'. (Eurip. Phœniss. 1117.)

Λᾶς, (per contractionem factum ex λᾶας,) genit. λᾶος, idem quod λᾶας. Nicand. in Ther. Σκορπίος ἀπροϊδὴς ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας. Hinc et dat. λάεσσι. Il. γ'. Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. Arist. de gen. an. l. 1. τοὺς λάας προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς.

Λάϊνος, ου, ὁ, lapideus: ut Od. ύ. παρὰ λάϊνον οὐδόν. Sic Il. γ'. ἦ τέ κεν ἤδη Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας. (Eurip. Pœniss. 752.)

Λαΐνεος, idem. Unde apud Theocr. idyll. 24. λαϊνέας κρηπῖδος. Et apud Nonn. Ἄγγεσι λαϊνέοις, et, Λαϊνέῳ κενεῶνι. (Eurip. Phœniss. 113.)

Λάϊγξ, ιγγος, ἡ, lapillus, calculus. Od. ζ'. et ί.

Λεύω, F. εύσω, lapido, lapidibus obruo, jactu lapidum incesso: idem quod λιθάζω. Philo de mundo, σφαττομένοις, ἢ καὶ λευομένοις, ἢ ἐμπιπραμένοις.

Λευσμὸς, οῦ, ὁ, lapidatio: et malorum cumulus, scholiastæ Æschyli.

Λεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidatorius: vel lapidatus. Eurip. in Oreste. (Æsch. Ag. 1127. 1625.)

Λευστὴρ, ῆρος, ὁ, lapidator. (λευστῆρα δῆμον δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον. Æsch. S. c. Th. 205.) Etymol. ex Lycophr. Exponitur etiam, dignus qui lapidetur, apud Ælian. et Suid.

Λευστὸς, lapidatus. Hes. Item pro ὁρατὸς, apud eundem Hes. à λεύσσω.

Composita.

Ἀπολάω, in lapidem verto seu commuto. Exponitur et, lapido.

(Δημόλευστος, publicè interemptus. Soph. Ant. 36.)

Εὐλάϊγξ, è bonis pulchrisque structus lapidibus.

Καταλεύω, lapidibus obruo, lapidibus cooperio. Plato in epist. κατέλευσαν βάλλοντες, jactis lapidibus obruerunt. Utitur et Thucyd. Demosth. et alii. Hinc et pass. καταλευσθεὶς, lapidibus obrutus, apud Herodot.

Καταλεύσιμος, dignus qui lapidibus cooperiatur. Suid. ex Dinarchi oratione contra Lycurg.

Λιθολεύω, lapido. idem quod simplex λεύω.

Λιθολεύστης, ου, ὁ, lapidator. Hesych.

Λιθόλευστος, lapidatus, vel per lapidationem factus. Soph.

Λιθολευστῶ, idem quod λιθολεύω.

ΛΑ'ΒΡΟΣ, ου, ὁ, vorax, nimiùm vorax. ☞ Quasi λίαν βορὸς, seu λίαν βαρὺς, Eustath. Accipitur plerunque pro, avidus et qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit. Epig. l. 2. λάβρος δ' εἰς βάκχον ὀλισθὼν Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος. Et, τὸ λάβρον, ejusmodi aviditas hianti ore omnia devorandi. Plut. περὶ ἀδολεσχ. τὸ λάβρον τοῦτο καὶ πρὸς τοὺς λόγους ὀξύπεινον ἀνακρουστέον. Tribuitur interdum rebus inanimatis: ut apud Oppian. l. 3. πυρὶ λάβρῳ. Et, ποταμὸς λάβρος, Il. φ'. Item, οὖρος λάβρος, Od. ό. Et, ζέφυρος λάβρος, Il. γ'. Sic dicitur, λάβρον πνεῦμα, apud Plut. symp. l. 4. Apud Soph. λάβρον στόμα, exp. procax.

Λάβρως, voraciter, incontinenter, confertim, impetuosè, rapidè. (Æsch. Pr. 1021.)

Λαβροσύνη, ἡ, voracitas, incontinentia, procacitas. Suid.

Λαβρότης, ητος, ἡ, idem. Athen. lib. 7.

Λαβρεύομαι, incontinens vel præceps sum in loquendo. Il. ψ'. Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι.

Λαβρεία, ἡ, præcipitantia, seu incontinentia et procacitas in loquendo.

Λαβράζω, idem quod λαβρεύομαι. Nicand. in Alexiph. οἷά γε μάργοι Δήμια λαβράζουσι.

Λαβρύσσω, idem quod λαβρεύομαι et λαβράζω. Hesych.

Λάβραξ, ακος, ὁ, labrax: piscis, qui ab Aristotele numeratur inter eos qui præda laniatuque vivunt. Dictum esse παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν, tradit Etym. ex Oppiano. Athen. quoque l. 7. eum παρὰ τὴν λαβρότητα dictum tradit. Eustath. διὰ τὸ λίαν βορόν. Vide et Plut. de solert. animal.

Λαβράκιον, ου, τὸ, parvus labrax. Athen. lib. 14.

Λαβρωνία, ἡ, poculum quoddam Persicum: ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος, ut Athen. scribit lib. 11. Idem ibidem mascul. gener. dicitur λαβρώνιος, substantivè, et λαβρώνιον, apud Hesych. Est et λαβρώνιος adject. ut λαβρώνιος ὄρνις, apud eundem Athen.

ΛΑΒΥ'ΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, labyrinthus: locus multis viarum ambagibus inflexus. Suidæ et Hesych. κοχλιοειδὴς τόπος. Vide Plin. l. 36. c. 13. ¶ Dicitur etiam in loquaces, quòd ii soleant multis verborum ambagibus uti, et orationis exitum inveniant nunquam. ¶ Λαβύρινθοι dicuntur etiam nassæ piscatorum, seu alia instrumenta, variis nexibus et plicaturis ita contorta, ut non facilè principium aut finis appareat. Hinc apud Theocr. idyll. 22. ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, ex juncis facti labyrinthi. ☞ Suidas deducit παρὰ τὸ μὴ λαβεῖν θύραν.

Λαβυρίνθειος, et λαβυρινθώδης, labyrintheus, et labyrintho similis. Lucian. λαβυρινθώδης, ἐρώτησις, interrogatio intricata labyrinthi modo.

ΛΑ'ΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, laganum: placentæ genus è simila et oleo recente, teste Hesych. Athen. l. 3. ex Aristophane citat, λάγανα πέττεται.

Λαγάνιον, ου, τὸ, parvum laganum, apud Athen. l. 14.
Ἀρτολάγανον, (*comp.*) panis genus delicatum, apud Athen.

ΛΑ'ΓΗΝΟΣ, ου, ἡ, lagena, poculi genus. Rhianus, Ἥμισυ μὲν πίσσης Κωπίτιδος, ἥμισυ δ' οἴνου, Ἡδὺ λάγηνος ἔχει. Et in Epigr. apud Suidam, Κύπριδι κεῖσο λάγηνε. Athen. l. 10. dicit, Demetrium Phalereum Crateti Cynico, σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων, καὶ λάγηνον πέμψαι οἴνου. Usurpatur etiam masc. gen. apud Athen. Scribitur et λάγυνος per υ in secunda syllaba, apud Suidam, Athen. et Eust. Idem Athen. l. 11. scribit, dicere quosdam λάγυνον esse nomen mensuræ apud Græcos, veluti χόα et κοτύλην.
Λαγήνιον, vel λαγύνιον, ου, τὸ, lagenula.

Composita.

Ἀρτολάγυνος πήρα, panem et lagenam habens pera.
Τριλάγυνος, tres continens lagenas. Athen.

ΛΑ'ΓΝΗΣ, sive λάγνος, ου, ὁ, libidinosus, lascivus, salax, effusus et præceps in venerem. Hesych. et Suid. ☞ Eustath. scribit, λάγνον dici videri per syncopen; vel quasi λάγονον, admodum fœcundum seminis; vel quasi λάγυνον, admodum mulierosum: particula λα utrobique posita pro λίαν: item, Atticè in superl. dici λαγνίστατος, pro λαγνίστος.
Λαγνεύειν, libidinosum et salacem esse, pronum esse ad res venereas. Item rebus venereis uti, semen emittere. apud Hippocr. de morb. intern. itidemque in lib. de genitura.
Λάγνευμα, τὸ, lascivia, salacitas, item coitus, seu semen. Hippocr. de nat. infant.
Λαγνεία, ἡ, (q. b. libidinositas,) salacitas, immoderata rei venereæ appetentia. Xenoph. et Phil. de vita Mos. lib. 3. Item pro coitu, seu semine genitali, apud Hippocr.

Composita.

Ἀπολαγνεύω, in λαγνείαν insumo. Hesych.
Καταλαγνευθεὶς, in libidinem effusus. Hesych.

ΛΑΓΧΑ'ΝΩ, (aor. 2. ἔλαχον, à λήχω inusit. Præt. med. λέλογχα. fut. κληρώσομαι, à κληροῦμαι.) sortior, sortes duco. Isocr. in Areop. δημοτικωτέραν ταύτην ἐνόμιζον εἶναι τῆς διὰ τοῦ λαγχάνειν γινομένης. Sæpius significat, sorte accipio, sortitò obtineo, seu sorte mihi obtingit. Il. η. ὅς κε λάχῃσι, quisnam sortitò obtineat. Il ψ'. μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος. Thuc. l. 8. ἐπὶ Χίον λαχόντες ἔπλεον, quum id sortitò eis obtigisset. Et cum genitivo. Apollonides l. 1. Epigr. Μητέρες ὡς ἀνίσου μοίρης λάχον. Cum dat. apud Xen. κλήρῳ λαχών. Sic apud Aristoph. in avib. κυάμῳ λαχὼν, faba eam dignitatem sortitus. Dicitur et, ἔλαχον ἱερεὺς, apud Demosth. et, λαχεῖν βασιλέα, per sortem creari regem, apud eundem. ¶ Λαγχάνω δίκην, dicto judicium, litem intendo, edo judicium et actionem: (quod etiam subscribere judicium dicitur.) à more prisco deductum. sortes enim à judicibus ducebantur; et quæ prima dica ex urna exierat, prima agebatur. Demosth. contra Mid. et apud Isocr. Interdum construitur cum genitivo, ubi tamen accusat. δίκην subaudiendus videtur: ut apud Dem. ibidem, φόνου ἂν εἰκότως ἐμαυτῷ λαχεῖν, mihique ipse cædis judicium dictavisse. Litigator autem dicitur litem λαγχάνειν, quum sortitur, et sorte exeuntem in judicium deducit. Et prætor dicas sortitur ἐν τῷ κληροῦσθαι, hoc est, sortibus missis, et eductis, controversiarum agendarum ordinem constituit, vel quæstionum exercendarum. ¶ Item λαγχάνω, obtineo, obvenit mihi: vel nanciscor, adipiscor. Il. α. τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. Sic Hesiod. in Th. —— τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε Μοῖραν. Sic et Aristot. de mundo, τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ Θεὸς ἔλαχε. Et cum genit. apud Thuc. l. 2. εἴ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσι τελευτῆς. Sic et apud Synes. et Phil. de mundo. Res quoque aliqua alicui λαγχάνειν dicitur, quæ sorte obtingit seu obvenit. Ut apud Plat. l. 5. de leg. καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ Θεῷ, partes singulas ut sorte obtigerunt. ¶ Item transitivè, participem reddo, tribuo, aut veluti sortem tribuo. Ut Iliad. ψ'. ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε, si hoc veluti sortitus à vobis fuerim ut me cremetis. Sic et Il. ὁ, et χ'. (Æsch. Pers. 187. Ag. 566. Eum. 718. Soph. Œdip. Tyr. 1380. Eurip. Phœniss. 68. Theoc. ις'. 84. Λελάχω. Theoc. Sch. Id. 1. 52.)
Λαχμὸς, οῦ, ὁ, sors, κλῆρος: ut Soph. et Theocr. scholiastæ exponunt, dicentes, poëticum esse. ¶ Exponitur etiam λακτισμὸς, calcitratio: apud Antimachum. ¶ Item pilorum densitas. Od. ι. Λαχμῷ στεινόμενος. Ubi tamen Eustathius annotat, quosdam cum Herodiano malle scribere λάχνῳ. et Etym. Seleucum sic scribere testatur.
Λάξις, εως, ἡ, sortitio. Hesych. Item sors, vel sortitio per sortes. Suid. ex Herodoto.
(Λαχὴ —— τάφων πατρῴων λαχαί. Æsch. S. c. Th. 920.)
Λάχος, εος, τὸ, sors, hoc est, id ipsum quod sorte obtingit. Gregor. Exponitur etiam, fortuna et sors hominis, apud Theogn. Ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος. (Æschyl. Ch. 359. Eum. 5. 310. 335. 348.)

Λάχεσις, ἡ, Lachesis: una ex Parcis. Aristotel. de mundo. Ita dicta, quoniam vitæ, quæ sorte obtingere ab ethnicis dicitur, præest.
Λῆξις, εως, ἡ, sortitio. Plerunque de sortitione causæ, i. exordio. Isæus, ἐν ᾧ ἔλαχον τὴν κλήρου λῆξιν οὗτοι. Sic et apud Plat. et Demost. sors. Item sors, id ipsum quod sorte obtingit, portio, conditio. Item sors, i. hæreditas, portio quæ è bonis paternis sorte obvenit: Phil. de v. M. l. 3. et. l. 1. Syn. de inso. ¶ Item cessatio, (à verbo λήγω.) Suid.
Λόγχη, ης, ἡ, Ionum idiomate, dicitur sors, portio: teste Etymol. et Hesychio. Etymol. ex Ione, ἔκ τε τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν. ¶ Item lancea. (V. Æschyl. Pers. 149. Eurip. Phœniss. 135. 1240.) Aristot. de poët. λόγχην φοροῦσι γηγενεῖς. Chron. in epist. οἱ Θρᾶκες, πρὶν ἐς ἐφικτὸν ἐλθεῖν, ἠκόντισαν τρεῖς λόγχας ἕκαστος. In Epigram. venabulum quoque sic appellatur. Pollux etiam λόγχην esse dicit cuspidem seu mucronem hastæ. Sic accipitur apud Xen. Hell. 7. ἐκονῶντο λόγχας καὶ μαχαίρας. et † Pæd. l. 6. p. 162. b.† Sic et apud Aristoph. in Holcad. (Λόγχα δορός. Soph. Tr. 869.)

Ab hac signific. qua pro lancea accipitur, sunt sequentia derivata.

Λόγχιμος. (Æsch. Ag. 411.) ‡ ad hastam pertinens. Blomf.‡
Λογχίτης, et λογχαῖος, ου, ὁ, qui lanceam fert. Suid.
Λογχῖτις, ιδος, ἡ, herbæ nomen est: sic dictæ, quoniam ἐν περικαρπίοις σπέρμα ἔχει τρίγωνον, ὅμοιον λόγχῃ. Diosc. l. 3. c. 161.
Λογχοῦσθαι, mucronatim in acutum desinere.
Λογχωτὸς, mucrone instructus: mucroni aut cuspidi similis, aut etiam lanceæ. Suid. ex Epigr.

Composita: ac primùm ex λαγχάνω.

Ἄληκτος, qui nondum sorte obtigit, seu ὁ μήπω εἰς λάχος ἐλθὼν, ut Eust. exponit. Vide et in compos. à Λήγω.
Ἀντιλαγχάνω, resortior: ut, ἀντιλαγχάνειν δίκην, apud Dem. contra Mid. resortiri judicium, hoc est, ab arbitris ad judices provocatione facta causam denuò disceptare. Apud eundem, [adv. Pantænet.] οἱ νόμοι καὶ τούτων διδόασιν ἀντιλαγχάνειν παραγραφὰς, exp. leges præscribendi jus indulgent, seu dant potestatem agendi. [Orat. adv. Bœot.]
Ἀντίληξις, apud Athenienses veluti παλινδικία erat hujusmodi: quum quispiam in judicium vocatus non responderat, aut vadimonium promissum deseruerat: aut quum per præconem inclamatus ad nomen non responderat, eremodicio damnabatur, ut hodie fit: huic porrò sic causa lapso intra duos menses licebat judicium illi resortiri secundum quem causa indicta judicata fuerat: alioqui tantæ pecuniæ damnabatur quantam pecuniæ summam in intentione sua actor petendam censuerat: judiciumque ex eo tempore in rem semel judicatam transisse censebatur. B. [Demosth. Orat. adv. Bœotum. ὡς δὲ ταῦτ' ἀληθῆ λέγω· λαβέ μοι τὴν ἀντίληξιν, καὶ τὸ ἔγκλημα τουτί.]
Ἀπολαγχάνω, sortior infeliciter, sors mihi non obtigit, sorte vincor. Plut. in consolat. καὶ δεῖ λαχόντα μὲν ἄρχειν, ἀπολαχόντα δὲ φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην. ¶ Item pro simplici λαγχάνω, sortior, seu sortitò accipio. Herodot. ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον, sortiti; seu simpliciter, adepti. ¶ Item pro διαλαγχάνω, seu διανέμομαι, Suid.
Διαλαγχάνω, sortior inter. Item sortitò divido, sorte inter nos divido. Xenoph. Pæd. 7. διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ὅποι ἂν αὐτοὶ πορεύωνται, sorte inter se vehiculorum curam partientes. Plut. περὶ φιλαδ. ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινος κατάρας θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες.
Διάληξις, εως, ἡ, divisio seu partitio quæ sorte inter aliquos fit. Suid.
Ἐκλαγχάνω, sortior: unde, ἐκλάχοι, sortiatur, apud Soph. † El. 762.†
Ἐπιλαγχάνω, super alio seu post alium sorte obtineo, post alium mihi sorte obtingit. Hinc ἐπιλαγχάνοντες appellantur qui sortitò sufficiuntur et subleguntur. Æschin. ἐνταῦθα δὲ εἰσέρχεται Δημοσθένης, οὔτε λαχὼν, οὔτ' ἐπιλαχών.
Μεταλαγχάνω, mutatis vicibus sortior, seu præsenti sorte amissa et mutata alia sorte obtineo, et quasi sortitò muto. Philo de mundo, ἀφθάρτου ζωῆς μεταλαχεῖν. Pluto de deo Socr. ὅπως ἐκεῖ μεταλάχῃ τῶν νομιζομένων. Sic et Basil. πάντα γὰρ ταῦτα μεταλαγχάνει τοῦ εἶναι ἐν τούτῳ τῷ προστάγματι τοῦ Θεοῦ. ¶ Exponitur etiam, serò ad muneris functionem accedo: apud Plat. in Gorgia.
[Προλαγχάνω. Aristoph. Eccl. 1150. μηδὲν ἡμῖν αἴτιον Ὅτι προείληχ'.]
Συλλαγχάνω, simul sortior. Socr.

Composita ex λάχος.

Μοιρολαχέω, seu μοιρολογχέω, sorte dispertior. Poll. lib. 8. Item sortitò portionem seu partem aliquam accipio. Hesych.
Μοιρολόγχαι, αἱ, qui sortitò partes distributas capiunt, seu partiarii. Poll. ibid.

Πρόλαχος, quod prius sorte obvenit, prior sors.

Composita ex λόγχη.

Ἀκαματολόγχης, hasta infatigabilis. Pind.
[Ἀκαμαντολόγχης. Pind. Isthm. Ζ. 13. Ἡ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν. Bello-indefatigatorum.]
Δίλογχος, apud Cratinum, dicitur ἡ Βένδις dea: vel à duplicibus honoribus, quos est sortita: vel à duabus lanceis, quarum duas gestat, ut venatrix. Hesych. (Æsch. Ag. 651.)
‡ Ἐπίλογχον βέλος, præfixum cuspide telum. Monk. ad Eur. Hipp. 222.‡
Μοιρόλογχοι, qui publica aliqua bona distribuunt sorte. Hesych.
Πλατύλογχοι, dicuntur quorum hastilia latis cuspidibus præfixa sunt. Pollux.
Χρυσόλογχος, auream lanceam gestans: Palladis Epith. Eur. in Ione. [8. Ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις, Τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος κεκλημένη, &c. Aristoph. Thesm. 324. Καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα Γλαυκῶπι χρυσόλογχε, &c.]

ΛΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, ilia, lateris cavitas laxior et exossis inter costas et coxendicem. (Aristoph. R. 675.) ☞ Dicta, ut Athen. vult, παρὰ τὸ λαπαρὸν, ut Eustathius, παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστώδη πλευρά. Ab Homero vocatur λαπάρα. Terræ etiam tribuitur. Nonn. χθόνιοι λαγόνες, terræ cavitates et hiatus. Et Athen. l. 11. Ἔτευξε λαγόνος εὐρύνας βάθος.
Λαγαρὸς, οῦ, ὁ, laxus, mollis, vacuus, non distentus, nec plenus. Hippocr. (de corde) ἀτὰρ ἠδὲ καὶ πάμπαν εὐρυκοίλιος, καὶ λαγαρωτέρη πολλῷ τῆς ἑτέρης. Themistoc. orat. 6. τὴν πόλιν ἀντὶ λαγαρᾶς καὶ ὑποσόμφου μεστὴν ἐποίησεν ἀγλαΐας. Athen. l. 3. πολλῶν καὶ μεγάλων ὄγκων εἰσενεχθέντων, μετὰ σμικρὸν χρόνον λαγαροὶ γινόμεθα. Eustath. κοιλότητα hoc vocabulo significari ait, qualis est τῶν λαγόνων. Grammatici λαγαρὸν versum vocant, qui non eodem, i. pleno tenore incedit, sed in medio laxior est, et ὑπόκενος: eam ob rem et σφηκοειδὴς dictus, qualis hic Homeri, Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα.
Λαγαρότης, ητος, ἡ, ejusmodi laxitas et vacuitas: quum videlicet aliquid distentum non est, sed inaniter laxum.
Λαγαρόομαι, οῦμαι, laxus dictum in modum, et vacuus fio. Exp. etiam, extenuor, contrahor. Fluvius λαγαροῦσθαι dicitur, quum excavatur et paulatim subsidit, ut hyeme quum adstringitur gelu. in Epigr.
Λαγαρίζομαι, itidem, laxus fio et exinanior. Aristoph. in Vesp. Hesychius λαγαρίζεσθαι esse ait τὸ πρὸς τὰς λαγόνας τὸν ἀγκῶνα προσάγειν πυκνὰ, διαπείροντα τὴν χεῖρα.

ΛΑΓΩΟ'Σ, οῦ, ὁ, lepus. Il. χ'. Ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. Od. ρ'. ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωούς. Luc. de hist. scrib. συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωοῖς, καὶ ὑπογαστρίοις. ¶ Item nomen sideris cœlestis, apud Aratum: quod et Latinis lepus dicitur. ¶ Λαγωὸς θαλάσσιος, lepus marinus. Plut. de solert. anim. Dicitur etiam, λαγὼς, et λαγός· quorum hoc Ionicum, illud Atticum esse docet Eustath. Plut. symp. 4. (de Judæis.) καὶ τοῦ λαγὼ φασί τις ἀπέχεσθαι τοὺς ἄνδρας. Sic et apud eundem in apophth. Frequentius est λαγὼς, et sæpè apud Xen. in Cyneg. reperitur. † Pæd. 2. 59. d.† Utitur et Demosth. Plut. Luc. Athen. ☞ Sunt qui à λα, particula epitatica, et οὖς, derivatum velint: nam prælongas aures id animal sortitum est: alii autem à λάω, i. βλέπειν.
Λαγῷος, ου, ὁ, leporinus: ut, λαγῷα κρέα, leporinæ carnes, Athen. l. 9. pro quo et absolutè λαγῷα, apud eundem, lib. 5. Pro eodem reperitur et λαγώνειος, apud Hesych.
Λαγώδιον, ου, τὸ, lepusculus.
Λαγωδίας, orus avis.
Λάγιον, ου, τὸ, lepusculus. [Xenoph. Κυνηγ. §. 13. τῶν δὲ μικρῶν λαγίων ὄζει μᾶλλον, ἢ τῶν μεγάλων.] Λαγίδεύς, ου, ὁ, catulus leporis.
Λαγίδιος, lepusculus. Et λαγίδιος γεώρυχος, cuniculus: quod animal, lepori assimile, scrobibus se abscondere amat. Strabo l. 3.
Λάγειος, idem quod λαγῷος: ut, κρέα λάγεια, Eustath.
(Λάγινος. λαγίναν γένναν. Æsch. Ag. 120.)
Λαγώειος, leporinus. Oppian. lib. 1. de Venat.
Λαγοῦσσαι, insulæ quædam, à leporum abundantia denominatæ. Strab. l. 1. Athen. l. 1.
Ἁρπάλαγον, (*comp.*) est telum leporarium: cujus meminit Oppian.

ΛΑ'ΖΟΜΑΙ, capio, prehendo, arripio, corripio. Poëticum est, idem significans quod in prosa λαμβάνω. Il. δ'. λάζετο δ' ἔγχος, arripiebat, seu prehendebat, capiebat. Iliad. β'. Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, dentibus terram corripiant, seu mordicus terram prehendant, i. corruant. Od. ν. πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, i. sermonem excipiebat, altero suæ orationi finem imponente. Utitur hoc verbo etiam Hipp. in l. de loc. in homine, σῶμα τὸ ξηρότερον πεφυκὸς dicitur νόσους λάζεσθαι καὶ μᾶλλον πονέειν, morbos admittere, hoc est, morbis esse obnoxium: ut vicissim αἱ νόσοι λάζονται, corripiunt et invadunt. Eodem libro: ἀπὸ ῥήγματος πυρετὸς οὐ λάζεται πλεῖον ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Et de morbis lib. 2. ἢν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδύνη λάζεται

ἐκ τῆς κοτίδος ἐς τὴν ῥάχιν. Genitivo etiam jungitur apud Aristoph. in Lysistrata, λάζοισθε πᾶσαι τῆς κύλικος. [Eurip. Med. 957. Phœniss. 1600.]

Λάζυμαι, idem quod λάζομαι. Hippocr. Γυναικείων, l. 1. τὸ στόμα οὐκ ὀρθόν ἐστι τῆς μήτρης, ἀλλ' ἰδνοῦται, καὶ οὐ λάζυται γονήν.

Composita.

Ἀναλάζομαι, rursum capio. Theocr. idyll. 19. ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν.

Ἀντιλάζομαι, et ἀντιλάζυμαι, pro ἀντιλαμβάνομαι, apprehendo, vel capesso, suscipio. Eurip. Τί δ' ἐστὶν οὗ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται; Idem in Oreste, Ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει. [452. Med. 1215. Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ, Ἡ δ' ἀντελάζετ'. Ubi vide Notam. Iph. in Aul. 1227. οὗ (sc. γενείου) νῦν ἀντιλάζομαι χερί. Ut legimus λάζυμαι et λάζομαι. Vide Schol. Eurip. Hec. 64. et Bacch. 451. Schol. ita ἀντιλάζυμαι æque ac ἀντιλάζομαι. Eurip. Orest. 751. ἀντιλάζυσθαι. Suppl. 363. Iph. in Aul. 1109. ἀντιλάζυται.]

[Ἀπολάζυμαι. Eurip. Hel. 916. Ἑρμῆς ἔδωκε πατρὶ σῷ σώζειν πόσει Τῷδ'· ὃς πάρεστι, κἀπολάζυσθαι θέλει.]

Ἐπιλάζυμαι, prehendo, comprehendo. Ex Eurip. ἐπιλάζυμαι στόμα, os contineo.

[Προλάζυμαι. Eurip. Ion. 1027. Προλάζυμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς.]

Προσλάζομαι, et προσλάζυμαι, assumo. Eurip. in Hecuba.

ΛΑ'ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, cicercula, genus leguminis. Vide Theophr. l. 8. hist. pl. ☞ Plut. in probl. Rom. scribit, Pythagoricos aversatos esse fabas, καὶ τὸν λάθυρον, καὶ τὸν ἐρέβινθον, ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρέβους, καὶ τῆς λήθης, ad etymon alludens.

Λαθυρὶς, herba quædam, de qua vide Diosc. l. 4. c. 167. Plin. l. 27. c. 11.

ΛΑΙΔΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, impudens, procax, audax. Hesych. itidemque scholiastæ Nicandri in Ther. σκύλακας γαλέης, ἢ μητέρα λαιδρήν. Et in Alexiph. Γερύνων λαιδροὺς δαμάσαιο τοκῆας.

ΛΑΙ'ΛΑΨ, απος, ἡ, turbo: genus venti procellosi. [συστροφὴ ἀνέμου, καταφορὰ μετ' ὄμβρου. Il. δ'. 278. Æschyl. Suppl. 34.] Arist. de mund. λαίλαπα et στρόβιλον esse dicit ventum violentum, qui infernè sursum versus repentè convolvitur. Hesych. esse dicit venti vorticem cum imbre. Il. μ'. ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι. Il. δ'. νέφος Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλὴν, multum turbinis procellosi. Vento etiam tribuitur. Il. ρ'. Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ, Βόθρου τ' ἐξέστρεψε, καὶ ἐξετάνυσ' ἐπὶ γαίῃ. Od. ι'. Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς Λαίλαπι θεσπεσίῃ. Itidem Od. μ'. ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. Lucianus quoque pro turbine procelloso usurpavit in Alcyone, αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι.

ΛΑΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, guttur, gula, jugulus. Iliad. σ'. Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Il. τ'.——οὔ πως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνειῶτος. [Eurip. Phœniss. 1052.] Luc. ἐνταμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. Sic et alibi apud eundem. ☞ Eustath. scribit, derivari à λάω, unde λαύω et ἀπολαύω· διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου.

Λαιμάσσω, insatiabili gulæ aviditate deglutio, seu immodicè edo. Suid. Pro eodem dicitur etiam λαιμάω, et λαιμάζω. Hesych. [Λαιμάττω. Aristoph. Eccl. 1170. Ἀλλὰ λαιμάττουσί που.]

Λαιμώσσω, gulæ ingerere et abligurire cupio: vel famelicus sum. schol. Nicand. ex Hipponacte, Λαιμώσσει δέ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρωδιοῦ. Legitur et apud Nic. in Ther.

Λαῖμα, Aristoph. schol. et Suidas expon. λαιμὸς, apud Aristoph. in avib. et apud Menand. Alii exp. αἷμα. Nonnulli ὅρμημα.

ΛΑΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, sinister, lævus: idem quod ἀριστερός. Herodian. ἐν τῷ λαιῷ μέρει, à sinistra. [Æsch. Pr. 713.]

Λαισήϊον, clypeolus, parmula. Iliad. ε'. et μ'. Δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα. ☞ Παρὰ τὸ ἐν τῇ λαιᾷ χειρὶ βαστάζεσθαι, quòd sinistra manu facilè gestari queat et agitari. Vide aliud etymon in Λάσιος.

Ἀμφιλαῖος, utraque manu lævus, ἀμφαριστερός.

ΛΑΙ'ΦΟΣ, εος, τὸ, vestis seu vestimentum: et quidem è tenui stamine, vestis attrita et lacera. Od. ν'. ἀμφὶ δὲ λαῖφος Ἕσσω, ὅκεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα. Et Od. υ'. κἀκεῖνον οἴω Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι. ¶ Significat etiam velum: apud Plut. μάλα λαῖφος ὑποστολίσας. Sic Eurip. in Hecuba, τὰς ποντοπόρους σχεδίας Λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας. Et in Oreste, λαῖφος ἀκάτου θοᾶς ἀνατινάξας τις δαίμων. [Med. 525. Soph. Tr. 571. Æschyl. Eum. 559. Suppl. 723. 731.] Dicitur etiam fœm. gen. λαίφη: ut apud Suid. διερὴν ἀπεσείσατο λαίφην, quod exp. χλαμύδα, chlamydem.

ΛΑΚΑ'ΘΗ, ης, ἡ, lacatha: ponitur in censu arborum campestrium, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 4. ¶ Λακάρα, vel λευκάρα, ibid. c. 7. in numero τῶν εὐαυξεστάτων.

ΛΑ'ΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, lacaphthum: à Paul. Ægin. in l. 7. c. 22. numeratur inter species aromatum, è quibus κῦφι τὸ Ἡλιακὸν componitur, esseque dicitur cortex pini, aut alterius alicujus arboris.

ΛΑΚΕ'ΡΥΖΑ, ης, ἡ, vociferatrix, loquax, garrula, nugatrix: item convitiatrix, maledica. Epitheton est cornicis apud Hesiod. in Erg. Apud Platonem verò l. 10. de rep. ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπότην κύων ἐκείνη κραυγάζουσα, i. vociferatrix, loquax, vel etiam latratrix. ☞ Etym. scribit, ex κρῶ fieri κρύζα, et pleonasmo τοῦ ε κέρυζα, et præfixa epitatica particula λα, fieri λακέρυζα, i. μεγάλως κράζουσα.

Λακερύζειν, sive λακερύζεσθαι, multa verba facere, garrire, nugari: item convitiari, maledicere. Hesych. Suid. Etymol.

ΛΑ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ, fossa, fovea, Plutarch. in Polit. præc. ἔτυχον ἐν ὁδῷ παῖδες ἐκ λάκκου τινὸς ἀστράγαλον ἐκκόπτοντες. In Psalmis Davidicis λάκκος et τάφος ponuntur pro morte et periculo: quoniam foveæ et fossæ fiunt vel in insidiis, vel in morte. ¶ Item puteus, cisterna, seu fossa subterranea. Aristoph. in concion. Ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν Ὕδατος. Et Apollodorus Gelous, Ἀγαπῶσα τόν τε τοῦ λάκκου κάδον, Λύσασα καὶ τὸν τοῦ φρέατος, εὐτρεπεῖς Τὰς ἱμονιὰς πεποίηκας.

Λακκαῖος, ου, ὁ, cisterninus: ut, λακκαῖον ὕδωρ, aqua cisternina, aqua è cisterna seu fossa subterranea, apud Athen. l. 3.

ΛΑΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, loquor. Lucil. lib. 2. Epigr.——μὴ πάνυ πολλὰ λάλει, ne loquare valde multa. Luc. in Demon. ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. Plerunque ponitur pro, temerè et inconsideratè verba fundere. Ut apud Plut. de Alcib. λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν. Tribuitur et animantibus ratione destitutis: ut locustis apud Theocr. idyll. 5. Et rebus inanimis, ut hyacintho, in epitaphio Bionis Smyrnæi.

Λαλέομαι, οῦμαι, dicor. Ut apud Synes. ep. 125. καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι ταῦτα, ὡς ἡμεῖς αὐτοὺς τρέφομέν τε καὶ σώζομεν, in pace dici ista.

Λάλημα, τὸ, sermo, loquacitas. Eurip. Dicitur etiam de homine loquaci et garrulo, ut κρόταλον: apud Soph. in Antig.

Λαλητὸς, οῦ, ὁ, loquendi facultatem habens, qui loqui potest. Eust.

Λαλητικὸς, οῦ, ὁ, loquax, garrulus. Aristoph. Item vim habens loquendi, ut homo: apud Damasc.

Λαλητρὶς, ίδος, ἡ, garrula, loquax: in Epigr.

Λάληθρος, ου, garrulus, loquax: in iisdem.

Λάλος, ου, ὁ vel ἡ, qui loquitur, vocalis. Luc. in vita auct. ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. Item loquax, vel loquaculus, blatero, garrulus. Theocr. idyll. 4.——ὡς λάλος ἐσσί. Plut. symp. 1. (de amore) λάλον ποιεῖ τὸν σιωπηλόν. Sic et alibi apud eundem. et in Epigr. τὸ λάλον, loquacitas.

Λαλίστερος, ου, ὁ, loquacior (compar. irregul. à λάλος.) Aristoph. in ran. Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. Et superl. λαλίστατος, loquacissimus. Eurip. in Cyclope.

Λάλις, poëticè pro λάλος.

Λάλιος, ου, ὁ, idem. in Epigr. λαλίην ἑταίρην, amicam facundam.

Λαλόεις, εντος, ὁ, idem quod λάλος.

Λαλιὰ, ἡ, loquela, sermo. Laërt. in vita Arcesilai. Accipitur etiam in malam partem, et pro loquacitate ponitur. Plut. in symp. 1. πολύφωνος ὁ οἶνός ἐστι, καὶ λαλιᾶς ἀκαίρου, καὶ φρονήματος ἡγεμονικοῦ καταπίμπλησιν. Idem in sympos. dicit, μέθης σύμπτωμα esse πλεονασμοὺς λαλιᾶς. † λαλιὰν ἀσκῆσαι. Aristoph. Nub. 928.† [R. 1101.]

Λαλάζω, vociferor. Hesych.

Λάλαξ, αγος, clamor, vociferatio, sonitus, tumultus, in Epigram. ¶ Hesychius tradit, λάλαγας appellari virides ranas circum stagna degentes, quæ à quibusdam κέμβεροι vocentur: quosdam verò tradere, λάλαγας esse avis speciem quandam.

Λαλαγὴ, ἡ, clamor, vociferatio. Hesych.

Λαλαγέω, ῶ, clamo, vociferor: vel resono, et quasi loquentem imitor. Theocr. idyll. 5. ταὶ δ' ἐντὶ δένδρῳ Ὄρνιχες λαλαγεῦντι. Sic in Epigramm. λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρότιν ἀχώ. Dicitur et de dentibus, apud Oppian. lib. 3. de venat.

Λαλάγημα, τὸ, sonitus, jubilum, apud Suid.

Λαλαγήτης, ου, ὁ, nugator. Hesych.

Composita: ac primùm ex λαλέω.

Ἀλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis. Rom. 8.

Ἀπολαλέω, ῶ, effutio. Luc. in Nigrino, πόσα δὲ, ἃν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες, ἀπίασιν; Exponitur etiam renuo, recuso sermone. Poll. Ἰσαῖος δὲ ἀπειρηκὼς ἔφη, οἷον ἀπολελαληκώς.

Δημολάλητος, populi sermonibus jactatus.

Διαλαλέω, divulgo, loquor. [Eurip. Cycl. 174. Ἄκου', Ὀδυσσεῦ, διαλαλήσωμέν τί σοι. Appian. de Bell. Civ. lib. 2. καὶ πολλοὶ ταῦτα ἐς ἀλλήλους διελάλουν, &c. Polyb. Hist. lib. 1.]

Ἐκλαλέω, eloquor, loquendo effero: et in malam partem, effutio, evulgo, deblatero. Philo de vita M. l. 1. ὥσπερ μετανισταμένου τοῦ λογισμοῦ, τὰ ὑποβαλλόμενα ἐξελάλει. Demosth. Olynth. 1. εἰ ἃ νῦν ἄνοιαν ὀφλισκάνων ὅμως ἐκλαλεῖ, ταῦτα δυνηθεὶς μὴ πράξει.

Ἀνεκλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*decomp.*) qui loquendo efferri non potest, ineffabilis. 1 Pet. c. 1.

Καταλαλέω, deblatero, denarro, prodo. Item obloquor. Polyb. lib. 3. τὸν μὲν Φάβιον κατελάλει πρὸς πάντας, ὡς ἀγεννῶς χρώμενον τοῖς πράγμασιν. Item loquacitate obruo: unde, καταλελαλημένος, loquacitate obrutus. [Aristoph. R. 764.]

Προσκαταλαλέω, objurgo. Exponitur etiam, loquacitate obruo, loquacitate obstrepo et obtundo: apud schol. Aristoph.

Παραλαλέω, nugor, obloquor.

Περιλαλέω, garritu circumstrepo. Greg. de avib. καταφωνεῖ τὸ ἄλσος καὶ περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον. Plerunque in malam partem, blatero, inaniter loquor: garrio. Aristoph. in concion. Μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα. Sic et apud Gal.

Ἀπεριλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui garritu circumstrepente obtundi facilè nequit, loquutuleius, blatero. Aristoph. in ran.

Προσλαλέω, alloquor, colloquor. Luc. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. Sic Sap. 3. οὐκ αἰσχύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν εἰκόνι.

Συλλαλέω, colloquor. Marci 9. συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ. Act. 15. συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου. Sic et Matth. 17.

Ὑπολαλέω, submurmuro, mussito. Hesych.

Composita ex λάλος.

Ἀείλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, semper loquens,

Ἄλαλος, qui fari seu loqui non potest, infans, mutus. Plutarch. de def. orac. Marc. 9. et apud Aphrod.

Ἀλαλία, ἡ, infantia, hoc est, quum quis mutus est, et fari nequit. Exponitur etiam, πονηρία, ἀταξία, apud Soph.

Ἀμφίλαλος, circumquaque loquax, passim loquax, apud Aristoph. [R. 691.] [Ad hunc locum respexit Scholiastes ad 1580. hujus Comœdiæ, necnon Scholiastes ad Eurip. Orest. 902.]

Αὐτολάλητος, qui apud se loquitur. Laërt.

Διαλαλία, divulgatio, sermo.

Εὔλαλος, benè loquens, facundus, disertus, vel etiam loquaculus. Epigr. l. 2.

Κατάλαλος, maledicus, obtrectator, obloquutor. Rom. 1,

Καταλαλία, obtrectatio. 1 Pet, 2. et 1 Cor. 12.

Μογίλαλος, qui ægrè et difficulter loquitur, cui impedita lingua est, balbus. Aët. l. 8. c. 38.

Μογιλαλία, difficultas loquendi, linguæ hæsitantia.

Νευρόλαλος, per nervos loquens: de modulatis chordis, in Epigr.

Ὀξύλαλος, acutè loquens. Aristoph. [R. 828.]

Περίλαλος, loquax, dicax, futilis.

Πλαστολάλος, ficta et falsa loquens, falsiloquus.

Πολύλαλος, multùm loquens, loquax, garrulus.

Πρόλαλος, præceps in loquendo, apud Suid.

Φιλόλαλος, loquax. Laërt.

ΛΑΜΒΑ'ΝΩ, (F. m. λήψομαι, à λήβω. præt. εἴληφα. aor. 2. ἔλαβον.) accipio, capio. † τεταγμένα. Xen. Pæd. 1. 3. 15.† Aristotel. ethic. 1. αὐτὸς μὲν θέλει λαμβάνειν, διδόναι δὲ μὴ, ipse quidem accipere vult, at dare nequaquam. Isocr. πολὺ ἂν δικαιότερον, ἀποτίνοιεν, ἢ λαμβάνοιεν ἀργύριον, multo justius pecuniam pendant, quàm accipiant. Sic et, μισθὸν λαμβάνειν, apud Luc. Et, λαμβάνειν σπονδὰς καὶ δεξιάν. Xen. Hell. 4. Interdum exponitur, percipio. Ut apud Xen. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Item sumo: ut, λαμβάνειν δίκην, sumere pœnas, Demosth. † λόγον, sumere rationem. Xen. Pæd. 1. 4. 3. opp. διδόναι πιστὸν, fidei pignus, l. 3. p. 67. b. τινὰ σύνδειπνον πρὸς ἑαυτόν. l. 3. p. 74. d.† Et, λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας, sumere in manus, Plato. ¶ Item suscipio: ut, λαμβάνειν ἔργον, suscipere aliquod opus, Xen. Dicitur et de animo. Ut, λαμβάνειν ἐν νῷ, animadvertere, recordari, apud Polyb. et, λαμβάνειν ἐν ταῖς γνώμαις, complecti mente, Xen. † Pæd. l. 3. p. 84. c.† Ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, mœstitia illum cepit, vel incessit, Xen. Pæd. 5. † λαμβάνειν χώραν (de re) quum ordinatur. Pæd. l. 4. p. 108. e.† Et, ἔλαβέ με πόθος, incessit me cupido, vel animum meum, Herodot. Sic, δέος, θάρσος, &c. τινὰ λαμβάνειν, dicitur. Pro quo et vice versa, λαμβάνω θάρσος, &c. ¶ Interdum exponi potest, invado: ut, λαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, Xen. Et, λαμβάνειν πόλεις, Demosth. † πλαγίους πολεμίους, invadere. Xen. Pæd. p. 176. d.† ¶ Item accipio, i. patior: ut Xen. in Œcon. ἀλλὰ καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἵππου κακὸν λαμβάνῃ, malum patiatur. † πληγάς. Pæd. 1. 3. 14.† Sic et, πράγματα λαμβάνειν, molestia affici, apud eundem in Lac. pol. Sic, λαμβάνειν αἰδῶ τινα, pudore aliquo affici. Soph. in Ajace. ¶ Item consequor, adipiscor, nanciscor, comparo: ut,

δόξαν λαμβάνειν, Aphth. † Xen. Pæd. l. 1. 6. 19.† Et, εὔνοιαν λαμβάνειν, Thuc. Sic, δύναμιν λαμβάνειν, Plato in ep. † ἀρχήν. Xen. Pæd. 1. 5. 2.† Et, γνώμην λαμβάνειν, veniam consequi. Demosth. † μέγεθος, magnitudinem. Xen. Pæd. 1. 4. 3. θηρία, feras capere. 1. 4. 9. ὁμογνώμονας, in suam sententiam trahere. l. 2. 49. c. φιλίαν παρά τινος. l. 3. p. 67. d.† Interdum comparo, i. emo. Ut apud Aristoph. λαμβάνειν τι ὀβολοῦ, et λαμβάνειν δραχμῆς. ¶ Item prehendo, apprehendo, corripio. Il. β΄. Εἰ μὴ, ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω. Sic et Il. π΄. et alibi. Item deprehendo. Xen. λαμβάνειν τοιαῦτα ἁμαρτάνοντας τοὺς πολεμίους. † Sic Pæd. 1. 6. 29. et l. 3. p. 69. d.† Sic et apud Dem. Item convinco, damno. Ut apud Herodian. l. 3 ἤδη γοῦν τινας καὶ λαβὼν ἐπὶ τοιαύταις ὑπηρεσίαις ὁ Σεβῆρος ἐκόλασε. ¶ Interdum significat concipio. Sic dicitur mulier ἐν γαστρὶ λαμβάνειν. ¶ Et apud Dialecticos λαμβάνειν est sumere quasi suo jure, i. tanquam firmum vel per se probatum. [Συμφορὰν λαβεῖν. Eurip. Med. 48. Cum Gen. τῶν ψήφων λαβὼν, sumptis Calculis. Aristoph. R. 1294. it. Il. γ΄. 78. μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς, ne quid piaculi à parentibus contrahas. Soph. Œdip. Tyr. 1032. Pro Emo. Aristoph. R. 1267. V. Soph. Œdip. Tyr. 649. Deprehendo. ib. 274. χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ, gratiam quidem—dignam referam. ib. 1024. λαβὼν sequente Infinit. Eurip. Phœniss. 435. 443. 724. Aristoph. R. 94.]

Λαμβάνομαι, capior. † λαμβάνεσθαι αἰχμάλωτον, captivum fieri. Xen. Pæd. l. 3. p. 69. b.† Aristot. pol. 5. λόγον τε ἀποδιδόντα τῶν λαμβανομένων καὶ δαπανωμένων. Et, τὰ λαμβανόμενα, apud Alex. Aphr. polit. 1. dicuntur τὰ λήμματα, seu ipsæ propositiones. Item deprehendor, corripior. Aristoph. in Pluto: Ἐν αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένον, deprehensi. † deprehendi ἀπαράσκευος imparatus. Xen. Pæd. l. 5. p. 140. c.† Sic, λαμβάνεσθαι νόσῳ, morbo corripi. ¶ Item convincor, damnor: unde Solon, κριτὴς μὴ κάθισο. εἰ δὲ μὴ, τῷ ληφθέντι ἐχθρὸς ἔσῃ, ipsi damnato. ¶ Item activè, prehendo, apprehendo: ut, καί μου λαβόμενος τῆς χειρὸς, Plato in Charmide. Interdum nanciscor: ut Synes. ἐὰν λάβωμαι σχολῆς, si otium nactus fuero. ¶ Item reprehendo, increpo. Gregor. ad Eudox. λαμβάνονταί σου τινὲς (αἰσθάνομαι γὰρ) ὡς φιλοκαλοῦντος. [cum Gen. Eurip. Med. 492. 497. 859. cum πρὸς Luc. Epist. ad Nigrin. p. 19.]

† Ληπτέον, sumendum. Xen. Pæd. p. 202. c.†

Λῆμμα, τὸ, res quæ accipitur. [Æsch. Ag. 1427. Suppl. 368.] Plutarch. in apophth. Item, quod dono et muneri datum accipitur, munus quo aliquis corrumpitur. Demosth. Accipitur et pro lucro et emolumento, quod alicunde capitur, seu pro reditu et obventione. Aristot. pol. 6. Demosth. contra Mid. Item sumptio, assumptio, Alex. Aphrod. Laërt. in Zen. Apud Dialecticos major propositio, λῆμμα plerunque, κατ' ἐξοχὴν, appellatur: quia sumitur à disputatore. ¶ Sic dicitur etiam velut titulus et argumentum, ejus nempe quod tractandum sumitur atque proponitur.

Λημμάτιον, ου, τὸ, q. d. propositiuncula, sumptiuncula. Magent. in lib. Aristot. περὶ ἑρμην.

Λῆψις, εως, ἡ, acceptio: cui opponitur donatio. Item q. d. prehensio, vel captio, *ea significatione, qua capi dicitur seu prehendi fugitivus, aut urbs.* Luc. de hist. scrib. Plut. de solert. anim. Thuc. l. 4. 5. et 7.

Ληπτὴς, οῦ, ὁ, qui capit vel prehendit.

Ληπτικὸς, οῦ, ὁ, ad capiendum seu accipiendum proclivis. Aristotel. eth. 4. cap. 1.

Ληπτὸς, οῦ, ὁ, captus vel perceptus: aut qui capi percipive potest. in Epigram.

Λαβὴ, ἡ, prehensio: plerunque ea, qua athleta adversarium prehendit. Plut. in apophth. οὐκ οἶδας ὅτι βελτίων οὐκ ἔστιν ἐν μάχῃ λαβὴ, πώγωνος; adversarium meliùs prehendi non posse quàm ipsa barba. Sic et apud eundem in Fabio, et in Cor. Metaphoricè apud eundem symp. lib. 4. Hinc etiam dicitur, λαβὴν ἐνδοῦναι, et παρέχειν, præbere adversario unde te reprehendat. Plat. de Leg. Luc. in Hermot. † λαβὴν παραδοῦναι, ansam reprehendendi dare. Aristoph. Nub. 551.† Morbo etiam tribuitur, et inprimis febri, quum hominem corripit, et veluti infestis manibus prehendit: accessio febris. Gal. in lex. Hippocr. ¶ Item generaliter λαβὴ dicitur id quo quippiam prehendimus, i. ansa, capulus, manubrium. Plut. de Socr. dæmon. τὴν χεῖρα τῇ λαβῇ τοῦ ξίφους ἐπιβεβληκώς. Sic Aristoph. in Pace, λαβὰς ποιεῖν τοῖς κράνεσι. [Æsch. Suppl. 942.]

Λαβὶς, ίδος, ἡ, ansa, capulus, manubrium. scholiast. Hom. Item forceps, Esaiæ 6. Item fibula, apud Polyb.

Λαβίδιον, ου, τὸ, forcipula, apud Diosc.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιλαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (quasi ἀμφιλαβὴς,) ita amplus ut possit ab utraque parte vel utraque manu capi. Suid. οὐχ ἡμάρτανε δὲ οὐδὲ ἀμφιλαφοῦς περιουσίας. ubi ἀμφιλαφὴς περιουσία dicitur ampla substantia, seu amplæ facultates. [Æschyl. Ag. 1024. Ch. 329. Theoc. κδ΄. 46.] Τὸ ἀμφιλαφὲς, exp. etiam multum, copiosum. Hesych. ¶ Item undique plenus, exuberans, ut, γῆ ἀμφιλαφὴς, Plut. Et, ἀμφιλαφὴς κόμη, coma densa. Philostr. in Heroic. Tribuitur et rebus incorporeis: ut, ἀμφιλαφεῖς ἀφορμαὶ, amplæ occasiones. Luc. Exponitur etiam, umbrosus: ut, ἀμφιλαφὴς πλάτανος, in anth. Epigr. Et, ἀμφιλαφεῖ πλατανίστῳ, apud Hippocr. ¶ Ἀμφιλαφὲς, exp. etiam, quod utrinque adjuvatur, seu cui utrinque fertur auxilium. Suid.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ, amplitudo, copiositas, exuberantia. Exponitur etiam, auxilium quod fertur ex utraque parte. Suid. Legitur et ἀμφιλαφία, apud C. ad Q. frat. quod exp. anceps ansa.

Ἀναλαμβάνω, q. d. resumo, rursum capio, recupero, recipio, reparo. Plut. in Pompeio, οὐ γὰρ ἀνέλπιστον ἐκ τούτων ἀναλαμβάνειν ἐκεῖνα. Xen. Hell. 3. τὴν ἀρχὴν, ἣν πρότερον ἐκέκτησθ', ἀναλαβεῖν. Isocr. de pace, τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν, ἣν καὶ πρότερον ἐτυγχάνομεν ἔχοντες. Item reparo alii jacturam suam; rem, quam amisit, ei reparo, et eum recuperare facio. Plut. in Lycurgo, Σόλωνα προειμένοις ἀναλαβεῖν Ἀθηναίοις Σαλαμῖνα. Sic apud Aristot. τῇ δυνάμει γὰρ, καὶ τῇ θερμότητι τῆς κοιλίας, ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἔνδειαν τοῦ στόματος. Item resumo, i. repeto, itero, revoco: ut, ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, apud Plat. de leg. repetere memoria, quasi resumere in memoriam. Et apud Isocr. ἀναλαμβάνειν εἰς τὴν διάνοιαν. Interdum absolute ponitur pro repeto, i. iterum dico: ut apud Plat. in Apologia Socratis, ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς, τίς ἡ κατηγορία. Sic et apud eundem in Philebo, et Plut. in Alcibiade. Dicitur etiam, ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχὺν, resumere vires suas: et, ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, reficere corpus, i. vires corporis. Item, ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, resumere se, i. vires suas. Interdum et, ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσου, apud Thucyd. Item, ἀναλαβεῖν ἐκ τῆς νόσου, sine accusativo ἑαυτὸν, apud Gal. ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου μακρᾶς. Metaphoricè quoque dicitur, ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, ut Latinis, colligere se, apud Isocr. in Archidamo. Medici etiam ἀναλαμβάνειν dicuntur, quum recreant seu sanant eum qui morbo est conflictatus. Demosth. ἄριστός ἐστιν ἰατρὸς, ὃς τοὺς ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει. Item assumo mecum, mecum recipio, ad me recipio. † προσβοηθοῦντας. Xen. Pæd. 1. 4. 19. et 1. 5. 14.† Thuc. lib. 5. αὐτοὺς ἀναλαβὼν ἦγε. sic apud Xen. Hell. 6. ἀναλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν, assumere in currum. Interdum cum dativo: ut apud Plut. in Cæsare, μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανεν ἑστιάσεσι καὶ θέαις, epulo et spectaculis excepit, vel accepit. Ἀναλαμβάνειν τὸν παῖδα, penes se asciscere puerum, et agnoscere filium, apud Demosth. contra Neæram. ¶ Item sumo, in manus sumo. Item suscipio. Polyb. 4. ἀναλαμβάνων τὰς ἐκείνου βίβλους, in manus sumens. Sic, ἀναλαμβάνειν χλαμύδα, apud Plut. Apud Herod. in Thal. ἀναλαβέσθαι κίνδυνον, suscipere periculum. ¶ Item reprehendo, sive reprendo, retineo. Plut. ἀλλὰ μόλις ἡ Κλεοπάτρα, ταῖν χεροῖν ἐμπεφυκυῖα, καὶ κατατεινομένη τῷ προσώπῳ, τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανε, funem retinebat, ne corpore degravante deorsum rursus ferretur et recideret. ¶ Ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον, equum fræno sistere et coërcere, seu equum inhibere. apud Plat. de leg. l. 3. et Xen. de re equ. ¶ Significat etiam, reprehendo et emendo: apud Dem. contra Mid. Exponitur etiam, sarcio, apud Soph. in Philoctete, τὴν ἁμαρτίαν Αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι. ¶ Item colligo, constringo. Plut. in Probl. Hell. ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας ἱμάσι. ¶ Medici quoque ἀναλαμβάνειν dicuntur, quum res contusas aliquo liquore cogunt: ut apud Diosc. ἀναλαμβάνων λεῖα οἴνῳ, καὶ τροχίσκους ἀναπλάττων.

Ἀναλαμβάνομαι, sursum sumor. Marc. 16. ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν. Sic et alibi in Nov. Testam. Apud medicos ἀναλαμβάνεσθαι dicitur quod contusum liquore cogitur et conformatur; ut apud Diosc. l. 1. c. 134. ἀναλαμβάνεται εἰς τροχίσκους, conformatur seu cogitur in pastillos. Alias quoque retinet significationes passivas ex activo manantes.

[Ἀναληπτέον. Plat. de Leg. ἀλλ' ἐπειδὴ τῶν ἁμαρτανομένων τρία εἴδη δεδήλωται γιγνόμενα, ταῦτα εἰς μνήμην πρῶτον ἔτι μᾶλλον ἀναληπτέον. Vide Thes. App. c. 417. H. Cl. Auctor distinguit inter Adverbia positionis, ut vocantur, et Adjectiva verbalia in έος. Vide Thes. Steph. ii. 861. D. et Thes. App. part. 2. col. 6. G.]

Ἀνάληψις, ἡ, resumptio, recuperatio, receptio. Plut. in Publ. Item repetitio, schema orationis rhetoricum. ¶ Item virium refectio, recreatio, convalescentia. Alex. Aphr. Diosc. ¶ Ἀνάληψις τῶν μαθημάτων, apud Basil. ad Eustath. dicitur, quum quis aggreditur seu capessit disciplinas, vel ad eas revertitur intermissas. ¶ Ἀνάληψις παιδὸς, quum aliquis ad se puerum asciscebat, et quasi filium agnoscebat. ¶ Apud Luc. c. 9. ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ, de tempore dicitur, quo Christus sursum recipiendus erat.

Ἀναληπτικὸς, οῦ, ὁ, recuperatorius. Item refocillatorius, recreatorius: unde, ἀναληπτικὰ φάρμακα, quæ recreandis defectis composita sunt: et, ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ, apud Galenum, educatio et nutritio, virium refocillatrix.

Ἀναληπτικῶς, refocillatoriè, aptè ad refocillandum corpus morbo confectum: ut, διαιτᾶν ἀναληπτικῶς τὸν ἀσθενοῦντα, victum præscribere restituendis viribus, apud Galen.

Ἀνάλημμα, τὸ, à Suida et Hesychio exponitur ὕψωμα, quod quidam interpr. edita structura. Exponitur à Suida et στήριγμα: i. firmamentum, vel munimen. Legitur Eccles. c. 50. ἀνάλημμα ὑψηλὸν περιβόλου τοῦ ἱεροῦ. et in Paral. τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως.

Decomp. Δυσανάληπτος, qui difficilè refocillari seu recreari potest.

Ἐπαναλαμβάνω, repeto, itero. Item pro epilogum facio, apud Plut.

Ἐπανάληψις, repetitio, schema quoddam rhetoricum, quum idem vocabulum ornatus causa repetitur. Vide Hermog. Rutil. Lupum, Fab. Demetr. Phaler.

Εὐανάληπτος, qui facilè refocillari potest.

Προσαναλαμβάνω, insuper assumo: aut simpliciter, assumo, sumo. Polyb. οὗτοι προσαναλαμβάνουσιν ἐσθῆτας, ἐὰν μὲν ὕπατος ἢ στρατηγὸς ᾖ γεγονὼς περιπορφύρους.

Ἀντιλαμβάνω, vicissim accipio: ut, ἀντιλαμβάνω χάριν, vicissim beneficium accipio, mihi retribuitur beneficium. Philo de vita Mosis lib. 2. τὰς ὠφελείας ἀντιλαμβάνουσί τε καὶ ἀντεκτίνουσι. † σύμμαχον. Xen. Pæd. p. 236. d. vicissim capio. l. 5. p. 127. b.† Item, rem unam accipio loco alius, seu in locum alius. Ut apud Greg. ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ἡδονὴν, i. λαβόντες ἀντὶ τῆς κακίας. Et sine genitivo, apud Thuc. οἱ μὲν γὰρ οὐχ ἕξουσιν ἄλλην ἀντιλαβεῖν ἀμαχεί. Item pro, accipio seu consequor mercedis aut præmii loco, promereor. apud eundem Thucyd. ¶ Item pro ἀντιλαμβάνομαι, percipio. Alex. Aphrod. Probl. l. 2. ἡ δὲ ἀκοὴ, ὡς παχυμερεστέρα, βράδιον τῆς πληγῆς ἀντιλαμβάνει, seriùs ictum percipit.

Ἀντιλαμβάνομαι, prehendo, apprehendo. Item manum injicio. Synes. ep. 109. ἀντιλαμβανόμενοι τοῦ τριβωνίου. Plut. de def. orac. οὐκ ἀφέντας ἐκεῖνον, ἀλλὰ μὴ παρελθόντας τοῦτον ἀντιλαμβανόμενον ἡμῶν. Item apprehendo, metaphoricè, i. percipio, sentio: ut Alex. in Prob. ἡ ψυχὴ πλέον ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν κατὰ τὴν ἁπτικὴν αἴσθησιν. ¶ Item capesso, suscipio: ut Dem. καὶ ἕως καιρός ἐστιν, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων. Apud Plutarch. in Rom. ἀντιλαμβάνεται τῶν πραγμάτων, exp. ad res capessendas incumbit. Isocrat. ἐρρωμένως ἀντιλαβώμεθα τοῦ πολεμεῖν. † Sic Xen. Pæd. 2. 52. b.† ¶ Item opitulor, fero opem, succurro: ut apud Basil. τῆς σπουδῆς ὑμῶν, ἣν ἔχετε πρὸς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφότητος. Item fulcio, ut apud Plut. in Fabio, ἀντιλαμβανόμενος τὴν πόλιν, καὶ ὑπερείδων. Item fruor, apud eundem, itidem cum accus. Exponitur etiam teneo. Plato, τοῦδε τοίνυν πάλιν ἀντιλαβώμεθα, οὗπερ καὶ πρότερον. Sumitur et pro vendico, apud Lucianum. Sic et apud Plutarchum in Pericle, ἀντιλαμβανόμενος Αἰγύπτου, quidam exp. Ægyptum sibi vendicans. Item corripio, reprehendo. Plat. in Gorgia. ἐὰν δὲ τῷ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. ¶ Item capio, i. delecto, persuadeo. Plat. in Phædone, θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος τούτων ἀντιλαμβάνεται, mihi hæret in animo, me adducit. [Luc. Nigrin. p. 31.]

[Ἀντιληπτέον. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 8. §. 8. εἰς γε μὴν τὸ πρανὲς, καὶ ἑαυτὸν ὑπτιαστέον, καὶ τοῦ ἵππου ἀντιληπτέον τῷ χαλινῷ, &c.] ‡ Ἀντιληπτέος. Dem. Ol. 3. β΄.‡

Ἀντίληψις, ἡ, apprehensio. Xen. Item metaphoricè, ansa reprehensionis. Sic Plutarchus Solonis leges habere dicit multas ἀντιλήψεις. ubi tamen quidam malunt interpretari reprehensiones. Pro reprehensione sumitur apud Plat. in Hippia majore, σχεδὸν γάρ τι ἔμπειρός εἰμι τῶν ἀντιλήψεων. Exponi etiam potest objectio disputantis cum altero: ut apud Platonem in Phædone, οὐ συγχωρῶ τῇ του Σιμμίου ἀντιλήψει. Et apud Plutarch. de def. orac. ὡς ἔχοντα πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ὑπονοίας πρὸς τοὐναντίον. ¶ Item perceptio, quum de sensibus dicitur. Alexand. in Probl. καὶ πᾶς ὁ ἀὴρ δίδωσι τῇ ὄψει καθαρωτέραν ἀντίληψιν τῶν ἀστρῴων σωμάτων. Est etiam perceptio rei alicujus, quæ fit mente et intellectu. Fab. l. 7. c. 5. ¶ Item opitulatio, auxilium. Basil. ἐπεβοησάμεθα τὴν ὑμετέραν ἀγάπην εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν. ¶ Item præmium, merces. Damasc.

Ἀντιληπτικὸς, οῦ, ὁ, ad percipiendum aptus, vel facultate perceptrice præditus. Themistius de anima, l. 2.

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, opitulator, auxiliator. Hesych. In usu est potissimùm apud Græcos Bibliorum interpretes.

Ἀντιλαβὴ, ῆς, ἡ, apprehensio. Thuc. Item metaph. ansa reprehensionis. Plato in Phædone.

Ἀντιλαβαὶ, sententiæ quædam breves, utpote singulæ singulis hemistichiis comprehensæ, apud tragicos. Hesych.

Ἀντιλαβεὺς, έως, ὁ, scuti fibula, vel uncus fibulam scuti excipiens. Hes.

Decomp. Συναντιλαμβάνομαι, q. d. unà capesso, vel unà suscipio: aut, unà incumbo (in rem aliquam,) adjuvo, seu opitulor. Ut Luc. c. 10. εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται, ut me adjuvet. Sic Rom. c. 8. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, opitulatur infirmitati nostræ, seu auxiliatur.

Συναντίληψις, opitulatio, auxilium, apud Aretham.

Ἀπολαμβάνω, recipio. Item recupero: ut, ἀπολαμβάνω τοῦτο παρά σου, apud Æschinem. Plato Pol. 1. φίλοι δὲ ὦσιν, ὅ, τε ἀπολαμβάνων, καὶ ὁ ἀποδιδοὺς, qui recipit, et qui reddit. Sic dicitur, χάριν ἀπολαμβάνω, Demosthen. gratiam recipio, seu gratia mihi rependitur. Itidem apud Xen. Pæd. 3. λέξον μοι ὁπόσου ἂν πρίαιο, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, signif. recuperare. Item seorsum capio, exci-

pio, excerpo. Plato in Hippia minor. καὶ ἀπολαμβάνων ὃ ἂν δυσχερέστατον τοῦ λόγου τούτου ἔχῃ. Item seorsum duco, seduco, apud Philostr. et Marc. 7. ¶ Item intercludo, intercipio, cohibeo. Josephus apud Suidam, διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς ἐν κοίλῳ χωρίῳ, καὶ πάντας κτείνουσι. Plutarchus in Romulo, τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, ejus respirationem interclusisse. ¶ Item pro simplici λαμβάνω, capio, accipio, aut pro deprehendo: ut, ἀπολαμβάνειν τοὺς ὅρκους, apud Demosthenem pro corona, jusjurandum accipere. Apud Thucyd. lib. 5. ἀπολαβεῖν μεμονωμένους, exp. se deprehensurum esse. (Aristoph. R. 78.)

Ἀπολαμβάνομαι, recipior, recuperor. Item seorsum capior, excerpor. Item intercludor, circumcludor, intercipior. Xen. † Pæd. p. 175. e.† et Aristotel. Item deprehendor. Thuc. l. 6. ¶ Item activè, apprehendo: apud Luc. in dial. Nept. et Nereidum. (ad incitas redigor. Philostr. l. 1. c. 3.)

Ἀπόληψις, εως, ἡ, receptio, recuperatio. Item exceptio, excerptio. Item interclusio, interceptio. Aristot.

Decomp. Ἀνταπολαμβάνω, vicissim accipio: ut, ἀνταπολαμβάνειν χάριν, vicissim accipere beneficium. Demosth. [adv. Leptinem. ἄξιοι χάριν ἀνταπολαμβάνειν οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν ὑμᾶς εὖ. Plat. Tim. Τελέως τε καὶ λαμπρῶς ἔοικα ἀνταπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἑστίασιν.]

Ἐναπολαμβάνω, intercipio, intercludo. Philo de vita Mos. l. 3. διότι καὶ τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον, δίχα τέμνον τὸν ζωοφόρον, ἓξ ἐναπολαμβάνει ζώδια, intercludit. Exponitur etiam, includo.

Ἐναπόληψις, interclusio, cohibitio, conclusio, apud Theophrast.

Διαλαμβάνω, divisim et sigillatim accipio. Aristotel. de part. anim. lib. 2. τὰ μὲν οὖν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διείληφε τὰς δυνάμεις τὰς τοιαύτας. Demosth. οἱ δ' ἐν τῷ Πειραιεῖ διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους, sigillatim accipiebant. ¶ Item intercipio. Polyb. ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, vias obsedit, et intercepit transitus, militibus stationariis. Exponitur etiam, dirimo, diduco, distinguo. Plat. in sympos. ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, ut nos dirimat et disgreget. Sic Aristotel. de miracul. περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, dirimentem, disterminantem. ¶ Item interpello, interrumpo. Aristot. in problem. sect. 5. cap. 1. ἐν δὲ τοῖς ὁμαλέσιν ἡ ὁμοιότης τοῦ σχήματος οὐ διαλαμβάνει, οὐδὲ ἀναπαύει τὰ μέρη, &c. Interdum comprehendo, complector. Aristot. de mundo, καὶ μιᾷ διαλαβοῦσα σφαίρας ἐπιφανείᾳ τὸν σύμπαντα κόσμον. Exponitur etiam, congrego, apud Aristot. pol. 2. Item constringo, coagmento, apud Basil. in Eunom. ¶ Item administro, rego, apud Plat. in polit. ¶ Ad animum translatum, interdum significat animo concipio, comprehendo: ut apud Aristot. polit. 7. ῥᾴδιον μὲν περὶ τούτων καὶ διὰ τῶν ἔργων διαλαμβάνειν τὴν πίστιν, probationem et explorationem animo concipere. Interdum dijudico, existimo, statuo, i. censeo. Polyb. lib. 3. et alibi. Item statuo, i. constituo: apud eundem lib. 5. Item consilium agito, consulto. Idem l. 4. διελάμβανε μετὰ τούτων, τί δεῖ ποιεῖν, &c. Item discepto, disputo, tracto, et commentor. Aristot. δεῖ δὲ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐβουλίας, τί ἐστι. Sic et apud Laërt. in Plat. et Alexand. (Luc. Nigrin. p. 35.)

(Διαλαμβάνομαι ἀτίμως. Philostr. l. 1. c. 7.)

Διειλημμένως, (adverb.) distinctè, seu divisè, aut divisim. Item præcisè, seu præcisa formula. Xen. in Œcon.

Διάληψις, ἡ, interceptio, intercapedo: Aristotel. in 2. de part. anim. Item propositum, quod quis ex animi sui sententia faciendum sibi instituit. Item disceptatio, ratiocinatio: Polyb. lib. 5. Item explicatio rei quæ tractatur, communicatio: apud eundem.

Ἐκλαμβάνω, percipio. Isocr. ad Jasonis liberos: ἐλπίζουσι δὲ, ὅσον ἀγαθόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι, &c. ¶ Item excipio: (verbum in compositionibus medicorum usitatum.) Unde pass. apud Diosc. περὶ πίτυος· ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν λιγνὺς καιομένων, ἐκλαμβάνεται πρὸς μέλανος γραφικοῦ κατασκευήν. Item excipio. i. interpretor, intelligo. Greg. ὥσπερ οὐρανὸν καὶ γῆν κακῶς τινες ἐξειλήφασιν, ἀντὶ Θεοῦ τὰ τοῦ Θεοῦ σέβοντες. Sic et apud Damasc. et Plut. in Pericle.

Ἐκλαμβάνομαι, idem quod ἐκλαμβάνω, in posteriori sign. Eust.

Ἐπιλαμβάνω, insuper accipio, assumo. Appian. ἔθος γὰρ τοῖς Ῥωμαίοις, τοὺς θετοὺς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν. Item sumo post aliud. Dioscor. (de raphano:) δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβάνειν, μᾶλλον συνεργοῦσαν τῇ ἀναδόσει, accipienda est post cæteros cibos. ¶ Item excipio, i. succedo. Theophrast. in tertio de caus. ὅπως μὴ ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν ἐρυσιβώσῃ, æruginem creet. Sine casu apud Gregor. ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ καιρός. ¶ Item opprimo, invado, corripio, manum injicio. Thucyd. νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον. Paus. in Achaicis, καὶ τὸν μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ χρεὼν ἐπιλαμβάνει, fatum et mors huic manum injecit. ¶ Item occupo. Synes. epist. 91. πολλάκις εἰς τὸ συνεῖναί μοι πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνοντι. Item attingo, nanciscor. Aristot. hist. anim. lib. 7. ὅ, τι δ' ἂν ἐπιλάβῃ τοῦ τετάρτου μηνὸς, γίνεται ἐσχισμένον, &c. Thucyd. lib. 4. ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ καὶ ἔνατον ἐκ μέσου. ¶ Item retineo, sisto. Demosth. pro cor. σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ. Gregor. de homine, ταὐτὸν ποιεῖ τοῖς διὰ τῶν δακτύλων ἐπιλαμβάνουσι τοῦ αὐλοῦ τὸ πνεῦμα, iis qui digitis admotis spiritum tibiæ retinent. Exponitur etiam, obstruo, obturo. Aristoph. τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα. Sic, τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν. Gal. Item revoco, sicut dicimur revocare lectorem. Plato in Phædro, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιλαμβάνων ἐκέλευσέν οἱ λέγειν. ¶ Impersonaliter, ἐπέλαβε, pro contigit, usurpatum reperitur apud Paus. Eliacῶn 3. (Theoc. ιγ'. 65.)

Ἐπιλαμβάνομαι, prehendo, apprehendo, comprehendo. Xenoph. καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιλαβομένη. Dicitur et, ἐπιλαμβάνεσθαι τῇ χειρὶ, Dem. et ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρὸς, in epist. ad Hebr. 8. Sic ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν, apud Æschin. Exponitur etiam, manus injicio: ut Actor. 16. Item vendico: ut apud Plat de leg. lib. 9. μὴ ἐξέστω τοιούτου κτήματος ἐπιλαβέσθαι. ¶ Item occupo, apud Plut. in Oth. ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαξῶν. ¶ Item prehensum retineo, seu simpl. retineo: apud Luc. ¶ Item incautum opprimo, et imparatum aggredior. Aristot. polit. 5. ¶ Item reprehendo, corripio, emendo. Xen. μόνος ἐπελάβετο τοῦ ψηφίσματος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Sic et apud Plat. in Gorg. ¶ Item capto, capesso: ut, ἐπιλαμβάνεσθαι προφάσιος, captare occasionem. Herodot. ¶ Item suscipio. Eccles. c. 4. ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐτήν. Item assumo. Hebr. c. 2. 4. ¶ Apud Plut. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, exp. insaniam illius reprimere et coërcere. (cum Infinit. Palæph. p. 15. Eurip. Phœniss. 858.)

(Ἐπιλαβοῦ. Æsch. Suppl. 440.)

Ἐπίληψις, prehensio, vel apprehensio. Item invasio, manus injectio, vendicatio. Plat. de leg. lib. 12. Ponitur et pro morbo, qui epilepsia dicitur. Aristot. in probl.

Ἐπιληψία, invasio. Item morbus comitialis, qui definitur esse convulsio totius corporis non perpetua, cum mentis et sensuum oblæsione. Vide Gal. et Alex. Trall. ¶ Item retentio, obstructio, obturatio: apud Aristot. in probl. sect. 2.

Ἐπιλήψιμος, reprehensione dignus. Et, τὸ ἐπιλήψιμον, quod reprehensionem meretur, seu propter quod aliquis est objurgandus: ut, τὰ ἐπιλήψιμα μέτρα, carmina reprehensione digna, seu propter quæ in vituperationem aliquis incurrit: apud Eust.

Ἐπίληπτος, idem quod ἐπιλήψιμος. Item correptus à dæmone: apud Gregor. Aliàs, insanus. Item laborans epilepsia, i. morbo comitiali. Aristot. [Soph. Antig. 406. Καὶ πῶς ὁρᾶται κἀπίληπτος εὑρέθη; Schol. ποίῳ τρόπῳ αὐτὴν συνελάβεσθε καὶ κατειλήφατε;]

Ἐπιληπτίζω, morbo comitiali laboro. Plut. in quæst. Rom.

Ἐπιληπτικὸς, pertinens ad epilepsiam. Et, ἐπιληπτικὴ νόσος, apud Aristot. morbus comitialis. Item comitiali morbo laborans, apud Plut. in lib. ad præfect. indoctum.

Ἐπιλήπτομαι, idem quod ἐπιληπτίζω. 1 Reg. c. 21.

Ἐπιληπτεύεσθαι, pro furere, insanire.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, reprehensor. Plut.

Decomp. Ἀνεπίληπτος, qui reprehendi non potest, reprehensioni non obnoxius. Plut. in Pericle. † Xen. Pæd. 1. 2. 15.† Dicitur et, ἀνεπίληπτος τὸν βίον, et, ἀνεπίληπτος τοῖς τρόποις. [1 Tim. 3. 2. Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι. 5. 7. Thucyd. Hist. lib. 5. §. 17. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 1.]

Ἀνεπιλήπτως, irreprehensè, inculpatè, ita ut quis non mereatur reprehensionem. Philo. [Xenoph. de Cyri Exp. καὶ γὰρ οὖν νῦν ὑμῖν ἔξεστιν ἀνεπιλήπτως πορεύεσθαι, ὅποι ἂν θέλητε καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν.]

Ἀντεπιλαμβάνομαι, vicissim prehendo, seu apprehendo: contrà nitens prehendo, seu retineo.

Προσεπιλαμβάνω, et προσεπιλαμβάνομαι, insuper prehendo, insuper assumo.

Συνεπιλαμβάνω, q. d. unà prehendo, vel simul capesso: adjuvo, opitulor. Luc. τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας, συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. Herodot. συνεπιλαμβάνεσθαι τοῦ πολέμου Συβαριτικοῦ. Sic et apud Thuc. l. 8. Interdum exp. simpliciter, simul capesso, seu simul aggredior. Plat. in Timæo, συνεπιλαμβάνεται παιδεύσεως. Plut. in Camillo, συνεπιλαμβάνονται τοῦ ἀγῶνος, certamen simul aggrediuntur.

Καταλαμβάνω, deprehendo, offendo, nanciscor. Xen. in sympos. οὐκ ἴστε, ὅτι οὑτοσὶ κατέλαβέ με ὀρχούμενον, offendit; deprehendit. Themist. in 2. phys. κατέλαβε τὸν ἑταῖρον ἀπὸ τῆς ἀποδημίας ἐπανήκοντα. † assequi (sc. fugientem). Xen. Pæd. l. 4. p. 92. a. et (sc. præcedentem) p. 96. a.† ¶ Item comprehendo, assequor: unde apud Phil. καὶ δυνάμεις ἄλλας αἰσθήσει οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανομένας, quæ sensu nequaquam comprehenduntur. Item assequor, comperio, compertum habeo. Ut apud Plat. in apol. ὡς ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα, ut me illis imperitiorem esse manifestò comperturus. ¶ Item complector, contego, obduco. Theophrast. in 5. de plantis, ὅτι δὲ περίφυσις καταλαμβάνει τοὺς ὄζους φανερώτατον ἐξ αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως. ¶ Item, occupo, in qua significatione etiam καταλαμβάνομαι usurpatur. Unde apud Diodor. κατειλημμένων τὴν πέτραν βαρβάρων. Sic et apud Plat. in Tim. † Καταλαμβάνομαι, occupo. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. b.† ¶ Item assequor, æquo. Basil. ad ditescentes, ὅταν δὲ τοῦτον τὸν πλούσιον καταλάβωσιν, quum pares illi facultates et opes adepti fuerint. ¶ Item detineo. Aristot. pol. 8. τότε ἁρμόττει καὶ τοῖς πόνοις, καὶ ταῖς ἀναγκοφαγίαις καταλαμβάνειν τὴν ἐχομένην ἡλικίαν, tum proximam ætatem occupare oportet laboribus. ¶ Item invado, corripio, incesso, contingo, accido. Herodian. lib. 1. διατρίβοντά τε ἐν παιᾶσι νόσος χαλεπὴ καταλαμβάνει. Synes. περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων, de rebus quæ tibi acciderant. Sic et apud Pausan. in Att. Exponitur etiam, advenio: ut apud Herodian. καταλαβούσης δὲ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, ubi dies illa advenit. ¶ Item intercludo, includo: apud Aristot. ¶ Item obstringo, adstringo, obligo: et apud Thucyd. lib. 4. ὅρκοις καταλαβών. Et adstringo, (in propria signif.) ut apud Plut. καταλαβόντες τοῖς ἱμᾶσι. Significat etiam, convinco et reum perago. Antiph. τόντε γὰρ διώκοντα οὐ δίκαιον καταλαμβάνειν, μὴ σαφῶς διδάξαντα ὅτι ἀδικεῖται.

† Καταλαμβάνομαι pass. reperior, comperior, cum partic. Xen. Pæd. l. 3. p. 73. c. et deprehendor. l. 4. p. 94. e.†

Κατάλημμα, idem quod λῆμμα, assumptum. Laërt.

Κατάληψις, ἡ, deprehensio. Item comprehensio. Thucyd. l. 3. Item invasio: ut, κατάληψις τοῦ ἱεροῦ, invasio templi. Demosthen. Item adeptio: ut, κατάληψις τῆς βασιλείας, adeptio regni. Isocr. ¶ Metaphoricè plerunque usurpatur, quum de rebus dicitur, quæ sensibus corporis vel potiùs mente comprehenduntur. Philo de mundo. Luc. in Hermot. ¶ Est et musicorum vocabulum, pulsando chordarum concentum explorantium: ut annot. ex schol. Aristoph. ¶ Item morbi nomen apud medicos. de quo vide Gal. l. 4. de loc. affect.

Καταλήψιμος, ad deprehensionem damnationemque conducens et incitans. Antiph.

Καταληπτὸς, qui comprehendi potest, comprehensibilis. Greg. Θεὸς μέν ἐστι φῶς τὸ ἀκρότατον, οὔτε νῷ καταληπτὸν, &c. Τὸ καταληπτὸν, quod obtineri potest. Thuc. lib. 3. Apud Eurip. καταληπτὸν θεόθεν πένθος, luctus divinitus acceptus.

Καταληπτικὸς, comprehendendi facultate præditus. Epict. Luc. Naz.

Καταληπτικῶς, q. d. comprehensivè, adhibendo καταληπτικὴν φαντασίαν.

Decomp. Ἀκαταληψία, ἡ, q. d. incomprehensibilitas: dicitur de eo, qui non καταλαμβάνει. Plut. ad Coloten.

Ἀκατάληπτος, qui comprehendi seu percipi non potest.

Ἀκαταληπτῶ, non comprehendo. Sextus Philos. in l. Pyrrh. hypoth.

Ἐγκαταλαμβάνω, intus capio, intus comprehendo: unde, ἐγκατελήφθησαν, intus capti fuerunt. Æschin. Item obstringo, obligo: ut, ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις, Thuc. 1. 4. adigere jurejurando.

Ἐγκαταλαμβάνομαι, intercipior, intercludor, apud Plut. de primo frig. et Antiph.

Ἐπικαταλαμβάνω, anteverto. Item assequor. Plat. in Timæo. μεὶς δ' ἐστὶν, ἐπειδὰν ἡ σελήνη, περιελθοῦσα τὸν ἑαυτῆς κύκλον, ἥλιον ἐπικαταλάβῃ. Item opprimo. Xenoph. ἔθεον δὲ δρόμῳ, ἐπικαταλαβεῖν ἐν ταῖς εὐναῖς βουλόμενοι. [Hist. Gr. lib. 2. τῶν δὲ ἱππέων (occidunt) Νικόστρατόν τε τὸν Καλὸν ἐπικαλούμενον, καὶ ἄλλους δὲ δύο ἐπικαταλαβόντες ἐν ταῖς εὐναῖς. Thucyd. Hist. lib. 3. καὶ ἔθεον δρόμῳ, ἐπικαταλαβεῖν βουλόμενοι. Scholiast. videtur legisse καταλαβεῖν, quod explicat per φθάσαι.]

Ἐπικαταλαμβάνομαι, occupor, antevertor.

Εὐκατάληπτος, comprehensu seu perceptu facilis.

Περικαταλαμβάνω, undique deprehendo, undique comprehendo. Unde pass. περικαταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, Arist. de mund. Item assequor, et anteverto. Theophr. hist. pl. 1. 4. περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος ἀεὶ τὸν ἔνον.

Περικατάληψις, deprehensio seu comprehènsio, qua aliquem undique deprehendimus seu comprehendimus.

Περικατάληπτος, undique comprehensus.

Προκαταλαμβάνω, anticipo, anteverto, occupo. Thuc. l. 3. προκαταλαβεῖν ἐβούλοντο. † Xen. Pæd. l. 5. p. 132. a.† Sic et apud Theophr. hist. pl. l. 5. et Herodian. l. 1. et 2. Invenitur et præt. pass. προκατείλημμαί σε, ὦ τύχη, apud Metrodor. in signif. activa.

Προκατάληψις, occupatio, præoccupatio, anticipatio. Est et nomen schematis apud rhet.

† Συγκαταλαμβάνω, una cum alio quid capere. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. a.† [Thucyd. Hist. lib. 7. καὶ ὁ μὲν Δημοσθένης εὐθὺς, ἐπειδὴ ξυγκατέλαβε τὸ χωρίον, &c.]

Μεταλαμβάνω, cum alio accipio seu capio, particeps fio, seu sum. Cum genit. Aristot. de mundo, τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν, utilitatis participem fieri. Plat. in Epinom. μεταλαβὼν φρονήσεως, εἷς ὤν, μιᾶς. Sic et apud Luc. Cum accus. Isocr. οὗτος οὐδεμίαν ψῆφον μετέλαβε, non est consecutus, seu non est particeps factus. Plato in apol. οὐ μεταλαβὼν πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. ¶ Item pòst accipio, i. unum capio post alterum, uno relicto alterum capio: unde exp. etiam, commuto, permuto. Thuc. l. 1. τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, bellum cum pace commutare. Sic et apud Isocr. in Areop. et Herodian. l. 8. Exponitur et, muto: ut apud Xen. Pæd. 4. καὶ τὰ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν, quum mutassent vestimenta. ¶ Item vicissim accipio vel assumo: Plat. in Philebo, τοῦδε τοῦ νοῦ μεταλαβόντες αὖ βίον ἴδωμεν. Item simpliciter assumo: apud Plut. de def. orac. Item transsumo: item, per allegoriam intelligo: apud Eustath.

Μεταλαμβάνομαι, vendico: ut apud Herodot. μεταλαμβάνομαι τούτου τοῦ ὀνόματος, nomen hoc mihi vendico.

Μετάληψις, ἡ, participatio. Plato in Parm. Item commutatio, permutatio. Aristot. rhet. 1. Item apud rhetores status quidam, quasi transsumptio, aut translatio, aut transpositio. Fab. l. 3. c. 6. Est et schema quoddam apud Poëtas, de quo vide eund. Fab. l. 8. c. 6. et Eustath. Item figura apud grammaticos, quum casus qui præcedit, suam ἀκολουθίαν non servat, sed in alium μεταλαμβάνεται, aut μετακλίνεται. de ea vide plura apud Eustath. Ab eodem exp. etiam, allegoria.

Μεταληπτὸς, οῦ, ὁ, cujus particeps aliquis fieri potest. Item qui potest exponi.

Μεταληπτικὸς, οῦ, ὁ, participandi vim habens. Item pertinens ad figuram illam, quæ μετάληψις appellatur.

Μεταληπτικῶς, per metalepsin.

Decomp. Ἀμετάληπτος, cujus expositio afferri non potest.

Ἀντιμεταλαμβάνω, contrà aut vicissim particeps fio: aut contrà accipio: apud Philon. de mundo.

Ἀντιμετάληψις, q. d. participatio quæ vicissim fit. Exponitur etiam, commutatio, quum vices redduntur.

Παραλαμβάνω, accipio quasi per manus traditum. † apud Xen. Pæd. 1. 1. 4. τῶν πατρίους ἀρχὰς παρειληφότων, et ibidem paulo inferius. παραλαμβάνειν τινὰ σύνδειπνον, aliquem convivam. l. 5. p. 121. e.† Plat. lib. 1. de rep. πότερον, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι, τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; Philo. τρίτος μὲν ἦν τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, tertius ab Alexandro successor Ægyptum tenuit. Interdum exp. excipio: ut, ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν παραλαμβάνει, nox diem excipit. Item accipio audiendo à majoribus. Thuc. l. 2. τοιαῦτα λεγόμενα παρελάβομεν. ¶ Item assumo. † Xen. Pæd. 1. 4. 16.† Herodian. l. 5. παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον. Et cum præpositione εἰς, Matth. 4. (Eurip. Phœniss. 1551.)

[Παραληπτέον. Eustath. in Iliad. A. pag. 69. 15. Demosth. adv. Phormion. πῶς οὐχὶ πολλοὺς ἦν παραλειπτέον μάρτυρας.]

Παράληψις, exceptio. Item acceptio: ut, παράληψις τῆς ἀρχῆς, Polyb. [lib. 2.] Item ipsa assumendi actio.

Decomp. Προσπαραλαμβάνω, ultrà accipio, ultrà assumo. Dioscor. in præf. lib. 1.

Προσπαράληψις, ἡ, ipsa actio ultrà seu insuper assumendi. Item figura apud gram. qua aliquid ad novissimam dictionis partem accedit.

Συμπαραλαμβάνω, unà excipio, vel assumo. Herod. lib. 2. Aristot. rhet. lib. 1.

Περιλαμβάνω, circumplector, complector, comprehendo. Plato in Tim. σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὐτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα. Item amplector, amplexor. Et metaph. apud Greg. περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, mente comprehendere.

Περίλημμα, τὸ, quod à nobis tenetur ipsum amplexis, aut circumplexis.

Περίληψις, ἡ, comprehensio, circumplexus.

Περιληπτὸς, ὁ, qui comprehendi potest. Plut. in Cam. Item metaph. qui percipi potest, apud Plat.

Περιληπτικὸς, comprehendendi vim habens.

Decomp. Ἀντιπεριλαμβάνω, vicissim amplexor. Xen. in symp.

Ἀπερίληπτος, qui comprehendi non potest. ἀπερίληπτος πρεσβεία, legatio nullo tempore aut loco circumscripta.

Δυσπερίληπτος, qui difficulter comprehendi potest.

Ἐκπεριλαμβάνω, undique comprehendo et circumplector. Basil. in Hexaëm. homil. 4.

Ἐμπεριλαμβάνω, q. d. intus comprehendo. Et pro περιλαμβάνω, Aristot. Rhet. 3.

Ἐμπερίληψις, complexus quo aliquid intra nos continemus.

Προλαμβάνω, anticipo, occupo, anteverto. † Xen. Pæd. 1. 2. 3. et potest reddi, ante omnia.† Ut apud Theophr. in 7. ὅπως προλάβωσι ταῖς εὐδίαις τὴν αὔξησιν. Et cum genit. apud eundem, προλαβεῖν τῇ ῥιζώσει βούλεται τοῦ χειμῶνος, antevertere hyemi. Interdum pro præcedo: ut, εἰ προύλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόῤῥησιν. Synes. Et simpliciter, præcedo, prior sum: unde, οἱ προειληφότες, antecessores, majores, apud Greg. Item præsumo opinionem, existimo. Plut. in Cæs. ὂν τοῦτον εἶναι προλαβόντες, &c. (Soph. Tr. 823. Athan. V. S. Ant. 486.)

Πρόλημμα, quod anticipatur, seu anticipando capitur. Exponitur et, prærogativa, apud Polyb.

Πρόληψις, anticipatio, occupatio: sic peculiariter vocatur figura quædam apud rhetores, de qua vide Fab. Item anticipata opinio, cogitatio et cura quæ jam animum occupavit. Basil. et Alex. Aphr. de fato. Item, apud Dialecticos, præsumptio: vide Cic. Item præmissio membri unius, ad duo, vel plura accommodandi, apud Grammat.

Προληπτικὸς, ad anticipationem pertinens.

Προσλαμβάνω, accipio præterea. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. e.† Item assumo, adscisco, adjungo mihi. Xen. anab. 7. εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι. † et Pæd. 1. 4. 16. συμμάχους. l. 3. p. 66. b.† Plut. in Fab. προσέλαβε διαβολὴν ἀπιστίας. Act. Apost. c. 27. προσλαβεῖν τροφῆς, exp. sumere cibum. (Eurip. Med. 886. Soph. Tr. 1043. Προσλαμβάνομαι. Eurip. Med. 989.)

Πρόσλημμα, τὸ, quod præterea est acceptum seu assumptum.

Πρόσληψις, ἡ, assumptio, ipsa actio assumendi. Προσλήψεις, apud Dialecticos dicuntur propositiones, ex quibus ad primam propositionem assumptis oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα.

Προσληπτικὸς, assumptivus. Τὸ προσληπτικὸν, possessivum, apud schol. Apoll.

Συλλαμβάνω, comprehendo, complector. Demosth. contra Leptin. μίαν δ' ἡ συλλαβοῦσα, τὰς ἄλλας ἔχει. Item prehendo, hoc est, manum injicio in aliquem. † Xen. Pæd. 6. p. 164. d.† Isocr. συλλαβὼν αὐτοὺς ἀπέκτεινε. Et, συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, comprehendere abducendum ad supplicium capitis. Isocr. Luc. Item comprehendo, i. intelligo, percipio. Plato in polit. οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν. Sic et apud Plutarchum et Herodot. † συλλαμβάνειν τὸ δέον. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. d.† ¶ Item concipio, de fœmina dictum, apud Aristotelem de gener. anim. l. 2. ¶ Item adjuvo, opitulor. Cum dativo. Isocr. ad Dem. ὁρῶ δὲ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν. Cum dativo et genit. Philostr. in Heroic. συλλαμβάνω σοι τοῦ ἄθλου. Et cum genit. solo. Herodot. in Thal. οἱ οὐκ ἂν συνελάβοντο τοῦ στρατεύματος. Interdum cum gemino dat. altero personæ, altero rei. Demost. pro cor. οἱ οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν, οὔτε ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων, συνελάμβανον ἡμῖν. Dicitur et, συλλαμβάνω σοι εἰς τοῦτο. Est res aliqua dicitur etiam συλλαμβάνειν εἴς τι, apud Xen. Pæd. 1. † Cum dat. pers. et acc. rei. Xen. Pæd. p. 194. e.† (Eurip. Med. 814. Soph. Œdip. Tyr. 991.)

(Συλλαμβάνομαι. cum Gen. Rei Dat. Pers. Eurip. Med. 947.)

Σύλληψις, ἡ, comprehensio, complexio. Item figura quædam, de qua vide grammat. Item prehensio, comprehensio. Thucyd. Item opitulatio, auxilium. Plut. Item conceptus, de fœmina.

Συλλήπτωρ, (Æsch. Ag. 1516.) et συλλήπτειρα, adjutor, et adjutrix.

Συλληπτικὸς, qui comprehendere potest seu complecti: unde apud grammat. συλληπτικὰ, nomina collectiva, &c.

Συλλήβδην, (q. d. comprehensim,) in summâ, denique. Plato.

Σύλλαβος, (sub. πίναξ,) index libri. à comprehendendo. Cic. ad Att.

Συλλαβὴ, ἡ, syllaba, quòd literas comprehendat. Luc. (Æsch. Suppl. 466.)

Συλλαβίζω, syllabas connecto. Luc. in somn.

Decomp. Ἀσυλληψία, privatio facultatis concipiendi: (de ea quæ concipere nequit.) Diosc.

Ἀσύλληπτος, quæ concipere nequit: apud eundem. Immo et, qui comprehendi non potest.

Ἀσυλλήπτως, more τῶν ἀσυλλήπτων, seu eorum quæ comprehendi non possunt.

Δισύλλαβος, duabus constans syllabis.

Ἐπισύλληψις, superfœtatio.

Εὐσύλληπτος, quæ facilè concipit. in Geopon. Et, comprehensibilis.

Μεσοσυλλαβέω, complector, seu comprehendo medium. Alex. Aphr.

Μονοσύλλαβος, una constans syllaba.

Τετρασύλλαβος, quatuor habens syllabas.

Τρισύλλαβος, tribus constans syllabis.

Ὑπολαμβάνω, suscipio, in humeros videlicet. Herod. l. 1. τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐς Ταίναρον. Item excipio, (sicut hostem in insidiis incautum excipimus.) Thucyd. lib. 8. ὑπολαβόντας πεπλανημένας ἔκοπτον, dispersas excepêre. Res etiam aliqua ὑπολαμβάνειν aliam dicitur, quam excipit, et cui succedit. Philo de vita Mos. lib. 1. ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάττης ἄνεμος ἀποσκεδάννυσι τὰς ἀκρίδας. Sic et Herodot. in Erat. Item excipio alicujus sermonem, i. respondeo. † Xen. Pæd. l. 2. 45. b.† Plutarch. de def. orac. ὑπολαβὼν δὲ αὖθις ὁ Ἀμμώνιος εἶπε. Sic et apud Plat. sæpè et apud alios. ¶ Ὑπολαμβάνειν equum dicimur in cursu, quum eum retinemus et inhibemus. Xenoph. de re eq. δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. ¶ Ὑπολαμβάνειν μισθῷ militem dicuntur, qui eum bonis salariis permulsum adversario surripiunt et subtrahunt. Thucyd. lib. 7. Significat et surripio, apud eundem lib. 5. τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. ¶ Item accipio, sc. in bonam vel malam partem. Gregor. τὴν ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν εἰς τὸ εὐσεβέστερον. De animo dictum significat suspicor, conjicio, existimo, puto. † Xen. Pæd. l. 5. p. 140. e.† Dem. pro cor. καὶ γὰρ οὕτω πως ὑπείληφα. Aristot. rhet. 3. εἰ μὲν ὑπολαμβάνει Θρᾷκα εἶναι, οὐ δόξει ἀστεῖον εἶναι. (Il. γ'. 34.)

[Ὑποληπτέον. Plat. Tim. τίνα οὖν ἔχον δύναμιν καὶ φύσιν αὐτὸ ὑποληπτέον; Polyb. lib. 4.]

Ὑπόλημμα, id quod susceptum est. Item conceptus. Plut. de aud.

Ὑπόληψις, responsio qua aliquem excipimus: unde, ἐξ ὑπολήψεως, alternis, ita ut alter alterum excipiat. Plato in Hipparch. Item suspicio, opinio, existimatio de aliqua re. Luc. de calumn. Aristot. pol. 8. Herodian. l. 7. et 8.

Ὑποληπτὸς, de quo opinio concipitur aut concipi potest, seu concepta est. Alex. Aphr.

Decomp. Εὐϋπόληπτος, qui facilè cogi potest et congregari.

Προϋπολαμβάνω, priùs existimo, priùs animo concipio et præsumo. Aristot. rhet. l. 2.

Composita sine præpositione: ac primùm ex λῆμμα.

Δίλημμα, τὸ, dilemma, argumentum ab utraque parte concludens adversarium: complexio Ciceroni, i. in qua ille, utrum concesseris, reprehenditur. Sic autem dicitur, quoniam duabus propositionibus seu διλήμμασι, conjunctione aut copulatis, in medium proferri solet.

Διλήμματος, ὁ καὶ ἡ, ex dilemmate, vel ex duobus lemmatis constans.

Μονολήμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, unico tantùm lemmate constans: ut, μονολήμματος συλλογισμὸς, syllogismus unius propositionis: ut enthymema, in quo, uno posito lemmate, infertur conclusio. Alex. l. 1. Topic.

Composita ex λῆψις, et ληπτὸς, itidem sine præpositione.

Ἄληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui captus non est aut capi nequit. Thuc. l. 1. εἰ γὰρ ἦμεν νησιῶται, τίνες ἂν ἀληπτότεροι ἦσαν; Item irreprehensibilis, qui in nullo maleficio deprehendi potest. Thuc. l. 1. εἰ ἦσαν ἄνδρες, ὥσπερ φασὶν, ἀγαθοὶ, ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, τόσῳ, &c. ¶ Item incomprehensibilis, qui percipi non potest, ἀκατάληπτος. Plut. ad Colot. λόγῳ δυσθεώρητος, αἰσθήσει δὲ ἄληπτός ἐστι.

Ἀλήπτως, ita ut capi seu comprehendi et percipi nequeat, more eorum quæ capi aut percipi non possunt.

Ἀνδροληψία, et ἀνδρολήψιον, corporum pigneratio, quæ dabatur contra eos, apud quos homicidium perpetratum fuerat. Dem. in Aristocr.

Δορύληπτος, hasta prehensus aut captus. Dicitur et δορίληπτος et δουρίληπτος. Soph. in Ajace.

Decomp. Ἀδορύληπτος, hasta non captus, seu qui hasta capi nequit.

Δύσληπτος, captu difficilis, quem capere difficile est. Luc. in Anachars. δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. Item qui comprehendi et percipi difficulter potest. Plut. de def. orac.

Δωρολήπτης, ου, ὁ, qui munera accipit. Proverb. 15.

Ἐκλήπτωρ, exceptor, susceptor. in Anath.

Ἐργολήπτης, idem quod ἐργολάβος. (de quo in sequenti classe compos.) Pollux l. 7.

Ἐρωτοληψία, perditus amor quo quis captus est.

Ἐρωτόληπτος, perdito amore captus. Suid.

Εὔληπτος, qui facilè capi potest, captu facilis. Xen. Pæd. 1. ἔκπωμα εὐληπτότατον τῷ μέλλοντι πίνειν. Thucyd. lib. 6. καίπερ νησιώτας ὄντας καὶ εὐλήπτους.

Εὐλήπτως, ita ut facilè capi queat. Xen.

Θεοληψία, ας, ἡ, numinis afflatus seu instinctus, seu quum quis numine afflatus est.

Θεόληπτος, numine afflatus. Plut. ad Colot. περὶ Σωκράτους ἀνδρὸς εἰς ἀρετὴν θεολήπτου, viro qui divino quodam instinctu ad virtutis studium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem, apud eundem Plut. in Herodoto.

Μουσόληπτος, à musis afflatus. Plut. de virt. mor.

Νυμφοληψία, lymphatio, furor quo corripitur qui effigiem nymphæ seu speciem è fonte viderit.

Νυμφόληπτος, nympharum spiritu correptus, lymphatus. Plat. in Phæd. (Philostr. l. 2. c. 37.)

Οἰνόληπτος, (q. d. vino captus,) vino correptus et obrutus, ebrius vel ebriosus. Plut. de educ. puer.

Προσωποληψία, personæ acceptio, quum magis huic favemus quàm illi, ob circumstantiam aliquam seu qualitatem externam ei inhærentem, puta genus, dignitatem, opes, patriam, &c. Rom. 2. Eph. 6. c.

Προσωπολήπτης, personarum acceptor: qui personarum habet rationem, et inter eas discrimen aliquod statuit. Act. 10.

Προσωποληπτέω, personarum rationem habeo, personas respicio. Jacobi c. 2.

Decomp. Ἀπροσωπολήπτως, citra personarum respectum. 1 Pet. 1.

Φοιβόληπτος, q. d. à Phœbo correptus, seu prehensus; qui Phœbi numine est afflatus. Plut. in Pomp. ἐπίπνους καὶ φοιβόληπτος. Pro eodem dicitur ab Herodoto Ionicè φοιβόλαπτος.

Φρενόληπτος, mente captus. Suid.

Composita ex nomine, λαβὴ, vel aor. 2. ἔλαβον, itidem sine præpositione.

Ἀλαβὴ, ἡ, fuligo, carbo, cinis mistus carbonibus. Hesych.

Ἀλαβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fuliginosus, fumosus. Fuit autem hoc ἀλαβὴ et ἀλαβώδης in locum suum reducendum, ut quæ cum Λαμβάνω cognationem nullam habent.

Ἀλαβὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, in quo nihil est quod prehendi queat, ansa seu manubrio carens, vel qui prehendi nequit.

Ἀρχολάβος, magistratuum susceptor.

Δεξιολάβος, stipator, satelles. Actor. 23.

Ἐργολάβος, qui opus faciendum suscipit seu conducit: redemptor, manceps. Plut. in Pericle, ἐργολάβος μὲν ἦν τοῦ ἀγάλματος. Item ἐργολάβοι, sycophantæ et quadruplatores.

Ἐργολαβία, operis faciundi susceptio, redemptura.

Ἐργολαβέω, ῶ, opus faciendum suscipio, redempturas facio, ut mancipes et conductores solent. Xenoph. εἴ τις ἀνδριάντα ἐργολαβοίη, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν. Dice-

bantur ἐργολαβεῖν interpretes etiam, et sequestres, qui judiciis corrumpendis aut ejusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locabant.

Decomp. Ἀντεργολαβέω, ῶ, cum alio contendens ἐργολαβέω, æmulus alicui sum in operis faciendi redemptura. apud Athen. l. 14.

Ἐνεργολαβέω, ῶ, idem quod ἐργολαβῶ ἔν τινι, et quæstum aliqua in re facio. Æschin. in Ctesiph.

Εὐλαβὴς, bonam seu commodam ansam habens, seu bonas ansas. Metaphoricè apud Lucianum, πτύα δὲ εὐλαβὴς, καὶ μύρια τά ἄγκιστρα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἐκπεφυκότα ἔχουσα. ὁ δὲ πλοῦτος, δυσκάθεκτος, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν. ¶ Item qui benè rem capessit. Suid. et Etym. ¶ Item qui timidè ad agendam rem aliquam accedit, timidus, circumspectus, cautus. Philo de vita Mos. l. 1. καὶ ἅμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὢν, ὑπεστέλλετο, natura paulò timidior. Plut. in Pericl. περὶ τὸν λόγον ἦν εὐλαβὴς, ad dicendum timidè accedebat. Item in Pericle dicit, medicum morbis interdum ἡδονὰς εὐλαβεῖς προσφέρειν τῇ σωτηρίᾳ, cautas voluptates quasdam aut jucunda quædam adhibere. Et, τὸ εὐλαβὲς, timiditas circumspecta, cautio. Herodian. l. 2. ¶ Εὐλαβὴς apud Eccles. scriptores et in Test. novi libris, circumspectus, et cautus circa ea, quæ ad cultum divinum pertinent: religiosus, pius. Ut Lucæ c. 2. Synes. ep. 67.

Εὐλαβῶς, timidè, cautè: ut, εὐλαβῶς ἔχω τοῦ εἰπεῖν, non audeo dicere, vereor dicere. Item religiosè, apud Demosthenem contra Midiam. [Εὐλαβεστέρως. Eurip. Iph. in Taur. 1375. Ὄχθοις δ' ἐπισταθέντες, εὐλαβεστέρως Ἐμαρνάμεσθα, &c.]

Εὐλάβεια, ἡ, timiditas circumspecta, qua quis utitur ad res aggrediendas; seu in rebus agendis circumspectio. Plut. in Camillo, ἡ δ' εὐλάβεια, καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄριστον μετ' εὐλαβείας, cautè, religiosè. Plut. in symp. εὐλάβειαν ποιεῖν, cavere. Sophoc. Cum genit. exp. cauta vitatio, declinatio circumspecta. Plato de leg. εὐλάβεια πληγῶν. ¶ Εὐλάβεια, consideratio: ut apud Sophoc.——ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν Ἔνεστι εὐλάβεια τῶν ποιουμένων. ¶ Apud Herodian. lib. 5. δι' εὐλάβειαν ἡσυχαζόντων, exp. metu quiescentium. ¶ Εὐλάβεια, religio, pietas in Deum. Plutarch. in Cam. τὴν τοῦ Ἀλβίνου πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν. (Eurip. Phœniss. 736. Æsch. Ag. 1033. Soph. El. 907.)

Εὐλαβέομαι, οῦμαι, caveo, religio mihi est: religiosè caveo, ne. Plato in epist. εὐλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω, caveo ne incidam. Item cum infin. apud eundem Plat. εὐλαβοῦμαι μηδὲν ποιεῖν γείτονι διάφορον, caveo, ne. Aristot. εὐλαβοῦμαι ψόφον ποιεῖν, caveo ne strepitum moveam. Item, εὐλαβοῦμαι περὶ τὰ, cautus sum in, cautè versor in. Plat. de leg. ¶ Item timeo, metuo, vereor. Eurip. in Oreste, εὐλαβεῖσθ' ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι. (Phœniss. 1368. Soph. Œdip. Tyr. 47. 624.) Plut. in Pericle, Περικλῆς νέος ὢν σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο. Item cum infin. Sophoc. εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, timeo ne cadam. Apud Plat. de. leg. εὐλαβεῖσθαι θεὸν, Deum revereri. ¶ Item cautè fugio, religiosè declino: vel simpl. fugio, vito. Isocr. εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι, fuge et aversare calumnias. ¶ Εὐλαβεῖσθαι, religione teneri, apud Æsch. οὐ περὶ τούτων προὔλεγεν εὐλαβεῖσθαι καὶ πέμπειν εἰς Δελφούς.

Εὐλαβουμένως, cautè, circumspectè. Aristot. rhet. 3.

Decomp. Ἀνευλαβὴς, non timens, non verens: irreverens, irreligiosus: vel etiam incautus, circumspectus. Greg.

Διευλαβέομαι, οῦμαι, metuo, vel caveo. Plato in ep. διευλαβούμενος μὴ παθεῖν, cavens ne sibi accideret. Item revereor, colo. apud Plat. de rep. lib. 9.

[Διευλαβητέον. Plat. de Reb. lib. 7. Ἡμῖν δ', ἔφην ἐγὼ, πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον, &c.]

Ἐξευλαβέομαι, οῦμαι, vereor, caveo. Eurip. ἐξευλαβοῦνται μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν. [Androm. 644. Plat. Lach. ᾧ γε μόνῳ προσήκει καὶ περὶ θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους ἐξευλαβεῖσθαι &c.]

[Καταλαβέω. Herodot. Hist. lib. 3. γράφει εἰς βιβλίον πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, οἷα καταλελάβηκε.]

Μεσολαβέω, medium capio, medium prehendo, vel in medio cursu prehendo, intercipio, anteverto, apud Œcum. in Act. 19. (Æsch. Pr. 471.) ‡ Ibi in Schol.‡

Μεσολαβέομαι, in medio cursu intercipior, apud Suid.

(Μεσολαβής. ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτου μεσολαβεῖ κέντρῳ. Æsch. Eum. 156.)

Μεσολάβον, ου, τὸ, instrumentum quoddam mathematicum, apud Vitruv. l. 9. c. 3.

Ὀξυλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, celer ad prehensionem, velociter prehendens aut capiens, seu in captura aut in capienda præda celer. Aristot. hist. an. l. 9. c. 34.

Ὀξυλαβέω, ῶ, celeriter prehendo, celeriter capesso et aggredior. Hesych.

Ὀξυλάβεια, studium celeriter aliquid capessendi et aggrediendi. Eustathius.

Ὀξυλάβος, qui citò prehendit, celer in aliquo negotio capessendo et exequendo. Eustath.

Παντολάβος, qui omnia accipit, vel potius ex omnibus accipit.

Ῥινολαβὶς, ίδος, ἡ, instrumentum, quo nasus arreptus torquebatur. Suid.

Σαρκολάβος, (q. d. carnis prehensor), forceps ad particulas carnium prehendendas. et instrumentum chirurgicum. Paul. Ægin. lib. 6.

Σαρκολαβὶς, ίδος, ἡ, idem, apud Diosc. et in Hippiatr.

Τριχολαβὶς, et τριχολάβιον, volsella: à capiendis et vellendis pilis. Aët.

Χειρολαβὶς, ίδος, ἡ, stivæ pars: nimirum cavum illud cui manum arator immittit. Poll.

[ΛΑ'ΜΒΔΑ. Anth. Ep. Gr. Pallad. Ῥῶ καὶ λάμβδα μόνον κόρακας κόλακάς τε διΐστᾷ. Aristot. de Hist. Animal. σχίζονται εἰς δύο, ὥσπερ εἰς λάμβδα ἑκάτεραι, &c. Athen. Deipn. lib. 7.]

ΛΑ'ΜΙΑ, seu Λαμία, bestia quædam. Plin. lamias à Græcis numerari ait in planorum piscium altero genere, quod pro spina cartilaginem habet. Nicander Colophonius ἐν ταῖς γλώσσαις, scribit, τὸν καρχαρίαν piscem vocari etiam λαμίαν et σκύλλαν. Sunt qui lamiam esse dicant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philostr. l. 4. λαμίας inter τὰ φάσματα numerat. Vide et Diodor. Siculum l. 20.

ΛΑ'ΜΠΩ, F. ψω, luceo, splendeo, fulgeo. Aristot. de mundo, κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν, ἀστραπὴ λέγεται. Aristoph. λάμπων πυρὶ κεραυνός. Matth. 17. ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ἥλιος. Item metaphoricè, apud Plat. ep. 7. διὰ πάντων ἀνθρώπων λάμψασα δόξα. Aristoph. in Vesp. Οὐδ' εἰ Κλέων ἔλαμψε τῆς σύχης χάριν. et Nub. 1160. λάμπων ἀμφήκει γλώττῃ. (Æschyl. Eum. 909. Eurip. Phœniss. 211. seq. infin. pro δηλόω. Soph. Œdip. Tyr. 196. 480.)

Λάμπομαι, idem quod λάμπω: vel splendesco, illucesco, illuminor, illustror. Iliad. σ'. δαΐδων ὕπο λαμπομενάων. Iliad. ύ. Τεύχεσι λαμπόμενον. (Eurip. Med. 1196.) Xen. anab. 3. Καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν. Aristot. de mundo, ἀὴρ ὑπὸ κινήσεως λαμπόμενος, agitatione illustratus. Neutraliter apud Aristoph. in Ran. πυρὶ γοῦν λάμπεται ἅπαν τὸ πρόσωπον, igneo fulgore coruscat. Sic et apud Basil.

Λάμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor. Naz.

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax fulgens. Od. σ'. Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν. (Æsch. Ag. 22.) Sic et apud Xen. et Plut.

Λαμπὰς, άδος, ἡ, lampas, fax, funale. (Æsch. Ag. 93. Eurip. Med. 353. id. Phœniss. 1216.) Athen. lib. 14. νάρθηκας καὶ λαμπάδας φέρουσι. Plut. in probl. Rom. πέντε λαμπάδας ἅπτουσιν, ἃς κηρίωνας ὀνομάζουσι. Sic dicitur etiam in meteoris species quædam phantasmatis, Aristot. de mundo. ¶ Λαμπάδες sunt etiam tormentorum genus, apud Cyrill. ¶ Λαμπὰς appellata fuit etiam ἡ λυχνὶς ἀγρία, apud Diosc.

Λαμπάδιον, ου, τὸ, parva lampas, facula, funale. Plato polit. 1. Philo de vita M. lib. 3. Λαμπάδια dicuntur etiam linamenta quæ vulneribus induntur. Aristoph. in Acharn. ¶ Λαμπάδιον numeratur etiam inter personas comicas, quæ crinium plexus gestant in acutum desinentes instar lampadis. Poll. l. 4.

Λαμπαδεύομαι, lampada fero, apud Suid.

Λαμπαδίζω, lampadem ferens curro, schol. Aristoph.

Λαμπαδιστὴς, οῦ, ὁ, qui facem tenet seu gestat, apud eundem. (Adj. Sch. Aristoph. R. 131.)

Λάμπος, ου, ὁ, auroræ equus quidam. à fulgore et splendore dictus. Od. ψ'. Sic etiam dictus fuit Hectoris equus quidam. Il. θ'. Item alter equorum Solis, teste schol. Soph.

Λαμπηδὼν, όνος, ἡ, scintilla. Hesychio.

Λάμπη, seu λαμπὴ, ἡ, crassior spuma vino innatans: à nitore et candore dicta. Erot.

Λαμπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in quo spuma innatat, apud eundem.

Λαμπηρὸς, spumosus, spumeus. Gal. in lex. Hippocr.

Λαμπετάω, luceo, splendeo, fulgeo: idem quod λάμπω. Il. ά. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην. † Sic Hesiod. Theog. 110.†

Λαμπετὶς, ίδος, ἡ, fulgens, lucidus. Lucian.

Λαμπρὸς, οῦ, ὁ, splendidus, fulgidus, clarus. Iliad. β'. ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, clarum solis lumen. Thuc. lib. 7. ἦν μὲν γὰρ σελήνη λαμπρά. Item splendidus, magnificus. Demosth. contra Mid. λαμπρὸς καὶ πλούσιος. Phalar. ὠρέχθην μοναρχίας ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, splendidus et liberalis erga amicos. At λαμπραὶ ἐλπίδες, ampla spes: et λαμπρὸς ἐν ἐλπίσι, qui amplam spem animo concepit, cui luculenta spes affulsit. Plutarch. in Artax. (Λαμπρὸς ὄμματι, vultu læto. Soph. Œdip. Tyr. 81. Tr. 382. 1190) Item clarus, illustris, (de nominis fama) vel præclarus. Isocr. ad Philip. ἐξ ἀδόξων γενέσθαι λαμπρούς. Xen. Hell. 5. ἦν τοῦ λαμπρόν τι ποιῆσαι πολὺ μᾶλλον ἢ τοῦ ζῆν ἐραστής. Item clarus, i. ita ut exaudiri possit. Plutarch. de virt. mul. λαμπρόν τι ἀνωλόλυξε. Λαμπρὸς ἄνεμος, expon. ventus vehemens. Synesius epist. 4.

Λαμπρῶς, splendidè, luculenter, clarè. Item splendidè et magnificè, Xen. Hell. 2. Item clarè, apertè, Synes. ep. 67. Item apertè, manifestò, φανερῶς, (paulo alia signif.) Thuc. lib. 2.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, splendor, fulgor, claritas. Plut. symp. l. 1. Item splendor nominis, seu illustre nomen, claritas. Isocr. in Helen. encom. Item λαμπρότης, apud Hermog. orationis splendor, splendidum dicendi genus.

Λαμπρύνω, splendorem affero, lucidum et clarum reddo. Item magnificè me ostento. Xenoph. de re eq. ἦν τις βουληθῇ ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι, τοῦ μὲν ἕλκειν τε τὸ στόμα τῷ χαλινῷ καὶ μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον (ἃ οἱ πολλοὶ ποιοῦντες λαμπρύνειν οἴονται) ἀπέχεσθαι δεῖ.

Λαμπρύνομαι, illustror, lucidus et splendidus reddo. Xenoph. in polit. Laced. (de æreo clypeo quem gestare Lacones solebant.) τάχιστα λαμπρύνεται, καὶ σχολαιότατα ῥυπαίνεται. Item activè, apud eundem ibidem: καὶ ὅπλα δὲ λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται. Dicitur etiam de oculis, quum clariores redduntur. Aristoph. in Pluto, —— ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ Ἐξωμμάτωται, καὶ λελάμπρυνται κόρας, claræ ejus pupillæ redditæ sunt, i. visum recuperavit. Item illustror, nobilitor, clarus reddor. Theodoret. hist. Ecclesiast. lib. 4. παντοδαπῇ μὲν λαμπρυνόμενος ἀρετῇ. Item magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Aristot. eth. ad Nicom. 4. cap. 6. καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος. Dicitur et de ostentatione magnificentiæ gestus et sermonis, apud Hermog. Exponitur etiam, splendidè verba facio, apud Plut. de Herod. πολλὰ περὶ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων, multa magnificè disserentem. (Æsch. Eum. 104.)

Λαμπρυντικὸς, vim habens illustrandi et nitidum reddendi. Diosc.

Composita: ac primùm ex λάμπω.

Ἀειλαμπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semper lucens, semper splendens et fulgens: ut, ἀειλαμπὲς φῶς, apud Naz.

(Αἰνολαμπής. Æsch. Ag. 397.) [αἰνολαμπὲς σίνος. Stanl. Grave-lucens noxa.]

Ἀλαμπὴς, splendoris et fulgoris expers, non splendens. (cum Gen. Soph. Tr. 704.)

Ἀλάμπετος, idem: ut, ἀλάμπετος ἀὴρ, apud Homerum, hymno in Lunam.

Ἀναλάμπω, reluceo, refulgeo, fulgorem et splendorem edo seu emitto. Xen. Pæd. 5. καὶ πυρὸς γάρ τοί ἐστι, θίγοντα μὴ εὐθὺς καίεσθαι, καὶ τὰ ξύλα οὐκ εὐθὺς ἀναλάμπει. Et metaph. apud Plut. de solert. anim. ἄφνω γὰρ αὖθις ἧκε, καὶ ἀνέλαμψε, et iterum emicuit, sub. vox.

Ἀνάλαμψις, fulgor. Plut.

Ἀντιλάμπω, è contrario splendeo seu fulgeo, splendorem seu fulgorem reflecto. (Æsch. Ag. 302.) Greg. (de Sole et planetis loquens.) οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ὑπερλάμπει. [Xenoph. Κυνηγέτ. cap. 5. §. 18. Τὸ γὰρ φανὸν τὸ ἐν αὐτοῖς ἐνὸν ἀντιλάμπει.]

Ἀντίλαμψις, ἡ, luminis reciprocatio. Plut.

Ἀπολάμπω, emico, effulgeo, refulgeo, resplendeo. Iliad. ζ'. Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν. Dionysius, πῦρ ἀπέλαμπεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Item ejaculor, emitto: ut, ἀπολάμπειν αὐγὴν, apud Lucianum, ejaculari splendorem.

Ἀπολάμπομαι, idem quod ἀπολάμπω, quum neutrum est. Ut Iliad. ξ'. Et apud Hesiodum in Theog. †583.† χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή. † πῦρ ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. Asp. 72.†

Decomp. Συναπολάμπω, simul effulgeo, seu unà resplendeo. Luc. in opusculo περὶ οἴκου, et in somn.

Διαλάμπω, persplendeo, splendore et fulgore penetro. Aristoph. in Pluto, Ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, donec dies fulgore suo penetrasset omnia. Item splendeo inter, interluceo, interniteo. Isocr. in Panath. τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν.

Διαλαμπὴς, splendens, fulgens: vel persplendens, internitens.

[Διάλαμψις. Aristot. Meteorolog. lib. 2. τὴν μὲν οὖν διάλαμψιν τοῦ τοιούτου πυρὸς, ἀστραπὴν εἶναι· τὸν δὲ ψόφον ἐναποσβεννυμένου καὶ τὴν σίξιν, βροντήν.]

Decomp. Ἐπιδιαλάμπω, perluceo, luceo per. Theophr. hist. plant. lib. 9.

Εἰσλάμπω, illuceo, luceo in: de Sole irradiante, apud Theophr. lib. 2. de caus. plant.

Ἐκλάμπω, eluceo, effulgeo, emico. Plat. lib. 4. de rep. βασανιοῦμεν, καὶ τάχα ἂν παρ' ἄλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἂν ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην. Apud Naz. cum dativo, ἵνα τὸ τῆς τριάδος ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις, affulgeat, vel illuceat. Idem, ἐκλάμπωμεν τοῖς ἄλλοις, aliis lucem præbeamus. Et cum accus. rei, apud eundem, ἐκλάμπει πρώτην τὴν τοῦ φωτὸς τούτου δύναμιν, fulgendo edit. Ἐκλάμπειν dicitur etiam, cujus nominis splendor majore laude enitescit. Plut. de Cic. δι' εὐφυΐαν ἐκλάμψας καὶ λαβὼν ὄνομα.

Ἐκλάμπεσθαι, illustrari. apud Dionys. de angelis.

Ἔκλαμψις, εως, ἡ, fulgor: vel fulgor emicans, splendor enitescens.

Συνεκλάμπω, (*decomp.*) simul illustro, simul effulgeo. Plut.

Ἐλλάμπω, illuceo. Themist. in 3. de anima, οὗτος τοίνυν ὁ δυνάμει νοῦς, ὅταν ἀπολάβῃ τὴν οἰκείαν μορφὴν, ἐλλάμψαντος αὐτῷ τοῦ ποιητικοῦ, πρῶτον νοεῖ τὰ ἁπλᾶ. Item illustro, illumino.

Ἐλλάμπομαι, illuminor, illustror. Themist. ὁ μὲν ἐλλάμπων, εἷς· οἱ δὲ ἐλλαμπόμενοι, πλείους. Apud Theologos ἐλλάμπεσθαι significat divinitus doceri et illuminari. Di-

onys. τοὺς τῶν ὄντων οἰκείως ἐλλάμποντας λόγους, divinitus illustrati causas rerum percipiunt. Sic et apud Greg. Item cum dat. ut apud Nazianz. ἐλλαμπόμενοι τῇ τριάδι, trinitate illustrati. Ἐλλάμψασθαι, illustrari, rerum gerendarum splendore se illustrare, magnificentiam suam ostentare. Hermog. ἐπὶ διαπρεπέσι τῶν ἔργων, ἐφ' οἷς ἔστι, λαμπρύνεσθαι ὡς ἀληθῶς, ὅπερ φησὶν Ἡρόδοτος ἐλλάμψασθαι.

Ἔλλαμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor, claritas. Item illuminatio, seu doctrina divina et inspirata, qua, discussis humanæ ignorantiæ tenebris, mens divinitus splendore quodam illuminatur et illustratur.

Ἐπιλάμπω, superfulgeo, luceo, seu splendeo super aut post: ut apud Xen. de Sole post nivem splendente. Metaphoricè dicitur, ἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος, appetente verno tempore. Item transitivè, illustro: ut Apollon. in Arg. ἐπέλαμψε κολώνας, illustravit lampade.

Ἐπιλάμπομαι, desuper fulgeo, seu simpliciter, fulgeo, splendeo. Apoll. in Arg. ἐπελάμπετο πήληξ.

Ἐπίλαμπος, illustris, apparens, evidens, manifestus. Suid. ex Herodoto. [lib. 3. ἐπίλαμπος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται, εὖ εἰδέναι ὡς ἀΐστώσει μιν.]

Εὐλαμπὴς, benè seu pulchrè splendens. ex Polem.

Καταλάμπω, illustro, illumino. Plut. τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωποὺς, λαμπάδια καὶ δᾷδας ἱστώντων ἐπὶ ταῖς θύραις. Lucianus in Cauc. οὐχὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς; illustrare ipsos seu lucere ipsis. Apud Aristid. κατέλαμπον κάμηλοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, exp. conspiciebantur auro et argento fulgentes.

Καταλάμπομαι, illuminor, illustror. Greg. de Theolog. αἳ, διὰ τὸ πλησίον εἶναι Θεοῦ, καὶ ὅλῳ τῷ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν ἂν καὶ τρανοῖντο. Item neutraliter, fulgeo, apud Alex. Aphr. ἔστι δὲ ὁρᾷν τῶν λεόντων καὶ τὴν κόρην καταλαμπομένην.

Κυσολαμπὶς, dicitur cicindela et noctiluca: quòd vates ei luceant. Hesych.

Νυκτιλαμπὴς, noctu lucens: epitheton Lunæ, apud Dionysium Halicarn.

Παραλάμπω, à latere splendeo: vel parum fulgeo.

Παράλαμψις, ἡ, cicatrix in nigro oculi resplendens. Galen. in lex. Hippocr.

Περιλάμπω, circumfulgeo. Act. 26. οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς. Lucæ 2. δόξα κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Interdum activè, undique illustro, splendore ac lumine circumfundo, collustro. Greg. (de Dei notione:) πρὶν νοηθῆναι διαδιδράσκον, τοσαῦτα περιλάμπον ἡμῶν τὸ ἡγεμονικὸν, ὅσα καὶ ὄψιν ἀστραπῆς, tanto fulgore et lumine circumfusum menti nostræ.

Περιλάμπομαι, undique illustror: lumine et fulgore circumfundor. Greg. οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, unum animo concipere nequeo, ut non trium splendore circumfundar. Interdum neutraliter, circumfulgeo, circumcira seu undique fulgeo et splendeo. Luc. περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ. Basil. οἶκοι παντοδαποῖς μαρμάροις περιλαμπόμενοι, circumlucentes: vel etiam passivè, collustrati, undique illustrati.

Περίλαμψις, fulgore circumfusus. Greg.

Περιλαμπὴς, undique splendore circumfusus, undique splendidus. in Epigr. et Plut. in Fab.

Προλάμπω, splendorem et lucem prodo, illuceo. Synes. in hymno quodam matutino: Πάλιν φέγγος, πάλιν ἀὼς, Πάλιν ἡμέρα προλάμπει Μετὰ νυκτίφοιτον ὄρφναν.

Προσλάμπω, adluceo. Plut.

Πρόσλαμψις, fulgor, illustratio. Epicurus.

Πυριλαμπὴς, igne micans, igne rutilans, vel splendens. in Epigr.

Πυριλαμπὶς, noctiluca: genus insecti instar ignis splendens. Suid.

Συλλάμπω, simul luceo. Nonn.

Σύλλαμψις, collustratio. Plut.

Ὑπερλάμπω, præluceo, præradio, i. fulgore supero, super alios clarus et conspicuus sum. Greg.

Ὑπολάμπω, subluceo, subtus luceo: vel aliquantum luceo. Plutarch. symp. 4. probl. 5. κοιμᾶται δὲ ἀκαρὲς χρόνου, καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθεύδοντος, sublucent. Item in passi. ὑπολάμπεται, subfulget. Apoll. in Arg.

Ὑπολαμπὴς, sublucidus, subfulgidus: vel aliquantum fulgidus. Hesiod. in Asp. †142.†

Composita ex λαμπρὸς et λαμπρύνω.

Ἀπολαμπρύνω, splendidum reddo, splendescere facio. Item illustro, illustrem reddo.

Ἀπολαμπρύνομαι, splendidus reddor, illustror: unde, ἀπολαμπρύνεται τοῖς ἔργοις, factis illustratur, apud Herodot.

Ἔκλαμπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lucidus, fulgidus.

Ἐκλαμπρύνω, exclaro, illustro.

Ἐκλαμπρύνομαι, claresco, illustrior et clarior evado. Syn. ep. 12. Exponitur etiam glorior.

Ἐλλαμπρύνομαι, splendesco, claresco. Item magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Phalar. ἐπειδὴ τάχιστα τούτου κατ' εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οἷα ἔχω πρὸς οὓς ἐλλαμπρύνομαι ταῖς χάρισι. Item splendida et magnifica oratione utor. Hermog.

Ὑπέρλαμπρος, supra modum splendidus et illustris. Aristoph. in Nub. Ὑπέρλαμπρον ὀλολύζειν, supra modum clara voce ejulare. Demosth. pro cor.

Ὑπερλαμπρύνομαι, supra modum in alacritatem me compono, et magnificè gestio. Xen.

ΛΑΜΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, sive λάμυρος, ου, ὁ, disertus, loquaculus, lepidus, facetus. Athen. λαμυρώτερον οὐδὲν, ὦ Τίμων, σου, nihil te lepidius atque elegantius. ¶ Item in malam partem, impudenter loquax, procaciter lepidus, scurrilis, apud Suid. Item generalius, procax, impudens, protervus, modum excedens audaciâ. Plut. adversus. Col. θῆρα μειρακίων λαμύρων καὶ προπετῶν. Et apud Athen. γαστὴρ ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν. Mare etiam et lacus vocant λαμυροὺς, à vastitate quasi impudente. Synes. epist. 148. τὴν μεγάλην λίμνην τὴν λαμυράν. (Soph. Œdip. Tyr. 81.)

Λαμυρῶς, disertè, lepidè: seu loquaciter, scurriliter, procaciter, protervè. Xenoph. in symp. εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε.

Λαμυρία, ἡ, facundia, lepores. Item loquacitas. Item procacitas, protervia, impudentia. Plutarch. de discern. adulat. ab am. et symp. lib. 6. ¶ Exponitur etiam, puritas, limpiditas.

ΛΑ'Ξ, (adverb.) calce seu calcibus, extremo pede, λήγοντι μέρει τοῦ ποδὸς, ut Eust. exponit, à λήξω futuro verbi λήγω derivans, ut, ποῦς à παύσω, fut. verbi παύω. Il. έ. Λὰξ ἐν στήθεσι βὰς, ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος. Apollon. Argon. 2. ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἐρωὴς Λὰξ ἐπέβη, calcibus in oculos insiliit. (Æsch. Ch. 641. Eum. 110.) Luc. in Lexiph. λὰξ πατήσας ᾤχετο. Et, λὰξ κινῆσαι πρός τινα, calcibus petere, apud eundem Luc. in asino. Λὰξ dicitur de ea etiam plantæ parte quæ in digitos desinit. Od. ρ'. —Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν, Λὰξ ποδὶ κινήσας.

Λακτίζω, calco, calce pulso vel ferio, calcitro. Pind. πρὸς κέντρον λακτίζειν, adversus stimulum calces jactare. [Act. Apost ix. 5. Σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν. Eurip. Rhes. 411. ὧν σὺ λακτίσας πολλὴν χάριν, Φίλων νοσούντων ὕστερος βοηδρομεῖς. Bacch. 793. Θυοίμ' ἂν αὐτῷ μᾶλλον, ἢ θυμούμενος Πρὸς κέντρα λακτίζοιμι, θνητὸς ὢν, θεῷ. Pind. Pyth. Od. B. 173. Ποτὶ κέντρον δέ τοι Λακτιζέμεν, τελέθει Ὀλισθηρὸς οἶμος. Vide omnino Schol. Isthm. Δ. 113.] Alex. Aph. l. 2. probl. 31. τὰ σφαζόμενα ζῶα λακτίζει συνεχῶς τοὺς πόδας. Cum accusat. signif. etiam, calce peto, seu calcibus insulto. Ut Demetr. Phaler. οὐδὲ βαδίζοντες, ἀλλ' οἷον λακτίζοντες τὴν γῆν. Sic et apud Aristoph. [Thesm. 516. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισεν. Lysistr. 800. Schol. ad 799. λακτίσαι δὲ, νῦν δηλοῖ τὸ λὰξ, ἢ λακτισμῷ πλῆξαι.] et Chrysost. [J. Poll. Onom. lib. 5. §. 94. ποσὶ λακτίζειν. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. ὑπὸ μὲν γὰρ ἵππου ἐν μάχῃ οὐδεὶς πώποτε οὔτε δηχθεὶς οὔτε λακτισθεὶς ἀπέθανεν. Memorab. Socrat. lib. 2. Ἱππ. cap. 1. §. 4. Καὶ οἱ λακτίζοντες δὲ ἀναβεβαμένοι ἵπποι ἐκποδὼν ποιητέοι.] Additur aliquando et dativus instrumenti: ut Od. σ'. λακτίζων ποσὶ γαῖαν. (Æsch. Pr. 880. Ag. 391. 894. 1633.)

Λακτίζομαι, calcibus petor, calcibus verberor. Lucian. in Tim. πρὸς ἐνίων ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος. Idem Lucian. λακτιζόμενος εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν. Accipitur et pro, calcor, apud Synes. ep. 44.

(Λάκτισμα. Æsch. Ag. 1610.)

Λακτιστὴς, οῦ, ὁ, calcitro. Xenoph. [Memorab. lib. 3. cap. 3. §. 4. ἐὰν οὖν—παρέχωνταί σοι τοὺς ἵππους, οἱ μὲν, —οἱ δὲ, οὕτως λακτιστὰς, ὥστε μηδὲ τάξαι δυνατὸν εἶναι, &c.]

Λακτιστικὸς, οῦ, ὁ, pro eodem: ut, λακτιστικὰ ζῶα, et λακτιστικὰ ὑποζύγια, quæ calcibus verberare et ferire solent.

Δάκτις, stimulus, scutica. Item tudicula, pistillum. Callimach. Item tudicula, spatha, cochlear, quo aliquid in mortario aut olla miscetur et agitatur. Nicand. in Theriac.

Λάγδην, idem quod λάξ.

Composita.

Ἀντιλακτίζω, recalcitro, calcitrantem vicissim calcibus peto. [Aristoph. Pac. 612. Καὶ πίθος Πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντιλάκτισεν πίθῳ.] Plut. de primo frig. ἀέρος κνίσσ' ἀντιλακτίζουσα καπνῷ.

Ἀπολακτίζω, calce ferio, calce repello. Luc. in asino. Item despicor, sperno, tanquam calce repellens, apud Areopagitam. (Ἀπολακτίσας' ὕπνον. Æsch. Pr. 652. Eum. 141.)

Ἀπολακτισμὸς, calcitratio. Plut. (pl. Æsch. Suppl. 943.)

Διαλακτίζω, calcitrando disjicio, seu à me repello. Theocr. idyll. 25. οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν.

Ἐκλακτίζω, calces in sublime jacto, calcibus auram verbero: ut apud Aristoph. in Vesp. ἐκλακτίζειν σκέλος. Item rejicio calcibus impetendo. Theophyl. ep. 13.

Ἐκλάκτισμα, τὸ, et ἐκλακτισμὸς, οῦ, ὁ, saltationis genus, quod fiebat calcibus in altum jactatis. Poll. lib. 5. c. 14.

ΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, turba, populus. Il. ν'. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν. Iliad. π'. ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω. Synes. epist. 57. καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν, coram congregato et circumstante populo, seu turba et multitudine. † λαοὶ pro hominibus positum notat Grævius apud Hesiod. Asp. 330.† ☞ Quidam à λᾶας derivant, eò quod jactis in aversum lapidibus Deucalion et Pyrrha λαοὺς repararint. Eustath. aliam rationem addit, quoniam Cecrops, videns Atticam πολυανθρωποῦσαν, convocabat τὸν ὄχλον, et numerum notabat λάεσιν, hoc est, lapidibus, unoquoque unum jaciente. Affert tamen et aliam etymologiam, derivans à λα epitatico, et αὔειν, i. φωνεῖν, quoniam πολύφωνος est ὁ λαός.

Λαώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, popularis.

Λεὼς, ὠ, Atticè dicitur pro λαὸς, ut νεὼς pro ναός. Sophocl. ἐνάλιος λεὼς, populus marinus. Sic et Lucianus in Hermotim. et in Harm.

Composita.

Ἀγελεία, ἡ, Palladis epithetum. Il. δ'. et apud Hesiod. in Theogon. παρὰ τὸ λεὼν ἄγειν, à ductando populo, quippe quæ sit ἡγεμονική. † V. Grævius ad Hes. Asp. 197.† Vide et in comp. à Λεία.

Ἀγησίλαος, vel ἀγεσίλαος, vocatur orcus, apud Callim. ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς. Dicitur etiam ἀγεσίλας.

Ἀρχέλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, populi rector. [Herodot. Hist. lib. 5. cap. 68. ταύτῃ (φυλῇ) δὲ τοὔνομα ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ ἀρχῆς ἔθετο. οὗτοι μὲν δὴ Ἀρχέλαοι ἐκαλέοντο.]

Ἀρχέλας, ου, ὁ, idem.

[Ἀρχέλειος. Æschyl. Pers. 296. τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν τῶν ἀρχελείων, &c. Schol. λαῶν ἀρχόντων. Ἄλλως. τῶν βασιλέων, ἀπὸ τοῦ τῶν λαῶν ἄρχειν.]

Ζευξίλεως, cui subditi sunt populi. Suid. et Hesych. ex Soph. in Andromeda. Ab Hesychio exp. etiam ζευκτὸς λαός.

ΛΑΠΑ'ΖΩ, et λαπάσσω, sive λαπάττω, evacuo, inanio. (Æsch. S. c. Th. 47.) Athen. lib. 8. λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν, τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. Galen. καὶ τῶν ἐδεσμάτων ὅσα λαπάττει τὴν γαστέρα. ☞ Athenæus à λάπτω deducit, quod itidem significat evacuo. Exponitur etiam, mollio, λαγαρὸν vel λαπαρὸν ποιῶ. Hesych. et Erot.

Λαπάζομαι, sive λαπάττομαι, evacuor. Aristot. problem. sect. 23. οἱ τροχαζόμενοι ἰσχυρὸν ποιοῦσι τὸν πόνον, καὶ οὐ λαπάττονται. Item mollior.

Λάπαγμα, τὸ, id ipsum quod evacuando educitur. Hesych.

Λαπαγμὸς, οῦ, ὁ, evacuatio, exinanitio. Hesych.

Λάπαξις, εως, ἡ, idem. Aristot. phys. 2. et in probl.

Λάπαθος, ου, ἡ, et λάπαθον, ου, τὸ, fossa, terræ sulcus evacuando excavatus. Suidæ autem neutro gen. λάπαθον est ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν. Sic et Eustath. Δημόκριτος τοὺς βόθρους, οὓς οἱ κυνηγοὶ σκάπτοντες φρύγανα καὶ κόνιν ἐπ' αὐτοῖς ἐπιβάλλουσιν, ἵνα τὰ θηρία ἐμπίπτωσι, λαπάθους καλεῖ, διὰ τὸ κεκενῶσθαι ὀρυχθέντας. ¶ Est et herbæ nomen, sic dictæ, quòd ventrem evacuet et emolliat. Diosc. l. 2. c. 111.

Λαπαρὸς, οῦ, ὁ, vacuus, inanis. Aristot. hist. anim. lib. 8. λαπαραὶ γίνονται γαστέρες, ventres evacuantur. Item tenuis, mollis. Hippocr. in lib. περὶ ἀγμῶν. (Il. γ'. 359.)

Λαπάρη, et λαπαρὸν, dicitur ea pars corporis quæ posita est inter costas nothas, et ossa, quæ ad ilia pertinent, quòd inanis sit et desideat. Il. γ'. et ή. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος. Sic et Il. χ'.

Λαπαρῶς, inaniter, κενῶς. Gal. comm. in Epidem. 3.

Ἀλαπάζω, idem quod λαπάζω, ex eoque factum pleonasmo τοῦ α, teste Eustathio. Plerunque significat vasto et diripio, spolio. Ut Il. ό. Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν. Odyss. ρ'. Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων. (Æsch. Ag. 133.)

Ἀλαπάζομαι, vastor, diripior. Iliad. ώ.

Ἀλαπαδνὸς, οῦ, ὁ, vastationibus et direptionibus expositus, vastatu et direptu facilis. Il. δ'. ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθαι. Il. β'. Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἦεν. (imbellis. Il. β'. Cat. N. 182.) Exponitur etiam expugnatu facilis: ut Il. έ. τῶν δὲ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

(Ἀλλάπαδα. Sch. Theoc. Id. 2. 85.)

Composita: ac primùm ex λαπάζω seu ἀλαπάζω.

Ἐξαλαπάζω, evacuo, exinanio. Od. δ'. μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας. Item vasto, diripio. Iliad. ά. Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι. Sic et apud Hesiod. in Erg. ‡ ἀλλά με τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε, conficiebat. Theoc. Idyll. 2. 85.‡

Ἐκλαπάζω, idem cum λαπάζω. Æschyl.

Ὑπολαπάζω, subtus evacuo, evacuando subduco, aliquantum evacuo. Etymol.

Composita ex λάπαθον.

Βουλάπαθον, lapathum agreste, radicis altitudine à sativo differens.

Ἱππολάπαθον, lapathum sativo majus. Vide Diosc. lib. 2. c. 140. 141. Plin. lib. 20. c. 21.

Ὀξυλάπαθον, genus lapathi: sic dictum quòd folia sativo habeat acutiora.

Ὑδρολάπαθον, lapathum in aqua natum: lapathum aquaticum. Vide Plin. loco antè citato.

ΛΑ'ΠΗ, ης, ἡ, pituita. Hippocr. de morb. ἐμέει σίαλα καὶ λάπην.

ΛΑΠΙ'ΖΩ, insolentiùs et arrogantiùs me effero, jacto me. Etym. ☞ Innuit Hesych. derivatum esse παρὰ τοὺς Λάπιθας. quæ gens fuit Thessalica ferox.

Λάπισμα, τὸ, jactantia. Utitur Cicero ad Atticum l. 9. ep. 16.

Λαπιστὴς, οῦ, ὁ, jactator, gloriator, nugax, mendax, temerarius. item, delicatus et mollis, nihil pensi habens. Hesych. Suid.

Λαπίστρια, ἡ, exp. ἡ θέλουσα εὐωχεῖσθαι ῥεμβομένη, μετεωριζομένη. Suidas.

ΛΑ'ΠΤΩ, F. ψω, lambendo bibo, more canum, luporum, et animantium τῶν καρχάρων. Aristot. hist. anim. lib. 8. πίνει δὲ τῶν ζώων τὰ μὲν καρχαρόδοντα λάπτοντα· τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες, ἡ δὲ ἄρκτος οὔτε σπᾷ, οὔτε λάπτει, ἀλλὰ κάψει. καὶ τῶν ὀρνέων δὲ τὰ μὲν ἄλλα σπάσει. ☞ Vox est factitia à sono quem canes et lupi bibendo edunt. Iliad. π'. (de lupis præda satiatis :) ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ Ἄκρον. Plutarch. de solert. anim. καὶ τὸ αἷμα λάπτουσι προθύμως. ¶ Λάψαι est etiam plenis se proluere poculis, confertim se ingurgitare mero : ut docet Athen. lib. 11. ex Aristoph. τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμὸν, ὦ 'ναξ δέσποτα. ¶ Λάπτειν est etiam evacuare, exinanire, ἐκκενοῦν, ut tradit Eust.

Composita.

Ἀπολάπτω, lambendo absorbeo. Aristoph. in Nub. γνοὺς ἀπολάψεις ὅ, τι πλεῖστον δύνασαι ταχέως.

Ἐκλάπτω, lambendo ebibo seu exorbeo, lambendo exhaurio, ut canes et animalia serratos dentes habentia. Aristoph. in Pace, τὸ ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται.

ΛΑΡΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, saginatus ; ut, λαρινοὶ βόες et σύες, apud Athen. (☞ Vel à Larina pago Epirotico : vel à pastore Larino : vel à particula λα significante λίαν, et nomine ῥινὸς denotante τὸ δέρμα. quidam et παρὰ τὸ λαρόν.) Apud Aristoph. ζητῶ τι λαρινὸν ἔπος ὃ τὴν τούτων θραύσει ψυχήν. pro μέγα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν, inquit Suidas. ¶ Ab eodem exponitur etiam jucundus, suavis, ut λαρός.

Λαρινεύω, sagino.

Λαρινεύεσθαι, saginari : ut apud Soph. βόες δὲ λαρινεύονται.

ΛΑΡΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, corbis è vimine plexus, quo carbones ferunt, interdum, et caricas. Aristoph. in Acharn. Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ὁ λαρκὸς ἐπετίλησεν, ὥσπερ σηπία. Exponitur et generaliùs φορμὸς κόφινος.

Λαρκίδιον, ου, τὸ, apud Aristoph. [Acharn. 339.] parvus corbis.

ΛΑ'ΡΝΑΞ, ακος, ἡ, capsa, arca, loculus, conditorium. Iliad. σ'. (de Vulcano :) ὅπλα τε πάντα Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τῇς ἐπονεῖτο. Josephus de capt. Jud. δύο λάρνακας ὡς εἰς ἐκκομιδὴν νεκρῶν παρεσκευασμένη. Sic Thuc. lib. 2. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκφορὰ ᾖ, λάρνακας κυπαρισσίνας ἄγουσιν ἅμαξαι, φυλῆς ἑκάστης μίαν, quum efferendum funus est, arcas ex cupresso currus singularum tribuum singulas ducunt.

ΛΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, larus, seu gavia : avis de qua Aristot. hist. anim. l. 5. c. 9. ἡ δὲ αἴθυια καὶ οἱ λάροι τίκτουσιν ἐν ταῖς περὶ θάλασσαν πέτραις· ἀλλ' ὁ μὲν λάρος, τοῦ θέρους, ἡ δὲ αἴθυια ἀρχομένου τοῦ ἔαρος. Avis hæc rapax est et vorax. Unde Aristoph. in Nub. † 591.† Κλέωνα, τὸν λάρον, δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς, Cleonem larum seu gaviam, hoc est, hominem avarum et rapacem seu furacem. Sunt etiam qui homines stupidos λάρους appellari dicant, à stupiditate ejus avis. ¶ Λαρὸς, οῦ, ὁ, dulcis. Theocr. Jucundus, gratus, voluntati nostræ acceptus. Apollonii enim schol. à λῶ, τὸ θέλω, derivat : alii quasi λίαν ἀρηρὼς dictum volunt. Odyss. μ'. λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. Et in superlativo gradu, λαρώτατος, Odyss. β'. Et, λαροῖς ποσὶ, apud Hesiod. pedibus visu jucundis. Hinc et, λαρὸς ἀϋτμὴ, dulcis halitus, apud Theocr. idyll. 19.

ΛΑ'ΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, guttur : colli pars anterior, opposita τῷ στομάχῳ. Aristot. hist. anim. lib. 1. αὐχὴν δὲ τὸ μὲν μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος, καὶ τούτου τὸ μὲν πρόσθιον μέρος, λάρυγξ, τὸ δὲ ὀπίσθιον, στόμαχος. Galen. comment. in Aphor. λάρυγγα vocari scribit, veluti caput et ostium asperæ arteriæ. Thomas Magister λάρυγγα esse dicit eam partem, per quam cibus in stomachum intrat : dicente Aristophane in Ranis, Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου, ᾧ τοὺς κοχλίας κατήσθιες. Idem tamen Aristoph. λάρυγγα etiam appellat vocis vehiculum seu meatum : in Equit. dicens, Ἐκ τοῦ λάρυγγος (τοῦ συνηγόρου) ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον, è gutture patroni suspenso Hyperbolo.

Λαρυγγίζω, latius diducto gutture vociferor et clamito. Demosthen. pro cor. ἐπάρας τὴν φωνὴν, καὶ γεγηθὼς, καὶ λαρυγγίζων, ᾤετό μου κατηγορεῖν, Luc. in Lexiph. καὶ τὸ βρενθύεσθαι καὶ λαρυγγίζειν ἀπέσθω. Ponitur et cum accusativo apud Aristoph. λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, occlamabo rhetoribus.

Λαρυγγισμὸς, οῦ, ὁ, clamor et vociferatio, quæ fit gutture latius diducto.

Λαρυγγιτὴς, οῦ, ὁ, vociferator : vel vorator, lurco. Athen. l. 6.

Λαρυγγιάω, idem ferè quod λαρυγγίζω. Agathias. epigr. l. 2. Καὶ περὶ λευκανίην βραγχὰ λαρυγγιόων, raucos gutture ronchos edens.

ΛΑ'ΣΑΝΟΝ, ου, τὸ, idem quod χυτρόπους. Hesych. Suid. Poll. Itemque schol. Aristoph. in Pace, ἐνταῦθα γὰρ Πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτ' ἦν. Exponitur etiam cloaca, sella familiaris : locus aut vas ad deponendum ventris onus, apud Hesych. et Poll. l. 10. cap. 9.

ΛΑ'ΣΘΗ, ης, ἡ, sanguis. apud Suidam. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, illusio, contemptus, probrum, contumelia. Ut apud Athen. lib. 8. in epitaphio Philænidis, Μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων, χλεύην τε ποίευ, καὶ γέλωτα, καὶ λάσθην, ne me ludibrio, risui et contemptui habeas.

Λάσθων, maledictis incessens.

Λάσθαι, ludificari, despectui habere, convitiis proscindere. Hesych.

ΛΑ'ΣΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, hirsutus, hirtus, hispidus, setosus. Iliad. ώ. δῖς λάσιος μέγας. Philostr. epist. 25. Φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, leo hirtus et villosus. Dicitur etiam de homine. Aristoph. in Nub. † 348.† ἢν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων. Theophyl. epist. 15. νεανίας τὸ περιστέρνιον λάσιος. Id quia virilitatis et animositatis signum esse putatur, cor etiam λάσιον appellatur, i. animosum, virile. Il. π'. Ἀχαιοὺς Ὦρσε Μενοιτιάδαο Πατροκλῆος λάσιον κῆρ. Sic apud Athenæum lib. 15. Ὡς Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω. Terra etiam et locus aliquis λάσιος dicitur qui herbidus est, arboribusque et fruticibus consitus. Xen. Hellen. 4. καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ χωρίον. † hirsutus opp. τῷ ἐργάσιμος et εὐήλατος. Pæd. 1. 4. 15.† Philo in vita Mos. lib. 1. ἅπασα ἡ χώρα λάσιος. Sic in Epigr. λασίη ὄχθη. Apud Hippocr. τὸ λάσιον Gal. exponit σινδόνην, sindonem seu linteum.

Λασιῶνες, loca densa, et arbustis hirta ; tesqua. Nicand. in Ther.

Λάσσια, Pollux lib. 7. cap. 16. vocata fuisse scribit mantilia hirsuta, mantilia lanugine quædam hirta, ex Sapph.

Λαισήϊον, clypeolus, parmula : volunt esse ἀσπιδίσκιον θυρεοειδὲς, ἐκ λασίων βυρσῶν αἰγείων, unde et nomen. Vide et in Λαιός.

Περιωτάλσιος, (comp.) apud Heracl. ex Platone legi dicitur pro, ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος, circum aures hirsutus.

ΛΑ'ΣΚΕΙΝ, dicere, loqui. Hesych. ¶ Item probrosè et cum convitiis dicere, maledictis incessere. apud Eurip. in Andromache, ξένης δ' ὕπερ τοιαῦτα λάσκες τοὺς ἀναγκαίους φίλους. (Æsch. Ag. 874.)

ΛΑ'ΤΑΞ, αγος, ἡ, Hesychio sonitus seu strepitus qui inter cottabizandum editur. Apud Athen. lib. 11. λάταξ sive λαταγὴ dicitur quod excidit ex poculo. ¶ Λάταξ est et nomen animalis quadrupedis, amphibii, aërem, non humorem, recipientis, crocodili more. Vide Aristot. hist. anim. l. 8. c. 5.

Λαταγεῖν, strepitum, seu sonitum reddere effusis ταῖς λάταξιν. Ut apud Lucianum in Lexiph. ὑμεῖς δ' ἴσως ᾤεσθε, μὴ λαταγεῖν τοὺς κοττάβους.

ΛΑ'ΤΟΣ, ου, ὁ, latus : piscium genus, apud Athen. lib. 7.

ΛΑ'ΤΡΙΣ, ιος, ὁ, vel ἡ, servus, famulus : serva, famula, Athen. l. 6. Λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων. Synes. in hym. Ἴδε τοῦτο, λάτρις πίπτω κατὰ γᾶς, ἱκέτας ἀλοός. Exponitur etiam mercenarius, apud Eustath. ex Aristoph. grammat. Fœm. λάτρις reperitur apud eundem Synes. in hymn. Οἷσι ψυχὰν Θωπευομέναν γᾶ λάτριν ἔχει. (Eurip. Phœniss. 229. Soph. Tr. 70.) ☞ Etymon vide in λατρεύω.

Λατρεύω, servo, famulor. [Soph. Œd. Col. 106. μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν. Trach. 35. αἰεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ. Schol. ὑπηρετοῦντα τῷ Εὐρυσθεῖ. Eurip. Cycl. 24. καλοῦσι δ' αὐτὸν, ᾧ λατρεύομεν, Πολύφημον. Ion. 123. 129. σοὶ πρὸ δόμων λατρεύω, τιμῶν μαντεῖον ἕδραν. Elect. 131. Æschyl. Prom. 967. κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ, Ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. Schol. β'. προσταλαιπωρεῖν. Anth. Ep. Gr. Philipp. Ἰχθύσι δ' ἐκ σταχύων λατρεύομεν οἱ ταλαεργοί. S. Matth. Evang. iv. 10. Θεόν σου προσκυνήσεις, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.] Xenoph. Pæd. 3. ἐγὼ μὲν κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην, ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην. Plutarch. in probl. Græc. κατέχειν παρ' ἑαυτῷ λατρεύσοντας. Usurpatur et metaphoricè. ut, καιρῷ λατρεύειν, Phocyl. et, τῷ κάλλει λατρεύειν, Isocr. in Hellen. Item serviliter colo. Luc. νῦν δὲ λατρεύοντες εἰς ἀπόνοιαν τοὺς δυνάστας ἄγουσι. Apud Ecclesiasticos scriptores accipitur pro, religiosè colo : ut apud Damasc. et passim in Novo Testamento. Unde λατρεύοντες vocantur cultores Dei, in epist. ad Hebr. ¶ Sunt qui derivant à λα, particula intensiva, et verbo τρέω, id est, tremo : quòd servi ad jussa dominorum vehementer tremere soleant.

Λάτρευμα, τὸ, servitium, ministerium, cultus. in Epigr. (Λατρεύματα πόνων, laborum servitus. Soph. Tr. 361.) [Eurip. Iph. in Taur. 1275. πολύχρυσα θέλων λατρεύματα σχεῖν. Troad. 1106.]

Λατρευτὴς, cultor.

Λατρεία, ἡ, servitus. (Eurip. Phœniss. 211.) Item cultus, servitus religionis. sæpe in Biblicis scriptis. Et λατρεία, serva. Pind.

(Λατρός. Æsch. Suppl. 1018.)

Composita.

Δαιμονολάτρης, dæmonum cultor.

Εἰδωλολάτρης, ου, ὁ, qui honorem et cultum exhibet simulacris numen aliquod repræsentantibus. 1 Corinth. 6. et alibi in Novo Testamento.

Εἰδωλολατρεία, ἡ, ejusmodi cultus. In iisdem Novi Testamenti libris.

Εἰδωλολατρῶ, sum idololatra, apud Basil.

Συλλατρεύω, simul servio. Plut.

ΛΑΥΚΑΝΙ'Α, ας, ἡ, guttur, gula. (☞ Παρὰ τὸ λαύειν, quod est ἀπολαύειν, quia è cibo potuque voluptatem ea pars præ cæteris sentiat, ut tradunt grammatici.) Iliad. ώ. Νῦν δ' ἤδη σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον Λαυκανίης καθέηκα, πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.

Λευκανία, ας, ἡ, idem quod λαυκανία, ut λεκάνη idem quod λακάνη. Il. χ'. ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι Λευκανίης. Et Epigr. lib. 2. Καὶ περὶ λευκανίην βραγχὰ λαρυγγιόων.

Λευκανίηνδε, ad gulam. Apoll. Argon. 2. λευκανίηνδε φορεύμενος.

Λευκανόθεν, ex gutture, seu ex imo gutture.

ΛΑΥ῀ΡΟΣ, ου, ὁ, latus, multus, copiosus. Ut apud Herodot. λαῦραι πυλίδες. Il. π'. ὅτε λαυρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς. ubi tamen quidam legunt λαβρότατον. ☞ Eustath. dici vult à λα epitatico et ῥέων, i. valde fluens. Alibi idem ab αὔρα quosdam deducere scribit.

Λαύρως, latè, abundè.

Λαῦρα, ἡ, vicus, platea : sic dicta substantivè, quasi λαῦρα ὁδός. Od. χ'. Ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην. Athen. lib. 13. ex Mimnermo, Μακεδονίης πάσας κατενίσσατο λαύρας. Hesych. et Suidas sic appellatam volunt, ὅτι δι' αὐτῆς οἱ λαοὶ ῥέουσι.

Composita ex λαῦρα.

Διάλαυρος, cujus janua nostræ est è regione ex opposita vici ædificiorum serie.

Σποδησιλαῦρα, meretrix publica : παρὰ τὸ διατρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς λαύραις, vel δημοσίᾳ σποδεῖσθαι, τουτέστι, συμπλέκεσθαι. Eustathius.

ΛΑΦΥ'ΣΣΩ, sive λαφύττω, F. ξω, avidè deglutio. Il. λ'. et ρ'. (de leone :) ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Exponitur etiam, helluor, consumo per luxum, devoro : unde apud Agath. scholiast. lib. 2. —— οὐ γὰρ ἔγωγε Βήσομ' ὑφ' ὑμετέρῃ γαστρὶ λαφυξόμενος, deglutiendus seu devorandus. Sic et apud Luc. ☞ Athen. lib. 8. scribit, λαφύττειν esse τὸ δαψιλῶς καὶ ἐπὶ πολὺ λαπάττειν καὶ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. Eustath. verò quodam in loco ab ἀφύσσειν deducit.

Λαφυγμὸς, οῦ, ὁ, deglutitio, helluatio. Aristoph. in Nub.

Λαφύκτης, ου, ὁ, liguritor, helluo. Athen. lib. 11.

Λαφύστιος, ου, ὁ, idem. Suid.

Λάφυρα, τὰ, exuviæ, spolia. (Æsch. Ag. 587.) ☞ Παρὰ τὸ λαφύττειν, τὸ ἐκκενοῦν, ut docet Eustath. addens tamen, esse qui velint, compositum esse ἀπὸ τοῦ τῷ λαῷ φέρεσθαι. Volunt λάφυρα propriè esse quæ vivo hosti detrahuntur, ut σκῦλα quæ mortuo. Soph. καί σε παγχρύσοις ἐγὼ Στέψω λαφύροις. Plut. de deo Socr. ἑστίαι πλήρεις οὖσαι παντοδαπῶν λαφύρων. [Polyb. Hist. lib. 4. καὶ τὸ λάφυρον ἐπεκήρυξαν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν. 424. 14.]

ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, fodio. Eust. et Hesych. ☞ Qui et dictum putant παρὰ τὸ λίαν χαίνειν : ubi enim fossæ ducuntur, terra hiat. Moschus idyll. 2. (de Hercule :) τῇ μεγάλην ἐλάχαινε, δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ τάφρον, magnam fodiebat fossam.

Λάχεια, apud Hom. Od. ί. tribuitur insulæ, et exp. fossu facilis, bonum habens solum, παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι. Quidam tamen ibi ἐλάχεια legunt, ab ἔλαχυς, quod est, parvus.

Λάχανον, ου, τὸ, olus. (☞ Sic dictum à λαχαίνω, quòd fodiatur terra in plantatione ejus.) Theophr. hist. pl. l. 7. καλοῦμεν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, olera vocamus quibus in cibo utimur. Et, ἑψητὰ λάχανα, apud Athen. l. 2. Item ἄγρια λάχανα. Aristoph. in Pluto. ¶ Λάχανα dicitur etiam quod è vimine connexum currui ad sedendum imponitur. Hesych.

Λαχανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oleraceus. Et, λαχανώδη, oleracea, et quæ ex olerum genere sunt, ipsa olera. Sic, κρόκοι λαχανώδεις, usum oleris præbentes, apud Diosc.

Λαχανηρὸς, οῦ, ὁ, idem quod λαχανώδης, Theophr. hist. plant. l. 7.

Λαχανικὸς, οῦ, ὁ, ad olera pertinens.

Λαχανία, ἡ, locus oleribus consitus.

Λαχάνιον, idem quod λαχανάριον, olusculum. Laërt.

Λαχανάριον, ου, τὸ, olusculum.

Λαχανεύομαι, esui sum oleris modo. Diosc. τὰ δὲ πρόσφατα τῶν φύλλων λαχανεύεται εἰς προσοψήματα. Apud Luc. in Lexiph. sunt qui λαχανεύεσθαι significare putent, oleribus victitare, aut olera colligere, vel oleris loco colligere.

Λαχανία, ἡ, olerum collectio. Joseph. de antiquit.

Λαχανίζομαι, olera lego. Suid.

Λαχανισμὸς, οῦ, ὁ, olerum collectio. Thuc. l. 4. † l. 3. §. 3.†

Composita ex λαχαίνω.

Ἀμφιλαχαίνω, circumcirca fodio. Odyss. ω'. Ἤτοι ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν φυτὸν, ἀμφιλάχαινε.

Ἐκλαχαίνω, effodio. [Apoll. Rhod. Arg. i. 374. Αἰεὶ δὲ προτέρω χθαμαλώτερον ἐξελάχαινον Στείρης, &c. iv. 1532. Αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον Ἐσσυμένως μακέλῃσιν.]

Composita ex λαχαίνω.

Δενδρολάχανα, olera arborescentia. Theophr.

Ἐκλαχανίσασθαι, olus decerpere. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11.

Χρυσολάχανον, aureum olus: ita dicitur à quibusdam atriplex, teste Diosc. vide et Plin. l. 27. c. 8.

ΛΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, lanugo, pili lanuginis modo molles. [Sop. Tr. 702.] (☞ Ex particula λα, et nomine χνοῦς. Il. β'. ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Sic et Il. κ'. οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Hesychio est densum capillamentum, derivanti παρὰ τὸ λάσιον.) ¶ Eidem, itemque Suidæ, est spuma maris, quæ et ἁλὸς ἄχνη. ¶ Nicand. λάχνην vocavit etiam pellem lanugine hirtam, seu pellem hirsutam pilis mollioribus, sic canens in Ther. ἡ μυτέρα λαιδρὴν Ἀγρώστεις, πρόσπαιον ἀποσκύλαιο δὲ λάχνην. Idem et herbarum comas λάχνην appellavit in Alexiph. περὶ δ' αἴνυσο λάχνην Πηγάνου. † de pelle taurino Apollon. Arg. 1. 325.†

Λαχναῖος, ου, ὁ, lanuginosus, villosus, pilosus, hirsutus, hispidus. Epigr.

Λαχνήεις, εντος, ὁ, idem. Il. β'. et alibi.

Λάχνος, pro eodem, ut tradit Suid.

Λαχνοῦται, pilosus fit et hispidus. Hesych.

[Λαχνώδης. Eurip. Cycl. 539. Καὶ μὴν λαχνῶδές τοὔδας ἀνθηρᾶς χλόης.]

ΛΑ'Ω, video: unde Ἀλαὸς, qui non videt, cæcus, teste Suida. Et apud Hesych. λάετε exp. σκοπεῖτε, βλέπετε. Item fruor. Ut Od. β'. v. 226. et 227. ἀσπαίροντα λάων. et, ὁ μὲν λάε, νεβρὸν ἀπάγχων. Hinc λαύω, et ἀπολαύω.

Λαύω, pro quo usus obtinuit ἀπολαύω, i. fruor. Eustath. deducit à λάω, pleonasmo literæ υ.

Ἀπολαύω, (comp.) fruor, commodum seu fructum capio. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. d. et l. 6. p. 160. d.† Plerunque cum genitivo: ut Isocr. ad Demon. ἀπήλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, fruebatur bonis præsentibus. Sic, ἀπολαύειν σχολῆς, otio frui. Dem. Plut. in Ant. ἀπέλαυσαν τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ, ex ejus ambitione commodum perceperunt. Interdum cum accusat. cui tamen adjungitur genit. ut apud Aristoph. ἀγαθὸν ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 136. e.† Sic et apud Isocr. Plut. Luc. Synes. Et cum solo accus. apud Theophr. de caus. pl. lib. 3. Item in malam partem, sum particeps. Item damnum capio. Arrian. Θεμίζου δὲ καὶ βοῦς καὶ τῶν ἄλλων χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύσετε. Isocr. de pace, δέδοικα, μὴ αὐτὸς ἀπολαύω τι φλαῦρον. [Eurip. Phœniss. 1164.]

Ἀπόλαυσμα, τὸ, oblectamentum. Eurip. [Æschin. Epist. 5. παρέχει δὲ ἡμῖν, καὶ ἄλλα καλλίω συῶν τε ἀγρίων, καὶ δορκάδων τῶν πέραθεν ἀπολαύσματα.]

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ, fruitio, usus, commodum; seu fructus, quem ex re aliqua percipimus. Isocr. Xenoph. &c. Item ipsa voluptas, vel oblectatio. Aristot. top. 1.

Ἀπολαυστὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ad voluptatem pertinens. Plut.

Ἀπολαυστικὸς, voluptati deditus. Basil. Item voluptatem afferens. Athen. l. 14.

Decomp. Ἀναπόλαυστος, cui frui non datum est. Exponitur et passivè, quo frui non licet, infructuosus.

Ἐναπολαύω, fruor in, commodum seu fructum capio. Plut.

Καταπολαύω, perfruor. Exponitur et, nimium fruor.

Παραπολαύω, obiter fructum percipio. Greg. Item obiter damnum accipio. Luc. de calumn.

Συναπολαύω, simul fruor, unà cum alio fruor. Interdum in malam partem, sicut et ἀπολαύω: unde apud Aristot. in probl. συναπολαύει τῶν μερῶν, exp. partium vitia haurit.

ΛΕΒΗΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, exuviæ, pellis deposita: membrana sive senectus anguium. Josephus in antiq. Jud. (de cingulo summi pontificis loquens:) ζώνη διαπένως ὑφασμένη, ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν ὄφεως, zona ita texta ut cava et inanis sit, ut exuvium serpentis. Proverbio dicitur, Κενώτερος λεβηρίδος, inanior serpentis senio, apud Athen. l. 8. ¶ Hesychio, cortex fabæ, pellicula fabæ detracta.

ΛΕ'ΒΗΣ, ητος, ὁ, lebes. [Æsch. Ag. 455. 1138. Callim. in Del.] (☞ A λείβειν dictus, quoniam in eum aqua λείβεται, i. funditur: ut Eust. ex Athen. tradit.) Il. φ'. Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. Athen. l. 4. λέβητας ἐπέστησε κρεῶν παντοδαπῶν μεγάλους. ¶ Item pelvis lavandis manibus, malluvium. Odyss. ά. ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος νίψασθαι. ¶ Dicitur etiam de pelluvio, i. vase in quo pedes abluuntur. Poll. ex Hom.

Λεβητώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lebetis formam habens. Athen. l. 11.

Λεβήτιον ,et λεβητάριον, ου, τὸ, parvus lebes, apud Athen.

ΛΕ'ΓΝΟΝ, ου, τὸ, fimbria quæ assuitur extremæ vestis oræ, seu ipsæ vestimentorum extremitates et oræ. Unde Hippocr. λέγνα per metaphoram vocat extremitates orificii matricis, teste Galeno in lexico Hippocr. Pro eodem legitur et λέγνη, et in plur. λέγναι, apud schol. Callim.

Λεγνωτὸς, οῦ, ὁ, fimbriatus, institam habens. Callim. initio hymni in Dianam, ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λεγνωτόν.

Λεγνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, varius, variegatus. Hesych.

ΛΕ'ΓΩ, (F. ξω, P. λέλεχα, aor. 1. ἔλεξα,) lego, i. colligo, deligo. Il. ψ'. Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν. Item numero, percenseo. Od. δ'. Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. Od. ξ'. Οὔτι διασρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ. ¶ Item dico, loquor. .† Sequitur ὡς. per infinitivum redditur. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. c. et d.† Cum accusat. rei. Plut. ad Colot. ἄλλα μὲν ἔλεγεν, ἄλλα δὲ ἔπραττε. Sic apud Xen. λέγω ταῦτα περὶ σου, et, ἐμοὶ τοῦτο λέγεις, apud eundem. Et cum accusat. personæ: ut apud Plat. de rep. l. 1. τοὺς τὰ βαλάντια ἀποτεμόντας λέγω, loquor de. Dicitur et, εὖ λέγω σε, vel καλῶς, bene loquor de te, laudo te. Sic vicissim, κακῶς λέγω σε, malè loquor de te, maledico tibi, vitupero te, detraho tibi, Dem. et Plut. in apophth. Aristoph. in Plut. σέ τοι σέ τοι λέγω, exp. voco, appello. Et, ὀνόματι λέγειν τινὰ, apud Plat. in apologia, nominare aliquem. Cum accusat. rei exponitur etiam, narro, commemoro: ut apud Isocr. τί δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους; † λέγειν λόγους. Xen. Pæd. 1. 6. 10.† Interdum cum gemino accus. ut apud Aristoph. † Nub. 1331.† λέγω σε κακὰ πολλά. † Cum acc. personæ (et rei) Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Dicitur et, λέγω πρός σε, apud Xenoph. † πρός τινα. Aristoph. Nub. 1355.† (λέξασα κακῶς σε. Eurip. Med. 474. Æsch. Pr. 208. Soph. Tr. 139. Il. β'. 435.) Cum infinit. exponitur etiam, jubeo: ut, οἰμώζειν σοι λέγω, &c. Interdum significat, eloquenter loquor seu disertè: ut apud Eupolin, Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν. Sic, δυνάμενος λέγειν, apud Æschin. eloquentia valens. Item recito, lego. Dem. ¶ Ponitur etiam pro, cubare facio, aut dormitum dimitto. apud Homer. Il. ά. Λέξον νῦν με τάχιστα, διοτρεφὲς, &c. † jactare. Xen. Pæd. 1. 3. 9.†

Derivata à λέγω, significante, colligo, deligo, numero.

Λέγομαι, colligor, deligor: ut apud Hom. Εἰ γὰρ νῦν περὶ νηυσὶ λεγοίμεθα, &c. Item recenseor. Item activè colligo, deligo, recenseo. Ut Iliad. ώ. Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι, ἕταροί τε. Iliad. ν'. τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;

[Λεκτέον. Adverbium. Plat. de Leg. lib. 7. Tim. τῶν γὰρ ὄντων ᾧ νοῦν μόνῳ κτᾶσθαι προσήκει, λεκτέον ψυχήν.]

Λεκτὸς, οῦ, ὁ, collectus, aut etiam, delectus: ut, λεκτὸς στρατὸς, apud Soph. (Œdip. Tyr. 19.)

Λογὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, delectus, selectus: electus. Eurip. in Hec. λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ Νεανίαις ἔπειν παρθένον λαβεῖν. Sic et apud Herodot. Ponitur et absolutè λογάδες, pro λογάδες νεανίαι, seu στρατιῶται, apud Thuc. et Herodian. Λογάδες dicuntur etiam oculi: ut apud Suid. ex Epigr.

Λογάδην, lectè, electè. Thuc. lib. 4. et 6.

Λογία, ἡ, collecta: id quod in Ecclesiis colligebatur ad tenuiorum paupertatem sublevandam, 1 Cor. 16.

Composita: ac primùm cum præposit.

Ἀναλέγω, seu potius ἀναλέγομαι, colligo, congrego, decerpo, carpo. Aristot. de anim. lib. 9. ἀναλέγεται τῇ γλώττῃ τοὺς σκώληκας. Greg. ἐκ τῶν θείων λόγων τούτους ἀναλεγόμενος. Item colligo sparsa et effusa. Herodot. in Thal. τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατῆρας ἐπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο. Basil. ad Euseb. καὶ ἀνελεξάμην τὰς ἐμαυτοῦ δυνάμεις. ¶ Item lego, recito. Luc. ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δ' ἀνελέγετο καλὰ ποιήματα. ¶ Item ratiocinor, ratiocinando colligo. Suid. Item animo verso rem præteritam, et reminiscor.

Ἀνάλεκτος, ὁ καὶ ἡ, collectus, collectitius, collectaneus: unde ἀνάλεκτα, reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa.

Ἀναλέκτης, ου, ὁ, collector.

Ἀναλεκτίδες, ων, αἱ, quibus (inquit Cæl. Rhod.) ex xylino lino, vel quavis materia, tanquam pulvillis, constipant scapulas prominentes puellæ, ut videri habitiores possint.

Ἀνάλογος, vide in comp. à Λόγος.

Ἀπολέγω, deligo, seligo. Thuc. lib. 4. ἀπολέξας τριακοσίους τοῦ στρατοῦ. Item decerpo. Theophr. lib. 9. τὸν μὲν καρπὸν ἀπολέγων. Item rejicio, repudio, renuo, q. d. non eligo. Plut. ὁ δὲ ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστῶν. Alias signif. vide in compositis à λέγω, dico.

Ἀπολέγομαι, rejicio, repudio, non admitto. Plutarch. in Catone, ἀλλὰ τῇ σιωπῇ καὶ τῷ προσώπῳ δοκοῦντος ἀπολέγεσθαι τὴν δέησιν. Polyb. ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν. Item deligo. Thuc. l. 1. Ἀπολέγομαι τὴν ψυχὴν, despondeo animum, quasi omnem spem melioris status rejicio, et extrema mala deligo. Greg. Ponitur et simpliciter in ea significatione, apud Plut.

Ἀπόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, delectus, selectus, et per consequens, eximius. Thuc. Xen.

Διαλέγω, deligo, discerno, secerno, aut incerno. Plut. de leg. lib. 5. διαλέξας δὲ τὰ ὑγιῆ καὶ τὰ μή. Xen. Τὸ πτύον τὰς ἀθέρας διαλέγει.

Διαλογὴ, delectus, secretio. Item dinumeratio in delectu.

Διαλεγδὴν, exp. eximiè, insigniter. Hesych.

Ἐκλέγω, vel ἐκλέγομαι, eligo, deligo. Isocr. ad Nicocl. εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας. Item passiva signif. pro ἐκλέγομαι, eligor. Item adnoto et colligo. Aristot. εἰ δέ τις τὰ ἴδια ἑκάστου τῶν θηρίων ἐκλέξειεν. Item eximo, detraho. Theophr. de caus. pl. l. 3. τοὺς λίθους ἐκλέγειν. Item exigo, ut, ἐκλέγω σε τὰ τέλη, exigo à te vectigalia, apud Dem. et Æschin.

[Ἐκλεκτέος. Plat. de leg. lib. 7. τὰ μὲν οὖν δὴ χορείας περὶ μελῶν τε καὶ ὀρχήσεως ἐρρήθη τινὰ τύπον ἔχοντα, ἐκλεκτέα τέ ἐστι καὶ ἐπανορθωτέα, καὶ καθιερωτέα.]

Ἐκλεκτὸς, delectus, selectus, Thucyd. lib. 6. Exponitur et, eximius, egregius.

Ἐκλεκτικοὶ, philosophi, qui flosculos legebant sectarum philosophiæ. Diog. Laërt.

Ἐκλογὴ, electio, delectus. Alex. Aphr. Item adnotatio et collectio, apud eundem. Exponitur et notatio, apud Aristot. Item optio, apud Plut. Κατ' ἐξοχὴν ἐκλογαὶ dicuntur separata quædam poëmata et seorsim collecta, de certis quibusdam et selectis rebus nos docentia; qualia sunt eclogæ Virgilii. ¶ Item ἐκλογὴ, exactio.

Ἐκλογεὺς, έως, ὁ, exactor vectigalium, vel coactor.

Ἐκλογὰς, ὁ, ἡ, quod ex multis selectum est, seu excerptum.

Ἐκλογεῖον, Suidæ idem quod ἐκλογάς.

Ἐκλόγησις, idem quod ἐκλογὴ, electio. Epicur.

Decomp. Ἀπεκλέγομαι, in electione reprobo et rejicio, seu non eligo. Diosc. lib. 3. c. 25.

Ἐπεκλέγομαι, percenseo, perlego: apud Pausan. in Corinth.

Παρεκλέγω, furtim exigo, perperam exigo, apud Dem. [de falsa Legat. τί οὖν Μεγάροις οὐκ οἴεσθ' εἶναί τινα κλέπτην, καὶ παρεκλέγοντα τὰ κοινά;] et Greg.

Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, unà electa ecclesia. Exponitur et, ejusdem electionis consors. 1 Petri c. ult.

Ἐπιλέγω, vel ἐπιλέγομαι, eligo, diligo, seligo. Herodot. τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην. Diodor. τῶν νέων τοὺς εὐθέτους ἐπιλέξαι πρὸς στρατείαν.

Ἐπιλέγομαι, recenseo, recognosco: ut, ὁ δὲ τὸν ἀριθμὸν ἐπελέξατο τῶν στρατιωτῶν. Item lego. Paus. in Att. ταῦτα τὰ βιβλία ἐπιλεγομένῳ μοι μάλιστα ἐπῆλθε θαυμάσαι Πύῤῥον. † Ἐπιλέγομαι pass. deligor. Xen. Pæd. l. 3. p. 82. d.†

Ἐπίλεξις, delectus. Appian.

Ἐπίλεκτος, idem quod ἐκλεκτός. Polyb.

Ἐπιλογὴ, electio. Damasc.

Καταλέγω, deligo et conscribo, centurioque. Lysias in apolog. Item allego, adscribo. Plut. Item censeo, existimo, numero et loco habeo. Plat. de leg. l. 5. οὕς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι.

Καταλέγομαι, enumero, recenseo. Athen. † Καταλέγομαι pass. ἐν τακτικοῖς ἀριθμοῖς, in numeris militaribus recenseri. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. a.†

Κατάλογος, ου, ὁ, enumeratio, recensio: propriè esse putatur enumeratio nominum eorum qui stipendia merent. Exponitur et, delectus, apud Luc. et Demosth. Κατάλογοι vocabantur et tabellæ quibus militum nomina inscribebantur, ut tradit schol. Aristoph. in equit.

Καταλογεὺς, qui delectus facit. Lysias.

Decomp. Ἐγκαταλέγω, recenseo inter alios, annumero: vel allego, ascisco. Et peculiariter, annumero militibus, numero militum adscribo. in Anthol. Epigr. Γαῖε, καί συ φοβεῦ, μὴ καί σε τις ἐγκαταλέξῃ. Item congero unà cum aliis; vel simpliciter, congero. Thuc. lib. 1.

Προκαταλέγομαι, etiam ego allegor et ascribor in catalogum.

Συγκαταλέγω, recenseo cum aliis, connumero.

Παραλέγομαι, lego littus: ut, παρελέγοντο τὴν Κρήτην, Act. 27. Exponitur et, oram littoris lego.

Προλελεγμένοι, qui delecti et ante alios collocati fuerant, vel delecti ad tenendum primum in acie locum: vel delecti ut sint præstites in acie. Il. ν'.

Συλλέγω, et συλλέγομαι, colligo. † Xen. Pæd. 1. 3. 12. πολυλογίαν. id. Pæd. 1. 4. 3.† Plato de rep. l. 7. συλλέγοντες τοὺς ὄχλους. Item metaph. colligo. Philo de vita M. lib. 1. ὥσπερ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθληταὶ συλλεξάμενοι δύναμιν. Item alia metaph. colligo; i. ex assumptione propositionem quasi calculis subductis summam argumentorum efficio; ratiocinor. Greg. ¶ Item συλλέγομαι, comparo, quæro. Plat. de leg. l. 11. εὐχαῖς βίον ἀνευτὸς συλλεγόμενος. Sic

et apud Dem. in Neæram. (Συλλέγω. Eurip. Phœniss. 812.) † Συλλέγομαι pass. colligor, de militibus. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. a. et l. 5. p. 128. c. de camelis. p. 153. b. ἐπί τινα, contra quem. p. 195. b.†

Σύλλεξις, collectio, coactio, copulatio, Plat. in Timæo.

Συλλογὴ, collectio. Idem de leg. l. 5. (Æsch. S. c. Th. 672.)

Σύλλογος, concilium, collectorum hominum circulus. Exponitur etiam, colloquentium circulus, colloquium: item generaliùs, concilium, conventus, consessus, collegium. Thucyd. l. 1. 2. et 4. † de exercitus collectione. Xen. Pæd. l. 6. p. 158. d.†

Συλλογεὺς, collector, coactor. Poll. l. 3. c. 26.

Συλλογιμαῖος, collectitius, vel collectaneus, miscellaneus, confusaneus; et undique collectus, apud Luc.

Συλλογίζομαι, colligo, &c. Vide in comp. à Λόγος infrà.

Decomp. Ἐπισυλλέγω, colligo, congero, congrego: unde, ἐπισυλλεγεὶς, particip. apud Diosc. l. 4.

Νεοσύλλεκτος, recens collectus.

Προσυλλέγω, antè colligo, præcolligo.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου, ὁ, loquacium nugarum consarcinator, vel garrulus nugator. Aristoph. in Ran.

Composita sine præpositione.

Ἀγγειολογέω, ῶ, venas lego.

Ἀγγειολογία, ipse actus legendi venas. Gal.

Ἀθερολόγος, spicilegus, qui spicas seu aristas colligit.

Ἀκανθολόγος, spinas colligens, spinarum collector, in Anth. epig.

Ἀκρολόγος, qui summa tantum colligit, et manu carpit. Athen. l. 10.

Ἀκρολογέω, in summitate carpo seu lego, vel summitatem aut summa lego. in Anth. epigr.

Ἀνδρολογέω, ῶ, viros lego vel colligo, ad militiam videlicet; delectum habeo. Alciphron.

Ἀνδρολογίζω, pro eodem.

Ἀνδρολογία, ἡ, virorum collectio ad militiam, virorum delectus. Item collectio quælibet quæ fit viritim. Maccab. c. 2.

Ἀνθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, florilegus, ut apes florilegæ dicuntur Lat.

Ἀνθολογία, florum collectio, florilegium. Luc.

Ἀνθολόγιον, Suidas vocat librum collectaneorum Stobæi, quasi in quo sint collecti autorum Græcorum flores.

Ἀνθολογικὰ, libri de florum collectione, seu de legendis floribus scripti.

Ἀνθολογέω, ῶ, sive ἀνθολογέομαι, οῦμαι, flores lego, flores decerpo seu carpo. Aristot. hist. an. l. 9. Ἀνθολογέω cum accusat. exp. et similiter, decerpo, apud Hippocr.

Ἀργυρολόγος, qui argentum, i. pecuniam, colligit, coactor. Thuc.

Ἀργυρολογία, argenti (i. pecuniæ) coactio et exactio. Xenoph.

Ἀργυρολογέω, ῶ, pecunias posco et exigo. Cum accus. apud Polyb. et Syn. [Thucyd. Hist. lib. 2. §. 69. ἑτέρας δὲ ἓξ ἐπὶ Καρίαν——miserunt, ὅπως ταῦτά τε ἀργυρολογῶσι, καὶ τὸ λῃστικὸν &c. Xenoph. Græc. Hist. lib. 1. cap. 1. §. 8. ἐπεισπλεῖ Θηραμένης——καὶ Θρασύβουλος εἴκοσιν ἑτέραις ἐκ Θάσου, ἀμφότεροι ἠργυρολογηκότες.]

Ἀργυρολόγητος, ad pecuniam colligendam institutus. 2 Mac. 11.

Ἀφρολόγος, spumilegus. in Epigr.

Βλαστολογέω, q. d. lego germina &c. carpendo, pampino. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Βλαστολογία, pampinatio. à legendis pampinis vel herbis. Theophr. ibidem.

Βοτανολογέω, ῶ, herbas lego seu colligo. Hippocr. in ep. ad. Crat.

Δασμολόγος, tributi seu tributorum collector, quæstor.

Δασμολογία, tributi collectio.

Δασμολογέω, ῶ, tributum colligo. Cum accus. pers. apud Isocr. τοὺς νησιώτας δασμολογεῖν, tributa ab iis exigere. Et rei, apud Dem. in Neær.

Δασμολογοῦμαι, q. d. tributum colligor, i. tributum à me colligitur, tributum pensito.

Δεκατηλόγος, decimæ seu decimarum collector vel exactor. Poll.

Δεκατηλογία, decimæ collectio seu exactio.

Δεκατηλόγιον, locus in quo decimæ exiguntur. Et pro τελωνεῖον.

Δραγματολόγος, qui manipulos colligit.

Εἰκοστολόγος, qui vigesimam partem colligit. Aristoph. in Ran.

Ἐλαιολογέω, ῶ, olivo, olivas colligo. Deut. 4. Pro eodem dicitur et ἐλαολογεῖν. Eust. ex Ælio Dionys.

Ἐλαιολόγος, qui olivas colligit, qui olivat. Aristoph. in Vesp.

(Ἡμερολεγδόν. ἐκ τῶν ἡμερῶν καταριθμουμένος. V. Æsch. Pers. 63.)

Καρπολογέω, ῶ, fructum seu fructus lego, fructum decerpo. Theophrast. de caus. pl. l. 5.

Καρφολογέω, ῶ, paleas seu festucas lego. Item exquisitè in alium inquiro, quasi festucam in oculo scrutor. Basil. Item floccos lego et quisquilias in veste hærentes, Theophr. De phreneticis etiam dici solet, teste Galen.

Καρφολογία, palearum seu festucarum collectio, floccorum collectio. Galen.

Decomp. Ἀποκαρφολογέω, ῶ, paleas seu festucas alicunde lego, floccos seu quisquilias alicunde carpo. Hippocr. in progn.

Κοπρολόγος, qui stercora colligit. Aristoph. in pace.

Κριθολόγος, qui hordeum colligit. Plut in quæst. Græc.

Λιθολόγος, ου, ὁ, qui lapides legit seu colligit, vel etiam seligit, operi idoneos. Thuc. l. 7.

Λιθολογέω, ῶ, lapides lego seu seligo operi idoneos.

Λιθολόγημα, ex lectis lapidibus constructum ædificium. Xen. Pæd. 6.

Decomp. Ἐκλιθολογέω, ῶ, lapides eligo, i. legendo eximo, elapido.

Ξενολόγος, externorum militum collector, qui cogit externos milites. Hesych. et Suid.

Ξενολογία, externorum militum collectio. Aristot. œcon. 2.

Ξενολόγιον, externorum militum collectorum manus, seu exercitus.

Ξενολογέω, ῶ, externos milites colligo, seu cogo. Isocrat. ad Phil.

Ὀστολόγος, qui ossa legit seu colligit, ut qui cruentorum cadaverum ossa inter cineres colligit.

Ὀστολογέω, ossa lego, ossa colligo. Item metaphoricè, perquiro, indago, more eorum qui in crematorum corporum cineribus ossa perquirunt et cum diligentia aliqua colligunt. Suid.

Παλίλλογος, iterum collectus seu congestus. Il. ά.

[Παλιλογέω. App. Alex. de Bell. Mithrid. Τοσαῦτα τοῦ Πελοπίδου παλιλογήσαντος, &c. Alii per duplex λ scribunt. Aristot. Rhet. ad Alex. παλιλλογήσομεν δὲ ἐν κεφαλαίοις, &c. Herodot. Hist. lib. 1. §. 118.]

Πεντηκοστολόγος, qui quinquagesimam partem colligit seu exigit: seu quinquagesimæ partis redemptor. Dem. contra Mid.

Πεντηκοστολογέω, ῶ, quinquagesimam colligo seu exigo. Poll. ex Phil.

Ποηλογέω, sive ποιολογέω, herbas lego. Theocr. idyll. 3.

Ῥαγολόγος, acinorum collector. epithetum est echini, in Epigr.

Ῥαγολογέω, ῶ, acinos lego. schol. Theocr.

Ῥιζολόγος, radicum collector.

Ῥιζολογέω, ῶ, radices colligo. Item eradico, extirpo. Diodor. καθόλου πάντας τυράννους ῥιζολογήσας.

Σιτολόγος, qui frumenta colligit, qui annonam exigit: magistratus quidam apud Athenienses.

Σιτολογία, munus τῶν σιτολόγων, frumentatio. Polyb.

Σιτολογέω, ῶ, frumentor, frumentum comporto, vel exigo. Polyb. lib. 3.

Σπερμολόγος, et σπερματολόγος, qui semina colligit. dicitur de aviculis, quæ in agris seminatis inter sulcos, non benè occa depressos, semina legunt, apud Athen. Aristoph. Basil. Sic etiam nominantur homines viles, qui in foro grana seu semina instar frugilegarum avium colligunt è saccis effusa, atque inde victum quærunt, ceu qui ex spicilegio victitant. Eust.

Σταχυολόγος, qui spicas legit.

Σταχυολογέω, ῶ, spicas lego seu colligo.

Σταχυολογία, spicilegium.

Στρατολογέω, ῶ, exercitum colligo, cogo et conscribo milites.

Στρατολογία, collectio exercitus, ipsa actio cogendi et colligendi copias.

Συκολόγος, qui ficus colligit.

Συκολογέω, ῶ, ficus lego, seu colligo. Aristoph.

Τριχολογέω, ῶ, pilos lego, seu colligo, aut floccos. Suid.

Φορολόγος, qui tributum colligit, tributorum exactor. Suid. et Hesych.

Φορολογέω, ῶ, tributum colligo, tributum seu tributa exigo. Polyb. Joseph. Item exhaurio tributis, apud Plut.

Φορολογία, tributi collectio seu exactio.

Decomp. Ἀφορολόγητος, ex quo non colligitur seu exigitur tributum, qui tributum non pendit, immunis à tributo. Suid. [Polyb. Hist. lib. 4. χώραν ἔχοντας καὶ πόλεις τὰς αὐτῶν ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἐλευθέρους ὄντας, &c.]

Φρασεολογία, omnimodarum loquendi formularum (quæ φράσεις dicuntur) collectio.

Φυλλολογέω, ῶ, folia lego. pampino, quum de vite dicitur. Poll.

Χαλκολογέω, ῶ, æra lego, æs colligo, i. nummos colligo. Hesych.

Derivata à λέγω, i. dico, loquor.

Λέγομαι, dicor, &c. Τὸ λεγόμενον aliquando per parenthesin ponitur, pro, quod dici solet, quod dicitur proverbio. Item, λέγεται, (impersonaliter,) fertur, fama est. Xen. λέγεται, Ἀλκιβιάδην Περικλεῖ διαλεχθῆναι. † Pæd. 1. 1. 4. et 3. 4. Sic l. 4. p. 93. b.†

Λέγομαι, medium, idem significat cum activo.

Λέξις, εως, ἡ, dictio, i. elocutio, oratio, sermo, stylus. Aristot. Luc. Item orationis venustas, apud Isocr. et Dion. Hal. Item dictio, vocabulum, verbum. Luc. Athen.

Λεξίδιον, ου, τὸ, dictiuncula, vocula.

Λεξικὸς, ὁ περὶ τὰς λέξεις ἔχων. Λεξικὴ, (scil. τέχνη,) lexica, ars rationem vocabulorum ac dictionum recte lustrandi.

Λεξικὸν, οῦ, τὸ, (sub. βιβλίον,) liber in quo vocabula recensentur et explicantur; vulgò dictionarium, vocabularium.

Λεκτὸς, οῦ, ὁ, q. d. dicibilis. Item qui in dictis seu verbis consistit.

Λεκτικὸς, orationi et sermoni accommodatus. Aristot. de poët. † de personâ. Superl. λεκτικώτατος. Xen. Pæd. l. 5. p. 148. a.†

Λόγος, cum suis derivatis et compos. vide post composita ab hoc Λέγω.

Composita ac primùm cum præposit.

Ἀμφιλέγω, q. d ab utraque parte dico: vel in utramque partem: ceu dubitans dico, ambigo, dubito. Xen. in apol. Socr. βρονταῖς ἀμφιλέξει τις μὴ φωνεῖν. Item discepto, contendo verbis, controversiam de re aliqua habeo. Xen. anab. 2.

Ἀμφίλεκτος, utrinque disceptatus vel disceptabilis, in controversia positus. Eurip. in Phœniss. [503. Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Schol. οὐκ ἦν ἀμφίβολος φιλονεικεία καὶ μάχη ἐν ἀνθρώποις. cui exemplo addatur, Æschyl. Agam. 890. Στροφεὺς ὁ Φωκεὺς, ἀμφίλεκτα πήματα Ἐμοὶ προφωνῶν, &c. ancipitia mala. et 1594. ἀμφίλεκτος ὢν κράτει.]

(Ἀμφιλέκτως, i. e. ἀμφιβόλως. Æschyl. S. c. Th. 815.)

Ἀμφίλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, controversus, de quo ambigitur et dubitatur. Xenoph. Pæd. 8. et Hell. 5. Item activè, qui ambigit seu dubitat. Arrian. (Eurip. Med. 639.)

(Ἀμφιλόγως. Æsch. Pers. 905.)

Ἀμφιλογία, ἡ, ambiguitas sermonis, sermo ambiguus, vel disceptatio. Hesiod. in Theogon. † 229.†

Ἀμφιλογέω, idem quod ἀμφιλέγω.

Decomp. Ἀναμφιλέκτος, disceptationem nullam habens.

Ἀναμφιλέκτως, sine controversia.

Ἀναμφίλογος, idem. Xenoph. in symp.

Ἀναμφιλόγως, idem quod ἀναμφιλέκτως. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 8. Persæ Cyrum πατέρα ἐκάλουν, ὅτι ἐπεμέλετο αὐτῶν ὅπως ἀναμφιλόγως ἀεὶ ἀνδράποδα διατέλοιεν. Œcon. cap. 4. §. 7. De Agesilao. cap. 2. §. 12.]

Ἀναλέγω, ἀναλέγομαι, recito, narro.

Decomp. Προσαναλέγομαι, insuper recito, insuper narro. 2 Maccab. 8.

Ἀντιλέγω, contradico, nego. Cum dativo, apud Xenoph. αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀντιλέγων. † Cum dativo personæ. Pæd. l. 6. p. 149. a.† Cum accus. idem Pæd. 6. οὐδὲν ἐδύνατο ἀντιλέγειν. Cum utroque, Aristoph. † Nub. 1036.† Τοῖς νόμοις καὶ ταῖς δίκαις τἀναντία ἀντιλέξαι. Cum πρὸς, apud Xenoph. in symp. οὐκ ἔτι ἔχω πρός σε ἀντιλέγειν. † Ἀντιλέγειν πρὸς τὰ δίκαια. Aristoph. Nub. 885.† Interdum sequente ὡς οὐ. Thuc. οὐκ ἀντιλέγω, ὡς οὐ πάνυ βεβαίως πονηρὰ τὰ πράγματα εἴη. Aliquando exp. recuso. Item ambigo, altercor, dissentio. Isocr. in Archid. περὶ δὲ τοῦ συμφέροντος ἀντιλέγομεν. (Soph. Œdip. Tyr. 417.)

Ἀντιλέγεσθαι, dicitur res de qua ambigitur, vel cui contradicitur. Xen. Hell. 6. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀντιλέγεται. Et, τὰ ἀντιλεγόμενα, controversa, de quibus inter partes non convenit. quibus opp. ὁμολογούμενα.

Ἀντίλεξις, contradictio. Hippocr.

Ἀντίλεκτος, in contradictione positus, controversus, dubius. Thuc. lib. 4.

Ἀντιλογία, ἡ, contradictio. Item altercatio, contentio. Dem. Item refutatio. Herodot. (Aristoph. R. 787.)

Ἀντιλογικὸς, aptus ad contradicendum, contradicendi peritus vel refutandi. Aristoph. † Nub. 1175.† [Plat. Sophist. Οὐδὲν ἀλλ' ἢ τὸ χρηματιστικὸν γένος, ὡς ἔοικεν, ἐριστικῆς ὂν τέχνης, τῆς ἀντιλογικῆς, τῆς ἀμφισβητητικῆς, τῆς μαχητικῆς, τῆς ἀγωνιστικῆς, τῆς κτητικῆς ἐστιν, —— ὁ σοφιστής. De Rep. lib. 5. Ἦ γενναία (ἦν δ' ἐγὼ) ὦ Γλαύκων, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης. Phædrus. Οὐκ ἄρα μόνον περὶ δικαστήριά τέ ἐστιν ἡ ἀντιλογικὴ, καὶ περὶ δημηγορίαν, ἀλλ', ὡς ἔοικε, περὶ πάντα τὰ λεγόμενα μία τις τέχνη. Phæd. ἅμα δὲ οὐκ ἂν φύροιο (ὥσπερ οἱ ἀντιλογικοὶ) περί τε τῆς ἀρχῆς διαλεγόμενος, &c. contentiosi.]

[Ἀντιλογικῶς. Plat. Theæt. Ἀντιλογικῶς ἐοίκαμεν πρὸς τὰς τῶν ὀνομάτων ὁμολογίας ἀνομολογησάμενοι, καὶ τοιούτῳ τινὶ περιγινόμενοι τοῦ λόγου, ἀγαπᾶν.]

Ἀντιλογέω, ῶ, idem quod ἀντιλέγω, apud eundem.

[Ἀντίλογος. Eurip. Hellen. 1156. Καὶ πάλιν ἀντιλόγοις Πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις.]

[Ἀντιλογίζομαι. Jul. Poll. Onomast. lib. 2. §. 110. Xenoph. Græc. Hist. lib. 6. cap. 5. §. 24. Οἱ δὲ Θηβαῖοι ἤκουον μὲν ταῦτα, ἀντελογίζοντο δὲ ὅτι δυσεμβολωτάτη μὲν ἡ Λακωνικὴ ἐλέγετο εἶναι, &c. Athen. Resp. cap. 1. §. 16. οἱ δὲ ἀντιλογίζονται ὅσα ἐν τούτῳ ἔνι ἀγαθὰ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων.]

Decomp. Ἀναντίλεκτος, cui contradici non potest, cui nemo refragari potest. Joseph.

Ἀναντιλέκτως, citra contradictionem, nemine contradicente.

Δυσαντίλεκτος, cui vix contradici potest, qui vix refelli potest.

Εὐαντίλεκτος, cui facilè contradici potest, qui facilè refelli potest.

'Απολέγω, interdico, veto, Polyb. lib. 2. διότι ὁ Πτολεμαῖος τὸ μὲν χορηγεῖν ἀπολέγει, &c. Item declaro, prodo, effero. Philo de mundo, τούτου δὲ τί ἂν εἴη χαλεπώτερον, ἢ μᾶλλον ἀπολέξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δυνάμενον;

'Απόλογος, narratio longa et verbosa, seu fabulosa: unde Proverb. 'Αλκινόου ἀπόλογος, apud Plat. l. 10. de rep. et Aristot. de arte poëtica. quum in immensum commemoratur aliquid, et plus quàm res est. Exponitur etiam, fabula moralis, ex Cic. de Orat. l. 2.

'Απολογία, ἡ, quod dicitur pro defensione alicujus, causæ dictio, excusatio. Isocr. in Busir. encom. Æschin. Plato et alii.

'Απολογέομαι, οῦμαι, loquor aliquid pro defensione seu excusatione alicujus, excuso. Æschin. contra Ctesiph. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, ἀπολογεῖται, ὁ δὲ φεύγων τὴν γραφὴν κατηγορεῖ. Interdum cum accus. ut, ἀπολογεῖσθαι δίκην, defensionem causæ dicere. Plut. Et, ἀπολογεῖσθαι αἰτίας πολέμου, propter causas belli se excusare. Polyb. Interdum cum præpos. addita accus. ut apud Luc. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, ad accusationes respondebo. Cum accus. et præpos. ὑπέρ. Dicitur enim, ταῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολελόγημαι, hæc pro excusatione mei dixi; apud eundem. Dicitur et sine accus. ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος, defendere aliquem. † Xen. Pæd. l. 5. p. 143. a.† Et cum περὶ, apud Isocrat. in Helen. † Xen. Pæd. l. 2. 47. c.† Jungitur et dat. apud Plut. in Them.

'Απολόγημα, τὸ, quod pro defensione dicitur, excusatio: Plutarch. in Rom. et alibi.

'Απολογητικὸς, οῦ, ὁ, defensorius, ad defendendum causam valens: unde ἀπολογητικοὶ λόγοι, libri ad defendendum aliquid scripti; cujusmodi sunt sunt Justini martyris.

'Απολογίζομαι, enarro, percenseo, commemoro. Polyb. ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφᾶς ἀπορίαν καὶ δυσχρηστίαν.

'Απολογισμὸς, defensio, excusatio. Polyb. l. 4.

Decomp. 'Αναπολόγητος, qui defendi non potest seu excusari, pro cujus defensione nihil afferri potest. Utitur Cic. ad Att. lib. et Paul. ad Rom. 2.

Δυσαπολόγητος, qui difficulter defenditur seu excusatur. Polyb.

'Επαπολογοῦμαι, insuper defendo, seu simpliciter, defendo, refello. Plutarch.

Εὐαπολόγητον, quod facilè excusari potest.

Συναπολογέομαι, οῦμαι, simul defendo seu patrocinor. Æschin.

Διαλέγομαι, colloquor, sermocinor, dissero. Plat. in apol. ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διειλέγμεθα. Item, χαίρω διαλεγόμενος ταῖς σφόδρα πρεσβύταις. Dicitur et, διαλέγομαί σοι ταῦτα, apud Xen. et, ἃ πρὸς 'Αντιφῶντα διελέχθη, apud eund. Et apud Plut. βραχέα διελέχθησαν. Nonnunquam cum dat. et præpos. περί. ut apud Herodian. l. 6. περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας διαλέγεσθαι. † πρός τινα περί τινος. Xen. Pæd. 1. 6. 29.† Alia construct. apud Plat. in ep. ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον περὶ τῶν Δίωνος πραγμάτων οὐδὲν ἔτι διελεγόμην. Item orationem publicè habeo, apud Isocr. (Aristoph. R. 177. Philostr. l. 2. c. 30.)

Διάλεξις, sermocinatio, dissertatio. Plut. Greg.

Διάλεκτος, ου, ἡ, sermonis in unaquaque lingua differentia. ἰδίωμα τῆς γλώσσης. seu sermonis forma. Plut. in quæst. Rom. Exponitur etiam colloquium, apud Plat. in symp.

Διαλεκτικὸς, οῦ, ὁ, ad sermocinationem pertinens. Item sermocinator, fabulator: ut exp. apud Aristot. Item peritus artis quæ Dialectica vocatur, seu qui interrogare et respondere novit, ut Plato in Cratylo definit. Item pertinens ad artem dialecticam.

Διαλεκτικὴ, (sub. τέχνη,) ars disserendi, vel disputatrix. Propriè sic vocatur ea pars Dialecticæ, quæ probabiliter de qualibet re disserere docet, alio nomine τοπικὴ, ut patet ex cap. 22. lib. 1. pr. anal. Aristot. Usurpatur etiam pro metaphysica, seu prima philosophia, apud Plat. lib. 7. de rep. et ab iis qui metaphysicam negant. Aliàs διαλεκτικὴ eadem est ac illa quæ λογικὴ nuncupatur, ars ratione recte utendi.

Διαλεκτικῶς, dialecticè, i. ut convenit arti dialecticæ, et ejus præceptis, seu more eorum qui dialectici vocantur.

Διάλογος, ου, ὁ, sermocinatio, sermo aliquorum disserentium, aut confabulantium. Exponitur etiam, sermo ex interrogatione et responsione constans. vide Fab. l. 9. c. 2.

Διαλογικὸς, ad dialogos pertinens, seu ad dialogorum scriptionem.

Διαλογίζομαι, dissero, discepto. Xen. βούλει οὖν διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν σκοπῶμεν ἤδη ὅπου τὸ δυνατόν ἐστι. Item dissero, discepto.

Διαλόγισμα, idem quod διαλογισμὸς, ratiocinatio. Laërt.

Διαλογισμὸς, sermocinatio, confabulatio. Plut. in apophth.

Διαλογιστὴς, sermocinator; dialogum proponens.

(Διλέγω. Sch. Æsch. Ch. 900.)

Decomp. Προσδιαλέγομαι, sermocinor cum aliquo, colloquor. Plut. et Synes.

Προσδιάλεξις, sermocinatio.

'Εκλογέομαι, idem quod ἀπολογοῦμαι, crimen aliquod verbis diluo, loquor pro defensione alicujus aut excusatione. Appian. in Mithrid. ὁ δὲ ἐλθὼν ἐξελογεῖτο περὶ τῶν γεγονότων. Sic et apud eundem de bello civil. l. 5.

'Επιλέγω, dico post alia, præterea dico, seu dictis addo. Unde pass. apud Aristot. ἐπιλέγεταί τις μῦθος, additur his fabula. Cum dat. exp. etiam, dico de. Ut apud Aristot. eth. 2. ὅθεν εἰώθασιν ἐπιλέγειν τοῖς εὖ ἔχουσιν ἔργοις, unde de rectè factis dicere solent. Et cum dat. pers. sermonem adjungo, post factum aliquod videlicet. Sic apud Xen. Pæd. 1. τὸν Κῦρον λαβόντα τῶν κρεῶν διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς, ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, &c. carnibus in singulos ministros distributis, unicuique verba hæc addidisse, &c. Interdum cum accus. ut apud Thucyd. l. 6. ἐπιλέγοντες τεκμήρια, post alia dicentes. Exponitur etiam, statim subjicio, simul verba facio, apud Plutarch. symp. 6. διὰ θυρῶν ἐξελαύνουσιν, ἐπιλέγοντες. Rhetoribus est perorare. ('Επιλέγομαι. Æsch. Suppl. 50.)

'Επίλογος, ου, ὁ, dictum quod subjungitur ad reddendam ejus quod præcedit rationem. Aristot. 2. rhet. Item, apud Rhetores, orationis extrema pars, quæ antè dictis ἐπιλέγεται. peroratio.

Decomp. Προσεπιλέγω, idem quod ἐπιλέγω, dictis addo, seu insuper dico. Them. phys. 7. ἀλλ' οὐδὲ 'Αναξαγόρας τὴν αἰτίαν προσεπιλέγει.

Καταλέγω, sigillatim enarro. Od. γ'. 'Αλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. Sic Od. δ'. Τοὶ γὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω. Sic et Il. κ'. et alibi apud Hom. (Theoc. ιζ'. 11. κδ'. 65.)

Καταλογάδην, prosaicè, prosa oratione. Isoc. et Plut. de fort. Rom.

[Καταλογέω. Herodot. Hist. lib. 1. καί κως εἶτ' ἐκ προνοίης αὐτὸν κατηλογέοντα τὰ 'Ορέτεω πρήγματα, &c. A Verbo κατηλογέω, pro communi καταλογέω.]

Παραλέγω, absurda loquor, deliro. Hippocr. epidem. l. 1.

Παράλογος, vide in comp. à λόγος, ratio.

Περιλέγειν, circumloqui, verborum circuitionibus uti: superflua et inutilia loqui. Poll. ex. Hermippo comico.

Περίλεξις, circumloquutio; copia dicendi, et latiùs interpretandi: seu futilis loquacitas, supervacanea dictio. Aristoph. in Nub. † 317.†

Προλέγω, prædico. Item præmoneo, profiteor. Plut. de Socr. dæm. καὶ γὰρ προῄδειν καὶ προὔλεγον. Æsch. προλέγω ὑμῖν, ὅτι λήσετε, &c.

Πρόλογος, (q. d. proloquium, i. anteloquium,) id quod dicitur ante cætera: peculiariter apud comicos et tragicos Poëtas. Sic nominatur, quæ comœdiæ seu tragœdiæ præponitur præfatio. Aristot. rhet. 3.

Προλογίζω, præfationem loquor. primus in scenam prodiens verba facio. Exponitur etiam, prior verba facio. Suid.

Προσλέγω, insuper dico.

Προσλέγομαι, alloquor. Unde apud Hom. Od. μ'. Εἰπέ τε, καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα, allocuta est; sicut schol. exp. et etiam Eustath. quum inquit, προσέλεκτο, μάλιστα σημαίνει ὁμιλίαν διὰ λόγων. (Theoc. Id. 1. 92.)

Composita sine præpositione.

Ἄλεκτος, qui dici non potest, ineffabilis. Philo.

'Αξιόλεκτος, dictu dignus, laudabilis.

Αὐτολεξεὶ, ad verbum, αὐταῖς λέξεσι, vel κατὰ λέξιν.

Δικολέκτης, ου, ὁ, causidicus, in Epigr.

(Δύσλεκτος. Æsch. Pers. 703.)

Εὔλεξις λόγος, oratio habens bona vocabula. Luc. in Lexiph.

Κοινολέκτως, vulgari sermone, communi lingua.

Κυριολεκτεῖν, propriè loqui. Eust.

Κυριολεξία, proprietas loquendi. Eust.

Μυριόλεκτος, qui ab infinitis dicitur. Xen. Hellen. 5.

De nomine λόγος, cum suo comitatu.

Λόγος, ου, ὁ, dictum, verbum. Ut, ὁ παλαιὸς λόγος, vetus dictum, apud Plat. in symp. Sic apud Herodian. παντὸς λόγου θᾶττον. et àpud Synes. θᾶττον ἢ λόγος, dicto citiùs. Sæpe inter se opponuntur, λόγῳ καὶ ἔργῳ, ut Latinè, verbo et re, vel, dicto et facto. † λόγος παιδικὸς, res amatoria. Xen. Pæd. 1. 4. 27.† ¶ Item sermo, oratio, verba. Xen. Hellen. 4. ἤρξατο λόγου, inchoavit sermonem. † et Pæd. l. 1. 4. 25.† Aristoph. in Nub. ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου, abrupisti mihi sermonem. † λόγοι περιδέξιοι. Nub. 948.† Λόγος Δημοσθένους, &c. oratio Dem. Et, λόγους ποιεῖσθαι, apud Isocr. in Areop. verba facere, orationem habere. Λόγος ἀκοῆς, 1 Thess. 2. 13. qui est verbum sacræ scripturæ. Item sermo, i. rumor, fama. Thucyd. l. 6. διῆλθεν ὁ λόγος ὅτι &c. Sic apud Plut. in Sert. λόγους διαδιδόναι, rumores in vulgus disseminare. † Sic λόγος διεδόθη. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. e.† Dicitur et, ὡς λόγος, sub. ἐστὶν, ut fama est, ut ferunt, apud Herodian. l. 1. Exponitur etiam, opinio: ut Greg. ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, ut mea fert opinio. † ὁ ἄξιος λόγου, i. e. ἀξιόλογος, homo alicujus pretii, laudabilis, Xen. Pæd. p. 185. b.† ¶ Item λόγος, libri, tractatus: ut apud Luc. ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος. Sic et apud Plut. et Gal. Aliquando pro definitione ponitur apud Aristot. post. anal. c. 8. et 12. ¶ In plur. λόγοι, studia literarum, et disciplinæ liberales. Unde, οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους, Greg. literarii homines. Et, οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι, Herod. homines insigni doctrina præditi. (οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν. Eurip. Med. 542. ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην. 873. 963. id. Phœniss. 1210. Soph. Tr. 1063. Œdip. Tyr. 591. 849. ἐν λόγῳ. Philostr. l. 3. c. 15.)

Λόγος, ratio: ut apud Aristot. Eth. l. 9. c. 8. κατὰ λόγον ζῆν. † Aristoph. Nub. 619. Κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν, secundùm ordinem dierum vel rationem.† Et apud Dem. λόγον ἔχει, rationi consentaneum est. Sic, κατὰ λόγον γίγνεται, apud Plut. cum ratione fit, non abs re fit. Sic dicitur, λόγον διδόναι vel ὑπέχειν, rationem reddere, et causam dicere. † Xen. Pæd. 1. 4. 3.† Item pro ἀναλογία, proportio. Aristot. in hist. an. καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, i. proportione. Sic et apud Plat. in Phædone, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, pro pari proportione. Item mens, mentis conceptus, cogitatio: ut apud Plat. in Parmenide, λόγῳ λαβεῖν, et, τῇ διανοίᾳ λαβεῖν, pro eodem. † τῶν δ' ἄλλων μείων λόγος, cæterorum minor ratio, vel cura. Xen. Pæd. l. 5. p. 129. b.†

Derivata à λόγος, in prima signif.

Λογικὸς, οῦ, ὁ, qui sermocinari potest, sermocinans, sermocinator. Greg. de homine. Item eloquens, facundus: idem in epitaphio patris. Γάλα λογικὸν, lac verbale, 1 Pet. 2, 2. quod in verbo ἀδόλῳ τε καὶ ἐμφύτῳ totaliter subsistit; non illud, quod in literà tantum fractà, ac in rationis nostræ verbo quàm maxime, licet ἐμφυτευθέντι, est occupatum. Itidem et λατρεία λογικὴ, cultus verbalis, Paul. ad Rom. 12. 1. Apud Rhetores ποῦς λογικὸς dicitur pes in prosa oratione usitatus. Demetr. Phaler. Alias signif. vide in λόγος, i. ratio.

Λογικῶς, verbis; disserendi et sermocinandi modo.

Λόγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, mentione dignus, memorabilis, seu celebris, nobilis. Herod. in Uran. et Eut. Item æstimabilis, æstimatione dignus.

Λόγιος, ου, ὁ, celebris, memorabilis. Philo de vita M. l. 1. Apud antiquos sic dicebatur, qui in unaquaque natione patria instituta interpretari et eloqui poterat, h. e. historiæ et antiquitatis peritus, et in ea re facundus: ut apud Aristot. polit. 6. Postea omnes diserti sic appellari cœperunt. Moschopul. Sic dicitur etiam, fatidicus et vates. Plut. in Sylla et Arrian. l. 6. Item magnificus. Demetr.

Λόγιον, ου, τὸ, oraculum, responsum divinum: propriè, ut volunt grammat. datum oratione soluta. Thucyd. lib. 1. Philo de vita M. l. 1. Aristoph. in Vesp. Ecclesiastici autem scriptores λόγια appellant testimonia Prophetarum et Apostolorum. Et, θεῖα λόγια, divina oracula, sacræ literæ. Naz.

Λογιότης, ητος, ἡ, facundia, eloquentia:

Λογιεὺς, έως, ὁ, orator, qui causas dicit. Poll. ex Critia.

Λογεῖον, locus quidam theatri, seu pulpitum in scena, super quo stantes histriones fabulam recitant. Etym. A Suid. exp. locus, in quo causæ dicuntur. Moschopulo est locus, in quo περὶ τοὺς λόγους διατρίβουσι. ¶ Λογεῖον dicitur etiam os: quoniam per id sermo prodit. Poll. l. 2. ¶ In sacris autem literis dicitur λογεῖον τὸ μάντευμα ὅπερ ἐφόρει ὁ ἱερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι οἱ ιβ' λίθοι. Suid. Exponitur pectorale. Exodi 28.

Λογίδιον, et λογάριον, ου, τὸ, verbum, dictiuncula, oratiuncula. Isocr. contra Soph. Athen. l. 3. Item λογίδιον, fabella. Aristoph. in Vesp.

Λογιστήρια, τὰ, dicuntur scholæ, in quibus disseritur. Synes. ep. 54. Vide et in sequenti classe Derivat.

Λογάω, q. d. dicturio, dicere seu fari et disserere cupio. Luc. in Lex.

Composita.

'Αειλογία, ἡ, (q. d. semperloquium) verbositas. Suid. et Hesych. Item dicendæ causæ, aut orationis reddendæ necessitas, sine præscriptione aut temporis, aut personæ, aut rei jam judicatæ et finitæ. Demosth. περὶ παραπρεσβ.

'Αειλογέω, ῶ, semper loquor. Hesych. et Suid.

Αἰσχρολόγος, qui turpia et obscœna loquitur.

Αἰσχρολογία, sermo turpis seu obscœnus, sermonis turpitudo. Aristot. eth. 4. c. 8. et polit. 7. [pag. 186. ult. Ed. Oxon. Ἴδοι δ' ἄν τις καὶ ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τῶν παλαιῶν καὶ τῶν καινῶν. τοῖς μὲν γὰρ ἦν γέλοιον ἡ αἰσχρολογία· τοῖς δὲ μᾶλλον ἡ ὑπόνοια. Xenoph. Laced. Resp. vol. 5. cap. 5. §. 6. ὥστ' ἐκεῖ ἥκιστα μὲν ὕβριν, ἥκιστα δὲ παροινίαν, ἥκιστα δὲ αἰσχρουργίαν καὶ αἰσχρολογίαν ἐγγίγνεσθαι.]

Αἰσχρολογέω, ῶ, turpia loquor, turpis et obscœnus sum in sermone. [Plat. de Rep. lib. 3. κακηγοροῦντάς τε καὶ κωμῳδοῦντας ἀλλήλους, καὶ αἰσχρολογοῦντας, μεθύοντας ἢ καὶ νήφοντας &c.]

Αἰτιολόγος, qui causam dicit cur: qui rationem reddit: qui rationibus utitur et probationibus.

Αἰτιολογία, causæ redditio: schema apud Rhet. de quo Fab. l. 9. c. 3.

Αἰτιολογικὸς, peritus ætiologiarum, qui rationem reddere novit ejus quod in quæstione versatur: apud Sext. philosophum. Item causalis, causæ redditivus. Αἰτιολογικὴ, pars medicinæ, quæ morborum caussas, caussarumque differentias et vires explanat.

Αἰτιολογέω, ῶ, rationem reddo, apud Sext. philos.

Decomp. Ἀναιτιολόγητος, cujus ratio reddi non potest. Alex. Aphr. in probl. Diosc. l. 7. c. 1.

Ἀκαιρολογία, intempestiva sermocinatio. Hesych.

Ἀκριβολόγος, accurato sermone utens, exquisito sermone aliquid exprimens. Et generaliùs, exquisitâ diligentiâ in quovis dicto seu facto utens.

Ἀκριβολογία, accurata discussio vel examinatio aut tractatio. Aristot. rhet. lib. 1. ad Theod. Ponitur et in vitio pro, accurata impensæ et sumptuum examinatio, apud eundem eth. 4.

Ἀκριβολογέω, ῶ, accuratè perpendo et examino. Chrysost. in 8. ad Rom. τί φιλοσοφεῖς καὶ ἀκριβολογεῖς περιττά;

Ἀκριβολογοῦμαι, itidem, exactè perpendo et excutio, exquisitè disputo et æstimo. Æschin. contra Timarch. ἵνα μή τις εἴπῃ ὡς ἄρα ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Dem. ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου. Item exactam sumptuum rationem subduco.

Decomp. Διακριβολογοῦμαι, accuratè discutio. Item enucleatè dissero.

Ἄλογος, facultatis dicendi expers.

Ἄλογα, non dicenda, nefanda. Soph. in Thyeste. Ἄλογοι ἡμέραι, quidam exp. dies irriti: alii dies innumerati. Num. c. 6.

Ἀλόγως, sine sermone, sine ullo verbo, cum silentio. Soph.

Ἀλογία, vocatur à Greg. edictum Juliani, quo vetuit Christianos operam dare studiis literarum liberalium. Item pro silentio. Luc. in Lexiph. Alias signif. vide in comp. à Λόγος, i. ratio.

Ἀμουσολογία, verba inerudita et inscita, verba quæ adversis musis funduntur. Athen. l. 4.

Ἀνθολογία, liber omnimodos literatos flores, historicosve, referens.

Ἀνθρωπολόγος, de hominibus libenter verba faciens. Aristot. in eth. [lib. 4. cap. 8.]

Ἀξιόλογος, (q. d. mentione dignus,) memorabilis, laudabilis. Item non aspernandus, alicujus pretii. Thuc. l. 1. et 3. Xen. Synes. † Comp. ἀξιολογώτερος. Xen. Pæd. p. 210. b.†

Ἀξιολόγως, ita ut mentione dignum sit, egregiè, præstanter. Xen.

Ἀπεραντολόγος, nullum finem faciens loquendi, multiloquus, verbosus.

Ἀπεραντολογία, verbosa oratio, loquacitas. Luc.

Ἀργολογία, sermo otiosus et inutilis.

Ἀργολογέω, ῶ, otiosa et supervacanea dico. Basil.

Ἀρχαιολογία, sermo aut historia de rebus antiquis. Plut. de Herod. ¶ In disciplinis literatæ humanitatis ea est ἀρχαιολογία, quæ disciplinarum communia principia præcognoscit.

Ἀρχαιολογέω, ῶ, antiqua memoro, de antiquis dissero, seu scribo. Luc. Thuc. l. 7. [§. 69.] Item antiquis verbis utor.

Ἀστειολογία, facetiæ, urbanitas sermonis. Luc. [Marc. Anton. de Reb. suis. lib. 1. §. 7. καὶ τὸ ἀποστῆναι ῥητορικῆς καὶ ποιητικῆς, καὶ ἀστειολογίας. Ἀστειολογία, sermonis elegantiam sive festivitatem indicet; cujus studium cum rhetorica ac Poetica aptissime conjungitur. Gatak.]

Ἀστρολόγος, antiquitus idem dicebatur qui et ἀστρονόμος, i. scientiæ siderum peritus: recentioribus verò Mathematicis ἀστρολόγος dicitur, qui effectus siderum prædicit.

Ἀστρολογία, scientia astrologorum.

Ἀστρολογικὸς, ad astrologiam seu astrologos pertinens. Plutarch. de solert. anim.

Ἀστρολογέω, circa astrologiam versor, astrologiam tracto. Athen. l. 9.

Βαττολογέω, ῶ, exili voce balbutio, lingua titubo et hæsito, (veluti Battus ille Cyrenæorum princeps;) vel unum idemque verbum sæpiùs repeto, nugor, deblatero; sicut Battus ille poëta in hymnis suis idem repetens: aut etiam, multa inaniter garrio; Matth. 6.

Βαττολογία, titubantia et offensio in loquendo, hæsitantia. Item multiloquium, loquacitas. Hesych.

Βραχυλόγος, brevis in sermone, qui breviter dicit aliquid aut loquitur. Plut. in Lycurgo. [Plat. de Leg. lib. 1. Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην, τὴν μὲν, βραχυλόγον, τὴν δὲ, πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν.]

Βραχυλογία, brevitas sermonis aut orationis. Fab. l. 8. c. 3.

Βραχυλογέω, brevis sum in dicendo. Plut. in apophth.

Γαστρολόγος, qui de rebus ventri gratis disserit, et eas exponit. cujus deus venter est.

Γαστρολογία, liber quo hæc exponuntur. verbositas illorum, quorum deus venter est.

Γενεαλόγος, qui originem et genus alicujus narrat, genealogiæ scriptor. Laërt.

Γενεαλογία, genealogia, recensio generis, series generis. [1 Timoth. i. 4. μηδὲ προσέχειν μύθοις καὶ γενεαλογίαις ἀπεράντοις, &c.]

Γενεαλογικὸς, ad generis recensionem pertinens. Philo de v. M. lib. 2.

Γενεαλογέω, generis seriem deduco, seriem generis memoro. Herodot. γενεαλογέουσιν αὐτέων τὴν γένεσιν. Justin. γενεαλογεῖν τοὺς θεούς. Sic γενεαλογοῦσι τὸν Λυκοῦργον, apud Plutarch. Et cum genit. ut, γενεαλογῶ Θαύμαντος, à Thaumante genus duco. Item metaph. oratione rem aliquam veluti per generis seriem deduco. Luc. γενεαλογεῖν περὶ ὀρχήσεως, &c.

Decomp. Ἀγενεαλόγητος, cujus generis origo reddi vel inveniri nequit, cujus progenies non enarratur. in ep. ad Hebr. et apud Greg.

Ἀντιγενεαλογέω, ῶ, contrario modo genealogiam deduco, contrariam genus seriem recenseo. Herodot. in Eut.

Συγγενεαλογῶ, simul refero generis seriem, apud eundem, ibid.

Γενεθλιαλόγος, seu γενεθλιολόγος, qui notationes et prædictiones facit ex natali die.

Γενεθλιαλογία, prædictio ex natali die, notationes ex sideribus natalitiis.

Γνωμολόγος, q. d. sententiæ proloquutor, vel sententiarum.

Γνωμολογία, sententiarum proloquutio seu sententiæ; aut etiam, sententia, vel sententiæ, quam, vel quas aliquis loquitur. Plut. in polit. præc.

Γνωμολογικὸς, gnomologiæ conveniens, seu ad gnomologiam pertinens. Demetr. Phal.

Γνωμολογικῶς, sententiosè. Suid.

Γνωμολογέω, sententiam eloquor, vel sententias; sententiosè loquor. Plut. in lib. de frat. char. ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας. Utitur et Athen. l. 10. et Laërt. in Epicharmo, et Aristot. rhet. l. 2.

Δεινολογία, oratio amplificans et exaggerans rei indignitatem.

Δεινολογέομαι, quiritor, gravem injuriam me passum esse dico. Herodot. in Melpom. Plut. in Sertor. Item crimen amplifico, rei indignitatem exaggero.

Δειπνολόγος, qui de cœnis loquitur. Athen. lib. 1.

Δειπνολογία, poëma ab Archestrato ita inscriptum. Idem, l. 6.

Δεκαλόγος, decem præcepta.

Δευτερολογία, secundæ partes in dicendo, secunda actio, seu secundæ agendi vices. Aphth. in Progymnasm.

Δευτερολογέω, secundo loco dico, secundas in dicendo partes obtineo. Item sermonem iterum habeo. Macchab. l. 2. c. 13.

Δικαιολόγος, idem quod Δικολόγος.

Δικαιολογία, causæ suæ defensio, juris sui in medium prolatio. Plut. in Pericle, Phil. de v. M. lib. 3. Exponitur et id, quod pro causæ firmamento dici potest. Liban. in argum. orat. contra Leptin. Est et figura oratoria, apud Rut. Lup. quum æquitatem causæ quam maximè brevi sententia complectimur.

Δικαιολογικὸς, juridicialis.

Δικαιολογέω, judicio contendo et litigo, jura mea allego seu profero, causificor. Aristot. Rhet. 1.

Δικαιολογέομαι, idem. Item generaliter, discepto. Luc. de sacrif. et in Prom. et apud Plut.

Δικολόγος, causidicus, causarum orator. Plut. de frat. char.

Δικολογέω, causas dico. Exponitur etiam, judiciales præceptiones trado. Aristot. in rhet.

Διλογία, stulta geminatio verbi seu orationis. Xenoph. [περὶ Ἱππ. cap. 8. Dem. Phal. de Elocutione. §. 103.]

Διλογέω, stulte gemino eadem. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 8. §. 2. Εἰ δέ τις διλογεῖν ἡμᾶς οἴεται, ὅτι περὶ τῶν αὐτῶν λέγομεν νῦν τε καὶ πρόσθεν, οὐ διλογία ταῦτά ἐστιν, &c.]

[Δίλογος. 1 Tim. iii. 8. Διακόνους ὡσαύτως σεμνοὺς, μὴ διλόγους, &c.]

Δισσολογέω, sive διττολογέω, bifariam dico. Synes.

Διττολογούμενα, quæ duobus modis efferuntur.

Δοξολογία, celebratio, quæ fit recensendis iis quæ ad gloriam seu honorem alicujus pertinent.

Δοξολογέω, ῶ, gloriosa celebratione colo. Basil.

Decomp. Ἐνδοξολογέω, ῶ, gloriam in sermone aucupor. Laërt.

Παραδοξολόγος, qui paradoxa dicit, seu incredibilia.

Παραδοξολογία, oratio paradoxa, quâ præter seu contra omnium opinionem incredibilia dicuntur. Æschin.

Παραδοξολογέω, paradoxè loquor, dico incredibilia præter seu contra omnium opinionem. Hermog.

Εἰκοτολογέω, ῶ, similitudinem veri consequor in iis quæ dico. Hesych.

Ἐλεεινολογέω, ῶ, miserabiliter loquor, miserabilem sermonem habeo ad miserationem.

Ἐλεεινολογία, oratio miserabilis ad commiserationem excitandam. Plato in Phædro.

Decomp. Διελεεινολογῶν, misericordiam oratione captans, misericordiam verbis captare pergens.

Ἐλλόγιμος, idem quod λόγιμος. Plat. Plut. Laërt. Item eloquens. Hermog. Item doctus, literatus. Phil. de mund.

Ἐναντιολόγος, contraria loquens.

Ἐναντιολογία, contradictio.

Ἐναντιολογέω, contraria loquor.

Ἑξιλογία, vel ἑξολογία, habituum historia methodica, disciplina internarum artium præcognita generalia tradens.

Ἐτυμολόγος, qui origines verborum indicat seu explicat.

Ἐτυμολογία, originis verborum indicatio; notatio. Cic. q. d. veriloquium.

Ἐτυμολογικὸς, etymologicus, peritus etymologiarum explicandarum.

Ἐτυμολογέω, ῶ, origines verborum indico. Athen. l. 2.

Decomp. Δυσετυμολόγητον ὄνομα, nomen cujus etymologia vix reddi potest.

Παρετυμολογεῖν τὸ ὄνομα, ad nominis etymon alludere. Athen. l. 2. et 7.

Εὐθυλογέω, ῶ, directè loquor.

Εὐλογία, honestus sermo. Plato. Item laus, prædicatio. Thuc. l. 2. Item benedictio, ut theologi loquuntur. Philo de vita M. l. 1. Et pro eleemosyna, à fratribus benevolis et benè precantibus collata. 2 Cor. 9.

Εὐλογέω, benè dico: ut, εὐλογεῖν τὰς δίκας, benè agere seu dicere causas. Isocr. de permut. Item laudo, prædico. Aristoph. in equit. εὐλογῆσαι βουλόμεθα τοὺς πατέρας ἡμῶν. Isocr. in Panath. οὓς δὲ ἐπιτιμᾷς, εὐλογεῖς αὐτούς. Item benè precor, faustis imprecationibus prosequor. Gen. 2. Matth. 5. &c. [Æsch. Ag. 589. Eurip. Phœniss. 929.]

Εὐλογητὸς, benedictus, laudatus. Lucæ 1. et alibi in N. Test.

Decomp. Κατευλογέω, deprædico, prædico, laudibus extollo.

Εὑρεσιλόγος, solers in inveniendis verbis; facundus, disertus. Laërt. in Arcesil. Item nugator, et verborum funditator. Suid. et Hes.

Εὑρεσιλογία, solertia, vel promptitudo in inveniendis et proferendis verbis; facundia. Laërt. in Stilpone. Item loquacitas, et inanium verborum funditatio. Reperitur et εὑρησιλογία, apud Plut. et Phil.

Εὑρεσιλογέω, ῶ, promptè et solerter verba invenio. Item verba fundo, et verba fundito. Polyb. Reperitur et εὑρησιλογέω, apud Athen. l. 5.

Εὐσχημολογέω, ῶ, honestè loquor et scitè. Gaza de senectute.

Ἡδυλόγος, suaviloquus. [Eurip. Hec. 134. πρὶν ὁ ποικιλόφρων κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς, Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν, &c.]

Ἡδυλογέω, loquor quæ jucunda sunt et grata, ad placitum loquor, adulor.

Ἡδυλογία, suavitas sermonis, suaviloquentia.

Ἠθολόγοι, morum effictores; θεατρισταὶ affectuum cujusque personæ. Utitur Cic. 2. de Orat.

Ἠθολογία, figura oratoria, quum verbis sonoque vocis exprimuntur ac describuntur hominis alicujus affectus et mores. Rutil. Lup.

Ἡμερολογέω, ῶ, dies supputo, ἡμερολογεῖν χρόνον, apud Herodot. exp. dierum singulorum rationem observare.

Ἡμερολόγιον, fasti, calendarium. Plut. in Cæsare.

Θεολόγος, ὁ, ἡ, qui de Deo, diisve disserit aut loquitur, aut de rebus divinis; rerum divinarum consultus. Plut. de def. orac. πλεῖστον δὲ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνουσιν οἱ Δελφῶν θεολόγοι. Christianis θεολόγος est, ἐν ᾧ, ἢ ἐν ᾗ, θεοῦ λόγος φράζει διὰ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ. θεοφράδμων. ὁ καὶ ἡ ἐκ θεοῦ φράζων καὶ φράζουσα.

Θεολογία, sermo aut dissertatio de Deo, rebúsve divinis. Plat. lib. 2. polit. Donum Dei, quo fides salvifica ex Deo loquitur.

Θεολογικὸς, pertinens ad eos qui de Deo rebúsve divinis agunt, theologicus. Aristot. metaphys. lib. 10. c. 6. Exponitur et theologiæ peritus, theologiæ deditus, apud Naz.

Θεολογέω, ῶ, de Deo loquor, de rebus divinis dissero: vel dissero aut commentor more eorum, qui rerum divinarum scientiam profitentur. Aristot. de mundo, θεολογῶμεν περὶ τούτων συμπάντων. Areop. θεολογεῖν τὰ περὶ τριάδος, theologicè explicare et commentari. Invenitur et passivum θεολογοῦμαι, apud Plutarch. de def. orac. Θεολογῶν et θεολογούμενος, idem quod θεολόγος.

[Θεσφατηλόγος. (*decomp.*) Æsch. Ag. 1450.] ‡ vaticinia edens. Blomf.‡

Ἰατρολογέω, ῶ, de medicina dissero. Laërt.

Decomp. Ἀνιατρολόγητος, ignarus eorum quæ de medicina disseruntur, rationis medicinæ imperitus.

Ἰδιολογία, propria et peculiaris loquendi ratio.

Ἱερολογέω, ῶ, de sacris rebus loquor, seu dissero, sacra verba pronuntio. Dionys. Areop. [Plat. Theag. Ὦ Σώκρατες, ἐδεόμην ἄττα σοι ἰδιολογήσασθαι, εἰ σχολή.]

Ἱερολογία, ea quæ in ecclesia recitantur, quasi sacri sermones.

Καινολογία, sermonis novitas, nova loquendi ratio.

Κακολόγος, maledicus. Aristot. eth. 4.

Κακολογία, maledictio, maledicentia. Plut. περὶ πολυπραγμ. Item maledictum, i. probrum à maledico ingestum.

Κακαλογικὸς, ad maledicendum factus, vituperatorius.

Κακολογέω, maledico, congero maledicta in aliquem. Plutarch. de Herodot. Item malè precor, diras et omnia mala imprecor. Matth. 15. et Marci 7.

Καλλιλογέω, ῶ, eleganter dico, venustè scitéque dico vel loquor.

Καλλιλογία, elegans venustaque dictio, via benè dicendi. † Xen. Pæd. 1. 2. 6.†

Κενολογεῖν, inaniter loqui, supervacanea dicere. Aristot.

Κιναιδολόγος, turpiloquus, cinædica impudentia in loquendo utens. Athen. l. 14.

Κοινολογέομαι, οῦμαι, confero sermones cum aliquo de re quapiam, sero colloquia cum aliquo. Aristot. in polit. κοι-

νολογησάμενος τοὺς Σαμίους. Polyb. κοινολογηθεὶς περὶ τῆς ὅλης ἐπιβουλῆς Νικοφάνει. Sic et κοινολογεῖσθαι πρός τινι, consilia cum aliquo agitare. Luc.

Κοσμολογία, dissertatio de mundo, sermo qui habetur de mundo.

Κοσμολογικὸς, ad κοσμολογίαν pertinens: unde, κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quæ et φυσικὴ, apud Dionys. Areop.

Κουφολόγος, qui levis est in verbis.

Κουφολογία, verba levia, levitas verborum.

Κτηματολογία, dicere cujus sit hoc vel illud κτῆμα, Gaza.

Κυριολογεῖν, propriè loqui: unde κυριολογεῖσθαι, propriè dici. Just. Mart. οὐδὲν ὄνομα ἐπὶ θεοῦ κυριολογεῖσθαι δυνατόν. Sic et apud Philon. de vita Mos.

Κυριολογία, sermo seu oratio propriis constans verbis. Dionys. Longin.

Decomp. Ἀκυρολογία, improprietas sermonis, improprium genus loquendi: unum ex vitiis quæ in sermone notant grammatici.

Ἀκυρολογέω, impropriè loquor.

[Λεκτολόγος. Aristoph. R. 900.]

[Λεκτολογία. Philostr. l. 1. c. 17.]

Λεπτολόγος, qui subtiliter et minutatim disserit de aliqua re, argutus. [Aristoph. Nub. 447. Schol. Ran. 900. Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε ἀνδρῶν γνωμοτύπων, &c.]

Λεπτολογέω, sive λεπτολογέομαι, minuta et subtilia disputo, subtiliter et argutè dissero. Aristoph. † in Nub. 319.† [Καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, &c. Vide Schol. Ran. 908. Schol.] Luc.

Λεπτολόγημα, (quod et λεπτολογία,) subtilis de minimis rebus disputatio.

Λεπτολογιστὴς, argutator. Aristoph. in avib.

Decomp. Διαλεπτολογοῦμαι, idem quod λεπτολογέω. Aristoph. in avibus. †et Nub. 1498. τινὶ, cum aliquo.†

Καταλεπτολογέω, ῶ, subtiliter et argutè rimor, apud eundem. [cum Acc. Aristoph. R. 828.]

Μακρολόγος, qui longa oratione utitur, prolixus in sermonibus seu oratione. Ammon. [Plat. Sophist. Τίνα οὖν ἀποφαινώμεθα τὸν μακρολογώτερον εἶναι.]

Μακρολογία, prolixitas in dicendo, sermo prolixus. Aristotel. rhet. 3. [Plat. Gorg. καὶ ἵνα δὲ μὴ μακρολογία πολλή τις γίγνηται περὶ ταῦθ' ἡμῖν, ἅπαντα ἁπλῶς ἔστω.]

Μακρολογέω, longa oratione utor. Herodian. et Athen. l. 6.

Ματαιολόγος, vanus in loquendo, vaniloquus, vanidicus.

Ματαιολογία, vaniloquentia, seu verba vana. [1 Epist. ad Timoth. 1. 6. ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν, &c.]

Μαψιλόγος, vaniloquus. Hom. hymn. in Merc.

Μεταξυλογία, interloquutio, seu interfatio. Apud schol. Thuc. usurpatur pro parenthesi.

Μετεωρολόγος, qui de rebus sublimibus (id est, cœlestibus) verba facit, seu disputat. Plato in Cratylo.

Μετεωρολογία, sermo de rebus sublimibus, seu disputatio. Idem in Phædro.

Μετεωρολογικὸς, ad meteorologiam pertinens.

Μετεωρολογῶ, de sublimibus rebus verba facio, aut commentor et scribo. Item in Axiocho.

Μετριολόγος, moderatus in verbis. Antiphon.

Μικρολογία, seu σμικρολογία, oratio tenuis, nullamque habens verborum et sententiarum dignitatem. apud Suid.

Μικρολογέομαι, οῦμαι, seu σμικρολογέομαι, οῦμαι, de rebus minutis et levibus accuratè disputo. Luc.

Decomp. Κατασμικρολογεῖν τὴν φύσιν, de natura loqui ut parca et restricta, obloqui naturæ ut parcæ. Hippocr. in ep. ad Demag.

Μιμολόγος, qui mimos recitat. in Epigr. Ἠχὼ μιμολόγος dicitur, quòd humanam vocem referat.

Μιμολογέω, mimos recito, mimicè recito. Strabo l. 5.

Μισολόγος, qui disputationes odit: literas seu politiorem literaturam exosus: indoctus.

Μισολογία, odium bonarum literarum. Plut. de Herodot.

Μισολογέω, ῶ, bonas literas odi: et per consequens, imperitus sum. Poll.

Μυθολόγος, fabularum narrator. Plato de leg.

Μυθολογία, narratio fabularum, vel fabulosa narratio.

Μυθολογικὸς, ad fabularum narrationem pertinens. Item qui valet comminiscendis fabulis. Plato.

Μυθολογέω, fabulas narro, vel fabulam narro. Isocr. in Archid. ὁ γὰρ παρὼν καιρὸς οὐκ ἐᾷ μυθολογεῖν. Idem cum accus. τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησε. Item fabulosè narro.

Μυθολογέομαι, fabulosè narror. Plato. Dem. Item active, apud Theophr. ep. 34. [Philostr. l. 2. c. 3.]

Μυθολόγημα, narratio fabulosa, res quæ fabulosè narratur.

Μυθολογεύω, fabulor. Et simpl. pro loquor, seu dico. Odyss. μ'. τί τοι τάδε μυθολογεύω; Sic et apud Phocyl. Μέτρῳ μὲν φαγέειν, πιεῖν, καὶ μυθολογεύειν.

Decomp. Διαμυθολογέω, seu διαμυθολογέομαι, confabulor. Plato in apol. οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους. Exponitur etiam, dissero, disputo, apud eundem in Phæd. [Æsch. Pr. 888.]

Διαμυθολογικῶς, fabulosè.

Καταμυθολογέω σε, fabulas tibi narro, seu fabularum narrationibus te occupo aut oblecto. Philostr.

Μωρολόγος, inepta et stulta loquens seu blaterans. Aristot.

Μωρολογία, stultiloquium, stultus sermo seu fatuus, ineptiæ. Ephes. cap. 5.

Μωρολογέω, ῶ, stulta seu inepta loquor, insulsè blatero. Plutarch. μωρολογεῖς, ὦ Διονύσιε. Athen. lib. 6. Τέτλαθι δὴ, πενίη, καὶ ἀνάσχεο μωρολογούντων.

Ὀγκολογέω, cum fastu dico, tumido sermone jacto. Hesych.

Οἰκτρολογία, oratio ad misericordiam seu miserationem commovendam, vel qua miseratio movetur.

Ὁμοιολογία, dictio similis, similia verba. Quintil. l. 8. c. 3.

Ὁμολόγος, (q. d. iisdem verbis utens,) consentiens, assentiens, qui in eadem est sententia seu opinione. Xen. in symp.

Ὁμολόγως, q. d. consentienter. Exponitur convenienter, congruenter. Item apertè, sine ulla dubitatione. Oseæ ult.

Ὁμολογία, consensus, assensus. Item convenientia. Plat. in symp. Item pactum, pactio, conditio, compositio. Thuc. Plato, Aristot. Item confessio. Isocr. in Busir. et in Test. N. scriptis.

Ὁμολογέω, ῶ, consentio, assentior. Synes. καὶ πολλοῦ δέω ταῖς τοῦ πλήθους ὑπολήψεσιν ὁμολογῆσαι. Plato de rep. l. 2. ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ, ὅτι τὸ δίκαιον, ἀλλότριον ἀγαθόν. in hoc assentiri Thrasymacho. Item spondeo, roganti promitto. Plat. ep. 7. ἥξειν ὡμολόγησα ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις. Dem. ὅλην τὴν πόλιν καὶ σφᾶς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ. Thuc. ὁμολογῶ σοι καταλύσειν. Item confiteor, profiteor. Thuc. lib. 2. καὶ τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν τινι αἰσχρὸν, ἀλλὰ, μὴ διαφεύγειν ἔργῳ αἴσχιον. Epigr. l. 2. ὡμολόγησε φόνον. [Philostr. l. 2. c. 31.] † ὁμολογεῖν, profiteri (eadem sc.) Xen. Pæd. l. 4. p. 107. c. Sic apud Aristoph. Nub. 763. et 1329. cum ὅτι.†

Ὁμολογεῖσθαι, activè, assentiri, concedere. Xenoph. † Pæd. 1. 3. 15.† Item passiva signif. dicitur id quod concessum, et aliquorum consensu receptum est. † Xen. Pæd. 1. 2. 1. Κῦρος ὁμολογεῖται Μανδάνης γενέσθαι.† Plutarch. in Pericle, ὁμολογεῖται μὲν γὰρ ὅτι θυγάτηρ ἦν Ἀξιόχου. Et cum infinitivo, convenit inter nos: ut apud Plat. in ep. ὡμολογήθη νῷν, πλεῦσαι μὲν οἴκαδε ἐμέ.

† Ὁμολογητέον, fatendum. Xen. Pæd. l. 2. p. 42. d.†

Ὁμολογουμένως, ex confesso. Plut. in Sol. Item convenienter, concorditer. Xen. cum dat. ὁμολογουμένως τοῖς εἰρημένοις.

Ὁμολόγημα, id de quo convenit inter aliquos. Et peculiariter id de quo convenit inter disserentes: quod utrinque confessum est. Plato.

Decomp. Ἀνθομολογέω, vel ἀνθομολογέομαι, οῦμαι, constituo, paciscor, conventum et pactum ineo. Plut. in Bruto, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔβλεψαν, ἀνθομολογούμενοι διὰ τῶν προσώπων ὡς χρὴ, μὴ περιμένειν τὴν σύλληψιν, nutibus et signis in facie eminentibus constituentes. Et pro, rem exponere. Item vicissim confiteor, vel gratias ago. Luc. cap. 2.

Ἀνθομολόγησις, pro quo dicitur ἀνθομολογία in sacris scriptis, confessio.

Ἀνομολογέω, ῶ, fateor.

Ἀνομολογέομαι, idem. Plutarch. ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους. Item constituo, i. confessum inter disserentes pono. Plato, ἀνομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα, constituamus, et pro confesso ponamus ea, quæ inter nos dicta sunt; seu, videamus quid sit ex dictis statutum, in quo conveniamus. Item passivè, pro confesso habeor. Dem. ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν. Philo de mundo, ὁ θεὸς τάξεων καὶ ζωῆς ἀνωμολόγηται παρὰ τοῖς ἀληθῆ δοξάζουσι.

Ἀνομολογία, assensio inter aliquos de re quapiam, constitutio rei cujuspiam ut confessæ et indubitatæ. Hesych.

Ἀνομολογία, (ex ἀ priv.) incongruentia, inconvenientia.

Ἀνομολογούμενον, non consentaneum, non conveniens. Aristot.

Αὐθομολογέομαι, ultrò et mea sponte profiteor.

Αὐθομολογούμενον, passivè, confessum et indubitatum. Luc.

Διομολογέομαι, οῦμαι, confiteor. Hermog. de invent. Item fateor, hoc est, caveo instrumento, et acceptum fero. Item paciscor, conventum do, ex pacto promitto. Dem. διομολογησάμενοι τοὺς τόκους. Sic et apud Isæum. Et passivè, pacto promittor. Æschin. Item constituo, seu pono ita esse. Plat. in Phileb. οὐχ οὕτω διωμολογησάμεθα. Item stipulor, paciscor, à te hoc contendo ut fateare. Plat. lib. 6. de rep.

[Διομολογητέον. Plat. de Rep. lib. 7. Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον;]

Διομολογία, hujuscemodi constitutio atque προσδιορισμός. Item sponsio, pactum. Aristot. eth. 9.

[Διομολόγησις. Polyb. Hist. lib. 3. ἐπὶ δὲ τοῖς προειρημένοις τελευταῖαι πρὸς Ἀσδρούβαν ἐν Ἰβηρίᾳ γίνονται διομολογήσεις, &c.]

Προδιομολογέομαι, priùs paciscor, seu priùs convenio cum aliquo. Aristot. l. 2. pr. anal. c. 26. [Plat. Tim. ὃν κατεψόμεθα ῥᾷον, προδιομολογησάμενοι τὰ τοιάδε.]

Ἐξομολογέω, ῶ, sive ἐξομολογέομαι, οῦμαι, confiteor. Marci 1. et Matth. 3. Item palam profiteor et prædico, ingenuè profiteor et prædico. Esaiæ 45. Psal. 18. Item spondeo, i. dico me facturum, polliceor. Lucæ 22.

Ἐξομολόγησις, confessio. Plut. in Pericle. Item professio, prædicatio, gratiarum actio. Suid.

Εὐομολόγητον, clarum et concessu facile. Plato.

Καθομολογέω, ῶ, confiteor, fateor. Greg. προϊόντες δὲ τοῦ χρόνου τὸν πόθον ἀλλήλοις καθωμολογήσαμεν, mutuo fassi sumus. Item paciscor, ex pactis polliceor, spondeo, despondeo. Exod. c. 21.

Καθομολογοῦμαι, interdum activè sumitur. Ut apud Plutarch. καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πακόρῳ. Interdum passivè, desponsor, promittor.

[Παρομολογέω. Polyb. Hist. lib. 3. τῷ δὲ χρόνῳ πάντας ἠνάγκασε παρομολογῆσαι καὶ συγχωρεῖν, &c.]

Παρομολογία, schema est apud Rhetores: de quo vide Quintil. l. 9. cap. 3. et Rutil. Lup.

Προομολογέω, priùs confiteor, antè confiteor. Phil. de mundo.

Προσομολογέω, insuper fateor, vel spondeo. Isocr. Item simpl. fateor, confiteor. Dem. pro cor.

[Προσομολογία. Demosth. adv. Bœot. καὶ κατὰ τούτου προσομολογίαν, &c.]

Συνομολογέω, simul sentio, assentior: vel fateor, confiteor. Xenoph. σὺ δέ μοι δοκεῖς οὕτω συνομολογεῖν. Plat. de rep. ξυνωμολόγησε καὶ ταῦτα. Item convenio, paciscor. Xen. †Pæd. l. 3. p. 64. a.† συνωμολόγησας δασμὸν οἴσειν, convenisti te daturum tributum. † Sic et in pass. de re. Pæd. l. 3. p. 75. a.†

[Συνομολογία. Plat. Sophist. Ταχὺ δὴ ταύτῃ γε τῇ συνομολογίᾳ πάντα ἀνάστατα γίγνεται, &c. De Leg. ii. 966. A.]

Ὀνοματολόγος, qui nomen seu nomina dicit, nomenclator. Plutarch.

Ὀρθολογέω, ῶ, rectè loquor et propriè. Plut. de fato.

Ὀστεολογία, liber de Ossibus, sermo seu tractatus de ossibus. Gal. in medic.

Ὀψολόγος, qui de opsoniis tractat seu disserit. Athen. l. 8.

Ὀψολογία, sermo de opsoniis, scriptum de deliciis popinalibus. Athen. ibidem.

Παλιλογία, vel παλιλλογία, verbi ejusdem iteratio. Aquila Rom.

Παλιλογέω, vel παλιλλογέω, idem iterum dico, Herodot. in Clion. et Hermog.

Παντολόγος, qui omnia dicit, querulus, multiloquus. Polemo.

Πιθανολογία, persuasoria oratio, seu ad persuadendum accommodata, in ep. ad Coloss. 2. Scribitur et πειθανολογία.

Πιθανολογέω, ῶ, oratione persuasoria utor, vel probabilia dico. Aristot. eth. l. 1.

Περιαυτολογεῖν, de se loqui, ipsum se prædicare et jactitare.

Περιαυτολογία, sui ipsius prædicatio et laudatio. Plut. in Cic.

Περισσολογία, sive περιττολογία, expositio rerum supervacuarum. Isocr. in Panath.

Πολυλόγος, qui multa verba facit, qui multis verbis de re aliqua disserit, multiloquus. Ammon. † Comp. est apud Xen. Pæd. 1. 4. 3.† [Plat. de Leg. τὴν πόλιν ἅπαντες ἡμῶν Ἕλληνες ὑπολαμβάνουσιν ὡς φιλολόγος τέ ἐστι καὶ πολυλόγος· Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην, τὴν μὲν, βραχυλόγον, τὴν δὲ, πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν.] ¶ Πολύλογος verò, ὁ πολλῶν λόγων δεόμενος, apud Areop.

Πολυλόγως, multis verbis.

Πολυλογία, verbositas, expositio quæ multis verbis fit, sermo aut oratio de multis. Plut. περὶ πολυπρ. † Xen. Pæd. 1. 4. 3.†

Πολυλογέω, plura dico, copiosè loquor. Athen.

Πονηρολογία, maledictum, sermo de rebus improbis.

Πρωτολογία, primæ partes dicendi. schol. Demosth.

Πρωτολογέω, primus dico, vel primas dicendi partes sortitus sum.

Σεμνολόγος, qui graviter de re aliqua disserit: plerunque in malam partem, jactator, ostentator. Dem. pro cor.

Σεμνολογία, dictio gravis, venustus sermo, gravis et lepidus. Dionys. Hal.

Σεμνολογέω, glorior, jactito. Herodian. lib. 5. δοκεῖν τε αὐτὸν εἶναι σεμνολογοῦσι.

Σεμνολογέομαι, graviter et speciosè loquor. Dem. item glorior, jactito. Basil. Andronico.

Σεμνολόγημα, dictum grave, vel dictum magnificum et honorificum, quo aliquis se jactat.

Σπερμολόγος, qui libens verba funditat, blatero, loquutuleius. Dem. pro cor. Act. c. 17. Et adjectivè, loquax, garrulus, nugatorius. Plut. περὶ ἀοργησίας, μικρὰ καὶ σπερμολόγα ῥήματα.

Σπερμολογέω, nugor, blatero, seu deblatero, verba loquaci ore fundito. Greg. de filio, orat. 1. πολλὰ δ' ἂν ἔτι σπερμολογήσαις, εἰ βούλοιο συντιθέναι τὸν ὁμώνυμόν σοι θεὸν καὶ παρέγγραπτον, &c.

Σπερμολογικὸς, nugatorius. Plut. symp. 4.

Σπουδαιολογέω, ῶ, de rebus gravibus et seriis loquor, vel

gravi et serio sermone utor. Xen. in symp. εἰ δ' ὑμῖν δοκῶ σπουδαιολογῆσαι, μᾶλλον ἢ παρὰ πότον πρέπει.

Στενολογέω, de rebus frivolis et nugamentis verba facio: vel anxiè me torqueo in aliqua re, arctè aliquid quasi computo.

Στροφολογία, conversio dictionum.

Συκολόγος, qui de ficis loquitur, et qui indicat ficuum exportatores. Item calumniator.

Συκολογέω, ῶ, de ficubus loquor. Athen. l. 3.

Συμμυολόγος, q. d. cui sermo in ore comprimitur, tacens. Hesych.

Ταπεινολογία, oratio humilis et abjecta: seu qua orator sese dejicit veluti ad pedes judicum, ut misericordiam sibi conciliet. Poll. l. 2.

Ταυτολόγος, qui idem dicit: unde, ταυτολόγοι κανόνες, in Epigr.

Ταυτολογία, schema rhet. quando res eadem pluribus, et fere iisdem verbis, deformatur. Quintil. l. 8. c. 3.

Ταυτολογέω, idem iisdem verbis aut idem significantibus itero. Polyb. περὶ τῶν καλῶς καὶ πολλοῦ εἰρημένων ταυτολογεῖν.

Τερατολόγος, qui de monstris loquitur, et prodigiosa narrat: vel qui monstrosis verbis utitur. Poll. ex Plat.

Τερατολογία, ἡ, narratio aut oratio de monstris instituta: vel narratio monstrosa et prodigiosa. Athen. l. 5.

Τερατολογίας, ου, ὁ, idem quod τερατολόγος. Suid.

Τερατολογέω, ῶ, de monstris loquor, prodigiosa narro. Suid.

Τερατολογοῦμαι, monstrosè narror, vel pro monstro narror.

Τετραλογία, ἡ, dicuntur τέσσαρες λόγοι, seu quatuor dramata tragicorum poëtarum. Laërt. in vita Plat.

Τεχνολόγος, qui de arte loquitur, vel qui artificiosè loquitur. Item qui technas suo sermoni adhibet, argutator, sophista. Greg. Exponitur et, artificii vel artis studiosus. Propriè, technologiæ peritus.

Τεχνολογία, verba, oratio, seu tractatus, in quo verba fiunt de artibus. Dionys. Longin. Item artificium verborum, seu verba artificiosa, apud eundem. Literatis est disciplina, artium externarum generalia præcognita tradens.

Τεχνολογέω, ῶ, de arte dissero, vel artis rationem trado, aut præcepta. Aristot. rhet. lib. 1. Exponitur etiam, arte loquor seu persequor, artificiosè disputo, argutor. Greg. Propriè, τεχνολόγον ago.

Decomp. Ἐπιτεχνολογέω, ῶ, arte et methodo traditis aliquid adjungo artificiosè disserendo. Alex. Aphr.

Κατατεχνολογέω, ῶ, artificiosè distinguo et dissero, seu in artem redigo. Greg. de Spiritu Sancto.

Προτεχνολογέω, priùs de arte dissero: vel priùs artificiosè dissero, tradóve. Alex. Aphr.

Τριχολογέω, ῶ, de rebus levibus et inanibus discepto, aut rebus levibus studium impendo. capillos numero. tricor.

Τροπολογέω, ῶ, tropis in sermone utor, tropicè loquor. Areth. in Apoc. c. 6.

Τροπολογία, tropicus et figuratus sermo. Suid. Item quum sermo ad emendationem morum dirigitur.

Ὑμνολογέω, ῶ, sive ὑμνολογίζω, hymnum dico.

Ὑστερολογία, dictio præpostera: quum, quod priùs dicendum erat, posteriori loco, et quod posterius, priori efferimus.

Ὑψηλολογέω, ῶ, sive ὑψηλολογέομαι, οῦμαι, alta loquor, utor verbis sublimibus, orationis sublimitatem consector. Synes. in Soph.

Φιλολόγος, qui loqui seu disserere de aliqua re amat. Plut. Symp. 1. Item loquax. Athen. lib. 2. οἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ τοὺς πλέον πίνοντας αὐτόν. Item qui libenter audit alios loquentes seu disserentes. Item studiosus literarum, vel literatus, doctus. Plut. de orac. Pyth. et de defectu orac.

Φιλολογία, studium seu amor loquendi aut disserendi de re aliqua. Item studium seu amor literarum.

Φιλολογέω, libenter dissero. Plutarch. de philos. Item philosophor et dissero cum philosophis. apud eundem iu Catone minore.

Decomp. Ἀφιλόλογος, alienus à literis, à philologia; indoctus. Plutarch.

Μισοφιλολόγος, osor hominum qui literarum sunt studiosi seu sermocinationum. apud Athen. l. 13.

Συμφιλολογέω, unà dissero, et philosophor. Cic. F. ad Tir.

Φλυαρολόγος, qui nugas loquitur, nugator.

Φλυαρολογία, sermo nugatorius vel ineptus.

Φλυαρολογέω, ῶ, nugas loquor, nugor.

Φρασεολογία, liber omnimodas loquendi formulas (quæ φράσεις vocantur) ordinatim referens.

Φυσιολόγος, qui de natura seu rebus ad naturam pertinentibus disserit, seu qui naturam rerum disserendo exquirit seu indagat. Ponitur etiam adjectivè, apud Plut. de def. orac.

Φυσιολογία, studium naturæ indagandæ: exponitur et physica disciplina, naturæ indagandæ vel speculandæ seu venandæ ratio.

Φυσιολογικὸς, ad physiologiam pertinens. Apud medicos Φυσιολογικὴ, (sub. ἐπιστήμη,) pars est medicinæ, quæ naturam hominis universam à conceptu ad extremum usque senium disquirit.

Φυσιολογέω, ῶ, de natura seu de rebus naturæ dissero vel disputo, vel naturam rerum disserendo indago seu exquiro. Aristot. metaph. l. 1. Item physica ratione probo seu ostendo. Greg. κἀγὼ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ φυσιολογήσω.

Χορδολογέω, ῶ, chordis loquor, seu chordarum pulsu loquor, i. fidibus cano. Plutarch.

Χρησμολόγος, qui oraculum vel oracula edit seu pronuntiat, oraculorum interpres. Item vates, fatidicus. Thuc. l. 2. Xen. Hell. 3.

Χρησμολογία, et χρησμολόγιον, vaticinium, oraculum. Poll.

Χρησμολογικὴ, (sub. τέχνη,) vaticinatoria ars, vaticinandi ars, seu edendi oracula. Idem.

Χρησμολογέω, ῶ, oraculum edo, vel oracula vaticinor. [Aristoph. Av. 964. Κἄπειτά πως Ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σὺ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν Τήνδ' οἰκίσαι. 992. χρησμολογήσεις.]

Χρηστολόγος, qui benè loquitur, et ex verbis suis bonus vir esse judicatur. Seu, qui bonis et blandis verbis decipit homines.

Χρηστολογία, sermo speciosus, et virum bonum simulans. Rom. c. ult.

Χρυσολογέω, ῶ, de auro loquor. Lucian. in somn.

Ψευδολόγος, qui falsum dicit, falsiloquens, mendax. Aristoph. Dem.

Ψευδολογία, mendacium. Isocr. in Panath.

Ψευδολογέω, falsum dico, mentior. [Polyb. lib. 3.]

Ψηφολόγος, circulator, qui, celeritate movendi seu versandi calculos, oculos spectantium fallit. Expon. et calcularius, circulator. Suid.

Ψηφολογικὸς, pertinens ad ψηφολόγους. Greg.

Ψηφολογεῖν, artem illam circulatoriam exercere. Putatur et significare, sternere musaico vel musivo opere et vermiculato. Tob. c. ult.

Ψυχρολόγος, qui frigidè dicit, qui frigida oratione utitur.

Ψυχρολογία, dictio frigida, sermo frigidus. Luc.

Ψυχρολογέω, frigidè dico, frigida oratione aut sermone utor.

Ὡρολογέω, ῶ, horas indico.

Ὡρολογητὴς, οῦ, ὁ, horarum index. Athen. l. 9.

Ὡρολόγιον, ου, τὸ, instrumentum quoddam, seu machina, horas indicans. Idem l. 4.

Derivata à λόγος, i. ratio.

Λογικὸς, rationalis, ratione præditus, ratione utens. Sæpè apud Plat. Aristot. Plut. &c. Item, dialecticus, pertinens ad disserendi methodum. Et, λογικὴ, (sub. τέχνη,) ars bene disserendi; quæ eadem et ἡ διαλεκτική. Luc. in dialogo, cui tit. βίων πρᾶσις.

Λογικῶς, cum ratione, more eorum qui ratione utuntur. Plutarch. de orac. Pyth.

Λόγιον, rationale, apud Phil. de vita M. l. 3.

Λογαριάζω, idem quod λογίζομαι, rationem ineo, computo.

Λογαριασμὸς, et λογαριαστὴς, idem quod λογισμὸς et λογιστὴς, computatio et computator, apud Moschop.

Λογίζομαι, f. ίσομαι, rationem ineo seu subduco, computo, supputo, expensam fero. Aristoph. in Vesp. Καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, rationes confice, non calculis. (R. 1294. Soph. Œdip. Tyr. 469.) Et cum accus. apud Aristot. œcon. 2. αἰσθόμενος, ὅτι εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλλει ἐντετιμημένα λογίζεσθαι; intelligens, illum ea, quæ vili emerat, pro magno imputaturum. Metaphoricè idem significat quod συλλογίζομαι, i. collatis utrinque rationibus et subducto veluti calculo concludo aliquid certi. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 7. sequitur ὡς.† Rom. 3. λογιζόμεθα οὖν, πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον, &c. Sic et Rom. 6. Item mecum reputo, censeo. † μίαν ἄμφω ταύτας τὰς ἡμέρας λογίζονται. Xen. Pæd. 1. 2. 11.† Rom. 8. λογίζομαι γὰρ, ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα, &c. Et, perpendo mecum, considero. Xenoph. Pæd. 2. εὑρήσεις δὲ καὶ σὺ, ἢν ὀρθῶς λογίζῃ, ἀληθῆ λέγοντα. Sic et apud Dem. et Thucyd. Item cogito. 1 Cor. 13. ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακόν. Item æstimo, reputo, (sicut dicimur magni æstimare rem aliquam, aut nihili facere.) Rom. 8. ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Item imputo, et aliquibus veluti rationibus infero, tribuo. 2 Cor. 5. μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Et passivè, Rom. 4. ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην. Greg. in Macchab. τὰ τῶν παίδων τῷ πατρὶ λογίζεσθαι, τῶν ἐννομωτάτων καὶ δικαιοτάτων, patri tribuere. Sic et apud Synes. ep. 4. † χρήματα εἰς ἀργύριον λογισθέντα. Xen. Pæd. l. 3. p. 68. e.†

Λελογισμένως, prudenter, re benè perpensa, et benè subducto calculo. Eurip. et Herodot.

Λόγισμα, τὸ, id ipsum quod in rationibus supputandis alicui imputatur. Athen. l. 1.

Λογισμὸς, οῦ, ὁ, supputatio, computatio, ratiocinium. Æschin. contra Ctesiph. Thuc. lib. 4. et 3. Item ratiocinatio, reputatio, cogitatio. Isocr. περὶ εἰρήνης περὶ ἧς μηδεὶς πώποτε λογισμὸς αὐτοῖς εἰσῆλθε. Sic et apud Plutarch. Phil. de vita M. lib. 2. Exponitur etiam, consilium, item deliberatio, quia βουλεύεσθαι et λογίζεσθαι idem esse tradit Aristot. eth. 6. c. 1. Accipitur etiam pro ipsa ratione aut mente. Thuc. l. 2. οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται. Sic, ἐντὸς λογισμοῦ εἶναι, mentis compotem esse, apud Plut. in Alex. Sumitur et pro συλλογισμὸς, apud Aristot. de demonstr. l. 2. c. 18.

Λογιστήριον, ου, τὸ, locus ubi sedebant ii qui λογισταὶ dicebantur. Poll.

Λογιστήρια, dicuntur etiam scholiæ calculatoriæ, scholiæ ratiocinatorum.

Λογιστὴς, οῦ, ὁ, ratiocinator, supputator, calculator. Plut. περὶ ἀοργ. Peculiariter sic Athenis dicebantur ratiociniorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ administrationis. Aristot. pol. 6. Dem. pro cor. Item æstimator. Dem. Olyn. 1. et pro cor.

Λογιστικὸς, οῦ, ὁ, calculatorius, seu ratiocinatorius. Item qui artis calculatoriæ peritus est, qui computandi et numerandi arte pollet. Plato. l. 7. de rep. Item rationalis, rationis et mentis compos, seu qui ratione uti potest. Xen. Hell. 5. Et, τὸ λογιστικὸν (sub. τῆς ψυχῆς μέρος,) quod et τὸ διαλογιστικὸν, pars animi, in qua inest ratio atque consilium. Plut. symp. 3.

Λογιστεύω, computo, æstimo: apud Suid.

Composita.

Ἄλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, rationis expers, aversus à recta ratione. Unde ἄλογα ζῶα, sæpe apud Aristot. et alios philosophos. Et ἄλογος ὄχλος, apud Plat. in Timæo. Item ἄλογον, rationi non consentaneum, inconsultò et temerè dictum seu factum, absurdum. Plato in Apol. Isocr. de pace. Item proportionem non habens: apud Philop.

Ἀλόγως, sine ratione, absque rationis usu. Item absurdè, nullam ob causam, nulla recta cum ratione. Isocr. in Panath.

Ἀλογία, q. d. irrationabilitas, rationis carentia. Item inconsiderantia, incogitantia, temeritas, rationis et judicii inopia. Plato de leg. lib. 10. et ep. 7. Exponitur etiam, confusio, perturbatio, à Suid. Item contemptus, aspernatio: unde, ἐν ἀλογίῃ ποιεύμενος, contemptui habens, Herodot.

Ἀλόγιον, ου, τὸ, ut ἀλογίου δίκη, actio in eum qui gestorum in magistratu rationem non reddit: apud Poll. et Suid.

Ἀλογέω, ῶ, rationem alicujus non habeo, aspernor, contemno. Herodot. [lib. 3. §. 125.] ἀλογήσας συμβουλίης, consilium aspernatus. [lib. 8. §. 46. Naxii, ἀλογήσαντες δὲ τῶν ἐντολέων, ἀπίκατο εἰς τοὺς Ἕλληνας.] Philo de mundo, ὅσοι σοφίας ἠλόγησαν.

Ἀλογοῦμαι, contemnor, spernor. Laërt. Item decipior. Maccab. l. 2. cap. 12.

Ἀλογεύομαι, à ratione aberro, non sum compos rationis.

Ἀλογίζω, brutorum animalium sensu præditus sum. Hesych.

Ἀλογίζομαι, obbrutesco. Eustath.

Ἀνάλογος, ad proportionem similis, proportione respondens. Aristot. de mundo, et alibi. Item respondens ex æquo, æque pollens, apud eundem eth. 5. Item consentaneus, et congruens. Idem Rhet. 3.

Ἀνάλογον esse alicui dicitur res aliqua, quæ ad aliam proportione quadam et natura constituta et comparata est. Ut apud Aristot. 2. de anim. αἱ δὲ ῥίζαι τῷ στόματι ἀνάλογον· ἄμφω γὰρ ἕλκει τὴν τροφήν. Interdum adverbialiter ponitur, et significat, proportione. Item instar et similitudine rationis. ut apud Plat. in Timæo. et Gal. ad Glauc. l. 2.

Ἀναλόγως, idem quod ἀνάλογον, adverbialiter positum.

Ἀναλογία, proportio, comparatio, ἰσότης τοῦ λόγου, ut definit Aristot. eth. 5.

Ἀναλογέω, ῶ, proportione respondeo, proportionem habeo et rationis similitudinem. Alexand. in probl. ἀναλογεῖ τὸ ἐκ καρδίας θερμὸν λυχνιαίᾳ φλογί.

Ἀναλογητικὸς, οῦ, ὁ, q. d. proportionabilis. (philosophorum secta sic dicta. Diog. Laërt. p. 6.)

Ἀπαρτιλογία, summa quadrans et rotunda. Exponitur etiam ratio quadrans, quum nihil nec excurrit, nec deest: apud Herodot.

Ἁρμολογέω, ῶ, congruenter coagmento, aptè concinno, et compingo: ut, ἡρμολόγησε τάφον, in Epigr.

Συναρμολογῶ, (*decomp.*) idem. Expon. etiam, congruente proportionum ratione construo. Eph. c. 2. et 4.

Ἔλλογος, rationis capax, rationalis, seu ratione præditus. Aristot. in eth. πάντα γὰρ ἐφίεται ἡδονῆς, καὶ ἔλλογα, καὶ ἄλογα.

Εὔλογος, rationabilis, rationi consentaneus. cui opponitur παράλογος. Herodian. l. 3. et 7. (Æsch. Pers. 832.)

Εὐλόγως, cum ratione, ita ut rationi consentaneum est. Idem lib. 1. Aristot. rhet. 1. (Æsch. Suppl. 260.)

Ἰσολογία, par et æqualis ratio: apud Suid.

Μικρολόγος, vel σμικρολόγος, qui rei parvæ rationem habet, vel qui rem parvam in precio habet, aut magni æstimat. Exponitur etiam, qui in minima quæque inquirit. Isocr. in Panath. Item sordidus, parcus, avarus. Herodian.

Μικρολόγως, vel σμικρολόγως, res parvas magni æstimando, sic ut minutas etiam res consectemur. Vel, sordidè, avarè, more eorum qui σμικρολόγοι vocantur.

Μικρολογία, seu σμικρολογία, magni facere seu æstimare rem parvam: unde exp. et sordes, avaritia: Lucian. Pu-

nitur et pro cura, quæ impenditur rebus nihili, vel rebus minutis.

Μικρολογέομαι, οῦμαι, seu σμικρολογοῦμαι, rei parvæ rationem habeo. Luc. γελοῖον γὰρ, εἰ καὶ περὶ ἐσχάτου κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμικρολογούμεθα. Item anxiè et scrupulose circa vilia et spernenda occupor. Greg. in pentecost. αἰσχρὸν γὰρ, καὶ ἱκανῶς ἄλογον, κατὰ ψυχὴν ἐῤῥωμένους μικρολογεῖσθαι περὶ τὸν ἦχον. Item sordidè et præparcè rationem ineo vel tribuo. Plut. in probl. ἀπέσταλκά σοι τάλαντα λιβανωτοῦ καὶ κασίας, ἵνα μηκέτι μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεούς.

Decomp. Διαμικρολογοῦμαι, admodum μικρολογοῦμαι.

Παράλογος, qui præter rationem accidit, rationi non consentaneus, absurdus. Plutarch. symp. 1. Herodian. lib. 1. Frequentius accipitur pro, inopinatus, inexpectatus, qui præter opinionem et expectationem evenit. Thuc. l. 1. et 4. Plut. in Fab. Et, τὸ παράλογον, inopinatus eventus, id quod præter opinionem evenit. Thuc. l. 2. Plut. de aud. poëm. Item id quod præter proportionem est.

Παραλόγως, secus quàm rationi consentaneum est. Item præter opinionem et expectationem, inopinatò. Thuc. lib. 1.

Παραλογία, opponitur τῇ ἀναλογίᾳ.

Ὑπόλογος, ὁ, ἡ. Ut, ὑπόλογον ποιεῖσθαι τινὸς, alicujus rationem habere nonnullam. Dinarch. contrà Demosth. Et, ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι, floccifacere. ¶ Apud mathematicos numerus est, ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat, apud Philopon.

Composita ex λογίζομαι.

Ἀλόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, absque ratione et consilio aliquid faciens aut dicens, inconsideratus, non circumspectus. Plato in apol. Exponitur etiam, qui nihil pensi habet, apud Polyb. [Hist. lib. 3. §. 19. Xen. K. Ἀναβ. lib. 2. cap. 5. §. 3. οὐχ οὕτως ἡμεῖς, ὦ Κλέαρχε, οὔτε ἠλίθιοι, οὔτε ἀλόγιστοί ἐσμεν.] Dicitur etiam de re, quæ ratione caret vel consilio. [Thucyd. Hist. lib. 3. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη.] Ἀλόγιστον, inconsideratus seu inconsultus affectus: idem quod ἀλογιστία.

Ἀλογίστως, inconsideratè, incogitanter, temerè. Isocr. [Demosth. c. Dionysiod. εἰ ὑπολαμβάνομεν αὐτὸν οὕτω παντελῶς ἀλογίστως ἔχειν, ὥστε, &c. Adv. Leptin. οὕτω τοίνυν τινὲς —— σφόδρα ἔχουσιν ἀλογίστως. Thucyd. Hist. lib. 3. §. 45. καὶ μετὰ πάντων ἕκαστος ἀλογίστως ἐπὶ πλεῖόν τι αὐτὸν ἐδόξασεν.]

Ἀλογιστὶ, idem.

Ἀλογιστία, ἡ, inconsiderantia, incogitantia, temeritas, inconsideratus affectus. Polyb. [lib. 2. §. 30. lib. 17. §. 13.]

Ἀναλογίζω, recenseo. Philo de mund. ἴδοιμεν οὖν τοὺς ἑκάστων χρόνους ἀναλογίσαντες.

Ἀναλογίζομαι, reputo, æstimo, expendo, animo verso. Plutarch. in Anton. ἐδόκει δὲ τοῖς ἀναλογιζομένοις τὸ σημεῖον ἀπολείπειν ὁ θεὸς τὸν Ἀντώνιον. ¶ Ἀναλογίζεσθαι, significat etiam errorem reputare, retractare, resipiscere, sese respicere. Aristot. κατέχουσι τὸ πνεῦμα, ὥσπερ ἀναλογισάμενοι, quasi incepti pœniteat.

Ἀναλογισμὸς, consideratio. Thucyd. [Hist. lib. 3. §. 36. καὶ τῇ ὑστεραίᾳ μετάνοιά τις εὐθὺς ἦν αὐτοῖς, καὶ ἀναλογισμὸς, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι, &c. lib. 8. §. 84. ὄντων δ᾽ αὐτῶν ἐν τοιούτῳ ἀναλογισμῷ, &c. Xenoph. Hist. Græc. lib. 5. cap. 1. §. 16. εἰ δέ τις ὑπολαμβάνοι, ὡς ἀφρόνως ἔπλει δώδεκα τριήρεις ἔχων, ἐπὶ πολλὰς ναῦς κεκτημένους, ἐννοήσατο τὸν ἀναλογισμὸν αὐτοῦ.] At, κατὰ τὸν ἀναλογισμὸν, idem est quod, κατὰ τὴν ἀναλογίαν.

[Ἀναλόγισμα. Plat. Theæt. τά τε περὶ τούτων ἀναλογίσματα πρός τε οὐσίαν καὶ ὠφέλειαν, &c.]

Ἀντιλογίζομαι, vicissim vel rursus cogito, ex adverso reputo. Antiphon.

Ἀπολογίζομαι, rationes reddo seu refero. Xenoph. Hell. 6. καὶ τἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ᾽ ἐνιαυτὸν, quotannis rationes referebat. Æsch. ὃς καθ᾽ ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ. Exponitur etiam, imputo, et expensum fero. apud Plut. in apophth. et Demosth. contra Timocr. ¶ Item rationem ineo, vel ratione inita colligo et conjicio. Demosth. ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πεπρεσβευμένων Θήβας πολιορκουμένας ἀκούσεσθαι ὑμᾶς, ratiocinabatur seu conjiciebat, &c.

Ἀπολογισμὸς, οῦ, ὁ, rationis redditio et relatio, rationis sumptuum redditio, expensi relatio. Plutarch. in Pericle et in Sol. Interdum sic dicuntur ipsæ rationes, seu rationum codex. Luc. in encom. Demosth. Exponitur etiam, mentis alienatio. Hesych.

Ἀπολογαριάζω, idem quod ἀπολογίζομαι, rationem ineo seu computo. Suid. Hinc ἀπολογαριασμὸς, idem quod ἀπολογισμός.

Διαλογίζομαι, rationem ineo cum aliquo, et subduco accepta et expensa. Demosth. ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτόν. Item rationes mecum subduco, hoc est, ratiocinor, animo verso, cogito. Luc. 2.

Διαλογισμὸς, ratiocinatio, cogitatio hominis secum ratiocinantis. Plut. Luc. 11. et 14.

Διαλογιστικὸς, ratiocinativus. Et τὸ διαλογιστικὸν, idem quod τὸ λογιστικὸν, vis ratiocinativa. Damasc.

Δυσλόγιστος, ratiocinatu difficilis, quem difficilè tecum reputare et perpendere possis. Item inconsideratus, qui reputatus et perpensus non est. Soph. in Ajace: ubi tamen quidam, parenthesi includentes δυσλόγιστον, id accipiunt pro eo quod intellectu difficile est.

Ἐκλογίζομαι, computatum et numeratum demetior; numeratum do, ceu calculo compositis rationibus adnumero. Reg. 4. c. 22. Item subductis rationibus expendo, perpendo, considero, æstimo. Thuc. εἰ σωφρόνως τις τὸν πόλεμον ἐκλογίζοιτο. Sic et apud Dem. contra Mid. Item consilium rei agendæ ineo. Thuc. l. 2.

Ἐκλογισμὸς, exacta computatio, rationum subductio, æstimatio. Plutarch. in Cat. Utic.

Ἐκλογιστία, computatio, numeratio facta posito calculo. Hesych. et Suid.

Decomp. Ἀνεκλόγιστος, à quo rationes non petuntur. in Pand. Greg. cujus rationes subduci non possunt.

Δυσεκλόγιστος, qui computari ægrè potest, ideoque cognitu perspectuque difficilis. Suid.

Ἐπιλογίζομαι, computo, numerum ineo, sæpè apud Ptolem. Item repetito veluti calculo statuo. Et metaph. argumentis et rationibus repetitis concludo. Item perpendo, reputo, considero, in Axiocho. οὐκ ἐπιλογιεῖ τὴν φύσιν περιεσκεμμένως, non considerabis naturam circumspectè. Item rationem habeo, æstimo. Xenoph. Hell. 7. οὐδὲν τούτου ἐπελογίσαντο. (Palæph. p. 12.)

Ἐπιλογισμὸς, computatio. Item enumeratio facta repetito calculo. Item cogitatio, reputatio, qua aliquid nobiscum reputamus et perpendimus. Plat. περὶ ἀδολεσχ.

Decomp. Ἀνεπιλογίστως, inconsideratè, in Axiocho.

Προεπιλογίζομαι, priùs computo, antè posito calculo colligo: unde προεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις, jam antè collecta demonstratio. Phil. de mundo.

Εὐλόγιστος, quem facilè ratiocinari, reputare et perpendere licet. Item activè, qui rectè ratiocinatur, prudens, moderatus.

Εὐλογιστία, ratio benè subducta, vel consilium et ratio benè inita. Suid. et Hesych.

Εὐλογιστέω, rectè ratiocinor. Laërt. in Zenone. Apud Plut. εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ τυγχάνοντα, exp. æquo animo ferre eventa.

Καταλογίζομαι, computo, imputo. Item numero inter, annumero. Xen. οὐκοῦν δοκοῦσί σοι καταλογίζεσθαι ἐν τοῖς ἀδίκοις τοὺς ἀχαρίστους. Exponitur etiam, ascribo, impensum fero, apud Æsch. et Demosth.

Καταλογισμὸς, computatio, numeratio.

Decomp. Ἐγκαταλογίζομαι, computo, annumero, apud Isæum.

Παραλογίζομαι, subdola supputatione fallo, vel falsa argumentatione utens decipio. Luc. ἐνίσταται τότε ἀποκερδαίνειν παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Isocr. ad Jasun. liberos, παραλογίζονται σφᾶς αὐτούς. Sic et Æschin. contra Ctesiph. ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. Item passivè, falsis rationibus decipior. Aristot. polit. l. 5. c. 8. παραλογίζεται ἡ διάνοια ὑπ᾽ αὐτῶν.

Παραλογισμὸς, falsa ratiocinatio, fallax ratio: vel impostura et captio, quæ fit fallacibus rationibus. Aristot. de arte poët. et in Soph. elench.

Παραλογιστὴς, οῦ, ὁ, fallax ratiocinator, impostor, deceptor.

Παραλογιστικὸς, peritus decipiendi fallacibus ratiocinationibus, seu aptus ad fallendum subdolis rationibus. Aristot. in Rhet.

Παραλογιστὸς, qui fallacibus rationibus capi potest. Polyb. l. 5.

Decomp. Ἀπαραλόγιστος, qui decipi nequit. Item activè, non decipiens, non confictus ad decipiendum. Hesych.

Ἀπαραλογίστως, ita ut non decipiaris vel decipi possis.

Προσλογίζομαι, imputo, acceptum fero, adscribo. [Herodot. Hist. lib. 2. τέταρτον γάρ σφεας δεῖ προσλογίζεσθαι Αἰγύπτου τὸ Δέλτα, &c.]

[Προσλογιστέος. Herodot. Hist. lib. 7.]

Συλλογίζομαι, colligo, seu ratiocinatione colligo, ut ii qui calculis subductis summam conficiunt. Dem. pro cor. ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἄνδρα ἐκάλει συλλελογισμένον ὀρθῶς, τίνος ἕνεκα ταῦτ᾽ ἔπραττεν ὁ Φίλιππος, qui recta conjectura judicasset, et ratione subducta collegisset. Sic et Greg. Apud dialecticos itidem significat colligo, et concludo, i. ex assumptione propositionum, quasi calculis subductis, summam probationis efficio: ut passim apud Aristot. et præsertim in analyt. Usurpatur et passivè pro, ratiocinatione colligor vel concludor: ut apud Aristot. pr. anal. l. 1. c. 27. et alibi apud eundem. Item perpendo. Plutarch. de Cæsare: αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος.

Συλλογισμὸς, collectio quæ ratiocinando fit: propriè apud Arithmeticos computatio, qua subductis calculis summa colligitur: Pisides apud Suid. Dialecticis verò συλλογισμὸς, dicitur oratio, in qua positis duabus propositionibus, et certo modo ac figura dispositis, tertium aliquid (nimirum conclusio) veluti summa colligitur, propter ea quæ posita sunt. Latini eam argumentationis formam nunc syllogismum, nunc ratiocinationem appellant. vide 1 cap. pr. analyt. Aristot. Numeratur et συλλογισμὸς inter species legalis status, ac vocatur status ratiocinativus vel collectivus. Quintil. l. 7. c. 9.

Συλλογιστικὸς, ratiocinativus, syllogisticus: ut, συλλογιστικὴ πρόθεσις, συλλογιστικὸς λόγος, apud Aristotel. Item status ratiocinativus. Quintil. l. 5. c. 10.

Συλλογιστικῶς, more syllogismorum, seu ut convenit syllogismis. Aristot. Laërt.

Decomp. Ἀσυλλόγιστος, non rectè ratiocinans, non probè colligens et concludens: ut, ἀσυλλόγιστος διάνοια, apud Hippocr. ep. ad Demag. Item non probè collectus et ratiocinando conclusus: ut, ἀσυλλόγιστος συλλογισμὸς, apud Synes. ep. 154. et ἀσυλλόγιστοι λόγοι, apud Laërt. in Zen.

Ἀσυλλογίστως, sine ratiocinatione, vel non utendo syllogismo. Item sine ratiocinatione, i. inconsideratè. Plut. de def. orac.

Ἀντισυλλογίζομαι, contrario syllogismo refuto, syllogismum syllogismo oppono. Aristot. rhet. 2. et 3.

Εὐσυλλόγιστος, qui colligi facilè potest. Aristot. rhet. l. 1.

Προσυλλογισμὸς, dicitur syllogismus, in quo præmissæ principalis syllogismi concluduntur. Aristot. pr. anal. l. 1. c. 18.

Ὑπολογίζομαι, reputo, rationem habeo. Dem. pro cor. μηδὲν, ὧν ἠδίκησθε, ἐν οἷς ἐπιστεύθητε, ὑπολογισάμενοι, injuriarum præteritarum rationem nullam habentes.

Ὑπολογισμὸς, reputatio, ratiocinatio. Plut.

Derivata ex λέγω, i. cubare facio.

Λέγομαι, cubo, jaceo, aut etiam dormio. Od. γ′.—ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός. Sic et Hesiod. in Asp. † 46.† ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι.

Λέκτρον, ου, τὸ, lectus, cubile. Od. υ′. Κεῖμαι ἐνὶ λέκτροις. Sic et Od. ψ′. et alibi apud Hom. et cæteros poëtas. (Eurip. Med. 438. Pl. pro Conjugio. ib. 286. 445. Soph. Œdip. Tyr. 996.)

Λέκτρονδε, ad lectum. Od. θ′. λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντες.

Λέχος, εος, τὸ, lectus. Il. α′. ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Od. α′. στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι. Sic et Od. γ′. ψ′. et apud Hesiod. in Theog. † 57.† et alibi. Item concubitus, coitus. Soph. in Trachin. (Eurip. Med. 490. 492. 556. λέχους σφι κῦξέουσας οὕνεκα κναισεῖν; 1369. λέχους κτεῖναι ἠξίωσας. Quid? Soph. Tr. 164.)

Λεχαία, sub. πόα, dicitur herba quædam lectis seu toris extruendis apta. Theophr.

Λέχοσδε, (adverbium,) lectum versus, ad lectum. Il. γ′.

Λεχαίνειν, lectum, hoc est, concubitum appetere.

Λεχὼ, ἡ, jacens seu decumbens in lecto: et peculiariter puerpera. Oppian. l. 3. de venat. et in Epig.

Λεχώϊος, ad puerperium pertinens. Apoll. Arg. l. 2. Suid. ex Epigr.

Λεχωὶς, idem: unde λεχωῒς γυνὴ, i. λεχώ. Et, λεχωΐδες ὧραι, apud Nonn. tempora partus.

Λεγαίνειν, mutatione literæ pro λεχαίνειν dictum putatur.

Λέγαι γυναῖκες, ab Archilocho dictæ feruntur mulieres libidinosæ et lecti semper appetentes.

Composita: ac primùm ex λέγομαι.

Δυσηλεγὴς, ut, δυσηλεγὴς θάνατος; i. δυσκοίμητος, seu κακοκοίμητος, q. d. mors tristem habens dormitionem, cujus acerbus est sopor seu somnus. Od. χ′. et alibi. Exponitur et simpliciter, acerbus, tristis, molestus: unde δυσηλεγὴς δεσμὸς, durum vinculum seu acerbum. Hesiod. in Theogon. † 652.†

Καταλέγομαι, dormio, cubo, Od. ξ′.——ἔνθ᾽ Ὀδυσεὺς κατέλεκτο, pro κατελέλεκτο. Hinc et particip. καταλέγμενος, pro καταλεγόμενος, dormiens, cubans. Od. χ′. Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος. Et Od. κ′. Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων. Hesiod. in Erg. νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου.

Decomp. Ἐγκαταλέγομαι, cubo in. Apoll.

Παρακαταλέγομαι, cubo, apud Hesych.

Παραλέγομαι, cubo ad latus alicujus, cubo juxta quempiam. † τινὶ, cum aliquâ concumbere. Hesiod. Th. 276.† Od. γ′. Πὰρ δ᾽ Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο, δῖα γυναικῶν. pro, παρελέξατο. Il. ξ′. ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι. Item incumbo.

Τανηλεγὴς θάνατος, mors longum somnum afferens, ὁ ἐπὶ μακρὸν παρατείνων τὸ λέξασθαι, inquit Eust. Od. β′.

Composita ex λέκτρον.

Αἰνόλεκτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, torum genialem infelicem habens. Lycophr. in Alex. [820.] (Æsch. Ag. 721.)

Ἄλεκτρος, lecto carens: et ex consequenti, somni expers, insomnis. Item tori seu lecti genialis expers. † Soph. El. 968. ἄλεκτρα adverbial.†

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, conjux: (litera α significante ὁμοῦ.) Item (α privandi vim habente) de puella dictum, significat, innupta, ἡ μὴ πειραθεῖσα λέκτρου: unde ἀλέκτωρ dicitur Minerva apud Athen. ¶ Item gallus gallinaceus, sic dictus quòd nos excitet à cubili. (Æsch. Ag. 1680.) Aristoph. in Nub. Ἀλεκτρύαιναν, τὸν δ᾽ ἕτερον ἀλέκτορα. † 666. et 849.† Athen. l. 5. ἡμερόφων᾽ ἀλέκτωρ. ¶ Sic dicitur etiam gemma quædam quæ in ventriculo castrati galli, quarto anno, à quo in eunuchum descivit, reperitur: alio nomine ἀλεκτορία. vide Plin. l. 37. c. 10.

Ἀλεκτόρειος, et ἀλεκτόριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad gallum pertinens, seu qui est galli.

Ἀλεκτορία, in Ἀλέκτωρ.

Ἀλεκτόρειον, quod est galli seu gallinæ: unde, ἀλεκτόρεια ὠὰ, apud Synes.

Ἀλεκτορὶς, ίδος, ἡ, gallina. Aristot. de animal. l. 5. Plut. de præc. san. Athen. ex Epicharmo.

Ἀλεκτρύων, όνος, ὁ vel ἡ, gallus, gallina. Plut. in symp. ᾠδὴ ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων. Aristoph. in Dædalo. Ὠὸν μέγιστον τέτοκεν ὡς ἀλεκτρυών. Ibid. πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων τίκτουσιν. † et Nub. 663. et 846.†

Ἀλεκτρύαινα, gallina. Aristoph. in Nub. † 666. et 849.†

(Ἱππαλεκτρύων. (*decomp.*) Aristoph. R. 963.)

Εὔλεκτρος, pulchrum, et benè instructum lectum habens. Strabo. (Veneris Epith. Soph. Tr. 524.) [Ant. 806. νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας, &c.]

Ἠλέκτωρ, Homero nomen est Solis, quod inde putatur accepisse, quia homines ἀλέκτρους facit, i. è lectis discedere cogit, vel quia ipse est ἄλεκτρος, videlicet ἀκοιμήτως εἱλούμενος. Il. ζ'. et τ'.

Ἤλεκτρος, ου, ἡ, item ἤλεκτρον, ου, τὸ, electrum sive succinum, i. succus quidam pinguis, oleosus et levis, qui in lapidem mollem concrevit, ignem flammamque facilè concipiens. Sed cujus generis succus ille sit, plurimum variant autorum sententiæ. Vide Aristot. Diosc. et Plin. Utuntur in neutro genere, Hom. Od. δ' et σ'. Hesiod. in Asp. † 142. ibi Schol. reddit per λευκὸς et χρυσολαμπὴς χαλκός.† Dioscorides, et alii nonnulli: in fœminino autem, Dionysius de situ orbis, et Alex. Aphrod. in præf. probl. Aristophanes autem in equitibus ἠλέκτρους vocat ornamenta quibus ornabantur fulciebanturque lectorum pedes.

(Ἠλεκτρώδης. Philostr. l. 1. c. 21. l. 3. c. 17.)

Decomp. Χρυσελεφαντηλέκτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ornatus auro electroque et ebore, seu intectus opertusque auro, electro, ebore. ut, χρυσελεφαντηλέκτροι ἀσπίδες.

Χρυσήλεκτρον, ου, τὸ, electri species quædam ab aureo colore appellata, teste Plin. l. 37. c. 4. et l. 37. c. 9. idem tamen l. 37. c. 2. electrum appellatum, quoniam Sol vocitatus sit elector, plurimos poëtas dixisse scribit.

Κοινόλεκτρος, communem lectum habens. Æschyl. [Prometh. 561. ἰδνοῖς ἤγαγες Ἡσιόνην πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον. Schol. ὁμόκοιτον. Agam. 1450.]

Ὁμόλεκτρος, consors tori seu thalami, conjux. Eurip. in Oreste.

Πεντάλεκτρος, quinque lectos habens. Item quinque toros conjugales experta, ut appellatur Helena à Lycophr.

Σύλλεκτρος, idem quod ὁμόλεκτρος, apud trag. poëtas.

Composita ex λέχος.

Ἄλοχος, uxor (ex α significante ὁμοῦ, et λέχος, veluti ὁμόλεχός τις οὖσα.) Od. δ'. Σῖτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικαν. (Æsch. Pers. 63. Eurip. Med. 579. 1396. Aristoph. R. 1082.) Sic Phocyl. Στέργειν τὴν ἄλοχον. [Suid. Lex. Ἄλοχος. γαμετή. Phav. Lex. Ἄλοχος, γυνὴ, γαμετή. In hoc sensu passim usurpatur ab Homero. Vide Iliad. B. 136. cum Schol. Γ. 391. cum Schol. Sed apud Platonem in Theæt. denotat Sterilem. Αἰτίαν δέ γε τούτου φασὶν εἶναι τὴν Ἄρτεμιν, ὅτι ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε.] Item virgo quæ nondum peperit, quasi ἑτέρου λέχους ἄπειρος, apud Porph. in Hom. quæst. Vide et in compos. ex Λοχὸς, suo loco.

Ἀπειρολεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, expers thori, i. cælebs. [Aristoph. Thesm. 123. Ἕπομαι κλῄζουσα—Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ. Schol. ad 125. Ἄπειρον λέχους, τουτέστι παρθένον οὐκ ἔμπειρον τῆς συνουσίας ἀνδρῶν.]

Γηλεχὴς, cui humi lectus est, humi cubans. Callim. idem quod χαμαιεύνης, apud Hom.

Θερειλεχὴς, æstate lectum præbens: epith. platani: apud Nic. in Ther. sub cujus umbra cubari æstate, vel ex foliis lectus sterni potest.

Κοινολεχὴς, communem habens lectum, adulter. [Soph. Elect. 97. μήτηρ δ' ἡ 'μὴ χὠ κοινολεχὴς Αἴγισθος, &c.]

Μονολεχὴς, qui solus cubat.

Ναύλοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui naves insidere possunt; hoc est, navium stationi accommodatus. Odyss. δ'. Eustath. à λέχος derivat. Vide in comp. à Λόχος.

ΛΕΙ'Α, ας, ἡ, præda, i. corpora ipsa rerum quæ capta sunt. Plut. in Coriol. πολλῇ λείᾳ θρεμμάτων καὶ ἀνδραπόδων περιτυχών. Xen. Hell. 1. λείαν ἅπασαν κατέθεντο εἰς τοὺς Βιθυνούς. Dicitur et, λείαν ἄγειν, prædam agere, apud eundem pæd. 5. Et, λείαν λαβεῖν, prædam capere. Thuc. l. 2. et 6. Sic, λείαν ποιεῖν τινα χώραν, deprædari regionem aliquam, apud eundem lib. 8. † λείαν ἄγειν τινὰ χώραν, deprædari regionem vult Leuncl. ad Xen. Pæd. l. 5. p. 139. a.† Exponitur etiam grex pecudum: vel pecudes prædando abactæ, apud Soph. in Ajace. (26. Tr. 774.) ¶ At Λεία, plana seu lævigata, vide in Λεῖος.

Λεΐζομαι, et ληΐζομαι, prædor, in Epigr.

Ληΐη, idem quod λεία, ex eoque factum dialysi Ionica. Herodot. ἀπὸ ληΐης ζῶσι, ex rapto seu præda vivunt.

Ληϊάδης, ου, ὁ, prædando captus seu abductus, captivus. Hesych.

Ληϊὰς, άδος, ἡ, prædando capta vel abacta, ut, ληϊὰς γυνὴ, Il. υ'.

Ληῒς, ίδος, ἡ, idem quod λεία seu ληΐη. Odyss. ξ'. καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δοίη. Sic et Il. λ'. Apud Apoll. Arg. 1. Εἴ κεν ἐπιτρέψητε δόμους καὶ ληΐδα πᾶσαν, &c. Schol. Apoll. καταχρηστικῶς ληΐδα vocari ait τὰ χρήματα. propriè tamen, τὰ ἐκ λαφυραγωγίας. Sunt tamen qui et ibi pecudes intelligi posse putent quæ prædando auferuntur. Nam et Theocr. τῆς ληΐδος nomine pecora significantur.

Ληΐδιος, ου, ὁ, prædando captus, captivus, apud Oppian. et in Epigr.

Ληΐτις, ἡ, prædatrix: epitheton Minervæ. Il. κ'. Significat etiam captivam mulierem. Eustath. ex Lycophr.

Ληΐζω, f. σω, prædor, prædas agendo infesto: vel depopulor. Thuc. l. 4. ἐλῄζόν τε τὴν Λακωνικὴν, καὶ πλεῖστα ἔβλαπτον.

Ληΐζομαι, idem, apud eundem, l. 1. et 5. † Xen. Pæd. l. 3. p. 70. e.† Metaphoricè quoque accipitur, apud Hesiod. in Erg. Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγαθῆς, i. non nanciscetur meliorem prædam, quàm, &c. (Philostr. l. 3. c. 35. Λελησμένος. Eurip. Med. 256.) Pro eodem dicitur λήζομαι, in Epigr. Vide et in Λήϊον.

Ληϊστὴς, et ληΐστωρ, ὁ, prædator, prædo. Od. γ'. et ο'. In Epigr. ληΐστορι χαλκῷ, exp. prædatitia pecunia. Et, ληΐστορι μύθῳ, furtivo sermone. Nonn.

Ληϊστὴς, οῦ, ὁ, idem: propriè ὁ τὰ τετράποδα ἀπελαύνων, teste Etymolog.

Ληϊστὸς, οῦ, ὁ, prædando captus, seu acquisitus. Item qui prædando capi seu comparari potest. Il. ι'.

Λῃστὴς, οῦ, ὁ, idem quod ληϊστὴς, (ex eoque factum per synæresin, prædator, prædo. Xen. Hell. 6. ἄδικος δὲ λῃστὴς καὶ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλασσαν. † et Pæd. 1. 2. 2.† Sic et apud Soph. in Philoct. (Λῃστὴς Τυραννίδος. Œdip. Tyr. 543.)

Λῃστὸς, οῦ, ὁ, qui prædando capi potest.

Λῃστικὸς, οῦ, ὁ, prædatorius, ex rapto vivens, prædis et latrociniis victitans: ut, λῃστικὸς βίος, prædatoria vita. Aristot. pol. 1. Et λῃστικὰ ἔθνη, gentes ex rapto viventes, apud eundem polit. 8.

Λῃστικὸν, (sub. σύστημα) dicuntur ipsi prædones, vel prædonum agmen. Thuc. l. 1. et 2.

Λῃστικῶς, more prædonum, more prædatorio. Thuc. l. 6.

Λῃστεύω, prædor, i. prædonem ago, ex rapto vivo. Herodian. lib. 1. κώμαις τε καὶ ἀγροῖς ἐπιτρέχων ἐλῄστευεν. Dem. Phil. 2. λῃστεύειν ἀνάγκη, &c.

Λῃστεύομαι, pass. latrocinio infestor. Luc. in somn.

Λῃστεία, ἡ, præda, hoc est, ipsa prædandi seu prædas agendi actio. Aristot. pol. 1. c. 5. Thuc. l. 1.

Λῃστήριος, ου, ὁ, idem quod λῃστικὸς, prædatorius.

Λῃστήριον, ου, τὸ, idem quod λῃστικὸν, i. ipsi prædones, prædatorum agmen. Plut. in Pomp. Exponitur etiam latrocinium, apud Luc.

Λῃστρικὸς, οῦ, ὁ, idem cum λῃστικός. Ut, λῃστρικὴ ναῦς, navis prædatoria. Thuc. Et, λῃστρικὸς βίος, apud Aristot. polit. 1. c. 5. Λῃστρικοὶ dicuntur etiam qui latrocinia exercent, et ex rapto vivunt. Plut. in quæst. Rom.

Λῃστρικὸν, idem quod τὸ λῃστικὸν et τὸ λῃστήριον, supra. Thuc. l. 1.

Λῃστρικῶς, prædonum more, ut λῃστικῶς.

Λῃστρὶς, ίδος, ἡ, prædatoria, prædatrix.

Composita: ac primùm ex λεία.

Ἀγελεία, ἡ, prædas agens, prædatrix. Palladis epith. apud Hom. et Hesiod. † Asp. 197. V. ibi Græevius.† Vide et in compos. ex Λαός.

Ἀγέλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, prædator, prædas agens. Hesych.

Ἀκρόλειον, ου, τὸ, primitiæ manubiarum, vel prædæ, (quasi τὸ ἄκρον τῆς λείας.) apud Suid. Exponitur etiam simpliciter, primitiæ, apud eundem.

(Ἀρχέλειος. ἄρχων λείας. Sed Sch. à λαὸς derivat. Æsch. Pers. 297.)

Πρωτόλειον, seu πρωτόλεια, τὰ, primitiæ prædæ, seu manubiarum. General. pro quibusvis primitiis, apud Eurip. in Oreste. et Greg.

Composita ex ληΐη.

Ἀλήϊον πεδίον, apud Hom. carens pecoribus. Vide et in comp. à Λήϊον.

Ἀλήϊστος, tutus à prædonum et furum injuria. Hesych.

Ἀρχιληστὴς, sive ἀρχιλῃστὴς, princeps prædonum. Hesych.

Καταληΐζομαι, prædationibus incurso, vasto, diripio. Hesych.

Πολυλήϊος, multas prædas adeptus. Hom. Il. ι'. † Apollon. Arg. 1. 51. ibi Schol.†

Φιλολήϊος, amans prædæ. Hom. hym. in Merc. Vide et in Λήϊον.

ΛΕΙ'ΒΩ, F. ψω, libo: idem quod σπένδω, (sicut dicimus, diis libare merum, i. ex patera fundere in eorum honorem.) Il. ώ. —— λεῖβε δὲ οἶνον, Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, &c. Od. β'. λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς. Sic et Hesiod. in Erg. Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον. Exponitur et simpliciter, fundo: ut Odyss. ι'. δάκρυα λείβων, lacrymas fundens. (δάκρυ λείβοντες. Æsch. S. c. Th. 51. Eum. 54.) Item diffundo apud Demetr. Phaler. ex Plat. de sono musico.

Λείβομαι, fundor: ut vinum ex patera à libantibus. Interdum neutraliter, fluo. Xenoph. Pæd. 6. ἐλείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Hesiod. in Asp. †389.† (de apro dentes acuente,) ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι λείβεται. Exponitur etiam liquesco, apud Plutarch. sympos. 5. (Eurip. Phœniss. 1470.)

Λοιβὴ, ῆς, ἡ, libatio, sacrum quod vino fit. Plat. de leg.

Λοιβεῖον, libamen. Suid. Vel vas, quo oleum diis libatur. Poll. l. 10.

Λοιβάομαι, libo, unde λοιβᾶται, apud Hesych.

Λοιβάσιον, idem quod λοιβεῖον. Athen. lib. 11.

Λείβηθρον, ου, τὸ, rivus, aquæ ductus. Eust. est lex. rhetor. Exponitur etiam, locus irriguus. Eustath. Vide seq. Λίβηθρον.

Εἴβω, f. ψω, idem quod λείβω, (ex eoque factum ablatione τοῦ λ.) Ionicæ et Æolicæ dialecto magis familiare, teste Eust. ut, δάκρυον εἶβεν, fundere lacrymas. Od. π'. et alibi.

Εἴβομαι, fundor, (ut vinum è patera inter libandum,) vel fluo, destillo: Hesiod. in Theog. Apollon. Arg. 2.

Εἴβιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stillatitius, stillans. Eustath.

Λίβω, idem quod λείβω. Galenus λίβειν scribit propriè videri significare τὸ στάζειν.

Λίβος, εος, τὸ, gutta, stilla. (Æsch. Ch. 446.) Apud Hippocr. exponitur stillatio humoris ex oculis.

Λιβηρὸς, οῦ, ὁ, humidus, stillans: Apud Galen. in lex. Hippocr.

Λιβρὸς, pro eodem. Hesych. Exponitur etiam tenebricosus, niger. Erot. apud Hippocr.

Λίβηθρον, incilis fossa, aquæ ductus: idem quod λείβηθρον, apud Æl. Dionys.

Λιβὰς, άδος, ἡ, gutta, stillicidium, humor. Hesych. et Suid. Item fons vel scaturigo aquam effundens, latex. Philo de vita M. lib. 1. μηδεμιᾶς ἐνορωμένης διαυγοῦς λιβάδος. ¶ A Suida exponitur etiam ἔνυγρος τόπος. ¶ Hesychio λιβὰς est etiam λιπαρός.

Λιβάδιον, ου, τὸ, locus irriguus. Hesychio est locus herbidus: Eustathio idem quod λειμὼν, pratum. ¶ Λιβάδιον dicitur à quibusdam centaurium minus, quoniam secundum fontes nascitur. Plin. lib. 25. cap. 6.

Λιβάζω, stillo, gutto. Hesych.

Λὶψ, βὸς, ἡ, petra unde aqua stillat, in Epigram. ¶ Est etiam venti nomen, et tunc masc. Aristot. de mundo, τῶν ζεφύρων λὶψ ἄνεμος, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων. vide Gell. lib. 2. cap. 22.

Λίβυς, Afer, Libys, Pœnus: qui ex regione versus λίβα sita oriundus est. Herodian. l. 7. Dicitur etiam de vento Africo in Epigr. qui est λίψ. Item λίβυς αὐλὸς, Libyca fistula. Sunt etiam quidam serpentes λίβυες, quos Nicandri schol. in Ther. vocat ἀμμώδεις, quoniam tales plerunque in Libya reperiuntur. Fœm. λίβυσσα ὄρνις, ales Punica. Et ἅλς λίβυσσα, mare Libycum seu Africum. Callim. apud Athen. lib. 2.

Λιβυκὸς, οῦ, ὁ, Africus, Punicus.

Composita.

Ἀειλιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semper destillans et defluens, ὁ ἀεὶ λειβόμενος. Apud Nonn. ἀειλιβὴς ὀμφὴ, vox perennis: metaphoricè.

Ἀλίβας, αντος, ὁ, dicitur ὁ νεκρὸς, mortuus, defunctus, utpote ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὤν, expers vitalis humoris. Ἀλίβας οἶνος apud Callimachum est ὄξος, acetum: ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νενεκρωμένος οἰνός ἐστιν, inquit Suid. Eustathio quoque παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι ἐν σπονδαῖς, quòd libari non soleret.

Ἀπολείβω, destillo, fundo. Diodorus Siculus in historia Alexandri, ἔστι δὲ καὶ δένδρον παραπλήσιον δρυῒ, ἀπὸ τῶν φύλλων ἀπολεῖβον μέλι.

Ἀπολείβομαι, stillo, destillo. Hes. in scuto, † 174.† αἷμ' ἀπολείβετ' ἔραζε.

Ἀπολιβάζειν, exp. celeriter recedo, apud Aristoph. in avib. Οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ', ἀπολούμενος. vide schol.

Διαλείβομαι, restagno.

Ἐπιλείβω, insuper seu ultrà libo, vel super aliqua re libo. aut pro simplici λείβω. Od. γ'. —— ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

Καταλείβω, effundo et destillo, ut ii qui inter libandum vinum è patera fundunt.

Καταλείβομαι, effundor et destillor, ut vinum è patera inter libandum: vel, defluo, destillo. Hesiod. in Theogon. †786.† ἐκ πέτρης καταλείβεται, è petra destillat seu defluit. Sic apud Theocr. idyll. 1. ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.

Κατείβω, idem quod καταλείβω: ut, κατείβειν δάκρυα, effundere lacrymas, Iliad. ώ. Item perfundo, seu delectatione perfundo, apud Athen. l. 13.

Κατείβομαι, defluo, destillo, vel fluo. Il. ξ'. Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ. Od. ε'. κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ.

Κελέβη, ης, ἡ, poculi genus, aut etiam quodvis poculum: ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λοιβὴν, ἢ ὅτι σκεῦός ἐστι πρὸς τὸ λείβειν, apud Athen. l. 11.

Πυρσολεῖφοι, οἱ, αἱ, ab ignibus delibati. Hesych.

Συλλείβω, confundo et misceo, ut vinum quod patera libatur.

Συλλείβομαι, confundor, &c. Item stillo, fluo, vel in unum stillo et confluo. Plut. de primo frig. Exponitur etiam colliquesco, liquor, apud Plut. in Æmyl.

(Ὑπολείβω. Æsch. Ag. 69.)

Ὑπολείβομαι, subtus fluo et stillo, vel aliquantum fluo seu stillo, aut diffluo, apud Hippocr.

(Φονολιβῆ θρόνον. Æsch. Eum. 164. Ag. 1436.) ‡ In posteriore loco vox est φονολιβής. quam Blomf. in Glossario suo reddit *cruorem stillans*; qui etiam in Eum. l. c. cum multis aliis legit φονολιβῆ.‡

ΛΕΙΜΩ'Ν, ῶνος, ὁ, pratum, locus irriguus. † Xen. Pæd. 1. 4. 11.† (☞ Εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, ut Eust. exp.) Od. δ'. Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών. Xenoph. de re equ. τοὺς λειμῶνας, τὰς νάπας, τὰ ῥεῖθρα. (Eurip. Phœniss. 24. Aristoph. R. 1335. Soph. Tr. 203.)

Λειμωνόθεν, ex prato. Il. ω'. Theocr. idyll. 7.

Λειμωνήρης βοτάνη, herba pratensis. Suid.

Λειμώνιος, ου, ὁ, pratensis: ut, λειμωνία πόη. Soph. in Ajace. (Æsch. Ag. 569.)

Λειμωνία dicitur etiam anemones species quædam, quasi pratensis. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7.

Λειμώνιον, herba quam alii Neuroides appellant. Diosc. l. 4. c. 6.

Λειμωνιάτης λίθος, limoniates, gemma quædam dicta à pratensi virore. Plinio eadem cum smaragdo.

Λειμωνιὰς, άδος, ἡ, et λειμωνὶς, ίδος, ἡ, prætensis. Apoll. Arg. 2. et Dionys. de situ orb.

Λείμαξ, ακος, et λειμὰς, άδος, ἡ, pratum. Eurip. in Phœniss. Hinc comparat. λειμακίστερος, herbidior, aut viridior in modum prati. Suid.

Composita.

Βαθυλείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, profunda habens prata, ideoque compascuus. [Pind. Pyth. I. 23. Ἔθηκε καὶ βαθυλείμωνα Ἄγων ὑπὸ Κίῤῥας Πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.]

Βαθυλείμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Il. ι'. [293. 151.]

Εὔλειμος, ὁ καὶ ἡ, pratis ornatus, εὐλείμων. Eurip. [Bacch. 1082. Σίγησε δ' αἰθὴρ, σῖγα δ' εὔλειμος νάπη Φύλλ' εἶχε.]

Εὐλείμων, bona prata habens, pratis ornatus. Od. δ'.

Εὐρυλείμων, prata spatiosa habens. Pind. [Pyth. Od. Θ. 95. Νῦν δ' εὐρυλείμων Πότνιά σοι Λιβύα Δέξεται εὐκλεέα νύμφαν &c. Schol. ἡ πλατεῖς ἔχουσα λειμῶνας Λιβύη, &c.]

ΛΕΙ'ΟΣ, ου, ὁ, lævis, non asper. (Æsch. Pr. 648.) Athen. l. 7. λεῖος ὡς ἔγχελυς. Luc. in Tim. ὡς δὲ λεῖος εἶ, καὶ ὀλισθηρὸς, &c. lævis, et lubricus. Aristot. (de polypis:) πορεύεται δὲ ἐπὶ τοῦ τραχέος, τὸ δὲ λεῖον φεύγει. Sic λεῖα ὁδὸς, via plana, Od. κ'. Metaphoricè quoque λεῖος accipitur: ut, λεῖα ὀνόματα, apud Rhetores, ea scilicet, quæ talia διὰ φωνηέντων, ἢ πάντων, ἢ πλειόνων. Et apud Plut. ad Colot. λεῖα καὶ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκός. Τὸ λεῖον, lævor, lævitas. Item pulvis. Aristot. anim. l. 4. Τὰ λεῖα dicuntur etiam quæ trita et infricata sunt, et ex grumosis scrupeisque in lævem pulverem redacta. ¶ Τὰ λεῖα porro dicuntur lapides quos textores stamini appendunt, ut fila magis contendantur. Poll. l. 7. c. 10.

Λεία, ἡ, instrumentum lapicidarum, complanandis poliendisque et lævigandis lapidibus aptum. Poll. l. 7. c. 26.

Λειότης, ητος, ἡ, lævitas, lævor. (Æsch. Pr. 492.) Plut. in Erot. et de deo Socr.

Λειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lævis, planus. Suid.

Λειόω, ῶ, f. ώσω, lævigo, lævo, i. lævem reddo, friando et conterendo ex grumoso et scrupeo atque aspero in lævem pulverem redigo.

Λείωμα, τὸ, id ipsum quod lævigatum et complanatum est. Item id quod friando et conterendo in pulverem redactum est.

Λείωσις, lævigatio, ipsa actio lævigandi seu lævem et lubricum reddendi.

Λειαίνω, lævigo, lævo. Il. ι'. Πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπίθηκε κορώνην. Item complano. Od. θ'. Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Exponitur et, mollio, tero, molo, pinso.

Λεαίνω, idem quod λειαίνω. Philo de mundo. Item contero, frio, comminuo: seu conterendo et molendo ex asperis et scrupeis in lævem pulverem redigo. Aristot. lib. 2. anim.

Λεαντικὸς, οῦ, ὁ, lævigandi vim habens. Aristot. in probl.

Λειάντειρα, ἡ, lævigatrix. Suid. ex Epigr.

Λευρὸς, idem quod λεῖος, lævis, non asper, &c. Eurip. in Hecuba, ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ Πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων. (Phœniss. 798. Æschyl. Pr. 369. Suppl. 517.)

Composita.

Ἀλέαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lævigatus aut complanatus non est, aut lævigari et complanari nequit. Exponitur etiam, non molitus.

Ἀναλεαίνω, pro simpl. λεαίνω.

Ἀπολεαίνω, lævigo, complano. Item contero, comminuo.

Ἀπρόλειος, cui cutis intempestivè lævis et glabra fit. Suid.

Ἐκλεαίνω, lævigo, complano. Item contero, comminuo.

Decomp. Συνεκλεαίνω, simul tero et comminuo.

Ἐπιλεαίνω, lævigo. Plut. [Herodot. Hist. lib. 7. Μαρδόνιος μὲν τοσαῦτα ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, ἐπέπαυτο.]

Εὐλέαντος, qui facilè lævigatur aut complanatur. Item qui facilè conteritur. Dicitur et εὐλέαντος, sine ι.

Καταλεαίνω, lævigo, ita contero ut lævius fiat. Hesychius. Exponitur etiam, explano.

Προλεαίνω, antè lævigo, antè mollio, antè complano. Item antè contero, antè comminuo.

Συλλειόω, contero, unà tero et frio.

Ὑπολεαίνω, aliquantum lævigo et lævio.

ΛΕΙ'ΠΩ, F. ψω, P. φα, (pro quo usitatius est præt. med. λέλοιπα,) linquo, relinquo. Od. ι'. οὐδέτι λεῖπε βαθείης ἐκτοσθεν αὐλῆς. Il. σ'. Ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος, reliquit speluncam. Item relinquo, sicut hæredibus relinquere aliquid dicimur. Iliad. β'. Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. Sic dicitur aliquis λείπειν φάος ἠελίοιο, Il. σ'. et alibi. Apud Plat. λείπω τὸν βίον ὑπό σου, interficior abs te. † Sic λείπειν τινὰ, relinquere aliquem sc. in vita. i. e. non interficio. Xen. Pæd. 1. 6. 36. et l. 4. p. 95. b.† ¶ Item neutraliter, desum, deficio: ut apud Aristoph. in Plut. ἥνπερ μὴ λείπωσιν αἱ δίκαι. † λείπειν δασμὸν, tributum non pendere. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. a.† Sic dicitur aliquid λείπειν in libris quod deest. Et cum genit. ut, τὰ τριάκοντα ἔτη dicuntur λείπειν δυοῖν, apud Polyb. trigenarius numerus annorum cui desunt duo. ¶ Item absum: ut, λείπω μικρὸν τοῦ θήλεος τὴν ἰδέαν, parum absum à specie fœminæ. ¶ Exponitur etiam minor sum: apud Polyb. τοῦ δὲ ὄρους ἡ περίμετρος τῆς ἄνω στεφάνης οὐ λείπει τῶν ἑκατὸν σταδίων. (Soph. Œdip. Tyr. 1256.)

Λείπομαι, relinquor, reliquus sum, supersum. Od. ν'. αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ. Rursum, οὐ λείπεται ἐλπὶς, non superest spes, apud Plat. ¶ Item vincor, superor, instar cursorum qui à tergo relinquuntur. Antipater Epigr. l. 2. Οἴ μοι, ὑπὸ θνητοῦ λείπομαι ἀθάνατος. Polyb. λείπονται Ῥωμαίῃ μάχῃ μεγάλῃ. Exponitur etiam cedo: ut apud Polyb. τοῦ αὐτοῦ νομιστέον εἶναι ἡγεμόνος τὸ δύνασθαι βλέπειν τόν τε τοῦ νικᾶν, ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ λείπεσθαι καιρόν. ¶ Item absum, et, superor. Ut apud Synes. λειπομένῳ δὲ παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας. Eurip. λείπομαί σου γνώμῃ, superor à te consilio. (V. Med. 52. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων, veteres novis cedunt affinitatibus. ib. 76. V. Æschyl. Pr. 856. Pers. 480. Ag. 411. Soph. Tr. 954. 1292.)

Λεῖμμα, τὸ, quod relictum est, reliquiæ, Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθοιτ. A Pythagoricis sic dicitur quod è duabus sectionibus minus est. Plut. Item hemitonium minus in symphonia vocatur à Platone λεῖμμα, et δίεσις: dividiturque in duo σχίσματα.

Λεῖψις, εως, ἡ, q. d. relictio.

Λείψανον, ου, τὸ, et plur. τὰ λείψανα, reliquiæ. † Soph. El. 1119.† (Eurip. Med. 1389.) Plut. in symp. sept. sap. et alibi. Epigr. l. 2.

Λοιπὸς, οῦ, ὁ, reliquus, qui superest. Et in plur. οἱ λοιποὶ, reliqui, cæteri. Et, τὸ λοιπὸν, reliquum, reliqua pars. Ut, τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, Xenoph. (Τὸ λοιπόν. Eurip. Phœniss. 981.) Isocr. in Paneg. τί λοιπὸν ἔσται τοῖς ἀντιλέγουσιν, &c. Exponitur etiam, deinceps, postea, postremò, &c. passim apud scriptores. † Μὴ νῦν τὸ λοιπὸν, ne nunc postea. Aristoph. Nub. 848. et sic Xen. Pæd. l. 3. p. 77. c.†

Λοιπάδες, et λοιπάζεσθαι, ut Lat. reliqua, et reliquari.

Λιμπάνω, idem quod λείπω, linquo.

Composita.

Αἰγίλιψ πέτρα, petra quæ à capris relinquitur præ altitudine, i. cujus fastigium non possunt consequi et attingere. Il. ι'. ν'. et φ'. (Æsch. Suppl. 801.)

Ἀπολείπω, relinquo, derelinquo. Xen. de arte equ. οὐδεὶς γοῦν οὔτ' ἀπολείπει αὐτὸν, οὔτ' ἀπαγορεύει θεώμενος. † Pæd. p. 216. e. πόσον δεῖ ἀπολιπόντας τῆς βασιλικῆς σκηνῆς σκηνοῦν. Xen. Pæd. p. 225. e. ψυχὴ, deficit anima. p. 238. b.† Item relinquo, posteris videlicet. Philo de mundo, μικτὴν δόξαν ἀπέλιπεν. Item desero, destituo. Isocrates in Æginet. καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτό γ' ἕξουσιν εἰπεῖν, ὡς εὖ μὲν πράττοντος Θρασυλόχου ταῦτα πάνθ' ὑπέμεινα, δυστυχήσαντα δ' αὐτὸν ἀπέλιπον. Item, ἀπολείπω, (absolutè), relinquo virum, seu divortium facio: apud Andocid. Sic et ἀπολελοιπυῖα γυνὴ, apud Dem. in orat. contra Onetor. Item relinquo, i, præcedo, anteverto. Isocr. τοσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους περὶ τοῦ φρονεῖν. Item neutraliter, desum, deficio. Isocr. ad Demon. τὰ μὲν ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει. Dicitur et persona ἀπολείπειν quæ quasi defectu rei alicujus abest à suo incepto. Plut. τούτῳ γὰρ μόνῳ ἀπολιπεῖν ἐδόκει τοῦ κατεργάσασθαι Πάρθους. Et cum accusat. apud Aristoph. in Plut. Ἦ πού σε ταχέως ἀπέλιπε τὰ χρήματα, te citò defecerunt nummi. Exponitur etiam, absum. Isocr. in Areop. μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν. Plut. in Timol. μικρὸν ἀπολιπὼν ἐκπολιορκεῖσθαι, quum parum abfuisset quin expugnaretur. Sic et apud Hesiod. Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων, ita ut non multum absis à triginta annis. ¶ Item desisto, desino, finem facio. Isocr. de pace, ὅθεν δ' ἀπέλιπον, πάλιν ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν, inde exordium sumam unde destiti.

Ἀπολείπομαι, relinquor, absum. (Eurip. Med. 35. id. Phœniss. 701.) Plutarch. in Public. μικρὸν ἀπελείπετο τοῦ τέλος ἔχειν, parum aberat quin finem haberet. Item absum, i. absens sum, &c. Luc. ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης. Sic et apud Lys. et Isocr. † et in medio, relinquere. Xen. Pæd. 1. 6. 18. Sic l. 3. p. 70. c. cum gen. et l. 5. p. 118. c.† Item, relinquor in certamine cursus, alio prævertente. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 20. anteverti.† Isocr. in Evag. παρακελεύονται τῶν δρομέων οὐ τοῖς ἀπολελειμμένοις, &c. Et metaph. sum inferior aliquo in re quapiam. Idem in eadem orat. ὥστε μηδεμιᾶς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀπολελεῖφθαι, ut à nulla Græcanicarum superaretur. Additur et dativ. in hac signif. ut, ἀπολείπεσθαι τοῖς ἔργοις καὶ ταῖς διανοίαις τινός. Isocr. de pace. Exponitur etiam, non assequor, non discere aut intelligere possum: ut. ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς, Dem. et ἀπολείπεσθαι παιδείας, Isocr. de permut. Item ignarus sum, hoc me latet: apud Lysiam pro cæde Eratosthenis.

Ἀπόλειψις, relictio, derelictio: hinc ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι mulier dicitur, quæ viro repudium mittit. Demosth. Item defectus et deterior conditio, quum quis alium assequi nequit, apud eundem. Ἀπόλειψις τῆς σελήνης, defectus lunæ. Aristot. de gener. animal. lib. 4.

Ἀπολιμπάνω, idem quod ἀπολείπω.

Ἀπολιμπάνομαι, relinquor, à tergo scilicet, alio antevertente. Plut. ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων.

Decomp. Ἐναπολείπω, relinquo in.

Ἐναπολείπομαι, derelinquor, vel remaneo in.

Ἐναπόλειψις, reliquiæ.

Προαπολείπω, antè relinquo, seu deficio, ἀπολείπω. Plut.

Συναπολείπω, simul derelinquo, simul destituo.

Διαλείπω, (q. d. interrelinquo,) relinquo temporis spatium in medio, intermitto, interjicio. Theophr. hist. pl. l. 1. διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ ἀεὶ βλαστάνειν, interjicit valde breve tempus, quin perpetuò germinet. Plut. in amat. narr. ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο, προσῆλθε τῷ Θεοφάνει, interjectis duobus diebus. Sic dicitur, διαλείπουσα φωνὴ, quæ suis verbis veluti spatium interjicit, et διαλείπων σφυγμὸς, intermittens pulsus, apud Gal. Cum participio junctum exp. desino: ut Xen. οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν καὶ μανθάνων, nunquam desii quærere et discere. Sic Plut. διαλείπω τιμῶν τὸν θεὸν, cesso honorare Deum. Item disto, absum. † Xen. Pæd. p. 232. d.† Arrian. διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον εἰς τὸ ξυνορᾶν τι ἀλλήλους καὶ κατακούειν εὐπετῶς. Dicitur et aliquid διαλείπειν τι ἀπό τινος, apud Thucyd.

Διάλειμμα, quod interjectum est spatii, intermissio: unde, ἐκ διαλείμματος, sive ἐκ διαλειμμάτων, ex intervallo. Plut. in Pericle.

Διάλειψις, intermissio.

Διαλιμπάνω, idem quod διαλείπω. Gal. in Hippocr. epid. l. 1. c. 3.

Decomp. Ἀδιάλειπτος, non intermissus, perpetuus. Rom. ix. 2. Tim. i. [ver. 3.]

Ἀδιαλείπτως, sine intermissione; jugiter, perpetuò: sæpè in Novo Testam. [Epist. ad Rom. i. 9. ἀδιαλείπτως μνείαν ὑμῶν ποιοῦμαι.]

Ἐκλείπω, derelinquo, vel relinquo, desero. Thucyd. lib. 1. τήν τε γὰρ πόλιν ὅτε ἐδόκει ἐκλιπεῖν, ἄμεινον εἶναι καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι. Plut. in Fabio, τὴν τάξιν ἐκλείπειν, ordinem relinquere. Et in Pericle, κλήσεις δείπνων ἐξέλιπε. Item, τὸ ἐλπίζον ἐκλείπειν, spem relinquere, idem in Galba. Et Aristoph. ἡ σελήνη δὲ ἐξέλιπε τὰς ὁδούς. Item omitto, prætermitto. Plato in symposio, ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι; ¶ Item neutraliter, desum, deficio. † τι dicitur ἐκλείπειν τινά. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. a.† Xen. in Œc. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη, τοῦτο τὸ ζεῦγος κεῖται μετ' ἀλλήλων τεκνοποιούμενον, ne genus humanum temporis longinquitate occideret, propter hoc mas cum fœmina est conjunctus. Animus etiam, et sol, et luna, ἐκλιπεῖν dicuntur, quum deliquium patiuntur. Xen. Pæd. 8. ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή. Plut. in Pericle, τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν συνέβη, καὶ γενέσθαι σκότος. Idem in Alex. ἡ μὲν οὖν σελήνη τοῦ Βοηδρομιῶνος ἐξέλιπε. Item, defungor, deficio, i. morior: ut, ἐκλιπόντων κληρονόμων. Plato de leg. (Æsch. Pr. 826. Pers. 513. Ἐκλείπομαι. Æsch. Eum. 132.)

Ἔκλειψις, defectio, defectus. Plut. de def. orac. Item omissio quæ fit in oratione. Quintil. l. 8. c. 6. Item defectus solis aut lunæ, eclipsis. in Axiocho, et sæpè apud Aristot. &c.

Ἐκλειπτικὸς, οῦ, ὁ, ad eclipsin pertinens, vel efficiens eclipseos. Plut. in Rom. Alex. Aphr.

Ἐκλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui deficit, vel deest. Item omissus, prætermissus. Thuc. l. 1. Item cui aliquid deest, imperfectus.

Ἐκλιμπάνω, derelinquo. Eurip. [Med. 800. Ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον Δόμους πατρῴους, &c.]

Decomp. Ἀνέκλειπτος, indesinens, perpetuus.

Ἀνεκλιπὴς, idem.

Δυσέκλειπτος, ægrè deficiens.

Παρεκλείπω, deficio, ἐκλείπω. Judith c. 11.

Συνεκλείπω, simul deficio.

Ἐλλείπω, relinquo, prætermitto, prætereo. † Xen. Pæd. 1. 2. 14.† Julian. imper. ἐγὼ δὲ εἰ μέν τι συνῄδειν ἐμαυτῷ τοῦ πρός σε γιγνομένου καὶ μικρὸν ἐλλείψαντι, si mihi conscius essem quod vel minimum erga te prætermisissem. Plato in Timæo, οὐκ ἐλλείψομεν προθυμίας οὐδὲν, nihil promptitudinis prætermittemus. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 110. b.† Sic et apud Isocr. in Nicocle, καθ' ὁπότερον γὰρ ἂν ἐλλείπητέ τι τούτων, ἀνάγκη κακῶς ἔχειν τὰς πράξεις, in utracunque enim parte horum aliquid prætermiseritis, hoc est, in utro horum deeritis vestro officio. Dicitur et, ἐλλείπει με τοῦτο, hoc me deficit. † Sic Xen. Pæd. 2. 58. a. et τὸ ἐλλεῖπον, quod deest. l. 4. p. 109. a. et 1. 2. 14.† Et, τὰ ἐλλείποντα, τοῖς ὑπερβάλλουσιν opponuntur, apud Aristot. eth. 2. c. 2. Item, ἐλλείπω τούτου, deficior hac re, Thuc. l. 1. (ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας. Æsch. Pr. 341. 960. 1055. Soph. Tr. cum μή. 90.) Significat etiam, absum: ut apud Aristot. ὁ δ' ἐπιχαιρέκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε καὶ χαίρειν, tantum abest ut contristetur, ut etiam lætetur.

Ἐλλείπομαι, assequi non possum, efficere nequeo. Xen. de re equ. διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι τούτων, ἐλλείπονται. † In med. deficio, desum. Pæd. 5. p. 162. e.†

Ἔλλειμμα, τὸ, quod deest rei alicui quo minus sit perfecta. Plut. in Coriol.

Ἔλλειψις, prætermissio, omissio. Sic Athen. τὸ, σησαμοῦς dictum esse scribit κατ' ἔλλειψιν τοῦ, ἄρτος. Exponitur etiam defectus, quum opponitur τῇ ὑπερβολῇ, apud Aristot. eth. 2. c. 6. et alibi.

Ἐλλιπὴς, cui deest aliquid, non perfectus. Athen. l. 14. Et, τὸ ἐλλιπὲς, quod deest. Philostr. ep. 39.

Decomp. Ἀνελλιπὴς, cui nihil deest, perfectus. [Ælian. Var. Hist. lib. 1. cap. 33.]

Παρέλλειψις, prætermissio unius ex consonantibus geminatis, apud Tryphon.

Παρελλείπω, deficio, inferior sum.

Ἐνλείπομαι, deficio: pro quo et ἐλλείπομαι.

Ἐπιλείπω, deficio, desum. Thucyd. lib. 3. ἐπειδὴ τῷ τε σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο. Et, πνεύματος ἐπιλιπόντος, apud Plutarch. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς. Philo de vita Mos. lib. 1. ἐπιλίποι ἂν ὁ βίος τοῦ βουλομένου διηγεῖσθαι τὰ καθ' ἕκαστα, vita defecerit. Cum accusativo, Isocr. ad Demon. ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 9. et 10.† Sic Lucianus, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος. Dicitur et, τοῦτό μοι ἐπιλείπει, ut apud Synesium, οὐκ ἐπιλείψουσι στρατιῶται τῷ θεῷ.

Ἐπίλειψις, defectio. Thucyd. lib. 2. τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο.

Ἐπίλοιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, reliquus: ut, τὸν ἐπίλοιπον βίον ζῆν, Plato. Et, ἐπίλοιπος χρόνος, Herodot. et Isocr. (Eurip. Phœniss. 804. 1171.)

Καταλείπω, relinquo, desero. † Xen. Pæd. 1. 3. 11.† Iliad. β'. Κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην. Et, relinquo post me seu posteris meis. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 64. a.† Demosth. in Mid. εἰσφέρων ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μου κατέλιπε. Isocrat. in Evagora, ἀθάνατον τὴν περὶ αὐτοῦ μνήμην κατέλιπε. Sic apud eundem in Helen. πολὺ τούτων ἔτι πραγματωδέστερα συγγράμματα κατέλιπον ἡμῖν. Apud eundem in Evag. dicitur et, καταλείπειν τὸν λόγον, finem dicendi facere. Pro καταλείπω, per syncopen dicitur καλλείπω: ut apud Solon. ἀλλὰ φίλοισι Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

† Καταλείπομαι pass. relinqui. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. b.†

Κατάλειμμα, quod relictum est, reliquiæ. 1 Reg. c. 13.

Κατάλειψις, relictio.

Κατάλειπτος, relictus.

Κατάλοιπος, reliquus. Aristot. Œcon. 2.

Καταλιμπάνω, idem quod καταλείπω, Plat. epist. 9. χώραν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, locum relinquere et cedere improbis hominibus.

Decomp. Ἐγκαταλείπω, intus relinquo: ut, ἐγκαταλείπειν φρουράν. Thuc. † Xen. Pæd. p. 239. c.† Et, ἐγκαταλιπόντας υἱὸν γνήσιον, si relinquant in aliena familia, apud Demosth.

Ἐγκατάλειμμα, reliquiæ, monumentum.

Ἐγκαταλιμπάνω, idem quod ἐγκαταλείπω.

Ἐκκαταλείπω, relinquo, seu penitus destituo.

Προσκαταλείπω, insuper relinquo. Philo de mundo.

Παραλείπω, prætermitto, omitto. Sæpè est omitto, i. silentio prætereo. Isocrat. in Evag. τῶν μὲν οὖν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν οἴομαι παραλιπεῖν. Demosth. pro coron. πολλὰ τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, παραλείψω.

† Παραλείπομαι pass. omitti, silentio prætermitti. Xen. Pæd. l. 5. p. 132. c.†

[Παραλειπτέον. Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 8. §. 3. Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ γε ὡς εὐκαίρως ἔχρητο, οὐ παραλειπτέον.]

Παράλειψις, prætermissio, præteritio. Est et nomen figuræ cujusdam rhetoricæ, de qua author rhetor. ad Heren.

Περιλείπω, relinquo, reliquum facio.

Περιλείπομαι, relinquor, supersum, superstes sum. Herod. l. 2. μοῦνος τε τῶν πατρώων περιλειπόμενος φίλων ἔτι. Sic, περιλείπεσθαι τοῦ πολέμου, pugnæ superstitem esse.

Περίλειμμα, τὸ, reliquiæ. [Plat. Menexen. συνετίθει (sc. Aspasia) τὸν ἐπιτάφιον λόγον ὃν Περικλῆς εἶπε, περιλείμματ' ἄττα ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα. Celebris illa funebris Oratio a Pericle recitata exstat apud Thucyd. Hist. lib. 2. cap. 35.]

Περίλειπτος, ὁ, reliquus. Aristotel. Œcon. 2. Item superstes. Luc. in Tyr.

Περιλιπὴς, idem: apud Plat. de leg.

Περιλιμπάνομαι, idem quod περιλείπομαι.

Προλείπω, priùs relinquo, antè desero: plerunque tamen pro simplici λείπω usurpatur, ut Od. ξ'. Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τε. Sic Hesiod. in Erg. Κύμην Αἰολίδα προλιπών. Sic apud eundem in Asp. † 1.† προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν. Plut. in consol. ad uxor. ἐκείνου τοῦ καλοῦ Χάρωνος ἡμᾶς προλιπόντος. Dicitur et res aliqua quempiam προλείπειν, ut Odyss. β'. Οὐδέ σε πάγχυ μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν. Item antè deficio, priùs destituo. Thuc. l. 7. εἴ τῳ δὲ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, si quem priùs vires defecissent. (Æsch. Pers. 18. Suppl. 756. Eurip. Med. 147. 1001. Phœniss. 219.)

Decomp. Ἀποπρολείπω, longè relinquo. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 1285. εἰ τὸν ἄριστον ἀποπρολιπόντες ἔβησαν Σφωϊτέρων ἑτάρων. 2. 1234. ῥίμφα δὲ νῆσον ἀποπροέλειπον Ἄρηος. 3. 267.] Scribitur et divisim, ἀπὸ πρὸ λείπω.

Ἐκπρολείπω, relinquo, derelinquo. Phocylid. Μητέρα δ' ἐκπρολίπῃς, matrem missam facias.

Καταπρολείπω, antè desero, relinquo. Apoll. [3. 1163. Ἐν χώρῃ ὅθι τούσγε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη, &c.]

Ὑπολείπω, relinquo, reliquum facio. Item deficio, minuor. Arist.

Ὑπολείπομαι, idem. Thuc. lib. 1. μηδ' ἐν ὑμῖν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολίπησθε, ὡς διὰ μικρὸν ἐπολεμήσατε. Isocr. in Evag. οὐ διὰ μικρὰς ῥαθυμίας μεγάλους πόνους περιλειπόμενος. Item passivè, relinquor, supersum. † Xen. Pæd. 1. 4. 27.† Thuc. l. 8. Gregor. &c. (Æschyl. Ag. 73. Aristoph. R. 1124.)

Ὑπόλειμμα, quod residuum est, reliquiæ. Aristot. de mundo.

Ὑπόλειψις, ἡ, idem. Theophr.

Ὑπολιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, reliquus. Plut.

Ὑπόλοιπος, reliquus, restans. Aristoph. ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίνεται. Sic et Thuc. et Demosth.

Ὑπολιμπάνομαι, idem quod ὑπολείπομαι.

ΛΕΙ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, lilium: seu lilii species. Diosc. l. 3. c. 116. et l. 4. c. 85. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 16. ¶ Suidas scribit, λείριον ab Atticis vocari florem narcissi. Theophrastus tamen c. ult. manifestum discrimen inter λείριον et νάρκισσον ponit. ¶ Pro quolibet flore usurpari scribit Eustath. itidemque Hesych. Suid. et Etymol. Sic apud Theocr. idyll. 19. Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος ἐύπνοα λείρια κέρσοι. ☞ Διὰ τὸ λεῖον εἶναι, pleonasmo τοῦ ρ.

Λειριόεις, lilinus, liliaceus, ut, λειριόεν κάρα, apud Nic. in Alexiph. Item floridus. Exponitur etiam, suavis, tener, ut Il. ν'. χρόα λειριόεντα δάψει. Et Il. γ'. (152.) ὄπα λειριόεσσαν.

Λείρινος, idem quod λειριόεις, liliaceus, è liliis factus, vel lilio similis. Diosc. l. 3. c. 116.

Λείριος Ἀπόλλων, pro suavi. Apollonius lib. 4.

Λειριώδης, liliaceus. Theophr.

Λίριον pro λείριον, lilium, flos.

Λίρινος, liliaceus, λίρινον ἔλαιον. Gal.

ΛΕΙΧΗ'Ν, ῆνος, ὁ, lichen: (Æschyl. Ch. 279. Eum. 788.) summæ cutis asperitas cum leni pruritu. impetigo, impetiginosus morbus, quem mentagram Latinos vocasse autor est Plin. l. 26. c. 1. ¶ Item callus in equorum genibus et supra ungulas in flexu earum partium induratus, Dioscor. l. 2. c. 45. ¶ Est etiam herbæ species, quam aliqui βρύον appellant, quoniam saxis adhæret. Diosc. l. 4. c. 53. sic dicta, quoniam λειχῆνας θεραπεύει, ut tradit idem Diosc. ibid.

Λειχηνιάω, ῶ, lichene laboro. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 12.

ΛΕΙ'ΧΩ, F. ξω, lambo, lingo. Theophr. (de signis imbrium et ventorum:) βοῦς τὴν προσθίαν ὁπλὴν λείξας χειμῶνα ἢ ὕδωρ σημαίνει. Item obscœno sensu, apud Aristoph. in Equit. Ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον. (Æsch. Ag. 837. Eum. 106.)

Λειχήνωρ, nomen est muris, apud Hom. in Batrach. Quod meliorem locum inter composita ex Ἀνὴρ invenisset.

Λιχμάζω, et λιχμάω, idem quod λείχω. Hesiod. in Asp. † 235.† (de duobus draconibus:) ἐπικυρτώοντε κάρηνα Λίχμαζον δ' ἄρα τώγε, lambebant ora sibila vibrantes. Cum accusat. apud Theocr. idyll. 19. Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, lambebat ipsi collum. Oppian. lib. 3. de venat. Ὡς ἄρκτος λιχμῶσα φίλους ἐνεπλάσσατο παῖδας. Hinc particip. λελειχμότες, apud Hesiod. in Theog. † 826.† per syncopen pro λελιχμηκότες, et epenthesi τοῦ ε.

Λιχμάομαι, idem quod λιχμάω. Oppian. l. citato, Λιχμᾶται γλώσσῃ τε φίλον γόνον, linguâ lambit caram sobolem. Plut. in polit. præc. ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωζομένων ἐλιχμῶντο περὶ αὐτόν. (Theoc. κδ'. 20.)

Λιχμήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, exerta lingua os lambens. Nic. in Ther.

Λιχμὰς, άδος, ἡ, quæ lambitur. Hesych.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναλείχω, lambo, delambo. [Herodot. Hist. lib. 1. §. 74. ὅρκια δὲ ποιέεται ταῦτα ἔθνεα τά πέρ τε Ἕλληνες· καὶ πρὸς τούτοισι, ἐπεὰν τοὺς βραχίονας ἐπιτάμωνται ἐς τὴν ὁμοχροίην, τὸ αἷμα ἀναλείχουσι ἀλλήλων.]

Ἀπολείχω, delambo, delingo, lambendo aufero. Athen. l. 6.

Ἀπολιχμάω, idem. unde Il. φ'. οἵ σ' ὠτειλῆς Αἷμ' ἀπολιχμήσονται.

Διαλείχω, lambo, lingo, vel potiùs, perlambo. Aristoph. [Vesp. 899. Ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας. Athen. Deipn. lib. 3.]

Διαλιχμάζω, perlambo: idem quod διαλείχω.

Ἐκλείχω, delingo, delambo: vel lambendo et lingendo evacuo. Item ecligma ligurio, in ecligmate sumo. Diosc. l. 1. c. 95.

Ἔκλειγμα, et ἐκλεικτὸν, ecligma: medicamentum quod delingitur, seu medicamentum, quod ori inditum, sensim liquefit et deglutitur: alio nomine ἀρτηριακόν. Dioscor. lib. 2. cap. 125. Ægin. lib. 4. cap. 57.

Ἐλλείχω, linctu ingero, ligendo assumo.

Ἐπιλείχω, in superficie lambo. Vel pro simplici λείχω.

Περιλείχω, circumlambo, circumcirca lingo. Aristoph. τὰ βλέφαρα περιέλειχον.

Περιλιχμάζω et περιλιχμάω, idem.

Περιλιχμάομαι, pro eodem. Luc. in Prom. (de coquo:) καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο.

Περιλίχμησις, ipsa circumlambendi actio. Theon. apud Arat.

Composita, facta ex præterito λέλοιχα, sine præpositione.

(Αἱματολοιχός. Æsch. Ag. 1487.)

Κνισσολοιχὸς, sive κνισολοιχὸς, οῦ, ὁ, qui pinguedinem lambit; seu qui pinguibus rebus lambendis delectatur; gulosus, liguritor. Athen. l. 3.

Κνισολοιχία, ἡ, catillatio, liguritio, gulositas: propriè ea, qua aliquis rebus pinguibus lingendis inhiat. Athen. ibidem.

Ματαιολοιχὸς, qui frivolas res consectatur, (eas velut delambens.) Eustath.

Ματιολοιχὸς, qui ex falsa mensura lucrum captat. A nomine μάτιον, significante genus quoddam mensuræ. Eustath. et Aristot. in nub.

ΛΕΚΑ'ΝΗ, ης, ἡ, pelvis, vel catinus, patina: Atticè pro λακάνη. (☞ Factum ex intensiva particula λα, et verbo χαίνειν, propterea quòd sit latum, inquit Suidas: qui itidem exponit magnum acetabulum et patulum.) Aristoph. in avib. ἐρῳδιοὶ ἐπηλοφόρουν λεκάναισι. Idem in Nub. † 904.† αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν. δότε μοι λεκάνην. præbete mihi pelvim seu catinum. Plut. in Polit. præcept. αἰτοῦντα λεκάνην, καὶ πτερὸν, ὅπως ἐμέσῃ.

Λεκάνιον, ου, τὸ, parva pelvis, seu parvus catinus. Aristoph. in Acharn. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.†

Λεκανὶς et λεκανίσκη, idem, apud Hesych.

Λεκανίδιον, pro eodem, apud Suid.

ΛΕ'ΚΙΘΟΣ, ου, ἡ, vitellus, ovi luteum. Aristot. hist. an. lib. 6. τὰ δίδυμα τῶν ᾠῶν δύο ἔχει λεκίθους. Diosc. l. 2. c. 45. ἡ λέκιθος αὐτοῦ χρησίμη πρὸς ὀφθαλμῶν περιωδυνίαν, ὀπτηθεῖσα σὺν κρόκῳ, lutea ovorum cocta ut indurescant, admisto croco modicè illita, oculorum dolores mitigant. At mascul. gen. signif. pisum: quòd ejus color vitello non sit absimilis, teste schol. Aristoph. et Suida. Galenus verò λέκιθον in lex. Hippocr. exp. φακῶν τὸ ἔνδον τοῦ λέπους. nam et lens, cui detractus est cortex, lutea est. Exponitur etiam, pulmentum ex leguminum farina; sive leguminum lomentum elixatum. Reperitur et λέκυθος per υ: quæ scriptura cum etymo convenit. ☞ Dictum enim putant λέκιθον, διὰ τὸ λέπει κεύθεσθαι.

Λεκιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, luteus, croceus, vitelli seu lutei in ovo colorem imitans, ut, λεκιθώδης χολὴ, apud medicos.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, qui ex vitello est, seu in quo vitelli sunt, ut, λεκιθίτης ἄρτος, Athen. l. 3.

ΛΕ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, lembus, parvum navigium. Hesych. et Suid. Polybius lib. 1. ἀπήγγειλαν οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι τὸν ἐπίπλουν τῶν ὑπεναντίων.

Λεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lembo similis. [Aristot. de Animal. Incessu, καθάπερ ἂν εἰ πλοίου πρώρα λεμβώδους.]

Λεμβάδιον, ου, τὸ, lembunculus, parvus lembus.

ΛΕΠΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, scaber, asper ex decedentibus ex se squamulis: ut, λεπροὶ ὄνυχες, scabri ungues. Diosc. l. 2. c. 140. ☞ A λέπος, quasi λεπυρός. Dicuntur etiam λεπροὶ, leprosi, hoc est, quorum cutis in scabras quasdam squamulas resolvitur. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 8. (de quibusdam aquis:) καὶ γὰρ ἄνθρωποι λουόμενοι λεπροὶ γίνονται.

Λέπρα, ἡ, lepra, i. asperitas cutis profundior cum pruritu, eam in squamas resolvens. Ab Avicenna dicitur impetigo excorticativa, quod cutis per cortices squamasque resolvatur. Plut. de Iside et Osir. τῶν τὸ γάλα πινόντων ἐξανθεῖ τὰ σώματα λέπραν, καὶ ψωρικὰς τραχύτητας. Vide Ægin. et Actuar.

Λεπρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, leprosus, vel scaber.

Λεπρικὸς, οῦ, ὁ, ut, λεπρικὰ φάρμακα, medicamenta lepris tollendis: apud Diosc.

Λεπρὰς, scabra, aspera: ut, λεπρὰς πέτρα, apud Theocr. idyll. 1.

Λεπρόω, et λεπρύνω, scabrum reddo, scabris veluti squamulis obduco.

Λεπρόομαι, ac λεπρύνομαι, scaber fio, scabris squamulis obducor. Nicand. in Ther. πολιὸς δ' ἀμάθοισι μιγέντες, Σπείρη λεπρύνονται, ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι. Exp. et albesco; quasi è λέπρα. quòd qui ea laborant, et exasperentur et albescant.

Λεπρόομαι, exp. etiam, lepram patior.

Λεπράω, vel λεπριάω, scaber fio vel sum, ut, λεπριῶντες ὄνυχες, scabri ungues, apud Diosc.

Ὑπόλεπρος, (comp.) aliquantum scaber.

ΛΕΠΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, tenuis: cui opponitur παχὺς, crassus. Propriè, tenuis instar corticum et squamularum quæ alicunde avelluntur. Odyss. Θ'. ἠΰτ' ἀράχνια λεπτά. Sic Il. χ'. εἵματα λεπτὰ, ex filio tenui et subtili. Sic Ægineta in πιτυριάσει dicit decedere λεπτὰ καὶ πιτυροειδῆ σώματα ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς. Item tenuis, i. exiguus, parvus: ut, λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ τοῦ μέλλοντος, tenuem et inanem spem concipere de futuris, apud Aristid. † Θηρία. Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Item gracilis, macer, cui itidem opponitur crassus. †Sic Aristoph. Nub. 1013. opp. τῷ λιπαρόν.† Hesiod. in Erg. λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις. Athen. l. 13. ——ἰσχνὴν πάνυ, Καὶ μέλαινα, λεπτόν θ'. ¶ Item rarus, ut Gal. exp. apud Hippocr. sic λεπτὴ χιὼν, apud Eust. ¶ Metaphoricè de animo etiam dicitur: ut, λεπτὸς νοῦς, mens subtilis et acuta. Eurip. (Med. 530. Aristoph. R. 1138. λεπτά. Theoc. Id. 3. 21.) Sic Aristoph. in Nub. †358.† λεπτὴν φροντίδα, et λεπτοτάτους λήρους appellat subtiles philosophorum argutias. ¶ Λεπτὸν, minuti quoddam nummi genus, quale κέρμα. Luc. 22. βάλλουσαν λεπτὰ δύο.

Λεπτότης, ητος, ἡ, et λεπτοσύνη, tenuitas, exilitas. Item gracilitas. Epigr. lib 2. et Athen. lib. 12. Item subtilitas, argutia. Aristoph. in Nub.

Λεπταλέος, tenuis, subtilis: ut, λεπταλέον φάρος, Apoll. Arg. lib. 2. Exp. et gracilis.

Λεπτατικὸς, minutulus, vesculus. Epigr. l. 2.

Λεπτύνω, tenuo, attenuo, tenuem reddo. Item gracilem reddo. Athen. l. 2. Item subtile reddo.

Λεπτυσμὸς, οῦ, ὁ, et λέπτυνσις, εως, ἡ, attenuatio, extenuatio.

Λεπτυντικὸς, οῦ, ὁ, attenuandi vim habens, tenuem et gracilem reddere potens. Diosc. Athen. l. 8.

Composita.

Ἀπολεπτύνω, extenuo. Item in mucronem colligo. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 1. cap. 5. Βάτος δ' ἔχει, (πτερύγια) καὶ ὅσα τὸ πλάτος μὴ ἔχει ἀπολελεπτυσμένον.]

Διάλεπτος, pertenuis et gracilis. Aristoph. in Nub.

Λεπτεπίλεπτος, gracilis supra graciles. Epigr. l. 2. Τρεῖς λεπτοὶ πρώην περὶ λεπτοσύνης ἐμάχοντο, Τίς προκριθεὶς εἴη λεπτεπιλεπτότερος.

Καταλεπτύνω, extenuo, seu attenuo.

Προλεπτύνω, antè extenuo. [Aristot. de Hist. Animal. ἐν μόνοις τοῖς ἀπεπνιγμένοις τῶν ζώων προλεπτυνθεῖσιν ἔστιν ἰκανῶς καταμαθεῖν, εἰ &c. Plat. Tim. τῶν δὲ αὐτῶν προλελεπτυσμένων μὲν ὑπὸ σηπεδόνος, &c.]

Ὑπέρλεπτος, supra modum tenuis, prætenuis.

Ὑπόλεπτος, subgracilis, subtenuis. Lucian.

ΛΕ'ΠΩ, F. ψω, decortico, delibro, vel putamen, et squamam detraho. Athen. l. 4. Μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει.

Λέπομαι, decorticor. Utuntur Athenienses etiam ἐπ' ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς δι' ἀφροδισίων ἡδονῆς, ut Athen. l. 14.

Λέμμα, τὸ, cortex, liber: id quod decorticando aufertur. Athen. l. 2. Ἐν τῷ προθύρῳ τὰ λέμματα κατίλιπον. Dicitur etiam de tunica, plantam aut semen, aut alia quæ cortice teguntur, ambiente. Theoph. l. 4. c. 12. Item λέμμα, seu λέμνα, plantæ genus in Orchomenio lacu nascens, teste Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11.

Λέπος, εος, τὸ, idem quod λέμμα. Athen. l. 2. Dicitur etiam de cortice, adhuc ambiente plantam aut legumen, (i. tunica,) ut et λέμμα. Alex. Aphr. Piscium quoque squamæ λέπη dicuntur. Polyb. lib. 6. c. 15.

Λεπαῖος, ου, ὁ, corticibus abundans: ut, λεπαία νάπη. Eur. in Iph. Taur.

Λεπίζω, idem quod λέπω, decortico. Exponitur etiam, pellem detraho.

Λέπισμα, τὸ, idem quod λέμμα. Diosc. l. 1. c. 22.

Λεπὶς, ίδος, ἡ, idem quod λέπος, seu λέπισμα, in Epigr. Plerunque pro squama accipitur. Athen. l. 8. Diosc. l. 5. Exponitur et lamina. Est et morbi genus, quem Lat. porriginem vocant; de quo vide Celsum.

Λεπιδωτὸς, οῦ, ὁ, squamatus, squameus. Aristot. lib. 4. de part. anim. Item piscis quidam. Plut. de Iside et Osir.

Λεπιδωτὸς λίθος, gemma, quæ squamas piscium variis coloribus imitatur, apud Plin. l. 27. c. 10.

Λεπίδιον, ου, τὸ, lepidium herba; sic dicta, quòd squamas et maculas faciei deleat. Diosc. Gal. Paul. Ægin.

Λεπυρὸς, οῦ, ὁ, corticatus, corticosus: vel glumâ tectus, glumâ horrens. ut, λεπυρὸς στάχυς, apud Nic. in Ther.

Λέπυρον, τὸ, putamen ovi; et cortex mali punici, i. malicorium. Suid. Scribitur et λέπυρον.

Λεπυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tunicis multiplicibus obvolutus. Theophrast. hist. pl. l. 1. Item squamatus, squamosus. Item hist. pl. l. 9.

Λεπύριον, ου, τὸ, cortex, apud Hippocr. Item putamen. Aristot. hist. an. l. 5. Item squama. Theophr. hist. pl. l. 4.

Λεπυριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod λεπυρώδης, corticatus, corticosus, putamine tectus. Item multis tunicis tectus.

Λεπυριόω, excortico. Item deglubo, glumas excutio. Hesych.

Λεπύχανον, ου, τὸ, idem quod λέπυρον. Plut. symp. l. 5. probl. l. 6. et Eust. ex Theopompo comico.

Λέπας, τὸ, rupes, promontorium, ex Epigr. (Eurip. Phœniss. 24. Æschyl. Ag. 291. 306.)

Λεπαῖος, ου, ὁ, montanus, vel arduus, et præruptus, ut rupes et promontoria. Eurip. λεπαίας χθονός.

Λεπαστὴ, vel λεπαστὴ κύλιξ, dicitur de poculo ampliore, apud Athen. Eustathius à λέπω derivari posse existimat, διὰ τὸ λεπτὸν ὡς λέπος, καὶ ἐκπέταλον, Festo lepista, lepesta Varroni.

Λέπαδνον, ου, τὸ, lorum latum, quo equi collum ad jugum religatur. Hesych. et Eust. Aliis verò lorum circa pectus equi: aliis, μασχαλιστήρ. Il. έ. ἐν δὲ λέπαδνα Κάλ' ἔβαλε χρύσεια. (Λέπαδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι. Æschyl. Pers. 121. ἀνάγκας λέπαδνον. ib. Ag. 226. Eum. 565.) ‡ In l. Eum. videtur esse adjectivum: ἰδὼν ἀμηχάνοις Δύαις λέπαδνον: cernens inextricabili infortunio quasi loro vinctum. V. Pauw. ad locum.‡

Λοπὸς, οῦ, ὁ, cortex, idem quod λέπος. Erot. apud Hippocr. Dicitur etiam de multiplici tunica cæpas vestiente. Hesych. Suid. et Eustath. Item vestimentum, quod et λῶπος, ac λώπη. Eustath. ex Anacreonte.

Λόπιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ex genere eorum est quæ excorticari possunt, seu quæ cortice et putamine tecta sunt. Athen. lib. 2.

Λοπίζω, decortico.

Λόπισμα, τὸ, cortex, putamen.

Λοπία, ἡ, expon. corticis turgiditas et tumor, quum humor est sub cortice. Theophr. hist. pl. l. 5.

Λοπιάω, seu λοπάω, cortice turgesco, cortice turgido sum. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 12. τῇ δὲ συκῇ καὶ νόσημά τι συμβαίνει περὶ τὰς ῥίζας, ὃ καλοῦσι λοπᾶν. Sic et alibi apud eundem.

Λοπητὸς, οῦ, ὁ, tempus illud anni, cùm cortices arborum turgescunt, et exemptiles fiunt: apud eundem.

Λοπὶς, ίδος, ἡ, squama, idem quod λεπίς. Aristoph. in Vesp.

Λοπὰς, άδος, ἡ, patella: Bayfio, sartago. itidem à λέπω, quod instar corticis sit λεπτή. ¶ Est etiam morbus arborum, quem Plin. patellam interpretatur: de quo Theophr. Plut. in apophth. Athen. l. 8. ¶ Exponitur etiam olla, apud Plut. in præc. san. et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 16. ¶ Lopas, genus conchæ marinæ quod petris adhæret. Aristoph. in Pl. et Vesp. Eustath. à λέπω derivat.

Λοπάδιον, ου, τὸ, parva patella. Aristoph. in Pluto. sartago, Bayfio.

Λῶπος, εος, τὸ, et λώπη, ἡ, et λωπὰς, άδος, ἡ, vestimentum tenue. Od. ν'. Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων εὐεργέα λώπην. Eustath. ex λοπὸς factum esse tradit per ἔκτασιν. vestimenta enim ambiunt hominem, ut cortex et tunica arborem, semina, &c.

Λώπιον, ου, τὸ, idem quod λῶπος, vestis. apud Suid.

Λωπίζω, veste exuo.

Composita: ac primùm ex λέπω, &c.

Ἀλέπαδνος, non habens lora lata, quæ λέπαδνα dicuntur. Hesych.

Ἀλέπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui corticatus non est, non desquamatus. Eustath.

Ἀλεπίδωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non squamatus, squamis carens.

Ἄλοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, cortice carens, squamarum expers. Hesych.

Ἀπολέπω, decortico, delibro, putamen seu squamas aufero. Aristoph. † Nub. 809. cum genit.† [Av. 674. Ἀλλ' ὥσπερ ᾠὸν,—— ἀπολέψαντα χρὴ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ ἀφελόντα τὸ προσώπιον.]

Ἀπολέπομαι, decorticor. Athen. l. 2. ex Epicharmo.

Ἀπολεπίζω, idem.

Προαπολεπίζω, (decomp.) priùs decortico: unde, φακὸς προαπολεπισθεὶς, Diosc. l. 2. c. 129.

Δυσλεπὴς, difficili cortice tectus. castaneæ epith. apud Nicand.

Ἐκλέπω, ex cortice et putamine eximo, excludo, excudo. Plut. (de crocodilo:) ἐξήκοντα τίκτουσι, καὶ τοσαύταις ἡμέραις ἐκλέπουσι.

Ἐκλέπομαι, decorticor, excudor. Aristot. hist. an. l. 5.

Ἐκλεπίζω, idem quod ἐκλέπω.

Ἐκλέπισις, corticis seu putaminis detractio. Item pullorum exclusio, pullatio.

Ἔκλοπες, pisces, ἄλοποι. quasi ἄλοπες. Vel desquamati, quive desquamari possunt: quales sunt λεπιδωτοί. Athen. l. 7.

Εὐλέπιστος, desquamatu facilis: item qui facilè delibratur, et cortice spoliatur.

Ἡμιλέπιστος, semidecorticatus. Strabo.

Ἡμίλεπτος, semidecorticatus. (de pullo in ovo adhuc contento.) Anacr. [Od. 33. 534. Ὁ δ' ᾠὸν ἔςτιν ἀκμὴν, Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.]

Μονόλοπος, uno cortice et una tunica tectus. Theophr.

Ὀρσολοπεῖται, Hesych. exp. διαπολεμεῖται, ταράσσεται, ex Æschyl. [Pers. 10. κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται θυμὸς ἔσωθεν.]

Ὀρσολοπεύω, exp. conturbo, apud Hom. hymno in Mercur. Ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις, certè propter boves tibi ablatos iratus sic me conturbas, seu portando concutis.

Περιλέπω, circumcirca decortico, in orbem delibro, corticem circumcirca detraho.

Περιλεπίζω, idem. [Hom. Iliad. A. 236. περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλα τε καὶ φλοιόν. Schol. Περιελέπισε γὰρ αὐτὸ ὁ σίδηρος, ὅ ἐστιν ἔγλυψε. Aristoph. Lysistr. 736. Schol.]

Πολύλοπος, pluribus corticibus et tunicis vestitus, pluribus tunicis involutus.

Χρυσόλοπος, aureis intectus squamis.

Composita ex λῶπος, et λωπίζω.

Ἀπολωπίζω, veste exuo. Poll. lib. 7.

Ἐκλωπίζω, idem. Soph. in Trachin. Exponitur etiam excorio, vel excortico, apud Suid.

Νήλωπος, veste carens.

Περιλωπίζω, veste circuminduo, Poll. lib. 7.

Συλλωπία, vestium compilatio seu furatio. Poll. l. 7. c. 12.

ΛΕΣΒΙΑ'ΖΩ, Lesbiorum mores obscœnos imitor, seu Lesbiorum obscœnitatem. Luc. in Apophrade, πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι, τί πάσχεις; ἐπειδὰν κἀκεῖνα λέγωσιν οἱ πολλοὶ, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν. Sic et Gal. de facult. simpl. medic. lib. 10. Habetur et apud Aristoph. (R. 1343.) quod quidam interpr. etiam, ore obscœnè morigerari.

Λεσβίζω, idem, apud eundem Aristoph. in Vespis.

Λεσβιὰς, άδος, ἡ, exp. fellatrix.

ΛΕ'ΣΧΗ, ης, ἡ, sermocinatio, confabulatio, vel conciliabulum. (Æsch. Eum. 367.) Herodot. γενομένης λέσχης, ὅστις γένοιτο αὐτῶν ἄριστος. Callimachus quodam epigrammate; ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, in confabulatione. ¶ Item locus publicus, ubi confabulabantur. Od. σ'. Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, Ἠέ που ἐς λέσχην. Sic Hesiod. in Erg. Πὰρ δ' ἴθι χαλκεῖον θῶκον, καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην. †v. 493. V. ibi Græv. ut porticus basilicæ tabernæ.† ¶ Exponitur etiam κάμινος, apud Suid.

Λεσχάζω, garrio. Theogn.

Λεσχηνεύω, sermocinor, confabulor, garrio.

Λεσχηνεύομαι, pro eodem. Erot. apud Hippocr. Et passivè, apud Hesych.

Λεσχηνία, ἡ, confabulatio. Item loquacitas, Plato in Axiocho. Exponitur etiam contumelia, injuria, apud Suid.

Λεσχηνευτὴς, confabulator. Scribitur et λεσχηνιτὴς, apud Suid. quod exp. ὑβριστής.

Λεσχηνῖται, apud Laërt. in epistola Anaximenis ad Pythag. expon. discipuli: ex eo quòd cum præceptore sermocinari et confabulari soleant.

Λεσχαῖος, ου, ὁ, expositor, ἐξηγητὴς, et ὁμιλητής. Hesych.

Λεσχηνόριος, dicitur Sol vel Apollo; à confabulationibus; quòd interdiu homines inter se confabulentur: quum noctu seorsum ab aliis quiescant.

Λεσχηνῶ, sermocinor, confabulor. Hesych.

Composita.

Ἀδόλεσχος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. qui ad satietatem usque sermocinatur: est enim compositum ex ἄδος et λέσχη.) loquax, garrulus. Arist. eth. 3. c. 10. Exponitur etiam, qui oblectatur in garrulitate. Etym.

Ἀδολέσχης, ου, ὁ, idem. [Plato. Theætet. Δεινόν γε, ὦ Θεαίτητε, ὡς ἀληθῶς κινδυνεύει καὶ ἀηδὲς εἶναι ἀνὴρ ἀδολέσχης. Polit. μήτε ἰατρικὸν αὐτὸν μήτε κυβερνητικὸν ὀνομάζειν, ἀλλὰ μετεωρολόγον ἀδολέσχην τινὰ σοφιστήν.] Athen. lib. 13. † Aristoph. Nub. 1487.†

Ἀδολεσχία, ἡ, loquacitas, garrulitas, nugatio. Isocr. contra Soph. Plut. in Lycurgo. † Aristoph. Nub. 1482.†

[Ἀδολεσχικός. Plat. Sophist. Δοκῶ μὴν τὸ δι' ἡδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς, ἀμελὲς τῶν οἰκείων γιγνόμενον, περὶ δὲ

τὴν λέξιν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀκουόντων οὐ μεθ' ἡδονῆς ἀκουόμενον, καλεῖσθαι κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν, οὐχ ἕτερον ἀδολεσχικοῦ.]

Ἀδολεσχέω, ῶ, loquax sum, nugor, garrio. Dem. contra Philip. οὐδ' ἵνα τιν' ἄλλως ἀδολεσχῶ. Exp. et contemplor, vel oro, et Deum laudo. Exponitur etiam contemplor, assiduè meditor. Psalm. 118. ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω.

Ἀερολέσχης, elato sermone utens, grandiloquus. Hesych. Item qui de rebus inanibus et in imaginatione duntaxat positis verba facit.

Ἔλλεσχα, τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέσχῃ ὄντα, quæ omnium in ore sunt, et in omnium sermone versantur: vulgata. Herodot. l. 1.

Ἐννομολέσχης, qui de legibus confabulatur. Laërt.

Κινολέσχης, ου, ὁ, cui confabulationes sunt de rebus obscœnis.

Κυσολέσχης, qui nates semper et cunnos in ore habet; turpiloquus. Eustath.

Λέσχημα, τὸ, nugæ. Hippocr. epist. ad Demag.

Λεπτολεσχεῖς, philosophi, de rebus levioribus subtiliter et nimis anxiè disputantes nugantesque. Aristoph.

Λεπτολεσχίαι, subtilia nugamenta.

Λογολέσχης, ου, ὁ, blatero, nugator, loquax. Gregor. et Epigr. l. 2.

Λογολεσχεῖν, blaterare, nugari.

Μεταρσιολέσχης, qui de sublimibus rebus (l. cœlestibus) inaniter disputat: vel qui fabulatur de rebus sublimibus.

Μεταρσιολεσχεῖν, de sublimibus rebus disputare aut fabulari, seu sermocinari more Physicorum. Exponitur etiam, de rebus futilibus sermocinari.

Μεταρσιολεσχία, de rebus sublimibus disputatio seu fabulatio. Plut. in Pericle. Item de rebus futilibus sermocinatio.

Μετεωρολέσχης, qui de rebus sublimibus seu cœlestibus fabulatur. Plat. de rep. l. 6.

Μετεωρολεσχῶ, de rebus sublimibus garrio: apud Plut. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν.

Περιλεσχηνευτὸς, exp. περιλάλητος, et περιποίητος. Hesych. [Herodot. Hist. lib. 2. τοῦτο δὲ, ὕστερον ταύτης, τῇ οὔνομα ἦν Ἀρχιδίκη, ἀοίδιμος ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἐγένετο, ἧσσον δὲ τῆς ἑτέρης περιλεσχήνευτος.]

Πρόλεσχος, qui ante alios loquitur, qui alios prævenit in sermone. Æschyl. in supplic. ‡ 208.‡

[Προλεσχηνεύω. Herodot. Hist. lib. 6. Μετὰ δὲ, ὁ Ἱστιαῖος —— τοῖσι ἐν Σάρδισι ἐοῦσι Περσέων ἔπεμπε βιβλία, ὡς προλελεσχηνευμένων αὐτῷ, &c.]

Στενολέσχης, qui de rebus subtilibus garrit.

Στενολεσχεῖν, de rebus nimiùm subtilibus et nihili garrire: seu anxium esse, et torqueri in rebus frivolis et nugatoriis. Aristoph. in Nub. † 319.†

Στενολεσχία, anxietas in rebus nihili, argutiæ.

ΛΕΥΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, albus, candidus. (☞ Παρὰ τὸ λεύσσω, teste Etym. et Eustath. quod facilè sit visui obvius candidus color.) Iliad. γ'. Οἴσετε δ' ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Hesiod. in Asp. λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας. Interdum λευκαὶ absolutè dicitur pro λευκαὶ τρίχες, ut in Epigr. ¶ Item limpidus: ut, λευκὸν ὕδωρ, apud Homer. et λευκότατος ποταμῶν. Callim. hymno in Jovem. ¶ Item perspicuus, dilucidus: unde, λευκὸς στίχος, in Epigram. cujus sententia est perspicua. ¶ Item serenus: ut, λευκὴ γαλήνη. Odyss. κ'. ¶ Λευκὴ ἡμέρα, faustus seu felix dies: apud Plut. in Pericle. Et, λευκὴν ἡμέραν διάγειν, hilariter diem transigere. ¶ Apud Hesiod. λευκὸν ἔαρ exp. jucundum, vel quod hilaritatem et jucunditatem affert. (Λευκὸν ἦμαρ. Æsch. Pers. 301. Ag. 677.)

Λευκότης, ητος, ἡ, albedo, albor, candor. Aristot. eth. 1. c. 6. et alibi.

Λευκὰς, alba, candida: idem quod λευκή. Ut, λευκὰς χαίτη, alba seu cana coma, Nonn. Et, λευκὰς φωνὴ, vox clara, apud eundem. [Eurip. Cycl. 165. Ῥίψαι τ' ἐς ἅλμην λευκάδος πέτρας ἄπο, &c. Hom. Odyss. Ω. 11. Πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε ῥόας καὶ λευκάδα πέτρην, &c.] Est etiam herbæ nomen apud Diosc. l. 3. c. 101.

Λευκόω, ῶ, album reddo, dealbo.

Λευκόομαι, idem. Xen. Hell. 7. προθύμως μὲν ἐλευκοῦντο οἱ ἱππεῖς τὰ κράνη. Et passivè apud Demosth. κατὰ Στεφ. ψευδ. λελευκωμένον γραμματεῖον, albo colore inductum.

Λεύκωμα, τὸ, id ipsum quod dealbatum est. Dicitur plerunque pro tabella albo colore inducta: apud Demosth. et Lys. Significat etiam album ovi, et albuginem oculorum, in Hippiatr. et apud Diosc.

Λεύκωσις, εως, ἡ, albugo: de morbo oculorum in Hippiatr.

Λευκαίνω, dealbo, candidum facio. Theocr. idyll. 14. ἐπισχερὼ εἰς γῆρας ἕρπει Λευκαίνων ὁ χρόνος, ætas quæ albos seu canos facit.

Λευκαίνομαι, dealbor, albus reddor. Item neutraliter, albus seu candidus sum, albeo. Theophyl. ep. 15. ἡ δὲ χροιὰ τοῦ σώματος οὔτε πρὸς τὸ θηλυπρεπὲς ἐλευκαίνετο.

Λευκασμὸς, οῦ, ὁ, dealbatio, vel candor.

Λεύκη, ἡ, populus alba: arbor de qua Theophr. de caus. pl. lib. 2. et Diosc. l. 1. c. 88. Item vitiligo alba: cutis carnisque præter naturam albedo, apud Herodotum. Sic etiam dicitur à quibusdam τὸ ἀνδρόσακες, ut habetur apud Diosc. † Aristoph. Nub. 1003.†

Λεύκινος, ου, ὁ, populeus. Aristot. Œcon. 2.

Λευκίσκος, ου, ὁ, piscis è mugilum genere, apud Gal.

Composita.

Ἀπολευκαίνω, dealbo, candefacio.

Διάλευκος, albo intermixtus, albo distinctus. Plut. in Alexandro.

Διαλευκαίνω, dealbo: vel perfundo albore et candore.

Ἔκλευκος, valde albus, candidissimus. Aristot. de mundo.

Ἐπίλευκος, aliquantum albus: vel albicans, candicans.

Ἐπιλευκαίνω, idem quod διαλευκαίνω, vel in superficie dealbo.

Εὐλευκαίνω, valde seu pulchrè dealbo. Daniel.

Ἡμίλευκος, semialbus.

Μεσόλευκος, albo intermixtus, albo distinctus: seu cui aliquid albedinis quasi in medio positum est. Athen. l. 12. et apud Luc. † Xen. Pæd. p. 215. b.†

Μιξόλευκος, albo distinctus, semialbus. Lucian.

Πάλλευκος, omni ex parte albus, candidissimus: ut, πάλλευκον κάρα. Eurip. in Hecuba. (Πάλλευκον δέρην, cervicem candidam. Med. 30. 1166. Æschyl. Eum. 353.)

Παράλευκος, albicans. Strab.

Περίλευκος, circumcirca albus, admodum albus.

Ὑπόλευκος, candicans, albicans, albidus: vel subalbidus, subcandidus. Diosc. l. 4. c. 119.

Ὑπολευκαίνω, subalbidum seu subcandidum reddo.

Φλογόλευκος, color inter flammeum et album medius.

Ὠχρόλευκος, ex luteo candicans, seu in pallido candidus. Dioscor. l. 4. c. 42.

ΛΕΥ'ΣΣΩ, video, aspicio: poëticum est. Il. ύ. οὐδέ τι φῶτα λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, neque virum video quem hasta petii. Il. ά. Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. Interdum cum εἰς, sive ἐς: ut Od. θ'. —— οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν Τερπόμενοι λεύσσουσιν. (Eurip. Phœniss. 553. Soph. Tr. 841. 963. Œdip. Tyr. 1278.) ☞ A βλέπω fieri dicitur βλέπτω, et Æolice, βλέσσω, deinde interjecto υ, et ademto β, λεύσσω.

Composita.

Ἄλευστος, invisibilis, seu invisus. Hesych.

Ἀλεύστορος, lumine cassus. ex Soph.

Ἐσλεύσσω, intueor, inspicio. Soph. ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη.

Ἐπιλεύσσω, prospicio. Il. γ'. Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν.

Νήλευστος, exp. ἀόρατος, invisibilis. Theocr. in sua syringe.

[Παραλεύσσω. Eurip. Hippolyt. 1121. παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω. Tmesis pro παραλεύσσω. Cl. Barnes.]

Προσλεύσσω, aspicio, intueor, contueor. ut Sophocl. ἄνδρα προσλεύσσεις. (Œdip. Tyr. 1390.) Et, προσλεύσσω φόνον, apud eundem.

[Προλεύσσω. Soph. Phil. 1391. Ed. P. Steph, ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι, Δοκῶ προλεύσσειν.]

ΛΕ'ΧΡΙΟΣ, ου, ὁ, obliquus. Eurip. in Hecuba. [1026.] ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν Λέχριος, ἐκπέσῃ φίλας καρδίας. (Med. 1170.) Et apud Suid. διαδὺς Λέχριος ἐν θαλάμῳ.

Λέχρις, obliquè. [Apoll. Rhod. Arg. 3. 238. Λέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν. Schol. ἐκ πλαγίου &c.]

Λικριφὶς, obliquè, in obliquum seu ex obliquo. Il. ξ'. ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν, Λικριφὶς ἀΐξας.

Γραμματολικριφίδες, qui literas obliquè et perplexè tractant, seu literarum depravatores. Epigr. lib. 2.

ΛΕ'ΩΝ, οντος, ὁ, leo. Il. ρ'. Et Odyss. ζ'. —— ὥστε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθώς. Il. μ'. —— λέων σθένεϊ μεναίνων. Od. δ'. et ρ'. κρατεροῖο λέοντος. (Eurip. Phœniss. 368.) De leone vide Aristot. et Oppian. l. 3. et 4. de venat. ¶ Dictum volunt παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω. ὀξυδερκέστατον γὰρ τὸ ζῶον. ¶ Est et nomen sideris cœlestis ex numero duodecim zodiaci signorum, apud Arat. et cæteros astronomos. ¶ Item piscis genus. Athen. l. 3. ¶ Serpens etiam quidam vocatur λέων, alio nomine κεγχρίνης dictus. Nicand. in Ther. ¶ Λέων dicta fuit etiam elephantiasis. Aret. ¶ Item saltationis species, apud Poll. l. 4. cap. 14. et Athen. lib. 14.

Λεοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, leoninus, seu leoni similis, qualis est leonum. Aristot. polit. 8. Τὸ λεοντῶδες, leonina natura, leoninum ingenium, leoninus animus. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Λεοντωδῶς, leonino more, leonino ritu, leonum in modum. Athen. lib. 4.

Λεοντηδὸν, idem.

Λεόντεος, et λεόντειος, et λεόντιος, leoninus, qui leonis est, seu qualis leonis est.

Λεοντέη, ac per contract. λεοντῆ, pro λεοντέη sive λεοντῆ δορὰ, leonina pellis, leonis spolium seu exuvium: Herodian. lib. 1. Aristoph. in ran. (46.) Metaphoricè apud Plutarch. in apophth. ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν.

Λεοντεία βοτάνη, sive λεόντειος πόα, dicitur orobanche, herba quæ ervum et cætera legumina suffocat, in Geopon. dicta etiam ὀσπρολέων.

Λεοντικὴ, leontice, herba, quæ et cacalia.

Λεοντιαῖος, leoninus, ad leonem pertinens.

Λεοντιδεὺς, leonis catulus.

Λεοντίσκος, leunculus, parvus leo.

Λέαινα, ης, ἡ, leæna.

Λείων, à Poëtis metri causa dicitur pro λέων. Il. ή. et ό. λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι. Sic λειόντειος, &c. pro λεόντειος, &c.

Λῖς, apud Poëtas etiam dicitur pro λέων. Il. ρ'. et σ'. ὡς λῖς ἠϋγένειος. Sic Hesiod. in Asp. Ἤδη γάρ σφιν ἵκειτο μέγας λῖς. Hinc et accus. λῖν, apud Theocr. idyll. 13. Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε. Vide etiam λῖς in sua serie. Et in λισσός.

Composita.

Αἰνολέων, οντος, ὁ, (pro αἰνὸς λέων,) horrendus leo, horribilis leo. Theocr. idyll. 32.

Θυμολέων, leonis instar animosus, leonino et magno animo præditus. Iliad. έ. † Hesiod. Theog. 1007. (de Achille.)†

Θυμολέαινα, leonina et magno animo prædita. in Epigr.

Μουνολέων, solus leo, solitarius leo, ex Epigr.

Μυρμηκολέων, leo formicarius: parvum animalculum formicis insidians.

Ὀσπρολέων, herba, quæ legumina leonis in modum suffocat. Geopon. lib. 2.

Χαμαιλέων, leo pumilus; animal, quod subinde colorem mutat: unde proverb. Chamæleonte mutabilior. Plut. in Alcib. Vide Aristot. hist. an. lib. 2. c. 11. et Plin. l. 8. c. 33. ¶ Est et herbæ nomen, sic dictæ à varietate foliorum. Plin. l. 22. c. 18. Diosc. l. 3. c. 10. et 11.

ΛΗ'ΓΩ, F. ξω, cesso, desino, finem facio. Iliad. ί. Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρχομαι. Theocr. idyll. 17. Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε μοῖσαι. Xen. Pæd. 7. οὐκ ἐλήξαμεν πρόσθεν ἑσπέρας. † l. 5. p. 126. et σκήνη ἔληξεν, neutral. p. 224. b.† Et cum genit. Hesiod. in Theog. † 48.† λήγουσί τ' ἀοιδῆς. † Sic Xen. Pæd. 2. 60. a.† Sic Isocr. ad Dem. λῆγε τῶν πόνων, ἔτι πονεῖν δυνάμενος. (Eurip. Med. 423. id. Phœniss. 1525. Soph. Œdip. Tyr. 761.) Τὰ λήγοντα, fines, seu termini: ut, τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμινίας, termini Salaminiæ: Plut. de Herodot. ¶ Item transitivè, cessare seu desinere facio. Il. ν'. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος. Sic et Od. χ'. et Il. φ'.

Λῆξις, εως, ἡ, cessatio. Item terminatio. (Philostr. l. 3. c. 5.) ¶ Item sortitio: à Λαγχάνω.

Ληκτὸς, pro κατάληκτος, Hesych.

Ληκτηρία νῆσος, insula suis finibus circumscripta. [Lycoph. Alex. 966.]

Ληκτικὸς, desinens. Sed apud Aristotel. rhet. 3. ῥυθμὸς ληκτικὸς, est, aures in fine feriens.

Composita.

Ἄληκτος, ὁ καὶ ἡ, indesinens. Epigr. (Soph. Tr. 1002.) Vide et in comp. ex Λαγχάνω.

Ἄληκτον, (adverbialiter,) indesinenter, jugiter. Il. β'.

Ἀλήκτως, idem quod ἄληκτον.

Ἀληκτὼ, οῦς, ἡ, Alecto, una ex furiis: quòd indesinenter persequatur improbos.

Ἀπολήγω, desino. Aristotel. εἰς ἓν ἀπολήγει, in unum terminatur seu sinit. Il. ζ'. Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. Et cum gen. Il. φ'. οὐκ ἀπολήγει Ἀλκῆς. Pro eodem poët. metri causa ἀπολλήγω. Il. ό. et Odyss. τ'.

Ἐκλήγω, desisto, seu desino ab, cesso ab. Soph. ‡ El. 1312.‡

Εὔληκτος, bene desinens, facile cessans, non diuturnus. νόσος εὔληκτος, Lucian.

Καταλήγω, desino. (Æsch. Ag. 1488.) Item terminor, extremus sum. Transitivè quoque capitur, ut λήγω. Hesych. Τὰ καταλήγοντα, fines, confinia, ut et λήγοντα.

Κατάληξις, terminatio, finis, clausula.

Καταληκτικὸς στίχος est versus, qui in pedem desinit imperfectum.

Decomp. Ἀκατάληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non desinens ut κατάληκτος.

Ἀκατάληκτος, et ἀκαταληκτικὸς στίχος, versus qui in pedem ac metrum perfectum desinit.

Ἀκαταλήκτως, indesinenter.

Βραχυκατάληκτος, brevior quàm καταληκτικός.

Βραχυκατάληκτα μέτρα dicuntur, quæ in fine velut decurtata sunt, quæ totum pedem breviora quàm ἀκαταληκτικά.

Βραχυκαταληκτέω, ῶ, desino seu terminor ut μέτρον βραχυκατάληκτον. vel etiam, uno pede brevior sum quàm ἀκαταληκτικόν.

Δικατάληκτος, dupliciter desinens.

Διχρονοκατάληκτος, desinens in δίχρονον et ancipitem vocalem.

Ἰσοκατάληκτος, similem terminationem habens: vel æqualiter desinens.

Μακροκατάληκτος, in longam vocalem desinens.

Ὑπερκατάληκτον, et ὑπερκαταληκτικὸν μέτρον, metrum dicitur, quod syllaba aut pede in fine versus superat τὸ ἀκαταληκτικόν.

Μεταλήγω, desino, seu desisto, cesso. Il. ί. Ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλήξαντι χόλοιο.

Παραλήγω, penultimus sum: unde ἡ παραλήγουσα, penultima syllaba.

Decomp. Βραχυπαράληκτα, quorum penultima brevis est.

Βραχυπαραληκτεῖν dicuntur, quæ penultimam brevem habent.

Μακροπαραληκτεῖν, in penultimam longam desinere.

Φωτολήγιος, (q. d. cui lux desiit, i. qui luce frui desiit,) luce orbatus, mortuus. Hesych.

ΛΗ͂ΔΟΝ, ου, τὸ, ledum seu ladum; cisti genus est, ex quo fit quod dicitur λήδανον. (Theoc. κά. 10.) Diosc. l. 1. c. 129. et Plin. l. 12. c. 17. Herodot. l. 3. c. 128. λήδανον vocat τὸ λάδανον.

ΛΗ͂ΔΟΣ, εος, τὸ, vestis è panno raro aut detrito. Dores (inquit Didymus) τὸ λῆδος dicunt λᾶδος, ut Alcm. λᾶδος εἱμένα καλόν.

Ληδάριον, ληΐδιον, et λήδιον, idem. Suidas ληδάριον esse dicit vestem vilem, qualis æstate ferri solet: ut apud Aristoph. in avibus, Χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι. Eustath. dicit, scribenda hæc esse per η cum ι subscripto, utpote derivata παρὰ τὸ λεῖον. Porro ληΐδιον est apud Hesych. Sic et apud Athen. l. 13. καινὸν ληΐδιον.

Ληϊδιώδεις, apud eundem Hesych. ex quo ληδιώδεις.

ΛΗ'ΘΩ, F. σω, lateo. Il. ώ. Καὶ δέ σε γιγνώσκω Πρίαμε φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις. Il. ώ. Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος, clam illis ingressus est. Item celo. Od. τ'. Ὡς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιούς. (Soph. Tr. 462.) Xenoph. in Agesil. Φθάνω δὲ ὅπου τάχους δέοι, λήθων δὲ ὅπου συμφέροι, latens vel etiam celans.

Λανθάνω, (f. λήσω, à λήθω, unde formatur aorist. 2. ἔλαθον, præt. med. λέληθα,) idem quod λήθω, lateo, celo. Xenoph. Pæd. 6. καὶ λανθάνειν μὲν ἐπειρᾶτο. Isocrat. in Evag. οὐδ' αὐτὸς λαθεῖν ἐζήτησε, ne ipse quidem latere studuit. Τὰ λανθάνοντα, quæ latent et occulta sunt. Aliquando cum accus. personæ et participio. Odyss. θ'. Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων. Thucyd. lib. 1. ἔκπλουν ποιεῖται, λαθὼν τὴν φυλακὴν, enavigat clam præsidio. Xenoph. † Pæd. l. 4. p. 91. a.† ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες, clam nobis fugerunt. Dicitur etiam aliquis se ipsum λανθάνειν ποιῶν τι, quum imprudens id facit, seu quum non sentit et animadvertit se illud facere. † λανθάνει στήλην παίσας, inscius in lapidem impegit. Soph. El. 746.† Plut. de def. orac. οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες, minimè verò nos imprudentes in isto sermone alieno absurdoque versamur. Interdum accusativus personæ omittitur. Athen. ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας, non animadvertit se in corpulentiam immodicam evadere. Synes. epistol. 51. ἐλάθομεν ἐξηνυκότες ὅσον ἔδει, non sensimus nos confecisse viæ quantum oportebat. Sic Aristoph. in Vesp. ἀλλὰ δουλεύων λέληθας, ignoras te servire. Dicitur etiam res aliqua λανθάνειν τινὰ, id est, ignota et obscura esse. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 125. c.† Aristoph. τουτί μ' ἐλελήθει, id me latuerat. Plut. de lib. educ. μὴ λανθανέτω τοίνυν μηδὲ τοῦτο τοὺς πατέρας. Λανθάνειν dicuntur etiam, quorum nomen obscurum est. Aristid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ προέχειν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λανθάνειν, magnum id est indicium hujus civitatis præstantiæ inde jam ab initio, nedum ut ea obscuro nomine fuerit.

Λήθομαι, et λανθάνομαι, lateo. Luc. ἧκον ἐς τὴν Αἴγυπτον ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους, quasi ibi clam inimicis suis futuri. ¶ Item obliviscor. Iliad. ά. Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων Παιδὸς ἑοῦ, non obliviscebatur mandatorum filii sui. Iliad. ρ'. λήθοντο δὲ χάρμης. Sic et Odyss. μ'. † et Hes. Th. 547.† (Λήθομαι et αὐδῶ opponuntur. Æsch. Ag. 39. V. λάθου. Eurip. Med. 1250. λελήσμεθα. id. Phœniss. 812. Cum Gen. Soph. El. 1290. Æschyl. Suppl. 739. Λασθῆμεν. Theoc. Id. 2. 46. ιδ'. 9. κά. 25.)

Λελῃθότως, et λανθανόντως, latenter, clàm, ita ut nemo sentiat et animadvertat. Herodot. l. 7. et 8.

Λήσμων, obliviosus, immemor. Themist. in orat. περὶ φιλίας.

Λησμοσύνη, oblivio. Hesiod. in Theog. † 55.†

Λῆστις, εως, ἡ, oblivio. Soph. in Œdip. Colon.

Λαθητικὸς, qui latère potest. Aristot. rhet. l. 1.

Λάθη, ἡ, oblivio: memoria abolita. Iliad. β'. μηδέ σε λήθη Αἱρείτω. (Soph. Œdip. Tyr. 890.) Dicitur, παραδίδοναι λήθῃ, tradere oblivioni. Luc. et ἐμποιεῖν λήθην, apud Isocr. ad Demon.

Ληθαῖος, ου, ὁ, lethæus, oblivione obruens. Synes. de insomn. Callim. hymno in Delum.

Ληθεδὼν, όνος, ἡ, idem quod λήθη. Suid. ex Epigr.

Ληθεδανὸς, idem quod ληθαῖος. Luc. de saltat.

Ληθότης, ητος, ἡ, oblivio. Suid.

Λήθιος, clandestinus. Hesych.

Ληθοσύνη, et Doricè λαθοσύνη, oblivio. [Eurip. Iph. in Taur. 1278.]

Λάθος, εος, τὸ, idem quod λήθη, oblivio. Exponitur et negligentia, incuria, apud Hesych.

Λάθιος πηγὴ, fons lethæus, fons cujus aqua pota omnium rerum oblivionem menti inducit.

Λαθάδαν, clam, clanculum, latenter. Hesych.

Λάθαργος, clandestinus. Idem. Sic dicitur et canis qui clàm et latenter mordet, apud eundem. Dicitur et λαίθαργος pro eodem, in utraque signif. Eustath. ex Soph.

Λάθρα, clàm, clanculum, latenter. Plut. in probl. Rom. (cum Gen. Soph. Œdip. Tyr. 807.)

Λάθρη, pro eodem. Od. ρ'. et Il. π'.

[Λάθρως. Polyb. Hist. lib. 4. τὴν γὰρ ἀφ' ἑσπέρας πλευρὰν αὐτῆς (sc. τῆς ψηφῖδος) καταφέρεται λάθρως χειμάῤῥους ποταμὸς, &c.]

Λαθραῖος, ου, ὁ, clandestinus, latens, occultus. Athen. l. 13. (Soph. El. 1443.)

Λαθραίως, idem quod λάθρα. Suid.

Λαθρηδὸν, et λαθρηδὰ, clàm. Suid.

Λάθριος, clandestinus, latens, occultus. in Epigram.

Λαθρίδιος, idem quod λαθραῖος. Poll.

Λαθριδίως, idem quod λαθραίως.

Composita.

Ἄληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus oblivisci non possumus, cujus memoria erit perpetua: ut, ἄληστος ἀνάληψις. Philo utitur et Plut. de def. orac.

Ἄλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (Doricè pro ἄληστος,) idem: ut, πένθος ἄλαστον, apud Hom. et Hesiod. † Theog. 467.† Item qui mala ἄλαστα intulit. Il. χ'. ‡ 261‡. (Æsch. Pers. 995. Eurip. Phœniss. 301.)

Ἀλαστέω, ῶ, f. ήσω, indignor, mœrore afficior: propriè indignor ob mala ἄλαστα. Il. μ'. καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα.

Ἀλασταίνω, idem quod ἀλαστέω, Hesych.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ, qui perpetravit ἄλαστα, i. non obliviscenda: vel quorum diu duratura est memoria. Sic appellatur dæmon infestus, qui mala ἄλαστα infert. Plut. de def. orac. Eust. verò Jovem ἀλάστορα dici scribit, vel quòd vindex sit iis qui mala ἄλαστα passa sunt: vel quòd eum latere nemo possit: vel quòd ipse sit infestus dæmon. Aliquando significat furiam, ut apud Plut. in Cic. et Synes. Dicitur etiam de homine pernicioso et pestilenti, qui quasi pestis est et internecio aliorum, Dem. pro cor. Paus. in Achaicis. (Æsch. Pers. 354. Eum. 236. Eurip. Med. 1262. 1335. id. Phœniss. 1498. 1533. Cum Gen. Soph. Tr. 1108. 1252. Æsch. Ag. 1510. 1517.)

Ἀλαστορία, ἡ, ultrix conscientia, diræ. Joseph. in antiquit.

Decomp. Ἐπαλαστέω, indignor super aliqua re, graviter afficior aliquam ob rem. Od. ά.

Παναλάστωρ, qui prorsus ἄλαστα perpetravit.

Ἀλάσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui latere non potest, vel qui oblivioni mandari non potest. Suid. et Eustath.

Διαλανθάνω, lateo, vel prorsus lateo. Thuc. l. 3. διαλαθὼν εἰσέρχεται εἰς τὴν Μυτιλήνην, ita ut prorsus lateret. Isocr. ad Nicocl. οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν, neque enim id me latuit.

Ἐκλήθομαι, et ἐκλανθάνομαι, obliviscor. (Il. β'. Cat. N. 107. Ἐκλελάθω. Theoc. Id. 1. 63.)

Ἐκληθάνω, oblivisci facio, facio ut memoria excidat. Od. ή.

Ἔκλησις, oblivio.

Decomp. Ἀπεκλανθάνω, obliviscor: unde aorist. 2. med. ἀπεξελαθόμην. Pro quo Poëtæ ἀπεκλελαθόμην, per reduplicationem Ionicam. Odyss. ώ.

Ἐπιλήθω, oblivisci facio, oblivionem induco. Od. ύ. ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν ἅπαντας Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν. Sic et Od. δ'. Hinc et neutrum ἐπιλῆθον, quod oblivionem inducit: apud Hom. ibidem. Νηπενθές τ' ἄχολόν τε κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων.

Ἐπιλήθομαι, obliviscor. † Hesiod. Theog. 101.† Passiva autem signif. dicitur ἐπιλέλησμαι, oblivioni traditus sum. † Aristoph. Nub. 783.†

Ἐπιλανθάνω, lateo.

Ἐπιλανθάνομαι, obliviscor. Plat. l. 3. de rep. et Xen. † Aristoph. Nub. 853.† Ἐπιλανθάνομαι λαβεῖν, obliviscor accipere. Et cum gen. Luc. de salt. ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ, oblitus sui. † Xen. Pæd. 1. 4. 8. et l. 4. p. 88. b. ἐπιλήσομαι αὐτοῦ.† Item cum accus. apud Plat. ep. 7. † τοῦτο ἐγώ σοι οὔποτε ἐπιλήσομαι. Xen. Pæd. l. 5. p. 121. b. plusq. perf. ἐπελέλειστο. p. 214. c.†

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, obliviosus: † Aristoph. Nub. 485.† interdum oblitus, immemor. Æschin. contra Ctesiph. ἢ τοὺς ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις, ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. Hinc et comparat. ἐπιλησμονέστερος. ut apud Xenoph. ὧν ἔμαθον, ἐπιλησμονέστερον, eorum quæ didici minùs memorem. Pro quo et ἐπιλησμότερος, reperitur apud Aristoph. in Nub. tanquam ab ἐπίλησμος. † ἐπιλησμότατος Aristoph. Nub. 788. de quo et Suidas in illo verbo.†

Ἐπιλησμοσύνη, et ἐπιλήσμη, oblivio. Suid. ex Cratino et Alex.

Decomp. Ἀνεπίληστος, qui oblivioni tradi non potest. [Suid. Lex. Ἀλάστωρ. πικρὸς καὶ φονικὸς δαίμων, τιμωρῶν, καὶ ἀνεπίληστα ἔργα ποιῶν. facinora non obliviscenda.]

Εὐεπίληστος, obliviosus, facilè obliviscens. Theophyl.

Παραλανθάνω, lateo. Herod. l. 4. παραλανθάνοντα ἐν τοῖς ψάμμοις. Dicitur et aliquid παραλανθάνειν τινὰ, apud Isocr. in Hel. et Busir.

Συλλανθάνω, unà lateo, delitesco. Strabo.

Ὑπολανθάνω, quodammodo lateo, suboccultor. Ælian.

ΛΗΊΟΝ, ου, τὸ, seges: seu (ut Hesych. vult) triticeæ fruges. ut, λήϊον τοῦ σίτου, herba tritici, Aristot. hist. anim. lib. 9. Apud Poëtas frequentiùs pro arvo segetibus consito, seu campo segetum: ut Iliad. β'. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος μέγα λήϊον ἐλθών. Sic Hesiod. in Asp. † 288.† ἔην βαθὺ λήϊον. Pro hoc ponitur λαῖον, apud Theocr. idyll. 10. τὸ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον.

Ληΐζεσθαι, Etymol. scribit propriè esse τὸ τὰ σιτοφόρα χωρία ἐκκόπτειν, à λήϊον derivans: καταχρηστικῶς autem dici ἐπὶ τῶν ἀπὸ πολέμου κτηθέντων. Vide et in der. à Λεία.

Composita.

Ἀλήϊον πεδίον, apud Hom. exp. οὐκ ἔχον λήϊα, i. σιτοφόρα χωρία. Vide et in comp. à Λεία.

Βαθυλήϊος, profundas segetes ferens vel multas: ferax, fertilis. Apollon. et in Epigr.

Πολυλήϊος, multos habens segetum campos, dives agri consiti. Il. έ.

ΛΗΚΕ'Ω, ῶ, (aorist. 2. ἔλακον, præt. med. λέλακα,) sono, sonitum do, resono, crepitum seu strepitum cieo. Hesychius hoc verbo λακεῖν denotari ait proprium quendam et peculiarem sonum. Eustathius quoque dicit, esse proprium τῶν ἀψύχων. Iliad. ύ. λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῇ, sonitum seu crepitum dedit. Et Iliad. ν'. λάκεν ὀστέα, crepuêre. Theocrit. idyll. 2. ὡς αὐτὰ (sub. δάφνη) λακεῖ, μέγα καππυρίσασα. Usurpatur etiam ἐπὶ ἐνάρθρου, à tragicis imprimis, pro φωνεῖν, vocem edere, sonare, loqui, affari. Soph. in Antig. Μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν. Eurip. λάκεν ἀγγελίας, nuntios retulit, seu nuntiavit. Idem in Hecuba, ζῶσαν λέλακας, de vivente loqueris. Aristoph. in Acharn. τί λέλακας; quid crepitas? Ab Hesychio λάκε exponitur etiam, confractum est. (Æsch. Pr. 407. Ag. 623. 1436. Ch. 786. Soph. Tr. 837. Aristoph. R. 97.)

Λακάζω, insono, strepo, ληκέω. Æschyl. (ἐπὶ ὀρνίθων λέγεται. ut Sch. expl. Sed forte de avibus strepentibus. S. c. Th. 192. Suppl. 879.)

Λακὶς, ίδος, ἡ, fissura seu scissura facta cum crepitu. Pro frusto panni quod lacerando avulsum, seu pro fragmento. Utitur Aristoph. in Acharn. Ποίας ποτ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων; (Æsch. Pers. 125. 837. Ch. 26. Suppl. 126. 910.)

Λακιδόω, ῶ, lacero.

Λακίζω, lacero, dilacero, scindo: et quidem ita ut sonitum edat et crepitum id quod laceratur, scinditur, finditur seu rumpitur, apud Suid. Exponitur etiam, θωπεύω, blandior, adulor. Hesych.

Λάκισμα, τὸ, idem quod λακὶς, ut, λακίσματα μελῶν, apud Suid. [Eur. Troad. 497.]

Λάκος, sonus, sonitus, crepitus. Hesych.

Composita.

Ἀλάκητος, strepitum non edens. Hesych.

Ἀποληκέω, ῶ, idem quod ἀποκρετέω, crepito, seu crepo, crepitum do. Hesych. et Suid.

Ἀπολακέω, idem: unde

Ἀπολάκημα, crepitus. Hesych.

Διαλακέω, ῶ, disrumpor. Aristoph. in Nub. † 409.† Item cum sonitu seu crepitu dissilio, crepo.

Ἐπιληκεῖν, crepitum seu strepitum excitare ad, applaudere. Od. θ'. κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι, Ἑσταότες κατ' ἀγῶνα.

(Κομπολακέω, ῶ, pomposè dico. Aristoph. R. 992.)

Μαψιλάκας, ὁ, qui frustra nugas effutit, inanes nugas deblaterans. [Pind. Nem. Od. Z. 154. τέκνοισιν ἅτε μαψιλάκας, Διὸς Κόρινθος. Schol. ὁ μάτην φλυαρηθείς.

Μαψίλακτος, frustra latrans, inanibus strepitans latratibus, i. inania deblaterans magno cum clamore. Plut.

ΛΗ'ΚΥΘΟΣ, ου, ἡ, lecythus, vas olearium, ampulla olearia. (☞ Eustathius dici scribit quasi ἐλαιόκυθος, παρὰ τὸ ἔλαιον κεύθειν. At schol. Aristoph. derivari dicit à ληκέω, ac inde ληκυθίζειν, τὸ, μεῖζον βοᾶν καὶ ψοφεῖν.) Od. ζ. Δῶκε δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον. Aristoph. in avib. Ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ. Sic et apud Plut. περὶ ἀοργησ. Dicitur etiam de ampulla unguentaria, seu de arcula pigmentaria. Aristoph. in Pluto, αἱ δὲ λήκυθοι Μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον ἰσχάδων. Et, λήκυθος μύρου, apud Suid. Ponitur etiam pro pigmentis oratoriis: vel pro scriptis magno studio evigilatis, et lucubrationibus: ut apud Cic. in ep. ad Attic. et apud Plin. ep. 2.

Ληκυθίζω, f. ίσω, pigmentis oratoriis exorno et illustro. Strab. lib. 13. θέσεις ληκυθίζειν, elucubrare, seu ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo studio com-

ponere. Exponitur etiam, locis communibus aliquid amplifico atque exorno. Item ampullor, ampullis et sesquipedalibus verbis utor. schol. Aristoph.

Ληκυθισμὸς, οῦ, ὁ, cantillatio, fragillatio. A Suida exp. εὐφωνία.

Ληκυθιστὴς, οῦ, ὁ, qui cavam vocem edit, hoc est, talem qualem vasa cava si pulsentur. Hesych.

Ληκύθιον, ου, τὸ, parva lecythus, parva ampulla: unde proverb. λιπαρώτερος ληκυθίου, de quo Erasm. in chil. Item idem quod λήκυθος. Sic dicitur metrum τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, quod et Euripideum, ut Aristoph. schol. annotat. (R. 1231.)

Composita à λήκυθος, et ληκυθίζω.

Ἀποληκυθίζω, q. d. detraho, ληκύθιον occinendo. ληκύθιον ἀπώλεσε, schol. Aristoph.

Αὐτολήκυθος, ου, ὁ, qui sponte ad lecythum commeat: de parasitis qui tum præstò sunt, quoties audiunt ad lavandas manus et ad cœnam convivas vocari. Plut. de discern. adul. ab amico. Item pro mimo et scurra, vel pro parasito scurrili: apud Athen. l. 14.

Διλήκυθον, ου, τὸ, gemina lecythus, duæ lecythi. Athen. l. 4.

Κομποληκύθης, ου, ὁ, jactator, qui inanes bullas projicit; tumidus, ac sui jactans, apud Aristoph. in Acharn.

Ξυστρολήκυθος, ου, ὁ, qui strigilem et lecythum in balneum aut gymnasium fert, qui et στλεγγιδολήκυθος dicitur.

ΛΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, præsens animus, virilis fortisque animus: seu animi præsentia et fortitudo: idem quod φρόνημα. Synes. in ep. ad fratr. νῦν ἔδει τοῦ γενναίου λήματος, νῦν τῶν ἐκείνου χειρῶν. Sic Joseph. δεῖ λήματος. Sic Aristoph. λῆμα ἔχω, sum præsenti animo. Sic et apud Eurip. in Iphig. ὦ λῆμ' ἄριστον. Dicitur etiam interdum de timido animo: ut apud Eurip. Κακὸν τὸ λῆμα, κοὐκ ἐν ἀνδράσιν τὸ σόν. Idem in Oreste, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον. (Pl. *pro* animi. Med. 119. V. Æschyl. S. c. Th. 454. λήματος κάκη. 622. λῆμα φρενῶν. Eurip. Med. 177. 349. *Scelus.* Soph. El. 1429. Aristoph. R. 466. 927.) ¶ Ab Hesychio exponitur etiam voluntas, consilium, decretum seu propositum animi. ☞ Videtur derivatum à λῶ, quod est volo.

Ληματίας, ου, ὁ, præsenti et confidenti animo præditus. Hesych. et Suid.

Ληματιάω, ῶ, idem quod λῆμα ἔχω, præsenti animo sum. Aristoph. in Ran. ληματιᾷς, καὶ ἀνδρεῖος εἶ.

Ληματόω, ῶ, animum addo, animo præsenti et confidenti munio: unde λελημάτωμαι, apud Hesych. λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον.

Composita.

Ἀνδρολήμη, ἡ, virilem habens animi elationem, ἀνδρὸς ἔχουσα λῆμα. Hesych.

Εὐληματεῖν, animosum esse, forti esse animo, seu animoso pectore. Hesych. ex Æschyli Cercyone Satyrico.

ΛΗ΄ΜΗ, ης, ἡ, gramiæ, lippientes oculi: seu sordes oculorum, quum lacrymæ et pituita concrescit, ac veluti glutinat palpebras; lippitudo. Hesych. ☞ Παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω, et τὸ μή. ¶ Metaphoricè Pericles, apud Aristot. Rhet. 3. Athenienses jussit, τὴν Αἴγιναν ἀφελεῖν τὴν τοῦ Πειραιέως λήμην, Piræei sordes.

Λημαλέος, ου, ὁ, gramiosus, lippus: qui et γλάμων. Luc. in Lexiph.

Λημάω, ῶ, lippio, gramiosos oculos habeo, gramias seu glamas oculorum patior. Luc. λημᾷς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις. Aristoph. in Nub. †326.† νῦν γέ τοι καθορᾷς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις. Metaph. apud eundem in Pluto, Ὦ κρονικαῖς γνώμαις λημῶντες ἄμφω.

Γλήμη, pleonasmo τοῦ γ pro λήμη dicitur, ut γισχὺς et γιτέα, pro ἰσχὺς et ἰτέα. Pro eo Doricè dicitur et γλάμα.

Γλημώδης, gramiosus, lippus. Doricè γλαμώδης.

Γλημάω, ῶ, et γλαμάω, idem quod λημάω.

Γλαμυρὸς et γλάμων, idem cum γλαμώδης, apud Hippocr. (Γλάμων. Aristoph. R. 596.)

ΛΗΜΝΙ΄ΣΚΟΣ, ου, ὁ, lemniscus, fasciola coloria, dependens è coronis. Plutarch. in Sylla, θύσαντος, δάφνης στεφάνου τύπον ἔχων ὁ λοβὸς ὤφθη, καὶ λημνίσκων δύο κατηρτημένων. Hesych. scribit, à Syracusis λημνίσκους vocari strictas fascias, angustas tænias. ¶ Apud medicos λημνίσκος à fasciolæ similitudine dicitur linamentum oblongum, quod vulneri inditur. Aët. lib. 14. cap. 7. et Paul. Ægin. lib. 6. cap. 24.

ΛΗΝΟ῀Σ, οῦ, ὁ, lacus torcularii preli, ubi uvæ prelo exprimuntur. Theocr. idyll. 14. ἄνωξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ, Doricè, pro ληνοῦ. Macedon. Epigr. l. 2. Αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέπας, ἄγχι δὲ ληνός. Sic appellantur etiam lacus, seu concava loca in pratis: apud Hom. hymno in Mercur. Καὶ ληνοὺς προπάροιθεν ἀριπρεπέος λειμῶνος. Reperitur et fœmin. gen. ἡ ληνὸς, Apoc. c. 14. et 19. ¶ Poll. l. 7. c. 5. et l. 10. c. 24. tradit, à Menandro, in δημιουργῷ, ληνὸν vocari alveum, in quo farina subigitur. ¶ Item locus concavus in curru, in quo reponebantur ab aurigis scuticæ, teste Ælio Dionysio. ¶ Est et mali nautici conceptaculum. Athen. l. 11. ¶ Ληνὸν Suid. allegoricè in sacris literis vocari ait ἐκκλησίαν. ¶ Λῆνος, εος, τὸ, lana. Æschyl. in Eumenid.

Ληναὶ, Arcadibus dictæ Bacchæ, mulieres bacchantes: ut alii volunt, torcularium nymphæ, in Epigr.

Ληναῖος, Bacchus; quoniam torcularibus, et vini expressioni præest. Orph. Et, ληναῖος ἀγὼν, apud Aristoph. in Acharn.

Ληναῖον, ου, τὸ, Lenæum, festum quod in honorem Lenæi Bacchi agitabatur. Etymol. et schol. Aristoph. Τὰ λήναια, idem.

Ληναιὼν, mensis, in quo festum illud celebrabatur.

Ληναϊκὸς ἀγὼν, idem qui ληναῖος, apud Athen. lib. 10.

Ληναΐτης, idem quod ληναϊκὸς, apud Aristoph. in Equ.

Ληνὴ, et ληνὶς, Baccha. Suid. et Etymol.

Composita.

Ἐπιλήναιος ἀγὼν, certamen quod celebrari solitum in festo Bacchi, quod λήναια dicebatur. vide schol. Aristoph.

Ἐπιλήνιον ᾆσμα, vel μέλος, cantilena quæ Baccho inter premendum uvas cani solebat. Athen. et Poll.

Προλήνιον, exponitur torcular, apud Jerem. c. 5.

Σειληνὸς, Bacchi nutritius seu pædagogus, ita vocatus παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ, apud Suid.

Ὑπολήνιον, ου, τὸ, vas, quod τῷ ληνῷ, i. torculari, subjacet. Marc. c. 12. Apud Esaiam c. 16. et Joëlem c. 3. exp. torcular.

Ὑποληνὶς, idem, apud Callim. [Hym. in Dian. 166. Ἐν δὲ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο Ὕδατος, &c. Schol. Πυέλους. Vide Not.]

ΛΗ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, vel plur. οἱ λῆροι, nugæ, ineptiæ, tricæ. Aristoph. in Plut. λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι Πρὶν ἂν φράσῃς. (R. 1036.) Sic, λῆρος μακρὸς, nugæ prolixæ, apud Gal. περὶ φυσ. δυναμ. l. 2. Item res nullius pretii, res vana. Dem. Olynth. 3. τὰς ὁδοὺς ἃς ἐπισκευάζομεν, καὶ κρήνας, καὶ λήρους. Interdum etiam significat delirium seu deliramentum, apud Hippocr. Gal. com. 3. in l. 3. τῶν ἐπιδημιῶν. Aët. l. 6. Item nugax, nugator, vaniloquus: schol. Aristoph. Item delirus: apud Luc. in somnio. ☞ Eustath. λῆρον dictum esse scribit τὸν πολλὰ λέγοντα· παρὰ τὸ λὰ intensiva particula, et verbo ῥῶ, quod est λέγω.

Ληρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugatorius, nugax. Aristotel. rhet. 3.

Ληρέω, ῶ, nugor, ineptio, deliro. (cum Dat. Soph. Tr. 441.) Aristoph. in Nub. †500.† τί ληρεῖς; Sic, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, delirare, apud Luc. Utitur et Plut. sympos. 8. et Demosth. Phil. 3.

Λήρημα, τὸ, nugamentum, deliramentum. [Plat. Gorg. ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς, εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι, εἴτε φλυαρίας, &c.]

Λήρησις, nugatio, deliratio seu delirium. Aretæus.

Ληραίνω, idem quod ληρῶ. Greg.

Composita.

Ἀποληρέω, ῶ, nugor. [Demosth. de falsa Legat. εἰ μὲν Αἰσχίνης ἰδιώτης ὢν ἀπελήρησέ τι καὶ διήμαρτε, μὴ σφόδρα ἀκριβολογήσησθε, ἀλλ' ἐάσατε.]

Ἡδυσματόληρα ὀψάνια, opsonia condimentorum, nescio quæ nugamenta habentia. apud Athen. l. 7.

Κρονόληρος, delirus senex: vel simpl. delirus. Plut. de inst. lib.

Παράληρος, qui leviter desipit. Gal. l. 3. περὶ δυσπνοίας. Item substantive, desipientia levis. Suid.

Παραληρέω, ῶ, deliro, vel leviter desipio. Aristophan. in Ran. et Aristot. rhet. lib. 1.

Συλληρέω, ῶ, unà nugor, unà deliro. Greg.

ΛΙΑ΄ΖΩ, f. άσω, ab Hesychio exponitur, agito, jacto, turbo. Item admodum propero, seu magnam adhibeo diligentiam. Item separo.

Λιάζομαι, exp. χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, ἐκκλίνω, separo me, declino, devito, vel abscedo, secedo. Ut Il. ά. ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθείς. Et Il. λ'. ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς, Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο. Sic Il. ό. ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη Πουλυδάμας. Construitur et cum præpositionibus. Cum ἐκ significat existo, egredior, exeo, seu proripio me. Od. ί. ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη. Cum εἰς, abeo, discedo. Od. δ'. εἰς πνοιὰς ἀνέμων λιάσθη, in auras abiit, seu evanuit. Cum πρὸς et δεῦρο, eo, venio. Eurip. in Hecuba, σπουδῇ πρός σ' ἐλιάσθην. Il. χ'. σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης. Item inclino seu demitto me. Il. ύ. Ἔντεα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ. Et cum ἀμφί. Il. ώ. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης, coibat, seu claudebat se.

Ἀλίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) inevitabilis, quem declinare et effugere non est: non desinens, non remittens, vehemens. Il. ώ. γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε. Il. ύ. πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε. Apud Apoll. Rhod. Arg. l. 1. κῦμ' ἀλίαστον, expon. πολύ.

Ἀλίαστον, adverbialiter etiam sumitur pro, indesinenter, seu vehementer. Iliad. ώ.

ΛΙ΄ΑΝ, valdè, admodùm. Isocr. in Archidamo, λίαν ἀνόητός ἐστιν. Aristot. de poëtica, ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις. In ep. 2. ad Cor. c. 11. dicitur ὑπὲρ λίαν, ad augendam epitasin. Pro λίαν dicitur Ionicè λίην. ut Od. ξ'. κεχολώσατο λίην. Od. ψ'. οὐδὲ λίην λυπρή. (Eurip. Phœniss. 541. Æsch. Pr. 1030.)

ΛΙ΄ΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, thus. (☞ A λίβω, stillo, libo.) vide Diosc. l. 1. c. 82. et Theophr. l. 9. c. 4. et Plin. l. 12. c. 14. Λίβανος dicitur etiam ipsa arbor thurifera: ut Theophr. l. 9. c. 4. dicit, σμύρναν habere φύλλον τὸ τοῦ λιβάνου. Et, φλοιὸς λιβάνου, apud Diosc. lib. 1. cap. 83. cortex thuriferæ arboris.

Λίβανος, mons Judææ. Vide Ἀντιλίβανος, in comp.

Λιβανόω, thure aspergo, thure condio, thus misceo, 3 Maccab.

Λιβανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, thureus, thus referens, thuris modo odoratus.

Λιβανικὸς, idem.

Λιβανωτὸς, οῦ, ὁ, et λιβανωτὸν, οῦ, τὸ, thus: pro liquore thuriferæ arboris concreto. Aristoph. in Ran. λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω, ὅπως ἂν εὔξωμαι. [Plut. 703. οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. Schol. Ἄλλο λίβανος, καὶ ἄλλο λιβανωτός. Λίβανος μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ δένδρον· λιβανωτὸς δὲ, ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου. ἔστι δὲ καὶ ὄρος Λίβανος καλούμενον. 1115. Nub. 425. Οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν. Ran. 895. 915. Vesp. 96. Schol. 857.] Et, λιβανωτοῦ αἰθάλη, sive λιγνύς. thuris fuligo, apud Dioscor. Et, λιβανωτοῦ δένδρον, apud Theophrast. arbor thurifera. Masc. gen. reperitur apud Theophr. et Plut. at neutro apud Herodot. [lib. 2. τὸ ἄλλο σῶμα τοῦ βοὸς πίμπλασι ἄρτων καθαρῶν καὶ μέλιτος—καὶ λιβανωτοῦ καὶ σμύρνης, καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων.] Apud Hippocr. est et λιβανωτοῦ καρπὸς, quo nomine Gal. thus significari existimat. [In N. Test. λιβανωτὸν significat Thuribulum. Vide Apoc. cap. 8. ver. 3. καὶ ἐστάθη ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν, &c. 5. καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸ λιβανωτὸν, καὶ ἐγέμισεν αὐτὸ ἐκ τοῦ, &c.]

Λιβανωτίζω, thus adoleo. Strabo.

Λιβανωτρὶς, thurea planta. Plut. in lib. περὶ εὐθυμ.

Λιβανωτὶς, rosmarinus. Plin. l. 19. sub finem et l. 20. c. 16. Λιβανωτὶς autem dicitur, quoniam ejus radix ὄζει λιβάνου, ut Diosc. tradit lib. 3. cap. 87. Nicand. in Ther. Ἄμμιγα καχρυφόρῳ λιβανωτίδι.

Composita.

Ἀλιβάνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui thure accenso honos non est habitus. Athen. l. 14.

Ἀντιλίβανος, q. d. qui est ex adverso Libani montis, vel oppositus monti Libano: mons excelsus ad septentrionem Judææ ex adverso Libani. Ejus meminit Plin. l. 5. c. 20.

Δενδρολίβανος, ου, ἡ, thus arbor, seu arbor ipsa, quæ thus fert, quæ et λίβανος dicitur. Exponitur etiam, rosmarinus coronarius, apud Actuarium.

Χαλκολίβανον, electri quædam species, auro pretiosior. Apoc. cap. 1. expon. orichalcum.

ΛΙ΄ΓΩ, F. ξω, strideo, seu strido, stridorem edo. (☞ Verbum à sono fictum.) Il. δ'. λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν.

Λιγὺς, ύος, ὁ, stridulus, argutus, seu argutùm stridens: interdum et canorus, jucundus. Il. ξ'. et Od. γ'. λιγέων ἀνέμων. Il. β'. λιγὺς ἀγορητής. (Λιγέα κωκύματα. Æschyl. Pers. 332. Ag. 1155.) Aliud est Λίγυς, mox infrà. Λιγέως, stridulè, argutè, seu arguto cum stridore. Od. π'. Κλαῖον δὲ λιγέως ἀδινώτερον. Et Il. ψ'. (de ventis:) Φυσῶντες λιγέως. Item in bonam partem pro, argutè, sonorè, suaviter. Il. γ'. ἀγόρευε μάλα λιγέως. Pro λιγέως dicunt Poëtæ etiam, λιγὺ, et λιγέα, nec non λίγα, pro λιγέα, facta syncope.

Λιγαίνω, stridulùm et argutùm sono: concinnè cano. ex Epigr. Apud Hom. Il. β'. Κήρυκες δ' ἐλίγαινον, &c. præcones edixerunt. [Anacr. Od. 39. Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον, Τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν Μούσας ἄρχεται λιγαίνειν.] (Æsch. S. c. Th. 879.)

Λιγυρὸς, οῦ, ὁ, idem quod λιγύς. Epitheton est venti, cantus et vocis, apud Hom. (λιγυρᾷ μάστιγι. i. e. ὀξυφώνῳ. Soph. Aj. 242. Eurip. Med. 205.)

Λιγυρῶς, idem quod λιγέως

Λιγυρίζω, f. ίσω, cano, vel potiùs, argutè et concinnè cano, ut λιγαίνω.

ΛΙ΄ΓΔΗΝ, strictim, i. superficiem tantùm perstringendo, in superficie tantùm, leviter. Odyss. χ'. Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Λίγδην, ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.

Ἐπιλίγδην, idem. Lucian. ἄκρων μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται.

ΛΙ΄ΓΔΟΣ, apud Nicandr. in Ther. pro pila seu mortario accipi dicitur. Apud Hesych. exponitur etiam, fornax.

ΛΙΓΝΥ῀Σ, ύος, ἡ, fuligo seu fumus, apud Diosc. l. 1. c. 97. λιγνύς τις τῆς ὑγρᾶς πίσσης, fuligo atra picis liquefactæ. (Æsch. S. c. Th. 500. ἐκ προσέδρου λιγνύος. Soph. Tr. 807.) Pro flamma accipitur apud Nic. in Alexiph.

Λιγνυόεις, εντος, ὁ, fuliginosus. Apollon. Arg. l. 2.
Λιγνυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Hippocr. et Alex. Aphrod.

ΛΙΓΝΩΤΟ'Σ, ῶ, ὁ, pingui similis. Nic. in Ther. (de asterio phalangio :) τοῦ δ' ἐστὶ νώτῳ λιγνωταὶ στίλβουσι διαυγέες ἐν χροὶ ῥάβδοι.

ΛΙ'ΓΥΣ, υος, ὁ καὶ ἡ, Ligur, Ligus, uris : et plur. Λίγυες, Ligures : gens ejus regionis Italicæ, quæ ab ipsis dicitur Λιγυρία, Liguria. ¶ At λιγὺς, vide in λίγγω, paullo antè.
Λιγυστικὸς, Ligusticus : ut, λιγυστικὸν πέλαγος, mare Ligusticum.
Λιγυστικὸν, ligusticum : herba sic appellata, quòd in Liguria ut plurimùm reperiatur in Appennino monte, teste Diosc. l. 3. c. 58.
Λίγυστις, ιδος, ἡ, fœmina Ligur, Ligustica. Eurip.
Λιγύριον, sive Λιγύριον, dictum putant Ligurium lapidem. Joseph. de antiq. Jud.

ΛΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, lapis, saxum. Il. π'. πυκινοὶ λίθοι. Od. τ'. στερεὴ λίθος. Aristot. Rhet. 3. ex Plat. ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τοὺς λίθους δάκνει, τῶν βαλλόντων, οὐχ ἁπτόμενα. Quum de lapide pretioso dicitur, ferè est fœm. gen. ut, ἡ λίθος Ἡράκλεια, et, ἡ μαγνῆτις λίθος, apud Theoph. sic τιμία λίθος, pretiosus lapis. Invenitur et λίθος peculiariter dictum de Lydio lapide, quo probatur aurum, apud Basil. καὶ τοῦ χρυσοῦ τὴν διαφορὰν τῇ λίθῳ προστρίβοντες δοκιμάζομεν. Sic et pro magnete, apud Aristot. Interdum tamen est etiam masc. gen. ut apud Paus. in Att. ἄγαλμα λευκοῦ λίθου. et apud Plut. λίθος Λακωνικός. Item calculus vesicæ : ex Aristot. ¶ Item anchora; quòd veteribus lapides usum anchorarum præstarent. Eustath. ¶ Item discus. ¶ Item locus ubi vendebantur mancipia. Poll. lib. 3. ¶ Item, λίθοι, homines bardi et stupidi, apud Aristoph. ☞ Eust. λίθος in generali signif. derivat à λίαν τεθεῖσθαι, διὰ τὸ φύσει βρίθειν. pro disco autem, παρὰ τὸ λίαν θέειν, per antiphrasin.
Λιθάδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lapidosus, saxosus, lapideus. Philo de mund.
Λιθωδία, ἡ, saxositas. Item saxea durities. Eustath.
Λίθινος, lapideus, saxeus, ut, ἀνδριάντες λίθινοι, Luc. in Tim. Et, κύπελλον λίθινον, apud Athen. lib. 11. Item τὰ λίθινα, sub. ἀγάλματα, statuæ lapideæ, seu marmoreæ. Xenoph. in Lacedæm. polit.
Λιθίνως, ad instar lapidis seu saxi. Xen. in sympos.
Λίθεος, ου, ὁ, lapideus, saxeus. Il. ψ'. Od. ν'.
Λίθειος, idem. Suid.
Λιθήσιος, Apollo dicitur, ὁ ἐν τῷ Μαλέᾳ λίθῳ προσιδρυμένος, Suid. in promontorio Laconiæ, quod ἡ Μαλέα et Μάλεια, ὁ Μαλέας et Μαλείας, dicitur, et per quinquaginta millia passuum in mare protenditur; in quo Maleus Argivorum rex pulchrum templum extruxit, Μαλεωτικὸν ἱερὸν à nomine suo nuncupatum.
Λιθικὰ, sub. γράμματα, liber de lapidibus tractans : ut liber Orphei περὶ λίθων, in vita Dionysii de situ orbis.
Λίθαξ, ακος, Hesychio petra lubrica vel aspera. Item locus asper, apud Nic. in Ther. Adjectivè accipitur apud Hom. Od. ἑ.
Λιθὰς, ἄδος, ἡ, lapillus, lapis. Od. ξ'. et ψ'. [Λιθάς. Sch. ex. στερὸς λίθων. Æschyl. S. c. Th. 163.]
Λιθία, pro effossione lapidum, aut pro copia lapidum. Strabo.
Λιθὶς, ἴδος, ἡ, et λιθίδιον, ου, τὸ, lapillus, parvus lapis.
Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus. Theophr. hist. pl. l. 3.
Λιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidem facio.
Λιθόομαι, οῦμαι, in lapidem vertor et indurесco, lapis fio.
Λιθώσις, εως, ἡ, mutatio in naturam saxeam. Plut. de primo frig.
Λιθάζω, lapido, lapidibus obruo. Chrysostom. Et simpl. jacio, seu conjicio, βάλλω. Suid. ex Arriano.
Λιθίζω, lapidem refero seu imitor, in lapidem colore vergo.
Λιθιάω, ῶ, calculo laboro. Athen. l. 13. Δοκεῖ δὲ λιθιᾶν, ὡς ἴσχ', ἡ Γνάθαινα. Diosc. l. 1. c. 177. (de amygdala :) δυσουριῶσι δὲ καὶ λιθιῶσι σὺν γλυκεῖ βοηθεῖ, auxiliatur calculo laborantibus.
Λιθίασις, calculi generatio in vesica. ¶ Dicitur et in oculis morbus, exteriori palpebrarum parte, ubi alba quædam et crassa calculis aut lapillis similia apparent, oculum pungentia : autor Isagoges in medicinam.

Composita.

Ἀκρόλιθος, in summitate seu extremitate lapidis positus : vel substantivè, summus lapis, summitas lapidis. Utitur Vitruvius lib. 2. cap. 8.
Ἄλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidum expers, minimè lapidosus. Suid. ex Arrian. [Xenoph. de Cyri. Exp. §. 3. τὸ δὲ ὄρος —— γεῶδες καὶ ἄλιθον.]
Ἀπολιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidescere facio : ut, τὴν Νιόβην ἀπελίθωσε.
Ἀπολιθόομαι, οῦμαι, in lapidis modum rigeo, seu induror ut lapis. Athen. lib. 2.
Ἀπολίθωσις, in lapidem mutatio. Strabo.
Διάλιθος, gemmatus, gemmis distinctus.
Ἐκλιθάζω, lapidem jacio. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3.
Εὔλιθος, pulchros habens lapides, vel lapidosus.
Καταλιθόω, lapidibus obruo seu cooperio, lapido, apud Hermog. [Demosth. de Cor. Κύρσιλον καταλιθώσαντες, &c.]
Καταλιθάζω, idem.
Λευκόλιθος, ex albo lapide constans. Strabo.
Μονόλιθος, ex uno lapide factus, uno lapide constans.
Ὁλόλιθος, totus lapideus, totus ex lapide seu lapidibus factus. Strabo.
Παραλιθάζω, lapidesco. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.
Πεντάλιθος, quinque lapidibus constans.
Πεντάλιθα, τὰ, ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus : unde πενταλιθίζειν, ejusmodi ludum ludere : vide Poll. l. 9.
Τηκόλιθος, ου, ὁ, lapides liquefaciens : ita dicitur lapis Judaicus, quoniam calculos rumpit, et quasi liquefactos expellit. Paulus Æginet. lib. 7.
Ὑπόλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidosus, saxosus : vel aliquatenus lapidosus.
Φιλόλιθος, qui gemmas amat. Plut.
Χρυσόλιθος, lapis aureus, seu aurei coloris gemma. Exod. 28. in Apocal. Joan. 21. vide Plin. l. 37. c. 9.

ΛΙΚΙ'ΓΞ, minima et exilissima avis vox, ut vult schol. Aristoph.
Στριβιλικίγξ, ne tantillum quidem, ne nauci quidem. Aristoph. in Acharn.

ΛΙΚΜΟ'Σ, ῶ, ὁ, ventilabrum, seu vannus. Hesych.
Λικμάω, ῶ, ventilo, vanno, ventilabro seu vanno purgo. Iliad. ἑ. Ὡς δ' ἄχνας ἄνεμος φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. Exponitur etiam, cribro.
Λικμητὴς, ventilator, qui vanno seu ventilabro frumentum purgat. Hesych. et Suid.
Λικμητὴρ, idem. Il. ν'.
Λικμητήριον, ου, τὸ, ventilabrum, vannus : id quo fruges purgari solent ab aceribus et paleis. Hesych.
Λικμητρὶς, qualus, per quem fæx percolatur.
Ἐκλικμάω, ῶ, (comp.) idem quod λικμάω, ventilo.
Λίκνον, ου, τὸ, idem quod λικμὸς, vannus. Item cribrum, Suid. Exponitur etiam, cunæ, apud Hom. hymno in Merc. Ὦ παῖ, ὃς ἐν λίκνῳ κατακείεαι, μήνυέ μοι βοῦς. Scribitur et λεῖκνον, per ει diphthongum, apud Callimach. Exponitur etiam, canistrum. Item ornamentum Bacchicum, ex Epigr.
Λικνίτης, Bacchi epith. inquit Hesych.

ΛΙΛΑΙ'ΟΜΑΙ, apud poëtas idem quod γλίχομαι in prosa, cupio, appeto, desidero. Cum infinitivo. Il. ξ'. Ὡς νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι κοιμηθῆναι. Od. ἑ. περὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι. Sic particip. λελιημένος, cupiens, ardenti desiderio accensus : ut apud Apol. Arg. l. 1. λελιημένοι ἠπείροιο. Cum genitivo, Il. γ'. δηοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο. Od. μ'. λιλαιόμενοι βιότοιο. Od. ν'. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται. † Hes. Th. 665.† ¶ Hesychio λιλαίεσθαι est etiam σπεύδειν, festinare, properare.

ΛΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, portus : ut, λιμὴν εὔορμος, apud Hesiod. in Asp. † 207.† et Od. δ'. itidemque λιμὴν πάνορμος, Od. ν'. pro eodem. Et στόμα λιμένος, apud Thucyd. lib. 8. et apud Plut. in Demetrio. † Xen. Pæd. l. 5. p. 334. c.† [Æsch. Pers. 250. Suppl. 480. *Locus.* Soph. Œdip. Tyr. 428. 1232. Aristoph. R. 112.] ☞ Dictum tradit Eustath. παρὰ τὸ λίαν μένειν, ad differentiam τοῦ τε κυμαίνοντος πόντου, καὶ τῶν ἐγγὺς τῆς γῆς εὐρέων.
Λιμενίτης, ου, ὁ, in portu versans, qui portum incolit. Qua signif. dictum quidam annot. fœm. λιμενῖτις φυκὶς, in Epigr.
Λιμενίζω, in portu sum.
Λιμηρὸς, pro λιμενηρὸς, portuosus : sic dicta fuit Epidaurus, urbs, teste Hesych. Suid. et schol. Thucyd.
Λιμένιον, ου, τὸ, parvus portus. Strabo.
Λιμενίσκιον, ου, τὸ, idem apud Synes.

Composita.

Ἀλίμενος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. importuosus,) portu carens : apud Eurip. in Hecub. [Æsch. Suppl. 775.]
Ἀλιμενία, q. d. importuositas, i. carentia portus. Pollux.
Ἀλιμενότης, idem. Hesych. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 4. cap. 8. §. 7. φοβούμενος δὲ τήν τε ἀλιμενότητα τῆς χώρας——καὶ τὰ τῆς σπανοσιτίας, ταχὺ τε ἀνέστρεψε, καὶ &c.]
Ἀλιμένιστος τόπος, portum non habens. Suid.
Ἐλλιμενίζω, in portu sum, seu in portu versor. Synes. οὐ γάρ εἰμι γείτων θαλάσσης, οὐδ' ἐλλιμενίζω συχνά. Item in portum venio, vel portum capio, seu navem applico et appello in portum, apud eundem Synes. in epist. ad Euopt. Item portorium exigo. Poll. ex Aristoph.
Ἐλλιμενιστὴς, οῦ, ὁ, portorii exactor, portitor, publicanus, vel decumanus. Demosth. ad Phorm.
Ἐλλιμένιον, portorium, Aristot. Œconom. 2.
[Ἐλλιμενικός. Plat. de Rep. lib 4. ἢ ἀστυνομικὰ, ἢ ἐλλιμενικὰ, ἢ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα, τούτων τολμήσομέν τι νομοθετεῖν.]
Εὐλίμενος, bene instructus portu, bonum portum habens, vel opportunus portu. Plat. de leg. l. 4. Aristot. de anim. l. 5.
Κακολίμενιστος, malum portum habens, ἄνορμος, apud schol. Sophoc. [Œd. Tyr. 430.]

ΛΙ'ΜΝΗ, ης, ἡ, stagnum, palus, item lacus : ut, Μαιῶτις λίμνη, Mæotis palus. † Aristoph. Nub. 272.† Pausan. in Attic. ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς ἐκ τῆς λίμνης. Dicitur et de mari, apud Hom. ut Iliad. ν'. ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα, βένθεσι λίμνης, Χρύσεα, μαρμαίροντα, τετεύχαται, ἄφθιτα αἰεί. [Æsch. Pers. 873. Ag. 310. Soph. Tr. 646. Aristoph. R. 183.] ☞ Volunt autem quidam, λίμνην ejusdem esse originis cum λιμὴν, παρὰ τὸ λίαν καὶ διόλου μένειν.
Λιμναία, poët. per paragogen, pro λίμνη. Eustath. quæ et λιμνῆτις.
Λιμνήτης, ου, ὁ, et λιμναῖος, ου, ὁ, paluster, lacuster : ut, τὰ λιμναῖα τῶν ὑδάτων. Plut. symp. 8. Et, λιμναῖον φυτὸν, apud eundem. [Aristoph. R. 211. Λιμνᾶτις βδέλλα. Theoc. Id. 2. 56.]
Λιμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, paludosus. Exponitur et, paludem imitans. Plut. de Socr. dæmon.
Λιμνάζω, stagno, restagno, apud Basil. Construitur et cum accus. apud Philon. λιμνάζει τὰς ἀρούρας.
Λιμνὰς, ἄδος, ἡ, lacustris, palustris : ut, λιμνάδες νύμφαι, apud Theocrit. idyll. 5.
[Λιμνασία. Aristot. Probl. οὕτως οὖν κλυζόμενον τὸ ὕδωρ, διὰ τὸ ἐκεῖναι ῥεῦμα ἐν τῇ τοιαύτῃ λιμνασίᾳ, ἀπωθεῖται τὸν ἀέρα διὰ στενοῦ εἰς εὐρυτέραν κοιλίαν.]
Λιμνόομαι, οῦμαι, in paludem seu lacum abeo et exundo, in paludem redundo. Theophr.
Λιμνήσιος, nomen est ranæ, apud Hom. in Batrach.

Composita.

Ἐλλιμνάζω, idem quod λιμνάζω, apud Basil.
Παράλιμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est juxta paludem, adjacens paludi. Plut. de primo frig.
Περιλιμνάζω, circumstagnando inundo, aut stagnandi gurgite cingo. Thuc. lib. 2.
Προλιμνάδες τῶν ποταμῶν, stagna fluviorum. [Aristot. de Hist. Animal. τίκτουσι δὲ πάντες ἐν ταῖς προλιμνάσι τῶν ποταμῶν, καὶ τῶν λιμνῶν, &c.]
[Στομαλίμνη. Theoc. Id. 4. 23.] [Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται, &c. Schol. Τὰς εἰς θάλασσαν ἐστομωμένας λίμνας οὕτω φασί.]

ΛΙΜΟ'Σ, ῶ, ὁ, fames, esuries. Ut Odyss. δ'. et μ'. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. Odyss. μ'. λιμῷ θανέειν, fame mori. Xenoph. Pæd. 3. τῷ λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι. Apud Hippocrat. propriè significat ἀσιτίαν, ciborum penuriam. ut in aphorism. ὅκου λιμὸς οὐ δεῖ πονέειν. Significat etiam vehementem et insatiabilem ciborum aviditatem, quæ κυνώδης ὄρεξις appellatur : ut aphor. 21. lib. 2. λιμὸν θώρηξις λύει. Hominem sordidum et præparcum λιμὸν quoque dici annotat Eustath. in Odyss. ὑ. ¶ Apud quem legitur etiam in fœminino genere : quod tamen Doricum esse tradit Etymolog. [Æsch. Ag. 1651.] ☞ Derivatum putatur à λέλειμμαι verbi λείπομαι, abjecto ε et altero μ, ut fiat λιμός. quòd sit λεῖμμα τῆς σιτίας, διὰ τὴν ἔνδειαν τῆς τροφῆς.
Λιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, famelicus, vel tolerandæ fami obnoxius. Plut. symp. 7. Athen. l. 6.
Λιμηρὸς, ῶ, ὁ, famelicus. Suid. ex Epigr.
Λιμαίνω, esurio, fame laboro. Herodot.
Λιμώττω, idem quod λιμαίνω. Luc. ἄσιτος καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. Et cum genit. λιμώττειν χρυσοῦ, apud Theophil. ep. 10.

Composita.

Ἄλιμος, famem pellens, famem arcens seu prohibens : unde, ἄλιμος σκευασία, apud Procl. Et, ἄλιμος δύναμις, apud Plut.
Βούλιμος, et Βουλιμία, q. d. bovina fames, i. ingens fames, vehemens fames ; à refrigeratione vehementi oris ventriculi contracta : Gell. l. 16. c. 3. Est etiam βουλιμία morbus equorum, in Hippiatria.
Βουλιμιάω, ῶ, et βουλιμώττω, fame ingenti premor, vel fame intolerabili : aut fame enecor : apud Aristoph. in Pluto et Xen. † p. 206. e.†
Βουλιμίασις, idem quod βουλιμία. Plut.
Ἔκλιμος, fame confectus. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 6. Exponitur et, macilentus, jejunus.
Ἐκλιμία, vehemens fames seu esuritio. Deut. 28.
Ὑπολιμώδης, subfamelicus. Plut.

ΛΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, linum. Thucyd. l. 4. λίνου σπέρμα κεκομμένον. Theophrast. de caus. pl. l. 4. ἄτοπον δὲ καὶ λόγου δεόμενον, εἰ καὶ τὸ λίνον ἐξαιροῦται. Sæpe pro lineo filo, et generaliter pro quovis filo : ut, λίνον Parcæ seu Parcarum, apud Homer. Il. γ. ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ὅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. ¶ Λίνον à qui-

busdam dici τὸν κνίδειον κόκκον, traditur à Dioscoride, quòd frutex qui granum cnidium profert, sativo lino similis sit. ¶ Interdum est chorda citharæ; quòd olim ex lino fieri solerent. ¶ Item rete, propriè quod ex lino est. Iliad. έ. ἁψῖσι λίνου πανάγρου. Et, πλεκτὰ λίνα, in Epigr. ¶ Λίνον, linea piscatoria, propriè quæ est ex lino. Iliad. π'. ¶ Λίνον, textum quoddam ex lino, Odyss. ν'. Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε. Pro linteis, i. carbasis seu velis, ex Apoll. Arg. 1. κὰδ δ' αὐτοῦ λίνα χεῦον. (Aristoph. R. 367. Æschyl. Ch. 505. Suppl. 127. Theoc. Id. 1. 139.)

Λίνεος, ου, et νοῦς, οῦ, ὁ, lineus. † Θώραξ. Xen. Pæd. 6. p. 169. b.† Philost. in epist. λινοῦς χιτὼν, et λινοῦν χιτώνιον, apud eundem. Sic, λινοῦν ἱμάτιον, et in plur. λινᾶ ἱμάτια. Alex. Aphr. Pro λίνεος dicitur etiam λίνειος, ut, λίνειος μίτος, lineum stamen, apud Suid.

Λινόω, ῶ, lino vincio.

Λίνωσις, ligatio.

Λινάριον, ου, τὸ, et λινίσκος, ου, ὁ, parvum filum, funiculus.

Composita.

Ἀκρόλινος, qui est in summo retis, qui pertinet ad retis extremitatem. Oppian.

Ἄλινος θήρα, in Epigram. venatio reti non capta, q. d. venatio quæ retibus caruit.

Ἀπολινόω, idem quod λινόω.

Ἀπολίνωσις, idem quod λίνωσις, ligatio. Ægin.

Διαλινέω, ῶ, de retibus evado, seu effugio: ut, διελινήσατο ὁ λαγωὸς, Eust.

Ἐκλινέω, ῶ, idem quod διαλινέω. Eust.

Ἐννεάλινος, novemplici lino plexus. Xen. in Cynæg.

Λευκόλινον, album linum: ex Herodoto. [lib. 7. παρεσκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας βύβλινά τε καὶ λευκολίνου.]

Ὠμόλινον, linum crudum, apud Hippocr. et Gal.

ΛΙΠΑΡΗ͂Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, assiduus, sedulus, qui instanter rem aliquam facit: ut apud Plut. λιπαρεῖς ἦσαν δεόμενοι, instanter orabant, apud Lucian. λιπαρὴς πυρετὸς pro συνεχὴς, continua febris. ☞ Volunt quidam gramm. (necnon Hesych.) λιπαρὴς dictum ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι.

Λιπαρῶς, et λιπαρέως, per dialysin, assiduè, jugiter. Item flagitanter, instanter orando: apud Athen. At pro pinguiter vide in λίπος.

Λιπαρία, ἡ, assiduitas, sedulitas. Item assidua obtestatio, et q. d. flagitantia. Apud Herodot. λιπαρίῃ ἀντέχομεν, exp. strenuè resistimus.

Λιπαρέω, ῶ, assiduus sum, persevero, persto. Herodot. μὴ λιπάρεε τῇ πόσει. Item assiduè rogo et instanter, flagito, efflagito. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 6.† Et generaliter, rogo, oro, postulo. Aristoph. in Acharn. λιπαρῶν τε Εὐριπίδην. Xen. ὅσα νῦν λιπαρεῖς πρὸς ἐμοῦ μανθάνειν. (Æsch. Pr. 519. Soph. Œdip. Tyr. 1449.)

Composita.

Ἀρχολίπαρος, magistratum ambiens, ὁ λιπαρῶν ἵνα ἄρχῃ. Etymol. Et Eust. Vide et in comp. ex λίπος, quod sequitur.

Ἐκλιπαρέω, ῶ, exoro. Item impensè rogo, obtestor. Plut. in Themistocle.

Ἐκλιπαροῦμαι, exoror, apud eundem.

Καταλιπαρέω, ῶ, impensè rogo, obtestor. Luc.

Προσλιπαρέω, ῶ, assiduus sum in re aliqua. Plut. χρήμασιν αὐτοὶ, ὥσπερ κηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες. Item insto, seu urgeo, aut instanter urgeo. Item obsecro, obnixè rogo, apud Plut.

Προσλιπάρησις, obsecratio. Significat et assiduas seu obnixas preces, vel assiduam jugemque præsentiam, apud Luc.

ΛΙ´ΠΟΣ, εος, τὸ, pinguedo seu pinguetudo, adeps. (V. Æsch. Ag. 1437.) Philo de vita Mos. l. 3. πολλῷ λίπει τὴν κεφαλὴν ἀλείφει.

Λιπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pinguis. Τὸ λιπῶδες, pinguedo: Alex. Aphrod. probl. lib. 2.

Λιπάω, ῶ, (q. d. pingueo) pinguis sum, vel obesus sum. Plut. (de Cæsare:) οὐ τούτους ἔφη δεδιέναι τοὺς βαναύσους καὶ λιπῶντας, ἀλλὰ τοὺς ἰσχνοὺς καὶ ὠχρούς. Dicitur et de arboribus, cùm pinguescunt atque unguinosiores fiunt. (quod maximè germinationis tempore accidit.) Theophr. hist. pl. l. 3. c. 6.

Λιπητὸς, tempus quo germinantes arbores habitiores atque pleniores fiunt, et succo pinguiore turgent. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 1.

Λιπαίνω, pinguefacio, pinguem reddo. Eurip. in Hec.

Λιπασμὸς, (q. d. pinguefactio) saginatio. Chrysost.

Λίπασμα, res quæ pinguefacit, apud Plut.

Λιπαρὸς, οῦ, ὁ, pinguis. † Θηρία. Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Plato in Cratylo, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ καλλῶδες, καὶ τἄλλα πάντα τὰ τοιαῦτα. Item oleo unctus, aut simpl. unctus, nitidus. Od. ό. Item obesus: apud Athen. Item opimus, opiparus, vel opulentus. ut, λιπαρὴ χθὼν, apud Aristoph. in Nub. et λιπαραὶ τράπεζαι. Greg. Item pulcher, præclarus, insignis, bellus. Exponitur et, beatus, ut, λιπαρὸν γῆρας, apud Luc. et Synes. Λιπαραὶ medicis genus medicamenti. Diosc. Λιπαρὸν, apud eosdem medicos, pingue, saporis genus. Sic autem dicitur, quòd unguinis modo sublinit et replet, mitigatque exasperatas et quasi erosas linguæ partes, sed absque ulla delectatione. Vide et Galen. comm. 6. in lib. τῶν ἐπιδημιῶν. (Æsch. Suppl. 1036. Theoc. κς'. 19.)

Λιπαρῶς, pinguiter, vel nitidè, ut nitent quæ oleo sunt uncta. Exponitur etiam, beatè, apud Hom. Odyss. δ'.

Λιπαρία, pinguedo, λιπαρότης. Diosc.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo. Theophrast. Item nitor. Plut.

Λίπα, quidam volunt esse ex λιπαρῷ factum per apocopen: Alii tradunt esse nomen indeclinabile: ut apud Hom. Il. κ'. et alibi, λίπ' ἐλαίῳ. Thuc. l. 1. λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο. Luc. in Lexiph. ὁ δὲ λίπα χρισάμενος ἐλυγίζετο.

Composita.

Ἀκρολίπαρος, per summa pinguis: in summa parte seu superficie pinguis. Athen. l. 9.

Ἀλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pinguedine carens, minimè pinguis. Exponitur èt, macilentus, item aridus.

Ἀλίπιστα δένδρα, arbores quæ carent succo et unguine. Theophrast. hist. pl. l. 5. c. 1.

Ἀλίπαινα, τὰ, quæ constant ex medicamentis non pinguibus. Cels. lib. 5. cap. 19.

Ἀλιπαρὴς, non pinguis, non nitidus. [Soph. Elect. 454. ἀλιπαρῆ τρίχα. Schol. τὸ δὲ ἀλιπαρῆ, ἀντὶ τοῦ αὐχμηράν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι, λιπαρῆ· ὅ ἐστιν, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν ἱκέτιν τρίχα.] ‡ V. Brunck. Not.‡

Ἀρχολίπαρος, ὁ ἐκ τοῦ ἄρχειν λιπαινόμενος. Etymol. et Eustath. vide in comp. ex Λιπαρής.

Ἐκλιπαίνω, idèm quod λιπαίνω.

Ἐπιλιπαίνω, pinguedine illino.

Εὐλιπὴς, valde pinguis, præpinguis.

Καταλιπαίνω, pinguem reddo, sagino. Hesych.

Ὀξυλιπὴς, et ὀξυλίπαρος, aceto et pingui aliquo imbutus. Aët. l. 5. c. 68. Athen. l. 7.

Προσλιπαίνω, insuper pinguefacio, et pinguiorem reddo.

Τρίσλιπα δένδρα, arbores quæ terna et tripartita germinatione humore pingui turgescunt, apud Theophr.

Ὑπολίπαρος, subpinguis, pinguiusculus.

ΛΙ´ΠΤΩ, Hesychio est ἐπιθυμῶ, cupio, desidero, appeto: ut, λίπτοντα γάλακτος, apud Etymol. et apud Nicand. in Ther. Ἢ ὅτε δὴ λίπτησι μεθ' ὃν νομόν. (μάχης λελιμμένος. Æschyl. S. c. Th. 386.)

ΛΙ´ΡΟΣ, ου, ὁ, seu λιρὸς, οῦ, ὁ, (illud apud Suid. hoc apud Hesych. qui et προπερισπωμένως scribit λῖρος) impudens, inverecundus, audax: ut apud Callim. λῖρος ἐγώ. ☞ Annotat idem Hesych. derivatum esse παρὰ τὸ λίαν.

ΛΙ͂Σ, λιτὸς, ὁ, tenue et subtile linteum. Il. ψ'. Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Et Od. ά. Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας, substrato linteo. Sic Il. θ'. Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας, circundato linteo. Sunt tamen qui λῖτα hic esse velint plurale, ex singul. λῖτον. inter quos Athenæus est. ¶ Item λῖς per apocopen, vide in Λισσός. ¶ At λῖς, leo, vide in Λέων.

ΛΙ´ΣΠΗ, ης, ἡ, animalculum quoddam est gracilitate et tenuitate insigne: ad cujus similitudinem, quibus femora natesque graciles sunt, λίσποι et λισπόπυγοι dicuntur, quales sunt qui exercent artem sedentariam. Latinè depyges.

Λίσπος, ου, ὁ, attritus seu detritus usu. Aristoph. in Ran. (848.) στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσπη Γλῶσσα.

Ὑπόλισπος, (comp.) nates graciles habens. [Aristoph. Equit. 1365. Vide Schol.]

ΛΙ´ΣΣΟΜΑΙ, supplico, supplex oro, precor. Il. ά. καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Sic Apollon. Arg. 2. θεοὺς λίσσεσθαι. Et Od. λ'. Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν Ἐλλισάμην. Et cum infinit. Il. ά. οὐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν. Sic Il. τ'. Λισσόμενοι δειπνῆσαι, rogantes ut prandium sumeret. Et cum gemino accusat. ut Odyss. ρ'. Ταῦτα δ' ἔμ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι. Et cum genit. (sub. ὑπὲρ vel διά.) ut Iliad. ι. ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων. Aliquando, etiam additur ὑπέρ. ut Odyss. ό. Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, supplex oro per sacrificia, et per ipsum numen. Pro λίσσομαι γούνων dicitur etiam λίσσομαι γουνούμενος, Il. ό. et χ'. (Eurip. Med. 153. Soph. Œdip. Tyr. 1084. Il. ί. 358.)

Λίτομαι, idem quod λίσσομαι. Od. ξ'. Πρόφρων κεν δ' ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην. Il. π'. Οἵ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.

Λιτάζομαι, supplico, precor. Hesych.

Λιτὴ, ἡ, supplicatio, supplices preces, obsecratio. Usurpatur potiùs numerus pluralis: ut Od. λ'. et alibi, Λιταί. Hom. sunt etiam Deæ præsides supplicationum seu supplicum precum. (Eurip. Med. 327. id. Phœniss. 1684.)

Λιτήσιος, supplex. ut, λιτήσιος αὐχὴν, apud Nonn.

Λιτανεύω, idem quod λίτομαι, seu λίσσομαι, supplico, supplex oro. Il. χ'. Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. Et cum infinit. Il. ψ'. Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευεν Ἐλθεῖν. Sic Hesiod. in Theog. † 469.† φίλους λιτάνευε τοκῆας Μῆτιν συμφράσσασθαι. (Theocr. Id. 2. 71.)

Λιτανεία, ἡ, supplicatio, supplices preces, preces, obsecratio.

Λίτανος, supplicatorius, μέλη λίτανα. Æsch. [Suppl. 815.]

[Λιταίνω. Eurip. Elect. 1215. Τέκος ἐμὸν, λιταίνω.]

Composita.

Ἀλιτάνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui supplicari non potest: vel qui supplicando exorari non potest, inexorabilis: epitheton Orci in Epigramm.

Ἀντιλιτανεύω, vicissim supplico. Plut.

Πολύλλιστος, vel πολύλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, multùm precibus petitus, seu expetitus. Od. ξ'. [Eustath. in Iliad. θ'. pag. 616. 38. et ad Odyss. ί. 445. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πολύλιστος, γράφεται καὶ, πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω. Vide Ed. Barnes.] scribitur et πολύλλιτος, apud Nonn.

Τρίλλιστος, ter precibus petitus, seu expetitus: sæpè optatus. Il. θ'. Scribitur et τρίλιστος, apud Dionys. de situ orbis.

ΛΙΣΣΟ͂Σ, οῦ, ὁ, lævis, glaber: idem quod λεῖος. (☞ Unde et derivatum videri potest. Alii dictum volunt quasi λίαν ἴσος, admodùm æquus et planus.) Od. ί. ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, petra lævis et glabra, ex crebro fluctuum incursu. Et Od. γ'. Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη. Apollonius dixit etiam λισσῇ ἐπικέλσειε νήσῳ. Argon. l. 2. Pro λισσὴ dicitur et λῖς, per apoc. poët. lævis, glabra. λεία. Od. μ'. Πέτρη γὰρ λῖς ἐστι, περιξέστῃ εἰκυῖα. Aliud λῖς habes loco suo paullo antè. Aliud in Λέων.

Λισσὰς, quoque pro λισσὴ, glabra, lævis: ut, λισσάδες πέτραι, Eurip. pro λισσαί. (Æsch. Suppl. 801.) Sic et Apollon. Argon. l. 2.

ΛΙ´ΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, scaphula, seu ventilabrum ferreum: qualibus uti solebant in complanando paviendoque solo. Exponitur etiam radula. Od. χ'. Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξῦον. Vide Poll. l. 6. c. 13. et l. 10. c. 24.

Λιστραίνω, et λιστρεύω, complano, pavio, læve et æquabile reddo. Hesych. et Suid.

Λιστρόω, ῶ, idem quod præcedentia, pavio, complano, rado.

Λιστρωτὸς, pavitus, complanatus, rasus: apud Nicand. in Ther.

ΛΙΤΟ͂Σ, οῦ, ὁ, simplex, nudus, vilis. Exponitur etiam, tenuis, exiguus, non elaboratus exquisitè, incultus. Ut Aristot. rhet. 3. λιτὸς λόγος, simplex oratio. Epicurus in Epist. τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν εὐπόριστόν ἐστιν· οἵ τε λιτοὶ χυλοὶ ἴσην πολυτελεῖ διαίτῃ τὴν ἡδονὴν περιφέρουσι. Unde Cicero, naturæ divitias parabiles esse; et tenuissimo victu, i. contemptissimis escis et potionibus, minorem voluptatem non percipi, quàm rebus exquisitissimis ad epulandum. Sic Phocylides jubet ξενίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις. Et Plutarchus sympos. l. 7. vetat λιτῷ περὶ δίαιταν παρακαθίζειν πολυτελεῖς καὶ ἀκολάστους. Itidem λιτὰ δῶρα dicuntur munera exigua: et in Epigram. Ἀντὶ τάφου λιτοῖο, sepulchro vili nec magnificè extructo. Dicitur et terra λιτὴ, quæ exculta et laborata non est, inculta: apud Athen. lib. 7. Τὸ λιτὸν substantivè dicitur pro λιτότης, tenuitas, vilitas: ut apud Plut. τὸ λιτὸν τῆς διαίτης, et τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος. Dicitur etiam λιτὰ adverbialiter, pro λιτῶς, in Epigr.

Λιτῶς, tenuiter seu simpliciter.

Λιτότης, ητος, ἡ, vilitas, tenuitas, frugalitas, simplicitas, apud Cicer. ep. 26. l. 7. Est et figuræ genus, qua res magna modestiæ causa extenuatur verbis.

ΛΙ´ΤΡΑ, ας, ἡ, libra, mensuræ et ponderis nomen duodecim continentis uncias. Gal. τῶν κατὰ γένη lib. 1. σταθμὸς ἔστω μιᾶς λίτρας ἑκατέρου, συναμφοτέρων δὲ ἴσον ἐλαίου μέτρον. ¶ Est etiam numismatis genus, parvi admodùm precii, ut tradit Poll. l. 9. et l. 4. c. 24. Idem scribit, λίτρα vocem esse à vetustis scriptoribus Græcis usurpatam. Alii contrà, Latinum esse vocabulum, contendunt: inter quos est Gal. lib. 1. de compositione medicamentorum sic scribens: Sunt, inquit, ἐπιχώρια ταῦτα ὀνόματα, τό, τε τῆς λίτρας, καὶ τὸ τοῦ ξέστου, καὶ τὸ τῆς οὐγκίας, de Romanis loquens.

Composita.

Δεκάλιτρον, qui decem librarum est. Item qui decem obolorum: nam ut Aristot. refert in Himeræorum politia, Siculi τὸν ὀβολὸν vocant λίτραν, et τὸν Κορίνθιον στατῆρα appellant δεκάλιτρον, quoniam δέκα ὀβολοὺς δύναται. Unde

Sophron. ὁ μισθὸς δεκάλιτρον, merces est decem oboli. Poll. l. 4. c. 24. et l. 9.

Ἑξάλιτρος, qui sex librarum est. Aristot.

Ἡμίλιτρον, dimidiata libra. Apud Siculos, semiobolus, seu sex æreí.

Πεντάλιτρος, q. d. quinquelibralis, qui quinque librarum est. Poll. ex Cratete.

ΛΙΧΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, index, digitus. (☞ A λείχω dictus, i. à lingendo. Sunt et qui ἀπὸ τοῦ λίαν χαίνειν dictum velint, quoniam inter hunc et pollicem magnus est hiatus.) Luc. in Timone, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμύχων. ¶ Est etiam nomen sonitus in harmonia: Vitruv. lib. 5. c. 4. Boëtius inter chordas citharæ numerat. Aristot. probl. sect. 19. quæst. 9. ἐὰν δὲ τὴν λίχανον κινήσῃ, ἤ τινα ἄλλον φθόγγον, τότε φαίνεται διαφέρειν. ubi notanda diversitas generis et accentus.

Λιχὰς, mensura interstitii inter pollicem et indicem distentos. Poll. Hesychio est etiam ἀπότομος.

Λιχάζω, per prærupta dejicio. Hesych.

Λίχνος, ου, ὁ,} liguritor: qui cupediis ita est deditus, ut lingat digitos seu catinos; catillo, cupes. Plato. lib. 1. de rep. Metaphoricè apud Greg. τὴν ἔφεσιν λιχνοτέροις. Et, ὄμματα λιχνὰ, oculi libidinosè cernentes, apud eundem. Exponitur etiam, gulosus: apud Suid. et Hesych.

Λίχνως, gulosè, avidè, voraciter, more catillonum et liguritorum.

Λιχνεύω, f. εύσω, ligurio, catillo: vel catillonem ago, more catillonis ligurio, et cupediis inhio. Suid.

Λιχνεύομαι, pro λιχνεύω. Item capio, avidè capio. Plut. de Thuc.

Λίχνευμα, τὸ, cupediæ, delicatæ dapes, et quibus avido palato inhiamus. Athen. l. 3. Λιχνεία.

Λιχνεία, ἡ, liguritio, catillatio, gulositas. Plut. in apophth. Lacon. Luc. in Timocr. Λιχνεῖαι dicuntur etiam τὰ λιχνεύματα, ea quæ avidè abligurire seu catillare cupimus. Plut. in apophth.

Λίχος, εος, τὸ, condimentum delicatum: gulæ et palati illicium, ut λίχνευμα. Poll. l. 6.

Composita.

Ἐκλιχάζω, ejicio. Hesych.

Ὑπόλιχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, aliquantum gulosus.

ΛΟΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, ima auris pars et carnosa, quam Gaza interpretatur fibram, apud Aristot. hist. anim. l. 1. c. 11. (☞ Ἀπὸ τοῦ λαμβάνω. eam enim partem prehendimus, quum quempiam admonemus.) Hesychius et Suidas scribunt, λοβοὺς vocari summa omnia; propriè verò aurium partes superiores. Iliad. ξ'. Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι Τρίγληνα μορόεντα. Idem Suid. et Hesych. scribunt, λοβὸς ἐν τῇ θυτικῇ nominari etiam extremas hepatis partes, quas extispices considerare solebant in viscerum inspectione. Sic λοβὸς ὕπατος, dicitur à Gregorio: à Luciano in Lexiph. λοβὸς ἐκ ταγήνου. ¶ Λοβὸς dicitur etiam siliqua seu folliculus, quo semen veluti vagina clauditur: sæpè apud Theophr. ¶ Denique λοβοὶ et φασῆολοι dicuntur, quos antiqui, Hippocrat. et Diocles, δολιχοὺς appellarunt, dolichi, seu phaseli, inquit Galen. de facult. aliment. l. 1. c. 28. (Æsch. Pr. 494. Eum. 158.)

Λοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, siliquæ seu folliculo similis, siliquacens.

Λοβίον, ου, τὸ, gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant.

Composita.

Ἄλοβος, non habens λοβόν. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 3. cap. 4. §. 15. θυομένῳ τῷ Ἀγησιλάῳ τῇ ὑστεραίᾳ ἐπὶ προόδῳ ἄλοβα γίγνεται τὰ ἱερά.]

Ἔλλοβος καρπὸς, fructus qui in folliculis clauditur, fructus qui in siliqua continetur.

Ἐλλόβιον, ου, τὸ, inauris, i. ornamentum, quod inseritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων. Luc. in Lexiph.

Ἐλλοβώδη, quæ sunt ex genere τῶν ἐλλόβων, i. quæ siliquantur. Theoph. hist. pl. lib. 8.

Ἐπιλοβὶς, ίδος, ἡ, jecinoris fibræ, apud Hesych.

Μακρόλοβος, longam habens siliquam seu folliculum.

Πολύλοβος, multos habens folliculos, qui multis folliculis siliquatur: folliculos intellige, quibus semina sunt inclusa. Theophrast. hist. pl. l. 8. c. 4.

Πρόλοβος, ου, ὁ, sinus ille in avium gutture prominens, in quem primùm cibos recentes ingerunt. Aristot. hist. anim. l. 2. c. ult. Pollux homini etiam tribui docet.

Προλοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis προλόβῳ, seu ingluviei; προλόβου, seu ingluviei speciem gerens.

Προλόβιον, in auricula dicitur prominula seu pendula τοῦ λοβοῦ pars.

Στρογγυλόλοβος, ου, ὁ, rotundo folliculo inclusus, seu rotunda siliqua inclusus.

ΛΟ'ΓΓΗ, sepulchrum, bustum. Hesych.

Λογγάζω, tergo, mergo: idem.

Λογγών, ῶνος, ὁ, lapis in portu pertusus, in eum finem, ut per ejus foramen, trajecto fune, puppis deligari queat. Etymol.

ΛΟΙΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, pernicies, exitium. item mors. Hom. Il. θ'. et λ'. Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο. Idem Il. ά. Χρειὼ ἐμεῖο γένηται, ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι Τοῖς ἄλλοις. Et Il. φ'. Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. (Æsch. Ch. 400.) Adjectivè dicitur apud Nicand. in Ther. λοιγοὺς ὀδόντας. (☞ A λείπω, sicut λοιμός. λεῖψιν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ἐργάζεται.)

Λοιγήεις, εντος, ὁ, perniciosus, exitialis. Nicand. in Alexiph.

Λοίγιος, ου, ὁ, idem. Il. ά. et ψ'. Et, λοίγιος ὥρη, apud Nonn. funesta.

Λοιγαία ἐσθὴς, vestis lugubris: ex Lycophr.

Λοιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod λοίγιος, apud Nicand.

Λευγαλέος, ου, ὁ, expon. perniciosus, difficilis, gravis: item malus. Iliad. ύ. λευγαλέοις ἐπέεσσιν. Iliad. ί. φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας. Et alibi, λευγαλέος θάνατος. Exponitur etiam, miserabilis, miser, ærumnosus, calamitosus. Od. π'. Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον. Item invalidus. Od. β'. λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα.

Λευγαλέως, graviter, acerbè. Il. ν'. et Apoll. Arg. l. 2.

Composita.

Ἀθηρηλοιγὸς, οῦ, ὁ, ventilabrum. ita dicitur, quasi quòd sit aristarum pernicies et exitium. pro ἀθερηλοιγός. κατ' ἔκτασιν. Od. λ'.

Βροτολοιγὸς, οῦ, ὁ, hominibus exitium afferens, hominum interemptor, homicida. Martis epith. apud Hom. Il. έ. et alibi. (Æsch. Suppl. 673.)

ΛΟΙ'ΔΟΡΟΣ, ου, ὁ, conviciator, qui probro afficit, maledicus. Plut. in apophth. (de Philippo;) τὸν δὲ λοίδορον ἐξελάσαι τῶν φίλων κελευόντων, οὐκ ἔφη ποιήσειν, ἵνα μὴ περιὼν ἐν πλείοσι κακῶς λέγῃ. Item adjectivè apud Syn. ep. 67. γέγονεν ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, librum maledicum et famosum recitari. Et, τὰ λοίδορα, maledicentia, vel convitia. Plut. in pol. præc. Δημοσθένης ἐν τῷ δικανικῷ τὸ λοίδορον ἔχει μόνον, οἱ δὲ Φιλιππικοὶ καθαρεύουσι σκώμματος καὶ βωμολοχίας ἁπάσης.

Λοιδόρησις, idem quod λοιδορία. Exod. 17.

Λοιδορία, ἡ, convitium, maledictum: † Aristoph. Nub. 931.† interdum pro ipsa actione. Plut. ὁ φαῦλος βίος ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκει τὰς λοιδορίας. Dem. Phil. 4. τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα καὶ λοιδορίαν ἐμβαλόντες.

Λοιδορέω, ῶ, convitior, maledico, probris insector, probrosè objicio. † Xen. Pæd. p. 153. d.† Plut. de solert. anim. ἰχθῦς δὲ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες ὀνομάζομεν. Aristoph. in Equit. Λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς, οὐδὲν ἐστ' ἐπίφθονον. Item reprehendo, objurgo. Isocrat. in Areop. τοὺς γεγονότας ἐκ καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν, καὶ πολὺ χείρους τῶν πατέρων, λοιδορῶ. (Æsch. Eum. 206. Eurip. Med. 874.)

Λοιδορούμαι, convitiis et probris afficior, maledicitur mihi: Isocrat. in Busir. enc. et alibi. Et pro activo λοιδορέω. ut, Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ ἀπεκρίνατο. Et cum dat. ut Plat. in Charm. λοιδορουμένους ἀλλήλοις. Item cum accus. rei. Æschin. de malè gesta legat. λοιδορίας ψευδεῖς ἐμοὶ λοιδορούμενος. Item increpo. Xen. Pæd. 1. ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, eum increpabat. † et cum ὅτι ibidem.†

Λοιδόρημα, τὸ, convitium, probrum, hoc est, id ipsum quod probrosè objicitur. Aristot. eth. 4. c. 8.

Λοιδορημάτιον, convitiolum. Aristot. rhet. 3.

Composita.

(Ἀλοίδορος. Æsch. Ag. 421.)

Ἀλοιδόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui talis est ut convitio seu convitiis affici non possit, convitiis non obnoxius.

Ἀντιλοιδορέω, convitium regero, vicissim convitior, maledicta regero. 1 Pet. 2.

Διαλοιδορέω, convitiis lacero, convitiis proscindo, maledictis insector.

Διαλοιδορούμαι, pro eodem. Aristoph. διαλοιδορεῖται πρὸς ἐμέ.

Διαλοιδόρησις, maledictio vel maledicentia: aut convitium, maledictum.

Ὀχλολοίδορος, qui turbæ convitiatur. Laërt.

Φιλολοίδορος, qui convitiari et maledicere amat, qui libenter convitiatur. Dem. pro coron.

ΛΟΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, pestis: morbus quem Hippocr. vocat ἐπιδήμιον νόσημα. Il. ά. Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Plut. in Coriol. τοὺς μὲν ὑπὸ λιμοῦ διολλύναι τῶν πολιτῶν, τοὺς δὲ λοιμῷ προσβαλλεῖν. (Λοιμὸς dicitur πύρφορος θεός. Soph. Œdip. Tyr. 28.) Metaphoricè res etiam aut homo λοιμὸς vocatur, et pestis itidem apud Latinos, pro pestilente et exitiali. ☞ Creditur ejusdem esse originis cum λιμὸς, à λείπω, quòd efficiat defectum hominum.

Λοιμικὸς, et λοιμώδης, pestilens. Plut. in Pericle. Alex. Aphrod.

Λοιμάττειν, peste laborare, peste infestari. Luc. in Scytha.

Ἐπιλοίμια ἔπη, carmina quæ propter pestem seu ad liberationem à peste canebantur. Poll.

ΛΟΙ'ΣΘΙΟΣ, et λοῖσθος, ου, ὁ, ultimus, postremus. Il. ψ'. Λοῖσθος ἀνὴρ ἄριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους. Hesiod. in Theog. † 921.† Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν. (Æsch. Ag. 122. Ch. 498. Eurip. Med. 1107.) Et in Epigr. Λοῖσθα δὲ τάδε. Et apud Nonnum, λοίσθιος ἔρχεται ὥρη. Cum genitivo: ut, λοίσθιον ἄλλων, cæterorum omnium ultimum. Apollon. Et λοίσθιον, adverbialiter, apud Soph. ad postremum. Plato in Phædone, τὰ λοίσθια πνεῖν, ducere extremum spiritum.

Λοισθήϊα, Ionicè pro λοισθεῖα, præmia quæ ultimò dantur: quæ et λοισθήϊα ἄεθλα, Il. ψ'.

Λοισθεὺς, έως, ὁ, de eo peculiariter, qui in certamine aliquo cursorio ultimus est. Il. ψ'.

Λοίσθημα, τὸ, finis, τέλος, πέρας, ἔσχατον.

ΛΟΞΟ'Σ, οῦ, ὁ, obliquus, non rectus. Aristot. de mundo λοξὴ πρὸς τὴν οἰκουμένην, positu ad terrarum orbem inflexo. Sic, λοξὸς κύκλος, circulus obliquus, apud Procl. λοξὴ φάλαγξ, phalanx obliqua. de qua vide Ælian. (Theoc. κ'. 13.)

Λοξῶς, obliquè. Dicitur λοξῶς πρός τινα ἔχειν, is qui alieniore erga aliquem est animo, et suspectum eum habet, eique fidere non audet. Polyb.

Λοξίας, ου, ὁ, Apollinis est epith. vel παρὰ τὸ λοξῶς μαντεύεσθαι, vel παρὰ τὸ λοξῶς πορεύεσθαι. obliquis enim flexibus cœlum percurrit, et olim obscuris ambagibus responsa consulentibus dabat. Aristoph. in Pluto substantivè utitur. (Æsch. Pr. 670. Soph. Œdip. Tyr. 418.)

Λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas. Λόξις, idem. Ocell. in lib. περὶ παντός.

Λοξεύω, et λοξόω, obliquo, obliquum reddo. Procl. de sphæra.

Λόξωσις, obliquatio. Strabo.

Ἀμφίλοξος, (*comp.*) utrinque obliquus, apud Luc.

ΛΟΡΔΟ'Σ, οῦ, ὁ, curvus, incurvus, cui caput et dorsum in anteriora inclinat, Latinis cernuus: cui opponitur ὑβὸς sive κυφὸς, teste Galeno. Hippocr. de fract. ὥστε μὴ διαστρέφθαι ἢ τῇ, ἢ τῇ, μήτε λορδὸν μήτε κυφὸν εἶναι.

Λορδόω, ῶ, incurvo, seu curvo in anteriora. Hippocr. de artic. ὑπείκουσι λορδοῦντες. Et Galenus in comment. in aphorism. λορδοῦται κατ' αὐτὸν ἡ ῥάχις.

Λόρδωσις, εως, ἡ, inclinatio seu incurvatio in anteriora: cùm homo vitiata dorsi spina capite semper prono est et cernuo. Galen. initio commentar. 3. in lib. de artic.

Λορδαίνω, idem cum λορδόω, incurvo in anteriora. Hippocr. de artic.

ΛΟΥ'ΣΣΟΝ, ου, τὸ, lassum: quiddam in abiete nascens. ἀντίστροφον τῇ αἰγίδι, nisi quòd illud album est, ægis autem in pinu. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

ΛΟΥ'Ω, F. σω, lavo. Iliad. π'. λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι. Luc. λούσαντες αὐτοὺς, eos lavantes. Propriè dici traditur de corpore, sicut νίπτω de manibus, et πλύνω de pannis. Ponitur à grammaticis etiam λόω, et λοέω, unde ἔλοε, lavabat, pro ἔλουε, et λοέσσαι pro λοῦσαι. ut Od. κ'. λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο. Odyss. τ'. λοέσσαι τε χρῖσαί τε. Apud Aristoph. in Pluto dicitur ἐλοῦμεν, pro ἐλούομεν. Apud Hippocr. λοῦν significat etiam αἰονᾶν.

Λούομαι, lavor, vel lavo me. Iliad. ζ'. et φ'. Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο. Epigr. lib. 2. Λούσασθαι πεπόμφαται Ὀνήσιμος εἰς βαλανεῖον, lotum ivit in balneum. Xen. Pæd. 8. λούσασθαι αὐτὸν ἐκέλευεν. Pro λούομαι Atticè dicitur λοῦμαι, teste Thoma Magistro: unde Xen. Pæd. 1. ἐλοῦντο, καὶ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν. † Pæd. 1. 3. 10.† Sic λούμενος pro λουόμενος, apud Aristoph. in Pluto. Poëtice etiam pro λούσασθαι dicitur λοέσσασθαι, et λοεσσάμενος pro λουσάμενος. ut Od. ά. et Il. φ'. † Sic Hesiod. Theog. 5.† quæ tamen tempora Grammatici à λοέομαι formant.

Λουτὴρ, ῆρος, ὁ, labrum, pelvis, vas ad lavandum. Philo de vita M. l. 3. Athen. l. 11.

Λουτήριον, ου, τὸ, labellum. Athen. l. 11.

Λουτρὶς, ίδα, subligaculum quo lavantes præcinguntur. Theopomp. Pherecr.

Λοῦτριον, et λοῦτρον, ου, τὸ, aqua sordida, in qua aliquis lavit. Eust. et Aristoph. κἀκ τοῦ βαλανείου πίεται τὸ λοῦτρον. ‡ Equit. 1398.‡ Sic apud Luc. in Lexiph. καὶ δὶς μὲ ἐν λουτρίῳ ἀπολουσάμεθα. ¶ Λοῦτρον est etiam nomen medicamenti: de quo Gal. l. 4. τῶν κατὰ τόπους.

Λουτρὸν, οῦ, τὸ, lavacrum, seu ipsa aqua qua abluimur: interdum et balneum. Plut. ad Colot. Xen. Pæd. 7. † Aristoph. Nub. 1041.† Exponitur et lotio, lotura. Dicitur in sacris literis et de baptismate: ut Ephes. 5. et in epist. ad Tit. cap. 3.

Λουτρὼν, ῶνος, ὁ, balneum, locus lavationi dicatus. Plut. symp. 8. Xen. in polit. Atheniens.

Λόετρον, dicitur resolutione poëtica pro λοῦτρον. plerunque pro ipsa aqua quæ lavationi paratur: ut Il. ξ'. χ'. et ψ'. et Od. ί. (Il. σ'. 489. χ'. 445. Æsch. Pr. 558. Theoc. ιά. 23.)

Λουτιάω, ῶ, lavare cupio. Luc. in Lexiph. *κἀγὼ τρίσαλαι λουτιῶ.*

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπολούω, abluo. Il. σ'. *ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσειαν ἀπὸ βρότον αἱματόεντα,* per tmesin, pro *ἀπολούσειαν.* Ἀπολούμενος, pro *ἀπολουόμενος,* Aristoph. Et voce media. Od. ζ. *ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι.* Sic et apud Phil. de vita M. lib. 2. Apud Aristoph. in vesp. *ἀπέλου* dicitur pro *ἀπέλους.*

Ἐκλούω, eluo.

Decomp. **Ἀπεκλούω,** eluo, abluo: vel etiam, eluendo abstergo.

Καταλούω, in balneas consumo, ut aquam profundo.

Καταλούομαι, idem. Aristophan. in nubib. *ὥσπερ τεθνεῶτος καταλούει μου τὸν βίον.* † 836. ubi videatur Spanhemius.†

Παραλούω, juxtà lavo: unde *παραλοῦσθαι,* juxtà lavari, apud Aristoph. pro *παραλούεσθαι.*

Περιλούω, circumluo, circumcirca lavo seu abluo. Plutarch. in Lycurgo, *περιλούω σε τῷ οἴνῳ.*

Συλλούω, simul lavo.

Συλλούομαι, simul lavor. Plut. in probl. Rom.

Composita, facta à secunda et tertia persona præt. pass. citra præpos.

Ἀλουσία, ἡ, illuvies: quum aliquis non lavatur, sed illotus permanet. Athen. lib. 4.

Ἄλουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illotus. Plut. in præcep. sanit.

Ἀλουτέω, ῶ, illotus sum vel maneo. Hesych.

Ἐπίλουτρον, merces pro lotura, merces quam balneantes solvunt. Luc. in Lexiph.

Εὐλουσία, mundities qua quis bene lotus est.

Ζεστολουσία, lotio quæ fit in aqua fervente.

Ἡμίλουτος, semilotus. Poll. 6. ex Cratino et Philylio.

Θερμολουσία, lavatio calidæ aquæ: seu lavacrum calidum.

Θερμολουτέω, calidâ lavor. Plut. an seni administr. resp.

Θερμολουτρῶ, idem quod *θερμολουτῶ.*

Ἱππολούστρα, ἡ, locus ubi equi lavantur. Hesych.

Νεόλλουτος, recens lotus. Hom. hym. in Mercur.

Παντολουτηρίδια, vasa medicorum supellectilis. Poll. l. 10. cap. 10. ex Antiphane.

Σκαφολουτρέω, ῶ, in scapha lavo. Alexand. Trall.

Φιλολουτρέω, libenter lavo, præcupidus sum lavandi, hoc est, balnei. Gal. ad Glauc.

Ψυχρολουσία, lavatio frigidæ aquæ, lavacrum frigidum.

Ψυχρολουτέω, frigidâ lavor, frigido lavacro utor, frigidâ perfundor. Plut. in Erot.

Ψυχρολουτρῶ, pro eodem.

ΛΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, in jumentis dicitur cervix, seu ea pars colli cui jugum imponitur. (☞ A *λέπω,* ut quosdam grammaticos tradere Eustath. scribit: quoniam videlicet inde *ἄρχεται ἐκλέπεσθαι καὶ ἐκδέρεσθαι τὸ σφαγέν.*) Il. ψ'. —— *πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς Ἵππων, ἔκ τε λόφων, καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.* Soph. in Antig. *οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ Λόφον δικαίως εἶχον ὡς στέργειν ἐμέ.* Dicitur etiam de hominis collo: ut Iliad. λ'. (de Ulysse et Diomede.) *Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο, θαλάσσῃ Ἐμβάντες κνήμας τε, ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.* Item in galea sic dicitur crista, seu setæ equinæ galeæ apice assurgentes, veluti *λοφιὰ* in jumentorum *λόφῳ.* Solebant enim olim setas equinas horridas cono infigere, non tam ornandæ galeæ gratia quàm terrendorum hostium. Od. χ'. et Il. π'. *δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.* (*τρεῖς κατασκίους λόφους.* Æsch. S. c. Th. 390.) Sic Xen. Pæd. 7. *λόφοις λευκοῖς.* ¶ Avibus etiam quibusdam tribuuntur *λόφοι,* qui sunt apices quidam in earum capitibus. Arist. hist. an. l. 9. c. 25. (de duobus generibus galeritarum:) *ἡ μὲν ἑτέρα ἐπίγειος, καὶ λόφον ἔχουσα.* Sic Plut. in pol. præc. *πάσαις κορυδαλίσι κατὰ Σιμωνίδην χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι.* ¶ *Λόφοι* dicuntur etiam colles et tumuli, qui et *γήλοφοι* seu *γεώλοφοι.* Od. π'. *Ἤδη ὑπὲρ πόλιος ὅθι ἑρμαῖος λόφος ἐστὶν,* &c. Herod. l. 3. (de Issico sinu,) *πεδίον πλατύτατον, ᾧ περίκειται λόφος εἰς θεάτρου σχῆμα.* † Sic Xen. Pæd. 2. 59. d.† Metaphoricè autem Aristoph. dixit *ῥήματα ὀφρῦς καὶ λόφους ἔχοντα,* i. elata et superba.

Λοφόεις, εντος, ὁ, tumulosus, editos colles habens.

Λοφιὰ, ἡ, cervix: dicitur plerunque de cervice dorsotenus arrectas setas habente instar gallinacei cristati: vel de setis in cervice dorso-tenus in modum cristæ erectis. Odyss. τ'. et Hesiod. in Asp. et Aristot. de part. an. lib. 2. cap. 14. Sumitur et pro dorso seu eminentia dorsi: in Anthol. epigr. † Sic Hesiod. Asp. 391.† Scribitur et *λοφία,* apud Hesych. et Poll. (Aristoph. R. 840.)

Λοφεῖον, ου, τὸ, cristarum repositorium: *ἡ τοῦ λόφου θήκη.* Aristoph. in Acharn. Polluci est etiam theca seu loculamentum speculi: sicut etiam exp. apud Aristoph. in Nub. † 749. ubi *στρόγγυλον,* rotundum, vocatur.†

Λοφὶς, ίδος, ἡ, cristæ in galea repositorium. Hesych.

Λόφαλοι, οἱ, splendida scuta, et parva, quæ affigi galeis solent. Suid.

Λοφαμίσκος, collis, tumulus. Hesych.

Λόφυρος, crista insignis: item qui cervicem erigit, et cristam surrigit; et per consequens, superbus. Hesych.

Λοφωτὸς, cristâ insignis. Hesych.

Λοφίζω, et *λοφέω,* exalto.

Λοφάω, cristatus sum, apicem in capite habeo: apud Suid. Exponitur etiam, cristis bene instructus sum. apud Aristoph. in Pace.

Λόφωσις, εως, ἡ, (q. d. cristatura,) cristæ emissio, qua aves quædam cristatæ fiunt. Aristoph. in avib.

Λοφνία, ας, ἡ, et *λοφνὶς, ίδος, ἡ,* fax monoxyla, non ex colligatis lignis, ut exponit Eust. derivans a *λόφος,* significante *ὕψος ὀρεινόν.* Vide et Athen. lib. 15.

Λοφνίδιον, ου, τὸ, facula.

Composita.

Ἀερσίλοφος, ου, ὁ, attollens conum: epitheton galeæ, quasi quæ in altum tollat conum, i. conum habeat sublimem et altè sublatum. Apoll. Argon. l. 2. [1062.]

Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, summitas collis, cacumen tumuli seu monticuli. Plut. in Publ.

Ἀκρολοφία, ἡ, pro eodem. Polyb. [lib. 2. §. 27.]

Ἀκρολοφίτης, qui in summitatibus collium et tumulis versatur, ut, *ἀκρολοφῖται αἰγονόμοι.* in Epigr.

Ἀλεκτορόλοφος, gallinacei cristam habens: nomen est herbæ, de qua Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἄλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cristatus non est, cristam non habens. Il. κ'.

Γεώλοφος, è terra instar collis seu tumuli elevatus, è terra eminens. Philo de mundo. Diosc. l. 13. c. 17. *φύεται ἐν γεωλόφοις χωρίοις.* Accipitur etiam substantivè, apud Nazianz. in epist. † Substantivè, tumulus, collis. Xen. Pæd. l. 3. p. 80. e.† Metaphoricè apud veteres dicebatur de homine crasso et *ἀναισθήτῳ.* Eust. Ex Ælio Dionysio.

Γεωλοφία, ἡ, collis, seu tumulus. Strabo.

Γήλοφος, tumulus è terra exurgens, colliculus: idem quod *γεώλοφος.* [Xenoph. de Exp. Cyri. lib. 1. cap. 10. §. 8. *ὑπὲρ γὰρ τῆς κώμης γήλοφος ἦν, ἐφ' οὗ ἀνεστράφησαν οἱ ἀμφὶ βασιλέα,* &c. lib. 3. Hist. Græc. lib. 7. *καὶ ἐμπλήσαντες τὸ πεδίον μέχρι τῆς θαλάσσης, καὶ μέχρι τῶν ἐχομένων τῆς πόλεως γηλόφων,* &c.]

Γοργολόφα, ἡ, epitheton est Palladis: apud Aristoph. in Equit. ut quæ fingatur ex capite Gorgonis habuisse galeam: vel caput Gorgonis in cono.

Γοργολόφας, ὁ, epitheton est Lamachi, apud eundem comicum, in Acharn.

[**Διλόφος.** Soph. Antig. 1139. *σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὄπωπε λιγνὺς,* &c.]

(**Δοχμολόφος.** Sch. ex. *ἐπινεύων τοὺς λόφους,* vel *κορυθαίολος,* &c. Æschyl. S. c. Th. 117.)

Δύσλοφον, dicitur vel quod cervici non convenit: vel quod difficulter portatur, onerosum cervici. Æschyl.

Δυσλόφως, periculosè, difficulter. Eurip. in Troad. [302.] *κάρτα τοὐλεύθερον Ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά.*

Ἑπτάλοφος, dicta est Roma, q. d. septicollis, apud Plutarch. in probl. Rom.

Εὔλοφος, fortem cervicem habens, bona cervice præditus, strenuus: sumpta metaphora è jumentis quæ *λόφῳ* impositum jugum fortiter patiuntur, apud Suid. Exponitur et *ῥᾴδιος, εὐχερὴς,* item morigerus: apud Soph. Item bene cristatus, pulchram cristam habens: Soph.

Εὐλόφως, forti et firma cervice, strenuè. Suid. Item facili et prompta cervice. Eust.

Καταλοφάδια, supra cervicem, super humeros. Odyss. κ'. Scribitur et *καταλοφάδεια.*

Καταλοφάω, respiro, respirare facio, *καταύω.* Apoll.

Κυνόλοφα, asperitates, seu aspera quædam post primam spinam sic dicta. Poll. lib. 2.

Λευκόλοφος, albam cristam habens. Aristoph.

(**Λευκόλοφας.** Eurip. Phœniss. 117. Aristoph. R. 1048.)

Μεταλοφάω, pòst respiro, tandem respiro.

Παραλοφία, gibbus pertingens ad *τέρθρα. τὸ μέχρι τέρθρων κύρτωμα,* ut exponit Poll. lib. 2.

Περισσόλοφος, valde profusam cristam habens, q. d. supra modum profusam. Oppian.

Τριλοφία, trium cristarum gestatio in galea, gestatio galeæ quæ tres cristas habet. Strabo. [Aristoph. Av. 94. *τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας.*]

Ὑψίλοφος, altè cristatus, altam cristam habens et eminentem conum. Metaphoricè et per jocum Aristoph. in Ran. appellavit *ὑψιλόφους λόγους,* sublimia verba, et grande dicendi genus, quo usus est Æschylus.

Φοινικόλοφος, phœniceam habens cristam, seu generaliter, rubram. Theocr. idyll. 22. *Ὀρνίθων φοινικολόφων τοιοίδε κύδοιμοι.* [72. Vide Aristoph. Av. 70. Schol. ubi pro *Ὀρνίχων* legimus *Ὀρνίθων.*] (Eurip. Phœniss. 834.)

Χρυσόλοφος, auream cristam seu conum aureum habens. Hesych. *χρυσόλοφοι* sunt dracones quidam. [Aristoph. Lysistr. 344. *ὦ χρυσολόφα.*]

ΛΟ'ΧΟΣ, ου, ὁ, cohors, agmen, manipulus. A quibusdam exp. centuria, ab aliis decuria. Thuc. lib. 5. *ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες.* Et, *κατὰ λόχους,* centuriatim, apud Phil. de vita M. lib. 1. † Viginti quatuor erat militum apud Persas. V. Xen. Pæd. 6. p. 167. a.† ¶ *Λόχος,* insidiæ. Il. θ'. *φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω, Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν.* Od. λ'. *ἀνακλίναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι.* Hesiod. in Theog. *Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ,* collocarat eum occultans in insidiis. (Æschyl. Ag. 140. Eum. 46. Eurip. Phœniss. 107.)

Λοχεὸς, dicitur pro *λόχος,* apud Hesiod. in Theog. † 178.† ☞ Eustath. *λόχος,* in hac signif. derivat à *λέγω,* i. *ἐπιλέγω.* alibi à *λέγομαι,* significante *κεῖμαι,* quia soleant *καθῆσθαι οἱ λοχῶντες.*

Λοχὸς, οῦ, ἡ, gravida, apud Diosc. *ἡ λοχεύουσα,* parturiens. ☞ Itidemque derivatur à *λέγομαι* significante cubo; seu à *λέχος.*

Derivata ex λόχος, i. cohors.

Λοχίτης, ου, ὁ, exp. manipularis, apud Syn. ep. 44. † Xen. Pæd. l. 2. 46. e. *ἀνήρ.* Soph. Œd. Tyr. 761†. Est et in *Λόχος,* insidiæ. (Æschyl. Ag. 1659. Ch. 766.)

Λοχίζω, f. ίσω, in cohortes dispono, decurio.

Composita.

Διλοχία, ἡ, exp. duplaris decuria.

Ἐκλοχίζω, è cohorte seligo. in cant. Solomon. c. 5. Exponitur etiam, in cohortes distribuo.

Ἐλλοχίζω, in insidiis colloco: *λοχίζω.* Eurip. [Bacch. 720. *εὖ δ' ἡμῖν λέγειν Ἔδοξε, θάμνων δ' ἐλλοχίζομεν φοβαῖς, Κρύψαντες αὐτούς.*]

Ἡμιλοχία, ἡ, dimidiatus *λόχος.*

Ἡμιλοχίτης, qui dimidiato *λόχῳ* præest.

Κατάλοχος, exp. cohors, apud Thuc.

Καταλόχεια, turma, Paralip. c. 13.

Καταλοχίζω, decurio, centurio, in decurias seu cohortes distribuo, in classes distribuo. Plut. in Lycurgo. Volunt etiam poni pro *συγκροτεῖν* et *συνιστάναι,* hoc est, factiosè cogere.

Καταλοχισμὸς, οῦ, ὁ, distributio in cohortes, decuriatio. Luc. de hist. scrib.

Ὁμόλοχοι, qui ejusdem cohortis sunt: idem qui et *παραστάται,* in lib. de vocab. milit.

Πεντέλοχοι, apud Thuc. l. 5. est quidam Argivorum ordo: Valla vertit, quinque cohortes.

Πρωτολοχία, ordo primipilarium, seu *λοχαγῶν.* vide lib. de voc. milit.

Συλλοχία, plures *λόχοι* conjuncti, cohors collecta. Gal. apud Hippocr.

Συλλοχίζω, concenturio, in decurias colligo, vel in centurias distribuo. Plutarch.

Συλλοχισμὸς, quid sit, vide in lib. de vocab. milit.

[**Συλλοχίτης.** Herodot. Hist. lib. 1. *τῶν οἱ συλλοχιτέων διεφθαρμένων,* &c.]

Derivata à λόχος, insidiæ.

Λόχονδε, adverbialiter pro *ἐς λόχον.* Od. ξ'. et Il. α'.

Λοχίτης, ου, ὁ, Suidæ est *ὁ ἐνεδρεύων,* qui insidiatur.

Λοχίζω, in insidiis colloco. Thuc. lib. 3. *λοχίζει εἰς ὁδόν τινα κοίλην καὶ λοχμώδη ὁπλίτας τινάς.* Item insidiis occupo.

Λοχίζομαι, in insidiis locatus sum, in insidiis conditus sum et lateo.

Λοχισμὸς, οῦ, ὁ, insidiarum collocatio, insidiatio.

Λοχάω, ῶ, f. ήσω, insidior, insidias pono. Il. σ'. *Οἶδ' ὅτε δεῦρ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, Ἐν ποταμῷ ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.* Plut. in amat. narration. *τότε δὴ συνδραμόντες πάντες οἱ λοχῶντες, ἐκείνῳ συνελάμβανον αὐτὴν,* qui in insidiis erant dispositi. Interdum insidiis peto, insidiis capto. ut Od. δ. *Μνηστῆρων τ' ἐπίτηδες ἀριστῆες λοχόωσιν.* Sic et Od. π'. et apud Herodot.

Λοχῶμαι, insidiis petor. Item in insidiis locatus sum seu conditus sum et lateo. Phalaris Atheniensibus, *οὐ γάρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λελοχημένον ἐπεδέδεικτο μόρον.* Item activè, pro *λοχάω,* insidiis peto et capto. Od. γ'. et Apoll. Arg. l. 2.

Λοχάζω, pro eodem, apud Hesych.

Λόχησις, εως, ἡ, insidiarum collocatio, insidiæ. Suid.

Λοχητικὸς, insidiator, qui insidiari solet. Adamant.

Λοχάδην, insidiosè, per insidias, furtim. Nicand.

Λόχμη, ἡ, insidiæ. Hesych. Frequentius ita dicitur locus insidiis aptus: qualis est locus arboribus, fruticibus seu virgultis densus: ut Od. τ'. *Ἔνθαδ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς.* Sic et apud Herodian. l. 8.

Λοχμαία μοῦσα, musa sylvestris: vel frutetis et virgultis resonans, apud Aristoph. de avium cantu et modulis, teste Didymo.

Λόχμιος, arbusta et fruteta frequentans, sylvestris; vel densus, densis pilis obsitus. Suid. ex Epigram.

Λοχμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arbustis et virgultis condensus, fruticosus. Thucyd. lib. 3.

Composita.

Ἀπολοχμόομαι, frutico, fruticor, fruticesco, densis fruticibus sylvesco. Theophr. hist. pl. lib. 9.

Βωμολόχος, ου, ὁ, ἡ, scurrilis. Aristoph. in Ranis. (361.)

Βωμολόχοις ἕπεσι χαίρει. Idem in Equit. Ὦ θυμὲ, νυνὶ βωμολόχον ἐξευρέ τι. Item scurra, assentator. Aristot. Ethic. 4. Item, sacrilegus. Est et hujus nominis monedularum species apud Aristot. anim. lib. 9. cap. 24.

Βωμολόχως, scurriliter.

Βωμολοχία, ας, ἡ, scurrilitas, altera extremitas τῆς εὐτραπελίας, apud Aristotel. 2. Ethic.

Βωμολοχικὸς, οῦ, ὁ, scurrilis.

Βωμολοχεύομαι, f. εύσομαι, scurram vel sacrilegum ago. Athen. l. 13. † Aristoph. Nub. 966. Vid. Suidas in hoc verbo.†

Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, scurrile factum aut dictum, sacrilegium. Aristoph. in pace.

Βωμολοχέω, idem quod βωμολοχεύομαι.

Δειπνολόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœnis insidians: cœnipeta. Hesiod. in Erg. τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο Δειπνολόχης. quod Ionicè ponitur pro δειπνολόχου.

Ἐκλοχμόομαι, idem quod ἀπολοχμόομαι, sylvesco. Theophr. de caus. pl. lib. 3. cap. 2.

Ἐλλοχάω, in insidiis lateo, insidior, delitesco. Philo de mundo, (de genere ignis loquens quod ἄνθραξ dicitur.) καὶ ἐλλοχᾷ δι' ὅλης ἄχρι περάτων τεταμένον. Item transitivè, in insidiis latens peto. Plato in symp. Σωκράτης οὕτως ἐλλοχῶν αὖ με κατέκειτο. Et in pass. apud Alciphr. in epist. Menandri.

Ναύλοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, λιμένες ναύλοχοι, ἐν οἷς ἐστὶ λοχῆσαι, Od. δ'. Sic apud Soph. in Ajace, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας, schol. exp. τὸν ναύσταθμον, ἔνθα αἱ νῆες ἵστανται κατὰ λόχον. (Tr. 642.) Aliam significationem habes in comp. ex Λόχος. Ad quam referendum fuit et Ναύλοχον, ου, τὸ, (sub. χώρημα,) statio navium, locus, quem naves insident, navale. Plut. de solert. anim.

Ναυλοχέω, nave aliquem locum insidens adversarium observo, eique insidior. Thucyd. lib. 7.

Νυκτιλόχος, ου, ὁ, ἡ, qui noctu insidias struit, latro seu grassator nocturnus. Hesych. et Suid.

Προλοχίζω, insidiis præoccupo. Plut. προλοχίσας ὁδὸν, quum prior insidiis occupasset. Sic Thuc. l. 3. πέμπει εὐθὺς τοῦ στρατοῦ μέρος τι τὰς ὁδοὺς προλοχιοῦντας.

Derivata ex λοχός.

Λοχαῖος, ad parturientem pertinens. Hesych.

Λοχαῖοι δίφροι, sellæ in quibus parturientes reclinantur. Suid.

Λόχιος, ad partum pertinens, seu ad puerperium, ut λόχιος σίδηρος, ferrum quo à partu præputium circumciditur. Nonn.

Λόχια, τὰ, quæ et λοχεῖα, purgamenta post partum in locis muliebribus relicta, i. secundæ. Diosc. lib. 3. c. 4.

Λοχεύω, parturio, pario. Hom. hymno in Mercur. ἔνθα τε νύμφη Ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος, peperit filium Jovis.

Λοχεύομαι, partu edor. Accipitur etiam activè pro λοχεύω, pario, fœtus edo.

Λόχευμα, τὸ, fœtus, partus: Eurip. in Phœn. et Oreste. (Æsch. Ag. 1401.)

Λοχεύτρια, ἡ, puerpera, pariens, -parens: Suid. Item obstetrix. schol. Homer.

Λοχεία, ἡ, partus, partio, puerperium. Plut. in Probl. Rom. Δοκεῖν γὰρ Ἥραν νομίζουσιν ἐν ταῖς λοχείαις καὶ ὠδῖσι βοηθεῖν. Exponitur etiam nixus, qui in partu adhibetur: apud eundem de aud. Polluci est ἡ τοῦ τεκεῖν ἐπιμέλεια. sicut etiam apud Platon. exponi posse putatur, cùm inquit, ἡ Ἄρτεμις ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε. Usurpatur etiam pro λόχευμα, i. fœtu nixu edito. Epigr. l. 4.

Λοχεῖος, idem quod λόχιος, ut λοχεία Ἄρτεμις, apud Plut. symp. 3. ¶ Et λοχεῖα, idem quod λόχια. ¶ Accipiuntur et pro loco natali, ubi quis partu seu nixu editus est, apud Eurip. in Iphigen. Taur.

Λοχίζω, idem quod λοχεύω. Hesych.

Λοχετέω, idem. Poll.

Composita.

Ἄλοχος, ου, Platoni ἡ στερίφη, sterilis.

Ἀλόχευτος, partu non editus: ἀγέννητος. Hesych. et Suid.

Ἀριστολοχία, ας, ἡ, herba: sic dicta quod puerperis seu partus doloribus optimè auxiliari videatur. Diosc. l. 3. c. 4. Plin. lib. 27. cap. 8. Scribitur et ἀριστολόχεια, apud Nicand.

Ἀρτιλόχευτος, recens partu editus, nuper natus, in Epigr.

Αὐτολόχευτος, per se genitus.

Ἐκλοχεύω, partu edo, enitor. Poll. (Eurip. Helen. 263. Γυνὴ γὰρ οὔθ' Ἑλληνὶς, οὔτε βάρβαρος Τεῦχος νεοσσῶν λευκὸν ἐκλοχεύεται, &c. Ion. 1458. Τίκτω, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύω, &c.)

Εὔλοχος Ἄρτεμις, ab Eurip. (Hippol. 156.) dicitur, quoniam parturientibus opem ferre credebatur; ideoque in partu invocabatur.

Πιστολοχία, species est aristolochiæ, cum qua eandem appellationis rationem habere creditur. Plin. l. 27. c. 8.

ΛΥ'ΓΔΟΣ, ου, ὁ, lygdus: lapidis genus est, teste Suid. Hesychius dicit, esse lapidem è quo sigilla animalium fiunt, sive Parium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. οἷά τι λύγδου Λευκὴν παρθενίην βριθομένη χαρίτων.

Λύγδινος, lygdinus, è lygdo confectus, ibidem.

ΛΥ'ΓΗ, ης, ἡ, obscuritas, tenebræ, σκοτία, Suidæ et Scholiast. Homeri. ☞ Scholiastes Apollonii scribit, dici ἀπὸ τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ, quoniam id nigrum est. Etymologus verò, ἀπὸ τοῦ λύειν τὴν αὐγήν.

Λυγαῖος, ου, ὁ, obscurus, tenebrosus. Apollon. Rhod. Argon. 2.——μετ' ἠϊόνας βάλε νήσου Νὺξ ἔθ' ὑπὸ λυγαίην.

Λυγαίως, obscurè, latenter. Hesych. et Suid.

Ἠλύγη, ης, ἡ, idem quod λύγη, tenebræ, umbra. Aristoph. in Achar. οὐδὲν ὁρῶντες εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.

Ἠλυγαῖος, umbrosus, opacus: apud Suid.

Ἠλυγάζω, et ἠλυγίζω, obumbro, obtenebro, umbra tenebrisve circumfundo et occulo.

Ἠλυγισμὸς, obumbratio, obtenebratio.

Ἐπηλυγάζω, (comp.) obumbro, obtenebro, veluti umbraculo tego vel obtego, apud Suid. ἐπηλυγασμένος θοιμάτιον, veste corpori velut umbraculo prætenta. Utitur et Thuc. lib. 6. et Aristot. hist. an. lib. 6.

Ἐπηλυγίζω, idem quod ἐπηλυγάζω. Passiva voce et significatione utitur idem Aristot. de gener. anim. l. 5. et histor. anim. l. 9.

Ἐπηλυγισμὸς, idem quod ἠλυγισμὸς, apud Hesych.

[Ἐπήλυξ. ‡ obscurus.‡ Eurip. Cycl. 676. Οὕτω σιωπῇ τὴν πέτραν ἐπήλυγα Λαβόντες, ἑστήκασι. Vide Notam Cl. Barnes.]

ΛΥ'ΓΞ, γκὸς, ὁ καὶ ἡ, lynx: fera quadrupes, de qua multa Aristot. et Plin. ac Oppian. in Cyneg. lib. 2. Maculosum et varium est animal. unde apud Eurip. βαλιαὶ λύγκες. Est et acerrimo visu præditum: unde, λυγκικὸν βλέπειν, apud Hom. in βατραχομ. acutissimis oculis cernere. ¶ At λὺγξ λυγγὸς, vide in Λύζω.

Λυγκεὺς, dictus est quidam ob insignem visus aciem. inde proverb. Aristoph. in Plut. βλέποντ' ἀποδείξω ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.

Λυγκούριον, vide in compos. ex Οὖρον.

ΛΥ'ΓΟΣ, ου, ἡ, general. signif. vimen. In specie, est vitex, salix Amerina, lygus frutex. quæ et ἄγνος, et ἅγνος, teste Eust. Odyss. ί. Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι. et Od. κ'. σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. ¶ Item virga, bacillus, ut, κλῆμα. Joseph. καθῆστο μέν τοι, λύγον χρυσίαν ἔχων, αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Suidas λύγους esse dicit flagra quibus athletæ se cædunt. ¶ At λυγὸς oxytonon Hesych. instrumentum cui includuntur quæ glutinantur, vel instrumentum quo in torquendo utuntur: ex prelorum genere.

Λυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, viticeus, i. vitici similis, lentore nimirum et flexilitate: unde exponitur etiam, flexibilis lentus.

Λύγινος, ου, ὁ, viticeus, è viticè confectus, seu vimineus, ut, λύγινος στέφανος, apud Athen. l. 15.

Λυγόω, ῶ, flecto, inflecto; ceu viticem intorqueo, contorqueo; quæ planta supra omneis flexioni nata est. In Epigr. καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὁ χρυσὸς φρένα. Exponitur etiam, vincio, ligo: quoniam ἡ λύγος est et flexilis, et apta ad vinciendum.

Λυγίζω, itidem exp. flecto, torqueo, circumago, verso. Aristoph. in vesp. πλευρὰν λυγίσαντος ὑπαὶ ῥώμης· more athletarum, qui corpora artificiosis flexibus torquent huc illuc, ut infestos complexus et nexus evadant. Item metaphor. supero, vinco. Theoc. idyll. 1. Θύτιν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν.

Λυγίζομαι, flector, torqueor. Sophocl. in Trachin. (792.) μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, ea parte qua articulus flectitur, seu torquetur. Et metaph. vincor, superor: apud Theocr. ibidem; Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Λύγισμα, ατος, τὸ, flexus, contorsio.

Λυγισμὸς, οῦ, ὁ, idem Aristoph. in ran. pro flexione cantus usurpavit.

Λυγιστικὸς, οῦ, ὁ, qui agiliter novit λυγίζεσθαι, agilis in flectendo se. Poll. lib. 4. cap. 13. et Theod. eccl. hist. lib. 2. Aliud est suprà in λίγος, τὸ λιγυστικόν. Quorum diversa est, ut orthographia, sic et significatus.

Composita.

Ἄλυγος, exp. ἄνευ μάστιγος. à λύγος, significante μάστιξ, Hesych.

Διαλυγίζω, idem quod λυγίζω, flecto.

Διαλύγισμα, flexio.

Εὐλύγιστος, flexilis, qui facilè flecti et torqueri potest: ut, εὐλύγιστος τράχηλος. Eustath.

Καταλυγίζω, flecto, vel etiam vincio.

Παραλυγίζω, obtorqueo: vel aliquantum torqueo: modo nimirum τῆς λύγου. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 2.

ΛΥΓΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, gravis, difficilis, vel funestus, tristis, exitiosus. Ut, λυγρὸν γῆρας. Od. ώ. Et Il. τ'. ἔνι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Od. δ'. et ξ'. λυγρὸς ὄλεθρος. Hesiod. in Theog. † 304.† λυγρὴ ἔχιδνα. Exponitur etiam miserabilis, seu misero conveniens: Od. ϖ'. Λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσο περὶ χροΐ. (Soph. Œdip. Tyr. 194. Aj. 506. Eurip. Med. 404. Helen. 712. Theoc. 22. 100.)

Λυγρῶς, graviter, exitiosè, miserabiliter.

ΛΥΔΟ'Σ, οῦ, ὁ, Lydus. Sunt autem Lydi, populi quidam Asiæ.

Λύδιος, ου, Lydius, ut, Λύδιον μέλος, et, Λύδιος ἁρμονία, inventa et usurpata à Lydis. Sic, Λύδιος λίθος, sive Λυδία λίθος, Lydius lapis: coticulæ genus in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum. At, παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς ἰχνεύων, apud Pind. proverbialiter dictum volunt pro, celeriter currens; à Lydii currus velocitate.

Λυδιακὸς, idem quod Λύδιος. Athen. l. 12.

Λυδικὸς, adj. Lydicus. ¶ Λυδικῶς, Lydicè.

Λύδειος, pro Λύδιος, ut, Λυδεία ἐσθὴς, Λυδεία μάχαιρα, Λύδειος νόμος.

Λυδιάζω, sive Λυδίζω, Lydos imitor, Lydos sequor, cum Lydis facio, apud Suid. [Aristoph. Equit. 520.]

Λυδιστὶ, Lydorum imitatione, Lydorum more. Lydicè. Hinc, tanquam adjectivè, ἡ Λυδιστὶ ἁρμονία, apud Aristot. polit. l. 8.

Μιξολυδιστὶ, ad Lydiam harmoniam, quæ mixta vocatur. Aristot. polit. 8. [Plat. de Rep. lib. 3. σὺ γὰρ μουσικός. Μιξολυδιστὶ, ἔφη, καὶ συντονολυδιστὶ, καὶ τοιαῦταί τινες.]

ΛΥ'ΖΩ, F. ξω, singultio seu singulto. Apud Suid. ex Epigr. Καὶ γοερὸν λύζων ἐστενάχιζεν ἔρος. Et apud Alex. Aphrod. λύζειν ὑπ' ἄρτου, ex pane singultire. Apud Suid. exp. etiam ὀλολύζω, ululo.

Λυγμὸς, οῦ, ὁ, singultus. Plut. in lib. de garrul. Suidæ est etiam ὀλολυγμὸς, ululatus.

Λὺγξ, γγὸς, ἡ, singultus. Thuc. et Plat. in symp. Aliud Λὺγξ præcessit in loco.

Λύγδην, singultando, seu cum singultu. [Soph. Œd. Col. 1692. Λύγδην. Schol. λύζοντες. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ, ut ait Suidas.]

Λυγγάνω, et λυγγαίνω, idem quod λύζω, singulto, apud Hesych. et Suid.

Ἀναλύζω, (comp.) idem quod λύζω. Suid. dicitur et ἀναλλύζω, poëticè, metri causa, geminato λ.

ΛΥ'ΘΡΟΝ, ου, τὸ, cruor, seu pulverulentus sanguis, pulvis sanguine et sudore permistus. Il. ύ. λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. Et Od. χ'. Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσι Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον.

Λυθρόω, ῶ, cruento, seu sanguine cum pulvere permisto fœdo: ex quo participium λελυθρωμένος.

Λυθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cruentus, sanguinolentus, ut, λυθρώδης τὰς χεῖρας, in Epigram.

ΛΥΚΑ'ΒΑΣ, ντος, ὁ, annus. Od. ξ'. Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς. In Epigr. ἑξήκοντα λυκάβαντος ὧραι, sexaginta anni. ☞ Dictum volunt τὸν λυκάβαντα vel παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν, quòd anni tempus latenter et tacitè prætereat; vel παρὰ τὸ λύκων δίκην βαίνειν· series enim quædam dies ejus cohærentes labuntur luporum more, qui feruntur, quum flumen aliquod tranant, mordicus quisque proximè præcedentis caudam tenere. Macrob. Saturn. lib. 1. c. 17. scribit, vetustissimos Græcorum annum appellasse λυκάβαντα, ἀπὸ τοῦ λύκου, i. à Sole; Solem enim λύκον appellari, etiam Lycopolitanam Thebaidis civitatem testimonio esse. Solis autem cursu et recursu annum perfici, notum est.

ΛΥ'ΚΟΣ, ου, ὁ, lupus. Od. κ'. Ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες. (Æschyl. Ag. 1268. Theoc. ιδ'. 22.) Plut. in quæst. Rom. ἡ λύκος μὲν ὁ λοῦπός ἐστι, καὶ λύκαια τὰ λουπερκάλια. ¶ Λύκος, Plut. lupatum, fræni genus asperrimum, à lupinorum dentium similitudine. ¶ Λύκοι, Iridis herbæ flores; quòd labiorum lupi speciem referant. ¶ Λύκος, Poll. et Paus. instrumentum coquinarium; quod et κρεάγρα, item ἁρπάγη. ¶ Λύκος, avis ex monedularum genere, apud Aristot. ¶ Item piscis, qui dicitur alio nomine callionymus, ex Athenæo. ¶ Λύκος, aranei quoddam genus. Hesych. ¶ Λύκος, pastilli nomen, apud Aëtium. lib. 9. ¶ Λύκος pro sole: apud Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. Vide Λυκάβας.

Λύκειος, ου, ὁ, lupinus. Et, λυκεία, ex Poll. pro λυκέη, lupina pellis. Item Λύκειος, cognomentum Apollinis, quòd ei lupus sit dicatus. (Soph. Œdip. Tyr. 212. 217. Æsch. Ag. 1266.)

Λύκαια, τὰ, lupercalia. Plut.

Λυκέη, sub. δορὰ, lupina pellis.

Λυκεὴ, pro eodem. Eust.

Λυκῆ, idem.

Λυκηδὸν, q. d. lupine, i. luporum more. Eustath.

Λυκηθμὸς, luporum ululatus. Suid.

Λυκιδεὺς, lupi catulus, Theocr. idyll. 5.

Λυκέω, ῶ, dilanio, dilacero, discerpo, lupi more: unde, λελυκωμένα, apud Xen. Pæd. 8. † p. 218. e. V. ibi notæ.† à lupo dilacerata, seu à lupo morsa, aut rosa.

Λύκαινα, lupa, ut, λύκαινα νεοτόκος. Plut. de Rom. fort.

Λυκαινὶς, ίδος, ἡ, parva lupa: in Epigr.

Λυκὶς, parva lupa, ex Plut.

Λυκώδης, lupinus, lupo similis, lupum referens, ut, λυκώδης τὸ χρῶμα, colore lupum referens.

Λύκιον, ου, τὸ, lycium: spinosa arbor, ex eo dicta, quòd ut plurimùm in Lycia proveniat. Est et Indicum Lycium ex frutice qui lonchitis appellatur. Diosc. lib. 1. c. 133. Item Thessalici loci nomen est; ex eo quòd lupus ibi Pelei boves invadens in saxum est conversus. Etymolog.

Λυκίσκος, Hesych. est trochlea, quæ non habet suculam, sed tantum foramen.

Λύκη, ης, ἡ, lux prima, quæ præcedit Solis ortum, apud Priscos Græcos, quæ postea λυκόφως dicta fuit: Vide Macrob.

Composita.

Ἄλυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, lupis carens. Hesych.

Αἰνόλυκος, pro αἰνὸς λύκος, horrendus lupus.

Ἀμφίλυκος, unde ἀμφιλύκη νὺξ, sublustris nox: ultima pars noctis, sub exortum auroræ, et paullo ante diluculum seu crepusculum matutinum; sic dicta, quòd sit nox similis λυκέῃ, i. pelli lupinæ, quæ est cineritii coloris, non omnino nigra, inquit Eust. Iliad. ή. Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ. Sic et Apollon. Arg. 2. Oppian. de venat. l. 3. dixit, Πρώτῃ ὑπ' ἀμφιλύκῃ, sub primum crepusculum.

Μονόλυκος, et poët. pleonasmo, Μονόλλυκος, lupus solitarius, lupus seorsim ab aliis degens. Arat.

ΛΥ͂ΜΑ, ατος, τὸ, purgamentum, sordes: (☞ Quasi λοῦμα, ὅπερ ἐν τῷ λούεσθαι ἀπεβάλλετο, inquit Eust. à λούω derivans: ut λύματα propriè sint sordes quæ ex ablutione corporum remanent.) Iliad. ά. Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον. Il. ξ'. Λύματα πάντα κάθηρεν. Et, λύματα τόκου, sordes ex partu, Callim. hymno in Jovem. Λύματα dicuntur etiam ventris purgamenta, apud Suid. In malam quoque partem accipi, tradit Eustath. sicut κάθαρμα et ἄγος. ¶ Item Suid. λύματα exp. ἐνέχυρα, οἷον λύσιμα καὶ λυτρώσιμα. à λύω.

Λυμαίνω, purgo, purifico. Hesych. vide et in Λύμη.

Ἀπολυμαίνομαι, (*comp.*) purgor, vel purgo. Il. ά. Λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν. Vide aliud exemplum in Λῦμα.

Ἀπολύματα, apud Nicand. Ther. exp. excrementa, sordes.

ΛΥ΄ΜΗ, ης, ἡ, lues, noxa, exitium. [Æsch. S. c. Th. 885. Eum. 380.] (☞ Eustath. derivat à λῦμα, quod interdum in malam partem capitur; vel παρὰ τὸ λύειν.) Apoll. Arg. 2. ῥύσασθαι δυσάμμορον ἀνέρα λύμης, eximere pernicie et exilio. Philo de vita Mos. l. 1. ἐπὶ λύμῃ καὶ φθορᾷ δένδρων τε καὶ καρπῶν, ad labem et perniciem. Interdum λύμη in corpore humano dicitur (ut λώβη) de fœdis et contumeliosis injuriis: ut apud Herod. ἐπὶ λύμῃ ξυρῆσαι, in contumeliam rasisse. Sic, αἰσχρῶς λύμῃ διακείμενος, fœdè indignéque affectus. ¶ Apud Polyb. ποταμὸς πάσας ὑποδεχόμενος τὰς ἀνθρωπείας λύμας, exp. humanas illuvies suscipiens: ut λύμη pro λῦμα ponatur.

Λυμεὼν, ῶνος, ὁ, perditor, vastator, lues, noxa. Soph. in Ajace. Isocr. in panegyr.

Λυμαίνω, perniciem affero, corrumpo, vitio. Xen. τὰ λυμαίνοντα γαστέρας, quæ nocent ventribus. † πολεμίους. Pæd. l. 6. p. 167.† Vide et in Λῦμα.

Λυμαίνομαι, perdor, vitior, corrumpor. Xen. Pæd. 8. ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν, καὶ εὔκλειαν ἃ οὔτε κατασήπεται, οὔτε ὑπερπλουτοῦντα λυμαίνεται. Item vastor, labefactor. Greg. Frequentius sumitur activè pro, perniciem affero, lædo, vasto, everto. Xen. τὰ τοιαῦτα σταθμὰ λυμαίνεται ταῖς ὁπλαῖς τῶν ἵππων, nocent ungulis equorum. Herod. l. 3. παντὶ τρόπῳ τόν τε δῆμον καὶ τὴν πόλιν ἐλυμήναντο. Isocr. in Paneg. λυμαινόμενοι καὶ κακῶς ποιοῦντες τὴν Ἑλλάδα. Sic et apud Demosth. et alios. Exponitur etiam, vitio, corrumpo, i. constupro. ut apud Aristoph. in Nub. † 925.† ἥτις σε λυμαινόμενον τρέφει τοῖς μειρακίοις. † λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις pro μειράκια, Atticè dictum docet Suidas, et Scholiast. ad hunc locum.† Item fœdum in modum verberibus lacero, fœdum in modum tracto: ut Demosth. contra Aristocr. τοὺς ἀνδροφόνους ἐξεῖναι ἀποκτείνειν, λυμαίνεσθαι δὲ μή.

Λυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, corruptor, perditor. Xen.

Λυμαντήριος, perniciosus, ut, λυμαντήρια δεσμὰ, apud Æschyl. in Prometh. [990.]

Λυμαντὴς, οῦ, ὁ, idem. Soph. in Trachin. ‡ 795.‡

Composita à λυμαίνομαι.

Ἀλύμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui detrimentum et noxa illata non est, aut inferri nequit, cui noceri non potest. Plut. de educat. liber. (de eruditione loquens:) νόσῳ δ' ἀδιάφθορος, γήρᾳ δ' ἀλύμαντος.

Ἀπολυμαίνομαι, corrumpo, noceo, damnum infero; ut et simplex λυμαίνομαι.

Ἀπολυμαντὴς, corruptor, perniciem afferens, pernicies. Od. ρ'.

Διαλυμαίνομαι, noceo, detrimentum infero, damnum do. Aristoph. in Pluto. [R. 59. 1094.]

Καταλυμαίνομαι, idem quod λυμαίνομαι, noceo, incommodo, destruo, everto. Xen. in Œcon.

[Παιδολύμας. Sic dicitur Θεστιάς. sc. ἡ τῷ παιδὶ λυμηναμένη. Æschyl. Ch. 603.]

Προσλυμαίνομαι, perniciem affero.

ΛΥ΄ΠΗ, ης, ἡ, dolor, animi molestia et ægritudo. Plato in Timæo, ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένος ἔρως, voluptate et molestia mistus amor. Xen. Hellen. 7. κοινόν τι ἄρα χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστι. Luc. νοσῆσαι ὑπὸ λύπης. Plut. in Artox. ὑπὸ λύπης καὶ δυσθυμίας ἀπεσβέσθη. Isocr. in Panath. εἰς πολλὰς ἀηδίας καὶ λύπας τοὺς πειθομένους ἐμβαλλόντων. [Pl. Eurip. Med. 195. Aristoph. R. 349. Soph. Tr. 335. Œdip. Tyr. 1094.] ☞ Etymologus scribit, dictam λύπην παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τοὺς ὦπας. Sic et apud Cic. λύπην Chrysippus quasi λύσιν, i. solutionem totius hominis, appellatam putat: itidemque Socrati apud Platonem in Cratylo dicta videtur ἡ λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος.

Λυπηρὸς, οῦ, ὁ, molestus, molestia et tristitia animum afficiens. Aristot. Rhet. l. 2. Dem. pro cor. Xen. Pæd. 7. Thuc. l. 1. &c. Exponitur et invidiosus, acerbus. ‡ invidiâ pressus. Thuc. 6. §. 16.‡

Λυπηρῶς, cum dolore, dolenter, molestè. Isocr. in Evag. Xen. Pæd. 5. Aristot. rhet. lib. 1.

Λυπρὸς, οῦ, ὁ, idem quod λυπηρός. Suid. et Hesych. Exponitur etiam gracilis, macer, aridus, tenuis, vilis: ut Ithaca dicitur λυπρή. Od. ν'. Sic λυπρὰ δένδρα, apud Theophrastum, arbores quæ velut tristi jejunaque sunt natura. [Æschyl. Eum. 174. Eurip. Phœniss. 351.]

Λυπρῶς, viliter, tenuiter. Hesych.

Λυπρότης, ητος, ἡ, gracilitas, macies, tenuitas.

Λυπέω, ῶ, f. ήσω, dolore afficio, animi ægritudine et molestia afficio, contristo. Aristoph. in Pluto; τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν, ἢν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος. Xen. apomn. lib. 1. λυπῶ σε πολλὰ, multis doloribus te afficio. † Pæd. 2. 57. e. res dicitur λυπεῖν τινα. l. 5. p. 143. b.† Ephes. 4. μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ne contristate. Item lædo, incommodis et detrimentis afficio. Isocr. in Nicocle, οὕτω δίκαιον ἐμαυτὸν παρεῖχον, ὥστε μηδένα λυπῆσαι τῶν πολιτῶν. Xenoph. Hell. 6. κατὰ γῆν μὲν τις ἂν, ὑμῶν φίλων ὄντων, ἱκανὸς γένοιτο ὑμᾶς λυπῆσαι. [Eurip. Med. 1049. Dolore afficio dum cogito. Soph. Œdip. Tyr. 74. 1255.]

Λυπέομαι, dolore afficior, doleo, mœreo, tristor. [Eurip. Med. 286. 704. 1363.] Aristot. eth. 2. c. 3. ὥστε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι ὡς δεῖ. † Xen. Pæd. 1. 4. 14. cum dat. rei, quâ offendimur. l. 3. p. 67. b.†

Λύπημα, idem quod λύπη. Soph. [Tr. 563.]

Λυπητικὸς, qui tristitia afficere solet. Exponitur et qui tristatur.

Λυπινάρια, Suidas esse dicit leguminis speciem; παρὰ τὸ λυπεῖν, ut quidam volunt.

Composita.

Ἄλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, dolorum et molestiarum expers, nulla animum molestia et ægritudine afficiens. Aristot. Eth. 3. Xen. Pæd. 8. † p. 235. d. ubi comparat.†

Ἄλυπον, idem cum ἀλυπία. Est et herbæ nomen, quæ et ἀλυπιὰς, apud Diosc. l. 4. c. 180.

Ἀλύπως, sine dolore, sine ulla animi ægritudine et molestia: Isocr. in Panath. Hinc et superlat. ἀλυπότατα, absque ulla animi molestia. † Xen. Pæd. 1. 4. 13.†

Ἀλυπία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris, animus omni molestia et ægritudine liber. Aristot. rhet. lib. 1. Plutarch. οὐκ ἔστι γε χρημάτων ὤνιον ἀλυπία.

Ἀλύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tristitia affectus non est, seu non afficitur, qui animi ægritudine et molestia affici non potest. [Soph. Œd. Col. 1661. ἀλλ' ἤ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων Εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον. Pro ἀλύπητον legitur ἀλάμπετον.]

Ἀλυπήτως, ita ut non contristeris seu dolore afficiaris.

Ἀντιλυπέω, vicissim molesto, seu molestiam exhibeo, vicissim negotium facesso.

Ἀντιλύπησις, molestia quæ vicissim exhibetur alicui. Plut.

Βαρύλυπος, graviter dolens, gravi animi ægritudine et molestia affectus: et (de re) gravem dolorem afferens.

Ἔλλυπος, contrarium τοῦ ἀλύπου, qui molestiis et curis expers non est. Plut.

Ἐπίλυπος, valde mœstus. Plut.

Ἐπιλυπέω, insuper molestiam affero, vel simpl. contristo.

Μικρόλυπος, cui vel minimæ res animi molestiam afferunt, cujus animo vel minima quæque molesta sunt. Plut. in lib. περὶ ἀοργησίας, et in præcept. sanit.

Παράλυπος, molestus. Strab.

Παραλυπέω, molesto, tristitia afficio: Plut. de animi generos. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. Ἐβούλετο δὲ καὶ ὁ Κλέαρχος ἅπαν τὸ στράτευμα πρὸς ἑαυτὸν ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοὺς παραλυποῦντας ἐκποδὼν εἶναι. De Reditib. cap. 4. §. 32. μηδὲν μέντοι τοῦτο φοβεῖσθαι, ὡς ἢ τὸ δημόσιον οὕτω κατασκευαζόμενον παραλυπήσῃ τοὺς ἰδιώτας, ἢ οἱ ἰδιῶται τὸ δημόσιον. Κυνηγ. cap. 5. §. 5.]

Decomp. Ἀντιπαραλυπέω, vicissim molestiâ afficio. [Thucyd. Hist. lib. 4. §. 80. Lacedæmonii ἤλπιζον ἀποστρέψαι αὐτοὺς (Athenienses) μάλιστα, εἰ ἀντιπαραλυποῖεν, πέμψαντες ἐπὶ τοὺς ξυμμάχους αὐτῶν στρατιάν.]

Παυσίλυπος, mœrori finem imponens, mœrorem sedans, ut, παυσίλυπος ἄμπελος, apud Athen. l. 2. [Eurip. Bacch. 770. φασὶν αὐτὸν——τὴν παυσίλυπον ἄμπελον δοῦναι βροτοῖς.] et, παυσίλυπος Ζεὺς, Soph.

Περίλυπος, summoperè dolens, supra modum dolens, et mœstus. Isocr. ad Demon.

Περιλυπία, tristitia. Laërt.

Συλλυποῦμαι, condoleo, condolesco, i. alterius dolore moveor, seu ex alterius dolore dolorem ipse quoque percipio, misereor.

Ὑπερλυποῦμαι, supra modum contristor.

Φιλόλυπος, qui libenter dolet, et tristitia afficitur.

ΛΥ΄ΡΑ, ας, ἡ, lyra: organum ex genere τῶν ἐντατῶν, sicut et μάγαδις, κιθάρα, βάρβιτον, teste Athen. lib. 4. Plutarch. symp. 9. συνῄσαμεν τῷ Ἐράτωνι πρὸς τὴν λύραν. Aristoph. in Nub. τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ κέλευσα ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος. olim enim in conviviis post cœnam circumferebatur lyra, singulisque ordine convivis afferebatur à convivatore: quam qui recusasset, habebatur indoctior. [Eurip. Phœniss. 785.] ☞ Eustathius scribit, λύραν appellatam fuisse quasi λύτραν: ut quæ Apollini tanquam compensatio pro bobus à Mercurio sit data, antea χέλυς appellata. ¶ Λύρα est etiam sidus cœleste, apud Aratum, quod et χέλυν appellari scribit. ¶ Item piscis quidam, qui sonum vocalem edere putatur: Aristot. hist. an. l. 4. c. 9.

Λυρόεις, εντος, ὁ, lyricus, cui lyrica modulatio inest.

Λυρικὸς, οῦ, ὁ, lyricus: ut, λυρικὴ ποίησις, apud Athen. Item lyricen, seu pulsandæ lyræ peritus. Epigram. l. 2.

Λύριον, ου, τὸ, lyrula, parva lyra. Aristoph. in Ran. Syn. epist. 148.

Λυρίζω, f. ίσω, lyra cano, vel ad lyram. [Athen. Deipn. lib. 15.]

Λυριστὴς, οῦ, ὁ, qui lyra canit, vel lyræ accinit.

Composita.

Ἄλυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine lyra est, qui lyram comitem non habet, cui lyra non adhibetur. Plut. de orac. Pyth. [Eurip. Phœniss. 990.]

Ἀντίλυρος, lyræ respondens, lyræ consonans. Αὐλὸς ἀντίλυρος. Soph. [cum Gen. Tr. 654.]

Αὐτολυρίζω, ipsemet lyrâ cano. Luc.

Εὐλύρας, ου, ὁ, idem quod εὔλυρος. Eurip. [Alcest. 570. Σέ τοι καὶ ὁ Πύθιος Εὐλύρας Ἀπόλλων Ἠξίωσε ναίειν. Aristoph. Thesm. 978. τὸν εὐλύραν.]

Εὔλυρος, bonam lyram habens, bene lyra canens, canorus. [Aristoph. R. 231.]

Ἡδυλύρης, ου, ὁ, suaviter lyra canens. Epigr.

Ὑπολύριος δόναξ, arundo apta modulationi. Aristoph. [R. 235.]

Χρυσολύρης, auream lyram habens: in Orphei epitaphio, apud Laërt. [Aristoph. Thesm. 322. χρυσολύρα τε, &c. Schol. Χρυσῆν λύραν ἔχων. Sch. Biset.]

ΛΥ΄ΣΣΑ, sive λύττα, ης, ἡ, rabies. [Æsch. Pr. 882. Ch. 286.] Propriè significat furorem canum, in quem sub Canicula maximè aguntur, omnium animalium soli, ut scribit Gal. l. 6. de loc. affect. Diosc. l. 7. c. 2. συνεχῶς ἁλίσκεται τῇ λύσσῃ ὁ κύων. Transfertur etiam ad homines, et reliqua animalia, quæ per contagionem ex rabidi canis morsu mente abalienantur, et furorem pariter animo concipiunt: Diosc. l. 6. Dicitur etiam de impetu quodam furibundo, qualis canum rabidorum esse solet. Il. ί. (de Hectore:) κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν. Plut. περὶ σαρκοφαγίας l. 1. ὑμᾶς δὲ πῶς νῦν τις λύσσα καί τις οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίαν; ¶ Est et vermiculus in lingua canum, quo exempto infantibus catulis nec rabidi fiunt, nec fastidium sentiunt: Plin. l. 29. c. 5. ☞ Etymol. λύσσαν dictam vult παρὰ τὴν λύσιν τῶν λογισμῶν.

Λυσσαλέος, ου, ὁ, rabidus: apud Nonn.

[Λυσσάνιος. Aristoph. Lysistr. 1173. Οὐ τὼ σιὼ, οὐχὶ πάντα γε, ὦ λυσσάνιε. Schol. ὦ μαινόμενε.]

Λυσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rabidus, rabiosus, furiosus. Il. ρ'. Item ad rabiem agens. Soph. in Philoct.

Λυσσήεις, εντος, ὁ, rabidus, rabiosus, furiosus. Hesych.

Λυσσηδὸν, rabiosè, in morem furiosi. Oppian.

Λυσσάω, sive λυττάω, in rabiem actus furo: propriè de canibus dicitur. Diosc. l. 7. c. 2. λυσσᾷ δὲ ὁ κύων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν ἐν τοῖς σφοδροτάτοις καύμασιν, &c. Plut. de solert. anim. ἐντετύχηκάς γε λυττώσαις κυσίν. Dicitur et de lupis: apud Theocr. idyll. 4. Πεῖσαι τοι Μίλων, καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν. Metaphoricè homines et affectus humani quoque λυττᾶν dicuntur, cùm furibundo quodam impetu in modum rabidi canis aguntur. Plato l. 1. de rep. λυττῶν καὶ ἄγριος δεσπότης. Phocyl. Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωτος. [Soph. Œdip. Tyr. 1282.]

[Λυσσαίνω. Soph. Ant. 648. ὦ παῖ —— τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει;]

Λύσσημα, τὸ, rabies, furor. Eurip. in Oreste.

Λυσσητὴρ, ῆρος, ὁ, qui rabit, rabidus, rabiosus. Il. θ'.

Λυσσὰς, άδος, ἡ, rabida, rabiosa. Plut. de aud. poëm.

Λυσσέω, in rabiem ago. Poëticè etiam pro λυσσῶ dicitur: sicut ὁρόω, pro ὁρῶ, &c. in Epigr.

Λυσσόομαι, in rabiem agor, rabie inflammor. Phocyl.

Λύσσομαι, rabie agitor, furo. Hesych.

Composita.

Ἄλυσσον, ου, τὸ, alysson. herba. de qua Diosc. l. 3. c. 105. et Plin. l. 24. c. 11. sic appellata, quòd à cane commorsos rabiem sentire non patiatur: ut inquiunt iidem Diosc. et Plin. et etiam testatur Galen. Meminit ejus et Plut. symp. l. 3.

Ἐκλυσσάω, rabie agor, rabido impetu feror.

Καταλυσσάω, seu καταλυττάω, ῶ, rabie concitatus sum adversum. Suid. cum genit. construi tradit.

Κυνόλυσσος, ab Andrea medico dictus qui ab aliis ὑδρόφοβος, quòd è rabie canina morbus ille contingat.

ΛΥ΄ΧΝΟΣ, ου, ὁ, lychnus, lucerna, lumen. Xen. in symp. ὁ μὲν λύχνος, διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν, φῶς παρέχει. Aristoph. in Nub. Ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ. Ibidem, ἅπτειν λύχνον, accendere lychnum; unde, λύχνος ἡμμένος, apud Thucyd. lib. 4. Et, καίεται ὁ λύχνος, apud Xenoph. Et, λύχνον σβεννύναι, seu ἀποσβεννύναι, apud Aristoph. in Plut. et apud Plut. sæpe. In plur. per metaplasmum reperitur etiam λύχνα, apud Athen. ☞ Dictum volunt παρὰ τὸ λύειν νύχος, i. σκότος.

Λυχναῖος, et λυχνεὺς, lapis pellucidus: idem ille qui et λυχνίτης. species pyropi et carbunculi. Athen. l. 5. ¶ Λυχνεὺς accipitur etiam pro face aut lucerna: apud Athen. l. 15.

Λυχνεῖον, ου, τὸ, basis lychni, seu candelabrum, idem quod λυχνία, ut testatur Athen. lib. 15.

Λυχνία, ἡ, candelabrum. Philo de vita Mos. l. 3.

Λύχνιον, ου, τὸ, pro eodem. Athen. l. 5.

Λυχναία φλὸξ, lucernæ flamma. Alex. Aphr.

Λυχνὶς, ίδος, ἡ, lucernula. Numeratur etiam inter flores æstivos à Theophr. hist. plant. l. 6. et Diosc. l. 3. c. 114. Item gemma quædam quam dea Syria in capite gestat, ut Luc. narrat.

Λυχνίδιον, ου, τὸ, parvus lychnus, lucernula. Luc. in Tim. Et λυχνίσκος, pro eodem. Item piscis quidam: de quo Luc. de vera histor. lib. 2.

Λυχνίτης, ου, ὁ, q. d. lucernarius. Item lychnites lapis: à lucernarum accensarum præcipua gratia. Plin. l. 37. c. 8. [Philostr. l. 2. c. 14.]

Λυχνῖτις πόα, herba lucernaria, seu ad lucernarum lumina apta: de qua Diosc. l. 4. c. 104. Plin. l. 25. c. 10.

Λυχνεὼν, ῶνος, ὁ, lychnorum seu lucernarum repositorium. Luc.

Λυχνεύω, præluceo. Areth. in Apocal.

Composita.

Ἐλλύχνιον, ου, τὸ, ellychnium, funiculus papyraceus sive sparteus, cannabinúsve aut stupeus, qui fistulæ in lychno erectæ immissus uritur. Herodot. in Euterpe. Poll. l. 10.

Ἐλλυχνιωτὸς μοτὸς, sive ἐλλυχνιωτὸν, linamenti genus apud chirurgos: sic dictum, vel quòd in ellychnii formam componeretur, vel quod ex eadem materia constaret ex qua e lychnia olim fiebant.

Ἐλλυχνιασμένος, ου, ὁ, ellychnium habens, funiculo instructus. Diosc. l. 1. c. 97.

Ἑπτάλυχνος λυχνία, septem lucernas habens candelabrum.

Ὀβελισκολύχνος, idem esse traditur qui ξυλολυχνοῦχος, apud Athen.

Ὀβελισκολύχνιον, (q. d. verulucernium,) lucerna vel laterna obelisco præfixa; qualis est quà prælucere solent viatoribus nocturnis. apud Aristot. polit. 4.

ΛΥ΄Ω, F. σω, solvo. Ut Od. γ'. ἀλλὰ λύ' ἵππους Ξείνων. Sic et Xenoph. Pæd. 3. ἔργον μὲν νυκτὸς, λῦσαι ἵππους. Et, λύειν σύναμμα, apud Plut. in Alex. solvere nodum. Apud Isocr. λύειν τὸ στόμα, solvere os seu aperire. Apud Eurip. λύειν τὰ γράμματα, resignare literas. ¶ Item solvo, i. laxo, remitto: ut, λύειν τὰς ἡνίας, apud Soph. ¶ Item solvo, i. libero: ut, λύειν κακότητος, apud Hom. liberare miseria. Apud Luc. λύειν τὴν ἀπορίαν δεομένῳ, levare inopiam, et quasi discutere. Dicitur et, λύειν ἐκ δεσμῶν, apud Herodot. † et ἀπὸ δεσμῶν. Hesiod. Th. 501.† Et apud Theocrit. idyll. 24. Λῦσον τᾶς σχοίνω με, solve me à funiculo junceo. ¶ Item solvo, i. dissolvo: ut, λύειν τὸ αἴνιγμα, apud Luc. Apud Homer. νείκεα λύειν, et in Epigr. ἔριν λύειν, controversias dirimere, lites componere seu dissolvere. Apud eundem Hom. λύειν μένος, et λύειν ἅψεα, solvere membra, i. membrorum quasi compagem dissolvere. Apud Demosth. λύειν τὸν νόμον, dissolvere legem. i. antiquare, rescindere, abrogare. Sic, λύειν τὴν εἰρήνην, apud eundem: et, λύειν τὰς σπονδὰς, apud Thuc. Usurpatur et pro dissolvere seu rescindere, in propria signif. Ut, λῦσαι τὴν γέφυραν, apud Herodian. Et pro dissolvere, i. dimittere, ut, λῦσαν δ' ἀγορὴν, Iliad. ά. dimiserunt. ¶ Apud Gal. ad Glauc. λύειν γλυκεῖ τοὺς κυκλίσκους, exp. pastillos diluere passo, seu macerare, quod et ἐκλύειν dicitur. ¶ Item diluo, in alia signif. ut, λύειν ἔγκλημα, Thucyd. diluere crimen. ¶ Item λύειν, solvere, vel è portu solvere. Synes. λύσαντες ἐκ Βενδιδείου. Sic in Pantelei epigr. in Callimachum et Cynægirum, Λῦε, κυβερνῆτα. ¶ Item λύω, solvo captivitate, et quasi captivitatis vinculis; restituo captivum, i. in libertatem vendico. Iliad. ά. Παῖδα δέ μοι λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε. Sic Iliad. ώ. Ἀλλ' ἄγε δὴ, λῦσον. ¶ Item pro, prosum, utilis sum. Eurip. [Soph. Elect. 1010. λύει. i. e. λυσιτελεῖ. Eurip. Med. 567. 680. 1114. 1364. Soph. Œdip. Tyr. 101. 324. 415. 900. 1054. Æschyl. Suppl. 1073.]

Λύομαι, solvor, liberor: ut, λυθῆναι ἐκ τῶν δεσμῶν, apud Herodot. Item solvor, dissolvor. Il. β'. —— καὶ σπάρτα λέλυνται, et rudentes soluti sunt, q. d. fatiscunt. † de militum ordinibus. Xen. Pæd. l. 5. p. 133. b.† Dicitur et λελυμένος de paralytico, apud Greg. Apud Demosth. δωρεαὶ λελυμέναι, dona soluta, i. revocata et abrogata. Apud Xen. † Pæd. 1. 1. 4.† λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων dicuntur ii, inter quos dissoluta est societas et amicitia. † dimitti, dissolvi, de exercitu. Xen. Pæd. l. 6. p. 148. d.† Item redimor, captivitate liberor: ut apud Thuc. λυθεὶς ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρός. Et Herodot. ἐλύθη χρημάτων μεγάλων, redempta est magna pecunia. ¶ Item in activa signif. solvo, libero, apud Xen. et alios. Item redimo: ut, λύσασθαι αἰχμαλώτους, apud Dem. Et, λυσάμενος ἐκ τῶν πολεμίων, apud eundem. [V. Æschyl. Pers. 594. λέλυται γὰρ ἐμῶν γυίων ῥώμη. 916. Ch. 802.]

[Λυτέος. Demosth. Orat. adv. Timocr. λυτέος καὶ οὐκ ἐατέος ὁ τοιοῦτος νόμος κύριος γενέσθαι.]

Λύσις, εως, ἡ, solutio: ut, λύσις τοῦ σώματος, solutio animi à corpore, i. quum animus à corpore solvitur: in Axiocho. Item ipsa actio solvendi captivitate et liberandi: ut, λύσις τῶν αἰχμαλώτων. Demosth. Exponitur et redemptio. Item solutio, ut quum dicitur, solutio quæstionis aut ænigmatis. Plut. in symp. 7 sapient. Item solutio in ea signif. qua dicitur debitor solvere creditori, ut, χρειῶν λύσις, apud Hesiod. in Erg. Item solutio, i. liberatio, ut, λύσις πυρετοῦ, liberatio à febre: exponitur etiam, finis accessionis. Item λύσις, apud rhetores, quæ diluit τὴν κατασκευήν. Item λύσις, expiatio: Platoni l. 2. de rep. Aristot. in Polit. [V. Æschyl. Ag. 260. Soph. Œdip. Tyr. 941.]

Λύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, solubilis, qui solvi potest. Athen. lib. 10. Item in metaphorica solvendi signif. ut, συλλογισμὸς dicitur λύσιμος, qui facilè refelli potest, tanquam ἀσυλλόγιστος, apud Aristot. prior. anal. l. 2. c. 20. Item exemptilis. Plat. de leg. [Æsch. Suppl. 818.]

Λύσιος, solvendi seu liberandi vim habens. Peculiariter hoc epitheton Baccho tribuitur: ut apud Plut. sympos. l. 3. vel quòd nos curis solvat et liberet: vel quòd membra solvat, ac præterea concordiam et amicitiam. unde λυαῖος quoque dictus existimatur. Λύσιοι θεοὶ, (q. d. expiatorii dii,) expiationum præsides dii: Platoni de rep. lib. 2. Idem dicuntur et ἀλεξίκακοι et ἀποτρόπαιοι et ἀποπομπαῖοι, et φύξιοι.

Λύται, vide in Προλύται.

Λυτὸς, οῦ, ὁ, solubilis: qui solvi potest. Et metaph. συλλογισμοὶ λυτοὶ, iidem qui et λύσιμοι, apud Aristot. in analyt.

Λυτικὸς, ου, ὁ, (q. d. solutivus,) solvendi vim habens, ut, λυτικὸν φάρμακον. Item solvendi seu dissolvendi solertia præditus: apud Athen. Item solvendi vim habens: apud Diosc.

Λυτικῶς, cum quadam solvendi facultate, seu solvendi facilitate.

Λυτὴρ, ῆρος, ὁ, solutor, liberator. Nonn. Item expiator.

Λυτήριος, liberatorius, expiatorius: Sophocl. Item λυτήριος Ἀπόλλων, Apollo expiator, apud Eurip. Et, τὰ λυτήρια, sacra expiatoria. † Sic λυτήριον κακῶν, remedium malorum. Soph. El. 1570.† Item λυτήριος, solvendi seu liberandi vim habens: ut, λυτήριον λύπηματος, remedium solvens mœrorem. [cum Gen. Æschyl. Eum. 298. 649. Ch. 818. Suppl. 943. Soph. Tr. 563.] Item substantivè, λυτήριον, porcellus, cujus mactati sanguine illinebantur manus ejus pro quo expiatio fiebat.

Λύτωρ, ορος, ὁ, idem quod λυτὴρ, qui dissolvit. Epigr.

Λύτρον, ου, τὸ, (q. d. redemptorium,) redemptionis pretium, vel pretium redempti captivi, seu quod pro redemptione dependitur. Xen. Hellen. 2. ζῶντα λαβόντες ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων. Luc. ὑπισχνοῦμαί σοι κρίον λυθήσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ.

Λυτρόω, ῶ, redimo.

Λυτροῦμαι, redimor. Aristot. eth. 9. c. 2.

Λύτρωσις, εως, ἡ, redemptio, luitio. Lucæ 1. et 2.

Λυτρωτὴς, οῦ, ὁ, redemptor. Act. 7.

Λύα, et Ionicè λύη, ἡ, seditio, dissidium. Hesych.

Composita: ac primùm sine præpositione.

Ἀναλύω, resolvo, dissolvo, exolvo, solvo, retexo. Odyss. β'.——ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι, pro ἀναλῦσαι. Apud Aristot. de anim. l. 5. ἀναλύουσι τὰ βομβύκια γυναικῶν τινες ἀναπηνίζοντες, bombycia retorquendo in filum deducunt. Chrysost. οὐδὲ γάρ ἐστι τὰ γενόμενα ἀναλῦσαι λοιπὸν, non enim possibile est, quæ facta sunt, resolvere, retexere. ¶ Ἀναλύω dicitur de gubernatione navis apud Synesium. ¶ Item revertor. Athen. lib. 1. ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες. Appian. de bello civil. lib. 4. ἀναλύοντες δὲ ἐκ μέθης στρατιῶται, προσκρούσαντές τι, ἀπέκτειναν.

Ἀνάλυσις, εως, ἡ, resolutio. item pro simplici λύσις, apud Athen. lib. 15.

[Ἀναλυτήρ. Æsch. Choëph. 156.] [τίς δορυσθενὴς ἀνὴρ, ἀναλυτὴρ δόμων, &c. Liberator.]

Ἀναλυτικὸς, οῦ, ὁ, resolutorius, resolutivus, ordinem resolutorium habens. Dicuntur etiam ἀναλυτικοὶ, qui utuntur τῇ ἀναλύσει.

Ἀλλύω, poëticè pro ἀναλύω, dissolvo, retexo. Odyss. β'. Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν.

Decomp. Δυσανάλυτος, q. d. ægrè resolubilis seu dissolubilis. Greg.

Ἐξαναλύομαι, penitus resolvor et evanesco. Phil. de mundo.

Ἐπαναλύων, revertens. Hesych.

Ἀντίλυτρον, q. d. vicissim datum redemtionis pretium. Sed simpl. accipitur pro λύτρον. 1 Tim. c. 2.

Ἀντιλυτρόω, vicissim redimo, caput capite redimo. Aristot. eth. 9. cap. 2.

Ἀπολύω, solvo, exolvo, solvendo disjungo, seu sejungo, vel separo. Sic apud Plutarch. in Publicola, τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, secures à fascibus sejunxit. ¶ Ἀπολύω, absolvo reum. qua in significatione Poll. ait esse ἰδιωτικόν. Sic Luc. Evang. cap. 6. ἀπολύετε, καὶ ἀπολυθήσεσθε, absolvite, et absolvemini. Significat et, absolutum dimitto. ¶ Ἀπολύω, dimitto, remitto, do veniam abeundi. Sic Matth. 14. Κύριε, ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους. Appian. l. civil. 4. τὸν Ἀρχέλαον ἀπέλυσεν, legatum remisit. Apud Xenoph. Hellen. 4. dicitur aliquis eum quem captivum tenet, χρημάτων πολλῶν ἀπολύειν, i. accepta magna vi pecuniarum, dimittere, vel remittere. Apud Hom. ἀπολύειν, (sine adjectione,) est dimittere, pretio redemptionis persoluto. ut Il. κ'. εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν. Aliquando ἀπολῦσαι est absolutum dimittere, ut Matth. cap. 27. Item ἀπολύειν τὴν γυναῖκα, dimittere uxorem, i. repudiare. Luc. 16. ¶ Ἀπολύω, libero, liberum reddo, absolvo. Xen. Pæd. 8. μόνον ἔφη, ἐμὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας, libera me hoc munere. Isocr. ad Demon. σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, te ipsum liberans à turpi crimine.

Ἀπολύομαι, luo, libero, seu redimo captivum, persoluto redemptionis pretio. Il. χ'. χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ', ἔστι γὰρ ἔνδον. ¶ Item diluo, refuto. ut apud Plat. in apologia, οὐ ῥᾴδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι. Item, solvor, exolvor. Diosc. l. 1. c. 38. ἄριμοι δέ εἰσιν οἱ κρότωνες, ὅταν ἀπὸ τῶν περιεχόντων αὐτοὺς σφαιρῶν ἀπολύονται, i. cùm exolvuntur orbiculis eos amplectentibus. † liberum esse, cum gen. rei. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. a.† ¶ Item dimittor, abdicor, ut, ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς, abdicari magistratu. Aliquando, remittor. ¶ Item absolvor, ut, τοῦ ἐγκλήματος ἀπολύεσθαι, à crimine absolvi. ¶ Item, discedo, proficiscor. Polybius, καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθὲν, πάλιν ἀπελύετο, rursum discedebat.

Ἀπολελυμένως, solutè, seu absolutè, liberè, Hermog.

Ἀπόλυσις, εος, ἡ, liberatio, absolutio. Item refutatio. Item discessus, profectio, apud Polyb. lib. 4. Item decessus, obitus. in testamento Lyconis apud Diogenem Laërt.

Ἀπολύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, liberativus, absolutivus.

Ἀπόλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, solutus, liber factus, apud Greg. Nazian.

Ἀπολύτως, solutè, liberè. Item absolutè. Eust. ¶ Apud Dionys. autem pro ἀναιτίως καὶ παντελῶς.

Ἀπολυτρόω, ῶ, redimo: idem quod λυτρῶ. Item dimitto, pretio accepto pro redemptione: ut apud Luc. χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορος νεκρὸν ἀπελύτρωσας.

Ἀπολύτρωσις, redemptio: sæpe in Novo Test.

Decomp. Ἀναπόλυτος, non solutus, vel qui absolvi non potest, non absolutus.

Δυσαπολύτως, ita ut difficulter absolvi et avelli queat. Galen.

Εὐαπόλυτος, qui facilè absolvi potest. [Aristot. de Hist. Animal.]

Διαλύω, dissolvo. Ut, διαλύειν τὰς φιλίας, dissolvere amicitias. διαλύειν τὰ χρέα, dissolvere æs alienum, quod et, διαλύειν τὰ χρήματα, dicitur à Demosth. Item dissolvo, dirimo, vel discutio, interrumpo. Ut, διαλύειν τὸν λόγον. Isocr. Et, διαλύειν τὸν ξύλλογον, apud Thuc. Et apud Xenoph. διαλύειν τὴν πανήγυριν, et τὴν στρατιάν. † σκηνὴν εἰς κοίτην. Pæd. 2.51. b. et l. 3. p. 75. a.† Sic, διαλύειν τὸν πόλεμον, et, τὰς μάχας, apud Herodian. Apud Isocr. et Polyb. διαλύειν τινὰς, componere litem inter aliquos, seu pacem facere.

Διαλύομαι, activè, pro διαλύω, sumitur in variis loquendi generibus. Ut, διαλύεσθαι τὰς φιλίας, apud Aristot. Et, διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, apud Platonem, conventus et colloquia dirimere. Et, διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς, apud Isocr. dissolvere seu diluere calumnias. ¶ Item passivè, dissolvor, dirimor, &c. unde, διαλυομένου ἀνθρώπου, apud Xen. † p. 237. a.† exp. quum homo morte dissolvitur. Item absolvor, dimittor; dictum de creditore qui suum recepit. Item, à comitatu dimittor, seu abeo, apud Thuc,

† dissolvi ab aliquo, discedere. Xenoph. Pæd. l. 5. p. 117. c.† Particip. διαλελυμένος, exp. dispersus, nullo ordine dispositus, apud Polyb.

Διάλυσις, dissolutio. (Διάλυσις κακῶν. Eurip. Phœniss. 392.) Philo de mundo. A Thucydide dicitur διάλυσις de pontibus, lib. 1. † διάλυσις τοῦ στρατεύματος, exercitus dimissio. Xen. Pæd. l. 6. p. 149. a.† ¶ Item, solutio, persolutio. Et gratiæ relatio; Plutarcho, ἡ διάλυσις τοῦ φιλανθρωπεύματος. ¶ Apud Plat. de repub. ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας, exp. in finienda societate. ¶ Item compositio, pacificatio. Polyb. καὶ διειληφὼς ἀποτρίβεσθαι τὰς διαλύσεις. Exponitur et fœdus, ex Plutarch. in Numa, et in Publ.

Διαλυτὴς, οῦ, ὁ, dissolutor. Thuc. 3.

Διάλυτος, dissolutus. [Plat. Phæd.]

Διαλυτὸς, dissolubilis, qui dissolvi potest.

Διαλυτικὸς, dissolvendi vim habens. [Plat. Tim. τὸ δὲ τῆς σαρκὸς διαλυτικὸν τῷ κάειν, ἀφρῶδες γένος, —— ὀπὸς ἐπωνομάσθη.]

Decomp. Ἀδιάλυτος, indissolubilis, qui dissolvi non potest.

Δυσδιάλυτος, ægrè dissolubilis, qui difficulter potest dissolvi. Gal. Item ægrè reconciliabilis, difficulter iram deponens. Arist. eth. 4.

Εὐδιάλυτος, qui facilè dissolvi potest.

Προδιαλύω, antè dissolvo. Plut. [Aristot. Probl. τὸ γὰρ πρῶτον πνεῦμα ὡσανεὶ προδιαλύεται τοῦ ὠσθέντος κύματος.]

Συνδιαλύω, simul solvo. Plut. [Demosth. adv. Apatur. τὸν δὲ Φώκριτον καὶ ἐμὲ οὐδενὸς κυρίους ἔφη εἶναι, ἀλλ' ἢ τοῦ συνδιαλῦσαι.]

Ἐκλύω, exolvo, expedio, libero. Cebes Theb. ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς, quibus se exolvere et expedire nequeunt. ¶ Item exolvo, dissolvo. ¶ Item dissolvo, i. e. destituo, relinquo, abjicio. Demosth. πάσας ἐξελύσατε τὰς παρασκευὰς τοῦ πολέμου. ¶ Item solvo, i. enervo. Philo de vita M. lib. 1. ἐκλύοντες καὶ παριέντες αὐτῶν τὰ φρονήματα, spiritus eorum frangentes ac debilitantes. ¶ Item fatigo, lasso, labore conficio, ex Aristot. de hist. an. l. 9. ¶ Item dissolvo: ut dissolvuntur ea quæ in massam unam coagmentata et concreta fuêre. Galen. ad Glauc. ἐκλύων ὄξει δριμυτάτῳ, macerans aceto et diluens. ¶ Item dirimo, Demosth. Philip. 3. ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν. ¶ Item solvo, resolvo, laxo; vocabulum medicorum de ventris adstricti resolutione. Diosc. l. 4. c. 266. ἐκλύουσι κοιλίαν. ¶ Ἐκλύειν στόμα dicitur etiam is qui loqui parat. Soph. in Ajace, Δῆλος δέ μοί 'στι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. (Eurip. Med. 1317. id. Phœniss. 649. Soph. Œdip. Tyr. 35. 1023.) ¶ Item discedo. ex lib. 2. Maccab.

Ἐκλύομαι, idem quod ἐκλύω, exolvo, libero. Od. κ'. Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι. Sic Plat. lib. 12. de leg. μεγάλας σφᾶς ἐκλύονται κατὰ πολλὰ ζημιῶν, à mulctis et noxis expediunt et exolvunt. Item pass. exolvor, liberor. Item exolvor, dissolvor. Item enervor, debilitor, membra mihi solvuntur, fatisco, lassesco, languesco, deficior: apud Plut. in symp. 7. sap. et apud Isoc. aliosque. (Æsch. Eum. 173.)

Ἐκλελυμένως, solutè, exolutè, remissè.

Ἔκλυσις, exolutio, solutio; ut, ἔκλυσις τῶν δεσμῶν, apud Nazian. † νοσήματος. Soph. Œd. Tyr. 1315.† ¶ Item enervatio. Diosc. l. 3. πρὸς ἔκλυσιν τῶν ἀφροδισίων. ¶ Item animi viriumque defectio, animi viriumque deliquium, inquit Gal. ad Glauc. et Aët. l. 5.

Ἔκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, exolutus, enervatus, viribus fractus, viribus defectus, languidus. Diosc. ¶ Item, dissolutus. ¶ Item, ἔκλυτοι καὶ τεθρυμμέναι ἐν τῇ ἐσθῆτι πρόοδοι, soluti in vestibus et fracti incessus, ex Can. ult. concil. Gangr.

Ἐκλύτως, solutè, expeditè. Plut.

Ἐκλυτήριον, ου, τὸ, solutio. (Eurip. Phœniss. 983. Soph. Œdip. Tyr. 400.)

Ἐκλυτρόω, ῶ, idem quod λυτρόω.

Ἐκλύτρωσις, idem quod λύτρωσις.

Decomp. Ἀπεκλύω, exolvo, dissolvo, resolvo, Alexan. Aphr. lib. 1. probl. ἀπεκλύει τὸν τόνον αὐτοῦ.

Δυσέκλυτος, ægrè exolubilis, qui vix exolvi potest.

Δυσεκλύτως, ita ut vix dissolvi possit. Æschyl. in Prometh. [60.]

Συνεκλύω, simul dissolvo. Plut.

Ὑπέκλυμα, solutio, ea significatione, qua quid impeditum et ligatum solvitur. Plut.

Ἐπιλύω, solvo, dissolvo. ¶ Item, solvo nodum alicujus quæstionis, explico. Marci c. 4.

Ἐπιλύομαι, idem, apud Herodian. l. 4. ¶ Item pass. explicor. Act. 19.

Ἐπίλυσις, solutio, explicatio. (Ἐπίλυσιν φόβου δίδου. Æsch. S. c. Th. 134.) Item, accessus. Suid.

Ἐπιλυτικὸς, explicandi et nodosas quæstiones solvendi peritus. Suid.

Καταλύω, dissolvo, everto, destruo, aboleo. Il. ί. Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα. Sic apud Thuc. καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια, καὶ τὰς ἀρχάς. Dicitur et, καταλύω σε τῆς ἀρχῆς, apud Xenoph. Pæd. 8. Item dissolvo. Ut, καταλύειν τὴν γέφυραν, apud Herodian. Et, καταλύειν τὴν σκηνὴν, apud Xen. ¶ Item, finio, καταλύειν τὸν πόλεμον, finire bellum, Thuc. lib. 4. Et, καταλύειν τὸν λόγον, Isocr. Et, καταλύειν τὸν βίον, apud Xen. finire vitam; quod et simpliciter καταλύειν dicitur, apud Greg. ¶ Item desino: aliquando neutraliter, aliquando cum accus. Demosth. οὔπω ἔτη ἐστὶν ἑπτὰ, ἀφ' οὗ τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα, ex quo ego desii navigare. Frequens est, καταλύειν τὴν ἄσκησιν, et, καταλύειν τὴν τέχνην. Aliquando subauditur accus. Ut Epigr. l. 2. Πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος, desiit athleticum, seu desiit exercere pugilatum. ¶ Item, diverto, hospitium capio. Thuc. lib. 1. ἀναγκάζεται κατά τι ἄπορον παρὰ Ἄδμητον καταλῦσαι, ad Admetum divertere. Dem. pro cor. πρέσβεις δεῦρ' ἀφικνούμενοι παρά σοι κατέλυον, ad te seu apud te divertebant. Et, καταλύειν εἰς πανδοχεῖον, apud Plut. divertere in tabernam. Apud Hom. Od. δ'. καταλύσομεν ἵππους, quidam exp. solutos equos excipiemus stabulo, velut hospitio. (Καταλύομαι. Eurip. Med. 146.) † κατελύθησαν, evertæ, dissolutæ sunt. Xenoph. cap. 1. Pædiæ Cyri.†

Κατάλυμα, diversorium, Marci 14.

Κατάλυσις, dissolutio, eversio. Item finitio. seu finis, exitus, ut, κατάλυσις πολέμου. Xen. Thucyd. lib. 8. Item diversatio hospitalis. Polyb. l. 2. Aliquando pro κατάλυμα, Plut. in Camill. Exponitur etiam, reconciliatio.

Καταλύσιμος, qui dissolvi et destrui potest, qui aboleri potest, delebilis, apud Soph. in Elect. † 1260.†

Καταλυτήριον, ου, τὸ, diversorium; idem quod κατάλυμα.

Καταλυτὴς, οῦ, ὁ, dissolutor, destructor, eversor. Naz.

Καταλύτης, ου, ὁ, hospes, qui divertit ad aliquem, qui diversatur apud aliquem. Polyb. l. 2.

Decomp. Ἀκατάλυτος, indissolutus, indissolubilis. [Hebr. 7. 16. κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκαταλύτου.]

Δυσκατάλυτος, dissolutu difficilis.

Προκαταλύω, antè dissolvo, antè everto et destruo, seu aboleo. Thuc. lib. 3. τοὺς νόμους προκαταλύειν. Item, antè finio. Plut. in Solone, προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον, ante opus absolutum vitam finiit. Apud Naz. προκαταλύσαντες μακρὰν ὁδὸν, de iis qui jam beati sunt, qui magnis itineribus confectis jam mansionem attigerunt, h. e. qui anteverterunt iis qui in via sunt.

Συγκαταλύω, unà everto et aboleo. Plut. et Thuc. lib. 8. Item unà finio. Syn. ep. 76.

Παραλύω, resolvo; item enervo, effœmino. Plato in Axioch. παρέλυσεν, ἐλωβήσατο, παρήρθρησεν. ¶ Item, dimoveo, averto. Thuc. l. 2. (de Pericle) ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς τε ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν. Idem. l. 8. παρέλυσε τῆς ἀρχῆς τὸν ξυνάρχοντα Σκιρωνίδην, apud Aristoph. παραλύειν τῆς δυνάμεως, exp. evertere alicujus potentiam. ¶ Item eximo, immunem facio, ex Luc. παρέλυσε τῆς καταδίκης. ¶ Παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, judicium intentatum destituere, cœptamque instantiam aut remittere, aut quovis modo antiquare. ¶ Παραλύειν τοὺς νόμους, Synes. solvere leges, violare. ¶ Item solvere, i. e. aperire, reserare. Plut. τὰ σάκκια τῶν χρημάτων παραλύσας.

Παραλύομαι, resolvor. unde, παραλελυμένα μόρια, apud Aristot. eth. l. 2. c. 13.

[Παραλυτέον. Plat. de Leg. τρυφῆς δ' ἤδη παραλυτέον, κολάζοντα μὴ ἀτίμως.]

Παράλυσις, resolutio, item, laxatio, remissio. Item peculiariter nervorum resolutio, quæ est privatio motus aut tactus in toto corpore aut parte. Interdum additur genitivus, significans aliquam corporis partem, ut, παράλυσις χειρὸς, vel ὀφθαλμῶν.

Παραλυτικὸς, paralyticus, qui paralysi laborat, apud Matth. et Luc.

Προλύω, solvo antè.

Προλύται, prolytæ, lytarum antecessores: lytis in jurisprudentia provectiores. In juris enim studio, qui quartum jam annum ei operam dedissent, tantosque in eo progressus fecissent, ut de eo respondere probè possent, et quæstiones solvere, λύται nominabantur, i. solutores. at, qui quintum, προλύται. quos ut uno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis et nodis juris solvendis anteeunteis τοῖς λύταις, quasi præsolutores diceres. In proœmio Pand.

Πρωλυθίαι, οἱ, exp. παρειμένοι, παραλελυμένοι, apud Hesych. eidem πρωλύθιος, est ἐπιφερὴς ἐπὶ τὸ στόμα, exolutus, præceps in os. παρὰ τὸ προλύειν.

Συλλύω, q. d. simul solvo. Accipitur pro διαλύω, i. compono litem seu dissidium. Soph. in Ajace, Εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Exponitur etiam dirimo lites, pacifico, reconcilio, item transigo. ex Diod. (Συλλύω, συγκλύω, συνοικέω. Æschyl. Choëph. 292.)

Σύλλυσις, compositio litis seu controversiæ aut dissidii. Diod.

Ὑπολύω, q. d. subsolvo, vel subter solvo. unde de calceis dicitur, ut, ἐμβάδας ὑπολύειν, apud Aristoph. solvere calceos, discalceare. ¶ Item ὑπολύω, et ὑπολύομαι, pro simplici λύω et λύομαι, apud Hom. ut Od. ξ'. πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. Iliad. ά. ὑπελύσαο δεσμῶν, pro ἐλύσαο, solvisti vinculis, seu liberasti.

Ἐξυπολύω, itidem de calceis dicitur, apud Areop. pro, discingo, discalceo.

Alia composita ex λύω, sine præpos.

Ὠδινολύων, partus dolores solvens, seu levans. Plin. l. 32. c. 2.

Composita ex λύσις et λυτὸς sine præpositione.

Ἄλυσις, εως, ἡ, catena: à verbo λύω, quod ἄλυτος sit, ut tradit Etym. Thuc. l. 2. ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραῖς ταῖς ἁλύσεσι. Plut. (de legatis Darii:) ἐν ταῖς χερσὶν ἁλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμὰ, κατὰ τῶν αἰχμαλώτων. ¶ Interdum est verbale ab ἀλύω. de quo vide suo loco.

Ἁλυσίδιον, ου, τὸ, catenula: apud Philon. et Suid.

Ἁλυσιδωτὸς, catenatus seu hamatus. Ut, ἁλυσιδωτὸς θώραξ, thorax hamatus, seu consertus hamis. 1 Reg. 17. et apud Athen. [Polyb. Hist. lib. 6. §. 21. οἱ δὲ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμὰς, ἀντὶ τοῦ καρδιοφύλακος σὺν τοῖς ἄλλοις, ἁλυσιδωτοὺς περιτίθενται θώρακας.]

Ἁλύσιον, ου, τὸ, catenula, seu catella: et propriè ea quæ ex auro est, et collo circundatur. Hesych. et Suid. ex Menandro.

Ἄλυκτος, inevitabilis, et consequenter insolubilis. Male tamen Suidas, pleonasmo τοῦ κ, pro ἄλυτος, dictum ait: quandoquidem ἀναλόγως factum ex ἀλύσκω, evito. quod in Ἀλέω. Quâ de caussâ non huc, sed eò, collocandum fuit.

Ἄλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, insolubilis, qui solvi non potest: vel indissolubilis, indissolutus. Plat. in Tim. Sic et συλλογισμὸς ἄλυτος dicitur, qui reprehendi non potest, tanquam ἀσυλλόγιστος, aut tanquam falsas præmissas habens, apud Aristot. pr. an. l. 2. c. 20. Item inexplicabilis, sicut quæstio aliqua explicari nequit. Pro ἄλυτος metri gratia dicitur ἄλλυτος in Epigr.

Βουλυτὸς, οῦ, ὁ, tempus pomeridianum seu vespertinum, quo boves solvuntur, et à laborum onere liberantur, ut tradit Eust. Il. π'. et Od. ί.

Δύσλυτος, qui vix solvi potest, solutu difficilis. Æschyl. [Prometh. 19. ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι Προσπασσαλεύσω, &c. Eurip. Androm. 120. Εἴ τί σοι δυναίμαν Ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων εὑρεῖν.] (Eurip. Phœniss. 382. δυσλύτους ἔχων τὰς διαλλαγάς.)

Δυσλύτως, ita ut vix solvi possit, nexu non facilè solubili.

Εὔλυτος, qui facilè solvi potest.

Κοιλιολυσία, ἡ, ventris solutio seu resolutio: utitur Cic. in epist. ad Att.

Κομβολύτης, marsupiorum amputator, ὁ λύων τοὺς κόμβους. Hesych.

Παλίλλυτος, resolutus, rescissus. Nonn.

Ὠμήλυσις, sive ὠμὴ λύσις apud medicos dicitur farina hordeacea, quasi cruda farina: ad differentiam polentæ, quæ torretur. Dicitur de omni farinâ: sed κατ' ἐξοχὴν de hordeacea intelligitur apud Gal. τῶν κατὰ τόπους. l. 4. et in lex. Hippocr.

ΛΩ˜, λῇς, volo. Ut Callim. hym. in Dian. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον, Ἥντινα λῇς. Sic et apud Theocr. idyll. 1. Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας, Συρίσδεν; Aristoph. in Acharn. Ἄντεινον, αἱ λῇς. ☞ Traditur factum ex θέλω, per abjectionem syllabæ initialis. ¶ Λῶ contractum ex λάω, vide in Λάω.

Λωΐων, melior, q. d. quem magis volumus. Hesiod. in Erg. ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω.

Λῴων, contractè pro λωΐων, usitatius in prosa. (Λῷον. Soph. Œdip. Tyr. 1058.)

Λωΐτερος, pro eodem. Od. ά. et Apoll. Arg. 2.

Λώϊστος, optimus: unde λῷστος, contractè, pro eodem in prosa usitatius. Vocativi λῷστε frequens usûs est in compellando, interrogando, et precando. Syn. ἔχει γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε. Sic Xen. πῶς, ὦ λῷστε; (Æsch. Pr. 204. Theoc. Id. 3.)

Λῆσις, εως, ἡ, voluntas, propositum. Hesych.

ΛΩ'ΒΗ, ης, ἡ, injuria, contumelia: vel opprobrium, dedecus. Il. λ'. Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. Od. σ'. Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Dicitur etiam aliquis esse λώβη. ut Iliad. γ'. Ἦ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων. Invenitur et apud Herodian. l. 8. Item apud Plat. de leg. pro pernicie seu damno. ☞ Putat Eust. λώβη dici per synæresin quasi λαόβη, ut derivetur à nomine λαὸς et verbo βαίνειν, et sit ἡ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις, seu ἡ ἐν κοινῷ ὕβρις, videlicet ἡ ἐν μέσῳ βαίνουσα εἴς τινα. ¶ Dicitur et de quodam aurium morbo: unde λωβὸς, qui laborat eo morbo. Sunt et, qui hanc primam esse nominis λώβη significationem arbitrantur, à qua cæteræ manarint, et à λοβὸς deduci putant. Suid. (Eurip. Phœniss. 285. Soph. Tr. 1014.)

Λωβήεις, εντος, ὁ, damnosus, perniciosus.

Λωβάομαι, ῶμαι, injuriam infero, contumeliam infero: vel injuria afficio, contumelia afficio. Il. ά. et β'. Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο; certè nunc postremùm in me contumeliosus fuisses. Item corrumpo, depravo, mutilo, deformo. Plato de rep. lib. 10. τὸ γὰρ, καὶ τοὺς ἐπιεικεῖς ἱκανὴν εἶναι λωβᾶσθαι, ἐκτὸς πάνυ ὀλίγων πάνδεινόν που. Herodot. ἑαυτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον. Item pass. contumeliâ afficior. Herodian. l. 1. Item depravor, corrumpor, vitior, mutilor. Plat. de Gorgia, et de leg. l. 10. (Soph. Tr. 1049.)

Λώβησις, εως, ἡ, injuriæ seu contumeliæ illatio.

Λωβητὴς, οῦ, ὁ, injuriæ illator seu contumeliæ, injurio-

sus, seu contumeliosus. Apud Aristoph. λωβηταὶ τέχνης, exp. depravatores, corruptores.
Λωβητὴς, idem. Exp. etiam, contumelia dignus, apud Hom. Il. ω.
Λωβήτωρ, ορος, ὁ, itidem convitiator, contumeliosus: apud Suid.
Λωβητὸς, οῦ, ὁ, injuria affectus seu injuriis, contumelia affectus. Hesiod. in Asp. † 366.† Ἔνθα κε δὴ λωβητὸς, ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη, ignominia affectus fuit. Item injuriæ seu contumeliæ expositus, aut obnoxius. Il. ω.
Λωβάζω, idem quod λωβῶμαι, activè sumptum.
Λωβάζομαι, pro λωβῶμαι, pass. contumelia afficior seu dedecore. Exponitur etiam, contumeliosè improbor, apud Democr. in epist. ad Hippoc.
Λωβεύω, contumelia afficio. Item illudo, irrideo, ludificor. Od. ψ. Τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν;
Λώβευσις, contumeliæ illatio, seu irrisio.
Λωβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, noxius, damnosus. Nicand.
Comp. Ἐπιλωβὴς, noxius, damnosus. Nic.

Composita ex λωβάω.

Ἀλώβητος, nulla injuria affectus seu contumelia, nullo affectus damno, illæsus.
Ἀπολωβάω, ῶ, contumelia vel injuria afficio.
Ἀπολωβάομαι, ῶμαι, pro eodem. Soph. in Ajace.
Διαλωβάω, mutilo, depravo, fœdo.
Διαλώβητος, vitiatus, convitiis respersus.
Decomp. Ἀδιαλώβητος, qui non mutilatus, qui contumelia affectus non est, ἀλωβής. Hesych.
Ἐκλωβάω, injuriam et damnum infero: λωβάω. Soph. [Philoct. 334. μόλις δ' ἐγὼ "Α "γαγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών.]
Παντλώβητος, omnino contumeliosus, valde damnum et noxam inferens. Lucian.

ΛΩ͂ΜΑ, ατος, τὸ, fimbria, instita: quod imæ vestis oræ assutum vel attextum est; quod et κράσπεδον, et κροσσός. Exod. 28. ποιήσεις ἐπὶ τὸ λῶμα τοῦ ὑποδύτου κάτωθεν ὡσεὶ ἐξ ἀνθούσης ῥοᾶς ῥοΐσκους ἐξ ὑακίνθου, in fimbria, seu limbo.
Λωμάτιον, ου, τὸ, fimbriola, parvus limbus, seu parvula instita.

ΛΩ͂ΟΣ, ου, ὁ, lous, à Macedonibus dicitur mensis hecatombæon, ut testatur Plut. in Alex seu Βοηδρομιὼν, ut in epist. Philip. ad Peloponnesios, apud Dem. pro cor. τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς λώου, ὡς ὑμεῖς, (Macedones) ἄγομεν, ὡς δὲ Ἀθηναῖοι, Βοηδρομιῶνος, ὡς δὲ Κορίνθιοι, πανέμου. Suidas esse dicit Romanorum Augustum, seu Sextilem. Sunt qui ι subscribant, aut adscribant, λῷος, sive λώϊος.

ΛΩΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, lotus: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 14. Hujus fructus est tam dulci apud Afros cibo, ut nomen etiam genti terræque dederit, nimis hospitali advenarum, oblivione patriæ. unde proverb. Λωτὸν φαγεῖν. quod dicitur de eo, qui externæ regionis dulcedine captus patriæ obliviscitur. Od. ι. Vide et Plin. l. 13. c. 17. et Athen. l. 14. Ejus arboris lignum ad tibiarum cantus expetitur: ac pro ipsa tibia inde confecta sæpe ponitur à poëtis. Ut apud Euripid. in Phœn. Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεανίδος ὥραις Βόστρυχον ἀμπετάσας λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπη. ¶ Est etiam eodem nomine in Ægypto caulis in palustrium genere. Plin. loco citato, et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10. et Herodot. l. 2. ¶ Est et ex herbarum genere. Diosc. l. 4. c. 111. et 112. item Plin. l. 22. c. 21. Sic et Il. ξ. Il. β. (Cat. N. 283. Theoc. ιά. 43.) et Od. δ.
Λώτινος, lotinus, qui è loto est, ut, λώτινον ξύλον, apud Theophr. hist. pl. l. 5. et l. 4. c. 4. Et, λώτινοι αὐλοὶ, Athen. l. 4.
Λωτόεις, εντος, ὁ, loti ferax, loto abundans. Ex hujus accusat. λωτόεντα, Atticè contracto in λωτοῦντα, Homer. fecit Doricum λωτεῦντα, Iliad. μ.
Λωτία, sive λωτὶν, Suid. sertum è loto.
Λωτίζω, lotum carpo. Hesych.
(Λωτίζομαι. Æsch. Suppl. 970.)
[Λωτίσμα. ‡ flos.‡ Eurip. Helen. 1609. Τί μέλλετ', ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα, Σφάζειν, φονεύειν βαρβάρους, &c.]

Composita.

Ἀπολωτίζω, separo, detraho, avello: more eorum qui lotum carpunt. Eurip. in Iphig. Aul. τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμους κόμας, ἔρυμα δακρύοντ' ἀκούσας Πατρίδος οὐλομένας, ἀπολωτιεῖ; quis mihi bene comptos capillos evellet aut abscindet? [Suppl. 449. Τόλμας ἀφαιρῇ, κἀπολωτίζῃ νέους. Ἀπολωτίζω proprie Lotum curiosius carpo, hinc quodvis gramen aut florem; et figurate selectiores homines neci demeto. Cl. Barnes.]
Κελαινόλωτα, dicuntur cerasa: quod sint velut nigricans lotus. Hes.
Μελίλωτος, ου, ὁ, sive μελίλωτον, ου, τὸ, (comp.) melilotus seu melilotum, q. d. lotus melligenus: unde et apum causâ seritur, teste Plin. Masc. gen. utitur Diosc. l. 3. c. 48. neutro Gal. de fac simpl.

Μελιλώτινοι στέφανοι, coronæ ex meliloto. Athen. l. 3.

ΛΩΦΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, respiro, interquiesco: metaphora sumpta à bobus, aut jumentis, à quorum cervice deponuntur onera. (☞ Nam à λόφος, i. cervix, derivatur: facta ectasi.) Od. ι. καδ' δὲ ἐμὸν κῆρ Λωφήσει κακῶν, τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν ἀνὴρ, respiret à malis, et molestia levetur. Thuc. lib. 6. ὅτι νεωστὶ ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν, paululùm requievimus, antea conflictati cum acerrimo morbo et bello. Is etiam, qui aliquem infestat, λωφᾷν dicitur, quum interquiescit, et finem facit: ac tunc exp. cesso, finem facio. Ut Iliad. φ. Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, mox desinet seu quiescet. Soph. in Ajace, Κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδε λώφησεν φόνου, quum cædis finem fecisset. Sic et morbus aut infortunium λωφᾷν dicitur, quum remittit et cessat. ut apud Plat. de leg. libro 9. apud Plut. in Parall. et alibi. ¶ Item transitivè, sedo, παύω. Apoll. Argon. 4. ᾧ ἀπὸ δίψαν Αἰθομένην λωφήσομεν, pro ἀπολωφήσομεν. Sic apud Hippoc. λωφᾷν τῆς νόσου, levare morbo. (Æsch. Pr. 376.)
Λώφημα, τὸ, laxamentum. Hesych.
Λώφησις, εως, ἡ, quies, cessatio, respiratio: ut, λώφησις τοῦ πολέμου, Thuc.
Λωφήϊον, ου, τὸ, sedandi vim habens, seu oneris deponendi: ut, λωφήϊα, ἱερὰ, sacra quæ fiunt diis, ut malum aliquod sedent, et à cervicibus nostris auferant. Apoll. Arg. 2.
Λῶφαρ, idem quod λώφημα, Hesych.

Composita.

Ἀλώφητος, indesinens, non intermittens, assiduus. οὐ λωφῶν. Plut.
Ἀπολωφάω, sedo, interquiescere et cessare facio. Apoll. Arg. l. 4.

M.

M NOTA est apud Græcos literæ, quam appellant μῦ. ¶ Nota item numeri. de qua vide in append. Vide et Μῦ suo loco.

ΜΑ', jurandi adverb. quod interdum per se negat, ut apud Aristoph. ἤπου τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων; Συκ. Μὰ Δία, (q. d. non per Jovem.) minimè, nequaquam. Aliquando ei adjicitur οὐ. ut, οὐ μὰ Δία, non per Jovem. † Xen. Pæd. 1. 3. 10.† Il. ά. Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον. Interdum etiam particulæ aliquæ inter οὐ et μὰ interjiciuntur: ut apud Plat. in Apologia, Ἀλλ' ὦ πρὸς Διὸς, οὑτωσί σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν θεὸν εἶναι; Οὐ μέν τοι μὰ Δία οὐδ' ὁπωστιοῦν. ¶ Aliquando etiam affirmativè capitur μὰ, atque etiam μὰ Δία. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 12.† Liban. ὀνείρατα διηγουμένη, πλάττουσα μάκεινα, μὰ τοὺς θεούς. Sic Apud. Aristoph. in Plut. Ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐγὼ μὰ τοὺς θεούς. Interdum additur ναί. ut, ναὶ μὰ Δία. Il. ά. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 6.† (V. Theoc. ιέ. 89. Eurip. Med. 396. id. Phœniss. 969. Aristoph. R. 175.)

ΜΑΓΑ'Σ, άδος, ἡ, Hesychio et Suid. lamina illa lignea repanda, super qua citharæ nervi contenduntur, pulsatis iis sonum reddens è foraminibus, quibus pertusa est. Boëthius hemisphærium nominasse dicitur, recentiores musici fulcrum et pontem, et canonem. Metaphoricè Greg. τίς ὁ δοὺς τέττιγι τὴν ἐπὶ στήθους μαγάδα;
Μαγάδειν, fides pulsare, seu nervis τῇ μαγάδι superductis harmonicos ciere sonos.
Μαγάδις, sive μάγαδις, instrumentum quoddam musicum, apud Athen. l. 14.
Μαγαδίζειν, magadi canere, seu magadis nervis pulsatis musicum ciere melos. Activè etiam et transitivè, pro ψάλλειν, pulsare, digitis tangere, posuit Aristot. in probl. sect. 19. q. 18.
Μαγάδιον, ου, τὸ, parvula μαγάς. apud Lucian.

ΜΑ'ΓΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, ab Hesych. exq. venenum, præstigiæ. Item machinamentum, machinamentum præstigiosum. A Suid. exp. inopinatum quippiam, et inexpectatum machinamentum, qualia sunt præstigiatorum. ¶ Item seræ vectis, obex, pessulus, repagulum. schol. Aristoph. in Vesp. et schol. Thuc. l. 2.
Μαγγανεύω, præstigiis et incantationibus utor. Aristoph. in Plut.
Μαγγανεία, ας, ἡ, idem quod Φαρμακεία, veneficium: apud Suid. Metaph. Naz. ὀψοποιῶν μαγγανείας, i. e. lenocinia, et quasi veneficia, scitamenta. Potest etiam accipi pro præstigiis vel incantationibus, apud Suid.
Μαγγάνευμα, τὸ, veneficium, præstigiæ seu lenocinium. Metaph. apud Greg. λιπαραὶ τράπεζαι, καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κομψεύματα, artificium coquorum. Sic et apud Plut. (de Cleopatra.) ἐν τοῖς περὶ αὐτὴν μαγγανεύμασι.
Μαγγανευτὴς, veneficus, seu præstigiator.
Μαγγανευτικὸς, ῶ, ὁ, præstigiatorius.

ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, coquus. Soph. apud Athen. lib. 1. —— ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω, σοφῶς. † Xen. Pæd. l. 2. 45. b.† Plut. symp. 7. ὄψα μὲν γὰρ οἱ μάγειροι σκευάζουσιν ἐκ χυμῶν διαφόρων. ☞ Eust. dictum scribit παρὰ τὸ τὰς μαγίδας αἴρειν sive εἰσφέρειν. Etymol. autem et Suid. ἀπὸ τοῦ τὰς μάζας μερίζειν. vel ἀπὸ τοῦ μάττειν.
Μαγειρικὸς, οῦ, ὁ, ad coquum pertinens, coquinarius, culinarius. Ut, μαγειρικὰ σκεύη, apud Athen. Et, μαγειρικὴ τέχνη, apud Plat. l. 1. de rep.
[Μαγειρικῶς. Aristoph. Equit. 374. ἐμβαλόντες αὐτῷ πάτταλον μαγειρικῶς εἰς τὸ στόμα. Acharn. 1014. Ἤκουσας ὡς μαγειρικῶς, &c. Pac. 1017.]
Μαγειρεύω, coquinarium factito, coquus sum, seu coquum ago. Plut. in quæst. Rom.
Μαγειρεῖον, ου, τὸ, locus in quo coquinaria factitatur: coquina, culina. Metaphoricè quidam τὴν σπλῆνα vocat τῶν ἐντὸς μαγειρεῖον, apud Dionys. Long.
Μαγειρίσκος, q. d. coquulus: apud Athen. l. 7.
Ἀρχιμάγειρος, (comp.) præfectus seu magister coquorum.

ΜΑ'ΓΝΗΣ, ητος, ὁ, magnes. Sic dicitur quidam jactus tesserarii ludi seu aleæ. ¶ Item lapis quidam, qui et μαγνήτης dicitur, vel etiam in fœm. μαγνῆτις, propterea quòd in Magnesiaco agro magna ejus sit reperta copia. Nicand. ab inventore appellatum scribit. Alex. Aphr. probl. 1. ἕλκεται ὑπὸ μάγνητος σίδηρος. Et in præfat. probl. λίθος ἡ μαγνῆτις ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον. [Eurip. Œn. 1. Ὥστε μαγνῆτις λίθος, Τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν. Plat. Io. ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνῆτιν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ, Ἡρακλείαν.]

ΜΑ'ΓΟΣ, ου, Persicum vocabulum est, significans sapientem, seu rerum divinarum et naturalium peritum. Ii herbarum gemmarumque et aliorum vires callebant, miracula edebant, divinabant, et ob futurorum prædictionem et vitam religiosam diis familiares credebantur, magno in honore habebantur, ac de rebus gravioribus consulebantur, ut patet ex Cic. de divin. Strab. l. 16. Luc. in Macrob. Xen. Pæd. 7. et 8. Plut. in Alex. Herodian. lib. 4. Hinc factum, ut in malam etiam partem hoc nomen acceptum fuerit pro præstigiatore et venefico. Ut apud Æschin. in Ctes. οὔτε Φρυνώνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Et Soph. (Œdip. Tyr. 395.) Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον. ¶ Adjectivè etiam accipitur pro, magicæ artis peritus, magica vi instructus. Ut apud Plat. in Axiocho, Γωβρύης ἀνὴρ μάγος. Et in Epigram. Καὶ κεστοῦ φανεῦσα μαγωτέρα, in sermone cestum Veneris superans, velut magicis incantationibus.
Μαγικὸς, οῦ, ὁ, præstigiatorius, veneficus.
Μαγεύω, magus sum, magicas artes calleo: ut apud Plut. in Artox. et in apophthegm. Cyrus minor in epist. ad Laced. dicit, se φιλοσοφεῖν μᾶλλον καὶ μαγεύειν βέλτιον τοῦ ἀδελφοῦ. Item, utor magicis artibus, seu adhibeo magicas artes aliqua in re. Plut. in Numa, καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας ἐκείνους, illos magicis usos artibus, seu præstigiis, Jovem deduxisse.
Μάγευμα, ατος, τὸ, machinamentum magicum, vel artes magicæ, insidiæ magicæ. Plut. in Erot.
Μαγεία, ας, ἡ, magica ars, magica scientia. Interdum in bonam partem accipitur, ut et μάγος. ut Plat. in Alcib. majore scribit, τὴν μαγείαν τὴν Περσικὴν fuisse θεῶν θεραπείαν. Item pro arte præstigiatrice, incantatrice, venefica. Vide Plin. l. 14. c. 17. et l. 30. c. 1. et 2.

Composita.

Διαμαγεύω, malis artibus, incantationibus, præstigiis aliquid efficio, compono, paro. Lucian.
Καταμαγεύω, magicis incantationibus occupo. Lucian. ὅλον με καταμαγεύσας.

ΜΑΓΥ'ΔΑΡΙΣ, magudaris: radix silphii, seu laserpitii. Diosc. l. 3. c. 94. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 3.

ΜΑΔΟ'Σ, οῦ, ὁ, adject. lævis, glaber, depilis: apud Theoph. ¶ Item Doricè, pro μαζὸς, ut tradit Eust.
Μαδαρὸς, οῦ, ὁ, idem cum μαδὸς, depilis, glaber, lævis. ut apud Arist. hist. an. l. 4. μαδαροὶ γίνονται.
Περιμάδηρος, Ionicè pro περιμάδαρος, circumquaque glaber, ut, τὰ περιμάδηρα ἕλκεα, Hippocr. aph. l. 6.
Μαδαρότης, ἡ, glabrities, lævor ex defluvio pilorum. Hipp. περὶ χυμῶν.
Μαδάρωσις, idem quod μαδαρότης, apud Gal. Vide Aët. l. 7. c. 80. Paul. Ægin. l. 3. c. 22. et Actuar. περὶ διαγν. παθῶν l. 2. c. 7.
Μαδάω, ῶ, lævis et depilis sum. Aristoph. in Plut. πρεσβύτην ῥυπῶντα, κυφὸν, ῥυσσὸν, μαδῶντα, νωδόν. ¶ Item neutr. madeo, madidus sum. Theophr. hist. pl. lib. 4. ταῦτ' δὲ σηπῇ καὶ ὅταν ἐπομβρία γίνηται. τὰ γὰρ πρὸς τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾷ.
Μαδάλλω, glabro, depilo, apud Hesych.
Μαδίζω, idem quod μαδάλλω. Hesych. Neutraliter etiam accipitur pro μαδᾷν, apud Hippocrat. γυναικ. lib. 2. καὶ ἐν μαδίσῃ, κύμινον ἐμπλασσε.

Μάδισις, εως, ἡ, defluvium pilorum, seu glabrities et lævor è defluvio pilorum. Ponitur inter plantarum vitia, apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 12. Reperitur et *μάδησις* per η, à *μαδάω*, apud Hippocr. Epidem. l. 3. sect. 3.

Μαδιστήριον, ου, τὸ, id quo glabratur cutis, id quo cutis redditur lævis et depilis, vulsella, sive volsella.

Διαμαδάω, (*comp.*) irrigo, humecto. Suid.

ΜΑ΄ΖΑ, ης, ἡ, maza. † Xen. Pæd. l. 6. p. 161. c.† Athen. lib. 14. scribit, initio *μάζαν* vocatam fuisse vulgarem quendam et communem cibum ex farina: quum verò postea delicatiùs et majori cum luxu pararetur, *ματτύην* appellatam fuisse. Hesych. verò *μάζαν* expon. farinam subactam aqua et oleo. Aristoph. verò scholiast. et Suid. propriè significare scribunt edulium ex lacte et frumento. (R. 1105. pl. Theoc. Id. 4. 34.) Nonnulli nauticum panem, vulgò bis coctum, intelligunt. Xenoph. Pæd. 1. *ἡδὺ μάζα καὶ ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν.* ☞ Apollodorus apud Athen. lib. 14. à *μασᾶσθαι* derivari scribit: ipse verò Athen. à *μάττω* derivat, quem et Eustath. sequitur.

Μάζινος, è maza factus. Hesych.

Μάζιον, parva maza: apud Athen. l. 2.

Μαζίσκη, ἡ, idem, apud Aristoph. in Equit.

Μαζάω, mazas pinso, seu coquo, mazas subigo et conformo. Hesych.

Ὑπερμαζάω, (*comp.*) supra modum luxurior in mazis parandis: Athen. lib. 14. Exponitur etiam, lascivio præ nimia saturitate et luxu, petulans sum ex nimio mazarum delicatarum esu. Poll. Accipitur et generaliùs, ut apud Alciphr. *ὑπερμαζᾷς ἢ μέμηνας. ἀκούω γάρ σε λοιδόρου γυναικὸς ἐρᾶν.* ¶ Significat etiam, turgidiores habere mammas. à Μαζός. quod sequitur.

ΜΑΖΟ΄Σ, οῦ, ὁ, mamma, mammilla. Il. ώ. *Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.* Il. χ΄. dicitur mulier *μαζὸν ἐπέχειν*, præbere mammam. (Æsch. Ch. 529.) Dicitur et de mamma viri: ut Il. λ΄. *Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί.* Sic Iliad. δ΄. *Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.* ¶ Item pro nutrice, apud Callim. ut vicissim Catullus nutrices pro mammis dixit, canens de Nereidibus, Nutricùm tenus extantes è gurgite vasto. Pro *μαζὸς* Doricè dicitur *μασδός*. Ut apud Theocr. idyll. 3. v. 16. *Μασδὸν ἐθήλαζε.* ☞ A *μυζᾷν* derivari tradit Eust. alii autem à *μάττειν*, quod est *ἅπτεσθαι*.

Μαστὸς, οῦ, ὁ, idem quod *μαζὸς*, mamma. Eurip. in Hecub. *Μαστούς τ᾽ ἔδειξε, στέρνα θ᾽ ὡς ἀγάλματος Κάλλιστα.* (Phœniss. 276. 950. 1391.) Dicitur et de brutis: ut apud Aristotel. (de vitulo marino;) *μαστοὺς δ᾽ ἔχει δύο, καὶ θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων.* ¶ Item metaph. tumulus, collis, idem quod *λόφος*, apud Xenoph. In retibus *μαστὸς* dicitur, quod additur *τοῖς ἐνοδίοις*: apud Xenoph. in Cyn. *τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μαστούς.* vide Poll. ¶ Item poculi genus quoddam apud Paphios: ut est apud Athen. lib. 11. ☞ Grammatici quidam à *μαστὸς* derivari scribunt, quòd sit *μεστὸς γάλακτος*. et de muliebri mamma dici tradunt. Alii à verbo *μαστεύω*, i. quæro: quòd infantes in mammis lac quærant. At simplicior videtur deductio ex *μαζός*.

Μασταρύζω, labra contraho, in modum lactantium puerorum. Aristoph. in Acharn. *Ὁ δ᾽ ὑπὸ γήρως μασταρύζει.* Vide et in *Μασάομαι*.

Μασθὸς, idem quod *μαστός*. sed in compositione potiùs invenitur. (Æsch. Ch. 543.)

Composita: ac primùm ex μαζός.

Ἐπιμάζιος, mammillaris. Tryphiod.

Μεταμάζιος, ου, (q. d. intermammillaris,) qui est medius inter mammillas seu ambas mammas: ut, *στῆθος μεταμάζιον*, pectoris ea pars quæ est inter ambas mammas seu mammillas, Il. έ. Interdum tamen *μεταμάζιον* sine adjectione expon. pectus, ut apud Anacreontem, in ea oda qua sibi Bathyllum depingi jubet.

Ὑπερμαζᾷν, turgidiores habere mammas, mammosam esse. Synes. epist. 4. *αὗται γὰρ ὑπερμαζῶσι, καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων.* Aliam signif. vide in *Μάζα*.

Ὑπομάζιος, (q. d. submammillaris) qui adhuc est sub mammilla, seu adhuc lactens. Theophyl. ep. 62.

Composita ex μαστός.

Εἰαρόμαστος, vernantes mammas habens: in anthol. Epigr.

Ἐπιμαστίδιος, ου, ὁ, mammæ admotus, lactens, apud Luc. et Suid. [Æschyl. Sept. c. Theb. 354. *βλαχαὶ δ᾽ αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων ἀρτιτρεφεῖς βρέμονται.* Schol. β΄. *νηπίων.* Eurip. Iph. in Taur. 230. *Κλαίω σύγγονον, ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον ἔτι βρέφος, ἔτι νέον*, &c.] Pro eodem dici et *ἐπιμάστιος*, scribit Poll. l. 2.

Ἐπίμαστος verò vide in comp. à *μαστεύω*.

(*Φιλόμαστος*. V. Æschyl. Ag. 146. 729.)

Composita ex μασθός.

Βούμασθος, (pro quo scribitur etiam *βούμαστος* per τ,) uva quædam, à crassitudine ita vocata; aut simpl. uva in mammæ bovis similitudinem.

Μεγαλόμασθος, dicitur fœmina, quæ magnas habet mammas, mammosa.

Ὑπομασθιαῖος, adhuc lactens, *ὑπομάζιος*. 3 Maccab.

ΜΑΙ͂Α, ας, ἡ, obstetrix, ἡ *ὀμφαλοτόμος*. (☞ A *μάω*, vel *μάομαι*, id est, quæro, ut tradit Eustath. quòd in partu quæri, itidemque ipsa quærere soleat.) Suid. ex Diogen. Laërt. *Σωκράτης, Σωφρονίσκου λιθοξόου, καὶ μητρὸς Φαιναρέτης μαίας.* Et Poll. ex Plat. in Theæt. *διδοῦσι φαρμάκια αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις.* Item nutrix: ut Odyss. τ΄. *Μαῖα, τίη μ᾽ ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ᾽ ἔτρεφες αὐτὴ Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ.* Vide Poll. lib. 3. Item avia, patris vel matris mater. Hesych. et Eustath. ¶ Est etiam honesta erga ætate grandiorem alloquutio, utpote qua honoris causa utebantur natu minores ad nutricem, ut idem Hesych. et Eust. annotat. ¶ Item *μαῖαι*, maiæ, cancrorum genus: apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 2.

Μαιὰς, άδος, ἡ, avia, nutrix. Suid.

Μαιεύω, obstetrix sum, obstetricem ago.

Μαιεύομαι, idem: et quidem usitatius, in signific. etiam activa, pro *ἐξάγειν τὸ τικτόμενον*. Plato in Theæt. *διαφέρει δὲ τῷ τε ἄνδρας ἀλλὰ μὴ γυναῖκας μαιεύεσθαι.* Et paulo pòst, *μαιεύεσθαί με ὁ θεὸς ἀναγκάζει, γεννᾷν δὲ ἀπεκώλυσεν.* Et apud Luc. *μαιεύεται ἡ Ἄρτεμις*, obstetrix est. Apud Philostr. *ἱκανὴ δὲ πᾶσα ἔμπληξις μαιεύσασθαι καὶ πρὸ τῆς ὥρας*, ante tempus educere partum more obstetricis, i. excutere et expellere fœtum, abortum conciliando. Exponitur etiam, *νεοττοτροφῶ*, apud Suid. Item pro *μάομαι*, i. *ζητῶ*, apud eundem.

Μαίευμα, τὸ, quod ab obstetrice exductum est, id est, partus, *τὸ παιδίον*. Plato.

Μαίευσις, εως, ἡ, obstetricis functio et munus. Plat. in Theæt.

Μαιεία, ἡ, pro eodem. Plat. ibid.

Μαιευτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. obstetricius, ut, *μαιευτικὴ γυνὴ*, obstetrix, seu obstetricis artem callens: et *μαιευτικὴ τέχνη*, vel *μαιευτικὴ*, (absolutè,) ars obstetricum, apud Poll. At *μαιευτικὸν* doctrinæ genus dicitur, quod velut incunabula fovet. Laërt. lib. 3.

Μαιευτικῶς, obstetricum more. Poll. l. 4.

Μαιεύτρια, ἡ, obstetrix.

Μαιευτρικῶς, obstetricum ritu. Suid.

Ἀμαίευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) obstetricis manum non expertus. Nonn.

Ἀμαίωτος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ obstetrice caret. Oppian.

Μαιόομαι, οῦμαι, f. *ώσομαι*, obstetrix sum, obstetricem ago. Idem quod *μαιεύομαι*. Item eximo et extraho veluti obstetrix. Epigr. lib. 2. *Ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ᾽ ἔτικτε.* Item parturientem adjuvo enitentem. Ibid. *ἔμπαλιν Ἄρης Ἤρχετο μαιοῦσθαι γαστέρας ἡμετέρας.* Luc. *τάς τε τικούσας ἐμαιοῦτο.* Sic et apud Plut. in quæst. Platon.

Μαίωσις, obstetricis opera, obstetricis functio et officium. Idem cum *μαίευσις* et *μαιεία*. Plut. in Alex.

Μαιωτικὸς, οῦ, ὁ, idem quod *μαιευτικός*. Ut, *μαιωτικὴ τέχνη*, obstetricum ars, apud Plat. in Theæt.

Μαίωτρον, ου, τὸ, merces seu præmium quod obstetrici persolvitur. Luc.

ΜΑΙ΄ΑΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, Mæander, Phrygiæ fluvius sinuosus atque fluxuosus admodum, apud Strab. Inde cælatura *μαίανδρος* ea dicitur, in quâ lineæ discursant, nunc per helices et spiras retortæ, nunc per gyros et anfractus sinuatæ. Joseph. in Antiq. Jud. *μαίανδρος ἐν κρατῆρσι πηχυαῖος τὸ ὕψος ἐξείργαστο, κατὰ σύνθεσιν λίθων παντοίων τὴν ἰδέαν.*

Μαιανδρωτὸς, mæandratus, flexuosis mæandris circumductus, in quo mæandri sunt.

Μαιάνδριος, Mæandrius, (à flumine:) ut, *Μαιάνδριος χὴν*, apud Athen. l. 2. *ἔγχελυς Μαιανδρίη*, l. 7. Sic, *Μαιάνδριον πεδίον*, et *Μαιάνδριον ὕδωρ*, apud Suid.

ΜΑΙ΄ΝΟΜΑΙ, F. *μανοῦμαι*, furo, insanio. Plerunque de iis dicitur qui ira perciti furibundo impetu aguntur, sicut et *λυττᾷν*. Od. λ΄. *ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.* Xen. Pæd. 1. *μαινόμενον τῇ τόλμῃ*, audaciâ furentem. Plut. de solert. an. *ἔνιοι δέ φασι, καὶ βοῦς μαίνεσθαι, καὶ ἀλώπεκας.* Aliquando remissiùs accipitur, pro *παραφρονεῖν*, i. desipere: et tam de dictis quàm factis usurpatur. Dem. in Mid. *περὶ ὧν ἂν οὐδὲν εἴποιμι πρὸς ὑμᾶς φλαῦρον ἐγώ. καὶ γὰρ ἂν μανοίμην.* Apud Isocrat. in orat. de pace, *μαίνεσθαι* et *παραφρονεῖν* copulantur. Accipitur aliquando in bonam partem: ut in Epigr. *μέλισσα μαινομένα* dicitur ob laborem et assiduitatem. Soph. in Ajace, *γελᾷ δὲ τοῖς μαινομένοις ἄχεσι.* Apud Plin. l. 21. c. 13. genus quoddam mellis *μαινόμενον* dicitur, ab insania, quam gignit. ¶ In compositione autem postpositum significat vehementem et immoderatam cupiditatem seu libidinem: ut in *γυναικομανὴς*, *ἐρωτομανὴς*, et similibus. ☞ Derivari autem à *μάω*, *μῶ*, i. *λίαν προθυμοῦμαι*, tradit Eust. (Eurip. Med. 1286. *καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι.* Supra modum insanio. Aristoph. R. 104.)

[*Μαίνω*. Aristoph. Thesm. 568. *οὐδ᾽ ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρα ἔμηνεν·* Schol. *Μανῆναι ἐποίησε, εἰς μανίαν ἐνέβαλεν.* Schol. Biset. *Μαίνεσθαι ἐποίησεν. εἰς μανίαν εἰσέβαλε. τὸ γὰρ μαίνειν ἐνεργητικῶς λαμβάνεται.*]

Μαινόλης, ου, ὁ, furens, lymphatus. Bacchi epith. apud Euseb. de præpar. Evang. l. 2. c. 5. At, *μαινόλης οἶνος* dicitur, quòd in furorem agit: apud Gregor. in carm. Lyr. Sic, et, *ἄκρατος μαινόλης*, apud Plut. in lib. *περὶ ἀοργησ.* Fœm. *ἡ μαινόλις*. Æschyl. [Suppl. 114.]

Μαινὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa, lymphata. Plutarch. de audiend. poëm. et Iliad. χ΄. (*Μαινὰς*, Semele. Eurip. Phœniss. 1687. Soph. Œdip. Tyr. 221.)

Μανία, ἡ, furor, insania: species *τῆς παραφροσύνης*, ut scribit Gal. l. 2. de caus. sympt. Interdum pro ea mentis abalienatione quæ *μελαγχολία* propriè appellatur: ut apud Hippocr. aph. 21. l. 6. Plerunque etiam accipitur pro dictis aut factis vecordibus et insanis. Isocr. in Pace. *εἰς τοῦτ᾽ ἦλθον, οὐκ ἀνοίας, ἀλλὰ μανίας.* In plurali utitur Arist. in Pace; *Τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε.* pro *μανίας*. † *ἐς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας.* Nub. 830. eo dementiæ processisti.† A Platone quoque in Phæd. plures *μανιῶν* species recensentur. (pl. Æsch. Pr. 878.)

Μανιὰς, άδος, ἡ, furiosa, insana: ut, *μανιάδες νόσοι*, furiales morbi. Soph. in Ajace. [59. Vide Schol. Eurip. Orest. 325. *Τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἐάσατ᾽ ἐκλαθέσθαι λύσσας μανιάδος φοιταλέου.* 270. *Εἴ μ᾽ ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασι.* Scholion legatur.]

Μανικὸς, οῦ, ὁ, insanus, aut ad insaniam pronus. Luc. de hist. scrib. *ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος.* Isocr. ad Demon. *τὸ μὲν γὰρ ἀνόητον, τὸ δὲ μανικόν.* Item insaniam et furorem gignens: ut, *μανικὸς στρύχνος*, solanum furorem afferens: apud Theophr. hist. pl. l. 9. Dioscor. l. 4. c. 63. Plin. l. 21. c. 31. Exponitur etiam divinus ac numine inflatus: apud Aristid. orat. in Jovem.

Μανικῶς, furiosè, furenter.

Μανιώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, furiosus, insanus, furore percitus. *μανιώδης Βάκχος*, apud Theocr. idyll. 27. et, *μανιώδεις ὀρχήσεις*, apud Athen. l. 4. Item insaniam faciens, insaniam gignens, apud Diosc. l. 4. c. 58. Item vesanus, stultus. Thucyd. l. 4.

Μαίνη, ης, ἡ, mæna: piscis qui Dianæ sacrificari solebat: quæ *μανίας* causa esse creditur, ut Eust. scribit ex Epigr.

Μαινὶς, ίδος, ἡ, idem quod *μαίνη*, apud Athen. l. 7. Unde *λευκομαινὶς*, mæna candida: Apud Athen. l. 7.

Μαινίδιον, ου, τὸ, mænula, apud Aristot.

Μάνης, οῦ, ὁ, servus, famulus. Eust. scribit, veteres grammaticos derivare à *μαίνομαι*, quod plerumque furibundi videantur servi. Aristoph. in Ran. et in avib. ubi vide schol. Est etiam poculi quædam species, apud Athen. l. 11. Dicitur etiam de cottabi ludo, ibidem. Est etiam tesserarii jactus nomen, apud Eubulum.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπομαίνομαι, furere seu insanire desino, à furore seu ab insania desisto. Aliquando simpliciter significat furo, insanio, vel vehementer insanio, vehementi furore sum percitus. Luc.

Ἐκμαίνομαι, perfuro, seu simplic. furo, insanio: idem quod *μαίνομαι*. Et, *ἐκμαίνομαι περί τι*, insano amore alicujus rei ducor.

Ἐκμαίνω, furore percello, in furorem ago, lympho. Eustath. (Soph. Tr. 1158.)

Ἐκμανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, furiosus, ὁ *ἐξεστηκὼς*, vel *ἐκστατικός*.

Ἐμμαίνομαι, furo in, insanio in. Act. Apost. 26.

Ἐμμανὴς, furens, lymphatus, vel furore plenus. Soph. in Elect. † 296.† (Æsch. Eum. 863.)

Ἐμμανῶς, furibunde, furenter. Hesych.

Ἐπιμαίνομαι, furo et insanio super aliqua re. Metaph. autem *ἐπιμαίνεσθαί τινι* dicitur qui insanit alicujus amore. Plut. in Bruto, *ἐγνώκει τὴν Σερβιλίαν ἐπιμανεῖσαν αὐτῷ.* Aristoph. in Vesp. *οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀγανῷ ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις ἐπεμάνην, οὐδ᾽ ἐξεχύθην*, neque ullos mores tam impotenti amore deperii. (Metaph. *δορυτίνακτος δ᾽ αἰθὴρ ἐπιμαίνεται.* Æsch. S. c. Th. 159. Ag. 1437.)

Ἐπιμανὴς, insanus, furiosus. Athen. l. 2.

Καταμαίνομαι, furore incitatus sum contra, insanio contra. Exponitur etiam, furore contendo.

Περιμαίνομαι, furo circum. Hesiod. in Asp. † 99.† *Ὃς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος Φοίβου Ἀπόλλωνος.* Exponitur etiam, perfuro, i. vehementer furo.

Περιμανὴς, valde insanus, mirum in modum insanus.

Συμμαίνομαι, simul insanio. Eurip. in Bacch.

Ὑπερμαίνομαι, supra modum furo, aut vehementer furo, seu insanio. Item insano amore depereo, insano amore accendor. Aristoph. in Ran.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia αι.

Ἀεσίμαινα θάλασσα, mare ventis furens.

Ἐριδμαίνω, irrito. Vide in *Ἔρις*.

Σκοτόμαινα, nox, caligo nocturna: quippe in qua *μαίνεται καὶ ἀκαταστατεῖ τὰ οὐράνια.* Utitur Nazianz. simpliciter pro tenebris et caligine, quum inquit: *τὴν ἐπέχουσαν ἡμᾶς σκοτόμαιναν.* Vide et in comp. ex *Μήνη*, luna.

Composita abjicientia ι.

Αἰνομανὴς, gravi furore percitus.

Ἀκρομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, summo furore correptus, extrema insania laborans. Herodot. [lib. 5. §. 42. Ὁ μὲν δὴ Κλεομένης, ὡς λέγεται, ἦν φρενήρης, ἀκρομανής τε.]

Ἀνδρομανὴς, insaniens ob viros, insaniens virorum amore, viros insanè amans vel appetens. De muliere dicitur: ut contrà vir dicitur γυναικομανής.

Ἀνδρομανία, ἡ, virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum. Gregor.

Ἀρειμανὴς, et ἀρειμάνιος, (q. d. Marte furens, bellandi amore insanus,) martius, bellicosus. Dionys. Alex. ἀρειμανέων Ἀριμασπῶν. Plut. in Themist. et Laërt.

Ἀρειομανὴς, Arianus: insaniens in Arianismo. in Eccl. hist.

Ἀρειομανίτης, idem. apud Theodoretum in Eccl. hist.

Ἀσελγομανέω, insana lascivia prurio. Lucian. ἀσελγομανῶν ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

Γυναικομανὴς, mulierum amore insanus, mulierosus. Athen. l. 11.

Γυναιμανὴς, idem. Il. γ'.

Γυναικομανία, insanus mulierum amor. Athenæus ibid. Pro quo et γυναιμανία, per syncopen.

Γυναικομανέω, ῶ, insano mulierum amore flagro. [Aristoph. Thesm. 583. Γυναικομανῶ γάρ. Schol. Ἐκμαίνομαι περὶ τὰς γυναῖκας, ὑπὸ τῆς ἀμέτρου φιλίας καὶ ἐπιθυμίας. Joseph. de Bell. lib. 1. cap. 22. §. 3. 9.]

Δαιμονομανία, insanus dæmonum amor. (i. quo quis prosequitur dæmonum cultum.) insana quædam idololatria. apud Aretham.

Δειπνομανὴς, qui insano cœnarum convivalium amore ducitur. Athen. lib. 4.

Δοξομανὴς, qui insano gloriæ amore tenetur.

Δοξομανία, vel δοξομάνεια, insanus gloriæ amor.

Δοριμανὴς, et δορυμανὴς, hasta furens, seu insano hastæ bellandique amore captus, bellandi avidissimus. [Eurip. Suppl. 485. Οὐκ ἄν ποθ' Ἑλλὰς δοριμανὴς ἀπώλετο.]

Εἰδωλομάνεια, sive εἰδωλομανία, ἡ, insanus idolorum cultus: apud Areop. et Basil.

Ἐρωτομανὴς, et ἐρωμανὴς, insanè seu perditè amans. Athen. [lib. 13.]

Ἐρωτομανία, vel ἐρωμανία, insanus amor, in Epigr.

Ἐρωτομανέω, ῶ, insano amore captus sum.

Ἡλιομανὴς, insano Solis amore captus: cicadæ epitheton, quoniam ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ.

Ἡμιμανὴς, semiinsanus: apud Luc. [Æschin. Orat. in Timarch. νανίσκος δὲ ὄρφανος ἡμιμανὴς, διεχείριζε τὴν οὐσίαν, &c.]

Θεατρομανέω, ῶ, insano theatri amore teneor. Philo de vita M. lib. 3.

Θεομανὴς, deorum instinctu furens, cui à diis furor immissus est. Euripid. in Orest. [79. ὅπως δ' ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ. 843. Τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς. Ion. 1402.] (θεοῖς ἐπιμαινόμενος. Æschyl. S. c. Th. 659.)

Θηλυμανὴς, insano fœminarum amore captus.

Θυρσομανὴς, thyrso furens. Hoc nomine intelligitur Bacchus apud Eurip. in Phœniss. [798.] Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις, &c.

Ἱππομανὴς, insano equorum amore flagrans. vel qui supra modum equis studet. Apud Soph. in Ajace, σὲ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντα, quidam ad Ajacem referentes exp. τὸν μεγάλως μαινόμενον. alii, de prato dici putantes, exponunt, τὸν εὐανθέα, ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται, vel τὸν ἄγαν μεμηνότα, καὶ ἀνθοῦντα, καὶ ἐνυβρίζοντα τῇ χλοῇ. vide in Schol. Item qui equino more libidinis extimulatur furiis. Est etiam, valde insanus: nam apud Græcos ἵππος et βοῦς in compositione habent vim augendi: vel quia furor equarum maximus est, præsertim cum aguntur in venerem.

Ἱππομανὲς, frutex est, alio nomine ἀπόκυνον et κυνοκράμβη dictus: equis præsertim, si eo vescantur, lethalis, eos ad furorem incitans. Theocrit. idyll. 2. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. ¶ Item equina cupido coitus, furor quo equæ coitus desiderio extimulantur. Item amoris veneficium quod equis innascitur. Aristot. hist. animal. lib. 6. cap. 22. Plin. lib. 8. cap. 42. Hinc, translato vocabulo, succum etiam, qui ex tithymalo exprimitur, hippomanes appellasse Theophr. hist. pl. l. 9. traditur: ubi tamen sunt qui ἱπποφαὲς legant. Item virus quod ex equarum equientium naturalibus distillat. Aristot. hist. an. l. 6. c. 18.

Ἱππομανέω, ῶ, equorum insano amore ducor, seu magnoperè equis delector; Synes. Item equio: Aristot. hist. an. lib. 6. Est etiam, more equarum ad rabiem coitus agi, seu libidinis furiis stimulari, ut innuit Aristot. ibid.

Ἱππομανία, vesanus equorum amor, nimium equorum studium. Item insanum studium equorum curulium. Luc. in Nigr.

Καρπομανὴς, q. d. insanè fructificans, luxurians fructu. Apud Soph. in Perilao, pro εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα accipi testatur Hes.

Λευκομανὲς. (Aristoph. R. 1016.) Vide Μανὶς, in Deriv.

Λογομανέω, ῶ, literis et disciplinis vehementer incumbo, q. d. literarum quodam insano amore teneor: apud Chion.

Μουσομανὴς, cantu insaniens: vel à Musis afflatus in Epigr.

Μουσομανία, furor musicus: vel insana canendi cupiditas. Plutarch. symp. 7.

Μουσομανέω, ῶ, insano musarum aut musices amore flagro, vel à Musis afflatus sum, Athen. l. 4.

Ξενομανέω, peregrinis rebus et mercibus externis seu exoticis supra modum delector. Plut. de amore divitiarum.

Ξενομανία, peregrinarum rerum et mercium externarum amor, vel nimium et inconsultum externorum studium.

Ξυλομανέω, ῶ, insanio gignendis sarmentis. Et pro, sylvesco. Diciturque de vitibus et arboribus, quando propter ramorum foliorumque copiam luxuriant. apud Theophr.

Οἰκομανία, insanus ædium ædificandarum amor.

Οἰνομανὴς, insano vini amore captus. Athen. l. 11.

Οἰστρομανὴς, unde φιλοιστρομανὴς, insani œstri amans, qui furore velut œstro agitari amat. Orph. hymno in Rheam.

Οἰστρομανία, ut apud Hippoc. ep. ad Demag. οἰστρομανίην ἔχει τῆς ἀσελγείης, insano libidinis œstro stimulatur, insano intemperantiæ stimulo agitatur.

Ὁπλομανέω, insano armorum amore ducor. Athen. lib. 6. Synes. epist. 107.

Ὀρνιθομανὴς, qui aves insano amore deperit, qui avium alendarum insano studio tenetur.

Ὀρνιθομανία, insanum studium alendarum avium.

Ὀρνιθομανῶ, insano avium alendorum amore captus sum. Aristophan. [Av. 1283. νυνὶ δ' ὑποστρέψαντες αὖ ὀρνιθομανοῦσι. 1290. 1344. ὀρνιθομανῶ γάρ.]

Ὀρτυγομανία, insanus coturnicum amor. Athen. 11.

Ὀχλομανέω, ῶ, insano turbarum amore teneor, vel insano turbæ popularis amore ducor.

Παιδομανὴς, qui puerorum amore insanit.

Παιδομανία, insanus puerorum amor quo quis tenetur. Plut. in Erot.

Πορνομανὴς, meretrices insano amore prosequens.

Σοφιστομανῶ, insano sophistarum amore flagro, i. nimis studiosus sophistarum sectator sum. Greg.

Τριχομανὲς, herba de qua Diosc. l. 4. c. 119. et Plin. l. 27. cap. ult. sic appellata ab insana quadam in materiam et folia luxuria, in quæ se largissimè ac velut luxuriosè effundit. Alii à μανὸς derivant, quòd raræ cuti capillos defluentes reparet, et renasci faciat.

Τυφομανία, insolentia et fastus cum furore, seu furor cum insolentia et fastu conjunctus. Plut. scribitur et τυφωμανίη, et dicitur morbus esse è phrenesi et veterno mixtus. Gal. in lex. Hipp. Legitur et τυφλωμανίη, pro eodem.

Ὑλομανὴς, insano sylvarum amore captus, i. qui mirum in modum gaudet sylvis. Hesych.

Ὑλομανέω, ῶ, sylvesco, inutili fruticatione luxurio et ferè insanio, frondibus ac sarmentis luxurio. Constantin. Geopon. l. 5. Translatum est ad homines, et signif. luxurio seu eluxurio. Plut. de aud. Poëm. ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ τὸ μυθῶδες τῆς ποιητικῆς τε καὶ θεατρικόν. Sic et apud Synes. et Chrysost.

Decomp. Καθυλομανέω, ῶ, frondibus et foliis luxurio, seu supervacuis frondibus luxurians sylvesco. Metaphor. de muliebri libidine dicitur, apud Hippoc. in ep. ad Dionys.

Θηρομανὴς, insaniens in feras, qui insano ferarum amore tenetur. Bacchi epith. in Epigr.

(Φρενομανής. Æsch. Ag. 1149.)

Φυλλομανέω, ῶ, q. d. foliis insanio, i. insana quadam foliorum abundantia luxurio. Exponitur etiam, foliis luxurio: apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 7.

Χερσομανέω, ῶ, inculta asperitate insanio, i. e. desertus et incultus fio, sylvesco: incultam naturam induo. Metaph. apud Greg. in epitaphio patris.

Χορτομανέω, ῶ, gramine herbisque virentibus insanio, seu luxurio gramine et virentibus herbis. De loco inculto dictum in Parab. Solom.

Χρυσομανὴς, auri amore insaniens, in Epigr. et apud Basil.

Χρυσομανέω, ῶ, insano auri amore teneor. Suid.

ΜΑ'ΚΑΡ, αρος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, beatus, felix. Il. γ'. Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, &c. Dii quoque μάκαρες dicuntur, quòd omnium beatissimam vitam degunt. Il. ά. Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. † Aristoph. Nub. 305. πρόσοδοι μακάρων: supplicationes euntium ad Deos.† Et absolutè, ut apud Hesiod. in Erg. ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. Et Callim. μακάρεσσιν ὀλίζοσι, diis minoribus. Μάκαρες dicuntur etiam, qui post mortem beati habentur. Hesiod. in Erg. τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται Δεύτεροι. Sic et apud Demosth. in epitaph. ἐν μακάρων νήσοις. (Aristoph. R. 85. μάκαρες. Æsch. Ag. 1345.) ☞ Eustath. μάκαρα dictum scribit παρὰ τὸ μὴ ὑποκεῖσθαι κηρί. Aristot. verò ethic. 7. cap. 11. ait, quosdam τὸν μακάριον denominasse ἀπὸ τοῦ χαίρειν.

Μακάριος, ου, ὁ, idem quod μάκαρ, sed in prosa usitatius. Aristot. eth. 1. cap. 7. οὐδὲ μακάριον καὶ εὐδαίμονα ποιεῖ μία ἡμέρα. Aliquando cum genit. Ut Aristoph. in Vesp. ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδείας. Idem, ὦ μακάριε τῆς τύχης. Item defunctus, qui sepelitur. Plat. l. 12. de leg. (Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων Ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε. Eurip. Med. 510. Phœniss. 304.)

Μακαρία, ἡ, (scil. χώρα,) locus apud inferos, in quo ii, qui post hanc vitam beati habentur, degunt; locus vitæ beatæ. Aristoph. in Equit. et Luc. in Hermot. Idem et μακαρίς.

Μακαρίως, beatè, feliciter. Aristoph. [Plut. 629. ὡς μακαρίως πεπράγατε, &c.]

Μακαριότης, ητος, ἡ, beatitas, beatitudo.

Μακαρὶς, beata. item locus apud inferos, qui idem et μακαρία.

Μακαρίτης, ου, ὁ, idem quod μακάριος. Aristoph. in Plut. Μακαρίτας, bene ominandi gratia, vita functos vocabant, quasi vitæ miseriis defunctos. Plut. in consol. ad Apollon. Synes. ep. 63. (ὁ τεθνεὼς, μακάριος ὁ ζῶν. Æsch. Pers. 635.)

Μακαρῖτις, fœm. quæ defuncta est, seu quæ post obitum in beatorum sedes recepta creditur. Synes. ep. 44. (Μακάριτες. Theoc. Id. 2. 70.)

Μακαρίζω, beatum prædico. Od. ό. et ζ'. ὥς ἄν τίς σε συναντόμενος, μακαρίζοι. † Xen. Pæd. l. 5. p. 124. a.† Isocr. in Panath. περιστάντες αὐτὸν ἐπῄνουν, ἐζήλουν, ἐμακάριζον. Thuc. lib. 5. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Aristoph. μακαρίζω χέλωνας τοῦ δέρματος. (Soph. Œdip. Tyr. 1219.)

Μακαρίζομαι, beatus prædicor, fortunatus judicor. Xen. Pæd. 8.

Μακαρισμὸς, beatitatis felicitatisque prædicatio: qua nimirum aliquem beatum prædicamus. Plut. περὶ εὐθυμ. Aristot. rhet. 1.

Μακαριστὸς, οῦ, ὁ, qui beatus habetur et prædicatur, quem beatum omnes judicant, Herodot. Xen. apomn. 1. † Pæd. p. 181. a. cum dat. a quo beatus habetur.† Aristoph. in Vesp. Et, τὸ μακαριστὸν, beatitas, beatitudo.

Μάκαρς, αρος, ὁ καὶ ἡ, beatus: idem quod μακάριος, ex eoque per syncopen factum, inquit Eust. derivans inde μακάρτατος, beatissimus, summè beatus, beatior: apud Nonn.

Μακαρτὸς, itidem beatus et opulentus, in Epigr.

Μάκαιρος, beatus, fortunatus. Etymol. Μάκαιρα, fœmininum, est apud Aristoph.

Composita.

Ἀξιομακάριστος, dignus quem beatum omnes prædicent; in Apol. Socr.

Ἐκμακαρίζω, prorsus beatum prædico.

Πάμμακαρ, omni ex parte beatus.

Τρίσμακαρ, vel τρὶς μάκαρ, ter beatus. Od. έ. [Aristoph. Pac. 1333. Ὦ τρίσμακαρ, ὡς δικαίως Τἀγαθὰ νῦν ἔχεις. Strab. Geogr. lib. 1. Τρισμάκαρες Δαναοὶ &c. Citat Hom. Odyss. Ε. 306. ubi Ed. Cl. Barnes habet Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ, &c. Sed in Odyss. Ζ. 154. 155. legimus conjunctim, Τρισμάκαρες. Vide Eustath. in Iliad. Θ. Τρισμάκαρες δὲ Δαναοὶ, οἱ λίαν μακάριοι.]

Τρισμακάριος, idem. Aristoph. in Achar.

Τρισμακαρίτης, idem. Athen.

Τρισμακάριστος, ter beandus, admodum beatus prædicandus. Hes.

ΜΑ'ΚΕΡ, macer: cortex qui ex India advehitur. Vide Diosc. l. 1. cap. 111. Gal. simpl. med. l. 7. et τῶν κατὰ τόπους 6.

ΜΑΚΚΟΑ͂Ν, desipere, fatuè, et stultè se gerere. (☞ Quidam dictum volunt quasi μὴ κοεῖν, h. e. μὴ νοεῖν, non percipere animo, nec intelligere: alii παρὰ τὸ μὴ ἀκούειν, exponentes, simulare, seu præ se ferre, non audire. alii dictum volunt παρὰ τὴν Μακκὼ, quæ fuerit ἐνεὰ, καὶ βαρέως νοοῦσα: ut sit, Maccûs more surdastrum esse et stolidum. quidam et pleonasmo τοῦ μ, pro ἀκκοᾷν, ab Accone quadam, famosæ stoliditatis, quæ in speculo conspicans suam imaginem cum ea veluti cum alia fabulari solita sit.) Aristoph. in Equ. Καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον. Et aliquanto antè, Ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα, Τέχνην πεποίηται. ubi schol. derivat etiam παρὰ τὸ μάταια κοεῖν, quod est νοεῖν, exponens, ἀνοηταίνοντα, παραφρονοῦντα, ληροῦντα, delirantem, et negocium non intelligentem.

ΜΑ'ΛΑ, valdè, multùm, admodum, vehementer. Iliad. ρ'. μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ. Odyss. χ'. οὔτι μάλα δὴν, non valde diu. Xen. Pæd. 2. μάλα τοῦτό γ' αὐτάκτως ὑπήκουσεν. Et, μάλα καλὸν, apud eundem. ¶ Interdum etiam jungitur alii adverbio, ut, μάλα καλῶς, vel ἡδέως, aut σεμνῶς, aut χαλεπῶς, aut alii cuipiam. † Sic Xen. Pæd. 1. 3. 9. μάλα γελοίως, et μάλα ἐπίπροσθεν. 1. 4. 24. postponitur quoque: sic αὐτίκα μάλα. l. 3. p. 72. a.† Sic, μάλα μόλις, Plat. in Ages. valde ægrè. Interdum ἐκ παραλλήλου dicitur, μάλα σφόδρα. Dicitur et, εὖ μάλα, apprimè, seu oppidò quàm. ¶ Verbo etiam junctum reperitur. ut, μάλα βουλόμενος, Xen. Hellen. 6. valde volens, i. cupiens vel expetens. Sic sæpè apud Homer. μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. ¶ Affirmationi aliquando adhibetur. Iliad. β'. Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων. Xen. μάλα τοι, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην. (Æch. S. c. Th. 415. Παῖ, παῖ, μάλ' αὖθις. Ch. 652. 870. Eurip. Med. 1011. Cum αὖ explet. El. 1410. 1418. μάλα πλεῖν ἤ. Aristoph. R. 103. 763. Soph. Tr. 1223. Œdip. Tyr. 1180.)

Μᾶλλον, (quasi dicas validiùs,) magis, ampliùs vel potiùs. Plat. in Minoë, νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἐστιν ὁμοίως, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δὲ ἧττον. Idem in Phædro, πένητι μᾶλλον ἢ πλουσίῳ, καὶ πρεσβυτέρῳ ἢ νεωτέρῳ. [πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα. Eurip. Med. 486.] Nonnunquam sequentem habet hanc particulam ἢ, præcedente etiam comparativo. Interdum genitivum habet loco particulæ ἢ, cum suo casu. Demosth. τί μᾶλλον οὗτος ἐγγεγραμμένος ἔσται ἐμοῦ, Aristot. eth. 2. μᾶλλον γὰρ μίαν τὴν οἰκίαν τῆς πόλεως φαίημεν ἄν, magis dici potest una domus, quàm civitas. Dicitur et, μᾶλλον τοῦ δέοντος, apud Xenoph. Sic, μᾶλλον τοῦ συμφέροντος, apud Aristoph. Dicitur item, τοσούτῳ μᾶλλον, sequente ὅσῳ. Et, πολλῷ μᾶλλον, vel πολὺ μᾶλλον, multo magis. † πολὺ γὰρ μᾶλλον. Aristoph. Nub. 889.† Item, οὐδὲν μᾶλλον, nihilo magis. Τὸ μᾶλλον εἰ τὸ ἧττον, apud Philosophos, plùs, et minùs.

Μάλιστα, maximè, item potissimùm, præsertim. [Soph. Œdip. Tyr. 1195.] Interdum sine casu, interdum cum genitivo. Nonnunquam dicitur, πολλῷ μάλιστα, ut Lat. multo maximè. Et, μάλιστα ὅσον ἠδύνατο, apud Thuc. quàm poterat maximè. Dicitur etiam, τὰ μάλιστα, et, ἐς τὰ μάλιστα, pro, μάλιστα, maximè, et maxima ex parte. Sæpe ponitur μάλιστα, sequente εἰ δὲ μή. Demosth. in Mid. τοῦτο δ' ἐστὶ μάλιστα μὲν θάνατος. εἰ δὲ μή, πάντα τὰ ὄντα ἀφελέσθαι. Isocr. in Busir. enc. μάλιστα μὲν οὐ ποιήσεις· εἰ δὲ μή, &c. ¶ Μάλιστα, et μάλιστά γε, adhibetur non rarò affirmativæ responsioni, apud Aristoph. Xenoph. Plat. et alios. † μάλιστα μὲν excipitur ab ἔπειτα δέ. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. a.†

Πάμαλα, (comp. ex πω et μάλα) haudquaquam, nequaquam, nullo modo. Aristoph. in Plut. Utitur ut Demosth.

ΜΑΛΑ'ΣΣΩ, sive μαλάττω, F. ξω, mollio. Dioscor. lib. 1. cap. 64. ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ ἐν ὑστέρᾳ, μαλάσσον τὰς περὶ αὐτὴν σκληρίας. Metaphoricè quoque accipitur. Plutarch. in symp. sept. sap. ὁ Διόνυσος, ὥσπερ ἐν πυρί, τῷ οἴνῳ μαλάσσων τὰ ἤθη καὶ ἀνυγραίνων, molliens et mulciens, seu leniens.

Μαλάσσομαι, seu μαλάττομαι, mollior. Plut. in Alcib. Item metaph. Aristoph. in Ran. τί κακὸν ποθ' ἔσθ' ὅτῳ μαλάττομαι;

Μάλαγμα, τὸ, malagma: id quo aliquid mollitur, seu quod ad molliendum adhibetur. Dioscor.

Μάλαξις, mollitio, emollitio.

Μαλακτὸς, οῦ, ὁ, qui molliri seu emolliri potest.

Μαλακτικὸς, οῦ, ὁ, qui molliendi seu emolliendi vim habet: ut, μαλακτικὰ φάρμακα, medicamenta emollientia. Galen. simpl. fac. lib. 5.

Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, qui mollit seu emollit. Plut. in Per.

Μαλάχη, ἡ, malva, malache, herba quam ab emolliendo ventre dictam putant, ut inquit Plin. lib. 20. cap. 21. Hesiod. in Erg. Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Pro eodem scribitur et μολόχη.

Μολοχίτης λίθος, lapis malvæ virorem imitans. Plin. l. 37. c. 8.

Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, (comp.) arborescens malva, seu arborea malva: quo nomine vocatur althæa, sive ibiscus, malvæ agrestis species, quam δενδρομαλάχην etiam Gal. appellat. l. 7. simpl. pharm.

Μαλακὸς, οῦ, ὁ, mollis: cui opponitur σκληρὸς, i. durus. Od. χ'. Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος. Et apud Athen. l. 1. Στρώμασιν ἐν μαλακοῖς. ¶ Item mollis, i. placidus, lenis, mitis, ut, μαλακὸς ὕπνος. Sic λόγοι quoque et ἔπη dicuntur μαλακὰ, Od. Δ. † τὰ μαλακά. Xen. Pæd. p. 183. d.† Homo quoque dicitur μαλακὸς, in bonam partem. Plutarch. in Pericle, εἰς πάντα μαλακωτέροις χρήσονται τοῖς Ἀθηναίοις, minus asperis. Thuc. l. 3. καὶ εἰκότως πάλαι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων μαλακωτέρας κεῖσθαι ζημίας. mitiores, leniores. ¶ Item, mollis, i. effœminatus: et generaliùs pro molli. Aristot. eth. 7. c. 7. μαλακὸς καὶ τρυφῶν. Sic à Xen. opponuntur μαλακοὶ et θρασεῖς. ¶ Item, mollis et remissus, seu mollis et languidus, qui languidè et animo remisso rem aliquam agit. Thuc. l. 2. δοκῶν ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι. Xen. apomn. lib. 1. πρὸς τὸ πονεῖν μαλακοὺς ἐποίησεν. ¶ Dicitur etiam μαλακὸς ἀὴρ, apud Athen. l. 2. Et, μαλακὰ λουτρὰ, apud Plutarch. symp. 8. Et, μαλακὸς οἶνος, apud Aristot. in probl.

Μαλακῶς, molliter. Xenoph. Item placidè, leniter. Item molliter et remissè. Plut. Item molliter, in malam partem, i. e. effœminatè, in Axioch. Item μαλακῶς ἔχειν, languere, ægrum esse. Luc.

Μαλακότης, ητος, ἡ, mollities, mollitudo. Hom. et Plut.

Μαλακία, mollities: plerunque de mollitie animi ignava et effœminata. Aristot. eth. 3. c. 7. et l. 7. c. 7. † Xen. Pæd. l. 4. p. 90. a.†

Μαλακίας, ου, ὁ, mollis et effœminatus.

Μαλακίον, molliculus. Aristoph. in concion.

Μαλακιάω, mollis sum, mollitie laboro, flaccesco. Plerunque capitur pro, langueo, æger sum, ægroto. Luc. in Lexiph. μαλακιῶ τὸ σῶμα. Xen. in Cyn. αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας, οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι.

Μαλάκιον, muliebre quoddam ornamentum. Hesych.

Μαλάκια, mollia, piscium genus. Gal. l. 3. de anim. facult. Aristot. hist. an. lib. 1. c. 6. In hac significatione scribitur etiam μαλάχια, apud Suid.

Μαλακύνω, mollio, mollem reddo. Et μαλακύνομαι, mollior, emollior, molliorem me præbeo, vel mollesco, languidior et remissior sum. Xen. Pæd. 3.

Μαλάκυνσις, emollitio, qua aliquid mollius redditur.

Μαλακίζω, mollio, malacisso, mollem et effœminatum reddo, Greg. in encom. Maccab.

Μαλακίζομαι, mollior et languidior fio, seu mollior et ignavior reddor. Luc. in Hermotim. Apud Xen. πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, mollior et ignavior fuit ad mortem oppetendam. † Pæd. l. 2. 51. d. et l. 4. p. 94. d.† Aliquando mollesco et effœminor. Thuc. l. 2. οὔτε πλούτῳ τις, τὴν ἀπόλαυσιν προτιμήσας, ἐμαλακίσθη, emollitus est et sedatus. Item mollesco, languidior fio, dicitur, propriè esse mulierum prægnantium. Item langueo, sum infirma valetudine, vel potius, subinfirma. Luc. in Lexiph.

Μαλθάσσω, f. ξω, idem quod μαλάσσω, mollio. Item mollio, id est, mollibus verbis persuadeo, delinio, demulceo, apud Suid. Sic et apud Soph. in Antig. [Μαλθαχθεῖσα. Æsch. Eum. 134.]

Μάλθαξις, ἡ, emollitio, fotus. Exponitur etiam fomentum, apud Hippocr.

Μαλθακὸς, οῦ, ὁ, mollis, idem quod μαλακὸς, ut testatur Eust. ut, μαλθακαὶ πλευραί, costæ molles, i. costæ nothæ, ex Poll. Et, μαλθακὰ γυῖα, apud Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας. ¶ Item mollis et iners. mollis et remissus, seu ignavus. Il. ρ'. μαλθακὸς αἰχμητής. Item mollis et effœminatus, seu luxu mollis, Demetr. Phal. ¶ Item languidus. Aristoph. in vesp. καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν, ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι, languescit et emollescit mihi animus. ¶ Μαλθακὸν ἔτος, mollis et levis annus, apud Hipp. l. 3. epidem. ¶ Pro ἡδὺς accipitur à Suid. apud Aristoph. in Ran. τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι ἀεὶ πρὸς τὸ μαλθακώτερον, δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι. [Æsch. Ag. 1651. Eum. 74.]

[Μαλθακῶς. Æsch. Ag. 960.] [τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς Θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται. Aristoph. Acharn. 70. Ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι, &c. 1199. Soph. Œd. Col. 809. σκληρὰ μαλθακῶς λέγων. Μαλθακωτέρως. Plat. Sophist. τὰ μὲν, χαλεπαίνοντες, τὰ δὲ, μαλθακωτέρως παραμυθούμενοι.]

Μαλθακώδη φάρμακα, ab Hipp. vocantur pharmaca generis oleosi.

Μαλθακία, ας, ἡ, mollitudo, mollities.

Μαλθάκινος, mollis. unde, μαλθακίνῃ χάριτι, in Epigr.

Μαλθακόω, mollio.

Μαλθακίζω, mollio, emollio: item mollio animum, mollio pectus, mollibus verbis delinio et permulceo, mollibus verbis flecto. Eurip. in Med.

Μαλθακίζομαι, mollesco, ignavia et inertia mollesco, ignaviter ago, languesco. Plat. in epist. Item elanguesco, mollescens debilitor. Plut. in symp. 4. [Eurip. Med. 291.]

† Μαλθακιστέος, mollescendus, οὐ μαλθακιστέα apud Aristoph. Nub. 725.†

Μάλθα, sive μάλθη, ης, ἡ, cera emollita, Hesych. Polluci est cera qua tabella judicum illinebatur. Demosth. pro cor. ἐν μάλθῃ γεγραμμένους τὴν μαρτυρίαν. Generalius etiam pro cera, tam dura, quàm mollita, usurpatur. sicut Galeno μάλθη est ὁ κηρὸς, μάλιστα δὲ ὁ μεμαλαγμένος. ¶ Metaph. etiam accipitur pro μαλθακὸς, mollis. Lucil. l. 28.

Μαλθώδης, malthinus, cereus. Gal. in lex. Hippoc.

Μάλθων, apud Suid. mollis et effœminatus.

Μαλθόω, mollio, vel mollio et subigo veluti ceram. Hesych.

Composita: ac primùm ex μαλάσσω et μαλακός.

Ἀμάλακτος, qui molliri nequit: durus, rigidus.

Ἀναμαλάττω, remollio, de integro mollio aut subigo.

Ἀναμαλάττομαι, remollesco. Suid.

Ἀπομαλακίζομαι, mollis sum et remissus ad aliquid agendum, elanguesco, languidè aggredior vel molliter et ignavè. Aristot.

Διαμαλάττω, emollio, vel penitus mollio.

† Δυσμάλακτος, qui non facilè mollitur. Scholias. apud Hesiod. Asp. 137.†

Ἐκμαλάττω, emollio, vel simp. mollio.

Εὐμάλακτος, qui facile mollitur, seu emollitur, facilè mollescens.

Καταμαλάττω, mollio. et metaph. demulceo.

Καταμαλακίζω, emollio.

Καταμαλακίζομαι, emollior, emollesco. Gregor.

Προμαλάττω, præmollio, antè mollio, seu emollio.

Προμαλακτήριον, ου, τὸ, prima pars balnei, sive prima domus aut cella, in quam ingressi in aëre versabantur calido: inde ad lavacra proficiscebantur. ita dicta quòd in ea corpora præmolliri solerent. Gal. l. 9. simp.

Προμαλακύνω, præmollio, priùs mollio. Alex. Aphr.

Συμμαλάττω, unà mollio, vel unà subigo.

Ὑπομαλακίζομαι, submollesco, languidior fio. Xenoph. [de Cyri Exp. lib. 2. §. 11. Ἄλλους δέ τινας ἔφασαν λέγειν ὑπομαλακιζομένους, &c.]

Ὑπομαλάττω, subtus mollio, vel aliquatenus mollio.

Composita ex μάλθα et μαλθάσσω.

Ἀμάλθακτος, qui molliri seu emolliri nequit, durus, rigidus. Suid.

Ἐκμαλθακόω, emollio, effœmino.

Ἐπίμαλθος, maltha inductus. Hesych.

Καταμαλθάσσω, emollio, delinio, permulceo.

Καταμαλθακίζω, emollio.

Καταμαλθακίζομαι, emollesco, elanguesco. Plat. in epist.

ΜΑΛΕ'Α, Μάλεια, ἡ, et Μαλέας, Μαλείας, ου, ὁ. Ut et Μαλειωτικὸν ἱερόν. De his vide Λιθήσιος in Λίθος.

ΜΑ'ΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla. Ὑπὸ μάλης ἔχειν, Xenoph. Hell. 2. sub ala habere seu gestare, i. e. occultum habere. Sic, ὑπὸ μάλης κρύπτει, apud Synes. Luc. Sic aliquid fieri dicitur ὑπὸ μάλης, i. e. clanculum, apud Dem. in Aph.

ΜΑ'ΛΙΣ, veterinorum morbus. Apsyrt.

Μαλιάω, ῶ, malide laboro.

Μαλιασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod μάλις.

ΜΑ'ΛΚΗ, ης, ἡ, manuum pedúmve contractio et stupor ex frigore, cujusmodi torpor dicitur etiam νάρκη. Nicand. in Ther. ὅτ' ἐν παλάμῃσιν ἀεργοὶ Μάλκαι ἐπιπροθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων. ☞ Ubi schol. μάλκας esse dicit τὰς μαλακίας καὶ δυσκινησίας, διὰ τὴν τοῦ κρύους ὑπερβολήν. ἢ τὰ χίμετλα, ἤγουν τὰς ῥήξεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Plinius appellat perniones et perniunculos.

Μαλκέω, frigore contrahor, ex frigore obtorpesco. Dem. Phil. 4. Dicitur et μαλκιέω Ionicè et Poëticè. Nicand.

Μαλκιάω, idem quod μαλκέω. Arat. in Phœn.

Μάλκιος, exp. frigidus. Et superlativo

Μαλκίστατον, frigidissimum. apud Suid.

ΜΑΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, villus, lana, lana promissa. Hesiod. in Erg. Εἰροπόκοι δ' οἶες μαλλοῖς καταβεβρίθασι. [Soph. Tr. 702.] Ab Hesych. exp. etiam promissa coma: et cirrus seu cincinnus. ☞ A μῆλον, i. ovis, derivari dicitur.

[Μάλλια, τά. Sch. Theoc. ιά. 10.]

Μαλλωτὸς, οῦ, ὁ, lanatus, villosus, seu vellere densus, vellere hirtus, ut Plato comicus dixit μαλλωτὰς χλαμύδας. Fœmininum μαλλωτὴ, substantivè ponitur pro μαλλωτὴ διφθέρα, pellis lanata, vellus.

Composita.

Ἀκρόμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, summè villosus. Strabo.

Ἀμφίμαλλος, utrinque villosus, utrinque villis hirtus: ut, ἀμφίμαλλοι χιτῶνες, apud Poll.

Βαθύμαλλος, profunda seu promissa habens vellera. Pind. [Pyth. Δ. 283. Κέλεται γὰρ ἑὰν ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, —— Δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν, Τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη, &c.]

Δασύμαλλος, (q. d. densipilis, seu densivillus,) valde villosus, lanosus. Od. ί.

Δρακοντόμαλλος, dracontino crine, draconis instar villosus. Æschyl. in Prometh. [797. πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι, Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς, &c. Schol. β'. ad 798. ἀντὶ γὰρ πλοκάμου ὄφεις ἔχουσιν ἐξαπτομένους ταῖς κεφαλαῖς.]

Ἔμμαλλος, lanatus, lanam promissam habens. Lucian.

Ἑτερόμαλλος, altera tantum parte villosus: ut, ἑτερόμαλλοι τάπητες. Eust. ex Paus.

Πηγεσίμαλλος, exp. habens vellus nigrum, vel album: à πηγὸς, significante, et μέλας; et λευκός. Il. γ'.

Στρεψίμαλλος, intortum vellus habens. Item homo non simplex, versipellis: metaphora sumpta à velleribus intortos villos habentibus. Suid.

Τριχόμαλλος, villosus, laniger: ut, τριχόμαλλος ὄϊς, in Epigr.

Χρυσόμαλλος, aureum vellus habens. Eurip. in Oreste. [999. Τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὅποτε γένετο, &c. Scribitur per simplex λ. Pind. Pyth. Od. Δ. 133. Schol.]

[Χρυσόμαλλος. Orph. Argonaut. 1016. Eurip. Electr. 724. αὐτεῖ τὰν κεράεσσαν ἔχειν χρυσεόμαλλον Κατὰ δώματα ποίμναν. Scribitur per simplex λ. Anthol. Ep. Gr. Paul. Σιγᾶς χρυσεόμαλε τὸ χάλκεον, &c.]

ΜΑΛΟ'ΒΑΘΡΟΝ, seu μαλάβαθρον, malobathrum: folium quod Indicæ gignunt paludes, in ea regione quæ Malabar dicitur; et vernacula Indorum lingua bathrum dicitur: de quo Dioscor. et Plin.

ΜΑΛΟ'Σ, οῦ, tener, idem quod ἁπαλὸς, ex quo factum aiunt. Il. ή. quidam legunt ἄργα μαλὸν, alii ἄργ' ἀμαλήν. ¶ Exponitur etiam, albus, candidus: item exitiosus.

Μαλερὸς, οῦ, ὁ, ignis est epith. apud Homerum, Iliad. ύ. et Hesiod. in Asp. † 18.† Exponitur ustivus, fervidus, lucidus: item exitiosus, perniciosus. [μαραντικὸς, καυστικός. Æschyl. Pers. 62. φθαρτικός. Ag. 145. Ch. 323. Soph. Œdip. Tyr. 199.]

Πρόμαλος, plantæ species, apud Hippocr. l. 2. de morbis mul.

ΜΑΜΗΡΑ', sive μαμιρὰ, aut μαμιρὰς, medicamenti genus apud Actuar. Nicol. Myreps. et Paul. Ægin. qui ejus meminit l. 3. c. 22. titulo de cicatricibus et albuginibus

bus. Idem lib. 7. in serie τοῦ μ, Μαμιρὰς, (inquit,) οἷον ῥιζίον τι σπόας ἐστὶν, ἔχον ὥσπερ κονδύλους πυκνούς. ὅπερ οὐλάς τε καὶ λευκώματα λεπτύνειν πεπίστευται, δηλονότι ῥυπτικῆς ὑπάρχον δυνάμεως. Sunt qui idem esse velint quod Doronicum Romanum.

MA'MMA, et μάμμη, et μαμμαία, apud Eust. Aristoph. gramm. tradit, esse voces puerulorum ad matrem aut senem, sicut ἄττα, τέττα, πάππα, ἄππα. ¶ Exp. etiam avia.

Μαμμία, mater, et avia, ut μάμμη. Suid.

Μαμμίον, diminutivè, et blandientium more, dicitur ἡ μάμμη.

Composita.

Προμάμμη, proavia.

Τρίμαμμα, tritavia.

MAMMA͂N, vox est pueruli, significans panem, apud Aristoph. in Nub. †1386.† Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον.

ΜΑΝΔΑ'ΚΗ, ης, ἡ, exponitur corium, pellis, δέρμα. Apsyrt. in Hippiat. τὸν ἵππον, ἐκβολῇ τοῦ ὤμου κάμνοντα, θεραπεύειν διὰ τοῦ καίειν, ἐμπλέκοντα μανδάκῃ.

Μανδακηδὸν, ad cutem. ἐν χρῷ. ibid.

ΜΑΝΔΑΛΩΤΟ`Ν, οῦ, τὸ, et ἀμφιμανδαλωτὸν, osculi seu basii genus quoddam. Aristoph. in Acharn. [1200.] φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω, τὸ περιπεταστὸν, κἀμφιμανδαλωτὸν ἄν. Schol. scribit, fuisse amatorium osculum, in eoque basiantis linguam lambi solitam fuisse. [Thesm. 139. Καὶ μανδαλωτόν. Schol.]

MA'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, stabulum, caula: seu claustrum et septum quo noctu clauduntur pecora. Exponitur etiam spelunca, apud Theoc. Idyll. 5. Item locus in quo torcularia sunt, et uvæ exprimuntur.

Μάνδρευμα, ατος, τὸ, caula.

Decomp. Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ, qui pluribus monachis præest, abbas.

ΜΑΝΔΡΑΓΟ'ΡΑΣ, ου, ὁ, planta est, cui inest vis corporis sensuumque obstupefactrix et somnifica. Unde proverbialiter μανδραγόραν ἐκπεπωκέναι dicuntur, qui in rebus gerendis dormitant, et veterno quodam correpti sunt. Plura vide apud Diosc. lib. 4. cap. 76. apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 2. Plin. l. 25. c. 13. A Romanis sic etiam appellatur canina malus, seu terrestris; à Pythagora verò propter divaricatas humano modo radices ἀνθρωπόμορφος nominatur.

Μανδραγορίτης οἶνος, vinum mandragora conditum, de quo Diosc. lib. 5. c. 81.

Μανδραγορίζω, videtur significare, mandragoram propino, mandragoram offero, apud Suid.

ΜΑΝΘΑ'ΝΩ, (F. μαθήσομαι, P. ηκα, aor. 2. ἔμαθον,) disco. Odyss. ς'. Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν. Xenoph. Pæd. 1. μάθε δέ μου, ὦ παῖ, καὶ τάδε (ἔφη) τὰ μέγιστα, disce ex me hæc. †μαθησομένη γράμματα. Pæd. 1. 2. 6.† Plato. μανθάνω παρὰ τῶν ἄλλων, disco ex aliis. Cum genitivo pretii, apud Aristoph. in Nub. †874.† ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος, hoc talento didicit Hyperbolus. Cum infinitivo, ut Xenoph. μανθάνω ἱππεύειν. †μανθάνω λέγειν. Aristoph. Nub. 258.† Cum particip. ut Aristot. pol. 8. μανθάνω ᾄδων, disco canere. Item intelligo, percipio, animadverto: idem interdum quod συνίημι, ut apud Plat. in Hippia minore, νῦν δὴ, ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις. Xen. Pæd. 1. 3. 9. et l. 4. p. 97. a. τί μαθών; expon. quare, quamobrem. Aristoph. Nub. 1508. V. Kusterus ibi.† Sic et alibi. (Æsch. Ag. 624. Eum. 86. Cum παρά. Soph. Œdip. Tyr. 944. 1149. Tr. 479. Aristoph. R. 65. 197.)

†Μαθητέον, verbal. discendum. Xen. Pæd. l. 4. p. 100. e.† [Plat. de Leg. lib. 7. μαθητέα μέχρι γε τούτου τὰ τοιαῦτα πάντα.]

Μάθημα, τὸ, quod quis didicit seu discit: disciplina. Xen. de re equ. Thuc. l. 1. †Aristoph. Nub. 1233.† Per excellentiam μαθήματα dictæ fuerunt disciplinæ seu artes aut scientiæ mathematicæ. Philo de mundo. Item documentum. Xen. Pæd. 2.

Μαθηματικὸς, οῦ, ὁ, (q. d. disciplinarius,) ad disciplinas pertinens, seu ad disciplinas aptus. Plutarch. in lib. de virt. mor. Item discendi cupidus. Plato. Item docilis. Aristot. metaph. lib. 1. Item ad mathemata pertinens, pertinens ad mathematicos, mathematicus. Ut, μαθηματικὴ ζήτησις, apud Arist. Et, μαθηματικὴ, sub. ἐπιστήμη, Plut. Item mathematicarum disciplinarum peritus, Arist. eth. 6. c. 8. et l. 1. c. 3.

Μαθηματικῶς, mathematicè, mathematicorum more.

Μάθησις, εως, ἡ, (q. d. discentia,) ipsa discendi actio, cognitio, perceptio. (Soph. Tr. 457.) Aristotel. polit. 8. οὐ γὰρ παίζουσι μανθάνοντες. μετὰ λύπης γὰρ ἡ μάθησις. †disciplina. Xen. Pæd. l. 3. p. 84. c.†

Μαθητὸς, (q. d. discibilis,) qui disci potest, Aristot. eth. 6. †Xen. Pæd. 1. 6. 20.†

Μαθητὴς, οῦ, ὁ, discipulus. Epigr. l. 2. Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων. Et, Πλάτωνος μαθητὴς, sæpe apud Plut. &c. Et Fœm. μαθήτρια, et μαθητρὶς, discipula. Laërt. in Speusippo.

Μαθητεύω, discipulus sum, sum auditor. Plut. in vita Isocrat. ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, &c. Item doceo, discipulos facio, auditores habeo. Matth. ult. πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη.

Μαθητεύομαι, doceor, sum auditor. Basil.

Μαθητεία, ἡ, institutio quæ traditur discipulo, vel disciplina seu doctrina oralis. Greg.

Μαθητιάω, ῶ, auditor esse cupio, discere cupio. Synes. καὶ τήν γε φύσιν ἐμακάριζον καὶ ἐμαθητίων πολλοί. Et cum dativo: apud eundem. Item cum accus. apud Areop.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀναμανθάνω, (q. d. redisco,) denuò disco, de integro disco. Hesych. [Herodot. Hist. lib. 9. §. 100.] (Philostr. l. 1. c. 10.)

Ἀντιμανθάνω, contrà disco, seu contraria disco, aut vicissim disco.

Ἀπομανθάνω, dedisco. Plat. in Phæd. ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἃ πρὸ τοῦ ᾤμην εἰδέναι. †Xen. Pæd. l. 4. p. 101. a.† Plut. in Lyc. φέρειν βακτηρίαν ἀπέμαθον.

Ἀπομάθησις, (q. d. dediscentia,) oblivio ejus quod didicimus.

(Διαμανθάνω, sciscitor de. Philostr. lib. 1. c. 16.)

Ἐκμανθάνω, disco; seu potiùs, perdisco, intelligo, seu cognosco. Plat. μεγίστη δὲ φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Herodot. ἐκμανθάνειν τὴν γλῶσσαν, discere seu perdiscere linguam. Eurip. ἐκμαθεῖν νόον ἀνδρὸς, cognoscere vel perspicere. (Med. 220. id. Phœniss. 825. Soph. Œdip. Tyr. 584. 855. Tr. 457.) †πόρους θηρίων. Xen. Pæd. 1. 6. 35.†

Ἐπιμανθάνω, disco pòst, seu postea, doceor postea. Thuc. [Herodot. Hist. lib. 1. ἐπιμεμαθήκασι δὲ καὶ τῇ Οὐρανίῃ θύειν, &c.]

Καταμανθάνω, perdisco, pernosco. Plat. ἔπειτα δὲ ἔρωτα ἔσχε τοῦ καταμαθεῖν ὁπόσα, &c. amore affectus est pernoscendi. †Xen. Pæd. 1. 3. 9. et p. 153. b.† Item animadverto, perpendo. Isocr. ad Dem. ῥᾴδιον δὲ τοῦτο καταμαθεῖν ἔκ τε τῶν Ἡρακλέους ἄθλων, facilè hoc animadverti potest. Epictetus, τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε, perpende. †Xen. cap. 1. Cyri Pædiæ. sect. 1. et l. 3. p. 86. d.†

Decomp. Δυσκαταμάθητος, qui difficilè disci potest seu intelligi, aut animadverti.

Δυσκαταμαθήτως, ut vix intelligi seu animadverti possit.

Μεταμανθάνω, q. d. pòst disco, i. e. disco post illud quod antea didiceram, seu relicto eo quod antea didiceram. Theod. hist. Eccles. l. 1. τὴν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν μεταμαθεῖν ἡγεμονίαν προτρέπων. Et apud Suid. μετέμαθεν Ἑβραῖος ὢν τὴν τῶν Ἀσσυρίων δυσσέβειαν. Item discendi rationem muto. Aristot. Et pro, dedisco, apud Æsch. (Ag. 718.)

Προμανθάνω, (q. d. prædisco,) antè disco. Aristoph. in Nub. †963.† εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκε.

Προσμανθάνω, addisco, insuper disco. (Æsch. Pr. 690.) [Aristoph. Thesm. 20. ἥδομαι γὰρ τουτὶ προσμαθών. 24. προσμάθοι.].

[Προσμάθησις. Xenoph. Memorab. lib. 1. ποία δὲ ψυχὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἱκανώτερα προφυλάττεσθαι ἢ λιμὸν —— ἢ προσμάθησιν ἐκποιῆσαι, &c.]

Συμμανθάνω, (q. d. condisco,) simul disco, unà disco. Συμμαθεῖν exp. etiam, condocefacere, apud Soph. in Ajace, κ' οὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος. ubi tamen sunt qui exp. etiam, cognoscere, seu noscere. Item assuefieri, apud Xen. in anab.

Συμμαθητὴς, condiscipulus. Plat.

Συμμαθητιάω, simul discere cupio, apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀμαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, indoctus, qui non didicit literas, literarum rudis: propriè qui non didicit. Aristoph. in Nub. ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ, καὶ βάρβαρος. †492. et 840.† (Eurip. Phœniss. 526. Aristoph. R. 1493.) Exponitur etiam, imperitus, rerum ignarus, nullam habens rerum experientiam. Item rusticus. Item ignarus, nescius, rudis: ut, ἀμαθὴς Ἑλληνικῶν γραμμάτων, Græcarum literarum rudis. Exponitur et simpliciter, expers: ut, ἀμαθὴς ὑπεροψίας, apud Thuc. Pro ὀλιγομαθὴς etiam accipi, testatur Eust. et alii grammatici.

Ἀμαθῶς, inscitè, imperitè, indoctè: vel more hominis imperiti, seu indocti. Thuc. l. 1. (Eurip. Phœniss. 836.)

Ἀμαθεὶ, idem.

Ἀμαθία, vel ἀμάθεια, ἡ, inscitia, ignorantia, ruditas, rerum imperitia. Item rusticitas. Et peculiariter, literarum ignorantia. Plut. de aud. Item imprudentia, inconsiderantia. Thuc. l. 3. (Eurip. Med. 224. Pl. Id. Phœniss. 550. 717. Luc. Epist. ad Nigrin. p. 19.)

Ἀμαθαίνω, in ignorantia versor. Plat. de rep. l. 7. καὶ ἀμαθαίνουσά που ἁλισκομένη (ἡ ψυχὴ) μὴ ἀγανακτῇ, convicta ignorantiæ. Et cum accus. apud eundem, ὡς τοῖς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν, hæc ignorantibus. Item cum præposit. εἰς, ut, ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα, rudis ad hæc; apud eundem, ibid.

Decomp. Διάμαθοι, Etymol. οἱ αἰπόλοι, ἀπὸ τοῦ εἶναι λίαν ἀμαθεῖς.

Ἀρτιμαθὴς, qui nuper discere cœpit. Item qui nuper didicit, seu intellexit. Eurip. in Hecub. [684.] ἀρτιμαθὴς κακῶν.

Αὐτομαθὴς, qui ex se ipso didicit, qui nullo præceptore usus est.

Αὐτομαθία, cum quis ex se ipso didicit. Plut.

Αὐτομαθῶς, discendo ex se ipso, sine præceptore.

(Δυσμαθέω, ἀπιστέω. Æsch. Ch. 223.)

Δυσμαθὴς, qui non facilè discit, tardus ad discendum. seu hebes, indocilis. Plat. de rep. lib. 2. Item pass. qui non facilè disci potest, seu cognosci, aut animadverti. Eurip. (Med. 1198.)

Δυσμαθῶς, non facilè discendo.

Δυσμαθία, tarditas ad discendum, indocilitas. Plat. in ep. Scribitur et δυσμάθεια.

Εὐμαθὴς, qui facilè discit, docilis, Plat. ep. 7. Item passivè, qui facilè disci potest, intellectu facilis seu cognitu. Luc. de hist. scrib. Soph. in Ajace, Xen. apomn. l. 1. Aristot. rhet. 3. (Æsch. Eum. 445.)

Εὐμαθῶς, ita ut quis facilè discat, seu intelligat, aut facilè discendo, seu intelligendo cum docilitate.

Εὐμαθία, seu εὐμάθεια, facilitas in discendo, celeritas ad discendum, docilitas. Luc. de hist. scrib. et Aristot. rhet. 3.

Ἡμιμαθὴς, semidoctus. Poll. l. 6. c. 36.

Κακομαθὴς, qui malè didicit, malè doctus.

Νομομαθὴς, legis peritus. Chrysost.

Ὀλιγομαθὴς, qui pauca didicit, parum doctus.

Ὁμομαθὴς, iisdem studiis et disciplinis deditus: Aristot. ethic. 8. c. 13. ubi tamen legitur et ὁμοιομαθεῖς.

Ὀψιμαθὴς, qui serò didicit, seu discere cœpit. Isocr. ad Helen. †Xen. Pæd. 1. 5. 29. et l. 3. p. 82. b.†

Ὀψιμαθία, vel ὀψιμάθεια, sera eruditio. Gell. l. 11. c. 7.

Ὀψιμαθέω, ῶ, serò disco, seu sera ætate. Luc de merc. cond.

Παιδομαθὴς, qui in pueritiâ didicit: et ex consequenti, qui in arte sua optimè quidque facit.

Πολυμαθὴς, qui multa didicit, multiscius, multùm eruditus. Isocr. ad Demon. [Aristoph. Vesp. 1170. Ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν; Xenoph. Memorab. lib. 4. σὺ δ' ἴσως, διὰ τὸ πολυμαθὴς εἶναι, περὶ τῶν αὐτῶν οὐδέποτε τὰ αὐτὰ λέγεις. Plat. de Leg.]

Πολυμαθῶς, cum peritia multarum rerum, cum magna eruditione: vel more ejus, qui est multarum rerum peritus, seu qui multa didicit.

Πολυμαθία, vel πολυμάθεια, multarum rerum peritia, vel multa eruditio, magna eruditio seu doctrina. Lucianus de saltatione. [Aristoph. Equit. 399. Schol. Plat. de Leg. εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔχει, κίνδυνόν φημι εἶναι φέρουσαν τοῖς παισὶ τὴν πολυμαθίαν.]

Πραγματομαθὴς, cui est rerum usus. Suid.

Ταχυμαθὴς, qui citò didicit, vel qui citò discit.

Φιλομαθὴς, cupidus discendi, studiosus discendi. Isocrat. ad Dem. Plut. in Symp. Τὸ φιλομαθὲς, cupiditas discendi. †φιλομαθέστατος. Xen. Pæd. 1. 2. 1.†

Φιλομαθῶς, cum cupiditate discendi.

Φιλομαθία, vel φιλομάθεια, cupiditas discendi.

Φιλομαθέω, ῶ, discere cupio, discendi desiderio teneor, apud Plat. de leg. et Strab.

Χρηστομαθὴς, qui bona, utilia et commoda didicit. Cic. [ad Att. Epist. 1. 6.]

MA'NNA, sive μὰν, (quorum illud Chaldaicum, hoc Ebraicum esse volunt,) manna: cibus ille quo Deus quadraginta annis Israëlitas pavit in deserto. Exod. 16. Josuæ 5. Deut. 8. Joan. 6. Joseph. περὶ ἀρχαιολογίας. ¶ Est et manna Arabum, diversa à superiori. Item apud medicos manna thuris dicitur id, quod excussum est à thure circa magna onera confracto: de qua plura Gal. τῶν κατὰ τόπους l. 4. et method. l. 5. Diosc. l. 1. c. 74.

MA'ΝΝΟΣ, sive μάνος, ου, ὁ, genus ornamenti collaris. Poll. lib. 5. cap. 16, ait, vocem esse Doricam. ☞ Sunt qui derivata hæc existiment à Latino vocabulo manus: ut μάννοι, sive μάνοι, propriè sint manuum et brachiorum ornamenta, quæ Latinis brachialia et armillæ dicuntur. ¶ At Μανὸς in loco vides heic.

Μανιάκης, ου, ὁ, et in plur. μανιάκαι, collaria et brachialia ornamenta, torques. Polyb. et Plut.

Μανιάκιον, ου, ὁ, diminut. apud schol. Theocr. idyll. 11.

[Μανίακον. Polyb. Hist. lib. 2. πάντες δ' οἱ τὰς πρώτας κατέχοντες σπείρας, χρυσοῖς μανιάκεσι καὶ περιχείρεσι ἦσαν κατακεκοσμημένοι.]

ΜΑΝΟ`Σ, οῦ, ὁ, rarus: ut, σπορὰ μανὴ, et φυτεία μανὴ, apud Theoph. de caus. plant. satio rara et amplo distincta

intervallo. Interdum et laxus: ut, μανὴ σὰρξ, apud Galen. ad Glauc. laxa, seu mollis. Aristot. in problem. dicit, τὸ μανὸν esse μαλακὸν, καὶ δυνάμενον εἰς αὐτὸ συνιέναι. † Comp. μανώτερον. Xen. Pæd. p. 189. d.†

Μανότης, raritas seu laxitas. [Aristot. de Morib. lib. 5. εἰ γάρ ἐστιν ἡ εὐεξία πυκνότης σαρκὸς, ἀνάγκη καὶ τὴν καχεξίαν εἶναι μανότητα σαρκός. Plat. de Leg. lib. 7. καὶ δὴ καὶ πυκνότητα μανότητι, καὶ τάχος βραδύτητι, καὶ ὀξύτητα βαρύτητι, &c.]

Μανώδης, idem cum μανὸς, laxus, rarus, vel similis τῷ μανῷ.

Μανάκις, rarò. Hesych.

Μανόω, ῶ, rarefacio, solutiorem et laxiorem reddo: unde pass. μανοῦσθαι, rarescere. Theophr. hist. pl. l. 9.

Μάνωσις, rarefactio: item pro μανότης. Theophr. hist. . . 4. c. 15.

Compositum.

Δυσμανῆ ὕδατα, apud Theophr. hist. plant. l. 7. c. 5. expon. aquæ rarefactu difficiles.

ΜΑ'ΝΤΙΣ, εως, ὁ καὶ ἡ, vates, hariolus. Odyss. ί. Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε. Odyss. ά. Οὔτε τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. (Æsch. Eum. 169.) † Xen. Pæd. 1. 6. 2.† Plut. in Lyc. μάντις ἀγυρτικός. Cum Genit. Iliad. ά. Μάντι κακῶν, ὁ vates malorum. Invenitur et fœmin. gen. ἡ μάντις, apud Athen. ☞ Dictum ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, à furore divino, quo correpti vates futura prædicant.

Μαντικὸς, ad vatem seu vates pertinens, ad vatum artem pertinens; aut etiam, vatem efficiens, seu vaticinationem habens: ut, ὕδατα μαντικὰ, apud Aristid. et μαντικὸν πόμα Κασταλίας, Gregor. Item ἡ μαντικὴ, sub. τέχνη, vatum ars, vaticinandi ars. Thuc. l. 5. † Xen. Pæd. 1. 6. 2.†

[Μαντικῶς. Aristoph. Pac. 1026. Οὐκοῦν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον Τίθεσθαι; Vide Schol.]

Μαντοσύνη, ης, ἡ, vaticinium, vaticinatio, vaticinandi ars. Odyss. ί. —— ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο.

Μαντόσυνος, ut, κέλευσμα μαντόσυνον, jussum divinum: apud Eurip. in Androm.

Μαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vaticinus, fatidicus: ut, μαντώδης φωνή. Epigr. lib. 5. et apud Nonn.

Μαντεύομαι, vaticinor, auguror, oraculum est. Od. ό. Ἔνθ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι. Et cum accus. Il. τ'. Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; Sic apud Plat. in ep. φήμην γὰρ ἀγαθὴν μαντεύομαι. Et Luc. μαντεύεται πᾶσι τὰ ἀμφίλοξα. Generaliter interdum signif. conjicio, opinor: ut apud Aristot. in eth. τἀγαθόν τι καὶ δυσαφαίρετον εἶναι, μαντευόμεθα. Item oraculum consulo, seu oraculum peto. Xen. apomn. l. 1. τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, consulentibus oraculum. Dicitur etiam, μαντεύομαι τοῦτο, vel περὶ τούτου. ut apud Plut. in apol. ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύεσθαι. Æsch. in Ctes. Ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο τῷ θεῷ. Et apud Athen. Κνωσσῷ μαντευομένῳ περὶ σωτηρίας ὁ θεὸς ἔχρησεν. (Æsch. Ag. 1376. Theoc. κά. 45. Philostr. l. 2. c. 37.)

Μαντεία, ἡ, vaticinatio, divinatio. Item vaticinium, oraculum. Luc. in Hermot. Philo de vita Mos. lib. 1. ¶ Item oraculi petitio. Plut. in probl. Rom.

Μαντεῖος, adject. q. d. vaticinius, ad vatem pertinens, seu ad vaticinationem: ut, μαντεία σποδῷ, apud Soph. (Œdip. Tyr. 21. Æschyl. Ag. 1274.) Dicitur et, μαντέϊος, per dialysin, pro eodem, apud Apol. Arg. 2. ex quo fit μαντήϊος. Legitur et μαντῷος, apud Plut.

Μαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium, oraculum. (Soph. Œdip. Tyr. 149. Æschyl. Pr. 830.) Thucyd. lib. 2. Item locus in quo editur oraculum. Plut. de orac. Pyth. Pro eodem dicitur et μαντήϊον. Odyss. μ'.

Μάντευμα, vaticinamentum, vaticinium, oraculum, Plat. in ep.

Μαντευτὴς, vaticinator, vates.

Μαντευτὸς, vaticinio prædictus. Synes. [Eurip. Ion. 1208. γυμνὰ δ' ἐκ πέπλων μέλη Ὑπὲρ τραπέζης ἧκεν ὁ μαντευτὸς γόνος.]

Μαντευτικὸς, vaticinatorius, ad vaticinatorem seu vaticinationem pertinens. Item vaticinandi peritus.

Composita.

Ἀλευρόμαντις, dictus fuit Apollo, quòd è farina etiam vaticinia daret. Hesych.

Ἀληθόμαντις, ὁ καὶ ἡ, verus vates, qui vera vaticinatur: apud Phil. de vita Mos. lib. 3. (Æsch. Ag. 1249.)

Ἀλφιτόμαντις, εως, qui vel quæ è farina vaticinatur. Hesych.

Ἀμάντευτος, non vaticinans: item de quo nemo vaticinatus est, aut vaticinatur: ex Moschop.

Ἀξινομαντεία, divinatio per securim seu asciam. Plin. l. 36. c. 19.

Ἀπομαντεύομαι, divino. Gal. οἱ ἀπομαντευόμενοι τῆς γνώμης αὐτοῦ, qui mentem ipsius divinant. [Plat. Sophist. Κινδυνεύομεν ὡς ἀληθῶς τρίτον ἀπομαντεύεσθαί τι τὸ ὂν, ὅταν κίνησιν καὶ στάσιν εἶναι λέγωμεν.]

Ἀριστόμαντις, ὁ καὶ ἡ, præstantissimus vates, optimus vates. Soph. [Philoct. 1369. ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐκ Τροίας ἁλοὺς, Ἕλενος ἀριστόμαντις, &c.]

Ἀστρόμαντις, qui vel quæ ex astrorum contemplatione futura prædicit. Poll. l. 7. c. 30.

Βελομαντία seu ῥαβδομαντία, genus est vaticinationis, cum mittuntur sagittæ in pharetram, et commiscentur inscriptæ sive signatæ nominibus singulorum, ut videatur cujus sagitta exeat: et quæ priùs civitas debeat expugnari. Hieron. in Ezech. c. 21.

Βριζόμαντις, qui vel quæ ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicit. Hesych.

Γαστρομαντεύομαι, q. d. ventre divino. Alciphr.

Decomp. Ἐγγαστρίμαντις, vaticinatrix, quæ Pytho postea dicta fuit. Suid.

Διαμαντεύομαι, vaticinor. Item oraculum peto, oraculum consulo; διεμαντεύοντ' ἐπ' ὄρνισι, augurium captabant ex avibus: Plut. in Camill. [Plat. de Leg. lib. 3. ἃς μὴ τὸ καταρχὰς ὑμῖν θεῖον παρὰ θεοῦ διεμαντεύσατό τινος.]

Θεόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ Dei instinctu vaticinatur. Plat. in apol.

Θυμόμαντις, qui vel quæ animo futura prospicit, vates. Hesych. (Æsch. Pers. 224.)

(Ἰατρόμαντις, Apollo dicitur. Æschyl. Eum. 62. Ag. 1632. Suppl. 271.)

Ἰχθυόμαντις, εως, qui vel quæ ex piscibus futura prædicit. Athen. l. 8.

Κακόμαντις, malus vates. Pind. (Æschyl. S. c. Th. 726. Adject. κακόμαντις θυμός. ib. Pers. 10.) [Apoll. Rhod. Arg. 3. 935. Ἔῤῥοις ὦ κακόμαντι, κακοφραδές.]

Καταμαντεύομαι, vaticinor, conjicio: unde apud Aristot. rhet. 1. τὰ μέλλοντα καταμαντεύεσθαι, futura conjicere.

Κλυτόμαντις, inclytus vates, vaticiniis seu oraculis clarus, Pind.

Κορακόμαντις, qui vel quæ ex corvis auguria captat. utitur Eustath. in Odyss. ξ'.

Κοσκινόμαντις, εως, vates cribro divinans. Theocr. idyll. 3. [31.] Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις.

Λιβανόμαντις, qui vel quæ è thure incenso vaticinatur. Eust.

Μουσόμαντις, expon. jactabundus, quia tales ut plurimùm sunt poëtæ. Aristoph. in avib. τίς πόθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης;

Νεκρομαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium ex evocatis mortuis, responsum quod inferorum umbræ evocatæ de futuris reddunt. Hesych. Utitur eo et Cicer. Tusc. 1.

Νεκρομαντεία, ἡ, vaticinatio ejusmodi. Hesych.

Νεκυόμαντις, qui vel quæ mortuos evocans et sciscitans futura vaticinatur.

Νεκυομαντεία, vaticinatio quæ fit evocatis mortuis. Hesych.

Νεκυομαντεῖον, oraculum ejusmodi. Eustath. ex Herodot. Pro quo Ionicè νεκυομαντήϊον dicitur, apud Herodot. l. 5.

Οἰωνόμαντις, εως, qui vel quæ ex auguriis seu auspiciis vaticinatur. Eurip. in Phœn.

Οἰωνομαντεία, vaticinatio vel vaticinium ex auspiciis.

Οἰωνομαντικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia augurandi.

(Ὀνειρόμαντις. Æsch. Choëph. 24.)

Ὀπιμαντεῖον, voce datum responsum.

Ὀρθόμαντις, rectè vaticinans. Pind. [Nem. Od. A. 90. Γείτονα δ' ἐκκάλεσεν——Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν. Sch. τὸν ἀληθῆ μάντιν.]

Ὀρθομαντεία, recta vaticinatio, verax et non fallax divinatio. Æschyl. [Agam. 1224. ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος Στροβεῖ, &c.]

Πολυμάντευτος, multa habens vaticinia, multis vaticiniis clarus. Plutarch.

Πρόμαντις, mulier quædam oraculi Delphici antistes. Luc. in Hermot. Exponitur etiam, vaticinantium antistes, apud Plut. et Thucyd. lib. 5. Apud Eurip. in Helen. Μὴ πρόμαντις κακῶν προλάμβαν', ὦ φίλα, γόους, exp. simpliciter, vaticinans mala. (Æsch. Ch. 756.)

Προμαντεύομαι, q. d. prævaticinor, antè vaticinor. Herodot.

Προμαντεία, prævaticinatio. Exponitur etiam, prærogativa consulendi oraculi, seu primæ partes in consulendo oraculo, apud Dem. Philipp. 3.

Προμαντεὺς, (q. d. prævaticinator,) fuit cognomen Apollinis, apud Thurios, quo usus est Lycophron.

(Πρωτόμαντις, sic Terra dicitur. Æsch. Eum. 1.)

Πυθόμαντις, Pythicus vates. Πυθόμαντις ἑστία, Pythûs vatis domus, apud Soph. (Œdip. Tyr. 985. Æschyl. Ch. 1030.)

Πυρόμαντις, qui vel quæ ex igne divinat. ignispex.

Πυρομαντία, divinatio ex igne, ignispicinm.

Σεμνόμαντις, venerabilis vates. (Soph. Œdip. Tyr. 564.)

Στερνόμαντις, ex cujus pectore dæmon sua responsa dat, seu qui vel quæ dæmonem in præcordiis habens futura prædicit. Poll. ex Soph.

(Στρατόμαντις. Æsch. Ag. 124.)

Decomp. Ἐνστερνομαντίας, ὁ, pro eodem. Hesych. ex Soph. capt.

Σφονδυλόμαντις, qui vel quæ ex inspectione vertebrarum in corpore humano aliquid prædicit. Poll. l. 7. c. 30.

Ὑδρόμαντις, qui vel quæ ex aqua prædicit futura, qui res futuras ex aqua auguratur.

Ὑδρομαντεία, ejusmodi per aquas divinatio.

Ὑετόμαντις, epitheton cornicis, apud Euphorionem, ex eo quòd pluvias prædicit. Exponitur, pluviæ prænuntia, vel aquæ augur, vel imbrium imminentium præsaga avis.

Φιλόμαντις, ὁ καὶ ἡ, studiosus artis divinandi, astrologiæ studiosus. Luc.

Χειρόμαντις, εως, manu seu manibus divinans, i. ex inspectione manuum. Reperitur et fœm. in plur. num. χειρομάντεις, apud Poll.

Χειρομαντεία, divinatio illa ex inspectione manus seu manuum.

Ψευδόμαντις, ὁ καὶ ἡ, falsus vatès, mendax vates. Suid. [Æschyl. Agam. 1204. ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλεδών; Soph. Œd. Col. 1152. Ὦ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς Ὡς ψευδόμαντις. Eurip. Orest. 1667. Οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος. Herodot. Hist. lib. 4. κατακαίουσι δὲ τρόπῳ τῷ εἰρημένῳ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας τοὺς μάντιας, ψευδομάντιας καλέοντες.]

Ψευδομαντεύομαι, falsa vaticinor, falsa reddo oracula.

Ψευδομαντεία, falsa vaticinatio.

Ψυχομαντεῖον, οὐ, τὸ, locus ubi animæ sacrificiis evocatæ responsa dabant consulentibus. Plut. in consol. ad Apollon.

ΜΑ'ΡΑΓΔΟΣ, ου, ὁ, gemma quæ et σμάραγδος appellatur, smaragdus. (☞ Dicta παρὰ τὸ μαρμαίρειν, τὸ διαυγὴς ὑπάρχειν, propterea quòd pellucida sit.) Athen. l. 3. ex Menandro, Μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει, καὶ σάρδια.

Σμάραγδος, ου, ὁ, idem quod μάραγδος, apud Suid.

Σμαράγδινος, ου, ὁ καὶ ἡ, smaragdinus, ex smaragdo factus. Item σμαράγδινος λίθος, Apocal. 4. pro smaragdo.

Σμαραγδίζω, smaragdum colore refero, smaragdi colorem refero seu imitor. Sic ἶρις dicitur σμαραγδίζειν à Basilio et ab Aretha.

Χαλκοσμάραγδος, chalcosmaragdus, gemma quædam, apud Plin. lib. 37. cap. 5.

ΜΑΡΑ'ΓΝΑΝ, τὴν, Plato comicus in Cleophonte vocavit τὴν μάστιγα, flagellum seu scuticam, teste Poll. l. 10. c. 13. Eurip. posuisse dicitur pro genere supplicii. [Rhes. 817 Ἤ τοι μάραγνά γ', ἢ καρανιστὴς μόρος Μένει σε δρῶντα τοιάδ,' &c. Vide Not. Cl. Barnes.]

ΜΑ'ΡΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, marathrum, seu fœniculum: herba de qua Diosc. lib. 3. c. 81. et Plin. lib. 20. c. 23. Eadem vocatur et μάραθος, sine ρ, et gener. masc. ut apud Athen, lib. 13. Καὶ τὸν μάραθον ἔσθουσι, πυροὺς δ' οὐ μάλα.

Ἱππομάραθρον, (*comp.*) fœniculum sylvestre, à magnitudine, qua sativum excedit, ita appellatum: de quo Diosc. l. 3. c. 82. et Plin. loco citato. Eadem herba divisa voce ἵππειον μάραθρον dicitur à Nicand. in Ther. i. fœniculum equinum.

(ΜΑΡΑΙ'ΝΑ. Æsch. Ch. 373.) ‡ flagellum.‡

ΜΑΡΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, marcescere facio, marcidum seu flaccidum reddo. Isocrat. ad Demosth. κάλλος μὲν ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Soph. πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. (Œdip. Tyr. 1352. Æschyl. Pr. 599. Eum. 139.) Hom. hym. in Merc. Ἀνθρακιὴν δ' ἐμάραινε, ignitos carbones extinxit. Dicitur significare etiam, exedo paulatim.

Μαραίνομαι, marcesco, flaccesco, marcidus seu flaccidus reddor, tabesco, elanguesco, seu elangueo. Mosch. in epitaph. Bion. τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη, flores omnes marcuêre. Phil. de vita M. l. 3. μὴ χρόνου μήκει μαραινόμενον, temporis longitudine non marcescit. Aristot. in probl. ὅσοις μὲν γὰρ μαραινομένου τοῦ θερμοῦ ἀθυμίαι γίνονται, μᾶλλον ἀπάγχονται, quum calor marcescit, exolescit. Dicitur et πῦρ μαραίνεσθαι, quum paulatim collabitur et sensim extinguitur, apud Aristot. de cœlo. l. 3. Sic et Hom. Il. ί. φλόγα μαραίνεσθαι dixit. (Æsch. Eum. 280.)

Μαρασμὸς, οῦ, ὁ, tabefactio, marcor, et q. d. flacciditas. Item nomen morbi, apud medicos: marcor, tabes: immodica totius corporis ariditas et consumptio.

Μαρασμώδης, cui inest μαρασμός. conjunctum habens μαρασμόν. ut, μαρασμώδης πυρετὸς, febris quæ paulatim exest, et ad tabem perducit. Gal.

Μάρανσις, idem quod μαρασμός. Ab Aristotele sic appellatur senium.

Composita.

Ἀμάραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, immarcescibilis, nunquam marnescens. Item peculiariter flos quidam, sic dictus quòd non marcescat, sed decerptus asservetur, et cum cuncti flores defecêre, madefactus aqua reviviscat. Vide Plin. l. 21. c. 11. A quibusdam sic etiam appellatur τὸ ἑλίχρυσον, ut testatur Diosc. l. 4. c. 57.

Ἀμαράντινος, qui est ex amaranto: ut, ἀμαράντινος στέφανος, apud Philost. in Heroicis.

Ἀπομαραίνω, tabefacio, idem cum μαραίνω. Exponitur etiam, flaccidum seu languidum reddo, apud Alex. Aphr. Item extinguo, perimo, apud Polyb.

Ἀπομαραίνομαι, tabefio. Idem quod μαραίνομαι. Plut. in

Numa, ἀπομαραίνομαι ὑπὸ νόσου. Exponitur etiam, deficio, collabor, concido. Aristot. in probl. segm. 11. ἀεὶ δέχεται κινοῦντα κινῶν ἀὴρ, ἕως ἀπομαρανθῇ. Item extinguor, perimor, aboleor. Xen. in symp. ἀπολείποντος δὲ τούτου, ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν ἀπομαραίνεσθαι.

Decomp. Συναπομαραίνω, unà marcescere facio. unà vel simul contabefacio.

Ἐκμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.

Ἡμιμάραντος, semimarcidus. Luc.

Καταμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.

Καταμαραίνομαι, idem quod ἀπομαραίνομαι. Plut. in pol. præc. διὸ πολλοὶ πρὶν ἀνθῆσαι περὶ τὸ βῆμα κατεμαράνθησαν.

ΜΑ'ΡΓΑΡΟΝ, ου, τὸ, unio. Paus. in Arcad. Et μάργαρα, margaritæ, in Epigram.

(Μάργαρις, margarita. Philostr. l. 3. c. 53. 57.)

Μαργαρίτης λίθος, sive μαργαρῖτις λίθος, (gen. masc. vel fœm.) margarita gemma. Vide apud Athen. l. 3. et Ælian. l. 10. c. 14. et l. 15. c. 8. item Plin. l. 9. c. 35.

Ἀμάργαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, margaritis carens.

ΜΑ'ΡΓΟΣ, ου, ὁ, insanus, amens, vesanus, vecors, stolidus. Od. π'. Μάργε τίη &c. i. μαινόμενε. Et Odyss. ψ'. μάργην σε θεοὶ θέσαν. Plat. in Alcib. 2. ἀλλὰ μάργον τι μοὶ δοκεῖ εἶναι. ¶ Item protervus, petulans, improbè libidinosus: apud Theogn. Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον, Ὃς, &c. (Æsch. Pr. 883. Suppl. 749.)

Μαργοσύνη, ἡ, insania, vesania, vecordia. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 796. iv. 376. Ὄφρ' ἐπίηρα φέρωμαι ἐοικότα μαργοσύνῃσι, &c. 1019.] Item petulantia, procacitas libidinosa. Greg. Naz. in carm.

Μαργότης, ητος, ἡ, idem. Plut. ex Soph.

Μάργη, ἡ, insania, vel protervia. Hesych.

Μαργήεις, εντος, ὁ, μάργης, ου, ὁ, idem cum μάργος. Hesych. et Suid.

Μαργαίνω, et μαργάω, ῶ, insanio. Il. ε'. Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Sic et μαργῶσαν χέρα, manum insanientem. Eurip. in Hecub. (Phœniss. 1116. Æschyl. S. c. Th. 386. Μεμαργωμένος. Suppl. 766.)

Μαργίτης, ου, ὁ, Eustathius proprium nomen fuisse refert cujusdam valde stolidi seu fatui, sic appellati ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν, vel μαργᾷν. Sed generaliter quilibet stultus seu fatuus sic nominatus fuit, aut etiam leviculus: ut apud Luc. Exp. etiam imbellis, iners, apud Plut. παῖδα καὶ μαργίτην ἀποκαλῶν αὐτόν.

Composita.

Ἀείμαργος, semper insanus, qui perpetuò insanit. Oppian.

Γαστρίμαργος, ου, ὁ, ventri ad insaniam usque indulgens, gulosus, helluo, lurco. Aristot. eth. l. 3. c. 13. διὸ καλοῦνται οὗτοι γαστρίμαργοι, ὡς παρὰ τὸ δέον πληροῦντες αὐτὴν (τὴν γαστέρα.)

Γαστριμαργία, ἡ, ingluvies, immensa gula, belluatio.

Γαστριμαργέω, ῶ, helluor, immensæ gulæ indulgeo. Chrysost.

Δορύμαργος, δορίμαργος, δουρίμαργος, hasta furens, bellicosus. Æschyl. [Sept. c. Theb. 692. μή τις θυμοπληθὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω.]

Ἐγχείμαργος, hasta furens, i. bellicosus.

Ἐγχεσίμαργος, pro eodem. Hesych.

Ἐκμαργάω, insanio, μαργάω. Eurip. [Troad. 991. ὃν εἰσιδοῦσα βαρβάροις ἐσθήμασι Χρυσῷ τε λαμπρὸν, ἐξεμαργώθης φρένας.]

Ἐπίμαργος, insanus.

Ἐπιμαργαίνω, insanio. Arat.

Λαίμαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, gulosus, gulæ deditus, vorax. Hesych.

Λαιμαργία, gulositas, ingluvies, voracitas. Plat.

Ὀρείμαργος, qui insano seu vehementi montium amore tenetur. Oppianus.

Στόμαργος, loquax, nugator. Æschyl. Et, στόμαργος γλωσσαλγία. apud Eurip. in Med. † Soph. El. 609.† Utitur et Hippocr.

Στρύμαργος, furiosè, et quasi acerbè, in venerem concitus. Gal. in lex. Hippocrat.

Ὑπέρμαργος, insanus supra quam dici potest, vehementer insanus.

Ὑπόμαργος, q. d. subinsanus, substolidus, subvecors: unde ὑπομαργότερος, apud Herodot. in Thalia.

ΜΑ'ΡΗ, ης, ἡ, in plur. μάραι, antiquorum scholiastarum testimonio dictæ fuerunt manus, ut Eustath. scribit.

Composita.

Δυσμαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δυσχερὴς, difficilis.

Εὐμαρὴς, facilis. Herodian. l. 6. τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν, facilem transitum præbebat. Sic apud Theocr. idyll. 15. παρενθεῖν Εὐμαρές; num transire facile est? (Æsch. Ag. 1335. Suppl. 343.)

Εὐμαρέως, et εὐμαρῶς, facilè, nullo negotio, promptè, expeditè. Apoll. Arg. 2. Theocr. idyll. 14. Herodot. l. 2.

Εὐμάρεια, sive εὐμαρία, ἡ, facilitas, Synes. de insomn. Item tranquillitas, apud eundem epist. 57. et Suid. ex Herodot. Pro ἀπόπατος, i. secessus, accipitur apud Iones; ut apud Herodot. l. 4. (Εὐμαρείᾳ χρώμενος. Soph. Tr. 196.)

Εὐμαρίζω, allevo.

Εὐμαρὶς, dictum fuit quoddam calceamenti genus, quia τοῖς αὐτὸ ὑποδεδεμένοις παρέχει εὐμαρῶς βαδίζειν, inquit Etymolog. et Suid. Sic et apud Poll. lib. 7. (Æsch. Pers. 663.)

Decomp. Ἐξευμαρίζω, facilem reddo. Philo in vita M. lib. 1. πάντα δὲ ἐξευμαρίζει θεὸς ἃ ἂν ἐθελήσῃ, καὶ τὰ δυσκατόρθωτα, omnia ex facili reddit expedita quæcunque vult, vel difficillima. Exponitur etiam, paro, apparo, εὐτρεπίζω. Hesych.

Κατευμαρίζω, Suid. expon. κατευχερίζω. Et, οἱ κατευμαρίζοντες, Hesych. sunt εὐχερίζοντες, et οἱ καθιστῶντες. Item κατευμαρίζειν ὁδὸν, complanare viam.

Παρευμαρέω, negligo, facilè transmitto, contemno. Hesych.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΙ', Mariandyni. Hi fuerint olim ab Heracleotis in servitutem redacti, ut οἱ εἵλωτες à Spartianis: unde (sicut εἵλωτες) μαριανδυνοὶ vocantur mancipia, servi. Vide plura apud Athen. l. 6. (Μαριανδυνός. μαριανδυνοὶ αὐλοὶ ἐπιτηδείως ἔχοντες πρὸς θρήνους, &c. Æschyl. Pers. 941.)

ΜΑΡΙ'ΛΑ, sive μαρίλη, ης, ἡ, pulvis carbonum, favilla. Hippocrat. γυναικ. 2. ὅταν δὲ διάπυρος γένηται ὁ βόθρος, ἐξελεῖν χρὴ τὰ ξύλα, καὶ τῶν ἀνθράκων οἳ δὴ ἁδρότατοι ἔσονται καὶ διάπυροι. τὴν δὲ σποδιὴν καὶ τὴν μαρίλην ἐν τῷ βόθρῳ καταλιπεῖν. Pro pulvere carbonum accipit Aristoph. in Acharn. ὑπὸ τοῦ δέους τῆς μαρίλης μοὶ συχνὴν ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία. Sic apud Suid. χαλκεὺς γέμων καπνοῦ καὶ μαρίλης. ☞ Derivatum videri potest παρὰ τὸ μαραίνεσθαι, ut sit μεμαραμμένον πῦρ.

Μαριλεῦσαι, circa favillas versari.

Μαριλευταὶ, οἱ, qui favillas tractant.

ΜΑ'ΡΙΣ, εως, ὁ, maris: mensura liquidorum, sex cotylarum capax, ut tradit Poll. l. 10. c. 47. Arist. hist. an. οἴνου μάρις. Polyænus verò lib. 4. dicit, esse decem congiorum Atticorum.

ΜΑΡΜΑΙ'ΡΩ, F. αρῶ, rutilo, resplendeo, vibranti splendore corusco. Iliad. π'. Σαρπηδόνος ἔντε' ἕλοντο Χάλκεα, μαρμαίροντα. Athen. lib. 14. ex Alcæo, μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ.

Μαρμαρύσσω, idem.

Μαρμαρυγὴ, splendor, seu splendor vibrans, fulgor. Chrysost. ἡ τῶν περικεφαλαιῶν καὶ ἀσπίδων μαρμαρυγή. Homerus pedum μαρμαρυγὰς vocat tam celerem in cursu motum, ut ἀντὶ τοῦ παραλλάσσεσθαι, videantur μαρμαρύσσειν, vibrare veluti radii solares. Odyss. θ'.

Μαρμαρυγώδης, fulgidos è se radios splendoris vibrans. Hippocrat. μαρμαρυγώδεα σφέων τὰ ὄμματα.

Μάρμαρος, albus, candidus, quoniam, quæ candicant, eadem ex se splendorem vibrant quendam. Il. π'. ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὀκρυόεντα. Dicitur et μάρμαρος substantivè, pro μάρμαρος λίθος, Il. μ'. Et Od. ι. μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών. (Eurip. Phœniss. 628. 1358.) Quoddam etiam lapidis genus, nivea albedine insigne, interdum et rubore quodam suffusum, interdum etiam nigrum, splendidum, læve, durissimum, μάρμαρον vocant: ut Chrysost. de prec. χρυσὸς, καὶ πολυτίμητοι λίθοι, καὶ μάρμαρα, ποιοῦσι τοὺς οἴκους τῶν βασιλέων. Dicitur etiam μάρμαρος, fragmentum marmoris poliendo decussum, marmoris cæmentum: vel simpl. cæmentum. Plut. symp. 4. in præfat.

Μάρμαρον, et μάρμαρα, est etiam vitium quoddam veterinorum, in Hippiatr.

Μαρμάρειος, et μαρμάρεος, marmoreus; marmori similis nitore, candore, lævore; marmoris modo candens nitensque. Iliad. ξ'. ἅλα μαρμαρέην, æquor seu mare marmoreum. Item è marmore seu albo lapide confectus. Hesiod. in Theog. † 811.† Ἐνθάδε μαρμάρεαί τε πύλαι, καὶ λάϊνος οὐδός.

Μαρμάρινος, idem. Athen. lib. 5. ζῶα μαρμάρινα τῶν πρώτων τεχνιτῶν. Et aliquanto pòst, μαρμάρινον ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, signum marmoreum. Μαρμάρινος ἥλιος, sol marmoreo nitore vibrans. Item qui ex cæmentis marmoris confectus est. Diod. Sicul.

Μαρμαρόεις, εντος, splendens marmoreo nitore et candore. [Soph. Ant 618. κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν.]

Μαρμαρίζω, marmoreo splendore vibro, seu marmoreum ex me splendorem vibro. Pind. apud Athen. lib. 3. ἂν τάσδε Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζούσας δράκης.

Comp. Ἀναμαρμαίρω, splendorem evibro, reluceo, μαρμαίρω. Apoll. [iii. 1299. ὅτε μέν τ' ἀναμαρμαίρουσι Πῦρ ὀλοὸν πιμπρᾶσαι, &c.]

ΜΑ'ΡΝΑΜΑΙ, pugno. (☞ Derivatum volunt etymologi παρὰ τὸ μὴ ἀρνεῖν, hoc est, ab irreconciliabili odio, propterea quòd olim ἐν ταῖς διαλλαγαῖς ἄρνας ἔθυον, in reconciliationibus et fœderibus agnos mactabant. † Sic Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 208. ed. Heins. in 4to.† Eustath. verò à μάχη deduci scribit: ut sit propriè, διὰ χειρὸς μάχεσθαι. Il. π'. μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. Il. ρ'. μάρναντο δέμας πυρός. Il. ν'. ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχεσίῃσι πιθήσας. Et Il. γ'. μαρνάμενον Μενελάῳ, pugnantem cum Menelao. (Eurip. Med. 249. id. Phœniss. 1102. 1514.)

ΜΑ'ΡΠΤΩ, F. ψω, capio, corripio, prehendo: idem quod in prosa λαμβάνω, seu συλλαμβάνω. Il. ω. Μάρψει δ' ἑξείης ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί. Il. ψ'. Εὖ τε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε. (Soph. Tr. 792. Æsch. Eum. 600.) Eur. apud Plut. σιγᾷ καὶ βραδεῖ ποδὶ Στείχουσα μάρψει τοὺς κακούς. Sic et Il. ξ'. et χ'. ποσὶ μάρπτειν, assequi pedibus et comprehendere. Aor. 2. est ἔμαρπον, † pro quo μέμαρπον apud Hesiod. Asp. 245.† et præt. med. μέμαρπα. Dicitur et sine ρ. ἔμαπον. unde infinit. μαπεῖν, et Ionicè μαπέειν. † hinc et μεμάποιεν 3 plur. aor. 2. opt. Hesiod. Asp. 252.† Hesiod. in Asp. † 231.† Ἱέμεναι μαπέειν, cupientes prehendere.

(Μάρπτις. Æsch. Suppl. 833.) [ὅδε μάρπτις νάϊος, γάϊος. Schol. ὁ ἐλθὼν ἐπὶ τὸ μάρψαι ἡμᾶς.]

Composita.

Καταμάρπτω, comprehendo, corripio, idem quod καταλαμβάνω. Il. π'. ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων. Apud Herodot. καταμαρπτέων φθόνῳ ἐνείκεε τὸν Θεμιστοκλέα, invidia premens.

Συμμάρπτω, corripio, comprehendo, συλλαμβάνω. Odyss. ι. σὺν δὲ δύω μάρψας, per tmesin, pro συμμάρψας, duos comprehendens. [Eurip. Cycl. 396. φῶτε συμμάρψας δύω Ἔσφαξ' ἑταίρων τῶν ἐμῶν ῥυθμῷ τινι. Herodot. Hist. lib. 6.]

ΜΑ'ΡΣΥΠΟΣ, ου, ὁ, marsupium, crumena, loculus, sacculus. Scribitur per ι. μάρσιπος, vel (gemino π) μάρσιππος. Xen. in anab. εἶδόν τινας ἐν πέτραις μαρσίπους ἱματίων κατατιθεμένους. Apud Alex. Trall. μάρσιππος ponitur pro sacculo quo pars dolens fovetur.

Μαρσύπιον, vel μαρσίπιον, ου, τὸ, marsupium, sacculus. Poll. ex Apollodoro Carystio, μαρσίπιόν τι μικρόν.

(ΜΑΡΤΙ'ΧΟΡΑΣ, animal ejus nominis, de quo vid. Philostr. l. 3. c. 45.)

ΜΑ'ΡΤΥΡ, υρος, ὁ καὶ ἡ, testis. (Æsch. Suppl. 941.) Xen. Pæd. 4. θεοὶ δὲ ἡμῖν μάρτυρες ἔστωσαν. Plat. in Polit. τί δεῖται μάρτυρος; Dem. μάρτυρες τῆς ὕβρεως. Dicitur, μάρτυρας καλεῖν et ἐπάγεσθαι, apud Dem. et Isocr. citare et adducere testes: μάρτυρα παρέχεσθαι, testem proferre, apud Plat. l. 8. de leg. Dicitur et, μάρτυρα παρίστασθαι, et ἐπιθέσθαι, et ποιεῖσθαι, testes adhibere et constituere, apud Plat. Plut. Dem. Thucyd. Dicitur et, ἐπὶ μαρτύρων, διὰ μαρτύρων, adhibitis testibus, apud Xen. Hell. 6. et Plut. de fortit. Alex. l. 2. ¶ Apud Christianos usus obtinuit ut μάρτυρες peculiariter dicantur qui non oris modò confessione, sed etiam suo sanguine Christi doctrinam sanciverunt. Actor. 22. Pro μάρτυρ usurpatur et μάρτυς. unde dat. plur. μάρτυσι. quod facilius quàm alterum μάρτυρσι. Alii ex μάρτυρος factum volunt, uti sequitur.

Μάρτυρος, ου, ὁ, idem quod μάρτυρ. unde et derivari putatur; licet alii illud ex hoc deductum velint. Od. ξ'. Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι. Il. α. et χ'. Hinc et μάρτυς factum aliqui volunt per syncopen: à quo nulli casus usitati sunt præter nominat. et accusat. sing. et dat. plur. Plat. in epist. τούτων δὲ καὶ σὺ μάρτυς. Plut. in Phoc. μάρτυν ἐπικαλούμενος ἅμα καὶ βοηθόν. Dem. pro cor. λογισταῖς ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούουσιν ὑμῖν χρώμενος.

Μαρτυρία, ἡ, testimonium, id ipsum quod à teste dicitur. † Xen. Pæd. 1. 2. 16.† Plut. de fr. car. Isocr. in Archid. Dem. Interdum sumitur pro ipsa dictione testimonii. ut Od. α. et apud Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp. Item pro elogio, Synes. Et pro significatione, apud Basil.

Μαρτύριον, τὸ, itidem testimonium, seu quod testimonii loco affertur. Et pro ipso teste. Plut. in quæst. Græc. Item pro argumento seu indicio quo aliquid velut testimonio confirmatur. Aristotel. eth. 2. c. 2. Thucyd. l. 3. Usurpatur et pro loco in quo sunt martyrum reliquiæ, in Can. 6. concil. Chalced. (Æsch. Ag. 1104.)

Μαρτυρικὸς, ὁ, qui martyrum est. Greg. in Maccab. encom.

Μαρτύρομαι, testor, testificor, testatum facio. in epist. ad Gal. cap. 5. μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ, &c. Item testem cito, vel in testimonium voco. Plut. in Alcib. χαλεπῶς φέροντα, καὶ μαρτυρόμενον θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Aristophan. in Plut. ὁρᾷς ὦ παῖ, ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, horum te testem voco. (R. 531. Æschyl. Eum. 646.) † Cum acc. rei. Nub. 300.† Ponitur et absolutè μαρτύρομαι, pro μαρτύρομαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. ut apud Luc. in Tim. παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις. Sic et apud Thucyd. l. 6.

Μαρτυρέω, testor, testis sum. † Xen. Pæd. l. 2. 50. b. μαρτυρεῖ μοι τόδε πρὸς τὸ ἀγαθόν.† Dem. pro cor. μαρτυροῦσιν οὕτω παρεῖναι πρὸς τῷ διαιτητῇ, testantur, testes sunt. Plut. in Pericle, ὅτι δ' ὀρθῶς ἐν τῇ Ἑλλάδι τὴν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων συνεῖχεν, ἐμαρτύρησεν αὐτὰ τὰ γινόμενα. Interdum significat testimonium dico, testimonium perhibeo. Demosthenes pro corona, τὰ ἐναντία ἐμαρτύρει τῇ πατρίδι. Xenoph. Pæd. 8. αὐτὸ ἑαυτῷ μαρτυρεῖ. Plat. de leg. lib.

11. ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, si insimuletur testis falsi testimonii. Μαρτυρεῖν cum dativ. significat etiam, laudes alicui tribuere, seu testimonio suo alium ornare. Sic ad Gal. 4. *μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν*, hoc testimonium laudis vobis impertio. Item assentiri alicui, in alicujus sententiam discedere. Xenophontis apomn. 1. *κἀγὼ δὲ μαρτυρῶ τούτοις*, his et ego assentior. Item *μαρτυρῶ*, significo, declaro, sæpe apud Basil. Et, sum martyr, seu cruciatu in martyrio afficior: ut, *ὁ ἅγιος Στέφανος πρῶτος μαρτυρεῖ*, primus cruciatu in martyrio afficitur, seu primus est martyr. Basil. de pœnitentia. (Soph. Œdip. Tyr. 1052. Æschyl. Ag. 503.)

Μαρτυρέομαι, testibus comprobor, testimonio confirmor. Gregor. *μαρτυρούμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος*, cui spiritus testimonium perhibet. Rom. 3. *μαρτυρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου*, legis testimonio comprobata. Exponitur etiam, prædicor, perhibeor, apud Greg. *τὸν τελώνην ἐν ὕψωσιν, ἡ ταπείνωσις, οὐδὲν ἄλλο μαρτυρηθέντα.*

Μαρτύρημα, testimonium, quod testimonio perhibetur. Eurip.

Composita.

Ἀμάρτυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, testibus carens, nullo testimonio seu teste probatus. Thucyd. l. 2. Plut. de solert. an. Ἀμάρτυρος λόγος, apud Isocr. oratio scripta, ut quum codex recitatur loco testis.

Ἀμαρτύρως, sine testimonio.

[Ἀμαρτύρητος. Suid Lex. Ἀμαρτυρήτους. ἀντὶ τοῦ ἀμαρτύρους. Οὕτως Ἀντιφάνης. Eurip. Herc. Fur. 290. Οὑμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλεὴς πόσις. Vide Schol. Cl. Barnes.]

Ἀντιμαρτυρέω, contrarium testor, testimonium contrarium fero. Plut. de def. orac. *ὥσπερ ἐπίτηδες ἀντιμαρτυροῦντες ὧν δρῶσιν ἱεροῖς τοῖς ἁγνοτάτοις*, velut de industria testimonio ea oppugnantes quæ in religiosissimis sacris faciunt. Idem in Alcib. *πάντες οὕτως ὀνομάζουσι, τῆς ἐπιγραφῆς ἀντιμαρτυρούσης*. Apud eundem, *ἀντιμαρτυρεῖν πρὸς αἴσθησιν*, contra sensum testificari.

Ἀντιμαρτύρομαι, idem.

Ἀπομαρτυρέω, attestor, testor, testificor.

Ἀπομαρτύρομαι, idem. Plat. in Soph. *καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύρατο.*

Αὐτομαρτυρέω, de memet ipso testor. Laërt. *ἐγνώσθη δὲ Ἀντιγόνῳ τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖ.*

Αὐτόμαρτυς, qui sibi ipse testis est, seu testimonium perhibet. Hesych. (Æsch. Ag. 997.)

Διαμαρτυρία, ἡ, contestatio, apud Demosth. est genus exceptionis, hoc est, *παραγραφῆς*. nimirum instantia litis, summotrix petitionis hæreditatis, aut bonorum possessionis, agnitæ à propinquis. [adv. Leochar. Leochares *ἀξιῶν κληρονομεῖν ὧν οὐ προσῆκεν αὐτῷ, καὶ ὑπὲρ τούτων ψευδῆ διαμαρτυρίαν πρὸς τῷ Ἄρχοντι ποιησάμενος*, &c.]

Διαμαρτυρέω, de scripto contestor. Dem. *ὁ διαμεμαρτυρηκὼς νῦν*, qui nunc contestatus est. Sic et apud Isæum.

Διαμαρτυρέομαι, testimonium mihi perhibetur. unde, *τὰ διαμαρτυρηθέντα*, testimonio comprobata, Isocr. Item contestor, deum hominesque testor. Dem. *διαμαρτυροῦμαι, καὶ βοῶ*. Sic et apud Æsch. contra Ctesiph.

Διαμαρτύρομαι, testibus interpositis reclamo, deum hominesque invocando contestor, quiritor. Demosth. Philip. 2. *προὔλεγον, καὶ διεμαρτυρόμην, καὶ οὐκ εἴων προέσθαι Πύλας*. Sic et alibi apud eundem. Item contestor. Idem, *ἔδει διαμαρτύρασθαι, ὅτι αὐτῷ οὐδέν ἐστι πρᾶγμα πρὸς συνθήκας ταύτας*, oportebat eum contestari, quòd jam eo pacto non teneretur. Signif. etiam, denuntio interpositis veluti testibus. Polyb. *Ῥωμαῖοι διεμαρτύροντο Ζακανθαίων ἀπέχεσθαι*. Sic et apud Xenoph. Pædias 7.

Ἐκμαρτυρία, ἡ, testimonium absentis. Dem. pro cor. et Isæus.

Ἐκμαρτύριον, idem. in Anth.

Ἐκμαρτύρια, τὰ, testificationes.

Ἐκμαρτυρέω, testimonio meo prodo et effero, palàm testificor. Æsch. *εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι*. Isæus, *ἀλλ' ὁ μὲν Ξενοκλῆς πρὸς τοὺς ἐπιτυχόντας δύο τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἦν ἐκμαρτυρησάμενος*, testatus est coram duobus oblatis testibus. Item absens testor, apud Æschin. (Æsch. Ag. 1205.)

Ἐπιμάρτυρος, qui testis est super aliqua re, qui testis adhibetur: vel idem quod *μάρτυρος*. Od. ά. *Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω.*

[Ἐπίμαρτυς. Apoll. Rhod. Arg. 4. 229. *Ἠέλιον καὶ Ζῆνα κακῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων Κέκλετο*. Ἐπίμαρτυς. Aristoph. Lysistr. 1289. *Εἶτα δὲ Δαίμονας, οἷς ἐπιμάρτυσι Χρησόμεθ'* &c. Schol. *οἷς ἐπιμαρτύροις.*]

Ἐπιμαρτυρία, attestatio. Thucyd. l. 2.

Ἐπιμαρτύρησις, attestatio. Epicur.

Ἐπιμαρτύρομαι, testes cito super aliqua re, attestor. Polyb. *κἂν μὲν εὕρῃ κοιμωμένους τοὺς φύλακας, ἐπιμαρτυράμενος τοὺς σύνεγγυς, ἀπαλλάττεται*, attestans proximos. Item testes invoco, seu testes injuriæ invoco. † Θεούς. Xen. Pæd. p. 229. b.† Demosth. *ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς παρόντας ἠμυνάμην*. Item testor, contestor. Demosth. *πολλοὺς παρίστανται, ἐπιμαρτυρόμενοι, ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι*, multis adhibitis testantur, pecuniam aut merces fœneratoris periculo se exportare.

Ἐπιμαρτυρέω, attestor, testimonium tribuo et perhibeo. Plut. in Lyc. *ᾧ καὶ δαιμόνιον ἐπιμαρτύρησε*, cui deus quoque attulit testimonium. Item testimonio meo attribuo et adscribo. Aphth. *ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ δεινότατα*, diis attribuere, seu adscribere.

Ἐπιμαρτυροῦμαι, testimonium mihi perhibetur, testimonio perhibeor. Dioscor. l. 4. c. 65. *διὰ τὸ ἐπιμαρτυρεῖσθαι τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου.*

Decomp. Συνεπιμαρτυρέω, unà testimonium tribuo, seu perhibeo. Aristot. de mund. *συνεπιμαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας.*

Καταμαρτυρέω, testimonium dico contra, testimonium dico in. Demosth. *ὃς αὐτὸς ἑαυτοῦ καταμεμαρτύρηκε*. Et, *καταμαρτυρῶ σου*, Plut. in Rom. et Theseo, testimonio meo te premo.

Καταμαρτυροῦμαι, testimoniis convincor, testimonium in me dicitur. Æsch. contra Timarch. *καταμεμαρτύρηται ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθείας.*

Λειπομαρτύριον, τὸ, desertio testimonii dicendi: item actio in desertores testimonii. Poll. *περὶ δικῶν* lib. 8.

Παραμαρτυρία, præscriptio, exceptio. Poll.

Προμαρτύρομαι, antè testor, 1 Pet. c. 1. [v. 11.]

Προσμαρτυρέω, attestor: seu meo testimonio confirmo, adstipulor. Plut. *προσμαρτυρῶ τῷ ῥηθέντι.*

Συμμαρτυρέω, unà testor, simul testificor, testimonio meo comprobo. Xenoph. Hell. 3. *συνεμαρτύρησε ταῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι*. Et, *συμμαρτυρεῖ τούτῳ*, Plut. in Rom. huic testimonio est.

Συμμαρτυροῦμαι, idem. Plato de leg. *συμμαρτυροῦμαί σοι*, tibi contestor.

Ψευδομάρτυρ, falsus testis. Aristot. in probl. et rhet. l. 1.

Ψευδομάρτυς, idem. Poll.

Ψευδομαρτυρία, ἡ, falsum testimonium, seu testimonium rei falsæ datum. Aristot. in Rhet. et polit. 2. Plut. Isæus.

Ψευδομαρτύριον, τὸ, idem. Poll. ex Cratino.

Ψευδομαρτυριάω, ῶ, falsum testificor. Andoc. *ἑάλωσαν παρ' ἡμῖν ψευδομαρτυριῶντες*, falsi testimonii convicti sunt.

Ψευδομαρτυρέω, falsum testimonium dico, falsum testimonium fero, falsum testor. Xen. [Memorab. Socr. lib. 4. *Ἤσθησαι οὖν πώποτέ μου ἢ ψευδομαρτυροῦντος ἢ συκοφαντοῦντος*, &c.] et Poll. ex Critia.

Ψευδομαρτύρημα, falsum monumentum, *ψευδομαρτυρία*. In nov. const.

Decomp. Καταψευδομαρτυρέω, falsum testimonium dico in, falso testimonio oppugno, et opprimo. Xenoph. in Apolog. Socrat. *τοὺς μὲν διδάσκοντας τοὺς μάρτυρας ὡς χρὴ, ἐπιορκοῦντας καταψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ*, in me falsum dicere testimonium.

Καταψευδομαρτυροῦμαι, falso testimonio oppugnor, falsis testibus opprimor. Demosth. contra Mid.

ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, sive *μασσάομαι*, ῶμαι, mando, manduco, comedo, voro. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 9. *μασῶνται γὰρ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ χώρᾳ πάπυρον*. Et apud Athen. lib. 2. *μασᾶσθαι ἀμυγδάλας*. Duplici σ scriptum reperitur apud Aristoph. in Plut. *κρέας μασσώμενος*. Sic et apud Diosc. l. 4. c. 25. et apud Athen. l. 12. ☞ Sunt qui derivent à *μάσσεσθαι*, significante *ἅπτεσθαι*.

Μάσημα, sive *μάσσημα*, τὸ, id ipsum quod mansum sive commanducatum est, id ipsum quod manditur. Theophr.

Μάσησις, sive *μάσσησις*, manducatio. Basil.

Μασητὴρ, seu *μασσητὴρ*, ῆρος, ὁ, qui mandit, qui commanducat. ut, *μασσητῆρες μύες*, apud medicos.

Μαστάζω, mando, mansito, manduco seu commanduco. Nic. in Ther.

Μάσταξ, ακος, ἡ, mandibula, vel os. Odyss. δ'. *ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε*. ¶ Μάσταξ quibusdam dicitur etiam labrum superius et in eo enati pili: pro quo *κοινότερον* dicitur *μύσταξ*, ut tradit Eust. et Poll. Theocr. idyll. 14. vers. 4. (39.) Plut. de sera numinis vindicta. ¶ Item esca, idem quod *μάσημα*, Iliad. ί. ¶ Μάστακες dicuntur etiam locustæ. Nicand. in Ther. A *μασσάομαι* autem derivari *μάσταξ*, testatur Eustath.

† Μαστιγάω, mando. Hesiod. Asp. 389.†

Μασταρύζω, malè mando, languidè et ignaviter manduco. Hesych. et Eust. Vide Μαστὸς, in Μαζός.

Composita.

Ἀμάσητος, seu *ἀμάσσητος*, ου, ὁ καὶ ἡ, non mansus seu commanducatus: Item, qui nihil commanducavit.

Ἄμαστος, qui nihil gustavit seu commanducavit: vel ex *μάσσω*, tango; vel ex *μασάομαι*.

Ἀναμασάομαι, iterum mando, remando, rumino. Aristoph. in Vesp. *μόλις τὸ πρᾶγμα ἔγνωσαν, ἀναμασώμενοι*, vix tandem rem intellexerunt, ruminantes seu remandentes.

Διαμασάομαι, sive *διαμασσάομαι*, commanduco, mando. Aristotel. hist. an. l. 9. c. 6. *τὰ ξύλα διαμασσῶνται.*

Διαμάσημα, τὸ, mansum, id est, quod mansum seu commanducatum est. Dioscorid.

Διαμάσησις, ipsa actio commanducandi, ut *μάσησις*.

Ἐπιμασσάομαι, insuper mando, mando post.

Ἡμιμάσσητος, semimansus, apud Poll. l. 6.

Καταμασάομαι, seu *καταμασσάομαι*, ῶμαι, commanduco, comedo, manduco, absumo, apud Athen. l. 4.

Παραμασύντης, ου, ὁ, q. d. qui ad latus alicujus mandit, qui à latere sedens mandit. Accipitur pro parasito, ut tradit Athen. l. 6.

ΜΑ'ΣΘΛΗ, ης, ἡ, et *μάσθλης*, ητος, ὁ, Aristoph. schol. et Suid. esse dicunt lorum emollitum. Unde hominem *μάσθλητα* dici à comico *τὸν ὀλισθηρὸν καὶ μεμαλαγμένον ἐν πονηρίᾳ*. Ut in Nub. † 448.† Μάσθλης, εἴρων, γλοιός, ἀλαζών. Et in Equit. *Ὡς δ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης, εἴδεις οἷ' ὑπέρχεται*. Ab Hesych. expon. corium, pellis, habena: item calceamentum puniceum.

ΜΑ'ΣΠΕΤΑ, τὰ, prima silphii folia. Hesych. Sic et Dioscor. l. 3. c. 94. scribit, silphii radicem dictam à quibusdam esse *μαγύδαριν*, folia autem *μάσπετα*. Ibidem tamen et caulem ipsius *μάσπετον* appellari docet Theophr. hist. pl. l. 6. c. 13. *τὸ δὲ φύλλον, ὃ καλοῦσι μάσπετον, ὅμοιον τῷ σελίνῳ.*

ΜΑ'ΣΣΩ, vel *μάττω*, F. ξω, pinso, subigo. Aristot. rhet. l. 3. *πότερον σκληρὰν ἢ μαλακὴν μάξει*. Plat. de republ. lib. 2. *μάξαντες μάζας γενναίας καὶ ἄρτους*. Hippocrati est etiam *ἐκθλίβω*, (i. exprimo,) inquit Gal. ¶ Item abstergo. unde *μαγεύς*. ¶ Item tango, *ἅπτομαι*, Eustath. Quod in aor. 1. med. usitatius, *μάσσασθαι*, pro *μάσασθαι*. In hac signif. ergo futur. in σω facit, non in ξω.

Derivata à μάσσω, i. pinso, subigo.

Μάττομαι, pinsor, subigor: unde, *σῖτος μεμαγμένος*, apud Thuc. Item activè: ut apud Aristoph. in Nub. *ἄλφιτα μάττεσθαι*, pro *μάττειν*.

Μάξις, εως, ἡ, placenta, subacta farina. Arist. rhet. 3.

Μάγμα, τὸ, quicquid superest crassum ex aliqua materia expressa quasi recrementum. Propriè quidem (ut volunt nonnulli) est unguenti fæx, quæ, expressâ reliquâ liquidiori materiâ, relinquitur. Plin. lib. 13. cap. 2. Ab ejus verò similitudine ipsum unguentum et spissamentum omne pauco liquore subactum ut non diffluat, etiam *μάγμα* dicitur.

Μάκτης, ου, ὁ, qui pinsit. pistor. *μαγεύς*.

Μάκτρα, ἡ, vas in quo pinsitur et subigitur farina. Aristoph. in Ran. *Χρῆσον σὺ μάκτραν*. Item alveus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus *σκάφη*. ¶ Apud Nicand. in Ther. pro colo sive qualo sumitur, seu mortario.

Περιμάκτριος, (*comp.*) assidens mactræ. Plut.

Μαγὶς, ίδος, ἡ, idem quod *μάκτρα*. Poll. l. 6. c. 10. et l. 10. c. 24. Galen. autem apud Hipp. *μαγίδα* dici scribit, *τὸ, τε οἷον μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χειροπληθῆ μαγδαλιάν*. Μαγίδες, dicuntur etiam lances. Plin. l. 33. c. 11. Item orbes rotundi seu tabulæ quæ tripodi imponuntur, quæ et *κύκλοι*, Poll. l. 10. et l. 6. cap. 12.

Μαγεὺς, έως, ὁ, pistor, Poll. Exp. etiam, *ὁ ἀπομάσσων*, apud Suid.

Ματτύα, ἡ, delitiæ ciborum, lautitiæ omnis generis quæ in eduliis adhiberi possunt. Athen. l. 14. et 4. qui et à *μάττω* derivat.

Ματτυάζω, paro *ματτύας*, i. lautas epulas. Athen. l. 14.

Composita.

Ἀναμάσσω, vel *ἀναμάττω*, idem quod *μάσσω*, pinso, subigo farinam.

Ἀναμάττομαι, idem. ut Aristoph. in Nub. † 676.† *ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀναμάττετε*. Item exprimo, imprimo. Julian. et Themist. de an. lib. 3. Item pass. pinsor, subigor.

Ἀπομάσσω, exprimo, effingo, repræsento. Plat. in Tim. *ἀπομάττειν σχήματα ἐπιχειροῦσι*. (Theoc. ιέ. 95.)

Ἀπομάττομαι, pro eodem, apud Aristot. eth. l. 9. et Aristoph. in Ran.

Decomp. Ἐναπομάττω, aliquid imprimo in. Philipp. de mundo. Metaphor. apud Basil. *ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰσχύνην*, imprimere dedecus.

Διαμάσσω, subigo, pinso. Hesych.

Εἰσμάττω, sive *ἐσμάττω*, imprimo. Epigr.

Ἐκμάσσω, seu *ἐκμάττω*, exprimo, *ἐκθλίβω*, apud Hippocr. Item formo, fingo. apud eundem.

Ἐκμάττομαι, exprimor: ut, *ἐκμεμάχθαι εἰκόνα*, apud Luc. expressam esse imaginem. Item in activa signif. ut apud Nic. in Ther. *γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππου*, schol. exp. *ἐκτυποῖ καὶ ἐκφαίνει.*

Ἔκμαγμα, τὸ, massa subacta, apud Hippocr. Item expressum rei alicujus simulacrum. Eust. ex Aristoph. Apud Theophr. *ἐκμάγματα δακτυλίων*, quidam interpr. magmata et strigmenta pastillorum.

Ἐκμαγεῖον, ου, τὸ, expressum rei alicujus simulacrum. Phil. de mundo.

Ἐκμαγειόω, ῶ, exprimo, effingo, sicut *ἐκμάττω*.

Εὐμάσσω, attingo, idem quod *μάσσω*. Nic.

Κροκόμαγμα, τὸ, retrimentum crocini unguenti. Diosc. l. 1. c. 26.

Ῥοδόμαγμα, retrimentum rosacei unguenti.

(Ὑπομάσσω, subigo, illino. Theoc. Id. 2. 59. Angliçè, *knead.*)

Derivata à μάσσω, abstergo, nulla sunt, nisi

Μαγδαλία. de quo vide in *ἀπομάσσω*.

Composita.

Ἀναμάσσω vel ἀναμάττω, abstergo sive abstergeo. Interdum metaph. luo. ut Odyss. τ'. Ἕρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, quod facium capite tuo lues, i. quod factum in caput tuum recidet.

Decomp. Προσαναμάσσω, insero. metaphoricè, adjungo. In Eusth.

Ἀπομάττω, abstergo. Demosth. pro cor. καὶ καθαίρων τοὺς τελουμένους, καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις. In hac tamen signif. frequentior est vox media.

Ἀπομάσσομαι, pro ἀπομάσσω, abstergo. Basil. in hexaëm. hom. 11. ἀπομασσόμενος τὸν ἱδρῶτα, abstergens sudorem. Sic Luc. 10. ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτὸν, pulverem in vos abstergimus. Item passivè, abstergor. Lucian.

Ἀπόμαγμα, q. d. abstergimentum, id quod ex abstersione colligitur: Theophr. de caus. pl. l. 6.

Ἀπομαγδαλία, sive ἀπομαγδαλιὰ, ἡ, buccea, quam, manibus in eam abstersis, canibus projiciebant. Eustath. Poll. Suid. Hesych. Vide et Plut. in Lyc. Pro eodem legitur et μαγδαλία, seu μαγδαλιά. Dicitur et ἀπομαγδαλίς.

Ἀπόμαξις, abstersio.

Ἀπομάκτης, abstersor. Hesych.

Ἀπομάκτρα, ἡ, vel ἀπόμακτρον, τὸ, lignum quoddam, quo premimus et velut deradimus id quod mensuram certam et legitimam excedit. Latinè radius, et hostorium. Poll. Hesychius, Eustath.

Ἐκμάττω, abstergo. Aristot. de an. l. 9. (de apibus flores legentibus :) ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τοὺς μέσους.

Ἔκμαγμα, τὸ, idem quod ἀπόμαγμα. Theophr. hist. pl. 1. et cap. ult.

Ἔκμαξις, abstersio, extersio. Aristot. de insom.

Ἐκμαγεῖον, id quo abstergimus : per synecdochen speciei, mantile. Poll. lib. 6.

[Ἔκμακτρον. Eurip. Elect. 534. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ Γαίας, ποδῶν ἔκμακτρον ;]

Ἐπιμάσσω, abstergo.

Ἐπιμάσσομαι, pro eodem. Iliad. δ'. Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, ἠδ' ἐπιθήσει φάρμακα. (Theoc. ιζ'. 37.)

Περιμάττω, circumcirca abstergo. Diosc. l. 5. c. 94.

Περιμάκτριος, assidens mactræ. Plut.

Ῥινόμακτρον, ου, τὸ, (q. d. narium abstersorium.) linteolum abstergendis naribus aptum. strophium. sudarium.

Χειρόμακτρον, (q. d. manuum abstersorium.) linteolum ad abstergendas manus, mantile. Athen. l. 9. Xen. Pæd. 1. Est etiam idem quod μαγδαλιά. schol. Aristoph. in Equit. Ponitur et in ornatu muliebri ; atque ita videtur uti Herodot. in Eut.

Derivata à μάσσω, i. tango.

Μάσσομαι, accipitur etiam pro μάσσω, tango. Aor. med. μάσσασθαι exp. ἅψασθαι, ἐγκρατῶς ἔχεσθαι, ἐφάψασθαι, λαβέσθαι, nec non μάχεσθαι, ἀναγκάζεσθαι.

Composita.

Εἰσμάσσω, sive ἐσμάσσω, intro vel intus tango.

Ἐσμάσσομαι, pro eodem. Iliad. ρ'. μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.

Ἐμμάττειν, pro quo et ἐμματέειν, apud Nicand. Scholiast. ejus dicit, esse demittere digitos in locum cavum. Pro eodem dicit idem poëta κατεμματέειν.

Ἐπιμάσσομαι, tango, sive attingo, et contingo, ita ut persentiscas. Odyss. ν'. Ὣς ἄρα μιν φαμένη, ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, virgâ contigit. Sic et Odyss. π'. Item tango, i. tactu exploro, palpo, tactu tento. Od. ι'. Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη. Sic et Od. ι. Item prehendo. Od. τ'. Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι. Sic et Od. ι.

Προτιμάσσω, attingo : poëticè, pro προσμάσσω. (Soph. Tr. 1070. προσμάσσω. Theoc. ιϛ'. 32. Προτιμάσσομαι. Theoc. Id. 3. 29. Προσμάσσομαι. Philostr. l. 3. c. 42.)

Decomp. Ἀπροτίμαστος, et ἀπρόσμαστος, qui attactus non est, intactus; et qui tangi nequit. Il. τ'. Ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν, manebat intacta. Exponitur etiam, qui difficulter attingi potest. Eust. ex Euphor.

Χερμὰς, άδος, ἡ, lapis qui manum implere potest, vel una manu sustolli et projici. Eustath. scribit, dici ἐκ τοῦ χερὶ μάσασθαι, quod est ἅψασθαι. Epigr. lib. 4. ὑποκρούσας δέ με λεπτῇ Χερμάδι. Et apud Suid. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ τείχους πλῆθος χερμάδων καὶ βελῶν παντοίων κατέχεαν.

Χερμάδιον, τὸ, itidem lapis, qui prehendi et teneri manu potest, q. d. saxum manuale. Il. δ'. Χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο. Sic et Il. ε. et ὁ. Invenitur et Χερμάδιος, adject. apud Lucianum. Vide et in derivatis à Χείρ.

ΜΑΣΤΕΥ'Ω, F. σω, quæro, perquiro, vestigo, indago, Eurip. in Hecuba, Τοῦτον ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον : huncne quærens, an alio occupata labore ? (Phœniss. 36. 373.) Apoll. Arg. l. 1. μαστεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο. Apud Xenoph. μαστεύων ζῆν, exp, cupiens, affectans. Et cum accus. ut, ἴχνια μαστεύειν, et τὴν τροφὴν μαστεύειν, apud eundem Xen. † μαστεύειν πλέον ἔχειν. Pæd. l. 2. p. 49. c.† ☞ Etym. vide in ματεύω.

Μαστευτὴς, οῦ, ὁ, inquisitor, investigator. Xen.

Μαστὴρ, idem. Hesych. [Soph. Œd. Col. 468. Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ μαστῆρα, &c. Trach. 745. ἐπεὶ Πάρεστι μαστὴρ πατρὸς ὃς πρὶν ᾤχετο. Apoll. Rhod. Arg. iv. 1003. μαστῆρες. Schol. ζητηταί. 1482.]

Μαστὺς, ύος, ἡ, vestigatio, inquisitio, schol. Apoll. ex Callim.

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor, seu inquisitor. Μάστορες fuisse dicuntur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis.

Ματεύω, idem quod μαστεύω, et ex eo factum, per ellipsin literæ σ ; aut contrà ex ματεύω factum est μαστεύω, per pleonasmum literæ σ. tanquam à μῶ, μάσω, ut scribit Eustath. Iliad. ξ'. Ἐγγὺς ἀνήρ· οὐ δηθὰ ματεύσομεν. (Æsch. Ag. 1103. Ch. 217. 328. 392. Soph. Œdip. Tyr. 1072. 1081.)

Μάτος, Hippocrati ἡ ζήτησις, inquisito, perquisitio.

Ματίσαι, τὸ ζητεῖν, quærere, perquirere : ut est in lex. Gal.

Composita.

Ἀναμαστεύω, idem quod μαστεύω. vel, diligenter quæro, perquiro, pervestigo.

Ἐκμαστεύω, exquiro, quæro, μαστεύω. Æschyl. (Eumen. 246. τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν, Πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν.]

Ἐπίμαστος, qui cibum quærit, qui quærit unde vivat, mendicus. Odyss. υ.

Καταμαστεύω, idem. Syn. in ep. ad Pylæmen.

Ὑδρομαστευτὴς, aquarum investigator.

Ὑδρομαστευτικὴ, sub. τέχνη, ars seu scientia indagandi aquas. Democr. Geopon. l. 2.

ΜΑ'ΣΤΙΞ, ιγος, ἡ, flagrum, flagellum, scutica. Od. ζ'. ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ Ἡμιόνους. Plut. in apophth. μάστιγι ξαινόμενοι, qui scuticis cæduntur. ¶ Item metaph. pœna ab irato nobis Deo immissa, seu ultio divina : ut, μάστιξ Διὸς, apud Hom. In Nov. Testam. peculiariter etiam pro morbo : ut Marci c. 5. Servator dicit, ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου, mulieri quæ sanguinis profluvio laboraverat. Dicitur et μάστις, poëticè, pro μάστιξ, et dativus μάστι, pro μάστιϊ, ut docet Eust. Od. ο.

(Μαστεῖρα, μαστιγωτική. Æsch. Suppl. 170.)

Μαστιγεὺς, έως, ὁ, flagellator. Herodot.

Μαστιγίας, ου, ὁ, mastigia, flagrio, verbero ; mancipium, qui verberibus et vibicibus inscripta terga habet : apud Athen. l. 5. et Plut. de non fœn. (Aristoph. R. 705.)

Μαστιγιάω, ῶ, verberibus indigeo. Poll. ex Eupolide.

Μαστιγόω, ῶ, flagello, flagris cædo seu verberibus. Luc. in Demon. τὸν αὑτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα. † Xen. Pæd. 1. 4. 9. οὐρῇ πλευράς. Hesiod. Asp. 431.†

Μαστιγοῦμαι, flagellor, vapulor. Plat. de leg. lib. 8. μαστιγούσθω πληγὰς ἰσαρίθμους. † Xen. Pæd. 1. 3. 15.†

Μαστίγωσις, flagellatio,

Μαστιγώσιμος, verberibus dignus. Luc. in Herodot.

(Μαστίκτωρ. Æsch. Eum. 158.)

(Μαστιγωτέος. Aristoph. R. 646.)

Μαστίω, et μαστίζω, idem quod μαστιγόω. Il. ρ'. Μάστιε νῦν, εἵως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι. Plut. in Alex. καὶ τοὺς ἵππους ἐμάστιζον. Sic et apud Luc.

Μάστιγμα, q. d. flagellamentum.

Composita.

Ἀμαστίγωτος, q. d. inflagellatus.

Ἀπομαστιγόω, flagello, vel vehementer flagello. [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 29. ταῦτα εἴπας, ἐνετείλατο τοῖσι ταῦτα πρήσσουσι, τοὺς μὲν ἱρέας ἀπομαστιγῶσαι, Αἰγυπτίων δὲ τῶν ἄλλων τὸν ἂν λάβωσι ὁρτάζοντα κτείνειν. lib. 6. cap. 109. ὃς καὶ τὴν θάλασσαν ἀπεμαστίγωσε, πέδας τε κατῆκε.]

Διαμαστιγόω, idem. [Plat. Gorg. πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁτουοῦν βασιλέως —— κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμεμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν, ὑπὸ ἐπιορκιῶν καὶ ἀδικίας.]

Διαμαστίγωσις, dicitur de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ, Plut. in apophth.

Ὁμηρομάστιξ, flagellum Homeri, dictus fuit Zoilus, quòd Homeri carmina reprehendendo ejus famam læderet, atque adeò nomen ejus velut vellicaret ac laceraret. Suid.

Ὁμομαστιγίας, q. d. converbero, i. socius verberum. Item conservus. Aristoph. in Ran.

Ῥητορομάστιξ, flagellum rhetorum.

[ΜΑΣΤΙΧΑ'Ω. Hesiod. Ἀσπ. 388. ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι Λείβεται, &c. Vide Pasor. Ind. pag. 116.]

ΜΑΣΤΙ'ΧΗ, ης, ἡ, mastiche : lentiscina resina. Diosc. l. 1. c. 91. Alex. Aphr. in probl. proœm. et probl. 106. l. 1. μαστίχη καὶ ῥύπτει καὶ διαφορεῖ καὶ διατονεῖ, mastiche et abstergit et digerit et firmat.

Μαστίχινον ἔλαιον, oleum mastichinum, oleum è mastiche, apud Dioscor. lib. 1. cap. 52.

ΜΑΣΤΡΩΠΟ'Σ, sive μαστροπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, leno, lena. (☞ Ἡ ματέρος ὄπα εἴτε ὄπα σοφιζομένη ἐν τῷ αἱμύλα κωτίλλειν, quæ matris vocem aut vultum mentitur suavibus verbis, quasi ματροπὸς, seu ματρωπὸς, ut tradit Eust. Ab Hesych. expon. δύστροπος καὶ μαυλίζων. itidemque à Suida exp. μαυλιστής. quibus expositionibus aliud etymon innui videtur.) Athen. l. 10. τὰς μαστροποὺς τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας. Et l. 7. ex Diphilo comico, Ἀφροδίσι' ὑπὸ κάλλους μαστροποῖς ποιῶν. [Aristoph. Thesm. 565. Ὥς τ' αὐτὰ κρέα 'ξ Ἀπατουρίων ταῖς μαστροποῖς διδοῦσα ἔπειτα τὴν γαλῆν φάμεν. Schol. Μαυλισταῖς καὶ πορνοβόσκοις. Lucian. Amor. εὑρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. Xenoph. Sympos. cap. 4. §. 56. 4. §. 59. 1. §. 60. 3. cap. 8. §. 5.]

Μαστροπεύω, sive Μαστροπεύω, perduco seu produco, prostituo. Xen. in sym. ἀγαθοῦ ὑμῖν δοκεῖ μαστροποῦ ἔργον εἶναι, ὃν ἂν ἢ ὃν μαστροπεύῃ, ἀρέσκοντα τοῦτον ἀποδεικνύναι οἷς ἂν συνῇ. Ibid. metaph. οὐκοῦν σύ με μαστροπεύσεις πρὸς τὴν πόλιν, ὅπως πράττω τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀεὶ ἄριστος ὦ αὐτῇ.

Μαστροπεία, ἡ, lenocinium. Plut. symp. 2. probl. 1. Xen. in symp.

Διαμαστρωπεύω, (*comp.*) idem quod μαστροπεύω, produco, vel lenociniis concilio. Plut. in Cæs.

ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, ης, ἡ, axilla, ala, armus. Xen. de re equ. τὸ διαλεῖπον τοῦ θώρακος ὑπὸ τῇ μασχάλῃ καλύπτεται. ¶ Est etiam proræ pars eo loco quo est τὸ τέρθρον, quod vocatur ἀρτέμων. Hesych. ¶ Eidem Hesychio est etiam pars quædam folii olivæ. Aliis quoque herbis tribui dicitur, esseque cavus ille inter caulem et ramulos anfractus, unde sinuatim nova proles egreditur. Latini itidem alas vel sinus appellare perhibentur. ¶ Item palmæ virga, eidem Hesych. unde μασχάλιον.

Μασχαλὶς, idem quod μασχάλη, axilla, ala. De arboribus etiam dici traditur, apud Theophr. hist. pl. l. 3.

Μασχαλίζω, obtrunco per ignominiam extremas partes corporis. Qui cædem aliquam patrassent, μασχαλίζειν τὸν φονευθέντα dicebantur, quum ei extremas præcipuè partes corporis amputantes, eásque connectentes, sub axilla ferebant, ut qui putarent, defunctum ita mutilatum invalidum reddi ad se ulciscendos. Sophocl. in Elect. † 447.† de Clytæmnestra, Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς Ἐμασχαλίσθη. (Æsch. Ch. 437.)

Μασχαλίσματα, dicuntur ejusmodi ἀκρωτηριάσματα, quæ sub axilla ferebantur. Suid.

Μασχαλιστὴρ, lorum ad alligandum equos currui Æschyl. in Promet. vincto. Herodot. sub finem lib. 1. de Massag. μασχαλιστῆρας vocat vincula lata sub axillis, quæ ornatus causa gererentur, ut cingula. Vide Poll. l. 5. c. 16.

Μασχάλιον, ου, τὸ, canistrum palmeum, vel funis è palma ; utebantur enim olim canistris et funibus plexis è palmarum foliis. Hesych.

Composita.

Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, tunica utrinque manuleata. manicis nimirum ab utraque axilla dependentibus. vestis fuit ingenuorum. Aristoph. in Equit.

Ἀναμασχαλιστὴρ, sub. κόσμος, mundus et ornamenta axillaria. Poll. lib. 5. cap. 16.

Ἑκατερομάσχαλος, idem quod ἀμφιμάσχαλος. Poll. et Etym.

Ἑτερομάσχαλος χιτὼν, altera tantùm parte manuleata tunica. vestis fuit servorum. Poll. Suid. Etym.

Πολυμάσχαλος, multas habens alas. πολυμάσχαλος δρῦς, apud Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 9. quercus corpore sinuoso.

Τραγομάσχαλος, cujus alæ hircum olent. Aristoph. in Pace.

ΜΑ'ΤΗΝ, (adverb.) frustra, in cassum, in vanum : ut, μάτην πονεῖν, frustra laborare. Æschyl. Apud Plat. de leg. μάτην ἐστὶ πόνος, pro, μάταιός ἐστι πόνος, vanus est labor, seu inanis. Sic Isocr. μάτην ἐστὶ τὸ μεμνῆσθαι, pro μάταιόν ἐστι. ¶ Item abs re, sine causa, temere. ut apud Themist. μάτην δὲ λέγεται ἐκεῖνα γενέσθαι, οἷς οὐκ ἀπήντησε τὰ τέλη ὧν χάριν ἐπράχθη, et Xen. Item falsò, ut in Epigr. Ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε, μάτην ὅδε μῦθος ἀλᾶται. Dicitur μάταν Doricè pro μάτην. (V. Æschyl. Ch. 519. Pers. 268. 288. Soph. Œdip. Tyr. 894. 1077. 1539. El. 1304.)

Μάταιος, (q. d. frustraneus,) qui frustra fit, vanus, inanis : ut apud Platonem in Tim. μάταιος ἂν εἴη πόνος, frustra suscipiatur labor. Demosth. Olynth. 1. ὅπως μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται. Dicitur et aliquis esse μάταιος, i. vanus, ineptus. Luc. Exponitur etiam futilis, apud Sophocl. Item pro ψευδὴς, ex proverb. Solomon. (Æsch. Ag. 1160. Eum. 338. Suppl. 237.)

Ματαίως, vanè, ineptè, leviter. Item pro μάτην, ut apud Plat. in ep. ματαίως λέγειν, frustra verba facere.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas. ut Ephes. c. 4. et apud Solom. ματαιότης ματαιοτήτων, vanitas vanitatum.

Ματαιόομαι, οῦμαι, ineptè ago, et stultè : ut Reg. l. 1. c. 13. μεματαίωταί σοι, ineptè et stultè egisti.

Ματαιοσύνη, idem quod ματαιότης, fatuitas, desipientia. Polemon.

Ματαιάζω, ineptio: et apud Luc. de luctu, πατέρα παῦσαι ματαιάζοντα.

Ματάω, ῶ, vane tempus tero, segniter ago, vel segnis sum. Iliad. ψ'. Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγὸν, οὐδ' ἐμάτησεν Ἴφθιμος Σθένελος. Sic Iliad. ε'. Μὴ τὼ μὲν δείσαντε ματήσετον. Æschyl. in Prometh. οὐ ματῷ τοὔργον τόδε. (Eum. 142. Lentè fio. Pr. 57.)

Ματάζω, vana cogito seu inepta, ineptio, desipio. Soph. in Œdip. Tyran. (911. Æsch. Ag. 1004.)

Ματαΐζω, idem quod ματάζω. Exponitur etiam, vana jacto.

Ματαϊσμὸς, οῦ, ὁ, stolida actio seu rerum stolidarum: ipse actus τοῦ ματαΐζειν.

Ματία, et Ionicè ματίη, idem quod ματαιότης, vanitas, levitas, stoliditas. Odyss. κ'.

Composita.

Ἀλέματος, Doricè pro ἠλέματος: unde ἀλεμάτως, frustra: apud Call. hymn. in Cerer.

Ἀποματαΐζω, idem quod ματαΐζω. Apud Herodot. in Eut. ἀπεματάϊσε exp. ineptè cavillatus est, seu ineptivit. quidam exp. pepedit.

Ἐκματαιοῦσθαι, vanum fieri.

Ἐμματαιάζω, inania et futilia blatero. Hesych.

Ἠλέματος, idem quod μάταιος. Hesychius ex ἠλὸς et μάταιος compositum esse scribit.

(Παμμάταιος. Æsch. Ag. 395.) ‡ prorsus irritus. Blomf.‡

ΜΑ'ΤΙΟΝ, ου, τὸ, mensura vendentium, ut cauponum, ac hujusmodi aliorum. Eustath. Aristoph.

ΜΑΤΡΥ'ΛΛΗ, ης, ἡ, lena. idem quod μαστρωπός. Eustath.

Ματρυλλεῖον, ου, τὸ, lupanar: locus in quo lenæ suas meretrices prostituunt. Suid. ita vocari ait locum in quo degentes vetulæ suscipiunt eos qui vino se ingurgitare velint: ex hoc Menandri loco, οὐκ οἰμώξεται κατὰ τρεῖς ἐν ματρυλλείῳ τὸν βίον. Hesych. sine diphthongo per ι habet ματρύλλιον.

ΜΑ'ΧΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, incontinens, libidinosus, lascivus: apud Suid. μάχλον τινὰ βιώσασα βίον. In Epigramm. μάχλος ἐς ἄνδρας, virorum appetens. Hesiod. in Erg. Μαχλόταται δὲ γυναῖκες. Luc. de calum. ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβουλευόμενος. (καταφερὴς, παλίμβολος. Æsch. Suppl. 644.) Apud Hesych. invenitur etiam μάχλης pro μάχλος.

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, incontinentia, libidinositas lascivia. Il. ω'.

Μαχλὰς, άδος, ἡ, mulier lasciva et libidinosa. Hesych. Item adject. apud Nonn. μαχλάδι χαίτῃ, molli et quasi lasciviam quandam redolente coma, vel etiam meretricia.

Μαχλὶς, ίδος, ἡ, eadem quæ μαχλάς. Hesych.

Μαχλάω, ῶ, unde μαχλῶντες, apud Hesych. libidini indulgentes, scortantes.

ΜΑ'ΧΟΜΑΙ, (F. μαχοῦμαι, item χήσομαι et μαχέσομαι. præt. μεμάχημαι. à μαχέομαι.) pugno, prælior, bellum gero. Iliad. α'. ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι. Demosth. μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. Xen. Pæd. 3. τῷ λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι. Dicitur etiam, μάχομαι πρός σε, apud Isocr. in Paneg. et in Hel. encom. Item cum variis præposit. Ut Il. γ'. ἐγχείῃσι μαχέσσονται περὶ σεῖο. Ibid. μάχεσθ' ἀμφ' Ἑλένῃ. Xenoph. Pæd. 5. μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας. Interdum dativo personæ additur accusat. rei: ut Aristoph. μάχομαί σοι παγκράτιον. General. etiam sumitur μάχεσθαι, pro contendere, rixari, altercari. Iliad. α'. Ὡς τώγ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν Ἀνστήτην. Μαχόμενα dicuntur etiam pugnantia, repugnantia, contraria, ἐναντία.

[Μαχομένως. Eurip. Helen. 258.]

Μαχέομαι, οῦμαι, (apud poët.) idem quod μάχομαι. Unde μαχέοιτο et μαχέοντο, apud Hom. F. μαχήσομαι, et μαχέσομαι. Pr. μεμάχημαι. in prosa etiam usitata.

Μαχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pugnax.

Μαχησμὸς, οῦ, ὁ, pugna, prælium: ex Γαλσομυομ.

Μαχητὴς, οῦ, ὁ, pugnator, bellator: seu pugnax, bellicosus. Il. ε'. et alibi.

Μαχητὸς, oppugnabilis seu expugnabilis. Od. μ'.

Μαχητικὸς, pugnax, seu ad pugnam propensus. Aristot. rhet. 1.

[Μαχητικῶς. Plat. Theætet. ἐὰν οὖν ἐμοὶ πείθῃ —— οὐ δυσμενῶς οὐδὲ μαχητικῶς —— ὡς ἀληθῶς σκέψῃ τί ποτε λέγομεν, &c.]

Μάχη, ης, ἡ, pugna, conflictus, prælium. Hom. Herodot. Thucyd. Xen. et alii. † Aristoph. Nub. 931.† Item contentio. Plat. ep. 7. πᾶσα μάχη περὶ τούτων. † pugnandi mos, ratio. Xen. Pæd. l. 2. 39. d.† (Eurip. Phœniss. 1499.)

Μάχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pugnax, bellicosus. Plut. in Alex. Item ad pugnam, ad bellum, habilis, aptus: ut, τὰ ἴδια τῶν γεωργούντων καὶ τῶν μαχίμων, Aristot. pol. 2. Apud Plut. in Cat. νῆες μάχιμοι, naves ad præliandum aptæ. † τὸ μάχιμον (sc. στράτευμα, vel πλῆθος) opp. τοῖς σκευοφόροις. Xen. Pæd. l. 5. p. 140. c.†

Μαχάω, ῶ, pugnare cupio, pugnare volo. Hesych.

Μάχαιρα, ας, ἡ, culter, sica, brevis gladius: aut etiam simpliciter, gladius, ensis, apud Polyb. Plutarch. et Xen. † Pæd. 1. 2. 13.† Tribuitur interdum tonsoribus. unde, κείρεσθαι διπλῇ μαχαίρᾳ, apud Poll. et μάχαιραν κουρικὴν, apud Plutarch. in Dion. pro novacula. Apud Plat. l. 1. scribitur, sarmenta vineæ posse abscindi μαχαίρᾳ. (forte ad vocem Heb. מכרתיהם referri potest. V. Gen. 5. 49.)

Μαχαιρωτὸς πρίων, q. d. ad formam machæræ facta serra.

Μαχαίριον, ου, τὸ, cultellus, gladiolus. Dem. Phal. ¶ Item μαχαίρια, ossa nucleorum persicorum. Gal. ex Archigene l. 5. κατὰ τόπους.

Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, idem quod μάχαιρα. Tribuitur plerumque chirurgis et tonsoribus.

Μαχαιρίδες, forcipes.

Μαχαιρίδιον, gladiolus.

Μαχαιρώνιον, herba, quæ et ξιφίον, et Lat. gladiolus. Diosc. lib. 4. c. 20.

Composita: ac primùm cum præpositione.

[Ἀμφιμάχομαι. Lucianus, in Philop. laudat Hom. Iliad. 1. 412. cui loco addas, Iliad. Π. 496. 533.]

Ἀμφιμάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo pugnatur seu pugnandum est, excellens. Soph. in Trach. ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας.

Ἀναμάχομαι, rursum pugno, prælium instauro. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. a.† Aristot. rhet. 1. Item rependo seu compenso, apud Aristot. de gen. an. ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθοράν.

Ἀντιμάχομαι, pugno adversus aliquem. Item repugno, adversor. Alexand. Aphr.

Ἀντιμάχησις, εως, ἡ, depugnatio adversus aliquem.

Ἀντίμαχος, q. d. qui pugnat adversus aliquem.

Ἀπομάχομαι, propugno, propulso hostes, pugnam sustineo. apud Arrian. Xenoph. Pæd. 5. † p. 119. d. l. 3. p. 62. a.†

Ἀπόμαχος, ὁ ἀπὸ μάχης ἐξ αἰτίας τινὸς ἀπολυόμενος, caussarius miles, pugnæ inutilis, jam inutilis bello. apud Xen. Ælian. et Arrian. l. 2.

Διαμάχομαι, depugno, acriter pugno. Aristoph. in Plut. Xenoph. Pæd. 3. Interdum cum præpositione. Ut Plat. de republ. ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσι. Plut. in Peric. ὑπὲρ γῆς διαμαχομένων πρὸς αὐτούς. Apud Dem. διαμάχομαι πρὸς τοῦτο, pugno adversus hanc rem, repugno seu refragor huic rei. Interdum sine præpos. apud Eur. διαμάχομαι τὸ μὴ θανεῖν. Et cum infinit. apud Plat. pol. 2.

Διαμάχη, pugnatio, pugna, seu depugnatio. [Plat. de Leg. lib. 7. ἀνάγκην παρασχεῖν περὶ αὐτῆς τῆς πόλεως τὴν διαμάχην γίγνεσθαι.]

Ἐπίμαχος, oppugnabilis, seu expugnabilis. Thucyd. lib. 4. Item activè pro eo qui auxiliatur in pugna. Hesych.

Ἐπιμαχία, societas belli in propulsanda injuria, non item in inferenda. Thucyd. Exponitur et, societas subsidiaria, et suppetiarum causa instituta.

Ἐπιμαχέω, fero auxilium. Ammon.

Ἐπιμάχιμος, oppugnabilis, expugnatu facilis. Arrian.

Καταμάχομαι, expugno, vinco. Paus. Eliac. l. 2.

Decomp. Ἀκαταμάχητος, inexpugnabilis. [Suid. Lex. Ἀκαταμάχητος. ἀκαταπόνητος. Phav. Lex. Lat. invictus. Horat. Sat. lib. 2. sat. 1. 11. Marc. Anton. de rebus s. lib. 8. §. 48.]

Δυσκαταμάχητος, vix expugnabilis.

Περιμάχητος, de quo aliqui inter se pugnant seu certant: qui magna contentione expetitur. Sic Isocr. Helenam vocavit περιμάχητον, de qua tam diu pugnatum est, et quæ digna judicata est de qua pugnaretur. Idem ἀρχὰς περιμαχήτους dixit. Sic apud Plut. de pueror. educ. κάλλος περιμάχητον.

Περιμάχιμος, idem quod περιμάχητος, qui magna contentione expetitur. Plut.

Ἀπεριμάχητος, expers belli vel pugnæ. quem nemo expetit.

Προμάχομαι, propugno: ut, προμάχομαί σου, Aristoph. [Vesp. 951.] (Soph. Tr. 869.)

Πρόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pugnam init in prima acie, antesignanus. Iliad. γ'. Plut. in Othon. Item propugnator, apud Herodian. l. 8. Hinc quidam volunt per syncopen esse factum nomen Πρόμος, quod idem signif. Il. γ'. Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, antesignanum fortissimum. (Πρόμαχος πόλεως, ὃς προμάχεται τῆς πόλεως. Æsch. S. c. Th. 425. 488. Il. Υ. 253.)

(Πρόμος. Æschyl. Ag. 208. 419. Eum. 402. Eurip. Phœniss. 1203. Soph. Œdip. Tyr. 675.)

(Πρόμνος, idem. Æsch. Suppl. 911.)

Προμαχέω, in prima acie pugno. Hom. Item propugno. Herodian. l. 6. † Xen. Pæd. l. 3. p. 86. a.†

Προμαχίζω, idem. Il. γ'.

Προμαχὼν, ῶνος, ὁ, propugnaculum. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. ὑψηλὴ γὰρ ἦν, (ἡ τύρσις) καὶ μεγάλη, καὶ προμαχῶνας καὶ ἄνδρας πολλοὺς καὶ μαχίμους ἔχουσα.] Προμαχεὼν, ῶνος, ὁ, idem. Herod. [lib. 1. μεμηχάνηται δὲ οὕτω τοῦτο τὸ τεῖχος ὥστε ὁ ἕτερος τοῦ ἑτέρου κύκλος τοῖσι προμαχεῶσι μούνοισί ἐστι ὑψηλότερος.]

Προσμάχομαι, pugno, vel oppugno. Plut. apud Plat. de leg. προσμάχομαί σοι, pro, μάχομαι πρός σε. † Xen. Pæd. p. 189. e.†

Ἀπρόσμαχος, (*decomp.*) adversus quem pugnare tutum non est, inexpugnabilis, invictus in certamine, apud Suid. (Soph. Tr. 1114.)

Συμμάχομαι, simul pugno, socius sum pugnæ. Item pro συμμαχῶ, cum dativ. apud Herodot. et Thucyd.

Σύμμαχος, † ὁ, ἡ,† pugnæ socius seu belli, auxiliator in pugna, commilito. (Æsch. Pers. 794.) Item fœderatus. Xen. † Pæd. 1. 5. 11. in neutr. σύμμαχον, de re aliqua. l. 3. p. 71. c. et p. 74. b. σύμμαχος φάλαγξ. 6. p. 167. c.† Plat. &c. Σύμμαχοι sæpè exp. simpl. socii: ut apud Thucyd. In fœm. gen. συμμαχὶς, ut, συμμαχὶς πόλις, urbs socia vel fœderata. Thucyd. l. 1. ‡ §. ζη'.‡

Συμμαχία, societas in bello. (Æsch. Ag. 221.) Frequenter pro ipso fœdere societatis seu consociationis armorum. unde, ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα, et, ξυμμαχίαν συντίθεσθαί τινι, apud Thucyd.

Συμμαχικὸς, socialis, ut, συμμαχικὸς πόλεμος, et, συμμαχικοὶ θεοὶ, apud Thucyd. lib. 3. † τὰ συμμαχικὰ, auxilia. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. b.†

[Συμμαχικῶς. Isocr. de Pace. pag. 387. 8. f. Ed. Cant. μηδὲ δεσποτικῶς, ἀλλὰ συμμαχικῶς αὐτῶν ἐπιστατῶμεν.]

Συμμαχέω, ῶ, pugnæ sum socius, in bello gerendo adjuvo. † Xen. Pæd. 1. 3. 13. cum dat.† (Æsch. Pers. 795.) Plut. de Her. Interdum ponitur pro, sto à partibus alicujus, defendo, tueor.

Συμμαχοῦμαι, socios belli habeo, in bello gerendo adjuvor. ut, ὑπὸ πάντων συμμαχούμενοι, apud Luc. de non cred. cal. † In medio cum dat. simul cum aliquo pugnare. Xen. Pæd. l. 2. 40. e.†

Decomp. Ἐπισυμμαχία, jus contrahendi societatem mutuò. in epist. Philip. apud Demosth.

Φιλοσύμμαχος, qui amat suos belli socios: amans suorum commilitonum: aut qui se libenter belli socium adjungit.

Ὑπερμάχομαι, propugno, defendo. unde fut. ὑπερμαχοῦμαι. Soph. † Œd. Tyr. 273.†

Ὑπέρμαχος, qui pro quopiam pugnat, propugnator. qui et πρόμαχος. ex lib. sapient. cap. 15. Et fœm. gen. in Epigr. ὑπέρμαχος ἀσπίς.

Ὑπερμαχέω, ῶ, propugno, pugno pro aliquo. Plut. in Sol. ὑπερμαχεῖν τοῦ Πεισιστράτου. Et cum accus. apud Luc. et Soph. (Eurip. Phœniss. 1211.)

Ὑπερμαχητικὸς, defensivus, propugnativus. ex Met. Pyth.

Composita sine præpositione, partim ex μάχομαι, partim ex μάχη.

Ἀγχίμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, apud Suid. et ἀγχέμαχος, apud cæteros, mutato ι in ε, euphoniæ gratia, ut Etymol. ait. cum quo cominus pugnam inis, Il. ν'. et π'. et, ἀγχέμαχα ὅπλα, arma quibus cominus pugnatur, apud Xen. Pæd. 7. † p. 188. d. et l. 1. p. 16. e.†

Ἀγχιμαχητὴς, οῦ, ὁ, qui cominus præliatur seu præliari solet. Exponitur etiam, pugnâ statariâ præstans. Il. β'.

Ἀελλομάχος, cum procella seu procellis pugnans: ut, κέρδος ἀελλομάχον, lucrum cujus gratia cum procellis certandum est; in anthol. epigramm. lib. 3.

Ἀερομαχέω, aëriam quandam pugnam pugno, vel in aëre pugno.

Ἀερομαχία, aëria pugna, i. inanis quædam et imaginaria. Item pugna in aëre, apud Luc. περὶ ἀληθοῦς ἱστορίας.

Αἱρεσιομάχος, hæresis (i. sectæ) propugnator, qui pro hæresi pugnat. Philo de vita Mos. lib. 1.

Ἀκαματομάχης, ου, ὁ, pugnâ indefessus. Pind.

Ἀλκιμάχος, strenuus in pugna, vel strenuè pugnans, quasi ἀλκῇ μαχόμενος. In anthol. epigr. ἀλκιμάχας Παλλάδος, strenuæ Palladis.

Ἀλληλομαχεῖν, inter se pugnare.

Ἀλληλομαχία, mutua pugna.

Ἄμαχος, pugna carens, de quo non pugnatur seu contenditur. Item ἄμαχοι, qui pugnâ abstinent, qui non pugnant. † Xen. Pæd. l. 4. p. 90. a.† ¶ Item ἄμαχος, pugnâ insuperabilis, inexpugnabilis. ‡ Aristoph. Lysistr. 253.‡ Plat. in Charm. † Xen. Pæd. p. 154. a.† Legitur et superl. ἀμαχώτατος ἀνταγωνιστὴς, apud Plat. Item ἄμαχον, quod fieri non potest, estque velut quantolibet labore inexpugnabile. ut apud Pind. ἄμαχον δὲ, κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος. ¶ Ἄμαχον κάλλος, Ælian. apud Suid. incomparabilis pulchritudo. ἄμαχον πλῆθος, immensa multitudo. (Ἄμαχον κῦμα θαλάσσης. V. Æschyl. Pers. 90. Ag. 742.)

Ἀμαχεὶ, absque pugna, absque prælio. Xen. Pæd. 3. et Hell. 7. Item absque controversia, apud Plut. in lib. de defect. orac.

Ἀμάχως, idem quod ἀμαχεὶ, apud Suid.

Ἀμαχητὶ, idem quod ἀμαχεὶ, apud Thucyd. l. 4. [Xenoph. Ἀναβ. lib. 4. cap. 2. §. 10. ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἦγον οἱ Ἕλληνες, λείπουσιν οἱ βάρβαροι ἀμαχητὶ τὸν μαστόν. Κύρ. Παιδ. lib. 4. ἐμάχετο οὐδεὶς, ἀλλ' ἀμαχητὶ ἀπώλοντο. Herodot. Hist. lib. 2. §. 102. ὁτέων δὲ ἀμαχητὶ καὶ εὐπετέως παρέλαβε τὰς πόλιας, &c. lib. 3. §. 13.]

† Ἀμάχητος exp. qui prælio non interfuit. Xen. Pæd. 6. p. 170. c.† [D. Hal. 2. 137. 11. ex Lysia in Orat. pro

Nicia. pag. 649. Ed. Lond. *Κλαίω τὸν ἀμάχητον καὶ ἀναυμάχητον ὄλεθρον.* Soph. Philoct. 202. *τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη.* Schol. *ἀνίκητα.*]

Ἀνδρομάχος, cum viris vel cum viro decertans. in Anthol. epigr. *ἀνδρομάχαις χερσί.*

Ἀξιομάχος, in pugna æquiparans alium, vel qui par est conserendæ pugnæ. Item dignus qui pugnam ineat seu committat cum aliquo. Interdum cum dat. ut apud Thuc. et Plut. Interdum cum *πρὸς*, ut apud Paus.

Ἀπειρομάχας, pugnandi imperitus. [Pind. Nem. Δ. 49. *Ἀπειρομάχας Ἐών κε φανείη, Λόγον ὁ μὴ ξυνίεις.* Schol. *ἄπειρος μάχης.*]

Ἀριστομάχος, strenuus pugnator. Pind.

Αὐτομαχεῖν, per se pugnare, non per alium. Hesych. et Suid.

Ἀψιμάχος, q. d. pugnam leviter attingens. Exp. etiam, veles, apud Pol.

Ἀψιμαχία, velitaris pugna, velitatio. Transfertur et ad quaslibet rixas.

Ἀψιμάχως, pugnâ velitari, velitando. Dion. Halicar.

Ἀψιμαχέω, ῶ, velitor, proludo ad pugnam. Exponitur etiam, prælium consero, apud Plat.

Βατραχομυομαχία, ranarum et murium pugna; quo nomine inscribitur poëmation, quod Homero tribuitur. [Herodot. de Vita Hom. cap. 24. *τοὺς Κερκώπας, καὶ Βατραχομυομαχίαν, καὶ Ἐπικιχλίδας, καὶ τἄλλα πάντα ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὁμήρου, ἐνταῦθα ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολίσσῳ.* Soph. Antig. 101. Schol. *καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ τῇ Βατραχομυομαχίᾳ, —— ξύλινον μόρον ἐξευρόντες, ἣν παγίδα καλέουσι,* &c. Vide Hom. Βατραχομ. 115. ubi pro *μόρον* legimus *δόλον.*]

Βιαιομάχας, violentus pugnator, vel etiam qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolis.

Βιαιομαχῶ, vi roboreque corporis pugno, non arte dolisque et strategematicis astutiis. Polyb. l. 5.

Βιημάχος, vi et robore, non arte pugnans.

Γαλεομυομαχία, prælium inter felem ac mures. Poëmation aliquod sic inscriptum.

Γιγαντομαχία, pugna seu bellum gigantum. Plat. l. 2. de republ.

Γνωσιμαχεῖν, dicitur propriè significare, nosse vires suas infirmas et adversariorum robur, ac demum pœnitere seu resipiscere. Quidam exponunt, repugnare priori suæ sententiæ, et eam præcedente quadam animi quasi lucta mutare. Apud Her. Paus. et Isoc.

Γροσφομάχος, qui *γρόσφοις* pugnat, i. eo teli genere quod *γρόσφος* dicitur. [Polyb. Hist. lib. 6. *ἑξῆς δὲ τούτοις μετὰ τῶν ταξιαρχῶν διεῖλον τὰς ἡλικίας ἑκάστην εἰς δέκα μέρη, πλὴν τῶν γροσφομάχων.*]

Διμάχαι, οἱ, q. d. duplicem pugnam committentes. Ita dicti sunt, qui pro loco vel equites vel pedites erant. Vide Poll. l. 1. et Hesych.

Δορυμάχος, hasta pugnans. Plut. de aud. poëm.

Δύσμαχος, qui difficilè expugnari potest, vix expugnabilis. Herod. (Æsch. Pr. 920. Ag. 1570.)

Δυσμαχέω, ῶ, acriter resisto, ita ut vix im expugnabilis. Plut. (Soph. Tr. 499.)

Δυσμάχητος, idem quod *δύσμαχος.*

Ἐγρεμάχος, pugnam excitans, vel ad pugnam excitans. [Ἐγρεμάχας. Soph. Œd. Col. 1108. *ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα — αὐταρκεῖ τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ* &c.]

Ἐνδομάχης, ὁ, domi pugnans. Pind. [Olymp. xii. 20. *Ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ,* &c. Schol. *τὸν ἀλέκτορα παρείληφε διὰ τὸ κατοικιδίους ποιεῖσθαι τὰς μάχας τὸ ζῶον τοῦτο.*]

Εὐθυμάχος, qui rectà in aciem prodit, nec diverticula quærit. Exponitur etiam tumultuariè pugnans, item bellicosus, in Epigr.

Εὐθυμαχία, tumultuarium bellum et repentinum.

Ζυγομαχέω, ῶ, jurgor, rixor, contendo, dissentio: propriè jurgor cum domesticis et familiaribus: metaph. sumpta à bobus. Plut. in Caton. *πρὸς οἰκέτην ζυγομαχεῖν,* et cum dat. apud Arist. rhet. 3. [Demosth. adv. Bœot. *ὥστε τῶν μὲν πατρῴων —— περὶ δ' ὀνόματος ζυγομαχεῖν.*]

Θεομάχος, poët. *θεημάχος*, et *θειομάχος*, cum Deo pugnans, Deo repugnans. Act. Apost. c. 5. [v. 39.]

Θεομαχία, *θεημαχία*, et *θειομαχία*, pugna contra Deum. [Plat. de Rep. lib. 2. *θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν,* &c.]

Θεομαχέω, ῶ, cum Deo pugno, Deo repugno. Plut. et Act. Apost. cap. 23. [v. 9.] *μὴ θεομαχῶμεν.* [Eurip. Iph. in Aul. 1409. *Τὸ θεομαχεῖν γὰρ ἀπολιποῦσ', ὅ, σου κρατεῖ, Ἐξελογίσω τὰ χρηστὰ, τἀναγκαῖά γε.* Bacch. 45. *Ὃς θεομαχεῖ τὰ κατ' ἐμὲ, καὶ σπονδῶν ἄπο Ὠθεῖ μ',* &c. Aristoph. Av. 554. Schol.]

Θηριομάχος, qui cum fera seu feris vel belluis pugnat, ferarum oppugnator. bestiarius. Luc. in Lexiph.

Θηριομαχέω, ῶ, cum belluis depugno, bestiarium ago.

Θρασυμάχης, audax in pugna. Pind.

Θυμομαχέω, ῶ, infenso animo bellum gero. Plut. in Dem. *ἐθυμομάχει πρὸς αὐτούς.*

Θυμομαχία, pugna infensi animi. Eustath.

Θωρακομάχος, qui thorace indutus pugnat.

Θωρακόμαχος, expon. pænula militaris.

Ἰθυμαχία, recta pugna, i. ex aperto conserta. Herodot. *Ἰθυμαχίην ποιεῖσθαι*, aperto Marte pugnare.

[Ἰθυμάχη. Herodot. Hist. lib. 4. *οὐκ οἷοί τέ εἰσι τὸν Δαρείου στρατὸν ἰθυμάχῃ διώσασθαι μοῦνοι,* &c. Vide Notam Cl. Gron.]

Ἱππόμαχος, ex equo pugnans. Luc.

Ἱππομαχέω, ῶ, ex equo pugno. Xenoph. Pæd. 6. *πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν.* † p. 171. c. adversum equum pugnare. et 1. 6. 6.†

Ἱππομαχία, pugna equestris. Thucyd. l. 2.

Ἰσόμαχοι, pares et æquales in pugna.

Κακομαχέω, ῶ, malitiosè pugno, dolo malo utor inter pugnandum. Luc. *ἑώρα κακομαχοῦντας.* Sic et apud Greg. *ὁρᾷς ὅπως καὶ τὰς κακομαχεῖν ἐθελόντων στροφὰς διαφεύγομεν.*

Κενταυρομαχία, Centaurorum pugna, vel immanis pugna, qualis Centaurorum est.

Κρατησιμάχος, in pugnis victoriosus. Pind. [Pyth. Od. Θ. 149. Peperit *Ἀλκμήνα διδύμων Κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.* Schol. *πολεμικωτάτην δύναμιν.*]

Κριομαχία, arietum pugna. in satyra Varron. apud Gell.

Κυνομαχέω, ῶ, cum canibus seu adversus canes pugno.

Κωρυκομαχία, pugna seu lusus qui folle fit. apud Hippocr. l. 2. de diæta. Vide Cæl. Aurel. chron. l. ult. c. ult.

Λεοντομάχης, qui cum leone pugnat. Herculis epitheton, apud Theocr. in Epigram.

Λογομάχος, qui verbis pugnat, qui contentione verborum delectatur, argutator. Greg. *μή μοί τις ἐπιφυέσθω τῶν λογομάχων.*

Λογομαχία, pugna quæ committitur verbis, verborum velitatio, et loquax contentio. Exponitur etiam rixa.

Λογομαχέω, ῶ, verbis pugno, verbis velitor, rixor. Dion. Areop.

Λυσιμάχιον, ου, τὸ, lysimachium: herba quædam, de qua Diosc. l. 4. c. 3. Plin. l. 25. c. 7. dicit, vim ejus tantam esse, ut, jumentis discordantibus, jugo imposita asperitatem cohibeat: unde videtur innuere, dictam *παρὰ τὸ τὰς μάχας λύειν.* ibid. tamen à Lysimacho inventore nomen retinere scribit.

Μαχαιρομαχέω, ῶ, machæra pugno, seu certo. Polyb.

Μηλομαχία, malis commissa pugna, seu pomis, pugna quæ malis committitur. Eustath.

Μονομάχος, singulari certamine pugnans, gladiator. Herodian. l. 1. et Luc. in Dem. (Æschyl. S. c. Th. 804. Eurip. Phœniss. 1257.)

Μονομαχία, singulare certamen, duellum, gladiatoris cum gladiatore congressus. Luc. de hist. scrib.

Μονομαχέω, ῶ, singulari certamine pugno. Plut. in Hell. et Herodian. (Eurip. Phœniss. 1179. 1320.)

[Μονομαχικός. Polyb. Hist. lib. 1. *ὡς ἂν ἐκ τοσούτου πλήθους κατ' ἄνδρα καὶ κατὰ ζυγὸν οἱονεὶ μονομαχικῆς συνεστώσης περὶ τοὺς ἀγωνιζομένους τῆς φιλοτιμίας.*]

Decomp. **Καταμονομαχέω, ῶ**, singulari certamine vinco seu supero. Plut. in Theseo.

Διαμονομαχέω, ῶ, singulari certamine decerno. Plut. de frat. am. *πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσι.*

Ναυμάχης, ου, ὁ, et *ναύμαχος*, è navi dimicans, navale prælium committens. Chrys. et Suid. *Τὰ ναύμαχα*, quibus dimicatur ex navi; navali prælio apta. Il. ό. *μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι.*

Ναυμαχία, certamen seu prælium navale, pugna navalis. Thuc. l. 1. Plut. Dem. Aristot. de art. poët. &c.

Ναυμάχιον, mulcta quam persolvit is qui prælio navali non interfuit, apud Suid.

Ναυμαχέω, prælio navali confligo. Et simp. pugno. Xenoph. Hell. 1. Thuc. l. 3. *ἐναυμαχήσαμεν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ.* (Aristoph. R. 33. 49.)

Ναυμαχησείω, navale certamen inire gestio, navali prælio concurrere cupio. Thucyd. l. 8. *ἐκ τῆς Μιλήτου ναυμαχησείοντας.*

Decomp. **Ἀναυμάχιον**, dicebatur desertio pugnæ navalis, i. quum quis ad navale prælium non venerat ut debebat. Poll.

Διαναυμαχέω, navali prælio decerno, navali prælio decerto. Isocr. [Herodot. Hist. lib. 8. cap. 63. *ταῦτα δὲ αἱρέεται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντας διαναυμαχέειν.* Polyb. Hist. lib. 1. *διακινδυνεύειν καὶ διαναυμαχεῖν ἔσπευδον.*]

Ἐναυμαχέω, pugna navali dimico in.

Καταναυμαχέω, navali prælio oppugno: vel navali prælio supero, aut expugno. apud Suid. *τὸν βασιλικὸν κατεναυμάχησε στόλον.*

Προναυμαχέω, prior navale prælium ineo, navale certamen auspicor, vel etiam navali certamine propugno. Herodot. *προναυμαχήσεις Πελοποννήσου.* [lib. 6. *προναυμαχήσαντες Μιλήτου.*]

Συνναυμαχέω, unà navali prælio decerto, navalis belli seu certaminis socius sum.

Νυκτομαχία, pugna nocturna, pugna quæ noctu conseritur. Plut. symp. 8. Paus. in Attic. *νυκτομαχίᾳ Μολοσσοὺς νικήσαντες.*

Νυκτομαχέω, noctu pugno, nocturnum prælium committo. Appian. *ἐνυκτομάχησεν αὖθις ἐκ τῆς πρώτης φυλακῆς ἐς ἕω.*

Ὀδοντομάχης, ου, ὁ, dentibus pugnans: unde, *ὀδοντομάχαι ὗες*, apud Eust.

Ὁπλομάχος, qui armis decertat seu pugnat, bellator armatus, seu qui armis militaribus et scuto depugnat. Polyb. l. 2.

Ὁπλομαχία, pugna seu certamen quo armis decertatur. Est et genus exercitii.

Ὁπλομαχέω, armis pugno, seu certo, vel decerto. Plat. in Cat. *οὐδ' ὁπλομαχεῖν, οὐδ' ἱππεύειν διδάσκων τὸν υἱόν.*

Ὀστομαχία, vel *ὀστομάχιον*, quum ossiculis certatur ludendo, ossiculorum certamen seu ludus. Auson. in epist. ad Paulin.

Ὀφιομάχος, qui serpentes oppugnat, qui cum anguibus dimicat. Hesych. est locustarum genus non habens alas, pro quo Suid. dicit *ὀφιομάχης.*

Πάμμαχος, qui omni pugnæ genere certat. (Æsch. Ag. 176.) [Aristoph. Lysistr. 1326. *τὰν πάμμαχον.* Schol. Biset. *Πάμμαχον θεὰν, τὴν Ἀθήναν καλεῖ, τουτέστι πᾶσι τοῖς ἀντιπάλοις μαχομένην, καὶ τούτους καταπολεμοῦσαν.*]

Παμμάχιον, q. d. certatio omni pugnæ genere.

Πεζομαχέω, ῶ, pedestri prælio certo, seu terrestri; pugnam pedestrem committo, sum pedes. Thuc. l. 1. *Κίλιξιν ἐναυμάχησαν ἅμα, καὶ ἐπεζομάχησαν.*

Πεζομαχία, pugna pedestris, seu terrestris. apud eundem. [Thuc. lib. 1. *καὶ τοῦτο ὅμως δυοῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε.* Polyb. Hist. lib. 1. *παραπλήσιον γὰρ πεζομαχίας συνέβαινε τὸν κίνδυνον ἀποτελεῖσθαι.*]

[Πεζομάχας. Pind. Pyth. Od. Β. 119. *Τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἀνδράσι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν Πεζομάχαισι.*]

Πυγμαιομάχοι γέρανοι, grues cum pygmæis pugnantes.

Πυγμάχος, pugil, pugilatu decernens cum aliquo. Odyss. θ'. *Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες.*

Πυγμαχία, pugilatio, pugilatus, certatio pugilica. Il. ψ'. et Epigr. l. 2.

Πυγμαχέω, pugilatu decerto. Apoll. Arg. l. 2. *ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα.*

Πυργομαχέω, ῶ, è turri pugno. Xen. Pæd. 6. *ἱπποτομαχεῖν τε, καὶ πυργομαχεῖν.* † p. 171. c. adversum turrem pugnare.† Sic et Polyb. lib. 2.

Πυρίμαχος, fervens in pugna, qui tam acriter depugnat, ut ei resisti nequeat, non magis quàm igni furenti. Hesych. Sic vocatur etiam lapis quidam, ea de causa, (ut putatur,) quòd ab igni expugnetur, ipsa nimirum *τήξει.* Aristot. meteor. c. 6.

Ῥυγχομαχεῖν, rostro pugnare.

Σκιαμαχέω, ῶ, pugno cum umbra: et ex consequenti, inaniter laboro. Plat. in apol. Socr. *ὥσπερ σκιαμαχεῖν, ἀπολογούμενον.* Sic et Plutarch. de placit. Phil.

Σκιαμαχία, dimicatio ejusmodi quæ cum umbra fit, non repugnante ullo adversario.

Σκιομαχία, pro eodem.

Σφαιρομαχέω, ῶ, pilâ certo, pilâ pugno.

Σφαιρομαχία, pugna pilaris, pugna illa qua certatur pilâ: propriè de pugilum certamine, quod committebant plumbeis pilis insutis loro bubulo. Accipitur et pro pilari lusione. Poll. l. 3. ex Aristom.

Τειχομάχος, sive **Τειχομάχης, ου, ὁ**, muri oppugnator, apud Aristoph. et Chrysost.

Τειχομαχέω, ῶ, murum oppugno. Thucyd. lib. 1. *Τειχομαχεῖν ἐδόκουν δυνατοὶ εἶναι.* † Aristoph. Nub. 481. *τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ;*†

Τειχομαχία, muri oppugnatio.

Τηλέμαχος, eminus pugnans, ut qui jaculis et tormentis pugnat. Luc. in Lexiph.

Τοπομαχέω, ῶ, variis in locis prælior, i. modò hoc, modò illo in loco: prout hosti iniquum esse video: aut etiam prout ab hoste lacessor. Exponitur etiam, per locos oppugno, non aperta acie. Plut. in Demet. *ἐμπεδῶς προσπταίων, καὶ τοπομαχῶν.*

Ὑπνομαχέω, ῶ, cum somno pugno, somno me opprimere conanti reluctor.

† **Φαλαγγομαχεῖν**, adversum phalangem pugnare. Xen. Pæd. 171. c.†

(**Φιλόμαχον κράτος**, sic dicitur Minerva. Æschyl. S. c. Th. 129. *φιλόμαχοι βραβῆς.* Ag. 238.

Φιλομαχέω, ῶ, appeto pugnam, cupidè pugno: fervidè et incautè prælior. Plutarch. de Marcell. *φιλομαχοῦντες ἀεὶ πρὸς τὸν Ἀννίβαν.*

Φυγόμαχος, qui detrectat pugnam, fugax. Simonides, *ὁ δ' αὖ θάνατος ἔφικε καὶ τὸν φυγόμαχον.*

Φυγομαχέω, ῶ, fugio pugnam, detrecto pugnam. Item cessim eo.

Φωνομαχέω, ῶ, de vocibus pugno, i. vocabulis; de verbis discepto.

Χειρόμαχος, manibus pugnans. Apud Eust. ex Ath. *χειρομάχα πληθὺς*, est vulgus manu victum quæritans.

Χριστομάχος, Christi oppugnator. Basil. et Gregor. Nyss. in orat. de S. Stephan.

Ψυχομαχέω, ῶ, ad extremum usque spiritum depugno. Polyb. de Carthag. *μένουσι ψυχομαχοῦντες, ἕως ἂν περιγένωνται τῶν ἐχθρῶν.*

Ψυχομαχία, ejusmodi animosa contentio, acris ac vehemens dimicatio: vel ad extremum usque spiritum producta acris dimicatio. Idem.

Composita ex μάχαιρα.

Ἐγγαστριμάχαιραν, appellavit Hipponax Hippomedontem quendam vorantem *οὐ κατὰ κόσμον.*

Ξιφομάχαιρα, ἡ, ensis, magnus gladius. Hesych.

Ξυλομάχαιρα, ensis ligneus: ut, ξυλομάχαιρα ἐλεφαντόκωπος, apud Poll.

Σκολομαχαίριον, ου, τὸ, ferramentum chirurgicum, ad paxilli figuram accedens, ut ratio nominis loquitur: cujus in excindendis radicitùs verrucis formicisque usus erat.

ΜΑ'Ψ, frustra, in cassum, μάτην. Il. ύ. ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι. Et Od. π'. καὶ σῖτον ἔδοντας Μὰψ αὔτως ἀτέλεστον, ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ.

Μαψίδιος, ου, ὁ, inanis, vanus, μάταιος. Hesych.

Μαψιδίως, inaniter, vanè, in cassum, frustra. Od. ξ'. μαψιδίως ψεύδεσθαι. Od. γ'. Ἦ κατὰ πρῆξιν, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε; an negotii alicujus causa, an temerè et nullo proposito fine?

Μάψαυτος, apud Hesych. idem quod μάταιος.

ΜΑ'Ω, ῶ, vehementer cupio, supra modum cupio. Expon. etiam, præsenti animo cupio, flagro cupiditate. Poëticum est, à quo hæc derivat tempora Eustath. μέμαμεν, et μέμασαν, et μέμαα, unde μεμαώς. item μεμακὼς, à quo fœm. gen. μεμακυῖα. Dicit autem, μέμαμεν factum esse, per syncopen ex μεμάκαμεν: quod præt. perf. habet significationem præsentis, ut et alia quædam. Il. ἡ. ἐν δ' ἄρα θυμῷ Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν, ardenter cupiebant. Iliad. ύ. Ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. Iliad. κ'. μεμάασιν Αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθι. Frequenti est in usu participium μεμαὼς, præsentis itidem significationem habens, pro, prono inclinatoque animo cupiens, promptus. Il. φ'. Ἆλτ' ἐπί οἱ μεμαώς. Itidemque cum infinit. Il. ἑ. μεμαῶτε μάχεσθαι. Sic Il. γ'. Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν. † Hesiod. Asp. 240.† Interdum cum genit. Il. ἑ. μεμαυῖα ἔριδος. (cum Dat. Il. β'. Cat. N. 325. Theoc. κά. 42. Μώμενα. Æsch. Ch. 42. 439.) ¶ Μάω, ab Eustathio expon. etiam ζητῶ, quæro: inde derivante μαῖα, μήτηρ, et μοῦσα.

Derivata ex μάω, i. cupio, &c.

Μαιμάω, idem quod μάω, et ex eo derivatum, ut tradit Eustath. Il. ἑ. μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ. Et cum genit. apud Soph. in Ajace. ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου. (Scribitur etiam διψῶσαν. Soph. Aj. 50. Æsch. Suppl. 902.) ¶ Μαιμᾶν, est etiam, impetu ferri, vel furibundo impetu ferri. Suid. ex Epigr. et ex Herodot.

Μαιμάσσω, idem quod præcedens: unde μαιμάσσει, apud Hesych. προθυμεῖται.

Μαιμάκτης, ου, ὁ, furore percitus. Harpocr. ex Lysimach. Item contraria signif. Hesych. est μειλίχιος, καθάρσιος. Plut. in lib. περὶ ἀοργ. διὸ καὶ τῶν θεῶν τὸν βασιλέα Μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ Μαιμάκτην (οἶμαι) καλοῦσι.

Μαιμακτηριὼν, dicitur quintus mensis apud Athenienses, ἀπὸ τοῦ Διὸς μαιμάκτου, Harpocr. ex Lysimach. mensibus Atheniensium. In lexico Suidæ dicitur esse Januarius. A Bœotis Alalcomenius dicitur: ut Plut. docet. [Demosth. Olynth. B. pag. 81. 2. Ed. Cant. τότε τοίνυν, μὴν μὲν ἦν Μαιμακτηριών. Vide Schol. De Corona, pag. 318. A. Ed. Wolf. Aristot. de Hist. Animal. τὰ μὲν γὰρ, μεταβάλλει τοῦ Βοηδρομιῶνος· τὰ δὲ, τοῦ Μαιμακτηριῶνος.]

Μαίμαξ, turbulentus, impetuosus. Hesych.

Μαιμώω, poëticè, idem quod μαίμαω, impetu feror. Il. ό. Αἰχμὴ δὲ στέρνοισι διέσσυτο μαιμώωσα, Πρόσσω ἱεμένη. Sic et Il. ν'. Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Item cupio, vel inhio: apud Apollon. Arg. 2. cum genit.

Μαιμώσσω, idem quod μαιμάσσω, cupio, impetu feror. Nic. in Ther.

Μαίομαι, idem quod μάω et μαιμάω, cupio, gestio, ὁρμῶμαι, προθυμοῦμαι. Apoll. l. 2. Ἀλλ' ἄγεθ' ὧδε καὶ αὐτοὶ, ἐς Ἑλλάδα μαιομένοισι Κῶας ἄγειν χρύσειον ἐπίρροθοι ἄμμι πέλεσθε. Item pro ζητῶ, quæro. Μαίω autem Eustath. προθυμοποιῶ, promptum et alacrem reddo, instigo, incito. (Æsch. Ch. 784.)

Composita à μάω, μαιμάω, et μαίομαι.

Ἀναμαιμάω, sursum deorsumque impetu furibundo feror, vel furo per. Iliad. ύ. Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο.

Ἐμμεμαὼς, gliscens, cupiens. Hesiod. in Asp. † 439.† (de petra prægrandi è loco declivi avulsa:) Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχῇ Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, gliscens et ulteriùs pergere cupiens. Sæpius significat, ira accensus, iracundo impetu concitatus. Iliad. ἑ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε. Apoll. Arg. l. 2. ἔνθορε μέσσῳ Ἐμμεμαὼς Βέβρυξι, ira concitatus adversus Bebryces, ac in eos impetum facere cupiens.

Ἐπιμαίομαι, instigo, incito, προθυμοποιῶ. Il. θ'. μάστιγι ἐπιμαίεται ἵππους. Item cupio, percupio, ἐφίεμαι. Il. κ'. μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός. Vide et in μάω, i. quæro.

Derivata à μάω, i. quæro.

Μῶσθαι, (ceu per syncop. ex μώσασθαι,) dicitur esse Laconicum pro ζητεῖν, καὶ πολυπραγμονεῖν, Hesych.

(Μαστήριος. Merc. Epith. Æsch. Suppl. 927.)

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor, seu inquisitor.

(Μάτη, ζήτησις. Æsch. Suppl. 827.)

Μαιμάω, et μαιμάομαι, quæro. Unde part.

Μαιμώμενος, quærens, ζητῶν. Hesych.

Μαίω, quæro, scrutor. Eustath.

Μαίομαι, idem. Od. ν'. Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, latebras quærens. Sic apud Plat. in Crat. Socrati quærenti, μαίεσθαι συγκαλεῖς τί; Hermogenes respondet, ἔγωγε τὸ ζητεῖν.

Composita.

Ἐπιμαίομαι, Eustath. annotat, accipi communi lingua pro ζητῶ: aliàs pro, contrecto, palpo, tactu exploro. ut Il. ἑ. μάστιγι ἐπιμαίετ' ἄρ' ἵππους. Od. ί. οἴων ἐπεμαίετο νῶτα.

Καταμώσας, apud Hippocr. exp. comparatus ad quærendum.

ΜΕΓΑΙ'ΡΩ, invideo, φθονῶ. (☞ Παρὰ τὸ μέγα, inquit Eust. quia magnis invideri solet, ob divitias et gloriam, aut ob virtutem.) Iliad. δ'. Τάων οὔ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω. Et cum infinitivo. Od. ά. μνηστῆρας ἀγήνορας οὔτι μεγαίρω Ἔρδειν ἔργα βίαια κακορραφίῃσι νόοιο. non equidem invideo procis, quòd. Cum dativo person. et genit. rei. Apoll. Rhod. ἐμέγηρέ μοι τόκοιο, partum mihi invidit. ¶ Item curo, respecto. Od. θ'. οὔτι μεγαίρω Πάντων Φαιήκων. (Æsch. Pr. 627.) ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, privo, orbo.

Μεγαίρομαι, invideor. In Epigr. ἀσταῖσι μεγαιρομένη, cui invidetur ab oppidanis.

Μέγαρσις, εως, ἡ, invidia, φθόνος. Hesych.

Μεγαρτὸς, invidiosus: eidem Hesych.

Ἀμέγαρτος, † ὁ, ἡ,† (comp.) invidia carens, ἄφθονος. ut, ἀμέγαρτε συβῶτα, Od. φ'. Item multus, et magnus, κατ' ἐπίτασιν τοῦ α. ut, φθόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλε, apud Etymol. [Aristoph. Thesm. 1058. πάθος ἀμέγαρτον. Schol. Biset. Ἀμέγαρτος, ὁ εὐτελὴς, καὶ ἄτεχνος, καὶ ᾧ οὐκ ἄν τις φθονήσειεν. ἀμέγαρτος πόνος, ὁ εἰς μέγα αἰρόμενος, ὁ πολὺς, καὶ μέγας — Πάθος οὖν ἀμέγαρτον, τὸ μέγα, τὸ ἀζήλωτον, καὶ ἀφθόνητον. Hom. Iliad. B. 420. πόνον δ' ἀμέγαρτον. Schol. ἄφθονον, ἁδρὸν, πολύν. Æschyl. Suppl. 650. ποιμανὰν τάνδε ἀμέγαρτον. Schol. ἀφθόνητον, διὰ τὸ ἀτελές. Anthol. Epigr. Gr. lib. 2. cap. 47. Ταυροφόνων δ' ἀμέγαρτα καὶ αἱμαλέων κρέα δορπῶν, &c. Ap. Rhod. Arg. lib. 3. 631. τοὺς δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν, &c.]

ΜΕ'ΓΑΣ, (genit. μεγάλου, dat. μεγάλῳ. regul. tanquam à μεγάλος. accusat. μέγαν. Fœm. gen. μεγάλη. Neut. μέγα.) magnus, ingens: ut, μέγας σῦς, μέγας βοῦς, μέγας ἀνὴρ, μέγα δῶμα, apud Homer. Ab Hippocrate μέγας δάκτυλος vocatur pollex. Interdum exponitur, magnus, vehemens, violentus, atrox: ut, μέγας χειμὼν, μέγα κῦμα, μέγας ζέφυρος. Interdum dicitur μέγας, habita ratione potentiæ; ut, μέγας Ζεὺς, μέγας βασιλεύς. Sic μεγάλους ποιῆσαι, apud Xenoph. Hell. 5. Μέγα interdum variis verbis jungitur, ut apud Plat. de republ. lib. 5. μέγα φέρει, magni refert. Μέγα ποιοῦμαι, cum infinit. apud Xenoph. Pædian. 5. magni facio, magni æstimo. Interdum μέγα ponitur adverbialiter, pro μεγάλως. ut apud Xenoph. μέγα εὐδαίμονας γενέσθαι, et, μέγα βεβλάφθαι. sic μέγα δύνασθαι, seu μέγα δυνάμενος. † μέγα συμβάλλεται. Xen. Pæd. 1. 2. 8. μέγα κρατεῖν. Hesiod. Th. 403. et 486. μέγ' ἄναξ.† Et cum comparat. aut superlat. ut, μέγ' ἀμείνονες, et, μέγ' ἄριστος, multò præstantiores, longè præstantissimus. ☞ Eustathius dicit, μέγας compositum esse ex μὴ et γῆ, ut qui non sit amplius πρὸς γῇ, terræ deditus, sed ὑπεραναβὰς τὴν γῆν. Comparat. est irregul. μείζων, major. Superl. Μέγιστος, maximus. (Μέγας et νεαρὸς opponuntur. Æsch. Ag. 367. μεγάλα 391. ἐν ὅρκῳ μέγας qui sanctè juravit. Soph. Œdip. Tyr. 661. 1043. ὧδε μέγα. Ὦ μεγάλε Ζεῦ. Æschyl. S. c. Th. 828. μεγάλα τὰ Περσῶν. ib. Pers. 434. Ch. 789.)

Μεγάλως, magnificè, apud Dem. Phal. (splendidè. Eurip. Med. 123.) Item valde, vehementer, apud Aristot. rhet. l. 1. Pro μεγάλως dicitur etiam μεγαλωστὶ, addita particula τι, ut in νεωστὶ, apud Hom.

Μεγαλίζω, magnificè effero, extollo.

Μεγαλίζομαι, magnificè efferor, seu elatus sum, superbio. Il. κ'. μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

Μεγαλύνω, interdum idem quod μεγαλίζω. ut, μεγαλύνειν ἑαυτόν. Xen. efferre sese. Frequenter ponitur pro, extollo verbis, prædico. Thucyd. l. 8. καὶ ὑπερβάλλων ἐμεγάλυνε τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν παρὰ τῷ Τισσαφέρνει. Plutarch. in Alcib. μεγαλύνοντες αὐτοὺς καὶ τὸν στρατηγόν. Item magnum, i. potentem reddo, apud Thucyd.

Μεγαλεῖος, ου, ὁ, magnificus, venerandus, sublimis. Xen. μεγαλεῖον κτῆμα. Τὸ μεγαλεῖον, magnificentia, majestas. Greg.

Μεγαλείως, magnificè. Apud Polyb. μεγαλείως ἐχάρησαν, exp. magnoperè gavisi sunt: et, μεγαλείως παρολιγωρεῖσθαι, insigniter contemni. [Μεγαλειοτέρως. Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. καὶ μὴν μεγαλειοτέρως γέ σου, εἰ ταῦτα πράττοις, τίς ἄν ποτε γήμειε;]

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, magnificentia, item majestas, apud Lucam, et apud Petr. 2. c. 1.

Μέγεθος, εος, τὸ, magnitudo. Luc. τηλικοῦτος τὸ μέγεθος. Item in Herm. ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος. ¶ Item proceritas. Theophrast. διαφέρειν δέ φασι καὶ κατὰ τὰ μεγέθη καὶ κατὰ τὰ σχήματα. ¶ Μέγεθος, seu μέγεθος σώματος, statura. Hippocrat. Herodian. Hom. Odyss. ἑ. et ζ'. ¶ Item magnitudo, vehementia. Plat. epist. 7. μέγεθος χειμώνων ἐξαίσιον καὶ ἀπροσδόκητον. ¶ Item gravitas, majestas, seu magnanimitas, magnitudo animi. Plut. in Alex. ¶ Item dignitas, amplitudo, ἀξίωμα. Aristot. politic. 5. ¶ Item μέγεθος τοῦ λόγου, seu μέγεθος, apud Dem. Phal. Hermog. Dionys. Longin. grandiloquentia, granditas orationis.

Μέγαθος, Ionicè pro μέγεθος, magnitudo, ex Herodot. [lib. 2.]

Μεγάθεες ποταμοὶ, ex eodem, i. magni.

Μεγεθύνω, magnitudinem tribuo, majorem reddo. Item amplifico. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Μεγεθύνομαι, magnus reddor, cresco, major fio, incresco.

Μείζων, major, amplior, procerior. Interdum præstantior, item potentior. Aliis etiam modis pro loco exponi potest. Thucyd. Xen. Plut. &c. Ponitur et μέζων Ion. pro μείζων, apud Herodot. et Hipp. † μεῖζον δύναμαι. Aristoph. Nub. 1078.† (Μεῖζον. Adverbialitèr. Æsch. Pr. 1012. Eum. 218. Soph. Œdip. Tyr. 792.)

Μειζόνως, majorem in modum, magis, ampliùs, apud Thucyd. Paus. Plat. Et pro eodem, μεζόνως, Ionicè.

Μέγιστος, ου, ὁ, maximus, amplissimus, potentissimus, procerissimus. Hom. Thuc. Plat. &c. † μεγίστη ἀρχὴ, summus magistratus. Xen. Pæd. 1. 2. 5. παίδευμα. 1. 5. 11.†

Μέγιστον, adverb. maximè, plurimùm, admodum. Plat. de leg. μέγιστον διαφέρειν, plurimùm differre.

Μεγιστὰν, ᾶνος, ὁ, vel potius in plur. μεγιστᾶνες, megistanes. Expon. etiam, primates, item proceres. Daniel. c. 3. Marc. c. 6. [v. 21.] et apud Alex. Aphr. in top.

Μέγαρον, ου, τὸ, domus, domicilium: † Hesiod. Erg. 377.† propriè domus ampla, augustum ædificium. Odyss. ί. ἀπίσσονται μεγάροιο. † Hesiod. Th. 384.† Ponitur etiam pro dei æde seu fano, apud Suid. Et generaliter pro quavis domo. Il. ζ'. Πῆ ἔβη ἐκ μεγάροιο; Od. χ'. ἐξελθόντες μεγάρων. Dicitur accipi et pro stabulo, in Epigr. (Theoc. ιζ'. 129.)

Composita ex μέγεθος.

Ἀμεγέθης, εος, ὁ καὶ ἡ, magnitudine carens, non magnus. [Dionys. Longin. sect. 40. ἀλλὰ μὴν ὅτι τε πολλοὶ καὶ συγγραφέων, καὶ ποιητῶν οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μή ποτε δὲ ἀμεγέθεις, &c.]

Ἑτερομεγεθεῖν, inæqualiter crescere. Artemidor.

Εὐμεγέθης, q. d. magnitudine bene instructus, cui magnitudo non deest, procerus: ut, εὐμεγέθεις νεανίσκοι; Luc. in som. Item valde magnus, ingens: ut, εὐμεγέθης λίθος, apud Aristoph. in Plut.

Κατευμεγεθεῖν, superiorem esse, dominari. Suid.

Ἰσομεγέθης, æquè magnus, qui paris et æqualis est magnitudinis. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 29. οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἰσομέγεθες τούτῳ (sc. Lepori) ὅμοιόν ἐστι πρὸς δρόμον.]

Παμμέγα, q. d. omnino magnum.

Παμμεγέθης, q. d. omnino magnus. Xenoph.

Παμμέγιστος, omnino maximus.

Ὑπερμέγας, ὑπερμέγα, valdè magnus, valde magnum. Luc. [Aristoph. Equit. 158. Ὦ νῦν μὲν οὐδεὶς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας.]

Ὑπερμεγέθης, supra modum magnus, vel magnus suprà quam dici possit, immensus. Xen. † Pæd. 1. 6. 8. ubi in N. ὑπερμέγεθος malè legitur.†

Ὑπερμεγάθεες, supra modum magni: ingentes.

ΜΕ'ΔΙΜΝΟΣ, ου, ὁ, medimnus: mensura aridorum Attica, quæ continet chœnicas quadraginta octo: ut Suid. et alii ante eum tradidêre. Est et Μακεδονικὸς μέδιμνος, apud Aristot. hist. an. l. 8. Nota ejus fuit μ cum ε supra posito.

Μεδιμναῖος, medimnum æquans. Hesych.

Composita.

Διμέδιμνον, (sub. μέτρον,) exp. mensura capiens duos modios. Hesych.

Ἡμιμέδιμνος, semimedimnus, dimidia medimni pars, mensura viginti quatuor chœnicum. Poll. l. 4. Apud Athenæum l. 4. ἀλφίτων τρία ἡμιμέδιμνα.

Πολυμέδιμνος, Cereris epith. apud Pind.

Πεντακοσιομέδιμνος, qui quingentorum medimnorum est. Poll. At πεντακοσιομέδιμνοι, apud Thuc. exp. qui quingenis medimnis censi erant. [lib. 3. ἐπλήρωσαν ναῦς ἑκατὸν, ἐσβάντες αὐτοί τε, πλὴν ἱππέων, καὶ πεντακοσιομεδίμνων, καὶ οἱ μέτοικοι. Schol. ἔστιν Ἀθήνησι πολιτικὰ συντάγματα, δι' ὧν τὸ εὐπορώτατον, πεντακοσιομέδιμνοι· τὸ δὲ δεύτερον, ἱππεῖς· τὸ δὲ τρίτον, ζυγῖται· τὸ δὲ τέταρτον, θῆτες. οἱ μὲν οὖν πεντακοσιομέδιμνοι &c. Vide Not. 8.] Et, πεντακοσιομέδιμνος, apud Synes. qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos. [Demosth. adv. Macart. Τῶν ἐπικλήρων ὅσαι θητικὸν τελοῦσι, ἐὰν μὴ βούληται ἔχειν ὁ ἐγγύτατα γένους, ἐκδιδότω ἐπιδοὺς, ὁ μὲν πεντακοσιομέδιμνος πεντακοσίας δραχμὰς, ὁ δ'

ἱππεὺς τριακοσίας, ὁ δὲ ζυγίτης ἑκατὸν πεντήκοντα πρὸς τοῖς αὐτῆς.]

ΜΕ´ΔΩ, impero, imperium teneo. (Aristoph. R. 678.) Frequens est particip. μέδων, regnator, imperator, præfectus. Od. ά. Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος. Iliad. β´. Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. ¶ Exponitur etiam, curo, curam gero, φροντίζω.

Μέδομαι, idem quod μέδω, regno, impero, apud Hesych. Item curo, curam gero. sæpè apud Hom. ut Od. λ´. et μ´. εἰ νόστου μέδηαι. Od. γ´. κοίτοιο μεδώμεθα.

Μεδέω, idem quod μέδω. Il. γ´. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων. † Hesiod. Theog. 54. cum dat.†

Μεδεύω, apud Hesych. idem quod μέδω seu μεδέω.

Composita.

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, mari imperans, maris imperator. epith. Neptuni. [Aristoph. Thesm. 329. Σύ τε Πόντιε σεμνὲ Πόσειδον Ἁλιμέδον, &c.]

Εὐρυμέδων, latè regnans, latè rex. Hom.

Παμμεδέων, omnibus imperans, omnium rector. Sic fœm. gener. παμμεδέουσα.

Ποντομέδων, idem quod ἁλιμέδων. in Epigr. et in Eurip. in Hippol. (Epith. Neptuni. Æschyl. S. c. Th. 133.)

Ὑδρομέδουσα, aquarum regina: nomen proprium ranæ. in βατραχ.

Ὑψιμέδων, in alto regnans. ut, ὑψιμέδων Ζεὺς, apud Hesiod. in Theog. † 529.† et Aristoph. in Nub. †563.†

ΜΕ´ΘΥ, τὸ, vinum, sicera, temetum. Odyss. ή. μέθυ νεῖμον Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον. Odyss. ξ´. ἣ μὲν ἐδωδὴ, Ἡ δὲ μέθυ γλυκύ. (Æsch. Suppl. 960.) Plut. symp. lib. 3. qu. 2. scribit, μέθυ esse τὸν ἄντικρυς ἄκρατον. ¶ Eust. vult, dictum esse à μεθίημι, quod nos μεθήμονας, i. negligentes reddat. vel quoniam homines eo usi μεθίενται εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν. quod posterius etym. est ex Athenæo petitum.

Μεθυμναῖος, dictus est Bacchus, à nomine μέθυ. Unde et Methymna urbs Lesbi nomen habet, apud Plut. et Athen. propter generosum ibi vinum.

Μέθη, ἡ, vinolentia, temulentia, ebrietas. † Xen. Pæd. l. 4. p. 97. e.† (Soph. Œdip. Tyr. 799.) Plat. in Minoë. Aristotel. pol. 2. Dem. in Mid. Plut. symp. l. 3.

Μέθυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, ebrius, temulentus. Item ebriosus, vinolentus. Luc. in Tim. Athen. l. 13. Fœm. μεθύση, secundum Etymologum, apud Atticos, ut apud Aristoph. in Vesp. et in Nub. usurpatur: secundum alios, apud Iones.

Μεθύω, ebrius sum. Od. σ´. Ἧσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς. Aristoph. in Plut. Μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει. Dicitur etiam, μεθύειν μέθην, apud Philon. Metaphoricè etiam usurpatur. Cum genitivo Theophyl. ἐρωτικῶν μεθύοντες ἡδονῶν. Cum dat. Demosth. Philip. 1. Philippum dixit μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων. Sic et taurina pellis, Iliad. ρ´. dicitur μεθύουσα ἀλοιφῇ, madens seu perfusa pinguedine. Cum accus. in anthol. Epigr. μεθύω τὸ φίλημα. (Μεθύω πληγαῖς. Theoc. κβ´. 98.)

Μεθύσκω, (f. ύσω, aor. 1. υσα, tanquam à μεθύω.) ebrium reddo, inebrio. Plut. symp. l. 3. διὰ τί τὸ γλεῦκος ἥκιστα μεθύσκει; Luc. οἶνος ἑαυτὴν μεθύσασα. Item metaph. Plat. de leg. ὅσα δι᾽ ἡδονῆς μεθύσκοντα παράφρονα ποιεῖ, inebriantia voluptate. Exponitur etiam, perfundo, imbuo, seu largè perfundo, vel imbuo: ut in anthol. epigr. lib. 2. τέφρην δὲ μεθύσκων.

Μεθύσκομαι, inebrior, ebrius reddor, inebrio me. Plut. in symp. διὰ τί γυναῖκες ἥκιστα μεθύσκονται, τάχιστα δὲ οἱ γέροντες; Luc. τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος. † Xen. Pæd. 1. 3. 10.†

Μέθυσμα, q. d. inebriamentum, i. id quod inebriat seu inebriare potest, 1 Reg. c. 1.

Μεθυστικὸς, qui inebriatur, propensus seu proclivis ad ebrietatem, ebriosus. Plato, et Philo. Item inebriandi vim habens.

Composita.

Ἀμέθυσος, sive ἀμέθυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ebrius. Item ebrietatem arcens. Diosc. l. 1. c. 177. (de amygdalis:) ἔστι δὲ καὶ ἀμέθυσα, προσλαμβανόμενα ὅσον ε ἢ ζ, ebrietatem prohibent, si quinque aut septem præsumantur. Sic ἀμέθυστα φάρμακα et ἀμέθυστοι πόσεις, quæ inebriari non sinunt. ¶ Ἀμέθυστος est etiam nomen gemmæ cujusdam, sic dictæ, quòd ebrietati resistat. Vide et Plin. l. 27. c. 9. et l. 14. c. 2.

Ἀμεθυστίζω, refero colore aut alia similitudine amethystum. Utitur Plin. l. 27. c. 7.

Ἀπομεθύσκομαι, (q. d. exinebrior,) ebrius esse desinò, ebrietate liberor. Etym.

Ἐκμεθύσκω, idem quod μεθύσκω, minus tamen usitatum. Theophr. de caus. pl. lib. 5.

Ἐμμεθύσκομαι, ebrius sum, seu inebrior in vel inter.

Ἡμιμέθυσος, semiebrius. Poll. l. 6. c. 36.

Καταμεθύω, inebrio, ebrium facio.

Πολυμεθὴς, multum ebrius.

Προμεθύω, antè ebrius sum, priùs inebrior. Plut.

Ὑπερμεθύσκομαι, supra modum inebrior: aut etiam, supra quàm dici possit.

ΜΕΙΔΑ´Ω, (aut μειδέω, secundum alios,) ῶ, rideo leniter seu molliter, subrideo. Eust. annotat, esse multò σεμνότερον quàm γελᾷν. Il. έ. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Iliad. ζ´. μείδησεν ἰδὼν εἰς παῖδα σιωπῇ. ☞ Etym. deducit à nomine μεῖον, quod dicatur de minore et leniore risu quam γελᾷν.

Μείδημα, τὸ, risus, vel lenis risus. Hesiod. in Theog. † 205.†

Μειδιάω, et poëticè μειδιόω, ῶ, idem quod μειδάω, ex eoque factum. Hom. hym. 2. in Ven. ἐφ᾽ ἱμερτῷ δὲ προσώπῳ Αἰεὶ μειδιάει. Il. ψ´. Ἀντίλοχος δ᾽ ἄρα δὲ λοισθήϊον ἔκφερ᾽ ἄεθλον Μειδιόων. (Μειδιόω. Theoc. Id. ζ´. 20.)

Μειδίαμα, τὸ, idem quod μείδημα. Lucianus.

Μειδίασμα, idem. Hesych.

Composita.

Ἀμειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui talis est, ut nunquam rideat, risus expers: ideoque tetricus, tristis. Suid. Ὀργὴν οὖν πρηΰνων ἀμειδέα. Item activè, faciens ἀμειδῆ, seu tristem; tristificus. Oppian. lib. 3. de venat.

Ἀμείδητος, idem: unde, ἀμείδητοι νέκυες, in Epigr. qui non rident. et, ἀμείδητοι νύκτες, in iisdem, l. 3. tristificæ et tetrificæ.

Ἀμειδήτως, sine risu, vultu tetrico et tristi, vultu ridere nescio. Hes.

Διαμειδιάω, ῶ, subrideo, aliquantum rideo.

Ἐμμειδιάω, ῶ, subrideo in, vel propter. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 4. §. 3. Ἰχνεύουσαι δ᾽ ἐκ τῶν τριμμῶν ταχὺ ἀπαλλαττόμεναι, —— ἐμμειδιῶσαι μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, &c.]

Ἐπιμειδιάω, ῶ, subrideo. Expon. et arrideo. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 129. Τίπτ᾽ ἐπιμειδιάας ἄφατον κακόν;] Ἐπιμειδάω, idem: unde particip. ἐπιμειδήσας, apud Hom. Il. δ´. et alibi. † Hes. Th. 547.†

Συνεπιμειδιάω, simul rideo, simul lætor. Plut.

Decomp. Ἐπιμειδίασις, lenis risus. Plut.

Εὐμειδὴς, hilaris, lætus. Callim. [Hym. in Dian. 129. Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι, &c. Apoll. Rhod. Arg. iv. 714. ἠδὲ καὶ αὐτὸς Εὐμειδής τε πέλοιτο καὶ ἤπιος ἀμφοτέροισιν, &c.]

Καταμειδιῶ, derideo, ludibrio habeo.

Προσμειδιῶ, arrideo.

Ὑπομειδιῶ, subrideo, aut clàm subrideo. † Xen. Pæd. l. 2. p. 48. b.†

Φιλομειδὴς, (pro quo apud poëtas φιλομμειδὴς, μ geminato, metri gratia,) amans risus: Veneris epith. apud Hom. Iliad. γ´, et alibi passim. † Hes. Th. 989.† Τὸ φιλομειδὲς, amor seu studium risus.

ΜΕΙΛΙ´ΣΣΩ, F. ίξω, P. ιχα, propriè dulcedinem quandam melleam indo, mellitum reddo. (☞ Deducitur enim à μέλι, ut dicatur quasi μελίσσω.) Sed metaph. potius usurpatur pro, verbis aut facto quopiam demulceo vel delinio, et mihi concilio. Ut apud Herodot. τραπέζῃ μειλίξαντας. Il. ή. (de mortuis,) ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα. (Theoc. ις´. 28.)

Μειλίσσομαι, demulceor, delinior. Usurpatur etiam activa significatione, et quidem metaphorica: ut Odyss. γ´. Μηδέ τί μ᾽ αἰδόμενος μειλίσσεο. Propria autem significatione apud Plutarch. de Alex. fort. lib. 1.

Μείλιγμα, τὸ, q. d. mulcimentum, lenimentum, seu lenimen: item placamen, seu placamentum, Plutarch. in Pomp. vita, et Od. κ´. (Æsch. Ag. 1448. Ch. 13. 276. Eum. 107. Suppl. 889.)

Μείλιξις, actio reddendi dulce, seu dulcedinem quandam melleam indendi. Et metaph. actio leniendi, seu blandis verbis et velut mellitis demulcendi. Suid.

Μειλικτὸς, οῦ, ὁ, qui talis est ut mulceri possit, seu leniri. Aut qui lenitus est.

Μειλικτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mulcendi vim habens aut demulcendi seu leniendi, aptus ad mulcendum seu leniendum aut placandum.

Μειλικτήριον, substant. placamentum, seu placamen. (Æsch. Pers. 612.)

Μείλιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, blandus, placidus: vel mitis, mansuetus: placabilis. Il. ρ´. πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι Ζωὸς ἐών. Sic et, ἔπεα μείλιχα, apud Hesiod. in Theog. † 84.† Utitur et Synes. in lib. de insom.

Μειλίχιος, ὁ καὶ ἡ, idem, ut, μειλίχια ἔπη. Od. ί. et alibi. (Μειλιχίοισιν. Sub. ἔπεσιν. Il. γ´. 256.) Et, μειλίχιος Ζεὺς, apud Thuc. l. 1. et Paus. in Argolicis. Fœm. μειλιχία, et Ionicè μειλιχίη, blanda, &c. ut, αἰδὼς μειλιχίη, Hesiod. in Theog. † 92.† Est interdum etiam substantivum, et sumitur pro mansuetudine. Il. ό.

Μειλιχίως, blandè, comiter, leniter, mansuetè.

Μείλιον, ου, τὸ, seu μείλια, τὰ, munera quo aliquem demulcemus, seu demulcere possumus. Apoll. Argon. l. 4. Apud Hom. Il. ί. ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ μείλια δώσω, quidam expon. dotem adventitiam, seu dotalia dona ultra dotem: alii simpliciter dotem; quòd maritos demulceat. Exponitur etiam τιμωρία, apud Apoll. Arg. l. 3.

Μειλινὸς, blandus, suavis. Eurip. [Iph. in Aul. 234.] Exp. et melleus, vel mellitus: à μέλι. Item fraxineus, pro μέλινος, à μελία.

Composita.

Ἀμείλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mulceri seu leniri non potest: asper, durus, crudelis, rigidus. Hesiod. in Theog. † 659.† Phil. de vita M. l. 1. Syn. de insom.

Ἀμείλιχος, minimè blandus, minimè comis seu mitis: vel immitis, implacabilis, durus, difficilis: ut, Ἀΐδης ἀμείλιχος, Il. ί. et ἀμείλιχον ἦτορ, apud Hom. hym. in Min. (Æsch. Ch. 621.)

Ἀπομειλίσσω, demulceo, delinio, placo.

Ἀπομειλίσσομαι, idem. [Joseph. Ant. lib. 19. cap. 9. §. 2.]

Γλυκυμείλιχος, q. d. dulciter blandus, vel dulcis et blandus, sive blanda quadam dulcedine præditus. Hom. hymn. 1. in Ven.

Δυσμείλικτος, qui difficulter seu vix mulceri potest, seu leniri aut placari, non facilè placabilis. Exp. etiam, implacabilis, inexorabilis.

Ἐκμειλίσσομαι, demulceo, delinio. Basil.

Ἐπιμείλια, quidam apud Hom. Iliad. ί. legunt, sed rectius divisim scribitur, ut sensus sit, ἐπιδώσω μείλια.

Εὐμείλικτος, qui facilè mulceri potest, seu leniri aut placari.

Καταμειλίσσομαι, demulceo, delinio, &c.

ΜΕΙ´ΡΑΞ, ακος, ὁ, vel ἡ, adolescens; puer, vel puella, qui vel quæ jam ea est ætate ut fari possit. Aristophan. in Plut. ἄπιθι χαίρων, συλλαβὼν τὴν μείρακα. Et Luc. ὃς τότε ἠράσθη ἐκείνης τῆς Ἀργολικῆς μείρακος. † Μεῖραξ ab anno decimo ad decimum octavum durat. Tzetz. ad Hesiod. Asp. p. 221.† ☞ Quasi εἴραξ, ab εἴρω, dico.

Μειρακίζομαι, adolesco: Arr. [lib. 4.]

Μειρακίσκος, et μειρακίσκη, adolescentulus et adolescentula, apud Aristoph.

Μειράκιον, adolescens, seu adolescentulus; † Xen. Pæd. p. 213. b.† puer, seu puerulus. juvenculus, juvencula. Arist. in Neb. † 986. 914.† Plat. in apol. Plut. de frat. char.

Μειρακιεύομαι, (q. d. adolescenturio, vel adolescentior,) adolescentis more ago. Luc. παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών, ita mortem horres ut adolescens. Item, adolescentis more lascivio et exulto. Athen. Μαστιγίου τινὸς μειρακιευομένου πρὸς αὐτήν.

Μειρακεύομαι, pro eodem, apud Plut. προσπαίζων καὶ μειρακευόμενος.

Μειρακιόομαι, οῦμαι, adolesco, adolescens evado. Xen. in pol. Lac. ὅταν γε μὴν ἐκ παιδὸς εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσιν.

Μειρακιώδης, juvenilis, puerilis, Halic. et Luc. et Aristot. rhet. 3.

Μειρακύλλιον, (dimin.) adolescentulus, juvencula. Poll. l. 2. [Demosth. Orat. adv. Aristocrat. ὁ δὲ Κερσοβλέπτης, ὁ νυνὶ βασιλεύων, μειρακύλλιον ἦν, &c.] (Aristoph. R. 89.)

Composita.

Ἀντιμειρακιεύομαι, adversus aliquem adolescentis more aut juveniliter me gero: vel vicissim juveniliter ago.

Διαμειρακιεύομαι, idem quod μειρακιεύομαι. Plut. in Cic. ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει σοφισταῖς διαμειρακιευόμενος, quasi apud sophistas glorians et sese jactans adolescentis licentiâ.

Φιλομεῖραξ, adolescentum amator. [Athen. Deipn. lib. 13.]

Φιλομειράκιος, adolescentium amori intentus. Laërt.

Φιλοσοφομειρακίσκος, adolescentulus philosophiæ deditus, seu qui adolescens admodum philosophatur. Athen. l. 13.

ΜΕΙ´ΡΩ, sive potius μείρομαι, divido, partior, μερίζω. Eust. Item particeps sum, nanciscor, sortior, λαγχάνω, λαμβάνω, κληροῦμαι, Hesych. ¶ Item privor, στέρομαι, eidem Hesych. Præt. med. ἔμμορα, (quod Eust. per hyperthesin literarum factum esse dicit pro μέμορα,) apud poëtas signif. particeps sum, nactus sum, sortitus sum; ut Iliad. ά. ἔμμορε τιμῆς, i. ἔτυχε, ἔλαχε. † Hesiod. Theog. 414.† Præt. pass. μέμαρμαι, et Atticè εἵμαρμαι. (sicut εἴλημμαι, pro λέλημμαι.) Unde tertia persona εἵμαρται, fato decretum est, fato destinatum est. † Sic plusq. p. Hesiod. Th. 894.† Odyss. έ. Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. Hinc Particip. εἱμαρμένος, fato decretus, fato assignatus, fatalis. Ut, εἱμαρμένοι νόμοι, apud Plat. leges fatales, et necessariæ. Et, εἱμαρμένα βουλεύματα, apud Plut. de audien. poëm. Fœm. εἱμαρμένη, (substantivè,) fatum, fatalis necessitas. Dem. pro cor. ὅτι ὁ τοῖς γονεῦσι μόνον γεγενῆσθαι νομίζων, τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον περιμένει. Vide Alex. Aphr. in libro quem inscripsit περὶ τῆς εἱμαρμένης. Quidam deducunt hoc nomen à μείρομαι. Alii ab εἴρω, necto: ut, εἱμαρμένη dicatur quasi εἱρμένη. quod etymon sequi videtur Cicero, quum εἱμαρμένην fatum appellat ordinem seriemque causarum; quum causa causæ nexa, rem ex se gignit. Arist. de mundo scribit, dictam εἱμαρμένην διὰ τὸ εἴρειν τε καὶ χωρεῖν ἀκωλύτως. hinc συνειμαρμένα, (comp.) fato connexa, q. d. confatalia. Plut. (Æsch. Ag. 922.)

Μέρος, εος, τὸ, pars. q. d. quod facta divisione obvenit. Arist. rhet. 1. ἢ τὸ αὐτῆς ὅλης, ἢ μέρους τινός. Dicitur, τὰ ἐπὶ μέρους, apud Phil. quæ vulgo, particularia: et aliquando τὰ ἐν μέρει, pro eodem. Apud Galen. τὰς κατὰ μέρος ἐνεργείας, singulas operationes. Apud Greg. ἐν μέρει ἀδικήματος τίθημι, sceleris loco duco. Apud Dem. ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει, nullo loco esse, nullo esse in numero. † ἐν μέρει ἀκροβολιστῶν εἶναι, loco, vice velitum esse. Xen. Pæd. p. 152. d.† Τοὐμὸν μέρος, pro mea virili parte, quantum in me est. Sic, τὸ σὸν μέρος, Eurip. quantum in te est. Sic et, τὸ ἐκείνου μέρος, Dem. Pro quibus idem dicitur et cum κατὰ, apud Isæum, τὸ κατ' ἐμαυτοῦ μέρος. et, τὸ κατὰ σαυτοῦ μέρος· itidemque apud Plat. epist. 7. κατὰ τὸ σὸν μέρος. Ἐν μέρει, vicissim, per vices, apud Xen. † Pæd. 2. 54. c. ἐν τῷ μέρει. id. p. 150. b.† et Thucyd. item sigillatim, et, deinceps, apud Aristoph. et Aristid. Ἀνὰ μέρος, itidem pro vicissim, seu, per vices, apud Plut. Πρὸς μέρος, apud Aristot. Œcon. 2. pro rata parte, pro proportione. † Καὶ εἰς μέρος οὐδὲ μέγα μέρος συμβάλλεσθαι, neque ad vincendum magnum momentum adferre. Xen. Pæd. p. 152. d.† (Pl. Eurip. Phœniss. 80. ἀνὰ μέρος. Soph. Tr. 1232. Œdip. Tyr. 1523.)

Μερικὸς, οῦ, ὁ, particularis.

Μερικῶς, particulatim.

Μερίτης, ου, ὁ, particeps. Suid. ex Polyb.

Μερὶς, ίδος, ἡ, pars, portio. Exponitur etiam, portiuncula, particula. Demosth. in Mid. Μερίδες peculiari signif. dicuntur fercula quæ unicuique in convivio apponuntur sigillatim, apud Athen. Item μερὶς, partes, (sicut dicuntur partes Syllæ, partis Cæsaris.) apud Dem. pro coron. et Plut.

Μερίζω, partior, distribuo, divido. Item separo. Synes. ep. 57. εὐχῇ καὶ βίβλῳ καὶ θήρᾳ μερίζων τὸν βίον.

Μερίζομαι, dividor, distribuor, &c. Athen. l. 4. αὗται δὲ εἰς μυρίους πεντακισχιλίους μεριζόμεναι. Apud Matth. cap. 12. Marc. 3. Paul. 1 Corinth. 3. μεμερίσθαι est in varias factiones velut scissum esse, dissidere. Apud eundem, 1 Corinth. 7. μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος, expon. discretæ sunt ea quæ est uxor et ea quæ est virgo. Exponitur etiam activè, participo, participem facio, apud Herodian. lib. 3. Item particeps fio, partem accipio, apud Aristot. Ethic. l. 5.

Μερισμὸς, partitio, divisio, distributio. Est et nomen figuræ cujusdam Rhetoricæ, de qua Hermog. et Rutil. Lup.

Μεριστὸς, qui dividi potest. Item separabilis.

Μεριστὴς, οῦ, ὁ, divisor, partitor. Lucæ 12.

Μόρος, ου, ὁ, portio. Plerunque portio fatalis, seu fatum. Ut Il. τ'. Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι. Sic et Odyss. μ'. et alibi apud Hom. † Sic Hes. Th. 211.† ¶ Sumitur et pro morte, apud Phalar. in ep. (Soph. Tr. 361. 895. V. Æschyl. Ch. 988.) ¶ Exponitur etiam, infortunium, exitium. Il. φ'. et Od. ά. ¶ Item pro supplicio; apud Phalar. in epist.

Derivata ex μόρος, portio.

Μορῆσαι, Hesych. exp. μερίσαι, διελεῖν, partiri, dividere. Hinc particip. præt. pass. μεμορημένος περὶ τὰ ἔγχεα, quod exp. per πεπονημένος, occupatus.

Μορία, pars, idem quod μερίς. Sic dicitur etiam ἡ ἱερὰ ἐλαία, teste Poll. Hesych. et schol. Aristoph. † Nub. 1001.† Vide et Suid. et Etymol.

Μόριος, partialis. Epigr.

Μορὶς, ίδος, ἡ, pars, portio. Herodot.

Μόριον, ου, τὸ, particula, portiuncula. Interdum et pars. Thuc. l. 1. ἐν βραχεῖ μορίῳ τῆς ἡμέρας, in exigua particula diei. † de parte exercitus. Xen. Pæd. l. 5. p. 136. d.† Sæpe de parte seu membro corporis dicitur, apud Arist. Gal. et cæteros medicos: et peculiariter interdum de membro genitali, apud Ægin. l. 3. et alib.

Μόρα, ἡ, in Lacedæmonum rep. dicebatur certum quoddam militum σύνταγμα, virorum septingentorum aut quingentorum, aut triginta, ut habetur apud Etym. Quidam tribuum interpr. Et Aristot. etiam testatur, Lacedæmoniorum totam gentem in μόρας sive μοίρας distributam fuisse, hoc est, in tribus quasdam, quæ μόραι dicerentur, quasi μοῖραι. Sic utitur Xen. Hell. 9. et alibi.

Derivata ex μόρος, fatum, exitium, &c.

Μορόεις, εντος, ὁ, fatalis, exitiosus, mortifer. Nicand. in Alexiph. Ibidem μορόεν ποτὸν dicitur potio quæ lethali alicui malo adhibetur. Item μορόεις, multo labore confectus. Il. ξ'. et Od. σ'.

Μόρσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis. Il. έ. Od. κ'. Item μόρσιμον aliquid alicui esse dicitur quod ipsi fato est destinatum. Il. έ. et τ'. Dicitur etiam aliquis μόρσιμος ἐλθεῖν, qui fatali seu divina quadam sorte sese nobis offert. Odyss. π'. et φ'. Item μόρσιμος, mortalis, fato obnoxius. Odyss. χ'. (Æschyl. Pr. 932. Ag. 164. 1057. Ch. 101. 462. Eum. 217.)

Μόριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum μόρσιμος. Il. έ. (Æsch. Ch. 359.)

Μορέω, laboro, affligor. Etym. Exponitur etiam, abrado, cumulo: unde μόρημα, ramentum, cumulus: apud Etymol.

Μοῖρα, ἡ, pars, portio. Odyss. ί. κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. Sic et Odyss. γ'. ύ. et alibi. Phil. de mundo, τῆς αἰθερίου φύσεως τὸν ἡμέτερον νοῦν μοῖραν εἰπόντες εἶναι. ¶ In cœlo per μοίρας intelliguntur partes seu gradus, in quos ipsi circuli sunt distributi. Ptolem. in Georg. et apud Damasc. ¶ Μοῖρα dicitur etiam certum quoddam militum σύνταγμα, ut μόρα suprà: qualis est decuria, manipulus, cohors. Æsch. contra Ctes. ¶ Item sors, conditio: ut plurimùm sors divinitus tributa. Plat. in Crat. ἐπειδάν τις ἀγαθὸς ὢν τελευτήσῃ, μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει. Apud eundem, ἀγαθῇ μοίρᾳ πράξαι, bona et felici sorte: pro quo et simpliciter μοίρᾳ dicitur, Od. ν'. ¶ Item fatum, ita dictum διὰ τὸ μεμερίσθαι, quòd ex partibus constet. Xen. Hell. 7. θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προσελθόν. Plerunque in malam partem, ut et fatum apud Latinos. Il. ζ'. χ'. Od. λ'. ν'. &c. (Μοῖραν θανάτου. Eurip. Med. 988. Phœniss. 151. Æsch. Pr. 291. Palæph. p. 13. Soph. Tr. 1256. Œdip. Tyr. 733. 883.) ¶ In plur. num. μοῖραι, exp. Parcæ: quarum nomina recenset Hesiod. in Theog. et Aristot. in l. de mundo. (Æschyl. Eum. 173. V. Eurip. Med. 432. 862.) † Μοίρας inter et Κῆρας discrimen V. in Κῆρες.† ¶ Μοῖρα sumitur etiam pro θάνατος. Il. μ'. et alibi.

Μοιραῖος, ου, ὁ, fatalis. Alciphr.

Μοιρὶς, ίδος, ἡ, dividua, particularis. Nicand.

Μοιρίδιος, ου, ὁ, fatalis, fato quodam immissus, aut eveniens. Athen. l. 2. ex Eurip. et Plut. in consol. ad Apoll.

Μοιράω, divido, partior. Hesych.

Μοιράομαι, sortitò partem capio. (Æsch. S. c. Th. 913.) Phil. de mund. ὅσα ψυχῆς μεμοίραται, quæ animam sortita sunt. Μεμοιραμένος ab Eustath. et cæteris gramm. exp. etiam fato destinatus.

Composita: ac primum ex μείρω, seu μείρομαι.

Ἀμείρω, privo, et q. d. non impertior. Hesych. [Pind. Pyth. ς'. 26. Ταύτας δὲ μή ποτε τιμὰς Ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.] Ἀμείρεσθαι expon. στερεῖσθαι.

Decomp. Ἀπαμείρω, partem seu portionem suam alicui aufero, privo, idem quod ἀμείρω. Item contraria significatione, impertior. idem quod μείρω.

Ἀπαμείρομαι, privor. Hesiod. in Theog. † 801.† Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται. † Ibi leg. ἀπο.† Item privo. Hom. Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπαμείρεται εὐρυόπα Ζεύς. item impertior.

Ἀπομείρομαι, exp. distribuo, præbeo. propriè partitione demptum alicunde tribuo. Hesiod. in Erg. Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.

Composita ex μέρος et μερίζω.

Ἁδρομερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crassis particulis constans, vel crassam substantiam habens. Gal. et Diosc.

Ἀμερὴς, q. d. parte seu partibus carens: qui in partes dividi seu secari non potest. Luc. Greg. [Plat. Theæt. εἰ δέ γε ἕν τε καὶ ἀμερὲς, ὁμοίως μὲν συλλαβὴ, ὡσαύτως δὲ στοιχεῖον, ἄλογόν τε καὶ ἄγνωστον. Sophist. Ἀμερὲς δή που δεῖ παντελῶς τόγε ἀληθῶς ἓν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον εἰρῆσθαι.]

[Ἀμερία. Suic. Thes. Eccl. 1. 222. Ἀμερία est, ut ita dicam, impartibilitas, id est, quod partibus caret, adeoque in illas dividi nequit.]

Ἀμέριστος, idem. Plat. [Theæt. Ἦ οὖν ἄλλη τις ἢ αὐτὴ ἡ αἰτία τοῦ μονοειδές τι καὶ ἀμέριστον αὐτὸ εἶναι; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐχ ὁρῶ ἄλλην.]

Ἀντιμέρεια, partis unius pro alia positio: nomen figuræ apud Grammat. Scribitur et ἀντιμερία.

Ἀπομερίζω, dispertio, divido, separo. [Athen. Deipn. lib. 10. πολλοὶ δὲ τῶν ἐχόντων γενεὰς ἀπεμέριζον τοῖς συσσιτίοις τὸ πλέον μέρος τῆς οὐσίας, &c. Casaub. Animadv. in loc. Verbum ἀπεμέριζον, dividebant, interpretor de ultimis voluntatibus: quasi scriptum esset, ἀπέλειπον.]

Βραχυμερὴς, q. d. cujus partes sunt breves et exiguæ, tenuis.

Βραχυμέρεια, brevitas partium. tenuitas.

Διαμερίζω, partior, distribuo. Act. 2. διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι. Sic Marci 15. διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ.

Διαμερίζομαι, dividor, distribuor. Apud Luc. c. 12. διαμεμερίσθαι significat, in varias factiones velut divisum et scissum esse, dissidere.

Διαμερισμὸς, partitio, distributio. Item dissidium. Luc. 12.

Διμερὴς, qui duabus partibus constat, bipartitus, duplex. [Aristot. de Hist. Animal. θέλει γὰρ εἶναι διμερὴς ὁ πνεύμων ἅπασι τοῖς ἔχουσιν αὐτόν.]

Διμερῶς, bipartitò.

Ἐπιμερὴς ἀριθμὸς, numerus superparticularis. Hesych. Vide Ἐπιμόριος, in comp. ex Μόριον.

Ἐπιμερίζω, impertior.

Ἑτερομερὴς, qui est alterius partis, vel in alteram partem inclinans.

Ἡμιμερὴς, semi. Unde *Decomposita*:

Ἑφθημιμερὴς, semiseptenarius. ut, ἑφθημιμερῆ μέτρα, vel κόμματα, quæ ex tribus constant pedibus et syllaba, i. ex septem semipedibus. Et, ἑφθημιμερὴς cæsura in heroico versu dicitur, quum quarti pedis prima syllaba, finit vocem plurium quàm unius syllabarum: seu, cum post tertium pedem relinquitur syllaba.

Πενθημιμερὴς τομὴ dicitur, cæsura semiquinaria, quum post secundum pedem relinquitur syllaba. Et, πενθημιμερὲς μέτρον, vel κόμμα, in quo ejusmodi sunt cæsuræ: seu quod duobus pedibus et parte constat, ut definit Quintil. l. 9. c. 4. Τριημιμερὴς τομὴ, semiternaria, quum post primum pedem; Ἐννεημιμερὴς, seminonaria, quum post quartum; Ἑνδεχημιμερὴς, semiundenaria, quum post quintum relinquitur syllaba.

Καταδημομερίσαι, in populum distribuere.

Καταμερίζω, partior, distribuo.

Καταμερισμὸς, partitio, divisio.

Λεπτομερὴς, tenuibus partibus constans, tenuis, exilis. Arist. l. 3. de cœl. [Tim. Locr. apud Plat. εἶδος πυρὸς εὐκινατότατον καὶ λεπτομερέστατον.]

Λεπτομέρεια, tenuitas partium, seu exilitas. Gal. [Tim. Locr. apud Plat. πῦρ μὲν ὢν διὰ τὰν λεπτομέρειαν διὰ πάντων ἥκει, ἀήρ τε διὰ τῶν ἄλλων ἔξω πυρός.] Item subtilitas.

Λεπτομερῶς, subtiliter, excutiendo singula quæque, licet minuta.

Μεγαλομερὴς, magnis partibus constans, qualis à philosophis esse dicitur γῆ.

Μεγαλομερῶς, ex partibus magnis seu grandibus. Item pro, lautè et splendidè: apud Polyb.

Μεγαλομέρεια, constare ex magnis partibus. Aristotel. metaphys. lib. 1. Item magnitudo et potentia, seu amplitudo. Polyb. Scribitur et μεγαλομερία.

Μικρομερὴς, parvis partibus constans, seu minutis, aut tenuibus. Aristotel. de cœlo.

Μικρομέρεια, tenuitas partium.

Μονομερὴς, unius partis.

Ὁμοιομερὴς, qui constat partibus inter se similibus; quas quidam similares partes vocant. Aristot. de part. an. l. 2. et 3. de cœlo. Quidam ὁμοιομερῆ definierunt, esse, quorum species totius nihil à partis specie differt: ut, aquæ, auri, lapidis, ligni.

Ὁμοιομέρεια, similitudo partium, vel (ut alii) similaritas partium.

Decomp. Ἀνομοιομερὴς, dissimilibus partibus constans; quas quidam dissimilares vocant. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 1. cap. 1. Τῶν ἐν τοῖς ζώοις μορίων, τὰ μέν ἐστιν ἀσύνθετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ —— τὰ δὲ σύνθετα, ὅσα εἰς ἀνομοιομερῆ, &c. cap. 4.]

Παχυμερὴς, crassis partibus constans, crassus. Aristotel. Item metaph. crassus. [Tim. Locr. apud Plat. τὸ δὲ ψυχρὸν, παχυμερέστερον πόρων καὶ συμπιλωτικόν ἐστι.]

Παχυμέρεια, crassitudo partium. Gal.

Παχυμερῶς, crassè: et metaph. pro eo quod Lat. crassâ Minervâ.

Παχυμερέστερον, crassiore Minervâ, crassiùs, rudiùs. Gell. l. 14. c. 1.

Πενταμερὴς, quinquepartitus: i. in quinque partes divisus.

Πενταμερῶς, quinquepartitò.

Πολυμερὴς, multis partibus constans: vel in multas partes divisus. Aristot. et Plut. de defect. orac. Item multifarius, varius.

Πολυμερῶς, multifariam, variè, in epist. ad Hebr. c. 1. [v. 1.]

Συμμερίζομαι, (q. d. compartior,) unà partem accipio.

Συμμεριστὴς, particeps. Suid.

Τετραμερὴς, quadripartitus.

Τριμερὴς, tripartitus, triplex.

Τριμερίζω, in tres partes divido.

Ὑπομερίζω, subdivido.

Ὑπομερισμὸς, subdivisio.

Composita ex μόρος, ac primùm retinentia ο.

Αἰνόμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix, qui gravi et crudeli fato premitur. Il. χ'. et Od. ί. Exp. etiam, cui misera sors contigit. (Æsch. S. c. Th. 910.)

Ἀλεξιμόρος, depulsor mortis, auxilians adversus mortem. Sophocl. (Œdip. Tyr. 171.)

Ἄμορος, expers, infelix. Hesych. (Eurip. Med. 1397.)

Ἀμορία, infortunium, fatum calamitosum. Od. ύ.

Ἄμμορος, non particeps. Od. έ. Item infortunatus, calamitosus. Hes.

Δυσάμμορος, (*decomp.*) infelix, infortunatus, calamitosus. Iliad. τ'. Apoll. Arg. lib. 2.

(Γάμοροι. Æsch. Suppl. 621.) ‡ terræ particeps.‡

Γειομόροι, οἱ, coloni propriè, qui agrum inter se dividunt. ¶ Apoll. Argon. lib. ult. γειόμοροι μύρμηκες, exp. οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες.

Γεώμοροι, pro eod. Plato de leg. l. 8. Callimach. hym. in Jovem.

Δύσμορος, † ὁ, ἡ,† cui difficilis portio et fatum obtingit; infelix, calamitosus. Il. χ'. Oppian. de venat. l. 3. Luc. Exponitur etiam κακοθάνατος, et δυσθάνατος, qui tetro mortis genere perit. Hesych. (Eurip. Med. 1220.)

Δυσμορία, miseria, qua aliquis fatum difficile et inclemens experitur. Item mors infelix, in Epigr.

Ἔμμορος, particeps: oppositum τῷ ἄμμορος. Od. θ'.

Ἔμμορον, Hesych. exp. εἱμαρμένον, quod in fatis est.

Ἐμμορίδαι, οἱ, esse dicuntur advenæ, coloni. Hesych.

Ἑξάμορον, sive ἑξαίμορον, sexta pars. Nicand.

Κάμμορος, infortunatus, cui malum et asperum fatum est: pro κακόμορος, Odyss. λ'. et β'. Item κακοθάνατος. Eustath. κάμμορον, exp. aconitum, videlicet κακῷ μόρῳ ἀναιροῦν, inquit schol. Nicand. Sic et apud Diosc. l. 4. c. 77.

Ὀψίμορος, serò moriens et lentè. Nonn.

(Παιδόμορος, Æsch. Ch. 1068.)

Πάμμορος, infelix, infortunatus. Sophocl. [Œd. Col. 157. Τὸν ξένε πάμμορ' εὖ φύλαξαι. Schol. ὦ περὶ πάντα δυστυχής.]

(Πρόσμορον ἀδελφεόν. i. e. ἀξιοθάνατον, ἢ τὸν συμπράκτορα αὐτοῦ. Æsch. S. c. Th. 582.)

Πρωτόμορος, primus mortuus. Æschyl. [Pers. 568.]

Συνάμορος, expers, ἀμέτοχος, ἄμορος. Herodot.

(Ταχύμορος. Æsch. Ag. 496.)

Ὑπέρμορον, et ὑπέρμορα, pro ὑπὲρ μόρον, sive ὑπὲρ μοῖραν, contrà quàm in fatis erat. Iliad. ά.

Τελεσσιμόρος, mortifer, funestus. Nonn.

Ὠκύμορος, qui subito fato abripitur, qui subito exitio perit. Od. γ'. et ε'. Item subitam mortem afferens: Il. ό. et Od. χ'.

Composita ex μόρος, in quibus mutatur ο in ω.

Ἐγχεσίμωρος, in vibranda hasta exercitatus, bellicosus, apud Hom. Il. β'. et alibi. Sic dici volunt quasi ὁ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένος, i. πεπονημένος, mutato ο in ω. Vide in in comp. ab Ὥρα, et à Μωρός.

Ἰόμωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, jaculator, bellator. Il. δ'. (242.) et ξ'. Sic dicitur ὁ μόρον ἐμποιῶν ἐν ἰοῖς, vel ὁ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένος, i. κακοπαθῶς ἔχων. Eustath.

Σινάμωρος, cui in fatis est nocere aliis, qui ad id natus est ut alios lædat et detrimento afficiat. Anacr. carm. lib. 2 σινάμωροι Πολεμίζουσι θυρωροί, pestiferi et exitiales janitores. Scribitur et σινάμορος, apud Herodot. in Terpsich. Exponitur et, πορνικὸς, scortationi deditus. Suid. † et Scholia ad Aristoph. Nub. 1066.†

Σιναμωρία, ἡ, maleficentia, seu natura noxia et prava. Arist. eth. 7. c. 6. Scribitur et, σινομωρία.

Σιναμωρέω, ῶ, damno seu detrimento afficio, deperdo, vasto, Herod.

Σιναμωρεῖσθαι dicitur etiam mulier, quæ marem patitur. Aristoph. in Nub. Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει. † v. 1066. V. Suidas in σινάμωρον.†

Ὑλακόμωρος, ad latrandum fato quodam natus: vel latrando se exercens et fatigans. Epithetum canum apud Hom. Od. ξ.

Composita ex μόριον.

Γεωμόριον, ου, τὸ, terræ portio. Hesych.

Δεκατημόριον, decima pars. Plat. de leg. l. 4.

Decomp. Ἑνδεκατημόριον, undecima pars.

Δωδεκατημόριον, duodecima pars. Plat. de leg.

Ἑκτημόριον, sextra pars, sextarius. Item ἑκτημόριοι, apud Athen. οἱ παλαισταί. Poll. Ἑκτημόριοι dicuntur fuisse vocati ab Atheniensibus, qui colebant agros, sextam fructuum partem illis pendentes. Plut. in Sol. Scribitur et ἑκτήμοροι, quasi per syncopen. Hesych.

Ἐπιμόριος, q. d. superparticularis. sic dicitur numerus, qui ad alium relatus ipsum semel continet, et aliquam præterea ejus partem, tertiam puta, vel quartam, aut deinceps. ut, ternarius est ἐπιμόριος binarii. Aristot. in probl. Vide et Philoponum.

Decomp. Ὑπεπιμόριος, numerus obversaria serie respondens τῷ ἐπιμορίῳ. vulgò appellatur subsuperparticularis.

Ἑπταμόριον, septima pars.

Ἡμιμόριον, dimidiata pars. Poll. l. 6. c. 36.

Θευμορία, Dei pars, hoc est, primitiæ, vel caro quæ sacerdotibus datur quum sacrificatur. Hesych. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 676. Ἤ νύ σε θευμορίη περιδέδρομεν ἄψεα νοῦσος. Schol. ἐκ θεῶν μεμοιραμένη νόσος περιέδραμεν. 973. Schol.]

Θευμοριάζω, Deo munus offero. Idem.

[Θεύμορος. Pind. Olymp. Od. Γ. 17. τᾶς ἄπο θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί, &c. Schol. αἱ ἀπὸ θεῶν μεριζόμεναι ἀοιδαὶ καὶ ᾠδαὶ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, &c.]

Μυριοστημόριον, decies millena pars. Arist.

Πεμπτημόριον, quinta pars: apud Plat. [de leg. ὁ δὲ φεύγων, ἂν ἡττηθῇ τὸ δεύτερον, τὸ πεμπτημόριον ἀποτινέτω τοῦ τιμήματος τῆς γραφείσης δίκης.]

Πολλοστημόριος, multesimus, unam ex multis partibus habens: unde accipitur etiam pro minimus. Aristot. pol. 5. Luc. Τὸ πολλοστημόριον, subst. multesima pars. Plut. in Themist.

Ποστημόριος, (q. d. quantesimus.) Ποστημόριον; interrog. quotæ partis?

Συμμορία, decuria, apud Athenienses. Demosth. in Aphobum, et alibi. Exp. etiam, curia, item tribus, item munerum societas.

Συμμορίτης, qui est ejusdem decuriæ. Poll.

Τεταρτημόριον, quarta pars, quadrans. Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 3. Item oboli quarta pars. Dicitur et τεταρτήμορον per syncopen. Poll.

Τριτημόριον, tertia pars cujuslibet rei, triens. Aristot. metaph. l. 4.

Τριτημορὶς, tertia portio, i. una de tribus. Herodot. in Clione.

[Τριτημοιρίη. Herodot. Hist. lib. 1. οὕτω τριτημοιρίη ἡ Ἀσσυρίη χώρη τῇ δυνάμει τῆς ἄλλης Ἀσίης.]

Composita ex μοῖρα.

Ἄμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers, cui nulla portio obtigit, cui nihil sorte obvenit. Plat. de leg. l. 9. ἀνώνυμον ἐᾶν, καὶ ἄπαιδα, καὶ ἄμοιρον κεῖσθαι. Et cum genit. Isocr. in Evag. et Xen. Pæd. 7. (Eurip. Phœniss. 571. Soph. Œdip. Tyr. 255.)

Ἀμοιρέω, exors et expers sum, portio mihi nulla tribuitur, destituor, careo: ut, ἀμοιρεῖν τῆς ἀληθείας, Hermog. Et, ἀμοιρεῖν τῆς συμφορᾶς, calamitatis exortem esse. Phil. de vita M. l. 1.

Ἀμοίρημα, τὸ, nulla sors, vel infortunium.

Ἄμμοιρος, expers. Item immortalis, lethali fato non obnoxius. Hes.

Ἀμμοιρία, infortunium, calamitas: apud eundem.

Ἀπόμοιρα, ἡ, pars, portio, sors, participatio. Greg.

Διαμοιράομαι, dispertior, in partes dirimo, divido. Od. ξ'. Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων.

Διαμμοιρηδὰ, divisim, in æquales partes dividendo. Apoll. [iii. 1028. Δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμμοιρηδὰ φυλάξας, &c. Schol. τὸ διαμμοιρηδὰ, ἀντὶ τοῦ, κατὰ ἴσας μοίρας, &c.]

Δίμοιρος, duas habens partes totius in tres divisi. bes, vel bessis. Plut. in Tiberio. (Æsch. Suppl. 1078.) Δίμοιρον propriè significat rei cujuslibet partes duas. Sed peculiariter de moneta dicebatur, pro triobolo, secundum quosdam: quod hoc esset δίμοιρον drachmæ. Plat. in Axiocho.

Διμοιραῖος, duplaris, qui est duarum partium, seu qui duas partes continet. ut, τόκος διμοιραῖος, usura bessis, id est, octo per duodecim. In Anth.

Διμοιρία, duæ partes totius in tres divisi. duplum, respectu tertiæ partis. Xenoph. Hell. 6. Luc. in Tim. Et, in hæreditate, bes. Est etiam vocabulum militare, significans ἡμιλοχίαν.

Διμοιρίτης, ου, ὁ, qui duplam portionem capit, vel cui dupla portio datur. Et, διμοιρῖται, milites quibus duplex annona datur, aut duplex stipendium. Arrian. Item διμοιρίτης, qui διμοιρίᾳ præfectus est. Luc. Synes. de insomn.

Decomp. Ἐπιδίμοιρος, bes alter.

Δύσμοιρος, cui difficilis sors aut fatum obtingit, infelix, infortunatus. Item mala infelicique morte periens, ut δύσμορος.

Δωδεκάμοιρος, in duodecim parteis divisus. Epigram.

Ἐπιμοιράω, seu ἐπιμοιράομαι, impertio seu impertior, partem tribuo, participem reddo. Phocyl. Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι. Et cum genit. particeps fio, sortior. Phil. de mund. μηδὲν μέρος ὑπολειπόμενος τῶν σωμάτων, ὃ ταφῆς ἐπιμοιρήσεται, quæ sepulturæ particeps fieret.

Ἐπίμοιρος, particeps. Eurip.

Εὐμοιρία, bona portio: vel bonam portionem sortitum esse. felicitas. Phil. de vita M. l. 1. Herodian. l. 1. et 2.

(Εὔμοιρος. Æsch. Eum. 893.)

Εὐμοίρως, bona et felici portione; seu fato bonam tribuente portionem; i. feliciter. Joseph.

Εὐμοιρῶ, unde εὐμοίρησεν, prospera fortuna usus est. Hesych.

Θεόμοιρος, divinitus sortem adeptus. [Pind. Pyth. Od. E. 6. Ὦ θεόμοιρ' Ἀρκεσίλα, &c. Schol. ὦ ἐκ θεοῦ ταύτην ἔχων τὴν μοῖραν Ἀρκεσίλαε, ὅ ἐστιν, ἐκ θεῶν εἰληφὼς τὴν βασιλείαν, &c. Isthm. Od. H. 84. Τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλέϊ θεόμοιρον ὀπάσαι γάμου Αἰακίδᾳ γέρας, &c.]

Ἰσόμοιρος, et ἰσήμοιρος, cui portio par et æqualis cum cæteris datur: vel qui parem portionem accipit. Xenoph. Pæd. 2. καὶ τούσδε ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέτας ἰσομοίρους ἀεὶ πάντων ἐποίει. Soph. in Elect. γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ. (Æsch. Ch. 317.)

Ἰσομοιρία, æqualis portio. Thucyd. l. 7. Phil. de vita M. l. 3.

Ἰσομοιρέω, æquam portionem capio. Thucyd. lib. 6. Isocr. in Paneg. ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἀλλήλους. † Xen. Pæd. l. 2. 48. c. et p. 52. a. cum gen.†

Μεμψίμοιρος, q. d. qui de sorte sua queritur, qui sortem suam incusat. querulus. Isocr. in Paneg.

Μεμψιμοιρέω, conqueror, seu crebris querimoniis sortem meam incuso. Phil. de vita Mos. lib. 1. καὶ πάλιν ἤρξαντο μεμψιμοιρεῖν, iterum suam fortunam conqueri cœperunt. Item simplic. conqueror, seu queror, incuso, Luc. τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, &c. Item expostulo, succenseo. Demosth. pro coron. οὐ μεμψιμοιρεῖ ὁ δῆμος οὐδὲν αὐτῷ.

[Μεμψιμοιρητέον. Polyb. Hist. lib. 4. ὅτι δὲ τὰς εἰς κοινὸν εἰσφορὰς ἀπεῖπον, μεμψιμοιρητέον.]

Μεμψιμοιρία, conquestio, querela: vel querula suæ sortis incusatio.

[Ὑπομεμψίμοιρος. Cic. ad Attic. lib. 6. epist. 1. Appius enim ad me ex itinere bis, terve ὑπομεμψιμοίρους litteras miserat, &c.]

Πεντάμοιρος, quintarius, quinque habens partes.

Decomp. Ἐπιπεντάμοιρος, quintarius alter.

Πρόμοιρος, qui præmaturo fato obit, qui præmatura morte decedit: vel ante fatum occidens: apud Suid.

Συμμοιράομαι, participo, simul partem capio. In nov. const.

[Τετράμοιρος. Eurip. Rhes. 5. Οἱ τετράμοιραν νυκτὸς φρουρὰν Πάσης στρατιᾶς Πόλεως Τροίας προκάθηνται.]

Τετραμοιρία, quadrupla portio, vel quarta pars: apud Xen. Hell. 6.

Τριμοιρία, tripla portio. dodrans. i. tres partes ex quatuor. Xen. ibid.

(Τρίμοιρος. Æsch. Ag. 881.)

Τριμοιρίτης, qui tres ex quatuor parteis capit. Luc.

ΜΕΙ'ΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, minor. † opp. τῷ πλείων. Xen. Pæd. l. 6. p. 160. c.† Comp. est irregularis nominis μικρός. Τὸ μεῖον, minus: ut, μεῖον ἔχειν, minus habere, i. inferiore esse conditione, apud Xen. † Pæd. l. 4. p. 92. c. et l. 3. 15.† ¶ Item meon: herbæ genus apud Diosc. l. 1. c. 3.

[Μειόνως. Soph. Œd. Col. 105. εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ Μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν. Schol. ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακὰ, &c.]

Μειόω, ῶ, minuo, minorem reddo. † Xen. Pæd. 6. p. 166. b.†

Μειοῦσθαι, plerunque signif. inferiorem esse, deteriore esse conditione; quod et μειονεκτεῖν dicitur: ut, οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν μεγάλα θυόντων, arbitrabatur, suum sacrificium non inferius esse quàm eorum qui magna fecissent. Item passivè. Xenoph. μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, mente minuor, in delirium vergo. † μειοῦσθαι pass. minui, opp. αὐξάνεσθαι. Xen. Pæd. l. 5. p. 145. Sic p. 147. e.†

Μείωσις, imminutio, extenuatio.

Μειωτὸς, decrementum suscipiens, qui decrescit, aut decrescere potest.

Μειωτικὸς, οῦ, ὁ, vim habens diminuendi seu imminuendi.

Composita.

Ἀμείωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non imminutus, ideoque integer, vel de quo nihil potest diminui, qui minor fieri nequit.

Ἀπομείωσις, diminutio. In Anth.

Συναπομειόω, simul diminuo. ibid.

ΜΕ'ΛΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, domus. Il. β'. Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον. † In plur. μέλαθρα, Soph. El. 1281.† (V. Æschyl. Ag. 117. 780. Eurip. Med. 135. Phœniss. 199. ὑπώροφα μέλαθρα. ib. 271.) ☞ Quidam hoc nomine propriè significari volunt mediam tecti trabem, dicique ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ.

Composita.

Πολυμέλαθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas habens ædes, seu multa atria. Nonn.

Ὑψιμέλαθρος, altas habens ædes, seu excelsa habens atria: ut, ὑψιμέλαθρον αὐλίον, apud Hom. hym. in Merc.

ΜΕ'ΛΑΣ, ανος, ὁ, niger, ater. Fœmininum μέλαινα, nigra, atra, neut. μέλαν, nigrum, atrum. Comp. μελάντερος, superl. μελάντατος. Il. γ'. ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Sic apud medicos μέλανες χυμοὶ, et μέλαινα χολή. Apud Hom. μελαινάων ὀδυνάων, et μελαίνας φρένας, accipitur pro profundis. ¶ Μέλαν, ανος, τὸ, etiam substantivè accipitur: ut, τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, nigrum oculi, i. nigra pars. sic, μέλαν τῆς δρυὸς, nigrum quercus, i. medulla. Ponitur etiam pro atramento, seu pigmento atro: ut, τὸ μέλαν τρίβειν. Poll. Id ipsum vocant et μέλαν ζωγραφικὸν, atramentum pictorium. Apud medicos μέλαν Ἰνδικὸν, atramentum Indicum. Apud Hipp. μέλαν τὸ Κύπριον, Cyprius cinis. Galen. in lex. (Metaph. dicitur ἡ Ἀρά. Æschyl. S. c. Th. 838. μέλαινα πλαγά. Pers. 1058.)

Μελανότης, ητος, ἡ, nigredo, nigrities, nigror. Gal. ad Glauc.

Μελανία, ἡ, idem. Dioscor. [Polyb. Hist. lib. 1. ταῖς δὲ ψυχαῖς παραπλησίως τοιαῦται πολλάκις ἐπιφύονται μελανίαι, καὶ σηπεδόνες, &c. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. ἡνίκα δὲ δείλη ἐγένετο, ἐφάνη κονιορτὸς, ὥσπερ νεφέλη λευκὴ, χρόνῳ δὲ συχνῷ ὕστερον ὥσπερ μελανία τις ἐν τῷ πεδίῳ ἐπιπολύ. Aristot. Categor.]

Μελανίζω, nigrico, nigrum imitor.

Μελαίνω, sive μελάνω, nigrum reddo, denigro.

Μελαίνομαι, interdum neut. nigresco. † Hesiod. Asp. 167.† (Æsch. Suppl. 160.)

[Μελανέω. Apoll. Rhod. Arg. iv. 1573. ἔνθα μάλιστα Βένθος ἀκίνητον μελανεῖ.]

Μέλασμα, τὸ, nigror, nigredo. Pollux esse dicit nigrum pigmentum seu atrum, quo coma denigratur.

Μελασμὸς, οῦ, ὁ, q. d. denigratio.

Μελάνωσις, denigratio, macula, Greg. Naz.

Μελαντηρία, ἡ, melanteria: succus niger in metallis concrescens. quem inde quidam atramentum metallicum nominarunt. Vide Diosc. l. 5. c. 118.

Μελάνθιον, sive μελάνθιος πόα, melanthium: herba de qua Theophr. hist. pl. l. 1. c. 22. et Diosc. l. 3. c. 93.

Μέλαις, Æolico pleonasmo dicitur pro μέλας, ut τάλαις pro τάλας, autore Etymol.

Μελάγχιμος, idem quod μέλας, ut, μελάγχιμοι πέπλοι, Eurip. in Phœn. (μελάγχιμος νὺξ dicitur. Æschyl. Pers. 301. Choëph. 9.)

Κελαινὸς, οῦ, ὁ, ater, niger: ut, κελαινὸν αἷμα, ater cruor. Iliad. μ'. et alibi apud Hom. Κελαινὸν κῦμα, ater fluctus: κελαινὴ νὺξ, atra nox, apud eundem. et κελαινὸν ἦτορ, apud Hesiod. in Asp. † 429.† Sic Sophocl. κελαινοῖς ξίφεσι, atro cruore imbutis, seu cruentatis. Aliquando expon. horrendus, obscurus: quia talia sunt atra. [Æsch. Pers. 428. Suppl. 785.]

Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo.

Κελαινιάω, ῶ, nigrico, sum niger. A quo particip. κελαινιόων, nigricans: pro quo Poëtæ dicunt κελαινιόων, apud Hom.

[Κελαινοῦμαι, ταράσσομαι. Æschyl. Ch. 411.]

Composita.

Ἀμφιμέλαιναι, utrinque nigræ: sic dicuntur φρένες, Iliad. ά. quòd irâ tanquam fumo quodam denigrentur. At Iliad. ρ'. easdem sic appellari scribit Eustath. διὰ τὴν ἐν βαθεῖ, αὐτῶν θέσιν.

Ἀπομελαίνω, denigro, nigrum reddo, nigrefacio.

Διαμελαίνω, denigro, nigrefacio, nigro induco.

Ἐπιμέλας, nigricans. Aristot.

Ἐπιμελαίνομαι, niger reddor, nigresco, vel in superficie nigredine inficior.

[Παμμέλας. Luc. Prometh. in Verb. p. 15.] [Hom. Odyss. Γ. 5. τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ. Hic locus a Strabone laudatur, Geogr. lib. 8.]

Προμελαίνω, priùs nigrum reddo.

Προμελαίνομαι, prænigresco. Nicand.

Συμμελαίνω, simul nigrum reddo, μελαίνω, denigro. Plut.

Ὑπομέλας, subniger, nigricans.

Ὑπομελανίζω, fio subniger, nigrico. Diosc. l. 5. c. 85. (de pompholyge:) ἡ μὲν γὰρ ὑπομελανίζει καὶ βαρυτέρα ἐστὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, &c.

Ὑπομελαίνω, pro eodem, apud Paus.

Ὑψιμέλαιναι, altè nigræ: vel altæ et nigræ. epithetum navium. Il. ό.

ΜΕ'ΛΔΩ, liquefacio, seu macero; consumo. Exponitur etiam, elixo, coquo. Propriè signif. membra exedo et consumo. ☞ Παρὰ τὸ μέλη ἔδειν, inquit Etym.

Μέλδομαι, liquefio, &c. Item pro μέλδω. ut Il. φ'. (de lebete:) Κνίσσῃ μελδόμενος.

ΜΕΛΕΑΓΡΙ'ΔΕΣ, Africanæ gallinæ. Aristot. in hist. anim. Plin. l. 10. c. 26. Varr. l. 3. c. 9. Plinio sunt πηνέλοπες, l. 35. c. 2.

ΜΕΛΕΔΑΙ'ΝΩ, curo, ἐπιμελοῦμαι. Herodot. τοὺς νοσέοντας κατέλιπεν ἐν τῇσι Πύλῃσι μελεδαίνειν τε καὶ τρέφειν. Hippocrates prorrhet. 2. ὥς τε μὴ πάμπολλα δεῖ ὁρᾶσθαι ὑποσκαπτόμενον τὸν μελεδαίνοντα, eum qui curat. Item metaph. sicut et Lat. curo. Theocr. idyll. 10. οὐ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα, non curat eum qui potum ministrat. i. non desiderat. ☞ Etymon vide in Μελέδημα.

Μελεδαίνομαι, curor. Hippocrat. lib. de nat. infant. ἢν μὴ μελεδαίνηται ἐν τάχει.

Μελέδημα, τὸ, cura, curiosa et anxia cogitatio. Il. ψ'. Od. ύ. Et ψ'. (de somno:) λύων μελεδήματα θυμοῦ. ☞ Dictum volunt παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν. Sic Latini curas dictas aiunt quasi cor urentes.

Μελεδήμων, ονος, ὁ, curator, qui se exercet. in Epigr.

Μελέδη, ἡ, cura, curatio, θεραπεία. Hippocr. γυναικ. l. 1.

Μελεδὼν, ῶνος, ὁ, cura, idem quod μελέδημα. Hesiod. in Erg. ¶ Hesychio est etiam rex, curator, præfectus. qua significatione dicitur et μελεδωνεὺς, et μελεδωνός, teste eodem. [Μελεδωνός. Philostr. l. 3. c. 24. Μελεδωνεύς. Theoc. κδ'. 104.] Apud Herodot. [lib. 2.] legitur fœm. gen. μελεδωνοὶ ἀποδεδέχαται τῆς τροφῆς, curatrices seu procuratrices. Alioqui ponitur et masc. gen. pro, curator, procurator.

Μελεδώνη, ἡ, idem quod μελεδὼν, cura. Homer. Odyss. τ'. Hesiod. in Erg. [Theoc. κά. 5.] Apud Hippocr. lib. 1. γυναικ. καὶ δεῖται πολλῆς μελεδώνης, eget multâ curâ, vel curatione.

ΜΕ'ΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, pedica, funis quo ligantur artus, ἢ τὰ μέλη. Opp'an. in Cyneg.

ΜΕ'ΛΕΙ, (impers.) curæ est. Iliad. β'. οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα. Sic Plato de leg. 8. ἑορταὶ μέλουσι πᾶσι. Aristoph. in Plut. τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει. Dicitur et, μέλει μοι περὶ τούτου, apud Isocrat. et Plat. Et, μέλει μοι ὑπὲρ τούτου, apud Dem. Et cum infinit. Ut apud Soph. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι. † ὀλίγον μοι. Aristoph. Nub. 1140. cum ὡς. Xen. Pæd. l. 3. p. 72. e.† Partic. τὸ μέλον, quod curæ est. Plat. in Apol. οἶσθα μέλον γέ σοι, nosti tibi curæ esse. Fut. μελήσει, tanquam verbum circumflexum. Od. ά. μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει. Pr. μεμέληκε, apud Xen. et per syncopen μέμηλε, apud poëtas. ut Il. β'. et alibi. Et plusq. μεμήλει, curæ erat. † plusq. perf. ἐμεμελήκει, cum dat. pers. et gen. rei. Xen. Pæd. p. 216. e.† Particip. μεμηλὼς, qui curæ est, cujus cura geritur, gratus. Interdum et qui curam gerit, qui curat: Il. έ. μέγα πλούτοιο μεμηλώς. Sunt et qui μέμηλε medium præteritum esse volunt, ut βέβουλα pro βεβούληκα. [Æschyl. S. c. Th. 206. Pr. 937. μέλειν πάρεστι. Pers. 1054. ‡ ibi lugubriter canere reddit Butl. in Ind. Æsch.‡ V. Eurip. Med. 1057.]

Μέλομαι, curam gero, curo; ut, μέλομαι ἀγγελίας, apud Apoll. Arg. 1. Sic in epigr. l. 4. μήτι μέλεσθε λόκου. [Μελέσθω. Æschyl. Eum. 61. μέλεσθαι. Eurip. Phœniss. 320. 713. μέληται. Theoc. ιζ'. 78.]

Μέλεται, etiam dicitur pro μέλει. Hesiod. in Theog. ἦσιν ἀοιδὴ μέλεται. Fut. μελήσεται. Il. ά. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται. Et partic. μεμελημένος, qui curæ fuit, aut qui curæ est. Item activè, solicitus: unde adverb.

Μεμελημένως, solicitè, cura adhibita, elaboratè, apud Platonem in Protagora.

Μέλημα, τὸ, cura. Theoc. Idyll. 14. [Æsch. Ag. 1560. Ch. 233. Eum. 447.]

Μέλησις, et μελησμὸς, pro eod.

Μελέτωρ, qui curam gerit alicujus rei, cui negotium aliquod curæ est. Soph. [El. 851. ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει. Schol. φροντιστής. ᾧ ἐπιμελὲς γέγονε μετελθεῖν τὸν τοῦ πατρὸς θάνατον τοῦ Ἀμφιαράου.]

Μέμβλεται, per syncopen, et pleonasmum τοῦ β, pro μέληται, curæ est. Il. τ'. μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς. † Sic Hesiod. Theog. 61.† Itidemque plusquam p. μέμβλετο, pro μεμέλητο. Od. χ'. φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ Μέμβλετο. Invenitur etiam μέμβλεσθε, apud Apoll. Arg. tanquam à μέμβλομαι.

Μελέτη, ἡ, cura. Hesiod. in Erg. μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει. [Eurip. Med. 1101. Aristoph. R. 1351.] ¶ Item in soluta oratione, meditatio, exercitatio, præmeditatio, apud Thuc. lib. 2. et 5. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Item industria, apud Synes. Item declamatio: quod sit exercitatio et velut præludium ad forensis orationis concertationem.

Μελετηρὸς, exercitatus. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. ἔκρινον δ' αὐτὸν καὶ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων, τοξότης τε καὶ ἀκοντίσεως, —— μελετηρότατον.]

Μελετάω, ῶ, curo, curam gero. Hesiod. in Erg. μελετᾷς βίου. In soluta oratione, meditor, exerceo. Thuc. lib. 1. μελετήσομεν καὶ ἡμεῖς ἐν πλείονι χρόνῳ τὰ ναυτικά. Et cum infinit. apud Plat. in Phæd. † μελετῶσαι τά τε ἄλλα. Xen. Pæd. 1. 2. 12. et 1. 5. 1. et 1. 6. 15. τὰ πολέμια ἔργα. et l. 2. p. 42. c. τόξῳ, ἀκοντίῳ μελετᾷν. et πονεῖν. l. 2. 53. d. ἐν τάξει πορεύεσθαι. l. 3. p. 85. b. et πρὸς ἡδονὴν διακεῖσθαι. l. 4. p. 89. d.† Interdum sine adjectione, me exerceo, apud Thuc. Hinc et μεμελετηκὼς, qui se exercuit, exercitatus. Xen. Hell. 6. Item declamo. Plut. in Cic. et Epigr. l. 2.

Μελετάομαι, ῶμαι, exerceo: unde μεμελετημέναι τέχναι, apud Xenoph. † Pæd. 1. 6. 36.† artes quarum peritia exercitatione comparata est: seu artes quibus animi exculti sunt.

Μελέτημα, τὸ, idem quod μελέτη, meditatio, exercitatio: apud Xen.

Μελετητικὸς, ad meditationem aptus seu exercitationem: aut meditationis studiosus, meditationi deditus. Exponitur etiam, declamatorius.

Μελετητήριον, ου, τὸ, q. d. meditatorium: locus meditationis seu exercitationis: apud Plutarch. Item instrumentum quo quis se exercet. Hesych.

Composita: ac primùm ex μέλει, et μέλομαι.

Ἀμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui curam non gerit, negligentia utens circa quidpiam. Isocr. οὕτως ἀμελὴς καὶ κακὴ περὶ αὐτὸν ἐγένετο. Et cum genit. apud Xen. † Pæd. p. 196. e.† τὸ ἀμελὲς, (passivè de re,) quod negligitur, quod curæ non est. † Comp. ἀμελέστερος. Xen. Pæd. p. 196. e.†

Ἀμελῶς, negligenter, segniter, non adhibita cura et studio. Isoc. in Panath. Dicimur ἀμελῶς ἔχειν τινὸς, neglectui habere aliquem, et ἀμελῶς ἔχειν περί τινα, vel περί τι. Xen. Pæd. 1.

Ἀμέλεια, ἡ, negligentia, incuria, neglectus. Xenoph. Pæd. 8. Demosth. Olynth. 1. Dicimur et ἀμελείᾳ δοῦναί τι, aliquid non curare, apud Eurip. [Iph. in Aul. 850. ἀλλ' ἀμελίᾳ δὸς αὐτὰ, καὶ φαύλως φέρε. ne cures ista.]

Ἀμελέω, ῶ, f. ήσω, curæ non habeo, negligo, contemno. † τινός. Xen. Pæd. 1. 6. 4.† Il. ρ'. Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε, neglexit jussa Menelai. Isocr. in Busir. encom. τῶν κοινῶν προσταγμάτων ἀμελεῖν. Dicitur et, ἀμελεῖν περί τινος, apud Demosth. [Æsch. Eum. 86.]

Ἀμελοῦμαι, negligor, neglectui habeor. [Soph. Œdip. Tyr. 111.] Plat. in apol. οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα. † Xen. Pæd. l. 5. p. 147. c.†

Ἀμελεῖται, (impersonaliter,) cura nulla fuit. Æschin.

Ἠμελημένος, (particip.) neglectus, aut qui negligitur, ut, ἠμελημένη ἐσθὴς, Xenoph. Interdum activam, interdum passivam signif. habere traditur hoc verbum.

Ἠμελημένως, non habita ulla cura, negligenter.

Ἀμελητέος, negligendus. Et, ἀμελητέον, (sub. ἐστὶ,) negligere oportet, apud Isocr. in Evag.

Ἀμελητὶ, idem quod ἀμελῶς.

Ἀμελησία, idem quod ἀμέλεια.

Ἀμέλει, adverbium factum ex imperativi modi secunda persona contracta, q. d. ne cures, ne sis solicitus. † Aristoph. Nub. 875.† [Ἀμέλει καλῶς. R. 535.] Quidam exp. atqui, certè, nimirum: apud Demosth. et Plat. in Phæd. Item etenim, quoniam, vel quandoquidem: apud Luc. et Gal. Capitur et pro, itaque, à Suid. et Hesych. Item pro, verbi gratia, non aliter atque quomodo; ubique; apud Luc. et alios.

Decomp. Ἀπαμελέω, ῶ, prorsus negligo, vel simpl. negligo.

Ἀπαμελέομαι, οῦμαι, negligor.

Ἀπημελημένως, neglectim cum contemptu.

Ἐξαμελέω, ῶ, negligo, vel prorsus negligo.

Ἐξαμελοῦμαι, negligor: ut, ἐξημέλητο τὰ θεῶν αὐτοῖς, Plut. Ἐξημέληται, impersonaliter etiam sumitur, apud Aristot. eth. 10. c. 9.

Καταμελέω, ῶ, negligo, nullam curam gero: vel prorsus negligo, valde negligo. Soph. Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. Interdum negligo, i. neglectui habeo seu contemptui. Unde pass. καταμεληθεῖσα, apud Plut. Et, κατημελημένος, neglectus, contemptus. Item vilis, apud Isocr.

Κατημελημένως, cum neglectu. Quidam exp. neglectim, contemptim.

Παραμελέω, ῶ, q. d. subnegligo, subaspernor. † Xen. Pæd. 1. 5. 14.† Exponitur etiam simpl. negligo, sperno. Thuc. l. 1. ὅτι αὐτῶν παρημέλουν ὄντες ἄποικοι. Plutarch. in Cam. παραμελοῦντες τῶν καλῶν, res honestas contemnentes.

Παραμελοῦμαι, negligor, spernor: unde, παρημελοῦντο, negligebantur, contemptui erant. Plut. in Thes. [Æsch. S. c. Th. 708. Eum. 300.]

Παρημελημένως, neglectim, contemptim.

Ἐκμελὴς, socors, iners: apud Synes. Vide et in comp. à Μέλος, cantus.

Ἐπιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui curam agit. Xen. ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, curæ habes amicos. Exponitur etiam, solicitus, diligens: apud eundem. Interdum (pass. signif.) quod curæ habetur, quod curæ est. Plato epist. 7. τοῦτο ἐπιμελές ἐστι πολλοῖς. Et cum infin. Dem. et Æsch. ut, τῷ ἀνάνδρῳ ἀνδραγαθεῖν οὐκ ἐπιμελές. Τὸ ἐπιμελὲς, interdum substantivè, pro, diligentia: ut, τούτων πάντων ἐπιμελές ἐστι τῇ συγκλήτῳ.

Ἐπιμελῶς, cura adhibita, solicitè, diligenter. Dem. pro cor.

Ἐπιμελέστερον, diligentius.

Ἐπιμελέστατα, diligentissimè.

Ἐπιμέλεια, ἡ, cura, diligentia, studium. ut, ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, curam horum habeo. et, ἐπιμέλειάν τινα ποιοῦμαι περί τινος, apud Isocr. in Plataïco. † Xen. Pæd. 1. 2. 9.† [Act. 27. 2.] Dicitur et, ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαί τινος, apud Demosth. &c. Exponitur etiam, curatio, procuratio. Item curatio muneris.

Ἐπιμελέομαι, οῦμαι, curo, curam gero, studeo, operam do. † τινός, alicujus curam gerere. Xen. Pæd. 1. 6. 3. (de personâ.) σεαυτοῦ, sui ipsius. l. 6. 13.† Xenoph. Hell. 5. ἐπιμελεῖσθαι τοῦ χωρίου. Plat. de leg. ἐπιμελεῖσθαι περὶ οἰκοδομικῆς. Et cum accus. Xen. Hell. 5. τά τε ἄλλα ἐπεμελεῖτο. Dicitur et, ἐπιμελεῖσθαι πράγματος, ὅπως. vel ὡς ἂν πραχθείη, dare operam ut negotium aliquod effectum reddatur; apud eundem Xen. † cum ὑπέρ. Pæd. 1. 6. 12. cum ὅπως. l. 4. p. 97. a. et l. 5. p. 122. d. οἱ νόμοι δοκοῦσιν ἐπιμελούμενοι, leges videntur curare. 1. 2. 2.† Item exequutor sum testamenti. Laërt. [Eurip. Phœniss. 513.]

† Ἐπιμελητέον, verbale. curandum. Xen. Pæd. l. 4. p. 102. d.†

Ἐπιμέλομαι, idem. Xen. ἐπιμέλονται τοῦ θηρᾶν, curam gerunt venationis. Et, ἐπιμελόμενοι τῶν πραγμάτων, Isocr. † ἧ (sc. ἐπιμελείᾳ) ἐπιμέλονται, quâ curâ curant. Xen. Pæd. 1. 2. 6.†

Ἐπιμέλημα, negotium cujus curam gerimus, res quæ curæ est. Xen. in Œcon.

Ἐπιμελητὴς, οῦ, ὁ, curator, qui curam rei alicujus suscipit. Exponitur etiam, procurator. Xen. Pæd. 8. Et peculiariter, exequutor testamenti. Laërt.

Ἐπιμελητικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad curam gerendam alicujus negotii. Et pro, diligens et peritus curator. Xen. in Œcon. [§. 19.]

Decomposita.

Ἀντεπιμελέομαι, οῦμαι, vicissim curam gero. Xen. Pæd. 5. † p. 177. c.† [Cyri Expedit. lib. 3. cap. 1. §. 11. ἡμῶν δ' οὐδεὶς οὐδὲ ἀντεπιμελεῖται, ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιούμεθα. Thucyd. Hist. lib. 3. §. 12. ἀντεπιμελῆσαι. Schol. τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν δέξασθαι. Vide Notam Cl. Editoris, ad loc. et Steph. App. col. 459. A.]

Ἀνεπιμέλητος, qui curam non habet.

Προσεπιμελοῦμαι, insuper curam gero, insuper curo. [Plat. de Leg.]

Συνεπιμελοῦμαι, simul curam gero, seu curo; vel unà cum alio curam gero, aut curo. Xen. † Pæd. l. 5. p. 136. a.†

† Συνεπιμελητὴς, qui simul curam gerit. Xen. Pæd. l. 5. p. 136. a.†

Μεταμέλει, (impersonale,) pœnitet. Plat. in apol. οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ. Isocr. μεταμέλει αὐτῷ ἂν εἰς ζῶντα ἐξήμαρτεν. † cum gen. Xen. Pæd. l. 5. p. 118. a. μεταμέλει μοι ὅτι. l. 5. p. 126. c.† Herod. in Erat. καὶ τῷ Ἀρίστωνι τὸ εἰρημένον μετέμελεν, pœnitebat eum sui dicti. † Aristoph. Nub. 1112.† [Μεταμέλει, personal. Æsch. Eum. 774.]

Μεταμέλομαι, pœnitentia ducor. Thuc. l. 4. μετεμέλοντο τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι. Sic et apud Xen. Pæd. 4. Invenitur et μεταμελοῦμαι, apud Phalar. in epist.

Μετάμελος, ου, ὁ, pœnitentia. Thuc. lib. 7. ¶ Apud Plat. adjectivè sumitur.

Μεταμέλεια, pœnitentia. † Xen. Pæd. l. 5. p. 126. d.† Exponi etiam potest, mutatio consilii. Aristot. eth. 3. Thuc. l. 3. Dicitur et, λαμβάνειν μεταμελείας, apud Thuc. et, ποιεῖσθαι μεταμελείας πολλάς. Isocr.

Μεταμελητικὸς, pronus ad pœnitentiam. Aristot. eth. 7.

Μεταμέμβλεται, Hesych. μεταμελήσεται.

Decomp. Ἀμεταμέλητος, cujus non pœnitet, aut pœnitere non potest. 2 Cor. c. 11. Rom. c. 11. [29. Aristot. de Morib. lib. 9. cap. 4. Ἀμεταμέλητος γὰρ, ὡς εἰπεῖν.]

Πασιμέλουσα, epithetum, quo Argo navis ornatur ab Hom. Od. μ'. ut quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poëtis et historicis, teste Eust.

Τημελῶ, peculiariter significat, curam habeo, seu gero, in iis, quæ ad cultum corporis, seu comptum, aut ad humaniter tractandum aliquem, pertinent. Plut. in symp. sept. sap. ἡ δὲ παιδίσκη πόθεν Ἀνάχαρσιν οὕτω τημελεῖ φιλοστόργως; Exponitur etiam curo, accuro, tracto. Eurip. in quadam epist. καὶ ταῖς ἄλλαις φιλοφροσύναις τημελεῖν.

Τημελὴς, exp. diligens, studiosus.

Τημέλεια, cura, ornatus.

Decomp. Ἀτημελῶ, non curo, abjicio.

Ἀτημέλητος, incuratus, inornatus, neglectus. Æschyl. in Prometh. [Ag. 899.] † Xen. Pæd. l. 5. p. 136. b. et l. 8. p. 203. a.†

Ἀτημελήτως, idem cum Ἀτημελῶς, incuriosè, negligenter. † Xen. Pæd. p. 203. b.† interdum et incultè, inscitè.

Ἀτημελὴς, idem quod ἀτημέλητος. Plut. in Ant.

Ἀτημέλεια, negligentia, incuria. Dicitur et ἀτημελία, apud Agathiam.

Ἀτημελῶς, negligenter, inornatè. Et pro eodem ἀτημελέως, Ionicè et poëticè.

Composita ex μελετάω.

Ἀμελέτης, cujus cura non est, qui negligitur, qui curandus non est, qui negligendus est. Theogn.

Ἀμελετησία, ἡ, q. d. inexercitatio, vel exercitationis carentia.

Ἀμελέτητος, inexercitatus. Exponitur etiam, immeditatus, imperitus, indoctus. Luc. in somn. cum genit. [Plat. Conviv. Δοκῶ μοι περὶ ὧν πυνθάνεσθε νῦν οὐκ ἀμελέτητος εἶναι.]

Ἀμελετήτως, inexercitatè, absque exercitatione. [Plat. Conviv. ὥστε (ὅπερ ἀρχόμενος εἶπον) οὐκ ἀμελετήτως ἔχω.]

[Διαμελετάω. Plat. de Leg. lib. 8. —— ὅπως αἱ πληγαὶ καὶ αἱ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διαμελετῷντο εἰς τὸ δυνατὸν ἱκανῶς; Parmen. μειράκιον γὰρ ὢν αὐτοὺς εὖ μάλα διαμελετήσει.]

Ἐκμελετάω, meditor, exerceo. Plat. in Hipp. majore, ἵνα ὅτι μάλιστά με ἐκμελετήσῃς. Plut. ἐκμεμελετήκει τὸν λόγον πρὸς τοὺς στρατιώτας εἰπεῖν, meditatus fuerat orationem habere ad milites.

Ἐμμελετάω, ῶ, exerceo in aliqua re. Et simpl. exerceo. Plat. [Alcib. παρόντος δὲ Λυσίου ἐμαυτόν σοι ἐμμελετᾶν παρέχειν οὐ πάνυ δέδοκται.]

Ἐμμελέτημα, τὸ, id in quo aliquis se exercet.

Καταμελετᾶν, meditari, exercere. Plat. de leg. et Demosth. in Mid.

Προμελετάω, ῶ, præmeditor. [Aristoph. Eccl. 116. Οὔκουν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε, Ὅπως προμελετήσωμεν, ἃ 'κεῖ δεῖ λέγειν. Thesm. 1188. Sch. Bourd. Προπαίζειν. Schol. Biset. Μελετᾶν, ἀσκεῖν, ἐπιμελεῖσθαι, γυμνάζεσθαι. Xenoph. Athen. Resp. cap. 1. §. 20. οἱ δὲ πολλοὶ ἐλαύνειν οἷοί τε εἰσβάντες εἰς ναῦς, ἅτε ἐν παντὶ τῷ βίῳ προμεμελετηκότες. Plat. Sophist.]

Προμελέτησις, præmeditatio.

ΜΕ'ΛΕΟΣ, ου, ὁ, vanus, inanis, stultus. Item infortunatus, infelix: hominis epitheton, apud poëtas. Hesiodus in Erg. Οὐκ ἐδίδου μελίοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο Θνητοῖς ἀνθρώποισι. † In Theog. 563.† Iliad. φ'. μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας, Νηπύτιε, i. nihil efficiens. Μέλεον usurpatur etiam adverbialiter, pro ματαίως, in cassum, otiosè, et sine ullo effectu. Il. κ'. οὐδέτι σε χρὴ Ἑστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν. Il. π'. μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω. Interdum poëtæ dicunt, μέλε, pro μέλεε, ut ἠλὲ, pro ἠλεέ. Aristoph. Ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας, ὦ miser, seu, ὦ stulte. † Sic et Nub. 1194.† [Μέλεος, cum Gen. Eurip. Med. 96. μέλεος μελέων ποδῶν. Soph. Œdip. Tyr. 487. V. Æschyl. Ch. 1007. S. c. Th. 785. Eurip. Med. 359.]

ΜΕ'ΛΙ, ιτος, τὸ, mel. Il. λ'. μέλι χλωρόν. Paus. in Att. οὔτε κηρὸν, οὔτε μέλι, ἀπ' αὐτοῦ ποιοῦσι. Athen. l. 2. ἄρτος μετὰ μέλιτος. De natura et usu mellis vide Diosc. l. 2. c. 101. et Plin. l. 22. c. 24. Metaph. Alex. apud Athen. l. 13. Ἡ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐστι πρὸς κεῖνον μέλι.

Μελιτόεις, εντος, ὁ, melleus, mellitus. Metaph. μελιτόεσσα γαλήνη, placida et quasi melleam jucunditatem imitans. [Pind. Olymp. A. 158. Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν, &c. Herodot. Hist. lib. 8. τὰ δ' ἐπιμήνια, μελιτόεσσά ἐστι. αὕτη δ' ἡ μελιτόεσσα ἐν τῷ πρόσθεν αἰεὶ χρόνῳ ἀναισιμουμένη, &c.] Α μελιτόεσσα, per contr. fit μελιτοῦττα, ut οἰνοῦττα ab οἰνόεσσα, in Οἶνος, teste Eust. qui ἐπὶ μελιπηκτων usurpari id vocabulum tradit. Aristoph. in Avibus, Ἡρακλεῖ τις βοῦν, λάρῳ ναστοὺς θύειν μελιτούττας. Sic et apud Theophr. histor. plant. lib. 9. cap. 9. Scribitur et μελιτοῦτα, apud Luc. in Lexiph. et alios. † Sic Aristoph. Nub. 507.†

[Μελίτεια. Theoc. Id. 4. 25.]

Μελιτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mellitus: idem quod μελιτόεις. vel melleum saporem referens, mel sapore imitans. Luc. in vit. aut. Plutarch. symp. 5.

Μελίτειον, scil. ποτὸν, potus melleus, seu mellitus; potus ex melle: mellina, (sub. potio.) Plut. symp. l. 4. Scribitur et μελίτιον, apud Hesych. At

Μελίδειον, favus. Suid.

Μελιτὸν, favus: vel mustum decoctum. Hesych.

Μελίτινος, melleus. Laërt.

Μελιτηρὸς, οῦ, ὁ, melleus, mellitus, vel mellarius: ut, μελιτηρὸν ἀγγεῖον, mellarium vas. Athen. l. 11.

Μελιτήριος χυλὸς, succus melligenus. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 8.

Μελιτήμερος, ὁ, ἡ, suavis ut mel, mellea dulcedine præditus. Hesych.

Μελιτίτης, ου, ὁ, melitites: ut, μελιτίτης οἶνος, vinum melitites, seu vinum ex musto et melle. Diosc. l. 5. c. 15.

Μελιτόω, ῶ, melle condio, melle misceo: unde pass. apud Thucyd. lib. 4. κολυμβηταὶ ὕφυδροι, καλωδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην.

Μελίτωμα, τὸ, opus dulciarium ex melle, placenta mellita. Diosc. l. 4. c. 64. Hom. in batrachom.

Μελιχρὸς, ου, ὁ, melleus, mellitus, mellea dulcedine præditus. Synes. ep. 164. Exponitur etiam, qui est mellei coloris, apud Theocr. Idyll. 5.

Μελίας σῖτος, mel frugum, ut Gaza exponit, apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. ult.

Μελίνη, ἡ, leguminis genus, simile milio, alio nomine panicum: de quo Diosc. l. 2. c. 120. et Gal. l. 6. simpl. pharm. Plin. l. 22. c. 25. panicum à Diocle medico mel frugum appellatum esse scribit, ad etymon alludente: hac enim voce μελίνη melleum quid significatur. Pro eodem dicitur et

Μέλινος, masc. gen. apud Theoph. hist. pl. l. 8. c. 1.

Μέλινον, verò apiastrum est, teste Varrone. l. 3. de re rust. c. 16.

Composita.

Ἀερόμελι, ιτος, τὸ, aërium mel. Quidam esse putant quod in Bibliis manna dicitur. Athen. l. 11.

Ἀπόμελι, Gal. comm. 2. in l. de fracturis, suo tempore vocatum fuisse scribit quod Hippocr. vocavit ὀξύγλυκυ. esse autem cremorem et decoctum favorum aceto mixtorum. Diosc. l. 6. cap. 17. ἀπόμελι dici scribit aquam eam, quæ elotis favis paratur et reponitur, et alio etiam nomine ὑδρόμελι appellari.

Δροσόμελι, roscidum mel. Theophr.

Ἐλαιόμελι, elæomeli, q. d. oleum melleum, quod in Syriæ maritimis ex quodam caudice manat. Vide Diosc. l. 1. c. 37.

Θαλασσόμελι, potionis genus ex duabus aquæ marinæ partibus ad singulas mellis additis, et vase conditis. Vide Diosc. l. 5. c. 20.

Κυδωνόμελι, et μηλόμελι, genus potionis quod ex cotoneis malis et melle fit; de quo Diosc. l. 5. c. 29.

Οἰνόμελι, vinum mulsum: quod et simpliciter mulsum dicitur, i. e. vinum melle conditum: de quo Diosc. l. 5. c. 16.

Ὀμφακόμελι, medicamentum ex uvis immaturis et melle: de quo Diosc. l. 5. c. 31.

Ὀξύμελι, oxymeli, seu oxymel, potionis genus ex aceto, sale marino, melle, et aqua pluvia. Exponitur etiam, acetum mulsum. Vide Diosc. l. 1. c. 22. Plin. l. 14. c. 7. et l. 23. c. 2. Gal. l. 4. de sanitat. tuenda, et in consilio puero comitiali scripto.

Ῥοδόμελι, mel rosaceum, de quo vide Aët. l. 3. c. 74. Diosc. l. 5. c. 35. Pallad. mensis Maii cap. 16.

Ὑδρόμελι, aqua mellita, seu aqua melle mista: quam Latini aquam mulsam, et mulsam simpliciter, appellant. de qua Diosc. l. 5. c. 17. Plin. l. 22. c. 24. et l. 14. c. 17.

ΜΕΛΙ'Α, ας, ἡ, fraxinus: arbor apta conficiendis hastis. Iliad. ν'. ὁ δ' αὖτ' ἔριπεν μελίη ὥς, cecidit ut fraxinus. Sæpius pro fraxinea hasta. Il. υ'. ἡ δὲ διαπρὸ Πηλιὰς ἦιξε μελίη. Sic et Iliad. χ'. et alibi. Vide et Dioscor. l. 1. c. 109.

Μελίϊνος, fraxineus: ut, μελίϊνον δόρυ, fraxinea hasta.

Composita.

Βουμέλιος, ου, ὁ, ἡ, et βουμελία, ἡ, q. d. bubula fraxinus, fraxini quædam species est, à Macedonibus sic appellata. Vide Theophr. de hist. pl. l. 3. c. 11. et l. 4. c. 9.

Εὐμελίας, et Ionicè εὐμελίης, ου, ὁ, fraxini peritus, i. fraxineæ hastæ. Il. δ'. et ρ'. † et poet. ἐϋμμελίης. Hesiod. Asp. 368. bellicosus.†

ΜΕ'ΛΙΣΣΑ, sive μέλιττα, ης, ἡ, apis. † Xen. Pæd. l. 5. p. 118. b.† (☞ Dicta à μέλι, cujus est opifex. Eustathius tamen scribit, ita vocatam esse, quoniam μήλοις ἐφιζάνει. ut sit μέλισσα, quasi μήλισσα, ex μῆλον et ἵζω.) Odyss. ν'. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι. Isocr. ad Demon. τὴν μέλιτταν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, &c. Vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. et Ælian.

Μελισσαῖος, cognomentum Jovis. Hesych.

Μελίσσιον, alveare. Hesych. [Evang. S. Lucæ, xxiv. 42. οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου.]

Μελισσεὺς, apiarius.

Μελισσὼν, vel μελιττὼν, ῶνος, ὁ, apiarium, mellarium, locus in quo siti sunt alvei apum.

Μελιττώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad apes accedens, qui de apum genere est. ut, τὰ μελιττώδη τῶν ζώων, pro ipsis apibus. Exp. etiam, melleus. [Μελιτώδης. Theoc. ιά. 94.]

Composita.

Ἀγριομέλισσα, apis agrestis seu sylvestris.

Εὐμελιττέω, ῶ, apes meæ bene mellificant.

ΜΕ'ΛΛΩ, (F. μελλήσω, apud Thuc. lib. 5. aor. 1. ἐμέλλησα, tanquam à verbo contracto.) Cum infinit. sæpe exp. sum, infinitivus autem exponitur participio futuri temporis: ut, μέλλω πέμπειν, Thucyd. sum missurus. Et cum inf. fut. ut Synes. ἐμέλλομεν δὲ ἄρα ποθήσειν τὴν γαλήνην, futurum erat ut à ventis tranquillitatem desideraremus. † Sic Xen. Pæd. l. 6. 20. et Aristoph. Nub. 991.† Et cum aor. inf. ut Iliad. ώ. Μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι. Particip. μέλλων, futurus. Ut, ὁ μέλλων χρόνος. Et, οἱ μέλλοντες, (subaudito infin.) interdum pro designatis magistratibus. Huic particip. sæpe additur infinit. ἔσεσθαι: ut, μελλούσης μάχης ἔσεσθαι. Pro eodem dicitur et μελλήσων, ut apud Xen. in Pæd. μελλήσων τι πάσχειν. Cum inf. exponitur etiam, debeo: ut apud Dem. pro cor. τί ἔμελλον κελεύσειν, ἢ, τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; quid ipsam hortari, quid autor ipsi esse debui ut faceret? Item paro. Thuc. lib. 2. καὶ καθίσας τὸν στρατὸν, ἔμελλε δῃώσειν τὴν γῆν, parabat vastare agrum. Apud eundem, μέλλω κινδυνεύσειν, quidam exp. in animo habeo fortunam experiri. Et apud Eurip. μέλλεις κτανεῖν, destinas interficere. ¶ Μέλλω, cunctor, moror, differo. † Xen. Pæd. l. 3. 13.† Item cesso. Thuc. οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν. Demosth. Philip. 4. τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; † Aristoph. Nub. 1301.† [τί μέλλομεν —— μὴ πράσσειν. Eurip. Med. 1244. id. Phœniss. 1178. Æsch. Pr. 625. Ag. 1365. Ch. 859.]

Μέλλομαι, differor, seu tardè procedo. Thuc. l. 6. [Eurip. Phœniss. 1260.]

Μέλλημα, τὸ, cunctatio, prolatio, procrastinatio, mora, dilatio. Æschin. [Eurip. Iph. in Aul. 818.]

Μελλησμὸς, pro eodem. Poll.

Μέλλησις, idem. Thuc. l. 1. Greg.

[Μελλητέον. Eurip. Phœniss. 1238.] [Plat. Crit. τοῦτ' οὖν αὐτὸ ἤδη δραστέον καὶ μελλητέον οὐδὲν ἔτι.]

Μελλητὴς, οῦ, ὁ, cunctator, procrastinator. Item cessator. Aristot. ethic. 4.

Μελλητικὸς, qui natura est cunctabundus, et q. d. pronus ad cunctationem, seu procrastinationem. Poll.

Μελλητιάω, ῶ, cunctari cupio. Hesych.

Composita quæ sequuntur, sunt ex μέλλω, i. cunctor.

Ἀμέλλητος, cunctatione carens seu procrastinatione, qui non differtur seu procrastinatur. Luc. in Nigr.

Ἀμελλητὶ, (q. d. incunctanter,) sine cunctatione, sine procrastinatione, sine mora. Exponitur etiam, ταχέως.

Ἀντιμέλλω, vicissim cunctor, vel contra cunctor.

Διαμέλλω, idem quod μέλλω. Naz. διαμέλλω πρὸς τὴν κάθαρσιν.

Διαμέλλησις, cunctatio, mora. Thuc. l. 5.

Διαμελλητὴς, cunctator, procrastinator.

Ἐπιμέλλω, cunctor.

Decomp. Ἀντεπιμέλλω, contrà cunctor aliqua in re, seu vicissim cunctor. Thuc. l. 3.

Καταμέλλειν, cunctari, procrastinare. Polyb. [lib. 4.]

ΜΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, membrum. Odyss. ί. Et ώ. —— μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν. Odyss. λ'. κατὰ δ' ἱδρὼς Ἔῤῥεεν ἐκ μελέων. Sic et alibi apud Hom. (Βοᾷ μελέων ἔνδοθεν ...ρος. Æsch. Pers. 1047. Eurip. Phœniss. 1459.) † Differentiam hanc notat Diaconus ad Hesiod. Asp. 76. inter μέλος et μέρος, quod μέλος de minoribus, μέρος de majoribus dicitur. item μέλος de carne solum, μέρος vero et de aliis rebus.† ¶ Item carmen, ut Lat. melos. Theocr. Idyll. 10. Καὶ τί κέρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ; Herodian. l. 4.

στιμνῷ μέλει καὶ θρηνώδει ἐῤῥυθμισμένους. Τὰ μέλη, propriè quævis carmina: ut, τὰ χρηστὰ τῶν μελῶν, Arist. polit. 8. Interdum dicuntur de carminibus Lyricis. Ut apud Plut. Μύρτις ἡ Ἀνθηδονία ποιήτρια μελῶν. Παρὰ μέλος, metaph. signif. inconcinnè, apud Luc. in Eum. et Plat. Apud eundem, et Aristot. exp. etiam dissentaneè, importunè, ineptè.

Derivata ex μέλος, in priori significatione.

Μεληδὸν, membratim, per membra. Athen. l. 4.
Μελεϊστὶ, idem. Il. ώ.
Μελίζω, membratim, concido, trunco. (Æsch. Ag. 1185.)
(Μελίσσω. Æsch. Suppl. 1037.)
Μελισμὸς, membrorum divisio. Suid.

Composita.

Ἀρτιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui membris est integris et absolutis, nulla parte mutilus aut distortus. Plat. l. 7. de rep.
Διαμελίζω, idem quod μελίζω.
Διαμελισμὸς, concisio in membra.
Ἔκμελος, Hesych. et ἐκμελὴς, Joseph. viribus carens, invalidus, luxatus.
Ἐκμελῶς, cum resolutione membrorum, seu luxuriosè.
Ἐκμελίζω, membratim concido, trunco, μελίζω. Joseph.
Ζαμελὴς, Hesychio est, μέγα μέλος ἔχων.
Λυσιμελὴς, solvens membra, somni epithetum. Od. ψ'. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1524. ἐπὶ οἱ ἤδη ὑπὸ χροὶ δύετο κῶμα Λυσιμελές, &c. Eurip. Suppl. 46. Θανάτῳ λυσιμελεῖ, &c.] Alii tamen dictum putant ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα, seu τὰς μελεδῶνας. † solvens curas. Hesiod. Theog. 121.†
Ὁλομελὴς, qui integris membris est, omnibus suis membris constans. Athen. l. 12.
Οὐλομελὴς, idem. Hesych.
Οὐλομελία, omnium membrorum perfectio, integra et absoluta natura cujusque rei. Hippoc. ἐν τῷ περὶ ἄρθρων.
Πηρομελὴς, qui mutilatus est membris, mutilus.
Τηξιμελὴς, membra liquefaciens, membris tabem inducens: in anthol. epigr.
Ὑγρομελὴς, habens membra ὑγρὰ, i. e. tenera et flexibilia. Xenoph. in Cyneg.

Derivata ex μέλος, i. carmen.

Μελικὸς ποιητὴς, qui scribit μέλη, lyricus inprimis.
(Μελικτής. Theoc. Id. 4. 30.)
Μελίζω, cano mele, carmina modulor. Alex. Aphr. probl. 1. ἡ ψυχὴ μέλους ἀκούσασα παρὰ τῶν μελιζόντων. Pro eo Dores dicunt μελίσδω. ut apud Theocr. Idyll. 21. καὶ ἣν σύριγγι μελίσδω, Κἢν αὐλῷ λαλέω.
Μελίζομαι, et Doricè μελίσδομαι, idem. Mosch. in epitaph. Bionis, οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο. Dicitur et pinus ἀδὺ μελίσδεσθαι, dulce sonare. Apud Theocr. Idyll. 1.
Μέλισμα, τὸ, canticum quod modulamur, carmen, cantilena. Theocr. Idyll. 14. [v. 31.] et 21.
Μελισμάτιον, (dimin.) parvum canticum, cantiuncula. Epig. l. 2.
Μελύδριον, (dimin.) parvum melos, parvum carmen, cantiuncula. Theocr. Idyll. 7. et Bion. Smyrn. Idyll. 5. [1. Aristoph. Vesp. 1257. Schol. Παραβατικὰ δὲ τὰ μελύδρια. Eccles. 877. Μοῦσαι δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τουμὸν στόμα, Μελύδριον εὑροῦσαί τι τῶν Ἰωνικῶν.]

Composita.

Ἀντιμελίζω, contrà modulor, seu vicissim modulando occino. in Anth. epigr.
Ἐκμελὴς, qui est extra modulationem, modulationi repugnans. Exponitur etiam absonus, inconcinnus, discrepans: apud Aristid. Vide et paullo antè. Et aliam signif. in comp. ex Μέλει.
Ἐμμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui inest modulatio, modulationem habens, canorus. Exponitur et, harmonicus, modulatus: apud Plut. Et metaph. concinnus, scitus: ut, ἐμμελὴς Γνάθαινα, scita, vel lepida, apud Athen. Item aptus, conveniens. Plut. in Demetr. πρὸς εὐφροσύνην καὶ χάριν ἐμμελέστατος, aptissimus et accommodatissimus. Exponitur etiam, modestus, continens, temperatus, qui est conciunus, seu compositis moribus: apud Plutarch. et Synes.
Ἐμμελῶς, cum modulatione, canorè, harmonicè. Item, concinnè, aptè, eleganter. Item modestè. Plut. Pro eodem dicitur ἐμμελέως, apud Apoll. Rhod. [Ἐμμελεστέρως. Plat. Phædr. Τὸ μὲν σοφὸν, —— καλεῖν ἔμοιγε μέγα εἶναι δοκεῖ, καὶ θεῷ μόνῳ πρέπειν· τὸ δὲ ἢ φιλόσοφον, ἤ τι τοιοῦτον, μᾶλλόν γε ἂν αὐτῷ καὶ ἁρμόττοι καὶ ἐμμελεστέρως ἔχοι.]
Ἐμμέλεια, modulatio, seu apta modulatio. Sic dicta fuit etiam quædam saltatio, à concinnitate, seu à concinno ac decenti corporis motu, de qua Plato [de Leg. lib. 7. καὶ κατὰ λόγον αὐταῖς θεμένος ὄνομα ξυμπάσαις, ἐμμελείας ἐπωνόμασε.] et Poll. Exponitur et generaliter, concinnitas, et elegantia. (Aristoph. R. 924.)
Εὐμελὴς, cui bona modulatio inest, canorus.
Εὐμέλεια, apta modulatio, Plut.

Ἡδυμελὴς, suavem et canoram vocem habens. in Epigr.
Θηλυμελεῖς ἀηδόνες, fœmineum et molle modulantes meles lusciniæ, molliter canentes. in Epigr.
(Κακομέλιστον ἰάν. V. Æschyl. Pers. 940.)
Κολλομελέω, carmina conglutino et concinno, concinnè et compositè coagmento. [Aristoph. Thesm. 59. Τὰ δὲ τορνεύει· τὰ δὲ κολλομελεῖ, &c.]
Παμμελέσι ὕμνοις, hymnis ex omni carminum genere. l. 3. Maccab.
Πλημμελὴς, qui est contra modulationis normam, inconcinnus, absonus. Item immoderatus. Exponitur etiam inconditus, incompositus. Item vitiosus, culpabilis, mendosus. (Eurip. Med. 307.) Plat. de leg. lib. 5. Aristot. et Phil. de mund. Compositum est ex particula πλὴν et μέλος.
Πλημμελῶς, immoderatè. Plat. in Tim. Expon. etiam, inconcinnè, inconditè, incompositè. Item perperam, malè: apud Strab. Item vitiosè, improbè. Gal.
Πλημμέλεια, ἡ, vitiositas, improbitas, improbum factum, peccatum. Item erratum, error. Plat. in Apol. Plut. in orac. Pyth.
Πλημμελέω, ῶ, incompositè me gero, vel inconcinnè, immoderatè me gero. (Eurip. Phœniss. 1595.) Aut improbè me gero, delinquo, erratum admitto. Chrysost. εἰς ἡμᾶς ἐπλημμέλησας, in nos peccasti. Xenoph. apomn. lib. 1. εἴ τι ἐπλημμελησάτην. Aristot. de mundo, πλημμελοῦντες περὶ τὴν πλείστην τοῦ πυρὸς ἀπηλλαγμένην δύναμιν, aberrantes. Dicitur etiam de fluvio, qui cum violenta inundatione secum rapit segetes et tuguria.
Πλημμελεῖται, id, in quo peccatur, seu erratur, id quod perperam fit. Et πλημμελεῖσθαι dicitur is, in quem peccatur, seu qui injuria afficitur.
Πλημμέλημα, τὸ, quod improbè geritur; peccatum, delictum. Plutarchus de educ. liber. Item quod pro peccato penditur. Num. cap. 5.

ΜΕ'ΛΠΩ, canto, cantu celebro. Il. ά. Μέλποντες ἑκάεργον. Eurip. in Troad. μέλπετ' ἐμὸν γάμον, Τὸν πεπρωμένον εὐνᾷ πόσιν ἐμέθεν. (Æsch. Ag. 251.) ☞ Dictum videtur μέλπω quasi μέλος seu μέλη ἕπω.
Μέλπομαι, idem quod μέλπω, cano seu canto, hymnos decanto. Od. δ'. μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός. Signif. etiam, tripudio et salto ad cantum: unde metaph. Il. ή. Ἀρηΐ μέλπεσθαι dicitur, bellicas choreas saltare. i. e. pugnare. (Eurip. Phœniss. 742.)
Μολπὴ, ῆς, ἡ, cantus, hymnus, vel chori cum cantu. Il. σ'. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Il. ν'. Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Sic et alibi apud Homer. † Hesiod. Theog. 69.† (Æsch. Ag. 107. Aristoph. R. 373. 1575.)
Μολπάζω, canto, decanto, celebro. Aristoph. τῇ φωνῇ μολπάζων.
Μολπαστὴς, οῦ, ὁ, cantor. Pro quo et μολπηστὴς, in Epigr.
Μολπάστρια, ἡ, cantrix.
Μολπηδὸν, cum cantu. Æschyl. [Pers. 388. πρῶτον μὲν ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα Μολπηδὸν εὐφήμησεν, &c.]

Composita.

Ἀναμέλπω, decanto, hymnum exordior. Theocrit. Idyll. 17. Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας Ἵκετ', ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν. [Anacr. Od. 41. Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.]
Decomp. Προαναμέλπω, præcino, antè decanto. Sapien. 18.
Ἀντίμολπος, schol. Eurip. est ἀντίφθογγος, et ἐναντίος τῇ μολπῇ. (Med. 1178. Æschyl. Ag. 17.)
Ἀρχεσίμολπος μοῦσα, musa quæ cantui præest, seu quæ cantum incipit. Athen. l. 4. ex Stesichoro.
Ἐπιμέλπω, accino. Æschyl. [Sept. c. Theb. 874. αἰδᾳ τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν.]
Ἐρασίμολπος, cantus amans, Pind. [Olymp. Od. xvi. 21. Θαλία τε ἐρασίμολπε.]
Εὐμολπία, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus. Hesych.
Εὐμολπέω, ῶ, eleganter canto. Hom. hym. in Merc.
Αἰγύμολπος, suaviter canens, Hom. hym. in Pana.
Μεταμέλπομαι, simul cano. Hom. hym. 1. in Apoll. Τῇσι μὲν οὔτ' Αἰσχρὴ μεταμέλπεται, οὔτε Λάχεια.
(Ὀξύμολπος. ὀξυμόλποις οἰμώγμασι. Æsch. S. c. Th. 1031.)
Σύμμολπος, qui cum alio canit. Euripid. in Ione. [v. 164.]
Φιλησύμμολπος, et φιλόμολπος, cantus studiosus, apud Pind. [Nem. Od. Ζ. 13. Πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων Αἰακιδᾶν. Vide Sch. Callim. Hym. in Del. 197. Ἀστερίη φιλόμολπε, &c.]
[Φιλησίμολπος. Pind. Olymp. ΙΔ. 19. φιλησίμολπέ τ' Εὐφροσύνα, &c. Schol. ἡ τοῖς ὕμνοις χαίρουσα, &c. Schol. Νεάτ. ἡ φίλη τῶν μολπῶν.]

ΜΕ'ΜΝΟΝΕΣ, aves sunt, apud Ælian. et Oppian. in Ixeut. ¶ Hesych. μέμνων est etiam asinus. Et μεμνόνια, asininæ carnes.

ΜΕ'ΜΦΟΜΑΙ, F. ψομαι, conqueror, expostulo. † τινί τινα, de aliquo ob aliquid conqueri. Xen. Pæd. 1. 4. 6. τινί, de aliquo. l. 2. 47. d. vel reprehendere aliquem. Sic et l. 4 p. 107. e.† Interdum et accuso. Aristoph. in Pluto, τῷ δὲ Λοξίᾳ Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην. Xen. in Œcon. μέμφεσθαί τινα πρὸς τοὺς φίλους. Accipitur etiam pro, incuso, vitio verto, reprehendo, vitupero. Gorg. Leont. in Helen. encomio, ἴση γὰρ ἁμαρτία καὶ ἀμαθία, μέμφεσθαί τε τὰ ἐπαινετὰ, καὶ ἐπαινεῖν τὰ μωμητά. Plat. lib. 2. de rep. ὀρθῶς ἔχει τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι. Cum genit. apud Thuc. ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, quos nullus vituperavit. (Æsch. S. c. Th. 506. 658. Cum Dat. Pers. et Gen. Rei. Eurip. Med. 215. 558. id. Phœniss. 726. Soph. Tr. 477. Theoc. ιά. 67.)
Μεμφωλὴ, ἡ, questus, querimonia: seu ipse actus conquerendi et incusandi. Hesych. et Suid.
Μέμψις, εως, ἡ, questus, h. e. ipsa querendi et incusandi actio, seu reprehensio. † Xen. Pæd. l. 4. p. 106. d.† Demosth. Philip. 4. ἄξιος μέμψεως εἶναι καὶ κατηγορίας. Et, μέμψιν μέμφεσθαί τινι, et μέμψιν ἐπιφέρειν τινὶ, idem quod μέμφεσθαι, Aristoph. in Plut. et in Ran. (Æsch. Pr. 444.)
Μεμπτὸς, οῦ, ὁ, incusandus, qui reprehensionem meretur. † Xen. Pæd. l. 2. p. 40. d.† Thuc. lib. 2. et 7. Item activè, conquerens de, culpans, reprehendens. Sophoc. in Trachin. (453. Cum Dat. Eurip. Phœniss. 382.)
Μεμπτέος, culpandus, incusandus, accusandus.
Μομφὴ, ἡ, querela, querimonia. Plat. in epist. Æschyl. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. ‡1018.‡ (μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός. Soph. Aj. 180. Eurip. Phœniss. 727.)

Composita.

Ἀμεμφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄμεμπτος, quod sequitur. in Epigr. et apud Nonn. (Ἀμεμφὴς πλοῦτος. i. e. ἄφθονος. Æsch. Pers. 168.) [Suppl. 589. γείνατο παῖδ' ἀμεμφῆ.]
Ἀμεμφία, ἡ, nullæ querelæ, nulla culpa et reprehensio. Æschyl. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.
Ἄμεμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo conqueri nemo potest, irreprehensus, inculpatus. † apud Lucam. cap. 1. 6.† Xen. in symp. δεῖπνον ἄμεμπτον παρέθηκας. Et ἄμεμπτος φίλος, idem Pæd. 5. Idem active, non querulus, minimè queribundus. Xen. Pæd. 8. † p. 224. c. l. 4. p. 110. d.† (Ἀμεμπτος χρόνου. Æsch. Pers. 694.)
Ἀμέμπτως, ita ut conqueri nemo possit, inculpatè, sine crimine. Herodian. l. 6. et 7. † Xen. Pæd. l. 4. p. 97. b.† Et active, sine querelis, ita ut nemo conqueratur. Herodian. l. 6. (Æsch. Suppl. 217.)
(Ἀμόμφητος, Æsch. Ch. 507.) [αὐτὸς δὲ σώζῃ τόνδε τιμήσας λόγον· Καὶ μὴν ἀμόμφητον δὲ τινα λόγον. inculpatum sermonem. Stanl.]
[Ἄμομφος. Æschyl. Eum. 478. ὅμως δ' ἄμομφον ὄντα σ' αἱροῦμαι πόλει. 681. πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖς' ἄμομφος ᾖ; Schol. μέμψιν παρ' ὑμῶν οὐχ ὑπομενῶ.]
Ἀντιμέμφομαι, vicissim queror et expostulo.
Ἀπομέμφομαι, accuso, incuso, succenseo. Plut. ἀπομεμφομένων δ' ἑτέρων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς παραβάσεσι τῶν ὅρκων.
Διαμέμφομαι, valde conqueror, incuso. Isocr. in Nicocle, διαμέμφονται τοὺς φιλοσοφοῦντας.
(Ἐπίμομφος. Æsch. Ch. 830. Ag. 561.)
[Ἐπιμομφὴ. Pind. Olymp. Od. x. 11. Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖαν ἐπιμομφὰν ὁ Τόκος ἀνδρῶν.]
Ἐπιμέμφομαι, conqueror super aliqua re, incuso. Od. π'. Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι. Il. ά. εἴ τ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης. Item, reprehendo, vitupero. Diosc. in præf. l. 8. (Soph. Tr. 124.)
Ἐπιμεμφὴς, culpabilis, reprehensionem meritus.
Ἐπίμεμψις, querimonia, reprehensio, vituperium.
Ἐπίμεμπτος, pro eodem: seu culpandus, accusabilis.
(Κατάμομφος. Æsch. Ag. 149.)
Καταμέμφομαι, conqueror, accuso, incuso. Xenoph. Pæd. 4. εἰ κατεμέμφετο ἑαυτόν. Epigr. lib. 2. ἰδίῃ κατεμέμφετο χειρὶ, propriè succensebat manui.
Κατάμεμψις, querimonia, criminatio, reprehensio, seu incusatio. Thuc. l. 2.
[Κατάμεμπτος. Soph. Œd. Col. 1297. 1770. οὔ τοι κατάμεμπτ' ἔβητον. Schol. οὐκ ἐν τοιούτοις ἐστὲ ὥστε καταμέμφεσθαι.]
Περιμεμφὴς, querulus, contentiosus. Arat.
Πολυμεμφὴς, querulus, qui multas effundit querelas, plenus querelarum. Nonn.
Ὑπομέμφομαι, subconqueror, subexpostulo. Plut.
Φιλομεμφὴς, qui libenter conqueritur et expostulat, qui incusare et reprehendere amat. Plut. in symp. sep. sap.

ΜΕ'Ν, quidem. Solet hanc particulam excipere δέ. Xenoph. ἐγὼ τοί σε μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν. † μὲν, δὲ, copulativè occurrunt apud Xen. Pæd. 1. 1. 3. et possunt verti *tum, cum*, vel *tum, tum etiam*. et ibidem sect. 4.† Varii sunt autem usus harum particularum. Interdum enim omnino adversativam orationem faciunt, interdum distributionem quandam indicant, aliquando copulandi vim habent. Exempla sunt passim obvia. Aliquando tamen particulæ μὲν non respondet aut subjicitur δὲ, nec alia particula ejus loco: ac tum μὲν locum parti-

culæ δὴ aut alius hujusmodi obtinet, ut initio orationis pro corona. Interdum μὲν additur aliis etiam particulis: ut, μὲν γὰρ, idem quod γὰρ, enim. Od. σ'. Thuc. l. 7.

Μὲν δὴ, quidem. † Xenoph. Cyri Pæd. l. 1. 1. 3. et cap. 2. §. 1. et cap. 3. 1.† Aristoph. in Plut. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Interdum exp. certè quidem, utique. item profectò. item verò.

Μὲν οὖν, quidem, quidem certè. Exponitur etiam itaque. Item porrò quidem, sanè quidem. Μὲν οὖν γε, (pro quo scribitur etiam, μενοῦνγε,) imò verò. Μένπου, et μέν που, quidem, certè, sanè, utique, nimirum. Interrogationi etiam adhibetur à Plat. pol. l. 1. Μέν ῥα poëticè, pro μὲν sequente δέ. Ut initio Il. β'. Μέν τοι, vel μέντοι conjunctim, varios usus habet, et variè redditur. Interdum exp. verùm, sed, tamen. † Xen. Pæd. 1. 3. 11. et 1. 4. 10.† Interdum exp. verò. † Aristoph. Nub. 785. et excipit μὲν, ut solet δέ. Xen. Pæd. 1. 3. 2.† Item porrò, rursus. Interdum ornatus causa ponitur, vel explendæ orationis gratia. Μέν τ' ἂν (ex μέν τοι et ἂν) quidam exp. scilicet, nempe: aut, quidem certè. Interdum μὲν, apud poëtas, particula expletiva esse, ideoque pro enclitica debere haberi videtur. Invenitur et præfixam habens particulam γε. (Μὲν οὖν V. Æschyl. Pers. 1037. Eum. 38. μέντοι præced. Partic. γε. Eurip. Med. 535. μὲν οὖν id. Phœniss. 395. 508. γε μέν. quippè. Il. β'. Cat. N. 210. μὲν et δέ. Soph. Œdip. Tyr. 708. 252. 450. 1316.)

Μενὶ, pro μὲν, ponitur apud Aristoph. præcedente νῦν.

ΜΕ'ΝΔΗΣ, Ægyptiorum lingua hircus seu caper dicitur, et capripes deus Pan. quorum utrumque sanctè colebant Panopoli.

Μενδήσιον ἔλαιον, sive μύρον, Mendesium oleum sive unguentum, dicitur quod in ea urbe fieri consuevit. Vide Diosc. l. 1. cap. 73. et Paul. Ægin. l. 7. c. 18.

ΜΕ'ΝΟΣ, εος, τὸ, animus, animi ardor: seu impetus animi concitati, quo quis paratus est irruentem hostem excipere, miniméque ei cedere. † Xen. Pæd. l. 3. p. 86. b.† Aristot. eth. 3. c. 11. μένος et θυμὸς pro iisdem accipit. Sic et apud Hom. hæc duo sæpe copulantur. ut Il. λ'. et ό. ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. et alibi, μένος καὶ θυμὸν ἔγειρε. adeò ut μένος esse videatur impetus quo quis ira percitus in adversarium fertur. Il. χ'. (de Hectore:) ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ' ὑπεχώρει. Il. ε'. Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη Ἄτρομον. Il. π'. μένος ἐμβάλλειν θυμῷ. Sic et apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 125. a.† πολεμίοις μένος ἐμβαλεῖν, injicere seu immittere animum: et ἐμπνέειν μένος, Od. ά. inspirare animum: et contrà, μινύθειν μένος, Il. ό. minuere animos. Dicitur etiam alicui ἐμπεσεῖν μένος, accedere animus, apud Xen. Hell. 7. Accipitur μένος etiam pro robore et viribus. Ut Il. ό. Ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε. Il. ά. Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ. Iliad. ί. τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Item vis, vehementia. Ut Il. ψ'. μένος ἠελίοιο. Il. ζ'. πυρὸς μένος. Item ira, ὀργὴ, θυμός. Il. ά. Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. Od. ώ. ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη Δριμὺ μένος προὔτυψε. acris ira prorupit. (Æsch. Ag. 246. 313. 1076. Suppl. 1029. pro vita Il. γ'. 294.) ☞ A μένω derivatum esse grammatici tradunt, sicut μῆνις.

Μενεαίνω, cupio, animi impetu quodam concitor, προθυμοῦμαι. Il. ύ. Ἐμμεμαὼς ἰθύουσι κατακτάμεναι μενεαίνων. Il. ό. νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει. Sic et alibi apud Hom. Item iratus sum, ira percitus sum. Iliad. ώ. Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων. Od. ζ'. ἐπιζαφελῶς μενέαινεν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. Sic et Il. ό. † Cum gen. Hesiod. Asp. 361.† [Apoll. Rhod. Arg. 1. 670. περὶ δὲ μενέαιν' ἀγορεῦσαι. 771. περὶ γὰρ μενέαινεν ἕπεσθαι Τὴν ὁδόν.]

Μενοινὴ, ἡ, impetus seu cupiditas animi, qua ad aliquid agendum fertur. Apoll. Arg. 1.

Μενοινάω, impetu quodam animi concitatus cupio, in animo habere me facio. Soph. in Ajace, Τί ποτε μενοινᾷ; quid vult? quid cupit? Od. β'. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ, aliud in animo habet vel agitat. † volo. Hesiod. Asp. 368.† Et cum infinit. Il. ν'. πολέμοιο μενοινᾷ Ἀντιάαν. Sic et Il. τ'. et κ'. Pro eodem dicitur et μενοινόω, et μενοινέω. Il. ν'. et μ'. (Theoc. κέ. 62.)

Composita.

Ἀλαλκομενηΐς, ΐδος, ἡ, auxilians cum robore, et fortiter, ἡ ἀλάλκουσα μετὰ μένος. Epitheton Minervæ, apud Hom. Il. έ. Apud alios verò Junonis etiam, teste Etymol.

Ἀμενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imbecillus, invalidus. Hesych.

Ἀμενηνὸς, οῦ, ὁ, idem, Il. έ. Quum defunctorum manibus, somno et fumo tribuitur, exp. etiam, levis, evanidus. Od. κ'. et ν'.

Ἀμενηνόω, imbecillum reddo, robore ac viribus privo. Il. ν'. ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν Κυανοχαῖτα Ποσειδάων.

Δυσμενὴς, cujus animus malè erga aliquem affectus est, malevolus, inimicus. (infensus. Soph. Aj. 122. Œdip. Tyr. 554. Eurip. Med. 938. 1269.) Plerunque accipitur pro hoste: ut Il. έ. Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. Xen. Hell. 6. δυσμενεῖς ὄντας ὑμῖν Θηβαίους. Gramm. δυσμενῆ propriè esse volunt eum, qui adversus antea amicum inimicitias exercet, et vix reconciliari potest. † Superlat. apud Soph. El. 409.†

Δυσμενῶς, animo malè erga aliquem affecto, inimicè: item, hostiliter. Isocr. in Archid. † Xen. Pæd. p. 197. a.†

Δυσμένεια, ἡ, animus malè erga aliquem affectus, odium, inimicitia. Interdum et hostilitas, aut animus hostiliter affectus. Isocr. ad Philip. Herodian. l. 7.

Δυσμεναίνω, animo erga aliquem malè affecto sum, malè volo, inimicor: aut etiam adversor. (Eurip. Med. 875.) Demosth. pro cor. δυσμεναίνων ἐπὶ κοινοῖς ἀγαθοῖς.

Δυσμενέων, pro δυσμεναίνων. Od. β'. et alibi.

Εὐμενὴς, cujus animus bene erga aliquem affectus est, benevolus, amicus, benignus, clemens. † Xen. Pæd. 1. 6. 2. et l. 3. p. 79. c.† (Æsch. Pers. 487. 175. Ch. 701. Eum. 777.) Plut. de Herodot. Synes. Τὸ εὐμενὲς, pro εὐμένεια. Demosth. Philip. 1. † Comp. εὐμενέστερος. Xen. Pæd. p. 198. d.†

Εὐμενῶς, animo bene affecto, benevolè, amicè: aut etiam benignè. (Æsch. Ag. 961.) Isocr. in Evag. et in Paneg. Poëticè pro eodem dicitur εὐμενέως. apud Apoll. et Theocr. in Epigr.

Εὐμένεια, ἡ, animus bene affectus, benevolentia, clementia, placabilitas. Herodot.

Εὐμενέω, animo sum bene affecto, benevolus sum. Phocyl. Βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τυχέειν φίλου εὐμενέοντος. Cum dativo, apud Apoll. Arg. 2. (Theoc. ιζ'. 62.)

Εὐμενέτης, ου, ὁ, qui est animo bene erga aliquem affecto, benevolus, amicus. Od. ζ'.

Εὐμενίζω, benevolum reddo, placo: pro quo frequentiùs usurpatur εὐμενίζομαι. Xen. Pæd. 3. καὶ θεοὺς θυσίαις καὶ ἥρωας Ἀσσυρίας οἰκήτορας εὐμενίζετο.

Εὐμενίδες, dicuntur furiæ, κατ' εὐφημισμὸν et ἀντίφρασιν, quum sint immites, teste Servio et Eust.

Decomp. Ἐξευμενίζω, pro εὐμενίζω. apud Basil.

Πρευμενὴς, (comp. ex πρᾶος, et εὐμενὴς,) benevolus, benignus, mitis, placidus. (Πρευμενεῖς χοάς. Æsch. Pers. 611. 687. Ag. 849. 1656.) [Eurip. Hec. 538. πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ. 540. Dan. 9. Τίνος θεῶν βροτῶν τε πρευμενοῦς τυχών.]

Πρευμένεια, benevolus et propensus animus, benevolentia. Eurip. in Orest.

(Πρευμενῶς δ' αἰτοῦ τάδε. V. Æschyl. Pers. 220. Eum. 236.)

Ζαμενὴς, vehemens, impetuosus, validus: vel admodum vehemens. Apoll. Argon. lib. 1. Item valde iratus. Item pro δυσμενὴς, apud Soph. in Ajace.

Ζαμενέω, iratus sum, vel valde iratus sum. Exponitur etiam, magna vi ago, vires intendo: apud Hesiod. in Theog. † 928.†

Περιζαμενῶς, (*decomp.*) vehementer. Hom.

Πραϋμενὴς, apud Hesych. exp. πρόθυμος, πράῳ τῷ μένει χρώμενος.

Πραϋμενῶς, itidem προθύμως.

Ὑπερμενὴς, † έος,† viribus prævalidus aut præpotens, viribus cæteros præcellens. Item nimiùm violentus. Il. β'. † Epith. Jovis. Hesiod. Th. 534.†

Ὑπερμενέω, viribus præpolleo, viribus alios antecello et supero. Od. τ'.

Ὑπερμενέτης, idem quod ὑπερμενὴς, Hom. hymn. in Mart.

ΜΕ'ΝΩ, F. νῶ, maneo, permaneo, constanter maneo. † Xen. Pæd. 1. 2. 12.† Plat. ep. 10. μένε ἐν τοῖς ἤθεσιν ἐν οἷς καὶ μένεις. Herodian. l. 2. μένοντες ἐπὶ τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας. Isoc. de pace, μένειν ἐπὶ τούτοις ἐθέλουσι. Herodian. lib. 7. μέχρις οἰκείων ἔμενεν ἡ συμφορὰ, ea calamitas extra ipsius familiam non egrediebatur. Dicuntur etiam μένειν res, quæ immotæ et fixæ manent. Ut Herodian. l. 7. οὐδὲ στρατόπεδα ἔχουσι συνεστῶτα καὶ μένοντα. Aristot. eth. 9. c. 6. τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ ὥσπερ εὔριπος. ¶ Item maneo, i. expecto. Il. τ'. Δύντα δ' ἐς ἠέλιον, μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης. Thuc. l. 4. δύο μὲν ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐπέσχον, τοὺς Ἰλλυριοὺς μένοντες. In bello quoque μένειν τις ἕτερον dicitur, qui, in statione et loco suo manens, alium expectat, sustinet et excipit irruentem. Il. γ'. Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον. Xen. Pæd. 3. οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφυγον. Herodian. lib. 2. ὀλίγοι τε πρὸς πολλοὺς, καὶ ἄνοπλοι πρὸς ὡπλισμένους, οὐκ ἔμενον, minimè ausi resistere. Dicitur etiam, μένει σε δίκη, in epist. Phalar. ut apud Tibul. te pœna manet. ¶ Præteritum medium μέμονα significat apud poëtas, cupio, volo: ut Od. ό. Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ μέμονέν τε μάλιστα Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν. Exponitur etiam, cogito, in animo habeo. (Æschyl. Pers. 243. Ag. 1198. Eurip. Med. 1398. Absum. Soph. Œdip. Tyr. 303. Tr. 1218.)

Μενετὸς, οῦ, ὁ, qui manere potest aut solet. Thuc. l. 1. τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοὶ, moram non patiuntur. Apud Aristoph. in avibus, μενετοὶ θεοὶ dicuntur, qui nec fallunt nec falluntur: vel qui non statim injurias puniunt.

Μονὴ, ἡ, mansio. Polyb. l. 4. μονὴ καὶ στάσις. Apud Plut. oppon. μονὴ ἐν τῷ βίῳ, et ἐξαγωγὴ, mansio in vita, et excessus è vita. Accipitur etiam in malam partem, pro desidia et mora, apud Thuc. l. 1.

Μόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, constanter manens, stabilis, immobilis. Ut, μόνιμα ζῶα, qui stabili sede degunt, apud Aristot. hist. an. l. 4. Et, μόνιμοι στρατιῶται, milites qui in stationibus suis permanent; Xen. Pæd. 8. † p. 227. a. ubi Superlat. est.† Et, βάρος μόνιμον, constans gravitas; Plut. in Pericle. (Soph. Œdip. Tyr. 1346.)

Μίμνω, idem quod μένω, ex eoque factum, sicut γίγνω à γένω. Il. π'. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω, &c. Res etiam aliqua μίμνειν dicitur, quæ non delabitur. Il. ά. ἵνα περ τάδε σοι σόα μίμνοι. Item maneo, i. expecto. Il. θ'. εὔθροον ἠῶ μίμνον. Hesiod. in Erg. Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ. Et, qui hostem irruentem sustinet et excipit, μίμνειν etiam eum dicitur. Il. ε'. Μίμνομεν ὀξὺν Ἄρηα. Sic Il. χ'. Ἕκτορ, μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀνέρα τοῦτον. (Æschyl. Ag. 74. 1572. Soph. Tr. 395.)

Μιμνάζω, idem cum μίμνω, ex eoque factum. Il. κ'. Μιμνάζειν παρὰ νηυσί.

Composita: ac primùm cum præp.

Ἀναμένω, (poët. ἀμμένω,) expecto. Xen. Hel. 7. οὐ ψῆφον ἀνεμείνατε, judicum calculum non expectastis. † Pæd. 1. 6. 10. expecto, cesso aliquid facere.† Herodian. l. 5. οὐκ ἀναμενόντων τῶν σὺν αὐτῷ στρατιωτῶν πολιορκηθῆναι, quum oppugnationem non expectarent. Apud Eurip. ἀνάμεινον φασγάνου τομὰς, exp. patienter toleres et perferas. Item permaneo, constans maneo. Isocr. ἀναμένω ἐν τοῖς ἤθεσι. Dicitur etiam periculum aut aliud malum ἀναμένειν τινά. Phil. de vita M. l. 5. ταλαιπωρίαι καὶ οἱ ἀνωτάτω κίνδυνοι ἑτέρους ἀναμενοῦσι, alios manebunt. (Æsch. Eum. 243. ἀμμένω. Eurip. Med. 755. id. Phœniss. 810. Soph. Tr. 339. 537. El. 1390. Aristoph. R. 176.)

Ἀναμονὴ, patiens toleratio. Hesych.

Ἀναμίμνω, idem qod ἀναμένω.

Decomp. Ἀνταναμένω, vicissim expecto. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 12. ὥστε εἴ τῳ δοκοῦμεν ἀδικεῖν——αὐτοὶ οὐκ ἀνταναμείναντες σαφῶς εἰδέναι εἴτι αὐτῶν ἔσται, οὐκ ὀρθῶς σκοπεῖ.]

Ἐπαναμένω, expecto, maneo. Aristoph. ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον, expecta me paulisper. † Nub. 801. et 841.† [Eccles. 785. Lysistr. 74. Herodot. Hist. lib. 8. cap. 141. ἐπανέμειναν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι διατριβόντες, εὖ ἐπιστάμενοι ὅτι ἔμελλον Λακεδαιμόνιοι πεύσεσθαι ἥκοντα παρὰ τοῦ βαρβάρου ἄγγελον ἐπ' ὁμολογίῃ.]

Ἐπαμμένω, idem quod ἐπαναμένω. Æschyl. [Prometh. 606. ἀλλά μοι τορῶς Τέκμηρον, ὅ, τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν, τί μὴ χρή. Schol. ἀπόκειται. Pers. 809.]

Ἀντιμένω, contrà perduro, permaneo resistendo.

Ἀπομένω, remaneo, permaneo: vel simpl. maneo.

Decomp. Ἐναπομένω, permaneo in. Naz. ἐναπομένης τοῖς ὁρωμένοις, permane in iis quæ oculis cernuntur.

Διαμένω, permaneo, constanter maneo, perduro. Xenoph. Pæd. 8. νῦν γε μὴν τὸ μονοσιτεῖν ἔτι διαμένει. Plut. in Publ. διέμεινεν εἰς ἡμᾶς, ad nostram usque memoriam perduravit. Isocr. in Paneg. ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι.

Διαμονὴ, ἡ, permansio, perseverantia.

† Συνδιαμένειν, unà manere. Xen. Pæd. l. 4. p. 110. e.†

Ἐμμένω, permaneo in. † Xen. Pæd. 1. 2. 16.† Isocr. in Evag. ἐμμένειν τοῖς καθεστῶσι. Plato pol. 1. ἃ ἂν εἴπῃς, ἔμμενε τούτοις. Idem de leg. ἐμμένων ἐν τῇ τάξει. Apud Luc. τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένειν, humanis adhuc affectibus moveri. (obnoxius sum. Soph. Œdip. Tyr. 359. Tr. 1000.)

[Ἐμμενετέον. Demosth. Orat. de fœd. Alex. εἰ μὴ ἐκεῖνα νομίζουσιν, ὅταν μὲν λέγωσιν ὡς ἐμμενετέον τοῖς ὅρκοις, οὐ λέγειν αὐτοὺς τὸ μηδένα ἀδικεῖσθαι.]

Ἐμμενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, permanens, seu constanter permanens, constans, stabilis. Et, τὸ ἐμμενὲς, constantia, stabilitas. Sumitur et adverbialiter, pro, constanter, firmiter, &c. Od. ί. τρέχει ἐμμενὲς αἰεί. Sic et Od. φ'. et Il. ν'.

Ἐμμενέως, idem quod ἐμμενὲς, adverbialiter sumptum. Hesiod. in Theog. † 712. ἐμμενέως legitur. fortiter, constanter. Sic in Asp. 429.†

Ἐμμενετικὸς, οῦ, ὁ, qui permanere et perseverare potest aut solet, constanter permanens in. Aristot. eth. 7. c. 1.

Ἔμμονος, † ὁ, ἡ,† constanter permanens, stabilis, perseverans. Hesych. † Xen. Pæd. l. 3. p. 84. c.†

[Ἐμμονή. Plat. Gorg. Τὸ δέ γε μὴ διδόναι, (sc. δίκην) ἐμμονὴ τοῦ κακοῦ;]

Ἐμμονίας, Hesych. esse dicit συνθήκας, quòd in iis utraque pars perseveret, ἐμμένῃ.

Decomp. Διεμμένω, constanter permaneo in.

Ἐπιμένω, idem quod ἐμμένω. † Xen. Pæd. 1. 4. 8.† Plut. ταῖς εὐχαῖς ἐπιμένοντες, in precibus perseverantes. Phalar. in epist. ἐπιμένω τῇ προπετείᾳ, persto in pervicacia. Item maneo, i. e. expecto ob rem aliquam, Basil. Gregorio, ἐπιμεῖναι οὐκ ἐδυνήθην. Et cum accus. Philo de mundo, τῶν μερῶν ἕκαστον τοῦ κόσμου φθορὰν ἐπιμένει, mundi quæque pars interitum expectat. Plat. l. 2. de rep. οὐδὲν ἔτι χαλεπὸν, ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ, οἷος ἑκατέρου βίος ἐπιμένει, qualis utrisque vita futura sit. (Eurip. Phœniss. 209. Soph. Tr. 1192.)

Ἐπιμονὴ, permansio, perduratrix firmitas, perseverantia. Plat. in Cratylo. In malam etiam partem accipitur pro mora, apud Thuc. lib. 2.

Ἐπίμονος, constanter permanens, perdurans: ut, ἐπίμονος στρατηγὸς, cui post annum successor non mittitur. Polyb.

Ἐπιμόνως, constanter permanendo, perseveranter.

Decomp. Ἀνεπίμονος, non permanens, non durabilis.

Καταμένω, remaneo, persisto, subsideo. † Xen. Pæd. 1. 4. 1.†

Καμμένειν, dicunt Lacones, pro καταμένειν, teste Hesych.

Καμμονίη, pro καταμονίη, perseverantia: vel etiam victoria, quæ fortiter constanterque permanendo paratur. Il. χ'. et ψ'.

† Ἐπικαταμεῖναι, diutius manere. Xen. Pæd. 1. 2. 11. Ὑποκαταμένειν, quasi otiosè remanere. Xen. Pæd. l. 4. p. 99. b.†

Παραμένω, maneo apud. Plat. in Apol. ἀλλά μοι παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον, apud me tandiu manete. † Xen. Pæd. l. 5. p. 147. e.† Dicitur et de re, quæ constanter apud aliquem permanet, et semper comitatur. Isocr. in Helen. encom. τὴν δὲ εὐγένειαν ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς παραμένουσαν. Galen. ad Glauc. lib. 2. παραμένει χρόνῳ πλείονι. Plut. in Rom. παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἦθος, mos ille in nuptiis permanet, et adhuc durat. Dicitur etiam, παραμένειν πρός τι, perseveranter incumbere rei alicui. Thuc. l. 3. Apud Plut. in Lyc. παραμένων ἅμα τῷ Λυκούργῳ, expon. assistens Lycurgo.

Παραμίμνω, idem. Od. β'.

Decomp. Συμπαραμένω, simul maneo, semper adsum, comitor. [Epist. ad Philipp. i. 25. οἶδα ὅτι μενῶ καὶ συμπαραμενῶ πᾶσιν ὑμῖν &c. Thucyd. Hist. lib. 6. καὶ ἀπ' ἐκείνου ξυμπαρέμεινεν ἡ προστασία ἡμῖν τοῦ πλήθους.]

Παράμονος, constanter apud aliquem manens. Xen. Item, qui constanter et fortiter in re suscepta permanet.

Παραμονὴ, ἡ, constans permansio apud aliquem.

Παραμόνιμος, ὁ καὶ ἡ, qui constanter apud aliquem permanet, nec ab ejus quasi latere discedere solet. Exponitur et, constans, stabilis, apud Xen.

Παρμένω, poëticè dicitur per syncopen, pro παραμένω. Il. ό.

[Πάρμονος. Pind. Nem. Od. Η. 28. Σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς Ὄλβος, ἀνθρώποισι παρμονώτερος. Schol. μονιμώτερός ἐστιν.]

Περιμένω, expecto. Synes. ep. 104. εἶτα φθάσαντες ἂν εἰς τὴν πεδινὴν, περιεμένομεν. Et cum dat. Plut. in Galba, ἥκειν ἔφη καὶ περιμένειν αὐτῷ οἴκοι τοὺς ἀρχιτέκτονας, venisse dicit architectos, et eum domi expectare. Interdum accipitur in malam partem pro, otiosè expecto. Isocr. in Archidamo, μὴ περιμείνωμεν, ὡς ἄλλων τινῶν τὰς παρούσας ἀτυχίας ἰασομένων. Aliquando περιμένειν signif. expectare et requirere. Plut. in præfat. apoph. σχολάζουσαν φιληκοΐαν περιμένουσι, feriatas aures poscunt. ¶ Item περιμένω, maneo: (ea signif. qua malum aliquod dicitur manere aliquem.) Plat. lib. 2. de rep. μὴ θύσαντας, δεινὰ περιμένει, qui non sacrificarint, eos horrenda manent.

Προσμένω, maneo vel expecto. † Soph. El. 305.† Mat. 15. ἤδη τρεῖς ἡμέρας προσμένουσί μοι, apud me permanent, et à latere meo non discedunt. Item προσμένειν ταῖς δεήσεσι, 1 Timoth. 5. assiduum esse in precibus. Et, προσμένειν τῷ Θεῷ, Deo adhærere, Act. 11. Exponitur etiam, acquiesco: sicut μένω et ἐμμένω, supra. (cum Acc. Eurip. Med. 1118. Soph. Œdip. Tyr. 628. 857. Tr. 534.)

Προσμονὴ, ἡ, permansio et expectatio apud aliquem: vel perseverantia et assiduitas in aliqua re.

Συμμένω, unà maneo: vel conjunctus maneo, permaneo. Synes. ep. 46. σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας. Item, συμμένω βεβαίως, stabilis in fide maneo: vel conjunctus maneo. Dicitur et de re, quæ suis quasi viribus conjunctis permanet, et perdurat constanter. Xen. Hell. 7. δοκεῖ μοι χρῆναι σκοπεῖν τοῦτο, ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμενεῖ, ut conjuncta maneat. Apud Thuc. l. 8. ἐς τοῦτο ξυνέμεινεν, sch. exp. μέχρι δεῦρο μεμένηκεν· vel, ἐν τούτῳ τύχης μεμένηκεν.

Συμμενία, ας, ἡ, constantia.

Ὑπομένω, q. d. subtus maneo et expecto, sustineo: † Xen. Pæd. l. 3. p. 78. d.† plerunque significat, impetum hostilem sustineo, et irruentem accipio. Iliad. π'.—οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντα. Plut. in Alcib. οὐδεὶς γὰρ ὑπέμεινεν αὐτόν. Item sustineo, i. perfero, suscipio, subeo. Ut, ὑπομένειν κινδύνους, Isocr. in Archid. Et, ὑπομένειν συμφορὰς, apud eundem, ibidem. † Xen. Pæd. 1. 2. 1. subsistere. 2. 61. b.† Sic dicitur, ὑπομένειν ἀγῶνας, apud eundem, in Paneg. Et, ὑπομένειν παιδείαν, sufferre castigationem, in epist. ad Hebr. 11. Apud Isocr. de pace, ὑπομένειν λόγους, exp. patienter audire orationes. Construitur et cum infinit. ut apud Dem. pro cor. τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν, animum inducere potuerunt ut &c. Item expecto, præstolor. Plat. φεύγει γὰρ, οὐχ' ὑπομένων, fugit enim, non expectans. Οἱ ὑπομένοντες, qui remanserunt, reliqui. Thuc. l. 5.

[Ὑπομενετέον. Plat. de Leg. Polyb. Hist. lib. 3. ὅταν γ' ἅπαξ κριθῇ, ὅ, τι ἂν ᾖ πάσχειν πάντων τῶν δοκούντων εἶναι δεινῶν, ὑπομενετέον.]

Ὑπομενετικὸς, qui sustinere et sufferre potest. Aristot. eth. 3.

Ὑπομονὴ, sustentatio, qua impetus et incursus alicujus rei sustinetur, Aristot. rhet. 3. Item tolerantia, patientia, Arist. rhet. 2. Est et in hac signif. frequens in N. Test.

Ὑπομονητικὸς, ὁ, patiens, ex Can. 20. Conc. Sardicensis.

Ὑπομονικὸς, idem.

Decomp. Ἀνυπομόνητος, qui sustineri nequit, intolerabilis. Hesych.

Composita sine præpos.

Ἀγρομένης, οῦ, ὁ, in agro manens seu commorans. Hesych.

Ἀμενητὶ, impatienter, χωρὶς τοῦ ἐπιμεῖναι. Suid.

Ἀστυμένης, in urbe commorans.

Αὐθιμένης, indigena, nativus.

Θρασυμέμνων, qui audacter et fortiter irruentem hostem excipit et sustinet. Il. έ. [639. Odyss. Λ. 266.]

Composita remotiora.

Προμνηστῖναι, Od. λ'. Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήισαν, exp. alia ante aliam. Sic Odyss. φ'. Ἀλλὰ προμνηστῖνοι εἰσέλθετε, οὐδ' ἅμα πάντες, alter post alterum ingrediatur. Schol. Hom. exp. προμένοντες ἀλλήλους, innuens, derivari à μένω.

Ὑσμίνη, ἡ, pugna, prælium. (dicta παρὰ τὸ ὑπομένειν, ut est apud Etym. et Eust.) Il. β'. [v. 40.] διὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Et. Il. λ'. κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. Et Il. ν'. ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, in stataria pugna. Pro ὑσμίνῃ ponitur et ὑσμῖνι. Ut Il. β'. μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι, cupiebant prælium committere. Ibid. est adverb. ὑσμίνηνδε, ad pugnam. [Apoll. Rhod. Arg. ii. 988.] (Theoc. κβ'. 174.)

ΜΕ'ΡΔΩ, F. σω, privo: unde μερθεῖσα, apud Hesych. στερηθεῖσα, ἀμερθεῖσα. ¶ Item intueor, obtueor, βλέπω, ut Eust. ex veterum grammaticorum authoritate exponit. ☞ Idem deducit à μερίζω, ex quo per syncopen fiat μέρζω, et Doricè μέρδω, verso ζ in δ. ut μέρδω sit τὸ πανταχοῦ μερίζω καὶ διαπετάννυω τὴν ὄψιν.

Ἀμέρδω, privo visu, excæco. Compositum ex μέρδω, video, et α privativo: ut Eust. et Etym. tradunt. Quum genit. adjunctum habet, simpliciter pro στερίσκειν capitur. Ut Odyss. θ'. Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε. Hesiod. in Theog. † 698.† ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων, obscurabat et obtundebat. Item obfusco. Odyss. τ'. τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει. Ἀμέρδειν αἰῶνος, privare vita, Hesiod. in Asp. † 331.† Hom. Il. χ'. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.

Ἀπαμέρδω, idem quod ἀπαμείρω, privo, seu ἀμέρδω.

Ζμέρδω, intueor, idem quod μέρδω, vox Achaica, teste Eust. qui et addit, videri hoc ζ esse ex ζα ἐπιτατικῷ, ut in ζμικρός.

Ζμερδνὸς, sive Σμερδνὸς, οῦ, ὁ, aspectu seu intuitu terribilis. Et generaliter, terribilis. Il. ό. Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε. (Æsch. Pr. 335.)

Σμερδαλέος, ου, ὁ, idem cum σμερδνός. Il. β'. ν'. et φ'. Et, σμερδαλέον, (adverbialiter,) horrendum in modum, horribiliter, terribiliter. Il. β'. et alibi. † Hesiod. Th. 840.†

ΜΕ'ΡΙΜΝΑ, ης, ἡ, cura, solicitudo, cura quæ mentem in partes diversas velut dividit. † Μερίμναις γνωμοτύποις, apud Aristoph. Nub. 949.† (☞ Nam grammatici derivant παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν, quòd solicitudo animum, ut inquit Virgilius, nunc huc, nunc dividat illuc, et rapiat in partes varias.) Synes. πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν, quomodo par esse potero curis perpetuitate consertis? Exponitur etiam, meditatio. † Aristoph. Nub. 1406.† (Æsch. Ag. 468. Eum. 132. Soph. Œdip. Tyr. 748. 1474.)

Μεριμνάω, curo, solicitè cogito, anxiè cogito. (Soph. Œdip. Tyr. 1145.) Demosth. μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν. Exponitur et, curo, curæ habeo. ut Matth. 6. μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε. Item anxiè contemplor, curiosè inquiro. Xen. apomn. 1. περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως μεριμνᾷν, contemplari seu commentari.

[Μερίμνημα. Soph. Philoct. 189. λιμῷ τ' οἰκτρὸς ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων.]

Μεριμνητὴς, ου, ὁ, curiosus contemplator et cogitator. Eurip. in Medea. [1226.]

Composita.

Ἀμέριμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, cura carens, vacuus curis, seu curis et solicitudinibus liber, securus. ut, ἀμέριμνος βίος, Herodian. lib. 2. et 3. Τὸ ἀμέριμνον, pro ἀμεριμνία, apud eundem l. 5. et 1. ‡ Apud Soph. Aj. 1228. ἀμέριμνος a Sch. exp. πολυμέριμνος.‡

Ἀμερίμνως, sine curis, securè, animo à solicitudine libero. Herodian. lib. 4.

Ἀμεριμνία, ἡ, securitas, animus curis vacuus, et liber à solicitudinibus. Herodian. l. 1.

Ἀμεριμνάω, securus sum, sum animo curis solicitudinibusque libero. Naz.

Λυσιμέριμνος, curas solvens, curas adimens, curis solvendis idoneus: ut, λυσιμέριμνος βάκχος, in anth. Epigr.

Ὀξυμέριμνος, acuta cura inventus, acutè excogitatus. Aristoph. [Ran. 903. ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις ἔλθωσι, &c. Schol. Τοῖς μετὰ σκέψεως εὑρισκομένοις, καὶ ἀσαφέσι.]

Περιμέριμνος, diligens, scitus, cum cura rem agens.

Decomp. Ἀπεριμέριμνος, qui nullas animo curas versat, aut inconsideratus.

Ἀπεριμερίμνως, inconsideratè. Aristoph. in Nub.

Πολυμέριμνος, multis curis obnoxius, anxius, solicitus. Aristot. de mundo.

Προμεριμνάω, priùs solicitus sum: vel priùs solicitè et anxiè cogito, priùs curiosè contemplor et commentor. [S. Marci Evang. xiii. 11. μὴ προμεριμνᾶτε τί λαλήσητε, μηδὲ μελετᾶτε, &c.]

ΜΕΡΜΑΙ'ΡΩ, et μερμέρω, curo, anxiè cogito, curiosè cogito. hoc apud Hesych. illud apud Suid. ☞ Ejusdem cum μέριμνα originis esse grammatici tradunt, nempe à μείρω, per reduplicationem primarum literarum.

Μέρμερος, ου, ὁ, curiosus; anxius percunctator, et exquisitus indagator vel interrogator. Plat. in Hipp. majore. ¶ Μέρμερα dicuntur quæ solicitum reddunt, quæ aliquis anxia cura persequitur. Il. κ'. Et, μέρμερα ῥέζειν, sive μέρμερα ἔργα ῥέζειν, magna et egregia facinora edere, et quæ quasi anxia cura deliberavit aliquis secum facere. Il. φ'. et κ'.

Μερμέριος, idem cum μέρμερος. Luc. in Lexiph.

Μέρμηρα, ἡ, solicitudo, vel anxia et solicita cura. Hesiod. in Theog. † 55.† Item somnus levis, qui sub auroram occupat hominem. schol. Aristoph.

Μερμηρίζω, f. ίξω, anxiè cogito, curiosè in animo verso. Il. θ'. Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν, Ἵππους τε στρέψαι τι, καὶ ἀντίβιον μαχέσασθαι. Odyss. ά. πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. Dicitur et θυμός τινι μερμηρίζειν τι ἐνὶ φρεσὶ, Odyss. ύ. Et, μερμηρίζειν κατὰ φρένα. Odyss. κ'. Et cum περὶ, Iliad. ύ. περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις. Item cum accus. rei et dat. personæ, Od. γ'. Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀεικέα μερμηρίζων. Utitur et Luc. de hist. scribenda. Item excogito, anxia cogitatione invenio. Od. π'. Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι, Φράζευ.

Composita.

Ἀμερμηρεὶ, citra curam et solicitudinem. Suid. et Eust.

Ἀμέρμερα, Laconibus esse τὰ πολλὰ, docet Hesych. τὰ ἄσπετα.

Ἀπομερμηρίζω, depositis curis dormio. Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.

Πολυμέρμερος, anxius, solicitus. Hesych.

ΜΕ'ΡΜΙΣ, ιθος, ἡ, funiculus, filum. Odyss. κ'. κατέδει μέρμιθι φαεινῇ. ☞ Eustath. scribit, derivari παρὰ τὸ εἴρειν, pleonasmo τοῦ μ, quasi ἕρμις.

ΜΕ'ΣΟΣ, ου, ὁ, medius. Plut. ad Col. καὶ ὁ μὲν θεὸς ἀρχήν τε καὶ μέσα καὶ τελευτὴν ἔχων τοῦ παντός. Interdum exponitur mediocris: ut apud Aristot. τῶν δ' ὀφθαλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροὶ, οἱ δὲ μέσοι. Sæpe dicitur ἐν μέσῳ, quod aliquando exponitur inter: ut apud Plat. ἐν μέσῳ πυρός τε καὶ γῆς, inter ignem et terram. Sic apud Dem. τὰ ἐν μέσῳ, quæ interjecta sunt. Dicitur etiam apud Plut. et alios, εἰς μέσον παριέναι, prodire in medium. et, φέρειν εἰς τὸ μέσον, vel ἄγειν aut προάγειν, proferre vel adducere in medium. Interdum μέσον (subst.) est spatium quod in medio relinquitur, intervallum, intercapedo: ut, πολὺ τὸ μέσον, apud Eurip. magnum est intervallum. Sic etiam dicitur aliquid fieri διὰ μέσου, sæpe apud Thucyd. i. e. interjecto temporis intervallo, interim, interea. ¶ Item μέσος, medius, i. neuter, qui est neutrarum partium: ut, μέσον ἑαυτὸν φυλάττειν, apud Luc. medium se servare; quasi, in medio manere, ad neutram partem magis inclinando. Item μέσον, medium, quod est in medio veluti gradu: apud Aristot. eth. 2. Exponitur etiam, mediocritas. Item μέσα (quæ et ἀδιάφορα) vocantur, quæ in medio honestorum et turpium sunt: de quibus vide Gell. lib. 2. cap. 7. ¶ Apud gramm. dicitur μέσον vocabulum, quod interdum in bonam, interdum in malam partem capitur. Et, μέση συλλαβὴ, media syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando corripitur. Verbum quoque, quod nec activum est, nec passivum, sed velut medium inter utrunque, μέσον, itidemque ejus χρόνοι vocantur μέσοι, i. tempora media. ¶ Τὸ μέσον, apud Aristot. in analyt. absolutè sæpè dicitur pro τὸ μέσον ἄκρον, medius terminus, seu medium argumentum. ¶ Item μέσον, dimidium. Thuc. lib. 4. ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ καὶ ἔνατον ἐκ μέσου. † ἔχειν τινὰ μέσον, medium aliquem tenere. Aristoph. Nub. 1043. V. ibi Spanhemius. μέσῳ cum gen. Sic σπουδῆς, mediocri festinatione. Xen. Pæd. 2. p. 61. b. ἐν μέσῳ, proclive est, in promptu. l. 4. p. 110. b. ἐν μέσῳ καταβῆναι, in promptu decurrere est. τί ἐν μέσῳ ἐστὶ τοῦ συμμίξαι; quid in medio est? quid obstat? Xen. Pæd. l. 5. p. 123. d. διὰ μέσου, per parenthesin reddit H. Stephanus in annotat ad. Soph. p. 31.† (οἱ ἐν μέσῳ λόγοι. Eurip. Med. 820. Aristoph. R. 472. Æschyl. Ch. 143. Theoc. ιγ'. 9.)

Μεσαίτατος, superl. q. d. qui est maximè in medio. Exp. etiam simpl. medius: apud Aristot. de mundo. Accipi et pro ὑψηλὸς tradit Suidas. ☞ Dicitur autem μέσον, παρὰ τὸ τὰ μέρη ἴσα ἔχειν, quòd ejus partes æquales sint. ἢ παρὰ τὸ μεριστὸν, κατὰ συγκοπὴν, ut scribit Etym.

Μέσως, adverb. mediocriter, modicè, moderatè, intra modum. Aristot. eth. 2. c. 5. et l. 3. c. 12.

Μεσότης, ητος, ἡ, medietas, medium, medium interjectum. Plat. in Timæo, ὥστε ἐν ἑκάστῳ διαστήματι δύο εἶναι μεσότητας, ut in singulis intervallis essent bina media.

Item mediocritas, modus. Aristot. eth. 4. c. 5. πρᾳότης ἐστὶ μεσότης περὶ ὀργάς. Sic et alibi apud eundem in eth.

Μεσόω, ῶ, sum in medio. Eurip. in Med.——ἐν ἀρχῇ πῆμα, κ' οὐδέπω μεσοῖ. (60. Æsch. Pers. 435. Aristoph. R. 955.) Aristoph. μεσοῖ τὸ δρᾶμα ἤδη. Sic, θέρους μεσοῦντος, media jam æstate, Thuc. l. 6. Et, μεσοῦσα ἡμέρα, media dies, meridies. Herodot. Et cum particip. apud Plat. in symp.

Μεσάζω, idem. Hippocr. καὶ πότερον ἄρχοιτο τὸ πάθος, ἢ μεσάζοι, ἢ λήγοι. Herodian μεσαζούσης ἡμέρας.

Μεσεύω, medius sum, i. utriusque particeps, ambigo circa utrunque. Aristot. pol. 7. τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, pro modo locorum sese moderatur ac variat.

Μεσηρεύω, medius sum. Hesych.

Μεσίτης, ου, ὁ, mediator. Exponitur etiam, interventor, intercessor, vel conciliator. Item internuncius, interpres. Phil. de vit. M. l. 3. 1 ep. ad Tim. c. 2. et alibi in N. Test.

Μεσιτεύω, mediator sum, mediatorem ago. Item intervenio, vel interpono me: ut in ep. ad Hebr. c. 6. ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, interposuit se cum jurejurando. Item in medio sum, interjectus sum inter. Damasc. εἶτα ἡ θερινὴ τροπὴ διαδέχεται, μεσιτεύουσα τῷ τε ἔαρι καὶ τῷ μετοπώρῳ.

Μεσιτεία, ἡ, intercessio.

Μέσατος, poët. idem quod μέσος, et ab eo factum: ut τρίτατος à τρίτος. Theocr. Idyll. 7. Κ' οὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνομες. Scribitur et μέσσατος, metri causa. Il. θ'.

Μεσάτιος, idem quod μέσατος. Pro quo poëticè μεσσάτιος, apud Dionys. de situ orb.

Μεσήεις, εντος, ὁ, poët. mediocris. Il. μ'.

Μεσηγὺ, seu μεσηγὺς, (adverb.) in medio, seu inter. Scribitur sæpe et μεσσηγὺ, et μεσσηγὺς, ut Il. ί. et θ'. † Hesiod. Asp. 417. cum gen.† Item, pro interim, seu interea. Odyss. θ'.

Μέσσος, poëtica geminatione dicitur pro μέσος, medius. passim apud poëtas. † ut Hesiod. Theog. 143.†

Μεσσόθι, in medio. Arat.

Μεσσόθε, seu μεσσόθεν, è medio.

Μεσσήρης σείριος, medius sirius. Eurip. [Ion. 907. τὸν Λατοῦς αὐδῶ, Ὅς γ' ὀμφὰν κληροῖς Πρὸς χρυσέους θάκους, καὶ Γαίας μεσσήρεις ἕδρας.]

Μέζεα, τὰ, in bestiis genitalia membra. Ionicè sic dicta, quasi μέσεα, ὅτι μέσα εἰσὶ ὑπὸ τῆς οὐρᾶς, inquit Etym. Hesiod. in Erg. οὐρῆς δ' ὕπο μέζε' ἔθεντο.

Μέτασσαι, oves mediæ, mediæ ætatis inter agnos et jam grandiores natu oves, Od. ί. Per epenthesin syllabæ τὰ pro μέσσαι, inquit Eust.

Composita.

Ἄμεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, medio carens: ut, ἄμεσος πρότασις, sæpe apud Aristot. in analyt. Exp. etiam, immediatus: apud Alex. Aphr.

Ἀμέσως, sine medio, immediatè. Exp. etiam, nullius interventu.

Ἀνάμεσος, medius, qui est in medio. Herodot.

Ἀνάμεσον, interdum conjunctim scriptum reperitur: ut apud Theophrast. pro, ἀνὰ μέσον, in medio.

Ἀμμέσον, per syncopen, pro ἀνὰ μέσον, apud poëtas: ut apud Hesiod. in Asp. †209.†

Διάμεσος, q. d. intermedius. Et peculiari significatione, qui est mediocris fortunæ. Hesych.

Ἔμμεσος, qui est in medio, intermedius, interjectus, vel etiam, qui medium in se habet.

Ἐπίμεσα ῥήματα, verba deponentia.

Παράμεσος, qui est juxta medium. Sic dicitur digitus medio proximus, qui videlicet μικρὸν sequitur. Poll. l. 2.

ΜΕΣΠΙ´ΛΗ, ης, ἡ, mespilus: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. Diosc. l. 1. c. 170. et Athen. l. 2.

Μέσπιλον, ου, τὸ, mespilum, fructus mespili arboris.

Μεσπιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mespilo similis, ad mespili naturam accedens, seu mespilaceus.

ΜΕΣΤΟ`Σ, οῦ, ὁ, plenus, refertus: apud Athen. l. 4. Interdum cum gen. Isocr. ad Philip. πολλῆς ἀνοίας μεστός. Demosth. in Mid. μεστὰ ὑπερηφανίας καὶ ὑπεροψίας. † et Xen. Pæd. 1. 2. 16.† (Aristoph. R. 1053.)

Μεστόω, ῶ, impleo, repleo, refercio. Soph. in Antig. παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων, desine antequam et me tuis verbis ira impleas.

Composita.

Ἀνάμεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, plenus, refertus. Aristoph. † Nub. 980.† τεττίγων ἀνάμεστα.

Ἀναμεστόω, ῶ, repleo. Aristoph. in Ran. ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη, repleta est scribis.

Διάμεστος, plenus, refertus.

Διαμεστόω, ῶ, repleo, impleo.

Ἔμμεστοι, impleti, referti, pleni. Plat. ep. 7. ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν, philosophicarum quarundam auditionum pleni.

Ἐπίμεστος, q. d. superplenus, redundans. Poll.

Ἡμίμεστος, semiplenus. Poll. l. 5. c. 28.

Καταμέστιος, idem quod μεστὸς, plenus. Nicand.

Καταμεστόω, impleo, in lib. Macchab.

[Περίμεστος. Xenoph. Conviv. c. 2. §. 11. μετὰ δὲ τοῦτο κύκλος εἰσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν.]

ΜΕ´ΣΦΑ, poëticum adverbium pro μέχρι, dum, donec, usquedum. Apollon. Rhod. Argon. lib. 2. ἠγορόωντο Μέσφ' αὖτις δόρποιο κορεσσάμενοι κατέδαρθεν. Cum genitivo, usque ad. Ut Il. θ'. μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης. Aratus verò dixit, μέσφα πάρ' αὐτὴν Οὐρὴν, usque ad ipsam caudam.

ΜΕΤΑ`, præpositio est, quæ variis casibus juncta, varia significat. Cum genit. signif. cum, unà cum. Plat. γῆρας μετὰ πενίας, senectus juncta cum paupertate. Interdum exp. per adverbium. ut, μετὰ δικαιοσύνης, pro δικαίως, justè: et, μετ' ἀδικίας pro ἀδίκως, injustè. μετ' ἐπιστασίας, consideratè; μετὰ τοῦ θαῤῥεῖν, audacter. Μετὰ Πλάτωνος, et, μετ' Ἀριστοτέλους, sequendo Platonis sententiam, vel Aristotelis. Μετά τινος εἶναι, cum aliquo esse, i. e. ab alicujus partibus stare, Isocr. in Archid. Apud Liban. μετὰ τούτων (τῶν χρημάτων) καὶ τοὺς γνωρίμους ὠφελοῦμεν, pecunia juvamus amicos. Μεθ' ὅπλων, cum armis, seu in armis. Thuc. (cum Gen. Eurip. Phœniss. 962. Soph. Œdip. Tyr. 644.)

Cum dativo, apud poëtas, interdum idem quod μετὰ cum gen. Ut Od. ί. atque alibi, μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω. Et Apoll. Arg. 2. ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσι, fœdus cum iis inierunt. ¶ Sæpe significat, inter. Il. ά. μετ' ἀθανάτοισι. et Il. β'. μετὰ δὲ σφίσιν ὄσσα δεδήει, inter eos rumor percrebrescebat. ¶ Interdum pro ἐν, in. Ut Il. χ'. Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ. Vel εἰς. Od. λ'. μετὰ φρεσὶ βάληται, pro εἰς φρένας. ¶ Interdum pro διὰ cum gen. per. Il. ί. μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος. (Cum Dat. pro ἐν. Il. γ'. 245. pro πρός. ib. γ'. 85. Theoc. Id. 2. 125.)

Cum accusativo itidem, apud poëtas sæpè, pro ἐπὶ, seu εἰς. Iliad. β'. Ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, proficiscere ad exercitum Græcorum. Sic Od. π'. Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας. ¶ Nonnunquam signif. in, ἐν. Ut Iliad. ρ'. Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον, Σχέτλιε &c. Iliad. β'. Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, pro, εἰς, qui me in contentiones irritas et jurgia conjicit. Item, in, i. e. adversus. ut Hesiod. in Asp. † 79.† ἤλιτε μετ' ἀθανάτους μάκαρας, peccavit seu deliquit in deos. Aliquando signif. inter: ut Od. π'. καὶ δέ σέ φασιν Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον. Aliquando propter: ut, Od. λ'. τήν ποτε Νηλεὺς Γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος. ¶ Interdum significat, post, secundum. Thuc. 1. 2. ἀδελφιδοῦ ὄντος, καὶ μέγιστον μεθ' ἑαυτὸν δυναμένου, qui plurimum post ipsum poterat, vel secundum ipsum. Sæpè etiam signif. post, in significatione temporis. Ut, μετὰ τὸν πόλεμον ἥκειν, apud Plat. item, μετὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος, post mala prudentior. Dicitur etiam, μετ' ὀλίγον, paulo pòst, et μετ' ὀλίγον τούτων, brevi post hasce res gestas tempore. At, μετὰ μικρὸν, paucis interjectis, paulo pòst, apud Plut. Et, μεθ' ἡμέραν, interdiu, Demosthen. in Mid. Μετὰ χεῖρας ἔχειν, in manibus habere, Thuc. l. 2. (Cum Acc. Eurip. Phœniss. 398. Theoc. ζ'. 24. ιγ'. 16. Philostr. l. 3. c. 26.)

Μετὰ, sine casu, idem apud poëtas quod in prosa μετὰ ταῦτα, vel εἶτα, ἔπειτα, postea, deinde. Hom. Il. ά. Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε. (Æsch. Eum. 500.)

In compositione interdum significat mutationem: ut in μεταγινώσκω, μεταδιδάσκω. Interdum abundat: ut in μετάγγελος,

Μέτα, (retracto in priorem accentu,) dicitur pro μέτεστι, sicut πάρα pro πάρεστι, ut docet Eust. ex Eurip.

Μεταξὺ, inter, in medio. Cum genit. Plat. de leg. lib. 9. μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνοιτ' ἂν, sit amborum medium, seu in medio amborum. μεταξὺ λόγων, inter confabulandum, interea dum loquimur. Construitur etiam cum particip. vel genitivi vel alîus etiam casus; et tunc exp. interim dum, interea dum: ut, μεταξὺ λουόμενος, interea dum lavaretur, μεταξὺ ὀπτώμενα, inter assandum. † Sic Xen. Pæd. p. 240. b.† Sæpè sine casu ponitur. Il. ά. πολλὰ μεταξὺ Οὔρεα, multi interjecti sunt montes. Aristot. in. rhet. φίλος, ἢ ἐχθρὸς, ἢ μεταξὺ, amicus, vel inimicus, vel inter hos medius. Præmisso articulo adjectivè signif. medius, intermedius. Isocr. in Panath. τὰ γὰρ μεταξὺ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν; Sic, ὁ μεταξὺ χρόνος, apud Demosth. et ἐν τῷ μεταξὺ, sub. χρόνῳ. Τὸ μεταξὺ substantivè interdum expon. intercapedo, interstitium, subaudito substantivo διάστημα. (Μεταξὺ λέγοντος. dum hæc dicuntur. Luc. Som. p. 11.)

ΜΕ´ΤΑΛΛΟΝ, ου, τὸ, metallum. Apud Herodot. μέταλλον ἁλὸς, metallum salis. Interdum cum genit. accipitur etiam pro fodinis, seu locis in quibus metallum aliquod reperitur. Ut apud Suid. μέταλλον ἐφεῦρε χρυσοῦ. Et apud Diosc. l. 5. cap. 84. ἐν μετάλλοις φασὶ λιθίνοις εὑρίσκεσθαι, in lapidum fodinis. ¶ Μέταλλα aliquando sunt cuniculi ad evertendas urbes, quales in metallorum fodinis visuntur. Polyb. ἤρξατο πολιορκεῖν διὰ τῶν μετάλλων, actis cuniculis cœpit obsidere. ☞ Eust. derivat à μετὰ et ἄλλος, διὰ τὸ μετὰ τὰ ἄλλα πάντα ἐπινοηθῆναι. Plinius, verùm alio sensu, ab eadem derivat origine, l. 33. c. 6. Ubicunque (inquit) una inventa vena est, non procul invenitur alia: hoc quidem et in omni ferè materia. unde μέταλλα Græci videntur dixisse.

Μεταλλικὸς, οῦ, ὁ, metallicus. Medicis autem μεταλλικὰ dicuntur ea, quæ in metallis generantur, sive sponte naturæ, sive per fornacem producantur. vide Aët. l. 2. c. 40.

Μεταλλίτης, ου, ὁ, metallicus, metallites. Et fœm. gen. μεταλλῖτις γῆ, terra metallica. Hesych.

Μεταλλίζεσθαι, in metallum damnari. in Pand. Gr.

Μεταλλεύω, f. εύσω, metalla erno. Luc. χρυσὸν δ' ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι. Ipsa etiam metalla μεταλλεύεσθαι dicuntur quum effodiuntur. Plato, χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ πάνθ' ὅσα μεταλλεύεται. Sic et apud Aristot. Luc. Strab. ¶ Item curiosè scrutor: metaphora sumpta à metallicorum indagatoribus. in Epigr: Τῷ τί μεταλλεύεις τοῦτον μυχὸν, ὦ φιλόλυχνε;

Μεταλλευτὸς, qui à metallicis effoditur et elaboratur. Aristot. lib. 3. meteor.

Μεταλλευτικὸς, οῦ, ὁ, metallicus: vel pertinens ad eos qui metalla scrutantur et effodiunt; Plato. Ἡ μεταλλευτικὴ τέχνη, ars metallica, seu ars scrutandorum aut elaborandorum metallorum. Aristot. eth. 1.

Μεταλλεὺς, έως, ὁ, metallorum scrutator et effossor, metallicus, qui circa metalla et fodinas versatur. Poll. et Suid.

Μεταλλεία, ἡ, metallorum scrutatio. Poll. Metaph. dicitur de ductu subterraneo quo cuniculi aguntur. Diodor. Sic.

Μεταλλάω, ῶ, scrutor, inquiro, vel curiosè scrutor et exquiro: sumpta metaph. à metallorum scrutatione, qua nihil est περιεργότερον, ut tradit Eust. Il. ν'. ἕταροι δὲ κατέκταθεν οὓς σὺ μεταλλᾷς, quæris et indagas. Od. ό.——ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά με εἴρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς. Od. π'. Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι. Sic et Od. γ'. et alibi apud Hom.

[Μετάλλατος. Pind. Pyth. Δ. 290. Μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ Εἰ μετάλλατόν τι. Schol. εἰ ἐρευνητέον τι τούτων, ὧν &c.]

Ἐκμεταλλεύω, (comp.) effodio, metalla erno. Strabo lib. 14.

(ΜΕΤΑΜΩ´ΝΙΟΣ. Theoc. κβ'. 181.) ‡ τὰ δ' οὐκ ἄρ ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν: irrita facturus erat.‡

ΜΕ´ΤΑΞΑ, ης, ἡ, à recentioribus Græcis dictum fuit sericum: ut μέταξα ὠμὴ, Actuar. et Nicol. Myreps. sericum crudum, i. e. bombycum vellus nondum evolutum, nec infectum. Legitur hoc vocabulum et in Pand. l. 39. de publ. et vectig.

Μεταξωτὸν, communi lingua à Græcis sericum vocari traditur.

ΜΕΤΕ´ΩΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, sublimis, editus. (Deducitur enim, ut est apud Eustath. à μετὰ et ἀείρω, ex quo fit ἄοιρος, et mutato α in ε, diphthongoque οι in ω, μετέωρος. quidam à nomine αἰώρα deductum esse scribunt: unde etiam μεταίωρος aliquando legitur. scholiastes autem Soph. ab ἐώρα fieri tradit.) Thucyd. lib. 4. οἱ δὲ λοιποὶ διαφεύγοντες πρὸς τὰ μετέωρα, ἡσύχαζον, confugientes ad loca editiora. Idem lib. 2. ἀπὸ τοῦ μετεώρου, è superiore loco. ¶ Μετέωρα dicuntur quæ fiunt circa locum astris vicinum. de quibus Aristot. tres libros scripsit, qui μετεωρολογικοὶ dicuntur. quidam expon. quæ supra nos sunt, in aëre aut in cœlo. ¶ Item μετέωρος, erectus. ut, equus μετέωρος, qui posterioribus pedibus insistens erigitur. Xen. de arte equ. ¶ Item qui est in summo tantùm, et non profundus, ἐπιπόλαιος. Theophr. de caus. pl. l. 1. μετέωρα καὶ οὐ βαθύῤῥιζά ἐστιν. ¶ Item qui in alto navigat, seu in altum provehitur. Demosth. ἀναγκαῖον ἦν, ἐπ' ἀγκύρας ἀποσαλεύειν τὴν νύκτα μετεώρους, &c. Navis etiam μετέωρος dicitur quæ altum tenet, apud Thuc. l. 1. 2. et alibi. ¶ Item μετέωρος, metaph. erectus, intentus. Luc. ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. Item erectus animo, suspensus. Thuc. l. 2. Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν. Item erectus ad rem quampiam, h. e. ejus desiderio flagrans. ut apud Suid. μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν. Et, τὸ μετέωρον, quod expectatione suspensos homines tenet. Ut, πράγματα μετέωρα, apud Dem. de falsa leg. Sic et, μετέωρος δίκη, cujus judicium suspensum est. ¶ Item μετέωρος, elatus spe alicujus rei. Luc. in Nigrino, ταῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι.

Μετεωρότερος, sublimior vel altior.

Μετεωρότατος, altissimus, maximè sublimis. Et, τὸ μετεωρότατον, quod est omnium altissimum: fastigium.

Μετεωρίζω, in sublime tollo: vel simpl. tollo, attollo. Plut. de Socr. dæm. τὸ δόρυ μετεωρίσας ὑπὲρ κεφαλῆς. Item sublime peto. Theophrast. hist. pl. l. 4. ἀείφυλλον μὲν καὶ ἄνθος λευκὸν ἔχον, καὶ ἔτι βαρύτατον, μετεωρίζον δέ. Sic, μετεωρίζειν εἰς πέλαγος, in altum provehi, apud Philostr. ¶ Item metaph. in spem erigo. Polyb. πολλοὺς ἐμετεώρισε τῶν παρὰ τοῖς ἐναντίοις ἡγεμόνων, ad defectionem incitavit. Sic et apud Plut. et Athen. Item elatum reddo, animum addo. Philo de vita M. l. 1. μετεωρίσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς τῷ λόγῳ.

Μετεωρίζομαι, in sublime tollor. Thuc. l. 8. μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, in altum provectus. Apud Alex. Aphr. μετεωρίζομαι περιπατῶν, exp. vultu sublimi suspensoque corpore incedo. Item metaph. efferor, apud Suid. †passivè, καπνὸς, κονιορτός. Xen. Pæd. 6. p. 164. b.†

(Ἐμμετεωρίζομαι, (*comp.*) cum Dat. Philostr. l. 1. c. 5.)

Μετεωρισμὸς, elevatio in sublime, ipsa actio tollendi in sublime. Exponitur etiam, superbia, à Suid.

Μετήορος, poëticè dicitur pro μετέωρος. ut Il. θ'. —— τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. Et, τὸ μετήορον, quod instabile est, tanquam in aëre suspensum.

ΜΕ'ΤΡΟΝ, ου, τὸ, mensura, modus. Hesiod. in Erg. εὖ δ' ἀποδοῦναι Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴκε δύναι. †Xen. Pæd. 1. 3. 14.† Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. Idem de hist. scrib. καὶ πᾶσι τούτοις ἐπέστω μέτρον, adsit modus. Apud Hesiod. in Erg. periphrasticè dicitur μέτρον ἥβης, pro ἥβη. †v. 131. V. ibi Græv.† Sic et μέτρα θαλάσσης, apud eundem, ibidem. (Pl. Eurip. Phœniss. 498. Æschyl. Ch. 795.) ¶ Item vas quo aliquid metimur, seu ad quod mensuram examinamus. ☞ Unde etiam è μείρω Etym. derivat. ¶ In carmine μέτρον dicitur mensura quæ binis pedibus constat: vel in plural. μέτρα sunt, quæ carmen seu versum certis pedibus ac veluti spatiis, tanquam dimensionibus, distinguunt. Appellatur μέτρον etiam id quod ex mensuris illis constat. Lat. carmen, seu versus. Aristot. rhet. 3.

Μετρέω, ῶ, metior. Plut. de exil. σχοίνοις καὶ παρασάγγαις μετροῦντες. Aliquando signif. certa mensura mutuum do quod postea reddas. Aristoph. in Pace, Μέτρησον εἰρήνης τι μοὶ, κἂν πέντ' ἔτη. Et metaph. rependo. ut, μετρεῖν τὴν ἴσην, paria vel beneficio vel maleficio facere. Paus. Item metior, i. æstimo. Aristot. rhet. 2. τῇ γὰρ αὐτῶν ἀκακίᾳ τοὺς πέλας μετροῦσι. Aliquis et πέλαγος μέγα μετρεῖν dicitur, pro transmeare. Od. γ'. (Eurip. Phœniss. 176.)

Μετρέομαι, οῦμαι, mensuram admitto. Aristotel. μετροῦνται μᾶλλον, ἢ μετροῦσι. †passivè, de tempore. Soph. Œd. Tyr. 569.† Dicitur etiam aliquis μετρεῖσθαι, qui demensum accipit, seu certa mensura accipit. Demosthen. contra Phorm. ἐπὶ τῆς μακρᾶς στοᾶς τὰ ἄλφιτα καθ' ἡμίεκτον μετρούμενοι, farinas accipientes ad cotylarum modum dimensas. Item μετρέομαι, demensum mutuò accipio, utendum accipio. Hesiod. in Ergis, Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος. (Μετρέομαι, pro ἀριθμῶ, ζητῶ, ἀκολουθῶ. Soph. Aj. 5. Œdip. Tyr. 569.)

Μέτρημα, τὸ, demensum, quod mensurâ tribuitur. Peculiariter pro frumento quod militibus certa mensura tribuebatur, quod et σιτομέτριον. Polyb.

Μέτρησις, mensio, dimensio. Plut. in sympos.

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, mensor. Harpocr. ex Dinarcho. Item metreta, cadus, amphora. Attica mensura est liquidorum apud Atticos maxima. Ut, μετρηταὶ οἴνου, Poll. ex Dem.

Μετρητὸς, οῦ, ὁ, mensus, dimensus vel demensus: vel quem metiri possumus: mensuram admittens. Poll. [Eurip. Bacch. 1242. Ὦ πένθος οὐ μετρητὸν, οὐδ' οἷόν τ' ἰδεῖν, &c.]

Μετρητικὸς, οῦ, ὁ, ad mensuram pertinens, metiendi peritus. Μετρητικὴ, (τέχνη,) ars bene metiendi. [Plat. Phileb. πασῶν που τεχνῶν ἄν τις ἀριθμητικὴν χωρίζῃ, καὶ μετρητικὴν, καὶ στατικὴν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, &c.]

Μετρητικῶς, mensorum more: vel more eorum quæ μετροῦνται. Poll.

Μέτριος, ου, ὁ, modum non excedens. Galen. ad Glauc. ὅσον τοῖς παροῦσι μέτριον, quantum satis sit. †Sic Xen. Pæd. 2. 60. c. ὅσον μέτριον.† Exponitur etiam, mediocris, modicus, moderatus, non nimius. †Xen. Pæd. 1. 2. 16. μέτριος χρόνος, modicum tempus, paullisper. Xen. Pæd. 4. p. 87. b.† Plut. de instit. lib. τὰ φυτὰ τοῖς μετρίοις ὕδασι τρέφεται, aquis modicis. Idem in symp. sept. sap. μετρίῳ πνεύματι χρώμενοι. Item modicus, i. paucus, ut Demosth. πρὸς Ἀπατούρ. Μέτρια δ' ἔχων, τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι, pecunia non grandi, quam habeo, quæstum facere cœpi. (τῶν γὰρ μετρίων—τοὔνομα νικᾷ. Eurip. Med. 125.) ¶ Item moderatus, modestus. Herodian. lib. 2. οὕτω γὰρ μέτριος καὶ ἰσότιμος ἦν. Luc. μέτριἄ τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, modestè de te loqueris. Exponitur etiam, moderatus et æquus, non nimium rigidus et severus. Thucyd. lib. 1. πρὸς τοὺς ὑπηκόους μετρίοις οὖσι. Demosthen. ἐπιεικὴς ἂν φανείη καὶ μέτριος. †Comparativus apud Xen. Pæd. l. 4. p. 99. e.†

Μετρίως, modicè, mediocriter, ita ut satis sit. †τὸ μετρίως. Xen. Pæd. 1. 3. 12.† Plat. in epist. μετρίως ἔχω ἡλικίας, sum ætate satis matura. Item modicè, i. parùm. Herodian. l. 1. 4. &c. Item moderatè, modestè, vel etiam modicè. Xen. Pæd. 4. Isocr. in Panath.

Μετριότης, ητος, ἡ, moderatio. Xen. Pæd. 5. Item modestia. Chion Matridi. Item mediocritas. Aristot. pol. 5.

Μετριάζω, modicus sum, modum habeo, non nimius sum. Aristot. pol. 7. περὶ τὴν ἔξω κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν μετριάζουσιν. Idem pol. 5. μετριάζειν τοῖς τοιούτοις, moderationem adhibere, seu modicè frui. Item æquum et moderatum me præbeo. Philo de vita M. l. 1. παραινῶν τοῖς μὲν ἐφεστῶσι μετριάζειν, ut æquiores se præberent. Item modestè ago aut loquor. Naz. οἱ περὶ τὸν υἱὸν μετριάζοντες, qui de filio Dei modestè sentiunt. Apud antiquos acceptum fuisse μετριάζειν, pro τὰ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν, testatur Phrynichus.

Μετρικὸς, οῦ, ὁ, pertinens ad μέτρα, qui est τῶν μέτρων, rationis metricæ peritus. Μετρικὴ τέχνη, doctrina metrica, ars versus et carmina recte concinnandi.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀναμετρέω, ῶ, denuò metior, iterum metior, remetior. Item simplic. metior, demetior. ἀνεμέτρει τὸ χωρίον, apud Aristoph. locum metiebatur. ¶ Item remetior locum aliquem, i. denuò iter per locum aliquem facio. ut Odyss. μ'. Ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι χάρυβδιν.

Ἀναμετροῦμαι, idem. ¶ Item, iterum commemoro, iterum narro. Eurip. in Oreste, τί τ' ἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; Sic Plut. in Pericle, ἀναμετρεῖσθαι τὰς πράξεις. Apud Luc. ἀναμετρεῖσθαι, expon. reminisci. καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων. Apud Eurip. ἀναμετρεῖσθαι δάκρυ, expon. admetiri lachrymas, i. impertiri. ¶ Ἀναμετρεῖσθαι in pass. etiam signif. usurpatur: unde, ἀναμετρηθέντα κύκλῳ, apud Plat. (Theoc. κδ'. 125.)

Ἀναμέτρησις, ἡ, remensio, dimensio quæ fit de integro. Item simpl. dimensio. ἀναμέτρησιν τῆς εὐδαιμονίας ποιεῖται πρὸς χρυσίον, apud Plutarch. auro felicitatem metitur.

Ἀντιμετρέω, remetior, i. vicissim metior: rependo. Greg. de sancto baptismate, δεινὸν γὰρ, ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διόρθωσιν, emendationem cum peccato rependere quæ delere peccatum possit.

Ἀπομετρέω, metior, dimetior. Annibal apud Lucian. καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τοῖς μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι. Item passiva voce et signific. apud Polyb. ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος. ¶ Ἀπομετρήσασθαι, pro ἀπομετρῆσαι, apud Xenoph.

Διάμετρος, ου, ἡ, subaudi γραμμὴ, linea dimetiens, seu per medium secans, rectà in longitudinem ducta. Procl. in Sphæra, ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου, ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται. Hinc, ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι, dicuntur quæ directè inter se opposita sunt, ut duo extrema diametri puncta. Hesych. διάμετρος est ὄργανον γεωμετρικόν. Item τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσι. At διάμετρον Dinarcho ἐν τῇ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ est τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος, ut Harpocr. annot. et ex eo Suid.

Διαμετρέω, ῶ, dimetior. Il. γ'. Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον. Item demensum distribuo, certa mensura distribuo. Plut. in Alcib. μεταξὺ συγκληροῦντας δικαστήριον, καὶ ὕδωρ διαμετροῦντας, ἀπολλύναι τὸν καιρόν. Hinc et διαμεμετρημένη ἡμέρα, dies eo modo dimensa: Demosth. Διαμετρεῖν est etiam, certa mensura divendere. Demosth. πρὸς Φόρμ. Ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον, καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς, divendimus vobis justo et constituo pretio.

Διαμέτρησις, εως, ἡ, dimensio.

Διαμετρητὸς, οῦ, ὁ, dimensus. Iliad. γ'. Καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ.

Ἔκμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mensuram et modum excedens: apud Luc. in imaginum defensione, ἔκμετρα καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα, modulum pedemque excedentia.

Ἐκμέτρως, modum excedendo.

Ἐκμετρέω, emetior, dimensione exquiro, dimetior. Poll. Apud Eurip. ἐκμετρῆσαι στόλον, exp. classem trajicere.

Ἐκμετρέομαι, idem. Polyb. l. 5. μηδ' ἐκμετρησάμενοι τὰ τείχη, &c. †Xen. Pæd. 6. p. 169. c.† (Soph. Œdip. Tyr. 815.)

[Ἐκμέτρησις. Polyb. Hist. Ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐκμετρήσεως καὶ κατασκευῆς τῶν τοιούτων, εὐχερὴς καὶ ἀδιάπτωτος, ἐὰν λαμβάνηται μεθοδικῶς.]

Ἔμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo modus adhibetur, modum servans, moderatus. Ἔμμετρα, dicuntur etiam quæ metrica sunt, seu metro constant: ut ἔμμετρα ποιήματα, apud Isocr. ad Nicocl. quibus opponit τὰ καταλογάδην συγγράμματα, quæ soluta oratione scripta sunt. Item ἔμμετροι dicuntur, qui ἐν μέτροις scribunt, Demosth. in Epitaph.

Ἐμμέτρως, carmine, verbis numĕro adstrictis. Plat. in symp.

Ἐμμετριάζω, modestè me gero. in Strab.

Ἐπίμετρον, ου, τὸ, quod super mensuram vel pondus justum adjicitur; auctarium. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 15. (de frumento:) διὰ τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ, mensuram auget. Item τὸ ἐξ ἐπιμέτρου προστιθέμενον, quod ex abundanti additur; Gal. l. 2. de sanit. tuenda. (Theoc. ιβ'. 26.) ¶ Ἐπιμετρὶς Hesych. est τὸ ἐπίμετρον, ὃ προσάπτεται τῷ χιτῶνι.

Ἐπιμετρέω, ῶ, justæ debitæque mensuræ superadjicio, ad dimensum addo. Luc. τοῦτον ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Greg. de Deo, ὁ τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος, τοῖς δὲ ταπεινοῖς τὴν χάριν ἐπιμετρῶν. Item, ἐπιμετρεῖν χρόνον στρατηγίας, apud Plutarch. quasi ex abundanti admetiri aliud adhuc administrandæ rei tempus: i. prorogare imperium. ¶ Ἐπιμετρέω, certâ mensurâ mutuum do, quod eâdem reddatur mihi. Hesiod. in Erg.—— ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω, non ampliùs tibi mutuo dabo frumentum quod certa mensura reddas.

Decomp. Ἀντεπιμετρέω, remetior, eadem mensura retribuo. Poll.

Προσεπιμετρέω, ultra justum subinde admetior, ad cumulum addo. Luc. τὰ δὲ, ὡς ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες, διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων.

Συνεπιμετρέω, ad mensuram addo, ἐπιμετρέω. In nov. const.

Καταμετρέω, dimetior. Xenoph. in Œconom. πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ καταμετρήσαντός σοι καὶ διατάξαντος ἕκαστα τούτων.

Καταμέτρησις, dimensio, mensuræ et spatii descriptio. Utitur Polyb. de castrorum metatione loquens.

Ἀκαταμέτρητος, (*decomp.*) quem nemo dimensus est.

Παραμετρέω, juxta alterum admetior, i. habita ratione alterius. Luc. οὕτω γὰρ ἂν καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο. Et apud Naz. παραμετρούμενον, ex collatione seu comparatione æqua mensura examinatum. ¶ Item pro compensare, apud Epictet. Item pro prætervehi, præterire, q. d. inter emetiendum iter aliquod prætervehi: apud Apoll. in Arg. et Nonn.

Περίμετρος, orbiculari rotunditate dimensus. Od. β'. et Od. τ'. Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν, ὑφαίνειν Λεπτὸν καὶ περίμετρον. Et Dionys. de situ orbis, φύλλῳ περιδινήτῳ περίμετρος. Item ἡ περίμετρος, (scil. γραμμὴ,) linea qua in orbem ducta aliquid metimur, vel linea qua aliquid in orbem describimus, et ambitum ejus metimur: aut ipse ambitus, circuitus. Herodot. Polyb. Strabo.

Περιμετρέω, circumcirca metior, in orbem metior.

Προμετρέω, præmetior: vel demensum præbeo. Poll. ex Isæo. Item mercede frumentum emptoribus in foro dimetior. Harpocr. ex Dinarcho, καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκε.

Προμετρητὴς, οῦ, ὁ, qui mercede conductus venale frumentum in foro et alia semina emptoribus dimetiebatur. Harpoc.

Προμετρητὸς, οῦ, ὁ, præmensus: vel per προμετρητὴν præbitus. Poll. ex Dinarcho.

Προσμετρέω, admetior. Poll. ex Hyperide.

Σύμμετρος, q. d. commensus. (Σύμμετρος ὡς κλύειν. Soph. Œdip. Tyr. 84. 1133. Æsch. Ch. 227. 609. Eum. 535.) Σύμμετρα, propriè dicuntur ea quæ sunt ejusdem seu paris mensuræ. Alex. Aphr. in top. Σύμμετρος signif. etiam, modicè temperatus, et justæ ac quadratæ magnitudinis: apud Aristot. eth. l. 4. et 2. c. 2.

Συμμέτρως, moderatè, modicè, satis. Exp. et congruenter, convenienter.

Συμμετρία, ἡ, commensus, apta compositio membrorum. Aristot. pol. 5. Phil. de vita M. l. 3. Exp. etiam modus, et proportio: apud Isocr. Numeratur et inter vestes muliebres, Poll.

Συμμετρέω, commetior, unà metior. Metaph. apud Naz. συμμετρῶ τοῦτο τῇ δυνάμει, meis viribus metior.

Συμμετρέομαι, pro eod. (Soph. Œdip. Tyr. 73. 983.) Thuc. l. 3. ξυνεμετρήσαντο δὲ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων, mensi sunt ex coagmentationibus laterum.

Συμμέτρησις, commensus, mensio cum aliqua re comparata. Thuc. lib. 3.

Decomp. Ἀσύμμετρος, exponitur inconcinnus, incongruus. Et, ἀσύμμετρα, inter quæ commensus nullus est, seu inter quæ nullus quantitatis commensus intercedit. Aristot. de gen. an. lib. 2. Sic Plut. in Pericle dicit, eum habuisse κεφαλὴν ἀσύμμετρον, inter quod et cætera membra nullus esset commensus.

Ἀσυμμετρία, q. d. symmetriæ carentia. ¶ Dicitur etiam in circulo linea, quæ non ipsum totum, sed ejus partem metitur, quia per centrum non transit ut diameter: chorda à mathematicis nominatur. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 2.

Ὑπέρμετρος, qui est ultra mensuram, excedens mensuram: ut, ὑπέρμετρος versus dicitur, qui una syllaba longior est quàm deceat.

[Ὑπερμέτρως, Eurip. Ino. 70.]

Ὑπερμετρία, quum excedit mensura: sic vocatur vitium versus, quo debitam mensuram una syllaba excedit. In eodem ὑπερμετρία dicitur, quum πλεονάζει χρόνῳ. Eust.

Composita sine præpositione.

Ἀερομετρέω, aërem metior. Et generaliter, res nimis sublimes et humanum captum excedentes inaniter consector. Socr. apud Xen. ὃς ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ, καὶ ἀερομετρεῖν.

Ἄμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mensura carens, certam mensuram non habens. Dem. Phal. περὶ ἑρμην. γελοῖον γὰρ, τὸ μέτρον ἄμετρον εἶναι. Item immoderatus, immodicus, immensus. †Xen. Pæd. 1. 5. p. 120. e.† Et, τὸ ἄμετρον, pro ἀμετρία, excessus, immodicitas, apud Luc. Item ἄμετρος στίχος, qui plures habet syllabas quàm par sit; Plut. πῶς ἄν τις αἰσθ.

Ἀμέτρως, sine mensura, supra modum, immoderatè. †Xen. Pæd. 1. 6. 29.† Compar. ἀμετρότερον, vehementiùs, immoderatiùs. Alex. in probl. Et ἀμετρότατα, vehementissimè, plùs quàm par sit: apud eundem.

Ἀμετρία, ἡ, excessus mensuræ, immodicitas, excessus. Luc. Item intemperies, apud Plat.

Ἀμέτρητος, idem quod ἄμετρος, q. d. immensuratus. Luc. in Alcyone. Od. ψ'. et τ'. † Aristoph. Nub. 263.†

Γεωμέτρης, ου, ὁ, qui terram seu terræ spatia et fines metitur, geometra. Plut. in Erot.

Γεωμετρία, ἡ, geometria, terram recte dimetiendi scientia. Luc. in Nig.

Γεωμετρικὸς, ad geometram seu geometriam pertinens: ut, ἀναλογία γεωμετρικὴ, Aristot. eth. 5. Item geometriæ peritus. Plutarch. de Socr. dæmon. Et, γεωμετρικὴ, sub. τέχνη, geometrica ars, Athen. l. 7.

Γεωμετρικῶς, geometricè, proportione. Plut. in symp.

Γεωμετρέω, ῶ, terram dimetior. Item geometricè metior, Xen. in symp. ταῦτα γάρ σέ φασι γεωμετρεῖν. Item geometriæ præcepta disco seu calleo.

Decomp. Ἀγεωμέτρητος, ad geometriam non attinens; Aristot. post. analyt. l. 1. c. 7. Item geometriæ ignarus, geometriæ non initiatus: unde Pythagoricum illud, οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.

Δίμετρος, qui metris, tanquam mensuris seu dimensionibus, binis constat.

Δυσμέτρητος, quem metiri non est facile. Poll. ex Antiph.

Εἰκοσίμετρος, viginti mensuras capiens, viginti mensurarum capax. Iliad. ψ.

Ἐμμετριάζω, modestè me gero. Strabo.

Ἑξάμετρος, qui sex metris constat. [Plat. de Leg. λέγω μὲν ὅτι ποιηταί τε ἡμῖν εἰσί τινες ἐπῶν ἑξαμέτρων, πάμπολλοι καὶ τριμέτρων.]

Ἐρεσιμετρία, geometria. τῆς ἔρας μέτρησις. Hesych.

Εὔμετρος, moderatus, modum servans. (Æsch. Ag. 1019.)

Ἰσόμετρος, qui paris mensuræ est, æqualis mensuræ. Athen. l. 10.

Ἰσομέτρητος, cujus mensura æquata est, qui est æqualis pondere, numero, vel mensurâ et valore. Aristid.

Κακόμετρος, malè metiens. [Aristoph. Ran. v. 13. Schol.]

Κακομετρέω, malè metior.

Κρουσίμετρος, qui falsò pondere alterum circumscribit, lancem impellendo. Hesych.

Κρουσιμετρέω, ῶ, inter metiendum alteram lancem pello seu impello, ut videlicet eo pulsu inclinet et præponderare videatur. Hesych.

Πάμμετρος, omnia metrorum genera habens.

Πεντάμετρος, qui est quinque metrorum: ut, πεντάμετρος στίχος.

(Πολύμετρος, uber. Aristoph. R. 1271.) [Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν σταχὺν θύων ἀπαρχάς. Vide Eurip. Meleagr. 1. Athen. Deipn. lib. 13. de Chæremone loquens, ἐν δὲ Κενταύρῳ, ὅπερ δρᾶμα πολύμετρόν ἐστιν, &c.]

Σιτομέτρης, ου, ὁ, mensor frumenti, qui frumenta metitur, annonamque certa mensura dispensat. Aristot. pol. 4. c. 15.

Σιτομέτριον, ου, τὸ, demensum; i. e. quaterni modii frumenti, quos servi accipiebant in mensem. Marci 12.

Σιτομετρία, frumenti dimensio, distributio frumenti, quæ fit certa mensura. [Polyb. Hist. lib. 1. πάλιν τῆς προσοφειλομένης σιτομετρίας ἐκ πλείονος χρόνου, &c.]

Σιτομετρέω, ῶ, frumentum demetior, frumentum certa mensura distribuo. Suid. ex Polyb.

Σιτομετροῦμαι, pro σῖτον μετροῦμαι, admensum accipio frumentum. Polyb.

Στερεομετρία, solidorum corporum dimensio, seu ars quæ solida metitur.

Στερεομετρεῖν, solida metiri.

Στερεομέτρης, qui solida metitur.

Τετράμετρος, qui est quatuor metrorum. † Aristoph. Nub. 642.†

Τρίμετρος, qui ternis metris constat. † Aristoph. Nub. 642.†

Ψιλομετρία, ἡ, metri seu carminis nuditas et tenuitas. [Aristot. Poet. cap. 2.]

Χοινικομέτρης, qui chœnice metitur seu dimetitur et distribuit: apud Athen.

ΜΕ'ΧΡΙ, vel μέχρις, usque ad, adusque. Aristot. de mundo, ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων, à finibus imperii ad Susa usque. Dicitur et, μέχρι πρὸς τὸν οὐρανὸν, usque ad, apud Aristot. ¶ Exponitur etiam, tenus: ut apud Herodian. πάντα μέχρις Ἰωνίας καὶ Καρίας. Et, μέχρι τοῦ λέγειν, Demosth. verbis tenus. Apud Thuc. μέχρι τοῦδε, eatenus. Itidemque, μέχρι τινὸς, aliquatenus. Et, μέχρις ἐνταῦθα, huc usque, ad hunc usque locum, hactenus; apud Plat et Aristot. ¶ Temporis significationem sæpè habet. Ut, μέχρι τοῦδε, vel τούτου, sub. τοῦ χρόνου, ad hoc usque tempus. † Sic τεσούτου, interea. Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Et, μέχρι τοῦ νῦν, apud Xen. pro, μέχρι τοῦ νῦν χρόνου. Sic, μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας, apud Isocr. † μέχρι ἓξ ἐτῶν. Xen. Pæd. 1. 2. 8.† Et, μέχρι τίνος; interrog. quousque? Μέχρι ζωῆς, quoad quis vivet. Μέχρι πολλοῦ, diu. Μέχρις interdum ponitur cum οὗ, vel ὅτου. quæ tunc vacant. Ut, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος, apud Herodot. Et, μέχρις οὗ κατὰ πύργων. Sic et, μέχρις ὅτου πληθούσης ἀγορῆς. Μέχρι jungitur et adverbiis. Ut, μέχρι νῦν, seu νυνὶ, Demosth. pro μέχρι τοῦ νῦν. Item, μέχρις ἕως, ac μέχρ' ἕως, usque dum. Et, μέχρις ἐχθὲς, non ante hodiernum diem, heri primùm. ¶ Μέχρι exp. etiam, quoad, donec. Ut apud Herodot. μέχρι τοῦτο ἴδωμεν, μενέομεν, donec istud videamus, manebimus. Et Thuc. μέχρις οὗ πεμφθῶσι. Et apud Cebetem Thebanum, μέχρις ἂν ἕξιν λαβεῖν. ¶ Exponitur etiam, quam diu, vel tantisper dum. Ut, μέχρις ἦν ἄπειρος τῶν τοῦ βίου κακῶν. Et, μέχρις οὗ ἐδέοντο. Herodot. (Μέχρι τούτου, ἕως οὗ. tantisper donec. Palæph. p. 15.)

Ἄχρι, seu ἄχρις, idem quod μέχρι, à quo etiam factum esse tradit Eust. Xen. Pæd. 5. διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο. Sic, ἄχρι κόρου, ad satietatem usque, apud Suid. Item ἄχρι τοῦ διελθεῖν, usque ad transitum. Interdum cum πρός. ut, ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν, Luc. Et sequente ὑπό. ut apud Isocr. ἄχρις ὑπὸ τὴν πηγήν. ¶ Aliquando ἄχρι exp. tenus, ut, ἄχρι λόγου, apud Plut. verbis tenus. ¶ Ἄχρι, temporis etiam significationem sæpè habet. Ut, ἄχρι γήραος, Phocyl. Et, τὸ ἄχρι λουτροῦ, hoc spatii quod usque ad balnei tempus intercessit. Item, ἄχρι πότε; quousque? usquequo? ¶ Ἄχρι, usquedum, quoad. ut, ἄχρις ἧκον, Plutarch. quoad venerunt. ¶ Et, tantisper dum, quam diu. Athen. ἄρχις ἑώρων τοῦ ἡλίου φῶς.

ΜΗ', ne. Aristoph. in Plut. τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. Et cum subjunctivo: ut apud Demosth. in Mid. μὴ τοίνυν αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν δεῖγμα τοιοῦτον ἐξενέγκητε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Cum optat. Demosth. μὴ ποιήσαιτε, absit ut faciatis. Sic, μὴ γένοιτο, absit, vel absit ut hoc fiat. minimè gentium. Sic Odyss. υ'. —— μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. ¶ Μὴ post quædam verba, adjunctum habentia infinitivum, vacat, Attico more. Ut, ἀπαυδῶ μὴ παριέναι, apud Eurip. Et apud Dem. ἀπιστῶ μὴ δυνήσεσθαι, diffido fore ut possim. Accipitur interdum μὴ pro οὐ. † Xen Pæd. 1. 2. 2.† Demosth. ἐπειδή με μὴ πείθοιεν, quum mihi non persuaderent. Xen. in apol. οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ, non possum non meminisse ejus. Interdum adjicitur οὐ. ut ibidem, οὐ δύναμαι μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, non possum non laudare. † μὴ οὐ. Xen. Pæd. 1. 4. 2. μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων, οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργων ᾖ. 1. 1. 3. μὴ οὐ, vel οὐχὶ, quominus, quin. l. 4. p. 100. a. V. et Devarius in τῷ μὴ οὐ. p. 300.† Dicitur etiam, μὴ φάσκω, μὴ λέγω, i. nego; et, μὴ προσποιοῦμαι, simulo non, i. e. dissimulo. ¶ Μὴ interdum est potius μηδαμῶς, nequaquam. ¶ Μὴ, pro εἰ μὴ, nisi, apud Aristot. Demosth. in Plutarch. Item quo minus, seu quin, apud Luc. ¶ Μὴ; nunquid? an? Luc. μὴ ὀνείρων ἡμᾶς ὑποκριτὰς ὑπείληφε; Plut. καὶ περὶ τῶν φόρων ἠρώτησε, μὴ βαρεῖς εἰσι. Xen. σκοπῶ, μὴ ᾖ, considero, num sit. Luc. μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; nunquis? ¶ Μήτι, et μήτι δὴ, et μήτι γε, et μήτι γε δὴ, significant nedum. † μήτι, nisi, ne. Xen. Pæd. l. 2. 41. e.† ¶ Μὴ pro μήποτε. Aristot. pol. 4. ¶ Μὴ γὰρ δὴ, et μὴ γάρ γε, absit, dii avertant, dii prohibeant. ¶ Μὴ γὰρ ὅτι, non solùm enim. ¶ Μὴ δῆτα, absit, dii avertant. (Μή. Loco sententiæ præcedentis; ut οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή. Non nego me fecisse. Soph. Aj. 96. κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα, μὴ παύσῃ ποτὲ λέγουσ' Ἰάσων, ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνήρ. Eurip. Med. 453. Pro *utrum* id. Phœniss. 93. Soph. Œdip. Tyr. 337. ὅτι μὴ, nisi. Luc. Som. p. 7.)

Μηδὲ, neque. Interdum μηδὲ resolvitur in, ne quidem. Ut Plat. in Tim. ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, quod ne dictu quidem fas est. Μηδ' ἂν εἷς, ne unus quidem, nullus, nemo. Μηδ' ἂν εἴ τι γένοιτο, ne si accideret quidem aliquid; i. e. nullo modo, nullo pacto, quicquid acciderit. Μηδ' ἐξ ἑνὸς, ne una quidem ex re, nulla ex re. Μηδ' ὁστισοῦν, nullus, nemo. (Μήποτε —— μηδέ. Æsch. Ag. 578.)

Μήτε, neque.

ΜΗ͂ΔΟΣ, εος, τὸ, cura, consilium. (Æsch. Pr. 603.) Frequens est plur. num. apud poëtas. Ut Il. β'. Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν. Il. α'. —— πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα. Il. ό. —— ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει Δαίμων ἡμετέρης. ¶ Μήδεα exponitur etiam, τὰ αἰδοῖα, pudenda, verenda. Ut Od. σ'. Μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. Sic et apud Hesiod. in Theog. † 180.† Φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς ἐσσυμένως ἤμησε, patris genitalia execuit, evulsit.

Μῆδος, ου, ὁ, Medus: cujus regio, dicitur

Μηδία, Media. Hinc adject.

Μήδιος, ου, ὁ, Medius: ut, Μήδιοι ἄνδρες. Est et herba, quæ μήδιον dicitur, apud Diosc. l. 4. c. 18.

Μηδικὸς, Medicus, Medorum proprius. Ut, Μηδικὴ στολή. Μηδικὴ βοτάνη, trifolium Medicum semper virens. Μηδικὸς ὀπὸς, succus, liquor, Medicus. Μηδικὴ μηλέα, Medica malus; et Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum. De quibus apud Dioscor. et Theophr. Μηδικὸς ὄρνις, Medica avis, i. e. pavo. † ἡ Μηδικὴ, sc. γῆ. Media. Xen. Pæd. 1. 4. 17.† ¶ Μηδικοὶ item, sunt ἰατροὶ, medici, τέχνης μηδικῆς, hoc est, ἰατρικῆς, παῖδες. Cui Facultati nomen à Medicâ terrâ, quòd ea supra alias vegetabilia gigneret generosa, quibus Medicina summum celebritatis gradum acquireret.

Μηδίζω, Medos imitor seu sequor.

Μηδοσύνη, consilium. Suid.

Μήδομαι, f. μήσομαι, curam gero, consulo, delibero. Item cogito, meditor, molior, machinor, struo. Il. β'. Ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ. Hesiod. in Erg. ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά, † Sic Theog. 166.† Il. κ'. τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς. (Eurip. Phœniss. 754. Ag. 1109. Ch. 604. 991. Soph. Tr. 900. 990.) Plat. in Gorg. εἴ τι μήδῃ τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου, si qua tibi cura est sermonis jam dicti. Plut. de def. orac. ὧν μήδεσθαι προσήκει, &c.

Μήστωρ, ωρος, ὁ, consultor, consiliarius. Ut, μήστωρ Ζεὺς, Il. θ'. et, Πρίαμος μήστωρ ἀτάλαντος, Il. ή. Exponitur etiam, peritus: ut, μήστωρ ἀϋτῆς, peritus pugnæ.

Composita: ac primùm ex μῆδος. Notandum autem, ex his quædam δ in θ mutasse.

Ἁλιμήδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in mari agitans consilia, in mari solicitus: ut, ἁλιμήδης ἐμπορία. Dionys. de situ orb.

Δολομήδης, qui dolos meditatur, dolosus.

Ἐπιμηθὴς, exp. prudens.

Ἐπιμηθεὺς, qui serò sapit: cui re peracta tum demum consilium in mentem venit, et cognoscit quid opus facto fuerit. Pind. in Pyth.

Ἐπιμήθεια, consilium quod initur re jam peracta.

Ἐπιμηθεύεσθαι, consilium capere re peracta.

Κακομήδης, cui malum est consilium, i. e. callidum seu fraudulentum; mala cogitans et vafra, fraudulenta in animo versans. Hom. hym. in Merc.

Προμηθὴς, providus, item circumspectus, consultus. Herodian. ἀνὴρ προμηθής τε καὶ νήφων. Dicitur et de re, ut, μέλλησις προμηθὴς, apud Thuc. l. 3. Προμηθὲς subst. pro, προμήθεια, apud eundem Thuc. Superlativ. προμηθέστατος, apud Synes. et adverb. προμηθέστατα, maxima cum prudentia, providentissimo consilio, apud Herodot.

Προμηθῶς, providè, utendo providentia.

Προμηθικῶς, pro eodem. [Aristoph. Av. 1510.]

(Προμηθεύς. Luc. in Prometh. in Verb. pluries.)

Προμήθεια, ἡ, providentia, cautio. (Eurip. Phœniss. 1423.) Thuc. l. 4. et apud Plat. Inventur et προμηθία, pro eodem, apud Soph. in Elect. † 996.† (Eurip. Med. 742.)

[Προμήθειον. Apoll. Rhod. Argonaut. iii. 844.] ‡ φάρμακον, ὅρρα τε φασὶ προμήθειον καλέεσθαι.‡

Προμηθήτρια, apud Siculos, pronuba. Poll.

Προμηθεύομαι, et προμηθοῦμαι, provideo, providentiam aut curam ago, prospicio. Plat. ἀρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθῇ. Herodot. προμηθευόμενος τὸν ἀδελφεόν. Alex. Aphr. in præfat. probl. φύσις καὶ λόγος προμηθεύεται τὰ ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ.

Πυκιμήδης, (per syncopen factum ex πυκινομήδης,) cui sunt πυκινὰ μήδη, i. prudentia seu callida consilia, Od. ά.

Σκοτομήδης, qui in tenebris consilia captat, i. qui occulta et fraudulenta agitat consilia. Eust.

† Φιλομμήδης, genitalia amans. Epith. Veneris. Hes. Theog. 260.†

Ψοφομήδης, cui strepitus et crepitus aut sonitus curæ sunt: in Epigr.

Composita facta ex μήδομαι et μήστωρ.

Ἀγαμήστωρ, valde consultus. Apollinis epith.

Δοριμήστωρ, vel δουριμήστωρ, et δορυμήστωρ, q. d. hasta machinandi aliquid peritus: bellicosus. epitheton Martis apud Eurip. in Andr.

Ἐπιμήδομαι, excogito: ut, ἐπιμήδεσθαι δόλον. Od. δ'.

(Θεομήστωρ. Τὰ θεῖα βουλευόμενος. Æsch. Pers. 656.)

Παμμήστωρ, omnium excogitator. Hesych.

Συμμήστωρ, consiliarius. Apoll. Rhod. † 1. 228.†

ΜΗΚΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, proprium est caprarum, ut βληχᾶμαι, ovium. Quidam exp. balare. Præt. med. ovibus etiam tribuitur, Iliad. δ'. Ἀζηχὲς μεμακυῖαι ἀκούσασαι ὄπα ἀρνῶν, indesinenter balantes.

Μηκάζω, idem quod μηκῶμαι. Tribuitur homini à Nic. in Alex. v. 214. Αὐτὰρ ὁ μηκάζει μανίης ὕπο, μυρία φλύζων.

Μηκάδες, dicuntur capræ, Od. ί. et apud Athen. l. 10. et sæpe apud Theocr. Tribuitur et agnis apud Euripid. in Cyclop.

Μηκασμὸς, οῦ, ὁ, balatus. Plut. in probl. Rom.

Μηκὴ, idem quod μηκασμός.

ΜΗ͂ΚΟΣ, εος, τὸ, longitudo, prolixitas. Plat. in Tim. ταύτην οὖν τὴν ξύστασιν πᾶσαν, διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας. Cic. interpr. hanc igitur omnem conjunctionem, duplicem in longitudinem diffidit. Diosc. l. 2. c. 186. Θλάσπι βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος, herba est angustis foliis, digitali longitudine. Sic, μῆκος χρόνου, longitudo temporis. Isocr. in Helen. encom. Item proceritas, apud Hom. Odyss. υ'. —— μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνή. † ἐξ ὄψεως μήκους. i. e. qua visus se extendit. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. b.† (Æschyl. Ag. 2. Eum. 201. Suppl. 743. μῆκος λόγου. Soph. Tr. 69.) ‡ μῆκος, apud Soph. Antig. 393. Sch. exp. μέγεθος.‡

Μήκιστος, longissimus. Item procerissimus. Il. ή. et Od. λ'. (Soph. Œdip. Tyr. 1325.) Μήκιστα, et μήκιστον, longissimè, maximè procul. Xen. Pæd. 4. Exponitur etiam, tandem. Od. ί.

(Μακιστὴρ, ut μακιστῆρα μῦθον. μῆκος ἔχοντα. Æsch. Pers. 700.)

Μηκύνω, longum facio, produco. Dicitur et de prolixi-

tate sermonis. †Soph. El. 1514.† Isocr. in Busir. encom. ἐξ ὧν ἄν τις καὶ τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἀπολογίαν μηκύνειεν. Sic apud Thuc. μηκύνειν τι, prolixè disserere de re aliqua.

Μηκεδανὸς, apud poëtas, longus.

Μᾶκος, Doricè pro, μῆκος. unde μάκιστος, pro μήκιστος. Et μακεδανός, pro μηκεδανός. pro quo et per syncopen dicitur μακεδνὸς, Od. η.

Μακρὸς, οῦ, ὁ, longus, prolixus, (factum ex Dorico μᾶκος.) Iliad. φ'. μακρὸν ἔγχος, longa hasta. Et, μακρὸς οἶμος, apud Hesiod. longa via. Apud Thuc. λόγος μακρὸς, oratio longa seu prolixa. † τοῖς ἐπὶ μακρὸν πορευομένοις, i. e. longo agmine Xen. Pæd. l. 5. p. 140. d. et ibid. μακραὶ ἐπιβοήθειαι, è longinquo auxilia.† ¶ Item procerus: ut, μακρὰ δένδρεα, et μακρὸς ἀνὴρ, seu μακρὰ γυνὴ, apud Hom. ¶ De tempore dictum interdum exp. diuturnus. ut, μακρὸς βίος, apud Soph. et, μακρὰ συνήθεια, apud Plut. in consol. ad uxorem. Apud Soph. μακροὶ γόοι exp. diuturni: item magni seu vehementes. ¶ Μακρὸς, longinquus: ut, μακρὰ στρατεία, apud Plut. in Alcib. ¶ Item magnus, vel multus: ut apud Aristot. in pol. οἱ μακρὰς οὐσίας κεκτημένοι. Sic, τίμημα μακρότατον, maximus census. ¶ Exponitur, etiam, altus, i. excelsus: ut, μακρὸς ὄλυμπος, et μακρὰ κύματα, apud Hom. Item altus, i. profundus: ut, φρέατα μακρὰ, apud eundem. ¶ Adverbialiter interdum ponitur μακρὰ, pro μεγάλως. Ut, μακρὰ βιβῶντα, Il. γ'. Sic etiam, μακρόν. Ut Il. γ'. μακρὸν ἄϋσεν. Item dat. μακρῷ. Ut, μακρῷ ῥᾷον, Plut. multò seu longè facilius. Sic, μακρῷ ἀρίστη, apud Plat. de leg. longè præstantissima. Item, μακράν. Ut, μακρὰν ἀποικῶ, longè seu procul habito. Plat. de leg. Sic, μακρὰν ἀπόντας ἀγαπῶσι, Isocr. qui procul absunt. Et cum verbo motus. Plat. in ep. οὐ μακρὰν ἐλθόντας που. Et cum genit. Ut, μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ. Etiam de tempore dictum. Ut, μακρὰν χαίρειν φράσαι, apud Luc. in salt. Apud eundem: οὐκ εἰς μακρὰν, non multo pòst. † Xen. Pæd. l. 5. p. 136. e.† (Μακρῷ ἄριστα. Æschyl. Eum. 30. Eurip. Med. 126. μακράν. ib. 1160. Soph. Œdip. Tyr. 1134. Tr. 1234. μακρά. Aristoph. R. 34. Soph. Tr. 979. Œdip. Tyr. 321. 1018. οὐ μάλ' ἐς μακράν. Æschyl. Suppl. 932. 1025.)

Μακρῶς, longe, prolixè. Aristot. rhet. 3.

Μακρόθεν, procul, eminus. in N. Test.

Μακρότης, ητος, ἡ, longitudo. Plut. de primo frig.

Μακρύνω, longè summoveo, ut, μακρύνω σε τῆς πόλεως.

Μάκρωσις, prolongatio, seu in longum diductio. Polyb.

Μάσσων, pro μακρότερος, (ut βράσσων, pro βραδύτερος, vel βραχύτερος,) longior: interdum et major. Xen. ἂν μὴ πολὺ μάσσων ὁδὸς εἴη. (Μάσσων. pro μείζων. Æsch. Pers. 440. τὰ μάσσω pro τὰ μακρά. Pr. 730. Ag. 607. Theoc. κε'. 113.) Invenitur et μακρότερος, apud Aristot. rhet. 3.

Μακὼν, οῦσα, ὸν, particip. aor. 2. apud Hom. Od. σ'. exp. in longitudinem protensus: tanquam à them. μακέω, vel μηκέω. Exponitur etiam vociferatus, a, um: à μηκάω.

Composita: ac primùm ex μῆκος, et μηκύνω.

Ἀνδρομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilem altitudinem seu staturam habens. Xen. Hell. 3. Athen. l. 5.

Ἀπομηκύνω, longum facio, produco. Interdum, exporrigo, extendo. Luc. ὅρα μόνος μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ. Apud eundem in Anachars. ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, exp. prolixa oratione uti.

Ἀπομηκύνομαι, exporrigor, extendor, protendor, producor. Luc.

Δουριμήκης, hastæ longitudinem æquans.

Ἐκμηκύνω, elongo, i. in longum extendo vel protraho.

Ἐπιμήκης, oblongus, sublongus Diosc. l. 4. c. 63. ἐπίμηκες ἔχουσα τὸ κεφάλιον. Exp. etiam, prælongus, item procerus. Herodian.

Ἐπιμήκητος, idem. Luc. in somn.

Ἐριμήκετος, valde longus. Dionys. de situ orbis.

Ἑτερομήκης, altera parte longior. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 7. §. 14. ἐπαινοῦμεν δὲ καὶ τὴν ἑτερομήκη πέδην μᾶλλον τῆς κυκλοτεροῦς. Aristot. Categor. οὐδὲν γὰρ μᾶλλον τὸ τετράγωνον τοῦ ἑτερομήκους κύκλος ἐστίν. Plat. Theæt.]

Εὐμήκης, bene longus, valde longus, prælongus. Item procerus. [Eurip. Iph. in Aul. 595. ἐπί τ' εὐμήκεις ἥκουσι τύχας. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 5. §. 6. καὶ γὰρ αὗται εὐμήκεις οὖσαι αἱ τρίχες, ὁρᾶν μὲν οὐ κωλύουσι τὸν ἵππον, &c.]

Ἰσομήκης, (q. d. æquilongus,) longitudine par seu proceritate.

Οὐρανομήκης, cœlum sua proceritate tangens, se ad cœlum extendens. (Æsch. Ag. 92.) Aristoph. in Nub. † 356. de voce dicitur.† Athen. l. 1. et Aristot. rhet. 3.

(Παλιμμήκης. Æsch. Ag. 204.) ‡ prælongus. παλιμμήκης pro παμμήκης, quam potestatem exserit interdum in compositis πάλιν. Blomf.‡

Παμμήκης, omnino longus, valde longus. Plat. de leg. [Plat. Sophist. Politic. lib. 1. παμμήκη λόγον ἀνακαθαιρόμενος. Soph. Œd. Col. 1679. οὐδ' ἀνίεσαν Στέρνων ἀραγμοὺς, οὐδὲ παμμήκεις γόους.]

Παραμήκης, oblongus.

Περιμήκης, prælongus, valde longus. Hesiod. in Asp. † 132.† et apud Hom. Odyss. ν'.

Περιμήκετος, idem, apud Hom. Il. ξ'. [287. Εἰς ἐλάτην ἀνάβας περιμήκετον, &c. Schol. πάνυ ὑψηλήν. Od. Ζ. 103.]

Προμήκης, oblongus, prælongus. Theophr. Exponitur et procerus, apud Synes.

Τανυμήκης, in longum protentus, promissus, prolixus: in Epigr.

Ὑπερμήκης, prælongus, supra modum longus.

Ὑπομήκης, q. d. sublongus; exp. et longiusculus; item, oblongus. Diosc. l. 7. c. 72.

Composita ex μακρός.

Ἀμφίμακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque longus: nomen est pedis metrici syllabam longam ab utraque parte habentis; ut, ἡγεμών. [Quinctil. Inst. Orat. lib. 9. cap. 4. Ex iis vero (pedibus,) qui ternas syllabas habent,—Media inter longas brevis faciet Amphimacrum: sed frequentius ejus nomen est Creticus. Turnebus ad hunc locum hæc habet; Creticus appellatur propterea, quod Cretenses solebant uti eo pede in saltationibus.]

Ἀπομακρύνειν, elongare, ut dicunt, seu longum facere. in nov. const. [Aristot. de Plant. lib. 1. cap. 1. ὁ οὐρανὸς δὲ, ἐπεὶ διοίκησιν ἔχει εὐγενεστέραν καὶ ἀξιολογωτέραν τῆς ἡμετέρας διοικήσεως, ἀπεμακρύνθη τούτων.]

Εὐθύμακρος, rectà in longum tendens.

Πρόμακρος, oblongus, prælongus.

ΜΗ'ΚΩΝ, ωνος, ἡ, papaver: nomen et herbæ et seminis. Vide Theophrast. lib. 9. cap. 13. Dioscor. lib. 4. cap. 64. 65. 66. 67. A Nicand. ἡ μήκων dicitur κεβληγόνος, quoniam semen et veluti fœtum suum in capite fert. Homero κάρη etiam appellatur. Il. Θ. ☞ Eust. deducit παρὰ τὸ μῆκος, id est, à longitudine. ¶ Est etiam excrementum quoddam pinnæ, et cæterorum ostreorum. Aristot. hist. anim. lib. 4. cap. 4. Item folliculus et veluti vesica polypi supra ventrem sita, in qua suum gerit atramentum. apud Suid. ex Ælian. et apud Athen. l. 7. ¶ Μήκων apud metallicos dicta fuit etiam arenæ quædam species, teste Poll. lib. 7. cap. 27. ¶ Μήκωνες, οἱ, dicuntur esse pisces quidam gregales, apud Aristot. hist. an. l. 9.

Μηκωνικὸς, οῦ, ὁ, papavereus, seu qui papaveris est, ut, σπερμάτια μηκωνικὰ, apud Athen. l. 2.

Μηκώνιον, ου, τὸ, succus papaveris, qui ὀπίον etiam vocatur. ¶ Μηκώνιον vocat Hippocrates peplum fruticem; quem et μηκωνίτην nominat, inquit Gal. in lex. Hippocr. qui aliàs μήκων ἀφρώδης dictus. ¶ Dicitur etiam μηκώνιον excrementum illud, quod pueri primum emittunt. Aristot. hist. an. l. 7. c. 10.

Μηκωνίτης, frutex jam dictus. Μηκωνίτης λίθος, gemma papavera exprimens. Plin. l. 37. c. 10.

Μηκωνὶς θρίδαξ, species lactucæ afræ; sic vocata à copia lactis soporiferi, teste Plin. l. 19. c. 8. et Gal. τῶν κατὰ τόπους l. 8. cap. 4. Apud Aëtium. l. 15. μηκωνῖτις dicitur.

Μηκώνη, dicta fuit Ceres, quòd primùm papaveris fructum invenerit. Etym.

ΜΗΛΕ'Α, ας, ἡ, malus arbor: cujus variæ species addito aliquo adjectivo distinguuntur. Ut, μηλέα κυδωνία, cotonea malus, ex Creta insula advecta, μηλέα Περσικὴ, malus Persica. Sic μηλέα Μηδικὴ, Malus Medica, quæ et κιτρία dicitur. Vide Diosc. l. 1. c. 160. et Theophr. de caus. pl. l. 8.

Μῆλον, et Doricè μᾶλον, ου, τὸ, malum, pomum: fructus quem fert malus. Od. η. Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Theocr. Idyll. 7. παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. De aliis etiam fructibus, ob quandam formæ, rotundæ præsertim, similitudinem, dicitur. Dicitur enim μῆλον Περσικὸν, malum Persicum, aut (compositè) malopersicum: pro quo interdum etiam Περσικὸν, seu Περσικὰ, omisso substantivo. Diosc. l. 1. cap. 165. Et, Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum: à patriæ nomine, quod Latinis citrium malum, de quo Diosc. lib. 1. cap. 166. Est et κυδώνιον μῆλον, quod Latini cotoneum malum vocant: de quo Diosc. lib. 1. cap. 161. † μῆλον gener. nomen ut *pomum* apud Latinos. V. Græv. ad Hes. Erg. 115.† ¶ Ponitur μῆλος et pro μηλέα. ¶ Quemlibet etiam fructum significat: ut apud Lat. poma. Il. ι.—βάλε δένδρεα μακρὰ Αὐτῇσι ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. ¶ Μῆλα metaph. vocantur etiam malæ, vel potius genæ, teste Poll. quia in modum mali orbiculati extuberant. Sic usurpatur apud Luc. in imagin. et Alex. Aphr. in probl. De mammis etiam puellæ dicitur, utpote teretibus, instar mali: ut apud Aristoph. in Lysistr. ¶ Item μῆλον, oculi procidentia jam inveterata, atque adeò aucta, ut etiam palpebras excedat: sic dicta à mali similitudine, quòd ita protuberet oculus, ut malum exertum appareat. ¶ Item μῆλα, carnes quædam rubræ et teretes sub tonsillis. Poll. lib. 2. ¶ Item μῆλα, labra: unde verb. διαμηλαίνειν, labra movere. Poll. ¶ Μῆλον, exp. etiam ἔρως, quòd μῆλον Veneri sit sacrum. † Sic Aristoph. Nub. 993. Vid. ibi Schol. et Suidas in μήλῳ.† Signif. illecebras vel incitamentum ad rem veneream: apud Theocr. idyll. 6. Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα.

Μῆλον, ου, τὸ, ovis, pecus. Od. ι. καλλίτριχα μῆλα νομεύων. Ibidem, Ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων. Interdum dicitur de capris et de bobus: ut Od. ξ'. atque adeò de quibuslibet quadrupedibus dictum fuisse testatur Eust. † μῆλος, per divitias, &c. exp. Græv. ad Hes. Erg, 115.† ☞ In hac signif. à μέλομαι originem habere existimatur: quoniam μῆλα maximè curæ erant veteribus. Alii μῆλον appellari putaverunt παρὰ τὸ μηλάδη καρπὸν ἔδεσθαι. Varro μῆλον quasi βῆλον, à voce ovium βῆ, dictum esse contendit.

Derivata à μῆλον, i. malum.

Μήλινος, ου, ὁ, colorem mali habens, luteus. Item qui est flavo colore. Diosc. Μήλινον ἔλαιον, melinum oleum, i. ex malis cotoneis: à quibus et μήλινον χρῶμα dici existimatur.

Μηλινόεις, εντος, ὁ, idem ac μήλινος. Nic. in Ther.

Μηλίτης οἶνος, vinum ex malis cotoneis, alio nomine κυδωνίτης οἶνος, Diosc. l. 5. c. 28.

Μηλίζω, ad colorem mali vergo, seu inclino, colore malum refero. Quidam exp. colorem mali cotonei refero: alii, sum colore luteo. Diosc. lib. 2. cap. 128. ἄνθη ἔχει μηλίζοντα, flores habet luteos. Idem l. 2. c. 107. τῇ χρόᾳ μηλίζουσιν, colorem luteum referunt.

Μηλὶς, ίδος, ἡ, malus arbor, quæ μηλέα usitatius dicitur. Theocr. idyll. 8. Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα. Est etiam coloris genus: item instrumentum quoddam medicum. Item morbus quidam asinorum, de quo Aristot. hist. an. l. 8.

Μηλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. pomeus, sive pomaceus.

Μήλων, ωνος, ὁ, Hercules cognomento dictus est à Melitensibus, seu à Thebanis, aut Bœotis, quòd non victimas ei immolarent, sed malis duntaxat sacra facerent. Poll. et Hesych.

Composita.

Ἀγριόμηλα, mala sylvestria, quæ et ἄγρια μῆλα. vide Diosc. lib. 1. cap. 164.

Ἀμαμηλὶς, ίδος, sive ἀμάμηλις, ιδος, vel, ιος, ἡ, dicitur genus quoddam piri, mespili aut ficus; ex eo quòd cum malo floreat. Eust. ex Paus. Utitur et Hippocr. l. 1. de morb. mul.

Ἀπομηλὶς, vide mox Ὠμομηλίς.

Γλυκύμηλον, sive Doricè γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale est τὸ μελίμηλον. Apud Theocr. verò Idyll. 11. Cyclops amasiam suam Galateam γλυκύμαλον appellat: de quo plura apud ejus schol.

Ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ, mespili arboris quoddam genus, quæ foliis malum refert, ut tradit Diosc. et Marcel. Virgilius ἐπιμηλίδα ideo vocari existimat, quod felicissimè ἐπὶ τῆς μηλέας inseratur. At Gal. l. 6. simpl. pharm. acerbam stirpem esse ait, et quasi appellari posse malum sylvestrem. ¶ Est etiam quoddam ἀπίου genus, apud Athen. ¶ Item πόρπη, teste Hesych.

Κεδρόμηλα, q. d. cedrina mala; quæ et Περσικὰ μῆλα. Diosc. l. 1. c. 167.

Κοκκύμηλον malum quod coccygis vocitant, Latini prunum appellant. Hipponax, στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης. Arbor τῶν κοκκυμήλων dicitur κοκκυμηλέα, Lat. prunus: de qua Diosc. lib. 1. c. 176. et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3. Pro eodem dicitur et κοκκύμηλος, ἡ, teste Poll.

Ἀγριοκοκκύμηλα, (*decomp.*) pruna agrestia. Diosc. l. 1. c. 175. Gal. l. 2. de alim.

Λασιόμαλον, pomum lanugine quadam obductum. Hesych.

Μελίμηλον, ου, τὸ, genus mali, dictum à mellea dulcedine, vel à melleo sapore: alio nomine γλυκύμηλον. Diosc. l. 1. c. 162.

Ὀρειμαλίδες, seu ὀριμαλίδες, poma montana, mala montana seu sylvestria. Theocr. idyll. 5.

Ῥοδόμαλον, ου, τὸ, rosea gena. Theocr. idyll. 24.

Στρουθειόμηλα, species quædam mali cydonii. Gal.

Ὑδρόμηλον, ου, τὸ, hydromalum: genus potionis sic dictum à malis cotoneis, quæ Græci μῆλα vocant κατ' ἐξοχήν. Diosc. l. 5. cap. 30. Paulus l. 7. c. 15.

Ὑπομήλινος: exp. subluteus.

Ὑπομηλίζω, sum colore in luteum vergente. Diosc. l. 3. c. 79. ὑπομηλίζοντα τῇ χρόᾳ.

Φιλόμηλος, amator malorum, i. pomorum, qui gaudet seu delectatur malis. Athen. l. 7.

Χαμαίμηλον, dicitur ἡ ἀνθεμὶς, ab odore mali; vulgò camomilla. Vide Diosc. l. 3. c. 154. et Plin. l. 22. c. 1.

Χρυσόμηλον, ου, τὸ, malum aureum: genus est cydonii mali, incisuris distinctum, colore ad aurum inclinante. Colum. et Plin. lib. 15. cap. 11.

Ὠμομηλὶς, arbor dicta à quibusbam ἀμαμηλὶς, nec non ἀπομηλὶς, et ἐπιμηλίς, de quibus suprà. Sunt (ut refert Athen.) qui piri genus crediderint: alii verò malum sylvestrem et montanam intelligunt.

Derivata ex μῆλον, i. ovis.

Μήλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ovinus seu ovillus.

Μηλωτὴ, sc. δορὰ, propriè ovina pellis: generaliter autem de quavis pelle dicitur, ut tradit Hesych, idemque testatur Etym. et Eust.

Μηλωτὴς, οῦ, ὁ, ovium pastor.

Μηλάτης, ου, ὁ, ovium pastor. Hesych.

Μήλατα, τὰ, oves : unde, μηλάτων ἀπάγματα, apud Eust.

Composita.

Δεξίμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, oves excipiens vel suscipiens. Eurip. in Andr. [129. Λεῖπε δεξίμηλον Δόμον τᾶς ποντίας Θεοῦ. Schol. Δεξίμηλον. τὸ τῶν θυσιῶν δεκτικόν. 1138. Βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν, &c.] (Phœniss. 604.)

Εὔμηλος, pulchras oves habens, vel ovibus abundans, ovium ferax seu pecorum, pecorosus. Od. ό.

Πολύμηλος, multas oves habens. Hesiod. in Erg. (Il. ζ'. Cat. N. 112.) [Ξ. 490. πολυμήλου. Schol. Νῦν, πολλὰ πρόβατα ἔχοντος. Β. 705. Schol. Pind. Olymp. Α. 19. ἐν πολυμάλῳ Σικελίᾳ, &c. Schol. Pyth. Θ. 11. πολυμήλου. Schol. πολυπροβάτου. Eurip. Alcest. 585. Τοιγὰρ πολυμηλοτάταν Ἑστίαν οἰκεῖς, &c. Schol. ἑστίαν πολυθρέμμονα.]

Φυξίμηλα, arbores, quæ ob altitudinem effugerunt periculum ut à pecudibus edantur. Vide Plut. in Hell. quæst.

ΜΗ'ΛΗ, ης, ἡ, specillum : instrumentum chirurgicum, quo aliquid illinitur, inditur, extrahitur, infunditur, diducitur. ut apud Hippocr. μήλη πλατεῖη, et μήλης τὸ πλατὺς, et μήλη διαστομωτρὶς, et μήλη ἐξωτίς. Item μήλη ἰσχυρὴ, specillum vulnerarium, quo in vulneribus peculiariter uti solent chirurgi. et πυρὴν τῆς μήλης, nucleus specilli.

Μηλόω, ῶ, specillum demitto in, seu specilli demissione pertento. Hippocr. de morb. lib. 1. καὶ μηλοῦντα κεφαλὴν μὴ γινώσκειν εἰ τὸ ὀστέον κατέηγε, specillum in caput demittendo explorandi causa. Item lanas, quæ tinguntur, spatha seu rudicula deprimo in ahenum. Hesych.

Μήλωθρα, τὰ, coloramenta quibus panni immerguntur. Hesych. Sic à quibusdam vocatur etiam vitis alba. Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult. et lib. 6. c. 10.

Μηλωτρὶς, ίδος, ἡ, specillum auricularium. Gal. l. 3. τῶν κατὰ τόπους.

Μήλωσις, specilli demissio, seu pertentatio et exploratio quæ fit specillo immisso. Hippocr. de vuln. in cap.

Composita.

Ἀγκυρομήλη, ἡ, Gal. et Erotian. exp. ἄγκιστρον, apud Hippocr.

Ἀπυρομήλη, (pro ἀπυρηνομήλη,) apud Hippocr. specillum quod nucleum, i. acumen non habet, h. e. μηλωτρὶς, sive auricularium specillum.

Καταμηλόω, ῶ, specillo demisso agito vel exploro, apud Poll. ex Phrynich.

Σπαθομήλη, specillum latum, seu spathæ speciem gerens. Gal. τῶν κατὰ τόπους l. 1. c. 8.

ΜΗ͂ΛΟΣ, ου, ἡ, Melus : insula una ex Cycladibus ; in qua urbs ejusdem nominis.

Μήλιος, Melius, ex Melo oriundus. Apud Aristoph. Μήλιος λιμὸς, Melia fames, pro maxima : quia talis olim Melum pressisse dicitur. Μηλία γῆ, terra Melia, coloris cineritii, ut Eretria. Vide Diosc. l. 5. c. 180.

Μηλιὰς, idem quod μηλία. Theophr. in l. de lapid.

Μηλὶς, idem quod μηλία γῆ, apud Plut. de discern. am. ab adul. (Soph. Tr. 646.)

ΜΗ`Ν, particula per se posita, quæ interdum particulæ μὲν in altera orationis parte respondet, accipiturque sæpius apud Plat. pro δέ. Interdum significat, tamen : præcedente itidem particula μὲν, apud Plat. ep. 7. et apud Xen. Μὴν plerisque aliis particulis subjungitur. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 14.† Ἀλλὰ μὴν atqui, at verò ; in assumptione. Item in principio orationis, enim verò. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, neque verò, sed neque. Γε μὴν, verò, porro. † ὅμως γε μήν. porro tamen. Aristoph. Nub. 820. ἐπαιδεύθη γε μήν. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† Ἦ μὴν, certè quidem, equidem, profectò. Frequentissimum usum in jurejurando habet. Καὶ μὴν, item, quin etiam. Καὶ μὴν δὴ, imò, enimverò, sed enim. Οὐ μὴν, non tamen, nec tamen, nec verò, verùm non, sed non, &c. † Xen. Pæd. 1. 4. 8.† (ἀλλὰ μήν. Æsch. Pers. 226. γε μήν. Ag. 1387. καὶ μήν. Eurip. Phœniss. 654. Soph. Tr. 1203, 4. Œdip. Tyr. 769. 856. 1024, 5. Aristoph. R. 625. 1150. 1518.) Doricè μὰν pro μὴν dicitur : frequentissimè apud poëtas, et præsertim in Theocr.

ΜΗ`Ν, νὸς, ὁ, mensis. Od. λ'. Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο. Od. τ'.——ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, sub finem hujus mensis et initium sequentis. Plut. in Alcib. δέκα μηνῶν οὐκέτι συνῆλθεν αὐτῇ, decem mensibus, vel spacio decem mensium. Thuc. l. 2. Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις. ¶ Μῆνες dicuntur etiam menses, i. e. menstrua. Pro μὴν Doricè dicitur μὰν, Æolicè μεὶς. Il. τ'. Et apud Hesiod. in Erg. μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος. ☞ Quidam à μήνη deducunt, i. e. à luna, quia olim menses juxta lunæ cursum distributi erant.

Μηνιαῖος, ου, ὁ, menstruus : ut, μηνιαία κάθαρσις, apud Alex. Aphr.

Composita ex μὴν, mensis.

Ἀλιτόμηνος, sive ἠλιτόμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, exterricineus, natus ante completos menses, non assequens justum mensium tempus. Il. τ'. καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα.

Δεκάμηνος, qui decem mensium est. ut, Ἡρακλῆς δεκάμηνος, apud Theocr. Idyll. 25. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 14. ἐνιαχοῦ δὲ οἱ κάπροι δεκάμηνοι ἄρχονται ὀχεύειν, ἀγαθοὶ δὲ μέχρι τριετίας. Xenoph. Κυνηγ. cap. 7. §. 6. Ἄγειν δὲ τὰς σκύλακας ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, τὰς μὲν θηλείας, ὀκταμήνους· τοὺς δὲ ἄῤῥενας, δεκαμήνους.]

Δεκαμηνιαῖος, decimum mensem agens, vel decem menses complens. Plut. in Num. δεκαμηνιαῖον βρέφος.

Δίμηνος, qui duorum mensium est, bimestris. Item ἡ δίμηνος, (sc. ὥρα,) bimestre temporis spacium.

Διχόμην, in duas partes mensem secans.

Διχομηνία, dimidia mensis pars, dimidiatus mensis. Plut. in Dion. ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγεν, luna dimidiatum mensem efficiebat. h. e. pleno orbe fulgebat.

Διχομηνιαία, sub. ἡμέρα, dies quæ mensem in duas æquales partes secat.

Δυωδεκάμηνος παῖς, Hesiodo, puer duodecim mensium.

Δωδεκάμηνος χρόνος, tempus duodecim mensium.

Εἰκοσάμηνος, qui viginti mensium est : in Epigr.

Ἕκμηνος, qui sex mensium est. idem cum ἑξάμηνος. Et, ἕκμηνος, (sub. ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ,) semestre spatium, semestre tempus. Polyb.

Ἔμμηνος, et ἐμμήνιος, menstruus, qui intra mensem fit, menstruo spatio durans. Ut, ἔργον ἔμμηνον, apud Plat. l. 12. de rep. Et, ἔμμηνος χρόνος, menstruum tempus. (Soph. Œdip. Tyr. 1158.) Item menstruus, qui vertente mense fit, singulis mensibus recurrens. Ut, ἔμμηνα ἱερὰ apud Suid. Et, ἔμμηνοι δίκαι, apud eundem. Item, ἔμμηνοι καθάρσεις, apud medicos, purgationes menstruæ, quæ etiam ἔμμηνα, et ἐμμήνια, appellantur, apud Diosc. l. 3. c. 4. et 36.

Ἐννεάμηνος, qui novem mensium est. [Herodot. Hist. lib. 6. τίκτουσι γὰρ γυναῖκες καὶ ἐννεάμηνα καὶ ἑπτάμηνα, καὶ οὐ πᾶσαι δέκα μῆνας ἐκτελέσασαι.]

Ἑξάμηνος, qui sex mensium est, semestris. Aristot. pol. 4. ἑξάμηνος ἀρχή. Item, ὁ ἑξάμηνος, (sub. χρόνος,) sex menses, semestre tempus. Xen. Dicitur et, ἡ ἑξάμηνος, (sub. ὥρα,) pro, ὁ ἑξάμηνος χρόνος : ut apud Herodot. τὴν ἑξάμηνον καθεύδουσι, sex menses dormiunt. Item, τὸ ἑξάμηνον, (sub. μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ,) semestre spacium.

Ἐπιμήνιος, menstruus, qui singulis mensibus fit, aut vertente mense recurrens. Sic, ἐπιμήνιον αἷμα γυναικῶν, Diosc. lib. 1. cap. 97. Item, ἐπιμήνια ἱερὰ, menstrua sacra seu sacrificia, de quibus Herodot. lib. 8.

Ἑπτάμηνος, qui septem mensium est. [Herodot. Hist. lib. 6. τίκτουσι γὰρ γυναῖκες καὶ ἐννεάμηνα καὶ ἑπτάμηνα, καὶ οὐ πᾶσαι δέκα μῆνας ἐκτελέσασαι. ἐγὼ δὲ σὲ ὦ παῖ ἑπτάμηνον ἔτεκον.] Et, τὸ ἑπτάμηνον, sc. ἔμβρυον, partus seu fœtus septem mensium.

Ἑπταμηνιαῖος, septimum mensem agens, vel qui septimo mense in lucem est editus.

Ἱερομηνία, ἡ, dies mensis, in qua festum annuum celebratur, sive sint sacra stata mense et die eodem, sive generaliter intelligatur anniversarius festus dies. Herodian. l. 1. Reperitur et ἱερομήνια, τὰ, apud Thuc. l. 5.

Καταμήνιος, menstruus, ut, καταμήνιον αἷμα. Frequentiùs absolutè dicitur καταμήνιον, et καταμήνια, apud Aristot. et Alex. Aphr.

Καταμηνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, menstrualis, menstruus, ut, καταμηνιῶδες περίττωμα, menstruum excrementum.

Νεομηνία, novus mensis, aut prima dies mensis, calendæ. Vide et comp. ex Μήνη.

Ὀκτάμηνος, qui octo mensium est. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 7. §. 6. Ἄγειν δὲ τὰς σκύλακας ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, τὰς μὲν θηλείας, ὀκταμήνους· τοὺς δὲ ἄῤῥενας, δεκαμήνους.] Aristot. hist. an. l. 6. c. 20.

Ὀκταμηνιαῖος, octavum mensem agens, vel octavo mense natus : ut, ὀκταμηνιαῖα βρέφη, apud Alex. Aphr.

Πάμμηνος, per omnes menses durans, qui perpetuis volvitur mensibus. Soph. in Elect.

Πεντάμηνος, qui quinque mensium est. pro quo dicitur et πεντέμηνος, ut refert Etym.

Τελεόμηνος, perfectos et integros menses habens, vel qui mensibus, scilicet duodecim, absolvitur : anni epithetum. Soph. (Tr. 837.)

Τετράμηνος, qui quatuor mensium est. Et, τὸ τετράμηνον, (sc. μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ,) quod quatuor mensium est, vel spatium quatuor mensium.

Τριακοντάμηνος, qui est triginta mensium. Aristot. hist. an. l. 8. c. 23.

Τρίμηνος, qui trium mensium est, trimestris. Ut, τρίμηνοι πυροὶ, apud Hesych. i. τριμηνιαῖοι. Item, τρίμηνον, ut antè, trimestre temporis spatium. Τρίμηνος dici videtur etiam, qui singulis mensibus fit, tertio quoque mense.

Τριμηνιαῖος, qui tertio mense maturescit. Ut, τριμηνιαῖοι πυροὶ, (qui et τρίμηνοι,) triticum tertio mense maturescens, Diosc. l. 2.

Τριτόμηνις, ιδος, ἡ, tertia mensis dies. Suid.

ΜΗ'ΝΗ, ης, ἡ, luna. Il. ψ'. Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη. (Æsch. Pr. 796.) Dicitur μήνη σύνοδος vel συνοδικὴ, quod nonnulli interlunium vocant, alii lunam intermenstruam. Vide Σελήνη. ¶ Capitur etiam pro μηνίσκος, apud Aristoph. in avib. ut tradit schol. ☞ Μήνη, Hebrææ linguæ periti derivatum aiunt à manach, quod computare significat, unde et nomen Arabicum almanach ortum tradunt. Etym. verò deduci posse scribit ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν τῷ αὐτῷ, quòd non in eodem statu permaneat.

Μηνίσκος, ου, ὁ, lunula. Aristophani μηνίσκοι sunt umbellæ lunatæ, quæ in statuarum capitibus solent poni, ne ab avibus conspurcentur : ut scribit ejus schol. in Avib. In qua signif. idem μήνην usurpat. ¶ Dicitur etiam de lunata forma aciei, apud Polyb. lib. 3. ¶ Ab Aristot. autem in probl. μηνίσκοι dicuntur lunati splendores, seu lunatæ species. ¶ Hesychio μηνίσκοι sunt etiam membranæ tenues : item monilia, torques, ornamenta collaria.

[Μηνάς. Eurip. Rhes. 534. Οὐ λεύσσετε μηνάδος αἴγλαν ;]

Composita.

Διχόμηνος μήνη, luna divisa et dimidiata, seu media, apud Alex. l. 1. probl. Alii accipiunt pro luna plena. Pro eodem legitur et διχόμην.

Διχόμηνις, idem quod διχόμηνος. [Olymp. Γ. 35. διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε μήνα, &c. Isthm. Η. 93. Ἐν διχομηνίδεσσι δὲ ἑσπέραις, ἐρατὸν λύοι κεν χαλινὸν ὑφ' ἥρωϊ παρθενίας. Apoll. Rhod. Arg. i. 1231. διχόμηνις. Schol. πανσέληνος. iv. 167.]

Διχομηνία, plenilunium. Plut. in Dion.

Διχομήνη, idem quod διχομηνία. Arat.

Ζοφομηνία, ἡ, obscuritas lunæ, vel defectus lunæ : Suid. Ab Hesychio tunc esse dicitur, cùm absconsa fuerit luna.

Κακόμηνος, adversa luna natus, infelix. Hesych.

Νεόμην, ηνος, ὁ καὶ ἡ, dicitur luna, cùm nova est. Aratus in phænom.

Νεομηνία, nova luna, vel novus mensis. Herodot. ἀνὰ πάσας νεομηνίας, singulis calendis. Pro νεομηνία dicitur etiam νουμηνία, facta contractione. † Aristoph. Nub. 1193.† Plut. in probl. Rom. Apud Thuc. lib. 2. νουμηνία κατὰ σελήνην, nova luna.

Νουμήνιοι ἄρτοι, panes qui tempore novæ lunæ fiebant, et diis in sacrificiis offerebantur. Luc. in Lexiph.

Νουμηνιασταὶ, dicti sunt, qui νουμηνίᾳ rem divinam faciebant, seu qui νουμηνίαν diis sacram celebrabant, apud Athen. l. 2.

Προνουμηνία, antenovilunium, dies qui præcedit novam lunam. Judith.

Πάμμηνις, ιδος, ἡ, ut, νὺξ πάμμηνις, nox in qua plena luna lucet. Aratus.

Σκοτομήνη, ης, ἡ, tenebrosa nox, nox illunis. Suid.

Σκοτομηνία, nox illunis, nox qua luna non lucet. Pro eod. dicitur σκοτομήνιος νύξ. Od. ξ'. Νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος.

Σκοτόμαινα, nox, caligo nocturna. Doricum esse, factum ex μὰν, pro μὴν, tradit Eust. Vide in comp. ex Μαίνομαι.

ΜΗ'ΝΙΓΞ, γγος, ἡ, membrana : et peculiariter ea quæ cerebrum foris integit. Alex. Aphr. probl. 1. ἐκπυροῖ τὰς μήνιγγας τοῦ ἐγκεφάλου. Sic Aristot. hist. an. lib. 3. μῆνιγξ ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον. Item sedimentum vini in dolio, priusquam efflorescat, atque ebulliat. Hesych.

ΜΗ͂ΝΙΣ, ιος, ἡ, ira permanens, ὀργὴ ἐπίμονος. (☞ Nam à μένω deduci putatur.) Ira memor, odium. Il. ά. Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. (1. Æschyl. Ag. 161. Eum. 234. Soph. Œdip. Tyr. 719.) Interdum accipitur simpliciter pro ira, χόλος, apud Homer.

Μηνίω, iram exerceo, odium exerceo, vel simultatem. Il. ά. Αὐτὰρ ὁ μήνιε, νηυσὶ παρήμενος. (Soph. Tr. 278.) Plut. de sera numinis vindicta, ἐκ δὲ τούτου λέγεται τὸ θεῖον μηνίσαι αὐτοῖς. Synes. καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐμήνιεν. Item irascor. Il ά. μήνι' Ἀχαιοῖσιν. ¶ Μηνίειν, apud Hippoc. Gal. exp. ἐσθίειν καὶ μασᾶσθαι, i. e. mandere sive masticare. (Μηνίεται. Æsch. Eum. 101.)

Μεμηνιμένως, iracundè, indignabundè. Plat. in ep. ad Dionys. ἀπεκρίνω μεμηνιμένως καὶ ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ.

Μηνιθμὸς, οῦ, ὁ, ira divina, seu odium divinum adversus eos qui deliquerunt. Hom. utitur et pro μῆνις.

Μήνιμα, ατος, τὸ, idem quod μηνιθμὸς, Odyss. λ'. et Iliad. χ'. Paus. in Lac. (Eurip. Phœniss. 896.)

Μηνιάω, ῶ, idem quod μηνίω. Atticum esse tradit Eust.

Μηνίαμα, idem quod μήνιμα. Ecclesiast.

(Μῆνος. Æsch. Suppl. 274.) ‡ V. Pors. not. ad Eur. Phœn. 1464.‡

Composita.

Ἀμήνιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla ira percitus, non iratus, ira vacuus. Plut. de def. orac. τὸν δὲ θεὸν εὐμενῆ φύλαττε καὶ ἀμήνιτον. (Æsch. Ag. 658. Suppl. 982.)

Ἀμηνίτως, sine ira, animo ab ira vacuo et libero. Plutarch. περὶ πολυφιλ. (Æsch. Ag. 1045.)

Ἀντιμηνίω, vicissim irascor, irascor ob illatam injuriam. Suid.

Ἀπομηνίω, iram depono, irasci desino, apud Hom. ut docet Eust. Item pro simplici μηνίω, irascor, ut Iliad. β'. Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι. (Cat. N. 279.)

Βαρύμηνις, cujus gravis ira est, ægrè placibilis. (Æsch. Ag. 149.) Dicitur à poëtis de Medea. Dicitur et ἥλιος βαρύμηνις, epigr. l. 4. Philo, χαλεπὸς, καὶ βαρύμηνις, καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν. Ponitur et τὸ βαρύμηνι substantivè, pro gravi ira, seu acerbo odio, et vix placabili, apud Phil. de vita M. l. 1.

Βαρυμήνιος, idem. Pro quo Doricè βαρυμάνιος, apud Theocr. Idyll. 15.

Δύσμηνις, idem quod βαρύμηνις. In epigr. autem appellatur etiam χόλος δύσμηνις, q. d. ira cum gravi odio.

Ἐκμηνίω, ira excandesco, indignor. Hesych.

Ἐπιμηνίω, irascor, μηνίω. Hom.

Θεομηνία, ira divina, ira Dei seu deorum. Eust. in Il. ά.

(Ὀξυμήνιτος. Æsch. Eum. 474.) [οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις φόνους διαιρεῖν ὀξυμηνίτου δίκας. Schol. φόνους ἐφ' οἷς ταχέως μηνίσουσιν Ἐριννύες.]

Ταχύμηνις, cujus subita est ira et repentina, qui subitò ad iram provocatur, iracundus: in Epigr.

ΜΗΝΥ'Ω, F. ύσω, indico, significo, nuntio, certiorem facio. Plut. in symp. sept. sap. εἶτα καὶ παρὰ κυβερνήτου λάθρα πύθοιτο μηνύσαντος, qui clanculum certiorem fecerat. Phil. μηνύοντος διὰ συμβόλων τοῦ θεοῦ, Deo significante. Plat. in Phædr. ὡς ὁ ἔμπροσθεν πᾶς μεμήνυκεν ἡμῖν λόγος, declaravit. (Soph. Œdip. Tyr. 102. 1398. Œd. Colon. 1184. Hym. in Merc. 373.)

Μήνυμα, τὸ, indicatio, nunciatio. Thuc. lib. 6. ¶ Item indicium, signum. Phil.

Μήνυσις, εως, ἡ, indicatio, nuntiatio, significatio. Plutarch. de Socr. dæmon.

(Μηνυτής. Æsch. Eum. 245.)

Μηνυτὴρ, οῦ, ὁ, index, nunciator. Thuc. l. 8.

Μηνύτωρ, poët. pro eod.

Μήνυτρον, ου, τὸ, indicii præmium, præmium quod datur indici. Phil. de def. orac.

Composita.

Ἐκμηνύω, enuntio, vel indico.

Καταμηνύω, indico, significo, patefacio. Plut. κατεμήνυσε τὴν πρᾶξιν.

Καταμηνυτὴς, delator. Callim.

Καταμήνυσις, patefactio, delatio. In Anth.

Προμηνύω, antè indico, prænuntio. Chrys. in lib. de sacerdotio, προμηνύειν πόλεμον.

ΜΗ'ΡΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, funiculus. Alex. Aphr. ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ, per funiculum piscatorium, piscatoris corpori torporem immittit. Sic et in epigr. pro funiculo piscatorio positum legitur. Et Il. ψ'. ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, tenui funiculo. (Theoc. κά. 12.)

Σμήρινθος, idem quod μήρινθος. Plat. de leg. l. 1. ταῦτα τὰ πάθη, νεῦροι ἢ σμήρινθοί τινες ἐνοῦσαι, σπῶσί τε ἡμᾶς, καὶ ἀλλήλους ἀνθέλκουσιν.

ΜΗΡΟ`Σ, οῦ, ὁ, femur, femen. Sunt qui exp. etiam, crus. Odyss. κ'. Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Iliad. π'. Μηρὼ πληξάμενος. (ζ'. 427.) Sic et apud Plut. in Fabio. Et apud Xen. Pæd. 7. ἐπαίσατο τὸν μηρόν. Sic appellatur et os, quod insertum acetabulo, in genu desinit. hinc μηρὸς ἀμφικέφαλος. Aristot. utrinque quasi caput habens. Exponitur etiam, coxa. In plur. dicitur μηροὶ et μηρὰ, apud poëtas, per metaplasmum. ☞ Gramm. deducunt à μείρω, vel μέρος, quòd inde corpus velut dividi incipiat.

Μηριαῖος, ου, ὁ, ad femur sive femora pertinens, q. d. femoralis: ut, μηριαῖα ὀστᾶ, ossa femorum, apud schol. Hom. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 11. §. 4. οἱ δὲ καὶ βακτηρίᾳ παρατρέχοντά τινα κελεύοντες ὑπὸ τὰς μηριαίας παίειν.]

Μηρίον, ου, τὸ, idem quod μηρὸς, femur: unde, μηρία καίειν, sæpe apud Hom. et Hesiod.

Composita.

Διαμηρίζω, femora diduco. diciturque et de fœminis et de maribus, teste Hesych. Item, femoribus diductis ineo. Aristoph. in avib. Ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως.

Διαμηρισμὸς, femorum diductio: et coitio, quæ fit diductis femoribus. Quidam exp. interfemineus seu interfemoralis congressus. Plut. symp. 3. probl. 7.

Εὔμηρος, qui bona seu firma femora habet, aut etiam crassa: vel idem cum καλλίμηρος. Poll. l. 2.

Καλλίμηρος, pulchra femora habens, qui est pulchris femoribus. Poll. l. 2.

Μεσομήρια, τὰ, q. d. interfemina: spacium quod est inter femina seu femora.

Παραμήρια, τὰ, internæ femoris partes, femina. Poll. l. 2.

Παραμηριαῖα, τὰ, pro eodem. Idem ibid.

Παραμηρίδια, (sub. ὅπλα,) arma quæ equorum μηροῖς aptantur, ad tegendam hanc partem. Xen. Pæd. 6. † p. 169. a. etiam equitis ipsius. p. 172. b.† Exponitur et generaliùs, femorum sive feminum tegumenta et arma: item feminalia seu femoralia.

Σύμμηρος, qui est contractis femoribus. in Hippiatr.

Φαινομηρὶς, ίδος, ἡ, et φαινομῆρις, ιδος, quæ femora ostendit. Φαινομηρίδες, sive φαινομήριδες, dictæ fuere Lacænæ mulieres, quòd incedentes femora retegerent. Plut. in Numa.

ΜΗΡΥ'Ω, F. ύσω, revolvo, glomero, agglomero. Apud Hippocr. μεμήρυκεν Gal. exp. convolvit: metaphoram esse dicens ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.

Μηρύομαι, revolvor, glomeror. ‡ Theocr. Id. 1. 29. τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, innectitur.‡ Item, filum deduco, et agglomero. Usurpatur et pro texere, seu intexere, apud Hesiod. in Erg. Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, in pauco stamine multam tramam intexere. ‡ Apud Apoll. Arg. iv. 889. usurpatur sensu expediendi, instruendi.‡

Μήρυμα, τὸ, dicitur τὸ κάταγμα, filum, seu stamen, quod digitis è colu deductum, et fusi circumactione recollectum, agglomeratumque est. idem quod νῆμα. Apud Plut. de def. orac. μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη, lapides molles qui in fila seu stamina deduci possent. Pro eodem reperitur et μήρυσμα, apud Hesych. et μήρυγμα, apud eundem, itemque apud Poll. l. 7. c. 10. Utitur et Nic. in Ther. v. 160.

Μηρύκω, μηρυκάζω, μηρυκίζω, μηρυκάομαι, propriè significant, cibum jam antè mansum et deglutitum veluti revolvo ac rursum mando. rumino. Παρὰ τὸ μηρύειν. Primo utitur Etymol. In Hippiatr. legitur μηρύκομαι. Secundo utitur Aristot. hist. an. l. ult. Tertio Basil.

Μηρυκισμὸς, οῦ, ὁ, ruminatio. Basil. et Greg.

Composita.

Ἀμήρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, colo non deductus. Et metaph. infinitus, seu imperfectus. Apol. Argon. l. 2. ‡ 221.‡ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.

Ἀναμηρύομαι, fila dilapsa seu fluentia fuso circumacto recolligo, seu fuso circumacto retraho et revoco. Plut. de solert. an. ἐνδίδωσι δακεῖν, καὶ κατὰ μικρὸν ἀναμηρύεται λανθάνουσα.

Ἀναμηρυκάομαι, ῶμαι, idem quod μηρυκάομαι, rumino, remando. apud Luc. ἀναμηρυκώμενος τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

Ἐκμηρύομαι, evolvo vel explico. et metaph. extraho, seu educo. ut apud Suid. ἐκμηρυσάμενος τὴν δύναμιν ἐκ τῶν δυσχωριῶν, κατεστρατοπέδευσε.

Εὐμήρυτα ἔρια, lanæ ad nendum faciles. Luc.

ΜΗ'ΤΗΡ, έρος, et τρὸς, per syncopen, ἡ, mater. Iliad. ζ'. πατὴρ, καὶ πότνια μήτηρ. Dem. contra Mid. ἡ μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς μήτηρ, ἡ τεκοῦσα αὐτόν. Et, ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, apud Herodot. et Xenoph. matris frater, i. e. avunculus. Dicitur etiam de brutis animantibus quæ fœtum ediderunt. Odyss. λ'. de vitulis, ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι Μητέρας. Sic et Xen. in Cyneg. Etiam apis μήτηρ τοῦ μέλιτος vocatur. ¶ Impropriè quoque et metaph. dicitur. Ut Epigr. l. 2. in fures, τὴν ἀναδυομένην ἀπὸ μητέρος ἄρτι θαλάσσης, emergentem è mari matre Venerem. Isocr. in Pan. μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει. Hesiodus, sub finem Dierum, ἡμέρας quasdam appellat μητέρας, i. benignas; quibus opponit μητρυιὰς, quæ novercarum modo infestæ sunt et noxiæ. ☞ Deducitur à μάω, ῶ, i. e. quæro: vel quod à fœtu quæratur, vel quòd fœtui victum quærat.

(Μᾶ pro Mater. Sch. exponit. Æsch. Suppl. 897. 906.)

Μήτειρα, ας, ἡ, mater: item φρονίμη. Hesych.

Μητέριος, ου, ὁ, maternus: ex Epigr.

Μητρικὸς, οῦ, ὁ, maternus. Poll. μητρικὴ κτῆσις.

Μητρῷος, ου, ὁ, maternus. Xen. in Cyn. σώσας τοὺς πατρῴους καὶ τοὺς μητρῴους θεούς. Et, μητρῷα κτῆσις, apud Poll. μητρῷον χωρίον dicitur matrix, seu vulva. Neut. gen. μητρῷον, sub. ἱερὸν, dicitur Athenis Phrygiæ deæ fanum, matris deûm fanum. Athen. l. 9.

Μητρῳακὸς, οῦ, ὁ, ut, μητρῳακαὶ ἀγιστεῖαι, purificationes quæ in sacris Cybelæis fiebant.

Μήτρως, Doricè, μάτρως, avunculus maternus. Il. β'.—— πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, qui patri suo erat avunculus maternus. Pro eodem dicitur μητρῴας et μητρωΐας. Poll. l. 3.

Μητρὶς, ίδος, ἡ, sc. πόλις, materna civitas, seu patria matris, civitas ex qua mater alicujus oriunda est. Cretense hoc vocabulum esse testantur. Plut. in l. an seni capess. respubl. et Synes. ep. 94.

[Μητρίδιος. Aristoph. Lysistr. 549. Ἀλλ' ὦ —— μητριδίων ἀκαληφῶν, &c. Schol. μητριδίας δὲ λέγουσι τὰς ἐχούσας τὸ σπέρμα τῆς βοτάνης τῆς ἀκαληφῆς.]

Μητρόθεν, à matre, ex parte matris. Herodot. et Plut. in Per. (V. Æschyl. S. c. Th. 670.)

Μητριάζω, f. άσω, sacra matris deûm perago, vel stipem ei cogo. Poll. lib. 3. cap. 2.

Μητρυιὰ, ᾶς, ἡ, noverca. Il. ν'. Γνωτὸν μητρυιῆς ἐριώπιδος. (Æsch. Pr. 726.) De diebus μητρυιαῖς dictum in Μήτηρ.

Μητρυιὸς, per jocum sic dicitur, quem πατρωὸν propriè, seu vitricum, vocant. Eust. ex Theopompo et aliis comicis.

Μητρυιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, novercalis. Plat. in præc. connub. de nova nupta, ἐπισταμένη τὸ τῆς ἑκυρᾶς μητρυιῶδες, novercalem animum.

Μήτρα, ἡ, matrix, uterus. apud Luc. τὸ ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικόν. Dicitur κατ' ἐξοχὴν de vulva suilla, numerata quondam in deliciis. Plut. symp. 8. probl. 9. ¶ A Gal. in lex. Hippocr. μήτρη expon. κάλυμμα, καὶ ἔλιγμά τι, ἢ ἐπιδιδυμὶς ὀνομαζομένη. ¶ Μήτρα in arboribus dicitur medulla, sive vitalis anima. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 4. et l. 5. c. 6. Cerealibus quoque μήτρα tribuitur ab eodem. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 12. ¶ Item mater, vesparum quoddam genus. Aristot. hist. an. l. 9. c. 14.

Composita: ac primùm ex μήτηρ.

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, matrem non habens. Sic Christus quà Deus est, dicitur ἀμήτωρ, quà homo, ἀπάτωρ. Pro κακομήτωρ, sumi dicitur apud Soph. in Elect. † 1160.† Doricè verò pro ἀμήτωρ, dicitur ἀμάτωρ. [Suid. Lex. Ἀμήτωρ ἀμήτορος. ἄνευ μητρός. μητρὸς ἐστερημένος. Ὅτι Φρονίμη, ἡ θυγατὴρ Ἐτεάρχου, ἀμήτωρ ἐλέγετο. Vide Suid. in v. Βάττος. Historiam Narrat Herodotus, in Hist. lib. 4. §. 154. Epist. ad Hebr. vii. 3. Melchisedechus dicitur ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, &c. Eurip. Phœn. 670. Δίας ἀμάτορος Παλλάδος φραδαῖσι, &c. Ion. 109. ὡς γὰρ ἀμήτωρ, Ἀπάτωρ τε γεγὼς, &c. 837. Vide Not. Cl. Barnes. Ἀμήτορα dicit Ionem; Non quod matre prorsus carebat, id enim erat impossibile; et ipse quidem Poeta in hoc ipso versu dicit natum ἐκ δούλης γυναικὸς, sed quia mater ejus nullo in numero habenda erat, viz. nullius aut mali nominis. Legas quæ sequuntur. Plat. Conviv. Duæ sunt Veneres, ἡ μέν γέ που πρεσβυτέρα, καὶ ἀμήτωρ, Οὐρανοῦ θυγατὴρ, ἣν δὲ καὶ Οὐρανίαν ἐπονομάζομεν· ἡ δὲ νεωτέρα, Διὸς καὶ Διώνης, ἣν δὴ Πάνδημον καλοῦμεν.]

Ἀμφιμήτωρ, frater ex diversa matre, apud Æschyl. [Ch. 73.] et Poll. Pro quo Doricè dicitur ἀμφιμάτωρ. Eurip. in Andr. [466.]

Αὐτομήτηρ, ipsissima mater.

Αὐτομήτωρ, ex eadem matre. ¶ Expon. alii, ipsissima mater, in Simonid. apud Suid.

Δημήτηρ, τερος, et contract. τρος, ἡ, et Δήμητρα, ας, ἡ, Ceres, dicta quasi γῆ μήτηρ, dea frugum. Hom. in hym. Orph. in hym. Herodot. Δήμητρος καρπός. (Aristoph. R. 42.) ¶ Metonymicè capitur pro ipsis cerealibus muneribus, ut apud Oppian. τυρὸν ὁμοῦ δήμητρι μεμιγμένον, i. pani.

Δημήτριος, ου, ὁ, cerealis, ut, δημήτριος καρπὸς, et δημήτριος ἄρτος.

Δημητριακὸς, idem quod δημήτριος, ut, δημητριακοὶ καρποὶ, apud Alex. Aphr. cereales fruges.

Δημήτριον, ου, τὸ, Cereris lucus. Eustath.

Διμήτωρ, bimater: epitheton Dionysii seu Bacchi, apud Diodor. l. 5. Et διμάτωρ, Doricè pro eodem.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, mala mater, aut infesta mater. Od. ψ'. Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι;

(Δυσμάτωρ. Æsch. Suppl. 69.)

Ἑπταμήτωρ, septem filiorum mater. Joseph. quod rectius ἑπταμήτηρ.

Ἑτερομήτωρ, idem quod ἀμφιμήτωρ. [Suid. Lex. Ἀμφιμήτωρ. ὁ ἑτερομήτωρ. Αἰσχύλος, sc. in Fabula Heraclidæ vocata. Vide Hesych. Lex.]

(Ἰσομάτωρ. Theoc. ή. 14.)

Κακομήτηρ, mala mater. At Κακομήτωρ, malam habens matrem.

Λιπομήτωρ, qui matrem reliquit. in Epigr.

Μεγαλομήτηρ, avia. Hesych.

Μητρομήτωρ, matris mater, i. avia materna. Poll. ex Pind. Immo μητρομήτηρ.

(Μονομάτερος. Eurip. Phœniss. 1466.)

Μουνομήτωρ, cui sola mater superest. Hesych.

Μουσομήτωρ, musarum mater, Æschyl. [Prometh. 460. μνήμην θ' ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν.] Rectius μουσομήτηρ. Nam μουσομήτωρ erit, qui musam habet matrem.

Ὁμομήτωρ, et ὁμομήτριος, † Aristoph. Nub. 1375.† eadem matre natus, uterinus frater.

Παλαμάτηρ, antiqua parens, prisca mater. Eurip.

Παμμήτηρ, omnium mater, omnium parens, omniparens. Nonn. παμμήτειρα κόσμου ζωήν.

Παμμήτειρα, idem. Hom.

[Παμμήτωρ. Anth. Ep. Gr. Meleagr. Παμμῆτορ γῆ χαῖρε. Soph. Antig. 1293. Γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ, &c.]

Πατρομήτηρ, patris mater, avia paterna.

Πολυμήτηρ, multorum mater, terræ epithetum: apud Oppian.

Προμήτηρ, avia. Hesych.

(Πρυμήτωρ. Æsch. S. c. Th. 142. Eurip. Phœniss. 635. 790.)

(Σιδηρομήτωρ, ferrum gignens, terræ epithet. Æsch. Pr. 301.)

Φιλομήτωρ, matris amans. Plut. in Sol.

Composita ex μήτρα.

Ἀμφιμήτριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui circum matricem est. Apud Hippocr. l. 2. epidem. ἀμφιμήτριον σημεῖον, signum quod affectionum vulvæ significativum est. ¶ Ἀμφιμήτριον dicitur fundum navis, carina. Poll. lib. 1.

Ἔμμητρος, ου, ὁ καὶ ἡ, medullam in se habens, cui medulla inest. ut, ἔμμητρα ξύλα, apud Theophr.

Ἐχινομῆτραι, echinometræ, seu echinorum matres aut matrices. Sic dicitur echinorum quoddam genus, alios magnitudine excedens, apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 5.

Νευρομήτρα, ας, ἡ, nervorum matrix, seu mater. Athen. lib. 9. ex Clearcho. Poll. l. 2.

Ὀρτυγομήτρα, coturnicum matrix. Aristoph. in Avib. [871.] Est etiam, coturnix maxima. Aristot. hist. an. l. 8. c. 12.

Περιμήτριος, περίμητρος, medullâ illitus et perunctus. ¶ Aliis, medullâ cinctus, medullâ refertus. Theoph. hist. pl. l. 3. c. 10.

Τεττιγομήτρα, cicadæ matrix, seu cicadarum mater. Aristot. histor. anim. lib. 5. cap. 30.

ΜΗ͂ΤΙΣ, ιος, ἡ, consilium. Interdum intelligentia, prudentia, sapientia: ut, ἀμείνων μῆτις, et ἀρίστη μῆτις, et λεπτὴ μῆτις, apud Hom. Apud eundem dicitur et μῆτιν φράζεσθαι. item metaph. μῆτιν ὑφαίνειν, et μῆτιν τεκταίνεσθαι. Interdum in malam partem sumitur pro vafro consilio, ut quum δόλοι et μῆτις conjunguntur: itidem apud Hom. (Æsch. Suppl. 63.) ☞ Etymolog. derivat à μήδω, (pro quo usurpatur potius μήδομαι.) unde μῆσις, et per mutationem literæ σ in τ, μῆτις.

Μητιόεις, εντος, ὁ, consilio abundans, cui multum est consilii: ut, Ζεὺς μητιόεις, apud Hesiod. in Erg. † et Theog. 286.† At μητιόεντα φάρμακα, Od. δ'. quæ magno consilio et prudentia sunt confecta.

Μητιέτης, ου, ὁ, consultus, prudens: vel consiliarius, consultor: epitheton Jovis. passim apud Hom. &c. † pro quo et in Nominativo Μητιέτα dicitur Hesiod. Theog. 56. V. Græv. Hesiod. Lect. p. 11. ad v. 51. op. et Dier. exp. per μέγα βουλεύων.†

Μητιάω, consilia agito, consulto, delibero. Iliad. ἡ. Βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν. Exponitur etiam, consulto, molior rem quampiam. ut Od. ζ'. Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα. Sic et Il. σ'.

Μητιάομαι, idem. Il. χ'. Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάασθε.

Μητίζομαι, vel μητίομαι, consilia agito, consulto. Il. ψ'. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι. Iliad. ό. Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, exp. afferam mortem. Il. γ'. Μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ, exp. concitabo inimicitias. Exponitur et, efficio. Od. μ'. Οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες, magnum opus deliberatione præmissa aggressi sunt seu effecerunt.

Μήτιμα, consilium. Hesych.

Μῆτος, εος, τὸ, idem quod μῆτις.

Composita.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, et ἀγκυλόμητις, ιος, ὁ vel ἡ, qui obliqua agitat consilia, ideoque vafer, versutus. Ut, Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης, apud Hesiod. in Erg. † et Theog. 546. de Saturno. v. 19. et 137.† Et, ἀγκυλόμητις λύκος, et γυνὴ, apud Nonn. † De diversa terminatione in ήτης et ητις, V. Græv. Lect. Hesiod. p. 11. ad v. 48. op. et Dier.†

Ἀγλαομήτης, et ἀγλαόμητις, consilio clarus.

Ἀγλαομητία, præclarum et illustre consilium. Hesych.

(Αἰολομήτης. Theoc. ιζ'. 19.)

Αἰολόμητις, varium consilium habens: et per hoc, vafer, astutus. Hesiod. in Theog. † 511.† (Æsch. Suppl. 1044.) [τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. Stanl. varia-consilia-habens Dea.]

Αἰπυμήτης, cujus consilia sunt alta et sublimia. Exponitur etiam grandiloquus, apud Æschyl. [Prom. vinct. 18. τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ, &c. Schol. β'. Αἰπυμῆτα. μεγαλόβουλε.]

(Αἰσχρόμητις. Æsch. Ag. 231. i. e. αἰσχρὰ ποιεῖν ἀναγκάζων.)

Ἀφθιτόμητις, cujus consilia non intereunt, sed immota permanent.

Διχόμητις ἔρις, contentio duplicis consilii, anceps et dubia.

Δολομήτης, vel δολόμητις, cujus dolosa sunt consilia, dolosus, vafer. Il. ά. et γ'. et Od. λ'. (Δολόμητιν ἀπάταν. Æsch. Pers. 93. Suppl. 758.)

Δύσμητις, et δυσμήτης, mala meditans et machinans. Suid. et Hesych.

Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη, necessitas stabilis consilii.

Εὔμητις, et εὐμήτης, bono consilio instructus, prudens. Epigr.

Θεόμητις, divina sapiens, divina consulens. Nonn.

Θεομητίω, divina sapio, divino spiritu agor. Hesych.

Θρασύμητις, et θρασυμήτης, audax in consilio capiendo, cui est audax consilium.

Κακόμητις, et κακομήτης, qui malo consilio utitur, cujus mala sunt consilia. Hesych. Eurip. in Orest. [1403. Ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακομήτας ἀνὴρ, Οἷος Ὀδυσσεὺς, &c.]

Κλυτόμητις, et κλυτομήτης, inclytus consilio et prudentia: in anthol. epigr. et Hom. hym. in Vulcan.

(Εὐκοπόμητις. (*decomp.*) Æsch. Suppl. 707.)

Λεπτόμητις, expon. prudens consilium. Hesych. verò expon. δασεῖαν ψυχὴν, i. animum cordatum, qualis sub hispido et hirsuto pectore latere solet. Idem tamen λεπτὸν μῆτιν, apud Hom. exp. pectus invalidum ad capienda consilia.

(Μεγαλόμητις. Æsch. Ag. 1435.)

Μειλιχόμητις, cujus blanda et mitia sunt consilia: seu miti et placido ingenio præditus. Hesych.

Ποικιλόμητις, et ποικιλομήτης, idem quod αἰολομήτης, variâ et multiplicia habens consilia, versipellis, &c. Od. γ'. et ν'.

Πολύμητις, et πολυμήτης, abundans consilio et prudentia: epitheton Ulyssis, passim apud Hom. [Il. Α. 311.]

Συμμητιᾶσθαι, cum alio consultare, seu consilia sua cum aliquo communicare.

Ταχύμητις, et ταχυμήτης, celer in capiendo consilio, qui citò deliberat. Nonn.

Ὑστερόμητις, et ὑστερομήτης, qui post factum sapit. Nonn.

ΜΗΧΑΝῊ, ῆς, ἡ, artificium seu adminiculum quo quis utitur ad rem aliquam efficiendam. Quidam exp. commentum, ars, solertia. Item machina, fabrica, in metaph. signif. Aristoph. in Vesp. Ἀλλὰ καινὴν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστα. Plat. de leg. πάσῃ μηχανῇ, omni ope. Apud eundem de rep. l. 2. τίς μηχανὴ, δικαιοσύνην τιμᾶν ἐθέλειν; &c. qui fieri potest, ut quis velit justitiæ honorem habere? vel, quid causæ est, cur quis velit? Idem in symp. πλέκειν μηχανὰς, struere fraudes. ¶ Est etiam machina belli, machinamentum. Thuc. l. 2. ἅμα δὲ τῇ χώσει καὶ τὰς μηχανὰς προσῆγον τῇ πόλει. Et, in tragœdiis, machina, fabrica, ex improviso detecta, cum qua fabulæ fit catastrophe, non absque numinis alicujus ostentatione. Proverbium hinc, Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐπιφανείς. Lucian. De quo vide Erasmum. (pl. Æsch. Ag. 686. 1591.)

Μηχανικὸς, mechanicus, qui fabricandarum machinarum est peritus. Et, μηχανικὴ τέχνη, ars mechanica, de qua Aristot. in probl. et Heron. Generaliter autem μηχανικὸς dicitur opifex eorum operum quæ ingenio simul et manu fiunt.

Μηχανάω, machinor, molior, excogito, struo. Od. σ'. Οἷ' ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας.

Μηχανάομαι, idem. Od. π'. πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται. Od. δ'. Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται. (Eurip. Med. 344. id. Phœniss. 1554. Æsch. Ag. 974. Pass. Soph. Tr. 595.) Isocr. in Hel. encom. ψευδῆ μηχανήσασθαι λόγον, comminisci mendacium. Herodot. μηχανάομαί σφι ἀγαθὰ πάντα, illis omnia commoda procuro. Μηχανᾶσθαι γέλωτα, risum movere, Xen. † Pæd. l. 2. p. 47. c. Cum inf. 1. 6. 12. excogitare, efficere. μηχανᾶσθαι σωφροσύνην, μαθήματά τινι. l. 2. p. 47. e. ἐλευθερίαν, libertatem parare sibi. Xen. Pæd. l. 3. p. 73. a.† ¶ Item passivè, arte mechanica fio. Athen. ἡδ' ἑτέρα τοῖς εἰς τὰς διαίτας βουλομένοις εἰσιέναι μεμηχάνητο, transitus alter erat arte mechanica factus. † Μηχανᾶσθαι, pass. comparari sc. artificio. Xen. Pæd. p. 241. c.†

Μηχάνημα, τὸ, machinamentum, machina. Luc. et Dem. † Xen. Pæd. 1. 6. 33.† Item metaph. sicut et Latinè machina. Luc. in lib. de cal. Exponitur et, commentum, artificium.

[Μηχάνησις. Polyb. Hist. lib. 1. ὡς τὸ ὅλον φαίνεσθαι παραπλήσιον ταῖς σιτοποιϊκαῖς μηχανήσεσιν.]

Μηχανητὴς, οῦ, ὁ, machinator.

Μηχανητικὸς, οῦ, ὁ, machinandi seu machinas fabricandi peritia præditus. Item solers excogitator. Xen.

Μηχανιώτης, idem quod μηχανητής. Hom. hym. in Merc.

Μῆχος, εος, τὸ, idem cum μηχανὴ, artificium, consilium, commentum, remedium. Eurip. in Andr. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν; Item dolus. Od. β'. οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες. Sic Epigr. l. 2. Αὐτῆμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφράσατο.

Μῆχαρ, idem quod μῆχος, ex eoque factum, sicut δέλεαρ fit à δέλος. Æschyl. in suppl. (399. 602. Ag. 207.) Exp. etiam, conamen, apud Lycoph.

Composita.

Ἀμήχανος, cui nullum commentum seu artificium suppetit ad aliquid agendum, qui nihil moliri novit, simplex, minimè solers. Demosth. in epitaph. Xen. Pæd. 7. Et, ἀμήχανος γυνὴ, minimè cauta; Euripid. in Hippol. (Med. 339. 448. Cum Dat. Aristoph. R. 1476. Æsch. Suppl. 628.) Item nullis machinis expugnabilis, omnia artificia et commenta superans; † Xen. Pæd. l. 4. p. 100. e.† Il. κ'. et π'. Ἀμήχανοι ὄνειροι, somnia quorum interpretationem nemo excogitare potest; Od. τ'. Ἀμήχανα ἔργα, facta certam perniciem afferentia; Il. λ'. Ἀμήχανον dicitur etiam cujus magnitudo et præstantia nulla arte aut solertia inveniri et æstimari potest: ut, ἀμήχανος εὐδαιμονία, inæstimabilis felicitas; Plat. in apol. † ἧκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος, venerunt nimia quanta multitudine. Xen. Pæd. p. 143. b. ἀμηχανώτατοι, maximè inopes. p. 197. c.† Et generaliter, impossibilis, apud Chrysost. ¶ Item ἀμήχανος pro κακομήχανος, machinator malorum. Iliad. ί.

[Ἀμηχάνως. Æschyl. Χοηφ. 405. Ἴδεσθε Ἀτρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως ἔχοντα, &c. Eumenid. 484. πέμπειν δὲ δυσπήμαντ' ἀμηχάνως ἐμοί. Schol. πέμπειν αὐτὰς ἀμηνίτως, δυσχερές ἐστιν ἐμοί. Amovere autem damna hæc (has Furias) difficile est mihi. Stanl. in Not. ad hunc locum pag. 839.]

Ἀμηχανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, consilii et mentis inops. Dion. Halic. ἀρχ. l. 1.

Ἀμηχανῶς, impossibiliter.

Ἀμηχανία, mentis et consilii inopia, status hominis attoniti et stupefacti. Od. ί. Item difficultas et angustiæ rerum. Hesiod. in Erg. (Eurip. Med. 648.) † Sic Xen. Pæd. p. 150. c.†

Ἀμηχανέω, sum inops consilii et mentis, anxius sum, hæsito. Xen. Pæd. 2. διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν. Thucyd. ἀμηχανῶ τοῦτο, anxius et perplexus hæreo in hac re. Eurip. τίνος ἀμηχανεῖς πέρι; quid te anxium reddit? Item, non possum, ut, ἀμηχανῶ λῦσαι. (Æsch. Pers. 458. Ag. 1121. 1186. 1539.)

[Ἀμηχάνητος. Joseph. Ant. lib. 1. cap. 19. §. 8. καὶ μετὰ τοῦτον Νεφθαλεὶμ, ἀμηχάνητος οἷον, διὰ τὸ ἀντιτεχνάσασθαι πρὸς τὴν εὐτεκνίαν τῆς ἀδελφῆς. Posuit autem Josephus ἀμηχάνητος pro δυσκατέργαστος nullis dolis expugnandus; quomodo ἀμήχανος sæpius occurrit in vetustissimo Scriptore pro ἀπροσμάχητος, δεινὸς, καὶ κακομήχανος, &c.]

Ἀναμηχανάομαι, rursum machinor seu molior.

Ἀντιμηχανάομαι, machinas machinis oppono, aut fraudes fraudibus. [Eurip. Bacch. 291. Ζεὺς δ' ἀντεμηχανήσαθ', οἷα δὴ θεός. Thucyd. Hist. lib. 7. §. 53. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δείσαντες περὶ ταῖς ναυσὶν, ἀντεμηχανήσαντό τε σβεστήρια κωλύματα, καὶ παύσαντες τὴν φλόγα, &c. Xenoph. Græc. Hist. lib. 5. cap. 2. §. 5. οἱ δὲ χρόνον μέν τινα ξύλα ἀντήρειδον, καὶ ἀντεμηχανῶντο, ὡς μὴ πίπτοι ὁ πύργος. Herodot. Hist. lib. 8. cap. 52. ἀμυνόμενοι δὲ, ἄλλα τε ἀντεμηχανέοντο, καὶ δὴ καὶ προσιόντων τῶν βαρβάρων πρὸς τὰς πύλας, ὀλοιτρόχους ἀπίεσαν, &c.]

Βιομήχανος, qui ad vitam sustentandam nihil non machinatur; Aristot. hist. an. lib. 9.

Βιομηχανία, industria in vita sustentanda et victu comparando. Poll. ex Antiph.

Διαμηχανάομαι, summo studio machinor vel molior. Plat. epist. 7. διαμηχανώμενος, τίνα τρόπον ἀνασοβήσει με.

Δολομήχανος, doli seu dolorum machinator, dolosus, fraudulentus.

(Δυσμηχανέω. Æsch. Ag. 1369.)

Δωδεκαμήχανος, duodecim instructus machinis. Exponitur etiam, qui est variis et omnis generis moribus. Aristoph. in Ran. Eurip. in Hypsipyle.

Ἐπιμηχανῶμαι, insuper molior vel machinor. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Η. ἀλλά τε δεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται. Herodot. Hist. lib. 1. ἄλλον δὲ ἄλλο ἐπιμηχανᾶσθαι αὐτῶν.]

Εὐμήχανος, ad machinandum promptus: industrius, ingeniosus, solers. (Æsch. Eum. 384.) Aristot. hist. an. l. 9.

Εὐμηχάνως, ingeniosè, artificiosè, affabrè. Luc.

Εὐμηχανία, industria, solertia. Pind. [Isthm. Od. iv. 3. Εὐμηχανίαν γὰρ ἔφανες Ἰσθμίοις ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν.]

Θρασυμήχανος, audax machinator. [Pind. Olymp. Od. vi. 113. εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν, &c.]

Κακομήχανος, malorum machinator et excogitator. Od. π'. Pro quo Doricè κακομάχανος, apud Mosch. idyll. 7.

Κακομηχανάομαι, mala struo. Plut.

Παμμήχανος, qui omnia machinatur, seu ad quidvis machinandum præceps. Eustath.

Περιμηχανῶμαι, q. d. circùm machinor, aut circùm molior, circùm struo. Od. ξ'. δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο.

Ποικιλομήχανος, qui varias machinas et technas callet, callidus, versutus. Athen. l. 13. in quodam epigr.

Πολυμήχανος, qui est prompto ad multa machinanda ingenio: solers, prudens. Il. ϛ'. πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ.

Πολυμηχανία, ἡ, multorum machinatrix solertia. Od. ψ'.

Προσμηχανάω, idem quod μηχανάω. Æschyl. [Sept. c. Theb. 547. 649. προσμεμηχανημένον. Schol. ἐν μηχανῆς πεποιημένον.]

Ἀπροσμήχανος, (*decomp.*) contra quem nullæ valent machinæ, inexpugnabilis.

† Συμμηχανάομαι ἐπιτήδεια. Xen. Pæd. 1. 6. 11.†

ΜΙΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, inquino, conspurco, fœdo. Theocr. idyll. 24. ἐπὶ νεκρῷ Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. Item inficio, tingo. Iliad. δ'. Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα. (μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης. Æschyl. S. c. Th. 350.) ¶ Item polluo, contamino, conscelero. Luc. οὐκ ἂν βουλοίμην μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας. Herodian. l. 2. καὶ βασιλείῳ μιᾶναι τὰς δεξιὰς αἵματι, manus sanguine commaculare. ¶ Interdum, profano.

Μιαίνομαι, inquinor, contaminor, fœdor. Il. π'. μιάνθησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσι.

Μίαμμα, tinctura.

Μίανσις, pollutio. Levit.

Μίασμα, inquinamentum. Item labes, piaculum, scelus, Æsch. Demosth. Luc. Exp. etiam, contaminatio, conscelerato. (Eurip. Med. 1270. id. Phœniss. 773. Soph. Œdip. Tyr. 97. 321. 1032. Æsch. Ag. 1429. 1654.)

Μιασμὸς, inquinatio.

Μιάστωρ, q. d. inquinator, contaminator: qui scelere aliquo contaminatus, ex eoque contracto piaculo, cæteros eidem obnoxios reddit. Soph. in Elect. (οἶδ' εἰσὶν, οἵ μοι, σῷ κάρα μιάστορες. Eurip. Med. 1373.) Exponitur etiam, homicida, (de Marte dictum) in Epigr.

Μιαρὸς, οῦ, ὁ, pollutus, contaminatus: ut, αἵματι μιαρὸς, sanguine fœdatus. pro quo et absolutè μιαρὸς, Il. ώ. Item general. scelestus, impurus. Dem. in Mid. † Aristoph. Nub. 449. et 1328. μιαρώτατος. Xen. Pæd. l. 1. 3. 10.† (Soph. Tr. 1004.)

Μιαρῶς, pollutè, contaminatè. Item sceleste.

Μιαρία, impuritas, apud Suid. Item scelus.

Composita.

Ἀμίαντος, ὁ καὶ ἡ, non pollutus, immaculatus, intemeratus. Plut. in Pericle. Est nomen gemmæ, sic dictæ, quòd in ignem conjecta non consumatur nec inquinetur. de qua Dioscor. lib. 5. cap. 156. Plin. lib. 36. cap. 19. (Ἀμίαντος, ἡ, pro θάλασσα. V. Æschyl. Pers. 579.)

Ἐκμιαίνομαι, polluor, contaminor: et peculiariter, effluxu seminis; ut solent somniantes. Aristoph. in Ran. et Gal. in lex. Hippocr.

Καταμιαίνω, idem quod μιαίνω, nisi quòd præpositio significationem auget.

Παμμίαρος, omnino scelestus, scelestissimus. Poll. (Aristoph. R. 469.) [Pac. 182.]

Συμμιαίνω, simul inquino, coinquino. Baruch.

ΜΙΓΝΥΜΙ, et μιγνύω, (F. μίξω, à μίγω inusitat.) misceo, permisceo. Plat. in Tim. μιγνὺς δὲ μετὰ τῆς οὐσίας, permiscens cum materia. Diosc. l. 5. c. 27. οἱ μὲν γὰρ εὐθέως μετὰ τὸ τρυγηθῆναι τὴν σταφυλὴν, μιγνύουσι θάλασσαν, aqua marina miscent. Discitur etiam, μιγνύναι τινὶ, et μιγνύναι εἴς τι. Apud Apoll. Arg. 2. χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξε, manus conseruit. Idem ibidem, Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν ὑσμίνην, cum Amazonibus pugnam miscuerunt, vel conseruerunt. Signif. etiam, corpus miscere, consuescere.

Μίγνυμαι, misceor. μιχθὲν εἰς ὕδωρ, apud Aristot. in pol. Dicitur etiam, μέμικται ἔκ τινων, ut apud Plut. in symp. Dicitur etiam de præliantibus: ut apud Hom. μιγῆναί τινι ἐν παλάμαις, manus conserere: et μιγῆναι ἐν δαΐ, eadem significatione, Iliad. ξ'. Ponitur etiam pro πελάσαι, propè accedere: ut Il. ό. οὐ κλισίῃσι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσσιν. Dicitur etiam, μίγνυσθαι τισὶ, in aliquorum cœtu esse, inter aliquos versari. ut, κούρῃσιν μίξεσθαι, Od. ζ'. Et, μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, Iliad. γ'. cui commercium fuit cum exteris. Usurpatur etiam de concubitu. ut Iliad. τ'. Μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι. Sic, μητρὶ μίγνυσθαι, apud Plat. cum matre corpus commiscere. † Sic Hesiod. Theog. 53. Κρονίδῃ μιγεῖσα Μνημοσύνη. et v. 56. οἱ (εἰ) ἐμίσγετο Ζεὺς, ab μίσγομαι. V. infra. Sic μιχθεὶς v. 288. et additur ἐν φιλότητι. v. 306.† (Æsch. Pers. 737. Soph. Œdip. Tyr. 811. 1015.)

Μίσγω, idem quod μίγνυμι. Il. γ'. κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον. (Theoc. ιέ. 116.)

Μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι. Od. ύ. μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι. Sic, μεμιγμένος κακοῖς. Soph. implicitus malis. Il. σ'. οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς Μίσγετο, neque se Achivis immiscebat. Frequens est pro concumbere. Ut Od. ό. ὃς ἐμίσγετο λάθρη, Od. ύ. αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ. † Sic Hesiod. Th. 56. et 238.† Dicuntur et præliantes μίσγεσθαι. Il. δ'.

Μεμιγμένως, mistè, seu mixtè, mixtim, promiscuè. Exponitur et, confusè.

Μίγμα, τὸ, mistura, seu mixtura, miscella. Item farrago. Et peculiariter de medicamentorum misturis.

Μιγμὸς, idem. apud Laërt.

Μίξις, εως, ἡ, mistio, permistio. Luc. in Zeux. ἡ μίξις δὲ καὶ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων. ¶ Item concubitus, coitus. Herodot. (de Agathyrsis,) ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν μίξιν ποιεῦνται.

Μικτὸς, οῦ, ὁ, mistus. Gal. ad Glauc.

Μίγδην, mistim, permistim, vel promiscuè.

Μίγδα, pro eodem, apud Hom.

Μίγα, idem quod μίγδα. [Orph. Arg. 904.]

Μιγὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, mistus, permistus, miscellaneus. Apud Eurip. in Andr. πολλοὶ δ' ἔπισιτον μιγάδες, exp. alii aliis permisti. Item μιγάδες, homines convenæ, apud Isocr. in paneg. et apud Athen.

Μιγάζομαι, pro μιγνύω, misceo. Od. θ'. μιγαζομένους φιλότητι.

Ἴγδη, ης, ἡ, mortarium, pila: idem quod θυεία. Hesych. et Etymol. (☞ Παρὰ τὸ μίσγειν τὰ θύη, abjecto μ. quia pharmaca et condimenta ibi miscentur ac tunduntur.) ¶ Est et saltationis genus, teste Poll. l. 10. c. 24. et Athen. l. 14.'

Ἰγδίον, ου, τὸ, mortariolum, θυείδιον.

Ἰγδίζω, lumbos huc illuc flecto, ut solent qui tudicula seu pistillo in mortario aliquid tundunt.

Ἴγδισμα, τὸ, genus saltationis. Etym.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιμιγὴς, undique mistus. Τὸ ἀμφιμιγὲς Hesych. esse dicit σπαρτίον, πρὸς ὃ τὸν μίτον αἱ γυναῖκες προσάγουσιν.

Ἀναμίγνυμι, vel ἀναμιγνύω, misceo, permisceo, commisceo. Plutarch. in Per. πρὸς ἀνθρωπίας χρείας ἀναμιγνὺς τὴν ἀρετήν.

Ἀναμίγνυμαι, vel ἀναμιγνύομαι, immisceor, permisceor, &c. ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, Luc. Et, ἀναμιχθεὶς τῷ πλήθει, apud eundem.

Ἀναμίσγω, idem quod ἀναμιγνύω. [Herodot. Hist. lib. 1. §. 199. πολλαὶ δὲ καὶ οὐκ ἀξιεύμεναι ἀναμίσγεσθαι τῇσι ἄλλῃσι, &c.]

Ἀναμεμιγμένως, mistim, promiscuè. Hesych.

Ἀναμίγδην, et ἀμμίγδην, idem. apud Nic. in Ther.

[Ἀνάμιγδα. Soph. Trach. 516. τότ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων πάταγος, ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων. Schol. Ἀνάμιγδα. ἀναμεμιγμένως.]

Ἀναμὶξ, idem. Xen. in symp.

Ἀνάμιξις, permistio, commistio.

Ἄμμιγα, unà cum, seu inter, et quasi permistim. Epigr. l. 1. ἄμμιγα νεκροῖς κεῖμαι, mistus mortuis, seu inter mortuos. In iisdem lib. 3. Ἤσκησεν Μούσων ἄμμιγα, καὶ Χαρίτων, inter Musas et Charitas. (Soph. Tr. 851.)

Decomp. Συναναμίγνυμι, simul immisceo.

Συνανάμιξις, commistio.

Ἀπομίγνυμι, idem quod μίγνυμι.

Ἀπόμιξις, mistio.

Διαμιγνύω, misceo. Plut.

Διαμίγνυμι, immisceo. Plut.

Εἰσμίγνυμι, misceo ad. Idem.

Ἐμμίγνυμι, immisceo: unde pass. ἐμμεμιγμένος, apud Plut. in symp.

Ἐπιμίγνυμι, misceo, permisceo. Item commercium habeo, seu exerceo. Thuc. l. 1. οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις.

Ἐπιμίγνυμαι, idem. Thucyd. lib. 2. οὐδ' ἐπεμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλους. † Xen. Pæd. p. 187. b. ἀλλήλοις φιλικῶς.†

Ἐπιμιξία, permistio, commistio, coalescentia. Plut. in symp. Item commercium, Joseph. Item congressus, Plut.

Ἐπίμιξις, idem. Thucyd.

Ἐπίμικτος, mistus. Appian. Μέλος ἐπίμικτον, carmen ex vario versuum genere, eoque inordinato, conflatum.

Ἐπιμὶξ, mistim, promiscuè, apud Hom. [Iliad. Λ. 525. ἐπιμίξ. Schol. ἀναμεμιγμένοι. Iliad. Ψ. 242. Schol. ἀναμεμιγμένως.] Od. λ'. [536.]

Ἐπιμίσγομαι, commercium habeo, in consortium venio, aut sum. Hesiod. in Theog. † 802.† Οὐδέποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται. Et cum dat. apud Hom. Exp. etiam, ingredior, accedo, apud Callim. hymn. in Jov. οὐδέτι μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης Ἑρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται.

Decomp. Ἀνεπίμικτος, commercia cum exteris non exercens. Joseph. Et, ἀνεπίμικτος πόλεμος, cujus tempore nulla ultro citroque commercia exercentur. Ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας, sordes nullas admixtas habens.

Ἀνεπιμίκτως, non admittendo permistionem.

Δυσεπίμικτος, idem quod ἀνεπίμικτος, vel qui cum aliis commercium non habet, qui non facile aliis miscetur. Plut.

Δυσεπιμίκτως, idem cum ἀνεπιμίκτως.

Εὐεπίμικτος, facilis ad conversandum, ad congressum, ad consortium; sociabilis.

Εὐεπιμίκτως, facilè admittendo congressum et consortium. Poll. l. 5.

Καταμίγνυμι, et καταμιγνύω, immisceo, permisceo. Plut. in symp. τὰ ἀλσώδη καὶ εὐπέταλα καὶ σκιερὰ καταμίξαι τοῖς φυτοῖς. Apud Aristoph. τὴν φροντίδα λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα. pro quo per sync. καμμίξας.

Καταμίγνυμαι, idem. Plut. in Lyc. κατεμιγνύετο τοῖς ἀναγκαίοις ἀρετῆς τινα ζῆλον.

Κατάμιξις, permistio.

Decomp. Ἐγκαταμίγνυμι, vel ἐγκαταμιγνύω, q. d. immisceo in, aut admisceo intra. Hinc pass. part. ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, admistum laboribus. Luc. in Anachars.

Συγκαταμίγνυμι, commisceo. Plut. [Eurip. Herc. Fur. 673. Οὐ παύσομαι τὰς χάριτας Μούσαις συγκαταμιγνὺς, Ἡδίσταν συζυγίαν. Polyb. Hist. lib. 3. συγκαταμίξας αὐτοῖς τὴν ἀποσκευήν. Xenoph. Hiero. §. 2. 6.]

Μεταμίγνυμι, unde Μετάμιξις, mistio, commistio.

Μεταμὶξ, mistim. Hesych.

Παραμίγνυμι, et παραμιγνύω, admisceo, immisceo, Aristoph. παραμίξαντες τὸ ὕδωρ.

Παραμίσγω, idem. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 203. τὰ τρίβοντάς τε καὶ παραμίσγοντας ὕδωρ, ζῶα ἑωυτοῖσι ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγγράφειν.]

Προμιγῆναι, Eust. exp. πρό τινος μιγῆναι. Il. ί. ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων, Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.

Προσμίγνυμι, vel προσμιγνύω, admisceo in. Item applico, admoveo. Pind. in Olymp. ode 1. κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν, admovit dominum suum victoriæ, i. fecit ut dominus ad victoriam usque perveniret. Exponitur etiam, appello, subeo, succedo. Thuc. lib. 3. προσέμιξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων, successerunt muro. Sic apud eundem lib. 1. προσέμιξεν τῇ ἠπείρῳ, appulerunt ad continentem. † πρὸς τὰ ὅρια. Xen. Pæd. l. 2. 60. a. ἐγγὺς προσμιγνύναι, sine casu, propius accedere. l. 3. p. 85. a.† Et cum accus. vi præpos. πρὸς, ut in προσμίσγω videre est. Exponitur etiam, manum seu pugnam consero. † Xen. Pæd. l. 5. p. 140. d.† Item conjungo, hæreo, Plat. (Soph. Tr. 834.)

Πρόσμιξις, admistio.

Προσμιξία, idem. Plut.

Προσμίσγω, idem quod προσμίγνυμι. ut, προσέμισγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις.

Ἀπρόσμικτος, (decomp.) cui cum aliis nullum est commercium, Herod. [lib. 1. cap. 65. καὶ κακονομώτατοι ἦσαν σχεδὸν πάντων Ἑλλήνων, κατά τέ σφεας αὐτοὺς, καὶ ξείνοισιν ἀπρόσμικτοι.]

Συμμίγνυμι, vel συμμιγνύω, commisceo, permisceo. Aristoph. in avib. Πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων πρὶν ἔρως συνέμιξεν ἅπαντα, antequam amor omnia permiscuisset. Item, conjungo me aliis, vires socio. Plut. in Aristid. Plut. Hell. 5. et 6. † συμμίξαι, conjungere se aliis. Xen. Pæd. l. 5. p. 123. d. πρός τινα. p. 187. e.† Item accedo, appropinquo, Polyb. l. 4. Ἀννίβας συμμίξας τοῖς περὶ ποταμὸν τόποις. Item, manum consero, prælium misceo. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 79. a.† Polyb. l. 5. συνάψαντες τοῖς πολεμίοις, καὶ συμμίξαντες ἐξ ἐφόδου, prælio cum iis conserto. Sic apud Xen. † Pæd. l. 2. 40. c.† εἰς χεῖρας συμμιγνῦναι τοῖς πολεμίοις. Apud Plat. in pol. Θεαιτήτῳ συνέμιξα διὰ λόγων, exp. consortio Theæteti usus sum in sermonibus, i. cum eo verba feci.

Σύμμιγμα, τὸ, quod commistione constat. Plut. de primo frig.

Σύμμιξις, commistura. Item consortium. Plat.

Σύμμικτος, permistus, promiscuus. Hesiod. in Erg. Thuc. l. 4.

Συμμιγὴς, idem. Aristid. Et cum dat. apud Euripid. (Soph. Œdip. Tyr. 305.)

Συμμίγδην, commistim.

[Σύμμιγα. Herodot. Hist. lib. 6. σύμμιγα τῇσι γυναιξὶ κόπτονται τε τὰ μέτωπα προθύμως, καὶ &c.]

Συμμίσγω, idem cum συμμίγνυμι. Herodian.

Συμμίσγομαι, commisceor. Il. β'.

Decomp. Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, antè commiscentes aquam. [Herodot. lib. 7.]

Ὑπομίγνυμι, vel ὑπομιγνύω, clàm misceo, vel paullatim misceo. Plut. in symp.

Ὑπόμιγμα, q. d. submistio, apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀερομιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aëri permixtus.

Αἱμομίκτης, ου, ὁ, qui suo sanguini miscetur, incestus, incestuosus.

Ἁλίμικτος, sale mistus, salsus.

Ἄμικτος, qui permisceri non potest: vel non mixtus. Greg. Item qui aliorum commercio non utitur; apud Pausan. Et, ἄμικτος γαῖα, quæ aliena commercia respuit. Eurip. [Cycl. 427. εἶτ' οὐ χρήζετε φεύγειν ἄμικτον ἄνδρα, &c. inhospitalem virum.] (Æschyl. Ag. 329. Soph. Tr. 1111.) Sic, ἄμικτος τόπος, apud Isocr. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 77. ἄμικτα γὰρ τάτε καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς νόμιμα τοῖς ἄλλοις ἔχετε, &c.]

Ἀμίκτως, absque mistione seu mistura.

Ἀμιγὴς, idem cum ἄμιστος. [Plat. Politic. Τὸ δέ γε λοιπὸν ἔτι μιᾶς ἀγέλης τῶν ἡμέρων, ἀμιγὴς γένει πρὸς ἄλληλα.] Diosc. ἀμιγὲς ἑτέρας φύσεως. Sic ἀμιγὲς αἵματος στέαρ, adeps sanguinis expers. Luc.

Ἀμισγὴς, idem quod ἄμικτος, qui mixtus non est. Nicand.

Ἀμιξία, q. d. impermiscentia: quum res misturam non admittunt. Tribuitur et ei qui aliorum hominum consortia vitat: apud Lucian. in Tim. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 3. οὐδὲν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν δι' ἀσθένειαν καὶ ἀμιξίαν ἀλλήλων ἀθρόοι ἔπραξαν, (sc. οἱ Ἕλληνες.) Polyb. Hist. lib. 1. §. 67. ὡς δ' ἂν μήθ' ὁμοεθνῶν, μήθ' ὁμογλώττων ὑπαρχόντων, ἦν ἀμιξίας καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλήρες τὸ στρατόπεδον. Herodot. Hist. lib. 2. §. 136. ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος, ἔλεγον ἀμιξίης ἐούσης πολλῆς χρημάτων, γενέσθαι νόμον Αἰγυπτίοισι, &c.]

Ἀργυρομιγὴς, argento mixtus.

Γεωμιγὴς, terræ mixtus, terrenus.

Δύσμικτος, qui non facilè cum alio misceri potest, à mixtura alienus, Plat. in Tim.

Δυσμίκτως, non facilè admittendo mixtionem. Plut. in symp.

Ἰομιγὴς, veneno mistus.

Ἰρινόμικτον σμῆγμα, apud Athen. l. 9. smegma, vel detersorium, irino oleo seu unguento mixtum, aut irina radice.

Λεοντομιγὴς, leonis mixtione aut initu genitus. Poll.

(Μητρομίξιος. Sch. Æschyl. S. c. Th. 784.)

Παμμιγὴς, ex omni genere mixtus: ut, παμμιγὴς ὄχλος,

apud Athen. miscellanea turba et confusanea. [Æsch. Pers. 269.]

Παντομιγής, ex omnibus mistus. Suid.

Πάμμικτος, idem cum παμμιγής. Æschyl. [Παμμίκτων. V. var. Lect. Pers. 52.]

Πολυμιγής, ex multis mistus.

Πολυμιγία, multarum rerum mistura seu mistio. Plut.

Πολυμιξία, idem: apud eundem.

Πορφυρομιγής, purpura mixtus.

ΜΙ'ΔΑΣ, nomen jactus tesserarii, teste Hesych. et Suid. unde esse volunt proverb. Μίδας ὁ ἐν κύβοις εὐβουλότατος. ¶ Ita vocatur etiam bestiola fabas peredens, teste eodem Hesych. et Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 16. ¶ Est et nomen proprium Phrygiæ regis olim ditissimi, à quo prædivites et auri cupidi Midæ denominantur.

† ΜΙ'ΘΡΗΣ, sic Sol a Persis vocabatur. Xen. Pæd. p. 195. d.†

ΜΙΚΡΟ'Σ, vel σμικρός, parvus. Il. ί. Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Athen. l. 12. Ἱππώνακτα τὸν ποιητὴν οὐ μόνον μικρὸν γενέσθαι τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ λεπτόν. Sic et, σμικραὶ ὄρνιθες, Il. ζ'. Item qui est parvi pretii seu parvi momenti. Plut. in pol. præc. καὶ μικρὰ καὶ μείζω φέροντες ἐπὶ τοὺς ἡγεμόνας. Interdum ei opponitur πολύς, multus. Ut, μικρὸς χρόνος; apud Demosth. Phil. 2. Et, μικρὸν ἀργυρίδιον, pauca pecunia. Aristoph. in Pluto. Et cum genit. σμικρὸν μέλιτος, paullum mellis, apud eundem. Interdum μικρὸν, seu σμικρὸν, ponitur adverbialiter, pro paullum vel parum. Isocr. in Hel. enc. μικρὸν προέχειν ἐν μεγάλοις. † οὐδὲ μικρὸν μᾶλλον, nihilo non tantillo magis. Xen. Pæd. l. 5. p. 121. c.† ¶ Ponitur et μικροῦ pro, ferè, propemodum. Xen. Pæd. 4. καὶ μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν. Sic et apud Dem. pro cor. [Σμικρός. Soph. Œdip. Tyr. 1097. μικροῦ propemodum. Luc. Som. p. 5. 11. Soph. Elect. 452. Philoct. 278.] ¶ Compar. regularis est μικρότερος, minor. Sed multò usitatiores sunt hi irregulares. ἥσσων, vel ἥττων. et μείων. de quibus vide suis locis. item ἐλάσσων. de quo in ἐλαχύς. ¶ Superl. est μικρότατος, minimus: † et σμικρότατος. Xen. Pæd. l. 5. p. 137. c.† pro quo potiùs in usu sunt irreg. ἐλάχιστος, (de quo vide in der. ab ἐλαχύς,) et ἥκιστος, minimus. (quem habes in Ἧκα.)

Μικρῶς, vel σμικρῶς, parvè, parùm. Herodian. l. 3.

Μικρότης, vel σμικρότης, ητος, ἡ, parvitas, exiguitas. Plat. in Tim. Aristot. Isocr.

Μικρύνω, vel σμικρύνω, parvum reddo. Item imminuo.

Μικκός, Doricè pro μικρός. Apud Theocr. Idyll. 15. Τὸν μικκὸν παῖδα λαβοῖσα. Sic et alibi apud eundem. ¶ Μικκὸν, adverbialiter etiam ponitur apud eundem Idyll. 5. ιθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον, paullùm ausculta.

Μικκύλος, parvulus, pusillus. Mosch. Idyll. 1. (de amore fugitivo,) Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, &c.

Ζμικρός, idem quod σμικρός, Atticè, teste Eust. et Ælio Dion.

Composita.

Ἀποσμικρύνω, ad parvitatem redigo vel paucitatem; imminuo.

Ἐπιμικρὸν, vel ἐπὶ μικρὸν, parùm, perparùm, paullùm admodum. leviter. Aristot. pol. 8. et eth. l. 10.

Κατασμικρύνω, parvum reddo, imminuo, extenuo. [Dem. Phal. de Elocut. §. 43.]

[Κατασμικρίζω. Aristot. Eth. Nicom. lib. 8. cap. 13. pag. 378. 8. Ed. Oxon. οἱ μὲν γὰρ παθόντες, τοιαῦτά φασι λαβεῖν παρὰ τῶν εὐεργετῶν, ἃ μικρὰ ἦν ἐκείνοις, καὶ ἐξῆν παρ' ἑτέρων λαβεῖν, κατασμικρίζοντες. al. legunt κατασμικρύνοντες.]

Πάμμικρος, omnino parvus, pusillus.

Παραμικρὸν, seu παρὰ μικρὸν, propemodum, pene. Isocr. Luc. Aristid.

ΜΙ'ΛΙΓΔΟΣ, vox est plasticæ artis. Vide Poll. l. 10. c. penult. Soph. in Capt. de clypeo multis pertuso foraminibus è crebris ictibus: Ἀσπὶς ἡ μίλιγδος ὡς πύκνωμά τι.

ΜΙ'ΛΤΟΣ, ου, ἡ, minium. Plin. lib. 33. c. 17. Milton vocant Græci minium, quidam cinnabari. Idem l. 33. c. 7. vocat etiam rubricam. Sic apud Diosc. l. 5. c. 111. μίλτος Σινωπικὴ, rubrica Sinopica: minium Sinopicum. ab urbe Sinope: Apud Nic. in Ther. μίλτος Λημνὶς, rubrica Lemnia, ex insulâ Lemno. ¶ Μίλτος, dicta fuit etiam rubigo segetum. Eust. ex Paus.

Μιλτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, miniaceus, minio similis, colore videlicet rubeo. Athen. l. 13.

Μίλτειος, miniaceus, qui è minio est. Epigr. l. 6.

Μίλτινος, idem: ut, μίλτινον χρῶμα, miniaceus color. Plutarch. in probl. Rom.

Μιλτίτης λίθος, lapis minii colorem referens.

Μιλτόω, ῶ, minio inficio, rubrica tingo, seu minio: unde μεμιλτωμένος, miniatus: ut, μεμιλτωμένον σχοινίον, miniatus funis.

Ἔμμιλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) imbutus seu infectus rubrica, rubricæ colore rubens. Diosc. l. 5.

ΜΙ'ΛΦΑΙ, sive μίλφωσις, defluvium pilorum palpebræ: quod et per synecd. μαδάρωσις dicitur. Nam Paul. Ægin. lib. 3. c. 22. et Actuar. lib. 2. περὶ διαγνώσ. παθ. c. 7. scribunt, μαδάρωσιν, sive μίλφωσιν, esse ἀπόπτωσιν τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν. Idem Paul. Ægin. μίλφας appellat, et Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 4. cap. 5. Aëtius τὴν μίλφωσιν esse dicit πάθος τῶν ταρσῶν, in eoque τοὺς ταρσοὺς fieri ἐρυθροὺς, ἐοικότας μίλτῳ τῇ χροιᾷ.

ΜΙΜΑΙ'ΚΥΛΟΝ, ου, τὸ, dicitur fructus arbuti, pomulum arbuti, simile mespilo. Theophr. apud Athen. lib. 2. ἡ κόμαρος, ἡ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον. Vide et Diosc. lib. 1. c. 176. Theophr. hist. pl. l. 3.

ΜΙ'ΜΑΡΚΙΣ, farciminis genus è sanguine et interaneis leporis. Aristoph. in Achar. Ἀλλ' ἡ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι. Hesych. scribit, dictum fuisse interdum et de suillis interaneis: Pherecratem verò per jocum de asininis etiam dixisse.

ΜΙΜΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ήσομαι, imitor. † τί τινα. Xen. Pæd. p. 204. c.† Demosth. Olynth. 3. οὓς ἐπαινοῦσι μὲν οἱ παριόντες ἅπαντες, μιμοῦνται δ' οὐ πάνυ. Plut. de fort. Alex. Ἡρακλέα μιμοῦμαι, καὶ Περσέα ζηλῶ, ad Herculis imitationem me contuli. Plut. in symp. μιμούμενος ἀλεκτορίδα βοῶσαν, imitans vocem gallinæ, &c. Et in pass. signif. μεμιμημένον, imitando expressum: seu imitatione factum aut effictum. Aristot. rhet. 1.

Μίμημα, τὸ, imitamentum, imitamen, imago. Plat. in Crat. μίμημα φωνῆς ἐκείνου ὃ μιμεῖται. Frequenter copulatur cum εἴδωλον, et ἀπεικόνισμα, apud Plut. et Phil.

Μίμησις, εως, ἡ, imitatio. Thuc. Plut. Herodian. &c. [Aristoph. R. 109.]

Μιμητής, οῦ, ὁ, imitator. Xen. Herodot. Aristot. Plut.

Μιμητός, οῦ, ὁ, imitabilis, quem imitari possumus.

Μιμητικὸς, οῦ, ὁ, imitandi solertia præditus, peritus imitator. Aristot. de arte poët. Item μιμητικὴ, ἡ. τέχνη, imitatrix ars, seu imitandi peritia. Plat. in sophista. Et, τὸ μιμητικὸν, imitatio, vel imitandi solertia. Demetr. Phaler.

Μιμητικῶς, imitando, seu more imitatorum. Athen. l. 11.

Μιμηλὸς, οῦ, ὁ, imitando expressus, à docto imitatore effictus. Plut. in Ages. ἀπεῖπε μήτε πλαστὰν, μήτε μιμηλάν τινα ποιεῖσθαι εἰκόνα τοῦ σώματος. Item activè, imitandi solertia præditus: ut, μιμηλὴ τέχνη, apud Luc. imitatrix ars, seu imitandi peritia.

Μιμηλότης, ητος, ἡ, imitandi dexteritas.

Μιμηλάζω, imitor, imitando exprimo.

Μῖμος, ου, ὁ, imitator: propriè de imitatore histrionico, et eo qui gestus aut dicta ac facta alicujus imitatur et effingit. Dem. Olyn. 2. τοιούτους ἀνθρώπους, μίμους γελοίων, καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. Aliquando absolutè dicitur sine casu de iis qui in theatris imitantur omnis generis gestus aut actiones. Μῖμος dicitur etiam fabula paulò obscœnior ac licentior quàm comœdia, (quales erant Laberii mimi,) quæ imitatur et sermones obscœnos, et facta indecora aut turpia: vel (secundum alios) quæ constat diuturna imitatione vilium rerum et levium personarum. Herodot. lib. 5. Athen. lib. 11.

Μιμικὸς, οῦ, ὁ, mimicus, i. ad mimos pertinens, aut mimos decens. Demetr. Phaler.

Μιμὼ, οῦς, ἡ, simia: auth. Tzetze, quia hominis actiones imitatur.

Μιμαλλόνες, propriè vocatæ fuerunt mulieres: παρὰ τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας. Reperitur et μιμαλλόνες gemino λ, apud Suid.

Composita.

Ἀμίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inimitabilis, quem imitari et exprimere nemo potest. Ut, ἀμίμητος εἰκὼν, apud Plut. de fortitud. Alex. l. 2. et apud eundem in Lyc. ἀμίμητος πολιτεία, quam nemo imitari possit. Item τὸ ἀμίμητον, q. d. inimitabilitas.

Ἀντίμιμος, qui aliquem imitatur per æmulationem, æmulus. [Aristoph. Thesm. 16. πρῶτ' ἐμηχανήσατο Ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ. Schol. παραπλήσιον, ὅμοιον, ἰσόμιμον.]

[Ἀντιμίμησις. Thucyd. Hist. lib. 7. §. 67. τά τε τῆς ἀντιμιμήσεως αὐτῶν τῆς παρασκευῆς ἡμῶν, τῷ μὲν ἡμετέρῳ τρόπῳ ξυνῆθη σφί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνάρμοστοι πρὸς τὴν ἑκάστην αὐτῶν ἐσόμεθα.]

Ἀπομιμέομαι, imitor, effingo. Plut. ad præfect. Ind. τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνούς. Usurpatur et pass. Unde particip. ἀπομεμιμημένος, ad imitationem factus seu expressus. Athen.

Ἀπομίμησις, ἡ, imitatio, expressio ab exemplari rei alicujus, vel ad exemplar.

Ἀρχίμιμος, ου, ὁ, mimorum princeps, Suet. in Vesp. Expon. etiam, princeps histrionum.

Γυναικόμιμος, mulieres imitans, Eurip. in Bacch. [977. Ἀναστρήσατέ νιν, ἐπὶ τὸν ἐν γυναικομίμῳ στολᾷ μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη. Antiop. 3. ψυχῆς ὧδε γενναῖαν φύσιν Γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι.] [Æsch. Pr. 1004.]

Δυσμίμητος, vix imitabilis, quem imitari et exprimere difficulter queas.

Δρακοντόμιμος, dracones imitans. Athen. lib. 6.

Ἐκμιμέομαι, imitando exprimo et effingo. [Aristoph. Av. 1284. πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες ἐκμιμούμενοι. Eurip. Herc. Fur. 1297. καὶ τὸν ἁρματηλάτην Ἰξίον' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι. Xenoph. Socr. Memorab. lib. 3. cap. 10. §. 1. καὶ τὰ νέα καὶ τὰ παλαιὰ σώματα διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες ἐκμιμεῖσθε.]

Θεομιμησία, imitatio Dei, apud Areop.

Θεομίμητος, ad imitationem Dei factus aut institutus. Idem.

Θεομιμήτως, imitando Deum, cum imitatione Dei. Idem.

Κακομιμήτως γράφων, malè imitando. Aristot. περὶ ποιητικῆς, de malo pictore.

Παντόμιμος, ου, ὁ, omnium personarum imitator effectorque, vel omnis generis gestus imitans et exprimens: ut, παντόμιμος ὄρχησις, et, παντόμιμος ὀρχηστής, apud Suid. Peculiariter de saltatore dicitur, qui omnes gestus imitatur, apud Luc. in lib. de saltat.

ΜΙ'Ν, (indeclin.) interdum pro genit. αὐτοῦ, † Hes. Th. 554.† vel αὐτῆς, ponitur, ejus, ipsius. Ut apud Eurip. in Iphig. Aul. Ἢν γάρ μιν πομπαῖς ἀντήσῃς, si ejus comitatui occurras. Plerunque pro accus. αὐτὸν, vel αὐτήν. Dicitur etiam, μὲν αὐτὸν, pro αὐτὸν ἐκεῖνον. ut Hom. Od. γ'. Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Et, αὐτόν μιν, pro ἑαυτὸν, se ipsum. Apoll. μιν posuit etiam pro αὐτούς. Arg. l. 2. Καὶ δὲ τό τε προτὶ νῆα κιὼν χρειώ μιν ἐρέσθαι Ναυτιλίης, οἵ τ' εἶεν, interrogare ipsos de navigatione, et quinam sint.

ΜΙ'ΝΘΑ, sive μίνθη, ης, ἡ, mentha: herba de qua Dioscor. l. 3. c. 41. unde στέφανον εἶχον μίνθης, apud Athen. l. 2. Legitur μίνθον pro μίνθαν, apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. de caus. l. 2. c. 21. ¶ Alioqui μίνθος et μίνθα (ut vult Hesych.) dicitur stercus humanum.

Μινθόω, merda aspergere vel inquinare. Item merdam affricare: ut apud Aristoph. in Plut. ‡ 313.‡ τῶν ὀρχεων κρεμῶμεν, μινθώσομέν θ' ὥσπερ τράγου τὴν ῥῖνα, ejusque, velut hirci, naribus merdam affricabimus. Idem in Ranis, Καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι, καὶ μινθῶσαι τὸν σύσσιτον.

Καλαμίνθη, ἡ, calamintha, menthæ species, de qua Diosc. l. 3. c. 43. et Plin. l. 20. c. 14.

Καλαμινθίτης οἶνος, vinum calamintha conditum, seu vinum è nepeta. Diosc. l. 5. c. 62.

Καλαμινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, calamintha abundans, ubi calamintha magna copia provenit.

ΜΙΝΥΟ'Σ, ῦ, ὁ, Eustath. Atticè dici vult pro μικρὸς, parvus, exilis. ¶ Μινύον Hesych. est blitum, et ἀκμαστικόν τι. Item minium.

Μινύθω, minuo, imminuo. Od. ξ'. (de suibus Ulyssis:) τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες Ἀντίθεοι μνηστῆρες, eorum enim numerum minuebant proci comedendo. Il. ί. Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος. Hesiod. in Erg. Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει. ¶ Item neutraliter, imminuor, minor fio, decresco. Il. ξ'. μινύθουσι δὲ οἶκοι, imminuuntur domus. ¶ Item, deficio, tabesco, apud Apoll. Apud Hippocr. μεμινυθήκασι, exp. graciliores facti sunt et macriores. [V. Æschyl. S. c. Th. 926. Eum. 371. Theoc. κά. 23.]

Μίνυνθα, paullulùm, ad paullulum temporis. Od. ί. Καδδραθέτην οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα. Od. χ'. Ἤπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν.

Μινυνθάδιος, brevi tempore durans. Dicitur et de homine pro βραχύβιος, et de rebus inanimis pro ὀλιγοχρόνιος. Odyss. τ'. ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν. Il. φ'. μινυνθάδιον δέ με μήτηρ Γείνατο. Iliad. ρ'. μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν Ἔσσεται. Sic μινυνθαδίη νοῦσος, apud Apollon.

Μινυρός, οῦ, ὁ, parvus, exiguus, pusillus. Hesych. Item exili et flebili voce loquens vel cantillans: ut apud Theocr. Idyll. 13. v. 12. ὀρτάλιχοι μινυροί. [Æsch. Ag. 1174.]

Μινύρομαι, querula et flebili voce loquor vel cantillo. [Æsch. Ag. 16.] Soph. ἔνθα λιγεῖα μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις. Aristoph. in concion. μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος, querula et exili voce mecum cantillans.

Μινυρίζω, exili voce lamentor. Il. ί. Μή τί μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε. Od. δ'. περὶ δ' δμωαὶ μινύριζον Πᾶσαι. ¶ Item exili et flebili voce cantillo. Aristoph. in Vesp. λύχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη. Et Plato pol. 3. μινυρίζων τι καὶ γεγανωμένος ὑπ' ᾠδῆς.

Μινύρισμα, sive μινυρισμός, τὸ, lamentum exili voce, querulum et exile murmur.

Ἀναμινυρίζω, (comp.) parva seu querula voce cantillo: vel cantillo. apud Athen. l. 4.

ΜΙΣΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, merces, præmium laborum. Iliad. κ'. Et Odyss. σ'. μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. [Æsch. Ag. 1270.] Herodot. lib. 1. ἐδεδέκατο ἐπὶ μεγίστοισι μισθοῖς ἐδηράτο. Sic Luc. ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφοῦντες. Dicitur etiam, μισθοῦ, pro ἐπὶ μισθῷ. † Sic εὐεργετεῖν μισθοῦ. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c.† Demosth. Phil. 4. τὶς μισθοῦ λέγει; Dicitur etiam, μισθὸν τελεῖν, διδόναι: et vicissim, λαμβάνειν, ac ἀπαιτεῖν, apud Aristoph. in Ran. Thuc. lib. 6. et apud Plutarch. Item, μισθὸν ἄρνυσθαι, apud Plat. in Protag. et μισθὸν φέρειν,

pro eodem, apud Thucyd. lib. 8. Exponitur etiam, stipendium, (quum de præmio dicitur quod militibus persolvitur.) Xen. Hellen. 1. τέτταρες ὀβολοὶ ἦν ὁ μισθός. Thuc. l. 6. μισθῷ προσαγαγέσθαι, et lib. 2. μισθῷ ἐπαχθεὶς, amplis stipendiis promissis. Apud Xenoph. in sympos. ἐν μισθῷ οἰκεῖν οἰκίαν dicitur is, qui domum conducit, et inhabitationis certum pretium persolvit, vel id locatori sua opera compensat.

Μίσθιος, ου, mercenarius. Luc. 15. et Joan. 10. In Epigr. μίσθια πνίσματα, tela, quæ pro mercede texitur; stamen, fila, quæ pro mercede ducuntur.

Μισθάριον, ου, τὸ, mercedula, vilis merces. Epigr. l. 1. Athen. l. 13.

Μισθόω, ῶ, mercede loco, vel faciendum aut utendum loco certa mercede. Demosth. ἐμίσθωσε Πασίων μὲν τράπεζαν τούτῳ, mensam huic Pasion locavit. Sic, μισθῶσαι οἶκον, apud Poll. Dicitur etiam, μισθοῦν αὑτὸν, qui operam suam alicui mercede locat, apud Demosth. pro cor. et alibi. Apud Herodot. μισθώσαντες τὸν νηὸν τριακοσίων ταλάντων, qui trecentis talentis construendum templum locarunt.

Μισθοῦμαι, mercede conduco. Aristoph. in Vesp. δυὸ δὔ ὀβολοὺς μισθώσομαι, duobus obolis datis conducam. (R. 167.) Thuc. l. 4. μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικὸν, mercede conducentes auxilia. Item cum genit. præmii seu mercedis. Æschin. τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθούμενον, ὑβριστοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς εἶναι ἡγοῦμαι, stupri consuetudinem habere cum catamito pretio conducto, hominis est petulantis. Sic et Aristot. pol. 1. Apud Demosthen. μισθοῦται τὴν ἐργασίαν ταύτην τὴν τῆς τραπέζης, mensam exercendam conducit. Item, faciendum conduco pacta mercede, i. ut redemptor conduco faciendum. Dem. ἢ ὀπώραν πρίαιντο, ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι, aut poma legenda redimerent, aut messem demetendam conducerent. Item in pass. signif. apud Plat. de leg. μεμισθωμένοι, mercede aut pretio conducti. † et Xen. Pæd. l. 6. p. 156. b.†

Μίσθωμα, ατος, τὸ, merces qua aliquid utendum locatur, aut conducitur; merces qua aliquis operam suam locat, vel alienam conducit. Isocr. in Areop. ¶ Frequens est pro quæstu meritorio. Ælian. apud Suid. et apud Athen. l. 13.

Μισθωμάτιον, mercedula qua aliquid conducitur aut locatur, Alciphr.

Μίσθωσις, εως, ἡ, locatio aut conductio, quæ fit pacta mercede. Isocr. in Areop.

Μισθώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mercede locatur aut conducitur. Athen. l. 8. Item talis qui mercede conduci debeat, apud eundem.

Μισθωτὴς, conductor. In nov. const.

Μισθωτὸς, mercede conductus, mercenarius. Plat. pol. 2. Athen. l. 8.

Μισθώτριαι, quæ mercede operam suam locant. Poll. ex Phrynicho.

Composita.

Ἄμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine mercede fit, gratuitus. Item qui mercede nulla aliquid facit. Synes. ep. 5. (Æsch. Ag. 986. Ch. 731.)

Ἀμισθὶ, sine mercede, gratis. Luc. Naz.

Ἀντιμισθία, merces meritis respondens, remuneratio. Rom. c. 1.

(Ἀντίμισθος. Æsch. Suppl. 278.)

Ἀντιμισθωτὸς, qui est vice mercenarii, qui pro alio mercede est conductus. Hesych.

Ἀπόμισθος, cui merces non datur, cui merces aut stipendium detrahitur. Plut. in lib. an seni capess. resp. Λευκὴ με θρὶξ ἀπόμισθον ἐντεῦθεν ποιεῖ. Sic et Xen. Hell. 6.

Ἀπομισθόω, ῶ, mercede abloco. Thuc. l. 3. τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, mercede colendam locarunt. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 15. Θάσιοι τὰς γεωργίας ἀπομισθοῦντες, οὐ φροντίζουσι τῶν ἀλλοτρίων, agros aliis colendos, et fruendos, ablocantes.

Ἀπομίσθωμα, res mercede locata vel conducta.

Ἔκμισθος, cui merces non datur. Hesych.

Ἐκμισθόω, mercede eloco: vel simpl. eloco. Herm. ἐκμισθώσας τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, prostituens ad quæstum corpore faciendum.

Ἐκμίσθωσις, locatio quæ fit pacta mercede.

Ἔμμισθος, mercenarius, mercede aliquid faciens. Thuc. l. 6. Item qui emolumentum ac veluti suorum laborum et industriæ mercedem accipit. Plut. in Pericle.

Ἐντελόμισθος, qui plenam mercedem accipit, cui solidum stipendium numeratur. Synes. ep. 5.

Ἐπιμίσθιος, mercenarius, qui mercede aliquid facit.

Ἱματιομίσθης, qui vestes mercede locat; ut choragis olim. Poll. l. 7.

Ἱματιομισθόω, vestes mercede loco.

Ἱματιομισθώτης, idem qui Ἱματιομίσθης.

Μεγαλόμισθος, qui magna mercede aliquid facit, qui amplum stipendium meretur: ut, μεγαλόμισθος ἑταίρα, apud Luc.

Ὀλιγόμισθος, qui mercede exigua conducitur, cui parvum stipendium numeratur. Plat. ep. 7.

Πολύμισθος, qui multa mercede conducitur, seu qui magna mercede operam suam alicui locat. in Epigr.

Προμισθόω, mercede loco.

Προσμισθοῦμαι, mercede conduco, vel accerso. Thucyd. lib. 2. καὶ αὐτὸς ἐπικούρους τινὰς προσεμισθώσατο.

Ὑπόμισθος, conductus mercede. Luc. in Tim.

ΜΙ'ΣΚΟΙ, dicuntur frusta et rejectamenta cœnarum, quæ everri solent: ut est apud Poll. l. 6. c. 15.

Μίσκελος, ου, ὁ, sordidus et præparcus, qui frusta etiam et fragmenta colligit.

Μίσκελλος, vile et nigrum vinum. Hesych.

ΜΙ'ΣΟΣ, εος, τὸ, odium. Aristot. pol. 5. c. 11. ὀργὴν esse dicit μέριον μίσους. (Eurip. Med. 1325. Æschyl. Ag. 1420.) Soph. Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι. Luc. μῖσος ἔχειν παρὰ πάντων, qui in odio est omnibus. Et, μῖσος ἔχειν πρός τινος, apud Plat. l. 3. de leg. odio esse alicui, invisum esse alicui. Apud Thuc. μῖσος Παυσανίου, odium in Pausaniam.

Μισέω, ῶ, f. ήσω, odi, odio prosequor, odio habeo. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 7. et l. 3. 10.† Luc. de calum. ἠγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει. Plut. de odio et invidia, ὃ γὰρ δεδίασι καὶ μισεῖν πεφύκασι. Item, μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, odi te ob impudentiam tuam. Et cum infinit. ut Il. ζ'. Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι Τρωῇσιν. ¶ Μισεῖν obscœnam quoque significationem habere testatur. Eust. εἶναι μισητόν.

Μισέομαι, odio sum, odio habeor. Xen. Pæd. 8. Plut. in apoph.

Μίσημα, τὸ, odium. Æschyl. [Sept. c. Theb. 192. σωφρόνων μισήματα. Soph. β'. ἃ οἱ σώφρονες ἄνδρες μισοῦσιν. Soph. Elect. 292. ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ Τέθνηκεν, &c.]

Μισητὸς, οῦ, ὁ, odiosus, invisus, qui odio habetur. Μισητὴ, quæ odio est. ¶ Item μισητὸς, libidinosus, insatiata libidine pruriens. Poll. l. 6. c. 42. Μισητὴ, salax, libidinosa, apud eundem.

Μισητία, insatiata libido. Aristoph. in avib. et in Pluto. (v. 990. Aves. v. 1619.)

Μισητίζω, odi, odio prosequor. Hesych.

Composita.

Ἀμισὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ non est odio, non odiosus vel odiosa. Plut. et Xen. de re equ.

Ἀξιομίσητος, odio dignus. Plutarch. de odio et invidia: et de instit. lib.

(Ἀξιόμισος. Æsch. Eum. 366.)

Ἀφιμισία, odium vel simultas non diuturna. Suid.

Διαμισέω, perosus sum seu exosus, penitus odi.

Δυσμίσητος, exosus.

Εὐμίσητος, cui facile conciliatur odium. Hermog. † In superl. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. d.†

Θεομισὴς, quem Deus odit, Deo non placens. Plat. de leg. Aristophan. in avib.

Θεομίσης, qui Deum odit, cui Deus non placet, scholiast. Aristophan. et Suid.

Παντομισὴς, quem omnes odio habent. Æsch. [Eumen. 647. Ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν, &c.]

Ὑπομισέω, aliquatenus seu leviter odi.

Φανερόμισος, qui palàm odit. Aristot. eth. 4.

Φιλόμισος, odiorum amans, qui libenter odit.

Φιλομίσως, more eorum, qui odium amant.

ΜΙΣΤΥ'ΛΛΩ, in minutas partes seco, in parva frusta concido. Hom. Iliad. ά. et alibi sæpe, Μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα. Sic et apud Athen. l. 14.

Ἀμίστυλλος ταῦρος, qui nondum sectus est in frusta.

Διαμιστύλλω, (comp.) disseco in frusta. Herodot. lib. 1.

ΜΙ'ΣΥ, misy: succus in metallis concretus in glebæ formam, vel pollinis, aliquando finitimus chalcitidi. Vide Diosc. l. 5. c. 117.

ΜΙ'ΣΧΟΣ, ου, ὁ, pediculus quo fructus et folia appensa sunt plantæ. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 3. μίσχος ἐστὶν, ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός. ¶ Hesychio est etiam granum folio adhærescens. Sic apud Basil. homil. 5. in hexaëm. ¶ Est etiam instrumentum rusticum vertendæ terræ. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25.

Ἄμισχος, carens pediculo.

ΜΙ'ΤΟΣ, ου, ὁ, licium, filum quod stamini implicatur. Il. ψ'. Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον. Apud Suid. in proverb. ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, exp. λεπτοῦ σχοινίου. Synes. ep. 4. τοῖς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, tenui filo. ¶ Μίτοι à Philostr. dicuntur etiam citharæ fides. Sic Synes. hym. 8. Ὑπὸ Δώριον ἁρμογὰν Ἐλεφαντοδέταν μίτων λύρας Στάσω λιγυρὰν ὄπα Ἐπὶ σοὶ, μάκαρ, ebori alligatarum fidium.

Μιτόω, ῶ, licia tendo, vel fidibus tensis cano. Epigr. lib. 2. in cicad. Ὡς με πόνων ῥύσαιο παναγρύπνοιο μερίμνης, Ἀκρὶ, μιτωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλάνον.

‡ Μιτώδης, multis liciis textus. Soph. Antig. 1222.‡

Composita.

Ἑπτάμιτος λύρα, septem chordarum. Lucian.

[Εὔμιτος. ‡ e bono stamine factus.‡ Eurip. Iph. in Taur. 817. Ὑφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.]

Λειόμιτος κάμαξ, in epigr. videtur dici pertica transversa, cui appenduntur τὰ λεῖα, ad complananda stamina.

Λεπτόμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenui licio seu filo textus, subtili filo factus, ut. λεπτόμιτον φᾶρος, apud Eurip. in Andr.

Μονόμιτος, simplici licio seu filo textus.

Πολύμιτος, multis liciis textus. (Æsch. Suppl. 439.)

Τρίμιτος, ternis liciis textus, trilix. ut, τρίμιτοι χιτῶνες, apud Poll. lib. 7. cap. 13.

Τριμίτινος, idem quod τρίμιτος, Poll. l. 7. c. 18.

ΜΙ'ΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, mutilus, cornibus carens. Theocr. idyll. 8. τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ δίδακτρά τοι αἶγα. Scribitur et μύτιλος, pro eodem.

ΜΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, vocabulum rei apiariæ. Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. περὶ δὲ τὸ στόμα τοῦ σμήνους τὸ μὲν πρῶτον τῆς εἰσδύσεως περιαλήλιπται μίτυϊ. ἡ δὲ συνεχὴς ἀλοιφὴ τούτῳ πισσόκηρος ἀμβλύτερον καὶ ἧττον φαρμακῶδες τῆς μίτυος. Ibi etiam dicit, τὴν μίτυν esse μέλαν ἱκανῶς, ὥσπερ ἀποκάθαρμα τοῦ κηροῦ, καὶ τὴν ὀσμὴν δριμύ.

ΜΙ'ΤΡΑ, ας, ἡ, cinctus, cingulum, balteus. Apud Hom. usurpatur pro cingulo militari lato, quo ilia et venter tegebatur. (☞ Quidam μίτραν denominatam volunt ἀπὸ τῶν μίτων, i. à filis laneis, quibus extrinsecus est obvoluta: ut dicatur μίτρα, quasi μιτηρά. alii autem quòd sit περὶ τὰ ἦτρα ζώνη. Sunt qui à Syris sumptam esse vocem dicant.) Il. δ'. Αὖτις δ' οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ἐπένερθε ζῶμά τε, καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. Dicitur mulier primùm pariens, aut vir cum virgine congrediens, μίτραν λύειν, solvere zonam. Apoll. Arg. 1. ὃ ἐπὶ μούνῳ Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. Theocrit. idyll. 19. (de Jove cum Europa congresso:) Λῦσε δέ οἱ μίτρην, &c. ¶ Dicitur etiam μίτρα de fascia qua caput obligatur, ut annotat Eustath. ex Eurip. et Herodot. ¶ Ab Hippocr. μίτρη dicitur tegmen, vel tanquam involucrum quoddam, aut epididymis: quæ est varicosus tumor, summo didymo insidens: in lex. Gal. (Philostr. l. 3. c. 15.)

Μιτρόω, ῶ, f. ώσω, mitra seu fascia circundo. Nonn.

Composita.

Ἁβρομίτρης, ου, ὁ, molli delicataque redimitus mitra. Hesych.

Αἰολομίτρης, variegatam mitram habens, seu versicolori pictave mitra redimitus. Theocr. in encom. Ptolem.

Ἄμιτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mitram seu cingulum non habens. Callim. hymno in Dianam.

Εὔμιτρος, bene cinctus. Æschyl. ‡ occurrit apud Mosch. iv. 98.‡

Δίμιτρον, ου, τὸ, duplice zona vel tænia vinctum. Exponitur et, germen duplex.

Θηλύμιτρος, Suidæ ὁ πόρνος. Potest et generaliter dici de homine effœminato, qui mulierum more mitra redimitus est.

Χαλκεομίτρης, æream mitram gestans. Pind. [Nem. Od. I. 170.]

[Χαλκεομίτωρ. ‡ idem.‡ Eurip. Troad. 271. Τί δ' ἡ τοῦ χαλκεομίτορος Ἕκτορος δάμαρ &c.]

Χρυσομίτρης, auream habens mitram, seu aurata redimitus mitra. Soph. in Œdip. Tyr. (218.)

Χρυσομίτρεις, autem dicitur avis quædam ἀκανθοφάγος, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3.

ΜΝΑ῀, ᾶς, ἡ, mina: pondus est, quod apud medicos unciarum sedecim fuit, ut patet ex Diosc. lib. de ponderib. et mensuris. Varia autem pro loco fuit μνᾶ. Attica μνᾶ fuit centum drachmarum. Romana, drachmarum nonaginta sex. Alexandrina 160. drachmarum Atticarum. Pro μνᾶ Ionicè μνέα dicitur, ut, μνέας εἴκοσι, apud Herodot. minas viginti.

Μναιαῖος, et μναῖος, ου, ὁ, minæ pondus æquans, tantum ponderans quantum mina. Xen. lib. de re equ. λίθων στρογγύλων ἀμφιτόμων ὅσον μναιαίων. Et apud Suidam (de Balearidum insularum funditoribus:) μναιαίους λίθους ἔβαλον. Item minæ pretium æquans. Τὸ μναιαῖον, sive μναῖον, minæ pretium, tantum quantum mina valet: ut apud Suidam, μναιαῖον διδοῦσι τοῦ κεραμίου, ὑδρεύεσθαι τοῖς ἐθέλουσι.

Μναϊαῖος, idem quod μναιαῖος. ut, μναϊαῖος λίθος, χαλκὸς, minam pendens. Eust. ex Aristot.

Composita.

Δεκαμναῖος, ου, ὁ, qui decem minarum est. pro quo et δεκάμνους dicitur: ut, σταθμὸς δεκάμνους, apud Eust. Δεκαμναῖον, autem, subst. pro δέκα μναῖ, decem minæ, apud Suid.

[Δέκαμνος. Aristoph. Pac. 1223. Τί δαὶ δεκάμνου τῷδε θώρακος κύτει Ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας; 1234. Ἐασεῖτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος; Schol. Biset. Δέκαμνον καλεῖ τὴν δέκα μνῶν τιμὴν, καὶ μισθόν.]

Διμναῖος, qui duarum minarum est, duarum minarum pretium æquans. Aristot. œcon. l. 2. Dici potest et δίμνους, ut δεκάμνους.

Εἰκόσιμνος, qui viginti minarum est; apud Lysiam.

Ἑξαμναῖος, et ἑξάμνους, qui sex minarum est.

Ἡμίμναιον, τὸ, dimidium minæ, dimidiata mina. Xenoph. et Plut. in Lycurgo.

Πεντάδιμνον, apud Herodot. l. 5. sumitur pro quinque minis: adjectivè verò acceptum signif. quod quinque minarum est.

Τριμναῖος, et τρίμνους, qui trium est minarum. Poll.

Τετράμνους, quatuor minarum. Apud Athen. l. 11.

ΜΝΑ΄ΟΜΑΙ, ῶμαι, (F. μνήσομαι. P. μεμνήμαι, aor. 1. ἐμνήσθην. quæ tempora usitatiora sunt quàm præsens;) memoro, commemoro, mentionem facio. † τινὸς πρός τινα. Xen. Pæd. 1. 4. 12.† Il. β΄. Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι Διὸς αἰγιόχοιο Θυγατέρες μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, nisi Musæ commemorarint, quot ad Ilium venerint. Sæpe cum genitivo: ut apud Hom. in hym. Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς. † ἧς ἐμνήσθης, de qua locutus es. Aristoph. Nub. 922.† Thuc. l. 3. τούτων μνησθήσομαι. Sic et apud Dem. et Xen. Interdum additur περί. Ut apud Herodot. μνήσασθαι περὶ παιδὸς, filii mentionem facere. Sic et apud Thuc. et Plat. Construitur et cum accus. apud Hom. Od. ξ΄. ἄλλα μεμνώμεθα. Apoll. Arg. l. 1. παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. Interdum interjecta præpositione ἀμφί. Ut apud Homer. initio hymni, qui Βάκχος vel Λησταὶ inscribitur. ¶ Item memor sum, recordor, reminiscor. Ut Il. ζ. μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Sic Il. π΄. οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο. † Cum ὅτι. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. c.† ¶ Præteritum μέμνημαι passim pro præsenti usurpatum invenitur, (ut et Lat. memini.) itidem cum genit. ut Il. π΄. et ώ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 124. d.† vel cum accus. ut Il. ζ. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 5.† Interdum et cum infinit. Est etiam frequens in prosa. Interdum et cum participio: ut μέμνημαι ἀκούσας ποτέ σου, apud Xen. † Pæd. 1. 6. 3. et 2. 58. b.† Sic, μέμνημαι ἐλθὼν, Eurip. Dicitur et, μέμνημαί σε λέγοντα, apud Dem. † Sic et plusq. perf. Xen. Pæd. l. 2. p. 40. c.† ¶ Apud Aristoph. † Nub. 1105.† μέμνησο ὅπως στομώσεις αὐτὸν, quidam interpret. cura ut, da operam ut, &c. † μέμνησο τοῦτο, ὅπως &c. memor esto, hoc cura, ut &c. Aristoph. Nub. 884. Sic et Xen. Pæd. l. 3. p. 68. c.† ¶ Item ambio, (sicut dicitur, ambire puellam,) seu conjugium aut nuptias peto, procus sum. Sic proci Penelopes eam μνᾶσθαι dicuntur. Od. ά. Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται. Et Od. π΄. ὅστις ἄριστος Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν. Dicitur etiam, μνᾶσθαι γάμον, apud Luc. ambire, vel et conciliare nuptias, et exorare. ¶ Item generaliter, affecto: ut, μνᾶσθαι ἀρχὴν, apud Herodian. affectare regnum. (Eurip. Med. 934. in animo habeo. Cum Acc. Soph. Tr. 1152. Œdip. Tyr. 1077. Theoc. Id. 3. 28. V. Philostr. l. 2. c. 41.)

Derivata à μνάομαι, memoro.

Μνάω, ῶ, i. μνᾶσθαι seu μνησθῆναι ποιῶ, in memoriam revoco: vel commonefacio, admoneo. Od. γ΄. Ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας ὀϊζύος. Od. ά. Μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Μνῆμα, τὸ, id quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, seu quod nos alicujus recordari facit. Latinis monimentum. Iliad. ψ΄. Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. Sic et Od. ό. ¶ Item sepulchrum, quod et Lat. monimentum dicitur. Xen. Pæd. 7. Dem. pro cor. (Eurip. Phœniss. 140.)

Μνηματίτης, q. d. sepulchralis, funebris: ut, μνηματίτης λόγος, oratio funebris. Eustath.

Μνήμη, ἡ, memoria. Unde, φέρειν διὰ μνήμης, memoria tenere, apud Herodian. ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, memoriter exponere. Et, ὁ τῆς ὁσίας μνήμης, vir sanctæ memoriæ, apud Synes. Item mentio. Ut, μνήμην ποιεῖσθαι, Herodot. Et, ἄγειν διὰ μνήμης εὐφήμου, honorifica mentione prosequi. Synes. (Soph. Œdip. Tyr. 1152.)

Μνημήϊον, et μνημεῖον, idem quod μνῆμα. Isocr. in Busir. encom. † monumentum. Soph. El. 939.† Ponitur et pro loco secretiore domus in quo pretiosissima quæque asservantur: apud Dionem in Anton. (Μνημεῖον, monumentum ad memoriam alicujus servandam. Æsch. S. c. Th. 49.)

Μνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, memor, qui recordatur. Odyss. φ΄. † Aristoph. Nub. 413. εἰ μνήμων εἶ.† Item memoriâ valens. Pro eo Doricè dicitur μνάμων. ut in proverb. μισῶ μνάμονα συμπόταν.

Μνημόνια ζητήματα, fuerunt dictæ quædam quæstiones convivales, à Theodecte quodam sophista, quòd ille in iis valde celebratus μνημονικὸς esset. Poll.

Μνημονικὸς, ὁ, memoriâ valens. Aristoph. † Nub. 483. Xen. Pæd. l. 5. p. 131. e.† Interdum simpl. memor, apud Synes. Item ad memoriam pertinens: ut, μνημονικὸν ἁμάρτημα, lapsus memoriæ.

Μνημονεύω, memor sum, memoria teneo, memini. Cum genit. μνημονεύειν τῆς ἀφέσεως. Plut. in Othone. Et cum dat. Phalar. μνημονεύω σοι τῆς χάριτος, memor sum tui beneficii. Cum accus. Isocr. ἐὰν τὰ παρεληλυθότα μνημονεύῃς, si recorderis præterita. Item memoro, memoriæ prodo, mentionem facio. Plut. in Them. οὗ καὶ Πλάτων μνημονεύει. Sic et Athen. lib. 3.

Μνημονεύομαι, memoror. Isocr. in Pan.

Μνημόνευμα, τὸ, res quæ memoriæ mandatur, seu quæ memoriâ tenetur. Arist. rhet. 1. Luc. de salt.

Μνημονευτὸς, qui memoriâ tenetur. Plut. in lib. an seni capess. resp.

Μνημονευτικὸς, qui valet memoriâ, apud Damasc. μνημονευτικὴ τέχνη, ars memorialis, vel memoriæ. quæ et μνημονική.

Μνημόσυνον, mnemosynum: quod nobis rei alicujus memoriam renovat, ut μνῆμα, monimentum. Thuc. l. 5. Aristoph. in Vesp.

Μνημοσύνη, accipitur à poëtis pro μνήμη: ut apud Hom. Il. θ΄. † Nomen propr. Hesiod. Theog. 54.†

Μνῆστις, memoria. Od. μ΄. Soph. in Ajace. Nic. in Ther.

Μνήστωρ, peritus, sciens: qui enim rem aliquam memoriâ tenet, is ejus peritus est. Suid. et Hesych.

Μιμνήσκω, in memoriam revoco. Od. ξ΄. μηδέ με τούτων μίμνησκε.

Μιμνήσκομαι, idem quod μνάομαι, recordor, memini. Il. ώ. Τῶν μιμνῃσκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν.

Μνεία, ἡ, mentio: ut, μνείαν ποιεῖσθαι, mentionem facere, Lysias. Item memoria: ut, μνείαν ἔχειν τινὸς, apud Aristoph. et Plat. (ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω. Eurip. Med. 329.)

Μνώομαι, poëticè pro μνῶμαι, memini, recordor. Il. β΄. οὐ πολέμου μνώοντο.

Composita: ac primùm ex μνάομαι, et μιμνήσκομαι, cum præpositione.

Ἀναμνάομαι, seu potiùs ἀναμιμνήσκομαι, † Xen. Pæd. l. 3. p. 77. b.† reminiscor, recordor. Isocr. τὰς τοῦ πατρὸς, προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς, recordatus paternorum institutorum. Dem. in epitaph. τοῖς εἰδόσι χρήσιμα ἀναμνησθῆναι. Plat. polit. 1. ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τὰ ἀφροδίσια καὶ περὶ πότους. † Xen. Pæd. 1. 2. 11. cum ὅτι. l. 3. p. 75. a.†

Ἀναμνάω, seu potiùs ἀναμιμνήσκω, reminisci facio seu recordari, in memoriam revoco. Odyss. γ΄. Ὦ φίλ', ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας, καὶ ἔειπες. Dem. μὴ ἀναμνήσῃς με. Thucyd. ἀναμιμνήσκοντες τὴν ξυμμαχίαν. Et cum genit. rei et accusat. person. ἀναμιμνήσκω σε τῶν χρημάτων. Luc. (Ἀναμνησθῇς, Eurip. Med. 1248. ἀναμιμνήσκομαι. Aristoph. R. 674. ἀναμνάω. Soph. Œdip. Tyr. 1154.)

Ἀνάμνησις, reminiscentia, recordatio. Arist. eth. 3. Item commonefactio, i. ipsa actio commonefaciendi alium, apud Luc.

Ἀναμνηστικὸς, οῦ, ὁ, qui reminiscentiâ valet. Themist. in lib. περὶ μνήμης. Exponitur et, facilè reminiscens.

Decomp. Ἐπαναμιμνήσκω, identidem in memoriam revoco: aut, iterum commonefacio. Dem. Phil. 2.

Συναναμιμνήσκω, simul in memoriam revoco. Plut.

[Συναναμνάομαι. Plat. de Leg. ἂν συναναμνησθεὶς ὑμῖν ἐγὼ, κοινῇ τὴν ἀπόκρισιν ποιήσομαι.]

Ἀπομνάομαι, seu potiùs ἀπομιμνήσκομαι, recordor. Hesiod. in Theog. † 503.† Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων, qui gratiam referendo ostenderunt se recordari beneficiorum. Thucyd. l. 1. πειθομένῳ δὲ αὐτῷ χάριν ἀπομνήσασθαι ἀξίαν.

Ἐπιμνάομαι, reminiscor, memini: ut, Od. δ΄. τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς, hujus ille recordatus. Item mentionem facio, memoro, commemoro. Chrys. ἐπιμνησθῆναί τινος τῶν προσόντων ἀγαθῶν. Xen. Pæd. 1. οὐδ' ὁτιοῦν περὶ τούτου ἐπεμνήσθη. (Æsch. Ch. 621.)

[Ἐπιμνηστέον. Plat. Tim. τὰ γὰρ ἄλλα σῶμα ᾗ γέγονεν αὖ, διὰ βραχέων ἐπιμνηστέον, &c.]

Παραμνάομαι, obiter memoro, seu mentionem facio. (cum Gen. Soph. Tr. 1140.) [Herodot. Hist. lib. 7. τῶν ἐγὼ (οὐ γὰρ ἀναγκαίῃ ἐξέρχομαι ἐς ἱστορίης λόγον) οὐ παραμέμνημαι.]

[Προμνάομαι. Soph. Œd. Col. 1074. ὡς προμνᾶταί τί μοι Γνώμα, &c.]

Ὑπομνάω, ῶ, seu potius ὑπομιμνήσκω, † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. a. τινός τινα.† idem quod ἀναμιμνήσκω, reminisci facio seu recordari; commonefacio. Od. ό. Νόστου ὑπομνήσουσα, de reditu admonens. Herodian. l. 3. μύθων τε ἀρχαίων καὶ δραμάτων ὑπομίμνησκε. Et cum accus. rei: ut, ὑπομνῆσαι τοὺς νόμους, in memoriam revocare leges. Æschin. (Ὑπομνάομαι περί. Æsch. Pers. 328.)

Ὑπομιμνήσκομαι, commonefio: reminiscor, recordor. Alex. Aph. φύσις ὑπομιμνησκομένη τοῦ ἀπαρεῦ. † cum acc. Xen. Pæd. l. 6. p. 152. a.†

Ὑπόμνημα, τὸ, quod rei alicujus reminisci facit, monumentum. Isoc. Dem. in ep. Philip. Peculiariter ὑπομνήματα, vocantur commentarii, i. scripta, in quibus capita tantùm in rerum memoriam attinguntur; apud Plut. Sed et quævis scripta sic appellantur ap. Athen.

Ὑπομνηματικὸς, ut, ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, scripta quæ memoriam juvant.

Ὑπομνηματίζω, commentariis scriptis interpretor.

Ὑπομνηματισμὸς, interpretatio quæ fit commentariis scriptis.

Ὑπομνηματισμοὶ, ponuntur pro commentariis etiam, quales sunt Cæsariani, apud Polyb.

Ὑπομνηματιστὴς, ὁ, qui commentariis scriptis interpretatur.

Ὑπόμνησις, revocatio in memoriam, ipsa actio revocandi in memoriam seu suggerendi, apud Thuc. et Gal. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. c.†

Ὑπομνηστικὸν, οῦ, τὸ, commentarius, et q. d. memoriale. Basil.

Προσυπομνάω, adhuc in memoriam revoco, in memoriam reduco. 2 Maccab.

Composita sine præpositione: ac primùm ex μνῆστις.

Ἀείμνηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus perpetuò durat memoria, sempiternus. Isocr. de Pace et in Paneg. Item semper memorabilis, semper celebrandus: ut, ἀείμνηστος τάφος, apud Soph. (Æsch. Pers. 762.)

[Ἀειμνήστως. Æsch. de falsa Leg. ὅσοι μὲν ὑμῶν —— ἀναμνησθέντες, ὅτι τὴν τῆς σωφροσύνης παράκλησιν διὰ τῆς περὶ Τίμαρχον κρίσεως ἀειμνήστως παρακέκληκα.]

Ἄμνηστος, cujus memoria non superest, oblivione deletus. Pro quo Doricè ἄμναστος, apud Theocr. idyll. 16.

Ἀμνηστία, ἡ, oblivio: ut, ἀμνηστία ἁμαρτημάτων, apud Phil. Sæpè absolutè usurpatur pro, oblivio injuriarum, idem quod ἀμνησικακία. Plut. in pol. præc. Exp. etiam, impunitas, apud Herodian.

Ἀμνηστέω, ῶ, memoria non teneo, oblivioni dedi. [Soph. Elect. 483. οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων ἄναξ. Schol. οὐ γὰρ ἀμνημονεῖ &c.]

Ἀμνηστοῦμαι, memoriâ excido. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 20. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἔτι καὶ νῦν ὄντα, καὶ οὐ χρόνῳ ἀμνηστούμενα.]

Composita ex μνήμων: itidem sine præpositione.

Ἀειμνήμων, q. d. semper memor, qui nunquam obliviscitur: ex Aristot.

Ἀμνήμων, immemor: vel memoria non valens: obliviosus. Plat. in ep. [Ap. Rhod. Arg. lib. 2. 471. Οὐδ' εὐεργεσίης ἀμνήμονες. beneficii immemores. Eurip. Phœn. 64. Κλείθροις ἔκρυψαν πατέρ', ἵν' ἀμνήμων τύχη Γένοιτο. Schol. ἵνα ἡ τύχη λήθῃ παραδοθῇ. Pind. Isthm. Ζ. 23. ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὕδει Χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί.]

Ἀμνημοσύνη, ἡ, oblivio, non meminisse. [Eurip. Ion. 1099. Δείκνυσι γὰρ ὁ Διὸς ἐκ παίδων ἀμνημοσύναν, &c. Canterus legit ἀγνωμοσύναν ingratitudinem. Barnes.]

Ἀμνημόνως, sine recordatione, obliviosè.

Ἀμνημονέω, ῶ, immemor sum, obliviscor. (Æsch. Eum. 24.) Luc. in Tim. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν, ἀμνημονοῦντες.

Εὐμνήμων, qui bona memoriâ præditus est. Et memoratu facilis, seu qui facilè memoriâ concipi potest. Xen.

[Εὐμνημονεστέρως. Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 11. §. 1. Βούλομαι δὲ καὶ ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ὡς ἂν ὁ ἔπαινος εὐμνημονεστέρως ἔχοι.]

Ἱερομνήμων, q. d. sacrarum rerum seu sacrorum rituum memoriæ præfectus. Quidam exp. sacer scriba: alii, qui est à commentariis sacrarum memoriarum. ¶ Est etiam nomen gemmæ, apud Plin. Peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt qui ex unaquaque civitate ad Amphictyonicum concilium mittebantur, ut tradit Harpocr.

Ἱερομνημονῶ, fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur. Aristoph. in Nub. † 624.†

Πολυμνήμων, multarum rerum memor: vel multùm memoriâ valens.

Σιτομνημονέω, ῶ, frumentum demetior, notatis eorum nominibus qui demensum accipiunt. Hesych.

Composita ex μνημονεύω.

Ἀμνημόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non memoratus, silentio præteritus. [Eurip. Iph. in Taur. 1418. ἡ φόνον ἐν Αὐλίδι Ἀμνημόνευτον θεᾷ προδοῦσ' ἁλίσκεται. Polyb. Hist. lib. 2. §. 35. οὐκ ᾠήθημεν δεῖν οὔτε τὴν ἐξ ἀρχῆς ἔφοδον ἀμνημόνευτον παραλιπεῖν.]

Ἀξιομνημόνευτος, dignus commemoratione, memorabilis. Xenoph. Hell. 4.

Ἀμνημονεύω, immemor sum, obliviscor. Laërt.

Ἀπομνημονεύω, in memoriam revoco, reminisci facio: ut, ἀπομνημονεύειν τὴν ὀργὴν, apud Æschin. Item commemoro, recenseo. Plut. in Lyc. ἀπομνημονεύοντές τινα Λυκούργου λόγον. Et neutrali signif. reminiscor, memor fio. Diodor. Sic. ἀπομνημονεύοντας τῆς κατὰ τὴν Ἰνδικὴν στρατείας. Luc. in sacrificiis, εἴ γε ἀπομνημονεύει αὐτοῖς τὴν χάριν ὁ Ζεὺς, si beneficii ipsorum reminiscatur. ¶ Quidam grammatici annotant, significare etiam, oblivioni mando. † In pass. ἀπομνημονεύομαι, commemorari. Xen. Pæd. p. 210. c.†

Ἀπομνημόνευμα, τὸ, commemoratio, narratio: vel potius, res quæ commemoratur, historia. Plut. in apophth. Laërt.

Ἀπομνημόνευσις, idem. Plut.

Διαμνημονεύω, in memoriam revoco, recordor, reminiscor. Luc. λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι. Xenoph. τούτων δὴ γράψω, ὅσων πέρι ἂν διαμνημονεύσω, quorum recordatus fuero. Item commemoro, apud eundem Xen. † Διαμνημονεύομαι ἔχων, trador, commemoror habuisse. Xen. Pæd. 1. 2. 2.†

Δυσμνημόνευτος, qui non facilè memoriâ teneri potest. Laërt. [Plat. Tim. διὰ στερεότητα ἀναισθησίαν ἐμποιοῦσαι, δυσμνημονευτότερα καὶ κουφότερα τὰ περὶ τὴν διάνοιαν ποιεῖν.]

Εὐμνημόνευτος, qui facilè memoriâ tenetur: vel, memoratu facilis. Aristot. rhet. 1.

Καταμνημονεύω, memor sum.

Συμμνημονεύω, simul in memoriam revoco. Plut.

Derivata à μνάομαι, ambio.

Μνηστὺς, ύος, ἡ, conciliato mulieris in uxorem, ipsa actio petendi mulierem in uxorem. procatio.

Μνηστὸς, οῦ, ὁ, desponsatus.

Μνηστὴ, sponsa: quam quis ambivit, et in uxorem duxit. Iliad. ζ'. et alibi apud Hom.

Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui nuptias alicujus ambit, procus: passim apud Homer. in Od. (Æsch. Pr. 739. Soph. Tr. 9.) † Xen. Pæd. p. 122. e.† Item nuptiarum conciliator.

[Μνάστειρα. Pind. Isthm. Od. B. 7. Ὅς τις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν. Schol. τὸ δὲ μνάστειραν, πρὸς τὸ Ἀφροδίτας. τουτέστι τὴν τοῦ σώματος ὀπώραν. τὴν τῆς Ἀφροδίτης μνήμην ἐμποιοῦσαν.]

Μνηστήριος, ad procum pertinens, vel à proco proficiscens: ut, μνηστήρια δῶρα, in anthol. Epigr.

Μνῆστρον, ου, τὸ, nuptiarum arrhabo. Hesych.

Μνήστωρ, qui dedit nuptiarum arrhabonem nomine sponsi. apud eund. ‡ Æsch. S. c. Th. 187.‡

Μνήστρια, pronuba, nuptiarum conciliatrix. Poll.

Μνηστεύω, idem quod μνῶμαι, nuptias ambio, vel et concilio, exoro. Od. σ'. Μνηστεύειν θύγατρα ἀφνειοῖο. Eurip. ἐμνήστευσα παῖδα σὴν, filiæ connubium petii. Dicitur et, μνηστεύειν γάμον κόρης. Et, μνηστεύειν γάμον, conciliare nuptias, apud Apoll. Arg. l. 2. Item metaph. affecto, concilio, comparo, apud Synes. et Julian.

Μνηστεύομαι, idem quod μνηστεύω. Plut. de amat. narr. et Laërt. in Cratete. Μνηστεύεσθαι dicitur mulier, quæ petitur in uxorem: aut quæ sponsione promittitur: ut Matth. cap. 1. ¶ Μνηστεύομαι, metaph. signif. etiam, concilio, &c. apud Plut. in Cæsare.

Μνηστεία, ἡ, ipsa actio ambiendi et conciliandi. Poll. l. 3.

Μνήστευμα, τὸ, idem. Euripid. in Phœniss. ubi sunt qui expon. etiam sponsalia. [583. Huic Exemplo addas Helen. 1530. ἄλλης ἐκπονεῖ μνηστεύματα γυναικός.]

Μνηστέω, idem quod μνηστεύω. Unde aor. 1. particip. μναστήσας, apud Theocr. idyll. 18. v. 8. Μναστήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱὸς, qui Helenæ conjugium petierat.

Composita.

Ἀμνήστευτος, quæ in uxorem petita non fuit. Eurip. Expon. etiam, nondum desponsa seu desponsata. Item illocabilis, apud Græc. Bibl. interpr.

Ἀμνηστεύτως, non initis sponsalibus: vel non ambito connubio.

Ἀμνήστευτα, adverbialiter, pro eodem, apud Phocyl.

Ἀμνηστεία, cælibatus.

Εὔμνηστος, seu εὔμναστος, Dor. cujus facile recordamur, cujus memoria semper nobis observatur. Soph. (Tr. 109.) (Hoc et seq. ad præced. comp.)

Πολυμνήστωρ, memoriâ pollens, memor multorum. Æsch. [Supp. 544. γενοῦ πολυμνήστωρ ἐφάπτωρ Ἰοῦς.]

Πολυμνήστη, à multis ambita, cujus multi sunt aut fuerunt proci. Odyss. ξ'. et γ'.

(Πολύμνηστος. Æch. Ag. 830. 1467.)

Προμνάομαι, ῶμαι, ambio nuptias pro alio, nuptias alicui concilio. Et generaliter, ambio pro alio, aliquid ei concilio. Plut. in Lucul. προμνώμενος αὐτῷ Κιλικίαν. Sic et apud Plat. in Theæt.

Πρόμνησις, ipsa actio conciliandi et ambiendi pro alio.

Προμνηστικὴ, (sub. τέχνη,) ars earum quæ pronubæ dicuntur; ars copulandi seu conciliandi. Plat. in Theæt.

Προμνήστρια, quæ et προμνηστρὶς, nuptiarum conciliatrix, pronuba. Plat. ibid. et Xenoph. [Eurip. Hipp. 589. προμνήστριαν. Sch. καὶ ἑρμηνεύτριαν, προξενήτριαν. Xenoph. Memorab. lib. 2. §. 36. 3. ἔφη γὰρ τὰς ἀγαθὰς προμνηστρίδας, μετὰ μὲν ἀληθείας τἀγαθὰ διαγγέλλουσας, &c.]

Προμνηστεύω, et προμνηστεύομαι, idem quod προμνῶμαι, i. concilio nuptias, et velut procuro alii fœminam. Alciphr. ὅς ταύτην αὐτῷ προὐμνηστεύσατο τὴν ἐρωμένην.

Προμνηστῖναι, vide in comp. ex Μένω.

Ὑπομνάομαι, ῶμαι, exp. clàm ambio nuptias seu affecto. Od. χ'. Αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα.

Ὑπομνηστεύω, et ὑπομνηστεύομαι, despondeo. Arist. pol. 5. Hinc ὑπομνηστευσάμενος, qui despondit: ut, ὑπομνηστευθεὶς, sponsus, desponsus, desponsatus.

ΜΝΑΣΙ'ΟΝ, mensura duorum medimnorum capax. Hesych. ¶ Μνάσιον in Ægypto dicitur herbaceum quid, quod ut papyrus edule est, dulcissimum in cibo saporem offerens. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 9.

ΜΝΙ'ΟΝ, ου, τὸ, muscus, alga. Hesych. enim μνία vocari scribit τὰ βρύα καὶ τὸ φῦκος. Itidemque Suid. τὰ τῆς θαλάσσης ἀνθήματα sive βρύα.

Μνιαρὸς, οῦ, ὁ, muscosus. Oppian. l. 2.

Μνιόεις, εντος, ὁ, idem. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1237. Πάντῃ γὰρ τέναγος, πάντῃ μνιόεντα βύθοιο Τάρφεα. Schol. σύμφυτα.]

Μνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Nic. in Alex. μνιώδεα θρῖα, pro τὰ φύλλα τῶν βρύων.

Πολυμνία, (comp.) epitheticῶs dicitur θάλασσα. Hesych.

ΜΝΟΥ͂Σ, prima lanugo, ut χνοῦς. Hesychio lana tenerrima et mollissima agnorum pullorumque, ac propriè anserum. Suidæ quoque tener mollisque pilus, ex Epigr. καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη.

ΜΟΓΓΟ'Σ, opponitur ei qui clara est voce. In Hippiat. (de asino admissario:) ἔστω δὲ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός.

ΜΟ'ΓΟΣ, ου, ὁ, labor, ærumna. Poëticum est. Iliad. δ'. Ἱδρῶθ' ὃν ἵδρωσα μόγῳ.

Μογερὸς, οῦ, ὁ, laboriosus, ærumnosus. (μογερός. i. e. τληπαθής. Æschyl. Ag. 141. Pr. 567. Eurip. Med. 205.) Pro quo et μογηρὸς dici traditur.

Μογέω, ῶ, laboro. Item labores tolero, ærumnas patior et perfero. Il. ά. ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. Sic et Od. ξ'. Item simpl. tolero, perpetior: vel magno cum dolore et ærumnis tolero et patior. Od. β'. καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. Sic et Od. ζ'. et φ'. Item labore fessus sum. Od. ά. Ἐξ ἔργων μογέοντες. Item doleo. Ut apud Eurip. μογῶ πλευρὰ, laterum dolore infestor, (Æsch. Ag. 1633. Theoc. κδ'. 32.)

Μογεῖσθαι, laborare, et malè se habere. Demosth. Phil. 4.

Μογείω dicitur pro μογέω, Ionica et poëtica epenthesi τοῦ ι, apud Hesych. apud quem pro eodem reperitur et μογέυων.

Μόγις, vix, ægrè, magno cum labore. Il. φ'. μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν. (Æsch. Pers. 509.) Utitur et Plat. l. 2. de rep.

Composita.

Ἀμόγητος, indefessus. Hom.

Ἀμογητὶ, sine labore et negotio. Hesych. et Suid. [Hom. Iliad. Λ. 636. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. Hic Versus ab Athenæo citatur, Deipn. lib. 11.]

Βραχυμογὴς, brevi temporis spatio laborans. Hippocr. epid. l. 2.

ΜΟ'ΔΙΟΣ, ου, ὁ, modius: mensura sedecim continens sextarios. Apud Dinarch. in Demosth. χίλιοι μόδιοι. Sic, ὑπὸ τὸν μόδιον, Matth. 5. Marc. 4. Luc. 11.

ΜΟ'ΘΑΞ, verna. Hesych. Athen. lib. 6. μόθακας ait Spartæ fuisse pueros, qui cum civium filiis educari alique solerent.

Μόθων, ωνος, ὁ, idem quod μόθαξ, verna. Hesychius μόθωνας à Lacedæmoniis vocari ait pueros, qui præter liberos domesticos aluntur et educantur. Aristoph. verò schol. et Suid. ingenuorum asseclas et pedissequos. Hinc et homines fastuosos, viles, et servili indole præditos, nugatores, garrulos et molestos, istoc nomine nuncupare licet. Aristoph. in Equit. Βρέσχεθοί τε, καὶ κόβαλοι, καὶ μόθωνες. Idem in Plut. ‡ 279.‡ Διαῤῥαγείης, ὡς μόθων εἶ, καὶ φύσει κόβαλος. ¶ Μόθων est etiam species saltationis. Suid. et Poll. l. 4. c. 14.

Μοθωνία, ας, ἡ, ab Hesych. et Etym. exponitur ἀλαζονεία, insolentia.

Μοθωνικὸς, οῦ, ὁ, insolens ac superbus, apud Plut. in Pericle. ubi Ion poëta dicit, τὴν τοῦ Περικλέους ὁμιλίαν esse μοθωνικὴν καὶ ὑπότυφον.

ΜΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, labor: item bellum, pugna, tumultus. Il. ή. Εἴπερ ἀδειής ἐστι, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος. Il. φ'. Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσι. Sic Hesiod. † Asp. 158.† τεθνειῶτα κατὰ μόθον.

ΜΟΙΧΟ'Σ, οῦ, ὁ, mœchus, adulter. Aristoph. in Plut. Ὁ δ' ἁλούς γε μοιχὸς διά σέ που παρατίλλεται. Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας· ὥσπερ μοιχοὶ, τὰς ἑτέρων γυναῖκας θαυμάζοντες, καὶ τῶν ἰδίων καταφρονοῦντες. ¶ Item species quædam tonsuræ indecora ac cinædica. Suid. ex Aristoph. Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ.

Μοιχικὸς, οῦ, ὁ, adulterinus. Phocyl. μοιχικὰ λέκτρα. Apud Athen. l. 15. μοιχικαὶ ᾠδαὶ, cantilenæ mœchicæ, quales à mœchis cani solent. Dicitur et homo μοιχικὸς, pro mœcho seu in adulteria prono. Plut. de aud. poëm. et de sera num. vindict.

Μοίχιος, ου, ὁ, adulterinus: in Epigr.

Μοιχίδιος, adulterinus, ex adulterino concubitu natus. Luc. μοιχίδιός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

Μοιχὰς, άδος, ἡ, adultera, seu adulteriis dedita. Athen. l. 6.

Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. Ut, γενεὰ μοιχαλὶς, Matth. cap. 12. et 16. Et, γυνὴ μοιχαλὶς, Rom. cap. 7. Usurpatur et pro adulterio. 2. epist. Petri cap. 2.

Μοιχάομαι, ῶμαι, mœchor, adulter vel adultera sum. Marc. cap. 10. Matth. cap. 5. et 19.

Μοιχῶ, legitur apud Xen. Hell. 1. παύσω αὐτὸν μοιχῶντα τὴν θάλασσαν, mare occupantem illicite ut adulter adulteram.

Μοιχάζω, quidam exp. mœchor, apud Suid.

Μοιχεύω, mœchor, adulter sum, vel adultera. Plutarch. ἀκρασίας γὰρ, τὸ πολυπραγμονεῖν, ὡς καὶ τὸ μοιχεύειν. Item activè, stupro, adulterio vitio. Plat. l. 2. de rep. τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα.

Μοιχεύεσθαι, passivè fœmina dicitur, quæ adulterio vitiatur. Ath. l. 13. Et neutraliter, quæ se mœchis stuprandam prostituit. Athen. l. 10.

Μοιχεύτρια, ἡ, mœcha, adultera. Plat. in symp. Plut. de discern. adulat. ab amic.

Μοιχεία, ἡ, adulterium. Plutarch. de sera num. vind. et alibi.

Ἐπιμοιχεύω, idem quod μοιχεύω, mœchor. Lucian.

ΜΟΛΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, bulga, saccus coriaceus, culeus. Xiphil. in Epit. Dionis, (de Nerone:) μολγόν τέ τινα ἀπ' ἀνδριάντος αὐτοῦ νύκτωρ ἀπεκρέμασαν, ἐνδεικνύμενοι ὅτι ἐς ἐκεῖνον αὐτὸν δέοι ἐμβεβλῆσθαι. Pollux l. 10. Tarentinorum linguâ scribit μολγὸν vocari utrem è bubulo corio. Aristoph. μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖτε· μολγοὶ ἔσονται. Idem in equit. ἀλλ' ἐὰν τούτῳ πίθῃ, μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε. Vide schol. ¶ Pro ἀμολγὸς etiam dici annotatur.

Μόλγινος, coriaceus. Theodoretus dicit, Vulcanum φυσητῆρσι μολγίνοις χρῆσθαι, follibus coriaceis uti.

Μόλγης, ητος, ὁ, pro ærumnoso et improbo accipi apud comicos, annotat schol. Aristoph. in equit.

ΜΟΛΕ'Ω, sive μόλω, venio, advenio. Solon. in Eleg. Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, mors mea ne careat lacrymis; ut vertit Cicer. Tusc. 1. Item eo, vado. Soph. apud Plutarch. de aud. poëm. τρισόλβιοι κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη, Μολῶσ' ἐς ᾅδου. Idem alibi, ποῖ μολὼν μενῶ; quò profectus? Exponitur etiam, curro, apud Hesych. À μολέω autem est præt. μέμβλωκε, pro μεμόληκε, ut tradit Eustath. Od. ρ'. Ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν. δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἦμαρ. i. advenit. (Μολέω sive μόλω, cum Dat. Æschyl. Eum. 207. Cum Acc. Eurip. Med. 922. διὰ λεπτοτέρων μύθων ἔμολον. ib. 1083. V. Phœniss. 436. μόλητον. ib. 542. Soph. Tr. 391. Œdip. Tyr. 785. 966.) [Eurip. Orest. 178. Μόλε κατάπτερος Τὸν Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον. Schol. ad 174. Μόλε ταχεῖα ἐπὶ, &c. Suppl. 621. μόλω.]

Μολεῖσθαι, ponitur pro μολεῖν, apud Æschyl. in Prometh.

Μολίσκω, idem quod μολέω, schol. Hom.

Μολεύειν, vide in αὐτομολία.

Composita.

Ἀγχίμολος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. è propinquo veniens,) propinquus. Usurpatur ut plurimùm subst. cum præpos. ἐξ. Ut Il. ώ. ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν, è propinquo videns. Ἀγχίμολον, (adverbialiter) è propinquo, vel confestim. Iliad. δ'. Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας. Sic et Odyss. δ'. et alibi apud Hom. †Ἀγχίμολόν σφι ἦλθε, prope illis advenit. Hesiod. Asp. 325. ubi Schol. per πλησίον exponit.†

Ἀντιμολέω, obvio, vel contra aliquem eo.

Ἀπομολέω, advenio. Soph. (Sic legunt Sch. Tr. 868.)

Αὐτομόλος, qui sua sponte it et à nullo incitatus, in Epigr. Dicitur etiam de milite qui sponte ad alteram partem transit, transfuga. Xen. Pæd. 6. †l. 3. p. 83. e.† Herodian. l. 5. et 6.

Αὐτομόλως, more transfugæ. Hesych. ex Soph. Phædra.

Αὐτομολία, ἡ, transfugium, defectio qua quis suapte sponte ad alteram partem transit. Thuc. l. 7. ¶ In vitibus autem αὐτομολίαι dicuntur stolones, seu soboles è trunco pullulantes. Et μολεύειν, ejusmodi fruticationem inutilem deputare. Poll. Αὐτομολέω, prodita et deserta mea parte ad alteram mea sponte transeo. Thucyd. lib. 3. δύο μὲν εὐθὺς ηὐτομόλησαν, Luc. ηὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ad me transfugit. Ταὐτομολέω, pro eodem.

Decomp. Ἀπαυτομολέω, transfugio, sum perfuga. [Thucyd. Hist. lib. 7. §. 75. ἀπηυτομολήκεσαν γὰρ πάλαι τε, καὶ οἱ πλεῖστοι παραχρῆμα.]

Ἐξαυτομολέω, à parte mea deficiens transfugio. Aristoph. in Nub.

Παλιναυτομόλος, qui ad eam partem, à quâ prius ad hostes transierat, redit. Xenoph.

Ψευδαυτομόλος, falsus seu fictitius transfuga, qui transfugam se esse simulat. Xenoph.

Ἑτερομόλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad quem altera tantummodo pars venit. Suid.

Ἐκμολέω, exeo. Il. λ'.

Ἐπίμολος, adveniens, idem quod ἐπελθών. Æschyl.

(Παραμολέω. unde παρμέμβλωκε. Hom. Il. δ'. 11.)

Προμολέω, et προμόλω, prodeo, progredior. Il. σ'. Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε. Od. δ. Ἐς θῶκον πρόμολον.

Προμολὴ, in ædibus dicitur vestibulum, per quod patet aditus. Apoll. Arg. 1. †260.† In montibus autem προμολαὶ dicuntur eminentiæ seu cacumina in altum assurgentia. in Epigr.

Decomp. Ἐκπρομολέω, egredior, extra progredior. Apoll. [iv. 327. 1538. πόρον τ' ἀπετεκμαίροντο Λίμνης ἐκπρομολεῖν Τριτωνίδος, &c. 1587.]

Ἐπιπρομολέω, progredior, προμολέω. Apoll. [iii. 664. τὴν δέ τις ἄφνω Μυρομένην μεσσηγὺς ἐπιπρομολοῦσ' ἐνόησεν Δμωά-

ον, &c. Schol. περιττεύει, ἡ ἐπὶ πρόθεσις. ὡς ἐν τῷ ἐπεισβολόλος. Vide Not. Cl. Hoelzl. ad loc.]

Προσμολέω, adeo, accedo. Soph. in Ajace, μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, quum accessisset ad medium exercitum.

Ὠκυμόλος, qui citò graditur, cito gradu proficiscens seu progrediens. Suid.

ΜΟ'ΛΙΒΔΟΣ, ου, ὁ, plumbum. † Aristoph. Nub. 910.† Luc. de conscrib. hist. ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἀπὸ κασσιτέρου. Plut. symp. 6. ἀκόναι μολίβδου, cotes è plumbo. Et, λίμνη μολίβδου, lacus plumbi, apud eundem de sera num. vind. Scribitur et μόλυβδος per υ, teste Eust. quæ scriptura in derivatis etiam retinetur.

Μολίβδεος, et per contract. μολιβδοῦς, plumbeus. Luc.

Μολίβδινος, seu μολύβδινος, idem. Athen. l. 5. Aristot. eth. 5.

Μολυβδώδης, seu μολυβδώδης, plumbaceus, plumbi naturam referens, Diosc. l. 5. c. 97.

Μολυβδίτης, ου, ὁ, plumbaceus aut plumbosus: unde fœmin. μολυβδῖτις λιθάργυρος. Plin. l. 33. c. 7.

Μολιβδὶς, seu μολυβδὶς, ίδος, ἡ, globus seu pila plumbea. Plat. [de Rep. lib. 7.] Nonnullis etiam lamina plumbea.

Μολίβδαινα, sive μολύβδαινα, ἡ, idem ac μολυβδὶς, pila seu massa plumbea, Il. ώ. et Luc. in Lexiph. Μολύβδαιναι appellantur et vasa plumbea, Athen. lib. 5. Dicitur etiam, μολύβδαινα metallicum quiddam, de quo Dioscor. l. 5. c. 100. et Plin. l. 34. c. ult. ¶ Est etiam herbæ nomen: de qua Plin. l. 25. c. 13.

Μολίβδωμα, τὸ, opus è plumbo. Athen.

Μολύβδωσις, ἡ, plumbatura, i. ferruminatio quæ plumbo facta est.

Μόλιβος, seu Μόλυβος, sine δ interdum scribuntur; ut Iliad. λ'. et in Epigram.

Μολυβοῦς, plumbeus. Athen. l. 14.

Μολυβὶς, pro Μολυβδίς. Hesych.

Ἀκρομόλιβδον λίνον, (comp.) rete habens in extrema seu ima sui parte plumbum. In Epigr.

ΜΟΛΟΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, vorax, gulosus. γαστρίμαργος. (☞ Dici putatur quasi ὁ μολίσκων ἐπὶ τὴν βορὰν, qui cibi causa ventitat aliquò; ut sunt mendici et parasiti.) Od. ρ'. Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα; Apud Nicandrum quoque in Ther. πιδύεσσα μολοβρὴ Ῥίζα ἐπαργήεσσα, schol. metaphoram esse vult, ἀπὸ τῶν ταπεινῶν τῶν ἐπὶ τῇ βορᾷ μολούντων, pro ταπεινὴ, vel etiam μόλις αὐξανομένη.

ΜΟΛΟ'ΘΟΥΡΟΣ, ἡ, molothurus: herbæ nomen. Nicand. in Alex. πόα γε μὴν ὕψι τίθηλεν Οἵηπερ μολόθουρος. Hesychius φροπερισπωμένως habet μολοθοῦρος, dicens, esse vel ἀσφόδελον, vel ὁλόσχοινον.

ΜΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, labor, pugna, fremitus: idem ferè quod μόθος. Hesych.

Μόλις, vix: idem quod μόγις supra. (Eurip. Phœniss. 279. 806. Æsch. Eum. 867.) Isocr. ad Philip. ἐν ἔτεσι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν. Xenoph. † Pæd. l. 4. 8.† μόλις πως, cum quadam difficultate. Theocr. idyll. 15. μόλις ὔμμιν ἐσώθην, vix salva ad vos perveni.

ΜΟΛΟΣΣΟ'Σ, sive Μολοττὸς, apud metricos pes quidam dicitur, qui tribus longis syllabis constat. ☞ Nomen accepisse fertur à Molosso Pyrrhi et Andromaches filio, qui cantilenas quasdam hoc carminis genere in Dodonæo templo recitarit.

Μολοσσοὶ, incolæ τῆς Μολοσσίας, Epiri regionis. In qua cum essent egregii canes, alibi deinceps quoque prægrandes vel generosi canes μολοσσοὶ, vel μολοττίδες κύνες, sunt vocati.

Μολοσσικὴ ἐμμέλεια, apud Athen. l. 14. modulatio ad pedem molossum concinnata, molossica cantilena, et ad eam saltatio.

ΜΟΛΥ'ΝΩ, polluo, contamino, inquino, conspurco. Theocrit. idyll. 21. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς. Apocal. cap. 3. οἳ τὰ ἱμάτια αὐτῶν οὐκ ἐμόλυναν. ‡ Aristoph. Pl. 310.‡

Μολύνομαι, pollucr, contaminor, &c. Synes. ep. 5. ὁ κέρδει παρ' αὐτῶν ἐμολύνατο, lucro ab his contaminatus est.

Μολυσμὸς, οῦ, ὁ, inquinatio, contaminatio, vel inquinamentum. 2 ep. Cor. cap. 7.

Μόλυνσις, εως, ἡ, idem. Theoph. de caus. pl. l. 4. Apud Arist. meteor. l. 4. dicitur levis quædam concoctio parum à cruditate differens.

Μολυνὴ, ἡ, podex: quoniam excrementis quæ ejicit, polluitur.

Ἀμόλυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) impollutus, incontaminatus. Alex. Aphr. probl. lib. 1. ψυχὴ ἀμόλυντος οὖσα τοῦ σώματος. Apud Gal. ad Glauc. ἀμόλυντον φάρμακον, exp. medicamentum quod manus non inquinat.

ΜΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, solus, unicus, unus. Plut. in polit. præc. βουλόμενος εἶναι μὴ μόνος, ἀλλὰ πρῶτος καὶ μέγιστος ἐν πολλοῖς μεγάλοις. Xenoph. Pæd. 6. μόνος μόνῳ ἔλεξεν. Interdum cum genit. Æschyl. apud Aristoph. in Ran. Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Aristoph. in Plut. Μονώτατος γάρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος, Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. (pro unus. hic saltem, ut μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι. Æsch. S. c. Th. 690.) ¶ Exponitur etiam, singularis, simplex. ¶ Item, desertus et separatus, sejunctus. Soph. in Ajace, εἰ σέας Τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος Ὑπ' ὀρφανιστῶν, te orbatus, à te destitutus.

Μόνον, solùm, solummodò, tantùm, tantummodò. Plut. οὐδὲν, ἦν δ' ἐγώ· μόνον ἐλθέτω. nihil sanè, inquam: veniat modò. Μόνον εἰ, si modò, Greg. Μόνον μὴ, modo ne, i. si modò non, Gregor. Græci dicunt, οὐ μόνον, ἀλλὰ καί: item οὐ μόνον, ἀλλὰ ὡς καί. Item, μὴ μόνον, πρὸς δέ. Lat. non solùm, sed etiam. † Μὴ μόνον, non solum. Aristoph. Nub. 928.† Μὴ μόνον οὐ, sive μονονοῦ, aut μόνον οὐκ, sive μονονοὺκ, † Xen. Pæd. p. 195. a.† tantùm non, modò non, i. ferè, propemodum. Et, μόνον οὐχὶ, sive μονονουχὶ, pro eodem. Luc. in Tim.

Μόνως, solummodò, tantummodò, solùm, tantùm. Xen. Pæd. 3. Exponitur etiam, unicè.

Μονὰς, άδος, ἡ, unitas. Plut. ἡ μονὰς οὐκ ἐκβαίνει τὸν ἑαυτῆς ὅρον, ἀλλ' ἅπαξ τὸ ἓν μένει. διὸ κέκληται μονάς. ubi videtur à μένω derivare. In tessera quoque μονὰς dicitur unum punctum; quod etiam ὄνος, et κύβος, teste Poll. In divinitate quoque μονὰς dicitur esse: immò et ipse Deus esse μονάς. Et est principium numeri apud Arithmeticos; quæ ἑνὰς quoque vocatur; et μοναδικὸς ἀριθμὸς, apud Aristot.

Μοναδικὸς, οῦ, ὁ, singularis, unicus. Item solitarius: ut, μοναδικὸς βίος, vita solitaria. Item, μοναδικὴ φύσις, natura solitaria, vel sui juris, suæ potestatis.

Μοναδικῶς, in unitate, vel more eodem quæ monade continentur. Plut. symp. 4. Interdum pro solitariè.

Μοναδὸν, solummodò, solùm.

Μονάζω, solitarius dego. Hist. Eccl. lib. 4. οἱ πλεῖστοι γὰρ ἦσαν μονάζοντες, ἔρημον οἰκοῦντες, δι' ἄσκησιν. Quales μονάζοντες ob eamdem caussam ἀσκηταὶ dicebantur.

Μοναστὴς, οῦ, ὁ, qui solitarius degit, homo solitarius. Greg.

Μοναστικὸς, οῦ, ὁ, ad homines solitarios pertinens.

Μονάστρια, ας, ἡ, mulier solitaria. In Pand.

Μοναστήριον, ου, τὸ, monasterium, septum, conseptum, ubi homines solitarii (qui et monachi) degunt.

Μονάστωρ, ἵππος, ex scholiaste Aristoph. in Pace, qui et κέλης dicitur, equus desultorius.

Μοναχὸς, οῦ, ὁ, unicus. Xenoph. Accipitur etiam pro homine solitario, ἄνθρωπος μόναχος ἢ μοναχῇ. quales erant olim apud Christianos qui in solitudines procul a reliquorum hominum consuetudine secedebant, ut cultui divino vacare melius possent. Dionys. Areopag. in Eccl. hierar. Scriptores quoque Latini Ecclesiasticos appellant monachos.

Μοναχικὸς, οῦ, ὁ, ad solitarios homines pertinens, monasticus, seu monachicus, monachalis. Dion. Areop.

Μοναχῇ, una sola parte, solitariè. Xen.

Μοναχόθεν, una solùm ex parte.

Μοναχοῦ, ut, ἐνταῦθα μοναχοῦ, hoc solùm in loco, vel huc solummodò. Plat. in sympos.

Μοναχῶς, uno tantùm modo. Aristot. pol. 5.

Μονήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, solitarius: apud Diog. Laërt. Μονήρης βίος, vita solitaria, Synes. et μονήρης δίαιτα. Luc.

Μονιὸς, οῦ, sive μόνιος, ου, ὁ, solivagus, solitarius; solitudines captans; idem cum μοναστικὸς, et μονήρης. Call. hym. in Dian. Αἶ δὲ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἤ τι πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω. Suidæ quoque μονιὸς est ὁ μονόλυκος, lupus solitarius vel solivagus. Peculiariter autem μόνιος accipitur pro porco agresti, qui solitarius vel solivagus pascitur. Suid. et Hesych. Sic et in fabula Æsopi μονιὸς ἄγριος. ¶ Μονὶς, Hesychio est etiam monile.

Μονίας, ου, ὁ, de homine solitario dicitur, ut μοναστὴς et μονήρης. Eust. At Hesychio μονίας est νήφων, sobrius.

Μονόω, ῶ, solum relinquo, desero, destituo.

Μονόομαι, οῦμαι, solus relinquor, deseror. Iliad. λ'. Δείδω μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθείς. Item cum genit. μονωθεὶς ἀέρος, ab aëre destitutus, apud Plat. in Tim. Interdum exponitur, solus sum. Aristot. eth. 1. c. 7. τὸ αὔταρκες τίθεμεν, ὃ μονούμενον αἱρετὸν ποιεῖ τὸν βίον, quum per se solum est. Dicitur etiam μονοῦσθαι ἐκ, id est, liberari, et quasi solitarium fieri. Plat. in Axioch. μονωθεὶς ἐκ τῆσδε τῆς εἱρκτῆς, liberatus hoc carcere. (Æsch. Suppl. 757.)

Μόνωσις, εως, ἡ, actio illa qua quempiam solum relinquimus, item solitudo, singularitas.

Μονώτης, ου, ὁ, solitarius, idem cum μοναστικὸς, μονήρης, et μονίας. Demetr. Phal. Ὅσῳ γὰρ αὐτίτης καὶ μονώτης εἰμὶ, φιλομυθότερος γέγονα. Dicitur et μονώτης βίος, solitaria vita, apud Arist. eth. 1. c. 8.

Μοναὶ, solitariè, clam.

Μοῦνος, ου, ὁ, poëticè pro μόνος, solus, unus, unicus. Odyss. π'. δαμασαίατο μοῦνον ἐόντα. † et Hesiod. Theog. 143.†

Μουνὰξ, seorsum, singulatim, vel solùm, Odyss. θ'. Item μουνὰξ μάχη apud Suidam, ἡ μονομαχία, qua solus aliquis cum aliquo solo congreditur. Et, μουνὰξ κτείνειν, occidere in ejusmodi congressu. Odyss. λ'.

Μούνας, apud Hesych. κατὰ μόνας, solùm.

[Μουνόθεν. Herodot. Hist. lib. 1. ἔστι δὲ ὑπελίλειπτο ὁ βουλόμενος, μουνόθεν τάδε αὐτὸν εἴρετο ὁ Ἀστυάγης, &c.]

Μουνόω, ῶ, ad unum solum reddo, ad unicum redigo. Od. π'. ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων.

Μουνόομαι, οῦμαι, solus relinquor. Odyss. δ. μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσίν.

Composita.

Ἀπομονόω, ῶ, solum relinquo, solum esse facio.

Ἀπομονόομαι, οῦμαι, solus relinquor. item excludor. Thuc. εἴ τ' ἀπομονωθήσονται τῆς ξυμβάσεως κινδυνεύοντες, si excludantur à fœdere.

Ἐπιμονόω, desolo, i. solum reddo, solitudinem affero. item desero, destituo. unde ἐπιμονωθεὶς, destitutus.

Καταμόνας, solùm. Thucyd. l. 1. item seorsim; Synes. 135. Scribitur etiam, κατὰ μόνας.

ΜΟΡΕ'Α, ας, ἡ, morus: arbor quæ alio nomine συκάμινος. de qua Diosc. l. 1. c. 181.

Μόρον, ου, τὸ, morum: fructus mori arboris. Sic etiam dicebatur τὸ βρύον τῶν ἐλαιῶν. unde αἱ ἀνθοῦσαι ἐλαῖαι dicebantur μορίαι, inquit Zeno apud Etym. Pro μόρον scribitur et μῶρον.

Συκόμορος, et συκομορέα, arbor quam Plin. lib. 13. cap. 7. ficum Ægyptiam appellat: fructum ferens consimilem ficui parvæ albæ: ut testatur Gal. lib. 2. de alimentis: ubi et diversam eam esse à sycamino scribit: quamvis Diosc. l. 1. c. 182. hanc etiam à quibusdam sycaminon appellari tradat. Scribitur et συκάμορος, et συκομορέα. Lucæ 2.

Συκόμορον, τὸ, fructus sycomori: de quo Diosc. et Gal. locis citatis.

Συκομορίτης οἶνος, vinum quod conficitur ex sycomoris. Diosc. l. 5. c. 42.

ΜΟΡΜΥ'ΡΩ, murmuro: verbum fictum à fluviorum strepitu. Ab Hesych. exp. etiam, inundo. Il. φ'. Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος.

Μορμυρίζω, aquæ strepitum refero. Suid. et Hesych.

Μορμύρος, piscis, de quo Aristot. et Athen. l. 7.

Ἀναμορμύρω, (comp.) cum murmure bullio, bullas cum murmure eructo. Hom. Od. μ'. Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη.

ΜΟΡΜΩ', οῦς, ἡ, mulier horrenda et monstrosa facie, ut strix: indeque pro larva et terriculo accipitur. Aristoph. in Equit. ceu interjectionem seu adverbium exclamandi posuit: μορμὼ τοῦ θράσους! ô horrendam audaciam! Et Theocr. idyll. 15. μορμὼ δάκνει ἵππος. Pro eodem dicitur et μορμὼν, όνος, apud Arist. in Acharn. et in Pace, et apud Xen. Hell. 4. Hesych. μορμῶνας esse dicit dæmonas erraticos.

Μορμύσσομαι, terreo, terrorem injicio vel incutio. Call. hymn. in Dian. Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται.

Μορμολύττομαι, territo, perterrefacio: ac propriè, larvis spectrisque et similibus terriculis terrifico, et consequenter, deterreo. Xen. in symp. ἀλλὰ τί δὴ ποτε ἡμᾶς μὲν οὕτω τοὺς φίλους μορμολύττῃ ἀπὸ τῶν καλῶν; à pulchris deterres? Sic et Plutarch. symp. 5. in fine problem. 7. Accipitur etiam pro, formido, metuo. Autor Axiochi, διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον, eos qui mortem formidant. Apud Hesych. legitur et μορμολύττει, quod exp. φοβερίζει, terret.

Μορμολύκειον, sive μορμολύκιον, ου, τὸ, larva. ‡ Plat. Ph. §. 24.‡ Aliquando ita nominantur tragicorum et mimorum personæ. Aliquando terricula et spectra. Luc. in Philopseude, παντοδαπόν τι καὶ ἀνθρώπινον μορμολύκειον καὶ γιγάντειον. Apud Strab. legitur et μορμολύκη, itidem pro larva et spectro, ἥτε γὰρ λαμία μῦθός ἐστι, καὶ ἡ γοργὼ, καὶ ὁ ἐφιάλτης, καὶ ἡ μορμολύκη.

ΜΟ'ΡΟΧΘΟΣ, ου, ὁ, morochthus: lapis quidam Ægyptius, quo utuntur linteones ad dealbandas vestes, teste Dioscor. l. 5. c. 152. Apud Gal. simpl. med. l. 9. legitur et μόροξος pro eod.

ΜΟΡΥ'ΣΣΩ, inquino, contamino, fœdo. Hom. Od. ν'. (de vestimentis Ulyssis:) Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, καπνῷ μεμορυγμένα καπνῷ.

ΜΟΡΦΗ', ῆς, ἡ, forma. Plerunque de forma humana, quæ et, species oris. Od. θ'. Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 2.† Plutarch. ad præfect. indoct. ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντας. Et metaph. μορφὴ ἐπέων. de venusto et eleganti orationis genere. Odyss. λ'. De forma seu aspectu Plut. in Pericle, αὐτοῦ τινα μορφὴν ἐντύπωσε. Et de forma totius corporis et cujusvis rei. Plat. pol. 2. ἀλλάττοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς. Theophr. διαφέρουσι δὲ τῇ μορφῇ τῇ ὅλῃ. Item, μορφαὶ θεῶν, deorum formæ, apud Xen. (Μορφῆς τύπωμα. Eurip. Phœniss. 156. Soph. Tr. 712. Œdip. Tyr. 763.)

Μορφάεις, εντος, ὁ, formosus. Pind. [Isthm. Od. 2. 30. ἰδεῖν τε μορφάεις. Schol. legit μορφᾶεσσ'.]

Μορφόω, ῶ, formo, figuro. Phil. de mundo, εὐπρεπὴς θεῷ, ἄμορφα μορφοῦν.

Μορφόομαι, οῦμαι, formor, figuror: Galat. c. 4. et Plut. de an. generat.

Μόρφωμα, τὸ, formatura, forma. Hesych. [Eurip. He-

len. 19. κύκνου μορφώματ' ὄρνιθος λαβών. Antiop. 3. ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν Γυναικομίμῳ διαπρεπεῖς μορφώματι; Plat. Gorg. φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρεπεῖς μορφώματι.] (Æsch. Ag. 882. 1227. Eum. 415.)

Μόρφωσις, ἡ, formatio, ipsa formandi actio, seu formæ impressio. Item pro forma et imagine. Hesych. et Suid.

Μορφώτρια, ἡ, formatrix. Eurip. in Troad. [437.]

Μορφίζω, formam mentior, concilio formam. Ammon.

Μορφάζω, nuo et annuo. Item gestum adhibeo. Xenoph. in symp.

Μορφασμὸς, ὁ, genus saltationis quod diversorum animalium motus imitabatur. Poll. l. 4. c. 14. Athen. l. 14.

Μορφύνω, formæ lenociniis exorno. Hesych.

Μορφὼ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios, calyptram et pedicas habentis.

Μορφεὺς, filius aut minister somni, ita dictus quòd dormientibus inducat varias formas et rerum simulacra.

Composita.

Ἀγλαόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, conspicuus forma, luculenta forma præditus.

Ἀγριόμορφος, qui agresti aspectu est, ferinam faciem habens. Orph. in Argon.

Αἰλουρόμορφος, cati formam gerens.

Αἰολόμορφος, varias formas gerens. Idem ibid.

Ἄμορφος, informis, nulla forma præditus. (Æsch. Eum. 416.) Phil. de mundo. Item informis, i. deformis, squalidus, incultus. Luc. Plut. in consol. ad uxor. Comp. et superl. irreg. ἀμορφέστερος, et ἀμορφέστατος, deformior, deformissimus. Eust. ex Herodot.

Ἀμορφία, ἡ, q. d. informitas, forma nulla. Item deformitas, forma indecora. Plut. in consol. ad ux.

Ἀμόρφωτος, non formatus.

Ἀνθρωπόμορφος, humanam formam habens: apud Strab.

Ἀνθρωπομορφόω, humanam formam tribuo.

Ἀντίμορφος, contrariam seu adversam formam reddens. Lucian.

Γυναικόμορφος, muliebrem formam habens. Eurip. in Bacch. [852.]

Διαμορφόω, informo, deformo.

Δίμορφος, biformis.

Δύσμορφος, deformis, infelici forma præditus. Item deformis, i. turpis aspectu. Plut. περὶ πολυπραγμ.

Δυσμορφία, deformitas, forma turpis et indecora.

Δυσμόρφωσις, formæ depravatio. Plut.

Ἐκμορφόω, deformo, formam exprimo et effingo.

Ἔμμορφος, forma indutus, informatus.

Ἑτερόμορφος, qui alterius et diversæ formæ est. Alex. Aphr.

Εὔμορφος, decorus, et insignis formâ, formosus. [Herodot. Hist lib. 1. καὶ οὕτω αἱ εὔμορφοι τὰς ἀμόρφους καὶ ἐμπήρους ἐξεδίδοσαν.] (Æsch. Ag. 425. 463. Suppl. 1010.)

Εὐμορφία, bona forma, i. decôra, et honesta. Luc. in Scyth. Philostr. ep. 38. Eurip. in Andr. (Æsch. Pr. 494.)

Ζωόμορφος, animalis formam habens.

Θηλύμορφος, qui fœminea forma est. Aristot. [Eurip. Bacch. 352. ἐξιχνεύσατε Τὸν θηλύμορφον ξένον, &c.]

Ἰδιόμορφος, qui propriæ ac peculiaris cujusdam formæ est.

Καλλίμορφος, pulchrâ formâ decorus, formosus. Eur. in Her. fur.

Λαμπροπυρσόμορφος, cujus facies rutilo splendore coruscat: angeli epitheton, apud Naz.

Μεταμορφόω, transformo, transfiguro. Athen. l. 8. Phil. de vita M. l. 1.

Μεταμόρφωσις, transfiguratio, in aliam formam mutatio. Ammon.

Μονόμορφος, uniformis.

Ὁμοιόμορφος, ejusdem formæ, similis formæ. Laërt.

Παντόμορφος, omniformis, qui omnes formas habet. Merc. Trism.

Ποικιλόμορφος, variis formis indutus. Eurip. item versicolor: ut, ἱμάτιον ποικιλόμορφον, apud Aristoph. in Plut. [530.]

Πολύμορφος, multiformis. Aristot. hist. an. l. 8. c. 28. Nonn. in paraphr. Joan.

Σύμμορφος, conformis. Rom. 8. ad Philip. 3.

Συμμορφόω, conformem facio, eandem formam induco.

Συμμορφόομαι, conformis fio, ad Philip. 3.

Ταυρόμορφος, tauri formam habens. Ut, Ταυρόμορφον ὄμμα. Eurip. in Ione.

Τρίμορφος, triformis. Eurip. (Æsch. Pr. 515.)

ΜΟ'ΣΣΥΝ, υνος, ὁ, turris propugnaculum. Hesych. Peculiariter dici volunt de turri lignea. de propugnaculo ligneo: nec non de muro ligneo: unde μοσσύνοικοι, qui in ligneis turribus sedes suas et domicilia habent, Apoll. Arg. l. 2. ‡ 1019.‡ Idem μόσσυνα vocat sedem ligneam, tribunal seu suggestum ligneum, eod. lib. canens, Αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσων, Ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει.

ΜΟ'ΣΧΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, vitulus, vitula. Eurip. apud Athen. l. 14. μόσχων τέμνει σάρκας. [Phœniss. 612.] Hebr. 9. τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Accipitur etiam pro bove novella seu tertiæ ætatis. ut apud Nic. in Ther. Ἠὲ καὶ ἀστόργοιο κατείρυσεν οὔθατα μόσχου Πρωτογόνου, στέργει δὲ περισφαραγεῦσα γάλακτι. Orpheo autem mensis vocatur μόσχος μονόκερως, tempore intermenstrui, ut testatur Proclus apud Hesiodum in diebus. Eust. verò ipsum quoque annum circa hoc tempus μόσχον μονόκερων appellari posse existimat. ¶ Μόσχος in arbore quoque dicitur novellum et tenellum germen, seu ramulus tenellus. Nic. in Ther. ταμὼν ἀπὸ κλήματα σίδης, Ἠὲ καὶ ἀσφοδέλοιο νέον πολυαυξέα μόσχον. Sunt qui μόσχους interpretentur stolones; alii pampinos, capreolos, claviculos: nonnulli viviradices. Item adjectivè, pro ἁπαλός. Ut Il. λ'. μόσχοισι λύγοισι, teneris vitilibus seu viminibus è vitice pullulantibus. ¶ Μόσχος recentioribus apud Græcos medicis dicitur etiam pretiosissimum odoris genus, quod ex umbilici cujusdam animalis Indici vomica erumpit, ut testatur Aëtius in lib. περὶ τροφῶν δυνάμεων. Sunt qui μόσχον esse velint eum qui ab Hieronymo muscus dicitur, et inter pretiosa odoramenta nominatur, lib. 2. adversus Jovinianum.

Μόσχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitulinus. ut, μόσχειος κυνοῦχος, apud Xen. in Cyneg. lorum vitulinum retinendis et ductandis canibus. et μόσχειος ἱμὰς, lorum seu flagrum è pelle vitulina.

[Μόσχειος. Eurip. Elect. 811. μοσχίαν τρίχα τεμὼν, &c.]

Μοσχέη, sive μοσχῆ, ῆς, ἡ, sub. δορὰ, pellis vitulina, apud Poll.

Μοσχίας, ου, ὁ, q. d. ad vitulum accedens. ita dicebatur aries triennis, ut Eust. tradit.

Μοσχάριον, ου, τὸ, parvus vitulus, vitulus tenellus. Etym. et Hesych.

Μοσχίον, ου, τὸ, vitulus novellus. A Poll. l. 7. accipitur etiam pro agnello recens nato, ut apud Athen. l. 8. Item pro novello germine aut stolone. Hesych. et Suid.

Μοσχίδιον itidem pro novello germine. Aristoph. in Achar.

Μοσχιναῖος, in modum vituli lascivi exultans. Hesych.

Μοσχηδὸν, in modum vituli, more vituli. Nic. in Alex.

Μοσχεύω, surculis ex arbore demptis sero, ramis tenerrimis ex arbore avulsis planto. Theophr. de caus. plant. l. 3. (de palma:) τὰς γὰρ ῥάβδους φασὶ μοσχεύειν περὶ Βαβυλῶνα τὰς ἁπαλωτάτας. Sic, μοσχεύειν τὰ κλήματα, viviradices facere ex sarmentis. ibidem. Aliquando μοσχευόμενα sunt potiùs rami tenelli, qui ex arbore in humum deferuntur; ut sunt in oleis taleæ seu clavolæ: in vitibus malleoli. Metaphoricè etiam usurpatur apud Dion. Halicarn.

Μόσχευμα, τὸ, surculus, qui ex arbore demptus seritur. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 17. Expon. etiam, plantarium novellum, quod ex arbore in humum delatum fuerat, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 3. et malleolus, apud Phil. de vita M. l. 1. Item viviradix, propago, apud eundem de mundo.

Ὄσχος, ου, ὁ, idem quod μόσχος, ramus novellus, et peculiariter vitis ramulus tenellus: vel malleolus, aut palmes. Athen. lib. 11. ex Aristodemi lib. 3. (de Pindaro:) τοῖς σκίροις φησὶν Ἀθήναζε ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου. τρέχειν δ' αὐτοὺς, ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον, τὸν καλούμενον ὄσχον. Pro eodem scribitur et Ὦσχος, apud Hesych.

Ὄσχη, apud Eust. et Hesych. itidemque apud Harpocr. et Suid. sive ὤσχη, ης, ἡ, apud eundem Suid. et apud Etym. idem cum ὄσχος sive ὦσχος. propriè de ramis vitis: impropriè dicitur etiam de aliis ramis; ut apud Nic. in Alex. usurpatur de ulmi ramis. ¶ Ὄσχη, apud Hippocr. accipi etiam pro scroto, ut ὄσχεος et ὀσχέα, annotatur.

Ὄσχεος et ὄσχεον, idem cum ὄσχος et ὄσχη. Hesych. Frequentiùs pro scroto capitur. ¶ Reperitur etiam Ὀσχέα, ας, ἡ, in ead. signif. Aristot. de generat. anim. lib. 1. cap. 12. ὅσοις ἐν φανερῷ εἰσὶν οἱ ὄρχεις, ἔχουσι σκέπην δερματικὴν, καλουμένην ὀσχέαν. ¶ Eadem ὀσχέα ab eodem, l. 1. hist. an. c. 13. vocatur ὀχεύς. ¶ Unde et Eust. cum Etym. ὀσχεὸν pleonasmo literæ σ dictum scribunt quasi ὀχεὸν, ab ὀχεύω. ¶ At Ὄσχιον Hippocrati est flexuosa circa os vulvæ extuberantia, inquit Gal. in lex. Hippocr.

Λακκοσχέας, ου, ὁ, (*comp.*) ab Atheniensibus dicitur cui semper laxus est testiculorum sacculus. Luc. in Lexiph. μῶν ἐκεῖνον φὴς Δίωνα τὸν κατωπύγωνα καὶ λακκοσχέαν;

Composita ex μοσχεύω.

Μεταμοσχεύω, transplanto. unde Hesych. μετεμόσχευσε, exp. μετεφύτευσε.

Προμοσχεύω, plantaria facio, plantaria transfero. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. et alibi.

Ὑπομοσχεύω, clanculum et latenter propago, clanculum novellos surculos sero. Metaph. Eunapius apud Suid. οὗτοι μὲν ὧδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον.

ΜΟΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, linamentum seu linteum carptum, quod vulneribus inditur. Gal. ad Glauc. καὶ διὰ τοῦ πυουλκοῦ τοῖς κόλποις ἐνιέντα, ἔπειτα μοτῷ τιλτῷ βύειν τὸ στόμα. Paul. Ægin. σφηνίσκοις, ἢ μοτοῖς πλείοσι, χωρίσωμεν ἀπ' ἀλλήλων. Scribitur etiam μοτὸν, τὸ, apud Eust. Pro eodem invenitur etiam μοτὴ, apud Q. Calabrum, ἐφύπερθε μοτάων, penicillorum vulnerariorum. nisi hoc μοτάων sit ab ὁ μοτής.

Μοτάριον, ου, τὸ, idem quod μοτὸς sive μοτὸν, i. linamentum concerptum, quod vulneri inditur, apud Ægin.

Μοτόω, ῶ, linamentum vulnerarium indo. Paul. Ægin. Hesychio μοτῶσαι est πληρῶσαι, citaturque ex Apsyrto, μοτοῦν τοῖς τίλμασι. Item penicillo vulnerario indito curo; unde μοτώσει, apud Hesych. et Suid.

Composita.

Ἄμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui linamentis vulnerariis oppleri nequit. Item inexplebilis. Ἄμοτον, adv. continenter. Apoll. Arg. l. 1. Τοὶ δ' ἄμοτον, λήξαντος ἔτι, προὔχοντο κάρηνα. Iliad. τ'. Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα.

Διαμοτόω, illitum linamentum vulneri indo, vel potiùs, linamento indito vulnus disjungo, et impedio ne coëat. Paul. Ægin.

Ἔμμοτον, (sub. φάρμακον,) medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis excerptum intra ulcera ejusque sinus reconditur. Gal. Ab hoc genere medicamentorum ἔμμοτοι dicuntur apud Hipp. lib. περὶ ἄρθρων, qui ulcere cavo laborant: quòd curationem διὰ τῶν μοτῶν desiderent, ut annotat Galen. comm. 3. Ab aliis ἔμμοτοι dicuntur, quibus μοτοὶ et penicilli inditi sunt. (ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος, δώμασιν ἔμμοτον. Æsch. Ch. 469.)

ΜΟΥΝΥΧΙ'Α, ας, ἡ, Munychia: portus Atheniensium munitissimus, in quo Dianæ Munychiæ fanum erat, supplicum asylum. Unde apud Poll. ἔφερον εἰς μουνυχίας Ἀρτέμιδος, sub. ἱερὸν, ferebant in Munychiæ Dianæ templum. Et Demosth. pro Ctesiph. οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέζετο, non ad Munychiæ asylum confugiebat, non ad Dianæ aram sedebat.

Μουνύχιος, et fœm. gen. Μουνυχιὰς, incola ejus loci, teste Stephano: qui localia adverbia hæc affert, Μουνυχιάθεν, Μουνυχίαζε, Μουνυχιάσι.

Μουνυχιὼν, dicitur mensis, in quo sacra fiebant Dianæ Munychiæ; mensium Atticorum decimus; ut tradit Hippocr. et ex eo Suidas. Meminit ejus Plutarchus in fine Phocionis, et in Demetrio.

ΜΟΥ͂ΣΑ, ης, ἡ, Musa, dea cantus. De quarum numero, et quæ cuique tribuantur, vide Plut. sympos. 9. probl. 14. Od. ώ. Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, Θρήνεον. Et, μοῦσα ἀρχεσίμολπος, apud Athen. l. 4. Bonarum etiam literarum præsides eædem credebantur, et humanitatis. Plut. in Rom. οὔτε μουσῶν, οὔτε χαρίτων ἐπιδεὴς ἀνήρ. Aliquando accipitur pro ipso cantu. Plut. sympos. 1. τὸν Κύκλωπα μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. Herodian. lib. 4. πάσης τε γὰρ μούσης ὄργανα πανταχοῦ διακείμενα ποικίλων ἦχον εἰργάζετο, omnifaria musica instrumenta. (Eurip. Phœniss. 1665.) ☞ Suid. et Eust. à μάω, ῶ, (quæro,) derivant: quoniam est πάσης παιδείας αἰτία. quod etymon sequitur et Plato in Cratylo. Plutarch. autem in lib. περὶ φιλαδελφ. ait, μούσας vocatas quasi ὁμοῦ δι' εὔνοιαν ἀεὶ καὶ φιλαδελφίαν οὔσας. † Sic et Scholia Hesiodi in Theog. v. 1.† Alii quasi ὁμοούσας dictas volunt, quòd uno nexu omnes disciplinæ teneantur, atque fiat ἐγκυκλοπαιδεία. Euseb. verò παρὰ τὸ μυεῖν, significante διδάσκειν et παιδεύειν.

Μουσικὸς, οῦ, ὁ, musicus. Ut, μουσικὰ ὄργανα, apud Demetr. Phal. et, μουσικὸν ὀστέον, tibia ad faciendos musicos modulos apta, Plut. symp. 4. Item, μουσικὸς, qui canit, canorus. Item, artis canendi peritus. Plut. de sera numinis vindicta, περὶ μουσικῶν ἀμούσους, καὶ πολεμικῶν ἀστρατεύτους διαλέγεσθαι. Aristoph. in Vesp. ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικὸς, vir sapiens et musicus, seu vir doctus. Dicitur etiam aliquis μουσικώτατος κατά τι vel περί τι, Athen. l. 4. Potest etiam accipi pro φιλόμουσος, musices amans: ut apud Isocr. μουσικὴ πόλις, urbs literarum amans. Et, τὰ μουσικὰ, musica, musici moduli, Xen. Pæd. 1. Μουσικὴ, sub. τέχνη, vel ἐπιστήμη, musica, seu musica ars, scientia modulorum concinnorum. Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας, et alibi.

Μουσικῶς, musicè, secundum modulos musicos, musicis modulis. Plut. de orac. Pyth. Item concinnè, scitè, eleganter. Isoc. in Soph.

Μουσικώτατα, doctissimè. Aristoph.

Μουσικεύομαι, musica ratione tempero cantica et modulor. Athen.

Μουσεῖος, ου, ὁ, musicus, idem cum Μουσικὸς, in Epigr.

Μουσεῖον, ου, τὸ, museum: locus musis et studiis destinatus: vel locus ubi musæ colebantur, et responsa ab eis reddebantur. Plut. (Aristoph. R. 93.) Item Μουσεῖα, festum in honorem Musarum. Poll. l. 1.

Μουσίζω, cantu contendo. Theocr. idyll. 8.

Μουσίκτης, ου, ὁ, apud Hesych. idem cum Μουσικός. ψάλτης.

Μουσόω, ῶ, numeris modulisque musicis exorno et venustius reddo. Apud Philostr. μεμούσωται, sonitum edit aut edidit, concentu resonat. Phrasis quoque concinna, et elegans, dicitur μεμουσωμένη, ad musicos modulos concinnitate proximè accedens. Plut. in Pericle. Dicitur vero aliquis μεμουσωμένος, qui literis humanioribus eruditus est. Plut. ad Colot.

Composita.

Ἄμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, musis non initiatus, musicorum mo-

dulorum imperitus. Plut. de orac. Pyth. Item cantandi imperitus. Epigr. l. 2. et apud Basil. et Plut. in symp. 4. Plerunque capitur pro indocto et rudi, et qui nec musicam, nec literas callet: et general. pro imperito cujusvis rei. Aristoph. in Vesp. ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. Item insulsus, illepidus, rusticus. Plut. symp. 4. (*Superl.* Eurip. Phœniss. 764.)

Ἀμούσως, imperitè, inscitè, illepidè.

Ἀμουσία, imperitia, item inelegantia. Apud Plat. pro discrepantia musicorum modulorum, et διαφωνίᾳ, poni traditur. [Alcib. οἱ τὰ τῆς πόλεως πράττειν ἐπιχειροῦσιν, ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη — τρίχα ἔχοντες ἐπὶ τῇ ψυχῇ, ὑπ' ἀμουσίας, καὶ οὔπω ἀποβεβληκότες, ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες, &c. De Rep. lib. 3. Ælian. Var. Hist. lib. 13. cap. 25.]

Ἀπόμουσος, à musis alienus, idem cum ἄμουσος. Eurip. (Med. 1091.)

(Ἀπομούσως. Æsch. Ag. 808.)

Ἐκμουσῶ, Ælian. [lib. 14. cap. 34.] idem cum μουσῶ. [Eurip. Bacch. 823. Διόνυσος ἡμᾶς ἐξεμούσωσεν τάδε.]

Ἔμμουσος, musicus. et, τὸ ἔμμουσον, ex musica compositum, seu musicos modulos in se habens.

Ἐμμούσως, musicè, vel musarum instinctu, Eustath.

[Εὔμουσος. Eurip. Iph. in Taur. 145. Τὰς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς βοὰν Ἀλύροις ἐλέγοις.]

Εὐμουσία, musica elegantia, musicus lepor. Julian.

Εὐμούσως, eleganter, eruditè. Plut.

Καταμουσόω, ῶ, numeris et modis exorno, et venustius reddo. Greg.

Παράμουσος, dissonus, musis seu cantui non conveniens. Et generaliter, alienus, abhorrens. (ἐκτὸς τοῦ καθήκοντος. Æschyl. Ch. 464.) Sic Mars dicitur esse Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς, apud Eurip. in Phœniss. [792.]

Πολύμουσος, multùm in musis versatus. Plut. symp. 8.

Ὑομουσία, musa porcina, cantus suium grunnitum referens. Aristoph. in Equit. θαυμάζω τῆς ὑομουσίας αὐτοῦ.

Φιλόμουσος, musarum amans vel musices. Xen. Pæd. 4. Item qui studiorum humaniorum seu politioris literaturæ amans est. Plut. symp. 8. οἶμαι δέ σε πεφροντικέναι, φιλόμουσον οὕτω, καὶ πολύμουσον ὄντα.

Φιλομουσία, musarum amor, seu musices amor.

Φιλομουσέω, musas seu musicam amo.

Χρηστομουσέω, ῶ. Dicebantur χρηστομουσεῖν, qui veteres modulos retinebant, nec novis coloribus fucabant. Athen. l. 14.

ΜΟ´ΧΘΟΣ, ου, ὁ, labor, molestia, vel ærumna. Paul. ad Thess. 1. c. 2. μνημονεύετε τὸν κόπον ἡμῶν, καὶ τὸν μόχθον, laborem nostrum, ac ærumnam. Phil. de vita Mos. lib. 1. οὐκ ἔσται μόχθος ἢ πόνος ἐν Ἑβραίοις. Theocr. idyll. 16. Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν. (Æsch. Ag. 1668. Eum. 248. Eurip. Phœniss. 649. 1353.)

Μοχθηρὸς, οῦ, ὁ, laboriosus, Hesych. Item ærumnosus, calamitosus, miser. Aristoph. in Plut. Item malus, improbus. Plut. symp. 7. Aristoph. in Plut. Item vitiosus: ut, μοχθηρὸς χυμὸς, succus vitiosus. Gal. l. ad Glauc.

Μοχθηρῶς, malè: unde, μοχθηροτέρως ἔχειν, pejùs se habere. Plat. 1. de rep.

Μοχθηρία, ἡ, malitia, improbitas. Demosth. de malè gesta leg. Item pro vitio. Arist. eth. 5. c. 1. et eth. 9. c. 4. (Aristoph. R. 424.)

Μοχθήεις, εντος, ὁ, laboriosus, ærumnosus. Nic. in Alex.

Μοχθέω, laboro. Thucyd. l. 2. Item efficio, effectum do. Aristoph. ταῦτα οἱ θεράποντες μοχθήσουσι. Eurip. μοχθεῖν πόνον, exantlare laborem. Interdum, laboribus et ærumnis premor. Eurip. apud Athen. lib. 13. μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπονεῖ. (Med. 1032. Phœniss. 509. 1492. Soph. Tr. 1064. cum Dat. et Acc.)

[Μοχθητέον. Eurip. Herc. Fur. 1251. Οὐκοῦν τοσαῦτά γ', εἰ μέτρῳ μοχθητέον.]

Μόχθημα, τὸ, labor, ærumna. Æschyl. in Prometh.

Μοχθίζω, laboro, afflictus sum. Il. β'. Ἕλκει μοχθίζοντα.

Composita.

Ἀγονόμοχθος, mulus seu mula, Hesych. quòd sterilitati hoc animal obnoxium sit.

Ἀμόχθητος, ὁ καὶ ἡ, laboris expers, ἄμοχθος. Oppian.

Ἄμοχθος, ου, ὁ καὶ ἡ, laboris et ærumnarum expers. [Xenophon, Mem. lib. 2. cap. 1. §. 33. Pind. Nem. i. 55. Οἶδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ προσφέρων τόλμαν, παραιτεῖται χάριν.]

Ἀμοχθεὶ, citra laborem. Suid. (Æsch. Pr. 208.) [Eurip. Bacch. 194. Ὁ θεὸς ἀμοχθεὶ κεῖσε νῷν ἡγήσεται.]

Ἀμοχθὶ, idem. ex Lascari.

Βαρύμοχθος, cum gravibus laboribus conjunctus. in Epigr.

Ἐκμοχθέω, exantlo. Apud Plut. ἐκμεμόχθηνται δεσμοῖς, expon. in vinculis versati sunt. [Æschyl. Prometh. 823. ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου, Ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκε, φράσω, &c. Eurip. Iph. in Taur. 83. —— πόνων τ' ἐμῶν, οὓς ἐξεμόχθουν περιπολῶν Καθ' Ἑλλάδα. 1455. Troad. 641. 873. Herc. Fur. 22. 309.]

Ἔμμοχθος, laborum et ærumnarum plenus, vel qui in laboribus et ærumnis versatur. Eurip.

[Ἐμμοχθέω. Eurip. Dan. 70. Ὅσοι τε δεσμοῖς ἐμμεμόχθηνται βροτῶν, &c. al. leg. ἐκμεμόχθηνται.]

Ἐμπεδόμοχθος, constanter et perpetuò laboriosus. Pindar. in Olymp.

Εὔμοχθοι, honesti labores, seu qui in res honestas conferuntur.

Ἡμιμόχθηρος, semimalus. Plat. l. 1. de rep.

Κακόμοχθος, in vanum laborans.

Κλυτόμοχθος, clarus laboribus. in Epigr.

Λιγύμοχθος, stridula voce seu cantu laborans. Aristoph. in Avib.

Πολύμοχθος, cum multis laboribus et ærumnis conjunctus, ærumnosus: ut, πολύμοχθος Ἄρης, Euripid. in Phœn. [791. 807. Λαβδακίδαις πολυμόχθοις. Schol. τοῖς πολλοὺς καμάτους ὑπομεμενηκόσιν. Hec. 96. Iph. in Aul. 1330. Herc. Fur. 1196. Elect. 1329. Ἐνὶ γὰρ κἀμοὶ τοῖς τ' οὐρανίδαις Οἶκτοι θνητῶν πολυμόχθων. Soph. Aj. 648. Schol. Œd. Col. 160. κλύεις ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα; 1294. Theocr. Idyll. xxviii. 8. Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν, &c.] Item laboriosus: ut, πολύμοχθοι ἄγγελοι, apud Orph.

Προμοχθέω, priùs affligor. Eurip. in Suppl. [1233.]

[Συμμοχθέω. Eurip. Iph. in Taur. 690. Ταῦτ' ἔστιν ἡμῖν, εἴ σε συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ Κτενῶ.]

Ὑπομόχθηρος, subimprobus, subineptus.

Φιλόμοχθος, laborum amans.

Φιλομόχθηρος, malorum seu improborum amans: vel amans improbitatis. Poll. ex Philonide.

ΜΥ͂, est nomen literæ; quam à Democrito vocatam esse μῶ testatur Eust. ¶ Est et vocula quæ pro flebili sono posita invenitur apud Aristoph. initio equitum. [v. 10. Thesm. 238.]

Μυτακίζω, literam μ nimis crebrò itero. unde μυτακισμὸς, frequens literæ μ iteratio.

ΜΥΔΑ´ΖΟΜΑΙ, aversor, abhorreo ab. Nic. in Alex. Αὐτὰρ ὃ ναυσιόεις, ἐμυδάξατο δαῖτα.

ΜΥΔΑ´Ω, ῶ, F. ήσω, nimio humore et uligine vitior, præ nimio madore putresco. † Soph. Œd. Tyr. 1278.† Philo de mundo. λίθων οἱ κραταιότατοι ἆρ' οὐ μυδῶσι καὶ σήπονται; nonne humore putrifico affecti putrescunt tandem? Et apud poëtam, μυδόωσα δ' ἀπὸ χροὸς ἔρρεε λάχνη, putrifica uligine vitiata.

Μύδησις, est quum aliquid nimio humore vitiatur. Diosc. l. 1. c. 6. et alibi. De oculis inprimis dicitur, eorumque præsertim palpebris, quæ adipe tumentes, humorem assiduè emittunt. Ut apud Diosc. πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μυδήσεις τῶν βλεφάρων, ad superfluo humore redundantes palpebras.

Μυδαλέος, humidus, uvidus, madidus. Hesiod. in Erg. χρῶτά τε μυδαλέον θείη. Item nimio madore vitiatus, putris ex nimia uligine. Apoll. Arg. 2. ‡ 1108.‡ Μυδόεις, idem: apud Nicand.

(Διαμυδαλέος δάκρυσι. (*comp.*) Æsch. Pers. 538.) ‡ διὰ μυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσ', per tmesin pro διατέγγουσι. Vox διαμυδαλέοις nuspiam exstat. Blomf.‡

Μυδαίνω, putrefacio. Propriè nimio madore et uligine putrefacio. στάζω, Hesych. Pro humecto videtur usurpare Apollon. Rhod. Arg. lib. 3. ‡ 1041.† Ἦρι δὲ μυδήνας, τόδε φάρμακον ἠΰτ' ἀλοιφῇ Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας.

ΜΥΔΡΙ´ΑΣΙΣ, εως, ἡ, oculi vitium est quo pupilla effunditur et dilatatur, aciesque ejus hebescit, ut tradit Celsus lib. 6. cap. 6. et Paul. Ægin. l. 3. c. 22.

ΜΥ´ΔΡΟΣ, ου, ὁ, quidam expon. ferrum ignitum. Alii, globus candens, massa candefacta seu ignita. Strab. lib. 6. ἀνεῳγμένων τούτων τῶν στομάτων, δι' ὧν τὸ πῦρ ἀναφυσᾶται, καὶ μύδροι καὶ ὕδατα ἐκπίπτει. Pro eo Aristotel. dicit, μύδροι διάπυροι. Sic et apud Diog. Laërt. lib. 2. Ἀναξαγόρας ἀσεβείας κρίνεται, διότι τὸν ἥλιον μύδρον ἔλεγε διάπυρον. A philosophis sol etiam dicitur μύδρος, ut scribit Luc. unde ἀμυδρὸς, q. d. non pellucidus. Etym.

ΜΥ´ΔΩΝ, ωνος, ὁ, caro fungosa in ulcere fistuloso, in quo callosæ oræ sunt, sinus verò mucosi. Poll.

ΜΥΕΛΟ`Σ, οῦ, ὁ, medulla. Il. χ'. ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν. Il. ύ. μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἔκπαλτο. At Sophoc. in Trach. et alii tragici μυελὸν λευκὸν vocitarunt cerebrum: quòd turpe putaretur nominare τὸν ἐγκέφαλον. (794. Æschyl. Ag. 76.) Hom. Od. β'. ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν appellat, quoniam farra vires addunt corpori, ut ὁ μυελὸς τοῖς ὀστοῖς. Apud medicos est μυελὸς ἐγκεφαλίτης, medulla cerebralis; hoc est, ipsum cerebrum. et μυελὸς ῥαχίτης medulla spinalis, per rachin sive spinam totam descendens. item νωτιαῖος, διαυχένιος, et ψοίτης. ☞ Etym. deducit à μύω.

Μυελόεις, εντος, ὁ, medullæ plenus, medullosus. Od. ι.

Μυελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, medullæ speciem gerens, ad medullæ naturam accedens.

Μυελόω, medulla impleo.

Ἀμύελος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) carens medulla.

ΜΥΕ´Ω, ῶ, F. ήσω, propriè est, doceo ea quæ ad res sacras seu divinas pertinent, instruo in sacris; initio. Quidam interp. (ex Eusebio, lib. 2. de præpar.) honesta bonaque doctrina instituo. Plut. in lib. de exilio, (de Eumolpo:) ὃς ἐκ Θρᾴκης μεταστὰς ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας. ☞ Factum dicitur ex μύω, quoniam τοῖς μύσταις necesse est μύειν τὸ στόμα, καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται. Eustath.

Μυέομαι, οῦμαι, initior sacris, instituor doctrina quæ ad res sacras pertinet. Luc. in Scytha, ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις. Et cum accus. Aristoph. in Plut. μῶν οὐκ ἐμυήθης ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα. (R. 158.) Item generaliter, doceor, instituor. Plat. in Sympos. ταῦτα μὲν οὖν ἐρωτικὰ, ὦ Σώκρατες, ἴσως κἂν σὺ μυηθείης.

Μύημα, τὸ, q. d. initiamentum. Item id quod docetur is, qui sacris initiatur. Areth.

Μύησις, εως, ἡ, initiatio. Hesych.

Προμύησις, (*comp.*) præinitiatio. Plut.

Μύστης, ου, ὁ, mysta: qui initiatur sacris, seu initiatus est, qui admittitur ad sacrorum arcana. Exponitur etiam, sacra discens, item mysteriorum peritus. Plut. in Alcib. τοὺς δ' ἄλλους ἑταίρους παρεῖναι, καὶ μυεῖσθαι, μύστας προσαγορευομένους. Apud eundem in ejusdem vita, ἱερεῖς δὲ, καὶ μύστας, καὶ μυσταγωγοὺς ἀναλαβών. Exponitur etiam, discipulus et conscius mysteriorum. Item μυσταγωγὸς, apud Dionys. Areopag. (Adj. Aristoph. R. 373.)

Μύστις, ιδος, ἡ, quæ initiatur sacris, sive initiata est. Apud Greg. μύστιδες quidam interpr. consciæ mysterii. In anthol. epigr. lib. 5. μύστις μολπὴ, mysticum carmen.

(Μυστοριακός. Sch. Aristoph. R. 346.)

[Μυστηρικός. Aristoph. Acharn. 747. Χήσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικᾶν. Schol. Ὅτι ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δήμητρος χοῖρος θύεται.]

Μυστήριον, ου, τὸ, mysterium. (Aristoph. R. 159.) Exponitur etiam, arcanum ad aliqua sacra pertinens: res arcana, et paucis cognita, neque communicanda nisi initiatis. Herodian. l. 8. καὶ νῦν φυλάσσοντες τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον, ὅς ἐστι τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς σεμνὸν μυστήριον, i. servato etiam militari jurejurando, quod est unum Romani principatus mysterium sanctissimum.

Μυστηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cui subest mysterium; qui fit cum aliquo mysterio; mysticus. Plut. de loquacitate, καὶ τὸ ἅγιον, καὶ τὸ μυστηριῶδες τῆς σιωπῆς.

[Μυστηριῶτις. J. Poll. Onom. lib. 1. §. 36. Athen. Deipn. lib. 6. καὶ τὸν κήρυκα ἐκ τοῦ γένους τῶν κηρύκων τοῦ τῆς μυστηριώτιδος. Vide Casaub. Animadv. col. 410. 41. Æschin. Orat. de falsa Legat. καὶ τοῖς σπονδοφόροις τοῖς τὰς μυστηριώτιδας σπονδὰς ἀπαγγέλλουσι μόνοι τῶν Ἑλλήνων Φωκεῖς οὐκ ἐσπείσαντο.]

Μυστικὸς, οῦ, ὁ, mysticus, cui subest mysterium. Apud Poll. μυστικαὶ ἡμέραι. Greg. καὶ ἅμα μυστικός τις καὶ ἀπόρρητος οὗτος ὁ λόγος. Et, τὰ μυστικὰ, quæ et μυστήρια, apud Thucyd.

Μυστικῶς, mysticè, cum mysterio. Greg. quando res arcana significatur per manifestam, spiritualis sensus et supernaturalis per naturalem.

Composita.

Ἀμύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non initiatus, profanus. Luc. de salt. σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα. Plat. de def. orac. οὐδεὶς τῶν βεβήλων καὶ ἀμυήτων, nemo è profanis nec initiatis.

Ἄμυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμύητος, Dion. Areop.

Ἱερομύστης, ου, ὁ, qui sacris mysteriis initiat, qui sacra mysteria tradit, sacrorum præfectus et antistes, qui mysteriis et ritibus sacris præest. Suid. Apud Areop. ἱερομύσται, theologi, qui primi ceremonias condiderunt.

Συμμύστης, iisdem sacris initiatus, socius in sacrorum initiatione. Philopon.

Χριστομύστης, qui Christo seu Christianis sacris et Christianæ doctrinæ initiat, Christi sacerdos.

ΜΥ´ΖΩ, clausis labris quendam ex naribus sonum emitto; qualis est gementium. (Æsch. Eum. 118. 189.) Exponitur etiam, musso sive mussito: ut apud Aristoph. in Thesmoph. [238.] τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς. Sic apud Plut. μύσας τῷ λογισμῷ, secum mussans inter reputandum facinus. Apud Aristot. de anim. l. 4. μύζει, καὶ τριγμὸν ἀφίησι, exp. mutit, et stridet. Idem. l. 8. μύζων, καὶ στένων. ¶ Item sugo. Xen. ἀναβ. l. 4. Ἔδει δὲ, εἴ τις διψῴη, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν τοὺς καλάμους.

Pertinentia ad μύζω, in priori signif.

Μυγμὸς, οῦ, ὁ, sonus qui labiis occlusis erumpit; qualis est fortiter sugentium: sed et ex naribus emittitur; qualis est gementium; unde exp. etiam στεναγμός. (Æsch. Choëph. 22.) Potest etiam exponi, mussatio, seu mussitatio. Usurpatur ab Arist. de piscibus hist. an. l. 9.

Μυχθίζω, exp. suspiro, ingemisco: unde apud Æsch. in Prometh. ἀναμυχθίζομαι, pro eodem. [Non invenio Verbum Μυχθίζω apud Æschylum, sed Ἀναμυχθίζω occurrit in Prometh. 742.] Ab Hesychio et Suida exponitur, irrideo.

Ἐπιμύζω, (*comp.*) suspiro summissè, compressis labris gemo, et ita ut gemitus vix exaudiri possit. Il. δ'. αἱ δ' ἐπέμυξαν, Ἀθηναίη τε, καὶ Ἥρη.

Ἐπίμυξις, suspirium tale, seu gemitus talis.

Pertinentia ad μύζω, i. sugo.

Μυζέω, ῶ, idem quod μύζω, sugo. Plut. de Demosth. loquens: φάρμακον ἔχων ὑπὸ τῇ σφραγίδι, μυζήσας ἀπέθανε.

Μυζάω, ῶ, idem quod μύζω, seu μυζέω. Suid. et Eustath.

Ἐκμυζέω, exugo, sugo. Alex. Aphr. probl. l. 2. τὴν σίφωνα ἐκμυζοῦντες, ἕλκομεν τὸν οἶνον.

Ἐκμυζάω, ῶ, idem quod ἐκμυζέω, exugo. Il. δ'. Αἷμ' ἐκμυζήσας. Luc. in Tim. ἐκμυζήσαντες μυελόν. Et apud Dioscor. δεῖ δὲ μὴ ἄσιτον εἶναι τὸν ἐκμυζῶντα.

Ἐκμύζησις, exuctio, id est, ipsa exugendi actio, vel suctio, seu suctus. Dioscor.

ΜΥ͂ΘΟΣ, ου, ὁ, verbum, dictum, oratio, sermo, colloquium. Idem quod λόγος. Iliad. ά. et θ'. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας; Odyss. τ'. Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον. Iliad. τ'. τέλος μύθῳ ἐπιθεῖναι, dicendi finem facere. Od. δ'. μῦθον τελεῖν, efficere quæ dicta fuerunt. Plat. in Tim. ὥστε περὶ τούτων τὸν εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους πρέπει μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, Cicer. interp. ut, si probabilia dicentur, nihil ultra requiratis. Frequens est modus, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, non est meus hic sermo, apud Plat. Plut. Luc. &c. ¶ Item μῦθος, fabula, i. quæ passim dicuntur. Ut, μύθους Αἰθαλίδου, quæ vulgò de Æthalide dicuntur, ex Apoll. Rhod. Sic ex Naz. τὸ τοῦ μύθου, ut est in proverbio, ut ferunt. Interdum pro fabula, i. pro sermone ficto et falso, veritatem tamen adumbrante: de quo fictionis genere vide Aristot. περὶ ποιητικῆς, et Aphth. in progymn. Hinc, ἐξηγηταὶ μύθων, explicatores fabularum, apud Luc. Et, μύθων ἀλληγορίαι, apud Plut. de aud. poëm. Integra etiam poëtarum scripta μῦθοι dicuntur, (ut et fabulæ apud Lat.) ut apud Athen. l. 5. ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος, fabulamentum de bello Trojano. ¶ Item μῦθος, consilium, suasio, μῆτις. Il. ά. Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους Εἰδήσειν, rescituram omnia mea consilia. ¶ Item seditio, factio, στάσις. ut exp. Od. φ'. Οὐδέ τιν' ἄλλην Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε. [rumor. Eurip. Med. 72. V. ib. 355. verbum. Æsch. Pers. 154. διὰ λεπτοτέρων μύθων ἔμολον. σαφεῖ δὲ μύθῳ. Pr. 642. Suppl. 456. Eurip. Med. 1084.]

Derivata à μῦθος, verbum, &c.

Μυθέομαι, dico, dictito. Il. λ'. Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι. † ἀληθέα, vera loqui. Hesiod. Theog. v. 28.† Aliquando signif. eloquor, vel narro: ut Od. ψ'. αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω. Interdum, confabulor, colloquor. Apoll. ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι μυθεῦντο, inter se fabulabantur. Item prædico, as. Item, suadeo.

Μυθητὴς, οῦ, ὁ, orator, susurro. Expon. etiam, στασιαστής. Eust. ex Anacr.

Μυθητὴρ, idem. Hesych.

Μυθέσκομαι, idem quod μυθέομαι. Il. σ'. Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, dictabant vel prædicabant.

Μυθίζω, loquor, dico, &c. Theocr. idyll. 21. Τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον. Exponitur etiam mussito, apud eundem ibid. χείλεσι μυθίζοισα.

Μυθίζομαι, idem. Exponitur etiam, vaticinor, prædico, is. Orph. in Arg. ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο, ut vaticinaretur.

Composita.

Ἀκριτόμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, verba sine judicio et sine delectu funditans. Il. β'. Exponitur et simpl. multiloquus.

Ἀμύθητος, ineffabilis, qui dicendo exprimi non potest. Demosth. Phil. 1. et in Mid.

Ἀπομυθέομαι, οῦμαι, interdico, prohibeo, vel dehortor, dissuadeo. Il. ί. μάλα γάρ τοι ἔγωγε Πόλλ' ἀπεμυθεόμην.

Βραχυμυθία, ἡ, breviloquentia.

Διαμυθέομαι, q. disloquor; loquor aliter atque res est, seu gnarus, seu ignarus.

Διαμύθησις, Hesych. sermo fallens.

Διχόμυθος, qui ambiguè loquitur: unde τὰ διχόμυθα, ambigua. Eurip. in Oreste. [887.]

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. ventriloquus. Sic vocatur, qui vel quæ in ventre dæmonem habet, responsa interrogantibus dantem: magus et ariolus: apud Græc. bibl. interp. Gal. vult, apud Hippoc. ita appellari eum qui clauso ore loquitur, quod ventre loqui videatur.

Εἰκαιομυθία, vaniloquentia, seu verba vana. Hesych. et Suid.

Εἰκαιομυθέω, vana loquor. apud eosdem.

Ἐκφερομυθῶ, effero in vulgus, vulgo, divulgo. Basil. κλέπτης γὰρ ὁ διάβολος, καὶ τὰ ἡμέτερα ἐκφερομυθῶν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ὑποφήτας.

Ἐμπεδόμυθος, qui firmi et constantis est sermonis. Nonn.

Ἐπιμυθέομαι, insuper dico, insuper suadeo.

Ἐχέμυθος, qui cohibere se novit quo minùs loquatur, taciturnus. Synes. de insom. et ep. 137.

Ἐχεμυθία, taciturnitas, silentium. Plut. περὶ ἀδολεσχίας. Synes. ep. 142.

Ἐχεμυθέω, ῶ, linguam contineo. Hesych.

Θρασύμυθος, audacia funditans verba, in verbis et loquendo audax et temerarius. Pind. in Olymp.

Ἰσομυθοῦντες; Hesych. sunt ἀκριβολογοῦντες.

Ἰσχνομυθία, eidem Hesych. et Suid. est λεπτολογία.

Ἰσχνομυθοῦντες, nimis subtiliter et exactè verba exquirentes: apud eosdem.

Λιγύμυθος, qui stridula aut canora voce loquitur: lusciniæ epith. apud Aristoph. in Avib. [1380.]

Ὀλιγόμυθος, qui pauca loquitur, pauciloquus.

Ὀλιγομυθία, pauciloquium.

Παραμυθέομαι, hortor, adhortor. Iliad. ί. Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην Οἴκαδ' ἀποπλείειν, consuluerim seu suaserim. Item commonefacio, verbis flecto. Aristoph. in Vesp. λόγοισι παραμυθούμενος, verbis commonefaciens. (Æsch. Pr. 1062.) Item consolor. Thuc. l. 2. τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας, ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον, ἢ παραμυθήσομαι, non deploro magis, quàm consolabor. Herodian. l. 6. ἐφ' οἷς ἐπελύπηντο, παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων, consolabatur mœstitiam eorum pecuniis elargiendis. Item, verbis mulceo et sedo. Plut. τὴν Λακεδαιμονίων στάσιν παύειν ἐπᾴδων καὶ παραμυθούμενος. † benignè alloqui. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. d.† Exponitur etiam, medeor, sarcio, apud Basil. et Hermog.

[Παραμυθητέον. Plat. de Leg. τὸν δὲ ἡγούμενον θεοὺς εἶναι, μὴ φροντίζειν δὲ αὐτοὺς ἀνθρωπίνων πραγμάτων, παραμυθητέον.]

Παραμυθητὴς, consolator. Hesych. Παραμυθητικὸς, qui consolari potest aut solet, consolatorius. Aristot. eth. 9.

Παραμυθία, exhortatio et demulcentia. Plat. in Phæd. Est etiam figura orationis, molliens quod asperius dictum est. Hermogen. Item, quod confirmationis et subsidii loco adhibetur rei dubiæ. Plut. de orac. Pyth. Item consolatio: vel etiam solatium, solamen. Synes. ep. 57. et 79.

Παραμύθιον, ου, τὸ, mulcimentum, placamentum. Plato l. 11. de leg. Item solatium, solamen. Thuc. l. 5. Plat. pol. 1.

Decomp. Ἀπαράμυθος, qui verbis flecti et persuaderi nequit: ferox. (Æsch. Pr. 184.) [Eurip. Iph. in Aul. 620. Φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν.] Dicitur, et de brutis.

Ἀπαραμύθητος, idem. Item inconsolabilis, solatium non admittens. Ἀπαραμύθητον dicitur id, in quo figura illa, quæ παραμυθία dicitur, non adhibetur. Hermog.

Ἀπαραμυθήτως, ita ut flecti verbis nequeat. Plat. de leg. lib. 5. Item insolabiliter: apud eundem de leg.

Δυσπαραμύθητος, qui verbis flecti vix potest, seu qui hortamenta et suasiones vix admittit. Plat. in Tim. Item irremediabilis, inexpiabilis: apud Plut.

Εὐπαραμύθητος, qui facilè verbis flecti et placari potest. Plato de leg. lib. 11.

Ποικιλόμυθος, cujus sermo varius est, vel vario distinctus lepore: facundus, disertus. Nonno.

Πολύμυθος, verbosus, loquax. Theocr. idyll. 23. [Pind. Pyth. Od. Θ. 133. Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι. Schol. τουτέστι, πολλῶν λόγων δέονται πρὸς τὰ ἐγκώμια. Hom. Iliad. Γ. 214. ἐπεὶ οὐ πολύμυθος.]

(Απρομύθητος. (*decomp.*) Sed fortè Legend. ἀπρομήθητος. Æsch. Suppl. 362.)

Προσμυθεύω, fabulam addo fabulis, adhuc fabulor. Strabo.

Προτιμυθέομαι, alloquor. Apoll.

Σεμνομυθέω, ῶ, cum gravitate loquor, seu cum fastu, insolentiaque. Eurip. in Hippol.

(Στοιχομυθέω. ut στοιχηγορέω. Sch. Æschyl. Pers. 430.)

Ὑπομυθέομαι, proloquor. Apoll. Arg. 2.

Φιλομυθία, fabulandi seu fabularum studium, Strabo.

Ψευδομυθία, mendacium, falsum commentum.

Ψευδομυθέω, ῶ, falsa seu mendacia loquor, mentior. Hesych.

Derivata ex μῦθος, fabula.

Μυθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fabulosus. Isocr. in Panath. Plut. de solert. an. Τὸ μυθῶδες, fabulositas. Plut. de aud. poëm.

Μυθικὸς, οῦ, ὁ, fabularis, fabulosus. Athen. l. 13. Plut. symp. 1.

Μυθάριον, τὸ, fabella. Plut. de aud. poëm.

Μυθίδιον, idem. Lucian.

Μυθεύω, fabulosè narro, fabulosè fingo.

Μυθεύομαι, fabulosè narror, &c. Luc. μεμύθευται λόγος παλαιός.

Μύθευμα, τὸ, narratio fabulosa, fabula. Plut. de aud. poëm.

Composita.

Ἄμυθος, fabularum expers: in quo nullæ sunt narrationes fabulosæ. Plut. de aud. poëm. οὐκ ἴσμεν δὲ ἄμυθον οὐδ' ἀψευδῆ ποίησιν.

Ἐπιμύθιον, τὸ, affabulatio: id quod fabulæ narratæ subjungitur ad mores hominum informandos. Aphth. in progymn.

Ἐπιμυθεύω, sive ἐπιμυθεύομαι, affabulor.

Λογομύθιον, oratio fabulosæ narratiunculæ.

Προμύθιον, τὸ, fabulæ præfatiuncula, ad mores informandos, et vitæ usum accommodata. Aphth. in progymn.

Φιλόμυθος, confabulationum vel fabularum amans. Demetr. Phal. Τὸ φιλόμυθον, amor confabulationum vel fabularum. Dionys. Long.

Φιλομυθέω, libenter fabulor. Synes. ep. 105.

ΜΥΙ͂Α, ας, ἡ, musca. Il. β'. Ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. Vide μυίας ἐγκώμιον, apud Luc.

Μουίαι, vermes, qui carnibus innascuntur.

Μυῖνδα, seu μυΐνδα, lusus quidam puerilis, dictus et μυῖα χαλκῆ, secundum quosdam. Vide Poll.

Μυιώδης, Myiodes, muscarum deus, qui et Μυίαγρος, Myiagros, et Ἀχὼρ, Achor. Plin.

Composita.

Ἀπόμυιος, ου, ὁ, apud Paus. in Eliacis [lib. 5. cap. 14.] cognominatus ita fuit Jupiter, quasi abactor muscarum.

Κυνόμυια, ας, ἡ, musca canina. Phil. de vit. M. Metaph. pro impudente et audace accipitur, tum alibi, tum in epig. ¶ Est et herbæ nomen, quæ et κυνοειδές. Pro κυνόμυια dicitur et κυνάμυια. verso ο in α. Il. φ'.

ΜΥΚΑ'Ω, ῶ, mugio. boum proprium. (☞ Factum per onomatopœiam παρὰ τὸ λέγειν μῦ.) Tribuitur tamen etiam aliis animantibus, ut camelis, asinis; nec non aliis, tàm inanimis, quàm animatis, quæ mugitum boatumque quendam reddunt. Il. φ'. μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. Il. μ'. μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. † Sic μυκωμένη βροντὴ apud Aristoph. Nub. 291.† (R. 570.)

Μυκάομαι, ῶμαι, mugio, boo. Theocr. idyll. 19. Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο. Aristoph. in Ran. Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμὺ, κἀμυκᾶτό γε. Plut. de Deo Socr. τὸν δὲ μυκᾶσθαι, καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους. (Theoc. κβ'. 75.)

Μύκημα, mugitus, boatus. (Æsch. Pr. 1061.) Plut. de solert. an. μόσχου μυκήματι τὸ βρύχημα ποιοῦντες ὅμοιον. Pro eodem dicitur et μυκηθμὸς, Od. μ'. Il. σ'. et μύκησις. etiam μύκη, Apoll. Arg. l. 4.

Μυκητὴς, mugiens. Theocr. idyll. 8.

Μυκητίαι σεισμοὶ, terræ motus qui cum mugitu quatiunt terram, Aristot. de mundo.

Composita.

Ἀμύκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers mugitus seu mugituum. Epigr. [lib. 1. cap. 23. Οἰκτρὸς ἀμυκήτῳ κάτθανε πὰρ καλύβῃ. Vincent. apud stabulum non mugiens, in quo nulla vacca amplius mugiebat: à μυκᾶσθαι, mugire.]

Ἀπομυκάομαι, mugio.

[Ἀπομυκτέον. Eurip. Cycl. 558. Ἀπομυκτέον δέ σοί γ', ὅπως λήψῃ πιεῖν.]

Βούμυκοι, οἱ, voces quædam mugitum taurorum imitantes. (unde et illæ pro tauris Deo sacris habentur, quæ ad paludes fluviis vicinas audiuntur.) Aristot. in probl. sect. 25.

Ἐρίμυκος, valde seu vehementer mugiens: Il. ψ'. Od. ό. ‡ 235.‡

Μεγαλομυκήτης, grande mugiens: item grande rudens: asini enim epithetum esse dicitur.

Παραμυκάομαι, reboo, mugio. (Æsch. Pr. 1081.)

Περιμυκάομαι, circummugio, circumstrepo. Plut.

Ταναιμύκης, mugitus suos longè protendens: seu intensè et vehementer mugiens. in Epigr.

Ὑπομυκάομαι, submugio. Strabo.

ΜΥ'ΚΗΣ, ητος, vel ου, ὁ, fungus, apud Diosc. l. 4. c. 83. Gal. de aliment. facult. l. 2. c. 69. et apud Athen. l. 2. ¶ Item clavus oleæ, qui et fungus Latinè dicitur. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 6. ¶ Item fungus ellychnii, quod est inter futuræ pluviæ præsagia. Aristoph. in Vesp. et Theophr. in signis tempest. et Aratus, ἢ λύχνοιο μύκητες ἐγείρωνται περὶ μύξαν Νύκτα κατὰ σκοτίην. ¶ Item illud quod in ima capuli parte fungi simile vaginam tegebat: unde apud Herodot. [lib. 3.] ὁ μύκης τοῦ κολεοῦ τοῦ ξίφεος ἀποπίπτει. ¶ Item membrum virile, Hesych.

Μύκητες Ἰταλικοὶ, fungi Italici. Plut.

Μυκήτινος, fungeus, qui est ex fungo. Lucian.

ΜΥ'ΚΛΑΙ, sive μύκλοι, in Hesych. nigræ lineæ quæ in asinorum collis et pedibus sunt. Etym. μύκλον esse dicit rugas et plicas in asinorum collis, quibus nimirum pellis rugatur, et veluti duplicatur; quibus et ætatis anni, si forte, numerantur. ¶ Μύκλοι Hesychio sunt etiam libidinosi et lascivi homines, salaces, apud Lycophr. à Myclo quodam tibicine, qui fuerit libidinosus. vide scholiast.

Ἐννεάμυκλος, (*comp.*) ab Hesych. exp. qui est novem annorum; robustus et validus. Callim. Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος. [Fragm. Bentl. clxxx. pag. 382. Hic locus citatur a Scholiaste Lycophr. Alex. 771. Vide etiam Etymol. Magn. col. 504. 18.]

ΜΥΚΤΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, naris, meatus odorandi. Gal. ad Glauc. lib. 1. εἴτ' ἐξ ἀριστεροῦ μυκτῆρος, εἴτ' ἐκ δεξιοῦ, ῥυήσεται τὸ αἷμα. Idem, τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, nares constringere. Apud Aristot. hist. an. l. 1. τοῖς μυκτῆρσιν ἀναπνεῦσαι. ¶ Item nasus: ut, ἔστι γὰρ ὁ μυκτὴρ διχότομος, in duas partes divisus est nasus. ¶ Plerunque metaphoricè usurpatur, ut et Lat. nasus, pro irrisione. Luc. ἅμα

μή τις εἰρωνείας φῇ καὶ μυκτῆρα εἶον τὸν Ἀττικὸν προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ¶ Item proboscis elephantis: apud Aristot. de part. an. l. 2. ☞ Eustath. derivat à verbo μύζω, quod expon. τὴν φωνὴν τοῦ μῦ στοιχείου ἐκφωνῶ, item, μεμυκόσι χείλεσι ποιὸν ἦχον διὰ τῆς ῥινὸς ἀποτελῶ. Etymol. vult esse dictum à μύξω. (pro quo quidam reponunt μύζω.) vel παρὰ τὸ τὴν μύξαν δι᾽ αὐτοῦ ἐξίεναι, aut etiam ἀπὸ τοῦ μύξας τινὰς ἐφ᾽ ἑαυτοῦ ἔχειν, i. e. πόρους. Quidam suspicantur, potiùs factum esse ex μύττω vel μύττομαι, ut μυκτὴρ sit pars corporis quam quis μύττει.

Μυκτηρόθεν, à naribus. in anth. epigr.

Μυκτηρίζω, naso suspendo, subsanno, irrideo: unde pass. ad Galat. c. 6. Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται.

Μυκτηρισμὸς, οῦ, ὁ, subsannatio, irrisio.

Σμυκτὴρ, pro μυκτὴρ, ut σμικρὸς pro μικρὸς, apud Hesych.

Composita à μυκτηρίζω.

Ἀμύκτης, naribus carens. Strabo.

Ἀντιμυκτηρίζω, vicissim naso suspendo, vicissim subsanno seu irrideo.

Ἐκμυκτηρίζω, idem quod μυκτηρίζω. Exponitur etiam, dicteriis incesso.

Ἐκμυκτηρισμὸς, idem quod μυκτηρισμός.

ΜΥ´ΛΗ, ης, ἡ, mola. (quales asinaria seu trusatilis, frumentaria, oleariáve.) Odyss. ή. Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν. Et apud Poll. στρέφειν τὴν μύλην, περιάγειν, περιφέρειν, et περιελαύνειν, molam versare. Interdum peculiariter pro inferiore parte molæ sumitur; quæ meta dicitur; nam superior est catillus, ὄνος. Hesych. ¶ Item pro mola salsa. ¶ Item mola, i. e. os latum et rotundum, toti genu ceu pelta præfixum, et suprà impositum, ob figuræ similitudinem sic dictum. A quibusdam et patella et rotula Latinè vocatur.. ¶ Item mola, caro informis et inutilis in muliebri utero concepta: dicta à motus gravitate, et difficultate τῆς μύλης. apud Aët. et Ægin. l. 3. ¶ Item pro quadam herba, apud Gal. ¶ Item μύλη, molaris dens. Gal. περὶ τῶν κατὰ τόπους lib. 5. πρὸς βεβρωμένην μύλην. Et in plur. μύλαι, molares, apud eund. in lib. de ossib. et lib. 9. de usu partium. Et generaliter quivis dentes, apud Suid. ut, μύλας λεόντων. Ab Hesych. μύλαι exponitur etiam σιαγόνες, maxillæ.

Μύλος, ου, ὁ, idem quod μύλη, mola, (in prima signif.) ut in hoc proverbiali versu, ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά. Utitur et Plut. de sera numinis vindicta. Est et apud Matth. ac Lucam. Item μύλοι pro dentibus molaribus, apud Aristot. de hist. an. 2. Item μύλος pro γνάθος.

Μυλίτης λίθος, molaris lapis, id lapidis genus ex quo fiunt molæ. Gal. Therap. lib. 14. Item μυλῖται ὀδόντες, molares dentes, qui et μύλαι, apud Aristot. de hist. an. l. 2.

Μυλίας, idem quod μυλίτης λίθος, apud Strab.

Μυλικὸς λίθος, molaris lapis, apud Marcum c. 9.

Μυλικὴ, (sub. ὑγίανσις,) medicamentum dentium dolores sedans inditum vel oblitum, apud Gal.

Μύλαξ, ακος, ὁ, molaris lapis, qui et μυλίας, et μυλίτης. Exponitur tamen simpliciter, lapis rotundus ab Eust. Il. μ΄.

Μυλόω, ῶ, induro. unde ἐμυλώθη, apud Hippocr.

Μυλόεις, idem quod μυλοειδὴς, molæ formam habens, rotundus. Nicand.

Μύλων, ωνος, ὁ, vel μυλὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo est mola, seu in quo versatur mola, pistrinum. Herodot. τοῦτον μύλων ἔμνησε τῆς ἀταξίας. Aristot. rhet. l. 3. Κηφισόδοτος τὰς τριήρεις ἐκάλει μύλωνας ποικίλους. Μύλων locus erat in quo torquebantur servi, ut scribit Poll.

Μυλωθρὸς, οῦ, ὁ, qui pistrinum possidet, et in eo opus facit. Suid. Exponitur et molitor, item pistor, apud Athen. Item adject. ut μυλωθρὸς ᾠδὴ, quæ et ἐπιμύλιος. Et fœm. μυλωθρὶς, et μυλακρὶς, molitrix, pistrix.

Μυλωθρικὸς, ad pistrinum pertinens seu molendinum, moletrinarius, molendinarius. Plut. in symp. sep. sap. μυλωθρικὰ σκεύη, vasa molendinaria. Τὸ μυλωθρικὸν, moletr na, molendinum.

Μυλιάω, ῶ, dentes concutio præ frigore. Item frendo dentibus seu strido dentibus. Hesiod. in Erg. Αὐχμὸν μυλιόωντες.

Μύλλω, ineo, molo. (quo sensu dixit Horat. alienas permolere uxores, i. comprimere.) Theocrit. Idyll. 4. —— τὸ γεροντίον ἦ ῥ᾽ ἔτι μύλλει Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα. Suid. μύλλειν esse dicit etiam contrahere labia; quod et μοιμύλλειν, nec non μυᾶν et μοιμυᾶν.

Μυλλὰς, άδος, ἡ, scortum, meretrix.

Composita.

Ἀκρομύλη, Hesych. est ἡ γωνὶς μύλου, vel ipsa μύλος.

Ἄμυλος, ου, ὁ, ἡ, molam non expertus, non molitus. Ἄμυλον, ου, τὸ, subst. (sub. ἄλευρον) amylum, farina triticea, aut alia quæ sine mola facta est. Diosc. l. 2. c. 123. ¶ Item confectus ex amylo, paratus ex farina quæ sine mola confecta est: ut, ἄμυλος ἄρτος, apud Paul. Ægin. Sic, ἄμυλοι μᾶζαι et ἄμυλοι πλακοῦντες, mazæ et placentæ, quæ et simpliciter ἄμυλοι dicuntur apud Aristoph. in Pace, itemque apud Theocr. Idyll. 9. Item ἄμυλον exp. rigidum, infractum.

Ἀμύλιον, amylium. Pro placenta accipi putatur, apud Aristot. in probl. ex Μύλη.

Ἐπιμύλιος, ut ἐπιμύλιος ᾠδὴ, q. d. molaria cantilena, quæ ad molam canitur. Vide Poll. et Athen. Item τὸ ἐπιμύλιον, superior mola. Deut. 24.

Ἐπιμυλὶς, pars in corpore, quæ alio nomine ἐπιγονατὶς, dicta etiam μύλη.

Λειχομύλη, nomen muris, apud Hom.

Προμυλέα, ας, ἡ, statua quæ ante molas poni solebat: alii dicunt esse deam quæ molis præsidebat. Apud Suid. scribitur etiam προμυλία.

Ὑδρόμυλος, mola aquaria, seu molendinum aquarium.

Ὑδρομύλιον, idem. in Pand.

Χειρομύλη, ης, ἡ, mola manuaria, mola trusatilis. Xen. Pæd. 6.

Χειρομύλων, ωνος, ὁ, idem. Diosc. l. 5.

ΜΥΛΛΟ´Σ, οῦ, ὁ, ab Hesych. exp. curvus, tortuosus. Ab Eust. exp. strabo, qui oculis est distortis. ¶ Apud Athen. l. 14. μυλλοὶ sunt etiam placentarum species. ¶ Μύλλος verò, piscis species, apud Athen. l. 3. et apud Galen. de alim. l. 2.

Composita.

Ἀπομυλλαίνω, intorqueo, incurvo, apud Hippocr.

Διαμυλλαίνω, scindo seu torqueo labra: item illudo et irrideo tortis labris. Aristoph. in Vesp. Οὗτος δὴ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιός.

Προμυλλαίνω, labra protendo vel propendêre sino. Galen. apud Hippocr.

ΜΥ´ΝΟΜΑΙ, prætexo, prætendo, Eust. ex Alcæo, οὐδέτι μυνάμενος ἄλλο νόημα. ☞ Ἀπὸ τοῦ μύειν.

Μύνη, ἡ, prætextus, excusatio. Od. φ΄. Ἀλλ᾽ ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε, ne prætextibus multis rem protrahite.

ΜΥ´ΞΑ, ας, ἡ, humor ex naribus fluens, mucus, mucor. Hesiod. in Asp. † 267.† Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον. Est etiam humor ille et velut mucus qui in ostreis et testudinibus visitur: unde μύξα κοχλιῶν, apud Gal. Usurpatur et de lucernæ ellychnio. Plut. et Arato. Vide Μύκης. Μύξαι naribus apud Soph. dictum invenitur, quæ vocantur etiam μυξωτῆρες vel μυξητῆρες. ☞ Eustath. à μύζω deducit, ut et μυκτήρ. Sunt qui à μύττω vel μύττομαι deducant: ut nimirum μύξα sit id, quod quis ἐν τῷ μύξαι detrahit.

Μύξα, τὰ, prunorum species, Actuario, Psello et Aëtio, quæ et μυξάριον appellatur.

Μυξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mucosus, i. muco abundans: Gal. de part. an. l. 2. Interdum muco similis. Diosc.

Μυξάζω, exp. κορυζῶ, muco abundo, nares muco plenas habeo.

Μυξῖνος, et μυξάριον, piscium nomina: apud Athen. et Eust.

Μύξων, ωνος, ὁ, piscis quidam ex genere mugilum, apud Aristot. hist. an. l. 6. c. 17. dictus παρὰ τὴν μύξαν, quoniam τροφῇ χρῆται τῇ ἀπ᾽ αὐτοῦ γινομένῃ, μύξῃ, ut Athen. l. 7. refert ex Aristot.

Μυξητὴρ, naris.

Μυξωτὴρ, idem.

Composita.

Βλιχέμυξος, mucosus, ignavus, deceptu facilis. Hesych. quasi βλακέμυξος, ex nomine βλάξ.

Γλάμυξος, ut, γλάμυξα ὄμματα, apud Etym. quorum anguli scabri sunt, seu scabra lippitudine laborant.

Γλαμυξιάω, idem quod γλαμάω, vel λημάω.

Δίμυξος, duo habens ellychnia: Plat. in fabula quæ Νὺξ μακρὰ inscribitur.

Πολύμυξος, multa habens ellychnia.

Τρίμυξος, tria habens ellychnia.

ΜΥΡΙ´ΚΗ, ης, ἡ, myrica, arbor de qua Diosc. l. 1. c. 117. et Plin. l. 13. c. 21. l. 24. c. 9. tamarix, Plinio.

Μυρίκινος, myricinus, è myrica confectus. Hesych.

Μυρικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, myricæ similis, ad myricam proximè accedens: ut, μυρικῶδες φύλλον, folium tamaricis seu myricæ.

Ἀγριομυρίκη, agrestis myrica. Jerem. 17.

ΜΥΡΙ´ΟΣ, ου, ὁ, infinitus, innumerus, immensus. Od. δ. —— ὁ δ᾽ ὑμῖν μυρίον ἄνον Ἄλφοι. Apud Lucianum, μυρίον πλῆθος, infinita multitudo. Item, summus, extremus, maximus, ingens. Plat. in apolog. ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμί. Sic, μυρίον πένθος, apud Hom. Plat. et Plut. et μυρία σπουδὴ, apud Luc. In plur. μυρίοι, infiniti, innumeri, innumerabiles. Ut Iliad. ά. μυρία ἄλγεα. Sic alibi, μυρία ἔδνα, μυρία κήδεα, μυρία ὅπλατα, μυρία ἐσθλὰ, &c. (V. Æschyl. Pers. 986.) Interdum additur μάλα apud poëtas. Ut Od. ζ΄. Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι.

Μύριοι, μύριαι, μύρια, (proparoxyt.) decies mille, decem millia, ut Eust. et cæteri gramm. testantur. Herodot. ἐν μυρίοισι ἔτεσι. Et, μύρια τάλαντα, apud eundem. † Xen. Pæd. 1. 5. 5. ubi manifestissimè. Sic et l. 3. p. 68. e.† Cum genit. Ut, μύριοι Λακεδαιμονίων. Item apud Plut. μύριαι ἐπὶ μυρίαις πόλεις. Apud Dem. pro cor. μυριάκις μυρίους. Et apud Plat. πολλάκις μύριοι.

Μυριοπλάσιοι, infinitis partibus plures, Aristotel. eth. 7. cap. 6. Exponitur etiam, decies mille partibus plures, seu decies millies plures. Xenoph.

Μυριοστὸς, decies millesimus. Plat. † Xen. Pæd. 2. 57. a.† Μυριοστὴ, q. d. decies millesima, pro, decies millenarius numerus decem millium. ὁ μύρια ἀριθμός.

[Μυριοστύς. J. Poll. Onom. lib. 1. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. Τούτους δ᾽ οἱ μυριάρχαι ἔταττον εἰς ἑκατὸν πανταχῇ τὴν μυριοστὺν ἑκάστην.]

Μυριάκις, decies millies. Aristoph. in Nub. † 736.† Dem. pro cor.

Μυριὰς, άδος, ἡ, decies millenarius numerus, decem millium numerus. (Eurip. Phœniss. 792.) Theocr. Idyll. 17. † Xen. Pæd. 1. 2. 15.†

Μυριότης, ητος, ἡ, infinitudo, infinita multitudo, infinitus numerus. Phocyl.

Composita.

Δισμύριοι, bis decies mille, aut viginti millia. Plut.

Δισμυρία ἵππος, viginti millia equitum. Luc.

Τρισμύριοι, tricies mille seu milleni, aut triginta millia. [Æschyl. Pers. 315. ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας, &c. Polyb. Hist. lib. 2. πεζοὶ μὲν τρισμύριοι, δισχίλιοι δ᾽ ἱππεῖς.]

Τετρακισμύριοι, quadragies mille, aut quadraginta millia.

Πεντακισμύριοι, quinquagies mille, seu quinquaginta millia. Plut. [Herodot. Hist. lib. 7. πῶς δυναίατο χίλιοι, ἢ μύριοι, ἢ καὶ πεντακισμύριοι, &c.]

ΜΥ῀ΡΜΟΣ, ου, ὁ, formica. Hesych.

Μυρμηδὼν, formicarum contubernium; h. e. multitudo formicarum unà domicilium et sedes habentium; quæ et μυρμηκία, eidem Hesych. Doriensibus autem Μυρμηδόνας esse ait τοὺς μύρμηκας, formicas.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ, idem cum μῦρμος, formica. Pro eo dicitur Doricè μύρμαξ. Theocr. Idyll. 9.

Μυρμηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, formicosus, formicis refertus. Plut. in l. περὶ φιλοπλουτίας.

Μυρμηκίτης λίθος, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens, authore Plin. l. 37. c. 11.

Μυρμηκίας λίθος, myrmecias lapis, nigras habens eminentias similes verrucis μυρμηκίαι et μυρμήκια dictis. Plin. ibid.

Μυρμήκιον, ου, τὸ, phalangis genus, de quo Plin. l. 29. c. 4. Id à Nicandro dicitur μυρμήκειον, in Ther.

Μυρμήκια, et μυρμηκίαι, dicuntur etiam verrucæ quædam, Celso l. 5. c. ult. Aët. Poll. Ægin. l. 4. c. 15.

Μυρμηκιάω, ῶ, infestor myrmeciis, infestor verrucis quæ μυρμηκίαι nominantur.

Μυρμηκίασις, εως, ἡ, πάθος illud dicitur, quum aliquis verrucas istas patitur. Aëtio est verrucarum ceu formicarum eruptio.

Μυρμηκίζειν, dicitur significare, ita affici, ut si formicas repentes sentias. Μυρμηκίζων σφυγμὸς, dicitur pulsus inæqualis in una pulsatione et diversis partibus arteriæ, formicarum motui similis.

Μυρμηκιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod μυρμηδὼν, contubernium seu agmen formicarum: unde proverb. ἀγαθῶν μυρμηκιὰ, pro ingenti bonorum ceu formicarum multitudine. Dicitur etiam sedes et domicilium formicarum. Plut. de exil.

Ἱππομύρμηκες, (comp.) expon. formicæ equites, quæ magnis formicis ceu equis invehuntur. Luc.

ΜΥ´ΡΟΝ, ου, τὸ, unguentum vel oleum odorum; balsamus. Athen. lib. 1. μύροις ἀλειφομένους. et l. 5. λουομένους τῷ μύρῳ. Varia μύρων genera, ut, στακτὰ et ψακαστὰ μύρα, quibus oppon. τὰ παχέα, vide apud Athen. l. 12. et apud Diosc. l. 1. ☞ Ἔτυμον τοῦ μύρου pertinet ad Μύρω.

Μυρηρὸς, οῦ, ὁ, unguentarius. Ut, μυρηρὰ ἄγγη, vasa unguentaria, vasa recondendis unguentis: apud Poll. lib. 10. c. 26. ex Aristoph. in Δαιταλεῦσιν.

Μυρὶς, pro unguentario vase, seu unguentaria ampulla, poni videtur apud Poll. l. 7.

Μυρίδιον, ου, τὸ, q. d. unguentulum. Aristoph.

Μυρίζω, unguentis imbuo seu inungo. Strato epigr. l. 2.

Μυρίζομαι, unguentis imbuor seu inungor. Plut. symp. 6. γυναῖκες φυκούμεναι, καὶ μυριζόμεναι, fucantes se, et unguentis illinentes. Sic, μεμυρισμένος, apud Athen. lib. 8. unguentis delibutus, unctus: itemque apud Herodot.

Μύρισμα, ατος, τὸ, et μυρισμὸς, οῦ, ὁ, unguentorum illitus. Athen.

Μυριστικὸς, οῦ, ὁ, exp. liquidus et odorus, ut oleum balsami.

Μυρόω, idem cum Μυρίζω.

Μύρωμα, ατος, τὸ, id quo inungimur, unguentum. Aristoph. μακαριωτάτη ἐγὼ, ἥτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν ἀγαθοῖς.

Μύρωσις, εως, ἡ, unguenti illitio, unctio. Hippocr. Coac. progn.

Μυρίνης οἶνος, vinum oleo odoro mistum seu conditum,

Vide Poll. l. 6. c. 2. Pro eodem legitur *μυρινίτης*, apud Ælian.

Μύῤῥα, ας, ἡ, myrrha, sive murrha, apud Hippocr. Æolicè pro *σμύρνα*, ut annotat Gal. *ἐν ταῖς γλώσσαις*.

Μύῤῥα, et *μυῤῥὶς*, vocatur etiam herba quædam, cicutæ caulibus et foliis simillima. Diosc. l. 4. c. 116.

Μυῤῥίτης λίθος, myrrhæ colorem habens lapis, faciemque minimæ gemmæ. Plin. l. 37. c. 10.

Σμύρνα, idem quod *μύῤῥα*. [Eurip. Troad. 1062. *Προὔδωκας Ἀχαιοῖς, Ὦ Ζεῦ, καὶ πελάνων φλόγα, Σμύρνης αἰθερίας τε καπνὸν*, &c. S. Matth. Evang. ii. 11. *προσήνεγκαν αὐτῷ σμύρναν*. Joh. xix. 39.]

Σμυρνίζω, æmulor myrrham, myrrham redoleo. [S. Marci Evang. xv. 23. *Καὶ ἐδίδουν αὐτῷ πιεῖν ἐσμυρνισμένον οἶνον*.]

Σμύρνιον, planta quædam, myrrham resipiens. Diosc. Dicitur etiam *σμυρνεῖον*. Nic. in Ther.

Κατάσμυρνος, (*comp.*) myrrhatus, myrrham redolens. Diosc. lib. 1. cap. 26.

Καταμυρόω, idem quod *μυρόω*, unguentis inungo. Plut.

Composita.

Ἀμύριστος, unguentis carens. Plut.

Ξηρόμυρον, unguentum siccum. Vide Aët. l. 6.

Ὑγρόμυρον, compositio unguenti humidi odorati, apud Aët. lib. 16. c. 114. Exponitur et, unguentum liquidum.

ΜΥ΄ΡΟΣ, *ου*, *ὁ*, myrus seu murus: piscis qui et *σμύρος* vocatur, Hesychio etiam *μύραινος*, et inde *σμύραινος*. Ejus fœmina dicitur *μύραινα*, sive *σμύραινα*, muræna. Aristot. hist. an. l. 5. c. 10. Suidas *μύραιναν* dici tradit et de libidinosa et prona in venerem: ut, *Ὦ προδότι, καὶ παράγωγε, καὶ μύραινά συ*. [Aristoph. R. 478. *Μύραινα*. Æsch. Ch. 994.]

Μύρινος, myrinus: piscis apud Aristot. hist. an. l. 8.

ΜΥ΄ΡΤΟΣ, *ου*, *ὁ*, myrtus. Alcæus, *ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω*.

Μύρτον, *ου*, *τὸ*, fructus myrti dicitur, h. e. bacca myrti, et præsertim plur. num. Plat. pol. 2. *καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ*. Sic Diosc. l. 1. c. 156. *ὁ ἐκ τῶν χλωρῶν μύρτων ἐκθλιβέντων χυλός*. ¶ Ab hujus baccæ similitudine *μύρτον* dicitur caruncula subsultans in media muliebris pudendi rima. Poll. l. 2.

Μυρτία, et *μυρτὶς*, idem quod *μύρτος*, myrtus, teste Hesych. Alioqui *μυρτίδες* idem sunt quod *μύρτα*, myrti baccæ. Athen. l. 14. ex Polyb.

Μυρτίτης οἶνος, vinum myrto conditum, myrti nimirum baccis nigris contusis, ut docet Diosc. lib. 5. c. 36. Est et *τιθύμαλλος* quidam *μυρτίτης*, sive *μυρσινίτης*, ex eo nominatus, quòd *τὰ φύλλα ὅμοια ἔχει μυρσίνῃ*, teste Diosc. lib. 4. cap. 165. et Theophr. hist. pl. l. 9. cap. 12.

Μυρτίδανον, appendix est inæqualis, et eminens ac concolor, velut manus circum myrti truncum. Diosc. l. 1. cap. 157. et Gal. in lex. Hippocr.

Μυρτὰς, *άδος*, *ἡ*, idem quod *μυρτίδανον*, ut tradit Gal. simpl. med. l. 8. Pro eodem scribitur et *μυρτὶς*, apud Paul. Ægin.

Μυρτίνη, piri et oleæ arboris genus, ut tradit schol. Nicand.

Μυρσίνη, *ης*, *ἡ*, idem quod *μύρτος*, apud Gal. Plut. et alios. Pro eodem dicitur Atticè *μυῤῥίνη*, apud Athen. lib. 6. Plat. de rep. lib. 2. Aristoph. in Nub. † 1367.† Legitur et *μύῤῥινος* pro eodem, apud Theophrast. hist. pl. c. 5.

Μύρσινος, myrteus. Callim. [Hym. in Dian. 203. *Δή ποτε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος τῆς κούρης*, &c.]

Μυῤῥινὼν, *ῶνος*, *ὁ*, myrtetum, locus myrtis consitus, apud Aristoph. [R. 156.]

Μυρσίνιον ἔλαιον, oleum myrtinum, utpote confectum ex foliis myrti teneris, apud Diosc. l. 1. c. 49.

Μυρσινίτης οἶνος, vinum myrto conditum, de quo Diosc. l. 5. cap. 37. Vocatur etiam *μυρτίτης οἶνος*. Et, *μυρσινίτης τιθύμαλλος*, idem cum *μυρτίτης*, Diosc. l. 4. c. 165. *Μυρσινίτης λίθος*, myrsinites gemma, myrti odorem habens, apud Plin. l. 37. c. 10.

Composita.

Ἱερόμυρτος, myrtus acuta, myrtus sylvestris. Diosc. l. 4. c. 146.

Κεντρομυρσίνη, *ης*, *ἡ*, à Theophrast. hist. pl. lib. 3. c. 17. ponitur inter *ἐπιφυλλόκαρπα*, quæ à poëta vocatur pastoralis præfixa cuspide myrtus.

Ὀξυμυρσίνη, acuta myrtus, myrtus sylvestris, de qua in appendice Diosc. l. 4. cap. 146. ubi Diosc. hæc eadem est quæ Theophr. *κεντρομυρσίνη*.

Ὀξυμύρσινος, *ου*, *ὁ καὶ ἡ*, oxymyrsinus, ex sylvestri myrto confectus.

Χαμαιμυρσίνη, myrtus pumila seu humilis. Plin. l. 23. c. ult.

Χαμαιμύρτη, idem. Diosc. l. 4. c. 146.

ΜΥ΄ΡΩ, fluo, stillo, Etym. ¶ Item fundo, *χέω*, Eust. Hesiod. in Asp. † 132.† (de jaculis Martis:) *Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον, καὶ δάκρυσι μῦρον*, in anteriore sui parte mortem habebant, et lachrymis fluebant; mortem et lachrymas afferebant ei quem tetigissent.

Μύρομαι, fluo. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. (de Thermodonte fluvio:) *Θεμισκύρειον ἐπ' ἄκρην Μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο*, i. *ἐκρεῖ*, effluit. Apud Hesych. *μύροντο* exp. *ἐβρέχοντο*. ‡ Hanc significationem invenias apud Apoll. iv. 666.‡ ¶ Item fleo, ploro, lamentor. Od. *τ'*. *Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε*. Et Il. *τ'*. *ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Μύροντο*.

Composita.

Ἁλιμυρήεις, *εντος*, *ὁ καὶ ἡ*, in mare cum sonitu quodam aut fremitu fluens. Od. *έ*.

Ἁλιμυρὴς, *έος*, *ὁ καὶ ἡ*, idem, Apoll. Arg. 1.

[*Ἐπιμύρομαι*. Apoll. Rhod. Arg. i. 938. *ὅσσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμὸς Χέρσῳ ἐπιπρηνὴς καταειμένος*.]

ΜΥ͂Σ, *υὸς*, *ὁ*, mus. Aristoph. in Vesp. *μῦς ὀροφίας*. Apud Dioscor. *μύες οἱ κατοικίδιοι*. Dicitur etiam *μῦς* in nom. et accus. plur. pro *μύες* et *μύας*, seu *μῦες* et *μῦας*. Plutarch. in lib. de invidia et odio, *οἱ δὲ Περσῶν μάγοι τοὺς μῦς ἀποκτίννυσαν*. Apud Aristot. *μύες ἀρουραῖοι*, Gaza interpretatur sorices. ¶ *Μῦς*, musculus, motus voluntarii instrumentum, prima simplicique carne et fibris constans: sic dictus, vel quòd excoriatum murem forma imitetur; vel quòd pisci, quem musculum appellant, similis sit.

Μυώδης, *εος*, *ὁ καὶ ἡ*, ad murem pertinens. Plat. *μυώδες* appellavit, quod mures decet, in lib. de cohibenda iracundia. Item musculosus, apud Gal. Exponitur etiam, torosus, lacertosus.

Μυὼν, pars quæ præcipuè habet musculos. Exponitur et, *νευρώδης τόπος*. Item pulpa brachiorum et coxarum, nec non sura, Il. *π'*. ‡ Apoll. iv. 1520.‡

Μυωξὸς, *οῦ*, *ὁ*, Gal. scribit, esse animal mediæ naturæ inter mures arvenses et mures palustres. Sunt qui existiment, esse Alpinum murem, Plin. l. 10. c. 65. quique vulgò in Alpibus appellatur marmota. Vide et Epiphan. in Ancorato, et in Orig. hæresi 64.

Μυωτὸς χιτὼν, murina tunica. Poll. l. 7. c. 13. de vestium generibus, scribit, amictum fuisse Armeniis peculiarem, eumque vel contectum è murium, qui apud ipsos reperiuntur, pellibus, vel murium effigiebus variegatum. Apud Athen. l. 9. *μυωταὶ σάρκες*, musculosæ carnes.

Μύαξ, *ακος*, mytilus. *Μύακες* sive *μύες* dicuntur esse conchæ, sponte naturæ in arenosis provenientes, ut pectines. Plin. l. 32. cap. 9. Diosc. *μύακα* vocare solet ipsam concham seu testam ostrei istius; ut lib. 1. *ἀπόψα μύακι τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον*, concha tollito innatans oleum.

Ἄμυος, (*comp.*) musculis carens, vel in quo musculi prorsus non apparent. Gal. apud Hippoc.

ΜΥ͂ΣΟΣ, *εος*, *ὁ*, scelus, facinus detestandum. [Æschyl. Eum. 195. 381. Ch. 649. Soph. Œdip. Tyr. 138.] Theodor. hist. Eccl. l. 3. pro sacrificio dæmonico sæpe utitur: quia apud Deum eo nihil sceleratius et detestabilius.

Μυσὸς, *οῦ*, *ὁ*, detestandus, abominandus. Hesych. [*ἀκοντισταὶ μυσοί*. Æschyl. Pers. 52.] ☞ Eustath. derivat *παρὰ τὸ μῦσαι*, ut sit *πρὸς ὃ μύομεν*, ad quod oculos claudimus, videre ipsum non sustinentes, sed nauseantes.

Μυσαρὸς, idem quod *μυσὸς*, Hesych. [Eurip. Med. 1395. id. Phœniss. 1014.]

Μυσαρία, *ας*, *ἡ*, detestabilitas, abominanda fœditas. Areth.

Μυσαχθὴς, et *μυσαχνὸς*, abominandus, sceleratus, impurus: apud Hesych.

Μυσάζω, polluo scelere. Hesych.

Μύσαγμα, res abominanda, *μῦσος*. Æschyl. [Suppl. 1002.]

Μυσάττομαι, abominor, aversor ut detestandum et scelestum. [Vid. Eurip. Med. 1151.] Luc. *οἱ δέ τινες ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο*, abominabantur et aversabantur ut prodigium. Idem Luc. cum accus. *μυσάττεται τὰς σφαγάς*. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.†

[*Μυσαχθέω*, aversor, cum Acc. Luc. Som. p. 6.]

Μυττωτὸν, *οῦ*, *τὸ*, intritum ex alliis et quibusdam aliis condimentis. Aristoph. in equit. *Ἐστὶ ταυτησὶ κατακνησθεῖεν ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ*. Vide et Diosc. l. 2. Masc. gen. usurpavit Theophr. hist. pl. l. 9. c. de alliis, *ἀλλὰ πρὸς τοὺς μυττωτοὺς χρῶνται*. ☞ Schol. Aristoph. scribit loco citato, denominari *παρὰ τὸ μυσάττεσθαι*, quoniam odor ejus sit *μυσαρὸς*, quasi *μυσωτὸν*, atque adeò à Callim. vocari *μυσωτὸν* hoc hemistichio, *ἢ ἐτρίψαντον μυσωτόν*.

Μυττωτεύω, contero, vel acribus condimentis condio. Aristoph. schol. in Vesp. *Αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν*.

Καταμυττόω, *ῶ*, (*comp.*) contero, ut allia in mortario contundi solent. Aristoph. in pace, *ἁπαξάπαντα καταμεμυττώμενα*.

Composita.

Ἀμυσχρὸς, *οῦ*, *ὁ*, nullo contaminatus scelere et piaculo: *ὁ οὐ μυσαρός*. inde enim factum volunt.

Θεομυσὴς, quem Deus abominatur, sceleratus, abominandus. Æsch. [Eum. 40.]

[*Πρωτομυσής*. Sch. Æsch. Eum. 721.]

Ὑπομύσαρος, qui est propemodum *μυσαρός*. Item fœtidus, vel subfœtidus. Gal. apud Hippocr.

[*Χαιρομυσής*. Æsch. Ch. 71.] ‡ detestabilis.‡

ΜΥ΄ΣΣΩ, vel *μύττω* Atticè, mungo, emungo, mucum nasi extraho. Hujus tamen verbi nullum exemplum affertur: at ejus composita sunt in usu. ☞ Quidam à *μύζω* deducunt, quod in emungendo et comprimantur nares, et non sine sono soleant emungi.

Composita.

Ἀπομύσσω, sive *ἀπομύττω*, mungo, emungo. Epigr. l. 3. *Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν*. Item metaph. decipio. Poll. et Hesych.

Ἀπομύττομαι, emungor, mungo me. Xen. *αἰσχρὸν Πέρσαις, καὶ τὸ ἀποπτύειν, καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι*. † Pæd. 1. p. 7. e. et. l. 8. p. 206. c.†

Ἀπομυξία, *ἡ*, id quod emungendo detrahimus. Hesych.

Ἐπιμύττω, exp. subsanno, strepitu narium floccifacio.

Προμύττειν, est promittere ellychnium, et lucernam emungere. ex Poll.

ΜΥΣΤΙ΄ΛΗ, *ης*, *ἡ*, buccea panis excavata, qua pulmentum aut jus hauritur. Poll. et schol. Aristoph. Pro eodem scribitur et *μιστύλη*, apud eosdem, itemque apud Eust.

Μυστιλάομαι, *ῶμαι*, haurio pane excavato polentam aut jusculum. Metaph. Aristoph. in equ. *κᾆμφοῖν χεροῖν μυστιλᾶται τῶν δημοσίων*. Pro eodem scribitur et *μιστυλάομαι*, apud Aristoph. in Plut. ‡ 628.‡ ubi vide schol.

Μύστιλλον, Atticos vocasse panis bucceas quæ canibus objicerentur, annotat schol. Aristoph.

Μύστρον, *ου*, *τὸ*, Eustathio idem quod *μυστίλη*. Exponitur etiam, cochlear. Nic. apud Athen. l. 3. *Ἠρέμα δ' ἐγχλιάων κοίλοις ἐκδαίνεο μύστροις*, cavis hauri cochlearibus. ¶ In Hippiatricis mensuris *μύστρον* dicitur continere duo cochlearia. Hinc *μυστρίον* diminut.

ΜΥΤΙ΄ΛΟΣ, *ου*, *ὁ*, genus conchæ, in arenosis potissimùm locis proveniens; cujus exusti cinis causticam vim habet, ut muricis. Plin. l. 9. c. 51. Aliter *μύαξ* dictus.

ΜΥ΄ΤΙΣ, *ιδος*, *ἡ*, nasus: peculiariter de marinis piscibus. Sic Aristot. de sepia loquens dicit, eam *ἐν τῇ μύτιδι* habere semen genitale. hanc *μῦτιν* paulo pòst *μυκτῆρα* appellat: addens etiam, *τὴν ῥῖνα* non absurdè vocari posse *μύτιν*. Gal. in lex. Hippocr. annotat, *μύτιν* vocari *τὸ ἐν τῷ σηπίας στόματι μέλαν*, atramentum quod in ore sepiæ est: verùm et piscem quendam hoc vocabulo ab Hippocr. denotari. Pro eodem scribitur et *μύττις*, apud Hesych.

ΜΥΧΟ`Σ, *οῦ*, *ὁ*, penetrale, intimus locus, sive intima pars, recessus. Ut, *μυχὸς δόμου*, Od. *γ'*. Et, *μυχὸς Ἄργεος ἱπποβότοιο*, Il. *ζ'*. † Sic *μυχὸς χθονὸς*, intimus terræ locus. Hesiod. Theog. 119.† [Æsch. Eum. 39. 170. Pr. 432. Ch. 445. Eurip. Med. 398. *ἄντρων μυχός*. ib. 51. Soph. Tr. 699.] ¶ Item sinus: ut, *μυχὸς Ἀδριατικὸς*, sinus Adriaticus, apud Polyb. et Strab. ☞ Etymol. tradit, fieri ex *νυχὸς*, pro *νυκτὸς*, genitivo nominis *νὺξ*, vertendo *ν* in *μ*, ut *μυχὸς* sit *ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος*. Possit et à *μύω* (claudo) derivatum videri, ut significetur locus clausus et occultus.

[*Μυχόθεν*. V. Æschyl. Ag. 96. Ch. 23.]

Μυχὸν, *τὸ*, idem quod *μυχὸς*, Dionys.

Μυχαίτατος, et *μυχοίτατος*, superl. penitissimus, intimus, pro *μυχώτατος*. Aristot. de mundo. Od. *φ'*.

Μύχιος, *ου*, *ὁ καὶ ἡ*, vel *μυχιαῖος*, qui est *ἐν μυχῷ*, vel qui venit seu erumpit *ἐκ τοῦ μυχοῦ*. intimus. Item abstrusus. Aristot. de mundo, *πνεῦμα εἰς μυχίους σύριγγας γῆς παρεξωσθὲν*, spiritus qui in abstrusos quosdam et cœcos meatus terræ se insinuarit. [*Μυχία τε προπόντις*. Æsch. Pers. 879.]

Μύχατος, poëticè idem. Apoll. Arg. 1. 170. Oppian. de venat. l. 3.

Μυχὴ, pro *μυχὸς*, apud Suid. ex Herodot.

Ἐνδόμυχος, *ου*, *ὁ καὶ ἡ*, (*comp.*) in interioribus abditus recessibus. [Soph. Philoct. 1490. *οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγῇσι νότου*, &c.] Item abditus, occultus, latens. Sic etiam dicitur homo qui consilia sua nulli aperit: Latinis, homo tectus. Suid.

Ἐνδομυχέω, *ῶ*, in interioribus lateo recessibus: seu lateo, occultus sum.

Ἐνδομυχὶ, occultè, secretò. Hesych.

Ἑπτάμυχος, septem habens recessus, id est, multos. Callim.

ΜΥ΄Ω, F. *σω*, claudo, occludo, comprimo. [V. Eurip. Med. 1185. Soph. Tr. 1026. Æsch. Suppl. 356.] Dicitur primùm et propriè de labris et ore. Dicitur enim, *μύω τὰ χείλη*, et *μύω τὸ στόμα*. Anth. epigr. *χεῖλος ἔμυσε*, os clausit. Ipsa etiam *χείλη*, et *στόμα* quoque, dicuntur *μύειν*, claudere se, claudi. Sic, *μύσαντα στόματα*, apud Plat. in Phædr. clausa, astricta, sese claudentia. Apud

Aristot. in probl. μεμυκὼς τῷ στόματι, qui est ore compresso. ¶ Dicitur etiam de oculis, et exp. conniveo, nicto, oculos claudo. † Xen. Pæd. p. 217. a.† ‡ Soph. Antig. 421.‡ Dicitur autem, μύω, sine adjectione, vel, μύω τοὺς ὀφθαλμοὺς, seu τὰ ὄμματα. Interdum ipsi oculi dicuntur μύειν. ut Aristoph. in Vesp. μύσας παράϊξον, oculis clausis. Sic Lucian. εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, si pauperes oculis clausis incederent. Alex. Aphr. probl. l. 1. τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν μύομεν. alterum oculum claudimus, vel comprimimus. Apud eundem, μύουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ ἄνθρωποι, expon. connivent oculis homines. ¶ Reperitur etiam dictum de aliis. Ut de vulnere cujus labra non hiant: ut apud Diosc. μεμυκότα ἕλκη, occlusa. Item de rosis, apud Eust. Item, μύοντες πόροι, apud Aristot. meteorol. 4. obstructi, clausi. In epigr. μέμυκε exp. obmutuit, item contrahitur. Item μεμυκότες ἄνεμοι, q. d. qui sunt ore occluso seu compresso.

Μύσις, εως, ἡ, occlusio, compressio, obstructio.

Μύκη, idem quod μύσις, apud Hippocr. teste Gal. Aliud μύκη est in Μυκάω, aliud in vocativo τοῦ Μύκης.

Μυᾶν, est contrahere labia: quod et μύλλειν dicitur. Suid. ex Aristoph. τί μου μυᾶτε κἀνανεύετε; τί χρῶς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβετε; Pro eodem dicitur etiam μοιμυᾶν, et μοιμύλλειν, apud comicos, teste Polluce.

Composita.

Ἀμυστὶ, absque labiorum compressu: h. e. patente ore. Luc. in Lexiph. ἐπίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν. [Phav. Lex. Ἀμυστὶ, ἀθρόως, ἄνευ τοῦ μῦσαι τοῖς χείλεσι, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Ita Galenus, in Explicat. Vocum Hipp. Vide Fœs. Œc. Hipp. p. 26. hiante et aperto ore. Anacr. Od. xxi. 319. Δότε μοι δότ', ὦ γυναῖκες, Βρομίου πιεῖν ἀμυστὶ, &c. Od. xxxi. Ἄφες με,——Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί. Suid. Lex. Ἀμυστὶ πιεῖν. ἐπίῤῥημα. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων.]

Ἀμυστίζω, idem quod ἀμυστὶ πίνω, hiante ore bibo, et largo haustu. Plutarch. Symp. 3. problem. 3. τοὺς γὰρ ἄζρουν καὶ ἀπνευστὶ πίνοντας (ὅπερ ἀμυστίζειν ὀνόμασται) οἱ παλαιοί φασιν ἥκιστα περιπίπτειν μέθαις.

Ἄμυστις, ιος, vel ιδος, ἡ, largus haustus: unde, ἄμυστιν πίνειν, et προπίνειν, idem quod ἀμυστίζειν, et ἀμυστὶ πίνειν, apud Athen. l. 10. et 15. Item ἄμυστις, poculi genus, Poll. lib. 6. cap. 15. itidemque Suid. ex Aristoph.

Ἀναμύω, aperio oculos, cui opp. συμμύω. unde ἀναμύειν Hesych. ἀναβλέπειν.

Ἀπομύω, idem quod μύω, claudo, tego, apud Dion. Areop.

Ἀστρομύων, stella quæ Ægyptiis Isis et Sothis dicitur, ut tradit Orus Apollo.

Ἐκμυστίζω, idem quod ἀμυστὶ ἐκπίνω, apud Eust. et Athen. Quidam exp. labris aliquantum compressis ebibo.

Ἐπιμύω, idem quod μύω. ut, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμύσαντες, apud Basil. Ponitur et sine accus. apud Polyb. l. 4. ἐάν τις αὐτὸς ἐπιμύη.

Ἐπίμυσις, ἡ, compressio continua palpebrarum. Etym.

Καταμύω, idem quod μύω. apud Xenoph. καὶ ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα. Item (sine adjectione) claudo oculos. apud Luc. in Tim. καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμᾶς ἐφιᾶσι. † Xen. Pæd. p. 227. a.† Sic Homer. in batrach. οὐκ εἴασσαν θορυβοῦντες, Οὐδ' ὀλίγον, καταμῦσαι.

Καμμύω, per syncopen dicitur pro καταμύω, apud LXX. Bibl. interpr.

Ἀκάμμυστος, (*decomp.*) non connivens.

Σκαρδαμύσσω, seu σκαρδαμύττω, oculis crebrò salientibus conniveo, seu, oculos frequenter claudo et aperio. Xen. in symp. et Aristot. σκαρδαμύττουσι δὲ, ἐκ τοῦ ξανθοῦ δέρματι ἐπιόντι, πάντες. Sunt qui accipiant pro, nictatione crebra signum do, ut amans amatæ mulieri. Exponitur etiam, nicto, conniveo. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 28.† ☞ Compositum putatur ex σκαίρω et μύω. Pro eodem dicitur et καρδαμύσσω, seu καρδαμύττω. quod Etym. apud Atticos significare ait, τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν, καὶ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν. ἀπὸ τοῦ καρδάμου, quoniam si quis ipsum προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει. vel etiam παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν.

Σκαρδαμυκτικὸς, οῦ, ὁ, crebrò nictans: ut, σκαρδαμυκτικὸν ὄμμα, apud Aristot.

Σκαρδαμυκτὶ, adverb. nictantibus oculis.

Σκαρδαμυκτέω, idem cum σκαρδαμύττω, nicto, seu nictor. Luc. τὰ κέρα μοι τεθόλωσθον, καὶ σκαρδαμυκτῶ, nictare vix cesso.

Decomp. Ἀσκαρδάμυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non nictans. Aristoph. in equit. βλέψον εἰς μ' ἀσκαρδάμυκτος, non claudens oculos.

Ἀσκαρδαμυκτέω, ῶ, non nicto, non conniventibus palpebris aspicio. Schol. Aristoph. propriè esse dicit, non conniventer intueri Solis radios, nec oculos claudere.

Ἀσκαρδαμυκτὶ, sive ἀσκαρδαμυκτὶ, intentis oculis, immotis atque non conniventibus palpebris, ita ut non nicteris. Luc. ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας. Xen. Pæd. l. 1. ἀσκαρδαμυκτὶ ὁρᾶν.

Συμμύω, claudor, vel clausus sum. Item comprimor, vel compressus sum. Plat. ὅταν ταῦτα ξυμμύσῃ. Sic et apud Aristot. Theophrast. et Xenoph.

ΜΩ˜ΚΟΣ, ου, ὁ, fatuus, irrisor, derisor. Hesych. et Suid. Pro eodem scribitur et μωκὸς, apud Etymol

Μωκάω, ῶ, irrideo, deludo.

Μωκάομαι, ῶμαι, irrideor. Alciphr. καὶ τὸ μὲν πρῶτον κιχλίζουσα μετ' ἐκείνης, καὶ μωκωμένη, τὴν δυσμένειαν ἐνεδείκνυτο.

Μωκίζω, illudo, apud Suid.

Composita.

Διαμωκάομαι, ῶμαι, illudo, irrideo, seu deludo, derideo.

Διαμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio. Athen. l. 5.

Ἐγχομωκῶν, illudens, irridens. Hesych.

Καταμωκάομαι, ῶμαι, derideo, deludo. Arrian. καταμωκησόμενός σου, qui te deridebit.

Καταμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio, derisio. Athen.

ΜΩ˜ΛΟΣ, ου, ὁ, bellum, pugna, tumultus, pro quo suprà μῶλος, et μόθος. Hom. Il. ή. κατὰ μῶλον Ἄρηος. Il. ς'. περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει Ἄγριος. ‡ Apoll. Arg. iv. 415.‡ ☞ Quidam derivant παρὰ τὸ μολύνειν, quoniam manus in bello sanguine polluuntur. Dicitur et μῶλος, ædificium in fluctibus extructum ad usum nautarum: portus manufactus. ¶ Exponitur etiam maceria, pondus, lapillus, &c. qui opponitur egestæ terræ, lapidibus, &c. coacervandis et struendis.

Μωλέω, ῶ, pugno. Hesych.

ΜΩ˜ΛΥ, moly, herba de qua Diosc. l. 3. c. 54. et Hom. Od. κ'. Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος, Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοὶ, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι.

ΜΩ˜ΛΥΖΑ, caput allii, apud Psellum medicum. Galen. in lex. Hippocr. allium esse dicit quod simplex caput habet, nec in nucleos dividitur; et quosdam eo nomine accipere τὸ μῶλυ.

ΜΩ˜ΛΥΞ, sive μώλυξ, indoctus, ineruditus, apud Hesych. Idem dicit, Sophoclem in Phædra μῶλυν dicere τὴν παρειμένην, exolutam viribus. ¶ Item tardus, segnis, ignavus. Nicand. in Ther. ἀπεδύσσατο γῆρας μῶλυς ἐπιστείχων, incedens tardus et segnis. Exponitur et, hebes, remissus, languidus, imbecillus.

Μωλύω, sive μωλύνω, hebeto, remissiorem facio. Etymol. Τὰ μωλυόμενα, paulatim emarcescentia. Gal. in lex. Hippocr.

Μωλύτης, ου, ὁ, idem quod μῶλυς, tardus, hebes. Laërt.

ΜΩ'ΛΩΨ, ωπος, ὁ, vibex, verberum in cute vestigium, sugillata cutis ex verberum incussione. Plut. de sera num. vind. οὐλαὶ καὶ μώλωπες, ἐπὶ τῶν παθῶν ἑκάστου, τοῖς μὲν μᾶλλον ἐμμένουσιν, τοῖς δὲ ἧττον. Idem de aud. ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει μώλωπα μὴ λαμβάνοντος. Apud Aristot. in prob. μώλωπας κωλύει τὰ δέρματα προστιθέμενα, pelles excoriatorum pecorum admotæ corpori verberato vibices prohibent. [Luc. Som. p. 4.]

ΜΩ˜ΜΟΣ, ου, ὁ, dedecus, probrum, infamia, ignominia: vel vituperatio, reprehensio. Od. β'. ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι. Plutarch. in polit. præc. λέγοντες ἐν ἑαυτοῖς, χρυσὸν ἔχειν ἀδιάφθορον καὶ ἀκήρατον, καὶ ἄχραντον ὑπὸ φθόνου καὶ μώμου τιμήν. ¶ Item Μῶμος, Momus, deus quidam reliquorum omnium deorum irrisor et reprehensor. Lucian. in lib. de hist. scrib. καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μέμψασθαι δύναιτο. Sic Plato de republ. l. 6. οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος (ἔφη) τόν γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Dicitur μῶμος et, quicunque deum illum imitatur, eodemque modo facta hominum, quo ille deorum, irridet; ut apud Aristot. Μώμου καὶ εἴρωνος σημεῖον.

Μωμέομαι, οῦμαι, vel μωμάομαι, ῶμαι, vitupero, reprehendo, derideo. Il. γ'. Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω Πᾶσαι μωμήσονται. Et Theogn. in gnom. Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ, ὁμῶς κακοὶ, ἠδὲ καὶ ἐσθλοί· Μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται. [Æsch. Ag. 285.]

Μώμημα, τὸ, reprehensio, irrisio; vel potiùs dictum ipsum, quo aliquem reprehendimus seu irridemus.

Μωμητὴς, vituperator, reprehensor, irrisor.

Μωμητὸς, vituperabilis, vituperatione seu reprehensione dignus. [Æsch. S. c. Th. 514.]

Μωμίσκος, ου, ὁ, dens molaris, vel ea pars dentium molarium quæ gingivæ assidet. Poll.

Μωμεύω, carpo, reprehendo: idem quod μωμέομαι sive μωμάομαι. Odyss. ζ'. Sic et Hesiod. Erg. 2. Μωμεύειν ἀΐδηλα, clàm carpere et reprehendere

Composita.

Ἄμωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, reprehensioni non obnoxius, irreprehensus. Hesiod. in Theog. † 259.† φυήν τ' ἐρατὴ, καὶ εἶδος ἄμωμος. [Tribuitur Personis, ut Ephes. i. 4. Coloss. i. 22. Rebus etiam tribuitur. Herodot. Hist. lib. 2. §. 177. Solon. — λαβὼν ἐξ Αἰγύπτου τοῦτον τὸν νόμον, Ἀθηναίοισι ἔθετο· τῷ ἐκεῖνοι ἐς αἰεὶ χρέωνται, ἐόντι ἀμώμῳ νόμῳ.] (κάλλει ἀμώμῳ. Æsch. Pers. 185.)

Ἀμώμητος, inculpatus, Momi morsibus non obnoxius. Il. μ'. Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο. Apud Athen. lib. 12. ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς.

[Ἀμωμήτως. Suic. Thes. Eccl. i. 237. significat citra reprehensionem, inculpatè. Herodot. Hist. lib. 3. §. 82. γνώμῃ γὰρ τοιαύτῃ χρεώμενος, ἐπιτροπεύοι ἂν ἀμωμήτως τοῦ πλήθεος.]

Πανάμωμος, (*decomp.*) qui est omnino ἄμωμος.

Ἐπιμωμέομαι, vel ἐπιμωμάομαι, idem quod μωμέομαι, seu μωμάομαι,

Ἐπιμωμητὸς, idem quod μωμητὸς, vituperabilis, seu reprehensione dignus: apud Hesiod. in Erg. [v. 12.] et Theocr. idyll. 27.

Φιλόμωμος, qui libenter vituperat, seu reprehendit. Exponitur etiam, reprehensor et maledicus, apud Plat.

ΜΩ˜Ν; num? nunquid? an? utrum? Aristoph. in Nub. † 314.† μῶν ἡρῷναί τινες; num heroinæ aliquæ sunt? Idem, μῶν καὶ σὺ καταγελᾷς; an et tu derides? Sic Sophocles, οἴ μοι τί φής; μῶν ὀλώλαμεν; num periimus? [Eurip. Med. 568.] Sequente μὴ vel οὐ, significat, nonne? utrum non? annon? Eurip. μῶν οὐ πέποιθας; annon credis? Plat. in epist. τί χρὴ ποιεῖν ἐμέ; μῶν οὐχ' ὅπερ ἐποίουν; annon quod feci? Idem de rep. lib. 1. ἐὰν ἐν' ἐγγένηται ἀδικία, μῶν μὴ ἀπολεῖ τὴν αὑτῆς δύναμιν; nonne perdet?

ΜΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, vel μῶρος, Atticè, stultus, fatuus. Aristoph. in Nub. † 397.† Καὶ πῶς, ὦ μῶρε, σὺ καὶ κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέληνε; Eurip. μῶρα γὰρ μῶρος λέγει. Soph. in Ajace, μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν. ¶ Insipidus. Apud Diosc. lib. 4. ῥίζαι γευσαμένῳ μωραί, radices gustu fatuo sive insipido. ☞ Etymol. dictum esse scribit παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶν. vel à particula μὴ, et nomine ὤρα significante φροντίδα, quasi μήωρος, i. ὁ μηδὲν φροντίζων.

Μωρῶς, stultè, fatuè. Poll.

Μωρότης, ητος, ἡ, stultitia, fatuitas.

Μωρία, ἡ, stultitia, fatuitas. [Æsch. Ag. 1679.] Eurip. in Medea. † Aristoph. Nub. 816.† Dem. Phil. 3.

Μώρωσις, εως, ἡ, stultitia, fatuitas, stoliditas. Medicis dicitur quum unà cum memoria etiam ratio periit. Aëtius ex Galeno et Ruf.

Μωραίνω, stultè ago, vel stultus sum. Eurip. in Medea, Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανῇς, γύναι. Luc. καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλοῦτων. Cum accus. alicubi significat μωρολογεῖν. ut apud Eurip. Οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μωραίνει πέλας. [Med. 615. Μωραίνω —— πεῖραν. Æschyl. Pers. 721.] Alicubi pro μωρὸν ποιεῖν usurpatur. ut 1 ep. ad Cor. c. 1. οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;

Μωραίνομαι, stultus fio, vel ad stultitiam redigor. Inde particip. μεμωραμμένος, redditus fatuus, seu stultus; aut stupidus, seu stolidus: Arist. hist. an. l. 9. ¶ Item μωραίνεσθαι, infatuari, i. fatuum seu insipidum reddi. Matth. c. 5.

Μώριον, à quibusdam marem mandragoræ appellatum fuisse scribit Diosc. l. 4. c. 76. et Plin. l. 25. c. 13. Aliis est tertium mandragoræ genus, ut testatur Diosc. ibidem: sic dictum, quòd μωροὺς reddat eos, qui de eo comederint.

Composita.

Ἀλιτόμωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mente captus. Eustath. et Suid.

Ἀπομωροῦν, dementare, reddere stultum.

Ἐγχεσίμωρος, pugnator stultus seu fatuus. Appian. lib. 2. Epigr. Vide et in comp. à μόρος, in Μείρω, et ab Ὥρα, cura.

Ὀξύμωρος, q. d. acutistultus, seu acutifatuus. Ὀξύμωρα, (ut Quint. tradit,) sententia est ex periculo petita, hoc est, ita affectatè et acutè enuntiata, ut fatua videatur.

Παντόμωρος, omnino stultus, fatuus. Polem.

Ὑπόμωρος, aliquantum stultus, fatuus, μωρός. Lucian.

N.

N NOTA literæ apud Græcos, quam vocant νῦ. ¶ In compositione transit interdum in λ, interdum in γ, interdum in μ. ut in παλίλλογος, παλιγκάπηλος, παλίμπρατος. ¶ In fine assumitur interdum κατ' ἐφελκυσμὸν, sequente vocali aliqua aut diphthongo. ut, λέγουσιν pro λέγουσι, ὕπερθεν pro ὕπερθε. et sic in similibus. Est etiam numeralis nota. de qua vide in Append.

NA'BΛΑ, genus musici instrumenti. Hesych. et Suid. Ab Ovidio in lib. 3. de art. am. † v. 327.† vocatur nablium. † legit ibi Heins. naulium.†

Νάβλας, ου, ὁ, idem quod νάβλα, Poll. l. 4. et Athen. l. 4. Apud Hesych. scribitur ναβλάς, diciturque etiam de eo qui nablam pulsat.

Ναβλίζω. Unde Ναβλιστὴς, οῦ, ὁ, qui nablam pulsat, apud Athen. l. 4.

NAI`, næ, ita, etiam; adverbium affirmantis et concedentis: ut Matth. 5. ἔστω δὲ λόγος ὑμῶν, Ναὶ ναί. Et apud Ceb. Theban. roganti, πότερον καὶ αἱ δόξαι; respondetur, ναὶ ναί, etiam, ita, vel utique, immò. Geminatum legitur apud Aristoph. in Nub. † 1470.† et in Epigr. ναὶ ναὶ φίλος. Usurpatur et in jurejurando. ut apud Aristoph. † Nub. 782.† ναὶ πρὸς τῶν θεῶν. Sic apud Xen. † Pæd. 1. 6. 6.† quidam respondet, ναὶ μὰ Δία. In indirecta etiam affirmatione ponitur pro, utique, sanè. Greg. ὡς εἶναι κενὰς ναὶ φάσας. Et Il. ά. Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπας, equidem, sanè, utique. (Ναὶ ναί. Vid. Æschyl. Pers. 1078. Vid. Euripid. Med. 1279. Aristoph. Ran. 191.)

† Ναιχί, idem quod ναί. Soph. Œd. Tyr. 684.†

NAI`PON, ου, τὸ, à Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 7. numeratur inter ea odoramenta seu aromata, quæ immiscentur unguentis.

NAI'Ω, habito, incolo. Poëticum est. Ut Il. β'. Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον. Odyss. δ'. ἐστὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. Et cum præpos. Il. β'. Οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν. † ἀνὰ οὔρεα, per montes, in montibus. Hesiod. Theog. 130. et ἐν δώματι. v. 285.† Usurpatur et in pass. signif. pro ναίομαι, habitor. Il. β'. νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός. (Cat. N. 133. Eurip. Med. 398. situs sum. Soph. Œdip. Tyr. 346. 1126.) ☞ Eustath. derivari posse dicit à verbo νῶ, νήσω. quod est σωρεύω, quia etiam οἱ ναίοντές που, sunt σεσωρευμένοι.

Ναίομαι, habitor, incolor, unde πόλεις εὖ ναιόμεναι, Iliad. γ'. et, εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, Iliad. ά.

Ναιέτης, ου, ὁ, habitator, incola: pro quo dicitur potiùs ναέτης.

Ναιετάω, ῶ, idem quod ναίω, habito, incolo. Odyss. ὁ. ᾗ ἐνὶ ναιετάασκε. [Apoll. Rhod. Arg. i. 67. ἄγχι δὲ λίμνης Ξυνιάδος κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκεν.] † μετὰ ἀνδράσι, inter viros. Hes. Th. 592.† Hesiod. in Erg. οἵ τε θαλάσσης Ἐγγύθι ναιετάουσιν. Item passivè, habitor, incolor: ut Od. ϑ'. οἶκον Εὖ μάλα ναιετάοντα. Sic, πόλις εὖ ναιετάουσα, Iliad. ζ'. (Il. β'. Cat. N. 155.)

Νάω, pro ναίω, (i. habito,) est inusitatum, nisi in hisce temporibus. Aorist. νάσθην, item νασσάμην, (abjecto incremento, pro ἐνάσθην, et ἐνασσάμην,) habitavi. Il. ξ'. Hesiod. in Erg. Et infin. νάσσεσθαι, apud Apollon. Arg. 2. Et act. νάσσα, (itidem pro ἔνασσα,) habitare feci, sedes habitandas dedi. Od. ϑ'. Hinc ναέτης, habitator: pro quo et ναετήρ, in Anthol. Epigr.

Νάω, ponitur etiam pro ῥέω, fluo, mano, scaturio: ut Naz. πηγαὶ διαυγέστερον νάουσι, scaturiunt. Apud Aristoph. νῶν σκῶρ, innatans.

Ναϊάδες, Naiades: nymphæ fluviales et fontanæ. à Νάω, fluo.

Νᾶμα, τὸ, fluentum, scaturigo, latex: omne id quod aliounde fluit. Plerunque tamen de aquæ scaturiginibus et laticibus dicitur. Ut apud Moschum in epitaphio Bionis. Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τῆς Ἀρεθούσης. Athen. l. 2. ἀπεξηράνθη τὸ νᾶμα. Metaphoricè apud Plat. in Tim. νᾶμα τῶν λόγων. (Νᾶμα πυρός. Eurip. Med. 1189. Æsch. Pr. 805. Soph. Tr. 936. Theoc. ιέ. 27.)

Ναματιαῖον ὕδωρ, aqua quam fluenta fundant, i. latices, et scaturigines, seu rivuli. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Ναματώδης χώρα, regio cui scaturiginum et fontium copia est. Aristot.

Νασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod νᾶμα, fluentum, vel fluor, scaturigo. Eurip. in Hecuba.

Νασμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, scaturiginibus ac rivis riguus: idem quod ναματώδης. Hesych.

Composita: ac primùm ex ναίω.

Ἀποναίω, migro, aliò habitatum abeo.

Ἐνναίω, inhabito.

Μεταναιέτης, ου, ὁ, idem quod μετανάστης, de quo paullo pòst inter comp. à Νάω. Exponitur et, incola: apud Hesiod. in Erg. † Sic et in Theog. 401.†

Παραναιετάω, circumhabito. Dionys. de situ orb.

Περιναιέτης, q. d. circumhabitator, accola.

Περιναιετάω, circumhabito, accolo. Od. β'. et alibi. † Hes. Th. 377.† Hinc οἱ περιναιετάοντες, accolæ. Item passivè, circumhabitor. Od. ϑ'. τῶν τε μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Αἳ περιναιετάουσιν, &c. (Soph. Tr. 644.)

(Περιναίω. Æsch. Suppl. 1028.)

Συναίω, q. d. cohabito, i. simul habito. Apoll. Arg. 2. μητέρι συναίεσκεν. (Æschyl. S. c. Th. 201. Soph. Tr. 1254.)

Σύναιος, cohabitator, contubernalis. Hesych.

Composita ex νάω: ac primùm significante habito.

Ἀπονάω, inusitatum, format ex se tempora usitata. Ἀπενάσθην, et ἀπενασσάμην, ad habitandum me contuli, commigravi. Ut, ἀπενάσθην τηλόσε πατρίδος, Eurip. in Iphig. Taur. (Med. 166.) Et Od. ζ'. Ὅς ῥ' Ὑπερησίην δ' ἀπενάσσατο. Item aor. act. ἀπένασσα, migrare feci, unde subjunct. ἀπονάσσω, metri causa geminatum habens. σ'. Il. π'. (Γανάεις, εντος. Æsch. Suppl. 1026.) ‡ celebrantes Stanl. læti. Pauw. cum ναίω nihil prorsus commune habet. Thema videtur esse Γάνος.‡

Διανάω, perfluo. Plut. in Æmyl.

Ἐννάω, inusitatum, inhabito. Callim.

Ἐνναέτης, ου, ὁ, inhabitator. Et simpliciter, habitator, incola. Apollon. Arg. 2. Pro eodem dicitur et ἐνναστής, Epigr. l. 2. Fœm. ἐνναέτις et ἐνναέτειρα, habitatrix. Apoll. Arg. 1. et Epigr. l. 3.

Ἐπινάω, etiam inusitatum, cujus aorist. act. ἐπένασσα. Tryph.

Ἐπινάστιος, qui sedibus suis relictis, aliò habitatum se contulit. Exponitur etiam, pulsus patria, exul. Item peregrinus, inquilinus. Apoll. Rhod. [l. 1. 795.]

Κατανάω, inusit. unde κατένασσα, idem quod νάσσα, habitare feci, habitandum dedi. Hesiod. in Erg. Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης. Idem in Theog. † 379.† γούνοισιν κατένασσε Νημείης, pro ἐν γούνοισι. Et, κατενασσάμην, habitavi. Apoll. Arg. 2. ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο. † et κατενάσθην. id. Apoll. Arg. 1. 91.† (Κατενάσθην. Eurip. Phœniss. 200. Eum. 932.)

Μετανάστιος, idem quod ἐπινάστιος, Nonn.

Μετανάστης, idem. Il. ί.

Μετανάστρια, quæ commigrat, profuga. in Epigr.

Μεταναστεύω, migro, commigro. Synes. Vide et in Μετανίστημι.

Παρανάω, juxtà habitare facio. Dion.

Composita ex νάω, i. fluo.

Ἀέναος, semper et perpetuò fluens. Herodot. lib. 1. λίμνη δὲ ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλη, τὴν λέγουσι Λυδοὶ ἀέναον εἶναι, contiguus est sepulchro lacus, quem perpetuò fluere Lydi aiunt, seu perennem esse. Pro eodem dicitur et ἀέναος. ut apud Herodot. in Thalia, ποταμὸς ἀέναός ἐστι. Et metaph. perennis, perpetuus: ut apud Aristoph. † Nub. 274.† ἀέναοι νεφέλαι, perennes nubes. (R. 1344.) Sic Xen. Pæd. 4. ταῦτ' ἀεναώτερον ἡμῖν δύναιτ' ἂν τὸν πλοῦτον καὶ πᾶσι τοῖς ἡμετέροις παρέχειν. Pro eodem dicitur et ἀέναος, apud Poëtas. ut apud Hesiod. Κρήνης ἀενάου. Et, ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ, apud eundem.

Ἀενάως, (adverb.) more eorum quæ perennibus aquis fluunt, i. jugiter.

Ἀενάων, οντος, itidem pro ἀεὶ νάων. Ut Odyss. ν'. Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα, aquæ perennes.

Ἀενας, αντος, ὁ, idem. Nicand. apud Athen. l. 2. ὑδάτεσσιν ἀενάντεσσι νοτίζεις.

Ἀνάματος, fluentis carens: ut, ἀνάματος νᾶσος, apud Plut.

Διανάω, perfluo. Plut. in Æmyl.

Καλλίναος, pulchrè fluens, pulchrifluus. Eurip. in Medea. [835. Alcest. 589. οἰκεῖς περὶ καλλίναον Βοιβίαν λίμναν. Apoll. Rhod. Arg. i. 1228. Ἡ δὲ νέον κρήνης ἀνεδύετο καλλινάοιο Νύμφη Ἐφυδατίη. Schol. καλλιρρόου.]

NA'ΚΟΣ, εος, τὸ, pellis cum suo villo. Theocr. idyll. 5. Φεύγετε τὸν Λάκωνα, τὸ μεῦ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν. Herodotus pro vellere seu pelle arietis usurpasse dicitur, et Lucian. pro pelle ovis: Joseph. pro quacunque pelle villosa.

Νάκη, ης, ἡ, idem quod νάκος. Il. ξ'. Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς, εὐτρεφέος, μεγάλοιο.

Νάκυρον, ναχύριον, apud Hesych. idem quod νάκος, pellis.

Composita.

Κατωνάκη, ης, ἡ, et κατωνάκης, ου, ὁ, vestis genus, cui ab inferiore parte assutum erat νάκος. Aristoph. in Lysistr. et in concionant.

Καυνάκη, lænæ genus barbaricum seu Persicum, vestis pellicea, apud Aristoph. in Vesp.

NA'ΝΝΗ, ης, ἡ, patris matrisque soror, ut νάννος, frater. Pro quo inferiùs habes Νέννος. Hesych.

NA'ΝΟΣ, ου, ὁ, nanus, pumilio. Apollinaris ait, nanos vocari brevi atque humili corpore homines, paullùm supra terram extantes. Aristot. de part. an. l. 4. c. 10. νάνοι εἰσὶ παιδία πάντα. προϊοῦσι δὲ αὔξεται τὰ κάτωθεν. Est et adjectivum. vide seq. Νανώδης. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ νὴ, privat. et ἄνω, vel ἀνύω, augeo. Item panis species, apud Athen. l. 10. c. 14.

Νανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pumilionis formam habens, pumilio, Luc. de conscrib. hist. et de salt. Aristot. verò νανώδες, ut νάνον, esse vult, οὗ τὸ ἄνω μὲν μέγα, τὸ δὲ φέρον τὸ βάρος, καὶ πεζεῦον, μικρόν. ideoque πάντα τὰ ζῶα τἄλλα, παρὰ τὸν ἄνθρωπον, εἶναι νανώδη.

NAO'Σ, οῦ, ὁ, templum, ædes sacra. † pro quo et νεώς. Sic in dat. plur. ναοῖς. Hes. Th. 990.† (☞ Παρὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τὸν θεόν. unde et domus Dei vocatur in sacris literis.) Athen. lib. 5. ναὸς ἐπίχρυσος, οὗ περίμετρος πηχῶν τετταράκοντα. Atticè dicitur νεὼς, ut λεὼς pro λαός. Athen. l. 14. ἀθύρου ὄντος τότε τοῦ νεώ. Xen. Hellen. 6. εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος νεὼν καταφυγόντες. Et rursum: οἱ δὲ πάντες αὐτόματοι ἀπῄεσαν. (Soph. Œdip. Tyr. 21. 919.)

Ναΐδιον, sacellum, ædicula.

Composita.

Ἔνναος, dictum olim fuit ὁ ναὸς, templum: διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς, ut ait Clinias apud schol. Apoll. Rhod.

Ἐνάζω, vel ἐνάζω, Etymologo, itidemque Hesychio, est τὸ λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς.

Πολύναος, multa habens delubra. Theocr. idyll. 15. [109.]

(Προναία. V. Æschyl. Eum. 21. ubi de Pallade dicitur, quæ statuam ante templum erectum haberet.)

Πρόναος, ante templum situs, protemplaris. (Æsch. Suppl. 503.) Et πρόναον, ου, τὸ, substant, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, templi vestibulum: schol. Sophocl. Dicitur etiam προναία pro πρόναος, ut Hesych. testatur. Et πρόνηος, et προνήϊος, Ionicè, pro πρόναος. Et τὸ πρόνηον, pro πρόναιον, substantivè. apud Lucian.

Σύνναος, qui in eodem templo colitur, qui idem templum habet, ejusdem templi socius. Strabo.

NA'ΠΟΣ, εος, τὸ, saltus, clivus montis aut promontorii sylvosus et leniter cavus. Sunt qui interpretari malint, vallis nemorosa. Eurip. (Phœniss. 737.) νάπος ὑλόκομον. Soph. (Tr. 443.) νιφόβολον νάπος. Xenoph. Hellen. 5. ἐπὶ νάπει ἀδιαβάτῳ ἐγένοντο. ☞ Deducitur à νὴ privat. et φάος, quasi νήφαος, vel νήφως.

Νάπη, ης, ἡ, idem quod νάπος. Apoll. Arg. l. 2. κατακέκλιται ἠπείροιο Κοίλη ὑπαιθα νάπη. (Eurip. Med. 3. Soph. Œdip. Tyr. 1412.) Et Plutarch. in Num. σκιερὰς νάπας dicit. † Xen. Pæd. 1. 6. 38.†

Ναπαῖος, saltuosus: et Ναπαῖαι, Nymphæ saltuum. Soph. (Œdip. Tyr. 1046.)

NA'ΠΥ, υος, τὸ, apud Atticos idem quod σίνηπι, sinapi, teste Phrynicho et Ulpiano, apud Athen. initio lib. 9. Et Diosc. l. 2. c. 148. σίνηπι, ἢ νάπυ. Aristoph. in equit. κἄβλεψε νάπυ, pro δριμὺ ἔβλεψε, quia sapor ejus acerrimus est. Genitivus νάπυος legitur apud Athen. l. 4. et apud Theophr. hist. pl. l. 1.

Νάπειον, idem quod νάπυ, apud Nicand. in Alexiph. Ἐν δέ τε νάπειαν ῥάφανόν θ' ἅλις.

NA'ΡΔΟΣ, ου, ἡ, nardus, frutex, de quo Diosc. l. 1. c. 6. et Galen.

Νάρδινος, ου, ὁ, nardinus, è nardo confectus. Athen. lib. 10. ἤλειφε ναρδίνῳ ἐλαίῳ.

Ναρδίτης οἶνος, vinum nardi odore conditum. Diosc. Fœm. gen. ναρδῖτις, vocari solet nardus montana.

Ναρδίζω, nardo similis sum, nardum imitor seu refero.

Ψευδόναρδος, (comp.) herba quæ veram nardum mentitur, et qua teste Plinio vera nardus adulteratur.

NA'ΡΘΗΞ, ηκος, ὁ, ferula, bacillus. Xenoph. Pæd. 2. εἰς δὲ τὰς δεξιὰς νάρθηκας παχεῖς τοῖς ἡμίσεσιν ἔδωκε. Plutarch. symp. 6. τὸν νάρθηκα τοῖς μεθύουσιν ἐνεχείρισε, κουφότατον βέλος. de Baccho. Hesiod. † Th. 567.† Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. Et, νάρθηκες ἐλεφάντινοι, ferulæ eburneæ. Dicitur esse et medicum instrumentum è ferula, teste Luc. et Etymol. Propriè verò νάρθηξ arbor quædam est, de qua Theophr. l. 6. cap. 2. Diosc. l. 3. c. 21.

Ναρθηκία, ferulago, humilis ferula. Theophr.

Ναρθηκώδης, ferulaceus, ferulæ similis, ad ferulæ naturam proximè accedens.

Ναρθήκιον, ου, τὸ, narthecium. Græci quidam medici libros à se editos νάρθηκας et ναρθήκια inscripsêre. Gal. τῶν κατὰ γένη l. 5. Est et vas unguentarium, vel medicamentarium. Cicero.

NA'ΡΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, narcaphthum: odoramenti genus, suffitibus admisceri solitum, ut est apud Diosc. l. 1. c. 22. Pro eo apud Paul. Ægin. νάσκαφθον, nec non νάκαφθον, l. 7. c. 22. Idem esse putatur νάρτη apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 7.

NA'ΡΚΗ, torpedo: piscis, cujus ea est natura, ut propriùs accedentem et se tangentem obstupefaciat: teste Platone in Menone. Vide et Aristot. hist. an. l. 9. c. 37. Plut. de prud. an. Alex. Aphr. probl. l. 2. et Plin. l. 9. c. 42. ¶ Hinc pro torpore et veterno capitur. Exponitur etiam, stupor, Aristoph. in Vesp. τί ποθ' ὥσπερ νάρκη μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται; ¶ Νάρκη dictum est à quibusdam centaurium magnum, ut habetur apud Diosc. Quoniam verò centaurium dictum est à quibusdam gentiana, quidam ipsam etiam gentianam νάρκην vocarunt. (pl. Theoc. ζ'. 124.)

Ναρκάω, ῶ, torpedine afficior sive affectus sum: obtorpesco, aut etiam torpeo. Aristot. (περὶ τῆς νάρκης, i. de torpedine pisce:) φανερά ἐστι καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσα ναρκᾶν. Alex. Aphrod. dicit, quosdam ναρκᾶν τοὺς ὀδόντας ad stridorem limæ. Apud Homer. Iliad. ϑ'. v. 328. νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ, exp. ἐλύθη. ¶ Apud Synes. ἐπιστολὴν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι, καί τοι προθυμηθεὶς, ἐνάρκησα, exp. non sustinui, repentè desii.

Νάρκημα, idem quod sequens.

Νάρκησις, εως, ἡ, torpefactio, torpor seu stupor. Gal.

Ναρκόω, ῶ, torpefacio, torpore afficio. Alex. Aphr. ναρκοῦντα τὴν αἰσθητικὴν δύναμιν.

Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio, torpefaciendi vis. Hippocr. aph. l. 5.

Ναρκωτικὸς, torpefaciendi vim habens, seu torporem inducendi aut obstupefaciendi: unde, ναρκωτικὰ φάρμακα, stupefacientia medicamenta.

Ναρκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cui torpor seu stupor inest, torpidus seu stupidus. ut, ναρκώδης ὀδύνη.

Νάρκισσος, ου, ὁ vel ἡ, narcissus, flos, qui ab aliis λείριον dici annotatur, ex Theophr. hist. pl. l. 6. et Diosc. l. 4. c. 161. Fœminino genere legitur apud Theocr. Id. 1. Apud Aristoph. autem et Diosc. masculini generis est. ¶ A νάρκη, i. à torpore, quem suo odore affert, ut scribit Eustathius, itidemque Plut. symp. 3.

Ναρκίσσινος, ου, ὁ καὶ ἡ, narcissinus: ut, ναρκίσσινον ἔλαιον, narcissinum oleum, ex narcissi flore, ex Diosc.

Ναρκισσίτης, lapis cujus meminit Dionys. in poëm. de situ orbis.

Composita.

Ἀποναρκάω, ῶ, idem quod ναρκάω. apud Basil. σοὶ δὲ οὐκ ἀποναρκᾷ ἡ χεὶρ, exp. obstupescit.

Ἀποναρκόω, idem quod ναρκόω.

Ἀποναρκόομαι, οῦμαι, obtorpefio: unde ἀπονεναρκωμένος, apud Plat. de rep. lib. 6.

Ἀπονάρκωσις, obtorpefactio. Expon. et obstupefactio. Aristot. in probl.

Ἀπονάρκησις, idem quod ἀπονάρκωσις. Plut.

Ἐκναρκάω, ῶ, obtorpesco. Plut. in Coriol.

Θηριονάρκη, ης, ἡ, dicitur frutex quidam, foliis subherbaceis, flore roseo: quòd serpentibus admotus torporem inferat. Plin.

Καταναρκάω, obtorpefacio, torpidum reddo. Metaph. Paul. ep. ad Corin. 2. c. 11. οὐδενὸς κατενάρκησα, neminem exuxi.

ΝΑ'ΡΤΑΛΟΣ, dicitur esse vasis genus, apud Aristoph.

ΝΑ'ΡΤΗ, ης, ἡ, narta: genus plantæ odoratæ, ex qua fiunt unguenta. Putatur esse τὸ νάρκαφθον Dioscoridis.

ΝΑ'ΣΣΩ, F. σω et ξω, æquo ac complano, premo.

Νάσσομαι, æquor, complano, premor, impleor: ut apud Aristoph. † Nub. 1205.† ἀμφορεῖς νενασμένοι, amphoræ ad summum usque plenæ et pressæ.

Ναστὸς, οῦ, ὁ, densè plenus, ac veluti pressus, confertus, apud Diosc. ναστὸς κάλαμος, sagittis conficiendis aptus. Et apud Philonem, ὁ κόσμος est πλήρης καὶ ναστὸς, καὶ τῶν ὄντων βαρύτατος. ¶ Ναστὸς dicebatur etiam ἄρτος τις, sive πλακοῦς è melle, uvis passis, aliisque condimentis, densior et constipatior. Aristoph. in Pluto, ‡ 1142.‡ ἧκε γὰρ ἄν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος.

Ναστίσκος, parvus ναστὸς, apud Athen. l. 6.

Ἐπινάσσω, (*comp.*) unde particip. pass. ἐπινενασμένος, oppletus. Aristoph. in concion. αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι ἀγαθῶν πάντων καὶ παρασκευασμέναι, mensæ omni genere ferculorum onustæ et refertæ.

ΝΑΥ͂Σ, et apud Iones νηῦς, (cujus genit. ναὸς, et Atticè νεὼς, et Ionicè νηὸς, † Hes. Th. 998.† dat. νηῒ, accus. ναῦν, Plur. nominat. νῆες, genit. νεῶν, et Ionicè νηῶν, dat. ναυσὶ, et νηυσὶ apud Iones, accus. ναῦς, et Ionicè νῆας, † Hes. Th. 875.† et poëtice νέας,) navis. Ut, ναῦς εὔσελμος, navis bonas habens tabulas, Iliad. β΄. Od. μ΄. νηῦς εὐεργής. (Ναῦς μάκρα quid. Æsch. Pers. 380.) Thuc. lib. 2. καὶ ναῦς τε νηὶ προσέπιπτε. Idem lib. δ΄. ἀφικομένης τῆς νεώς. Sic Odyss. μ΄. νηὸς κυανοπρῴροιο. ☞ Eustath. deducit à νέω νῶ, significante σωρεύω, ut ναῦς seu νηῦς sit, quam σωρὸς ἐγκείμενος βαρύνει. vel à νέω, quod est κολυμβῶ.

Ναύτης, ου, ὁ, nauta. Xen. Hellen. 1. ναύτας ὁπλίσας. Metaphoricè apud Athen. l. 11. συμποσίου ναῦται dicuntur compotores. Et adjectivè in Epigr. ναύτης δρόμος, iter navale. Pro ναύτης Poëtæ et inprimis tragici ναυάτης dicunt. (Ναυάτης ἀνήρ. Æsch. Pers. 375.)

Ναύτριαι, mulieres nauticam exercentes. Poll. l. 7.

Ναυτικὸς, ου, ὁ, nauticus, Aristot. pol. 5. Ἡ ναυτικὴ, sc. τέχνη, rei nauticæ peritia. Τὸ ναυτικὸν, res nautica, vel copiæ navales: classis. Thuc. l. 1. et 2. Xen. Hell. 1. Aristot. pol. 6. Item ναυτικὸς, peritus rei nauticæ. Thuc. l. 1. Athen. l. 7.

Ναυτικῶς, more nautarum. Suid.

Ναυτίλος, ου, ὁ, idem cum ναυτικός. Aristoph. in Ran. (1238. Æsch. Ag. 908. 1243. Pr. 467. Soph. Tr. 546.) Theocr. in Epigr. ¶ Item polypi species quædam, apud Aristot. in hist. an. et Athen. l. 7.

Ναυτιλία, ἡ, navigatio. Hesiod. in Erg. † Apoll. Arg. 1. 138.† Herodot. Luc. (Theoc. ιγ΄. 27.)

Ναυτίλλομαι, navigo. Od. δ΄. Ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός. Sic Od. ξ΄. et apud Luc. de hist. scrib.

Ναυτία, ἡ, nausea, propriè qua navigantes in mari corripiuntur. Plut. de garrul. Diosc. l. 3.

Ναυτιώδης, nauseosus. Plut. de virt. mor. et symp. 4.

Ναυτιάω, ῶ, nauseo. Luc. in Lexiph. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι, καὶ ναυτιῶ. Et metaph. respuo, quasi nauseans. Demetr. Phul. οἵ τε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον.

Ναυτίησις, ἡ, ipsa actio nauseandi, vel nausea.

Ναυτιώσεις, ab Hippocr. dicuntur effusiones sanguinis: translato vocabulo ab iis, qui in nausea sanguinem vomunt. Gal. in lex. Hippocr.

Ναυσία, Ionicè dicitur pro ναυτία. Unde metaph. ναυσίη τινα διδόναι, fastidio aliquem habere, apud Simonid. in Iamb. de mulier.

Ναυσιάω, idem quod ναυτιάω.

Ναυσίασις, idem cum ναυτίησις. Hesych.

Ναυσιόω, idem quod ναυτιάω. Nicand.

Ναῦλον, τὸ, naulum: merces quæ pro navigatione persolvitur. Plut. in lib. an seni administr. resp. Luc. Dicitur et mascul. gen. ναῦλος, apud Aristoph. in Ran. Item ναῦλος, merces quam persolvimus ei, ad quem divertimus. Poll. l. 1. ¶ Item ναῦλος sive ναῦλον, genus instrumenti musici: apud Plut. symp. 2. probl. 4. et Soph. Pro quo frequentiùs dicitur ναύλας, sive νάβλας, ου, ὁ, apud Poll. l. 4. et Athen. lib. 4. Scribitur et ναῦλλος, seu ναῦλλον, duplici λ, teste schol. Aristoph.

Ναυλόω, ῶ, naulo navim loco. Plutarch. sympos. probl. 6. οἱ τὰ πλοῖα ναυλοῦντες.

Ναῦσθλον, τὸ, idem quod ναῦλον, Hesych.

Ναυσθλόω, idem cum ναυλόω. vel, naulo vehendum suscipio, conduco. Eurip.

Ναυσθλώσασθαι, dicitur etiam vector, qui persoluto naulo navem conscendit: apud Aristoph. in Pace.

Νεὼν, ῶνος, navale: i. statio navium. et, locus et domicilium quo subducuntur. Hesych.

Νεώριον, navale ubi fabricantur et coaptantur naves. ‡ Thuc. i. 108.‡ (Sub verbum ἄρω ponendum hoc erat.)

Νεῖος, navalis. Vide et derivata à Νεός.

Νεῖα, τὰ, ligna fabricandis navibus apta, seu ligna navalia.

Νήϊος, ου, ὁ, navalis. (Æschyl. Pers. 336. Suppl. 3. 833. V. Eurip. Med. 1124.) Et, νήϊον ξύλον, lignum navale, vel navalis materia. Hesiod. in Erg. Pro quo simpliciter νήϊον, Iliad. γ΄. Item νηΐα τέχνη, ars nautica. Soph. in Ajace.

Νηϊτὸς, οῦ, ὁ, navalis.

Νηΐτης, ου, ὁ, idem. Thuc.

Νηϊτικὸς, nauticus.

Composita.

Ἀειναῦται, q. d. sempernautæ: magistratus quidam apud Milesios, teste Hesychio, qui conscensis navibus consilia de maximis rebus agitabat procul à terra: deinde quum ratam habuisset aliquam sententiam, revertebatur.

Ἀκρόνηον, summa seu extrema navis pars. Hesych.

(Ἄναυς, νάες ἄνας. i. e. αἱ μηκέτι νῆες. Æsch. Pers. 682.)

Ἄναυτα, τὰ, quæ nautis carent: vel, navibus impervia. Hesych.

Ἀναυσία, ἡ, nausea nulla. Suid.

Ἀναυλεὶ, sine naulo.

Ἀργοναύτης, argonauta: qui in navi, quæ ἀργὼ dicitur, Jasonem est comitatus.

Ἀρχένεως, qui nunc primùm navigat: vel qui navi imperat: apud Suid.

Ἀρωγοναῦται δαίμονες, dii nautarum defensores: dii faventes et propitii nautis, in anthol. Epigr.

Δεσποσιοναῦται, apud Lacones dicebantur liberti, qui classes conscendebant. Eustath.

Ἐκναυλόω, cum navi portum exeo.

Ἐκναυσθλόω, naulo accepto exporto. Impropriè aliquis à fluctibus dicitur, ἐκναυσθλοῦσθαι, apud Lycophr.

Ἐντερόνεια, et ἐντερινεῖς, navium intima pars. Hesych. et Poll.

Ἐπίνειον, τὸ, dicitur πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων ἦν. Quidam exp. emporium. Thuc. l. 1. et 2. Strabo l. 6. et 5. Hesychio est etiam μικρὸς λιμήν. Pro eodem Ionicè dicitur ἐπινήϊον.

Ἐπινήϊος, ὁ καὶ ἡ, qui super navi est aut fit. in Epigr.

(Ἐχενηΐς, remora. Æsch. Ag. 153.)

(Λειπόναυς. Æsch. Ag. 220.) ‡ desertor classis. Λειπόναυς apud plerosque.‡

Λειπόνεως, qui naves aut navale certamen deserit.

Λειποναύτης, idem. Item qui nautas socios deserit. Theocr. idyll. 13.

Λειποναύτιον, nautarum sociorum desertio. Item lis quæ intendebatur nautarum sociorum vel sociæ classis desertoribus. Poll.

Μεσόνεοι, remiges qui in media navi sedent. Aristot. in mechan.

Μεσοναῦται, medii inter nautas et vectores; quales ferè sunt mediastini in domo. in Pand.

Μυριόναυς, innumeris navibus instructus. in Epigr.

Περίνεως, superfluus vector, vector qui in ministerio navis non est. Thucyd. l. 1. Pro eodem communiter dicitur περίνεος. Suid.

Πολυναύτης, multos habens nautas. Æschyl. [Pers. 83.]

Πρωτόνεως, qui nunc primùm navigat, aut navi in aliquem locum provehitur. Suid.

Σωσιναύτης, q. d. servator nautarum: nomen est fluvii juxta Heracleam, tutissimos habentis et placidissimos portus. vide schol. Apoll. lib. 2.

Συνναύτης, navigationis socius. Sophoc. [Aj. 925.] et Eurip. in Cyclop. [424. 704. Ἡμεῖς δὲ συνναῦταί γε τοῦδ' Ὀδυσσέως Οὔτις, &c. Vide Not. Cl. Barnes.]

Συνναυβάτης, seu ξυνναυβάτης, socius navigationis, connauta, συνναύτης. Soph. [Philoct. 582.] (Hoc pertinet ad Ναυβάτης, in Βαίνω.)

Στρογγυλοναύτης, nauta qui στρογγύλῃ νηῒ vehit. Poll. ex Aristoph.

Ταχυναυτέω, celeriter navigo: seu utor celeribus navigiis. Æsch. in Ctesiph. Plut. in Pericle.

Χιλιόναυς, mille navibus instructus. Eurip. in Oreste.

Χιλιοναύτης, seu χιλιόναυτος, mille nautas habens. Æschyl. Apud Eurip. χιλιοναύτᾳ κώπᾳ, exp. mille navibus.

ΝΑ'ΦΘΑ, ης, ἡ, naphtha: autore Diosc. l. 1. cap. 102. est Βαβυλωνίου ἀσφάλτου περιήθημα τῷ χρώματι λευκὸν, δύναμιν ἔχον ἁρπακτικὴν πυρὸς, ὥστε καὶ ἐκ διαστήματος ἁρπάζειν τοῦτο. Vide et Plin. l. 2. c 105. et Plut. in Alex. et Strab. l. 16. Suidas dicit, esse medicum vocabulum, à Græcis vocari Μηδείας ἔλαιον.

ΝΕΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, hinnulus, pullus cervi: (☞ Sic dictus παρὰ τὸ νεωστὶ εἰς βορὰν ἐληλυθέναι, ut volunt grammatici.) Iliad. θ΄. Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης. (θ΄. 243. Æsch. Eum. 111. Aristoph. R. 1242.) Xenoph. in Cyneg. οἱ νέοι τῶν νεβρῶν.

Νεβρώδης, in Epig. Bacchus vocari dicitur, quòd bacchantes hinnulorum pellibus uterentur.

Νέβρειος, ου, ὁ, qui ex hinnulo est. Plut. symp. 4.

Νεβρίας γαλεὸς, mustelus nebrias, apud Aristot. hist. an. l. 6. Et νεβρίτης λίθος, nebritis gemma Libero patri sacra; nomen sortita à nebridum ejus similitudine, teste Plin. l. 37. c. 10.

Νεβρὶς, ίδος, ἡ, hinnuli pellis, exuvium hinnuleum, quod Bacchus et bacchantes gestare solebant. Plutarch. in symp. Eurip. in Phœn.

Νεβρίζω, pellem hinnuleam gesto, ut bacchantes. Demosth. pro corona.

Βούνεβρος, (*comp.*) magnus hinnulus, grandis et adultus hinnulus, in Fab. Æsop.

ΝΕΙ͂ΚΟΣ, εος, τὸ, rixa, jurgium, altercatio, contentio. Odyss. θ΄. Νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλείδεω Ἀχιλῆος. Il. ὦ νεῖκος ὄρωρεν. Sic et, νεῖκος ἐγείρειν, contentionem excitare, seu rixari. Cui opponitur, νεῖκος λύειν, apud eundem Homer. (Eurip. Med. 604. 905. Soph. Œdip. Tyr. 722.) Sic et Xenoph. πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ Ἑλλάδι νεῖκος ἢ πόλεμος. Exponitur etiam, bellum, Il. γ΄. ☞ Etym. derivat ex privativa particula νὴ, et εἴκω, cedo.

Νεικέω, ῶ, vel νεικείω, rixor, altercor. Item objurgo, increpo, incesso convitiis seu probris. Il. ά. Ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι Νεικεῖ. Il. β΄. Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδίοις ἐπέεσσι. Sic et Il. γ΄. et alibi apud Hom. † Sic Hesiod. Theog. 208.†

Νεικεστὴρ, ῆρος, ὁ, objurgator, convitiator, obtrectator. Hesiod. in Erg.

Composita.

Ἀμφίνεικος, ου, vel ἀμφινεικὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, de quo utrinque est contentio. Soph. in Trachin. (105. Æsch. Ag. 696.)

Ἀμφινείκητος, de quo contenditur: hoc est, tam excellens, ut de eo contentiones instituantur. Soph. in Trachin. [536. τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας ἐλεεινὸν ἀμμένει. Scholiastes videtur legisse ἀμφιμάχητον. Et secundum eum, Ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας est ἀντὶ τοῦ ἡ περιμάχητος νύμφη, περιφραστικῶς.]

Βωμονείκης, ου, ὁ, qui ad aram contendit.

(Πολυνείκης. V. Æschyl. S. c. Th. 583.)

Προύνεικος, contumeliosus, ὑβριστής. Etym. ¶ Item bajulus, mercenarius: qui mercede aliquid ex foro aut agro portat. A πρὸ et ἐνείκω, idem significante cum φέρω. Æl. Dionys. apud Pausan. (Ergò sub Προφέρω quoque poni hoc ipsum potuisset.)

Φιλόνεικος, rixæ et contentionis amans, contentiosus. Item pervicax. Aristot. Rhet. l. 2. Et in bonam partem pro eo qui magno et velut pervicaci studio contendit rem aliquam efficere. † τὸ φιλόνεικον, substantivè, æmulatio. Xen. Pæd. 196. e.†

Φιλονείκως, rixosè, contentiosè: aut etiam cum æmulatione. Xen. Herodian. l. 3.

Φιλονεικία, ἡ, rixa, contentio. Item pervicacia, item æmulatio. Xen. Pæd. 7. Φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐμβάλλε. † ἔχειν πρὸς ἀλλήλους. Pæd. l. 3. p. 85. c.† Dem. Philip. 3. ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν. † πρός τι. Xen. Pæd. p 255. d.†

Φιλονεικέω, ῶ, rixor, contendo. † Xen. Pæd. 1. 4. 15.† Item æmulor, æmulus sum. Herodian. φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν περὶ τῶν δευτερείων, contendens de primario nomine post Romam. Plato de leg. φιλονεικῶ σοι πρὸς ἀρετήν. Interdum, contendo, i. laboro efficere, enitor. Plato, φιλονεικεῖν πρὸς τὸ τοιοῦτον, laborare ad id. Xen. φιλονεικήσεις ὅπως περιγένηταί σου.

Decomp. Ἀντιφιλονεικέω, contrarium contendo, contrariam in partem contentiosè laboro et pertinaciter.

Ἀφιλόνεικος, ὁ, contentione alienus: vel non pertinax. Ἀφιλονείκως, non contentiosè, sine ullo contentionis studio. Philo.

Διαφιλονεικέω, acriter contendo. Plut.

Προσφιλονεικῶ, q. d. contendo ad, laboro ad, adlaboro, seu allaboro.

ΝΕΚΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, mortuus, defunctus. Odyss. λ'. ἔνθα τε νεκροὶ Ἀφραδέες ναίουσι, mortui seu manes. Plut. ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο. Luc. ἐπὶ νεκρῷ δακρῦσαι. Et in comparat. Epigr. lib. 2. Μηκέτι, Μάρκε, τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτου, Τὸν πολὺ τοῦ παρὰ σοῦ νεκρότερον τεκνίου, multò magis mortuum nato tuo. Aliquando dicitur potiùs, mortui cadaver, seu corpus mortuum. Odyss. μ'. ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη. Xenoph. σωροὺς νεκρῶν. Thuc. νεκρῶν ἐκράτησαν. Interdum additur genit. ut, νεκρὸς τοῦ Ἀβραδάτου. Xenoph. Pæd. 7. Sic et Paus. in Att. (V. Eurip. Med. 1205, 7. Æsch. Ag. 1414. cum Gen.) ☞ Dicitur derivari ἀπὸ νε στερητικοῦ, καὶ κῆρ, ἡ ψυχή.

Νεκρότης, apud Trism. mortificatio, vitæ privatio.

Νεκρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mortuo similis, cadaverosus.

Νεκρικὸς, οῦ, ὁ, mortualis: vel idem cum præcedente. Luc. dè salt. Item, τὰ νεκρικὰ, res mortuorum.

Νεκρόω, ῶ, morte macto, eneco. ad Coloss. 3. νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

Νεκρόομαι, enecor. Philo de mundo. A Paulo νενεκρωμένος Abraham dicitur, viribus effœtus, quasi emortuus, Rom. 4.

Νέκρωσις, mortificatio, ut theologi loquuntur. 2. ad Corinth. 4. et apud Suid.

Νεκὰς, άδος, ἡ, mortuorum cadaverum acervus. Il. ἑ. πήματ' ἔπασχεν ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσι. Luc. ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκε, extulit è mortuis.

Νέκυς, υος, ὁ, idem quod νεκρός. Et, νέκυες, defuncti, seu defunctorum manes. Od. λ'. νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Interdum de defunctorum cadaveribus. Il. σ'. ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος. (Eurip. Phœniss. 729. 1444.)

Νεκύσια, funeralia. Eustath.

Νεκυία, ἡ, tractatus de manibus. Scribitur et νεκύα, sine ι. Syn. ἐν δυοῖν νεκύαιν. Usurpatur et pro evocatione mortuorum, quando futura ex eis evocantes sciscitantur. Herod. l. 4.

Κενέβρια, Hesychio et Suidæ sunt carnes è mortuo cadavere: transpositis literis pro νεκριμαῖα, ut vult schol. Aristoph. in avib. Scribitur et, κενέβρεια, apud Erotian. ¶ Sic etiam vocatur forum, in quo ejusmodi carnes venduntur, teste eodem.

Composita.

Ἐννεκρόω, eneco: ἐννεκρωθεὶς, emortuus. Plut.

Ἑωλόνεκρος, qui dudum est mortuus. Suid.

Ἰσόνεκρος, æquali fato defunctus. Eurip. in Oreste.

Ἰσόνεκυς, æquali fato defunctus. Eurip. in Oreste. [200.]

Μυριόνεκροι μάχαι, pugnæ in quibus decem millia ceciderant, apud Plut. initio Alex.

Ὁμόνεκρος, paris corruptionis cum mortuis.

ΝΕ'ΚΤΑΡ, αρος, τὸ, potus deorum; ut ἀμβροσία, cibus. Il. π'. Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν. Odyss. ι. Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ. Festus Pomp. scribit, νέκταρ Græcis esse id potionis genus, quod Latini murrhinam vocant, dulcem et ipsam. Quidam dicunt, fuisse vini genus in Lydiæ Olympo ex favis permistis et floribus odoratis concinnatum, ut tradit Athen. lib. 2. De cibo etiam dictum invenitur, sicut vicissim ἀμβροσία de potu, ut apud Alcmanem, τοὺς θεοὺς νέκταρ ἔδμεναι. et Alexandridem, τὸ νέκταρ πάνυ μάττων ἐσθίω, διαπίνω τ' ἀμβροσίαν, καὶ τῷ Διὶ διακονῶ.

Νεκτάρεος, ου, nectareus: nectaris modo suavis et odorus. Apud Luc. in Herm. νεκτάρεον πόμα, pro ipso nectare. Item nectaris suavitatem et odorem referens ideoque divinus. Il. γ'. νεκταρέου ἑανοῦ. Il. ὀ. νεκταρέῳ χιτῶνι.

Νεκτάριον, pro ἡδὺ καὶ εὐῶδες, Suid. Diosc. l. 5. c. 66. scribit, τὸ ἑλένιον à nonnullis vocari τὸ νεκτάριον.

Νεκταρίτης οἶνος, dicitur ὁ ἐκ τοῦ ἑλενίου σκευαζόμενος.

ΝΕΚΥ'ΔΑΛΟΣ, necydalus, insectum è bombylio nascens. Aristot. hist. an. lib. 5. c. 9. scribit, esse vermem quendam magnum, qui habeat veluti cornua, et differat à cæteris.

ΝΕΜΕΣΑ'Ω, ῶ, indignor, irascor, succenseo: seu, meritò indignor, meritò succenseo. Plato in Minoë, νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον. Cum dat. Odyss. ζ'. καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Iliad. δ'. Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν, Ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς. Plutarch. ad præf. Ind. νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνούς. ¶ Interdum significat invideo, aut invidens succenseo. Luc. ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ἡμῖν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησε. Aristot. Rhet. lib. 2. εἰ γάρ ἐστι τὸ νεμεσᾷν λυπεῖσθαι ἐπὶ τῷ φαινομένῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν, πρῶτον μὲν δῆλον, ὅτι οὐχ' οἷόν τε ἐπὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς νεμεσᾷν, ἀλλ' ἐπὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει. Aliquando νεμεσῶ apud Hom. significat, indignationem seu reprehensionem formido: aut etiam simplic. formido, timeo, ut annotat Eustath.

Νεμεσάομαι, ῶμαι, idem quod νεμεσάω, indignor, &c. Ut Il. ῥ'. Μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται. Od. ξ'. ὅστε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα. sub. διά. Et cum infinit. Od. δ'. νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν Κλαίειν, ὅς κε θάνῃσι βροτῶν, καὶ πότμον ἐπίσπῃ.

Νεμεσήμων, ονος, ὁ, ut, νεμεσήμων μῦθος, indignabunda oratio. Nonn. Et, νεμεσήμων φωνὴ, vox objurgatrix. Et, νεμεσήμων θυμὸς, querulus animus. At, ἀλιτροσύνη νεμεσήμων, peccatum indignabundè vindicandum, apud eundem Nonn.

Νεμεσητὸς, οῦ, ὁ, ob quem, seu de quo indignari debemus; reprehendendus: ut, πάθος νεμεσητὸν, apud Plut. Item significatione activa pro νεμεσητὴς Il. λ'. poni testatur Eustath.

Νεμεσητικὸς, οῦ, ὁ, ad indignationem propensus, qui facilè indignatur et levi de causa. Apud Aristot. sic dicitur, qui est propensus ad indignationem cum quadam invidia. Ethic. l. 2.

Νεμεσίζω, et frequentiùs νεμεσίζομαι, idem quod νεμεσῶ, Il. ἑ. Ζεῦ πάτερ οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα. Exponitur etiam, vereor, seu revereor. Od. ά. ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας.

Νέμεσις, εως, ἡ, indignatio: aut indignatio cum quadam invidia. Iliad. γ'. Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν; Exponitur et, justa reprehensio, Il. ζ'. (τί τάδε νέμεσις στυγεῖ. Sch. ex. ἡ ἀπό σου μέμψις. Æsch. S. c. Th. 241. Eurip. Phœniss. 177. pro δεινόν. Il. γ'. 156.) In prosa oratione dicitur indignatio ob res prosperas alicujus, quibus indignus est; ac plerunque diis tribuitur. Plutarch. in Ant. et de virtute morali. Item indignatio ob sceleratum facinus, apud Synes. Exponitur etiam, ultio divina: apud Lucill. Epigr. lib. 2. Plerunque nomen est certæ deæ, quæ præ cæteris insolentiam hominum reprimere, et de injuriosis pœnas sumere solet, teste Pausan. Per hanc νέμεσιν Aristot. De mundo simpliciter deum intellexit, sumptumque esse nomen ἀπὸ τῆς ἑκάστου διανεμήσεως putavit. † A νεμέω, i. e. νέμω, divido, vult deduci Clericus ad Hes. Theog. 223.†

Νεμέσεια, τὰ, festum deæ, quæ dicitur Νέμεσις, quo parentabatur defunctis. Harpocr.

Νεμεσσάω, νεμεσσίζω, νέμεσσις, metri causa dicuntur pro νεμεσάω, &c.

Ἀνεμέσητος, (*comp.*) nulla laborans invidia, nulla reprehensione dignus. Plato de leg. Æschin. in Ctesiph.

Ἀνεμεσήτως, citra reprehensionem, citra invidiam. [Plat. de Leg. lib. 3. τοῖς δὲ δὴ Δωριεῦσι καὶ τοῦθ' οὕτως ὑπῆρχε καλῶς καὶ ἀνεμεσήτως, γῆν τε ἀναμφισβητήτως διανέμεσθαι.]

ΝΕ'ΜΩ, F. νεμῶ, aor. 1. ἔνειμα, præt. νενέμηκα, tribuo, distribuo, attribuo. Odyss. κ'. νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα. Odyss. ό. καὶ νέμε μοίρας. Soph. τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν. Apud Herodian. lib. 3. μηδὲν ῥαθυμίᾳ μηδ' ἀναπαύλῃ νέμων, nullum desidiæ dans locum seu relinquens. Apud Soph. νέμω σοι χάριν, exp. confero in te beneficium. Apud Eurip. σοὶ νέμω τοὐμὸν μέρος, tibi meas transcribo partes. (V. Æschyl. Ag. 75. Eum. 627. 922. 1020. Eurip. Phœniss. 1053. Soph. Tr. 57. 402. 490. 1255. Œdip. Tyr. 248. 587. 1100.) ¶ Item possideo, habeo. Soph. ὡς τὰ σὰ Κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς. † θρόνους. Œd. Tyr. 245.† Idem, νέμω σε θεὸν, habeo te deum, vel loco dei. Sic, νέμω σε δεσπότιν, habeo te heræ loco. † Soph. El. 699.† ¶ Item colo, incolo, habito: Plutarch. in Æmilio, μίαν ἑστίαν νέμοντες μετὰ παίδων καὶ γυναικῶν. † νέμειν ὄρη, pascua in montibus habere. Xen. Pæd. l. 3. p. 74. a. belg. weiden.† Item colo, excolo: ut, νέμειν τὸ ἴσον, æquitatem colere. Thuc. ¶ Item pasco. Luc. Ἀργὸς βουκολεῖ καὶ νέμει τὴν δάμαλιν. Theocr. idyll. 8. Μᾶλα νέμων κατὰ ὤρεα μακρὰ Μέναλκας. Aristid. ἑστίαν ἀκίνητον νέμει. ¶ Apud Herodot. νέμω νεκρὸν, depascor cadaver. ¶ Item administro, rego. Plato in polit. οἷς αὐτὸς ἔνεμεν, quibus ipse præerat. Idem ibidem, νέμοντος δὲ ἐκείνου (scilic. θεοῦ) πολιτεῖαι οὐκ ἦσαν, deo homines regente. Apud Herodian. οἱ σύγκλητον βουλὴν νέμοντες, sunt ipse Senatus.

Derivata ex νέμω, i. tribuo: item possideo.

Νέμομαι, tribuor, distribuor: Aristot. eth. lib. 5. Item activè, divido, partior. Liban. Ἀπολλόδωρος οὖν νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Herodian. l. 4. ἔδοξεν αὐτοῖς νείμασθαι τὴν ἀρχήν. ¶ Item possideo, propriè quod mihi obtigit partitione facta. Thuc. l. 1. καὶ τοῦ μετάλλου ἃ ἐνέμοντο. (ἐπεὶ κακὸν σκότον νέμονται. Æsch. Eum. 72.)

Νέμησις, distributio, partitio. Suid.

Νεμηταὶ, partitores.

Νεμέτωρ, distributor. Æschyl. [S. c. Th. 490.]

Νομέομαι, discerpo, dilanio. Theocr. idyll. 27. Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες.

Νομεὺς, tributor seu dator, largitor. Synes. Item distributor. Plat. in Minoë. ¶ Item possessor: in Pand. Vide et Νέμω, pasco.

Item costa navis Herod. l. 194.

Νομὸς, οῦ, ὁ, distributio, seu potiùs retributio: ut quidam exp. Il. ύ.

Νομὴ, ἡ, distributio seu partitio, divisio: idem quod νέμησις. Aristot. pol. 5. Plut. in Lyc. Herodian. l. 8. ¶ Item possessio: ex Pand.

Νωμάω, ῶ, distribuo, divido: ut νέμω, à quo et derivatum est. Il. ά. Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι. ¶ Item moveo, agito, verso: interdum et vibro. Iliad. ἑ. πελώριον ἔγχος ἐνώμα. Sic et Iliad. ό. et γ'. Apud eundem Homer. Od. ύ. Κέρδεα νωμῶν, expon. animo versans lucra. Exponitur etiam neutraliter, versor: Epigr. l. 2. Κόραξ ἐνὶ αἰθέρι νωμῶν. (ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσίν. Æschyl. S. c. Th. 25. et pro κινέω, φέρω. ib. 548. Pers. 321. Ag. 791. Ch. 283. Eurip. Phœniss. 1215. 1342. animo contemplor. Soph. Œdip. Tyr. 308. 475.)

Νώμησις, motus, agitatio. Suid.

Ἱππονώμας, (*comp.*) equos agitans: Solis epitheton, apud Aristoph. in Nub.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνανέμω, recenseo. Item ἀναγινώσκω. Suid. ex Epichar. Item distribuo. Hesych.

Ἀνανέμεσθαι, recensere. Suid. ex Herodoto.

Ἀνανομὴ, iterata distributio, nova partitio. Et simpl. pro partitione et distributione. Hesych. ex Eurip.

Ἀπονέμω, tribuo, attribuo, assigno. (Eurip. Phœniss. 505.) Herodian. ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμων. Luc. in Caucaso, ὑμῖν τιμὰς ἀπονέμειν. Item ἀπονέμειν συγγνώμην, veniam dare.

Ἀπονέμομαι, attribuor, &c. Plato de leg. Item dividor. Idem in polit. τὴν ἀπονεμηθεῖσαν ἐπιμελητικὴν δίχα τέμνειν ἀναγκαῖον ἦν.

Ἀπονομὴ, retributio. Suid.

Ἀπονεμήσεις, descriptæ officiorum ministeriorumque vices. Areop.

Διανέμω, distribuo, divido, partior. Plat. ep. 7. τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων. Idem in polit. δίκαιόν γε, Θεαίτητόν τε καί σε διανέμειν, ἐπειδὴ γεωμετρίας ἅπτεσθον.

Διανέμομαι, distribuor, dividor. Herodian. l. 5.

Διανέμεσθαι, exp. etiam divulgari. Act. Ap. c. 4.

[Διανεμητέον. Xenoph. Œcon. cap. 7. §. 36. Καὶ ἃ μὲν ἂν αὐτῶν δέῃ δαπανᾷν, σοὶ διανεμητέον ἃ δ' ἂν περιττεύειν δέῃ, προνοητέον καὶ φυλακτέον, &c.]

Διανέμησις, divisio, distributio. Item dissipatio. Aristot. de mund.

Διανεμητικὸς, q. d. distributivus. [Aristot. de Moribus. lib. 5. cap. 8.]

Διανομὴ, distributio, divisio. Item portio quæ in distributione obvenit unicuique. Philo.

Διανομεὺς, έως, ὁ, distributor, dispensator.

Decomp. Ἐπιδιανέμω, insuper distribuor.

Συνδιανέμω, simul divido. Plut.

Ἐπινέμω, distribuo, partior, attribuo. Plato in polit. ἐφ' ἑκατέρῳ τούτων τὸ μέρος αὐτῆς ἐπινέμοντας ἑκάτερον. Item ἐπαναγινώσκω. Hesych.

(Ἐπινέμομαι. Æsch. Ag. 495.)

[Ἐπινεμητέον. Plat. de Leg. lib. 5. ἐπὶ δὲ ταῦτα, τήν τε γῆν καὶ τὰς οἰκήσεις ὅτι μάλιστα ἴσας ἐπινεμητέον.]

Ἐπινέμησις, distributio, divisio.

Ἐπίνομος, hæres. Hesych. [Pind. Pyth. Od. xi. 12. Ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καὶ Νυν ἐπίνομον Ἡρωΐδων Στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν, &c.]

(Ἐπινωμάω, ἐπισκοπέω. Æsch. Eum. 311. divido. S. c. Th. 733. Eurip. Phœniss. 1505.) [Soph. Antig. 142. ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης δεξιόσειρος.]

Κατανέμω, distribuo, partior: unde in media voce apud Thuc. l. 2. τά τε μακρὰ τείχη ᾤκησαν κατανειμάμενοι, inter se partiti. † Xen. Pæd. p. 190. d.† Item centurio, decurio, in numeros militares refero: idem quod κατατάττω. Demosth. κατανεῖμαι τοὺς Πλαταιέας εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς.

Κατανέμομαι, possideo, fruor. Isocrat. αὐτοὶ δὲ βίᾳ τὴν ἀλλοτρίαν χώραν κατανέμονται.

Decomp. Προσκατανέμω, insuper distribuo.

Συγκατανέμω, simul partior. Strab. [Thuc. lib. 6.]

Προσνέμω, attribuo, aut simpliciter tribuo. Aristot. de mundo, καὶ τὰς νήσους προσνέμουσι ταῖς γείτοσιν ἀεὶ μοίραις. Προσνέμω ἐμαυτὸν, permitto me, committo. Polyb. Item adjungo me. Ut apud Plut. προσνέμειν ἑαυτὸν τῷ Καικίνᾳ, se Cæcinnæ partibus adjungere. (τοὺς μὲν καθαρὰς χεῖρας προσνέμοντας οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει. Æschyl. Eum. 314. Soph. Tr. 1233.)

Προσνέμομαι, attribuor, tribuor. Interdum adscribor, allegor. Ut, προσνεμηθεὶς τῇ φρατρίᾳ, in tribum adscriptus. Plut. in Public.

Composita sine præpositione.

Ἀνέμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non distributus: vel qui distribui nequit. Æsch.

Ἀστρονόμος, astrorum scientiæ peritus. Plat. in Epinom.

Ἀστρονομία, astrorum scientia: ἡ τῶν ἄστρων διανομή. Suid. Plat. in symp.

Ἀστρονομικὸς, ad astronomiam pertinens. Item qui astronomiam tractat. Phil. de mundo. [Plat. de Rep. lib. 7. Τῷ ὄντι δὴ ἀστρονομικὸν (ἦν δ' ἐγὼ) ὄντα οὐκ οἴει ταὐτὸν πείσεσ-

θαι, εἰς τὰς τῶν ἄστρων φορὰς ἀποβλέποντα; Timæus. ἔδοξε γὰρ ἡμῖν Τιμαῖον μὲν, ἅτε ἀστρονομικώτατον ἡμῶν, καὶ περὶ φύσεως τοῦ πάντος εἰδέναι μάλιστα ἔργον πεποιημένον, πρῶτον λέγειν, &c.]

Ἀστρονομέω, ῶ, astronomiam tracto. Aristoph. in Nub. [Plat. de Rep. lib. 7. Ἡ πολλαπλάσιον (ἔφη) τὸ ἔργον ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται, προστάττεις.]

Γεονόμος, ου, ὁ, qui terram distribuit.

Κρεανόμος, qui carnes distribuit. Eurip. in Cyclope.

Κρεανομία, carnium distributio, visceratio. Athen. lib. 12. Demetr. de elocut.

Κρεανομέω, carnes distribuo. Luc. in Prometh.

Κληρονόμος, hæres. Plutarch. παισὶν οὗτοι καὶ κληρονόμοις φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι. Et, ποιεῖσθαι κληρονόμον, instituere hæredem. Isocr. Plutarch. Item generaliter, cui sorte aliquid est tributum. Plato polit. 1.

Κληρονομία, hæreditas. Isocr. Metaphoricè apud Aristot. eth. 7. c. 13. et Plut. de sera num. vind.

Κληρονομιαῖος, hæreditarius, in Pand.

Κληρονομέω, hæreditatem adeo: hæres fio, sum hæres. Dem. pro cor. κεκληρονόμηκας μὲν τῶν Φίλωνος τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλειόνων ἢ πέντε ταλάντων. Et cum accus. Luc. ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ χρήματα. Plut. in Syll. ἐκληρονόμησε δὲ καὶ τὴν μητρυιάν. Item metaph. tàm in malam quàm in bonam partem. Demosth. ταύτης οὐκέτ' ἐγὼ τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ. ¶ Item hæredem relinquo. In parab. Solom. cap. 13. ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν. ¶ Item sortior, in ep. ad Heb. c. 1. ¶ Item sorte tribuo.

Decomp. Κατακληρονομέω, idem quod κληρονομῶ. Eccles. cap. 4. κατακληρονομήσεις σοφίαν, sapientiam consequeris tanquam hæres. Item, hæredem facio: Regum lib. 2. c. 7. Item hæreditatis loco tribuo: Hier. c. 3. ¶ Item, sorte distribuo. Jos. c. 21. Deut. 3. Act. 13.

Μονοκληρονόμος, qui unicus est hæres.

Συγκληρονόμος, cohæres. Rom. 8.

(Μελισσονόμος. Aristoph. R. 1305.)

Μετρονόμοι, Athenis dicebantur, qui curabant et inspiciebant, ut omnia justa mensura tribuerentur et venderentur. Suid.

Οἰκονόμος, vide in comp. ex νέμω, rego, administro.

(Περσόνομος. Æsch. Pers. 922.)

Πεσσονομεῖν, calculos distribuere, i. calculis ludere. Poll. l. 9. c. 30. [Æschyl. Suppl. 12. Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος, καὶ στασίαρχος τάδε πεσσονομῶν, &c. Schol. ὑπὸ τούτων λογιζόμενος.]

(Σιδηρόνομος, qui ferro distribuitur. Æsch. S. c. Th. 794.)

Derivata à νέμω, colo, habito, &c.

Νέμομαι, idem quod νέμω. Iliad. β'. Οἳ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο. Item in pass. signif. et metaph. apud Thuc. l. 1. πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται, in multis Græciæ locis antiqui mores coluntur.

Νομὸς, οῦ, ὁ, stabulatio, sedes quas aliquis incolit. Herod. ἄνθρωποι νομὸν ἐν θαλάσσῃ ἔχουσι.

Composita.

Ἀμφινέμομαι, circumhabito, vel accolo: inhabito, incolo. Iliad. β'. Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο.

Ἀγρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro versans seu commorans: ut, νύμφαι ἀγρονόμαι. Od. ζ'. (Æsch. Ag. 146.) Vide et in comp. ex νέμω, pasco.

Ἑλειονόμος, in paludibus degens, palustris: ut, νύμφαι ἑλειονόμοι, apud Apoll. Arg. l. 2. Vide et in sequenti classe compositorum.

(Ἔννομος, οἰκήτωρ. Æsch. Suppl. 574.)

Κατανέμομαι, habito, incolo.

(Πεδιόνομος. V. *comp. in der. ex νέμω, regno, administro, &c.*)

Derivata à νέμω, pasco.

Νέμομαι, pascor. Theocr. idyll. 8. Σίττα, νέμεσθε, νέμεσθε. † Xen. Pæd. p. 1. c. et de lepore. p. 36. a.† Item depascor, ut pecus depascitur. Diosc. (l. de elaphobosco:) ταύτην φασὶ τὴν πόαν τοὺς ἐλάφους νεμηθείσας ἀντέχειν τοῖς τῶν ἑρπετῶν δήγμασιν. Νέμεσθαι dicitur et ulcus serpens. Sic Il. β'. χθὼν πᾶσα πυρὶ νέμεσθαι dicitur, i. absumi. (Palæph. p. 11.)

Νεμέθω, idem quod νέμω. Nic. in Ther. τοῖά μιν ἰὸς Ὀξὺς ἀεὶ νεμέθων ἐπιβόσκεται, depascens.

Νέμος, εος, τὸ, locus arboribus densus et pascuus: nemus. Iliad. λ'. Ἐν νέμεϊ σκιερῷ.

Νομὴ, pastus, pastio. Xen. ἐξάγειν πρὸς νομὰς, pabulatum educere. † Pæd. l. 3. p. 74. a. exp. pascua. Sic et l. 5. p. 138. a.† Item actio ipsa pascendi seu depascendi. Ut, νομὴ πυρὸς, apud Polyb. lib. 1. Et, νομαὶ ἑλκῶν, i. ulcera depascentia carnem, seu quæ pascendo serpunt. Diosc. (Pl. Soph. Œdip. Tyr. 781.)

Νομὸς, οῦ, ὁ, pascuum, pascua. Il. β'. —— ἐπεί κε νομῷ μιγέωσι. Exponitur etiam, pastus. Il. ζ'. Item pabulum, præda: apud Hesiod. in. Erg.

Νομεὺς, έος, ὁ, pastor. Odyss. γ'. Λέξεται ἐν μέσσῃσι νομεὺς ὡς πώεσι μήλων. (Soph. Œdip. Tyr. 1138.) Xenoph. Pæd. 8. ὡς λέγοι, παραπλήσια ἔργα εἶναι νομέως ἀγαθοῦ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ. Idem apomn. l. 1. βοῶν ἀγέλης νομεὺς, bubulcus. Est et in Νέμω, tribuo, suprà.

Νομεύω, pasco. Od. ι'. καλλίτριχα μῆλα νομεύων. Plato in polit. ἄνθρωποι, ζῶον ὂν ἕτερον θειότερον, ἄλλα γένη φαυλότερα αὐτῶν νομεύουσι. Exponitur et, pascor, pabulor.

(Νόμευμα. Æsch. Ag. 1425.)

Νομευτικὸς, οῦ, ὁ, pastoralis. Et, νομευτικὴ ἐπιστήμη, scientia pascendi. Plat. in polit.

Νομαῖος, ου, ὁ, degens in pascuis: in Epigr. Aut veniens ab armento.

Νομάζω, idem apud νομεύω. Nicand.

Νομὰς, άδος, q. d. pascualis, in pascuis degens cum reliquo armento: ut, βοῦς νομὰς, apud Diosc. Exponitur etiam, gregalis. (Æschyl. Pr. 708. Suppl. 292. Soph. Tr. 275. Philostr. l. c. 20.)

Νομαδικὸς, ut, νομαδικὰ ζῶα, animalia quæ indigent pabulatu: apud Aristot. Apud Synes. νομαδικὸς βίος, pastoritia vita.

Νομαδίτης, ut, νομαδίτης βίος, idem cum νομαδικὸς βίος. Suid.

Νομάδειος, pascuus. in Pand.

Νομώδης, qui est ejus naturæ seu qualitatis, ut depascatur. Gal.

(Νόμιος. Apoll. Epith. Theoc. κέ. 21.)

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφινέμομαι, circùm pascor, vel circumquaque pascor.

Ἐκνέμεσθαι, depasci. Apud Soph. in Ajace, Οὐκ ἐκτὸς, οὐκ ἄψορρον ἐκνεμῇ πόδα, exp. educes. metaphora à grege qui pastum educitur.

Ἐννέμομαι, pascor in.

Ἐπινέμω, pasco in alieno. Plato de leg. l. 6. ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ, &c. Item depasco segetes in foliosam materiam luxuriantes.

Ἐπινέμομαι, depascor, absumo, depopulor. Herodian. lib. 7. εὐμαρέστατα γὰρ τὸ πῦρ ἐπινέμεται τὰς πόλεις αὐτῶν. Thuc. l. 2. (de morbo:) ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα.

Ἐπινομία, ἡ, jus pascendi in alieno: vel jus pascendi inter se. Xen. Pæd. 3. Exponitur etiam, pascuarium commercium.

(Κατανομή. Sch. Æsch. Suppl. 548.)

Προνέμομαι, progredior: propriè pascendo seu depascendo. Soph. in El. †1400.† Ἴδεθ' ὅπου προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης.

Προνομὴ, egressio pabuli causâ: pabulatio, frumentatio: unde προνομὴν ποιεῖσθαι, excurrere frumentatum, Xen. Hell. 1. et 2. † ἐξάγειν εἰς προνομάς. Pæd. p. 152. a.† Item pro direptione quæ fit in pabulatione: ut in proverb. Solom. c. 12. ἔσονται εἰς προνομήν. Et pro pabulo, apud Plut. in Fab.

Προνομεύω, pabulatum egredior. Item, prædationibus infesto, captivum abduco.

Προνομεύομαι, captivus abducor ab iis, qui pabulatum egressi sunt: in proverb. Solom. c. 11.

Προνομεία, deprædatio quæ fit à militibus pabulatum egressis. Suid.

Προνομαία, elephanti proboscis, teste eodem.

(Πρόνομος. Æsch. Suppl. 699.)

Decomp. Ἀπρονόμευτος, qui à militibus frumentatum egressis direptus non est, aut non diripitur. Suid.

Συμπρονομεύω, simul frumentatum egredior: seu direptionum in pabulatione socius sum.

Συννέμομαι, simul aut unà pascor. Aristot. an. l. 6. τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλεῖστα οὐ συννέμονται ταῖς θηλείαις πρὸς τῆς ὥρας τοῦ ὀχεύειν.

Σύννομος, qui iisdem pascuis utitur: apud eundem, lib. 6. Metaphoricè de hominibus dicitur, qui unà educati fuerunt aut educantur. Plutarch. in Lyc. † Sic Soph. El. 602.† Apud Plat. σύννομοι vocantur etiam, qui sunt ejusdem ordinis. Apud eundem in Timæo, σύννομον ἄστρον dicitur esse alicui, quod cum eo convenientem naturam habet. ‡ Σύννομοι, Soph. Œd. Col. 340. a Schol. exp. αἱ ἀδελφαὶ, ἢ αἱ γυναῖκες.‡ (V. Æschyl. Pers. 706. Ch. 596.)

Συννομικὸς, οῦ, ὁ, qui unà pasci solet: vel ad unà pascendum pertinens. Et, συννομικὴ ἐπιστήμη, scientia quæ versatur circa rationem unà pascendi. Plato in Polit.

Ὑπονέμομαι, depascor. Epigr.

Ὑπόνομος, ου, ὁ, fossa subterranea et operta, cuniculus sive cuniculi. Thucyd. lib. 2. Xenoph. in Hellen.

Ὑπόνομον ἕλκος, cuniculosum ulcus, seu cuniculatim depascens, apud Diosc. Exponitur et, cloaca, apud Strab.

Ὑπονομηδὸν, instar cuniculi seu cloacæ.

Ὑπονομεύω, cuniculos ago. Suid. ex Dinarch.

Composita sine præpositione.

Ἀγρόνομος μοῦσα, quæ in agro pascitur. in Epigr. At πλάκες ἀγρόνομοι, planicies vel æquora campi, aut pratorum, ubi agrestes agrestiáve pascuntur. apud Soph. in Œdip. Tyr.

Ἀγρονόμος, in agro pascens, aut agrestia pascens: ut, ἀγρονόμοι νύμφαι, apud Homer. Odyss. ζ'. Vide et in compositis ex Νέμω, colo, habito.

Αἰγονόμος, caprarum pastor. in Anthol. Epigr. Locus etiam aliquis, αἰγονόμος dicitur, qui capris pascua suppeditat.

Αἰγονομεὺς, έος, ὁ, idem. Nic. in Alexiph.

Αἰγονόμιον, τὸ, grex caprarum.

(Ἀνθονόμος, flores pascens. Æsch. Suppl. 43. 547.)

Ἀνθρωπονομικὸς, qui ad homines pascendos pertinet. ut, ἀνθρωπονομικὴ ἐπιστήμη, Plato in Polit.

Αὐτονόμος, qui per se pascitur. ut, αὐτονόμοι ἀγέλαι θηρῶν, in Epigr. Vide et in comp. ex Νόμος.

Βοηνόμος, boves pascens. Theocr. idyll. 21.

Βούνομος, à bobus depastus. Aristoph. in Ran.

Βουνόμος, bobus pascendis aptus. Soph. in Electra. (Βουνόμοι ἀγέλαι. Œdip. Tyr. 26.)

Ἑλειόνομος, qui in paludibus seu in locis palustribus pascitur. Suid.

Ἐρημόνομος, in deserto pastus. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1333. Ἵλατ' ἐρημόνομοι κυδραὶ θεαί. Schol. ἱλασθῆτε αἱ νεμόμεναι ἐν τῇ ἐρήμῳ.]

Θαλασσόνομος, qui in mari pascitur. Plut. symp. 1. probl. 2.

Ἱπποσόμος, equos pascens. (βοτῆρας—ἱπποσόμους. Soph. Aj. 232.)

Ἱππόνομα, merces ex equis et mulis locatis. Hesych.

Κυτισήνομος, qui cytiso pascitur. Nic. in Alexiph. epith. testudinis.

Μηλονομεὺς, et μηλονόμος, ovium pastor, opilio: Eurip. in Cyclop. [655.]

[Μηλονόμας. Eurip. Alcest. 573. Ἔτλη δὲ σοῖσι μηλονόμας ἐν δόμοις γενέσθαι, &c.]

Μισγονόμος γῆ, terra ubi promiscuè pascunt omnes. Hesych.

Νυκτίνομος, qui noctu pascitur. Plut. symp. 1. Pro eodem scribitur et νυκτινόμος, apud eundem in quæst. Rom.

Ξηρονομικὸς, qui in sicco pasci solet. Plato in polit.

Οἰονόμος, solus pascens, in solitudine pascens.

Ὀπισθονόμος, qui retrò ambulans pascitur: vel qui retrorsa cervice pascitur. Herodot. Aristot. de part. anim. l. 2.

Ὀρείνομος, qui in montibus pascitur.

Ὀρεινομῶ, in montibus pascor. Suid.

Ὀρεσσίνομος, idem quod ὀρείνομος. Hesiod. in Asp. † 407.†

Ὀρνιθονομεῖον, locus alendis avibus: aviarium. Suid.

(Πεζονόμος. V. Æschyl. Pers. 76.) ‡ Cui terra contigit. Bl.‡

Πεζονομικὸς, peritus pascendorum animalium pedestrium: seu ad artem hanc pertinens. Et, πεζονομικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia pascendi animalia πεζά. Plato in polit.

(Ποιονόμος. Æsch. Ag. 1177.)

(Πιονόμος. Æsch. Suppl. 51.)

Derivata ex νέμω, regno, administro, &c.

Νομὸς, οῦ, ὁ, præfectura. Philo, οἱ μὲν ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων καὶ τῶν κατὰ Αἴγυπτον νομῶν. Sic et apud Aristot. œcon. 2.

Νομαὶ, itidem dici feruntur præfecturæ.

Composita.

Ἀγορανόμος, magistratus qui foro rerum venalium præest. Plato de leg. l. 6. Aristoph. in Vesp. Dem. contra Tim.

Ἀγορανομία, agoranomi munus vel officium. Suid.

Ἀγορανομικὸς, ædilitius, ad agoranomum pertinens. Aristot. pol. 2.

Ἀγορανομέω, ῶ, sum agoranomus: agoranomiam exerceo.

Ἀριστονομία, optimatum regimen. Hesych. et Suid.

Ἀστυνόμος, qui viarum ædificiorumque curam gerit, et prospicit, ne vel homines inter se, vel belluæ hominibus injuriam inferant, utque tàm in ipso civitatis ambitu, quàm in suburbiis, civitatibus convenientia gerantur, efficit: ut definit Plato de leg. lib. 6. (Æsch. Ag. 88.) [Soph. Antig. 360. καὶ φθέγμα, καὶ ἠνεμόεν φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο, &c. Schol. τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄστεα νέμονται, ὅ ἐστι διοικοῦνται. Pind. Nem. Od. Θ. 73. Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν Δ' ἀστυνόμοις ἐπιμῖξαι λαόν.]

Ἀστυνομία, viarum ædificiorumque curam gerendi munus, &c. Idem de leg. [lib. 11.] et Aristot. polit. l. 6.

Ἀστυνομικὸς, ad astynomos seu ædiles pertinens, ædilitius. Aristot. polit. 2.

Γυναικονόμοι, οἱ, magistratus modestiæ matronali præfecti. Athen. lib. 6.

Γυναικονομία, functio illa.

(Οἰακονόμος, navis gubernator. Æschyl. Pr. 149.)

Οἰκονόμος, domus, seu rerum ad domum pertinentium administrator, dispensator rei familiaris. Lucæ 16. ὃς εἶχεν οἰκονόμον. Aristot. polit. 5. cap. 11. οὕτω γὰρ ἄν τις διοικῶν, οἰκονόμος, ἀλλ' οὐ τύραννος εἶναι δόξει, dispensator civitatis. Interdum generaliter, distributor, dispensator. Aristot. rhet. 3. οἰκονόμος τῆς τῶν ἀκουόντων ἡδονῆς. (Æsch. Ag. 160.)

Οἰκονομικὸς, pertinens ad dispensatorem rei familiaris,

Ut, οἰκονομικὴ, sc. τέχνη, vel δύναμις, peritia dispensandi res familiares. Aristot. eth. 1. c. 1. et alibi. †Xen. Pæd. p. 203. a.† Item qui dispensandæ et tuendæ rei familiaris peritus est. Plut. περὶ πολυπραγμ. Athen. l. 3.

Οἰκονομικῶς, more dispensatorum rei familiaris. Exponitur etiam, non sine mysterio, et certa ratione, et ut res, quæ gerebatur, poscebat; apud Damasc. lib. 3.

Οἰκονομία, ἡ, dispensatio rei familiaris, seu rei domesticæ administratio. Aristot. polit. 3. Plato in apol. †Xen. Pæd. 1. 6. 12. οἰκονομία περὶ τὸ φρουρίον. l. 5. p. 129. a.† Exponitur et simpliciter, administratio, apud Aristot. Polyb. Herodian. Dei etiam providens rerum omnium gubernatio in hoc mundo tanquam in domo sua οἰκονομία dicitur. Coloss. 1. Chrysost. in 2. cap. ejusdem ep. Item Christi incarnatio, teste Hieronymo, et Damasc. Item generaliter, distributio, dispensatio: ut, οἰκονομία χρημάτων, apud Chrysost. Exponitur etiam, dispositio: quum de scriptis oratorum et poëtarum dicitur. Athen. l. 1. Schol. Soph.

Οἰκονομέω, ῶ, rem familiarem administro, res domesticas dispenso. Luc. 16. οὐ γὰρ δυνήσῃ ἔτι οἰκονομεῖν. Exponitur et simpliciter, administro: ut, τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν. Harpocr. Et, rego, guberno. Ut Aristot. de mundo, ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κατὰ τὴν πόλιν. Item dispenso, dispono, constituo. 2 Maccab. cap. 3. οἰκονομήσων τὴν περὶ τούτων ἐπίσκεψιν, constituturus, &c. Damasc. οὐδὲν τούτων τοῦ θείου πάσχοντος, δι' αὐτῶν δὲ τὴν ἡμῶν οἰκονομοῦντος σωτηρίαν, constituente nostram salutem. Et generaliter, distribuo: unde, οἰκονομηθεῖσα τροφὴ, cibus distributus in corpore: apud Galen.

Οἰκονομέομαι, idem quod οἰκονομέω, dispono, dispenso, &c. Luc. in Jove tragœd. τὰ ἐν κόσμῳ ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα οἰκονομούμενοι.

† Οἰκονομητικὸς, idem quod οἰκονομικός. Xen. Pæd. l. 2. 48. a. ubi Comp. est.†

Decomp. Ἀνοικονόμητος, non dispositus et distributus: aut, malè dispensatus et dispositus. Utitur Quintil. l. 8. c. 3.

Ἀποικονομέω, idem quod οἰκονομέω.

Ἀποικονόμησις, dispensatio.

Ἀποικονομία, idem. Apud Alex. Aphr. lib. 2. περὶ ψυχῆς oppon. τῇ οἰκονομίᾳ.

Διοικονομέω, persevero in administrando et regendo. Unde pass. apud Aristot. ἡγουμένου δὲ τούτου πᾶς διοικονομεῖται ὁ κόσμος.

Δυσοικονόμητος, dispensatu difficilis. Item (de cibo) digestu difficilis. Athen. lib. 3. et 2.

Ἐποικονομέω, accuro. Aristot. œcon. 2.

Εὐοικονόμητος, dispensatu et distributu facilis. Et peculiariter apud medicos, digestu facilis. Athen.

Κατοικονομέω, dispenso. Plut. κατοικονομεῖν τὴν περὶ ταῦτα χρείαν.

Προοικονομία, rei futuræ præparatio et dispositio.

Προοικονομικὸν, dicitur, quod præstruit et viam facit ad sequentia.

Προοικονομέω, præstruo, præmolior: apud Aristot. et Synes.

(Ὀρθονόμος. Æsch. Eum. 966.) ‡rectè res distribuens.‡

Ὀψονόμοι, dicebantur magistratus quidam Athenis, quibus eorum, quæ ad opsonia pertinebant, administratio incumbebat. Eust.

Ὀψονομεῖν, pro ὀψωνεῖν, i. opsonari, usurpavit Critias, teste Poll. l. 6. cap. 7.

Παιδονόμος, puerorum rector, i. præfectus disciplinæ et educationi puerorum. Aristot. pol. 7.

Παιδονομία, actio regendi pueros sub certa institutione aut disciplina. Aristot. ibid.

Πατρονόμος, qui tanquam pater res administrat, seu paterna quadam cura: nomen magistratus apud Lacedæmonios, teste Plut. in lib. an. seni administr. resp. et Pausan. in Corinth.

Πατρονομία, munus patronomorum. Exponitur et, paternum imperium, apud Luc.

Πατρονομικὴ, (sc. ἐπιτροπὴ,) paterna gubernatio. Plat.

Πατρονομοῦμαι, patris imperio regor. apud Plut.

(Πεδιονόμος——πεδιονόμοις τε κ' ἀγορᾶς ἐπισκόποις. Sch. expl. τοῖς κλῆρον τῶν ἀλσῶν, καὶ τῶν πεδίων ἀφωρισμένον ἔχουσιν ἑαυτοῖς. Æsch. S. c. Th. 277.)

Πολισσονόμος, urbis administrator seu rector, gubernator. Æschyl. [Pers. 854. Ὦ πόποι, ἦ μεγάλας ἀγαθάς τε πολισσονόμου βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν, &c. Schol. πόλιν καλῶς νεμούσης καὶ διευθετούσης ἐτύχομεν ἐπὶ τοῦ Δαρείου. Χοηφ. 864. ἀρχάς τε πολισσονόμους.]

Τριηρονόμος, trierarchus, navi triremi præfectus.

Χωρονομέω, locum seu regionem aliquam aut etiam agrum administro, vel loci alicujus negotia.

Ὡρονομέω, horas rego. Epigr. lib. 2. Καὶ Κρόνος ὡρονομεῖ τετραπόδων γένεσιν. exp. Saturnus hora natali regit et temperat quadrupedum ortum.

Ὡρονόμιον, sive ὡρονομεῖον, τὸ, machina horarum rationem indicans, idem quod horologium. Alex. Aphr. probl. l. 1. q. 95. Sic dicitur, vel quòd horas regat, vel quòd eas in se distributas habeat.

ΝΕΝΙ'ΗΛΟΣ, cæcus: Hesych. ¶ Item attonitus, demens, vecors. Callim. hymno in Jovem, ὃς μάλα μὲν νενίηλος ἔην.

ΝΕ'ΝΝΟΣ, patruus vel avunculus. Eustath. et Poll. lib. 3. cap. 1. Νέννη, matertera, amita. Vide Νάννη.

Νεννὸς, stultus, fatuus. Hesych.

ΝΕ'ΟΣ, ου, ὁ, novus. Iliad. ζ'. νέον ἄλγος, novus dolor. Νέος καρπὸς, novus fructus. Νέου ἔτους, apud Herod. ineunte novo anno. Aliquando exp. novellus. Ut Odyss. ζ'. Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον. Hesiod. νέον ἄνθος. Theophr. ἡ πλάτανος ἔτι νέα, platanus novella. Exponitur etiam, recens. Ut Iliad. ρ'. θάλαμος νέος. Thuc. lib. 8. νεώτερος φόνος. Demosth. pro cor. ὅτε ἦ νέα καὶ γνώριμα πᾶσι τὰ πράγματα. ¶ Item νέος, juvenis, juvenculus, adolescens. †Xen. Pæd. 1. 4. 3.† Plut. in polit. præc. νέος ὢν, περὶ πραγμάτων τολμᾷς λέγειν τηλικούτων, juvenis quum sis. Aristot. ethic. 1. cap. 3. διαφέρει δ' οὐδὲν νέος τὴν ἡλικίαν, ἢ τὸ ἦθος νεαρός. Plato, ἐκ νέων παίδων, à puero, à teneris annis. Synes. ep. 68. ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ, ab ineunte ætate. (sub. ἡλικίας.) Dicitur etiam, νέος ἀνὴρ, et νέα γυνὴ, sæpe apud Hom. Xen. Plut. &c. Νέα (sc. μήνη) absolute interdum ponitur: ut, ἔνη καὶ νέα, Plut. vetus et nova luna: h. e. ultima decrescentis, et prima novæ dies: inter quas interlunium, ἡ σύνοδος, vel ἡ συνοδικὴ σελήνη. †Aristoph. Nub. 1132.† Sic apud Plat. τῇ νέᾳ μηνὸς, primo mensis die; calendis. Item νέα, (sub. ἄρουρα,) novale rus, apud Theophr. de causs. pl. lib. 3. cap. 25. qui et novalis ager, νεὸς ἀγρός. (V. Æschyl. Pers. 13. λέγει δὲ δή τι τῶν ἐκεῖ νεώτερον; Eurip. Phœniss. 663. Soph. Œdip. Tyr. 158.) Compar. νεώτερος, sæpe pro positivo ponitur. † pro juveni. Aristoph. Nub. 1393.† Superl. νεώτατος; ponitur aliquando pro ultimus, novissimus. Hesych. Pro quo in usu et νέατος. quod factum per syncop. ☞ Etym. derivat à νέω, νέομαι, eo, venio.

Derivata ex νέος, i. novus.

Νέον, (sub. ἄρουρον,) novale. Aristot. hist. an. l. 7. ¶ Item νέον, adverb. recens, nuper. Od. υ'. Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε, συβῶτα; Odyss. τ'. Παῖδα νέον γεγαῶτα. (Æsch. Pr. 389. Ag. 1634.)

Νέως, nuper, recens, à paucis diebus. pro quo dicitur potiùs νεωστὶ, more Attico. Xen. Pæd. 3. οὓς νεωστὶ συμμάχους ἔχομεν.

Νεωτέρως, novè, Plato de leg. lib. 10. Exponitur etiam, recentiorum more.

Νεωτερίζω, res novas molior seu innovo. Xenoph. Hell. 2. ὅπως οἱ ναῦται λάβωσι μισθὸν, καὶ μηδὲν νεωτερίσωσι. Herodian. lib. 1. δεδιὼς τοῦ δήμου κίνησιν, μή τι καὶ περὶ αὐτοῦ νεωτερίσειεν. Interdum pro, innovo, immuto. Thuc. l. 2. ὤμοσαν μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν. Anni quoque tempus hominem εἰς ἀσθένειαν mutatum νεωτερίζειν dicitur, quum mutatione illa novos morbos invehit. Thuc. l. 7. ¶ Item sequor vel loquor τὰ τῶν νέων. Aristoph. in Plut. νεωτερίζει κατὰ τὸ πλάσμα.

Νεωτερισμὸς, rerum novarum studium, vel innovatio. Plutarch. in Galba. Exponitur etiam, insolentia. Philo de vita M. l. 2,

Νεωτεριστὴς, οῦ, ὁ, rerum novarum studiosus, qui res novas molitur. Plut. in Phocione.

Νεόω, ῶ, novo, innovo, vel renovo. (Soph. Tr. 400. Æsch. Suppl. 543.) Aristoph. in Nub. †1115.† ἢν νεοῦν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγροὺς, agros renovare aratro. Greg. ἐνεώσαμεν αὐτοῖς θεῖα νεώματα.

Νέωμα, τὸ, novale: ager novatus seu renovatus. Gregor. de theolog.

Νέωσις, ἡ, novatio, renovatio.

Νέωτος, ὁ, novatio seu renovatio agrorum.

Νεωτὸς, tempus renovandi agros.

Νέωτα, cum præpos. εἰς, ut, εἰς νέωτα, in annum novum, i. venturum. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 12. et alibi. †Xen. Pæd. p. 182. a.† (Theoc. ιέ. 143. Philostr. l. 3. c. 26.)

Νεάω, novo, renovo: idem cum νεόω. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 3. ὅταν μετὰ τοὺς πρώτους ἀρότους νεάσωσι, &c.

Νέασις, ἡ, novatio, renovatio. Item pro novali, seu agro renovato: in pand. Græc.

Νεατὸς, seu νέατος, novatus, seu renovatus, novalis: ut, νεατὴ γῆ, tellus renovata. Item novatio, ipsa actio renovandi agrum. Xen. Item νέατος, novissimus; ultimus. Il. ί. et apud Sophocl. in Ajace. pro quo Ionicè νείατος.

Νεάτη, et contractè νήτη, ultima seu ima chorda. schol. Soph. Boëth. et Plut. in lib. de musica. Hinc compos.

Παρανήτη, chorda penultimæ proxima: quam Latini etiam paraneten appellant, et potiùs de sono, quem pulsata reddit, intelligunt. Vitruv. l. 5. c. 4. Boëth.

Νεὸς, οῦ, ἡ, novalis, seu novale. Xen. Reperitur et νέος, paroxytonως, apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9. subaudito substantivo ἀγρὸς, aut tali aliquo.

Νεοχμὸς, ὁ, novus, ut, γράμμα νεοχμὸν, novum, recens scriptum. Luc. in Lexiph. Item recens. Soph. in Antig. Theocr. Idyll. 25. Exponitur etiam, qui integris adhuc est viribus. Hesych. (Æschyl. Pr. 150. Pers. 695. Aristoph. R. 1418.) Τὸ νεοχμὸν, novitas, innovatio. Reperitur etiam νεωχμὸς, per ω, apud Erot. in lex. Hippocr.

Νεοχμῶς, novè, recenter. Phrynich. in epist.

Νεοχμέω, seu νεοχμόω, res novas molior, innovo. Unde pass. νεοχμεῖσθαι, apud Suid. et Aristot. de mundo, κατονομαζόμενος, τοῖς πάθεσι πᾶσιν, ἅπερ αὐτὸς νεοχμοῖ, quæ nova ipse edit et designat. Theodor. eccl. hist. l. 2. πολλὰ δὲ ταῦτα πολλαχοῦ γῆς ἐνόχμωσαν.

Νεόχμωσις, novatio, novæ rei designatio. Aristot. de mundo. Item molitio rerum novarum. Hesych.

Νεοχμίζω, idem cum νεοχμῶ, apud eundem.

Νεαρὸς, οῦ, ὁ, novus, recens. Ut, νεαρὸν πρᾶγμα, Plut. in sympos. sept. sap. Et, νεαρὴ ὄρεξις, apud eundem, symp. 2. Et, νεαρὸν ὕδωρ, aqua recens hausta. Item qui integris est adhuc viribus, necdum lassatus: ut, νεαρὸς στρατὸς, Herodian. l. 3. †juvenilis. Xen. Pæd. 1. 4. 3.† (Æsch. Ag. 76. 367.)

Νεαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum νεαρός. Plut. symp. 4. Diosc. l. 2. †Xen. Pæd. p. 232. e.† Vide et in comp. ex Ἁλίσκω, et Ἅλς, sal.

Νεῖος, ου, ὁ, novellus, recens: Ionicè pro νέος, teste Gal. in lex. Hippoc.

Νειότατος, novissimus, infimus: pro quo per syncopen dicitur.

Νείατος. Il. θ'. et ί.

Νειόθεν, ex imo fundo aut loco. Iliad. κ'. Apoll. lib. 1. Luc. in vita Peregrin.

Νειόθι, in imo fundo aut parte. Il. φ'. Hesiod. in Theog. †567. de animo.†

Νεῖον, nuper, Ionicè pro νέον. Apollon. Argon. 1.

Νειαρὸς, idem cum νείατος, vel νεαρός.

Νείαιρα, seu νέαιρα, ima pars ventris; quæ et λαγών. Poll. l. 2. Interdum additur γαστὴρ, ut Il. ί. et π'. Hippocrati, νειέρη γαστήρ.

Νεῖος, ου, ὁ, et νειὸς, οῦ, ἡ, ager renovatus. Ionicè pro νέος. Od. ί. Hesiod. in Theog. †971.† et in Erg. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9. (Theoc. ις'. 94.)

(Νεορενής. Sch. exp. νέος. Sed legitur etiam νεογενής. Æsch. Ch. 528.)

Composita ex νεόω et νεάω.

Ἀνανεόω, renovo.

Ἀνανεόομαι, idem. Isocr. in Paneg. τὰς παλαιὰς ξενίας ἀνανεώσασθαι. Item restauro. ut, ἀνανεώσασθαι τὴν ἀρχὴν, Herodot. et, ἀνανεώσασθαι τὴν μάχην, Herodian. l. 4.

Ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ, in memoriam revoco. Luc.

Ἀνανέωσις, ἡ, renovatio. Item instauratio. Athen. [Thucyd. Hist. lib. 6. §. 82. Ἀφικόμεθα μὲν ἐπὶ τῆς πρότερον οὔσης ξυμμαχίας ἀνανεώσει.]

Decomp. Ἐπανανεόω, renovo, redintegro. Plat. lib. 2. de rep. οὐκ ἐπανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον.

Ἐπανανέωσις, renovatio. In nov. const. Jus. Imp.

Προσανανεόω, insuper renovo: insuper memoriam renovo. apud Suid.

Ὑπονεάω, subtus terram renovo: vel aliquatenus renovo. Theophr.

Derivata ex νέος, juvenis, &c.

Νεωτερίζω, juniorum mores imitor. Hesych.

Comp. Συννεωτερίζω, simul res novas molior. Strabo.

Νεωτερικὸς, juvenilis. Item stultus: quòd juvenilis ætas sæpe stultis affectibus ducatur.

Νεότης, ητος, ἡ, juventus, adolescentia. Aristot. rhet. 2. ἡλικίαι δέ εἰσι, νεότης, καὶ ἀκμὴ, καὶ γῆρας. Sæpe pro juvenibus ipsis seu juvenum multitudine. Xen. l. 2. de Athen. νεότης πολλὴ οὖσα ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Sic et apud Aristot. rhet. 2.

Νεοτήσιος, juvenilis. Phocyl.

Νεολαῖα, idem cum νεότης, juvenum multitudo, juventus, &c. Herodian. l. 4. et 3. (Æsch. Pers. 672. Suppl. 695. Theoc. ιή. 24.)

Νεοίη, ἡ, juvenilis ætas. Il. ψ'. νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.

Νεάζω, f. άσω, juvenesco. (Eurip. Phœniss. 667. 1559. Soph. Tr. 146. Æsch. Suppl. 110.) Τὸ νεάζον, juvenilis ætas. schol. Soph. Gregor. ὧν τὰ σώματα χρόνῳ κέκμηκεν, αἱ δὲ ψυχαὶ θεῷ νεάζουσιν. Item, juventutem transigo et consumo. Herodian. l. 3. ἂν νεάζοιεν ἐν στρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώφρονι. Item juvenis sum, robustus et vegetus. Item juveniliter ago, vel sapio. ut, νεάζουσα φρὴν, Eustath.

Νέαξ, juvenculus, adolescentulus. Poll. 2.

Νεὰν, άνος, ὁ, idem. Suid. et Eustath.

Νεᾶνις, ιδος, ἡ, juvencula: puella juvenilis ætatis. Eurip. in Medea. (Phœniss. 272. Æschyl. Pr. 703.)

Νεανίας, ου, ὁ, adolescens, juvenis. Euripid. in Hecuba. (Phœniss. 141.) Herodianus lib. 3. †ab decimo octavo ad trigesimum septimum annum. Tzetz. ad Hesiod. Asp. p. 221.† Item audax homo, et strenui spiritus. Demosth. pro cor. Xen. Pæd. 7. Item, juvenili ferocia et protervia præditus. Aristoph. in Vesp. Ponitur et adjectivè, ut, νεανίας λόγος, apud Eurip. sermo juvenilis et audax.

Νεανικὸς, οῦ, ὁ, juvenilis: ut, νεανικὸν φρόνημα, juvenilis et strenuus animus, Demosth. Olynth. 3. Et metaph. strenuus, animosus: vel, audax. Synes. epist. 47. οὗτός ἐστι νεανικώτερος ἐκείνου τἀνδρός. Sic et apud Aristoph. in vesp. Apud Plat. in epist. νεανικὸς κολοφὼν, exp. finis gloriosissimus. Interdum, robustus, validus, vehemens. Ut, νεανικὰ

ἐπιθυμία, Aristot. eth. 7. c. 4. Et, νεανικὸς φόβος, Eurip. Exponitur etiam, magnus, permagnus: ut, νεανικὴ δύναμις, Synes. epist. 125.

Νεανικῶς, juveniliter. Item validè, strenuè, Aristoph. in Vesp. Exponitur etiam, lautè, opiparè, apud Plut. symp. 4.

Νεανιεύω, juvenili animi robore suscipio. Plut. in symp. sept. sap. τοιαῦτα νεανιεύουσι.

Νεανιεύομαι, juvenesco, juveniles annos ingredior, Poll. l. 2. † Xen. Pæd. 1. 2. 15. adolescere.† Item juvenili quadam virtute aliquod facinus edo. Philo de vita M. lib. 2. αἱ μὲν κόραι νεανιεύονται, μηδὲν ὀκνοῦσαι τῶν πρακτέων, juvenilem virtutem præstant. Et in malam partem, juvenili temeritate et petulantia audeo vel ago. Plut. in Numa, ἐνεανιεύσατο προκαλέσασθαι τὸν ἀριστεύοντα τῶν βαρβάρων. Et passivè, apud Demosth. δύο ταῦτα ὥσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευομένοις ἐπέθηκε, hæc duo facinora flagitiosis audacibusque factis addidit. Item, juvenili jactantia dico. Plut. in Cicer. λέγεται δὲ νεανιευόμενος εἰπεῖν. Et pass. apud eundem, τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιευθεῖσι.

Νεανίευμα, τὸ, juvenilis audaciæ facinus: vel, juvenilis jactantia.

Νεανεύομαι. idem cum νεανιεύομαι.

Νεανία, ἡ, idem cum νεανίευμα. Philo de vita M. l. 1.

Νεανίζω, juvenor, ut putus juvenis ago. temere et inconsideratè, &c.

Νεανίσκος, ου, ὁ, juvenis, adolescens. Aristot. polit. 5. δύο νεανίσκων στασιασάντων.

Νεανισκεύω, juvenesco, pubesco: vel juvenilem ætatem ago. Suid. ex Eupol. Αὕτη νεανισκεύοντος ἐπεθύμησέ μου.

Νεανισκεύομαι, idem. Xenoph. Pæd. 1. ἔξεστιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι.

Νεανίσκευμα, τὸ, juvenilis superbia et incontinentia.

Νεηνίης, νεηνίης, νεηνίσκος, Ionicè pro νεᾶνις, νεανίας, et νεανίσκος dicuntur. Od. ή. κ'. et apud Hippocr. aphor. sect. 3. art. 29.

Νεαρὸς, οῦ, ὁ, juvenis, juvenilis. Il. β'. ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες. Item puerilis, ut, παίδων νεαρώτεροι, apud Suid. (Æsch. Ag. 777.)

Νεαρῶς, juveniliter, more juvenum. Luc. de hist. scrib. Isocr. in Panath.

Compositum ex νέος.

Φιλόνεος, qui juvenum amore tenetur. Lucian.

Composita ex νεάζω.

Ἀνανεάζω, rejuvenesco, iterum juvenis fio. Suid. Item renovo, restauro. Aristoph. in Plut. et Areopag.

Ἐκνεάζω, q. d. juveniliter excresco. Luc. σπόρον πυροῦ κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα, instaurabilem, renovabilem.

Ἐννεάζω, juventutem seu adolescentiam tero in. Hippocr. aphor. sect. 2. art. 54.

Καταννεανιεύομαι, juveniliter glorior: vel, juvenili robore prævaleo. Hesych. et Suid.

Συννεάζω, unà cum aliquo juventutem transigo vel adolescentiam. Alciphr. συννεάσαιμεν ἀλλήλοις.

Ὑπονεάζω, q. d. subjuvenesco, juvenis sum sic satis.

ΝΕΟΣΣΟ'Σ, et Atticè νεοττὸς, οῦ, ὁ, pullus, recens à partu avicula. Iliad. β'. Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα. (Æsch. Ch. 234. Theoc. ιδ'. 14.) Plutarch. de aud. ὥσπερ ἀπτῆνες νεοσσοὶ ἀεὶ πρὸς τὸ ἀλλότριον κεχηνότες στόμα. Luc. καθάπερ ἐξ ᾠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς ὑποκρώζων. Aristoph. in avib. Ἄρεως νεοττὸς, Martis pullus: de gallinaceo, ave Martia. Per jocum aliquis etiam νεοσσὸς dicitur, cum teneræ seu virentis adhuc ætatis est, sicut μόσχος et πῶλος ab Euripide, apud Athen. lib. 13. ¶ Item vitellus ovi, luteum ovi, apud Suid. ☞ Sunt qui compositum hoc vocabulum dicant παρὰ τὸ νεωστὶ ὄσσεσθαι, i. βλέπειν, vel σεύεσθαι, i. κινεῖσθαι. Alii simpliciter à νέος derivant.

Νεοσσιὰ, sive νεοττία, ας, ἡ, nidus, pullorum cubile. Scribitur et νεοσσιὰ sive νεοττιά. Plut. in Probl. Rom. οὐδὲ γὰρ νεοττιᾷ γυπὸς ἐντυχεῖν ῥᾳδίως ἐστί. Dicitur et de apum alveari, apud Joseph. in Maccab.

Νεόττιον, ου, τὸ, pullulus, pullus tenellus et recens. Aristot. hist. an. lib. 9.

Νεοττὶς, ίδος, ἡ, pullastra, gallina juvenca.

Νεοττεύω, nidulor, nidifico, cunabula facio. Aristot. hist. an. l. 7. c. 1.

Νεόττευσις, εως, ἡ, nidificatio, nidulatio: Aristot. ibid.

Νεοττεία, ας, ἡ, idem. vel nidus, cunabula. Aristot. ibid.

Νοσσὸς, οῦ, ὁ, per syncopen pro νεοσσὸς dicitur, pullus.

Νόσσαξ, idem quod νεοσσὸς, Diosc. l. 2. cap. 53. avicula recens exclusa, parvus pullus.

Νοσσίον, idem, Psalm. 83.

Νοσσὶς, metaph. pro puella.

Νοσσιὰ, pro νεοσσιὰ, nidus.

Νοσσεύω, pro νεοσσεύω, nidulor, nidifico.

Νοσσεύεσθαι, dicuntur pulli, i. in nidis generari. Herod. l. 1.

Composita.

Ἀπονεοττεύω, idem quod νεοττεύω, nidifico. Exponitur et, nidificationem relinquo. Aristot. l. 6. de anim.

Ἐκνεοττεύω, nidulor, νεοττεύω, enutrio in nido. Aristot.

Ἐννεοττεύω, nidifico in. Item, in nido nutrio. Plat. l. 12. de leg.

ΝΕΥ͂ΡΟΝ, ου, τὸ, nervus: de quo vide Galen. lib. 15. de usu partium. ☞ Dictum à verbo νεύω, i. nuto, flecto, ut scribit idem Gal. initio libri de motu musculorum: quia nervi sunt instrumenta voluntarii motus. ¶ Item metaph. robur, vires. Ut Demosth. νεῦρα πολέμου vocavit pecuniam. Sic Æschin. contra Ctesiph. ὑποτέτμηται τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων. ¶ Νεῦρα dicuntur etiam nervi extracti, qui chordarum usum præstant. Hesiodus in Erg. Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, nervo bovino consuere. Sic et apud Homer. Iliad. δ'. ¶ Ab Aristoph. in avibus penis quoque νεῦρον vocatur. ¶ Hippocrates autem νεῦρον ἔναιμον vocat τὴν φλέβα, teste Erot.

Νευρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nervosus: ut, νευρώδεις ῥίζαι, Diosc. l. 3. c. 17.

Νευρώεις, εντος, ὁ, nervosus. Item validus. Hesych.

Νευρικὸς, οῦ, ὁ, nervorum vitio laborans. Diosc.

Νεύρινος, nervus.

Νεύριον, fidicula, chordula. Epigr.

Νευρία, ἡ, funis è nervis tortus. in lib. Judicum.

Νευρὶς, ίδος, ἡ, idem cum νεῦρον. Est etiam nomen fruticis surculosi. de quo Plin. l. 25. c. 10.

Νευρὰς, itidem herba est, alio nomine ποτήριον. de qua Diosc. lib. 3. cap. 17. et Plin. l. 25. c. 10. Hanc Galen. nervos dissectos glutinare ait, quibus verbis nominis rationem reddere videtur.

Νευρίτης, ου, ὁ, sive νευρῖτις, ιδος, ἡ, neurites: lapidis nomen: apud Orpheum.

Νευρόω, ῶ, nervos adhibeo alicui, i. confirmo, roboro. Damasc.

Νευρόομαι, confirmor, &c. Philo de vita M. l. 1.

Νευρὰ, ἡ, nervus: peculiariter ille quo arcus intenditur. Il. δ'. νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστός. Odyss. φ'. ἐόλπει Νευρὴν ἐντανύσειν, nervum intensurum se. Sic et alibi sæpè apud Hom. Aristot. ὥστε καὶ νευρὰν ἐκ τούτου ποιεῖσθαι τοῖς τόξοις. Dicitur et de musicorum instrumentorum nervis, sicut νεῦρον: apud Alex. Aphr. probl. l. 2.

Νευρεία, idem. Theocr.

Composita.

Ἄνευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, nervos nullos habens, invalidus. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. cap. 11. καὶ ἀνευρότερόν τε καὶ ἀναρθρότερον τὸ θῆλυ μᾶλλον, καὶ λεπτοτριχώτερον, ὅσα ἔχει τρίχας.]

Ἀνεύρισμα, τὸ, et ἀνευρισμὸς, ὁ, dilatatio, laxatio arteriarum, vasorum.

Ἀπονευρόω, enervo, nervos incido seu frango: unde ἀπονευρούμενος, apud Suid.

Ἀπονεύρωσις, nervorum abscissio vel incisio. Apud Galen. pro coitione multorum nervorum usurpatur. Et pro tendine, apud Hippocr. teste Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἐκνευρίζω, enervo, nervos incido. Dem. Olynth. 3.

Παρανευρίζω, nervos resolvo, enervo.

Παρανενευρισμένας χορδὰς, Aristot. hist. an. l. 7. tum malè intentas, tum instabileis, vocat.

Παχυνευρέω, crassos nervos habeo. Strab.

Πολύνευρον, dicitur à quibusdam plantago: habet enim multas fibras et velati nervos, præsertim minor: in append. Diosc.

Συννεύρωσις, siccorum et durorum ossium σύμφυσις, nervorum interventu. apud Gal. Per nervos autem intelliguntur tendones, ligamenta, et alia nervosa membranosaque corpora, connectendis ossibus necessaria.

ΝΕΥ'Ω, F. νεύσω, innuo, annuo, nutum do, nutu significo. Odyss. π'. Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ. ¶ Item annuo, i. promitto. Apoll. Arg. 2. νεῦσε δ' ἔγ' αὐτῇ Δασκύλιος. ¶ Item nuto, vergo, propendeo, inclino: quæ significatio frequentissima est. Theophr. hist. pl. l. 5. ὁ δὲ τρίβολος αὐτὸς ἐν τῷ ὕδατι νεύει εἰς βυθόν. Philo, (de brutis animalibus loquens:) νένευκε πρὸς χέρσον, prona spectant terram. Sæpe tamen νεύειν πρὸς τὴν γῆν, seu εἰς τὴν γῆν, dicitur de iis, qui præ pudore aut mœstitia oculos in terram demittunt. ut apud Herodian. l. 4. οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποῖς προσώποις ἐς γῆν ἔνευσαν. Pro eodem dicitur et, νεύειν ἐπὶ χθονὸς, apud Apoll. Arg. 2. Dicitur etiam, νεύειν κάτω, apud Luc. et, νεύειν ἐπὶ τὸ κάτω, ab Alex. Aphr. in probl. ¶ Apud Theocr. Idyll. 7. Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι Δακνόμενος κνάσαιο, exp. si aliò te verteris. Apud Polyb. l. 1. ἡ τύχη πάντα νεύειν ἠνάγκασε πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, exp. tendere ad unum finem. ¶ Item νεύω, pertineo, specto: apud Aristot. de mundo, τά τε περὶ τὰς Μοίρας εἰς ταὐτό πως νεύει, quæ de Parcis dicuntur, huc pertinent, huc spectant.

Νεῦμα, τὸ, nutus: ut, νεύματι χρῆσθαι, nutu uti. Thuc. (Æsch. Suppl. 378.)

Νεῦσις, nutus, i. devergentia, inclinatio. Alex. Aphr. l. 1. probl. πρὸς τὴν γῆν τὴν νεῦσιν ἔχειν, in terram suo pondere et nutu deferri.

Νευστικὸς, deorsum vergere aptus et gravis, libramentum habens. Philo. [Aristot. de Hist. Animal. πτηνὸν δὲ μόνον οὐδέν ἐστιν, ὥσπερ νευστικὸν μόνον ἐστὶν ἰχθύς.]

Νευστάζω, nuto, caput concutio. Od. ζ'. Νευστάζων κεφαλῇ. Sic Iliad. υ'. Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ. Exponitur etiam, nutu admoneo, nuto: ut apud eundem, ὀφρύσι νευστάζειν, superciliis seu oculis annuere.

Composita.

Ἀνανεύω, nutu significo non esse faciendum aliquid, nutu veto. Od. φ'. Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἀνένευε, καὶ ἔσχεθεν, ἱέμενόν περ. Item nutu ostendo me recusare seu denegare. Il. π'. ἕτερον δ' ἀνένευσε. Plato de rep. ἐπινεύεις, καὶ ἀνανεύεις. † Xen. Pæd. 1. 6. 12.† Nonn. οὐδὲν ἔχειν ἀνένευον, nihil se habere, nutu ostenderunt. Item, sursum reflecto caput vel oculos, resupino me. Hom. in batrachom. Πάππηνε δ', οὐκ ἀνένευσεν. Apud Diosc. l. 3. c. 131. ἀνανενευκυῖαι ἐξοχαὶ, exp. sursum spectantes.

Ἀνάνευμα, repulsus, renutus, recusatio nutu facta. Strabo.

Ἀνάνευσις, exp. renutus. Exponitur etiam, ἀνάπαυσις, ἀναβίωσις. Hesych.

Ἀπονεύω, abnuo, respuo, aversor, quasi respuendo. Basil. εἶχε δὲ ἐξουσίαν καὶ ἀπονεῦσαί ποτε τοῦ καλοῦ. Item nuto, ad ruinam inclino, in anthol. Epigr. ¶ Item vergo, inclino. Philo de mundo, τὰ τοῦ σώματος ὄμματα καὶ δυνάμενα πρὸς αἰθέρα ἀπονεύειν. Item declino, deflecto. Plat. in Theæt. πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπονεύσαμεν. Sic et apud Polyb. lib. 3.

Decomp. Συναπονεύω, simul innuo, simul nuto. Thuc.

Διανεύω, innuo, nutu indico. Athen. lib. 2. ἐμοὶ λαλῶν ἅμα καὶ διανεύων.

Διανεύομαι, pro eodem: in Epigr.

[Διάνευμα. Aristoph. Thesm. 126. Κρούματά τ' Ἀσιάδος ποδὶ παράρυθμ' εὔρυθμα Φρυγίων διανεύματα Χαρίτων. Schol. διανεύματα δὲ Φρυγίων Χαρίτων καλεῖ τὰ κρούματα, καὶ τὰς ᾠδὰς, ὥσπερ αἱ Χάριτες διανευσᾶσαι ἐχαρίσαντο τῷ Ἀγαθῶνι.]

Ἐκνεύω, nutu significo, nutu jubeo. Eurip. in Iphigen. Taur. ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω. (Phœniss. 882. 1227.) Exponitur etiam, nego, muto sententiam. apud eundem in Phœn. Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔτ' αὐτὸς ἐκνεύει πάλιν, non magis mutat sententiam suam. ¶ Item, propendeo, emineo, projectus sum. in Hippiatria. Item capite declinato effugio. ¶ Item aversor, detestor. Laërtius in Zenone, ἐκνεύειν γὰρ τὰ περὶ θεοὺς ἁμαρτήματα.

Ἔκνευσις, declinatio: ut cum inclinato capite aliquis ictum declinat. Plato, Ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, deflexus viarum.

Ἐννεύω, innuo: vel nutu et signis peto. Lucre 1.

Ἐπινεύω, innuo, nutu significo faciendum esse aliquid. Il. ι'. Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ, &c. † Xen. Pæd. l. 5. p. 147. a.† Et pro simplici νεύω, Odyss. π'. Item annuo, assentior. Il. α'. Κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Et cum accusat. Demosth. Μηδὲις ταῦτ' ὑμῶν ἐπινευσάτω. Cum dat. apud Philon. ἐπινεύει ταῖς εὐχαῖς. ¶ Item vergo, seu deorsum vergo, propendeo. Luc. in Caucaso; ἀπρόσβατοι γὰρ αἱ πέτραι, πανταχόθεν ἠρέμα ἐπινενευκυῖαι.

Decomp. Κατεπινεύω, vergo, seu deorsum vergo, ἐπινεύω κάτω. Strabo.

Συνεπινεύω, annuo, assentior. Plut. in apophth.

Κατανεύω, annuo, nutu aliquid confirmo. Il. α'. ὅτε κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Iliad. β'. πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. Item nutu aliquid significo. Luc. 5.

Κατάνευσις, actio ipsa annuendi. Eustath.

Decomp. Συγκατανεύω, annuo, assentior, consentio. Polyb.

Παρανεύω, et Συμπαρανεύω, partim assentior, partim dubito. quod fit, cum assentitur aliquis, et non intelligit quid dicatur. Aristot. rhet. lib. 5. [lib. 3. p. 448. 2. Ed. Cant. ὅταν γὰρ λέγωσιν ἀμφίβολα, συμπαρανεύουσι.]

Περινεύω, undique innuo. Strab.

Προνεύω, promineo, propendeo, proclinor. Xenoph. in œconom. Plut. Symp. 5. ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπὶ στόμα προνεύειν.

Decomp. Ἀμφιπρονεύω, undique promineo, undique propendeo. Nic.

Προσνεύω, innuo.

Πρόσνευσις, assensus. Cicero.

Συννεύω, in me vergo, contrahor. Alexand. in probl. τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς βάθος συννεύει. Item deorsum aspicio, demitto, deorsum verto. Luc. τὰς ὀφρῦς κάτω συννενευκώς. Sic et apud Alex. Aphr. Exponitur etiam, respicio. in Epigr. συννένευκεν ἐπὶ ξίφος. Item descendo. Alex. Aphr. κατ' ὀλίγον συννεύει κατὰ βάθος, paullatim ad inferiorem partem descendit. Item, consentio, conspiro, apud Areop. et Plut. (Soph. Œdip. Tyr. 1524.)

Σύννευσις, in vergendi significatione usurpatur: apud Alex. Aphr. probl. lib. 2. Exponitur etiam, consensus, conspiratio, apud Areopag.

ΝΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, nubes, nebula. Il. μ'. ἄνεμος ζαὴς νέφεα σκιόεντα δονήσας. Sic apud Hesiod. in erg. Θρηϊκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος. ¶ Metaphoricè de nube frontis: ut Eurip. in Hippol. —— στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὔξεται. (νέφος οἰμωγῆς. Med. 107. νέφος ἀσπίδων. Id. Phœniss. 226.) ¶ Dicitur etiam de ingenti et conferta multitudine. Il. δ'. ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Νέφη dicuntur etiam λίνα θηρευτικά,

sicut et νεφέλαι. Hesych. ☞ Sunt qui compositum esse dicant ex νε particula privativa, et φάος, quod etymon Plut. confirmat, de primo frig. quum inquit, καὶ νέφος, ὁ συμπεσὼν καὶ πυκνωθεὶς ἀὴρ, ἀπόφασις φωτὸς κέκληται, i. νέφος, glomeratus et densatus aër, lucis negatio vocatur. Eustathius à νίφειν derivari scribit, significante βρέχειν, in Il. ά.

Νεφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nubilus, nubibus obductus. Aristot.

Νεφόω, ῶ, nubes cogo, nubibus coactis obscuro.

Νεφούμενος, nubibus obductus. Chrysost. ad Ephes. 4.

Νέφωσις, nubium coactio, nubila seu nubes coactæ. Philo de vita M. lib. 1.

Νεφέλη, ης, ἡ, nubes. Il. β'. εὖρός τε νότος τε Ὤρορ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων. Il. ε'. πορφυρέη νεφέλη πυκάσασα ἑαυτόν. Plut. ὁ Ἰξίων διώκων τὴν Ἥραν ὤλισθεν εἰς τὴν νεφέλην. Item nebula. ¶ Dicitur etiam de fronte seu supercilio contracto et mœsto. Il. σ'. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. ¶ Apud Hippocr. νεφέλη id dicitur quod in urinis pendet sicut nubes in aëre. ¶ Item metaph. pro morte, apud Sophoc. in Trachin. ¶ Νεφέλαι dicuntur etiam plagulæ, quibus aves ceu nube teguntur. Aristoph. in avib. Μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα. (Metaph. ut τὰν ἀμήχανον ἐκ χαλεπᾶς δύας, ὕπερθ' ὀμμάτων κρημναμέναν νεφελᾶν ὀρθοῖ. Æschyl. S. c. Th. 235.) ‡ τὸν ἀμήχ. prætulit Blomf.‡

Νεφέλιον, ου, τὸ, nubecula, exulceratio superficiaria in nigro oculi, ab humoris distillatione profecta. vide Paul. Ægin. Item in urina idem quod νεφέλη, Alex. Aphr. probl. lib. 2. ¶ Νεφέλια dicuntur etiam quæ in unguium superficie nubecularum speciem repræsentant.

Νεφεληδὸν, instar nubis. Nonn.

Νεφελωτὸς, nubeus, ex nube factus. Lucian.

Composita: ac primùm ex νέφος.

Ἀγχινεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nubibus propinquus, qui altitudine sua nubes attingit, excelsus. in Epigr.

Ἀεινεφὶς, ίδος, ἡ, cæcitas: quum alicui oculi semper nubecula aliqua sunt obducti. Etymol.

Ἐκνεφίας, ου, ὁ, ut, ἐκνεφίας ἄνεμος, nube rupta exoriens ventus. Sic apud Hippocr. ἐκνεφίας ὄμβρος, imber cum sole factus. Et, ἐκνεφίας πυρετὸς, febris humida, simulque inflammatoria.

Ἐπινεφὴς, nubibus tectus seu obductus, obnubilus seu nubilus. Arist.

Ἐπινεφέω, ῶ, nubibus tego seu obduco, obnubilo. Aristot. probl. 38. sect. 26.

Ἐπίνεψις, actio illa tegendi seu obducendi nubibus. Idem ibid.

Κελαινεφὴς, nubes reddens atras, seu atras obscurasque nubes cogens: epith. Jovis. Il. φ'. et alibi apud Hom. † Hesiod. Asp. 53.†

Ὀρσινεφὴς, qui nubes accumulat et excitat. Jovis epitheton, ap. Pind. [Nem. Od. Ε. 62.]

Συννεφὴς, collectas nubes habens, seu coactas et congregatas. Herodian. lib. 1. ὥρα κρυερὰ ἀεὶ καὶ συννεφὴς, tempestas perpetuis rigoribus nubibusque abundans. Item metaph. de homine, cujus frons seu supercilium tetricis obductum est nubibus. Eurip. in Phœniss. Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε συννεφῆ.

Συννέφεια, ἡ, nubium congregatio seu collectio in unum: Aristot. probl. 38. sect. 26.

Συννεφέω, ῶ, nubes cogo seu colligo. Gen. cap. 9. καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, quum coactis nubibus cœlum obduxero. Item neutraliter, coactis nubibus obscuror, obnubilor. Aristot. rhet. 2. εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς, ὕσαι, si nubes cogantur, verisimile est, sequuturam pluviam. Item obfuscor, caligine obducor: Plut. Symp. 2. probl. 7.

[Συννέφω. Eurip. Dan. 79. Οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα, τῶν μὲν εὐτυχεῖ Λαμπρᾷ γαλήνῃ, τῶν δὲ συννέφει πάλιν.] ‡ obnubilat.‡

Συννεφόω, coactis nubibus obscuro. Item metaph. de eo cujus frons vel supercilia veluti coactis nubibus caligant. Eurip. in Elect. συννεφοῦντα τὰ ὄμματα.

Ὑπερνεφὴς, qui est ultra nubes, excedens nubes. Herodian.

Ὑψινεφὴς, qui supra nubes est. Nonnus. [Pind. Olymp. Od. Ε. 39. Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ, &c.]

Composita à νεφέλη.

Ἀνέφελος, non nubilus, innubis, serenus. Aristot. de mundo, ἀνέφελος ἀήρ. (manifestus. Soph. El. 1252.) Pro eodem dicitur poëticè ἀννέφελος.

Ἐκνέφελος, è nube prorumpens. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 10. διαπόλλυσι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος.

Ἐπινέφελος, nubibus tectus seu obductus. Aristot. in probl. διὰ τί ἐπινέφελα ἀλεεινότερα τῶν αἰθρίων; Item nubilosus, seu in quo nubes aliquot sparsæ sunt. Ἐπινέφελον ἐναιώρημα, nubecula in urina, media inter album et planè nigrum, sublimis supernatans specie araneæ, apud Gal.

Περινέφελος, nubibus circumdatus, nubilus. [Aristoph. Av. 1191. Ἀλλὰ φύλαττε πᾶς Ἀέρα περινέφελον, &c. τὴν ἀορασίαν, το σκότος.]

Πολυνεφέλης, multinubis. Pind. [Nem. Od. Γ. 16. Ἄρχε δ' οὐρανῷ πολυνεφέλα κρέοντι, Θύγατερ, Δόκιμον ὕμνον. Vide Schol. et Not. Cl. Schmidt. pag. 58. Consulatur Scholiast. ad Eurip. Hec. 684.]

Συννέφελος, congregatas nubes habens, nubeus, συννεφής. Thucyd.

Ὑπονέφελος, subnubilus.

ΝΕΦΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, ren. Athen. l. 2. ἀδικεῖ νεφροὺς καὶ κύστιν. (Aristoph. R. 478.)

Νεφρίδιος δημὸς, pinguedo quæ circa renes est.

Νεφρίτης σπόνδυλος, vertebra quæ prope renes est. Poll. l. 2.

Νεφρῖτις, s. νόσος, ἡ διάθεσις, morbus seu affectus renum, i. quo renes infestari solent. Thuc.

Νεφριτικὸς, οῦ, ὁ, nephriticus, qui renum dolore laborat.

Composita.

Ἐπινεφρίδιον λίπος, pinguedo quæ est in renibus. Hesych. et Suid.

Περίνεφρος, pinguis circa renes. Aristot. hist. anim. l. 3. c. 17.

ΝΕ'Ω, F. νήσω, et νεύσω, no, nato. Il. φ'. Ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας, nabant seu natabant, pro ἔνεον. Thuc. l. 7. οὔτε ἐπισταμένους νεῖν. Luc. in Hermot. σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν. ¶ Item eo, venio, redeo. in qua signif. usurpatur potiùs νέομαι. ¶ Item νέω, f. νήσω, neo, filum è colu duco seu torqueo. in qua signif. Atticum esse testatur Poll. lib. 7. Hesiod. in erg. νεῖ νήματ' ἀερσικόπητος ἀράχνης. ¶ Item, glomero, acervo, cumulo. Plut. in Cæsare, τὰς τραπέζας ἀνασπῶντες, καὶ συγκομίζοντες εἰς ταὐτὸ, παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν, ingentem rogum congresserunt. (Æsch. Ag. 343.) ‡ Ibi interpretantur *habito*.‡

Derivata à νέω, nato.

Νεόμαι, exp. νήχομαι. Gal. in lex. Hippocr. † Apollon. Arg. 1. 70. i. e. ire vel navigare.†

Νεῦσις, εως, ἡ, natatio, πλεῦσις. Hesych. Alterum νεῦσις habes in Νεύω, nuto, suo loco.

Νευστέον, natandum. apud Plat. de rep. l. 5.

Νευστὸς, οῦ, ὁ, natatilis, natans. ut, νευσταὶ ἐλαῖαι, apud Luc. in Lexiph.

Νευστικὸς, οῦ, ὁ, natatilis, qui nare potest: cui oppon. πορευτικός.

Νευστὴρ, ῆρος, ὁ, natator. Hesych.

Νήχω, f. ήξω, idem cum νέω. Od. ι. Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, retrorsum natabam. Od. έ. Νηχέμεναι μεμαώς.

Νήχομαι, idem. Od. ξ'. χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι Νηχόμενος. Plut. κατὰ ἄνεμον καὶ ῥοῦν νήχεσθαι, secundo flumine natare. Verùm, κατ' ἀνέμου καὶ ῥοῦ νήχεσθαι, nare contra ventum, contra fluentum. Τὰ νηχόμενα, natatilia, i. pisces. Epigr. l. 2.

Νῆξις, natatio, seu natatus. Hom. in batrachom. Νήξει τερπόμενος. Sic et apud Plat. in symp. sept. sap.

Νηκτὴς, οῦ, ὁ, natator. Epigr.

Νηκτὸς, natans, natatilis. Plut. de solert. animal.

Νηκτικὸς, natatilis, qui potest natare. Basil.

Νηκτρὶς, ίδος, ἡ, natatrix: ut, νηκτρίδες ἐλαῖαι. Poll.

Νηρίτης, ου, ὁ, nerites: concha quædam natatilis, apud Aristot. de part. animal. l. 4. et Ælian.

Composita: ac primum ex νέω.

Διανέω, trano, transnato. Suid. διανεῦσαι ἐθέλοντες, ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας.

Εἰσνέω, innato, adnato. Item commeo.

Ἐκνέω, enato. Thuc. l. 2. ὅσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν. Luc. ἐξένευσεν εἰς τὴν γῆν. Et metaph. expedio me à re aliqua difficili. Eurip. in Hippolyto, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς;

Decomp. Δυσέκνευτος, è quo enatare nequeas; qui tranari non potest; intranabilis. Max. Tyr.

Ἐπινέω, supernato, in summo seu superficie aquæ nato. Theophr. hist. pl. lib. 4. ξηραινόμενον δὲ ἀναφέρεται, καὶ ἐπινεῖ. Et pro adnato: ex Aristot.

Παρανέω, ad latus nato, juxtà nato: vel, præternato, præterfluo.

Παρανέομαι, præternavigo, prætervehor. Apoll. Arg. 2. πολέας παρανεῖσθε κολωνούς. ¶ Pro prætereo, inferius.

Περινέω, circumnato, vel circumluo. Gal. apud Hippocr.

Περίνημα, τὸ, circumluvio: apud eundem.

Ὑπονέω, subter aquas nato, aquas subeo. Gal. in lex. Hippocr.

Composita ex νήχω, vel νήχομαι.

Ἀεροννηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in aëre natans: epith. nubium, apud Aristoph. in Nub. † 336.†

Ἁλινηχὴς, in mari natans. in anthol. Epigr.

Ἁλινήκτειρα, idem: ibid.

Ἀνανήχομαι, supernato, enato, emergo. Oppian. halieut. 1. Ἐκ δ' ἁλὸς εἰς προχοὰς ἀνανήχεται, natando ascendit. Et metaph. emergo, i. recreor è calamitate, apud Pausan.

Ἀντινήχομαι, nato contra seu adversum. Plut. de solert. anim. ἀεὶ πρὸς κῦμα καὶ ῥοῦν ἀντινήχονται.

Ἀπονήχομαι, nato. Item adnato, natando pervenio. Plut. in Publ. ἀπονήξασθαι πρὸς ῥεῦμα πολὺ καὶ δίνας βαθείας, natando superare magnos fluctus.

Διανήχομαι, natando pertranseo: vel natando transmitto. (Athan. V. S. Ant.)

Ἐκνήχομαι, enato. Aristot. de mundo, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται, eò enatabit ubi ei commodum est vivere.

Ἐπινήχομαι, innato seu in superficie nato. Hom. in batrachom. μέσσῳ δ' ἐπενήχετο πόντῳ. Alex. Aphr. probl. 1. τοῖς ὑγροῖς ἐπινήχεται, in humore fluitat.

Παρανήχομαι, nato juxtà, seu ad latus: aut præternato, natando prætervehor. Plut. in Themist. παρανήχομαι τῇ τριήρει, natando triremem assequor.

Decomp. Συμπαρανήχομαι, simul nato: seu unà ad latus nato.

Περινήχομαι, circumnato.

Προσνήχομαι, adnato. [Προσνήχω. Theocrit. Idyll. xxi. 18. Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.]

Σφαλερόνηκτος, natatoribus periculosus, in quo non tutò natatur.

[Συννήχομαι. Aristoph. Eccles. 1096.]

Ὑπερνήχομαι, supernato.

Ὑπονήχομαι, subtus nato, natando subeo. Paus. in Att. χελώνην ὑπονηχομένην ταῖς πέτραις.

Derivata ex νέω, eo, redeo.

Νέομαι, idem quod νέω. Il. β'. Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα. Il. ξ'. οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην. Od. ύ. Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται. (Theoc. ιϛ'. 28.) Pro eo per contractionem dicitur νεῦμαι. Hesych. † νέομαι, eo, vado, ἐφ' ἵππῳ νέονται, equis eunt. Xen. Pæd. l. 4. p. 89. c. poeticè, ut ibi Leunclavius monet.†

Νείσσομαι, sive νίσσομαι, idem quod νέομαι. † Hesiod. Theog. 71.† Theocr. idyll. 7. —— ὥς τευ ποσὶ νεισσομένοιο, Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. Iliad. ό. Νισσόμενος πολεμόνδε βάλε στῆθος. Apoll. Arg. 2. τρέμε δ' ἄψεα νισσομένοιο. Il. ψ'. οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις Νίσσομαι ἐξ ἀΐδαο. (Eurip. Phœniss. 1193.)

Composita.

Ἀπονέομαι, abeo, redeo, revertor. Iliad. β'. Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.

Διανίσσομαι, pervenio, penetro. [Pind. Pyth. Od. xii. 43. Λεπτοῦ διανισσόμενον Χαλκοῦ θ' ἅμα, καὶ δονάκων, &c. Schol. Διαπορευόμενόν φησι τὸ μέλος ἐμοῦ, &c.]

Εἰσνέω, commeo.

Ἐκνέομαι. Cujus decomp. παρεκνέομαι, prætervehor, prætereo, transmittor. Apoll. Arg. 2.

Ἐπινίσσομαι, advenio. Theocr. idyll. 8. v. 43. Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται.

[Ἐπινείσομαι. Apoll. Rhod. Arg. iv. 817. καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπινείσεται ἄτη. Vide Not. Cl. Hoelzl.]

Κατανέομαι, venio de, descendo. Nonn.

Κατανείσσομαι, sive κατανίσσομαι, idem. Apoll. Arg. 2. ἐξ ὀρέων κατανίσσεται.

Μετανείσσομαι, sive μετανίσσομαι, mutato loco vado, transeo. Od. ί.

Παρανέομαι, prætereo. Vide et in comp. ex νέω, nato.

Παρανείσσομαι, advenio. Arat.

Παρανίσσομαι, prætereo, prætervehor, pertranseo. Hom. hym. 1. in Apoll. Πελοπόννησον παρενίσσετο πᾶσαν.

Περινίσσομαι, circumeo. in Epigr.

Ποτινίσσομαι, Doricè pro προσνίσσομαι, advenio, accedo. Od. ί. Οὐδ' εἰς Ὀρχόμενον ποτινίσσεται. (Æsch. Pr. 530.) [Προσνίσσομαι. Soph. Antig. 131.]

Προνέομαι, prodeo, progredior. Oppian.

Decomp. Ἐπιπρονέομαι, contrà progredior. Apoll. [iv. 1588.]

Derivata à νέω, i. neo, &c.

Νῆμα, τὸ, quod nendo è colu deductum est; filum, stamen. Hesiod. in Erg. Od. β'. Philo de vita M. l. 3.

Νηματώδης, aptus ad nendum.

Νῆσις, εως, ἡ, ipsa nendi actio, et fili ductio. Plato.

Νητὸς, οῦ, ὁ, è colu ductus; instar fili ductus seu tortus, aut textus.

Νήθω, idem quod νέω, i. neo. Epigram. lib. 2. Ἡ δ' ἀράχνη νήθουσ' αὐτὸν ἀπεκρέμασεν.

Νηστικὸς, pertinens ad eos qui nent: vel nendi peritus. Et, νηστικὴ, (sc. τέχνη,) ars nendi, seu nendi peritia. Plat. in polit.

Composita.

Διανέω, neo. Exod.

[Διάνημα: Plat. Polit. καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα κροκώδει διανήματι προσχρωμένας, &c.]

Ἐπινέω, sive ἐπινήθω, fatalibus filis attribuo: vel fatalia fila nens tribuo seu destino. Il. ώ. τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκεν αὐτή.

Ἐπινέομαι, et ἐπινήθομαι, fatalibus fatis tribuor. Ælian. ὅταν ἔμελλε τὴν ἐπινηθεῖσάν οἱ καὶ τελευταίαν ὁδὸν ἀπιέναι.

Ἐπίνητρον, ου, τὸ, id supra quod fila è colu deducta glomerantur: fusus seu fusum. Poll. l. 7.

Εὔνητος, seu εὔννητος, bene textus: ut, εὔνητος χιτὼν, Iliad. ώ. [580.] et εὔνητοι πέπλοι. Od. ή.

Χερνήτης, ου, ὁ, qui nendo manibus victum quærit. Et generaliter, qui manibus quæstum facit. Eustath. [Æsch. Pr. 892.]

Χερνῆτις, ἡ, quæ nendo victum quærit, apud eundem. Vide et derivata à Χείρ.

Derivata à νέω, glomero.

Νέω, idem quod νέω, in cumulos aggero, cumulo, congero.

Νῆσις, accumulatio. Hesych.

Νητὸς, accumulatus, acervatus. Od. β'.

Νηέω, sive νηνέω, idem cum νέω, seu νήω. Il. ώ. Νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα. Et, πῦρ νῆσαι, ignem struere congestis lignis. Il. ψ'. αἶψα δὲ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην, in acervum congerebant.

Νηέομαι, (medium,) idem. Iliad. ί. Νῆα ἅλις χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ νηεέσθω Εἰσελθὼν, coacervet in navem, seu auri ærisque acervis congestis impleat.

Composita.

Ἀπονήσασθαι, exp. ab Hesych. ἀποσωρεύειν, destruere. † Apollon. Arg. i. 365.†

Ἐπινέω, sive ἐπινήω, vel ἐπινηνέω, in cumulos seu acervos aggero: accumulo. Herodot. ἐπινήουσι ἁμάξας φρυγάνων. Il. ή. οἱ δὲ σιωπῇ Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον.

Καταννῆσαι, aggerare, extruere. Herodot.

Παρανέω, sive παρανήω, sive παρανηνέω, juxtà aggero et acervo, ad latus accumulo. Od. ά. Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισι.

Decomp. Ἐπιπαρανέω, sive ἐπιπαρανήω, insuper accumulo. Thuc. l. 2.

Περινέω, sive περινήω, circumcirca accumulo, in orbem aggero. Apud Suid. οἱ δὲ βάρβαροι πολὺ περινήσαντες πῦρ, συνέφλεξαν ἅπαντας. Herodot. [lib. 4.] περινέειν ὕλην τὸ ἄλσος, lucum materià circumdare.

Συννέω, sive συννήω, in unum acervum seu cumulum congero. unde pass. apud Herodot. συννενέαται φρυγάνων φάκελλοι, in acervum congesti sunt. Ionicè pro συννενέηνται.

ΝΗ', particula est, interdum concedentis affirmantisque, et quidem cum juramento: ut, νὴ τοὺς θεοὺς, apud Plat. † Νὴ aliquando *affirmantis* et *non concedentis*: ut Aristoph. Nub. 179. Socr. οὐδὲν λέγεις. Streps. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε. i. e. Socr. nihil dicis. Str. imo per deos (multum quidem dico.)† Frequentissimum est νὴ Δία, apud Plat. Xen. † Pæd. 1. 3. 9.† et cæteros: ac interdum quidem directè ad interrogationem. Ut apud Ceb. Theb. πότερον οὖν καὶ ὧδε εἰσπορεύονται; νὴ Δία καὶ ὧδε. Interdum post responsionem, sequente καὶ, ad asseverationem rei adhuc gravioris, ut apud Plat. in Apol. Interdum indirectè ponitur, nulla præcedente interrogatione, pro, utique, equidem, profectò. Νὴ Δία, sequente ἀλλὰ, significat, at, at enim. Demosth. νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε, ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, at enim ipsæ literæ obscuro loco temereque positæ sunt. Interdum, præcedente καὶ ponitur pro, atque adeò. Luc. εἶθ' ἡ μήτηρ καὶ νὴ Δί' ὁ πατὴρ φωνὰς ἀλλοκότους ἀφίησι. [Aristoph. R. 41. 152. 183. 185.] ¶ In compositione aliquando privat, ut in νηλεὴς, νηκεδὴς, νήριθμος, et aliis quamplurimis. Interdum contrà augendi vim habet: ut in νήχυτος.

ΝΗΓΆΤΕΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, novus, nuper factus. Iliad. β'. ἔνδυνε χιτῶνα καλὸν νηγάτεον. ¶ Dicitur quasi νεήγατος, id est, νεωστὶ γενόμενος, teste Eustath.

ΝΗΔΥ'Σ, ύος, ἡ, venter, cibi receptaculum. Odyss. ί. Αὐτὰρ ἐπεὶ κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν. † Hesiod. Th. 487.† [Æschyl. Eum. 138. 668. Ch. 755. Eurip. Phœniss. 1371.] ¶ Apud Hippocr. signif. etiam omnem cavitatem atque conceptaculum, quo humor alendis partibus idoneus continetur. ¶ Item uterus; ut et Latinè alvus pro utero sumitur. Il. ώ. Ἐννέα καὶ δέκα μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν. Sic Hesiod. in Theog. † 460.† Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς, ex sacro matris utero. ¶ Νηδὺν derivant etymologi ἀπὸ τοῦ νεῖν τοῦ σωρεύειν, quòd in hanc cibus congeratur.

Νηδύϊα, τὰ, intestina, interanea. Hom. Il. ρ'. Apollon. Arg. l. 2.

Ὁμονήδυος ἀδελφὸς, (comp.) frater uterinus. Suid.

[ΝΗΙ'ΤΙΔΕΣ πύλαι. Sic dicta una ex 7 Thebarum portis. Æsch. S. c. Th. 466. Eurip. Phœniss. 1064.] [Hom. Odyss. N. 104. vel 348. a Cl. Auctore laudatur; sed in mea Editione (sc. Cl. Barnes) lego Νηϊάδες, non Νηΐτιδες.]

ΝΗ'ΠΙΟΣ, ου, ὁ, infans. (☞ Ex particula νη, et verbo εἰπεῖν, seu nomine ἔπος. quod etymon cum Latino infans planè convenit.) Ut, νήπιος υἱὸς, et νήπιος παῖς, apud Hom. Dicitur et, νήπιος παῖς, in prosa. Et, νήπια βρέφη, apud Luc. Dicitur et, νήπια sine adjectione. Apud Plut. symp. l. 3. Et, ἐκ νηπίου, apud Aristot. ab infante, ab infantia. ¶ Tribuitur et brutis. Ut Il. β'. νήπια τέκνα, dicitur de pullis passerum. [Il. Υ. 238. Soph. Œdip. Tyr. 664.] Sic et apud Plut. de sera num. vind. ἄρκτων νήπια. ¶ Tribuitur etiam plantis parvulis et teneris. Sic Theophr. hist. pl. lib. 8. frumenta vocat νήπια, i. parvula et imbecilla. ¶ Item metaph. imprudens, stultus, amens. Il. ρ'. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Odyss. ί. Νήπιος εἰς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας. Sic et alibi apud eundem. Aristoph. in Nub. μηδὲν εἴπῃς νήπιον.

Νηπίη, ἡ, interdum dicitur de muliere stulta, ut Il. χ'. Interdum aliis rebus tribuitur: ut, βίη νηπίη, vires infirmæ seu perexiguæ, quales sunt infantum seu puerulorum. Il. λ'.

Νήπιον, τὸ, pro infante et infantia.

Νηπίεος, infantilis. Oppian.

Νηπιέη, ἡ, infantia. Item stultitia. Il. ί. ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. Et Il. ύ. Δὴ τότε νηπιέῃσι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων.

Νηπιάα, ἡ, stultitia. Od. ά. Νηπιάας ὀχέειν.

Νηπιότης, ητος, ἡ, infantia. Plat. de leg. lib. 7. Item stultitia. Apud Luc. διὰ νηπιότητα φρενῶν.

Νηπιάζω, pueriliter me gero, stultè me gero.

Νηπιάζομαι, idem. Hippocr. in epist.

Νηπίαχος, idem quod νήπιος, infans. Il. β'. et ζ'. In Epigr. ἐκ νηπιάχου, idem quod ἐκ νηπίου.

Νηπιάχειν, idem quod νηπιάζειν, Apoll. Arg. 4.

Νηπιαχεύω, idem. Il. χ'.

Νηπύτιος, idem quod νήπιος, stultus. † Aristoph. Nub. 866.† Quidam tamen ex privativa particula νη et πινυτὸς, aut etiam ex verbo πεπνύσθαι, factum existimaverunt. Il. φ'. Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. Ibid. ἐπέεσσι νηπυτίοισι. ¶ Item, infans. Apoll. ‡iii. 735.‡

Composita.

Ἀνανηπιέομαι, οῦμαι, vel ἀνανηπιεύομαι, rursum infans reddor, repuerasco.

Ἐκνηπιέομαι, οῦμαι, infans reddor, ad infantiam redigor.

ΝΗ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, nerium: frutex, qui et ῥοδόδενδρον sive ῥοδοδάφνη vocatur. Diosc. l. 4. c. 82. Plin. l. 16. c. 20. et l. 24. c. 11.

ΝΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Suid. et Etymol. exp. cavus, humidus. Apud Lycophronem, ἐν χθονὸς νηροῖς μυχοῖς. Item humilis. Hesychio.

ΝΗ͂ΣΟΣ, ου, ἡ, insula. (☞ A νῶ, i. κολυμβῶ, dicta; quia mari, à quo cingitur, innatare videtur, et in eo velut fluitare.) Odyss. Υ. Νῆσός τις ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. Aristot. de mundo, μεγάλαι νῆσοι μεγάλοις τισὶ περικλυζόμεναι πελάγεσι. ¶ Item vestis purpurea, seu quam undique purpura ambit, veluti mare insulam. Poll. l. 7.

Νησαίη, nomen unius ex Nereidibus. apud Hom.

Νησίον, ου, τὸ, parva insula: vel simpl. insula. Suid.

Νησιώτης, ου, ὁ, ex insula oriundus, seu insulæ incola, insulanus. Thuc. l. 5. Plut. de solert. anim. Νησιῶτις, ἡ, insulana. Plut. de exilio. [Æschyl. Pers. 390. νησιῶτις ἑστία. Soph. Tr. 671.]

Νησιωτικὸς, insularius, seu insularis. Ut, νησιωτικὸς δόμος, Eurip. Et, νησιωτικὴ δίκη, Athen. lib. 9.

Νησὶς, ίδος, ἡ, idem cum νησίον. Plut. in Alex.

Νησίδιον, et νησύδριον, parva insula. Thuc. l. 8. Isocr. ad Phil.

Νησίζω, refero insulam, insulæ figuram habeo. Strabo. [Polyb. Hist. lib. 3. παραγινόμενοι πρός τινα τόπον ἐν ᾧ συνέβαινε περί τι χωρίον νησίζον περισχίζεσθαι τὸν ποταμὸν, &c.]

Composita.

Περίνησον, vestis purpurea, idem quod νῆσος vestis. Poll. lib. 7. Eadem dicitur et περινήσσαια. Hesych.

Χερρόνησος, sive χερσόνησος, (sub. χώρα, vel πόλις,) regio vel urbs quæ veluti insula mari cincta est, nisi quòd uno eoque exiguo spatio continenti adjungitur: peninsula. Strabo l. 16. et Steph. in onomastico vocum propriarum.

Χερρονήσιος, sive χερρονησίτης, ad cherronesum pertinens: vel ex cherroneso oriundus. Ælian. Athen. Eurip.

Χερρονησίζω, sive χερσονησίζω, figuram gero cherronesi et peninsulæ. Strabo lib. 16.

Χερρονησιτέω, ῶ, sum χερρόνησος, peninsulam refero. Polyb. l. 1.

Decomp. Ἐπιχερρονησιάζω, accedo ad figuram cherronesi. Strab. l. 6.

ΝΗ͂ΣΣΑ, sive νῆττα, ης, ἡ, anas. (☞ Ἀπὸ τοῦ νεῖν. sicut Varro Latinum anas à natando dictum scribit.) Athen. l. 4. ὄρνεις τε καὶ νῆσσαι, προσέτι δὲ καὶ φάτται καὶ χῆν. Vide Aristot. et Ælian.

Νησσάριον, et νήττιον, ου, τὸ, anaticula, apud Athen. l. 2.

Νησσαῖος, ου, ὁ, qui anatis est. Arat.

ΝΗ͂ΣΤΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, jejunus, qui cibum non cepit. Il. τ'. Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον. Odyss. σ'. ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου Νήστιες, ἄχρι μάλα κνέφαος. [Æsch. Pr. 575. 601. Ag. 201. 339. 1026. νήστιδες. 1630.] ☞ Derivari dicitur ex particula νη privativa, et verbo σιτεῖσθαι, seu nomine σιτία, ut νῆστις appelletur quasi νήσιτις. Vel ex νη et ἐσθίειν. ¶ Sic etiam dicitur jejunum intestinum, ordine à ventriculo secundum: quòd semper inane sit, et ne minimum quidem cibi in se contineat. ¶ Item piscis quidam, ex eorum genere, qui κεστρεῖς appellantur Athenæo. Plinio est sudis, et σφύραινα.

Νήστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, νήστιμος ἡμέρα, dies qua quis jejunus manet. Synes.

Νηστεύω, jejunus maneo, cibum non capio. Plut. symp. l. 1. νηστεύσαντας ἀργότερον ἐσθίειν ἢ προφαγόντας. Metaphoricè apud eundem, νηστεῦσαι κακότητος.

Νηστεία, ἡ, jejunium, jejunitas: νηστείας ὄζειν, jejunam graveolentiam olere. Aristot. in probl. sect. 12. q. 17. Plut. νηστείαν φέρειν.

Νήστειρα, ἡ νῆστις, jejuna. Item à jejuno sumpta, medicina, scilicet, πόσις, &c. Nic.

Composita.

Ἄνηστις, idem quod νῆστις, per pleonasmum τοῦ α. Athen. ex Cratino. Exponitur etiam, qui jejunus non est, ut sit α privans.

Διανηστίζω, jento.

Διανηστισμὸς, οῦ, ὁ, jentaculum: seu jentaculi sumptio. Athen. l. 1.

Προνηστεύω, jejuno ante. [Herodot. Hist. lib. 2. προνηστεύσαντες δὲ, θύουσι.]

ΝΗ'ΦΩ, sobrius sum. cui opponitur μεθύω. † Xen. Pæd. p. 191. b.† Epigr. l. 2. Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν. Plut. de loquac. τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώττης ἐστὶ τοῦ μεθύοντος. Dicitur et de eo qui est vigilans et providus, ac se cautè gerit. Luc. ex Epicharm. Νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν. Herodian. lib. 2. ἀνὴρ προμηθής τε καὶ νήφων, providus ac sobrius.

Νῆψις, εως, ἡ, sobrietas.

Νηπτικὸς, οῦ, ὁ, qui sobrius esse solet. Plut. symp. 7.

Νηφάλιος, ου, ὁ, sobrius: interdum vigilans, prudens, attentus. Chrysost. de sacerdot. νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διορατικόν. Νηφάλιος θυσία, sacrificum cui vinum non adhibebatur. ‡ νηφαλίη εὐχωλὴ, idem. Apoll. Arg. iv. 713.‡ Νηφάλια ξύλα, ligna, quæ cremabantur in sacrificiis ἀοίνοις. Suid. [Νηφάλια μειλίγματα. Æsch. Eum. 107.]

Νηφαλίως, sobriè. Poll. l. 6.

Νηφαλιότης, ητος, ἡ, sobrietas.

Νηφαλεύω, sobria sacra celebro. Poll. l. 6.

Νηφαλίζω, idem: vel sobriis sacris expio: unde, νηφαλισμένον, apud Hesych. ὕδατι, οὐκ οἴνῳ, ἡγνισμένον.

Νηφαίνω, idem cum νήφω: vel sobrium esse facio. quod tamen usitatum non esse tradit Eustath. sed ab eo derivari.

Νηφαντὸς, idem quod νηφάλιος. apud Athen.

Νηφαντικὸς, idem. Poll. Item, non inebrians, sobrium manere faciens. Athen. lib. 10.

Composita.

Ἀνανήφω, ad sobrietatem redeo. Luc. νυνὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφειν δοκῶ. Item, ad sanam mentem redeo, mentis sanitatem recipio. Expon. etiam, resipisco. 2 ad Tim. 2. [v. 26.] Item, resipiscere facio. Luc.

Decomp. Ἐξανανήφω, pro eodem, resipisco, ad me redeo.

Ἐκνήφω, sobrius fio ex, edormiens crapulam resipisco. 1 Reg. c. 25. ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου. Metaphoricè apud Paul. 1 ad Corinth. cap. 15. ἐκνήψατε δικαίως, evigilate justè.

Ἔκνηψις, quum quis à somno ad sobrietatem redit. Apud Jerem. in thren. cap. 3. τοῦ μὴ ἔκνηψιν εἶναι, exp. quia non esset requies.

Ἐπινήφω, sobrius sum.

ΝΙ'ΓΛΑΡΟΣ, scholiastes Aristoph. in Acharn. ubi poëta dicit, Αὐλῶν, κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων, dicit, esse τρῆμα, et μέλος μουσικὸν παρακελευστικόν.

ΝΙΚΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, vinco, supero, victor sum. Il. γ'. Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἕποιτο. Il. ψ'. ὁ γὰρ αὖτε νέους περὶ πάντας ἐνίκα. † νικάω τινὰ εὖ ποιῶν. Xen. Pæd. l. 5. p. 119. b.† Et cum accus. rei. Xen. νικᾶν τοὺς ἀγῶνας. Athen. ἐνίκησε τὴν περίοδον, quinque certamina Græciæ obivit, et victor fuit. Item cum gemino accusat. altero personæ, altero rei. Dinarch. adversus Demosth. Τιμοθέῳ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντι τοὺς Λακεδαιμονίους. Item νικᾶν, vincere judicio. Æschin. ἐνταῦθα ψήφισμα νικᾷ Δημοσθένης. † Sic νικᾶν δίκας. Aristoph. Nub. 1213.† Sic et, γνώμας νικᾶν, sententias obtinere. Plato in Gorg. Et Od. κ'. κακὴ δὲ βουλὴ νίκησεν ἑταίρων, vicit, superior fuit. Item, νικάω, præstantior sum, antecello: ut, νικᾶν κάλλει, νικᾶν μύθοις. Homer. [Eurip. Med. 126. τὸ δ' εὖ νικάτω. Æschyl. Ag. 123. 143. 299. 350. Suppl. 241.] ☞ Etymon vide in νίκη.

Νικάομαι, ῶμαι, vincor, superor. Item succumbo, cedo. Il. ψ'. Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον. Dicitur etiam, νικῶμαί σου τοῦτο, apud Sophocl. in Ajace. † Sic

Aristoph. Nub. 1083.† Et cùm genit. rei, apud Thuc. l. 2. et Eurip. (Κρεισσόνων νικώμενοι. Med. 316. νικᾶσθαι. Æsch. Suppl. 1012. Agamemn. 950. Choëph. 1023.)

Νίκημα, τὸ, victoria. Plut. in Lyc. et alibi.

Νικητὴς, οῦ, ὁ, victor.

Νικατὴρ, Doricè, idem.

Νικητήριον, ου, τὸ, victoriæ præmium, palma. Xenoph. Pædian. 8. † p. 217. d. de bove dictum.† et Hellen. 6. Item adjectivè, νικητήριος. unde νικητήρια ἆθλα, apud Plat. de leg.

Νικητικὸς, οῦ, ὁ, vincendi peritus: vel cui sæpè contigit vincere, qui magni ad victoriam est momenti. Plut.

Νίκη, ἡ, victoria. Il. ἑ. Κεχαρήατο νίκῃ. Sic et alibi apud eundem, &c. (Soph. Tr. 504. Æsch. Ag. 951.) ☞ Plut. vult, dici παρὰ τὸ μὴ εἴκειν. At Eustath. παρὰ τὸ ἐνὶ εἴκειν. Reperiri et νῖκος, εος, τὸ, pro victoria, testatur idem Eustath.

Νίκημι, vinco, νικάω. Theocr. [Idyll. 7. 40.]

Composita.

Ἀνίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, invictus, insuperabilis. Plato de rep. ἄμαχον καὶ ἀνίκητον θυμόν. Plut. in Alex. ἀνίκητος εἶ, ὦ παῖ. Τὸ ἀνίκητον, invicta virtus.

Ἀντινικάω, vicissim vinco. Æsch. [Χοηφ. 497. εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις. vicissim superare velis.]

Ἀξιόνικος, dignus victoria: vel idoneus ad victoriam adipiscendam, vel qui victoriam emeruit, et ea dignam fortitudinem præstitit. Xen. Pæd. 1. Herodot.

Ἀπειρονίκης, vincendi imperitus, vel qui victoriam nondum expertus est. apud Dion. Areopag.

Ἀπονικάω, vinco, supero: idem quod simplex νικῶ.

(Ἀστύνικος. Æsch. Eum. 917.)

Ἐκνικάω, idem. Plut. de educ. 1. τὰ γὰρ τῶν ἡττομένων ἐν ταῖς μάχαις ἀγαθὰ τοῖς ἐκνικῶσιν ἆθλα πρόκειται. Item evinco; vocabulum jurisconsultorum. Dicitur et de re, quæ in usum et morem recepta est, seu quæ invaluit. Pausan. in Messen. Μεσσήνιον δὲ ἀπὸ τῶν συμφορῶν κληθῆναι Τρωϊκὸν, καὶ οὐχ' Ἑλληνικὸν, ἐξενίκησε. Sic et apud Thucyd. l. 1.

Ἐκνίκημα, τὸ, quod quis vincendo obtinuit.

Ἐκνίκησις, evictio: in Pand.

Ἐπινίκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad victoriam pertinens, victorialis: ut, ἐπινίκιος ἀγὼν, ludi ob victoriam. Athen. (Æsch. Ag. 182.) Et, ἐπινίκιοι λόγοι, Naz. Τὰ ἐπινίκια, carmina de parta victoria. Apud Dem. τὰ ἐπινίκια ἑστιᾶν, epulum dare ob victoriam partam. Sic et apud eundem, τὰ ἐπινίκια θύειν, sacra facere ob partam victoriam. Sic etiam dicuntur munera quæ dantur militi, qui se strenuè gessit. Poll. † τὰ ἐπινίκια, præmia victoriæ. Soph. El. 694.†

Ἰατρονίκης, ου, ὁ, medicorum victor: epitheton quod monumento suo Thessalus inscripsit, teste Plin. l. 29. c. 1.

Ἱερονίκης, in sacris certaminibus victor: vel in uno ex quatuor sacris certaminibus. Luc.

Καλλίνικος, qui egregiam victoriam seu egregias victorias adeptus est. Plut. in Coriol. Apud Eurip. καλλίνικος τῶν ἐχθρῶν, exponitur simpliciter, hostium victor. Et, τὸ καλλίνικον φέρεσθαι, insignem reportare victoriam: apud eundem. (Καλλίνικον οἴσεται, victoriam reportabit. Med. 45. καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν. ib. 766. id. Phœniss. 817. 820. 1010. 1019. 1331)

Καρνεονίκαι, qui vicerunt, seu palmam reportarunt, in ludis Carneorum. Athen. lib. 15.

(Οὐρανόνικος. Æsch. Suppl. 171.)

(Παρανικάω. Æsch. Ch. 599.)

Πολλυνικῶ, longè vinco. Thucyd.

Προνικῶ, antè vinco: apud eundem.

Προύνικοι, cursores, celeres, agiles: instar cursorum, qui celeritate vincere æmulos cupiunt. Suid.

Πυθιόνικος, qui Pythiis ludis vicit. Plut. in Solon. [Pind. Pyth. Od. vi. 4. Πυθιόνικος. Od. H. 5. Πυθιόνικον Τιμᾶν Ἀριστομένει Δέκευ.]

Πυθιονίκης, idem. [Herodot. Hist. lib. 8. —— νηΐ μιῇ, τῆς ἦρχε ἀνὴρ τρὶς Πυθιονίκης, Φάϋλλος.]

Στροβάνικος, qui vel quæ versando aut exagitando vincit. Hesych.

Συννικάω, simul vinco. Eurip. [Alcest. 1103. Νικῶντι μέν τοι, καί συ συννικᾷς ἐμοί. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. συννενικήκατε. Græc. Hist. lib. 7. Συννενικηκότες. al. συννενικηκότες.]

Ὑπερνικάω, longè supero: unde pass. apud Gregor. ψαλμῳδίαι θρήνοις ὑπερνικώμεναι.

Φερόνικος, victor, idem quod νικοφόρος.

ΝΙ'Ν, apud poëtas significat, ipsum, ipsam, ipsum: ut μίν. Eurip. in Oreste, ἐγώ νιν ἐξέσωσα, ego ipsam servavi. Ibidem, Ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα, qui ipsum occidere matrem coëgi. Apud Theocrit. idyll. 1. νὶν ponitur pro αὐτὸ, ubi refertur ad δέπας. Soph. pro αὐτὰ usurpasse dicitur. (Νὶν, cum σφί. Eurip. Med. 1298. Soph. Œdip. Tyr. 888. 1355. Æschyl. Pr. 45.)

ΝΙ'ΠΤΩ, F. ψω, lavo, abluo. Od. τ'. ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ. Od. ψ'. Τῷ σε πόδας νίψω. (Soph. Œdip. Tyr. 1252.)

Νίπτομαι, lavor. Theocr. idyll. 15. ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι. Et activè pro νίπτω. Od. β'. Νιψάμενος χεῖρας πολιῆς ἁλὸς ηὔχετ' Ἀθήνῃ. Sic et Od. δ. et apud Athen. l. 4.

Νίμμα, τὸ, aqua qua manus ablutæ sunt. Hesych.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, malluvium, pelluvium: vas lavandis manibus pedibusve. Joan. 13.

Νίπτρον, ου, τὸ, aqua lavandis manibus aut pedibus. Athen. lib. 9. Poll. lib. 10.

Νίζω, pro νίπτω, Tarentinorum lingua dicitur, teste Eustath. Il. λ'. ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν Νίζ' ὕδατι λιαρῷ. Od. τ'. Νίζε δ' ἄρ' ἆσσον ἰοῦσα ἄναχθ' ἑόν. (Theoc. ις'. 62.)

Νίζομαι, idem quod νίζω. Odyss. ζ'. Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Composita.

Ἄνιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illotus: ut, χέρες ἄνιπτοι, Hesych. in Erg. (Æsch. Ag. 1468.)

Ἀπονίπτω, seu potius ἀπονίπτομαι, abluo. Plato in symp. ἐλθόντα εἰς λύκειον ἀπονιψάμενοι, &c. Athen. l. 4. μετὰ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας.

Ἀπόνιμμα, et ἀπόνιπτρον, aqua qua manus lotæ sunt, seu quæ decidit post ablutionem manuum. Athen. l. 9.

Ἀπονίζω, idem quod ἀπονίπτω. Plato in symp. καὶ ἐμὲ ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα, jussit ministrum dare mihi aquam.

Ἀπονίζομαι, idem. Il. κ'. ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ.

Decomp. Ἀναπόνιπτος, qui se non abluit: vel qui ablui nequit. [Aristoph. Equit. 356. κἆτ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν ἀναπόνιπτος Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, &c. Vide Schol.]

Δυσαπόνιπτος, ὁ καὶ ἡ, qui ægrè elui vel ablui potest. Actuar.

Ἐναπονίζω, abluo in. Herodot. [lib. 1. cap. 138. ἐς ποταμὸν δὲ οὔτε ἐνουρέουσι, οὔτε ἐμπτύουσι, οὐ χεῖρας ἐναπονίζονται, &c.]

Ἐξαπονίζω, abluo ex. Od. τ'. τῷ πόδας ἐξαπένιζεν.

Διανίπτω, et διανίζω, perluo, seu eluo, aut abluo: prius apud Athen. l. 11. posterius apud eundem l. 3.

Δύσνιπτος, qui ægrè lavari seu elui potest, penè illuibilis, seu ineluibilis. Ap. Soph. in Trach. δύσνιπτος γραφὴ, quæ ægrè deleri potest.

Ἐκνίπτω, eluo: propriè, sordes manuum aut pedum. Item expio et abstergo. Plat. epist. 8. ταῦτα γὰρ ἀνίατα, καὶ οὐκ ἄν ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψειε.

Ἔκνιψις, elutio. Hesych.

Decomp. Δυσέκνιπτος, qui difficulter elui potest. Plato de rep. l. 2.

Ἐπινιπτρὶς κύλιξ, et μετανιπτρὶς, item μετάνιπτρον, poculum quod lotis à cibo manibus affertur. Poll. l. 6. Athen. l. 11.

Κατανίπτω, abluo. Luc. in Lexiph. κατανίψαν ἀπὸ γλώττης ἅπαντας.

Κατανίπτης, Athenis dicebatur, qui peplum Palladis infrà sordidatum abluebat. Etymol.

Κατανίζω, diffundo, transfundo.

Κυσονίπτης, natium seu pudendorum lavator. Hesychio scortator, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.

Μετανίζω, refundo in aliud vas.

Μετανιπτρὶς præcedit cum Ἐπινιπτρίς.

Ποδονιπτὴρ, ποδανιπτὴρ, Od. τ'. pelvis in qua pedes abluuntur, pelluvium. Athen. l. 11. [Herodot. Hist. lib. 2. ἦν οἱ ἄλλα τε ἀγαθὰ μυρία, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος.]

Ποδόνιπτρον, ποδάνιπτρον, ipsa aqua qua pedes abluuntur. Od. τ'.

Ὑπονίπτω, subtus lavo: vel aliquantùm lavo. Athen. lib. 13. ὑπονίψαι τοὺς πόδας αὐτοῦ.

Χερνίπτω, manus lavo. Lycophr.

Χερνίπτομαι, idem. Il. ά. et apud Lysiam.

Χέρνιμμα, manuum lotio. Poll.

Χέρνιψ, aqua qua abluuntur manus ante cibum. Od. ά. Sumitur et pro lavacro, et ipsa manuum ablutione: apud Thuc. lib. 4. Et pro ipso vase, malluvium: apud Athen. (Pl. Eurip. Phœniss. 628. Æsch. Ag. 1046. Ch. 127. Eum. 659. Soph. Œdip. Tyr. 248.)

Χέρνιβον, τὸ, idem quod χέρνιψ, quum pro vase sumitur, malluvium: Il. ώ. Pro eodem dicitur Atticè χερνίβιον, teste Athen. l. 9.

Χειρόνιπτρον, et χερόνιπτρον, idem. Est etiam aqua, qua manus abluuntur. Item manuum ablutio seu lotio. Diosc, l. 1. c. 6.

ΝΙ'ΤΡΟΝ, ου, τὸ, nitrum: succus concretus, sali finitimus. de quo Diosc. lib. 5. cap. 130. et Plin. lib. 31. cap. 10. ☞ Etymol. deducit παρὰ τὸ νίζειν, τὸ νίπτειν, quod abluendi purgandique habeat facultatem.

Νιτρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nitrosus, nitri naturam imitans. item nitri saporem referens.

Composita.

Ἁλίνιτρον, vulgo salpetræ, et barbarè salpetram, et salpetrum, vocant.

Ἀμμόνιτρον, arena nitro mista. Plin. l. 36. c. 27.

Ἀφρόνιτρον, ου, τὸ, aphronitrum, spuma nitri. Gal. lib. 4. simpl. pharm. Aët. lib. 2. cap. 6.

Ἐκνιτρόω, ῶ, nitro eluo, seu nitro perfrictum expurgo. Alexis apud Athen. l. 6. Τἀκπώματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνενιτρωμένα θεῖναι.

Προεκνιτρόω, (*decomp.*) nitro priùs perfrico. Diosc. l. 5. c. 1. δεῖ δὲ προεκνιτροῦν τὸν τόπον.

(Ψευδόνιτρος. Aristoph. R. 724.)

ΝΙ'ΦΩ, F. ψω, P. φα, ningo. Il. μ'. Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς Νιφέμεν. Athen. lib. 6. νιφέτω μὲν ἀλφίτοισι, ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνει. Item madefacio, irrigo, βρέχω. Pro eodem scribitur et νείφω. unde aor. 2. ἔνιφον, et præt. med. νένοφα. quo Aristophanem usum esse testatur Herodian. gram. apud Eust.

Νίφομαι, nive conspergor, nive obtegor. Plut. symp. 3. οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι. Item irrigor, madefio. Philo de vita M. l. 3. τῆς χώρας οὐχ' ὑετῷ νιφομένης.

Νιφὰς, άδος, ἡ, nix, acervatim seu confertim et cum vehementi impetu decidens. Il. μ'. νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε. Ibid. ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαί. Metaphoricè apud Chrysost. de sacerd. τῶν βελῶν τὰς νιφάδας, sagittas instar nivis confertim decidentes. Pro νιφάδα per apocopen dicitur νίφα, apud Hesiod. in Erg. † 935. V. ibi Græv. qui ab antiquo νὶψ derivat.† Sic dicitur etiam τὸ μικρότατον ὕδωρ· quod et ψακάς· Aristoph. in pace. id est, gutta. Hesych. (Sch. ex. τὸ τῶν πολεμίων πλῆθος. Æsch. Pr. 992. S. c. Th. 218.)

Νιφετὸς, οῦ, ὁ, nix, Od. δ'. Aristot. de mundo.

Νιφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nivosus, nivalis. Aristot.

Νιφόεις, nivosus, nivalis, ningidus. Iliad. ν'. ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς. Sic et Odyss. τ'. et alibi apud Homer. † Hes. Th. 43.† Item niveus: ut, νιφόεν κάρα, apud Nic. in Ther. (Soph. Œdip. Tyr. 480.)

Composita à νίφω.

Ἀγάννιφος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde nivosus seu nivalis, seu nivibus obrutus. Iliad. ά.

Ἐπινίφω, ningo super, nive obruo. Xenoph. ὅταν δὲ ἐπινίφῃ, καὶ ᾖ βόῤῥειον, τὰ ἴχνη ἔξω πολὺν χρόνον δῆλα. Item, in superficie irrigo. Philo de vita M. l. 1.

Κατανίφω, ningo deorsum. Aristoph. in Nub. † 962.† καὶ κριμνώδη κατανίφοι.

Πολυνιφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multa nive tectus. Eurip. in Helen. [1341.]

Ὑπονίφω, aliquantum seu leviter ningo: Thuc. l. 3.

ΝΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, (et aliquando ἡ,) nothus, spurius, non legitimus. Il. ν'. νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο. Sic et Il. π'. et β'. et alibi apud Homer. Metaphoricè etiam usurpatur: ut, νόθος λογισμὸς, apud Philop. in 1. poster. analytic. et Themist. A Suida expon. etiam ξένος. ☞ Suidas et Eust, factum esse dicunt ex particula νο, habente vim privandi, et nomine θεῖος. ut ita dicatur, quasi ἐστερημένος τοῦ θείου, i. τῆς ἐξ ἐννόμου γάμου γεννήσεως. Etymol. verò ab ὀνῶ, quod est μέμφομαι et βλάπτω, fieri ait ὄνοτος, et, abjiciendo ο, vertendoque τ in θ, dici νόθος.

Νόθως, illegitimè, spuriè, adulterinè, aut etiam fictè. Hesych.

Νοθεία, ἡ, q. d. spuritas: ut, ἐνέχεσθαι νοθείᾳ, idem quod νόθον εἶναι, spurium esse. Plut. in vita Themist.

Νόθεια, sive νοθεῖα, τὰ, ad nothos pertinentia bona. Harpocr.

Νοθεύω, q. d. nothum reddo, adultero, corrumpo, vitio. Synes. epistol. 143. νοθεύοντας τῇ μεταποιήσει τὸ ὑπέρσεμνον αὐτῆς. Expon. etiam, alieno seu abalieno, decipio, adulor. Hesych.

Νοθεύομαι, adulteror, corrumpor. Item pro adulterino habeor, seu notho aut spurio. In vita Thucyd. λέγουσι δέ τινες, τὴν ὀγδόην ἱστορίαν νοθεύεσθαι.

Νόθευσις, adulteratio, &c. Suid.

Ὀθνεῖος, alienigena, externus. peregrinus, quasi νοθεῖος καθ' ὑπέρθεσιν. Plat. in ep. et Apoll. in Arg. ὀθνείῃσι γυναιξί. Sic et, μοῦσα ὀθνείη, apud Theocr. in epigr.

Composita.

Ἀνόθευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non adulteratus, non spurius. Interdum et, purus, syncerus. Suid. et Hesych.

Ἀνόθως, syncerè, verè, purè: more eorum quæ non sunt spuria et adulterina. Hesych.

Μισόνοθος, qui nothos odit. Epigr.

Ὑπονοθεύω, subvitio, subadultero, i. clàm. 2 Maccab.

ΝΟ'ΜΟΣ, ου, ὁ, lex, modus, norma. † Discrimen inter νόμος et ἤθη, V. in ἤθη ab ἦθος.† (☞ Ἀπὸ τοῦ νέμειν, i. à tribuendo: quòd unicuique suum tribuat: vel à νέμω, significante administro, quòd omnia administret, aut jubendo, aut vetando: ideoque etiam à Chrysippo definitur, regina divinarum et humanarum rerum. Plato tamen, lib. 12. de legibus, ludens ait, νόμον quasi νοῦν esse appellatum.) Ab Aristot. sic definitur, νόμος ἐστὶ λόγος ὡρισμένος καθ' ὁμολογίαν κοινὴν πόλεως, μηνύων πῶς δεῖ πράττειν ἕκαστα.

Dicitur autem, ἐκ τοῦ νόμου, seu κατὰ νόμον, ex legis præscripto, ut lex jubet: et, παρὰ τὸν νόμον, contra legem, contra legis præscriptum. aut non legitimè: apud Xen. Plut. &c. In sacris literis ponitur νόμος peculiariter pro lege Dei tradita per Mosen, aut etiam pro Mosis et aliorum Prophetarum scriptis. ¶ Item consuetudo, mos, vel ritus. Oppian. de venat. l. 3. οὐ γάρ τοι θήρεσσι νόμος. Xen. νόμος γάρ ἐστι, φιλεῖν. † Pæd. 1. 4. 27. et 28.† Sic et apud Herodian. l. 4. et 5. Οἱ νόμοι, mores. Sophoc. in Ajace, αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς πωλοδαμνεῖν. ¶ Item cantilena, carmen, aut carminis certa quædam modulatio, modi musici: ut, ἡδὺς νόμος, apud Aristoph. (R. 695. Soph. Œdip. Tyr. 885. Æsch. Ag. 1162.) Plutarchus in opusculo de musica putat, huic nomini datam fuisse hanc signif. ob certam modulationis legem, cui carmina adstricta esse solebant. Aristoteles verò, quærens, cur νόμοι vocentur οὓς ᾄδουσιν, id inde esse dicit, quòd, antequam literas scirent, cantarent leges, ne eas oblivioni traderent: eumque morem apud Agathyrsos mansisse. quod confirmat Athen. l. 4. ᾔδοντο δὲ Ἀθήνησι καὶ Χαρώνδου νόμοι παρ' οἶνον.

Νομὸς, vide in Νέμω.

Νομικὸς, οῦ, ὁ, legalis, ad legem pertinens seu ad leges. ut, νομικὴ στάσις, apud Hermog. et, νομικὸν ζήτημα. in ep. ad Titum c. 3. Item legis peritus seu legum, jurisconsultus, Plutarch. in quæst. Roman. Matth. c. 22. Luc. c. 7. &c. Et, νομικὴ τέχνη, scientia legum, jurisprudentia.

Νομικῶς, ex legum præscripto: vel, ut consentaneum est jurisprudentiæ. Plut. περὶ δυσωπίας.

Νόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, legitimus. Item æquus, justus. Xen. † Pæd. 1. 3. 14.† Plut. Aristot. Τὸ νόμιμον, lex, institutum: apud Thuc. Plat. et Xen. Pæd. 8. † p. 202. a. et 1. 2. 14. νόμιμα, in more posita. 1. 3. 1. νομιμώτατος, legum observantissimus. 1. 6. 24. differt ab τῷ δίκαιος. τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους νόμιμα, belli jura. 1. 6. 29.† (Νομιμὰ, τά. Æsch. S. c. Th. 340. Pers. 861. V. Eurip. Phœniss. 340. 495.)

Νομίμως, legitimè, ut legibus seu æquitati legum consentaneum est. 1 ep. ad Tim. 1. et 2. c. 2.

Νομίζω, lege sancio, vel moribus instituo. Thuc. lib. 1. οὐδ' ὡς ἡ ἄλλη Ἑλλὰς νομίζει. Plato in Minoë, πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως, ὡς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζομεν. Exponitur etiam, usurpo. ut apud Aristophan. in Nub. νομίσαι δέ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια. ¶ Item existimo, puto, sentio. Dem. νομίζω, πάντας εἰδέναι. Xen. περιέργους καὶ ματαίους ἐνόμιζεν εἶναι. † Pæd. 1. 3. 11. et 1. 4. 5. et 1. 5. 2.† (Eurip. Med. 1155. Æsch. Choëph. 99. 799. 1003. Philostr. l. 3. c. 14.)

Νομίζεται, in more positum est, solenne est, usus est. Synes. οὐ γὰρ, οἶμαι, νομίζεται νυμφευτρίαις ἐπ' ἐκφοράν. † Aristoph. Nub. 498. γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.† (Æsch. Ag. 1055. Eum. 426. δραχμὴν νενομισμένην ἐς Τιβέριον. Tiberii nummum. Philostr. l. 1. c. 15.) Τὸ νομιζόμενον, quod usu receptum est. Item quod lege est saucitum: Plato in Minoë. Aristoph. in Pluto. Item νομίζεσθαι, existimari, putari. Plat. in Gorg. † Xen. Pæd. 1. 6. 12.†

Νόμισμα, τὸ, mos receptus. schol. Aristoph. ‡ Soph. Antig. 296.‡ Item quod lege sancitum est. Esdræ l. 2. ¶ Plerunque idem quod Latinis nummisma. Aristot. polit. l. 1. ethic. 4. c. 1. et l. 5. c. 5. † nummus. Xen. Pæd. l. 4. p. 114. a.† ¶ Metaphoricè apud Luc. in Lexiph. εἰ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι, adulteret.

Νόμισις, ipsa actio τοῦ νομίσαι. Thuc. l. 5.

[Νομιστέον. Demosth. adv. Bœot. ἐκεῖνο δεῖξαί τινάς μοι νομιστέον ἔστ' ἀδελφούς. Athen. Deipn. Οὐ γὰρ τὰς πελειάδας τὰς ὄρνεις φέρειν τῷ Διὶ νομιστέον τὴν ἀμβροσίαν, &c. Polyb. Hist. lib. 4.]

Νομιστεύεσθαι, Suid. exp. νομίμως διοικεῖσθαι, legitimè administrari.

Νόμαιον, ου, τὸ, lex, mos. Τὰ νόμαια, ritus, instituta. sæpè apud Herodot. ut in Thal. νόμαιά τε κινεῖ πάτρια.

Composita.

Ἀθυρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, temerè et sine delectu utens legibus. Hesych. Propriè, qui leges ludos facit. Compositum enim est ex ἀθύρω, ludo.

Ἀλλοτριονομέω, ῶ, alieno more vivo: seu alienas leges imitor. Theodor. in lib. de mensibus. [Plat. Theæt. ἀπονέμειν ταχὺ ἑκάστοις οὐ δυνάμενοι, βραδεῖς τέ εἰσι, καὶ ἀλλοτριονομοῦντες παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα.]

Ἄνομος, q. d. exlex, lege carens: iniquus, flagitiosus. † Xen. Pæd. 1. 3. 14.† (Ἄνομα. Eurip. Phœniss. 337. Æschyl. Ag. 1151.)

Ἀνόμως, iniquè, injustè, sceleratè. Isocr. in Paneg.

Ἀνομία, vita exlex. Item iniquitas, injustitia. Plut. in Erot. Isocrat. in Archid. Ἀνομίαι, peccata, delicta: in sacr. lit.

Ἀνομέω, ῶ, F. ήσω, iniquè ago, pecco contra legem. Herodot. ἀνομέω εἰς ἱρόν.

Ἀνόμημα, τὸ, iniquum factum, flagitium.

Ἀνόμιμος, illegitimus. Plato.

Ἀντινομία, ἡ, legum inter se repugnantia, leges contrariæ. Hermog.

Ἀντινομικὸς, pertinens ad ἀντινομίαν seu ἀντινομίαν habens: ut, ἀντινομικὸν ζήτημα, apud. Plut. symp. 9.

Αὐτόνομος, qui suis legibus vivit, qui nullius imperio subest. Thuc. l. 2. Xen. Pæd. l. 1. † cap. 1. sec. 4. populi qui sui juris sunt, αὐτόνομα ἔθνη.† et alii.

Αὐτονόμως, suis vivendo legibus, suo utendo jure.

Αὐτονομία, ἡ, potestas vivendi suis legibus, vel suo jure utendi. Isocr. in Evag. Greg.

Αὐτονομέομαι, οῦμαι, meis legibus vivo. Thuc. l. 1. Dem. Philip. 1.

Γαστρονομία, leges de ventre alendo.

Δευτερονόμιον, τὸ, repetitio legis. Ita inscribitur quintus liber Mosis; quoniam in eo repetitur lex in monte Sinai accepta, coram iis, qui in ipso monte Sinai priorem non audierant.

Δυσνομία, malarum legum institutio, leges malæ. in Solonis elegiis. † Hesiod. Theog. 230. et exp. contemptus legum.†

Ἔκνομος, exlex, enormis. Item scelestus, nefandus. Orph. in Argon. et Philo de vita M. l. 3.

(Ἐκνόμως. Æsch. Ag. 1482. παρὰ τὸ δίκαιον.)

Ἐκνόμιος, idem. Pind. [Nem. A. 86. Εἶδε γὰρ ἐκνόμιον λῆμά τε, καὶ δύναμιν Υἱοῦ. Aristoph. Plut. 993. λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.]

Ἐκνομίως, præter modum, enormiter. Aristoph. in Plut. ‡981.‡ Exponitur etiam, vehementer, magnopere. Hinc superl. ἐκνομιώτατα, apud eundem, ibid.

Ἔννομος, (q. d. inlex,) legitimus, legibus et æquitati consentaneus. Luc. de hist. scrib. Act. Apost. c. 19. Item qui est subjectus legi, sublex, ut exp. Ambrosius in 1. ep. ad Cor. c. 9. v. 21. (Eurip. Phœniss. 1591. Soph. Œdip. Tyr. 330. Æschyl. Ch. 481. Suppl. 574.)

Ἐννόμως, legitimè. Aristot. rhet. l. 1.

Ἐννόμημα, id quod secundum bonas leges fit. Plut.

Ἐπινομὶς, ίδος, ἡ, dialogus quidam Platonis dictus existimatur, quasi appendix legum. Apud Athen. l. 3. est strena.

Εὔνομος, qui bonis legibus utitur: ut, εὔνομος πόλις, legibus benè instituta. apud Pind. [Isthm. v. 26.]

Εὐνομία, bonarum legum constitutio, bonæ leges: bona legum constitutio: aut status sub bonis legibus. Aristotel. polit. 4. Item æquitas: apud Plutarch. Item pro εὐσέβεια, apud Sophocl.

Εὐνομέομαι, bonis legibus utor: seu bonis legibus regor. Aristotel. polit. 4.

Ἰσόνομος, æquabilitate legum seu juris utens. Plut. in symp. sept. sap.

Ἰσονομία, æquabilitas legum seu juris: jus quod tribuunt leges omnibus par. Herodot. in Thal. Exponitur etiam, æquabilis tributio; apud Plut. de defect. orac. ut sit comp. ex νομὴ vel νέμω, tribuo.

Ἰσονομικὸς, æquabilitate juris utens seu gaudens. Plato. [de Reb. lib. 8. Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς, διελήλυθας βίον ἰσονομικοῦ τινὸς ἀνδρός.]

Ἰσονομικῶς, æquabiliter.

Ἰσονομοῦμαι, in legum seu juris æquabilitate vivo. Thucyd.

Ἰχθυόνομος, qui piscibus imperat, et quasi jus dicit. Oppian.

Κακόνομος, qui malis legibus utitur: seu qui pravis est moribus. [Herodot. Hist. lib. 1. τὸ δὲ ἔτι πρότερον τούτων, καὶ κακονομώτατοι ἦσαν σχεδὸν πάντων Ἑλλήνων, κατά τε σφέας αὐτοὺς, καὶ ξείνοισιν ἀπρόσμικτοι.]

[Κακονομία. Xenoph. Athen. Resp. cap. 1. §. 8. τῆς δὲ κακονομίας αὐτῷ ὀλίγον μέλει. Huic Voci opponitur εὐνομία.]

Κατανομιστεύω, in nummos conflo: vel insumo in nummos cudendos: apud Suid.

Λυσίνομος, legum ruptor. Nonn.

Παράνομος, contra leges faciens, legum violator, improbus. (Παρανόμων θεῶν. Æsch. Eum. 172.) Xen. apomn. l. 1. Item contra leges factus. Plerunque de re dicitur, ut apud Plut. in Alcib. et ad Colot. et Dem. pro cor. &c. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 6.† Τὸ παράνομον, interdum dicitur ipsum crimen τῶν παρανόμων. ut apud Æschin. contra Ctesiph.

Παρανόμως, contra leges, præter jus et æquum. (Eurip. Med. 1123.) Exponitur etiam, præter receptam consuetudinem, apud Thucyd.

Παρανομία, ἡ, insolentia legibus repugnans: nequitia, improbitas; iniquitas contra leges, fas et æquum commissa. Expon. etiam, scelus, flagitium, apud Isocr. in Busir. encom. Propriè verò est habitus committendi scelera, et contra leges agendi: ut apud eundem in Areopag. Exponitur etiam, lex malè lata: apud scholiast. Demosth.

Παρανομέω, contra leges facio, seu contra jus et æquum. Aristot. δεῖ τηρεῖν, ὅπως μηθὲν παρανομῶσι. Antiph. πολίτου γάρ ἐστι δικαίου, τοὺς εἰς τὴν πατρίδα παρανομοῦντας ἰδίους ἐχθροὺς εἶναι νομίζειν: Item legem legibus contrariam fero. Dem. contra Leptin.

Παρανομεῖσθαι, contra leges malis affici, contra jus violari, et suo jure privari. Demosth. in Mid. δεινὰ φάσκων πάσχειν, καὶ παρανομεῖσθαι.

Παρανόμημα, τὸ, quod contra leges et jus factum est peccatum, delictum. Thuc. l. 7. [ἐν γὰρ τῷ προτέρῳ πολέμῳ σφέτερον τὸ παρανόμημα μᾶλλον γενέσθαι, &c.]

(Περσονομοῦμαι. κατὰ τοὺς Περσῶν νόμους πολιτεύομαι. Æsch. Pers. 586.)

Χειρονόμος, qui certa quadam lege et arte manus motitat, ita ut continuè gesticuletur.

Χειρονομία, lex gestus, ut Fab. exp. l. 1. c. 29. Exponitur à quibusdam, manuum certa cum lege motus. Item saltatio gesticulatoria, non absque frequenti manuum ac digitorum plausu. Athenæus saltationem illam, quæ πυρρίχη dicebatur, sic etiam nominatam fuisse, scribit l. 14.

Χειρονομικὸς, ad chironomiam pertinens: seu in quo utimur chironomia.

Χειρονομέω, manus certa lege motito, concinnos gestus edendo. Herodot. in Erat. τοῖς ποσὶν ἐχειρονόμησε, pedibus sublatis edidit gestus, quales manibus edi solent. Utitur et Xen. in sympos. et Pausan. Eliac. lib. 2.

Χειρονομησείω, chironomicam gesticulationem edere cupio. Pol. ex Cratino.

ΝΟ'ΟΣ, (pro quo in soluta oratione per contractionem νοῦς,) mens, animus. Od. ά. Εἰπέ μοι εἰρομένῃ, τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει; Odyss. σ'. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα. Exponitur etiam, (pro variis loquendi generibus,) sententia, cogitatio, consilium, prudentia, sagacitas. Unde, ἐν νῷ ἔχειν, cogitare: Plato de rep. l. 1. Et, κατὰ νοῦν, ex animi sententia, Thuc. l. 4. † Hoc Aristoph. Nub. 580. dicit ξὺν νῷ, ex animi sententia. secundùm animum.† Sic Il. ί. Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, nemo meliorem sententiam cogitabit, seu nemo meliùs consulet. Item sensus. Aristoph. νοῦν δ' ἔχει τίνα; quis horum verborum est sensus? Sic Synes. ep. 103. σὺ κακῶς ἐξεδέξω τὸν νοῦν τῆς ἐπιστολῆς, malè assecutus es sensum epistolæ. Exponitur etiam, ratio seu causa: apud eundem. Genitiv: est νοὸς et νοῦ. Dativ. νῷ, et aliquando νοΐ. Accusat. νοῦν. Pluralis quoque nomin. νόες. et accusat. νόας, invenitur apud Theologos, Dionys. Areop. Gregor. Synes. in hymnis, Damasc. (Aliquando animi fortitudinem, aliquando prudentiam significat. Soph. El. 1026. 1030. de picturâ. Philostr. l. 2. c. 22.) ☞ Factum esse ex νέομαι, i. πορεύομαι, scribit Eustath. quòd mente nihil celeriùs moveatur.

Νοερὸς, οῦ, ὁ, (q. d. mentalis,) intellectualis: ut, νοεραὶ φύσεις, et νοεραὶ δυνάμεις, apud Dion. Areop. et Nazian.

Νοερῶς, q. d. intellectualiter. Gennad. ὁ Θεὸς ζῇ νοερῶς, καὶ ἔστι νοῦς ἀτελεύτητος.

Νοέω, ῶ, mente agito, in animo verso, cogito. Il. ά. οὐδέ τί πώ μοι Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος, ὅ, ττι νοήσεις. Exponitur etiam, in animum induco. Il. θ'. Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ, ττι νοήσω. Et, in animo habeo, volo. Il. ώ. νοέω δὲ καὶ αὐτὸς Ἕκτορά τοι λῦσαι. † ὅ, τι νόμος νοεῖ, quid lex vult. Aristoph. Nub. 1188.† Item, animadverto, intelligo. Od. ύ. ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν Ἐρχόμενον. Hesiod. in Erg. ὅτε δὴ κακὸν εἴχ', ἐνόησε. Item, prudens sum, sapio. Il. ά. Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ. Item, video, cerno. Il. γ'. Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής. † νοεῖν ὅμοια &c. has locutiones exponit Heins. ad Hesiod. Asp. v. 50. i. e. similes esse.† (Eurip. Phœniss. 1364. Soph. Œdip. Tyr. 1074. 1501. Tr. 1151. Aristoph. R. 988.)

Νόημα, τὸ, singula ratio mente concepta. cogitatum, cogitatio. Item consilium. Od. β'. ή. et alibi apud Hom. † Aristoph. Nub. 704. νόημα φρενὸς, mentis cogitatum.† Item mens: Hesiod. in Erg. † ingenium. Græv. ad Hesiod. Erg. 129.† In soluta oratione expon. sensus, vel sensus animi: ut apud Ammon. Item notio: ut, τὰ πρῶτα, καὶ τὰ δεύτερα νοήματα, primæ secundæque notiones. Themist. Et de omni intellectu, teste Fab. lib. 8. cap. 5. Τὰ νοήματα, apud Rhetores pro sententiis, et iis etiam quæ alio nomine dicuntur ἐνθυμήματα. Dionys. Halic. de Isocr. et Lysia.

Νοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mentis compos, prudens; poëticum vocabulum. Il. ψ'. Od. μ'.

Νόησις, εως, ἡ, cogitatio, seu actio ipsa cogitandi aut agitandi mente quidpiam. Exponitur etiam intelligentia: apud Plat. in Timæo. et Plut. de prud. animal.

Νοητὸς, οῦ, ὁ, (q. d. intelligibilis, vel mente perceptibilis,) qui intelligentia comprehenditur, sub intelligentiam cadens. Plato in Timæo. Plut. de primo frig.

Νοητῶς, (q. d. intelligibiliter,) ita ut intelligentiâ comprehendatur, ita ut mente percipiatur seu percipi possit.

Νοητικὸς, οῦ, ὁ, intelligendi facultate seu vi præditus. Aristot. de gen. anim. lib. 2.

Νοΐδιον, ου, τὸ, cogitatiuncula, et sententiola; apud Aristoph. in Eq.

Νοέω, ῶ, Ionicè, pro νοέω dicitur. Aristoph. schol. et Suid. et Eust. Utitur eo verbo inter alios Callimachus et Hipp.

Νοέω, ῶ, audio, intelligo. Plat. in Cimone.

Composita ex νόος et νοέω. Quorum quæ in οος desinunt, apud Poëtas plerunque inveniuntur: quæ verò in ους, in soluta oratione usurpantur.

Ἀγνοέω, ῶ, (q. d. non intelligo, non cognosco.) ignoro. Dem. pro cor. τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς. Isocr. ad Dem. πολλοὶ τὴν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι. Cum accus. pers. non agnosco. Odyss. ώ. Αἴ κ' ἐμ' ἐπιγνοίη, &c. Ἦέ κεν ἀγνοίῃσι πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα. (Æsch. Eum. 134.) Xen. Pæd. 7. ἀγνοῶν ἐμαυτόν. † et l. 4. p. 90. a.† Exponitur etiam, ignosco: ut, ἀγνοεῖν τὴν ἁμαρτίαν.

Ἀγνοέομαι, οῦμαι, ignoror. Æsch. contra Ctesiph. ἠγνοημένος, ὅστις, καὶ πῶς ποτε βεβιωκώς. † Xen. Pæd. l. 2. 43. e.†

Ἀγνοιέω, metri causa pro ἀγνοέω, ignoro, nescio. † Hes. Th. 551.† Item, non agnosco, non cognosco, non novi. Odyss. ν'. (de cane:) Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει.

Ἀγνόημα, τὸ, ignoratio. Greg. Significat etiam, peccatum per ignorantiam et imprudentiam commissum; apud Areop.

Ἄγνοια, ἡ, ignoratio. Dem. pro cor. Athen. lib. 6. Plut. &c. Item ignorantia, sive imprudentia. Dem. contra Mid. et Philipp. 3. Xen. Pæd. 3. † p. 69. d.† [Epist. ad Hebr. ix. 7. Αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.]

Decomp. Ἀμφαγνοῶ, ex parte ignoro. Ammon.

Διαγνοέω, ignoro.

[Διάγνοια. Joseph. Ant. lib. 17. cap. 9. §. 5. διαγνοίᾳ περὶ αὐτοῦ ἔτι χρωμένου, &c. Vide Notam.]

Ἀγχίνοος, et per contractionem ἀγχίνους, q.d. qui in propinquo mentem habet: ingeniosus, perspicax, solers. Odyss. ν'. ἐπήτης τ' ἐσσὶ καὶ ἀγχίνοος. Xen. Pæd. 1. διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι, ταχὺ ἀπεκρίνετο. Comp. ἀγχινούστερος, solertior. Superl. ἀγχινούστατος, solertissimus.

Ἀγχινόως, solerter, sagaciter, ingeniosè. Aristot.

Ἀγχίνοια, ἡ, solertia: ingenii acumen sive acrimonia, qua cujusque rei causa non longo tempore considerata reddi potest. Aristotel. post an. l. 1. c. 22.

Ἀερσίνοος, ου, ὁ, attollens mentem, i. superbus. Epith. cacodæmonis. apud Nonn. Compositum ex Æolico futuro ἀέρσω verbi ἀείρω, et νόος.

Ἀλιτρόνοος, efficaciter peccans; animus, vel homo, sub potestate peccati.

Ἁμαρτίνοος, mente errans, cujus mens est prava. Hesiod. in Theog. †511.† (Æsch. Suppl. 459.) [ἔνθεν Ἰὼ οἴστρῳ ἐρεσσομένα φεύγει ἁμαρτίνοος, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ, μανεῖσα. Alii pro ἁμαρτίνοος scribunt contracte ἁμαρτίνους.]

Ἀμερσίνοος, mente privans.

Ἀμφιγνοέω, ῶ, aliqua ex parte cognosco. Plut. in Pelopida, τῶν Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοούντων τὸν τόπον. Exponitur etiam, dubito, seu ambigo. Isocr. ad Nicocl. ἵνα, περὶ ὧν ἂν ἀμφιγνοῇς, ἔχῃς τοὺς συνδοκιμάζοντας. Plato in Gorg. ἀμφιγνοῶ ἐφ' ἑκάστου ὧν λέγεις. Cum accusat. apud eundem in polit. ταὐτὰ δέ γε ταῦτα ἐν ἄλλαις ἀμφιγνοοῦντες πάλιν, δόξῃ τε ψεύδοντα, καὶ λόγῳ. Scribitur et ἀμφινοέω.

Ἄνοος, et ἄνους, amens, demens, stultus. Il. φ'. ἄνοον κραδίην ἔχες. Plato ep. 6. λόγος ἄνους. (Æsch. Pr. 986.)

Ἄνοια, ἡ, amentia, dementia, stultitia. Plato polit. 2. Isocr. in Panath. † Xen. Pæd. 1. 5. 13.†

Ἀνοήμων, non compos mentis, insipiens, stultus, impos animi. Odyss. β'. et ρ'.

Ἀνοησία, ἡ, q. d. in intelligentia, seu intelligentiæ carentia: insipientia, stultitia.

Ἀνόητος, (q. d. non in intelligibilis,) qui intelligi non potest. Item act. qui non intelligit. Plato in Timæo. Item insipiens, stultus. Plato. Plut. Xen. † ὦ ἀνόητέ συ, O tu stulte. Aristoph. Nub. 856. et 895.† Τὰ ἀνόητα, exp. res venereæ: apud Aristoph. in Nub. 416.

Ἀνοήτως, q. d. non intelligibiliter, ita ut intelligi non possit: plerunque pro stultè, insipienter. Luc. de hist. scrib.

Ἀνοητία, Atticè pro ἀνοησία, insipientia, stultitia.

Ἀνοηταίνω, insipiens sum, seu stultus, stultum ago, stultè me gero. Plato in Philebo. Dicitur et περὶ τοῦ ἀφροδισιάζειν, teste schol. Aristoph. et Suid.

Ἀνοητεύω, pro eodem.

Ἀπόνοια, ἡ, amentia, vecordia, cœcitas mentis. Dem. pro coron. et Plut. in Alcibiad. Item vesana quædam confidentia, desperatio quædam vesana. Thucyd. l. 1. Item vesana quædam insolentia et animi elatio. Luc. Chrysost.

Ἀπονοέομαι, οῦμαι, q. d. mentem et intellectum abjicio: nullam mei rationem habeo, perinde ac si mentem amiserim. Plut. in Sol. πυνθανομένων, τίνι πιστεύων, οὕτως ἀπονοεῖται τῷ γήρᾳ, εἶπεν, qua re fretus, vecordi fiducia concepta omne periculum adiret, &c. Luc. τολμᾷ τόλμημα γενναῖον καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου, dignum adolescente, qui ex desperatione vecors et amens factus est. Ἀπονοεῖσθαι expon. etiam, insolescere, seu vesana quadam insolentia efferri, apud Chrysostom.

Ἀπονενοημένως, (adverb.) amenter, vesanè, nulla sui ratione habita: unde ἀπονενοημένως διακεῖσθαι, apud Isocr. in Archid. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 7. cap. 2. §. 8. Ἐπεὶ δὲ τῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν πύργων ἐκράτησάν τινων οἱ πολῖται, ὁμόσε δὴ ἐχώρουν ἀπονενοημένως τοῖς ἀναβεβηκόσιν.]

Ἀριστόνοος, optima mente præditus.

Βραδύνοος, seu βραδύνους, qui tarda est mente et ingenio.

Βραδύνοια, ἡ, tarditas mentis seu ingenii. Laërt.

Βριθύνοος, gravem mentem habens, i. prudentem. In Epigram. βριθύνοος dicitur Apollo, quòd gravem mentem faciat et prudentem.

Γλυκύνοος, præditus ingenio, vel mente dulci. Palem.

Διάνοια, ἡ, mentis agitatio, cogitatio, rationum singularum usus, dispositio, et judicium. ratiocinatio. Unde, διανοίᾳ θεωρεῖν, Isocr. Et, κατέχειν τὴν διάνοιαν. Thuc. l. 1. Interdum pro ipsa mente et animo: ut apud Aristot. eth. 6. et 10. c. 3. Est etiam una ex facultatibus animæ, media inter νοῦν et πίστιν, et propriè circa mathematica versatur: ut docet Plato l. 6. de rep. et in sophist. et Plut. in quæst. Platon. Item sententia, sensus. Plut. in symp. sept. sap. διάνοιαν ταύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα. † διανοίαις αὐτὸν κατατοξεύσω. Aristoph. Nub. 941. sententiis (vel ratiocinationibus) illam occidam, confodiam.† Sic et apud Rhetores status ῥητοῦ καὶ διανοίας inter se opponuntur, sensus verbalis et intellectualis.

Διανοέομαι, οῦμαι, ratiocinor, mente agito, cogito, in animo habeo. Plut. in Camillo, διενοοῦντο μάχην συνάπτειν, cogitabant de conserendo prælio. † Xen. Pæd. l. 6. p. 159. d. cogitare, sentire, ὡς sequente. l. 5. p. 51. e.† Exponitur etiam, sentio, statuo. Arist. de mundo, ταῦτα χρὴ καὶ περὶ θεοῦ διανοεῖσθαι. Apud Lucian. διανοηθεὶς κακῶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, expon. in rebus suis malè sibi consulens. Item, affectus sum, eo sum animo. Plato polit. 1. εὖ διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους. (Aristoph. R. 529.)

[Διανοητέον. Plat. de Leg. lib. 1. καὶ τῆς περὶ τὸν οἶνον ἄρα διατριβῆς ὡσαύτως διανοητέον, εἴπερ ἔνι τοῦτο ὀρθῶς διανοηθῆναι ἐν τούτοις.]

Διανόημα, τὸ, cogitatum, cogitatio, mentis opus. Item commentatio, sententia. Hermog. [Plat. de Leg. lib. 5. ταῦτα δ' ἔχειν διανοήματα καὶ περὶ τοὺς ἐγχωρίους θεούς τε ἅμα καὶ δαίμονας. Theæt. Xenoph. Græc. Hist. lib. 7. cap. 5. §. 19. φιλοτίμων γὰρ ἀνδρῶν τὰ τοιαῦτα διανοήματα.]

Διανόησις, ἡ, ipsa actio cogitandi. Plut. in libr. utra animantia sint prudentiora.

Διανοητικὸς, οῦ, ὁ, ad cogitationem et διάνοιαν pertinens: seu in cogitatione et commentatione positus. Aristot. eth. l. 2. [cap. 1. lib. 1. cap. 13. διορίζεται δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ κατὰ τὴν διαφορὰν ταύτην· λέγομεν γὰρ αὐτῶν, τὰς μὲν διανοητικὰς, τὰς δὲ ἠθικάς· σοφίαν μὲν καὶ σύνεσιν καὶ φρόνησιν, διανοητικάς· ἐλευθεριότητα δὲ καὶ σωφροσύνην, ἠθικάς. Plat. Timæus. τῶν δ' αὖ κινήσεων ἡ ἐν αὐτῷ ὑφ' ἑαυτοῦ ἀρίστη κίνησις (μάλιστα γὰρ τῇ διανοητικῇ τοῦ παντὸς κινήσει ξυγγενὴς) ἡ δὲ ὑπ' ἄλλου, χείρων.] Item, cogitatione et commentatione valens, ingeniosus. Τὸ διανοητικὸν, vis animi commentatrix, vel ratiocinatrix. Damasc.

Decomp. Ἀδιανόητος, cogitatione non comprehensibilis. [Polyb. Hist. lib. 3. §. 36. ἐπὶ δὲ τῶν ἀγνοουμένων (ὀνομάτων) εἰς τέλος, ὅμοιαν ἔχει τὴν δύναμιν ἡ τῶν ὀνομάτων ἐξήγησις, ταῖς ἀδιανοήτοις καὶ κρουσματικαῖς λέξεσι. vocibus nihil significantibus. Plat. Sophist. Συννοεῖς οὖν ὡς οὔτε φθέγξασθαι δυνατὸν ὀρθῶς, οὔτ' εἰπεῖν, οὔτε διανοηθῆναι τὸ μὴ ὂν αὐτὸ καθ' αὑτὸ, ἀλλ' ἔστιν ἀδιανόητόν τε καὶ ἄῤῥητον, καὶ ἄφθεγκτον, καὶ ἄλογον.] Τὰ ἀδιανόητα dicuntur etiam, quæ verbis apertis occultos sensus habent. Fab. l. 8. c. 2.

Προδιανοοῦμαι, antè cogito.

Προσδιανοέομαι, insuper cogito. [Plat. de Leg.]

Διχόνοια, duplex seu bifaria sententia mentis. Hesych.

Διχονοῶ, dissentio, dissideo. Idem.

Δύσνοος, et δύσνους, qui mala est mente adversus aliquem, malevolus. Thuc. l. 2. δύσνους τῇ πόλει.

Δύσνοια, malevolentia. Hesych. (Soph. El. 654.)

Δυσνοέω, malevolentia prosequor, infensus sum.

Δυσνόητος, qui vix intelligi potest. in ep. Petr. 2. c. 3.

Δυσνοήτως, ita ut difficulter intelligi queat.

Ἐγερσίνοος, mentem excitans. Nonn.

Εἰσνοέω, unde εἰσενόησα, animadverti, vidi. apud Poëtas. † Apollon. Arg. 1. 321.†

Ἔκνοος, et ἔκνους, amens, demens. Hesych. et Suid.

Ἔννοος, et ἔννους, mentis compos, mente præditus. Plut. Exponitur etiam intelligens, apud Plat. in Timæo. Item prudens: apud Synes. (Soph. Œdip. Tyr. 936.)

Ἔννοια, ἡ, mentis adjectio ad rem aliquam, cogitatio: actio ipsa concipiendi aliquid mente. Xen. Pæd. 1. Dem. in orat. ad ep. Philip. Exponitur etiam, notio, intelligentia, apud Cicer. in top. Sic et apud Plut. περὶ δεισιδαιμον. Item sententia: Hermog. Item conjectura: Polyb. l. 1.

Ἐννοέω, ῶ, mente concipio, cogito. Plato in polit. τόδε οὐκ ἐννοοῦμεν, hoc non animadvertimus. Xen. Pæd. 2. ἐννοῶ, ὅτι ἐξεληλύθασι μὲν σὺν ἡμῖν, οἱ μὲν καὶ βελτίονες, οἱ δὲ καὶ μείονος ἄξιοι, &c. † Xen. l. 1. 1. 2. Cyri Pædiæ. et Sec. 3. ἐνενόησεν αὐτῶν, ὡς. l. 5. p. 122. b.† Item recordor. Plato in Minoë, ἴσως οὐκ ἐννοεῖς· ἀλλ' ἐγὼ, βούλει, σε ὑπομνήσω; Plut. de Pomp. οὐχ, ὅτι ἦν Μάγνος, ἐννοῶν, non recordatus, se esse Magnum. (Æsch. Ag. 1097. Soph. Œdip. Tyr. 567.)

Ἐννοοῦμαι, idem. Xen. Pæd. 5. ἅμα δ' ἴσως καὶ ἐκεῖνο ἐννοεῖται. † ἐννοηθεὶς, recordatus. l. 4. p. 91. d.† Sic Herodot. in Polymn. ὡς δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν συμμάχων ἐννοεῦντο, &c. (Eurip. Med. 47. 883. 926.)

Ἐννόημα, τὸ, mentis conceptus, cogitatum. Aristot.

Ἐννοητικὸς, cogitabundus, cogitabundi et intelligendi vi præditus. Aristotel.

Decomp. Ἀνεννόητος, qui non intellexit, vel qui non recordatur. Polyb. hist. lib. 2.

Διεννοέομαι, idem quod ἐννοοῦμαι: Herodot. in Polymn. οὗτοι μὲν οὖν δὴ οὕτω διεννοεῦντο ποιήσειν.

Προσεννοέω, adhuc cogito et mente concipio, vel etiam ἐννοέω. Plut.

Συνεννοέομαι, mecum cogito, apud me cogito. Eust.

Ἐπίνοια, ἡ, quod quis excogitavit, commentum: ut et solertia, qua quis commentum comminiscitur. Aristoph. in Vesp. (R. 1578. Eurip. Med. 762. Phœniss. 365.) Gregor. † Xen. Pæd. 2. 54. c.† Item cogitatio. Thuc. l. 3. Et, ἐπίνοιαν ποιεῖσθαι, cogitare. Polyb. l. 1.

Ἐπινοέω, excogito, comminiscor. Thuc. l. 1. ἐπινοῆσαι ὀξεῖς εἰσι, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ, ὃ ἂν γνῶσι. Interdum, mente agito, cogito. † Aristoph. Nub. 1030.† Luc. in Nigrin. καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. Exponitur etiam, animadverto, apud Plut. in Pericle. Item destino, in animum induco: ut, ἐπινοέω ποιῆσαι. Herodot. (Palæph. p. 9.)

Ἐπινοέομαι, excogitor. Synes. Et activè, in animum induco. Herodot. ἐπενοήθη θαλασσοκρατεῖν. Apud Phalar. ἐπινοοῦμαί σοι, animo tibi intendo.

Ἐπινόημα, commentum. [Polyb. Hist. lib. 2. Hannibal παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, εὐθέως δῆλος ἦν ἐκ τῶν ἐπινοημάτων πόλεμον ἐξοίσων Ῥωμαίοις.]

Ἐπινοηματικὸς, qui prompto est ad excogitandum ingenio.

Ἐπινοητικὸς, idem.

Decomp. Ἀνεπινόητος, qui cogitatione comprehendi aut mente concipi nequit.

Ἀντεπινοέω, vicissim seu contra alium excogito, et comminiscor.

Προσεπινοέω, insuper excogito.

Εὔνοος, et εὔνους, bene affectus erga aliquem, benevolus. (Soph. Œdip. Tyr. 1023.) Thuc. l. 2. εὔνους ἀκροατής. Xen. in apol. Socr. τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον. De discrimine amici et benevoli vide Aristot. eth. 8. c. 2. † τὸ εὖνουν, neut. substantivè. Soph. El. 1209.† Compar. est εὐνούστερος, benevolentior. † Xen. Pæd. l. 5. p. 130. c.†

Εὔνοια, ἡ, benevolentia. Thucyd. Aristot. Dem. Xen. † Pæd. 1. 5. 13. εἴς τινα, &c.† (Pl. Æsch. Suppl. 498. S. c. Th. 456. Cum Gen. 1015. Pr. 445. Eurip. Med. 346.)

Εὐνόως, et εὔνως, benevolè. Hesych. et Phrynich.

Εὐνοϊκὸς, οῦ, ὁ, ad benevolentiam pertinens, benevolentiæ indicium habens. Item benevolus. Luc. in Tim.

Εὐνοϊκῶς, benevolè. Xen. Isocr. Dem. Hinc comparat. εὐνοϊκωτέρως. Dem. et superlat. εὐνοϊκώτατα. Xen.

Εὐνοέω, benevolus sum, benevolentia prosequor. Xen. Pæd. 8. οὐ ῥᾴδιόν ἐστι φιλεῖν τοὺς μισεῖν δοκοῦντας, οὐδ' εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις.

Εὐνοοῦμαι ὑπό σου, habeo te benevolum.

Εὐνόητος, facilis intellectu.

Εὐνοήτως, ita ut facilè intelligi queat.

Decomp. Ἀντευνοέω, vicissim benevolus sum. Xen. Pæd. 8.

Θελξίνοος, mentem demulcens. Epigr. (Θερμόνους. Æsch Ag. 1181.)

Θηλύνους, effœminatus, qui est fœmineo animo. Æschyl. in Promet. [1001.]

Κακόνοος, et κακόνους, malevolus. Dem. Philip. 4. Xen. Pæd. 3. † l. 8. p. 207. d.†

Κακόνοια, ἡ, malevolentia. Plut. in Alcib. Xen. Pæd. 3.

Κακονοέω, malevolus sum, vel malè cogito.

Κατανοέω, animadverto, intelligo, perspicio. Plat. ἔστι δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον κατανοῆσαι δυνατόν. Thuc. κατανοῶ ὄντας. Xen. † Pæd. 1. 6. 17.† κατανοῶ περὶ τούτων. † Cum ὅτι. Pæd. 1. 5. 8. et cum ὡς. l. 3. p. 77. d.†

Κατανόημα, τὸ, quod ab aliquo animadversum est seu perspectum; commentum, remedium, excogitatum. Aristot. in polit.

Κατανόησις, ἡ, animadversio, deprehensio. Item cognitio. Gregor. Documentum. apud Plut. κατανόησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχει, expon. multa ingenii sui documenta præbet.

Decomp. Ἀκατανόητος, qui animadverti et intelligi nequit.

Δυσκατανόητος, qui vix potest animadverti et perspici.

Εὐκατανόητος, quem facilè intelligere et animadvertere possumus.

Προσκατανοέω, insuper animadverto seu perspicio.

Κλεψίνοος, qui aliud in pectore clausum habet, et aliud in lingua promptum, et ita velut animo fallit.

Κουφόνοοι ἔρωτες apud Soph. in Antig. [617.] dicuntur, quoniam amantium mens levis est et inconstans. [349. κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει.] (Κουφόνουν εὐηθίαν, Æsch. Pr. 383.)

Κρυφίνους, et κρυψίνους, qui animi sui cogitata occulta tenet, nec ulli aperit. Hesych. et Suid. † Xen. Pæd. 1. 6. 24.† [Κρυψίνοος. Orat. in Agesil. cap. 11. §. 5. τοὺς δὲ κρυψινόους ὥσπερ ἐνέδρας ἐφυλάττετο.]

Μεγαλόνοος, et μεγαλόνους, mentis præstantia præditus, et animo magnifico. Et, τὸ μεγαλόνουν, mentis præstantia.

Μεγαλόνοια, idem quod τὸ μεγαλόνουν, magnificus animus et ingens. Basil. in ep. ad Hermog. Exponitur etiam, magni spiritus, apud Luc. Item superbia. Hesych.

Μετανοέω, pòst intelligo, pòst sapio. Plat. in Gorg. ταῦτα προνοήσασι μὲν δυνατά· μετανοήσασι δὲ ἀνίατα, qui pòst intellexerunt. Item sententiam et mentem muto. Xen. Pæd. 1. † cap. 1. sec. 3.† ἐκ τούτου δὴ ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν, &c. Item, resipisco; me pœnitet sic ut ad sanam mentem redeam. Synes. οὐ μετενόουν ἐφ' οἷς εὖ πεποιήκειν τὸν ἄνδρα. Sic et apud Luc. de salt. et sæpè in N. Test.

Μετάνοια, ἡ, mutata mens et sententia. Exponitur etiam, resipiscentia, pœnitentia salutaris. Paus. in Att. Plut. de discern. adul. ab am. et in Pericle.

Decomp. Ἀμετανόητος, qui pœnitentia non ducitur, pœnitere nescius. ad Rom. cap. 2. [v. 5.]

Ὁμόνοος, et ὁμόνους, q. d. parem seu similem mentem habens, unanimis, concors.

† Ὁμονόως. adv. concorditer. Xen. Pæd. 6. p. 171. a.†

Ὁμόνοια, ἡ, concordia. Isocr. in Areop. Xen. Pæd. 5.

Ὁμονοεῖον, concordiæ templum, apud Dion.

Ὁμονοέω, ῶ, concors sum, concorditer vivo, consentio. Aristot. eth. 9. τὰς πόλεις ὁμονοεῖν φασιν, ὅταν περὶ τῶν συμφερόντων ὁμογνωμονῶσι. Xen. Pæd. 4. ὁμονοοῦμεν ταῦτα, in his consentimus.

Ὁμονοητικὸς, ad concordiam pertinens: seu ad concordiam efficiendam aptus. Item ad concordiam propensus. Aristot. polit. 2.

[Ὁμονοητικῶς. Plat. de Rep. Ἆρ' οὖν ἐν ἅπασι τούτοις ὁμονοητικῶς ἄνθρωπος διάκειται.]

Ὀρθόνοος, qui est rectæ mentis, qui recta et proba cogitat.

Ὀψίνοος, serò sapiens. Nonn. [Pind. Pyth. Od. Ε. 35. Ὅς οὐ τὰν Ἐπιμηθέος Ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρόφασιν, &c.]

Παράνοια, ἡ, dementia, delirium. Aristoph. in Nub. †843.† [cui exemplo addatur 1478. ej. Comœdiæ, Οἴμοι παρανοίας, ὡς ἐμαινόμην ἄρα, &c. Æschin. c. Ctesiph. Ὁ δὲ δῆμος ἐκ τῆς ἀθυμίας τῶν συμβεβηκότων, ὥσπερ παραγεγηρακὼς ἢ παρανοίας ἑαλωκὼς, &c.] et Plat. de leg. (Παράνοια σύναγε νυμφίους φρενωλεῖς. Æsch. S. c. Th. 762.)

Παρανοέω, q. d. extra mentem sum: deliro, demens sum. Aristoph. in Nub. †1482.† ἐμοῦ παρανοήσαντος. Apud Eurip. exp. perperam intelligo.

Περίνοια, mentis conceptus seu comprehensio solers, Greg. de theol. Solertia, vafrum commentum, Luc. et Greg. contra Julian. [Thucyd. Hist. lib. 3. μόνην τε πόλιν διὰ τὰς περινοίας εὖ ποιῆσαι ἐκ τοῦ προφανοῦς, μὴ ἐξαπατήσαντα, ἀδύνατον. Sch. περιεργίας.]

Περινοέω, mente complector et concipio. Plut. in Phoc. μεγάλα ταῖς ἐλπίσι περινοῶν ὁ Φίλιππος, εἰς Ἑλλήσποντον ἦλθε. Item, comminiscor, et excogito. [Aristoph. Ran. 989.] Basil. homil. 11. σύμμετρα τοῖς ἀσθενέσιν οἱ κολακεύοντες αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις περινοοῦσιν. Et cum accus. pers. apud eundem in orat. ad juvenes. Item pro περιττῶς νοῶ. Greg. de Basil. περινοεῖ τῇ διανοίᾳ μεῖζόν τι καὶ ὑψηλότερον.

Περινοέομαι, altiùs et exquisitiùs excogitor. Hermog. de simpl. (de communibus notionibus loquens:) μηδὲν ἔχουσαι βαθὺ μηδὲ περινενοημένον.

Περινενοημένως. ut, περινενοημένως λέγειν τι, artificio quodam solerter excogitato loqui de re aliqua. Hermog. περὶ δριμύτητος.

Περινόησις, idem quod περίνοια.

Decomp. Ἀπερινόητος, qui mente seu cogitatione comprehendi nequit. solertiam nullam admittens.

Περισσόνομος, excellenti mente præditus.

Πολύνοος, et πολύνους, cui multum est mentis, i. prudentiæ et sagacitatis. Eustath.

Πολύνοια, ἡ, mens cui multum prudentiæ et sagacitatis inest. Dicitur et de oratione sententiosa: apud Plat. de leg. l. 4.

Πρηΰνοος, qui est animo leni et miti: epith. Dei, apud Apollinar.

Πρόνοος, et πρόνους, prudens: unde compar. προνούστερος, apud Sophocl. in Ajace. (Æsch. Suppl. 976.) [Herodot. Hist. lib. 3. ἀλλ' ἴσχε καὶ καταλάμβανε σεωυτὸν, ἀγαθόν τι πρόνοον εἶναι.]

Πρόνοια, ἡ, actio ipsa antè percipiendi aliquid mente, et providendi, provisio. Thuc. l. 6. Exponitur plerunque providentia: ut apud Herodian. l. 2. 3. et 4. † Xen. Pæd. 1. 6. 20.† Hinc et, πρόνοιαν ἔχειν τινὸς, providere alicui, Isocr. in Evag. Et, ἐκ προνοίας τι ποιεῖν, dedita opera et consultò aliquid facere. Plat. de leg. l. 9. (Eurip. Phœniss. 610. 690. Pl. Æsch. Ag. 693. Ch. 605. Soph. Tr. 836. Œdip. Tyr. 998. Philostr. l. 2. c. 43.)

Προνοέω, et προνοοῦμαι, antè mente percipio, animo provideo. Plat. in Gorg. ταῦτα προνοήσασι μὲν δυνατά. Thuc. προνοῆσαι βραδεῖς τὰ ἐξ αὐτῶν ἀποβησόμενα. † Xen. Pæd. 1. 4. 21.† Item provideo, i. perspicio, consulo commodis alicujus. Luc. τῶν γερόντων προὐνόουν. Xen. Pæd. 8. ἑαυτοῦ τοι κήδεται, ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ. Idem, ταῦτα ὡς φίλου ὄντος σου προενοούμην. Item, prudens et de industria facio: apud Lys.

[Προνοητέον. Xenoph. Œconom. cap. 7. §. 36. ἃ δ' ἂν περιττεύειν δέῃ, προνοητέον καὶ φυλακτέον, &c.]

Προνοητὴς, οῦ, ὁ, provisor. Greg. περὶ φιλοπτωχ.

Προνοητικὸς, providendi solertiam habens: vel ad providendum propensus. Apud Thuc. προνοητικὸς λόγος, exp. provida ratio. [Xenoph. Memorab. lib. 1.]

Προνοητικῶς, providè, vel prospicienter. [Xenoph. Memorab. ταῦτα οὕτω προνοητικῶς πεπραγμένα ἀπορεῖς πότερα τύχης ἢ γνώμης ἔργα ἐστίν.]

Decomp. Ἀπρονόητος, non provisus: vel qui providentia non regitur. Philo de mundo, πολλοὶ ἀπρονόητον εἶναι τὸν κόσμον νομίζουσι. Et activè, futuri non providens. Xen. Hell. 4. ἀπρονόητον γὰρ ἡ ὀργή.

Ἀπρονοήτως, imprudenter, incautè, non proviso eventu. Xenoph. Pæd. 1. et 4.

Ἀπρονοησία, ἡ, imprudentia, apud Alex. Aphr.

Προσνοέω, insuper mente agito et considero. [Xenoph. Conviv. §. 16. καὶ γὰρ ἄλλο τι προσενόησα, ὅτι οὐδὲν ἀργὸν τοῦ σώματος ἐν τῇ ὀρχήσει ἦν, &c.]

Ῥηξίνοος, dicitur Bacchus in Epig. quòd mentem enervet, et frangat.

Σύννους, cogitabundus, meditabundus. Isocr. in orat. ad Demon.

Σύννοια, ἡ, cogitatio ejus qui secum aliquid reputat. Eurip. in Heracl. (Æsch. Pr. 436.) Item intelligentia, apud Plat. in Epinom.

Συννοέω, apud me æstimo, mecum reputo et perpendo. Plato in polit. Λογισάμενοι δὴ συννοήσωμεν τὸ πάθος ἐκ τῶν νῦν λεχθέντων. Sic et apud Plut. et Synes. Item intelligo. Plato in Epinom. τὰς δὲ ὁδοὺς τούτων οὐ ῥᾴδιον συννοεῖν.

Συννοοῦμαι, idem. Plato in secundo Alcibiad. (Aristoph. R. 610.)

Ταχύνοος, et ταχύνους, qui celeri est mente.

Ταχύνοια, ἡ, mentis celeritas.

Τερψίνοος, animum oblectans, vel voluptuarius.

Ὑγρόνους, q. d. qui humidam habet mentem, mollis et effœminatus: de cinædo dici, tradit Poll. l. 2.

Ὑπόνοια, suspicio. (Eurip. Phœniss. 1093.) Plut. de Socr. dæmon. Παρ' ὑπόνοιαν λέγονται, quæ expectationi auditoris non respondent. Et, δι' ὑπονοίας dicitur id, quod tropicè et figuratè dicitur.

Ὑπονοέω, ῶ, suspicor, suspectum habeo. Aristoph. in Plut. μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο. Thuc. lib. 7. ὑπονοήσας αὐτῶν τὴν διάνοιαν. † Xen. Pæd. l. 3. p. 79. c. ὑπονοέω πράττειν τι. i. e. ἐπινοέω, cogito. l. 6. 157. c.† Et cum gen. pers. ὑπονοήσας τῶν λεγόντων. Item intelligo, i. in hunc sensum accipio. Philo de mund. βέλτιον δὲ ὑπονοεῖν τὸ πρότερον.

Decomp. Ἀνυπονόητος, non suspectus, seu quem suspectum non habuissemus: Polyb. Et activè, non suspicans: ut apud eundem l. 4. τοῦ μέλλοντος ἀνυπονοήτοις, non suspicantibus quod eventurum erat. [Polyb. lib. 1. πολλοὺς δ'— τοὺς μὲν εἰς ἐνέδρας ἀνυπονοήτους ἐπαγόμενος ἀνῄρει· τοῖσδ' ἀνελπίστως, &c. Demosth. Orat. Amatoria. πρὸς μὲν τὴν εὐπρέπειαν ἀνθηρὸν, πρὸς δὲ τὰς αἰτίας ἀνυπονόητον.]

Ἀνυπονοήτως, ita ut non suspiceris. Et pass. signific. non suspectè, ut non suspectus habearis. Polyb. [lib. 1. addas, lib. 4. μετὰ δὲ ταῦτα προβαινούσης τῆς ἀπονοίας ἐνεχείρησαν καὶ τὰς τῶν ἀγρῶν οἰκίας ἐκκόπτειν, ἀνυπονοήτως τὰς νύκτας ἐπιφαινόμενοι. lib. 5.]

Ὑψηλόνους, qui est mente elata. Τὸ ὑψηλόνουν, mentis elatio, seu animi celsitudo et sublimitas. Plut. in Pericle.

Ὑψίνοος, et ὑψίνους, elatam mentem habens, superbus. Nonn. Τὸ ὑψίνοον, animi celsitas et magnitudo.

(Φαιδρόνους. Æsch. Ag. 1238.) ‡ sereno animo.‡

Composita ex κοέω.

Ἀμνοκῶν, agni mentem habens, simplex, et fatuus. Aristoph. in eq. Καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν.

Θυοσκόος, qui intelligit ea quæ per sacrificia ignita significantur, aruspex. Expon. etiam, sacrificus. Il. ώ. v. 221. et Od. φ'. Vide et in com. ex Καίω, seu Κάω. Pro eodem dicitur et θυηκόος. Hesych.

Ὀρνιθοσκόος, augur, avium peritus.

ΝΟ΄ΣΟΣ, ου, ἡ, morbus. Synes. ep. 37. νόσῳ χαλεπῇ προσεπάλαισεν, gravi morbo conflictatus est. Demosth. in epitaph. νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, καὶ λυπῶν ἄπειροι τὰς ψυχάς. Aristoph. in Nub. Νόσος μ' ἔτριψεν ἱππική. (Soph. Œdip. Tyr. 980. Æschyl. Pr. 607.) ¶ Item vitium: ut apud Eurip. in Orest. Ἀκόλαστον ἴσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον, turpissimum vitium. ¶ Exponitur etiam, pestis: quum de malo graviori dicitur: Theodor. hist. Eccles. l. 5. τῆς Μαρκίωνος νόσον κώμαις τισὶν ἐπισκῆψαι μαθὼν, cùm intellexisset, Marcionis pestem in quibusdam vicis grassari.

Νοσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, morbosus, morbidus, valetudinarius. Plut. in apophth. Μακεδόνων τοὺς νοσώδεις καὶ ἀναπηρούς. Dicitur et de loco morbido. Isocr. τὸ χωρίον ἐπυνθάνετο νοσῶδες εἶναι.

Νοσωδῶς, more eorum qui morbosi sunt et valetudini obnoxii.

Νοσέω, ῶ, ægroto, æger sum, malè valeo. Plut. παῖδες ἰατρῶν βούλονται μὲν μὴ νοσεῖν τὸν ἄνθρωπον, νοσοῦντα δὲ μὴ ἀγνοεῖν ὅτι νοσεῖ. Item metaphoricè de ægritudine mentis: Isocrat. de pace, νοσούσαις ψυχαῖς οὐδὲν φάρμακον, πλὴν νόσος. (Νοσεῖ τὰ φίλτατα. Eurip. Med. 16. id. Phœniss. 1057. 1131. Soph. Tr. 1252. 1258. Œdip. Tyr. 1081.) ¶ Dicitur et νοσεῖν, qui hæresin aliquam imbibit, apud Chrysost. in 1 Epist. ad Corinth. 15. οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες, Manichæorum hæresi infecti. Exponitur etiam, insano studio flagro. apud Plut. τοῖς περὶ δόξαν νοσοῦσι. ¶ Dicitur et civitas aliqua νοσεῖν, quæ intestinis discordiis laborat, quæ malis consiliis utitur, magistratibusque corruptis, apud Demosth. et Thuc. l. 2. ¶ Apud Aristot. apum etiam alvearia νοσεῖν dicuntur, quum cibus eis deficit.

Νόσημα, τὸ, morbus. idem quod νόσος. (Soph. Œdip. Tyr. 1317.) Isocrat. de pace, τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ θεραπεῖαι. ¶ Item metaph. vitium, apud Plat. epist. 8. et Thuc.

Νοσηματικὸς, οῦ, ὁ, morbosus, morbidus, vitiosus. Plut. de virtut. mul.

Νοσηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod νοσώδης et νοσηματικός. Item, qui manat ex morbo, seu qui causam et originem à morbo traxit: ut, μανίαι νοσηματώδεις, insaniæ ex morbo ortæ, apud Aristot. eth. 7. c. 5.

Νοσηματωδῶς, more eorum qui valetudini obnoxii sunt: apud eund.

Νοσημάτιον, τὸ, q. d. morbulus, morbus levior: Aristot. l. 3. rhet.

Νοσηλεύω, f. εύσω, ægrum curo, et ei præstitis necessariis officiis inservio. Paul. Ægin. ἐνοσήλευεν αὐτὸν μετὰ παιδὸς ἑνός. ¶ Item infirmo, valetudinarium reddo: apud Chrysost. in Epist. ad Hebr.

Νοσηλεύομαι, æger curor ab eo, qui ægrotantibus subservire et necessaria officia præstare solet. Item ægroto. Appian. ὁ δὲ Καῖσαρ τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύσατο.

Νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio, in qua necessaria ægro officia præstantur. Item curatio ægroti, qua debita ei officia præstantur. Plut. in Lyc.

Νοσήλεια, τὰ, officia et remedia quæ in ejusmodi curatione ægro adhibentur. Suid.

Νοσηρὸς, ὁ, morbidus, morbosus. Xen. Pæd. 1. περί τε τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν ὑγιεινῶν.

Νοσερὸς, idem. Plut. in Lycurg.

Νοσερῶς, more eorum qui morbidi sunt et valetudini obnoxii. Aristot. polit. l. 6.

Νοσακερὸς, idem quod νοσηρὸς et νοσερός. Aristot. polit. 3.

Νοσάζω, ægrotum reddo, ægrotum facio: unde, αἴτιον νοσάζον, causa morbi, apud Galen.

Νοσίζω, idem. ex Gaz. interpr.

Νοῦσος, ἡ, Ionicè pro νόσος, morbus. Hesiod. in Erg. Νούσων τ' ἀργαλέων αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν. †Th. 527.† Sic Od. λ'. δολιχὴ νοῦσος, et alibi sæpius.

Composita.

Ἀνανοσέω, rursus ægroto, denuò ægroto, in morbum recido.

Ἄνοσος, et pro eodem ἄνουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni morbo carens, minimè morbidus. Thuc. l. 1. Philo de mundo.

Ἀνόσητος, idem.

Βαρύνοσος, et βαρύνουσος, gravi morbo implicitus, vel graves morbos incutiens.

Ἐκνοσηλεύω, ægrum curo: vel ægrum diligenti cura et obsequiis necessariis à morbo ad pristinam valetudinem reduco. Theod. hist. eccles. l. 5. τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες.

Ἐπίνοσος, morbis obnoxius. Aristot. eth. 3. c. 4.

Ἐπινόσως, more eorum qui morbis tentantur. Poll.

Μακρονοσία, ἡ, morbus longus seu diuturnus.

Πολύνοσος, multis morbis obnoxius, qui multis morbis occupatur, morbidus. Strabo.

Συννοσέω, simul ægroto. Hippocr. aphor. l. 2. [Eurip. Androm. 948. Ἡ δ' ἀμπλακοῦσα, συννοσεῖν αὐτῇ θέλει. Suppl. 228. Iph. in Aul. 407.]

ΝΟΣΤΕ΄Ω, ῶ, F. ήσω, redeo. Il. σ'. οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Odyss. ύ. Εἰ νόστησ' Ὀδυσεύς. Plut. in Hellen. Μή ποτε νοστήσεται φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. Interdum significat, eo, proficiscor, sicut et νέομαι, et νείσσομαι. (☞ Unde hoc derivarunt quidam.) Od. δ. Κεῖσέ με νοστήσαντα, quum eò profectus essem. Item advenio. Apud Plat. ep. 7. ὑπὸ γῆς νοστῆσαι πορείαν ἄτιμόν τε καὶ ἀθλίαν πάντως πανταχῇ, expon. sub terra circumferri.

Νόστος, ου, ὁ, reditus. Odyss. ψ'. Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος, ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ. Odyss. ί. Μή πω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται. Sic et alibi apud Hom. Item dulcedo, suavitas. Eustath. et Suid. (Æsch. Pers. 8. 863.)

Νόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, rediturus, vel qui redire potest. Od. δ'. ἔτι νόστιμός ἐστι σὸς παῖς. Sic et Od. ύ. Item, νόστιμον ἦμαρ, dies reditus, Od. ά. δ'. ψ'. &c. (Νόστιμον βλέπω φάος. Æsch. Pers. 261. νοστίμου σωτηρίας. 799. Ag. 351. 627.) Item suavis, dulcis; quòd videlicet reditus in patriam dulces esse solent. Theophr. de caus. plant. l. 4. c. 14. Plut. symp. 5. probl. 9. Dicitur etiam τὸ νόστιμον in aliqua re, quod veluti ejus medulla et succus est, seu melior pars, et veluti flos: cui opponuntur sordes et excrementa. Diosc. l. 3. c. 97. et l. 5. c. 85.

Composita.

Ἀνόστητος, ου, ὁ καὶ ἡ, unde rediri nequit. Epigr. l. 3.

Ἄνοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, reditus expers. Eurip. in Iphig. Taur. Item dulcedinis seu suavitatis expers: Theophr. de caus. pl. l. 4.

Ἀνόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non rediturus est, cujus res eo loco sunt, ut redire nequeat. Od. δ'.

Ἀπονοστέω, redeo seu revertor aliunde. Il. ά. ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἂψ ἀπονοστήσειν.

Ἀπονόστησις, ἡ, reditus. Arrian.

Εὔνοστις νόστος, deus, deave, vel dei simulacrum, quod molendinis appositum, farinæ mensuram inspicere ac velut ei præesse credebatur: apud Eust. ex rhetorum lex. et Athen. l. 14.

Δύσνοστος νόστος, reditus difficilis et gravis: vel reditus infaustus, apud Eurip.

Παλινοστέω, redeo, revertor: idem cum νοστέω: apud Suid. et Eust.

Παλίνοστος, qui redit seu revertitur, recurrens, reciprocus. Nonn.

Παλινόστιμος, iterum rediturus, vel reversurus: idem cum νόστιμος.

Περινοστέω, circumeo et oberro: propriè de iis dici annotat schol. Aristoph. qui ut domum redeant, omnia loca pererrant, et, qua sibi via domum redeundum sit, explorant. Plut. οἴονται φαῦλα δαιμόνια περινοστεῖν, οἷς οἱ θεοὶ δημίοις χρῶνται, per orbem terrarum circumire. Synes. περινοστεῖ τὴν Αἴγυπτον μετ᾽ ἐκείνου. Plut. in symp. 7. sap. τὰ τεκτόνων καὶ λιθοξόων ἔργα περινοστεῖς, lustras ut circumspicis.

Decomp. Ἐκπερινοστεῖν, peragrare, lustrare. Synes. ἀνιμέσιντον δὲ ἐκπερινοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Συμπερινοστέω, unà circumeo, circumvagor, oberro. Lucian.

Ὑπονοστέω, retrorsum abeo, clàm me recipio. Aristot. τὸν ἥλιον ἀχλυώδη καὶ ἀμαυρὸν ἀναγκαῖον εἶναι, ὑπονοστεῖν ἀρχομένου τοῦ πνεύματος εἰς τὴν γῆν. Dicuntur etiam ὑπονοστεῖν ea, quæ subsidunt seu sidunt. Aristot. in meteor. ἔδει δὲ τούτου συμβαίνοντος ὑπονοστοῦσαν πολλαχοῦ φαίνεσθαι τὴν γῆν. Sic et Thucyd. lib. 3.

Ὑπονόστησις, qua quid retrorsum abit, et se clanculum recipit, aut subsidit. Plut. in Anton.

ΝΟ´ΣΦΙ, sive νόσφιν, seorsum, seorsum ab. Iliad. β΄. Ἧτ᾽ αὐτὸς ἀπὸ νόσφι κατίσχεαι. Iliad. λ΄. Ἤϊθεν δ᾽ ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηκότι θυμῷ, seorsum ab aliis ibat, i. secedebat: aut procul ab aliis secedebat. Il. ό. νόσφιν ἀπ᾽ ἄλλων, seorsum ab aliis. ¶ Item sine. Hesiod. in erg. Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο. †Sic et Asp. v. 15.† Sic Il. ξ΄. Νόσφιν δεσποίνης. Apud Nonn. νόσφι δόμου, extra domum. (Æschyl. Suppl. 247. Theoc. ιζ΄. 127.)

Νοσφίζω, separo, segrego, sejungo. Apoll. Arg. lib. 2. ἐνόσφισάν μ᾽ Ἡρακλῆος, ab Hercule me separarunt. Eurip. νοσφίσας με ἄπαιδα. ¶ Item privo, aliquid alicui clàm subtractum in commodum meum verto. Soph. in Philoct. οὔθ᾽ ἕρξας τιν᾽, οὔτε νοσφίσας, ἀλλ᾽ ἴσος ἐν ἴσοις ἀνήρ. (Æschyl. S. c. Th. 990. Ch. 435. 618. Eum. 211.)

Νοσφίζομαι, sum seorsum, νόσφιν εἰμί. Od. ψ΄. Τίφθ᾽ οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι; quid ita à patre te segregas? Item aversor. Il. ά. Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, magis aversaremur. ¶ Item destituo, desero, et quasi seorsum relinquo. Odyss. δ΄. Παῖδά τ᾽ ἐμὴν νοσφισσαμένη, θάλαμόν τε, πόσιν τε. †Apollon. Arg. 1. 187.† Sic Soph. in Œdip. Tyran. †703.† εἰ νοσφίζομαί σε. ¶ Item privo, aufero, surripio. Xen. Pæd. 4. ἂν οὐκ ἀγνοῶ, ὅτι δυνατὸν ἡμῖν, κοινῶν αὐτῶν ὄντων τοῖς συγκατειληφόσι, νοσφίσασθαι, ὅπως ἂν βουλώμεθα, clàm subducta in commodum nostrum convertere, seu surripere aut suffurari. Sic Act. c. 5. καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς. Et apud Plut. νοσφίζεσθαι χρήματα, intervertere. Item passivè, privor. Chrysost. et Æsch. in Choëph. (489.)

Νοσφισμὸς, οῦ, ὁ, clandestina surreptio, fraudatio.

Νοσφιδὸν, clanculum et furtim surripiendo.

Composita.

Ἀπονόσφι, idem quod νόσφι, seorsum. Apoll. [iii. 9. Ἀθανάτων ἀπονόσφι θεῶν θαλαμόνδε κιοῦσαι βούλευον. Apud Homerum ἀπὸ separatim scribitur, ἀπὸ νόσφι. Iliad. A. 541. Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα, &c. Schol. Νόσφι χωρίς. Iliad. B. 233. ἀπὸ νόσφι. Schol. Ἄποθεν καὶ χωρὶς, μόνος. Odyss. E. 113. Alias conjunctim, ut apud Apollonium. Vide Iliad. O. 548. ἀπονόσφιν. P. 664. Odyss. M. 33. Σ. 267. Alias transponuntur hæc Vocabula, Iliad. K. 416. Νόσφιν ἀπὸ φλοισβοῦ.]

Ἀπονοσφίζω, separo, sejungo: Dionys. de situ orbis. Item privo. Homer. hymn. in Merc. Ἢν δ᾽ ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἡδεῖαν ἐδωδὴν, si privatæ fuerint deorum suavi cibo. [Soph. Œd. Tyr. 488. τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα. Schol. ἀντὶ τοῦ φυγῶν. Philoct. 992. ὅδ᾽ ἦν ἄρα Ὁ ξυλλαβών με, κἀπονοσφίσας ὅπλων. Apoll. Rhod. Arg. iv. 36. Ἀπίας, ἥν τε νέην πάτρης ἀπενόσφισεν αἶσα.]

Διανοσφίζω, disjungo, dirimo, divido. Idem de sit. orb. Ἄλλοι δ᾽ ἠπείροισι διὰ χθόνα νοσφίζουσι.

Ἐκνοσφίζω, separo ex, alieno, rejicio.

Προνοσφίζω, atque ex eo.

Ἀποπρονοσφίζω, (*decomp.*) separo à. Eurip. ἀποπρονοσφίσας μητρὸς, à matre separans.

ΝΟΤΙ´Σ, ίδος, ἡ, humor, humiditas. (Eurip. Phœniss. 618.) Athen. l. 9. (de olla vel testa igni excalefacta:) διάπυρος γὰρ οὖσ᾽ ἔτι, Ἕλξει δι᾽ αὐτῆς νοτίδα. In Geopon. προσπνείσθω δὲ ὁ τόπος ἀπὸ μηδεμιᾶς αὔρας ἐχούσης νοτίδα.

Νότιος, ου, ὁ, humidus, humectus, uvidus. Ut, νότιος ἱδρώς. Il. λ΄. ψ΄. et Od. Υ΄. (Æsch. Pr. 401.) Vide et in derivatis à Νότος.

Νοτία, ἡ, idem quod νοτίς. Il. Υ΄.

Νοτιάω, humectus seu humidus sum, humeo. Aristot. in probl.

Νοτιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, humectus, uvidus. Alex. Aphr.

Νοτίζω, humecto, madefacio: unde apud Diosc. l. 2. c. 87. νενοτισμένην σπόγγῳ, madefactam spongia. Item neutraliter, humeo, seu humore madeo. Unde apud Galen. νοτιζόμενος ὁ κάμνων. Et apud Plut. νοτίζουσαι ῥανίδες, rorantes vel præhumidæ. Vide et in derivatis, à Νότος.

Νοτέω, humeo, madeo: seu humidus madidusve sum. Nic. in Ther. ὁ δὴ νοτέων περὶ γυίοις Ψυχρότερος νιφετοῖο βολῆς περιχεύεται ἱδρώς.

Νοτηρὸς, humectus: ex Gazæ interpr.

Νοτερὸς, οῦ, ὁ, humidus. Thuc. l. 3. Plut. symp. 6. (Aristoph. R. 1346.)

Composita à νοτίζω.

Ἀνότιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui humectatus seu madefactus non est; siccus. Diosc. in præf. l. 1.

Ἐπινοτίζω, in superficie humecto. Exponitur etiam, irroro, inspergo, aspergo. Diosc. l. 2. c. 105. ἡμέραν μὲν εἰς ἥλιον συνεχῶς ἐπινοτίζων αὐτά.

Προνοτίζω, priùs humecto, antè madefacio. Diosc. l. 2. c. 105.

Ὑπονοτίζω, subtus vel aliquantùm humecto. Greg. de homine, ἡ μὲν ὑπονοτίζουσα δύναμις μία τις κατὰ τὴν φύσιν.

ΝΟ´ΤΟΣ, ου, ὁ, notus, auster: venti nomen à meridie spirantis: ut testatur Aristot. de mundo. Od. ί. Σὺν δ᾽ Εὖρός τε Νότος τ᾽ ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαής. Aliquando dicitur ipsa australis pars cœli aut regionis urbisve, austrum versus sita. Thuc. l. 3. περιορμισάμενοι τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως. ☞ Sunt, qui νότον esse dictum putent quasi νόσον. alii à νῶ, significante βλάπτω, διὰ τὸ βλαπτικὸν τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων. Gellius dictum sentit à νοτίς, διὰ τὸ νοτερόν. quoniam is ventus est plerunque nebulosus atque humectus.

Νοτόθεν, à latere australi. Suid.

Νότιος, ου, ὁ, australis, austrinus. Aristot. (de anguillis:) βορείων μὲν ὄντων, πλείους ζῶσιν ἡμέρας· νοτίων δὲ, ἐλάττους. Et apud Herod, νοτίη θάλασσα, mare australe. Τὰ νότια, sub. μέρη, australe cœli latus. At νοτία, sub. πνοὴ, flatus austrinus. (Philostr. l. 3. c. 14.)

Νοτίζω, australes tempestates imitor.

Composita.

Εὐρόνοτος, ventus Euro et Noto intermedius, ὁ Φοινικίας, flans à Phœnicia. thrasciæ vento oppositus. Aristot. de mundo.

Λιβόνοτος, Libonotus, qui spirat inter Africum et Austrum. Aquiloni vel Mesæ oppositus. Aristot. ibid.

Λευκόνοτος, siccus notus: q. d. purus et candidus auster, quòd imbribus careat. Hippocr. l. 1. epid. et apud Galen.

Ὑπερνότιος, superaustralis, ultra austrum. Dion. [Herodot. Hist. lib. 4. εἰ δέ εἰσί τινες Ὑπερβόρεοι ἄνθρωποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.]

ΝΟΥ῀ΜΜΟΣ, ου, ὁ, nummus. Latina vox ex Æolica, (ut innumeræ aliæ;) eaque propter usurpata et ab Aristot. et Epicharm. in Χύτραις, et Poll. l. 9. ☞ Νοῦμμος, et νούμμισμα, ex νόμος, et νόμισμα, quòd argentum signatum valorem certum habet non tantùm κατὰ νόμον, sed et ex recepto more.

ΝΥ῀, apud Poëtas particula est expletiva. Ut Odyss. ό. μή νυ τι κτῆμα φέρηται, ne qua res auferatur. (Il. δ΄. 242.) Sic apud Hesiod. in erg. ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων, tenet te multò fortior. Idem dicunt, ὅς νυ, pro ὅς γε. ¶ Pro νυ dicitur Atticè νυν, apud tragicos potissimùm, et comicos. At Νῦν vide in sua serie.

ΝΥ´ΜΦΗ, sive νύμφα, ης, ἡ, sponsa, nova nupta, seu nupta. (☞ In qua signif. Eustath. derivat à νέον et φαίνεσθαι, quoniam ταπρὶν θαλαμευομένη, νέον φαίνεται, ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας ἔαρ αὐτῇ ἐπανθεῖ. quasi νεόμφη, et Æolicè νύμφη. Similiter et τὰς νύμφας dictas scribit διὰ τὸ ἀεὶ νέας φαίνεσθαι.) Callim. hymno in Delum, (de Junone:) Νύμφα Διὸς βαρύθυμε. Aristoph. in Plato, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον, quum sponsam aut puellam in uxorem duxeritis. Plut. in præc. connub. ὁ Σόλων ἐκέλευε τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ συγκατακλίνεσθαι, μήλου κυδωνίου κατατραγοῦσαν. ¶ Item nurus: ut 1 Reg. 4. ἡ νύμφη αὐτοῦ, γυνὴ Φινέες, nurus ejus, uxor Phinees. Sic Matth. 10. et Luc. 12. ¶ Νύμφαι autem sunt numina quædam, quæ muliebri forma in montibus, sylvis et in pratis, nec non circa fontes et fluenta cernebantur, eisque præesse credebantur. Latinis nymphæ agrestes seu sylvestres. Odyss. ί. Βωμὸς νυμφάων. Iliad. ύ. νυμφάων, ταί τ᾽ ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα. Fontes quoque ipsi, quibus ea numina præerant, dicti fuerunt νύμφαι. Athen. lib. 11. Hinc factum ut quidam νύμφην interpretentur lympham. Lydi autem νύμφας vocant τὰς μούσας, ut testatur scholiast. Theocrit. ¶ Νύμφαι vocantur etiam formicæ alatæ. Hesych. Item in apum, crabronum et fucorum sobole vermiculi illi qui jam apum, crabronum et fucorum formam assumpserunt. Aristot. de histor. animal. lib. 5. cap. 19. ¶ Νύμφαι dicuntur etiam calices rosarum, paullulùm se aperientes. Hesych. et Suid. ¶ Est etiam νύμφη pars in pudendo muliebri, quæ et μύρτος. Ruf. Ephes. et Poll. lib. 2. Item in inferiori labio concavitas. Ruf. Ephes. et Poll. l. 2. ¶ Dicitur etiam νύμφη, summa seu extrema pars vomeris. Poll. lib. 1. et Procl. in Hesiod. Erg. 2.

Νυμφιᾶν, furore corripi ob visam nymphæ effigiem vel speciem è fonte, vel corripi velut lymphato furore. Aristot. histor. anim. lib. 8. cap. 24.

Νυμφικὸς, οῦ, ὁ, sponsalis. Luc. in Herodot. (Soph. Œdip. Tyr. 1266.)

Νυμφικῶς, more nuptiali, ritu sponsali: ut, νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veste indutus, apud Naz. de baptismo.

Νύμφιος, idem quod νυμφικός. At Eurip. νυμφίοις παρθένοις, puellis nubentibus. †sponsus. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. d.†

Νύμφια, τὰ, sponsalia.

Νυμφὶς, ίδος, ἡ, sponsalis.

Νυμφίδες, calceamenta muliebria quæ sponsæ induuntur. Hesych.

Νυμφίδιος, sponsalis. ut, νυμφίδιος θάλαμος. in Epigr. (Eurip. Med. 1000.)

Νυμφὼν, ῶνος, ὁ, conclave, seu thalamus sponsi et sponsæ. Matth. 9. et Luc. 5. οὐ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν, filii thalami, s. sponsalis.

Νυμφεύω, f. εύσω, nuptum seu nuptui do, vel colloco. Euripid. in Iphig. Aulid. Ἀχιλλεῖ νυμφεύουσα παῖδα, Achilli nuptum dans. Sic Plut. in Num. νυμφεύει ἀπείρας καὶ ὀργώσας παρθένους. (Eurip. Med. 314. 626.)

Νυμφεύομαι, nuptui collocor. Eurip. νυμφευθεῖσα παρ᾽ ἀνδρὶ, viro nupta. Item nuptui mihi datur, accipio in uxorem. Areth. Apocal. 21. τὴν ἐκκλησίαν τῷ οἰκείῳ αἵματι ἐνυμφεύσατο, sponsam accepit.

Νύμφευμα, connubium. Soph. (Œdip. Tyr. 1000.) schol. [Eurip. Phœn. 1210. Androm. 20. θεᾶς χάριν νυμφευμάτων. Troad. 420.]

Νύμφευσις, εως, ἡ, elocatio qua puella nuptui datur.

Νυμφευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum παρανυμφίος, qui eodem curru cum sponso et sponsa sedens, eos deducit domum sponsi. Poll. l. 3. Metaphoricè bubulcus armenti sui νυμφευτὴς vocatur apud Plat. in Polit.

Νυμφευτὴρ, ῆρος, ὁ, sponsus, maritus. Oppian. l. 3. de venat.

[Νυμφευτήριον. Eurip. Troad. 252. Οὐκ, ἀλλὰ λέκτρων σκότια νυμφευτήρια.]

Νυμφεύτρια, ας, ἡ, pronuba, seu quæ sponsam ex paternis ædibus ad ædes sponsi comitatur. Suid. et Hesych. Vel ea quæ nuptias adornat. Plutarch. in Lycurg. ¶ Item quæ recens nupsit. Suid.

Νυμφεῖα, τὰ, nuptiæ. Sophocl. in Trachin. νυμφείων ὄκνον Ἄλγιστον ἔσχον. Exponitur et, νύμφη, apud eundem in Antig. Ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου, sponsam filii tui.

Νυμφήϊα, idem. apud Theocr.

Νυμφεῖον, ου, τὸ, thalamus sponsi et sponsæ, thalamus in quem nupta ducitur. Eustath.

Νυμφήϊον, idem quod νυμφεῖον, thalamus. Callim.

Νυμφίος, ου, ὁ, sponsus. Plut. in Alcib. Herodian. l. 3. (Eurip. Med. 367. 515. Soph. Œdip. Tyr. 1375.) ¶ Ab Homero νυμφίος dicitur etiam, qui ante annum unum aut plures uxorem duxit: ut Il. ψ΄. et Od. ή.

Νυμφαῖος, ου, ὁ, qui nympharum est, ad nymphas pertinens. ¶ Ab Eustathio, etiam formicæ alatæ, et vermes in hortis, νυμφαῖοι dicti esse annotantur. ¶ Νυμφαία, herbæ nomen, quæ vulgò lilium seu rosa aquatica vocatur: de qua vide Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 13. et Diosc. lib. 4. cap. 187. ¶ Item species herbæ pteris dictæ Diosc. lib. 4. c. 187. ¶ Νυμφαῖον, fanum seu delubrum nympharum. Suid.

Νυμφὰς, άδος, ἡ, quæ nympharum est. Paus. in Att.

Νυμφίος οἶκος, in quo sunt nymphæ. Suid.

Νυμφαιὼν, nympharum sacrum aut templum.

Composita.

Ἄνυμφος, ου, ὁ, qui sponsam non habet, expers connubii. Suid. et Poll. ¶ Item ἡ ἄνυμφος, illocabilis, quæ nuptum dari nequit. Hesych. ¶ Exponitur et, κακόνυμφος, infelix nupta, infausta sponsa. ¶ Item, quæ, desponsa jam, connubio frustratur. sic apud Eurip. in Hecuba, Νύμφην τ᾽ ἄνυμφον, παρθένον τ᾽ ἀπάρθενον. ¶ Ἄνυμφος γάμος, sceleratæ nuptiæ, et contra fas contractæ. Soph. in Electra.

Ἀνύμφευτος, innuba, innupta. Epigr. l. 2. [Soph. El. 166. ἄτεκνος, τάλαιν᾽ ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ. Antig. 989. κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν κλαῖον ματρὸς, ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν.]

Ἀπόνυμφος, sive ἀπονύμφης, ου, ὁ, qui à contrahendis sponsalibus (i. à ducenda uxore) abhorret. Poll. l. 3.

Δύσνυμφος, qui inauspicatas contraxit nuptias, infelix sponsus. Eur.

Δυσνύμφευτος χθὼν, terra gravis nuptiis.

Κακόνυμφος, quæ infeliciter nupsit. Eurip. in Medea.

Μελλονύμφη, ης, ἡ, quæ nuptura est, quæ nuptui collocanda est. Poll.

Μελλόνυμφος, idem quod μελλονυμφίος. Soph. [Antig. 644. Trachin. 208. Ἀνολόλυξον δόμοις ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς ὁ μελλόνυμφος.]

Μελλονυμφίος, qui brevi sponsus futurus est. Poll. l. 3.

Νεόνυμφος γυνὴ, nova nupta.

Παράνυμφος, ου, auspex sponsi, sponsæ verò pronuba. Hesych.

Παρανυμφίος, ου, ὁ, qui sponso assidens, et sponsæ, eos domum deducit: vel etiam, qui sponsum in ducenda sponsa comitatur. Eust. Scribitur et παρανύμφιος, apud Poll.

Σύννυμφος, connupta, ἡ. Ruth.

Ὑπονυμφὶς, mulier quæ à latere sponsæ est, seu quæ astat sponsæ. schol. Aristoph.

Ψευδονύμφευτος, quæ falsò nupsit. Eurip. in Helen. [888. ἵν' Ἑλλὰς τοὺς Ἀλεξάνδρου γάμους Δώρημα Κύπριδος ψευδονυμφεύτους μάθῃ. Vide Notam.]

ΝΥ͂Ν, nunc, in præsentia, hoc tempore. Iliad. ί. Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο. Isocr. in paneg. καὶ πάλαι, καὶ νῦν, καὶ πανταχοῦ, καὶ λεγομένας, καὶ μνημονευομένας. ¶ Interdum præfixum habet articulum: ut, τὰ νῦν, vel τανῦν, pro νῦν, apud Aristotel. et Plat. Apud Thuc. τὰ νῦν, præsentia. Dicitur et, τὸ νῦν εἶναι, item τὸ νῦν ἔχον, Atticè, pro νῦν, nunc, apud Xenoph. et Plat. Dicitur et, ἐν τῷ νῦν, sub. χρόνῳ, hoc tempore, in præsentia. Item, ἀπὸ τοῦ νῦν, sub. χρόνου, posthac. et, μέχρι τοῦ νῦν, usque ad hoc tempus. Οἱ δὲ νῦν, sub. ἄνθρωποι, homines hujus seculi. † Aristoph. Nub. 967.† ¶ Νῦν, tunc, apud Plut. in Fab. ¶ Jungitur et variis particulis. νῦν δὴ, pro νῦν. νῦν ἄρτι, nunc jam, nunc primùm. καὶ νῦν, nunc quoque. (Encliticè. Æsch. Ag. 946. τὰ νῦν. Soph. Œdip. Tyr. 1228. ἤδη νῦν. Æsch. Ag. 1587. pro πρότερον. Ch. 694.)

Νυνὶ Atticè dicitur pro νῦν, apud Thuc. Demosth. &c.

Νυν, pro νυ, vide in Νυ, particula expletiva.

ΝΥ͂Ξ, νυκτὸς, ἡ, nox. Il. θ'. ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. Dicitur, ἐπὶ νυκτὶ, ἐν νυκτὶ, ἐκ νυκτὸς, διὰ νυκτὸς, ἀνὰ νύκτα. Lat. nocte, seu noctu, per noctem. Thuc. lib. 8. πρωΐτερον μέσων νυκτῶν, ante mediam noctem. Apud Xenoph. μέσαι νυκτῶν, media nocte. et pro eodem, ἐν μέσῳ νυκτῶν. † et Xen. Pæd. l. 4. p. 105. c. μέσας νύκτας, media nocte.† Dicitur et, νυκτὸς ἀκμαζούσης, nocte intempesta: et pro eodem, νυκτὸς ἀωρία. Νὺξ aliquando pro mortis tenebris capitur. Il. έ. ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε. (κελαινῆς νυκτὸς ὄμμα, i. e. αὐτὴ ἡ νύξ. Æsch. Pers. 428.)

Νυκταλὸς, noctem amans. Suid. de Diogen. Cyn. οὐδὲ γὰρ ἦν τις νυκταλὸς καὶ ὑπνηλός.

Νύκτιος, ου, ὁ, nocturnus. in Epigr.

Νύκτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, nocturnus, noctivagus. Æschyl. (Soph. Aj. 217. Aristoph. R. 346.)

Νυκτερινὸς, οῦ, ὁ, idem. apud Arrian. et Herodian. † Xen. Pæd. 1. 6. 38.† ¶ Νυκτερινὸς οἶνος, vinum crassius, ac proinde non pellucidum, obscurum instar noctis. Plut. symp. l. 6. probl. 7.

Νυκτερεύω, f. εύσω, noctu aliquid facio. Poll. l. 1. Item, noctem transigo seu pernocto. Xen. Pæd. 4. Attici usurpant pro ἀγρυπνεῖν, insomnem ducere noctem seu vigilare, teste Hesych.

[Νυκτέρευμα. Polyb. Hist. lib. 12. Διὸ καὶ κατὰ γένη ποιοῦνται καὶ καθ' ἡλικίαν τὰς ἐκ τῶν νυκτερευμάτων ἐξαγωγάς.]

Νυκτερευτὴς, οῦ, ὁ, qui noctu aliquid agit. Plat. l. 7. de leg.

Νυκτερευτικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad aliquid noctu agendum. ut, νυκτερευτικαὶ κύνες, apud Xen.

Νυκτερία, actio nocturna. apud Plat.

Νυκτερὶς, vespertilio, animal lucifugum. quod noctu tantùm videt. Od. ώ. νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο τρίζουσαι ποτέονται. Vide Aristot. et Plin. l. 10. c. 61. ¶ Item piscis genus, qui interdiu quiescens noctu grassatur, ut ventrem satiet: de quo Oppian. ἁλιευτικῶν l. 2.

Νυκτερίδιος, nocturnus. Theophr.

Νυκτέριος, ὁ καὶ ἡ, nocturnus. Aratus.

Νύκτωρ, noctu. † apud Aristoph. Nub. 748.† Hesiod. in Erg. οὐδέτι νύκτωρ φθειρόμενοι. (Soph. Aj. 47.) Sic apud Plut. symp. l. 6. οἱ νύκτωρ διψῶντες, ἂν ἐπικαταρδῶσι, παύονται τοῦ διψῆν, μὴ πιόντες. † Xen. Pæd. l. 3. p. 80. b.† Item, ὁ νύκτωρ, nocturnus. in Epigr.

Νύχος, nox: item tenebræ. Suid. Scribitur et νυχὸς, apud Hesych.

Νύχα, noctu. Hesych.

Νύχιος, nocturnus. Hesiod. in erg. lib. 2.——νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου. † Th. 991.† Item, νύχια θύεα, sacra quæ noctu peraguntur. apud Apoll. Argon. l. 2.

Νυχεύω, noctu aliquid facio, vel pernocto. Eurip. in Rheso.

Νυχεία, ἡ, pernoctatio, pervigilatio. Hesych. Nomen etiam cujusdam Nymphæ fontanæ. ex Theocr.

Νύχευμα, τὸ, lucubratio, seu vigiliæ. Eurip.

Composita ac primum retinentia νυκτ.

Ἀπονυκτερεύω, pernocto foris, abnocto. Plut. in apophth. οὐ λέληθας παρὰ τὸν νόμον νυκτερεύων. Item cum genit. apud eundem in Fab. ἀπονυκτερεύων τοῦ στρατοπέδου πολλάκις, abnoctans à castris.

Διανυκτερεύω, per totam noctem aliquid ago. Item pernocto. Herodian. l. 1. διανυκτερεύσας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ στρατοπέδου.

Ἐννυκτερεύω, pernocto in, noctem transigo. Diosc. l. 2. c. 91. ἐννυκτερεῦσαι ἀφεὶς, pernoctare sinens.

Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ, q. d. nocturna. Pustula est pessima in partibus eminentibus corporis, noctu ferè erumpens, et noctu etiam maximè crucians. de qua vide Diosc. l. 2. de porro. Ægin. Aët. ¶ Sic etiam dicitur nocturna hominis custodia, ab Hesych. ¶ Est et commentarium nocturnum, apud Synes.

Ἐπινυκτερεύω, pernocto. Plut.

Ἡμερονύκτιον, diei et noctis spatium, intercapedo temporis diei et noctis. Basil. in hexaëm.

Τριημερόνυκτος, (*decomp.*) tres dies et tres noctes durans. Dion. Areop.

Μεσονύκτιον, media nox. Theocr. idyll. 13. Ἱστία δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον. pro κατὰ μεσονύκτιον.

Μεσονύκτιος, adject. ut apud Anacreon. μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις. Sic, μεσονύκτιον πνεῦμα, ventus de media nocte surgens. Aristot. in probl.

Παρανυκτερεύω, pernocto apud, circùm excubo. Plut. in Gracch.

Πρόνυξ, (adverb.) noctu. Simonid. in Iamb. de mulierib. ——ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ Πρόνυξ προῆμαρ.

Composita ex νύχος.

Ἀκρόνυξ, primæ noctis tempus. Suid.

Ἀκρόνυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vespertinus; qui est aut fit ἄκρας νυκτὸς, primæ noctis tempore. Nicand. in Ther. τὴν περὶ λύχνους Ἀκρόνυχος δειπνηστὸς ἀπήλασε παιφάσσουσαν.

Ἀκρόνυχον, sive ἀκρονυχία, prima nox. tempus quod inter vesperam et mediam noctem intercedit.

(Ἀωρόνυκτος. Æsch. Choëph. 32.) [ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ, &c. Schol. κατὰ τὸ μεσονύκτιον.]

Αὐτονυχεὶ, sive αὐτονυχὶ, ea ipsa nocte. Arat.

Εἰνάνυχες, pro ἐννάνυχες, ut annotat Eust. per novem noctes. Iliad.

(Ἐννυχεύω, pernocto. Philostr. l. 4. c. 11.)

Ἔννυχος, sive ἐννύχιος, nocturnus. Apollon. Arg. lib. 2. ἐννυχίοισιν ἀρεσσάμενος θυέεσσι. Item adverb. noctu: ut Il. φ'. ἐννύχιος προμολὼν, noctu progrediens. † Sic Hesiod. Th. 10. de Musis, ἐννύχιαι στεῖχον. et in Asp. 32.†

Ἔννυχον, sive ἐννύχιον, nocte vel noctu. Marc. 1. et apud Athen. l. 12.

Πάννυχος, sive παννύχιος, pernox, per totam noctem durans. Il. ί. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Item qui per totam noctem aliquid facit. Od. ξ'. et Il. ρ'. † Hesiod. Asp. 46.† (Æsch. Pers. 382.)

Πάννυχον, sive πάννυχα, et παννύχιον, per totam noctem. Iliad. β'. v. 24. et Soph. in Ajace, ποῖά μοι πάννυχα καὶ Φαέθοντ' ἀνεστέναζες, ita totam noctem ingemiscebas.

Παννυχὶς, ίδος, ἡ, (sub. ἑορτὴ,) festum quod per totam noctem celebratur. Plat. Pol. l. 1. et Plut. de curios. (Aristoph. R. 374.)

Παννυχίζω, pernocto, totam noctem transigo. Aristoph. in Nub. † 1065. νύκτα.† (R. 449.) Item pervigilium celebro. Herodian. lib. 4. Et cum accus. apud eundem, lib. 1.

Παννυχισμὸς, ὁ, pervigilatio.

Παννυχιστὴς, οῦ, ὁ, qui per totam noctem aliquid facit, qui totas noctes pervigilat.

Διαπαννυχίζω, (*decomp.*) totam noctem transigo, pernocto. Plut. in amat. narr.

ΝΥΟ͂Σ, οῦ, ἡ, nurus: filii uxor, seu fratris uxor. Hector apud Hom. Iliad. γ'. Helenam vocat νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων, quoniam Græci pro ea ceu pro fratris communis uxore recuperanda pugnabant. Et Iliad. χ'. Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν. ¶ Item sponsa. Theocr. idyll. 15. Κάλλιστ'. ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

Ἐννυὸς, nurus, νύμφη, Poll. lib. 3. cap. 10.

ΝΥ͂ΣΣΩ, sive νύττω, F. ξω, pungo, fodico, punctim cædo seu vulnero. Il. μ'. Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας Νύξεν. Iliad. λ'. Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην. Iliad. ό. Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. γνωμιδίῳ γνώμην νύξασα, confodiens et refellens. ‡ Pl. 784.‡ Aliquando exp. pello, impello, pulso. ut Odyss. ξ'. Ἀγκῶνι νύξας. Sic Plut. νύξας Ἴωνα τὸν Χῖον.

Νύττομαι, pungor. Gal. ad Glauc. l. 1. τὸ δὲ ῥῖγος οἷον νυττομένου τοῦ χρωτός. Hinc particip. νυγεὶς, percussus, ictus, punctus.

Νύγμα, τὸ, punctus seu punctum, punctio. Dicitur et de morsu muris. Nicand. in Ther.

Νυγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pungens, fodicans, seu lancinans.

Νυγμὴ, ἡ, punctus vel stimulus. Hesych.

Νυγμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Νύσσα, ἡ, meta: ἀπὸ τοῦ ἐλθόντας κατ' αὐτὴν νύσσειν τοὺς ἵππους, quòd ii, qui ad eam tendunt, calcaribus incitare soleant equos ad vehementiorem cursum. Iliad. ψ'. Ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω. ‡ Apoll. Arg. iii. 1271.‡ Metaphoricè apud Greg. κέντει τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν, id est, propera ad propositum tibi scopum.

Composita.

Ἐπινύσσω, idem cum νύσσω. 1 Maccab. c. 6.

Κατανύττω, pungendo penetro, compungo.

Κατανύσσομαι, pungor, seu compungor, &c. Metaphoricè. Act. Ap. cap. 2. κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, compuncti sunt corde.

Κατάνυξις, compunctio. Et metaph. dolor quo animus hominis ceu lancinatur. Apud Paul. Rom. 11. πνεῦμα κατανύξεως, quidam expon. veternum profundissimum, et omni sensu privantem. Chrysost. κατάνυξιν ibi significare dicit habitum animæ, quo ita peccato se dedat, ut in meliorem statum revocari nequeat.

Παρανύττω, extimulo, pervello, adstringo.

Ὑπονύσσω, subtus pungo, stimulos subdo. Theocr. idyll. 20. (de ape quæ Cupidinem punxerat:) ἄκρα δὲ χειρῶν Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξε.

ΝΥΣΤΑ´ΖΩ, F. ξω, dormito: propriè, dormito capite nutans. (Nam à νευστάζω derivatum tradunt grammatici, exempto ε.) Plato in Apolog. ἀχθόμενοι ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι. Metaphoricè plerunque usurpatur: ut et dormito apud Latinos, pro, negligens sum, non attendo. Plato de leg. lib. 5. (de scientia numerorum:) τοῦτο δὲ μέγιστον, ὅτι τὸν νυστάζοντα καὶ ἀμαθῆ φύσει ἐγείρει, dormitantem et somniculosum. Plut. Symp. 5. χρὴ πολυμαθοῦς καὶ οὐ νυστάζοντος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἀνδρός. Exponitur etiam, conniveo.

Νυσταγμὸς, οῦ, ὁ, dormitatio.

Νύσταγμα, τὸ, idem. Jobi 33.

Νυστακτὴς, οῦ, ὁ, dormitator, capite nutante dormitans, vel dormitare faciens. Aristoph. in Vesp.

Νυστακτικῶς, more eorum qui nutante capite dormitant: vel more eorum quorum oculi somno connivent. Galen. in lex. Hippocr.

Νυσταλέος, οῦ, ὁ, dormitator, dormitabundus. Hesych.

Composita.

Ἀπονυστάζω, obdormisco, dormito. Plutarch. in Cicer. γράψας ἐν ἐπιστολῇ, ἐνιαχοῦ τῶν λόγων ἀπονυστάζειν τὸν Δημοσθένην. ubi ἀπονυστάζειν de Demosthene dicitur, sicut Horat. bonum Homerum dormitare scripsit. Significat interdum, negligenter aliquid facio. teste Eustath.

Ἐπινυστάζω, capite declivi dormito: vel insuper dormito. Prov. 6.

Κατανυστάζω, idem: vel, obdormisco, aut aliquantùm dormio. Athen. lib. 1. Κατανύστασον: παύσῃ γάρ. Et pro conniveo seu nicto, apud Poll. l. 2. Accipitur et metaph. ut et νυστάζω. Pol. l. 3. c. 25.

Παυσινύσταλον, quod dormitationem reprimit. Ab Ælio Dionysio dicitur esse simile βρῶμα ei, quod dicitur ἐγρηγόρσιον.

(Ὑπονυστάζω. Philostr. l. 2. c. 7.) [Plat. Conviv. οὔτε γὰρ ἐξ ἀρχῆς παραγενέσθαι, ὑπονυστάζειν τε.]

ΝΩ´ΓΑΛΑ, τὰ, edulia suavia et delicata, ad voluptatem elegantiùs apparata; scitamenta et lenocinia coquorum. apud Athen. lib. 1. et apud Suid.

Νωγαλεύματα, idem quod νώγαλα. apud Athen. lib. 2. et Suid.

Νωγαλίζω, nogala comedo. Antiphon.

Νωγαλίσματα, idem quod νώγαλα, apud Poll. l. 6. c. 9.

ΝΩΘΗ͂Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, tardus, segnis, piger. (☞ Factum ex νω privat. et θεῖν.) Ὄνος νωθὴς, Iliad. λ'. Lucian. (de sene:) κυφὸς καὶ τὰ γόνατα νωθὴς, tarda ac lentè gradientia habens genua. In Epigr. νωθὲς ὕδωρ, de aqua lentiùs fluente. ¶ Item metaph. hebes, stupidus. Hesych. et Hippocr. ep. ad Demag. νωθὴς τὸν νόον. (Æsch. Pr. 62.)

Νωθεία, ας, ἡ, et Ionicè νωθείη, tarditas, pigritia, segnities.

Νωθρὸς, idem quod νωθὴς, tardus, segnis, piger: tam in incessu, quàm in agendo. Hippocr. aphor. l. 3. [Epist. ad Hebr. v. 11. vi. 12.]

Νωθρῶς, tardè. Hippocr. aphor. l. 1. [Polyb. Hist. lib. 1. οὐ μόνον δὲ περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν οὕτως ἀνεστράφη νωθρῶς, &c.]

Νωθρότης, ητος, ἡ, tarditas, segnities, pigritia. Aristot. Rhet. l. 2.

Νωθρεύω, tardus et piger sum. Suid.

Νωθρεία, idem quod νωθρότης.

Νωθρία, ας, ἡ, idem.

Νωθριάω, segnis sum, torpeo.

Ἔννωθρος, (*comp.*) in quo torpor est, torpidus, torpens.

ΝΩΛΕΜΗ͂Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, indesinens, assiduus. (Theoc. κέ. 113.) (☞ Compositum ex νω privativa particula, et λείπω, quasi νωλειπής. Etym.) In neutro gen. νωλεμὲς, et νωλεμὲς αἰεὶ, sæpe, apud Hom. adverbialiter pro νωλεμέως. Apud Apoll. Arg. 2. Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, expon. violento impetu et concursu se collidentes. Et, νωλεμὲς ἐρρίζωθεν, apud eundem, firmè radices egerunt.

Νωλεμέως, (quasi νωλειπέως,) indesinenter, assiduè. Il. γ'.

ΝΩ͂ΤΟΣ, ου, ὁ, dorsum, tergum. Odyss. ρ'. βάλε δεξιὸν ὦμον Πρυμνότατον κατὰ νῶτον. Xenoph. de re eq. πῶς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται ἀναβάτην; Et, ἐπὶ τοῦ νώτου φέρειν, apud Thucyd. Plut. Herodian. In plur. dicitur τὰ νῶτα. Iliad. β'. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. Et apud Luc. τὰ νῶτα, ἐπισ-

τρέφειν, vertere terga, i. fugere. Mari quoque tribuitur. ut Il. β'. ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. (Æsch. Suppl. 95.)

Νωτιαῖος, ου, ὁ, ad dorsum pertinens: ut, νωτιαία ἄκανθα, spina dorsi. Aristot. Et, νωτιαῖος μυελὸς, medulla dorsi, medulla spinæ in dorso: pro quo et absolutè νωτιαῖος, apud Ruf. Ephes.

Νωταῖος, idem quod νωτιαῖος. Nicand.

Νωτεῖς, (sicut νωταγωγοί,) dossuarii. Poll. lib. 2.

Νωτίζω, terga do seu verto: vel, à tergo relinquo. Poll. l. 2. Exponitur etiam, facio ut adversarius terga vertat, abigo, persequor. apud Soph. in Œdip. Tyr. Item tego, apud Eurip. in Phœniss. (Νωτίζω, vel composit. ὑπερνωτίζω pro ὑπερβαίνω. Æschyl. Ag. 294. Cum Acc. Soph. Œdip. Tyr. 202.)

Νωτιδανὸν, mox habes in Ἐπινωτίδεια.

Composita.

Αἰολόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, variegatum tergum habens. Oppian. halieut. l. 1.

Αἰπύνωτος, excelsum tergum habens, excelsus. Æschyl. [Pr. 829. τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, &c. Schol. ὑψηλὴν, ὅπου μαντεῖά εἰσι ἄλλως, τὴν ὑψηλόνωτον, ἢ τὴν τραχεῖαν. παρὰ τὸ αἶπος.]

Ἀκανθόνωτος, Hesych. echinus est: dorsum enim ejus spinis horret.

Ἀντίνωτος, oppositum tergum habens. Ælian.

Ἀπονωτίζω, idem quod νωτίζω, Eurip. [Bacch. 762. Κἀπενώτιζον, φυγῇ Γυναῖκες ἄνδρας, οὐκ ἄνευ θεῶν τινος.]

Βαρύνωτος, gravi tergore seu testa onustus, de ostreo. ap. Empedocl.

Βραχύνωτος, brevis tergo, breve dorsum habens.

Γοργόνωτος, in tergore Gorgonis caput pictum habens: apud Aristoph. in Acharn.

Ἐπινώτιος, qui super dorsum situs est. Poll. l. 2.

Ἐπινωτίδεια, et νωτιδανὸν, vocatum genus quoddam τῶν γαλεῶν, piscium, ab eminente dorso. Athen. l. 7. ex Aristot.

Ἐπινωτίδιον, mantica, quæ tergo imponitur: vel saccus aut pera hyberna. in Epigr.

Ἑρυμνόνωτος, dorsum habens munitum seu loricatum. in Epigr.

Εὔνωτος, bonum habens dorsum vel validum. Aristot.

Εὐρύνωτος, latum dorsum habens, vel amplos et vastos humeros. Sophocl.

Κατανωτιαῖος, qui à tergo est. Poll. l. 1. c. 10.

Κατανωτίζομαι, dorso sublatum bajulo. Luc. in Lexiph. ἀλλήλους κατανωτισάμενοι.

Κουφόνωτος, qui levi dorso est et agili tergore. Athen. l. 14.

Ὀστρακόνωτος, testaceum tergum habens.

Πλατύνωτος, idem quod εὐρύνωτος. Hom. in batrachom. et in Geopon.

Ποικιλόνωτος, varium dorsum seu tergum habens. Eur. in Iphig. Taur. [1245. Ὅθι ποικιλόνωτος οἰνωπὸς δράκων, &c. Herc. Fur. 376. Pind. Pyth. Δ. 443. Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις Ποικιλόνωτον ὄφιν, &c. Schol. πεποικιλμένον ἔχοντα νῶτον ὄφιν.]

Πυρσόνωτος, rufum tergum habens: ut, πυρσόνωτος δράκων. Eurip. in Herc. fur. [398.]

(Σιδηρόνωτος. Eurip. Phœniss. 1146.) ‡ Sch. exp. ἰσχυρός.‡

Τυρόνωτος, dorsum ex caseo factum habens.

Χαλκόνωτος, æneum dorsum habens. Eurip. in Troad. [1136. Φόβον τ' Ἀχαιῶν χαλκόνωτον ἀσπίδα Τήνδ', &c. 1193.]

Χρυσόνωτος, aureum seu auratum tergum habens. Soph. Pro eodem dicitur et χρυσεόνωτος. [Eurip. Antig. Ἐπὶ χρυσεόνωτον Ἀσπίδα τὰν Καπανέως. Vide Phœn. 1137. Schol.]

Ξ.

Ξ NOTA literæ quæ ξῖ nominatur. ¶ Magnam hæc affinitatem cum κ et σ habet; in quas sæpe mutatur. Dicitur etiam ἐξ pro ἐκ. Et apud Atticos ξὺν pro σύν. Sicut vicissim κ in ξ vertitur, ut ex eodem exemplo patet. Iones verò ea pro gemino σ utuntur, διξὸς, et τριξὸς, pro δισσὸς, et τρισσός. ¶ Est et arithmetica nota. de qua vide in Append.

ΞΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, P. αγκα, carmino, carpo. Ut, ἔρια ξαίνειν, apud Luc. carpere lanam, seu carminare. Apud Plut. περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι, cum genit. Att. τῶν ἐρίων ξαίνοντα, γυναικά τε συγξαίνουσαν. Dicitur et sine adjectione ξαίνειν, pro ξαίνειν ἔρια. Ut apud eundem Plut. Σὺ δ', ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους, Ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς. Apud Aristot. pol. 5. (de Sardanapalo:) ξαίνοντα μετὰ τῶν γυναικῶν, quidam interpr. nentem inter mulieres: alii, inter mulieres pensa dividentem. ¶ Item cædo, percutio. Plutarch. in Pub. ῥάβδοις ἔξαινον τὰ σώματα. Dicitur, ξαίνειν πληγὰς, apud Dem. de malè obita leg. infligere seu incutere plagas. Proverbialiter dicitur à Plat. et Luc. ξαίνειν εἰς πῦρ, de iis qui inanem operam sumunt. vide Erasm. in Chil.

Ξαίνομαι, carminor, carpor. Strabo, ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη.

Ξάσμα, τὸ, quod carminatum est. Poll. ex Soph.

Ξάντης, ου, ὁ, carminator. Plato.

Ξαντικὸς, οῦ, ὁ, ad carminationem pertinens. Et, ξαντικὴ, sub. τέχνη, ars carminandi, apud eundem Plat. in Polit.

Ξαίνιον, ου, τὸ, instrumentum ad carminandum: pecten, ut exp. Hesych. et Suid. Item mensa coquinaria supra quam carnes concidunt. Poll. lib. 10.

Ξανάω, ῶ, f. ήσω, carminandæ seu carpendæ lanæ labore fatigor, lassesco. Et generaliter lanificio lassor. Poll. Item simpliciter, fatigor, lassesco. Suid. ex Soph. Ἡδὺ ξανῆσαι καὶ σπογγυμνάσαι χέρα.

Ξάνησις, ἡ, defatigatio ex carminatione lanæ. Poll.

Composita.

Ἀναξαίνω, rursum carmino. Item, iterum discerpo, lacero. Alex. Aphr. lib. 1. τὸ οὖρον δριμὺ ὂν ἀναξαίνει τὴν ἀπούλωσιν, cicatricem redulcerat.

Ἀποξαίνω, cædo flagris, dilanio, discerpo. Joseph.

Διαξαίνω, idem quod ξαίνω: unde particip. pass. διαξανθὲν ἔριον, carminata lana, apud Diosc.

Ἐπιξαίνω, exulcero. Basil. μὴ ἐπιξάνῃς τῶν κεκακωμένων μάστιξι.

Καταξαίνω, idem quod ξαίνω. Poll. ex Plat. comico. Item cædo, verbero, discerpo, lacero. Aristoph. in Acharn. τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; Chrysost. καταξάνας αὐτοῦ τὸ σῶμα ἅπαν. Item attero: ut apud Suid. ἐν τούτοις τὸν ἅπαντα αὐτοῦ καταξαίνων βίον. (Æsch. Ag. 205.)

Καταξαίνομαι, atteror: ut apud Eurip. (Phœniss. 1152.) κατεξάνθην πόνοις, attritus sum laboribus.

Περιξαίνω, circùm carpo: vel concerpo, discerpo.

Συγξαίνω, simul carmino vel carpo. Plut. περὶ τοῦ μὴ δεῖν &c.

ΞΑΝΘΟ'Σ, ου, ὁ, flavus, luteus: Item rufus. Ut, ξανθὸς Μενέλαος, apud Hom. et, ξανθὴ κόμη, apud eundem. Il. ά. (Eurip. Med. 835. 1143.) Exponitur etiam, fuscus, apud Theophr. Item subrutilus, apud Aristot. ἔστι δὲ οὗτος τὸ χρῶμα ξανθός. ☞ Quum de coma dicitur, ξανθὸς derivari ex ἄνθος scribit Eust. ut sit ἡ κόμη ἀνθηρά. vel ἀπὸ τοῦ ξαίνειν, ut sit ἡ ξανθὴ κόμη, ἡ μάλιστα οὖσα τοῦ ξαίνεσθαι (τουτέστι κτενίζεσθαι) ἀξία.

Ξανθίζω, flavum reddo. Item, reddo fulvum seu rutilum. Aristoph. in Acharn. Item flaveo, flavus sum. ut, ξανθίζουσα θρὶξ, flavus crinis, apud Gr. bibl. interpr.

Ξανθίζομαι, flavus reddor. Athen. l. 12.

Ξάνθισμα, ατος, τὸ, ipsa actio reddendi flavum. Menand. Ἔρως γὰρ ἀργὸς, κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ, Φιλεῖ κάτοπτρα, καὶ κόμης ξανθίσματα.

Ξανθίας, ου, ὁ, qui habet flavos capillos. Eustath.

Ξάνθιον, ου, τὸ, herbæ nomen, quæ et lappa minor, et lappa inversa, dicitur: de qua Diosc. l. 4. c. 138.

Ξανθικὸς, Aprilis mensis, apud Macedones.

Ξανθικὰ, τὰ, festum eo mense celebrari solitum pro lustratione exercitus. Suid. et Hesych.

Ξανθοῦσθαι, fieri flavum, flavescere.

Ξουθὸς, οῦ, ὁ, idem quod ξανθὸς, flavus: item rufus, teste Hesych. Exponitur etiam, celer: ut, ξουθαὶ μέλισσαι, apud Theocr. idyll. 7. Et, τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος, apud Athen. l. 5. Et in Epigr. Ξουθῶν ἐκ πτερύγων ἡδὺ κρέκουσα μέλος. (Aristoph. R. 963. Æschyl. Ag. 1151.)

Composita.

Ἐπίξανθος, ου, ὁ, aliquantum flavus, subflavus. Poll. l. 2. ἔστι δὲ μᾶλλον ἐπίξανθος τὴν χρόαν. [Xenoph. Κυνηγ. §. 22. οἱ μὲν γὰρ μεγάλοι, —— οἱ δ' ἐλάττους, ἐπίξανθοι, μικρὸν τὸ λευκὸν ἔχοντες.]

Ὑπόξανθος, subflavus. Dioscor. l. 3. c. 103. Exponitur et flavescens, apud eundem, l. 2. c. 175.

ΞΕ'ΝΟΣ, et apud poëtas ξεῖνος, ου, ὁ, peregrinus, hospes. Odyss. ς'. ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα. Apud Hesiod. ξένοι τοῖς ἐνδήμοις opponuntur; apud Thuc. lib. 6. τοῖς ἀστοῖς. apud Herodian. verò τοῖς πολίταις. Sic et τὰς ξένας ταῖς ἀσταῖς opponit Plut. in Alcib. Ξένοι sæpè dicuntur externi milites. ut apud Dem. Olynth. 2. pro cor. Interdum verò barbari hoc nomine appellabantur; ut Lacedæmonios fecisse testatur Herodotus. Dicitur et, ἡ ξένη, (sub. γῆ vel χώρα,) terra vel regio extera: apud Plut. de Socrat. Dæmon. Is etiam peregrinus, quicum alii quædam intercedit velut hospitalis amicitia, alii vel aliûs ξένος esse dicitur. Iliad. ζ'. Ἦ ῥά νυ μοι ξεῖνος πατρώιος ἐσσὶ παλαιός. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 114. d.† Dicitur etiam aliquid esse ξένον, i. insuitatum, inauditum. ut apud Luc. ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα. ¶ Item ξένος, hospitio exceptus, hospes. Odyss. δ. Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Sic et apud Plutarch. in symp. et Herodian. Sic et apud Thucyd. lib. 2. Interdumque junguntur ξένοι et φίλοι. ut apud Dem. pro cor.

¶ Item ξένος, hospes. i. qui peregrinum hospitio excipit. ut apud Diodor. Sicul. τὸ μὲν οὖν πρῶτον εὐδοκήσας τῷ ξένῳ, &c. (Ξένος. Adjective cum Genit. Soph. Œdip. Tyr. 227, 8. Aristoph. R. 109. Philostr. l. 4. c. 1.)

Ξένηθεν, è regione extera et peregrina. Oppian.

Ξενοσύνη, et poëticè ξεινοσύνη, hospitalis amicitia, hospitii necessitudo vel jus. Od. φ'. Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος.

Ξενόεις, εντος, ὁ, hospitibus et peregrinis frequens: ut, ξενόεις θρόνος, apud Eurip. in Iphig. Taur. [1280.]

Ξένως, peregrinè, peregrinorum more. Plat. in apol. Socr.

Ξενόω, ῶ, hospitio accipio vel suscipio.

Ξενοῦμαι, hospitio sive hospitii necessitudine jungor vel conjungo. Xen. et Herodot. (Ξενοῦμαι, ἐν ξένῃ διατρίβω. Soph. Tr. 65. Æsch. Ch. 700. Suppl. 934.)

Ξένιος, ου, ὁ, vel ξείνιος, hospitalis, ad hospites seu peregrinos pertinens. (Ξένιος Ζεύς. Æsch. Ag. 61.) Fœm. ξενία, sive Ionicè ξενίη, ut, ξενίη τράπεζα. Od. ξ'. ρ'. et υ'.

Ξένιον, vel ξείνιον, aut ξεινήϊον, poët. munus seu donum, quod datur hospiti. Od. Ϡ'. Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον. Demetr. Phal. τὸ τοῦ Κύκλωπος ξένιον. Item in plur. num. ξένια, τὰ, † Xen. Pæd. l. 3. p. 70. b. et l. 5. p. 135. d.† vel ξείνια, vel ξεινήϊα. ¶ Ξένιον, est etiam lenticulæ species, sed rarior. Cels. l. 6. c. 5.

Ξενία, ας, ἡ, et Ionicè ξενίη, peregrinitas. ut, οἱ ξενίας διωκόμενοι seu φεύγοντες, peregrinitatis rei, et, ξενίας ἁλίσκεσθαι, apud Luc. ¶ Item hospitii jus, hospitii necessitudo vel amicitia. Thuc. l. 8. et Plut. in Pol. præc. Hinc, ξενίην συντίθεσθαι, necessitudinem hospitii inire. et, ξενίην διαλύεσθαι, jus hospitii dissolvere. apud Herod. Et, ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας, renovare vetus hospitium: apud Isocr. Interdum cum φιλία copulatum reperitur: ut apud Demosth. pro coron. Et general. amicitiam significat. (Æsch. Ag. 1599.)

Ξενικὸς, sive ξεινικὸς, οῦ, ὁ, peregrinus, externus, seu qui peregrinorum et exterorum est. Ut, ξενικὸς ὄχλος, et, ξενικὸν ἐπικουρικὸν, apud Thuc. l. 5. et 8. Ξενικὰ ἁμαρτήματα, apud Plat. de leg. peccata erga exteros commissa. Ξενικὰ ὁμιλήματα, officia in peregrinos, apud eundem. Interdum exp. hospitalis, ut, ξενικὴ φιλία, apud Aristot. eth. 8. c. 12. ¶ Item ξενικὸν, quod peregrini quotannis persolvebant.

Ξενικὸν, et ξενικῶς, more peregrinorum, apud Plat. et Athen.

Ξενὼν, ῶνος, ὁ, hospitium, diversorium. apud Plat. locus hospitibus peregrè advenientibus destinatus. xenodochium. Exponitur et, nosocomium: seu domus in quam peregrini ægrotantes recipiuntur. Suid.

Ξενύλλιον, ου, τὸ, (dimin.) hospes qui peregrè advenit. Plut. in apophth.

Ξενεύω, peregrinus et ignarus sum.

Ξενίζω, sive ξεινίζω, peregrè advenientem hospitio recipio. Odyss. τ'. Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα. ‡ Soph. Elect. 96. οὐκ ἐξένισε.‡ Xen. Pæd. 5. ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς. † hospitio excipio. Xen. Pæd. p. 218. a.† ¶ Item neutraliter, peregrina sapio et loquor: peregrino utor sermone et peregrinis institutis. Luc. in Micyll. et Chrysost. in 1. ad Corinth. c. 2. ¶ Item peregrina quasi novitate turbo, rei novitate quasi peregrina obstupefacio. ut Geopon. l. 2. c. 46. ξενίζει γὰρ καὶ ταράττει ἡ περὶ τὰ χείρω μεταβολὴ τοὺς μεθισταμένους.

Ξενίζομαι, hospitio excipior, hospitalibus muneribus afficior. Xen. Hell. 3. αἰσχρὸν ἐμὲ τεθνηκότα ξενίζεσθαι ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ μὴ ξενίζειν σε. † Pæd. l. 3. p. 70. d.† Item hospitor, diversor. Act. cap. 10. ξενίζεται παρὰ Σίμωνι. ¶ Item in stuporem et admirationem adducor ob rei novitatem. Alex. Aphr. ξενιζόμεθα ὁμοίως ὁρᾷν, rei novitate turbamur, ut minùs cernere ex æquo valeamus.

Ξενισμὸς, ὁ, hospitalitas: vel hospitum susceptio. Plut. in symp. sep. sap. ¶ Item mutatio seu perturbatio, quæ fit peregrina et insolita rei novitate. in Hippiatr.

Ξένισις, εως, ἡ, idem quod ξενισμὸς, hospitalitas. Thuc. l. 6.

Ξενιτεύω, peregrè dego, peregrinor, in peregrino solo hospitor. Luc. μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. Phil. de vita M. l. 3. οὐ γὰρ ξενιτεύοντες, οἱ ἑτέρωθι οἰκοῦντες, ἀδικοῦσι.

Ξενιτεύομαι, idem quod ξενιτεύω. Exponitur etiam, in alieno solo mercede milito, apud Isocr. ad Philipp.

Ξενιτεία, ας, ἡ, peregrinatio, absentia à patria. Chion. in epist. Exponitur et, hospitium. Sapient. cap. 18.

Ξένωσις, εως, ἡ, mentis alienatio. Eurip. in Herc. fur.

Composita: ac primùm cùm præpositione.

Ἀπόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhospitalis, inhospitus. Sophocl. in Œdip. Tyran. [205.] (Æsch. Ag. 1291. Eum. 887.)

Ἀποξενόω, ῶ, peregrè abigo, seu expello, id est, expulsum abire peregrè cogo. Apud Plut. in Philopœm. exp. civitate privo. Interdumque genitivus additur. Ut apud eundem in Alex. διὰ μικρολογίαν ἀποξενώσαντα τῆς πατρίδος ἑαυτόν. ¶ Item abalieno, alieno, abdico, apud Luc. et Athen.

Ἀποξενόομαι, οῦμαι, migrare in externam regionem cogor,

ablegor peregrè. Item neutral. extra patriam dego, peregrinor. Plat. de leg. lib. 9. Sæpe cum genitivo. Ut apud Plut. ἀποξενωθεὶς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. ‡ πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένος. Eurip. Hec. 1221.‡ Huic genit. præfigitur interdum ἐκ vel ἔξω, apud Luc. Interdum jungitur præpositioni aut adverbio motum ad locum significanti. Plat. ¶ Exponitur et, reus agor peregrinitatis. Poll. ¶ Item ἀποξενοῦμαι, externum me seu peregrinum esse simulo. Reg. 3. c. 14.

Ἀποξένωσις, εως, ἡ, peregrinatio, migratio in externam regionem, vel commoratio extra patriam et natale solum. Plut.

Ἐπιξενοῦμαι, hospitio excipior vel suscipior, hospitor. Plut. in Num. ¶ Item peregrino, peregrè ago, peregrè advenio. Aristot. polit. 7. Isocr. in epist. ad Jason. liberos. et Synes. ep. 4. (cum Dat. hospitio excipior. Palæph. p. 16. Æschyl. Ag. 1329.)

Κακοξενία, inhospitalitas. Ælian.

(Καταξενοῦμαι. Æsch. Ch. 704.)

Παράξενος, peregrinus, aliquantùm peregrinus. Exponitur et, ignobilis, illegitimus. [Aristoph. Acharn. 517. Ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα, &c.]

Πρόξενος, † ὁ, ἡ,† qui peregrinos hospitio excipit totius civitatis nomine, publicus hospes. Thuc. l. 2. † Soph. El. 1478.† Et cum genit. apud eundem l. 8. ¶ Item metaph. qui aliquid procurat, seu procuravit alicui, seu qui alicujus rei est author: Eust. Exponitur et conciliativus, apud Greg. (Soph. El. 1454. Æschyl. Suppl. 425. 926. 837. Philostr. l. 3. c. 24.)

Προξενία, ἡ, hospitalis amicitia, vel hospitii necessitudo publica. Xen. Hell. 6. (Eurip. Med. 360.)

Προξενέω, ῶ, sum hospes publicus, hospitio excipio nomine civitatis. Dem. pro coron. καὶ σὺ προὐξένεις αὐτῶν. Προξενῶ σοι τοῦτο, hujus rei sum tibi autor, hanc rem tibi comparo, vel comparare conor. Luc. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν. Sic apud Plut. in Solon. Greg. et Dionys. ¶ Item sum interpres et conciliator versurarum aliorumque contractuum. Dem. (Eurip. Med. 725. Soph. Œdip. Tyr. 1497.)

Προξενητὴς, οῦ, ὁ, proxeneta: pararius, qui est velut conciliator, interpres et internuntius ad paciscendum seu stipulandum: item general. interventor quasique conglutinator hominum quemvis contractum inter se ineuntium. Dem.

Προξενήστρια, conciliatrix. Exponitur et προμνήστρια.

Προξενητικὸν, (sc. μίσθωμα,) merces quæ proxenetis solvitur.

Ἀπρόξενος, qui proxeno caret, vel proxeno non utitur, cui non est hospes à quo recipiatur. Æsch. [Suppl. 246.]

Ἐθελοπρόξενος, (*decomp.*) qui est publicus hospes, idque ultro, Thuc. lib. 3.

Ὑποξενίζω, aliquatenus peregrino sermone utor, peregrina commemoro.

Composita sine præpositione.

Ἄξενος vel ἄξεινος, inhospitalis, qui animo est alieno ab excipiendis hospitio peregrinis. Hesiod. in Erg. Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Regio etiam aliqua aut locus ἄξενος dicitur, cujus incolæ peregrinos adventantes hospitio non excipiunt: vel in quem peregrinis non patet aditus: ut, ἄξενος Φᾶσις, apud Theocr. idyll. 13. [Soph. Philoct. 222. ἢ ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὅρμον προβοᾷ γάρ τι δεινόν. Eurip. Iph. in Taur. 93. Ἥκω δὲ, πεισθεὶς σοῖς λόγοισιν, ἐνθάδε Ἄγνωστον εἰς γῆν ἄξενον. Alcest. 556.] Exponitur et passivè, cui non est hospes à quo recipiatur. Hesych. (Superl. Eur. Med. 1266.)

Ἀξείνιος, idem quod ἄξενος et ἄξεινος, inhospitalis. Callim.

Ἀστόξενος, ου, ὁ, (q. d. ἀστὸς καὶ ξένος,) cujus majores erant cives, quum ipse sit peregrinus. Eust. ex Ælio Dionys. (Æsch. Suppl. 361.)

Διειρωνόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, sublestè hospitalis. simulatè hospitalitatem exercens. per simulationes et ironias fallens hospitem. Aristophanes in Pace, et Comici, Lacones ob crimen hoc notant. Cœl. l. 4. cap. 5.

Δορύξενος, qui in bello hospitalem quandam amicitiam cum aliquo contraxit, ut Glaucus cum Diomede, Hom. † V. Camerarius ad Soph. El. 46.† ¶ Item, qui mittitur legatus de redimendis captivis. Item simpliciter, hospes amicus. Soph. in Electr. (Eurip. Med. 688. Æsch. Ag. 889. Ch. 560. 914.)

Δωροξενία, ας, ἡ, quem quis, peregrinitatis accusatus, dona offerens, calumnias effugit. Aristot. de Athen. republ.

Εὔξενος, vel εὔξεινος, hospitalis, amicitiæ hospitalis cultor. Sic peculiariter dictus fuit Pontus, qui antea ab inhospitali feritate axenus appellatus fuerat. Jupiter εὔξεινος, seu εὔξεινος, apud Apoll. Argon. qui jura dat hospitibus, præest illis et favet. (Æsch. Ch. 710.)

Εὐξείνως, hospitaliter: item general. amicè, benevolè, apud Apollon. [i. 963. εὐξείνως ἀρίσαντο. 1179. Τοὺς μὲν εὐξείνως Μυσοὶ φιλότητι κιόντας Δειδέχατ' ἐνναέται κείνης χθονὸς, &c.]

Ἐχθρόξενος, osor hospitum. Eurip. [Alcest. 558. Δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροξένους. Æschyl. Prometh. 725. τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος Ἐχθρόξενος ναύτῃσι μητρυιὰ νεῶν. Sept. c. Theb. 612. Ἐχθροξένοις. Schol. β'. Ἐχθρῶς περὶ ξένων ὑποδοχὴν διακειμένοις, ἢ ἐχθροῖς περὶ τοὺς φίλους. 627. Ἐχθρόξενον. Schol. ϛ'. δημοτικὸν καὶ ἀλλοφύλοις ἐχθρόν. Aristoph. Vesp. 1248. Schol. Biset. ubi laudatur Æschyl. Sept. c. Theb. a 605. ad 614. ut Prom. vinct. 726. laudatur a Soph. Œd. Tyr. 203. Schol.]

Θεοξένια, τὰ, festum solenne in omnium deorum honorem institutum. Plut. Athen. l. 9.

Θρασυξενία, hospitis insolentia; audacia et insolentia hominis peregrini. Plat. [de Leg. lib. 9.]

Ἰδιόξεινος, cui peculiariter est amicitia hospitalis cum aliquo. Luc.

Ἰδιοξενία, amicitia illa hospitalis, seu necessitudo illa.

Κακόξενος, vel κακόξεινος, qui malè se gerit erga hospites et peregrinos, malevolus hospitibus. Od. ύ. —— οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος.

Μητρόξενος, spurius. Poll. l. 3. Pro eodem Doricè dicitur ματρόξενος. Unde Hesych. ματροξένους παῖδας, exp. τοὺς νόθους.

Μισόξενος, osor peregrinorum, inhospitalis.

Μισοξενία, odium peregrinorum seu hospitum, inhospitalitas.

Πολύξενος, vel πολύξεινος, qui multos hospites habet, qui multos excipit hospitio. Hesiod. in Erg. [Pind. Olymp. Od. A. 149. Τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ. Nem. Od. iii. 3.] Item, πολύξεινος οἶκος, apud Eur. [Alc. 586.] (Æsch. Suppl. 163.)

Φιλόξενος, sive Φιλόξεινος, amans hospitum. Od. θ'. [Eurip. Alcest. 809. Ἄγαν γ' ἐκεῖνός ἐστ' ἄγαν φιλόξενος. 858. Æschyl. Χοηφ. 654. εἴπερ φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσθου βία. Suppl. 933. Ἤκουσα τοὔπος οὐδαμῶς φιλόξενον. Aristoph. Vesp. 82. 1. Epist. Pet. iv. 9. φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους, ἄνευ γογγυσμῶν. Xenoph. Græc. Hist. lib. 6. §. 3. 5. ἦν δὲ καὶ ἄλλως φιλόξενός τε καὶ μεγαλοπρεπὴς τὸν Θετταλικὸν τρόπον.]

[Φιλοξένως. Isocrat. Panegyr. pag. 114. 8. Ed. Cant. Τὴν τοίνυν ἄλλην διοίκησιν οὕτω φιλοξένως κατεσκευάσατο, —— ὥστε &c.]

Φιλοξενία, hospitalitas. Plut. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 1107. Epist. ad Rom. xii. 13. Τὴν φιλοξενίαν διώκοντες. Dion. Hal. ἀγασθεὶς δὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς φιλοξενίας Ἡρακλῆς, &c. Herodot. de Vita Hom. Polyb. Hist. lib. 4. Ἐπειδὴ δὲ κοινῇ τὸ τῶν Ἀρκάδων ἔθνος ἔχει τινὰ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐπ' ἀρετῇ φήμην, οὐ μόνον διὰ τὴν ἐν τοῖς ἤθεσι καὶ βίοις φιλοξενίαν καὶ φιλανθρωπίαν, μάλιστα δὲ διὰ τὴν εἰς τὸ θεῖον εὐσέβειαν.]

Φιλοξενέω, hospites amore prosequor, hospites recipio libenter. Strab.

Φυγόξενος, hospites fugiens. Pind. [Olymp. Od. xi. 16. Ἐγγυάσομαι Μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν, &c. Sch. ἄξενον, ἤτοι κακόξενον.]

ΞΕ'Ω, F. έσω, rado, polio, scalpo. Exponitur etiam, dolo; quum de lignis dicitur. Od. ρ'. σταθμῷ κυπαρισσίῳ, ὅν ποτε τέκτων Ξέσσεν ἐπισταμένως. ☞ Eustath. tradit, fictam esse vocem ad sonum literæ ξ, ut βόμβος ex β, ζέω ex ζ, ῥοῖζος ex ρ.

Ξέομαι, rador, &c. At, ἐξεσμένον ἔγκλημα, dicitur interlita lis, et inducta. apud Hesych.

Ξέσμα, τὸ, ramentum, Diosc. l. 2. c. 162. Vel, quod è saxo scalptum, aut è ligno dolatum est.

Ξεσμὸς, instrumentum ad radendum: radula.

Ξέσις, εως, ἡ, rasura, scalptura; ipsa actio radendi, scalpendi, poliendi et dolandi. Theophr.

Ξεστὸς, οῦ, ὁ, rasus, scalptus, dolatus: vel radendo, scalpendo, dolando expolitus. Ut, ξεστὸς δίφρος, Il. ώ. Et, ξεστὸς λίθος, Il. σ'. Sic et alibi apud Hom. † διστὸς, sagitta. Hesiod. Asp. 133.† (Eurip. Phœniss. 1139.)

Ξέστρον, exp. rasura.

Ξοὶς, ίδος, ἡ, instrumentum ad scalpendum seu radendum, scalprum. Hesych.

Ξόανον, τὸ, id quod rasura seu scalptura politum est, id quod è saxo sculptum, aut è ligno dolatum est. Hesych. Frequentius ξόανα dicuntur simulacra è saxo sculpta, aut ligno fabricata, sculpta seu scalpta simulacra, sculptilia signa. Philo de vita Mos. lib. 3. et Pausan. in Att. ‡ simulachrum. Apoll. Arg. iv. 1284.‡

Ξύω, f. ύσω, idem quod ξέω, rado, scalpo, seu radendo et scalpendo polio. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 2. Item scalpo, scabo. Aristid. τὸν ξύοντα ἀντιξύει ὄνος, mutuum muli scabunt. asinus scabit asinum. ¶ Apud Hesych. exponitur etiam, scribo seu inscribo, insculpo.

Ξύομαι, rador. Theophrast. hist. plant. lib. 9. ξυόμενος εἰς ἔλαιον, in oleum rasus. Item act. rado, seu radendo polio. Xen. Pæd. 7. ὅστις δὲ πεπαίδευται παλτὸν ξύσασθαι. Interdum significat, scalpo seu scabo me. Luc. in Lexiph. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν ὀδοντῇ ξύστρᾳ. Exponitur nonnunquam, prurio, ut docet Eustath. ex Democr. cùm inquit, ξυόμενοι ἄνθρωποι ἥδονται, καί σφι γίνεται ὥσπερ τοῖς ἀφροδισιάζουσι.

Ξύσμα, τὸ, ramentum, quod radendo detractum est. Erot. in lex. Hippocr. Item scobs, strigmentum, Diosc. l. 2. c. 162. ¶ Ξύσματα Aristot. de anim. sunt ἄτομοι Democriti, Hesychio characteres, cero aut libro quasi insculpti.

Ξυσμὸς, οῦ, ὁ, pruritus. Hippocr. Pro eodem dicitur et ξύμη, Gal. et ξυσμὴ, Eustath.

Ξύσις, rasura, vel pruritus commotio.

Ξύσιλος, aridus, et pruriginosus senex. Sophron. in mimis.

Ξυστὴρ, rasor, scalptor. ¶ Item scalprum chirurgicum radendo idoneum. Et scalprum lapicidarum, quo lapides scalpunt ac complanant. ¶ Est et nomen collyrii τραχωματικοῦ, de quo Paul. Ægin. Et, auris pars, apud Galen. in l. qui inscribitur Ἰατρός.

Ξύστρα, ας, ἡ, strigil: instrumentum, cujus usus in balneis, aut etiam palæstra et gymnasiis, existit. Luc. in Lexiph. et Artemid. l. 1. c. 66. ¶ Item instrumentum, quo aliquid auribus infunditur.

Ξυστρὶς, ίδος, ἡ, idem quod ξύστρα. Hesych.

Ξυστὶς, ίδος, ἡ, pro eodem, apud Poll. lib. 10. c. 16. ¶ Ξυστὶς, significat etiam vestem subtilem crocei coloris, qua aurigæ in pompis utebantur, quam etiam reges, nec non comici et tragici, gestare solebant. schol. Aristoph. Suid. et Hesych. Sic utitur Athen. lib. 12. et Dionys. Longin. Item genus vestimenti muliebris, subtile et variegatum. Theocr. idyll. 2.

Ξύστρον, ου, τὸ, pala ferrea, ad everrendum et complanandum. Diod. in histor. Alexand.

Ξυστὸς, οῦ, ὁ, rasus, scalptus: item derasus. Suid. et Hesych. (Philostr. l. 4. c. 3.) ¶ Ξυστὰ, τὰ, hastilia, radendo polita, et ferro præfixa. Il. ό. et Xenoph. pæd. 4. ¶ Ξυστὸς, sive ξυστὸν, dicitur etiam locus, in quo athletæ exercentur. Xen. in œcon. ¶ Item ξυστὸν, tunica muliebris. Etymol.

Ξυστικὸς, οῦ, ὁ, qui in xysto se exercet. ¶ Exponitur etiam, radendi et distringendi seu adstringendi vim habens, apud Athen. l. 3.

Ξυόεις, radendo seu scalpendo politus: idem quod ξεστὸς, et ξυστός. Hesych.

Ξυήλη, ης, ἡ, radula: instrumentum, quo aliquid raditur. Xen. pæd. 6. ἀγαθὸν καὶ ξυήλης μὴ ἐπιλαθέσθαι. Item gladiolus, à nonnullis δρέπανον appellatus, teste Hesych. Xen. anabas. lib. 4. ἀποκτείνας ξυήλῃ Λακωνικῇ παῖδα. Pro eodem invenitur ξυίνη, apud Poll. l. 1. c. 10. de armis bellicis.

Ξυρὸς, οῦ, ὁ, acutus, ad radendum et scalpendum idoneus. Hesych. ¶ Plerunque substant. culter tonsorius, aut novacula. Aristoph. in thesmophor. χρῆσόν τι ἡμῖν ξυρόν. [Eccles. 65. Κἄγωγε τὸν ξυρὸν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας Ἔρριψα &c.] Hinc et proverbio, ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι ἀκμῆς, dicitur res, quæ in summo discrimine sita est, apud Hom. Il. κ'. Et Castor ac Pollux hominum σωτῆρες esse dicuntur, ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἰόντων, apud Theocr. idyll. 23. Invenitur et neutrum ξυρὸν, apud Poll. l. 2. (Æsch. Ch. 883.)

Ξύρομαι, rador, vel me rado: propriè novacula. Plut. de fort. Alex. l. 2. τὴν κεφαλὴν ξυράμενος, ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥωμαίων ἀπηγόρευσεν.

Ξυράω, seu ξυρέω, novacula rado, ad cutem tondeo. Plut. in apophth. ξυρᾶν τὰ γένεια τῶν Μακεδόνων. ‡ 1 Cor. xi. 6.‡ Proverbialiter dicitur, ξυρεῖ ἐν χρῷ, metuendum est, periculum est, apud Sophocl. in Ajace. Et, ξυρεῖν λέοντα, leonem radere, i. rem difficillimam aggredi, apud Plat. lib. 2. de republ.

Ξυράομαι, seu ξυροῦμαι, rador novacula, seu radendum curo. Athen. l. 11. πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Artemid. oniroer. l. 1. ἐκ μεγάλης σωθέντες νόσου ξυρῶνται οἱ ἄνθρωποι.

Ξύρησις, εως, ἡ, rasura quæ fit novacula, tonsura ad cutem. Alex. Aphr. probl. lib. 2.

Ξυρήσιμος, ου, et ξυρήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui radi potest et ad cutem tonderi: qui rasura et ad cutem tonsura opus habet. Eust. ex Æl. Dionys. Eurip. in Alcest. (Phœniss. 329.)

Ξυρίας, ου, ὁ, ad cutem tonsus.

Ξυρίον, τὸ, novacula.

Composita: ac primùm ex ξέω, cum præpositione.

Ἀποξέω, abrado, rado. Item, facilè abscindo, quasi abradens. Il. ί. ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. Item expolio; propriè, abradendo. Et generaliter, polio. Gregor. μάλιστα εἰς κάλλος ἑαυτοὺς ἀποξέοντες.

Ἀποξέομαι, abrador, rador. Item, expolior per abrasionem: hinc ἀπεξεσμένον ἦθος, mores expoliti, limati, exacti, et in quibus nihil reprehensionis est, apud Gregor.

Ἐγξέω, intus rado: item insculpo, seu inscalpo.

Ἐπιξέω, in superficie rado seu scalpo. Apud Aristoph. ἐπέξεσεν ὑμῖν, vos notavit, vobis inscripsit.

Decomp. Ἀνεπίξεστος, radendo seu scalpendo aut dolando non perfectus: dolando et complanando non perpolitus. Hesiod. in Erg.

Καταξέω, derado: vel deradendo et scalpendo polio. unde pass. apud Plut. ὅταν δὲ πρισθῇ καὶ καταξεσθῇ (τὰ κέρατα,) γίνεται διαφανῆ, secta vel rasa cornua pellucida redduntur.

Παραξέω, abrado. Epigr.

Περιξέω, circumquaque rado vel polio. Theocr. idyll. 23. οὕς τε κυλίνδων Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.

Ὑποξέω, subtus rado seu scalpo: vel leviter scalpendo et radendo polio.

Composita ex ξεστός.

Ἄξεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui radendo scalpendoque politus non est. Epigr. [Soph. Œd. Col. 19. οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.]

Εὔξεστος, bene rasus: radendo, scalpendo, aut dolando eleganter politus. Iliad. ά. Odyss. ί. et ό.

Νεόξεστος, ὁ καὶ ἡ, nuper politus. Tryphiod.

Ὀδοντοξέστης, ου, ὁ, instrumentum medicum, exesis dentibus eradendis et extrahendis idoneum. Poll.

Παλίγξεστος, et παλίγξυστος, iterum rasus, et pumice æquatus.

Περίξεστος, ὁ καὶ ἡ, circumcirca rasus, &c. Hom. Od. μ'. περιξέστῃ εἰκυῖα Πέτρῃ.

Composita habentia ξο.

Ἀμφίξοος, et per contract. ἀμφίξους, utraque parte radens. in Epigr.

Ἀντίξοος, ου, ὁ καὶ ἡ, et ἀντίξους, oppositus, adversus, contrarius. Aristot. eth. 8. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 174. ἔπεμπον ἐς Δελφοὺς θεοπρόπους ἐπειρησομένους τὸ ἀντίξοον. lib. 6. §. 7. ἔδοξε πεζὸν μὲν στρατὸν μὴ συλλέγειν ἀντίξοον Πέρσῃσι, &c. §. 50. lib. 7. §. 192. lib. 8. §. 119.] Propriè ita politus, ut, alteri commissus, ei ex opposito respondeat. Apoll. Argon. 2. ‡ 79.‡

Ἀντιξοεῖν, contrarium esse, oppositum esse. [Pind. Olymp. xiii. 47. Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ. Schol. τὸ δὲ οὐκ ἀντιξοεῖ, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντικεῖται.——ἀλλ' ἀντιξοεῖ καὶ ἀντιβαίνει πρὸς τὴν ξέσιν ἅρμοστα ὄντα.]

Ἄξοος, idem quod ἄξεστος. Hesych. et Suid.

Ἀξόανος, sculptili simulacro carens. Luc.

Δίξοος, bifurcus, bifidus.

Δορύξοος, ου, ὁ, qui hastas radit aut polit. Aristoph. Exponitur et, hastarum artifex.

Δορατόξοος, idem.

Εὔξοος, idem quod εὔξεστος. Il. λ'. et β'. † de curru. Hesiod. Asp. 352.† Item qui rasura et scalptura facilè poliri potest. Unde εὐξοώτερος, qui faciliùs dolari et complanari potest. Theophr.

Κεραόξοος, cornu expolitus. Epigr.

Λιθοξόος, qui lapides scalpit, seu polit, aut radendo complanat. Plut. de discern. adul. ab am.

Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, instrumentum radendis et scalpendis lapidibus idoneum.

Μονόξοος, unicam et simplicem fissuram habens.

Τετράξοος, quaternas furcas seu fissuras habens.

Composita ex ξύω.

Ἀναξύω, abrado. Item abstergo. Antipho. τά τε ἐν τῇ γῇ ὄντα σημεῖα ἀναξῦσαι.

Ἀντιξύω, vicissim scalpo seu distringo, mutuum scabo. Suid. ex Soph. ἄν τις τὸν ξύοντα ἀντιξύῃ.

Ἀποξύω, abrado, derado. Alciphr. in ep. halieut. νύκτωρ δὲ ὑπὸ λαμπάσι τὸν βυθὸν ἀποξύουσι. Exponitur et, destringo, abstergo. Item lævigo. Et generaliter, detraho. Propriè, detraho quasi abradendo. Il. ί. Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα.

Ἀπόξυσμα, quod abrasum est, ramentum. [Suid. Lex. 1. 288. ubi vide Notam Cl. Kusteri. Ἀποξύω proprie significat abrado. Per translationem vero demo, vel adimo: quo sensu Homerus, Iliad ι. 446. γῆρας ἀποξύειν, senectutem demere. Hinc ἀποξύεσθαι dicuntur illi, quibus aliquid demitur; vel, qui aliquid deponunt aut exuunt: ut serpentes dici possunt γῆρας ἀποξύεσθαι, i. e. senectutem deponere; quod convenit interpretationi Suidæ, qui τὸ ἀποξύονται per ἀποτίθενται hic exponit.]

Ἀποξυστρόω, hebeto: propriè hebeto, aciem auferendo, ne radere posset. Unde passiv. apud Polyb. ἀπὸ δὲ ταύτης εὐθέως ἀποξυστροῦνται.

Διαξύω, radendo induco, deleo, oblitero. Hesych.

Ἐπιξύω, idem cum ἐπιξέω, in superficie rado. Arat. ὁ δὲ ζάκῃ τότε Κηφεὺς Γαῖαν ἐπιξύει.

Καταξύω, derado, abrado: vel radens litura induco. Item, incido et scarifico. Lucian. τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες, gladiis carnem summam inscribentes.

Καταξυσμὸς, scalptura.

Παραξύω, idem quod παραξέω.

Παράξυσμα, quod in sculptura supervacaneum quasi appendix additur. Demetr. Phaler.

Παράξυστον, à quibusdam dicitur instrumentum, quod servit ad lateres in structura radendos. schol. Aristoph.

Περιξύω, circumrado, circumscarifico. Galen. apud Hippocr.

Περιξύομαι, circumrador, circumscarificor.

Ὑποξύω, idem quod ὑποξέω.

Composita ex ξυρὸς, ξυράω, &c.

Ἄξυρος, sive ἀξυρὴς, retusus, hebes, qui acutus non est. Hesych.

Ἀποξυράω, sive ἀποξυρέω, seu ἀποξύρω, novacula abrado. [Aristoph. Thesm. 222. Ἀποξυρεῖν ταδί. Ita simplex Verbum ξυρέω, Herodot. lib. 2. cap. 36. 65. Exempla sequentia deduci possunt vel ab ἀποξυράω, vel ab ἀποξυρέω. Herodot. Hist. lib. 5. cap. 35. ὁ δὲ, τῶν δούλων τὸν πιστότατον ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν. Aristoph. Thesm. 1052. ὅς ἐμ' ἀπεξύρησε πρῶτον, &c. Schol. ἀπέτιλε τὰς τρίχας. Eccl. ver. 13. Schol. Ἀποξυρῶν.]

Ἀποξυράομαι, sive ἀποξυρέομαι, vel ἀποξύρομαι, novacula rador, ad cutem tondeor. Synes. ἀπεξυρημένος τὴν κεφαλήν. Xiphilinus in apophth. Tiberii Cæsaris, Κείρεσθαί μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξύρεσθαι βούλομαι.

Ἀπόξυρος, abrasus, ad cutem rasus. Metaphoricè apud Luc. ἀπόξυροι πέτραι, scopuli exesi.

Ἡμιξύρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, semirasus. Diog. Laërt.

Περιξυράω, et περιξυρέω, in orbem novacula rado, circumcirca ad cutem tondeo. [Herodot. Hist. lib. 3. κείρονται δὲ ὑποτρόχαλα, περιξυροῦντες τοὺς κροτάφους.]

Ὑποξυρέω, subtus rado, vel leviter novacula rado.

Ὑπόξυρος, subrasus.

Aliud genus composit. ex ξέω: sine præpositione.

Δορύξεον, ου, τὸ, locus ubi hastæ raduntur aut poliuntur. Hesych.

Λαξεύω, quasi λᾶν ξέω, seu λᾶς ξέω, lapidem scalpo, lapides polio. Item generaliùs, lapides incido. Dicitur tamen et, λαξεύω λίθον. et, λελαξευμένος λίθος, incisus lapis, aut etiam operi aptatus.

[Λάξευσις. Sch. Theoc. Id. ς'. 18.]

Λαξευτὸς, incisus. Luc. cap. 23.

Λαξευτὴς, lapidum scalptor, vel lapicida, qui et λαοξόος, et λιθοξόος.

Λαξευτήριον, q. d. lapicidarium: instrumentum ferreum quo lapicidæ utuntur. Hesych.

[ΞΗΝΟ'Σ, truncus, stipes. ὁ κορμός. Suid.]

[Ἐπίξηνον, ου, τὸ, vel ἐπίξηνος, ὁ, truncus in quo coqui secant carnes. Hesychii codex olim perperam ἐπίξεινον. et οἷον κρόκοπτον pro κρεόκοπτον. Aristoph. in Acharn. V. 317. κἂν μὴ λέγω δίκαια, μὴ δὲ τῷ πλήθει δοκῶ, ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων, λέγειν. Interpr. ἐπίξηνος καλεῖται ὁ μαγειρικὸς κορμὸς, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσιν. Pollux. lib. 6. ξάνιον ἢ ἐπίξηνον quod nova comœdia vocat ἐπικόπανον, hoc et ἐλεὸν vocatur ab antiquis: et ἐπίκοπον ab interpr. Hom. Il. λ'. Fit à ξηνός. i. e. κορμός. Suid. interpr. Homeri in illud Παρθεμένοι κεφαλάς. Odyss. β'. προτείναντες inquit, ὡς ἐπὶ ξηνῷ, vel potius ἐπὶ ἐπιξήνῳ, nam ibi corruptè ἐπὶ ξείνῳ ἤγουν ἐπικόπῳ ὥστε κοπῆναι.] ‡ Hæc omnia desumpta sunt e Lex. Rob. Constantini.‡

[Ἀντεπίξηνον. (*decomp.*) Æsch. Ag. 1286.] [βωμοῦ πατρῴου δ' ἀντεπίξηνον μένει, Θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγματι. Cl. Stanl. in Not. ad loc. hæc habet. Forsan vero scripsit Æschylus, Βωμοῦ πατρῴου δ' ἀντ', ἐπίξηνος μένει Θερμῷ κοπεῖσαν φοινίῳ προσφάγματι. Aræ paternæ vice, extera (me) manet, &c.]

ΞΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, aridus, siccus. Plut. in Alex. οἱ ξηροὶ καὶ διάπυροι τόποι τῆς οἰκουμένης. Athen. l. 2. λυπεῖ δὲ ἧττον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν. Sic, ξηρὰ μέτρα, mensuræ aridorum. Plato de leg. In structura ξηρὸς λίθος, dicitur saxum sine calce aut luto compactum. Suid. Τὸ ξηρὸν, locus siccus. Unde, ἐν τῷ ξηρῷ διατρίβειν. Athen. lib. 7. Et, ἐπὶ ξηροῦ ποιεῖν, in sicco statuere. Thuc. lib. 1. ‡ ξηρὰ, loca sicca, cibi vacua. Theoc. id. 1. 51.‡ Metaphoricè quoque usurpatur. Ut, ξηροὶ τρόποι, aridi mores. Aristoph. in Vesp. Et, ξηρὰ σύνθεσις, ξηρὸς χαρακτὴρ, tenue et siccum propemodum dicendi genus, apud Demetr. Phaler. ¶ Ξηρὰ, ἡ, sæpe terra dicitur Hebræorum more: ut vicissim ὑγρὴ dicitur mare, apud Hom. Est enim terra sua natura sicca. Matth. 22. περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Sic et Hebr. 11. ☞ Etymon vide in ξηρός.

Ξηρότης, ητος, ἡ, siccitas, ariditas. Plut. symp. 6.

Ξήριον φάρμακον, medicamentum aridum, quod in pulveris modum inspergitur, ideoque et κατάπασμα appellatur. Ægin. l. 7. c. 13. Interdum omittitur subst. ut apud Aët. l. 6. c. 92.

Ξηράφιον, idem. Aët. l. 10. c. 13.

Ξηραίνω, sicco, arefacio. Iliad. φ'. ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν Αἶψ' ἂν ξηράνῃ.

Ξηραίνομαι, siccor, desiccor, aresco. Ibidem, Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον. Alvus quoque ξηραίνεσθαι dicitur quum adstringitur, apud Hippocr.

Ξήρανσις, εως, ἡ, et ξηρασία, ἡ, siccitas, ariditas: vel ipsa siccandi arefaciendique actio. Aristot. et Athen. l. 1. ¶ Item ξηρασία, vitium capillorum, quum ii similes lanugini apparent: perinde ac si pulvere conspersi essent. Author definit. medicarum.

Ξηραντικὸς, οῦ, ὁ, siccandi vi præditus, siccus. Plutarch. symp. 1. Athen. lib. 1. et 2.

Ξερὸς, οῦ, ὁ, idem cum ξηρὸς, ex eoque factum per systolen, ut volunt nonnulli. Alii ex ξερὸς ξηρὸς factum esse dicunt: illud à ξέω deducentes, quoniam εὐφυῶς ἔχει πρὸς ξέσιν λείαν τὰ ξηρά. Od. ί. Ῥοχθεῖ γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, Δεινὸν ἐρευγόμενον.

Composita.

Ἀναξηραίνω, resicco, iterum sicco; vel idem quod ξηραίνω. Diosc. l. 1. [Herodot. Hist. lib. 7. §. 109. ταύτην (sc. λίμνην) τὰ ὑποζύγια μοῦνα ἀρδόμενα ἀνεξήρηνε.]

Ἀναξήρανσις, resiccatio, vel siccatio.

Ἀγξηραίνω, Æolica et poëtica syncope dicitur pro ἀναξηραίνω, teste Eustath.

Ἀπόξηρος, desiccatus, aridus. Lucian.

Ἀποξηραίνω, desicco, exsicco. Item arefacio.

Ἀποξηραίνομαι, siccor, desiccor. arefio. Dioscor. l. 2. c. 217. δεῖ μέν τοι μετὰ τὸ ἀποξηρανθῆναι αὐτὰ ἀποψᾶν.

Δυσξήραντος, qui difficulter inarescit, difficilis siccatu.

Ἐπιξηραίνω, in superficie sicco: vel exsicco, desicco.

Ἐπιξηραντικὸς, desiccandi seu exsiccandi vim habens.

Εὐξήραντος, exsiccatu facilis, facilè siccescens.

Κατάξηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, siccus, aridus, peraridus. Plutarch. de educat. pueror.

Καταξηραίνω, desicco, exsicco. Theophr. de caus. plant. l. 9. c. 23.

Παράξηρος, ὁ καὶ ἡ, siccus. Strabo.

Περιξηραίνω, in orbem desicco, circumcirca exsicco.

Ὑπέρξηρος, supra modum siccus vel aridus, aridissimus Dioscorid. lib. 2. cap. 106.

Ὑπόξηρος, qui attrahitur seu contrahitur, eò quòd subaridus sit. Galen. in lex. Hippocr. et Erot.

ΞΙ'ΡΙΣ, herba quædam est apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9. Apud Diosc. ξυρίς. l. 4. c. 22. et xyris, apud Plin. l. 21. c. 23.

ΞΙ'ΦΟΣ, εος, τὸ, ensis, gladius, qui et synecd. mucro dictus. Il. ά. Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. Dicitur et, ξίφος ἐρύσσασθαι, Iliad. ύ. et Od. κ'. Et, ξίφος σπάσασθαι, apud Aristoph. in Ran. Et, ἀνέλκειν τὸ ξίφος, apud Plut. de deo Socr. distringere ensem, educere vaginâ. Contrà, ἐγκαταπήγνυσθαι ξίφος, condere ensem. Od. λ'. ¶ Sic dicitur etiam mucronatum xiphiæ piscis rostrum. Athen. lib. 7. ¶ Item herba quædam. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 12.

Ξιφίδιον, ου, τὸ, ensiculus, gladiolus, pugio. Xenophon Hellen. 2. Thucydid. lib. 3. et Herodian. lib. 7. Scribitur et ξιφείδιον, apud Diodor. Sic. lib. 12.

Ξιφίον, ου, τὸ, gladiolus. Item nomen herbæ xiphion dictæ, quæ et iris vulgo. Dioscor. l. 4. c. 20.

Ξιφίας, ου, ὁ, ut, ξιφίας κομήτης, cometes mucronatus. Plin. lib. 2. c. 25. ¶ Item piscis nomen, apud Athen. l. 7. Pro ξιφίας dicitur et ξιφιὸς, teste Hesych.

Ξιφίζω, manu in altum sublata salto. Hesych. Suidæ et Eustathio est, manibus protensis gladii figuram facio.

Ξιφισμὸς, ὁ, et ξίφισμα, τὸ, saltatio ejusmodi. Athen. lib. 14. et Eustath. ex Pausan.

Ξιφιστὴς, οῦ, ὁ, balteus, cingulum ex quo ensis suspenditur.

Ξιφιστὺς, ύος, ἡ, dimicatio seu pugna quæ ensibus fit. Hesych.

Ξιφιστὴρ, ῆρος, ὁ, idem cum ξιφιστὴς, Plutarch. in Pomp. Exponitur et, vagina.

Ξίφαν, est canis nomen: apud Xenoph.

Composita.

Ἀποξιφίζω, desino ξιφίζειν, Eustath. ex Pausan. Hesych. idem esse dicit quod ξιφίζειν.

Διαξιφίζω, digladior, gladio decerto. Aristoph. in equit. Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας ἐν Μαραθῶνι, cum Medis digladiatus es.

Διαξιφισμὸς, digladiatio. Plut.

Ἐπιξιφίζω, protensis ensibus salto.

Παραξιφὶς, gladiolus, pugio. Hesych.

ΞΥ'ΛΟΝ, ου, τὸ, lignum. Iliad. θ'. ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο. Thuc. et Xenoph. ξύλα ναυπηγήσιμα. Plut. symp. 5. ξύλον παρέχει τὰ πλωϊμώτατα. Aliquando ξύλα dicuntur ea quorum materia est lignea. Aristoph. in Nub. ἐπὶ ξύλου καθεύδει. Plut. de deo Socr. τοὺς πόδας ἐν τῷ ξύλῳ δεδεμένοι. Sic et apud Poll. ἡ τράπεζα vocatur ξύλον. ¶ Est et fruticis nomen: de quo vide Poll. lib. 7. cap. 12. et Plin. l. 19. c. 1. ☞ Derivari à ξύω cum Etymologo tradit Eustath. quoniam materies est πρὸς ξύσιν aptissima.

Ξυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lignosus. Theophr. de caus. pl. l. 1. Item surculosus, surculaceus, apud eundem.

Ξύλινος, ligneus. Xen. Hell. 2. Plutarch. de frat. am. Luc. in Demon.

Ξυλικὸς, οῦ, ὁ, ligneus, è ligno fabrefactus.

Ξυλίτης, ου, ὁ, piscis quidam. Hesych.

Ξυλόω, ῶ, in lignum verto, seu muto. Paralip. lib. 2. cap. 2. οἶκον ἐξύλωσε ξύλοις κεδρίνοις, expon. domum texit tabulis cedrinis; quidam expon. contignavit.

Ξυλοῦσθαι, in lignum mutari. Theophrast. de histor. plant. ξυλοῦται γὰρ σκληρυνόμενα. Item ξυλοῦμαι, materiatura mihi imponitur. Hierem. cap. 2.

Ξύλωσις, materiatio, seu materiatura. Exponitur et, contignatio, Thucyd. lib. 2.

Ξυλεύομαι, lignor, materior, ligna peto seu conveho. Hesych.

Ξυλεὺς, έως, ὁ, lignator: qui lignatum it, seu ligna colligit, calo. Pausan.

Ξυλεία, ἡ, lignatio, lignorum collectio. Suid. Dicitur etiam ipsa ligna, vel ligna quæ collecta sunt ab iis qui lignatum iverunt. Plut. ad Colot. Herodian. l. 7.

Ξυλίζομαι, idem quod ξυλεύομαι. Plut. in Artox. ἐκ τοῦ παραδείσου ξυλίζεσθαι. Metaphoricè, apud Alciphr. ὀλίγα ξυλισάμενοι κομμάτια, veluti assulas legentes.

Ξυλισμὸς, lignatio.

Ξυλάριον, et ξυλήφιον, ου, τὸ, parvum lignum. Polyb. et Diosc. l. 1. c. 90.

Composita.

Ἄξυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non lignosus, lignis carens. Herodot. Strabo l. 12. Item lignis plenus, ex quo nemo ligna petiit. Il. λ'.

Ἀξυλία, lignorum inopia. Suid.

Ἀξύλευτος ὕλη, in quam nemo lignatum ivit, è qua nemo ligna collegit aut colligit.

Ἀξύλιστος, unde nemo ligna petiit: idem quod ἄξυλος.

Ἀποξυλίζω, lignum seu quod est ligneum detraho, ligno spolio.

Αὐτόξυλος, ex ipso ligno adhuc rudi confectus. Exponitur et, qui est è vernaculo ligno: in Epigr.

Βαθύξυλος, profundus lignis, opacus. Aristot. [Eurip. Bacch. 1135. Κεῖται δὲ χωρὶς σῶμα, τὸ μὲν ὑπὸ στυφλοῖς Πέτραις, τὸ δ' ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φοβῇ, Οὐ ῥᾴδιον ζήτημα. Joseph. Ant. lib. 15. cap. 11. §. 5.]

Ἐκξυλόω, ex alia materia in lignum verto, ex tenero et molli lignosum reddo.

Ἐκξυλοῦμαι, lignum fio, in lignum mutor. Theophrast. de historia plantar.

Ἐριόξυλον, ου, τὸ, lana seu lanugo xyli, i. gossypii fruticis: lignea lana. Utitur Ulpian. in lege, Si cui lana legetur. ff. de legatis 3. &c.

Εὐξυλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est probæ materiæ.

Μονόξυλος, ex unico ligno confectus. Plato de leg. lib. 12.

Ὑπόξυλος, subtus ligneus: vel qui intus quidem ligneus est, foris autem alia materia inductus. Xen. in Œcon.

(Χρυσόξυλον. Theoc. Id. 2. 88.)

ΞΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, communis: idem quod κοινός. Iliad. π'. ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι. Et apud tragicos, ξυνὸν δόρυ, communis seu socia hasta. Iliad. σ'. ξυνὸς ἐνυάλιος, communis Mars, i. anceps et ἀλλοπρόσαλλος. (ξυνοῦ δορός. Soph. Aj. 181. ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν. i. e. κοινωφελῆ. Æsch. S. c. Th. 76.)

Ξυνῇ, communiter, apud Apollon. Arg. lib. 3. (Æsch. Suppl. 372.)

Ξυνήϊος, idem quod ξυνὸς, communis. Iliad. ά. Οὐδέ τι πω ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά.

Ξυνίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem apud Nonn. Apud Hesiod. in Theog. † 595.† κακῶν ξυνήονας ἔργων, exp. participes malorum operum. [Pind. Pyth. Γ. 83. αὐτοφύτων Ἑλκέων ξυνάονας. Schol. αὐτοφύτων ἑλκῶν κοινωνοὶ, &c.]

Ξυνόω, ῶ, conjungo, consocio. Frequenter apud Nonn. ut, τόδε πάντες ἐνὶ ξυνώσατε μύθῳ, hoc omnes uno ore dixistis. Et, Υἱέϊ καὶ γενετῆρι μίαν ξυνώσατε τιμὴν, communi filium et patrem honore sociate. Rursum, Εἰ δέ με πιστοτάτης φιλίης ξυνώσατε θεσμῷ, si me communi omnes et fido amore prosequuti estis. Item communico, apud eundem, μίαν ἀμφοτέροις ξυνώσατε φωνήν.

Ξυνίζω, pro ξενίζω, hospitium communico.

Ἐπίξυνος, (*comp.*) communis, promiscuus, idem quod ἐπίκοινος.

Ἐπιξυνόω, idem quod ξυνόω, apud Apoll. Rhod. l. 3. [1160. 4. 436.]

O.

O NOTA literæ apud Græcos, quæ ὂ μικρὸν dicitur: ex qua geminata fit τὸ ω, ut ex hac ejus figura veteri apparet ꝏ. Veteres eam vocarunt etiam οὖ, ut τὸ ε nominarunt εἶ, metri causa: ut in argumento τοῦ ο Iliadis, Οὖ, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ. ¶ Dorice vertitur in ε: dicunt enim Ἀπέλλων pro Ἀπόλλων. Æolicè in υ: ut qui ὄνυμα et ὀνυμαίνω dicant pro ὄνομα et ὀνομαίνω. ¶ Est et numeralis nota, de qua vide in Append. ¶ In multis redundat ο: ut, ὀκέλλω, ὀσταφίς.

(Ὀ ὀ. ὀ. Æsch. Suppl. 832.)

Ὁ cum sola aspirationis nota, articulus est præpositivus. nominativi casus, gen. masc. num. sing. cujus fœnim. ἡ, neut. τό. Ut, ὁ δεσπότης, ἡ δέσποινα, τὸ ξύλον. Cæteros casus pete ex grammat. † Postponitur ab Hesiod. Th. 921. ἤματι τῷ, illo die. Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 73. c. ἄλλου του ἕνεκα, ob aliud quid.† At ὃ, cum aspero et gravi, vide in Ὅς. Interdum sic usurpatur, ut certus, et notus, aut cujus antea facta mentio, intelligatur, vel κατ' ἐξοχὴν denotetur. Ut, ἦλθεν ὁ ποιητὴς, venit poëta, nimirum certus et notus, cujus antea facta mentio: aut etiam insignis et eximius præ cæteris quem omnes sic nuncupant. Sic et cum propriis nominibus. Ut, ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος, sicut dixit Homerus. Sic quum Aristoteles in genere de quolibet agit bono, ἀγαθὸν vocat: at quum unicum suum ac summum bonum intelligi vult, dicit, τὸ ἀγαθόν. ¶ Interdum ὁ ornatus tantùm gratia ponitur. Ut apud Aristot. rhet. 2. Ἀντιφῶν ὁ ποιητής. ¶ Interdum ὁ idem valet quod ὁ παῖς, seu ὁ υἱός. Ut, Κῦρος ὁ Καμβύσου. et, Δαρεῖος ὁ Ἀρταξέρξου. Interdum tamen omittitur ὁ. Ut Thuc. lib. 1. Στρομβιχίδης Διοτίμου. ¶ Ὁ, præfixum adverbio, dat illi nominis adjectivi significationem. Ut, ὁ πάλαι, pro παλαιὸς, priscus. Sic, ὁ ἄνω, supernus; ὁ κάτω, infernus. Sic, ὁ πάνυ, insignis. ¶ Ὁ cum participio, resolvitur in articulum postpositivum, cum præsenti aut præterito imperfecto. Ut, ὁ λεγόμενος, i. ὃς λέγεται, vel, ὃς ἐλέγετο, qui dicitur, vel, qui dicebatur. ¶ Jungitur et variis particulis. Cum μὲν et δὲ divisionibus adhibetur. Dicitur enim, ὁ μὲν, &c. ὁ δὲ, &c. † Xen. Pæd. 1. 4. 15.† i. hic quidem, ille verò; vel, unus quidem, alter verò. Refertur autem ὁ μὲν ad propinquius, ὁ δὲ ad remotius. † ὁ δὲ in numerando usurpatur. Sic apud Hesiod. Th. 322. pro *alter* et *tertius* ponitur, et excipit εἷς μέν.† Cum γε, interdum vacante γε. Ut, ὅγε, et τόγε, pro ὁ, et τό. Interdum ὅγε, ἥγε, τόγε, hic, hæc, hoc. Cum δέ. Ut, ὅδε, ἥδε, τόδε, hic, hæc, hoc. de quo vide sua serie. ¶ Ὁ apud poëtas interdum ponitur pro αὐτὸς, vel ἐκεῖνος, vel οὗτος, idque in omni genere, casu, et numero. (Ὁ V. pro οὗτος, vel αὐτός. Æschyl. S. c. Th. 478. 515. Ag. 7. τὸν μὲν, τὸν δέ. 454. τὰ μὲν, τὰ δέ. 561. Soph. Œdip. Tyr. 309. 1075. 1441.) ¶ Ὁ, interdum pro artic. postp. ὃς, Ionicè qui. Τοῦ pro οὗ, cujus, &c. ¶ Item sequente præpositione cum suo casu nonnunquam vim nominis habet. Ut, οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, Socrates. οἱ ἐν τέλει, proceres. οἱ περὶ αὐτὸν, familiares ejus. ὁ πρὸς αἵματος, consanguineus. ¶ Τὸ in neutro genere interdum infinitivo junctum pro nomine substantivo ponitur. Ut, τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν. Apud Grammaticos τεχνικῶς ponitur. Ut, τὸ ἀρετὴ opponitur τῷ κακία. Sic, Τὸ, χρῶμαι οἷς ἔχω, Ἀττικόν ἐστι, Oratio hæc, χρῶμαι οἷς ἔχω, Attica est. Interdum exp. quapropter. Ut, Il. γ'. Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. ¶ Τοῦ, et poëticè τέο, (genit.) tam masc. quàm neutr. gen. ponitur interdum pro τίνος, cujus? Του (sine accentu) pro τινὸς, alicujus. † Xen. Pæd. l. 5. p. 133. c.† Doricè pro his τεῦ, et τευ, dicitur. ¶ Τῷ vel poëticè τέῳ, interdum pro τούτῳ ponitur, subintellecto substantivo τρόπῳ, vel τόπῳ, vel χρόνῳ, vel tali aliquo. Item pro τίνι; cui? At τῳ (sine accentu) pro τινὶ, alicui. † Xen. Pæd. 2. 61. e.† Item adverbial. sequente infinitivo, pro, quia, quoniam. Interdum pro igitur, quare. † τῷ. Aristoph. Nub. 1350.† ¶ Τῇ interdum adverbial. exp. hic hàc, huc: aut illic, illàc. (τῇ κατείργασται πέδον, quâ, &c. Æsch. Ag. 535.) ¶ At, τῇ μὲν, τῇ δὲ, partim quidem, partim verò; vel, cùm, tum. ¶ Τῇ, καὶ τῇ, hàc, illac, apud Hesiodum. † Asp. 210.† ¶ Interdum τῇ significat, eo modo, ea ratione. Item ea parte, eo loco, ibi; vel etiam, ubi. ¶ In plur. pro αἱ fœm. gen. dicitur apud poëtas ταί. Ut, ταὶ τρισσαὶ in Epigr. pro αἱ τρισσαί. (pro οἱ dicitur τοί. Æsch. Pers. 424.)

ὈΑ'. περσικὸν θρήνημα. V. Æschyl. Pers. 116. [122. Vide Not. Cl. Stanl. pag. 760. ver. 570. 574. Schol. ad 563. τὸ δὲ ἠὲ, καὶ τὸ ὀὰ, ἀντὶ τοῦ φεῦ.]

ὈΑΡ, αρος, ἡ, uxor, conjunx. (☞ Quasi ὁμόαρ. παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ. Etymol.) Iliad. ι. Ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. Hesychio ὄαρες sunt οἱ γάμοι, nuptiæ: quòd socient et copulent conjuges. Apud eundem et Etymolog. pro ὄαρες dici etiam ὄαροι, annotatur: quod exp. etiam, lusus venerei. Item confabulationes, † Hes. Th. 205.† colloquia, concilia. (conjugium in lecto.) Sic Epigram. l. 4. Τερπομέναν νυχίοις ἠϊθέων ὀάροις. Pro ὄαρες contractè ὦρες dicitur. Il. ε. ἄλλοισι κελεύεις Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσι. Vide et Ἄορ.

Ὀαρίζω, confabulor, colloquor. Il. ζ'. Στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἣ ὀάριζε γυναικί. Il. χ'. Παρθένος, ἠΐθεός τ', ὀαρίζετον ἀλλήλοισι.

Ὀαρισμὸς, οῦ, ὁ, confabulatio, colloquium. Hesiod. in dieb.

Ὀάρισμα, idem. Oppian.

Ὀαριστὴς, οῦ, ὁ, confabulator. Od. τ'.

Ὀαριστὺς, ύος, ἡ, idem cum ὀαρισμὸς, confabulatio, colloquium; et peculiariter, quale est maris cum fœmina secretius. Il. ξ'. et Il. ρ'.

Συνάορος, (*comp.*) comes: propriè tamen de uxore dicitur et marito. Hesych. et Eustath.

Συναορέω, ῶ, comitor, sum comes. Pind. γλυκεῖά οἱ συναορεῖ ἐλπίς.

ὈΒΕΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, veru. Il. ά. et alibi apud Hom. — καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. Herodot. ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους. Pro eo Bœoticè dicitur ὀδελὸς, apud Aristoph. in Acharn. Exponitur etiam, subula. ☞ Et sic dici putatur quòd simile sit βέλει. Sic appellata fuit etiam nota quædam, veluti virgula recta, certis scriptorum locis apponi solita; vel quòd obeli, i. veru formam haberet; vel quòd tanquam veru superflua jugularet et confoderet; teste Hieronymo.

Ὀβελίας ἄρτος, panis veru assatus: vel qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν.

Ὀβελίσκος, ου, ὁ, veruculum. Xenoph. βουπόρῳ ὀβελίσκῳ. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. §. 8. Aristoph. Acharn. 1006. Φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.] ¶ Ὀβελίσκοι à figura dicti fuerunt lapides pyramidum forma, sed minores: quod nomen et Latini retinuerunt: vide Plin. l. 36. cap. 8. Item, ὀβελίσκος, lamina ensis. Poll.

Ὀβελίζω, expungo, obelo noto: utitur Cicero ep. famil. 9.

Ὀβελισμὸς, οῦ, ὁ, obeli appositio; notatio quæ fit apposito obelo.

Ὀβελαία ῥαφὴ, apud medicos sutura tertia cranii, rectà per verticem instar veru aut sagittæ porrecta.

Composita.

Ἀκροβελία, ἡ, extremitas panis qui ὀβελίας dicitur. Eust.

Ἀμφώβολα, τὰ, vaticinia ex inspectione viscerum. Eust. ex Soph. [Eurip. Androm. 1133, Οἰστοὶ, μεσάγκυλ' ἐκλυτοί τ' ἀμφώβολοι, &c. solutaque missilia.]

Πεμπώβολον, τὸ, veru quinque cuspides habens, veru quinquefidum. Ab Æolibus profectam esse vocem, qui πέμπε pro πέντε dicunt, tradit Eust. Il. ά. et Od. γ'.

ὈΒΟΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, obolus, assarium, nummulus, nummus minutus. Ὀβολὸς (ἀργυροῦς,) sexta pars drachmæ. (ut drachma argentea octava pars unciæ.) Ὀβολὸς (χαλκοῦς,) æreus, æreolus, στίλη, λεπτόν, minutum nummisma. Sic Chrysost. λεπτὰ δύο, apud Marcum, cap. 12. exp. ὀβολοὺς δύο. Vide Eras. in proverb. Obolo dignus. (Aristoph. R. 140. 178.) ☞ Ab ὀβελὸς derivatum putatur, quod ὀβελοῦ figuram haberet, ita tamen ut non in acutum desineret. De hujus nominis derivatione lege et Plut. in Lysandro.

Ὀβολιαῖαι τροφαλίδες, apud Aristot. hist. anim. l. 4. obolares caseoli.

Ὀβολιμαῖος, q. d. obolaris. ut, ὀβολιμαῖον κέρδος, in epistola Theanûs. et, ὀβολιμαῖος τόκος, apud Eust.

Ὀβολιστικὴ, (sc. τέχνη,) ars fœneratoria. Aristot. pol. l. 1.

Composita.

Διώβολον, duo oboli, quos populus ad concionem veniens accipiebat. Solebant et ori defunctorum duos obolos imponere.

Διωβόλιον, ου, τὸ, idem. Aristot. polit. 2. c. 5. τὸ πρῶτον μὲν ἱκανὸν διωβόλια μόνον.

Ἐπωβελία, pro ἐπωβολία, dicitur inde, quòd in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur: cum seni essent oboli in drachma. Suidæ est sexta pars æstimationis litis. Eust. verò scribit, antiquis ἐπωβελίαν fuisse τὸ ἐπιδέκατον.

Ἡμιωβόλιον, ου, τὸ, semiobolus, dimidiata oboli pars, Suid. Apud Aristot. rhet. l. 1. τὰ ἡμιωβόλια sunt vascula minimi pretii.

Ἡμιωβολιαῖος, ου, ὁ, semiobolum æquans pretio vel pondere, ideoque vilis et exiguus. Xenoph.

Decomp. Ἀνημιωβόλιον, idem quod ἡμιωβόλιον. Suid.

Ἀνημιωβολιαῖος, semiobolaris. Aristoph. in Ran.

Ἰσώβολος, æqualis ponderis. Hesych.

Πεντώβολος, quinque obolorum. Πεντώβολον, quinque oboli. Aristoph. [Equit. 795.]

Τετρώβολος, quatuor obolis valens, quadrobolaris: per jocum de homine nihili dicitur. Τετρώβολον, ου, τὸ, nummus quatuor obolos valens, effigiem Jovis impressam habens, à postica autem parte duas noctuas, ut tradit Poll. l. 9. Τετρωβόλου βίος, militis stipendium, (diurnum nempe,) victus quatuor obolorum. Eustath. ex Pausan.

Τετρωβολιαῖος, idem quod τετρώβολος. Suid.

Τετρωβολίζω, quatuor obolos mereo. militem tironem ago. Poll. et Eustath.

Τριώβολον, tres oboli. Scribitur et τριόβολον. Thucyd. et Diosc. l. 5. cap. 107.

Τριωβολαῖος, et τριωβολιμαῖος, triobolaris, tres obolos pondere vel pretio æquans; et per consequens, vilis ac nullius pretii. Suid. et Eustath.

Ὑπώβολος, adject. dicitur res quæ in usuras sextantes oppignerata est.

Ὑπόβολος, est simpliciter, quæ oppignerata est.

ὈΒΡΥΖΟΝ χρυσίον, aurum obryzum, i. purum ex crebra coctione. ☞ Quasi ἀβρύζον, hoc est, sincerum, delicatum, ἁβρόν. Hieronymus dictum putat quasi Ophirisum, quod ex Ophir insula præstantissimum aurum soleret advehi.

(Ὄγκα, Minervæ nomen. V. Æschyl. S. c. Th. 170. Hinc quoque una ex 7 Portis Thebarum nomen sortita est. Ib. p. 94.)

ὈΓΚΑ'ΟΜΑΙ, rudo: asini propriam, βρωμῶ. Hesych.

Ὀγκηθμὸς, q. d. ruditus.

Ὀγκηστὴς, οῦ, ὁ, in Epigr. dicitur asinus, quasi ruditor.

Comp. Προσογκάομαι, ruditu aliquid significo. Luc.

ὌΓΚΟΣ, ου, ὁ, tumor, ἄρσις, ἔπαρσις. Eust. et Hesych. Ut, ὄγκος τῆς πομφόλυγος, tumor bullæ. ¶ Item moles,

massa. Aristot. eth. l. 10. cap. 7. εἰ γὰρ τῷ ὄγκῳ μικρόν ἐστι, δυνάμει καὶ τιμιότητι πολὺ μᾶλλον ὑπερέχει πάντων. † Xen. Pæd. l. 6. p. 162. a.† ¶ Item eminentia seu prominentia. Iliad. δ'. Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι. Item amplitudo, μέγεθος. Aristot. de mundo, et in Geopon. ¶ Item gravitas, pondus. Soph. in Electra. Plutarch. in Lyc. et de orac. Pyth. (Eurip. Phœniss. 671.) ¶ Item metaphoricè, tumor, i. fastus seu animus elatus et inflatus. Plut. in Coriolano, μεστὸς ὢν ὄγκου, καὶ μέγας γεγονὼς τῷ φρονήματι. Et, βασιλικὸς ὄγκος, apud Suid. Aliquando in bonam partem exponi potest, gravitas, amplitudo, majestas: ut apud Athen. lib. 1. φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοισιν εὖ δόξης τιν' ὄγκον. Dicitur et de gravitate orationis, apud Aristot. Rhet. 3. et apud Plut.

Ὀγκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumidus, inflatus, magna mole assurgens. Xen.

Ὀγκηρὸς, οῦ, ὁ, tumidus, magnæ molis. Aristot. eth. 4. οὐ γὰρ κέρδους ἕνεκα δοκοῦσι λέγειν, ἀλλὰ φεύγοντες τὸ ὀγκηρόν. Exponitur et, fastuosus, apud Xen. Hell. 3.

Ὀγκόω, tumidum reddo; tumefacio, amplifico. Item metaph. effero, inflo. Aristoph. in Vesp. οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα, neque animum arroganter inflavisse.

Ὀγκόομαι, tumidus reddor, tumesco. Item metaph. inflor. Aristoph. in Ran. Et Xen. apomn. l. 1. ὀγκωμένῳ ἐπὶ γένει.

Ὄγκωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor vel amplificatio.

Ὀγκωτὸς, οῦ, ὁ, tumefactus, elatus, magna mole assurgens. ut, ὀγκωτοῦ τάφου, in tumulum congesti sepulchri.

Ὀγκύλλομαι, efferor, turgeo, et magnam molem præ me fero. Aristoph. in Pace. Item jactito me, superbio, alta et magna sapio. Athen. l. 7. et Erot. in lex. Hippocr.

Ὀγκύλος, tumidus, inflatus, superbus.

Ὄγκη, ης, ἡ, hamus seu uncus. Hesych.

Ὄγκινος, ου, ὁ, uncus, uncinus, hamus. Schol. Aristoph. et Poll. l. 6.

Ὀγκίαι, acervi, tumuli. Hesych.

Ὄγκιον, sive ὀγκίον, aut ὄγκαιον, vas in quo aliqua reponuntur. Od. β'.

Composita.

Διογκόω, tumefacio, inflo, majus et grandius facio.

Διόγκωσις, εως, ἡ, tumefactio. Gal.

Δύσογκος, malè seu valde gravis et onerosus.

Ἐξογκόω, tumidum reddo, in magnam molem eveho. unde pass. apud Herodot. ἐξόγκωταί μοι ἡ νηδὺς, onustus factus est mihi venter. Item metaph. inflor, turgesco, evehor. Ut apud Basil. καὶ τοὐναντίον ἐκ ταπεινότητος εἰς ὕψος αἴσιον ἐξογκούμενοι.

[Ἐξόγκωμα. Eurip. Herc. Fur. 1332. λαΐνοισί τ' ἐξογκώμασι, Τίμιον ἀνάξει πᾶσ' Ἀθηναίων πόλις.]

Ἐπόγκιαι, sarcinæ et onera navis. Hesych.

Εὔογκος, amplæ molis vel compactæ: vel justæ molis. Aristot. meteor. 4. Apud eundem rhet. 3. εὔογκα dicuntur quæ admittunt et requirunt ornatum. A Suida exponitur etiam, portatu facilis, minimè gravis.

Προσογκὴς, in molem amplam distentus.

Ὑπέρογκος, supra modum tumidus et turgidus, nimia mole turgidus. Plut. de lib. educ. Item gravis et magnificus. Exponitur et, superbus, valde fastuosus.

Ὑπέρογκον, difficile. 2 Reg.

ὌΓΜΟΣ, ου, ὁ, sulcus, aratri scissione factus. Iliad. σ'. οἱ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους. Theocr. idyll. 10. Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τὸ πρὶν αγες. (ἰή. 29.) ¶ Item pro via, apud Nicand. in Ther. παλίσσυτον ὄγμον ἐλαύνων.

Ὀγμεύω, sulcum duco. Apud Soph. in Philoct. φορβῆς χρείᾳ στίβον ὀγμεύει τόνδε, pro, ἐφεξῆς πορεύεται, inquit schol. † ὀγμεύω τινὶ, ante aliquem progredi. Xen. Pæd. 2. 59. e. ubi malè legitur ἄγμενον. Vide Portum ad illum locum, et Suidas ὄγμευον.†

ὌΓΧΝΗ, sive ὄχνη, ης, ἡ, pirum sylvestre, quod et ἀχρὰς vocatur. (☞ A verbo ἄγχειν, i. strangulare; quoniam acerbitate sua propemodum strangulant ejusmodi pira sylvestria.) Dicitur etiam de piro hortensi seu sativo. Od. η. Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Hoc nomine appellatur et ipsa arbor pirus, apud eundem Homer. ibidem: Ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα, Ὄγχναι, καὶ ῥοιαί.

ὍΔΕ, ἥδε, τόδε, hic, hæc, hoc. Genit. τοῦδε, τῆσδε, τοῦδε. Il. ώ. Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστί. Dem. pro cor. τοῦτο δὴ δεῖ σκοπεῖν, οὐχ' ὡς ὅδε Φωκέας ἀπώλεσε καθ' ἑαυτόν. Apud Hom. Od. φ'. Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, Eust. poni ἐκ παραλλήλου ait. Usurpatur et de prima persona, pro ἐγὼ, apud Soph. in Ajace, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη. Sic, Εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ, διὰ τάχους θανεῖν. Extra compositionem ὁ δὲ præcedente ὁ μὲν, significat, hic quidem, ille verò, ut antea dictum fuit in Ὁ. Τόδε, apud Hom. huc. Μέχρι τοῦδε, huc usque, ad hoc usque tempus. ¶ Τῇδε, (dativus adverbialiter positus, aut etiam adverbium,) hoc modo, hac ratione, hac via: sic, ita. Plato de rep. l. 3. ἴσως οὖν τῇδε μᾶλλον εἴσῃ. Item hic, hoc in loco. item istic. Plat. (Ὅδε. Post οἷος abundat. ut ποίαισι τόλμαις ταῖσδε. Quâ audaciâ. Soph. Aj. 46. τῇδε. Æschyl. Pers. 521. ὅδ' ἐγών. 935. Eurip. Med. 690. τοῖσδ' Æsch. Ag. 508. Eurip. Phœniss. 891. 1290. Soph. Soph. Œdip. Tyr. 519. 839. 877. 1522. Æsch. Ch. 822.)

Ὧδε, (adverb.) hoc modo, hunc in modum, sic, ita. Hesiod. in Erg. Ὧδ' ἔρδειν, ἔργον δ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι. Il. ψ'. Ὧδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω. † Aristoph. Nub. 769.† Apud Xen. ὧδέ πως εἶπεν, in hanc sententiam locutus est. † Pæd. 1. 2. 3. et 13. 1. 4. 13. 1. 6. 12. et l. 2. p. 47. b.† Item adeò. Ponitur etiam pro hic, ut Matth. 28. et pro huc: ut apud Theocr. idyll. 15. (Æsch. Pers. 235. Ag. 10. Soph. Tr. 143. præcedente ὥσπερ. Œdip. Tyr. 284. 958. Aristoph. R. 98.)

Ὁδὶ, Attica terminatione, idem quod ὅδε· (Aristoph. R. 98.) et ἡδὶ, idem quod ἥδε· et τοδὶ, pro τόδε. Aristot. Themist.

Ὡδὶ, itidem pro ὧδε, ita, sic. Aristot. ethic. 5. (Aristoph. R. 1061.) † Nub. 693.†

ὉΔΟ'Σ, οῦ, ἡ, via, iter. Od. ι.——ἐγὼ δείξω ὁδόν. Il. π'. Ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντες. Xen. Pæd. 8. στίχοι εἱστήκεσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ. † ὁδὸς παμπόλλων ἡμερῶν. Pæd. 1. 1. 3 † Sic et apud Dem. Thuc. Plat. &c. Item, via et ratio, μέθοδος. Aristoph. in Nub. † 75.† ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ, μίαν εὗρον ἀτραπόν. Xen. Pæd. 1. τίνα δὲ ὁδὸν ἰὼν τοῦτο πράττων ἱκανὸς ἔσομαι; Sic et apud Isocr. Dem. Plutarch. Item (Hebræor. more) vitæ institutum. Item secta, αἵρεσις. Act. Apost. 19. Item auxilium viæ. Il. ι. Ἔρχεο· πάρ τοι ὁδὸς, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης. ¶ Item insidiæ, quæ juxta viam struuntur. Il. ά. Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι. Demosth. in Aristocr. ἐν ὁδῷ καθελὼν, id est, ἐν λόχῳ. (Eurip. Med. 377. 767. id. Phœniss. 873. Pro Occasio. Soph. El. 1301. Adventus. ib. 1275. Œdip. Tyr. 319. 1492. Aristoph. R. 113. 925. Æsch. Pr. 338. 705. Ag. 1163.) ☞ Eustathius derivat ab ἕω, significante πορεύομαι.

Ὅδιος, ου, ὁ, faustus, auspicatus ad iter. Hesych. Est et Mercurii epitheton, quòd in viis statueretur ad semitas monstrandas; qui et εἰνόδιος propterea est cognominatus, apud Theocr. idyll. 26. (Ὅδιον κράτος. V. Æschyl. Ag. 104. ὀρνίθων ὁδίων. 165.)

Ὅδισμα, idem quod ὁδός. Æschyl. [Pers. 71. πολύγομφον ὅδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. Schol. ὅδισμα καὶ βάδισμα, &c.]

Ὁδίτης, ου, ὁ, viator. Od. η. et ρ'.

Ὁδεύω, f. εύσω, iter facio, proficiscor, eo. Mosch. idyll. 7. Ἀλφειὸς μετὰ Πῖσαν, ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ. Herodian. lib. 7. νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ὁδεύοντας ἐξ ἀνατολῶν εἰς Παίονας. Apud Nonn. γαῖαν ὁδεύειν, per terram iter facere.

Ὅδευμα, iter, profectio, ὁδεία. Strabo.

Ὁδεύσιμος, meabilis, pervius, per quem iter fit. Max. Tyr.

Ὁδευτὴς, οῦ, ὁ, viator.

Ὁδεία, ἡ, profectio. iter.

Ὁδόω, duco, præeo. Æschyl. (Pr. 497. 812.) Metaphoricè apud Eurip. in Ione,——ὅδωσον Δυσθανάτων κρατήρων πληρώματα, effice ut perficiat crateribus Creüsa id quod cupit.

Ὁδοῦμαι, via mihi ostenditur. Herodot.

Ὁδάω, sive ὁδέω, viatico instruo. Item vendo, venundo. Eurip. in Cyclope, v. 97. εἴ τέ τις θέλει βορὰν ὀδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις. Ibidem: Ὄδησον ἡμῖν σῖτον, οὗ σπανίζομεν.

Ὁδαῖος, seu ὁδέος, vendibilis, qui emi potest. Item, ad iter conficiendum idoneus. Hesych.

Ὁδωτὸς, viam habens, facilis, expeditus. Soph. [Œd. Col. 508. Ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. Vide Schol.]

Composita.

Ἄμφοδος, ἡ, bivium, circuitus. Xen. in anabas.

Ἄμφοδον, τὸ, via urbis, vicus, platea. Hesych. et Suid.

Ἀμφόδιον, τὸ, parvus vicus, parva platea. Luc.

Decomp. Ἀνταμφοδεύω, de duobus dicitur, quum obviam sibi euntes aberrant.

Διαμφοδῆσαι, deviare: seu in biviis ab invicem divelli. Eust.

Μεγαλάμφοδος, amplos circuitus habens: apud eundem.

Περιάμφοδος, qui circum plateam est: vel in circuitu situs.

Ἄνοδος, ἡ, via sursum ferens, ascensus. Herodian. lib. 3. Xenoph. anab. 2. ¶ Item, adjectivè, ὁ καὶ ἡ, invius, per quem via non patet. Xenoph. et Eurip.

Ἀνοδία, ἡ, iter impervium. Plut. de garrul. Philo de vita M. l. 1.

Ἀνόδευτος, invius, ἀδιόδευτος. Strabo.

Decomp. Δυσάνοδος, ὁ καὶ ἡ, ascensu difficilis: vel simpliciter, ad quem accedi vix potest.

Ἐπάνοδος, reditus. Plut. de deo Socr. Herodian. lib. 8. Est etiam figura dictionis apud Rhetores; de qua vide Jul. Rufin. Item iteratio, repetitio brevis capitum et summæ eorum quæ dicta sunt: seu peroratio. Plat. in Phædro.

Αὐτόδιον, Hesych. exp. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐληλυθότα, ex ipso itinere appulsum, i. statim, extemplo.

Ἄφοδος, ἡ, discessus, digressus. Xen. Hell. 6. Item reditus: apud eundem de arte equ. et in Lacedæm. polit. Peculiariter significat secessionem ad exonerandam alvum, teste Hesych. Inde pro latrina etiam accipitur, apud Luc. et Athen. lib. 10. Et pro stercore, et quolibet excremento, apud Diosc. l. 2.

Ἀφόδιον, τὸ, excrementum, stercus. Pro quo Nicander in Ther. et Alexiph. dixit ἀφόρδιον, ρ inserto, metri causâ.

Ἀφοδεύω, excerno, alvum exonero.

Ἀφόδευμα, τὸ, excrementum, stercus.

Ἀφοδευτήριον, latrina.

Decomp. Προσαφοδεύω, proluviem alvi projicio apud.

Δίοδος, ου, ἡ, via quæ per aliquem locum fert, transitus. (Æsch. Pr. 1049.) Thuc. lib. 1. Æschin. in Ctesiph. Herodian. l. 3.

Διοδεύω, iter facio per, permeo. Synes. ep. 67. διοδεύσας τὴν ὕποπτον ὡς ἀνύποπτον, peragrans suspectam regionem.

Διοδεύσιμος, ὁ καὶ ἡ, pervius, permeabilis.

Διοδευτὸς, pervius.

Decomp. Ἀδιόδευτος, impervius.

Εὐδίοδος, transitu facilis.

Δύσοδος, ὁ καὶ ἡ, per quem difficulter iter fieri potest: vel, invius, avius. Thuc. l. 1. ¶ Item substantivè, via difficilis. Hesych. et Suid.

Δυσοδία, iter impervium: itineris, viæ, difficultas et molestia. Philo de vita M. l. 1.

Δυσοδέω, ægrè iter facio: seu malam et imperviam viam nactus sum.

Εἰνόδιος, ὁ, in via situs: vel, in via habitans. Il. π'. σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις. Est etiam epitheton Mercurii, qui in viis collocabatur, qui superiùs Ὅδιος erat: apud Theocr. idyll. 26. Et Dianæ, seu Hecates, quæ in triviis coli solebat: in Epigram. ‡ ἐνοδίαν θεόν. Soph. Antig. 1199. τὴν Ἑκάτην, ἢ τὴν περσεφόνην. Sch.‡ Pro eo in prosa dicitur Ἐνόδιος, ut apud Xen. in Cyneg. (Æsch. Pr. 486.) Ἐνόδια dicuntur etiam quæ in via occurrunt.

Εἴσοδος, ἡ, ingressus, introitus: vel, via quæ in locum aliquem fert. Odyss. κ'. et Plut. in Alex. † Xen. Pæd. 1. 3. 10. et 12.† (Æsch. Eum. 30.) ¶ Item reditus, tributum seu vectigal quod penditur. Polyb. de rep. Rom. et can. 15. concilii Ancyrani.

Εἰσόδιος, ὁ, ut, εἰσόδιος λόγος, quæ in introitu alicujus habetur oratio. Et, εἰσόδιον ἄνθος, flos qui spargitur ingredienti. apud Greg. Τὸ εἰσόδιον, honorarium, reditus, pensio honoraria. Hesych.

Εἰσοδιάζομαι, redeo, inferor: de pecuniæ seu proventus reditione et illatione dictum, Regum l. 4. c. 12. Paralip. 2. c. 15.

Decomp. Ἀνείσοδος, inaccessus, ad quem non patet ingressus. Plut.

Ἐπείσοδος, ἡ, ingressio, aggressio.

Ἐπεισόδιος, ὁ καὶ ἡ, superinductus, qui supervenit, adventitius. Ut, ἐπεισόδιον ἄνθος, in Epigr. Et, ἐπεισόδιος ἐπιθυμία, apud Plutarch. de deo Socr.

Ἐπεισόδιον, τὸ, pars fabulæ quasi adventitia. Aristot. de arte poët. Ponitur et pro omni acroamate adventitio jucundóque, apud Plut. symp. 2. et in vita Hom.

Ἐπεισοδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui constat ex crebris ἐπεισοδίοις. Aristot. de arte poët. et metaph. 11.

Ἐπεισοδιόω, tanquam ἐπεισόδιον interjicio aut intersero. Aristotel. rhet. 3. ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις.

Ἀντεπείσοδος, ἡ, mutuus seu alternus ingressus. Plut. de placit. philos. Ingressus oppositus alteri exadversum.

Παρεισοδεύω, obiter seu præter alia ingredior. vel simpliciter, ingredior et incedo.

Ἔξοδος, ἡ, via qua alicunde exitur, Thuc. l. 1. Herodian. l. 7. Item exitus, ipsa exeundi actio, egressio. Soph. in Ajace. (Tr. 51. 541. Eurip. Phœniss. 714. 837.) Plato de leg. Quum de exercitu dicitur, exp. expeditio. Thuc. l. 2. Herodian. lib. 6. et 5. † Xen. Pæd. 1. 5. 14. et l. 3. p. 78. c.† Item excursio, eruptio. Thuc. l. 3. Xenoph. Hell. 1. Item profectio ex aliquo loco, Herodian. l. 2. In fabula sic dicitur pars tragœdiæ, postquam non est chori cantus: ut definit. Aristot. de arte Poët. Item cantilena quæ in exitu seu egressu alicujus cantatur, Aristoph. in Vesp. Dicitur et de exortu Solis: in Psalm. David. Item exitus, i. finis, Thuc. l. 3. Et specialiter de fine vitæ apud Gregor. in s. baptism.

Ἐξόδιος, ὁ, ut, ἐξόδιοι νόμοι, modi qui in exitum alicujus canuntur, Suid. ex Cratino. Et, ἐξόδια ῥήματα, ultima morientis verba. apud Greg.

Ἐξόδιον, τὸ, carmen quod in exitu fabulæ canitur. Poll. lib. 4. Item exitus et finis. Plutarch. in Philopœm. et in Alex. Deut. 16. Sic appellatur festum quoddam celebratum in memoriam exitus ex Ægypto.

Ἐξοδία, ἡ, idem quod ἔξοδος, exitus, egressio. Deut. 16. 2 Reg. 11. Item expeditio, eruptio. Suid. ex Polyb. [Herodot. Hist. lib. 6. cap. 56. προβάτοισι δὲ χρᾶσθαι ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι, ὁκόσοισι ἂν ἐθέλωσι.]

Ἐξοδικὸς, ad exitum pertinens: ut, ἐξοδικὰ μέλη, scholiast. Aristoph.

Ἐξοδικῶς, obiter, Laërt. ut fit in enumeratione perorationis oratoriæ.

Ἐξοδιάζω, expendo, impendo. Reg. l. 4. c. 12. ἐξοδίασαν αὐτὸ τοῖς τέκτοσι τῶν ξύλων καὶ τοῖς οἰκοδόμοις.

Ἐξοδίασις, εως, ἡ, ipsa actio expendendi seu impendendi. Hist. Eccl. 22.

Ἐξοδεύω, iter facio ex aliquo loco, exeo, procedo, produco me. Polyb. lib. 5. ὁ τῶν Ἀχαιῶν ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρίαν, copiis adductis ad Molycriam. Item, excedo ex hac vita: concil. Nicæni canon. 13.

Ἐξοδεία, ἡ, exitus.

Ἐξοδάω, seu ἐξοδιάω, idem quod ἐξοδεύω. Hesych. Item vendo. Eurip. in Cyclop. μὴ τάδ' ἐξοδᾶν ξένοισι χρήματα.

Decomp. Ἀνέξοδος, unde exiri non potest. Item cui exitus non datur. Aristot. hist. an. lib. 9. c. 40. Plutarch. de def. orac. Ἀνέξοδος ἡμέρα, dies qua non exitur, seu expeditio non suscipitur, Plut. in probl. Rom.

Διέξοδος, ἡ, via qua ex aliquo loco per alium transitur. Thuc. lib. 3. Philo de vita M. l. 1. Et l. 3. διέξοδος ἡ περὶ τὸν βίον, exp. ingressio in vita: vel percursio et transactio vitæ. Significat etiam actionem percurrendi, et metaph. explicationem seu enarrationem, qua rem quampiam percurrimus, apud Galen. et Phil. de vita M. lib. 1. Διέξοδος τῶν πλανητῶν, cursus errantium stellarum. Aristot. de mundo.

Διεξοδικὸς, οῦ, ὁ, pervius, per quem transiri potest: unde τὸ διεξοδικὸν, sc. μέρος, pars corporis per quam excrementa transeunt et emittuntur, Aristot. de part. anim. Διεξοδικὸς λόγος, oratio qua aliquid percurritur et fusè explicatur; quod unum est ex propriis illis, quæ Rhetoricen et Dialecticen discernunt: Alex. Aphr. in 1. top. Sic, διεξοδικὴ ἱστορία, apud Plut. in Fab.

Διεξοδικῶς, pertransenndo, percurrendo. Alex. Aphrod. Exponitur etiam, vagè, plenè, fusè, apud Dionys. Areop.

Διεξοδεύω, exeo per, permeo, percurro: Eust.

Διεξοδευτὸς, exitum habens per.

Ἀδιέξοδος, per quem transiri nequit: vel unde exire non licet. Epigr.

Ἀδιεξόδευτος, unde exire non licet, viam non inveniens, inextricabilis. in Anth.

Δυσδιέξοδος, ægrè pervius: vel unde exire difficile est. Greg.

Ἐπέξοδος, exitus adversus aliquem, eruptio.

[Ἐπεξόδιον. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. §. 2. Πρωὶ δ' ἀναστὰς Ξενόφων ἐθύετο ἐπεξόδια, &c.]

Εὐέξοδος, unde exire facile est. (Æsch. Pers. 690.)

Προεξοδεύω, prior egredior.

Εὔοδος, ὁ καὶ ἡ, per quem facilè iter patet, pervius. Item iter expeditum habens: Athen. lib. 3. Et generaliter ac metaph. qui prospero successu utitur.

Εὐόδως, facilis via, expeditè, itinere prospero. Et general. prospero successu, prosperè. Expon. etiam, rectè apud Naz.

Εὐοδία, ἡ, facilis via: iter prosperum. Aristoph. in Ran. et Esdræ c. 8. Metaphoricè accipitur pro prospero rerum successu. Hesych.

Εὐοδέω, f. ήσω, prospero et expedito itinere progredior. Aristot. de gen. anim. l. 1. ῥεῖ ὅπου ἂν εὐοδήσῃ τοῦ σώματος, quà viam patefactam nactum sit. Dicitur et de radicibus, quæ facilem in terræ viscera descendendi viam nanciscuntur, apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 9.

Εὐοδόω, f. ώσω, prosperum et expeditum iter præbeo. Regum lib. 3. c. 12. εὐοδώσει σε ὁ Κύριος, diriget et promovebit iter tuum. Theophrast. de caus. pl. 5. c. 6. ἡ τροφὴ κωλυομένη, καὶ ἀποστεγομένη, τῷ πέριξ φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὐοδοῦν, fertur ad id quod meatum ei præbet.

Εὐοδοῦμαι, prosperam viam nanciscor, prosperum iter à Deo obtineo. Rom. c. 1. Et metaph. felici rerum successu utor. Herodot. εὐοδώθη τῷ Κλεομένει τὸ ἐς τὸν Δημάρητον πρῆγμα. 1 Cor. 16. θησαυρίζων ὅ, τι ἂν εὐοδῶται, exp. pro ratione prosperitatis quam à Deo obtinuerit.

Decomp. Κατευοδεῖ ὁδὸς ἡμῶν, prosperè succedit iter nostrum. Judicum c. 18.

Εὐρύοδος, idem quod εὐρυόδειος, latas vias habens, latè patens. Plut.

Εὐρυόδειος, ὁ, et ἡ, per quem latæ patent viæ: vel latè patens. Od. γ'. † In fœm. dicitur et εὐρυοδεία et Ion. εὐρυοδείη. Sic Hesiod. Theog. 119. et 498.†

Ἔφοδος, ἡ, via qua aliquò acceditur, aditus. Thuc. l. 1. Metaphoricè pro, via et ratio. Diosc. l. 6. c. 1. Item insinuatio. Hermog. de invent. l. 4. c. ult. Item accessus, adventus, plerunque infestus et hostilis. Thuc. l. 3. et 4. &c. Herodian. l. 1. Et simpliciter pro accessione et itione ad aliquem locum. Thuc. l. 1. et 5. Item metaph. narratio, expositio. Polyb. l. 4. Item apparatus, instrumentum.

Ἔφοδος, ὁ καὶ ἡ, ad quem via patet, qui adiri potest. Thucyd. lib. 6. Ἔφοδοι dicuntur etiam circuitores, seu vigiliarum recognitores. Polyb. † Xen. Pæd. p. 232. c.† (Ἐφόδοις μελανείμοσι. Æsch. Eum. 372.)

Ἐφόδιον, τὸ, quod ad iter conficiendum accipitur: sumptus, seu auxilium viæ. Xenoph. Hell. 1. Demosth. Olynth. 3. Et metaph. adminiculum, omne id cujus auxilio ad aliquid pervenimus. Plat. in symp. sept. sap. et alibi.

Ἐφοδιάζω, ad viam instruo, et viatico dono. Herodot. in Calliop. τούτους λυσάμενοι πάντας ἀποπέμπουσιν ἐφοδιάζοντες ἐς τὰς Ἀθήνας. Et metaph. instruo quasi viatico. Plat. de fort. Alex. σωφροσύνης, ἀνδραγαθίας, οἷς αὐτὸν ἐφωδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν. Sic et apud eundem in Coriol. Gregor. et Basil.

Ἐφοδιάζομαι, viatico donor, viaticum accipio. Basil. Item activè, viaticum exigo. Xen. Hell. 1.

Ἐφοδεύω, obeo, percurro, lustro. Xenoph. Pæd. 8. ἐφοδεύει γὰρ ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν, ἀεὶ στράτευμ' ἔχων. Polyb. γραφὴν λαμβάνουσι, πόστην καὶ πόσας ἐφοδεῦσαι δεῖ φυλακάς. (Æsch. Ch. 726.)

Ἐφοδεύομαι, idem. Xen. Hell. 2. δι' ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο κατὰ τείχη.

Ἐφοδεία, ἡ, lustratio quæ obeundo fit: munus obeundi vigilias, et excubias inspiciendi.

Decomp. Εὐέφοδος, ad quem facilè patet aditus: accessu facilis. † Xen. Pæd. 2. 58. c. de loco. [Polyb. Hist. lib. 1. συνιδόντες γὰρ ὡς εὐέφοδός ἐστιν ἡ Λιβύη, καὶ πᾶς ὁ κατὰ τὴν χώραν λαὸς εὐχείρωτος, &c.]

Προεφοδιάζω, viatico antè instruo. Philo de vita M. l. 1.

Ἡμιόδιος, qui dimidia ex parte pæest itineribus. Aristot. œcon. 2.

Κάθοδος, ἡ, descensus, seu migratio ex aliquo loco. Plut. in vitis decem oratorum. Item reditus: plerunque exulum. Thuc. l. 8. et 3. Xen. Hell. 1. Pro eo Ionicè dicitur κάτοδος, apud Herodot.

Μέθοδος, ἡ, via, compendium: seu ratio. Plat. de leg. l. 1. Gal. ad Glauc. Exponitur etiam, ratio commentandi et deprehendendi aliquid, apud Plat. de rep. lib. 4. Item ratio et via docendi ac discendi, apud Aristot. de part. an. lib. 1. Item artificiosa et compendiosa ratio tractandi de re aliqua: cujus tres species vide apud Gal. initio artis parvæ. Item tractatus aliquis ac liber. Aristot. polit. 6. et 4. Item fictio, ludificatio, illusio, in can. concil. Ancyrani.

Μεθοδικὸς, οῦ, ὁ, in quo methodus est, compendiosus, artificiosus. Item qui artificiosam viam et compendium sequitur. Et, μεθοδικὴ, sc. τέχνη, ratio loquendi, Quintil. l. 1. c. 15.

Μεθοδικῶς, artificiosa ratione et via: adhibendo methodon. Polyb.

Μεθοδίτης, ου, ὁ, artifex: vel doli fabricator. Hesych.

Μεθοδεύω, persequor. in Pand. ἀγωγὴ μεθοδεύουσα τὸ τίμημα, persequutoria pretii. Item machinor et architector. Chrysost. in c. 6. ep. Paul. ad Ephes.

Μεθοδεία, ἡ, occulta et fraudulenta circumventio. Ephes. c. 6. (Athan. V. S. Ant.)

Μεθόδιον, viaticum. Hesych.

Decomp. Ἀμέθοδος, vià et compendio carens.

Ἐμμέθοδος, idem quod μεθοδικός. Philo de mundo.

Ἐμμεθόδως, vià et ratione compendiarià, artificiosè. Alexand. in Top.

Εὐμέθοδος, idem quod μεθοδικός.

Εὐμεθόδως, idem quod μεθοδικῶς. Eust.

Μίξοδος, ἡ, et μιξοδία, seu μισγοδία, ἡ, mixtio viarum. Item locus inter Scyllam et Charybdin, apud Apoll. Arg. l. 4. ‡921.‡

Παλινοδία, ἡ, iter reciprocum. Suid.

Πάροδος, ἡ, via ad locum aliquem ducens, aditus. Xen. anab. 4. et Pæd. 6. Demosth. Philip. 3. Item ipsa actio adeundi, ingressus. Suid. Et metaph. apud Plut. de def. orac. Dicitur etiam πάροδος, quum quis in theatrum prodit, ostentandi ingenii causa. Epigramm. lib. 2. Item, quum histrio, fabulam acturus, in theatrum ingreditur, et se ostentat populo. Plut. in polit. præc. Item transitus. Thuc. l. 3. Aristot. de gen. an. l. 3. Ὡς ἐν παρόδῳ. prov.

Πάροδος, ὁ καὶ ἡ, qui juxta viam situs est. Demosth. πρὸς Καλλικλέα. Et subst. pro transeunte et viatore; apud Ezechiel.

Παροδικὸν μέλος, carmen quod chorus in parodo canebat.

Παροδίτης, ου, ὁ, qui per viam transit, viator. Epigr. lib. 3. Fœm. παροδῖτις, ut, παροδῖτις ἀηδὼν, quæ secus viam est, aut in via; in iisdem, lib. 1.

Παρόδιος, qui viam respicit. Metaphoricè Basil. παροιμίαν dicit esse παρόδιον λόγον, i. communem et omnibus notam, et q. d. prope viam seu in via positam orationem.

Παροδεύω, prætereo, prætergredior. Theocr. idyll. 23. Τοῦτον ἔρως ἔκτεινεν. ὁδοιπόρε, μὴ παροδεύσῃς, &c.

Decomp. Ἐπιπάροδος, repetita et secunda parodus. Poll. l. 4.

Περίοδος, ου, ἡ, via circum aliquid ducens, seu ambitus, circuitus. Aristoph. in Nub. † 206.† Item circuitus, i. ipsa circumeundi actio. Aristot. rhet. 3. Item pro cursu in orbem facto seu circulari. Plut. de solert. anim. et de def. orac.

Περιοδικὸς, cujus certus est circuitus: certo circuitu recurrens. Ptolem. lib. 4.

Περιοδικῶς λέγειν, longis verborum ambitibus orationem circumducere. apud Hermog.

Περιοδίζω, certo circuitu redeo. Galen.

Περιοδεύω, circumeo, in orbem obeo. Plut. in Camillo: περιοδεύοντες τὸ Παλάτιον. Exponitur etiam, mente perlustro et peragro: ut apud eundem, περιοδευκὼς ἐν ἐπιτομῇ τὸν περὶ οὐρανίων λόγον. Item, longis verborum ambitibus utor. Dem. Phaler. Item, circumvenio, fallo. Joseph. de antiq. Item, ratiocinor, apud Epict. Et activè, circumago, in Hippiatr.

Περιοδευμένως, circuitu et circumductione, per ambages. Plut.

Περιοδευτὴς, οῦ, ὁ, circuitor, circulator.

Περιοδευτικὸς, circumire solens, circumiens, circularis. Dioscor. in præfat. lib. 7.

Περιοδεία, sive περιόδευσις, ἡ, circuitus, circuitio. Suid.

Περιοδία, ambitus, peragratio. Strabo.

Decomp. Συμπεριοδεύω, simul lustro, collustro. Strabo.

Πλανόδιος, via errans, qui à recta via aberrat. Hom. hymn. in Merc.

Πολυοδία, ἡ, multæ viæ, vel multum itineris.

Πρόοδος, ου, ἡ, prodeundi seu exeundi actio, apud Areop. et Chrysost. Item processus, progressus. Xenoph. Hellen. 4. Et metaphor. incrementum. Luc. et Gregor. Et adjective, qui viam præit. Xen. in Hippocr.

Προοδεύω, præeo.

Προόδευσις, præeundi actio. Eust.

Πρόσοδος, ου, ἡ, adventus, accessus. Thuc. et Plut. in symp. 7. sap. † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. e.† Dicitur et de infesto ac hostili impetu seu impressione, apud Herodot. in Polymn. Πρόσοδοι dicuntur etiam supplicationes, quibus ad deorum templa et aras itatur. Aristoph. in Nub. † 306.† Christianis etiam religiosus aditus ad sacrosanctum epulum, πρόσοδος dicitur: ut apud Chrysost. Item congressus et colloquium cum aliquo. Hesych. Et pro concione, seu conventu. Isocrat. in Areop. Item reditus, proventus. Thucyd. Aristotel. Xenoph. † Pæd. 1. 6. 10. προσόδους πυροῦ. l. 3 p. 74. a.†

Προσόδια μέλη, carmina quæ canuntur quum diis supplicatur, et ad eorum altaria ac pulvinaria preces fiunt: Athen. l. 6.

Προσοδικὸς, habens reditus et proventus, lucrosus. Strabo.

Προσοδεύομαι, reditus percipio, emolumenta ad me redeunt. Strabo lib. 17. τοσαῦτα προσοδεύετο. Metaphoricè apud Philon. de mundo, προσοδεύεσθαι τὰ ἐπὶ ὠκυμόροις τέκνοις ἀπαρηγόρητα πένθη, i. ex acerbo natorum interitu insolabilem luctum percipere.

Decomp. Ἀπροσόδευτος, qui nullis adiri viis potest, inaccessus. Diod.

Δυσπρόσοδος, aditu difficilis, ad quem vix aditus patet. Thuc. lib. 5. Plutarch. in Public. Item morosus; quum de homine dicitur.

Εὐπρόσοδος, accessu facilis, ad quem facilis patet aditus. Xen. Pæd. † p. 151. e. ubi est Superlat. εὐπροσοδώτατον.† et Hell. 6. Item affabilis, de homine dictum. Plut. in Public.

Σύνοδος, ου, ἡ, congressus, concio, conventus. Aristot. de gen. an. l. 2. Plut. in Sol. Item maris et fœminæ coitus. Luc. Σύνοδοι dicuntur etiam cœtus et conventus celebres, synodi, concilia. apud Thuc. l. 3. Demost. in Mid. Aristotel. eth. 8. c. 9. Item σύνοδος, conjunctio qua animi aliquorum coëunt et sociantur. Isocrat. in Nicocle. Dicitur etiam de congressu hostili seu conflictu. Thucyd. lib. 5. Herodian. lib. 2. (Aristoph. R. 1580.)

Σύνοδος, ὁ καὶ ἡ, adject. comes itineris. Hesych.

Συνοδία, ἡ, conjunctio in via, vel iter commune. Suid.

Συνοδίτης, ου, ὁ, comes. Epigr.

Συνοδικὸς, adjectivum à σύνοδος, significante concionem, congressum solennem. In nov. const.

Συνοδικὴ, dicitur luna, quum in coitu est, seu cui brevi novilunium succedit, quando in eadem cœli parte et eodem signo Soli subjicitur.

Συνόδιον, τὸ, coitus lunæ cum Sole, quum ante novam lunam nulla apparet: interlunium.

Συνοδεύω, itineris socius sum, unà iter facio. Luna etiam συνοδεύειν dicitur, quando cum Sole coit: seu quum in coitu est. Theon. schol. Arati.

Τρίοδος, ἡ, trivium. Luc. de hist. scrib. Et Epigr. lib. 2. Metaphoricè et proverbialiter, ἐν τριόδῳ εἶναι, dicitur, qui dubius est animi, et nescit quid sequi debeat. Theogn. Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα.

Τριοδίτης, ου, ὁ, qui in trivio est, in trivio constitutus. Fœm. τριοδῖτις, de Hecate seu Diana dicitur, apud schol. Theocr. et Phurnut. quòd in triviis colebatur.

Φροῦδος, οῦ, ὁ, (factum ex πρὸ ὁδοῦ, quasi πρόοδος,) qui disparuit, qui abiit, evanidus. Eurip. in Hecuba, φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες. † Soph. El. 809. et de mortuo v. 1158.† Aristoph. in Nub. † 716.† Φρούδη δ' ἡ ψυχὴ, φρούδη δ' ἐμβάς. (Eurip. Med. 139. 493. 723. 1112. Soph. Electr. 807. Aristoph. R. 94. 1384. Æschyl. Suppl. 870.)

ΟΔΟΎΣ, όντος, ὁ, dens. Iliad. ρ'. ἐκ δ' ἄρ ὀδόντας Ὦσε δόρυ. Plutarch. Symp. 8. καὶ δέντες (dentes) τοὺς ὀδόντας, καὶ λάβρα (labra) τὰ χείλη καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι. Ὀδόντα etiam appellant anatomici apophysin secundi spondyli cervicis, altam, duram, solidam, è superiori interna mediaque ejus sede erumpentem, sursumque spectantem: propterea quòd denti hominis canino assimiletur. ¶ Accipitur ὀδοὺς et pro pistillo, quo (sicut à dente cibus) in mortario aliquid comminuitur; apud Nic. in Ther. ☞ Dicitur autem ab ἔδω, quasi ἐδοντίς τις ὤν. unde et Æoles ἔδοντας dicunt pro ὀδόντας. Ὀδὼν verò Ionicum esse pro ὀδοὺς, tradit Eust.

Ὀδοντόω, ῶ, f. ώσω, dentibus instruo et munio: unde ὀδοντωμένος, apud Poll. dentatus, denticulatus.

Ὀδοντωτὸς, dentatus, denticulatus. Galen.

Ὀδοντιάω, f. άσω, dentio.

Ὀδοντίασις, ἡ, dentitio, i. dentis jam concreti eruptio extra gingivam. Paul. Ægin.

Ὀδοντίδης, ου, ὁ, fœnum fruticosum, triangulis flagellis, geniculatis, nigro articulorum nodo, foliis polygono longioribus, hordei semine: inde dictum quòd in austero vino decoctum gargarizatu dolores dentium mulceat.

Ὀδοντισμὸς, οῦ, ὁ, in tertia Pythici certaminis parte (in qua cum dracone pugnabat Apollo) dicebatur modus ille tibiâ canendi, quo sagittâ percussi draconis repræsentabatur dentium collisio. Pollux lib. 4. cap. 10.

Ὀδὰξ, (adverb.) mordicus, dentes comprimendo. Il. γ'. ώ. Odyss. σ'. Aristoph. in Pluto. (Eurip. Phœniss. 1380.)

Ὀδαξέω, ῶ, f. ήσω, doleo ex morsu quem dentes fecerunt. Xenoph. in symp. τόν τε ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον, dolebam humerum tanquam me bestia momordisset. Et in pass. apud Diosc. lib. 5. ἁρμόζον πρὸς νεφροὺς ὀδαξουμένους καὶ ἑλκουμένους.

Ὀδάξομαι, mordicor. Diosc. l. 6. c. 2.

Ὀδαξισμὸς, ὁ, prurigo mordax. Plutarch. in Erot. Hippocr. Galen. Scribitur et ὀδαξησμὸς, apud Diosc. l. 2. c. 81.

Ὀδαξιστικὸς, mordaci prurigine præditus. Plato.

Ὀδακτάζω, morsico. Apoll. l. 4. ἀργινόεντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήδην κροτέονται.

[Ὀδαγμός. Soph. Trach. 782. ἦλθε δ' ὀστέων ὀδαγμὸς ἀντίσπαστος.] ‡ Morsus.‡

Ἀδαξέω, pruriginem moveo, seu pruritum excito, idem quod ὀδαξέω. Hesych. et Suid.

Ἀδάξω, prurio, appeto, cupio. Hesych.

Ἀδάξομαι, mordeor more eorum qui pruriunt. Hippocr. γυναικ. l. 2. ὁκόταν δὲ δάκνηται τὰς μήτρας γυνὴ, καὶ ἀλγέῃ, καὶ ἀδάξηται.

Ἀδαξάομαι, idem quod ἀδάξομαι. Idem γυναικ. lib. 1. ἢν ἕλκεα γένηται, καὶ ἀδαξᾶται.

Ἀδαχεῖν, pruriginem excitare, titillare, vel scabere, scalpere. apud Suid. ex Aristoph. Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρ', ἐκλέγει τ' ἀεί.

Composita.

Αἱμωδέω, ῶ, dolorem sentio ex dentibus sanguinolentis. Suid. Dicitur et de aliis dentium doloribus.

Αἱμωδία, ἡ, dentium sanguinantium dolor, stupor. Aristot. in probl. et Aphrod.

Αἱμωδιάω, ῶ, dentium sanguinantium obstupefactione aut torpore laboro. Aristot. probl. sect. 17. αἱμωδιῶμεν γὰρ τοὺς ὀξὺ ὁρῶντες ἐσθίοντας. Hierem. 31. οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἠμωδίασαν.

Αἱμωδιασμὸς, talis obstupefactio dentium.

Ἀμφώδους, seu ἀμφόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, utrinque dentatus. Aristot.

Ἀμφώδων, idem.

Ἀνόδους, edentulus. Poll. ex Pherecr. Item dentes non habens. Athen. lib. 7.

Ἄνῳδοι, οἱ, non oscines aves. Aristot. hist. an. l. 1. [cap. 1.] (At hoc inter comp. sine præpos. recensendum fuit ex Ἀείδω, cano.)

Ἀποδόντωσις, ἡ, sordium circa dentes abstersio aut purgatio. Poll.

Ἀργιόδους, albos dentes habens. Quidam expon. μεγαλόδους, ut compositum sit ex ἄρι, pleonasmo τοῦ γ. Il. λ'. et ί.

Ἀργιόδων, idem quod ἀργιόδους: ut, κάπριος ἀργιόδων. Apoll.

Αὐτοδὰξ, mordicus, ipsis dentibus. Aristoph. in Pace.

Ἐριόδων, magnos habens dentes.

Καρχαρόδους, dentes asperos, acutos, serratos, pectinatimque inter se coëuntes habens. Il. ψ'. Hesiod. in Erg. Aristot. de part. anim.

(Καρχαρόδων. Theoc. κδ'. 85.)

Κνώδων, οντος, ὁ, mucro, cuspis, seu acies gladii. παρὰ τὸ καίνειν ὡς ὀδούς. Soph. in Ajace, πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ Τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος;

Κνώδοντες, dicuntur etiam duo dentalia in medio venabuli eminentia, quæ hominem à læsione apri in venabulum irruentis tuentur. Xen. in Cyneg. Compositum est autem κνώδων ex καίνω et ὀδοὺς, ut testatur schol. Soph.

Κυνόδοντες, canini dentes: quatuor dentes inter incisorios et molares singuli siti, ex una radice ortum ducentes: sic dicti, quòd admodum acuti et canum dentibus quàm simillimi sint. Poll. lib. 2. Hippocr. aphor. l. 3. (Κυνόδους. Philostr. l. 2. c. 13.)

Λυκόδοντες, Galeno lib. 2. de officio partium, sunt dentes bini canini, qui et κυνόδοντες.

Μεγαλόδους, magnos dentes habens. Etymol. ex Tryph. Grammat.

Μονόδους, unicum dentem habens. Sic dictus fuit Pyrrhus Prusiæ filius, quòd unicum os dentium loco haberet. Fest. Pomp. (Æsch. Pr. 795.)

Μυριόδους, cui sunt infiniti dentes. Epigr.

Νωδὸς, οῦ, ὁ, dentes non habens. Poll. ex Eubulo et Phryn. et apud Theocr. idyll. 9. [Aristoph. Plut. 266. νωδόν. Sch. Ὀδόντας μὴ ἔχοντα, διὰ τὸ γῆρας. Acharn. 715.]

Πολυόδους, et poëtice πουλυόδους, multos habens dentes. Nonn.

Προόδους, et προόδων, prominentes habens dentes. Poll. 2.

Σινόδους, dentibus nocens.

Σινώδους, piscis nomen, apud Athen. lib. 7. ex Archestrato: qui et συνόδους dicitur, et συνοδοντὶς, apud eundem l. 8.

Συνοδοντίτης λίθος, gemma è cerebro piscium qui synodontes dicuntur. Plin. lib. ult. c. 7.

Τριόδους, ὁ καὶ ἡ, tres dentes habens. 1 Reg. 2. τριόδους κρεάγρα. Et substant. tridens. Epigr. lib. 2. Pro sceptro Neptuni sumitur apud Pind. Olympiακῶν ode 9.

Τριοδοντία, Platoni in Soph. sumitur pro piscatu.

Χαυλιόδους, exertos dentes habens. Hesiod. in Asp. Opp. de ven. l. 3. Aristot. de part. an. lib. 3. c. 1. Et substantivè ipse dens exertus. Aristot. ibidem. Oppian. de venat. l. 7. (Philostr. l. 2. c. 13.)

† Χαυλιόδων, exertos dentes habens. Hesiod. Asp. 387.†

ὈΔΥ'ΝΗ, ἡ, dolor: propriè corporis. Il. λ'. ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή. Il. ε. ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι, graves dolores. Il. ό. μελαινάων ὀδυνάων. Sic et Il. δ'. alibique apud Hom. item apud Xenoph. Plat. Plut. De animo quoque dicitur. Ut Od. ά. ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε Κάλλιπεν. Sic et Odyss. β'. et τ'. (Eurip. Phœniss. 1498. Soph. Tr. 992. 1039.) ☞ Παρὰ τὸ ἔδειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν.

Ὀδυνηρὸς, οῦ, ὁ, dolorem afferens, acerbus, ærumnosus. (Eurip. Phœniss. 523.) Aristot. rhet. lib. 2.

Ὀδυνηρῶς, dolenter, molestè. Joseph.

Ὀδυνάω, ῶ, dolore afficio. Galen.

Ὀδυνάομαι, dolore crucior, doleo. (Aristoph. R. 663.) Plato polit. l. 9.

Ὀδύνημα, τὸ, idem quod ὀδύνη. Hippocr. aphor. l. 4.

Ὠδὶν, sive ὠδὶς, ῖνος, ἡ, dolor parturientis. Plut. in Alex. τῆς Δαρείου γυναικὸς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσι. Sic Plato in Theæteto, διδοῦσαί γε αἱ μαῖαι φαρμάκια, καὶ ἐπᾴδουσαι, δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας, καὶ μαλθακωτέρας, ἂν ἂν βούλωνται, ποιεῖν. Item pro vehementissimo dolore. Act. Apost. cap. 2. (Ὠδίνων πόνον. Eurip. Phœniss. 30. 312. Soph. Tr. 42. Æschyl. Ag. 1427. ὠδίς. Ch. 209.)

Ὠδινηρῶς, summo cum dolore in parturiendo. Aristot. ὠδινηρῶς τίκτει.

Ὠδίνω, à partu doleo, partus doloribus crucior, parturio. Il. λ'. Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, Δριμὺ, τό, τε προϊεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι· Ὡς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο. Et metaph. apud Plut. de deo Socr. ᾤμην αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ὠδίνειν ὥσπερ κύουσαν. Significat etiam, vehementi dolore crucior, instar parturientis. Od. ί. (de Cyclope, cui oculum eruerat Ulysses:) στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι. Philo de vita M. l. 1. ὤδινεν ἐν ἑαυτῷ, intimis doloribus angebatur. Eurip. in Hippol. τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν ψυχὰν, χαλεπὸν βάρος. Res etiam alicujus ὠδίνειν dicuntur, quum male habent, seu laborant. Gregor. invect. 2. in Julian. apost. ἔτι τῶν Ῥωμαϊκῶν ὠδινόντων αὐτῷ, καὶ κακῶς διακειμένων, nondum pacatis rebus domi. Budæus. Interdum cum accus. significat, parturio, cum dolore enitor. Eurip. in Iphig. Aulide, πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ, Νῦν δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει. Et metaph. apud Paul. ad Gal. 4. τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, quos iterum parturio. Sic apud Plat. in Theæt. ὠδίνεις γὰρ, διὰ τὸ μὴ κενὸς, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. Apud Synes. ἐνόντας μοί τινας τῇ ψυχῇ λόγους καταχέαι μὲν ὠδίνω τῆς ἐπιστολῆς, οὐ μὴν τοῦτο ποιήσω, exp. gestio, glisco.

Composita.

Ἀκεσώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanans dolores, doloribus medens. Suid. [Pætus, in Epist. ad Artaxerxem Regem Pers. de Hippocrate loquens, habet verba notatu dignissima. Vide Hippoc. Op. pag. 1272. 9.]

Ἀνώδινος, quæ partus dolores non sentit, quæ sine dolore parit.

Ἀνώδυνος, dolorem nullum sentiens. Gal. Ἀνώδυνον φάρμακον, quod dolorem delinit et sedat. Gal. ad Glauc.

Ἀνωδύνως, sine dolore. Plut.

Ἀνωδυνία, ἡ, doloris carentia, dolor nullus. [Pind. Pyth. Γ. 9. οἷος ἐὰν θρέψεν ποτὲ Τέκτον' ἀνωδυνίας Ἅμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιὸν &c.]

Ἀπειρωδὶν, ῖνος, ὁ καὶ ἡ, partûs dolorem non expertus.

Ἀριστώδινες, Athenæ, ut quæ parerent optimos et præstantissimos. Epigr.

Βαρυώδυνος, qui graves dolores patitur vel affert. Nonn.

[Ἐξοδυνάω. Eurip. Cycl. 656. Τὸν Αἴτνας μηλονόμον Τόρνευ', ἕλκε, μή σ' ἐξοδυνηθεὶς Δράσῃ τι μάταιον.]

Ἐπώδυνος, dolorem afferens. Plut. et Galen.

Ἐπωδύνω, parturio. Homer.

Ἐριώδυνος, exp. μεγαλώδυνος. Hesych.

Εὐώδιν, ινος, ἡ, partu felix. Nonn.

Καμψόδυνος δάκτυλος, digitus qui cum dolore inflectitur: vel qui, dum sæpè inflectitur et incurvatur, dolet. in anthol. Epigram.

Κατώδυνος, qui dolore afficitur. Judicum 18. Reg. l. 1.

Κατοδυνάω, dolore conficio.

Κατοδυνάομαι, dolore conficior et crucior.

Νώδυνος, dolore vacans, nullum dolorem sentiens. Item dolorem levans. Soph. in Philoct.

Νωδυνία, nullus doloris sensus: vacuitas doloris. Theocr. idyll. 17.

Παυσώδυνος, qui dolorem sedat. schol. Soph.

Περιώδυνος, qui circumcirca dolet: vel qui vehementer dolet. (Æsch. Ag. 1457.) [Demosth. ad Canon. καὶ ὡς μὲν ὁ ἰατρὸς ἔφη, εἰ μὴ κάθαρσις αἵματος αὐτομάτη μοι πάνυ πολλὴ συνέβη, περιωδύνῳ ὄντι.—— διεφθάρην.] Τὸ περιώδυνον, dolor qui aliquem vehementer cruciat. Plato de leg.

Περιωδυνία, circumfusus dolor, seu gravis et vehemens dolor. Plato de leg. lib. 5.

Περιωδυνάω, ῶ, dolore omni ex parte crucio; vehementum seu gravem dolorem facio. Diosc. l. 3. c. 26. ἀφεψόμενόν τε σὺν γλυκεῖ, κατάπλασμα ὀφθαλμῶν περιωδυνώντων ἐστί.

Περιωδυνάομαι, dolore omni ex parte premor: vel simpliciter, doleo. Diosc. in præf. l. 7.

Περιοδυνέω, vehementer doleo. Hippocr. in aphor.

Περιόδυνος, quem multi dolores exercent et premunt, ærumnosus: vel multos dolores inferens.

Συνοδυνάω, simul dolore afficio.

Συνοδυνάομαι, simul doleo. Eccles.

Συνωδίνω, simul dolore afficior. Eurip. in Helen. [732.]

Ὑπερωδυνία, ἡ, dolor vehementissimus.

ὈΔΥ'ΡΟΜΑΙ, F. ὀδυροῦμαι, lamentor, ploro, gemo. Il. σ'. ὀδύρετο, δάκρυα λείβων. Il. β'. Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκονδε νέεσθαι. Odyss. ί. Νόστον ὀδυρομένῳ. Item deploro, defleo. Iliad. ώ. Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων. Sic et Od. ά. et alibi. (Æsch. Pers. 584. Pr. 643. Eurip. Med. 159.) Demosth. pro coron. ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος πάθη. Junctum dativo sunt qui exponant, cum lachrymis et lamentis narro. ☞ Etymol. deducit ab ὀδύνη, mutato ν in ρ.

Ὄδυρμα, τὸ, lamentum. Soph. in Trachin. (50. Eurip. Phœniss. 1683.)

Ὀδυρμὸς, οῦ, ὁ, lamentatio, ploratus, fletus. Hesych.

Ὀδυρτὸς, lamentis dignus, dignus gemitibus. Plut.

Ὀδυρτικὸς, οῦ, ὁ, proclivis ad lamenta et lachrymas, querulus. Aristot. rhet. 2. Item flebilis, lacrymosus, lamentabilis. Plut. in Erot.

Ὀδυρτικῶς, more eorum, qui ad lamenta et lacrymas proclives sunt: vel querulè. Aristot. pol. 8. [de Rep. lib. 8. ἀλλὰ πρὸς μὲν ἐνίας ὀδυρτικωτέρως καὶ συνεστηκότως μᾶλλον, οἷον πρὸς τὴν μιξολυδιστὶ καλουμένην.]

Composita.

Ἀνοδύρομαι, sublata voce lamentor, vehementer lamentor, et ingemisco, apud Suid. ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὴν συμφοράν. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. c.†

[Ἀνόδυρτος. Marc. Ant. de reb. suis. lib. 7. §. 51, Ex antiquo Poeta (non Eurip. Suppl. 1110, &c.) Θεόθεν δὲ πνέοντ' οὖρον Ἀνάγκη τλῆναι καμάτοις ἀνοδύρτοις.]

Ἀποδύρομαι, lamentor, graviter conqueror. Luc. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρός με, mihi cum lachrymis exponebas.

Ἐποδύρομαι, fleo super, seu defleo, deploro, delamentor.

Κατοδύρομαι, defleo, deploro, delamentor.

Πανόδυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnino flebilis, planè lamentabilis. Eurip. in Hecuba. [212.] Item omnino lugendus. Epigr. Apud Soph. [Elect. 1082.] πανόδυρτος ἀηδὼν, luscinia omnino flebili voce cantans. (Æsch. Pers. 949.)

Προσοδύρομαι, lamentor ad. Sap.

Συνοδύρομαι, simul lamentor. Coluth. [Plat. Menexen. ἐὰν ἄρα ξυμβῇ γενέσθαι, καὶ μὴ ξυνοδύρεσθαι.]

Φιλόδυρτος, amans fletus, lugubris, lamentabilis. Æsch. [Suppl. 71.]

ὈΔΥ'ΣΣΩ, irascor, succenseo. Verbum est in aorist. 1. medio duntaxat usitatum apud poëtas. Hesiod. in Theogon. † 617.† πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ Βριαρέῳ. Hom. Od. τ'. ὠδύσσαντο γὰρ αὐτῷ Ζεύς τε καὶ ἠέλιος. Et Od. ά. τί νύ οἱ τόσον ὠδύσατο Ζεύς; Sunt qui thema faciant ὀδύζομαι. ☞ Forsan ex ὀδύνη factum: nam ira ex dolore oritur.

ὌΖΟΣ, ου, ὁ, nodus arboris, et ipse etiam ramus inde exoriens. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3. Plerunque ὄζοι dicuntur, sive rami, sive brachia, in quæ truncus arboris dividitur. Il. δ'. ἄταρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι. Il. κ'. μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους. Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 13. εἰσὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοὶ, οἱ δὲ γόνιμοι. Metaphoricè homo bellicosus ὄζος Ἄρηος dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. Iliad. β'. et alibi apud Homer. † Hesiod. Asp. 181.† ¶ Item ὄζος, clava. Epigr. lib. 2. (Theocr. ιέ. 22. Eur. Hec. 121.)

Ὀζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ramosus, nodosus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13.

Ὀζόμενος, idem quod ὀζώδης. Theophr. de caus. pl. l. 3, c. 6.

Ὀζοῦσθαι, in materiam ramosam et nodosam converti.

Composita.

Ἄνοζος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ramosus non est, in nullos dispersus ramos: vel enodis, non nodosus: ut, ἄνοζα δένδρα, apud Theophr. hist. plant. lib. 1. c. 3.

Ἄοζος, idem quod ἄνοζος. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8. (Æsch. Ag. 239.)

Ἄοζοι, à Suida exponitur etiam, πολύοζοι, ramosi, nodosi. item qui multa ligna comburunt, i. coqui. Pro ἄοζοι scribitur et ἄοξοι, apud Hesych.

Ἀοζέω, sive ἀοξέω, ministro. Hesych. et Suid.

Δίοζος, qui in duos ramos spargitur. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13.

Διοζοῦσθαι, in duos veluti ramos findi seu dividi. Hippocr. de nat. infant.

Ὀλίγοζος, paucos ramos habens, vel paucos nodos. Theophr. hist. plant. lib. 1. c. 3.

Πεντάοζος, sive πέντοζος, qui in quinos ramos dispergitur. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 13. Hoc attributo apud Hesiodum manus etiam vocatur, quoniam in quinque digitos fissa est, ceu arbor in ramos.

Πολύοζος, in plures dispersus ramos, in plures partes diffusus. Theophrast. hist. pl. l. 1. c. 13.

Πολυοζία, ἡ, in plures ramos dispersum esse, in multas partes esse divisum. Idem hist. pl. l. 5. c. 3.

Τρίοζος, in tres ramos divisus, seu fissus: vel trinodis. Idem hist. pl. lib. 1. c. 13.

ὌΖΩ, (F. ὀζήσω, et ὀζέσω, teste Eust. præt. ὤζηκα, præt. med. ὦδα, et Atticè ὄδωδα, quod tamen præt. med. sæpius pro præsenti capitur,) oleo. Mediæ est significationis, sicut et oleo apud Latinos. Interdum absolutè ponitur: ut apud Athen. l. 14. ὡς γλυκὺ ὄζει! quàm bene olet! Aliquando cum genit. ut apud Aristoph. ὄζω μύρου τῆς κεφαλῆς, caput meum redolet unguentum. Et cum accus. ut, ὄζουσα γεώδες, terram redolens, Diosc. lib. 4. Metaphoricè quoque dicitur apud Plut. in polit. præcept. τὸν Δημοσθένους λόγον ἐλλυχνίων ὄζειν, redolere lucernam. Exponitur etiam, spiro. ¶ Pro eo Doricè dicitur ὄσδω. ut apud Theocr. idyll. 1. ὡς καλὸν ὄσδει! (Æsch. Ag. 1319.)

Ὀσμὴ, ῆς, ἡ, odor. vocabulum medium, ut et ὄζω. (Æsch. Eum. 253.) Thuc. l. 7. † Xen. Pæd. 1. 6. 35.† Exponitur etiam, odoratus. Hesych.

Ὀσμηρὸς, οῦ, ὁ, sive ὀσμήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, olidus, fragrans, odorus. Nicand. in Alexipharm.

Ὀσμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, odoratus, odorus. Theophr.

Ὀσμάομαι, odoror, olfacio, in Epigr.

Ὀδμάομαι, idem quod ὀσμάομαι, olfacio, odoror. Nicand.

Ὀσμύλη, sive ὄσμυλος, idem quod ὄζαινα. Athen. l. 7.

Ὀσμύλιον, parva ozæna. Hesych.

Ὀσμυλίδιον, idem. Poll. ex Aristoph.

Ὀσμὰς, herba, quæ et ononis sive anonis: ab odoris suavitate dicta. Diosc. l. 3. c. 147.

Ὀδωδὴ, odor. Hesych.

Ὀδμὴ, ῆς, ἡ, idem. Od. δ'. et Luc. in Dem. (Æsch. Pr. 115.)

Ὄδμηνος, odoratus, odorus, fragrans. Hesych.

Ὀδμήεις, εντος, ὁ, olidus. Nic. in Alex.

Ὀδμώδης, odorus, odoratus, fragrans. Theophr.

Ὀζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, olidus, fœtidus. Theophr.

Ὄζη, ἡ, fœtor. Cels. l. 3. c. 11.

Ὄζαινα, ὀσμύλη. (ab odore gravi nomina.) narium ulcus putridum, ab humorum acrium defluxu. polypus. Sunt et piscis nomina, qui ipse quoque polypus appellatur. Plin. l. 9. c. 30.

Ὀζαινῖτις, ozænas redolens, vel etiam graveolens.

Ὀζαινικὸς, οῦ, ὁ, ozænicus. Diosc. l. 4. c. 140.

Ὄζολις, polypi species: apud Aristot.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπόζω, redoleo, oleo. ut, ἀπόζειν βοτρύων, apud Diosc. et, ἀπόζει τῆς χώρης θεσπέσιον ὡς ἡδύ. Herodot.

Δίοσμος, apud Theophrastum dicitur esse vis illa, quæ odorum sensum ad odoratum transmittit.

Ἔνοδμος, in quo odor inest, odorus. Nicand. in Ther.

Ἐπόζω, oleo, vel suboleo. Exod. 7. οἱ ἰχθύες ἐν τῷ ποταμῷ ἐτελεύτησαν, καὶ ἐπώζεσεν ὁ ποταμός.

Ἐπώδης, olidus, malè olens, fœtidus. Gal. in lex. Hippocr.

Προσόζω, oleo, odorem perfero ad. Naz. et Suid. Pro eodem Doricè dicitur ποτόσδω, apud Theocr. idyll. 1.

Προσώδης, olidus, fœtidus, malè olens. Gal. in lex. Hippocr.

Συνόζω, unà redoleo.

Ὑπόζω, suboleo.

Composita sine præpositione.

Ἀμβροσίοδμος, ambrosiæ odorem habens: ut, χεῖμα τ' ἀμβροσίοδμα. Athen. lib. 9.

Ἄνθοδμον, ου, τὸ, flos odoratus, floris odor. Theophr. l. 4.

Ἀνθοσμίας οἶνος, florum odorem habens vinum; odoriferum vinum. Aristoph. in Plut. Ἀνθοσμίαι λειμῶνες, prata floribus variis fragrantia. [Ran. 1181. Διόνυσε πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν. Plut. 808. Amphoræ plenæ, οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου. Schol. ἡδέος, εὐόσμου, ὥσπερ τὰ ἄνθη, &c. Xenoph. Hist. Græc. lib. 6. cap. 2. §. 4. ὥστ' ἔφασαν τοὺς στρατιώτας εἰς τοῦτο τρυφῆς ἐλθεῖν, ὥστ' οὐκ ἐθέλειν πίνειν, εἰ μὴ ἀνθοσμίας εἴη.] Luc.

Ἄνοσμος, sive ἄοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, odoris omnis expers, nihil olens. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 26.

Ἀοσμία, ας, ἡ, odoris carentia, odor nullus: vel, malus odor, fœtor. Theophr.

Ἄνοδμος, ου, ὁ καὶ ἡ, odore carens, inodorus. Pro eodem dicitur et ἄοδμος, apud Theophr.

Ἀώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Plut. de animi procreatione.

Βαρύοσμος, graviter olens. Diosc.

Βαρύοδμος, idem: Alex. Aphr.

Δύσοσμος, δύσοδμος, et δυσώδης, malum odorem spirans, olidus, fœtidus. Thuc. lib. 2.

Δυσοσμία, malus odor.

Δυσωδία, pro eodem. Plut. de virt. mor.

Decomp. Ὑποδυσώδης, aliquatenus olidus, aliqua ex parte malè olens. Diosc. lib. 4.

Ἐξόζω, idem quod ὄζω. Theocr.

Εὔοσμος, benè olens, fragrans. Theophr. de caus. plant. l. 6. c. 26.

Εὔοδμος, idem. apud Dionys. de situ orb.

Εὐώδης, idem. Il. ν'. et Plut. ad Col. (Eurip. Med. 843. Æschyl. Ag. 606.)

Εὐοσμία, bonus odor, fragrantia. Theophr.

Εὐοδμία, idem. Poll. l. 2.

Εὐωδία, pro eodem. Herodian. l. 1. et 4.

Εὐοσμέω, ῶ, bene oleo, odoratus sum. Theophr.

Εὐοδιάζω, odoratum reddo, sum boni odoris.

Εὐοδίασμα μυρεψικὸν, Suidæ vocatur ἄρωμα.

Ἡδύοσμος, jucundè olens. ¶ Est et herbæ nomen, quæ et menthæ. Diosc. lib. 3. c. 41. ¶ Sic etiam appellatur ab Hesychio calamus aromaticus.

Ἡδυοσμία, odoris suavitas, odor jucundus.

Κάκοσμος, malum odorem spirans. Hesych.

Κακοσμία, malus odor, fœtor. Poll. l. 2.

Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bene olens, fragrans, propriè ex suffitu, ex aromamatis, quæ cremata. Il. ζ. κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ.

Κηώεις, εντος, ὁ καὶ ἡ, idem. Il. ώ. ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα, Κέδρινον.

Κυθώδης, malè olens, fœtidus. Hesych. comp. à κύθος, sperma, quoniam id graviùs olet.

Κυνόζολος, appellatur à quibusdam chamæleon niger, ob gravitatem odoris: q. canem redolens. in append. Diosc.

Μυρωδία, unguentorum odor.

Πολύοσμος, multis odoribus fragrans.

Πολυοσμία, odoris copia seu multitudo.

ὌΘΗ, ης, ἡ, cura, ratio. Hesych.

Ὀθέω, et ὀθεύω, curo, rationem habeo, φροντίζω.

Ὄθομαι, idem. Il. ά. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος. Et Il. ό. ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει, Οὐδ' ὄθεται. ¶ Item moveor. Eust.

ὈΘΛΕΙΣ, plantæ sunt, (ut ἄγνοι, et κάλαμοι,) quas οἱ ὑδροσκόποι observant: ubi enim eæ nascuntur, aquas ibi esse colligunt. Geopon. l. 2. c. 3. Vide et Vitruv. l. 8. c. 1.

ὈΘΟ'ΝΗ, ης, ἡ, linteum. Il. γ'. ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι. Il. σ'. Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας Εἵατ' εὐνήτους. Et Luc. ὡραῖον μειράκιον τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκώς. ¶ Velum etiam nauticum ὀθόνη dicitur. Luc. ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ. (vestis mollis. Philostrato l. 1. c. 7. l. 2. c. 40.) ‡ velamen. Apoll. Arg. 4. 467.‡

Ὀθόνιον, ου, τὸ, panniculus linteus, linteolum. Theophr. hist. plant. lib. 7. c. 3.

ὈΘΟΝΝΑ, othonna: herbæ et succi nomen. de quo Diosc. lib. 2. c. 111. et Paul. Ægin. lib. 7. Plin. l. 27. c. 11.

ΟἹ, hei, heu: adverb. ægrè ferentium, illacrymantium, et timentium. Soph. in Ajace. οἴ ἐγὼ, φίλοι, hei mihi, amici. Interdum cum accus. ut in Epigr. οἴ ἐμὲ δειλὴν, ô me miseram. Frequentiùs cum dativo dicitur, οἴ μοι, heu mihi. Apud Synes. ex Eurip. Belleroph. Οἴ μοι τί δ' οἴ μοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν. Item cum nomin. Aristoph. οἴ μοι, τάλας, heu mihi misero ô me miserum. (Οἴ ἐγὼ τάλαινα. Æsch. S. c. Th. 814. οἴμοι μάλ' αὖθις. Soph. Tr. 1923. Œdip. Tyr. 764.) Cum gen. apud eundem, οἴ μοι τῶν κακῶν, heu mihi ob mala, subauditur ἕνεκα, vel similis part. Interdum est admirantis. Ut apud eundem Aristoph. in Nub. †771.† οἴ μ' ὡς ἥδομαι, hei mihi quàm lætor. ¶ Οἱ artic. præpos. vide in Ὁ. ¶ Οἵ, qui, vide in Ὅς. ¶ Οἷ, adverb. id est, quò, ubi, vide in Ὅς. Οἷ pron. dat. cas. vide in Ἕ.

Ὤ μοι, pro οἴ μοι, itidem cum genitivo, subandita particula ἕνεκα. Apollon. Argon. l. 2. Ὤ μοι ἐμῆς ἄτης, ô calamitatem meam. † Sic Aristoph. Nub. 1327.† Cum nominativo. Od. ί. Ὤ μοι ἐγὼ δειλός. Aristoph. ὤ μοι τάλας. et, ὤ μοι κακοδαίμων. † Nub. 1327.† Et cum vocativo. Il. ώ. Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, ô impudens, ô hominem impudentem.

Οἰμώζω, f. ξω, ploro, ejulo. (Factum παρὰ τὸ οἴ μοι λέγειν.) Il. ί. Οἴμωξεν δ' ὡς ἐνόησε. ¶ Item transitivè, defleo, deploro, ejulatu et lamentis prosequor. Soph. θανόντ' ἂν οἰμώξειαν. (Eurip. Med. 792.) ¶ Item pœnas do, apud Aristoph. in Pluto, †58.† Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι, imprecor tibi ut pœnas luas. Et paullò pòst οἰμώξεις μακρὰ, pœnas dabis non leves. Sic usurpatur et passiva vox: ut apud Xen. Hellen. 2. Ἂν δὲ σιωπῶ, οὐκ ἄρα οἰμώξομαι; quòd si taceam, an pœnas non dabo?

Οἰμωκτὸς, deplorandus, lamentabilis, lacrymabilis. Aristoph.

Οἰμωκτὶ, et οἰμωκτεὶ, cum ploratu et ejulatu.

Οἰμωγὴ, ῆς, ἡ, ploratus, ejulatus. Il. δ'. et θ'. (Æsch. Pers. 426.) Xen. Hell. 2. Herodian. lib. 6. et Synes. in epist.

Οἴμωγμα, inem quod οἰμωγή. Æschyl. [Sept. c. Theb. 7. ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις Οἰμώγμασί θ', &c. Schol. β'. θρήνοις. 1031. Agam. 1375. Ἢ γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων Μαντευσόμεσθά τ' ἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος; 1393. καὶ δυοῖν οἰμώγμασιν μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα.]

Composita.

Ἀνοιμώζω, in ejulatus et fletus erumpo, ejulo. Æschyl.

Ἀνοιμωκτεὶ, sive ἀνοιμωκτὶ, sine ejulatu et fletu: item impunè, Soph. in Ajace.

(Ἀνοίμωκτος. Æsch. Ch. 430. 509.)

Ἀποιμώζω, ejulo, lamentor. Item defleo, deploro. Antiphon, καὶ τὸ τελευταῖον ἀπῴμωξεν ἐμέ τε καὶ αὐτὸν, ὡς ἀδίκους ἀπολλυμένους. (Eurip. Med. 31. Æschyl. Ag. 337. Ch. 1014.) [Soph. Antig. 1238. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν, &c. Schol. ἤγουν ἀποκλαιόμενόν πως θανούσης αὐτῆς τοῦ ταύτης λέχους ἐστέρηται. Œd. Tyr. 4. Schol. εἰ δὲ ἐπταικότες, ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποιμώζουσιν.]

Ἐξοιμώζω, ejulo, ejulatus emitto, vel in ejulatus erumpo. Sophocl. in Ajace, εὐθὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς.

Ἐποιμώζω, allamentor, adgemo. (Æsch. Ch. 545.)

Κατοιμώζω, ejulo, gemo. Hesych.

Ὑποιμώζω, clàm ejulo, apud me ejulo. Plut.

ΟἼΑΞ, ακος, ὁ, gubernaculum, temo navis, clavus navis. Plut. de deo Socr. ὁρῶντας ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὁλκάδων. Idem in lib. An seni capess. resp. παρ' ἰνίαν καὶ παρ' οἴακα πολλάκις στάς. Poll. vocari οἴακα scribit etiam summam gubernaculi partem, i. ansam gubernaculi. (πόλεως οἴακα νωμῶν. gubernaculum. Æsch. S. c. Th. 3. Ag. 672. 811. Suppl. 725.)

Οἰακίζω, guberno, rego: propriè navem; metaphoricè verò et alia. Herodot. ἐώθεσαν ἀσπίσι χρέεσθαι, τελαμῶσι σκυτίνοισι οἰακίζοντες, regentes eas loris coriaceis. Aristot. eth. l. 10. c. 1. διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους, οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ.

Οἰάκισμα, τὸ, gubernatio: vel q. d. gubernamentum. Diogen. Laërt.

Οἰακιστὴς, οῦ, ὁ, gubernator. Suid.

Οἰάκιον, temo modicus.

Οἴηξ, Ionicè idem quod οἴαξ. Apud Hom. Il. ώ. οἴηκες dicuntur annuli qui jugum tenent: vel per quos trajiciuntur mulos regentes habenæ, teste Eust.

Οἰηκίζω, idem quod οἰακίζω. Herodot. l. 1.

Οἰήκιον, pro οἰάκιον, gubernaculum. Hom. Il. τ'. ἔχον οἰήκια νηῶν. Alii legunt οἰήϊον et οἰήϊα.

Κερόιαξ, (comp.) antennæ extremitas, antennæ cornu. Luc. in dial. qui Πλοῖον inscribitur.

ΟἼΓΩ, sive οἰγνύω, F. ξω, aperio. Hesiod. in dieb. τετράδι δ' οἶγε πίθον, quarta die aperi dolium. (Aristoph. R. 1306. Æschyl. Pr. 612. Ch. 59. Sed scribitur etiam θίγω.)

Οἴγνυμαι, aperior. Iliad. θ'. Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. Præt. med. ἔῳγα, aperui.

Composita.

Ἀνοίγω, sive ἀνοιγνύω, idem cum οἴγω. Ut, ἀνοίγειν τὰς θύρας, vel τὰς πύλας, aperire fores, vel portas, Xen. pæd. 7. Item aperio, id est, depromo. Theocr. idyll. 14. ἄνῳξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς Εὐώδη, scil. οἶνον. (καθαρὰν ἀνοίξαντι κλῇδα φρενῶν. Eurip. Med. 661.) ¶ Item, quasi in apertum mare prodeo. Xen. Hellen. 1.

[Ἀνοίγνυμι. Phav. Lex. pag. 89. 3. Ἀνοίγνυμι κάλλιον, ἢ ἀνοίγω, καὶ διαχωρίζω. Eurip. Ion. 923. Οἴ μοι, μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνυται Κακῶν, ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλοι δάκρυ. Aristoph. Equit. 1323. καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη τῶν προπυλαίων. Joseph. Ant. lib. 18. cap. 2. §. 2.]

Ἀνοίγομαι, aperior, reseror. Epigram. lib. 1. Λειμῶνες γελόωσιν ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο, quum aperitur et expanditur rosa. Aristot. de mundo, στόμια ἀνέῳκται. Luc. οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες; Præt. medium Att. ἀνέῳγα, pro ἄνῳγα, sæpè usurpatur, idem valens quod ἀνέῳγμαι. Apud Plut. ἀνεῳγὼς πίθος, apertum dolium. et apud Thuc. l. 4. αἱ πύλαι ἀνεῴγοντο.

Ἄνοιγμα, τὸ, aperimentum, apertio. pro ἄνοιξις, ostium. 1 Reg. c. 14.

Ἄνοιξις, εως, ἡ, apertio, reseratio, ostium. Basil.

Ἀνοικτὸς, οῦ, ὁ, apertus; vel apertilis, adapertilis.

Decomp. Διανοίγω, adaperio, patefacio, seu aperiendo diduco.

Ἐξανοίγω, aperio. Aristoph.

Συνεξανοίγω, simul aperio.

Ἐπανοίγω. Unde

Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, januarum apertor. Diog. Laërt. et Suid.

Εὐάνοικτος, aperiu facilis, qui facile reseratur.

Παρανοίγω, adaperio. Plut.

Προσανοίγω, adaperio, aperio. Idem.

Ὑπανοίγω, subaperio, clàm aperio.

Διοίγω, et διοίγνυμι, aperio, pando, resero. Sophocl. in Ajace, Ἰδοὺ διοίγω.

Διοιξις, ἡ, apertio, patefactio.

Ἐξοίγω, aperio, Hippocr. de loc. in hom. τὰ οἰδέοντα καὶ ὕδατος ἔμπλεα ἐξοίγειν μαχαιρίῳ.

Θυροιγὸς, janitor. Hesych.

Παροίγω, parùm aperio. schol. Aristoph. [Pac. 30. Τυδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ. Schol. Ὀλίγον διανοίξας τὴν θύραν, ὥστε ἰδεῖν μὲν τὰ ὑπ' αὐτοῦ πραττόμενα· μὴ ὁραθῆναι δὲ ὑπ' αὐτοῦ. ἀνοίγει δὲ ἠρέμα, &c.]

Πιθοιγία, ας, ἡ, doliorum apertio : festum erat Bacchi cum apud Græcos. Procl. in Hesiod.

Πιθοίγια, τὰ, doliorum apertio. idem festum.

Προσοίγω, adaperio. unde προσέῳξα, adaperui.

Ὑποίγνυμι, clàm aperio.

ΟἸΔΕ'Ω, sive οἰδάω, F. ήσω, tumeo, inflatus sum. Odyss. έ. Ὤιδεε δὲ χρόα πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ Ἀν' στόμα τε ῥῖνάς τε. Plutarch. de virt. mor. οἰδοῦντι γὰρ ἔοικε καὶ φλεγμαίνοντι σώματι τὸ περιαλγοῦν καὶ περιχαρὲς καὶ περίλυπον τῆς ψυχῆς. (Aristoph. R. 971.) ¶ Metaphoricè negotia aliqua οἰδεῖν dicuntur: ut apud Herodot. ἀμφὶ τὸν Ὀτάνην πάγχυ κελεύοντες ὑπερβαλέσθαι, μηδὲ οἰδεόντων τῶν πραγμάτων ἐπιτίθεσθαι, tumentibus rebus, i. in bellum et tumultus vergentibus. Præt. perfect. ᾠδηκὼς, tumidus, inflatus.

Οἴδημα, τὸ, tumor, cujuscunque sit generis: apud Hippocr. Item peculiariter, tumor quem pituita committit, apud Galen. Diosc. et alios recentiores medicos. Metaphoricè de animi etiam tumore et elatione dicitur.

Οἰδηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumorem referens, seu tumidus. Apud Gal. et Actuar. οἰδηματώδεις ὄγκοι, ipsa οἰδήματα.

Οἶδμα, pro οἴδημα, per syn. dicitur apud poëtas, ut οἶδμα θαλάσσης, tum apud Hom. tum alios. † Sic Hes. Th. 109.† Item pelagus. Æschyl. Τύριον οἶδμα λιπεῦσα. (Eurip. Phœniss. 196.) Pro tumore et elatione usurpavit Gregor. in carmin.

Οἰδματόεις, fluctuosus. Nicand.

Οἴδησις, εως, ἡ, tumor, inflatio. Suid.

Οἶδος, εος, τὸ, tumor, idem cum οἴδημα.

Οἰδάνω, sive οἰδάνω, tumefacio. Iliad. ί. ὅστε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι, νόον πύκα περ φρονεόντων. Item neutraliter, pro οἰδέω, tumeo. Arat. οἰδαίνουσα θάλασσα, inflatum mare, tumidum mare. Οἰδαίνειν dicitur et is, qui animo tumet et inflatus est.

Οἰδαίνομαι, sive οἰδάνομαι, tumefio. Iliad. ί. Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, corda tument ira.

Οἰδαλέος, tumidus, turgidus. Suid.

Οἰδίσκω, tumefacio, idem cum οἰδαίνω, Alex. Aphr. in probl. οἰδίσκον πνεῦμα, tumefaciens spiritus. Exp. etiam intumesco.

Οἶδνον, ου, τὸ, tumor terræ. Lat. tubera appellant. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 2. Pro οἶδνον scribitur etiam Ὕδνον. Plut. symp. 4. διὰ τί τὰ ὕδνα δοκεῖ τῇ βροντῇ γενέσθαι;

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀνοιδέω, ῶ, intumeo, intumesco, turgeo. [Æschin. Epist. ad Philocrat. ὁ δὲ τράχηλος αὐτῶν (Deliorum) καὶ τὰ στέρνα ἀνῴδει.] Item metaph. irascor. ut, ἀνοιδέει θυμὸς, apud Herodot. in Polymn.

Ἀνοίδησις, ἡ, tumor. Aristot. de mundo, ἀνοιδήσεις θαλάσσης appellat tumidos æstus.

Ἀνοιδαίνω, tumefacio: Epigr. l. 1. Vel tumeo, intumesco, ut ἀνοιδῶ.

Ἀνοιδίσκω, idem. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 15.

Decomp. Ἐπανοιδέω, intumesco: vel in superficie tumeo. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. τὸ δὲ καλούμενον ᾠὸν, οὐκ ἔχει πόρον ἐν οὐδενὶ, ἀλλ' αὐτῆς τῆς σαρκὸς ἐπανοιδεῖ.]

Διοιδέω, intumesco. Luc. διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας δὲ τὰ σκέλη, intumuerant exhausto veneno crura.

Διοιδὴς, intumescens, turgidus. Nicand.

Ἐνοιδὴς, idem quod διοιδὴς, turgidus, tumens. Nic.

Ἐξοιδέω, extumesco. [Eurip. Cycl. 225.——γέροντά τε Πληγαῖς πρόσωπον φάλακρον ἐξῳδηκότα.]

Ἐξοίδησις, tumor. Galen.

Ἐξοιδίσκω, tumefacio, facio ut extumescat.

Ἐποιδέω, intumesco, vel in superficie tumeo. Dioscor. lib. 4. ἐποιδεῖ τὸ πρόσωπον, intumescit vultus. Et, ἐπῳδηκὼς, qui intumuit, tumens, tumidus.

Ἐποιδαίνω, intumesco. Nicand.

Ἐποιδίσκω, tumefacio, vel in superficie tumefacio.

Ἐποιδίσκομαι, tumefio, tumesco. Gal. τὰ ὑποφθάλμια ἐποιδίσκεται.

Παροιδαίνει τὰ παρίσθμια, apud Poll. lib. 2. de tonsillarum tumore ex inflammatione.

Προσῴδης, tumidus, inflatus. Gal. in lex. Hippocr.

Συνοιδέω, unà intumesco. Phil. de vita M. l. 1. τὰ σώματα εὐθὺς συνῴδει ταῖς ἐξανθήσεσι.

Ὑπεροιδάω, valde intumesco. Lucian.

Ὑποιδέω, subintumesco. Ælian. (Philostr. l. 3. c. 46.)

Ὑποιδὸς, subtumidus. Galen.

Composita sine præpositione.

Γαστροίδης, sive γαστρώδης, qui ventre tumido est. Eustath.

Ἰσχοίδης, qui crassas et tumidas habet coxas, vel etiam clunes. Idem.

Κοιλοιδιᾶν, dicuntur oculi, quum in diuturnis hæmorrhoidibus, et longis mulierum profluviis, et sæpe inchoantibus ophthalmiis, intumescunt oculorum recessus, quæ κοῖλα nuncupantur. Poll. pro eodem scribitur et κυλοιδιᾶν, apud Theocr. idyll. 1. quod est, cavitates oculorum, quæ palpebris subsunt, τὰς κυλάδας, tumidas habere.

Πεοίδης, qui timido seu crasso pene est. Eust.

Χιλυοίδης, qui turgidis seu crassis est labris, labrosus, labeo. Idem.

Ὠμοίδης, qui tumidis est humeris. Idem.

ΟἸΖΥ'Σ, ύος, ἡ, ærumna, miseria. Od. ξ'. ὁ μὲν ἀνδίγμεθ' ὀϊζύν. Il. ν'. πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν Νωλεμέως. Sic Od. ξ'. ὀϊζὺν Δὴν ἔχομεν πάσχοντες ὑὸν ἕνεκεν. Hesiod. in Erg. παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος. (Æschyl. Ag. 765. 1470. Eum. 896. Suppl. 882.) ☞ Etymon vide in ὀϊζύω.

Ὀϊζυρὸς, οῦ, ὁ, ærumnosus, calamitosus, miser. Il. ρ'. Οὐ μὲν γάρ τί που ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρός. (Il. γ'. 112.) Hesiod. in Erg. ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ. † Aristoph. Nub. 655.†

Ὀϊζύω, f. ύσω, ærumnas et miserias perpetior. Odyss. ψ'. ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε. Il. γ'. (408.) Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καὶ ἑφύλασσε. ☞ Apollonius dicit, ab adverbio οἶ fieri οἴζω, unde οἰζύω, (sicut αἰάζω ab αἶ,) et per dialysin ὀϊζύω.

Πανόϊζος, valde ærumnosus, valde calamitosus. Æsch. [Πανοϊζύς. Χοηφ. 47. ἰὼ πανοϊζὺς ἑστία. ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων.]

Τρισοιζυρὸς, ter calamitosus seu ærumnosus, i. calamitosissimus, miserrimus, apud Eustath.

ΟἸ'ΚΟΣ, ου, ὁ, domus. Xen. Pæd. 4. τὰ μὲν τείχη, ὅταν θέλῃς, οἶκόν σοι παρέξω. † Per gynecæum exp. Heins. ad Hesiod. Erg. 130.† Cum præpositionibus. Ut, ἐν οἴκῳ, domi. ἐπ' οἴκου, (Atticè pro ἐπ' οἶκον,) domum. Οἱ κατ' οἶκον, domestici: et, ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις, domesticis calamitatibus. Thucyd. l. 2. Interdum κατ' οἶκον, seu κατ' οἴκους, adverbialiter exp. domesticatim. ¶ Item pars domus. Odyss. ά. Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Sic et apud Athen. ¶ Οἶκος νεὼς, domus vel statio navis. schol. Aristoph. ¶ Item domus, i. familia. Demosth. ὁ γὰρ μήτω ἐν τῷ οἴκῳ τῷ Ἀγχιάδου ὤν. Sic et apud Thuc. ¶ Item οἶκος, bona, facultates. Od. ά. τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες Οἶκον ἐμόν. Odyss. δ'. Ἐσθίεται μοι οἶκος. Sic et apud Xen. et Dem. (De Tentoriis dicitur Soph. Aj. 65. Sicut et δώματα ib. 73. Œdip. Tyr. 1030. V. Æschyl. Ag. 137.)

Οἰκικὸς, οῦ, ὁ, domesticus, ex canon. ult. concil. Antioch.

Οἰκία, ἡ, domus, ædes: idem cum οἶκος. Aristoph. in Nub. † 800.† ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας. Utitur et Thuc. Luc. Plut. &c. ¶ Οἰκίαι, dicuntur etiam avium domicilia et nidi. ¶ Item οἰκία, familia, gens. Demosth.

Οἰκιακὸς, οῦ, ὁ, domesticus.

Οἰκίον, τὸ, idem quod οἰκία, domus, domuncula. Iliad. π'. et ν'. alibique, apud Hom.

Οἰκίσκος, ὁ, parva vel vilis domus, parvum domicilium. Dem. pro Ctesiph. Item cellula, cubiculum. Herodian. l. 7. Avium quoque cellulæ et nidi οἰκίσκοι dicuntur. Eustath. ex Aristophan. et Harp.

Οἰκίσκη, ἡ, itidem parva domus. Demosth. contra Olympiod.

Οἰκίδιον, τὸ, idem. Aristoph. et Demosth.

Οἰκίδιος, ου, ὁ, domesticus, privatus. Greg.

Οἰκάριον, τὸ, ædicula, cellula, &c. idem quod οἰκίδιον. Poll. ex Lysia.

Οἰκανὸς, domesticus. Hesych.

Οἴκαδε, et οἰκονδε, domum. Od. ί. Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι. Od. ζ'. οἰκονδε νέεσθαι. Sic et apud Plat. polit. 1. et Xen. Hell. 7. † τὰ οἴκαδε. Pæd. l. 3. 4. ἐπιστολὴν γράφειν οἴκαδε. l. 2. p. 46. d.† ¶ Pro οἴκαδε Dores dicunt οἴκαδες. ut apud Aristoph. in Acharn. ¶ Οἰκάδες verò sunt ficus immaturi, grossi. Poll.

Οἴκοθι, domi. Odyss. φ'.

Οἴκοι, idem. Iliad. ώ. Plato polit. 2. Isocr. Plutarch. &c. † Xen. Pæd. 1. 2. 14. et 1. 3. 13. οἱ οἴκοι, qui domi manent. 1. 3. 2. τὰ οἴκοι, domestica. p. 150. a.†

Οἴκοθεν, domo. Il. ψ'. Exponitur etiam, ex se, suopte ingenio, suapte sponte. schol. Soph. † Xen. Pæd. l. 2. 48. e. interpretantur, domestico jure. οἴκοθεν συνήθης τινί. l. 2. 52. b. dicitur et οἴκοθεν ἐκ Περσῶν. l. 3. p. 75. d.† (Eurip. Med. 507. Phœniss. 267.)

Οἰκέτης, ου, ὁ, domesticus. † Xen. Pæd. l. 4. p. 91. d. V. ibi Leunel. ubi monet pro quovis domestico ab Xenophonte positum, sed poetice id esse.† Item οἰκέτης, verna, famulus, vel servus domesticus. Plut. Herodian. Luc. (Soph. Œdip. Tyr. 1134.)

Οἰκέτις, ιδος, ἡ, famula domestica, ancilla. Poll. l. 3.

Οἰκετικὸς, servilis, famularis. Aristot. polit. 2. ¶ Τὸ οἰκετικὸν, servitium seu ministerium domesticum, i. ipsi famuli. Plut.

Οἰκετία, ἡ, familia. Epictet.

Οἰκετεύομαι, domesticus sum: seu famulor.

Οἰκεὺς, έως, ὁ, idem cum οἰκέτης. Il. ί. ζ'. Od. ξ'. et ς'. (Soph. Œdip. Tyr. 776.)

Οἰκέω, ῶ, habito, domum seu mansionem habeo. Xen. Hell. 1. οἰκοῦντας ἐν βαρβάροις. Luc. in vit. auct. τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἡ τάφον οἰκήσεις, ἡ πυργίον ἔρημον. ¶ Interdum exp. vivo, dego. Isocr. πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον, παρὰ τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἠτιμωμένον οἰκεῖν. ¶ Item administro, rego. Thucyd. lib. 3. ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις. Sic et apud Plut. in apophth. † Poet. ϝοικέω. Sic Hesiod. Theog. 330.† (Eurip. Med. 1361. Cum Acc. Aristoph. R. 105. Soph. Œdip. Tyr. 1010.)

Οἰκέομαι, οῦμαι, habitor, inhabitor, incolor. Il. δ'. Ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος. † Xen. Pæd. l. 4. p. 102. d. ὁπόσοις (sc. πράγμασι) οἶκος καλῶς οἰκοῖτο. l. 5. p. 139. d.† Item administror, regor. Thuc. Plato, Aristot. (Palæph. p. 9. Il. β'. Cat. N. 175.)

Οἰκουμένη, seu οἰκουμένη, sc. γῆ, orbis terrarum habitabilis. Dem. pro cor. Æschin. contra Ctesiph. † οἰκουμένη i. e. loca habitata et opp. montibus et desertis locis. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. b.†

Οἰκουμενικὸς, οῦ, ὁ, ad orbem terrarum pertinens. Ut, οἰκουμενικὴ σύνοδος, concilium in quod totus terrarum orbis coit. Damasc.

Οἰκουμενικῆ, (adverb.) per universum terrarum orbem.

Οἴκημα, τὸ, locus habitandi, habitaculum, domus. (Æsch. Ag. 342.) Xenoph. Hell. 4. Plut. in Artox. et in Pericle. Peculiariter sic Athenis dicebatur lupanar. Athen. l. 13. Item carcer. Plut. in Solone. Exponitur etiam turris, tabernaculum, casa. Item conclave, cubiculum. Thuc. l. 2. Herodian. l. 4. Philo de vita M. l. 2. † οἴκημα κατώτατον μηχανῶν, de curribus loquens. Xen. Pæd. p. 156. c.†

Οἰκημάτιον, τὸ, parva domus: aut conclave. Plutarchus in connub. præcept.

Οἰκηματικὸς, ad domesticum pertinens, domesticus. οἰκηματικὰ σκεύη, domestica supellex. Laërt.

Οἴκησις, ἡ, habitatio. Thuc. lib. 2. Item habitandi locus, domus. Plato ep. 7. † Xen. Pæd. 2. 58. c. et l. 3. p. 72. b.†

Οἰκήσιμος, ὁ καὶ ἡ, habitabilis.

Οἰκήσιμον, (sc. πέδον,) domus, domesticum solum. Item pro carcere et lupanari, apud Atticos. Plat. in Protag. et de leg.

Οἰκητὴς, οῦ, ὁ, habitator, incola. Suid.

[Οἰκητήρ. Soph. Œd. Col. 653. κοὔποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς Ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων Τῶν ἐνθάδ', &c.]

Οἰκητικὸς, qui habitacula et domicilia sibi quærere solet. [Aristot. de Hist. Animal. καὶ τὰ μὲν, οἰκητικά· τὰ δὲ, ἄοικα. οἰκητικὰ μὲν, &c.]

Οἰκητόριον, τὸ, locus ad habitandum commodus: domicilium, sedes, mansio. Plutarch. sympos. 4.

Οἰκητὸς, ὁ, habitatus, habitabilis. [Soph. Œd. Col. 28. Ἀλλ' ἐστὶ μὲν γ' οἰκητός. 39. Ἄθικτος, οὐδ' οἰκητός.]

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, idem quod οἰκητὴς. Polyb. lib. 5. † Xen. Pæd. l. 3. p. 79. d.† Exponitur et colonus, apud Thuc. l. 2.

Οἰκητόρια, τὰ, vasa domestica, utensilia. Hesych.

Οἰκίζω, f. ίσω, ædifico, struo, condo. ut, οἰκίσαι πόλιν, Aristot. in Œcon. Frequentiùs significat, in ædibus, vel aliqua sede colloco. Et simpliciter, loco, colloco. Eurip. οἰκίζω εἰς ἄλλα δώματα. Item, coloniam in locum aliquem mitto. Thuc. l. 1.

Οἰκίζομαι, ædificor, struor. Plutarch. in Sol. Item, in sede collocor, &c. Plato in Axiocho. ᾤκισται, sedem habet, situs est. Eurip. in Hecuba.

Οἰκισμὸς, ὁ, ædificatio: ipsa actio condendi seu deducendæ coloniæ. Poll.

Οἴκισις, εως, ἡ, idem. Thuc. l. 5.

Οἰκιστὴς, οῦ, ὁ, ædificator, conditor, qui sedes alicui assignat. Item deductor coloniæ. Thuc. l. 1. et 5. Plato de rep. l. 2.

Οἰκιστὴρ, idem. Pind. [Pyth. A. 58. τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν γείτονα. Schol. ὁ ἔνδοξος οἰκιστὴς, &c. Pyth. Δ. 10. οἰκιστῆρα. Herodot. Hist. lib. 4. Pythia respondit, Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων Ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.] (Æsch. S. c. Th. 19.)

Οἰκιστικῶς, more eorum qui urbem condunt, vel qui coloniam deducunt. Poll.

Οἰκεῖος, ου, ὁ, et Ionicè οἰκήϊος, domesticus, privatus. Τὰ οἰκήϊα, res domesticæ, Hesiod. in Erg. † τὰ οἰκεῖα, res domesticæ. Xen. Pæd. p. 150. a.† Herodian. l. 4. εὐθὺς δὲ πάντες ἐφονεύοντο οἱ ἐκείνου οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι. ¶ Item familiaris, necessarius, necessitudine junctus. Thuc. l. 4. et 5. Herodian. l. 3. † οἰκειότατος, in superl. Xen. Pæd. l. 4. p. 114. a. οἰκειότερος compar. p. 195. e.† Item propin-

quus, generis propinquitate conjunctus: Demosth. contra Neær. ¶ Interdum ponitur ad differentiam externi: Herodian. l. 7. Interdum τῷ ἀλλοτρίῳ opponitur. Thuc. l. 3. Plut. symp. 7. Opponitur et τῷ κοινῷ. ut apud Isocr. in Areop. Et τῷ πολιτικῷ, apud Thuc. l. 2. † οἰκεῖος, proprius. οἰκεῖον ἱππικὸν, proprius equitatus. et opp. *auxiliario*. Xen. Pæd. l. 4. p. 99. c. et θεραπεύειν τὰ οἰκειότατα, curare quid ut quam maximè proprium sibi sit. l. 5. p. 145. e. Sic οἰκειότερον magis proprium. p. 151. a.† ¶ Item οἰκεῖος, aptus, accommodatus. Aristot. eth. 1. τῆς πολιτικῆς οὐκ ἔστιν οἰκεῖος ἀκροατὴς ὁ νέος. (Eurip. Phœniss. 331. Soph. Œdip. Tyr. 1183.)

Οἰκείως, familiariter, amicè, benevolè. Isocr. Xen. † Pæd. l. 4. 1.† Item aptè, accommodatè: Aristot.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, domesticus usus et consuetudo, familiaritas, amicitia. Aristot. rhet. 2. Thuc. Plut. † Xen. Pæd. p. 236. b.† Item propinquitas, cognatio. Synes.

Οἰκειόω, f. ώσω, familiarem reddo, concilio. Thucyd. lib. 3. τὴν πόλιν εἰς τὴν ξυγγένειαν οἰκοῦντες. Synes. ep. 26. ἡ τοῦ θεοῦ σοι προσέσται χάρις, ᾧ σαυτὸν οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς εὐεργετικῆς προαιρέσεως. Item adscisco, concilio, accommodo. Greg. in epitaph. patris, τὰς προσηγορίας ὅσας ἡ ἀρετή σοι πεποίηκεν, ἄλλη τις ἄλλην οἰκειοῦσά τε καὶ προσάγουσα. Item mihi vendico, meum esse contendo. Thuc. lib. 1. οἰκειοῦντες τὰς τότε καλουμένας ἐννέα ὁδούς.

Οἰκειοῦμαι, familiaris reddor, adjungor, &c. Thucyd. Aristot. Item activè, concilio, adjungo. Plut. in Othone, οἰκειώσατο πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας τοῦτο. Sic et sæpe apud Herodian. Item vendico, &c. Greg. οὕτως οἰκειοῦμαι τὰ κατορθώματα.

Οἰκείωμα, τὸ, quod accommodatum est. Strabo.

Οἰκείωσις, ἡ, familiaritas. Naz. Item vendicatio. Thuc. l. 5.

Οἰκειωτικὸς, vim conjungendi habens et conciliandi: vim habens familiare et domesticum faciendi. Plut.

Composita: ac primùm ex οἶκος, οἰκέω, et οἰκίζω,

Ἄγροικος, et ἀγροῖκος, rusticus, qui in agro vivit. Aristoph. in Nub. Vide et derivata ex Ἀγρός.

Ἄνοικος, seu ἄοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, domo carens; extorris. Herodot. [lib. 3. §. 145. ὁρέων δὲ τοὺς Πέρσας ἐκβάλλοντάς τέ σε καὶ ἄνοικον ποιέοντας, οὐ τολμᾷς τίσασθαι, &c.] et Luc. de sacrif. Et generaliter pro eo, qui ædibus destitutus, oberrat, et pauper est. Plato in symp. Ἄοικοι πόλεις, in quibus aut nullæ aut paucæ sunt ædes ac familiæ. Plut. ad Colot. Sic et, ἄοικον θῆτα, Hesiodus dixit famulum, cui nec domus nec familia est; in Erg. ‡ ἄοικος Soph. Phil. 551. Schol. δύσοικος.‡

Ἀνοίκητος, qui non habitatur, inhabitabilis. [Herod. lib. 4. §. 31.]

[Ἀοίκητος. Herodot. Hist. lib. 2. §. 34. ἀοίκητός τε γάρ ἐστι καὶ ἔρημος ἡ Λιβύη, δι' ἧς ῥέει, sc. Nilus. lib. 5. §. 10.]

Ἀνοικίζω, rursus condo, reædifico. Pausan. Κόρινθον δὲ ἀνάστατον ποιήσαντος τοῦ Μεμμίου, ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα. Item remigrare facio. vel relego habitatum in aliam regionem. Idem, ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα θελήσαντος Ἀλεξάνδρου.

Ἀνοικίζομαι, rursus condor, instauror. Item migro, habitationem transfero. Thuc. οἱ μὲν ἀνῳκίζοντο καθαιροῦντες τὰς πόλεις.

Ἀνῳκισμένος, supernè vel in alto habitans. Hesych. Apud Synes. ἀνῴκισμαι πρὸς νότον ἄνεμον, Κυρηναίων ἔσχατος, exp. procul à mari sum situs.

Ἀνοικισμὸς, reædificatio. Herod. l. 2.

Ἄντοικος, (q. d. ex adverso domum habens,) ex adverso habitans, vel è regione.

Ἄποικος, q. d. qui est extra domum suam, aut procul à domo: colonus, in coloniam missus. Schol. Thucydidi est, qui mittitur ad habitandum locum desertum. Sic et, ἄποικος Ἑλλὰς, apud Aristid. (Soph. Œdip. Tyr. 1534.)

Ἀποικὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἄποικος. ut, ἀποικὶς πόλις, colonia. Plut. in Coriol.

Ἀποικία, ἡ, colonia. unde, ἀποικίαν ποιεῖσθαι, coloniam deducere, apud Plat. de leg. pro quo apud Thuc. ἀποικίαν ἐκπέμπειν. (Æsch. Pr. 813.)

Ἀποικέω, ῶ, f. ήσω, aliunde habitatum venio, migro in coloniam. Isocr. τῆς ἡμετέρας πόλεως τοὺς Ἴωνας ἀπέστησαν, ἐξ ἧς ἀπῴκησαν. Plutarch. ἀπῴκησαν εἰς Λευκανίαν, in Leuconiam migraverunt. Item, procul habito, procul remotus sum ab aliquo. Thuc. lib. 3. ὑμῶν ἀποικούντων. Aristot. polit. 1. ἀποικεῖν πόῤῥω τῶν διαφθειρόντων.

† Ἀποικέομαι, passivè. ut ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ ἀπῳκεῖτο. Corinthus relicta vel non inhabitata est mihi. Soph. Œd. Tyr. 1007.†

Ἀποίκησις, ἡ, migratio in coloniam.

Ἀποικεσία, idem. Esdræ cap. 2.

Ἀποικίζω, in coloniam deduco: coloniam deductam aliquo in loco colloco. Thucyd. lib. 1. ταύτην ἀπῴκισαν μὲν οἱ Κερκυραῖοι. (p. 17. Soph. Tr. 972. Coloniam mittendo sive deducendo habitari facio.) Isocr. in Archid. Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἀπῴκισαν. Item generaliter, migrare facio, amando. Odyss. μ'. Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ Θρινακίην εἰς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν.

Ἀποικίζομαι, in coloniam deducor. Plut. in Timol. Item, è loco aliquo tanquam è domo ejicior. Gregor. ἀπῳκισθέντες τοῦ παραδείσου. Apud Plut. υἱὸς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένος συγγένειαν, exp. filius in adoptionem datus.

Ἀποικισμὸς, οῦ, ὁ, coloniæ deductio, seu coloniarum. Aristot. polit. 5.

Ἀποικιστὴς, οῦ, ὁ, coloniæ seu coloniarum deductor. Hesych.

Διοικέω, seorsim habito. Plat. in Tim. διῳκηκὼς οἰκήσεις ἰδίας, proprias sedes et domicilia habens. ¶ Item activè, digero per sua velut domicilia et sedes. unde pass. apud Alex. Aph. ὑγρὸν μὴ διοικούμενον. Item administro, rego. Isocr. ad Nicocl. κάλλιστα διοικῆσαι τὴν πόλιν. Dem. τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, civilia munera gerere. Exponitur etiam, constituo, ordino. Herodian. lib. 3. διοικήσας δὲ ταῦτα ὡς ᾤετο ἄριστα, optimè his pro suo judicio constitutis. Item instituo: ut, διοικεῖν τὸν βίον αὐτοῦ, Isocr. ad Philip. ¶ Item statuo, decerno. unde pass. apud Luc. διῳκήθη μὲν οὖν τὰ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ τῶν πλουσίων.

Διοικέομαι, idem quod διοικῶ, administro, &c. Demosth. ὃ δὲ διοικεῖται μετὰ ταῦτα οὑτοσὶ, πάντων δεινότατόν ἐστι. Sic et apud Greg. contra Julian. ¶ Διοικέομαι, (pass.) curor, nutrior. Athen. lib. 2. τὰ γοῦν ὑποτίτθια γάλακτι διοικεῖται.

Διοίκησις, administratio. Demosth. Æschin. Item dispensatio seu expensio pecuniarum. Hesych.

Διοικητὴς, ὁ, administrator: vel negotiis administrandis præfectus; procurator. Plut. in apophth.

Διοικήτωρ, administrator, gubernator. Merc. Tris.

Διοικητικὸς, οῦ, ὁ, administrativus.

Διοικίζω, incolas et habitantes disperdo, contubernium aut sodalitatem dirimo. Isocr. de pace, τήν τε γῆν τῶν Κορινθίων ἔτεμον, Μαντινέας δὲ διῴκισαν. Sic et apud Aristot. polit. 5. Et general. dissocio, divido, disgrego. Synes. ἀλλ' εἰ διῴκισα γράμμασι τοὺς συνημμένους τῇ διανοίᾳ, τοῦτο ἦν τὸ ὑπαίτιον.

Διοικίζομαι, dirimor, disgregor, &c. Plato, δι' ἀδικίαν διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Διοικισμὸς, incolarum et habitantium dispersio, contubernii dissociatio et diremptio. Plat.

Decomp. Ἀδιοίκητος, non administratus: vel non dispensatus, aut distributus.

Δυσδιοίκητος, difficilis dispensatu seu administratu.

Παραδιοικεῖν, perperam seu malè administrare. Synes. in Andron.

Προδιοικέω, antè dispono, prædispono. In nov. const. [Demosth. in Timarch. adv. Aristocrat. ἡτοίμαστο δ' αὐτοῖς τοῦτο τὸ προβούλευμα, καὶ προδιῴκητο.]

Ὑποδιοικητὴς, subpræfectus.

Δυσοίκητος, habitatu difficilis, propemodum inhabitabilis. Xenoph. Pæd. 8.

Εἰσοικέω, sive ἐσοικέω, habitatum aliquò migro. [Æschin. in Timarch. ἐὰν δ' ὁ μὲν, ἐξοικήσηται, εἰς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐργαστήριον χαλκεὺς εἰσοικήσηται, χαλκεῖον ἐκλήθη.]

Εἰσοικίζω, vel ἐσοικίζω, domum introduco, seu recipio. Item in urbem habitatum mitto. Polyb. l. 5. Μακεδόνας δ' εἰσοικίσας, &c. Gregor. εἰσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον τὸν Χριστὸν, in domum suam intromittentes, seu recipientes.

Εἰσοικίζομαι, domum recipior, &c. Greg. Χριστὸν εἰσοικισθέντα σοι διὰ τῆς χάριτος. Item activè, idem quod εἰσοικίζω. apud Basil. de jejunio, et Greg. de hom.

Εἰσοικισμὸς, introductio in ædes, seu receptio.

Εἰσοίκησις, habitatio, domus. Soph. [Philoct. 550. ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντες τὴν ἔσω Ἄοικον εἰσοίκησιν, &c.]

(Εἰσοιχνέω, habito. Æsch. Pr. 122.)

Ἔνοικος, incola, qui domum aliquo in loco habet. Aristid. in encom. Romæ. Strabo. l. 6. Metaphoricè apud Gregor. de Juliano, τὸν ἔνοικον αὐτῷ πονηρὸν τῆς πολυτεχνίας μιμούμενος, quem in pectore habebat. Apud Basil. ἔνοικα πάθη, domesticæ perturbationes. Exponitur etiam ἔνοικος, inquilinus, qui in aliena et conducta domo habitat. (Soph. Tr. 1108. Œdip. Tyr. 1545. Adj. Æsch. Pr. 415. Suppl. 619.)

Ἐνοίκιον, τὸ, pensio illa annua quam inquilinus repræsentat, merces domus conductæ. Demosthen. contra Olympiod. Metaph. apud Plut. in præc. sanit. Item merces, quæ hospiti datur ad quem divertimus. Poll. l. 1. et 10.

(Ἐνοίκιος. Adj. Æsch. Eum. 869.)

Ἐνοικέω, domicilium et sedes habeo in, inhabito. Aristot. polit. 7. κατ' ἀριθμοῦ γὰρ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων τὴν πόλιν κρίνουσι τὴν μεγάλην.

Ἐνοίκησις, ἡ, inhabitatio. [Thucyd. Hist. lib. 2. οὐ γὰρ διὰ τὴν παράνομον ἐνοίκησιν αἱ ξυμφοραὶ γενέσθαι τῇ πόλει, ἀλλὰ διὰ τὸν πόλεμον ἡ ἀνάγκη τῆς οἰκήσεως.]

Ἐνοικίζω, domi seu in ædibus colloco: aut in domum introduco. In Eccles. ἐνοίκισον ἀλλότριον, domo excipe alienum.

Ἐνοικίζομαι, in ædibus collocor, &c. Metaph. apud Synes. ἀμιμήσω τὰς χελιδόνας, αἳ ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις ἐνοικίζονται, &c. amicè excipiuntur seu recipiuntur.

Ἐνοικισμὸς, ipsa actio in ædibus aliquem collocandi: vel, introductio in ædes.

Decomp. Προενοικέω, priùs seu antè inhabito. Synes. ep. 67.

Προενοίκησις, εως, ἡ, prior habitatio seu inhabitatio. Thuc. l. 1.

Ἔξοικος, è domo sua ejectus, exul: aut qui è domo sua migravit.

Ἐξοικέω, domicilio et sedibus meis discedo, emigro. Demosth. contra Aphob. τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας Μεγάρα δ' ἐξῴκηκε.

Ἐξοίκησις, emigratio ex ædibus aut urbe. Plato de leg. l. 8.

Ἐξοικήσιμος, inhabitabilis, qui habitari desiit. Soph. [Œd. Col. 27. Ναὶ τέκνον, εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐνοικήσιμος.]

Ἐξοικίζω, domo expello et ejicio. Et generaliter, expello, Thucyd. lib. 1. Ἑστιαιέας δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. Eurip. in Hec. Soph. Λήμνου ἄρδην ἄρσενας ἐξῴκισαν, ex Lemno mares ejecerunt. Apud Plut. εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε, exp. expulsos suis sedibus Romam habitatum traduxit.

Ἐξοικίζομαι, domo ejicior: vel generaliter, expellor. Synes. Exponitur etiam, migro, seu emigro: apud eundem.

Ἐξοικισμὸς, οῦ, ὁ, et ἐξοίκισις, ἡ, expulsio seu ejectio è domo. Et generaliter, incolarum expulsio. Plato de leg. l. 4.

Ἔποικος, advena. Unde ἔποικοι, advenæ, coloni. Thuc. et Aristot. in polit. Philostr. ep. 47.

Ἐποίκιον, supellex: in Pand. Item pro villa aut casa. Josuæ cap. 19. et apud Suid.

Ἐποικιδία, Ceres, quæ rem domesticam curat; in Corintho coli solita.

Ἐποικέω, aliis ejectis habito. Xen. Pæd. 6. τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας σὺν Κροίσῳ ἠναγκάσθαι ἕπεσθαι. Sic et apud Thucyd. lib. 7. et Synes.

Προεποικέω, antè ducta colonia habito. Strabo.

Εὔοικος, bonam domum habens, bonus, commodus ad habitandum. Oppian.

Κάτοικος, incola; qui locum habitat et incolit. Aristot. Œcon. 2. Polyb. lib. 5. (Æsch. Ag. 1294.)

Κατοικία, ἡ, habitatio, i. habitandi locus, apud Dionys. Areop. et Gregor. Item colonia, præfectura, oppidum, pagus. apud Strab. lib. 6. et alibi. Et pro coloniæ deductione. apud eundem, et Appian. belli civil. l. 4.

Κατοικὶς, i. κατοικίδιος. Ut, ὄρνις κατοικὶς, apud Nic. in Ther. Pro eodem legitur et κατοικὰς, apud eundem in Alexiph.

Κατοικίδιος, domesticus, domi nostræ degens: apud Alex. Aphr. probl. 1.

Κατοικέω, inhabito, incolo: vel simpliciter, habito. Thuc. κατοικῶ παρά σοι, domi tuæ habito. Isocr. κατοικεῖν ἐν δημοκρατίᾳ. Plutarch. ταύτην τὴν γῆν κατοικοῦντας. Usurpatur et sæpè in Novo Testam. ut Act. 7. Matth. 4. &c. Apud Plat. de leg. κατοικοῦσα πόλις, civitas sita seu extructa. (cum Acc. Eurip. Med. 10. id. Phœniss. 614.)

Κατοικοῦμαι, habitor et incolor. Aristot. pol. 2. Κατῴκημαι, sedem alicubi habeo, et veluti collocatus sum. Thuc. l. 3. et 5.

Κατοίκησις, ἡ, habitatio seu habitandi locus. Marci 5.

Κατοικητήριον, τὸ, locus in quo habitatur seu habitari potest, domicilium, sedes. Apocal. c. 18.

Κατοικέσια, τὰ, feriæ quæ celebrari solebant ob loci alicujus habitationem: seu festa quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquò venerat. Greg. in s. bapt.

Κατοικίζω, in domo seu in ædibus colloco. Et generaliter, habitatum mitto, habitare facio. Plat. in Tim. κατοικίζειν εἰς ἄλλην οἴκησιν τὸ θνητόν. Plutarch. in Rom. ἐκ Ῥώμης κατῴκισεν εἰς Καμερίαν. Item condo, ædifico: Eurip. in Hippolyt. coron. Ὦ Ζεῦ, τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας: quare in lucem creasti? Isocr. in Evagora, (de Teucro:) ἀφικόμενος εἰς Κύπρον, Σαλαμῖνά τε κατῴκισεν ὁμώνυμον ποιήσας, &c. Salaminem (in Cypro urbem) condidit. Apud eundem, ταύτην διὰ τριακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσιν, exp. incolis frequentant. Et, κατοικίζω τὰς νήσους, in insulas colonias deduco. (Æsch. Pr. 250. Eum. 759.)

Κατοικίζομαι, habitatum mittor seu deducor, habitatio mihi datur. Unde, οἱ κατοικιζόμενοι στρατιωτῶν, milites, quibus habitationes in urbibus cum agris distributæ erant. Appian.

Κατοικισμὸς, et κατοίκισις, collocatio in sedibus, seu in domicilio. Κατοικισμὸς τῆς πόλεως, ipsa actio condendi rubem. Plato. [de Rep. lib 5. αὐτοὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως, ἣν ᾠκίζετε πόλιν, ὡμολογεῖτε &c.]

Decomp. Ἐγκατοικέω, inhabito.

Ἐγκατοικίζω, colloco in, colloco intus. Plut. ad præf. indoct.

Ἐπικατοικέω, inhabito, incolo. Cebes Theb.

Νεοκάτοικος, qui recens alicubi habitare cœpit: vel novæ urbis habitator. Eupol.

Παρακατοικίζω, juxta colloco: vel, habitatores juxta colloco. Isocr. et Plut. in Pericle.

Συγκατοικίζω, unà colloco habitatores, vel unà frequentem incolis reddo. Eurip. in Hippol. Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη θηρῶν.

Συγκατοικέω, unà inhabito. Soph.

Μέτοικοι, qui principum jussu in aliam civitatem pœnæ causa transferuntur, et quorum prædia publicantur: ex Codic. l. 10. tit. 4. Item incolæ, qui in aliena civitate longæ moræ causa habitant, nec habent jus civitatis, nec

honores civiles capiunt, tributum tamen pendant, quod μετοίκιον dicitur. inquilini. Demosth. contra Mid. Isocr. de pace. Xen. in rep. Athen. †Soph. Œdip. Tyr. 46.† Item μέτοικος, idem quod ἔνοικος. apud Soph. in Œdip. Colon. (Œdip. Tyr. 460. Æsch. S. c. Th. 554. Ag. 58. Ch. 624. 682. Eum. 1014.)

Μετοικικὸς, οῦ, ὁ, ad incolas pertinens. Luc. in Lexiph. in Plut. Alcib.

Μετοικία, ἡ, incolam esse, sua urbe relicta in aliena habitare. Plato de leg. lib. 8. (Æsch. Eum. 1021.)

Μετοίκιον, τὸ, pensio quam inquilini quotannis præstabant. Plut. in Phoc. Vide et Poll. et Harpocr. ¶ Apud Plut. in Theseo μετοίκια sacrum esse tradunt, à mutatis civium sedibus dictum: alii ferias ob receptos in urbem incolas.

Μετοικέω, mutatis sedibus et domicilio commigro: vel, domo mea pulsus habito. (Æsch. Suppl. 617.) Isocr. παρ' ἑτέροις μετοικεῖν. Paus. Λυκίσκου μετοικοῦντος ἐν Σπάρτῃ. Dem. μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι.

Μετοίκησις, ἡ, incolatus: sedis et habitationis mutatio, migratio. Plato de leg. 8. et in Apol. Socrat.

Μετοικεσία, idem: seu habitatio et mansio in peregrina regione. Matth. 1.

Μετοικίζω, transfero incolas, ab uno loco in alium migrare facio. Aristot. Œcon. 2. Item, habitationem mutare cogo. Plutarch. de primo frig.

Μετοικίζομαι, transferor, et migrare cogor, aut migro. Luc.

Μετοικισμὸς, translatio incolarum: actio cogendi ex uno loco migrare in alium.

Μοσσύνοικοι, qui in ligneis turribus sedes suas et domicilia habent. Apollon. Argon. l. 2. [379. Aristot. de mirab. Auscult. φασὶ τὸν Μοσσύνοικον χαλκὸν λαμπρότατον καὶ λευκότατον εἶναι, &c. Cl. Berkel. ad Steph. de Urb. p. 564. Not. 28. legit τὸν Μοσσυνοικικὸν χαλκὸν, &c.]

Νέοικος, qui recens ædes alicubi habere cœpit: vel in nova urbe domum habens. Epicharm.

Νεώσοικος, ὁ, et frequentiùs νεώσοικοι, navium domus, navalia. Thuc. l. 7. Dem. pro cor. Luc. in Anachars.

Ὀρεσίοικος, et οὐρεσίοικος, in montibus habitans.

Πανοικὶ, cum tota domo, cum tota familia. Pro eodem scribitur et πανοικὶ, Act. Apost. cap. 16.

Πανοικία, et πανοικίη, idem. Herodot. Pro eodem dicitur et πανοικεσία, ut apud Gregor. in Macchab. encom. et πανοικησία, apud Thuc. lib. 2. et 3. Item, πάνοικος ἀπόλλυται, qui cum tota domo seu familia perit.

Πάροικος, qui domum habet apud, qui habitat juxta, accola. Thuc. lib. 3. et 4. [Soph. Ant. 1169. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος, &c.] Item, qui habitatum aliquò venit, ac sedem ibi fixit. Ephes. cap. 2. Item qui in ædibus alicujus habitat, inquilinus. Levit. 21. (Æsch. Pers. 781.)

Παροικικὸς, ad inquilinum pertinens, inquilinarius. in Anth.

Παροικία, incolam esse. (quasi tu dicas, incolatus.) Item, accolarum conventus et cohabitatio, sacraque vicinia. ¶ Pro ecclesia usurpari dicunt, canon, 18. concil. Ancyreni.

Παροικέω, habito apud, accolo. Isocr. ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Sic et apud Thuc. lib. 3. et Synes. epist. 142. Item incola sum; peregrè adveni, aliquem in locum habitandi causa. Lucæ 24. σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ; &c.

Παροικέομαι, habito apud, &c. idem quod παροικέω. Herodot.

Παροίκησις, habitatio propinqua: vel incolatus. [Thucyd. Hist. lib. 4. τοσούτῳ ἐπικινδυνοτέραν ἑτέρων τὴν παροίκησιν τῶνδε ἔχομεν.]

Παροικεσία, idem.

Παροικίζω, juxtà colloco, juxtà habitare facio. Item, ad habitandum juxtà admoveo. Epigr. [Herodot. Hist. lib. 4. οἵτινες δὲ τοπάλαι ἐκόσμεον τὰς παρθένους πρὶν ἤ σφι Ἕλληνας παροικισθῆναι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν.]

Decomp. Συμπάροικος, contubernalis. Pol.

Πέδοικος, inquilinus. Hesych. Sic πεδοίκου χελιδόνος, apud Æschyl. in τροφοῖς, exp. συνοίκου. ex πέδον et οἶκος.

Περίοικος, ὁ, domum urbémve ambiens. Suid. Item, vicinus. Thuc. lib. 1. Herodian. l. 6.

Περιοικὶς, ίδος, ἡ, ut, περιοικὶς χώρα, regio circa nostram sita, seu finitima. Plerunque absolutè ponitur pro agro circum urbem aliquam sito. Thuc. l. 3. Aristot. de arte poëtica.

Περιοίκιον, τὸ, idem quod χώρα περίοικος. Hesych.

Περιοικία, ἡ, locus suburbanus, seu vici circumjacentes. Strabo, lib. 6.

Περιοικέω, habito circum, circumcolo. Unde, περιοικοῦντες, circumcolentes. Ulpian.

(Περοικὶς, pagus. Aristot. Art. Poët. c. 3.)

Πρόσοικος, qui domum nostram seu sedes nostras attingit, accola. Herodes in orat. apud Aristid. πρὸς τὰς τῷ τόπῳ προσοίκους θεὰς, exp. deas propinquas.

Προσοικέω, domicilia et sedes conjunctas habeo, habito apud. Plat. in Tim. προσοικεῖν τῷ ποταμῷ. Aristot. polit. 1. ὅσοι λίμνας καὶ ἕλη καὶ ποταμοὺς ἢ θάλασσαν προσοικοῦσιν. Apud Aristid. τὴν Ἀττικὴν ἅπασα ἡ Ἑλλὰς προσοικεῖ, exp. finitima est.

Σόλοικοι, qui Solis (in urbe Ciliciæ) habitarunt. Peculiariter σόλοικοι appellati fuerint ii, qui, quum Solis habitassent, Attici tamen essent, aliquantum ab elegantia et venustate sermonis Attici discesserant, et linguâ ex Attica et Solica mixtâ loquebantur. Eust. apud Dion. de situ orb. Generaliter autem barbari omnes, i. barbare et vitiosè loquentes, nominati fuerunt σόλοικοι. Ut apud Luc. in Demon. κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ σολοίκου εἰπόντος. Sic, σόλοικος φθόγγος, apud Anacr. oratio barbara. Item, natura et moribus barbarus, σόλοικος dicitur. Plut. in polit. præc. ὥσπερ ἔνιοι τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. Sic et Xen. pæd. 8. σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ.

Σολοικία, ἡ, idem quod τὸ σόλοικον, seu σολοικισμός. Luc. de saltat.

Σολοικίζω, refero solœcos in loquendo, non loquor ut probatus loquendi mos fert. Diog. Laërt. in vita Sol. et sæpe in Epigr. itidemque apud Aristot. Luc. Plut.

Σολοικισμὸς, οῦ, ὁ, solœcismus. Vide Gell. l. 5. c. 20. Utitur Lucian. in vita auct. Plut. sympos. 9. probl. 9. et alibi. Generaliter hoc nomine appellatur quicquid perperam fit, nec rectè aut ordine suo. Propriè autem ita dicitur λόγος ἀκαταλλήλως τεταγμένος. Cujus rei exempla vide apud Donat. in lib. de figuris.

Σολοικιστὴς, οῦ, ὁ, qui in loquendo σολοικίζει. Ita inscribitur dialogus quidam Luc. qui et ψευδοσοφιστής.

Ἀσόλοικος, (*decomp.*) non solœcus, non barbarus. Ut, ἀσόλοικος λόγος, apud Diog. Laërt. oratio vitio carens. Idem Diog. in Xen. ἀσόλοικον hominem vocat, qui in oratione non σολοικίζει. Dicitur etiam aliquid esse ἀσόλοικον, quod est mansuetum ac mite; apud Hesych. ex Soph. Troilo.

Ἀσολοίκως, Suid. exp. ἀφελῶς, simpliciter.

Σύνοικος, † ὁ, ἡ,† ejusdem domus particeps, contubernalis. † Soph. El. 787.† (Œdip. Tyr. 1230. Æsch. Ag. 1651.) Aristoph. Plut. Isocr. Σύνοικοι dicuntur convenæ, è diversis locis coëuntes, ad urbem conjunctis ædificiis condendam. Item, qui in eadem regione aut urbe habitant. Thuc. l. 2. et 4.

Συνοικία, ἡ, contubernium, seu plures domus eodem loco conjunctæ. Item pro civitate: apud Plat. polit. 2. Sic dicitur etiam cœnacularia domus, ut quæ sigillatim inquilinis locetur: apud Athen. et Dem. contra Nicostr. Et peculiariter, ima ejusmodi domus pars.

Συνοίκια, τὰ, festum Athenis in honorem Thesei, eo quòd ille, cæterorum oppidorum conciliabulis et magistratibus abolitis, uno instituto concilio et curia, omneis conjunxisset, et Athenis collocasset. Thucyd. lib. 2. Athen. l. 7.

Συνοικέω, unà habito. Plut. in Numa, συνοικοῦσι τὴν πόλιν. Item eadem domo utor, sum contubernalis. Plut. in præcept. connub. Metaphoricè dicitur aliquis συνοικεῖν alicui rei, in qua diu versatus est, seu quæ ei familiaris est. Ut apud Eurip. Πολὺς συνοικῶν ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι. (Med. 242. 1387. Soph. Tr. 554. 1072. Œdip. Tyr. 57.) Συνοικεῖν etiam dicuntur, qui connubio juncti sunt. Luc. συνοικέουσα τῷ ἀνδρί. Dem. contra Neær. ἐὰν ξένος ἀστῇ συνοικῇ. † Sic γυναικί. Xen. Pæd. l. 4. p. 103. b.† Exponitur etiam adhæreo, implicor.

Συνοικουμένη γῆ, terra cultu habitatorum frequentata, terra habitata. Xen. Οἰκουμένη.

Συνοίκημα, τὸ, contubernium. Item, pro cœnaculo et cœnacularia domo, apud Plut.

Συνοίκησις, εως, ἡ, cohabitatio. Arrian. habitatio conjuncta, seu frequentia habitatorum. Thuc. l. 3. Item contubernium, familiaris consuetudo, consortium, et connubium.

Συνοικητὴρ, contubernalis. Simonid.

(Συνοικήτωρ. Æsch. Eum. 835.)

Συνοικέσιον, τὸ, connubium, matrimonium: can. 27. concil. Chalcedon.

Συνοικέτης, ου, ὁ, qui eadem domo habitat, familiaris, contubernalis. Hesych.

Συνοικίζω, unà jungo, unà habitare facio. Item ejusdem domus participem facio; seu, contubernio mihi, ut et connubio, jungo. Greg. ταύτην συνοίκισον σεαυτῷ. Interdum significat, nuptum do. Polyb. τὴν δὲ κόρην ἐκέλευσε συνοικίζειν, ὁπόταν προαιρῆται. Item, urbem civibus frequento, ædifico civitatem. Plut. παύσασθαι πλάνης ἔδοξε, καὶ πόλιν ἐκεῖ συνοικίζειν.

Συνοικισμὸς, cohabitatio, contubernium. Phil. de v. M. l. 3.

[Συνοικιστήρ. Pind. Olymp. Od. vi. 8. συνοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακουσᾶν, &c. Schol. habet συνοικιστής. Ita Schol. Νεώτ.]

Decomp. Ἐπισυνοικίζω, insuper urbem unà habitare facio. Strab.

Προσυνοικήσασα, quæ antè cohabitavit et nupta fuit.

Σωσίοικος, domus conservans, domuum sospitator. Hesych. Pro eodem per crasin quidam factum existimarunt σῶκος, quod est Mercurii epith. Il. ύ. Vide et in derivat. ex Σόος.

Ὑπέροικος, qui in superiori parte habitat.

Ὑπεροικέω, habito super. Herodot. τουτέων δὲ ὑπεροικέουσι.

Ὑποικέω, habito sub: vel latito sub, subsum. Epigr.

Φερέοικος, et φέροικος, ferens domum. Herodot. Item substantivè, testudo. q. d. domiporta cochlea. Hesiod. in Erg.

Χαλκίοικος, æream domum habens. Minervæ epith. apud Spartanos. Plut. in apophth. et Lyc. Athen. l. 13.

Ὠλεσίοικοι, domuum seu domus perditores et pessundatores, domuum pernicies. Hesych. (Ὠλεσίοικος, sive ut alii scribunt ὠλεσίδομος. Æsch. S. c. Th. 726.)

Composita ex οἰκεῖος.

Ἀνοίκειος, minimè aptus, non conveniens, alienus. Plut. et Synes.

Ἀνοικείως, non familiariter. Synes. ep. 84.

Ἀνοικειότης, ητος, ἡ, mores à familiaritate alieni. Synes. ibid.

Εἰσοικειόω, concilio, amicè conjungo, familiarem et amicum reddo.

Ἐξοικειόω, idem.

Προσοικειόω, accomodo, insinuo. Plut. de Antonio, προσῳκείου δὲ ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ τὸ γένος.

Προσοικειοῦμαι, mihi concilio et adjungo. Προσοικειοῦσθαι dicuntur etiam res, quæ accommodæ sunt et conveniunt, seu quæ consentaneæ sunt. Alex. Aphr.

Συνοικειόω, familiarem reddo, benevolentiam alicujus comparo. Plut. in Numa, συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρί.

Συνοικειοῦμαι, familiaris reddor. Exponitur etiam, sum proprius. Item accommodor.

Συνοικείωσις, conciliatio. Est et figura rhetorica. de qua Quint. l. 9. cap. 3. et Rutil. Lup.

Φιλοίκειος, amator necessariorum seu propinquorum.

ΟἾΚΤΟΣ, ου, ὁ, misericordia, commiseratio. Od. β'. οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα. Eurip. in Hecub. Ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης, Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοάς. Herodian. lib. 4. πάντας δὲ οἴκτου καταλαβόντος, διελύθη τὸ συνέδριον. Apud oratores οἶκτοι dicuntur etiam, quum in causæ peroratione misericordiam judicibus concitant sua commiseratione. Athen. l. 13. Item οἶκτος pro ejulatu. Soph. οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην. (Sch. expl. φιλόψυχος λογισμός. Æsch. S. c. Th. 51. Suppl. 60. Eurip. Med. 932. Pl. id. Phœniss. 1524. Soph. Tr. 877.)

Οἰκτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. commiserativus.

Οἰκτίζω, miseror, commiseror, miseret me. Aristot. de mundo, τοὺς μετὰ σπουδῆς διαγράψαντας ἡμῖν ἑνὸς τόπου φύσιν, οἰκτίσειεν ἂν τῆς μικροψυχίας. (Æsch. Pr. 685. Eum. 518. Soph. Œdip. Tyr. 1522.)

Οἰκτίζομαι, idem. Eurip. οἰκτίζεται ἄδην. Philo. de vita M. l. 2. οἰκτιζόμενοι μὲν αὐτοὺς τῆς ἀνάγκης. Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur, quum et ipsi reum miserantur, et ipsos judices vel lachrymis, vel οἰκτρολογίᾳ, ad eum commiserandum permovent. Athen. l. 13. [Æschyl. Eumen. 189. Xenoph. Conviv. cap. 1. §. 16. Κριτόβουλος δὲ καὶ ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῷ οἰκτισμῷ αὐτοῦ.]

Οἰκτισμὸς, οῦ, ὁ, putatur esse oratio, aut verba, ejus qui οἰκτίζεται. Ammon. (Æsch. Eum. 189.)

Οἴκτισμα, idem. Eurip. in Heraclid. [159.]

Οἰκτείρω, miseror, commiseror. Il. ώ. Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον. Soph. in Trachin. — οἰκτειρόν τέ με Πολλοῖσιν οἰκτρόν. (Eurip. Med. 658. ὡς σοῦ συμφορὰν οἰκτείρομεν. ib. 1235. id. Phœniss. 1401. Soph. Tr. 1050. Æschyl. Ag. 1250.) Xen. Pæd. 1. τοῦ μὲν πάθους ᾤκτειρεν αὐτὸν, casum ejus est miseratus. Reperitur et fut. οἰκτειρήσω, Rom. 9.

Οἰκτείρομαι, sum miserabilis, alios mei miseret. Xen.

Οἰκτείρημα, τὸ, misericordia, commiseratio, miseratio. Hesych. Pro quo dicitur etiam οἴκτειρμα.

Οἰκτιρμὸς, οῦ, ὁ, miseratio, commiseratio, misericordia. 2 Cor. cap. 1. Rom. 12.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, misericors. Theocr. idyll. 15. —— χρηστοῦ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός. Epigram. lib. 3. οἰκτίρμονι θυμῷ.

Οἰκτρὸς, οῦ, ὁ, misericordiâ seu commiseratione dignus, miserandus. Soph. in Trachin. (1088. 1288.) Eurip. in Hec. (Æsch. Suppl. 60.) † Xen. Pæd. l. 2. p. 47. d.†

Οἰκτρὰ, adverbialiter, significat, miserabiliter. Od. ώ. Pro quo in prosa dicitur οἰκτρῶς. Suid.

Οἰτρότερος, (compar.) miserabilior. Herodot.

Οἰκτρότατος, (superl.) valde miserabilis: Od. λ'. (Eurip. Phœniss. 1485.) Pro eodem dicitur etiam οἴκτιστος. Od. μ'. Il. χ'. et apud Luc. Unde οἴκτιστα, et οἰκτίστως, ita ut miseratione dignissimum sit, admodum miserabiliter: apud Phalar.

Οἰκτρίζεσθαι, exp. ἐλεεῖσθαι, misereri.

Composita.

Ἄνοικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immisericors: seu qui commiseratione dignus non est. [Aristoph. Thesm. 1031. Ἄνοικτος ὅς μ' ἔδησε τὸν Πολυπονώτατον βροτῶν.]

Ἀνοίκτως, immisericorditer, sine commiseratione. Hesych. et Suid. [Eurip. Troad. 750. Λυγρὸν δὲ πήδημ' εἰς τράχηλον ὑψόθεν Πεσὼν ἀνοίκτως, πνεῦμ' ἀποῤῥήξεις σέθεν. Soph. Œd. Tyr. 189. νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρῳ κεῖται ἀνοίκτως.]

Ἀνοικτὶ, sive ἀνοικτὶ, idem.

Ἀνοικτης, non miserandus, immiserabilis. Hesych.

Ἄνοικτρος, ὁ καὶ ἡ, idem. Eurip. [Iph. in Taur. 227.

Sum Sacerdos Hospitum — οὐδ' ἀνοικτρὸν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον.]

Ἀντοικτίζω, vicissim misereor, vicissim miseror, seu commiseror.

Ἀντοικτείρω, idem. Eurip. in Ione, Ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖτις, ὦ ξέν', ἀντοικτείρομεν.

Ἀποικτίζω, sive ἀποικτίζομαι, miseror et defleo: defleo miserabiliter. item, conqueror. Herodot. ἀποικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε, deplorabat quæ à Cyro pertulisset.

Δύσοικτος, immisericors: δυσθρήνητος, Hesych.

(Ἔποικτος. Æsch. Ag. 1623.)

Ἐποικτίζω, sive ἐποικτίζομαι; commiseror. item miserabiliter queror. (Soph. Œdip. Tyr. 1320.)

Ἐποίκτιστος, commiseratione dignus. Æschyl. [Agam. 1230. σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος, &c.]

Ἐποικτείρω, miseror, commiseror. Soph. ἐποικτείρω δέ νιν Δύστηνον. (Œdip. Tyr. 686. 1487. Æsch. Ag. 1078.)

Κατοικτίζω, commiseror. Eurip. in Heraclid. Οὐ γὰρ φρενήρη γ' ὄντα σ' ἐλπίζουσί που Μόνον τοσαύτης, ἣν ἐπῆλθον, Ἑλλάδος Τὰς τῶνδ' ἀβούλους ξυμφορὰς κατοικτίσειν. (Æschyl. Pers. 1067. Eum. 121. Suppl. 910. Soph. Œdip. Tyr. 1203.)

Κατοικτίζομαι, idem. Gregor. de homine, Δαβὶδ κατοικτιζόμενος τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀθλιότητα.

Κατοίκτιζεσθαι, exponitur etiam, misericordiam implorare.

Decomp. Συγκατοικτίζω, commisereor. Soph. [Trach. 544. τὰ δ' οἷα πάσχω συγκατοικτιουμένη.]

Κατοικτείρω, miseror, commiseror, deploro. Herodot. [lib. 1. Κροῖσος δὲ τούτων ἀκούων, τόν τε Ἄδρηστον κατοικτείρει, &c.] et Eurip. in Heraclid. [466.] (Soph. Œdip. Tyr. 13.)

Κατοίκτιρσις, sive κατοίκτισις, commiseratio, misericordia. Xen. Pæd. 6. † 155. d. πρός τινα.†

Συνοικτίζω, commiseror. Xenoph. † Pæd. l. 4. p. 112. d. cum acc.†

Φίλοικτος, qui commiserari amat, misericors. (Æsch. Ag. 247. 1152.)

Φιλοίκτιστος, ad commiserationem pronissimus. Sophocl. in Ajace, κάρτα δὴ φιλοίκτιστον γυνή.

Φιλοικτίρμων, qui libenter commiseratur, pronus ad miserendum. Plut. et Eurip.

Ἀφιλοικτίρμων, (*decomp.*) immisericors, immitis. Hesych.

ΟἸΜΗ, ης, ἡ, via, semita: idem cum ὁδός. Invenitur et οἵμη, cum aspero, apud Suid. In hac autem signif. usurpatur potiùs οἶμος, de quo paullo pòst cum etymis. ¶ Οἴμη, Hesychio est etiam ᾠδὴ, cantus. ☞ Παρὰ τὸ ἐν ταῖς οἴμοις ψάλλεσθαι, τουτέστι, ταῖς ὁδοῖς. ὅθεν καὶ προοίμιον ἐπὶ τῶν ποιημάτων. Sic Od. θ'. Οἴμης, τῆς τό, τ' ἄρα κλέος οὐρανὸν ἷκεν. ¶ Eidem est etiam λόγος, ἱστορία, et φωνὴ.

Οἶμος, ου, ὁ, vel ἡ, via, semita. Hesiod. in Erg. μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν. Epigr. lib. 1. οὐρανίη δ' οἶμος ἔτ' ἔστ' ἄβατος. Plato de rep. l. 4. τὸν αὐτὸν οἶμον, ὡς ἐγῷμαι, πορευόμενοι, εὑρήσομεν ἃ λεκτέα. ☞ Etymologus Philoxenum scribit derivare ab οἴσω, futuro verbi φέρω, quoniam δι' αὐτοῦ παντοίας φέρονται φορὰς οἱ κατ' αὐτὴν ὁδεύοντες τῇδε κἀκεῖσε. ¶ Item οἶμος, virga, ῥάβδος. Παρὰ τὸ ὁρμᾷν εἰς εὐθὺ ἐν τῷ φύεσθαι, inquit Etymol. Il. λ'. Exponitur et στίχος, item κύκλος. Hesych. et Suid.

Οἰμάω, sive οἰμάω, impetum do, irruo, impetu feror in aliquem. propriè recta via. Il. χ'. Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν. Ibidem, Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπέτηλος. ☞ Eustathius deducit ab ὁμῶ, significante ὁμοῦ γίνομαι.

Οἴμημα, τὸ, impetus, qui in aliquem datur. Hesych. Pro quo per syncopen dicitur οἶμα, teste Eustath. Il. π'. et φ'.

Composita.

Ἄοιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens via, invius.

Δύσοιμος, malam habens viam, δύσοδος. Hesych. (Æsch. Ch. 945.)

Πάροιμος, qui juxta seu propter viam est: vicinus. Hesych.

Παροιμιάω, à via deflecto: apud eundem.

Παροιμία, ἡ, proverbium, adagium: vulgare dictum: in quo præcipuè requiritur ut tritum sit et per ora hominum obambulet: unde et ab οἶμος derivatur, et Basilio esse dicitur παρόδιος λόγος. (Æsch. Ag. 272.) Sunt tamen qui derivent ab οἴμη, significante verbum. Athen. l. 7. παρ' Ἀττικοῖς παροιμία ἐστί. Sic et apud Aristot. Plut. &c. Apud Joannem Evang. παροιμία dicitur, quod cæteris παραβολὴ, c. 10.

Παροιμιακὸς, et παροιμιώδης, proverbialis, qui in proverbio est. Plut. in Hellen. et sympos. 2.

Παροιμιάζομαι, proverbialiter loquor. Aristot. eth. 5. c. 1. παροιμιαζόμενοί φαμεν. Plut. de leg. παροιμιάζομαι τὸν θεὸν, proverbialiter de Deo loquor. Ὁ παροιμιαζόμενος, qui in proverbio est. Theophr. de hist. pl. l. 7. c. 7. παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ πικρότητα ὁ κόρχορος. Sic et, τὸ παροιμιαζόμενον, apud Plut. de primo frig.

Προοίμιον, ου, τὸ, exordium, quo cantores ac citharœdi præludunt: præcentio. Thuc. l. 3. Athen. l. 8. Hymni etiam προοίμια dicuntur schol. Thuc. Item oratorum ac cæterorum scriptorum exordia. Aristot. rhet. 3. Metaphora à citharœdorum prooemiis sumpta. Vide Quintil. l. 4. c. 1. Transfertur et ad alia. Ut, προοίμιον δείπνου, Athen. l. 8. Et, προοίμιον τῆς φιλίας, Gregor. (Eurip. Med. 664. Æsch. Pr. 740.)

Προοιμιακὸς, οῦ, ὁ, ad exordium seu procemium pertinens.

Προοιμιάζομαι, proœmio utor: Aristot. rhet. 3. Item exordior, initium sumo. Greg. ἐντεῦθεν αὐτῷ τὰς μείζους ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς προοιμιάζεται.

Φροίμιον, Atticè dicitur pro προοίμιον, sicut φροῦδος pro πρόοδος. Luc. de hist. scrib. Eurip. in Hecub. (Æsch. S. c. Th. 7. Ag. 31. 838. Eum. 142. φροίμιον χορεύσομαι.)

Φροιμιάζομαι, exordio seu principio utor, proœmii loco dico, præfationem instituo. cum accusat. Aristot. rhet. 3. de arte poët. Utitur et Luc. de hist. scrib. et Eurip. in Iphig. Taur. (τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς. Æsch. Ag. 1363. Eum. 20.)

Συνοίμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, consonus: vel qui uno concentu à multis canitur. Apoll. Argon. lib. 2.

Συνοίμιον, τὸ, idem quod προοίμιον. Suid.

ΟἾΝΟΣ, ου, ὁ, vinum quodlibet. Od. ι. μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Od. τ'. βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. Apud Athen. lib. 5. ἐν οἴνῳ ὄντες, compotantes. Et, παρ' οἶνον, inter scyphos, apud eundem. Κρίθινος οἶνος, cerevisia, temetum ex hordeo. apud eundem. ut et apud Herodot. l. 2. ☞ Sic dicitur, vel quasi οἰόνους, ὅτι οἴεσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τοὺς πίνοντας, ut vult Plato apud Plut. symp. 7. vel ἀπὸ τῆς ὀνήσεως. ad quod etymon Athenæus l. 2. scribit Homerum allusisse, hoc hemistichio, ὀνήσεαι, αἴ κε πίῃσθα, juvamen senties, si biberis.

Οἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vinosus, vinaceus, vinum redolens. Plut. sympos. 3. Alex. Aphr.

Οἰνηρὸς, οῦ, ὁ, idem: vel vinarius. Ut, οἰνηρὸν ἀγγεῖον, Athen. l. 10.

Οἴνινος, ου, ὁ, vineus, ex vino factus. idem. l. 7.

Οἰνόεις, εντος, ὁ, vinosus.

Οἰνοῦττα, pro οἰνοῦσσα, factum per contract. ex οἰνόεσσα, est maza vino subacta, vel placenta ex vino et melle confecta. Poll. l. 6. cap. 3. ‡ Aristoph. Pl. 1121.‡ ¶ Est etiam herbæ nomen, qua gustata corvi et canes inebriantur. Athen. l. 10. ex Aristot. Dicitur et οἰνοῦτα, Hesych.

Οἰνὼν, ῶνος, ὁ, cella vinaria. Xen. Hell. 6. Athen. l. 12.

Οἰνίσκος, ου, ὁ, et οἰνάριον, ου, τὸ, villum. Athen. l. 1. et 3.

Οἰνόω, ῶ, vinum facio, in vinum verto. Item inebrio. Suid.

Οἰνοῦμαι, in vinum mutor. Item inebrior. Odyss. π'. et τ'. Μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, Ἀλλήλους τρώσητε. Οἱ οἰνούμενοι bene poti, qui jam inebriari incipiunt. Aristot. rhet. 2. (Soph. Tr. 272. οἰνώμενος. Æsch. Suppl. 414.)

Οἴνωσις, bene potum esse seu appotum esse, incipere inebriari. Plut. de garrul. et symp. l. 3.

Οἰνίζω, vinosum saporem refero, vinum resipio seu redoleo. Diosc. Item vinum emo: quod οἰνίζομαι usitatius dicitur. Il. η. Ἔνθεν ἄρ οἰνίζοντο. Il. θ'. οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε.

Οἰνιστήρια, τὰ, sacrificium, quo ephebi, comam posituri, libabant Herculi. Poll. Hesych. Eustath.

Οἰνεύομαι, poto vinum: Erot. apud Hippocr.

Οἰνὰς, άδος, ἡ, columba sylvestris: dicta à colore uvis maturatis simili. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 13. Athen. l. 10. Pro eodem dicitur et οἰνιὰς, apud Poll. l. 6. c. 3. et Hesych.

Οἴνη, ἡ, vitis, Hesiod. in Erg. ¶ Οἴνη pro vino, Nicand. ¶ Athenæus l. 2. c. 2. οἴνας Ionica lingua vocat τοὺς κύβους, ut Suid. annotat. (Eurip. Phœniss. 213.)

Οἶνον, ου, τὸ, folium vitis: Hesych. Exponitur etiam pampinus.

Οἴναρον, ου, τὸ, idem. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 14. Xen. in Œcon.

Οἴναρος, ου, ὁ, unedo, unedonis. arbuti fructus, μῆλον κόμαρον, ἢ μεμαίκυλον. Theophr. hist. pl. l. 1. c 15.

Οἰνάρεος, ου, ὁ, pampineus, pampinaceus. Athen. l. 13.

Οἰναρίζω, pampino, pampinos decerpo, inutilia vitis folia demo. Aristoph. in Pace.

Οἰναρὶς, Hesych. est κληματίς. quod quidam exp. pampinorum palmitem. Οἰναρίδας Gal. et Erot. apud Hippocr. exp. palmites.

Οἰνὰς, άδος, ἡ, locus vitibus consitus, vinea: Hesych. Et pro temulenta. Oppian.

Οἰνωτὸς, vinosus, vinarius, ad vinum pertinens. Plut. οἰνωτὸν est vino confectum, paratum, conditum.

Οἴναστρος, palus, i. paxillus, pedamentum vitis, vallus quo vitis ceu adminiculo fulcitur. Hesych.

Composita.

Ἀλλοινία, ἡ, varietas et mutatio vini. Plut. symp. 4. probl. 1.

Ἄοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vino carens, abstemius. Xen. Pæd. 5. † Ἄοινος ὁδὸς, via ubi nullum vinum. p. 161. b. V. ibid. vini destitutus.† Nonn. (Ἀοίνους χοάς. Æsch. Eum. 107.)

Ἀοινία, vini penuria. Strabo.

Διοινοῦσθαι, vino imbui, inebriari. Poll. [lib. 6. §. 21. Plat. de Leg. lib. 6. Ὁ δὲ διοινωμένος, αὐτός τε φέρεται πάντῃ καὶ φέρει, λυττῶν κατά τε σῶμα καὶ ψυχήν.]

Δίσοινος, apud Poll. significare videtur, multum vinum producens: vel, parum ferax vini.

Ἔξοινος, qui vineum saporem perdidit. Hieron. in cap. 10. Oseæ. Item vino expletus, ebrius. Athen. l. 1. et 14.

[Ἐξοινόομαι. Eurip. Bacch. 812. Λυπρῶς νιν εἰσιδοίμ' ἂν ἐξοινωμένας.]

Ἐποίνιος, vinosus, q. d. ἐπ' οἴνῳ ὢν, vino deditus. At, ἐποίνιον ἆθλον, Theog. præmium, quod datur in vino, vel nomine vini.

Εὔοινος, bonum vinum ferens: vel, vino abundans, vini ferax. Poll. lib. 6. c. 3. Athen. l. 13.

Εὐοινία, vini abundantia et bonitas: vel annus vini bonitate et copia insignis.

Εὐοινέω, vino abundo: vinum bonum fero.

Ἡδύοινος, suave et jucundum vinum ferens. Poll. lib. 6. cap. 3. ex Xenoph.

Θέοινος, deus vini, Bacchus. Suid.

Θεοίνια, τὰ, sacrificium, quod Athenis Baccho fiebat: apud eundem.

Καλλιοινία, vini præstantia, vel copiosus proventus: Geopon. l. 6.

Κάροινον, τὸ, carœnum. musti decoctum, cujus tertia pars consumpta. Pallad. lib. 11. cap. 18. Incerta est vocis etymologia. Sunt qui carenum scribant; κάρηνον. forte quòd caput gravet. Eâdem fini alii ἐκ τοῦ κάρα compositum suspicantur. Alii ex ὁ κᾶρος· qui τοῦ κάρα est πάθος· quem, si forte, potio ista capiti affert. Sed et nobis Occidentalibus nationibus potus esse proprie potest, qui cum semine destillatur, τὸ κάρον, κάρεον, κάριον, vel ὁ κάρος, dicto, Arabibus, nobisque, carvi, et chervi, et aliàs cuminum, et carnabadium. Denique, Cariense decoctum fuisse potest, à Caribus, Cariæ incolis, saltem antiquitus, in usu habitum.

Κάτοινος, qui subinde in vino bibendo occupatur; vinolentus, ebrius, vino obrutus. Suid.

Κατοινοῦσθαι, inebriari. Unde, κατῳνωμένος, vino obrutus. Poll. lib. 6. cap. 3. ex Plat.

Πάροινος, vino abutens, vinolentus, temulentus, ebrius. Athen. l. 10. Plut. de loquac.

Παροίνως, temulentè: more eorum qui ex vinolentia lasciviunt. Pollux.

Παροίνιος, temulentus, petulans ex temulentia. Aristoph. in Acharn. Item, qui fit et dicitur inter pocula. Luc. de salt. Athen. l. 14.

Παροινικὸς, idem: temulentus, et petulans. Aristoph. in Vesp.

Παροινία, ἡ, abusus vini; petulantia quæ vini abusum comitatur. Xen. in sympos. Plut. in consol. ad Apoll. (Philostr. l. 3. c. 29.)

Παροίνιον, exp. convitium, temerè ac stultè dictum, velut inter pocula.

Παροινέω, ῶ, ex ebrietate dico agóve quæ dedecent, vel pecco per vinolentiam. Aristot. in probl. διὰ τί ὁ ἀκροθώραξ μᾶλλον παροινεῖ τοῦ μεθύοντος μᾶλλον; Aristoph. de Demosth. παροινήσας εἰς Νικόδημον, ἐξέκοψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.

Παροινοῦμαι, in convivio contumeliam patior. ut, παροινουμένη γυνή. Demosth. Luc. ἱκανά σοι πεπαρῴνηται πρὸς ἡμᾶς.

Παροίνημα, τὸ, injuria seu contumelia, qua aliquis ab homine temulento afficitur. Plut.

Decomp. Ἐμπαροινέω, temulentus injuriam seu contumeliam alicui infero. Luc. μέμνησο γοῦν, οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. Metaphoricè apud Joseph. ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασι. pro, ἐνυβρίζουσι. Ἐμπεπαρῳνημένος, qui injuriam seu contumeliam super convivium passus est. Τὰ ἐμπεπαρῳνημένα, contumelia, et probra, sic petulanter admissa.

Μακροπαροίνιος, longè contumeliosissimus, videlicet ex ebrietate.

Πολύοινος, multum vini habens, vino abundans. Poll. ex Thuc. [lib. 1. ἀμπέλους μέντοι, ἡδυοίνους, καὶ πολυοίνους, καὶ εὐοίνους. lib. 6. πολυοινότατον χωρίον, ὡς Θουκυδίδης. καὶ ἄμπελοι ἡδύοινοι, ὡς Ξενοφῶν, sc. De Cyri Exp. lib. 6. cap. 4. §. 4. Thucyd. Hist. lib. 1. Λάμψακον δὲ, οἶνον (ἐδόκει γὰρ πολυοινότατον τῶν τότε εἶναι) Μυοῦντα δὲ, ὄψον. Xenoph. de Provent. cap. 5. §. 3. οὐχ οἱ πολύσιτοι, οὐχ οἱ πολύοινοι, οὐχ οἱ ἡδύοινοι;]

Πολυοινία, vini copia, multum vini. Plato de leg.

Ὕποινος, clàm vinolentus, aliquantùm vinolentus. vino incipiens abuti. Suid.

Φίλοινος, vini amans, vini cupidus. Aristot. rhet. 1. Et in malam partem, vinosus, bibax. Plut. sympos. 3.

Φιλοινία, amor vini, bibacitas. Poll. l. 6. c. 3.

Χρηστοινέω, boni vini ferax sum.

ΟἿΟΣ, ου, ὁ, (cum tenui,) solus. Poëticum est. Il. β'. Ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Od. κ'. Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι. Fœm. οἴη, sola, Od. α'. Et Il. γ'. Οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο. Neutrum οἶον, solum. Il. β'. ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν. Ponitur et adverbialiter pro solùm, tantummodo.

Οἰόθι, solùm. Apoll. Argon. 2. ἀφάσσει δ' οἰόθι Αὐτό. Exponitur etiam, seorsum.

Οἰόθεν, ab una solùm parte : vel ab uno duntaxat loco. Iliad. ή. Apoll. Arg. 2. et apud Arat.

Οἰαδὸν, solùm, solummodo. Nic. in Ther. Χροιὴν δ' ἀλλόφατόν τε καὶ οὐ μίαν οἰαδὸν, ἴσχει Τοῦτο.

Οἰάω, solus vel solitarius sum. Hesych.

Οἰόω, solum reddo, desolo, destituo : unde pass. Il. ί. Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.

ΟΙ῀ΟΣ, ου, ὁ, qualis, (citra interrog.) Plato in Charmide, αὐτίκα, ἔφη, εἴσῃ, καὶ ἡλίκος, καὶ οἷος γέγονε. Apud eundem Plat. et cæteros ei passim respondet τοιοῦτος, vel τοιόσδε, talis. Sic et Il. γ'. Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Interdum autem præcedit οἷος, interdum sequitur. Aliquando οἷος subjicitur interrogationi factæ per ποῖος, itidem apud Platonem et alibi. Interdum ponitur θαυμαστικῶς, i. cum admiratione. Ut apud Xen. † Pæd. 2. 56. e.† οἷον πεποίηκας! Et apud Plat. de rep. l. 1. οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι! Interdum οἷος exp. qui, ὅστις. Ut Il. ί. Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, Οἷον ἐγὼ νοέω. Sic apud Plat. in Apolog. ¶ Interdum ante οἷος subauditur τοιοῦτος. Ut apud Eurip. οὐχ οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν. Sic et cum infinitivo. ubi tamen οἷος resolvitur in ὥστε. Ut apud Plat. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν οἱ θεοὶ εἴσιν, οἷοι μὴ μεταβάλλειν, tales sunt ut non mutentur : vel qui non mutentur. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 49. d.† Sic apud Aristot. polit. 3. ἀλλ' οὐχ' οἷος ποιεῖν ἀγαθοὺς, non talis ut efficiat. † Οἷος, potestatem quandam in se habens, cum dat. rei, et acc. rei cum præp. ἐς. Aristoph. Nub. 1107. et 1108.† ¶ Οἷός τε εἰμὶ, sequente infinit. possum, est mihi facultas : sæpe apud Aristoph. † Nub. 1404.† Plat. Dem. &c. Itidem οἷόν τε, cum infin. idem quod δυνατόν. Ut, οἷόν τε εὑρίσκειν, Luc. potest inveniri, facultas est inveniendi. † οἷόν τε εἴη. Xen. Pæd. 1. 4. 15. (si) liceret, facultas esset. οἷόν τε cum dat. et inf. οἷόν τέ μοι, licet mihi, possum. Xen. Pæd. l. 6. p. 149. a.† Οὐχ οἷός τέ εἰμι, significat etiam, nolo, renuo, invitus facio. ¶ Οἷα, neutr. pl. adverb. usurpatum. Ut, Οἷα κόνις, ceu pulvis. † Xen. Pæd. 1. 3. 1.† ¶ Alii usus hujus vocabuli οἷος in authorum lectione observari poterunt. (V. οἷον pro Quid. Eurip. Med. 35. V. Æschyl. Pers. 21. ex quâ causâ. Soph. Œdip. Tyr. 632. Solus. Il. β'. 62. Æschyl. Pr. 907. Soph. Tr. 451. 806. 1012. 1061. Œdip. Tyr. 24. 721. Luc. Prometh. in Verb. p. 13. Theoc. ιδ'. 59.)

Οἷός περ, et οἷός ποτέ, et οἱοσδήποτε, item οἱοσδηποτοῦν, et οἷος δή ποτ' οὖν, qualiscunque vel quilibet.

Οἷον, adverb. qualiter, sicut, velut, quemadmodum, tanquam. Hesiod. in Asp. † 106.† Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτόν. Interdum pro, fermè : ut, οἷον δέκα σταδίους, Thuc. Exponitur etiam, id est, apud Plut. in Numa, τὴν καλουμένην ῥηγίαν, οἷόν τι, βασίλειον οἴκημα. Item quippe, apud Hom. Od. ί. Pro eodem invenitur interdum et οἱονεὶ, tanquam, Dionys. Longin. † Scholia ad Aristoph. Nub. 807. et Suidas.† (Æsch. Pr. 84. Ag. 133.) Οὐχ οἷον, et μὴ οἷον, non solum non, non modò non. Polyb. l. 1. et 5. Interdum exp. nedum, vel, tantum abest. Οἷα etiam dicitur pro qualiter, sicut, &c. Herodot. Thuc. Xen. † Pæd. 1. 3. 1.†

Οἵως, itidem qualiter, quemadmodum, quomodo. Aristoph. in Vesp. et Soph. in Ajace.

Ποῖος, ου, ὁ, qualis, (interrogat.) fœm. ποία, neut. ποῖον. Il. ψ'. ποῖον ἔρεξας. Thucyd. l. 2. Ἐκ ποίου ἔταμες, Διονύσιε, τὰ ξύλα ταῦτα λατομιῶν; ποίου τὸ σκάφος ἐστὶ μύλων; Interdum ei præfigitur articulus. ut apud Plat. in Phileb. τὰ ποῖα; qualia? vel, cujusmodi illa? Interdum in admiratione, conjunctâ cum indignatione, adhibetur. Ut Il. ά. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Pro quo alibi apud Hom. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. Dicitur et pro, ποιός τις, vacante particula τις, Isocr. ad Philip. Item (citra interrog. aut in interrog. indirecta) qualis, qui. Aristot. Rhet. 1. σκεπτέον δὲ ποῖα ποίοις εἴωθεν ἕπεσθαι. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 115. a.† Et præcedente articulo. Dem. pro cor. ἡδέως ἀνεροίμην, τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. Interdum pro πόσος; quotus? ut, ποίᾳ ὥρᾳ; pro, πόσῃ; Eust. (Soph. Œdip. Tyr. 102. 771.)

Ποιός, (oxyt.) vel potiùs ὁ ποιὸς, et ποιός τις, certa qualitate præditus. Aristot. Theophr. † Xen. Pæd. 1. 1. 5. qualis.† Interdum ποιός τις exp. certo modo affectus : aut etiam, cujusdammodi. Aristot. eth. lib. 1. c. 9. ¶ Substantivè etiam accipitur ποιὸς, proprieque significat τὸν πυρὸν, i. triticum : ut est apud schol. Theocr.

Ποιότης, ητος, ἡ, qualitas : sæpe apud Aristot. et cæteros philosophos. [Aristot. Categor. Ποιότητα δὲ λέγω, καθ' ἣν ποιοί τινες εἶναι λέγονται.] Sic et à Rhetoribus dicitur status qualitatis. Fab. l. 7. c. 5.

Ποιόω, ῶ, qualitate afficio. Ποιόομαι, οῦμαι, qualitate afficior, qualitatem recipio : Alex. Aphr. probl. lib. 1. Unde particip. πεποιωμένος, qualitate affectus, qualitate præditus.

Ἄποιος, (*comp.*) qualitatis expers. Plut. de primo frig. et Greg.

Ὁποῖος, et poëticè ὁπποῖος, ου, ὁ, qualis. Interdum in interrogatione. Plato in Minoë, Ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον; Sic et Od. ξ'. Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; quali nave advectus es? Interdum citra interrogationem, idque frequentius. Ut, Il. ύ. Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Sic et Od. ζ'. τ'. et alibi. Et apud Demetr. Phaler. καὶ λύσεις συχναὶ, ὁποῖαι οὐ πρέπουσιν ἐπιστολαῖς. † et Xen. Pæd. 1. 3. 12.† (Soph. Œdip. Tyr. 935.)

(Ὁκοῖα. Doricè. Theocr. ιέ. 32.)

Ὁποῖός τις, vacante τις, itidem pro, qualis, ut ποιός τις pro, ποῖος. Demosth. τοὺς νόμους ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν. † ὁποῖός τις, interjecto verbo, ut μέν. Xen. Pæd. l. 2. 45. b.†

Ὁποίως, (adverb.) qualiter, qualitercunque, quocunque modo. Isocrat. in Panath.

Ὁποῖος δὴ, et ὁποῖος δή ποτε, et ὁποῖος δή ποτ' οὖν, vel ὁποιοσδηποτοῦν, item ὁποιόσπερ, nec non ὁποιοσοῦν, et ὁποιοστισοῦν, qualiscunque, quicunque. Xen. Pausan.

Τοῖος, talis, hujusmodi. Theogn. τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Odyss. σ'. Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Reperitur et apud Plat. et Alex. Aphrod. Interdum τοῖον ponitur pro οὕτως, i. ita. ut Odyss. δ'. Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν Μῦθον.

Τοιόσδε, idem quod τοῖος, talis, ejusmodi. Fœm. τοιάδε. † Xen. Pæd. 1. 3. 14.† Neutr. τοιόνδε. (V. Æschyl. Pers. 179. Soph. Tr. 146.) Aristot. rhet. 1. ἀλλὰ τί τῷ τοιῷδε, ἢ τοῖς τοιοῖσδε; Dicitur etiam τοιόσδε τις, pro τοιόσδε.

Τοίως, taliter, tali modo.

Τοιοῦτος, idem quod τοῖος, talis, ejusmodi. Fœm. τοιαύτη. Neutr. τοιοῦτο, et τοιοῦτον. Compos. ex τοῖον et οὗτος. Od. π'. ——ἀέκητι σέθεν τοιούτου ἐόντος. Plat. in apol. οὐχ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην. Demosth. τοιούτου πράγματος ὄντος. (Æsch. Pers. 236. Cui respondet οἷος. Soph. Tr. 685. 701.) Dicitur etiam, τοιοῦτός τις, vacante particula τις, apud Polyb. et Plat. † τίς τοιοῦτος. Xen. Pæd. l. 1. 2. 16.† Τοιουτοσὶ, Atticè, pro τοιοῦτος. Item τοιουτονὶ, pro τοιοῦτον, apud Athen. Τοιουτὶ, pro τοιοῦτο. Τοιαυτηὶ, pro τοιαύτη. Τοιαυτὶ, pro τοιαῦτα. Sic et in aliis casibus.

ΟΙ῀Σ, οἰὸς, vel Ὄϊς, ὄϊος, ἡ, ovis. At in masc. gen. arietem significat. Od. φ'. ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός. Il. μ'. πόκον ἄρσενος οἰὸς Χερσὶ λαβών. Il. ώ. Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. Il. ψ'. πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες. Apud Xenoph. † Pæd. 1. 4. 7.† ἄγριοι ὄϊες, oves agrestes.

Οἴα, ας, pellis ovilla. ¶ Οἶαι dicuntur etiam vici, pagi. Apoll. lib. 2. Argon. ‡ 139.‡ πύθοντο γὰρ ἠμὲν ἄλωαι, ἠδ' οἶαι.

Ὄα, ἡ, reperitur etiam pro οἴα, sublato ι. Pro eodem reperitur et ᾠα, mutato ο in ω, et subscripto ι. Poll. lib. 7. et apud Eustath. ¶ Ὄα sive ὀὰ, vel ᾠα, dicitur etiam fimbria vestimenti, limbus et ora vestis : quod antiqui aliquid de pellibus ovium adjicerent extremis vestibus. Superior quoque vestis ora, sive latius velut orificium cui collum inseritur, ᾠα sive ὄα dicitur, apud Suid. ¶ Λουτρὶς ᾠα, subligaculum, quo lavantes præcinguntur. Theopomp. Pherecr. ¶ Ὄα arboris etiam nomen est, quæ et Ὄη et Οἴη appellatur : Latinis sorbus. Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 1. ὄης καρπὸς, sorbi fructus. i. sorbum. Et hist. plant. lib. 3. cap. 12. ἀνάκανθον δέ ἐστι καὶ ἡ οἴη. Dicitur et οὔα eadem arbor, ab eodem. l. 3. hist. plant. cap. 7. Fructus autem hujus arboris in plur. num. dicuntur ὄα et οὖα, Latinis sorba. Galen. lib. 8. de simpl. pharm. facult. Theophr. pl. lib. 3. c. 12.

Ὀϊάτειον κρέας, ovilla caro. Suid.

Οἴειος, ου, ὁ, ovillus. Unde οἰείη, sc. δορὰ, ovilla pellis. Pro quo legitur etiam οἰέη, apud Aristoph. gramm.

Οἶϊς, et Ὄϊις, ιδος, ἡ, ovicula. apud Theocr. idyll. 1. et alios.

Οἰωτὸς χιτὼν, tunica è pellibus ovium. Hesych.

ΟΙ῀ΣΤΡΟΣ, ου, ὁ, œstrus, œstrum, crabro. asîlus, (equorum;) tábanus, (boum;) ricinus, (canum.) Od. χ'. Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Plut. de discern. amic. et adul. τοῖς ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι περὶ τὸ οὖς λέγουσι, καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρότωνα. (Æsch. Pr. 569. Suppl. 314.) ¶ Metaphoricè usurpatur pro stimulo quasi furibundo, quo quis agitatur. Plutarch. περὶ σαρκοφαγ. lib. 1. ὑμᾶς δὲ πῶς νῦν τίς λύσσα καί τις οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίαν; Item cupiditatem stimuli οἶστροι dicuntur, quibus quis quasi œstro agitatur. Lucil. lib. 2. Epigram. Μή σέ γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων, ne te capiat insana immensarum opum cupiditas. ☞ Eustath. derivari scribit ab οἴω, fero, quòd impetu quodam ferantur œstro agitati. ¶ Est etiam nomen avis, apud Aristot. hist. anim. l. 8. c. 3.

Οἰστρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui œstro agitatur, furiosus, insanus. Plat. in Tim.

Οἰστρηδὸν, more eorum qui œstro sunt agitati. Oppian.

Οἰστρήεις, εντος, ὁ, œstro percitus, furiosus, insanus. Nonn.

Οἰστράω, et οἰστρέω, œstro seu asilo agitor. Aristot. hist. anim. lib. 8. cap. 15. πολλοὶ ἁλίσκονται διὰ τὸ οἰστρᾶν. Metaphoricè apud Plat. de rep. lib. 9. Οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, furit velut œstro percitus. Theocr. idyll. 6. ἐκ τε θαλάσσας Οἰστρεῖ. Item activè, œstro agito, œstro stimulo. Hesych. (cum Acc. Æschyl. Pr. 835. Soph. Tr. 665.)

Οἰστροῦμαι, œstro percellor. Soph. in Trach. Νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς Ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν, furore velut œstro percitus.

Οἴστρημα, τὸ, et οἴστρησις, ἡ, œstrum : vel stimulus et aculeus quo quis velut œstro agitatur. Metaphoricè οἰστρήσεις, dicuntur etiam insani mulierum amores, quibus aliquis velut œstro ad eas amandas impellitur : apud Suid. (Soph. Œdip. Tyr. 1342.)

Οἰστρέω, idem quod οἰστράω, œstro agito, &c.

Composita.

Ἀνοιστρέω, ῶ, f. ήσω, instigo, stimulo. propriè, œstro immisso exagito. [Eurip. Bacch. 977. Ἀνοιστρήσατέ νιν, Ἐπὶ τὸν ἐν γυναικομίμῳ στολᾷ Μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη.] (Philostr. l. 2. c. 2.)

Ἀνοιστροῦμαι, unde ἀνοιστρηθεὶς, œstro percitus seu exagitatus.

(Διοιστροῦμαι, œstro exagitor. Philostr. l. 1. c. 34.)

Ἐξοιστράω, et ἐξοιστρέω, œstro exagitor : vel furore agitor, furo. Item transitivè, furore exagito. Lucian. τὸν δράκοντα, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτήν.

Ἐξοιστροῦμαι, œstro immisso exerceor, in furorem agor.

Παροιστρέω, sive παροιστράω, œstro exerceo, œstro velut immisso concito. Item neutraliter, œstro immisso furor et exagitor. Hesych.

ΟΙ῀ΣΥ῎Α, ας, ἡ, salix, planta è vitilium seu viminum genere. Eustath. et Suid. Pro eodem dicitur et οἰσὸς, apud Theophr. hist. plant. l. 6. c. 2. Scribitur et οἶσος, apud Eust.

Οἰσύϊνος, confectus è salice, salignus : seu vimineus. Od. έ. et Luc. in somn.

ΟΙ῀ΤΟΣ, ου, ὁ, ærumna, calamitas, miseria. Item exitium, infelix fatum, interitus. Od. ά. Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν. Il. ώ. Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνισπες. ☞ Ab adverbio dolentis οἶ. aut παρὰ τὸ οἴω, τὸ φέρω.

Composita.

Δροίτη, urna mortui, apud Eust. Etymologo, ἡ ἐκ δρυὸς εἰς οἶτον πεποιημένη, καὶ πρὸς τὸ δέχεσθαι τὸ σκῆνος. ¶ Item solium, scapha, seu alveus balneatorius. (Æsch. Ag. 1549.)

Μεγάλοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde infortunatus et infelix. Theocr. idyll. 2. ἐγὼ δέ οἱ μεγάλοιτος Ὡμάρτευν.

ΟΙ῎ΦΕ῎Ω, sive οἰφάω, ῶ, coëo, ὀχεύω. Athen. lib. 13. ὄντως γὰρ ἄριστα χωλὸς οἰφᾷ.

Οἰφόλης, ου, ὁ, pronus in venerem, libidinosus. Hesych. et Eustath. In fœm. gen. est οἰφόλις, apud Hesych.

Composita.

Κόροιφος, virginum corruptor. Schol. Theocr.

Μιξοιφία, coitus. Hesych.

Φίλοιφος, amans coitus, libidinosus. Theocr. idyll. 3.

ΟΙ῎ΧΟΜΑΙ, abeo, discedo, proficiscor, eo. Il. ά. ᾠχόμεθ' ἐς Θήβην. Xen. Pæd. 3. ᾤχετο ἐπὶ τὸν Ἀρμένιον ἄγγελος. † ἐπὶ Λυδίας, in Lydiam proficisci. Xen. Pæd. p. 152. b.† Aristoph. ᾠχόμην ὡς θεὸν, ad Deum proficiscebar. Plerumque cum participio supervacaneum videtur. Ut Iliad. β'. ᾤχετ' ἀποπτάμενος, avolabat. Sic οἴχομαι φεύγων, pro φεύγω, fuga me proripio. † Xen. Pæd. 6. p. 160. a.† Et, οἴχεται τραπεὶς, pro ἐτράπη, conversus est, Soph. Interdum tamen significationem suam retinet. ut apud Eurip. οἴχου λαβὼν αὐτὴν, abiisti, ea abrepta : vel, abripuisti eam, et discessisti. Dicitur et res aliqua οἴχεσθαι, quæ à nobis recedit, aut quæ nos deserit et destituit. Il. ί. Ἕκτορ, πῆ δή τοι μένος οἴχεται ὃ πρὶν ἔχεσκες; Sic et Il. ώ. et ϊ. Item res quæ evanescit, et de qua actum est. Synes. epist. 59. πάντα οἴχηται, πάντα ἀνήρηται, perierunt omnia. Dicitur et οἴχεσθαι qui moritur, teste Eust. † Xen. Pæd. p. 185. a. ὡς οἰχομένου τοῦ πατρὸς, quasi patre jam pereunte, sive, de patre actum esset. l. 3. p. 64. 5.† Sic quidam exp. Od. ξ'. μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο. † opp. τῷ σώζεσθαι, servari. Xen. Pæd. l. 5. p. 135. b † ¶ Mutuatur hoc verbum quædam tempora ab inusitato οἰχέομαι. Nimirum fut. οἰχήσομαι, quo Plat. utitur in Phæd. Præt. perf. ᾤχημαι, et sine augmento οἴχημαι. Præt. act. οἴχωκα, (abii,) tanquam ab οἰχόω. Ut apud Herodot. οἰχώκεε εἰς Αἴγυπτον, abiit in Ægyptum. Significat etiam, interii, actum de me est : apud Soph. in Ajace. (Æsch. Pers. 1. 919. et οἴχωκα. Suppl. 793. Eurip. Med. 1044. id. Phœniss. 1016. Soph. Tr. 85. 1159.)

Οἰχνέω, ῶ, idem cum οἴχομαι, ex eoque factum, ut ἱκνέω ab ἵκομαι. Ut, τηλωπὸν οἰχνεῖν, in longinquas regiones abiisse. Soph. in Ajace. Item oberro, περιέρχομαι. In Elect. ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ, Δάκρυσι μυδαλέα. ¶ Imperfect. Ionicum οἴχνεσκον, pro ᾤχνεον. Il. ί. Οὐδέ ποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων Οἴχνεσκον.

Composita.

Ἀποίχομαι, abeo, absisto, decedo. In anthol. Epigr. l.

1. ἀποιχόμενος βιότοιο, qui excessit à vita. Item absum, peregrè profectus. aut simplic. absum. Particip. ἀποιχόμενος, absens, Od. ά. ξ'. et φ'. Item defunctus, mortuus: Plut. in Anton. et Phocyl.

Διοίχομαι, pereo, intereo: vel perii, interii. Soph. in Ajace.

Διοιχνέω, eo per, vagor per, pererro. Hom. hym. in Pana, Ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ. (ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ. Æschyl. Eum. 316.)

Ἐξοίχομαι, excedo, exeo, abeo. Hom.

Ἐξοιχνέω, idem. Il. ί.

Ἐποίχομαι, eo adversum, invado, irruo, incesso. Il. ά. Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς. Od. ί. Ἄρτεμις ἁγνὴ Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Il. έ. Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο. Sic et Il. κ'. Item obeo, percurro. Od. ά. Θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων. Ἔργον ἐποίχεσθαι, versari in aliquo opere. ibid. ¶ Item adeo, accedo. Od. ά. Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς. (Æsch. Ch. 957.)

Ἐποιχνέω, idem cum ἐποίχομαι.

Κατοίχομαι, decedo, excedo ex hac vita, morior. Dem. Greg.

Μετοίχομαι, eo petitum, accerso. Od. θ'. κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν. Item eo cum, comitor. Odyss. τ'. Ἀλλ' ἄγε τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει;

Παροίχομαι, prætereo: unde παροιχόμενος, præteritus. Phocyl. Μήτε παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦτορ. Xen. παροιχομένων κακῶν αἴτιος. Reperitur et παρῴχηκα. Il. κ'. Item παρῳχημένος, idem quod παροιχόμενος, Plut. in Camillo. (Il. δ'. 272. μοίρας ὅσον παροίχῃ. Eurip. Med. 995. Æschyl. Ag. 596. Suppl. 461.)

Περιοιχνέω, circumeo, in orbem obeo. Athen. l. 9.

† Προοίχομαι, præcedo. Xen. Pæd. p. 187. d.†

ΟΙ'Ω, sive ὀΐω, puto, existimo, arbitror. Il. τ'. ἀλλά τιν' οἴω Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν. Hesiod. in Asp. ἀλλά μιν οἴω Φεύξεσθαι. Iliad. ά. νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἂψ ἀπονοστήσειν. Interdum interseritur orationi, pro ὡς οἴω. Ut Odyss. π'. ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ', ὀΐω, Γνώσεαι. Interdum exp. suspicor, conjicio. Interdum et spero. Pro eodem dicitur et οἰῶ, apud Suid. ¶ Est etiam οἴω, fero, porto. In qua signif. licet inusitatum, format fut. οἴσω. Ex quo novum præs. οἴσω. Odyss. ύ. μεθ' ὕδωρ Ἔρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσετε, θᾶσσον ἰοῦσαι. Od. χ'. Οἶσε θέειον, γρηῢ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ.

Derivata ab οἴω, puto.

Οἴομαι, et apud Poëtas ὀΐομαι, idem cum οἴω, seu ὀΐω. Iliad. τ'. Ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' ὀΐομαι ἢ κατὰ πάμπαν Τεθνάμεν, ἢ, &c. Sic et Od. ξ'. et Il. π'. Aristot. rhet. 2. ὁ γὰρ μηδένα οἰόμενος, πάντας οἰήσεται ἀξίους εἶναι κακοῦ. Plato in apolog. οἰόμενοι βλάπτειν τι. Interdum οἴομαι dicitur pro ὡς οἴομαι. Ut apud Plat. de rep. lib. 6. οὐκ, οἴει, ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὐτὸν μισεῖν; an non tandem, ut tu arbitraris, cogetur se odisse? ¶ Item suspicor, suspectum habeo. Iliad. ά. Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω, semper me suspectum habes. ¶ Arguo. Odyss. κ'. γόον δ' ὠΐετο θυμὸς, exp. luctum ostendebat animus, seu apparere faciebat. ¶ Οἴεται etiam passivè usurpatur, pro videtur. Od. ρ'. Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται, ὅστις ἂν εἴη, non insipiens hospes videtur, quisquis tandem sit. Sic et Od. τ'. ¶ Fut. οἰήσομαι, et Aor. 1. ᾠήθην, mutuatur ab οἰέομαι. † οἰηθείς. Xen. Pæd. 6. p. 166. b.†

Οἶμαι, per contractionem dicitur pro οἴομαι. Plutarch. de solert. anim. πολλῶν οἶμαι διηγημάτων διακορεῖς ὑμᾶς εἶναι. Frequentiùs ἀποστατικῶς ἐπεντίθεται, sicut et οἴω et οἴομαι. Luc. φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια. Sic sæpe apud Plut. et Xen. Interdum exp. nisi fallor, si bene memini: ut apud Luc. in Hermot. et Plut. Estque propriè vox eorum qui nihil asserere audent.

Οἴημα, τὸ, id quod quis opinatur: opinio animo concepta. Plerumque de arroganti et stulta opinione, quam aliquis de se concepit. Diog. Laërt. τοὺς μὲν κενοὺς ἀσκοὺς τὸ πνεῦμα διΐστησι, τοὺς δ' ἀνοήτους τὸ οἴημα.

Οἰημάτιον, τὸ, arrogans opiniuncula quam quis de se concepit.

Οἰηματίας, ου, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, superbus et insolens. Suid.

Οἴησις, εως, ἡ, opinatio, opinio. Plato in Phæd. Ponitur et pro οἴημα, i. pro arroganti existimatione sui: apud Philon. de vita Mos. l. 1. et Areop. (Diog. Laërt. p. 6.)

Οἰητὴς, οῦ, ὁ, opinator.

Composita.

Ἀνώϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inopinatus, inopinus, eveniens præter expectationem. Il. φ'. Item non suspectus. Herodot.

Ἀνωΐστως, et ἀνωϊστὶ, inopinatò, insperatò, de improviso. Apoll. Arg. lib. 3. Odyss. δ'.

Ἐγῷμαι, (comp. ex ἐγὼ et οἶμαι,) ego arbitror, meo judicio. Plat. de rep. lib. 2. Xen.

Κατοίομαι, exp. arroganter de me sentio. Abacuc 2.

Συνοίομαι, unà puto, assentior, Plato de rep. l. 7.

Ὑπεροίομαι, nimis magnam de me concipio opinionem, nimium mihi arrogo. Hesych.

Ὑποίομαι, suspicor: apud eundem.

Derivata ab οἴω, i. fero.

Οἴομαι, unde fut. οἰσθήσομαι, ferar. Aristot. in phys. Hinc et fut. med. οἴσομαι, ferar. Xen. in Œcon. Et pro, feram. Thuc.

Οἰστέος, ου, ὁ, ferendus.

Comp. Προσοιστέος, adjiciendus, addendus. Eurip. [Hec. 394. οὐ προσοιστέος Ἄλλος πρὸς ἄλλῳ. Athen. Deipn. lib. 14.]

[Προσοιστέον. Aristoph. Thesm. 1142. ἀλλ' ἄλλην τινὰ Τούτῳ πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον. Plat. Phædr.]

Οἰστὸς, οῦ, ὁ, qui ferri potest, tolerabilis. ¶ Ὀϊστὸς, sagitta, jaculum. Il. έ. διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. et sæpè alibi. Utitur et Luc. in Hermot.

Ὀϊστεύω, sagitta peto, vel ferio, jaculor, sagittam emitto. Iliad. μ'. et Apoll. Arg. lib. 1.

Ὀΐστευμα, τὸ, sagitta, jaculum. Idem cum ὀϊστός. Plut. in Apophth.

Ὀϊστευτὴρ, ῆρος, ὁ, sagittarius.

Οἰστευτὴς, idem quod οἰστευτὴρ, sagittarius. Callimach.

Διοϊστεύω, (*comp.*) sagittam mitto per, jaculo pertranseo. Od. τ'. et φ'.

Composita quædam ex οἰστὸς i. tolerabilis: cætera vide in composit. ex Φέρω.

(Δυσοίζω, δυσχεραίνω. Æsch. Ag. 1325.)

Δύσοιστος, quem difficulter ferre queas, ægrè tolerabilis. Suid. et Hesych.

Δυσοίστως, ita ut vix feras.

Ὑποιστὸς, sufferendus: vel qui sufferri et tolerari potest. Hesych.

Decomp. Ἀνύποιστος, qui sufferri nequit, intolerabilis.

Ἀνυποίστως, ita ut sufferri et tolerari non possit, intolerabiliter. Poll.

ΟΙ'ΩΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, avis, volucris, ales. Propriè dici putatur de majoribus avibus et carnivoris. Od. γ'. τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ. Ibid. Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. Sic et Il. κ'. λ'. θ'. &c. apud Plut. in Rom. ¶ Item augurium, auspicium, omen. Od. ά. οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, nec auguriorum peritus. Il. ν'. Θάρσυνος οἰωνῷ, omine in spem erectus. Sic et apud Xenoph. pæd. 8. † et 1. 6. 39.† et Plut. in probl. Rom. Apud Eurip. in Phœn. Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα τὰ στέφη, exp. ominatus sum, nos esse victuros. (Æsch. Ag. 114. Eurip. Phœniss. 820. Il. ά. 5.)

Οἰωνικὸς, οῦ, ὁ, auguralis. Et, οἰωνικὴ, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia, augurum disciplina.

Οἰωνίζομαι, auguror, ominor. Xen. Hellen. 1. ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει. Aristot. polit. 5. cap. 4. οἰωνισάμενοί τι σύμπτωμα. † auspicia captare. Xen. Pæd. 1. 6. 1.†

Οἰώνισμα, τὸ, auspicium, augurium, omen. Herodian. l. 1. Dion. l. 37. (Eurip. Phœniss. 801.)

Οἰωνισμὸς, captatio augurii, augurium, οἰώνισμα. Plut.

Οἰωνιστήριον, τὸ, unde augurium aliquod accipimus: vel signum, quale est omen. Xen. in Apolog. Socrat. Item locus in quo augures augurium agunt: auguraculum.

Οἰωνιστὴς, οῦ, ὁ, augur, auspex. Hesych. † Hesiod. Asp. 185.†

Οἰωνιστικὸς, ad augurem seu auspicem pertinens. Et, ἡ οἰωνιστικὴ, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia. Plut. de solert. anim.

Composita.

Δυσοιώνιστος, inauspicatus: qui sinistri auspicii est. Luc. et Hermog.

Καλοιώνιστος, qui boni est augurii seu ominis. Aristoph. schol.

Κατοιωνίζομαι, augurium capio, auguror. Phalar.

Μετοιωνίζομαι, augurium muto: vel aliis auspiciis suscipio. Suid. [Dinarch. c. Demosth. καὶ μετοιωνίσασθαι τὴν τύχην, καὶ μεταλλάξασθαι βουλόμεθα.]

'ΟΚΛΑ'ΖΩ, in genua procumbo, flexis seu submissis genibus subsido: ingeniculo me. Luc. ὁ δὲ Θρᾷξ εἰς γόνυ ὀκλάσας δέχεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν. Idem in Zeux. ὀκλάζοντι ἔοικεν. Plut. in præcept. sanit. οἱ τοῖς ἵπποις ἐφάλλεσθαι μὴ δυνάμενοι, αὐτοὺς ἐκείνους ὀκλάζειν καὶ ὑποπίπτειν διδάσκουσι. Et cum accus. Xen. ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια. Sic et apud Sophoc. in Œdip. Colon. ‡ 196.‡ βραχύ σ' ὀκλάσας, paulisper te inflectens. Item metaph. labasco et succumbo, titubo. Greg. μή που ὀκλάσῃς τὸν λογισμὸν, ne titubes animo et mente. Exponitur etiam, impar sum incepto, deficio. apud Clement. Alexandrinum, ψυχὴν ὀκλάζουσαν πρὸς δεύτερον φάρμακον.

Ὄκλασμα, τὸ, genuum flexus. Item saltationis quoddam genus, de quo Poll. l. 4. c. 14.

Ὄκλασις, εως, ἡ, genuum flexus, seu curvatura. Erot. apud Hippocr.

Ὀκλαστὶ, flexis genibus: apud Suid.

Ὀκλὰξ, et ὀκλαδὸν, idem. Luc. in Lexiph. Apollon. Arg. l. 3.

Ὀκλαδία, ἡ, idem quod ὄκλασις. Suid.

Ὀκλαδίας, ου, ὁ, qui genua flectit, et ea incurvans subsidit. ¶ Ὀκλαδίας δίφρος, sella quæ complicari potest. Athen. l. 12. Pausan. in Att. Pro quo et absolutè ὀκλαδίας, apud Aristoph. in eq. Luc. in Lexiph.

Ὀκλαδιάω, genibus flexis subsido: idem cum ὀκλάζω.

Composita.

Ἐνοκλάζω, genibus inflexis et incurvatus subsido. in Philostr. (de cane ad epulantes intento,) ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας ἀνέχει τὴν δέρην.

Κατοκλάζω, incurvo genua seu flecto. Theogn.

Μετοκλάζω, ingeniculo me, curvatis et flexis genibus subsido. Il. ν'. Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει.

Παροκλάζω, idem. Hesych.

Συνοκλάζω, genibus flexis consido, genu succiduo me submitto. Basil. Homil. 9.

"ΟΚΝΟΣ, ου, ὁ, pigritia, ignavia, metus adeundi laboris. Iliad. έ. Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος. Il. κ'. Οὔτ' ὄκνῳ εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο. Thuc. l. 2. τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. ¶ Eust. pro metu usurpari sæpissimè tradit. ut apud Soph. in Ajace, οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ, non consternarer metu. Sic apud eundem in Œdip. Colon. (μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι. Soph. Aj. 139. Æschyl. Ag. 1018. Soph. Tr. 7. Œdip. Tyr. 1199. Theoc. κέ. 65.) ¶ Est etiam species ardeæ, sic à pigritia dictæ, ut testatur Aristot. hist. an. l. 9. c. 18.

Ὀκνία, ἡ, pigrities, segnities: vel timor. Poll.

Ὀκνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, piger, segnis, ignavus. Item timidus.

Ὀκνηρὸς, οῦ, ὁ, idem. (Soph. Œdip. Tyr. 854.) Thuc. l. 2. Herodian. l. 8. † Compar. ὀκνηρότερον, remissius, timidius. Xen. Pæd. 1. 4. 6.†

Ὀκνηρῶς, pigrè, segniter. Basil. ad Gregor.

Ὀκνηρία, pigritia.

Ὀκνέω, sive ὀκνείω, (poëticè inserto ι,) piger et segnis sum, piget me laboris. Thuc. l. 1. ὁ διὰ τὴν ἡδονὴν ὀκνῶν, τάχιστ' ἂν ἀφαιρεθείη τῆς ῥᾳστώνης τὸ τερπνὸν, δι' ὅπερ ὀκνεῖ, εἰ ἡσυχάζοι. † τὴν ἰσομοίραν. Xen. Pæd. l. 2. 49. b.† Exp. et pigror. Plut. in Pericle, ὤκνησε χαρίσασθαι τοῖς πολλοῖς, pigrabatur multitudinis animos beneficiis sibi demereri. Item vereor, non audeo, dubito. Iliad. έ. Ὀκνείω δ' ἵπποισιν ἐπιβαινέμεν. Isocr. in Panath. ὀκνῶ εἰπεῖν. Dem. ὀκνῶ ὀνομάσαι, piget nominare. Exponitur etiam, timeo, metuo. † περί τινος. Xen. Pæd. l. 4. p. 106. c.† Soph. in Ajace, Μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν; (Eurip. Phœniss. 964. Soph. Œdip. Tyr. 766. 942. 996.) Apud Dem. pro cor. οὐδένα κίνδυνον ὀκνήσας ἴδιον, exp. nullum periculum suscipere detrectans. Item nequeo, non potis sum. Erot. in lex. Hippocr.

Ὀκνέομαι, vereor, timeo. Idem ibid.

[Ὀκνητέον. Plat. de Leg. Οὐκ ὀκνητέον, ὦ ξένε. Polyb. Hist. lib. 4.]

Composita.

Ἄοκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, impiger, non segnis, promptus ad aliquid agendum. (Soph. Tr. 843.) ‡ ὀξεῖαν. gl.‡ Hesiod. in Erg. Xen. Pæd. 2. Exp. intrepidus. † ἀοκνότατα πάντων. Xen. Pæd. 1. 4. 2.†

Ἀόκνως, impigrè, non segniter. Plato de leg. 2.

Ἀοκνία, ἡ, impigritas, alacritas.

Ἀποκνέω, ῶ, pigror, metu aliquo deterreor, detrecto. Propriè, per ignaviam aggredi recuso. Thuc. Μὴ ἀποκνήσομεν τὸν κίνδυνον. Isocr. de pace, Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι καὶ περὶ τούτων.

Ἀπόκνησις, detrectatio alicujus laboris aut officii, ex pigritia aut metu. Thuc. l. 1.

Δύσοκνος, piger, segnis, qui aliquid aggredi metuit et semper cunctatur.

Δυσόκνως, pigrè, segniter. Item ægrè, gravatim.

Κατοκνῶ, pigror, piget me. Isocr. ad Demon. Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Μὴ κατοκνήσῃς μηδ' ὁδοῦ μῆκος, μὴ μέτρα θαλάσσης, ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος. Item timeo, vereor, gravor. Demosth. Phil. 4. οὐ κατοκνήσω εἰπεῖν τἀληθῆ. † Xen. Pæd. p. 194. d.† Item nequeo, non possum. Erot. in lex. Hippocr.

'ΟΚΡΙ'ΒΑΣ, αντος, ὁ, pulpitum. Plato in symp. ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, ascendentis pulpitum cum histrionibus. ☞ Etymol. deducit παρὰ τὸ ἄκρον καὶ βαίνειν. ¶ Est etiam instrumentum pictorum, ut tradit Poll. l. 7. c. 28. ¶ Nonnullis est etiam aries sylvaticus. ¶ Aliis scala, utpote qua utamur ad conscendenda loca prærupta. Suid.

'ΟΚΤΩ', octo. Plut. τὰ ὀκτὼ πρῶτος κύβος ἀπὸ ἀρτίου τῆς δυάδος. Dicunt etiam, ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς, numerus octonarius.

Ὀκτάκις, octies.

Ὀκτακόσιοι, octingenti. Thuc. et Demosth.

Ὀκταπλόος, et ὀκταπλοῦς, octuplex.

Ὀκταπλάσιος, et ὀκταπλασίων, octuplus, octuplicatus. [Plat. Tim.]

Ὄγδοος, ου, ὁ, octavus, et poëticè ὀγδόατος, Thuc. et Hesiod.

Ὀγδοαῖος παῖς, infans octo dierum. Plut.

Ὀγδοὰς, άδος, ἡ, numerus octonarius. Plut. in Thes. et Greg.

Ὀγδοήκοντα, et ὀγδώκοντα, octoginta, octuaginta. Il. β'.

Ὀγδοηκοστὸς, octogesimus, seu octuagesimus, sicut septuagesimus, non octagesimus, nec octoagesimus. Thucyd.

Ἐπιόγδοος, seu ἐπόγδοος, (*comp.*) sesquioctavus. Plat. in Tim.

ὌΛΒΟΣ, ου, ὁ, beatitudo, felicitas: fortunæ, opes, divitiæ. Od. δ'. *Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧ τε Κρονίων Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε.* Hesiod. in Theog. *Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ οἱ ὄλβον ὄπασσε.* † Asp. 204. opulentia.† Rursum Iliad. π'. *Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπες Μυρμιδόνεσσι.* Sic et Iliad. ώ. et Odyss. ξ'. Utitur et Xenoph. Pæd. 1. et 4. (Eurip. Med. 600.) ☞ Scribit Eustath. *ὄλβον* à quibusdam exponi *φρόνησιν*, unde *ἄνολβος*, pro *ἀνόητος*. aliis verò dici *τὴν τῶν ἀγρῶν κτῆσιν· παρὰ τὰς οὐλὰς*, i. *κριθάς*. ut sit *ὄλβος ὁ περὶ τὰς οὐλὰς βίος*. Vide et *ὄλβιος*, quod sequitur.

Ὄλβιστος, superlat. felicissimus. Dionys.

Ὄλβιος, ὁ, beatus. Hesiod. in Theog. † 96.† *ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα μοῦσαι φιλεῦνται.* Item dives, locuples. Od. σ'. *ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.* Theocr. idyll 15. *Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.* (Soph. Œdip. Tyr. 949. 1221.) ☞ Hesych. exp. *ὁ διὰ τοῦ ὅλου βίου μακαριστὸς καὶ πλούσιος.*

Ὀλβίζω, beatum prædico seu judico. Sophocl. in Œdip. Tyran. *Μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἂν Τέρμα τοῦ βίου περάσοι μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.* Eurip. in Helene, *Ἃν ὑπὸ λαμπάδων κόροι Λευκιπποι ξυνομαίμονες ὤλβισαν Τὸ πρόσθεν.* (Phœniss. 622. 1629.)

† Ὀλβίζομαι in passiv. Soph. El. 695.†

Composita.

Ἄνολβος, ου, ὁ καὶ ἡ, pauper, infelix, miser. Hesych. Exponitur etiam, stultus, demens: apud Soph. in Ajace. ‡Antig. 1026. *μωρός· ὄλβος γὰρ ἡ φρόνησις τῷ αὐτὴν ἔχοντι.* Sch.‡

Ἀνόλβιος, idem. [Herodot. Hist. lib. 1. §. 32. *πολλοὶ μὲν γὰρ ζάπλουτοι ἀνθρώπων, ἀνόλβιοί εἰσι· πολλοὶ δὲ μετρίως ἔχοντες βίου, εὐτυχέες. ὁ μὲν δὴ μέγα πλούσιος, ἀνόλβιος δὲ* &c.]

Ἀνολβία, ἡ, miseria, infelicitas, vel inopia. Hesiod. in Erg.

Ἔνολβος, dives, felix. Lucian.

[Εὔολβος. Eurip. Iph. in Taur. 189. *Τίν' ἐκ τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων, Ἀρχά;*]

Πανόλβιος, omni ex parte beatus, beatissimus. Theocr. idyll. 15. [146.] (Æsch. Suppl. 590.)

Πολύολβος, perbeatus, multùm beatus: vel multùm dives. Phoc.

Τρισόλβιος, terque quaterque beatus, beatissimus.

Ὑπέρολβος, perbeatus, vel prædives, dives suprà quàm dici possit.

ὈΛΙΓΟΣ, ου, ὁ, paucus. Il. ά. *ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν*, parum animi inerat. Thucyd. lib. 1. *ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης.* Plato in symp. *ὀλίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι.* In repub. *ὀλίγοι*, dicuntur pauci quidam, penes quos imperium est. Latinè optimates. Ut apud Thucyd. lib. 8. *οἱ δὲ ὀλίγοι ξυνειδότες, τό, τε πλῆθος, οὐ βουλόμενοι πολέμιον ἔχειν.* Sæpe præpositionibus jungitur, subaudito nomine *χρόνος*, vel *διάστημα*, vel *ῥῆμα*. Ut, *δι' ὀλίγου*, et *ἐξ ὀλίγου*, brevi temporis spatio, subitò, apud Thucyd. lib. 2. et 1. vel ex propinquo, apud eundem, lib. 4. Apud Petr. 1. epist. cap. 1. *δι' ὀλίγων ἔγραψα*, scilicet *ῥημάτων*, paucis scripsi. *Κατ' ὀλίγον, παρ' ὀλίγον*, sensim, paulatim: Herodian. lib. 8. et Philo de mund. ¶ Item parvus, exilis, tenuis, *ὀλίγος ἀνήρ*. Iliad. β'. *ὀλίγη τράπεζα*, Odyss. ύ. *ὀλίγῃ ὀπὶ*, Odyss. ξ'. exili voce. ¶ Adverbialiter interdum ponitur *ὀλίγον*, i. parum. Homer. et Aristoph. Item fere, propemodum. Plut. in Publ. *ὀλίγον συνεσπάσαντο τοὺς πολεμίους εἰς τὴν πόλιν.* Pro quo et *ὀλίγου*, apud Thucyd. Et, *ὀλίγου δεῖ*, parum abest, &c. apud Isoc. Demosth. &c. † *ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.* *propemodum* evanidus factus sum. Aristoph. Nub. 720.† Sic, *ὀλίγῳ*, paullo. unde, *ὀλίγῳ πλείους*, Thucyd. et, *ὀλίγῳ πλεῦνες*, apud Herodot. ¶ Pro *ὀλίγος* dici *ὄλιος*, Tarentinorum dialecto, annotat Etymolog. qui et hoc *ἐν δούλοις Μελεάγρου* exemplum subjicit, *Ὀλίοισιν ἡμῶν ἐμπέφυκ' εὐτυχία.* addens, Platonem comicum hanc vocem tanquam barbaram eludere.

Ὀλίγιστος, (superl.) paucissimus. Plato de rep. l. 2. *ὀλιγίστοις συνέβη ἀκοῦσαι.* Item minimus, perexiguus: ut, *ὀλίγιστον διάστημα*, Arist. in Probl.

Ὀλιγίστως, paucissimo numero, vel parcissimè.

Ὀλίγως, exiguo tempore, celeriter. Hippocr. lib. 1. aphor.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas. Theophr.

Ὀλιγοστὸς, unus è paucis, paucis comitatus, qui cum paucis. Plut. in Anton. et in Cæsar. Item brevissimus, pauxillus. Soph. in Antig.

Ὀλίγα, paullulùm, raro. (Levi de causâ. Eurip. Med. 120.)

Ὀλιγάκις, paucies, raro, non ita sæpe multumque: in epist. Philip. apud Demosth. et apud Aristot.

Ὀλιγαχόθεν, è paucis locis. Aristot. rhet. 3. [Herodot. Hist. lib. 3. *Οὗτος Δαρείῳ προσήει φόρος ἀπό τε τῆς Ἀσίης, καὶ τῆς Λιβύης ὀλιγαχόθεν.*]

Ὀλιγαχοῦ, paucis in locis.

Ὀλιγήρης, idem quod ὀλίγος. Nicand.

Ὀλιγόω, ad paucos redigo, imminuo. Hesych.

Ὀλίζων, ονος, ὁ καὶ ἡ, parvus: Idem quod ὀλίγος. Nicand. in Ther. *Μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν.*

Ὀλιζότερος, minor; tanquam ab ὄλιζος, cujus neutrum ὄλιζον, Thessalis idem esse quod ὀλίγον, tradit Eustath. Oppian. l. 3. de venat. Nicand. in Ther.

Ὀλιζόω, minorem reddo, minuo: Hesych.

Ὑπολίζων, (*comp.*) aliquanto minor. Il. σ'. *λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.*

ὈΛΙΣΒΟΣ, ου, ὁ, penis coriaceus, quo improbæ tribades libidinis pruritum excitabant. Aristoph. in concionant. *οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκταδάκτυλον, ὃς ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία.* [Lysistr. 109. *Οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον*, &c. Schol. *Αἰδοῖον δερμάτινον.* Schol. Biset. ad 107. 159. Schol.]

ὈΛΙΣΘΟΣ, ου, ὁ, lapsus, casus, prolapsio. Proprie dici putatur de lapsu qui in lubrico loco contingit. Luc. *τῆς ψάμμου τὸν ὄλισθον ἀφαιρούσης.* Interdum significat lubricitatem, apud eundem.

Ὀλισθέω, ῶ, labor, prolabor, cado. Il. ψ'. *Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων· βλάψεν γὰρ Ἀθήνη.* Mosch. idyll. 2. *ἐπ' οὔδει κάππεσ' ὀλισθών.* (Philostr. l. 3. c. 39.)

Ὀλίσθημα, τὸ, et ὀλίσθησις, ἡ, lapsus, &c. Plut. [Plat. Tim. *ὑγροῖς τε ὀλισθήμασιν ὑδάτων.*]

Ὀλισθηρὸς, ου, ὁ, q. d. labilis: i. qui ad labendum proclivis est, seu lapsui obnoxius. Et metaph. proclivis ad rem aliquam, seu vitium, et facilè in id prolabens. Interdum lubricus, in quo quis facilè labi potest. Ut, *ὀλισθηρὸς τόπος*, apud Plut. Sic et, *λεῖος*, et *ὀλισθηρὸς*, apud Luc. in Tim. et Hermot. copulantur. Apud Antipatr. in anthol. Epigr. lib. 3. *ὀλισθηρὸν εἰς πόδας*, expon. pedes reddens ad lapsum proclives.

Ὀλισθήεις, εντος, ὁ, idem quod ὀλισθηρός. in Epigr.

Ὀλισθαίνω, idem quod ὀλισθῶ. Plato in Crat. *ὀλισθαίνει μάλιστα ἐν τῷ λάμβδα ἡ γλῶττα.* Plut. in probl. *ὀλισθαινούσης γλώττης.*

Composita.

Ἀπολισθέω, ῶ, et ἀπολισθαίνω, delabor, seu lapsante gressu (ut in loco lubrico) aberro ab eo quod petebam. ideoque etiam exp. non attingo, vel non adhæresco. In Epigr. *ἀπωλίσθησε πέσημα.*

Διολισθέω, ῶ, sive διολισθαίνω, labor per. Gregor. Naz. *νηκτὴν φύσιν τῶν ὑδάτων διολισθαίνουσαν.* Item dilabor seu elabor è manibus. Aristoph. in Nub. † 433.† *τοὺς χρήστας διολισθεῖν*, creditoribus elabi.

Ἐνολισθαίνω, labor seu lapso in.

Ἐξολισθέω, seu ἐξολισθαίνω, elabor, effugio, evado. Item delabor, prolabor, incido. Herodian. *ῥᾶστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι.* Chrysost. *μὴ πρὸς τὴν τῶν ἀλόγων ζώων δυσγένειαν ἐξολισθήσωμεν.* (Ἐξολισθαίνω. Eurip. Phœniss. 1340.)

Ἐπολισθέω, seu ἐπολισθαίνω, illabor, delabor, incido. In anth. Epigr. *ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις.*

Εὐόλισθος, lubricus. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Κατολισθαίνω, delabor, illabor. Exponitur et, recido, devenio. Suid.

Κατολίσθησις, dilapsus. Paul. Æginet.

Παρολισθέω, et παρολισθαίνω, prolabor. Exponitur et, lubricè aberro, lubricè in latus detorqueor. Luc. in Gallo. Diosc. l. 6. c. 11.

Decomp. Συμπαρολισθαίνω, simul lubricè delabor. Plut.

Προολισθέω, ῶ, et προολισθαίνω, q. d. circùm delabor, seu circùm decido, aut circumquaque.

Περιολίσθησις, ut, *περιολίσθησις γεωδῶν*, terra circumquaque delapsa. Plut. in Camillo.

Συνολισθέω, in unum locum labor, confluo. Plut. in Pericle, *ἐγκέφαλον ἐκ τοῦ παντὸς ἀγγείου συνωλισθηκότα*, &c.

Συνολισθαίνω, simul lubricè delabor, prolabor. Plut.

Ὑπολισθαίνω, sublabor. Plut. [Ælian. Var. Hist. lib. 2. cap. 35.]

ὈΛΛΥΜΙ, sive ὀλλύω, (Fut. ὀλέσω. aor. 1. ὤλεσα. præt. perf. ὤλεκα, et Att. ὀλώλεκα. ab inusit. ὀλέω. Præt. med. ὦλα, et Att. ὄλωλα. f. ὀλῶ. aor. 2. med. ὠλόμην. ab inusit. ὄλλω.) perdo, amitto. Odyss. ί. *φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.* Iliad. ί. *Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον.* ¶ Item perdo, i. perniciem infero, perimo, occido. Iliad. θ'. *Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε.* Odyss. σ'. *ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε, δέμας τε, Ὤλεσαν ἀθάνατοι.* Eurip. in Hec. *Θρῄξ νιν ὤλεσε ξένος.* (Æsch. Pers. 245. Eum. 148. Soph. Œdip. Tyr. 772.) Iliad. ν'. *Ἀργείους ὀλέσκεν.* Ion. Æol. et Poët. pro ὤλεσεν. ab ὀλέω. Perperam ex Eustath. verbum fingunt Ὀλέσκω. Vide et Ἀπόλλυμαι.

Ὄλλυμαι, perdor, pereo. Odyss. ά. *σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.* Il. β'. *ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.* Item interimor. Iliad. χ'. *Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκυσθείσας τε θύγατρας.* Iliad. δ'. *εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων.* Sic et Od. ί. et Il. σ'. (Eurip. Phœniss. 308. *ὀλομέναν τ' Ἐρινύν.* ib. 991. *κακὸν οἶτον ὄλλυμαι.* Il. γ'. 147. Soph. Œdip. Tyr. 819. Æsch. Suppl. 848.)

Ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ, perditor, interemptor, seu interfector. Il. σ'.

Ὀλέτειρα, ἡ, perditrix, interfectrix, quæ perniciem et exitium affert. Hom. in batrachom.

Ὄλεθρος, ὁ, perditio, pernicies, exitium, mors. Iliad. χ'. (C. Cat. N. 380. Soph. Œdip. Tyr. 673. 1167. 1363.) Od. ά. δ'. γ'. Thucyd. l. 7. † *οὐκ εἰς ὄλεθρον.* Soph. Œd. Tyr. 438.† Sic dicitur etiam homo perniciosus, exitialis. Dem. in Mid. pro coron. Luc. de salt.

Ὀλέθριος, ὁ καὶ ἡ, exitialis, perniciosus. lethalis. Iliad. τ'. Plato epist. 7.

Ὀλοθρεύω, perdo, everto, perniciem et exitium affero: pro ὀλεθρεύω. Gregor. *οὐδὲ φεύγει τὸν ὀλοθρεύοντα.* Hebr. 11. *ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν.*

Ὀλόθρευσις, perniciei illatio, occisio.

Ὀλοθρευτὴς, οῦ, ὁ, qui exitium affert, qui perimit. exterminator. 1 ep. ad Corinth. cap. 10.

Ὀλέκω, perdo, i, exitium affero, perimo. Iliad. ό. *Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα.* Iliad. σ'. *οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσι.*

Ὀλέκομαι, pereo, intereo, morior. Il. ά. *ὀλέκοντο δὲ λαοί.* (Æsch. Pr. 566.)

Ὀλόεις, idem quod ὀλοός. Soph. (Tr. 530.)

Ὀλοὸς, οῦ, ὁ, perniciosus, exitialis, noxius. Iliad. π'. γ'. Od. δ'. &c. (*τὰ ὀλοά.* i. e, *τὰ δεινά.* Æsch. S. c. Th. 774. Soph. El. 843.)

Ὀλώϊος, et ὀλοίϊος, idem. Hesiod. in Theog. † 591.† Greg.

Κατουλὰς, (*comp.*) vocatur nox tenebricosa, apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. *παρὰ τὸ ὀλοὸν*, ut vult ejus schol. vel (quod idem) *διὰ τὸ αὐτὴν ὀλοὴν εἶναι*, ut apud Etym. Vide et in comp. ex Ἴλλω.

Οὐλοὸς, idem quod ὀλοός. Nic. in Ther. *Αἰγύπτοιο οὐλοὸς αἶα.*

Οὖλος, itidem pro ὀλοὸς, Il. β'. et φ'. ¶ Est et οὖλος loco suo.

Οὔλιος, et οὔλιμος, idem. Il. λ'. et apud Hesych. † Hesiod. Asp. 192.†

Οὐλόμενος, pro eodem, (factum ex aor. 2. ὀλόμενος, interposito υ, metri causa.) Il. ά. Od. ό. et κ'. † Hes. Th. 593.†

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπόλλυμι, sive ἀπολλύω, idem quod ὄλλυμι, perdo. † Xen. Pæd. l. 4. p. 106. d.† Plato in Minoë: *τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τἄλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει.* Aristoph. in Nub. † 1134.† *ὦ Παλλὰς, ὥς μ' ἀπώλεσας.* Iliad. ά. *καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.* Aristoph. in Nub. *ἀπολεῖν μέ φησι, κἀξολεῖν.* ¶ Item amitto. Chrysost. *ἀπολλὺς τὰ χρήματα.* Odyss. β'. *πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα.* Odyss. δ'. *ἀπώλεσα οἶκον.* (Æsch. Pers. 475. *νεολαία γὰρ ἤδη κατὰ πᾶσ' ἀπώλολε.* 672. Ag. 1091. Suppl. 406. morti destino. Soph. Œdip. Tyr. 1468.)

Ἀπόλλυμαι, (pass. fut. ἀπολοῦμαι. aor. 2. ἀπωλόμην, præt. med. ἀπόλωλα, ab inusit. ἀπόλλομαι.) perdor, pereo. Odyss. ή. *Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται.* Aristoph. in Pluto, *ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ;* Eurip. in Hecub. *Ἀπωλόμην δύστηνος.* perii infelix, seu perdita sum. Odyss. ά. *Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος.* Aristoph. in Nub. *Ἀπόλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν.* † Xen. Pæd. 1. 3. 8. Sic l. 3. p. 73. b.† Ἀπόλωλα significat etiam, amissus sum. Iliad. ό. *νόος δ' ἀπόλωλε, καὶ αἰδώς.* Od. λ'. *ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχθέν.* Pro ἀπώλετο. † *Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι*, per tmesin. Aristoph. Nub. 790. et 1442. Ἀπόλλυμαι med. *φόβῳ μὴ*, perire metu ne &c. Xen. Pæd. l. 6. p. 148. d.†

Ἀπώλεια, ἡ, perditio; amissio. frequens in Novo Testam. ut Matth. 7. Marci 17. &c.

Decomp. Ἀνταπόλλυμι, vicissim perdo, vicissim perimo et interficio. Eurip. in Ione. [1328.] *Οὐ χρή με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι.*

Ἀνταπόλλυμαι, vicissim pereo. Idem in Iphig. Taur. [715. *Μητέρα κατάκτας, αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι.* Helen. 105. *Καὶ ξύνγε πέρσας, αὐτὸς ἀνταπωλόμην.* Herodot. Hist. lib. 3. §. 14. *ταῦτα γὰρ ἐδίκασαν οἱ βασιλήϊοι δικασταὶ, ὑπὲρ ἀνδρὸς ἑκάστου δέκα Αἰγυπτίων τῶν πρώτων ἀνταπόλλυσθαι.*]

Διαπόλλυμι, perdo seu interimo.

Ἐξαπόλλυμι, seu ἐξαπολλύω, funditus perdo. Euripid. in Heracl. *Ὃς καὶ παρ' ᾅδην ζῶντά νιν κατήγαγες, Ὕδρας, λέοντας τ' ἐξαπολλύναι λέγων, Ἔπεμπες.* [Troad. 1214. *πρὸς δὲ καὶ ψυχὴν σέθεν Ἔκτεινε, καὶ πάντ' οἶκον ἐξαπώλεσεν.* Soph. El. 591. *πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας, Καὶ παιδοποιεῖς.*] (Æsch. Ch. 837.)

Ἐξαπόλλυμαι, prorsus pereo, depereo. (Æsch. Ag. 537.) [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 173. *Νασαμῶσι δὲ προσόμουροί εἰσι Ψύλλοι. οὗτοι ἐξαπολώλασι τρόπῳ τοιῷδε.— ἐξαπολομένων δὲ τουτέων, ἔχουσι τὴν χώρην οἱ Νασαμῶνες.*]

Παραπόλλυμι, malè perdo, pessundo contra meritum seu debitum.

Παραπόλλυμαι, malè pereo, immerenter et indignè pereo. Lucian. in Anachars.

Συμπαραπόλλυμαι, simul pereo. Demosth. Xen. in apol. Socr.

Προαπόλλυμι, perdo antè.

Προαπόλλυμαι, pereo antè. [Demosth. Orat. in Philipp. A. pag. 31. 6. Ed. Cant. εἶτ' ἐν ὅσῳ ταῦτα μέλλετε, προαπόλωλεν ἐφ' ἃ ἂν ἐκπλέωμεν.]

[Προαπολλύω. Plat. Phæd. καὶ φοβεῖται μὴ ἡ ψυχὴ, ὅμως καὶ θειότερον καὶ κάλλιον ὂν τοῦ σώματος, προαπολλύηται, ἐν ἁρμονίας εἴδει οὖσα.]

Προσαπολλύω, sive προσαπόλλυμι, præterea perdo.

Συναπόλλυμαι, simul pereo.

Διολλύω, sive διόλλυμι, disperdo. Eurip. in Hell. Τάδε καὶ σὲ διώλεσε, μυριάδας τε Χαλκεόπλων Δαναῶν. (Soph. Œdip. Tyr. 326.)

Διόλλυμαι, dispereo. Plato de rep. lib. 2. ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς, ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται. Soph. διόλλυμαι πρὸς Ἀτρειδῶν, ab Atridis interimor. (Œdip. Tyr. 1180. Æschyl. Pers. 483.) Euripid. in Hippol. Τροφοῦ διώλετ' οὐχ ἑκοῦσα μηχαναῖς.

Ἐξολλύω, funditus perdo et extinguo, prorsus everto. Aristoph. in Plut. Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακῶς κακούς. Ibid. ἀλλά σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσει. † Nub. 1134.† (Ἐξολοῖτο. R. 86.)

Ἐξώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, planè perditus. Aristoph. ἐξώλης ἀπόλοιο. Item perditus, deploratus: vel exitialis, noxius. Idem in Pluto. ‡ 443. ἐξωλέστερον.‡ (Æsch. Suppl. 749.)

Ἐξώλεια, ἡ, internecio, exitium. [Æschin. Orat. in Timarch. ὀμόσας μὴ λαβεῖν δῶρα μήτε λήψεσθαι καὶ ἐπομόσας τοὺς ὁρκίους θεοὺς, καὶ τὴν ἐξώλειαν ἐπαρασάμενος ἑαυτῷ. Demosth. Orat. adv. Midiam. ὀμνύοντα κατ' ἐξωλείας, &c.]

Ἐξολοθρεύω, funditus perdo et everto, penitus extinguo, extermino. Act. 3.

Ἐξολόθρευμα, τὸ, internecio.

Ἐξολόθρευσις, ἡ, perditio: occisio, exterminatio.

Ἐξολοθρευτὴς, ὁ, qui penitus aliquem perdit et extinguit.

Ἐπαπόλλυμι, adhuc perdo, pessundo porrò. Lucian. [Aristid. Orat. τοσοῦτον κερδαίνοντες ὅσον γνῶναι τὴν πατρίδα οὐκ οὖσαν, ἐπαπώλλυντο.]

Προόλλυμι, antè perdo.

Προώλης, qui ante tempus periit, qui præmaturo exitio periit. [Demosth. Orat. de Cor. εἰ δ' ἄρα ἔχουσιν οὕτως ἀνιάτως, τούτους μὲν αὐτοὺς καθ' ἑαυτοὺς, ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσαιτε.] Exponitur et, ante tempus perdendus.

Συνόλλυμι, simul amitto. Oppian.

Composita sine præpositione: ac primùm in ολέτης, aut ολέτωρ desinentia.

Αἰνολέτης, ου, ὁ, horrendum in modum perditus: vel grave exitium inferens. Orph. in Argon.

Ἀνδρολέτειρα, virorum perditrix. Æsch. [Sept. c. Theb. 320. Dii — ἀνδρολέτειραν καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν ἐμβαλόντες, &c. Schol. ad 318. βλαβὴν τὴν τοὺς ἄνδρας φθείρουσαν, &c. Agam. 1473. μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς, ὡς ἀνδρολέτειρ', &c.]

Ἀπολέτης, unde μουσαπολέτης, cantus et musicorum modulorum corruptor. Athen. lib. 10.

Γιγαντολέτης, ου, ὁ, et γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, Jupiter dicitur, quòd perdiderit et extinxerit gigantes.

Γιγαντολέτις, ιδος, ἡ, Minerva vocatur, gigantum perditrix, quòd Jovi in delendis gigantibus opem tulerit. Dicitur et, γιγαντολέτειρα. Suid.

Δρακοντολέτης, draconis interfector: Epithetum Apollinis.

Ἰνδολέτης, ου, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit. Epith. Bacchi, Indiæ domitoris. in Epigr.

Παιδολέτωρ, pueros occidens. Eurip. in Medea. [1393. Φεῦ, φεῦ μυσαρὰ, καὶ παιδολέτορ. Rhes. 549. Æschyl. Sept. c. Theb. 732. παιδολέτωρ δ' ἔρις τάδ' ὀτρύνει.]

(Παιδολέτειρα. Eurip. Med. 850.)

Παντολέτωρ, exitium omnibus adferens, omnia perdens et labefactans.

Τειχολέτης, muris exitium afferens: i. murorum destructor.

Τεκνολέτειρα, ἡ, quæ liberos suos perdidit: seu quæ liberos suos amisit.

Composita ex ὄλεθρος.

Ἀνθρωπόλεθρος, hominum pernicies, hominibus exitium et perniciem afferens. Suid.

Ἀνώλεθρος, interitus expers, interitui non obnoxius. [Plat. Phæd. Οὐκοῦν εἰ καὶ τὸ ἄθερμον ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον εἶναι, ὁπότε τις ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπαγάγοι, ὑπεξῄει ἂν ἡ χιὼν, οὖσα σῶς καὶ ἄτηκτος;] Reperitur et, ἀνόλεθρος, pro eodem. Il. ν'.

Δυσώλεθρος, qui difficulter interit. Exponitur et, ægrè moriens et tabescens. Theophr. hist. pl. l. 3.

Πανώλεθρος, sive πανόλεθρος, planè perditus, vel prorsus exitialis et perniciosus. Soph. et Eurip. in Electris. † Soph. El. 1015.† (Æsch. S. c. Th. 940. Ag. 544.)

Πανωλέθρως, cum internecione, cum universali exitio. [Herod. lib. 6.]

Πανωλεθρία, ἡ, internecio, exitium, quo res aliqua prorsus perit. Herodot. Thucyd. lib. 7.

Πανωλέθριος, idem quod πανώλεθρος. Æsch.

Ψυχόλεθρος, ου, ὁ, pernicies et exitium animarum: animis perniciem et exitium afferens. Hesych. et Suid.

Composita habentia ω ante λ, itidem sine præpos.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventosus, vanus, inanis, q. d. qui vento rapitur, et ita perditur. Iliad. φ'. Odyss. δ'. et λ'. Etymologus tamen compositum esse negat. Quo sensu ad Ἄνεμος vocis derivata pertinebit.

Ἐριώλη, ab Aristophane in Vesp. vocatur ἐρίων ἀπώλεια, lanarum jactura. Item impetuosus ventus et præceps, seu turbo. apud eundem in equitibus. in qua significatione Etymol. deducit ab ἐρι intensiva particula, et verbo ἄω, spiro.

Πανώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui prorsus periit: vel omnino exitiabilis. (Æsch. S. c. Th. 558. Pers. 734. Suppl. 10.) [Soph. El. 547. ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ Παίδων πόθος παρεῖτο, &c. Œd. Col. 1069. 1328. Eurip. Med. 277. Αἲ, αἴ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι. Herc. Fur. 1424. Elect. 60. Ἡ γὰρ πανώλης Τυνδαρὶς, μήτηρ ἐμὴ Ἐξέβαλέ μ' οἴκων, &c.]

Πανώλεια, idem cum πανωλεθρία.

Πανουλέος, Hesych. est ἐξώλης, vel potiùs, ὁ πάντως ἐξώλης. Hesych.

Πειώλης, significat τὸν πόρνον, catamitum, pathicum; quasi διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενον, Ionicè inserto ι pro πεώλης.

Τριξώλης, exitio dignissimus, perditissimus. Eustath. (Φρενώλης. Æsch. S. c. Th. 763.) ‡ mente captus.‡

ΟΛΜΟΣ, ου, ὁ, mortarium. Il. λ'. Ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου. Hesiod. in Erg. Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν, mortarium cædere tripedaneum, pistillum verò tricubitale. ☞ Παρὰ τὸ ὅλλειν καὶ μειοῦν τὰ ἐν αὐτῷ πτισσόμενα, Eustath. ¶ Est et poculi genus, apud Athen. lib. 11. ¶ Item pro tripode Apollinis sumitur. unde proverbium, Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω. ¶ Item totum illud quod à cervice est usque ad coxendicem. i. truncus corporis.

Ὀλμειὸς, idem quod ὅλμος, mortarium. Suid. et schol. Aristoph.

Ὀλμίσκος, mortariolum. Poll. ὀλμίσκους vocari scribit cavitates dentium molarium.

Composita.

Ἔνολμος, ου, ὁ, dicitur esse divinus vates, apud Apollon. Sophocles Apollinem ita cognominavit, quod in ὅλμῳ sciscitantibus responsa daret.

Ὑφόλμιον, ου, τὸ quod mortario supponitur, quod sustinet mortarium.

ὉΛΟΘΟΥ'ΡΙΟΝ, Hesychio species marinorum piscium. Aristot. hist. anim. lib. 4. dicit, holothuria parum à spongiis differre. Vide et Plin. lib. 9. cap. 47.

ὈΛΟΚΩΝΙ'ΤΙΣ, olus quoddam sylvestre. Hippocrat. γυναικείων, lib. 1.

ὈΛΟΛΥ'ΖΩ, ululo: cum alto clamore ploro et ejulo. Odyss. δ'. Ὡς εἰποῦσ' ὀλόλυξε. Et Od. γ'. αἱ δ' ὀλόλυξαν θυγατέρες τε, νύοι τε, καὶ αἰδοίη παράκοιτις. Demosth. pro cor. μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτὸν φθέγγεσθαι μὲν οὕτω μέγα, ὀλολύζειν δ' οὐχ' ὑπέρλαμπρον, i. vociferari cum quodam ululatu. Nonn. ὀλόλυξεν, usurpasse dicitur pro, alto clamore loquutus est.

Ὀλολυγὴ, ῆς, ἡ, ululatus, ejulatus alto cum clamore. Il. ζ'. Thucyd. l. 2. Synes. epist. 67. et 57. (ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν κωκυτόν. Eurip. Med. 1178.)

Ὀλολυγμὸς, ὁ, idem: apud Athen. l. 6. (Ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιώνισον. Æschyl. S. c. Th. 274. Ag. 28. 604.)

Ὀλόλυγμα, τὸ, pro eodem. Eurip. in Heraclid. [782.]

Ὀλολυγὼν, όνος, ὁ, ululatus: et peculiariter is quem mares ranæ edunt, cum fœminas ad coitum vocant. Plut. de solert. animal. Aristot. hist. anim. l. 4. c. 9. ¶ Est etiam avis quædam loca sola amans, ut Theon apud Aratum annotavit. Cicero acredulam vertit. Festus Avienus ululam.

Composita.

Ἀνολολύζω, ejulo, lamentor; seu lamentis et ejulatibus æthera pulso. Luc. in somn. † τινά. Soph. El. 752.† (Eurip. Med. 1175. Æschyl. Ag. 596. Soph. Tr. 209. Luc. Som. p. 4.)

Ἀπολολύζειν, apud Æsch. accipi videtur pro, clamore et vociferatione lætitiam præ se ferre.

Ἐξολολύζω, in ejulatus seu ululatus erumpo, ululatus edo. Homer. in Batrach. Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε.

Ἐπολολύζω, ejulo, lamentor miserabiliter. Hesych. Expon. etiam bene precor: apud Aristoph. in equit. (Æsch. Ch. 942. Ἐπολολύζομαι. Ag. 1245.)

(Κατολολύζω. Æsch. Ag. 1126.)

Συνολολύζω, simul vociferor cum lætitia. Xenoph. [de Cyri Exp. συνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι.]

ὈΛΟ'ΠΤΩ, vello, decortico. Callim. hymn. in Dian. Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης, Ὤλοψας δὲ βίηφι. Nicand. in Ther. Καὶ χλοεροῦ νάρθηκος ἀπαὶ μέσον ἔτρεν ὀλόψας.

ὍΛΟΣ, ου, ὁ, totus. Aristot. metaphys. l. 4. ita definit, ὅλον, οὗ μηδὲν ἄπεστι μέρος, ἐξ ὧν λέγεται τὸ ὅλον φύσει. Quum usurpatur ὅλον respectu partium, exp. vel totum, vel universum genus. Luc. παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, me fermè totum detinebat. Plato in Tim. οὐδὲν ἀνόητον, τοῦ νοῦν ἔχοντος, ὅλον ὅλου, κάλλιον ἔσεσθαι, nihil esse eorum, quæ non intelligunt, intelligente toto genere præstantius. Dicitur etiam τὸ ὅλον, universum, universitas rerum: apud Plut. et Phil. item universa res, summa rei, Plato de leg. Nonnunquam τὸ ὅλον ponitur pro, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, ut in universum dicam, in summa. Luc. in vita sua, τὸ δὲ ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. Item pro omnino: ut apud Plat. de leg. τὸ ὅλον ἀδικεῖ. ¶ Ὅλος pro θόλος, vide in Θόλος.

Ὅλως, omnino, in totum: interdum etiam, in universum, in summa. Plato de leg. ὅλως δὲ εἰπεῖν. Sic et apud Aristot. rhet. 2. Interdum accipitur pro, sanè: ut apud Plut. de def. orac.

Ὁλότης, ητος, ἡ, q. d. totitas. Aristot. metaph. 4.

Ὁλικὸς, οῦ, ὁ, totalis, universalis.

Ὁλικῶς, in totum, vel universè, in universum. Hesych.

Composita.

Ἡμιόλιος, ου, ὁ, totus cum dimidia sui parte, sesquialter, sesquiplex. Plato in Tim. Aristot. hist. an. lib. 9. Pro eodem dicitur etiam, ἡμιόλος: apud Polyb.

Ἡμιολιασμὸς, οῦ, ὁ, quum quis sesquplum pendit. Harpocr. ex Antiph. Polit.

Decomp. Τριηρημιολία, navigii genus apud Polyb. l. 16. de quo Bayf.

Καθόλου, in universum, in summa, in genere, de omni. Aristotel. Plutarch. &c.

Καθολικὸς, universalis: item perpetuus. Philo de vita M. l. 3.

Καθολικῶς, universaliter, in universum.

Μηδόλως, pro μηδὲ ὅλως, haudquaquam.

Οὐδόλως, sive οὐδ' ὅλως, nequaquam, nullo modo.

Σύνολον, τὸ, totum, quod constat ex materia et forma. Accipitur etiam pro, universum, summa, apud Isocr. in Panath. Exponitur et, in universum, omnino: apud Demosth. et Theophr.

ὈΛΟΦΥ'ΡΟΜΑΙ, F. οῦμαι, lamentor, ejulo, ploro, vel lugeo. Il. φ'. Ἀλλὰ φίλος θάνε, καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι αὔτως; Iliad. χ'. ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ. Iliad. θ'. Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων. ubi subaud. ὑπὲρ, vel ἕνεκα. Plato de rep. lib. 1. πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες. ¶ Item deploro, seu commiseror, vicem alicujus miseror. Odyss. κ'. Καὶ τότε τις μὲ θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα. Sic et apud Thuc. l. 8. ☞ Eustathius vult ὀλοφύρεσθαι esse vel ὀλῶς φύρεσθαι, vel μετὰ ὀλιγῶς. Etymologus autem dicit, esse τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτόν.

Ὀλοφυρμὸς, οῦ, ὁ, et ὀλόφυρσις, εως, ἡ, lamentatio, lamentum. Item ejulatus, ploratus, luctus. Thuc. l. 7. et 2. Ὀλοφυρμὸς exp. etiam, nænia, apud Athen. lib. 14.

Ὀλοφυρτικὸς, οῦ, ὁ, ad lamenta seu ad lamentandum proclivis. Aristot. ethic. 4. cap. 3.

Ὀλοφύζω, lugeo, lamentor. Eustath.

Ὀλοφυδνὸς, οῦ, ὁ, lugubris, luctuosus, lamentabilis. Iliad. ἔ. ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε.

Composita.

Ἀνολοφύρομαι, ejulo, lamentor. Exponitur et, deploro. Xen. pæd. 7. ἡ δὲ τροφὸς ἀνωλοφύρατό τε, καὶ περιεκάλυπτεν ἄμφω.

Ἀπολοφύρομαι, ejulatibus prosequor, deploro. Xenoph. Hell. 1. ἀπολοφύρονται τὴν ἑαυτῶν συμφοράν. Item, ejulare et lamentari desino: schol. Thucyd.

Ἐπολοφύρομαι, lamentor, lamentis prosequor.

Κατολοφύρομαι, deploro, defleo, cum accus. pers. Eur. in Iphig. Taur.

Προσολοφύρομαι, insuper ejulo, et in ejulatus prorumpo.

Συνολοφύρομαι, unà lamentor aut lugeo vel gemo.

ὈΛΟΣΧΟΙ, qui et μίσχοι, pediculi pomorum. Nicand. in Ther. Σίδης δ' ὑσγινόεντας ἐπιμύοντας ὀλόσχους Αἰγινίους.

ὈΛΠΗ, ης, ἡ, lecythus, ampulla olearia, vas olearium, Nicand. in Ther. Αὖα δ' ἐν ὄλπῃ θρύπτε, καὶ αὐτίκα γυῖα λιπαίνοις. Theocr. idyll. 2. Καί μευ ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δελφίδα πολλάκις ὄλπαν. ¶ Item pro vase cui vinum infunditur, apud Athen. lib. 11.

Ὀλπὶς, ίδος, ἡ, idem quod ὄλπη. Theocrit. idyll. 18. Est etiam οἰνοχοή. Hesych.

ὈΛΥΜΠΟΣ, ου, ὁ, Thessaliæ vel Macedoniæ mons altissimus, cujus vertex cœlum attingere videtur. Sic etiam dictus fuit mons quidam Mysiæ, Lydiæ, et alii quidam. † Poet. Οὔλυμπος. Hesiod. Th. 397. et 633.† (Soph.

Œdip. Tyr. 867. 1008.) ☞ Quasi ὁλόλαμπος, quod ibi lucidus semper sit aër, nullisque unquam nubibus obfuscetur. Aut παρὰ τὸ ὀλλύειν τοὺς ὦπας· quòd ibi præ frigore oculi perdantur. ¶ Hinc pro cœlo poëtæ usurparunt. ☞ Qua in significatione dictum volunt ὄλυμπον, quasi ὁλόλαμπρον, quòd totum cœlum stellis fulgeat, ut tradit Aristot. de mundo. Iliad. έ. Ὄφρ' ἐς ὄλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί.

Ὀλύμπιος, ου, ὁ, olympum incolens seu habitans. Ut, ὀλύμπιος Ζεὺς, apud Homer. Iliad. ά. et alibi. (Ὀλυμπίων θεῶν. Æsch. Eum. 73.) Exponitur etiam, cœlestis. Ut, ὀλύμπια δώματα, apud eundem. † Hesiod. Th. 75.† ¶ Est etiam venti nomen, qui et ὀλυμπίας Aristoteli, hypargestes aliàs, et sciron, sextus à favonio inclusive; flans ab occasu brumali inter argesten et thrasciam, vel etiam ab Olympo, ut vult Hesych.

Ὀλυμπιάδες Musæ dictæ sunt, vel tanquam filiæ Jovis olympii, vel tanquam olympias domos inhabitantes. Eustath. † Hes. Th. 52.†

Ὀλυμπία, ας, ἡ, Elidis locus, in quo templum, et ante ipsum lucus, ubi Jupiter Olympius colitur. (Soph. Œdip. Tyr. 900.) ¶ Usurpatur etiam pro Olympiaci certaminis arte, apud Aristoph. in Vesp.

Ὀλυμπίασι, in Olympia, vel Olympiæ, vel apud Olympiam. Athen.

Ὀλυμπίαθεν, ex Olympia, vel de Olympia.

Ὀλυμπίαζε, ad Olympiam. Thuc. l. 3.

Ὀλυμπιακὸς, οῦ, ὁ, Olympiacus. ut, ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, apud Aristoph. in Plut.

Ὀλύμπια, τὰ, Olympiaca certamina, in honorem Jovis celebrari solita, seu Olympiaci ludi. Demosth. ὀλύμπια ποιεῖν, ludos Olympiacos edere. Sic, ἄγειν ὀλύμπια, apud Plut. in apophth. et, ὀλύμπια νικᾷν, vincere Olympia, apud Luc. Et, ὀλύμπια στεφανοῦσθαι, coronari in Olympiis, apud Simonid.

Ὀλυμπιὰς, άδος, ἡ, Olympiorum victoria, Olympiaci certaminis victoria. Herodot. Item quadriennium, quatuor annorum spacium. Plut. de Isocr. Τρεῖς ὀλυμπιάδας ἀνήλωσεν, ἵνα γράψῃ. A Suida ponitur etiam pro ipso Olympico certamine.

Ὀλυμπικὸς, Olympicus. Epigr. l. 2.

ὈΛΥΝΘΟΣ, ου, ὁ, grossus, ficus immatura. Theophr. συμβαίνει δὴ τότε, τὰ ἐρινὰ ἀποῤῥεῖν, καὶ τοὺς ὀλύνθους. Galen. simpl. l. 8. τὰ δὲ τῶν ἐρινεῶν σῦκα δριμείας ἐστὶ καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως· οὕτως καὶ τῶν ἡμέρων οἱ ὄλυνθοι. Diosc. l. 1. c. 186. scribit, τοὺς ὀλύνθους à quibusdam vocari ἐρινεούς. Accipitur etiam pro ficuum genere, quod vel penitus non maturescat, vel saltem ad perfectam maturitatem non perveniat. Apud Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 1. οἱ δὲ ὄλυνθοι, συνεργούσης ἤδη τῆς χώρας, πεπαίνονται μέχρι τινὸς, aliquatenus maturescunt, non penitus.

Ὀλυνθάζειν, caprificari, maturari dicitur ficus, quum lacteus ejus et inutilis humor à caprifici culice exugitur. Plin. Apud Theophrast. de caus. pl. lib. 2. cap. 13. τὸ δ' ἐπὶ τῶν φοινίκων συμβαῖνον, οὐ ταὐτὸν μὲν, (s. τῷ ἐρινάζειν ἐστὶν,) ἔχει δέ τινα ὁμοιότητα τούτῳ· διὸ καλοῦσιν ὀλυνθάζειν αὐτούς.

ὈΛΥΡΑ, ας, ἡ, species seminis mediæ inter frumentum et hordeum naturæ. Gal. ζειὰς apud Hippocr. exp. ὀλύρας. Itidemque Diosc. l. 2. c. 113. scribit, τὴν ὀλύραν esse ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τῆς ζειᾶς. Et Herodot. lib. 2. ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία. τὰς ζέας μετεξέτεροι καλέουσι. Iliad. θ'. Ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι, καὶ ὀλύρας.

(ὬΜ. Æsch. Suppl. 833.) ‡ Lego ὀφ. Exclamatio est dolentis aut paventis. Th. Stantl.‡

ὉΜΑΛΟ'Σ, οῦ, planus, levis. † ὁμαλὴ ὁδός. Xen. Pæd. l. 5. p. 130. d.† Plut. in Fabio, ὁμαλὸν διὰ φιλότητα, καὶ λεῖον. Od. ί. Οἵ γ' ὁμαλὸν ποίησαν. ¶ Τὸ ὁμαλὸν, planities. Thuc. l. 5. ¶ Item æqualis, æquabilis. Plut. in Pericle, παντάπασι λυθείσης τῆς διαφορᾶς, καὶ τῆς πόλεως, οἷον ὁμαλῆς καὶ μιᾶς γενομένης. Et, οὐσίαι ὁμαλώτεραι, apud Aristot. (Theoc. ιθ'. 56. ιέ. 50.)

Ὁμαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὁμαλὸς, æqualis, æquabilis. Plut. in Lycurg. ὁρῶντα τοὺς σωροὺς παραλλήλους καὶ ὁμαλεῖς. Item, ὁμαλὴς δίαιτα, æqualitas civilis, apud Athen.

Ὁμαλῶς, æqualiter, æquabiliter. Plut. in Alcib. et Pericl. (pariter. Athan. V. S. Ant. 488.) Exponitur et, sedatè, à scholiaste Thucyd.

Ὁμαλότης, ἡ, æqualitas, æquabilitas: Gal. et Aristot. pol. l. 2.

Ὁμαλίζω, sive ὁμαλύνω, planum reddo, complano, levigo. Item ad æqualitatem redigo. Aristot. polit. 2. μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν, ἢ τὰς οὐσίας. Ponitur etiam absolutè, pro, adæquo, seu æqualis sum.

Ὁμαλίζομαι, sive ὁμαλύνομαι, ad æqualitatem seu æquabilitatem redigor. Ut, ὁμαλισμέναι πόλεις ὑπὸ τῶν συμφορῶν, apud Isocrat. Item, æquabiliter fio. Xen. καὶ ὁμαλίζεται ὁ ἀλοητός.

Ὁμαλισμὸς, ὁ, complanatio, lævigatio. Item æquatio, ipsa actio reddendi æqualem seu æquabilem. Exponitur etiam, æquabilis pronuntiatio dictionis alicujus, qua nec attollitur syllaba, nec deprimitur: schol. Aristoph. [Ran. 490. Schol. Plut. 414. Schol. Vide omnino Notam Cl. Kust. ad ult. loc.]

Composita.

Ἀγχώμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (pro ἀγχιόμαλος,) propemodum æqualis, fermè æqualis, Plut. in Cæsare. Exponitur et simpliciter, æqualis. ut, ἀγχώμαλος νίκη. apud Thucyd. l. 4. et Plut. in Oth. ¶ Ponitur etiam adverbialiter in neut. pl. apud Luc. in Hermot.

Ἀγχωμάλως, propemodum æqualiter, seu ex æquo.

Ἀνώμαλος, et ἀνωμαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non planus, salebrosus, confragosus. Demetr. Phal. et Alex. Aphr. Item inæqualis, non æquabilis. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ἀνωμάλως, salebrosè, item inæqualiter, inæquabiliter. Isocr.

Ἀνωμαλία, ἡ, q. d. salebrositas. [Æschin. de falsa Legat. ἀπορῶ δ' ὁπόθεν χρὴ πρῶτον ἄρξασθαι, διὰ τὴν ἀνωμαλίαν τῆς κατηγορίας.] Item inæqualitas, inæquabilitas. Theophr. de caus. plant. lib. 6. ¶ Exponitur et, inconstantia, apud Plut.

[Ἀνωμαλότης. Plat. Tim. οὕτω δὴ στάσιν μὲν ἐν ὁμαλότητι, κίνησιν δὲ εἰς ἀνωμαλότητα ἀεὶ τιθῶμεν.]

Ἀνωμάλωσις, ἡ, ut apud Aristot. ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνωμάλωσις, bonorum inæqualis distributio seu partitio.

Διομαλίζω, et διομαλύνω, complano, lævigo. item æqualem seu æquabilem reddo.

Ἐξομαλίζω, idem quod ὁμαλίζω, complano, lævigo. Significat etiam, manu permulceo, apud Synes.

Καθομαλίζω, exæquo, complano. Et metaph. à ferocia in mansuetudinem redigo. Plut. in Cæs.

Παρώμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, adæquatus. Strabo.

Προομαλύνω, antè complano, antè lævigo. Gregor. [Plat. Tim.]

ὉΜΑΡΤΗ͂, idem quod ὁμοῦ, simul, unà. (☞ Ab ὁμοῦ καὶ ἀρηρότως, aut ὁμοῦ καὶ ἠρτημένως. de iis quæ serie quadam continua se sequuntur.) Iliad. σ'. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰΰγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Il. ί. καὶ τῶν μὲν ὁμαρτῇ δούρατα μακρὰ ἐκ χειρῶν ἤϊξαν.

Ὁμαρτέω, ῶ, sequor, eo unà cum. † τινί. Hesiod. Theog. 201. comitor.† Iliad. ώ. Ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων. Iliad. ν'. Τὼ δ' ἄρ ὁμαρτήτην, insecuti sunt. per syncopen pro ὁμαρτησάτην. (Æsch. S. c. Th. 1030. Eum. 339. Pr. 679. Eurip. Phœniss. 1556.)

Ὁμαρτήδην, unà, simul, seu una serie.

Composita.

Ἐφομαρτέω, ῶ, insequor. Il. ν'. Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον. † Apollon. Arg. 1. 201.†

Παρομαρτέω, comitor, assector: interdum etiam, assequor.

Συμπαρομαρτέω, (decomp.) idem. Luc. in somn. Greg. Naz. † ἐπί τι. Xen. Pæd. 1. p. 32. d. cum dat. pers. p. 234. e. et p. 235. d.†

Συνομαρτῶ, sequor, comitor, concomitor. Hesych.

ὌΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, imber, pluvia. Hesiod. in Erg. μηδέ σε λήθοι Μή τ' ἦρ γινόμενον πολιὸν, μήτ' ὥριος ὄμβρος. Herod. l. 8. ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ἠνείχοντο. (Soph. Œdip. Tyr. 1303. 1442.) ☞ Quasi ὁμόῤῥοος. ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ῥεῖν.

Ὀμβρέω, ῶ, pluo. Hesiod. in Erg. μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος Ζηνὸς ἐρισθενέος. Et cum accusat. apud Philon. de vita M. l. 2. ἀνθ' οὗ φλόγα αἰθέριον ὤμβρησεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὄμβρημα, τὸ, quod pluit, pluvia.

Ὀμβρηνὸς, seu ὀμβρηρὸς, οῦ, ὁ, pluviosus. Hesiod. in Erg.

Ὀμβρήεις, idem quod ὀμβρηρὸς, pluviosus. Nicand.

Ὄμβριος, ου, ὁ καὶ ἡ, pluvius, pluvialis: ut, ὄμβριον νέφος, apud Aristoph. † Nub. 287.†

Ὀμβρία, ας, ἡ, pluvia quædam nimbosa, nimbus. Theophr. de caus. plant. l. 6. c. 4.

Ὀμβρίζω, imbre rigo, imbre madefacio seu humecto. Item simpl. madefacio, humecto, in Epigr.

Ὀβριμος, vel ὄβριμος, impetuosus, vel vehemens. Item validus, gravis. Interdum et potens, seu præpotens. Hesiod. in Erg. et apud Hom. (Æsch. S. c. Th. 800. Ag. 1420.) Vide et in comp. ex Βριάω.

Composita.

Ἄνομβρος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbre carens, seu imbribus aut pluvia. [Herodot. Hist. lib. 2. §. 22. ἄνομβρος ἡ χώρη, καὶ ἀκρύσταλλος διατελέει ἐοῦσα. §. 25. ὁ δὲ Νεῖλος, ἐὼν ἄνομβρος, ἑλκόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου, &c. lib. 4. §. 185. ταῦτα γὰρ ἤδη τῆς Λιβύης ἄνομβρά ἐστι.]

Ἀνομβρία, imbris seu pluviæ penuria.

Ἀνομβρέω, ῶ, pluo, pluendo emitto. Philo de vita M. l. 1. καθάπερ ἀπό τινος πηγῆς ἀνομβροῦσης. Item, emitto, seu effundo, tanquam pluviam. Ecclesiast. c. 16. ἀνώμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς.

Ἀνομβρήεις, εντος, ὁ, pluvius, pluviosus. Nic. in Ther.

Διόμβρος, imbre madidus, seu madidus. Aristot. in probl.

[Δύσομβρος. Soph. Antig. 362. καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη. sc. docuit.]

Ἐξομβρέω, idem quod ἀνομβρέω.

Ἔπομβρος, imbrem habens seu pluviam, aut imbre abundans. Theophrast. l. 8. Pro eodem legitur etiam ἐπόμβριος, apud eundem.

Ἐπομβρία, ας, ἡ, imbris copia seu imbrium. Aristoph. in Nub. † 1118.† Item humiditas. Hippocr. in aphor.

Ἐπομβρέω, imbre seu imbribus rigo, irrigo.

Ἐπομβροῦμαι, imbribus rigor. Epigr. l. 2.

Ἐπόμβρησις, irrigatio quæ fit imbre.

Εὔομβρος, imbribus abundans. Strabo.

Κάτομβρος, imbre madens. Theophr. de caus. pl. l. 3. Exponitur et simpl. humidus, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Κατομβρέω, imbre madefacio, rigo aut humecto. Item simpl. madefacio.

Κατομβροῦμαι, imbre madefio, in Epigr.

Ὕπομβρος, cui subest humiditas ex imbre. Item general. subtus humidus. Gal. apud Hippocr.

Φιλόμβριος, pro φιλόμβρος, pluviæ cupidus: ut, φιλόμβριος τέττιξ, in Epigram.

ὍΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, obses. Thuc. l. 7. ἄνδρας δώσειν Ἀθηναίων ὁμήρους, ἵνα κατὰ τάλαντον. Xen. Hell. 6. τοὺς δὲ ἑαυτοῦ παῖδας ἔδωκεν ὁμήρους. ¶ Τὸ ὅμηρον, pignus quod est velut loco obsidis. Polyb. l. 3. ἔλαβε παρὰ τούτων ὅμηρα τοὺς υἱεῖς τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. 1 Maccab. c. 1. (de Antiocho:) ὃς ἦν ὅμηρα ἐν τῇ Ῥώμῃ. ☞ Scholiast. Thucyd. ait, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἴρειν. At Eust. derivatur παρὰ τὸ ὁμοῦ, καὶ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω. quòd obsides concordiæ causa sint inter eos qui dissident. Theopompus verò apud Harpocrationem dicit, ὁμηρεῖν Achæis significasse ἀκολουθεῖν, unde ὁμήρους appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους. Vide et Ὁμηρέω pòst. ¶ Ὅμηρος est etiam nomen celeberrimi illius poëtæ Homeri: unde, ὁμηρικὸς, ὁμηρίζω, ὁμήρειος, &c.

Ὁμηρεύω, sum obses. Herodian. l. 3. τούς τε παῖδας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκεν. Athen. Ἀντίοχος ὁ ὁμηρεύσας παρὰ Ῥωμαίοις.

Ὁμηρεία, ἡ, obsidium: item pignus quod datur in obsidium. Thuc. l. 8.

Ὁμήρευμα, τὸ, pignus quod datur in obsidium. Plut. in Rom. Exponitur etiam, obses.

Ὁμηρέω, F. ήσω, in unum convenio, occurro, obvius fio. Item comitor. Od. ϱ'. Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς. ☞ Eustath. à nomine ὅμηρος fieri scribit: vel deductum esse ἐκ τῶν ὁμοῦ ἐρεσσόντων, ἢ συναρηρότων. Apud Hesiod. in Theog. † v. 39. V. ibi Guietus et Scholias.† φωνῇ ὁμηρεῦσαι, exp. voce concordantes. Item, ὁμοῦ εἴρουσαι, vel ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι.

Ἐξομηρεύω, (comp.) obsides posco et exigo, acceptisque corporibus fidem obstringo. Plut. in Sertor. ἐξωμηρεύσατο τοὺς παῖδας. Metaph. apud Aristot. in œcon. δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιΐαις, pignorum charitate obstringere. Item, obsidibus datis emereor et assequor. Strabo lib. 6. ἐξομηρευσάμενος θεραπευτικῶς τὴν φιλίαν.

Ἐξομήρευσις, illa actio poscendi obsides: vel obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis: aut emerendi seu assequendi aliquid datis obsidibus. Plut.

ὍΜΙΛΟΣ, ου, ὁ, cœtus, turba, multitudo. Od. ά. Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; Il. ώ. κλαῖον δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος. Sæpe dicitur de multitudine militum, seu agmine aut turma. Ut Il. λ'. Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον. Et Il. ν'. τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου Ἕσταότα. Sic et Iliad. ύ. et alibi apud Hom. itemque apud Herodot. in Polymn. et Thuc. l. 2. et 4. (Æsch. Pers. 1034.) ☞ Orion apud Etym. scribit, quum de bello dicitur, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας βάλλειν, i. τὰς συστροφάς. At verò, quum dicitur ἐπὶ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ ὄχλου, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι.

Ὁμιλαδὸν, vel ὁμιληδὸν, turmatim, catervatim, facto agmine. Il. μ'. et apud Hesiod. † Asp. 170.†

Ὁμιλία, ἡ, q. d. ipsa actio versandi in cœtu hominum: congressus, conversatio, consuetudo. Plato in sympos. Philo de vita M. l. 1. ¶ Et peculiariter pro colloquio et consuetudine, apud Plut. et Synes. inprimis quæ est præceptori cum discipulo in eo docendo. ¶ Adeoque pro ipsa docendi actione, ac doctrinâ, peroratione, concione, explicatione, declamatione; apud Xen. Dicitur et specialiter de consuetudine mariti cum uxore, i. concubitu: apud Aristot. de gener. anim. et Luc. ¶ Item ὁμιλία, seu ὅμιλος, certa multitudo. Herodot. in Thal. (Æsch. Eum. 57. Ag. 848. Eurip. Phœniss. 1365.)

Ὁμιλέω, ῶ, F. ήσω, in cœtu aliquorum versor. Et generaliter, conversor, commercium habeo cum. Il. ά. Καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν Ἀνδράσιν ὡμίλησα. Theogn. in gnom. Ταῦτα μαθὼν, ἀγαθοῖσιν ὁμίλει. Isocrat. οὕτως ὁμίλει τοῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἥττους. † Conversari τινί, cum aliquo. Aristoph. Nub. 1073.† Cum dativo rei exp. versor. Ut, ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασιν, versari in rebus, Synes. ep. 105. † Aristoph. Nub. 1401.† Sic ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ, apud Plat. de rep. l. 6. Item ὁμιλέω, consuetudinem habeo, consuesco, de concubitu. Luc. ἐγὼ δὲ ὤμην, ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί. (Soph. Œdip. Tyr. 1210. Luc. Prometh. in Verb. p. 17.)

Ὁμίλημα, τὸ, officium congressus, seu congressus officiosus. Plat.

Ὁμίλησις, ὁμιλία in tertiâ sign.

Ὁμιλητὴς, οῦ, ὁ, qui conversari solet, et cui frequens est consuetudo cum aliquo. Peculiariter, pro discipulo, apud Xen.

(Ὁμιλητὸς——οὐχ ὁμιλητὸν θράσος. Æschyl. S. c. Th. 195.)

Ὁμιλητικὸς, qui dexteritate quadam in conversatione utitur, qui bene scit conversari. Isocr. ad Demon.

Composita.

Ἀνθομιλέω, ῶ, vicissim conversor. Hippocr. epist. ad Demag.

Ἀνομιλέω, pro, consuetudine utor, versor cum aliquo. Ælian. [lib. 12. cap. 63.]

Ἀνομίλητος, ὁ καὶ ἡ, à mutua vitæ consuetudine alienus. Item insociabilis, qui commercium non habet. Plato in ep. ad Dion. propinq. (cum Gen. Palæph. p. 1.)

Δυσόμιλος, cum quo consuetudinem habere et colloqui difficulter possumus, ægrè affabilis. Plut. in Demetr. (Æsch. Ag. 755.)

(Δρακοντόμιλος. Adject. draconibus plenus. Æsch. Suppl. 275.) ‡ divisim plerumque legitur δράκονθ' ὅμιλον.‡

Ἐνομιλέω, ῶ, sum in consuetudine alicujus, conversor. Philo, μή πω τοῖς τῶν ἐγχωρίων ἐνωμιληκὼς ἤθεσι.

Ἐξόμιλος, alienus, seu abhorrens à consuetudine. Soph. in Trach. (964.)

Ἐξομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo. [Xenoph. in Ages. cap. 11. §. 4. Ἤσκει δὲ ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς. Eurip. Iph. in Aul. 735. Οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι. Cycl. 516.]

Εὐόμιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui bene et cum dexteritate quadam scit conversari: idem quod ὁμιλητικός.

Καθομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo seu commercium. Apud schol. Aristoph. καθομιλῶν τοῖς καιροῖς, exp. inserviens tempori. Item alloquor, in congressum et colloquium alicujus venio. Arist. pol. 5. τοὺς μὲν γνωρίμους καθομιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν. Sic et apud Appian. bell. civil. l. 5. et Athen. lib. 11.

Καθομιλέομαι. unde apud Diosc. l. 6. Σαρδόνιος γέλως καθωμίληται, exp. In proverbii consuetudinem abiit.

Μεθομιλέω, idem quod simplex ὁμιλέω. Il. ά. Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον.

Πανομιλεὶ, idem quod ὁμιλαδὸν, nisi quod πᾶν significationem auget. Æschyl. [Sept. 301. τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους πανδημεὶ, πανομιλεὶ στείχουσι.]

Προσομιλία, conversatio, congressus: item sermocinatio et colloquium. Et contractus: apud Alex. Aphr.

Προσομιλέω, conversor, consuetudo mihi est, congredior. (Eurip. Med. 1087. Soph. Tr. 600.) Greg. ἀνδρῶν τε τοῖς σπουδαιοτάτοις προσομιλοῦντας. Cum dativo rei significat, versor, tracto. Ut, προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, versari in bello, Thuc. lib. 1. Apud eundem tamen lib. 2. cum accusat. jungitur in eadem signif. [Xenoph. Hist. Græc. §. 21. Ἰδίᾳ δὲ πρὸς Ἑρμοκράτην προσομιλοῦντες, &c.] ¶ Apud Theogn. προσομιλεῖν πέτρῃ, exp. saxum contingere, vel saxo se admovere.

Προσομιλητικὸς, ad conversationem seu commercium aptus. Item sermocinativus, sermocinator. Unde, προσομιλητικὴ, sc. δύναμις, sermocinatrix facultas. Fab. l. 3.

Συνόμιλος, confabulator, congerro. Hippocr. epist. ad Demag.

Συνομιλέω, ῶ, conversor, &c. Item colloquor, confabulor.

ὈΜΙΧΕ´Ω, ῶ, meio, urinam reddo, lotium facio. Hesiod. in Erg. Μηδ' ἄντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.

Ὀμίγματα, τὰ, urinæ excretiones, mictus. Hesych.

ὈΜΙ´ΧΛΗ, et Ionicè ὀμίχλη, ης, ἡ, nebula. † Aristoph. Nub. 812.† Aristot. de mundo, ἔστι δὲ ὀμίχλη ἀτμώδης ἀναθυμίασίς τις, ἄγονος ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα, expiratio quædam vaporosa, aquæ nequaquam genitrix; ut aëre crassior, ita nube rarior. Il. γ'. Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην. Il. ξ'. Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην. Metaphoricè Athen. l. 9. suffitum appellat ὀμίχλην. Alia metaph. Aristoph. in Equit. ὁ δὲ δῆμος Ὑπὸ τοῦ πολέμου, καὶ τῆς ὀμίχλης, ἃ πανουργεῖς, μὴ καθορᾷ σου, bellicis turbis et reip. caligine. ☞ Παρὰ τὸ ὁμοῦ ἔχειν εἴλησιν, Etym.

Ὀμιχλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nebulosus, vel etiam caliginosus. Plut. symp. 8. et in Artox.

Ἀνόμιχλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) nulla tectus caligine aut nebula: serenus: ut, ἀνόμιχλος ἀὴρ, apud Aristot. de mundo.

ὈΜΝΥΜΙ, seu ὀμνύω, F. ὀμόσω, P. ὤμοκα, et Atticè ὀμώμοκα, juro. Il. ξ'. Ὤμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας. † ὤμοσας νὴ Δία. Aristoph. Nub. 823.† Xen. in symp. οὐδενὸς γὰρ ὀρκίζοντος, ἀεὶ ὀμνύοντες, καλόν μέ φατε εἶναι. Plut. in Solone, κοινὸν ὤμνυεν ὅρκον ἡ βουλὴ, τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν. Apud Demosth. κατὰ παίδων ὀμνύναι, exp. in capita liberorum jurare. Apud Plut. in Othone, ὀμνύειν εἰς τὸν Οὐιτέλλιον, exp. in Vitellium jurare, i. Vitellio se adstringere jurejurando. Apud eundem, ὤμοσαν περὶ τοῦ Οὐιτελλίου, exp. jurarunt pro Vitellio. † ὄμνυμι θεούς τινι. Xen. Pæd. l. 5. p. 119. a.† (Eurip. Phœniss. 384. Cum Acc. Soph. Tr. 1202.)

Ὄμνυμαι, idem quod ὄμνυμι. Unde fut. ὀμοῦμαι, jurabo. Il. φ'. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι. Hesiod. in Erg. ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται. † Passivè ὀμνύμενος. Aristoph. Nub. 1243.† (Æsch. Ag. 1299.)

Composita.

Ἀμφωμοσία, ἡ, juramenti utrinque præstatio: hoc est, quum utraque litigantium pars jurat. Hesych.

Ἀντόμνυμι, seu ἀντομνύω, contrà juro, vicissim juro. Demosth. γένει μὲν ὡς ἐγγυτέρω τὶς εἴη αὐτῶν, οὐδ' ἐπεχείρησεν οὐδεὶς ἀντομόσαι.

Ἀντόμνυμαι, idem. Isæus.

Ἀντωμοσία, esse dicitur jusjurandum de calumnia, à parte rei, vel accusati. Plato in apolog. A parte actoris, est διωμοσία.

Ἀνώμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, injuratus, qui non juravit. Euripid. in Hippol. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. (Ἀνώμοτος θεῶν. Med. 738.) Item, jurejurando non confirmatus. Dem.

Ἀνωμοτεὶ, injuratè, citra jusjurandum. [Ἀνωμοτί. Herodot. Hist. lib. 2. §. 118. τοὺς δὲ Τεύκρους τὸν αὐτὸν λόγον λέγειν τότε καὶ μετέπειτα, καὶ ὀμνύντας, καὶ ἀνωμοτὶ, μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην, &c.]

Ἀπόμνυμι, (interdum ἀπόμνυμαι,) vel ἀπομνύω, abjuro, jurejurando nego. Od. ϛ'. γρηὺς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ. Herodian. τὰ μὲν πρῶτα ἀπώμνυτο, μηδ' εἰδέναι φάσκων τὰ λεγόμενα. Demosth. in Aphob. ἂν ἀπομόσῃς τἀναντία τούτων, ἀφίημί σε. Cum gemino accus. Aristoph. in Nub. † 1234.† Ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς. Item, ejuro, et cum jurejurando depono. Plut. in Cic. ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν. Expon. et simpl. juro, quum subjungitur negativa particula: ut apud Xen. Pæd. 6. et Hom. Od. ό.

Ἀπόμωσις, abjuratio.

Ἀπωμοσία, ἡ, abjuratio, inficiatio per jusjurandum. Est et verbum forense, quum is, qui accusatur, jurejurando negat, fieri posse ut se judicio sistat, excusationes proferens: accusator autem vicissim jurat. Poll. et Hesych.

Ἀπώμοτος, (q. d. adjurabilis,) exp. vitandus, fugiendus. Item ejusmodi ut quis jurejurando neget: apud Suid. et Hesych.

Ἀπωμοτικὸς, οῦ, ὁ, abjurativus.

Διόμνυμι, vel potiùs διόμνυμαι, dejero, jurejurando affirmo. Lysias, ἀποδείξω ὡς οὐκ ἔνοχός εἰμι οἷς ὁ Σίμων διωμόσατο. Plato in apol. καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Et cum infinit. apud Plut. in Numa, διωμοσάμενος, τὸν Ῥωμύλον ἰδεῖν. Item abjuro, inficior, Demosthen. διωμόσατο, μὴ εἶναι. (Soph. Tr. 259. 382.)

Διωμοσία, dejeratio: de eo qui aliquid jurejurando affirmat in judicio. Exp. et peculiariùs, jusjurandum de calumnia, idque à parte actoris: vide Antiphontem, Poll. et Hesych. A parte rei est ἀντωμοσία.

[Διώμοτος. Soph. Philoct. 602. Diomedes et Ulysses διώμοτοι πλέουσιν, &c.] ‡ perjuri.‡

Ἐνώμοτος, juratus, qui juravit, jurejurando obstrictus, in Pand. Apud Eurip. Ἐνώμοτος θεῶν, qui deos juravit. Item jurejurando confirmatus: ut, ἐνώμοτος ὁμολογία, in Pand.

Ἐνωμότως, cum jurejurando. Plut.

Ἐνωμοτία, vocabulum militare, quod de certo militum numero dicebatur: nimirum viginti quatuor, seu vigintiquinque, secundum quosdam: aut etiam plurium, secundum alios. vide Ælian. Hesych. et Suid. [Xenoph. Laced. Resp. de Cyri Exp. παρήγγειλε τοῖς λοχαγοῖς κατ' ἐνωμοτίας ποιήσασθαι ἕκαστον τὸν ἑαυτοῦ λόχον, παρ' ἀσπίδας παραγαγόντας τὴν ἐνωματίαν ἐπὶ φάλαγγος. Herodot. Hist. lib. 1. μετὰ δὲ, τὰ ἐς πόλεμον ἔχοντα, ἐνωμοτίας, καὶ τριηκάδας καὶ συσσίτια.]

Ἐξόμνυμι, pro quo usitatius est pass. ἐξόμνυμαι, abjuro, cum jurejurando inficior. Demosth. ταῦτα οὐκ ἂν ἐξωμόσατο ὁ Εὐβουλίδης, μὴ οὐκ εἰδέναι. Sic et apud Lys. et Platon. de leg. l. 12. Item ejuro, cum jurejurando aliquid excuso, aut detrecto, et recuso. Ut, ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν, ejuro legationis munus; Æsch. Synes. οὐκ ἐξομοῦμαι τὴν ἱερωσύνην.

Ἐξωμοσία, abjuratio, inficiatio, cum jurejurando. Item ejuratio, excusatio, cum jurejurando. Aristoph. in Concion.

Ἐπόμνυμι, seu ἐπόμνυμαι, aut ἐπομνύω, q. d. superjuro: de re aliqua juro, jusjurandum interpono: seu jurejurando confirmo. Il. ά. καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι. Thucyd. l. 2. καὶ ἐπομόσαι φασὶν αὐτούς. Xen. pæd. 6. ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν. Item insuper juro, jurejurando meo addo. Plut. in Pericle. Item pro simpl. juro, vel pro dejero. Aristoph. in Nub. † 1229.† καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν ἐπώμνυ τοὺς θεούς. (Eurip. Phœniss. 390.)

Ἐπωμοσία, jusjurandum, quod additur ad confirmationem alicujus rei. Exponitur et jusjurandum, quod dabatur ab eo, qui vel morbum, vel aliam causam justam, quare ad diem præscriptum judicio non affuisset, afferebat. schol. Aristoph.

Ἐπώμοτος, qui juravit, astrictus jurejurando. Item generaliter, obstrictus. Soph. in Ajace. Apud eundem in Trach. Ζεὺς dicitur ἐπώμοτος, i. τοῦ ὅρκου ἐγγυητὴς, ut exp. Suid. (Tr. 434. 1205.)

Κατόμνυμι, vel κατόμνυμαι, dejero. Pausan. ἡ ταῖς συνοικήσειν κατώμνυτο αὐτῷ σώσαντι αὐτήν. Eurip. in Iphig. Taur. Τόνδ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ' ἐμπεδώσομεν.

Κατωμοσία, q. d. dejeratio. Exp. et jusjurandum. [Herodot. Hist. lib. 6. μετὰ δὲ τὴν κατωμοσίην, ἰδίωσε &c.] In qua signif. dicitur et κατώμοσις, apud Herodot.

Κατωμοτικὸς, q. d. dejerativus: schol. Aristoph.

Decomp. Προσκατόμνυμι, seu προσκατόμνυμαι, insuper dejero, præterea dejero: Paus. οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ καὶ τόδε ἔτι προσκατόμνυνται.

Ὁρκωμότης, ὁ, jurejurando adstrictus.

Ὁρκωμοτικὸς, ad jusjurandum pertinens.

Ὁρκωμοτέω, f. ήσω, juro pro sanciendis fœderibus. Luc. [Soph. Antig. 271.] (Æsch. S. c. Th. 46. Eum. 767.)

Ὁρκωμόσιον, ου, τὸ, jusjurandum. Plato in Phæd.

Ὁρκωμόσια, τὰ, sacrificia, quibus fiebant fœdera.

Ὁρκωμοσία, idem quod ὁρκωμόσιον.

Προόμνυμι, sive προομνύω, præjuro, prius juro, seu antè juro. Demosth. in Aphob. προομόσαντος δέ μου τὸν ἄνθρωπον, ὡμολόγησας ἐλεύθερον εἶναι, &c. (Æsch. Ag. 1205.)

Προωμοσία, seu προομοσία, q. d. præjuratio, ipsa actio priùs jurandi. Exp. et jusjurandum, quod accusator προομνύει, veram esse suam accusationem. Poll.

Προσόμνυμι, vel προσομνύω, insuper juro, præterea juro.

Συνόμνυμι, vel συνομνύω, unà cum aliis juro, simul juro. Thuc. lib. 2. ὅσοι μετασχόντες τῶν τότε κινδύνων ὑμῖν τε ξυνώμοσαν. Idem, ξυνώμνυσαν τὸν αὐτὸν ὅρκον. Item conjuro, conspiro. Demosth. συνώμνυον οὗτοι ἐπ' ἐμὲ οἱ ὑπ' ἐμοῦ τὰ κοινὰ εἰσπραχθέντες. Sic et apud Philostr. Hinc partic. συνομόσαντες, vel συνωμοκότες, conjurati, qui conspirarunt. (Æsch. Ag. 659. Ch. 978.)

Συνωμοσία, vel συνομοσία, conjuratio, conspiratio. Aristoph. in Eq. Herodian. lib. 7.

Συνωμότης, ου, ὁ, conjuratus, conjurationis socius. (Æsch. Eum. 127.) Aristoph. in Vesp. Thucyd. lib. 8.

Συνωμοτικῶς, adverb. facta conspiratione seu conjuratione. Plut.

Συνώμοτον, τὸ, conjuratio: vel jusjurandum de conjuratione datum. Thucyd. lib. 2.

Ὑπόμνυμι, seu ὑπόμνυμαι, prorogo rem jurejurando; vel, excusans me cum jurejurando, dilationem peto. Demosth. οὐ παραγραφομένου ἐμοῦ, οὐδ' ὑπομνυμένου.

Ὑπωμοσία, dilatio quæ jurejurando postulatur et impetratur.

Decomp. Ἀνθυπόμνυσθαι, litem aut creationem differre præstito juramento. Hesych.

(ὉΜΟΛΩΙ´ΔΕΣ πύλαι una erat ex 7. Thebarum portis. V. Æschyl. S. c. Th. 756. Eurip. Phœniss. 1079.)

ὈΜΟ´ΡΓΝΥΜΙ, F. ξω, P. χα, pro quo usurpatur potiùs ὀμόργνυμαι, abstergo. Ut apud Apoll. Arg. 2. δάκρυ δ' ὀμορξαμένη. Poni etiam pro imprimo et inuro, imbuo, tradit Bud. ☞ Eustath. ait, ex ἀμέργω mutato α in ο fieri ὀμόργω, unde ὀμόργνυμι. Ponitur et μόργνυμι pro ὀμόργνυμι, apud Eust. unde comp. ἀναμόργνυμι, &c.

Composita.

Ἀναμόργνυμι, vel ἀναμόργνυμαι, imprimo, inuro; quasi tergendo premendoque imbuo. Metaphoricè Plut. in Cicerone, τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη δι' ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν καὶ τοῖς πολιτευομένοις, affectus populares imbuere et inurere.

Ἀπομόργνυμι, vel ἀπομοργνύω, exprimo, informo. Alex. Aphr. problem. 2. τὸ πεφθὲν ἀχρεῖον ἀπομόργνυται, καὶ τὸ τοῦ πίττοντος χρῶμα. ¶ Item abstergo. Il. β'. ἀπομόρξατο δάκρυ. ¶ Ponitur etiam absolutè pro, lacrymo: Hesych. et Suid.

Ἀπόμοργμα, τὸ, quod est expressum ex alio. Item quod est abstergendo expressum. Dionys. Areopag.

Ἀπόμορξις, εως, ἡ, expressio, item abstersio.

Decomp. Ἐναπομόργνυμαι, imprimo, inuro. Synes. ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπὴν, inures piaculum. Item abstergo, detergo. Aristoph.

Ἐκμόργνυμι, vel ἐκμόργνυμαι, et ἐξομόργνυμι, seu ἐξομόργνυμαι, imprimo, exprimo. Plat. in Gorg. ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. ¶ Item abstergo. Eurip. in Electra, κόρας Δακρύοισι τέγξας ἐξομόρξασθαι θέλω.

Ἐνομόργνυμι, abstergo, seu detergo in. Hesych.

Ἐπομόργνυμι, vel ἐπομόργνυμαι, imprimo, inuro. Greg. in carm.

Προσομόργνυμι, vel προσομόργνυμαι, imprimo, inuro: item abstergo.

ὉΜΟ`Σ, οῦ, ὁ, similis, par. Iliad. ό. Εἰ δὴ ὁμὸν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν. Od. ρ'. ὁμὸν δ' ἀναδέγμεθ' ὀϊζύν. Interdum significat, idem, ὁ αὐτός. Ut, ὁμὸν λέχος, Iliad. 6'. Et apud Hesiod. in Theog. ὁμὸν νεῖκος. ¶ Il. ν'. Ὁμὸν, adverbialiter acceptum, exp. similiter, simili vel eodem modo. item unà, simul.

Ὁμόω, unio, in unum idemque coire facio. Unde, ὁμοῦσθαι φιλότητι, coire. apud Hom. Il. ξ'.

Ὁμὰς, άδος, ἡ, omnes simul, seu universitas. Item multitudo: in Pand.

Ὅμαδος, ου, ὁ, multitudo. Plato de rep. l. 2. Item tumultus et strepitus, quem multitudo concitat. Il. π'. ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη. Sic et Iliad. μ'. et π'. et alibi apud Hom. † Hesiod. Asp. 155.† Sunt tamen qui compositum existiment ex ὁμοῦ et αὐδὴ, sicut et Eustath. Iliad. ψ'. et alibi, accipi annotat.

Ὁμαδὸν, summatim. [Plat. de Rep. Βίβλων δὲ ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου —— καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὥς φασι.]

Ὁμαδεύω, in unum cogo et coacervo. Hesych.

Ὁμαδέω, tumultuor. Propriè de multitudine, quæ in unum eundemque locum collecta, colloquendo strepitum quendam et tumultum excitat. Od. ά. Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα. Apoll. Argon. l. 22. οἱ δ' ὁμάδησαν θαρσαλέοις ἐπέεσσι.

Ὁμῶς, similiter, æquè, pariter. Il. ά. ί. Odyss. θ'. (Æsch. Pr. 735.) Interdum cum dat. exp. æquè ac, perinde ac: ut Il. ί. ὁμῶς ἀΐδαο πύλησι.

Ὅμως, tamen. (V. Æschyl. Pers. 842. Ch. 113.) Plerunque ei annectitur δέ. Ut apud Dem. pro cor. ὅμως δὲ φράσω σοι καὶ ἐγώ. Sic et apud Plat. Isocr. &c. Dicitur etiam; ὅμως δ' οὖν, ὅμως μέν τοι, ὅμως μενοῦν, itidem pro tamen, seu attamen. Et, ὅμως καὶ, tametsi. † Xen. Pæd. l. 5. p. 118. d.†. ὅμως μὲν, cæterùm tamen. Plato, ἔστι δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον κατανοῆσαι δυνατόν. † ὅμως μὴν, attamen. Aristoph. Nub. 820. καὶ ὅμως, et tamen. i. e. æque ac alii. Xen. Pæd. 1. 1. 3.†

Ὁμοῦ, unà, simul, in universum, eundem in locum, eodem in loco. Xen. pæd. 6. ὁμοῦ μένοντες ἀλλήλων. † γίνεσθαι, ad manus venire. Xen. Pæd. 2. 54. b. et εἶναι, congredi. l. 6. p. 164. c.† Et cum dat. unà cum. Od. ό. Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. Sophocl. in Ajace, θεοῖς ὁμοῦ, diis juvantibus. Item prope, (cum accus.) Atticè: ut annotat schol. Aristoph. in Equit. Sic apud Soph. in Ajace, ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ Δάμαρτα τὴν Κρέοντος. Item propè, i. fermè, ferè, circiter. Dionys. Halicarn. lib. 5. Eustath. in adverbium transisse tradit ex genitivo ὁμοῦ, ut αὐτοῦ. dici enim ὁμοῦ, pro ἐπὶ ὁμοῦ τόπου, sicut αὐτοῦ, pro ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου. (Soph. Œdip. Tyr. 4. 345. Tr. 1242. Æsch. Ag. 1334.)

Ὁμόσε, eundem in locum, eòdem. Il. μ'. Thuc. l. 4. et apud Xen. † Pæd. 1. 2. 10. cominus. 1. 4. 11. Sic l. 2. p. 40. b. et l. 3. p. 81. d. et ἰέναι τινί. p. 85. c.†

Ὁμόθεν, ex eodem loco. Eurip. et Hesiod. in Erg. Expon. etiam, ex propinquo, apud Xen. pæd. 1. Hinc comp. ἐξομόθεν, quod idem. Odyss. ί.

Ὅμοιος, sive ὁμοῖος, (Att.) ου, ὁ, similis. Xen. Hell. 3. ὅμοιόν τινα Θρασυδαίῳ ἀποκτείναντες, ᾤοντο Θρασυδαῖον ἀπεκτονέναι. Lucian. de histor. scrib. ὅμοια τὰ πάντα καὶ ὁμόχροα εἶναι. Interdum exp. par, æqualis. Ut Od. ῥ'. Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. † αἰεὶ χεῖρας ὅμοιοι, semper iisdem manibus i. e. non deterius factis. Hes. Erg. 114.† Sic Plato in sympos. ὁ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς, Ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. Sic et ethic. 3. c. 1. Exponitur etiam sicut ὁμός. Idem Il. σ'. Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι, Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, eandem terram. Item sui similis. Thucyd. ὅμοιός εἰμι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους. Sic et apud Hesiod. in Erg. (Æsch. Ag. 618. 1248.) † ὅμοιον seq. οἷόνπερ, εἰ &c. Xen. Pæd. 1. 4. 11. Sic ταῦτα ὅμοιος εἰ οἷόσπερ τἆλλα. p. 154. a. 1. 5. 5. ἐκ τῶν ὁμοίων, ex similibus, æqualibus.† ¶ Item, ὅμοια esse alicui dicuntur, quæ expediunt et conducunt: ut apud Soph. in Ajace, Ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ ποιεῖ. ¶ Ὅμοιον substantive aliquando usurpatur pro similitudo, ut apud Platon. in Timæo. Est etiam figuræ nomen: de qua Jul. Rufin. Ponitur et adverbialiter, pro ὁμοίως. ut apud Theocr. idyll. 8. αἴπερ ὁμοῖον Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι.

Ὁμοίως, similiter, simili modo, perinde. Plato. Xen. † Pæd. 1. 4. 4.† Isocr. &c.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, similitudo. Plat. Aristot. &c.

Ὁμοιόω, ῶ, assimilo, similem efficio. Isocr. in Evag. τοῖς μὲν πεπλασμένοις καὶ γεγραμμένοις οὐδεὶς ἂν τὴν τοῦ σώματος φύσιν ὁμοιώσει. Item comparo, exæquo, similem esse dico. Marci 4. τίνι ὁμοιώσομεν τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ; Item neutraliter, similis sum: aut assimilor. Diosc. l. 3. c. 52. ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ, sylvestris ruta sativæ similis est.

Ὁμοιοῦμαι, similis efficior, vel similis sum. Thuc. lib. 2. οὐδ' εἰς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν τοῖς ἄλλοις ὁμοιοῦνται. Item comparor, similis et par esse dicor. Il. ί. ὁμοιωθήμεναι ἄντην.

Ὁμοίωμα, τὸ, similitudo: vel simulacrum, figura expressa et efficta ad rei alicujus similitudinem. Aristot. eth. 8. c. 10.

Ὁμοιωματικὸς, ut, ὁμοιωματικὸν ὄνομα, ἐπίῤῥημα, nomen, adverbium, similitudinis, similitudinem significans. Gaz. Grammat. l. 4.

Ὁμοίωσις, ἡ, apud rhetores figuræ nomen est; de qua Jul. Ruf. In Novo Test. capitur pro ὁμοίωμα. Jacob. c. 3.

Ὁμοιωτὴς, οῦ, ὁ, qui rerum simulacra imitatur et exprimit. Poll.

Ὁμοιάζω, similis sum, assimilo. Marci 14. Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει.

Ὕμοιος, dicunt Æoles pro ὅμοιος.

Ὁμοίϊος, dicunt poëtæ pro ὅμοιος. Hesiod. in Erg. Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος. Item pro ὁμός. Ut, ὁμοίϊον νεῖκος, Il. δ'. Et, γῆρας ὁμοίϊον, ibidem. (Theoc. κβ'. 172.) Videtur tamen quibusdam grammaticis ὁμοίϊος compositum ex ὁμοῦ et ἰέναι. (nam ὁμοίϊον γῆρας exp. τὸ πᾶσιν ὁμοίως κατὰ φύσιν ἐπερχόμενον.) quibusdam ex ὁμοῦ et οἴσεσθαι· qui ὁμοίϊον θάνατον vocari scribunt, περὶ οὗ πάντες ὁμοίαν ἔχουσι δόξαν, vel τὸν ὁμοίως πᾶσι φορτικὸν, derivantes ex ὁμοῦ, et οἴω, significante φέρω.

Composita.

Ἀνόμοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissimilis, dispar, diversus, Plat. in symp. τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ. (Æschyl. Suppl. 55. Philostr. l. 1. c. 1.) ¶ Τὸ ἀνόμοιον, dissimilitudo.

Ἀνομοίως, dissimiliter, diverso modo. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. cap. 7. §. 29. ἐγὼ σοῦ δέομαι —— μὴ παριδεῖν με διά σε ἀνομοίως ἔχοντα ἐν τῇ στρατιᾷ νῦν τε καὶ ὅτε πρός σε ἀφικόμεθα. Aristoph. Equit. 1294. Τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἀνομοίως. Vox ἀνομοίως Cl. Kustero valde suspecta est.]

Ἀνομοιότης, ητος, ἡ, dissimilitudo, diversitas. [Plat. de Rep. lib. 8. ὁμοῦ δὲ μιγέντος σιδήρου ἀργύρῳ, καὶ χαλκοῦ χρυσῷ; ἀνομοιότης ἐγγενήσεται καὶ ἀνωμαλία ἀναρμοστός. Aristot. de Morib. lib. 8. cap. 8. δοκοῦσι δὲ καὶ δι' ὁμοιότητα καὶ ἀνομοιότητα τ' αὐτοῦ εἶναί τε καὶ οὐκ εἶναι φιλίαι.]

Ἀνομοιόω, ῶ, fut. ώσω, dissimilem vel dissimile reddo.

Ἀνομοιοῦμαι, dissimilis reddor, vel efficior; dissimilis sum. Plat. λανθάνουσι τῷ μὲν ὁμοιούμενοι διὰ τὰς ἀδίκους πράξεις, τῷ δὲ ἀνομοιούμενοι.

Ἀνομοίωσις, εως, ἡ, actio illa qua aliquid alicui dissimile redditur. item dissimilitudo. [Plat. Theæt. ἐάνπερ ἀνομοίωσις γίγνηται.]

Ἀφόμοιος, absimilis, dissimilis, fictè similis, falsò, non verè, sed simulatè.

Ἀφομοιόω, simulatè assimilo, similem fingo, similitudinem seu formam alicujus assimulo. Plat. in Cratylo; ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν. Cum accusat. et dat. ut, ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος, assimulantes veritati mendacium. apud eundem lib. 2. de repub. Exponitur etiam, imitor.

Ἀφομοιόομαι, οῦμαι, assimulor. Plat.

Ἀφομοίωμα, τὸ, similitudo rei alicujus ficta. [Plat. de Rep. lib. 3. ὥστ' ἀδύνατος εἶναι πολλὰ καλῶς μιμεῖσθαι, ἢ αὐτὰ ἐκεῖνα πράττειν ὧν δὴ καὶ τὰ μιμήματά ἐστιν ἀφομοιώματα.] item simulacrum.

Ἀφομοίωσις, assimulatio. (Athan. V. S. Ant.)

Decomp. Συναφομοιόω, unà assimulo. ἀφομοιόω. Plut.

Δυσόμοιος, dissimilis.

Ἐξομόθεν, in Ὁμόθεν.

Ἐξομοιόω, assimilo, similem efficio.

Ἐξομοιοῦμαι, similis efficior. Soph. in Ajace, αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν, similem patris effici.

Ἐξομοίωσις, effictio, qua simulacrum rei alicujus exprimitur.

Decomp. Συνεξομοιόω, assimilo, ad imitationem effingo. Plutarch. in politic. præcept. Οἱ μὲν οὖν κόλακες αὐλικοὶ, ὥσπερ οἱ ὀρνιθοθῆραι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, ὑποδύονται.

Πανόμοιος, omni ex parte similis; persimilis. Dicitur et, πανομοίϊος, poëticè.

Παρόμοιος, et poët. παρομοίϊος, assimilis, non valde absimilis, propè similis, Diosc. l. 3. c. 127. Item, ferè par. Xen. Hell. 3.

Παρομοιόω, assimilo, seu assimilem reddo.

Παρομοιοῦσθαι, assimilem esse, ad similitudinem accedere.

Παρομοίωσις, figuræ rhetoricæ nomen, quæ et παρόμοιον. Aristotel. Rhet. lib. 3.

Παρομοιάζω, assimilis sum, non valde absimilis sum. ¶ Item assimilo. Matth. 23.

Προσόμοιος, assimilis; similitudine ad rem aliquam proximè accedens. [Aristoph. Vesp. 355. Av. 686. φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι, &c. Thesm. 523. Demosth. adv. Androt.] (Eurip. Phœniss. 125.)

[Προσομοίως. Plat. de Leg. lib. 7.]

Συνομοιόω, assimilo. Plut.

ὈΜΦΑΛΌΣ, οῦ, ὁ, umbilicus. Il. φ'. Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν. Plat. in symp. ἀπέδει κατὰ τὴν μέσην γαστέρα, ὃ δὴ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι. Transfertur quandoque ad inanima. Od. ά. Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης. (Æsch. Eum. 166. τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης; Eurip. Med. 669. Soph. Œdip. Tyr. 918.) ¶ In agmine militari sic dicitur media pars primi ordinis inter duo cornua innexa; quæ et ἀραρὸς, sc. μέρος, et συνοχὴ, et στόμα, et διχοτομία vocatur. Poll. l. 1. ¶ Ὀμφαλὸς in clypeis dicitur umbo: ut Iliad. ν'. ὁ δ' ἄρ ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα. ¶ Habent et phialæ suos ὀμφαλούς. Librorum quoque ornamenta quæ antiqui eorum integumentis solebant addere, confecta vel ex ebore, alióve osse, vel metallica materia, ὀμφαλοὶ dicuntur, itidemque Latinè umbilici. Luc. ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί. ¶ Ὀμφαλὸς ζυγοῦ, dicitur τὸ μέσον, apud Hesych. et Eustath. ¶ Ficuum quoque fundum, et ima pars, ab Atticis ὀμφαλὸς dicitur, teste Poll. l. 2. Similiter et in pomis, pyris, mespilis, sorbis, ὀμφαλὸς dicitur, quod ceu umbilicus in fundo prominet, et unde fructus ἀπὸ τοῦ ὀλόσχου vel τοῦ μίσχου dependet. ¶ Ὀμφαλὸς, vocatur etiam umbilicus fornicis, i. lapis continens compagem et coagmentationem, sese forficum modo intersecantem; Aristot. de mundo.

Ὀμφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, umbilicaris. Arist. de gener. an. l. 3. c. 2.

Ὀμφαλόεις, εντος, ὁ, umbilicatus, umbilicum habens. Il. μ'. et φ'.

Ὀμφαλωτὸς, οῦ, ὁ, idem. Athen. l. 11. [Polyb. Hist. lib. 6. Τόν γε μὴν θυρεὸν εἶχον ἐκ βοείου δέρματος, τοῖς ὀμφαλωτοῖς ποπανοῖς παραπλήσιον, &c.]

Ὀμφάλιον, ου, τὸ, umbilicus, propriè clypei, i. umbo. Suid. ex Epigr. [Callim. Hym. in Jov. 44. ἔνθεν ἐκεῖνο Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.]

Ὀμφαλιστὴρ, ῆρος, ὁ, scalper excisorius, quo obstetrix infanti recens nato umbilicum præsecat. Poll. l. 2.

Composita.

Ἀκρόμφαλον, sive ἀκρομφάλιον, τὸ, mediana umbilici pars, et extrema, umbilici meditullium. Poll. l. 2.

Βαλανειόμφαλος, ὁ καὶ ἡ, epitheton esse dicitur φιαλῶν, apud Cratinum: inde dictarum, quòd οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν, καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι, similes essent: vel quòd earum ὀμφαλὸς ἰσθμῷ similis esset: vel aliis de causis; quas recenset Athen. l. 11.

Ἐξόμφαλος, cui prominet seu procidit umbilicus. Item vitium illud, quum prominet umbilicus, isque ampliùs more solito extat. Gal. Ægin. Diosc.

Ἐπομφάλιον, ου, τὸ, quod supra umbilicum est. Poll. lib. 2. ¶ Exp. et, umbo clypei.

Ἐπομφάλιος, umbilicatus. in Epigr.

Κατομφάλιος, qui est juxta umbilicum, ad umbilicum pertinens. Nic.

Μεσόμφαλος, umbilicum in medio habens. Athen. lib. 11. ¶ Item in medio umbilico situs. Eurip. in Oreste. (Æsch. S. c. Th. 753. nempe μεσομφάλοις πυθικοῖς χρηστηρίοις. Nam Delph. credebatur quasi terræ umbilicus, seu in media terra situs. Eurip. Phœniss. 218. Soph. Œdip. Tyr. 644.)

Μεσομφάλιον, τὸ, medius umbilicus; vel simpliciter, umbilicus. Poll. lib. 2. Exp. etiam, umbilicus clypei.

Πνευματόμφαλος, cui umbilicus à flatu protuberat. species est τῶν ἐξομφάλων. Apud Gal. in defin. med. legitur πνευμόμφαλον. quod esse dicit τὸ ἀνεύρυσμα τοῦ ὀμφαλοῦ, umbilici dilatatio.

Πολυόμφαλος, multos umbones habens, multis clypeis munitus. Opp.

Πρωτόμφαλον, umbilicus clypei. Hesych.

Ὑδρόμφαλον, supervacui humoris circa umbilicum collectio, autor defin. medic.

Χρυσόμφαλος, aureum umbilicum seu umbonem habens: cui inauratus est umbilicus seu umbo. Poll. l. 6. c. 16.

ὌΜΦΑΞ, ακος, ἡ, uva acerba, necdum matura. Odyss. ή. πάροιθε δὲ ὄμφακές εἰσιν, Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι, δ' ὑποπερκάζουσιν. Hesiod. in Asp. † 399.† ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται. (Æsch. Ag. 979.) Usurpatur et mascul. gen. ut apud Plut. in præcept. connub. οὐδὲν ἀπολείπουσι τῶν διὰ τὸν ὄμφακα τὴν σταφυλὴν ἑτέροις προϊεμένων. Sic dicitur etiam oliva, nec non lauri baccæ, omnesque omnium plantarum acerbi adhuc et crudi fructus, et qui ad maturitatem nondum pervenere. Hesych. Ἀπὸ τοῦ ὠμοὺς φαγεῖν. Ergò et ὁ ὄλυνθος ὄμφαξ est, ut et ἐρινεόν.

Ὀμφακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acerbus in modum uvarum immaturarum. Theophr. hist. pl. l. 3.

Ὀμφάκινος, omphacinus: ex uvis acerbis et immaturis confectus. Diosc. lib. 1. cap. 29.

Ὀμφάκιον est etiam vestimenti muliebris genus apud Poll. l. 7.

Ὀμφακίτης, ου, ὁ, ut, ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites. Diosc. l. 5. c. 12. Et fœm. gen. ὀμφακῖτις κηκὶς, species gallæ: de qua Dioscor. lib. 1. c. 147.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, acerbitate sua ὄμφακας referens: seu ex uvis immaturis et acerbis confectus: ut, ὀμφακίας οἶνος, apud Eustath. Metaphoricè apud Aristoph. in Acharn. ὀμφακίας θυμὸς, acerbus immitisque animus.

Ὀμφάκιον, τὸ, omphacium, succus uvæ acerbæ, necdum maturescentis. Diosc. l. 5 c. 7.

Ὀμφάκη, ἡ, ex acerbis uvis expressa melligo. Diosc. l. 3. c. 9.

Ὀμφακὶς, ίδος, ἡ, cavum illud ex quo glans quercina enascitur, qua utuntur coriarii. Plinius calicem glandium vocat; recentiores medici, cupulam. vide Paul. Ægin. l. 3. c. 42. Paulo antè, in Βαλανειόμφαλος, appellata fuit ὁ θόλος τοῦ βαλανείου.

Ὀμφακίζω, uvam acerbam, nec dum maturam, emitto, produco. Esa.

Ὀμφακίζομαι, uvas acerbas et adhuc immaturas lego. Unde proverb. Σικελὸς ὀμφακίζεται, apud Suid. de quo vide Erasm.

Στόμφαξ, Aristophanis schol. exp. σκληρὸς, τραχὺς, derivans ex στόμα et ὄμφαξ. Vide et in derivatis à Στόμα.

ΟΜΦΗ', ῆς, ἡ, divina vox, responsum à Deo datum consulenti. (Quasi ἡ τὸ ὂν φαίνουσα, aperiens id quod est, veritatem prodens.) Il. β'. Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου, θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή. Accipitur et simpl. pro φωνὴ seu αὐδὴ, vox. Euripid. in Med. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων δέξαιτ' ὀμφάν; (Æsch. Suppl. 815.) Sic Nonn. ὑποκάρδιον ὀμφὴν, vocem sub pectore latentem dixit, pro mente et cogitatione.

Ὀμφήεις, εντος, ὁ, fatidicus, vates.

Ὀμφητὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Tryphiodor. in Excidio Trojæ, Ἑλένοιο μεγάλυδος ὀμφητῆρος.

Πανομφαῖος, (comp.) dictus fuit Jupiter, quòd ad ipsum omnis ὄσσα καὶ ὀμφὴ referebatur, teste Eustath.

ΟΝΑΡ, (nomen indeclinabile,) somnium, insomnium. (Æsch. Eum. 116.) Il. κ'. κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη. Il. ά. καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι. Xen. in sympos. ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς. Sæpe dicitur ὄναρ pro, κατ' ὄναρ, per quietem, per somnium, in somnis; q. adverbialiter, omissâ præpositione. Mosch. idyll. 2. Τὰ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ. Plut. in Per. ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα. Interdum ὄναρ accipitur pro umbra, et somnio vano et inutili. Ut apud eundem in Thes. ὄναρ ἐλευθερίας. Et in Epigr. οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβου. ☞ Dicitur enim παρὰ τὸν τοῦ ὄντος ἄρσιν, inquit Eustath. est enim ὄναρ somnium et visum vanum. Vide Ὕπαρ.

Ὄνειρος, ου, ὁ, somnium. Odyss. τ'. κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐνὶ ὀνείρῳ. Athen. lib. 5. τὰ μηδέποτε ἐλπισθέντα, μηδ' ἐν ὀνείρῳ φαντασθέντα. Plut. ψευδεῖς ὄνειροι. A poëtis accipitur et pro ipso quietis numine. Il. β'. ☞ Eustath. derivat παρὰ τὸ ὂν εἴρειν, i. τὸ ἀληθὲς ἀγγέλλειν. vel ab ὀνεῖν, id est, ὠφελεῖν.

Ὄνειρον, ου, τὸ, idem cum ὄνειρος. Od. δ'. Ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ. (Eurip. Phœniss. 1487. Soph. Œdip. Tyr. 1001.) Reperitur etiam ὀνείρατα plur. num. in prosa, pro eo quod poëtæ dicunt ὄνειρα. (Ὀνειράτων. Æsch. Eum. 155.) Luc. de calumn. ὀνείρατα διηγούμενοι. Chrysost. παῖδες προσδοκᾷς ὀνείρασιν ὁμιλῆσαι; Sic et genit. sing. ὀνείρατος legitur apud Plat. ep. 3. et in polit. et apud Plut. de sera num. vind. Dativo ὀνείρατι utitur Athen. l. 3.

Ὀνείρειος, ου, ὁ, ut, ὀνείρειαι πύλαι, somni portæ: insomniorum portæ, Odyss. δ'.

Ὀνειρώττω, somnio. Plato de rep. lib. 5. ὀνειρώττειν ἄρα οὐ τόδε ἐστίν, &c. Synes. de insomn. πᾶν τοῦτο ὕπαρ ἐστὶν ὀνειρώττοντος, καὶ ἐγρηγορότος ἐνύπνιον. Et cum accus. apud Plut. de def. orac. μέσον τι τοῦ ἀπείρου τόπον οὐκ ὀρθῶς ὀνειρώττει. Peculiariter medici ὀνειρώττειν de iis insomniis dixerunt, quæ conjunctas sibi veneris et libidinis imagines habent. Et schol. Aristoph. ὀνειρώττειν vult esse, genituram per somnium emittere.

Ὀνειρωγμὸς, οῦ, ὁ, insomnium: ut plurimum dicitur de libidinis imaginatione in somnis. Diosc. l. 3. c. 148.

Ὀνείρωξις, ipsa somniandi actio, somnium. Suid.

Composita.

Βραχυόνειρος, pauca habens somnia.

Δυσόνειρος, tumultuosis et malis insomniis molestans. Diosc. l. 2. c. 127.

Εἰκελόνειρος, somno vel somnio similis, vanus, inanis. [Aristoph. Av. 688. ἀνέρες εἰκελόνειροι. Schol. Bisel. τοῖς ὀνείροις εἴκελοι, τουτέστιν ὅμοιοι.]

Ἐξονειρώττω, in somnis semen emitto. Arist. de gen. an. l. 2. καθάπερ τοῖς ἄρρεσι γίνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ νύκτωρ, καλοῦσιν ἐξονειρώττειν.

Ἐξονειρωγμὸς, seminis in somnis emissio. Idem in probl.

Ἐξονειρωκτικὸς, cui semen in somnis profluere solet. Idem Problem. sect. 5. problem. 31.

Εὐθυόνειρος, qui, quod eventurum est, apertè videt in somnis, apud eundem.

Εὐθυονειρία, ἡ, insomnium, aperte ostendens quod futurum est, apud eundem.

Εὐόνειροι, qui bona vident somnia. Strab.

Ἡδυόνειρος, suavia et jucunda afferens somnia. Athen. l. 1.

Ἰσόνειρος, somnio similis, inanis, vanus. Æschyl. in Prometh. [551. Ἰσόνειρον. Schol. ὅτι σκιαῖς ὀνείρων οἱ ἄνθρωποι παρεμφερεῖς, κατὰ τὸν Πίνδαρον. sc. Pyth. Od. H. 136. Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι. Schol. β'. ἰσχὺν ἀνυπόστατον.]

Πολυόνειρος, multa insomnia habens, multa insomnia obversari faciens. Plut.

Σκολιόνειρος, qui pravis et terrificis somniis utitur.

ΟΝΕΙΔΟΣ, εος, τὸ, probrum. Iliad. ϖ'. Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος Ἔσσομαι. Iliad. γ'. Μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε. Hesiod. in Erg. Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. Demosth. in epitaph. κἂν τὰ δεινότατα ἀσχημονήσῃ, μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτῷ καταστήσεται. (Æsch. Eum. 97. 135. Ag. 1569. καλόν γ' ὄνειδος τῷ πεσόντι νυμφίῳ. Eurip. Med. 515. Phœniss. 1668. Soph. Œdip. Tyr. 804. 817. 1055. 1508.) ☞ Eustathius exponit, ὄνοσις, innuens, se derivare ab ὄνοσθαι, significante μέμφεσθαι. ¶ Aliquando sumitur in bonam partem, et exp. κλέος, ἐγκώμιον, ut apud Eurip. in Phœn. σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος; laudem ex sphinge sublata refers, et commemoras? Sic apud eundem ibidem: Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, decus et gloriam.

Ὀνείδειος, sive ὀνείδιος, probrosus, contumeliosus. Il. ά.

Ὀνειδεία, sive ὀνειδία, ας, ἡ, probrum, dedecus. Nicand. in Alex.

Ὀνειδίζω, fut. ίσω, probris increpo, probra in aliquem jacto. Plat. in apol. ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν. Et cum accus. ὀνειδίζων ἕνα ἕκαστον, probris increpans. Exponitur et, vitupero. Il. ί. Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι. Significat etiam opprobro, probrosè objecto. Hesiod. in Erg. Μή ποτε οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων. Herodian. l. 3. δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐκείνῳ. † fut. secund. ὀνειδιῶ. Soph. Œd. Tyr. 381.† (Eurip. Med. 548. Cum Dat. et Acc. Soph. Œdip. Tyr. 449.)

Ὀνειδίζομαι, probris increpor, probra mihi ingeruntur. (Soph. Œdip. Tyr. 1514.) Philo de vita M. l. 1. Τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος, οὐχ οὕτως ἐπὶ ταῖς εἰς αὐτὸν κατηγορίαις ἐδυσχέραινεν.

Ὀνείδισμα, τὸ, probrum, seu quod ut probrum objicitur. [Herodot. Hist. lib. 2. τὸν δὲ, δεινὸν ποιησάμενον, πέμψαι ἐς τὸ μαντήϊον τῷ θεῷ ὀνείδισμα, &c.]

Ὀνειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio, objectio probrorum. [Epist. ad Hebr. xiii. 13. Τοίνυν ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν —— τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ φέροντες.]

[Ὀνειδιστήρ. Eurip. Herc. Fur. 218. Λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος, &c.]

Ὀνειδιστὴς, οῦ, ὁ, exprobrator.

Ὀνειδιστικὸς, οῦ, ὁ, exprobratorius, exprobrationem habens, ut, ὀνειδιστικὴ ἔννοια, apud Hermog.

Ὀνείδιστος, ου, ὁ, probrosus.

Composita.

Ἀπονείδιστος, probrosus, qui probris et contumeliis afficitur, aut dignus est. Macrob.

Ἐξονειδίζω, probris incesso, exprobro, impropero. Eurip. in Iphig. Aul. Καλόν γέ μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας. [Phœn. 1670. Εἶδες τὸ τόλμημ', οἷον ἐξωνείδισεν; Vide Not. Cl. Barnes. Soph. El. 291. τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά. Œd. Col. 1044. Philoct. 387. τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακά.] Luc. ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἀποκαλῶν.

Ἐξονειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio.

Ἐπονειδίζω, probris et conviciis increpo: exprobro, impropero.

Ἐπονείδιστος, ὁ καὶ ἡ, qui probrosè objici potest, probrosus. Isocrat. in Panathen. τοιαύτην ἐποιήσαντο τὴν εἰρήνην, ἧς οὐδεὶς ἂν ἐπιδείξειεν οὔτε αἰσχίω ποτὲ γενομένην, οὔτ' ἐπονειδιστοτέραν.

Ἐπονειδίστως, probrosè, cum probro. Isocrat. in Paneg. ἐπονειδίστως, τὸν βίον ἐτελεύτησε.

Κατονειδίζω, probris increpo, vitupero, exprobro.

Προονειδίζω, prior increpo probris, prior incesso dictis probrosis. Eust.

Προσονειδίζω, præterea objicio, præterea exprobro, vel probro do.

Προσονειδίζομαι, exprobrationibus oneror.

ΟΝΗΜΙ, sive ὀνίνημι, † Xen. Pæd. l. 5. p. 135. b.† (fut. ὀνήσω, aor. 1. ὤνησα. ab ὀνέω inusit.) juvo, prosum, utilitatem affero. Il. ώ. οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Il. ά. Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα, Ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ. Od. ψ'. σὺ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει, Philo de vita M. l. 1. ὀνήσεις γὰρ οὐδέν. † opp. τῷ ὀλέσθαι. Soph. Œd. Tyr. 652. in imprecatione.† ¶ Item vitupero, probris incesso. in qua signif. usurpatur potiùs vox passiva.

Derivata ab ὄνημι, i. juvo.

Ὄνημαι, sive ὄναμαι, et ὀνίναμαι, juvor, fructum et utilitatem percipio; interdum etiam, fruor. Galen. ἐκ τῶν προσηκόντων ἰαμάτων οἱ κάμνοντες ὀνίνανται. Od. ξ'. πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθα, id nobis proderit. Od. β'. Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι ὀνήμενος. Synes. epist. 121. ἔμελλεν ἄρα τῆς πανουργίας ὀνήσεσθαι, fructum erat laturus astutiæ suæ. Et cum accus. apud eund. epist. 54. ὀνήσομαι δὲ οὐ μόνον τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ. Significat etiam, juvo. Synes. epist. 21. ἠδυνήθησαν ὄνασθαί τι τῶν ἐμῶν γραμμάτων. (Eurip. Med. 1027. 1350. Soph. Œdip. Tyr. 656.)

Ὄνησις, εως, ἡ, juvamen, Od. φ'. Item utilitas, fructus. Dem. pro cor. (Ὄνησις βίου. Eurip. Med. 254. Æsch. Ag. 358.)

Ὀνήσιμος, qui juvare et prodesse potest, utilis. Soph. in Ajace, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. (Æsch. Eum. 927.)

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ, qui juvat et prodest, utilis. Hesych.

Ὀνητὸς, οῦ, ὁ, quo frui queas. Suid.

Ὀνητικὸς, utilis, qui juvare et prodesse potest.

Ὀνίσκω, juvo, prosum. Athen. lib. 2. τὰ ζεύματα τὰ σιτία καλεῖν εἴωθεν, ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν ἡμᾶς.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, utilitas, emolumentum. Hesiod. in Erg. † in Th. 871.† Peculiariter autem ab Hom. Od. ά. et alibi, ὀνείατα vocantur τὰ βρώματα, ut dictum in præcedente ὀνίσκω. Ὀνείατα dicuntur etiam πάντα εἰς ὄνησιν ἐπιτήδεια, apud Hom. teste Suida. ut Il. ώ. ὀνείατ' ἄγοντα. ‡ ὀνείατα. Apoll. Arg. 2. 185. τὰ σιτία καὶ βρώματα. Schol.‡

Ὄνειος, utilis: pro quo facta resolutione Ionica dicitur, ὀνήϊος. Nic. in Alex.

Ὀνήϊστος, superlat. ab ὀνήϊος, licet schol. Apol. Arg. l. 2. per compar. exponat, ὠφελιμώτερος. Apud Diog. Laërt. ἡμῶν μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω. Cic. exp. nemo de nobis ullus excellat.

Composita.

Ἀνόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inutilis, quo frui et uti nequeas. Soph. Dem. Philip. 3.

Ἀπόνημαι, sive ἀπόναμαι, utilitatem aliqua ex re capio. Il. ρ'. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος Ἱπποδάμοιο Ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο καὶ ὑπέμεινε: Sic et Od. ϖ'. Interdum expon. fruor. Ut Il. ώ. σὺ δὲ δέξαι ἄποινα Πολλά, τά τοι φέρομεν, σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο. Apoll. Arg. l. 2. ἀπόνασθαι ἐδωδῆς. Sic et apud Nic. in Ther.

Ἐριούνης, sive ἐριούνιος, ου, ὁ, valde utilis, magnas utilitates afferens: epitheton Mercurii apud Hom. Il. ύ. et ώ. sic dicti quasi τοῦ ἔρι ὀνοῦντος, teste Eust.

Derivata ab ὄνημι, i. vitupero.

Ὄναμαι, idem quod ὄνημι. Il. γ. ὅτε μ' ὤνατο καὶ ὑπέμεινεν.

Ὀνητὸς, οῦ, ὁ, qui vituperari et probris increpari meretur.

Ὀνόω, f. ώσω, idem cum ὄνημι, vitupero, &c. vel reprehendo, carpo.

Ὄνομαι, idem quod ὀνόω, eoque usitatius. † τινά, τί. Apoll. Arg. 1. 204.† Od. θ'. ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο. Il. ί. Οὔτις τοι μῦθον ὀνόσσεται. Fut. est ὀνόσομαι, et aor. 1. ὀνοσάμην. Il. ν'. Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο. Od. φ'. ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν, Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται. Il. ξ'. Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας. Sic et Il. ρ'. &c.

Ὄνοσις, reprehensio, vituperatio. Eust.

Ὀνοστὸς, οῦ, ὁ, reprehensione dignus, qui vituperari et probro dari potest. Il. ί. δῶρα ὀνοστά.

Ὀνοτὸς, οῦ, ὁ, idem cum ὀνοστὸς, Apoll. Rhod. Argon. l. ult.

Ὀνοτάζω, vitupero, carpo. Hesiod. in Erg. Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων. Sic et apud Hom. hymno in Merc. (Ὀνοτάζομαι. Æsch. Suppl. 11.)

Κατονόω, (comp.) vitupero, carpo.

Κατονόομαι, pro eodem. Item sperno, despicor, vilipendo: ut apud Herodot. l. 2. μή με κατονοσθῇς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας.

ΟΝΘΟΣ, ὁ, stercus seu fimus jumentorum vel boum. Iliad. ψ'. Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων. Ibidem, ὄνθου βοείου πλῆτο στόμα.

Ὀνθηλεύω, quidam exp. stercore bovino inquino, fimo jumentorum aspergo, apud Suid. ¶ Ὀνθυλεύω autem, exquisitè apparo, exquisite condio, apud Athen. l. 14.

Ὀνθυλεύσεις, exquisitiores ciborum apparatus, et lenocinia coquorum. Poll.

Ὀλονθος γνάθος, (comp.) mala, quæ tota fimo seu amarore plena est; hoc est, os conviciatoris maledicum et spurcum.

ΟΝΟΜΑ, (et Æol. ὄνυμα, poët. οὔνομα,) ατος, τὸ, nomen. Od. σ'. Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ. Il. ρ'. Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι; Thuc. lib. 4. ὄνομα ἐν κεκλημένους Σικελιώτας. Idem lib. 6. τοῦ πάππου ἔχων τοὔνομα. per contract. pro τὸ ὄνομα. Item vocabulum, verbum. Isocrat. in Paneg. τὰ προσήκοντα περὶ ἑκάστης πράξεως ἐνθυμηθῆναι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι. (Eurip. Phœniss. 369.) ¶ Item nomen, fama, celebritas. Xenoph. Pæd. 4. ἀπὸ γὰρ τῆς μάχης τὸ τούτου ὄνομα μέγιστον ηὔξετο. Sic et apud Thucyd. lib. 5. et Philostr. ¶ Item prætextus, obtentus. Dionys. Halic. ἔπραττε δὲ Ἀμούλιος τοῦτο μετ' ὀνομάτων καλῶν, honestis nominibus: ut loquitur Sallust. ☞ Quidam παρὰ τὸ νέμειν (sicut et νόμος) ὄνομα deduxêre; quoniam, quo pacto lex suum cuique tribuit, ita et nomen suam cuique imaginem rerum reddit. Aliis à juvando derivatum videtur, quasi ὄνημα, quòd ejus usu res agnoscatur.

Ὀνομαίνω, (f. ανῶ, aor. 1. ὠνόμηνα,) nomino, nuncupo, appello. Hesiod. in Erg. ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα Πανδώρην. Item nomine voco vel compello. Il. ϖ'. φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον. Item, nominatim recenseo, vel percenseo. Il. β'. Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω. Exponitur et, nominatim polliceor.

Ὀνομάζω, idem quod ὀνομαίνω. † Xen. Pæd. l. 5. p. 131. e.† Plat. in Tim. τὰς περιόδους οὔτε ὀνομάζουσιν, οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦσι, ambitus siderum neque nomine appellant, neque numero inter se commetiuntur. Item simpl. profero. Demosth. pro coron. ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα ὀνομάζων,

dicenda et tacenda loquens. ¶ Item celebro, decanto. (Eurip. Phœniss. 364. Æschyl. Ag. 690.)

'Ονομάζομαι, nominor, nuncupor, appellor. Luc. de scrib. histor. εἴτε Νικίαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρήνην. † In med. nomino, appello Soph. Œd. Tyr. 1021.† (1602.) Hinc

Ὠνομασμένως, nominatim. Aristot. rhet. 3. At

Ὠνομασμένος, signif. quoque celebris, decantatus. Isocr. contra Lochit.

'Ονόμασμα, τὸ, nomen, appellatio. Plat. in Crat.

'Ονομασία, ας, ἡ, nomen. Aristot. de poët.

'Ονομαστὸς, (q. d. nominabilis,) qui nominari potest seu debet. Il. τ'. οὐκ ὀνομαστὴν, non nominandam. Item celebris, nobilis, clarus. Plat. pol. l. 1. ἀπεκρίνατο, ὅτι οὔτ' ἂν αὐτὸς Σερίφιος ὤν, ὀνομαστὸς ἐγένετο, οὔτ' ἐκεῖνος Ἀθηναῖος. † Sic οὐκ ὀνομαστὸς, Hesiod. Theog. 148. qui nominari non potest, ut ibi Scholias.†

'Ονομαστῶς, celebriter, nobiliter.

'Ονομαστὶ, nominatim, nomine. Thuc. l. 1. Demosth. in Mid. † Xen. Pæd. 1. 4. 15.†

'Ονομαστικὸς, οῦ, ὁ, q. d. nominativus, seu nominatorius. Ut, ὀνομαστικὴ τέχνη, apud Plat. Πτῶσις ὀνομαστικὴ, casus nominativus, grammaticis. 'Ονομαστικὸν, (sc. βιβλίον,) dictionarium.

Composita: ac primùm ex nomine ὄνομα. In quibus observandum est, priùs ο mutari in ω, posterius in υ.

'Αντωνυμία, ἡ, pronomen: pars orationis apud grammaticos.

'Αντωνυμικὸς, ad pronomen pertinens.

'Αντωνυμικῶς, habendo usum pronominis, more pronominis, tanquam pronomen, &c.

'Ανώνυμος, ὁ καὶ ἡ, nomine carens. Od. θ'. Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων. ¶ Cujus nomen reticetur. ¶ Item, minimè celebris, obscurus, ignobilis. Demosth. Philip. 4. (Soph. Tr. 382.) ¶ Est et arboris nomen, quæ et εὐώνυμος. Vide Εὐώνυμος.

'Ανωνύμως, et ἀνωνυμεὶ, absque nomine. Item ignobiliter, absque celebritate.

Νώνυμος, poëticè dicitur pro ἀνώνυμος. Il. μ'. et apud Apollon. (Æsch. Pers. 1008. Soph. El. 1084.)

[Νώνυμνος. Eustath. in Iliad. M. 70. Hom. Iliad. N. 227. Νωνύμνους. Schol. 'Ανωνύμους. νωνύμους. Κατ' Ἐπένθεσιν τοῦ ν, διὰ τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν. Vide Eustath. ad loc. et Hom. Iliad. Ξ. 70.] ‡ Νώνυμνοι. Apoll. Arg. 2. 984. ignoti, incomperti.‡

Διώνυμος, binominis, duo habens nomina. Item celebris, pervulgatus, Plut. in Timol. et Appian. bell. civil. l. 4. (Eurip. Phœniss. 639.)

Διωνυμία, q. d. binominitas: duo habere nomina.

Δυσώνυμος, cui malum seu infaustum est nomen: cujus nomen odiosum est. Iliad. ζ'. Soph. in Ajace. ¶ Et generaliter, infaustus, inauspicatus.

(Δεξιώνυμος, δεξιός. Æsch. Suppl. 615.)

'Επώνυμος, q. d. supernominis, seu quasi addititius ad nomen. Ut, ἐπώνυμον ὄνομα, quod pro cognomine alicui tribuitur, et distinguitur à nomine proprio. Plut. in Coriol. et Athen. lib. 13. ¶ Item, ἐπώνυμος, pro φερώνυμος, denominatus, qui nomen traxit. Ut, ἐπώνυμον ὄνομα, nomen quod imponitur personæ ob convenientiam quandam rei, quæ in persona est, et nominis: ut Ulysses fuit appellatus 'Οδυσσεὺς, quòd avus ejus Autolycus, πολλοῖσιν ὀδυσσάμενος, in Ithacam venerat. Odyss. τ'. † Sic Hesiod. usus est. Theog. 144.† Aristot. de mundo, τὸ καλὸν πᾶν, ἐπώνυμόν ἐστι τοῦ κόσμου. Plut. in Rom. ἀναιρῶν πολλὰς πόλεις, ἐπωνύμους βασιλέων καὶ ἡρώων, quæ nomen à regibus et heroibus acceperant. (Æsch. S. c. Th. 9. 411. 542. 664. Eum. 90. 421. Pr. 849. Ch. 188. Suppl. 320. Eurip. Phœniss. 610. Soph. Œdip. Tyr. 219.) ¶ Item, qui nomen aliis dat. Ut, ἐπώνυμος ἄρχων, à cujus nomine alii ἄρχοντες in actis prescribebantur. Plut. in Demetr. Sic et ἐπώνυμοι Ἥρωες decem dicti fuerunt, quòd decem tribus ab iis denominatæ essent.

'Επωνύμως, cognomento. ¶ Item, nomine ducto seu sumpto. Ut apud Diosc. l. 3. ἐπωνύμως τῇ χώρᾳ. Item nomine rei conveniente. (Æsch. Pr. 732.)

'Επωνυμία, ἡ, cognomen, cognomentum. Aristoph. in Pluto. (Æsch. S. c. Th. 835. Suppl. 46.)

Decomp. Αὐτεπώνυμος, cui idem nomen vel cognomen est impositum; cognominis. Eurip. in Phœniss.

Χρυσεπώνυμος, qui ab auro cognominatus est. Damasc. de Joanne Antiocheno.

'Ετερώνυμος, diversum nomen habens. Item diversitatem nominis habens, quæ est contra analogiam. Eust. Ammonius ἑτερώνυμα vocari scribit, quæ in uno eodemque subjecto diversum nomen habent: ut in scala, ascensus et descensus.

'Ετερωνύμως, diverso nomine. Item, non ἀναλόγως. Eust.

'Ετερωνυμία, ἡ, diversitas nominis. Item diversitas nominis in eodem subjecto. Et diversitas nominis quæ est contra analogiam. Eust.

Εὐώνυμος, boni nominis: bonum et faustum nomen habens, celebrandus. (Æsch. Pr. 489. S. c. Th. 894.) Apud Luc. in Lexiph. λόγος εὐώνυμος, oratio bona nomina habens. † Εὐώνυμος minus esse quam δεξιὸς docet Scholias. ad Hesiod. Theog. 409.† ¶ Item sinister, lævus, (κατ' ἀντίφρασιν.) Herodot. Thuc. Xen. † Pæd. 6. p. 168. d.† Aristot. Apud Hesiod. in Theog. 'Αστερίην εὐώνυμον, quidam exp. celebrem, quidam lævam. ¶ Est et nomen arboris, sic κατ' ἀντίφρασιν dictæ; de qua Theophr. et Plin. l. 13. c. 22. Quidam eam ἀνώνυμον vocarunt.

Θεωνυμίαι, αἱ, divinæ appellationes. Areop.

'Ιερώνυμος, cui sacrorum est nomen. Luc. in Lexiph.

Καλλιώνυμος, pulchrum nomen habens. ¶ Nomen piscis: apud Aristot.

Κυθώνυμος, nomen habens occultandum et oblivioni mandandum. Et generaliter, infamis. Hesych.

Μεγαλώνυμος, nominatissimus, celeberrimus. Aristoph. [Soph. Ant. 152. ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα, τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ. Schol. ἡ μεγάλην περιποιοῦσα δόξαν. Aristoph. Nub. 569. Vesp. 1509. Ἄγ' ὦ μεγαλώνυμα τέκνα τοῦ θαλασσίου, &c. Thesm. 322. Ζεῦ μεγαλώνυμε. Vide Schol. et Schol. Biset. ad 318. Μεγαλώνυμε δὲ, μεγαλόδοξε. Vide Hesych. Lex.]

Μετωνυμία, transnominatio: nominis pro nomine positio: figura rhetorica; de qua vide Fabium, &c.

Μετωνυμικὸς, ad metonymiam pertinens: vel metonymiam habens.

Μετωνυμικῶς, metonymicè, usu metonymiæ.

Μυριώνυμος, infinita nomina habens. Plut.

'Ομώνυμος, idem nomen habens, cognominis. (Æsch. S. c. Th. 992.) Isocr. in Evag. Plut. in Them. 'Ομώνυμοι λέξεις, vocabula idem significantia. ¶ Item ὁμώνυμα, quæ duas res aut plura significant æquivoce, sub eodem nomine generali æquivoco contenta.

'Ομωνύμως, eodem nomine, vel communi nomine. Aristot. eth. 5. cap. 1. et alibi. ¶ Item, æquivoce.

'Ομωνυμία, nominis communitas. Aristot. ibidem. ¶ Item, æquivocatio.

'Ομωνυμέω, cognominis sum, idem mihi nomen est. Athen. τὰς πελειάδας εἶπεν ὁμωνυμεῖν ταῖς περιστεραῖς.

'Ομωνυμοῦντα, æquivoca, ὁμώνυμα.

('Ορθώνυμος. Æsch. Ag. 708.)

Παρώνυμος, q. d. denominatitius, denominativus: ab alio denominationem habens: unde, παρώνυμα, quæcunque ab aliis derivata sunt: apud Aristot. in categ. [Παρώνυμα δὲ λέγεται, ὅσα ἀπό τινος, διαφέροντα τῇ πτώσει, τὴν κατὰ τοὔνομα προσηγορίαν ἔχει. οἷον ἀπὸ τῆς γραμματικῆς ὁ γραμματικὸς, καὶ ἀπὸ τῆς ἀνδρείας ὁ ἀνδρεῖος. Eustath. in Iliad. A. Ταλθύβιος Ταλθυβιάδης. οὗ παρώνυμοι οἱ παρ' Ἡροδότῳ Ταλθυβιάδαι. Vide Herodot. Hist. lib. 7. cap. 134.] (Æsch. Eum. 8.)

Παρωνύμως, denominativè, seu q. d. denominatitiè. Plutarch. in quæst. Rom.

Παρωνυμία, appellatio denominativè facta, et q. d. derivativè. Quibusdam idem est quod παρονομασία. vide Aqu. Rom.

Παρωνύμιος, denominatione similis. Plato de leg. l. 6.

Παρωνύμιον, cognomen. Plut. in Fab. Athen. l. 13.

Παρωνυμίζω, seu παρωνυμιάζω, denomino. Aristot. in Themist.

Πατρωνυμικὸς, q. d. à patre denominatus. Πατρωνυμικὰ ὀνόματα, quæ ex patris nomine facta sunt.

Πατρωνυμία, denominatio à patre: nomen à patris nomine factum. Eustath.

(Πατρωνύμιος. πατρωνύμιον γένος ἁμέτερον. Sch. ex ὁ κατὰ πατέρα συγγενὴς ἡμῖν, τοῦτ' ἔστι, ὁ ἐκ προγόνων ἰθαγενής. Æsch. Pers. 144.)

Πολυώνυμος, multa nomina habens. Orph. et Hesiod. ¶ Item celebris, honoratus. ¶ Τὰ πολυώνυμα, dicuntur etiam quæ alias συνώνυμα. Eustath.

Πολυωνυμία, multitudo nominum. Callim. hymno in Dian. ¶ Item celebritas. ¶ Item pro συνωνυμία. Eust.

Προσωνυμία, appellatio, cognomen. Plut. in Pericle.

Προώνυμος, nomen habens antea. Nonn.

Συνωνύμος, nomen commune habens. (Æsch. Suppl. 201.) Aristot. eth. 5. c. 2. Συνώνυμος λέξις, vocabulum cum alio communem et eandem significationem habens. Eust. ¶ Dialecticis vero συνώνυμα sunt univoca, quæ et nomen generis sui commune habent, et quibus eadem competit hujus generis definitio essentialis. Arist. in Categor. c. 1.

Συνωνύμως, communi seu eâdem diversorum vocabulorum significatione. Plut. ¶ Apud Dialecticos συνωνύμως prædicari dicuntur ea, quibus communis nominis eadem definitio univoce tribuitur. Porphyr. Isagog. c. 3.

Συνωνυμία, nominis cum alio in significatione communio: vel nomina diversa idem significantia. Numeratur inter schemata rhetorica ab Aq. Rom. ¶ Dialecticis autem est, quum ejusdem nominis eadem definitio pluribus convenit univoce.

Συνωνυμούντως, idem quod συνωνύμως, univoce.

Τριώνυμος, tria nomina habens.

Τριωνυμία, tria nomina. Eustath.

Φερώνυμος, q. d. ferens nomen suum, i. veritatem nominis sui: cui verè convenit nomen quod habet. Theodoret. hist. eccles. l. 1. et 5.

Φερωνύμως, nomine rei verè respondente, nomine rei congruo. Aristot. de mundo.

Φερωνυμία, nominis convenientia cum re. Eust.

Ψευδώνυμος, nomen habens rei non respondens. Æschyl. in Prometh. (716.)

Ψευδωνύμως, mendaci nomine, nomine rei non conveniente. Idem ibidem, ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα Καλοῦσιν.

Composita ex ὀνομάζω, et ὀνομαίνω.

'Αντονομάζω, (q. d. pronomino,) pro nomine nomen pono, nomen commuto, transnomino. ¶ Item contra alium nomino. i. ex adverso: ut, quum accusator crimen uno nomine appellat, et reus alio, ut crimen extenuet.

'Αντονομασία, ἡ, figura, qua loco proprii nominis ponitur aliud. Fab. lib. 8. cap. 6. [Apud Auctorem ad Herennium. lib. 4. §. 31. pag. 36. Ed. Gronov. Pronominatio idem valet quod Græce 'Αντονομασία. Pronominatio est, quæ sicuti cognomine quodam extraneo demonstrat id, quod suo nomine appellari non potest, ut &c.]

'Ανωνόμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non nominatus, nomen non habens. Eurip. [Hec. 714. Ἄρρητ' ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα. Aristoph. Av. 1712. Ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου Χωρεῖ. Schol. 'Ανωνόμαστος δὲ, ἀντὶ τοῦ πολλὴ, καὶ λόγῳ οὐ δυναμένη ὀνομασθῆναι.]

'Απονομάζω, appello, denomino. Plut.

Διονομάζω, denomino, appello. ¶ Apud Aristotel. lib. 1. meteorol. διωνομασμένος, exp. nominatus, celebris.

'Εξονομάζω, idem quod ὀνομάζω, nomine voco. ¶ Aliquando exp. loquor, verba facio. Ut sæpe apud Homer. ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε. ¶ Et pro invoco. Exod.

'Εξονομαίνω, idem quod ὀνομαίνω. Il. γ'. ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς.

'Επονομάζω, cognomino. Item, nomen do. Plat. ¶ Item, nominatim consecro, dico. Plat. de leg. l. 5. καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας ἐπονομάσαι, καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, καὶ φυλὴν αὐτὴν ἐπονομάσαι.

'Επονομάζομαι, cognominor: Plut. in Rom. et Plat. de leg.

['Επονομαστέον. Plat. de Leg. lib. 8. ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν χθονίων, καὶ ὅσους αὖ θεοὺς οὐρανίους ἐπονομαστέον, &c.]

'Επονομασία, cognominatio, appellatio quæ datur pro cognomine.

'Επονόμαστος, cognominatus.

'Επονομαστὶ, cum cognomine, cognominatim. apud Athen.

Κατονομάζω, nomino, denomino. Apud Phil. de mundo, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι, qui denominatur ab affectibus. ¶ Destino. In epistol. Phalar. κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς, destinata diis. Sic et apud Polyb. lib. 5.

Κατονομασία, appellatio, denominatio. Strabo.

'Ακατονόμαστος, (*decomp.*) qui nominari non potest seu denominari, cui nomen imponi non potest. Basil. in Hexaëm. et Greg. Naz. [Suidas in Lex. i. 80. 'Ακατονόμαστος. ὁ μὴ ὠνομασμένος. Hæc vox duplicem habet sensum. Vel enim significare potest, nomen non habens; eo nimirum sensu, quo Deus dicitur ἀκατονόμαστος, quia ei nullum nomen imponi potest. Vel etiam exponi potest, obscurus, ignobilis, et cujus nulla est fama. Vide Not. Cl. Kust. et Suic. Thes. Eccl. i. 154.]

Μετονομάζω, transnomino, nomen muto seu transmuto.

Μετονομάζομαι, transnominor. Athen. l. 13.

Μετονομασία, transnominatio, mutatio nominis. Athen. l. 7.

Παρονομάζω, q. d. agnomino, i. appello nomine ad aliud nomen alludente. Quidam exp. alludo ad nomen.

Παρονομασία, agnominatio: figura de qua Fab. l. 9. c. 3.

Προσονομάζω, q. d. insuper nomino. [Polyb. Hist. lib. 2. τούτων δὲ τὸ μὲν ἕτερον στόμα προσονομάζεται Παδόα, τὸ δ' ἕτερον 'Ολάνα.]

Συνονομάζω, simul nomino, simul appello. in Anth.

ΌΝΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, asinus vel asina. (☞ Παρὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ γενομένην ὄνησιν. Etym.) Iliad. λ'. νωθὴς ὄνος. Xenoph. Pæd. 7. οἱ ὄνοι οἱ κανθήλιοι, asini clitellarii. Item Pæd. 1. ὄνοι ἄγριοι. Plut. in Alex. ὄνος ἥμερος. Usurpatur in fœminino gen. Matth. c. 21. ¶ Apud Nicand. in Ther. ὄνου πετάλιον, origani species quædam. ¶ Ὄνοι dicuntur etiam stellæ duæ cancri juxta præsepe collocatæ, quæ Latini asellos vocant. Theocrit. idyll. 23. Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα. ¶ Ὄνος, sive ὀνίσκος, piscis etiam nomen est, apud Athen. l. 3. et l. 7. ¶ Est etiam genus locustæ. Dioscor. l. 2. c. 57. ¶ Ὄνος, sive ὀνίσκος, dicitur etiam bestiola multipes, coloris fusci et subcineritii, nascens in locis humectis: Latinis multipeda, cutio, porcellio. Diosc. lib. 2. cap. 37. Gal. lib. 3. de loc. aff. et lib. 11. de simpl. medic. fac. in c. περὶ δράκοντος. ¶ Ὄνος, in quodam ludi genere, cui nomen Οὐρανία, dicebatur is qui victus fuerat et imperata facere cogebatur. Poll. l. 9. Ὄνος, axis, et ὀνίσκος, axiculus, i. sucula, quæ et ὄνευος dicitur: Gal. in lex. Hippocr. ¶ Ὄνος, fusus. Poll. l. 10. c. 28. et. l. 7. c. 10. ¶ Ὄνος dicitur etiam superior molæ lapis, Hesych. Vide Μύλη. Qui à Poll. l. 7. c. 4. vocatur ὄνος ὁ ἀλήθων, à Xen. ὄνος ἀλέτης, l. 1. anabas. ¶ Ὄνος est etiam vasis

quoddam genus apud Aristoph. in Vesp. Κἂν οἰνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι Οἴνου μεστόν. (R. 159.) ¶ Ὄνος appellatur etiam unio in tessera, quæ et μονὰς et κύβος.

Ὀνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, asininus, qui asinini generis est. Aristot. in physiog.

Ὀνικὸς, οῦ, ὁ, asininus, asinarius.

Ὄνειος, ου, ὁ, asininus: ut, ὄνειον κρέας, apud Gal. l. 2. ad Glauc.

Ὀνεία, sub. δορὰ, pellis asinina. Suid.

Ὀνεῖον, ου, τὸ, stabulum asinorum.

Ὀναῖαι, sc. κόπροι, stercora asinina. Hesych.

Ὀνὶς, ίδος, ἡ, sub. κόπρος, stercus asininum, simus asininus. Aristot. hist. an. l. 5. c. 19.

Ὀνίδιον, et ὀνάριον, ου, τὸ, asellus. Athen. l. 13. et Suid.

Ὀνίσκος, idem. ¶ Est etiam serra fabrilis, Hesych. ¶ Vide et alias significationes in Ὄνος.

Ὀνίας, ου, ὁ, scari piscis genus: Athen. l. 7.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ, q. d. asinaria, species origani. Dioscorid. lib. 3. cap. 32. et 33.

Ὄνευος, sucula: machina tractoriì generis, de qua vide schol. Thuc.

Ὀνεύω, suculam verso et circumago: Æl. Dionys.

Ὀνεύομαι, idem. Gal. in lex. Hippocr.

Composita.

Ἡμίονος, ου, ὁ vel ἡ, mulus, mula. Il. ώ. Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιουργούς. Sic et apud Plat. in apol.

Ἡμιόνιον, sive ἡμίονος, herbæ nomen, quæ aliàs asplenon: sic dictæ, vel quòd mulæ ea delectentur, vel quòd mulieres steriles instar mularum reddat, ut testatur Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. vide et Diosc. l. 3. c. 151. ¶ Ἡμιόνιον Hesych. est etiam avis quædam.

Ἡμιόνειος, mularis, Il. ώ. Ἅμαξα ἡμιονείη, Od. β'.

[Ἡμιονικός. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. cap. 5. §. 1. Σεύθης ἐξαγαγὼν ζεύγη ἡμιονικὰ τρία,—τὰ δ' ἄλλα βοεικὰ, &c.]

Ἡμιονίτης, ου, ὁ, idem. Et in fœm. gen. ἡμιονῖτις. Ut, ἡμιονῖτις ἵππος, equa mulos pariens. ¶ Item ἡμιονῖτις, sub. πόα, vel βοτάνη, herba, quæ et ἡμίονος seu ἡμιόνιον. de qua Diosc. l. 3. c. 152. et Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 8.

Κατονεύομαι, idem quod ὀνεύομαι. Gal. in lex. Hippocr.

ΟΝΥΞ, υχος, ὁ, unguis; vel ungula, quum de quadrupedibus dicitur. (☞ Παρὰ τὸ νύξω, futuro verbi νύσσω, καὶ προσθέσει τοῦ ο, teste Eust. est enim pars corporis ad fodicandum et lancinandum accommodata.) Hesiod. in Asp. μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν. Idem in Erg. γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι. Aristot. τῷ ἁλὶ δαψιλεστέρῳ χρησαμένων, οὐκ ἔχοντα γίνεται τὰ παιδία ὄνυχας. Plin. interp. salsioribus cibis usæ, carentem unguiculis partum edunt. Athen. lib. 8. ἐπ' ἄκρων ἐβάδιζε τῶν ὀνύχων. Proverbialiter dicitur, Δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν, ad unguem exigere, apud Plut. Et, ἐξ ὀνύχων, à teneris unguiculis, apud Gregor. Nazianz. Sic, ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα, ex ungue leonem. de quo vide Erasm. ¶ Pro unco quoque, sive uncino, usurpatur: apud Hippocrat. de superf. et Plut. de virt. mul. ¶ Est et βασανιστήριον ὄργανον, apud Synes. et Theodoret. in eccles. hist. ¶ In rosis ὄνυχες dicuntur capita foliorum, et partes candidæ, teste Diosc. l. 1. c. 131. et Plin. l. 22. c. 18. In aliis verò ὄνυχας volunt esse nucleos, qui et ἄγλιθες, et σκελίδες. ¶ Cordis quoque quædam pars ὄνυξ appellatur. schol. Nic. et Ruf. Ephes. ¶ Item ὄνυξ in oculo dicitur, quum tunica cornea cernitur purulenta, idque nunc profundè, nunc in superficie, ut pus figura unguem repræsentet. Actuar. et Paul. Ægin. l. 3. c. 22. ¶ Est et gemmæ nomen: quam sic appellatam esse, quòd in ea candor conspiciatur unguis humani similitudine, testatur Plin. l. 37. c. 6. ¶ Item marmoris genus, seu lapis ex marmorum genere, qui et alabastrites. de quo idem Plin. l. 36. c. 7. et Diosc. l. 5. c. 153. Ex quo lapide pocula facta ὄνυχες etiam appellabantur: quamvis apud Athen. l. 11. ὄνυχες Pamphilus exp. ξύλινον ποτήριον Παναθηναϊκόν. ¶ Est et operculum conchylii, purpuræ operculo simile. de quo Dioscor. l. 2. c. 10. et Plin. l. 32. c. 10. Ipsum etiam ostreum ὄνυξ vocatur, apud Athen. l. 3. ¶ Item frutex quidam parvus, alio nomine ἀστράγαλος dictus: in Append. Diosc. l. 4. c. 62.

Ὀνύχινος, ου, ὁ, onychinus; ut, ὀνύχινον μύρον, apud Diosc. l. 1. Item onychis conchylii colorem referens.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ, ut, ὀνυχίτης λίθος, apud Diosc. Fœm. ὀνυχῖτις, ut, ὀνυχῖτις κάδμεια, dicta à similitudine venarum onychis lapidis. Diosc. lib. 5. cap. 84.

Ὀνύχιον, τὸ, unguiculus. Item pro lapide onychite. Exod. 28.

Ὀνυχίζω, ungues præcido, ungues reseco. Artemid. oniroer. lib. 16. ¶ Dicuntur et rosæ ὀνυχίζεσθαι, quum ea pars iis eximitur quæ ὄνυξ appellatur, apud Dioscor. l. 1. c. 54. ¶ Exponitur etiam, ὀνυχίζω, ungue noto. Item ad unguem exigo, exactè subtiliterque expendo. Phrynich.

Composita.

Αἰγώνυξ, υχος, ὁ καὶ ἡ, ungulas habens caprinas. in anthol. Epigr.

Αἰγώνυχον, herbæ nomen.

Ἀκρώνυξ, sive ἀκρώνυχος. ut, ἀκρώνυχα ποδῶν ἴχνια, vestigia quæ aliquis impressit terræ, summis unguibus incedens. Plut. de fort. Rom. Ἀκρώνυξ, dicitur etiam ἡ ἀκρωνυχία, i. unguium extremitas, teste Suida.

Ἀκρωνυχία, ἡ, idem quod ἀκρώνυξ, subst. Suid. ¶ Item jugum montis, vertex montis. Suid. ex Xen.

Ἀμφώνυξ, propriè videtur significare, qui circum ungues est, ungues ambiens. Hesych. est γαστρίμαργος, ἀκρατής.

Ἀπονυχίζω, f. ίσω, ungues reseco. Poll. Et metaph. aufero, adimo. Aristoph. in Equit. [706.] ἀπονυχιῶ, ὦ 'τὰν, πρυτανείῳ σιτία.

Ἀπονυχίσματα, unguium resegmina. Pythag.

Γαμψώνυξ, sive γαμψώνυχος, uncos seu aduncos ungues habens, cui curvi seu recurvi ungues sunt. Od. χ'. et apud Aristot. †Hesiod. Asp. 405.† (Æsch. Pr. 487. Soph. Œdip. Tyr. 1222.)

Ἐξονυχίζω, ungues excindo seu eximo. Metaphoricè, exarmo. Plut. symp. 6. probl. 7. οὕτως, εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρησάμενον λέγειν, ἐξονυχίζουσι τὸν ἄκρατον, καὶ ἀποθηλύνουσιν οἱ διηθοῦντες. Item, exquisitè expendo, et ad unguem exigo. Athen. lib. 3. ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις.

Εὐθυόνυξ, sive εὐθυόνυχος, rectos ungues habens. Arist. hist. an. l. 8.

Κρατερώνυξ, sive κρατερώνυχος, validos ungues habens. Il. ώ. Athen. l. 4. Pro eodem dicitur etiam, καρτερώνυξ, sive καρτερώνυχος. Suid.

Μονώνυξ, et μονώνυχος, sive per syncopen, μώνυξ, et μώνυχος, solidas ungulas habens, simplices et individuas ungulas habens. Arist. de part. anim. l. 4. Sic et, μώνυχες ἵπποι, Il. π'. et alibi apud Hom. (Μώνυξ. Eurip. Phœniss. 749.)

Παρωνυχία, et παρωνυχὶς, abscessus ad unguis radicem natus. Alii inflammationem vocant. Latini reduviam, vel redivíam, malum hoc nuncuparunt. Paul. Ægin. lib. 3. ¶ Παρωνυχία est etiam nomen herbæ nominatæ, ἐκ τοῦ παρωνυχίδας θεραπεύειν, ut docet Diosc. l. 4. c. 54. et Suid.

Περιονυχίζω, ungues in orbem reseco. Deut. 2.

Πλατυώνυχος, qui latos habet ungues. Diogen. Laërt. l. 7. [Plat. Definit. Ἄνθρωπος, ζῶον ἄπτερον, δίπουν, πλατυώνυχον, ὃ μόνον τῶν ὄντων, ἐπιστήμης τῆς κατὰ λόγους δεκτικόν ἐστι. Vide Diog. Laert. lib. 6. §. 40.]

Πολυώνυχος, multos habens ungues. [Aristot. de Hist. Animal. πολυώνυχοι δέ εἰσι πάντες οἱ ὄρνιθες.]

Ῥιζώνυξ, radix unguis. Et plur. ῥιζώνυχες, unguium radices. Poll. l. 2.

Σαρδόνυξ, sardonyx, sarda: lapis ita dictus à candore in eo; hoc est, velut carnibus ungue hominis imposito, et utroque translucido. Plin. l. 37. c. 6. Scribitur et σαρδώνυξ, apud Basil. et Areth.

Στόνυξ, unguium extremitas. Hesych. ‡Apoll. Arg. iv. 1679. πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρὸν, acuto illidit murici malleolum. Schol. στόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος· καταχρηστικῶς δὲ, πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον.‡

Στόνυχες dicuntur etiam quæ in acutum desinunt: apud Lycophr.

Σχιδώνυχος, ungulas habens fissas.

ΟΝΩΝΙΣ, ἡ, herba inter eas quæ secundum spinam habent folium: apud Theoph. hist. pl. l. 6. c. 21. Diosc. ἄνωνιν vocat, l. 3. c. 1. ☞ Quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ὄνου et ὄνημι, quasi dicas, asini oblectationem. Nam ex Græcis quidam affirmant, asinos in ea se volutare, et dorsum suum aculeis ejus herbæ libenter exterere.

ΟΞΥΣ, έος, ὁ, acutus. (ut ea quæ mucrone et cuspide præfixa sunt.) Od. γ'. κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ. Il. ύ. Ὀξὺ δόρυ κραδάων. Sic Od. ι. μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ. Metaphoricè de acumine sensuum dicitur, et interdum de objectis eorum. Plato polit. 2. οὐ φαῦλον, ἀλλ' ὀξὺ βλέποντος. Aristoph. in Plut. ὀξύτερον βλέπων τοῦ Λυγκέως. Sic, ἀϋτὴ ὀξεῖα, pugna acris. Et, ὀξεῖα φωνὴ, vox acuta. Il. ό. et apud Aristot. Rhet. lib. 3. Item, ὀξὺ βοήσας, Il. ζ'. Et, ὀξέα κεκληγὼς, Il. β'. (Ὀξὺς pro ὀξύφωνος, μεγαλόψυχος. Æschyl. S. c. Th. 960.) Sic et, ὀξὺς χυμὸς, acutus seu acidus succus, qui linguam tanquam acutum ferrum penetrat: apud Xen. Pæd. 6. et Plut. symp. 6. Alia metaphora ὀξεῖαι μελεδῶναι dicuntur, Odyss. τ'. Et, ὀξεῖαι νόσοι, acres morbi et vehementes, apud Gal. et Hippocr. Sic et, ὀξὺς Ἄρης, Il. ή. et, ὀξὺς ἀγὼν, apud Plut. in Rom. ¶ Item celer, subitus. Plut. in Rom. (de quodam Celere:) καὶ ἀπ' ἐκείνου τοὺς ταχεῖς οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ὀξεῖς, κελέρας ὀνομάζουσι. Sic, ὀξέα πάθη, apud medicos, vitia præcipitia. Et, ὀξεῖς πυρετοὶ, apud Hippocr. febres quæ caliditatem exhibent manui celeriter occurrentem. Homo quoque ὀξὺς dicitur, qui promptus et expeditus est in aggrediendis vel expediendis negotiis, apud Aristot. eth. 3. c. 7. Item qui citò ad iram fertur, seu cui facili et levi de causa bilis accenditur. Ut apud Theocrit. idyll. 14. Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ, ὦ φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς, &c. Sic et, καιρὸς ὀξὺς, occasio subita, vel quæ citò præterlabitur: apud Plut. in Coriol. et Xen. pæd. 8. ¶ Est et ὀξὺς, herbæ nomen, apud Plin. l. 27. c. 12. ¶ Item lumbus. Erot. apud Hippocr.

Ὀξεῖα, substantivè quoque et absolutè dicitur, pro ἡ λόγχη. unde proverb. δι' ὀξείας δραμεῖν, ἐπὶ τῶν κινδυνευόντων. Suid.

Ὀξὺ, substantivè, id quod in acutum exit; mucro, acumen, acies. Aristot. de generat. an. l. 3. διὰ τοῦτο ὕστερον ἐξέρχεται τοῦ ᾠοῦ τὸ ὀξύ. Metaphoricè acumen etiam sensuum sic appellatur, et quidquid efficaci motu ab iis percipitur. ¶ Ὀξὺ dicitur etiam celeritas. Ut apud Thuc. l. 3. τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη. Usurpatur et adverbialiter in utraque significatione, et pro acutè, et pro celeriter, velociter. Sic, ὀξὺ ἀκούειν, apud Plat. de leg. et, ὀξὺ ᾄδειν, apud Aristoph. Et, ὀξὺ νοεῖν, apud Hom. Il. ί. celeriter animadvertere. †Hes. Th. 838.†

Ὀξέα quoque, plur. pro ὀξέως capitur, apud Hesiod. in Asp. pro quo et ὀξεῖα, metri gratia, apud eundem ibidem.

Ὀξέως, acutè. Frequentiùs significat, celeriter, velociter. Interdum et studiosè. apud Thuc. l. 2. et Plut. in Rom. †Xen. Pæd. 2. 57. a.†

Ὀξύτης, ητος, ἡ, acumen, acies. Plut. de hom. Item acrimonia, acerbitas; Idem symp. 3. Et metaphor. acrimonia in rebus gerendis. Item acor, quem frigoris humorisque copia gignit; Alex. Aphr. probl. 70. l. 2. Item celeritas, velocitas; Plut. in Rom.

Ὀξύνω, acuo, acutum reddo; ut grammatici syllab. ult. acuunt, quum eam acuto tono pronuntiant seu insigniunt. Athen. lib. 11. οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν, &c. Item, acuo ad, instigo, incito. Suid. (Soph. Tr. 1192.) ¶ Item acidum reddo. acescere facio. Gal. l. 3. de aliment. fac. ἡ μὲν γὰρ ἔνδεια τῆς θερμασίας ὀξύνειν αὐτὸ πέφυκεν. Item acesco, coacesco, in acorem vertor. Idem lib. 5. simpl. ἡ δὲ ἐκ σηπεδόνος ὀξυνούσης ἔχει τὴν γένεσιν.

Ὀξύνομαι, in acidam qualitatem abeo, acesco, coacesco. Gal. l. 3. de aliment. facult.

Ὀξύα, ας, ἡ, arbor, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3. folia habens spinosa, et in acutum desinentia; unde et denominata est.

Ὀξύϊνος, et ὀξυόεις, ex ea arbore confectus. Il. θ'. et Od. τ'.

Ὀξυρίας, ου, ὁ, ut, ὀξυρίας τυρὸς, genus casei, quo Siculi utebantur, ita dictum ab acore. Poll. l. 6. c. 9.

Ὄξος, εος, τὸ, vinum quod coacuit, acetum. (Æsch. Ag. 330.) Plutarch. sympos. 3. τὸ ὄξος οἴνου τινός ἐστι φύσις καὶ δύναμις.

Ὀξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acetosus, acidus. Galen. de alim. fac. l. 3. c. 16. et Alex. Aphr. l. 2. probl. 70.

Ὀξηρὸς, οῦ, ὁ, acetum resipiens, vel acetarius.

Ὀξείδιον, ου, τὸ, idem cum ὄξος. Suid.

Ὀξίνης οἶνος, ου, ὁ, vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamen in acetum conversum est: vappa. Chrysost. οἴνου μὲν ἀρετῆς βλάβη, τὸ παρατραπῆναι, καὶ εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν, in vappam mutari. Aristoph. in Vesp. dixit etiam, θυμὸν ὀξίνην, acrem, acerbum, seu biliosum animum.

Ὀξίνα, ἡ, dicitur crates dentata stylis ferreis, occa. Hesych.

Ὀξὶς, ίδος, ἡ, acetabulum, vas in quo acetum asservatur, vel in mensa apponitur. Aristoph. in Ran. Item vas in quo acetum metiuntur qui id vendunt.

Ὀξίζω, aceo, acidus sum, acorem refero seu acidum saporem. Diosc. lib. 5. c. 12.

Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ, acida fæx, vel vappa. Hesych. ¶ Est et lapathi species, quæ vulgo acetosa. de qua Diosc. l. 2. c. 140.

Composita.

Ἄποξυς, acuminatus, mucronatus, in mucronem fastigiatus, Diosc. lib. 4. cap. 52.

Ἀποξύνω, exacuo. Od. ζ. ἀποξύνουσιν ἐρετμά. ¶ Item acidum reddo, in acidam naturam muto: Aët. serm. 9. c. 21.

Ἀποξύνομαι, exacuor. ¶ Item acesco. Gal. πέττεται κατὰ βραχὺ, μήτ' ἀποξυνόμενος, μήτ' ἐπιπολάζων.

Ἐξαποξύνω, (decomp.) idem quod ἀποξύνω. Eurip. in Cyclop. [454.] Ὂν (ἀκρέμονα ἐλαίας) φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον, Εἰς πῦρ καθήσω.

Ἐξοξύνω, acidum reddo, acorem affero.

Ἐξοξύνομαι, acidus reddor, acesco. Theophr. de caus. pl. l. 6.

Ἐποξύνω, exacuo. ¶ Item facio ut quis properet.

Ἐποξίζω, coacesco. Suid.

Κάτοξυς, peracutus: ut, κατοξεῖα βοὴ, peracutus clamor. apud Aristoph. in Vesp. κάτοξυ νόσημα, apud medicos, peracutus morbus.

Πάροξυς, acer, acerbus. Athen. l. 6. ex Comico.

Παροξύνω, acuo, exacuo, instigo, concito, inflammo. Xen. Pæd. 6. καὶ τούτους ἐπαινῶν παρώξυνε. Et cum infinitivo, apud Plut. ad Colot. διακαύσας καὶ παροξύνας ἅψασθαι τοὺς πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμους. Interdum cum ἐπὶ vel εἰς. Idem in Themist. παροξύνει στρατηγοὺς ἐπὶ μάχην. Et Herodian. lib. 5. τοὺς εἰς ὠμότητα παροξύνοντας, ad crudelitatem exacuentes. Item ad iram concito, ira accendo. [Act. Apost. xvii. 16. παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, &c. 1 Cor. xiii. 5.] ¶ Morbus etiam παροξύνειν dicitur, quum, hominem invadens, exacerbat priorem statum in quo erat. Gal. l. 1. ad Glauc. ¶ Grammaticis

παροξύνω est, acutum tonum in penultimam syllabam colloco. Athen. lib. 11.

Παροξύνομαι, acuor, incitor ad aliquem rem. Isocr. ad Philip. τίς οὐκ ἂν ἀκούσας παροξυνθείη πολεμεῖν πρὸς αὐτόν; Item, ira inflammor. Æschin. contra Ctesiph. ἀκούσας δὲ, οὕτω παρωξύνθην, ὡς οὐδεπώποτ' ἐν τῷ ἐμαυτοῦ βίῳ. Sic apud Plut. in Themist. et Thucyd. lib. 6.

Παροξυντικὸς, οῦ, ὁ, concitatorius. Xen. Pæd. 2. † p. 61. c. εἴς τι.†

Παροξυντικὰ, dicuntur etiam quæ ad iram irritare solent. Plut. in lib. περὶ ἀοργησ.

Παροξυσμὸς, incitatio, irritatio, exacerbatio, (vox med.) Act. Apost. 15. cap. Item accessio, i. particularis motus morbi à remissione ad deterius. Gal. comm. in aphor. 12. l. 1.

Παροξίζω, ad acorem vergo, acorem gustu vel odore refero. Diosc.

Προπαροξύνεσθαι, apud grammat. dicitur antepenultima syllaba, quæ acutum habet.

Σύνοξυς, cujus anguli in mucronem coëunt, sensim mucronatus. Theophr. lib. 1.

Συνοξύνω, in acutum sensim extenuo. Polyb.

Ὕποξυς, leviter acuminatus et mucronatus. subacutus. Item subacidus, acorem quadantenus referens. Diosc. l. 2. c. 101.

Ὑποξίζω, subacidus sum, aliquatenus aceo: ut, ὑποξίζων ἄρτος, apud Athen. lib. 3.

ὈΠΑ'ΖΩ, F. σω, persequor, κατόπιν διώκω, ut Eust. exponit. Il. θ'. Ὡς Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Il. ρ'. Ῥεῖα δ' ἐπαΐξεσκε, πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων. ¶ Item, sequi jubeo, comitem do. Od. ι'. Ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας. † τινά τινι. Apoll. Arg. 1. 167.† ☞ Eustath. videtur derivare ab ἕπω, seu potiùs ἕπομαι. ¶ Item ὀπάζω, præbeo, do. Iliad. ζ'. Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν Ὤπασαν. Od. τ'.——Τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Sic et Il. σ'. et alibi apud Hom. † Hes. Th. 420.† (Æschyl. Pr. 8. Ὦ Ζεῦ γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος. S. c. Th. 262. 498. Pr. 30. Eurip. Med. 426. 518.)

Ὀπάζομαι, à persequente urgeor et premor. Iliad. λ'. ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. Item, comitem accipio, comes mihi adjungitur. Il. τ'. καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο. Sic et Od. κ'. et Il. κ'.

Ὀπαδὸς, οῦ, ὁ, qui sequi aliquem jubetur, comes, assectator. Plut. in Rom. Phil. de vit. M. l. 5. Alii Doricum aiunt, apud Theocr. idyll. 2. (τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος. Eurip. Med. 53. ib. 336. 1121. Æsch. Ag. 436. Soph. Tr. 1281.)

Ὀπαδέω, comitor, sector. Hesych.

Ὀπηδὸς, idem cum ὀπαδὸς, quod Atticum esse testatur Eustath.

Ὀπηδέω, comitor, comes sum, assector. Il. β'. Κῆρυξ Εὐρυβάτης, Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει. Iliad. ρ'. Ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ, καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sic et Odyss. η. et ι. † ἅμα τινί, comitari aliquem. Hesiod. Theog. 80.†

Ὀπηδεύω, idem. Etym. ex Apollon. μῆλα ὀπηδεύοντα νομῆϊ.

Ὀπηδητὴρ, idem cum ὀπαδός. Hesych.

Ὀπάων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδός. Il. ψ'. Ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο. Eurip. in Oreste, ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας. (Æsch. Ch. 767. Suppl. 992. 1029.)

Composita.

Κατοπάζω, persequor, à tergo premo. Idem cum ὀπάζω. Hesiod. in Erg. αἰδὼ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ.

Συνοπαδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδός. Athen. l. 14.

Συνοπηδὸς, idem. Panyasides (de vino:) Ἐσθλὸν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς.

ὈΠΗ', ῆς, ἡ, foramen. Aristophan. in Plut. Ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας. Athen. lib. 13. (in mœchos:) Μὴ κλίμακ' αἰτησάμενον εἰσβῆναι λάθρα, Μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐκδῦναι στέγης. Dicitur et, ὀπὴ τῶν ὤτων, foramen aurium, i. meatus ille per quem vox penetrans auditorium sensum verberat. Poll. l. 2. ¶ Est et ὀπὴ in Ὄπτομαι. ☞ Derivatum creditur ab ὄπτομαι, ut Poll. lib. 2. testatur, quia ceu per foramen visus exit.

Ὀπήτιον, ου, τὸ, subula, qua aliquid perforatur. Poll. l. 10.

Ὀπεὺς, idem quod ὀπήτιον, apud eundem l. 7. c. 21.

Ὀπαία, fictile vas, in quo foramen est: dolium, foramen habens. Idem. lib. 2.

Ὀπαῖον, ου, τὸ, foramen ollæ: item foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Plut. in Pericle.

Ὀπίας, vide in Ὀπός.

Composita.

Βορβορόπη, in meretricem jactatum est ab Hipponacte, quasi βορβορώδη τὴν ὀπὴν ἔχουσα.

Δίοπος, qui habet duo foramina: Athen. l. 14. ¶ Alia in ἕπω, et ὄπτομαι.

Ἡμίοποι αὐλοὶ, dicuntur tibiæ, perfectis minores, conviviis adhiberi solitæ. Athen. l. 4.

Μετόπη, et μετόπιον, columbaria tignorum et asserum; seu ea cava, quæ sunt inter tigna et asseres. Vitruv. l. 4. c. 1.

Μυοπία, ἡ, muris seu murium cavernula. Aristot. de anim. lib. 6. et Ælian. Vide et in comp. ex Ὤψ, in Ὄπτομαι.

Πολύοπος, multa habens foramina. Pro eodem scribitur et πολυωπός. Odyss. χ'. πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ. Vide et in comp. ex Ὀπός.

(Στενωπός. Luc. Nigrin. p. 33. 37. Philost. l. 2. c. 23.)

ὌΠΗ, ubi. Cum ποτέ. Plato de rep. l. 2. Τάχ' ἂν κατίδοιμεν, ὅπῃ ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται, ubi, ubinam. Interdum conjunctim scribitur ὁπήποτε, quod significat, ubicunque: ut apud Plut. in Pericle, πάντας τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὁπήποτε κατοικοῦντας Εὐρώπης ἢ Ἀσίας. Dicitur etiam, ἔσθ' ὅπῃ, alicubi, aliquando. Herodian. l. 6. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἔσθ' ὅπῃ κακώσαντες. ¶ Item quò. Od. ε. Πέμψαι δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει. (Poëticè pro ὅπῃ.) Et sequente ἂν, quocunque, quemcunque in locum. Plato in apol. Socr. ὅπῃ ἂν ἔλθω, λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι. ¶ Item quà, qua via. Xen. Pæd. 7. ἔφευγον οἱ Λυδοὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν ὅπῃ ἠδύναντο ἕκαστος. † Hesiod. Th. 387.† Et sequente ποτὲ, quanam, quânam viâ. Plato, ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται. Sequente verò ἂν, exp. quacunque, quacunque via. Plato de rep. l. 2. ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. ¶ Significat etiam, qua ratione, quomodo, prout. Plato in Socr. ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ, κρῖναι περὶ ἐμοῦ, ὅπῃ μέλλῃ ἐμοί τε ἄριστα εἶναι καὶ ὑμῖν. Et sequente ἂν, apud Thuc. lib. 5. ὅπῃ ἂν δοκῇ ἀμφοτέροις. Exponitur etiam, quomodocunque, proutcunque: plerunque tamen sequente ἂν, ποτὲ, δή ποτε, vel οὖν. Plat. in Tim. et epist. 7. ¶ Ὁπητιοῦν, aliquid, quidquid tandem illud sit. Plato in Apol. Socr. οὐ χρὴ, ποιεῖν ὑμᾶς, τοὺς δοκοῦντας ὁπητιοῦν εἶναι, qui alicujus authoritatis esse videmini. Dicitur et, ἔσθ' ὅπῃ, aliquo modo, aliqua ratione, quadantenus: apud Herodian. lib. 6. (Ἔστι δ' ὅπῃ νῦν, ἔστι. Æsch. Ag. 67. Soph. Œdip. Tyr. 1472. Aristoph. R. 1288.)

Ὅπα, Doricè, pro ὅπῃ. (Æsch. Ag. 1541. Ὅππα. Theoc. κβ'. 11.)

ὌΠΙΣ, ιδος, ἡ, ultio, vindicta, qua Deus aliquem persequitur. (☞ Ab ἕπομαι derivatum, ut quibusdam grammaticis placet, à quib. exp. ἡ ὄπισθεν ἑπομένη τίσις.) Od. υ'. Οὐκ ὄπιδα τρομέουσι θεῶν. Hesiod. in Erg. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. ¶ Exponitur etiam, cura, consideratio ut, ὄπιν οὐδεμίαν ἔχων, nihil pensi habens.

Ὀπίζομαι, curo, revereor. Il. χ'. ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα. Od. ξ'. Διὸς δ' ὠπίσσατο μῆνιν Ξενίου. Cum genitivo etiam construitur: apud Apollon. l. 2. οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ, ne tantillum quidem reverebatur Jovem. ¶ Item caveo: Od. ν'. Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω. ¶ Item pro ἀμείβομαι. Unde apud Pind. in Pyth. ὀπιζομένη χάρις, exp. beneficium repensum sive mutuum.

Ὀπιδνὸς, οῦ, ὁ, reverendus: vel summopere cavendus et extimescendus. Apollon. Arg. 2. ὅτε θεοῖσι Ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται.

Ὦπις, Dianæ epith. παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι αὐτὴν τὰς τικτούσας, quòd parturientium rationem et curam habeat. Etym.

Composita.

Ἐποπίζω, revereor, caveo. Hesych.

Φύλοπις, (quasi ἡ τῶν φύλων ὄπις, quòd bellis puniat Deus homines,) pugna, prælium: Iliad. λ'. et sæpe alibi. † Sic φυλόπιδα στήσειν. Hesiod. Asp. 114.† Vide et in comp. ab Ὄψ.

ὈΠΙ'ΣΩ, (ὀπίσσω, poëticè,) retrorsum, retro, in aversum. Od. π'. Ἀλλὰ σύγ' ἀγγείλας, ὀπίσω κίε, retrorsum redi. Od. η. ἀπήγαγεν οἴκαδ' ὀπίσσω, domum reduxit. Et Il. φ'. Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας, retro ligavit manus, vel à tergo. Aristot. de mundo, πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπειν, et ante se et in aversum seu retro perrepere. Dicitur et, εἰς τοὐπίσω, retrorsum, in aversum: ut, ἡ εἰς τοὐπίσω ξυνολκὴ sive καμπὴ, apud Aret. ¶ Significat etiam, post. Ac interdum cum genit. ut 1 Timoth. c. 5. ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ ἐτράπησαν, Satanam sequuti sunt. Eccl. 9. ὀπίσω αὐτῶν, post hæc. Nonnunquam etiam, sine casu, de tempore dicitur, et expon. postea, in posterum. Od. ξ'. πολλὰ δ' ὀπίσσω Λάχανον, multa mihi postea obtigêre. Il. ζ'. Τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω Ἔσσονται, nec sunt nunc, nec in posterum erunt. † Hesiod. Asp. 92.† (Ὀπίσω. μετὰ ταῦτα. Il. γ'. 270.) ☞ Etymologus dicit, παρὰ τὸ ἐπὶ fieri ἐπίσω, (sicut ἔξω ab ἐξ,) et mutato ε in ο, ὀπίσω.

Ὄπισθεν, (ὄπισθε, poëticè,) à tergo, pone. Il. χ'. ὁ δ' ὄπισθε δίωκε, pone insequebatur fugientem. Plat. l. 1. de rep. καί μου ὄπισθεν λαβόμενος τοῦ ἱματίου, pone me prehendens veste. † Cum gen. Xen. Pæd. l. 5. p. 119. c.† Item, ὄπισθεν ποιεῖται οὗτος, quem prævertimus et superamus; Xen. Hellen. 4. Et, ὁ ὄπισθεν, qui pone vel à tergo est. Xen. τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν; tum quæ ante sunt, tum quæ retro. † Pæd. l. 2. 46. d.† Apud Aristot. εἰς τοὔπισθεν, in aversum. ¶ De tempore etiam dicitur; pro posthac, postea, post. Odyss. ξ'. αὐτὰρ ὄπισθεν μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί. Et, ὁ ὄπισθεν, posterior. quod et loci ac ordinis; inferior, sequior.

Ὄπιθεν, Poëticè, pro, ὄπισθεν sive ὄπισθε, metri causâ. Ut Hesiod. in Theog. † 323.† Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. ¶ Ὄπιθεν εἶναι dicuntur etiam ii qui non adsunt. Odyss. α'.

Ὀπίστερος, posterior, à tergo sequens. Nonn.

Ὀπίστατος, postremus, ultimus, Il. θ'.

Ὀπίσθιος, ου, ὁ, posticus, aversus, seu posterior. Aristot. hist. an. lib. 8. et Xen. de re equ. Item, ὀπίσθιον τάγμα, extrema acies, i. milites qui à tergo agminis sunt.

Composita.

Ἀνόπιν, retro, retrorsum. Hesych.

Εἰσοπίσω, postea. Homer. [Soph. Philoct. 1117. ὃς ἤδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι.]

Ἐξοπίσω, in aversum, retrorsum, retro. Hesiod. in erg. ἀλλ' ἀποπέμπειν Ἐξοπίσω, retro amandare. † et Theog. 182.† Exponitur etiam, postea. † ut Scholias. ad Hesiod. Theog. 182. indicat. in posterum. Th. 500.†

(Ἐξόπιν. pro ἐξοπίσω. Æsch. Ag. 116.)

Ἐξόπισθεν, à tergo: Plut. in Num. Interdum cum genit. ut apud Aristoph. ἐξόπισθέν μου. Exponitur etiam, in posterum.

Ἐξόπιθεν, poët. pro ἐξόπισθεν. † Hesiod. Asp. 130.†

Ἐπόπισθεν, à tergo, ponè. Athen. ex fragm. Hesiod.

Κατόπισθεν, idem. Arat. κατόπισθεν ἐὰν κυνοσουρίδος ἄρκτου.

Κατόπισθε, poëtis pro eodem usurpatum.

Κατόπιν, à tergo. Aristoph. in equit. ‡ Plut. 13.‡ et Plut. in Camill. † Xen. Pæd. 1. 4. 21.† Dicitur et, κατόπιν τίθεσθαι, postponere, apud Suid. Item post. Ut apud Naz. κατόπιν τῶν ἐρωτήσεων, post interrogationes. Sic, ὁ κατόπιν, expon. sequuturus, venturus; in Epigr. et apud Basil.

Μετόπισθεν, et poët. μετόπισθε, idem quod κατόπισθεν. ¶ Item post, postea. Iliad. ρ'. Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν.

Μετόπιν, à tergo. ¶ Item postea.

ὍΠΛΟΝ, ου, τὸ, et in plurali ὅπλα, arma. † ὅπλα γυμνικά. Xen. Pæd. 1. 2. 4.† Phocyl. Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου. Iliad. κ'. Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην. Æschines contra Ctesiphontem, ἐν τοῖς ὅπλοις διεσκευασμένοι, armati. Thuc. lib. 6. ἐν ὅπλοις γενέσθαι, in armis esse, seu armatum esse. Et, ἀναλαμβάνειν τὰ ὅπλα, apud Plut. in Coriol. Apud Synes. epist. 104. σπεύδουσιν εἴσω τῶν ὅπλων γενέσθαι, quidam exp. in præsidia se recipere. Apud Alex. Aphr. lib. 1. probl. ὅπλον πρὸς δυσπάθειαν μέγα, armat, et munitissimum reddit contra morbum. ¶ Ὅπλα ab Homero vocantur etiam instrumenta fabrilia et nautica. Odyss. γ'. χαλκεὺς Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, æraria arma. Et Iliad. σ'. Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα. Odyss. ζ'. νηῶν ὅπλα μελαινάων. Ab Hippocrat. quoque ὅπλα dicuntur funes ex stuppa, lino, vel cannabe, ut docet Gal. in lex. Hippocr. Sic dicuntur et quælibet instrumenta.

Ὁπλάρια, (dimin.) arma parva, q. d. armula.

Ὅπλομαι, armor. Apud Hom. Il. τ'. δεῖπνον ὅπλεσθαι, expon. instrui et parari cœnam.

Ὁπλέω, armo, instruo. Od. ζ'. ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὅπλεον.

Ὁπλίζω. f. ίσω, idem cum ὁπλέω. Thuc. l. 8. ὁπλίσας καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ νεῶν ὁπλίτας. Herodian. l. 1. ἐπί σε τόν τε δῆμον καὶ τὸ στρατιωτικὸν ὥπλισεν, contra te armavit. Item, instruo, paro. Iliad. ω. ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὁπλίσσαι ἠνώγει. Iliad. β'. Ὅπλισσόν τ' ἤϊα, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, viatica parato.

Ὁπλίζομαι, armor. Xen. de re equ. δεῖ ὁπλίζεσθαι τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. Thuc. l. 3. ὁ δῆμος ὁπλισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ, sumptis armis. (φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη. Æsch. S. c. Th. 439. ὁπλίζου, καρδία. Eurip. Med. 1244. Phœniss. 139.) Item activè, instruo, paro. Od. π'. οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο, cœnam instruebant seu parabant.

Ὡπλισμένως, cum armis, seu more armatorum.

Ὁπλισμὸς, ὁ, armatura; vel potiùs, ipsa actio armandi. (Æsch. Ag. 411.)

Ὅπλισμα, τὸ, armatura qua quis munitur: item, apparatus bellicus, apud Eurip.

Ὅπλισις, εως, ἡ, armatura, armatus: ipsa arma. Thucyd. lib. 3. et Xen. pæd. 8. † p. 226. b. et l. 2. 54. d.†

Ὁπλιστὴς, οῦ, ὁ, armatus.

Ὁπλιστεύω, armo: item arma gero.

Ὁπλίτης, ου, ὁ, armatus, qui arma gestat. (Eurip. Phœniss. 1056.) Thuc. l. 6. ἐπὶ τοὺς πομπέας τοὺς ὁπλίτας. † Xen. Pæd. 6, p. 167. b.† Item, ὁπλίτης διαυλὸς, et ὁπλίτης δρόμος, qui ab armatis decurritur, seu quem in armis decurrunt. Item, miles armatus, miles armiger. Plut. in Fab. βαρὺς ὁπλίτης, gravis armaturæ miles. Plerunque etiam sine adjectione de gravis armaturæ milite dicitur: apud Thuc. lib. 1. et alibi, et apud Demosth. pro cor.

Ὁπλῖτις, armata, ὁπλίτιδες dicuntur etiam statuæ fœminarum armatæ.

[Ὁπλιτεία. Plat. de Leg. Ταῦτα γὰρ ἐκ ναυτικῆς ὁπλιτείας ῥήματά φασι ξυμβαίνειν, &c.]

Ὁπλιτικὸς, οῦ, ὁ, ad militem gravis armaturæ pertinens. Ut, ὁπλιτικὸς θώραξ, apud Plut. in epist. Et, ὁπλιτικὴ μάχη, pugna qua gravis armaturæ milites concurrunt. Plat. lib. 2. repub. Τὸ ὁπλιτικὸν dicuntur ipsi gravis armaturæ milites.

Ὁπλιτεύω, miles sum gravis armaturæ. Aristot. pol. 4. c. 4. Item, τοῦ ὁπλιτικοῦ ἄρχω, apud Thuc. lib. 8. Exponitur etiam, ὁπλίζομαι,

Ὁπλότερος, ου, ὁ, junior. Et, ὁπλότατος, minimus natu. † Hesiod. Theog. 137.† Quasi qui jam arma ferre possunt, ut testatur Eust. et Etymol. Potiùs, quòd armis et defensione egeant. (Ὁπλότερος γενεῇ. Il. ζ'. Cat. N. 214.) Iliad. γ'. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται. Il. ι'. ὁπλότερος γενεῆφι, natu minor. Impropriè fœminino etiam sexui tribuitur. Od. γ'. Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ.

Ὁπλὴ, ῆς, ἡ, ungula: unguis quadrupedum. Hesiod. in Erg. ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλήν. Itidem de ungula equi, apud Xenoph. † Pæd. l. 2. 52. e.† De ungula porci, apud Aristoph. De ungula agui, apud Gregor.

Composita.

Ἄνοπλος, sive ἄοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, inermis, armis nullis indutus seu accinctus. Herodot. [lib. 2. §. 141. ὥστε τῇ ὑστεραίῃ φευγόντων σφέων γυμνῶν, ἀνόπλων, πεσέειν πολλούς. Demosth. de Rep. ordinanda. ὅταν ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φαύλως ἡγμένοι, πολλοὶ, καὶ ἄποροι, καὶ ἄοπλοι, καὶ ἀσύντακτοι, καὶ μὴ τὰ αὐτὰ γινώσκοντες ἦτε.] † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. b. de curru. 6. p. 171. a.†

Ἀνθοπλίζω, armo contra seu adversus aliquem, vel vicissim armo. Euripid. [Suppl. 666.]

Ἀφοπλίζω, exarmo, armis spolio, vel dispolio. Suid.

Ἀφοπλίζομαι, exarmor, armis spolior. Item arma depono. idem.

Ἀφοπλιστὴς, exarmator, qui armis exuit et spoliat.

Ἔνοπλος, sive ἐνόπλιος, qui in armis est, armatus. Herodian. l. 1. et Plut. in Solone. Sic, ἔνοπλος sive ἐνόπλιος ὄρχησις, quum armati saltabant, apud Athen. Item, ἐνόπλια μέλη, carmina quæ armati prælium inituri concinunt. Athen. lib. 14. Item, ἐνόπλιος ῥυθμὸς, rhythmus ad quem armati saltabant: idem ex Epicharmo et Aristoph. in Nub. † 651.† (Eurip. Phœniss. 232. 751. Soph. Œdip. Tyr. 476.)

Ἔξοπλος, armatus. Polyb. lib. 3.

Ἐξοπλίζω, penitus armis instruo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 78. a.† Item simpl. armo, Xen. Pæd. 7. † l. 4. p. 106. e.† Item exarmo, App. in 2. civ. bell. (Æsch. Suppl. 104. 710.)

Ἐξοπλίζομαι, armis instruor, seu armis me instruo, armo me. Xen. Pæd. 1. οὕτω δὴ ἐξοπλισάμενος, προσήλασε τῷ ἵππῳ, sic armatus. † et Pæd 1. 4. 8. ὅπλοις.†

Ἐξοπλισμὸς, ὁ, instructio, qua armis aliquem instruimus. Exponitur et, supellex: in Pand.

Ἐξόπλισις, εως, ἡ, et ἐξοπλισία, ας, ἡ, quum aliquis se instruit armis, quum armis aliquis instruitur. Polyb. † Xen. Pæd. p. 226. e.† Item, exercitatio militaris, apud Diodor. Exponitur et, procinctus, apud Xen. anab. 1. ¶ Ἐξόπλισις, instrumentum fundi, in Pand.

Decomp. Συνεξοπλίζομαι, simul armis instruor. In nov. const.

Εὔοπλος, bene armatus, armis bene instructus et munitus. Xenophon. Hell. 4. † Superl. εὐοπλότατος. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. a.†

Εὐοπλία, egregia armatura. Xenoph. [Tyrann. cap. 9. §. 6. Οὐκοῦν εἴτις καὶ τούτοις (ὥσπερ τοῖς χοροῖς) ἆθλα προτιθείη καὶ εὐοπλίας, καὶ εὐταξίας, &c.]

Ἐφοπλίζω, armo adversus. Oppian. l. 3. ἐοῖσιν ἐφώπλισε παισὶν Αὐτοὺς ἡμιθέους. Item instruo, paro. Od. τ'. Δεῖπνον ἐφοπλίσσαι, instruere cœnam. et, ἐφοπλίσαι ἅμαξαν, instruere currum, apud eundem Hom.

Ἐφοπλίζομαι, armor contra, seu armo me contra. Oppian. † instrui, de nave. Apollon. Arg. 1. 332.† Item, activè, instruo, paro. Il. ι'. Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα.

Καθοπλίζω, armo. (Soph. El. 1087.) Demosth. pro corona, καθώπλισαν τοὺς νεανίσκους ἀσπίσιν ὀκτακοσίαις. † In pass. Xen. Pæd. l. 2. p. 40. c.†

Καθόπλισις, actio armandi. Xenoph. † Pæd. p. 227. a.†

Καθοπλισμὸς, instructio, quæ armis fit seu armatura.

Decomp. Προσκαθοπλίζω, insuper armis instruo, etiam armo.

Πάνοπλος, omni ex parte armatus. Ut, Γοργὼ πάνοπλος, Eurip. in Helene. [1332.] (Phœniss. 142. 632.) Item, totum corpus armis tegens. [Apoll. Rhod. Arg. 3. 244. Τυδέος ἀκαστοῦ τε πανοπλοτάτην γεγαυῖαν.] ‡ minimam natu.‡

Πανοπλία, ας, ἡ, armatura totum corpus militis tegens; Herodian. l. 2. [Aristoph. Plut. 952. Καὶ μὴν ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν Ἔχων βαδίζεις, &c. Av. 434. 831. S. Lucæ Evang. xi. 22. τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ αἴρει ἐφ' ᾗ ἐπεποίθει, &c. Herodot. Hist. lib. 4. κοινῇ παρθένον τὴν καλλιστεύουσαν ἑκάστοτε κοσμήσαντες κυνῇ τε Κορινθίῃ καὶ πανοπλίῃ Ἑλληνικῇ, &c.] Metaph. apud Paul. Eph. 6. de universa armatura spirituali.

Παροπλίζομαι, exarmor. Plat. in Cat. min.

(Ῥίψοπλον ἄταν. i. e. ποιοῦσαν ῥίπτειν τὰ ὅπλα. Æsch. S. c. Th. 321.)

Ὑπέροπλος, † ὁ, ἡ,† cujus virtus et robur omnia arma superat. Hesiod. in Theog. Item audax, temerarius, qui per audaciam quidvis armis tentat. Τὸ ὑπέροπλον, quod se ipsum excedit seu quod est supra se ipsum. Ut, ὑπέροπλον ἔπος, apud Hom. et apud Phocyl. Ἔστω κοινὰ πάθη, μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον. Pro ὑπέροπλος dicitur et ὑπεροπλὴς, et poët. epenthesi ὑπεροπλυὴς, unde ὑπεροπλιέστατος, apud Homer. et Apollon. Argon. lib. 2.

Ὑπεροπλία, sive ὑπεροπλεία, superbia, arrogantia, fastus. Il. ά.

Ὑπεροπλίζομαι, audax sum, audacter aliquid facio. Item superbio, insolesco, et per superbiam nocco. Odyss. ρ'. οὔτις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.

Φίλοπλος, armorum studiosus, qui arma tractare amat.

Χαλκέοπλος, æreis armis indutus: vel simpliciter, armatus. Eurip. in Helene, [698.] μυριάδας τε Χαλκεόπλων Δαναῶν.

ὈΠΟ'Σ, οῦ, ὁ, succus: humor vel liquor alicunde manans. Theophrast. de hist. plant. lib. 6. cap. 3. ἡ δὲ καλουμένη μαγύδαρις ἕτερόν ἐστι τοῦ σιλφίου, μανώτερόν τε, καὶ ἧττον δριμὺ, καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχει. Plinius ὀπὸν interpr. modò lac, modò lacteum succum. Sic et alibi sæpe apud eundem, et apud Gal. et Diosc. ¶ Κατ' ἐξοχὴν dicitur ὀπὸς, succus laserpitii seu silphii, Latinè laser. Gal. in lex. Hippocr. ὀπὸς, ὁ τοῦ σιλφίου, Hippocr. ipsum laserpitium. Gal. in ejus lex. Ὀποῦ καρπὸν, σιλφίου σπέρμα. ¶ Item fici succus lacteus, quo coaguli loco utebantur. Il. ε'. Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν, Ὑγρὸν ἐόν. Sic et apud Aristot. et Athen. ‡ Aristoph. Plut. 719.‡

Ὀπόεις, succulentus. Nicand.

Ὀπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, multo succo seu lacte abundans. Theophr. hist. plant. lib. 1. cap. 19.

Ὀπίζω, f. ίσω, succum lacteum arboris alicujus colligo, cortice inciso: vel, caulem incido succi gratia. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 6. ὀπίζουσι δ' αὐτὴν ὑπὸ πυραμητόν.

Ὀπίζεσθαι, dicitur radix seu caulis arboris alicujus, quum ex ea succus colligitur, qui ex incisura manat: seu, quum succus excipitur, qui inciso scapo gignitur. Diosc. l. 3. c. 55. ὀπίζεται δὲ ἡ ῥίζα, ἐπιτεμνομένων ἀρτιβλάστων ὄντων τῶν καυλῶν.

Ὀπισμὸς, ὁ, lactei succi collectio, qui ex inciso caule gignitur: detractio liquoris. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 8. Diosc. l. 3. c. 25.

Ὄπισμα, τὸ, succus lacteus, ex caule aut radice incisa exceptus. Quidam exp. liquor concretus. Diosc. l. 3. c. 25.

Ὄπιον, τὸ, opium: i. succus lacteus, qui papaveris scapo inciso emanat: μηκώνιον verò appellatur succus, ex capitibus foliisque ejusdem decoctis expressus torculari. Diosc. l. 4. c. 65.

Ὀπίας, ου, ὁ, ut, ὀπίας τυρὸς, caseus lacte ficulno coagulatus. Athen. lib. 14. ¶ Aristophanes autem in Vesp. ὀπίαν derivavit ab ὀπὴ, ac, ὀπίαν γενέσθαι, dixit, per foramen perrepere.

Composita.

[Ἐξοπίζω. Aristot. de Hist. Animal. ὀπὸς, εἰς ἔριον ἐξοπισθεὶς, ὅταν ἐκπλυθῇ πάλιν τὸ ἔριον εἰς γάλα ὀλίγον.]

Καρύοπος, q. d. καρύου ὀπὸς, i. nucis succus: de quo vide Plin. lib. 12. in fine.

Πολύοπος, multo succo abundans. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 2. Aliud habes in Ὀπή.

ὈΠΤΑ'Ω, ῶ, torreo, asso. Od. ξ'. Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα, φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ. Xen. Pæd. 8. ἱκανὸν ἔργον ἐνὶ, ἕψειν κρέα, ἄλλῳ ὀπτᾶν. Plut. in Hel. οὐ πρὸς πῦρ, ἀλλὰ πρὸς ἥλιον ὀπτῶσι τὰ κρέα. (Aristoph. R. 510.)

Ὀπτάομαι, ῶμαι, assor, torreor. Athen. lib. 3. οἱ μέχρι τοῦ χανεῖν ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενοι. Terra etiam à Sole ὀπτᾶσθαι dicitur, quum quasi torretur seu percoquitur: apud Xenoph. in Œcon. Dicitur et homo aliquis ἐξ Ἀφροδίτης ὀπτᾶσθαι, quum amore alicujus uritur. Theocr. in thalys. Αἴ κεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας Ῥύσηται, Θερμὸς γάρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει. Doricè, pro ὀπτούμενον, tanquam ab ὀπτέομαι. (V. Theoc. ζ'. 34.)

Ὄπτησις, ἡ, ipsa torrendi actio. Plut. in probl. Rom.

Ὀπτήσιμος, qui torreri et inassari potest, ad torrendum et inassandum aptus. Athen.

Ὀπτητὸς, οῦ, ὁ, vim habens torrendi.

Ὀπταλέος, ου, ὁ, assus, inassatus: tostus. ut, ὀπταλέα κρέα, Il. δ'. et Od. π'.

Ὀπτανέος, idem. Athen. l. 4. Pro eodem etiam dicitur ὀπταῖος, seu ὀπτανὸς, apud Athen. et Aristot. in probl.

Ὀπτάνιον, sive ὀπτανεῖον, τὸ, locus in quo torretur, culina. Aristophan. Athen. l. 5. et 3. Dicitur et ὀπτανήϊον, Ionica facta resolutione.

Ὀπτὸς, οῦ, ὁ, assus, inassatus, tostus: idem cum ὀπταλέος. Ut, ὀπτὰ κρέα, apud Plut. et Athen. Et, καυλὸς ὀπτὸς, Theophr. hist. pl. l. 6. c. 3. At ὀπταὶ πλίνθοι, cocti lateres, apud Herodot. et Aristid. (Æsch. Ag. 1106.) Per syncopen dici pro ὀπτητὸς, tradit Eust. Aliam significationem vid. in Ὄπτομαι.

Composita.

Ἀρτόπτης, ὁ, et ἀρτόπτη, ἡ, panes et placentas coquens, seu vas, seu homo.

Ἀρτοπτεῖον, officina vel vas in quo panes coquuntur. Poll.

Ἀρτοπτίκιος ἄρτος, panis in artopta coctus, Athen. l. 3.

Ἐξοπτάω, ῶ, inasso, penitus torreo, vel excoquo. Aristoph. [Equit. 950. Δήμου βοείου θρῖον ἐξωπτημένον. Acharn. 1004. Eurip. Cycl. 401. καθαρπάσας Λάβρῳ μαχαίρᾳ σάρκας, ἐξώπτα πυρί. Herodot. Hist. lib. 4.]

Ἔξοπτος, inassatus, assatus: ut, ἄρτος ἔξοπτος. Hippocr.

Ἡμίοπτος, semiassus, semiassatus. Athen. l. 3. et Lucian. in somn.

Κατοπτάω, inasso, pertorreo.

Κάτοπτος, pertostus, valde tostus. Diosc. l. 1. Vide et in Κατόπτομαι.

Παρόπτησις, q. d. adassatio, quum aliquid ad prunas torretur. Cæl. Aurel. tard. pass. l. 1. c. 1.

Σπλαγχνόπτης, ου, ὁ, qui exta seu viscera torret.

Ὑπεροπτάω, supra modum torreo, nimiùm torrefacio, et quasi deuro.

Ὑπέροπτος, supra modum assus vel tostus, valde tostus. Eust. Aliud sequitur in Ὑπερόπτομαι.

ὌΠΤΟΜΑΙ, video. Inusitatum in præsenti. Præt. med. ὦπα, et Atticè, ὄπωπα, vidi, spectavi. Il. δ'. Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. Præt. pass. ὦμμαι, visus sum. Poll. ex Isæo. † In fut. pass. ὀφθήσομαι, videbor, apparebo. Xen. Pæd. p. 66. a.† Aor. 1. ὤφθην, visus sum, apparui. Act. Apost. 16. ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη. † aor. 1. pass. ὄφθην. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. b.† Fut. med. ὄψομαι, videbo. Xen. Pæd. 7. οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκέτ' ὄψοιτο. Invenitur et præt. plusquamperf. ὤφειν, ab inusit. ὄπτω, apud Suid. (Æsch. Pr. 997.)

Ὄμμα, τὸ, visum, spectaculum. Soph. in Ajace. Ὦ δυσθέατον ὄμμα. Item aspectus, facies, Athen. lib. 12. Xen. Pæd. 8. (μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς, ne in conspectum propius eatis. Eurip. Med. 101. ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων, in nauticis tentoriis abdens faciem. Soph. Aj. 192. Æsch. S. c. Th. 234. Pers. 428. Ag. 248. Ch. 124. 669. Eum. 973. V. Eurip. Med. 216. 690. Phœniss. 238. 275. 327. 419. Soph. Œdip. Tyr. 81. 536. 1019. 1246. Tr. 536. 624.) ¶ Item oculus. Il. γ'. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. Aristot. polit. 3. βέλτιον ἴδοι τις δυοῖν ὄμμασι. Sic et alibi, apud Hom. Xen. † Pæd. l. 5. p. 122. a.† Plut. &c. Pro ὄμματα Æoles dicunt ὄππατα.

Ὀμμάτιον, sive ὀμματίδιον, τὸ, ocellus. Aristot.

Ὀμματόω, oculatum reddo. (Ὀμματοῦμαι. Æsch. Ch. 854. Activ. Suppl. 476.)

Ὄψις, εως, ἡ, visus, ipsa videndi actio. Isocr. in Panath. πλείους ἐπιστήμας ἔχοντες δι' ἀκοῆς, ἢ δι' ὄψεως. ¶ Item pro oculis seu conspectu. Athen. lib. 2. ἀμβλυντικοὶ ὄψεως, hebetant oculos. Et, ἐν ὄψει, in conspectu, ante oculos. Plutarch. in amat. narr. Sic et in plurali ὄψεις, αἱ, itidem dicuntur oculi. Xen. in symp. ἐξ τὰς ὄψεις ὁρᾶν ἃ ἂν βούλονται. (V. Æschyl. S. c. Th. 717. Pers. 48. Pr. 646. Eurip. Med. 173. 776. 906. id. Phœniss. 632. Soph. Œdip. Tyr. 1262. Luc. Som. p. 12.) ¶ Item ὄψις, visus, i. aspectus. Aristot. eth. 9. c. 11. παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει. Exponitur etiam, aspectus vel species oris, aut os: interdum et, species, simpliciter. apud Herodian. l. 7. Phil. de vita M. l. 1. ¶ Item idem quod ὄμμα, spectaculum. Philo de vita M. l. 1. ¶ Item visum: ut sunt visa et spectra nocturna. Plut. de def. orac. Synes. de insomn. ¶ Item pro persona scenica: seu apparatu scenæ: Aristot. de arte poët.

Ὄψανον, ου, τὸ, idem quod ὄψις. Æschyl. (Ch. 532.) ¶ Alterum in Ὄψ.

Ὀψείω, videre cupio, videre desidero. Hesych.

Ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus: et in plur. ὦπες, oculi. Hesych. et Eust. ¶ Item aspectus, vultus, facies. Od. ά. οὐ μέν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει. Sic et Il. γ'. et apud Hesiod.

Ὄβδη, ἡ, conspectus. Unde, Μούσῃ γὰρ ἦλθον ἐς ὄβδην, exp. Musæ veni in conspectum. Acc. ὄβδην adverbialiter sumi potest, inquit Etym. pro κατ' ὄβδην, i. κατ' ὄψιν.

Ὀπὴ, oculus, ὤψ, ὄψις. Apoll. Aliud Ὀπὴ vide in loco.

Ὀπτὴρ, ῆρος, ὁ, qui videt, speculator. Od. ξ'. Xen. Pæd. 4. (spectator. Soph. Aj. 29. Æschyl. Suppl. 193.)

Ὀπτήρια, τὰ, dona quæ sponsus sponsæ dabat quum primùm eam videret. Poll. l. 2. Generaliter sic dicuntur quæcunque donantur ob rem spectatam. Callim. hymno in Dian.

Ὀπτὸς, οῦ, ὁ, qui videtur, qui in conspectu est. Luc. in Lexiph. Athen. l. 8. Aliam significationem vide in Ὀπτάω.

Ὀπτικὸς, οῦ, ὁ, visorius, seu cujus vi cernimus: ut, ὀπτικὸν πνεῦμα, Alex. Aphr. Item, ad oculos pertinens: ut, ὀπτικὴ γεωμετρία, Gell. l. 16. cap. 18.

Ὀπτάνω, video, cerno.

Ὀπτάνομαι, videor, conspicior, appareo. 3 Reg. c. 8. οὐκ ὠπτάνοντο ἔξω. Act. Apost. c. 1. δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς.

Ὀπτασία, ἡ, visio. peculiariter, visio κατ' ὄναρ, aut etiam ὕπαρ, quum spectrum aliquod visui nostro se offert. Lucæ 1. et 24. Actor. 26. Pro eodem dicitur et ὀπτανία, quod exp. ἡ ἀπόβλεψις. Suid.

Ὀπιπτεύω, (factum ex ὀπτεύω inusitat. per ἀναδιπλασιασμὸν,) inspicio, inspecto. Il. δ'. Τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; Sic Od. τ'. ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας; Scribitur et ὀπιπεύω.

Ὀπιπευτὴς, idem quod ὀπτήρ.

Ὀπτίλος, ου, ὁ, oculus: vocabulum Doricum. unde, ὀπτιλέτις Ἀθηνᾶ, Minerva; cui Lycurgus in memoriam excussi sibi oculi fanum statuit: ut docet Plut. in Lyc.

Ὀπωπὴ, ἡ, conspectus. Od. γ'. Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, quomodo eum videris. Item visus, seu oculus. Apollon. Arg. Δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή. Epigram. l. 5. φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί. Sic et apud Oppian. de venat. l. 3.

Ὀπωπητὴρ, ῆρος, ὁ, speculator, qui videt. Hom. hymno in Merc.

Ὀφθαλμὸς, οῦ, ὁ, oculus. Hesiod. in Erg. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμός. Iliad ν'. Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον. Od. κ'. Ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι. (V. Æschyl. Pers. 150. Soph. Œdip. Tyr. 1007.) Dem. pro cor. ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος ὁ Φίλιππος. Dicitur, ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι, non modò quod ante oculos nostros situm est, sed etiam quod in magno pretio à nobis habetur. Sic apud Aristot. polit. 7. ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι, et παρορᾶσθαι, sibi opponuntur. Item, ἐπ' ὀφθαλμῶν παραφυλάττειν, oculis observare: Plutarch. de solert. an. Pro quo Synes. ep. 55. dixit, τοῖς ὀφθαλμοῖς προπέμπειν, oculis prosequi. ¶ Apud Xen. δεσπότου ὀφθαλμὸς, dicitur domini præsentia. ¶ Regum ὀφθαλμοὶ erant, qui, quæ viderent, ad eos referebant. Xen. Pæd. 8. Plut. in Artox. ¶ Item quidam compotationum præfecti, qui curabant ut æqualiter potaretur, et cœnantibus lychnos subministrabant: aliàs οἰνόπται. ¶ Item ὀφθαλμὸς, genus deligationis, apud Hippocr. quod oculo adhiberi consuevit, seu quum procidentia periclitantur, seu ut, quæ imposita ipsi sunt, contineantur. ¶ Transfertur et ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὀφθαλμὸς, apud Luc. Et Sol. αἰθέρος ὀφθαλμὸς appellatur à Suida. Sic Eurip. in Androm. ὀφθαλμὸν βίου, vocat filium suum Molossum. ¶ In triremibus ὀφθαλμοὶ dicuntur foramina, per quæ remi trajiciuntur: quia oculos obiculari sua rotunditate referunt. ¶ Vitibus etiam tribuuntur ὀφθαλμοὶ, apud Theophr. Et in arbore, cui inseritur surculus aliquis, foramen illud, cui inseritur, ὀφθαλμὸς dicitur: apud eundem de caus. pl. l. 1. c. 6. ¶ Fluvii quoque os sive ostium ὀφθαλμὸν appellari posse, tradit Eust. ¶ Est et ὀφθαλμὸς, piscis quidam: ut tradunt nonnulli.

Ὀφθαλμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oculi speciem gerens.

Ὀφθαλμικὸς, οῦ, ὁ, ad oculos pertinens, ocularius. Diosc. l. 1. cap. 11. et 2. c. 7. Item subint. ἰατρὸς, oculorum medicus. Galen.

Ὀφθαλμίδιον, ου, τὸ, ocellus. Aristoph. [Equit. 905. Ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγὼ, τὼ 'φθαλμίδιω περιψῆν.]

Ὀφθαλμίας, ὁ, piscis ille quem Plin. oculatum nominat. l. 32. † Sic et aquila vocari docet Scholias. ad Hesiod. Asp. 134.†

Ὀφθαλμία, ἡ, oculorum morbus, seu ocularia ægritudo. Plutarch. symp. 5. et de sera numinis vind. Ponitur et pro ipsa cæcitate: apud Aristoph. in Pluto.

Ὀφθαλμιάω, doleo ex oculis, ocularia ægritudine laboro: lippio. Xenoph. Hellen. 4. ἐντυχὼν ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, ἀπιόντι ἐξ ἰατρείου, κάλαμον ἔχοντι. Plutarch. οἱ τοὺς ὀφθαλμιῶντας ἐνοχλεῖν φυλαττόμενοι, τοῖς ἄγαν λαμπροῖς σκιάν τινα παραμιγνύουσι. (Aristoph. R. 194.) ¶ Exponitur et, oculis captus sum. Polyb. lib. 2. περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιάσαντες, oculis capti pulchritudine regionis. ubi tamen sunt qui exp. oculis adjectis.

Ὀφθαλμίζομαι, idem quod ὀφθαλμιάω. Plut. symp. 2. probl. 2.

Ὄσσομαι, video, aspicio: prævideo, prospicio. Ut Odyss. σ'. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός. Hesiod. in Theogon. †551.† κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ, videbat †(prævidebat)† mala animo. Per Æolicam mutationem ex ὄπτομαι factum putatur, sicut πίσσω ex πέπτω ortum esse traditur. ¶ Item auguror: de qua signif. vide in Ὄσσα.

Ὄσσος, ου, ὁ, et εος, τὸ, oculus. Dativum singul. ὄσσῳ in usu esse testatur Eustath. Potiùs tamen usurpatur dual. num. ὄσσε, †Hes. Th. 698.† factus ex ὄσσεε, per apocopen, vel syncopen, secundum quosdam. Ut Od. κ'. ἐν δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο. Sic Odyss. δ'. ι'. υ'. Il. α'. et alibi. In usu est etiam genit. plur. ὄσσων, apud Æschyl. in Prom. et Eurip. in Ione. † Hes. Th. 826.† (Æsch. Pers. 1069. Eurip. Med. 907. δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχων δακρυρροοῦν. id. Phœniss. 327.) et dat. ὄσσοις ibidem, et apud Orph. pro quo Ionicè ὄσσοισι dicitur, apud Hesiod. in Asp. †145.† Sunt qui hoc nomen ex ὄσσω seu ὄσσομαι factum censeant: alii verò contrà ex hoc nomine verbum illud deducunt.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπόπτομαι, despicio, despecto, ex altiore loco aspicio.

Ἀπόψις, εως, ἡ, despectus: seu prospectus. Plut. in Lucullo. et Pand.

Ἀπόπτης, ου, ὁ, spectator: qui ex editiore loco aliquid spectat.

Ἄποπτος, qui spectari ex alto potest, vel simpl. qui videri alicunde potest. Plato in Axioch. et Aristot. polit. 2. Item qui procul, seu eminus, conspicitur. Plut. in Camil. ¶ Item qui non videtur. Soph. in Ajace. † a conspectu remotus. El. 1519.† (Cum Gen. ἡμῶν. Soph. El. 1496. Œdip. Tyr. 782.)

Διόπτομαι, pervideo, perspicio.

Δίοψις, transpectus. Plut. de primo frig. Exponitur et perspectio, dignotio: apud eundem, in Cicer.

Διόπτης, ου, ὁ, qui pervidet et perspicit. Aristoph.

Διοπτὴρ, ῆρος, ὁ, idem: seu speculator, qui videt. Il. κ'. Exp. et οἰκονόμος, Suid. ¶ Item specillum: Hippiatr. ¶ Est etiam μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐστοχάζοντο ὕψος ἐπάλξεων. ap. Polyb. et Suid. idem ac seq.

Διόπτρα, dicitur esse instrumentum, quo geometra ex intervallo propugnaculorum turriumque altitudinem dimensionesque explorat. ¶ Item instrumentum librandis aquis accommodatum. ¶ Est etiam speculum matricis, Galeno dictum. unde διοπτρισμὸς, apud Æginet. ubi de apostemate vulvæ loquitur.

Διοπτεύω, idem cum διόπτομαι. Il. κ'. Ἦτε καὶ ὕστερον εἴσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, Ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων. Apud Soph. Καὶ πλῆρες ἄτας ὡς διοπτεύων στέγος, exp. qui cerneret. Utitur et Antiphon, et Critias, teste Poll. ¶ Διοπτεύειν exp. etiam ἐπιμελεῖσθαι, ut innuunt Gal. et Erot. in lex. Hippocr.

Δίοψ, Hesychio est οἰκονόμος.

Δίοπος, ὁ, dicitur esse τοῦ νεὼ ἐπιμελητής· παρὰ τὸ διοπτεύειν τὰ ἐν αὐτῇ, inquiunt Gal. et Erot. in lex. Hipp. Vide et in comp. ab Ἔπω, operor, et Ὀπή.

Εὐδίοπτος, (*decomp.*) qui pervideri facilè potest, visui facilè pervius. Aristot. in probl.

Εἰσόπτομαι, sive ἐσόπτομαι, inspiciò. Eurip. in Electra, —— εἰς Ἄργος μολὼν, Γάμους ἀδελφῆς δυστυχεῖς εἰσόψεται. (Soph. Œdip. Tyr. 1319.)

Εἴσοπτος, qui inspectus est, vel inspici potest. Poll. lib. 2. ex Antiphonte.

Ἔσοπτος, idem quod Εἴσοπτος. Simonid.

Εἰσόπτρον, sive ἔσοπτρον, speculum. Plut. in præcept. connub. Joseph. de antiqu. Jud.

Ἐσοπτρικὸς, ad speculum pertinens, specularis.

Ἐσοπτρίζομαι, inspicio speculum, in speculo faciem intueor.

Ἐσοπτρισμὸς, specularis imago, specularis imaginis repræsentatio, Plutarch.

Ἐνόπτομαι, inspicio, seu video in.

Ἐνόπτρον, speculum. Eurip. in Hecuba. [925. Χρυσέων ἐνόπτρων λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς, &c. Troad. 1107.] ¶ Item quicquid visum reflectit, ut nubes iridem faciens. Aristot. in meteorol.

Ἐνοπτρίζω, speculi in modum illumino.

Ἐνοπτρίζομαι, intueor velut in speculo. Cyrill. οἱ ῥερυπωμένοι τὸν νοῦν, ἐνοπτρίζονται τὸν διάβολον.

Ἐνοπτρεύομαι, intueor in speculum.

Ἐπιόπτομαι, sive ἐπόπτομαι, aspicio, inspicio, viso. Od. β'. Τάων μέν τοι ἐγὼ ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη. Exponitur etiam, diligenti facta inspectione secerno et eligo. Il. ι'. τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων. (Ἐπόπτομαι. Æsch. Ag. 1255. 1651.)

Ἐπίοπτος, conspicuus, aspectabilis, Aratus.

Ἔποψις, inspectio. Thuc. [J. Poll. Onom. lib. 2. §. 58. οὗτος δὲ (sc. Thucydides, lib. 7.) καὶ πρόσοψιν, καὶ πρόοψιν, καὶ δίοψιν, καὶ ἔποψιν εἴρηκεν. lib. 3. §. 140.]

Ἐπόψιος Ζεὺς, inspector Jupiter. Apoll. Argon. lib. 2. ¶ Item ἐπόψιος, aspectabilis, vel qui cernitur. Arat. visibilis, visendus. Hom.

Ἐπόψιμος, idem. (Soph. Œdip. Tyr. 1336.)

Decomp. **Ἀνεπόψιος**, inadspectabilis, conspectui non parens. Suid.

Ἐποψία, inspectio. munus τοῦ ἐπόπτου.

Ἐποπτὴρ, inspector, speculator. Aristot. de mundo. (Æsch. S. c. Th. 646.)

Ἐπόπτης, inspector, spectator. Æschyl. in Prom. ‡299.‡ Syn. in ep. ad frat. Plerunque ἐπόπται et ἔφοροι dicuntur, qui aliquid inspiciunt, et censura sua notant. Herodian. l. 1. Plut. in Alcib. Athen. l. 5.

Ἐπόπτις, fœm. Ἐπόπτιδες, inscripti fuerunt libri quidam cujusdam Valerii Sorani, cujus meminit Plin. in præf.

Ἐποπτικὸς, ad ἐπόπτας pertinens. Et ἐποπτικὰ sacra, ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται. Plut. in Demetr. et Alex.

Ἐποπτεύω, inspicio, inspecto. Ἐποπτεύων dicitur qui alicujus rei transigendæ supremam habet inspectionem et potestatem. Appian. bell. civ. lib. 2. ἵνα τε μὴ δείσειαν οἱ δικασταὶ, αὐτὸς αὐτοὺς ἐπώπτευσε, στρατιὰν περιστησάμενος. Dicebantur etiam ἐποπτεύειν, quibus, anno postquam initiati fuerant, inspicere secretiores sacrorum ritus et cæremonias concedebatur. Plut. in Demetr. ἐπώπτευον τοὐλάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων, ἐνιαυτὸν διαλείποντες. Exponitur etiam, ἑορτάζειν, apud Aristoph. in Ran. (757. 1157. Æschyl. Eum. 220. 224. Ag. 1279. 1588. Ch. 487. 985.)

Ἐποπτεία, ἡ, inspectio: præcipuè secretiorum sacrorum inspectio, ad quam initiati admittebantur anno uno ab initiatione. Plut. de def. orac.

Ἀνεποπτευτος, qui non inspexit, arcana nimirum Cereris sacra. Hyperid. in orat. pro Phryne.

Συνεποπτεύω, simul inspicio.

Κατόπτομαι, perspicio, video, cerno. Plat. de leg. l. 2. τοῦτο ἐν κυσὶ κατόψει. Euripid. in Hec. Δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρὼ κατόψεται. Particip. κατοψόμενος, exploraturus, inspecturus. Plut. in Themist.

Κατόψιος, oculis subjectus seu expositus, conspicuus. Apoll. Arg. lib. 2. Apud Eurip. in Hippol. κατόψιος Παλλάδος, exp. è regione Palladis.

Κάτοπτος, idem, Thuc. l. 8. Aliam signif. vide in comp. ab Ὀπτάω.

Κατόπτης, speculator; qui videt. Hom. hym. in Merc.

(**Κατοπτὴρ**, speculator. Æsch. S. c. Th. 36.) **Κατοπτὴρ**, instrumentum, quo anum diducunt, sede ita inflammata et angustata, ut per eam egredi excrementa alvi non possint: apud Galen. et Hippocr.

Κατοπτεύω, aspicio, oculis lustro. † Xen. Pæd. p. 209. d.† Aristot. de mundo, τὸν οὐράνιον ἐκεῖνον χῶρον κατοπτεῦσαι. Item perspicio, animadverto. Dion. Halic. κράτιστος ἐγένετο ῥητόρων φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι.

Κατοπτεύομαι, lustror, à speculatore videor. Soph. —— μὴ πρὸς ἐχθρῶν, τῶν κατοπτευθεὶς πάρος, Ῥιφθῶ κυσί. Apud Xen. qui faciem fucant, ὑπὸ λουτροῦ κατοπτευθῆναι dicuntur.

Κατόπτευσις, aspectus. in nov. Const.

Κατοπτία, speculatio, contemplatio. Merc. Trism.

Κάτοπτρον, ου, τὸ, speculum. Plato. Plutarch. de aud. poëtis. Xen. Pæd. 7. † Aristoph. Nub. 750.† (Eurip. Med. 1163. pro τὸ κατόψιον. Æsch. Ag. 848.)

Κατοπτρικὸς, specularis.

Κατοπτρικῶς, speculari ratione.

Κατοπτρίζω, imagines et reflexiones facio in modum speculi. Plut. κατοπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἶριν.

Κατοπτρίζομαι, in speculo me contemplor. Laërt. in Socr. Item intueor velut in speculo. 1 ep. ad Corinth. c. 3.

Decomp. **Δυσκάτοπτος**, qui spectari vix potest. Hesych.

Προκατοψόμενος, priùs speculaturus et exploraturus. [Herodot. Hist. lib. 8. νῆας δὲ ταχείας ἀπέστειλαν προκατοψομένας.]

Παρόπτομαι, negligenter video: negligo. Poll.

Παρώπιον, &c. vide in classe compositorum ex Ὤψ.

Περιόπτομαι, circumspicio; unde, περιοπτέον, circumspiciendum, considerandum. Thucyd. ¶ Item contemno. Thuc. lib. 1. ἐπειδὴ ἡγήσαντο ἡμᾶς οὐ περιόψεσθαι. Idem ibidem, τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα ἠδικημένους. (Aristoph. R. 512. contemno. ib. 1524.)

[**Περιοπτέος**. Herodot. Hist. lib. 7. φράζοντες ὡς οὔ σφι περιοπτέη ἐστὶ ἡ Ἑλλὰς ἀπολλυμένη. **Περιοπτέον**. Adverb. Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 9. §. 5. γυναικὸς δὲ κενὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον, καὶ ἅμα τούτου ζημίαν ἀποτιστέον. Herodot. Hist. lib. 5.]

Περίοπτος, qui circumcirca cernitur, seu videri potest, conspicuus. Isocrat.

Περιωπὴ, vide in classe compositorum ex ὤψ.

Decomp. **Ἀπερίοπτος**, qui circumspectus non est, incogitans, negligens. Thucyd. lib. 1.

[**Ἀπεριόπτως**. J. Poll. Onomast. lib. 3. §. 117. Inter adverbia, quæ ad Parcum, Prodigum, &c. pertinent, recenset, ἀπεριόπτως, ἀπερισκέπτως, ἀτεκμάρτως, &c.]

Εὐπερίοπτος, quem contemnere facile est, contemptibilis: apud Suid.

Προόπτομαι, prospicio, prævideo.

[**Προοπτέον**. Herodot. Hist. lib. 1. οὕτω ἂν πάντως ἡμῖν σέο καὶ τῆς σῆς ἀρχῆς προοπτέον ἐστί.]

Πρόοψις, visio rei futuræ. Thuc.

Πρόοπτος, prævisus, præcognitus.

Προόπτης, qui rem prospicit, qui prævidet, qui speculatur antè. Plut.

Decomp. **Ἀπρόοπτος**, non prævisus: ut, ἀπρόοπτον πῆμα, Æsch. in Prometh. (1072.)

Ἀπροόπτως, improvisè, improvisò, ex, vel de improviso. Herodian. lib. 6.

Προσόπτομαι, aspicio, intueor. Eurip. in Electra, Τίς εὐσεβὴς ἐμὸν κάρα προσόψεται; [Hec. 412.] Item video: Soph.

Πρόσοψις, aspectus. Soph. in Ajace. Eurip. in Helena. Item prospectus. Thuc. l. 4. et 2.

Πρόσωπον, vide in classe compositorum ex ὤψ.

Decomp. **Ἀπροτίοπτος**, poëtice pro ἀπρόσοπτος, quem aspicere et intueri non licet, invisibilis. Hesych.

Δυσπρόσοπτος, aspectu difficilis, qui mali et infausti aspectus est. † Soph. El. 462.†

Συνόπτομαι, conspicio: unde, συνῶπται, cognitum et compertum est: apud Aristot. Item video, perspicio, intelligo. Polyb, οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι.

Σύνοψις, conspectus, collustratio, quum oculis circumspicimus. Polyb. lib. 1. ¶ Exponitur et intelligentia: apud Plat. et Dionys. Areop. ¶ Sic dicitur etiam dilucidum compendium, quo res omnis latè diffusa, breviter in conspectum et quasi ob oculos ponitur. ¶ Suidas verò τὴν σύνοψιν dicit esse τὴν κατὰ πρόσωπον ὁμιλίαν, apud Polyb.

Σύνοπτος, conspicuus, qui conspici et cerni potest. Aristot. polit. 2. c. 10. ¶ Item qui facile cognosci et intelligi potest. Hesych.

Συνοπτικὸς, perspicax. Plato et Dionys. Areop. Item, compendiosè collectus: apud eundem Areopag.

Σύνοπτρον, exp. σύνοψις ἄστρων. Hesych.

Decomp. Ἀσύνοπτος, qui conspici et cerni non potest. Æschin. [Demosth. de falsa legat. ἃ δ' ἐστὶ τοῖς μὲν πολλοῖς ἀσύνοπτα, τοῖς δὲ χρηστοῖς τὰς ψυχὰς μέγιστα, &c.]

Εὐσύνοπτος, qui facilè conspici et cerni potest. Aristot. polit. 1. c. 10. et rhet. 3. Expon. etiam, intellectu facilis.

Ὑπερόπτομαι, despicio, despectui et contemptui habeo. Synes. διὰ σέ μοι δοκῶ ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος. Æschin. οὐκ ἡγοῦντο ὅτι ὑπερόψεται τὸν ὅρκον, ὦ Ἀθηναῖοι.

Ὑπεροψία, despectus, contemptus. Chrysost. de sacerdot. et de precat. Item superbia et fastidium quo quis cæteros præ se contemnit. Herodian. l. 1. et 5.

Ὑπερόπτης, contemptor: qui superbè contemnit et despicit. Thuc. l. 4. Aristot. eth. 4. c. 3.

Ὑπέροπτος, spectabilis, præ cæteris visendus. Hesych. ¶ Item despectus, contemptus. (Soph. Œdip. Tyr. 905.)

Ὑπέροπτα, pro ὑπερόπτως, contemptim, superbè despicando. Soph. in Œdip. Tyranno. Vide et in Ὀπτάω.

[Ὑπερόπτιος. Soph. Antig. 132. χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπτίας, &c.] ‡ Brunck. substituit χρυσοῦ καναχῇ, χ' ὑπεροπλίαις.‡

Ὑπεροπτικὸς, qui contemnere et superbè despicari solet. Isocrat. in Panath. Luc. in Nigrin.

Ὑπεροπτικῶς, more eorum qui despicantur et superbè contemnunt. Xen. Hellen. l. 7.

Ὑπεροπτὴς, contemptor. Hesych.

Ὑπόπτομαι, suspicio, i. suspectum habeo. Demosth. pro cor. ὑπόψεσθαι τὸ πρᾶγμα ἐνόμιζε καὶ τοὺς Θηβαίους, καὶ τοὺς Θετταλοὺς, καὶ πάντας φυλάξεσθαι, suspicaturos esse.

Ὑποψία, suspicio. Thuc. l. 1. et 4. Plut. in Themist. et in Public.

Ὑπόψιος, suspectus. Il. γ'.

Ὑπόπτης, ου, ὁ, suspicax, suspiciosus. Dicuntur et equi ὑπόπται, qui semper periculum aliquod subesse, quibusvis terriculamentis, suspicantur: apud Xenoph. de re equ. ¶ Item ὑπόπτης, qui apparuit, et in conspectum venit. Soph. in Philoct. τί χρὴ λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;

Ὕποπτος, suspectus. (Eurip. Phœniss. 1169. Æschyl. Ag. 1646.) Thuc. lib. 6. Dem. in ep. Philip. Plutarch. in Themist. ¶ Τὸ ὕποπτον, suspicio. Thuc. l. 1. Herodian. l. 4.

Ὑπόπτως, suspiciosè, suspecte. Thuc. l. 6. et 8. Ὑπόπτως ἔχων. Polyb. lib. 3.

Ὑποπτεύω, suspicor. Xen. Hell. 5. ὑπώπτευε μὲν ὧν ἕνεκα ἐφοίτα, οὐ μέν τοι ἠρώτα. Plut. in Artox. τὴν δ' αἰτίαν ὑπώπτευεν. † ὑποπτεύσας μὴ λέγοι, suspicans ne diceret. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. e.† ¶ Item suspectum habeo. Herodot. lib 4. αἰεί τι πάντας ὑπώπτευον ὡς ἐπιβουλεύοντας. ¶ Item spero. Chrysostom. ὑποπτεύειν μεγάλα τινὰ καὶ θαυμαστὰ περὶ ἡμῶν. ¶ Item oculos humi figo, in terram despicio. Callim. hymno in Delum, —— δύω δέ οἱ εἴατο φρουρὸ Γαῖαν ὑποπτεύοντες.

Ὑποπτεύομαι, in suspicionem venio, suspectus sum. Paus. ὑπωπτεύετο εὐπορῶν μεγάλων χρημάτων. † Xen. Pæd. 2. 59. a.†

Ὑποπτευτὴς, suspiciosus, qui suspicatur. Adamant.

Ὑποπτευτος, idem quod ὑπόπτης.

Ὑπώπιον, &c. vide in classe compositorum ex ὤψ.

Decomp. Ἀνθυποπτεύω, vicissim suspicor, seu suspectum habeo.

Ἀνθυποπτεύομαι, vicissim de me suspicio est. Thuc. l. 3.

Ἀνύποπτος, et ἀνυπόπτευτος, qui suspectus non est, suspicione vacans. Xen. †Pæd. l. 5. p. 126. ibi et est superlat.† Laërt. Plut. et Poll. ex Hippocr.

Ἀνυπόπτως, sine suspicione. Thuc. l. 1.

Καθύποπτος, suspectus. Poll. ex Aristoph.

Κακύποπτος, suspiciosus, qui pravè suspicatur de re. Plato de rep. l. 3. Aristot. Rhet. l. 2. ¶ Item passivè, de quo mala suspicio est. Plato in Phæd.

Ταχύποπτος, celeriter suspicans, suspiciosus. Plato et Aristot. Rhet. 2.

Φιλυποψία, ἡ, natura ad suspicandum propensa.

Composita sine præpositione: ac primùm desinentia in όπτης vel in οπτος.

Ἄνοπτος, non visibilis: ut apud Suid.

Ἄοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, invisus, i. nunquam visus. qui non cernitur, aut cerni potest. Harpocr. ex Antiph.

Αὐτόπτης, ου, ὁ, qui suis oculis vidit, oculatus testis. Xenoph. Pæd. 5. Plutarch. de educ. lib. † Lucæ cap. 1. v. 2.†

Αὐτοπτέω, ipse meis oculis cerno. Synes. de insomn. τὸ αὐτοπτῆσαι θεὸν, χρῆμα εὔδαιμον.

Αὐτοπτος, qui ipse visus et deprehensus est: unde aliquis deprehensus ἐπ' αὐτόπτῃ dicitur, quum ipse ab iis, qui deprehenderunt, visus est. Suid.

Διοπτικὸς, perspectivus, ad artem perspiciendi pertinens. Plut.

Δύσοπτος, qui ægrè videtur. Hippocr.

Εὔοπτος, qui facilè videtur, conspicuus.

Θεόπτης, qui Deum videt aut cernit. Dionys. Areop.

Θεοπτία, visio dei, dei conspectus. Hesych. et Suid.

Θεοπτικὸς, vocatur ordo sacerdotalis, apud Dionys. quòd sacerdotes putentur deum conspicari.

Λινόπτης, qui retia speculatur; qui venatoriis retibus adstans, diligenter observat an feræ in ea incidant. Aristot. et Poll.

Λινοπτάω, ῶ, et λινοπτάομαι, ῶμαι, retia speculor: defixos in retia oculos habeo. Metaphoricè apud Aristoph. in pace, ἐγὼ δ' ἕστηκα λινοπτώμενος.

Λινοπτάζω, idem. Hesych.

Οἰνόπτης, vini inspector: magistratus quidam Athenis, cujus officium describit Athen. l. 10. et Poll. l. 6. c. 3.

Παλίνοπτος, à Sole aversus. Galen. apud Hippocr.

Πανόπτης, qui omnia cernit: qui oculis omnia lustrare potest. Aristid. in encom. Rom. Et Eurip. [Phœn. 1131. Στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα, &c. Æschyl. Prometh. 91. καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ. Schol. β'. τὸν πάντ' ἐφορῶντα· τὸν πάντα βλέποντα, ἢ τὸν ὑπὸ πάντων βλεπόμενον. Eumen. 1048. Παλλάδος ἀστοῖσι Ζεὺς πανόπτας. Suppl. 310. Ποῖον πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις; Aristoph. Eccles. 80.]

Παντόπτης, idem. [Aristoph. Av. 1058. Soph. Œd. Col. 1140. Ὦ Ζεῦ γε παντάρχα θεῶν, παντόπτα, &c. Æschyl. Suppl. 145.]

Πάνοπτος, qui ab omnibus videtur, omnium oculis expositus.

Πολύοπτος, qui à multis conspicitur. Hesych.

Πρόοπτος, et contractè πρόυπτος, qui ante oculos positus est; manifestus. (Προὔπτος ἀγγέλου λόγος. Æsch. S. c. Th. 854.) Herodot. et Thuc. l. 5. Herodian. 7.

Composita ex ὄμμα.

Ἀνόμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui oculos non habet. Nonn. [Soph. Philoct. 869. οὐρός τοι τέκνον οὖρος, ἀνὴρ ὅδ' ἀνόμματος, &c. Schol. Ἀνόμματος. ἐστέρηται τοῦ φωτός.]

Γλαυκόμματος, (q. d. cæsioculos,) cæsius. Plat. in Phædro (de equo).

Δυσόμματος, oculis privatus. Soph. (mortuus. Æsch. Eum. 391.)

Ἐξομματόω, oculatum reddo, visum restituo. Item exoculo, i. oculos effodio. schol. Aristoph. (Æsch. Pr. 498.)

Ἐξομματοῦσθαι, dicitur, qui ex cæco oculatus evadit. Aristoph. in Pluto, ἀντὶ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται.

Ἐξομμάτωσις, abstersio sordium, quæ in oculis sunt. Poll. l. 2.

Κλαδαρόμματος, qui mobilibus oculis est, seu volubilibus. Hesych.

Μεγαλόμματος, magnos oculos habens. Hieron.

Μελανόμματος, nigros seu nigrantes oculos habens. Poll. l. 2.

Μικρόμματος, parvos habens oculos. Laërt.

Μονόμματος, unoculos: in Epigr.

Πολυόμματος, multos habens oculos. Argi epith. apud Luc.

Ὠχρόμματος, qui pallidis est oculis. Adamant. in physiognom.

Composita ex ὄψις.

Αἴθοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, niger, rutilus, fuscus. ut, αἴθοψ οἶνος. Hesiod. in Erg. (Il. δ'. 259.) ¶ Αἴθοψ λιμὸς, apud eundem, nigra fames: quæ famem patientes nigrescere facit, enecatque. Item splendidus. ut, αἴθοψ χαλκὸς, sæpe apud Hom. Apud eundem, αἴθοψ καπνὸς, dicitur fumus, qui fit dum aliquid accenditur. ¶ Dicitur autem ὁ αἴθοψ quasi ὁ αἴθων τὴν ὄψιν, aut ὁ κεκαυμένος τὴν ὄψιν, teste Eustath.

Ἄοψ, visus expers, cæcus. Hesych.

Αὐτοψία, ἡ, quum ipse quis vidit, oculata fides. Diosc. in præf. l. 1.

Αὐτοψεὶ, videndo suis oculis.

Ἔποψ, upupa. nomen avis, de qua vide Aristot. et Plin. sic dicta, quòd stercora humana consideret, teste Hieron. in 5. c. Zachar.

Εὐοψία, facies pulchra, venustas. Suid. Vide et in comp. ab Ὄψον.

Νῶροψ, exp. splendidus. ☞ Κατὰ στέρησιν τῆς ὄψεως, quia splendor visum solet obscurare. Sic Hom. Il. β'. νώροπα χαλκὸν vocat, quem alibi dicit αἴθοπα χαλκόν. Scribitur etiam νώροψ. Vide Plutarch. symp. 3.

Οἶνοψ, cujus facies vinum repræsentat, qui vinei coloris est: epith. maris apud Hom. Il. ά. et Od. ά. et alibi. Apud eundem. Od. ν'. βόε οἴνοπε dicuntur, vel nigri, vel rufi, ut Eust. exp. (Soph. Œdip. Tyr. 220.)

Πανόψιος, qui omnium oculis cernitur: ut πανόψιον ἔγχος. Il. φ'.

Composita ex ὤψ, oculus: quorum quæ à nominativo fiunt, vel in ultima accentum habent, vel in penultima: quæ verò à genitivo formantur, aut in ης masc. vel ις fœm. terminantur, aut in ος oxyt. vel proparoxyt. Desinentium autem in ωψ quædam ω in genit. retinent, quædam id in ο mutant.

Ἀγανώπης, ου, ὁ, qui blandis est oculis.

Ἀγανῶπις, ιδος, ἡ, blando aspectu intuens. Suid. et Hesych.

(Ἀγλαώψ. Soph. Œdip. Tyr. 214.)

Ἀγλαῶπις, pulchre oculata, pulchros oculos habens. Plut.

Ἀγριωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, agrestem aspectum habens, qui est agresti vultu aut fero. Idem. [Eurip. Bacch. 540. Ποτὲ Πενθεὺς ὃν Ἐχίων ἐφύτευσε χθόνιος, Ἀγριωπὸν τέρας, &c.]

Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, (q. d. caprinus oculus.) vitium oculi, quod capris ferè proprium et perpetuum est. vide Celsum. l. 7. cap. 7. et Paul. Ægin. l. 3. ¶ Est et avenæ quoddam genus, quod Latini festucam specialiter vocant. Item herba quæ hordeum enecat. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 8. ¶ Item Plinio arboris glandiferæ species.

Αἰγωπὸς, οῦ, ὁ, habens oculos caprinos. Aristot. de gen. an. l. 5.

Αἱμάλωψ, (pro quo scribitur et αἱμάλοψ,) sugillatio in oculis ex plaga aut ictu, effuso sub contusum locum sanguine: ut definivit Archigenes. Sic appellatur, quasi αἷμα ἐν ὠπὶ, etiamsi in omni alia corporis parte nasci dicique possit. Sic dicitur et cruor per adipem sparsus, apud Diosc. Item αἱμαλῶπες vocantur rubentes quidam in cute circuli: apud Galen. ἐν ταῖς γλώσσαις.

Αἱμαλωπὶς, sanguinem præ se ferens color, sive concrementum sanguinis. Diosc. l. 2. c. 95.

Αἱματωπὸς, et αἱμωπὸς, et fœmin. αἱματῶπις, sanguinem intuens, i. sanguineum et cruentum quendam aspectum habens. Hesych. [Eurip. Orest. 255. ἱκετεύω σε μὴ 'πίσειέ μοι Τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας. Schol. μὴ ἐπίφερέ μοι τὰς ὕφαιμον ὁρώσας ἀγρίας κόρας, ἤτοι τὰς Ἐριννύας. Phœniss. 877. Αἶθ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ, θεῶν σόφισμα. Schol. αἱ ἡμαγμέναι καὶ τετρωμέναι τῶν ὀφθαλμῶν τυφλώσεις, διαφθοραὶ αἱματώδεις. Androm. 978. τάς θ' αἱματωποὺς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί.]

Ἀλαωπὸς, qui est ἀλαὸς τοὺς ὦπας, captus oculis, cæcus. Nonn.

Ἀλαῶπις, cæca vel caliginosa, obscura. Hesych.

Ἀμβλυωπὸς, et ἀμβλυωπὴς, obtusam habens aciem oculorum et hebetem. Theophr. de caus. plant. l. 3. et Luc. ¶ Item ἀμβλυωπὸς, activè, obtusam reddens aciem oculorum et hebetem. Dioscor. lib. 2. cap. 174.

Ἀμβλυωπία, ἡ, visus obtusus, hebes oculorum acies. Greg. Hippocr. aphor. lib. 3.

Ἀμβλυωπέω, ῶ, sum hebetibus et obtusis oculis, caligo. Hippocr. in progn. ἐπιπωματῶν χρὴ, εἰ τὴν κεφαλὴν ἀλγέουσιν, ἢ ἀμβλυωπέουσιν.

Ἀμβλωπὸς, idem quod ἀμβλυωπός. (Æsch. Eum. 957.) Scribitur et ἄμβλωπος, apud Athen. l. 10.

Ἀμβλωπὴς, idem quod ἀμβλυωπὴς, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13.

Ἀμφιωπὴς, undique conspicuus et patens. Hesych. et Etymol.

Ἀντωπὸς, adversis oculis intuens. Nonn. [Eurip. Iph. in Aul. 581. Ἅ σ' Ἑλλάδα πέμπει, —— ὅς τᾶς Ἑλένας Ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν Ἔρωτα δέδωκας.] Exponitur etiam λαμπρός. Hesych.

Ἀντωπὸν, coràm, è regione, ex adverso. Suid. ex Agathia.

Ἀντώπιος, obtuens, adversus. Nonn. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 728. ἐπεὶ βλεφάρων ἀποτηλόθι μαρμαρυγῇσιν Οἷόν τε χρυσέην ἀντώπιον ἵεσαν αἴγλην. contra.]

Ἀντωπέω, ῶ, obtueor, contra intueor. Dion. de cœl. hierarch. καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς ὑλιστέραις αὐγαῖς ἀντωπεῖν δύνανται.

Ἀνώπιον, quidam exp. locus editior, et à conspectu semotus. Poll. ἀνώπια dicit esse quæ supra ostia sunt.

Ἀρρενωπὸς, qui virili facie est, ipso aspectu masculum se esse ostendens. Luc. in Hermot. et Scytha. Item virilis, fortis: ut apud Synesium epist. 240.

Ἀρρενωπὸν, τὸ, et ἀρρενωπία, ἡ, mascula seu virilis facies. Interdum animus virilis, fortisque et generosus: qui sub mascula facie latet. Plat. Plut. de fort. Alex. Synes. ep. 56.

Ἀρρενωπὸν, et ἀρρενωπὸς, Eust. tradit in malam partem usurpari.

Ἀρρενόπαιδες, exp. ἀνδρόγυναι, fœminæ quarum facies aliquid virilitatis præ se ferunt. Hesych.

Ἀστερωπὸς, stellatam faciem habens, stellatus. Eurip. in Phœn.

Αὐλωπὸς, fistulæ instar oblongos oculos habens: piscis nomen apud Opp. ex genere τῶν ἀνθίων i. ἀνθίων.

Αὐλωπίας, idem videtur esse piscis: apud Aristot. hist. an. l. 6. c. 17. ¶ Hesychio sign. idem quod καλλίχθυς.

Αὐλῶπις, epith. galeæ est. apud Hom. Il. λ'. quum quasi in fistulam abit, i. in angustum et oblongum. vide Eust. et Athen.

Βαρυωπέω, ῶ, visu sum gravato, ægre et difficulter cerno. Gen. c. 48.

Βλοσυρωπὸς, terribilis aspectu, truces et horribiles habens oculos. in Epigr.

Βλοσυρῶπις, ἡ, idem: ut, Γοργὼ βλοσυρῶπις. Il. λ'. [36.]

Βορβορωπὸς, qui cœni speciem refert, fœdus. Hesych.

Βοὼψ, piscis quidam: sic dictus, quoniam μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλας ὦπας ἔχει. Athen. l. 7.

Βοώπης, ου, ὁ, bovinos oculos habens, ad magnitudinem bovinorum propemodum accedentes.

Βοῶπις, ἡ, cui bovini oculi sunt, i. rotundi, magni, ideoque venusti. epitheton dearum apud Homer. † Sic Hesiod. Th. 355. V. ibi. Grævius.† et in primis Junonis: quam, si tranquam aër consideretur, sic denominatam scribit Eustath. ἀπὸ τῆς βοῆς, διὰ τοὺς ἀερίους ἤχους. Il. ά. et alibi.

Βριθυσοναπίτης, severam quandam gravitatem præ se ferens: severus. Epigr. lib. 2.

Γαληρωπὸς, serenum et hilarem vultum habens. Etym.

Γλαυκὼψ, glaucos oculos habens seu cæsios.

Γλαυκώπης, idem.

Γλαυκῶπις, dicitur Minerva, apud Hom. Il. ά. quòd oculis fuerit cæsiis; et per consequens terribilibus: vel ob cœli colorem glaucum, ut tradit Diodorus. † Sic et Hesiod. Theog. 13.†

Γλαυκωπὸς, idem quod γλαυκὼψ, Eust.

Γλαυκώπιον, dicta fuit arx Atheniensis, ob Minervam γλαυκῶπιν, teste eodem Eust.

Γοργωπὸς, Gorgûs oculos seu faciem habens: horrendus aspectu ut Gorgo. Euripid. in Herc. fur. [1266. Ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι, γοργωποὺς ὄφεις Ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς. Ion. 209. Λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ Γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν;] (Æsch. Pr. 536.)

Γοργωπὶς, ίδος, ἡ, horrenda aspectu ut Gorgo. apud Suidam. [Soph. Aj. 452. Νῦν δ' ἡ Διὸς Γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ &c. Schol. Γοργῶπις. καταπληκτική, ἢ τὴν τῆς Γοργοῦς κεφαλὴν, δίκην ὀφθαλμοῦ ἐν τῇ ἀσπίδι ἔχουσα.] (Æsch. Ag. 310.)

[Γοργώψ. Eurip. Herc. Fur. 131. Ἴδετε πατρὸς ὡς γοργῶπες αἵδε προσφερεῖς Ὀμμάτων αὐγαί. El. 1257. Γοργώφ' ὑπερτείνουσά σου κάρᾳ κύκλον. Κύκλον γοργῶπα vocat Palladis Ægidem, quod is Clypeus sit κυκλοτερὴς et Gorgonis Capite terribilis. Barnes.]

Δεινὼψ, qui truci est vultu, torvus. Soph. in Œdip. Colon.

Δεινωπὸς, † ὁ, ἡ,† idem. Hesiod. in Asp. † 250.†

Δυσωπία, pudor, qui nos obtueri seu in faciem intueri non sinit, ejus qui à nobis aliquid postulat. Exponitur etiam, vitiosus et immodicus pudor. Plut. in lib. περὶ δυσωπίας. ¶ Item difficultas aliquid certo comprehendendi, recurrente semper addubitatione. Philo de mundo.

Δυσωπέω, pudore afficio tali, quo efficitur, ut is à quo aliquid peto, ne obtueri quidem in me possit, nedum id denegare. Unde exp. flecto, exoro, persuadeo. Basil. Greg. ἀπέστειλα τὸν ἀγαπητὸν Εὐστάθιον παρακαλέσαι ὑμῶν τὴν σεμνοπρέπειαν, καὶ δυσωπῆσαι. Et general. pudore afficio. Plut. de def. orac. τί μάλιστά σε δυσωπεῖ τῶν ὑπὸ Κλεομβρότου τιθεμένων; Item visum perstringo, horribili specie terreo. Julian. (de quadam Alexandri effigie:) τὸν θεατὴν φοβεῖ, δι' ὅλου δυσωπῶν τοῦ σχήματος. ¶ Item neutraliter, hæreo, hæsitabundè aspicio. Xen. Apomn. 3. ἐπεὶ δὲ ὁ Γλαῦκος ἐδυσώπησεν. Item suspicor, vereor. Dionys. Halic. in vita Lysiæ, δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μήποτ' οὐ Λυσίου ᾖ λόγος.

Δυσωποῦμαι, pudore confundor, erubesco. Demosth. Philipp. 3. οὐκ ὀῤῥωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι. Et cum accusat. Plat. in Crat. εἰ τοὔνομα δυσωπεῖται μοναρχίαν. Item flector, exoror, &c. Chrysost. de sacerdot. ἐδυσωπεῖτο τοῖς ῥήμασι τούτοις. Item oculi mei perstringuntur. Plutarch.

Δυσώπησις, ipsa actio afficiendi quempiam pudore. Item exoratio.

Decomp. Ἀδυσώπητος, qui pudore affici nequit seu confundi. Plut. περὶ δυσωπίας. Item inexorabilis, qui flecti nequit.

Ἀδυσωπήτως, sine ullo pudore, inverecundè. Plutarch. ibidem. Item inflexibiliter.

Εὐδυσώπητος, qui facilè pudore afficitur. Item facilè exorabilis.

Εὐδυσωπήτως, facilè erubescendo, flexibiliter.

Καταδυσωπέω, ῶ, idem quod δυσωπῶ. Luc. κατεδυσώπησε τὸν θεὸν, exoravit.

Ὑποδυσωπέομαι, quodam modo reformido vel aversor. Plut.

Ἐγχελυωπὸς, anguillæ aspectum habens.

Εἰσωπὸς, q. d. in oculis seu in conspectu aliquid habens, seu ante conspectum. Il. ό. εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν. Apud Apoll. ‡ ii. 753.‡ Εἰσωποὶ ἀνέμοιο, exp. obversi vento.

Ἑλίκωψ, cui oculi volubiles sunt et versatiles: vel cui sunt oculi rotundi: vel qui omnium oculos in se convertit: vel qui Helicen (i. ursam majorem seu septentrionem) intuetur. Iliad. ά. Vide et in comp. à Κώπη, i. remus.

Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, idem. Dicitur et de puella spectatu digna, quæque amantium oculos ad se trahit, nihilominus tamen verecunda: vel quæ nigris oculis decora est et venusta. Il. ά. † Hesiod. Th. 298. et 307.†

Ἐνωπὴ, aspectus, conspectus: unde dat. ἐνωπῇ, in conspectu, coràm: Iliad. έ.

Ἐνώπιος, in conspectu seu ex adverso positus, adversus. (Theoc. κβ'. 152.) Exod. c. 23.

Ἐνώπια, τὰ, dicuntur parietes domus, qui sunt è regione januæ: vel ad utrunque ejus latus: quòd prætereuntium oculis expositi sint. Iliad. θ'. et Od. χ'.

Ἐνώπιον, (adverb.) idem quod dat. ἐνωπῇ. Plut. in probl. Rom. et sæpe in N. T.

Ἐνωπαδὶς, pronus in faciem. Apoll. [iv. 1415. Δείξατ' ἐελδομένοισιν ἐνωπαδὶς ἄμμι φανεῖσαι, &c. Schol. κατ' ὄψιν. φανερῶς. 720. Schol. 1507.]

Ἐνωπαδίως, sive ἐνωπιδίως, idem quod ἐνώπιον.

(Θερμερῶπις. (*decomp.*) qui genis rubescit. θερμερῶπιν αἰδῶ. Æsch. Pr. 134.)

Decomp. Κατενώπιον, idem quod ἐνώπιον. 2 Cor. 12. et alibi in ep. Pauli. Pro quo κατενῶπα seu κατένωπα, dixit Hom. Il. ό. syncope facta (ut quidam putârunt) ex κατενώπια.

Προνώπιος, (per syncopen, pro προσνώπιος,) foris observans. Eurip. in Bacch.

Προνώπιον, Eustath. exp. πρόσχημα, apud Eurip. Alii exp. vestibulum, apud eundem in Hippol. Pollux προνώπια dicit esse τὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Προνωπὴς, qui est ἔξωθεν τοῦ προνωπείου θαλάμου, ut schol. Eurip. in Alcest. exp. Item præceps, promptus, paratus: ut exp. apud eundem. Eurip. in Androm. Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν. (Æsch. Ag. 242.)

Προνώπως, promptè, præcipitanter. Hesych.

Ἐξώπιος, extra conspectum positus, à conspectu remotus seu ab oculis. Eurip. in suppl. et in Alcest. (Med. 625. Arist. Thesmoph. 888.)

Ἐπώπης, ὁ, inspector. Hesych.

Ἐπώπιδες, αἱ, inspectrices: apud eundem.

Ἐπωπάω, et ἐπωπάζω, inspicio. Idem. (Ἐπωπάω. Æsch. Ch. 691. Eum. 275. 974.)

(Ἐπωπή. Æsch. Suppl. 548.)

Ἐρατῶπις, ἡ, amabiles oculos habens: epith. Junonis: apud Hom. hymno ult.

Ἐριώπης, ὁ, idem quod βοώπης.

Ἐριῶπις, ἡ, idem quod βοῶπις.

Εὐρύωψ, ωπος, et οπος, latum vel magnum habens oculum: ut, εὐρύοπα Κρονίδην. Il. ά. † Hes. Th. 884. latè cernens; de Jove.†

Εὐρυώπης, idem. † et εὐρυόπης, ex quo in voc. εὐρύοπα, epith. Jovis, latè videns. Hesiod. Th. 514.†

Εὐρωπὸς, latus: vel aspectu latus, et q. d. qui in oculis intuentium latus apparet seu amplus. Hesych. et Eust. Exponitur etiam tenebricosus: ut, σπήλαιον εὐρωπὸν, Eurip.

Εὐὼψ, ὁ, ἡ, pulchros habens oculos: qui aut quæ est pulchro aspectu seu pulchra facie. Eust. et Soph. et Lycophr.

Εὐωπὸς, idem. Eurip. in Ione. [Soph. Œd. Tyr. 197. ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς εὐῶπα, πέμψον ἀλκὰν, &c. Eurip. Orest. 916. Μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ, &c. Schol. οὐκ εὐειδὴς, οὐκ εὔμορφος.]

Εὐώπης, ὁ, idem. Soph.

Εὐῶπις, ἡ, quæ pulchra est oculis et aspectu: ut, Σεμέλη εὐῶπις. Hom. hym. in Bacch. [Pind. Olymp. Od. X. 90. Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος Σελάνας ἐρατὸν φάος. Apoll. Rhod. Arg. 4. 1090. Οἵα μὲν Ἀντιόπην εὐώπιδα μήσατο Νυκτεύς. Hom. Odyss. Z. 113. εὐώπιδα. Schol. Εὐόφθαλμον. ὦπες καὶ οἱ ὀφθαλμοί. 142.]

Καλωπὸς, pulcher vel pulchra aspectu. Hesych.

Κάλλωψ, idem.

Καλλωπίζω, honesto, orno, como: propriè, elegantem et venustam faciem seu aspectum facio. Gregor. in Jul. lib. 2. μηδὲ πρόθυρα καλλωπίσωμεν.

Καλλωπίζομαι, honestor, ornor, &c. Herodian. l. 1. In voce media idem significat cum καλλωπίζω. unde ἐκαλλωπισάμην, vestitu me exornavi et honestavi: Plut. in symp. Item, καλλωπίζομαι, efferor, glorior, mihi placeo. Xen. (de equo feroci:) ἀνατείνει ἄνω τὴν οὐρὰν, ὅταν καλλωπίζηται. Cum dat. idem, τούτῳ καλλωπίζονται. † Cum dat. rei. Xen. Pæd. l. 7. p. 188. b.† Cum acc. ap. Plut. in Sol. καλλωπίζομαι τὸ μὴ συναλγεῖν τῷ πατρίδι. Item artem ostento. Plat. in Protag.

Καλλώπισμα, τὸ, ornamentum, cultus. Herod. l. 7. Plerunque cultus superfluus. Herodian. l. 5.

Καλλωπισμὸς, ὁ, idem. Xen. Philostr. ep. 38.

Καλλωπιστὴς, οῦ, ὁ, culturæ in vestitu nimiùm studiosus. Isocrat. ad Demon.

Καλλωπίστρια, ἡ, cultûs in vestitu nimiùm studiosa. Plut. in præcept. connub. Item comptrix.

Καλλωπιστικὸς, ad comendum vel ornandum aptus, cultum sive elegantiam addens.

Decomp. Ἀκαλλώπιστος, ὁ καὶ ἡ, non comptus, non ornatus, Plutarch. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν, &c. Item qui non gloriatur, nec jactatione effertur. Gregor. in epitaph. soror.

Ἐγκαλλωπίζομαι, placeo mihi in, glorior in. Plut. in Anton. ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς αἰσχροῖς.

Ἐγκαλλώπισμα. ut apud Thucyd. ἐγκαλλώπισμα πλούτου, i. πλοῦτον, ᾧ ἐγκαλλωπιζόμεθα.

Κατωπὸς, qui oculos dejicit et in terram defigit, qui vultu ex mœrore est dejecto. In Hippiatr.

Κατωπιάω, ῶ, oculos dejicio, vultum demitto. Aristot. hist. an. l. 8.

Κελαινώπης, et Doricè κελαινώπας, aspectu niger, atricolor. Apud Soph. in Ajace, κελαινώπας θυμὸς exp. tectum pectus, ideoque subdolum: profunda cogitans: profundis cogitationibus veluti nigricans.

[Κελαινῶπις. Pind. Pyth. A. 13. κελαινῶπιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν ἀγκύλῳ κρατὶ—κατέχευας. Κελαινώψ. Pind. Pyth. Δ. 377. ἔνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισι βίαν μῖξαν, Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ. Schol. διὰ τοῦτο καὶ μελανόχροας αὐτοὺς (Σκύθας) εἶναι λέγουσιν.]

Κοιλωπὸς, cavus aspectu. Eurip.

Κοιλῶπις, cava aspectu. Suid. ex Epigr.

Κυανῶπις, ἡ, cæruleus aspectu, cæruleos seu nigricantes oculos habens. Hesiod. in Asp. † 356.† (Æsch. Suppl. 751.)

Κύκλωψ, κατ' ἐξοχὴν, appellatus fuit Polyphemus, unus ex Cyclopibus, Siciliæ, et præcipuè montis Ætnæ, incolis, hominibus vasta et gigantea corporis mole: qui sic dicti fuerunt, quòd ipsis Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ, ut Hesiod. loquitur in Theog. † 145.†

Κυκλώπειος, cyclopeus, cyclopicus: ad Cyclopem seu Cyclopes pertinens. Κυκλώπειος βίος, vita beata et minimè laboriosa. qualem Cyclopum fuisse testatur Hom. Od. ί. et Strabo l. 11.

[Κυκλώπιος. Eurip. Iph. in Aul. 534. Ἐλθόντες αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις Ξυναρπάσουσι, καὶ κατασκάψουσι γῆν. 1501.]

Κυκλώπιον, τὸ, (diminut.) q. d. parvus Cyclops: adulandi seu blandiendi forma profertur à Sileno, apud Eurip. in Cyclop. ¶ Sic dicitur etiam id quod albicat in oculo ambiens pupillam: apud Aristot. de anim. l. 4.

Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, cyclopea, cyclopica: ut, κυκλωπίδες ἑστίαι, in Epigr. [Eurip. Iph. in Taur. 844.]

Κυκλωπικὸς, ὁ, cyclopes referens, et illis similis aliqua in re.

Κυκλωπικῶς, cyclopicè, more cyclopum. Aristot. eth. 10. c. ult.

Κύνωψ, herba est σταχυώδης, apud Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 10. Plin. l. 21. c. 17. quidam exp. canariam, et canis oculum.

Κυνώπης, ὁ, qui caninis, i. impudentibus est oculis. Il. ά.

Κυνῶπις, ἡ, impudens, inverecunda. Il. σ'. et Od. θ'.

Λευκώπης, et λευκωπίας, albus aspectu, qui intuentium oculis albus apparet. Hesych.

Λευκῶπις, alba aspectu.

Λιθωπὴς, έος, lapideos oculos habens. Tryphiod.

Λιπαρὼψ, pinguem faciem habens seu delibutam. Apud Athen. mensa dicitur λιπαρὼψ, i. pinguis.

Μεγαλωπὸς, qui est grandibus oculis. Appian.

Μελανωπὸς, niger aspectu, qui intuentium oculis niger apparet.

Μέτωπον, ου, τὸ, frons, q. d. pars faciei quæ est post oculos. Odyss. χ'. ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ. Sic et Iliad. ό. et ψ'. (V. Æschyl. Pers. 722. Suppl. 206.) † Xen. Pæd. 1. 4. 8.† Metaphoricè prora etiam navis μέτωπον dicitur. Item de muro, apud Herodot. Usurpatur et de acie militari, sicut et frons Latinis: apud Thuc. Xen. † Pæd. 2. 55. a.† et cæteros historicos.

Μετωπηδὸν, adverb. adversa fronte, seu adversis frontibus. quidam exp. adversis rostris. Thuc. lib. 2.

Μετωπίας, ὁ, cui frons est lata. Poll. l. 2.

Μετώπιον, τὸ, idem quod μέτωπον, interstitium inter supercilia. Il. λ'. et π'. Hippocr. in lib. de superfœt. ¶ Sic et à nonnullis dicitur galbanum: teste Diosc. lib. 3. c. 97. Item unguenti quoddam genus in Ægypto fieri solitum galbano admisto, ut docet idem. l. 1. c. 72. Item oleum ex amaris nucibus confectum, cui adhibebatur galbanum: apud eundem.

Μετωπὶς, ίδος, ἡ, fascia qua devinciebatur frons. Hesych.

Decomp. Ἀντιμέτωπος, oppositam frontem habens: Xen. Item suarum navium frontes aliis oppositas habens: apud eundem. Hell. 4.

Διμέτωπος, bifrons. Apud Appian. διμέτωπος φρουρὰ, munitio anceps.

Εὐρυμέτωπος, latam frontem habens: boum epith. apud Homer. hymn. in Merc. et Hesiod. in Theog. † 291.† Dicitur et de homine, teste Poll. Item de Jove: apud Poët.

Ἰσομέτωπος, parem frontem habens: de acie dictum. Xen. Hell. 4.

Προμετωπὶς, et προμετωπίδιον, frontis pellis. Herodot. in Polymn. Sic dicitur, et id quo frontes equorum ornantur, interdum verò aliorum animalium: frontale. Athen. l. 5. Xen. Pæd. 7. † 6. p. 169. a.†

Ὑπερμετώπιον, exp. frontale.

Μήλωψ, colore referens malum, mali faciem habens. Od. ή.

Μονὼψ, seu μόνωψ, unoculus. Eurip. in Cyclop.

Μορμορωπὸς, terrificus, turbidùs aspectu. Suid. Μορμορωπὰ ῥήματα, Aristoph. in Ran, vocat τὰ καταπληκτικὰ καὶ φοβερὰ, terribilia. ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης, ut tradit schol.

Μυριωπὸς, multioculus. Argi epitheton. Æschyl. [Prometh. 571. φοβοῦμαι τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν. Sch. πολυόφθαλμον.]

Μύωψ, ωπος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. μύων ὦπα, seu ὦπας, claudens oculos, connivens) nomen est certi cujusdam vitii in oculis: dicuntur enim μύωπες, qui ab ortu primo proxima quidem vident, remota verò non vident, teste Aristot. in probl. sect. 31. et Alex. Aphr. probl. 74. l. 1. Gell. lib. 4. c. 2. tales lusciosos Latinè appellari tradit. ¶ Est etiam μύωψ insecti genus, quod bobus potissimùm esse infestum traditur. Geopon. l. 16. ὅτι ἔκφρονας τὰς βοῦς οἱ

μύωπές κεντοῦντες ποιῶσιν, ἵππων. Metaphoricè etiam usurpatur, sicut et œstrum. (Æsch. Pr. 676. Suppl. 313.) ¶ Ponitur et pro calcari quo urgentur equi, apud Xen.

Μυωπὸς, ἡ, idem quod *μύωψ* in prima significat. Xen.

Μυωπία, ἡ, vitium eorum qui *μύωπες* dicuntur: Quod et *μυωπίασις* dicitur, apud aut. definit. med. *ἀπὸ τοῦ μυωπιᾷν, τουτέστι, μύωπα γενέσθαι, ἢ μυωπάζειν.* ¶ Aliud Μυωπία est in Ὀπή.

Μυωπάζω, sum lusciosus. Aristot. loco antè citato, *ἐναντία δὲ πάσχουσιν οἱ γηρῶντες τοῖς μυωπάζουσιν*, &c. Et generaliter, cæcutio, oculos aperire non possum, 2 epist. Petri cap. 1. Et pro conniveo, apud Areop. Pro eodem invenitur et *μυωπιάζω*, apud Suid.

Μυωπίζω, calcari urgeo. Xen. *Μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον.*

Μυωπίζεσθαι, calcari, urgeri, apud eundem. Item œstro agitari.

Νεωπὸς, qui juvenili facie est, juvenis. Hesych.

Νυκτάλωψ, lusciosus: qui interdiu videt, sole occidente obscuriùs, noctu omnino nihil: vel, qui noctu meliùs videt, interdiu minus: et, si luna luceat, nihil cernit. Hippocr. prædict. lib. 2. *οἱ τῆς νυκτὸς ὁρῶντες, οὓς δὴ νυκτάλωπας καλέομεν.* ¶ Sic dicitur et ipse morbus, vel vitium id oculorum: Lat. nocturna cæcitudo. Paul. Ægin. lib. 3. cap. 22.

Νυκταλωπία, ἡ, idem quod *νυκτάλωψ*, morbus.

Νυκταλωπιάω, luscitiosus sum, laboro luscitione.

Νυκταλωπίασις, idem cum *νυκταλωπία*, Oribas. l. 4. c. 17.

Νυκταλώπηξ, pro eodem. Aristot. de gen. an. l. 5.

Νυκτωπὸς, qui noctu videt: ut, *νυκτωπὸς λαθοσύνη*, apud Eurip. in Iphig. Taur. [1278.]

Νὼψ, Hesych. qui visu est imbecilli: comp. ex *νὴ* et *ὤψ*.

Κνώψ, idem: per pleonasmum *τοῦ κ.* Suid.

Ξανθωπὸς, rufus aspectu. Oppian.

Οἰνωπὸς, qui vinei coloris est: vel uvas maturas colore referens. Aristot. de color. Eurip. (Phœniss. 1120.) et Epigr. l. 3.

Ὀξυώπης, vel *ὀξυωπὴς*, acutos habens oculos, qui est acuti visus. Athen. lib. 6. Alexand. Aphr. in problem. [Aristot. de Hist. Animal. *οἱ δ' ἐντὸς (sc. ὀφθαλμοὶ) μάλιστα, ὀξυωπέστατοι ἐπὶ παντὸς ζώου.*]

Ὀξυωπὸς, idem.

Ὀξυωπία, acuta acies oculorum, acutus visus. Aristoteles problemat. sect. 4. quæst. 3.

Ὀξυωπέω, ῶ, sum acutis oculis, acutùm cerno. Basil. in hexaëm.

Ὀξυωπίας, idem quod *ὀξυώπης*.

Παρθενωπὸς, qui virginea et puellari facie est, ipso aspectu se puellarem et effœminatum ostendens. Eurip. in Electra, [948.] *ἔμοιγ' εἴη πόσις, Μὴ παρθενωπὸς, ἀλλά τ' ἀνδρείου τρόπου.*

Παρώπιον, quod oculis circumponitur equorum. quidam exp. coria quæ ambiunt oculos equorum, ocularia equorum. Poll. l. 2.

Παρωπὶς, itidem pro eo quod oculis seu faciei circumponitur. Idem.

Παρωπίαι, oculorum minores anguli qui ad tempora spectant. Poll. lib. 2.

Περιωπὴ, circumspectio, i. ipsa circumspiciendi actio. cura. Suid. ex Thuc. et Agath. Sæpius sic dicitur locus è quo circumjacentia lustrari oculis queunt: specula. Il. ξ'. et ψ'. Od. κ'.

Περιωπίζομαι, speculor, ex specula circumspicio. schol. Hom.

Πρόσωπον, τὸ, (q. d. quod est circa oculos, *τὸ πρὸς τοῖς ὠψὶ μέρος*,) vultus, facies, &c. Hesiod. in Erg. *Ἀντίον εἰκραίος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον.* (Eurip. Med. 1200. Phœniss. 321. *τόλμης πρόσωπον.* Soph. Œdip. Tyr. 541. Æsch. Suppl. 207.) † *τὸ πρόσωπον, καὶ τὼ 'φθαλμὼ κεντούμενος.* Aristoph. Nub. 943.† Xen. Pæd. 2. *ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει.* Dicitur, *κατὰ πρόσωπον*, coràm, in conspectu, in os. apud Diod. Sic et Synes. ep. 67. Προσώπατα, pro *πρόσωπα*, utitur frequenter Opp. Ut et pro *προσώποις*, per metaplasmum dicitur *προσώπασι*, apud Hom. Il. η. ¶ In acie *πρόσωπον* idem dicitur quod *μέτωπον*, apud Xen. Pæd. 1. † l. 4. p. 90. c.† Et, *τὸ πρόσωπον* in navibus, prora, sicut et *μέτωπον*, teste Eust. ¶ Item *πρόσωπον*, persona hypocritica. ut, *πρόσωπον κωμικὸν*, &c. Luc. in lib. de calum. ¶ Et specialiter, persona pacifica: apud Polyb. ¶ In Novo Test. *πρόσωπον* non tam de persona hominis dicitur, quàm de accidentibus ejus et circumstantiis: ut, *λαμβάνειν πρόσωπον*, Luc. cap. 20. et 21. ¶ Πρόσωπα, apud theologos, personæ in se, trinitate, quæ et *ὑποστάσεις*, Greg. et *ὑφιστάμενα*, &c. † Persona, apud Grammaticos *temporum* vocatur. Sic Schol. ad Hesiod. Asp. 65.†

Πρόσωπος etiam, pro *πρόσωπον*, à Platone comico usurpatum fuisse tradit Eust. ex Aristoph. grammat.

Προσωπικὸς, personalis.

Προσωποῦττα, personata: pro *προσωπόεσσα*, &c. Atticis dicebatur vas æneum echino simile, leonum hominumve imagines seu facies in oris ambitu pictas habens. Poll.

Προσωπεῖον, seu *προσώπιον*, et *προσωπὶς*, persona, i. vultus factus, hypocriticus. larva. Demosth. de malè gest. leg. Athen. l. 14.

Προσωπίδιον, parva persona seu larva. Poll. ex Aristoph. Danaid.

Decomp. Αἰγοπρόσωπος, caprinam habens faciem. [Herodot. Hist. lib. 2. §. 46. *γράφουσί τε δὴ καὶ γλύφουσι οἱ ζωγράφοι, τοῦ Πανὸς τἄγαλμα, κατάπερ Ἕλληνες, αἰγοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα.*]

Ἀμφιπρόσωπος, utrinque faciem habens: Plut. in Numa.

Ἀντιπρόσωπος, oppositam faciem habens seu obversam. Xenoph. Hellen. 6. [cap. 5. §. 26.] et Athen. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. *Ὅμως δὲ καὶ ὁ Κῦρος ἐπεὶ παρήγγειλεν, ἐστράφησαν πάντες ἀντιπρόσωποι τοῖς πολεμίοις.*]

Ἀποπροσωπίζομαι, faciem purgo: sordes faciei abstergo. Pollux ex Pherecrate.

Ἀπρόσωπος, qui faciem pulchram non habet. Hesych. ¶ Item qui personam, i. larvam non habet. Idem.

Ἀπρόσωπον ῥῆμα, verbum personale.

Αὐτοπρόσωπος, non personatus; personam, qualis est, veram gerens. Luc. in Tim. Basil. in Hexaëm. Αὐτοπρόσωπα scripta, in quibus autor ex sua persona docet, nulla extrinsecus assumpta; Ammon. in Categ. Aristot. Αὐτοπρόσωπος ὑποκριτὴς, qui sine ficta persona agit, Athen. l. 10. cui sua ipsius facies affingitur, Hermog. Αὐτοπρόσωπος facere aliquid ille dicitur, qui in et sub propria persona agit coràm quod agit. Syn. ep. 114.

Αὐτοπροσώπως, in vel sub propria persona, coràm. Syn. ep. 139. et 142.

Δεινοπροσωπέω, terribili vultu seu aspectu sum.

Δευτεροπρόσωπον ῥῆμα, verbum secundæ personæ.

Δευτεροπροσωπεῖν, esse secundæ personæ. Voces gramm.

Διπρόσωπος, duas habens facies, bifrons, biceps. Herodian. lib. 1. et Luc. Apud Gal. ad Glauc. Διπρόσωπος ἔμπλαστρος, exp. biforme emplastrum.

Δυσπρόσωπος, qui deformi facie est, turpis aspectu.

Ἐμπρόσωπος, quem in oculis gerimus. Phalar.

Ἑτεροπρόσωπος, et *ἑτεροπροσωπικὸς*, qui alîus seu diversæ personæ est.

Ἑτεροπροσωπικῶς, in alia persona.

Ἑτεροπροσωπέω, persona differo.

Εὐπρόσωπος, pulcher aspectu, qui formosa facie est. Aristoph. in Plut. Athen. lib. 13. Item speciosus, honesti speciem præferens. Dem. pro cor. Item qui hilari et læto vultu est. Soph. in Ajace. (Eurip. Phœniss. 1294. Aristoph. R. 413. Æsch. Ch. 969.)

Εὐπροσώπως, hilari vultu, læta fronte. schol. Soph.

Εὐπροσωπία, bonus aspectus.

Εὐπροσωπέω, aspectu meo alicui placeo. Chrysost. in ep. ad Ephes. cap. 6.

Κακοπρόσωπος, mala facie præditus. Plut.

Καλλιπρόσωπος, aspectu pulcher, seu qui facie elegante pulchraque est. Athen. l. 11.

Κριοπρόσωπος, qui arietina facie est, arietem facie sua repræsentans. Luc. de sacrif.

Κυνοπρόσωπος, qui canina facie est. Luc. ibidem.

Μικροπρόσωπος, qui facie est parva. Ptolem.

Μονοπρόσωπον ῥῆμα, et *μονοπροσωπεῖν*, verbum unius tantùm personæ.

Μονοπροσώπως, sub una tantùm persona.

Ὁμοιοπρόσωπον, quod ejusdem personæ est.

Ὁμοιοπροσωπεῖν, ejusdem personæ esse.

Πλατυπρόσωπος, qui lata facie seu fronte est. Ælian. [de Animal. lib. 15. cap. 26.]

Πολυπρόσωπος, à Lycophrone dicitur *οὐρανὸς*, propter multiplicem et quasi multiformem astrorum aspectum. Aristot. rhet. 3.

Σεμνοπρόσωπος, qui gravitatem aliquam vultu præfert.

Σεμνοπροσωπία, gravis persona; seu gravitas, dignitas oris.

Σεμνοπροσωπέω, gravitatem in vultu præfero. Aristoph. in Nub. † 362.† *ἐφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.*

Σιμοπρόσωπος, qui aspectu simus est, i. sima seu pressa nare: Plat.

Σκληροπρόσωπος, qui dura est facie: seu cordis sui duritiem vultu prodens.

Σκυλλοπρόσωπος, idem quod *κυνοπρόσωπος*.

Στενοπρόσωπος, qui est angusta facie. Aristot.

Στρογγυλοπρόσωπος, qui rotunda facie est: Aristot. de hist. anim.

Ταυτοπρόσωπα ῥήματα, verba ejusdem personæ.

Ταυτοπροσωπικὰ, quæ sunt ejusdem personæ.

Ταυτοπροσωπικῶς, in eadem persona.

Τετραγωνοπρόσωπος, quadratus aspectu: seu formam oris quadratam gerens.

Φαινοπροσωπέω, faciem meam ostendo, et conspiciendum me præbeo. Utitur Cic. ep. ad Att. 10. l. 7.

Πυρωπὸς, cui facies rutilat: seu rutilus aspectu. Plut. symp. 3. probl. 1. ¶ Dicitur etiam esse gemmæ nomen è carbunculorum genere.

Πυρῶπις, rutila aspectu, cui facies rutilat. Apud Nonn. *πυρώπιδες ὧραι*, exp. *πυρώδεις*.

Ῥοδωπὸς, qui est roseo aspectu. Diosc.

Ῥοδῶπις, quæ roseo est aspectu.

Σκυθρωπὸς, tristem vultum gerens, *ὁ σκυθρὸς τοὺς ὦπας.* Isocr. ad Dem. Aristot. rhet. 3. Xenoph. Pæd. 1. † 4. 14.† (Eurip. Med. 271. id. Phœniss. 1291. Æsch. Ch. 736.)

Σκυθρωπῶς, vultu tetrico, et superciliis contractis. Xen.

Σκυθρωπάζω, sum vultu tetrico et mœsto, mœstum vultum gero: contraho supercilium. Suid. ex Aristoph. *Ὡς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον.* Xen. Pæd. 6. *μὴ θαύμαζε, εἴ τινες ἐσκυθρώπασαν, ἀκούσαντες τῶν ἀγγελλομένων.*

Σκυθρωπασμὸς, vultus tetricus et mœstus, supercilium tetricum. Plutarch.

Σκώψ, vide in comp. ex Ὤψ.

(Στενωπὸν θαλάσσιον. Litus sic dictum quod mare coarctet. Æschyl. Pr. 364. Philostr. l. 4. c. 3.)

Στυγερωπὸς, invisus, cujus conspectus odio nobis est: ad cujus conspectum exhorrescimus. Item ingratus aspectu. Epigr.

Στυγερώπης, cum odio aspiciens, inviso aspectu et torvis oculis cernens. Hesiod. in Erg.

Ταυρωπὸς, tauri faciem habens, qui est taurino vultu.

Τερατωπὸς, monstrosus aspectu, portentosus. Hom. hym. in Pana.

Τηλωπὸς, qui è longinquo cernitur. Hesych. Exponitur et, procul semotus: Soph. in Ajace.

Τριώπης, qui triplici aspectu est, triformis.

Τριωπὶς, ἴδος, ἡ, ternos oculos habens, seu tria foramina: genus monilis, tres velut oculos pensiles vel appensos habentis. Poll. lib. 5. cap. 16.

Τυφλώψ, cæcus, *ὁ τυφλὸς τοὺς ὦπας.* Apud Nic. in Ther. *τυφλῶπες* sunt serpentes quidam, qui aliàs etiam dicuntur *τυφλῖνοι*.

Ὕδρωψ, qui vel quæ hydrope laboranti similis est: hydropicus, a. apud Hippocr. l. 2. epidem. teste Galen. in lex.

Ὕδρωψ, (substant.) hydrops, aqua intercus, seu quæ inter cutem apparet. morbi species. vide apud Hippoc. et Galen. Nicand. in Alexiph. *ὡς δ' ὁπόθ' ὕδρωψ Τυμπανόεις ἀνὰ μέσσον ἀφυσγετὸν ὀμφαλὸν ἵζει, Ἀμφὶ δέ οἱ γυίοις τεταμὸν περιφαίνεται ἔρφος.* ¶ Est et ὕδρωψ *εἰς ἀμίδα*, morbus qui aliàs *διψακὸς* et *διαβήτης* nominatur. Plinio urinæ profluvium, apud Gal. de caus. symptom. l. 3. ¶ Ὕδρωψ, dicitur etiam serosa illa et mucosa proluvies, quæ in partu egeritur, apud Hippocr. de natura infant.

Ὑδρωπικὸς, qui hydrope laborat: seu hydropi proprius.

Ὑδρωπικὸν πάθος, idem quod *ὕδρωψ*.

Ὑδρωπιάω, ῶ, hydrope laboro, hydropicus sum. Diosc. l. 3. cap. 123. *βοηθεῖ δυσουροῦσιν ἐπιληπτικοῖς, ἀρχομένοις ὑδρωπιᾷν.*

Ἐξυδρωπιῶ, (*comp.*) hydrope corripior. Aristot. hist. anim. l. 5. c. 20.

Ὑπώπιον, τὸ, (q. d. suboculare,) pars quæ subjacet oculis: unde *ὑπώπια*, Iliad. μ'. ¶ Item sugillatio sub oculo. species ecchymomatis, quæ oritur ex plaga, sanguine sub oculum effuso. Poll. ¶ A quibusdam sic etiam dicta fuit thapsia: ut est in append. Diosc. quòd sugillata et livores omnes tollat: ut testatur Diosc. in descriptione thapsiæ, lib. 4. c. 157.

Ὑπώπια, τὰ, propriè dicuntur ossa juxta nasum oculis subjecta; generaliter autem quicquid oculis subest, sicut et *ὑπώπιον*. Frequentiùs sic appellantur ictus quos quis accipit, quum contunditur et sugillatur. Aristoph. in Vesp. *πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια.* Item calli, qui oriuntur in manibus eorum, qui assidui sunt in opere. Suid.

Ὑπωπιάζω, sugillo eam faciei partem, quæ est sub oculis: aut general. sugillo aliquam corporis partem, et plagis contundo. Laërt. Metaphoricè, apud Aristoph. in Pace, civitates dicuntur *ὑπωπιασμέναι*, bello malè acceptæ, &c.

Ὑπωπιασμὸς, sugillatio, contusio alicujus partis corporis, quæ fit ictibus.

Ὕσσωπος, ου, ὁ, vel *ὕσσωπον, ου, τὸ*, hyssopus: herba de qua Diosc. l. 3. c. 30. Sic dici volunt quasi *ὑόμενον* (pro *χεόμενον*) *ἐπὶ τὸν ὦπα*.

Ὑσσωπίτης οἶνος, vinum confectum ex hyssopo: de quo Diosc. l. 5. c. 50.

Φαιδρωπὸς, qui hilari est vultu. ut, *φαιδρωπὸν ὄμμα.* Eurip. in Oreste. (Æsch. Ag. 734.)

(Φλογωπὸς ut *πυρωπὸς*. Æsch. Pr. 253.)

Χάροψ, sive *χαροπὸς*, lætitiam cordis vultu prodens: lætitiam afferens oculis. Peculiariter autem *χρῶμα* quoddam dicitur *χαροπὸν*, et *χαροποὶ*, qui eo sunt præditi. Is color putatur esse cæsius vel cœruleus: vel etiam fulvus. inter quos alioqui magna est affinitas. Sic apud Theocr. idyll. 21. *ὄμματα χαροπότερα* exp. oculi magis cæsii seu glauci. Et, *χαροποῖο λέοντος*, apud Hom. et Hesiod. † Theog. 321.† fulvi leonis. Et in epigr. *χαροπὸν κῦμα*, cœruleus fluctus. De discrimine verò *τοῦ γλαυκοῦ* et *χαροποῦ* vide Aristot. de gen. an. l. 5.

Χαρώψ, etiam Herculis cognomentum fuisse traditur.

Χαροπότης, ητος, ἡ, color cœruleus seu cæsius. Plut. l. de Isid. et Osir.

Ὑποχαροπὸς, (*decomp.*) aliquantùm cæsius, seu glaucus, aliquatenus cœruleus. Xen. in Cyneg.

Χρυσωπὸς, aureum vultum seu aspectum habens: ut, *χρυσωπὸς ἅλιος*, apud Eurip. in Electra.

[Χρυσώπης. Eurip. Bacch. 553. *Μόλε χρυσῶπα, τινάσσων Ἀνὰ θυρσὸν κατ' Ὄλυμπον.*]

Composita ex ὀπιπτεύω.

Γυναικοπίπης, ου, ὁ, mulierum avidus inspectator seu observator. Eustath.

Οἰνοπίπης, qui circumcirca vagis oculis vinum vestigat quod potet.

Παιδοπίπης, pueros lustrans, puerorum deceptor. Athen. l. 13.

Παρθενοπίπης, virginum nimis avidus inspectator seu observator. Iliad. λ΄.

Πυῤῥοπίπης, ὀπιπτεύων τοὺς πυῤῥοὺς, ruforum nimis avidus inspectator, &c. Eust. ex Aristoph. [Equit. 405.]

Composita ex ὀφθαλμός.

Αἰγόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, oculos habens caprinos. ¶ Est et gemmæ nomen.

Ἀντόφθαλμος, adversis oculis intuens; oppositus oculis. Epigr.

Ἀντοφθαλμέω, ῶ, intuentem obtueor. Sapient. cap. 12. ἀντοφθαλμῆσαι δυνήσεταί σοι. Item metaph. obnitor, reluctor. Polyb. l. 1. ὑπέλαβον βαρυτέρας προσδεῖσθαι παρασκευῆς, δι' ἧς ἀντοφθαλμεῖν δυνήσονται τοῖς πολεμίοις. Sic et navis dicitur ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, obluctari vento. Act. 27. [15.]

Βούφθαλμον, τὸ, buphthalmus: herba, quam Diosc. l. 3. cap. 157. et Plin. l. 21. c. 8. sic appellatam scribunt, quòd flores habeat bovini oculi speciem repræsentantes.

Γλαυκόφθαλμος, idem quod γλαυκόμματος, apud Diosc.

Ἐνοφθαλμιάω, oculos alicui rei adjicio: aculos in aliquam rem conjicio, frui ea desiderans.

Ἐνοφθαλμιῶμαι, oculi in me conjiciuntur, appetor.

Ἐνοφθαλμίζω, inoculo: gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partem insero, vel aperto in arborem oculo semen includo. Theophr. de caus. pl. l. 5. ὥσπερ εἴ τις ἐνοφθαλμίσειε δένδρον ἓν ὑπὸ πλειόνων διαφορῶν.

Ἐνοφθαλμισμὸς, inoculatio. Theophr. hist. plant. lib. 2. αἵ γὰρ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμισμὸς καθάπερ μίξεις τινές εἰσιν, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον γενέσεις.

Ἐξόφθαλμος, qui oculis est prominentibus: seu cui oculi quasi extant, et ἐπιπόλαιοι sunt. Xen. de re equ. τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου. ¶ Exponitur et, inconsideratus, apud Polyb. l. 1.

Ἐποφθάλμιος, oculo impositus, supra oculum situs.

Ἐποφθαλμιάω, oculos injicio et concupisco, adnicto. Plut. in Cæs. ἐκείνου τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντος. Plut. in vita Dem. οἱ μὲν ἄλλοι ῥήτορες, εὐθὺς ἐποφθαλμιάσαντες πρὸς τὸν πλοῦτον, ἐβοήθουν.

Ἐποφθαλμέω, idem. Plut. οἱ δὲ στρατιῶται τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμήσαντες ὠργίζοντο.

Ἑτερόφθαλμος, qui alterum tantùm ex duobus oculum habet, i. orbus altero. Plut. in polit. præcept. μὴ ποιήσητε ἑτερόφθαλμον τὴν Ἑλλάδα. In Hippiatr. si dicuntur equi, qui varios oculos habent: quod vitium dicitur ἑτεροφθαλμία.

Εὐόφθαλμος, qui est pulchris et venustis oculis. Xen. Pæd. 8. Item qui oculis alienis gratus est, et jucundus aspectu. Eust. Apud Aristot. polit. 2. εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι, exp. honestum est sive bellum auditu.

Εὐοφθάλμως, cum quadam oculorum venustate et gratia: seu decorè, decenter. Harpocr. ex Antiph.

Κοιλόφθαλμος, qui cavis oculis est, αὐλωπίας, cui oculi in cavo recessu subsidunt. Xen. de re equ. [§. 9. καὶ μὲν τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου, &c.]

Κοιλοφθαλμία, oculorum cavitas. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Κοιλοφθαλμιάω, cavis oculis sum: seu oculi mihi subsidunt, et cavitatem quandam habent.

Κυνοφθαλμίζομαι, caninis, i. impudentibus oculis aspicio. Hesych.

Διακυνοφθαλμίζομαι, (*decomp.*) imprudenter aspicio, in faciem procaciter resisto. Idem.

Λαγώφθαλμοι, quibus superior palpebra sursum reducta est, adeò ut oculum totum contegere non possit, sed, ut leporibus, per somnum apertus maneat. Vide Cels. l. 7.

Λειρόφθαλμος, qui placido et miti est aspectu. Suid.

Λιρόφθαλμος, qui oculis est impudentibus et audacibus, apud eundem.

Λευκόφθαλμος, qui candidis seu albidis est oculis. ¶ Est et gemmæ nomen. de qua Plin. l. 37. c. 9.

Μεγαλόφθαλμος, qui magnis est oculis. in Geopon.

Μελανόφθαλμος, qui nigris est oculis. Ibidem.

Μονόφθαλμος, cui unicum natura oculum dedit. Ammon.

Ξηρόφθαλμος, siccum habens oculum.

Ξηροφθαλμία, oculorum siccitas: vel lippitudinis aridæ genus. Aët. l. 7. c. 2. Cels. l. 6. c. 6.

Περιοφθάλμιος, qui circa oculum est, qui ambit oculum. Gal.

Πλατυόφθαλμος, latos seu amplos habens oculos. ¶ Πλατυόφθαλμον à nonnullis vocatur stimmi, quoniam in calliblepharis est mulierum, dilatans oculos. vide Diosc. l. 5. c. 99. et Plin. l. 33. c. 6.

Πολυόφθαλμος, multioculus. Plut.

Πυκνόφθαλμος, crebros oculos seu gemmas habens.

Σκληρόφθαλμος, qui duris est oculis: seu qui dura lippitudine laborat.

Σκληροφθαλμία, lippitudo dura, morbus oculorum: de quo vide Æginet. l. 3. c. 22.

Τριόφθαλμος, (q. d. trioculus,) cui tres sunt oculi. Plut. περὶ πολυπραγμ. ¶ Est et gemmæ nomen, de qua Plin. l. 37. c. 11.

Ὑγρόφθαλμος, qui humidis est oculis, cui oculi fluunt. Cui oppon. ξηρόφθαλμος.

Ὑποφθάλμιος, qui oculis subjacet.

Ὑποφθάλμια, genæ ab inferiore parte subjectæ, leviterque eminentes.

Ψωροφθαλμία, lippitudo scabra, aspritudo oculorum.

Composita ex ὄσσομαι seu ὄσσος.

Ἀμβλυώσσω, seu ἀμβλὺς τὼ ὄσσε, sum visu obtuso et hebeti. Vide et in Ἀμβλύς.

Ἐπιόσσομαι, prospicio, provideo, Hesych. Vide et in comp. ex Ὄσσα.

Κακοσσόμενος, vel divisim, κακ' ὀσσόμενος, torvè intuens: mala præ oculis habens. Hesych.

Κνώσσω, profundè dormio. Item cubo, sterto. Odyss. δ΄. Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι. Mosch. Idyll. 2. Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνὶ κνώσσουσα δόμοισι. ☞ Etymol. per syncopen factum esse dicit, ex κενώσσειν, quòd inter dormiendum τὰ ὄσσα sint κενὰ καὶ ἀργά.

Ποτιόσσομαι, sive προτιόσσομαι, aspicio, intueor. Il. ή. Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε. ¶ Item prævideo, præsagio. Od. ξ΄. Οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ. Sic et apud Apoll. Arg. l. 1.

Τυφλώττω, cæcus sum, sum τυφλὸς τὼ ὄσσε. Vide et in Τυφλός.

Composita remotiora.

Ἐχθοδοπὸς, οῦ, ὁ, odiosus. Soph. in Ajace, ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις. Et, ἐχθοδοπὸς πόλεμος, Aristoph. Fieri putat Eust. ex ἔχθος, vel ἔχθω, et ὄπτω, aut ὂψ ὀπός. ut sit ἐχθοοπὸς, et per pleonasmum literæ δ, ἐχθοδοπὸς, quem aspicere aut alloqui nobis est odiosum.

Ἐχθοδοπέω, ῶ, invisus fio, sum odio. Iliad. ά. ὅτ' ἔμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ.

Ἰλλώπτω, ἰλλωπέω, ῶ, et ἰλλωπίζω, vide in Ἴλλος.

Στεροπὴ, et ἀστεροπὴ, fulgur, &c. vide in Ἀστράπτω.

ὈΠΥ'Ω, F. ύσω, ineo, coëo. Exponitur etiam, uxorem habeo, habeo in matrimonio. Iliad. ν΄. Δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Ὀπυιέμεν. Sic Hesiod. in Theog. † V. Schol. Apollon. Arg. 1. 46. de hoc verbo.† δῶκεν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν, dedit filiam suam in uxorem. Sic et Iliad. ν΄. Πρεσβυτάτην δ' ὄπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν. † 819.†

Ὀπυίομαι, ineor: vel in matrimonio habeor. Iliad. θ΄. Τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τίκε μήτηρ. Aristot. ethic. 7. c. 5. ὥσπερ οὐδὲ τὰς γυναῖκας, ὅτι οὐκ ὀπυίουσιν, ἀλλ' ὀπυίονται.

ὈΠΩ'ΡΑ, ας, ἡ, autumnus. Od. λ΄. ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος, τεθαλυῖά τ' ὀπώρη. Od. μ΄. οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Xen. Hel. 3. ἀπετέλεσε δὲ τὸ τεῖχος, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἠρινοῦ χρόνου πρὸ ὀπώρας. ¶ Est et senescens æstas, et fructus ejus. Ut, νέα ὀπώρα, Aristot. hist. an. l. 9. c. 4. Theophr. hist. pl. l. ult. c. 9. τέμνεται ὀπώρας. ¶ Fructus autumnales. Theophrast. de caus. pl. lib. 6. cap. 6. ἐν τῇ τῆς ὀπώρας πεπάνσει, quum autumnales fructus maturescunt. Geopon. lib. 10. ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακῖνα, μῆλα, ἀπίδια, &c. Metaphoricè ὀπώρα, dicitur maturior ætas adolescentum, quæ pubertatem seu juventam præcedit: nam, quæ sequitur, μετόπωρον appellatur. Pind. Isthm. Ode 2. ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν. (Soph. Tr. 705. Æschyl. Suppl. 1005. 1022.) ☞ Eustath. scribit, παρωνομάσθαι ἐκ τοῦ ὀποῦ. Etymol. autem deriv. παρὰ τὸ ὢψ et ὥρα. Itidemque Athen. l. 12. ὀπώραν esse dicit τὸ τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον, ἔν τε καρποῖσι καὶ ἄνθεσι θεωρούμενον.

Ὀπωρινὸς, οῦ, ὁ, autumnalis. Ut, ὀπωρινὸς ὄμβρος, apud Hesiod. in Erg. Et, ὀπωρινὸς ἀστὴρ, Il. έ. canicula, quæ senescente æstate exoritur.

Ὀπωρικὸς, ex fructibus autumnalibus seu pomis confectus. Et, ὀπωρικὴ, (sc. φαρμακεία,) pharmacum quoddam: de quo Plin. l. 24. c. 14.

Ὀπώριμος, pomifer: seu autumnalibus fructibus ferendis idoneus, apud Suid.

Ὀπωρώνης, qui autumnales fructus emit et revendit. Hesych.

Ὀπωρίζω, f. ὀπωριῶ, fructus autumnales seu poma decerpo et colligo. Plutarch. in Pericle, τῶν χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν, ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι, ut ad colligendos fructus volentibus pateret aditus. Laërt. in Diog. ἀπὸ συκῆς ὀπώριζε. Et cum accusat. rei. Plato de leg. l. 8. τὰ γενναῖα σῦκα ὀπωρίζειν. Philostr. in Heroic. ὀπωριεῖ, fructus colliget. ¶ Item pomis vescor, seu fructibus autumnalibus. Aristot. hist. an. l. 9. ὁ δὲ δράκων, ὅταν ὀπωρίζῃ τὸν ὀπὸν τῆς πικρίδος, ἐκροφεῖ.

Ὀπωρίζομαι, idem. Athen. lib. 12. ὅπως οἱ βουλόμενοι τῶν πολιτῶν ὀπωρίζωνται, &c.

Ὀπωρισμὸς, autumnalium fructuum collectio.

Composita.

Λευκόπωρος, poma seu fructus albos ferens. in Epigr.

Μεσοπωρέω, in medio autumni sum. Diosc. μεσοπωρούσης τῆς κατὰ τὴν ὀπώραν ἀκμῆς τρυγᾶται.

Μετόπωρον, ου, τὸ, (q. d. tempus quod est post autumnum,) senescens autumnus et in hyemem inclinans. Aristot. meteor. l. 1. αἱ δὲ χάλαζαι γίγνονται μὲν ἔαρος καὶ μετοπώρου μάλιστα. ¶ Metaphoricè in ætate juvenili μετόπωρον dicitur, quum in virilem inclinat, et barba pullulat. Plut. in Alcib.

Μετοπωρινὸς, qui extremi et senescentis autumni est. Interdum et, autumnalis. Ut, μετοπωρινὴ ἰσημερία, apud Plut. et, μετοπωρινὰ ὕδατα. Athen. Μετοπωρινὸν ὀμβρεῖν, autumnales mittere pluvias. Hesiod. in Erg.

Φθινόπωρον, idem cum μετόπωρον, senescens autumnus, et in hyemem vergens. Aristot. hist. an. lib. 9. c. 49. Plut. symp. 8. Interdum et simpliciter significat autumnus. Bion. Smyrn. in idyllio, (in quo colloquuntur Cleodamus et Myrson de quatuor anni temporibus:) Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει.

Φθινοπωρινὸς, qui est autumni ad finem vergentis: brumalis. Plut. symp. 8. Athen. l. 2.

Φθινοπωρὶς ἐλαία, dicitur oliva conditanea, quæ in muria conditur et asservatur. apud Suid.

Φιλοπωριστὴς, οῦ, ὁ, qui autumnales fructus decerpere et iis vesci amat: qui poma fructusque autumnales libenter comedit. Epigr.

ὉΡΑ'Ω, ῶ, (pr. imperf. ἑώρων, pr. perf. ἑώρακα, F. ὄψομαι, ab ὄπτομαι, aor. 2. εἶδον, ab εἴδω,) video, cerno. † ὁράω minus est quam θεωρέω, quod vide.† Iliad. ή. Οὐχ ὁράας, ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ. Odyss. ύ. Εἴ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Iliad. ύ. Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. Luc. de salt. ἀκούω, ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον. Xen. ἡδέως ἀλλήλας ἑώρων. Cum particip. apud Euripid. ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, video me peccare. † Spectare, observare. Xen. Pæd. 1. 4. 8. et 21. cum infinitivo τὸ παίειν. et l. 2. p. 46. d. εἴς τινα. Hesiod. Theog. 85. ὁρᾶν ἐχθροὺς, in hostium conspectum venire. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. a. εἰς γῆν. l. 5. p. 115. a.† ¶ Item metaph. animadverto, intelligo. ¶ Interdum expendo, examino. Dem. pro cor. πρὸς τοὺς νῦν ῥήτορας ὅρα με. ¶ Apud Eurip. πρὸς πλοῦν ὁρῶ, exp. animum ad navigationem habeo intentum. Item do operam, provideo. Thuc. l. 8. ὁρᾶν, ὅτῳ τρόπῳ μὴ ἀναθήσεται τὰ πράγματα. (V. Æschyl. S. c. Th. 560. Ag. 1606. Theoc. ιγ΄. 45.)

Ὁρῶμαι, videor, &c. Et activè pro ὁρῶ. Il. ά. ὅτι ῥὰ θνήσκοντας ὁρᾶτο. Il. ν΄. ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.

Ὅραμα, τὸ, visus, i. res quæ videtur: spectaculum. Aristot. in eth. Xenoph. de re equ. † Pæd. l. 3. p. 86. d.†

Ὅρασις, ἡ, visus, i. videndi sensus. Plut. de virt. mor.

Ὁρατὴς, οῦ, ὁ, spectator.

Ὁρατὸς, οῦ, ὁ, qui videri potest seu cerni, sub aspectum cadens. Aristot. pol. 8. Xen. Pæd. 1.

Ὁρατικὸς, videndi facultate præditus: ut, ὁρατικὴ δύναμις, Plutarch. de def. orac. Item qui videre seu cernere potest. Plut. ibidem. Τὸ ὁρατικὸν, pupillæ locus, sedes visus: in Hippiatr.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀφοράω, ῶ, respicio, oculos converto ad aliquid. Unde aor. 2. ἀπεῖδον, tanquam ab ἀπείδω. Ut apud Luc. ἀπιδοῦσα εἰς βάθος. Et metaphoricè, animum ad aliquid intendo, considero. Plutarch. in Lyc. ἀφορῶ εἰς τὰς κακοπολιτείας. Interdum significat, pertineo. ut apud Alex. Aphr. probl. l. 2. ἀφορᾷ πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, ad ipsam vitam pertinet seu spectat.

Διοράω, transpicio. Item perspicio, dignosco, discerno. Isocr. in Nic. διόρα καὶ τοὺς τέχνῃ κολακεύοντας, καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας.

Διορατικὸς, perspicax. Damasc. et Alex. Aphr. in Top.

Εἰσορῶ, vel ἐσορῶ, intueor, adspicio. Orph. de Deo, οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσοράᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται. Od. ό. Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι. Sic et Il. μ΄. Od. ν΄. † Xen. Pæd. l. 5. p. 117. b.† (Eurip. Med. 1101. Phœniss. 116. 554.)

Εἰσοράομαι, adspicior, &c. Il. γ΄. ἀθανάτοις ἰνδάλλεται (ἐν τῷ) εἰσοράασθαι. Et activè idem quod εἰσορῶ. Il. ψ΄. ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε Ἵππους.

Ἐνοράω, intueor in, defixos oculos habeo in. Xen. † Pæd. 1. 4. 27.† ἐνορῶ σοι. Plut. in Pub. δεινὸν ἐνορᾶν κολαζομένοις τοῖς παισί. Et metaph. animadverto in. † Xen. Pæd. 1. 6. 9.† Plut. in Rom. ἐνορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαῤῥαλέον. Et in Lyc. ἐνεώρα τοῖς νομοθετήμασι τῦφον. Cum præpos. ἐν apud Dem. ἤρετο, τίνα μικροψυχίαν ἐνεωρακὼς εἴη.

† Ἐξοράω. Xen. Pæd. 6. p. 163. b.†

Ἐφοράω, intueor, oculis lustro seu perlustro. Item observo. Od. μ΄. Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ, &c. Xenoph. Pæd.

5. ἐφεώρα τι καὶ ἐπεμελεῖτο εἴ του δέοιντο. Et simpliciter, video, cerno. Aristid. μόνοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἑαυτῶν χώραν ὑπέμειναν ἐκλιπεῖν, ὑπὲρ τοῦ μὴ τὴν τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀνάστατον γενομένην ἐπιδεῖν. Item inspicio, visito. Ut, ἐπιδεῖν τὰ πράγματα, apud Thucyd. lib. 4. quod apud Herodot. exp. etiam, res administrare. (Soph. Tr. 1286, 7.)

Ἐφορατικὸς, ὁ, peritus inspiciendi res, et illis providendi. Xen.

Ἔφορος, inspector, præses. (στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι. Æsch. Pers. 25. Suppl. 682.) Philo de vita M. l. 1. Ἔφοροι, magistratus quidam Lacedæmoniorum, oppositi regibus, qui inspiciebant ea quæ ad rempub. pertinebant, &c. Vide Plut. in polit. præc. et Thuc. l. 1. ¶ Aliud Ἔφορος in Ὅρος.

Ἐφορεῖον, τὸ, locus in quo ephori judicia exercebant. Plutarch. in apophth.

Ἐφορεύω, inspector sum, inspectionem habeo. (Æsch. Pers. 7. Eum. 534. Suppl. 635. 685.) Luc. οὐδ᾽ ἂν Ἀφροδίτη αὐτὴ, πρὸς ἐκείνης ἐνοχλουμένη, περὶ ὧν ἐφορεύει. Item sum ephorus. Pausan. Σθενελαΐδας ἐφορεύων ἐν τῷ τότε, τοῦ πολέμου ἐγένετο αἴτιος. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 1. cap. 3. §. 1. ἐπεὶ δ᾽ ὁ χειμὼν ἔληγε, Πανταχλέους μὲν ἐφορεύοντος, ἄρχοντος δ᾽ Ἀντιγένους, &c.]

Ἐφορεία, ἡ, inspectio. Item magistratus, quem gerebant ephori. Aristot. polit. 2. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 8. §. 3. Εἰκὸς δὲ καὶ τὴν τῆς Ἐφορείας δύναμιν τοὺς αὐτοὺς τούτους συγκατασκευάσαι, &c.]

[Ἐφορικός. Xenoph. Laced. Resp. cap. 15. §. 6. καὶ ἕδρας δὲ πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ, πλὴν οὐκ Ἔφοροι ἀπὸ τῶν Ἐφορικῶν δίφρων.]

† Κατεφοράω. Xen. Pæd. p. 236. e.†

Καθοράω, despicio, deorsum aspicio. † imp. καθεώρων. Xen. Pæd. l. 3. p. 72. b.† Plut. in Publ. ἐξ ὕψους ἅπαντα καθορᾷ. Item perspicio, oculis lustro. Plato de rep. lib. 4. ὅρα οὖν, καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, &c. Et metaph. perspicio, animadverto. Idem de rep. l. 2. τί τοιοῦτον ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει καθορᾷς; (Aristoph. R. 901.)

Καθορατικὸς, perspicax. Poll.

Decomp. Ἐγκαθοράω, aspicio deorsum in, καθοράω. Anacreon.

Παροράω, limis oculis aspicio, transversum intueor. Xen. ὁ Καλλίας δὲ, παρορῶν εἰς ἐκεῖνον, εἶπεν. Item conniventibus oculis prætereo, non animadverto, videre me dissimulo. Synes. ὅστις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Exponitur etiam, contemno, negligo. Athen. Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Isocrat. in Paneg. μὴ παρορᾶν τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνήσκοντας ἀτάφους γιγνομένους. ¶ Item perperam aspicio seu video. Aristot. de insomn. τὸ γὰρ παρορᾶν, καὶ παρακούειν, ὁρῶντος ἀληθῶς τι καὶ ἀκούοντός ἐστιν, οὐ τοῦτο δὲ ὃ οἴεται.

Παρόραμα, τὸ, quod quis limis aut conniventibus oculis neglexit: error quem quis perperam videndo commisit.

Παρόρασις, ἡ, aspectus obliquus, qui fit limis oculis. Plut. in symp. Exponitur etiam, contemptus, despiciéntia.

Παροράτικὸς, ὁ, qui transmittere solet per negligentiam et incuriam, qui talis est ut negligat. Plut. symp. l. 7.

Περιοράω, circumspicio. Xenoph. Pæd. 3. περιορῶντες ἀλλήλους. Item sino, ex neglectu permitto, video et patior. Ut Isocr. ὑβριζόμενον περιορᾷ. Idem in Paneg. αἰσχρὸν, ἰδίᾳ μὲν τοῖς βαρβάροις οἰκέταις ἀξιοῦν χρῆσθαι, δημοσίᾳ δὲ τοσούτους τῶν συμμάχων περιορᾶν αὐτοῖς δουλεύοντας. Xen. χαλεπόν ἐστι τοὺς οἰκείους περιορᾶν ἀπολλυμένους. † Pæd. p. 241. a.†

Προοράω, ante me video. Thuc. Item prævideo, in metaph. signif. Xen. Pæd. 8. ἡ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε τι τῶν μελλόντων προορᾷ. Apud eundem, ὀλίγα προορῶ περὶ τοῦ μέλλοντος. † Pæd. l. 3. p. 73. a.†

Προορῶμαι, idem. Dem. pro cor. &c. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. e.†

Προορατὸς, qui prævideri vel provideri potest. Xen. Pæd. 1. † 6. 20. ubi contractè προυρατός.†

Προορατικὸς, prævidendi seu providendi peritus: providus. Philo de vita M. lib. 3.

Ἀπροόρατος, (*decomp.*) qui prævideri non potest. ut, ἀπροόρατον τὸ μέλλον, apud Eustath. ¶ Item imprudens. Laërt.

Προσοράω, adspicio. Pro quo Doricè ποθοράω. Unde secunda persona Æolica ποθορῆσθα, apud Theocr. idyll. 6. (22.) Καὶ τύ νιν οὐ ποθορῆσθα, τάλαν, τάλαν, &c. Factum est autem ποθορῆσθα ex ποθορῇς, quod Ionicè seu Doricè pro ποθορᾷς dicitur: unde et infinit. ποθορῆν pro ποθορᾶν, in Epigr.

Συνοράω, conspicio, conspicor: sæpius metaph. animadverto, intelligo. Polyb. ὁ δὲ Μάρκος συνορῶν τὸν περὶ τοὺς τριαρίους καὶ τὰς ἱππαγοὺς ἀγῶνα. Sic et Aristot. rhet. l. 1.

Ὑπεροράω, (propriè, ultrà seu ulteriùs aspicio,) contemno, negligo, et quasi ad majora oculos converto. Greg. τῶν δυστυχούντων οἰκτίρμων, οὐδὲ πενίας ὑπερορῶν. Chrysost. de sacerd. μανία γὰρ περιφανὴς, ὑπερορᾶν τῆς τοσαύτης ἀρχῆς. Cum accusat. Æschin. contra Timarch. ἵν᾽ ὑμῖν ἐπιδείξω, οἵους ἀνθρώπους ἀπεργάζεται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο, ὡς καταφρονοῦντας μὲν τῶν θεῶν, ὑπερορῶντας δὲ τοὺς νόμους, &c. Exponitur etiam, posthabeo, nihili facio. Ut apud Xen. πάντα τ᾽ ἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν.

Ὑπερορῶμαι, contemnor. unde, ὑπερεωραμένος, contemptui habitus, apud Demosth.

Ὑπερόρασις, ἡ, despicientia.

Ὑπεροpατικὸς, despicax, contemptor, superbus.

Ὑφοράω, seu potiùs ὑφορῶμαι, (q. d. subaspicio,) suspecto, suspectum habeo. Dem. in orat. ad ep. Philipp. ἅπαντας δὲ ὑφορᾶσθαι καὶ διαβεβλῆσθαι πρὸς αὐτόν. Philo de vita M. l. 1. λαβόμενοι δ᾽ ἅπαξ ἀφορμῆς οἱ ἐν τέλει, καὶ τὸν νεανίσκον ὑφορώμενοι. ¶ Exponitur etiam, reformido. Ut apud Suid. οὐδὲν ὑφορώμενος τὸν τῶν νεωτέρων γέλωτα, ταῦτα ἐτέλει σεμνῷ προσώπῳ.

Ὑφόρασις, suspicio.

Ὑφορατικὸς, suspicax.

Ὑπόδρα, (adverb.) torvè, torvis oculis, et suspiciendo aliquantùm tortis, ut fit in ira. Il. ά. et alibi apud Hom. Τὸν δ᾽ ἄρ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, torvè intuitus. Fieri ex ὑπόρα, pleonasmo τοῦ δ, scribit Etymol.

Ὑποδρὰξ, qui torvis aut limis oculis est, torvus. Nic.

Ὑποδρασίη, torvus adspectus. Hesych.

Ὑποδρὴς, idem quod ὑποδρὰξ, apud Nonn.

Composita sine præpos. ac primùm formata ex secunda aut tertia persona præt. perf. pass.

Ἀξιόρατος, ὁ, ἡ, qui visu vel videri dignus est.

Ἀορασία, ἡ, visus privatio, cæcitas.

Ἀόρατος, invisibilis, non aspectabilis. Plato: τοῦτο δὲ ἀόρατον. πῦρ δὲ, καὶ ἀὴρ, καὶ γῆ, σώματα πάντα ὁρατὰ γέγονε. Item activè, qui non vidit. Polyb.

Ἀορία, ἡ, tenebræ.

Δυσόρατος, qui vix visui est obvius, qui cerni difficulter potest. Xen. in Hipparch. † Pæd. 1. 6. 35.†

Εὐόρατος, quem facile videre licet.

Composita remotiora.

(Ἀσκαίδρητος, impunis. S. Maximo Prolog. in Dionys. p. 37.)

Τιμήορος, ου, ὁ καὶ ἡ, punitor, ultor: ὁ τῆς τιμῆς καιροὺς ὁρῶν, vindictæ et pœnæ infligendæ occasiones observans. Ut, τιμήορος ὀργὴ, apud Nonn. et ἥρωες Λιβύης τιμήοροι. apud Apol. Arg. l. 4. ¶ Exponitur et, auxiliator. Hesych.

Τιμαορὸς, idem. (βοηθός. Æsch. Ag. 523. 1289. 1333. 1587.)

(Τιμάωρ, ορος. Æsch. Suppl. 43.)

Τιμωρὸς, (contractum ex præcedenti,) idem. Aristot. de mundo, τῷ θεῷ ἀεὶ ξυνέπεται δίκη, τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρός. Xenoph. Pæd. 4. ἥκω πρός σε, καὶ ἱκέτης προσπίπτω, καί σε τιμωρὸν αἰτοῦμαί μοι γενέσθαι. Exponitur et, adjutor.

Τιμωρία, ἡ, ultio, vindicta: propriè dicitur respectu punientis, ut ipsi satis fiat; sicut κόλασις ratione pœnas luentis. Xen. in Cyn. τοσαύτης ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν, ὅσης οὐδεὶς ἄλλος ἀνθρώπων. Idem, † Pæd. l. 4. p. 113. a.† τιμωρίας τυγχάνω τῷ φίλῳ παιδὶ, impetro ultionem cædis filii. Dicitur, ἐπιτιθέναι τιμωρίαν, imponere seu infligere pœnam, apud Dem. in epitaph. et pro eodem, τιμωρίαν λαμβάνειν, apud Antiph. et, τιμωρίᾳ μετέρχεσθαι, apud Æschin. in Ctesiph. † Dicitur τιμωρίαν ποιεῖσθαι, pœnas sumere, se ulcisci. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. a.† Item qui patitur pœnas, dicitur ἀναδέχεσθαι τιμωρίαν, apud Herodian. lib. 5. Et, δοῦναι τιμωρίαν, apud eundem l. 4. Τίνειν τιμωρίαν, apud Plat. de leg. ὑπέχειν τιμωρίαν, apud Æschin. (Æsch. Pers. 473.) ¶ Item τιμωρία, auxilium, subsidium. Thucyd. lib. 3. ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν οὐδεμία ἦν ἐλπὶς τιμωρίας. Sic et lib. 1. et 5.

Τιμωρέω, ῶ, f. ήσω, punio, ulciscor, pœnas exigo. Xen. in Lac. polit. ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τῶν ἡβώντων μαστιγοφόρους, ὅπως τιμωροῖεν ὅτε δέοι. Et cum accus. Act. Apost. cap. 26. τιμωρῶν αὐτούς. Cui additur et genit. ut apud Eurip. in Orest. Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου, ubi subaud. ἕνεκα. Dicitur, τιμωρεῖν τινι, ulcisci injuriam alicui factam. Ut apud Eurip. in Oreste: Ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί. (Phœniss. 897. Soph. Œdip. Tyr. 136. et additâ χειρί. 107. 139.) Herodot. τιμωρέοντες τῷ θεῷ. Sic et apud Xen. Hell. 7. et Herodian. lib. 4. Huic dativo additur interdum accusat. rei. ut apud Plat. in apol. Socr. εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον. Pro eodem dicitur et, τιμωρεῖν ὑπέρ τινος. ut apud Lys. τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν. ¶ Item τιμωρῶ, auxilior, opem fero: interdum et tueor, defendo. Thuc. lib. 1. τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένους, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν. Ælian. Διονύσου τιμωροῦντος παρθένῳ δυστυχεῖ καὶ παθούσῃ τραγῳδίας ἄξια. Sic et apud Plut. in Rom.

Τιμωροῦμαι, punior, &c. Plato de leg. ὑπ᾽ ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένῳ, &c. † Xen. Pæd. 1. 2. 6.† ¶ Item activè, idem quod τιμωρῶ. Demosth. in epist. Phil. οὓς ἐγὼ μὲν ἐτιμωρησάμην ἐνδεεστέρως ἢ προσῆκεν. Aristot. eth. 3. κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Thuc. lib. 1. ὑμεῖν γὰρ πολεμίους τοὺς ἡμετέρους τιμωρουμένοις ἐμποδὼν ἵστασθε, nobis ulciscentibus hostes nostros. Dicitur et, τιμωρεῖσθαι ὑπέρ τινος, injuriam alicui illatam ulcisci. ut apud Plat. de leg. τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος. † τιμωρεῖσθαι med. ulcisci. Xen. Pæd. 1. 4. 9. pœnas sumere, sui ipsius ergo. Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 129. e.†

Τιμώρημα, τὸ, pœna, supplicium. Plato de rep. l. 2.

Τιμώρησις, ἡ, pœnæ inflictio.

[Τιμωρητήρ. Herodot. Hist. δοκέω ἡμῖν Αἰγυπτίων δέεσθαι τὸν θεὸν χρῆσαι τιμωρητῆρων γενέσθαι.]

Τιμωρητὴς, οῦ, ὁ, punitor, ultor, vindex.

Τιμωρητικὸς, pertinens ad τιμωρητήν. Item ad pœnas exigendas propensus, crudelis. Aristot. ethic. l. 4. c. 5.

Decomp. Ἀντιτιμωρέω, vicissim punio, pœnas reposco. Euripid. in Iphig. Taur. [536.] et Xen. Hell. 4. [Aristoph. Pac. 132. Ἦλθεν κατ᾽ ἔχθραν αἰετοῦ πάλαι ποτὲ Ὠ᾽ ἐκκυλίνδων, κ᾽ ἀντιτιμωρούμενος. 625. Thucyd. Hist. lib. 3. §. 82. ἀντιτιμωρήσασθαί τέ τινα περὶ πλείονος ἦν, ἢ αὐτὸν μὴ προπαθεῖν. Schol. ἀντὶ τῶν ἁπλῶν γὰρ, τὸ ἀντιτιμωρήσασθαι, καὶ τὸ μὴ προπαθεῖν. Polyb. Hist. lib. 1.]

Ἀτιμώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo pœna non est sumpta, inultus. Thucyd. lib. 6. Item cujus injuriam nemo ultione persecutus est. Idem lib. 3.

Ἀτιμωρήτως, et ἀτιμωρητὶ, impunè. Plat. de leg. [lib. 6.]

Αὐτοντιμωρούμενος, se ipsum puniens. nomen fabulæ Menandri apud Athen. Apud Terentium, Ἑαυτοντιμωρούμενος.

Προτιμωρέω, prior punio, prior ulciscor. Item prior auxilium fero. Thuc. l. 2. μὴ ὀργισθῆναι ὅτι ἡμῖν οὐ προετιμωρήσατε.

ὌΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, organum: instrumentum. † Xen. Pæd. 6. p. 162. a.† (☞ Ὧ χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον, ut Plut. tradit, quasi ἔργανον.) Aristot. eth. 8. c. 13. τὸ δ᾽ ὄργανον ἄψυχος δοῦλος, ὁ δὲ δοῦλος ἔμψυχον ὄργανον. Herodian. l. 4. μούσης ὄργανα. Plerumque absolutè ponitur pro instrumento musico. Plut. ὀργάνων χαίρουσι τοῖς ἐπιτερπὲς ἠχοῦσι. Athen. l. 13. παντοίοις ὀργάνοις καὶ εὐφωνίαις παρέπεμπε τὸ σῶμα. ¶ Est etiam vocabulum architectonicum, et bellicum. Athen. lib. 5. μετεξήντλησε πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις. ¶ In corpore animato dicitur pars illa quæ perfectam actionem edere potest: ut cerebrum, cor, jecur, &c. Metaphoricè verò de aliis dicitur, tam inanimis, quàm animatis. Ut, sidera apud Plat. in Tim. vocantur ὄργανα χρόνου. Et apud Plut. in pol. præc. amici dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φρονοῦντα τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. In malam partem Soph. in Ajace Ulyssem dicit esse ἁπάντων ἀεὶ κακῶν ὄργανον. † Metaphoricè de homine. Xenoph. Pæd. l. 5. p. 132. a.† ¶ Invenitur et pro ipso opere usurpatum, apud poëtas, ut apud Soph. ξουθοῦ μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον. (Eurip. Phœniss. 113.)

Ὀργανικὸς, οῦ, ὁ, instrumentalis, organicus. Aristot. eth. 3. et polit. 1. Plut. in sympos.

Ὀργανικῶς, organicè, organorum seu instrumentorum more. Aristot. eth. l. 1. c. 9.

Composita.

Ἀνόργανος, ου, ὁ καὶ ἡ, instrumentorum expers. Plut. in Pericle: ἀνόργανος βίος, τοῦ φιλοσόφου καὶ τῶν ἐκτὸς ἀπροσδεής.

Διοργάνωσις, εως, ἡ, partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Philop. in Procl.

ὈΡΓΆΣ, άδος, ἡ, locus Deo sacer, et quem colere nefas est, ut sunt luci et saltus, et campi inculti. Plut. in Pericle, ἀποτέμνεσθαι τὴν ἱερὰν ὀργάδα. Xen. in Cyn. ἵστανται μὲν αἱ ἄρκυς ἐπὶ τὰς διαβάσεις τῶν ναπῶν, εἰς τοὺς δρυμοὺς, τὰ ἄγκη τὰ τραχέα εἰσβολαὶ δὲ εἰς τὰς ὀργάδας, καὶ τὰ ἕλη, καὶ ὕδατα. ¶ Ponitur et pro agro arabili: item pro vinea seu arbusto, in Epigr. ☞ Videtur dici ὀργὰς quasi ἀργὰς, παρὰ τὸ ἀργή τις εἶναι καὶ ἀνέργαστος.

ὈΡΓΆΩ, ῶ, appeto impatienter. Propriè de animantibus dicitur, quæ turgent libidine, et quodam ejus impetu concitantur. Plut. symp. 3. probl. 4. αἱ δὲ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον, καὶ σαλεύονται πρὸς τὸ γεννᾷν. Aristot. hist. anim. lib. 6. θήλειαι δέ εἰσι καὶ αἱ ἵπποι, καὶ αἱ βόες, ὅταν ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχείαν, καὶ τῇ ἐπάρσει τῶν αἰδοίων, καὶ τῷ πυκνῶς οὐρεῖν. Dicitur et generalius de rebus inanimatis: ut apud Theophrast. de caus. plant. lib. 3. δεῖ φυτεύειν καὶ σπείρειν εἰς ὀργῶσαν τὴν γῆν. Sic et succi dicuntur ὀργᾷν in plantis, apud Theophrast. de caus. plant. lib. 1. Item humores in corpore humano, apud Hippocr. lib. 1. aphor. 22. Item de aliarum rerum vehementi cupiditate: ut apud Suid. in vita Thucyd. σὸς υἱὸς ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα. Sic et apud Plutarch. et Thucyd. (Æsch. Ch. 452.) ☞ Derivatum nonnullis videtur ab ὀργὴ, quo significetur ὁρμή. Aliis verò ab ὀρέγω, i. appeto.

Ὀργάζω, instigo sive incito, accendo, et promptum reddo. Arist. probl. sect. 2. τὸ δὲ ὀλίγον μᾶλλον τὴν σάρκα, ἀνιὲν, αὐτήν τε ἀραιοῖ, καὶ τὰ ἐντός· καθάπερ ὀργάζει πρὸς τὴν διάκρισιν καὶ ἐξαγωγήν. ¶ Frequentiùs significat, mollio, subigo. Aristoph. in Avib. χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον. Nicand. in Alex. Ὀργάζων λίπει ῥοδέῳ.

Ὀργάζομαι, idem. Galen. in lex. Hippocr.

Ἔοργη, ης, ἡ, cochleare, tudicula. Poll. l. 10. cap. 13. Eustath. ex Æl. Dionys. et Paus. qui et ab ὀργάζω id fieri scribit, seu ὀργάζομαι.

Ἐοργέω, et ἐοργίζομαι, cochleari agito, tudicula commoveo et subigo. prius apud Poll. loco citato: posterius apud eosdem Æl. Dionys. et Paus. teste Eustath.

Composita.

Ἀπργάζω, Hesych. exp. ἀνακινῶ, ἀνάλλομαι. item, τὰ παιδία ταῖς χερσὶν ἀναβάλλω.

Ἐπorγάω, impetu concitor: propriè, libidinis.

Κατοργάω. unde κατοργᾶν Hesych. exp. ὑπερακμάζειν, deflorere, vigorem amittere; et κατοργῶν, πεπαλαιωμένος.

ὈΡΓΗ', ῆς, ἡ, ira. † πρός τινα, adversus aliquem. Xen. Pæd. l. 4. p. 106. b.† (☞ Παρὰ τὸ ὀρέγω, τὸ ἐπιθυμῶ, teste Etymol.) Unde et Aristot. rhet. l. 2. ὀργὴν dicit esse ὄρεξιν μετὰ λύπης, &c. Et in Stoic. defin. definitur esse τιμωρίας ἐπιθυμία τοῦ δοκοῦντος ἠδικῆσθαι οὐ προσηκόντως. Plut. in Apoph. ὅπως μὴ δι' ὀργὴν πικρότερον κολάζω τοὺς συντρίβοντας. Thuc. ἀπεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν δι' ὀργῆς, καὶ ἄπρακτος. Dicitur, δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ, succensere seu irasci alicui, apud Plut. in Themist. et Thuc. lib. 5. Et, ἐν ὀργῇ ἔχειν τινὰ, pro eodem: apud eundem Plut. ibidem. Item, ποιεῖσθαί τινα ἐν ὀργῇ, apud Dem. Olynth. 1. pro quo Thuc. l. 2. dixit, ποιεῖσθαι ὀργὴν τοῖς Ἀθηναίοις, Atheniensibus infensum esse. Dicitur et, ὀργῇ φέρειν, iniquo animo ferre, apud eundem Thuc. lib. 1. Et pro eodem, τίθεσθαι εἰς ὀργὴν, apud Dem. pro cor. ¶ Item ὀργὴ, ingenium quo quisque præditus est, studium, mores. Sophoc. in Ajace, ἐμφερὴς ἐμοὶ, ὀργὴν δ' ὁμοῖος. Theog. Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. Ὀργαὶ dicuntur etiam studia et voluntates, animi inclinationes, ὁρμαί. Thuc. l. 3. (ἀμφιλόγους ὀργάς. Eurip. Med. 639. 871. ὀργὰς ποιεῖσθαί τινι. ib. 910. Soph. Tr. 950. Œdip. Tyr. 345. Aj. 650. Æschyl. Ch. 324. Suppl. 770.) ¶ Ὀργὴ Ionibus significat etiam τὴν πίσσαν, picem.

Ὀργίλος, ου, ὁ, iracundus. Aristot. rhet. 2. Plut. περὶ ἀοργησ.

Ὀργίλως, iracundè. Demosth. in Mid.

Ὀργιλότης, ητος, ἡ, iracundia. Hoc nomine denotatur ἡ δύναμις, ἀρχὴ, καὶ ὕλη τοῦ πάθους, ut docet Plut. de virt. mor.

Ὀργίζω, irrito, ira accendo seu inflammo. Xen. de re eq. ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις, ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν, μηδὲ ποιῶν. Aristoph. in Vesp. τὸ γένος, ἤν τις ὀργίσῃ, τὸ τῶν γερόντων ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ.

Ὀργίζομαι, ira accendor, irascor. Isocr. in Evag. ὀργιζόμενος ὑπὲρ τῶν γεγενημένων. Luc. in Hermot. στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ, οἷον, μήθ' ὑφ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι. † Xen. Pæd. l. 4. p. 105. b. τινί τι, alicui propter quid. med. irasci. (quasi se ipsum ira accendere.) τί τινι. l. 5. p. 142. b.† (Eurip. Med. 129. Soph. Œdip. Tyr. 347.)

[Ὀργιστέον. Demosth. adv. Midiam. πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως ὀργιστέον.]

Ὀργιστικὸς, οῦ, ὁ, exp. irritabilis, proclivis ad iram.

Ὀργαίνω, idem cum ὀργίζω, Soph. in Œdip. Tyr. † 343.† καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας. (Tr. 561.)

Composita.

Ἄοργος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non irascitur, nec ad iram concitatur: lentus. Suid. ex Cratino.

Ἀοργησία, ας, ἡ, q. d. inirascentia: non irasci, lentitudo. Aristot. eth. 2. cap. 7.

Ἀόργητος, qui non irascitur seu irasci solet, qui ad iram permoveri non solet, aut non potest. ¶ Τὸ ἀόργητον, idem quod ἀοργησία. Luc. in Hermog. Τὸ ἀόργητον ἀνδρός ἐστι σοφοῦ.

Ἀοργήτως, sine ira, ita ut non irascaris: item lentè. ut, ἀοργήτως ἀνέχεσθαι τοὺς προπηλακίζοντας, lentè ferre aliorum injurias.

Ἀποργὴς, iracundus. unde ἀποργίστερος, apud Hippocr.

Ἀπoργίζω, irrito.

Ἀποργίζομαι, irascor.

Βαρυόργητος, qui gravi ira exardescit.

Διοργίζω, ira accendo, vel inflammo. [Polyb. Hist. lib. 2. διοργισθέντες ἐπὶ τῇ παρανομίᾳ τῆς γυναικὸς, εὐθέως περὶ παρασκευὴν ἐγίνοντο, καὶ στρατόπεδα κατέγραφον, &c.]

Διοργίζομαι, ira accendor, vel irascor.

Δύσοργος, iracundus, vel qui graviter irascitur. Soph. in Ajace.

Δυσοργησία, difficilis ira. Hippocr. de succ.

Ἐξοργίζω, idem quod διοργίζω. Suid.

Ἐξοργίζομαι, idem quod ἐξοργίζω. Xen. de re equ. ἵππον θυμοειδῆ ὁ μὴ ἀνιῶν, ἥκιστ' ἂν ἐξοργίζοιτο.

Εὔοργος, qui non irascitur, vel qui non succenset rebus quibus oportet. Hesych. ¶ Interdum in bonam partem, pro eo qui justè succenset et quum res postulat.

Εὐοργησία, promptitudo seu facilitas ad irascendum. Eurip.

Εὐόργητος, qui facilè seu levi de causa ira accenditur; iracundus. Plut. de defect. orac. εὐόργητος γάρ ἐστι, καὶ οὐ πρᾶος. Item in bonam partem, qui moderatè irascitur, qui moderatur iram. Hesych.

Εὐοργήτως, sic iracundè, ut animus moderetur iram. Thuc. l. 1.

Παροργίζω, in iram concito, irrito. Ephes. c. 6. πατέρες, μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν. Sic et Rom. 10.

Παροργίζομαι, ad iram commoveor, irritor.

Παρόργισμα, τὸ, et παροργισμὸς, ὁ, concitatio in iram; vel ira, in quam quis concitatus est. Ephes. c. 4.

Περιοργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, iratus, seu obiratus: vel etiam, vehementi ira percitus.

Περιοργῶς, iracunde. Hesych. (Æsch. Ag. 224.)

Προσοργίζομαι, insuper irascor.

Συνοργίζομαι, unà irascor. [Demosth. adv. Midiam. ἀγανακτήσας καὶ συνοργισθεὶς, &c. Polyb. Hist. lib. 3.]

Φιλοργὴς, iracundus. Nicand.

Ὑποργίζομαι, subirascor, paullùm irascor.

ὈΡΓΙΑ, τὰ, propriè, sacra Liberi: abusivè, omnium Deorum, inquit Servius: qui tamen alibi contrà scribit, ὄργια, apud Græcos, dici omnia sacra; abusivè verò, sacra Liberi, orgia vocari. (☞ Vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, à furore: vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, à montibus: quòd in montium jugis, vel locis cœlo proximis, sacrificare consueverint. At schol. Apollonii παρὰ τὸ, εἴργειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν.) Theocr. Id. 27. Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου. Plut. ad Colot. τὰ Ἐπικούρου θεόφαντα ὄργια. Synes. epist. 143. φιλοσοφίας ὄργια. (Soph. Tr. 778. Aristoph. R. 359.) ¶ Aliquando secretiora et magis arcana sacra sic dicuntur: unde exponitur etiam μυστήρια. Luc. de saltat. τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον τῶν ἀμυήτων ἕνεκα.

Ὀργιάζω, orgia seu sacra perago. Plutarch. in Num. θυσίαις, καὶ πομπαῖς, καὶ χορείαις, ἃς αὐτὸς ὠργίασε καὶ κατέστησε. Sine casu. Apoll. Arg. 2. ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήϊον υἷα Ὀργιάσαι, στῆσαί τε χορούς. Herodian. lib. 1. ὠργίαζον ἐπὶ τῷ ποταμῷ Γάλλῳ. ¶ Ὀργιάζειν τὸν θεὸν, exp. sacrificiis Deum placare, apud Plat. ¶ Item, ὀργιάζω, sacris initio. Philo de vita M. l. 3. αὐτόν τε καὶ τοὺς ἀδελφιδοῦς ὠργίαζεν. Pro ὀργιάζω, dicitur et ὀργιάω. Hesych.

Ὀργιάζεσθαι, dicuntur ipsa sacra, quum peraguntur. Plutarch. de def. orac. ¶ Exponitur etiam activè, rem divinam facere, apud Plat. lib. 4. de leg.

Ὀργιασμὸς, ὁ, orgiorum seu sacrorum peractio, seu ipsa orgia. Plut. de def. orac. et in Alex.

Ὀργιαστὴς, οῦ, ὁ, qui orgia celebrat. Plut. ad Colot. et de def. orac.

Ὀργιαστικὸς, eos decens qui orgia celebrant. Aristot. pol. 8.

Ὀργεὼν, ῶνος, ὁ, qui orgia deorum peragit: sacerdos. Æsch. in Mysis, Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεών. Antimach. in Λήδης γενεᾷ· Καβαρνοὺς θῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας. Vide et Poll. l. 3. c. 4.

Ὀργεῶναι, αἱ, sacerdotes fœminæ. Hesych.

Ὀργίων, qui orgiis initiatur, qui orgia celebrat. Hom.

Composita.

Ἀνοργίαστος, ου, καὶ ἡ, qui initiatus non est orgiis seu sacris: qui ad orgia seu sacra non admittitur. Sacra ἀνοργίαστα quoque alicui dicuntur, qui ea non celebravit: apud Suid. [Aristoph. Lysistr. 898. Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱέρ' ἀνοργίαστά σοι Χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. Schol. Ἀτελέστατα. ἀντὶ τοῦ οὐκ ὀργιάσας τῇ Ἀφροδίτῃ.]

Ἀνοργία, ας, ἡ, sacris seu orgiis nondum initiatum esse. Hesych. et Suid.

Ἐξοργιάζω, ad sacra suscipienda præparo, ad sacrorum cultum expio et idoneum reddo. Aristot. polit. 8.

Ἐποργιάζω, idem quod ὀργιάζω. Anacreon. [Od. 32. Κρέτης δ' ὅπου πόλεσσιν Ἔρως ἐποργιάζει. Vide Not. Cl. Barnes.]

Κατοργιάζω, orgiis initio, vel ad orgia et sacra præparo. Plut. in Sol. Hinc et part. pass. κατωργιασμένος, initiatus, consecratus, devotus; apud eundem in lib. an seni, &c.

Συνοργιάζω, simul sacra perago. Plut.

Φιλόργιος, qui orgia celebrare amat, qui orgiis delectatur. in Epigr. et apud Nonn.

ὈΡΓΥΙΑ', ᾶς, ἡ, Herodot. l. 2. mensura est sex pedum. aliis, decem; ut paret ex Τρισκαιδεκόργυιος. Poll. l. 2. ὀργυιὰν esse dicit mensuram, quæ inter ambas manus expansas continetur, simul mensurato ipso pectore: Plinius ulnam appellat. Ab aliis interdum exp. passus, nonnunquam tres passus. Aristot. ὁ δὲ φεύγει προσαφοδεύων, ἐπὶ τέτταρας ὀργυιὰς ἀφ' ἑαυτοῦ ῥίπτων. Plin. exp. reddit in fuga fimum, interdum trium jugerum longitudine. Diosc. l. 4. δέκα ὀργυιὰς ἔχων ὕψος. ☞ Derivari ab ὀρέγω, facta syncope, tradit Eustath. At Hesych. ἀπὸ τοῦ τὰ γυῖα μετρεῖν.

Ὀργυιαῖος, ulnam unam longus, seu tres cubitos. in Epigr.

Ὀργυιόεις, idem quod ὀργυιαῖος.

Ὀργυιόω, ulnas extendo: unde ὀργυιοῦσθαι, apud Eust. ex Lycophr.

Composita.

Δεκόργυιος, qui decem ulnarum est. Xen. in Cyneg.

Τρισκαιδεκόργυιος, (*decomp.*) tredecim ulnas patens, seu longus centum triginta pedes. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 9.

Διόργυιος, duas ulnas longus. Ibidem. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 195. εἰσὶ μὲν καὶ πλεῦνες αἱ λίμναι αὐτόθι· ἡ δ' ὦν μεγίστη αὐτέων ἑβδομήκοντα ποδῶν πάντη, βάθος δὲ, διόργυιός ἐστι. Xenoph. Κυνηγ. cap. 2. §. 6.]

Εἰκοσόργυιος, qui est viginti ulnarum. Xen. [cap. 2. §. 6. τὰ μὲν ἐνόδια, διόργυια——τὰ δὲ δίκτυα, δεκόργυια, εἰκοσόργυια, &c.]

Ἑκατονταόργυιος, qui centum ulnarum est. [Aristoph. Av. 1130. Τὸ δὲ μῆκός ἐστι (καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὔτ' ἐγὼ) Ἑκατοντόργυιον.]

Ἐννεόργυιος, novem ulnas longus. Odyss. λ'.

Πεντηκοντόργυιος, qui quinquaginta ulnarum est. [Herodot. Hist. lib. 2. κέεται δὲ μακρὴ ἡ λίμνη πρὸς βορέην τε καὶ νότον, ἐοῦσα βάθος, τῇ βαθυτάτη αὐτὴ ἑωϋτῆς, πεντηκοντόργυιος.]

Πεντόργυιος, quinque ulnarum. Xen. in Cyneg. [cap. 2. §. 6. Τὰ δὲ ἐνόδια δωδεκάλινα, τὸ δὲ μέγεθος τὰ μὲν ἐνόδια, διόργυια, τετρόργυια, πεντόργυια, τάδε &c.]

Περιοργυιόω, circum ulnis comprehendo. ex Ctes.

Τετρόργυιος, qui quatuor ulnarum est. in Epigr.

Τεσσαρακοντόργυιος, quadraginta ulnas implens. Herodot. [lib. 2. τῆς δὲ γωνίης τελευτῶντος τοῦ λαβυρίνθου ἔχεται πυραμὶς τεσσερακοντόργυιος, &c.]

† Τριόργυιος, trium ulnarum. Xen. Pæd. p. 156. c.†

Τριακοντόργυιος, triginta ulnarum. Xen.

ὈΡΕ'ΓΩ, et ὀρέγνυμι, (sicut οἴγω, et οἴγνυμι,) porrigo, extendo, seu tendo. Iliad. ὀ. Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Iliad. ά. Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς. Plut. in Coriol. ἔνιοι δὲ, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντες, ἐδέοντο πολλῶν. ¶ Item porrigo, tendo, i. præbeo: seu porrecta et tensa manu præbeo: item simpl. do. Odyss. ρ'. Εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες. Iliad. ί. ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ. Il. ώ. Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα. Herodian. lib. 2. συνεχῶς βοῶντες, ἐπείγουσιν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον. (Eurip. Med. 903. Phœniss. 103. 1650.)

Ὀρέγομαι, porrigor, extendor. Iliad. π'. (de Hectoris equis:) Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. Apoll. Arg. lib. 2. τοῖσι δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν, porrigebatur præ lætitia. ¶ Et activè, porrectis manibus prendo. Od. λ'. Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων. Sic et Odyss. φ'. Interdum significat, porrectis manibus capere seu prehendere cupio. Il. ψ'. Ὣς ἄρα φωνήσας, ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν, Οὐδ' ἔλαβεν. Il. ζ'. Ὣς εἰπὼν, οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ. † Sic Hesiod. Theog. 178.† ¶ Item cupio, appeto, more eorum, qui protensis manibus aliquid prehendere cupiunt. † Xen. Pæd. 2. 60. a. cum gen. et l. 5. p. 132. a.† Isocr. ad Demon. ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι. Synes. de insomn. ὅταν ὁδὸν ἀνοίξῃ τῇ ψυχῇ τῇ μὴ ὀρεχθείσῃ. (Æsch. Ag. 1120.)

Derivata ab ὀρέγω seu ὀρέγομαι, porrigo, extendo.

Ὄρεγμα, τὸ, quod porrigitur, seu extenditur. Eurip. in Phœn. (Æsch. Ch. 424. 797.) Item passus, i. interstitium quo pedes porrecti inter eundem à se invicem distant. Aristot. de mundo.

Ὀρεκτὸς, οῦ, ὁ, porrectus: seu qui in longum porrigitur et protenditur: ὀρεκτὴ μελίη. Il. β'.

Ὀρέγδην, porrectis membris. schol. Hom.

Composita.

Ἀπορέγω, præbeo, seu partem alicunde do. Suid. Exponitur etiam, extendo, portendo. apud Hippocr.

Ἐπορέγομαι, porrecta manu prenso, i. protenta manu capto et prehendere cupio: quum additur dativus χειρὶ, ut apud Apoll. Arg. lib. 1. στιβαρῇ ἐπορέξατο χειρί. Item porrecta manu præbeo. Plut. in vita Sol. Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν, οὔτ' ἐπορεξάμενος.

Derivata ab ὀρέγομαι, i. appeto.

Ὄρεξις, εως, ἡ, appetentia, appetitus, desiderium. Aristot. rhet. 1. Herodian. lib. 1. frequenter pro cibi appetentia ponitur. Plut. de frat. char. et in præcept. sanit. et sympos. 7. probl. 2.

Ὀρεκτὸς, οῦ, ὁ, qui appetitur, seu appeti solet. Alex. Aphrod.

Ὀρεκτικὸς, cui appetentiæ vis et facultas inest: vel simpl. appetens. Τὸ ὀρεκτικὸν, ea animi pars dicitur, in qua appetitus suum habet domicilium. Aristot. eth. lib. 1. c. 13. In stomacho autem ὀρεκτικὸν dicitur facultas illa quæ cibos appetit: idem ferè quod ὄρεξις. Interdum verò quod cibi appetentiam facit: ut apud Dioscor. lib. 5. cap. 13.

Ὀριγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγομαι, desidero, appeto. Hesych. et Suid. Exponitur etiam, pugno, decerto, apud Hesiod. in Asp. † 190.† Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο. (Theoc. κδ'. 44.)

Comp. Συνοριγνάομαι, ῶμαι. Suid. οἱ δὲ τοῦ πλείονος καὶ πρόσω συνοριγνώμενοι, προῆγον ἐπὶ Παμφυλίας.

Ὀρεχθέω, ῶ, cupio, desidero. Aristoph. in Nub. † 1371.† Κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; Apoll. Arg. lib. 1. Οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον ὅσσον ὀρεχθεῖ. ¶ Est et verbum fictum ad imitationem soni et suspirii quod animam efflantes edunt. Il. ψ'. Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Dicitur et de sono maris quem ad littus allisum reddit: apud Theocr. idyll. 11. Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.

Composita.

Ἀνορεξία, ας, ἡ, nulla appetentia, propriè cibi. fastidium stomachi. Dioscorid.

Ἀνόρεκτος, qui nihil appetit: peculiariter qui nullos cibos appetit. Plutarch. sympos. 6.

Ἀνορέκτως, sine ulla ciborum appetentia. Gal.

Ἀνορεκτέω, nihil appeto, videlicet ciborum. Idem.

Εὐόρεκτος, qui bene appetit cibos. Res autem aut medicamentum aliquod εὐόρεκτον dicitur, quod stomacho appetitum cibi conciliat.

Παντορέκτης, omnium appetens. Anacreon. [Od. 10. Ἀλλ᾽ οὐ θέλω συνοικεῖν Ἔρωτι παντορέκτᾳ.]

ʼΟΡΕΙ´ΓΑΝΟΝ, sive ὀρίγανον, ου, τὸ, vel ὀρείγανος, sive ὀρίγανος, ου, ὁ, vel ἡ, origanum: herbæ nomen, de qua Diosc. lib. 3. cap. 32. (ὀρίγανον βλέπειν. Aristoph. R. 616.) ☞ Διὰ τὸ, χαίρειν ὄρεσιν, dictum Eustath. tradit, derivans ab ὄρος et γάνος. Alii deducunt παρὰ τὸ ὁρᾶν καὶ γανοῦν, quia visus claritati conducit: vel per antiphrasin παρὰ τὸ ῥιγῶ, q. ἀρίγανον, quum sit herba θερμαντική.

Ὀριγανίτης οἶνος, vinum ex origano confectum. Diosc. l. 5. c. 61.

Ὀριγανίζω, origanum refero, origanum resipio.

Composita.

Ἀγριορίγανος, origanum sylvestre: herbæ nomen quæ aliàs panace Heracleum, aliàs cunila nominatur. Diosc. l. 1. c. 34.

Τραγορίγανον, et τραγορίγανος, origanum hircinum: fruticis nomen: apud Diosc. l. 3. c. 35.

Τραγοριγανίτης οἶνος, vinum è tragorigano confectum. Diosc. lib. 3. cap. 55.

ʼΟΡΘΟ´Σ, οῦ, ὁ, rectus, i. erectus sive arrectus. † opp. τῷ πίπτοντι. Xen. Pæd. p. 177. d.† Odyss. σʹ. Οὐδ᾽ ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσί. Iliad. ωʹ. Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν. Plat. in symp. βαδιοῦνται ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. Xenoph. ὀρθὴν ἔχων τὴν τιάραν. Sic et apud Plutarch. Polyb. &c. Item rectus, i. porrectus in rectum, vel in rectum tendens. Soph. ὑπὸ σμικρᾶς μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται. Sic, ὀρθὴ γραμμὴ, vel γωνία, apud Aristot. et Euclid. &c. Metaph. homo aliquis ὀρθὸς dicitur, i. sincerus. Plutarch. in Per. Et ὀρθὸν esse aliquid dicitur, i. rectum, et æquum, apud Plat. Aristot. pol. lib. 3. c. 7. et 10. (V. Æschyl. Eum. 294. 319. Eurip. Phœniss. 1417. Aristoph. R. 718. Soph. Tr. 350. Œdip. Tyr. 50. 514. 536. 873. 1244.)

Ὀρθῶς, rectè; ut par est et decet. Aristot. rhet. lib. 2. Xen. Pæd, 4. Isocr. in Areopag.

Ὀρθότης, ητος, ἡ, rectitudo. Plato in Cratyl. de frat. amic.

Ὀρθόω, ῶ, f. ώσω, erigo. Iliad. ἡ. τὸν δ᾽ αἶψ᾽ ὤρθωσεν Ἀπόλλων. Eurip. in Alcest. Ὄρθου πρόσωπον, erige faciem tuam. (Soph. Œdip. Tyr. 39. Æschyl. Ag. 1484. Suppl. 922.) Plutarch. ad præfect. indoct. οὔτε γὰρ πίπτοντός ἐστιν ὀρθοῦν, οὔτε διδάσκειν ἀγνοοῦντος. Item metaph. sicut et Lat. erigo. Plutarch. in Fab. τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ σάλῳ σεισθεῖσαν ὤρθωσε καλῶς, probè erexit. ¶ Item rectum facio. Aristot. eth. lib. 2. cap. 8. οἱ τὰ διεστραμμένα τῶν ξύλων ὀρθοῦντες. ¶ Item dirigo: sicut architectus suum canonem ὀρθοῦν dicitur; Athen. lib. 13. ¶ At ventus navem ὀρθοῖ, quum facit ut recto ea tramite progrediatur.

Ὀρθοῦμαι, erigor, seu erigo me. Il. βʹ. ὡς ἕζετο δ᾽ ὀρθωθεὶς, quum se erexisset. Sic et Iliad. κʹ. et apud Xen. Pæd. 8. †1. 3. 9.† Item metaph. prospero successu utor, rem bene gero. Thuc. l. 3. Unde τὸ ὀρθούμενον, felix successus, apud eundem lib. 4. (V. Eurip. Med. 570. Æschyl. Ch. 771. Eum. 775.)

Ὄρθωσις, εως, ἡ, erectio, vel directio: et ὀρθωσία, ας, ἡ, idem. Ὀρθώσιος Jupiter, i. stator, ab erigendis iis, ut fingunt, qui labascunt et inclinant: vel quòd prosperos successus daret. Sic Diana ὀρθωσία, vel quòd vitam hominum dirigat, vel quod parientes sublevet, et eis opem ferat.

[Ὀρθωτήρ. Pind. Pyth. Od. Α. 109. Οὕτω δ᾽ Ἱέρωνι Θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι Τὸν προσέρποντα χρόνον, &c. Schol. ὀρθωτὴρ καὶ ἰατὴρ γένοιτο, &c.]

Ὄρθιος, ὁ, rectà in altum tendens: arduus. Ut, ὄρθιος οἶμος, apud Hesiod. in Erg. † ὀρθίους ποιησάμενος τοὺς λόχους. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. d. Κήρυγμα, clarum, sublatâ voce præconium. Soph. El. 685.† ¶ Item qui recto corpore est. Ut apud Oppian. lib. 3. de venat. ὄρθιός ἐστιν ἐπ᾽ ἄγρην. Et, ὄρθιοι μαστοὶ, mammillæ erectæ sive arrectæ, apud Gal. l. 6. simpl. (Eurip. Phœniss. 1182. Æschyl. Ag. 1162. Ch. 749.) ¶ Carmen verò orthium dicitur quod voce sublatissima cantatur. Herodot. l. 1.

Ὄρθιον, τὸ, arduum, arrectum. Ut, πρὸς ὄρθιον, apud Xen. de re equ. † Pæd. l. 2. 49. e.† ¶ Dicitur etiam adverbial. ὄρθιον φεύγειν, rectà fugere, apud eundem in Cyneg. ¶ Item ὄρθιον, sublata et intenta voce, apud Plut. de orac. Pyth. (Æsch. Pers. 389.)

Ὄρθια, plur. adverbial. usurpatur ab Hom. Il. λʹ. Hinc et

Ὀρθιάδε, in arduum. Xen. in Laced. polit.

Ὀρθιάζω, erigo, arrigo. in Epigr. Item, voce sublata et intenta loquor. [Æschyl. Pers. 689. καὶ ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις.] Item vaticinor; quòd vaticinantium vox impetu quodam plerunque concitata erat. Hesych.

Ὀρθίασμα, τὸ, verbum intenta voce prolatum. Aristoph. in Acharn.

Ὀρθίαξ, mali nautici inferior pars; ita dicta quòd rectà in altum tendat, et ardua sit. Epicharm. in naufrago.

Ὀρθάνης, unus ex Priapeis dæmonibus, habens et ipse arrectum penem, ut tradit Hesych. Apud Athen. l. 10. scribitur ὀρθάννης.

Ὀρθεύω, erigo, sublevo. Eur. in Or. Παρῆν τις ἄλλος ὃς ὤρθευε δέμας.

Πτόρθος, ου, ὁ, ramus. Item ramulus, surculus, germen. nam arboribus tribuitur, et herbis. Od. ζʹ. Ἐκ πυκινῆς δ᾽ ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ. Aristoph. in Pluto, σιτεῖσθαι δ᾽ ἀντὶ μὲν ἄρτων μαλάχης πτόρθους. In Epigr. πτόρθος μέγας, clava Herculis. ¶ Item pro ipsa germinatione, apud Hesiod. in Erg. l. 2. πτόρθοιό τε λήγει. ☞ Sic dicitur, quòd in rectum expandatur seu extendatur. Eust.

Πολύπτορθος, (*comp.*) multos habens πτόρθους.

Εὔπτορθος, pulchros habens ramos, vel multos. Suid.

Composita.

Ἀνορθόω, ῶ, rursus erigo, instauro, reædifico. Histor. Eccles. lib. 4. τὴν Βηρυθίων ἐκκλησίαν ἐμπρήσας, ἐξ οἰκείων ταύτην ἀνορθῶσαι κατηνάγκασται. Interdum simpliciter significat, erigo lapsum: vel erigo extruendo, extruo. Xen. τὸ τεῖχος τοῖς Ἀθηναίοις ἐκ τῶν βασιλέως χρημάτων ἀνορθοίη. Item metaph. corrigo, in meliorem statum restituo. Plat. polit. 1. τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα. (Soph. Œdip. Tyr. 46. 849.)

Ἀνορθιάζω, voce sublata et intenta profero. Æsch. et Andoc.

Decomp. Ἐπανορθόω, in integrum restituo, corrigo, emendo. Aristot. οὐκ ἔστιν ἔλαττον ἔργον ἐπανορθῶσαι τὴν πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην, ἢ κατασκευάζειν ἐξ ἀρχῆς.

Ἐπανορθοῦμαι, emendo, corrigo. idem quod ἐπανορθόω. Isocrat. in Archid. τὰς τοιαύτας συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθοῦνται πολιτείᾳ χρηστῇ. Item pass. corrigor, emendor. Dem. pro coron.

Ἐπανόρθωμα, τὸ, quod emendatum et correctum est: vel emendatio, restitutio in integrum. Aristot.

Ἐπανόρθωσις, ἡ, emendatio, correctio, restitutio in integrum. Dem. Est et schema rhetoricum: de quo Jul. Ruf.

[Ἐπανορθωτέος. Plat. de Leg. lib. 7. τὰ μὲν οὖν δὴ χορείας περὶ μελῶν τε καὶ ὀρχήσεως ἐρρήθη τινὰ τύπον ἔχοντα, ἐκλεκτέα τέ ἐστι καὶ ἐπανορθωτέα καὶ καθιερωτέα.]

Ἐπανορθωτὴς, οῦ, ὁ, corrector, qui emendat.

Ἐπανορθωτικὸς, qui corrigere et emendare potest.

Ἀνεπανόρθωτος, qui emendari et corrigi nequit. Philo de mundo, ἀνεπανόρθωτα τοῦ Θεοῦ, perfecta et consummata Dei.

Εὐεπανόρθωτος, correctu et emendatu facilis. Hipp.

Ἀπορθόω, erigo, item dirigo, directum reddo, Plato.

Διορθόω, emendo, corrigo, integritati suæ restituo. Isocr. in Evag. ταῦτα πάντα διώρθωσε. Plutarch. in Alex. ἔλαβε μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος.

Διορθοῦμαι, idem. Demosth. Philipp. 4. ὡς δὲ καὶ γένοιτ᾽ ἂν, ἐννόμως διορθώσασθαι δεῖ, corrigere et emendare oportet. ¶ Item recta facie dico, non verecundè proloquor. Æsch. ἐκεῖνα δὲ ἤδη καὶ σφόδρα διωρθοῦτο, audacter spondebat.

[Διορθεύω. Eurip. Suppl. 417. Πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους, Ὀρθῶς δύναιτ᾽ ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν;]

Διόρθωμα, τὸ, correctio, emendatio. Aristot. pol. 3.

Διόρθωσις, correctio, emendatio, ipsa emendandi et corrigendi actio. Aristot. polit. 6.

Διορθωτὴς, οῦ, corrector, qui emendat et corrigit.

Διορθωτικὸς, qui emendare et corrigere potest. [Aristot. de Moribus, lib. 5. cap. 8.]

Decomp. Ἀδιόρθωτος, inemendabilis, qui corrigi et emendari nequit. [Demosth. Orat. in Philipp. 1. ἐν δὲ τοῖς περὶ τοῦ πολέμου καὶ τῆς τούτου παρασκευῆς ἄτακτα, ἀόριστα, ἀδιόρθωτα ἅπαντα.]

Δυσδιόρθωτος, qui vix corrigi aut emendari potest.

Ἐπιδιορθόω, insuper corrigo et emendo, seu corrigo quod dixi aut feci. Hermog.

Ἐπιδιόρθωσις, ἡ, eorum, quæ dicta sunt, correctio. Idem.

Ἐπιδιορθωτικὸς, οῦ, ὁ, qui ad corrigenda superiora adjicitur, quo corrigere volumus ea quæ diximus. Hermog.

Εὐδιόρθωτος, qui facilè corrigi aut emendari potest. Hipp. ep. ad Demag.

[Προδιορθόω. Æschin. de falsa Legat. τοῦτο γὰρ προδιορθοῦμαι.]

Προδιόρθωσις, præcedens correctio: figura rhetorica, quæ et προκατασκευὴ, et προθεραπεία, dicitur, quum præfatione id mollimus quod durius dicturi sumus.

Προσδιορθοῦμαι, idem quod διορθοῦμαι in poster. sig. Æs. περὶ παρ.

Ἐξορθόω, erigo: item instauro, corrigo, dirigo. Basil.

Ἐξορθοῦμαι, idem. Soph. in Antig. τὸν σὸν ἐξορθοῦ βίον, vitam tuam erige, i. stabili et confirma.

Ἐξορθιάζω, erigo, arrigo, ὀρθιάζω. Plut. (Æsch. Ch. 269.)

Συνεξορθιάζω, unà erigo. Idem.

Ἐπορθιάζω, idem. Æschyl. [Agam. 1129. Ποίαν Ἐριννὺν τήνδε δώμασιν κέλῃ Ἐπορθιάζειν; 29. Pers. 1055. Ἐπορθίαζε νῦν γόοις. Schol. ἐπεκτεταμένως θρήνει.]

Κατορθόω, erigo, instauro. Item felici successu rem gero. Dem. pro coron. πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ καλὰ ἡ πόλις καὶ προείλετο, καὶ κατώρθωσε δι᾽ ἐμοῦ. Sic Chrysost. κατορθοῦσι τοὺς πολέμους. Et Theophr. hist. plant. l. 4. c. 12. κατορθοῦν ὀλίγα παρὰ τὴν ἐργασίαν, parum prospero uti successu. ¶ Exponitur etiam, constituo, seu prospero successu usus constituo vel compono. Herodian. l. 3. κατορθώσας δὲ κατὰ τὴν ἀνατολὴν, rebus ad orientem prospere gestis et constitutis.

Κατορθοῦμαι, felici successu geror. (Æsch. Ch. 510.) Thuc. l. 8. γνόντας, ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα. Sic Herodian. lib. 3. τὰ ὑμῖν ἀνδρείως κατορθωθέντα, quæ fortissimè prosperriméque gessistis.

Κατόρθωμα, res feliciter gesta, facinus felici successu patratum. Plut. Item rectè factum.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, felix rei susceptæ gestio et administratio; seu, res feliciter gesta, prosper successus. Herodian. l. 3. μετασχὼν γὰρ τῶν κινδύνων, μεθέξεις καὶ μεγίστων τῆς κατορθώσεως τιμῶν. Item recta affectio.

Κατορθωτὴς, moderator, rector, instaurator. Max. Tyr.

Κατορθωτικὸς, qui rectè efficere omnia solet; ad res feliciter gerendas idoneus. Aristot. ethic. l. 2. c. 3.

Decomp. Δυσκατόρθωτος, qui ex animi sententia difficulter conficitur. Gal. ad Glauc.

Συγκατορθόω, simul rectè facio. Plut.

ʼΟΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, tempus matutinum seu antelucanum: diluculum: propriè primum diluculi punctum. Aristoph. in Avibus, ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς. Plutarch. symp. 3. τὴν γὰρ ἑσπέραν, τῶν πόνων ἀνάπαυσιν· τὸν δὲ ὄρθρον, ἀρχήν. Theoc. idyll. 18. Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, redibimus sub diluculum. (κδʹ. 63.) ☞ Quidam derivant παρὰ τὸ αἴρειν καὶ ὀρθοὺς ἡμᾶς ποιεῖν λεχήρεις ὄντας. Etymolog. dictum scribit, ὅτι εἰς ἔργα ἡμᾶς ὀρθοῖ.

Ὀρθρινὸς, οῦ, ὁ, matutinus. Ut, ὀρθρινὰ δῶρα, in Epigr. et, ἀστὴρ ὀρθρινὸς, Apocal. cap. 22. ¶ Τὸ ὀρθρινὸν, matutino tempore, in aurora, vel ante auroram. accus. synecd. adverbial. positus, q. κατὰ τὸ ὀρθρ. Luc. in Gallo.

Ὄρθριος, idem. Thuc. ὄρθριοι ἑτέραν ὁδὸν ἐπορεύοντο, diverso itinere matutini perrexerunt. ¶ Ὄρθριον adverbialiter accipitur pro, matutino tempore, apud Aristoph. et Theophr.

Ὀρθρεύω, matutinus aliquid ago. Theocr. idyll. 10. Τὸν δὲ τεὸν, Βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ᾽ εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

Ὀρθρεύομαι, idem Luc. in Micyllo, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων.

Ὀρθρίζω, idem Luc. 21. πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτὸν, manè ad eum venit.

Composita.

Ἐπορθρεύω, sive ἐπορθρεύομαι, et ἐπορθρίζω, diluculo surgo. Poll. l. 1.

Ἐπορθρισμὸς, ὁ, id quod fit matutino tempore. Plut. symp. 3. probl. 7.

Περίορθρον, τὸ, tempus antelucanum, diluculo proximum. Thuc. l. 7. Interdum simpliciter exp. diluculum: ut apud Herodian. l. 6.

Προορθρίζω, ante lucem surgo. Psalm. 5.

Ὑπόρθριος, submatutinus. Anacreon. [Od. 12. 204. Τί μευ καλῶν ὀνείρων, Ὑπορθρίαισι φωναῖς, Ἀφήρπασας Βάθυλλον;]

ʼΟΡΚΟΣ, ου, ὁ, jusjurandum, juramentum. Odyss. τʹ. ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ ὅρκῳ τε. Odyss. δʹ. ὄμοσα καρτερὸν ὅρκον. Thuc. ὅρκον ὀμόσαι τινὶ, jurejurando fidem dare Xenoph. Hell. 1. ὅρκους ἔλαβον καὶ ἔδοσαν πρὸς Φαρνάβαζον. † σὺν θεῶν ὅρκῳ. Xen. Pæd. l. 2. 53. c.† Demosth. pro cor. τοὺς ὅρκους τὴν ταχίστην ἀπολαμβάνειν, jusjurandum quam primùm exigere. Παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, jusjurandum violare. Demosthen. (Eurip. Med. 440. 493. ἐν ὅρκοις μέγας. Soph. Œdip. Tyr. 665. 659. Æsch. Ag. 1207. Eum. 432.) ☞ Deducitur ab εἴργω, quoniam ὁ ὀμνύων καθείργνυταί πως οἷς ὁμολογεῖ, ut Eust. tradit: addens tamen, veteres quosdam ab ὅρος deducere, quoniam ὁρίζονταί τι ὁμολογητικῶς ὀμνύοντες.

Ὁρκόω, ῶ, caveo ab aliquo jurejurando. Thuc. ὥρκωσαν τοὺς στρατιώτας μεγίστους ὅρκους, ad maximum jusjurandum adegerunt. Plutarch. in Publ. ἐβούλετο διὰ σφαγίων ὁρκῶσαι βουλήν.

Ὅρκωμα, jusjurandum, id quod jurejurando firmatum et stabilitum est. Æschyl. [Eumen. 489. καλεῖσθ᾽ ἀρωγὰ τῆς δίκης ὁρκώματα.]

Ὁρκωταὶ, οἱ, dicuntur legati, qui ad exigendum jusjurandum mittuntur. Xen. Hell. 6.

Ὁρκίζω, idem quod ὁρκόω, jurejurando obstringo. Demosth. οὐκ ἂν ὁρκίζομεν αὐτόν. Interdum cum gemino accusat. et personæ, et rei per quam adjuramus. Orph. οὐρανὸν ὁρκίζω σε, cœlo teste et conscio te sacramento adstringo. Marc. 5. ὁρκίζω σε τὸν Θεὸν, adjuro te per Deum.

Ὁρκισμὸς, οῦ, ὁ, juramenti exactio, per jusjurandum obstrictio. Ὅρκιος, ου, ὁ, qui jurejurando adhibetur: ut, θεοὶ ὅρκιοι, apud Theophr. (Ὁρκίοις ζυγαῖς. Eurip. Med. 736. ὁρκίους δοὺς θεούς. id. Phœniss. 438. 1617. Philostr. l. 1. c. 6.)

Ὅρκιον, τὸ, fœdus jurejurando sancitum. Iliad. βʹ. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, icto fœdere fido et firmo. Item ea quæ

ad fœdera jurejurando sancienda pertinent. ut, ἄρνε δύω, ὅρκια vocantur Iliad. γ'. Sumitur etiam nonnunquam pro ὅρκος. Ut Il. β'. πῆ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; Sic et apud Thuc. lib. 6. et Luc. [Soph. Tr. 1240. Æschyl. Ag. 1440.]

Composita.

Ἀμφιορκία, ἡ, utrinque datum jusjurandum. Hesych.

Ἐμπεδορκέω, ῶ, firmiter jusjurandum servo, sto pactis jurejurando firmatis. Herodot. in Melpom.

Ἔνορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, jurejurando obstrictus, juratus. Æsch. ἔνορκός εἰμι, jurejurando teneor. Et, ἐνόρκους λαβεῖν τὸν δῆμον, juramento populum adstringere; apud eundem. Item jurejurando comprobatus, seu firmatus. Plutarch. in Thes. ἔνορκον φιλίαν ἐποιήσαντο. Dicitur et ἐνόρκιος, pro ἔνορκος.

Ἐνόρκως, jurejurando, interposito juramento.

Ἐξορκόω, idem quod ὁρκόω.

[Ἐξόρκωσις. Herodot. Hist. lib. 4. ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐτεάρχου, σχοινίοισι αὐτὴν διαδήσας κατῆκε ἐς τὸ πέλαγος. Joseph. Ant. lib. 8.]

Ἐξορκίζω, idem. [Evang. S. Matth. xxvi. 63. Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ θεοῦ ζῶντος, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς &c.]

Ἐξορκισμὸς, adjuratio.

Ἐξορκιστὴς, οῦ, ὁ, exorcista, qui spiritum peccati ad exeundum ex homine conjurat.

Ἐπίορκος, perjurus. Hesiod. in Erg. τίνει πῆμ' ἐπιόρκοις. [Aristoph. R. 150.]

Ἐπίορκον, adverbial. perjurè. Il. κ'.——καὶ ἐπίορκον ἀπώμοσε. † Hes. Th. 231.†

Ἐπιόρκως, perjurè, perfidè violato jurejurando.

Ἐπιορκία, ἡ, perjurium. Naz. ὁ ὅρκος ἐπιορκίαν τίκτει.

Ἐπιόρκιον, idem.

Ἐπιορκέω, ῶ, pejero. Il. τ'. Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. Amphides, Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθηται, Αὐτὸς ἐπιορκεῖν ῥᾳδίως ἐπίσταται. [Aristoph. R. 102.]

Ἐνεπιορκέω, (*decomp.*) pejero. Æschin. in Ctesiph.

Ἐπορκίζω, adjuro. ex can. 27. concil. Laod.

Ἐπορκιστὴς, οῦ, ὁ, exorcista: ex can. 10. concil. Antioch.

Κατεπιορκέω, (*decomp.*) apud Demosth. contra Conon. οὐ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα, perjurio causam justam non subversurus.

Συνεπιορκέω, simul pejero. Plut.

Εὔορκος, qui jusjurandum religiosè colit. Hesiod. in Erg. Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. Usurpatur etiam de re aliqua: apud Dem. contra Mid. et Thuc. l. 5. [Eurip. Med. 496. Ar. Plut. 61. Callim. in Apoll. 68.]

Εὐόρκως, religiosè jusjurandum servando, seu interposito sacramento. Herodian. l. 5. [Æsch. Ch. 979.]

Εὐορκέω, non pejero, religiosè juro, sanctè juro. Isocr. ad Demon. μηδένα θεὸν ὀμόσῃς, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς.

Εὐορκησία, ἡ, religiosa juramenti interpositio, sanctum jusjurandum. Eurip. [juramenti fides. Hippol. 1039.]

Εὐόρκωμα, jusjurandum religiosum et sanctum. ὁρκωμόσιον. Æschyl. [fidum jusjurandum. Choëph. 901.]

Κατευορκῶ, (*decomp.*) idem quod εὐορκῶ.

Παρορκέω, contra jusjurandum ago, juramentum transgredior seu violo. Appian.

Πολύορκος, multum jurans.

Σύνορκος, eodem jurejurando adstrictus, conjuratus. Xenoph. [de Reditibus. §. 9. 4. εἰ καὶ πάντας τοὺς Ἕλληνας ——συνόρκους καὶ συμμάχους λάβοιτε ἐπ' ἐκείνους, &c.]

Ψεύδορκος, perjurus, qui falsò jurat. Eurip. in Medea. [1391. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς, ἢ δαίμων, Τοῦ ψευδόρκου, &c.]

Ψευδόρκιος, pro eodem. Herodot. l. 1. [ψευδόρκιοι δὲ γενόμενοι, ἀπέπλεον ὀπίσω ἐς τὴν Φωκαίην.]

Ψευδορκέω, ῶ, falsum juro, pejero. Aristoph. [Eccles. 599. Καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει.]

ΟΡΜΑΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, ordo, series, catena, seu series catenata. Ut, ὁρμαθοὶ μελῶν, ordines carminum. Aristoph. [R. 945.] ‡ Pl. 765.‡ Xenoph. Pæd. 6. πολλοὺς ὁρμαθοὺς ποιούμενος τῶν ἁμαξῶν. Et in proverb. ὁρμαθὸς κακῶν, catenata malorum series, apud Suid. ☞ Παρὰ τὸ εἴρειν, nectere. ¶ Item latibulum, lustrum. Hesych.

Ὁρμαθίζω, in modum catenæ connecto.

ΟΡΜΗ', ῆς, ἡ, impetus, impetuosus motus. Iliad. ἑ. Δός τέ μοι ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. Hesiod. in Asp. † 365.† Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χάμαι πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ. Plut. de def. orac. οὔτε τὰ ζῶα προαίρεσιν ἔχει καὶ ὁρμήν. Herodian. ἐὰν μή τι ἐν ταῖς πρώταις ὁρμαῖς κατορθώσουσι. ¶ Exponitur etiam simpl. motus, scilicet bellicus. Thuc. lib. 2. ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται, καὶ προσέχει τὴν γνώμην. ¶ Interdum exp. conatus: ut apud Herodian. lib. 6. πρεσβείαν πέμψαι, καὶ διὰ γραμμάτων κωλῦσαι τὴν ὁρμὴν καὶ ἐλπίδα τοῦ βαρβάρου. ¶ Item profectio. Xenoph. Pæd. 7. ἐγὼ δὲ θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ. ¶ Item principium, et prima operis aggressio. Plato in Tim. πάντες, ὅσοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν, ἐν πάσῃ ὁρμῇ, καὶ μικροῦ καὶ μεγάλου πράγματος, θεὸν ἀεί που καλοῦσι. ¶ De animo peculiariter dictum, interdum exp. appetitus, et appetitio: vel appetitus animi, quo ad agendum impellimur, et id appetimus quod est visum. Quidam esse dixerunt affectionem, qua animus à viso afficitur. Plut. advers. Colot. χρῶνται τῇ ὁρμῇ φυσικῶς ἀγούσῃ πρὸς τὸ φαινόμενον οἰκεῖον. Philo, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν ὁ ποιῶν ἐποίει, αἰσθήσει φαντασίᾳ, ὁρμῇ. Interdum exp. cupiditas, et subita voluntas. apud Polyb. ῥᾳδίως διὰ τούτων ὁρμὴν παρέστησε τοῖς Μεγαλοπολίταις εἰς τὸ πρεσβεύειν πρὸς τοὺς Ἀχαιούς. ¶ Interdum instinctus: ut apud Plut. ἔλεγεν ὡς ὁρμῇ τινι χρήσαιτο δαιμονίῳ. ☞ Deductum est à præterito perfecto passivo ὧρμαι, verbi ὄρω, mutato spiritu.

Ὁρμάω, f. ήσω, impetu feror, irruo, prorumpo. Plut. ἐπὶ τύραννον ὥρμησαν τοῖς ἵπποις. Et in Public. διὰ μέσων ὁρμήσασα τῶν μαχομένων ἔφυγε. † εἰς φυγὴν, in fugam se dare. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. e.† ¶ Cum infinitivo significat, impetum capio: ut apud eundem, ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν, impetum cepit interficiendi sui. ¶ Item, in animum induco, facere gestio: ut apud Xenoph. ἀπομνημ. l. 3. οἱ γὰρ πολλοὶ, ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἑαυτοὺς ἐξετάζειν, qui animum appulerunt. Sic dicitur, ὁρμεῖν πρὸς πόλεμον, suscipere bellum, apud Demosth. et, ὥρμησε πρὸς τὴν ἐμπορίαν, ad mercaturam animum convertit, apud Plut. ¶ Ὁρμῶ, interdum est transitivum, et significat cieo, concito, moveo. Od. σ'. Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων. Et apud Herodot. ὁρμᾶν τὸ στράτευμα, movere exercitum. † στρατείαν, expeditionem suscipere. Xen. Pæd. p. 233. a.† [Eurip. Phœniss. 1024. Philostr. l. 2. c. 30.]

Ὁρμῶμαι, ad aliquid agendum incitatus sum, et impetum cepi. Xenoph. ἀπομνημ. l. 2. ὅλος δὲ ὥρμημαι ἐπὶ τὸ φιλῶν τε αὐτοὺς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι. † εἴς τι ποιεῖν. Xen. Pæd. l. 2. 52. c. et ἐπί τινα, invadere aliquem. l. 2. 58. e.† Interdum exp. institui, constitui. ut Gregor. ὅσπερ ὡρμήθη λέγειν ὁ λόγος. † οὗ ἕνεκα ὁ λόγος ὡρμήθη. Xen. Pæd. 1. 3. 1.† ¶ Item propero, paro aliquid facere. Plutarch. in Themist. ὡρμημένων συνάγειν δύναμιν. Thuc. πρὸς τὴν βοήθειαν μᾶλλον ὥρμηντο, magis parabant auxilium ferre. ¶ Exponitur et, prodeo, proficiscor, apud Plat. lib. 1. de rep. † Xen. Pædiæ. 1. 1. 4. et 1. 6. 1. cum ἐπί. initium facere, ἀπὸ θεῶν. 1. 5. 14. et 1. 6. 14.† ¶ Item progredior, ingredior, apud Xenoph. Pæd. lib. 6. ἐπειδὴ εἰς ἥβην ὡρμᾶτο. † Pæd. 1. 4. 20.† [Æschyl. Pers. 156. Eurip. Med. 183. 907. Soph. Tr. 159.]

Ὅρμημα, τὸ, id ad quod animus quasi impetu fertur. Item conatus. Iliad. β'.

Ὁρμητικὸς, οῦ, ὁ, propensus ad rem aliquam cum impetu suscipiendam. Item incitandi vim habens. Dioscor. ¶ Τὸ ὁρμητικὸν substant. ponitur pro ὁρμὴ, impetus, apud Plut. ad Colot.

Ὁρμητικῶς, cum impetu seu cum quodam animi impetu: unde, ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τι, impetu quodam animi ad rem aliquam ferri. [Aristot. de Hist. Animal. τῶν δὲ θηλειῶν ὁρμητικῶς ἔχουσι πρὸς τὸν συνδυασμὸν, μάλιστα μὲν ἵππος, ἔπειτα βοῦς. Athen. Deipn. lib. 9.]

Ὁρμητήριον, τὸ, incitamentum, suscitabulum. Xen. Item locus è quo prodimus ad bellum inferendum, et quem pro perfugio habemus; Dem. Metaphor. exp. sedes et receptaculum, apud Greg.

Ὁρμαίνω, impetu feror, ruo, prorumpo. Iliad. κ'. Ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες. Item, in animo verso, cogito. Odyss. σ'. ἄλλα δέ οἱ κῆρ Ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν. Sic et Iliad. π'. ¶ Exponitur etiam concito. [Æsch. Ag. 1397.]

Composita.

Ἀνορμάω, magno impetu prorumpo, feror cum impetu ad aliquid. Hesych.

Ἀφορμὴ, ῆς, ἡ, opponitur τῇ ὁρμῇ, quum de animo dicitur: q. d. resilientia, evitatio, aversatio alicujus rei. Galen. οἱ δὲ, ἔμβρυον μὴ εἶναι ζῶον, λέγουσι, ὁρμὴν δὲ καὶ ἀφορμὴν οὐκ ἔχειν ὥσπερ τὰ δένδρα. ¶ Item impetus et aggressio. Plut. ¶ Item perfugium, subsidium, auxilium. Xen. in œcon. [Eurip. Med. 343. Phœniss. 193.] ¶ Item materia seu occasio, opportunitas. unde, λαμβάνειν ἀφορμὴν, capere occasionem. et, λαβέσθαι ἀφορμῆς, nactum esse occasionem. apud Philon. ¶ Apud Dem. accipitur pro pecunia, quæ ad trapezitas deponebatur.

Ἀφορμάω, ῶ, proripio me ex aliquo loco, proripiens me discedo, seu proficiscor cum impetu quodam. Xenoph. ἀφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας, ἀφικνεῖται εἰς τὴν Τέγεαν. Item sine præpos. τῆσδ' ἀφορμῶσι χθονὸς, apud Eurip.

Ἀφορμάομαι, idem. apud Apoll. Rhod. et Eurip. in Medea. † Aristoph. Nub. 607.†

Ἀφορμιάω, desidero, cupio. Laërt.

Εὐάφορμος, (*decomp.*) opportunus. Item excusatu facilis. schol. Thuc.

Εἰσορμάω, vel ἐσορμάω, cum impetu ingredior, irrumpo. Plut. [Soph. Tr. 930.]

Ἐξορμάω, cum impetu egredior, seu proficiscor, prorumpo, erumpo: item simpl. digredior, proficiscor. Æschin. † Xen. Pæd. l. 3. p. 78. b. et l. 4. p. 92. e.† ¶ Item act. cieo, ago, impello. Eurip. in Iphig. Taur. Παῦσαι διώκων, ῥεῦμά τ' ἐξορμῶν στρατοῦ. Sic et Thucyd. ἐξορμᾶν ναῦν dixit. [Æsch. Pers. 46. Soph. Tr. 945. 1105. Ἐξορμῶμαι. Æsch. Eum. 182.]

Ἐξόρμησις, eruptio, egressio cum impetu. Arrian.

Decomp. Ἀντεξορμάω, contrà irruo et impetum facio.

Ἀντεξόρμησις, εως, ἡ, impetus acierum in primo congressu: apud Plut. Item contrarius seu adversarius incursus: ut sese invadentium navium. Thucyd.

Προεξορμάω, priùs egredior, prius proficiscor. Xen. ἀπομν. lib. 3. χαριέστερον δὲ καὶ προεξορμᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ.

Συνεξορμάω, unà erumpo. Idem in œcon. † et Pæd. 1. 4. 20.†

Προϋπεξορμάω, antè erumpo. Lucian.

Ἐφορμὴ, incitatio, invasio, inceptum audax. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 204. ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται Ἑλλὰς ἐφορμῇ, &c. Ita Thucyd. Hist. pag. 436. 26. pro ἀφορμαῖς legendum videtur ἐφορμαῖς. Vide Not. Cl. Editoris ad loc.]

Ἐφορμάω, impetum facio, cum impetu me infero, irruo. Plutarch. Πομπηΐῳ δὲ ἀνὴρ μέγας πεζὸς ἐφώρμησε, in Pompeium irruit. Et cum præpos. ut, ἐφορμῶν πρὸς τοὺς πολεμίους, in hostes irruens, apud Xen. ¶ Item act. incito, cieo, instigo ad aliquid. Od. ἡ. Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κελεύθους, &c. [Æsch. Pers. 462. pro immitto cum Dat. Pers. Acc. R. Il. γ'. 165.]

Ἐφορμῶμαι, irruo. Hom. et Hesiod. in Asp.

Ἐφόρμησις, invasio cum impetu, ipsa irruendi actio. [Thucyd. Hist. lib. 2. ἄλλως τε καὶ δι' ὀλίγου τῆς ἐφορμήσεως οὔσης, &c.]

Ἐφορμητικὸς, vim habens incitandi, impetumque faciendi. Max. Tyr.

Ἐφορμαίνω, (poët.) idem quod ἐφορμῶ. Oppian. Θηλυτέρη δ' ἀλίαστος ἐφορμαίνων ἀλάληται. [Æsch. Pers. 207.]

Ὀπισθορμέω, retrocedo. Hesych.

Ὀπισθόρμητος, qui retrocedit, recessim cedens, (ut Plautus loquitur,) atque imitans nepam; (qui scorpius Afer est, pone parietem latens, et ad sensum aliquem retrocedens cancri more.)

Πανορμὶ, et πανορμεὶ, omni impetu, totis viribus.

Παρορμάω, incito, concito, stimulo. Item simpl. hortor. Xenoph. Pæd. 8. ἄλλους παρορμᾶν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἔργα. † et l. 2. p. 45. a. cum εἰς. et 53. c.† Sic apud Plut. in Num. Νουμᾶν παρορμήσας πρὸς τὴν βασιλείαν.

Παρόρμησις, incitatio, concitatio, stimulatio. Item hortatio. Xen. Pæd. 1.

Παρορμητικὸς, incitandi vim habens, seu stimulandi. Plut. in Lycurg. πρὸς γάμον παρορμητικός. Et cum genit. apud Diosc. παρορμητικὸς ἀφροδισίων.

Παρορμητικῶς, q. d. incitatoriè, cum vi incitandi.

Ἀπαρόρμητος, qui nulla re incitatur, immotus, languidus, stupidus. Apud Theog.

Decomp. Ἐπιπαρορμάω, exhortor.

Εὐπαρόρμητος, qui facilè commovetur. Aristot. rhet. l. 2.

Προορμάω, seu προορμάομαι, antè concitor. † προωρμημένας ἁμάξας, jam ante profectos currus. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. e.†

Προσορμάω, cum impetu et hostiliter accedo, vel advenio. Xenoph. Pæd. 1. † 4. 21.†

Συνορμάομαι, concito, commoveo. Oppian.

ΟΡΜΙΑ', ᾶς, ἡ, tenuis funiculus cum virgâ, quo piscatores è seta equina contexto pisces venantur. Hesych. Pro eodem metri causa dicitur ὁρμειὰ, apud Theocr. idyll. 2. Ὁρμειαὶ κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι. ☞ Dicitur ab εἴρω, necto.

Ὁρμευτὴς, οῦ, ὁ, piscans cum virgâ. Hesych.

ΟΡΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, horminum: herba marrubio similis, teste Diosc. l. 3. c. 145. Theophr. hist. plant. l. 8. inter frumenta numeravit, quum inquit, τὸ δὲ ὅρμινον κυμινῶδες μέλαν. σπείρεται δὲ ἅμα καὶ τὸ σήσαμον. Vide et Plin. l. 18. c. 10. et Galen. de aliment. l. 1.

Ὁρμινώδης λίθος, hormino similis gemma. Plin. l. 38. c. 10.

ΟΡΜΟΣ, ου, ὁ, monile: colli ornamentum. [Æsch. Ag. 674. Suppl. 729. Soph. Œdip. Tyr. 205.] (☞ Ab εἴρω derivatum, i. necto. quòd innectatur et inseratur collo. Eustath.) Il. σ'. Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους. Odyss. σ'. Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε Χρύσειον. Athen. l. 6. καὶ τὸν τῆς Ἑλένης ὅρμον Μενελάου ἀναθέντος. ¶ Est et saltationis species: inde dicta, quòd sit ὅρμος ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας πλεκόμενος, apud Luc. de sal. ¶ Item statio navium: in quo signif. ab ἕρμα derivatur. (quod vide in loco.) quia navis ibi tanquam in fulcro et stabilimento consistit. quam etymologiam respicere videtur Aristoteles de poët. quum ait, Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκε. τὸ γὰρ ὁρμεῖν, ἐστὶν ἑστάναι τι. Thuc. l. 4. τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον. Od. ν'. ὅτ' ἂν ὅρμου μέτρον ἵκωνται. Sic et apud Plut. et Arrian. ¶ Aliquando et pro portu ponitur synecdochicè: ut apud Arat. Ὅρμον εἰσερχόμενοι. Cic. vertit, quum cœptant constringere portus.

Pertinentia ad ὅρμος, monile.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, monile. in Cantic. Salom.

Καθόρμιον, ου, τὸ, monile. Oseæ c. 2.

Ὑφόρμιον, dicebatur apud antiquos κοσμάριόν τι χρυσοῦν. Eustath. ex rhetor. lex.

Derivata ab ὅρμος, statio navium.

Ὁρμέω, ῶ, stationem habeo. Thucyd. lib. 1. λιμένα ἐν ᾧ οἱ Κορίνθιοι ὥρμουν. Metaphoricè apud Demosth. οὐκ ἐστὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖν τοῖς πολλοῖς. sub ναός. ¶ Item appello. Herodot. ὅρμεον πρὸς γῆν. Navis etiam ὁρμεῖν dicitur, stationem subire. Demosth. καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐνταῦθα. Dicitur etiam, ὁρμῶ τὴν ναῦν, pro ὁρμίζω, apud Paus.

Ὁρμίζω, f. ίσω, navem in stationem subduco, et appello. Item navem stabilio. Od. γ΄. ἱστία νηὸς ἐΐσης Στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν. Il. ξ΄. Ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ Νύξ. Thuc. ὁρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν. (Æsch. Ch. 527.)

Ὁρμίζομαι, appellor. Thuc. lib. 1. ἐνταῦθα ὁρμίζονταί τε, καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο.

Ὅρμισις, ἡ, ipsa actio τοῦ ὁρμίζειν seu ὁρμίζεσθαι: quies in statione navium. Ælian.

Composita.

Ἀνθορμέω, ῶ, sto contrà in statione. Propriè dicitur de navibus in statione ad resistendum hostibus, et ineundum prælium paratis. Thucyd. ἀνθώρμουν πρὸς τὰς Ἀττικάς. Dicuntur et hostes ἀνθορμεῖν ἀλλήλοις, quum naves habent in statione inter se adversas.

Ἄνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stationem navium non habens, stationi navium incommodus. (infelix. Soph. Œdip. Tyr. 431.)

Ἀφορμέω, è statione navium discedo, solvo, enavigo. Polyb. lib. 1. διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην.

[Ἄφορμος. Soph. Œd. Col. 239. αὖτις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε, &c. Schol. Ἄφορμος. ἀφορμηθείς.]

Δύσορμος, stationem navium difficilem et incommodam habens: ut, δύσορμος αἰγιαλὸς, apud Plut. (Æsch. Pers. 448.)

Ἐνορμίτης, ου, ὁ, qui in portu stationem habet.

Ἐνορμίζω, navem in stationem appello, applico. Synes. τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενισκίῳ τινὶ χαρίεντι. Hinc et Pass. ἐνορμίζεσθαι, apud Strab. lib. 5.

Ἔξορμος, qui è statione solvit. Eustath.

Ἐξορμέω, idem quod ἀφορμέω. Eurip.

Ἐξορμίζω, è statione deduco navem, solvo. Dem. ἐπιβουλεύει οὑτοσὶ τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος. Apud Eurip. in Helene, Εἰς πόντον, ὅσα χρὴ νέκυσιν, ἐξορμίζομεν. exp. in mare è statione ducimus, quæcunque sunt mortuis præstanda. (Phœniss. 808.)

Ἐξορμίζομαι, è statione deducor. Demetr. Phaler. ex Soph. ἐνθάδ' ὢν κἀγὼ παρ' ὔμμε ὁμότριχας ἐξορμίζομαι, πλόον δοκάζων.

Εὔορμος, stationem navium opportunam et commodam habens: ut, λιμὴν εὔορμος. Od. δ΄.

Ἔφορμος, qui in statione est: ut, ἔφορμοι νῆες. Thuc. Item substant. locus stationi navium accommodus, apud eundem l. 3.

Ἐφορμέω, applico, appello, in statione sum. Xen. ἐπειδὴ μέσον ἡμέρας ἦν, καὶ οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον, ἐξέπλησεν ἐκ τοῦ λιμένος. Sic et apud Thuc. l. 4. et Polyb. l. 1. ¶ Item in statione me continens immineo alteri, insideo et et obsideo portum. Demosth. ἐφ' ἣν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὁμόσε ἐφώρμουν. Xen. Hellen. 1. ταῖς δ' ἄλλαις ναυσὶν ἐδόκει ἰέναι ἐπὶ τὰς μετ' Ἐτεονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. Metaphoricè apud Dem. Olynth. 3. πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς.

Ἐφορμίζω, navem ad stationem appello, applico.

Ἀντεφορμέω, (*decomp.*) naves in statione habeo ad prælium paratas. Poll. lib. 1.

Καθορμίζω, idem quod ἐφορμίζω. Polyb. l. 1. καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον.

Ἐγκαθορμίζομαι, (*decomp.*) subeo portum: vel, in portu me contineo. Basil.

Λιμενορμίτης, ου, ὁ, qui ad portum applicare facit, et applicat. Epigr.

Μεθορμίζω, transmitto. trajicio. Xen. Hellen. 2. μεθορμίσαι εἰς Σηστὸν παρήνει. Sic et apud Plut. in Alcib.

(Μεθορμίζομαι. οὐδὲ συγγενῆ ὡς μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς. Eurip. Med. 285. ib. 444.)

Πάνορμος, habens stationem omnibus navibus et semper aptam. Odyss. ν΄.

Παρορμέω, juxtà in statione sto. Pausan. Μίνως ἐνταῦθα ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νῖσον παρώρμει. Appian. de bello civ. lib. 5. αἵ τε νῆες αὐτοῖς παρώρμουν, καὶ οἱ φύλακες περιειστήκεσαν.

Περιορμέω, classem circumago. Plut. in Ant. οὐ δεξαμένων δὲ τῶν Βρεντεσινῶν τὸν στόλον εἰς Τάραντον, περιώρμησε.

Περιορμίζω, in stationem circumago. Poll. ex Demosth.

Περιορμίζομαι, classe, statione, concludo. Thuc. l. 3. περιορμισάμενοι τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως.

Προορμέω, antè enavigo ex statione. Poll. l. 1.

Πρόσορμος, statio. Strab.

Προσορμέω, ῶ, stationem habeo. Poll. l. 1.

Προσορμίζω, appello, in stationem navem applico.

Προσορμίζομαι, appellor, applicor; seu appello, applico. Arrian. l. 6. προσορμισάμενος δὲ ὅπῃ τύχοι ταῖς ὄχθαις.

Προσόρμισις, appulsus ad littus. Synes. [Thucyd. Hist. lib. 4. κατ' ὀλίγον γὰρ μαχεῖται, καίπερ πολὺ ὄν, ἀπορίᾳ τῆς προσορμίσεως.]

Συνορμίζω, simul in stationem applico seu appello.

Ὕφορμος, locus stationi aptus. Strabo l. 6.

Ὑφορμέω, ῶ, sum formidolosus alicui: metaphora sumpta ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων πετρῶν καὶ ὑποπτευομένων. Apud Synesium ab Euopt. ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον, ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ, non minus nos terrebat metus, ne &c. ¶ Ὑφορμεῖν dicitur et ἡ λῃστρικὴ ναῦς, apud Polyb. quum in statione navibus et insidiis tegendis opportuna præternavigantibus imminet, &c.

Ὑφορμίζω, in stationem subduco. Thucyd. lib. 2. οὐκ ἔλαττον νυκτὸς ὑφορμισάμενοι. (Ὑφορμίζομαι. Philostr. l. 3. c. 24.)

Ὑφορμιστὴς, qui in stationem subducit, vel qui stare aliquid facit ne fluctuet.

ΌΡΝΙΣ, ιθος, ὁ, ἡ, avis, ales. Odyss. ό. Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Iliad. ξ΄. ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος. Dem. εἰς τοὺς ὄρνις εἰσιών. Luc. ὄρνις θαλασσία. Et, ὀρνίθων θήρα, Ap. Xen. et Plut. (Ὄρνις. pro τύχη, μάντευμα. Æschyl. S. c. Th. 603. θούριος ὄρνις. Ag. 113. Soph. Œdip. Tyr. 52. 986.) ¶ Peculiariter de gallinaceo genere dicitur. Athen. lib. 10. πολλάκις συνόντας αὐτοὺς, ἐπὶ πλεῖον ὁ ὄρνις κατελάμβανε, τὴν ἕω καλῶν. Al. Aphr. ὄρνις κατοικίδιος ᾠὸν τικοῦσα, gallina domestica. Sic ὀρνίθων ᾠά, in Geopon. ¶ Dorica dialecto dicitur ὄρνιξ, unde nominat. plur. ὄρνιχες, apud Theocr. idyll. 5. et genit. pl. ὀρνίχων, apud eundem idyll. 23. ☞ Etymolog. dicit, ab ὄρω fieri ὄρις, et pleonasmo τοῦ ν, ὄρνις· οὐδὲν γὰρ ὁρμητικώτερον ὄρνιθος.

Ὀρνιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad avium naturam accedens: avium speciem gerens: ut, ὀρνιθώδεις κοιλίαι, ventriculi quales sunt avium. Aristot.

Ὀρνίθειος, ου, ὁ, ut, ὀρνίθειον κρέας, avium caro, Aristot. eth. 6. c. 7. et, ὀρνίθειον στέαρ, adeps gallinaceus, Diosc. l. 2. c. 89. Pro eodem dicitur etiam ὀρνίθιος, apud Aristoph. in Nub. ¶ Interdum ὀρνίθειος et ὀρνίθιος pro gallinaceo usurpantur: ut apud Athen. l. 8. Scribitur et ὀρνίθεος, pro iisdem, ut, ὀρνιθέη κεφαλὴ, apud Arat.

Ὀρνιθιακὸς, οῦ, ὁ, unde ὀρνιθιακὰ, (sc. συγγράμματα,) avium historia, libri de avibus: Dionys. de situ orb.

Ὀρνιθίας, ου, ὁ, ut, ὀρνιθίας χειμὼν, tempestas quæ aves perimit: vel hyems quæ frigore aves necat. Aristoph. in Acharn. ¶ Ὀρνιθίαι dicuntur etiam venti quidam, de quibus Aristot. de mundo. ¶ Ὀρνιθίας ἄνεμος, tertius est ordine post primum, qui solanus vel apeliotes, ad æquinoctialem ortum, versus eurum. Ille et recte nuncupatur ἐτησίας, vel ἐτήσιος, aviarius vel avicularis.

Ὀρνίθιον, et ὀρνιθάριον, ου, τὸ, avicula: apud Plut. in Artox. item pullus gallinaceus, apud Athen. l. 9. et 14.

Ὀρνιθὼν, ῶνος, ὁ, aviarium, vel gallinarium. Columella lib. 8. c. 3.

Ὀρνιθόω, in avem muto, in alitem converto. Athen. l. 9.

Ὀρνιθεύω, aucupor, aves capio. Xen. Hell. 4.

Ὀρνιθεύομαι, auguror. Suid.

Ὀρνιθευτὴς, οῦ, ὁ, auceps. Athen. l. 6. et 12.

Ὀρνιθεία, ας, ἡ, augurium, auspicium. Suid.

Ὄρνεον, ου, τὸ, avis, ales. Il. ν΄. Ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο. Plat. τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων πτερά.

Ὀρνεόω, in avem muto, in alitem transformo.

Ὀρνεώτης, ὁ, auceps, vel qui aves vendit. Poll. l. 9.

Ὀρναπέτιον, avis vel avicula: vocabulum Doricum aut Bœoticum. Aristoph. in Acharn.

Ὀρνεοπέτια, τὰ, aviculæ. idem.

Composita.

Ἀγριόρνιθες, feræ gallinæ. Theophil. 2. instit. jur. civ.

Ἄορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, avibus carens, quò aves nullæ accedunt. Plut. de fort. Alex. et Luc. in Hermot.

Ἀπορνιθόω, et ἀπορνεόω, in avem transformo. Strabo l. 6.

Ἀπορνίθωσις, εως, ἡ, conversio seu transformatio in avem.

Δύσορνις, qui adversa ave fit. Eurip. δύσορνις οἰωνὸς, infelix auspicium. (Æsch. S. c. Th. 845.)

Εὔορνις, qui bonis et lætis auspiciis fit. ut, εὔορνιθες ἀναγορεύσεις.

Πάρορνις, inauspicatus, infaustus. Æschyl. [Eum. 773.]

Πολυόρνιθος, ὁ καὶ ἡ, avibus abundans. Eurip. in Iphig. Taur. [434.] τὸν Πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν.

Φίλορνις, avium amans. (Æsch. Eum. 21.)

Φιλορνιθία, avium amor. Aristoph.

ΌΡΟΒΟΣ, ου, ὁ, ervum. legumen, de quo Dioscor. lib. 2. c. 131. et Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 5. Vide et Plutarch. in Græc. quæst. ☞ Quidam deducunt παρὰ τὸ ἐρέπτεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν quod boves eo vescantur et saginentur.

Ὀρόβινος, confectus ex ervo. Ὀρόβινον ἄλευρον, apud Diosc. l. 2. c. 131.

Ὀροβίας, ου, ὁ, ervo similis, ervi speciem imitans. Ὀροβίας ἐρέβινθος, apud Gal. simpl. med. lib. 6. Ὀροβίας λιβανωτὸς, tus ervi figuram habens.

Ὀροβίτης, idem quod ὀροβίας. Unde in fœm. ὀροβῖτις χρυσοκόλλα, lutea, et in globulos (ceu erva) formari solita.

Ὀροβιαῖος, ervi magnitudinem habens: qui ervum æquat magnitudine, ut, ὀροβιαῖα καταπότια, apud Diosc. l. 4. c. 115.

Ὀρόβιον, ου, τὸ, parvum ervum, seu ervi granulum.

Παντόροβον, (*comp.*) herbæ nomen. de qua Diosc. l. 3. c. 157.

ΟΡΟ'ΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, surculus, ramusculus. Hesych. ¶ Dicitur etiam ὀροδαμνὶς, pro eodem, apud Theocr. idyll. 7. Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. ☞ Παρὰ τὸ ὄρω, ἢ ὀρούω, κατὰ τὴν αὔξησιν. Etymolog. ¶ Ὀρόδαμνος, Hesychio est etiam ποταμός.

ΟΡΟ'ΝΤΙΟΝ, orontium: herbæ nomen apud Galen. lib. 9. τῶν κατὰ τόπους, quæ ictericis in balneo luridum colorem detrahit, ut origanum Dioscoridis.

ΌΡΟΣ, εος, τὸ, mons. Odyss. τ΄. αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ. Iliad. ν΄. ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς. Xenoph. in Cyneg. τὰ μεγάλα ὄρη. Paus. in Att. ὄρος ἄβατον ὑπὸ ὕδατος καὶ δένδρων. Hinc et dat. poët. ὄρεσφι pro ὄρεσι. ¶ In domo ὄρος dicitur pars quæ capiti imminet: teste Poll. lib. 1. cap. 8. ¶ Et in pede humano pars superior sic etiam nominatur, apud eundem l. 2. ¶ Sic dicitur etiam lignum in prelo, quo oleum exprimitur; apud eundem l. 7. ¶ At pro ὄῤῥος vide in Ὄῤῥος.

Ὀρεινὸς, οῦ, ὁ, montanus, montosus. Xen. Pæd. 4. ἡ χώρα αὐτοῖς ὀρεινὴ, montosam regionem incolunt. † et Pæd. 1. 3. 3. et 38.† Ponitur aliquando absolutè ἡ ὀρεινὴ, pro ὀρεινὴ χώρα, regio montana. Aristot. hist. an. l. 5. † Xen. Pæd. 2. p. 60. e.† ¶ Item in montibus crescens, sylvaticus, agrestis: ut, herbæ ὀρειναὶ, quæ in montibus crescunt. ¶ Ὀρεινὸς est etiam avis species, quæ monticola vocatur, de qua Aristot. hist. an. l. 8. c. 3.

Ὄρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, et ἡ ὀρεία, Ionibus, apud Athen. l. 1. ex Alciphr. idem quod ὀρεινός. Ut, ὄρειος χώρα, apud Aristid. Dicitur et, ὄρειος, absolutè pro, ἡ ὄρειος χώρα. Item qui in montibus crescit, seu qui ex montibus provenit. ut, τροφαὶ ὄρειοι, cibi ex montibus provenientes, apud Luc. in Tim. Et qui in montibus degit. Ut, ὄρειοι λαγωοὶ, apud Xenoph. in Cyneg. Sic Liber pater Βάκχος ὄρειος, et νύμφαι ὀρειάδες dicuntur, quòd in montibus frequenter appareant. (Soph. Œdip. Tyr. 1048.) ¶ Ὄρειον est etiam polygoni species. Plin. l. 27. c. 12.

Ὀρειὰς, άδος, ἡ, montana, montosa. Ut, ὀρειὰς πέτρη, petra montosa. in Epigr. Et, ὀρειάδες μοῦσαι, musæ in montibus habitantes.

Ὀρείτης, ου, ὁ, monticola.

Ὀρείταρ, idem. Hesych.

Ὀρέστης, idem quod ὀρείτης, qui in montibus versatur. Schol. Hom.

Ὀρέστερος, monticola, agrestis. Odyss. χ΄. Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι, ἠδὲ λέοντες.

Ὀρεστιὰς, montana, monticola. Ut, νύμφαι ὀρεστιάδες, montanæ seu agrestes nymphæ. Iliad. ζ΄.

Ὀρέστιον, τὸ, herba quæ et nectarion. Diosc. l. 5. c. 58.

Οὖρος, τὸ, Ionicè pro ὄρος. Iliad. γ΄. οὔρεος ἐν βήσσαις. † Hesiod. Theog. 129.† ¶ At οὖρος, ὁ, in seq. Ὅρος.

Οὔρειος, montanus, pro ὄρειος. Ut, οὐρείη χελώνη, apud Nicand. in Alex. (Eurip. Phœnis. 216. 762.)

Ὦρος, εος, τὸ, Doricè, pro ὄρος, apud Theocr. idyll. 1.

Ὀρεὺς, έως, ὁ, mulus, vel mula, quòd hoc animal ad opera montana præ cæteris sit idoneum. (Aristoph. R. 292.) Arist. rhet. 2. et. l. 6. hist. anim. Pro eodem Ionicè dicitur οὐρεὺς, apud Hesiod. in Erg. et Hom. Iliad. ά.

Ὀρεικὸς, οῦ, ὁ, mularis. Synes. epist. 3.

Composita.

Ἀκρώρεια, ας, ἡ, summitas montis. Philo de vita M. l. 3.

Κλεισώρεια, ἡ, claustrum montis.

Κρημνώρεια, præcipitium montis, seu prærupta montis pars.

Παρόρειος, ad latera montis situs, vel prope montem situs. Suid.

Παρώρεια, ας, ἡ, latus montium, secundum locum aliquem porrectorum. Polyb. l. 2.

Παρωρείτης Πὰν, in Epigram. latera montis incolens, vel ad montem positus.

Παρορία, vicina montibus regio. Strabo.

Πρυμνώρεια, extrema montis pars, radix montis. Il. ξ΄.

Ὑπόρειος, in ima parte montis situs, monti subjectus.

Ὑπόρειον, τὸ, ima pars montis. Suid. et Hesych.

Ὑπόριον, parvum promontorium. Suid.

Ὑπώρεια, ima montis pars, pes seu radix montis. Il. ύ. Plut. in Fab. et Demetr. Phal. (Palæph. p. 9.)

Ὅρος, ου, ὁ, terminus, limes, finis regionis alicujus vel agri. Luc. in Macrob. οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὅροι. Et Demosth. οὐδεὶς ὅρος ἐπέστη τῇ ἐσχατιᾷ, nullus finitor seu cippus erat ibi erectus. Plut. in amat. narr. ἐκτὸς ὅρων ῥίπτειν, extra fines projicere. et, πέρα ὅρων ἐλαύνειν, ultra fines prosequi, apud Demosth. Item metaph. sicut apud Latin. finis, terminus, limes: ut apud Demosthen. ὅροι τῶν ἀγαθῶν. Et, ὅρους τῶν ὠνίων τίθεσθαι, res venales suis limitibus describere, apud Plat. de leg. Et apud Luc. μένων ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, manens intra saltationis terminos. (Æschyl. Ag. 494. 1163. Eurip. Phœnis. 1216.) ¶ Item meta, scopus in aliqua re propositus. Arist. polit. 4. ἀριστοκρατίας μὲν ὅρος, ἀρετὴ, ὀλιγαρχίας δὲ, πλοῦτος. Et

in genere, omne extremum ambiens; apud eundem Aristot. lib. 2. de gener. anim. ¶ Item modus et regula, et quasi præscriptum actiones temperans; apud Gal. method. 12. et 14. ¶ Item finis, i. finitio, seu definitio. apud Aristot. l. 1. Topic. ὅρος δέ ἐστι λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. ¶ Exponitur etiam, index rei obnoxiæ, signum rei oppigneratæ. Unde, ὅρους τιθέναι, et, ὅρους κατατιθέναι. et, ἀφωρισμένη οὐσία, pignori opposita.

Ὁρικὸς, οῦ, ὁ, finitivus. Ut, ὁρικὴ στάσις, status definitivus. Et, τὰ ὁρικὰ, definitioni attributa, seu ad definitionem pertinentia. Alex. Aphr.

Ὅριος, terminalis. Ut, ὅριος θεὸς, apud Plat. in Num. Et, ὅριος Ζεὺς, apud Plat. l. 8. de leg.

Ὅριον, ου, τὸ, terminus, limes. In plurali, τὰ ὅρια, termini, limites, fines. Xen. † Pæd. 1. 4. 18.† et Thuc. Item fines stellarum, ac propriè partes signorum, quæ stellis singulis dividuntur; apud mathematicos.

Ὁρίζω, termino, finio, seu definio. Aristot. probl. sect. 15. τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις. † Xen. Pæd. p. 233. b.† ¶ Item distermino, dirimo. Aristot. 3. de part. an. et Herodot. ¶ Exponitur et, conglutino, coagmento, apud Aristot. l. 4. meteor. Item terminis circumscribo, apud Demosth. (διδύμους ὁρίσασα πόντου πέτρας. Eurip. Med. 435. Soph. Tr. 767. Æsch. Ch. 927. Suppl. 555.)

Ὁρίζομαι, terminor, finior. Thuc. l. 1. μέχρι μὲν οὖν τοῦδε ὡρίσθω ὑμῶν ἡ βραδύτης. Item activè et metaph. definio, do definitionem rei. Aristot. ethic. 3. c. 6. τὸν φόβον ὁρίζονται προσδοκίαν κακοῦ. Item æstimo, censeo, metior. Idem eth. 2. ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς, καὶ ἠρεμίας, censent et æstimant. Sic Plat. in Gorg. ἡδονῇ τε καὶ ἀγαθῷ ὁριζόμενος τὸ καλόν. Item definio, i. statuo, constituo. Dinarch. ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον, statuens seu præstituens. Sic, ὁρίζεσθαι δίκαιον, jus statuere, seu jus observandum præscribere, apud Demosth. Item existimo, statuo, censeo. Demosth. Philipp. 3. ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεῖλε Φωκέας, ἀπὸ ταύτης ἔγωγ' αὐτὸν πολεμεῖν ὑμῖν ὁρίζομαι, eum ego vobis bellum inferre existimo. Item, finis loco mihi propono, scopum mihi præfigo. Plat. lib. 8. de rep. ὃ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθὸν, quod democratia statuit finem et bonum. (Æsch. Suppl. 399.)

Ὅρισμα, τὸ, terminus, limes. Eurip. in Hecuba. Idem id quod apud nos statuimus. Joseph.

Ὁρισμὸς, οῦ, ὁ, finitio, definitio. Aristot. post. analyt. l. 2. c. 2. et alibi. Est et schema rhetoricum. Item ipsa actio statuendi aliquid, et velut definiendi. Aristot. eth. 8.

Ὁριστὴς, οῦ, ὁ, finitor: ut sunt agrorum mensores, qui limites et confinia determinant. Poll. l. 9. Item constitutor juris, et arbiter conditionum. Demosth.

Ὁριστικὸς, ὁ, finitivus, seu definitivus. Ut, ὁριστικὸς λόγος, apud Aristot. pro ipsa definitione. Item, ὁριστικὴ ἔγκλισις, Grammat. Græcis dicitur indicativus modus.

Οὖρος, ου, ὁ, Ionicè, idem quod ὅρος, terminus. Il. φ'. οὖρον ἀρούρης, terminum regionis. Et in plur. οὖροι, termini, limites, pro ὅροι, apud Herodot. Dicitur et οὖρα in plur. num. Ut Il. ψ'. Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατ' ὠμαδίοιο πέλονται.

Οὔρια, Ionicè, pro ὅρια, termini, limites, fines.

Οὐρίζω, Ionicè, pro ὁρίζω, finio, termino, seu conterminus sum. Ut, οὐρίζει πρὸς τὴν Ἀσίην Εὐρώπη. [Herodot. Hist. lib. 2. c. 16. οὐ γὰρ δὴ ὁ Νεῖλός γέ ἐστι κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, ὁ τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῇ Λιβύῃ.] (Æsch. Ch. 315. V. Οὖρος.)

Οὔρισμα, pro ὅρισμα, terminus, limes.

Composita.

Ἄγχορος, et Ionicè ἄγχουρος, conterminus, vicinus. Suid.

Ἀμορία, ας, ἡ, confinium; junctos habere terminos.

Ἀνθορίζω, contrariam definitionem facio, contrario modo definio.

Ἀνθορισμὸς, definitio definitioni opposita: κεφάλαιον. apud rhetores. Hermogen.

Ἀόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non finitus, infinitus, interminatus. Ut, ἀόριστος γῆ, apud Thucyd. Item ἀόριστον, non distinctè dictum, seu scriptum, Æsch. in Ctesiph. et Dem. Philipp. 1. Gramm. χρόνος ἀόριστος, tempus est aoristum, vel indefinitum.

Ἀορίστως, non finitè, interminatè. Item non circumscripto certo temporis spatio. [Plat. de Leg. lib. 11.]

Ἀοριστία, ἡ, (q. d. non-terminatio,) nullus certus terminus, nulli certi fines circa rem quampiam. Item, ἐν ἀοριστίᾳ dicitur esse, quod definitionis expers est. Dionys. Areopag. [Aristot. Meteorolog. lib. 2. cap. 5. αἱ δὲ μεταβολαὶ πάντων ταραχώδεις διὰ τὴν ἀοριστίαν εἰσίν.]

Ἀοριστικὸς, οῦ, ὁ, indefinitivus, qui indefinitè capitur.

Ἀοριστέω, ῶ, vel ἀοριστέομαι, οῦμαι, indefinitus sum, rem indefinitam denoto: vel indefinitè capior: ut, ἀοριστούμενος λόγος, indefinita oratio, apud Apoll. Gramm.

Ἀοριστοίνω, incertus sum, hæsito, indefinitè intelligo. Philop. in poster. analyt.

Ἄπουρος, qui abest à terminis. Soph. in Œdip. Tyran.

Ἀφορίζω, finio, termino: ut apud Polyb. τὴν βίβλον ταύτην ἀφορίσομεν, hunc librum terminabimus. ¶ Item termino, i. suis limitibus circumscriptum distinguo et discerno. Exod. 17. ἀφοριεῖς τὸν λαὸν τοῦτον, constitues terminos populo isti per circuitum. ¶ Item separo, secerno. Matth. 25. καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων. Item constituo. definio, et designatè dico. Aristot. eth. 3. περὶ ποίας οὖν τῶν ἡδονῶν, ἀφορίσωμεν, constituamus ergò, de quânam harum voluptatum locuturi simus. ¶ Item designo, assigno, attribuo. Dionys. ad Demosth. ἐπιθυμίᾳ, καὶ θυμῷ, καὶ λόγῳ, τὰ κατ' ἀξίαν ἀφόριζε. ¶ Item definio, do definitionem rei. ¶ Item aphorismos dico. Synes. epist. 115. ὃς ἀφορίζων, τὴν ἔνδειαν ἔφη ὑγιείας εἶναι μητέρα. ¶ Item extermino, excommunico, repudio.

Ἀφορίζομαι, terminor, limitibus distinguor et discernor. Theophr. de caus. pl. l. 1. ¶ Item separor, secernor: unde apud Aristotel. eth. 8. ἔστι δὲ ἀδελφοῖς μὲν πάντα κοινὰ, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀφωρισμένα, separata. Et act. separo. Unde ἀφορισάμενος τὸν λόγον τὸν περὶ τῶν τοιούτων εὐεργεσιῶν, separans, distinguens. ¶ Item designor, seligor. Aristot. eth. 7. ¶ Item assignor, distribuor. Dionys. ad Demoph. ἐπεὶ καὶ ἀγγέλοις δίκαιον, ἀπονέμεσθαι τὰ κατ' ἀξίαν καὶ ἀφορίζεσθαι. ¶ Item definior. Plut. de fat. οὕτως ἀφώρισται ἡ τύχη, sic definita est fortuna. Et activè, definio. Themist. in 2. de anima. ¶ Item finibus adimo, à finibus alienis aufero. Isocr. χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίσασθαι. ¶ Exponitur etiam, oppignero, pignori oppono.

† Ἀπουρίζομαι, Ion. unde part. ἀπουράμενος, spoliatus, privatus, pro ἀπουρισάμενος, apud Hesiod. Asp. 173.†

Ἀφόρισμα, τὸ, quod suis terminis descriptum et ab aliis separatum est.

Ἀφορισμὸς, determinatio, distinctio, distincta rerum explicatio. Theophr. l. 3. de caus. pl. Apud Hippocr. ἀφορισμοὶ sunt sententiæ, quæ brevissimis verbis omnes rei proprietates complectuntur. Et, ἀφορισμὸς γνωμικὸς, dictum sententiosum. Eust.

Ἀφορισμένως, determinatè, distinctè, seorsim, separatè. Aristotel. in lib. περὶ ἑρμην.

[Ἀφοριστικῶς. Dion. Hal. ἡδέως τε καὶ ἀφοριστικῶς τὰ μετὰ ταῦτα ἐπιτίθεται, sc. Lysias. Καὶ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, &c. Fragm. Lysiæ exstat pag. 656. Ed. Cl. Taylor.]

Decomp. Συναφορίζω, simul dirimo et discerno. Plut.

Δίορος, diremptor, disterminator. Poll.

Διορία, præfinita seu præscripta dies. Hesych. ¶ Exponitur et, discrimen.

Διορίζω, distermino. Themist. in 4. phys. ὃ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, quod disterminat à se invicem tempus præteritum et futurum. ¶ Item distinguo, discrimino, divido. Gal. ad Glauc. θυμοῦ μὲν καὶ πάνυ σαφῶς αὐτὰ διοριεῖς, facilè ea discernes. † discerno, divido. Xen. Pæd. l. 4. p. 109. a.† ¶ Item explico, explano. Plat. in Gorg. τοῦτό μοι σαφῶς διόρισον. ¶ Item statuo, concludo, i. decerno et disputando concludo. Themist. 2. de anima, πειραθῶμεν διορίσαι τί ἐστι ψυχή. ¶ Item extermino. Hesych. ¶ Exponitur etiam, censeo, metior, æstimo, apud Aristot. in polit. διορίζειν οὐδενὶ τὸν δοῦλον, nihilo metiri servum. (Eurip. Phœniss. 499. 1381. Soph. Œdip. Tyr. 743. 1102.)

Διορίζομαι, distinguor, discriminor, dividor. Plat. in polit. Et activè, discerno, divido. Idem in polit. πάμπολλα διοριζόμενοι μαθήσεις, artes multipliciter partientes. ¶ Item decernor, et disputando concludor. Aristot. anal. pr. l. 1. c. 2. Et act. constituo, discepto. Themist. περὶ τροφῆς ἀναγκαῖον διορίσασθαι πρῶτον. ¶ Item activè, affirmo, constituo, i. pono, assero. Plat. in Parm. ἐάν τις, ὡς εἴδη ὄντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, διορίζηται, si quis statuerit, formas per se existere. Et in pass. apud Aristot. polit. 4. τίμημα διωρισμένον, census status et constitutus.

[Διοριστέον. Plat. de Leg. lib. 9. διοριστέον εἰς δύναμιν αἵ τέ εἰσι καὶ ὅσαι καὶ ὧν ἂν τυγχάνουσαι τιμωρήσεων, τὸ πρόσφορον ἔχοιεν ἂν ἕκασται.]

Διωρισμένως, definitè, seu seorsim, particulatim.

Διόρισμα, definitio, διορισμός. In nov. Const.

Διορισμὸς, distinctio, distincta rerum explicatio, determinatio. Aristot. Polit. 3. Exponitur etiam, discrimen, apud Gal. in lib. 1. ad Glauc. Item definitio. Procl. in Eucl.

Διόρισις, definitio. In nov. Const.

Διουρίζω, Ion. pro διορίζω, distermino, distinguo. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 42. Θωϋμάζω ὦν τῶν διουρισάντων καὶ διελόντων Λιβύην καὶ Ἀσίην καὶ Εὐρώπην.]

Decomp. Ἀδιόριστος, qui distinctus et explicatus non est, indefinitus. Suid. et Hesych. [Aristot. Eth. Nicom. lib. 10. cap. 5. pag. 450. Ed. Ox. αἱ μὲν γὰρ (sc. ἐπιθυμίαι) διωρισμέναι εἰσὶ καὶ τοῖς χρόνοις, καὶ τῇ φύσει· αἱ δὲ, σύνεγγυς ταῖς ἐνεργείαις, καὶ ἀδιόριστοι οὕτως, ὥστ' ἔχειν ἀμφισβήτησιν, εἰ ταυτόν ἐστιν ἡ ἐνέργεια τῇ ἡδονῇ. lib. 3. cap. 3. τὸ βουλεύεσθαι δὲ ἐν τοῖς ὡς ἐπιπολὺ, ἀδήλοις δὲ πῶς ἀποβήσεται, καὶ ἐν οἷς ἀδιόριστον.]

Ἀποδιορίζω, suis limitibus finitum separo et segrego. [Epist. S. Judæ. 19. οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες, ψυχικοὶ, πνεῦμα μὴ ἔχοντες.]

Προσδιορίζω, conditionem addo, et restringo verbis id quod simpliciter enunciatum erat. Ut apud Hermog. οὐδὲν τούτων προσδιώρισεν ὁ νομοθέτης, lex nihil horum distinxit.

Προσδιορίζομαι, conditionibus additis determinor, ad certam conditionem restringor. Aristotel. metaph. προσδιωρίσθω δ' ἡμῖν καὶ ταῦτα τῇ προτάσει εἰωθότα, circumscribatur et limitetur additis additamentis. Et activè, determino conditionibus additis. Alexand. in 5. topic. πολυτρόπως ἁμαρτάνουσιν, οἱ ἐν τῇ τῶν ἰδίων ἀποδόσει μὴ προσδιοριζόμενοι κατά τινα τρόπον ἀποδιδόασι.

Προσδιορισμὸς, circumscriptio verborum et determinatio, modificatio. In propositione sic etiam dicitur pars præcipua, significans, quomodo prædicatum insit subjecto.

Decomp. Ἀπροσδιόριστος, dicitur propositio illa, in qua prædicati modus, quo subjecto competit, non est positus: seu quæ caret additamento limitante prædicatum subjecto conveniens. Magent. in lib. περὶ ἑρμην.

Συνδιορίζω, simul distinguo et distermino. Strabo.

Δίσκουρα, terminus qui disci jactu comprehendi potest. Il. ψ'.

Δισκούρια, spatium quod quis disci jactú attingere potest; apud Hes.

Δυσόριστος, qui definiri vix potest et terminari. Aristot. met. l. 4.

Ἐνόριος, qui intra terminos nostros est. ut, ἐνόριος χῶρος. Pollux lib. 9. cap. 1.

Ἐξόριος, sive ἔξορος, qui extra seu ultra nostros terminos est. Idem l. 6. c. 48. Item qui exterminatus est è regione aut urbe aliqua.

Ἐξορία, exilium.

Ἐξορίζω, extermino, exilio mulcto. Aristot. eth. 10. c. 9.

Ἐξορισμὸς, exterminatio, expulsio extra terminos, seu interdictio finium.

Ἐξόριστος, qui exterminatus est, exul. Dem. contra Mid. Et apud Poll. l. 9. c. 1. ἐξόριστον γενέσθαι, exulem factum esse.

Ἐπιούρια, τὰ, termini, fines, limites, Ionicè pro ἐπιόρια. Hesych.

Ἐπίουρα, τὰ, expon. interstitia, intervalla. Iliad. κ'. A nomin. singul. ἐπίουρος, per metaplasmum: ut tradit Eustath. ¶ Aliud vide in comp. ex Οὖρος, custos.

Εὐόριστος, quem definire et suis velut terminis describere facile est. Aristot. meteor. l. 4.

Ἐφόριος, et ἔφορος, qui in finibus est, finitimus. ¶ Aliud Ἔφορος in ὁράω. ¶ Τὰ ἐφόρια, quæ sunt extra urbem, finitima et contermina urbi. Poll. l. 6. c. 21. Et, στήλη ἐφορία, columna terminalis, quæ in finibus regionis aut agri alicujus ponitur. apud eundem l. 9. c. 1.

Ἐφορία, ας, ἡ, confinium, seu fines. Demosth.

Καθορίζω, definio. Hesych.

Μεθόριος, conterminus, confinis. Item, qui duas res veluti terminus dirimit et dividit. μεθορία γῆ, regio contermina, apud Thuc. lib. 2. et, μεθόριος νεφέλη τῶν τε διωκόντων, καὶ τῶν διωκομένων, nubes tanquam discrimen interjecta. apud Phil. de vita M. l. 1.

Μεθόριον, τὸ, confinium. Plut. de def. orac. et Herodian. l. 6. † Xen. Pæd. 1. 4. 16. et l. 3. p. 76. e. et l. 5. p. 141. a.† Item interstitium disterminans res quaslibet à se invicem. Philo de vita M. lib. 3.

Μεθορίζω, confinis cum. Exponitur etiam, participo. Hesych.

Μειουρίζειν, minoribus terminis finire. Vide et comp. ab Οὐρά.

Μεσούριον, Ion. pro μεσόριον, terminus seu limes inter duas regiones medius, et eas disterminans.

Ὅμορος, et Ionicè ὁμούριος, et ὅμουρος, conterminus, confinis, finitimus. Isocr. τῶν ὁμόρων ἐπάρχειν, finitimis imperare. † Xen. Pæd. l. 4. p. 91. b.† [Apoll. Rhod. Arg. ii. 379. Τῇ δ' ἔπι Μοσσύνοικοι ὁμούριοι, &c. Herodot. Hist. lib. 2. ἐοῦσα δὲ Αἴγυπτος ὅμουρος τῇ Λιβύῃ, οὐ μάλα θηριώδης ἐστί.] ¶ Τὸ ὅμορον, confinium. Thuc. l. 6.

Ὁμορέω, et Ion. ὁμουρέω, confinis seu conterminus sum. Plut. in Publ. ὁμοροῦν χωρίον ἐκείνῳ, illi finitimum prædium. [Herodot. Hist. lib. 2. ῥέει γὰρ Συρίη Αἰγύπτῳ.]

Ὁμούρησις, vicinitas, affinitas. Laërt.

Προσόμουρος, (*decomp.*) conterminus, confinis, ὅμουρος. Herodot.

Προσομορέω, idem quod ὁμορέω.

Παρορίζω, fines meos egredior alienum agrum usurpando: vel simpl. fines meos et limites transilio. Epigr. l. 2. Κἂν μέχρις Ἡρακλέους στηλῶν ἔλθῃς παρορίζων.

Παροριστὴς, οῦ, ὁ, qui fines suos egrediens alienum agrum usurpat, qui fines suos transilit. Ibidem.

Περιορίζω, suis finibus limitibusque circumscribo. Luc. de salt. τούτῳ διαστήματι περιωρίσθω ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια. ¶ Item extermino, exilii locum præscribo. Plut. in apophth. et Aristot. pol. 6. cap. 4. ¶ Suid. et Hesych. exp. etiam, animo et mente quasi circumscribendo cognosco.

Περιορισμὸς, circumscriptio: propriè quæ fit limitibus et terminis. Item περιορισμοὶ ἀγρῶν, dicuntur ipsi limites agrorum, quibus circumscripti sunt et definiti. Plut. in Num. ¶ Item exilium. unde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, exilio damnari. can. 7. concil. Sardic.

Περιοριστὸς, limitibus et terminis suis circumscriptus. Hesych.

Περιοριστικὸς, terminativus: περιόριστος. Merc. Trism.

Περιόρισις, circumscriptio, profinitio. In nov. Const.

Ἀπεριόριστος, (*decomp.*) qui circumfinitus non est, non terminatus. [Dion. Longin. de Sublim. cap. 44. πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ κατέχων ἡμῶν τὰς ἐπιθυμίας ἀπεριόριστος οὑτοσὶ πόλεμος.]

Εὐπεριόριστος, qui facile terminari, seu circumscribi potest. Strabo.

Προορίζω, præfinio, prius definio, prius constituo. Act. Apost. c. 4. ποιῆσαι, ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι, prius definierat facienda. Sic Rom. 8. οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε, quos præfinivit, hos et vocavit.

Προορίζομαι, prædefinior. Paul. ad. Eph. 1. προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν. Item activè oppignerationis seu hypothecæ notam appono, Dem. contra Onetor. δισχιλίων προορίσω τὴν οἰκίαν.

Προορισμὸς, præfinitio, prædestinatio.

Πρόσορος, conterminus, affinis. Poll. l. 9. † τὰ πρόσορα ὑμῖν τῆς Ἀσσυρίας, finitima vobis Assyriæ sc. loca. Xen. Pæd. p. 151. b.† ¶ Pro eodem Ionicè dicitur πρόσουρος, ab Herodoto.

Προσορίζω, addo finibus imperii. Item præfinio: ut, προσορίζω χρόνον. Plut. in Lycurg. Et pass. προσορίζομαι, addor finibus imperii, apud Strab. et eundem Plut. in Cic.

Σύνορος, conterminus, confinis. Aristot.

[Σύνουρος. Æsch. Ag. 594.]

Συνορία, confinium. Suid.

Συνορέω, conterminus sum.

Συνορίζω, confinio jungo, confinia facio, dirempta copulo. Aristot. in 3. de cœlo.

Τηλουρὸς, cujus termini procul sunt, longinquus. Apol. l. 2. Arg. et Eurip. in Oreste. [Τηλουρὸν πέδον. Æsch. Prom. 1.]

Ὑπερόριος, qui ultra seu extra fines est. Ut, ὑπερόριος πόλεμος, bellum quod extra fines geritur, apud Demosth. et ὑπερόριος ἀσχολία, apud Thucyd. l. 4. Dicitur et ὑπερόριον ῥίψαι, projicere extra fines, apud Suid. ¶ Item exterus, peregrinus. Suid. Item exul, profugus extra fines.

Ὑπερορία, id quod extra fines nostros est, locus extra fines. Plat. εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεμπόντων. Sic Chrysost. τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑπερορίαν κατάστασιν; quid loquor de exilio? Sic dicitur πρὸς τὴν ὑπερορίαν μετοικισθῆναι, exterminari, exilio mulctari. et, ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακαλεῖσθαι, ab exilio revocari. apud Plut.

Ὑπερορίζω, extermino, limitibus et finibus meis expello. Poll. l. 9. c. 1.

Ὑπερορίζομαι, exterminor. Gregor. et Æschin.

ὍΡΠΗΞ, ηκος, ὁ, ramus seu surculus ex radice arboris enatus: stolo. Il. φ'. ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τάμνε νέους ὅρπηκας ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν. Hesiod. ὅρπηκα appellat virgam aculeatam, qua boves incitant, in Erg. Χερὶ λαβὼν ὅρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι. ‡ Apoll. Arg. 3. 1425.‡ Eurip. verò in Hippol. ὅρπηκα, seu ὅρπακα, Doricè, jaculum ex ramo tereti et recto: πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι, καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι Θεσσαλὸν ὅρπακ', ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος. Alii quoque rami ὅρπηκες nominantur, etiam in summa arbore aut media. Ut apud Theocrit. idyll. 7. Ὅρπηκες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. Nicand. dicit etiam, μαράθου ὅρπηξ, in Ther. ☞ Παρὰ τὸ ἕρπειν, ἢ ὀρούειν εἰς ὕψος. Etymol.

ὈῬῬΟ'Σ, οῦ, ὁ, pro accentu significationem mutat. Nam ὀῤῥὸς oxytonos significat serum lactis: seu ut Hesych. habet, τὸ ὑδατῶδες καὶ τὸ ὑφιστάμενον τοῦ γάλακτος. ☞ Ἀπὸ τοῦ ὀρούειν ἀπ' αὐτοῦ. Aristot. histor. anim. lib. 3. cap. 20. πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃς καλεῖται ὀῤῥός. Dicitur etiam de aliis. Ut apud Plat. in Tim. ἰχὼρ, ὁ αἵματος ὀῤῥός. ¶ Item de pice, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 2. In hac significatione scribitur et ὀρὸς, οῦ, ὁ. ☞ Quod Eust. à ῥέω derivat, facto inde ῥόος, et transpositis literis, mutatoque accentu, ὀρὸς, ut sit τὸ τοῦ γάλακτος ῥοῶδες, τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς τυρόν. Sic Od. ί. ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα Γαυλοί τε, σκαφίδες τε. Et Od. ρ'. Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.

Ὄῤῥος, autem paroxytonon dicitur illa velut linea, quæ scrotum medium intersecans, per ταῦρον usque ad anum tendit. ¶ Gal. in lex. Hippocr. ὄῤῥον dicit esse sacri ossis extremum, idque etiam ὀῤῥοπύγιον nominari. Aristophan. in Ran. ἐγὼ δέ τ' ἀλγεῖν ἄρχομαι τὸν ὄῤῥον. ¶ Pro eodem scribitur et ὄρος, teste Eustath.

Derivata ab ὀῤῥός.

Ὀῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, serosus, sereus: ut, ὀῤῥῶδες γάλα, apud Theophr.

Ὀῤῥόω, seu ὀρόω, in serum converto, in serosam qualitatem muto. Unde pass. ὀροῦσθαι serescere, seu in serum abire. apud Arist.

Οὐρὸς, Ionicè dicitur pro ὀρός.

Composita.

Διοῤῥόω sive διορόω, ῶ, idem quod ὀῤῥόω: unde et in pass. apud Aristot. διοῤῥοῦται τὸ γάλα.

Διόρωσις, conversio in serum. Gal. in lex. Hippocr.

Ἐξοῤῥίζω, serum exprimo. Hesych.

Derivata ab ὄῤῥος.

Ὀῤῥώδης, ad caudam usque protensus. Gal. in lex. Hippocr.

Ὀῤῥωδέω, metuo, timeo. ☞ Παρὰ τὸ τὸν ὄῤῥον ἰδίειν. (verùm sic compositum erit, non derivatum.) accidit enim iis qui metu percelluntur ut circa ὄῤῥον sudent, ut tradit Hesych. itidemque schol. Aristoph. nec non Eustath. qui dicit, sumptam metaph. ab animantibus, quæ in metu caudam subter femora contrahunt. Aristoph. in Pluto, ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ, i. φοβοῦμαι. Eurip. in Hec. Πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀῤῥωδῶν θανεῖν. Dem. ad Philipp. ep. χρὴ μήτ' ὀῤῥωδεῖν ὑμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀγεννῶς ἀντιταχθῆναι πρὸς αὐτόν. ¶ Scribitur et ὀρωδέω, unico ρ. teste Eustath.

Ὀῤῥωδία, sive ὀρωδία, ἡ, metus, timor. Eurip. in Phœn. [Med. 318.] et apud Thuc.

Ὀῤῥωδέως, non sine metu, meticulosè. Hesych.

Composita ex ὀῤῥωδέω.

Ἀῤῥωδεῖν, non metuere, non expavescere. Eustath. ex Erennio scribit, α privans huic verbo inesse. ¶ Quamvis ipse sentiat, ἀῤῥωδεῖν dici pro ὀῤῥωδεῖν, sicut ἄσταφις et ὄσταφις pro eodem sumuntur.

Ἀῤῥωδία, metus, pavor: idem cum ὀῤῥωδία.

Decomp. Καταῤῥωδέω, ῶ, extimesco, metu consternor. Herodot. [lib. 1. καταῤῥωδήσας τὴν ἵππον.]

Ὑπεραῤῥωδέω, metuo super: vel supra modum metuo. Herod. ὑπεραῤῥωδέω τῇ Ἑλλάδι.

Κατοῤῥωδέω, idem quod ὀῤῥωδέω.

Ὑποῤῥωδέω, aliquatenus metuo et horreo. Plut. in Pericle, καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνὴρ, εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑποῤῥώδει κακόν.

ὈΡΤΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, pullastra, vel gallina. Nicand. in Alexiph. ὠοῖσιν ἀλίγκια τοῖά τε βοσκὰς Ὀρταλὶς αἰχμητῆσιν ὑπευνηθεῖσα νεοσσοῖς Ἔκβαλεν.

Ὀρτάλιχος, ου, ὁ, dicitur de pullo adhuc implumi, apud Theocrit. idyll. 13. et de gallinaceo maturæ ætatis, apud Aristophan. in Acharn. et apud Athen. lib. 14. [Æsch. Ag. 54.] ¶ Nicander pullastram etiam, seu gallinam, appellat ὀρτάλιχον. in Alexiph.

Ὀρταλιχεὺς, idem quod ὀρτάλιχος. Nicand.

Ὀρταλίζω, incipio explicare alas ad volatum, more implumium avium. et metaph. incipio in altum ferri. Vide scholiast. Aristoph. in Equit.

Ἀνορταλίζω, (*comp.*) idem quod ὀρταλίζω. Aristoph. in Equit.

ὌΡΤΥΞ, υγος, ὁ, coturnix. Xenoph. οἵ τε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι. ¶ Item herba σταχυώδης, teste Theophrast. hist. pl. l. 7. c. 10. et Plin. l. 21. c. 17.

ὌΡΥΖΑ, ης, ἡ, oryza: ex genere τῶν σιτηρῶν, frumentaceorum seu frugum, ut olyra. Diosc. l. 2. c. 117. ¶ Dicitur etiam ὄρυζον. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 5. μᾶλλον δὲ σπείρουσι τὸ καλούμενον ὄρυζον. ἐξ οὗ τὸ ἕψημα. τοῦτο δὲ ὅμοιον τῇ ζειᾷ. καὶ πτισθὲν οἷον χόνδρος. εὔπεπτον δὲ τὴν ὄψιν πεφυκὸς ὅμοιον ταῖς αἴραις. Vide et Plin. lib. 18. cap. 7.

ὈΡΥΜΑΓΔΟ'Σ, οῦ, ὁ, strepitus, fragor, tumultus. Propriè in montibus, quum ligna scinduntur. Odyss. ί. (de Cyclope, fascem lignorum ante antrum dejiciente:) Ἔκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν. Et Il. π'. Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή. Dicitur et generaliter de quovis strepitu. Iliad. φ'. de Scamandro, ὃδ' ὄπισθε ῥέων ἔπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ. Et Il. ρ'. ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων ὀρυμαγδός. Et Il. β'. et θ'. πολὺς ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

ὈΡΥ'ΣΣΩ, seu ὀρύττω, F. ύξω, P. ὤρυχα, et Att. ὀρώρυχα, fodio. Il. ή. Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον. Xen. pæd. 7. ὀρύττειν ἐπὶ λόφου τινὸς θήκην τῷ τελευτήσαντι. Thuc. l. 2. ὑπόνομον ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες, fosso cuniculo. ¶ Item defodio, facta fossa demitto. Xen. in œcon. ὀρύττειν τὰ φυτά. Et cum genit. Soph. in Ajace, Γαίας ὀρύξας, in terram defodiens: ubi sub. κατά. ¶ Item perfodio, pertundo. Athen. lib. 2. τὴν λοπάδ' ὀρύττων ἀποδέδειχα κόσκινον. ¶ Item circumfodio. Theophr. hist. pl. lib. 6. (de laserpitio:) καὶ τοῦτο ἴδιον καὶ διαφερόντως πρότερον, ὅτι φασὶ δεῖν ὀρύττειν ἐπέτειον.

Ὀρύσσομαι, sive ὀρύττομαι, fodior, effodior. Herodian. lib. 2. πίνειν ὀρυττόμενον, ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ, εἰθισμένοι.

Ὄρυγμα, τὸ, fossa, fovea. Xenoph. in Cyneg. et pæd. 1. ¶ Peculiariter sic dicebatur Athenis fovea, in quam sontes conjiciebantur. Harpocr. ex Lycurgo.

Ὄρυξις, εως, ἡ, fossio, fossura. Suid.

Ὄρυξ, q. d. fossor. Hesychio est λαοξοϊκὸν σκεῦος, vel σκαφίου εἶδος. Item piscis quidam, et animal quadrupes, quod Dorcadem colore refert; de quo Aristot. et Ælian.

Ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor. Philo de mundo.

Ὀρυκτὸς, οῦ, ὁ, fossus: ut, τάφρος ὀρυκτὴ, Il. ί. et apud Plutarch. Item qui fodi seu effodi solet, fossilis. Diosc. l. 5. c. 126.

Ὀρυχὴ, ἡ, fossio, fossura. Plut. sympos. l. 4. probl. 5. ¶ Item rostrum suis, quo fodit et vertit terram. apud eundem ibid.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνορύσσω, sive ἀνορύττω, effodio quod defossum erat, refodio, eruo è terra. Plut. in Agesil. ἐκέλευε, μὴ τὸν νεκρὸν ἀνορύττειν, ἀλλὰ τὸν λόγον μᾶλλον αὐτῷ συγκατορύττειν.

Ἀνορύσσομαι, et ἀνορύττομαι, effodior, refodior. Luc. ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν λίθινον.

Ἀντορύσσω, vel ἀντορύττω, contrà fodio, è contrario fodio, seu hostium cuniculos transversis cuniculis excipio.

Ἀπορύσσω, seu ἀπορύττω, defodio.

Ἀπώρυξ, canalis sub terra fossus ad ducendam aquam. ¶ Item propago in vite, id est, palmes vitis vetulus, qui in terram defoditur, ultima tantum sui parte extante, ut nova inde vitis pullulet. Ezechiel. cap. 17.

Ἀπόρυξ, ab Hesych. exp. scissura sive fissura.

Διορύττω, perfodio, fodiendo penetro. Thuc. l. 2. διορύσσοντες τοὺς κοινοὺς τοίχους, perforatis et perfossis parietibus. Metaphoricè etiam in pass. voce sumitur, apud Dem. in Philipp. 3. οὕτω κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα, ita perfossi sumus, seu destructi.

Διόρυγμα, τὸ, fossa per aliquem locum ducta.

Διορυγὴ, fossa. Plut. in Fab.

Διορυχὴ, perfossio: proprie parietum. Suid.

[Διωρυχή. Demosth. Orat. de Haloneso. καί τοι Χεῤῥονήσου οἱ ὅροι εἰσὶν, οὐκ ἀγορὰ, ἀλλ' ὁ βωμὸς τοῦ Διὸς τοῦ ὁρίου, ὅς ἐστι μεταξὺ Πτελέου καὶ Λευκῆς Ἀκτῆς. οὗ ἡ διωρυχὴ ἔμελλε Χεῤῥονήσου ἔσεσθαι.]

Διώρυξ, fossa. idem cum διόρυγμα. Hesych. Item canalis. Theophr. lib. 4. Exponitur etiam cuniculus, apud Strab. l. 5.

Διορυκτὴς, οῦ, ὁ, qui parietes perfodit.

Ἐξορύττω, effodio. ut, ἐξορύξαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, effossis oculis. Plutarch. in Artox. [Epist. ad Gal. iv. 15. τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. Lucian. Deor. Dial. ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, &c. Herodot. Hist. lib. 2. ἠρόμην τοὺς ἄγχιστα οἰκέοντας τῆς λίμνης ὅκου εἴη ὁ χοῦς ὁ ἐξορυχθείς.]

Ἐξόρυξις, effossio.

Συνεξορύττω, simul effodio. In nov. Const.

Κατορύττω, defodio. Plut. in probl. Rom. δύο μὲν ἄνδρας, δύο δὲ γυναῖκας ζῶντας κατώρυξεν. Aristoph. in Plut. Εὐθὺς κατώρυξέ με κατὰ τῆς γῆς κάτω. Sic Hermog. κατορύττειν χρυσίον, defodere et terra obruere aurum. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c.† Exponitur etiam, humo, seu sepelio. Unde pass. apud Athen. l. 3. ex Archestr. κατορωρύχθαι σταδίους ἀναρίθμους.

Κατορυχὴ, ἡ, defossus, i. defossio, ipsa actio defodiendi. ¶ Item id quod defossum est. Hesych.

Κατορυκτὸς, defossus. Suid.

Κατώρυξ, defossus. Unde, λάεσσι κατωρυχέεσσι, lapidibus in terram defossis, Od. ζ'. et, κατωρυχέεσσι λίθοισι. Od. ί.

Κατώρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod κατώρυξ.

Decomp. Ἐγκατορύττω, defodio, κατορύττω. Instit.

Παρακατορύττω, juxtà defodio.

Συγκατορύττω, unà defodio. Luc. καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν, unà inhumarunt.

Ὑποκατορύττω, sub terra defodio.

Ὑποκατώρυχος, defossus sub terra. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 12.

Παρορύσσω, fodio juxtà.

Περιορύσσω, circumfodio. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 6.

Προορύττω, fodio antè, præfodio.

Ὑπορύττω, subtus fodio, suffodio. Item cuniculos ago. Luc. de calumn. ὑπορυττούσης καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Item subruo et everto. Chrysost. comm. epist. ad Roman. τὴν ἀπόνοιαν ὑπορύττει.

Composita sine prepositione.

Γεώρυχος, ου, ὁ, qui terram fodit, suffossor, qualis σπάλαξ, talpa.

Γεωρυχέω, ῶ, suffodio, cuniculos fodio. Herodot. [lib. 4. cap. 200. ἀντορύσσοντες δ' ἂν ταύτῃ οἱ Βαρκαῖοι ἔκτεινον τῶν Περσέων τοὺς γεωρυχέοντας.]

Μιλτώρυχος, minii seu rubricæ effossor. Poll. l. 7. c. 23.

Μιλτωρυχία, minii effossio, apud eundem. Item locus in quo effoditur minium seu rubrica. Eustath.

Νεωρυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recens fossus. Nicand.

[Ὀφθαλμώρυχοι δίκαι. Æsch. Eum. 181.] ‡ oculos effodiens.‡

Ῥιζώρυχος, radicem effodiens. Epigr. l. 2.

Ῥιζωρυχέω, radicem effodio. Plut. περὶ ἀθυμίας.

Ταφρώρυχος, vallorum effossor.

Τοιχωρύκτης, sive τοιχορύκτης, ου, ὁ, murum perfodiens ut in ædes ingredi possit et furari, effractor, effractarius.

Τοιχώρυχος, idem. Plat. polit. 1. et Aristoph. in Pluto. ‡ 165.‡ † et Nub. 1330.†

Τοιχωρυχία, parietis effractio. Xen. in apol. Socr.

Τοιχωρυχέω, parietem effringo. Arist. ethic. l. 1. et Luc. in somn.

Τοιχωρύχημα, τὸ, foramen parietis. ut, τοιχωρύχημα γαλῆς, apud Suid. foramen per parietem à fele terebratum.

Τυμβώρυχος, qui busta eruit, spoliator mortuorum. [Aristoph. R. 1180.] Theophylact. epistol. 13.

Τυμβωρυχέω, busta eruo, busta fodiendo aperio ut sepulchra depræder. Aristot. Et Synes. epist. 143.

Φρεατορύκτης, et φρεατώρυχος, putei seu puteorum fossor, putearius. Dicitur et, φρεορύκτης, et φρεώρυχος, apud Theophylact. epist. 24. et Plut.

Φρεωρυχέω, et φρεωρυκτέω, puteum seu puteos fodio. Plutarch. et Suid.

Χαλκωρύχιον, ου, τὸ, ærifodina, æraria. Plut. sympos. 3.

Χρυσώρυχος, auri effossor.

Χρυσωρυχεῖον, aurifodina: locus in quo aurum effoditur. Strab. l. 3. [Ita citatur ab Auctore, Thes. iv. 651. D. Sed in Ed. Amst. A. D. 1707. lego χρυσορυχεῖον, per ŏ in secunda Syllaba. Vide Not. 8. Lege Auctorem.]

ʼΟΡΦΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, orbus parentibus vel parente, pupillus. Ut, ὀρφανὰ τέκνα. Hesiod. in Erg. Od. ύ. αἱ δὲ λίποντο ʼΟρφαναὶ ἐν μεγάροισιν. Æschin. Ctesiph. παραστησάμενος τοὺς ὀρφανοὺς, ὧν οἱ πατέρες ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότες. Interdum additur genit. πατρὸς, ut in epitaph. Demosth. ὀρφανοῖς γεγενῆσθαι πατρός. ¶ Generaliter etiam significat, orbus. Ut apud Plat. de leg. l. 5. ὀρφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων. Metaphoricè apud Gregor. ὀρφανὰς τῶν πραγμάτων σχίσεις. Dicitur et, ὀρφανὸς οἶκος, apud Eurip. (Med. 1211. id. Phœniss. 951.) et ὀρφανικὸς βίος, apud Plat. ☞ Etymol. ab ὀρφνὸς deducit, i. σκοτεινὸς, itidemque Hesych. ὀρφναία, expon. νυκτερινὴ, et σκοτεινὴ, addens, hinc ὀρφανὸν dici τὸν ἐν σκότει ὄντα.

ʼΟρφανικὸς, οῦ, ὁ, pupillaris: ad pupillum seu pupillos pertinens: ut, ὀρφανικὰ συμβόλαια. Plato de leg. ¶ Interdum idem quod ὀρφανός. Ut Iliad. ζ'. Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα.

ʼΟρφανία, ἡ, orbitas. Æschin. in Ctesiph. Herodian. l. 1.

ʼΟρφανίζω, orphanum reddo, parente seu parentibus privo. Euripid. in Orest. Προλιποῦσα δ', ἀμὸν βίον, ʼΩρφάνισε τλάμονα. Et generalit. privo. Ut in Epigrammat. πνεύματος ὠρφάνισε, spiritu privavit. ¶ Item pupillorum curam gero, orphanos curo.

(ʼΟρφανίζομαι. Pass. cum ἐκ. Soph. Tr. 959.)

ʼΟρφανιστὴς, οῦ, ὁ, curator pupillorum, tutor. Soph. in Ajace.

ʼΑπορφανίζω, (comp.) idem quod ὀρφανίζω.

ʼΑπορφανίζομαι, orbor, privor. 1. ad Thessal. cap. 2. [17.] ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν. [Æschyl. Χοηφ. 247. τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός.]

ʼΟρφανεύω, idem quod ὀρφανίζω, in posteriori signif. Eurip. in Alcest. Πανύστατόν σε προσπιτνοῦσ' αἰτήσομαι Τέκν' ὀρφανεῦσαι τἀμά.

ʼΟρφανεύομαι, orphanus sum: seu orphanus curor. Eurip. in Hippol. Ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται.

[ʼΟρφάνευμα. Eurip. Herc. Fur. 546. Τί φῄς; προταρβῶν ὀρφάνευμ' ἐμῶν τέκνων;]

ʼΟΡΦΝΗ, ης, ἡ, et ὄρφνα Doricè, tenebræ, obscuritas. Aristoph. in Ran. (1367.) ὦ νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνα. Theocr. idyll. 25. παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ ἐρέφω, tego.

ʼΟρφναῖος, ου, ὁ, tenebrosus, obscurus seu niger, ater. Il. κ'. Et Od. ί. Νύκτα δι' ὀρφναίην. (Æsch. Ag. 21.)

ʼΟρφναία, sive ὀρφναίη, accipitur etiam substantivè pro ὄρφνη. Ut apud Eurip. in Supplic. ἱππεύουσι δι' ὀρφναίας, per tenebras, seu per noctem. Sic Apollon. Arg. l. 2. ʼΟρφναίη πέλεται.

ʼΟρφνήεις, idem quod ὀρφναῖος. Hesych.

ʼΟρφνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. apud Hippocr. in progn.

ʼΟρφνὸς, οῦ, ὁ, idem.

ʼΟρφνινος, idem. De colore plerunque dicitur, pro, ater, pullus. Ut, ὄρφνινον χρῶμα, apud Plat. in Tim. Et, ὄρφνινα ἱμάτια. Poll. †fuscus. Xen. Pæd. p. 213. d.†

ʼΟρφνιον, et ὀρφνὶς, pulla seu atra vestis. Hesych.

Μορφνὸς, idem quod ὀρφνὸς, προσθέσει τοῦ μ, obscurus, tenebrosus. Suid. ¶ Item flavus vel fulvus. Hesych. ¶ Hoc nomine dicitur et aquilæ species quædam apud Arist. hist. an. l. 9. c. 32. Hom. Il. ώ. αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν, Μορφνὸν θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. Et Hesiod. in Asp. †134.† μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι. †nigræ aquilæ.†

Composita.

ʼΑμορβὴς et ἀμορβὶν, media nox. quasi ἀμορφνὴς et ἀμορφνίς. Etymolog. Scribitur et ἀμερβίς, pro eodem apud Suid.

(Δυσόρφναιος. Eurip. Phœniss. 335.)

Δυσόρφνεα, nigra, obscura, tenebrosa. Hesych.

ʼΟΡΦΟ'Σ, et Atticè, ὀρφὼς, orphus. piscis est apud Aristot. hist. an. l. 5. c. 10. et l. 8. c. 12. et Athen. l. 7. ubi ex Dorione tradit, τὸν νέον ὀρφὸν à nonnullis vocari ὀρφακίνην. Et Aristoph. in Vesp. Ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφὼς, Μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ.

ʼΟΡΧΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ήσομαι, salto, tripudio. †Xen. Pæd. 1. 3. 9. ad numerum. τὸ περσικὸν, Persico more. p. 222. c.† Aristoph. in Plut. ὀρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε. Athen. l. 4. ἐν τῷ δείπνῳ πρὸς ὅπλα ὠρχοῦντο, in armis saltabant. Interdum cum accusat. jungitur: ut apud Plut. symp. 9. ὠρχήσατο πιθανῶς τὴν πυῤῥίχην. Dicitur et, ὀρχεῖσθαι προσωπεῖον, repræsentare personam in fabula, apud Luc. de salt. Et Epig. lib. 2. ὀρχεῖσθαι Νιόβην, saltando Nioben repræsentare. (Æsch. Ch. 165.) ¶ Apud Antiquos ὀρχέομαι, et ὀρχέω, usurpabantur pro moveri et movere, teste Athen. l. 1. Item ὀρχέω, apud Plat. significat, saltare facio, in altum à terra elevo. ☞ Eustath. ὀρχέομαι ab ὀρέγω, derivari ait, per syncopen, quòd motionem quandam manuum et pedum id verbum significet, et ὀρχέομαι etiam pro movere seu moveri à veteribus sit usurpatum. Alii ἀπὸ τῶν ὄρχων, i. vinearum ordinibus, quòd in iis primitias Baccho offerentes choreas ducere solerent.

ʼΟρχηθμὸς, οῦ, ὁ, saltatio. Il. ν'. κόρος ἐστὶ Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Od. ψ'. Παῦσαν γὰρ ὀρχηθμοῖο πόδας.

[ʼΟρχημα. Xenoph. Conviv. cap. 2. §. 23. τεκμήριον, ὦ ἄνδρες, ὅτι καλῶς γυμνάζει καὶ τὰ ἐμὰ ὀρχήματα.]

(ʼΟρχησμοῖς ἐπιφθόνοις. Æsch. Eum. 373.)

ʼΟρχησις, εως, ἡ, idem quod ὀρχηθμός. Plut. symp. 7. μέλος δὲ, καὶ ῥυθμὸς, καὶ ὄρχησις, καὶ ᾠδὴ, παραμειψάμεναι τὴν αἴσθησιν ἐν τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς, ἀπερείδονται τὸ ἐντερπὲς καὶ γαργαλίζον.

ʼΟρχηστὴς, οῦ, ὁ, saltator. Il. ώ. ὀρχησταί τε χοροιτυπίησιν ἄριστοι. Sic et Il. π'. apud Aristot. de poët. et Luc. de salt.

ʼΟρχηστικὸς, οῦ, ὁ, saltatorius. Ut, ὀρχηστικὰ πρόσωπα, apud Luc. de salt. Et, ὀρχηστικὴ ὑγρότης, saltatoria manuum flexibilitas, apud Plut. de discern. adul. et amic. Et, ἡ ὀρχηστικὴ, sub. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ars saltatoria, apud Luc. de salt. Item qui saltatione gaudet, saltator. Plut.

ʼΟρχηστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator. Il. σ'.

ʼΟρχηστρὶς, ίδος, ἡ, saltatrix. Xen. in sympos. †Aristoph. Nub. 992.† (R. 517. Philostr. l. 2. c. 28.)

ʼΟρχήστρα, ας, ἡ, pars theatri in qua chorus saltabat. Isocrat. de pace. Suid. etiam est ἡ παλαίστρα.

ʼΟρχηστὺς, ύος, ἡ, saltandi ars, vel ipsa saltatio. Hom. Odyss. ά. et σ'. et Luc. in Tim.

Composita.

ʼΑνορχέομαι, in altum salto, exulto, vel simpliciter salto.

ʼΑντορχέομαι, vicissim salto, contrà salto. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 8. cap. 12. ἔστι δὲ κόβαλος καὶ μιμητὴς, καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, &c.]

ʼΑπορχέομαι, οῦμαι, desalto, i. imperitè saltando perdo quod affectavi et poposci. Herodot. in Erat. ἀπορχήσαό γε μὴν τὸν γάμον, saltando excidisti nuptiis.

Διορχέομαι, persalto, usque ad finem salto, seu desalto. Aristoph. in Vesp. διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον, aliquanto pòst desaltaturus. Item, peritia saltandi cum aliquo certo, ut apud eundem ibidem. ʼΕμοὶ διορχησόμενος. ἐνθάδ' εἰσίτω.

ʼΕξορχέομαι, exulto, seu illudo. Hesych. ¶ Apud Plut. in lib. de Herodoti cacoëthia, cum accusat. construitur. Ut, ἐξορχήσασθαι τὴν ἀλήθειαν, à veritate desultare. ¶ At, ʼΕξορχοῦμαι τὰ ἀπόῤῥητα, vel τὰ μυστήρια, enuntio tacenda, et prodo mysteria, apud Luc. de saltat. et Dionys. Areop. quasi, extrà salto, seu saltationes in sacris ritibus solùm usitatas foras effero.

ʼΕπορχέομαι, insulto. Appian.

Κατορχέομαι, saltationibus demulceo. Luc. de salt. καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατε. Et apud Gregor. κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν παντοίοις καὶ ἀνδρογύνοις λυγίσμασι, spectatores multivariis atque effœminatis flexibus inter saltandum oblectare. ¶ Κατορχοῦμαι τινος, in contemptum et contumeliam alicujus salto. Gregor. Exponitur et passivè, saltationibus afficior. apud eundem, τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αἴσχεσιν καταυλούμενός τε, καὶ κατορχούμενος, turpiter elatus per tibiarum et saltationum spectacula.

Παρορχέομαι, apud Luc. exp. præter argumentum repræsento.

Περιορχοῦμαι, circumsalto.

Προορχοῦμαι, præsulto.

Προορχηστὴρ, ῆρος, ὁ, præsultor. Metaphoricè etiam sic apud Thessalos dicebantur duces exercitus seu propugnatores in bello, ut testatur Luc. de salt.

Προσορχέομαι, salto ad. Plut. de aud.

Συνορχέομαι, unà salto, unà tripudio. Plut.

ʽΥπορχέομαι, saltationem choro canenti accommodo, vel potiùs choro choreas ducenti quasi subsulto.

ʽΥπορχήματα, cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, vel ad quas chorus, subsultans choro ducenti choreas, saltabat. Luc. de saltat.

ʽΥπορχηματικὸς, οῦ, ὁ, qui pertinet ad cantilenas saltationum. ʽΥπορχηματικὸν, (sc. χόρευμα,) saltationis genus quo ad carmen aliquod saltatur. Eustath. ʽΥπορχηματικὴ, (sub. χορεία,) una ex tribus saltationibus quæ fiebant ad lyræ carmina seu lyricam poësin. Athen. l. 14.

Φιλορχήμων, saltationum amans, qui saltationibus gaudet.

Φιλορχηστὸς, saltandi cupidus. Adamant.

ʼΟΡΧΙΣ, εως, ὁ, testiculus, testis. Aristoph. in Nub. †712.† τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν, καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι. Aristot. de gen. an. l. 1. c. 21. οἱ δὲ ὄρχεις τοῖς μὲν ἐκτὸς, τοῖς δὲ ἐντός. Poll. 2. ὄρχεων δὲ τὸ μὲν ἄνω, κεφαλή· τὸ δὲ κάτω, πυθμήν. ¶ Est etiam herbæ nomen. de qua Dioscor. l. 3. c. 141. et Theophr. hist. plant. l. 9. c. 119. quæ et κυνὸς ὄρχις. Item genus quoddam olivæ, magnitudine instar testiculorum. Colum. l. 5. c. 8. ¶ Dicitur etiam piscis esse: apud Plin. l. 32. c. 11.

ʼΟρχείδιον, sive ὀρχίδιον, testiculus: apud Suid. et Diosc. loco citato.

ʼΟρχεα, idem cum ὄσχεος, scrotum, teste Gal. in lex. Hippocr.

ʼΟρχίλος, orchilus: avis, quæ et σαλπιγκτὴς dicitur, teste Hesych. Noctuæ inimicam esse, tradit Arist. hist. an l. 9. c. 1. Schol. Aristoph. dicit, esse parvam avem, et libidinosam, dictam παρὰ τοὺς ὄρχεις.

Composita.

Ἔνορχις, cui testiculi insunt, testiculos habens. Luc. [Aristoph. Av. 570. Ὦ προτέρῳ δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον ἔνορχιν σφαγιάζειν. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 32. παῖδάς τε τοὺς εὐειδεστάτους ἐκλεγόμενοι ἐξέταμνον, καὶ ἐποίευν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους.]

ʼΕνορχὴς, seu ἔνορχος, pro eodem. Il. ψ', et apud Theocr. idyll. 3. item apud Aristoph. in Equit. et Avib.

ʽΕνόρχης, qui unicum habet testiculum. Cyril.

Κυνόρχας, canis testiculos referens. Hesych.

Λαπιδόρχας, qui magnos testiculos habet. Etymol.

Μόνορχις, qui unicum testiculum habet. Levit. 21. et in Hippiatr.

Τρίορχος, sive τριόρχης, species quædam accipitris, apud Athen. l. 7. et Aristot. hist. animal. l. 9. c. 36. ¶ At τρίορχις, herba, quæ et ὄρχις. Paul. Ægin. l. 4. c. 25. Item herbæ nomen de qua Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9.

ʽΥποτριόρχης, itidem accipitrum genus, apud Aristot. l. 9. c. 36.

ʼΟΡΧΟΣ, ου, ὁ, plantæ ordine positæ, plantarum ordo: item hortus, arboretum, teste Hesych. Item ordo vitium. Odyss. ή. Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι. Et apud Hesiod. in Asp. †294.† ἐφόρευν βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων Βριθομένων φύλλοισι. Sic Theophr. histor. plant. lib. 4. cap. 5. φυτεύουσι δὲ ἐν τοῖς πεδίοις αὐτὰ κατ' ὄρχους, per ordines, ordinatim. ☞ Schol. Theocr. παρὰ τὸ ὀρύσσεσθαι derivatum vult, quasi ὄρυχος. ideoque esse dicit foveam in quam imponitur planta ut pullulet. Sunt qui ab ἔρχομαι derivent, quoniam δι' αὐτοῦ ἐστιν ἔρχεσθαι. Alii, ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως.

ʼΟρχατος, ου, ὁ, idem quod ὄρχος, Odyss. ή.

ʼΟρχάμη, Poll. est terra sylvaticis arboribus densa, arboretum.

ʼΟρχὰς, septum, sepes. Item species oleæ. Hesych.

Μετόρχιον, (decomp.) interstitium quod est inter arborum seu plantarum ordines: Columella interordinia appellat. Aristoph. in Pace, ἢ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον.

ʼΟΡΩ, F. ρῶ, vel ρσω, excito, concito. Il. ά. Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν. Odyss. δ'. Τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Iliad. δ'. φύλοπιν αἰνὴν ʼΟρσομεν.

ʼΟρομαι, excitor, concitor, surgo. Il. ν'. Νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοὴν, ὅτε δ' ὤρετο δῖος ʼΑχιλλεύς. †Hesiod. Asp. 40. ὦρτ' ἰέναι, ivit.† Pro ὤροντο, dicitur etiam ὀρέοντο, Il. β'. Præt. med. ὄρωρα, et transpositis literis ὤρορα, activè et passivè usurpantur. Activè, Iliad. β'. τὰ μέν τ' εὖρός τε νότος τε ʼΩρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων. Passivè, Iliad. γ'. τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν, cujus caussâ bellum excitatum est. Sic et Il. β'. et ώ. †Præt. et plusq. perf. med. usurpata passivè. Hesiod. Theog. 70. et 703. activè. Hes. Th. 990.† (ʼΩρώρει. Æsch. Ag. 662. ὦρτο. 996. Il. β'. 398. Theoc. ιγ'. 10.)

ʼΟρμενος, per syncopen pro ὀρόμενος, concitatus, qui citato impetu fertur. Iliad. λ'. ʽΩς ὄλεκον Τρῶας πάλιν ὀρμένω. Iliad. φ'. φλέγει ἀκάματον πῦρ ʼΟρμενον ἐξαίφνης. (Soph. Œdip. Tyr. 187.) ¶ Item caulis brassicæ, apud Atticos. διὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν, teste Eustath. et Athen. l. 2. et Poll. l. 1. Dicuntur tamen ὄρμενα quælibet quæ caulem emiserunt et jam defloruerunt, teste Suid. et Hesych. Hinc

ʼΟρμενόεις, εντος, ὁ, qui caulem jam emittit post florem amissum. apud Nicand. in Ther. καὶ ὀρμενόεντα λύκαψον. Et comp.

ʼΕξορμενίζω, defloreo, caulem amitto. Soph. Κἀξορμενίζει, κ' οὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη.

ʼΟρσω, et ὄρσομαι, novum verb. ex fut. ὄρσω, et ὄρσομαι. Od. ζ'. ʼΟρσεο νῦν δὴ, ξεῖνε· πόλινδ' ἴμεν. Il. ώ. ʼΟρσο, Θέτι· καλέει Ζεύς. (ʼΟρσεῦ. Il. δ'. 264.)

ʼΟρώρω, idem cum ὄρω, ex ejusque præter. med. factum. Od. τ'. ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς Κήδεσι. Sic et ib. l. τ'. ʽΩς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα.

ʼΟρίνω, concito, commoveo. Odyss. θ'. ʼΩρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι. Sic et Odyss. ξ'. et ρ'. Et peculiariter, ita commoveo ut persuadeam. Iliad. ρ'. ʽΩς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ

δαΐφρονι θυμὸν ὄρσει. Dicitur et Neptunus mare ὀρίνειν. Od. ή. Ὤρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον. † Hinc ὀρινόμενον κῦμα ἁλός. Apollon. Arg. 1. 106.† (Ὀρίνομαι. Theoc. κβ'. 89.)

Ὄρνυμι, idem cum ὄρω. Od. ρ'. Μῆτερ ἐμὴ, μή μοι γόον ὄρνυθι. Od. κ'. Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε. Interdum expon. concito, incito. Ut Il. ζ'. Ἀλλ' σύγ' ὄρνυθι τοῦτον ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός. Il. ί. Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ.

Ὄρνυμαι, excitor, surgo, me erigo. Iliad. ψ'. οἱ δ' ὤρνυντο, καὶ ἐν τοῖς τεύχεσ' ἔδυνον. † Hesiod. Theog. 843.† Item concitor, concitus feror. Odyss. ά. τί τ' ἄρ φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν Τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; Item concitato gressu feror. Iliad. ύ. κάρκαιρε δὲ γαῖα, πόδεσσιν Ὀρνυμένων ἄμυδις. (Aristoph. R. 1577.)

Ὀροθύνω, idem cum superioribus. Iliad. ό. Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖθις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν. Odyss. σ'. θεῶν νύ τις ὔμμ' ὀροθύνει. Sic et Iliad. φ'. Item concito, i. turbo, perturbo. Odyss. έ. ἐτάραξε δὲ πόντον Χερσὶ τρίαιναν ἑλὼν, πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας. Hinc comp. ἐξοροθύνω, idem: apud Hesych. (Ὀροθύνομαι. Pass. Æsch. Pr. 200.)

Ὀρούω, f. σω, impetum do, irruo, gradu concitato feror. Il. ζ'. Βωμοῦ ὑπαΐξας, πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν. Hesiod. in Asp. † 412.† Ὣς οἱ κεκληγόντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. † et v. 437. πέτρῃ ὄρουσα.† (Æschyl. Eum. 113. Eurip. Phœniss. 1196. Cum ἀγῶνα. Soph. El. 1444. Theoc. κβ'. 142.)

Ὄρουμα, τὸ, impetus, saltus. Hesych.

Composita: ac primùm ab ὄρω cum præpositione.

Ἀνόρω, excito: unde ἀνῶρτο, excitatus erat, seu exurrexit: apud Apoll.

Ἐνόρω, excito in. Il. σ'. αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας. Pass. plusq. ἐνῶρτο, excitabatur in, seu inter. Il. ά. Ἄσβεστος δ' ἄρ ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι. Exponitur etiam, irruit, seu impetum dedit in.

Ἐξόρω, excito. unde, ἐξῶρτο νέεσθαι, apud Apollon. excitatus est ad eundem, seu ire cœpit.

Ἐπόρω, concito adversus. Od. ή. ξυνέσεσθαι ὀϊζύϊ πολλῇ, Ἥν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων. Iliad. ή. Οἷον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ. Sic et apud Hesiod. in Asp. Pass. plusq. ἐπῶρτο, concitabatur, seu concitatus est contrà, irruit. Il. φ'. ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ. † Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε, atque illi aquilam immisit. Hes. Th. 523.†

(Συνόρμενος. i. e. συνηγμένος. Æschyl. Ag. 439.)

Composita sine præpositione: ac primùm in ορος, οῤῥος et ορσος desinentia.

Ἄψοῤῥος, qui citato gressu retrocedit: idem cum παλίνορος. Iliad. γ'. ἄψοῤῥοι ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο. Sic et Il. φ'. (Soph. Œdip. Tyr. 439.)

Ἄψοῤῥον, retrò, retrorsum, ponè. Od. λ'. † Hesiod. Theog. 659.† Item rursus, iterum. Od. ί. Ἀλλά μιν ἄψοῤῥον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι. (Æsch. Pr. 1020. Theoc. ιδ'. 40.)

Ἴθορος, adverb. adhortantis et incitantis: teste Suid. Erasm. in chil. translatum opinatur à nautis, quos remigantes naucleri vox animat ad gnaviter laborandum: vel ab equorum cursu: viderique compositam vocem ex ἴθι, vade, et ὄρειν, incitare.

Παλίνορος, et παλινόρμενος, et παλίνορσος, qui gressu retro concitatus redit. idem quod ἄψοῤῥος. Il. λ'. Ὣς ὄλεκεν Τρῶας παλινορμένους: ut Aristarch. legit. Il. γ'. δράκοντα ἰδὼν, παλίνορσος ἀπέστη. Παλίνορος, apud Aristoph. exp. etiam, motus loco suo, luxatus. (Παλίνορσος, ὁ ἐξ ὑστέρου ὁρμώμενος. Æschyl. Ag. 159.)

Ἀμπαλίνορος, et ἀμπαλίνορσος, (*decomp.*) iter repetens seu relegens. Suid. ex epist. amatoriis.

Ποδορόη, epitheton Atlantidis, sic dictæ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶν ὀρούειν. Legitur et ποδοῤῥόη, apud Callim. hymn. in Dian.

Composita in ορτος desinentia.

Θέορτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à Deo motus, à Deo impulsus. Æschyl.

Κονιορτὸς, οῦ, ὁ, pulvis, qui excitatus est, et in aërem quasi elevatus. † Xen. Pæd. 6. p. 164. b.† Plut. in Fab. et sympos. 4. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. ult. Scommate quodam ab Atheniensibus sic dictos fuisse sordidos et squalidos, tradit Athen. l. 6. ex Anaxandride.

Κονιορτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulverulentus. Theophr. ibid.

Κονιορτόω, pulverem excito. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. Μεγαρεῖ δὲ τὰς κολοκύνθας, ὅταν ἐτησίαι πνεύσωσι, σκάλλοντες κονιορτοῦσι.

Νέορτος, recens excitatus seu exsuscitatus. Soph. in Œdip. Col.

Composita ex ὀρίνω.

(Ἐξόρινας. Æsch. Ag. 1640.)

Ἐπορίνω, concito. Nic. in Ther. Κνυζηθμὸν κυνὸς οὖλον ἐπώρινε θυμολέοντος.

Συνορίνω, concito, commoveo. Iliad. ά. ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς, per tmesin pro, συνορίνῃς. Sic et Iliad. ί. Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω;

Composita ex ὄρνυμι.

Ἀνόρνυμι, excito.

Ἀνόρνυμαι, exurgo, consurgo: unde ἀνώρνυτο, apud Apoll. Rhod. † 1. 349.†

Ἀπόρνυμι, excito seu concito alicunde.

Ἀπόρνυμαι, concitus alicunde feror, prodeo cum impetu. Hesiod. in Theog. ver. 9. Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ, Ἐννύχιαι στεῖχον.

Διόρνυμι, concito per.

Διόρνυμαι, concitus feror per. Apud Non. διορνύμενον γενετῆρος πνεῦμα, exp. prodiens à patre spiritus. (Æsch. Suppl. 561.)

Ἐπόρνυμι, irruo, insurgo. Tryphiod. (Ἐπόρνυμαι, Æsch. Suppl. 194. Batrach. 220.)

Composita ab ὀρούω.

Ἀνορούω, idem cum ἀνόρνυμαι. Od. χ'. Ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα. Sic et Od. ξ'. (Soph. Œdip. Tyr. 897.) ¶ Item assilio, citato gradu ascendo. Xen. de re equ. τάφρους διαπηδᾶν, τείχεα ὑπερβαίνειν, ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν.

Ἀπορούω, cum impetu alicunde excitor, erumpo, prosilio, vel desilio. Il. έ. Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον. Sic et Il. μ'. φ'. et λ'.

Ἐνορούω, irruo, insilio. Iliad. λ'. ὅθ' ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες, Τῇ ῥ' ἐνόρουσεν.

Ἐξορούω, exilio, prosilio. Il. γ'. Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν. per tmesin, pro ἐξόρουσεν. Paridis sors confestim prosilivit. ¶ Expon. etiam, impetu seu concitato gressu feror ex aliquo loco.

Ἐπορούω, impetu seu gradu concitato feror in, hostiliter assilio vel insilio. Il. π'. Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ. Il. ό. Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε.

Συνορούω, gressu citato concurro, cum impetu concurro. Apoll. Argon. l. 2. αὖτις συνόρουσαν ἐναντίοι.

Τετράορος ὄχος, et τέτρωρον ἅρμα, currus quadrijugus, in quo quatuor equi juncti; quadrigæ. Eust. scribit, τετραόρους quosdam dictos putasse quasi τέσσαρας ὀρούοντας. Vide in comp. ex Εἴρω, necto.

ὍΣ, (genit. οὗ, dat. ᾧ, acc. ὅν. cætera pete è gramm.) articulus est præpositivus. Lat. qui. fœm. ἥ, quæ, neut. ὅ, quod. Interdum ponitur in casu antecedentis verbi, nulla sequentis habita ratione: ut, χρῶμαι οἷς ἔχω, pro ἐκείνοις ἃ ἔχω. In hac signif. variis particulis jungitur: ut, ὅσδὴ, ὅσπερ, ὅστε, ὅσκε, seu ὅσκεν, pro ὅς. Ὅστις verò vide in compositis ex τὶς, aliquis. ¶ Dicitur et ὅτου pro οὗ, cujus: sic ὅτῳ, pro ᾧ, cui. Et in plur. ὅτων pro ὧν, quorum, quorumcunque. ὅτοις, pro οἷς, quibus, vel quibuscunque. Dicitur etiam ὁτουδὴ, cujusvis, cujuslibet. Sic ὁτῳδὴ, cuivis. ¶ Ὅς nonnunquam pro τίς, quis? Thuc. ὅς ἐστι, δηλοῖ, quis sit, indicat. Item pro τις, enclitico, i. aliquis: potissimùm in plurali, sequente et altero τινὲς, &c. Ut apud Dem. pro cor. ἃς μὲν κατείληφε πόλεις τῶν ἀστυγειτόνων, τινὰς δὲ πορθεῖ. Et in distributione ὃ, aliquod, vel aliud. Ut Matth. 13. καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. ¶ Ὅς pro οὗτος, vel ἐκεῖνος, hic, vel ille, frequens in dialogicis scriptis. Xenoph. Καὶ ὃς, λέξον ἡμῖν, ἔφη. † Sic in Pæd. l. 3. p. 64. a. et l. 5. p. 146. e. Hesiod. Th. 402. et Op. et Dier. 22. V. ibi Grævius.† Plato initio pol. lib. 3. Μὰ Δία, ἦδ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. Sic in fœm. ἥ, pro αὕτη, vel ἐκείνη. ut Il. ζ'. ἡ γὰρ πολέμου δαριστὺς, hæc enim cum bello consuetudo est. ¶ Ὅς pro ἑὸς, et σφέτερος, suus, ut, ᾗ ματίῃ, apud Apollon. Arg. lib. 1. extat in Ἑ. Sic οὗ pro ἑοῦ, sui. (Ὅς, cum posteriori convenit. Eurip. Med. 14. Sc. ἥπερ μεγίστη γιγνέται σωτηρία. V. Phœniss. 1016. Soph. Tr. 141. ἃ τάδε. 557. Œdip. Tyr. 117. 185.)

Quæ sequuntur, adverbia sunt ab ὃς facta.

Οὗ, ubi. Aristoph. in Nub. † 301.† οὗ σέβας ἀῤῥήτων ἱερῶν, ubi cultus arcanorum sacrorum. Thuc. οὗ γῆς εἴη, ubi terrarum esset. Cum particulis μὲν et δὲ exp. alicubi, alibi. Significat interdum motum ad locum, ut οἷ. Euripides, οὗ γῆς εἰσέδυ; in quam terræ partem penetravit? Luc. in Tox. οὗ κακῶν; quo malorum? (Ὧ. Dor. pro οὗ. Theoc. Id. 3. 11.)

Ποῦ! (interrogat.) et ποῦ δῆτα; ubi? ubinam? † interjectâ voce. Aristoph. Nub. 1047.† Sæpe cum genit. ut, ποῦ ἀγρῶν; apud Hom. ποῦ μοι γῆς κυρεῖς; apud Sophocl. Significat interdum motum ad locum. Ut apud Soph. Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὔπερ οὐκ ἐγώ; Μέχρι ποῦ; quousque? quandiu? Greg. (ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; Soph. Aj. 102. pro πῶς. Œdip. Tyr. 398.) ¶ Ionice dicitur κοῦ; ubi? et κοῦ δῆτα; ubinam?

Που, (encliticum) alicubi, uspiam. † Xen. Pæd. 1. 2. 13. et 3. 3. et 1. 5. 11.† (Enclit. Æschyl. Pers. 742. Sophocl. Œdip. Tyr. 1136.) Μέχρι που, aliquousque, vel aliquandiu. ¶ Sæpe accipitur pro ἴσως, apud Homer. ¶ Significat etiam, circiter, ut, δέκα που, circiter decem. ¶ Exponitur quoque, partim. ¶ Alicubi verò vacat.

Δήπου, (vel δή που, disjunctim,) utique, nimirum, certè. Aliquando significat, nunquid? an non?

Δήπουθεν, utique, nimirum, certè. (Æsch. Ch. 630.)

[Demosth. Orat. c. Aristog. οὔτε γὰρ μαγείρου μαχαίρας οὐδὲν ἔστ' ὄφελος δήπουθεν, ἥτις μὴ τέμνει.]

[Δήποθεν. Demosth. Orat. adv. Lacrit. οὗτοι προσῆλθόν μοι μετὰ Λακρίτου τουτουὶ, ὅποθεν δήποθεν ἐγνωρισμένοι τούτῳ, &c.]

Ὅπου, ubi. † Xen. Pæd. l. 1. 4. 10.† (indefinitè.) ὅπου ἂν, ubicunque, quocunque in loco, quacunque in parte. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† ὅπου γῆς, ubicunque terrarum. Dicitur etiam, ὁπουδὴ, et ὁπουδήποτε, et ὅπουπερ ἂν, et ὅπου οὖν, sive ὁπουοῦν, ubicunque, ubivis. Dicitur etiam, ὅπου μὲν, ὅπου δὲ, alicubi, alibi. Item, quandoque, interdum. Item ὅπου, quandoquidem, quum. Ponitur etiam in principio periodi, sequente δὲ vel γὰρ, et in redditione ἐκεῖ. Item ὅπου, quò. ὅπου ἂν, quocunque.

Ὧ, quatenus, quomodo, quemadmodum. Item quamobrem, quare, quapropter, quocirca. (Eurip. Phœniss. 149.)

Πῶ; (interrog.) quatenus? quomodo? Doricè accipitur pro ποῦ; ubi? et pro πόθεν; unde? teste Hesych. (Æsch. Ag. 1519.)

Πω, (encliticum,) aliquatenus, quodammodo. Item Doricè, alicunde. (Æsch. Ag. 304.)

† Μήπω, nunquam. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. d.†

(Μήπωγε. Æsch. Pr. 632.)

† Μηδέπω. Xen. Pæd. 1. 3. 7.†

Οὔπω, et οὐδέπω, nequaquam. † nondum.† Accipitur οὔπω, et pro nunquam. (Soph. Tr. 867.) † Xen. Pæd. 1. 3. 10. et 1. 4. 4. οὔπω, interjecto γὰρ, οὐ γάρ πω. Xen. Pæd. 1. 5. 11. et Aristoph. Nub. 1230. et ἄρα, οὐκ ἄρα πω. Hes. Th. 560.†

Οὔτι που, apud Xen. necdum.

Τῷ, eò quòd, propterea quòd. Item quare, quamobrem, quapropter. Item interrogativè, quare? qua ratione? unde?

Τῷ μὲν, τῷ δὲ, hîc quidem, illic verò.

Ἧ, qua ratione, quo pacto, quomodo, quatenus. † Ἧ, ut. Sic Hesiod. Theog. 396. ᾗ θέμις ἐστὶ, ut æquum est. et in Asp. 85.† Item quà, qua via, qua parte. Cum comparativis significat quo. ut, ᾗ ἧσσον, quo minus. ᾗ μᾶλλον, quo magis. Cum superlat. exponitur, quàm. ut, ᾗ μάλιστα δυνατὸν, quàm maximè possumus. Sic Herodot. ᾗ δύναιτο ἄριστα, quàm optimè possit. Item ᾗ, quo in loco, ubi. Plat. de rep. lib. 2. γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ᾗ ἔνεμε, ubi pascebat. Item ex quo, unde, quapropter. Aristot. ᾗ καὶ δῆλον, unde ut manifestum est. Dicitur interdum, ᾗπερ, et ᾗχι, pro ᾗ. (Il. γ'. 326.) † ᾗπερ ὑμῖν νόμος, ut vobis mos. Xen. Pæd. l. 5. p. 137. a. ᾗπερ. l. 4. p. 108. c. quomodo.† (Ἧ pro καθό. Æsch. Ch. 556. ᾗτε, ubi. Theoc. Id. 1. 13. et ιδ'. 68.)

Πῇ; (interrog.) quà? quonam modo? qua? qua ratione? Plato 2. de rep. καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον, πῇ δὲ; quo pacto? Item qua? quò? Pythag. Πῇ παρέβην; Odyss. ό. Πῇ γὰρ ἴω; quò me conferam? † quorsum? quò? Xen. Pæd. l. 6. 12.† Doricè pro πῇ dicitur πᾷ, ut apud Theocr. Et πῦς. ut docet Ammon. ex Sophrone. ¶ Accipitur πῇ etiam extra interrogationem, pro aliquatenus, aliqua ex parte. Ut apud Aristot. παρὰ τὸ πῇ καὶ ἁπλῶς ὁ παραλογισμὸς οὗτος. Item pro, aliquo modo, seu quodam modo. Interdum pro alicubi, aliquibus in locis. (Eurip. Phœniss. 943. πῇ ποτε, quà tandem ratione. Æsch. Pr. 578. πῇ. Soph. Tr. 1024.)

Πη ponitur et ἐγκλιτικῶς, sine accentu. ut, εἰ πῃ, ἐάν πῃ δυνάμεθα, πειρατέον, si quo forte modo queamus, vel si qua ratione. Item pro alicubi. ut, εἴ πη, sicubi. Thucyd. † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. e.† Accipitur etiam pro aliquò, ut πη ἄλλῃ, Apoll. Rhod. aliquò, aliò. Inde οὐδέπη, nullo modo, nullatenus, haudquaquam. Homer. Usurpat et πεῖ Sophron, apud Ammon. pro πῇ; vel ποῦ; ubi?

† Ὅπη, quomodo. Xen. Pæd. l. 5. p. 123. c.†

Τῇ, eo modo, ea ratione, eatenus. Item ea parte, eo loco, ibi. Item hac. ut, τῇ καὶ τῇ, hac et illac, ab utraque parte, hac et illuc.

Οἷ, (indefinit.) quò. Thucyd. οἷ κατασχήσουσι, quò applicabunt. Demosth. οἷ ἀσελγείας προελήλυθε, quò lasciviæ. † Xenoph. l. 1. 1. 2. Pædiæ.† (Οἷ, cum Gen. Eurip. Med. 1308. Aristoph. R. 36.) ¶ Item, ubi. ut in Psalm. οἷ οὐκ ἦν φόβος. Pro eodem dicitur et οἷπερ, † οἷπερ cum gen. οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ, quò missa sum. Soph. El. 406. et ibi Scholia.†

Ποῖ, (interrog.) quò? quónam? (Eurip. Phœniss. 994. ἆ ποῖ. Æsch. Ag. 1095.) Æschin. ποῖ καταφύγω; quò confugiam? Et cum genit. ποῖ γῆς; apud Aristoph. in Pluto, quò terrarum? Significat etiam, ubi? Aristoph. ποῖ, τάλαν; Item, quousque? quamdiu? Soph. † El. 964.† ποῖ μένεις; † ποῖ, extra interrogat. quò. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. d.†

Ποι, (sine accentu,) aliquò. Aristoph. in Plut. † Xen. Pæd. 1. 2. 16. et 1. 4. 28.† Item, alicubi. Item, quodammodo. Interdum vacat, ut tradit schol. Aristoph.

Ὅποι, ubi. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† (Æsch. Ag. 1590. Suppl. 612.) Cum ἂν vel ποτὲ significat ubi, ubicunque. Quò, quocunque. † Xen. Pæd. 1. 4. 8.† Aristoph. in Nub. † 888.† ἴθ' ὅποι χρῄζεις, vade quò velis. Cum ἂν significat quocunque apud Xenoph. † Pæd. l. 5. p. 147. e.† In qua signif. ponitur et sine ἂν, apud Dem.

῞Οθεν, indefinit, unde. Arist. ἀρχὴ ἡ μὲν λέγεται, ὅθεν ἂν τις τοῦ πράγματος κινηθείη πρῶτον. Item quamobrem, quocirca, quare. Interdum annexas habet particulas, δὴ, οὖν, et περ. ut, ὅθεν δὴ, undecunque, undelibet. ὁθενοῦν, undecunque. ὅθενπερ, itidem undecunque. † Xen. Pæd. 1. 2. 2.† (Æsch. Eum. 216. Pr. 645. Soph. Tr. 714.)

Πόθεν, (interrog.) unde? undénam? Plat. in Protag. Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ; unde appares, ô Socrates? Item, qui? quomodo? (Soph. Tr. 427. 1027. Æsch. Ch. 513.)

Ποθὲν, (enclitic.) alicunde. (Soph. Tr. 750.) Aristotel. eth. 10. cap. 4. Et pro eodem, ἔμποθεν. (῞Εμποθεν. Theoc. θ'. 6.)

Ὁπόθεν, unde. apud Xen. et alios. [Xenoph. Memorab. lib. 4. §. 30. ὁπόθεν δὲ χρὴ ἄρξασθαι ἐπισκοπεῖν ἑαυτὸν, &c. Demosth. adv. Lacrit. ὁπόθεν δήποθεν ἐγνωρισμένοι τούτῳ, οὐ γὰρ οἶδα, &c.] (Eurip. Med. 1104.) Poëtæ metri gratia dicunt ὁππόθεν.

Τόθεν, inde, ex loco illo. Apoll. Arg. l. 2. † Hesiod. Asp. 32.† (Æsch. Pers. 100. Ag. 229.)

῞Οθι, (infinit.) ubi. Od. ξ'. ὅθιπερ σύες εὗδον, ubi sues dormiebant. † Hesiod. Theog. 748.† (Il. ς'. 79. Soph. Œdip. Tyr. 898. Æsch. Suppl. 139.)

Πόθι, (interrog.) ubi? ubinam? Odyss. ξ'. πόθι τοι πόλις; πόθι νίσσομαι; quò tendo?

Ποθὶ, (accent. in ult.) alicubi, aliquando. Il. ά. αἴ κε ποθὶ Ζεὺς Δῷσι πόλιν, &c. Item, εἴ ποθι, sicubi, apud Soph. Et, οὔ ποθι, nusquam.

Τόθι, ibi, illo in loco. Od. ό. Τόθι γάρ οἱ αἴσιμον ἦεν Ναιέμεναι. (Theoc. κς'. 199.)

Adverbia ex ὃς composita.

Διὸ, quamobrem, quocirca, proinde. † Xen. Pæd. l. 4. p. 91. c.† Pro eodem dicitur et, διὸ καὶ, et διὸ δὴ, et διόπερ.

Διότι, quamobrem, qua de causa: ut, διότι ἐκλείπει ἡ σελήνη. Item quoniam, quia, eo quòd, propterea quòd. Item quòd. Demosthen. pro coron.

Καθὸ, quòd, in quantum, quatenus, quomodo. Item quemadmodum, sicut. Vide et Aristot. metaphys. 4.

Καθότι, q. d. secundùm quod, quatenus. Item quomodo, qua ratione, quo pacto. Thucyd. l. 8. et. l. 6. Item, sicut, quemadmodum, quoniam, quantum. Idem. † Lucæ cap. 1. 7.† Vide et in ῞Οτι.

Καθὰ, quemadmodum, sicut: ut, καθὰ προείρηται, quemadmodum dictum fuit, Eust. Item, qua parte, apud Gal. Interdum additur ei particula περ, ut, καθάπερ, et tunc sign. veluti, quemadmodum, tanquam. Aristot. in probl.

῞ΟΣΙΟΣ, ου, ὁ, sanctus, justus, nullo scelere contaminatus. Xenoph. Hellen. 2. εὔορκοι καὶ ὅσιοί ἐστε. Plato in Euthyd. θεοφιλὴς, ἄνθρωπος ὅσιος. Thucyd. lib. 5. ὅτι ὅσιοι πρὸς οὐ δικαίους ἱστάμεθα. Dicitur et res aliqua ὁσία, sancta et ab omni scelere aliena. Ut apud Plat. epist. 8. ὅσιος τρόπος. Et Epigr. lib. 4. κέρδη ὅσια. (V. Æschyl. S. c. Th. 1018. Eurip. Med. 851. Aristoph. R. 1308.) ¶ Interdum opponitur τῷ ἱερῷ, ut sit, publicus, profanus. Ut, ὅσιον χωρίον, εἰς ὃ ἔξεστιν εἰσιέναι. apud Aristoph. in Lysistr. Sic et Demosth. contra Timocr. τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ. Et Plato de leg. 10. θεραπευτήν τε ὁσίων τε καὶ ἱερῶν. † ὁσιώτερος. comparat. Xen. Pæd. p. 195. e.†

῞Οσιον, τὸ, interdum significat sanctum, justum, fas: idque vel cum ἐστὶ, vel absolutè, Isocr. in Panath. οὐδὲν οὐθ' ὅσιον, οὔτε καλόν ἐστι, τὸ μὴ κατὰ δικαιοσύνης καὶ λεγόμενον καὶ πραττόμενον. Et apud Soph. † El. 434.† οὐ θέμις, οὐδ' ὅσιον. Sic et apud Plat. et Phocyl.

῞Οσια, τὰ, dicuntur etiam justa, parentalia, exequiæ: apud Plut. in Numa, τὰ περὶ τοὺς θνήσκοντας ὅσια. ☞ Dici volunt quidam ὅσιος quasi ἅσιος, ab ἅζομαι, τὸ σέβομαι.

Ὁσίως, sanctè: Plato polit. 1. Xen. Pæd. 9. Item justè. Unde ὁσιώτερον, justius: apud Thuc. l. 3.

Ὁσιότης, ητος, ἡ, sanctitas, sanctimonia, pietas et religio erga Deum. Philo de vita Mos. l. 2. Ephes. c. 4.

Ὁσία, et Ionicè ὁσίη, ἡ, fas. Hom. hymn. in Merc. φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεὺς Ἐκ πάσης ὁσίης, omnino ut fas est. Arist. in Plut. νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος, quum omnino licere et fas esse censerem. Herodot. οἷς ὁσίη θύειν ἐστί. Plato de rep. l. 3. οὐδ' ὁσία τὴν ἐκείνου κτῆσιν μιαίνειν, nec fas est. ¶ Item justa funebria. Greg. in epit. soror. φέρε δὴ, προσβῶμεν ἤδη τοῖς ἐγκωμίοις τὴν ὀφειλομένην ὁσίαν. ¶ Item expiatio, piatio. ¶ Et, ὁσίας ἕνεκα, seu ὁσίας χάριν, dicis causa, dicis ergo. Vide Modestin. juris. l. 2. D. qui pet. tut. et Hotoman. Lexic.

Ὁσιόω, ῶ, f. ώσω, sanctum et purum sceleris reddo. Item pio, expio. Eurip. in Orest. (de homicidis:) Φυγαῖσι δ' ὁσίουν. Ὁσιῶ σε τῇ γῇ, justa tibi persolvo terra aggesta: Philostr. in Heroic. ¶ Exponitur etiam consecro. ¶ Item profano: ut apud Suid. ὁσιωθῆναι ἡμέρας λέγουσιν ἐπὶ θανάτου τινός, &c.

Ὁσιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui hostiam immolabat, apud Delphos. Plutarch. in Hellen.

Composita.

Ἀνόσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, impius, nefarius, sceleratus. † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c.† Ælian. ὁ δὲ τἄλλα ὢν ἀνόσιος, τοῦτο γοῦν πείθεται τῷ θεῷ. Item, coram quo non fiebant τὰ ὅσια. Aristoph. Diciter et de re impia, nefaria, &c. Xen. Pæd. 8. μήτε ἀσεβὲς μηδὲν, μήτε ἀνόσιον, μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε. ¶ Τὸ ἀνόσιον, exp. etiam, piaculum, nefas: apud Plat. in Minoë. (Superl. Eurip. Med. 797. ἀνοσιώτατα. Phœniss. 450.)

Ἀνοσίως, impiè, sceleratè, nefariè. Antiph. [Soph. Philoct. 262. ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ, &c. Eurip. Elect. 677. Σύ τ', ὦ κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν, &c. Plat. de Leg. lib. 10. οἷ τὸ δίκαιον οὐκ ἄν ποτε προδοῖεν ἕνεκα δώρων παρὰ ἀδίκων ἀνδρῶν ἀνοσίως διδομένων;]

Ἀνοσιότης, ητος, ἡ, impietas. Isocr. in Panath.

Κἀνόσιος, pro καὶ ἀνόσιος. Aristoph. in Pluto.

Ἀφοσιόω, facio aliquid animi religione solvendi caussâ, expio. Plato. εἰ μὴ ἀφοσιώσεις σεαυτόν τε καὶ ἐκεῖνον. Æschin. πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ, civitatem religione obstrictam solvo. ¶ Item consecro, dico. Athen. lib. 12. καὶ πάντων ἁπλῶς τῷ ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων.

Ἀφοσιόομαι, idem. Plato de leg. l. 9. ἀφοσιούμενος ὑπὲρ αὐτοῦ τε καὶ τῆς συγγενείας ὅλης. Plut. in Cæsar. ἀφοσιουμένους τὸ παρασπόνδημα, ut expiarent fœdus violatum. ¶ Item justa facio, justa persolvo. Herodian. l. 4. ἀφοσιωσαμένους τε τὰ πρὸς ἐκεῖνον. ¶ Item defungor. Chrysost. in epist. ad Ephes. c. 4. οὕτως ἔθος καὶ ἡμῖν λέγειν καὶ τὸ, ἀφωσιωσάμην, τουτέστι τὸ, μηδὲν ὀφείλω, officio defunctus sum, nihil debeo. Herodot. in Melpom. ἀφοσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν, defungi jusjurandi religione volens. Ionice pro ἀφοσιούμενος. ¶ Ἀφοσιώσασθαι, significat etiam, perfunctoriè et leviter agere, non ex animi promptitudine et intentione. Isæus, οὐδ' ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἷόν τε, ἄριστα παρασκευαζόμενος. Plut. in Pericl. πρὸς τὴν κατηγορίαν ἅπαξ ἀναστῆναι μόνον, ὥσπερ ἀφοσιούμενον, quasi prævaricantem. ¶ Item ἀφοσιοῦμαι, abominor, et velut infaustum detestor. Plut. de Mithridatis defuncto ad Pomp. allato, οὐ γὰρ αὐτὸς ἰδεῖν ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ νεμεσητὸν, εἰς Συνώπην ἀπέπεμψε. Unde generaliter exp. recuso, repudio. Ut apud eundem in Numa, τοιούτοις λόγοις ἀφοσιοῦται τὴν βασιλείαν. Sic et apud eundem in Pericle. ¶ Apud Herodot. ἀφοσιωσαμένη τῇ θεῷ, exp. solvens primitias deæ, et honore exhibens. ¶ Ἀφοσιοῦμαί σοι χρέος, expon. debitum tibi remitto. ¶ Ἀφοσιοῦμαι, passive etiam exp. ἄπωθεν τοῦ ὁσίου γίγνομαι, à sancto arceor. Hesych. ex Soph. Thyeste secundo.

Ἀφοσίωμα, τὸ, piaculum.

Ἀφοσίωσις, εως, ἡ, expiatio, seu expiatio, que fit ad id ut animus exolvatur religione. Plut. ¶ Exp. etiam, parva sive defunctoria libatio.

Ἐξοσιόω, sanctum reddo. Hesych. Item expio. Unde apud Plat. de deo Socr. ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα, expiare divina, i. ea quæ à diis significantur. Apud eundem in Cam. ἐξοσιῶσαι καὶ φρουρεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ, exp. ignem sacrum habere, ac perpetua vigilia servare.

Ἐξωσιωμένον, dicatum, consecratum.

Καθοσιόω, sanctum scelerisque purum reddo, theologis, sanctifico: Suid. Item expio. Plut. in Sol. καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς. Item consecro, dico, as. Synes. ep. 67. καθοσιώσαντα τῷ θεῷ τόπον ἀλλότριον. ¶ Καθοσιοῦσθαι exp. etiam, sacrificari. Unde apud Aristoph. in Plut. Πόπανα καὶ προθύματα καθωσιώθη, Τὸ καθοσιωθὲν, τὸ καθωσιωμένον, consecratum et dicatum. Herodian. l. 7.

Καθοσίωσις, εως, ἡ, sanctificatio. Suid. ¶ Exponitur etiam, condemnatio, δικαίωσις, apud Suid. ¶ Item, majestas.

Decomp. Συγκαθοσιόω, consecro. Plut.

Περιώσιος, exp. sanctissimus. Epigr. lib. 4. Item eximius, vel modum superans. Ut Epigr. l. 1. ζαθέης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον. Apud Apoll. Arg. 2. περιώσια φῦλα Βεχείρων, expon. numerosa gens. Ubi κατ' ἔκτασιν ποιητικὴν ω est loco ο.

Περιώσιον, neutraliter et adverbialiter significat, supra modum, nimiùm, magnopere. Il. δ'. Οὔτι σε νεικείω περιώσιον. Sic et Odyss. π'. Cum genitivo significat, supra: ut, περιώσιον ἄλλων, supra alios: apud Apoll. Argon. l. 2. (Theoc. ιζ'. 23.) ☞ Scribit tamen Eustath. περιώσιον derivatum potius esse ex περιαύω, significante φωνῶ, facto nimirum περιαύσιον ex περιαύω, et abjecto deinde υ, περιώσιον. ut περιώσιον sit τὸ ἐξάκουστον τῇ ἐκφωνήσει, seu τὸ περιβόητον.

Ὑπερώσιος, idem cum περιώσιος. Suid.

῞ΟΣΟΣ, et poëtice ὅσσος, ου, ὁ, quantus (citra interrog.) Demosth. Philip 1. τοσαύτην παρασκευὴν, ὅσην, οὐκ οἶδ' εἴ τις τῶν ἁπάντων ἔχει. Il. ώ. ῞Οσσος ἔην, οἷός τε, quantus, qualisque. Cum comparativo, ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis. Cum superlat. ὅσον πλεῖστον, quantum plurimùm. (῞Οσος, qualiscunque. Æsch. Pers. 167. Ag. 380. Eurip. Phœniss. 1327. ὅσονπερ. Soph. Tr. 1231. Œdip. Tyr. 1263. 1309. Theoc. Id. 4. 39. θ'. 20. 35.)

῞Οσοι, vel ὅσοιπερ, quicunque, quot. Demosth. τοσούτων ἦν ἂν αἴτιος κακῶν, ὅσωνπερ καὶ οὗτος. Et Hom. Il. β'. ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι. Et in neutr. gen. ὅσα, quæcunque, quotquot. ut, πάντα ὅσα, apud Demosthen. † Xen. Pæd. 1. 1. 5. ὅσαπερ. Aristoph. Nub. 839. Xen. Pæd. l. 3. p 76. a.† ¶ ῞Οσοι, interdum significat, qui. ut apud Gregor. ὅσοι τῆς ἀγχινοίας μεταποιοῦνται.

῞Οσον, quantum, vel quàm. Demosth. ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ, quantum in eo fuit. ὅσον τάχος, quàm celerrime, ὅσον σθένος, quàm fortissimè, apud Theocr. idyll. 1. Cum præpositione expon. quatenus, vel in quantum, apud Thucyd. Lucian. et Theophr. item, quandiu, dum, donec. † ὅσσον poët. cum superlat. Hesiod. Theog. 49.†

῞Οσον, et ὅσα, adverb. quantum. ut, ὅσον διαφέρουσι, quantum differunt, apud Isocr. et, ὅσα γε τῶν πρεσβυτέρων ἠκούσαμεν, quantum quidem à senioribus audivimus, apud Synes. Cum infin. significat interdum, quantum, ut, ὅσον ἐμὲ γνώσκειν. Greg. Interdum quatenus. ut, ὅσον ἐπιψαῦσαι, quatenus attingant, in Epigr. Exponitur et, circiter. ut, ὅσον εἴκοσι, circiter viginti, apud Thuc. pro quo et ὅσον τε dicitur apud Herodot. Item aliis atque aliis vocibus junctum, alium etiam usum habet. Cum nomin. Ut, ὅσον ὀλίγον, pauxillum seu paululum: apud Luc. ὅσον βαιὸν, pusillum; in Epigram. Cum adverb. ὅσον οὐ, vel ὁσονοὺ, exp. tantùm non, modò non, ferme, pene, fere: apud Thuc. l. 5. Et, οὐχ ὅσον, nedum, apud Aristid. item, non solùm non, apud Isocr. in Busir. Item, ὅσον αὐτίκα, quamprimum, jamjam, mox. Interdum significat idem quod μόνον, solùm, solummodo: Epigr. l. 2. † ὅσαπερ. Xen. Pæd. 1. 5. 12. ut, quemadmodum.† (῞Οσον μή. Soph. Œdip. Tyr. 355. Theoc. κς'. 195. κέ. 73.)

Ὁσάκις, et ὁσάκι, quoties.

Ὁσαχοῦ, quibuscunque in locis, ubicunque. Item quotiescunque. Aristid.

Ὁσαχῆπερ ἂν ἦν δυνατὸν, qua maximè ratione fieri poterit, pro viribus. Plat.

Ὁσσάτιος, quantus. et ὁσσάτιον, apud Apollon. Rhod. quantum, quatenus.

Ὁσσίχος, quantulus, vel quantus. Theocrit. idyll. 4. Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Ὁσαπλάσιος, ου, ὁ, et ὁσαπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, (indefin.) quantuplus, vel quotuplex.

Πόσος, ου, ὁ, (interrog.) quantus? Aristoph. πόσον δίδως; quantum das? Et genit. πόσου; quanti? Plat. in apol. πόσου διδάσκει; quanti, seu quanto precio docet? Dicitur et, ἐπὶ πόσῳ. ut apud eundem. Plat. ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; quanti tandem æstimatis? Item, μέχρι πόσου; in quantum? quousque? ¶ Interdum significat quotus? et in plur. πόσοι; quot? Ut apud Plut. in apophth. πόσοι εἰσὶ Σπαρτιάται; ¶ Item (sine interrog.) quantus. Ut, μέχρι πόσου, in quantum, quousque. ¶ Dicitur etiam, πόσος τις, vacante particula τις, tam in interrogat. quàm extra eam. Isocr. πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν; quantam? † Sic Xenoph. Pæd. l. 2. p. 38. b.† Et, πόσος τις; quotus? item πόσ' ἄττα; quænam? Arist. l. 4. de cœlo. (Eurip. Phœniss. 804. Aristoph. R. 174. Πόσσος. Theoc. ιέ. 35.)

Ποσάκις; quoties? Plato epist. 7.

[Ποσσάκι. Callim. Hym. in Dian. 119. Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο θεὴ πειρήσαο τόξου;]

Ποσαχῆ; quot in locis?

Ποσαχῶς; quotnam modis? Aristot. Exponitur etiam, multis modis. Hesych.

Ποσαπλάσιος; et ποσαπλασίων; quotuplex? Cui respondet, διπλάσιος, τριπλάσιος, &c.

Ποσαπλῶς, multis modis: Suid. et Hesych.

Πόσε; quò? quem in locum? idem quod ποῦ; Od. ί. πόσε φεύγετε; Od. κ'. πόσ' ἴμεν;

Ποσὸς, aliquantus, aliquantulus, certæ cujusdam quantitatis. Τὸ ποσὸν, quantitas. Arist. de part. an. l. 3. c. 5. ἡ δ' ὑπερβολὴ διττή. καὶ γὰρ τῷ ποσῷ, καὶ τῷ ποιῷ. Dicitur et, ἐπὶ ποσὸν, aliquantum, ad certam quantitatem. Ut, ἐπὶ ποσὸν ἑψηθεὶς, aliquantum decoctus. Et, κατὰ τὸ ποσὸν ratione quantitatis, apud Aristot. polit. 5. Interdum additur particula vacans τις. ut, ποσόν τι, certa quantitas, apud Herodot.

Ποσῶς, aliquantulum, leviter.

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas, mensura modusque uniuscujusque rei.

Ἄποσος, (comp.) quantitatis expers. Hesych.

Πόστος, quotus. Xen. Pæd. 4. κατανόησον, πόστῳ αὐτῶν μέρει πάντες μαχεσάμενοι νενικήκαμεν.

Ποσταῖος; quoto die? quot diebus? quot dierum spatio? Xen. Pæd. 5. ποσταῖος ἂν σὺν τῷ στρατεύματι ἐκεῖσε ἀφικοίμην;

Ὁπόσος, quotus. Aristot. pol. 2. cap. 2.

Ὡποσοσοῦν, quotuslibet, quotuscunque. Demosth. pro cor. † Xen. Pæd. l. 2. p. 44. a.†

Ὁπόσος, et poëticè ὁππόσος, et Ionicè, ὁκόσος, (relat. τοῦ τόσος,) quantus. Philostr. in heroic. νῆσον, ὁπόσην εἶπον, ἀποτόρνευσε, insulam, quantam dixit, &c. Od. ξ'. Εἴπῃς, ὁππόθεν ἐσσὶ, καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης. Dicitur et, ὁποσοσοῦν, ὁποσοσδήποτε, et ὁποσοστισοῦν, quantuscunque, quantusvis, quantuslibet. Ut, ὁποσονοῦν χρόνον, † Xenoph. cap. 1. Pædiæ l. 1. §. 1.† ὁποσονοῦν βάρος. ¶ Item ὁπόσοι, quot. Xen. Pæd. 4. † qui, quicumque. Pæd. l. 2. p. 42. d.† (Ὁπόσον. Eurip. Med. 1410. Ὁπόσοι. Aristoph. R. 722.)

Ὁπόσοι ἂν, quotlibet, quoticunque, Demosth. in Mid.

Ὁποσάκις, quoties. † Xen. Pæd. l. 2. p. 50. e.†

Ὁποσακισοῦν, quotiescunque, quoties libeat. Theophr. hist. pl. lib. 8.

Ὁποσαχῆ, quot in locis, quot modis.

Ὁποσαπλάσιος, et ὁποσαπλασίων, quotuplex, quàm multiplex,

Ὁποσαπλασιοσοῦν, quantumvis multiplex, Aristot. in phys.

Τόσος, et poët. τόσσος, tantus. Iliad. έ. οὔ σέ ποτε τόσσον κακὸν, ὅσσον ἐτύχθη. Et Odyss. ί. Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. † excipit ὅσος. Xen. Pæd. 1. 6. 23.† ¶ Τόσον, in neut. gen. adverbial. ponitur, et significat, tam, usque adeò, adeò, tantò. Il. κ'. ὅ, τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; quâ de caussâ necessitas adeò urget? Il. β'. Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων, tanto plures. In plurali exp. etiam, tot, et totidem. ut Il. ί. et Od. ξ'. † Hesiod. Th. 367.† Dicitur et τοσόσδε, et τοσοίδε, eadem significatione, apud Plat. in Axiocho, et Aristot. de mundo. (Τοσόνδε. Æschyl. Ag. 868. Soph. Tr. 53. 579. Œdip. Tyr. 540. 1236.)

Τοσάτιος, vel τοσσάτιος, poëticè pro τόσος. in Epigr.

Τοσάκις, toties in epigr.

Τοσαχῶς, tot modis.

(Τοσσῆνον. Theoc. Id. 1. 54.)

Τοσοῦτος, ου, ὁ, et Atticè τοσουτοσὶ, tantus. τοσαύτη, et τοσαυτηὶ, tanta. τοσοῦτον, τοσουτονὶ, seu τοσοῦτο, τοσουτὶ, tantum. Ut, τοσοῦτος θεὸς, τοσαύτη στρατιὰ, τοσοῦτον ἀξίωμα, apud Plat. et Xen. † εἰ τοσοῦτο μανιῶν, in tantam insaniam, eò insaniæ. Aristoph. Nub. 830. τοσαύτη γῆ, tantum terrarum. Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Dicitur et, τοσοῦτος τὸ μέγεθος, ab Isocr. qui tantæ magnitudinis est, quasi κατὰ τὸ μέγεθος. In plurali, τοσοῦτοι, τοσαῦται, τοσαῦτα, exp. tot. † Xen. Pæd. l. 3. p. 71. a.† et, tót tantique, tot tantæque, tot tantaque. apud Demosth. Item τοσοῦτον, † Xen. Pæd. 1. 1. 4.† et τοσούτῳ, tantum, et tanto. Ut, τοσούτου δεῖ, tantum abest, apud Isocrat. Et, τοσούτου ὄντος, ἡ ὑμετέρα πιστότης μείζων φανείη ἄν. apud Xenoph. † τοσοῦτον excipitur ab ὅσον. Xen. Pæd. l. 4. p. 97. c.† (Soph. Tr. 578. Œdip. Tyr. 791.)

Τοσαυτάκις, toties. Alex. Aphr. † Xen. Pæd. p. 240. c.†

Τοσαυταχῶς, tot modis. Aristot. l. 2. de part. anim.

Τοσαυταπλάσιος, et τοσαυταπλασίων, tantuplus. Aristot. in probl.

ὌΣΠΡΙΟΝ, ου, τὸ, legumen. Gal. l. 1. de aliment. facult. et Theoph. hist. pl. l. 8. c. 1. ☞ A σπείρω, quasi σπόριον, metathesi literarum.

Ὀσπριώδης, legumini assimilis, qui è leguminum est genere. Athen. lib. 9.

Composita.

Ἰσόσπριος, legumini similis.

Πανόσπρια, τὰ, omnis generis legumina mista. Suid. et Hesych.

ὌΣΣΑ, ης, ἡ, vox. (☞ Ab ὄψ, vox: teste Etym. ut dicatur quasi ὄψα.) Hom. hymno in Mercur. Θαυμασίην γὰρ τήνδε νεήφατον ὄσσαν ἀκούω. Hesiod. in Theog. † 10.† Ἐννυχίαι στεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι. ¶ Item fama, rumor: propriè, divinus. Il. β'. μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει, Ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος. Sic et Odyss. ά. ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διός. ¶ Exponitur etiam, μαντεία. ¶ Item omen, apud Plat.

Ὄσσομαι, auguror, vaticinor. Iliad. ξ'. πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. Expon. et, in animo fingo, imaginor, cogito. Il. ά. Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω. Od. σ'. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός. ¶ Item, video, prævideo: de qua significatione vide in Ὄπτομαι.

Ὀσσεύομαι, vel ὀττεύομαι, ominor, vaticinor, auguror. Polyb. l. 1. ὁ δὲ Ἱέρων ὀττευσάμενος περὶ τῶν ὅλων πραγμάτων, ἐπιγενομένης τῆς νυκτὸς, ἀνεχώρησε κατὰ σπουδὴν, ex uno prælio malè pugnato summam belli totius ominatus, &c.

Ὀττεία, ἡ, exp. μαντεία, vaticinatio, divinatio. Suid. Exponitur et, religio, apud Dionys. Halic. l. 9.

Composita.

Ἀοσσέω, auxilior, opitulor. Mosch. idyll. 2. Τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελιημένος.

Ἀοσσητὴρ, ῆρος, ὁ, auxiliator, opitulator: propriè, ὁ ἄνευ ὄσσης καὶ κληδόνος βοηθῶν αὐτομάτως, inquiunt Suid. et Etym. Il. χ'. et ό. Od. γ'. et ψ'.

Ἐπιόσσομαι, alloquor et significo. Hesych. Item prospicio. Vide et comp. ex Ὄσσομαι in Ὄπτομαι.

ὈΣΤΕΌΝ, ου, et ὀστοῦν, οῦ, τὸ, os, ossis. Il. π'. Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος. Plut. in Probl. Rom. καίτοι ὀστέον. Athen. lib. 6. τὸ πρὸς ὀστοῦν κρέας. Plat. in Phædr. ὅταν ὀστέοις ὀστᾶ προσγίνονται. (Eurip. Med. 1202. id. Phœniss. 1120.) ¶ Ὀστᾶ, teste Suid. dicuntur etiam οἱ λογισμοὶ, quoniam ipsa ὀστᾶ φύσιν ἔχουσι στεγανωτέραν, καὶ φέρει τὸ ζῷον.

Ὀστώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, osseus, osse abundans vel ossi similis: ut, ὀστώδης γλῶττα, Athen. l. 7. et l. 6. ὀστῶδες κρέας.

Ὀστέϊνος, osseus, ex osse factus. [Herodot. Hist. lib. 4. ἐπεὰν φυσητῆρας λάβωσι ὀστεΐνους, &c.]

Ὄστινος, pro eodem.

Ὀστίτης μυελὸς, medulla quæ in ossibus est, ossium medulla, Ruf. Eph.

Ὀστάριον, ου, τὸ, ossiculum. Epigr. l. 2.

Composita.

Ἀνόστεος, exos, ossa non habens. Hesiod. in Erg. † 524. abs. pro Polypo. V. Græv.†

Διόστεος, gemino osse constans. [Aristot. de Hist. Animal. τὸ δὲ διόστεον, κνήμη.]

Ἐξοστεΐζω, exosso.

Ἐξοστεϊσμένος, exossatus, cui ossa exempta sunt.

Ἐξόστευσις, εως, ἡ, ossis eminentia et extuberatio, peculiariter quæ accidit in genis.

Μονόστεος, et μόνοστος, unico et solo osse constans. Aristot. lib. 4. de part. anal.

Ὁλόστεος, qui totus osseus est, vel ex solido osse constans.

Ὁλόστεον, herba per antiphrasin sic dicta. Diosc. l. 3. c. 11.

Περιόστεος, ossibus circundatus, vel ossa circundans, ossa ambiens. ut, περιόστεοι ὑμένες, apud Gal. membranæ quæ ossa cingunt.

Πολυόστεος, multa habens ossa. Sic peculiariter vocatur superior pedis pars prope digitos, Poll. l. 2. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 1. τὸ δὲ πολυόστεον τοῦ σκέλους, πούς.]

ὌΣΤΛΙΓΞ, ιγγος, ἡ, scintilla, seu flamma crispa. Apoll. Argon. l. 1. τὼ δέ οἱ ὄσσε Ὄστλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο. ¶ Item cirrus, cincinnus. Callimachus, ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Loliginum etiam et sepiarum βόστρυχοι, botrorumque ἕλικες, nominantur ὄστλιγγες, cirri. Nicand. in Alexiph. Ὅς δή τοι ῥυπόεις μὲν ὑπ' ὀστλίγγεσσιν ἀραιαῖς τευθίδος ἐμφέρεται. Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult. (de rhu coriariorum:) ἄνθος λευκὸν βοτρυῶδες, τῷ σχήματι δ' ὁλοσχερὲς, ὄστλιγγας ἔχον ὥσπερ καὶ ὁ βότρυς.

ὌΣΤΡΑΚΟΝ, ου, τὸ, testa. Interdum de testa quæ ex figulina terra conficitur. Plut. de sera numin. vind. τοὺς Ἀδώνιδος κήπους ἐπ' ὀστράκοις τισὶ τιθηνούμεναι, καὶ θεραπεύουσαι. Interdum et de piscium testa dicitur. Aristoteles (de platea ave conchas animalcula devorante:) εἶθ' οὕτως τὰ κρέα μὲν ἐσθίει, τῶν δ' ὀστράκων μὴ ἅπτεται. Aristoph. in Ran. (1221.) ἡ τοῖς ὀστράκοις κροτοῦσα μοῦσ' Εὐριπίδου. Dicitur et de testa qua ova integuntur. In Epigr. ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων. ¶ Ὀστράκου περιστροφὴ, genus ludi, qui alio nomine dicitur ὀστρακίνδα, ut Poll. scribit lib. 9. ¶ Metaphoricè verò de subita rerum mutatione dicitur, et conversione repentina; qualis est eorum qui ludunt ὀστρακίνδαν. ☞ Eustath. scribit, derivari ab Ὀστέον, per pleonasmum τοῦ ρ, sicut in σκῆπτρον.

Ὀστρακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, testaceus, qui testam imitatur. Diosc. l. 5. c. 84.

Ὀστράκινος, testaceus, i. figulina terra factus, ut testæ. Lucil. lib. 2. Epig. ἡ δ' ἔφερεν τήγανον ὀστράκινον, sartaginem testaceam seu fictilem. Ὀστράκινα σκεύη, in epist. 2. ad Cor. c. 2. et 4.

Ὀστρακεὺς, qui testas conficit, figulus in Epigr.

Ὀστράκιον, fictile. Item parva testa, conchula.

Ὀστρακὶς, ίδος, ἡ, dicitur nux pinea, ejusque nucleus. Athen. l. 1. ex Mnesitheo Athen. medico. ¶ Hesychio simulacrum quoddam est Veneris.

Ὀστρακίας, et ὀστρακίτης, ου, ὁ, testaceus, testam referens. Ὀστρακίτης λίθος, apud Diosc. lib. 5. cap. 165. lapis testæ similitudinem habens. Fœm. est ὀστρακῖτις, apud eundem, l. 5. 84.

Ὀστρακίνδα, ostracorum lusus. Poll. l. 9. Vide Ὄστρακον.

Ὀστρακόω, ῶ, in testam seu testaceam duritiem verto, testacea duritie obduco. Aristot. in probl.

Ὀστρακοῦμαι, in testam mutor, in testaceam naturam abeo. Æschyl. apud Athen. lib. 1. Apud Lycophr. vero ὠστρακωμένη, exp. putamine contecta.

Ὀστρακίζω, testulis in urnam conjectis damno, relego. Aristotel. polit. lib. 3.

Ὀστρακίζομαι, testiculis in urnam collectis damnor, Thuc. l. 1. et l. 8.

Ὀστρακισμὸς, οῦ, ὁ, relegatio, quæ fit testulis in urnam missis. Aristot. politic. lib. 3.

Composita.

Ἀποστρακόω, ῶ, in testam muto, vel induro in testæ modum.

Ἀποστρακοῦμαι, in testam mutor, vel induror instar testæ. Diosc.

Ἀποστρακίζω, idem quod ὀστρακίζω.

Ἀποστρακίζομαι, in exilium mittor, relegor. Suid.

Ἐξοστρακίζω, idem quod ὀστρακίζω, in exilium mitto. Eust. Suid.

Ἐξοστρακίζομαι, in exilium mittor testarum suffragio. Plut. in Alcib. ἐξωστρακισμένος ὑπὸ τοῦ δήμου. [Herodot. Hist. lib. 8. Ἀριστείδης —— ἀνὴρ Ἀθηναῖος μὲν, ἐξωστρακισμένος δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου.]

Ἐξοστρακισμὸς, relegatio, quæ fit per testarum in urnam missarum suffragia. Plut. in Themist.

Συνεξοστρακίζω, unà in exilium pello, seu ablego, ex legibus auctoratus; exulare facio. In nov. Const.

Ἐποστρακίζω, concham mitto per superficiem aquæ. Suid.

Ἐποστρακισμὸς, ludus quo conchæ per superficiem aquæ mittuntur. Poll. lib. 9.

Λειόστρακος, lævi testa intectus.

Λειόστρακα, τὰ, subst. læves testæ.

Μαλακόστρακος, molli testa intectus. Aristot.

Σκληρόστρακος, testa dura opertus.

Τραχυόστρακος, qui aspera et scabra tegitur testa. Athen. l. 7.

Ὑμενόστρακος, testa tenui et subtili constans, in modum membranæ. Luc. in Lexiph.

ὌΣΤΡΕΟΝ, sive ὄστρειον, ου, τὸ, ostreum: genus piscium qui testis integuntur. Plut. de solert. anim. ὀστρέου μεμυκότος ἀνάπτυξιν. Athen. lib. 1. οὐ μόνον δὲ ἰχθύσιν, ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις ἐχρῶντο. ¶ Item ostrum, i. color qui ex concharum sanie conficitur, ostrinus color. Plato in Cratylo, ὥσπερ οἱ ζωγράφοι, βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὄστρεον μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνίοτε δὲ ὁ, τιοῦν ἄλλο φαρμάκων. ☞ Derivari ex ὀστέον pleonasmo literæ ρ, docet Eust.

Ὀστρεώδης, sive ὀστρειώδης, ostrea referens, qui ostrea imitatur, vel ostrum. Τὰ ὀστρεώδη sive ὀστρειώδη, quæ ex ostreorum genere sunt.

Ὄστρειος, purpureus.

Composita.

Λειόστρεια, ostreæ læves, ostrea quæ scabra non sunt.

Λιμνόστρεα, τὰ, q. d. paludis seu paludum ostrea. Aristot. de gener. animal. lib. 3.

ὌΣΤΡΥΣ, υος, ἡ, ostrys arbor, quæ et ὀστρύα dicitur à nonnullis. Theophr. hist. plant. l. 3. c. 10. et Plin. l. 13. c. 21.

ὈΣΦΡΑΊΝΟΜΑΙ, F. ανοῦμαι, odoror, olfacio. Eurip. in Cyclop. Εἶδες γὰρ αὐτὴν οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὀσφραίνομαι. (Aristoph. R. 492.) Xen. in sympos. εἴπερ γε τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί. Cum genitivo apud eundem, τινῶν ὀσφραινόμενος. Ab eodem canes dicuntur ὀσφραίνεσθαι τοῦ λαγὼ, i. odorari leporem. Epigr. l. 2. Ὁ γρυπὸς Νίκων ὀσφραίνεται οἴνου ἄριστα, vinum olfacit sagacissimè. Metaphoricè apud Luc. in Tim. ὀσφραινόμενος τοῦ χρυσίου. Legitur et pass. significatione, apud Alex. Aphr. Probl. l. 2. ὀσφραινόμενα δύνανται ῥωννύειν, dum ea odoramur. Et apud Diosc. l. 4. c. 93. ἐν ἀποδέσμῳ δεθὲν, καὶ ὀσφραινόμενον, τοὺς καταῤῥοιζομένους ὠφελεῖ.

Ὀσφρασία, odor. Oseæ c. ult.

Ὀσφραντὴς, οῦ, ὁ, q. d. odorator, olfactor.

Ὀσφραντὸς, οῦ, ὁ, qui odoratu seu olfactu percipi potest. Quidam exp. odorabilis. item olfactorius, olfactu excitans. Paul. Ægin.

Ὀσφραντικὸς, idem. Galen. ad Glauc. et Diosc. l. 3. c. 92. Item odorandi facultate valens seu olfaciendi.

Ὀσφραντήριον, ου, τὸ, olfactorium.

[Ὀσφραντήριος. Aristoph. Ran. 920. καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι, &c. Schol. ὡς συντελούντων τῶν μυκτήρων εἰς τὴν φωνήν.]

Ὀσφράδιον, pro eodem, apud Eustath.

Ὀσφράομαι, ῶμαι, idem quod ὀσφραίνομαι, eoque usitatius esse apud Atticos quidam tradiderunt. Ut, ὀσφρᾶται χρυσίου, apud Luc. et fut. ὀσφρήσεται, apud Aristoph. Legitur etiam aor. 2. ὤσφροντο, apud eundem in Acharn. et ὀσφρόμενος, in Vesp.

Ὄσφρησις, εως, ἡ, odoratus, olfactus, ipse sensus odorandi. Dioscorid. lib. 5. cap. 119. Interdum ὀσφρήσεις vocantur nares: ut apud Herodian. lib. 1.

Ὀσφρητὸς, et ὀσφρητικὸς, idem quod ὀσφραντὸς et ὀσφραντικὸς, apud Gal. et Alex. Aphr.

Composita.

Ἀποσφραίνομαι, idem quod ὀσφραίνομαι. Exponitur etiam passivè, naribus admoveor.

Εὔοσφρητος κύων, canis sagax.

Καπνοσφραντὴς, οῦ, ὁ, q. d. fumi olfactor. Parœmiacè dicitur de homine sordido et præparco. Eust.

ὈΣΦΥ͂Σ, ύος, ἡ, dorsi ea pars, qua cingimur, totius spinæ partium crassissimis maximisque vertebris compacta. Hesych. verò ὀσφὺν esse vult partem illam prope latera inanem, quam Latini ilia appellant. (Æsch. Pr. 496.) ☞ At Apollodorus, teste Suida, dictam vult quasi ὀστεοφυῆ, quod ea pars ossea sit et excarnis: Aristoteles vero inde nomen habere scribit, quod sit τῶν ὄπισθεν διάζωμα.

ὍΤΕ, (et poëticè ὅττε, et Doricè ὅκα,) quando, quum. Cum indicativo, Æschin. ὅτε ἦν, quando erat. Et cum conjunct. Od. ξ'. Αἰεὶ δειδιότων ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες Οἱ νέοι. Dicitur, ἔσθ' ὅτε, est quando, i. quandoque. Ὅτε μὴ, quando non, si non, nisi. Πάντοτε, omni tempore, semper. Matth. 26. et passim in Novo Testamento. Ὅτε οὖν quandoquidem. at ὁτεοῦν, quandocunque. ¶ Ὅτε accipitur etiam pro aliquando, interdum, quandoque; præsertim in partitione, vel repetitione. Qua significatione scribitur etiam ὁτὲ. ut Aristotel. ὁτὲ μὲν τοῦτο, ὁτὲ δ' ἐκεῖνο, aliquando quidem hoc, aliquando vero illud. ¶ Ὅτε, quoniam, quandoquidem, quum. Iliad. ά. ὅτε κράτει προβέβηκε. Dem.

Olynth. 1: ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, quæ quum ita sint. (ὅτ' οὖν. Soph. Œdip. Tyr. 938. ὅτε καί. Æsch. Suppl. 638.) ¶ Item ὅ, τε pro ὅστις, qui. Od. ξ'. ¶ Ὅ, τε, ἥτε, τό, τε, &c. Artic. præp. compos. hic, hæc, hoc.

Ὅτ' ἂν, sive ὅταν, idem cum ὅτε. Cum subjunct. interdum, † Xen. Pæd, 1. 2. 8. et 1. 3. 13.† et cum indicat, et optativo. † ὅτανπερ. Xen. Pæd. 1. 6. 10.† Ponitur et pro quando, quum, i. quandoquidem, quoniam. Aristot. de mundo, καὶ μάλιστα ὅταν τὸ τάχιστον τῶν ὄντων ᾖ τὸ πυρῶδες, præsertim quum ignita natura omnium naturarum sit celerrima. Sic et Thucyd. lib. 1.

Πότε; (interrog.) quando? Dem. Olynth. 3. πότε, ἃ δεῖ, πράξετε, εἰ μὴ νῦν; Sic et alibi passim. ¶ Pro eodem dicitur πόκα, Doricè. Unde δή ποκα, aliquando. et οὔ ποκα, nunquam.

Ποτὲ, aliquando. Ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, interdum quidem, interdum verò. nunc quidem, nunc verò. aliàs quidem, aliàs verò. † τίς ποτε, et τί ποτε. Xen. Pæd. 1. 1. 5. et 1. 3. 10. ὅ τι ποτε. l. 5. p. 120. a. ποτ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἕτερος. modò hic, modò ille. Soph. El. 741.† ¶ Aliquando vacat, ut quum dicitur, ἀεί ποτε, semper. ¶ Annectitur etiam particulis, δὴ, ἤδη, μὴ, μηδὲ, οὐ, οὐδὲ, πᾶν, πω. Nam dicitur, δή ποτε, aliquando, unquam, tandem. οὔ ποτε, et μή ποτε, οὐδέ ποτε, et μηδέ ποτε, μηδεπώ ποτε, et οὐδεπώ ποτε, nunquam. † οὔ ποτε οἰόμενος, nec opinans. Xen. Pæd. 1. 4. 18.† πάμποτε, semper. πώ ποτε, unquam, aliquando. † Aristoph. Nub. 834. Xen. Pæd. 1. 1. 2.† (Soph. Tr. 564. μήποτε ἂν cum Infin. pro *nunquam amplius*. Soph. Œdip. Tyr. 1234. οὐδέποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην, nil nisi commorientem. Æsch. Ag. 1148.)

Πτὲ, per syncopen dicitur, pro ποτέ. ut, τίπτε; pro τί ποτε; quidnam? curnam? Odyss. λ'. (Æsch. Ag. 985.)

Ὁπότε, quando: indefinitè. Interdum cum indicativo, † Xen. Pæd. 1. 4. 11.† interdum cum optativo. † Xen. Pæd. 1. 3. 10. et 14. et 1. 4. 3.† Annectitur etiam particulis ἂν et δή. Nonnunquam ὁπότε, et ὁπόταν, † Xen. Pæd. 1. 3. 10. Cum subj.† expon. ubi, quandoquidem. quoniam. Ὁποτεοῦν, quandocunque. Dicitur et ὁππότε. poëticè pro ὁπότε.

Τότε, tunc. Dem. pro coron. καὶ τότε, καὶ νῦν, καὶ ἀεί. † τότ' ἔπειτα. Hes. Th. 536.† (Æsch. Ag. 775. 1156.) Item, tum demum; apud eundem, et alios. Ἀπὸ τότε, ab eodem tempore. Ἐκ τότε, ex eo tempore.

Τοτὲ, idem cum ὁτὲ, et ποτὲ, aliquando. (V. Æschyl. Ag. 100.)

ὍΤΙ, et poët. ὅττι, quòd. Cum indicativo, qui Latinè interdum redditur per infinit. ut Xen. Hellen. 7. εἶπεν ὅτι βούλεται, dixit, se velle. † Cum optativo. Pæd. 1. 4. 10. et l. 2. p. 49. b. et p. 57. c. et l. 3. p. 66. a.† ¶ Οὐχ ὅτι, non quòd. item non solùm, et non solùm non. Τί ὅτι, quid est quòd; vel, quid est cur? ¶ Ὅτι interdum vacat: ut quum verba alicujus citantur; et appellatur Ὅτι μιμητικόν. Thuc. lib. 5. εἰρῆσθαι δ', ὅτι, Ἢν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ. Sic et alibi, et passim in Novo Testamento. † Sic εἶπε δ' ὅτι εἰς καιρὸν ἥκεις. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. e.† ¶ Ὅτι, quàm. Cum superl. Thuc. ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, quàm brevissimo tempore. Idem, ὅτι πλεῖστος, quàm plurimus. † Sic Xen. Pæd. 2. 56. a. ὅτι μεγαλοπρεπέστατον. Hesiod. Asp. 21. ὅττι τάχιστα, ὅτι πλεῖστον χρόνον. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. a. ὅτι σμικρότατον. l. 5. p. 137.† Et cum adverb. ὅτι πορρωτάτω, quàm longissimè. ὅτι μάλιστα, quàm maximè. ¶ Cum diversis particulis positum, diversis modis exp. ut, ὅτι ἀλλὰ, at verò, ὅτι γὰρ μὴ, nisi enim. ὅτι δὴ τί; quamobrem? ὅτι ἐπειδὴ, quin. ὅτι μὴ, nisi. ὅτι τοίνυν, quòd verò, itaque quòd. ¶ Ὅτι, quòd, eo quòd, propterea quòd, quoniam, quia. Dem. in ep. Philip. τί ποτ' οὖν ἐκεῖνος ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ πλείω κατώρθωσεν ἡμῶν; ὅτι ὁ μὲν αὐτὸς στρατεύεται καὶ ταλαιπωρεῖ. † ὅτι excipit διὰ τοῦτο. Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Pro eodem dicitur et, ὅτι τοι, apud Plat. de rep. et ὁτιὴ, apud Aristoph. † Nub. 330. et 754. ὁτιὴ, τί; quomobrem? Nub. 782.†

Composita.

Δηλονότι, videlicet, nempe. Plat. de rep. 6. τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς, nempe de sole hoc percontaris. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 20.† Adhibetur et responsioni affirmativæ. Et pro eodem, δηλονοτιὴ, apud Aristoph. in Pluto, invenitur.

Διότι; pro δι' ὅ, τι; propter quid? διὰ τί; sæpe apud Aristotel. Usurpatur et citra interrog. pro, quare, qua de caussâ, quamobrem, cur; apud Xenoph. Itidemque apud Proclum et alios philosophos, τὸ διότι, causa cur. ¶ Significat rariùs idem quod ὅτι, quoniam, quia apud Aristot. in probl. Xen. et Luc. † διότι. Lucæ. cap. 1. 13. ubi quidem per *nam* exponunt; sed puto esse *quoniam, quia*.† Interdum et pro ὅτι usurpatur, i. quòd. Dem. pro cor. πυνθάνομαι μέν τοι, διότι πᾶσαν ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν. Et Xen. λέγω, διότι ἀφανίζουσιν, dico, quòd obruunt.

Καθότι. quatenus. item, quomodo, qua ratione. Item, sicut, quemadmodum. Vide et in Ὅς.

ὈΤΟΒΟΣ, ου, ὁ, strepitus, tumultus, sonus, sonitus. Hesiod. in Theog. † 709.† ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει. Scribitur et ὄττοβος pro eodem, ut apud Luc. de scrib. hist. ὄττοβος ἦν, καὶ κόναβος.

Ὀτοβέω, et ὀττοβέω, ῶ, strepito, tumultuor, persono. Æschyl. in Prometh. ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀττοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. Et apud Athen. l. 11. ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀττόβει.

ὈΤΟΤΟΙ͂, et ὀττοτοῖ, heu, hei, apud Eur. in Andr. Æschyl. et Luc. † ὀτοττοτοῖ. Soph. El. 1245.† [Ὀτοτοτοτοτοῖ. Eurip. Herc. Fur. 874. Ὀτοτοτοτοτοτοῖ, στενάζων. Ὀτοτοτοτοτοῖ. Ion. 789. Ὀττοτοῖ. Orest. 1390. Ὀττοτοῖ. Schol. ἐπιφώνημά ἐστι θρηνητικόν. Andromach. 1197. Ὀττοτοῖ, ὀττοτοῖ. 1200.] (Ὀττοτοῖ. Phœniss. 1475. ὀτοτοῖ. Æschyl. Ag. 1266. Ὀττοττοτοῖ. Æschyl. Pers. 268. Ὀτοτοτοῖ. 921. Ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ. Æsch. Ch. 156.)

Ὀτοτύζω, et ὀττοτύζω, dico ὀτοτοῖ. fleo. Hesych.

[Ὀτοτύξιος. Aristoph. Av. 1042. Σὺ δέ γ' οἴσειπερ Ὀτοτύξιοι χρήσει τάχα. Schol. Ἀπὸ τοῦ ὀτοτύζειν ἐσχημάτισεν.]

(Ἀνοτοτύζω. (*comp.*) Æsch. Ag. 1083.)

Ἐποτοτύζω, (*comp.*) defleo, deploro, super aliquem lugeo. Euripid. in Phœniss. [1045.] Ἄλλος ἄλλον ἐποτότυζε.

ὈΤΡΥ'ΝΩ, F. υνῶ, incito, instigo, adhortor, urgeo. Il. π'. Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας, Il. β'. Τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις; Il. κ'. ἐμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, Ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατόν. Sic et Odyss. ξ'. et alibi apud Homer. † Cum acc. et inf. Hes. Th. 883.† Futurum ὀτρυνῶ, et Ionicè ὀτρυνέω, interdum in præsenti usurpatur; ut Od. β'. Τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἠδ' Ἁλιθέρσης. (impello. Soph. Aj. 60. Il. δ'. 254. 268. Æschyl. Ag. 312. Soph. El. 25.)

Ὀτρύνομαι, incitor, instigor, urgeor. Il. ξ'. Ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισι. Aristotel. de mundo, ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων, γίνεται τὰ οἰκεῖα.

Ὀτρυντὴρ, ῆρος, ὁ, incitator, qui instigat et urget. Hesych.

Ὀτρυντὺς, ύος, ἡ, hortatio, instigatio. Il. τ'.

Ὀτραλέως, celeriter, et more eorum qui vel ab aliis aut suapte sponte incitati aliquid maturant. Il. γ'. et Od. τ'.

Ὀτρηρὸς, celer, citatus. Odyss. δ'. et alibi apud Homer. et Aristophan. in Avib.

Composita.

Ἐξοτρύνω, exhortor, extimulo. Eurip. in Suppl. Ὅς μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὸν πεῖσαι λιταῖς. (Æsch. S. c. Th. 698.) [Thucyd. Hist. lib. 1. τὸ δὲ πλέον, τῶν ξυμμάχων ἐξοτρυνόντων, &c.]

Ἐποτρύνω, instigo ad aliquid, incito, urgeo. Il. ε'. ἐποτρύνουσα προσηύδα. Sic Il. ζ'. et υ'. et Od. ι'. Herodot. ἐποτρύνοντός σφι θεοῦ. Thuc. l. 7. καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνουσι γίγνεσθαι. (Æsch. S. c. Th. 704.)

Ἐργότρυς, inspector operum, qui urget operas. Hesych.

Παροτρύνω, invito, instigo, hortor. Idem. [Act. Apost. xiii. 50. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας καὶ τὰς εὐσχήμονας, &c.]

ΟΥ' (sequente consonante,) et οὐκ, (sequente vocali tenui,) et οὐχ, (seq. vocali aspirata,) et οὐχὶ, (pro quo Homerus οὐκὶ dicere solet,) non. Exempla et in carmine et in prosa passim sunt obvia. Interdum geminatur, elegantiæ et ornatus gratia. Dem. in Mid. οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρίνειν αὐτόν. Additur etiam verbis per se negantibus, qualia sunt, ἀπαγορεύω, ἀρνοῦμαι, κωλύω, ἐπέχω, et similia. Jungitur et particulis ac nominibus negantibus. Interdum etiam geminatur οὐ, vel οὐκ, abundante altera particula. ¶ Aliis quoque particulis jungitur. Οὐ γὰρ, non enim. item interrogative, nónne? Οὐ γὰρ ἀλλὰ, enim verò, at verò. interdum simpliciter pro γάρ. Οὔτι, poëticè pro οὐ, non. † Hesiod. Theog. 310.† pro quo dicitur in prosa οὔτοι. † οὔτοι, non. Aristoph. Nub. 812.† Οὐδῆτα, non equidem, haud sanè. Οὐ μὰ Δία, non per Jovem. Οὐμενοῦν, atqui. vel, non certè, non profectò, non equidem. Item pro, neque enim. et pro, veruntamen non. Οὐκοῦν; interrog. nónne? Item atqui. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 9.† item profectò, enimverò. Item itaque, igitur. † Xen. Pæd. 1. 4. 19.† Οὔκουν, non igitur, non itaque, proinde non. Οὐδὲ, et οὔτε, nec, neque. Item οὐδὲ, ne quidem. ut, οὐδὲ γρῦ, ne gry quidem. Οὐχ ὅσον, nedum; in fine sententiæ. Item non solum, non modò. pro quo dicitur, οὐχ ὅτι, sequente ἀλλὰ καί. Interdum οὐχ ὅτι ponitur pro, non modò non, non tantùm non. Οὐχ ὡς, non ut. item, nedum. Οὐ μέν πως, nequaquam. Οὐ μέν τοι, non tamen. Adhibetur et responsioni pro, minimè verò. Οὐ μὴν, vel οὐ μήν γε, non tamen, veruntamen non. ¶ Οὐ et οὐκ vel οὐχ seu οὐχὶ, interdum interrogative pro, nunquid, nónne, annon, apud Luc. Dem. Xen. et cæt. Pro eodem dicitur etiam οὐκ ἂν, et οὐ γὰρ, οὐ δή που. In hac signif. interdum acuitur οὔ. Quandoque etiam extra interrogationem, et in repetitione, et in responsione. (Οὐ. ante φημί. Palæph. p. 11. Redupl. Soph. Œdip. Tyr. 1108. μὴ οὐ. ib. 1111. οὐκοῦν non itaque 573. οὐ μὲν γάρ. Il. γ'. 453. οὐ μὲν οὖν. Aristoph. R. 564. 1219. οὐ δή που. revera? 529. ubi. V. Kuster. Not. οὐκοῦν. Æsch. Suppl. 845. Cum Acc. juramentis adhibetur. Theoc. Id. 4. 17. 29.) ¶ Οὗ, sui, vide in Ἕ. ¶ Οὗ, cujus, item ubi, vide in Ὅς.

ΟΥ'ΑΙ', væ, interjectio dolentis vel dolorem denuntiantis: apud bibliorum interpretes et Novi Test. scriptores. Ubi et οὐὰ invenias.

ΟΥ'ΑΣ, οὔατος, τὸ, auris. Il. χ'. Αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος. Hesiod. in Theog. † 701.† οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι. Tripodi quoque οὔατα tribuuntur. Il. σ'. οὔατα δ' οὔπω Δαιδάλεα προσέκειτο.

Οὐατόεις, auritus. In epigram. θηρὶ οὐατόεντι.

Οὐάτιος, expon. extremus, imus. apud Orph. ταρσοῖσιν ὑπ' οὐατίοις, sub imis plantis.

Ὦας, Doricè pro οὖας.

Ὠάζω, audio. Hesych.

Οὖς, τὸ, idem quod οὖας, ex quo Eust. συγκεκόφθαι scribit. Plut. symp. 2. καὶ μὴν τετρυπημένον ἔχει τὸ οὖς. Soph. † v. 27.† ὀρθὸν οὖς ἵστησι. Cæteri casus formantur tanquam ab ὦς. ut genit. ὠτὸς, dat. ὠτί. suntque frequentissimo in usu in omni numero. (τοίους δὲ λόγους ψιθυροὺς πλάττων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς. Tales sermones calumniose confingens in aures omnium insusurrat. Soph. Aj. 149. V. Eurip. Med. 1141. Philostr. l. 1. c. 28.) ¶ Metaphoricè regum et principium ὦτα dicebantur delatores, seu corycæi, qui auscultabant quid quisque loqueretur, et ad reges seu principes deferebant, apud Xenoph. et Aristotel. Vasis quoque ὦτα tribuuntur, i. ansæ, apud Plut. et Athen.

Ὠτώεις, auritus, aures habens, vel ansas. Il. ψ'. et Hesiod. in Erg.

Ὠτικὸς, οῦ, ὁ, auricularis, auricularius, ad aures pertinens. ut, ὠτικὸς κλυστὴρ, auricularis clyster, apud Gal. τῶν κατὰ τόπους, lib. 3.

Ὠτίτης δάκτυλος, auricularis digitus, minimus, medio proximus.

Ὠτάριον, ου, τὸ, auricula, Epigr. lib. 2. Ὠτάρια dicuntur ostreæ quædam, apud Athen. l. 3.

Ὠτίον, auricula, idem cum ὠτάριον. Luc. l. 2. epigr.

Ὠτὸς, sive ὦτος, otus: avis nycticoraci similis: sic dicta quòd παρὰ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει. Arist. hist. an. l. 8. c. 12. ¶ Ab hac ave metaph. ὦτοι dicuntur homines fatui et deceptu faciles, Athen. loco citato, et Eustath. ex Ælio Dionys.

Ὠτὶς, ίδος, ἡ, avis tarda: de qua Aristot. hist. an. l. 6. et l. 9. c. 23. Vide et Athen. l. 9. Scribitur et ὀτὶς, apud Xen. anabas. lib. 1. teste Gal. in lex. Hippocr. et ὠτὶς, apud eundem Galen. de aliment. l. 3.

Composita.

Ἄμφωτος, ου, ὁ, et ἀμφώης, εος, ὁ καὶ ἡ, utrinque auritus, binas aures habens. Item metaph. utrinque ansatus: ut, ἄλεισον ἄμφωτον, Od. χ'. Et, κισσύβιον ἀμφῶες, apud Theocr. idyll. 1.

Ἄμφωτις, vel ἀμφῶτις, ιδος, vel ἀμφωτὶς, ίδος, ἡ, poculi genus habentis binas ansas. ¶ Item ἀμφωτὶς, tegmen auris, vel munimentum auris. Etymol. ¶ Exponitur et, auris seu ansa vasis. unde proverb. apud Suid. μέχρι τῶν ἀμφωτίδων.

Ἀνούατος, auribus carens. Theocr. in Epigr.

Ἄωτος, auribus carens. Eust. ¶ Item flos. de qua signif. vide derivata ab Ἄω spiro.

Βραχύωτος, breves habens auriculas. ut, βραχύωτος κώθων, apud Athen. lib. 11.

Δίωτος, duas aures seu ansas habens. Idem ibidem.

Διώτη, genus vasis à duabus auribus, i. ansis, sic appellatum.

Ἐνωτίζω, auribus percipio: audio. Suid.

Ἐνωτίζομαι, idem. Hesych.

Ἐνώτη, ης, ἡ, inauris. Hesych. ex Soph. capt.

Ἐνώτιον, idem. Poll. lib. 2.

Ἐνωτίδες, ligna quæ ex utraque proræ parte velut aures prominent. Thuc. l. 7. Eurip. in Iphig. Taur.

Ἐξωτὶς μήλη, et μηλωτὶς, ίδος, ἡ, specillum auricularium.

Μόνωτος, unam habens aurem vel ansam.

Μυόσωτον, τὸ, et μυοσωτὶς, ίδος, ἡ, auricula muris: herbæ nomen, quæ et alsine dicitur, de qua Dioscor. l. 2. c. 214. Scribitur et μυοσώτη, apud Paul. Ægin. et μυῶτις, apud Aët. l. 1.

Παρώτιον, ornamentum aurium. ¶ Item alter oculi angulus qui aures spectat, oppositus angulo nares intuenti, qui ῥαντὴρ dicitur. Schol. Nic.

Παρωτὶς, ίδος, ἡ, tumor glandularum sub auribus. Gal. l. 3. τῶν κατὰ τόπους.

Περιωτὶς, ίδος, ἡ, tegumentum quod auri circumdatur. Etymol.

Πολύωτος, multas habens aures.

Τετράωτος, cui quatuor sunt aures vel ansæ. Athen. l. 11. ex Anticlide.

ΟΥ'ΔΑΣ, nom. et acc. τὸ, (obliq. mutuat ab inusitato οὖδος. nempe οὔδεος, οὔδει,) solum, pavimentum, humus. Iliad. η'. et μ'. ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη. Iliad. ε'. Οὔδει ἐνι-

συῤῥαγέντα καρήατα. Iliad. τ'. ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας. Odyss. ι'. Αἵματι τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας. ☞ Ab ὁδὸς derivari posse videtur, quoniam in solo ambulamus et incedimus: vel ab ἴω, i. εἶμι, vado. (Æsch. Pers. 163. Ag. 512. Suppl. 1037. Eurip. Med. 1197.)

(Οὐδίζω, humi prosterno. Athan. V. S. Ant.)

Οὐδὸς, (oxyton,) οῦ, ὁ, limen: †Hes. Th. 811.† lignum seu saxum in ima januæ parte, qua in ædes intratur. ☞ Eustath. enim παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι, derivat. Iliad. θ'. Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδός. Od. ι. Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ. Od. π'. ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν. Plut. in Probl. Rom. τὴν γαμουμένην οὐκ ἐῶσιν αὐτὴν ὑπερβῆναι τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὑπεραίρουσιν οἱ προπέμποντες. ¶ Pro eo per systolen dicitur ὀδὸς, apud Soph. in Œdip. Colon. teste Eust. ¶ Metaphoricè γήραος οὐδὸς dicitur, i. introitus, εἴσοδος, in senectutem, Il. χ'. et Od. ο. et apud Plat. de rep. lib. 1. Exponitur etiam, ἔξοδος, exitus, in eodem exemplo: ut ἐπὶ γήραος οὐδῷ dicitur esse, qui incipit egredi senectutem, et morti proximus esse. Nam limen. non tantùm ingredientium est, sed et exeuntium. (Theoc. κγ'. 50. κζ'. 15.)

Οὐδὸς dicitur Æolicè pro ὁδός. Od. ρ'. ἐπειὴ φάτ' ἀργαλέ' ἔμμεναι οὐδὸν, lubricam esse viam. Verùm hoc οὐδὸς non heic, sed in ὁδὸς, fuit annotandum.

Οὐδαῖος, ου, ὁ, humilis, terrestris. Πῖδαξ οὐδαία, apud Nonn. fons è terra scaturiens. Οὐδαῖος Κρονίδης, Pluto subterraneus, apud Dionys.

Composita.

Ἀμφουδὶς, (adverb.) idem quod ἀμφ' οὖδας, in terram, humi. Od. ρ'. ἐλάσαι κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας. Scribitur et ἀμφοῦδις, Hesych. qui τὸ, ἀμφοῦδις ῥίπτων, apud Hesiod. exp. ambabus manibus in terram dejiciens.

Προσουδίζω, humi allido, affligo ad terram. Plutarch. in Galb. προσουδίσαντος τὴν Γάλβα εἰκόνα. Sic et apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετέωρον, προσουδίζει τε καὶ ἀποκτείνει.

Ὑπουδαῖος, subterraneus.

ΟΥ'ΘΑΡ, ατος, τὸ, uber, mamma: propriè in belluis. Herodot. in Melp. τὰς φλέβας τε ἐμπιπλᾶσθαι φυσωμένας τῆς ἵππου, καὶ τὸ οὖθαρ καθίεσθαι, et uber demitti. Hom. Od. ι. Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, ubera intumescebant lacte. Apud Teleclidem verò comicum, Ὡς οὖσα θῆλυς εἰκότως οὖθαρ φέρω. ¶ Fuit et cibus in deliciis habitus. Plutarch. de conserv. valet. πράγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷον οὔθατος, ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν, ἢ Σαμίου πλακοῦντος, ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ. Latini sumen etiam appellant. ¶ Metaphoricè verò οὖθαρ ἀρούρης dicitur ubertas et feracitas soli. Iliad. ι.

ΟΥ'ΙΓΓΟΝ, vingum, herba Ægyptiaca, de qua Theoph. hist. pl. lib. 1. cap. 2.

ΟΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, integer, sanus, perfectus. (☞ Ionicè pro ὅλος, sicut οὐδὸς, pro ὁδός.) Odyss. ρ'. Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο. Sic et Hesych. οὖλος, exp. ὑγιὴς, ὁλόκληρος. ¶ Item tener, mollis. Ut Il. κ'. οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Od. δ'. Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον, ἠδὲ χιτῶνας. Sic et Il. π'. et ω. ¶ Item crispus, contortas comas habens. Od. ψ'. κὰδ δὲ κάρητος Οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας. Theophr. (de Græco acere:) εἶναι δὲ τὴν μὲν ἐν τῷ ὄρει φυομένην ξανθὴν, καὶ εὔχρουν, καὶ οὔλην, καὶ στερεάν. Dicitur et de quibusvis tortis, unde et Hesych. exp. συνεστραμμένος. ☞ Eust. in hac significat. ab εἰλῶ derivat. ¶ Οὖλον adverbial. exp. συνεστραμμένον καὶ ὀξύ. ut Il. ρ'. Οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον. Sic et plural. apud Plut. περὶ ἀδολεσχ. οὖλα καὶ πυκνὰ καὶ συνεστραμμένα φθεγγομένους. ¶ Item οὖλος, manipulorum collectorum fascis. Athen. l. 14. τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευον ἀμάλλας· συναθροισθέντα δὲ, καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα, δέσμην, οὔλους καὶ ἰούλους. ¶ Item hymnus qui in honorem Cereris concinebatur, teste Athen. Ibidem. ¶ Pro ὁλοὸς vide in Ὄλλυμι.

Derivata ab οὖλος, integer, sanus, &c.

Οὐλότης, ητος, ἡ, salubritas. Alias signif. vide in sequentibus classibus derivat.

Οὔλιος, salutifer. Sic etiam appellatus fuit Apollo, ceu genius præstans salubribus causis, i. sanitatis author, inquit Macrob. Et, οὐλία, ἡ, epitheton Dianæ eandem ob causam, teste Pherecyde.

Οὖλε, bene valeo, sanus sum. Odyss. ω. Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Οὐλὴ, ῆς, ἡ, vulnus ad sanitatem perductum: seu nota vulneris sanati: cicatrix. Od. τ'. Aristot. de arte poët. Plut. de sera num. vind. (Philostr. l. 2. c. 30.) ¶ Οὐλαὶ hordeum dicitur, quòd integrum comederetur olim ante inventum molarum usum, ut tradit Eust. ¶ Accipitur et pro mola salsa, qua hostiæ aspersæ sacrificabantur. Od. γ'. Paus. in Att. et Athen. lib. 6. Pro eodem dicitur etiam ὀλαὶ, apud Hesych. Item ὄλαι, et ὀλαὶ, apud eundem et Suid.

Οὐλόω, ad cicatricem perduco: unde οὐλοῦσθαι, cicatricem ducere. Aristot. in probl.

Composita ex οὐλὴ et οὐλόω.

Ἀπουλόω, cicatrice obduco, ad cicatricem perduco. Diosc. l. 5. c. 84. τὰ κακοήθη τῶν ἑλκῶν ἀπουλοῖ. Et in pass. ἕλκη ἀπουλούμενα. Alex. Aphr.

Ἀπούλωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio: vel quum vulneris cicatrix contrahitur. Alex. Aphrod. in problem.

Ἀπουλωτικὸς, cui vis inest cicatricem inducendi. Diosc. lib. 1. cap. 49. et lib. 5. cap. 97.

Ἀπουλώτιστος, cicatricę eductus, sanus. Plut.

Δυσάπουλος, Philop. et Δυσαπούλωτος, ægrè cicatricem trahens. Diosc. l. 4. c. 41.

Ἐπουλόω, idem cum ἀπουλόω. Diosc. l. 3. c. 92. ἐπουλοῖ τὰ παλαιὰ ἕλκη.

Ἐπούλωσις, idem cum ἀπούλωσις.

Ἐπουλωτικὸς, idem cum ἀπουλωτικός. ut, ἐπουλωτικὸν φάρμακον, apud Gal. ad Glauc. lib. 2.

Δυσεπούλωτος, idem quod Δυσαπούλωτος.

Συνεπούλωσις, (*decomp.*) idem quod ἐπούλωσις. Arist. probl. sect. 1. qu. 49.

Κατουλόω, idem cum ἀπουλόω. Diosc. l. 5. c. 48. αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς ἐμπλάστρους καὶ ξηρὰ κατουλοῦν δυνάμεναι.

Κατουλωτικὸς, idem cum ἀπουλωτικός. Idem l. 5. c. 103.

Δυσκατούλωτος, (*decomp.*) ægrè cicatricem ducens. Diosc. l. 5. c. 95.

Συνουλόω, cicatricem contraho, cicatricem coire facio.

Συνούλωσις, cicatricis contractio.

Συνουλωτικὸς, cicatricem contrahere potens.

Ὕπουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sub cicatrice latens. Plutarch. in Lyc. Item metaph. sub quo vitium aliquod latet, occultus, subdolus, fallax. Plato in Gorg. Plut. de fort. Alex. et in quæst. Platon. (Soph. Œdip. Tyr. 1410.)

Ὑπούλως, latenter, simulatè, infidè. Plut. in Cic.

Ὑπουλότης, ητος, ἡ, vitium latens et occultum: propriè, sub cicatrice. Cyrill.

Ἀνύπουλος, (*decomp.*) sub cujus cicatrice nullum vitium latet. Et metaph. non simulatus, non infidus et subdolus.

Derivata ab οὖλος, tener.

Οὐλότης, mollities, teneritudo.

Οὖλον, ου, τὸ, gingiva, caro dentes continens: præsertim exterior. (Æsch. Ch. 898.) ☞ Sic dicta ob teneritatem ac mollitiem. Hippocr. et Alexand. Aphrod. in problem. Οὖλα, Poll. lib. 2. appellari scribit carnes quæ dentes ambiunt extrà.

Οὔλιον, gingivula.

Composita ex οὖλον, gingiva.

Ἔνουλα, gingivæ interiores: carnes dentium interiores. Poll. l. 2.

Ἐπουλὶς, vitium gingivarum, quo tuberculum in iis et carnis excrescentia provenit, ad intimos molares dentes pertinens. Paul. Ægin. l. 3. c. 26. et Actuar.

Παρουλὶς, inflammatio partis alicujus gingivarum; quæ, nisi discutiatur, suppuratur, in abscessum vertitur. Ægin. l. 3. c. 26.

Derivata ab οὖλος, crispus.

Οὐλότης, ἡ, crispa coma, crispitudo. Aristot. de gen. an. l. 5. c. 3.

Οὐλὰς, άδος, ἡ, crispa: Nic. in Alexiph. Exp. etiam, densa, opaca.

Οὐλαμὸς, condensum et confertum agmen: propriè, multitudo quinquaginta equitum, quadrangulari forma per decem et quinque disposita; ut definit Plut. Utitur et Homer. Il. υ. (τάξις συνεστηκυῖα ἐκ τεσσαράκοντα ἀνδρῶν. Il. δ'. 251.) Transfertur ad apum agmen: apud Nicand. in Ther.

Ἄκρουλος, (*comp.*) summo crispus. Aristot.

Pertinentia ad οὖλος, manipulorum fascis, &c.

Οὐλὼ, ἡ, vocabatur Ceres, quòd ejusmodi fasciculos rusticis largiretur. Athen. l. 14.

Ἴουλος, idem cum οὖλος, crispus. Athen. ibidem. ¶ Qui et annotat, ἴουλον dici etiam τὴν τῶν ταλασιουργῶν ᾠδὴν, cantilenam eorum, et earum, qui vel quæ lanam tractant. ¶ Ἴουλος dicitur etiam prima lanugo, ex puberum genis efflorescens. In qua signif. ἀπὸ τοῦ ἰέναι derivari traditur. Od. λ'. πρὶν σφῶιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι. Apoll. Arg. lib. 2. Διὸς υἱὸς ἔτι χνοάοντας ἰούλους Ἀντίλλων. Xen. in sympos. τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει. (στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρῄδων. Æschyl. S. c. Th. 540. θρὶξ subint. Theoc. ιέ. 85.) Tribuitur et avellanæ, nuci, in qua sic appellantur villi callo compactili: apud Theophr. hist. plant. l. 3. c. 7. ¶ Ἴουλοι nominantur et bestiolæ quædam multipedes. Hesych. et Suid. qui et ὄνοι et πολύποδες. ¶ Item ἰούλους à Numenio appellata fuisse intestina terræ, testatur Athen l. 7.

Ἰουλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, iülos polypodas referens, qui est ex genere iülorum polypodum: Aristot.

Ἰουλίζω, primam lanuginem emitto. Tryphiod. de excidio Trojæ, εὐφυέεσσιν ἰουλίζων κροτάφοισι.

Ἰουλὼ, ἡ, idem quod οὐλώ: Athen. l. 4.

Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, piscis quidam, Arist. hist. an. lib. 9. Diosc. lib. 2.

Composita ex ἴουλος.

Ἀνίουλος, impubes, cui nondum effloruit prima lanugo.

Δημήτρουλος, seu Δημητρίουλος, hymnus qui in Cererem concinebatur.

Καλλίουλος, idem. Athen. loco citato.

ΟΥ'Ν, igitur, ideo, itaque. Item tandem, tamen, præcedente μέν. Exponitur etiam, certè, quidem, utique, ut, γοῦν. Multis particulis subjunctum vacat. Ut, ὡς οὖν, pro ὡς. ἐπεὶ οὖν, pro ἐπεί, οὔτ' οὖν, pro οὔτε. εἴτ' οὖν, pro εἴτε. Sic, οἷος οὖν, pro οἷος. Interdum οὖν conjunctim legitur cum antecedente particula. Ut, ὁτουοῦν, οὐδετιοῦν, &c. Sic et, γοῦν, pro γε οὖν. (Οὖν. post particulam δὴ. pro certè. Æsch. S. c. Th. 816. Ag. 547. ἔστι γὰρ οὖν. Eurip. Med. 534. ἀλλ' οὖν. id. Phœniss. 455. post εἶτε. Æsch. Ag. 576. καὶ γὰρ οὖν. 209. 616. γοῦν. Soph. Œdip. Tyr. 89. 416. 635. 1538. ὥσπερ οὖν. Æsch. Ag. 1180. Ch. 94.) †Sic ὁποίου τινὸς οὖν. Xen. Pæd. 1. 57. e. ὁτιοῦν. l. 3. p. 65. e. et l. 4. p. 103. b. μὲν οὖν inservit responsioni. l. 3. p. 65. c.† ¶ Pro οὖν dicitur Ionicè et Doricè ὦν, igitur. Apud Herodot. sæpe παρέλκει.

Γοῦν, pro γε οὖν. Interdum tamen pro solo γε ponitur, interdum pro οὖν solo. Aliquando signif. certè, quidem, vel, certè quidem, equidem. Item quippe, siquidem, nam. †Xen. Pæd. l. 1. 1. 4. et l. 3. 9. et l. 5. 8.† Interdum pro γε δὴ ponitur, seu pro ἀλλάγε, saltem. Interdum significat, etiam, quoque. Nonnunquam significat, οὖν, igitur, itaque, idcirco. (Eurip. Phœniss. 585. Æsch. Ag. 441. ὅτι γοῦν. Luc. Som. p. 4.)

Ἤγουν, sive, vide in Ἤ.

ΟΥ'ΡΑ', ᾶς, ἡ, cauda. Tribuitur omni animantium generi ratione carentium, avibus exceptis, quibus ὀῤῥοπύγιον peculiare est. Il. υ'. Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται. Od. κ'. Οὐρῇσι μακρῇσι περισαίνοντες ἀνέσταν. Plut. de solert. anim. ἵστανται τὰς οὐρὰς κινοῦντες. Xen. in Cyn. Ταῖς οὐραῖς διασείονται, καὶ ἐπικλίνονται τὰ ὦτα. Per jocum de homine dicitur, ut et κέρκος. ¶ In exercitu sic dicitur extremum agmen: ut apud Xen. οὗτος δὲ ἕποιτο κατ' οὐρὰν τῆς μετὰ τοῦ φυλάρχου τάξεως. Κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι, †Xen. Pæd. 2. 55. b.† expon. etiam, à tergo sequi: apud Athen. lib. 7. ¶ Navis quoque prora οὐρὰ appellatur.

Οὐραῖος, ου, ὁ, caudatus, ad caudam pertinens. Apollon. Arg. 2. ¶ Τὸ οὐραῖον, apud Hippocr. lib. περὶ διαίτης ὀξ. παθ. dicitur extrema pars ossis. ¶ Τὰ οὐραῖα, sæpe appellantur ipsæ οὐραί. Ut apud Athen. lib. 7. σαίνουσιν οὐραίοισιν. In multitudine autem hominum sic vocatur pars posterior seu extrema: apud Phil. de vita M. l. 1. ¶ Fœmin. οὐραία per paragogen dicitur pro οὐρά, ut σελήναια pro σελήνη, et Ἀθηναία pro Ἀθήνη. Eustath.

Οὐρώδεις τένοντες, appellantur nervi, qui usque ad ossis extremum protenduntur: apud Hippocr. ibidem.

Οὔριος, idem quod οὐραῖος. pro quo exemplo υ dicitur ὄριος. unde, ὄριαι πελειάδες, apud Pind. teste Eustath.

Οὐρίαχος, idem ac σαυρωτὴρ, ferrum, quo ima hastilis pars, crucis in modum, præfixa est, quasi οὐρὰ τοῦ δόρατος. Il ν'. ‡Apoll. Arg. iii. 1252.‡

Composita.

Ἀλωπέκουρος, ου, ἡ, vulpina cauda: genus herbæ, apud Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 10.

Αἴλουρος, ου, ὁ, (παρὰ τὸ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὴν οὐρὰν) catus, felis. Arist. hist. an. l. 5. c. 2. Item piscis quidam: apud Diosc. l. 2. c. 29.

Αἰλούριος, radix quædam ita vocata, quòd cati ea utantur. Hesych.

Ἀρκτοῦρος, q. d. ursæ cauda: stella est, post caudam ursæ majoris inter bootæ crura posita. Hesiod. in Erg. ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος ἠώς. (Soph. Œdip. Tyr. 1158.) ¶ Est et herbæ nomen, quæ aliàs arctium dicitur. Dioscor. l. 4. c. 6. et Gal. l. 6. simpl.

Δολιχόουρον, dicitur proprietas quædam versuum, quando versus aliquis pedum numerum una syllaba excedit, et caudam longiorem habet. Ut est iste. Il. γ'. Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Tales δολιχόουροι, et alio nomine ὑπέρμετροι appellantur. Eust.

Ἐπουραῖος, qui in cauda est. in Epigr.

Θυσάνουρος, hirtam et villosam, fimbriatam vel alatam habens caudam. Hesych.

Ἱππουραῖος, pertinens ad caudam equi, ad posteriores partes equi pertinens. Aratus.

Ἵππουρος, caudam equinam habens. ¶ Ἵππουρος, sive ἱππουρεὺς, hippurus, piscis nomen. Athen. l. 7.

Ἱππουρις, ἡ, setis equinis comans. Ut, κυνέη ἵππουρις, apud Homer. Iliad. γ'. Ἵππουρις, seu cauda equina, herbæ nomen. Latinis equisetum. Diosc. l. 4. c. 46.

Καμψίουρος, flectens caudam. ¶ Est et idem quod σκίουρος. Hesych.

Κέρκουρος, vel κερκοῦρος, genus navigii grandioris; vel ut alii brevioris, μακρὰν οὐρὰν, i. πρύμναν ἔχοντος. Est etiam species piscis. Hesych.

Κόθουρος, caudam abscondens: epitheton fuci, quòd aculeum suum abscondat: apud Hesiod. in Erg. Ex κεύθω.

Κοθοῦρις, vulpes. Hesych. Quasi κευθοῦρις.

Κολοβοῦρος, cauda truncatus, cui amputata cauda est.

Κόλουρος, idem. Suid. ¶ In sphærica doctrina κόλουροι vocantur duo circuli majores, quorum alter transit puncta æquinoctiorum, alter solstitiorum, mutuò se secantes in polis mundi ad angulos rectos sphæricos: sic dicti quòd semper altera eorum pars sub horizonte lateat. Procl.

Κολούριος, cauda truncatus. Suid.

Κολουρία, caudæ truncatio. Hesych.

Κόλουρις, vulpes. Hesych.

Κυνοσουρὰ, canis cauda: i. ursa minor, cynosura, sidus cœleste.

Λάμπουρος, lucentem caudam habens, cujus cauda fulget: nomen canis: apud Theocr. idyll. 8.

Λαμπουρὶς, vulpes. Hesych. ¶ Item lampyris, noctiluca, cicindela: insecti genus. pro quo dicitur et λαμπυρίς.

Λαμπυρίζω, cicindelæ instar luceo. Diosc. l. 5. c. 99.

Λόφουρα, animalia, quæ caudam habent, et setas in cervice erectas in modum cristæ: seu quæ cristas habent, et caudas. Aristot. in physiogn. et Theophr. de caus. pl. l. 3. Ex λόφος.

Μάλουρος, et μαλουρὶς, albam caudam habens. Hesych.

Μείουρος, sive μύουρος, cui cauda diminuta est et truncatà: seu cujus extrema cauda in acutum desinit, sicut muribus. Apsyrt. in Hippiatr. ¶ Μείουρα dicuntur etiam, quorum extremæ partes sunt mutilatæ. Ut, μείουροι στίχοι, apud Athen. lib. 14. versus in fine claudicantes. Sic, σφυγμὸς μείουρος sive μύουρος, pulsus decurtatus aut mutilus et decrescens; de quo Gal.

Μειουρία, ας, ἡ, caudæ exilitas, quum extremitas est exilior.

Μειουρίζω, sive μυουρίζω, sum caudà in exilitatem attenuatà, quales murium. Item, cauda mihi decurtata est, in acutum desino. minoribus terminis finior.

Μελάνουρος, nigram caudam habens. Plut. de liber. educ. μὴ γεύεσθαι τῶν μελανούρων. ¶ Item melanurus, piscis in cauda nigras maculas habens. Aristot.

Μελανουρίδες, pisces, qui et μελάνουροι. Epigr.

Μολουρὶς, Hesychio est cuspis mutilata, molesta. et penis. ¶ Vide et in compos. ex Οὖρον, urina.

Μολουρίδες, animalia sunt locustis similia, apud schol. Nic. in Ther. quæ frumenta depopulantur; Aristot.

Μολουροὶ, genus serpentis. apud eundem.

Μύζουρις, caudam, i. penem sugens, fellatrix. Eust. (obscœna vox.)

Ἀπομύζουρις, (*decomp.*) idem, apud eundem.

Νώθουρος, ignavam caudam habens: vocabulum à comicis fictum, ut docet Eustath.

Σαίνουρος κύων, canis blandam caudam movens, qui vel quæ cauda mota adblanditur. Et σαινουρὶς, quæ caudæ motu adblanditur. Apud Hesych. pro σαίνουρος scribitur etiam σήνουρος.

Σεισοῦρα, caudam movens: nomen aviculæ, quæ et motacilla.

Σίλουρος, ου, ὁ, piscis, qui sic dictus putatur, quia σείει τὴν οὐρὰν, quasi σείουρος. vide Athen. et Ælian.

Σκίουρος, cauda sibi umbram faciens, umbra caudæ se protegens. Nomen est animalis apud Ælian. et Oppian. inde appellati sciurus, quod cauda sit ei loco umbræ sub dio.

Σκορπίουρος, scorpionis caudam habens, cujus cauda scorpionis caudæ est similis.

Σκορπίουρον, τὸ, herbæ nomen, cujus semen caudæ scorpionis simile est. De qua Diosc. l. 4. c. ult.

Ὑπούραιος, qui sub cauda est. Aratus.

ΟΥ'ΡΑΝΟ'Σ, (et Doricè ὠρανὸς,) οῦ, ὁ, cœlum. Odyss. ί. Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Iliad. τ'. Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. Sic apud Plut. in Fab. εἰς τὸν οὐρανὸν ἄρας. ¶ Ab Hippocrate, more vulgi, dicitur aër, qui supra nos est, usque ad nubium regionem. Et à Plat. in Tim. usurpatur pro κόσμος. ¶ Οὐρανοὶ à Persis dicebantur regia tabernacula, à rotunditate. Hesych. ¶ Item οὐρανὸς, palatum. Arist. de part. an. lib. 2. cap. 17. ☞ Ab ὅρος derivat Aristot. de mundo: quum inquit, οὐρανὸν ἐτύμως καλοῦμεν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω. Alii ab ὁράω deducunt, quòd sit visui pervium.

Οὐράνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœlestis, sublimis. Theophr. Plut. de orac. Pyth. (Οὐράνιόν γ' ὅσον. proh Deum quantoperè. Aristoph. R. 1166.) Οἱ οὐράνιοι, absolut. dii, sicut Lat. cœlestes, cœlites. ¶ Οὐράνια, τὰ, dicuntur imbres; pro οὐράνια ὕδατα.

Οὐρανία, ἡ, subst. Urania, una ex novem Musis. Plat. in Cratyl. ¶ Item ludi genus, quo pila in altum jactabatur, et priusquam in terram deferretur, ab exilientium manibus excipiebatur. Hesych. et Eustath.

Οὐρανιάζω, ludo ludum qui οὐρανία dicitur. Hesych.

Οὐρανίδης, ου, ὁ, cœlestis: peculiariter de deo aliquo seu cœlicola. Hesiod. in Theog. et Apoll. Arg. 2. (Eurip. Phœniss. 783.) Item cui cœlestis est origo, cœlesti semine natus. Hesych.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ, idem. Iliad. ά. θεοὶ οὐρανίωνες, Odyss. ν'. Reddunt et, deorum filii, Il. έ. † Hes. Th. 461. et 919.†

Οὐρανίσκος, ου, ὁ, tentorium orbiculari rotunditate, ut cœlum. Plut. in Alex. Accipitur etiam pro lacunari augustalis, apud Athen. lib. 5. ¶ Item palatum. Damasc. 46. ¶ Est et nomen cœlestis sideris, apud Procl. quod corona australis, et rota Ixionis, vocatur. Schol. Arat.

Οὐρανόεις, εντος, ὁ, cœlestis: unde apud Nicand. in Alexiph. οὐρανόεσσα ὑπήνη, expon. capilli qui sunt in suprema labiorum parte. item palatum.

Οὐρανόθεν, cœlitus, è cœlo, Iliad. ά. Hesiod. in Theog. † 723. et in Asp. 384. ἀπ' οὐρανόθεν dixit.†

Οὐρανόθι, in cœlo.

Οὐρανόθι πρὸ, ante cœlum. i. in aëre, Il. γ'.

Οὐρανόσε, in cœlum.

Οὐρανίζομαι, cœlum peto. Hesych.

Composita.

Ἀκρουρανία, summitas cœli, vertex cœli. Luc. in Lexiph.

Ἐνουράνιος, qui in cœlo est, cœlestis. in Anthol. Epigr.

Ἐπουράνιος, idem. Od. ρ'. ¶ Item, qui supra cœlos est. ut apud Plat. in Apol. Socr. ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν, καὶ τὰ ἐπουράνια.

Μεσουράνιος, qui in medio seu umbilico cœli est. Τὸ μεσουράνιον, umbilicus cœli.

Μεσουρανέω, ῶ, in medio cœli sum. Aristot. meteor. l. 3. ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα μείζω φαίνεται ἀνίσχοντα καὶ δύνοντα, ἢ μεσουρανοῦντα.

Μεσουράνημα, τὸ, et μεσουράνησις, εως, ἡ, quum sidus aliquod medium cœli tenet. Basil. in hexaëm.

Ἀντιμεσουρανέω, (*decomp.*) in opposito cœli umbilico sum. Plutarch. in probl. Rom.

Συμμεσουράνησις, situs eorum quæ simul cœli medium tenent. Strab.

Ὑπερουράνιος, qui supra cœlos est. item cœlestis. Gregor.

Ὑπουράνιος, qui sub cœlo est. Od. ί.

ΟΥ'ΡΟΝ, ου, τὸ, urina. Aristot. l. 1. de gen. an. ἐπὶ τὸ οὖρον συντήκονται, tabescunt per urinæ profluvium. In Geopon. οὔρῳ βοὸς θερμῷ κλύζειν. ¶ Item terminus, pro οὖρος, sive ὅρος. Ut Iliad. Ϧ'. Ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιϊν, Τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ', &c. Quo in loco exponitur etiam ὅρμημα, ut sit ab ὅρω vel ὀρούω.

Οὐρηρὸς, οῦ, ὁ, urinarius: ut, οὐρηρὸν ἀγγεῖον, vas urinarium ad excipiendam urinam, apud schol. Aristoph.

Οὐρέω, f. ήσω, urinam reddo, meio. †Xen. Pæd. 1. 2. 16.† Hesiod. in Erg. Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. Interdum cum accusat. ut apud Hippocr. ἂν αἷμα ἢ πῦον οὐρέῃ.

Οὐρέομαι, cum urina excernor, meior. Athen. lib. 1. ὁ μὲν οὖν αὐστηρὸς οἶνος, εὔστομός ἐστι, καὶ τρόφιμος, καὶ μᾶλλον οὐρεῖται.

Οὔρημα, τὸ, id quod meiitur, urina. Hippocr. de nat. homin.

Οὔρησις, εως, ἡ, ipse mingendi actus. Diosc. lib. 1. ¶ Item pro urina, Hippocr. in aphor.

Οὐρητικὸς, οῦ, ὁ, urinarius, urinam ciens; seu urinam ciendi, ut et meiendi, facultatem habens. Dioscorid. l. 2. c. 167. Athen. l. 2. et 9. ¶ Οὐρητικὸς πόρος, meatus urinarius. ¶ Οὐρητικὸς λίαν, qui supra modum meiit. Aristot.

Οὐρητὴρ, ῆρος, ὁ, meatus urinarius. Apsyrt. in Hippiatr. et Cels. l. 4.

Οὐρητρὶς, ίδος, matula, vas urinarium. Schol. Aristoph.

Οὐρήθρα, ας, ἡ, meatus urinarius, quo à vesica per caulem urina defertur, foramen quà semen et urina exeunt. Aristot.

Οὐρητιάω, ῶ, micturio, meiere cupio. Aristoph. in Vesp. Ἀμὶς μὲν ἢν οὐρητιάσῃς, αὑτηῒ Παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ πατταλοῦ.

Οὐράνη, ης, ἡ, meatus urinarius, per quem è renibus in vesicam urina defertur, Poll. lib. 1. ¶ Vas urinarium: apud Athen. lib. 1. ex Æschyl. et Soph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπουρέω, ῶ, in urina dejicio, cum urina excerno.

Ἀπουρέομαι, οῦμαι, in urina ejicior. Alex. Aphr. l. 1. probl. 101.

Διουρέω, permeio.

Διουρητικὸς, οῦ, ὁ, urinam ciendi vim habens. ut, διουρητικὰ φάρμακα, apud Aristot. et, διουρητικαὶ δυνάμεις, apud Diosc. l. 3. c. 76.

Ἐνουρέω, meio, immeio, urinam non contineo. Diosc. l. 3. c. 52.

Ἐνουρήθρα, ας, ἡ, id in quod immeiitur, vas urinarium. Poll. lib. 10. cap. 9. ex Soph.

Ἔνουρος ὄχλος, molestia in urina. Hippocr. de corde.

Ἐξουρέω, cum urina ejicio, in urina excerno. Aristot.

Ἐξουρέομαι, excernor in urina. Diosc. l. 2. c. 58. τούτου ἡ κοιλία κατ' ὀλίγον ποτιζομένη λίθους ἐξουρεῖσθαι ποιεῖν ἱστορεῖται.

Συνεξουρέω, (*decomp.*) simul emeio. Hippocr. aphor. l. 4.

Ἐπουρέω, meio super, vel simpl. meio, urinam reddo.

Κατουρέω, meio contra, permeio. Aristoph. [Eccles. 826. Ἄς γ' ἐγὼ φυλάξομαι —— μὴ κατουρήσωσί μου.]

Προσουρέω, permeio. Laërt.

Composita sine præpositione.

Δυσουρία, ας, ἡ, urinæ difficilis excretio. ¶ Item urinæ suppressio. Hippocr. et Gal.

Δυσουρικὸς, urinæ difficultati obnoxius. Τὰ δυσουρικὰ, sub. πάθη, pro, δυσουρίαι. Cic. Ep. fam. l. 7.

Δυσουριάω, urinæ difficultate laboro, ægrè lotium reddo. Diosc. 1. 39.

Δυσουρέω, idem. Diosc. l. 5. c. 67.

Ἐμπροσθουρητικὰ ζῶα, animalia ex anteriori parte urinam emittentia, ut homo, et mascula quadrupeda. [Aristot. de Hist. Animal. πρὸς δὲ τὴν γαστέρα συνήρτηται ἄλλως τοῖς τ' ἐμπροσθουρητικοῖς καὶ τοῖς ὀπισθουρητικοῖς.]

Ἰσχουρία, obstructio vesicæ, integra urinæ in vesica suppressio. Galen. in defin.

Λυγκούριον, lyncurium, electrum: lyncis urina, quæ simul ac excernitur, in lapidem concrescit. Diosc. l. 2. c. 100. Theophr. in lib. de gemmis.

Μόλουρις, Hesychio est μόλις οὐρῶν, ægrè reddens urinam. ¶ Vide et comp. ex Οὐρὰ, cauda.

Ὀπισθουρητικὸς, qui in aversum miugit, qui retrorsum urinam emittit. Aristot. de hist. anim. ut fœminina quadrupeda.

Παλίνουρος, qui iterum meiit.

Στραγγουρία, urinæ stillicidium. Gal. comm. in aphor. Hipp. 7. sect. 48.

Στραγγουριάω, urinæ stillicidio laboro. Schol. Aristoph. συμβαίνει, τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὖρα στραγγουριᾶν.

ΟΥ'ΡΟΣ, οῦ, ὁ, ventus secundus. (☞ Παρὰ τὸ ὀρούειν, ὅ ἐστι παρορμᾶν καὶ προπέμπειν. unde et ἴκμενος οὖρος. Vel quia δι' αὐτοῦ ὀρούει, (i. ὁρμᾷ) ἡ ναῦς, teste Eust.) Odyss. γ'. Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείησιν ὄπισθεν. Odyss. ό. Ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. Ibidem, Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη. Sic et alibi sæpe apud Hom. Synes. ep. 148. εἵλκετο ναῦς, καὶ ἀνήγετο πρὸς οὖρον αὕτη, κώπαις ἐκείνη, provehebatur in altum ad ventum secundum. ¶ Item metaph. prospera fortuna: ut apud Suid. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον. (κατ'-οὖρον. V. Æsch. S. c. Th. 696. 860. Pers. 481. Soph. Tr. 475. οὖρος ὀφθαλμῶν. 827.) ¶ Item custos. inspector. ☞ In qua signif. scribit Eust. derivatum esse vel ab ὁρᾶν, videre; quia προορῶνται τὰ ἐπιόντα οἱ φύλακες. Vel παρὰ τὸν ὅρον τὸν ἐν τοῖς γηδίοις. quòd nimirum ὁρίζειν πως καὶ ὁ φύλαξ τέτακται τὰ φυλασσόμενα, καὶ ἀποδιϊστᾶν τῶν ἐπιόντων βλαβερῶν. Il. Ϧ'. Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν. Sic Il. λ'. et Od. ό. ¶ Ponitur οὖρος, et pro ὅρος, et pro ὄρος. quæ vide suis locis.

Οὐρὸς, oxyt. alveus, seu fossa per quam deducitur navis in mare. Eustath. expon. ὁ τόπος ὅθεν ἡ ναῦς ὀρούει, (i. ὁρμᾷ,) καθελκομένη εἰς θάλασσαν. Iliad. ά. Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, &c. (Theoc. κί. 27.) Item οὐρὸς, serum lactis. vide Ὀῤῥὸς, in Ὀῤῥός.

Derivata ab οὖρος, i. ventus secundus.

Οὔριος, ου, ὁ, qui à vento secundo proficiscitur, vel qui vento secundo fit. Ut, πλοῦς οὔριος, Luc. et οὐρία πτῆσις, apud Theophr. de caus. plant. l. 2. c. 12. Sæpius οὐρία absolutè dicitur pro οὐρία πνοή. ut apud Plat. in Protag. Unde et, ἐξ οὐρίας, pro, ἐξ οὐρίας πνοῆς, apud Aristot. Greg. Syn. et, ἐξ οὐρίων, pro, ἐξ οὐρίων πνοῶν, apud Soph. in Ajace et Chrysost. (Æsch. Ch. 812. Suppl. 602. Theoc. κϒ'. 93.) ¶ Est et οὐρία, avis nomen: de qua Athen. l. 9. ¶ Dicitur et, οὔριος ἄνεμος, pro οὖρος, apud Thucyd. Pro quo et absolutè ponitur οὔριος, subaud. ἄνεμος, apud Luc. in Lexiph.

Οὔριον, sive οὔρινον ὠὸν, ovum urinum, i. irritum, ex quo nihil gignitur: quod et ὑπηνέμιον, et ζεφύριον, et ἐξουρίσαν, et κυνόσουρον, vocatur. de quo vide Aristot. de gener. anim. l. 3. et Plin. l. 10. c. 58.

Οὐρίζω, vento secundo proveho, secundo. Soph. in Œdip. Tyrann. ὅς γ' ἐμὰν γᾶν φίλαν ἐν πόνοις ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας, † v. 705. ubi perperam legitur οὐρήσας.† Æschyl. Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης. (Æsch. Pers. 604. Ch. 315.)

Composita.

Ἀπουρόω, ῶ, destituor vento secundo. Polyb. τότε δὲ τὴν Μυνδίαν ἀπουρώσαντας καθορμισθῆναι.

Διουρεῖσθαι, dicuntur ova urina, quum vento iis gignendis proprio gigni putantur. Aristot. de gen. an. l. 3.

Δυσούριστος, infelix, qui secundo vento non provehitur. (Soph. Œdip. Tyr. 1340.)

Ἐξουρίσαντα ὠὰ, dicuntur eadem, quæ et οὔρια, et οὔρινα, Alex. Aphr. probl. lib. 2.

Ἔπουρος, vento secundo impellens. Soph. in Trachin. (cum Gen. Œdip. Tyr. 203. et in alio sensu ἔπουρος αὔρα. Tr. 971.)

Ἐπουρίζω, vento secundo impello. Et metaph. secundo, et perficio, veluti prosperà aurà promovens. Eurip. in Androm. Ἀλλ' οὔτε ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπούρισας. (Æschyl. Eum. 137. ubi Sch. expl. ἐφορμῶμαι et Spiritûs vult esse proprium.) [Aristoph. Thesm. 1241. Τρέχε νῦν κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας. Vide Schol. et Schol. Biset.]

Ἐπουριάζω, idem. Luc. ἐπουριάζων τὴν ὀθόνην. Metaphoricè apud eundem de hist. scrib. θεύσει γάρ ποτε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου, ἐπουριάσαντος τὰ ἀκάτια, &c.

Συνεπουρίζω, (*decomp.*) unà impello, ventum secundum immittens. Aristot. de cœlo, l. 3. καὶ τὴν κατὰ φύσιν δὲ ἑκάστου κίνησιν συνεπουρίζει τὴν αὐτὴν τρόπον ἡ κατὰ βίαν, motus ipse violentus motum naturalem impulsu suo adurget, quasi ventus secundus, et ponè impellens. Dicitur et ipse ventus συνεπουρίζειν, quum comitatur euntes, et spirat secundus. Aristot. hist. anim. l. 8.

Κατουρόω, vento secundo expando, explico ut ventus secundus inspiret. Polyb. l. 1.

Κατουρίζω, idem. Eustath. [Soph. Trachin. 829. κατουρίζει. Schol. τροπικῶς δὲ κατουρίζει, ἀντὶ τοῦ ὥσπερ οὐρίῳ πνεύματι προσορμίζει &c.]

Κυνόσουρα ὠὰ, ova urina, irrita. Aristot. hist. an. l. 6. c. 2.

Νεουρεῖν, quidam interpr. secundo vento uti: apud Laërt. in vita Diog.

Πανούριος, omnino secundus. πάντα οὔριος. Hesych.

Προσούριος, idem cum οὔριος. Suid.

Προσουρέω, secundo vento utor, feliciter ago. schol. Aristoph. [Ran. 95. προσουρήσαντα. Sch. Demosth. adv. Conon.]

[Προσουρίζω. Eurip. Iph. in Aul. 1151.]

Derivata ab οὖρος, custos, inspector.

Οὔριον, τὸ, custodia. Hesych.

Οὐρεὺς, έως, ὁ, idem quod οὖρος, apud eundem. ¶ Aliud in Ὄρος habes.

Οὐρέω, custodio: ibidem. (Soph. Œdip. Tyr. 715.)

Ὠρέω, pro eodem. Aliud vide in Ὥρα.

Composita: ac primùm retinentia οὖρος.

Δύσουρος, custoditu difficilis. Hesych.

Ἐπίουρος, inspector, custos. Od. ό. Exponitur et, βασιλεὺς, Iliad. ν. Scribitur et ἐπιοῦρος, ut annotat Hesych.

Κηπουρὸς, horti custos, hortulanus. Plato in Minoë. ¶ Κηπωρὸς sequ.

Κηπουρικὸς, ad hortulanum pertinens. [Plat. Minos. Τίνων οὖν ἔστι τὰ περὶ κήπων ἐργασίας συγγράμματα καὶ νόμιμα; Μ. Κηπωρῶν. Σ. Κηπουρικοὶ ἄρα οἱ νόμοι εἰσὶν οὗτοι. Athen. Deipn. lib. 2.]

Κηπουρέω, hortum colo.

Ὅδουρος, sive ὁδούρης, ου, ὁ, qui vias custodit: plerunque in malam partem, de latrone et obsessore viarum. Eustath. Scribitur et ὁδοῦρος, Hesych.

Οἰκουρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, domus custos. Athen. l. 13. Quum de homine dicitur, significat eum vel eam, qui vel quæ domi manet, et res domesticas curat: ut in epist. ad Tit. c. 2. Aliquando in malam partem accipitur pro eo, qui domi semper desidet, nec civilia aut bellica negotia capessit: ut apud Plut. in Pericle. Item οἰκουρὸς κύων dicitur canis, qui domui attendit, nec venatum exit. Aristoph. in Vesp. Scribitur et οἰκοῦρος, ut annotat Eustath. (Æsch. Ag. 1234. 1635.)

Οἰκουρία, ἡ, domus custodia. Plut. in problem. Rom. et in præcept. connub. Sumitur et in malam partem, pro desidia, qua quis domi manet, nec civilia aut bellica negotia suscipit.

Οἰκουρικὸς, domi manere solitus: talis, quales qui domi manent. Luc.

Οἰκουρέω, domum custodio, domi me contineo. Athen. l. 5. ἐκήρυσσε πάντας, δύνοντος ἡλίου, οἰκουρεῖν. Item in malam partem, domi desideo, domi latito. Luc. in Nigrin. τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν ἑλόμενον. Plutarch. in Cam. ἕβδομον γὰρ ἐκεῖνον οἰκούρουν μῆνα πολιορκοῦντες. (Æsch. Ag. 818.)

Οἰκούρημα, τὸ, quod domum custodit, seu domi manet. Pro muliere domus custode usurpatur ab Euripide in Oreste. Accipitur etiam pro, domus custodia: apud Soph. in Philoct.

Οἰκούριον, τὸ, præmium, quo afficitur is qui domum custodit, et rem familiarem alio absente administravit. Soph. in Trachin. ‡ 542 ‡ ¶ Οἰκούρια, τὰ, dicuntur etiam crepundia et ludicra, quæ matres infantibus domi manentibus relinquunt. Eustath.

Decomp. Ἐνοικουρέω, domum custodio, domi maneo.

Ἐποικουρέω, expon. inhabito.

Συνοίκουρος, socius in custodienda domo. Apud Eurip. συνοίκουρος κακῶν, exp. consors malorum.

Ὑποικουρέω, domi latito, et veluti imos ædium recessus custodio. Hesych. Exponitur etiam, subeo, clanculum irrepo, penitus insideo. Basil. ἁμαρτία εἰς βάθος ὑποικουροῦσα. Plut. in Camillo, καὶ νόσος ὑπῳκούρησεν αὐτοὺς, ἐν νεκρῶν πλήθει καὶ χύδην καταβεβλημένων σκηνοῦντας ἐν ἐρειπίοις. Idem in Lucian. ὑποικουρεῖν τὴν Φιμβριανὴν στρατιάν. Exponitur et, clandestina consilia misceo: apud eundem in Othone, ὀλίγους δέ τινας οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ φήσας ὑποικουρεῖν, διαβάλλοντας αὐτοῦ τὴν μετριότητα. Item latito sub. ut apud Suid. λεληθός τι μῖσος ὑποικουρεῖν.

Πάγουρος, cancri quoddam genus. παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν πάγοις, i. κρημνώδεσι τόποις, inquit Etym. vide Aristotel. et Ælian. ¶ Apud Eust. phœnix etiam πάγουρος vocatur, quòd in aspera cute custodiatur, seu asperam cutem habeat.

Πυλουρὸς, οῦ, portæ custos, janitor: propriè urbis portarum custodiæ præfectus. Herodot. Pro eodem dicitur et πυλωρός. ¶ Sed et aliud πυλωρὸς vide sis mox inferiùs.

Συκουρὸς, ficuum custos. ¶ Συκωρὸς sequetur.

Φρουρὸς, οῦ, ὁ, custos. Thucyd. lib. 3. σῖτόν τε καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον. Xenoph. Pæd. 8. εἰ φρουροὺς μισθοφόρους ἐπιστησάμην. Herodian. l. 4. φρουροὶ τοῦ σώματος. lib. 2. φρουροὶ βασιλέως. Peculiariter etiam φρουροὶ vocantur præsidiarii milites: ut apud Xen. Pæd. 8. εἰσὶν ἡμῖν ἐν ταῖς κατεστραμμέναις πόλεσι φρουροὶ καὶ φρούραρχοι. † et 1. 4. 17.† Composita est dictio ex πρὸ et οὖρος, facta crasi, et π mutato in φ, ut in φροῦδος pro πρόοδος.

Φρουρὶς, ίδος, ἡ, idem cum φρουρὸς in fœm. gen. ut, φρουρίδες νῆες, apud Thuc. l. 4. et Xen. Hell. 1.

Φρουρὰ, ἡ, præsidium, custodia. † Xen. Pæd. l. 5. p. 145. c.† Interdum pro ipsis militibus præsidiariis et custodibus. Ut apud Thuc. lib. 1. φρουρὰν ἐγκαταλιπόντες ἀνεχώρησαν. Sic et apud Plut. in Alcib. Herodian. lib. 3. Dem. pro cor. &c. Et pro corporis custodibus, ut stipatoribus, satellitibus. Herodian. l. 3. Appian. de bello civ. l. 3. ¶ Item pro ipso loco aut statione custodiæ et præsidii. Plut. de fort. Rom. Philostr. ep. 60. ¶ Item custodia, i. carcer. Herodian. lib. 3. Metaphoricè apud Plat. ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμεν οἱ ἄνθρωποι. (V. Æschyl. Ag. 2. 309. ὄμματος φρουρά. Soph. Tr. 229.)

Φρούριον, τὸ, idem cum φρουρὰ, præsidium, i. locus aut munitio cui præsidia imponuntur. Thuc. l. 3. et 7. Plut. in Alex. † Xen. Pæd. 1. 4. 16. Sic et l. 3. p. 70. c. castellum.† Metaphoricè, Epigr. l. 2. ψυχῆς φρούριον ἀκρότατον. (Æsch. Pr. 800. Eum. 922. 952.)

Φρουρέω, ῶ, in præsidio sum, vel præsideo meo tutor, custodio. (Aristoph. R. 475.) Thuc. lib. 2. αἳ ἐφρούρουν ἐν Ναυπάκτῳ. Herodian. lib. 3. φρουρήσαντας τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολάς. Et lib. 7. ἐφρούρουν τὸ τεῖχος τοῦ στρατοπέδου. † Xen. Pæd. 1. 2. 12.†

Φρουρεῖσθαι, præsidiis muniri. Thucyd. l. 1. Herodian. l. 8. (Æsch. Eum. 218.)

Φρούρημα, τὸ, præsidium, custodia: vel id quod custoditur. Sophocl. in Ajace.

Φρούρησις, εως ἡ, custodia, excubiæ.

Decomp. Ἀείφρουρος, et ἀειφρούρητος, semper præsidiis et custodiis instructus, semper custoditus. Soph. in Antig. et apud Nonn.

Ἀντίφρουρος, qui est loco custodis: vel contrariam custodiam habens.

Ἄφρουρος, cui præsidia imposita non sunt, nullis præsidiis munitus. item qui immunis est ab excubiis. Aristot. polit. 2.

Ἀφρούρητος, idem quod ἄφρουρος, in prima signif. Plut. de fort. Alex. l. 2. Philo de vita M. l. 1.

Ἔμφρουρος, cui præsidia imposita sunt, præsidiis munitus. Demosth. pro cor. Xen. Hell. 1. ¶ Item in custodiam conditus seu inclusus. Phalar. ☞ Qui præsidio est, qui custodit. Xen. in Laced. pol.

Ἐμφρουρέω, inter custodias ago.

(Μονόφρουρος. μονόφρουρον ἔρκος. Æschyl. Ag. 265.)

Περιφρουρέω, ῶ, custodia cingo. Item simpl. cingo tanquam custodia aut præsidio. Thuc. l. 3. τὸ τεῖχος ᾧ περιεφρουροῦντο οἱ Πλαταιεῖς.

Composita mutantia ου in ω per ἔκτασιν. quorum nonnulla pertinent etiam ad composita ex Ὥρα, cura, ut illic videbis.

Ἀκταίωρος, ου, ὁ, littorum custos. Scribitur et ἀκτωρὸς, Hesych.

Ἀκταιωρέω vel ἀκτωρέω, ῶ, littora custodio, sum custos littorum. Hes.

Ἀλωρῖται, arearum custodes. Suid.

Ἄωρος, qui difficulter custodiri potest. Od. μ'.

Ἀωρῶ, non custodio, negligo. Hesych.

Πανάωρος, (*decomp.*) prorsus neglectus et incustoditus. Æschyl. in Prometh.

Ἀρκυωρὸς, retiarius custos, qui stat ad retia et indaginem. Xen. in Cyn.

Ἀρκυωρέω, retia custodio, sto ad retia et indaginem. Eust. ex Eupolid.

Γέωρες, οἱ, terræ seu agrorum custodes. Hesych.

Γεωρῶται, οἱ, qui terram custodiunt. Suid.

Δυσωρέω, difficulter custodio. Iliad. κ'. Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ, &c.

Εὔωρος, non custoditus, malè custoditus. (per antiphrasin.) Suid.

Ἡμερωρεῖν, interdiu custodire. Suid. et Hesych.

Θυρωρὸς, ὁ, januæ custos, janitor, ostiarius. Luc. de cal. † Xen. Pæd. p. 197. a.†

Θυρωρὸς, ἡ, ostiaria, apud Joan. c. 18. ¶ Item peculiariter, nuptialis, apud Poll. et Hesych.

Θυρωρεῖον, τὸ, locus in quo janitor commoratur.

Θυρωρέω, januam custodio, janitor sum. Luc. in vita auct.

Θυωρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ut, θυωρὸς τράπεζα, mensa quæ sacris usibus dicatur, i. in qua reponebantur ea quæ diis offerebantur. Diog. Laërt. in Pherec. et Callim. hymn. in Dian.

Θυωρὶς, ίδος, ἡ, idem. Poll. l. 4. de part. theat.

Θυωρίτης, ου, ὁ, qui sacræ mensæ ministrat, mensarius sacer, Hesych.

Θυωρεῖσθαι, in sacra mensa epulari. Idem.

Κηπωρὸς, hortulanus, olitor. Habuisti et Κηπουρός.

Οὐδενόσωρος, nulla custodia dignus. Il. θ'.

Πυλωρὸς, et πυλουρὸς, custos portæ. Eurip. (Phœniss. 234. V. Æschyl. S. c. Th. 627.) ¶ Sic etiam dicitur meatus ventriculi inferior, per quem excrementa ventriculi in intestinum emittuntur. Gal.

Πυλώριον, domicilium seu cella ostiarii.

Πυλωρέω, portæ custodiæ præsum. Poll. l. 1.

Πυλαωρὸς, poët. pro πυλωρός. Iliad. ώ. λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς. Dicitur et πυλαυρὸς et πυλευρὸς, pro eodem, apud Hesych.

Σκευωρὸς, vasorum, utensiliumque custos. Poll. l. 10. c. 1.

Σκευωρία, ας, ἡ, vasorum, utensiliumque custoditio. ¶ Metaphorice accipitur pro curiosa observatione et custodia, apud Aristot. de hist. an. lib. 9. Et pro solerti diligentique ac vehementi occupatione seu captatione et affectatione, apud eundem lib. 1. de gener. an. ¶ Exponitur et, delatoria insidiosaque observatio ac custodia, apud Demosth. et Plut. in Dion.

Σκευωρέω, ῶ, sive σκευωρέομαι, οῦμαι, vasa, et utensilia custodio. ¶ Item metaph. struo, molior, capto, insidior. Demosth. in Synothem. τοιαῦτά γε ἐσκευωρημένον, καὶ πεποιηκότα τοῦτον, qui talia contechnatus esset. In passivo, apud eundem, ἐκ τῆς μισθώσεως, καίπερ ἐσκευωρημένης, ὄψεσθαι τὸ πρᾶγμα ὅλον ἐστὶν, quanquam ficta et imposturæ plena. Item satago, perscrutor et excutio omnia curiosè. Plut. in Camil. σκευωρούμενοι καὶ καθαίροντες τὸ χωρίον, perscrutantes, excutientes omnia, et locum converrentes. Sic apud eundem in symp. sept. sap. de tragœd. σκευωρουμένην πραγμάτων ὑποκρίσεις πάθος ἐχόντων, tractantem, satagentem circa ea.

Σκευωρούμενος, captator, qui imminet prædæ alicui, instans custodum negligentiæ. Aristot. τύπτουσι ταῖς πτέρυξι καὶ τοῖς ὄνυξιν, ἐάν τινα λάβωσι σκευωρούμενον περὶ τὰς νεοττίας.

Σκευώρημα, τὸ, insidiosum inceptum, machinamentum τοῦ σκευωρουμένου. Demosth.

Decomp. Ἀσκευώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sagaci curiosaque perscrutatione non excussus. Strab. οὐδένα τάφον ἀσκευώρητον εἴασαν.

Διασκευωρέω, ῶ, captiosè machinor, insidiosè fabrico et architector. Plat. in epist. ἀκούω γὰρ ὕστερον, ὑμῶν τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν, dolosè tractare.

Διασκευωρεῖσθαι, apud eundem in 7. de rep. exp. conservare et tueri.

Συσκευωρέω, seu συσκευωροῦμαι, unà dolosè machinor, insidiosas technas fabricantem dolosè juvo. Demosth. καὶ τὰ ἄλλα συνεσκευωρεῖτο.

Σκοπιωρὸς, custos speculæ, seu qui è specula contemplatur aut explorat.

Σκοπιωρέομαι, οῦμαι, speculor, seu velut ab alta specula prospiciens observo. Item, in insidiis collocatus speculor et observo. Xen. in Cyn. et Aristoph. in Vesp.

Συκωρὸς, ficuum custos, ficuum inspector. Item sycophanta, metaph. Schol. Aristoph. Habuisti et Συκουρός.

Συκωρέω, ficus custodio, speculor ne quis ficus furtim carpat. Poll. lib. 7.

Τεμενωρὸς, sacri agri custos: vel fani et delubri custos, æditiuus. Hesych.

Ὑλωρὸς, sylvæ custos, cui sylvarum custodia demandata est. Aristot. polit. 6. c. 8. dicitur et ὑλησωρός. apud poëtas et ὑληρὸς, item ὑλησωρὴς, apud Nicand. in Ther.

Φρυκτωρὸς, observans faces hostilis adventus prænuntias, ut et ipse taleis suspendat; ignium angarorum speculator in excubiis oræ limitaneæ. Thuc. l. 8. (Æsch. Ag. 599.)

Φρυκτωρία, ἡ, excubiæ speculariæ in igneis angaros, simileisque porro è speculâ vicinis ostendendos. Aristoph. in Avib. Thuc. l. 3. (Æsch. Ag. 33. 499.)

Φρυκτώριον, specula τῶν φρυκτωρῶν, specula unde ignis ex edito loco hostium adventum, et prædonum, aut aliquid aliud, significat. Herodian. l. 4.

Φρυκτωρέω, excubias ago, è specula ignem angarum observando, ipseque tali hostium adventum, &c. denuntio. ¶ Item metaph. illumino, præluceo, apud Gregor. ἥλιος φρυκτωρεῖ πάσῃ οἰκουμένῃ. et apud Areth. ὅστις φρυκτωρεῖ τοὺς πελάζοντας.

Φρυκτωρεῖσθαι, dicitur, quod igne edito significatur. Thuc. l. 3.

Παραφρυκτωρῶ, sive παραφρυκτωρέομαι, (*decomp.*) ignem è specula ostendo præter jus et æquum, vel contrà quàm promisi. Suid.

ΟΥ'ΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, vulnero, vulnus infligo, ictum manu infero. Il. ό. αὐτοσχεδὸν οὖτα. Il. ρ'. Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα. Od. τ'. οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον. Ibidem, Οὐτάμεναι μεμαώς. (infinit. Ionicus, pro οὐτάειν seu οὐτᾶν. quamvis Etymol. fieri dicat ab οὐτάνω, tanquam ab οὔτημι. quod nullius momenti.) Il. ό. Τοὺς δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ὀξέϊ χαλκῷ. (Ionicè pro οὖτα.)

Οὐτάομαι, vulneror. Unde particip. οὐτηθεὶς, vulneratus, ictus, Il. θ'. Κείσεται οὐτηθείς.

Οὔτησις, εως, ἡ, vulneratio, ictus.

Οὐτήτειρα, ἡ, vulneratrix, quæ vulnera et ictus infert. in Epigr. οὐτήτειρα Διψὰς ἔχιδνα.

Οὐτάζω, f. άσω, idem cum οὐτάω. Iliad. ν'. Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλον Οὔταζον σάκος εὐρύ. Ibidem, στῆθος μέσον οὔτασε δουρί. Pro οὔτασε per apoc. dici οὖτα, α brevi, tradit Eust. Il. ζ'. Οὖτα κατὰ λαπάρην. Sic et Il. έ. Οὖτά με Τυδέος υἱὸς ὑπέρθυμος Διομήδης.

Οὐτάζομαι, vulneror. Il. π'. Οὔτασται Ὀδυσσεύς. Part. οὐτασμένος idem quod οὐτηθείς. (Æsch. Ag. 1353.) Et οὐτάμενος, pro eodem, exempto σ. et translato accentu. Il. ν'. et ζ'. et Od. λ'.

Ὠτειλὴ, ῆς, ἡ, vulnus, quod οὐτάσας aliquis inflixit. Il. ρ'. ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. Sic et Il. π'. σ'. τ'. et alibi apud Hom.

Composita.

Ἀνουτητὶ, sine vulnere aut ictu. Il. χ'.

Ἀνούτατος, qui ictus seu vulneratus non est. Il. δ'.

Ἄνουτος, idem quod ἀνούτατος. Il. σ'.

† Ἄουτος, illæsus. Hesiod. Asp. 157.†

Νεούτατος, recens vulneratus seu ictus. Ibidem. † Hesiod. Asp. 157.†

ΟΥ͂ΤΟΣ, ου, ὁ, (pronomen demonstrativum,) hic. Gen. τούτου, Dat. τούτῳ. Accusat. τοῦτον, &c. Lucian. somn. τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος, λέγων. Plato, οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων. Il. κ'. Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνήρ. Fœmin. αὕτη, hæc. Xen. in Œcon. αὕτη πενία. Plato de leg. χρήσομαι τῇ τοῦ λόγου τάξει ταύτῃ. Neutr. τοῦτο, hoc. Plato, τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου. Od. ξ'. Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες. ¶ Interdum οὗτος, exp. is, vel ille. Ut apud Hesiod. in Erg. Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ, &c. Xenoph. τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' οἷς &c. ex eorum numero hominum, qui &c. Demosth. ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου, τοῦτο μὲν διενείμαντο, καὶ ἐχρῶντο, ὅ, τι ἐδόκει, τούτοις. ¶ Cum verbo primæ personæ Attico more significat ἐγώ: schol. Aristoph. Sic apud Luc. νοῶ οὗτος, ipse intelligo. Cum secunda persona copulatum significat, tu. Soph. in Ajace, Ὦ οὗτος Αἴαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ. Ibidem, Οὗτος, σε φωνῶ. Aristoph. in Nub. Οὗτος, καθεύδεις; heus tu, dormis? (V. Æschyl. Pers. 165. Τούτων μὲν οὕτως. Ag. 959. Luc. t. i. p. 2. Soph. Œdip. Tyr. 307. 540. 611. ἐς τοῦθ' ἕως, donec. Tr. 151. Œdip. Tyr. 1142. Aristoph. R. 172. 315. ταῦτα. Æsch. Eum. 517. τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ. Luc. Nigrin. 30. 1. τούτῳ. Theoc. Id. V. 45. τοῦτο, propterea. Arist. Orat. 1. p. 18.)

Ταύτῃ, absolutè, et adverbialiter, exp. hac, ea, vel eatenus, ea ratione, aut eo modo. Aristot. ἧπερ ἡ τοῦ ὑγροῦ, ταύτῃ καὶ ἡ τῆς γονῆς γίνεται ἀπόκρισις. Plat. in Tim. ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέγετο. ¶ Item, ex ea parte. Idem, ταύτῃ ἔτι εἶχεν ἀνομοίως. ¶ Item, ea de causa, ideo. Herodian. lib. 3. ταύτῃ ὁ Ἀλβῖνος καὶ φρουρᾷ μείζονι ἔφραττεν ἑαυτόν. ¶ Item, hic, hoc loco, vel ibi, eo in loco. Plat. ep. 7. Thucyd. lib. 2.

† Τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακὸν, hic etiam profectò venit malum. Aristoph. Nub. 903.†

Τουτάκι, hic, vel ibi. Etym. ex Pind. Τουτάκι πιξαμένης.

Τουτάκις. Hesych. exp. τοσαυτάκις, toties.

Ταυτότης, identitas: vox est physiologorum: cujus contrarium est ἑτερότης. Plut.

Οὕτω, (sequente consonante) et οὕτως, (seq. seu vocali, seu cons.) sic, ita, ad hunc modum. Od. θ'. Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσι. Ibidem, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω. Plat. νὺξ μὲν οὖν ἡμέρα τε γέγονεν οὕτω. Interdum exp. ita demum. Ut apud Thuc. l. 1. δεῖ, μνησθέντας πρῶτον καὶ ἡμᾶς περὶ ἀμφοτέρων, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον λόγον ἰέναι. Sic et apud Xenoph. † sic, tantopere, tam. Pæd. 1. 3. 10.† ¶ Interdum est jurantis et fidem facientis. Interdum optantis. Ut apud Aristoph. in Nub. οὕτως νικήσαιμ' ἔγωγε, ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος δεξιοὺς, πρώτους, ἠξίωσα ἀναγεῦσαι ὑμᾶς. ¶ Est et respondentis cum affirmatione. Ut apud Xen. in Œcon. quærenti, σὺ ἄρα τὰ μὲν ὠφελοῦντα χρήματα ἡγῇ, τὰ δὲ βλάπτοντα, οὐ χρήματα; alter respondet, οὕτως, ita. (Οὕτως. Theoc. ή. 89. 91.)

Οὑτοσὶ, Attico προσχηματισμῷ, dicitur pro οὗτος. Ut apud Aristoph. in Ran. ὁ πανοῦργος οὑτοσί. Sic τουτουΐ, pro τούτου, τουτῳΐ, pro τούτῳ, apud eundem in Pluto. Et τουτονὶ, pro τοῦτον. Item ταυτηΐ, adverbial. pro ταύτῃ, apud eundem. Sic et dicitur οὑτωσὶ, pro οὕτως, apud eundem, Plat. Demosth. Arist. Luc.

(Τουτεί. Theoc. Id. 5. 103.) ‡ hic.‡

(Τουτόθε. Theoc. Id. 4. 10. τουτῶθεν. ib. 48.) ‡ hinc: istinc.‡

ΟΦΕΙ'ΛΩ, F. ήσω, (ab inusitat. ὀφειλέω,) debeo, † ὑπόσχεσιν. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. d.† Plut. de non fœner. (de Persis:) τὸ ψεύδεσθαι δεύτερον ἡγοῦνται τῶν ἁμαρτημάτων, πρῶτον δὲ τὸ ὀφείλειν. Xenoph. Pæd. 4. ἀμφοτέροις ὑμῖν χάριν ὀφείλω. Et cum accus. tantùm, subintellecto tamen dat. person. Aristoph. in Nub. Ἃ νῦν ὀφείλω διά σε τούτων τῶν χρεῶν. Plutarch. in Cam. τῶν ὀφειλόντων χρέα, ære alieno obstrictorum. Sic cum dat. solo, apud Luc. ὀφείλειν μηδενί. ¶ Interdum exp. mulctor, mulcta mihi imponitur, persolvo. Isocr. ὃς κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀποῤῥήτων πεντακοσίας δραχμὰς ὀφείλειν, quingentis drachmis mulctari. Demosth. τὰ ἴσα ὀφείλει, æqua mulcta plectitur. Interdum, mulctandus venio, obnoxius sum. Ut apud Euripid. ὀφείλω σοι βλάβην, sum tibi obnoxius injuriæ. (Soph. Œdip. Tyr. 1179.) ¶ Cum infinitivo significat, debeo, vel oportet me. Demosth. ὀφείλει δίκην δοῦναι. Plut. de Herodot. ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω. Herodot. ὄφελον ἰδεῖν. ¶ Interdum ei in imperfect. ὤφειλον, seu ὄφειλον, et aorist. 2. ὤφελον, seu ὄφελον, et Ionicè ὄφελλον, præfigitur particula εἴθε, αἴθε, ὡς. Ut Od. μ'. Αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσι. Il. γ'. Ἤλυθες ἐκ πολέμου. ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. Iliad. ώ. Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ', ὡς πρὶν ὤφελλεν ὀλέσθαι. Sic Xen. Pæd. 4. ὡς μήποτ' ὤφελεν, utinam nunquam debuisset. ¶ Aliquando particulæ optandi omittuntur. Ut Il. τ'. Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ. Et Eurip. μήποτ' ὤφειλε τὸν βουκόλον οἰκῆσαι, utinam nunquam bubulcus habitasset. Sic et apud Demosth. pro cor. ¶ Ὄφελον cum optativo etiam significat utinam: adverbialiter et sine discrimine personæ: ut, ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. Cui additur et particula ὡς, apud Greg. στηλιτ. 1. in Julian. ὡς ὄφελόν γε καὶ τὴν εἰς ᾅδου φέρουσαν.

Ὀφείλομαι, debeor. Thuc. lib. 1. καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται. Menan. Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται. Item devinctus et obnoxius sum. Τὸ ὀφειλόμενον, quod debetur, quod cuique convenit. Plato pol. 1. (Æsch. Ch. 308.)

Ὀφείλημα, τὸ, debitum. Thuc. l. 5.

Ὀφειλὴ, ῆς, ἡ, idem. Matth. 18. Rom. cap. 13.

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, debitor. Soph. Matth. 18.

Ὀφειλέτις, ιδος, ἡ, debitrix. Item obnoxia, beneficio devincta. Eur. in Rheso.

Ὀφειλέσιον, ου, τὸ, debitum. Eust.

Ὀφειλόντως, ita ut fieri debet, ut decet. Hesych.

Ὄφλω, f. ήσω, (tanquam ab ὀφλέω,) idem quod ὀφείλω, mulctor, damnor. † Aristoph. Nub. 775.† Demosth. ὠφληκὼς τὴν δίκην δικαίως, meritò damnatus. Idem, τάλαντα δέκα ὠφληκέναι. Plato in Apolog. ἐγὼ μὲν ἄπειμι ἀφ' ὑμῶν θανάτου δίκην ὄφλων, à vobis capitis damnatus. Æschin. κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκὼς, repetundarum damnatus. Interdum subaudiendus relinquitur accusat. δίκην, vel ζημίαν. Ut apud Plat. de leg. lib. 6. ἐὰν δ' ὁ φεύγων ὄφλῃ. Et Plut. in Camill. ἀδίκως ἐπ' αἰτίαις πονηραῖς ὄφλοντα, iniquè damnatum. Apud Demosth. in Mid. ὄφλων δίκην, exp. etiam, qui est debitor ob rem judicatam. Ὄφλειν τῷ δημοσίῳ, publicè mulctari: apud eundem. ¶ Extra judicium exp. etiam, in crimen incurro, crimini obnoxious sum. Athen. de Marte, ὦφλεν αἰσχύνην καὶ ζημίαν, ἐκδοὺς ἑαυτὸν ἔρωσιν ἀλογίστοις, dedecore damnoque affectus est. Apud Dem. ὤφληκα αἰσχύνην, et αἰσχύνης δίκην, exp. debet me pudere. Apud Aristoph. in Nub. † 1031.† μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις, exp. ne te deridendum propines. (οὐ γελῶντα δεῖ σ' ὄφλειν Τοῖς Σισυφείοις, etc. Eurip. Med. 405. ὄφλω κακίαν, malo afficior. 1250. Soph. Œdip, Tyr. 520. Aristoph. Nubib. 1031.)

Ὄφλημα, τὸ, mulcta judicata, seu judicio imposita. Dem. Item debitum. Herodian. l. 5. Luc. in Hermot.

Ὄφλησις, εως, ἡ, debitio. Hesych. Item debitum. Suid.

Ὀφλίσκω, et ὀφλισκάνω, idem quod ὄφλω. Eurip. ὀφλισκάνω τὴν ζημίαν. (Phœniss. 717. Med. 581.) Chrysost. τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, risu à nobis digni existimantur. Ὀφλισκάνειν ἄνοιαν, in amentiæ crimen incurrere: Dem. Olynth. 1.

Ὀφλάνω, idem. Hesych.

Composita.

Ἀντοφείλω, vicissim debeo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod beneficium. Thucyd. lib. 2. ὁ δ' ἀντοφείλων ἀμβλύτερος, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ' εἰς ὀφείλημα, τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, qui gratiam debet.

Ἐνοφείλομαι, debeor in. Unde, ἐνοφειλόμενον ἀργύριον, apud Dem. dicitur pecunia, quæ alicui in oppigneratione, facta in agro vel aliis bonis, simul debetur: seu quam is, qui contraxit pignus, ab aliquo sibi obnoxiam habet.

Ἐποφείλω, insuper debeo, præterea debeo, vel simpl. debeo. Thuc. lib. 8.

Ἐπόφλω, debitor sum, debeo. In edict. Justin.

Κατοφείλειν, debere. Demosth.

Προοφείλω, prior debeo, antè debeo. item simpl. debeo. Aristoph. in Vesp. Κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὔφειλες μέγα, magnum aliquod malum debebas lateribus.

Προοφείλομαι, antè debeor. Demosth. in Mid.

Προσοφείλω, insuper debeo, præterea debeo. Xen. Pæd. 3. προσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας. Item, æs alienum contraho præter quæstus proprios. Xen. ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσι. ¶ Item præterea mulctor: προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια. Diog. Laërt. de Theophrasto.

Προσοφείλομαι, præterea debeor: unde, προσοφειλόμενα ὀψώνια, apud Polyb. lib. 1.

Προσόφλω, idem cum προσοφείλω. Aristot. eth. 4. οὕτω γὰρ προσοφλήσει ὁ ὑπάρξας, sic enim, qui beneficentiâ provocavit, repenso beneficio debitor erit. ¶ Item insuper mulctor, ultrà mulctor. Demosth. (Προσοφείλω, cum Præp. πρός. Aristoph. R. 1164.)

[Προσοφλισκάνω. Demosth. de Chersoneso. αἰσχύνην προσοφλισκάνειν.]

ὈΦΕ'ΛΛΩ, augeo, adaugeo, cumulo, accumulo. Il. ύ. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε. Hesiod. in Erg. μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει. Sic Phocyl. Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς, ὁ δὲ Κύπριδος, αἶσχος ὀφέλλει. ¶ Item adjuvo, prosum, bene mereor, foveo. Hesiod. in Erg. πόλεμόν τε κακὸν, καὶ δῆριν ὀφέλλει. Apoll. Arg. 2. ‡ 803.‡ αὐτ' ἄρξωσιν ἀρείονες ἄνδρες ὀφέλλειν. ¶ Usurpatur et pro ὀφείλω, debeo. Ut Od. θ'. Μνήσῃ ἐμεῖο, ὅτι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις. Et in hac signif. jungitur etiam particulis, εἴθε, αἴθε, ὡς. Ut Il. ξ'. et ή. Sic et passive ὀφέλλομαι, interdum sign. debeor. Ut Od. γ'. Ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται.

Pertinentia ad ὀφέλλω, augeo, cumulo, &c.

Ὀφέλλομαι, augeor, amplificor, cresco. Il. ψ'. ὀφέλλετο γὰρ μένος ἵππου.

Ὄφελμα, τὸ, augmentum. Hesych. Item sordes verrendo collectæ, aut coacervatæ. ¶ Sic et appellantur scopæ, teste Hesych.

Ὄφελτρον, ου, τὸ, scopæ. Hesych.

Ὀφελτρεύω, orno, mundo, converro. Lycophr.

Ἐξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo. Od. ξ'. ἐξώφελλεν ἔεδνα.

Ἐποφέλλω, idem.

Derivata ab ὀφέλλω, adjuvo.

Ὀφέλσιμος, seu ὀφέλλιμος, utilis, apud Orph. et Oppian.

Ὄφελος, εος, τὸ, utilitas, emolumentum, usus. Il. ε'. Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο, πτόλεΐ τε, καὶ αὐτῷ, Ζωὸς ἐών. (Theoc. ιζ'. 35.) Demosth. Philipp. 3. Τί τούτων ὄφελός αὐτοῖς; Luc. οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος. † Xen. Pæd. 1. 6. 12. 1. 6. 14. οὐδὲν ὄφελος τῆς ἀρετῆς, nullus est usus virtutis. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. b.†

ὌΦΙΣ, εως, † ιος,† ὁ, serpens, anguis. (☞ Παρὰ τὸ ὄπτω, seu ὄπτομαι. cernit enim acutè, dormitque oculis apertis.) Demosth. pro cor. τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Aristoph. in Pluto: Ὀδὰξ ἐλαβόμην ὡς παρείας ἂν ὄφις. Luc. in Hermot. τοῦ ὄφεως τὸ σῦφαρ. De universo ὄφεων genere vide Aristot. et Ælian. ¶ Item sideris nomen apud Aratum. ¶ Item piscis quidam, Hesych. ¶ Item morbus capitis, dictus à similitudine serpentis. ¶ Item ornamentum quoddam brachiale.

Ὀφιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, anguinus, serpentem referens. Item anguibus abundans, anguifer. Strab. l. 16.

Ὀφιόεις, εντος, ὁ, idem. ¶ Et fœm. ὀφιόεσσα, et contractè ὀφιοῦσσα, herbæ nomen, apud Plin. l. 24. c. 17.

Ὀφιόνεος, ου, ὁ, anguineus. Oppian. l. 3. de venat.

Ὀφιακὸς, ad anguem seu angues pertinens. Ὀφιακὰ, (sc. γράμματα,) libri de serpentibus conscripti.

Ὀφίασις, ἡ, affectus capitis, quo capilli, primùm extenuati, postea decidunt certis spatiis, in serpentis similitudinem. Cels. l. 6. c. 4.

Ὀφίτης λίθος, lapis ophites, maculosus in modum serpentis. Diosc. lib. 5. cap. 162.

Ὀφῖτις, ἡ, itidem nomen lapidis, apud Orpheum.

Ὀφείδιον, sive ὀφίδιον, τὸ, anguiculus, parvus serpens. ¶ Item piscis nomen, apud Plin. l. 32. c. ult.

ὌΦΡΑ, (adverb. poëtice.) ut, quo, ἵνα, ὅπως. Interdum cum optativo, aut subjunctivo. Ut Od. χ'. Ὄφρα ἔπος τ' εἴπομι. Et paullo pòst, ὄφρα τι εἴπῃ. Sic alibi, ὄφρα ἴδῃς, ut videas. Interdum cum indicativo: ut apud Apollon. Rhod. ὄφρα ταρχύσαο, ut sepelires. ¶ Item donec, quoad, usquedum. Od. ξ'. Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσὶν, ὄφρ' ἱκόμεσθα Φοινίκην, quoad Phœniciam venimus. ¶ Apoll. Argon. lib. 2. ὄφρ' αὐτοῖο ποτὶ στόμα Θερμώδοντος, usque ad. ¶ Item interea dum. Homer. in Bœot. Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας, Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν. (Æsch. Eum. 339.) ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, ἐὰν, si.

Τόφρα, respondet præcedenti ὄφρα, interim, interea. ut Od. έ. Τόφρα δ' ἐνίκα τέρετρα Καλυψώ. † Apollon. Arg. 1. 137.†

ὈΦΡΥ'Σ, ύος, ἡ, supercilium: ea frontis pars quæ pilos habet. Il. π'. Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος. Odyss. δ'. πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε. Hesiod. in Theog. † 827.† ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε. Luc. in. Tim. τὰς ὀφρῦς ἀνατεινόμενος, καὶ βρενθυόμενος. Sic et apud Plutarch. de discern. adul. ab am. ¶ Interdum pro fastu et superbia ponitur, seu pro gravitate cum fastu et superbia conjuncta. Ut apud Aristoph. ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα, καὶ λόφους. (R. 956. Æsch. Ch. 283.) Et Philostr. ep. 13. Κριτίας δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοοῦνται τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρὺν, παρ' αὐτοῦ κεκτημένοι. ¶ Item pro tumulo. Ut Iliad. ύ. ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης. Plutarch. in Num. ὀφρὺς γεώδης παρατείνουσα πόῤῥω. In littore sic dicitur τὸ ἔπαρμα, seu labrum: ut apud Apoll. Arg. lib. 1. ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖς. † v. 178. ubi per *colles* Hoelzlinus exponit, sc. in collibus Ægiali i. e. Achaiæ.

Ὀφρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, supercilia imitans. ut, ὀφρυώδεις ἐξοχαί, Galen. de ossib.

Ὀφρυόεις, εντος, ὁ, superciliosus: ut, ὀφρυόεσσα ἀοιδὴ, in Epigr. Item multa habens supercilia et tumulos: vel in superciliis montium situs. excelsus. Il. ψ'. et π'. et apud Herodot. l. 5.

Ὀφρύα, et ὀφρύη, ἡ, idem quod ὀφρὺς, supercilium, clivus. Herodot. in Melpom.

Ὀφρυάζω, superciliis nuto. Poll. l. 2. Item grandi supercilio tumeo. Ut apud Suid. ὁ δὲ πέμπει τινὰ ἕτερον ὀφρυάζοντά τε καὶ ἀλαζονείᾳ τινὶ ἀμυθήτῳ ἐχόμενον.

Ὀφρυάω, sum ὀφρυόεις. Ὀφρυᾶν dicitur urbs aut regio clivosa, quæ supercilia crebra habet. Ut apud Strab. Κόρινθος ὀφρυᾷ τε, καὶ κοιλαίνεται.

Ὀφρυόομαι, idem cum ὀφρυάζω, grande supercilium ostento. Hesych.

Composita.

Ἐξοφρυόομαι, οῦμαι, supercilium tollo seu allevo. Suid.

Εὔοφρυς, ὁ καὶ ἡ, pulchra habens supercilia.

Κατοφρυόομαι, idem cum ἐξοφρυοῦμαι. Unde, κατωφρυωμένος, qui elato supercilio est, elatus, superbus. Laërt. in vita Aristot.

Κατοφρυάομαι, idem. Gregor. Ἔστι λεπροὺς μὲν ἀσπάζεσθαι, καὶ μέχρι τούτου ταπεινοῦσθαι· τῶν δὲ ὑγιαινόντων κατοφρυᾶσθαι, superciliosè et cum fastu alloqui.

Κυάνοφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, cujus-supercilia cyanum referunt, supercilia cærulea seu nigricantia habens. Theocr. idyll. 3. [18.]

Λασίοφρυς, qui hirsutis est superciliis. Hesych.

Λεύκοφρυς, candida habens supercilia. Apud Herodot. in Thal. λεύκοφρυς ἀγορὴ, exp. cana fori facies.

Μελάνοφρυς, qui nigra habet supercilia. Hesych.

Μεσόφρυον, τὸ, medium quod est inter utrunque supercilium, quod et μετώπιον appellatur. Poll. l. 2.

Μίξοφρυς, cui supercilia coëunt, qui μεσόφρυον non habet. Poll. lib. 2. ex Cratino.

Σύνοφρυς, idem quod μίξοφρυς. ut, σύνοφρυς κόρα, apud Theocr. idyll. 8. ¶ Item qui supercilia attollit, superbus. ¶ Item tristis.

Συνοφρυόομαι, supercilia corrugo seu contraho. Unde, συνωφρυωμένος, qui est fronte obducta seu adducta: quod exponitur etiam, λυπούμενος. Eurip. in Alcest. Poll. l. 2. [Soph. Tr. 882.]

Συνοφρύωμα, τὸ, pars frontis, qua supercilia concurrunt seu coëunt. schol. Hom.

Ὑπέροφρυς, superciliosus, qui elato supercilio est, superbus. Hesych.

Ὑπεροφρυόομαι, supercilia allevo, supercilia adduco, et tollo: ut in gravi seu severo vultu. Theophyl.

ὈΧΕΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, canalis, aquæ ductus. In Geopon. τροφὴν δ' εἰς ὀχετὸν ὕδατος ἐμβλητέον. ¶ Exponitur etiam rivus. Ut apud Plut. ἀποκόπτοντες ὀχετοὺς, καὶ ἀποστρέφοντες. ¶ Herodianus verò ὀχετοὺς Romæ vocat cloacas. Ut lib. 7. συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐῤῥιπτοῦντο. ☞ Suidas derivat ab ὄχος. quod exp. ἡ τοῦ ὕδατος ὁρμή.

Ὀχέτιον, ου, τὸ, rivulus. Diog. Laërt.

Ὀχετεύω, rivos seu aquas duco, derivo. Metaphor. apud Athen. l. 10. οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν, non est ignis igni addendus. [Æsch. Ag. 876.]

Ὀχέτευμα, τὸ rivus qui ducitur; vel aquæductus, canalis. Aristot. [de Hist. Animal. τὸ δ' ὀχέτευμα, κενόν. ἔστι γὰρ ὁ μυκτὴρ διχότομος.]

Ὀχετεία, ας, ἡ, rivorum à fonte deductio, ductus vel derivatio aquarum. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 6.

Composita.

Ἀποχετεύω, per canalem deduco, derivo. [Ἀποχετεύομαι. Philostr. l. 3. c. 44.]

Διοχετεύω, per canalem duco, derivo per canalem et tubum. Plat. in Tim. τροφὴν τῷ σώματι ὑμῶν διοχέτευσαν.

Διοχετεία, derivatio aquæ, ductus aquæ. Strabo.

Ἐξοχετεύω, derivo ex. Unde, ἐξοχετευόμενα, effluentia, Hesych.

Ἐποχετεύω, per canalem deduco ad, derivo ad. Suid. ἐποχετεύειν exp. irrigare, influere.

Ἐποχετεύομαι, derivor.

Ἐποχέτεια, ἡ, derivatio, vel irrigatio.

Μετοχετεύω, aliò derivo, et per canalem deduco. Et metaph. traduco, transfero. Herodian. ῥᾷστα αἱ τῶν νέων ψυχαὶ, εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσαι, ἀπὸ τῶν παιδείας καλῶν μετοχετεύονται.

Παροχετεύω, per alios canales derivo præter eos per quos deduci res solebat: perversis et mutatis canalibus duco. Plut. in Themist. ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ, καὶ παροχετεύσας. [Eurip. Bacch. 479. Ταῦτ' εὖ παρωχέτευσας εὖ, κοὐδὲν λέγων.]

Παροχέτευσις, εως, ἡ, derivatio. Item vacuatio humoris per vicinam partem: apud Gal. et Hippocr.

ὈΧΕΥ'Ω, F. εύσω, admissarium admitto: de fœmineo sexu libidinoso dictum. Aristot. hist. anim. l. 6. c. 20. ὀχεύει δὲ κύων ἡ Λακωνικὴ μὲν ὀκτάμηνος, καὶ ὀχεύεται. Quum de mare dicitur, signif. coëo, ineo, inscendo, insilio. Aristot. hist. anim. lib. 6. cap. 23. ὄνος δὲ ὀχεύει μὲν καὶ ὀχεύεται τριακοντάμηνος. Athen. lib. 7. ὀχεύει δὲ συμπλεκόμενος. Apud Suid. Ἔσθιε, πῖν', ὄχευε, ὡς τάγε ἄλλα οὐδενός ἐστιν ἄξια. ☞ Derivari ab ὀχέω, significante ὀχευτικῶς ἔχω, innuunt Hesych. et Suid.

Ὀχεύομαι, ineor, inscendor, salior: de fœmina marem admittente. Aristot. hist. an. l. 6. c. 21. ὀχεύεται τὰ θήλεα ἐνιαύσια ὄντα πρῶτον.

Ὄχευμα, τὸ, semen seu genitura, qua ὀχεύων implevit τὴν ὀχευομένην. Aristot. hist. an. l. 6. c. 23. Exponitur etiam, coitus.

Ὀχευτὴς, οῦ, ὁ, admissarius, qui fœminam init, vel comprimit. ¶ De homine mare dictum exp. libidinosus, ad coitum proclivis. Epigram. lib. 2.

Ὀχευτὸς, οῦ, ὁ, vel ὀχευτὴ, ῆς, ἡ, quæ marem admisit, venerem seu coitum passa. Diosc. l. 2. c. 97.

Ὀχευτικὸς, ὁ, qui coire solet, ad coitum seu venerem propensus, salax. Aristot. de gen. an. l. 3. c. 1.

Ὀχεῖος, ὁ, qui ad admissuram educatur. Dinarch. in apolog. contra Antiph.

Ὀχεῖα, (sc. ζῶα,) dicuntur admissarii equi, vel boves, vel arietes: interdum et alia animantia mascula. Aristot. hist. an. lib. 6. et Plutarch. in Lycurg.

Ὀχεία, ας, ἡ, coitus. Aristot. de gen. an. l. 1. c. 14.

Composita.

Ἀνόχευτος, ου, non inita, coitum non passa. Exponitur etiam, qui non coit. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 3. cap. 21.]

Ἐποχεύω, iterum ineo, secundò inscendo. Aristot. l. 2. de gener. an. Item simpl. ineo, coëo.

Παροχεύω, ineo præter, alterius fœminam præter meam ineo.

Παροχεύομαι, ab alio præter maritum meum conscendor, alium maritum admitto. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 7.

Προοχεύω, prior ineo, prior salio.

Προοχεύομαι, prius ineor, antè salior.

ὈΧΘΕ'Ω, ῶ, indignor, gravor, i. gravatè fero. (☞ Metaphora ducta ab ὄχθη, quoniam animus ejus qui aliqua re offenditur, aut indignatur, quasi exurgit et intumescit. Quidam tamen ab ἄχθομαι derivant.) Odyss. δ'. Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος. Odyss. ε. Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. Iliad. ά. Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. Exponitur etiam πονέω. Eustath.

Ὄχθησις, εως, ἡ, offensio, indignatio. Hesych.

Ὀχθίζω, idem quod ὀχθέω. Eust. ex Oppian. ὀχθίζων σφακέλῳ. Proprium alioquin esse existimatur cum suis derivatis et comp. Græcorum bibl. interpretum.

Composita.

Εὔοχθος, lætus. Ut, δαῖτες εὔοχθοι, opipara seu læta convivia. Athen. lib. 4.

Εὐοχθέω, exp. ab Eustath. ἐπὶ καλοῖς κοπιάω. Hesiod. in Erg. lib. 2. Εὐοχθέων δ' ἵξεαι,] πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους Αὐγάσεαι, facili labore: lætus, et victu abundans. ut sit ab ὀχὴ, i. τροφὴ interposito θ. vel amplos frugum habens cumulos: ab ὄχθος, i. σωρεία τοῦ χώματος. Procl.

Προσοχθέω, ῶ, offendo, offensus sum, infensus sum, tædium molestiamque capio, cum tædio fero. Suid. Προσοχθεῖ τῇ μέθῃ.

Προσοχθίζω, idem quod προσοχθέω. Psalm. 94. τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ταύτῃ. Sic et Levit. cap. 18. et alibi apud Græc. bibl. interpr. Item transitivè, offendo: ut Paralip. l. 1. προσώχθισεν ὁ λόγος τὸν Ἰωάβ. Item gravor, idem quod ἄχθομαι, Ecclesiast. c. 6. μὴ προσοχθίσῃς τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς.

Προσόχθισμα, τὸ, et προσοχθισμὸς, οῦ, ὁ, offendiculum, offensio. Regum 4. c. 13.

ὌΧΘΗ, ης, ἡ, ripa, extrema et eminentior terræ ora, quam fluvius utrinque alluit. (☞ Ab ἔχειν pro ἐξέχειν, teste Eustath.) Il. γ'. παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο. Plut. in Pub. Τῇ πέραν ὄχθῃ προσέμιξεν. Impropriè de littore marino dicitur. ut Odyss. ι. ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας. Ὄχθαι, fossarum dicuntur tumuli eminentes ab utraque parte. Il. ό. ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, ἐς μέσσον κατέβαλλε.

Ὄχθος, ου, ὁ, idem quod ὄχθη, ripa, littus. Hesych. Item tumulus eminulus, clivus. σωρεία τοῦ χώματος. Xen. de re eq. ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν. ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Eurip. πέτρινος ὄχθος. [Ὄχθος, τάφος. Æsch. Pers. 649. Ag. 1170. Soph. Tr. 533.] Metaphoricè apud medicos ὄχθοι dicuntur tumores verrucosi tuberosique. Item labra ulcerum prætumida, callosa et dura. ¶ Exponitur etiam ὄχθος, labor. Procl. in Hesiod. κατ' ἀφαίρεσιν ex μόχθος.

[Ὄχθος, εος, τό. Æsch. Ch. 954.]

Ὀχθηρὸς, οῦ, ὁ, riposus, clivosus: ut, ὀχθηρὸς χῶρος, in Epigr.

Ὀχθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Item verrucosus, torosus. Diosc. lib. 1. c. 157. Galen. Synes.

Ὄχθοιβος, apud Suid. vel ὄχθοιβος, apud Hesych. vel ὄχθωβος apud Etym. fimbria seu limbus vestis muliebris.

ὈΧΛΕΥ'Ω, F. σω, moveo, κινέω. Hesych.

Ὀχλεὺς, έως, ὁ, vectis quo aliquid movetur. Item cardo. Item vinculum, ligamen.

Ὀχλίζω, moveo, vecte impello et protrudo. Odyss. ι. ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν. Et Orph. in Arg. Ἄργος ἐφημοσύνῃσι νόου πόρσυνεν ὀχλίζειν.

Μοχλὸς, idem quod ὀχλεὺς, ejusdemque originis, ut Eust. videtur. Od. ε. Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήνγε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν, vectibus. Od. ι. μοχλὸς dicitur fustis ille, quo Ulysses præusto et præacuto oculum Polyphemo eruit. ¶ Μοχλὸς dicitur etiam vectis quo fores obfirmantur: pessulus. Thucyd. lib. 4. αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνεῴγοντο. Apud Aristoph. in Vesp. τοῦτον οὖν φυλαττομεν, Μοχλοῖσιν ἐνδύσαντες, exp. claustris. [Æsch. Ch. 879.]

Μοχλίον, ου, τὸ, et μοχλίσκος, ου, ὁ, parvus vectis, parva phalanga. (Μοχλίον. Luc. Som. p. 9.)

Μοχλεύω, f. εύσω, vecte moveo, seu promoveo, apud Hesych. Item vectibus seu pessulis obfirmo. Metaphoricè apud Chrysost. de officio episc. ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρὰ, καὶ ὡς μεμοχλευμένη βασιλεία. ¶ Item μοχλεύσασθαι, moliri, machinari: ducta metaphora à vectiariis seu phalangariis. Joseph. de antiquit. ὄμνυσιν ἕξειν τε φίλους καὶ συμμάχους, καὶ μηδὲν μοχλεύσασθαι κατ' αὐτῶν ἄδικον.

Μοχλευτὴς, οῦ, ὁ, motor, qui vectibus et phalangis aliquid promovet. vectiarius, phalangarius. Aristoph. in Nub. † 568. θαλάσσης μοχλευτής. ἐπῶν καινῶν. Aristoph. Nub. 1399.†

Μοχλεία, ας, ἡ, motio vel obfirmatio quæ vecte fit. Apud medicos est, ossis aut ossium à loco præter naturam ad naturalem perductio: unde μοχλεία dicta, quòd organorum quorundam vectibus circumactorum ope perficiatur.

Μοχλόω, idem quod μοχλεύω; pessulum obdo, vecte obfirmo, Aristoph. μόχλωσον τὴν θύραν, occlude fores pessulo.

Composita: ac primùm ex ὀχλίζω.

Ἀνοχλίζω, vecte submoveo, vecte elevo. Apoll. Arg. lib. 1. Δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρυχότος οἴδματος ὁλκούς.

Διοχλίζω, dimoveo, Hesych. Exponitur etiam, diduco os: apud Nicand. in Alexiph.

Ἐνοχλίζω, protrudo, moveo, ὀχλίζω. Apoll.

Μετοχλίζω, vecte transmoveo. vel simpliciter, transmoveo, transfero. Odyss. ψ'.

Παροχλίζω, idem. Suid.

Composita ex μοχλὸς et μοχλεύω.

Ἀναμοχλεύω, vectibus submoveo, vel emoveo; vectibus amolior. Unde, ἀναμοχλεύειν πύλας, vectibus subjectis amoliri et perfringere fores: apud Eurip. (Med. 1319.) [Suic. Thes. Eccl. i. 289. Hujus Verbi propria significatio est vectibus submoveo, seu amolior aliquid: est etiam pessulum removeo, fores resero.—— Ex hac vero significatione fluit alia, impropria seu metaphorica, quam Lexicographi hactenus non observarunt.]

Ἐκμοχλεύω, vectibus emoveo vel excutio.

Ὑπομόχλιον, ου, τὸ, quod vectibus subjicitur. Aristotel. in mechan. quæst. 4.

ὌΧΛΟΣ, ου, ὁ, turba, multitudo hominum, multi simul. Xenoph. Pæd. 7. ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπίῤῥει. Aristot. prolit. 3. κρίνει ἄμεινον ὄχλος πολλὰ, ἢ εἷς ὁστισοῦν. Greg. ἐν ὄχλῳ οὔσης τῆς κρίσεως. Dicitur et plural. num. οἱ ὄχλοι, pro ὄχλος, populus, vulgus. Herodian. l. 6. οἱ ὄχλοι ταῖς συσταδὸν μάχαις ἡττώμενοι. Sic et apud Athen. l. 14. Interdum per contemptum confusanea hominum multitudo ὄχλος appellatur: ut et apud Latin. Herodian. l. 6. ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατός. Thuc. l. 4. οἱ τοιοῦτοι ὄχλοι. Dicitur et de quibusvis rebus. ut, ὄχλος νεῶν, Thuc. lib. 1. et, ὄχλος πραγμάτων. ¶ Item molestia: quam hujus vocis significationem propriam esse scribit Ammonius. Eurip. ὄχλον παρέξεις. (Med. 388. Phœniss. 142.) Thuc. lib. 1. εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ὑμῖν ἔσται, etsi molesta vobis erunt. ¶ Ὄχλον κινεῖν, turbas excitare, molestum esse. Suid.

Ὀχλικὸς, οῦ, ὁ, popularis. Plut. in Numa et symp. 8. Exponitur etiam, turbulentus, molestus.

Ὀχλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbulentus. Polyb. Item difficilis, morosus. ¶ Τὸ ὀχλῶδες, difficultas et fastidium, molestia. apud Suid.

Ὀχληρὸς, οῦ, ὁ, turbulentus. Suid. Item molestus, molestiam afferens. Isocr. in Panath. et ad Philipp. Herodian. l. 3.

Ὀχλέω, ῶ, turbo, commoveo. Item molestia afficio. † Soph. Œd. Tyr. 454.†

Ὀχλοῦμαι, et Ionicè ὀχλεῦμαι, turbor, commoveor. Il. φ'. (de rivo:) Τοῦ μέν τε προρέοντος ὕπο ψηφῖδες ἅπασαι Ὀχλεῦνται. Hinc ὀχλουμένη ὁδὸς, via turbæ et multitudinis plena: apud Cebet. Item molestia mihi exhibetur. Ut apud Suid. οὕτω ἐξετάσαι τὸν ἄνθρωπον οἷόν τε ἦν ἀκριβῶς, ἀσθενείᾳ σώματος ὀχλούμενον.

Ὄχλησις, εως, ἡ, molestia: vel perturbatio. Plut. adversus Colotem.

Composita.

Ἄνοχλος, turba seu hominum multitudine carens. Item inoffensus, nulla molestia affectus.

Ἀνοχλησία, ἡ, vacuitas à turbis et molestiis.

Ἀόχλητος, qui vacat et immunis est molestiæ. Lucian.

Διοχλέω, ῶ, turbo. Hesych. Item, molestiam exhibeo, molestus sum. Demosth. σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος, διοχλῶ πάλαι ὑμᾶς εἰδότας.

Διοχλοῦμαι, molestia afficior, molestia mihi exhibetur.

Ἐνοχλέω, idem quod διοχλέω. Dinarch. contra Demosth. οὐ γὰρ, ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς, δὶς περὶ τῶν αὐτῶν ἐροῦμεν. Isocr. ad Phil. ἠνώχλουν τὰς πόλεις τὰς ἐν Πελοποννήσῳ. Sic et apud Plutarch. de primo frig. et Galen. ad Glauc. l. 1. (Aristoph. R. 721.)

Ἐνοχλοῦμαι, molestia mihi exhibetur, interpellor. † Xen. Pæd. l. 5. p. 138. e.† Herodian. lib. 3. συνεχῶς ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον. ¶ Ἐνοχλεῖται, infirmatur, ægrotat. Genes.

Ἐνόχλησις, ἡ, molestiæ exhibitio, interturbatio.

Decomp. Ἀνενόχλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui nulla exhibetur molestia.

Διενοχλέω, molestus sum. In Anth. [Æschin. Epist. ad Ctesiphont. νῦν δὲ οὐκ ἐμποδὼν ἔτι οὔσιν ἡμῖν, οὔτε διενοχλοῦσί σοι, οὔτε ἄλλῳ τινὶ Ἀθηναίων ἐπηρεάζεις, &c.]

Παρενοχλέω, ῶ, obturbo, obstrepo, molestiam exhibeo. Plutarch. in Rom. παρενοχλεῖ τοὺς Λευκέριους. Act. apost. c. 15. μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεόν. [Polyb. Hist. lib. 3. ὁλοσχερεῖ μὲν οὐδενὶ περιπίπτων ἔτι συστήματι τῶν βαρβάρων· κατὰ μέρη δὲ καὶ κατὰ τόπους παρενοχλούμενος ὑπ' αὐτῶν.]

Παρενοχλοῦμαι, obturbor, molestia mihi exhibetur. Item, controversiam patior, in Pand.

Παρενόχλησις, ἡ, interturbatio.

Ἀπαρενόχλητος, cui nulla exhibetur molestia.

Εὐρύοχλος, latus seu amplus turba et multitudine: numerosus.

Παροχλῶ, idem quod παρενοχλῶ.

Πολύοχλος, turba seu hominum multitudine abundans. [Polyb. Hist. lib. 3. Hannibal, ἧκε πρὸς τὴν καλουμένην Νῆσον, χώραν πολύοχλον καὶ σιτοφόρον, &c.]

Πολυοχλοῦσα πόλις, urbs in qua magna hominum turba et multitudo est.

Πολυοχλία, turbæ multitudo, multa turba. Job. c. 31.

Φίλοχλος, amans vulgum, popularis. Laërt.

ὌΧΟΣ, ου, ὁ, et εος, τὸ, currus, vehiculum. Soph. in Electra, Βοιωτὸς ἄλλος δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον. Il. δ'. Ἤριπεν ἐξ ὀχέων, ὑπεράσθαν δὲ οἱ ἵπποι Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. Dicitur et, ὄχος ἁρμάτων, apud Eurip. (Æsch. Pr. 709. Eum. 408. Suppl. 33. Soph. Œdip. Tyr. 828.) Exponitur etiam τοῦ ὕδατος ὁρμὴ, à Suida, hinc derivante ὀχετός. quod vide sua serie. Ἁρμαλιὰς ὄχος, vehiculum quod exercitui commeatum circumvehebat. ☞ Etymol. deducit ab ἔχω, significante ἐλαύνω. ¶ At ὀχὸς, οῦ, ὁ, (adject.) quod signi. capax, vide in Ἔχω.

Ὀχέω, ῶ, veho, porto. Aristoph. Αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ. (R. 23. φρυγῶν ὀχεῖν. Æsch. Pr. 143.) Item metaph. fero, sustineo, suffero. Ut Od. φ'. ἣν ἄτην ὀχέειν ἀεσίφρονι θυμῷ. Sic Od. ά. Οὐδ' ἔτι σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν. † φιάλην. Xen. Pæd. l. 3. 7.† Exponitur et neutraliter, equito. ut apud Xen. μέτριον μὲν ὀχοῦντα, μέτριον δὲ πεζοποροῦντα. ¶ Ὀχέω, Hesychio est etiam ὀχευτικῶς ἔχω, salire seu inscendere cupio.

Ὀχέομαι, οῦμαι, vehor, portor. Xen. Pæd. 7. εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, ἐν ᾗπερ αὐτὴ ὠχεῖτο. Il. ά. πνοιῇ ὀχήσονται γλαφυρῇσι. Et apud Xen. † Pæd. l. 4. p. 111. c.† ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, equis invehi. ¶ Metaphor. invehor alicui rei, i. evehor, attollor. Ut apud Plat. et Aristoph. ἐπ' ἐλπίδι, et ἐπ' ἐλπίδων ὀχεῖσθαι, spe evehi et attolli. (R. 25. Palæph. p. 9.) ¶ Item sustineor, innitor, apud Greg. ¶ Ὀχέομαι, equitor. Ut Il. ρ'. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι.

Ὄχημα, τὸ, vehiculum, currus. Plato in Tim. Soph. in Electr. †742.† (Æsch. Pers. 609. Eurip. Med. 1323. Ὄχημα ναός. Soph. Tr. 688.) Plut. in Galba, et alibi.

Ὄχησις, εως, ἡ, vectio, vectura, equitatio, equitatus. Hesych.

Ὀχεῖον, ου, τὸ, currus. Hesych.

Ὄχετλον, idem. Exponitur etiam, plaustrum, item obex: ap. eundem.

Ὄκχος, ου, ὁ, vehiculum, currus. Pind.

Ὀχὴ, ῆς, ἡ, sustentaculum, cui innitimur. Hesych. et Suid.

Ὀκχέω, subeo, sustineo. item exhaurio, exantlo. Pind.

Ὀκχέομαι, οῦμαι, sustineor ab aliquo, vel ei insideo. Suid.

Composita.

Διοχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, quo duo vehi possunt. Pollux l. 7.

Ἐποχέω, ῶ, veho in.

Ἐποχέομαι, οῦμαι, vehor in. † Xen. Pæd. p. 180. b.† Epigr. l. 2. Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη. Herod. l. 4. ἐποχοῦνται ἵπποις ἢ καμήλοις. Item metaph. innitor. Phil. de mund. οὐ γὰρ ἐποχηθήσεται ποτε ἔτι ὕδατι ἡ γῆ, non amplius invehetur seu innitetur aquis terra.

Ἔποχος, ου, ὁ, qui vehitur curru vel equo: vel qui firmiter insidet ad vehendum, nec se excuti sinit. Synes. et Xenoph. de re eq. † Pæd. l. p. 14. b. et l. 8. p. 205. d.† Apud Eurip. ἔποχος μανίας λόγος, metaph. usurpatur pro sermone qui insania velut invehitur. (Ἔποχος pro ἐποχούμενος, cum Dat. Æsch. Pers. 45. ναῶν ἔποχοι. 54.)

Ἔποχον, τὸ, id cui vector seu eques insidet, ephippium. Xen. de re eq.

Πάροχος, qui à latere alterius vehitur, vel qui in vehiculo seu curru alteri assidet. Pollux. l. 3. ¶ Peculiariter sic dici solebat, qui sponso, sponsam domum deducenti, in curru assidebat. Aristoph. in Avibus.

Παροχέω, prætervelo, transveho. item juxta alterum veho, à latere alterius veho.

Παροχέομαι, vehor à latere, ad latus in vehiculo vel curru sedeo. † Xen. Pæd. p. 215. b.† Luc. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχούμενός τε, καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων. Item, sum πάροχος, Pollux l. 3.

Περιοχέω, circumveho.

Περιοχέομαι, circumvehor. Terra verò ζώοις, i. vestigiis animalium, περιοχεῖσθαι, calcari, dicitur, quòd passim eam animantia pererrent, ac velut ei inequitent. Aristot. de mundo.

Συνοχέω, unà veho.

Συνοχέομαι, unà vehor.

(Ὕποχος pro ὑποκλινὴς ὑποτεταγμένος, cum Gen. Æsch. Pers. 24. vel ab ὑπὸ et ἔχω.)

ὌΨ, ὀπὸς, ἡ, vox. (Æsch. Suppl. 62.) (☞ A verbo inusit. ἔπω, i. dico.) Il. β'. ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης. Od. ξ'. Φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί με, πρὸς μῦθον ἔειπεν. Il. γ'. ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει. Exponitur et cantus: ut Od. μ'. Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς, Cicero vertit, Auribus ut nostros possis agnoscere cantus. Sic et Il. ά. et γ'. Exponitur etiam, κληδὼν ab Æl. Dionys. inde derivante verbum ὀπεύεσθαι. ¶ Significat etiam oculum, teste Hesych. in qua signif. pertinet ad Ὄπτομαι. Et tunc est gen. masc.

Ὄψανον, φωνὴ, idem cum ὄψ. Hesych.

Ὀπεύεσθαι, Eust. scribit esse κληδονίζεσθαι: ut apud Aristoph. in Lysistrata, ὀπευόμενος κάθηται.

Composita.

Ἄοπος, qui vocem nullam edit, mutus. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam ἀόρατος, invisibilis: ab ὄπτομαι.

Βαρύοπας, gravisonus. Pind. [Pyth. vi. 23. μάλιστα μὲν Κρονίδαν, βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν, θεῶν σέβεσθαι, MS. γ'. legit βαρυοπᾶν in Gen. Plur.]

Ἔλλοψ, οπος, ὁ, cui vox in gutture præclusa seu obstructa est, qui vocem edere nequit: mutus. Epitheton piscium, apud poëtas, ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τὴν ὄπα. Plutarchus symp. lib. 8. problem. 8. ἔλεγε δὲ, τῆς ἐχεμυθίας τοῦτο γέρας εἶναι, τοὺς ἰχθῦς καλεῖν ἔλλοπας, οἷον ἐλλομένην τὴν ὄπα καὶ κατειργομένην ἔχοντας. Hesiod in Asp. † 212.† Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς. ¶ Peculiariter autem ἔλλοψ dicitur acipenser, teste Athen. l. 7. ¶ Alii verò ἔλλοπα vocant τὸν ἱερὸν ἰχθῦν, teste eodem Athen. ibidem. ¶ Item ἔλλοψ, piscis, in genere. Unde

Ἐλλοπεύω, piscor. Dicitur et ἐλλοπιεύω, pro eodem. Theocr. idyll. 1.

Εὐρύοπας, ου, ὁ, cujus vox latè diffunditur et spargitur, latè sonans, ὁ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα. Jovis epithetum. Od. ξ'. et alibi apud Hom.

Ἤνοψ, sonorus, vocalis. Hesych. Item perspicuus, lucidus. Il. π'.

Ἠπεροπεύω, decipio, circumvenio, et quidem vanis verbis, ac fallacibus persuasionibus. Hesiod. in Erg. Χαίρεις, πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας. Iliad. ί. Ἢ οὐχ ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Sic et Il. γ'. et sæpe apud Homer.

Ἠπερόπευμα, τὸ, dicitur res illa, qua aliquem decipimus, aut qua aliquis decipitur. Athen. lib. 13. συμποσίου ἐφέδισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα.

Ἠπερόπευσις, εως, ἡ, deceptio, circumventio.

Ἠπεροπευτὴς, οῦ, ὁ, deceptor, circumventor. Il. γ'. Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά.

Ἠπεροπεύς, idem. Od. λ'.

Decomp. Ἐξηπεροπεύω, idem quod ἠπεροπεύω. Aristoph. in Lysistrata: [839.] Σὸν ἔργον εἴη, τοῦτον ὀπτᾶν, καὶ στρέφειν, κ' ἐξηπεροπεύειν.

Συνηπεροπεύω, simul decipio. Ibidem: [v. 842.] καὶ μὴν ἐγὼ συνηπεροπεύσω, simul eludam.

Κλοτοπεύειν, Hesychius exp. verba dare, decipere. Eust. quoque annotat, secundum veteres significare τὸ κλοπεύειν, καὶ οἷον παρακλέπτειν τὸν καιρὸν, latenter furari et subducere tempus. alios tamen velle, positum esse pro κλυτοπεύειν, καὶ οἷον καλλιλογεῖν, καὶ κλυτοῖς ἔπεσιν ἐνδιατρίβειν, elegantia verborum tempus terere. Utitur Homer. Il. τ'. v. 139.

Μέροψ, divisam vocem habens. Hominum epitheton, vel quòd articulata lingua loquantur, vel quòd diversis utantur dialectis. Il. ά. et alibi passim apud eundem, et cæteros poëtas. † Mortalis exp. Guietus ad Hes. Erg. 109.† (Æsch. Ch. 1018. Suppl. 94.) ¶ Est et avis nomen, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 13.

Μεροπήϊος, humanus: in Epigr.

Μεροπηΐς, ἡ, humana. Oppian.

Σκὼψ, ωπὸς, ὁ, avis nomen, ex genere noctuarum. Od. έ. Σκῶπές θ', ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι. ☞ Sic dicta vel παρὰ τὸ σκαιὰν ὄπα ἔχειν, quòd sit infausto cantu: vel à σκιὰ et ὄψ, quod noctu canat: vel à σκιὰ et ὤψ, quod noctu acutiùs cernat. Vide Eust. ¶ Item genus saltationis, apud Athen. lib. 9. et 14. quod et σκώπευμα, et σκωπίας, à scope ave.

Ἀισκῶπες, (comp.) sempaxiones, aves. apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 28.

Ταναῶπις, oculos habens extensos et latos, magnos et pulchros. Plut. (Hoc erat inter composita ex ὤψ, in Ὄπτομαι, recensendum.)

Φύλοπις, pugna, prælium: quasi τῶν φύλων ὄψ, i. clamor. Dicitur et de bellico clamore. Il. λ'. ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. Sic et Il. ν'. Hesiod. in Erg. (Soph. El. 1072. Theoc. ις'. 50.) Vide et composita ex Ὄπις, vindicta.

ὈΨΈ, serò, longo pòst tempore: vel, post tempus. Od. ί. Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους. Plutarch. in Apoph. Themist. Ὀψὲ μὲν ἀμφότεροι, ἀλλὰ νῦν ἐσχήκαμεν. ¶ Cum particula δὴ, vel ποτὲ, exp. serò tandem, tandem aliquando. Ut Odyss. δ'. Ὀψὲ δὲ δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπε. Sic Il. ή. et Od. ύ. ¶ Interdum cum genit. ut apud Philostr. ὀψὲ τῶν Τρωϊκῶν, longè post Trojani belli initium. Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, ætate vergente in senectam. Sic, ὀψὲ τῆς ἡμέρας, die inclinante in noctem, i. vesperi, serò. (Soph. Tr. 951. Æsch. Ag. 1434.)

Ὄψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, serus, serotinus. Il. β'. et apud Theophr.

Ὄψιος, ου, ὁ, idem. Theophr. (Comparat. ὀψιαίτερος, et ὀψιαίτερος, serior, apud eundem. Superlat. ὀψιαίτατα, tardissimè, admodum serò, serissime.) † Xen. Pæd. p. 240. b.† ¶ Item serus, i. vespertinus.

Ὀψία, ας, ἡ, (sub.) ὥρα, serum, tempus vespertinum. Joan. 6. Dicitur etiam ὀψία δείλη pro ὥρα ὀψία, tempus vespertinum, vespera. Thucyd. lib. 8.

Ὀψιότης, ητος, ἡ, tarditas, longa prorogatio.

Ὀψίζω, ῶ, f. ήσω, tardo, tardus sum.

Ὀψίζω, f. ίσω, serò aliquid facio, vel sub vesperam. Xen. Hell. 6. ἦγε τὴν ταχίστην εἰς τὴν Εὔγαιαν, καίπερ μάλα ὀψίζων, licet admodum serus. Idem anab. lib. 4. καὶ πῦρ καίοντες, οὐ προσίεσαν ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας, qui venirent seriùs.

Ὀψίζομαι, idem. Greg. Item, serò aliquid facio, hoc est, post tempus, non tempestivè. Xen. in Cyneg.

Ὀψισμὸς, οῦ, ὁ, quum serò aliquid facimus, tarditas.

ὌΨΟΝ, ου, τὸ, opsonium, omne id quod unà cum pane comedimus, cibi condimentum. Il. λ'. ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον. Plut. περὶ τύχης· τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τοῦ ὄψου, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον. Idem de fort. Alex. τρεῖς πόλεις ὑποφόρους ἔλαβε· τὴν μὲν εἰς σῖτον, τὴν δ' εἰς οἶνον, τὴν δ' εἰς ὄψον. ¶ Ὄψα dicuntur etiam ea quæ cocta sunt. Ut apud Athen. l. 14. τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις Ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδομ', ὦ θεοί. Sic et apud Plut. symp. 7. ¶ Peculiariter autem, et κατ' ἐξοχὴν, pisces ὄψα appellantur. Plut. symp. 4. prob. 4. πολλῶν ὄντων ὄψων, ἐκνενίκηκεν ὁ ἰχθὺς μόνον, ἢ μάλιστά γε, ὄψον καλεῖσθαι. ¶ Usurpatur et metaph. Ut apud Xen. Pæd. 7. εἰ γὰρ πόνοι, ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς. ¶ Ὄψον Athenis dicebatur etiam locus ipse ubi opsonia emebantur. Poll. lib. 9. cap. 7. ☞ Deduci dicitur vel παρὰ τὸ ὀπτᾶσθαι, vel παρὰ τὸ ἕψειν. q. ἕψον. Eustathius verò veteres derivasse tradit παρὰ τὸ ὀψὲ, i. serò: aut quod vesperi tantùm ejusmodi cibis vescerentur: vel quòd serò tandum voluptatis gratiâ in usum venerint, quum antiquitùs frugaliter viverent.

Ὀψὰν, ᾶνος, ὁ, locus reponendis opsoniis: vel sportula iis ferendis.

Ὀψάριον, ου, τὸ, q. d. opsoniolum. Athen. l. 9. ¶ Peculiariter de pisce dicitur, apud Athen. ibidem, et Joann. 6.

Ὀψάομαι, ῶμαι, vescor cum pane, opsonium comedo.

Ὀψέω, ῶ, f. ήσω, opsonia emo.

Ὄψημα, τὸ, id quo cum pane vescimur; idem quod ὄψον. Plutarch. sympos. 4. probl. 1.

Composita.

Ἄνοψος, ου, ὁ καὶ ἡ, opsonio carens. Plut. in præcept. sanit.

Ἀνοψία, ἡ, opsonii penuria. Plut. in Apophth. Lacon. Athen. l. 8.

Ἐποψάομαι, ῶμαι, idem cum ὀψάομαι. Plutarch. in Apophth. Lacon. τοῦτον δεῖ τὸν ζωμὸν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς, ἐν τε τῷ Εὐρώτᾳ λελουμένον, ἐποψᾶσθαι.

Ἐπόψημα, τὸ, et ἐπόψησις, εως, ἡ, idem cum ὄψημα. Athen. l. 5.

Εὔοψος, ου, ὁ καὶ ἡ, opsoniis probè instructus, opsoniis abundans, Plut. symp. 4. probl. 4.

Εὐοψία, ἡ, opsoniorum abundantia, vel bona opsonia. Pollux ex Alexid. Vide et in compos. ex ὄψις in Ὄπτομαι.

Παροψάομαι, ῶμαι, præter panem aliquo opsonio vescor. idem cum ὀψάομαι.

Παρόψημα, τὸ, idem cum ὄψον, seu ὄψημα. Basil. in

epist. Unde forma diminut. *παροψημάτιον*, apud Poll. l. 6. c. 9.

Παροψὶς, *ίδος*, *ἡ*, idem cum *παρόψημα*. Athen. l. 8. ¶ Item vas in quo opsonia apponuntur. Idem l. 9.

Παροψίδιον, *τὸ*, frugale opsonium, quod in mensa apponitur unà cum pane comedendum; idem cum *ὀψάριον*.

Πολύοψος, abundans opsoniis. Ut, *πολύοψον δεῖπνον*, cœna opipara. Luc. in somn.

Πολυοψία, opsoniorum abundantia, multa opsonia. Xenoph. apomn. 3.

Προσοψάομαι, *ῶμαι*, idem cum *ἐποψάομαι* et *παροψάομαι*.

Προσόψημα, *τὸ*, idem cum *παρόψημα* seu *ἐπόψημα*. Diosc. lib. 1. c. 12. et lib. 2. c. 81.

Φίλοψος, opsoniorum amans.

Π.

Π NOTA literæ quam vocant Πῖ. ¶ Est etiam nota numeralis: de qua in Append.

ΠΑΙΑ'Ν, *ᾶνος*, *ὁ*, hymnus in laudem Apollinis. (nec non Dianæ, secundum alios.) qui canebatur ad amoliendum et propulsandum aliquod malum, sive morbi, (ac præsertim pestis,) sive belli: aut etiam pro parta victoria, † Xen. Pæd. l. 4. p. 88. c † aut in prælii congressu. † Xen. Pæd. l. 3. p. 85. d.† (☞ A verbo *παύω*, quasi *παυάν*. vel *ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας*, vel *ἀπὸ τοῦ παίειν*, i. à feriendo.) Xen. Hellen. 7. *ἐδειπνοποιοῦντό τε, καὶ εὐθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας, ὡς εἰρήνης γεγενημένης, ἐποιοῦντο.* Plut. in Lycurgo, *ἐξῆρχε ἐμβατηρίου παιᾶνος*. de pæane, qui ante congressum canitur. Item generaliter, hymnus qui cuilibet alii deo canebatur. Ut apud Xen. Hell. 4. *ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα.* ¶ *Παιὰν* dicitur et ipse Apollo, ut testatur Macrob. Interdum verò quicunque medetur. Eurip. *καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι.* (in malam partem accipitur. Æsch. S. c. Th. 641. Ag. 654. Ch. 149. Soph. Œdip. Tyr. 5. 156.) ¶ Item *παιὰν*, metricus pes, quem duplicem esse scribit Cicero: aut enim priorem longam habet sequentibus tribus brevibus; aut tres priores breves, ultima producta. Immo treis inter breveis unam syllabam longam habet omni modo.

Παιανίζω, pæanem seu pæanas cano. Xen. *ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, καὶ ἐσπείσαντο, καὶ ἐπαιάνισαν.* [de Cyri Exp. lib. 4. §. 23. 5. *οἱ δὲ Ἕλληνες παιανίσαντες ὥρμησαν δρόμῳ ἐπ' αὐτούς·* lib. 1. §. 7. 5. §. 23. 5. Symp. cap. 2. §. 1. 2. Demosth. de Cor. *μηδ' ἐκεῖ μὲν κωμάζειν καὶ παιανίζειν ἐπὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων συμφοραῖς* &c.]

Παιανισμὸς, *οῦ*, *ὁ*, pæanis seu pæanum cantatio.

Παιὼν, *ῶνος*, *ὁ*, idem quod *παιὰν*, hymnus. ¶ Est etiam Apollinis epith. (Soph. Œdip. Tyr. 196.) Interdum et de medico dicitur. salutiferus. Aliud etymon habetur in *Παίω*, infrà. Aristoph. in Pluto. [Equit. 406. *Παιῶνα δὴ, καὶ Βακχέβακχον ᾄσαι.* Pac. 551. Schol. Thesm. 1043. *Γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν Παιῶνι*, &c. Schol. *Ὠδῇ, ᾄσματι γαμικῷ*, Schol. Biset. *Καὶ γὰρ ἐν τοῖς τῶν πλουσιωτέρων γάμοις παιῶνες, εἴτε παιᾶνες, ᾠδαὶ, καὶ μολπαὶ ἀκούεσθαι εἰώθασιν.* 318. Vide Schol. Bourd. et Schol. Bisct. Plat. Io. *τὸν δὲ Παιᾶνα ὃν πάντες ᾄδουσι*, &c. Conviv.] Est etiam metrici pedis nomen, qui idem *παιάν*.

Παιώνιος, *ου*, *ὁ καὶ ἡ*, ad medicinam valens, ad medendum idoneus. in Anthol. epigr. *Χρυσὸς ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος.* (Soph. Tr. 1225.) Item *παιωνία χεὶρ*, medicatoria manus, apud Aristoph. [Æschyl. Agam. 857. *ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων*, &c. 1208.]

Παιωνία, pæonia herba: de qua Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9. et Diosc. l. 3. c. 157. Est etiam antidoti nomen, nec non catapotii.

Παιωνίζω, idem quod *παιανίζω*. Thuc. l. 2. [Aristoph. Equit. 406. Vide Not. Cl. Kust. pag. 108. *Παιωνίζειν* autem idem significare quod *παιανίζειν*, i. e. Apollinem celebrare hymno, (cujus initium esse solebat. *ἰὴ Παιὰν* vel *ἰὴ Παιὼν*) vel Lexica vulgata te docebunt. 1315. *Ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ θέατρον.* Schol. ad 1314. *Παιωνίζειν δὲ, ὕμνον παιᾶνα ᾄδειν.* Pac. 554. Schol. Av. 1761. Schol. Biset. Æschyl. Sept. c. Theb. 274. *παιώνισον.* Vide Not. Cl. Stanl. pag. 744. Thucyd. Hist. lib. 1. *καὶ ἐπεπαιώνιστο αὐτοῖς ὡς ἐπιπλεῖν*, &c. Schol. *δύο παιᾶνας ᾖδον οἱ Ἕλληνες, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου, τῷ Ἄρει· μετὰ δὲ τὸν πόλεμον, τῷ Ἀπόλλωνι.* Not. Etsi Græci non *παιῶνα*, sed *παιᾶνα ᾄδειν* dicunt, tamen promiscue *παιωνίζω* et *παιανίζω* usurpant. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. §. 3. *Ἐπεὶ δὲ αἱ σπονδαί τ' ἐγένοντο, καὶ ἐπαιώνισαν, ἀνέστησαν πρῶτον Θρᾷκες*, &c. Herodot. Hist. lib. 5. *νικώντων δὲ τὰ δύο τῶν Περινθίων, ὡς ἐπαιώνιζον κεχαρηκότες,——οὕτω τοῖσι Περινθίοισι παιωνίσασι ἐπιχειρέουσι οἱ Παίονες.*]

Παιωνισμὸς, idem quod *παιανισμός*.

Παιήων, idem quod *παιάν*. Apud Nonn. *παιήονι μύθῳ*, salutari, salutifero. [Aristoph. Lysistr. 1293. *Ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων.*]

Παιηόνιος, ut, *παιηονίη χεὶρ*, medica manus: in Epigr.

Παιηονὶς σοφίη, in Epigr. pro *παιήων*.

Παιηοσύνη, ars medica: vel medicina, medicatio.

Composita.

Ἐπιπαιανίζω, pæanis cantu celebro.

Ἐπιπαιανισμὸς, pæanis cantatio. *παιανισμός*. Strab.

Συμπαιανίζω, simul pæanem recito. Polyb. [lib. 2. *οἷς ἅμα τοῦ παντὸς στρατοπέδου συμπαιανίζοντος*, &c.]

ΠΑΙ'ΖΩ, F. *ξω*, et *σω*, ludo: propriè, ludo pueriliter, seu puerorum more. (☞ Nam à *παῖς* pro *παιδίζω* per syncopen dictum esse scribit Eust.) Od. *ή*. *Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς Παιζούσας.* Luc. in vit. auct. *παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.* (Aristoph. R. 233. 322. Ludos ago. 390. Æsch. Suppl. 691.) Et cum dat. rei qua luditur. Od. *ζ*. *Σφαίρῃ ταί τ' ἄρ ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι.* Sic, *παίζειν ἀστραγάλοις*, apud Plut. in Alcib. † salto. V. Grævius ad Hesiod. Asp. 277.† ¶ Item jocor, illudo. Plut. in Cam. *παίζουσι διὰ σκωμμάτων εἰς τοὺς ἀπαντῶντας.* Naz. *παίζειν καθ' ἑαυτοῦ*, sibi illudere. Plato in Gor. *σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης, ἢ παίζει*; serióne dicit, an jocatur? † jocari. *πρὸς ἀλλήλους*. Xen. Pæd. l. 6. p. 149. b. p. 219. c.†

Παίζομαι, ludor. Sæpius significat, joco dicor: ut apud Plat. in Phædro, *οὐκοῦν ἤδη πεπαίσθω μετρίως τὰ περὶ τῶν λόγων.* Item illudor, ludibrio habeor.

Παῖγμα, *τὸ*, ludus, id quod luditur. Eurip. in Bacch. [160.]

Παιγμοσύνη, lusus, jocus. Plut.

Παίκτης, *ου*, *ὁ*, lusor: in Epigr.

Παιστικὸς, lusorius.

Παίγνιον, *ου*, *τὸ*, ludus seu lusus: propriè lusus puerilis. Plato in Polit. Plut. *περὶ εὐθυμ.* Exponitur et ludibrium: unde, *παίγνιον ποιεῖσθαι*, ludibrio habere, Theophyl. in epist.

Παίγνια, *τὰ*, deliciæ. Plut. in Anton. *ὁ δὲ Σάρμεντος ἦν τῶν Καίσαρος παιγνίων παιδάριον, ἃ Ῥωμαῖοι δηλίκια καλοῦσιν.* Sic etiam dicta fuerunt poëmata, aut alia ludicra scripta.

Παιγνία, *ἡ*, idem quod *παίγνιον*. Xen. de aud. poëm.

Παιγνιώδης, *εος*, *ὁ καὶ ἡ*, ludicer seu ludicrus. ¶ *Τὸ παιγνιῶδες*, res ludicra seu jocularis. [Xenoph. Conviv. cap. 2. §. 26. *ἀλλ' ἀναπειθόμενοι πρὸς τὸ παιγνιωδέστερον ἀφιξόμεθα.*]

Παιγνιωδῶς, ludicrè, ludibundè, joculariter.

Παιγνιήμων, seu *παιγνίμων*, aut *παιγνήμων*, *ονος*, *ὁ καὶ ἡ*, jocosus, jocis seu jocularibus dictis gaudens. Athen. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 173. *καὶ ἦν μάταιός τε καὶ παιγνιήμων.*]

Παιδιὰ, *ᾶς*, *ἡ*, ludus, lusus, qualiscunque relaxatio animi. Plutarch. de frat. char. *ἐκ πότου τινὸς, ἢ παιδιᾶς, ἢ παλαίστρας.* Sic et Xen. Pæd. 2. Item jocus. Plut. in Alex. et in præcept. sanit. Hinc *παιδιὰν ποιεῖσθαί τι* vel *τινὰ*, exp. ludos facere, illudere, irridere alium. Et apud Plut. *ταῦτα γέλωτα καὶ παιδιὰν ἐποιοῦντο*, exp. hæc risu ac joco sunt prosequuti. (Pl. Luc. Som. p. 3.) ¶ At *παιδία*, vide in *Παῖς*.

Παιδιώδης, *εος*, *ὁ καὶ ἡ*, qui ludo seu lusui est deditus: aut qui jocis valde gaudet. Aristot. ethic. 7. c. 7. ¶ Aliud habes apud *Παιδίον* in *Παῖς*.

Composita.

Ἀντιπαίζω, obludo, ludo contra ludentem, vel vicissim jocor. [Xenoph. *Κυνηγ.* cap. 5. §. 4. *χαίροντες γὰρ τῷ φίγγει, ἐπαναρριπτοῦντες μακρὰ διαίρουσιν ἀντιπαίζοντες.*]

Ἀποπαίζω, ludo, lusito. Basil.

Γυμνοπαιδιὰ, vel *γυμνοπαιδία*, *ἡ*, q. d. nudorum ludus. ludus quo pueri nudi se exercebant. Plutarch. Scribitur et *γυμνοπαιδεία*, apud Plat. Xenoph. &c.

Γυμνοπαιδικὴ, (sc. *ἄσκησις*,) idem. Athen.

Διαπαίζω, illudo, ludificor, irrideo. Apud Plat. de leg. lib. 6. *παιδιὰ διαπεπαισμένη*, exp. ludus qui lusus est.

Ἐγκαταπαίζω, illudo. Job. 40.

Ἐμπαίζω, itidem illudo, ludificor. Marci 10. *ἐμπαίξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν.* Sic Matth. 27. et Luc. 14.

Ἐμπαίζομαι, illudor. Matth. 2.

Ἔμπαιγμα, *τὸ*, q. d. ludificamentum, id quo aliquem ludificamur, seu quo alicui illudimus.

Ἐμπαιγμὸς, *ὁ*, q. d. ludificatio, illusio, derisus. Suid.

Ἐμπαίκτης, *ου*, *ὁ*, illusor, derisor. 2 Pet. 3.

Ἐπιπαίζω, deludo. Hesych.

Ἐρωτοπαίγνιον, esse dicitur poëma, amoris lusus.

Καταπαίζω, q. d. ludo adversus aliquem.

Προπαίζω, proludo.

Προσπαίζω σοι, jocor tecum. Plat. de leg. Synes. ep. 44. *μὴ προσπαίζειν με νομίσῃς σαυτῷ.* Sic et apud Plut. de deo. Socr.

Συμπαίζω, colludo, simul ludo, vel unà ludo. (Soph. Œdip. Tyr. 1129.)

Συμπαιστὴς, *οῦ*, *ὁ*, et *συμπαίστωρ*, *ορος*, *ὁ*, item fœm. *συμπαίστρια*, qui colludit seu colludere solet, et quæ colludit. priora duo apud Plat. et in Epigram. posterius apud Aristoph. in Ran.

Συμπαίστωρ, expon. etiam, simul nutritus: pro eodem dicitur *συμπαίκτωρ*. † Xen. Pæd. 1. 3. 2. qui colludit.†

Συμπαιγνία, collusio. Et metaph. deceptio: in Pand.

Σφαιροπαικτέω, *ῶ*, pilà ludo. Suid.

Τεχνοπαίγνιον, *ου*, *τὸ*, ludicrum artis, vel artificium ludicrum. Sic inscripsit Auson. suos versus qui monosyllabâ voce clauduntur.

Φιλοπαίγμων, *ὁ καὶ ἡ*, amans jocos et lusus; Dionysii epith. apud Anacr. [Aristoph. Ran. 336. *φιλοπαίγμονα.* Vide Illustr. Spanhem. Not. p. 302. Hom. Odyss. *Ψ*. 134. *Ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο*, &c. Schol. *φιλοῦντος παίζειν.* Anacreon. Od. 39. Vide Not. Cl. Barnes. Od. 42. *Ποθέω μὲν Διονύσου Φιλοπαίγμονος χορείας.*]

Φιλοπαίκτης, idem quod *φιλοπαίγμων*, amans jocos et lusus; ex Adamantio Sophist. et in Physiogn.

Ψηφοπαίκτης, *ου*, *ὁ*, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit, præstigiator calcularius. Soph.

Ψηφοπαικτέω, calculis ludendo fallo. Poll. ex Lys. *Ψηφοπαικτοῦσι τὸ δίκαιον.*

ΠΑΙ'ΠΑΛΑ, *τὰ*, loca prærupta et salebrosa. Schol. Aristoph. in Nub. † 259.† exp. *δύσβατα.* ☞ Sunt qui derivent ab *αἰπὺς*, pleonasmo *τοῦ π*.

Παιπαλόεις, *εντος*, *ὁ*, præruptus, salebrosus, asper. Od. *γ'*. *Σάμοιο παιπαλοέσσης.* † *βήσσαι*. Hes. Th. 860.† ¶ Aliud extat in *Παιπάλη*, ex *Πάλη*.

(*Δυσοδοπαίπαλος*, *δυσπαράβατος καὶ τραχύς.* Æsch. Eum. 390.)

ΠΑΙ͂Σ, *δὸς*, (et poëtica dialysi *πάϊς*, *ϊδος*,) *ὁ καὶ ἡ*, puer vel puella. Od. *σ'*. *Παῖς ἔτ' ἐὼν, καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας.* Il. *λ'*. *οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι, ἢ πάϊς ἄφρων.* Theocr. idyll. 5. *Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν καλπίδα κηρία βάψει.* Xen. in symp. *ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον, καὶ ἀνὴρ, καὶ πρεσβύτης.* Idem Hell. 4. *κελεύσας ἀπαγαγεῖν τὴν παῖδα.* Dicitur, *ἐκ παιδὸς*, *ἐκ παίδων*, à puero, à pueris: apud Plut. et Aristot. Item, *ἐν παιδὶ*, in pueritia, seu puerili ætate, apud Herodian. l. 6. † *παῖς*, qui nondum *ἔφηβος*. Xen. Pæd. 1. 2. 4.† ¶ *Παῖς*, puer, puella; i. servus, servulus, pedissequus, serva, &c. Aristoph. *ἅπτε, παῖ, λύχνον.* Demosth. *τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας.* ¶ Item puer, i. filius: propriè, filius parvus. Il. *ψ'*. *Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων*, &c. Plut. de frat. char. *οὐ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας, ἀλλὰ τοὺς τῶν ἀδελφῶν.* Et in fœm. gen. filia, nata. † Hes. Th. 952.† Sappho ode quadam ad Venerem: *Παῖ Διὸς δολοπλόκε.* Sic et apud Pausan. et Laërt. ¶ *Οἱ παῖδες*, liberi, tam filii, quam filiæ. Plut. in apophth. *Σκίλουρος ὀγδοήκοντα παῖδας ἄρρενας ἀπολιπών.* ¶ Periphrasticè *παῖδες φιλοσόφων* dicuntur ipsi philosophi, apud Luc. et *παῖδες Ἀσκληπιαδῶν*, ipsi Asclepiadæ, apud Athen. Sic et, *δυστήνων παῖδες*, pro *δύστηνοι*, infelices. Il. *φ'*. (*ἀναύδων παίδων τᾶς ἀμιάντου.* i. e. *ἰχθύων.* Æschyl. Pers. 579. *παλαιαὶ παῖδες.* Eum. 69. Soph. Œdip. Tyr. 874.)

Παίδειος, *ου*, *ὁ*, puerilis: ut, *παίδειον μάθημα*, apud Plat. de leg. lib. 5. ¶ Pro eodem poëtica dialysi dicitur *παιδήϊος*.

Παιδία, *ἡ*, pueritia, puerilis ætas. Plato de leg. lib. 9. ¶ At *παιδιὰ* vide in *Παίζω*.

Παιδικὸς, *οῦ*, *ὁ*, puerilis, ad pueros vel puerum, seu ad pueritiam pertinens. Item pueris seu pueritiæ conveniens. Aristot. polit. 8. Plut. de for. Alexand. Item *παιδικὸν*, (sicut Lat. puerile,) ineptum, absurdum, quod puerilem quandam stultitiam præ se fert. Aristot. eth. 10. † amatorius. Xen. Pæd. 1. 4. 27. *λόγος*, res.† ¶ *Παιδικὸν φάρμακον*, nomen quoddam cataplasmatis, ad omnem oculorum fluxum et lippitudinem, apud Galenum, *τῶν κατὰ τόπους* lib. 4. ¶ *Παιδικὰ*, *τὰ*, puer qui amatur ab eo qui *παιδεραστὴς* appellatur. Et generaliter qui amatur, cujuscunque ætatis sit. Thuc. l. 1. Aristoph. in Vespis. Dici etiam de amasia, seu ea quæ amatur, testatur schol. Aristoph. Hinc ea etiam quæ quis in deliciis habet, seu quæ alicui carissima sunt, *παιδικὰ* appellantur, eodem schol. teste.

Παιδικῶς, pueriliter, puerorum more, ut decet pueros. Plato.

Παιδόθεν, à puero, à pueritia. Luc.

Παιδίον, *ου*, *τὸ*, puerulus, infans. Aristot. rhet. 3. *αἱ τίτθαι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι.* Item puerulus, i. servulus, apud Aristoph. Item filiolus vel filiola. Dem. in Mid. † *ἐκ παιδίου*, e puero. Xen. Pæd. 1. 6. 17. *παιδίον* plus quam *βρέφος*: ab anno quarto incipit usque ad decimum. Tzetz. ad Hesiod. Asp. p. 221.†

Παιδιώδης, *εος*, *ὁ καὶ ἡ*, puerilis, ad puerulum seu puerulos pertinens, puerulos decens. Aliud extat ad *Παιδιὰ τοῦ Παίζω*.

Παιδιόθεν, idem quod *ἐκ παιδίου*, ab infante, ab infantia Marci c. 9.

Παιδάριον, puellulus, puerulus: propriè is qui ambulat, et jam loquendi facultatem sibi acquirit: ut testatur Aristoph. grammat. apud Eust. † Aristoph. Nub. 819.† [Demosth. adv. Nicostrat. *τὸν μὲν γὰρ Κέρδωνα ἐκ μικροῦ παιδαρίου ἐξεθρέψατο.*] Item puella. Laërt. in Zenon.

Παιδαριώδης, puerilis, puerulum decens. Herodian. l. 3. et 5.

Παιδίσκος, puerulus seu puellus. Xenoph.

Παιδίσκη, puella, ancillula, ancilla. Athen. Lys. et in ep. ad Galat. cap. 4.

Παιδισκεῖον, *τὸ*, locus in quo sunt puellæ. Exponitur etiam lupanar, apud Athen. lib. 10.

Παιδισκάριον, puellula. Laërt. in Zenon. ¶ Est et nomen lapidis quo utebantur textores, teste Hesych.

Παιδνὸς, puer. Od. φ'. ἤλυθ' Ὀδυσσεὺς Παιδνὸς ἐών. Eustathius dicit esse à παίζω, et poni pro παῖς. Hesych. παιδνὸν esse tradit eum, qui excessit è pueris, et alio nomine vocatur ἀντίπαις: unde et exp. adolescens. Accipi etiam ait pro, ἄφρων, νήπιος. ¶ Item παιδνὸς, adjectivè, puerilis: unde, παιδναὶ χεῖρες, in Epigramm. (Æsch. Ag. 487.)

Παιδεύω, f. σω, doceo, instituo, erudio. propriè, ut puerum doceo seu instituo. verùm ad quemvis instituendi seu docendi modum extenditur. Cum accus. Ut apud Aristot. eth. 10. διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους. Idem polit. 8. ἔστι δὲ τέτταρα σχεδὸν, ἃ παιδεύειν εἰώθασι. † τινὰ τὴν τῶν παίδων παιδείαν. Xen. Pæd. p. 218. b.† Cum præpos. Ut Isocr. in Areop. παιδεύειν πρὸς ἀρετήν. Xen. τὸν υἱὸν περὶ βύρσας παιδεύειν. Isocr. in Panath. οἱ παιδεύσαντες τοὺς νέους ἐν ἀρετῇ. Cum dat. Plut. in Apophth. Lacon. καὶ τοῖς ταύτης νόμοις, ἔτι δὲ δικαιοσύνῃ καὶ καλοκαγαθίᾳ ἐπαιδεύσατε. Cum infin. Xen. Pæd. 1. παιδεύω σε στρατηγεῖν. Et apomn. 2. παιδεύω ἄρχειν. ¶ Exponitur etiam, castigo: ut Luc. c. 23. παιδεύσας οὖν αὐτὸν, ἀπολύσω. Sic et Heb. 12. et alibi.

Παιδεύομαι, instituor, doceor. † παιδεύεσθαι παιδείᾳ, Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Easdem habet cum παιδεύω constructiones. Particip. πεπαιδευμένος, bene institutus, apud Xen. Pæd. lib. 5. vel doctus, eruditus, literis excultus. cui opponitur ἰδιώτης, apud Luc.

Παιδεία, ας, ἡ, institutio, instituendi ratio, doctrina, disciplina. Xen. † Pæd. 1. 1. 5. et 1. 4. 3.† Thuc. et Aristot. ¶ Item peculiariter, institutio in bonas artes, eruditio, doctrina. Plat. in Gorg. οὐ γὰρ οἶδα, παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης, ignoro quanta sit ejus doctrina et justitia, seu quàm sit doctus &c. Herodian. lib. 5. παιδείαν τε Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἐπαίδευε, Græcisque eum pariter et Latinis literis instituit. Apud Gregor. et Basilium, cæterosque theologos, ἡ ἔξωθεν παιδεία, literæ, disciplinæque omnes, nihil ad scripta evangelica pertinentes. ¶ Παιδεία τῶν φυτῶν, metaph. quæ et ἀναγωγὴ, accuratus cultus conformatioque plantarum; apud Theophr. ¶ Item castigatio, Heb. c. 12. εἰ παιδείαν ὑπομένετε.

Παίδευμα, τὸ, quod docetur, id in quo aliquis instituitur. Demosth. in Epitaph. † Xen. Pæd. 1. 5. 11.† [Eurip. Hippolyt. 11. Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα, &c. Hunc locum Plutarchus in Theseo (i. 3. 12.) laudat. Παιδεύματα pro παίδευμα, hoc pro πεπαιδευμένος, &c. Cl. Barnes. Plat. Tim. πάσῃ τε πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβηκότες ἀρετῇ, καθάπερ εἰκὸς γεννήματα καὶ παιδεύματα θεῶν ὄντας. Xenoph. Œconom. cap. 7. §. 6. ὅπερ μέγιστον ἔμοιγε δοκεῖ παίδευμα εἶναι καὶ ἀνδρὶ καὶ γυναικί.]

Παίδευσις, εως, ἡ, institutio, disciplina, ipsa actio instituendi seu docendi. † Aristoph. Nub. 934.† Xen. apomn. 1. 2. Plut. de puer. instit.

Παιδευτὴς, οῦ, ὁ, qui instituit, doctor, præceptor, magister. Plutarch. de puer. educ. Item castigator. Hebr. c. 12.

Παιδευτήριον, τὸ, ludus literarius, locus in quo pueri docentur.

Παιδευτὸς, οῦ, ἡ, doctus, eruditus.

Παιδευτικὸς, q. d. institutorius, qui ad institutionem facit. ut, παιδευτικὴ τέχνη, ars instituendi, apud Pollucem.

Παιδευτικῶς, more eorum qui instituunt seu docent: apud eundem.

Composita: ac primùm ex nomine παῖς.

Ἀγλαόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, pulchros liberos aut pueros habens. Nonnus.

Ἀδελφόπαις, nepos vel neptis ex fratre aut sorore. Eust.

Ἄμπαιδες, Hesych. teste, Laconibus sunt puerorum curatores, quia ἀνὰ παῖδας πολοῦνται.

Ἀνδρόπαις, puer aliquid virile præ se ferens, puer ad virilem ætatem tendens, puer jam grandior, Soph. in Troilo. [Vide Illustr. Spanhem. Observ. in Callim. Hym. in Cer. 35. pag. 688. Sic ἀνδρόπαιδα impium, et vel invito Jove Thebas diruere paratum Parthenopæum appellaverat pridem Æschyl. Sept. c. Theb. 539. ἀνδρόπαις ἀνὴρ, virilis puer, seu qui è puero vir strenuus primum evaserit, à Lycophrone vero νέανδρος dicitur 1345. &c. Vide Schol. Lycophr. Scholiastes vero Æschyl, Sept. c. Theb. 539. hæc habet. Ἀνδρόπαις ἀνήρ. ἢ ὁ παῖς ὁ νεωστὶ εἰς ἄνδρας τελῶν, ἢ ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀνδρεῖος ὤν.]

Ἀντίπαις, puer jam adultus: puer qui pubertati est proximus. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, egressus puerilem ætatem, apud Lucian. in somnio. Item adolescens, puber, apud Plut. [Polyb. Hist. lib. xv. τὸν δὲ υἱὸν ἀπέπνιξαν ἀντίπαιδα τὴν ἡλικίαν ὄντα.] (Æsch. Eum. 38.)

Ἀντιπαιδία, ἡ, ætas ejus qui pubertati est proximus. Exponitur et, pubertas.

Ἄπαις, liberis carens, cui nulla est proles. (Soph. Tr. 928.) Eurip. in Hec. † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. a.†

Ἀπαιδία, orbitas liberorum, destitui liberis. [Eurip. Androm. 359. οἷσιν οὐκ ἐλάσσονα Βλάβην ὀφείλω, προστιθεῖσ' ἀπαιδίαν. Ion. 306. 513. 620. οὐ γὰρ ἀξία, Πατέρων ἀπ' ἐσθλῶν οὖσ' ἀπαιδίαν νοσεῖν, 824. 840. Soph. Œd. Tyr. 1044. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 139. πιεζόμενοι δὲ λιμῷ τε καὶ ἀπαιδίῃ, ἐς Δελφοὺς ἔπεμπον, λύσιν τινὰ αἰτησόμενοι τῶν παρεόντων κακῶν.]

Ἀρσενόπαις, cui est filius mas. Nonn.

Ἀρτίπαις, puer adultus.

Αὐτόπαις, qui est ipse quodammodo puer, in quo seu in cujus moribus ipsissima pueritia cernitur. Hesych. (Soph. Tr. 839.)

Βοτρυόπαις, racemosus: ut, βοτρυόπαις ἄμπελος. Theocr. in Epig.

Βούπαις, q. d. grandis puer, (particula βου habente vim intendendi,) qui jam grandi est pueritia: puer adultus, puer adultæ pueritiæ. Exponitur et, adolescentulus, adolescens. Aristoph. in Vesp. ¶ Item bovis filius, bove natus. apum epitheton, quòd ex taurinis ossibus nascantur: in Epigr.

Διόπαις, Jovis filius: epith. Apollinis. in Epigr.

(Δίπαις θρῆνος. Æsch. Ch. 332. Suppl. 323.)

Δυωδεκάπαις, duodecim filios habens: in iisdem.

Ἐλευθερόπαις, cui filii sunt liberi: et per consequens, qui ipse est liber. Epigram.

Ἔμπαις, quæ infantem utero gestat, gravida. Hesych.

Εὔπαις, bonos habens liberos, seu bonæ indolis. Eurip. in Hec. Apud eundem in Herc. fur. εὔπαις γόνος, exp. bona proles. Item qui probi patris est filius. Aristoph. in Pluto.

Εὐπαιδία, ἡ, habere bonos liberos, felicitas quam afferunt boni liberi. Isocr. in Evag.

Θεόπαις, divina soboles, Deo natus: in Epigr. et Athen. l. 7. Sic dicitur etiam Maria virgo, diva mater, apud Nonn.

(Ἰσόπαις. Æsch. Ag. 74.)

Καλλίπαις, cui pulchri sunt liberi. Basil. (Æsch. Ag. 771.)

Καλλιπαιδία, pulchros habere liberos.

Κλυτόπαις, inclytus filiis, clarus liberis.

Μελλόπαις, proximus adolescentiæ. Hesych.

Μισόπαις, liberorum osor, liberis exosus.

Μονόπαις κόρος, filius unicus vel unigenitus. Eurip.

Ὀλιγόπαις, cui pauci sunt liberi. Plato de leg.

Ὁμόπαιδας, Poll. dictos fuisse scribit τοὺς διδύμους, utpote pueros uno eodemque partu editos.

Παλίμπαις, (pro πάλιν παῖς,) iterum puer, repuerascens senex. Luc. in dial. τὰ πρὸς Κρόνον.

Παμπαιδὶ, cum omnibus liberis. Dion.

(Πεντηκοστόπαις. Æsch. Suppl. 325.)

Πολύπαις, cui multi sunt liberi.

Πολυπαιδία, multitudo liberorum. Isocr. in Evag.

(Προβουλόπαις. Æsch. Ag. 393.) ‡ insidiata liberis. Stanl.‡

Πρόπαις, puerorum productor. Hesych.

Συκόπαις, qui puerorum instar ficubus gaudet. Vide Eras. in Chil.

Τρίπαις, cui tres sunt liberi: unde, τρίπαιδες τιμαὶ, jus trium liberorum, apud Plut. in Num.

Φιλόπαις, qui pueros amat, puerorum amator. Theocr. idyll. 12.

Decomp. Εὐφιλόπαις, idem quod φιλόπαις. Æsch. in Agam. [730.]

Χθονόπαις, terræ filius aut filia, terrigena. Hesych.

Composita ex παιδεύω.

[Ἀναπαιδεύω. Aristoph. Equit. 1095. Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοὶ τουτονὶ Γεροντανωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.]

Ἀπαιδευσία, ἡ, inest ei, qui non est eruditus seu doctus. Exponitur etiam, inscitia, imperitia. Æschin. in Ctesiph. Isocr. ad Demon. Aristot. rhet. lib. 2.

Ἀπαίδευτος, ineruditus. Plat. in Axioch. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 3. τοὺς δ' ἀπαιδεύτους παντάπασιν ἀρετῆς. † et cum ὡς. Xen. Pæd. 1. 5. 11.†

Ἀπαιδεύτως, ineruditè, indoctè, imperitè: Isocr. in Panath. [Eurip. Ion. 247. Ὦ ξένε, τὸ μὲν σὸν, οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχει, &c. Æschin. c. Ctesiph. pag. 139. 14. Ed. Ox. —ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ τάτε δὴ ἄλλα καὶ μάλ' ἀπαιδεύτως διελέχθη, &c.]

Διαπαιδεύω, instituo, erudio, doceo: idem quod παιδεύω. Xen. † Pæd. 1. 2. 15.†

Ἐκπαιδεύω, idem. Usurpatur et de equis.

(Ἐκπαιδεύομαι pro αὔξομαι. Æschyl. Pers. 817.)

Εὐπαιδευσία, illi inest, qui est eruditus, seu benè institutus. Eurip. (Philostr. l. 3. c. 18.)

Εὐπαίδευτος, bene eruditus, valde eruditus.

Εὐπαιδεύτως, eruditè, doctè et peritè.

Κυκλοπαιδεία, disciplina circularis, continens circulum singularum liberalium disciplinarum, omnisque literariæ eruditionis, ubique, ceu in circulo, sibi invicem cognatæ. Luc.

Ἐγκυκλοπαιδεία, (*decomp.*) idem. disciplinarum orbis. Athen. et Suid.

Μεταπαιδεύω, aliter erudio et instituo, mutato institutionis genere erudio. Luc. in Lexiph.

Προπαιδεύω, antè instituo, antè doceo.

Προπαιδεύομαι, priùs instituor, priùs doceor. Plut. de rep. lib. 7. et Aristot. polit. 8.

Προπαιδεύματα, τὰ, et προπαιδεία, ἡ, quæ docebantur ante philosophiam et theologiam. Lucian. et Synes. Qualia sunt et in singulis disciplinis præcognita dicta, immo præcognoscenda, προθεωρίαι.

Συμπαιδεύω, condoceo, condocefacio. Xen. in Œcon. συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία. Polyb. ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, condocefactus violentiâ et iræ furore.

Ψευδοπαιδεία, falsa eruditio, fictitia doctrina, quæ veræ doctrinæ titulum mentitur. Ceb. in Tab.

ΠΑΙ'Ω, F. παίσω, P. αικα, percutio, ferio, pulso. † βοῦς κέρατι, κύων στόματι. Xen. Pæd. l. 2. 528. e.† Xen. Pæd. 1. ἐν δὲ τούτῳ με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος, interea percussit me magister. Aristoph. in Avibus, παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον. Idem in Nub. † 549.† Κλέων ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα. Plut. in Theseo. παίων κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας. ¶ Apud Aristoph. παίειν ἀπ' οἰκίας, abigere percutiendo. ¶ Item παίειν, expeditè aliquid facere, apud eundem in Acharn. Ἐς τάχος παίει. Item pro, subagitare, apud eundem in Pace. ¶ Item pro comedere, apud eundem in Acharn. (V. Æschyl. Pers. 463. Ag. 99. Soph. Œdip. Tyr. 827. 1294.).

Παίομαι, idem quod παίω. Xen. Pæd. ἐπαίσατο τὸν μηρὸν, pro ἔπαισε. ¶ Item pass. percutior. Herodian. l. 7. ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου. Reperitur et fut. παιήσομαι, tanquàm à themate circumflexo, apud Aristoph. in Nub. † 1123.† τοιαύταις σφενδόναις παιήσομαι.

Παιὼν, ῶνος, ὁ, dictus est Apollo medicorum præses: παρὰ τὸ παίειν, i. à feriendo, quòd sagittis pythonem serpentem confoderit. Pro medico usurpatur ab Aristoph. in Pluto. Vide et in Παιὰν, suprà.

Composita.

Ἀναπαίω, repercutio, referio. Eust.

Ἀνάπαιστος, pes carminis, alio nomine ἀντιδάκτυλος. sic dictus ἀπὸ τοῦ ἀναπαίειν τῷ δακτύλῳ. constat enim prima et secunda brevi, ac tertia longa; quum dactylus primam longam habeat, et sequentes duas correptas. Ἀνάπαιστοι dicuntur etiam versus anapæsto pede constantes: apud Athen. lib. 4. Quin et neutro genere ἀνάπαιστα, (sc. μέτρα,) apud Plut. in Pericle legas. [Aristoph. Pac. 733. εἴ τις κωμῳδοποιητὴς αὐτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις. Schol. 734. Πᾶσαν Παράβασιν Ἀνάπαιστον καλεῖ. Equit. 502.]

Ἀναπαιστρίδες, αἱ, mallei fabrorum. Hesych.

Ἀντιπαίω, contrà percutio, vicissim percutio, repercutio.

Εἰσπαίω, feriens insilio, irrumpo, impetum facio. Expon. et, ingredior, ceu obstantes propulsans. (Soph. Œdip. Tyr. 1252.)

Decomp. Ἐπεισπαίω, idem. Aristoph. in Pluto, Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν.

Ἐκπαίω, cum impetu egredior.

Διεκπαίω, (*decomp.*) idem.

Ἐμπαίω, imprimo seu incudo, i. percussu imprimo Eust.

Ἐμπαίσματα, τὰ, eidem sunt imagines picturæve incusæ, seu impressæ.

Ἐμπαιστὸς, οῦ, ὁ, cui ejusmodi δαιδάλματα incusa sunt et impressa.

Ἐμπαιστικὴ τέχνη, ars excudendi, seu imprimendi. Athen. l. 11.

Ἐπιπαίω, impingo, offendo.

Ἐπίπαισμα, τὸ, offendiculum, offensio. Hesych.

Καταπαίω, percutio: percutio deorsum. Exponitur etiam, flagello. Hesych.

Παραπαίω, deliro, desipio. Luc. παραπαίεις ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ. Aristoph. in Pluto, † 508.† ξυνθιασῶτα τοῦ ληρεῖν, καὶ παραπαίειν. (Æsch. Pr. 1355.)

Παράπαιστος, desipiens, delirus. Hesych.

(Προσπαίω. Sch. Æschyl. Ag. 355.)

† Συμπαίω, τί τινι, impingo. Soph. El. 729.†

Ὑπερπαίω, supergredior, supero, excedo. Dem. τοσοῦτον ὑπερπέπαικας πλούτῳ τοὺς ἄλλους. Luc. ὑπερπεπαικότα πᾶσαν ὕβριν.

ΠΑΛΑ'ΘΗ, ης, ἡ, massa ficuum et pinguium caricarum quas in morem laterum figurantes, ut diu illæsæ permaneant, calcant atque compingunt. Hieron. in c. 1. Oseæ et in c. 6. Ezech. Luc. καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται. Idem; ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν. Gaza παλάθας vertit offas, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Παλαθὶς, ίδος, ἡ, idem quod παλάθη. Strab.

Παλαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, massæ, quæ παλάθη dicitur, formam habens; apud Diosc. lib. 1. c. 81. qui dicit, alterum genus bdellii esse μέλαν, ἀδρόβωλον, παλαθῶδες. Plin. exp. hadrobolum, i. crassarum glebarum, in offas convolutum.

ΠΑ'ΛΑΙ, olim, quondam. Il. ι. ἢ μὴν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Dem. ad Phil. epist. τῷ μὲν ἔργῳ πάλαι πολεμεῖ πρὸς τὴν πόλιν, τῷ δὲ λόγῳ νῦν ὁμολογεῖ. Item pridem, jampridem, jamdudum. † πάλαι φιλῶν. Xen. Pæd. 1. 3. 1.† Dem. pro cor. ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε. Sic Luc. πάλαι περιμένει. Et, οὐ πάλαι, non pridem. Æschin. in

Tim. † Καὶ μὴν πάλαι γ'. Aristoph. Nub. 1033.† (Æsch. Pers. 290. Ag. 372. 1194. Soph. Tr. 419. 1137. πάλαι ποτέ. Œdip. Tyr. 1063. 1087. 1132.)

Παλαιός, ῶ, ὁ, q. d. qui fuit πάλαι. vetus, antiquus, pristinus. ut, παλαιὸς γέρων, Hom. et, παλαιὸς λόγος. Plut. expon. etiam pristinus: ut, παλαιὰ χάρις, apud Soph. Dicitur interdum absolutè παλαιός, pro παλαιὸς γέρων. ut apud Isocr. in Panrg. Item, ἐκ παλαιοῦ, pro, ἐκ παλαιοῦ χρόνου, apud Synes. jam olim. Οἱ παλαιοὶ, homines prisci seculi, apud Aristot. et cæteros. Et, τὰ παλαιὰ, res antiquæ memoriæ, res priscæ. Isocr. ad Philipp. (Æsch. Ag. 72. 1206. inanis. Soph. Œdip. Tyr. 313. 981. 1270.) ¶ Παλαιὰ, sine adjectione dicitur pro παλαιὰ διαθήκη, apud eccles. scriptores.

Παλαίτερος, pro παλαιότερος, antiquior, vetustior. (Æsch. Ch. 648.)

Παλαίτατος, pro παλαιότατος, antiquissimus, vetustissimus. Thuc. l. 1.

Παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas. Eurip. in Helen.

Παλαιοῦμαι, veterasco, vetus fio. unde, οἶνος παλαιούμενος, apud Gal. et οἶνος πεπαλαιωμένος, apud Athen. vinum quod ad vetustatem pervenit, vinum vetus.

Παλαίωμα, idem quod παλαίωσις. Job. 36.

Παλαίωσις, εως, ἡ, inveteratio. Plut. sympos. 7.

Composita.

Ἀποπαλαιόω, ῶ, antiquo, abrogo.

Ἔκπαλαι, jam olim, in epist. Pet. c. 2. et 3.

Δεκάπαλαι, q. d. decies olim, ap. Aristoph. [Equit. 1151.] vetustissimis temporibus.

Παμπάλαιος, omnino vetustus, seu vetustissimus. Aristot. et Athen.

Πρόπαλαι, jam olim, vel jam dudum, jam pridem, jam diu. [Aristoph. Equit. 1151. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι, Καὶ χιλιόπαλαι; καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.]

Τετράπαλαι, q. d. quater olim, ante multa tempora, in anthol. Epigr.

Τρίπαλαι, q. d. ter olim, i. jam inde à priscis temporibus, primo et omnium vetustissimo seculo.

Χιλιόπαλαι, q. d. millies olim, apud Aristoph. [Equit. 1152.] ab incognito ævo.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ', ῆς, ἡ, palmus: mensura quatuor digitorum, seu quaternûm digitorum. ☞ Vocatam παλαιστὴν Etymol. tradit quasi πελαστὴν, nimirum παρὰ τὸ πέλας συνάγειν τὰ ὀστᾶ, i. πλησίον ποιεῖν τοὺς δακτύλους.

Παλαιστής, οῦ, ὁ, idem quod παλαιστὴ, apud Eust. ¶ Pro eodem scribitur et παλαιστὶς, apud Pollux. ¶ At παλαιστὴς, luctator, vide in Πάλη.

Παλαιστιαῖος, ου, ὁ, qui est quatuor digitorum magnitudine: ut, παλαιστιαῖα μιγέθη, in Geop.

Παλαστὴ, idem esse traditur quod παλαιστή.

[Παλαστιαῖος. Herodot. Hist. lib. l. ὕψος δὲ, παλαστιαῖα.]

Composita.

Διπάλαιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duorum palmorum est, bipalmis. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 2. §. 5. Ἔστωσαν δὲ αἱ μὲν ἄρκυες ἐννεάλινοι, τὸ δὲ μέγεθος πεντασπίθαμοι, διπάλαιστοι δὲ τοὺς βρόχους.]

Ἑξαπάλαιστος, qui sex palmorum est. Herodot. [lib. 2. τοῦ δὲ πήχεος, ἑξαπαλαίστου.]

Πενταπάλαιστος, qui habet quinque palmos, apud Xen. [Κυνηγ. cap. 9. §. 11. Ἱστάναι δὲ τὰς ποδοστράβας διελόντα τῆς γῆς βάθος πενταπάλαιστον, &c. cap. 10. §. 3. τὰ δὲ προβόλια, πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα τὸ μὲν μέγεθος πενταπαλαίστους, &c.]

Τριπάλαιστος, qui est trium παλαιστῶν. Opp. lib. 4. Hal.

ΠΑΛΑ'ΜΗ, ης, ἡ, palma manus, et synecdoch. manus ipsa. Od. ά. παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος. Il. γ'. Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Il. δ. Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. (Παλάμῃ τινί. Æsch. Pr. 166. Suppl. 872.) ☞ Etymol. à πάλλω deducit, significante vibro. ¶ Item metaph. ars seu via aut ratio qua aliquid efficimus. Aristoph. in Vesp. δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπόφευξιν παλάμας. Sic et Theogn. Παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.

Παλαμάομαι, ῶμαι, struo, molior, machinor. Aristoph. in Nub. τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο; Idem, Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω. ¶ Item administro, efficio, gero. Xen. Pæd. 4. ταῖς δὲ χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι.

Παλαμναῖος, ου, ὁ, cujus manus cæde contaminata est, cæde contaminatus. ‡ ὁ φόνον εἰργασμένος exp. Schol. Apoll. Arg. iv. 709.‡ Plutarch. in Pomp. τὴν μὲν προσφέροντα τὴν κεφαλὴν ὡς παλαμναῖον ἀπεστράφη. Apud Synes. Ἀνδρόνικος dicitur παλαμναῖος τῆς χώρας, pestis et pernicies regionis. Item παλαμναῖα γνώμη καὶ γλῶττα, dira et conscelerata mens et lingua: apud eundem. ¶ Παλαμναῖος Jupiter, quasi vindex et ultor eorum qui manus cæde contaminarunt. vide Eust. et Etymol. †οἵους παλαμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι, quales vindices. Xen. Pæd. p. 236. c.† (Soph. Tr. 1224. Æsch. Eum. 451.)

Composita.

Ἀπάλαμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus manibus nulla industria, ars aut sedulitas inest. Il. ί. Item iners, qui manu non laborat. Hesiod. in Erg.

Ἀπάλαμος, cui nulla arte aut ope obsisti potest, ineluctabilis. Pind. in Olymp.

Βαρυπάλαμος, gravia moliens. Pind. Pyth. 11. [37. ἔκνισε Βαρυπάλαμον ὄρσαι λόχον.]

Δυσπαλίζω, Hesych. et Eust. exp. ταῖς παλάμαις δονῶ, manibus agito. Il. δ'. et Od. ξ'. Vide et comp. ex Πάλλω.

Δυσπάλιξις, &c. vide ibidem.

Δυσπάλαμον, τὸ, difficile, et malis instructum artibus. Hesych.

(Δυσπάλαμοι δόλοι. Æsch. Eum. 848. 881.)

(Δυσπαλάμως. Æsch. Suppl. 874.)

Ἐπιπαλαμάομαι, admachinor, contechnor. Luc. in Tox. καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπιπαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

(Εὐπάλαμον μέριμναν. Æsch. Ag. 1539.)

Εὐπάλαμος, manu industria seu perita structus, artificiosus: in Epigr.

Πυρπαλάμης, et πυρπάλαμος, ου, ὁ, dicitur astutus et vafer, teste Eust. aut ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν, καὶ παλαμώμενος ἴσα τῷ πυρί, inquit Suid. Sic et Hesych. πυρπαλάμους appellatos fuisse scribit τοὺς διὰ τάχους τι μηχανᾶσθαι δυναμένους, καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος. [Pind. Olymp. i. 96. πυρπάλαμον βέλος. Schol. καὶ τὸ ἔμπυρον αὐτοῦ βέλος, &c.]

Πυρπαλαμᾶσθαι, Eust. exp. κακοτεχνεῖν, καὶ οἷον διὰ πυρὸς ἰέναι τῇ κακοτεχνίᾳ.

ΠΑΛΕΥ'Ω, F. σω, allicio, alliciendo fallo. Exponitur etiam, pertraho in retia, in laqueum allicio. Aristoph. in Avib. καὶ ἐπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ. Metaph. Plutarch. in Sylla: Σύλλας δὲ ταῖς εἴκοσι σπείραις, ὥσπερ ἠθάσιν ὄρνισι, τεσσαράκοντα τὰς πολεμίων παλεύσας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας.

Παλευτὴς, qui tendit retia, ut aves allectas illis irretiat; illex. Hes.

Παλεύτρια, ἡ, columba illex, allectrix. Aristot. hist. an. l. 9. c. 7.

ΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, lucta. Odyss. Θ'. Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω (ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην) Ἢ πὺξ, ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσίν. (Æsch. Ch. 866.) Plutarch. sympos. l. 2. τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην οὖσαν, ἅμα καὶ πρεσβύτατον εἶναι. Dicitur, καταστῆναι εἰς πάλην, apud Paus. in Att. Et, νικῆσαι πάλην, apud Luc. in Tim. Usurpatur et num. plur. apud Paus. et Herodian. (☞ Sunt qui à πάλλω deducant, quia ibi corpus πάλλεται, i. agitatur seu quatitur.) ¶ Πάλη, secundum Æl. Dionys. propriè est tenuissima farina. Item cinis. Pherecrates in Ἰπνῷ· ἀνέπλησα τὼ 'φθαλμὼ πάλης, φυσῶν τὸ πῦρ.

Παλαίω, luctor, certo, conflicto, et conflictor. Il. ψ'. οὐ γάρ πῃ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις. (Soph. Œdip. Tyr. 899. Aristoph. R. 701.) Luc. in Hermot. πῶς κληρῶσιν, ὅντινα ὅτινι χρὴ παλαίειν; Usurpatur et metaph. sicut. Lat. luctor. Hes. in Erg. Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει. Sic apud Xen. παλαίσαντες ζημίαις.

Πάλαισμα, τὸ, q. d. luctamentum: luctatio seu lucta, apud Xenoph. Propriè significat artificium luctationis ad supplantandum adversarium, aut artificiosam luctationem. Metaphoricè pro callido consilio seu techna, apud Aristoph. Æschin. Xen. (Æsch. Ag. 63. Eum. 592. 799. Plur. Eurip. Med. 1216.)

Παλαισμοσύνη, ἡ, lucta. Odyss. Θ'.

Παλαιστής, οῦ, ὁ, luctator, adversarius in lucta. ibidem, et apud Plut. περὶ εὐθυμίας. (Æsch. Ag. 1215.)

Παλαιστικὸς, οῦ, ὁ, ad luctatorem seu luctatores pertinens, seu ad luctationem aut palæstram. Pausan. in Att. Item luctæ peritus. Item studiosus luctæ. Aristot.

Παλαίστρα, ἡ, palæstra, lucta: vel luctæ locus. Xenoph. de Laced. pol. Herodian. lib. 5. Plutarch. in quæst. Rom. sympos. lib. 2. probl. 4. Significat et decentiam illam, qua status, motus, flexusque corporis, ac omnes omnino habitus, venustatem quandam leporemque præ se ferunt.

Παλαιστρίτης, idem qui παλαιστὴς, palæstrita. Plut. in probl. Rom.

Παλαιστρικὸς, οῦ, ὁ, idem quod παλαιστικός. Ut, παλαιστρικὴ ἄσκησις, παλαιστρικὴ ἐπιστήμη. Aristot. Item palæstræ peritus. Plutarch. sympos. l. 2. probl. 5.

Παιπάλη, ἡ, (per reduplicationem ex πάλη,) farina tenuissima, flos farinæ. Exponitur et, flos polentæ, pollen. Apud Gal. lib. 2. κατὰ τόπους· παιπάλη ἀλφίτου. Et, μετὰ παιπάλης ἀλφίτου, apud Dioscor. ¶ Pro eodem dicitur etiam πασπάλη, Suid. ¶ Exponitur etiam πάσπαλη, res vulgaris et minima, apud Aristoph. in Vesp. Sic et παιπάλη, pulvis. ¶ Vocatur etiam παιπάλη, nix minutatim cadens. ¶ Item metaph. pro valde astuto et versuto, seu vafro, et q. d. cujus est subtilis astutia, apud Aristoph. in Nub. † 259.†

Παιπαλημάτιον, pulticula. Pollux.

Παιπάλημα, τὸ, idem quod παιπάλη. Dem. et Luc.

Παιπαλόεις, pulverulentus. Il. μ'. ὁδῷ ἐπὶ παιπαλοέσσῃ.

Παιπαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, malitiosus, versipellis. ¶ Item veneficus. Unde παιπαλώδεις γυναῖκες, apud Suid. perniciosæ et veneficæ mulieres.

Πολυπαίπαλος, (comp.) admodum vafer. Odyss. ό. Φοίνικες πολυπαίπαλοι.

Παλύνω, Iones dicunt pro ἐπιπάσσω, aspergo, conspergo. Proprie de farina dicitur. Od. ξ'. ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε. Dicitur et de nive. Il. κ'. ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. Exponitur etiam, misceo et humecto. Item albefacio. (Διαπαλύνω. Eurip. Phœniss. 1175.)

Ἐμπαλύνων, (comp.) Gal. apud Hippocr. est ἐπιπάσσων, inspergens.

Composita ex πάλη, lucta.

Ἀναπάλη, genus saltationis, apud Athen. l. 14.

Ἀναπαλαίω, luctam redintegro, luctæ certamen reparo. Metaph. pugnam reparo, victoriæ offensionem sarcio. unde, ἧτταν ἀναπαλαίειν, apud Theodoret. eccles. histor. l. 3.

Ἀντίπαλος, obluctator, adversarius in lucta, aut generaliter in athletico certamine. Item hostis, adversarius, inimicus, æmulus. Dem. ὡς ἀνταλλάξεσθαι βουλοίμεθα ἀντιπάλους. † figur. de hyeme &c. Xen. Pæd. p. 150. c.† Interdum cum gen. jungitur. Ut Epigr. l. 1. ὦ πικραὶ γλυκερῆς ἀντίπαλοι χάριτος. Interdum cum dat. ut apud Phil. de mundo, ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ λήθη. ¶ Item æquas vires habens, viribus par. Plut. Ἀγησιλάου τοὺς Θηβαίων ἀντιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις κατασκευάσαντος. Interdum additur dativus rei. Ut apud Luc. ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ. Et apud Thuc. ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τετραμμένους, ejus magnitudini respondentibus. [Thucyd. Hist. lib. 2. §. 89. Ἀντίπαλοι μὲν γάρ. Schol. Θαῤῥοῦντες ἀντιπαλαίειν.] ¶ Τὸ ἀντίπαλον, exp. absolutè, virium seu potentiæ æqualitas. Unde apud Thuc. ἐς τὰ ἀντίπαλα καθεστήκαμεν, ad æquum martem devenimus, seu viribus nos æquavimus. Τὰ ἀντίπαλα, adverbial. etiam ponitur, pro ἀντιπάλως, æquo marte, paribus viribus. ut, ἀντίπαλα ναυμαχήσαντα. (Ἀντίπαλος, qui certat pro. Æschyl. Pr. 527. S. c. Th. 423. Eurip. Phœniss. 752.)

Ἀντιπάλως, æquis viribus in lucta: et general. æquis viribus, æquo marte. Thucyd.

Ἀντιπαλαίω, reluctor, obluctor, resisto.

Ἀντιπαλαιστὴς, qui contrà luctatur, adversarius. Æl. [lib. 4. cap. 15.]

Ἀπάλαιστρος, ου, ὁ, palæstræ imperitus. [Cic. Orator. §. 229. pag. 220. Ed. Oxon. Itaque, qualis eorum motus, quos ἀπαλαίστρους Græci vocant, talis horum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris sententias: &c. Vide Notam. A voce Græca παλαίστρα, quæ locum significat exercendo corpori idoneum, rectius deduxeris ἀπαλαίστρους, quam, ut vulgo legunt, ἀπαλαίστους. Consulas Editionem Cl. Gronov. pag. 189.]

Ἀπάλαιστρος, insuperabilis. Pind. Nem. 4.

Βούπαλις, multam luctam habens: in Epigr.

Βουπαλίδες, tibialia. Hesych.

Βούπαλος, magnus: propriè magnus luctator. ¶ Item asinus. Suid. ex Hipponacte: κόψω βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν.

Διαπάλη, ης, ἡ, lucta, colluctatio. ut, ἐν διαπάλαις γενόμενοι, quum jam colluctari cœpissent.

Διαπαλαίω, colluctor. Ut, διαπαλαίω σοι, tecum colluctor. Philostr. in Heroic.

Δυσπαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, difficilem luctam afferens, non facilè eluctabilis seu expugnabilis. Suid. ‡ Apoll. Arg. iv. 52.‡

Δυσπάλαιστος, vix eluctabilis, superatu difficilis, ineluctabilis. ut, δυσπάλαιστος τύχη, apud Eurip. et, δυσπάλαιστον πρᾶγμα, apud Æsch. (Ch. 697. δυσκαταγώνιστος. Suppl. 477. δυσμεταχείριστος.)

(Δυσπαλεῖσθαι. Æsch. Eum. 562.)

Ἐκπαλαίω, eluctor. Item, præter gymnasticas leges ago.

Ἐκπάλαιστος, imbellis. propriè, qui se in lucta expugnari sinit. Hesych. ¶ Τὰ ἐκπάλαιστα, eidem sunt gravia et superba.

Εὐπαλὴς, luctam facilem habens, facilè eluctabilis. ἄεθλοι εὐπαλέες, apud Apoll.

[Εὐπαλέως. Apoll. Rhod. Arg. iv. 193. Εὐπαλέως κούρης ὑπὸ δήνεσι κεκράανται.]

Ἰσοπαλὴς, vel ἰσόπαλος, æquas vires habens in lucta, æqualis in lucta: item viribus par. Item simpl. par, æqualis. Ut apud Theocr. idyll. 5. οὗτος Ὤριφος ἰσοπαλής. Apud Thuc. l. 2. ἰσοπαλὴς κίνδυνος, exp. paria certaminum pericula, pericula certaminum æqualibus viribus sustinenda.

Ἰσοπαλῶς, æqualibus viribus in lucta seu pugna: unde, ἰσοπαλῶς ἀγωνίζεσθαι, æquis viribus, ideoque ancipiti marte, pugnare; apud Paus.

Καταπαλαίω, eluctor, lucta vinco. Item vinco, supero. Plat. de rep. lib. 2. καί τοι ἐμέγε ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα καταπαλαῖσαι, ab hoc dicta me vicisse.

Καταπαλαίομαι, lucta vincor. unde, καταπαλαισθεὶς, lucta victus, apud Pausan.

Ἀκαταπάλαιστος, (decomp.) lucta insuperabilis. et general. inexpugnablis, insuperabilis.

Λεοντοπάλης, sive λεοντοπάλας, qui luctatur cum leone: in Epigr.

Μουνοπάλαι, οἱ, qui sola lucta vincunt. Hesych.

Ὁπλιτοπάλης, et Doricè ὁπλιτοπάλας, ὁ, qui armatus luctatur. Plut. symp. 2. et de fort. Alex. l. 2.

Προσπαλαίω, colluctor, obluctor. Suid. [Pind. Pyth. Od. Δ. 514. Καὶ Μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ Προσπαλαίει νῦν γε, &c. Isthm. Δ. 90. Plat. Theæt. τῷ δὲ δὴ νεωτέρῳ τε καὶ ἐγγυτέρῳ ὄντι προσπαλαίειν. Conviv. προσεπάλαιε.]

Συμπαλαίω, colluctor.

ΠΑ'ΛΙΝ, iterum, rursus, denuo. Apud poëtas aliquando jungitur cum αὖτις, ἐκ παραλλήλου. Ut Il. β'. Οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν. Sic et Od. ξ'. † αὖ πάλιν αὖθις. Aristoph. Nub. 971.† In prosa jungitur cum αὖ. Ut apud Demosth. pro cor. σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ: † et αὖ πάλιν. Xen. Pæd. 1. 6. 12.† Ponitur interdum cum verbo simplici loco compositi, πάλιν ἐλθεῖν, pro ἐπανελθεῖν, iterum ire, redire, apud Hom. Thuc. et Xen. Invenitur et, πάλιν κομιζέσθαι, apud Dem. pro recuperare. Jungitur et verbis cum ἀνὰ compositis. Ut, πάλιν ἀναλαμβάνειν, Dem. et, πάλιν ἀναβλέπειν, Aristoph. Item, πάλιν ἐπάνειμι, Xen. ¶ Πάλιν, vice versa, è diverso, è contrario. Dem. ἀλλ' οἱ δόντες μὲν, πάλιν δ' ὕστερον ἀφαιρούμενοι. Sic apud Xen. πάλιν ἐρεῖ, exp. contradicet, repugnabit. ¶ Interdum significat ὀπίσω, i. retro, seu retrorsum. ut apud Hom. Il. γ'. ὄσσε πάλιν κλίνασα, retrorsum flectens oculos. Sic apud Eurip. φύρουσι ταῦτα θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω. (μήδε τῷ δόξῃ πάλιν. i. e. ἀντιστραμμένως ἐμοὶ, ἤγουν ἐναντίως. Æschyl. S. c. Th. 1048. Eurip. Med. 413. id. Phœniss. 882. 1008. Cum Verbis pro re——Soph. Œdip. Tyr. 627. 785.)

Composita.

Ἀνάπαλιν, è contrario, è diverso. Item vice versa. † Xen. Pæd. l. 2. 45. c.† Hermog. ἀνάπαλιν σοι ἔχω. Et cum genit. οὗπερ ἀνάπαλιν οἱ Θηβαῖοι ποιοῦσι, cui contrariè faciunt, i. contrario modo. Εἰς τὸ ἀνάπαλιν, in contrariam partem, vel contrario modo.

Ἔκπαλιν κοτεῖν, apud Hesych. exp. contradicere, exadversum irasci.

Ἔμπαλιν, è contrario, contrà, è diverso, vice versa. Luc. ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα, in contrarium res cedit, vice versa evenit. Xen. τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται, in contrarium evenit. Apud Herodot. ἔμπαλιν ἄλλοις, contra quàm alii, aliter quàm alii. Dicitur etiam, τὸ ἔμπαλιν, et per crasin, τοὔμπαλιν, apud Eurip. Apud Hesiod. in Asp. † 145.† Ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκὼς, quidam exp. retro, retrorsum: alii, contrà. (Ἔμπαλιν στρέφω. Eurip. Med. 924. Τἄμπαλιν δὲ τῶνδε atque his contraria. Æschyl. Pers. 223. Ag. 1433. ἔμπαλιν λέγειν. Soph. Tr. 362.)

ΠΑ'ΛΛΑΞ, ακος, ὁ, juvenis, adolescens. Eust. Dicitur et πάλληξ pro πάλλαξ. ☞ Forsan à verbo πάλλω, quòd juvenilis ætas viribus ad vibrandum polleat.

Παλλάκιον, ου, τὸ, adolescentulus. Hesych.

Παλλακὴ, ῆς, vel παλλακὶς, ίδος, ἡ, puella, juvencula. Eust. ¶ Item concubina. Odyss. ξ'. ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλακίς. Aristoph. ἔξω σε παλλακήν. † et Xen. Pæd. l. 4. p. 99. παλλακὶς, concubina. Sic l. 3. p. 124. a. παλλακή.†

Παλλακεύομαι, sum pallaca, sum concubina. Synes. ep. 3. καὶ αὐτὴ πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο ναυκλήρῳ δεσπότῃ. Sic apud Plut. τῷ Φαβίῳ παλλακεύεται. ¶ Apud Herodot. quidam exp. in concubinatum accipio, [lib. 4. Ἐνθεῦτεν δὲ τὴν Φρονίμην παραλαβὼν Πολύμνηστος, ἐὼν τῶν Θηραίων ἀνὴρ δόκιμος, ἐπαλλακεύετο.]

Παλλακεία, concubinatus. Dem. τὰς μὲν ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας.

Ἐκπαλλακίδιον, (*comp.*) nothi, spurii. Hesych.

ΠΑ'ΛΛΩ, F. παλῶ, vibro, quatio, agito. Il. γ'. αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ Πάλλων, vibrans. Iliad. ζ'. (de Hectore,) Αὐτὰρ ὅγ', ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσὶ, ubi quidam interpretantur, libravit. Πάλλειν κλήρους, movere seu quatere sortes, sæpe apud eundem Hom. ut Il. γ'. et η'. ¶ Item commoveo. Ut apud Philostr. πάλλειν ἀφροδισίοις τινά. ¶ Item neutraliter pro palpitare formidine. Themist. in 3. de animo, ἀλλὰ πάλλει μὲν ἡ καρδία, καὶ φρίττουσιν αἱ τρίχες. Apud Soph. πάλλων φόβῳ, exp. παλλόμενος. (Œdip. Tyr. 155.)

Πάλλομαι, vibror, quatior. Item palpito, contremisco. Plutarch. in Cicer. καὶ μόλις ἐπαύετο παλλόμενος καὶ τρέμων ἐπὶ πολλῶν ἀγώνων. ¶ Pro sortiri accipi ab Herodoto, traditur: ut et Hesychius παλλόμενον exponit κληρούμενον. (Eurip. Phœniss, 1354. Æsch. Ch. 408. 552.)

Πάλημα, pro πάλμα. Nic. in Alex.

Παλμὸς, οῦ, ὁ, et πάλμα, τὸ, vibratio, agitatio. ¶ Item παλμὸς, palpitatio, apud medicos.

Παλματίαι, οἱ, species terræ motus, apud Aristot. 1, de mundo, c. 4. Locum habes in Ἀναπάλλω.

Παλμικὸν οἰώνισμα, augurium quod ex palpitationis inspectione captatur.

Παλμώδης, qui naturæ seu qualitatis est palpitantis.

Παλτὸς, οῦ, ὁ, vibratus, q. d. vibratilis. ut, παλτὸν πῦρ, apud Soph.

Παλτὸν, substantivè, jaculi seu teli genus quoddam. Quidam interpret. tragula: quidam et pilum. Xen. de arte eq. † Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 13. et 1. 4. 23. παλτὸν differt ab ἀκόντιον; nam ἰσχυρότερον illo. Xen. Pæd. l. 6. p. 159. c.†

Πάλος, ου, ὁ, vibratio, concussio, agitatio. Eurip. ¶ Item sortitio, sors. Apoll. Arg. 1. et apud Herodot. [lib. 3, 4. Θηραίοισι δὲ ἕαδε ἀδελφεόν τε ἀπ' ἀδελφεοῦ πέμπειν πάλῳ λαγχάνοντα, &c.] (Πάλῳ λαχών. i. e. κλήρῳ λαχών. Æsch. S. c. Th. 55. 128. Pers. 781. Ag. 341. Eum. 32.)

(Πάλος, εος. Æsch. Eum. 745.)

(Πάλλαγμα, περιπλοκή. Æsch. Suppl. 303.) [Καὶ κρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα τῶν παλλαγμάτων. Schol. αἱ περιπλοκαί.]

Παλάσσω, sortior. Unde Il. η'. Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃσι. Sic Od. ι'. Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγεν. ¶ Item inquino, fœdo, contamino. Unde pass. Il. ι'. παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ. Et Il. λ'. λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Composita.

Ἀειπαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui semper vibratur, qui perpetuo motu agitatur. cordis epithetum.

Αἰδοίπαλμος, morbus pudendorum, ut satyriasis, et priapismus.

Ἄμπαλος, secunda sortitio in distributione. Eust. ex Pind.

Ἀναπάλλω, vibro, quatio, concutio, vel evibro. Od. α'. ἀμπεπαλὼν δολιχόσκιον ἔγχος, pro ἀναπαλών. Aristot. de mundo cap. 4. οἱ δὲ ἀναπάλλοντες, καὶ ταῖς εἰς ἑκάτερον ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπάλσεσι διορθοῦντες ἀεὶ τὸ σειόμενον, (σεισμοὶ,) παλματίαι λέγονται. (Aristoph. R. 1400. ἀμπεπαλὼν pro ἀναπαλών. Il. γ'. 355.)

Ἀναπάλλομαι, vibror, quatior. Item subsilio. Il. ύ. Ὡς εἶδ' ὡς ἀνέπαλτο. Sic et apud Strab. ἀναπαλεὶς πήγασος.

Ἀνάπαλσις, εως, ἡ, vibratio. Aristot.

[Ἀμπάλλω. Pro Ἀναπάλλω. Aristoph. Ran. 1400. Τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν. Schol. Biset. Ἀμπάλλετε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀναπάλλετε. Lysistrat. 1311. Πὰρ τὸν Εὐρώταν Ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν Ἀγκονευοῦσαι. Schol. πυκνῶς ποσὶν ἀναπάλλουσι, τουτέστιν ἀναπάλλονται, ἐλαφρῶς κινοῦνται &c. Eurip. Orest. 321. Εὐμενίδες, αἵ τε Τὸν ταναὸν αἰθέρα ἀμπάλλεσθ', αἵματος Τινύμεναι δίκαν, &c. Schol. ἀνὰ τὸν αἰθέρα πάλλεσθε πτερωταὶ οὖσαι.]

Ἀποπάλλω, evibro, ejaculor. Suid.

Ἀποπάλλομαι, evibror. Diog. Laërt. et Basil. in hexaëmer.

Ἀποπάλεω, ῶ, idem quod ἀποπάλλω, apud Hippocr.

Ἀποπαλμὸς, evibratio, concussio, agitatio. Laërt. in Epicuro.

Ἀπόπαλσις, evibratio, ejaculatio. Epicurus in epist. ad Pythoclem, apud Laërt. in Epicur.

Διαπάλλω, quasso, concutio. (Æsch. S. c. Th. 737.)

Δίπαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui utrinque vibratur seu vibrari potest. apud Soph. in Ajace, πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος, ἄν με χειρὶ φονεύοι, exp. utrinque telum vibrans.

Διπάλτως, utrinque telum vibrando, ambabus manibus.

Δνοπαλίζω, (παρὰ τὸ δονεῖν καὶ πάλλειν. vel παρὰ τὸ δονεῖν καὶ παλάμη.) manibus excutio, seu manibus agito et quasso. Item, occido. Ut Il. δ'. ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν, vir virum occidit. Od. ξ'. τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις, laceras vestes tuas manibus agitabis et excuties, vel indues aut resarcies, ut Didym. exp. apud Eust. Vide et in Παλάμη.

Δνοπάλιξις, ἡ, motus, et excussio, quæ fit manibus. Suid. et Etymol.

(Δορίπαλτος. χερὸς ἐκ δοριπάλτου. Æsch. Ag. 117.)

Ἐγχέσπαλος, hastam vibrans, hastæ vibrandæ peritus: ac proinde bellicosus. Iliad. β'. [131. Ξ. 450. Ο. 605. Schol. Πολεμικός. τὸ ἔγχος πάλλων. Ad quem Eustath. hæc habet, pag. 1040. 10. Τὸ δὲ ἐγχέσπαλος, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ σ, ὡς καὶ τὸ θεσπέσιος. θέσκελος. θέσφατος.] Pro eodem dicitur et ἐγχεσίπαλλος, apud Hesych.

Ἐκπαλὲς, exp. ex articulis suis emotum seu excussum, apud eundem.

Ἐκπάλιος, sortis vel hæreditatis expers. Idem.

Ἐμπάλλω, vibro in, ad.

(Ἐπιπάλλω. Æsch. Choëph. p. 234.)

Κληροπαλὴς, qui sorte distribuitur. Hom. hymno in Merc. ἔσχισε δώδεκα μοίρας Κληροπαλεῖς.

Μεσοπαλὴς, eidem Hesych. est quod ex medio vibratur et quassatur.

Σακέσπαλος, vel σακεσπάλος, scutum vibrans seu clypeum, bellicosus, ὁ τὸ σάκος πάλλων. Il. ε'.

Τρίπαλτος, ter vibratus, ter exiliens. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [985, τριπάλτων πημάτων. Schol. β'. πολυορμήτων καὶ πολυκινήτων δυστυχημάτων, &c.] ‡ perquam vehemens reddit Blomf. in Glossario suo, quod consulas.‡

ΠΑ'Ν, ανὸς, ὁ, Pan: pastorum genius. Fingitur fuisse semicaper, αἰγίπαν, et hirci modo libidinosus, iracundus etiam, ut testatur Theocrit. idyll. 1. ἐντί γε πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. (Πανὸς ὀργάς. Eurip. Med. 1174.) ¶ At πᾶν vide in Πᾶς.

Πανικὸς, Panicus: ut, πανικὸς φόβος vel θόρυβος, apud Herodot. l. 7. et Plut. in Epamin. terror seu tumultus quem Pan irritatus immittit. [Cic. Epist. ad Attic. lib. 16. ep. 1. De Ventidio, πανικὸν puto. Aristoph. Lysistr. 997. Ἀπὸ Πανός; Schol. Biset. Πανικὸς φόβος, περὶ οὗ Παυσάνιας ἐν τοῖς Φωκικοῖς, ἐν δὲ τῇ νυκτὶ φόβος σφίσιν ἐμπίπτει Πανικός. τὰ γὰρ ἀπὸ αἰτίας οὐδεμιᾶς δείματα ἐκ τούτου (Πανὸς) φασὶ γίνεσθαι. Eurip. Med. 1172. Schol.]

Πάνιος, panicus. Æschyl.

Πανίσκος, ου, ὁ, parvulus Pan. Panisci, dæmones sylvestres et montani, ut, Fauni.

Αἰγίπαν, (*comp.*) vide Πάν.

ΠΑΝΔΕΛΕ'ΤΕΙΟΣ, ου, improbus, veteratorius. ☞ A Pandeleto quodam psephismatum scriptore et insigniter versuto, ut qui è pauperibus deceptis ditesceret. Aristoph. in Nub. πρότερόν γ' ἐπτώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων, ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων Πανδελετείους.

ΠΑΝΔΟΥ͂ΡΑ, sive Πανδουρίς. Hesychio est musicum instrumentum. Vide et Polluc. lib. 4.

Πάνδουρος, qui ipsum instrumentum tractat. Hesych.

Πανδουρίζω, isto instrumento ludo. Lamprid. in Heliogabalo.

Πανδουριστὴς, οῦ, ὁ, pandurista, qui pandura ludit. Athen. l. 4.

Πανδουρίστρια, fœmina pandurâ ludens.

ΠΑ'ΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, nomen mensis, qui aliis Λῷος. ubi vide.

(ΠΑΝΤΑ'ΡΒΗΣ. Philostr. l. 3. c. 46.)

ΠΑΠΠΑ'Ξ, vox est imitans crepitantem alvum, apud Aristoph. in Nub. † 390.† ὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν Ἀτρέμας· πρῶτον παππὰξ, κἄπειτ' ἐπάγει παπαπάππαξ. Quibus subjungitur, ὅταν χέζει, κομιδῇ βροντᾷ παπαπάππαξ.

ΠΑ'ΠΠΑΣ, ου, ὁ, pater. Vox est liberorum ad patrem, quando eum patris nomine compellare volunt. Od. ζ'. Πάππα φίλ' οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην Ὑψηλὴν εὔκυκλον, &c. Apud Athen. l. 8. χαῖρε, πάππα φίλτατε. † Πάππας vocat Cyrus suum avum. Xen. Pæd. 1. 3. 2. et 4. et 6.† ☞ Eust. ex veterum authoritate tradit, factum esse ex vocula infantium πὰπ, et πὰ, per reduplicationem. ¶ Legitur et pro nutritio, apud eundem. ¶ Legitur et Πᾶς per syncopen, pro πάππας.

Παππάζω, dico pappa, ablandior patri, vocando pappam. Il. ε'. Οὐδ' ἔτι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν, Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο. ¶ Dicuntur et anseres παππάζειν. Poll.

Παππασμὸς, compellatio patris, vocando illum πάππα. Suid.

Παππίας, ου, ὁ, et παππίδιον, τὸ, paterculus: diminutiva blandientis, apud Aristoph. in Vesp. [296. Pac. 127. Aristoph. Equit. 1212. ὦ παππίδιον. Vesp. 653. Pac. 119. Schol. Biset.]

Παππίζω, paterculum appello. Eustath.

Πάππος, avus. Πάππος ὁ πρὸς πατρὸς, avus paternus: πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, avus maternus. apud Æschin. in Ctesiph. Dicitur et sine adjectione de avo paterno, apud Athen. l. 14. Κάδμος ὁ τοῦ Διονύσου πάππος μάγειρος ἦν. Plat. de leg. ὁ πάππου πατὴρ, avi pater. ¶ Πάππος, lanugo carduorum; seu flos, qui lanuginosus est; cardui senecta, γήρειον, pappus. Item, lanugo helxines herbæ. Arat. Ἤδη καὶ πάππον, λευκῆς γήρειον ἀκάνθης. Et Nicand. Οἷά τε δὴ γήρεια νέον τεθρυμμένα πάππα. Dicitur et de lanugine barbæ, quæ inferiori labro adnascitur, ut μύσταξ, vel μάσταξ, de ea quæ superiori. Pollux, Hesych. Suid. et Eustath.

Derivata ex πάππος, avus.

Παππῷος, (sicut πατρῷος à πατὴρ,) avitus: ut, παππῷα ἀγαθὰ, et παππῴα δόξα, apud Dem. Philipp. 4. [Aristoph. Av. 1452. Παππῷος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐστι μοί. Lysistrat. 654.]

Composita.

(Ἄπαππος, cum Gen. Æsch. Ag. 318.) ‡ οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρὸς, cujus ignis Idæus progenitor fuit. Blomf.‡

Ἀπόπαππος, ου, ὁ, abavus.

Δίσπαππος, atavus. vel abavus.

Ἐπίπαππος, proavus, vel atavus. Poll.

Παππεπίπαππος, (*decomp.*) avi pater, proavus. Pollux ex Philon. comico. Immo τοῦ πάππου ἐπίπαππος, atavus.

Πρόπαππος, proavus, avi pater. Pollux.

Προπαππικὸς, (q. d. proavialis,) ad proavum pertinens. Pollux.

Τρίπαππος, tritavus.

Pertinentia ad πάππος, id est, lanugo, &c.

Παππώδη σπέρματα, vel παπποσπέρματα, lanuginosa semina, vel quæ pappo lanugine semen habent obductum, apud Theophrast.

Ἀποπαππόω, ῶ, in pappos verto. Unde pass. ἀποπαπποῦσθαι, verti seu abire in pappos. apud eundem hist. pl. l. 7. c. 11.

Ἐκπαπποῦσθαι, in pappos solvi seu abire. Diosc. l. 3. c. 13.

ΠΑΠΤΑΙ'ΝΩ, circumspicio, oculis lustro. Od. ϱ'. ὁ δὲ παπτήνας, ἕλε δίφρον. Il. χ'. Ἔστη παπτήνας ἐπὶ τείχει. Il. ρ'. Τρέσσε δὲ παπτήνας. Interdum sequente ὅπῃ, ut Il.

π΄. Interdum præcedente πάντῃ, ut Iliad. ψ΄. Od. μ. vel πάντοσε, ut Il. ν΄. et ρ΄. vel ἀμφὶ, ut Il. δ΄. et ό. ¶ Item oculis vestigo, circumspectans quæro. Il. ε΄. Παπταίνων Αἴαντα μέγαν. ¶ Interdum simpliciter significat, specto, vel respecto, oculos converto, et tueor, sequente præpositione μετὰ, εἰς, aut πρός. Hesiod. in Erg. παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, oculos convertens ad æquales. Sic apud Plut. in Themist. παπταίνω πρὸς τὸν Ἰσθμὸν, ad Isthmum specto. Et Lucian. παπτήνας εἰς ἅπαντας, omnes intuitus. (Soph. Aj. 11. Æschyl. Pr. 334. 1033.)

Composita.

Διαπαπταίνω, circumspecto per. Plut. in Fab. καὶ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν ἡγεμόνων διεπάπταινεν, circumspectans oculos convertebat.

Περιπαπταίνω, circumspecto, oculis lustro. Arat. Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες.

ΠΑ'ΠΥΡΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, papyrus seu papyrum: planta nascens in palustribus Ægypti, aut quiescentibus Nili aquis, ubi evagatæ stagnant. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 9. et Plin. lib. 13. c. 1. ¶ Item liber vel cortex ejus: ut in Epigr. λαμπάδα κηροχίτωνα Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ. ¶ Item, ipsa charta, quæ inde conficitur, et qualis antiquitus ante hodiernæ inventionem facta fuit.

ΠΑΡΑ` (apud poëtas πὰρ, per apocopen; et παραὶ, per ectasin,) præpositio cum variis casibus varia significans.

Cum genitivo significat motum à loco, à, ab, ex. Thuc. l. 4. παρὰ βασιλέως πορεύεσθαι εἰς Λακεδαίμονα. (Eurip. Med. 445. Id. Phœniss. 96. 98. 671. 1063. 1473. Æsch. Ag. 321. Ch. 120.) † Xen. Pæd. 1. 4. 3. τυγχάνειν τι παρά τινος. l. 4. p. 97. a. quid ab aliquo assequi. Cum gen. postponitur. Hesiod. Theog. 348. et Sophocl. Electra v. 34. Cum gen. cum verbis passivis a, ab. Xen. Pæd. l. 5. p. 144. c.†

Cum dativo, apud. Ut, παρ' ἐμοὶ διατρίβει. Et, παρ' ἑαυτῷ ἔχει, apud se, penes se, intra se. (Eurip. Med. 193. ib. παρ' ἡμῖν. 324. id. Phœniss. 1490. *propè* per antithesin ad ἐν. Soph. El. 1442. Aristoph. R. 162. 1100. 1425. Theoc. θ΄. 18.) † παρὰ γυναιξίν. Xen. Pæd. 1. 3. 10. Cum dativ. *apud* et opp. τῷ ἐν, in. Soph. El. 1343.†

Cum accusativo significat motum ad locum. Xen. Hell. 1. ἀφικόμενον παρ' αὐτόν. † Pæd. 1. 2. 9. et 1. 6. 38.† Sic, παρά σε ἔρχομαι, ad te. apud eundem. ¶ Item prope, propter, juxta. Ut Od. ξ΄. οἱ δὲ παρ' αὐτὸν Ἄνδρες κοιμήσαντο. Sic Act. c. 4. παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, ad pedes, juxta pedes. ¶ Apud grammaticos pro ἀπό. ut quum dicunt, παρὰ τὸ λέγω fit λόγος. ¶ Item per. Ut Demosth. παρὰ πάντα τὸν χρόνον, per omne id tempus. Sic, παρ' ὅλον τὸν βίον. Apud Thucyd. παρ' ἅπαν τὸ στράτευμα, per totum exercitum. ¶ Exponitur etiam, inter. Ut, παρὰ τὸ δεῖπνον, inter cœnam, cœnæ tempore. Sic, παρὰ τὸν πόλεμον, belli tempore, militiæ. ¶ Exponitur etiam, in. Ut, παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, in via, in itinere. ¶ Item præter, vel contra. Ut Plut. in Pol. γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, ut nuptias præter naturæ præscripta coagmentaret. Sic, παρὰ γνώμην, et παρὰ τὸ πρέπον. Et, παρὰ φύσιν, contra naturam. Sic, παρὰ νόμον, contra legem. † πράττειν παρὰ τὸ βέλτιστον, contra quod optimum est facere. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. c.† ¶ Interdum cum suo casu exponitur adverbio. ut, παρ' ὥραν, intempestivè. παρ' ἀξίαν, indignè. ¶ Aliquando exp. præter, i. ultra: ut Demosth. παρ' ὀλίγους, præter paucos, paucis exceptis. Alicubi exp. ultra, vel supra. Ut, παρὰ δύναμιν, supra vires, Thucyd. lib. 1. Et, παρ' ὃ δεῖ, suprà modum. Παρὰ ποταμὸν, ultra vel trans fluvium. ¶ Item propter, ob. Ut Antiph. παρ' ἕνα ἄνθρωπον, propter unum hominem. Et apud Demosth. παρὰ τί; quamobrem? Sic, παρ' ὅ, (pro quo scribitur etiam παρὸ,) propter quod, quoniam. ¶ Item παρὰ, præ. Aristot. metaph. l. 1. οἷον νήφων ἐφάνη παρ' εἰκῇ λέγοντας τοὺς πρότερον, sobrius et prudens præ illis antiquioribus. Sic et apud Plat. de leg. lib. 7. Item cum, in comparatione. ut apud Plat. de rep. l. 1. λόγον παρὰ λόγον ἀντικατατείνειν. ¶ Item pro, prout. Aristot. lib. de mundo, παρὰ τὰ τῶν διαστημάτων μήκη. ¶ Interdum παρὰ adhibetur ad significandam temporis intermissionem. Ut apud Aristot. παρὰ μῆνα τρίτον, tertio quoque mense. Sic, παρὰ τετάρτην ἡμέραν, apud Polyb. quarto quoque die. Dicitur etiam, παρ' ἡμέραν, seu παρὰ μίαν ἡμέραν, alternis diebus. Sic, παρ' ἐνιαυτὸν, alternis annis. Dicitur et de aliis rebus interjectis: ut, πληγὴν παρὰ πληγὴν, apud Aristoph. alternas plagas incutiens. ¶ Habet παρὰ alios præterea usus. Παρὰ πολὺ χεῖρον, multo deterior, seu longè deterior. Παρὰ τοσοῦτον, sive παρατοσοῦτον, tanto, usque adeò, apud Plutarch. et Greg. Apud Thucyd. lib. 3, παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, exp. tantulum abfuit quin Mitylene everteretur: vel, tam prope à periculo abfuit Mitylene. Παρὰ μικρὸν, vel παραμικρὸν, propemodum, penè, parum abfuit quin. Isocr. παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, parum abfuit quin interierim: pro quo dicitur breviùs, παρὰ μικρὸν ἀπέθανον. ¶ Significat etiam paullo. ut apud Luc. οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, haud paullo absurdius. ¶ Παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, vel Παρ' οὐδὲν τίθεσθαι seu ποιεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihili æstimare. Pro eodem dicitur et, παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι vel ποιεῖσθαι. ¶ Παρὰ in compositione interdum significat idem quod σύν. ut in παρυφίσταμαι pro συνυφίσταμαι, et παραδυναστεύω pro συνδυναστεύω. ¶ Aliquando significat perperam. malè, vel obiter, negligenter. ut in παρακούω, παροράω, παρανοῶ, παραβλέπω. Interdum signif. temerè: ut in παρακινδυνεύω, παράτολμος, παραβάλλομαι. Aliquando significat clàm. ut in παρεισβάλλω, et παρεμβάλλω. Aliquando denotat tempus elapsum: ut in παρακμάζω, παραβαίνω. Nonnunquam minuit significationem: ut, in πάρεγγυς, παρόμοιος, παρέοικα. Nonnunquam auget: ut in παραθαῤῥύνω. Interdum significat, penitùs: ut in παρεισάγω, παρεισδέχομαι. Significat etiam successionem: ut in παραδίδωμι, et παραλαμβάνω. (Cum Acc. Æsch. Ag. 189. Παρ' οὐδὲν θέσθαι. 237. V. Eurip. Med. 250. 1061. Id. Phœniss. 101. 352. 694. 1033. Æsch. Pr. 531. Ch. 958. Aristoph. R. 656. Soph. Œdip. Tyr. 1003. Theoc. Id. 5. 91. παρὰ πολύ. Philostr. l. 2. c. 20. 31.) ¶ Πάρα pro πάρεστι, habes in Πάρειμι, inter comp. ex Εἰμί.

ΠΑΡΑ'ΔΕΙΣΟΣ, ου, ὁ, hortus, viridarium. Sic vocant Græci quæ Latini ferarum vivaria; (Gell. l. 2. c. 20.) Septa videlicet quædam, in quibus voluptatis causa tum plantæ excoluntur, tum etiam vivæ feræ pascuntur. Seu ager conseptus, ac diligenter consitus omnis generis plantis. Xen. in Œcon. τὸν ἐν Σάρδεσι παράδεισον ἐπιδεικνύναι, conseptum agrum, ac diligenter consitum, ostendisse. Idem Hellen. 4. παραδείσους μεστοὺς δένδρων καὶ θηρίων. † Xen. Pæd. 1. p. 11. c. et 1. p. 14. c. et l. 8. p. 206. a.† Sed κατ' ἐξοχὴν sic vocarunt Græci interpretes hortum illum in terrâ Eden plantatum, de quo Moses Genes. c. 2. Hinc factum, ut beata gloriæ Dei sedes hoc nomine vulgò etiam diceretur: ut Luc. 23. et in Ecclesiastico aliquoties. ☞ Hanc vocem Græci à Persis, Persæ ab Hebræorum vocabulo pardès, quod hortum domesticum seu pomarium significat, dicuntur desumpsisse.

ΠΑΡΑΣΑ'ΓΓΑΣ, sive παρασάγγης, ου, ὁ, parasanga: apud Persas mensura est viarum, trigiuta stadia continens. Herodot. lib. 2. ὁ παρασάγγης δύναται τριήκοντα στάδια. Apud Xen. δύο παρασάγγας ἀπέχειν, exp. distare sexaginta stadia. † Pæd. 2. 60. b. et l. 4. p. 94. c.† Athen. lib. 3. πολλοῖς παρασάγγαις ὑπεδραμόντες.

ΠΑΡΔΑΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, humidus, humectus, uvidus. Aristoph. in Pace, Οὐδὲ τυντλάζειν οἷόν τ' ἐστὶ τήμερον, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον, quoniam agellus uvidus est, hodie glebas frangere non licet. Archilochus etiam et Simonides ita hoc vocabulum usurparunt, ut tradit schol. ☞ Forsan ab ἄρδω, irrigo, pleonasmo τοῦ π.

ΠΑ'ΡΔΟΣ, ου, ὁ, pardus: fera, quæ et πάνθηρ.

Πάρδαλις, εως, ἡ, pardalis seu panthera. † Xen. Pæd. 1. 4. 7.† Aristot. hist. an. lib. 9. c. 6. Ælian. et Oppian. de venat. l. 4. et Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 5. Eadem dicitur et πόρδαλις, Il. ν΄. et φ΄. et Oppian. de venat. l. 3.

Παρδάλειος, sive παρδάλεος, pantherinus. Ut, παρδαλέη δορὰ, pantherina pellis: quæ et παρδαλέη sive παρδαλῆ dicitur, Il. γ΄. et κ΄. Παρδάλειος λίθος, lapis pantherinam pellem imitans macularum varietate.

Παρδαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pantherinus, seu ad pantherinam naturam accedens, pantheræ naturam imitans. Athen. l. 2.

Παρδαλωτὸς, referens colorem pardalis, pantheræ in modum varius et maculosus.

Πάρδαλος, ου, ὁ, avis cinerei coloris: de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 23.

Παρδίαι κεστρεῖς, pisces de genere mugilum: quòd sint pardorum in modum maculosi. Plut. de solert. anim.

Παρδίον, ου, τὸ, pardium fera. Aristot. l. 2. an. ubi Gaza legit ἱππάρδιον.

ΠΑΡΕΙΑ`, et Æolicè παρηὰ, ᾶς, ἡ, mala, maxilla, gena. Od. θ΄. Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί. Od. π΄. κὰδ δὲ παρειῶν Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε. Sic et Od. ά. et alibi apud Hom. Xen. Pæd. 6. ἐλείβετο δ' αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Plut. in Hellen. τὴν ἑτέραν παρακαλύπτεσθαι παρειάν. ¶ Apud poëtas proræ etiam navium παρειαὶ dicuntur: ut annotant Eustath. et Poll. ☞ Sunt qui παρὰ τὸ ἐπαίρω deducant. vide Ammon.

Παρείας, ου, ὁ, dicitur serpens quidam, παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειὰς, seu παρὰ τὸ πεφυσιωμένας καὶ μεγάλας παρειὰς ἔχειν. Demosth. pro cor. τοὺς ὄφις τοὺς παρείας θλίβων. Aristoph. in Plut. ‡ 690.‡ Ὀδὰξ ἐλαβόμην ὡς παρείας ὢν ὄφις.

Παρήϊον, τὸ, et παρηΐς, ΐδος, ἡ, idem quod παρειά. Od. χ΄. Apollon. Arg. l. 2. et in Epigr. (Æsch. S. c. Th. 540. Eurip. Med. 924. Phœniss. 277.) ¶ Παρήϊος adjectivè etiam dicitur, maxillaris. Et Παρήϊα, (sc. κοσμήματα,) appellantur ornamenta in maxillis equorum: ut Il. δ΄. ἐλέφαντα Φοῖνιξ μιήνῃ, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων.

Composita.

Εὐπάρειος, pulchras habens genas.

Καλλιπάρῃος, † ὁ, ἡ,† Æolicè seu Bœoticè pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas: et synecdochicè, ex parte intelligendo totum, pulcher, venustus. Il. ά. Od. ό. † Hesiod. Theog. 238. et 270.†

Λευκοπάρειος, vel λευκοπάρῃος, candidas habens genas. Hesych.

Μαλλοπάρῃος, genas velleris in modum molliculas habens, apud eundem.

Μηλοπάρειος, et Doricè μαλοπάρῃος, malis vel pomis similes habens genas, vel cujus malæ seu genæ colorem pomi referunt. Theocr. idyll. 27. [26. 1.]

Μιλτοπάρειος, minio infectas genas habens, qui miniatis seu rubricatis genis est. Metaphoricè quoque naves μιλτοπάρῃοι dicuntur, Il. β΄. quarum proræ minio seu rubrica sunt infectæ.

Φοινικοπάρειος, sive Φοινικοπάρῃος, phœniceas habens malas, seu genas, i. phœnicei coloris. Naves etiam φοινικοπάρῃοι dicuntur, quæ phœniceo colore pictæ sunt. Od. ά.

Χαλκοπάρειος, seu χαλκοπάρῃος, æreas habens malas. Il. μ΄. et ύ.

Χαλκοπάραος, idem. Pind.

ΠΑΡΘΕ'ΝΟΣ, ου, ἡ, virgo. Il. χ΄. ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε. ¶ Interdum ponitur adjectivè. Ut Xen. Pæd. 4. ἔστι μοι θυγάτηρ παρθένος, γάμου ἤδη ὡραία. † Sic γυνή. Hesiod. Theog. 513.† Sic Phil. de vita Mos. μιμούμενοι τὰς παρθένους χάριτας, virgines gratias imitantes. Item metaph. apud Aristoph. παρθένοι τριήρεις, triremes intactæ adhuc à mari. (παρθένου πηγῆς μέτα. Æsch. Pers. 615. παρθένῳ χερί. Eurip. Phœniss. 800. παρθένου κόρας. ib. 1667. Soph. Tr. 1292.) ☞ Dicitur, (ut tradunt grammatici) παρὰ τὸ παραθέειν τῇ μητρὶ, quia virgines ut plurimùm suas matres formà excellunt. Alii διὰ τὸ παρακαταθέειν τὴν ἡλικίαν dictam volunt, hoc est, quia ætatem infantilem egressa est, ut nubilis esse possit. Eustathio παρθένος dicitur ἡ ἐστερημένη τοῦ θῆσθαι, ἤγουν θηλάζειν, i. quæ nondum lactat.

Παρθένειος, sive παρθένιος, et παρθενικὸς, virgineus, virginalis, qui vel qualis est virginum, virginum proprius. Ut, παρθένειος ἡδονὴ, apud Eurip. (Παρθένιος. Phœniss. 762.) [Aristoph. Av. 919. κύκλιά τε πολλὰ, καὶ καλὰ, Καὶ παρθένεια. Schol.] Et, παρθενικοὶ αὐλοὶ, apud Athen. l. 4. et 14. Dicitur etiam παρθένιος ἀνὴρ, vir qui uxorem juvenculam virginem duxit, apud Plut. in Pomp. Et, παρθενικὴ κόρη, virgo, Athen. lib. 2. Pro quo frequentiùs dicitur παρθενικὴ, absolutè. ut Od. λ΄. Hesiod. in Erg. ¶ Παρθένιον, herbæ nomen. apud Nicand. in Ther. Diosc. l. 3. c. 155. et lib. 4. c. 199. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7.

Παρθένια, τὰ, signa virginitatis. Deut. c. 22.

Παρθενεῖα, τὰ, status virginitatis. Judic. c. 11.

Παρθενία, ἡ, virginitas, status in quo virgines sunt. Apoll. Argon. l. 2. (Eurip. Phœniss. 501.) Herodian. lib. 4.

Παρθενεύω, seu παρθενεύομαι, in virginitate dego. Polyæn. lib. 9. νόμος ταῖς ἑστιάσιν, ἀεὶ παρθενεύεσθαι. Sic et apud Herodian. lib. 5. ¶ Item παρθενεύω, virginem manere cogo: in virginitate custodio. Eurip. in Supplic. Ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς. (Phœniss. 1557.) Sic et apud Luc. in Tim.

Παρθένευμα, τὸ, locus ubi virgines degunt, conclave virginum. Exp. etiam, status virginitatis. Eurip. in Phœn. et in Ione. [Phœn. 1271. Οὐκ ἐν χορείαις οὐδὲ παρθενεύμασι Νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις. Vide Not. Ion. 1425. Ὦ χρόνιον ἱστῶν παρθένευμα τῶν ἐμῶν. 1472. νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σόν.]

Παρθένευσις, εως, ἡ, ipsa actio τοῦ παρθενεύειν, quum aliqua custoditur virgo, aut aliquis sub habitu virgineo. Luc. de salt.

Παρθενεία, ας, ἡ, idem cum παρθενία. Eurip. in Rheso.

Παρθενίας, ου, ὁ, filius legitimo concubitu natus ex ea, quæ, quum duceretur, virgo putabatur, sed non erat. Aristot. polit. 5. c. 7.

Παρθενισκάριον, ου, τὸ, virguncula.

Παρθενὼν, ῶνος, ὁ, conclave virginum, seu locus in quo asservantur virgines. (Eurip. Phœniss. 89. 188. 1234. Æsch. Pr. 647.) Plutarch. in Alex. Ionicè pro eodem dicitur παρθενεὼν, ut in Epigr.

Πάρθενος, metri gratia dicitur pro παρθένος, in iisdem Epigr.

Πάρθε, idem. Suid. ex Epigr.

Composita.

Ἀειπαρθένος, ὁ, semper-virgo. Soph. in Ajace. Dion. et Xiphilin. Cumprimis verò divæ matris Mariæ meritissimum attributum.

(Ἀναπαρθένευσις, virginitatis recuperatio. Sch. Æsch. Choëph. 69.)

Ἀπάρθενος, non ampliùs virgo, devirginata. Nonn. [Eurip. Hecub. 611. Ὡς παῖδα λούτροις τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν, Νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον, Λούσω. Schol. οἱ μὲν τὸ ἀπάρθενον, ἀντὶ τοῦ κακοπάρθενόν φασιν. ἐμοὶ δὲ οὐχ οὕτω δοκεῖ, &c.]

Ἀπαρθένευτος, non devirginata, pura et intacta. Hesych. ex Soph. Hippon. i. quæ custodià non indiget. ¶ Item, non decens virgines. Eurip. in Phœn.

Ἀποπαρθενεύω, seu ἀποπαρθενεύω, devirgino, virginitate privo.

Διαπαρθενεύω, idem. Athen. lib. 3. ἐν ἑπτὰ μὲν τοί γε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου κόρας.

Διαπαρθένια δῶρα, dona quæ pro virginitate adempta dantur. Pollux lib. 3.

Δυσπάρθενος, virgo misera. Epigr.

(Δυσπαρθένευτος. Sch. Æsch. Suppl. 391.)

Εὐπάρθενος, felix virgo. Eurip. in Bach. [520.]

Καλλιπάρθενος, ὁ καὶ ἡ, pulchras virgines habens: unde, καλλιπάρθενοι Νείλου ῥοαί, apud Eurip. initio Helenæ. [Iph. in Aul. 1574. Aristoph. Thesm. 862. Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί, &c. Schol. λαμπραὶ αἱ ῥοαὶ τοῦ Νείλου.]

Μιξοπάρθενος, dicitur ἡ σφίγξ, quòd virginea facies ei admista esset, h. e. quòd ex parte esset facie virginea. Eurip. in Phœn.

Συμπάρθενος, simul virgo. Æl. var. hist. lib. 12.

Φιλοπάρθενος, amator virginum. ¶ Item virginitatis amatrix seu studiosa.

Ψευδοπάρθενος, ἡ, falsa seu fictitia virgo, quæ virginitatem mentitur. [Herodot. Hist. lib. 4. τὰς δὲ ἀποθνησκούσας παρθένους ἐκ τῶν τρωυμάτων, ψευδοπαρθένους καλέουσι.]

ΠΑ'ΡΙΟΣ, ου, ὁ, Parius, qui ex Paro insula est. Πάριος λίθος, Parius lapis: ex marmoreo genere. Plin. lib. 36. c. 5. Legitur et πάρειος λίθος cum diphthongo, apud Paus. in Att. ¶ In Epigr. πάριος exponitur, Pario marmore structus.

Ἀναπαριάζειν, esse dicunt, pactis non stare: proverbio à Pariis sumpto; qui quum, bello ab Atheniensibus oppressi, promisissent, se civitatem illis tradituros si ab armis discederent, mox nacti auxilia, ab iisdem desciverunt.

(ΠΑΡΝΗΣΣΙ'Σ. Æsch. Ch. 561.)

Παρνησιάς. Eurip. Ion. 86. Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαί, &c.

ΠΑ'ΡΝΟΠΕΣ, οἱ, genus locustarum, ut ἀττέλαβοι. Aristoph. in Avib. Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται. Pausanias ponit in numero volatilium maleficorum, quæ segetes exedunt. ut Aristoph. rursum in Avib. αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτοὺς καὶ κερχνῄδων ἐπιτρίψει. Sunt qui ex culicum genere esse velint.

ΠΑ'ΡΟΣ, ante. Poëticum adverbium, vel loci, vel temporis. Cum genit. Ut apud Eurip. στεῖχε δωμάτων πάρος, prodi ante ædes. Il. θ'. Εὔξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους, ante Tydidem inhibere celeres equos. Ponitur et sine casu. Ut Il. ψ'. Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; ante alios, vel ante tempus. † τὸ πάρος, ante. Hes. Th. 394.† ¶ Item antea, priùs, ante hoc vel illud tempus: Il. σ'. πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. Od. ζ. ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας. Interdum præponitur articulus. Odyss. ά. ὡς τὸ πάροσπερ, ut antea. In plur. τὰ πάρος, anteacta, præterita. Soph. ¶ Item priusquam, antequam. Cum infinitivo. Ut Il. σ'. Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι. Et Il. ζ'. πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι. (Eurip. Phœniss. 71. 1223. τύχης πάρος. Soph. Tr. 737. 1246. Œdip. Tyr. 1135. Æsch. Ch. 365.)

Πάροιθε, sive πάροιθεν, (illud sequente consonante, hoc sequente vocali,) idem quod πάρος, ante. Ut Od. θ'. Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο Δίσκοισι τέρποντο, ante domum Ulyssis. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. Θῆκε πάροιθε ποδῶν, posuit ante pedes. Ponitur et sine casu. Il. ψ'. ¶ Item antè, antea, in temporis significatione: ut Iliad. ψ'. Πάντα γὰρ ἤδη σοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, omnia nunc tibi præstabo quæ antea promisi. Et cum artic. in Epigr. † τὸ πάροιθεν, antea. Hes. Th. 530.† (Æsch. Pers. 610. Ag. 176. 1381. Ch. 389. Eurip. Phœniss. 815. 965. Soph. Tr. 614. Œdip. Tyr. 876. 1306.)

Παροίτερος, ου, ὁ, prior, item vetustior, antiquior. Usurpatur in loci significatione, apud Apoll. Arg. lib. 4. Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο Νῆσος, sita ante. Sic in cursu dicitur aliquis esse παροίτερος. Iliad. ψ'.

Παροιτέρω, longiùs progrediendo, ulteriùs. Apoll. Rhod. Arg. l. 2.

Παροίτατος, primus. Apoll. Arg. lib. 2. ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος. Item vetustissimus, antiquissimus.

Προπάροιθε, sive προπάροιθεν, idem quod πάροιθε sive πάροιθεν, antè. Od. ρ'. Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον· ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, ego eo præ, seu anteeo, præeo. Hesiod. in Theog. †769.† προπάροιθε φυλάσσει, antè custodit, ab anteriore parte, in fronte. Construitur et cum genit. Il. ύ. Αὐτὸς δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. Hesiod. in Erg. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Comparationi etiam servit: ut Odyss. λ'. σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω, præ te nemo beatior, seu ante te. Significat etiam, ante oculos, in conspectu. Od. δ'. Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν Χαλκῷ δηϊόωεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο. (Eurip. Phœniss. 796. 1461.) Dicitur et Πρόπαρ, per apocopen. Hesiod. in Theog. † 518.† πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων. (Eurip. Phœniss. 117. 789. Æschyl. Suppl. 798.)

ΠΑ'ΡΩΟΣ, sive παρωὸς, aut παρῶος, dicitur color quidam medius inter cinereum et rufum: ut, παρῶαι ἵπποι, apud Aristot. hist anim. lib. 9.

ΠΑ˜Σ, παντὸς, ὁ, (F. πᾶσα, Neut. πᾶν,) omnis. Theogn. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, οὔτε τι εἰπεῖν, Οὔθ' ἔρξαι δύναται. Aristot. πᾶς ἀνὴρ σιώπα. Iliad. θ'. Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι. Luc. in vita aut. ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. Item quivis, quilibet. Et Demosth. pro cor. ὧν πάντας μᾶλλον αἰτίους εὑρήσεις ἢ ἐμέ. In Mid. πάντα μᾶλλον ἢ ταῦτα λεκτέον. Dicitur et, τοῦ παντὸς τιμήσασθαι, plurimi facere, apud Synes. Et pro eodem, περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, apud Thuc. lib. 2. ¶ Item totus, universus. Il. ξ. πᾶς δὲ (ὁ λόφος) χαμάζε Κάππεσεν ἐν κονίῃσι. Soph. in Ajace, λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ. Thuc. lib. 6. παντὶ ἤδη τῷ στρατεύματι. Gregor. πόθεν ἥλιος πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φρυκτωρεῖ; Interdum ei præfigitur ὅλος, in hac signif. ut apud Polyb. πρὸς δὲ ταῖς ἐπὶ τὸν Πτολεμαῖον παρασκευαῖς ὅλος καὶ πᾶς ἦν. (πᾶς δόμος ἔρρει. Eurip. Med. 114. πᾶν κέρδος ἡγοῦ. ib. 423. Soph. Tr. 659. Œdip. Tyr. 1221. Æsch. Pr. 215.) ¶ Τὸ πᾶν, vel πᾶν, summa rerum: unde δηλῶσαι περὶ τοῦ παντὸς, apud Thuc. lib. 1. Philosophis autem τὸ πᾶν dicitur universitas: quam Cicero nunc totum et omnia, nunc mundum appellat. Ut apud Plut. τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε, ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Sic et apud Plutarch. adversus Colot. ¶ Nonnunquam τὸ πᾶν, adverbialiter ponitur pro κατὰ τὸ πᾶν, omni ex parte, omnino. Ut apud Plat. in Apol. τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει. Sic Xenoph. pæd. 1. τὸ πᾶν, διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. Item perpetuò, semper. Ut apud Luc. ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα. ¶ Sic et πάντα usurpatur pro πάντως, modis omnibus. Ut apud Athen. ὑπὸ τοῦ πάντ' ἀρίστου καὶ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ. Et Gregor. πάντ' ἐμοὶ σεβασμία. Interdum tamen subauditur præposit. κατά. Ut Od. μ'. οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι. Sic et apud Herodian. et Synes. ¶ Πᾶς dicitur etiam pro πάππας. teste Eustath. κατὰ συγκοπήν.

† Παντάπασι, omnino. Xen. Pæd. 1. 3. 9. et 14. et 1. 4. 2.†

Πάντῃ, omnino, prorsus, penitus. Aristot. lib. 1. de gener. et corrup. Plat. in Phileb. † Xenoph. Cyri Pædiæ, cap. 1. sect. 1.†

Πάντως, et παντῶς, Doricè, omnino, omnibus modis, prorsus. Plut. de Agesilao. Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἡμῖν ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. Aristot. Metaphys. lib. 9. οὐ γὰρ πάντως τοῦ ἀνθρώπου μέρος ἡ χείρ, non enim omnibus modis hominis pars manus est, i. simpliciter. Item ad summum: ut apud Gal. ad Glauc. lib. 1. οὗρα τῶν τοιούτων πάντως γε τῇ τετάρτῃ φέρει τι σημεῖον πέψεως, ad summum, vel, ut plurimùm quarta die. ¶ Præcedente negatione exponitur, continuò, habente consequentiæ significationem, vel necessitatis. Aristot. probl. sect. 10. ὅσα δ' ἄγρια, οὐ πάντως ἥμερα, quæcunque animantia agrestia sunt, non continuò etiam sunt mansueta: vel, non necesse est esse. (Æsch. Pr. 637. 942.)

Πάντοσε, quoquoversum, in omnem partem. Hom. Il. μ'. et alibi.

Παντόσυνος, varius. Eurip. in Iph. Aul. [791.] Lucian. in somn.

Πάντοθεν, undique, undiquaque. Od. ξ'. † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. e.†

Πανταχῇ, ubique, oppos. τῷ μηδαμῇ. (Æsch. Pers. 225. Eurip. Phœniss. 238.) ¶ Item quoquo modo. Plat. † Xen. Pæd. 6. p. 116. d.† [Suid. Lex. iii. 21. Πανταχῇ. πάντα τρόπον. Pro πάντα τρόπον, legendum est, πάντα τόπον. subintellectâ nimirum Præpositione κατά. Kust. Demosth. c. Eubulid. ὥστε πανταχῇ δικαίως καὶ προσηκόντως, &c.]

Πανταχοῦ, idem quod πανταχῇ. Dem. πάντων πανταχοῦ κρατοῦμεν. Et cum gen. πανταχοῦ γῆς, ubique terrarum, apud Chrysost. † τὰ πανταχοῦ (sc. χρήματα.) Xen. Pæd. l. 5. p. 120. e.† ¶ Exponitur et, quovis, seu quemcunque in locum, apud Dem. Phil. 1.

Πανταχόσε, et πανταχοῖ, in omnes partes, quovis, quoquo versus. Ut, πανταχόσε τοῦ σώματος, apud Alex. Aphr. in præfat. l. 1. problem.

Πανταχόθεν, undique, ex omnibus partibus. Herodian. l. 1. τά τε πανταχόθεν ζῶα ἠθροίζετο αὐτῷ.

Παντοῖος, ου, ὁ, omnigenus, omnimodus: item varius, multiplex. Il. γ'. (Soph. Œdip. Tyr. 935.) Gregor. Luc. &c. † Xen. Pæd. l. 3. p. 79. e.†

Παντοίως, omnibus modis. Herodian. lib. 4.

Πάνυ, omnino, prorsus. Aristoph. in Nub. πάνυ φημὶ δίκην, omnino nego. Sic et apud Thuc. et Herodian. in responsione et concessione jungitur particulis μὲν, γε, et οὖν. ut apud Plat. et Xen. Item valde, admodum, magnopere. Plat. in Phæd. πάνυ μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα, valde longum. Sic apud Aristoph. in Plut. et Plutarch. περὶ δυσωπίας. † πάνυ πολύ. Xen. Pæd. p. 154. e. 1. 3. 5. et 10. et μὴ πάνυ. 1. 4. 22.† ¶ Exponitur et, fermè, apud Dem. et Aristot. ¶ Ὁ πάνυ, i. κράτιστος, in suo ordine excellentissimus.

Πάγχυ, (poët.) omnino, penitus. Il. τ'. Od. δ. et alibi. (Æsch. S. c. Th. 647. Aristoph. R. 1579.)

Ἐπιπάγχυ, (comp.) idem. Hesiod. in Erg.

Composita.

Ἀνάπας, αντος, universus, omnis.

Διαμπὰξ, in totum, in universum. Hesych. et Suid. Exponitur et utrinque, apud Luc. Sunt qui ad ἅπαξ referant, q. διανάπαξ.

Ἅπας, universus, totus. Fœm. ἅπασα. N. ἅπαν. Hom. Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, universus campus. Et apud eundem, ἅπας ἐνιαυτὸς, totus seu integer annus. Sic et apud Æsch. in Ctesiph. ¶ Item omnis. Od. ξ'. τὸν ἄριστον ἁπάντων. et, ἁπάντων ἀναισχυντότατε, apud Isocr. Dicitur et, ἅπας τις, quilibet, quivis. ¶ Exponitur et, summus, extremus, apud Plat. in epist. εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν τὴν ἅπασαν, in summam vel extremam adduci angustiam. (Eurip. Phœniss. 1316.)

Ἁπανταχῇ, vel ἁπανταχοῦ, ubique, quaqua versum, passim: ut, ἁπανταχοῦ δὲ βωμοὺς καὶ θυσίας. [Eurip. Antiop. 84. Φεῦ, φεῦ, τὸ δοῦλον ὡς ἁπανταχῆ γένος, Πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὥρισεν θεός. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. Ἔχειν δὲ δεῖ καὶ τὰ ἀναγκαιότατα ὄργανα ἐπὶ ταῦτα πάντα· οὐ γὰρ ἁπανταχοῦ χειροτέχναι παραγίνονται.]

Ἁπανταχόθι, ubique, ubivis, in omni loco. Luc.

Ἁπανταχόθεν, undique, undevis, omni ex parte.

Ἁπανταχόσε, in omnem partem, quoque versum. Plut. in Camill.

Ἁπαντῇ, undeque, undiquaque. † Hes. Th. 524.†

Decomp. Ἁπαξάπας, semel omnis, sine exceptione omnis. Aristoph. (R. 161.) in Plut. et Luc.

Εἰσάπαν, omnino, prorsus. Phil.

Καθάπαν, omnino, in universum.

Συνάπας, idem quod Σύμπας.

Διαπαντὸς, semper, perpetuâ serie, Xen. per omnia, jugiter, Luc. 24. Ebr. 12. Et, διὰ παντὸς (sc. χρόνου.) † Διαπαντὸς, idem quod διὰ παντὸς vel πάντων, i. e. per omnes, omnibus, vel per adverbium, deinceps. Xen. Pæd. 2. 56. e.†

Ἐκπαντὸς, in totum, omnino, prorsus. Et, ἐκ παντὸς (sub χρόνου, vel καιροῦ.)

Ἔμπαν, omnino, Hesych. Pro quo tamen potiùs ἔμπας dicitur. quod quære.

Ἐπίπαν, in totum, in universum, omnino. Theophr. de caus. pl. l. 2. ¶ Item plerunque, ut plurimum, ferè. Polyb. et Aristot. (Æsch. Suppl. 829.)

Πάμπαν, omnino. Il. ά. φ'. &c. † Xenoph. Pædiæ 1. 1. 1. 4. et 1. 4. 4. ταχὺ πάμπαν.† (Eurip. Med. 1093.)

Παράπαν, in universum, genere toto, apud Plat. Exponitur et omnino, prorsus, apud Aristoph. in Plut. et Polyb.

Πρόπας, universus, totus. ut, πρόπας στόλος, apud Soph. et, νῆάς τε προπάσας, apud Hom. Il. β'. † ἦμαρ. Hesiod. Theog. 525.† (Æsch. Pers. 434. Pr. 406. Eurip. Phœniss. 1457. Soph. Œdip. Tyr. 177.)

Σύμπας, Att. ξύμπας, universus, totus. Thuc. lib. 2. Isocr. Dem. et Aristot. † Xen. Pæd. l. 3. p. 76. b.† (Soph. Œdip. Tyr. 772. 833.)

ΠΑ'ΣΣΑΛΟΣ, et Atticè πάτταλος, ου, ὁ, clavus ligneus, paxillus. (☞ A πήσσω, pango, defigo, depango. Eust.) Od. φ'. ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον. Synes. epist. 45. οἱ πάτταλοι παττάλοις ἐκκρούονται, paxilli paxillis excutiuntur. Poëticè πασσαλόφιν dicitur pro πασσάλου. Il. ά. Od. θ'. et alibi.

Πασσάλιον, ου, τὸ, et πασσαλίσκος, ου, ὁ, sive παττάλιον, et παττταλίσκος, claviculus ligneus, paxillus. ut, παιδία διὰ παττάλιον, apud Pollucem lib. 9.

Παττταλίαι ἔλαφοι, quorum cornua πασσάλου speciem referunt. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 5.

Πασσαλεύω, seu παττταλεύω, f. εύσω, palum figo, vel palo figo, palo affigo. Eurip. in Rheso, Θεοῖσιν αὐτὰ πασσάλευε πρὸς δόμοις. (Æsch. Ag. 587.)

Πασσαλευτὸς, affixus. Æsch. in Prometh. [112. τοιάσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω, Ὑπαιθρίοις δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὤν. Schol. πασσαλευόμενος. κεκαρφωμένος.]

Πάσσαξ, ακος, ὁ, diminut. idem quod πασσάλιον. Aristoph. in Acharn.

Πασσάκιον, τὸ, idem. apud Hesych.

Πασσακίζω, palo figo, vel palo affigo.

Πασσάριος, palus. Hesych.

Composita.

Γηπάτταλος, paxillus terræ. Lucian. in Lexiph.

Διαπατταλεύω, seu διαπασσαλεύω, distendo clavis ab extrema parte fixis. Plut. in Artox. Aristoph. in Equit.

Προσδιαπασσαλεύω πρὸς σανίδα, (*decomp.*) tabulæ trajecto paxillo affigo. [Herod. lib. 7.]

Προσπασσαλεύω, sive προσπατταλεύω, paxillis appingo seu affigo. Aristoph. in Plut.

Προσπασσαλεύομαι, paxillo affigor: unde, Ἀνδρομέδη προσπεπατταλευμένη, palo alligata. apud Luc.

ΠΑ'ΣΣΩ, vel πάττω, inspergo, vel conspergo. Ut Il. ί. πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, salem inspergebat. Et, ῥόδοις πάττειν, rosis conspergere, apud Aristoph. in Plut. † Nub. 1333. χρυσῷ πάττων, auro conspergens. Nub. 909.† Item superinjicio. ut apud Hom. ἤπια φάρμακα πάσσειν. ¶ Item variego, variè distinguo. Eust. (Theoc. Id. 2. 21. Πάσσομαι. Æsch. p. 277.)

Παστὸς, οῦ, ὁ, conspersus. Schol. Aristoph. et Athen.

¶ Item thalamus, apud Luc. Unde comp. *πρόπαστος*, locus ante thalamum.

Παστὰς, άδος, ἡ, thalamus. (à secunda significatione verbi *πάσσω*.) Eurip. in Oreste. ‡ Soph. Antig. 1207.‡ et apud Chrysost. ¶ Exponitur et, porticus: apud Plut. in vita Galbæ, et alibi. [Herodot. Hist. lib. 2. *καὶ ἐκ τῶν οἰκημάτων ἐς παστάδας ἐς στεγάς τε ἄλλας ἐκ τῶν παστάδων*, &c.] Item atrium, in quo habebantur conciones. apud eundem in Lycurgo. (Theoc. *κδ'*.)

Πάστη, ἡ, jusculum farina mixtum, seu conspersum. Poll. ex Aristoph.

Composita.

Ἀκρόπαστος, ὁ καὶ ἡ, per summa conspersus. Sopater apud Athen. l. 3.

Ἁλίπαστος, sale conspersus. ut, *ἁλίπαστον κρέας*, apud Eust. ¶ Item mari seu aqua marina aspersus, in anthol. Epigr.

Διαπάσσω, vel *διαπάττω*, conspergo. Gal. ad Glauc. Item inspergo seu spargo. Herodot.

Διαπάττομαι, inspergor. Unde, *διαπαττομένη γῆ*, terra quæ inspergitur. *Διαπεπασμένος μέλανι*, colore nigro, nigris maculis respersus.

Διάπασμα, τὸ, medicamentum quod corpori siccum inspergitur. q. d. aspergimentum. Diosc. lib. 1. Sic etiam dicitur, quod potui inspersum seu inditum bibitur. apud Gal.

Ἐμπάσσω, seu *ἐμπάττω*, inspergo. Gal. ad Glauc. l. 2. et Nicand. in Alexiph. ¶ Metaphoricè, intexo: quia, quæ intexuntur, velut insperguntur. Il. *γ'*. *πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους*. Sic et Il. *χ'*.

Decomp. *Παρεμπάσσω*, præter alia inspergo. Diosc.

Προσεμπάσσω, præterea inspergo.

Συνεμπάσσω, simul inspergo.

Ἐπιπάσσω, vel *ἐπιπάττω*, q. d. superspargo, inspergo. Theocr. Id. 2. *ἀλλ' ἐπίπασσε, Θέστυλι δειλαία*. Et apud Theophr. *ἐπιπάττω ἐπ' ὄξος*, aceto aspergo, (abundante *ἐπί*.) Apud eundem, *ἐπιπάσσοντες γάλα*, exp. lacte macerantes.

Ἐπιπάσσομαι, inspergor. Herodian. l. 1. Apud Dioscor. *ἐπιπασθεῖσα ῥίζα*, exp. radix in pastillos conformata.

Ἐπίπαστος, qui inspergitur, qui inspergendo adhibetur. *Τὰ ἐπίπαστα* peculiariter dicuntur farinæ pulmentariis ex leguminibus inspersæ. Hesych. et Eustath. Sic *φάρμακα* dicuntur *ἐπίπαστα*, quibus corpora nostra in utendo consperguntur. Theocr. idyll. 11.

Καταπάσσω, sive *καταπάττω*, conspergo. Alex. in probl. *τὴν δρῦν θείῳ καταπάσσειν*, quercum sulphure conspergere. Et apud Aristoph. in Nub. *κατὰ τραπέζης τέφραν καταπάσσειν*.

Κατάπασμα, τὸ, id quo corpus conspergitur. Gal. in lib. *τῶν κατὰ τόπους*, et Ægin. l. 7. 13.

Κατάπαστος, qui aspergitur: ut, *κατάπαστα φάρμακα*, medicamenta quibus utimur, ea inspergentes. Item metaph. plenus et refertus, apud Aristoph. in equ. Exponitur et, variegatus. Eust.

Παραπάσσω, inspergo. Plut. de primo frig.

Περιπάσσω, seu *περιπάττω*, circumquaque spargo, perspergo. [Aristot. de Hist. Animal. *ἔτι δὲ οἱ μύρμηκες ὑπ' ὀριγάνου καὶ θείου περιπαττομένων λείων, ἐκλείπουσι τὰς μυρμηκίας*.]

Προσπάσσω, inspergo. Galen.

Συμπάσσω, conspergo.

Συμπάσματα, τὰ, ea quibus corpus conspergitur. Cælius Aurel. chron. lib. 3. c. 5. et 7.

Ὑποπάσσω, subinspergo.

Ὑπόπαστον, quod subinspersum est. Exponitur et, stratum, apud Plut.

Χρυσόπαστος, auro sparsus, seu auro distinctus et variegatus. Plut. in Anton. *κατέκειτο ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάστῳ*. Luc. *ἀποδυσάμενος τὴν χρυσόπαστον ἐσθῆτα*. (Æsch. Ag. 785.)

ΠΑ'ΣΧΩ, (aor. 2. *ἔπαθον*, tanquam à *πήθω*, F. *πήσομαι*, tanquam à *πήθομαι*, et mutato *η* in *ει*, *πείσομαι*. † Xen. Pæd. l. 5. p. 129. e.† Præt. med. *πέπονθα*, Atticè pro *πέπηθα*.) patior. Il. *ύ*. *τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει, Μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων*; Il. *γ'*. *Οὓς* (*μόχθους*) *ἔθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων*. Odyss. *κ'*. *ἐπειὴ μάλα πέποσθε*. (poëticè, pro *πεπόνθατε*.) Isocr. in Paneg. *οὐδὲν γὰρ, ὅ, τι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ πάσχειν*. Demosth. pro cor. *εἶτ' ἐλαυνομένων, καὶ ὑβριζομένων, καὶ τί κακῶν οὐ πασχόντων*; Xen. Hellen. 2. *πείσεσθαι νομίζοντες οἷα ἐποίησαν*. ¶ Incertis quibusdam loquendi generibus certas expositiones habet. *Κακῶς πάσχω*, seu, *κακὸν πάσχω*, malo aut incommodo afficior, mœrorem percipio. † Xen. Pæd. 1. 3. 10.† Odyss. *π'*. et apud Aristoph. in Pluto. Pro, quo simpliciter *πάσχειν* dicitur. ut apud Hesiod. in Erg. *παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω*, damno seu malo affectus. † Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 40. a.† *Ὁ πάσχων*, ægrotus, apud Hippocr. *Εὖ πάσχειν*, commodo affici, vel, commodum percipere: seu, beneficio affici, beneficium accipere. Aristot. in eth. *ἐλάττων γὰρ ὁ παθὼν εὖ τοῦ ποιήσαντος*. Dem. *ὅταν μὲν οὖν πάσχειν δέῃ, τὸν βουλόμενον εὖ ποιεῖν ἡμᾶς ἐάσομεν*. Pro eodem dicitur, *ἀγαθὸν πάσχειν*, apud Lys. † *πάσχειν φιλικὰ ὑπό τινος*, officia ab aliquo accipere. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. e. *ἀγαθὸν ὑπό τινος*. l. 5. p. 129. d.† ¶ *Πάσχω*, de animo dictum, interdum etiam exp. afficior. ut apud Plutarch. *τοῦτο παθὼν πρὸς ἐκείνην*. Et Plat. in Gorg. *ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας*. Sic apud Demosth. et Synes. ¶ *Πάσχω τοῦτο*, hoc mihi accidit. Isocr. *ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί*. Plat. polit. l. 1. *εἰ γὰρ ἦν τοῦτο αἴτιον, κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθειν*. Sic et apud Thuc. et Plut. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 11. et l. 5. p. 117. c.† ¶ Item facio, ago. † Aristoph. Nub. 789. *τί κακοδαίμων πείσομαι*; quid miser agam ?† Luc. in Necyomant. *τί γὰρ, ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο*; Sic et apud Galen. Ubi tamen sunt qui exp. quum quis affectus esse queat, seu quem affectum quis possit induere. ¶ Sumitur et in obscœna significat. ut et hinc derivatum *πασχητιάω*. Dem. pro cor. *Ἐμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν*. Sic et apud Æsch. in Ctes. (*τί πάθω τλήμων*; Æschyl. Pers. 915. Eum. 145. V. Eurip. Med. 489. 755. 880. 1355. id. Phœniss. 857. Cum *ἐς*. Aristoph. R. 730. Il. *γ'*. 99. Soph. Tr. 990. Œdip. Tyr. 524. *Πήσας*. Æsch. Ag. 1633.) † *τί παθὼν*, *quare* expon. Vid. Kusterus ad Aristoph. Nub. 1508.†

Πάθημα, τὸ, quod quis passus est seu patitur, quod accidit cuipiam, casus. Expon. et passio, apud Thucyd. lib. 1. et 4. et Plutarch. *περὶ δυσωπ*. Item afflictio: sæpe apud Paul. in ep. Item morbus, tum corporis, tum animi. Galen. ad Glauc. et in Axiocho. Apud Plat. *βίαια παθήματα*, exp. vehementiores motus. ¶ Item affectus, affectio, in ep. ad Galat. c. 5. et apud Xen. ¶ *Παθήματα τῆς ψυχῆς*, dicuntur notiones et conceptus animi, quos dum in se recipit, aliquid pati videtur: apud Aristot. l. *περὶ ἑρμην*. c. 1. † Xen. Pæd. l. 3. p. 60. c.† *Πάθημα*, exp. et, cædes, apud Plat. de leg. lib. 9. (Eurip. Phœniss. 60. Soph. Œdip. Tyr. 562. Pl. 1264.)

Παθητὸς, οῦ, ὁ, qui pati potest, passioni seu patiendi necessitati obnoxius. Aristot. Plut.

Παθητικὸς, οῦ, ὁ, idem. Et, *τὸ παθητικὸν*, quod afficitur, et affici potest. Aristot. de gen. et cor. *Παθητικὸς λόγος*, seu *παθητικὴ λέξις*, cui insunt *πάθη*, i. oratio in qua fervent concitati affectus, seu qua perturbantur animi et concitantur. *Παθητικαὶ ποιότητες*, dicuntur passibiles qualitates, non quòd patiantur aliquid, sed quòd passionem sensibus afferant, seu quòd sensus afficiant. Aristot. in prædic. qualit. ¶ *Παθητικὸν ῥῆμα*, passivum verbum, apud Grammat.

Παθητικῶς λέγειν, uti oratione perturbante animos et concitante. Aristot. ¶ Item *παθητικῶς*, passivè, passiva voce. Eust.

Πάθος, εος, τὸ, idem quod *πάθημα*, quod quis patitur seu passus est, casus. Plato in Phædro. Demosth. pro Ctesiph. † Xen. Pæd. l. 2. 45. e. et l. 5. p. 136. e. V. et l. 7. p. 184. e. et p. 185. a.† Item cædes: apud Plat. de leg. lib. 9. (Æschyl. Pers. 254. Ag. 1219. Ch. 1016. Soph. Tr. 156. 878. Œdip. Tyr. 752. 860.) Item morbus, affectio corporis infirma, apud Galenum. ¶ Item morbus animi, perturbatio aversa à recta ratione contra naturam; animi commotio, ut Cic. ex Zenone definit. Exponitur et, ægritudo, affectio. ¶ Item morbus, i. mollities: in ep. ad Coloss. c. 3. ¶ Item affectus concitatus, apud Rhetores. ut Aristot. *ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα*, quum affectum concitaveris. ¶ *Πάθη* ab Aristot. rhet. 1. dicuntur quæcunque alicui rei adsunt, extra tamen ipsius essentiam.

Πάθη, ἡ, calamitas, casus, clades. Herodot. in Clione, *πυθέσθαι πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ πάθην*. Sic et apud Soph. in Ajace. Exponitur etiam, *κάκωσις*, apud Plat. in Phileb. Item cædes, apud eundem de leg. lib. 9.

Παθαίνομαι, afficior vehementer, et concitor, et ita quidem, ut affectus, qui *πάθη* dicuntur, commoveam. Luc. *ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο*. Item, afficior morbis animi. Synes. *ἔστι περιουσία δυνάμεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείροσι μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεσθαι*.

Πασχητιάω, cupio *πάσχειν*, (obscœnum,) i. cupio marem pati, muliebria appeto: de pathicis et cinædis, adversæ veneris libidine prurientibus. apud Aristoph. Athen. et Xiphil. in Heliog.

Πασχητιασμὸς, οῦ, ὁ, ipsa appetitio coitus illius nefandi. Luc. in Gallo.

Πεῖσις, εως, ἡ, (à futuro *πείσομαι*,) affectus, læsio. Alex. Aphr. problem. l. 1. *τοπικὴ γὰρ γίνεται τῶν νεύρων τῆς γλώττης πεῖσις*. Aliam signif. vide in derivat. ex *Πείθω*.

Composita: ac primùm ex πάσχω.

Ἀντιπάσχω, idem quod *ἀντιπαθῶ*. de quo in sequenti ordine compositorum. Diosc. l. 6. *ἀντιπάσχουσι δὲ πολλάκις αἱ ἰδιοσυγκρίσεις σωμάτων, καὶ αἱ προδιαθέσεις*. Exponitur et, adversor, scilicet per antipathiam. Idem l. 3. c. 70. *ἀντιπάσχειν ταῖς δυσουρίαις*. ¶ Item, vicissim beneficio afficior, gratia mihi rependitur: ut, *δίκαιόν ἐστι τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀντιπεπονθέναι*. Hinc apud Aristot. polit. 2. *ἀντιπεπονθὸς τὸ ἴσον, σώζει τὰς πόλεις*, exp. æquale repensum, æqualitas vicissitudinis. [Soph. Philoct. 600. *πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο Δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά γ', οἷ' ἀνὴρ πένης*. Schol. *ὑπ' ἐκείνων εὐεργετούμενος, ἀντευεργετῶ αὐτοὺς ὡς δύναται πένης εὐεργετεῖν, δηλονότι ὑπηρετῶν*. Xenoph. de Exp. Cyri. lib. 2. cap. 5. §. 3. *ἐν ᾗ ὑμᾶς μὲν βλάπτειν ἱκανοὶ ἂν ἦμεν, ἀντιπάσχειν δὲ οὐδεὶς κίνδυνος*.]

Ἀντιπεπονθότως, oppositè: idem quod *ἀντιπαθῶς*. Areop.

Decomp. *Ἐναντιπάσχειν*, Aristoteles de iis dixisse traditur, qui mutuis inter se beneficiis certant, alter alterum afficientes, donisque remunerantes.

Εὐπάσχω, beneficio afficior: pro quo sæpius disjunctim scribitur *εὖ πάσχω*. (Soph. Tr. 963.)

Ἀντευπάσχω, (*decomp.*) vicissim beneficium accipio. Plat. *ὥστε καλὸν δοκεῖ σημεῖον εἶναι, εἰ εὖ ποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν ἀντευπείσεται*.

Προπάσχω, antè patior, priùs vel prior patior. Plat. de republ. lib. 2. *οὐδὲν δὴ κακὸν προπεπονθώς*. Thuc. l. 3. *παρηνόμησάν τε, οὐ προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν*. Xen. *οὐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθυῖα*.

Προπάθεια, ἡ, q. d, antepassio: morbi præludium, adventatio morbi. Exponitur et, antecepta perturbatio, apud Plut.

Εὐπροπαθὼν, (*decomp.*) qui prior beneficio est affectus.

Προσπάσχω, (q. d. adpatior, aut adafficior,) addictus sum alicui, et ei adhæreo per quandam velut sympathiam. Plutarch. *τὸ δὲ μακράκις ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐραστῶν μᾶλλον ἦν προσπεπονθός*. Dionys. Areop. *ὅσιοι γὰρ οὐκ ὀφείλουσι τοῖς γηΐνοις προσπάσχειν*.

Προσπάθεια, affectio, qua rei alicui sumus omnino addicti, eique adhæremus. Synes. de insomn. Theophyl. ep. 26.

Συμπάσχω, (q. d. compatior, seu coafficior,) simul patior, simul afficior. In vita Thucydidis, *μικροῦ γὰρ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὅ, τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα*. Sic et apud Greg.

Composita ex nomine πάθος.

Ἀειπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semper patiens, sempiternæ et perpetuæ passioni obnoxius. Ocell. de universo.

Ἀειπάθεια, passio perpetua, vel nunquam deficiens affectio.

Αἰνοπαθὴς, gravia perpessus. Od. *σ'*.

Ἀκρόπαθος, in summa parte affectus. Hippocr. in lib. *περὶ εὐκινήσεως*.

Ἀναξιοπαθῶ, ægrè fero, dico esse indignum facinus. Plut. *ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κριτόλαος, ἀνεῖλεν αὐτόν*. Significat etiam, stomachor, apud eundem.

Ἀνθρωποπαθὴς, humanis passionibus sive affectionibus obnoxius. ¶ Item humano affectu præditus; seu humano affectu agens, loquens.

Ἀνθρωποπάθεια, humanus affectus, affectionibus humanæ naturæ se accommodans conditio. Alciphr.

Ἀνθρωποπαθῶς, humano affectu. Hermog.

Ἀνθρωποπαθέω, humanum quippiam patior, humano more afficior, ago, loquor.

Ἀντιπαθὴς, contrariam affectionem habens, obsistendi vim habens per contrariam affectionem. In Epigr. *ἀντιπαθὴς φήμη*, exp. contraria fama. ¶ *Τὸ ἀντιπαθὲς*, substantivè positum (q. subintell. *φάρμακον*) exp. remedium adversus aliquid. Plut. in Anton. et Diosc. lib. 4. cap. 123.

Ἀντιπάθεια, repugnantia inter aliquas res ob contrariam affectionem. Plutarch. de primo frigor. Item vis obsistendi seu auxiliandi, quam res aliqua habet per contrariam affectionem. Alex. Aphr. probl. ult. l. 1.

Ἀντιπαθῶς διακεῖσθαι, i. *ἀντιπεπόνθως ἔχειν*, *ἀντιπαθεῖν*.

Ἀντιπαθέω, contrariam affectionem habeo, naturalem repugnantiam affectionum habeo. Alex. Aphr. in probl. *τρίγλη ἀντιπαθεῖ τῇ νάρκῃ*.

Ἀπαθὴς, non obnoxius affectionibus animi, carens omni perturbatione. Plut. de aud. poëmat. et in Alcib. ¶ *Ἀπαθεῖς* dicuntur etiam, qui nullis corporis malis sunt obnoxii, illæsi, intacti. ¶ Item immunes alicujus rei; expertes. Ut apud Dem. in epitaph. *νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα*. Et, *ἀπαθὴς κακῶν*, apud Herm. l. 2. de invent. Et apud Herodot. *ἀπαθέες κακῶν*. Apud Aristot. in probl. *ἀπαθὴς ὑπὸ τοῦ ὁμοίου*, exp. qui à simili affici nequit. Et apud Plut. in probl. *ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων*, expon. præsentibus malis non commotus.

Ἀπαθῶς, q. d. impassibiliter, absque ullis passionibus, i. affectibus.

Ἀπάθεια, affectuum vacuitas, status mentis hominis *ἀπαθοῦς*. Plut. in consol. ad Apollon. et in Fab. Exponitur et, indolentia.

Ἀπάθητος, q. d. impatibilis, patiendi necessitati minimè obnoxius.

Ἀπειροπαθὴς, qui immensè perturbationibus seu affectionibus obnoxius est.

Ἀπειροπάθεια, immensitas perturbationum. Synes. ep. 140.

Αὐτοπαθὴς, ex se patiens, vel intrinsecus patiens. Item reciprocus.

Αὐτοπάθεια, q. d. intrinseca passio, innata passio, reciprocatio, qua eadem persona agit et patitur. G. gram. l. 4. [Polyb. Hist. lib. 3. *ἐξ αὐτοπαθείας τοῦ Λευκίου διατιθεμένου τοὺς λόγους*.]

Αὐτοπαθῶς, q. d. cum passione intrinseca, vel patiendo intrinsecè. Apud Polyb. exponitur etiam, ex sententia animi, non simulatè, ingenuè.

Βαρυπαθέω, graviter afflictus sum. Plut.

Γυναικοπαθέω, muliebria patior, effœminor. Athen. l. 12.

Δεινοπαθὴς, indigna seu gravia passus, gravi affectus injuria.

Δεινοπάθεια, indignatio ejus qui se gravia passum dicit.

Δεινοπαθέω, graviter afficior, ingemo, ægrè fero, et lamentabili voce queror. Plut. in Alex.

Δυπαθὴς, laborum ærumnarumque patiens. in Epigr.

Δυπάθεια, laborum et ærumnarum perpessio. Etymol.

Δυπαθία, dolor, cruciatus. Epigr.

Δυήπαθος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δυσπαθής. ut, ἐργασιὴ δυήπαθος, apud Hom. hym. in Merc.

Δυσπαθὴς, qui non facilè patitur, qui non facile afficitur, firmus. Luc. Diosc. et Gal. ad Glauc. ¶ Item, qui gravi ægritudine seu mœrore afficitur. Plut. [Æsch. Ag. 1264.]

Δυσπάθεια, firmitudo, qua quis non facilè aliquid patitur mali, damni, vel injuriæ. Firmitas, seu robur. Plutarch. in Demetr. et Alex. Aphr. probl. l. 1. ¶ Item gravis ægritudo, seu mœror, quo quis afficitur. Exponitur etiam, infelicitas.

Δυσπαθέω, non facilè patior, seu afficior, ob firmitatem. Greg. ¶ Item gravi ægritudine seu mœrore afficior, gravia patior. Plutarch. in Pericl. δυσπαθοῦντες πρὸς τὰ γινόμενα. Moschus in Megaris: οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι Μητέρι δυσπαθέοντος. ¶ Exponitur et, ægrè fero, apud eundem.

Ἐκπαθὴς, (quasi, ὁ ἐκτὸς πάθους,) qui nihil passus est, illæsus, incolumis. Suid. ¶ Item immodicè affectus. Ælian. et Alciphr.

Ἐκπαθῶς, cum immodico affectu.

Ἐμπαθὴς, cui insunt affectus seu perturbationes. Plut. τὸ μέν τι τῆς ψυχῆς, νοερὸν καὶ λογικόν· τὸ δὲ, ἄλογον καὶ ἐμπαθές. Exponitur etiam, affectu percitus, vel commotus, apud eundem in lib. adversus Col.

Ἐμπαθῶς, cum affectu, seu cum affectibus, cum perturbationibus. Plut. in Coriol. Item, ἐμπαθῶς ἔχω, affectibus moveor seu afficior. Hermog. Et, ἐμπαθέστατα, maximo cum affectu. Plut. symp. l. 4.

Ἐνθηλυπαθέω, q. d. muliebria patior in, muliebri libidine tabesco.

Ἑτεροπάθεια, alterius partis vexatio. Diosc. l. 2. Sic dicitur etiam illud curandi genus, quo dolor ex una parte in alteram evocatur.

Εὐπαθὴς, qui facilè patitur seu afficitur. Εὐπαθὴς ἄνθρωπος, homo qui corpus tenerum habet, et quod facilè lædi potest, Gal. ad Glauc. Plut. in Solone, εὐπαθὴς πρὸς ὁμόνοιαν, cujus animus facilè afficitur amore concordiæ, propensus ad concordiam.

Εὐπάθεια, vel εὐπαθία, natura quæ facilè affici potest, corporis constitutio injuriis facilè obnoxia. Alex. Aphr. probl. lib. 2. οἱ παῖδες πολλὴν ἔχουσιν εὐπάθειαν καὶ τροπὴν τῆς φύσεως. ¶ Item felicitas. Greg. περὶ φιλόπτωχ. Interdum pro beneficio, quatenus quis eo afficitur, Aristot. in eth. ¶ Item pro voluptuaria vita, apud Philon. Apud Herodot. ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι, genio indulgere.

Εὐπαθέω, facilè patior seu afficior, corpus habeo expositum injuriæ. ¶ Item felicitate fruor. ¶ Item beneficio afficior. ¶ Interdum, genio indulgeo. Plat. polit. l. 1.

Ἡδυπαθὴς, voluptati deditus, voluptuarius. Athen. l. 12.

Ἡδυπάθεια, voluptas, vita voluptuaria, mollities. Xen. Pæd. 7. νομίζουσι τὸ μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν.

Ἡδυπαθέω, voluptate fruor, cuticulam curo, delicatè et molliter vivo. Xen. † Pæd. 1. 5. 1.† et Philo.

Ἡδυπάθημα, τὸ, idem cum ἡδυπάθεια.

Decomp. Ἐνηδυπαθέω, suavitate et voluptate fruor in aliqua re; oblector. ¶ Item acquiesco. Unde Chrysost. τοῖς παροῦσιν ἐνηδυπαθεῖν πράγμασιν.

Καθηδυπαθέω, per voluptatem et luxum absumo. Luc. τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθῶν, per luxum et voluptatem conterens. Et cum genit. Basilius ad divites, ἀλλ' ὃν μὲν ἔζης χρόνον καθηδυπαθῶν τοῦ βίου. (Sed et ad nomen χρόνον in constructione referri possit ille genitivus τοῦ βίου.) ¶ Καθηδυπαθεῖσθαι, per luxum et voluptates consumi.

Ἰδιοπαθὴς, idem quod αὐτοπαθὴς, intrinsecus patiens.

Ἰδιοπάθεια, propria et privata affectio. Alex. Aphr.

Κακοπαθὴς, malis pressus; afflictus.

Κακοπάθεια, malorum perpessio, calamitas, vexatio. Ceb. Theb. Thuc. l. 7. Isocr. in Archid.

Κακοπαθῶς, ærumnosè; multa mala perpetiendo; in multis vexationibus et molestiis: ut, κακοπαθῶς ζῆν, apud Aristot. pol. l. 2.

Κακοπαθέω, ῶ, mala patior, malis vexor et conflictor. Isocrat. in Areop. ἐν τοῖς καθεστηκόσι πράγμασι κακοπαθεῖν μᾶλλον, ἢ μετὰ πολιτείας ἀκριβεστέρας ἄμεινον τὸν βίον διάγειν. Et cum dat. κακοπαθῆσαι τῷ σώματι, apud eundem, ad Nicocl. Item cum gen. intercedente præpos. ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, apud Thuc. l. 2. quibuscum conflictat.

[Προκακοπαθῶν, (*decomp.*) cum var. lect. Æsch. Suppl. 871.]

Decomp. Προσκακοπαθέω, condoleo alicui rei, dolore afficior et maceror ob rem aliquam. Greg. orat. in Epiph. προσκακοπαθῆσαι τῷ δι' ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ βαπτισθέντι Χριστῷ, contemplatione et commemoratione humanitatis Christi dolore affici.

Συγκακοπαθέω, simul malis afficior, simul malis vexor vel affligor.

Κιλλακοπάθιμος, dici putatur is, cujus cordis affectus sunt obscuri, et velut nigri: unde talis intelligitur tectus, non apertus, subdolus.

Κενοπαθεῖν, inaniter affici, vanis duci affectibus.

Λαοπαθὴς, quod populus patitur, quo populus afficitur. Æsch. in Pers. [949.]

[Μελεοπαθής. Æsch. S. c. Th. 971.]

Μετριοπαθὴς, cui sunt mediocres perturbationes, quimodum tenet in affectibus. Aristot. Exponitur etiam, moderatus et clemens.

Μετριοπάθεια, mediocritas perturbationum seu affectuum, modicæ perturbationes. Plut. adversus Coloten. Synes. ep. 140.

Μετριοπαθέω, in perturbationum seu affectuum mediocritate versor, modicè afficior seu permoveor aliqua re. In epistola ad Hebr. cap. 5. Accipitur etiam pro συμπαθέω. Alii exp. ibid. miserari posse quantum satis est.

Μονοπάθεια, affectus et morbus unius tantùm: ut, μονοπάθεια τῶν ὀφθαλμῶν, morbus unius oculi, seu quum unus tantùm oculus dolet. Alex. in probl.

[Νεοπαθής. Æsch. Eum. 517.]

Ξενοπαθέω, re aliqua tanquam peregrina et nova perturbor. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, taceo et stupidus fio ad ingressum externorum.

Ὁμοιοπαθὴς, vel ὁμοπαθὴς, cui similes sunt perturbationes seu affectus: iisdem perturbationibus seu affectibus obnoxius. Aristot. eth. 8. et Luc. in Act. Apost. c. 14. Apud Theoph. ὁμοιοπαθῆ τοῖς καρποῖς, exp. quibus similia accidunt quæ et fructibus.

Ὁμοιοπαθῶς, vel ὁμοπαθῶς, cum similitudine affectuum, iisdem affectibus.

Ὁμοιοπάθεια, affectuum similitudo, similes affectus, seu eædem perturbationes. Item figura vel virtus oratoria, à similitudine affectuum ducta. Macrob. l. 4.

Ὁμοιοπαθέω, seu ὁμοπαθῶ, similes seu iidem sunt mihi affectus, similiter afficior. Aristot. ethic. l. 1. ὁμοιοπαθεῖν Σαρδαναπάλῳ. Item, ὁμοπαθῶ, consentio, assentior, obtempero, idem volo. Plut. in Galb.

Decomp. Συνομοιοπαθέω, idem quod ὁμοιοπαθῶ, seu ὁμοπαθῶ. Aristotel. rhet. 3.

Συνομοπαθέω, similiter afficior. Plut. in Alc.

Ὀξυπαθῶς, acuto et vehemente animi affectu: apud Suid.

Περιπαθὴς, vehementer affectus, apud Athen. et Polyb. Exponitur etiam, affectibus obnoxius, apud Greg.

Περιπαθῶς, cum magna vi affectuum. Luc.

Περιπαθῶ, vehementi affectu commoveor. Plut. in Apophth. τῶν στρατιωτῶν συνδραμόντων, καὶ περιπαθούντων, militibus vehementi affectu commotis, i. valde indignantibus et stomachantibus. Item æstuo dubitatione, seu anxietate. Item in Cæs. ἀπορούμενος καὶ περιπαθῶν, δεινὸν ἐβούλευσε βούλευμα, æstuans et anxius impatientia.

Ἐμπεριπαθῶ, (*decomp.*) q. d. instomachor, indoleo, stomachor in.

Πολυπαθὴς, multis casibus, multis malis jactatus.

Πολυπάθεια, multorum casuum, multorum malorum agitatio, cum quis multis passionibus obnoxius est. Plut.

Συμπαθὴς, cui sunt iidem affectus; affectibus cum alio consentiens. Plut. de defectu orac. Item simpl. consentiens cum alio, apud Aristot. et Synes. ¶ Item qui simul cum alio afficitur et tangitur ejus malo, seu quem aliena mala tangunt tanquam sua: 1 ep. Petr. cap. 3. Et cum dat. apud Synes. τὴν ἐκκλησίαν ἔγνω γενομένην αὐτῷ συμπαθῆ, ecclesiam misericordia ejus duci.

Συμπαθῶς, cum consensu affectuum: item cum commiseratione et quasi condolescentia. Plut. de Alex. fort. συμπαθῶς ἐδάκρυσεν.

Συμπάθεια, consensus in affectibus, convenientia affectuum. Item convenientia et conjunctio naturæ. Alex. Aphr. probl. ult. lib. 1. ἡ ἀντίδοτος ἐκ πλείστων βοτανῶν σύγκειται, ἐχουσῶν τινα συμπάθειαν πρὸς ἓν ἕκαστον μόριον, consensum habentibus cum singulis corporis partibus. ¶ Philosophi et medici συμπάθειαν definiunt duorum naturalem quandam conjunctionem et concordiam, ex similitudine vel generis, vel naturæ, vel temperamenti, vel morum, vel aliarum rerum conciliatam. ¶ Medicis autem peculiariter significat affectionem partis alicujus, non per se ac propriè, sed per consensum et societatem alterius laborantis: in qua significatione τῇ ἰδιοπαθείᾳ opponitur. Vide Galen. lib. 1. de locis affectis. Item commiseratio ejus qui alterius malo afficitur. Chrysost.

Συμπαθέω, ῶ, unà cum alio afficior, affectu seu affectibus cum alio consentio. Aristot. in physiogn. δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις. Item simul afficior cum alio ejus malis tanquam meis. Isocrat. ὥστε καὶ ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις ἕκαστος ἡμῶν πολλοὺς εἶχε συμπαθήσαντας.

Decomp. Ἀσυμπαθὴς, affectus seu naturæ consensu carens, cui nullus est consensus affectuum cum alio. Synes. de insomn. ¶ Item qui commiseratione alieni mali non tangitur. Plut. in Coriol.

Ἀσυμπάθεια, affectus carentia, inclementia, nulla commiseratio. In nov. Constant.

Ταλαιπαθὴς, qui incommoda et ærumnas patienter sustinet, vel cui ærumnæ multæ patiendæ veniunt, ærumnosus, miser. Pro eodem dicitur et τλαιπαθής. Hesych.

Τλησιπαθὴς, patiens laboris. item calamitosus. Basil. Expon. etiam qui patiens est in iis quæ patitur. Suid.

Τλησιπάθεια, patientia, miseria, laboris et ærumnarum tolerantia.

Ὑβριοπαθέω, injuriam patior, injuria et contumelia afficior. Hermog.

Ὑπερπαθέω, valde afficior et commoveor. Eurip. in Phœn.

ΠΑΤΑ'ΣΣΩ, F, ξω, cum strepitu palpito, vehementer palpito. Il. ν'. Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει Κῆρας ὀϊομένῳ, πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων. Sic Il. ψ'. πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου Νίκης ἱεμένων. ☞ Eust. ex πάτος derivatum esse testatur. ¶ Item percutio, pulso, ferio: propriè de eo qui ita pulsat ut ictus sonitum aliquem seu strepitum edat. Plut. in Alcib. τὸν Φρύνιχον πατάξαντες ἐγχειριδίῳ. Dem. in Mid. πατάσσειν ἐπὶ κόρρης, infligere colaphum seu alapam. Apud Aristoph. πατάσσειν τὴν θύραν, pulsare januam. [R. 38. Eurip. Phœniss. 1420.] Et apud Theocrit. idyll. 20. πατάσσειν τὰν γᾶν, terram pulsare. Metaphoricè apud Aristot. πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε.

Πατάσσομαι, percutior, pulsor: ut, παταχθησόμενος τῷ ξύλῳ, apud Luc.

Πάταγος, ου, ὁ, fragor, strepitus, crepitus, Il. φ'. et ν'. apud Aristoph. et Aristot. [Soph. Tr. 537.] Item fremitus: apud Philon. Invenitur et fœm. παταγὴ, apud Dionys. de situ orb.

Παταγέω, ῶ, strepo, strepito, fragorem edo, crepito. [Soph. Aj. 168.] Aristoph. in Nub. † 377.† εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται, καὶ παταγοῦσιν. Theocr. idyll. 23. παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα Κοπτομένα πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.

Πατάγημα, τὸ, strepitus. Dicitur et de homine garrulo ac veteratore, apud Suid.

Composita: ac primùm ex πατάσσω.

Ἀναπατάσσω, q. d. repulso. i. iterum pulso. Hesych.

Ἐκπατάσσω, strepitu aures alicujus percello. Item attonitum reddo, perterrefacio. Eurip. in Herc. fur. Λύσσα δέ σ' ὠμόβρωτος, ἀποινόδικοί τε Δίκαι, κακοῖσιν ἐκπατάσσουσιν.

Ἐκπατάσσομαι, attonitus reddo. Od. σ'. ἐκπεπαταγμένος φρένας, qui mente non constat, sed eam velut attonitam habet.

Μουσοπάτακτος, musarum furore percitus.

Συμπατάσσω, simul pulso, simul percello et attonitum reddo. Item collido. Eurip. in Supplic. [699.] Συμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν, Ἔκτεινον, ἐκτείνοντο.

Composita ex πάταγος, aut παταγῶ.

Ἀντιπαταγέω, ῶ, contra strepo, vicissim strepo, seu fragorem edo. Plut. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 22. ψόφῳ δὲ, τῷ ἐκ τοῦ προσιέναι αὐτοὺς, ἀντιπαταγοῦντος τοῦ ἀνέμου, οὐ κατακουσάντων]

Ἀπαταγὶ, sine strepitu seu crepitu, qui πάταγος dicitur. Suid.

Ἐπιπαταγέω, q. d. superstrepo.

Μουσοπάταγος, ου, ὁ, recitator clamosus, vel personare omnia faciens. Cic. ad Q. fr. l. 2. epist. 9.

Συμπαταγέω, (q. d. constrepo,) simul strepo, aut fragorem edo, seu, crepitum aut fremitum. Exponitur etiam, collido, palma aut vola aperta quatio.

Ὑποπαταγέω, substrepo.

ΠΑΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, calco, conculco, protero. Herodian. lib. 8. ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν, εἴασαν, &c. Eust. ex Hybria Cretensi, τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλου. Theocrit. idyll. 15. ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς. Item metaph. contemptui habeo, contumelia afficio, opprimo. Aristoph. in Vesp. ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν Τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα. Arrian. ὅρκους πατήσας οὓς ὤμοσε. Item tero, i. manibus verso, sicut terere aut versare autorem aliquem dicimur. Aristoph. in Avib. οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας. Plat. in Phædr. τόνγε Τισίαν αὐτὸν πεπάτηκας ἀκριβῶς. ¶ Interdum ponitur pro περιπατῶ, ambulo: ut apud Athen. lib. 12. οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ ποσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο. [Æsch. Ag. 966. 1202. 1366.]

Πατοῦμαι, calcor, conculcor, proteror. [Æsch. Ag. 381.] Herodian. l. 7. ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατούμενοι. Dicitur et terra πατεῖσθαι, quam quis percurrit et lustrat. Laërt. et Archel. [Herodot. Hist. lib. 2. κυάμους δὲ οὔτε τι μάλα σπείρουσι Αἰγύπτιοι ἐν τῇ χώρῃ, τούς τε γενομένους οὔτε τρώγουσι, οὔτε ἕψοντες πατέονται.] ‡ vescuntur: significatione, ut videtur, Herodoto peculiari. Sic eodem libro πατέονται τῶν κρεῶν, carnibus vescuntur.‡

Πάτημα, τὸ, quod calcatur vel calcatum est, q. d. calcamentum seu conculcamentum. Metaphoricè apud Basil. de homine qui proteritur et opprimitur.

(Πατησμός. Æsch. Ag. 972.)

Πατητὸς, ὁ, qui calcari potest, seu conculcabilis. Item calcatus: ut, πατηθεῖσα σταφυλὴ, quæ et πατητή. apud Aët. l. 9. c. 24. Πατητὸς φοῖνιξ, palmæ genus tertium: sic appellatum, quòd ejus pomum etiam in matre sua dehiscat, calcatoque simile appareat. Plin. l. 13. c. 4.

Πάτος, ου, ὁ, calcata seu trita via, via publica. Iliad. ύ. Od. ί. ¶ Item pulvis qui luctaturis post olei illitionem affricabatur, densandi atque roborandi corporis gratiâ. Sunt tamen qui etiam sudorem ipsum pulveri mistum πάτον vocent, ut scribit Aët. l. 2. c. 107.

Composita.

Ἀναπατέω, ῶ, sursum versus gradior. In Hippiatria, δεῖ εἰς ποταμὸν εἰσάγειν, καὶ ἀναπατεῖν ἐκεῖσε ποιεῖν, adverso flumine progredi.

Ἀντιπατέω, ῶ, vicissim calco seu conculco.

Ἀπάτητος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. incalcabilis,) qui calcari non potest. In anthol. Epigram.

Ἀποπατέω, ῶ, à via recedo, à via deflecto, seu digredior. ¶ Item ventrem exonero, caco: quia quum hoc facere volumus, à via recedimus, et aliquem secessum quærimus. unde fut. med apud Aristoph. in Plut. Πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι. Cum accusat. exponitur et, excerno: ut apud Galen. εἰ ἀποπατήσειν ὑγρότερα καὶ δυσωδέστερα.

Ἀποπάτημα, τὸ, excrementum, quod ejectum est: merda.

Ἀπόπατος, ου, ὁ, secessus quem petimus ad levandum ventrem, locus ubi venter exoneratur. Aristoph. in Acharn. Ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο. Exponitur etiam, evacuatio ventris. Suid. et schol. Aristoph.

Βουνοπατέω, ῶ, colles calco, i. per colles gradior seu incedo. Epigr. ‡ Βουνοβατέω etiam legitur.‡

[Διαπατέω. Polyb. Hist. lib. 3. ὅποτε δὲ ταύτην (sc. nivem) διαπατήσαντες ἐπὶ τὴν ὑποκάτω καὶ συνεστηκυῖαν ἐπιβαῖεν, οὐκ ἔτι διέκοπτον, &c.]

Δυσπάτητος, calcari seu ambulari difficilis. Lucian.

Ἐκπατέω, q. d. extra viam tritam gradior, evagor, spatior, inambulo. Laërt. in Epimenide, χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι.

(Ἐκπάτιος, ὁ ἔξω τῆς ὁδοῦ. ἐκπατίοις ἄλγεσι. Æsch. Ag. 49.)

(Ἐμπατέω, Æsch. Ag. 1443.)

Εὐπάτητος, qui facilè calcari potest.

Εὐπερίπατος, bene ambulare, bene incedere faciens, qui non impedit iter facere seu ambulare. Lucian.

Καταπατέω, conculco, vel proculco. Thuc. l. 7. ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοις, καὶ κατεπάτουν. Item metaphoricè, contemptui habeo, opprimo, prorsus nihili facio. ut Il. δ'. κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν per tmesin, pro κατεπάτησαν. Sic Luc. in Lexiph. τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, &c.

Καταπάτημα, τὸ, id quod conculcatur.

Καταπάτησις, ἡ, ipsa conculcandi actio.

Λακπατέω, calce premo, planta pedis calco. Hesych.

Λακπάτητος, sive λαξπάτητος, calce pressus, calce pulsatus. Soph. in Antig. [1287.] λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν.

Λεωπάτητος, à populo calcatus: vel prorsus conculcatus: à λεὼς significante omninò. Soph. loco antè citato: quidam enim ibi pro λαξπάτητον, λεωπάτητον legunt: ut metri leges postulant.

Μονοπάτιον, iter, quod unus tantùm calcare potest. In Pandect.

Οἰσπώτη, ης, ἡ, ungula ovis, (ab οἶς et πατέω, verso α in ω.) ¶ Item sordes ovium, vel fimum ovillum. Dion. l. 46. ¶ Legitur et οἰσπάτη pro eodem, apud Hesych.

Ὀχυρόπατος, locus natura munitus, per quem tuto viam facere licet. Plut. in Demetrio.

Περιπατέω, ambulo, deambulo, obambulo, spatior. Herodian. l. 4. τὰ πλεῖστά τε αὐτοῖς συνώδευε περιπατῶν. ¶ Item metaph. Vitam dego, vitam instituo, seu vivo: ut in ep. 2 ad Corinth. c. 5. διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἴδους. Sic in 2 epist. Joan. ἵνα περιπατῶμεν κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ. Sic alibi in Novo Test. (Philostr. l. 1. c. 17.)

Περίπατος, ου, ὁ, ambulatio, deambulatio. Plut. sympos. lib. 1. ἀκούω πολλῶν λεγόντων, ὅτι περίπατος ὁ παρὰ θάλασσαν ἥδιστός ἐστι. ¶ Item locus in quo ambulamus. Plut. et Athen. lib. 5. ¶ Item disputatio philosophica quæ fit inter deambulandum, seu disputatio ambulatoria. Aristoph. in Ran. οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περὶ τούτου. (R. 973. 984.) Sic Plat. in Phædro, κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους. Et Plut. de Alex. fortitud. οὐδ' ἐν Λυκείῳ περίπατον ἔσχεν. ¶ Item locus in quo philosophi deambulantes disputabant. Xenoph. et Athen. ¶ Sic peculiater dicta est schola seu secta Aristotelis. Plut. symp. lib. 8.

Περιπατητικοὶ, profitentes sectam Aristotelis, sectatores Aristotelicæ doctrinæ. Plut. adversus Coloten. Et, περιπατητικὸς, adject. peripateticus philosophus. Item, ad peripateticorum sectam vel disciplinam pertinens. Sic, περιπατητικὴ σχολὴ, apud Plut. de fuga, schola peripateticorum.

Περιπατητικῶς, peripateticorum more. Item deambulando. q. d. deambulatoriè.

Ἐμπεριπατέω, (decomp.) inambulo. Et metaph. apud Schol. Aristoph. ἐμπεριπατῆσαι περί τινος, disceptare de re aliqua: philosophorum more qui deambulantes disputabant. [2 Epist. ad Corinth. vi. 16. Ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω.]

Συμπεριπατέω, cum alio ambulo. Aristot. rhet. 3. [Athen. Deipn. lib. 12. Plat. Protag. κατελάβομεν Πρωταγόραν ἐν τῷ περιστόῳ περιπατοῦντα. ἑξῆς δ' αὐτῷ συμπεριεπάτουν, &c.]

Πηλοπατέω, lutum calco.

Πηλοπατίδες, seu πηλοβατίδες, (hoc ad comp. ex Βαίνω pertinet,) calceamenta quædam altiora, quibus utuntur lutum calcantes, seu per lutum incedentes. Lat. perones.

Πολυπάτητος, multùm calcatus, tritus et pervulgatus. Plut.

Συμπατέω, conculco.

Συμπατέομαι, conculcor. Greg.

Ὑποπατῶ, ventrem exonero, idem quod ἀποπατῶ.

Ψευδόπατον, fictitia ars. In nov. Const.

ΠΑΤΗ'Ρ, έρος, et contractè, τρὸς, pater. Od. π'. Οὐ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πατὴρ ἐμός. Iliad. ξ'. Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι. Iliad. ό. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Xenoph. Hellen. 6. τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ, πατρῴαν ἔχων, παρεδίδου τῷ γένει. ¶ Interdum honoris aut amoris causâ ille dicitur pater, qui alioqui nulla est consanguinitate junctus. Ut Od. ρ'. Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια. Sic et Od. ή. et θ'. Plut. in Fab. Max. πατέρα δή σε χρηστὸν προσαγορεύσω. †Nomen honoris; ut Ζεὺς πατὴρ sæpissime; qua de re V. et Clericus ad Hesiod. Th. 457. ubi et τὸ πατὴρ a voce Arabica deducere vult.† ¶ Item metaph. effector et autor. Ut apud Plat. in Tim. ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατήρ τε ἔργων. Et Luc. de hist. scrib. πόλεμος κακῶν ἁπάντων πατήρ. ¶ Item, πατέρες in plur. dicuntur majores, ut et Lat. patres. Thuc. lib. 4. ἀξίως τῆς τε πόλεως καὶ τῶν πατέρων. Luc. in Alcib. κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν οἱ πατέρες. ¶ Deductum esse à σπείρω, ut dicatur πατὴρ quasi σπατὴρ, tradiderunt Grammat. sicut et Lat. sator pro patre dicitur. Eustathius Deum πατέρα appellari scribit, quasi πάντα τηροῦντα· hominem verò, quasi παῖδας τηροῦντα.

(Βᾶ. Sch. exponit πάτερ. Æschyl. Suppl. 899.)

Πατρόθεν, (adverb.) à patre, à parte patris. Plut. de educ. lib. τοῖς μητρόθεν ἢ πατρόθεν οὐκ εὖ γεγονόσι. Exponitur etiam, de nomine patris. ut Xenoph. Ἰσχόμαχόν με πατρόθεν προσκαλοῦνται. Sic et Iliad. κ'. et apud Dem. (V. Æsch. S. c. Th. 847. Ag. 1516.)

Πατρώϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, paternus, patrius. Item avitus. Ut, πατρώϊος ξεῖνος, Iliad. ζ'. Et, πατρώϊα μῆλα, Od. μ'. Item, πατρώϊος ἐμπορία, apud Dion. Afr. Invenitur et πατρωΐη γῆ, apud Hom. (Æsch. Ch. 441. Suppl. 713.)

Πατρῷος, idem. (V. Æschyl. Ag. 512.) Ut, πατρῷα χρήματα. Plut. de frat. char. Et, πατρῴα οὐσία, apud Athen. Apud Dem. pro cor. πατρῷος Ἀπόλλων dicitur, quem Atheniensium majores coluerant. †Sic Xen. Pæd. 1. 6. 1. Ἑστίᾳ πατρῴᾳ.†

Πατρώζω, patrisso, patrem seu patris mores imitor. Herodian. lib. 1. πατρώζειν τὸ μειράκιον ἡγούμενοι.

Πατρικὸς, ὁ, idem quod πατρώϊος, qui est patris. Aristotel. ethic. 10. Isocr. ad Demon. Thuc. &c. Item qualis est patris: ut, πατρικὴ ἀρχὴ, imperium quale est patris. Aristot. ethic. 8.

Πατρικῶς, paternè, more patris. Item affectu et amore paterno, paterna benevolentia. Aristot. pol. 5. Athen. l. 7.

Πάτριος, ὁ καὶ ἡ, patrius, à patre traditus, vel à patribus. Aristot. Xen. † Pæd. 1. 1. 4.† Plat. Dem. &c.

Πατριάζω, facio aliquid more paterno, seu tanquam pater, mores paternos in re aliqua agenda refero. Poll.

Πατρίδιον, ου, τὸ, paterculus. Aristot. [Vesp. 980. Ἴθ', ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου. 1347. υἱίδιον. Schol. ad 1346. Υἱίδιον ἀπὸ τοῦ υἱοῦ· ὡς ἀπὸ τοῦ πατρὸς, πατρίδιον.]

Πατέριον. idem.

Πατερίζω, patrem nomino, patrem voco seu appello. Aristoph. in Vesp. παῦσαι, καὶ μὴ πατέριζε.

Πατρὶς, ίδος, ἡ, patria. Od. δ'. τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν. (Eurip. Phœniss. 253. 1569. Soph. Œdip. Tyr. 653.) Sic et apud Isocr. in paneg. et Dem. pro cor. Interdum adject. ponitur, cum subst. γαῖα, aut αἶα, ut Il. ά. Od. ψ'. et κ'. aut cum ἄρουρα, ut Od. ύ. † Hesiod. Asp. v. 1.† ¶ Πατρὶς dicitur etiam ἡ φυλὴ, tribus, teste Hes. et Suid.

Πατριώτης, ου, ὁ, qui ejusdem est patriæ, conterraneus, popularis. (Soph. Œdip. Tyr. 1091.) Plato de leg. lib. 6. et Plut. symp. lib. 4. † Xen. Pæd. l. 2. 50. b. de equis.† Fœm. πατριῶτις. ut, πατριῶτις στολὴ, apud Luc. [Eurip. Heracl. 755. Μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς, Μέλλω περὶ τῶν δόμων, Ἱκέτας ὑποδεχθεὶς, Κίνδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδάρῳ.]

Πατριωτικὸς, pertinens ad conterraneos seu patriotas.

Πάτρα, et Ionicè πάτρη, ης, ἡ, idem quod πατρίς. Il. μ'. ρ'. ά. (Eurip. Phœniss. 386. Soph. Œdip. Tyr. 203.) ¶ Expon. etiam, ἐπαρχία, et φυλὴ, ab Hesych. ¶ Item, ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσις, apud Suid.

Πατριὰ, ᾶς, ἡ, familia, cœtus eorum qui communem patremfamiliâs habent. Ephes. cap. 3. Exponitur et, tribus, apud Græc. bibl. inter. Item χώρα et τοπαρχία, apud Suid.

Πάτρως, ὁ, (genit. πάτρω, vel πάτρωος,) patronus. Herodot. in Euterp. et in Melpom.

Πατρωὸς, οῦ, ὁ, vitricus. in Pand.

Πατρυιὸς, idem. Eustath.

Composita.

(Αἰνοπάτηρ, δεινὰ παθών. Æsch. Ch. 313.)

Ἀμφιπάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ ex alio patre est, sed eadem matre. Poll. lib. 3.

Ἀντίπατρος, ὁ, qui adversatur patri: epith. Jovis, apud Theocr. idyll. 23.

Ἀπάτωρ, carens patre. Ut, Vulcanus dicitur ἀπάτωρ, teste Poll. et apud theolog. Christus respectu humanæ naturæ. ¶ Item qui est orbus patre, orphanus. Eurip. in Iph. Taur. [Orest. 309. πῶς μόνη σωθήσομαι, ἀνάδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος; Ion. 109. ὡς γὰρ ἀμήτωρ, ἀπάτωρ τε γεγὼς, τοὺς θρέψαντας Φοίβου ναοὺς θεραπεύω. Herc. Fur. 114. Ἰὼ τέκεα, τέκεα πατρὸς Ἀπάτορ', &c. Apud Auctorem Epist. ad Hebr. cap. 7. 3. Melchisedec dicitur ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, &c. Vide Notam Cl. Barnes ad Eurip. Ion. 837. Soph. Trachin. 302. ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι, Ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους ἐπὶ ξένης Χώρας ἀοίκους, ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας.] ¶ Item spurius. Plut. in Prob. τοὺς ἀπάτορας σπουρίους υἱοὺς καλοῦσι.

Ἀρχιπατριώτης, princeps familiarum. Josuæ cap. 21.

Αὐτοπάτωρ, ὁ, qui per se est pater. [Aristid. in Jovem. αὐτοπάτωρ τε καὶ μείζων ἢ ἐξ ἄλλου γεγονέναι.]

Ἐκπάτριος, non patrius.

Ἐπιπάτωρ, vitricus. Poll. lib. 3.

Εὐπάτωρ, qui bono patre est natus, paterno genere clarus, nobilis. (Æsch. Pers. 974.)

Εὐπάτηρ, idem. Eustath.

Εὐπατέρεια, ἡ, claro patre nata, generosa, nobilis: ut, Ἑλένη εὐπατέρεια. Iliad. ζ'. [292. Εὐπατέρειαν. Schol. Ἔνδοξον κατὰ πατέρα. Διὸς γὰρ ἦν θυγατὴρ ἡ Ἑλένη. Hunc locum citavit Herodotus, in Hist. lib. 2. cap. 116. Odyss. Λ. 234. Εὐπατέρειαν. Schol. Καλὸν πατέρα ἔχουσαν. Odyss. Χ. 227. Ἑλένη λευκωλένῳ εὐπατερείῃ. Eurip. Hippolyt. 67. Αἳ μέγαν κατ' οὐρανὸν Ναίετ' εὐπατέρειαν αὐλὰν, &c. Schol. τὴν καλλίστην τοῦ πατρὸς Διὸς αὐλήν.]

Εὔπατρις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, idem cum εὐπάτωρ et εὐπατέρεια. Theocrit. idyll. 18. Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπάτριδας πάλιν ἔλθῃ. [Soph. Elect. 1086. τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλαστοῖ;]

Εὐπατρίδας, et εὐπατρίδης, ου, ὁ, idem quod εὐπάτωρ, ingenuus, generosus. Cui opp. δυσγενής. Xenoph. in symp. Εὐπατρίδαι, nobiles Athenienses, à Theseo sic nuncupati; sicut à Plutarcho Romani patricii. Plut. in Thes.

Κακόπατρις, malo patre natus, i. malæ famæ, seu mali nominis; qui est obscuris natalibus. Theogn. Exponitur etiam, cui mala est patria.

Κλωποπάτωρ, cujus pater est fur. Panis epithetum, ex Mercurio, quem poëtæ furem fingunt, geniti. apud Theocr. idyll. 32.

Λιποπάτωρ, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ patrem deserit. Eurip. in Oreste. [1305.]

Μητροπάτωρ, matris pater, avus maternus. Il. γ'. (Luc. Som. p. 5.)

Ὀμβριμόπατρος, seu ὀβριμόπατρος, natus patre valido et præpotente.

Ὀμβριμοπάτρη, vel ὀβριμοπάτρη, nata patre prævalido: epitheton Minervæ. Il. γ'. † Hes. Th. 587.†

Ὀβριμοπάτωρ, idem cum ὀβριμόπατρος. Hesych.

Ὀβριμόπατρις, robustus pater: apud eundem.

Ὁμοπάτωρ, eodem patre genitus, frater qui non est uterinus. Poll. l. 3.

Ὁμόπατρος, ut ὁμοπάτριος, idem: apud eundem ibidem. Pro ὁμόπατρος, per syncopen, et mutato spiritu, dicitur ὄπατρος, Il. λ'. et apud Orph. in Argon.

Πατροπάτωρ, patris pater, avus paternus. Poll. † Apollon. 1. 169.†

Προπάτωρ, avus. Herodot. et Soph. Item progenitor. Plato.

Προπατορικὸς, ad avum seu avos pertinens, vel ad progenitores. Exponitur et, à progenitoribus proveniens.

Συμπατριώτης, idem cum πατριώτης, Luc. et Archipp.

Ταυροπάτωρ, tauro patre natus, à tauro ortum trahens: epithet. apis: apud Theocr. idyll. citato.

Τριτοπάτωρ, tertius pater, proavus. Poll. ¶ Item, τριτοπάτορες, et τριτοπάτρεις, qui primi nati sunt: quòd pro tertiis parentibus haberentur, utpote præcedentibus aliis parentibus Sole et Luna. Etymolog.

Φιλοπάτωρ, amans patris. Eur. in Iph. Aul. et Plut. advers. Colot.

Φιλοπατρία, ἡ, amor patriæ, Aristoph. in Vesp.

[Φιλόπατρις. Aristoph. Plut. 902. Σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός; Schol. Τὸ μὲν φιλόπολις, κοινόν· Ἀττικὸν δὲ, τὸ φιλόπατρις. Lysistr. 33. Schol. Lucian. de Morte Peregrini. ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλόπατριν, &c. Polyb. Hist. lib. 1. καὶ γὰρ φιλόφιλον δεῖ εἶναι τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ φιλόπατριν, &c. Cic. ad Att. Epist. lib. 2. ep. 1. lib. 9. ep. 10.]

Ψευδοπάτωρ, falsus pater, fictus pater, Callim. in hymno in Cererem.

ΠΑΥ'Ω, F. παύσω, finem impono, finio, cessare facio, seu desistere. Xen. Pæd. 8. τότε μὲν ἔπαυσε τὸν λόγον. Isocr. in Paneg. ἵνα αὐτοὺς ἐκείνους παύσω. Interdum exp. reprimo, coërceo, sedo. Ut, Il. ά. Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. Il. τ'. Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, sedo iram meam. Il. π'. Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, sedavit dolores. Sic Od. κ'. Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων, Ἠ μὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι. Dicitur et, παύω σε τούτου, facio ut desistas ab hac re. Ut apud Isocr. in Paneg. κἀκεῖνον τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν. Xen. apomn. l. 1. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν τοὺς συνόντας ἔπαυε, ab aliis cupiditatibus revocavit. † Sic Aristoph. Nub. 1485.† (παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ. Soph. El. 992. V. Eurip. Med. 718. id. Phœniss. 1267. Æschyl. Ag. 1033.) ¶ Aliquando exp. privo, ut apud Xen. Hellen. 6. παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας. Sic et apud Herodot. et Thuc. ¶ Item neutraliter, finem facio, cesso, desino. Hesiod. in Asp. Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης. Aristoph. in Ran. παῦε, παῦε τοῦ λόγου. Apud eundem. παῦε, expon. tace. † Cum particip. Xen. Pæd. 1. 6. 13.†

Παύομαι, idem cum παύω, quum neutraliter sumitur. Il. ή. παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος. Od. φ'. Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε. Dem. παύεσθαι τῆς ὕβρεως. Et cum particip. παύομαι φονεύων, apud Thucydid. Sic et apud Plat. et Xenoph. † παύεται διψῶν. Xen. Pæd. 1. 3. 10. παύσασθε μάχης, desistite a pugna. Aristoph. Nub. 931.† Significat et, quiesco. Unde apud Homer. Iliad. ψ'. παύσατο δὲ φλὸξ, quod Virgil. dixit, et flamma quievit. Exponitur etiam activè, finem impono, &c. Ut, παύομαι τοῦ δρόμου. finem cursui impono. Sic et apud Synes. παύομαι τῆς ἀρχῆς, exp. abdico me magistratu. (ἐκ τρόχων πεπαυμένοι. feriati à cursu. Eurip. Med. 46. Æsch. Ag. 1056.)

Παῦσις, εως, ἡ, cessatio, requies, sedatio.

Παυσωλὴ, ῆς, ἡ, idem. Il. β'. et alibi apud Hom.

Παυστὴρ, ῆρος, ὁ, sedator, qui finem imponit. † Soph. El. 306.† [Philoct. 1471. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν Παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.] Athen. lib. 10.

Παυστήριος, ὁ, q. d. sedativus, sedatorius: idem. (Soph. Œdip. Tyr. 150. Sc. νόσου παυστήριος.)

Παυστήρια, τὰ, exp. obices, septa. Hesych.

Παυστικὸς, vim sedandi habens.

Παῦλα, cessatio, quies, intermissio, finis. Plato in Phæd. (Soph. Tr. 1272.) ¶ Exponitur et, clausula: apud Aristot. polit. 7.

Παῦρος, ου, ὁ, (poëticum,) paucus, non multus. Il. β'. παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός. Il. γ'. μάχονται Παυρότεροι πλεόνεσσι. (Æsch. Pers. 802. Ag. 841. Eurip. Med. 1089.) ¶ Item parvus, brevis, ὁ ταχέως παυόμενος. Nicand. in Ther. ἄλλοτε μῆκος Μάσσων, ἄλλοτε παῦρος. ¶ Neutrum plurale παῦρα adverbialiter interdum significat, paucies, rarò, non sæpè, non multùm. Hesiod. in Theog. † 780.† παῦρα δὲ πολεῖται.

Παυράκις, rarò, non multùm. Hesych.

Παυρίδιος, pauculus, pauxillus. Hesiod. in Erg.

Composita.

Ἀναπαύω, requiescere facio, do requiem seu laxationem. Xen. pæd. 7. εἰς τρὶς ἀνέπαυσε τὸ στράτευμα. † l. 3. p. 81. a.† Matth. c. 11. κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς, ego requiem à labore vobis tribuam. Interdum accusativo personæ additur genit. rei. Ut Il. ρ'. ὅς ῥά τε ἔργων Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί. Et apud Xenoph. ἀναπαύειν τοὺς ἱππέας τοῦ βαδίζειν. (Soph. Tr. 1279.)

Ἀναπαύομαι, (et per syncopen ἀμπαύομαι, apud Theocrit. idyll. 1.) quiesco, requiesco, ab aliqua re cesso, desisto. Interdum absolutè. Ut apud Xen. Pæd. 4. σὺ, ὦ ἄγγελε, ἀνάπαυσαι. Et, ἀναπαυόμενον ὕδωρ, requiescens aqua, i. aqua fontis non perennis. apud Etym. Interdum cum genit. ut, ἀναπεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν, requiescentes à persolutione tributorum, seu cum cessassent persolvere tributa. Et cum præpos. ἐκ, apud Luc. ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον. † V. Kusterus de Verbo Mediò p. 12. ἀναπαύσεται, οὐ τίνων ποινὰς, requiescet, non dans pænas. Xen. Pæd. l. 6. p. 150. b.† ¶ Item, donor immunitate, apud Demosth. ¶ Item requiesco, i. cubitum me confero, somnum capio. Xen. Pæd. 6. καὶ δειπνήσαντες ἀνεπαύοντο. ¶ Item quiesco, i. morior, vita excedo. Herodian. νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐπιβιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο. Dicitur et, ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου.

Ἀνάπαυμα, τὸ, (et per syncopen ἄμπαυμα, apud Hesiod. in Theog. † 55.†) requies.

Ἀνάπαυσις, (et ἄμπαυσις, per sync. in anthol. Epigr.) requies, cessatio à labore, recreatio. Xenoph. Pæd. 7. Plut. in Lycurgo. Item quies, i. somnus.

Ἀναπαυτήριον, vel ἀναπαυστήριον, et per sync. ἀμπαυστήριον, τὸ, locus quietis, seu in quo quies capitur. Xen. Item litui signum: ubi castra metari oporteret. Poll. lib. 4.

Ἀμπαυστήριος, vel ἀναπαυστήριος, ad quietem aptus, ad quiescendum accommodatus. Herod.

Ἀνάπαυλα, ης, ἡ, idem quod ἀνάπαυσις, quies, requies. Herodian. et Thucydid. ¶ Item locus quietus, mansio, diversorium. Plat. de legib. lib. 1. (Aristoph. R. 113. 187. 197. Soph. El. 873.)

Ἀνάπαυλις, idem quod ἀνάπαυλα. Hesych.

Decomp. Διαναπαύω, interquiescere facio, do intermissionem, recreo. Plut. διαναπαῦσαι τὸν στρατόν. Et Naz. διαναπαύειν τοὺς πόνους, requiem aliquam dare à laboribus.

Διαναπαύομαι, interquiesco, apud Ceb. Theb. et Appian.

Ἐπαναπαύομαι, q. d. superquiesco. Herodian. l. 2. κατεχούσαις τε ταῖς χερσὶ δοράτια ἐπανεπαύοντο. Item metaph. acquiesco, i. animi affectum sisto et oblector.

Προσαναπαύομαι, idem cum συναναπαύομαι, quod sequitur. Sapientiæ capite 8.

Συναναπαύομαι, simul quiesco, seu requiesco, vel unà cum alio quiesco. Rom. c. 15. Interdum, somnum capio: ut, συναναπαύεσθαι γυναικί.

Ἄπαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indesinens, non cessans, irrequietus. Item fine carens, perpetuus. Ut, ἄπαυστος βίος, apud Plat. et apud Thucyd. ἄπαυστος δίψα, sitis quæ sedari non potest. [lib. 2. §. 49. cui exemplo addantur, Soph. Aj. 1187. τὰν ἀπαυστόν αἰὲν ἐμοὶ δορυσσόντων μόχθων ἄταν ἐπάγων, &c. Eurip. Suppl. 82. ἄπαυστος ἀεὶ γόων. Plat. Tim. θείαν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαύστου καὶ ἔμφρονος βίου πρὸς τὸν ξύμπαντα χρόνον. Polyb. Hist. lib. 1.] (Æsch. Suppl. 583.)

Ἀπαύστως, et ἀπαυστὶ, indesinenter, incessanter, irrequietè. Aristotel. de mundo.

Ἀποπαύω, facio cessare seu desistere. Od. σ'. Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας Ἐν δήμῳ. Xen. in Lacedæm. polit. ἀποπαύσας τοῦ, ὁπότε βούλοιντο ἕκαστοι, γυναῖκα ἄγεσθαι, &c. cùm cessare fecisset, i. abrogasset. Apud eundem, ἀποπαύω τῆς χρήσεως, exp. abdico munere. Apud Soph in Ajace, ἀποπαύειν ἐρώτων, expon. privare amoribus. Item compesco, inhibeo. Il. σ'. Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα. Il. τ'. Ἀλκμήνης ἀπέπαυσε τόκον.

Ἀποπαύομαι, cesso, desisto, finem facio. Iliad. ά. πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν. Sic Il. π'. Ἕκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; Xen. Pæd. 2. οἵ τε ὑβρισταὶ ἵπποι τοῦ μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται. Interdum sine casu ponitur. Il. φ'. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι. Exponitur etiam, quiesco, requiesco, morior. Theocr. idyll. 1.

Δυσαπόπαυστος, (*decomp.*) cui vix finem imponere possumus, vix sedabilis.

Δυσαποπαύστως, ita ut vix finis imponi possit.

Διαπαύω, interquiescere facio, intermissionem do.

Διαπαύομαι, quiesco, cesso.

Διάπαυμα, τὸ, et διάπαυσις, ἡ, intermissio, cessatio. [Plat. de Leg. lib. 7. οὐδ' ἡ (sc. ἄγρα) διαπαύματα τῶν πόνων ἔχουσα, &c.]

Ἐκπαύω, finem impono, finio. Eurip. in Ione, [144.] Ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους Δάφνας ὁλκοῖς.

Ἐκπαύομαι, cesso, desino, quiesco.

Ἔκπαυμα, τὸ, quies. Hesych.

Καταπαύω, idem quod ἀποπαύω. Od. γ'. Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων. Hesiod. in Theog. † 87.† Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε. Exponitur etiam, coërceo, reprimo. Il. ό. Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες. Sic Il. π'. et Odyss. β'. Gal. ad Glauc. lib. 1. ὥστε κἀγὼ τῇδε καταπαύσω τὸν παρόντα λόγον, finem imponam. ¶ Exponitur etiam, privo. apud Xen. Pæd. 8. ἤν τις ἀρχῆς Κῦρον ἐπιχειρῇ καταπαύειν. ¶ Item neutraliter, requiesco: ut ad Hebr. cap. 4. αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ. (Eurip. Med. 172. 1261.)

Κατάπαυμα, τὸ, requies, vel finis. Il. ρ'.

Κατάπαυσις, εως, ἡ, idem. Act. 7.

Καταπαύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, requiescere faciens, requiem afferens. Gregor. Naz.

Decomp. Ἀκατάπαυστος, irrequietus, indesinens: aut qui sedari seu cohiberi non potest: 2 Epist. Petr. c. 2. [14. ὀφθαλμοὺς —— ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας. Æschyl. Prom. vinct. 186. Schol.]

Ἀκαταπαύστως, irrequietè, indesinenter: vel, ita ut cohiberi non possit.

Δυσκατάπαυστος, qui vix sedari seu cohiberi potest. Item irrequietus: Eurip. in Medea. (109. Æsch. Ch. 468.)

Δυσκαταπαύστως, ita ut vix sedari possit seu coërceri.

Μεταπαύομαι, interquiesco, alternis quiesco. Il. ρ'. μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα.

Μεταπαυσωλὴ, ἡ, requies. Il. τ'.

ΠΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, pruina, ros glaciatus. Aristot. de mundo, πάχνη δὲ δρόσος πεπηγυῖα, i. ros concretus. Od. ξ'. χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη Ψυχρή. ☞ A verbo πήσσω seu πήγνυμι.

Παχνήεις, εντος, ὁ, et Παχνώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, pruinosus.

Παχνόω, ῶ, gelu constringo, conglacio, congelo. Plutarch. de orac. Pyth. ὁ χαλκὸς ἀποπνεῖ, καὶ μεθίησι τὸν ἰὸν, ὃν ἡ πυκνότης συνέχουσα καὶ παχνοῦσα, ποιεῖ ἐκφανῆ διὰ πλῆθος. Metaphoricè apud Hesiod in Erg. τό γ' ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. Et in pass. Il. ρ'. τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ Παχνοῦται. (Æsch. Ch. 81.)

Δροσοπάχνη, ἡ, (*comp.*) ros semiconcretus, quasi ros pruinosus. Aristot. de mundo.

ΠΑΧΥ'Σ, έος, ὁ, crassus, spissus, densus: qualia sunt ea quæ gelu constringuntur. (☞ Nam à πήγνυμι etiam deducitur.) Theophr. hist. pl. l. 6. τὸ δὲ σίλφιον ἔχει ῥίζαν μὲν πολλὴν καὶ παχεῖαν. Il. γ'. (376.) ἕσπετο χειρὶ παχείῃ. Xen. in Œcon. παχέα ἱμάτια φορεῖν. Item crassus, i. pinguis, obesus. In anth. Epigr. lib. 2. Τὸν παχὺν εὖ ἔγραψεν ὁ ζωγράφος. Luc. in Char. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ¶ Metaphoricè de animo dicitur hominis stupidi, hebetis et tardi. Aristoph. † Nub. 840.† Γνώσῃ δὲ σαυτὸν, ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς. ¶ Item opulentus, dives, locuples. Aristoph. in Vesp. Καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων Τἀπὶ Θρᾴκης. ¶ Comparat. παχύτερος, crassior, spissior, &c. Pro quo dicitur etiam πάσσων, Odyss. θ'. Et, τὸ παχύτερον, adv. crassiùs, pinguiori Minervâ, rudiùs. ¶ Superl. παχύτατος, crassissimus. Exponitur et, plenissimus: apud Hippocr.

Παχύτης, ητος, ἡ, crassitudo, crassities, corpulentia. Item obesitas, pinguitudo. Aristot. hist. an. l. 9. c. 5.

Παχυλὸς, οῦ, ὁ, crassus.

Παχυλῶς, crassè, i. crasso modo, et minimè subtili, crassâ Minervâ. Aristotel.

Παχύνω, crassum reddo, crassius et plenius reddo. Polyb. Item obesum reddo, pinguefacio. Plato de rep. l. 1. τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν, σκοπεῖν καὶ παχύνειν αὐτοὺς, καὶ θεραπεύειν. (Παχύνω. Sed cum var. lect. Æsch. Suppl. 626.)

Παχύνομαι, crassus fio, crassesco. Polyb. τὰ μὲν σκέλη παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται. Item, spissus reddor, ac densor. Aristotel. de mundo, ὄμβρος γίνεται μὲν κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους εὖ μάλα πεπαχυμμένου. Item, obesus reddor, pinguefio. (Metaph. Ὄλβος παχυνθεὶς dicitur Æsch. S. c. Th. 777.)

Πάχυνσις, εως, ἡ, ipsa actio efficiendi crassum. Aristot. meteor. l. 4. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 15.

Παχυντικὸς, ὁ, vim habens reddendi crassum.

Πάχος, εος, τὸ, crassities, crassitudo. † Xen. Pæd. p. 156. d.† Thuc. l. 3. ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον. Exponitur etiam, crassamentum seu crassamen: apud Diosc. Dicitur et de crasso ingenio.

Πάχετος, idem quod πάχος, crassitudo. latitudo. Nic. in Ther.

Composita.

Γουνοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, genua crassa habens. Et general. crassus. Hesiod. in Asp. † 266.†

Δορατοπαχὴς, qui hastæ crassitudine est. Xen. in Cyneg.

Εὐπαχὴς, benè crassus, solidus. Xen. in Cyn.

Ἐκπαχύνω, idem quod παχύνω.

Ἡμιπαχὴς, semicrassus.

Ἰσοπαχὴς, æquè crassus, æqualem crassitiem habens. [Aristot. de Hist. Animal. τῆς δὲ κοιλίας ἐκ τοῦ πλαγίου ἔντερόν ἐστιν ἁπλοῦν καὶ ἰσοπαχὲς δι' ὅλου, &c.]

Κνημοπαχὴς, suræ crassitiem habens, crassus instar cruris seu tibiæ. Theophr. hist. pl. l. 4.

Ὑπερπαχύνω, supra modum pinguefacio, seu crassum reddo.

Ὑπερπαχύνομαι, supra modum pinguefio, seu crassesco.

Ὑπόπαχυς, crassiusculus, subpinguis.

ΠΑ'Ω, πῶ, vel potiùs πάομαι, πῶμαι, possideo. In usu est præt. pass. πέπαμαι. Ut apud Aristoph. in Avib. ὃς ὕφαντο δίνητον ἔσθος, οὐ πέπαται. † πέπαμαι, activè. Xen. Pæd. l. 3. p. 83. e. ubi alii tamen habeat κέκτησθε.† Et apud Eurip. in fine Herc. fur. Ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ σθένος μᾶλλον φίλων Ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ. (Æsch. Ag. 845.) Et in Epig. πεπάμμεθα, possedimus. ¶ Exponitur etiam, paro, acquiro: ut apud Eurip. πεπᾶσθαι γαμβρὸν acquirere generum. ¶ Item gusto. Significat et, vescor. Cum genit. ut, πάσασθαι σίτου καὶ οἴνοιο, Il. τ'. πάσασθαι ἰχθύων, apud Herodot. Cum accusat. Ut, σπλάγχν' ἐπάσαντο, Il. ά. νέκταρ γ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην, apud Hesiod. † Th. 642.† Invenitur et πάσσασθαι, ad producendam syllabam. (Πάω. unde πάσονται cum Acc. Æschyl. S. c. Th. 1043. V. Il. ά. 464. πασαμένα. Æsch. Ag. 1417. πεπαμένη. 235. πασάμενος. Theoc. ιέ. 90.)

Πάμμα, τὸ, possessio. Eustath.

Πᾶσις, idem. Hesych.

Παὸς, οῦ, ὁ, affinis: propinquus, quem per affinitatem nobis acquisivimus seu comparavimus, inquit Eustath. Nic. in Ther. Φίλ' Ἑρμησιάναξ, πολέων κυδίστατε παῶν. Pro eodem dicitur et πηὸς, Iliad. γ'. et Odyss. ψ'.

Πηοσύνη, affinitas: Apollon. † l. 1. 48.†

Πῶϋ, ϋος, τὸ, grex. ut, πῶϋ οἰῶν, et, πώεα οἰῶν, apud Hom. Eustathius à πάομαι derivari tradit.

Composita.

Ἄπαστος, (poët.) qui non gustavit. ut. ἄπαστος ἐδητύος, Od. δ'. et ζ'. Et absque genitivo. Il. τ'. ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. Exp. etiam jejunus.

Decomp. Πανάπαστος, qui omnino non gustavit, qui omnino jejunus est. Nic. in Alex.

Ἀπαστὶ, jejunè.

Ἀπαστία, ἡ, jejunium. ut, ἀπαστίαν ἄγειν. Aristoph. in Nub. † 621.†

Ἀπόπαστος, idem quod ἄπαστος, Oppian.

Βουπάμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, boum possessor, pecoris dives.

Ἑστιοπάμμων, domus dominus. Poll. lib. 1. Doricam et Æolicam vocem esse tradit.

Παμπησία, ἡ, universa possessio: sive universorum bonorum possessio. Æschyl. et Aristoph. in concion. [683.]

Παμπήδην, funditus, omnino. Æsch. Pers. 731. [Soph. Aj. 942.]

Πολυπάμμων, multa possidens, dives. Il. γ'.

ΠΕ'ΔΗ, ης, ἡ, pedica, compes. vinculum pedum. Il. ν'. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους. (Soph. Tr. 1074. Œdip. Tyr. 1368.) Plutarch. in Hellen. πέδας κομίζοντες ἐπὶ τοὺς αἰχμαλώτους, compedes quibus captivos ligarent. Hesych. πέδας innuit esse etiam annulos quosdam mali et gubernaculi in nave. Eodem teste πέδη species est ἱππασίας. Et apud Xenoph. de re equest. laudatur ἱππασία ἡ καλουμένη πέδη. ☞ Etymol. putat, deduci à nomine ποῦς, et verbo δέω, ligo: vel παρὰ τὸ πιέζειν τοὺς πόδας.

Πεδάω, ῶ, pedicis vincio, compedibus adstringo. Il. ν'. πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα. Interdum significat, compedio, illigo, irretio. Cum dat. ut Od. ψ'. Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι πεδάασκον. ¶ Item impedio, et prohibeo, cum genit. Od. δ'. Ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου. (Æsch. Eum. 638.) ¶ Pro eodem dicitur et πεδέω, in Epigr.

Πεδητὴς, οῦ, ὁ, ligator. Epigr.

Πεδήτης, ου, ὁ, compedibus adstrictus, vinctus, πεπεδημένος. Plut. de superstit.

Πέδων, servus compedibus adstrictus. Eustath.

Πέδιον, parvum vinculum. Etym. ¶ At πεδίον, vide in Πέδον.

Composita.

Ἀλυκτοπέδη, ἡ, quasi ἄλυκτος πέδη, pro ἄλυτος, pedica inevitabilis, vinculum insolubile. Hesiod. in Theog. † 54.† et Apoll. in Arg.

(Γυιοπέδη. Æsch. Pr. 168.)

Δειροπέδη, torques, collare. Greg.

Δεραιοπέδη, laqueus quo aves capiuntur. Epigr.

Ἐμπεδάω, seu ἐμπεδέω, pedicis implico, compedibus vincio et constringo.

Ἱστοπέδη, pes mali: lignum rectum è carina assurgens, cui alligatur malus. Od. μ'.

Ἰχνοπέδη, laqueus pedum, rete, cassis. Lasc. in Epigr.

Λαιμοπέδη, canis collare, quod vocatur millum, sive millus. Sic autem dicitur, quòd eo canis jugulus ligetur, quasi pedica gutturis canis seu juguli. Suid. Est etiam idem quod δεραιοπέδη, pedica qua gula avium constringitur, quum capiuntur. in Epigram.

Ναυσιπέδη, q. d. navium pedica: seu quod navibus pedicæ loco injicitur: funis aut catena qua navis in littore religatur. Luc. in Lexiph.

Ὀρνιθοπέδη, laqueus qui avibus capiendis tenditur. in Epigr. Cicero tendiculas appellat.

Ὀρχιπέδη, vinculum testium. In iisdem.

[Ὀρχιπεδάω. Aristoph. Av. 142. Οὐκ ὠρχιπέδησας, &c. Schol. Ἀντὶ τοῦ, τῶν ὀρχέων ἥψω καὶ κατέσχες αἰσχρῶς.]

Συμπεδάω, colligo, constringo, vincio. Plut. Apud Luc. συμπεπεδημένος τὼ πόδε, pedibus revinctus. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. §. 7. καὶ τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν ἡ χιὼν, &c.]

Τροχοπέδη, sufflamen, ὀχλεὺς, ἀποχλεὺς, quo rotarum cursus ligatur: vel lignum, quod per duas trajectum rotas cursum sistit. apud Athen.

ΠΕ'ΔΙΛΟΝ, ου, τὸ, calceus, talare. Il. β'. ὑπεδήσατο καλὰ πέδιλα. Hesod. † Asp. 220.† ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, alata talaria. Sic et, πτηνὰ πέδιλα. in Epigr. ☞ Dicitur denominatum παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι τῷ ποδί. † ut et innuit Scholias. ad Hes. Th. v. 12.† Cui etymo convenit quod Eustath. annotat, olim cum diphthongo scriptum fuisse πέδειλα. Hes. dici vult quasi ποδεῖλλον.

Composita.

Ἀδαμαντοπέδιλος, adamantina habens calceamenta. Plut.

Ἀπέδιλος, calceis carens, excalceatus. Æschyl. [Prom. vinct. 135. σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ. Schol. ἀπέδιλος. ἀσάνδαλος.]

Ἀπεδίλωτος, idem. Callim.

Εὐπέδιλος Ἶρις, Iris pulchris induta calceis seu talaribus. Plutarch. in Erot.

Εὐρυπέδιλος, latum calceum habens, latè calceatus. Oppian. lib. 1. de Venat.

Καλλιπέδιλος, habens pulchros calceos. ut, Μαιὰς καλλιπέδιλος. Hom. hym. in Mercur. [v. 57.]

Καλοπέδιλα, τὰ, lignei calcei. Theocr. [Idyll. xxv. 102.]

Μονοπέδιλος, uno indutus calceo.

Οἰοπέδιλος, idem. † Apoll. Arg. 1. 6.†

Χρυσοπέδιλος, habens calceos aureos. Junonis epith. Od. λ'. † Hesiod. Th. 454.†

ΠΕ'ΔΟΝ, ου, τὸ, solum, terra. Aristoph. κλεινὸν πέδον Παλλάδος. Soph. ὦ γῆς ἱερὸν εἰκείας πέδον. Æschyl. in Prometh. χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον. (Ag. 918. ὅμου πέδον γῆς. Eurip. Med. 747. πέδον κελεύθου.) ¶ Accipitur et pro domicilio, teste Etym. ¶ Qui et πέδον dici quasi πόδον innuit, à ποῦς, quum inquit, πέδον ἐστὶν, ἐφ' οὗ βεβήκαμεν τοῖς ποσί.

Πεδοῖ, in solum, seu in terram. Luc. in Lexiph. τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατέβαλε. Ponitur et pro πεζῇ, i. pedestri itinere: apud Æschyl. teste Eustath.

Πέδονδε, idem quod πεδοῖ, in prima signif. Od. λ'. (Soph. Tr. 800.)

Πεδόθεν, è solo, seu è terra, et quasi à fundamentis. Hesiod. in Theog. † 680. penitus.† Metaphoricè apud Hom. Od. ν'. Μῦθον τε κλοπίον, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶ, i. ἐκ γενετῆς, inquit Eustath.

Πεδανὸς, οῦ, ὁ, humilis, à terra seu solo vix assurgens. Item parvus: ut, πεδανὴ οὐρὴ, apud Nicand. in Ther. Apud Ionem in Agamemn. πεδανὸς ὕπνος, quosdam exponere, levis, alios, firmus, testatur Hes.

Πεδίον, ου, τὸ, campus, planities. Il. ς'. πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων. Plat. in Theæteto, ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῇ. † Xen. Pæd. 1. 4. 8. τὰ πεδία καὶ ὄρη. l. 5. p. 122. a.† Apud Plut. Ἄρειον πεδίον, Martius campus. (in Pl. Soph. Aj. 30. Eurip. Phœniss. 101. 202. Aristoph. R. 188.) Καππεδίον poëtica syncope dicitur pro κατὰ πεδίον, per campum. ¶ Item pars superior pedis, cui subjacent digiti.

Πεδιήρης, idem quod πεδινός. Æsch. in Persis.

Πεδινὸς, οῦ, ὁ, campestris. Item planus. † ὁδός. Xen. Pæd. 1. 6. 38. opp. τῷ ὀρεινός.† A Xenoph. in Cyneg. πεδινοὶ, vocantur lepores campestres. [cap. 5. §. 17. Ποδωκέστατοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ ὄρειοι, οἱ πεδινοὶ δὲ ἧττον, βραδύτατοι δὲ οἱ ἕλειοι. S. Lucæ Evang. vi. 17. Καὶ καταβὰς μετ' αὐτῶν, ἔστη ἐπὶ τόπου πεδινοῦ. Polyb. Hist. lib. 1. οὐσῶν δὲ πεδινῶν τῶν ὑποχωρήσεων, &c.] Pro eodem legitur et πεδεινὸς, apud Theophrast.

Πεδιαῖος, qui in locis planis et campestribus moratur.

Πεδιὰς, άδος, ἡ, planities. (λόγχη πεδιάς. Soph. Tr. 1075.) Eur. in Rheso, et Philo de mundo. [Herodot. Hist. lib. 2. ἀπὸ γὰρ τούτου τοῦ χρόνου Αἴγυπτος ἐοῦσα πεδιὰς πᾶσα, ἄνιππος καὶ ἀναμάξευτος γέγονε.]

Πεδιακὸς, campestris.

Πεδιάσιμος, idem. ut, πεδιάσιμος σμύρνα, apud Dioscor. campestris myrrha, i. in campestri solo proveniens.

Πεδόεις, humilis, ut herba, quæ non valde assurgit in altum. Nicand.

Composita.

Ἀλίπεδον, (q. d. marisolum,) solum quod aliquandiu mari coopertum fuit, rursum autem campus esse cœpit et aratum fuit. Per catachresin dicitur quilibet campus. Hesych. et Suid. ☞ Secundum quosdam appellatur quasi ἁλὸς πέδον. secundum alios παρὰ τὸ ἀλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δύνασθαι.

Ἀμφίπεδος, campis utrinque cinctus. Pind. Pyth. [Θ. 93.]

Ἄπεδος, ου, ὁ καὶ ἡ, planus. Ut, ἄπεδον χωρίον, apud Thucyd. [lib. 7. §. 78. ubi a Scholiast. ἄπεδον exponitur ὁμαλὸν, ὁμόπεδον. ὡς καὶ ἄλοχος, ἡ ὁμόλεχος.] et ἄπεδος χώρη, apud Herodot. plana regio. [lib. 1. §. 110. ἡ δὲ ἄλλη Μηδικὴ χώρη ἐστὶ πᾶσα ἄπεδος. Xenoph. Κυνηγ. cap. 6. §. 9. Τὰ δὲ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ἐκ τῶν τριμμῶν εἰς τὰ συμφέροντα, &c.]

Ἀπεδίζω, complano, planum reddo: apud Hesych. et Suid.

Ἠπεδανὸς, (quasi ἀπεδανὸς,) claudus, invalidus, infirmus: item sensibus captus, stolidus. Od θ'. αὐτὰρ ἔγωγε Ἠπεδανὸς γενόμην. Et Il. θ'. ἠπεδανὸς θεράπων. ☞ Volunt ita dici eum, qui præ infirmitate non potest ἐν τῷ πεδίῳ στῆναι.

Ἠπεδανόω, ῶ, debilito, infirmum et viribus defectum reddo.

Ἀρπεδὴς, humo æqualis, planus. Nicand. in Ther.

Ἀρπεδόεις, εντος, ὁ, idem quod ἀρπεδής. Unde fœm. ἀρπεδόεσσα. quod Etym. ait esse epith. viæ, dicique per syncopen, pro ἀρισπεδόεσσα.

Ἀρπεδίζω, solo æquo, complano, pavio. Hesych.

Γήπεδον, ου, τὸ, ager, fundus, solum, apud Aristot. Pol. 2. ☞ Ab Eust. exp. solum quod adjacet prædiis urbanis, ut sunt hortuli. quo fit ut alii dictum velint quasi κηπίδιον. Plat. de leg. 5.

Εἰλόπεδον, ου, τὸ, locus solis calori expositus, et ad insolandum aptus: πέδον εἵλῃ παραβαλλόμενον. Eust. Pro eodem dicitur θειλόπεδον, articulo τὸ cum εἰλόπεδον per crasin coalescente. Odyss. η'. et Dioscor. lib. 1. cap. 38.

Θειλοπεδεύω, in loco solis calori exposito et ad insolandum apto exsicco, insolo. Hesiod. Apud Diosc. θειλοπεδευθεῖσα σταφυλὴ, exp. uva cratibus cannisve instrata, et sole torrefacta.

Προθειλοπεδεύω, (decomp.) antè insolo. Diosc. l. 5. c. 36.

Ἔμπεδος, (q. d. ἐν πέδῳ ὤν, in solo stans seu fixus,) stabilis, firmus. Ut Il. μ'. τεῖχος ἔμπεδον. et alibi, ἔμπεδον λέχος, μένος ἔμπεδον. item, νοῦς ἔμπεδος. (Ἔμπεδον σίνος ἐσθημάτων τιθέντες ἔνθηρον τρίχα. Æsch. Ag. 571. ἐμπέδῳ βαλῶ. 1181. Soph. Tr. 840.) ¶ Ἔμπεδον et ἔμπεδα, sæpè ponuntur adverbialiter pro ἐμπέδως. ut Il. ι'. ς'. et apud Nicand. in Ther.

Ἐμπέδως, firmiter, stabiliter. Polyb. (Æschyl. Ag. 863. 984. Eum. 336. Soph. Tr. 494.) Item certò, in Axiocho. Scribitur etiam ἐμπεδῶς, quasi ab ἐμπεδής.

Ἐμπεδόω, ῶ, stabilio, firmo. Sæpe significat, firmiter et constanter servo, seu observo: ut apud Xen. pæd. 4. ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν. Et Eurip. in Iphig. Taur. Τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν. Sic Gregor. τὰς πρὸς ἀνθρώπους ὁμολογίας ἐμπεδοῖ θεός.

Decomp. Ἀέμπεδον, admodum stabile, admodum firmum. Hesych. (ex ἀ ἐπιτατικοῦ.)

Ἐξεμπεδόω, constanter observo et sancio. Xen. † Pæd. l. 3. p. 66. c.†

Προσεμπεδόω, insuper confirmo.

Ἐπίπεδος, qui est in superficie soli, et ex eo non eminet: planus. Plato. ¶ Τὸ ἐπίπεδον, exp. superficies: Aristot. metaph. l. 3.

Εὐρύπεδος, latum solum habens. Opp. Hal.

Ζάπεδον, Hesych. exp. magnum solum. Alii expon. magnum solum seu pavimentum habens.

Ἰσόπεδος, planus. ¶ Τὸ ἰσόπεδον, planities, æquus campus. Iliad. ν'. et apud Xen. Pæd. 3. et Hellen. lib. 7. Dicitur et aliquid alicui esse ἰσόπεδον, quod ei æquale est, tanquam ei exæquatum seu coæquatum. Ut apud Plut. in Num. τόπος τῷ λοιπῷ χώματι ἰσόπεδος. Sic et apud Phil. de mundo.

Κινώπετα, τὰ, Hesych. sunt κνώδαλα, θηρία, feræ bestiæ. Schol. Callim. et Nicand. appellari dicunt quasi κινόπεδα. παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ κινεῖσθαι. Utitur Callim. hymn. in Jovem. et Nic. in Ther.

Κραναόπεδος, asperum solum habens. Hom. hymno 1. in Apoll.

Κράσπεδον, τὸ, fimbria, limbus, instita. (Eurip. Med. 525.) (☞ Sic dictum quasi κρεμάμενον εἰς τὸ πέδον. in terram enim hæ extremæ vestimentorum oræ dependent.) Athen. lib. 4. πορφυρίδα ἠμφιεσμένον ἔχουσαν χρυσᾶ κράσπεδα. Tribuitur et retibus, teste Poll. in Epigram. Dicitur et κράσπεδον αἰγιαλοῦ, crepido seu margo litoris. Montium etiam πρόποδες, seu ὑπώρειαι, κράσπεδα vocantur: apud Xen. Hellen. 4. A quibus montium radicibus Areth. acut. morb. l. 1. κράσπεδον vocasse traditur uvæ seu columellæ affectus, in tenuem et oblongam membranam desinentis.

[Κρασπεδόω. Eurip. Ion. 1423. Κεκρασπέδωταί τ' ὄφεσιν, Αἰγίδος τρόπον. Vide Not. Cl. Barnes.]

Κραταίπεδον οὖδας, firmum solum, et durum: seu lapidibus stratum. Odyss. ψ'.

Οἰκόπεδον, area domus: solum, supra quod domus diruta stetit aliquando. Diosc. l. 3. c. 119. Æschin. in Tim. Apud Aristot. polit. 2. accipitur pro area domus ædificandæ.

Οἰνόπεδος, ὁ καὶ ἡ, vinifer, campum habens vini feracem. Od. α'.

Οἰνόπεδον, τὸ, campus vini ferax. Il. ι'.

Οἰνοπέδη, ἡ, idem. Epigr. l. 2.

Ὀρεπέδιον, planities montana. Strabo.

Ὀροπέδιον, τὸ, colliculus, tumulus. Strabo.

Στρατόπεδον, τὸ, solum seu locus ubi imperator suo exercitui sedem ac tentoria figit; castra. Xen. Pæd. 8. Plut. in Fab. Æschin. in Ctesiph. Interdum στρατόπεδα dicuntur castra cum ipsis militibus. Ut apud Xen. Hellen. 1. ἐδέξαντο εἰς τὸ ἄστυ τὸ στρατόπεδον. Sæpius expon. exercitus, milites. Ut apud Isocr. in Panath. στρατόπεδον δὲ συστήσας, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἤγαγε. Sic et apud Thucydid. lib. 4. et 7. et alibi. Dicitur etiam accipi pro comitatu et aula principis: can. 7. concil. Sardic.

Στρατοπεδεύω, castra figo, castra metor seu colloco. † Xen. Pæd. l. 4. p. 92. b.† Plut. in Coriol.ποῤῥωτάτω στρατοπεδεύων, καὶ ἀπεχόμενος τῆς πόλεως. Philo de vit. M. l. 1. ὁρᾷ κατὰ φυλὰς στρατοπεδευκότας Ἑβραίους.

Στρατοπεδεύομαι, idem. Thuc. l. 1. ἐστρατοπεδεύοντο ἐπὶ Ἀκτίῳ. Sic et l. 3. et apud Xen. anab. 2. † Pæd. 1. 6. 38. et l. 3. p. 76. c.†

Στρατοπέδευσις, ἡ, ipsa actio castra metandi. Plato de leg.

Στρατοπεδεία, ἡ, idem. Dion. Halic. l. 10. Item idem quod στρατόπεδον, Josuæ c. 4. et apud Phil. de vita M. l. 1.

Decomp. Ἀναστρατοπεδεύω, castra moveo: seu castris motis revertor. Maccab. l. 2. c. 3. ἀνεστρατοπέδευσε πρὸς τὸν βασιλέα.

Ἀναστρατοπεδεία, ἡ, castrorum motio.

Ἀντιστρατοπεδεύω, seu ἀντιστρατοπεδεύομαι, † Med. Xen. Pæd. l. 6. p. 152. a.† ex adverso castra metor, seu habeo.

Ἀποστρατοπεδεύω, et ἀποστρατοπεδεύομαι, idem quod ἀναστρατοπεδεύω, Xenoph. anab. 7.

Ἐκστρατοπεδεύω, et ἐκστρατοπεδεύομαι, castra loco extrà. Thucyd. † Xen. Pæd. 6. p. 163. c.†

Ἐνστρατοπεδεύω, castra pono seu metor in. [Herodot. Hist. lib. 9. cap. 2. λέγοντες ὡς οὐκ εἴη χῶρος ἐπιτηδεώτερος ἐνστρατοπεδεύεσθαι ἐκείνου. Thucyd. Hist. lib. 2.]

Ἐπιστρατοπεδεύω, castra moveo adversus; exercitu infesto; invado. Xen. Hellen. 4.

[Ἐπιστρατοπεδεία. Polyb. Hist. lib. 1. γενομένης δὲ τοῖς Καρχηδονίοις τῆς μὲν τῶν Λιβύων ἐπιστρατοπεδείας αἰφνιδίου καὶ κατὰ πρόσωπον, &c.]

Καταστρατοπεδεύω, idem. Maccab. l. 2. c. 4. Exponitur et, castra metor, in castris dego: apud Plut. in Pericle. Item, milites castra metari jubeo, et in castra contraho. Xen. Pæd. 7.

Μεταστρατοπεδεύω, et μεταστρατοπεδεύομαι, castra muto, castra tansfero. Plut. in apophth. Lacon. † Xen. Pæd. l. 3. p. 79. c.†

Παραστρατοπεδεύω, castra metor apud. Exponitur et, ex adverso castra loco. Polyb. lib. 2.

Παραστρατοπεδεύομαι, idem. Chion in ep.

Περιστρατοπεδεύω, castris seu exercitu cingo: circumsideo, obsideo. Plut. in Fab.

† Περιστρατοπεδεύομαι, idem. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. b.† [Xenoph. Hist. Græc. lib. 3. §. 9. πυθόμενος δὲ, ὅτι πολὺς σῖτος ἐνῆν αὐτοῖς, περιστρατοπεδευσάμενος ἐπολιόρκει. Polyb. Hist. lib. 2.]

Ὑψίπεδος, altum solum habens. Pind. Isthm. 1. [42.]

Φοινικόπεδος, solum habens puniceum seu rubrum. Strabo. [lib. 1. pag. 58. B. ex Æschyli Prometh. soluto. Fragm. exstat pag. 643. col. 1. Ed. Stanl.]

Χαλκόπεδος, æreum pavimentum habens. Pind. [Isthm. 2. 61. βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον Θεῶν Ἕδραν.]

ΠΕ'ΖΑ, ης, ἡ, malleolus pedis: seu (secundum quosdam) planta pedis, aut ima planta. Polluci pars, quæ tibiæ subjacet, vocatur σφυρὸν, et πέζα. Zenodotus, in libro περὶ ἐθνικῶν λέξεων, Arcades et Dores πέζαν vocare pedem tradidit, teste Galeno. ☞ Quidam derivant à πέδον, mutatione literæ δ in ζ. Etymologus verò παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ ἵζεσθαι. ¶ Πέζα, item πεζὶς, (in vestimento,) fimbria, limbus. Apoll. Arg. 4. Ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀειρτάζουσα χιτῶνος. ‡ 46. 940.‡ Generaliter etiam sumitur pro extremitate: unde exp. margo, crepido: item ripa. Apud Dionys. de situ orb. Καὶ Χίος ἠλιβάτοιο Πελιναίου ὑπὸ πέζαν, exp. sub radicibus Pelenæi montis, q. d. sub planta. ¶ Item pro regione seu plaga, apud Nonn. Οὐρανίην ἐπὶ πέζαν ὑπηνέμιος νέκυς ἔστη.

Πεζὸς, οῦ, ὁ, pedes: qui pedibus iter facit. Xen. πεζὸς ἰών. In bello πεζὸς dicitur ad differentiam τοῦ ἱππέως, i. equitis: unde, πεζὸς στρατὸς, seu πεζὴ στρατιὰ, aut πεζὴ δύναμις, pedester exercitus, pedestres copiæ, peditatus, apud Thuc. Xen. et alios. † Sic πεζοὶ, pedites. Xen. Pæd. 1. 4. 14. et 23.† Sic πεζὴ μάχη, pedestris pugna, apud Dem. Animalia autem vocantur πεζὰ ad differentiam volatilium et aquatilium, apud Aristot. de mundo. Item humilis, et quasi humi repens: ut, πεζὴ φιλοσοφία, καὶ κάτω μένουσα, apud Naz. ¶ Πεζὸς λόγος metaphoricè vocatur pedestris oratio, i. oratio soluta, prosa, et prorsa, i. recta: tum quòd humilis ac depressa sit, si cum poëticâ comparetur; tum quòd ob humilitatem plebi sit communis. Eust. ¶ Dicitur et πεζὴ ποιητικὴ, in qua non apparet magnificentia illa sermonis qua poëtæ utuntur: apud Luc. de conscrib. histor.

Πεζῇ, (adverb.) pedestri seu terrestri itinere: aut simpl. terrâ: Xen. [de Cyri Exp. lib. 5. εἴτε γὰρ πεζῇ δέοι πορεύεσθαι,——εἴτε κατὰ θάλασσαν, &c. lib. 1. §. 17. Οἱ δὲ Θαψακηνοὶ ἔλεγον, ὅτι οὐ πώποθ' οὗτος ὁ ποταμὸς διαβατὸς γένοιτο πεζῇ, εἰ μὴ τότε, ἀλλὰ πλοίοις. Athen. Resp. Tyrann. §. 9. καὶ ὅταν γε τάχους καιρὸς παράστῃ, ἢ πεζῇ, ἢ κατὰ θάλασσαν ἐξορμᾶσθαι, οὐκ ἐπιτρεπτέον τοῖς ῥαδιουργοῦσιν. Ἱππαρχ. cap. 5. §. 12. Herodot. Hist. lib. 5. νέας μὲν δὴ αὐτοῦ ταύτῃ ἐποκείλαντες κατέλιπον, οἱ δὲ πεζῇ ἐκομίζοντο διὰ τῆς ἠπείρου. Polyb. Hist. lib. 1. Demosth. adv. Phœnipp. ὄχημα αὐτῷ, τηλικοῦτος ὢν, ἐώνηται, ἵνα μὴ πεζῇ πορεύηται. S. Matth. Evang. xiv. 13. ὁ Ἰησοῦς, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἐν πλοίῳ—Καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι, ἠκολούθησαν αὐτῷ πεζῇ ἀπὸ τῶν πόλεων. Marc. vi. 33.] Interdum exp. terrestri prælio. Ut apud Dem. Olynth. 3. πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι. [Thucyd. Hist. lib. 4. εἰ γὰρ κρατήσειαν τῷ ναυτικῷ, τὸ Ῥήγιον ἤλπιζον πεζῇ τε καὶ ναυσὶν ἐφορμοῦντες ῥαδίως χειρώσεσθαι, &c.]

Πεζῶς, pedestri oratione, solutâ.

Πεζίτης, ου, ὁ, pedes. Suid.

Πεζικὸς, οῦ, ὁ, pedestris, idem cum πεζός. Unde, πεζικὴ δύναμις, peditatus, pedestris exercitus aut terrestris: apud Xen. in Æschin. Pro quo dicitur et τὸ πεζικὸν, apud eundem Xen. † Pæd. 1. 3. 13. l. 5. p. 130. e. τὰ πεζικὰ, quæ ad pedites pertinent. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. a.†

Πεζεύω, pedibus iter facio, pedes sum: gradior. Act. cap. 20. [13.] Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν. Philo de vita Mos. l. 3. τοῦ ἔθνους ἀκινδύνως πεζεύοντος διὰ θαλάσσης. Apud Aristot. πεζεύει περὶ τὴν τροφὴν, expon. à terra victum quærit.

Πεζεύομαι, terrestri itinere vehor. Demet. Phaler. l. 4.

Πεζευτικὸς, qui pedibus iter facere potest, qui gradi potest.

Composita: ex πέζα, pes.

Ἀργυρόπεζος, ἀργυρόπεζα, Thetis dicitur, apud Hom. Il. ά. † Hes. Th. 1006.† itemque Venus, apud Pind. quòd argenteos habeant pedes, vel argenteas pedum plantas, i. argentei coloris: et per consequens, candidas, formosas. Vide in sequ. classe compos.

Ἑρκόπεζα, (sc. ξύλα, κᾶλα,) ligna spinosa, quæ in modum septi circumponuntur templis extrinsecus, quo minus transcendi queant. Hesych.

Ἰουλόπεζοι νῆες, dictæ fuerunt naves à Lycoph. ob remorum multitudinem, cum pedum copia, quam habent vermes ἴουλοι dicti, comparatam.

Κρουπέζια, (subintell. κᾶλα,) et κρουπέζαι, (sub. κρηπῖδες,) ligneа calceamenta Bœotica. Illud apud Poll. et Hesych. hoc apud Pausan. Exponitur etiam, soleæ ligneæ, item Gallicæ: et dictum putatur κρουπέζια quasi κρουοπέζια.

Κρουπεζούμενοι, οἱ, qui sunt induratis pedibus. Hesych.

Κυανόπεζα, cæruleos pedes habens: ut, κυανόπεζα τράπεζα, Il. λ'. quæ vel nigricantibus aut cæruleis est pedibus, vel cujus ambitus exterior cærulei aut nigricantis est coloris.

Νηλίπεζοι, non valde calceati, discalceati, nudis incedentes pedibus, Hesych. ex νη priv. et ἄλιθα, valde.

Περιπέζια, τὰ, dicuntur quæ terræ sunt propinqua. Etymol.

Περιπεζία, ἡ, exp. ταπείνωσις. Hesych.

Περιπεζίδες, αἱ, ornamenta pedum. Eædem et τὰ περιπέζια.

Πορφυρόπεζος, purpureos pedes habens, purpureus. Tryph.

Φοινικόπεζα, rubripes, rubros pedes habens. Cereris epith. apud Pind. in Olymp. [vi. 159.]

Pertinentia ad πέζα, fimbria.

Ἀργυρόπεζα, dicitur Thetis ab Homer. ἡ κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα, inquit Eustath.

Ἄρπεζα, apud Nic. in Ther. dicitur esse τὸ κάτω καὶ ἔσχατον τοῦ ὄρους, radix montis, quasi ὀρόπεζα. Exponitur etiam, maceria, seu septum: sed humilius et depressius. Apud Herodot. ἄρπεζον, exp. murus ex silicibus et lapillulis, sine cœmento et luto constructus.

Περίπεζος, exp. παρυφασμένος, limbo circumdatus, fimbriatus. Poll.

ΠΕΙ'ΘΩ, F. σω, P. κα, persuadeo, oratione flecto, impello ad rem aliquam faciendam. Od. ξ'. Οἷόν σ', οὐδ' ὀμόσας περ, ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω. Il. π'. σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε. Aristoph. in Plut. οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς. Plut. de iracund. cohib. ἀπολοίμην εἰ μή σε πείσαιμι. Xen. Pæd. 5. ποίοις λόγοις ἄλλους πείθοιμεν ἄν; Thuc. lib. 2. τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν. Item suadeo, persuadere conor, doceo. Isocr. πείθουσιν ἡμᾶς πράττειν. Act. cap. 19. πείθων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ, docens ea quæ pertinent ad regnum Dei. Et cum accusat. person. in epist. ad Galat. cap. 1. ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω, ἢ τὸν θεόν; utrùm homines, an Deum suadeo? † Κῦρος ἐπιπείθει Κυαξάρην. Xen. Pæd. 6. p. 158. a.† (Æschyl. Pr. 1063. S. c. Th. 1073. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. Eurip. Med. 965. Phœniss. 31. 658. Soph. Œdip. Tyr 563.)

Πείθομαι, persuadeor, oratione flector. Iliad. ύ. Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν. Aristoph. in Vesp. ὁδ' οὐκ ἐπείθετο. Sic et apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 115. d. cum infin.† et Plut. Item adducor ut credam, credo. Plato de repub. lib. 1. ἤκουσα, ἀλλ' οὐ πείθομαι. Dem. pro cor. οὕτως ἐπεπείσμην, μέγαν εἶναι τὸν κατειληφότα κίνδυνον τὴν πόλιν. ¶ Item pareo, obtempero. Iliad. ά. καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί. Plat. in Apoll. πείσομαι τῷ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν. Apud eundem, σὲ πάντα ἐμοὶ πείθεσθαι, te in omnibus meo consilio parere. † Sic Xenoph. lib. 1. cap. 1. sec. 1. Cyri Pædiæ. et l. 1. 4. 14. et 1. 6. 12. τί τινι, morem alicui in aliqua re gerere. l. 3. p. 68. c.† ¶ Præt. med. πέποιθα, fretus sum, confido, spero. Il. ε'. Κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότας. ‡ Sic Aristoph. Nub. 1039.† Et in plusquamperf. Il. ξ'. Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν. per syncop. pro ἐπεποίθειμεν. Item credo, fidem habeo. Hes. in Erg. Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι. (Æsch. Pers. 603. 806. Ag. 677. 952. 1058. Eurip. Med. 734. 740. 942. Soph. Œdip. Tyr 1084, 5. 1530.)

Πεποίθησις, εως, ἡ, persuasio cum animi confisione, confidentia, epist. ad Ephes. c. 3.

Πεποιθότως, confidenter, cum fiducia. Hermog.

(Πειθέω. Æsch. Ch. 616.)

Πεῖσμα, τὸ, fiducia aggrediendi aliquid. Philostr. ¶ Item funis nauticus quo navis religatur, et retinetur, ut velut pareat gubernatori. Odyss. ί. κ'. χ'. et alibi apud Homer. Et generaliter, quivis funis. Odyss. κ'. (πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι. Æsch. Pers. 112. Ag. 203. Suppl. 772.)

Πεισματικὸς, οῦ, ὁ, pertinax, pervicax. Eust.

Πεισμονὴ, ῆς, ἡ, Eustath. dictum fuisse testatur ἐπὶ τῶν ἐνστατικῶν. In ep. ad Galat. cap. 3. pro persuasione poni existimatur. [v. 8.]

Πεῖσις, idem quod πειθώ. Suid.

Πεῖσα, ἡ, obedientia. Odyss. ύ. Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα Νωλεμέως.

Πίσυνος, fretus, fidens, fiduciam ponens. Iliad. ί. τόξοισιν πίσυνος. Sic Iliad. λ'. et apud Thuc. lib. 5. † Aristoph. Nub. 946. et Hesiod. Th. 506.† (Πίσυνος θεοῖς. Æsch. S. c. Th. 218. Pers. 112. Suppl. 357.) Pro eodem scribitur et πείσυνος, apud Lascar. in Epigr.

Πειστὴρ, ῆρος, persuasor. (Theoc. κά. 58.) A Suid. exp. ὁ ὑπήκοος.

Πειστήριος, persuasorius, vim persuadendi habens: ut, πειστήριοι λόγοι, apud Eurip. [Iph. in Taur. 1053.]

Πειστικὸς, idem quod πειστήριος, Plato in Gorg. Dion. Halic. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Α. καὶ πειστικωτέρους, σάφ' ἴσθι, λόγους δυνήσῃ τότε λέγειν, ὅταν &c. Plat. Politic. Τῇ τῆς πειστικῆς ἀρχούσῃ καὶ λεκτικῆς.] Exponitur etiam, obediens.

Πειθὼ, όος, οῦς, ἡ, suada, suadela, persuadendi vis. Exponitur et simpl. persuasio. Aristoph. in Nub. † 1400.† Plato de leg. Plut. Xen. &c. Est et nomen illius deæ, quæ fingebatur eloquentiæ præses: et à Latinis etiam suadela, item flexanima nuncupatur. ¶ Item obedientia, obsequela. Xen. pæd. 3. Herodian. l. 8. (Æsch. Ag. 87. 107. 393. Ch. 724. Eum. 973.)

Πειθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, morigerus, obsequens, obediens. Epigr. l. 5. et apud Nonn. Exponitur et, fidelis, apud eundem Nonn.

Πειθήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πειθήμων. Plut. de Rom. fort. Herodian. l. 2. Vide et in comp. ab Ἡνία.

Πειθανὸς, vel πιθανὸς, persuasorius, persuadendi vim habens. † Xen. Pæd. 6. p. 169. e. comp. πιθανώτερος.† ‡ Aristoph. Thesm. 471. πιθανὰ πάντα. Schol. πιστότητος ἄξια πάντα.‡ ¶ Exponitur etiam, probabilis, verisimilis. Aristot. rhet. 2. Xen. Pæd. 6. Luc. de calumn. ¶ Item gratus atque acceptus, elegans. Aristid. ¶ Item qui facilè paret seu lubenter, morigerus. Xen. Pæd. 2. (Æsch. Ag. 494.)

(Πειθάνωρ. Æsch. Ag. 1648.)

Πιθανῶς, probabiliter, accommodatè ad persuadendum.

Πιθανότης, ητος, ἡ, probabilitas, verisimilitudo. Plat.

Πιθέω, ῶ, unde particip. πιθήσας, fretus, confisus. Hesiod. in Erg. ἀναιδείηφι πιθήσας. Item obsequutus. Il. ί. φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας. † Apollon. Rhod. 1. 33.†.

Πίστις, εως, ἡ, fides. Theogn. Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα. Dicitur πίστις, qua quis credit rem aliquam: et πίστις rei alicujus, quæ creditur. Herodian. l. 2. Plut. de prudent. anim. et in symp. sep. sap. Dicitur et, πίστιν ἐπιτιθέναι, fidem dare, jurare: apud Demosth. Et, πίστεις ποιήσασθαι, fiduciam promissorum firmare: apud Xenoph. Item, cui potestas ac imperium creditur, dicitur πίστιν λαμβάνειν. (Πίστιν μεγίστην καὶ θεοὺς μαρτύρεται. Eurip. Med. 22. πίστις εἰ γένοιτό μοι τούτων. ib. 732. Phœniss. 322. Soph. Œdip. Tyr. 1434. Tr. 632.) ¶ Πίστις significat etiam rei compertæ explicatæque fiduciam: quam Quintil. persuasionem vocat. Sic in sacris, persuasio certa, quam in nobis efficit Spiritus sanctus, de salute in Christo promissa, quam sibi quisque credendo applicat, πίστις nominatur. ¶ Item, quod fidem facit, probatio, argumentum. Plut. de def. orac. μηδεμίαν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου, μηδὲ πίστιν ἐπιφέροντες. Vide Fab. l. 5. cap. 10. ¶ Item fiducia, θάρρος. Thuc. l. 1. ¶ Item autoritas. Dinarch. in Philocl. Æsch. περὶ παραπρεσβ.

Πιστικὸς, οῦ, ὁ, ad fidem faciendam aptus, qui fidem facere potest. ut, πιστικοὶ λόγοι apud Aristot. rhet. 1. ¶ Item potabilis. quam signif. vide in Πίνω.

Πίστιος, ου, ὁ, fidius. Jovis cognomentum: apud Dion. Halic. l. 9. et l. 4. Μὰ τὸν Πίστιον, me dius Fidius.

Πιστεύω, fidem habeo, credo. Plut. in polit. præc. Τῆς ψυχῆς τὸ μέρος, ᾧ πιστεύομεν, ἁλώσιμόν ἐστι. Aristot. rhet. 2. οὔτε πᾶσι πιστεύοντες, οὔτε πᾶσιν ἀπιστοῦντες. Xen. Hell. 5. ὡς οὐκ ἂν πιστεύσειε λόγοις. Cum infinitivo junctum exp. etiam spero, puto, censeo. Plato de leg. πιστεύω ἀποφευξεῖσθαι. Thuc. lib. 2. πιστεύων τε, ὀρθῶς γινώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι, censens, se optimè sentire. ¶ Item fido, fidum judico. Xenoph. Hell. 6. τίσιν ἂν μᾶλλον πιστεύσητε ἢ Λακεδαιμονίοις; Thuc. lib. 3. τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ὑμῖν, ἐποιησάμεθα. ¶ Item fido, nitor, fiduciam et spem colloco. Thuc. l. 2. πιστεύοντες ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς ἀπάταις. Demosth. Philip. 2. οἱ θαῤῥοῦντες καὶ πεπιστευκότες αὐτῷ. † Cum dat. et inf. Xen. Pæd. 1. 5. 13. fretus sum, πράγμασί τινος, rebus alicujus. 1. 6. 9.† Sic et sæpè in sacris literis dicitur, πιστεύειν εἰς τὸν θεὸν, et τῷ θεῷ, vel τῷ Χριστῷ, et ἐπὶ τῷ, et ἐπὶ τὸν, in Deum et Christum fiduciam suam reponere, &c. ¶ Item credo, concredo, committo. Plut. de curios. οἰκέταις καὶ ξένοις πιστεύομεν μᾶλλον ἐπιστολὰς, ἢ φίλοις καὶ οἰκείοις πολυπράγμοσι. Isocr. περὶ τῶν ἄλλων τούτῳ μάλιστα πιστεύειν. (Πιστεύω, cum Dat. et Acc. Soph. Tr. 1245. acquiesco. Œdip. Tyr. 633. 658.)

Πιστεύομαι, fides mihi habetur, credor. Plut. in sympos. πολλά γε πιστεύονται ψευδῶς. Sic et apud Aristot. Isocr. &c. Item magnæ autoritatis et existimationis sum. Dem. πιστεύονται μᾶλλον παρ' ἡμῖν. Sic et apud Xen. Pæd. 3. ¶ Item, creditur seu concreditur mihi. Exp. etiam, præfectus sum. Herodian. l. 7. ὑφ' οὗ τὴν ἡγεμονίαν πεπίστευτο. Luc. πιστεύομαι τὴν στρατιὰν, præsum exercitui.

(Πίστευμα. Æsch. Ag. 886.)

Πιστευτικὸς, οῦ, ὁ, qui facilè credit, credulus. Aristot. rhet. 1.

Πιστὸς, οῦ, ὁ, fide dignus, credibilis. Aristot. Isocr. Plat. ¶ Item, certus, exploratus; ut apud Æsch. πιστὰ ταῦτα, καὶ γνώριμα. Hinc et, πιστὸν ἔχειν, pro certo habere vel certò sperare: apud Thucyd. lib. 1. † πιστότερος λόγος. Xen. Pæd. 1. 6. 20.† ¶ Item activè, fretus; apud Plat. Unde οἱ πιστοὶ, in sacris literis, credentes, fideles, qui salutem in Christo promissam sibi applicant. ¶ Itèm fidus, fidelis. ut, πιστὸς ἑταῖρος. Il. ε'. et, φιλία πιστοτάτη, apud Isocrat. in Panegyr. Interdum absolutè ponitur, pro πιστὸς φίλος. Athen. l. 8. ἐνεδρεύσας τοῦ Φαλάνθου πιστόν τινα, πορευόμενον ἐφ' ὕδωρ. Sic et apud Thuc. et Xen. Apud Hom. Il. χ'. ὅρκια πιστὰ, expon. juramenta quibus fidere quis possit: vel certa, stabilia. ¶ Τὸ πιστὸν, idem cum πίστις, fides, fidelitas. Thuc. l. 7. Xen. Pæd. 3. et 4. Herodian. l. 8. † θεῶν πιστὰ ποιεῖν, deorum fidem dare

i. e. diis testibus. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. b.† Exponitur etiam, fidei pignus: ut apud Xen. Pæd. 4. ἔχομεν πάντες τὰ πιστὰ ἐν ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς. et Plut. in Alex. ᾔτουν τὰ πιστὰ τὸν Ἀλέξανδρον. (V. Æschyl. Pers. 2. 55. 528. Ὦ πιστὰ πιστῶν. 683. Ch. 395. Eum. 291. Eurip. Med. 822. τὰ πίστ᾽ ἐμαυτῷ του θράσους παρέξομαι. Phœniss. 241. Æsch. Ag. 660. τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας. Soph. Tr. 402. Œdip. Tyr. 1138.)

Πιστῶς, fidè, fido animo: fideliter. Dem. Thuc. Plut.

Πιστότης, ητος, ἡ, fidelitas, fides. Plat. de leg. [lib 1. ἔστι δὲ, ὥς φησι Θέογνις, αὕτη πιστότης ἐν τοῖς δεινοῖς· ἣν δικαιοσύνην ἄν τις τελέαν ὀνομάσειεν. Herodot. Hist. lib. 7. οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνέδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδέν. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. ἐτετίμητο γὰρ ὑπὸ Κύρου δι᾽ εὔνοιάν τε καὶ πιστότητα Hist. Græc. lib. 4. ὅσῳ δὲ μᾶλλον αἱ ἄλλαι πόλεις σὺν τῇ τύχῃ ἀπεστράφησαν ἡμᾶς, τοσούτῳ ὄντως ἡ ὑμετέρα πιστότης μείζων φανείη ἄν.]

Πιστόω, fidem exigo. Thuc. lib. 4. πιστώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις.

Πιστοῦμαι, fidem do, fidem facio. unde, πιστωθῆναι ὅρκῳ, jurejurando promittere. Odyss. ό. Herodian. ἱκανώτατος δ᾽ ἦν πάντων ἀνθρώπων προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν, solertissimus erat ad amicitiam simulandam cum quadam benevolentiæ fide. Apud Opp. de ven. l. 3. τίς ἂν τάδε πιστώσαιτο; exp. quis hæc probàrit et confirmare possit? Ἐπιστώθη, passivè etiam expon. fides ei facta est: apud Naz. Et, πιστωθεὶς, cui fides facta est, qui rem compertam se habere putat: Luc. et Greg. Apud Nonn. φωνὴν πιστώσατο, exp. certam et fidelem vocem edidit.

Πίστωμα, τὸ, id quo res aliqua confirmatur. Aristot. rhet. 1. (Πιστώματα. V. Æschyl. Pers. 170. Ch. 977. Eum. 214.) [Eurip. Hippolyt. opert. 40. Νῦν δ᾽ εὐρύθμοις πιστώμασιν τἀληθῆ κλέπτουσιν.]

Πίστωσις, ἡ, confirmatio et probatio qua rei fides fit. Hermog. [Plat. de Leg. παρεχόμενον, μήτε τεκμήριον, μήτε μαρτύρων πιστώσεις λόγων, &c.]

Πιστωτέος, ὁ, de re dicitur, cujus fides est facienda, quæque confirmatione vel πιστώσει opus habet.

Composita: ac primùm ex πείθω cum præpositione.

Ἀναπείθω, persuadeo, induco in animum, impello, (in aliam opinionem nempe.) Aristoph. in Pluto, ζητεῖς τοῦτ᾽ ἀναπείθειν ἡμᾶς. Plut. in Rom. ἀβέλτερα τὸν δῆμον ἀναπείθει. † Xen. Pæd. l. 3. 115. d.†

Ἀναπείθομαι, persuadeor, persuadetur mihi, adducor ut credam, impellor ad aliquid faciendum. Xen. Pæd. l. 1.

Ἀνάπεισμα, τὸ, funis quo aliquid religatur, et præsertim naves in littore, qui et πεῖσμα. Poll.

Ἀναπειστήριος, ὁ καὶ ἡ, persuasorius, aptus ad persuadendum: Aristoph. in Nub. † 873. Suidas in ipso hoc verbo.†

Ἀνάπειστος, qui in aliam opinionem impellitur. ¶ Exp. et palàm factus, manifestatus.

Decomp. Δυσανάπειστος, cui vix dissuaderi potest, qui ægre ab opinione deducitur. Plat. in Parmen.

Συναναπείθω, simul suadeo vel hortor. [Isocrat. Panegyr. p. 117. 6. Ed. Cant. Πρὸς γὰρ οἷς αὐτὴ τίθησι, καὶ τοὺς ἄλλους διδόναι συναναπείθει. Thucyd. Hist. lib. 6. ξυναναπείθουσιν.]

Ἀντιπείθω, contrà persuadeo, contrarium suadeo.

Ἀντιπειστικὸς, οῦ, ὁ, vim habens persuadendi contrariam.

Ἐκπείθω, persuadeo et adduco ad aliquid faciendum. Eurip. in Helene, Μενάμπυκον δὲ Μενέλεως ψῆχον δίεριν, Μέτωπά τ᾽, ἐξέπεισεν εἰσβῆναι δόρυ, effecit ut ingrederetur navem. (Phœniss. 383. Soph. Tr. 1157. Œdip. Tyr. 1044.)

Ἐπιπείθω, idem quod ἐκπείθω.

Ἐπιπείθομαι, persuadeor et adducor ad aliquid faciendum. Item credo. Iliad. ζ. Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν. Item obedio, pareo, morem, gero. Iliad. δ. ἐμῷ δ᾽ ἐπιπείθεο μύθῳ. Et ibidem, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται. (Soph. El. 1472.)

Ἐπιπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obediens, morem gerens, obsequens. Aristot. ethic. 1. c. 7.

Καταπείθω, persuadeo, adduco.

Καταπείθομαι, obedio, morem gero, pareo.

Καταπειθὴς, obsequens, morem gerens. Philo de vita M. l. 1.

Μεταπείθω, traduco in aliam persuasionem, animum alicujus in diversam sententiam adduco. Demosth. pro cor. μεταπείθειν ἡμᾶς ἐζήτει. Plut. in Pericle, πειθοῖ καὶ μεταπείθει τοὺς ὁρῶντας.

Μεταπείθομαι, in diversam persuasionem seu sententiam traducor. Xen. Hell. 7. ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι, μετεπείσθησαν.

Μετάπειστος, cui aliquid persuasum est, in aliam sententiam et persuasionem adductus.

Μεταπειστὸς, qui potest à sententia dimoveri. [Plat. Tim. καὶ τὸ μὲν, ἀκίνητον πειθοῖ, τὸ δὲ, μεταπειστόν.]

Decomp. Ἀμετάπειστος, qui de sententia traduci nequit. Apud Aristotel. ἀμετάπειστος ἀνάγκη, quidam exponunt, inexorabilis, et indeprecabilis. ¶ Τὸ ἀμετάπειστον, nulla persuasione flexibile. Item substantivè, nulla persuasione à semel concepta sententia dimoveri posse.

Ἀμεταπείστως, ita ut à sententia non dimovearis. Plutarch. in Colot.

Δυσμετάπειστος, qui de sententia dimoveri ægrè potest.

Εὐμετάπειστος, cui facilè aliud persuadetur.

Παραπείθω, persuadeo, persuadendo flecto et permoveo. Iliad. ν. Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως. Exp. etiam, falsum persuadeo, falsa persuasione decipio: ut Od. ξ. Ὥς μ᾽ ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσί.

Decomp. Εὐπαράπειστος, qui facile persuadetur. Xen. in Agesilao. [cap. 11. §. 12. ἐχθροῖς μὲν δυσεξαπάτητος, φίλοις δὲ εὐπαραπειστότατος.]

Συμπείθω, unà persuadeo. Item simpliciter, persuadeo, persuadendo flecto. Xenoph. τὰ δὲ συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος.

Συμπείθομαι, persuadeor, persuasione flector et permovèor. Plut. in Themist. δῆμος συμπεισθεὶς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων. ¶ Expon. etiam, consentio, idem sentio. Apud eundem in Pyrrh.

Composita sine præpositione: ac primùm in πειθὴς desinentia.

Ἀπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, immorigerus, inobediens, contumax: ut, ἵππος ἀπειθής. Xenoph. Item incredulus, qui diffidit. Expon. etiam, ἄπιστος, apud Soph.

[Ἀπειθῶς. Plat. de Rep. lib. 3. Καὶ ὡς πρὸς τὸν ποταμὸν θεὸν ὄντα ἀπειθῶς εἶχε, καὶ μάχεσθαι ἕτοιμος ἦν.]

Ἀπείθεια, ἡ, inobedientia, contumacia. Exponitur etiam, incredulitas, diffidentia, Eph. 5.

Ἀπειθέω, non obtempero, morem non gero, imperium detrecto. (Æsch. Ag. 1431.) Xen. Pæd. 1. μὴ ἀπειθεῖν ἄρχοντι. et epist. 7. τῇ μεταπέμψει μὴ ἀπειθεῖν. † ἀπειθεῖν τινος, alicui non parere. Pæd. l. 4. p. 106. b.† Item diffido, fidem non habeo: in sacris literis. Scribitur et ἀπιθῶ. Il. ά. et Odyss. ί.

Βαρυπειθὴς, tardus ad parendum: q. d. gravis ad parendum, i. qui non facile ad parendum impellitur. Item, minimè agilis. Nonn.

Βραδυπειθὴς, qui tardè et ægrè sibi persuaderi sinit.

Δυσπειθὴς, qui difficulter paret seu obsequitur. Xen. Expon. etiam, refractarius. Item cui ægrè persuaderi potest.

Δυσπειθῶς, ut, δυσπειθῶς ἔχειν, difficulter seu ægrè obsequi.

Δυσπείθεια, ἡ, ut, μετὰ δυσπειθείας, non facilè parendo, ægrè obsequendo.

Εὐπειθὴς, qui facilè paret seu obsequitur. (Æschyl. Ag. 282. εὐπιθής. 991. Ch. 257. Suppl. 631.) Xenoph. Pæd. 2. Plat. de leg. Metaph. apud Galen. ὕλη εἰς ἅπαν εὐπειθὴς, expon. materia ad quidvis sequax.

Εὐπειθῶς, obsequenter, seu obsequiosè.

Εὐπείθεια, obsequela, obsequium, obedientia.

Εὐπειθέω, ῶ, facilè pareo, seu obedio, obtempero.

Θεοπειθὴς, Deo obediens. Nonn.

Νεοπειθὴς, qui recens parere cœpit. Exponitur etiam, recens persuasus. Nonn.

Παμπειθὴς, omnia persuadens. Pind. Pyth. 4. [327.]

Ταχυπειθὴς, qui citò paret. Item cui cito persuadetur aliquid, credulus. Theocr. idyll. 2. et 7.

Composita ex πιθανός.

Ἀπίθανος, † ὁ, ἡ,† persuadendi vim non habens, non probabilis. Apud Plut. ἀπίθανος πρὸς ὁμιλίαν τοῦ πλήθους, exp. ad alliciendum oratione populum parum aptus. Apud Luc. in Tim. οὐκ ἀπίθανος ἂν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, exp. non absurde se gerens. † Xen. Pæd. 2. 59. a.†

Ἀπίθανα, dicta absurda, non probabiliter dicta.

Ἀπιθάνως, non accommodatè ad persuadendum, non probabiliter. Exponitur et, absurdè, inscitè, illepidè.

Composita in πειστος desinentia, itidem sine præpositione.

Ἄπειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla persuasione flexibilis, ideoque pertinax. ¶ Τὸ ἄπειστον, pertinacia.

Ἀπειστέω, idem esse dicitur quod ἀπειθέω,

Δύσπειστος, qui ægrè sibi quicquam persuaderi patitur. Arist. eth. l. 7. c. 9.

Δυσπείστως, ut, δυσπείστως ἔχω, vix possum persuaderi. Isocr. in Pan.

Εὔπειστος, cui facilè persuaderi potest, &c. (περὶ γάρ σου νῦν εὔπειστα λέγει. Soph. Ajac. 151.) Aristot. ethic. l. 7. c. 9. Exponitur etiam, moriger. † εὐπειστότατος. Xen. Pæd. 1. 2. 12.†

Εὐπείστως, ut, εὐπείστως ἔχω, facilè persuadeor, seu persuaderi possum, &c.

Νεόπειστος, recens persuasus.

Composita ex πίστις, πιστὸς, et cæteris quæ s abjecerunt.

Ἀγλαόπιστος, præclarè fidelis: apud Hesych.

Ἀναπιστεύω, confido, spero.

Ἀξιόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, fide-dignus, dignus cui credatur. Plut. in apoph. τὸν ἄπιστον ἐν Θρᾳξὶ, μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν πράγμασι. Accipitur etiam pro ἱκανὸς et ἀρκῶν, idoneus, sufficiens. Idem, καὶ ναύλοχα πρὸς τοσαύτην ναυτιλίαν ἀξιόπιστα.

Ἀξιοπίστως, cum fide sufficiente. In Pandect. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, idoneis sponsoribus cavere.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ, fidei sufficientia, fides idonea. Nazianz.

Decomp. Καταξιοπιστεύομαι, fide indignum judico. ¶ Dico adversus aliquem quæ fide indigna sunt. Cum genit. pers. apud Suid.

Ἄπιστος, incredulus, qui fidem non adhibet. Plato in apol. ἄπιστος εἶ, καὶ ταῦτα σαυτῷ. Exp. etiam qui diffidit. Od. ξ. θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος. Item passivè, incredibilis, fidem superans. Æschin. Et Eurip. in Hec. ¶ Item infidus, cujus suspecta est fides; cui fidendum non est. (βουλαὶ ἄπιστοι. De quibus vid. Æsch. S. c. Th. 848. V. 851. 1038.) Item perfidus. Soph. Demosth. Thucyd. Apud Plut. in Numa: ἔκσπονδον καὶ ἄπιστον πόλεμον, exp. bellum quod contra fœdera datamque fidem infertur.

Ἀπίστως, (in activa significatione,) incredulè, diffidenter, cum diffidentia. Ut, ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθώδη, fidem non adhibere fabulosis. ¶ In passiva significatione, incredibiliter, contra quàm credi possit: apud Demosth. ¶ Expon. etiam, infidè, vel perfidè.

Ἀπιστία, ἡ, incredulitas, diffidentia: apud Hesiod. et Theogn. ¶ Item incredibilitas. Isocr. Item perfidia. Plat. epist. 7. (Æsch. Ag. 276.)

Ἀπιστοσύνη, idem quod ἀπιστία. Eurip. (Med. 424.)

Ἀπιστέω, ῶ, f. ήσω, non credo, diffido. Item suspectum habeo. Interdum cum dativo. Isocr. in Evag. ἀπιστεῖν τοῖς πεπραγμένοις. † Cum dat. pers. Xen. Pæd. l. 5. p. 138. b.† Interdum cum infinitivo, ut apud Sophocl. Οὐδέν σ᾽ ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, γύναι. Thuc. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν. Apud Lysiam, ἐκείνῃ μὲν τούτῳ ἠπίστησεν ἑαυτὴν ἀποθανοῦσαν ἐπιτρέψαι. ¶ Item non obtempero, morem non gero: apud Sophocl. (Tr. 1246. Eurip. Med. 928. Æschyl. Pr. 641.)

Ἀπιστέομαι, οῦμαι, non creditur mihi, non fiditur mihi. Xen. Pæd. 7. ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι καλοὶ κἀγαθοὶ, ἐπειδὰν γνῶσιν, ἀπιστούμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας. Dicitur et cum περί. Ut, ἀπιστεῖσθαι περὶ μικρῶν, parvis in rebus fide carere, vel fidem non impetrare. Apud Xen. ἀπιστούμενος θεράπων, exp. suspectus servus.

Ἀπιστούντως, idem quod ἀπίστως. Ut, τοῖς πράγμασιν ἀπιστούντως ἔχειν, fidem non habere, diffidere: apud Euseb.

Decomp. Διαπιστέω, prorsus diffido: vel, diffido: vel fidem non habeo. Demosth. νομίζω μᾶλλον, ὑμᾶς τούτοις διαπιστήσειν.

Ἀποπιστεύω, fido, confido, fidem habeo: apud Suid. [Polyb. Hist. l. 3. τοῖς δ᾽ ἐπιτηδείοις καὶ φίλοις ἀπεπίστευον.]

Αὐτόπιστος, per se fidem faciens, per se credibilis: ut, αὐτόπιστος πρότασις, apud Philopon.

Διαπιστεύω, credo, concredo, seu fidei alicujus committo. Æschin.

Διαπιστεύομαι, creditur mihi, committitur fidei meæ. Item, creditur mihi. i. fides mihi habetur. Demosthen. Philipp. 4.

Δυσπιστέω, difficulter credo, incredulus sum. Merc. Trism.

Δύσπιστος, qui difficulter credit, incredulus. Item creditu difficilis. cui fidem vix adhibeas.

Ἔμπιστος, cui fides inest.

Ἐμπιστεύω, fido, fiduciam et spem meam colloco in. Paralip. lib. 2. cap. 8. ἐμπιστεύσατε ἐν κυρίῳ θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐμπιστευθήσεσθε. Item credo, i. concredo, fidei committo. Apud Aphrod. lib. 2. Probl. ταύτας τὰς δυνάμεις ἡ φύσις ἐνεπίστευσε κατοικεῖν ἐν τοῖς στερεοῖς, collocavit in locis solidis.

Ἐμπιστεύομαι, creditur seu concreditur mihi, fidei meæ committitur. Maccab. l. 2. c. 10. ἐμπιστευθεὶς τὴν Κύπρον, cujus fidei Cyprus permissa erat. Galen. ἑτέροις ἐνεπιστεύοντο τὴν θεραπείαν, aliis concredebatur et demandabatur curatio.

Ἐπιπίστωσις, εως, ἡ, confirmatio insuper accedens. Dicitur esse quasi geminatum causæ firmamentum, vel altera confirmatio: et esse pars orationis apud Rhetores.

Εὔπιστος, qui facilè credit, credulus. Aristot. rhet. l. 2. Exp. etiam, fidelis. Item pass. credibilis, qui facilè creditur. † Superlat. Xen. Pæd. l. 2. p. 43. c. obedientissimus.† [Ἱππαρχ. cap. 9. §. 3. δοκοῦσι γὰρ ἄν μοι οὗτοι προσγενόμενοι, καὶ εὐπιστότερον ἂν πᾶν τὸ ἱππικὸν ποιῆσαι, &c.]

[Εὐπίστως. Aristoph. Thesm. 111. εὐπίστως δὲ τοὺς μὲν Δαίμονας ἔχεις σεβίσαι. Schol. Biset. Εὖ καὶ πιστῶς.]

Καταπιστεύω, concredo, fidei alicujus committo.

Καταπιστεύομαι, fidei meæ committitur. Apud Phalar. in ep. καταπεπιστευμένος ταῖς μούσαις, exp. musis eruditus.

Καταπιστεύομαι ἐξωμοσίᾳ, jurejurando obstringor. in Pand.

Καταπιστόω, ῶ, idem cum πιστόω.

Καταπιστοῦμαι, idem cum πιστοῦμαι, fidem rei facio, confirmo.

Ὀλιγόπιστος, exigua et pauxilla fide præditus, parum fidens seu credens. Matth. 8. et alibi. Interdum exp. incredulus. Expon. etiam pass. cui parum fidendum est.

Πολύπιστος, multùm fidens seu credens: opponitur τῷ ὀλιγοπίστῳ.

Προπιστεύω, antè credo, priùs fidem habeo. Xen. Agesilao. [cap. 4. §. 4. ἀλλ᾽ οἱ πρᾶγμα εὖ πεπονθότες, οὗτοι ἀεὶ

ἡδέως ὑπηρετοῦσι τῷ εὐεργέτῃ, καὶ διότι εὖ ἔπαθον, καὶ διότι προεπιστεύθησαν ἄξιοι εἶναι παρακαταθήκην χάριτος φυλάττειν. Demosth. adv. Aristocr. ἀλλὰ δεῖ τοῦτον, ὅστις εὖ φρονεῖ, φυλαττόμενον πειρᾶσθαι, μὴ προπιστεύσαντα κατηγορεῖν.]

ΠΕΙ'ΚΩ, et πέκω, F. ξω, pecto, vel carmino, carpo. Od. σ'. ἢ εἴρια πείκετε χερσίν. ¶ Item tondeo, κείρω. Hesiod. in Erg. Ἢ μὲν ὄϊς πείκειν, ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. Theocr. idyll. 5. Ἀλλ' ἐγὼ εἰς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πεξῶ, Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

Πείκομαι, et πέκομαι, pector, vel pecto me. Item in media voce pro πείκω seu πέκω. Il. ξ'. ¶ Item tondeor, ut, πεκόμενον δέρμα. Et apud Aristoph. in Nub. †1359.† ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν, ὡς ἐπέχθη.

Πέξις, εως, ἡ, tonsura. Hesych.

Πεκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui tondet seu vellit. Suid.

Πεκτὸς, οῦ, ὁ, pexus, seu pectitus, comptus: in Epigr. Item tonsus.

Πεκτέω, ῶ, F. ήσω, idem cum πέκω. Aristoph. in Avib. Ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἠρινόν.

Πεκτέομαι, οῦμαι, pector, carminor, vellor, tondeor. Idem: καὶ ποιήσω τοὺς δημότας βοστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.

Πεκὸς, lana carpta seu carminata: vel carminanda. Hesych.

Πέκος, et πέσκος, εος, τὸ, pellis tondenda, seu pilis nudanda: vellus. Nic. in Ther. pro cortice radicis usus est, quo integitur, ut pecus vellere.

Πόκος, ου, ὁ, vellus, vellumen, lana vellendo ab ove dempta, et in floccum conglobata. Iliad. μ'. Theoc. idyll. 5. (Soph. Tr. 688.) Theophr. in prognost. ὅταν νεφέλαι πόκοις ἐρίων ὅμοιαί εἰσιν, ὕδωρ σημαίνει.

Πὸξ, idem. Unde proverb. εἰς ὄνου πόκας, apud Aristoph. in Ran.

Ποκάριον, τὸ, parvum vellus: in Hippiatr.

Ποκάζω, F. άσω, vello, tondeo. Suid. Item como, pecto.

Ποκὰς, άδος, ἡ, coma pexa, crines compti. Aristoph. [Thesm. 574. Ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας. Schol. —— ἀποξυρῶ τὰς ποκάδας, τὰς διακτενισμένας τρίχας σου. Schol. Biset.]

Ποκίζω, F. ίσω, idem. Unde aor. 1. medius Doric. apud Theoc. idyll 5. Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο;

Composita.

Ἀμφίποκος, ὁ καὶ ἡ, utrinque vellumen habens, utrinque lanatus seu villosus. Hesych.

Ἄπεκτος, impexus, qui pectitus non est. Heych.

Ἀπέκτητος, idem. in Epigr.

Ἄποκος, vellere carens.

Ἀποπέκω, detondeo. Hesych.

Εἰροπόκος, ovis epitheton apud Hom. Il. έ. Hesiod. in Theog. †446.† sic dictæ, quasi τῆς εἰς εἶρος πεκομένης, aut quòd vellera innexa habeat: ut sit comp. ex εἴρω necto, et πόκος.

Ἐκπεκτέω, pecto, carpo, vello. Hesych.

Ἐκποκίζω, et ἐκποκιῶ, vellumen adimo. Item evello. Aristoph. ἐκποκιῶσα τὰς ποκάδας.

Ἐπίποκος, vellere intectus. Reg. l. 4. c. 3.

Ἑπτάπεκτος, qui septies vel multoties tonderi potest. Suid. et Hesych.

Εὔπεκτος, bene pexus.

Εὔποκος, vellere abundans, bonum vellus habens. Hesych. (Æsch. Ag. 1425.)

Νηπεκτὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impexus, non pexus. Hesych.

Οἰοπόκος, ovillam lanam habens. Soph. in Œdip. Colon,

ΠΕΙ῀ΝΑ, et Ionicè πείνη, ης, ἡ, fames: esuritio: proprie est suctionis in ventriculo sensus. Od. ό. Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐπέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη Νοῦσος. Plut. symp. 6. probl. 3. ποιεῖ δὲ τὴν μὲν δίψαν ἡ τούτων (τῶν ἰσχνοτέρων πόρων) κένωσις, ἡ δὲ ἐκείνων (τῶν εὐρυτέρων πόρων) τὴν πεῖναν.

Πειναλέος, ου, ὁ, famelicus, qui famem sentit. Impropriè πίνακες dicuntur πειναλέοι, Epigr. l. 2. i. nullis oneratæ dapibus mensæ.

Πεινάω, seu πεινέω, ῶ, F. ήσω, esurio, fame premor. Iliad. σ'. οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύνανται Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι. Iliad. γ'. Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα Πεινάων. Xen. Pæd 1. ἡδὺ μᾶζα καὶ ἄρτος πεινῶντι. Et metaph. appeto, desidero. Idem Pæd. 7. μάλα πεινῶσι χρημάτων. Sic et Pæd. 8. † πεινάω συμμάχων. p. 194. c.†

Πείνημι, idem: unde Od. ύ. Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι.

Πεινητικὸς, ὁ, qui esurire et famem sentire solet. Item esuriem seu famen excitans.

Πεινατικὸς, famelicus. Plut. in Pompeio.

Composita.

Ἀναπεινάω, iterum esurio, iterum famem sentio. Athen. l. 4. καθάπερ ἀνανήφειν πολλάκις γίνεται τὸν μεθύοντα, τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἀναπεινῆν γίνεται τὸν ἐσθίοντα.

Βούπεινα, ἡ, magna fames. Gell. l. 16. c. 3.

Γεωπείνης, ου, ὁ, terram esuriens: cui amplus ager non est. Suid. et Etymol. ex Herodot. [lib. 2. cap. 6. ὅσοι μὲν γὰρ γεωπεῖναί εἰσι ἀνθρώπων, ὀργυιῇσι μεμετρήκασι τὴν χώρην· ὅσοι δὲ ἧσσον γεωπεῖναι, σταδίοισι.] Item idem quod γεωπόνος, ὁ γῆν πεινῶν καὶ ἐργαζόμενος, vel ὁ περὶ γῆν πονούμενος. Suid. et Eustath.

Διαπεινάω, valde esurio. Suid. [Aristoph. Acharn. 751. Διαπεινᾶμες αἰεὶ ποττὸ πῦρ.]

Κατάπεινος, ὁ καὶ ἡ, fame confectus.

Ὀξύπεινος, qui acuta et vehementi fame excruciatur. Athen. l. 2. et 9.

Πρόσπεινος, qui esurit, famelicus. Act. Apost. c. 10.

Ὑποπεινάω, aliquantum seu paululum esurio. Aristoph. in Pluto. [536.]

ΠΕΙ῀ΡΑ, ας, ἡ, conatus, inceptum. Sophocl. in Ajace, Ἀεὶ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον. Thuc. l. 3. καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα, si succederet conatus. ¶ Exponitur etiam, facinus susceptum: apud eundem Soph. ¶ Item ratio seu via: qua ad id quod cupimus, pervenire conamur: ut in Ajace, τί τήνδ' ἐφορμᾷς πεῖραν; ¶ Item, specimen, periculum, experientia, documentum. Demosth. πεῖραν αὐτῶν δεδώκασι. Thuc. l. 2. πεῖραν ἐποιεῖτο περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος, εἰ ἐπεξίασιν. Xen. πιστεύειν τῇ πείρᾳ, experientiæ fidem habere. † πεῖραν ἑαυτοῦ λαμβάνεσθαι, de se periculum facere. Xen. Pæd. l. 3. p. 82. b. Sic τινὸς, alicujus rei. l. 6. p. 156. b.† ¶ Πεῖρα dicebantur etiam ea quæ prima discebantur à tibicinibus. ¶ Fuit et pars prima Pythici certaminis, in qua lustrabat locum Apollo, an dignus certamine futurus esset. Poll. l. 4. c. 10. ¶ Item tentatio; item cum πειρασμός. Gregor. de Christo: Χριστὸς ἐνήστευσε πρὸ τῆς πείρας. ¶ Significare etiam dolum, et inde dictos esse πειρατὰς, tradit schol. Sophocl. in Ajace. (δόλος, βλάβη. 2.) Idem exponit, damnum: apud eundem in Danaë: hincque etiam πειρατὰς denominatos esse scribit. (Πεῖρα, mucro. Æsch. Pers. 721.)

Πειράω, άσω, et ήσω, conor, nitor. Il. τ'. Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας. Od. δ'. ἀλλὰ τάχιστα Πείρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι. Luc. de luctu: τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν. Thucyd. πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες. Idem, πειράσαντες τοῦ χωρίου, quum conati essent capere opidum. ¶ Item tento: sicut dicitur, tentare animum alicujus, et tentare spe vel metu. Il. ί. Μή μευ πειράτω εὖ εἰδότος. Greg. de Basil. ἄλλων δεῖ τινα πειρᾶν τῶν ἀσθενεστέρων. ¶ Item, tento, de stupro interpello. Aristoph. in Plut. πειρᾷ μὲν ἴσως σε. † Xen. Pæd. l. 5. p. 124. a.† Plutarch. in Galba, Νέρων ὑφῆκε τὸν Ὄθωνα πειρῶντα τὴν Ποππαίαν.

Πειρῶμαι, idem quod πειράω, conor, nitor. Thucyd. πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι. Sic et apud Xen. † Pæd. 1. 1. 5. 1. 5. 4. et cum inf. 1. 6. 11.† et Isocr. Item experior, tento, periculum facio. Iliad. β'. Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν. Od. ψ'. Ὣς ἄρ ἔφη, πόσιος πειρωμένη. Et cum genit. Il. φ'. Οὐκ ἔθελεν φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος, antequam expertus esset certamen cum Achille. Sic et Od. θ'. et apud Hesiod. in Erg. † Sic θαλάσσης. Apollon. Arg. 1. 114.† Sic Plato, πεπειραμένος Ἐράστου πλείονα ἢ σύ. Cum eodem interdum exp. fruor, potior: ut, πειρᾶσθαι ἀγαθῶν. Cum dat. Il. φ'. Ἕκτορι πειρηθῆναι ἀντιβίην. ¶ Item passivè, tentor, exerceor: unde Od. γ'. μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσι, in verbis exercitatus sum. Item, de stupro interpellor: unde, πειραθεὶς, apud Thuc. (Æschyl. S. c. Th. 237. Pers. 852. Ag. 1410. 1647. 1672. Eurip. Med. 725. 942. id. Phœniss. 981.)

Πείρασις, εως, ἡ, tentatio, solicitatio, de stupro. Thuc. [lib. 6. Τὸν δ' οὖν Ἁρμόδιον ἀπαρνηθέντα τὴν πείρασιν, ὥσπερ διανοεῖτο προὐπηλάκισεν.]

[Πειρατέος. Plat. de leg. lib. 6. Ἀλλ' οὖν πειρατέα γε καὶ προθυμητέα. Πειρατέον. Plat. Tim. τὰ δὲ παθήματα αὐτῶν δι' ἃς αἰτίας γέγονε, πειρατέον ἐμφανίζειν ἡμᾶς. Polyb. Hist. lib. 4. πειρατέον δὲ δι' αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ἱκανὴν παριστάναι πίστιν τοῖς ἀκούουσι.]

Πειρατηρία, et Ionicè πειρητηρίη, ἡ, tentatio, qua alicujus rei periculum et experimentum facimus. Herodot.

Πειρητήριον, τὸ, experimentum, tentamentum. Hippocr.

Πειρητίζω, experior, tento, periculum facio. Odyss. φ'. τόξου πειρήτιζε. Item exploro, scilicet animum alicujus. Odyss. ὁ. Τοῖς Ὀδυσεὺς μετέειπε, συβώτεω πειρητίζων. Sic et Iliad. ή. Et cum accus. apud Nonn. ἐπειρήτιζε γυναῖκα.

Πειράζω, idem cum πειράω, tento, periculum facio. Apoll. Argon. l. 2. Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν ἀοιδῆς. 2 ep. ad Corinth. c. 13. ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστὲ ἐν τῇ πίστει. Item, captiosè tento: vel simpliciter, tento. Od. ί. Ὣς φάτο, πειράζων. Sic et Od. ψ'. et sæpe in Nov. Test. Item, tento solicitando ad aliquod scelus. In ep. ad Thessal. 1. c. 3. μήπως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων. ¶ Item conor, nitor. ut Epigr. l. 2. τί πειράζεις λευκὸν ἰδεῖν κόρακα;

Πειράζομαι, tentor, de me fit periculum. Hebr. 11. ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν. (Pro quo rectiùs forte legunt alii, ἐπυράσθησαν.) Item ad scelus aliquod sollicitor, in ep. Jacob. cap. 1. Dicimur et morbo πειράζεσθαι, quum is nos invasit. Alex. Aphr.

Πειρασμὸς, ὁ, tentamentum. Diosc. in præfat. l. 1. et in ep. ad Gal. c. 4. Item tentatio qua diabolus homines ad vitia et scelera solicitat. Matth. 6. et Luc. 11. Et in bonam partem, tentatio quæ fit fidei et constantiæ explorandæ gratiâ. in epist. ad Corinth. 1. c. 10.

Πειραστὴς, οῦ, ὁ, tentator. epith. diaboli, tentantis homines, et ad flagitia solicitantis. Greg.

Πειραστικὸς, tentandi peritus. Exponitur et, qui inani conatu utitur: apud Aristotel. metaph. 3. Apud eundem in elench. πειραστικοὶ λόγοι dicuntur esse, qui ex iis, quæ respondenti consentaneæ videntur, oppositam conclusionem inferunt.

Πειρατὴς, οῦ, ὁ, prædo marinus, qui in mari vagabundus prædatur: pirata. Epigr. lib. 2. Ἢν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ. ☞ Derivari à πεῖρα, significante δόλον καὶ τέχνην, ut sit, ὁ κατὰ θάλασσαν κακοῦργος, tradunt schol. Soph. et Suid. Alii à περᾶν deducunt, quoniam mare semper pererrant, et navigantes invadunt.

Πειρατικὸς, οῦ, ὁ, ad piratas seu prædones maritimos pertinens: ut, πειρατικὴ ναῦς, apud Plut. ¶ Τὸ πειρατικὸν, dicitur manus piratica, seu ipsi piratæ.

Πειρατεύω, F. εύσω, piraticam exerceo, sum pirata, prehendo naveis in mari. ¶ Genes. c. 29. πειρατεύσει αὐτῷ κατὰ πόδας, simpliciter est, apprehendere.

Πειρατεία, ἡ, exercere piraticam.

Πειρατήριον, τὸ, sedes piratarum: seu locus piratis infestus. Plut. in Pomp.

Composita.

Ἄμπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, peritus: expertus: idem cum ἔμπειρος. Hesych.

Ἄμπειρα, idem quod ἀνάπειρα, experimentum.

Ἀνάπειρα, ἡ, experimentum seu tentamentum quod denuò fit. Et simpliciter pro πεῖρα. Polyb. et Athen. l. 5.

Ἀναπειράω, et ἀναπειράομαι, iterum experior, iterum tento. Et simpliciter idem quod πειράω. Thucyd. lib. 7. οἵ τε Συρακούσιοι ναυτικὸν ἐπλήρουν, καὶ ἀνεπειρῶντο.

Ἄπειρος, carens experientia, inexpertus. † κύων. Xen. Pæd. 1. 4. 21.† Cum genit. apud Isocr. Xen. † Cum gen. person. Pæd. l. 4. p. 89. b.† Item imperitus, ignarus, rudis. Thuc. lib. 1. χρονίων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι. ‡ ἀπείρων eodem sensu legitur, Soph. Œd. Tyr. 1088. V. Brunckii Notam.‡ (Æsch. Ag. 1391.)

Ἀπείρως, inexpertè, citra experientiam, imperitè: ut, ἀπείρως ἔχειν τῶν μεγίστων παιδευμάτων, præcipuarum disciplinarum rudem esse. Xen. Pæd. 1.

Ἀπειρία, ἡ, (q. d. inexperientia,) imperitia, inscitia. [Polyb. Hist. lib. 1. §. 23. Carthaginienses, καταφρονοῦντες τῆς ἀπειρίας τῶν Ῥωμαίων, &c. Xenoph. Κυνηγ. cap. 7. §. 11. ἵν' ἐὰν πλανηθῶσιν ἐν τῷ κυνηγεσίῳ δι' ἀπειρίαν, πρὸς τοῦτο ἐπανιοῦσαι σώζωνται.]

Ἀπειροσύνη, ἡ, idem: Eurip. in Medea. [1094. Οἱ μέν τ' ἄτεκνοι δι' ἀπειροσύναν, εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν παῖδες τελέθουσ', &c. Hippolyt. 193. Δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν, δι' ἀπειροσύναν ἄλλου βιότου, &c.]

Ἀπείρατος, intentatus, cujus periculum factum non est. Dem. pro cor. ¶ Et activè, non expertus, qui experientiam non habet. Aristid. Chrys. Pro eo Ionicè dicitur ἀπείρητος. Il. ρ'. et Odyss. β'.

Ἀπειρήτη, in fœm. gen. Ἀδμήτην μ' ἄγαγον, καὶ ἀπειρήτην φιλότητος.

Ἀπείραστος, qui tentatus non est, vel nòn tentari solet. In ep. Jacob. c. 1.

Ἀπόπειρα, ἡ, idem cum πεῖρα, et ἀνάπειρα. Thuc. Herodian.

Ἀποπειράω, ῶ, experior, periculum facio, periclitor. Thuc. l. 6. τῆς Καρχηδονίων ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἀποπειράσαντες. Appian. bell. civil. lib. 5. παρεκάλουν τὸν Ἀντώνιον αὖτις ἀποπειράσαι τῶν τειχῶν.

Ἀποπειράομαι, idem. Aristoph. in Nub. † 477.† διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ. (R. 661. Philostr. l. 3. c. 13.) Plut. in Them. ἀποπειρώμενος Ἀριστείδου λόγῳ. † Xen. Pæd. l. 2. 51. e. Cum gen. p. 182. c.†

Ἀποπειράζω, idem cum πειράζω. Aristot. de mirab. aud. ἀποπειράζοντας τῶν ἀγραυλούντων, εἰ τοῦτ' ἀληθές ἐστι.

Ἀρχιπειρατὴς, οῦ, ὁ, piratarum princeps, archipirata.

Διάπειρα, ἡ, experientia. Plut. de def. orac. et in Fab.

Διαπειρῶ, tento, solicito. Idem, διαπειρῶν δωροδοκίαις καὶ συγχορηγῶν ἀγορανόμοις.

Διαπειρῶμαι, idem. Thucyd. lib. 6. μόνου αὐτοῦ νομίζουσι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ οὐ διαπεπειρᾶσθαι. Διαπειρᾶσθαί τινος, exp. etiam, captare aliquem, captioni alicujus imminere: apud Plat. de leg. l. 11.

Διαπειράζω, tento.

Ἐκπειρῶ, et ἐκπειρῶμαι, tento, periculum facio. (Ἐκπειρῶμαι, provoco. Soph. Œdip. Tyr. 44. 368.)

Ἐκπειράζω, idem quod διαπειράζω, in epist. ad Cor. 1. cap. 10. μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν.

Ἔμπειρος, usu peritus: vel simpliciter, peritus. Plato. Aristot. Thuc. † Cum gen. rei. Xen Pæd. l. 5. p. 130. c.† ¶ Τὸ ἔμπειρον subst pro ἐμπειρία. Herodian. l. 3.

Ἐμπείρως, peritè, more eorum qui periti sunt. Item scitè, aptè, Ceb. Theb.

Ἐμπειρία, ἡ, peritia. Thuc. l. 2. Dem. Olynth. 3. Æsch. contra Ctesiph. (Eurip. Phœniss. 486.)

Ἐμπειρικὸς, medicus, qui medicinam ab usu tantùm et experimentis novit et tractat, non ex causis naturalibus. Cels. in præfat. Plin. l. 29. c. 1.

Ἐμπειρικὴ, et ἐμπειρία, ejusmodi medicorum secta.

Ἐμπειρέω, ῶ, peritus sum, calleo. Polyb. l. 3. πυνθανόμενος τῶν μάλιστα τῆς χώρας δοκούντων ἐμπειρεῖν.

Ἐμπείραμος, poëticè pro ἔμπειρος dicitur, in Epigr.

Pro quo metri gratia usurpatur et ἐμπίραμος, apud Callim. Vide sis et in comp. ex Περάω.

Ἐμπιράμως, scitè, peritè. Callim. hymn. εἰς λουτρὰ Παλλάδος.

Ἐμπερὴς, idem cum ἔμπειρος. Hesych. ex Soph. Ulysse furente.

Ἐπιπειρῶ, et ἐπιπειρῶμαι, tento, periculum facio, &c.

Κατάπειρα, ἡ, tentamentum, experimentum.

Καταπειρῶ, tento: vel attento. Maccab. l. 2. c. 13. κατεπείρασε διὰ μεθόδων τοὺς τόπους.

Καταπειρητηρία, ἡ, instrumentum nauticum, quo altitudinem maris explorant. Herodot. in Euterp. Idem dicitur et καταπειρητήρ.

Καταπειράζω, periculum et experimentum facio. Item tento, i. expugnare conor. Polyb. l. 4. ἐξάπτεσθαι τῆς οὐραγίας, καὶ καταπειράζειν τῶν πολεμίων. Et cum accusat. apud Lys. τὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσοντες εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ δικαστήριον.

Καταπειράζομαι, idem. Polyb. 2. ἐξ ἐφόδου καταπειράζεσθαι καὶ συμπλέκεσθαι.

Καταπειρασμὸς, οῦ, ὁ, tentatio qua fit alicujus rei periculum. Exponitur et, experientia.

Μεταπειρῶ, et μεταπειρῶμαι, mutata arte tento. Item muto, vario, Aristophan. [Eccles. 217.]

Μονοπεῖραι λύκοι, lupi qui non plures simul homines, sed singulos invadunt: Aristot. hist. an. l. 8. c. 5.

Παραπειρῶ, et παραπειρῶμαι, adnitor, tento. Hermog. de invent.

Πολύπειρος, qui multa tentavit, peritus, callidus. [Aristoph. Lysistr. 1110. δεῖ δὴ νυνί σε γενέσθαι Δεινὴν, ἀγαθὴν, φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πολύπειρον.]

Πολυπειρία, ἡ, multarum rerum experientia et peritia. Plat. de leg. l. 7. [Thucyd. Hist. lib. 1. διόπερ καὶ τὰ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς πολυπειρίας ἐπὶ πλέον ὑμῶν κεκαίνωται. Phav. Lex. pag. 57. 2. Ἀλύσσοντες, γεροντικὴν πολυπειρίαν δηλοῖ, παρ' Ὁμήρῳ, Iliad. X. 70.]

Πρόπειρα, ἡ, prætentamentum. Thuc. l. 3.

Προπειρῶ, et προπειρῶμαι, priùs tento, prætento.

Πρωτόπειρος, primùm experiens, Athen. l. 13. et apud Suid.

Σύμπειρος, unà experiens. Pind. Nem.

Ταλαπείριος, ærumnas expertus. Od. ζ. Vide et in comp. ex Περάω.

ΠΕΊΡΙΝΣ, ινθος, unde accusat. πείρινθα, apud Homer. significans cratem seu alveum ex viminibus, qui imponitur currui, et in quo ponuntur ea quæ vehuntur. Ut Od. ό. Καὶ τὰ μὲν εἰς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος. Sic et Iliad. ώ. v. 190. Genit. πείρινθος legitur apud Apoll. Rhod. Argon. l. 3. [872.] Ἀμφίπολοι πείρινθος ἐφαπτόμενοι μετόπισθε.

ΠΕΊΡΩ, F. περῶ, transadigo, transfigo, transfodio. Il. ύ. τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν Αἰχμὴ χαλκείη. Il. ά. et Od. ξ'. ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν, exponitur, fixit verubus. ¶ Item neutraliter, transeo, pertranseo. Ut Od. θ'. ν'. Et Il. ώ. Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. Soph. in Ajace, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ, transibo.

Πείρομαι, transfigor, trajicior. Il. ά. χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, aureis transfixum clavis. Hesiod. in Erg. γναμπτοῖσι πεπαρμένος ὀνύχεσσι.

Πόρος, ου, ὁ, transitus, trajectus. Ut, πόρος Ἀλφειοῖο, Iliad. β'. Et apud Thuc. l. 7. κρατήσαντες τοῦ πόρου, ἐχώρουν εἰς τὸ πρόσθεν. Maris πόροι dicuntur ea loca per quæ minori periculo trajici potest. Od. μ'. Hesiod. in Theogon. † 292.† Ora maritima Thuc. lib. 1. etiam πόρος dicitur. Apud Herodot. pons etiam πόρος appellatur. Interdum exp. via, meatus: ut apud Apollon. in Arg. πόροι ἁλός. Et aliquando ipsa aqua per ejusmodi πόρους fluens πόρος dicitur: ut apud Soph. in Ajace, πόροι ἁλίῤῥοθοι. (Πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν. Æschyl. S. c. Th. 384. Pers. 501. 505. Eurip. Phœniss. 947. Aristoph. R. 1513.) ¶ Item meatus, canalis, alveus: item fistula. Aristot. ¶ In cute humani corporis πόροι dicuntur, exilissimi meatus et foramina, per quos sudor minimique pili erumpunt. Aristot. Plut. ¶ Metaph. pro viâ. apud Eurip. in Med. τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός. † Xen. Pæd. 1. 6. 35.† ¶ Item excogitata ratio aliquid efficiendi: ut, πόρος χρημάτων, ratio pecuniæ comparandæ, Euripid. pro quo et absolute πόρος dicitur apud Aristot. rhet. 1. et polit. l. 1. c. 7. ¶ Interdum pro quæstu usurpatur: ut apud eundem in polit. Significat et reditus, proventus, obventio, vectigal: apud Aristoph. in Vesp. ¶ Item auxilium, emolumentum. Xen. Pæd. 1. † 6. 9. et addit προσόδου. 1. 6. 10.† ¶ Sumi traditur et pro exercitu: apud Dion. Halic. l. 6.

Πόριον, ου, τὸ, navigium trajiciendis militibus comparatum. Diodor. Sicul. lib. 20.

Πόριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui transiri seu trajici potest: penetrabilis. Gal. καὶ τούτῳ ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα. Item activè, qui facilè transit seu penetrat. Metaphoricè πόριμος aliquis dicitur, qui è quibuslibet difficultatibus se facilè expedit. Arist. in Ran. et Plat. in symp. Significat etiam, transitum aperiens, viam faciens seu sternens. Æschyl. in Prometheo, εἰς ἄπορα πόριμος. ¶ Item qui acquiri et comparari potest, parabilis. Syn. ep. 139. θεοῦ δὲ παρόντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον. ¶ Item, omnium rerum copia affluens. Gorg. in Apolog. Palam. ¶ Item, quæstuosus, lucrosus, apud Suid.

Πορίζω, f. ίσω, aditum patefacio, viam aperio. Metaphoricè apud Eurip. in Medea, τί πάσχω, θεῶν πορίζόντων καλῶς; diis bene omnia vertentibus et probè administrantibus. ¶ Item excogito, comminiscor, invenio. Eurip. πορίζω τέχνας ἐπὶ τοῖς φιλτάτοις. Plat. de leg. πορίζω μηχανὴν, viam invenio. Sic apud Aristoph. πορίζειν τριβὰς, quærere moras. ¶ Item quæro, i. acquiro, seu invenio, paro, comparo. Dem. σὺ οὖν μοι πόρισον τὸ ἐλλεῖπον τοῦ ἀργυρίου. Aristoph. in Concion. χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον, γυνή. ¶ Interdum absolutè ponitur, pro πορίζειν τροφὴν, victum quærere, vel quæstum facere: ut apud Aristot. polit. l. 1. c. 5. ¶ Item paro, i. apparo, Hesych. ¶ Item suppedito, præbeo, copiam facio. Xen. τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὧν δέονται, πορίζειν. † ἐπιτήδεια. Pæd. 1. 6. 10.† Aristoph. in Plut. Εἴ μοι πόρισας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον, &c. ¶ Apud mathematicos significat, ex demonstratis infero et astruo.

Πορίζομαι, idem quod πορίζω in secunda signif. excogito, comminiscor. Philemon apud Athen. libro 14. καινὰ ῥήματα πεπορισμένος ἐστὶ, nova verba invenit. Et passivè, excogitor, invenior. Ut apud Aristot. Rhet. 1. ὅσα μὴ δι' ἡμῶν πεπόρισται, quæ excogitata à nobis non sunt. (Aristoph. R. 908.) ¶ Item quæror, i. acquiror. ut, πεπορισμένον ἀργύριον, Demosth. Et activè, comparo, paro, apud Xenoph. Aristotel. et Æschin. In qua signif. etiam absolutè ponitur, pro victum quæro, quæstum facio, apud Diogen. Laërt. in Tim. † Med. ἐπιτήδεια. Xen. Pæd. l. 2. p. 41. c. V. Kusterus de verbo medio p. 38. et 101. Sic μηχανοποιοὺς, machinarum opifices. Xen. Pæd. p. 151. e. διὰ δικαίου, justâ ratione (opes) acquirere. p. 294. e.† ¶ Item suppeditor, præbeor, apud Plat. lib. 2. de leg. Et act. suggero, subministro. Synes. epistol. 38. πορίζονται τῇ φύσει σου πρεπούσας ὑποθέσεις, convenientem naturæ tuæ materiam suppeditant. ¶ Item apud mathem. ex antè demonstratis inferor et astruor. Procl. in Euclid.

Πόρισμα, τὸ, dialecticis dicitur propositio, consecutionem necessariam habens, et ex iis dependentem quæ jam probata sunt. Philop. in 1. l. post. anal. Aristot. Estque vox à Geometris desumpta; qui, theorema aliquod ex demonstrativo syllogismo necessariò sequens inferentes, illud quasi lucrari dicuntur; quòd non ex professo quidem theorematis hujus instituta sit demonstratio, sed tamen ex demonstratis rectè sequatur. Procl. in Eucl. l. 3.

Πορισμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio comparandi et acquirendi. Plut. et Philo de vita M. l. 3. ¶ Hesychio est machinamentum seu res quam quis est machinatus. ¶ Expon. et, suppeditatio: reditus, ac vectigal.

Ποριστὴς, οῦ, ὁ, suppeditator. Greg. ἡ πενία τὸν ποριστὴν, ἡ εὐπορία οἰκονόμον ζητεῖ, paupertati suppeditatore, divitiis dispensatore opus est. ¶ Item quæstor: qui vel simpliciter quærit aut comparat, vel quæstor est ærarius, i. pecuniæ publicæ præfectus. Demosthen. Philipp. et Aristophan. in Ran.

Ποριστὸς, qui acquiri et parari potest: parabilis. ¶ Item partus et acquisitus. Exponitur etiam, qui facilè suppeditatur.

Ποριστικὸς, qui quærere novit, industrius conquisitor. Aristot. Rhet. 1. Ποριστικὴ πόλις, civitas in qua facilè victus paratur.

Πόρω, (poët.) F. ρσω, idem quod πορίζω, præbeo, suppedito, do. Il. π'. πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱόν. Sic Il. ζ'. πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά. Et Od. χ'. πόρη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων. † Hes. Th. 412.† (Æschyl. Pr. 617. Soph. Œdip. Tyr. 941. 1279.)

Πορσύνω, et πορσαίνω, idem. Soph. in Ajace, τἄλλα πάντα πορσυνῶ, reliqua omnia ipse præbebo. (παισὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν. Eurip. Med. 1022. Soph. Œdip. Tyr. 1490. Æschyl. Ag. 1383. Ch. 911.) ‡ πορσαίνω, participq. Apoll. Arg. 111. 1128.‡ ¶ Item paro. Ut Iliad. γ'. Κείνου πορσανέουσα λέχος. Sic Odyss. γ'. † ἐπιτήδεια. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. e.† ¶ Item ago, perago, administro. Ut, πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ. Herod. Sic et apud Eurip. et Xen. Pæd. 4. ¶ Item colo, honoro. Apol. Arg. 2. κυδίστην τότε δαίμονα πορσαίνοντες. Et lib. 3. θεὸν ὡς πορσανέουσι. ¶ Item incito, invito. Hesych. ‡ oblecto. Apoll. Arg. 4. 897.‡ ¶ Item alo: Pind. in Olymp.

Πορσύνομαι, agor, conficior. Xen. Pæd. 7. (Æsch. Pers. 267. 375. Ag. 126. Ch. 1041.) ¶ Πορσύνεται Hesych. exp. ὁδεύεται, iter facit.

Καταπορσύνω, (comp.) exhibeo, molior, machinor. Xen. Pæd. 1. † 6. 14. de bonis et malis rebus.†

Πορεύω, F. εύσω, trajicio, traduco, transveho. Soph. in Trachin. ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς Μισθοῦ πόρευε χερσὶν, traduxit, transvexit. Sic apud Eurip. in Hecuba, ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις; (Med. 180. 364. id. Phœniss. 948.) Utitur et Plato in Phædro. ¶ Item mando, mitto, ire jubeo. Soph. in Electra, † 803.† οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου, qui misit.

Πορεύομαι, εο, proficiscor; iter facio. Xen. Pæd. 4. τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι, pedibus iter facere. † etiam de animalibus dicitur. Xenoph. l. 1. 1. 2. Cyri Pædiæ.† Et cum accusat. Isocr. μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Aristot. de mundo, διττὰς πορείας πορεύεται, duplex iter emetitur. Et cum præpos. Plato de leg. πορεύομαι εἰς πόνους, adeo labores. Thucyd. πορεύομαι κατὰ γῆν, terra iter facio. Demosth. πορεύομαι δι' ἀγορᾶς, transeo per forum. Apud eundem, πορεύεσθαι εἰς τὰ κτήματα, hæreditatem adire. ¶ Apud biblicos interpr. et N. T. scriptores significat versari. ut Petr. ep. 2. c. 2. et in ep. Judæ. † πορεύεσθαι ἐν ταῖς ἐντολαῖς, incedere in mandatis i. e. servare. Lucæ cap. 1. 6.†

[Πορευτέον. Plat. de Leg. Ἀλλ', ὦ ξένε, παντὸς μὲν μᾶλλον ταύτῃ πορευτέον ᾗπερ ὁ θεὸς ἡμᾶς σχέδον ἄγει. Eurip. Iph. in Aul. 1016. Ἂν δ' ἀντιβαίνῃ πρὸς ἐμέ σοι πορευτέον.]

Πορεὺς, έως, ὁ, qui aliquem trajicit, portitor. Hesych.

Πόρευμα ναΐον, navalis expeditio. Eurip. [Iph. in Aul. 299.] (Æsch. Eum. 239.)

Πορεύσιμος, ὁ καὶ ἡ, per quem transiri potest: meabilis, vel permeabilis. Plut. et Xen. Pæd. 7.

Πορευτὸς, idem cum πορεύσιμος. (Æsch. Ag. 295.)

Πορευτικὸς, οῦ, ὁ, qui incedere potest, qui ingreditur et ambulat. Aristot. Πορευτικὸν ὄργανον, exp. instrumentum incessui destinatum.

Πορεία, ας, ἡ, profectio, iter. Plat. epist. 11. πάντα κινδύνων ἐν ταῖς πορείαις ἐστὶ μεστά. Herodian. lib. 3. μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, festinanter iter faciebat. Sic et apud Xenophont. Pæd. 8. † πορείας ἰέναι. l. 5. p. 124. c.† Dicitur et, πορείαν ὑπομένειν, apud Isocr. iter sufferre. Exponitur et, progressus vel gressus, apud Herodian. lib. 6. et Plut. Item incessus, ingressus. Plut. in Pericle, et Athen. lib. 14. ¶ Et in sacris literis πορεῖαι, dicuntur vitæ instituta, facta alicujus, vel recta, vel prava, ut ep. Jacob. c. 1.

Πορεῖον, id cujus ope vel auxilio iter facimus. Suid. vel cujus ope trajicimus. Poll. l. 1. c. 9. et Plat. l. 3. de leg.

Πορθμὸς, οῦ, ὁ, fretum: sinus maris in angustias coarctati, qui facilè trajici potest. Odyss. δ'. φυλάξω Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης. Plut. in Polit. præcep. ὁ παραπλεύσας τὴν σύρτιν, εἶτα ἀνατραπεὶς περὶ τὸν πορθμὸν, in freto vel angustiis maris. ¶ Item trajectus, trajectio. Eurip. πορθμὸς ναῶν, trajectus navium, vel trajicientium navium cursus. (Æschyl. Ag. 315. Pl. Soph. 580.)

Πορθμίον, τὸ, navis qua fretum aliquod trajicitur. Eust. ¶ Item merces quæ pro trajectu freti persolvitur. Luc. de luctu, τὰ πορθμία καταβαλεῖν, naulum pro trajectu numerare.

Πορθμὶς, ίδος, ἡ, parvum fretum. Dion. de situ orb. Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα λήγει. ¶ Eustathio est etiam navis piscatoria, seu linter quo transfretamus; et quælibet navis vel navicula.

Πορθμεύω, F. εύσω, transfreto, fretum trajicio, velaturam facio. Interdum absolutè, ut Synes. ep. 55. ἐντεῦθεν ἐκεῖσε πορθμεύων. Interdum cum accus. fluminis aut freti, quod trajicitur: ut Epigr. l. 3. πορθμεύεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ, transfretas, seu trajicis. Dicitur et, πορθμεύειν γραφὰς, literas ad aliquem transferre, et πορθμεύειν πόδα et ἴχνος, movere pedem loco: apud Eurip. (Æsch. Ch. 683.)

Πορθμεύομαι, transmittor, trajicior. Item transfreto, trajicio. Eurip. in Androm.

Πορθμεὺς, έως, ὁ, qui lintre seu rate aliquem transportat per fretum. portitor. Od. ύ. &c. Æschin. in Ctesiph.

(Πόρθμευμα. Æsch. Ag. 1566.)

Πορθμευτὴς, οῦ, ὁ, qui lintre seu rate aliquem transmittit. Eustath.

Πορθμευτικὸς, pertinens ad eum qui transfretat. Aristot. polit. l. 4. c. 4.

Πορθμεῖον, τὸ, idem quod πορθμίον. Suid. et Hesych. Pro eodem Ionica dialysi dicitur Πορθμήϊον, apud Callim.

Composita: ac primùm ex πείρω.

Ἀναπείρω, idem cum πείρω. Aristoph. [Acharn. 1006.] ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας, ut transfigam turdos. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 103. ἀποταμὼν ἕκαστος κεφαλὴν ἀποφέρεται ἐς τὰ οἰκία· ἔπειτα ἐπὶ ξύλου μεγάλου ἀναπείρας ἱστᾷ ὑπὲρ τῆς οἰκίης ὑπερέχουσαν πολλὸν, μάλιστα δὲ ὑπὲρ τῆς καπνοδοκῆς.]

Ἀναπείρομαι, transfigor, perforor. Athen. lib. 8.

Διαμπείρω, (decomp.) pro διαναπείρω, penitus transfigo seu perforo. Hesych.

Διαμπερὲς, et διαμπερέως, prorsus, in totum. Odyss. ξ'. et κ'. Et apud Plut. in Philopœm. ¶ Item semper, perpetuò, in æternum. Il. π'. Odyss. ά. et δ'. (Æsch. Ch. 378. Διαμπερέως. Theocr. κέ. 120.)

Διαπείρω, itidem transfigo, trajicio. Eurip. in Phœniss. Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον.

Ἐμπείρω, infigo. Iliad. β'. Et Dion. τὴν κεφαλὴν ἀποκόψαντες περὶ κόντον ἐνέπειραν.

Ἐμπείρομαι, infigor. Alex. Aphrod. τὰ ἐν τῷ βάθει ἐμπεπαρμένα κινοῦσι, quæ imis sunt infixa, evellunt.

Καταπείρω, transfigo, trajicio, vel configo. Phalar.

Περιπείρω, circumcirca transfigo. Lucian. in somn. Apud Plut. in Galba, περιπείρας περὶ λόγχῃ, exp. infigens lanceæ.

Περιπαρεὶς, trajectus.

Συμπείρω, configo.

Συμπείρω, configor, confodior.

Composita ex πόρος. ac primùm retinentia significationem verbi πείρω, sive activam, sive neutram.

Ἀεροπόρος, aërigradus. item aërivagus. Plato.

Ἀεροπορέω, in aëre gradior Basil.

Ἀκρόπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, in extremitate transfigens, acutus in extremitate. Odyss. γ'.

['Αντίπορος. Eurip. Iph. in Aul. 1493. Med. 210. Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον. Schol. ἀντίπορον δὲ τὴν ἐναντίαν κατὰ τὸν πόρον, ἢ κατὰ τὸν τόπον. ἡ μὲν γὰρ ἐν τοῖς δυτικοῖς κεῖται ἡ Ἑλλὰς, ἡ δὲ Σκυθία ἐν ταῖς ἀνατολαῖς. Æschyl. Pers. 65. πεπέρακε μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη βασίλειος στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν, &c. Suppl. 553. διχῇ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει. Xenoph. de Exp. Cyri. lib. 4. cap. 2. §. 12. Ταῦτα δὲ διαπραξάμενοι οἱ Βάρβαροι, ἧκον ἐπ' ἀντίπορον λόφον τῷ μαστῷ.]

Βόσπορος, ου, ὁ, Bosporus, q. d. bovis trajectus; mare angustum, Æschyl. in Prometh. De duobus Bosporis cognoscendæ sunt Chorographiæ.

Βοσπόριος, ου, ὁ, Bosporius. Sophocl.

Βουπόρος, ad boves transfigendos aptus: ὀβελοῖσι βουπόροισι, Euripid. in Cyclope. [301. Herodot. Hist. lib. 2. cap. 135. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 8. cap. 8. §. 8. ἐπάταξεν ἔνδοθεν βουπόρῳ τις ὀβελίσκῳ διαμπερὲς τὸν μηρὸν τοῦ ἐγγυτάτω.]

Βραδύπορος, tardè seu lentè pertransiens. Gal. l. 1. ad Glauc. βραδύπορα ἐδέσματα, edulia quæ lentè digeruntur et distribuuntur.

Βραδυπορέω, lentè incedo, tardè progredior.

Ἔμπορος, vector, qui mare trajicit: sed aliena navi. Od. ώ. ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης. Sic et Od. β'. ¶ Item mercator, negotiator, et præcipuè is, qui mare trajicit, et merces inde advehit, aut emptas, aut suis quas exportavit permutatas. Isocrat. ad Demon. Plat. lib. 2. de rep. Xen. pæd. 4. et 6. Metaphoricè apud Demosth. ἔμποροι τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας dicuntur, qui sententias suas pretio nundinantur. Item adjectiv. pro ἐμπορικὸς, apud Nonn. (Ἔμπορος κακῶν. i. e. ἔμπλεων τοῖς κακοῖς. Æsch. Pers. 600. Ch. 384.) ¶ Item viator. Soph. in Œdip. Colon.

Ἐμπορικὸς, mercatorius, negotiatorius. Ut, ἐμπορικὴ τέχνη, mercatura, apud Plat. in Theæt. Et, ἐμπορικὴ δίκη, actio negotiatorum, apud Demosth. in Mid. Apud Plut. in l. de def. orac. ἐμπορικὰ χρήματα, dicuntur ipsæ merces. Et apud eundem Luc. ἐμπορικὸς φόρτος, exp. ipsæ merces, vel naves oneratæ mercibus.

Ἐμπορία, ας, ἡ, mercatura, negotiatio: propriè ea qua mare trajicitur mercium caussâ. Hesiod. in Erg. Isocr. ad Nicocl. Arist. Plut. &c. (Philostr. l. 3. c. 24.)

Ἐμπόριον, τὸ, forum nundinarium. Thuc. l. 1. et Herodian. l. 8. Legitur et ἐμπορεῖον, apud Strab.

Ἐμπορέω, ῶ, negotior, mercaturam facio.

Ἐμπορητικὸς, pertinens ad mercatores.

Ἐμπορεύομαι, F. εύσομαι, idem cum ἐμπορῶ. Chion. ep. 5. φιλοσοφήσας πρότερον, εἶτα ἐμπορεύεται, ex philosopho factus est mercator seu negotiator. Greg. in encom. Maccab. οὐδ' οὕτως ἀθλίως ἐμπορευσόμεθα, non tam miserè negotiabimur. Interdum cum accus. significat, mare trajiciens importo, vel ut negotiator et mercator importo. Luc. in Nigr. Γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος, revera noctuas Athenas importans. Sic, ἐμπορεύεσθαι τὴν σόφιαν, apud Themist. importare sapientiam alicunde. † ἐμπορεύομαι, pro simplici πορεύομαι, proficiscor. Soph. Œd. Tyr. 464.† ¶ Item ad negotiationem utor, ad quæstum faciendum utor. ep. Petr. 2. c. 2. ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, vobis ad nundinationem et quæstum abutentur. Expon. etiam lucror. ut apud Synes. ep. 41. παρὰ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο, maximum lucrum consequebatur.

Ἐμπόρευμα, τὸ, negotiatio, mercatura, lucrum. Hesych.

Ἐμπορευτέος, mercandus, mercium loco importandus. Aristoph. in Acharn.

['Εμπορευτικός. Plat. Politic. Τάχ' ἂν ἴσως τῆς γε τῶν ἐμπορευτικῶν.]

Decomp. Εἰσεμπορεύομαι, importandarum mercium causa me confero aliquo. Hesych. exp. mercaturæ caussâ in militiam proficiscor.

Καμηλέμπορος, negotiator, qui camelis merces vehit, apud Strab.

Λογέμπορος, mercaturam exercens verborum, venditor verborum.

Μεγαλέμπορος, negotiator rerum magnarum et splendidarum, mercator qui splendidas merces vendit.

Παρεμπορεύομαι, obiter et quasi aliud agens negotior, præter merces importo. Apud Luc. de hist. scrib. Exp. etiam obiter tracto.

Παρεμπόρευμα, τὸ, lucrum obiter ex mercatura factum. Basil. Exponitur etiam, id quod accessionis vice tractatur: quasi negotiationis destinatæ πάρεργον. apud Luc.

Συνέμπορος, comes et socius itineris. Plat. in Phædro, et Plutarch. in Theseo. (Aristoph. R. 399. Soph. Tr. 322. Æsch. Ch. 206. 711. 731. Suppl. 946.)

Σωματέμπορος, corporum humanorum mercaturam exercens, emendo ea et vendendo pro mancipiis.

Σωματεμπορέω, servorum corporum mercaturam exerceo, mancipia emo ac revendo: apud Strab.

Ταριχέμπορος, salsamentarius, salsamentorum venditor. item cetarius. Diog. Laërt.

Φιλέμπορος, amans mercatorum, vel mercaturæ.

Χριστέμπορος, q. d. Christi institor: qui Christum et ejus verbum gratiæ cauponatur, et quæstui habet. Gregor.

Ψυχέμπορος, qui animas negotiatur, seu nundinatur: viventium negotiator. Hesych.

Ἑπτάπορος, septem gressibus procedens. Apud. Eurip. in Rheso. [529.] πλειάδες dicuntur ἑπτάποροι, i. septem stellis in cœlo quasi ambulantes. [Orest. 1044. —— ἑπταπόρου τε δρομήματα πλειάδος, &c. Schol. ἐξ ἑπτὰ γὰρ ἀστέρων ἡ πλῃάς. Iph. in Aul. 7. Vide Notam Cl. Barnes.] Apud Mosch. idyll. 2. Nili est epith. septem ostia habentis.

(Εὐθυπορέω. Æsch. Ag. 1014.)

Θαλασσοπόρος, vel θαλαττοπόρος, per mare gradiens seu iter faciens: in Epigram.

Θαλασσοπορεῖν, per mare iter facere.

Ἰθυπόρος, rectà procedens. Epigr.

Κελευθοπόρος, viator, qui iter conficit, qui viam carpit. Epigr.

Κυκλοπορέω, circumeo, ambages in itinere sequor. Strab. l. 6.

Λαοπόρος, populos trajiciens. [Æschyl. Pers. 112. πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι, λαοπόροις τε μηχαναῖς. Schol. ταῖς τοὺς λαοὺς διαπορθμευούσαις, &c.] Λαόπορος, per quem populi transeunt. Æschyl.

Λινοπόρος, per linum transiens: ut, λινοπόροις αὔραις, apud Eurip. in Iphig. Taur. [411.]

Λοξοπορέω, obliquè incedo.

Μακραπορία, longum iter. Strabo.

Μετεωροπόρος, in sublimi gradiens. Basil.

(Μετεωροπορέω. Philostr. l. 3. c. 15.)

Μεσοπόρος, q. d. per medium incedens, seu in medio ambulans. Apud Eurip. in Ione, Πλειὰς μὲν ἤει μεσοπόρου δι' αἰθέρος, expon. Pleias medium cœli tenebat.

Ναυσιπόρος, q. d. navigradus, navi permeans: ut, ναυσιπόρος στρατὸς, Eurip. in Rheso. Item navem aliquò permeare seu trajicere faciens: ut, πλάτας ναυσιπόρους Ἡμιθέων. Idem in Iphig. Aul.

Ναυσίπορος, vide in classe comp. sequente.

Νηοπορέω, navibus permeo, navigo. Epigr.

Νυκτοπόρος, noctu iter faciens, noctu circumiens. Opp. de venat. lib. 3.

Νυκτοπορέω, noctu proficiscor, noctu iter facio. Xenophon. pædiæ 5. et Strabo.

Νυκτοπορία, iter nocturnum, profectio nocturna. Plut. in apohth. et sympos. 8.

Ὁδοιπόρος, viator, per viam iter habens seu incedens. Plut. symp. 3. Item comes. Iliad. ώ. (Æsch. Ag. 910. Soph. Œdip. Tyr. 300.)

Ὁδοιπορέω, iter facio. (Soph. Œdip. Tyr. 821. 1047.) Herodian. l. 8. ὁδοιπορήσαντες μετὰ πάσης ἐπείξεως. Philo de vita M. l. 1. ἄραντες δ' ἀπὸ θαλάττης, μέχρι μέν τινος ὁδοιπόρουν, aliquandiu iter fecerunt.

Ὁδοιπορία, ἡ, profectio, seu iter. Herodian. l. 4. et 7. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.†

Ὁδοιπορικὸς, ad viam pertinens, viatorius. Herod. l. 5.

Ὁδοιπόριον, merces, seu donum, quod comiti aut duci itineris datur. Odyss. ό.

Decomp. Διοδοιπορέω, iter facio per, permeo. [Herodot. Hist. lib. 8. cap. 129. ὡς δὲ τὰς δύο μὲν μοίρας διαδοιπορήκεσαν, ἔτι δὲ τρεῖς ὑπόλοιποι ἦσαν, &c.]

Ἐξοδοιπορέω, proficiscor ex aliquo loco, exeo. † Soph. El. 20.†

Προοδοιπόρος, qui in itinere præit. Hesych.

Συνοδοιπόρος, comes. Idem.

Ὀξυπόρος, qui citò transit. Τὰ ὀξυπόρα, sic absolutè dicuntur quandoque medicamenta, quæ brevi transeunt et operantur. ut apud Diosc. l. 3. c. 58.

Ὀξυπόριον, medici vocant medicamenti genus tenuium partium, et facilè venas subiens ac permeans. Vide Gal. in lib. de san. tuenda, et Aët. l. 3. c. 90. 91. et lib. 5. c. 68.

Ὀπισθοπόρος, retrogradus. Exponitur etiam, sectator, assecla.

Παιδοπόρος, q. d. liberis transitum præbens: ut, παιδοπόρος γένεσις, in Epigram.

Παλιμπόρος, qui iter repetit, vel è contrario iter faciens. Opp. 4. Hal.

Πεζοπόρος, pedes.

Πεζοπορέω, pedibus incedo, seu iter facio. Xen. [Ἱππαρχ. μέτριον μὲν ὀχοῦντα, μέτριον δὲ πεζοποροῦντα.] et Polyb. [lib. 3. τὸ μὲν πλῆθος ἀνελάμβανε τῶν ἀνδρῶν· ὡς ἂν ἐκ Λιλυβαίου τετταράκοντα συνεχῶς ἡμέρας πεπεζοπορηκότων εἰς Ἀρίμινον.]

Ποντοπόρος, pontum seu mare trajiciens, pontigradus. Od. μ'. παρέπλω ποντοπόρος νηῦς. Sic et Il. γ'. [Η. 72. Ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν. Eurip. Hec. 113. 445. Ἃ τις ποντοπόρους κομίζεις θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας. Troad. 810.]

Ποντοπορέω, per pontum gradior, mare pervado, seu pererro. Od. λ'. Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης. Utitur et Plut. in Pericle.

Ποντοπορεύω, idem. Od. έ. Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων.

Ποταμηπόρος, fluvium trajiciens, apud Oppian.

Ταχυπόρος, celeriter gradiens: ut, ταχυπόρος πούς, apud Euripid. in Electra. [451. Helen. 1286. Φοίνισσα κώπη ταχυπόρος γενήσεται. Æschyl. Agam. 494. πίθανος ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται ταχύπορος.]

Τηλεπόρος, ad quantamvis longinqua penetrans, in longum vadens. Aristoph. in Nub. † 964.† τηλεπόρον τι βόαμα, clamorem longè vagantem: et, τηλεπόρος ἀτραπιτὸς, via in longum vadens, longa, apud Nonnum.

Ὑγροπόρος, per humida gradiens, humida permeans.

Ὑγροπορέω, per humida gradior, humida loca permeo. Epigr. lib. 4. καὶ νέες ὑγροπόρουν.

Ὑψιπόρος, loca sublimia permeans, per ardua gradiens: ut, ἅρματος ὑψιπόροιο, currus per cacumina currentis. Nonn.

Ὠκυπόρος, citò permeans, citato gradu locum aliquem pervadens. celer, citus, velox. Odyss. γ'. Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν. Sic et Odyss. ξ'. (Æsch. Ag. 1566.)

Ὠκυπορέω, celeriter eo, velox sum. Strabo.

Composita ex πόρος, significante viam seu meatum.

Ἀγχίπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus meatus seu viæ propè sunt, vel in propinquo. Ut, ἀγχίπορος γαῖα, apud Nonn. In Epigr Ἀγχίποροι κόλακες, exp. adulatores semper comitantes eos quibus adulantur.

Ἄπορος, meatum non habens, per quem transitus nobis non patet. Ut, ἄτραπος στενὴ καὶ ἄπορος, Plutarch. in Tito Flamin. Et apud eundem in Pyrrho, ποταμῷ πειρωμένοις διαβῆναι ἀπορωτάτῳ. Sic apud Herodian. lib. 8. Ἄπορα πράγματα, res inusitatæ. Aristoph Res ἄπορος est, ex qua nos explicare minimè possumus. Ἄπορος ζήτησις, quæstio insolubilis. Alex. Aphrod. Ἄπορος αἰσχύνη, summum dedecus, et quod eluere nequeas. Et, τὸ ἄπορον, seu τὰ ἄπορα, (absolutè,) res dubiæ, ex quibus evadendi rationem non invenimus. Dionys. Halic. † Aristoph. Nub. 703.† ¶ Dicitur et de eo quod fieri nequit. Apud Thuc. l. 2. ἄπορόν ἐστιν, ἑλεῖν ὑμᾶς τὴν πόλιν, fieri non potest, ut vos, &c. Et Plut. de def. orac. ἄπορόν ἐστι νοῆσαι, intellectu assequi non possumus. ¶ Item difficilis. Thucyd. l. 5. ¶ Item inops, indigus, pauper. Plut. τοῖς ἀπόροις οὐ δανείζουσι. Et, ἄπορος πάντων, apud Luc. Ὁ ἐν ἀπόροις ὢν, ὁ ἄπορος, qui premitur angustiis, qui solvendo non est; Theophil. in Inst. Xenoph. † Pæd. 1. 6. 3.† Metaphoricè res ἄπορος dicitur, et homo, qui in difficultatibus constitutus nullam rationem invenire potest, qua se ex iis expediat. Ἄπορος δίαιτα, tenuissimus victus. Plat. de leg. Thuc. l. 3. πανταχόθεν δ' ἄποροι καθεστῶτες, ex rebus dubiis, in quibus hærebant, expedire se non valentes. Et, ἄπορος γνώμης, consilii inops. Item, (sine adjectione,) amens, stupidus, hebes: apud Aristoph. in Nub. † 629.† (Soph. Œdip. Tyr. 710.)

Ἀπόρως, perplexè, ita ut extricare te nequeas. Æschin. contra Ctesiphont. Plut. in Philop. Xen. Hell. 7. ¶ Exponitur et, tenuiter. Ἀπόρως ἔχειν, et ἐν ἀπόρῳ γενέσθαι, et ἐν ἀπόρῳ ἔχειν, animo anxio et perplexo esse. Thucyd. Halicarn. Polyb.

Ἀπορία, ἡ, res intricatæ et perplexæ, ex quibus explicare nos non possumus. Item anxietas, angustia, consilii inopia. Isocrat. in Helen. encom. μεγάλου φόβου καὶ μεγάλης ἀπορίας ἀπήλλαξε, magno metu et anxietate. Plut. in sympos. πολλὴν ἀπορίαν τοῖς κρίνουσι παρεῖχε, magnam hæsitationem injiciebat. ¶ Item schema rhetoricum, quo simulamus nos nescire quid dicendum nobis, quid omittendum sit. ¶ Item quæstio de qua dubitatur. Plut. Aristot. et Lucian. ¶ Item difficultas. Plat. l. 7. de legib. et Plut. de def. orac. ¶ Item periculum. Plat. in epistol. ¶ Item pro ἀδυναμία. Schol. Thuc. lib. 2. ¶ Item inopia, indigentia, paupertas. Thuc. lib. 1. οὐ δίκαιον ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη, τῇ περιουσίᾳ ἀπολέσθαι, paupertate parta divitiis pessum ire. Sic apud Luc. in vit. aut. Plat. in apol. Socr. et Xen. Pæd. 1. (Eurip. Phœniss. 694. Aristoph. R. 1513.)

Ἀπορέω, ad angustias detrusus inexplicabiles hæsito: vel simpl. dubito, æstuo, nescio quò me vertam. Interdum absolutè. ut Isocr. in Trapez. ἀπορῶν δὲ, καὶ οὐδεμίαν ἄλλην εὑρίσκων ἀπαλλαγήν. Thuc. l. 2. ὁ δ' ἀπορῶν, μόλις κατενόησε τὴν πρόσχωσιν ταύτην. Interdum cum dativo. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. d. et sequente ὅπως vel πῶς.† Plut. in amat. nar. ἀπορῶν δὲ τῷ πράγματι Θεοφάνης, nescius, quid agendum esset, Theophanes. Et cum accusat. Aristot. hist. an. l. 7. ἀπορῶ τὴν αἰτίαν, dubito quæ sit causa. Sic Herodot. lib. 4. ἀπορέειν τὴν ἐξαγωγὴν, hæsitare de egressu. Cum eodem casu constructum, significat etiam, nescio, ignoro. Luc. in Halcyone, τὰ πλείω δ' ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, multa eorum quæ nobis accidunt ignorantes. Interdum cum infinitivo. Ac tum signif. aliquando, diffido me posse. ut apud Plut. in Themist. ἀπορῶν τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς προσάγεσθαι τὸ πλῆθος, populum in suam sententiam humanis consiliis traducere se posse diffidens. Aliquando signif. non possum, nequeo. Aristoph. ἀπορῶ κρῖναι μέγα πρᾶγμα. ¶ Cum genitivo signif. egeo, destitutus sum. † συμμάχων. Xen. Pæd. l. 4. p. 97. d.† Isocr. in Helen. encom. οὐδεὶς πώποτε λέγων ἠπόρησεν. Plut. in Solone, οὐκ ἀπορῶ τῶν βουλομένων ἐπαρκεῖν, non mihi desunt, qui me velint opibus suis juvare.

Ἀποροῦμαι, idem quod ἀπορῶ, Polyb. l. 16. ἠπορεῖτο, καὶ δυσχρήστως διέκειτο περὶ τοῦ μέλλοντος, animi pendebat, &c. Aristoph. in Nub. † 714.† κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων, ἀφεὶς ἄπελθε, si de conceptu et cogitatione quapiam dubites, dimitte. † alii legunt ἀπορῇς.† ¶ Item nescio, ambigo. Plat. in ep. ὑπὲρ οὗ πέπομφας, ἀπορούμενος. ¶ Item egeo, indigeo. Aristot. in Œc. ἀπορούμενος ἀργυρίου. Sic et apud Plut. ¶ Ἀπορεῖσθαι, in pass. signif. dicitur id, de quo

dubitatur seu quæritur, quod in dubio manet. Aristot. ἀπορεῖται δὲ, ἐκ τίνος συντίθησι τὴν νεοττίαν, non invenitur, unde confingantur nidi. Et, τὸ ἀπορούμενον, id quod controversum est, de quo quæstio est. Alex. Aphr.

Ἀπόρημα, τὸ, res de qua quæritur; dubitatio in medium allata, de qua disceptatur. Et simpl. dubitatio. [Polyb. Hist. lib. 1. ἀναδραμόντες ἐπὶ τοῖς χρόνοις, τοῦ μηδὲν ἀπόρημα καταλιπεῖν, ὑπὲρ τῶν κατὰ τὰς αἰτίας ἀποδείξεων.]

Ἀπορηματικὸν ἐπίῤῥημα, adverbium dubitativum: apud Gram.

Ἀπορητικὸς, ὁ, qui dubitare solet, dubitator, hæsitator. Ut, ἀπορητικοὶ φιλόσοφοι, qui de omnibus rebus dubitabant. Diogen. Laërt. in Pyrrhone Eliensi. Quales ab eo Pyrrhonii, et aliter σκεπτικοὶ, fuere nuncupati.

Decomp. Διαπορέω, ῶ, F. ήσω, idem cum ἀπορῶ. (nisi quòd additione præpositionis significatio aliquantum intenditur.) animi dubius sum, hæsito, et nescio quid mihi sit faciendum. Synes. epistol. 4. διαποροίην ἀγνοούμενος, animi sim dubius. Item dubito, ambigo. Act. Apost. c. 5. διηπόρουν περὶ αὐτῶν. ¶ Item dubitationem affero, addubitans quæro. Plut. symp. 4. περὶ τῆς αἰτίας, δι' ἣν πλεῖστοι τῶν ἄλλων ἐπὶ τὰ γαμικὰ δεῖπνα παραλαμβάνονται, διηπόρησε, dubitationem movit et quæstionem. Idem de def. orac. ὑμῖν προβάλλω διαπορῆσαι, πῶς οὐχὶ καὶ τότε ἀπείρηκε, quæstionem vobis propono. Sic Philo de mundo, διαπορoῦμεν περὶ αὐτῆς, de ea quærimus. ¶ Interdum significat, nescio, ut apud Herodian. lib. 5. διηπόρουν, ποῦ ποτε ἄρα εἴη. ¶ Item egeo, indigeo. ut apud Aristot. Œcon. 2.

Διαποροῦμαι, idem. Unde, διηπορημένη, animi dubia, ad consilii inopiam redacta; apud Æschin. de malè gesta leg. Et apud eundem in eadem orat. ἐξαίφνης ἐσίγησε, καὶ διηπορήθη. ¶ Item in quæstionem venio, seu, quærendo et addubitando de me disputatur. Themist. ταῦτα μὲν οὖν ἔστω διηπορημένα.

Διαπόρησις, ἡ, dubitatio, addubitatio. Est etiam figura oratoria, de qua Aquila Rom.

Διαπορητικῶς, dubitanter.

Decomp. Προσδιαπορέω, valde dubito. Plut. symp. 4.

Συνδιαπορέω, ῶ, unà dubito, unà quæro.

Ἐξαπορέω, prorsus hæsito, et, detrusus ad angustias, quò me vertam, nescio. Item ingenti inopia rerum necessariarum et consilii opprimor.

Ἐξαπορέομαι, idem. Plut. in Alcib. ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ τελῶναι, ἐξηπορήθησαν, prorsus hæsitabant, et animi pendebant. In epist. ad Corinth. 2. cap. 4. ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, egentes, sed egestati non succumbentes.

Ἐπαπορέω, addubito, insuper dubito, aliam insuper dubitationem et quæstionem moveo. (Cum ἐς, Soph. Tr. 1260.)

Ἐπαπόρημα, τὸ, addubitatio, quæstio, dubitatio super aliqua re.

Ἐπαπορηματικὸς λόγος, et ἐπαπορητικὸς, oratio qua addubitantes quærimus.

Ἐπαπόρησις, ἡ, addubitatio, et quæstio super aliqua re: vel simpliciter, ἀπορία. Hesych. et Suid.

Ἐπαπορία, idem.

Προαπορέω, prior dubito, prior quæro, vel dubitandus disputo. Aristot. in meteor. προαπορήσαντες πρὸς ἡμᾶς αὐτούς.

Ἀραιόπορος, meatus seu foramina rara habens, laxus. Alex.

Βραχύπορος, breves meatus habens. [Plat. de Rep. lib. 8. ὅταν περιτροπαὶ ἑκάστοις κύκλων περιφορὰς ξυνάπτουσι, βραχυβίοις μὲν βραχυπόρους, ἐναντίοις δὲ ἐναντίας.]

Δίπορος, duas vias seu duos meatus habens. Eurip. in Troad. [1097. Ἢ δίπορον κορυφὰν Ἴσθμιον, ἔνθα πύλαις Πέλοπος ἔχουσιν ἕδραι. Aut Bimarem Verticem, nempe Acrocorinthum;—Δίπορος, διθάλασσος, Horat. lib. 1. od. 7. ver. 2. et Ovid. Fast. lib. 4. ver. 501. bimarem Corinthum vocant. Cl. Barnes.]

Δύσπορος, per cujus viam ac meatum difficulter iri potest, transitum difficilem habens. Luc. in Demon. ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Δυσπορία, difficultas transitus, viæ difficultas. Xen.

Εὐθύπορος, cujus meatus in rectum porriguntur, recto tramite progrediens. Metaphor. apud Plat. εὐθύπορον ἦθος, recti mores.

Εὐθυπορία, meatuum rectitudo, progressio in rectum. Plat. de leg. et Synes. ep. 133.

Εὐθυπορέω, sum meatibus in rectum porrectis, seu habeo meatus in rectum protensos. rectà pergo. Theophr. de caus. l. 5. εὐθυπορούσης τῆς τροφῆς, quum rectis meatibus descendat nutrimentum. Idem l. 1. de caus. τὸ εὐθυπορεῖν ὑπάρχει τισὶ τούτων. Item, rectam viam sequor, via porrecta iter facio. Pro quo Strab. l. 6. dicit, εὐθυπορούσας ἔχειν ὁδούς.

Εὔπορος, cujus meatus benè aperti sunt, pervius. Luc. in Lexiph. εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε. Item, per quem meare seu transire facile est, transitum facilem habens: ut, ὁδὸς εὔπορος, apud Plat. et Greg. Et activè apud Eurip. εὐπόροισι πλάταις, navibus velociter permeantibus, seu actuariis. (Æsch. Suppl. 479.) ¶ Item expeditus, facilis. Syn. ep. 152. εὔπορος εὑρεῖν ἐραστοῦ φύσιν, promptus et expeditus ad inveniendam amatoris naturam. Sic Demosth. Olynth. 3. οὐκέθ' ὁμοίως εὔπορον, facile. ¶ Item abundans, copiam alicujus rei habens. Aristot. Œcon. 2. τῶν καρπῶν εὔπορος. Et, εὔπορος πᾶσιν, omnibus affluens, apud Thucyd. Et, οἱ εὔποροι, divites, locupletes.

Εὐπόρως, facilè, εὐπορώτερον, faciliùs, expeditiùs. Plat. in symp. † Xen. Pæd. 1. 6. 8.† [Græc. Hist. lib. 5. ὥστ' εὐπόρως ἤδη οἱ Θηβαῖοι σῖτον παρεκομίζοντο.]

Εὐπορία, ἡ, progressus expeditus, cursus facilis. Ut, εὐπορία τῆς τύχης, facilis fortunæ progressus, apud Thuc. Plutarch. de solert. an. (de leonibus:) μηδὲ καταλίπωσιν εὐπορίαν τοῖς στιβεύουσι, ne vestigatores expedito cursu subsequi possint. ¶ Item via seu ratio facilis, facilitas, facultas. Thuc. l. 3. ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν. Sic et apud Plut. in Alcib. et Phil. de vit. M. l. 2. ¶ Item copia, abundantia. Ut, εὐπορία χρημάτων, apud Herodian. † Xen. Pæd. l. 3. p. 77. b.† Et specialiter, abundantia bonorum et opum. Demosth. contr. Mid. ¶ Εὐπορία dicitur etiam certa et omnis dubitationis expers cognitio, ejus, qui scientiæ facultatem est assecutus. Aristot. Metaph. 2.

Εὐπορέω, est mihi copia et facultas, abunde possum, vel simpl. possum. Plat. de leg. εὐπορῶ εἰπεῖν. Idem ibidem, καθ' ὅσον εὐπορεῖ τις, quantum quis potest. ¶ Item habeo, suppetit mihi. Arist. Œc. 2. οὐκ εὐπορῶν ἀργυρίου. Alex. Aphr. l. 2. probl. εὐπορεῖν ὀργάνου εὐκράτου, habere instrumentum bene constitutum. Item, abundo aliqua re, magna est mihi copia. † abs. Xen. Pæd. 1. 6. 10.† Plut. in Themist. εὐπορεῖν τῶν ἐφοδίων, abundare viatico. ¶ Interdum exp. abundè nanciscor, vel simpl. consequor, comparo mihi. ut apud Demosth. ἄλλοθεν χρήματα εὐπορήσας. Interdum sign. ditesco. ut apud Xen. αἰσχρὸν, ἀπὸ τῶν πονηροτέρων εὐπορεῖν, labore improborum hominum ditescere. ¶ Εὐπορέω, philosophis in specie est, omni dubitatione remota certò cognosco veritatem. Aristot. metaph. 1. et 2.

Εὐποροῦμαι, idem quod εὐπορέω. Act. Apost. c. 11. καθὼς εὐπορεῖτό τις, prout cuique suppetebat. ¶ Item abundè habeo. Aristot. Œcon. lib. 2. συνέβαινεν εὐπορεῖσθαι τοὺς στρατιώτας τῶν ἐπιτηδείων.

Εὐπόρητος, cujus copia facilè nobis fit, abundè suppetens.

Decomp. Ἐξευπορέω, idem cum εὐπορέω, comparo. Plat. de leg. lib. 10. ταῦτα δὲ πάντα δύναται πᾶσιν ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν, comparare, copiam auxiliarem facere.

Συνεξευπορέω, simul copiam auxiliarem facio.

Προσευπορέω, præterea mihi acquiro. Item, abundè suppetit mihi.

Προσευποροῦμαι, itidem, abundè habeo. Dem. contra Timocr.

Συνευπορέω, unà comparo, aliquem in comparando seu acquirendo adjuvo. Demosth. ἐδεῖτό μου τριάκοντα μνᾶς συνευπορῆσαι. Apud Antiphon. ἐκ τῶν ἰδίων συνευπόρησε, exp. ex propriis contulit. ¶ Item general. operam meam alicui suppedito. Plut. in Lyc. νύμφης συνευπορούσης, sponsa operam suam accommodante.

Συνευποροῦμαι, idem. Isocr. in Paneg.

Εὐρύπορος, latos seu amplos meatus habens. Exponitur etiam, habens lata vada. [Hom. Iliad. O. 381. θαλάσσης εὐρυπόροιο. Schol. Εὐρυχώρου. πλατείας ἐν τῷ περᾶσαι. Odyss. Δ. 432. M. 2. Schol. πλατὺν πόρον ἐχούσης. οἱονεὶ τὸ ῥεῦμα ἢ καλοὺς πόρους ἐχούσης.] (Εὐρύπορος θαλάσσα. Æsch. Pers. 108.)

Ἰσχνόπορος, qui graciles meatus habet. Plut.

(Ναύπορος. V. Æschyl. Eum. 10.)

Ναυσίπορος, q. d. per cujus meatus naves ire possunt, navibus meabilis, navigabilis. Herodian. lib. 6. οἳ θέρους ναυσίπορον ἔχουσι τὸ ῥεῖθρον, flumen æstate navigabile.

Πεντάπορος, quinque meatus seu alveos, aut canales habens. Exponitur et, quinquefluus, apud Dionys. de situ orb.

Πολύπορος, multos meatus habens. Expon. etiam, locuples, dives.

Πυκνόπορος, densos habens meatus.

Στενόπορος, et poëticè στεινόπορος, angustos et arctos meatus habens. ¶ Item angustus, arctus. Thuc. τὰ στενόπορα τῶν χωρίων, angusta loca. Alex. Aphr. ὁ στενόπορος αὐλὸς, ὀξυηχεῖ, tibia angusta acutum sonum edit. Utitur et Aristot. de mundo. (Æsch. Pr. 728.)

(Ταχύπορος. Æsch. Ag. 495.)

Τετράπορος, quatuor meatus seu foramina habens. ‡ Anthol. p. 370.‡

Composita ex πορίζω.

Βιοποριστικὸς, victum parans et suppeditans, apud Euseb.

Δυσπόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ægrè parabilis, qui magna cum difficultate acquiritur. Plut. in symp. sept. sap. Et, τὸ δυσπόριστον, difficultas in acquirendo, penuria. Hesych. et Suid. est, inventu difficile.

Ἐκπορίζω, excogito, adinvenio, comminiscor. Aristoph. in Vesp. Εὖγ' ἐκπορίζεις αὐτὰ, κἀπιχωρίως. ¶ Item quæro, acquiro, comparo. Aristoph. in eadem comœdia, κἀκπορίζομεν βίον, quærimus seu comparamus. † χρήματα, pecuniam conficere. Xen. Pæd. l. 3. p. 68. b.† ¶ Item suppedito, administro, suggero. Plat. l. 1. de rep. ἡ τέχνη ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ἐκπορίζειν πέφυκε, ut unicuique, quod utile est, suggerat. Philo de vita M. l. 1. οὐδὲ τὰς ἀναγκαίας ἐκπορίζων τροφὰς, ne alimenta quidem necessaria subministrans.

Ἐκπορίζομαι, itidem, quæro, comparo. Plat. in Gorg. καὶ αὐτοὶ ἐκπορίζεσθαι οὐ δυνάμενοι ταῖς ἡδοναῖς πλήρωσιν. Item pass. suppeditor, suggeror. ut apud eundem de rep. l. 1. τάγε αὐτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δήπου ἐκπεπόρισται, omnia sufficienter subministrata sunt ipsi, ut sit optima.

Ἐκπορία, quæstus, negotiatio.

Εὐπόριστος, acquisitu et paratu facilis. Epicurus, τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν εὐπόριστόν ἐστι, τὸ δὲ κενὸν δυσπόριστον.

[Συνεξευπορίζω. Xenoph. de Cyri Exp. ἀσθενοῦντι ἢ ἀποροῦντι συνεξευπόρισά τι, &c.]

Προσπορίζω, acquiro, comparo; acquiro ad id quod jam partum est. Dem. Philip. 1. προσπορεῖ τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ στράτευμα ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Προσπορισμὸς, ὁ, acquisitio ejus quo adhuc egebamus. Exponitur etiam, peculium, seu id quod acquiritur per eos qui in nostra sunt potestate.

Ἀπροσπόριστα, τὰ, (*decomp.*) dicuntur, quæ patrifamiliâs per filium non acquiruntur; ut bona adventitia. in Pand.

Συμπορίζω, unà quæro, seu acquiro: seu simpl. conquiro, comparo. Thucyd. lib. 3.

Συμπορίζομαι, idem. Demosth.

Συμπορισμὸς, οῦ, ὁ, comparatio, conquisitio.

Composita ex πορεύω, et πορεύομαι.

Ἀντιπορεύομαι, contrà eo, vado in contrariam partem. [Xenoph. de Exp. Cyri lib. 4. cap. 8. §. 14. ἔξω γενόμενοι τῆς τῶν πολεμίων φάλαγγος, ἐπορεύοντο. οἱ δὲ πολέμιοι, ὡς εἶδον αὐτοὺς, ἀντιπορεύονται.] ¶ Item metaph. resisto, refragor.

Ἀντίπορος, ὁ καὶ ἡ, contrà gradiens, in contrariam partem tendens. Item oppositus, è regione positus. apud Nonn. et Euripid. in Iphig. Aulid. [1493.] (Med. 210. Æschyl. Pers. 65.)

Ἀποπορεύομαι, abeo, abscedo, discedo. Aristotel. Œcon. 2. πρὸς τοὺς ἐναντίους ἀποπορεύεσθαι, ad hostes abire, deficere ad hostes. Item redeo, revertor. Unde ἀποπορευτέον, Atticè ἀποπορευτέα, redeundum est. Suid. ex Agathia.

Ἀποπορεία, ἡ, abitus, discessus. ¶ Item reditus. Suid. ex Procopio.

Ἀπόρευτος, per quem iter haberi nequit, ut, ἀπόρευτος ὁδὸς, apud Plut. in Camillo.

Διαπορεύω, trajicio. Xen. anab. l. 2.

Διαπορεύομαι, eo per, iter habeo per. Plut. in Num. διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, euntes per urbem. Arist. Œconom. 2. διαπορευόμενος διὰ τῆς χώρας, iter faciens per regionem. Item simpl. eo, proficiscor. Plat. lib. 10. de leg. Item intercedo. unde διαπορευόμενος, intercessor.

Διαπορεία, ἡ, itio seu iter per locum aliquem. Plato in Epinom. ¶ Item intercessio, apud Bessarion.

Διαπόρευσις, idem cum διαπορεία, in prima sign. Suid.

Διαπρύσιος, ου, ὁ, penetrabilis, penetrans. (quasi διαπορεύσιος.) Ut, διαπρύσιοι κήρυκες, apud Greg. quoniam voce sua alta et clara aures penetrant. Sic et, διαπρύσιον γεγωνεῖν dicitur, qui vocem ita intendit, ut etiam aures longiùs dissitorum penetret. Iliad. Θ. et ρ'. ‡ Soph. Œd. C. 1479.‡

Δυσπόρευτος, per quem difficulter iter fit. Strabo lib. 16. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 5. §. 7. καὶ δήποτε στενοχωρίας καὶ πηλοῦ φανέντος ταῖς ἁμάξαις δυσπορεύτου, &c.]

Εἰσπορεύομαι, ingredior. Eurip. in Electr. Πυλάδης μὲν οὖν κόρην τε καὶ δάμαρτ' ἔχων Ἀχαιΐδος γῆς, οἴκαδ' εἰσπορεύεται. † Xen. Pæd. 2. 55. b.† Frequens est et in Novo Testam.

Decomp. Παρεισπορεύομαι, juxtà vel clàm ingredior, εἰσπεριπορεύομαι. 2 Maccab.

Συνεισπορεύομαι, unà ingredior, unà proficiscor in.

Ἐκπορεύω, educo. Eurip. in Phœn. ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.

Ἐκπορεύομαι, exeo, egredior. Polyb. ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος, egressus castris.

Ἐκπόρευσις, egressus. Item processus. Ut, ἐκπόρευσις τοῦ πνεύματος. Naz.

Ἐκπορευτὸς, procedens, egrediens.

Ἐκπορευτῶς, more eorum quæ egrediuntur seu proficiscuntur alicunde. Sed et Spirit. S. ἐκπορευτῶς προϊέναι dicitur ἐκ τοῦ πατρὸς, procedere ex Patre: apud Naz.

Διεκπορεύομαι, (*decomp.*) egredior seu exeo per: transeo per. Expon. etiam, progredior.

Ἐμπορεύομαι, proficiscor. Eurip. Ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, Κείνου 'στὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ. Alias signif. vide post Ἔμπορος, heic antè.

Ἐπιπορεύομαι, eo ad, proficiscor ad. Plut. in apoph. ἐπιπορεύεσθαι τόπους, conferre se ad loca. Item, eo seu proficiscor per. Plut. in Lyc. ἐπιπορευόμενοι τοὺς ἀγροὺς, proficiscentes per agros. Et cum accus. apud eundem, iibdem, τὴν οἰκουμένην ἐπιπορεύεται, terrarum orbem peragrat.

Καταπορεύομαι, redeo: peculiariter dicitur de exulibus, Polyb. Propriè significat, proficiscor deorsum, descendo.

Μεταπορεύομαι, proficiscor seu eo post, vel persequor, et in specie, vindicta persequor, ulciscor. Lysias, ἰδίαν ἔχθραν οὐδεμίαν μεταπορευόμενος. Sic apud Eurip. in Oreste, τὸν φόνον τοῦ πατρὸς μεταπορευόμενος. ¶ Item ambio, seu honorem peto. Polyb. οὐκ ἐτόλμα μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ, non ausus est petere magistratum fratri.

Μεταπορευθεὶν, persequendo. Hesych.

Παραπορεύομαι, ad latus incedo, deambulo, Gregor. τῷ στρατῷ παραπορευόμενος, ad latus incedens et deducens. Polyb. παρὰ τὰ ζύγια πλάγιοι παραπορεύονται. Item prætereo, iter facio, seu transeo. ut Matth. 27. et Marci 15.

Περιπορεύομαι, circumeo, in orbem eo, et lustro. Aristot. Œcon. 2. τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, lustrans fana deorum.

Decomp. Εἰσπεριπορεύομαι, idem quod παρεισπορεύομαι.

Ἐκπεριπορεύομαι, circumeo. Josuæ 15.

Προπορεύω, priùs trajicio: vel prætermitto.

Προπορεύομαι, eo antè, præcedo, præeo. ut, πρόπολος προπορευομένη, ancilla heræ suæ præiens, apud Athen. lib. 6. Et, προπορεύεσθε ἔμπροσθεν, præcedite nos; apud Xen. Pæd. 4.

Προσπορεύομαι, proficiscor ad, accedo ad, venio ad. Marc. 10. προσπορεύονται αὐτῷ. Polyb. τούτου προσπορευομένου τὴν ἀγορανομίαν, hoc populum adeunte. Item advento. Arist. Œc. 2. προσπορευομένης τε τῆς νουμηνίας.

Πρωτοπορεία, dignitas præeundi.

Συμπορεύομαι, proficiscor cum, itineris sum comes: seu unà cum aliquo eo. Lucæ 24. συνεπορεύετο αὐτοῖς. Et Marci 10. συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι πρὸς αὐτόν.

Ὑποπορεύομαι, eo sub, subeo. Plut.

Ὑποπόρευσις, ingressus subterraneus, infernus ingressus seu iter. Plut.

Composita ex πορθμός.

Ἀντίπορθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, è regione oppositus interjecto freto, ex ulteriore freti parte oppositus. Eurip. in Ion. et Aristot. de mundo.

Διαπορθμεύω, F. εύσω, transfreto, trajicio, transporto. Dionys. Areopag. ταύτην διαπορθμεύοντας, hanc transmittentes. Plat. in sympos. διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, transportans ad deos ea quæ sunt apud homines. ¶ Item interpretor. i. ab uno sermone in alium transfero. Areth. in Apoc. c. 16.

Διαπορθμευτικῶς, transportando, transmittendo. Dion. Areop.

Ἐκπορθμεύομαι, per fretum exporto, abduco. Eurip. in Helene, Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρθμευται χθονός. [1533. 1194.]

Στενόπορθμος, arcto freto constrictus. Eurip. in Iphig. Aul.

ΠΕ'ΛΑΓΟΣ, εος, το, pelagus, mare, æquor. (Æsch. Suppl. 479.) (☞ Τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης, quasi τήλαγος, utpote τῆλε τῆς γῆς ὤν, ut vult Etym. vel quia πέλας ἄγει.) Od. γ'. πέλαγος μέγα μετρήσαντες. Isocr. ad Demon. τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾶν. Thuc. εἰς τὸ πέλαγος ἀφῆκαν. Metaphoricè apud Athen. l. 13. Εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβάλλεις γὰρ πραγμάτων.

Πελάγειος, ου, ὁ, marinus, Aristot. hist. an. l. 8. c. 19. (Soph. Tr. 661.) Scribitur et πελάγιος, sine diphthongo: apud eundem hist. an. l. 1. ¶ Fœm. πελαγία, sine adjectione, significat, τὴν πελαγίαν ῥίνην, teste Hesych.

Πελάγια, τὰ, eidem sunt crepitacula.

Πελαγικὸς, idem quod πελάγιος, Plut. symp. 3.

Πελαγίζω, altum teneo. apud Suid. πελαγιζούσαις ταῖς ναυσὶ συνέβη τὰς πλείους καταδῦναι. [Herodot. Hist. lib. 1. πρότερον ἐώθεε ὁ ποταμὸς ἀνὰ τὸ πεδίον πᾶν πελαγίζειν. Xenoph. Œconom. cap. 21. §. 3. Οἷον καὶ ἐν τριήρει, ἔφη, ὅταν πελαγίζωσι, καὶ δέῃ περᾶν &c.]

Ἀμπέλαγος, per syncopen dicitur, pro ἀνὰ πέλαγος, apud Hesiod. † Th. 190.† [Ap. Rhod. Arg. lib. 2. 363. Ὧδε μάλ' ἀμπέλαγος τετραμμένη αἰθέρι κυρεῖ. 810. iv. 1538.]

ΠΕ'ΛΑΝΟΣ, ου, ὁ, libum, quod, placentæ in modum, è farinæ polline fiebat, et sacrificiis adhibebatur. Aristophan. in Plut. ‡ 661.‡ Ἐπεὶ δε βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί. Eurip. in Hippol. ἀθύτων πελάνων. ¶ Item, succus seu lacryma plantæ concreta et arendo indurata, ut gummi, thus, et similia, teste Suida. Spuma etiam concreta πέλανος nominatur, teste eodem Suid. et Hesych. Eurip. in Oreste, ἐκ δ' ὄμορξεν ἀθλίου Στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἄπο. Sunt qui πέλανον dici scribant quodvis humidum concretum et arendo induratum. ☞ Παρὰ τὸ παλύνειν, quod est miscere. ex aquæ enim et farinæ mistura subactioneque massa fit, quæ postea coquendo induratur. ¶ Significat etiam obolum, Nicand. in Alexiph. κεδρινέης πελάνου βάρος ἔμμορε πίσσης. (Æsch. Pers. 204. πέλανος αἱματοσφαγής. 818. ῥοφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον. i. e. θρόμβον αἵματος. Eum. 265. Ch. 90.)

Composita.

Ἐμπέλανα, placentæ latæ, tenues et orbiculares, πόπανα, Hesych.

Ἐπιπελανίαι, liba. Idem.

ΠΕΛΑΡΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, ciconia: de qua ave vide Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. Ælian. Opp. in Ixeut. et Plin. l. 10. c. 23. ☞ Παρὰ τὸ πελὸν, nigrum, et ἀργὸν album, quoniam habet pennas albas et nigras. ¶ Est etiam testaceum seu fictile vas, ciconiæ rostrum habens. Hesych.

Πελαργικὸς, οῦ, ὁ, ciconiarum est, seu qualis ciconiarum est, ciconiarum proprius. Ut, πελαργικὸς νόμος, lex qua parentes alere liberi jubentur. nam ciconias parentes senio confectos nutrire, in volando fessos juvare et portare, testantur scriptores historiæ naturalis. Aristot. et Plin.

Πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli, apud Aristoph. in Avib.

Πελαργῖτις, herba quædam lienosis medens. Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 9.

Πελαργᾶν, Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, admonere: ut scribit Suid.

Πελαργώδης, ciconiæ similis, referens ciconiam. Strabo.

Composita.

Ἀντιπελαργέω, et όω, gratiam in tempore refero, beneficium rependo: Suid. Metaphora à ciconiis, quæ parentes senio jam confectos nutrire, et fessos ad terga recipere, dicuntur ab Aristot.

Ἀντιπελάργησις, et ἀντιπελάργωσις, ἡ, beneficii accepti remuneratio. Suidas.

Ἀντιπελαργία, idem.

Ὀρειπελαργὸς, ciconia montana: aquilæ genus, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 32. Vide et Plin. l. 10. c. 3.

ΠΕ'ΛΑΣ, (adverb.) prope, idem quod ἐγγύς. Plut. contra Coloten. πέλας γὰρ ἑστὼς ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. Et cum genit. Od. ὀ. Ὃς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο. Cum articulo, ὁ πέλας, vicinus, proximus, finitimus, alius vel alter à nobis. (Eurip. Med. 86. Phœniss. 807. Æschyl. Ag. 219. Βωμοῦ πέλας. Soph. Œdip. Tyr. 802. 1067. Aristoph. R. 1306.)

Πελάω, et πελάζω, F. άσω, propinquo, appropinquo, venio ad, accedo. Soph. in Electra, ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας. Eurip. πελάζειν εἰς ὄψιν, in conspectum accedere. Hesiod. in Erg. πρὸς τοῖχον πελάσας. Synes. epist. 11. πελάζειν τῇ γῇ. Sic Xen. Pæd. 1. θηρίοις πελάζειν. ¶ Item transitivè, appropinquare facio, admoveo, applico, appello. Il. φ'. οὐ γὰρ δία Σᾶς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. Od. η. δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί. Iliad. ά. Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν. Sic et apud Hesiod. in Erg. (transitivè. Eurip. Med. 91. intransit. ib. 101. Cum Dat. ib. 761. Æsch. Pr. 155. Suppl. 306.)

Πελάζομαι, idem cum neutrali πελάζω. Hom. Eurip. (Soph. Œdip. Tyr. 223.)

Πελάσασθαι, activè etiam exp. Il. ῥ'. μηδ' οἵδε ἴκηλοι Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνειῶτα, ad naves perducant.

Πελάτης, ου, ὁ, qui appropinquat, qui accedit. Soph. in Philoct. Πελάτης loci alicujus, dicitur vicinus, incola. (Πελάτης. Ἔνοικος, γείτων. Æschyl. Pers. 49.) ¶ Πελάται dicuntur etiam inferioris conditionis homines, qui domum nostram ventitant, et nos colunt, Romanis clientes. Plut. in Rom. ¶ Fœm. πελάτις, ιδος, ἡ, cliens vel famula. Plut. in vita Cat.

Πελατικὸς, οῦ, ὁ, ad clientes pertinens. ¶ Τὸ πελατικὸν dicuntur ipsi clientes, seu clientum caterva.

Πελατεία, ἡ, clientela.

Πελαστὴς, οῦ, ὁ, idem cum πελάτης.

Πελάθω, f. άσω, idem cum πελάζω, appropinquo. Eurip. in Rheso, Τί ποτ' οὐ πελάθει σκοπὸς, ὃν Ἕκτωρ ὤτρυνε κατόπταν. [537. Not. Πελάθει pro πελάζει, hinc πλάθω per Syncopen pro πελάθω. Th. πέλας. Vide suprà 14. Elect. 1292. Ὦ παῖδε Διὸς, θέμις εἰς φθογγὰς Τὰς ὑμετέρας ἡμῖν πελάθειν; Not. ad 1293. πελάθω et per Syncopen πλάθω, qua Voce Scenici Poetæ familiariter utuntur, idem quod πελάζω.] (Aristoph. R. 1296. ex Æschyl.)

Πλάω, et πλάθω, sive πλάζω, per syncopen dicuntur pro πελάω, πελάζω, et πελάθω. Soph. in Electra, τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθει. Eur. in Alc. μόρος γὰρ ἄποτμος πλάθει. Fut. est πλάσω et πλήσω. Unde apud Hom. Οὐρὴν μὲν πρῶτ' ἔπλασ' ἐφ' ὕδασι, caudam aquis admovit. Hinc et imperfect. ἔπληντο. Iliad. δ'. ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι Ἔπλητ' ἀλλήλῃσι. tanquàm à πλῆμι. (Πλάθω. γεννάω, αὔξω. Æsch. Ch. 587.)

Πλάτης, et πλήτης, ὁ, idem cum πελάτης. Hesych. ¶ Fœm. πλάτις, idem quod πελάτις. Ab Aristoph. πλάτις dicitur conjux, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. in Acharn.

Πλησίος, ου, ὁ, propinquus. Pro quo Doricè dicitur πλητίος, seu πλατίος. apud Theocr. idyll. 5. Ὅστις νικασεῖ τὴν πλατίον ὥστε πεποίθει.

Πλησιαίτερος, et πλησιέστερος, propinquior, propior.

Πλησιαίτατος, et πλησιέστατος, propinquissimus, proximus.

Πλησίον, propè. Od. κ'. Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Et cum genit. Od. ξ'. συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει Πλησίον ἀλλήλων. Phil. de mundo, πλησίον αὐτοῦ γενόμενος. † Cum genit. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. b. sic et τὰ πλησίον τινός. p. 151. b.† (Πλησίον, propè. Sine casu. Eurip. Phœniss. 154. 868.) ¶ Dicitur et, ὁ πλησίον, qui in propinquo est, proximus. Plat. in Charm. κακόν τι ἐργάζονται τοὺς μάλιστα πλησίον αὐτῶν. Et, τὸ πλησίον, quod in propinquo est. Luc. de calumn. Interdum οἱ πλησίον dicuntur qui genere propinqui sunt. Item domestici, familiares. Sed generaliter ὁ πλησίον quivis homo appellatur in sacris literis. ut Matth. 5. Marci 12. &c. ¶ Poëticè et Att. pro πλησίον dicitur πλησία.

Πλησιάζω. f. άσω, propinquo, appropinquo. † Xen. Pæd. 1. 4. 7. et 1. 4. 15. cum dat. et μᾶλλον ἐπλησίαζον τῶν ἄκρων, magis appropinquabat jugis. l. 3. p. 71. e.† Plut. symp. 2. διὰ τὸ πλησιάζειν μάλιστα, καὶ γίνεσθαι πέλας. Luc. τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ. Et metaph. apud Plat. epist. 7. πλησιάζειν ἐγγύτατα τινός. ¶ Item accedo familiariter ad aliquem, aliquo familiariter utor. Æschin. contra Ctesiph. τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχει, καὶ πλησιάζει ἐκείνῳ. Sic et apud Isocr. ¶ Item sector. Lucian. ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσι. Isocrat. ad Nicocl. Τοῖς λόγοις πλησιάζειν, in literis versari, studium literarum sectari. Item consuesco, rem habeo, concumbo. Demosth. τῇ δὲ τούτων μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησίαζεν ὀντιναδηποτοῦν τρόπον. Sic et apud Aristot. et Plutarch. (Soph. Œdip. Tyr. 91. 1157.)

Πλησιασμὸς, ὁ, accessus, appropinquatio. Aristot. Rhet. lib. 2. Item familiaris consuetudo et sectatio. Item coitus. Aristot. hist. an. l. 4.

Πιλνάω, ῶ, idem quod πελάω, (unde et factum esse testantur grammatici:) appropinquare facio, admoveo. Sic terræ aliquis aliquid πιλνᾷ, quum facit ut in eam se inclinet seu cadat. Hesiod. in Erg. (de Borea:) ἐλάτας τε παχείας Οὔρεος ἐν βήσσαις πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Dicitur etiam πίλνημι, unde pass. πίλναμαι, significans πελάζομαι, appropinquo. Il. τ'. οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει Πίλναται. Hesiod. in Theog. † 703.† γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν Πίλνατο.

Composita.

Ἀπέλαστος, † ὁ, ἡ,† cui appropinquare tutum non est, inaccessus. Pro eodem dicitur et ἄπλαστος, apud Hesiod. in Erg. Aliud extat in compositis ex Πλάσσω.

Ἄπλατος, † ὁ, ἡ,† idem. ut, ἄπλατος βότρυς. in Epigr. Exponitur et, immensus: apud Hesiod. in Theog. † 158.† (Soph. Tr. 1109.)

Ἄπλητος, † ὁ, ἡ,† idem. Hesiod. in Asp. † 147.† Vide et in comp. ex πλήθω, in Πλέος.

Βουπελάται, οἱ, bubulci, παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι. Nicand. in Alexiph. Vide et in comp. ex Ἐλαύνω.

Ἐμπελάζω, appropinquo, pervenio ad. Aristot. de mundo, ἐπειδὰν ἐμπελάσῃ τῇ ἀκοῇ. Et transitivè, admoveo, committo, congredi facio. Hesiod. in Asp. † 109.† ὄφρα τάχιστα Δίφρους ἐμπελάσαντες, Ἄρηός θ', ἡμέτερόν τε, Μαρνώμεσθα. (Ἐμπελάζομαι, cum Gen. Soph. Tr. 17. 761.)

Ἐμπλάζω, idem quod ἐμπελάζω. Nic. in Ther.

Ἐμπελαδὸν, propè: vel appropinquando. Hesiod. in Erg.

Ἐμπελαδὴν, idem. Exponitur etiam, cum impetu, ὁρμητικῶς, apud Nic. in Alexiph.

Ἐμπελαστικῶς, idem quod ὁρμητικῶς. schol. Nic.

Ἐμπελάω, idem quod πελάζω. Hesych. in Merc.

Ἐμπελάτειρα, ἡ, meretrix: sic dicta quòd corpus corpori admoveat: seu quòd omnibus appropinquet. Etym. ex Callim.

Ἔμπλην, propè. q. ab ἐμπλάω. Il. β'.

[Ἐπιπίλνημι. Hom. Odyss. Ζ. 43. οὔτε ποτ' ὄμβρῳ Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται. Schol. Προσπελάζει, ἐμπίπτει. Iliad. Α. 420. Schol.]

Ἐρυσίπελας, τὸ, tumor ex ferventi tenuique sanguine ortus. Lat. ignis sacer. et vulgò, ignis S. Antonii. Vide Cels. l. 5. c. 26. Etymol. sic nominari scribit παρὰ τὸ ἐρύεσθαι τὸ αἷμα ἐπὶ τὸ πέλας, καὶ ἐπιῤῥεῖν τοῖς πλησίον ἐπινεμόμενον.

Ἐρυσιπελατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, erysipelatis speciem gerens, in erysipelas vergens. Diosc. l. 1. c. 15.

Παραπλήσιος, proximè ad aliquem accèdens, affinis, similis. Diosc. l. 3. c. 9. πόα ὑπερικῷ παραπλήσιος. Demosth. pro cor. παραπλήσια τούτοις ἐστί. † Xen. Pæd. p. 210. c.†

Παραπλήσιοι, exp. etiam, totidem. Thuc. παραπλήσιαι νῆες.

Παραπλήσιον, tantundem. idem, l. 7.

Παραπλησίως, similiter, eodem prope modo. Demosth. Olynth. 3. † παραπλησίως πῶς. Xen. Pæd. l. 5. p. 118. c.†

Προσπελάω, et προσπελάζω, appropinquo, accedo ad. Herodian. lib. 5. ἤδη τε τῷ Βυζαντίῳ προσπελάζοντα. Item, appropinquare facio, admoveo. (Προσπελάζομαι. Soph. Œdip. Tyr. 1121.)

Προσπελάτης, idem cum πελάτης, cliens, assecla, famulus. Athen. l. 10.

Προσπλάζω, sive προσπλάθω, idem cum προσπελάζω. Od. λ'. Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ ἣδε προσέπλαζε γενείῳ.

Πρόσπλαστος, cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus et aditus patet. Æschyl.

Προσπίλναμαι, appellor, admoveor, et propinquus fio, προσπελάζομαι. Odyss. ν'.

Decomp. Ἀπροσπέλαστος, inaccessus, cui appropinquare nemo potest.

Ἀποτίπλαστος, idem. sed poëticè.

Δυσπροσπέλαστος, accessu difficilis, qui difficulter adiri potest. Plut. in Pomp.

ΠΕ'ΛΕΚΥΣ, εως, ἡ, securis, bipennis. (Æsch. Ch. 889.) Odyss. ι. Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν. Il. ψ'. Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες. † Xen. Pæd. 6. p. 162. d.† Plutarch. in apophth. Lyc. ἐκέλευε δὲ τὰς οἰκίας ποιεῖν ἀπὸ πελέκεως καὶ πρίονος μόνον, securi. Hesychio est etiam σταθμίον ἑξαμναῖον, ἀρχαῖον, vel δωδεκαμναῖον.

Πελεκάω, et apud poëtas metri causa πελεκκάω, f. ήσω, securi cædo, vel complano. Od. ι. πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ.

Πελεκάομαι, securi cædor. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. καταλειφθείσης τῆς μήτρας, ἐκ ταύτης πελεκᾶται.

Πελέκημα, τὸ, quod securis inter cædendum aut complanandum abstulit. Aët. l. 8. c. 3. Geopon. l. 9. c. 11.

Πελέκησις, εως, ἡ, sectio, vel dolatio quæ securi fit. Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 10.

Πελεκητὴς, οῦ, ὁ, qui securi cædit aut dolat.

Πελεκητὸς, ὁ, bipenni cæsus vel complanatus, qui securi cædi potest aut complanari Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7.

Πελεκίζω, f. ίσω, securi ferio, securim illido seu impingo. Diodor. Sic l. 9. ῥαβδίσας ἐπελέκισε κατὰ τὸ πάτριον ἔθος. [Polyb. Hist. lib. 1. καὶ μαστιγώσαντες ἅπαντας κατὰ τὸ παρ' αὐτοῖς (de Romanis loquitur) ἔθος, ἐπελέκισαν.]

Πελεκίζομαι, securi percutior. Apoc. cap. 20. τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων.

Πέλεκκον, τὸ, manubrium seu capulus bipennis. Il. ν'. Pro eodem scribitur et πελεκκὸς, apud Hesych.

Πελεκῖνος, ὁ, securidaca: nomen herbæ: de qua Diosc. l. 3. cap. 146. ¶ Item avis nomen: apud Aristoph. in Avib. Scribitur et Πελεχῖνος.

Πελεκύδιον, securicula. ¶ Plinio et planta insitiva nonnulla sic vocatur.

Πελεκὰν, ᾶνος, et Atticè πελεκᾶς, ᾶντος, Doricè πελεκᾶς, ᾶ, picus martius. παρὰ τὸ πελεκᾶν τὰ ξύλα, teste schol. Aristoph. apud eum in Avib. Vide et Aristot. hist. an. l. 8. c. 12. et l. 9. c. 10.

Πελικὰν, species poculi liguei, sic dicti διὰ τὸ πεπελεκίσθαι, quòd securi dolatum et confectum sit. Hes. dicit, esse catinum ligneum.

Πελίκη, ης, ἡ, in poculorum censu numeratur: apud Athen. l. 11.

Πέλυξ, seu πέλυς, idem quod πέλεκυς. Jerem. cap. 23. οἱ λόγοι μου ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν. ¶ Item pelvis. Pollux lib. 10. c. 22. scribit, τὴν λεκάνην à tragicis vocari πέλιν. Æoles autem πέλυκα vocare maximè ligneam pelvim, aut ligneum catinum: ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. ¶ Dicitur et πέλυξ significare galeam.

Πέλιξ, ικος, exp. calix, apud Athen. l. 11.

Composita.

Ἀμφιπελίκη, ης, ἡ, securis anceps, bipennis. Hesych.

Ἀμφιπέλεκκος, capulus securis, bipennis manubrium.

Ἀπελέκητος, ὁ καὶ ἡ, securi non dolatus nec complanatus: qui securi dolari aut complanari nequit.

Ἀποπελεκάω, securi aufero. Item securi dolo et complano. Aristoph. in Avib. [1154.] ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες, Σοφώτατοι πελεκᾶντες, οἳ τοῖς ῥύγχεσιν Ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. πελεκητὰ δὲ ξύλα, ὅσων ἀποπελεκῶσι τὰ ξύλα.

Διαπελεκίζω, securi percutio seu ferio.

Ἐκπελεκάω, securi exscindo vel eximo, securi excutio. Theophrast. hist. pl. lib. 9.

Εὐπελέκητος, bene dolatus complanatusque securi: vel qui facilè dolari et complanari potest securi. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Ἑξαπέλεκυς, cui sex secures et fasces præferuntur. Polyb. Quales apud Romanos fuère summi post consules magistratus.

Ἡμιπέλεκυς, idem quod ἡμιπέλεκκος. Suid.

Ἡμιπέλεκκος, ὁ καὶ ἡ, ab unâ tantùm parte acutus in modum ἡμιπελέκκου. Suid.

Ἡμιπέλεκκον, (sc. ὄργανον,) securicula, dimidiata securis, i. quæ bipennis et anceps non est. Il. ψ'.

Παραπελεκάω, circumdolo, vel dedolo. Greg. Naz.

ΠΕΛΕΜΙ'ΖΩ, F. ξω, moveo, commoveo, quasso, concutio. Il. ν'. καὶ οὐρίαχον πελέμιξεν Ἔγχεος. Eust. derivat à παλάμη, ut fit propriè, manu moveo.

Πελεμίζομαι, moveor, commoveor, concutior. Il. ρ'. ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη Ἔγχεος. Hesiod. in Theogn. †458.† Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.

Καταπελεμίζω, (*comp.*) incutio. Apoll. Arg. l. 2. κὰδ δὲ βαρεῖαν χεῖρ' ἐπὶ οἱ πελέμιξε.

ΠΕ'ΛΛΑ, sive πέλλη, Ionicè, ης, ἡ, vas in quod lac emulgebant: mulctra, seu mulctrale. Athen. l. 11. ‡ Theoc. Id. 1. 26.‡ In eo etiam reponebatur lac. ut Il. π'. ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. Accipitur etiam pro potorio vase, apud Athen. l. 11. Item lapis, Hesych.

Πελλὶς, ίδος, ἡ, idem quod πέλλη, mulctra. Nic. in Alex. Item catinus, Hesych.

Πελλητὴρ, ῆρος, ὁ, is qui εἰς τὴν πέλλαν sive πελλίδα lac mulget. Hesych. et Athen. Pro eodem scribitur et πελλαντὴρ, apud Hesych.

ΠΕ'ΛΜΑ, τὸ, planta pedis: solum, inferior pedis pars, quæ vulgo solea. Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι τὰ πέλματα, γελῶσι. Tribuitur cæteris etiam animantibus. Ut apud Herodian. l. 4. (de camelis,) μάλιστα ἔχουσαι ἁπαλὰ τὰ πέλματα. Tribuitur et digitis apud Alex. Aphr. ἐν τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων. ¶ Item solea calceamenti. Polyb. τοὺς λαγοὺς εἰς τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων ἐμβάλλοντας γῆν.

Composita.

Ἐκπελματίζεσθαι, plantas pedis atterere. Suid.

Καταπελματόω, exp. pittaciis consuo, Josuæ c. 10. Potiùs, soleis, ceu calceamento, tibialia firmo reficioque.

ΠΕΛΟ'Σ, ὁ, niger, aut fuscus: ut, πελὸν χρῶμα. Suid. exp. μέλαν.

Πέλειος, idem. Hesych. Dicitur etiam de nigrore, qualis est sanguinis subter cutem collecti ex ictu aut alio aliquo casu: qui Latinis est lividus, eodem teste.

Πέλιος, (sine diphthongo,) idem; Suid. et Hesych. Exponitur etiam, pallidus, lividus, πελία σὰρξ, apud Alex. Aphr.

Πελιοῦσθαι, lividum fieri, livore suffundi.

Πελίωμα, τὸ, livor: seu id quod livore suffusum est, pars livida. Diosc. lib. 5. cap. 25.

Πελία, ἡ, livor: seu q. d. lividitas. Vocabulum Doriensium, teste Corintho.

Πελίας ὄνος, asinus subniger seu fuscus. Etymol.

Πελιδνὸς, sive πελιτνὸς, nigrorem plumbeum habens, sanguine suffusus, lividus. Thuc. l. 2. Philostr. ep. 2.

Πελιδνὴ, substantivè significat, lividitas, livor: apud Nic. in Alex.

Πελιδνότης, ητος, ἡ, idem quod πελία, seu πελίωμα, schol. Nic.

Πελιδνόω, ῶ, lividum reddo, sugillo: undè pass. πελιδνοῦσθαι, lividum fieri, livorem contrahere.

Πελίδνωμα, τὸ, idem quod πελίωμα. Schol. Theocr.

Πέλεια, et πελειὰς, άδος, ἡ, columbarum quædam species, sic dicta, quòd nigricante sit colore, teste Aristot. hist. an. l. 5. c. 13. (Æsch. Pr. 856. Soph. Tr. 175.)

Πεληϊὰς, poët. idem quod πελειὰς, columba. Oppian. l. 1. de Venat.

Πελλὸς, sive πέλλος, idem quod πελός. Theocr. idyll. 5. Aristot. hist. anim. lib. 9. c. 1.

Πελλαιὸς, fuscus. Hesych.

Πελλοῦσθαι, idem quod πελιοῦσθαι.

Πέλλωμα, idem quod πελίωμα, apud schol. Theocr. in idyll. 5.

Composita.

Ἐμπέλιος, ου, ὁ, intus lividus, seu in quo livor est. Nicand.

Περιπελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lividus.

Ὑποπέλιος, subfuscus. Diosc. l. 1.

Ὑποπελιάζω. sublividus sum. Gal. in Isag.

Ὑποπέλιδνος, sublividus.

ΠΕ'ΛΤΗ, ης, ἡ, pelta, cetra, scutum brevius, lorum non habens, quo sagittarii et levioris armaturæ milites uti solebant. Plut. in Artox. τήν τε φαρέτραν ἐνημμένος, καὶ τὴν πέλτην φέρων. Idem de fort. Alexand. Πτολεμαῖος ὑπερέσχε μου τὴν πέλτην, peltâ protexit me, tutatus est. Hesych. et Suidas dicunt, esse clypeum qui non habeat in circumferentia veluti limbum seu umbonem. Exponitur et, hasta, et jaculum. Sic etiam nonnulli appellant coracinum fluviatilem, teste Athen. l. 3.

Πελτάριον, ου, τὸ, parvula pelta seu cetra.

Πελτάζω, peltasticæ scientiæ operam do. Max. Tyr. serm. 7.

Πελταστὴς, ου, ὁ, qui peltam ad pugnam gestat, peltatus, peltasta; seu cetratus. Xen. Hellen. 2. † et Pæd. 1. 4. 16. et 1. 5. 5.†

Πελταστικὸς, ad peltastam pertinens. Item qui peltâ sese tueri in pugna probè novit. Πελταστικὴ, s. ἐπιστήμη, scientia peltastica, i. protegendi sese peltâ in prælio.

Καταπέλτης, ου, ὁ, (*comp.*) catapulta: machina et telum bellicum, de quo Vitruv. lib. 10. cap. 15. et 18. Aristot. Ethic. 3. cap. 2. ὡς ὁ τὴν καταπέλτην βουλόμενος ἀφεῖναι. Sic Polybius catapultas et balistas vocat καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα. ¶ Item supplicii genus, apud Hesych. et Suid.

Καταπελτικὸς, catapultarius. Plut. in apophth. et in Alexand.

Καταπελτάζω, catapultis infesto, seu oppugno. Exponitur etiam, incurso, seu infesto, peltatorum more militum. Aristoph. in Acharn.

ΠΕ'ΛΩ, sum. (Verbum in præsenti tantùm indicat. et particip. itemque in præt. imperf. usitatum.) Il. ί. κακὸς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῷ, ipsi malè est. Iliad. μ'. Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε. per syncopen, pro ἔπελε. Sic et apud eundem, πέλε et πέλεν, pro ἦν, erat. ¶ Exponitur etiam, fio. † καναχὴ πέλεν, strepitus fiebat. Hesiod. Asp. 164.† (Πέλω in Optativ. V. Æschyl. Ag. 509.)

Πέλομαι, idem quod πέλω, sum. Il. ζ'.—ὡς καὶ ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι. (Æsch. Suppl. 129.) Accipitur et pro γίνομαι, fio. Od. χ'. Ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται. Odyss. θ'. ἔπλετο per syncopen dicitur, pro ἐπέλετο.

Composita.

Ἀμφιπέλομαι, adsum, advenio. Hesych.

Ἐκπέλω, exto. Hom. ἐκπέλει, pro ἔξεστι, licet. Hesych.

Ἐπιπέλομαι, accido, ingruo. Od. ι'. ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, ingruunt hominibus.

Ἐπιπλόμενος, per syncopen pro ἐπιπελόμενος. ut, ἐπιπλόμενος ἐνιαυτὸς, et ἐπιπλόμενον ἔτος, annus volvens, annus decurrens. apud Hesiod. † in Theog. 493.† et Hom. Od. ξ'. (Soph. Œdip. 1338.) ¶ Item accedens, superveniens, subsequens. ut apud Apoll. l. 1. Arg. ἐπιπλομένῃ δ' ἐνὶ νυκτί.

Εὐπηλεῖς, Hesych. mites, mansueti, morigeri.

Εὐπηλία, prosperitas, bona habitudo, eidem.

Κακηπηλία, mala habitudo. Etymol. ex Callim.

Κακηπελέων, à Nicand. in Ther. et Alex. dicitur qui malè habet.

Νηπέλει, invalidus est. Gal. in Lex. Hippocr.

Ὀλιγοπελέω, et poët. ὀλιγηπελέω, q. d. parva res sum, parum valeo, infirmus sum. Od. ί. Κεῖτ' ὀλιγηπελέων, jacebat viribus defectus.

Ὀλιγοπελία, et apud poët. ὀλιγηπελίη, virium defectus, imbecillitas. Odyss. ε'.

Περιπέλω, seu περιπέλομαι, supero, superstes sum. Apud Apoll. in Arg. περιέπλεο, pro περιεπέλου, superasti. Particip. περιπελόμενος, pro περιπελόμενος, qui in orbem fit, qui in orbem redit. Sic Od. λ'. et apud Hesiod. in Erg. dicitur, περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, anno circumvoluto, in orbem redeunte. † Sic in Theog. 184.†

ΠΕ'ΛΩΡ, ωρος, τὸ, monstrum: seu monstrum immane, ingens. Il. β'. δεινὰ πέλωρα. Apoll. Arg. l. 1. θεὰ τρέφεν αἰνὰ πέλωρα. de gigantibus. ¶ Item adjectivè, monstrosus, portentosus. Apollon. Argon. l. 2. Γαίης εἶναι ἔϊκτο πέλωρ τέκος, monstrosus partus. ☞ Dictum volunt quasi πέλας ὄρους ὢν τῷ μεγέθει, quod magnitudine proximè ad montem accedat, hoc est, sit insolentis et immanis magnitudinis: unde ab Hesych. exp. μέγας et ὑπερφυής.

Πέλωρος, ου, ὁ, idem quod πέλωρ, adject. Il. μ'. Interdum expon. ingens, immanis, ut Od. ί. † τὸ πέλωρον, monstrum. Hes. Th. 295.†

Πέλωρον, Pelorum: unum ex tribus Siciliæ promontoriis. ¶ Strabo πελωρίδα ἄκραν et πελωριάδα appellat.

Πελώριος, † ὁ, ἡ,† idem quod πέλωρος. Eurip. et in Epig. Interdum exp. admirandus, suspiciendus, mirus. ut Il. γ'. πελώριος ἀνήρ. Et Il. σ'. τεύχεα πελώρια.

(Πελώριον, τό. Æsch. Pr. 551.) ‡ lex, institutum, exp. Butl. in Ind. Æsch.‡

Πελωριστὸς, idem: unde, πελωριστὰ πέλει, apud Theocr. in Epigr.

Πελωρίδες, ostreæ: sic dictæ à magnitudine. Athen. l. 3.

Comp. Αἰνοπέλωρος, valde monstrosus, immanis. Oppian. 5. Hal.

ΠΕ'ΜΠΩ, F. ψω, mitto. Il. μ'. Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε. Plutarch. in Aristot. πέμποντες ἐπὶ τὸν πόλεμον. Apud Thucyd. πέμπω σοι περὶ τούτου, nuntium ad te super hac re mitto. Xen. Pæd. 5. πέμπω πρός σε, mitto ad te. Thuc. l. 2. παρά τε Φορμίωνα ἔπεμπον, κελεύοντες ἀμύνειν. Dem. in epist. Philippi, πέμψαντος ὑπὲρ αὐτῶν ἐμοῦ πολλάκις. Polyb. πέμπειν τὰς βοηθείας, mittere suppetias. Et cum infinit. apud Xen. Hell. 3. Item dimitto. Il. ώ. πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσι, dimitte me. ¶ Item procul amando. Od. ί. τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε. ¶ Item demitto. Il. φ'. ὅς μιν ἔμελλε Πέμπειν εἰς Ἀΐδαο. † remitto. Xen. Pæd. 1. 3. p. 70. c.† ¶ Item immitto. ut, πέμπειν φόβους, apud Plat. ¶ Mitto in, impono. Aristoph. ἐπεμπε τὸ κράνος. ¶ Item deduco, veho: vel transveho, trajicio. Od. ί. Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι, Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. † Xen. Pæd. l. 2. p. 38. a.† ¶ Πομπὴν πέμπειν, apud Dem. et Plat. lib. 1. de rep. quidam exp. ducere pompam: alii, celebrare pompam et ludum. (Æsch. Pers. 626. 1081. Eum. 12. Ch. 513. Eurip. Med. 845. Eurip. Phœniss. 256. Soph. Œdip. Tyr. 198. Tr. 580. Aristoph. R. 1069.)

Πέμπομαι, mittor, &c. Item accerso. Eurip. (Æsch. Ch. 516.)

Πέμψις, εως, ἡ, missio. Thuc. l. 7.

Πεμπτέος, mittendus. † πεμπτέον. Xen. Pæd. p. 202. d.†

Πεμπτὸς, missus, mandatus. Thuc. l. 8.

Πομπὴ, ῆς, ἡ, missio, missus. Plato de rep. l. 2. Thuc. l. 4. Item impulsus, instinctus. Eurip. Plutarch. in Rom. Item deductio: qua transmittendum aut transvehendum curamus eum, qui nobiscum aliquandiu est versatus. Od. ζ'. et ί. Plut. in Alcib. Item pompa, i. solennis apparatus et spectaculum solenne in modum triumphi. Thuc. l. 2. Dem. contra Mid. Metaphoricè apud Autorem Axiochi, εἰς πομπὴν καὶ ῥημάτων ἀγλαϊσμὸν ἀνύτει. (Πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν. Æschyl. S. c. Th. 619.)

Πομπικὸς, ὁ, ad pompas pertinens, pompis conveniens. Plutarch. et Athen.

Πέμψιμος, ὁ καὶ ἡ, qui mitti seu transmitti potest. Item missus, transmissus. Soph. in Trachin. Et activè, qui mittere seu transmittere potest. Eurip. in Phœn. (Med. 849. Æsch. S. c. Th. 377.)

Πομπαῖος, ου, ὁ, Mercurii cognomen, qui defunctorum animas ad inferos deducere fanaticis poëtis est dictus. Soph. in Ajace. (Æsch. Eum. 91. Eurip. Med. 760.)

Πομπὸς, ὁ, qui aliquem deducit seu transmittit. Il. ν'. [Æsch. Pers. 628. Ag. 127. 307. Ch. 145. Soph. Œdip. Tyr. 297. Tr. 266.]

‡ Πομπήμων, secundus. Apoll. Arg. ii. 675. Καμάτῳ πομπήμονι βαῖνον ἔραζε.‡

Πομπίλος, idem quod πομπός. ¶ Est et nomen piscis: de quo vide Eust. et Athen. lib. 7.

Πομπεύω, transmitto, transveho, deduco, Od. ν'. Αὐτή νιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο. Athen. l. 2. Πομπεύσαις πρύμναθεν ἐμὰν ἀδεῖαν ἑταίραν. ¶ Item, cum pompa incedo: vel pompam duco. Synes. ep. 127. ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῶν πόλεων. Exponitur etiam, efferor, exulto, mihi placeo: apud Suid. ¶ Item convitia jacto. Demosth. pro cor. ταῦτα τοίνυν εἰδὼς, Αἰσχίνης οὐδὲν ἧττον ἐμοῦ πομπεύειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο. ¶ Item, in pompa transvehor. Athen. ἔφηβοι μὲν γὰρ ἐπόμπευσαν εἰς ὀκτακοσίους. ¶ Item transitivè, ostento in pompa et triumpho. Unde in pass. apud Plut. in Tit. Flamin. τὰ λάφυρα πομπευόμενα. Impropriè, apud Gregor. ἡ βασίλισσα τῶν ὡρῶν dicitur τῇ βασιλίδι τῶν ἡμερῶν πομπεύειν καὶ δορυφορεῖν παρ' ἑαυτῇ πᾶν ὅ, τι κάλλιστον. [Soph. Tr. 629. Theoc. Id. 2. 68.]

[Πόμπευσις. Plat. de Leg. περὶ δὲ χορείας τινῶν φοιτήσεων ἢ πομπεύσεων, ἢ τοιούτων τινῶν ἄλλων κοινῶν κοσμήσεων, &c.]

Πομπευτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquem deducit: vel qui pompam ducit.

Πομπεὺς, έως, ἡ, idem. Thuc. lib. 7.

Πομπεία, ἡ, pompa vel transvectio, qualis in pompa esse solet. Athen. lib. 5. ¶ Item, convitiorum jactatio. In pompis enim bacchanalibus quidam convitia jaciebant in alios, et vicissim ab illis impetebantur. Menand. in Perinth. Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσὶ πομπεῖαί τινες σφόδρα λοίδοροι.

Πομπεῖον, τὸ, vas quo in pompis utuntur. Dem. contra Timoc.

Πέμπελοι, οἱ, dicuntur senes admodum decrepiti et capulares, utpote jam in sepulcrum demittendi. Gal. de sanit. tuenda, l. 5.

Composita: ac primùm cum præpositione.

[Ἀμπέμπω, Æsch. Ch. 379.]

Ἀναπέμπω, remitto. ut apud Isocr. ἀναπέμπειν χρήματα. ¶ Item emitto. Plut. in Cor. (loquens de ventre:) τὴν τροφὴν ὑπολαμβάνει μὲν εἰς ἑαυτὴν ἅπασαν, ἀναπέμπει δ' αὖθις ἐξ αὐτῆς, καὶ διανέμει τοῖς ἄλλοις. ¶ Item sursum mitto. ¶ Item exhalo, exhalando mitto sursum. Alex. Aphrod. βόρβορος κινούμενος ἀναπέμπει δυσωδίαν, fœtorem exhalat.

Ἀναπέμπομαι, remittor, emittor, &c. ¶ Interdum idem quod ἀναπέμπω. Xen. ἐν ἀναβάσει Cyri, πάντας οὕτω διατιθεὶς ἀνεπέμπετο.

Ἀναπομπὴ, ἡ, remissio, i. ipsa actio remittendi. ¶ Item sursum missio.

Ἀναπομπαὶ θησαυρῶν, apud Lucianum, effossiones thesaurorum.

Ἀναπόμπιμος, ὁ καὶ ἡ, qui remittitur. Luc. de luctu, ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦνται. in vitam remittuntur.

Ἀνάπομπος, remittens, vel sursum mittens. Æschyl. in Persis. [651. Ἀϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνίει Δαρεῖον, &c.]

Ἀντιπέμπω, remitto. Plut. Et Aphrod. Problem. l. 1. ἀντιπέμπουσι ταῖς φωναῖς ἦχοι. [Thucyd. Hist. lib. 8. §. 54. ἀντέπεμψαν δὲ στρατηγοὺς ἐπὶ τὰς ναῦς Διομέδοντα καὶ Λέοντα. Herodot. Hist. lib. 2. §. 114. ἀντιπέμπει πρὸς ταῦτα ὁ Πρωτεὺς λέγοντα τάδε, &c. lib. 3. §. 68. 69. Xenoph. Græc. Hist.] [Soph. Œdip. Tyr. 314. Tr. 551.]

Ἀποπέμπω, dimitto, potestatem abeundi facio. Xen. Pæd. 5. ταῦτα ἐπιστείλας τῷ κήρυκι, ἀπέπεμπεν. ¶ Interdum significat, dimitto cum comitatu, dimitto instructum iis quæ ad iter conficiendum necessaria sunt. Odyss. κ'. Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ, κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν Ἄνδρα τὸν ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν. Interdum cum genit. ut ibidem, Ὣς εἰπὼν, ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα. Item amando, ablego. Æschines, οὐκ ἀποπέμψετε τοῦτον; non in exilium mittetis, et ablegabitis quoquo gentium? ¶ Item, mitto, remitto. Xen. ἀναβάσ. l. 1. ἀποπέμψαι πρὸς ἑαυτὸν ὃ εἶχε στράτευμα. Apud Aristoph. ἀποπέμπειν τἀπόῤῥητα, expon. transmittere secreta seu arcana: vel emittere, i. evulgare.

Ἀποπέμπομαι, aliquando significat, dimitto à me. Ut apud Xenoph. Pæd. 1. ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ. ¶ Item rejicio, à me summoveo. Aristot. Ethic. 2. οὕτω γὰρ τὴν ἡδονὴν ἀποπεμπόμενοι, ἧττον ἁμαρτησόμεθα. Aliquando significat, repudio. Ut, ἀποπέμπεσθαι seu ἀποπέμψασθαι τὴν γυναῖκα, apud Plutarchum. ¶ Apud Eurip. ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν, non agnosco, abominor. [Æsch. Pers. 138.]

Ἀπόπεμψις, ἡ, dimissio. Item missio. Item rejectio, repudiatio. Et peculiariter, repudium: ut apud Demosth. ἀπόπεμψις τῆς ἀνθρώπου.

Ἀπόπεμπτος, ὁ καὶ ἡ, dimissus, vel potiùs, dimittendus. Ab Hesychio ἀποπέμπτοι dicuntur digni qui rejiciantur propter improbitatem.

Ἀποπομπὴ, idem quod ἀπόπεμψις, dimissio. Item missio: ut, ἀποπομπὴ τοῦ μισθοῦ. Item ablegatio, apud Æschin. Item rejectio, repudiatio. Item peculiariter, repudium. Pollux. ¶ Item procuratio et depulsio sceleris aut prodigii. Hinc, ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι, procurare et depellere, vel à se ablegare, et summovere. Quod fiebat certis precationibus. Isocr. ad Philip. ¶ Erant præterea ἡμέραι ἀποπομπαὶ (teste Hesychio) stati dies, quibus sacrificabatur diis, qui ἀποπομπαῖοι vocabantur.

Ἀποπομπεῖν, certis ritibus, ut precum, procurare seu depellere prodigia, aut quicquid nociturum putatur. Hesych.

Ἀποπομπαῖος, ου, ὁ, q. d. depulsorius, ad depellendum aptus. Ethnicis credebantur peculiariter ἀποπομπαῖοι δαίμονες, malorum depulsores et aversores, defensoresque pestium et calamitatum. Apud divum Mosem hircus emissarius à Græcis interpr. redditur ἀποπομπαῖος τράγος, Levit. c. 16. quòd in desertum emitteretur.

Decomp. Ἀνταποπέμπω, vicissim dimitto seu amando.

Προαποπέμπω, antè dimitto. † et προαποπέμπομαι. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. a.† [Thucyd. Hist. lib. 3. προαποπεμφθῆναί τε αὐτὸς τούτων ἕνεκα, καὶ ἅμα τῶν ἄλλων ἐπιμελησόμενος.]

† Συναποπέμπω, simul dimitto. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. b.†

Διαπέμπω, et διαπέμπομαι, transmitto. Aristoph. in Plut. εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους. Thuc. l. 4. αὐτοῖς πεντακοσίους ὁπλίτας διέπεμψε. Idem l. 3. καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο, eò illis transmittebat. Sic et Polyb. et apud Plut. in symp. sep. sap. et in Demetr. Item dimitto, i. in diversas partes mitto. Thuc. lib. 8. τοὺς δὲ ἡμίσεις εἰς τἄλλα τὰ ὑπήκοα χωρία ἄλλον ἄλλῃ διέπεμπον. Et l. 4. κατὰ τὴν χώραν φρουρὰς διέπεμψαν. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. a.† Sic apud Herodian. l. 2. διέπεμπέ τε κατὰ ἔθνη πρὸς τοὺς ἡγουμένους. ¶ Item, διαπέμπομαι, dimittor. Item Herodian. l. 8. ἐς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο. † Xen. Pæd. 1. 5. 3. in medio, cum πρός.†

Διαπομπὴ, ἡ, transmissio, vel dimissio. Appian.

Διαπόμπιμος, transmissus. Oppianus de venat. l. 3.

Εἰσπέμπω, mitto in vel intrò. Plutarch. in Philopœm. ἀνοίξας τὸ δεσμωτήριον, εἰσέπεμψε δημόσιον οἰκέτην, intromisit carnificem. ¶ Exponitur etiam, induco, importo: ut apud Eurip. in Iphig. Taur. ἀδελφῆς τ' Ἄργος εἰσπέμψων δέμας. [Soph. Œdip. Tyr. 725.]

Εἰσπέμπομαι, accerso.

Εἰσπομπὴ, intromissio.

Decomp. Παρεισπέμπω, intromitto, submitto. Plut. in Erot.

Προεισπέμπω, intromitto antè: † Xen. Pæd. l. 5. p. 120. b.† vel accerso antè. Item magna pompa et comitatu induco, Luc. [Palæph. p. 13.]

Ἐκπέμπω, emitto, mitto foras, mitto ex. Iliad. φ'. Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκπεμπε νέεσθαι, è prælio domum misit. Isocr. in Arch. τὸν ὄχλον τὸν ἄλλον ἐκ τῆς πόλεως ἐκπέμψαι, foras mittere. Dem. Olynth. 1. τοὺς τοῦτο ποιήσοντας στρατιώτας ἐκπέμπειν, in expeditionem emittere milites. † ἕως ἐκ τῆς χώρας ἐξέπεμψαν, donec e regione eduxissent. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. e.† Sic et apud Herodian. l. 3. ¶ Item cum contumelia et ignominia emitto, ejicio, relego. Luc. τοὺς πονηροὺς ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι. Et, ἐκπέμπειν τὴν γυναῖκα, dimittere et repudiare, apud Demosth. [Eurip. Med. 1287. Æsch. Ag. 289. Ch. 96. Soph. Œdip. Tyr. 317. 809. 971.]

Ἔκπεμψις, emissio, legatio. Thuc. l. 4.

Ἐκπομπὴ, ῆς, ἡ, emissio. cui opponitur εἰσπομπή. Plato de leg. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, emissio, vel deductio coloniarum. Ab Hesych. exponitur ἀποστολή. ¶ Apud Thuc. ἐκπομπαὶ λῃστῶν, excursiones latronum. ¶ Exponitur etiam, relegatio, repudium.

Decomp. Προεκπέμπω, priùs emitto. Plut. in Mario, προεξέπεμπε τοὺς ἱππέας εἰς τὸ πεδίον.

† Προσεκπέμπω, mitto. Xen. Pæd. l. 5. p. 129. a.†

Συνεκπέμπω, una emitto. Xen. Hellen. 7.

Ὑπεκπέμπω, clàm emitto. Eur. in Hec. Exponitur etiam, furtim mitto, summitto. † In passivo. Soph. El. 1366.†

Ὑπερεκπέμπω, emitto ultrà, ultra scopum ejaculor.

Ἐπιπέμπω, insuper mitto. Thucyd. lib. 7. ἢ τούτους μεταπέμπειν δέον, ἢ ἄλλην στρατιὰν μὴ ἐλάττω ἐπιπέμπειν, aut alius exercitus non minor insuper mittendus. Plato in Apolog. Socr. ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπιπέμψει, alium Deus vobis mittet. ¶ Item immitto. Herodian. lib. 3. ἐπιπέμπει ταῖς πόλεσιν ἀμφοτέραις Μαυρουσίους ἀκοντιστάς. ¶ Dicitur etiam, remitto, relaxo. [Eurip. Phœniss. 768.]

Ἐπίπεμψις, missio in aliquem locum. Thuc. l. 2.

Εὐθύπομπος, rectà deducens. Pind. Nem. 2.

Καταπέμπω, demitto, deorsum mitto. † εἰς ἔρεβός τινα. Hes. Th. 515.† Exponitur etiam, mitto. Herodian. l. 2. καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς Σεβῆρον. Et Plut. in Tito Flam. στρατηγὸν μὲν ὕπατον τοῦ πολέμου Μάνιον Ἀκύλιον κατέπεμψαν. Exponitur etiam, subditis edicta mitto.

Μεταπέμπω, mitto post aliquem, mitto qui aliquem accersant: vel simpl. accerso, accio: exemplum vide in Ἐπιπέμπω. Item, mitto qui petat. Aristoph. in Vesp. Εὐχαρίδου τρεῖς ἄγλιθας μετέπεμψα, tria capita alliorum ab Eucharide qui peteret misi.

Μεταπέμπομαι, idem. Plat. in Apolog. μεταπεμψάμενοί με εἰς τὸν θόλον. Plut. de deo Socrat. μετεπέμψαντο δεσμώτην οἱ πολέμαρχοι; an miserunt qui eum vinctum accerserent? Aliquando exponi potest, mitto qui petat: aut etiam simpliciter, peto. Isocrat. in Archid. ἐδήλωσε παρ' ὧν ἔδει βοήθειαν μεταπέμπεσθαι, unde accersenda essent auxilia. Xen. Pæd. 6. πέμπω σοι χρήματα· κἂν ἄλλων δέῃ, μεταπέμπου. mitte qui petant, seu qui ad te ferant: aut, pete. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 108. b. μεταπέμπεσθαι med. sibi accersere. 1. 3. 1. et l. 2. p. 40. c. et l. 5. p. 141. d.† ¶ Item passivè, accersor, petor. Apoll.

Μετάπεμψις, missio qua aliquem accersimus: seu accersitus. Plato epist. 7.

Μετάπεμπτος, accersitus, accitus. Thuc. l. 6. et Plut. in Alcib. et de def. orac. Exponitur etiam, revocatus.

Μεταπομπὴ, idem cum μετάπεμψις. Plat. epist. 7.

Παραπέμπω, prætermitto, transmitto. Et metaph. transmitto: ut negligens dimitto. Demosth. pro cor. τοὺς οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντας ἡμῖν παραπέμψαντες. In lib. Esther, παραπέμποντες τὰ τῶν βασιλέων διατάγματα, spernentes regum edicta. ¶ Παραπέμπειν se alicui rei dicitur, qui dedit se ei, aut permittit. Plut. in Solone, παραπέμπων ἑαυτὸν πότοις καὶ μουσικῇ, compotationibus et musicæ indulgens. ¶ Item mando. Hermog. de invent. σὺ δὲ παράπεμπε τῷ νῷ τὰς θεωρίας. ¶ Παραπέμπειν ὄμματα, oculos avertere. ¶ Item deduco, comitor, prosequor. Plut. in Camill. τὸν Κάμιλλον οἴκαδε κρότῳ καὶ βοῇ παρέπεμπον. Herodian. lib. 6. οὐδὲ τῶν δημοτῶν ἦν τις ὃς ἀδάκρυτον παρέπεμπεν αὐτὸν, nec popularium quisquam erat qui eum lacrymis non prosequeretur. Sic et apud Luc. et Laërt. ¶ Παραπέμπειν τὴν φήμην in aliquem locum dicitur, qui illam velut eò euntem deducit, aut illam eò perfert. Synes. epist. 94. ¶ Item παραπέμπω, adveho, importo. Demosth. τὸν σῖτον παραπέμποντα ἐξ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον. Herodian. lib. 8. οἷς ἐχρῶντο πρότερον εἰς τὸ παραπέμπειν τὸν οἶνον ἀσφαλῶς τοῖς δεομένοις, ad vinum importandum.

Παραπέμπομαι, idem cum Παραπέμπω, prætermitto. Παραπέμψασθαι σιωπῇ, apud Greg. prætermittere silentio. Παραπέμπεσθαι πόνον, fallere laborem. Item pass. deducor: ut apud Herodian. lib. 6. παραπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς, καὶ παντὸς δήμου, comitatus senatu ac populo.

Παραπομπὴ, deductio, comitatio. Aristot. Œcon. 2. παραπομπὴν διδόναι, comitatum præbere, adjungere qui deducant. Exponitur etiam, trajectio, transvectio, advectio, importatio, apud Aristot. polit. l. 7. et Xen. Hellen. 7. ¶ Παραπομπὴ (sicut κομιδὴ) dicuntur etiam ea ipsa quæ advehuntur seu importantur, commeatus: ut ibidem, παραπέμψαι τὴν παραπομπὴν, commeatus advehere.

Παραπομπικὸς, importativus, quæ importantur.

Παραπομπὸς, qui vel quæ lateri alicujus adjunctus vel adjuncta eum deducit; comes, seu deductor. In Fœm. gen. usus est Polyb. l. 1.

Decomp. Συμπαραπέμπω, unà deduco, unà prosequor: ut in funere Greg. in Julian. στηλιτευ. 2. ἐπὶ τὸν τάφον συμπαραπέμψαι τοῖς ἄγουσι. Item, unà deduco, vel unà adveho, unà importo. Æschin.

Περιπέμπω, dimitto circùm: vel ad inquisitionem mitto.

[Περίπεμπτος, cum Dat. Æsch. Ag. 85.]

[Περιπομπή. Sch. Æschyl. Eum. 11.]

Προπέμπω, prior mitto, mitto antè. † πρό τινος. Xen. Pæd. l. 5. p. 132. e.† Thuc. l. 1. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς, ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντας ἄνευ κηρυκίου προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις. Plut. in Pyrrho, ἐξῆλθε μετὰ τῆς δυνάμεως, προπέμψας κήρυκα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, misso priùs caduceatore ad Romanos. ¶ Item mitto. Il. ά. πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν. ¶ Item deduco, prosequor, comitor: ut παραπέμπω. Quidam propriè significare volunt, honoris caussa alicui præeo. Eurip. προπέμψατέ με χθονὸς, concomitamini me extra solum hoc. Xen. Pæd. 1. ἀπιόντα δὲ τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες. Apud Synes. epist. 55. τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦντο, προὔπεμψα, oculis vos prosequutus sum quousque eis pervenire concedebatur. [Æsch. S. c. Th. 922. προπέμπειν ἐπὶ τύμβῳ. 1067. Pers. 530. Ag. 829. Soph. El. 1115.]

Προπέμπομαι, deducor honoris caussa. Plut. in Coriol. ὑπὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος. ¶ Item activè, deduco, prosequor. Xen. Pæd. 5. τὸν μὲν προσιόντα προὐπέμπετο ἐν τάξει, deducebat.

Προπεμπτήριος, quo prosequimur et deducimus aliquem abeuntem. ut apud Gregor. προπεμπτήριος ἢ ἐπιτάφιος ἔπαινος, laus qua funus alicujus prosequimur. [Philostr. l. 3. c. 49.]

Προπομπὴ, præmissio. Plutarch. in Galba. Item deductio et comitatus, quo prævia turba in pompis solennibus anteit ferculis pomparum. Idem in Numa. et Thuc. l. 6.

Προπόμπιος, ut, προπόμπιος τιμὴ, quum honoris gratiâ alicui præimus, eumque deducimus. Greg. invect. 2. in Julianum. ¶ Item pro προπομπὸς, apud Theophyl. epist. 51.

Προπομπία, et προπομπεία, ipsa deductio, quum honoris caussâ alicui præimus.

Προπομπὸς, anteambulo, prævius, deductor, vel prævius deductor. Xen. Pæd. 4. τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. b.† Sic et sæpe apud Plut. [V. Æs-

chyl. S. c. Th. 1077. Pers. 1041. Ch. 21. Eum. 206. 1008.)

Decomp. Συμπροπέμπω, unà deduco et comitor. Plut. in Cat. † Xen. Pæd. 1. 6. 1. et l. 3. p. 76. d.† (Aristoph. R. 405.)

Προσπέμπω, insuper mitto ad. Ut apud Aristoph. in Pluto, ἀμητά τε προσέπεμψεν ἡμῖν, placentamque insuper misit ad nos. Item, mitto ad. Thuc. l. 3. προσπέμπει δὲ αὐτοῖς κήρυκα.

Συμπέμπω, simul mitto. Eurip. in Iphig. Taur. Σῶν τέ μοι σύμπεμπ' ὀπαδῶν. † Xen. Pæd. l. 3. p. 68. c. et p. 75. b.† (Æsch. Suppl. 502.)

Ταχύπομπος, qui celeriter deducit seu transmittit. [Æschyl. Suppl. 1053. τί ποτ' εὔπλοιαν ἔπραξαν ταχύπομποισι διωγμοῖς;]

Ὑπερπέμπω, mitto super, vel ultra. Unde exp. etiam, ultra scopum jaculor.

Ὑποπέμπω, submitto, clàm mitto, suborno, suppono. Synes. φήμας δὲ ὑπέπεμπε. Utitur et Plut. in Pyrrho.

Ὑποπομπὴ, incitatio, instigatio, impulsus. Æsch. in Persis. [58. ὑποπομπαῖς. Schol. προτροπαῖς.]

Composita sine præpositione.

Διόπεμπος, à Jove missus.

Διοπομπέω, ῶ, et ἀποδιοπομπέω, vel potiùs ἀποδιοπομπέομαι, ablego, procul amando, invocando Δία ἀλεξίκακον, et quasi illius invocationis præsidio à me depello. Synes. Ὅμηρος ἀποδιοπομπεῖται τὰ ἐκ τῆς φιλονεικίας κακὰ εἰς ὄρος. Exponitur etiam, exigo, et procul amoveo: ut apud Plut. in Catone, ὁ δὲ Κάτων ἔγνω ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τῆς πόλεως. ¶ Item, rejicio, vel quasi neglectiùs aut per dissimulationem transmitto, ut apud Athen. l. 9. ¶ Ἀποδιοπομποῦμαι, est etiam, expio, procuro, ut prodigium, et depellere conor. ἀποπέμπομαι πρὸς τὸν προστρόπαιον Δία, inquit Suidas.

Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, sacrum expians. Plato de leg. 9. expiatio sacra.

(Δύσπεμπτος. Æsch. Ag. 1198.)

Δυσπέμφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, trajectu difficilis. Sic à poëtis dicitur ὁ πόντος, et ἡ θάλασσα, quoniam δι' αὐτῶν δυσχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται. Il. ά. † Hesiod. Th. 440.† Itemque ἡ ναυτιλίη dicitur δυσπέμφελος, quoniam fit in mari δυσπεμφέλῳ. Hesiod. Erg. lib. 2. Homo δυσπέμφελος vocatur apud Hesiod. in Erg. pro χαλεπὸς, δυσάρεστος, μεμψίμοιρος.

(Εὐπέμπελος, εὐπαραίτητος, εὐχερὴς, εὐάρεστος. Æsch. Eum. 479.)

Εὔπομπος, exp. bonus dux. (Εὔπομπῳ τύχῃ. Æschyl. Eum. 92. Sc. προσηκούσῃ, ut ib. Sc. ex Soph. Œdip. Tyr. 716.)

Θεοπεμπέω, numine afflatus sum, ἐνθουσιῶ. Hesych.

Θεόπεμπτος, à Deo missus. Aristot. Eth. 1. c. 9.

Ναυσίπομπος, naves vehens et promovens: ut, ναυσίπομπος αὔρα, apud Eurip. in Phœniss. [1705.]

Νεκρόπομπος, ου, ὁ, dux manium: vel qui demortuorum animas Plutoni transmittit. Epitheton Mercurii, quem gentiles manibus ad inferos ducendis præfecēre. Lucian.

Πετροπομπὴ, dicitur esse machina qua saxum emittitur.

Σιτοπομπεία, frumenti transmissio, procuratio annonæ. Dem. pro cor. Scribitur et σιτοπομπία, apud Demetr. Phaler.

(Τηλέπομπος. Æsch. Ag. 308.)

Ψυχόπομπος, (ethnicis,) animarum deductor, qui animas defunctorum ad inferos transmittit, seu deducit. Mercurii cognomen. Od. ώ. et apud Plut. in l. de sera num. vind.

Ψυχοπομπεῖον, τὸ, (ethnicis,) locus ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur, vel in quo ex inferis sedibus evocantur et interrogantur de rebus futuris. Plut. ibid.

Ὠκύπομπος, celeriter vehens seu transvehens: unde apud Eurip. in Iphig. Taur. [1137.] ὠκυπόμπου ναὸς, navis citò transmittentis vectores. [Huic Exemplo addas 1427. Οἱ δ' ὠκυπόμπους ἕλξετ' εἰς πόντον πλάτας, &c.]

Composita ex πομπεύω, seu ex πομπὴ, significante pompam.

Διαπομπεύω, in pompa transvehor, pompaticè transeo. Lucian. in Menippo.

Ἐκπομπεύω, pompaticè me effero, pompaticè et cum fastu incedo. Lucianus, ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. ¶ Item effero, evulgo, pando secreta. Dion. Areop. μέχρις ὅτε, τοῖς ἀδύτοις ἐπεισπηδήσας, ἐκπομπευθῆναί σοι τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἠνάγκασας.

Ἐμπομπεύω, pompaticè jacto et ostento me aliqua re. Ut apud Basil. πανηγυρικῶς ἐμπομπεύει τοῖς ἐγκωμίοις τῶν μακαρίων, jactat se in laudationibus defunctorum. Apud Demosth. ἐμπομπεύει τοῖς κατορθώμασι, pompaticè illorum præclara facinora memorat.

Ἐπιπομπεύω, idem. Plut. in Cæsare, ταῖς πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς ἔχει, pompam ducere et triumphare in patriæ cladibus et calamitatibus.

Καταπομπεύω, idem quod simplex πομπεύω: nisi quòd præpositio κατὰ videtur aliquid adjicere significationi. Luc. in Amor.

Προπομπεύω, in solenni pompa præeo vel præferor: de animatis pariter et inanimis. Herodianus l. 5. εἴ τι ἱππεῦς καὶ στρατὸς πᾶς προεπόμπευον τοῦ θεοῦ, pompam ejusmodi comitabantur. Idem libro 1. καὶ τὸ πῦρ προεπόμπευεν αὐτῆς, ignis ei de more præferebatur.

Συμπομπεύω, unà pompam duco. Quidam exp. ludos concelebro.

ΠΕ'ΜΦΙΞ, ιγος, ἡ, flatus. Æschyl. in Prometh. vincto, εὐλαβοῦ Βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ Δυσχειμέρῳ πέμφιγι τρέψας ἄφνω. Sic et Soph. ut refert Galen. apud Hippocr. epidem 6. comment. 1. artic. 29. ¶ De radiis solaribus (inquit ibidem Galen.) videtur usurpasse Soph. in Colchis. itidem Æschylus, Ἐξ ἀντιαίας οὔτε πέμφιξ ἡλίου Προσδέρκεται. ¶ Item gutta Æschyl. in Prometh. Ἐξευλαβοῦ δὲ, μή σε προσβάλλῃ στόμα πέμφιξ. Idem in Pentheo, μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. ¶ Item nubes, apud Sophoclem. Vide cætera apud Galenum, loco citato. ¶ Item pustula, bulla è cute erumpens. Galen. ibid. ¶ Pro bulla verò quæ in aquis et humidis quibuslibet flatu quodam extruditur et supernatat, dicitur à Nicand. in Ther. v. 272. ¶ Scribitur et Πέμφιγξ.

Πεμφιγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, referens πέμφιγα. ut, πεμπιγώδεες πυρετοὶ, apud Hippocr. ibidem. l. 6. artic. 29. ¶ Scribitur et πεμφιγώδεες.

Πεμφὶς, ίδος, ἡ, idem cum πέμφιξ. Hesych.

Πεμφιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πεμφιγώδης. Hesych.

Πομφὸς, οῦ, ὁ, eminentia cutis tumida, humore redundans, et rubicunda. Gal. in lex. Hippocr.

Πομφόλυξ, υγος, ἡ, bulla: idem cum πέμφιξ. Luc. in Charonte. Nic. in Ther. et Plutarch. de sera numinis vind. ¶ Est et metallicum quid. Diosc. l. 5. c. 15.

Πομφολυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bullis turgens: vel bullam referens.

Πομφολυγηρὸς, οῦ, ὁ, idem. ¶ Apud Æginetam l. 7. c. 17. πομπολυγηρὸν est nomen emplastri.

Πομφολυγόω, ῶ, in bullas converto vel cogo.

Πομφολυγοῦμαι, in bullas convertor vel coëo. Diosc. l. 5. c. 75.

Πομφολυγέω, ῶ, bullo, bullas emitto. Diosc. l. 5. c. 84.

Πομφολύζω, idem quod πομφολυγέω. Pind. Pyth. 4. [215.]

Comp. Ἀπομφολύγωτος, bullas non excitans: vel non erumpens in bullas: apud Diosc. l. 5. c. 116.

ΠΕΜΦΡΗΔΩ'Ν, όνος, ἡ, pemphredo: insectum è vesparum genere. Nicand. in Alexiph. v. 183. μέλισσαι, Πεμφρηδὼν, σφῆκές τε καὶ οὔρειαι βέμβικες. Et in Ther. ὀλοὸς σφὴξ, Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε. Existimatur idem esse quod τενθρηδὼν, apud Aristot.

ΠΕΝΘΕΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, socer, uxoris meæ pater. Hom. Il. ζ'. Δεῖξαι δ' ἀνώγει ᾧ πενθερῷ ὄφρ' ἀπόλοιτο. Apud Plut. Romani vetantur παρὰ γαμβροῦ καὶ παρὰ πενθεροῦ δῶρα λαβεῖν.

Πενθερὰ, ᾶς, ἡ, socrus, uxoris mater. Hesych. [S. Marci Evang. i. 30. Ἡ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα.]

Πενθέριος, socerinus, ad socerum pertinens. Arat.

Εὐπένθερος, (*comp.*) bonum habens socerum, felix propter socerum. Theocr. idyll. 18. [49.]

ΠΕ'ΝΘΟΣ, εος, τὸ, luctus, i. mœror ex morte propinquorum vel amicorum. Herodot. in Erat. ἀπεκείροντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο. Xen. Pæd 4. διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγειν. Plut. in Fab. πένθους καὶ χρόνου καὶ τόπου ὅρισε. ¶ Apud poëtas quemvis mœrorem significat. Ut Il. ά. Ἦ μέγα πένθος Ἀχαΐδα γαῖαν ἱκάνει. Od. τ'. Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων. Sic et alibi apud Hom. et Hesiod. in Theog. † 98.† (Æsch. Pers. 536. Eurip. Med. 183. id. Phœniss. 763.) ☞ Etymol. à πάθος derivari scribit, ut βένθος, à βάθος, mutato α in ε, et pleonasmo τοῦ ν.

(Πένθεια τλησικάρδιος. Æsch. Ag. 440.)

Πενθήρης, ὁ καὶ ἡ, luctuosus. Eurip. (Phœniss. 288.)

Πενθικὸς, οῦ, ὁ, lugubris: can. 5. concil. Ancyr.

Πενθικῶς, lugubriter, lugubrè. Xen. Pæd. 5. Luc. de calumn.

Πένθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lugubris, vel luctuosus. Plut. in consolat. ad uxor. Athen. lib. 12. Apud Eurip. πένθιμος ἀνὴρ, expon. vir qui lugetur. (Phœniss. 1031.)

Πενθαλέος, luctuosus. Bion Smyr. in epitaph. Adon.

Πενθὰς, άδος, ἡ, luctuosa. Nonn.

Πενθέω, et poëtica epenthesi πενθείω, ῶ, f. ήσω, lugeo. Il. τ'. νήκιν πενθῆσαι. Il. ψ'. Τὸν τρίγ' ἑσταότες πενθείετον. Od. τ'. ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι αἰεί. tanquam à πένθημι, vel πενθαίνω, teste Eust. (quo nil opus.) Isocrat. ἐπένθουν αὐτὸν ὥσπερ τοὺς οἰκείους νόμος ἐστί. Sic et apud Æschin. et Plutarch.

Πένθημα, τὸ, luctus. Theocr. idyll. 27. Ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέρουσαι. (Æsch. Ch. 430.)

Πενθήμων, luctuosus, πενθήρης. Æsch. in Agam. [429.]

Πενθητὴρ, qui luget. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [1070. Pers. 951.]

Πενθητήριος, ου, ὁ, lugubris, quales sunt qui lugent. Plut. in consolat. ad Apollon.

Πενθητικῶς, lugubriter, more eorum qui lugent.

Πενθήτρια, ἡ, exp. præfica. Præficæ autem dicebantur apud veteres, (teste Nonio,) quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, ut flerent, et fortia facta laudarent. Apud Eurip. in Hippol. πενθήτρια κακῶν, exp. simpliciter, quæ luget.

Composita.

Ἀκροπενθὴς, summè lugens. Æsch. in Persis. [135. Περσίδες δ' ἀκροπενθεῖς, impense tristes. Schol. ἐπιμελῶς πενθοῦσαι.]

(Ἀντιπενθὴς, cum var. lect. Æschyl. Eum. 785.)

Ἀξιοπενθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dignus luctu. Eurip. in Hippol. [1465.]

Ἀπενθὴς, luctu carens. Synes. ep. 57.

Ἀπένθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem luctu nemo prosequutus est vel prosequitur, indefletus. Julian. ep. 38. (Æsch. Ag. 904. Eum. 914.)

Ἀποπενθέω, lugeo, elugeo. Plut. in Coriol. αἰτησαμέναις δὲ ταῖς γυναιξὶν ἐπέτρεψεν ἀποπενθῆσαι δέκα μῆνας.

(Ἀτιμοπενθής. Æsch. Eum. 792. 822.)

Βαρυπενθὴς, gravi luctu oppressus, graviter lugens. Item gravem luctum et mœrorem afferens.

Βαρυπένθεια, ἡ, gravis luctus.

Βαρύπενθος, ὁ, idem quod βαρυπενθής. Epigr.

Διαπενθέω, ῶ, lugeo. Plut. in Public. διεπένθησαν ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ πένθος ἔντιμον καὶ ζηλωτόν.

Δυσπενθὴς, graviter lugens. [Pind. Pyth. Od. xii. 17. Αἶε λειβόμενον (θρῆνον) Δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ, &c. Od. xi. 28. δυσπενθέος. sc. δόλου.]

Δυσπενθέω, ῶ, graviter lugeo, vehementer lugeo. Plut.

(Ἰσοπενθής. Sch. Æsch. Eum. 785.)

Καταπενθέω, ῶ, lugeo, defleo, deploro.

Νεοπενθὴς, qui in recenti luctu est, qui recens luget.

Νηπενθὴς, luctu et mœrore vel tristitia carens, serenus, lætus. in Epigr. Item quo luctus tollitur, qui tristitiam animo eximit: ut, φάρμακον νηπενθές. Od. δ'.

Νηπενθέως, sine luctu. Plut.

Πολυπενθὴς, multùm lugens, quem crebræ calamitates luctu afficiunt, miser. Od. ξ'. [386. πολυπενθές. Schol. Πολλὰς λύπας ἐν ἑαυτῷ ἔχον. Ψ. 15. πολυπενθέα. Schol. Πολλῶν πενθῶν καὶ λυπῶν πεπληρωμένην. Iliad. I. 559. πολυπενθέος. Schol. Ἐπιπολὺ πενθούσης. Æschyl. Sept. 660. πανδάκρυτον. Schol. β'. πολυπενθές. Pers. 547.] Exponitur et, luctuosus, luctu plenus: quum de re dicitur.

Συμπενθέω, cum alio lugeo, simul luctu afficior. Eurip. in fine Herc. fur. [1390.] κείρασθαι, συμπενθήσατε. (Æsch. Ch. 197.) [Demosth. Orat. Fun. συμπεπένθηκε δὲ καὶ τῆς οἰκουμένης τὸ πλεῖστον μέρος.]

Ταλαπενθὴς, luctum ferens, luctu affectus: fortiter luctum et mœrorem perferens, Od. έ.

Φιλοπενθὴς, luctus amans, ad luctum proclivis. Plut.

ΠΕ'ΝΟΜΑΙ, facio, efficio, ago. Il. ά. ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατὸν, sic illi quidem hæc agebant in exercitu. Od. ά. τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι; quid opus est te istud effectum reddere? ¶ Dicitur etiam, πένεσθαι ἄριστον, parare prandium. Il. ώ. Sic et, δαῖτα πένεσθαι. Od. ξ'. convivium curare, et struere epulas. ¶ Item pauper sum, inops sum. Athen. l. 4. νέους ὄντας, καὶ πενομένους. Plut. in l. quomodo quis sentiat se in virtutis studio proficere, τῶν πενομένων οἱ προσποιούμενοι πλουτεῖν, ὅτι μᾶλλον πένονται, διὰ τὴν ἀλαζονείαν. (Æsch. Ag. 971. Eum. 434.)

Πένης, ητος, ὁ, propriè qui labore victum quærit, pauper, inops. Aristoph. in Pluto docet, πένητα ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα, οὔτε περιγίνεσθαι αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μήδ' ἐπιλείπειν. (Eurip. Med. 562. Phœniss. 399.) Aristot. Polit. 2. ἄνθρωποι σφόδρα πένητες. Plut. de deo Socr. ἐν οἴκῳ πένητι, in domo paupere. Et cum accus. apud Plat. epist. 7. ὁ φιλοχρήματος, πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχὴν, animo pauper. Item egens: ut ibidem cum genitivo, πένης γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Fœmin. πένησσα, paupercula. Hesych. Comparat. πενέστερος, pauperior. † Xen. Pæd. l. 5. p. 145. c.† Plut. in Apophth. Superl. πενέστατος, pauperrimus, Xen. in Athen. rep.

Πενητεύω, pauper sum. Hesych.

Πενία, ἡ, paupertas, inopia. † Hesiod. Th. 593.† Aristoph. in Pluto. Plut. περὶ φιλοπλ. et alibi.

Πενιχρὸς, οῦ, ὁ, idem cum πένης. Aristoph. in Pluto, μειράκιον πενιχρόν. Et apud Aristid. πενιχρὰ, paupercula. Hinc compos. πεντεπενιχρὸς, quinquies pauper, in Epigr.

Πενιχρῶς, pauperum more, per inopiam. Aristot. in Polit.

Πενιχρότης, ητος, ἡ, paupertas, inopia.

Πενιχραλέος, ου, ὁ, pauper, pauperculus, inops.

Πενέστης, ου, ὁ, servus, famulus. Eurip. in Phryxo, Λάτρις, πενέστης ἀμὸς, ἀρχαίων δόμων. ¶ Apud Thessalos πενέσται dicti fuerunt servi bello capti, ut εἵλωτες apud Lacedæmonios, mariandyni Heracleotarum, κλαρῶται apud Cretenses. vide Athen. l. 6. Sic sæpè apud Xen. ut Hellen. 5. et 6. et apud Aristoph. in Vesp. ¶ Generaliter etiam dicuntur πενέσται, qui in colendis agris aliisve laboribus obeundis operam suam locant: teste Hesych.

Πενεστεία, ἡ, famulitium, servitium. Aristot. Polit. l. 2. c. 3. et 7.

Πόνος, ου, ὁ, labor, studium et opera rei alicui impensa. Il. κ'. σὺ μὲν πόνου οὔ ποτε λήγεις, nunquam à labore cessas. (Æschyl. S. c. Th. 746. Pers. 684. Eurip. Med. 334.

335.) Dicitur, πόνον ὑποδύεσθαι, apud Xen. Pæd. 1. subire vel sufferre laborem. et, τῷ πόνῳ ἀντέχειν, apud eundem in Cyneg. laborem sustinere et perferre. et, πόνοις ἀποκάμνειν, laboribus succumbere, apud eundem, Hellen. 7. † πόνον ἀνατλῆναι. Pæd. 1. 2. 1.† ¶ Exponitur etiam, negotium. Ut Od. λ'. ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε, quoniam alia nos urgebant negotia. Sic Il. φ'. Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, omnibus facessit negotium. ¶ Item molestia, vel labor et molestia: ut Il. φ'. ἵνα μιν παύσειε πόνοιο Δῖον Ἀχιλλῆα, ut liberaret laboribus et molestiis. ¶ Exponitur etiam, ærumna. Ut apud Thuc. ἐν πόνῳ εἶναι. Philo de vita Mos. l. 1. οὐκ ἔσται πόνος ἢ μόχθος ἐν Ἑβραίοις, nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. ¶ Item morbus vel dolor: aut etiam, vitium. Thuc. l. 2. ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος, μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ. Et apud Gal. πυρετοὶ καὶ πόνοι. Et cum genit. Ut Hippocr. ἄρθρων πόνοι, articulorum dolores. Sic Diosc. l. 1. c. 78. πρὸς πλευρᾶς πόνον, καὶ θώρακος, ad laterum pectorisque dolores. ¶ Πόνος σελήνης, dicitur defectus lunæ.

Πονέω, ῶ, f. ήσω, laboro. Plut. in Alex. δουλικώτατον μέν ἐστι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. Isocrat. ad Nicocl. τῇ ψυχῇ πονῆσαι. Xenoph. πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα. Et, πονεῖν ἐπ' ἀξίοις, in res dignas laborem impendere. Et cum accusat. Aristot. œcon. 1. cap. 8. ἃ πονήσουσιν εἰς ἀδυνάτους. Plut. in Cam. πολλὰ πεπονηκώς. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 10.† ¶ Cum eodem significat etiam, facio. Soph. Ἦ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ, facit quæ sibi utilia sunt. ¶ Exponitur et, tolero, labores exantlo. † πόνους. Aristoph. Nub. 1045.† Plat. epist. 7. ἀναγκαῖον ἴσως, ἐνιαυτόν γ' ἔτι πονεῖν. (Πονεῖν πόνον. Æsch. Pers. 684. Eurip. Med. 335. id. Phœniss. 579. Soph. Œdip. Tyr. 1172. Tr. 694.) ¶ Item viribus frangor, laboribus succumbo. Plat. in Phædro, μηκέτι ἐκεῖνο συγχωρεῖ, μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι. Exponitur et, lassesco, defatigor. Aristot. in probl. διὰ τί ποτε ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν μηρῶν τὸ μέσον μάλιστα πονοῦμεν; † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 21.† Item laboro, i. laborem non ampliùs sustineo, premor, inclino. Thuc. l. 1. ἐπεὶ σφῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπόνουν. Sic et apud eundem l. 5. et Synes. ep. 104. ¶ Navis quoque et ejus instrumenta dicuntur πονεῖν quum tempestate quassata et propemodum fracta sunt. Thuc. l. 7. ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς, εἴ τις ἐπεπονήκει. Demosth. pro coron. πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν, ἢ καὶ συντριβέντων ὅλως. ¶ Item laboro, i. ægroto, doleo. Aristot. de part. an. l. 3. πονεῖν τοὺς νεφρούς. Aristoph. πονεῖν τὰ σκέλη.

Πονοῦμαι, idem quod πονέω. Iliad. η'. Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. Aristot. eth. 1. ταῦτα μὲν οἰκειότερον ἐξακριβοῦν τοῖς περὶ τὰ ἐγκώμια πεπονημένοις, qui in ea re laborarunt, et occupati fuerunt. Et pass. πόνος dicitur πονεῖσθαι, i. exantlari seu exhauriri. Gorg. πόνους ἐπ' ἀρετῇ πεπονημένους ἀποῤῥίψας. Item, πονέομαι, facio. Od. χ'. Ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅ, ττι ἐμὲ χρή. Sic et ι'. et λ'. Item lassus fio, defatigor. Chion in ep. ad Matrid. πεπονημένοι γὰρ οἱ Ἕλληνες πολυχρονίῳ καὶ χαλεπῇ στρατείᾳ. Item laboro, ægroto. Thuc. l. 2. τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον ᾠκτίζοντο.

Πόνημα, τὸ, labor, opus. Epigr. [Eurip. Iph. in Taur. 165. Ξουθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν, &c.]

Πονητικὸς, οῦ, ὁ, ad laborandum promptus, ad laborem perferendum aptus.

Πόνηρος, ου, ὁ, (proparoxyt.) laboriosus, miser, infelix. Aristoph. in Plut. Παπαὶ πονήρους γε εἴπας ἡμῖν ξυμμάχους. Et in Vesp. Ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα καὶ κνυζούμενα.

Πονηρὸς, οῦ, ὁ, (oxyt.) improbus, scelestus, pravus. Demosth. pro cor. οὕτως ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρὸς φύσει. Aristoph. in Vesp. πόνῳ πονηρὲ, improbissime, nequissime. † Comp. πονηρότερος. Xen. Pæd. l. 5. p. 139. b.† ¶ Item malus, i. malè se habens. Phil. de vita M. l. 1. χρηστὰ προσδοκᾶν ἐκ πονηρῶν, meliora ex malis sperare. Sic dicitur, πονηρὸν ἱππάριον, apud Xen. Pæd. 1. † γήδιον, terra. Pæd. p. 218. b.† Et, πονηρὰ ἐλπὶς, apud Herodian. l. 2. ¶ Exponitur etiam, vitiosus, vitiatus.

Πονήρως, malè, miserè. † Xen. Pæd. p. 198. c.† Isocr. πονήρως διέκειτο, Synes. ep. 43. πράττων πονήρως παρ' ἡμῖν, miseram vitam degens.

Πονηρῶς, improbè, scelestè, nequiter.

Πονηρία, ἡ, vitæ conditio misera et laboriosa. Hesych. ¶ Item improbitas, nequitia, malitia. Aristot. Xen. Plut. &c. † Aristoph. Nub. 1061.† ¶ Item vitium, pravitas. Plut. symp. probl. ult. ¶ Exponitur et defectus, inopia. Plat. de rep. l. 1.

Πονηρεύω, f. εύσω, improbus sum, improbè et nequiter ago.

Πονηρεύομαι, idem. Aristot. Rhet. 3. [Demosth. de falsa Legat. διὰ τοὺς πεπονηρευμένους, ὡς ἔοικε, τοῖς ἐπιεικέσι συμβεβηκὸς ἂν εἴη, ταύτης τῆς ἀτιμίας μετεσχηκέναι.]

Πονήρευμα, τὸ, facinus improbum et scelestum, scelus, flagitium. Chrysost. [Demosth. de falsa Legat. διατί; ἵνα ὡς μετὰ πλείστης συγγνώμης παρ' ὑμῶν, ὁ τὰ τούτου πονηρεύματα ἀκριβέστατα εἰδὼς ἐγὼ, καὶ παρηκολουθηκὼς ἅπασι, κατηγορῶ. Orat. c. Aristog. ἓν τοίνυν εἰπὼν ἔτι τῶν ἰδίων αὐτοῦ πονηρευμάτων, τὰ λοιπὰ ἐάσω.]

Πονικὸς, idem quod πονητικὸς, laboriosus. Laërt. in Cleanth.

Composita: ac primùm ex πένομαι.

Ἀμφιπένομαι, circa aliquid, vel aliquem, satago; occupor aliqua re. Il. π'. Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται, Ἕλκε' ἀκειόμενοι. Il. ρ'. ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.

Περιπένομαι, idem. Od. γ'. περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο, per tmesin pro περιπένοντο.

Composita ex πόνος, et πονέω, primùm cum præpositione.

Ἀμφιπονῶ, seu ἀμφιπονοῦμαι, satago circa, occupor circa. Iliad. ψ'. Τὸν μὲν Τυδείδης δουρὶ κλυτὸς ἀμφεπονεῖτο. ¶ Exponitur etiam, absumo. Apud Plutarch.

Ἀποπονέω, finem laborandi facio, laborare desino. Apud Suid. ἀλλ' ὅτε Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια. [Aristoph. Thesm. 251. τὰ πλεῖστα γὰρ ἀποπεπόνηκας. Schol. μετὰ πόνου ὑπέμεινας.]

Διάπονος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, laboris patiens, industrius. Plutarch. in Mario.

Διαπόνως, laboriosè, magno cum labore et difficultate. Idem in Fab.

Διαπονέω, et διαπονέομαι, elaboro, expolio, conficio. Isocrat. ad Philipp. ὑπογράψειν δ' οἶμαι χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις. Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 67. d.† ἔκπλεω δὲ πάντα διαπονούμενοι, summo labore efficientes. ¶ Item, operam do, exerceo, factito. Plut. in Per. Ἀριστοτέλης παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν ἂν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησὶ, musicæ operam dedisse. Plato in ep. εἰς εὐωχίας καὶ πότους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι. ¶ Exponitur et, labore pario. ¶ Item, labore conficio. ¶ Item exerceo, excolo. Plutarch. in Lyc. τὰ δὲ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησεν. Sic et apud eundem in Mario. ¶ Exponitur etiam, conor, cum labore suscipio. Isocr. τὰ πλεῖστα περὶ τὸν βίον τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν. ¶ Item neutraliter, idem quod πονῶ. Plat. ep. 7. πρὸς τοὺς τρυφῶντας καὶ ἀδυνάτους διαπονεῖν. ¶ Et in pass. οἱ διαπονούμενοι, qui labore exercentur. Xenoph. in Lac. Rep. † διαπονούμενοι πορείαις, itineribus fatigati. Xen. Pæd. l. 6. p. 152. a.† ¶ Διαπονηθεὶς, ægrè ferens, tædio affectus. Act. Ap. c. 16. (V. Æschyl. Ag. 19.)

Ἐκπονῶ, elaboro, excolo, Theocr. idyll. 7. ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. Thuc. τὸ ἐκπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας. Item satago, operam pono in, exerceo. Xen. Pæd. 1. ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, προθύμως αὐτὰ ἐκπονοῦντες. † ubi male ἐκποιοῦντες legitur.† Plut. in Per. τὴν ὕλην ἐκπονοῦσαι τέχναι. ¶ Item, cum labore conficio; vel simpliciter, conficio. Aristot. probl. sect. 4. ὅτι ἥκιστα ἐκπονεῖ τὴν τροφήν. † ἐκπονεῖν τὰ εἰσιόντα, laborando digerere. Xen. Pæd. 1. 6. 14.† ¶ Item neutr. labores perfero. Xen. Pæd. 4. ἱκανώτεροι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν. † p. 100. c. nisi ad exercenda ea, quæ didicerint, referendum.† (Eurip. Phœniss. 941. 1588. Æschyl. Suppl. 372.)

Ἐκπονοῦμαι, elaboror. Theocr. Item exerceor. Xen. unde ἐκπεπονημένος, exercitatus, laboribus assuefactus. † σώματα. Xen. Pæd. l. 3. p. 85. c.† ¶ Item labore conficior, defatigor. Plutarch. in Otho. 2. ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι. ¶ Item activè, exerceo, meditor. Xen. τοῦτ' ἐκπονοῦνται. † ἐκπονεῖται τὴν δίαιταν. Xen. Pæd. 1. 2. 15.† (Eurip. Med. 241.)

Συνεκπονέω, (*decomp.*) simul labores perfero, operam meam laboranti alteri adjungo. Eurip. in Ione. Ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θέλω. [740. 850. Iph. in Taur. 1063. Σιγήσαθ' ἡμῖν, καὶ συνεκπονήσατε Φυγάς. Helen. 1394. συνεκπονῶν. 1422. Andromed. 19.]

Ἔμπονος, laborum patiens, qui est in labore.

Ἐμπονῶ, operam alicui rei impendo, sum in labore.

Ἐμπόνημα, τὸ, labor alicui rei impensus.

Ἐπίπονος, laboriosus, operosus. (Soph. Tr. 666.) Isocr. in Helene. † βίος. Xen. Pæd. 2. 53. c.† Item labores et molestias afferens: ut, λύπη ἐπίπονος, in Stoic. defin. Item, lassescens, lassitudinem sentiens. Aristot. de mundo. † Superlat. apud Xen. Pæd. p. 205. a. ἐπιπονώτατα. p. 297. b.† ¶ Τὸ ἐπίπονον, labor, molestia. Xen. in Cyneg.

Ἐπιπόνως, magno cum labore, difficulter, ægrè. Thuc. Xen. ¶ Item sedulò, diligenter, magno cum studio. Athen. l. 7.

Ἐπιπονέω, idem quod ἐμπονέω. Expon. et, labores tolero.

Συνεπιπονέω, (*decomp.*) simul laboro, simul illaboro. Xen. Pæd. 5. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἐθέλουσι.

Κατάπονος, labore defessus, labore confectus et enervatus. Plut. in Sylla et Alcib.

Καταπονέω, labore conficio et opprimo, defatigo.

Καταπονοῦμαι, labore conficior, fatisco: vel simpliciter, conficior, debilitor. Diog. Laërt. in Lycone, νόσῳ ποδαγρικῇ καταπονηθείς. ¶ Καταπονούμενος, exp. etiam, exercitatus.

Προπονεῖν, antè labore frangi et fatigari, prædelassari. Hippocr. in aphor. † Xen. Pæd. p. 199. b. et τῶν εὐφροσυνῶν, ante voluptates. id. p. 205. b.† [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Z. Ἐκεῖνο δεῖ καταμαθεῖν, ὅτι τοσούτῳ τἀγαθὰ μᾶλλον εὐφραίνει, ὅσῳ ἂν μᾶλλον προπονήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀπίοι. Memorab. lib. 4. Tyran. cap. 10. §. 6.]

† Προπονοῦμαι, ante labore frangi, fatigari. Soph. Œd. Tyr. 685.†

Συμπονέω, et Atticè ξυμπονέω, unà laboro, laborantem adjuvo. † ἀλλήλοις. Xen. Pæd. l. 2. 44. c.† Eurip. in Oreste, Καὶ ξυμπονῆσαι τοῖς κακοῖσι βούλομαι. (Soph. El. 986.)

Ὑπέρπονος, qui supra modum laboravit: ideoque viribus est solutus ac defectus. Plut. in Alex.

Ὑπερπονέω, nimio me labore exerceo, labore me conficio. Xenoph. apomn. l. 1. Ὑπερπονῶ σου, seu ὑπερπονοῦμαι, labores pro te suscipio. Soph. in Ajace, ὑπερπονοῦμαι τοῦδε.

Composita sine præpositione.

Ἀκεσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanans laborem. Pro quo metri gratiâ dicitur ἀκεσσίπονος. Suid.

Ἄπονος, labore carens, facilis. Item, molestia carens, molestiam non exhibens. Item, morbi dolorisque expers. Pollux. Item, qui se labore non exercet. Xen. in Lac. rep. Item, abhorrens à labore, non tolerans laboris. Idem Hellen. 3. Item, dolores sedans. † Comp. ἀπονώτερος. Xen. Pæd. 1. 6. 8.†

Ἀπονέστερος, sine labore. grad. compar. Pind. Olymp. 2.

Ἀπόνως, sine labore, nullo negotio, facilè. Xen. Pæd. 7.

Ἀπονία, ἡ, vacuum esse à labore et molestiis. ¶ Item, aversatio laboris, laborum detractatio et fuga, apud Xenoph. † Pæd. l. 2. 56. a.† Item desidia, inertia, otium.

Ἀπόνητος, illaboratus: vel idem cum ἄπονος. [Herodot. Hist. lib. 7. cap. 234. εἶπε πρὸς ταῦτα Ξέρξης, Δημάρητε, τέῳ τρόπῳ ἀπονητότατα τῶν ἀνδρῶν τουτέων ἐπικρατήσομεν;]

Ἀπονητὶ, idem cum ἀπόνως. Suid. [Herodot. Hist lib. 3. cap. 146. φθονήσας μᾶλλον Συλοσῶντι, εἰ ἀπονητὶ ἔμελλε ἀπολάμψεσθαι ἀκέραιον τὴν πόλιν. lib. 6. cap. 25. Σάμιοι δὲ ἀπαλλαχθέντες Μήδων, ἀπονητὶ πόλιν καλλίστην Ζάγκλην περιεβαλέατο.]

Ἀριστοπόνος, cujus optimus est labor, optimè laborans. apis epith. apud Phocyl. [Νουθ. 160. Κάμνει δ' ἠερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα, &c. cui Exemplo addas Pind. Olymp. Od. Z. 91. Αὐτὰ Δέ σφισιν ὤπασε τέχναν Πᾶσαν, ἐπιχθονίων, Γλαυκῶπις, ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.]

Ἀρουροπόνος, q. d. in arvo laborans, agricola: in Epigr.

Ἀτρύπονος, ærumnosus: ἀτρύτους (inexhaustos) πόνους afferens. Hesych. Item qui multos subit labores, nec iis frangitur: quem οἱ πόνοι τείρουσι.

Αὐτόπονος, idem quod αὐτοπόνητος. ut, αὐτόπονος χαμευνὰς, apud Nic. in Ther.

Αὐτοπόνητος, per se elaboratus. Epigr.

Γεωπόνος, agricola.

Γεωπονία, ἡ, agricultura. Phocyl.

Γεωπονικὸς, ad agriculturam spectans.

Γεωπονέω, terram colo.

Γηπόνος, idem quod γεωπόνος, Hesych.

Γηπονία, idem cum γεωπονία.

Γηπονέω, idem cum γεωπονέω. Eurip. in Rheso.

Δαιτροπόνος, Hesychio est σιτοπόνος, σιτοποιός. qui in cibo parando occupatur. pistor, coquus, in actu.

Δοριπόνος, hastâ laborans, seu laboriosus in bello. Euripid. in Iphig. Aul. (Δοριπόνα κακά. Æsch. S. c. Th. 634.)

Δυσπονὴς, έος, ἡ, laboriosus, ærumnosus: graves et difficiles labores afferens. Od. ι'.

Δυσπόνητος τροφὴ, nutritio quæ difficili labore fit. Sophocl. in Œdip. Colon. (Ὦ δυσπόνητε δαῖμον. Æschyl. Pers. 515. i. e. χαλεποὺς πόνους ἡμῖν ἐμποιήσας.)

Ἐθελόπονος, qui libenter laborat, semper promptus ad subeundos labores: impiger, strenuus. Xen. Pæd. 2.

Εἰροπόνος, qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit. Suid.

Ἐργοπόνος, laboriosus, Coluth. in raptu Helenæ.

Ἡφαιστόπονος, à Vulcano elaboratus: ut, ἡφαιστοπόνων ὅπλων, apud Eurip. in Iphig. Aul. [1071.]

Θεοπόνητος, à Deo elaboratus seu structus. Eurip. in Troad. [953. Helen. 590.]

Θρασύπονος, audax in laboribus suscipiendis. [Pind. Olymp. Od. A. 156. Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι. Schol. Νεώτ. ad 151.]

Κακοπονητικὸς, pessimè affectus ad labores tolerandum, ad laborem ineptus, debilis. Aristot.

Λαθίπονος, laborum et molestiarum oblitus. Soph. in Ajace. (Tr. 1039.)

Λυσίπονος, laboribus et molestiis liberans, dolores eximens. [Pind. Pyth. Δ. 71. Ἦ μάν νιν ὄτρυνον θαμὰ Λυσιπόνοις θεραπόντεσσι φυλάξαι. Sch. ἐπειδὴ δὲ οἱ οἰκεταὶ τῶν δεσποτῶν τοὺς πόνους διαλύουσι τῇ θεραπείᾳ, λυσιπόνους αὐτοὺς ἐκάλεσεν, &c.]

Ματαιοπόνος, cujus labor inanis. ματαιοπονῶν.

Ματαιοπονία, ἡ, inanis labor, opera frustra impensa. Lucian. Plut. Chrysost.

Ματαιοπονέω, frustra laboro, operam perdo. schol. Aristoph. et Chrysost.

(Μελεόπονος. Æsch. S. c. Th. 971.)

Μισοπονέω, odi labores: non contendo, nec enitor, nec studeo. Plat.

Μοροπονέω, fatalibus infortuniis premor. Hesych.

Νυμφοπόνος, quæ circa sponsam adornandam occupatur. Idem. Est et nomen fabulæ, λόγος νυμφοπόνος. Sophr. apud Athen. l. 8.

Ὀψοπόνος, opsoniorum apparator, coquus. Epigr.

Παυσίπονος, labori finem imponens, à labore recreans. Eurip. in Iph. Taur. [448.] (Aristoph. R. 1356.)

Πολύπονος, laboriosus. Item ærumnosus, calamitosus. Eur. in Hecub. Exponitur etiam, labores multos strenuè perficiens, apud Soph. [Aj. 648. Œd. Col. 203. Elect. 508. Πουλύπονος ἱππεία. 518. Πουλύπονος αἰκία. Pind. Nem. Α. 48. Κεναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες Πολυπόνων ἀνδρῶν. Eurip. Orest. 975. 1500. Πολύπονα δὲ πολύπονα πάθεα Μενέλαος ἀνασχόμενος, &c. Heracl. 932. Herc. Fur. 1191. Æschyl. Suppl. 387. πολυπόνων βροτῶν. Schol. ἀτυχούντων. Aristoph. Thesm. 1032. Πολυπονώτατον βροτῶν. Schol. Ταλαιπωρότατον, πολλῶν πόνων μεστόν.] (Πολύπονον δόρυ ναυμᾶν. Æsch. Pers. 320. γυναικῶν λέχος πολύπονον. Eurip. Med. 1293. πολυπόνῳ μοίρᾳ. Id. Phœniss. 151. Soph. Tr. 120.)

Πολυπόνως, multo cum labore. Plut. in Alex. et Phal. in ep.

Πουλύπονος, poëticè, idem quod πολύπονος. Eurip. in Helen. [200.]

Ῥυσίπονος, à labore liberans, laboris molestiam sublevans. Epig.

Σιτοπόνος, pistor, coquus. Philo de mundo.

Τλησίπονος, patiens laboris. Exponitur et audax. Hesych.

Τριπόνητος, ter elaboratus, ter textus. Epigr.

Φερέπονος, laborifer, laborum tolerans. [Pind. Pyth. Β. 54. Αἱ Δύο δ' ἀμπλακίαι, Φερέπονοι τελέθοντι. Schol. πόνον καὶ τιμωρίαν τοῖς ἁμαρτάνουσιν ἐπιφέρουσαι.]

Φερεπονία, ἡ, laborum tolerantia. Appian.

† Ἀφερέπονος, non laborum tolerans. Schol. Apollonii Arg. 1. 269. utitur.†

Φιλόπονος, amans laborum, gnavus. Isocr. ad Demon. Plutarch. symp. 1. probl. 5. † Superl. φιλοπονώτατος. Xen. Pæd. 6. p. 157. c. et πόλεμος. l. 7. p. 194. c.†

Φιλοπονία, ἡ, laborum amor, studium, industria. Plato de leg. 7.

Φιλοπονέω, ῶ, laborum amans sum. Item cum labore efficio, studiosè et gnaviter aliquid facio. Plat. de rep. lib. 7. ὅταν τὶς φιλογυμναστὴς μὲν καὶ φιλόθηρος ᾖ, καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ. Exponitur etiam, elaboro, elucubro: ut in Pand. φιλοπονῶ ταύτην τὴν διάταξιν.

Φιλοπονέομαι, idem Aristot. Rhet. 3. δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τῶν μεταφορῶν.

Φιλοπόνημα, τὸ, opus elaboratum, lucubratio.

Decomp. Ἐπιφιλοπονέω, gnaviter alicui rei operam do.

Ἐπιφιλοπονοῦμαι, idem. Xenoph. in œcon. θήραις τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συμπαίζει τῇ γῇ.

Προσφιλοπονέω, idem.

Φυγόπονος, qui laborem seu labores fugit. Polyb.

Φυγοπονία, laborum fuga. Idem.

Χειροπονία, festum quoddam, in quo opifices, et χειροπόνοι, manibus operantes, sacrificabant. Hesych.

Χειροπόνητος, manu elaboratus.

Composita ex πονηρός.

Ἀπόνηρος, qui improbus et nequam non est, minimè malus.

Ἐκπονηρεύω, parvum et vitiosum reddo, vitio. Synes. ep. 114. τὸ αἷμα ἐξεπονήρευσας.

Λιπόνηρος, eximiè improbus, insigniter nequam: λίαν πονηρός. Hesych.

Μεγαλοπόνηρος, qui in magnis rebus improbus est: immani improbitate præditus. Aristot. polit. 5. c. 11.

Μικροπόνηρος, qui in parva re seu in parvis rebus improbus est. Idem ibid.

Μισοπόνηρος, malorum osor, qui improbos aversatur. Demosth. in Mid. Phil. de vita M. lib. 2. Τὸ μισοπόνηρον, improbitatis odium. Idem de vita M. l. 1.

Μισοπονηρία, idem quod τὸ μισοπόνηρον. Plut. de disc. adul. ab am.

Μισοπονηρέω, improbos odi, improbitatem aversor. Lys. contra Nicom. παρακαλοῦμεν τοῦτο, μὴ πρὸ τῆς κρίσεως μισοπονηρεῖν.

[Πονωπόνηρος. Aristoph. Vesp. 464. ὦ πονωπόνηρε. Schol. Ὦ ἀσκήσει καὶ μελέτῃ πεποιημένε τῆς τυραννίδος. Cel. Auctor legit πόνῳ πονηρέ. Lysistr. 350. ὦ 'νδρες πονωπόνηροι. Schol. Bisct. πονωπόνηρος, ἀντὶ τοῦ πονηρότατος. τινὲς δὲ διῃρημένως γράφουσι, πόνῳ πονηρὸς, καὶ ἑρμηνεύουσι, σφόδρα πονηρός.]

Συμμισοπονηρέω, (*decomp.*) unà improbitatem odi, unà indignor ob facti iniquitatem. 2 Maccab. c. 4.

Παμπόνηρος, omnino improbus, improbissimus. † Aristoph. Nub. 1321.† (R. 106. 952.) [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. §. 14. 3. οὐδ' εἰ παμπόνηρος ἦν Δέξιππος, βίαν χρῆναι πάσχειν αὐτὸν, &c.]

Περιπόνηρος, admodum improbus, improbitate nobilitatus. Aristoph. in Acharn.

Φιλοπόνηρος, improborum amans. Aristot. ethic. 5.

ΠΕ'ΝΤΕ, quinque. Plutarch. de def. orac. et in probl. Rom. (Πέντε forte cum ταμὰν coalescit. Theoc. θ'. 27.)

Πεντὰς, άδος, ἡ, quinarius numerus: id est, quinque. ὁ πέντε ἀριθμός. Idem de def. orac. † Xen. Pæd. l. 2. 42. c.†

Πενταδικὸς, οῦ, ὁ, quinarius, vel pentade constans.

Πεντάδιον, idem cum πεντάς.

Πεντάκις, quinquies. [2 Corinth. xi. 24. ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον. Aristoph. Pac. 241. Ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι, καὶ πεντάκις Καὶ πολλοδεκάκις, &c. Polyb. Hist. lib. 1. ἅμα τετράκις καὶ πεντάκις περὶ τοῦ αὐτοῦ λέγοντας πράγματος, &c. Plat. de Leg.]

Πενταχῆ, et πενταχῶς, quinquefariam, quinque modis.

Πένταχα, idem. Il. μ'.

Πεντακόσιοι, quingenti. [S. Lucæ Evang. vii. 41. Δύο χρεωφειλέται ἦσαν δανειστῇ τινι· ὁ εἷς ὤφειλε δηνάρια πεντακόσια, ὁ δὲ ἕτερος πεντήκοντα.]

Πεντακοσιοστὸς, quingentesimus. [Aristoph. Eccl. 999. Τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει, Schol.]

Πεντήκοντα, quinquaginta. † Xen. Pæd. 1. 2. 13.†

Πεντηκοντὴρ, ῆρος, quinquaginta militum præfectus. Xenoph. in Laced. rep. [de Cyri Exp. lib. 3. ἐποιήσαντο ἓξ λόχους ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας, —— καὶ ἄλλους πεντηκοντῆρας, καὶ ἄλλους ἐνωμοτάρχας.]

[Πεντηκοντατὴρ. Thucyd. Hist. lib. 5. ‡ 66.‡ τοῖς μὲν πολεμάρχοις αὐτὸς (Rex) φράζει τὸ δέον· οἱ δὲ, τοῖς λοχαγοῖς. ἐκεῖνοι δὲ, τοῖς πεντηκοντατῆρσιν. Vide Not. 14.]

Πεντηκοστὸς, οῦ, ὁ, quinquagesimus. Galen. ad Glauc. l. 2.

Πεντηκοστὴ, sub. ἡμέρα, quinquagesima dies. præsertim illa à paschæ festo. ¶ Item quinquagesima pars, sub. μοῖρα.

Πεντηκοστεύομαι, quinquagesimam solvo, quinquagesima à me exigitur. Harpocr. [Demosth. Orat. adv. Lacrit. ἢ πεντηκοστεύονται —— οὔτε πεντηκοστευόμενον, &c.]

Πεντηκοσταῖος, qui quinquagesima die aliquid facit.

Πεντηκοστὺς, ύος, ἡ, ordo militaris, constans quinquaginta viris. Thucyd. lib. 5. [ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες. καὶ ἐν τῇ πεντηκοστύϊ ἐνωμοτίαι τέσσαρες. Schol. ἡ πεντηκοστὺς συνίσταται ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. §. 14. Ὁπότε δὲ διασχοῖεν αἱ πλευραὶ τοῦ πλαισίου, τὸ μέσον ἀνεξεπίμπλασαν, εἰ μὲν στενότερον —— εἰ δὲ πλατύτερον, κατὰ πεντηκοστῦς.]

Πενταπλόος, οῦς, quintuplus, quintuplicatus. Athen. lib. 1. ¶ Exponitur et quintuplex. 3 Reg. cap. 6.

Πενταπλάσιος, quintuplo major seu amplior: vel quintuplus. Exponitur et, quinquies tantus.

Πενταπλασίων, pro eodem.

Πενταπλασιάζω, quintuplo majorem facio.

Πέμπε, Æolicè dicitur pro πέντε. Hesych. et Eustath.

Πεμπὰς, idem cum πεντάς. Aristot. polit. 5. c. ult. † Xen. Pæd. l. 2. 43. c.†

Πεμπάζω, seu πεμπάζομαι, per πεμπάδας numero, per digitos numero, præsertim quinos. Od. δ'. Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται. ¶ Exponitur et simpliciter, numero: ut apud Apoll. Argon. 2. εἴς τις ἕκαστα Πεμπάζοι. (Æsch. Eum. 751.)

(Πεμπαστὴς, ἀριθμητής. Æsch. Pers. 986.)

Πέμπτος, ου, ὁ, quintus. Plut. † Soph. El. 706.†

Πέμπτη, (sc. μοῖρα,) quinta pars.

Πεμπταῖος, ου, ὁ, quintanus: ut, πεμπταῖος πυρετὸς, febris quintana. i. quæ quinto quoque die redit. Alexand. Aphr. in probl. Aliquis etiam aliquid πεμπταῖον facere dicitur, quum id facit quinto pòst die. Od. ξ'. Plut. in Fab.

Πεμπτὰς, άδος, ἡ, numerus quinque militum. Xenoph. Hellen. l. 7. ¶ Alius reddit, quinquennium.

Composita.

Ἀναπεμπάζω, et ἀναπεμπάζομαι, iterum numero, calculum repeto. Quidam exp. in memoriam revoco, præterita reputo. Lucian. ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν.

Ἀποπεμπτόω, ῶ, quintam partem persolvo. Genes. c. 47.

Ἐπίπεμπτος, sesquiquintus. Levit. 27.

Πρόπεμπτα, Didymo videntur fuisse ἐπιτίμιά τινα τὰ πρὸ τῆς καταβολῆς· quoniam moris fuit, τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαι. Harpocr. et Suid.

ΠΕ'ΟΣ, εος, τὸ, penis: pudendum virile: in Epigr. Et apud Aristoph. in Acharn. [157.] τὸ πέος ἀποτεθρίακε. † et Nub. 732.† [Vesp. 738. Equit. 1007. Thesm. 68.].

ΠΕ'ΠΕΡΙ, εως, τὸ, piper: arbor Indica, fructum ferens sibi cognominem. Diosc. lib. 2. c. 189. Apud Gal. ad Glauc. l. 1. ἡ διὰ τριῶν πεπέρεων, medicamentum è triplici pipere confectum. ☞ Παρὰ τὸ πέπτω deducit Etym. quòd vim habeat concoquendi corroborandique: ut scribit Alex. Aphr. in præf. l. 1. probl.

Πεπερὶς, ίδος, ἡ, granum piperis, apud Athen. (arbor piperis. Philostr. l. 3. c. 4.)

Πεπέριον, ου, τὸ, granulum piperis, apud eundem.

Πεπερίτης, ου, ὁ, piper referens gustu.

Πεπερίζω, piper imitor seu refero, ad piper accedo: ut, πεπερίζω τῇ σῇ γεύσει, apud Diosc. l. 2. c. 190.

Ὑδροπέπερι, (*comp.*) piper aquaticum, nomen plantæ: de qua Diosc. lib. 2. c. 191.

ΠΕ'ΠΛΟΣ, ου, ὁ, peplum, vestis seu indumentum muliebre è subtili stamine, cæteris vestibus superinjici solitum. Il. ε'. πέπλον κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Iliad. ζ'. Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων. Xenoph. Pæd. 3. καταρρηγνύμεναι τοὺς πέπλους, καὶ δρυπτόμεναι. Habebant et viri suos πέπλους. Ut Iliad. ω'. Priamus è suis φωριαμοῖς δώδεκα περικαλλέας ἔξελε πέπλους. Et Odyss. η'. in sedilibus Alcinoi parieti affixis πέπλοι λεπτοὶ ἐϋννητοι βεβλήατο. Sic apud Xen. Pæd. 3. Armenius Tigranes τοὺς πέπλους κατερρήξατο. Generaliùs etiam pro amictu sumitur. Ut apud Sophocl. in Trachin. Τὸ σὸν φέρων δῶρον, θανάσιμον πέπλον. (Æsch. Pers. 124. 1035.) ¶ Πέπλοι dicuntur etiam vela, quibus currus et defunctorum cadavera integuntur. Il. ε'. ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται. Sic et Il. ω'. ¶ Pro eodem neutro quoque genere dicitur πέπλον. Ut apud Nonn. ἐπὶ χροῒ πέπλα βαλόντες. Sic et in Epigram. θέσκελα πέπλα. ¶ Est et πέπλος frutex quidam. de quo Diosc. l. 4. c. 168. et Galen. in lex. Hippocr.

Πεπλὶς, ίδος, ἡ, fruticis nomen easdem cum peplo frutice vires habentis, teste Diosc. l. 4. c. 169.

Πέπλιον, τὸ, frutex qui aliàs daphnoides dicitur: de quo Diosc. lib. 4. cap. 148. Ab Hippocrate sic vocari τὴν πεπλίδα, testatur Diosc. lib. 4. c. 169.

Πέπλωμα, τὸ, vestis, idem quod πέπλος. Eurip. in Supplic. [Aristoph. Acharn. 425. Ἀλλ' ἦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα, &c. Æschyl. Sept. c. Theb. 1047. κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος. Schol. βυσσίνου πέπλου. Schol. β'. τοῦ βασιλικοῦ ἱματίου. Soph. Trachin. 622.]

Composita.

Ἄπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, peplo carens, peplo non amictus. Eurip. in Phœn.

Ἑλκεσίπεπλος, ἡ, quæ peplum trahi sinit, nec sustollit: quæ peplum gestat fluxum et longum. Ut, Τρῳάδες ἑλκεσίπεπλοι. Il. ζ'.

Εὔπεπλος, seu ἐΰπεπλος, † ὁ, ἡ,† pulchrum habens peplum. Hesiod. in Theog. † 273.†

Ἰόπεπλος, violæ colore purpurantem peplum gestans.

Καλλίπεπλος, idem quod εὔπεπλος. Eurip. in Troad. [338. Ἴτ' ὦ καλλίπεπλοι Φρυγῶν Κόραι, &c. Pind. Pyth. Od. Γ. 42. Ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀάταν Καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος.]

Κροκόπεπλος, † ὁ, ἡ,† croceum peplum seu vestem habens. Hesiod. in Theog. † 273.† Metaphoricè aurora κροκόπεπλος dicitur. Il. τ'.

Κυανόπεπλος, † ὁ, ἡ,† cæruleo peplo vestitus aut vestita: cujus peplum cyanum refert: ut, Λητὼ κυανόπεπλος, apud Hesiod. in Theog. † 406.†

Μελάμπεπλος, cui est nigrum peplum. Eurip. in Oreste. [457. Τυνδάρεως μελάμπεπλος. Alcest. 427. 819. Ion. 1150. Μελάμπεπλος δὲ Νὺξ, &c.]

Μικρόπεπλος, parvum gestans peplum.

Μονόπεπλος, uno seu simplici peplo indutus. Eurip. in Hecuba. [933.]

Νεβριδόπεπλος, dicitur Bacchus, quòd peplum seu vestem ex hinnuleis pellibus gestaret: in Epigr.

Στεριφόπεπλος, rigidus, iners, vilis peplus. Suid. Propriè significat eum, qui vilem et rigidum gestat peplum.

Στερφόπεπλος, pelliceo peplo indutus, coriaceum peplum gestans. Herculis epith. apud Lycophr.

Τανύπεπλος, † ὁ, ἡ,† extento et promisso peplo amictus: vel cui est vestis laxa et sinuosa. Il. γ'. et σ'. † Hes. Asp. 83.†

Χρυσόπεπλος, ὁ καὶ ἡ, aurea veste indutus. Pind. Isthm. [vi. 110.]

Decomp. Ἀχρυσόπεπλος, carens veste aurea. Plut.

ΠΕ'ΠΤΩ, f. ψω, coquo. (Aristoph. R. 528.) Plat. de leg. lib. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα ποιησάμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα· τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες. Sæpe de concoctione cibi dicitur in ventriculo. Ut apud Galen. ad Glauc. lib. 1. τοὺς δ' ἐπὶ κόπους, ὅσα καλῶς πέψαι δύνανται, κελεύειν ἐσθίειν. Metaphoricè verò, πέψαι ὀργὴν, iram concoquere, apud Aristot. eth. 4. cap. 5. Æoles pro hoc πέπτω, πέσσω dicunt, teste Herodian. apud Eust. Pro quo πέσσω Atticè dicitur πέττω. Cæterum specialiter de concoctione panis dicitur, Regum 1. c. 8. Et de coctione ventriculi, apud Alex. Aphr. στρουθοκάμηλος σίδηρον πέπτει. ¶ De Sole et aura æstiva dictum, significat, maturo: ut Odyss. η'. Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει. ¶ Usurpatur et metaph. sicut πέπτω. Ut Il. δ'. χόλον θυμαλγέα πέσσων. et Il. ω'. Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω, καὶ κήδεα μυρία πέσσω. ¶ Exponitur etiam, θεραπεύω. Il. θ'. τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ.

Πέπτομαι, et πέσσομαι, coquor. ut, πεπεμμένος ἄρτος, apud Aristoph. et, πεπεμμένη τροφὴ, apud Aristot. † Xen. Pæd. p. 241. b.† Item, ad maturitatem perducor.

Πέμμα, τὸ, quicquid coquitur. Specialiter sic dicitur genus quoddam placentæ. ut apud Plut. symp. 1. probl. 10. et Athen. l. 14. Hesych. πέμματα sunt, ποικίλα ἐδέσματα.

Πεμμάτιον, diminut. placentula.

Πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura. Aristot. Galen. Athen. [Tim. Locr. de Anima Mundi, apud Plat. σάψεσι καὶ πέψεσι γᾶς τε καὶ γεωδέων, εὐωδία τε καὶ δυσωδία εἶμεν.]

Πεπτήριος, ad coquendum factus. Aret. l. 2. c. 7.

Πεπτὸς, ὁ, coctus, vel coctibilis.

Πεπτικὸς, ὁ, coquendi seu concoquendi vim habens. Diosc. l. 3. c. 58. Gal. ad Glauc. l. 2.

Πόπανον, τὸ, placentula lata, tenuis et rotunda: cujus usus, maximè in sacrificiis erat. Aristoph. in Plut. ‡ 660.‡ Luc. de sacrif.

Πέπων, ονος, ὁ καὶ ἡ, coctus seu excoctus à Sole, ad maturitatem perductus, maturus. Propriè de fructibus

dicitur. ut apud Athen. l. 2. et Theophr. hist. pl. l. 3. c. 12. Impropriè apud Hippocr. *πέπονα φαρμακεύειν, οὐκ ὠμά.* ¶ Item mollis, mitis: metaphora à fructibus, qui quum Sole percocti maturuerunt, molles etiam et mites evaserunt: ut, *σίκυος πέπων*, apud Aristot. in probl. cucumeris genus mollius et dulcius: quod interdum absolute *πέπων* dicitur: ut apud Athen. l. 2. Utitur et in hac signif. Hom. Il. β'. et Plut. de discern. adul. ab am. ‡ mollitus. Soph. Œd. Col. 437.‡ ¶ Ὦ *πέπον*, vocativ. exp. suavissime, jucundissime: itidem metaphora ducta à fructibus maturis, qui jam jucundiores sunt et suaviores. ut Il. ε'. et ι'. † Hesiod. Th. 544.† (*ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων.* Æsch. Eum. 66. Sed scribitur etiam *πρέπων.*)

Πεπαίτερος, ὁ, maturior. Athen. l. 2. (*ὡριμώτερος, γλυκύτερος.* Æschyl. Ag. 1374. Theoc. ζ'. 120.)

Πεπαιτέρα, dicitur quæ ætatis maturioris et constantioris est, apud eundem. lib. 13.

Πεπαίτατος, maturissimus. Idem l. 14.

Πεπαίνω, f. *ανῶ*, excoquo, et ad maturitatem perduco. Diosc. lib. 1. cap. 184. *δοθιῆνας μαλάσσει, φύγεθλα πεπαίνει.* Plat. in consolat. ad Apoll. *χρόνος ὁ πεπαίνειν εἰωθώς.*

Πεπαίνομαι, excoquor, ad maturitatem perducor. Metaphoricè apud Xen. Pæd. 4. † p. 106. e.† ira dicitur *πεπαίνεσθαι*, i. coqui et premi. † *ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.*† (Theoc. Id. 2. 140.)

Πέπανος, ου, ὁ, maturus, mollis, lenis, schol. Aristoph.

Πεπασμὸς, οῦ, ὁ, maturatio: actio qua quid ad maturitatem perducitur. Gal. comment. 2. l. 1, *τῶν ἐπιδημιῶν.*

Πέπανσις, ἡ, idem. Aristot. Theophr.

Πεπαστικὸς, qui coquendi seu maturandi vim habet. Fernel. Therapeut. lib. 6.

Πέπειρος, ὁ καὶ ἡ, idem quod *πέπων*, Diosc. l. 1. c. 165. Ad ætatem etiam transfertur: ut, *παρθένος πέπειρος*, apud Plut. in Numa. (Soph. Tr. 730.)

Composita.

Ἀναπέπτω, seu *ἀναπέττω*, iterum coquo, recoquo.

Ἀπεψία, ἡ, coquere seu concoquere non posse. Plut. in præc. sanit.

Ἄπεπτος, non coctus: vel qui concoqui nequit.

Ἀπεπτέω, non coquo, crudus sum. Plut. in præc. sanit. coquere nequeo, (nempe in ventriculo.)

Ἀπέπαντος, ad maturitatem non perductus, immaturus.

Ἀπέμπειρος, idem.

Βραδυπεπτέω, tardè coquo: peculiariter, cibum in ventriculo. Diosc. l. 5. c. 49. *χρήσιμος βραδυπεπτοῦσι.*

Βραδυπεψία, ἡ, tarda concoctio, imbecilla et imperfecta cibi concoctio. Galen. sympt. l. 3.

Διαπέπτω, percoquo, penitùs coquo.

Δρύπεψ, πος, ὁ καὶ ἡ, in arbore coctus seu maturatus, apud Suid.

Δυσπεψία, ἡ, difficultas concoctionis, difficulter cibum concoquere. Athen. lib. 8.

Δύσπεπτος, coctu seu concoctu difficilis, qui ægrè percoquitur. Diosc. l. 1. c. 182.

Δυσπεπτέω, difficulter concoquo.

Δυσπεπτέομαι, ægrè coquor. unde *δυσπεπτούμενος*, idem quod *δύσπεπτος*, apud Diosc. l. 4. c. 73. Exponitur etiam, ferre non possum. Hesych.

Ἐκπέπτω, sive *ἐκπέττω*, excoquo. Theophr. hist. plant. l. 2. *μήτε ἐκπέπτειν τὸν καρπόν.* Et in pass. *ἐκπεττομένη τροφὴ*, apud Aristot.

Ἐκπεπαίνω, ad maturitatem perduco, prorsus maturo et percoquo. Theophrast.

Συνεκπέττω, (*decomp.*) ad consummationem concoquo: vel ad concoctionem perduco. Theophr.

Εὐπεψία, ἡ, facilis concoctio: facilè vel bene concoquere cibum.

Εὔπεπτος, concoctu facilis. Gal. et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 5.

Ἡμίπεπτος, semicoctus.

Καταπέπτω, percoquo: vel simpliciter, coquo. Usurpatur et metaph. ut, *καταπέψαι χόλον.* Il. α'.

Περιπέπτω, intego, contego, involvo: metaphora à panificibus, qui pastam crassiorem speciosa farina circumquaque conspergunt, atque ita coctam reddunt vendibiliorem. Aristoph. in Pluto. ‡ 159.‡ *Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.* Et in pass. apud Plat. de leg. l. 10. *λόγοις δὲ ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα.* Hinc et, *περιπεφθεὶς*, delinitus, circumventus, deceptus, apud Aristoph. in Vesp.

Σικυοπέπων, idem quod *σίκυος πέπων*, cucumeris genus quod *πέπων* dicitur, Gal. de alim. fac. l. 2. c. 4.

Συμπέπτω, et *συμπέττω*, concoquo, conficio. Aristot. (de apibus:) *ἐπικάθηνται δὲ τοῖς κηρίοις, καὶ συμπέττουσι.* Exponitur etiam, excoquo, apud eundem hist. an. l. 6.

Συμπεπτικὸς, concoquendi facultate præditus. Exponitur etiam, concoquens.

ΠΕ'Ρ, particula est quæ annecti alii orationis partibus solet: et plerunque significat, quanquam, quamvis, tametsi, licet. Ut Od. γ'. *Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγοίμεθα, κηδόμενοί περ.* † Hes. Th. 719.† In hac signif. dicitur etiam, *καίπερ.* Quod *καὶ* per tmesin interdum à *περ* divellitur. ut Il. α'. *Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος, εἰρύσασθαι, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον.* ¶ Interdum respondet Latinæ particulæ, cunque. ut apud Eurip. *ὅπου πέρ ἐστι*, ubicunque sit. Sæpius vacat. ut, *οὐκ ὀλίγον περ*, pro *οὐκ ὀλίγον*, non parum. et, *ὅπου περ*, pro *ὅπου*, ubi. Sic *ὅσπερ*, pro *ὃς*, qui. et *ᾗπερ* adverb. pro *ᾗ*, quomodo. &c. *ἤπερ*, pro *ἢ*, quàm. *ἤνπερ*, pro *ἤν*, si. (Soph. Œdip. Tyr. 1358. *ἅπερ.* ceu, tanquam. 184. *τάπερ* pro *καθάπερ.* Æsch. Ch. 970.)

ΠΕ'ΡΑ, ultrà. Interdum sine casu. Ut Plat. in Tim. *μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν*, nihil ultrà requirere. ¶ Et pro, ultra modum, apud Aristot. lib. 7. polit. *χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν· καὶ οἱ μὲν πέρα στέρξαντες, οἱ δὲ καὶ πέρα μισοῦσι.* Aliquando cum genit. ut Aristot. lib. 6. polit. *καὶ τούτου μὴ πέρα προβαίνειν*, ultra hoc non progredi. ¶ Interdum exp. ultra quàm, plus quàm: ut, *πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου*, plus quàm natura et modus exigit. ¶ Item suprà. Ut Philostr. in Herc. *πέρα ἀνθρώπου*, supra hominem. Et, *πέρα πίστεως*, supra fidem. *πέρα τοῦ λόγου*, supra quàm dici potest. ¶ Exponitur etiam, præter. Ut, *πέρα τοῦ μέτρου*, præter modum, apud Luc. Et, *πέρα ὧν προσδεχόμεθα*, præter expectationem. *πέρα τοῦ δέοντος*, præter modum, plus quàm expedit.

Πέραν, idem quod *πέρα*, ultra. De loco tantùm dicitur: ut Aristot. de mundo, *πέραν Ἰνδῶν*, ultra Indos, *πέραν θαλάσσης*, ultra mare. Thuc. Idem sine casu, *διαπλεύσαντες πέραν*, trajicientes in ulteriorem partem. ¶ Cum articulo, *ὁ πέραν*, ulterior, qui in ulteriore parte est, qui è regione. Ut, *ἡ πέραν ὄχθη*, ulterior ripa. Et, *τὰ πέραν*, quæ sunt in adversa parte. Thucyd. (Æsch. Ag. 1209.)

Πέρατος, *περάτη*, ulterior. Apollon. Arg. 2. *περάτης εἰς οὔρατα γαίης*, in montes terræ ulterioris.

Περάτη, substant. pro *πέρας*, finis, extremum. Odyss. ψ'. *Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν.* Exponitur etiam, extremitas horizontis orientem versus, apud Apoll. Arg. l. 1. *ἠὼς ἐκ περάτης ἀνιοῦσα.*

Περάτηθεν. *ἐκ τῆς περάτης.* Apoll. 4. Arg. [52.]

Περαῖος, ου, ὁ, ulterior, in ulteriore parte situs: unde, *ἡ περαία*, sc. *γῆ*, vel *χώρα*, terra vel regio ulterior, i. è regione sita. Strabo, et Apoll. Arg. lib. 1.

Περαίτερος, ulterior. unde *περαιτέρω*, ulteriùs, vel ulteriùs quàm. Æschin. *περαιτέρω τοῦ δέοντος*, ultra quàm oportet. Apud Plut. in Galba, *περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτὸν*, multo audacior evasit. (Eurip. Phœniss. 1621. Soph. Tr. 675. 965.)

Περαιόθεν, ex ulteriori parte, Arat. *παρθένος ἦμος ἅπασα περαιόθεν ἄρτι γένηται.* [Apoll. Rhod. Arg. iv. 71. *Ὁπλότατον Φρίξοιο περαιόθεν ἤπυε παίδων Φρόντιν.*]

Περαίας, ου, ὁ, piscis ex genere capitonum, apud Aristot. hist. an. l. 8. cap. 2.

Περαιόω, transmitto seu transveho *εἰς τὴν περαίαν*, trajicio in ulteriorem oram, transporto.

Περαιόομαι, οῦμαι, in ulteriorem partem trajicior; trans flumen, lacum, aut fretum vehor. Luc. de luctu, *περαιωθέντας τὴν λίμνην εἰς τὸ εἴσω λειμὼν ὑποδέχεται.* ¶ Item neutr. trajicio, transmitto, transeo. Herodot. *ἐπεραιώθην τὸν ποταμὸν*, transmisi fluvium. (Aristoph. R. 138.)

Περαίωσις, trajectio, transmissio. Strabo.

Πέρην, Ionicè pro *πέραν*, trans, ultra. Iliad. β'. Apud Apoll. cum dat. *ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην.* † cum genit. Hesiod. Th. 215. ubi Clericus vult significare *ad*. Sic et 274.†

Πέρηθεν, ex ulteriori seu de ulteriori parte. [Herodot. Hist. lib. 6. *Βυζάντιοι μὲν νῦν καὶ οἱ πέρηθεν Χαλκηδόνιοι, οὐδ' ὑπέμειναν ἐπιπλέοντας τοὺς Φοίνικας*, &c.]

Composita.

Ἀντιπέραν, vel *ἀντιπέρας*, è regione, ex adverso. Plut. in Pericle, *εἰς τὴν ἀντιπέρας Θρᾴκην*, in eam, quæ Thraciæ objacet, regionem. Dicitur etiam *τὸ ἀντιπέρας.* Ut apud Xenoph. *ἀπελθοῦσα εἰς τὸ ἀντιπέρας.* † *κατ' ἀντιπέρας τῶν πλαγίων*, e regione laterum. Xen. Pæd. p. 173. c.† Item, *ἀντιπέραν* et *ἀντιπέρας*, ultrà, apud Polyb. l. 5.

Ἀντιπέρην, Ionicè dicitur pro *ἀντιπέραν*, apud Apoll. Rhod.

Ἀντιπέρηθεν, idem cum *πέρηθεν*, ex ulteriori parte, ex opposita regione. [Apoll. Arg. i. 613. ii. 1178.]

Καταντιπέρας, (*decomp.*) pro *ἀντιπέρας.* apud Luc. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. pag. 4. §. 9. *Ἄλλο δὲ στράτευμα συνελέγετο αὐτῷ ἐν Χεῤῥονήσῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου, τόνδε τὸν τρόπον.* Sed *κατ' ἀντιπέρας* legimus, Xenoph. *Κύρ. Παιδ.* lib. 7. pag. 474. 8. Vide Not. Cl. Hutch.] Quidam divisim scribere malunt, *κατ' ἀντιπέρας.*

Ἀντιπέραιος, ex adverso, è regione situs. Ut, *ἀντιπεραία γῆ*, apud Apoll. Rhod. Et, *τὰ ἀντιπέραια*, loca ex adverso sita apud Hom. Iliad. β'.

Διαπεραιόω, idem cum *περαιόω.* Plut. in Sylla, *μέλλοντος δὲ τοὺς στρατιώτας διαπεραιοῦν.*

Διαπεραιόομαι, idem cum *περαιόομαι.* Unde, *διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμὸν*, flumen transvectus, vel qui flumen transmisit. Apud Soph. in Ajace, *ὥστε καὶ διεπεραιώθη ξίφη*, exp. ut et districti fuerint enses.

Διαπεραίωσις, εως, ἡ, transvectio, trajectio: transmissus, trajectus.

ΠΕ'ΡΑΣ, ατος, ὁ, finis, terminus. Aristot. metaph. 4. *πέρας λέγεται τὸ ἔσχατον ἑκάστου, καὶ οὗ ἔξω μηδέν ἐστι λαβεῖν πρώτου, καὶ οὗ εἴσω πάντα πρώτου.* Philo de vita M. *ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα.* Demosth. pro cor. *τὸ πέρας, ὡς ἂν δαίμων βουληθῇ, πάντων γίγνεται.* Item scopus, meta. Luc. in Harm. *ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς.* ¶ Exponitur et adverbialiter, tandem, ad extremum, denique. Æsch. contra Timocr. *πέρας, πείθει ἀναστῆναι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ.* Demosth. *πέρας οὖν, λαβὼν ὁ Παρμενίσκος τὰ τούτου γράμματα.* (Æsch. Pers. 634.)

(*Πέρα*, ας, ἡ, Æsch. Suppl. 270.)

Περασμὸς, finis. Eccles. 4.

Περατεύω, f. *εύσω*, finio. Hesych.

Περατόω, f. *ώσω*, finio, termino. (Æsch. Pr. 574.)

Περατοῦμαι, finior, terminor. Aristot. de mundo, *ἀρχὴν περατουμένην Ἑλλησπόντῳ ἐκ τῶν πρὸς Ἑσπέραν μερῶν.* Pr. perf. *πεπεράτωμαι.* Pro quo per syncopen dicitur *πέπρωμαι*, fato destinatus sum. † Hes. Th. 464.† Athen. l. 2. *τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον, ὅ, τι παθεῖν πέπρωθ' ἑκάστῳ τῶν φίλων.* Hinc particip. *πεπρωμένος*, fatalis, fato destinatus. Iliad. γ'. *Ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον.* Apoll. Arg. l. 2. *πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα.* (Æsch. Ag. 693. 1666.) Interdum dicitur *πεπρωμένον*, pro *πεπρωμένον ἐστί.* Et, *πεπρωμένον*, (sub. *ὂν*,) pro *πεπρωμένου ὄντος.* ut apud Plut. Et, *τὸ πεπρωμένον*, pro *πεπρωμένον τέλος*, ut apud Lucil. Epigr. l. 2. *Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον αὐτὸς ἑαυτοῦ.* Dicitur et *ἡ πεπρωμένη*, pro *πεπρωμένη μοῖρα.* Ut apud Demosth. in Epitaph. *ἐπειδὴ ἡ πεπρωμένη τούτους ἀνεῖλεν.*

Περαίνω, idem cum *περατόω.* Unde *πεπερασμένος*, finitus, terminatus, apud Aristot. metaph. lib. 5. ¶ Item finio, i. ad exitum perduco, perficio. † *τὸ προσταχθέν.* Xen. Pæd. l. 3. p. 132. b. *τὰ δέοντα.* facere quæ decent. l. 4. p. 108.† Aristoph. in Plut. ‡ 563.‡ *πέραινε τοίνυν, ὅ, τι λέγεις ἀνύσας ποτέ.* Sic Isocr. *καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.* (*ἡμᾶς πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας.* Rem inopinatam contra nos perpetravit. Soph. Aj. 22. Eurip. Phœniss. 546. *ὁδὸν περαίνειν.* Aristoph. R. 404. Æschyl. Ch. 830.) ¶ Interdum exp. efficio, promoveo. ut apud Thuc. lib. 6. *ὅτε οὐδὲν ἔτι περανεῖ παραγενόμενον.* ¶ Apud Dialecticos significat, expositis vel concessis aliquid efficio, i. infero, vel concludo syllogisticè. Plut. sympos. 4. *τοὺς ῥήτορας ἐάσομεν περαίνειν, τὸ οἰκεῖον ἐξ εἰκότων καὶ πιθανῶν ἐπιχειροῦντας.* ¶ Exponitur etiam, prædico, as, laudibus cumulo. apud Laërt. in Menedemo, *ἠρώτησεν, εἰς τί αὐτὸν Ἀντίγονος περαίνει.*

Περαίνομαι, ad exitum perducor, perficior: vel, evenio. Aristoph. in Vesp. *ὁρᾷς τὸ χρῆμα, τὰ λόγια ὡς περαίνεται.* † Xen. Pæd. l. 3. p. 68. b.†

Περαντικὸς, οῦ, ὁ, ad finem perducendi et efficiendi vim habens. ¶ Item, qui peritus et probè novit inferre et concludere aliquid. Aristoph. in Vesp.

Περάτη, habes in præced. *Πέρα.*

Πεῖρας, sive *πεῖραρ*, idem cum *πέρας.* Od. ξ'. *Ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης.* Od. η'. *ἔνθα οἱ αἶσα Ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος.* Sic et Il. θ'. et Od. χ'. et alibi, apud Hom. † Hes. Th. 335.†

Composita.

Ἄπειρος, ὁ καὶ ἡ, terminum seu finem non habens, interminatus, infinitus. Exponitur etiam, immensus: Plut de Placit. Philos. Et, *οἱ ἄπειροι*, innumeri, innumerabiles. Plat. in Tim. *Ἄπειρος δακτύλιος*, dicitur qui non habet fundam: vel qui caret gemma. Aristot. Auscult. l. 3. Poll. l. 7. ¶ Item inexpertus, expers. quam significationem vide in comp. ex *Πεῖρα.*

Ἀπειράκις, (adverb.) infinities. Areopag.

Ἀπειραχῶς, infinitis modis, Procl. in Euclid.

Ἀπειρία, ἡ, infinitas, immensitas.

Ἀπειροπλάσιος, et *σίων*, q. d. infinitiplex. Hesych. exp. multiplex.

Ἀπείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod *ἄπειρος.* Od. θ'. et κ'. et apud Hesiod. (Soph. Œdip. Tyr. 1108. Seq. *μὴ οὐ.*) Terram autem *ἀπείρονα* dictam esse ab Hom. et Hesiod. † Theog. 187.† id est, rotundam, testatur Eust.

Ἀπείριτος, idem: ut *πόντος ἀπείριτος*, apud Hesiod. † Theog. 109.†

Decomp. *Παναπείριτος*, valde immensus. Oppian. l. 2. de Venat.

Ἀπειρίδιος, idem. Hesych.

Ἀπειρέσιος, idem. Ut, *δῆριν ἀπειρεσίην*, apud Hom. [Odyss. τ'. 110. *ἐν δ' αἶγες ἀπειρεσίαι γεγάασιν Ἄγριαι.* Schol. *πολλαί.* A. 620. Schol. T. 174. Iliad. Y. 58. *Γαῖαν ἀπειρεσίην.* Schol. *μεγάλην.* Orph. Argonaut. 1298. Eurip. Hippolyt. 549. *Ζεύξασ' ἀπειρεσίαν δρομάδα, τὰν ναΐδ'*, &c.] Pro quo per metathesin dicitur *ἀπερείσιος.* ut, *ἀπερείσι' ἄποινα.* Il. α'.

Ἀπέρατος, itidem, infinitus. Aristoph. in Nub. (Æsch. Suppl. 1057.) ¶ Vide et in seq. *Περάω.*

Ἀπεράτωτος, pro eodem. Plut. de defect. orac.

Ἀπέραντος, idem. Hesych. item qui ad finem perduci non potest, apud Aristid. † Aristoph. Nub. 392. *ἀπέραντος ἀὴρ*, aër infinitus.† (Eurip. Med. 213. Æsch. Pr. 152.) [Plat. Sophist. *Καὶ τοίνυν ἄλλα μυρία ἀπεράντους ἀπορίας ἕκαστον εἰληφὸς φανεῖται, τῷ τὸ ὂν εἴτε δύο τινὲ, εἴτε ἓν μόνον εἶναι λέγοντι.* Polyb. Hist. lib. 1.]

Ἀπεράντως, more eorum quæ infinita sunt. Aristot.

Ἀπέραστος, idem quod ἀπέραντος.

Ἀποπεραίνω, ad finem perduco, efficio, perago. Apud Suid. παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν φλυάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες.

Διαπεραίνω, idem.

Διαπεραίνομαι, ad finem perducor, absolvor. Plat. in Gorg. εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον. Plut. in Numa, δι' ᾠδῆς ὑπὸ τῶν Σαλίων ἅμα τῇ πυῤῥίχῃ διαπεραινομένης, quæ peragitur unà cum pyrrhicha. Et activè, idem quod διαπεραίνω. ut apud Aristot. de mundo, σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον.

[Διαπεραντέον. Plat. de Leg. lib. 4. ἆρ' οὐκ ἥκοντας μὲν καὶ παρόντας θῶμεν τοὺς ἐποίκους, τὸν δ' ἑξῆς αὐτοῖς διαπεραντέον ἂν εἴη λόγον.]

Δυσπέρατος, ut, δυσπέρατος αἰὼν, ætas quæ difficulter transigitur. Eurip. Videsis et in seq. Περάω.

Συνδιαπεραίνω, (*decomp.*) unà absolvo. Plat. in Gorg. ἐπεί συ οὐκ ἐθέλεις συνδιαπεράναι τὸν λόγον.

Ἐκπεραίνω, idem quod διαπεραίνω. Plat. ep. 7. ἵνα δ' ἐκπεραίνωμεν οὐκ ὀλίγα πράγματα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ.

Ἐκπεραίνομαι, idem quod διαπεραίνομαι. Eurip. in Cycl. παλαιὸς χρησμὸς ἐκπεραίνεται.

Decomp. Διεκπεραίνω, absolvo et ad finem perduco rem institutam. Xen. in œcon. Exponitur, et, percurro.

Δυσεκπέραντος, qui difficulter absolvi et ad finem perduci potest. Eurip. in Hippol. [677.] ‡ Lectio probata est δυσεκπέρατος.‡

Συμπεραίνω, unà perficio, adjuvo ad aliquid peragendum. (Συμπεράναι φροντίδ' ᾗ φευξούμεθα, Παισίν τ' ἀφορμὴν, &c. Eurip. Med. 342. 888.) Unde in pass. apud Demosth. pro coron. συμπεραναμένων δὲ τῶν ἄλλων συνεργῶν αὐτῷ τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους ἔχθραν. Item, concludo syllogistice, colligo. vox Dialecticorum. Aristot. ethic. 1. cap. 3. ¶ Item, coitum perago. Aristot. hist. an. lib. 5. τοῦτο δὴ συμπεραίνει, καὶ ἐπεκτείνεται εἰς τὴν τοῦ θήλεος χώραν καὶ ὑποδοχήν.

Συμπεραίνομαι, concludo. Item concludor. Alex. Aphr.

Συμπέρασμα, τὸ, conclusio, complexio: id quod ex positis vel concessis concluditur et efficitur syllogistice. Plut. de solert. anim. Aristot. &c.

Συμπερασματικῶς, inferendo conclusionem, utendo conclusione, Aristot. Rhet. 2.

Ὑποπεράτωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio. Hesych.

ΠΕΡΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, et άσω, transeo: idem cum πείρω. (☞ Unde et derivatum putant nonnulli. alii à πέραν, vel πέρας, ut idem sit cum περατοῦμαι.) Il. μ'. οὔτ' ἂρ ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὐδὲ περῆσαι Ῥηϊδίη. Il. φ'. Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα. Plut. in Camillo. οὐκ ἦν ποταμὸν περάσαι. Et cum infinit. apud Nonn. μηκέτι δεῦρο περήσω Ἐκ βυθίων λαγόνων ἀρύειν. † transigere, vitam quasi transire. Xen. Pæd. p. 182. e.† ¶ Item supero. Soph. ὅταν θυμὸν περάσῃς. † ὅταν θυμοῦ περάσῃς, in Œdip. Tyr. 683.† Epigr. l. 2. εἴ σε περήσω. ¶ Item transitivè, transporto, trajicio. peculiariter de iis qui transportant ut vendant. unde et Eustath. exp. in ulteriore regione vendo seu in ulteriora loca transfero ut vendam. Il. φ'. Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε Νηυσὶν ἄγων. Sic Odyss. ό. Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, ἠδ' ἐπέρασαν Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώματα. ¶ Junctum adverbiis motum in loco significantibus simpliciter exp. vendo. Ut Iliad. ἦ'. Δύσειν καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων. Et Odyss. ξ'. Κεῖτο δέ, μ' ὡς περάσῃσι, καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, ut ibi me venderet. (Æsch. Pers. 65. Ch. 268. Eum. 492. Eurip. Med. 272. Phœniss. 140. 271. 806. Sophocl. Œdip. Tyr. 539.)

Derivata ex περάω, transeo, trajicio.

Πέραμα, τὸ, trajectus, transitus, schol. Hom.

Πέρασις, εως, ἡ, transitus: ipsa actio transeundi. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 10. Item finis, exitus: ut, πέρασις βίου, apud Suid.

Περάσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui transiri potest, vadosus. Arrian.

Περατὸς, οῦ, ὁ, per quem transitus patet, permeabilis. Plut. in Pyrrho.

Περητὸς, Ionicè dicitur pro περατός. Herodot.

Περητήριον, τὸ, quo perforare et transfodere aliquid possumus. Hippocrat.

Περάασκε, poëticè pro ἐπέρας, transibat. Odyss. ἑ. Τοὺς μὲν ἂρ οὔτ' ἄνεμος διαειμένος ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές.

Πρήσσω, (factum per syncopen ex futuro περήσω,) eo per. Od. γ'. Ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον. Odyss. ό. ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο, ut viam carpamus.

Διαπρήσσω, (*comp.*) pertranseo. Iliad. β'. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. Il. ά. διαπρήσσουσα κέλευθον. Item percurro. Odyss. ξ'. Οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ.

Composita.

Ἀναπεράω, et per syncopen ἀναπράω, penetro, perforo, perterebro. Hippocr.

Ἀπέρατος, qui transiri et permeari nequit, impervius, &c. Est et, infinitus, in Πέρας.

Ἀποπεράω, trajicio alicunde. Plutarch. in Mario, ἀποπέρασαν εἰς τὴν ἀντικρὺ νῆσον.

Διαπεράω, pertranseo, trajicio. Isocr. ad Demon. τοσαῦτα πελάγη διαπερᾶν. (Æsch. S. c. Th. 998.)

Διαπέραμα, τὸ, trajectus. Hesych.

Δυσπέρατος, per quem ægrè transitus patet. Eurip. in Medea.

Εἰσπεράω, transeo, seu trajicio, ap. Hesiod. in Erg. Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα.

Ἐκπεράω, transeo ex. Eurip. δωμάτων ἐκπερᾷ. (Phœniss. 100. Æschyl. Pr. 730.) Item trajicio. Od. ἱ. νηυσὶ πεποιθότες ὠκείῃσι Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι. ¶ tem transitivè, traduco, trajicio, transporto. Numer. 11. ἐξεπέρασεν ὀρτυγομήτραν ἀπὸ τῆς θαλάττης τὸ πνεῦμα.

Ἐκπέραμα, exitus, transitus, apud Æsch. in Schol.

Διεκπεράω, (*decomp.*) q. d. ex loco aliquo per alium transeo. Interdum significat, exeo. Frequentiùs, transeo, trajicio. Ut apud Apoll. Arg. l. 3. Ἀχέροντα διεξεπέρησεν ἐρετμοῖς. Item trajicio, transfigo. Aristoph. in Pluto, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες. (Æsch. Pers. 485.)

[Δυσεκπέρατος. Eurip. Hippol. 882. Τόδε μὲν οὐκ ἔτι στόματος ἐν πύλαις Καθέξω δυσεκπέρατον, ὀλοὸν, ὀλοὸν Κακόν. Schol. δυσεπαλλακτὸν, δυσεπίληπτον. 678. Schol.]

Συνεκπεράω, simul transeo, simul evado, trajicio. Xen. [Κυνηγ. §. 5. συνεκπερᾶσαι μετὰ τοῦ λαγὼ πάντη.]

Ἐμπεράω, trajicio in: vel transveho in.

Ἐμπέραμος, qui transit seu trajicit in; vector. Callim. hymno in Jovem, οὐ σύγε νηῶν Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον. Aliam signif. vide in comp. ex Πεῖρα.

Ταλαπείριος, Eust. exp. ὁ τῆλε περάσας. Odyss. ζ'. Vide et in comp. ex Πεῖρα.

Derivata ex περάω, vendo.

Πιπράσκω, (factum per reduplicationem ex πράω, quod per syncopen dicitur pro περάω,) vendo. Plut. in Apophth. ληφθέντων δὲ πολλῶν αἰχμαλώτων, ἐπίπρασκεν αὐτούς. Apud schol. Thuc. Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. Præt. πέπρακα. Unde particip. apud Dem. Philip. 4. τοὺς πεπρακότας ἑαυτούς.

Πιπράσκομαι, (præt. πέπραμαι, aor. 1. ἐπράθην,) vendor. Plutarch. in Solone, πιπράσκονται ἐπὶ τῇ ξένῃ. Xenoph. Hell. 6. ἐκήρυξεν πεπράσθαι ὅστις αὐτομολοίη. Thucyd. ἐπράθη ταλάντων εἴκοσι. Herodot. πρηθεὶς εἰς Λιβύην, Ionicè pro πραθείς.

Πρᾶσις, εως, ἡ, venditio. Plato de rep. l. 2. Exponitur etiam, auctio: apud Luc. Reg. lib. 4. c. 12. ἀπὸ τῆς πράσεως αὐτῶν, exp. juxta ordinem suum.

Πράσιμος, ὁ καὶ ἡ, venalis, vendibilis. Isæus et Xen. † Pæd. l. 4. p. 109. c.†

Πρατέος, ὁ, vendendus. Plato de leg.

Πρατὴρ, ῆρος, ὁ, venditor. Idem de leg. l. 11. Πρατὴρ λίθος, lapis unde mancipia vendebantur. Pollux.

Πρατήριον, τὸ, locus in quo res venales venum exponuntur: forum. Significat etiam idem quod πρατὴρ λίθος. Pollux.

Πράτης, ου, ὁ, idem quod πρατήρ. Pollux ex Isæo et Hyperide.

[Πρατός. Soph. Trach. 279. ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ ὀλύμπιος, Πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, &c.] ‡ vendendum, vendibilem.‡

Πράτρια, ἡ, venditrix.

Περνάω, (ex περάω, per pleonasmum τοῦ ν,) unde πέρνημι, vendo. Il. χ'. Κτείνων ἢ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.

Πέρναμαι, vendor. Aristoph. in Equit. διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρνανται.

Περνάσκω, idem quod πέρνημι, venum exporto, venum abduco. Iliad. ώ. Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Πέρνασχ' ὅντιν' ἕλεσκε.

Πόρνος, ου, ὁ, qui corpus suum prostituit et veluti vendit: cynædus, exoletus. Xen. apomn. l. 1. τήν τε γὰρ ὥραν ἐὰν μέν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι.

Πόρνη, ἡ, fœmina quæ corpus suum prostituit et veluti vendit: meretrix, scortum. Athen. l. 13. et 14. et alibi.

Πορνικὸς, meretricius. Æschin. Chrysost.

Πορνίδιον, τὸ, meretricula, scortillum. Aristoph. in Nub. †993.† et in Ran.

Πορνεύω, f. εύσω, scortor, corpus meum prostituo. Æschin. contra Timarch. εἰ οὗτος πεπόρνευκέ τε, καὶ τὰ πατρῷα κατεδήδοκεν.

Πορνεύομαι, idem. Athen. l. 13. ἐπαύσατο πορνευομένη, ἔτι νέα οὖσα. Sic et apud Dem. et Luc.

Comp. Ἐκπορνεύω, scortari facio. Exod. 34.

Πορνεῖον, τὸ, locus in quo scorta se prostituunt: lupanar. Athen. l. 13. (Aristoph. R. 113. Antiph. Orat. 1. p. 20.) [Æschin. Orat. in Timarch. ἐὰν δὲ τέκτων, τεκτονεῖον. ἐὰν δὲ πορνοβοσκὸς καὶ πόρναι, ἀπὸ τῆς ἐργασίας εὐθὺς ἐκλήθη πορνεῖον. ὥστε σὺ πολλὰ πορνεῖα τῇ τῆς πράξεως εὐχερείᾳ πεποίηκας.]

[Πορνεία. Epist. ad Corinth. vii. 2. διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐχέτω, &c. Mat. v. 32. ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, παρεκτὸς λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι. xix. 9. Galat. v. 19.]

Composita: ac primùm ex πιπράσκω.

Ἀναπιπράσκω, revendo, venditum mihi vicissim vendo.

Ἀνάπρασις, εως, ἡ, quum venditum nobis revendimus aliis. Pollux.

Ἀναπράτης, ου, ὁ, qui sibi vendita revendit.

Ἀπρασία, ἡ, emptorum penuria, quum nihil vendere possumus. Liban. [Demosth. in Aphob. εἰ δ' αὖ γενέσθαι μὲν φησι, τῶν δ' ἔργων ἀπρασίαν εἶναι. δεῖ δέ που τά τε ἔργα αὐτὸν ἀποδεδωκότα μοι φαίνεσθαι, &c. Adv. Phormion. ἐν Βοσπόρῳ δὲ ἀπρασίαν τῶν φορτίων κατέλαβε. καὶ τοὺς ἑτερόπλοα δανείσαντας, μόλις ἀπήλλαξε.]

Ἄπρατος, ὁ καὶ ἡ, qui nondum venditus est: vel qui non venditur. Pollux.

Ἀποπρατίζομαι, vendo. Tob. cap. 1.

Δημιόπρατος, qui publicè venditur et emitur: qui publicatur. Plut. in Crasso. [Aristoph. Equit. 103. Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος, &c. Schol. τὰ δημοσίᾳ πιπρασκόμενα, ἐκ δημεύσεως καὶ τῶν δημευομένων διὰ Κλέωνα θυσιῶν ἢ δημιόπρατα ἔμιξεν, ὡς ἐκ δημοσίου πράγματα αὐτοῦ κλέψαντος. Vesp. 657. Schol. et Schol. Biset.]

Διαπιπράσκω, divendo. Idem in Sylla, οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχούσης.

Διάπρασις, ipsa divendendi actio, venditio. Idem ibid.

Ἐλευθεροπράσιον, τὸ, liberorum venditio: unde, ἐλευθεροπρασίου δίκη, actio quæ in eum instituebatur, qui liberum vel servum alienum vendidisset. Pollux l. 3.

Ἐμπιπράσκω, vendo in. Poll. l. 7. c. 2.

Καταπιπράσκω, vendo, venundo: unde, καταπραθεὶς, venditus, venum expositus. Lucian.

Λογοπράτης, verborum venditor. Est et epitheton Judæ, quòd Christum Dei λόγον vendiderit. apud Gregor.

Μεταπράσεις ædium dicuntur, quum emtæ aliter extruuntur ad meliùs vendendum. Strabo l. 5.

Μεταπράτης, qui emit ut postea vendat. Hesych. in Κάπηλος.

Παλίμπρατος, qui vel quæ iterum venditus est aut vendita: qui vel quæ sæpius vendi se sinit: qui vel quæ priore hero relicto subinde alii se addicit: veterator, veteratrix. Pollux. Et, τὰ παλίμπρατα, iterum vel sæpius vendita.

Παμπρασία, ἡ, omnium rerum, seu rerum omnis generis venditio. Pollux.

Προπιπράσκω, prior vendo.

Προπράτης, qui prior vendit. Pollux ex Lysia.

Προπράτωρ, idem: vel, ὁ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν, proxeneta, pararius, interventor. Idem l. 7. c. 2. ex Dinarch. et Isæo.

Προσπιπράσκω, aliis adjunctum vendo, vendo cum. Idem ibid.

Συμπιπράσκω, unà vendo, venditionis socius sum et particeps.

Συμπράτης, ὁ, qui cum alio aliquid vendit. Pollux ibid. ex Lysia.

Χαρτοπράτης, chartarum venditor.

Composita ex πορνεύω et πόρνος.

Ἐθελόπορνος, ὁ καὶ ἡ, qui corpus suum sponte prostituit et quæstui habet. Athen. l. 12.

Ἐκπορνεύω, idem cum πορνεύω: in ep. Judæ, αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι.

Ἱππόπορνος, equæ equientis more scortans: immane scortum. Alciphr. epist. 183.

Καταπορνεύω, idem cum πορνεύω. ¶ Item, stupro, stuprum infero. Plutarch. in Polit. præc. τοὺς μὲν γὰρ Διονυσίου παῖδας, καὶ τὴν γυναῖκα καταπορνεύσαντες οἱ περὶ τὴν Ἰταλίαν, ἀνεῖλον. ¶ Item prostituo. Herodot. καταπορνεύω τὰ θήλεα τέκνα. ¶ Item lenocinor, i. blande defraudo, lenociniis adblandio. Naz. μὴ γεῦσιν καταπορνεύσωμεν.

Καταπόρνευσις, ἡ, scortatio: vel constupratio.

Νεκροπέρνας, ου, ὁ, qui defunctorum cadavera vendit: epitheton Achillis, apud Lycophr.

(ΠΕ'ΡΓΑΜΑ. δι' ὀλίγου περγάμων ἀπ' ὀρθίων Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν. Eurip. Phœniss. 1038. 1136.)

ΠΕ'ΡΔΙΞ, ικος, ὁ καὶ ἡ, perdix avis. de qua vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 8. et Athen. l. 9.

Περδίκιον, ου, τὸ, parvus perdix. Athen. l. 14. et l. 8. ¶ Item herbæ nomen. apud Theophr. hist. pl. l. 1. cap. 11. et Diosc. l. 4.

Περδικιδεὺς, έως, ὁ, pullus perdicis.

Composita.

Διαπερδικίσαι, ceu perdix decipere et effugere. Hesych. et Etymol.

Ἐκπερδικίσαι, perdicis modo callidè subterfugere. Aristoph. in Avib. Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.

Διεκπερδικίσαι, (*decomp.*) idem quod διαπερδικίσαι. Suid.

Συροπέρδιξ, avis quædam. apud Ælian.

ΠΕ'ΡΔΩ, pedo, crepitum ventris emitto. F. 2. παρδῶ, ab aor. 2. ἔπαρδον. Aristoph. πέρδω σοῦ, pro πέρδω κατὰ σοῦ, oppedo tibi.

Πέρδομαι, idem quod πέρδω. fut. 2. παρδήσομαι. præt. med. πέπορδα, pepedi. Aristoph. in Nub. πέρδεται Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. Ibid. σκέψαι τοίνυν, ἀπὸ γαστριδίου τυτθουτουὶ οἷα πέπορδας.

Πορδὴ, ἡ, crepitus ventris. † Aristoph. Nub. 393.†

Composita.

Ἀποπέρδω, idem quod πέρδω. Aristoph. in Plut. *μέγα πάνυ ἀπέπαρδον. ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.* Fut. Med. ἀποπαρδήσομαι, apud eundem, initio Ran.

Ἀποπορδὴ, idem quod πορδὴ, apud Aphr.

Decomp. Ἀνταποπέρδω, crepitum ventris emittenti oppédo. Aristoph. in Nub. † 292.† *βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν πρὸς τὰς βροντάς.*

Καταποπέρδω, crepitum ventris emitto contrà, oppedo.

Καταπέρδω, idem quod καταποπέρδω. Aristoph. in Plut. *τῶν χειροτεχνῶν καὶ τῆς πενίας καταπαρδεῖν.*

Ὀνόπορδον, τὸ, crepitus asini: herba est, quam si comederint asini, crepitus reddere dicuntur. Plin. l. 27. c. 11.

Προσπέρδω, idem quod καταπέρδω, Aristoph. in Ran. *προσπαρδεῖν γ' ἐς στόμα τῷ Θαλάμακι.*

(Ὑποπέρδομαι. Aristoph. R. 1129.)

ΠΕ´ΡΘΩ, (F. πέρσω, f. 2. παρθῶ, et per metathesin πραθῶ, ab aor. 2. ἔπραθον,) diruo, everto, vasto, depopulor. Odyss. ἱ. *δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν.* Iliad. σ. *Καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον.* ¶ Item perimo, trucido, perdo. Soph. *ἐκεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.* ☞ Eust. scribit, derivari à πρήθω, facta metathesi et τροπῇ literarum: solent enim incendi urbes ab hostibus quæ vastantur et evertuntur.

Πέρθομαι, evertor, diruor, expugnor. Il. β. *πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.* Il. π. *οὔ νύ τοι αἶσα Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων,* per aphæresin pro πεπέρθαι.

Πέρσις, εως, ἡ, vastatio, eversio, expugnatio. Aristot. de poët.

Πορθέω, ῶ, f. ήσω, idem quod πέρθω. Od. ξ. *Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας οἴκους πόρθεον.* Thuc. l. 3. *τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν.* Xen. Hell. 6. *πορθοῦντες πολλῶν ἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας.*

Πορθοῦμαι, vastor, evertor, diruor. Isocr. in Paneg. et in Panath. (Æsch. Ag. 286. 600. Ch. 689.)

Πόρθησις, εως, ἡ, eversio, vastatio, depopulatio. Hermog.

Πορθητὴς, οῦ, ὁ, eversor, vastator, depopulator. Eurip. in Troad.

Πορθήτωρ, eversor, vastator, πορθητής. Æsch. in Χοηφ. [974.] (Æsch. Ag. 915.)

Composita.

Ἀντιπορθέω, vicissim vasto. Eurip. in Troad. [359.] *κτενῶ γὰρ αὐτὸν, κἀντιπορθήσω δόμους.*

Ἀπόρθητος, ὁ καὶ ἡ, non vastatus, non eversus et dirutus: vel qui vastari et dirui non potest. Hesych. (Æschyl. Pers. 348. Eurip. Med. 827.) [Hec. 906. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 28. *πυθόμενος δὲ ταῦτα, Θάσον μὲν ἀπόρθητον λείπει, αὐτὸς δὲ* &c. lib. 7. cap. 141. Lysiæ Orat. Olymp.]

Διαπέρθω, idem quod πέρθω, devasto, depopulor, &c. Il. ά. *τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα.* Il. ἡ. *διαπραθέειν τόδε ἄστυ.*

Διαπορθέω, idem. Il. β'. *Λυρνησσὸν διαπορθήσας.* Plut. in Pericle, *κώμους τε καὶ πόλεις μικρὰς διεπόρθησαν.*

Διαπορθοῦμαι, evertor. Soph. in Ajace, *ὄλωλα, διαπεπόρθημαι.* (Æsch. Pers. 716.)

Ἐκπέρθω, vastando exscindo, expugno et everto. Iliad. ά. *Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν.* Ibid. *Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν.*

Ἐκπορθέω, idem. Eurip. in Troad. *ὅστις θνητῶν ἐκπορθεῖ πόλεις.* (Ἐκπορθέομαι. Soph. Tr. 1120.)

Ἐκπόρθησις, devastatio. Strabo lib. 9.

Ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ, eversor, vastator, depopulator. Eurip. in Sup.

Πτολίπορθος, urbium eversor et expugnator. Il. ύ. φ'. ώ. et alibi. † Hes. Th. 936. de Marte.† (Æsch. Ag. 792.) Pro eodem dicitur et πτολιπόρθιος, teste Eustath.

(Πτολιπόρθης. Æsch. Ag. 480.)

Συμπορθέω, simul depopulor. Eurip. in Oreste. [885.]

Τρίπορθος, ter raptus, ter eversus. Trojæ epith. apud Theocr.

ΠΕΡΙ`, variam habet et constructionem et significationem. Cum genit. de. Ut, *περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν,* apud Plat. in Protag. Sic, *ἐρωτᾷν περί τινος,* interrogare de aliqua re. *Βουλεύεσθαι περί τινος,* deliberare de re aliqua. In hac signif. si casui suo postponatur, scribitur πέρι. ut *ταῦτα λέγοντες Ἡρακλέους πέρι,* hæc dicentes de Hercule. † Sic *ἧς πέρι.* Aristoph. Nub. 954.† ¶ Item pro. Il. ψ'. *ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.* Plato de leg. *περὶ ψυχῆς μάχομαι,* pugno pro anima. *Περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι,* pro nihilo duco, vel nihili facio. ¶ Item pro ἕνεκα, propter, ob, vel gratiâ. Ut apud Eurip. in Phœniss. *τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν,* propter tyrannidem, propter regnum: vel regnandi gratiâ. Sic apud Thuc. *περὶ ὧν ἔχουσι.* ¶ Item apud poëtas, circum, circa: ut, *περὶ σπείους,* apud Hom. circa specum. ¶ Item præ, ultra, apud poëtas: ut, *περὶ πάντων σε τίω,* præ omnibus te honoro, apud Hom. † Hesiod. Th. 411. *περὶ παντός.* Xen. Pæd. 1. 4. 1.† In hac significatione dicunt etiam poëtæ *περὶ πρὸ* vel *περιπρὸ,* pro περισσῶς. ut Iliad. λ'. *περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.* † In hac significatione etiam postponitur: *πάντων πέρι,* præ omnibus. Hes. Th. 559. (*præ, super.* Il. γ'. 257. Subintel. Soph. Œdip. Tyr. 808.)

Cum dat. circum, circa. ut Il. κ'. *ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα.* Plat. de rep. l. 2. *περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν.* ¶ Item pro ἐν, in: ut Apoll. Arg. 3. *περὶ ῥοδέοισιν ἐέρση Τήκεται,* ros liquescit in rosis. ¶ Et pro εἰς, in, cum accus. Ut apud Apollon. *πίπτοντα περὶ σφίσι,* cadentia in sese. ¶ Item pro ἐξ, ex. ut Od. ὁ. *περὶ κῆρι φιλεῖν,* ex animo amare. ¶ Cum verbo φοβοῦμαι aut δείδω, alióve synonymo, exp. de, ut Il. ἡ. *ἔδεισε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.* Sic et apud Herodot. et Thuc. Cum dativo pro genitivo, apud Thuc. l. 4. *ἀλλὰ περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβουμένων τὸ κατάδηλον,* timentium sibi ipsis ne patefierent. (*ἀρχαίῳ περὶ τάρβει.* Æsch. Pers. 698. Ch. 33. Suppl. 374.)

Cum accus. circa, circum. Dem. Olynth. 2. *τούτους ἀγαπᾷ, καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει,* hos amat, et circa se habet. Xen. Pæd. 1. † cap. 2. 4.† *περὶ τὰ ἀρχεῖα κοιμῶνται οἱ ἔφηβοι,* circum palatia principum excubant adolescentes. ¶ Cum εἰμὶ aut ἔχω, interdum exp. occupatus sum, intentus sum, do operam rei alicui. ut apud Dem. Xen. &c. † Cum acc. cum verbo τυγχάνω et εἰμί: *περὶ εὐθυμίαν ἐτύγχανεν ὢν,* hilaritati indulgebat. Xen. Pæd. l. 4. p. 89. d.† ¶ Cum accusativo personæ præcedente articulo interdum sumitur pro eo aut iis qui vel quæ sunt circa aliquem, id est, ipsum circumstant, ut solent amici, aut etiam ministri: ut, *οἱ περὶ Σεβαστὸν,* ministri Augusti. Sic et, *τὰ περὶ ἐμὲ,* res meæ, ea quæ ad me pertinent. Sic Xen. Pæd. 1. 4. 18. Cum acc. pers. et verbo εἰμί: *ὅμοιος περὶ ἐκεῖνον εἶναι,* similiter se erga aliquem gerere. Xen. Pæd. l. 6. 155. e.† ¶ Interdum periphrasin facit: ut, *οἱ περὶ Σωκράτην,* Socrates. ¶ Item erga, in: ut, *ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια.* Isocr. Item in, adversus. ut Aristoph. † Nub. 990.† *περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακουργεῖν.* † *οἱ περὶ ἐκείνην χώραν,* ejus regiones incolas vel accolas. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. e.† ¶ Designat etiam tempus. ut Xen. Hell. 1. *περὶ ἀρίστου ὥραν ἧκον εἰς Προκόννησον,* circa horam prandii venerunt. † Sic Pæd. l. 4. p. 105. d.† ¶ Significat etiam, circiter. Thuc. *περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς,* naves circiter septuaginta. Isocr. in Evag. *ἀνθρώπους περὶ πεντήκοντα παρακαλέσας.* (V. Æschyl. Pers. 875. erga. Aristoph. R. 461. Philostr. l. 4. c. 3.) ¶ Pro περὶ interdum ab Æolibus usurpari περ, tradit Hellanicus, apud Eust.

Πέριξ, Doricè περὶξ, circum, circa. Ut, *πέριξ τὸ τεῖχος.* Herodot. Et, *τὸ πέριξ δ' αὐτὸ πάντ' εἰς φλεγμονὴν ἐξαίρει,* apud Galen. ad Glauc. Et, *πέριξ δ' αὐτοῦ,* circa ipsum, in ejus circuitu, apud Herodot. † *οἱ πέριξ,* circumjacentes, finitimi. Xen. Pæd. 1. 5. 2. et 1. 6. 10.† ¶ Item circunquaque, circumcirca, undique. Polyb. *πέριξ δὲ παντὸς τοῦ δήμου στάντος.* Et, *ὁ πέριξ ὠκεανὸς,* apud Aristot. ¶ Apud Plat. in Timæo, *πέριξ αὐτὰς ἔλαβε,* exp. undique est eas circumplexus. (Æschyl. Pers. 368. Eurip. Phœniss. 652. 664. 1269.)

Περισσὸς, vel περιττὸς, οῦ, ὁ, qui præ cæteris aliquid habet, quo illis præstet. (☞ Quasi *ὢν περὶ τῶν ἄλλων.*) Unde exp. eximius, egregius, item præstans, excellens, insignis. ut, *περισσὸς ἀνήρ.* Eurip. et Aristot. Interdum cum accus. ut, *περισσὸς τὴν σοφίαν,* apud Synes. Dicitur et, *περισσὸς κατά τι,* apud Aristot. probl. 1. sect. 3. et, *περισσὸς ἔν τινι,* apud Plut. in Rom. Apud Hesiod. † Th. 399.† *περισσὰ δῶρα,* munera eximia. ¶ Invenitur et in malam partem, *περιττὸς τὴν ἀσέβειαν,* apud Greg. de Juliano. ¶ Item, qui est ultra id quod esse debet. modum excedens, nimius. Item supervacaneus, redundans. Ut, *περιττὸς ταῖς ἐργασίαις,* Hermog. Et, *περιττὴ πραότης,* apud Herodian. l. 6. Hinc, *τὸ περισσὸν,* excrementum, apud Aristot. (Athan. V. S. Ant. 488.) ‡ *τὸ περιττὸν,* impar numerus. Plat. Ph. 52.‡ Dicitur et, *τὰ περισσὰ,* de reliquiis, apud Lucil. epigr. l. 2. ¶ Interdum περισσὸς ponitur etiam pro copioso, multo; unde, *ἐκ περισσοῦ ὑπερέχειν,* multis partibus superare, apud Plat. (Soph. Tr. 626. 861. Theoc. κά. 15.) ¶ *Περισσὸς ἀριθμὸς,* impar numerus: sic dictus, quòd in eo redundantia quædam sit. Aristot. Plut. Hinc adverbium περισσάκις, numero impari, impariter, apud Plutarch.

Περισσὸν, solani species, apud Theophr. et Plin.

Περισσῶς, seu περιττῶς, eximiè, egregiè, excellenter. Athen. Item singulari quodam modo et peculiari. Item redundanter, supervacaneè: vel abundanter, abundè. Interdum significat, ampliùs, magis, vehementiùs. Pro quo et gradu comp. περισσοτέρως, et περισσότερον, sæpe in Novi Test. scriptis.

Περισσότης, ητος, ἡ, excellentia, præstantia. Item redundantia. Et peculiariter, ea sermonis redundantia quæ et πλεονασμὸς vocatur. Hermog.

Περισσεύω, seu περιττεύω, redundo: vel abundo, affluo. Luc. 21. *τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς.* Et cum genit. apud eundem cap. 15. *περισσεύουσιν ἄρτων.* [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. §. 9. *Ἔπειτα δὲ ἣν μὲν ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι προσάγωμεν περιττεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι, καὶ τοῖς περιττοῖς χρήσονται ὅ, τι ἂν βούλωνται.*] Ecclesiast. c. 3. *τί ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος;* quid amplius habet homo? ¶ Item transitivè, facio ut abundet, abundè subministro. 1 epist. ad Thessal. cap. 3. *ὑμᾶς δὲ ὁ κύριος πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους.* ¶ Item supersum, reliquus sum. Joan. c. 6. *τὰ περισσεύσαντα κλάσματα.*

Περισσεύομαι, idem quod περισσεύω in posteriori signif. Nonn. *ὅσσα περισσεύοντο.* Matth. cap. 13. et 21. *περισσευθήσεται* exp. reddetur abundè.

Περίσσευμα, seu περίττευμα, τὸ, abundantia, apud Matth. et Paul. Item reliquiæ, Marci c. 8. Item excrementum, stercus. Plut.

Περισσεία, ἡ, abundantia. 2 Corinth. c. 8.

Περίττωμα, τὸ, excrementum: quicquid in corpore supervacaneum est. Alex. Aphr. et Aristot. Rhet. 3. [de Hist. Animal. *τοῦ δὲ περιττώματος ὄντος διττοῦ, ὅσα μὲν ἔχει δεκτικὰ μόρια τοῦ ὑγροῦ περιττώματος, ἔχει καὶ τῆς ξηρᾶς τροφῆς.*]

Περίττωσις, ἡ, idem. [Aristot. de Hist. Animal. *ὀνομάζεται γὰρ τὸ μὲν τῆς ὑγρᾶς περιττώσεως δεκτικὸν μόριον, κύστις· κοίλια δὲ, τὸ τῆς ξηρᾶς.*]

Περιττωματικὸς, excrementis abundans. Item simpl. cui excrementa insunt. Theophr. et Alex. Aphr. in Probl. [Aristot. de Hist. Animal. *ἄλλο δὲ οὐδὲν ἔχει μόριον, οὔτε ὀργανικὸν, οὔτε αἰσθητήριον, οὔτε — τὸ περιττωματικόν.*]

Composita ex περισσὸς, et περισσεύω.

Ἀπερισσεία, natura nil superfluum habens, à superfluitate immunis, puraque recrementorum. apud Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 17.

Ἀπέριττος, ου, ὁ καὶ ἡ, nihil supervacaneum habens. Item luxu carens. Gregor.

Ἀπερίττωτος, excrementis carens, apud Theophr.

Ἀρτιοπέρισσος, par-impar.

Ἐκπεριττεύω, redundo, περιττεύω.

Ὑπερπερισσῶς, supra modum, plùs quam abundanter. Marc. c. 7.

Ὑπερπερισσεύω, et ὑπερπερισσεύομαι, superabundo: vehementer exundo. Rom. 5. *ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις.* 2 Corinth. c. 7. *ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ.*

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ`, ᾶς, ἡ, columba: tam de mare dicitur quàm de fœmina. vide Aristot. hist. an. l. 5. c. 13. Scribit Athen. l. 9. Atticos περιστερὸν dicere. Eoque utitur etiam Aristot. discriminandi sexus causâ. ☞ Dici volunt *παρὰ τὸ περισσῶς ἐρᾶν.*

Περιστερὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo columbæ aluntur. Varro de re rustica. l. 3. cap. 7. [Plat. Theæt. *ἀλλ' ὥσπερ εἴ τις ὄρνιθας ἀγρίας, περιστερὰς, ἤ τι ἄλλο θηρεύσας, οἴκοι κατασκευασάμενος περιστερεῶνα τρέφοι.*] ¶ Est et herba quædam, tracto nomine *ἐκ τοῦ τὰς περιστερὰς ἡδέως διατρίβειν ἐν αὐτῇ,* ut tradit Diosc. l. 4. c. 60.

Περιστέριον, et περιστερίδιον, ου, τὸ, parvula columba. Athen. l. 44. Quidam περιστερίδιον expon. pullus columbinus, pipio, qui et περιστεριδεὺς dicitur, teste Eustath.

Περιστερόεις, adject. est à περιστερεών. Nicand. in Ther.

ΠΕ´ΡΚΟΣ, et περκνὸς, (quod frequentiori est in usu,) οῦ, ὁ, niger. Item nigris distinctus maculis, varius. Homer. μορφνὸν, et περκνὸν, pro eodem accipit. Iliad. ώ. *Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν, Μορφνὸν θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι.* Aristot. tamen hist. an. l. 9. c. 52. discrimen statuit inter hæc duo. Apud eundem l. 9. c. 36. memorantur etiam *πέρκοι ἱέρακες.*

Πέρκη, sive περκὶς, piscis quidam: quòd nigris maculis sit varius. Aristot. hist. an. l. 8. c. 15. et Diosc. l. 2. c. 35.

Περκάζω, nigresco seu nigris distingui maculis incipio. Sic dicuntur uvæ περκάζειν, quum pingi incipiunt et nigrescere. Theophrast. de caus. plant. lib. 3. cap. 22. *ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες.* Et Diosc. *λαβὼν ὄμφακας μήπω περκαζούσας.* Et Plut. sympos. 3. *ὄμφακι περκάζοντι προσεοικός.* Item activè, vario. Diosc. l. 5. c. 2. (de vite agresti:) *οὐ περκάζει τὴν σταφυλήν.*

Περκαίνω, varior, varius fio. Hesych.

Περκώματα, eidem sunt *τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα.*

Composita.

Ἐπίπερκος, nigricans, subniger: vel nigris maculis aliquantùm distinctus. Xen. in Cyneg.

Ὑποπερκάζω, propemodum nigresco, seu nigris maculis propemodum distingui incipio. Od. ἡ. *ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι.*

ΠΕΡΟ´ΝΗ, ης, ἡ, fibula. (Eurip. Phœniss. 761. Soph. Œdip. Tyr. 1293.) ☞ Dicta à πείρω; quoniam vel infigitur vesti: vel ora vestimenti ei interdum affigitur. Od. τ'. *αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι.* Ibidem, *περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινήν.* Athen. lib. 12. *ἐποίκιλλον τὰ σώματα περόναις.* ¶ Item sura, fibula: alterum os tibiæ, exterius et tenuius. Interdum etiam sic appellatur ossis hujus epiphysis. Interdum et ejus protuberantia, quæ non est aliud quàm malleolus. Gal. in lex Hippocr. ¶ At ὁ περόνης, metrum quoddam est, et organum musicum, Suida teste, apud quem scribitur et περώνης.

Περονάω, ῶ, f. ήσω, fibula subnecto, fibulo. Item trajicio, velut fibulâ. Il. ἡ. et ν'. *Δουρὶ μέσον περόνησε.*

Περονάομαι, idem. Iliad. κ'. *Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν.*

Περόνημα, τὸ, quod fibulâ subnectitur seu subnexum est. Theocr. idyll. 15. [79.]

Περονητρὶς, ίδος, ἡ, et Doricè περονατρὶς, vestis quædam, quæ fibulâ solebat ad pectus subnecti. Idem ibidem.

(Περονὶς, fibula. Soph. Tr. 492.)

Composita.

Διαπερονάω, fibulâ trajicio: vel, fibulo, fibulâ necto. Suid.

Ἐμπερονάω, infibulo, fibulâ infigo. Hesych.

Ἐμπερόνημα, et Doricè ἐμπερόναμα, vestis fibulas infixas habens: seu perforando et fibulas trajiciendo confecta. Theocr. idyll. 15. [34.]

Ἐμπερονατρὶς, ίδος, ἡ, vestis dupla, diplois. Hesych.

Καταπερονάω, infibulo, veluti fibulâ defigo. Polyb.

Προπερονάω, ab anteriori parte fibulo.

Προσπερονάω, fibulâ annecto seu affigo. Plat. in Phædro, προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα, καὶ προσπερονᾷ.

ΠΕ'ΡΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, levis, temerarius, præceps, et qui à quovis vento circumagitur: item vanus, inanis. (☞ Dici putatur quasi πέρφορος, à verbo περιφέρεσθαι.) ¶ Exponitur etiam, nugator, loquax. Suid. et Etymol.

Περπερεύομαι, temerarius et præceps sum: item levis et inconstans sum. 1 Cor. 13. Item superfluo et inutili corporis ornatu gaudeo. apud Basil.

Περπερία, ἡ, temeritas. Exponitur etiam, καλλωπισμὸς, nimius cultus, apud Clem. Alex. pæd. l. 3. Scribitur et περπερεία, apud Basil.

Composita.

[Ἐμπερπερεύω. Cic. ad Attic. lib. 1. epist. 14. pag. 860. ego autem ipse, dii boni! quo modo ἐνεπερπερευσάμην novo auditori Pompeio?]

Καταπερπερεύομαι, exp. adulor, χαριεντίζομαι.

Ῥωποπερπερὴ φράσις, futilis et inanis locutio. Eust. Iliad. ν'.

Ῥωποπερπερήθρας, ου, ὁ, jactatum est in quendam futilem et vanum, teste Eustath. in Iliad. ν'.

ΠΕ'ΡΣΗΣ, ου, ὁ, nomen jactus tesserarii. Hesych. ¶ Item Persa, oriundus ex Perside regione. Xen. Hell. 7. Interdum ὁ Πέρσης dicitur pro ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. Ut in epist. Philipp. apud Dem. πρὸς τὸν Πέρσην πρέσβεις ἀπεστάλκατε.

† Περσεῖδαι, Persidæ. Xen. Pæd. 1. 1. 5.†

Περσικὸς, οῦ, ὁ, Persicus, qui vel qualis Persarum est, Persis proprius.

Περσικὸς ὄρνις, Aristophani pavo dicitur: utpote è Persarum regione in hæc citeriora loca advectus.

Περσικὴ, s. μηλέα, malus persica: arbor de qua Theophr. de caus. pl. l. 8. et Gal. in l. simpl. pharm.

Περσικὸν, sub. μῆλον, malum persicum: fructus persicæ arboris. de quo Diosc. l. 1. c. 165.

Περσικὰ κάρυα, nuces persicæ, aliàs juglandes: sic dictæ quod è Perside à regibus sint translatæ. Vide Diosc. lib. 1. c. 179. et Plin. lib. 15. cap. 22.

Περσέα, ας, ἡ, persea: arbor in Ægypto nascens, à Persa seu Perseo inventore denominata. de qua Theophr. hist. plant. l. 4. et Diosc. l. 1. c. 88. Eadem dicitur et περσεία, interjecto ι propter metrum, apud Nic. in Alexiph. Item περσεὺς, apud eundem in Ther. et περσεῖος (sc. θάμνος,) apud Callimach. ¶ Περσεὺς, est et nomen piscis in mari rubro nascentis, teste Æliano: pro quo apud Hesych. πέρσος. Est et sideris nomen, apud Procl.

Πέρσιον, τὸ, Persium: Planta Ægyptiaca. de qua Theophr. hist. pl. l. 2. c. 3. et Galen. de alim. fac. l. 3. Sic etiam appellatum fuisse solanum marinum, scribit Diosc. l. 4. c. 74. Scribitur et περσίον, ap. Athen. l. 14.

† Περσὶς, fæmina Persica. Xen. Pæd. p. 228. c. Πέρσαις καὶ Περσίσιν. Item Persis (regio). p. 229. b.† [Herodot. Hist. lib. 6. Περσίδα γλῶσσαν μετεὶς, καταμηνύει ἑωυτὸν, ὡς εἴη Ἱστιαῖος ὁ Μιλήσιος.]

[Περσίζω. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. κοινῇ δὲ ἀνηρώτων τὸν κωμάρχην διὰ τοῦ περσίζοντος ἑρμηνέως, τίς εἴη ἡ χώρα.]

[Περσιστί. Herodot. Hist. lib. 8. οἱ δ' εὐεργέται τοῦ βασιλῆος, ὀροσάγγαι καλέονται Περσιστί.]

Μεσοπερσικὰ, (*comp.*) τὰ, semipersica: calceamenti muliebris genus quod ad Persicorum calceorum formam accedere putatur: cujus meminit Hesych. Pro eodem scribitur et μεσοπερσικαὶ, apud Poll. lib. 7. c. 23.

ΠΕ'ΡΥΣΙ, anno præterito, anno proximè elapso, anno superiore. Ut, ὁ πέρυσι σῖτος, frumentum anni superioris, et αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι, legationes anni superioris, apud Dem. Dicitur etiam aliquis aliquid facere πέρυσι. Philostr. in Heroic. εἶδον αὐτὸν πέρυσι, vidi ipsum anno superiore. Significat etiam, antehac, ante hoc tempus. Xen. Hell. 3. ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι, iidem nunc sumus qui ante hoc tempus. (Aristoph. R. 1017. Philostr. l. 3. c. 38.)

Περυσινὸς, qui anni superioris est. Ut, περυσινοὶ ἄρχοντες, apud Plat. in ep. Et, περυσινὸς καρπὸς, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 12. Sic dicitur etiam, ὁ ἔφηβος ἄρτι, teste Polluce, ut qui proximè pueritiæ annos excesserit.

Προπέρυσι, (*comp.*) ante annum superiorem, anno abhinc tertio. [Demosth. adv. Leptin. ἀλλὰ προπέρυσι σιτοδείας παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γενομένης, οὐ μόνον ὑμῖν ἱκανὸν σῖτον ἀπέστειλεν· ἀλλὰ &c. Adv. Apatur. οὐκ ἔστι τοίνυν ὅστις μαρτυρήσει παραγενέσθαι ὅπου οὗτος ἢ πέρυσιν, ἢ προπέρυσιν ἐδικάσατό μοι, &c. Plat. Euthydem. πέρυσι δὲ ἢ προπέρυσι οὐδέπω ἤστην σοφώ.]

Προπερυσινὸς, qui est anni ante præsentem tertii.

ΠΕΣΣΟ'Σ, seu πεττὸς, οῦ, ὁ, calculus, seu scrupus lusorius. Odyss. ά. πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. (V. Eurip. Med. 68.) Eust. ex Soph. Palam. ἐφεῦρε πεσσοὺς, κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος. Accipitur etiam pro ludo ipso calculorum, apud Plut. in probl. Rom. ἐν πεττοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν. Dicitur et πεσσὰ, in plur. apud Euphor. teste Eust. ☞ Hesych. et Eust. derivari tradunt παρὰ τὸ πεσεῖν, à πίπτω· πίπτει γὰρ ὁ πεσσὸς ἐν τῷ βάλλεσθαι, inquit Etym. aut, quoniam ludus est fortuitus. ¶ Item lapis quadratus cubicâ formâ, apud Strab. ¶ Est etiam nigrum illud quod oculi pupillam ambit. Poll. l. 2. ¶ Item pessus, passarium: lana concerpta et ad digiti figuram rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur et continentur, seu ut vulneri, seu ut languenti vulvæ immittatur. Paul. Ægin. l. 7. c. 24. Diosc. l. 1. c. 143. In hac signif. scribitur etiam πεσὸς unico σ, teste Eustath.

Πεσσικὸς, ου, ὁ, ut, πεσσικὸς βόλος, calculus lusorius: idem cum πεσσός. Eustath. et Appian.

Πεσσεύω, seu πεττεύω, f. εύσω, calculis ludo. Polyb. l. 1. Metaphoricè apud Phil. de vita M. l. 1. τύχης γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης, quæ rerum humanarum sursum deorsumque aleam quandam ludit.

Πεσσευτήριος, ὁ, quo utuntur οἱ πεσσεύοντες. Pro quo Atticè πεττευτήριος. Unde πεττευτήριον, τὸ, dicebatur laterculus, super quo motus solis et Lunæ, et quæ pertinerent ad eclipses eorum, inquirebant Ægyptii. Plato in Phæd.

Πεσσευτικὸς, seu πεττευτικὸς, ad eos pertinens qui calculis ludunt. Item calculis ludendi peritus. Plat. de leg. l. 1.

Πεττεία, ἡ, calculorum lusus. Idem in Phædro. Athen. l. 1.

Πεττειάω, idem quod πεττεύω. Hesych.

Comp. Διαπεττεύω, calculis ludo. Luc. in Amor.

Μεταπεττεύω, mutatis calculis ludo. Metaphoricè apud Plat. in Minoë, ἴσως γὰρ οὐκ ἐννοεῖς, ταῦτα μεταπεττευόμενα, ὅτι ταὐτά ἐστι, eadem esse etiamsi transmutentur.

ΠΕ'ΤΑΥΡΟΝ, ου, τὸ, pertica, tignum aut asser, super quo gallinæ dormiunt. Dicitur et de gallinario. Nic. in Ther. Ἰκτίδος, ἥτ' ὄρνισι κατοικιδίῃσιν ὄλεθρον Μαίεται, ἐξ ὕπνοιο καθαρπάζουσα πετάυρων. Scribitur etiam πέτευρον, apud Theocr. idyll. 13. ¶ Item genus laquei. Hesych. Nonnulli etiam πέτευρον dicunt esse asserem cum laqueis avibus tensum, ut in eum involantes laqueis se intricent. ¶ Hesych. esse dicit instrumentum quoddam. ☞ Quidam putant dictum esse παρὰ τὸ ἐν ταῖς αὔραις, ἤτοι τῷ ἀέρι πεπετάσθαι.

Πεταυρίζω, alto petauro exilio.

Πεταυρισμὸς τύχης, ludibrium fortunæ.

Πεταυρισταὶ, οἱ, qui alto petauro exiliunt, i. machina alto loco suspensa; ita ut ferè ex ipso aëre devolare videantur.

ΠΕΤΑ'Ω, (unde πετάζω, et πεταννύω, sive πετάννυμι,) F. άσω, pando, explico. Il. ξ'. et φ'. ὁ δ' ἕζετο, χεῖρε πετάσσας. ¶ Item aperio. Oppian. lib. 3. de venat. τρίστοιχα πετάσσας Χείλεα, καὶ χάος εὐρὺ, καὶ ἄσπετον αἰόλον ἕρκος, triplicibus apertis labris. Exponitur etiam, tendo.

Πετάζομαι, πετάννυμαι, pandor, explicor, aperior. Præt. πέπταμαι, per sync. pro πεπέτασμαι, pansus sum, explicatus sum, apertus sum. Il. ί. (de bigis:) ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται. Apoll. Arg. l. 2. πεπταμένον κῶας, expansum et explicatum, Iliad. φ'. πεπταμέναι πύλαι, portæ apertæ et passæ. Epigr. lib. 1. Ὄστρεον ἀθρήσας χείλεσι πεπταμένον, aperta habens labia, id est, hians. Apud Aristoph. † 342.† πεπταμένοις ἐρίοις, exp. lanis volantibus.

Πέτασμα, τὸ, explicato, extensio. (Æsch. Ag. 917.)

Πέτασος, ου, ὁ, petasus, galerus, tegmen capitis latum et expansum: quod fuisse ἐφήβων φόρημα tradunt Pollux et Hesych. Gestamen est Mercurii, apud Athen. l. 2. Exponitur etiam umbraculum, umbella. ¶ Herbis quoque nonnullis πέτασοι tribuuntur: ut apud Theophr. lib. 4. hist. pl. c. 10. ¶ Πέτασος, dicitur etiam esse species texturæ. Suid.

Πετασίτης, ου, ὁ, petasi speciem gerens: plantæ nomen, apud Diosc. lib. 4. c. 108.

Πετασώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, petasi speciem gerens. Πετασώδεις plantæ, quæ folia habent ampla in modum petasi. Athen. l. 9.

Πέταλον, (et Ionicè πέτηλον, apud Hesiod. et Nicand.) ου, τὸ, folium: propriè folium quod est in amplitudinem expansum. (Nam Eust. à πετάζω derivat. Od. τ'. Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσι. (Eurip. Phœniss. 756.) Diosc. l. 1. c. 44. πέταλα χίλια τῶν ῥόδων. ¶ Item lamina, bractea. Philo de vita M. l. 1. πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο, bracteæ in tenuissima capillamenta sectæ liciis omnibus contexabantur, Exod. 28. πέταλον χρυσοῦν, lamina aurea. Capitur etiam pro petaso seu galero, i. pileo latiore in modum folii ampli. Suid. ex Epigr.

Πετάλειον, idem quod πέταλον. Nicand. in Ther.

Πεταλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, folio vel laminæ similis. Πεταλῶδες οὖρον, foliosa urina: in qua foliis similia sive squamis aut laminis subsident.

Πεταλοῦσθαι, in folium mutari. Hesych.

Πεταλωτὸς, οῦ, ὁ, foliatus. Idem.

Πεταλίζω, folia decerpo. item folia emitto, germino. Hesych. ¶ Item, foliis in urnam conjectis damno, relego.

Πεταλισμὸς, οῦ, ὁ, ostracismus cum foliis. Idem.

Πεταλίτης, ου, ὁ, folium referens.

Πεταλίτης λίθος, lapis in laminas solubilis. lapis fissilis.

Πεταλῖτις, ιδος, ἡ, apud Nicand. de herba quadam.

Πέταλοι, dicuntur vituli: à cornibus, quæ instar ramorum habent, inquit Athen. l. 9.

Πεταλίδες ὗες, per metaph. apud Achæum, porcelli saginati, et ad instar vitulorum petulci.

Πετάλη, ης, ἡ, tenera, ut folia et germina recens ab arbore emissa: in Epigr. πετάλης μικρογάμου, puellæ, seu juvenculæ.

Πετάλιον, foliolum. ¶ Ὄνου πετάλιον, origani species. Nic. in Ther.

Πέτακνον, sive πέταχνον, τὸ, poculum latum et tenue. apud Athen. l. 11.

Composita: ac primùm ex πετάω, πετάζω, seu πετάννυμι.

Ἀναπετάω, seu ἀναπετάζω, et ἀναπεταννύω, sive ἀναπετάννυμι, expando, explico. Item aperio. Apud Luc. ἀναπετάσαι τὰς θύρας, aperire fores. [Xenoph. K. Ἀναβ. lib. 7. cap. 1. §. 11. Milites διακόψαντες ταῖς ἀξίναις τὰ κλεῖθρα, ἀναπεταννύουσι τὰς πύλας.] Iliad. ά. ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν, pro ἀνεπέτασαν, vela explicarunt, vel expanderunt. Interdum etiam, laxo. Gal. τὸ συνιζηκὸς τῶν πόρων ἀναπεταννύντες. (Eurip. Phœniss. 269.)

Ἀναπετάννυμαι, expandor. Item explicor, aperior. Xenoph. Pæd. 8. ἐπεὶ δὲ ἀνεπετάννυντο αἱ τοῦ βασιλείου πύλαι. Præt. ἀναπεπταμένος, (per syncopen pro ἀναπεπετασμένος,) apertus, patens, expansus. Ut, ἀναπεπταμέναι θυρίδες, apertæ fenestræ. † πύλαι, portæ. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. b.† Et apud Xenoph. Hellen. 4. ἀναπεπταμένοι τόποι, aperta loca. Apud Plutarch. in Themist. ἀναπεπταμένος εἰς βορέαν ναὸς, exp. templum in boream exporrectum vel patens.

[Ἀναπιτνάω. Pind. Olymp. vi. 44. Χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς. Schol. ἀνοίγειν. Vide etiam Schol. recent. ad loc. pag. 72. quæ eadem fere habent ac Phavorinus.]

Ἀναπίτναμαι, idem quod ἀναπετάννυμαι. Nic. in Alexiph. τὰ δ' οὐκ ἀναπίτναται ὄσσε. [Pind. Isthm. 4. 79. ἀλώπηξ, Αἰετοῦ ἅτ' ἀναπιτναμένα Ῥόμβον ἴσχει.]

Ἀμπετάω, seu ἀμπετάννυμι, per syncopen dicitur pro ἀναπετάννυμι. Eurip. in Phœn. Βόστρυχον ἀμπετάσας λευκοῦ κατὰ πνεύματα μέλπῃ. [Ap. Rh. Arg. lib. 2. 254. τοῦ δ' ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε Γλήνας ἀμπετάσας.]

Ἀποπετάω, idem quod ἀναπετάω. Laërt. in Dion.

[Διαπεταννύω. Aristoph. Lysistr. 734. Μὴ διαπετάννυε, μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῇ.]

Διαπετάννυμι, pando, aperio: unde διαπέτεια πόρων dicitur, quum sese meatus aperiunt. Eust. [Aristoph. Lysistr. 733. διαπετάσασα. Hoc Participium deduci potest à Verbo διαπετάζω. Vide Schol. Biset.]

Ἐκπετάζω, sive ἐκπετάννυμι, explico, expando, vel extendo. Eurip. in Helen. ὑπὲρ στόλον Ἐκπετάσουσι πόδα Ναὸς ὠκυπόμπου, extendent funem navis celeriter vehentis.

Ἐκπετάζομαι, et ἐκπεταννύομαι, vel ἐκπετάννυμαι, expandor, explicor. Plutarch. de deo Socr. Præt. ἐκπέπταμαι, expansus et explicatus sum.

Ἐκπεπταμένως, q. d. explicatè vel expansè, cum expansione seu explicatione. † εὐφραίνεσθαι, effusè lætari. Xen. Pæd. p. 235. a.†

Ἐμπεταννύω, explico, extendo. Xen. Pæd. 1. ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυε.

Εὐπέταστος, explicatu pansuque facilis. Hesych.

Καταπετάζω, sive καταπεταννύω, aut καταπετάννυμι, expando, explico, extendo. Plutarch. in Theseo. ¶ Item obtego, velo. Aristoph. in Pluto: κατεπέτασεν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, cooperuit et obtexit caput ujus panno rubeo. Plat. in Parmen. καταπετάσαι ἱστίῳ πολλοὺς ἀνθρώπους. † In pass. καταπεπταμένος φοινικίδι. Xen. Pæd. p. 215. a.†

Καταπέτασμα, τὸ, velum quod alicui rei obtenditur, et quo ea obtegitur. apud Phil. de vita M. l. 3.

Παραπετάζω, vel παραπεταννύω, idem cum καταπετάζω, sive καταπεταννύω, obtendo, obtego, obvelo: item expando, explico. Unde παραπέπταται, expansus seu explicatus est; vel etiam, se explicat. Arat. in Phœnom. ὁ δέ οἱ παραπέπταται ὄρνις Ἀσσότερον βορέω.

Παραπέτασμα, idem cum καταπέτασμα. Plat. in Artox. et Aristoph. (R. 969.) Apud Synes. epist. 4. παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετείχιζε, aulæum nos separabat. Exponitur etiam, σκηνὴ, et umbraculum.

Περιπετάζω, vel περιπεταννύω, in orbem expando, vel circumcirca obtendo. Æsch. contra Ctesiph. φοινικίδας πε-

ριπέτασε. Eurip. in Helen. Περιπετάσασα χέρα φίλιον Ἐν μακρᾷ φλογὶ φασφόρῳ. [Xenoph. Œconom. cap. 19. §. 18. περιπεταννύουσα δὲ τὰ οἴναρα, ὅταν ἔτι αὐτῇ ἁπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν.]

Περιπέπταμαι, circumcirca expansus vel obtensus sum. Unde apud Apoll. Rhod. περιπέπταται, obtensus est.

Περιπέτασμα, velum, seu aulæum, quod rei alicui circumcirca obtenditur. Plut. in Pomp. ¶ Est etiam verbum theologicum, significans integumentum mysticum spiritualis sensus, apud Dionys. Areop. Exponitur etiam, cortina. ¶ Περιπετάσματα, τὰ, aulæa, quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur.

Περιπεταστὸς, circumcirca expansus vel obtensus. [Περιπεταστόν. Aristoph. Acharn. 1200. Φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω, Τὸ περιπεταστὸν κἀπιμανδαλωτὸν αὖ. Schol. Εἴδη φιλημάτων ἐρωτικῶν.]

Προπετάζω, seu προπεταννύω, et προπετάννυμι, ab anteriore parte expando vel obtendo, prætendo. Xen. Pæd. 4.

Προσπετάννυμι, extendo, illido.

Composita ex πέταλον, seu πέτηλον.

Ἀπέτηλος, ὁ καὶ ἡ, foliis carens: in Epigr.

Ἐκπέταλος, amplus, passusque in modum folii. Ut, ἐκπέταλα ποτήρια. Athen. l. 11. Et, ἐκπέταλα κέρατα, cornua lata in modum folii vel bracteæ. Idem l. 9.

Ἐμπεταλὶς, ίδος, ἡ, Hesych. est ἔδεσμα διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενον. quod sic dictum putatur, quoniam foliis obductum coqui solebat.

Εὐπέταλος, bene foliatus, foliis decorus, pulchra habens folia: in Epigr. [Aristoph. Thesm. 1009. Εὐπέταλος. Schol. εὐπετασθεὶς, εὖ πεταννύμενος. Schol. Biset. Εὐπέταλος οὖν κισσὸς, ὁ πολλὰ καὶ καλὰ πέταλα πανταχόθεν ἔχων.] ¶ Εὐπέταλον, τὸ, fruticis nomen: de quo Diosc. l. 4. c. 148. ¶ Item εὐπέταλος λίθος, Plin. l. 37. c. 10.

Καλλιπέτηλος, pulchra habens folia: in Epigr. † V. Græviu ad Hesiod. Asp. 289.†

Μυρτοπέταλον, à quibusdam dicitur τὸ πολυγόνατον, teste Plin. l. 27. c. 12.

Παραπέταλος, foliis obtectus, foliis obtensus et opertus. Apud Suid.

Πενταπέτηλος, quinquefolius, quinque folia habens. ¶ Πενταπέτηλον, herba, quæ et πεντάφυλλον à quinque foliis nominatur. Nicand. in Ther. v. 839.

Τριπέτηλος, trifolius: ut, ῥάβδον τριπέτηλον, Hom. hymn. in Merc. ¶ Τὸ τριπέτηλον, herba, Lat. trifolium.

Ὑψιπέτηλος, folia in cacumine gerens. Od. ψ. Item altus, excelsus. Athen. l. 9. Pro eodem dicitur ὑψιπέταλος.

ΠΕ'ΤΟΜΑΙ, et πέταμαι, ac πετάομαι, volo, as, idem quod ἵπτημι. Iliad. β'. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Iliad. μ'. Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο. Plutarch. de sol. an. οὐ γὰρ ὁμοίως ἱέρακες βλέπουσι καὶ τέττιγες, οὐδὲ ἀετοὶ πέτανται καὶ πέρδικες. Aristot. metaphys. 3. τὰ πετόμενα διώκειν. (πτέσθαι a. 2. pro πέτεσθαι. Soph. Œdip. Tyr. 17. ἐλπίσι πέτομαι, spe ambiguâ pendeo. 495.) ¶ Metaphoricè de iis dicitur quæ rapido cursu feruntur, tam inanimis, quàm animatis. Ut Il. ψ'. (de equis:) τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην. Il. ν'. Αὐτὸς δ' ὡς ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι. Epigr. lib. 2. ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον Ἔτρεχεν, ὥστε, λέγειν, Εὐτυχίδης πέταται. † Sic de curru. Hesiod. Asp. 308.†

Πετεινὸς, οῦ, ὁ, volucris. Aristot. polit. 1. Pro quo poëticè resoluta vocali, et verso ι in η, dicitur πετεηνός. Il. φ'. et apud Hesiod. in Erg. (Πετεινῶν οἰωνῶν. Æsch. S. c. Th. 1028.)

Πετεινὰ, et πετεηνὰ, τὰ, volucres, aves: Il. θ'. ξ'. et ω'. † Xen. Pæd. 1. 6. 34.†

Ποτὴ, ἡ, volatus. Odyss. ε.

Ποτάομαι, ῶμαι, idem quod πέτομαι seu πετάομαι. Il. β'. Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Ibid. αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα. † Aristoph. Nub. 318. ψυχὴ πεπότηται, anima elevata est. Scholia enim per ἀνέπτη, et ἀνεκουφίσθη, exp.† Scribitur et πωτάομαι. ut apud Theocr. idyll. 7. Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. (Æsch. Ag. 585. 986. Ch. 388. Suppl. 665.)

(Ποτήμασιν ἀπτέροις. Æsch. Eum. 250.)

Ποτητὸς, idem quod πετεινός.

Ποτητὰ, τὰ, idem quod πετεινά, Odyss. μ'.

Ποτηνὸς, idem quod ποτητός. Eurip. [Pind. Pyth. E. 152. Ἔν τε Μοίσαισι ποτηνὸς ἀπὸ Ματρὸς φίλας.] Pro quo Doricè dicitur ποτανὸς, apud eundem. [Helen. 1494. Δι' ἀέρος εἴθε ποτανοὶ γενοίμεσθα Λίβυες Οἰωνοὶ, &c. 1503. Pind. Pyth. Od. H. 46. Nem. Od. Γ. 138. Ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, &c. Z. 32. Ἐπεὶ ψευδέεσσιν οἱ, ποτανᾷ γε μαχανᾷ Σεμνὸν ἔπεστί τι.]

Ποτέομαι, f. ήσομαι, idem quod πετάομαι, volo. Apoll. Arg. 2. δινεῦμαι ποτέονται.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀερσιπότης, ου, vel ητος, ὁ, qui in altum tollitur volando: ut, κύκνοι ἀερσιπόται, apud Hesiod. in Asp. † 316.† [Hesiod. Ἡμ. 13. Τῇ γάρ τοι νῇ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. Schol. Mosch. ὁ ἀερσιπότητος ἀντὶ τοῦ ὁ ἀερσιπότης, ἤγουν ὁ ἐν τῷ ἀέρι πετόμενος.]

Ἀμφιποτάομαι, ῶμαι, circumvolo. Iliad. β'. Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα.

Ἀναπέτομαι, subvolo, in altum volo. Aristoph. in Avib. Ἀναπέτομαι δὲ πρὸς ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

Ἀποπέτομαι, avolo. Dion. l. 43. οἱ δὲ δὴ ἀετοὶ πρὸς τὸν Καίσαρα ἀπεπέτοντο. [Aristoph. Pac. 719. Οἴκαδ' οἴκαδ' ἀποπετώμεθα. Av. 1369. Εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου.]

Διαπέτομαι, pervolo, volando pertranseo. [Aristoph. Av. 1217. Κἄπειτα δῆθ' οὕτω σιωπῇ διαπέτει Διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;] (Soph. Œdip. Tyr. 1334.)

Εἰσπέτομαι, et εἰσπέταμαι, involo, volando introëo.

Εἰσπετάομαι, idem. Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

Ἐκπέτομαι, et ἐκπέταμαι, evolo. Aristoph. in Avib. Ἐκπετόμενος ἂν αὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε. Aristot. hist. anim. lib. 9. c. 40. ἃ πτερούμενα ἐκπέταται.

Ἐκπετάομαι, idem. Aristot. ibidem.

Ἐκποτάομαι, seu ἐκπωτάομαι, et ἐκποτέομαι, pro iisdem. Metaphoricè. Il. τ'. ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται. Et apud Theocr. idyll. 11. Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; Doricè pro ἐκπεπότησαι. (2. 19.)

Ἐπιπέτομαι, et ἐπιπετάομαι, advolo, involo. Metaphoricè apud Eurip. in Helene, Ποιμένος, ὃς ἄβροχα Πεδία, καρποφόρα τε γᾶς, Ἐπιπετόμενος ἰαχεῖ.

Ἐπιποτάομαι, idem. Diosc. l. 5. c. 85. ὡς δύνασθαι ἐπιποτᾶσθαι τῷ ἀέρι. (Æsch. Pers. 271.)

Καταπέτομαι, et καταπετάομαι, devolo, volando descendo, seu delabor.

Μεταπέτομαι, seu μεταπέταμαι, transvolo. Luc. de scrib. hist.

Παραπέτομαι, et παραπετάομαι, advolo, i. juxtà seu à latere volo. Item prætervolo. [Aristot. de Hist. Animal. καὶ γὰρ ἤδη πετομένη σιτίζει παραπετομένους.]

Περιπέτομαι, circumvolo. Luc.

(Περιποτάομαι. Soph. Œdip. Tyr. 490.)

Συμπέτομαι, simul volo ut quum musca mas fœminam init.

Ὑπερπέτομαι, supervolo, supernè volo. Aristot. hist. an. l. 5.

Ὑπερποτάομαι, idem. Theocr. idyll. 15. οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτῶνται ἔρωτες.

Composita sine præpositione.

Ἀεροπέτης, in aëre volans.

Ἀεροπετὴς, vide in comp. ex Πίπτω.

Ἰθυπετεῖν, rectà volare. Hesych. exp. recto impetu ferri.

Ἰθυπτίων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, rectà volans, qui recto cursu fertur, eoque valde citato, ut volare videatur. Il. φ'. μελίην ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε. Eust. exp. τὴν ἰθὺ πετομένην.

Κακοπέτης, malè volans. Aristot.

Ὀρσιπέτης, concitatis alis volans. Hesych. idem est quod ὀψιπέτης.

Ταχυπέτης, celeriter volans.

Τηλοπέτης, procul volans seu avolans. Suid. ex Epigr.

Ὑπερπετὴς, supervolans, agilis. Strabo.

Ὑψιπέτης, altè volans, altivolus, ut, αἰετὸς ὑψιπέτης. Od. υ.

Χαμαιπέτης, humi volans.

Ὠκυπέτης, celeriter volans. ut, ὠκυπέτης ἴρηξ, Hesiod. in Erg. Item qui rapido cursu fertur, ita ut volare videatur: ut, ἵππω ὠκυπέτα. Iliad. θ'. † It. una Harpyiarum. Hesiod. Th. 267.† (Soph. Tr. 1059.)

ΠΕ'ΤΡΟΣ, ου, ὁ, lapis, saxum. Il. π'. ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὀκριόεντα. Il. γ'. ἐπεσσυμένον βάλε πέτρῳ. Xen. Hell. 3. ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες. (Eurip. Med. 1281.)

Πέτρα, ας, et Ionicè πέτρη, ης, ἡ, idem. Hesiod. in Theog. † 675.† Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρὰς ἐν χερσὶν ἔχοντες. Plutarch. de orac. Pyth. πετρῶν καὶ φλεγμονῶν ὑπὸ πνεύματος ἀναῤῥίψεις. Interdum exp. scopulus, cautes: ut quum de saxis dicitur quæ in mari visuntur. Od. μ'. Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε χάρυβδιν. Sic et Iliad. ο. et Odyss. κ'. Interdum, rupes. Ut Plut. in Amat. narrat. ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν. Sic et Iliad. ω. (Æsch. Pers. 390. Eurip. Med. 1266. Phœniss. 211. Δέλφις πέτρα, Apollo. Soph. Œdip. Tyr. 472.)

Πετρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, petrosus, saxosus, lapidosus. Diosc.

Πετραῖος, ου, ὁ, saxatilis, inter petras seu saxa versans. Ut, Σκύλλα πετραίη, Od. μ'. Et, πετραῖοι ἰχθῦς, apud Athen. l. 7. Item, in petrosis et saxosis locis nascens: ut, συκῆ πετραία, apud eundem l. 13. Πετραίη σκιὴ, umbra quam petra seu rupes de se projicit. Hesiod. in Erg. Item πετραῖος, saxeus, petrosus: ut, πετραία δειρὰς, apud Soph. ¶ Est et Neptuni epith. quòd olim, super saxo consopitus, urinam profuderit genitalem.

Πετρήεις, εντος, ὁ, petrosus, saxosus, lapidosus. Iliad. β'. [496. Schol. 519. Πυθῶνά τε πετρήεσσαν. 640. I. 405. Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ. Schol. Πετρώδει, τραχείᾳ. Odyss. Δ. 844. Schol. Pind. Olymp. Od. vi. 79. Βασιλεὺς Δ' ἐπεὶ πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ Πυθῶνος, &c. Schol. τῆς τραχείας.] et Hesiod. in Erg.

Πέτρινος, ὁ, lapideus, saxeus. [Soph. Philoct. 161. Οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον πετρίνης κοίτης.] (Æsch. Pr. 564.)

Πετρίδιον, τὸ, saxulum. Exponitur etiam, saxum, petra, apud Aristot. hist. an. l. 5.

Πετρηδὸν, in modum petrarum. Luc.

Πετρόω, in lapidem vel saxum verto. Exponitur etiam, lapido: unde apud Eurip. in Oreste, Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρούμενος θανεῖν, vix eis persuasit, ne se lapidarent. (Phœniss. 1137.)

Πέτρωμα, τὸ, lapidatio, lapidum jactus. Idem ibid.

Composita.

[Ἀντίπετρος. Suid. Lex. i. 229. Ἀντιπέτρου βήματος. ἀντὶ γὰρ πέτρας ἦν χαλκὸς, ἡ ὕλη. Deinde citat Soph. Œd. Colon. 192. Schol. Ἀντιπέτρου. ἰσοπέτρου, χαλκοῦ.—— ἀντιπέτρου δὲ, ὅτι ἀντὶ πέτρας χαλκὸς ἦν.]

(Ἀμπέτραις. Æsch. Suppl. 355.) [ἰδὲ —— λευκόστικτον ὡς δάμαλιν ἀμπέτραις ἠλιβάτοισιν. Annon ἀμπέτραις pro ἀνὰ πέτραις.]

Ἔμπετρος, ὁ καὶ ἡ, qui in petris et locis saxosis provenit.

Ἔμπετρον, τὸ, nomen est herbæ, quæ Romanis saxifraga dicitur: de qua in append. Diosc. ¶ Est et alia ejusdem nominis, quam Latini calcifragam appellant: de qua Diosc. l. 4. c. 181.

Ἐπίπετρον, τὸ, herba, de qua Aristot. de part. anim. l. 4. et Hippocr. in lib. περὶ ἑλκῶν. Eam alio nomine ἄκινον appellari, tradit Plin.

Καταπετρόω, lapidibus obruo. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. §. 2. Κλέαρχος δὲ τότε μὲν μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι, &c.]

Λειοπέτρα, ἡ, petra lævis. Hesych. Scribitur et λειοπετρία, apud Suid.

Λιοπέτριον, Hesych. est lapis lævis.

Περίπετρον, τὸ, undique habens eminentes rupes seu petras. Hesych.

Περιπετρίζεσθαι, exp. allidi. Idem.

Ὑπόπετρος, sub quo petræ seu saxa latent: petrosus. Diosc. l. 4. c. 33. [Herodot. Hist. lib. 2. Συρίην ἀργιλωδεστέρην τε καὶ ὑπόπετρον ἐοῦσαν.]

ΠΕΥ'ΚΗ, ης, ἡ, quidam exp. picea, alii larix. arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. et Aristot. hist. an. l. 5. c. 19. Accipitur interdum pro face seu tæda ex picea execta. Aristoph. in Nub. † 604.† σὺν πεύκαις σελαγεῖ. Et apud Athen. l. 15. ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγάθωνα φωσφόρους. Apud Eurip. in Phæd. ponitur pro pugillaribus sive codicillis è picea seu larice factis ante repertum chartæ usum. (Med. 4. Æschyl. Ag. 296. Aristoph. R. 1243. Nub. 604. Soph. Œdip. Tyr. 222.) ¶ Amaritudinis etiam quandam significationem habet, quod videre est in derivatis et compositis nonnullis.

Derivata ex πεύκη, picea.

Πευκήεντα οὔρεα, montes in quibus πεῦκαι multæ nascuntur. Dionys. de situ orb. [Soph. Antig. 124. (πρὶν) στεφάνωμα πύργων πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν. Schol. τὸν ἐκ τῆς πεύκης ἐγειρόμενον.] (Πευκήεντ' ὀλολυγμόν. Æsch. Ch. 384.)

Πεύκινος, ου, ὁ, piceus, qui est è picea arbore. Ut, πευκίνη ῥητίνη, apud Diosc. l. 1. c. 93. Et apud Eurip. πεύκινον δάκρυ, lacryma quam picea fundit. (Med. 1202. Soph. Tr. 1215.) Et, πεύκινα ξύλα, ligna ex picea vel larice. Reg. l. 3. c. 5.

Derivata ex πεύκη, in significatione amaritudinis.

Πευκεδανὸς, οῦ, ὁ, amarus. Il. κ'. Ἠὲ ποτὶ Πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Exponitur etiam, exitiosus.

Πευκέδανον, dicitur herba quædam, nomen sortita ab amaritudine, de qua Theophr. hist. pl. l. 9. c. 15. et Diosc. l. 3. c. 92.

Πευκάλιμος, amarus. vel cautus, prudens. Ut, πευκαλίμῃ φρεσίν. Il. ο. υ.

Composita.

Ἄπευκος, ου, ὁ καὶ ἡ, tædis inutilis: ex quo tædæ fieri nequeunt. Theophrast. hist. plant. l. 3. c. 16.

Ἐμπευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, amarus.

Ἐχεπευκὴς, idem. Iliad. α. Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς Βάλλε. ¶ Exponitur etiam, letifer, mortifer.

(Ὀξυπευκής. Æsch. Ch. 637.)

Περιπευκὴς, peramarus. Iliad. λ'. ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ Ὀξὺ βέλος περιπευκές.

Χαμαιπεύκη, ἡ, larix pumila. Plin. l. 24. c. 15.

ΠΗΓΗ', ῆς, ἡ, fons, scatebra, seu aqua saliens. idem quod πίδαξ. (☞ Cum quo eandem originem habere creditur, nimirum à πιδάω.) Il. υ. νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα. Plut. Sympos. 4. ἀναφήναντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος. Athen. l. 10. Βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, sudorem Bacchici fontis, i. vinum. ¶ Me-

taphoricè etiam usurpatur, ut et Lat. fons. Ut apud Æschyl. ἡλίου πηγὴ, dicitur ea mundi pars in qua sol oritur. (Πηγὴ ἀργύρου. Pers. 238. Pr. 89. Παγή. Ag. 897. Soph. Œdip. Tyr. 1441.) Sic apud Xen. Pæd. 7. αἱ τέχναι, ἃς πηγάς φασι τῶν καλῶν εἶναι. ¶ Πηγαὶ dicuntur etiam oculorum anguli, qui sunt ad nares, teste Hesych.

Πηγάδιον, τὸ, fonticulus. Suid.

Πηγαῖος, ὁ, fontanus, è fonte manans. Aristot. et Plat. de leg. Metaphoricè apud Areopag. πηγαία αἰτία, dicitur causa velut è perenni fonte manans. (Æsch. Ag. 910.)

Πηγαῖον, τὸ, Hesychio est τὸ ὄστρακον.

Πηγάζω, scateo, scaturio: aut in modum fontis effundo, scaturire facio. Greg. in epitaph. Μωϋσῆς ἐκεῖνος, ᾧ θάλασσα τέμνεται, καὶ ἄρτος ὕεται, καὶ πέτρα πηγάζει. Et cum accus. apud eundem, ἐπήγαζες γὰρ τὴν φονικὴν ἁμαρτίαν. Sic et Damasc. ἐπήγασεν ἡμῖν πηγὴν ἀφέσεως, in modum fontis in nos effudit, seu scaturire fecit.

Πηγάζομαι, velut è fonte mano, velut è fonte effundor. Damascen. φυσικῶς ἀεὶ ἐξ αὐτῆς πηγαζόμενος.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegasus: alatus Persei equus, ita dictus, quòd circum Oceani fontes natus esset, teste Hesiod. in Theog. Habuit et Bellerophon ejusmodi equum. Plin. l. 8. c. 21. Pegasi sunt pennati equi, et cornibus armati.

Πηγάσιον πτερὸν, ala pegasi. Aristoph. in pace.

Πηγασὶς κρήνη, fons caballinus, qui extitit è terra Pegasi pede pulsata. Epigram.

Ἀναπηγάζω, (comp.) emittõ in modum fontis et scaturiginis. Hesych.

Παμπήγην, passim per fontes. Nic. in Alex.

ΠΗΓΝΥ'Ω, seu πήγνυμι, et πήσσω, sive πήττω, F. ξω, compingo. Item compingendo struo et fabricor. Il. β'. αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε. Et, πηγνύω σκηνὴν, struo tabernaculum. ¶ Item concrescere facio, congelo, cogo, coagmento. (Æsch. Pers. 496. Eum. 190.) Plat. in Tim. ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα. In Geopon. ὁ τυρὸς, ὃν ἔπηξε τὰ ἁπαλὰ συκῆς κλώνια. Dioscor. l. 4. πήσσει τὰ διαλελυμένα, dissipata cogit. ¶ Item pango, figo, seu depango, defigo, infigo. Hesiod. in Erg. ἐν ἐλύματι πήξας, in dentali figens. Od. λ'. πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν. Xen. in Cyneg. πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας. Sic et apud Philon. de mundo.

Πήγνυμαι, (med.) idem quod πήγνυμι, struo, &c. Hesiod. in Dieb. Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς. Gregor. μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, ne altos toros struamus. Basil. κηρία πήγνυται.

Πήγνυμαι, (pass.) cogor, coagulor, concresco, coëo. Aristot. de part. anim. ψύχεται δὲ θᾶττον τὸ ὕδωρ, καὶ πήγνυται, τοῦ ἐλαίου. Idem, (de lacte:) ὑπὸ τοῦ πυρὸς πήγνυται, καὶ παχύνεται. Metaphoricè, Il. χ'. νέρθε δὲ γοῦνα Πήγνυται. ut Ovid. Adstrictum gelido frigore pectus erat. ¶ Item pangor, figor, vel depangor, defigor. Iliad. ἑ. πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἄλλα μὲν ἐν χροΐ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Dicitur et ὅρκος πήγνυσθαι, pangi, apud Eurip. (Æsch. Ag. 1207. Ch. 55.) ¶ Præt. med. πέπηγα, compactus et coagmentatus sum. Chrysost. σῶμα διὰ τῶν νεύρων συνέχεται καὶ πέπηγε. ¶ Item concrevi, frigore constrictus sum. unde πεπηγὸς αἷμα, apud Plutarch. et πεπηγὸς γάλα, apud Diosc. ¶ Item depactus et defixus sum. Il. γ'. παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. ¶ Metaphoricè res aliqua dicitur πεπηγέναι, quæ fixa est, et ita constituta, ut de statu quo nullo modo dimoverit possit. apud Demosth. Philip. 1. et alibi.

Πῆγμα, τὸ, id quod concretum est. Polyb. [lib. 3.] ¶ Item coagmentum, concinnatio, compositio: in Epigr. ¶ Πῆγμα dicitur etiam machina lignea, in qua statuæ collocantur et figuntur ad eas sustinendas. Joseph. de bell. Jud. l. 7.

Πηγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, concretus: vel πῆγμα referens.

Πῆξις, εως, ἡ, coagmentatio, coagulatio, congelatio. Aristotel. meteor. 1. ¶ Exponitur et, glacies, apud Plut. de primo frig.

Πηκτὸς, ὁ, compactus, coagmentatus. Hesiod. in Erg. Πηκταὶ θύραι, fores bene compactæ et coagmentatæ, Hesych. ¶ Item concretus, congelatus, coagulatus. Arist. meteor. l. 4. Diosc. l. 5. c. 114. ¶ Item fixus, defixus, depactus. Soph. in Ajace. (Eurip. Phœniss. 446.)

Πηκτὴ, interdum absolutè dicitur lac, apud Aët. et Suid.

Πηκταὶ sunt etiam instrumentum venatorium seu species retis, apud Aristoph. in Avibus.

Πηκτὸν dicitur etiam symphyti herbæ species: de qua Diosc. l. 4. c. 10.

Πηκτὰ, lacrymæ, παρὰ τὸ πεπηγέναι. Hesych.

Πηκτικὸς, congelandi seu coagulandi vim habens, Diosc. l. 1. c. 184. ¶ Exponitur et passivè, qui congelari seu conglaciari potest, apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 10.

Πηκτὶς, ίδος, ἡ, gelu fictitium. ¶ Est et instrumentum musicum, quod aliàs μάγαδις dicitur. Aristot. pol. 8. Athen. l. 5. et 14. Item fistula, tibia, Hesych. ¶ Item culter ad scindendas carnes. Suid.

Πακτὸς, Doricè, idem cum πηκτός. Et fœmin. πακτὴ, idem quod πηκτὴ, lac per coagulum concretum: seu caseus recens coagulatus, Theocr. idyll. 11. Τὰ πακτὰ δωμάτων dicuntur fores, apud Eurip.

Πακτόω, F. ώσω, compingo, coagmento. ¶ Item obsero, claudo: ut, πακτῶσαι θύρας, Poll. ex Archilocho. Item obstruo. Ut apud Aristoph. in Vesp. ὅσ' ἦν τετρημένα, Ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν. ¶ Exponitur etiam, distendo. Ut in Epigram. Λαίφεα πακτώσας, μέσσα θέει πελάγη.

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus navigii fluviatilis, quod solvi poterat, ut expeditiùs transportaretur, iterumque, ubi opus esset, compingi. Diod. Sic. l. 20. Strab. l. 17.

Πακτὶς, ίδος, idem cum πηκτίς. Theocr. in Epigr. et Demetr. Phal. ex Sapphone.

Πηγὸς, οῦ, ὁ, bene compactus et compositus: ut, πηγοὶ ἵπποι, Il. ι. ¶ Exponitur etiam, niger: ut, κύματι πηγῷ, Od. ψ'. ¶ Item albus, seu niveus, qualis est glaciei color: ut, πλόκαμος πηγὸς, apud Lycophr. ¶ Ponitur et subst. pro sale, apud Athen. l. 9.

Πηγὰς, άδος, ἡ, glacies. Hesiod. in Erg. ¶ Exponitur etiam, rupes, apud schol. Apoll. Argon. l. 2.

Πηγετὸς, οῦ, ὁ, glacies, gelu. Dionys. de situ orb.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, gelida, glacialis. Od. ψ'. et Apoll. Arg. l. 2. ‡ 739.‡ ¶ Exponitur et subst. gelu, glacies, teste Suid. et Eustath.

Πάγη, ης, ἡ, laqueus depactus ad irretienda animalia, decipulum. Xenoph. Pæd. 1. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Exponitur etiam, locus excelsus. Hesych.

Παγὶς, ίδος, ἡ, idem quod πάγη in prima signif. Aristoph. in Avib. Metaphoricè apud Athen. l. 13. meretrices dicuntur παγίδες βίου. Exponitur et, retinaculum: in Epigr.

Παγιδεύω, illaqueo. tendiculis irretio. Matth. cap. 22. ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσι.

Πάγος, ὁ, tumulus, collis, terra in tumulum coagmentata. Odyss. ι. Hesiod. in Asp. † 439.† (Æsch. Ag. 343. rupes, mons. Pr. 20. 117. Suppl. 197. Soph. Tr. 643.) ¶ Item humor frigore adstrictus, glacies. ‡ Soph. Antig. 357.‡ Plat. de primo frig. Aristot. de mundo. ¶ Πάγος appellatur etiam sal, apud Lycophr.

Παγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glacialis, gelidus.

Παγερὸς, idem. Procl. in Hesiod.

Παγετὸς, idem quod πηγετός. Xen. in Cyneg.

Παγετώδης, idem cum παγώδης, glacie aut gelu adstrictus. Aristotel. de mundo.

Παγὰς, idem cum πηγάς. Hesych.

Πάγιος, ου, ὁ, comp. παγιώτερος, fixus, firmus, stabilis: ut, γῆ παγία, apud Nazianz.

Παγίως, firmè, firmiter. Plat. in Theæteto, παγίως λέγειν, asseverare, constanter affirmare. Aristot. Rhet. 2. Compar. παγιώτερον, firmiùs, constantiùs.

Παγιόω, ῶ, firmum et fixum statuo: firmo, stabilio: unde, παγιωθεὶς, ab Etymol. exp. ἑδραιωθείς.

Πήγανον, τὸ, ruta: nomen herbæ ita nominatæ, quòd caliditate sua πήγνυσι τὸ σπέρμα, seu τὴν γονὴν, ut tradit schol. Nicand. Vide de ea Diosc. l. 3. c. 52. et 53. Plin. l. 19. c. 8. et l. 20. c. 13.

Πηγανώδης, ad rutam proximè accedens, rutæ similis.

Πηγάνιον, τὸ, rutula: herbæ genus, apud Theophr. hist. pl. l. 1.

Πηγανίζω, rutam imitor, rutam refero. Diosc. l. 3.

Ἀγριοπήγανον, (comp.) ruta agrestis seu sylvestris. Hesych.

Πητύα, ας, ἡ, coagulum: (à πήσσω seu πήττω deductum, teste Gaza.) Suidas exp. succum qui lac in caseum contrahit. Scribitur et πυτία, apud Diosc. l. 2. c. 85. et πυετία, apud Arist. hist. an. l. 3. c. 20.

Ἐμπυτιάζω, (comp.) coagulo injecto contraho, seu coagulo: unde, ἐμπυτιασθὲν γάλα, apud Diosc. l. 6. c. 26.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumquaque firmus, vel firmiter hærens. Nonn.

Ἀναπήγνυμι, suffigo, suspendo. Plut. in Artox. προσέταξεν ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν ἀναπῆξαι. [Aristoph. Eccles. 838. Λαγῷ' ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται, &c.]

Ἀντιπαγὴς, è contrario compactus, vel ex adverso fixus.

Ἀντίπηξ, γος, ἡ, arca. Eurip. in Ione, Ὁρῶ παλαιὰν ἀντίπηγ' ἐν στέμμασιν.

Ἀποπήγνυμι, frigore cogo et adstringo, concrescere facio. (Aristoph. R. 126.)

Ἀποπήγνυμαι, penitus gelu adstringor et coëo. Athen. l. 2. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. cap. 8. §. 6. τὸ γὰρ κινεῖσθαι καὶ ἀνδρίζεσθαι παρεῖχε θερμασίαν τινὰ καὶ ὑγρότητα, τὸ δὲ καθῆσθαι καὶ ἡσυχίαν ἔχειν, ἑώρων ὑπουργὸν ὂν τῷ τε ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα, καὶ τῷ ἀποσήπεσθαι τοὺς τῶν ποδῶν δακτύλους.]

Διαπήγνυμι, compingo, concinno, compono. Luc.

Διάπηγα, τὰ, intercolumnia, i. columnulæ parvæ quæ inter majores panguntur. Reg. l. 3. c. 7.

Ἐκπηγνύω, seu ἐκπήγνυμι, congelo, conglacio. Theophrast. de caus. pl. l. 5. c. 20.

Ἐκπήγνυμαι, gelu adstringor. Idem ibid.

Ἔκπηξις, ἡ, congelatio, concretio quæ frigore fit. Idem ibid.

Ἐκπηκτικὸς, congelandi et conglaciandi vim habens. Idem ibid.

Ἐμπήγνυμι, compactum et coagmentum insero: vel infigo, depango. In Epigr. lib. 2. τίς γὰρ ὀδόντων Ὄρχατον ἐμπήξει φαρμακόεντι δόλῳ; ¶ Item concrescere facio: unde, ἐμπήγνυμαι, congelor, &c.

Ἐμπήκτης, ὁ, minister qui forenses legalesque tabulas à legislatore accipiens in libellos compingit.

Ἐπιπήγνυμι, et ἐπιπήσσω, in superficie congelo.

Ἐπιπήγνυμαι, et ἐπιπήσσομαι, in summa parte concresco et coëo. Theophrast.

Ἐπίπαγος, ὁ, glacies superficiaria: humor in summa parte concretus. Gal. ad Glauc. lib. 2. Diosc. l. 1. c. 134. Apud eundem l. 1. c. 182. sic dicitur succus, qui, inciso arboris cortice emanans, concrescit et congelat.

Ἐπιπακτὶς, ἡ, parva herba, de qua Diosc. l. 4. c. 109. Plin. fruticem esse dicit, l. 13. c. 20.

Ἐπιπακτόω, idem cum πακτόω. unde, ἐπιπακτοῦν θύρας, obserare seu claudere fores, Poll. l. 10. c. 4.

Καταπήγνυμι, et καταπηγνύω, gelu constringo. ¶ Item defigo, depango, Aristot. polit. 7. ὀβελίσκους καταπηγνύουσι περὶ τὸν τάφον. Et hist. an. l. 5. εἰς τὴν γῆν καταπῆξαι τὸν αὐλόν.

Καταπήγνυμαι, gelu coëo et concresco. Aristot. hist. an. l. 6. ¶ Item defigor, depangor. Basil. κεκρυμμέναι βρόχοι παρὰ τοῦ ἐχθροῦ πολλαχόθεν καταπεπήγασι.

Καταπὴξ, ῆγος, ὁ, palus qui in terram depangitur. Suid.

Decomp. Ἐγκαταπήγνυμι, defigo seu depango in. Od. λ'.

Παρακαταπήγνυμι, depango juxta, defigo apud. [Thucyd. Hist. lib. 4. καὶ σταυροὺς παρακαταπηγνύντες, ἄμπελον κόπτοντες τὴν περὶ τὸ ἱερὸν, ἐσέβαλλον.]

Παραπήγνυμι, à latere figo, juxta depango. Unde metaph. apud Isocrat. αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι, voluptatibus adjuncti sunt dolores. Apud Alex. Aphr. in præfat. probl. lib. 2. οἰκείαν ἀρχὴν παρεπήξατο, exp. constituit.

Παράπηγμα, τὸ, instrumentum astronomicum, quo ortus occasusque siderum, tempestatumque significationes cognoscuntur atque inveniuntur: inde dictum, quòd è multis variisque concinnatum esset. Suid. et Vitruv. l. 9. c. 7.

Περιπήγνυμι, circumquaque compingo et coagmento. Item circumquaque figo vel defigo. Item circumquaque congelo et concrescere facio: unde pass. apud Diosc. l. 5. c. 137. περιπηγνύμενος καλάμοις καὶ χορταρίοις.

Περιπηγὴς, circumquaque concretus et congelatus. Nicand. in Alex.

Προπηγνύω, priùs congelo. Τὸ προπεπηγὸς, priùs concretum: vel simpliciter concretum. Diosc. l. 3. c. 92.

Προπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, prominens, protuberans. Luc.

Προσπηγνύω, et προσπήγνυμι, appingo, affigo. Item cruci affigo. Act. Apost. cap. 3.

Πρόσπηγμα, τὸ, id quod affixum est.

Προσπήγματα Hesych. dicit, esse partem quandam navis.

Συμπηγνύω, vel συμπήγνυμι, et συμπήσσω, compingo, coagmento. Theocr. idyll. 8. Πράαν νιν συνέπαξ' ἔτι, καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ. Doricè pro συνέπηξα. Metaphoricè apud Plut. in Rom. συνέπηξε τὰ γένη, compegit et commiscuit. Et in Cam. συμπηγνύναι τὰ λείψανα τῆς πόλεως διεφθαρμένης. ¶ Item concrescere et coalescere facio, cogo. Il. ε. ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν. Diosc. l. 4. c. 9. κρέα δὲ συμπήττει ἑψόμενον σὺν αὐτοῖς.

Συμπήγνυμαι, compingor, &c. Unde, συμπεπηγὼς, coagmentatus, cohærens. Luc. de salt. Item συμπήγνυμαι, compingendo fabricor. App. in Mithr. Μιθριδάτης ναῦς πλείους ἐπὶ τοὺς Ῥοδίους συνεπήγνυτο.

Σύμπηξις, ἡ, compactio, coagmentatio. Herodian. lib. 4. Et metaph. apud Plut. de def. orac.

Σύμπηκτος, ὁ καὶ ἡ, compactus, coagmentatus, compactilis. Aristophan. in Ran.

Ἀσυμπαγὴς, (decomp.) qui compactus et coagmentatus non est.

Ὑπερπαγὴς, admodum glacie constrictus. Xenoph.

Composita sine præpositione: ac primùm ex aoristo 2. ἐπάγην.

Ἀκροπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in summo fixus. Nonn.

Ἀπαγὴς, qui compactus et concretus non est. Plut. de primo frig.

Ἀρτιπαγὴς, recens compactus et coagmentatus. Ut, στάλικες ἀρτιπαγεῖς, apud Theocr. Epigr. 3.

Βυρσοπαγὴς ναῦς, navis corio contecta. q. d. compacta.

Γομφοπαγὴς, cuneis seu clavis compactus. Metaphoricè apud Aristoph. [Ran. 844.] γομφοπαγῆ ῥήματα.

(Δορυπαγής. Æsch. Suppl. 751.)

Δρυοπαγὴς, ex ligno seu contignatione compactus. Nonn.

Δρυοπαγῆ στόλον, vocat Soph. τὸν πάσσαλον, ut tradit Hesych. vel classem è quercubus compactam.

Εὐπαγὴς, benè coactus et coagmentatus, solidus. Eust. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 2. §. 8. 7. εὐπαγεῖς δὲ πᾶσαι, καὶ μὴ ἀσύμμετροι τὰ πάχη πρὸς τὰ μήκη.]

Εὐπηγὴς, benè compactus. Apoll. l. 2.

Εὔπηγος, idem quod εὐπηγὴς, qui est benè compactis membris. Max. Tyr.

Εὐπηξία, bona coagmentatio seu concretio. Adamant. in physiogn.

Ἡμιπαγὴς, semiconcretus. Aristot. de mundo.

Ἰχθυπαγὴς, pisci hærens. Epigr.

Κηροπαγὴς, ex cera compactus seu concretus. Epigr.

Μελαμπαγὴς, concretus et nigrescens. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [742.] (Ag. 400.)

Μεσοπαγὴς, usque ad medium terræ defixum. Pro quo metri gratia dicitur μεσσοπαγὴς, Il. φ'. v. 169.

Νεοπαγὴς, idem cum ἀρτιπαγής.

Πρωτοπαγὴς, qui primus compactus et coagmentatus est. Il. ώ. Exponitur etiam, qui primus fixus et depactus est.

Composita ex præt. med. πέπηγα.

Ἀγριοπηγοὶ, οἱ, carpentarii: fabri plaustrorum artifices, et ex omnibus agrestibus lignis opera conficientes. schol. Aristoph.

Ἁλοπηγὸς, οῦ, ὁ, qui in salinis salem facit concrescere, et cogit in glebam: salarius. Nic. in Alexiph.

Ἁλοπήγια, τὰ, salinæ, loca in quibus sal concrescit. Plut. in Rom.

Ἁμαξοπηγὸς, curruum fabricator, plaustrorum compactor. Plut. in Pericle.

Ἁμαξοπηγέω, plaustra fabricor. Poll. l. 7.

Ἁρματοπηγὸς, idem quod ἁμαξοπηγός. Il. δ'.

Ἁρματοπηγέω, currus fabricor.

Ἀσπιδοπηγὸς, clypeorum compactor seu fabricator. Poll. l. 1. [§. 149.]

Ἀσπιδοπήγιον, τὸ, locus ubi clypei compinguntur. Idem l. 7. c. 30. [Demosth. pro Phorm. ἐμίσθωσε Πασίων τὴν τράπεζαν τούτου, καὶ τὸ ἀσπιδοπηγεῖον.]

Διφροπηγία, ἡ, bigarum seu sellarum fabricatio.

Εὐπηγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene compactus et coagmentatus. Apoll. Arg. l. 2.

Θυροπηγία, ἡ, januarum fabricatio.

Ἰκριοπηγοὶ, tabularum coagmentatores, qui tabulata conficiunt.

Καινοπηγὴς, novo quodam modo compactus. Æschyl. (S. c. Th. 648.)

Κηροπήγιον, τὸ, candelabrum, ubi cerei depanguntur.

Κλινοπηγία, lectorum compactio.

Κλινοπήγιον, τὸ, locus ubi lecti compinguntur. Poll. l. 7. c. 30.

Ναυπηγὸς, qui naves compingit, navium fabricator. Thuc. l. 1.

Ναυπηγία, ἡ, navium compactio et fabricatio. Eurip. in Cyclop.

Ναυπήγιον, τὸ, locus ubi naves compinguntur. Aristoph.

Ναυπηγικὸς, ad navium fabricationem seu fabros pertinens.

Ναυπηγέω, naves fabricor.

Ναυπηγεῖσθαι, dicuntur naves, quæ compinguntur et struuntur. Plut. de fort. Rom. Xen. Hell. 1. Active idem significat quod ναυπηγεῖν. Ut apud Æschin. τάφους ἐξεργάζεσθαι, ἢ τριήρεις ναυπηγεῖσθαι. Sic Isocrat. in Evag. τριήρεις ἐναυπηγήσατο.

Ναυπηγησία, ἡ, idem quod ναυπηγία. Thuc. l. 4.

Ναυπηγήσιμος, navibus fabricandis aptus. Thuc. l. 7. Xen. Hell. 5.

Decomp. Ἀντιναυπηγῆσαι, contrà seu vicissim naves fabricari. Item contrà machinari in navium fabricatione et constructione. Thucydid. lib. 7.

Προσναυπηγέω, insuper classem ædifico. [Herodot. Hist. lib. 7. αὗταί τε δὴ αἱ νέες τοῖσι Ἀθηναίοισι προποιηθεῖσαι ὑπῆρχον, ἑτέρας τε ἔδει προσναυπηγέεσθαι.]

Νεοπηγὴς, recens compactus seu coagmentatus. Epigr. l. 3.

Παλίμπηγος, iterum compactus. Unde, παλίμπηγα dicuntur calceamenta sæpiùs suppacta. Poll. l. 7.

Σκηνοπηγία, ἡ, tabernaculi seu tabernaculorum compactio: vel quum tentorium figitur. Festum erat apud Hebræos, à figendis tentoriis dictum: quod ab ipsis agebatur in memoriam pristinæ vitæ, quam in tabernaculis egerant. Zach. 4. Joan. 7. Utitur et Arist. hist. an. lib. 6. de solertia hirundinis in confingendo nido. Dicitur et σκηνοπήγια, τά.

Σκηνοπηγέω, tabernaculum pono. Athen. l. 10.

Σοροπηγὸς, qui sandapilas compingit, sandapilarum fabricator. Aristoph. in Nub. † 344.† et Epigr. l. 3.

Σοροπήγιον, τὸ, locus ubi sandapilæ conficiuntur. Poll. l. 7. c. 30.

Composita ex πηκτός.

Ἄπηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui compactus seu coagmentatus non est. ¶ Item non concretus, qui nunquam gelu duratur. Aristot. meteor. l. 4.

Εὔπηκτος, bene compactus et coagmentatus: ut, μέγαρον εὔπηκτον, Il. β'. (Theoc. Id. 1. 128.) Item qui facilè conglaciatur. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 20.

Κρυσταλλόπηκτος, glacie concretus: ut, κρυσταλλόπηκτα φυσήματα, flatus glacie concreti. Eurip. in Rheso. [441.]

(Κρυσταλλόπηξ, glacie concretus. Æschyl. Pers. 501.)

Μελίπηκτον, placenta ex melle, opus pistorium melle conditum. Athen. l. 4. et 14.

Νεόπηκτος, recens compactus et coagmentatus: vel recens coagulatus. Homer.

ΠΗΔΑ'Ω, F. ήσω, salio, salto. Il. φ'. ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα. Aristotel. (de leone:) ἐὰν ἀναγκασθῇ φεύγειν, οὐ πηδᾷ. Soph. in Ajace, Πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει, saltantem per campos. ¶ Item metaph. ut et Lat. salio. Basil. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες. Aristoph. in Nub. † 1393.† Οἶμαί γε, τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας Πηδᾷν, ὅ, τι λέξει; trepidè expectare. (Eurip. Phœniss. 1154. Aristoph. R. 1244. Soph. Œdip. Tyr. 1324.)

Πήδημα, τὸ, saltus: ipsum effectum salientis. Plut. περὶ εὐθυμ. Lucian. de salt. (Æsch. Pers. 95. Ag. 835.)

Πήδησις, εως, ἡ, saltus: ipsa actio saliendi. Plut. de virt. mor.

Πηδητικὸς, qui salire solet, qui subsultim incedere consuevit. Metaph. πηδητικὰ μέτρα, apud Eust.

Πήδασος, ου, ὁ, uliginosus et fonticulis scatens, unde aqua prosilit. Nic. in Ther.

Πηδύω, aquæ ex me saliunt, aquis scateo. Hesych.

Πηδυλὶς πέτρα, rupes ex qua salit aqua. Idem.

Πιδύω, idem cum πηδύω, ex eoque factum sicut ἵκω ex ἥκω. Sin de humore effluente dicatur, exp. prosilio, profluo, salientis in modum erumpo. ut, πιδύων ἱδρὼς, in Epigr.

Πιδύομαι, idem. Nic. in Ther. Αἷμα δὲ ἐκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος ἠδὲ καὶ ὤτων Πιδύεται.

Πιδύεις, εντος, ὁ, aquis salientibus scatens. Unde fœm. πιδύεσσα, apud Homer. Iliad. λ'.

Composita: ac primùm ex πηδάω.

Ἀναπηδάω, ῶ, subsilio, sursum salio. Ut, ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, quum subsiluisset in equum, Xen. Pæd. 7. et Hellen. 4. Item prosilio, exilio. Idem Pæd. 1. ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον. †ἐκ τῆς ἕδρας. Xen. Pæd. 6. p. 165. e. et cum particip. ut Pæd. 1. 4. 2. ἀνεπήδα ὑπηρετήσων.† Æsch. in Ctesiph. ἀναπηδήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, οὐδενὸς ἀνθρώπων λέγοντος. Interdum significat resilio, i. retrorsum salio. Aristoph. in Ran. (574.) νὼ δὲ δείσασαί γέ πω ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν.

Ἐπαναπηδάω, (*decomp.*) insilio, insurgo. Aristoph. in Nub. † 1378.†

Ἀντιπηδάω, vicissim et ipse salio.

Ἀποπηδάω, desilio, resilio. Ut, ἀποπηδᾷ τοῦ ἅρματος, curru desilit, vel prosilit è curru. Plut. in Fab. Aristot. in probl. ἅπαντα δὲ ἀποπηδᾷ πρὸς ὁμοίας γωνίας. ¶ Item aufugio, refugio, celeriter et cupidè abscedo: apud Chrysost. Xen. apomn. l. 1. εὐθὺς ἀπεπήδησαν Σωκράτους, statim resilierunt, vel discesserunt à Socrate.

Ἀποπήδησις, resultus, resultatio. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ.

Διαπηδάω, transilio, saltu supero seu transeo. Xenoph. de re equ. τάφρους διαπηδᾶν, τειχία ὑπερβαίνειν. † Pæd. 1. 4. 8.† Galenus de loc. affect. lib. 5. ὁ χιτὼν θλᾶται τῶν φλεβίων, ἐξ ὧν διαπηδᾷ τὸ αἷμα.

Διαπήδησις, ἡ, transitus qui saltu fit. Apud medicos quid sit, vide Galen. Meth. l. 4. et 7. nempe ῥῆξις τοῦ ἀγγείου, ὥστε τὴν ἐκχύμωσιν γενέσθαι.

Εἰσπηδάω, insilio, saltu irruo et invado. Dem. in Mid. εἰσεπήδησαν εἰς τὴν οἰκίαν. Herodian. l. 7. εἰσπηδήσαντες καταλαμβάνουσιν αὐτόν.

Ἐπεισπηδάω, (*decomp.*) insuper insilio. [Aristoph. Equit. 362. Ἐγὼ δ' ἐπεισπηδῶν γε τὴν βουλὴν βίᾳ κυκήσω. Pac. 1050. Schol.] Dion. Areop. † Xen. Pæd. l. 3. p. 86. c.†

Ἐκπηδάω, exilio, saltu exeo. Xen. de re eq. ἔστι δ' ὅπου καὶ ἐκπηδᾶν, ἔνθα δὲ καθάλλεσθαι. † et Pæd 1. 4. 8.† Herodot. l. 1. κελεύειν τοὺς πορθμέας ἐκπηδᾷν ἐς τὴν θάλατταν τὴν ταχίστην.

(Ἐκπήδημα. Æsch. Ag. 1383.)

Ἐκπήδησις, ἡ, exitus ejus qui exilit. [Plat. de Leg. lib. 7.]

Προσεκπηδάω, (*decomp.*) insuper exilio, seu prosilio.

Ἐμπηδάω, insilio. Apud Luc. de hist. scrib. dicitur de eo, qui velut insiliens manum patinæ infert.

Ἐπεμπηδάω, (*decomp.*) insuper insulto calcibus.

Ἐπιπηδάω, idem quod ἐμπηδάω. Aristoph. in Vesp. ἵν' ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς. Herodian. l. 6. ἐπιπηδήσαντες τῇ σκηνῇ, αὐτὸν ἀναιροῦσι. Et cum accusat. apud Suid. ἐπεπήδησεν ἀναιδῶς τὴν ἐξουσίαν. Exponitur etiam, cupidè accedo: apud Chrysost. comment. in 1. epistol. ad Corinth.

Ἐπιπήδησις. Plut. lib. 1. contra Coloten.

Καταπηδάω, desilio. Xen. Pæd. 7. καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Μεταπηδάω, transilio, transulto. Metaphoricè apud Chrysost. de precat. ἀπὸ φαυλοτέρου βίου πρὸς εὐσέβειαν μετεπήδησε, à turpiori vita ad pietatem resiliit.

Μεταπήδησις, ἡ, saltus mutatus: seu saltus mutatio. Plut. sympos. 9. problem. 4.

Παραπηδάω, saltu prætergredior. Exponitur et, transgredior: ut, παραπηδᾶν νόμους. apud Æschin.

Περιπήδησις, saltus qui circumcirca fit, dissultatio. Galen.

Προπήδησις, prosilitio. Polemon in physiogn.

Προσπηδάω, saltu appeto, assilio.

Συμπηδάω, et Atticè, ξυμπηδάω, unà cum alio salio. Eurip. in Bacch. [728.] Κἀγὼ ξυνεπήδησ' ὡς ξυναρπάσαι θέλων.

Ὑπερπηδάω, saltu supero, transilio. Theocr. idyll. 5. Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδεῖτε τὸν ἁμόν. Metaph. apud Æschin. ὑπερπηδᾶν νόμον.

Composita ex πηδύω et πιδύω.

Ἀναπιδύω, erumpo è scaturigine, scaturio. Plut. in Æmyl. τὰ ὀρυττόμενα τῶν χωρίων μᾶλλον ἀναπιδύει.

Διαπηδύω, dissilio, vel transilio. Hesych. significat et, scaturio.

Διαπιδύω, scaturio, persilio seu persudo in modum salientium fontium. Aristotel. de gen. an. lib. 2. διὰ τῶν φλεβῶν καὶ τῶν πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφή.

ΠΗ'ΔΟΣ, ου, ὁ, vel πηδὸν, οῦ, τὸ, ligni species, Eust. ¶ Item πῆδος, palmula remi ex eo ligno confecta, Hesych. pro quo apud Eust. scribitur πηδός. ¶ Item πηδὸν, remus, præsertim ex eo ligno. Eust. et Suid. ‡ Apoll. Arg. 4. 200.‡ Apud Hom. Odyss. ι. Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσσον ἄρισται Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι, ἀναῤῥίπτειν ἅλα πηδῷ. Ex isto πηδὸν Eustath. scribit fieri πηδάλιον, pleonasmo syllabæ αλ. Apud Hesych. reperitur etiam πῆδον expositum πηδάλιον.

Πήδινος, ut, πήδινον ξύλον, lignum conficiendis remis aptum: apud Hesych. et Eustath.

Πηδάλιον, ου, τὸ, gubernaculum, temo seu clavus navis. Odyss. ι. Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρα ἰθύνοι. Item metaph. ut, ὁ οἶνος οὐκ ἔχει πηδάλια. (Metaph. de fræno. Æsch. S. c. Th. 212.)

Πηδαλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, gubernaculi speciem gerens, gubernaculo similis.

Πηδαλιωτὸς, οῦ, ὁ, exp. clavatus. apud Aristot. in categ.

Ἀπήδαλον πλοῖον, (*comp.*) gubernaculo carens navis.

ΠΗ'ΛΗΞ, ηκος, ἡ, galea, cassis. Od. ά. Στάιη ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε. Idem dicit, πήληκα φαεινὴν, Il. ν'. (Aristoph. R. 1049.) ☞ Hesych. derivat παρὰ τὸ πῆλαι, i. à vibrando, concutiendo. Ad quod etymon Homer. quoque alludere videtur, Il. ό. ἀμφὶ δὲ πήληξ Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο Ἕκτορος.

Composita.

Εὐπήληξ, pulchra ornatus galea. in Epigr.

Τινακτοπήληξ, qui galeam quassat. Hesych.

Χρυσοπήληξ, auream habens galeam. Eurip. in Phœniss. (Martis Epith. Æschyl. S. c. Th. 108.)

Χρυσεοπήληξ, idem. Hom. hymno in Martem.

ΠΗΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, lutum, cœnum, limus. (Æsch. Ag. 504. Ch. 695.) Thucyd. lib. 1. ἄπειροι ὄντες οἱ πλείους ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ τῶν διόδων. Plutarch. sympos. 1. πηλὸν ἀπονιψάμενοι τῶν ποδῶν. Interdum de luto dicitur, quo parietes oblinuntur, aut avium nidi construuntur. Ut apud eundem in lib. de solert. an. οὐ φυρῶσα πηλὸν, οὐδὲ προσερείδουσα τοίχοις καὶ ὀρόφοις. ¶ Expon. etiam, mortarium: apud Thucyd. et Aristoph. Dicitur et de terra figlina seu creta. Ut apud Paus. in Att. τῷ δὲ ἀγάλματι, τοῦ Διὸς πρόσωπον, ἐλέφαντος, καὶ χρυσοῦ· τὰ δὲ λοιπὰ, πηλοῦ τέ ἐστι, καὶ γύψου. ¶ Fœminino quoque genere usurpari, docet Eustath. ex Diodoro Grammat. ☞ Idem à παλάσσειν derivat, significante μολύνειν.

Πηλὸν, ab Ionibus dici τὸν οἶνον, tradit Hesych. Vide κάπηλος.

Πηλόεις, cœnosus. Oppian. 4. Hal.

Πηλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lutosus, limosus. [Aristot. de Hist. Animal. γίνονται δὲ οἱ μὲν κάραβοι, ἐν τοῖς τραχώδεσι καὶ πετρώδεσιν, οἱ δὲ ἄστακοι ἐν τοῖς λείοις, ἐν δὲ τοῖς πηλώδεσιν οὐδέτεροι.]

Πήλινος, ὁ, luteus, ex luto factus: ut, πήλινα ποτήρια, Luc.

Πηλόω, unde pass. πηλούμενος, exp. limum contrahens, putrescens.

Πήλωσις, εως, ἡ, volutatio in luto. Plut. περὶ δεισιδαιμ.

Πηλουσιώτας, Hieron. in Jerem. c. 29. vocari scribit, qui in luto corporis peccati constituti non possunt sentire cœlestia.

Πηλαμὶς, ίδος, ἡ, pelamis: genus piscis sic dictum, quòd in luto moretur. Athen. l. 7. Plin. l. 9. c. 15. Thynnus anniculus.

Πηλακίζω, unde πηλακισμὸς propriè significat luti illitionem et aspersionem, quæ petulanter fit et per contumeliam: generaliter verò de quavis injuria insolente, contumelia et probro dicitur. Etymol. et Suid.

Πηλύνω, idem quod πηλόω, voluto in luto. Theocr. idyll. 4.

Composita.

Ἀκρόπηλος τόπος, locus in summo lutosus, intus durus. Polyb. [lib. 3. §. 55. καθάπερ ἐπὶ τῇ γῇ συμβαίνει, τοῖς διὰ τῶν ἀκροπήλων πορευομένοις. Vide Notam Cl. Casaub. pag. 221.]

Προπηλακίζω, probro et ignominia afficio, per contumeliam dèrideo. (Soph. Œdip. Tyr. 435.) Dem. in Mid. οὐδὲ δύναιτ' ἂν οὐδέποτ' ὑμᾶς ἅμα πάντας μιᾷ χειρὶ οὐδεὶς προπηλακίσαι. Idem pro cor. οὐδ' εἴ τις πενίαν προπηλακίζει.

Προπηλακίζομαι, contumelia afficior, &c. Dem. in Mid. προπηλάκισται τὸ σῶμα τοὐμὸν πότε;

Προπηλάκισις, ἡ, et προπηλακισμὸς, ὁ, læsio quæ fit per contumeliam. Plat. de leg. l. 1. Æschin. in Ctesiph.

[Προπηλακιστικῶς. Aristoph. Thesm. 542. περιϋβρίζειν.

Schol. Bourd. Ὑβριστικῶς προσχλευάζειν, καὶ προπηλακιστικῶς προσφέρεσθαι ἡμῖν. Demosth. in Onetor. ὅτι ταῦτα ἠξίουν, ὑβριστικῶς πάνυ καὶ προπηλακιστικῶς οὐκ εἴα με αὐτῷ διαλέγεσθαι, &c.]

Ὑπόπηλος, aliquantùm lutosus. Lucian.

ΠΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, damnum, exitium. Hesiod. in Erg. Πῆμα κακὸς γείτων ὅσσον τ' ἀγαθὸς, μέγ' ὄνειαρ. Iliad. ζ. μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα. Od. β'. Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται. Sic et Il. ρ'. Od. β'. et alibi apud Homer. (Eurip. Med. 1370. Æschyl. Ag. 394. 1207. Soph. Œdip. Tyr. 387.) Exponitur etiam, clades, apud Pausan. in Achaic. σὺν δὲ σεισμῷ καὶ ἄλλο πῆμα ἐπιγενέσθαι φασί. ☞ Quidam πῆμα verbale esse dicunt à πήθω, significante πάσχω, ut idem sit cum πάθος.

Πημαίνω, f. ανῶ, noceo, damnum do, lædo. Il. ώ. Πέμπον μ' οὐδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν, Οὐ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς. † Hesiod. Theog. 231.† Plat. de leg. πημαίνειν ἄλλον φαρμάκοις. (Eurip. Med. 1400.)

Πημαίνομαι, damno afficior, lædor. Soph. ἢν γὰρ ποιήσῃς, ἴσθι πημανούμενος. Et in voce media idem quod πημαίνω. Aristoph. in Acharn. οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφανῶν σε πημανεῖται.

Πημαντὸς, ὁ, cui damnum datum est, læsus.

Πημονὴ, ῆς, ἡ, idem πῆμα. Thuc. l. 5. Athen. l. 2. (Æsch. Pers. 293. Ag. 1021. Eurip. Med. 1374. Phœniss. 229. πημονὰς ἐρεῖν. Soph. Œdip. Tyr. 372. 1254.)

Πημοσύνη, idem quod πημονή. Æsch. in Prom. [1057.]

Composita.

Ἀπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, nullo damno affectus, illæsus: incolumis. Il. ά. Odyss. ί. et δ'. Item non nocens, minimè damnosus, sive exitiosus. Et interdum, prosper. Hesiod. in Erg. Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων. Odyss. δ'. Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων. (Æsch. Ag. 563. Eum. 896.)

Ἀπημονία, et ἀπημοσύνη, ης, ἡ, incolumitas. Callim.

Ἀπήμιος Ζεὺς, Jupiter qui tristes noxas pellit à foribus, seu qui damna et calamitates avertit. Pausan. in Attic.

Ἀπήμαντος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀπήμων. Od. τ'. Hesiod. in Theog. † 955. illæsus.† (Æsch. Ag. 386. Suppl. 584.)

Παναπήμων, (*decomp.*) prorsus innocuus, omnino innoxius. Hesiod. in diebus. Item, prorsus illæsus, salvus et incolumis.

Αὐτοπήμων, id est ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ κακὰ ἔχων. Æschyl. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [923.]

Βαρυπήμων, gravi detrimento affectus; vel gravia detrimenta afferens. Exponitur et, miser. Suid.

Δενδροπήμων, arboribus nocens, arbores lædens. Æschyl. [Eum. 941.]

(Δυσπήματα. Æsch. Eum. 484.) [πέμπειν δὲ δυσπήματ' ἀμηχάνως ἐμοί. Vide Not. Cl. Stanl. pag. 839.]

(Κακοπήμων. Æsch. S. c. Th. 369.)

Καταπημαίνω, idem quod πημαίνω, Hesych. et Suid.

(Μνησιπήμων. Æsch. Ag. 187.)

Πολυπήμων, multa damna afferens, noxius. Hom. hymn. in Merc. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 228. Αὐτὰρ ἄναξ ἄτῃ πολυπήμονι χεῖρας ἀείρας, &c. 1044. λώβῃ πολυπήμονι &c. Pind. Pyth. Od. Γ. 79. Καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων Πόρε Κενταύρῳ, διδάξαι Πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.]

(Πρωτοπήμων, μείζων τῶν ἄλλων πημάτων. Æsch. Ag. 231.)

ΠΗΝΈΛΟΠΕΣ, eædem sunt ac αἱ Μελεαγρίδες. Ubi vide.

ΠΗ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, et πήνη, ης, ἡ, textum, tela. Eurip. in Hec. ἐν κροκέῳ πέπλῳ Ζεύξομαι ἅρματι πώλους, Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις. (☞ Quidam deducunt à πένω, quod est ἐνεργῶ. Alii παρὰ τὸ Πᾶνα, utpote qui perhibeatur inventor artis textricis.) ¶ Sunt qui pro fusorum quodam genere accipi putent. Epigr. l. 6.

Πήνιον, ου, τὸ, Suidas esse dicit fusum super quo volvitur trama: innuens, de textorio fuso dici. Epigr. l. 6. Apud Hom. ponitur pro stamine seu filo, quod è colu deducitur, et fuso devolvitur, ut Il. ψ'. ¶ Est etiam insectum quoddam ex erucarum genere. Arist. hist. an. l. 5. c. 19. Utitur et Aristoph. in Vesp.

Πηνίζω, stamina è colu deduco et devolvo fusi circumactu. Poll. l. 7.

Πηνίζομαι, et Doricè πανίσδομαι, idem. Theocr. idyll. 18. Οὔ τέ τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα.

Πήνισμα, τὸ, stamen seu filum è colu deductum, et fuso devolutum. Aristoph. in Ran. et Epigr. l. 6.

Composita.

Ἁβροπήνους πέπλους, dixit Lycophron, molli et subtilissimo stamine contextos peplos.

Ἀγγοπῆναι, αἱ, et ἀγγοπήνια, vel ἀγκοπήνια, τὰ, apum favi seu cellæ, quia in modum telæ structæ sunt. Hesych. et Suid.

Ἀναπηνίζω, fuso circumacto recolligo vel attraho. Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 19.

Ἐκπηνίζειν, stamen seu filum educere. Metaph. usus est Aristoph. in Ran. ut annotat schol.

Εὔπηνος ὑφὴ, textum è pulchro stamine. Eurip. in Iphig. Taur.

Πολύπηνον φᾶρος, vestimentum ex multo stamine contextum. Eurip. in Electra. [190. Ἀλλ' ἴθι, καὶ παρ' ἐμοῦ Χρῆσαι πολύπηνα φάρεα δῦναι, &c. Vide Not. Cl. Barnes.]

ΠΗ΄ΡΑ, ας, et Ionicè πήρη, ης, ἡ, pera, saccus, et plerunque qualem mendici gestant. Od. ρ'. ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην. Sic apud Plut. in Græc. quæst. καταλαβὼν ῥάκια καὶ πήραν, καὶ προσαίτης ὤν. ☞ Eustath. derivat παρὰ τὸ τηρεῖν, ac si esset τήρα, quòd in pera recondantur ea quæ servare volumus.

Πηρίδιον, ου, τὸ, perula. Aristoph. in Nub. † 920.†

Composita.

Ἄπηρος, qui peram non habet. Suid. ¶ Aliam signif. vide in πηρός.

Ἀσκοπήρα, marsupium. Suid.

Ἱπποπῆραι, αἱ, sacculi quibus equites necessaria itineri secum circumferunt. Festus bulgas appellat.

Κακόπηρος, malam habens peram.

Κύπηρα, dicitur esse folliculus, et veluti pera, cui innascuntur οἱ κύπες. apud Theophr. hist. plant. l. 2. cap. ult.

Μονόπηρος, unicam habens peram, apud Etymol.

ΠΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, mutilus, mancus, captus parte aliqua corporis. In Epigr. Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ ὄμμασι. Exponitur etiam, mutus: Hesych. Item cæcus. Il. β'. Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν. Dicitur et πηρὸς, qui mente captus est. teste Hesych.

Πηρόω, F. ώσω, mutilo, trunco, partem aliquam corporis debilito.

Πηροῦμαι, mutilor, lædor et debilitor aliqua corporis mei parte. Herod. l. 8. παμπληθέστατον πλῆθος τοῦ στρατοῦ τάς τε ὄψεις ἐπηροῦτο, καὶ τὸ πρόσωπον. Aristot. de gen. an. lib. 2. ὅταν πηρωθῶσι τοὺς τόπους τοὺς πρὸς τὴν μίξιν χρησίμους ἄγονοι γίνονται. Πεπηρωμένος dicitur etiam, qui excæcatus est seu oculis captus. Luc.

Πήρωμα, τὸ, oblæsa pars corporis. Aristot. Exponitur et, homo natura imperfectus: apud Themist.

Πήρωσις, ἡ, mutilatio, debilitatio et oblæsio membri alicujus in corpore. Aristot. de gen. l. 4. Plut. symp. 2.

Composita.

Ἀμφίπηρος, idem cum πηρός. Hesych.

Ἀνάπηρος, ὁ καὶ ἡ, mutilus. Secundum Poll. mutilus toto corpore. Isæus adversus Aristarch. Plut. in Public. Interdum sic dicitur qui est claudus. Suid. Interdum qui est cæcus. Hesych. Et metaph. vitiatus: ut ἀνάπηρος ψυχὴ, apud Plat.

Ἀναπηρία, ἡ, mutilum esse. Poll. ex Cratini Pluto. Mutilatio. Arist. rhet. lib. 2.

Ἀναπηρόω, mutilum reddo, mutilo. [Plat. Polit. Ἡ δὲ αἰδοῦς γε αὖ λίαν πλήρης ψυχὴ, καὶ ἀκέραστος τόλμης ἀνδρείας, —— νωθεστέρα φύεσθαι τοῦ καιροῦ, καὶ ἀποτελευτῶσα δὴ παντάπασιν ἀναπηροῦσθαι.]

Ἀντιπηρόω, vicissim mutilo, vicissim oblædo partem aliquam corporis. Aristoph. in Ran. κἀντιπηρώσω γέ σου τὸν παῖδα τύπτων.

Ἄπηρος, nullo membro mutilus, nullo membro captus. Poll. et Suid.

Ἀπηρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Ἀπήρωτος, idem: apud eundem.

Διαπήρωμα, τὸ, id quod mutilatum est.

Ἔμπηρος, idem quod πηρὸς et ἀνάπηρος. Suid.

ΠΗ͂ΧΥΣ, εως, ὁ, cubitus, i. ea pars tota quæ inter manum et cubiti articulum est vel cubitum, i. id os quod è duobus ossibus longius est et grandius. Odyss. ώ. Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα. Sic et Il. ί. et Od. ρ'. ¶ Est et mensuræ nomen, qua rerum intervalla dimetimur: nimirum spatium à cubito usque ad summum medium digitum, pedis unius et dimidii, ut tradunt Poll. Hesych. et Suid. Seu est mensura digitorum quatuor et viginti. Latini cubitum appellant, tam masculino, quàm neutro. Aristotel. polit. 5. c. 3. ὅταν ὁ μὲν ποὺς τεττάρων πηχῶν ᾖ, τὸ δ' ἄλλο σῶμα δυοῖν σπιθαμαῖν. Theophr. φύεται οὐκ ἐν βάθει τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὅσον ἐν δύο πήχεσιν. Metaphoricè apud Aristoph. πήχεις ἐπῶν, mensuras versuum reddunt. ¶ Sumi traditur et pro gnomone, sive norma, i. architectorum instrumento, ex duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum, ad similitudinem cubiti accedente, quum ad angulos rectos brachium flectitur. in Epigr. ¶ Sic etiam dicitur pars citharæ, vel testudinis, verticillos continens, quibus fides intenduntur et laxantur, ζυγὸς schol. Hom. et Hesych. ¶ Et in arcu sic nominatur pars brachiorum intermedia, qua arcus arripitur, et quæ sagittam sustinet. Il. λ'. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε. Sic et Od. φ'.

Πηχυαῖος, ου, ὁ, qui unius cubiti est. Theophr. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 78. μέγαθος ὅσον τε πάντῃ πηχυαῖον, ἢ δίπηχυν. Plat. Phæd. καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου μεῖζον εἶναι, διὰ τὸ ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν.]

Πήχυος, idem: ut, πήχυος βόθρος, Hom. in Odyss. Apud Apollon. πήχυος dicitur significare parvum locum, quo remus scalmo alligatus continetur: aliis, posteriorem remi partem, quam nauta manu tenens remigat. Etymol.

[Πηχύϊος. Apoll. Rhod. Arg. iii. 853. 1206. Πηχύϊον δ' ἄρ' ἔπειτα πέδῳ ἐνὶ βόθρον ὀρύξας Νήησε σχίζας. iv. 1510. Οὐδ' ὅποσον πηχύϊον ἐς ἄϊδα γίγνεται οἶμος.]

Πηχίσκος, ὁ, stipes cubitalis. Suid.

Composita.

Δεκάπηχυς, ὁ καὶ ἡ, qui decem cubitorum est. Luc. [Hom. Iliad. Z. 318. ἐν δ' ἄρα χειρὶ Ἔγχος ἔχεν δεκάπηχυ. Herodot. Hist. lib. 9. cap. 80. καὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίῃ θεῷ ἐξελόντες, ἀπ' ἧς δεκάπηχυν χάλκεον Δία ἀνέθηκαν.]

Decomp. Δωδεκάπηχυς, seu δυωδεκάπηχυς, qui duodecim cubitorum est.

Ἑνδεκάπηχυς, mensuram undecim cubitorum habens. [Hom. Iliad. Z. 318. ἐν δ' ἄρα χειρὶ Ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ. Vide Eustath. ad loc. pag. 505. 18. &c. Iliad. Θ. 494. Eustath. ad loc. pag. 617. 30. &c.] ‡ Locus ex Il. Z. aliter citatur in v. Δεκάπηχυς.‡

Τρισκαιδεκάπηχυς, qui tredecim cubitorum est. Theocr. idyll. 15. [17.]

Δίπηχυς, duo cubita æquans, bicubitalis. Diosc. l. 3. c. 8. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 78. μέγαθος ὅσον τε πάντῃ πηχυαῖον, ἢ δίπηχυν. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. Προσέθηκε δὲ καὶ δρέπανα σιδήρεα ὡς διπήχεα πρὸς τοὺς ἄξονας, &c.]

Διπηχυαῖος, idem. Eidem l. 4.

Διπηχαϊκὴ, (sc. χώρα, interscalmium, μεσοσκάλμιον, interstitium inter scalmum et scalmum, ubi remex sedet. Vitruv. l. 1. c. 2.

Ὑπερδίπηχυς, (*decomp.*) duos cubitos excedens.

Εἰκοσίπηχυς, seu εἰκοσάπηχυς, qui viginti cubitorum est. [Herod. lib. 3.]

[Δυωκαιεικοσίπηχυς. Hom. Iliad. O. 678.]

Ἕκπηχυς, qui sex cubitorum est. Phryn.

Ἐννεάπηχυς, longitudinem novem cubitorum æquans: ut, ὅρμος ἐννεάπηχυς, Hom. hymno 1. in Apollinem. [Hom. Iliad. Ω. 270. Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ.]

Ἐπίπηχυς, qui supra cubitum est. Et, τὸ ἐπίπηχυ, (sc. μέρος,) pars cubiti superior. Poll.

Ἑπτάπηχυς, qui est septem cubitorum. [Herodot. Hist. lib. 1. ἐγὼ γὰρ ἐν τῇδε θέλων τῇ αὐλῇ φρέαρ ποιήσασθαι, ὀρύσσων, ἐπέτυχον σορῷ ἑπταπήχεϊ. Polyb. Hist. lib. 5.]

Εὔπηχυς, pulchros cubitos habens: ut, εὔπηχυς Ἀθήνη, apud Rhia. Apud Eurip. εὐπήχεις χεῖρες, manus pulchris annexæ cubitis.

Ἡμιπηχυαῖος, semicubitalis, dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans. Diosc. l. 3.

Ἰσόπηχυς, cubitorum numero par.

Καλλίπηχυς, pulchros cubitos habens: ut, καλλίπηχυς βραχίων, Eurip. in Troad. [1194.]

Λευκόπηχυς, albos cubitos habens. Apud Eurip. in Bacch. [1204.] λευκόπηχυς χειρῶν ἀκμὴ, per hypallagen dicitur vigor brachiorum albos cubitos habentium, seu manuum albis cubitis annexarum. (Phœniss. 1370.)

Ὀκτάπηχυς, seu ὀκτάπηχυς, qui octo cubitorum est. Hesych. [Polyb. Hist. lib. 5. ξύλα ἀπὸ ἑκκαιδεκαπήχους, ἕως ὀκταπήχους εἰς σφηνίσκων λόγον, &c.]

Παράπηχυς, cubito adjunctus, cubito appositus. ¶ Τὸ παράπηχυ (sc. ἔνδυμα,) Poll. l. 7. fuisse scribit vestimentum album, quod cubitum purpureum attextum haberet. lib. 4. refert inter vestes, quibus mulieres in scena utuntur.

Παραπήχιον, τὸ, cubiti os minus, quod et κερκὶς dicitur. Poll. l. 2.

Πεντάπηχυς, qui quinque cubitorum est. Theophr. [Herodot. Hist. lib. 9. καὶ πενταπήχεος ἀνδρὸς ὀστέα ἐφάνη.]

Περιπηχύνομαι, ulnis circundo. Suid. ex Callim.

Προπήχιον, os cubiti majus: cubitum. Poll. l. 2.

Προσπηχύνομαι, ulnis amplector. Exponitur et, cubito metior.

Ῥοδόπηχυς, et Doricè ῥοδόπαχυς, roseos habens cubitos: lacertos habens rubore suffusos. Hesiod. in Theog. † 247.† Theocr. idyll. 15. (2. 148.)

Τεσσαρακοντάπηχυς, qui quadraginta cubitorum est: apud Athen.

Τριακοντάπηχυς, triginta cubitorum mensuram æquans.

Τετράπηχυς, qui quatuor cubitorum est. Theophr.

Τρίπηχυς, tricubitalis, qui trium cubitorum est. Hesiod. in Erg. Diosc. l. 1. c. 133.

(Τριπάχυιος. Æsch. Ag. 1485.) [τὸν τριπάχυιον δαίμονα γέννας τῆσδε κικλήσκων. Vide Not. Cl. Stanl. pag. 811. Qui per tres generationes hujus familiæ gravis es.]

ΠΙ'ΔΑΞ, ακος, ὁ vel ἡ, fons, scatebra, aqua saliens: idem quod πηγή. ☞ Cum quo ejusdem esse originis traditur, nimirum à πηδάω, facta Bœotica mutatione τοῦ η in ι, teste Etymol. Item tamen πίδακα dicit esse, ἀφ' ἧς ἔστι πίνειν. Theocrit. idyll. 7. Ποτάοντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. Epigr. l. 4. Πίδακά τ' ἐκ παγᾶς ψυχρὸν πίε. Paus. in Phoc. ὕδωρ ἐκ τῆς ὑπὸ τῷ τείχει λαβεῖν πίδακος.

Πιδακόεις, εντος, ὁ, aquis salientibus scatens: irriguus, uvidus. Apud Eurip. [Androm. 116.] λιβὰς πιδακόεσσα, exp. latex fontis. Pro πιδακόεις, per syncopen, et mutato α in η, dici πιδήεις, tradit Eustath. unde πιδήεσσα, apud Etymol. exp. πηγὰς ἔχουσα, κάθυγρος.

Πιδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Composita.

Εὐπίδαξ, fontibus scatebrisque ornatus, pulchros fontes habens. Suid. ex Epigr.

Πολυπίδαξ, multos fontes habens, fontibus scatens. Il. Θ΄. [47. πολυπίδακα. vide Schol. Πολλὰς πηγὰς ἔχουσαν. κάθυγρον. Iliad. O. 151. Schol. Πολύυδρον. Apoll. Rhod. Arg. iii. 882. Ἄλσεα καὶ σκοπιὰς πολυπίδακας.]

Πολυπίδακος, ου, ὁ, idem: undè, πολυπιδάκου Ἴδης, apud Homer. hymno 1. in Venerem. [Iliad. Υ. 59. 218. πολυπιδάκου Ἴδης. Vide Eustath. in Iliad. Ξ. 157. 307. pag. 980. 10.]

ΠΙΕ΄ΖΩ, F. έσω, premo, stringendo premo. Il. π΄. Χειρὶ δ' ἑλὼν, ἐπίεζε βραχίονα. Od. δ΄. Ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν. Aristot. Rhet. 1. ἀνάγκη δὲ δύναμίς ἐστι τοῦ κινεῖν ἕτερον, ἢ ἕλκοντα, ἢ ὠθοῦντα, ἢ αἴροντα, ἢ πιέζοντα. † αὐχμὸς ἀμπέλους, siccitas vites. Aristoph. Nub. 1118.† ¶ Item metaph. premo, crucio. Thuc. l. 2. ἐπίεζε δ' αὐτοὺς μᾶλλον πρὸς τῷ ὑπάρχοντι πόνῳ καὶ ἡ ξυγκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὸ ἄστυ. Xen. Hell. 1. ὀλίγον ἔτι χρόνον τῷ λιμῷ πιέσαντας. Item premo, i. onero. Plut. in Pericle, ἡ δὲ δόξα, τῶν ἔργων ἐπίεζε φθόνῳ τὸν Φειδίαν, onerabat invidia. ¶ Item, stricta manu teneo, firmiter retineo. Plut. de aud. Poëm. ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν, οἷς ἅμα τὸ χρήσιμον καὶ πιθανόν ἐστι.

Πιέζομαι, premor. Thuc. l. 1. εἴ πη πιέζοιντο. Xen. Pæd. 7. πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. †l. 5. p. 134. c.† ¶ Et metaph. crucior, premor: unde, πιέζεσθαι συμφοραῖς, apud eundem, ibidem. (Aristoph. R. 3. 30.)

Πίεσμα, τὸ, retrimentum, quod ab expresso succo reliquum est. Galen. τῶν κατὰ τόπους, lib. 1. Pro succo (expresso sc.) usus est Dioscorid. lib. 1. cap. 107.

Πίεσις, ἡ, pressio, pressura.

Πιεστὸς, οῦ, ὁ, pressus. Item, qui premi seu comprimi potest.

Πιεστὴρ, ῆρος, ὁ, prelum, torcular.

Πιεστήριον, τὸ, idem. Suid. Item tormenti genus: apud Synes.

Πίεστρον, idem. Item instrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum. Gal. in lex. Hippocr.

Πιεζέω, idem quod πιέζω, Od. μ΄. Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέειν, μᾶλλόν τε πιέζειν. Plut. in Alcib. ἀναγαγὼν πρὸς τὸ στόμα τὰ ἅμματα τοῦ πιεζοῦντος. Exponitur etiam, reprimo, cohibeo. Apud eundem: πιεζοῦντος τὸν κενὸν καὶ ἀνόητον τύφον.

Πιάζω, Doricè dicitur pro πιέζω, teste Etymol. et Eust. (Theoc, Id. 4. 35.) Unde apud Herodot. πιασθεὶς πολέμῳ, exp. bello pressus. Exponitur etiam, injecta manu premo. Item prehendo, comprehendo, corripio. Act. Apost. cap. 3. πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἤγειρε. Joan. 10. ἐζήτουν πάλιν αὐτὸν πιάσαι.

Composita.

Ἀμφιπιάζω, circumcirca premo vel constringo. Theocr. epigram. 6. Οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν. Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαζε λύκος.

Ἀντιπιέζω, vicissim premo, prementem vicissim premo. Polyb. λοιπὸν ἀντιπιέσωσιν οἱ φαλαγγῖται τοὺς καθ' αὐτούς.

Ἀποπιέζω, exprimo, comprimo. ut Hipp. aph. l. 5. τὸ στόμα ἀποπιέζει.

Ἀποπιάζω, Doric. idem quod ἀποπιέζω. Judic. 6.

Ἀποπίεσμα, τὸ, retrimentum ab expresso succo reliquum; id unde succus seu liquor expressus fuit. schol. Aristoph. [Nub. 45. Equit. 803.]

Ἐκπιέζω, et ἐκπιάζω, exprimo, premendo expello. Unde pass. apud Plut. de primo frig. διαμένει, μέχρις ἂν ὑπὸ θερμοῦ ἐξικμασθῇ τὸ ὑγρὸν, ἢ τισι στρέβλαις καὶ βάρεσιν ἐκπιεσθῇ.

Ἐκπίεσμα, id quod expressum est, succus seu liquor expressus. Galen. lib. 2. de loc. aff. ¶ Item, retrimentum et reliquiæ succi expressi. Diosc. l. 4. c. 160. Ἐκπίεσμα dicitur etiam fractura calvariæ in multas partes, in qua profundiùs ossicula fracta descendunt, et membranam cerebri comprimunt. Paul. Ægin. l. 6. c. 9.

Ἐκπιεσμὸς, ὁ, expressio. Aristot. de mundo. Sic dicitur etiam totius oculi prolapsus extra cavitatem suam.

Ἐκπιασμὸς, idem quod ἐκπιεσμὸς, Epicurus in epist. ad Pythoclem apud Laërt.

Ἐκπίεσις, εως, ἡ, expressio. Item comprehensio, et compressio. Aristot. de part. an. l. 4.

Ἐκπιεστὸς, ὁ, expressus, vel qui exprimi potest. Aristot.

Ἐκπιεστήριον, τὸ, id quo aliquid exprimere possumus. prelum, torcular. Poll. l. 10. ex Aristoph.

Καταπιέζω, deprimo, opprimo. Item comprimo.

Καταπίεσις, depressio, compressio. Item oppressio.

Περιπιέσματα, τὰ, vinacei, seu vinacea, vel fraces: i. ea quæ vino oleoque expresso supersunt. schol. Aristoph. [Equit. 803.]

(Προσπιέζω. Æsch. Ch. 299.)

Συμπιέζω, comprimo. Item opprimo.

Ὑποπιέζω, supprimo. Paul. 1 ad Cor. c. 9. v. ult. ὑποπιάζω dixit Dor. pro ὑποπιέζω. Ubi tamen vulgus legit ὑπωπιάζω. de quo suprà in Ὄπτομαι, in compos. ex Ὤψ. ¶ Exponitur etiam, exprimo, elido. Suid.

ΠΙ΄ΘΗΞ, ηκος, et Πίθηκος, ου, ὁ, simia, (imitatrix hominis.) (Aristoph. R. 720.) ☞ Dicta παρὰ τὸ πείθεσθαι ὑφ' ἡμῶν. nam (Plutarch. teste) ὁ πίθηκος, μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν, ἁλίσκεται συγκινούμενος καὶ συνορχούμενος. ¶ Item brevis staturæ homuncio, pumilio. Suid.

Πιθήκειος, ου, ὁ, q. d. simiaceus. Greg. πιθήκειον βλέπειν, simiæ vultum exhibere spectantibus.

Πιθηκίζειν, simiam imitari, simiam agere, hoc est, adulari, seu dolosis adulationibus uti. Aristoph. in Vesp. Ταῦτα ἰδὼν, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα.

Πιθηκισμὸς, οῦ, ὁ, imitatio simiæ: seu imitatio adulatoria, adulatio dolosa. Aristoph. in Eq. [883.] οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις. [Vesp. 1281. Schol. Biset.]

Πιθηκώδης, simiaceus, qui proximè ad naturam simiarum accedit. Aristot. in physiogn.

Πίθων, dicitur etiam pro simia. Pind. καλός τοι πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ, apud pueros simia semper pulchra.

Composita.

Δημοπίθηκος, qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia, vel adulatione. Aristoph. in Ran. (1117.)

Διαπιθηκίσαι, Suidæ est colludere, ludere inter se: metaphora à simiis, quæ animal sunt φιλοπαιγμονέστατον.

Τριπιθήκινος, ter (seu valde) simiam referens. in Epigr.

Ὑποπιθηκίζειν, idem quod πιθηκίζειν, vel aliquantùm πιθηκίζειν.

Χοιροπίθηκος, simia porcaria. Aristot. hist. an. l. 2.

ΠΙ΄ΘΟΣ, ου, ὁ, dolium. Hesiod. in Erg. Ἀρχομένου δὲ πίθου, καὶ λήγοντος, κορέσασθαι. Il. ω΄. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. Plut. de orac. Pyth. ἐπίμπλων πίθους. Proverbialiter dicitur, Ἐκ πίθου ἀντλεῖν, qui omnium rerum copia affluit, apud Theocr. idyll. 10. Item, Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν discit is, qui neglectis primis disciplinarum elementis ad majores statim et perfectas scientias se confert. Hesych. Dicitur et ἀμφορέας ἐκχέειν εἰς τοὺς τῶν Δαναΐδων πίθους, qui oleum et operam in re aliqua perdit. Alciphr. in epitom. Gal. ad Cyrthon. ☞ Etym. παρὰ τὸ πιεῖν derivat, utpote in quo potabilia continentur. ¶ Πίθοι dicuntur etiam species quædam rerum in aëre apparentium, ob similitudinem. Aristot. de mundo.

Πιθίας, ὁ, Senecæ meteorum ex cometarum genere.

Πιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dolii figuram gerens.

Πιθίτης, ου, ὁ, idem: ut, πιθῖται κομῆται, apud Plin. Fœm. πιθῖτις, ιδος, ἡ, quæ dolii figuram repræsentat. Diosc. l. 4. c. 65.

Πιθάριον, τὸ, doliolum. Hesych.

Πιθάκνη, ης, ἡ, idem. Aristoph. in Equit. ‡ Pl. 546.‡

Πιθάκναι dicebantur et pocula quædam dolii figura, vel ex ligno, vel ex terra figlina. Athen. lib. 11. Pro eodem dicitur et φιδάκνη, teste Suid.

Πιθάκνιον, τὸ, doliolum: seu poculum parvum, dolioli figuram habens. Athen. lib. 1.

Καπίθη, nomen mensuræ. Hesych. et Poll.

ΠΙΚΕ΄ΡΙΟΝ, Hippocr. vocat butyrum, teste Gal. in ejus lex. Utitur autem eo γυναικ. l. 1. πικέριον, ἢ χήνειον ἄλειφαρ.

ΠΙΚΡ΄ΟΣ, ὁ, amarus. cui oppon. γλυκὺς, dulcis. Propriè de sapore dicitur. Ut apud Plut. ad Col. γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. Idem sympos. 5. γλυκὺς οὕτω καρπὸς ἀπὸ δένδρου φύεται πικροτάτου. Homerus etiam odori tribuit. Odyss. δ΄. Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν. Metaphoricè de aliis etiam rebus dicitur. Ut, πικρὸς ὀϊστός. Il. Θ΄. et alibi apud Hom. Item de verbis et factis. Ut, πικρὸν εἰπεῖν, Demosthen. Olynth. 1. Et, πικρὰ ἀπομνημονεύματα, Plut. in Lyc. Athen. l. 6. Ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς; Et de homine. Aristot. eth. 4. c. 5. οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται. (Æschyl. Eum. 152. Ch. 232. Eurip. Phœniss. 484. Philostr. l. 1. c. 24.)

Πικρῶς, amarè. Plut. in Coriol. Demosth. pro cor. in Mid.

Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo, amarities, amaror. Plut. sympos. 1. Alex. Aphr. l. 2. probl. l. 70. [Eurip. Elect. 1013. καί τοι δόξ' ὅταν λάβῃ κακὴ Γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις. Herodot. Hist. lib. 1. Μῆδοι δὲ ὑπέκυψαν Πέρσῃσι διὰ τὴν τούτου πικρότητα, &c. Plat. Theætet. περὶ μὲν τὴν γλῶτταν, αἴσθησιν πικρότητος· περὶ δὲ τὸν οἶνον, γιγνομένην καὶ φερομένην πικρότητα. καὶ τὸν μὲν, οὐ πικρότητα, ἀλλὰ πικρόν· ἐμὲ δὲ, οὐκ αἴσθησιν, ἀλλ' αἰσθανόμενον.]

Πικρία, ἡ, idem. Plerumque metaph. usurpatur. ut apud Dem. in Mid. Plut. in Coriol. et in Lyc.

Πικρὶς, ίδος, ἡ, nomen herbæ: de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11. et Plin. l. 19. c. 8. Sic etiam appellatur à quibusdam τὸ ἀνδρόσακες, ut est in append. Diosc.

Πικρίδια σῦκα, apud Athen. lib. 3. dici videntur ficus subamaræ, vel quæ picridem gustantibus referunt.

Πικρόω, ῶ, amarum reddo, amarorem affero. Item exacerbo.

Πικροῦμαι, amarus fio. Alex. Aphr. τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται.

Πικρίζω, amaresco, vel amarorem refero, amaro similis sum.

Πικραίνω, idem cum πικρόω. Apoc. cap. 10. πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν. Et metaph. exacerbo.

Πικραίνομαι, exacerbor. [Theocrit. idyll. 5. 120. Ἤδη τις Μόρσων πικραίνεται. Schol. λυπεῖται, πικρίαν ἔχει, νικώμενος.] Philo de vita M. lib. 3. εἰκότως ἐπὶ τοῖς ἀπειθέσι πικραίνεται.

Πικρασμὸς, idem quod πικρία et πικρότης. Ezech. c. 17.

Composita.

Ἄπικρος, ὁ καὶ ἡ, non amarus, amaritudinis expers.

Βαθύπικρος, qui amaritudine sua in ima penetrat, summopere amarus.

Βαθύπικρον, τὸ, appellatur apsinthium, ob intensam amaritudinem. Diosc. l. 3. c. 26.

Γλυκύπικρος, dulciter amarus seu acerbus, dulcedinem amarori permistam habens.

Διαπικραίνω, exacerbo. Plut. de cohibenda ira.

Ἔκπικρος, amaritudine modum excedens, vehementer amarus. Aristotel. de probl.

Ἐκπικρόω, peramarum reddo, extremè amarum efficio.

Ἐκπικροῦμαι, amarus reddor, amaresco. Aristot. in probl. τὸ περίττωμα ἐκπικροῦται, καὶ ἁλμυρὸν γίνεται.

Ἐκπικραίνω, exacerbo, exaspero.

Decomp. Συνεκπικραίνω, simul exacerbo. Plut.

Ἔμπικρος, in quo amaror est, amarulentus. Diosc. l. 2. c. 168.

Ἐμπικραίνω, exacerbo in.

Ἐμπικραίνομαι, exacerbor et exasperor. [Herodot. Hist. lib. 5. Ἱππίεω τυραννεύοντος, καὶ ἐμπικραινομένου Ἀθηναίοισι διὰ τὸν Ἱππάρχου θάνατον, &c.]

Προσεμπικραίνομαι, (*decomp.*) q. d. insuper exacerbor in aliqua re. Apud Herodot. προσεμπικραίνεσθαι Σαμίοις, exp. hostilem quandam amaritudinem in Samiis implere.

Ἐπίπικρος, ad amaritudinem accedens, aliquid amaroris habens.

Κατάπικρος, peramarus.

Παραπικραίνω, ad amaram iram concito, amara ira accendo. In Theophr. ep. ad Hebr. c. 3. τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν τὸν Κύριον.

Πολύπικρος, cui multum amaroris inest, valde amarus. [Hom. Odyss. Π. 255. Μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών. Schol. Πολὺ πικρῶς, καὶ δεινῶς. Vide Phav. Lex. pag. 615. 3. ubi exstat πολυπικρῶς καὶ αἰνῶς.]

Ὑπέρπικρος, valdè amarus. Æsch. in Prom. [943.]

Ὑπόπικρος, subamarus, aliquantùm amarus. Dios. l. 3. c. 136.

ΠΙ΄ΛΟΣ, ου, ὁ, pileus, pileum, indumentum capitis, è lana villisque compactum. Hesiod. in Erg. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν. Aristot. de gen. an. l. 5. c. 5. τὰς σκεπαζομένας τρίχας πίλοις ἢ καλύμμασι πολιοῦσθαι θᾶττον, pilos, qui pileo aliove tegumento integuntur, citiùs canescere. Dicitur et fœm. gen. ἡ πῖλος, apud Theoph. hist. pl. l. 4. c. 10. Plantis etiam tribuitur: apud eundem ibidem. In quibus sic etiam dicitur pilula quædam ex laneis flocculis coacta, ut tradit idem hist. pl. l. 3. c. 8. ¶ Πῖλοι dicebantur et indumenta ex lana villisque compacta, quibus pectus ceu thoracibus, et alia, muniri solebant. coactilia, coactæ vestes, filtri vulgo. Apud Thuc. l. 4. οὔτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα. Item, tapetes spissi, ex lana crassa compacti. ut apud Herodian. l. 5. et Xen. Pæd. 5. Item socculi lanei. Ut apud Hesiod. in Erg. Ἄρμενα δήσασθαι (πέδιλα) πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας. ¶ Πῖλος etiam pilam significat. Unde apud Suid. ἡ Λάρισσα σφαιρίζουσα πίλῳ, ὤλισθεν εἰς τὸν Πηνειόν.

Πίλιον, τὸ, pileolus. Sæpè idem significat quod πῖλος, pileus. Plut. in Tit. Flam. et de fort. Alex. l. 2. Exponitur etiam, centunculus: apud Suid.

Πιλίδιον, τὸ, idem quod πίλιον. Plat. polit. 3. Aristoph. in Acharn.

Πιλίσκος, idem. Diosc. l. 3. c. 161.

Πιλόω, ῶ, cogo, coarcto more τῶν πιλοποιῶν. vel constipo. Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 29. ὁ δὲ χειμὼν πιλώσας καὶ καρκινώσας τὰς ῥίζας, σύμμετρον εἰς τὸ ἔαρ ποιεῖ τὸ μέγεθος. Peculiariter signif. lanas villosque cogo.

Πίλωσις, εως, ἡ, coactio et constipatio, qualis eorum est qui lanas cogunt. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Πιλωτὸς, ὁ, coactus et constipatus: peculiariter, ex lanis ac villis Poll. l. 7. c. 30.

Πιλωτάριος, ὁ, coactiliarius, coactilia faciens, πιλοποιός. Aët.

Πιλέω, idem quod πιλόω. unde in Epigr. μάζα ὕδατι πιληθεῖσα, maza subacta aquâ, et coacta in modum lanæ coactilis. ‡ coarcto. Apoll. Arg. iv. 678.‡

Πίλημα, τὸ, lana coacta: seu cento, centunculus. Galen. τῶν κατὰ τόπους. lib. 1. Diosc. lib. 1. Et quævis res constipata in modum lanæ coactæ. Aristot. de mundo.

Πίλησις, ἡ, idem quod πίλωσις. Suid. Exponitur et coarctatio, compressio. Galen. [Plat. de Leg. καὶ ὁπόσων σκευῶν ἢ χρημάτων γεωργοῖς μὲν πρᾶσις, οἷον δερμάτων, ἢ καὶ πάσης ἐσθῆτος, ἢ πλοκῆς ἢ πιλήσεως, ἢ τινων ἄλλων τοιούτων.]

Πιλητὸς, idem quod πιλωτός. Πιλητὰ κτήματα dicuntur coactilia. Plat. in Tim. Et, πιληταὶ appellantur pilæ purpureæ, quæ erant effigies viriles et muliebres ex lana.

Diod. Sic. Item πιλητὸς, qui cogi potest, et coactus, compressusque, pressuræ vim firmiter retinet.

Πιλητὴς, ὁ, qui cogit et constipat: peculiariter, lanas et villos. Poll. lib. 7. cap. 30.

Πιλητικὸς, cogendi et constipandi vim habens. Aristot. problem. sect. 14. quæst. 8.

Composita.

Ἐμπιλέω, ῶ, cogo ac constipo in. Plato in Tim.

Συμπιλέω, cogo, constipo, condenso. Idem ibidem. Aristotel. de cœlo lib. 3.

Συμπίλησις, ἡ, coactio et constipatio: propriè, lanæ ac villorum. Poll. l. 7. c. 30.

Συμπιλητὴς, idem quod πιλητής. Idem ibidem.

Συμπιλόω, idem quod συμπιλέω. Theophr.

ΠΙΜΕΛΗ΄, ῆς, ἡ, pinguedo, seu pingue. idem quod πῖαρ, et λίπος. Arist. hist. an. l. 3. c. 17. dicit, πιμελὴν esse χυτὸν, καὶ ἄπηκτον, fierique inter carnem cutemque, succo liquidam. Idem tamen et pro adipe accipit. ☞ Etymol. deducit παρὰ τὸ πίος καὶ τὸ μέλος, q. d. πιομέλη.

Πιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pinguis, obesus. Luc.

Πιμελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πιμελής. Aristot. loco citato. Item, speciem gerens τῆς πιμελῆς, similis pinguedini. Idem ibidem.

Composita.

Ἀπίμελος, pinguedinis expers, macer. Athen. lib. 3.

Ἀπιμελὴς, idem.

Ἐμπίμελος, in quo pinguedo est, pinguis. Diosc.

Ζαπίμελος, præpinguis, admodum pinguis. Hesych.

Καταπίμελος, præpinguis.

Περιπίμελος, pinguedine obductus, pinguis. Poll. l. 2.

Ὑποπίμελος, subpinguis. Diosc. l. 5. c. 85.

ΠΙ΄ΝΑΞ, ακος, ὁ, tabula, asser. Od. μ΄. Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι. Item tabula, i. mensula, abacus. Epigr. l. 2. Σπόγγον ἔχων κενὸν τῶν γραφικῶν πινάκων. Et pro arithmeticorum tabula atque abaco. Plut. in Rom. ἁπτόμενος τῆς περὶ τὸν πίνακα μεθόδου, supputator et abaci peritus mathematicus. ¶ Item tabula seu tabella scriptoria, codex, libellus. Iliad. ζ. Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Sic et apud Herodian. l. 7. Πίνακες dicuntur etiam tabellæ quibus capita libri alicujus continentur: Ciceroni Indices et Σύλλαβοι. Item tabellæ et indices rerum ex aliis libris exscriptarum. Plut. ad Col. ὥσπερ ἀγορὰν ἢ πίνακα τεράτων συντίθησι τὸ βιβλίον. Athen. lib. 13. ἀνέγραψε δ' αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν νόμων. ¶ Item πίναξ, tabula in publico loco suspensa, memoriæ rei alicujus conservandæ ac propagandæ gratiâ. Athen. lib. 13. ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῷ θεῷ, τὸν ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα. Dicitur et de pictorum tabula, in qua simulacra et formas depingunt hominum, cæterorumque animantium. Athen. lib. 12. ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραφεν ἐπέγραψε τῷ πίνακι. (Æsch. Suppl. 472.) ¶ Item discus, quadra cui carnes in mensa imponuntur, vel cui impositæ inferuntur. Athen. lib. 4. ἔπειτ' εἰσφέρεται πλοῦτος ἀντὶ δείπνου, πίναξ ἀργυροῦς. Et in Epigr. indignè ferens quidam, discos argenteos sibi appositos esse, sed pene vacuos, πίνακας πιναλέους appellat. ☞ Ad etymon alludens, quasi πίνακες παρὰ τὸ πεινᾶν dicuntur.

Πινάκιον, ου, τὸ, tabella, codicillus. Aristot. polit. 2. cap. 6. Aristophan. in Vesp.

Πινακὶς, ίδος, ἡ, idem. Athen. lib. 13. Exponitur et scutella, parva lanx. ¶ Est et genus saltationis: apud Athen. l. 14.

Πινακίδιον, idem. Lucæ 1.

Πινακίσκος, ου, ὁ, idem. ‡ Aristoph. Pl. 813.‡ Plerumque accipitur pro parvo disco seu scutellâ: apud Athen. et Poll.

Πινακίσκιον, ου, τὸ, tabella, scutella. Athen. l. 15.

Πινακηδὸν, in modum tabularum seu asserum. Aristoph. in Ran.

Πινάκωσις, εως, ἡ, tabulatio: vel tabulatum. Plut. symp. 3. probl. ult.

ΠΙ΄ΝΝΑ, sive πίννη, ης, ἡ, pinna: genus conchæ seu ostrei, semper comitem sociumque in comparando cibo habens cancellum vel squillam. Athen. l. 3. et Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

ΠΙ΄ΝΟΣ, ου, ὁ, sordes, squalor, illuvies. (Æsch. Ag. 786.) ‡ Soph. Œd. C. 1259.‡ Antiph. Epigr. l. 2. Καὶ τὸ χύδην ῥυπόεντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθος, sordibus squalentibus. Plut. de orac. Pyth. ἐθαύμαζε δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρὸν, ὡς οὐ πίνῳ προσεοικὸς, οὐδὲ ἰῷ, βαφῇ δὲ κυανοῦ στίλβοντος. Metaphoricè de verbis quoque antiquis dicitur, τῆς ἀρχαιότητος πίνος, sermonis antiqui squalor, apud Dion. Halic. Sic dicitur et homo sordidus, teste Eust. Pro πίνος, usurpatur etiam πίνα, itidem sordes, illuvies, scholiast. Soph. ¶ Πῖνον, τὸ, vinum hordeaceum: Aristot. Paulus vinum, quod ex sordibus vellerum elutis conficitur, πῖνον vocari putat. ¶ Πῖνος, ἡ, Theophr. pro pinu accepisse traditur de caus. pl. l. 6. c. 17.

Πινόεις, εντος, ὁ, sordidus. in Epigr.

Πινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Eurip. in Oreste.

Πινηρὸς, οῦ, ὁ, idem. Erot. in lex. Hippocr.

Πιναρὸς, idem. Luc. in somn.

Πινάριον, τὸ, genus quoddam atramenti sutorii. Diosc. l. 5. c. 114.

Πινόω, ώσω, sordibus inquino, unde pass. πεπινωμένος, sordibus fœdatus: apud Plut. in Alex.

Composita.

Αἰρόπινον, τὸ, cribrum rarum. sic dictum, διὰ τὸ αἴρειν τὸν πίνον, inquit Etymol.

Ἀπινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, purus à sordibus. Suid.

Ἀποπινόω, sordibus emaculo: unde, ἀποπινοῦται, apud Hesych.

Δυσπινὴς, sordibus ac illuvie deformis, sordidus. Aristoph. in Achar.

Εὐπινὴς, squalidus, cujus oratio vetustatem quandam redolet. Cicer. ad Attic.

Κακοπινὴς, impurus, sordibus et illuvie fœdus. Athen. lib. 13. Soph. in Ajace.

ΠΙ΄ΝΩ, (F. πίσω, ceu à πίω, quo utitur Pind. teste Eust. Aor. 2. ἔπιον, tanquam à πίω. P. πέπωκα, tanquam à πόω.) bibo, poto. Il. β΄. πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο. Od. ά. πίνοντά τε, τερπόμενόν τε. (Soph. Œdip. Tyr. 1415. πεπωκώς. Æsch. Ag. 1197.) Eurip. in Cyclop. πεπωκότ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν. Xen. Pæd. 5. ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ἐπίνομεν. Philostr. οὐδὲ πηγὴ λέγει, μὴ πίῃς· οὐδὲ ὀπώρα, μὴ λάβῃς.

Πίνεσθαι dicuntur quæ potari possunt. Dioscor. l. 4. c. 36. (de decocto achilleæ herbæ.) πίνεται δὲ καὶ πρὸς δυσεντερίαν. Eodem lib. c. 52. πινόμενος μετὰ κράματος. Fut. media sunt, πιοῦμαι, et πίομαι. Aristoph. πικρότατον οἶνον τήμερον πιῇ. Epigr. lib. 2. Πίομαι, ὦ Ληναῖε. (Πιεῖται. Æsch. Ch. 556.) Reperitur et fut. πίσομαι, apud Antiphan. teste Eust. Aor. 1. pass. est ἐπόθην. unde particip. ποθεὶς, sæpe apud Diosc. ceu ex πόω.

Πόμα, τὸ, potio, potus. † Xen. Pæd. l. 5. p. 122. d.† Luc. in Hermot. Athen. l. 1. Pro eodem scribitur et πῶμα, apud Eurip. in Cyclop. (Æsch. Suppl. 1034.) ¶ At πῶμα, operculum, vide suo loco.

Πόσις, εως, ἡ, idem quod πόμα. sæpe apud Hom. Et pro potatione, apud Thuc. l. 7.

Πόσιμος, potabilis.

Πόσις, ιος, ὁ, maritus. ☞ Παρὰ τὸ πίνειν. quoniam, ut aqua, terræ mista, causa est seminum et plantarum, ita vir, mulieri mistus, prolis. Il. γ΄. Od. δ΄. θ΄. &c. Pro eodem metri caussâ dicitur πόσσις, in Epigram. ¶ Hinc et compos. πρωτόποσις, quæ virgo alicui nupsit. Poll. ¶ Et, μελλόποσις, futurus maritus. Soph. (Œdip. Tyr. 647. Tr. 559. 954.)

Πότος, ου, ὁ, potatio, compotatio. Exponitur et convivium. Athen. lib. 4. Plat. de rep. l. 1.

Ποτὸς, ὁ, potulentus, seu poculentus. Eurip. et Thuc.

Ποτὸν, τὸ, potio, potus, quod bibitur. Od. ί. Xen. Pæd. 8. † 1. 2. 8. et in plur. ποτά. l. 2. p. 61. c. Sic l. 4. p. 96. d.† (Æsch. Pers. 487. Ag. 1166. Soph. Tr. 14.)

Ποτικὸς, οῦ, ὁ, bibax. Plut.

Πότιμος, ὁ καὶ ἡ, potui aptus. Aristot. de Theophr.

Πότης, ου, ὁ, potor, potator, bibax. ¶ Impropriè apud Aristoph. Nub. λύχνος, dicitur πότης.

Πότις, ιδος, ἡ, potrix, quæ est bibax: Poll. ex Phryn.

Ποτὴς, ῆτος, ἡ, potus, potio. Od. σ΄. et ό.

Πότημα, τὸ, idem. Diosc. Significat etiam poculum. Hesych.

Ποτὴρ, ῆρος, ὁ, poculum. Eurip. in Cyclop. [151.]

Ποτήριον, τὸ, idem. Athen. Plut. ¶ Item canalis seu piscina. Hieron. in Ezech. ¶ Significat et indumentum laneum, teste Etymol. ¶ Est et fruticis nomen poterion, quem etiam νευράδα vocant: de quo Diosc. l. 3. c. 17.

Ποτίζω, potum præbeo, seu ministro. Greg. Naz. ποτίζει τοὺς πιεῖν ἐθέλοντας. Aristot. phys. 2. ἐπότισεν οὐκ ὀρθῶς ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον. Item, ago potatum, appello ad bibendum, vel ad aquam. Item irrigo, rigo. 1 ep. ad Cor. cap. 3. 3. ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν.

Ποτίζομαι, potus mihi præbetur: Greg. Item irrigor: unde ποτιζομένη γαῖα, apud Luc. (Philostr. l. 2. c. 28.)

Πότισμα, τὸ, potio. Diosc.

Ποτισμὸς, adaquatio, irrigatio. Exponitur et potio.

Ποτίστρα, ubi animalia aquantur, seu aquatum compelluntur.

Πιπίσκω, idem quod ποτίζω. Hippocr. ὀῤῥὸν καὶ γάλα ἐς τὴν ὥρην πιπίσκειν. Luc. πιπίσκοντές με τουτουὶ τοῦ φαρμάκου. Fut. πίσω, mutuatur ab inusitato πίω, sicut et πίνω. Pind. Isthm. 6. πίσω σφε, Δίρκας, ἁγνὸν ὕδωρ. ¶ Pro πιπίσκω scribitur et πιπίζω, apud Hesych. ¶ Verùm πιπίζω (quod et πιππίζω) aliàs est sugo cum sonitu. Nam alioquin est τὸ pipare gallinarum, et τὸ pipire pullorum avicularum, passerum, columbarum, &c. Atque sic ad Πίνος referunt.

Πίσος, et πεῖδος, (à fut. πίσω verbi πιπίσκω,) unde πίσεα, et πείσεα, τὰ, locus humectus et irriguus: quasi qui possit πίσαι, i. potum præbere: pratum. Il. ύ.

Πίστρα, ἡ, idem quod ποτίστρα, canalis, in quo adaquantur pecora, dictus etiam πιστὴρ et πιστήριον, quoniam ibi πιπίσκονται τὰ θρέμματα. Exponitur etiam, alveus: apud Eurip. in Cyclop. [46.]

Πίστρις, genus navigii, apud Polyb.

Πιστὸς, ου, ὁ, idem quod πότιμος. Æschyl. in Prom. Alias signif. vide in Πείθω.

Πιστικὸς, idem. Exponitur et liquidus: ut, νάρδου πιστικῆς, Marci 14. Vide et in Πείθω. Sunt, qui ab Ὦπις, τῆς Ὤπιστος, (qui vicus Mesopotamiæ ad Euphratem, non procul à Seleuciâ, erat, et vicinarum regionum emporium, ex quo aliis præstantissima nardus vendebatur,) deducant.

Πίφιξ, dicitur esse avis aquatica, apud Aristoph. παρὰ τὸ πίνω, quòd delectetur aquis. Etymol.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπίνω, (q. d. rebibo,) resorbeo.

Ἄμπωσις, per syncopen dici traditur pro ἀνάπωσις. Frequentiùs tamen usurpatur ἄμπωτις, quod exp. reciprocatio æstus, quæ fit, quum post exundationem aqua ad mare revertitur, ac reciprocando subsidit. Exponitur et simpliciter, æstus: apud Aristot. de mundo, Herodian. lib. 3. et Philostr. ¶ Ab Hippocrate sic etiam appellatur revocatio humoris ab externis partibus ad internas.

Ἀμπωτίζω, resorbeo: ut, πέλαγος ἀμπωτίζει, apud Phil.

Ἀποπίνω, ebibo, absorbeo. Metaph. apud Luc. in somn. ἀποπίνων τὰ καττύματα. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 70. ἐπεὰν δὲ ταῦτα ποιήσωσι, κατεύχονται πολλὰ, καὶ ἔπειτα ἀποπίνουσι αὐτοί τε οἱ τὸ ὅρκιον ποιεύμενοι, καὶ τῶν ἑπομένων οἱ πλείστου ἄξιοι.]

Διαπίνω, perpoto: aut ebibo, epoto. Exponitur etiam, interpoto, interbibo. [Herodot. Hist. lib. 9. cap. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν, διαπινόντων, τὸν Πέρσην —— εἴρεσθαι αὐτὸν &c.]

Εἰσπίνω, imbibo, haurio, πίνω. ex Eubulo.

Ἐκπίνω, ebibo, epoto. Eurip. in Cycl. Οὗτος, τί δρᾷς; τὸν οἶνον ἐκπίνεις λάθρα; Ibidem, Ἰδοὺ λαβὼν ἔκπιθι. (Soph. Tr. 1073. Æsch. Ag. 1407. Pass. Ch. 64.) † Xen. Pæd. 1. 3. 8.†

Ἔκπωμα, τὸ, poculum. Plato in symp. Xen. Pæd. 8. †p. 217. d. 1. 3. 7. et l. 5. p. 122. d.†

Ἐκπωμάτιον, pro operculo poculi seu vasis alicujus. Strabo.

Ἐκπιτίζω, pitissando exhaurio. Athen. l. 9.

Decomp. Ἐπεκπίνω, insuper ebibo. Ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα. Eurip. in Cyclop. [326.]

Προεκπίνω, priùs ebibo. Athen. l. 5.

Συνεκπίνω, simul ebibo. Aristoph. in Plut.

Ἐμπίνω, ebibo, haurio, deglutio. Luc. πλέω τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ καὶ δριμέος. Exponitur et, poto: ut, ἐμπίνει τοῦ αἵματος. Herodot. † ἐμπιεῖν καὶ ἐμφαγεῖν, potus et cibus. Xen. Pæd. p. 172. a.†

Ἐμπίσαι, potu implere, irrigare. Nic. in Alexiph. Ὄξει δ' ἐμπίσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξας. Exponitur et, potandum præbere, vel, infundere: apud eundem ibidem. Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὸν ὁμιλαδὸν, ἢ ἁλὸς ἄχνην Ἐμπίσαις.

Ἐπιπίνω, superbibo, potum potui addo: vel unum potus genus alii potus generi adjicio. Aristoph. in Plut. ταύτην ἐπιπιών. Plat. polit. l. 2. ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου. † Xen. Pæd. l. 6. p. 161. c.†

Καταπίνω, absorbeo, ebibo, epoto. Frequentiùs significat, deglutio, devoro. † Sic Saturnus καταπίνων filios dicitur. Hesiod. Th. 459.† Aristot. rhet. l. 3. ταῖς τίτθαις, αἳ, τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. Eurip. in Cyclope, μή με καταπίῃς μόνον. Plut. in præc. sanit. ἄκανθαν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς. Metaphoricè apud Athen. τόν τε ταίναληρον λαβοῦσα, καταπίνειν αὐτῷ σκάφει.

Καταπίνομαι, idem: unde fut. καταποθήσεται, apud Aristoph. Et apud Plut. in Ant. κατεπόθη πόλις χασμάτων ὑποῤῥαγέντων.

Κατάποσις, ἡ, absorptio, devoratio: peculiariter, deglutitio: i. cibi et potionis ab ore in ventriculum descensus. Sumitur et pro ipso deglutiendi meatu: apud Diosc. l. 3. Apud eundem eodem libro exponitur etiam, gula.

Καταπότης, ου, ὁ, gula, guttur.

Καταπότιον, τὸ, medicamentum quod deglutiendo sumitur. Δίδοσθαι καταπότιον, exp. etiam, potui dari, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 8.

Καταπόθρα, ἡ, fauces infimæ, quibus cibus devoratur, stomachi orificium. Paul. Ægin.

Decomp. Ἀκατάποτος, non potabilis, qui absorberi aut devorari nequit. Job. 20.

Δυσκατάποτος τροφὴ, cibus, qui ægrè deglutitur. Aristot.

Προκαταπίνω, antè absorbeo, antè deglutio, aut devoro.

Προπίνω, propino. Propriè putatur significare, trado poculum ebibendum antequam ipse biberim. Athen. l. 5. προέπινον δ' ἀλλήλοις, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, (τοῦτο γὰρ προκπιεῖν ἐστιν,) ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκύφον. ¶ Exp. etiam, poculo provoco: ut apud eundem, Ἀλέξανδρος οὖν αἰτήσας ποτὲ ποτήριον δίχουν, καὶ πιὼν, προὔπιε τῷ Πρωτέᾳ. Sic et apud Xen. Hell. 1. ¶ Item metaph. in gratiam alicujus alium prodo ac porrigo perdendum. Demosth. προὔπιε τὴν Ἑλλάδα. ¶ Exp. et propinando offero: apud Plut. in Galba, προὔπιεν ὁ Τιγελλῖνος αὐτῷ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας. (Philostr. l. 3. c. 28.)

Προπίνομαι, propinatur mihi: unde, προποθεῖσα κύλιξ, apud Athen. Metaph. usurpatur apud Dem. Olynth. 3. προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, propinatur respubl. præsenti voluptati et delectationi.

Πρόπομα, τὸ, potus qui propinatur. Peculiariter sic dictum fuit certum quoddam potionis genus, vel quòd eo in propinando uterentur, vel quòd illud cæteris præbiberent. Athen. et Plut. symp. l. 1. quæst. 6.

Πρόποσις, ἡ, propinatio. Athen. l. 1. Plut. symp. l. 1. Putatur etiam dictum fuisse de potu qui propinatur.

Προποτίζω, antè bibendum præbeo, antè in potione porrigo. Exponitur et, potionem porrigo, in Hippiatr.

Προπότισμα, τὸ, potio quæ antè præbetur. ibidem.

Προποτισμὸς, præbitio ejusmodi potionis, apud Diosc.

Decomp. Ἀντιπροπίνω, vicissim propino. Metaphoricè apud Athen. ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι.

Ἀντιπροπίνομαι, vicissim mihi propinatur. Gregor.

Συμπίνω, compoto. Plut. Sympos. l. 2. τοῦ συμπιεῖν καὶ συμφαγεῖν, ὡς ἐγῷμαι, καλοῦμεν ἀλλήλους. Plato in Minoë, ἐν Κρήτῃ δὲ εἷς οὗτός ἐστι τῶν ἄλλων νόμων οὓς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην. Item combibo, imbibo, i. humorem concipio. Theophr.

Συμποσία, ἡ, compotatio. Macchab. l. 3.

Συμπόσιον, ου, τὸ, compotatio: vel convivium. † Xen. Pæd. p. 222. d.† Plut. symp. l. 7. Plato polit. 2. Interdum ipsum convivii locum significat: apud Poll. et Athen. Nonnunquam de ipsis convivis dicitur. Sic etiam dicitur liber seu libellus, quo convivium à quibusdam agitatum describitur.

Συμποσιακὸς, convivalis. Plut.

Συμποσιάζω, una convivor, una convivium celebro. Gregor. in encom. Macchab.

Συμποσιαστὴς, οῦ, ὁ, convivator.

Συμπότης, compotator, combibo. Athen. l. 4. Luc.

Συμπότις, ιδος, ἡ, et συμπότειρα, compotatrix.

Συμποτικὸς, compotatorius, ad compotatores pertinens, aut potiùs ad ipsam compotationem. convivalis. Plut. Athen. Luc. Item compotationi aut convivio conveniens. Plut. Item compotator. seu conviva suavis et jucundus. Aristoph. in Vesp. Plut. in symp.

† Ὑπερπίνω, largiter bibo. Xen. Pæd. lib. Η. p. 240. b.†

Ὑποπίνω, subbibo, i. plusculum bibo, vel aliquantum bibo. Expon. et, largiùs bibo. Xen. Pæd. 8. ἐκ τούτου δὲ ἐπεὶ ὑπέπινον, ἤρετο ὁ Ὑδάσπης τὸν Κῦρον. Aristoph. in Avib. ὑπέπινον ἐν ἄστει.

Composita sine præpositione.

Αἱματοπότης, ου, ὁ, et αἱμοπότης, sanguinipota: Draconis ep. Aristoph. [Equit. 198.]

Αἱματοποτέω, ῶ, sanguinem poto. [Aristoph. Equit. 198. Scholiast. idem habet quod Suidas.]

Ἀκρατοποσία, meracior potus: meracioris vini potatio. Athen. l. 10. Plut. in Alex.

Ἀκρατοπότης, qui merum potat. [Herodot. Hist. lib. 7. §. 84. αὐτοὶ δὲ Σπαρτιῆταί φασι ἐκ δαιμονίου μὲν οὐδενὸς μανῆναι Κλεομένεα, Σκύθῃσι δὲ ὁμιλήσαντά μιν, ἀκρητοπότην γενέσθαι, καὶ ἐκ τούτου μανῆναι.]

Ἀκρατοποτέω, merum bibo, meracius poto. Athen. l. 11.

Ἄποτος, non potus. Soph. Item potui inutilis. Greg. Naz.

Ἀῤῥυθμοπότης, ου, ὁ, qui non bibit ad rhythmum et certam mensuram, sed plenis poculis merum in se ingurgitat. Athen. l. 10.

Ἀρχιποσία, ἡ, q. d. principatus bibendi. Exponitur et, primus bibendi locus.

Ἀσωτοποσία, luxuriosorum potatio, vel luxuriosa potatio.

Βραχυπόται, οἱ, brevi tractu bibentes, parum potantes. Hipp. Prorrhet. l. 1. Iidem et βραχύποτοι dicuntur. Gal. comm. 3. in epid. l. 3.

Γαλακτοπότης, qui lac bibit: ut, γαλακτοπότης ἀνὴρ, apud Euripid. in Electra. [169. Herodot. Hist. lib. 4. cap. 186. οὕτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἀπ' Αἰγύπτου νομάδες εἰσὶ κρεοφάγοι τε καὶ γαλακτοπόται Λίβυες.]

Γαλακτοποτέω, lac bibo. Athen. l. 2.

(Γάποτος, γαπότους δ' ἐγὼ Τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς. Æsch. Pers. 623. Ch. 162.)

Δύσποτος, non potabilis, ægrè potabilis, potu ingratus seu insuavis. Æsch. in Eumen. [265.]

Εἰαροπότης, sanguinipota. Hesych.

Εὔποτος, potatu seu bibitu facilis, potui aptus. Æschyl. in Prometh. ‡ 677. 811.‡ (Εὔποτον γάλα. Æsch. Pers. 613.) Item è quo bibere aut potare facile est aut jucundum. Athen. l. 11.

Ζαπότης, magnus bibax, strenuus potor. Hesych.

Ζωροπότης, meri bibulus, qui meraciùs potat. Per consequens et, ebriosus.

Ζωροποτέω, ῶ, meraciùs bibo seu poto. Eust. ex Epigr. Τοῦ πολυκάθωνος τοῦτ' ἠρίον Ἀρκαδίωνος, Ὃς θάνεν ἐκχανδὸν ζωροποτῶν κύλικας.

Ἡδύποτος, cujus potus suavis est. Od. β'.

Κλεψιπότης, qui fallaciter potat.

Κλεψιποτῶ, fallacia inter bibendum utor, parcè bibens, et compotorem ad largè potandum provocans. Suid.

Λαβροποτέω, avido et hianti ore bibo. in Epigr.

Μαριλοπότης, ου, ὁ, favillæ potor. Vulcani et cæterorum fabrorum epitheton.

Μετριοπότης, qui modicè aut moderatè potat. Xen. [Socrat. Apoll. §. 19. σὺ δὲ εἰπὲ εἴ τινα οἶσθα ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον,—ἢ ἐξ εὐδιαίτου πολυδάπανον, ἢ ὡς ἐκ μετριοπότου οἰνόφλυγα, &c.]

Μετριοποτῶ, modicè poto seu moderatè.

Οἰνοποσία, vini potio seu potatio.

Οἰνοπότης, vini potor. Suid. in epitaph. Anacr.

[Οἰνοπότης. Anthol. Ep. Gr. pag. 258. Paul. Silent. Σπείσομεν οἰνοποτῆρες ἐγερσιγέλωτι Λυαίῳ, &c. Hom. Odyss. Θ. 456. οἰνοποτῆρας. Schol. Τοὺς εὐωχουμένους.]

Οἰνοπότις, ἡ, vini potatrix. Poll. ex Anacreonte.

Οἰνοποτέω, vinum bibo, vino me ingurgito. Athen. l. 11.

Οἰνοποτάζω, idem. Il. et Od. υ'.

Ὀλιγοποσία, ἡ, q. d. pauca potatio: parcus potus.

Ὀλιγόποτος, pauco potu contentus, qui parum potat seu bibit. Arist.

Ὀλιγοποτέω, pauco potu utor. Idem de part. an. l. 3. c. 178. et Plutarch. in Apophth.

Πολυποσία, multa potatio, immodicus potus. Diosc. l. 5. c. 11. [Polyb. Hist. lib. 5. προβαίνοντος δὲ τοῦ ποτοῦ, κἄπειτα γινομένης ἀκαιρίας πολυποσίας, &c.]

Πολυπότης, qui multum bibit, magnus potator. Plut. symp. 4.

Πολύποτος, qui potationi indulget, bibulus. Aristotel.

Σκυθοπιεῖν, Scythicè potare, Scytharum potationes intemperantes imitari.

Ὑδροποσία, aquæ potio seu potus. † Xen. Pæd. 1. 5. 12.†

Ὑδροπότης, aquæ potator. Xen. Pæd. 6. † p. 161. c.†

Ὑδροποτέω, aquam bibo, aquam poto. Idem Pæd. 6. Luc. in Macrob.

Φαγησιπόσια, τὰ, festum, in quo epulis ac potu exhilarabantur. Ath. l. 7.

Φαρμακοποσία, ἡ, medicamenti potus seu haustus. Plat. de rep.

Φαρμακοποτέω, medicamentum bibo seu sorbeo. Theophr. l. 9.

Φιλοποσία, ἡ, amor potationis seu potus: inexhausta et inexplebilis bibendi aviditas, vinositas. Xenoph. apomn. lib. 1.

[Φιλοπότης. Aristoph. Pac. 701. Schol. Herodot. Hist. lib. 2. Λέγεται δὲ ὁ Ἄμασις, καὶ ὅτε ἦν ἰδιώτης, ὡς φιλοπότης ἦν, καὶ φιλοσκώμμων, &c. Hunc locum citat Athen. Deipn. lib. 6.]

Χειλοποτέω, summis tantum labris delibo, pitisso. Epigr.

Ψυχροποσία, ἡ, frigidæ potus. Plut. symp. 6. probl. 7.

Ψυχροπότης, ου, ὁ, frigidæ potator: seu qui frigidæ potu delectatur. Idem symp. 4. probl. 6.

Ψυχροποτέω, frigidam poto: frigidæ potu delector: apud eundem.

ΠΙ'ΠΟΣ, ου, ὁ, pipus: avis marina, de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 21.

Πίπποι, οἱ, avium pulli, pipiones. Athen. l. 9.

Πιππίζω, avium pullos voce imitor, pipio. Aristoph. in Avib. ¶ At πιπίζω, cum unico π, vide in Πίνω.

Πίπρα, ας, ἡ, pipra, pipo, onis, avis inimica luteæ. apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 1.

ΠΙ'ΠΤΩ, (F. πέσω, et Dor. πεσῶ, pro quo frequentius usurpatur media vox πεσοῦμαι, tanquam à πέτω. Præt. πέπτωκα, tanquam, à πτόω.) cado, labor. Il. ζ'. Ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε. Ibidem, Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον Φευγόντων Δαναῶν. Eur. in Bacch. οὕτως ἐκπεπληγμέναι φόβῳ Πρὸς πέδῳ πεπτώκατε; Xen. Pæd. 1. πίπτειν εἰς γόνατα. Athen. l. 10. ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι. ¶ Significat etiam, interficior, prosternor. Ut Il. ρ'. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 24.† Pausan. πεσόντι ἐν τῇ μάχῃ. Plut. πεσὼν ὑφ' ἑτέρου. Interdum exp. profligor, ut apud Thuc. lib. 1. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπεσεν ὑπ' ἐλασσόνων. ¶ Interdum exp. incido ad, conjicior in. Ut apud Soph. Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις. ¶ Item πεσὼν aliquando dicitur qui procubuit, seu procumbens. Ut Synes. καὶ πεσόντες ἱκέτευον. ¶ Apud Polyb. ὅσα τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, exp. subjecta sunt imperio Carthaginiensium. ¶ Apud Diosc. γῆ πᾶσα ἡ πίπτουσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, exp. omnis terra in usum medicamenti recepta. (V. Æschyl. Pers. 125. Ag. 32. Eurip. Med. 1172. πεπτωκότες et εὐτυχεῖς opponuntur. Soph. Œdip. Tyr. 146. 1233. Tr. 62. 605. 718.)

[Πεσέω. Herodot. Hist. lib. 2. ὥστε τῇ ὑστεραίῃ φευγόντων σφέων γυμνῶν ἀνόπλων, πεσέειν πολλούς. Vide Steph. App. 182. C.]

Derivata ab inusitato πέτω.

Πέσημα, τὸ, casus, lapsus. Soph. in Ajace. (Æsch. Suppl. 945.) Idem id quod cecidit vel cadit. Eur. in Phœn. Et peculiariter, cadaver, corpus defuncti: apud eundem ibidem. Pro eo metri caussâ πέσσημα dicitur. Hesych.

(Πέσος, cadaver. Eurip. Phœniss. 1255.)

Πιτνέω, ῶ, idem quod πίπτω. Eurip. in Helene, Ὦ παρθέν', ἱκέτις ἀμφὶ σὸν πιτνῶ γόνυ. (τὰ δεσποτῶν κακῶς πιτνοῦντα. Med. 55. 1197. ἐν ποιμναῖς πιτνῶν. Soph. Aj. 185.)

Πίτνω, jacio, projicio. Hesiod. in Asp. Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἀλλεδανοῖσι δίον, καὶ ἔπιτνον ἀλωῇ. Particip. πιτνὰς, Odyss. λ'. exp. accidens. Et imperfectum πίτνα, tanquam à πιτνάω, exp. ante oculos expandit. Il. φ'. ἠέρα δ' Ἥρη Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν. (Eurip. Med. 1272. Æschyl. Ag. 1541.)

Πίτναμαι, concutior, projicior. Eur. in Electra, Θυμέλαι δ' ἐπίτναντο χρυσήλατοι.

Derivata ab inusitato πτόω.

Πτῶμα, τὸ, casus, lapsus. Dioscor. Item metaph. delictum seu erratum. Luc. Πτώματα dicuntur etiam ea ipsa quæ cecidêre. Lys. Peculiariter autem corpora mortua, quæ itidem à cadendo dicta cadavera. Plut. in Alex. Herodian. l. 7. (Eurip. Phœniss. 1438. 1637. Æsch. Choëph. 11. Suppl. 670.)

Πτωματίζω, cadere facio, vel præcipito. Cyrill. οἱ ἐπιχαίροντες ἐπὶ πτώμασιν ἑτέρων, ἑαυτοὺς πτωματίζουσι.

Πτωματὶς, ίδος, ἡ, poculi seu alîus vasis genus. Athen. l. 11.

Πτῶσις, εως, ἡ, idem cum πτῶμα, Lucæ 2. Matth. 7. Item casus: vocabulum gramm. Aristot. de poët. et Rhet. 3.

Πτώσιμος, cadivus, caducus. (Æsch. Ag. 648. 1131.)

Πτωτὸς, οῦ, ὁ, qui cadere potest vel solet, caducus.

Πτωτικὸς, casualis: vox gramm.

Composita: ac primùm ex πίπτω cum præpositione.

Ἀναπίπτω, recumbo, decumbo. Item procumbo. Eurip. in Cyclope: Ἀνέπεσε, φάρυγγος αἰθέρ' ἐξανεὶς βαρύν. Interdum, accumbo in mensa, quod et simpliciter accumbo dicitur. Athen. μετὰ ταῦτ' ἀναπεσεῖν ἐκέλευον αὐτὴν παρ' ἐμέ. Item, supinus sum. Xenoph. in Œcon. ἐν τάξει δὲ προνεύουσιν, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσιν. ¶ Item metaph. animo concido, animum abjicio. Thucyd. lib. 1. νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι. Demosthen. δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ἦτε, ne supini et desides sitis, malis vestris indormiscentes. Exponitur et, frigeo, et remissus sum. Ut apud eundem Dem. ἀναπεπτώκει δὲ τὰ τῆς ἐξόδου, quod agitatum fuerat de equitatu mittendo, refrixerat.

Ἀνάπτωσις, ἡ, decubitio, recubitio, accubitio. Item resupinatio. Item animi remissio, seu animus jacens et remissus.

Decomp. Ἐπαναπίπτω, recumbo.

Προαναπίπτω, priùs concido, antè collabor seu corruo. Philo de vita M. lib. 1.

Προσαναπίπτω, recumbo seu accumbo apud. Athen. l. 10.

Ἀμφιπίπτω, circùm cado, circùm procumbo. Od. θ'. Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα. † Apollon. Arg. 1. 270.† (cum Dat. Soph. Tr. 955.)

Ἀντιπίπτω, contrà irruo. Item obsisto, renitor, adversor. Plut. in Theseo: μηδὲν ἀντιπίπτει παρὰ τῶν ἱστορικῶν τοῖς τραγικοῖς. Item intercedo: apud eundem. Exponitur et, occurro: scilicet objectioni adversarii. Item occupo, occupatione utor. Τὰ ἀντιπίπτοντα πράγματα, adversæ res, quasi, contrà cadentes. Gregor. in Jul.

Ἀντίπτωσις, ἡ, casus unius pro alio positio. figuræ nomen apud Grammat. [Soph. El. 761. μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ. Schol. ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ, σποδὸν δείλαιον μεγίστου σώματος.]

Ἀποπίπτω, decido, delabor. Epigr. l. 2. εἶτ' ἀποπίπτων Πολλάκις, ἐξαίφνης γραμματικὸς γέγονεν.

Ἀπόπτωσις, delapsio. Exp. et lapsus, casus. Gal. ad Glauc. l. 2.

Decomp. Προαποπίπτω, antè decido, prædeciduus sum. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 8.

Προαπόπτωτος, q. d. prædeciduus, ante tempus decidens: apud eundem ejusdem libri c. 6.

Δυσαπόπτωτος, qui vix decidit seu delabitur. Theophr.

Διαπίπτω, intercido, interlabor, elabor. Ut apud Xen. Hellen. 4. ἐπεὶ εὐθέως ᾔσθοντο τὸ πρᾶγμα, ἀπεχώρησαν ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, ἀμελησάντων τῶν Βιθυνῶν. Item diffluo, vanesco. Plat. in Phædone, τῷ μὲν σώματι, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν. Exp. et, intercido, i. quasi inter digitos dilabor. Syn. ἀμφίβολος ὤν, πότερον διαπέπτωκεν ἢ διακομίσθη τὰ πράγματα. Significat etiam, excido. Ut apud Greg. διαπέπτωκέ σοι λόγος. Item dimano. Ut Plut. in Galb. λόγου διαπεσόντος εἰς τὰ στρατεύματα, quum dimanasset rumor inter exercitus.

Διάπτωμα, τὸ, exp. lapsus.

Διάπτωσις, ἡ, ipsa actio interlabendi seu elabendi. Exponitur etiam, ruina, infortunium. Item erratum, delictum: apud Plut.

Ἀδιάπτωτος, (*decomp.*) ὁ καὶ ἡ, in quo nullus error admittitur. Pol. l. 5. Item qui nec intercidit, nec dilabitur, nec intercipi potest; certus, stabilis, nullis expositus casibus: ut, ἀδιάπτωτος ζωὴ, apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Ἀδιαπτώτως, ita ut nil intercidat, sine lapsu. Plut. adversus Colot.

Ἀδιάπτωσις, rei alicujus certitudo. Hippocr. ep. ad Demag.

Εἰσπίπτω, incido in, vel super: irruo, irrumpo, impetum do. Ut, εἰσπίπτειν εἰς τὴν πόλιν, Herodot. Sic et apud Isocr. (Soph. Aj. 55. Eurip. Phœniss. 1426.) Apud Thuc. εἰσπίπτειν εἰς τὴν εἱρκτὴν, exp. in carcerem conjici.

Decomp. Ἐπεισπίπτω, magno cum impetu irruo, vel insuper irruo. Eurip. in Rheso. Ἐμοὶ δὲ φῶς ἓν ἡλίου καταρκέσει Πέρσαντι πύργους, ναυστάθμοις ἐπεισπεσεῖν. † Xen. Pæd. p. 177. e.†

Παρεισπίπτω, irrumpo, ingredior hostiliter. Plut. in Demetr. εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσών. Exponitur etiam, irrepo, obrepo, me insinuo: apud Theophr. et Luc.

Συνεισπίπτω, simul irruo, irrumpo. Plut. † εἰς τάφρους. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. de curribus.†

Ἐκπίπτω, excido, decido ex. Iliad. ό. τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. Xen. Pæd. 5. ἐκπιπτόντων τῶν ἡνιόχων. Plut. in Pericle, ηὔχετο τοῖς θεοῖς, μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτοῦ. Item ejicior, expellor, explodor. (λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπέσῃ χθονός. Eurip. Med. 451. 713.) Demosth. pro cor. Οἰδίπουν καὶ τοὺς μετ' ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑπεδεξάμεθα. Aristotel. de poët. τὸ γὰρ ὅμοιον ταχὺ πληροῦν, ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγῳδίας. Item, excido seu descisco ab instituto, degenero et mutor. Plat. εἰς ἀλλότριον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. Æschin. περὶ παραπρεσβ. τελευτῶν δὲ καὶ ἐκπίπτει τοῦ λόγου, excidit ab instituta oratione, i. memoria nihil amplius ei suggerebat quod dicere posset. Item exeo, foras prodeo. Et, ad vulgus emano. Plat. in ep. ad Dion. εὐλαβοῦ μέν τοι, μή ποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. Item elabor, prolabor, aut delabor. Item erumpo, evado. Plutarch. in Lyc. ἐξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ. Idem in Public. ἐκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄλσους.

Ἔκπτωμα, τὸ, luxatio, i. ossium è propria sede excessus sine fractione. Gall. comm. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν.

Ἔκπτωσις, ἡ, delapsio, prolapsio. Strab. l. 20. Item casus, calamitas. Ceb. Theb. Item idem quod ἔκπτωμα. Gal. ibidem.

Ἔκπτωτος, ὁ καὶ ἡ, delapsus, qui excidit. Gregor.

Decomp. Διεκπίπτω, per medium vel medios elabor et evador. Item per foramen vel rimam elabor. Plut. in Philostr. Exponitur et, intercido.

Διέκπτωσις, ἡ, per medium seu per medios elapsio. Item ipsa actio intercidendi. Gal. ad Glauc. l. 2. Exponitur et, effugium.

Παρεκπίπτω, clàm elabor, furtim excido, et me subduco.

Συνεκπίπτω, simul elabor, simul decido. Plut. de primo frig. ὁ γὰρ ἀτμὸς, ὃν τὰ ζέοντα τῶν ὑδάτων μεθίησιν, ἀπιόντι τῷ θερμῷ συνεκπίπτει. Metaphoricè apud Plut. in Pericle, οὐδὲ συνεξέπιπτεν ὑπὸ ῥώμης καὶ τύχης τοσαύτης ἐπαιρομένοις, non se comitem præbuit impetui civium, tanto robore ac fortuna elatorum. Apud Aristot. de mundo, ταῦτα ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πέφυκε συνεκπίπτειν, exp. evenire comparatum est.

Ὑπερεκπίπτω, supergredior, exupero, excello. Gregor. et Herm.

Ἐμπίπτω, incido, illabor. Xenophon. † Pæd. l. 3. p. 86. c.† ἐμπίπτειν εἰς τάφρους. Plato in Per. χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δυοῖν οἰκετῶν ὑπερεχόντων, ὥστε μηδὲν ἐμπεσεῖν τῶν ἄνωθεν. Item metaph. incido. Demosthen. pro cor. εἰς τοιούτους λόγους ἐμπίπτειν ἀναγκάζομαι. Plat. epist. 7. ἀλιτήριός τις ἐμπεσὼν ἀνομία. † νόσος κτήνεσι, morbus pecudibus. Xen. Pæd. p. 218. c.† Dicitur et res aliqua ἐμπίπτειν τινὶ, quæ in mentem venit. Odyss. μ'. καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ. ¶ Item obvius fio, occurro. Herodian. lib. 3. πάντα δὲ τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον. ¶ Item irruo, invado. Od. ώ. Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσεὺς, καὶ φαίδιμος υἱός. Sic et apud Xenoph. † Pæd. 1. 4. 22.† (Eurip. Med. 1172. Phœniss. 1106. 1114. Aristoph. R. 976. Soph. Œdip. Tyr. 1271. 1286. Æschyl. Ag. 349. 1329. 1477.)

Ἔμπτωσις, ἡ, ipsa actio incidendi. Exponitur et casus, lapsus, item prolapsio. [Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 3.]

Decomp. Ἀνέμπτωτος, qui incidere non potest. Laërt. in Zen. Exponitur et, irreprehensus, inculpatus.

Ἐπεμπίπτω, irruo, invado. Sophoc. in Ajace, Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; (cur in greges impetum facit? 42.)

Εὐεμπτωσία, facilis lapsus, proclivitas. Laërt. in Zenone.

Εὐέμπτωτος, qui facilè incidit seu labitur.

Εὐεμπτώτως, procliviter, facilè incidendo et labendo.

Παρεμπίπτω, intervenio, interlabor. Aristot. de part. an. l. 2. παρεμπίπτοι γὰρ ἂν τὸ ὕδωρ. ¶ Interrepo. Æschin. περὶ παραπρεσβ. παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων.

Παρέμπτωσις, q. d. intercidentia, vel intervenientia, interventio. Plut. de primo frig. Habent et Grammat. παρέμπτωσιν, quando per ἐπένθεσιν, non syllaba, sed litera, accedit. ut, πτόλις, pro πόλις.

Προεμπίπτω, antè incido: antè occurro seu obvius fio. Idem ibidem.

Συνεμπίπτω, simul incido, incurro. Eustath.

Συνέμπτωσις, apud Grammat. est, quando plures longe differentes casus, seu ex eàdem, seu distinctis originibus, in eandem vocem coincidunt. Ut, ἴσθι, scito, et, ἴσθι, sis.

Ἐπιπίπτω, supercido, vel superincido. Marci. c. 3. ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ, ἵνα αὐτοῦ ἅψωνται, ὅσοι εἶχον μάστιγας. ¶ Exponitur et, incumbo. Joan. c. 13. ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ. ¶ Item irruo, invado, adorior. Thucyd. l. 3. ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμπρακιώταις ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς. Ibidem, ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐνέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις. † Xen. Pæd. p. 173. c.†

Ἐπίπτωσις, invasio. Theages Pythagoreus in lib. περὶ ἀρετᾶν.

Προσεπιπίπτω, (*decomp.*) insuper incido, insuper incurro, et incumbo. Phil.

Καταπίπτω, decido, delabor. Aristoph. in Nub. † 1275.† ἀπ' ὄνου καταπεσών. Xen. Pæd. 4. ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες. Act. Apost. c. 26. καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν. (Æsch. Ag. 1561.)

Κατάπτωμα, τὸ, κατάπτωσις, ἡ, lapsus, casus, ruina. Alex. Aphr.

Decomp. Εὐκατάπτωτος, proclivis ad lapsum: caducus.

Περικαταπίπτω, decido. Apoll. Arg. 2. [833.] περικάππεσε δουρὶ, per syncopen, pro περικατέπεσε. [3. 543. Κίρκος δ' ἀφλάστῳ περικάππεσεν.]

Προκαταπίπτω, antè cado. Plut. in lib. de cohibenda ira.

Μεταπίπτω, recido. Herodian. l. 2. τὴν ἀρχὴν μεταπεσοῦσαν εἰς ἄνδρα ἐξ ἰδιωτικοῦ καὶ ἀσήμου γένους. ¶ Item spe excido. Æschin. εἰ δὲ μιᾷ μόνον ψῆφος μετέπεσεν, ὑπερώρισ' ἄν. ¶ Item dilabor, mutor vel in pejus, vel in melius. Isocr. ad Philipp. πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης. Eurip. in Alcest. πῶς δὲ οἰκήσω, Μεταπίπτοντος δαίμονος; in pejus mutato tuo dæmone. Et general. mutor. Plat. in Apoll. εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀποπεφεύγειν ἄν. ¶ Item, transeo et degenero ab una specie ad aliam. Chrysost. εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν.

Μετάπτωσις, ἡ, dilapsio. ¶ Item mutatio à specie in speciem, degeneratio. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 2.

Μεταπτωτικὸς, qui degenerat et immutatur, qui mutationem recipit. Dion. Halicarn.

Decomp. Ἀμετάπτωτος, qui transire in aliam speciem et degenerare non potest, immutabilis. Plut. symp. 4.

Εὐμετάπτωτος, qui facilè mutatur, mutationi obnoxius.

Παραπίπτω, incido. Xen. ὁπότε καιρὸς παραπέσοι. Item incido, i. offendo, obviam fio. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Plutarch. in Galb. τῷ δὲ δήμῳ χαριζόμενος, οὐκ ἐκώλυε τὸν παραπίπτοντα τοῦ Νέρωνος ἀποτυμπανίζειν. Item offendo, hoc est, labor, pecco. Unde, παράπτωμα. Item accido, evenio, contingo. Plat. de leg. l. 4. τῇ τοιαύτῃ παραπεσεῖν ἑκάστοτε πόλει δεῖν. Apud Polyb. l. 2. παραπεσὼν δ' εἰς Ἄργος, exp. quum vi irrumpere tentasset. Apud Aristot. hist. an. l. 5. ἰχθύες πάντες, παραπίπτοντες ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια, ποιοῦνται τὸν συνδυασμὸν, exp. pisces omnes attritu supinarum partium coëunt. ¶ Παραπίπτειν, exp. etiam, intercalare, interserere, interjicere.

Παράπτωμα, τὸ, lapsus, offensa, erratum, peccatum. in epistol. ad Galat. c. 6.

Παράπτωσις, ἡ, idem: vel ipsa actio labendi seu offendendi. [Polyb. Hist. lib. 4. ἦγον γὰρ τὴν εἰρήνην ἀεὶ παρευδιαζόμενοι, διὰ τὴν τοῦ τόπου παράπτωσιν.] Item συνδυασμὸς τῶν ἰχθύων, de quo nunc jam dictum. Aristot. hist. an. lib. 1. Dicitur etiam esse figura, qua casus pro casu ponitur. schol. Hom. quæ aliàs ἐναλλαγή.

Περιπίπτω, (q. d. circùm cado,) cado super, et incumbo. Plut. in Oth. ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν. ¶ Item incido. Isocr. ad Philip. τηλικούτοις κακοῖς περιπεσεῖν. Herodian. l. 3. νόσοις περιπίπτοντες διεφθείροντο. Sic et apud Xen. et Plut. Interdum exp. accipio. Ut, περιπίπτειν πληγῇ, accipere vulnus. Plut. in Camil. Sic et, περιπίπτειν τραύματι, apud eundem in Public. Item incido, i. offendo, obvio. Dem. in Conon. περιπίπτοντι τοῖς ἀσελγαίνουσι. ¶ Exponitur et, contrà incurro: ut apud Gregor. in Julian. οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria.

Περίπτωμα, τὸ, et περίπτωσις, ἡ, quod accidit, casus, calamitas.

Περίπτωσις, ab Empiricis etiam dicta fuit occasio quædam fortuita, ex qua in aliquos morbos et remedia improvisò incidissent.

Περιπτωτικὴ πεῖρα, species experimenti per fortuitam occasionem. Gal. de senect. l. 1.

Ἀπερίπτωτος, (*decomp.*) qui talis est ut non incidat, cui periculum non est ne incidat. Diosc. l. 2. c. 49.

Προπίπτω, procido. Odyss. ί. et μ'. οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, remigabant proclinati.

Πρόπτωσις, ἡ, prolapsio, seu procidentia. Diosc. l. 1. c. 90.

Πρόπτωτος, prociduus.

Δυσπρόπτωτος, (*decomp.*) non facilè procidens. Galen.

Ἐπιπροπίπτω, procido super. Nic. in Alex. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1449. φορβάδι ἶσος ἐπιπροπεσὼν ἐκορέσθη.]

Προσπίπτω, accido. Aristotel. polit. 3. οὐ πρὸς τὰ προσπίπτοντα ἐπιτάττειν. Et Herodian. φέρειν τὰ προσπίπτοντα. Item accido, i. cado ad. Ut apud Eurip. in Herc. fur. Φθάνει δ' ὁ τλήμων γόνασι προσπεσὼν πατρός. Sic et sæpe in Nov. Testam. Exponitur et, supplex fio, supplicem me offero. † ἱκέτης προσπίπτω πρὸς σέ. Xen. Pæd. l. 4. p. 111. e.† Eurip. in Androm. Τί μοι προσπίπτεις; ἁλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα, λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Gregor. αὐτῆς προσπιπτούσης σοὶ δι' ἡμῶν. Dicitur et illud προσπίπτειν ἡμῖν, cujus sonus aures nostras feriit: ut apud Aristotel. de mundo, ἀστραπὴ πρότερον τῆς βροντῆς προσέπεσεν, ὕστερον γινομένη. ¶ Item προσπίπτω, irruo, adorior, impetum facio, incurso. Thucydid. προσπίπτουσί τε καὶ τρέπουσι. Plat. de leg. προσέπεσε πρὸς τὰς ψυχάς. † Cum dativo. Xen. Pæd. 1. 4. 4.† ¶ Item occurro, obvius fio. Aristoph. in Concion. ¶ Προσπεπτωκότα traduntur etiam dici, quæ quum intumuerunt, postea subsidunt et contrahuntur: apud Galen. (V. Æschyl. S. c. Th. 468. τοξικῆς δ' ἀπὸ θώμιγγος ἰοὶ προσπίπτοντες. Pers. 461.) ‡ προσπίτνοντες Blomf.‡

Decomp. Ἀπροσπτωσία, ἡ, methodus certa et errore carens, qua vitamus ne intempestiva assensione impingamus aut peccamus. Laërt. in Zenon. † l. 7. sec. 46.†

Ἀπρόσπτωτος, in quem impetus fieri nequit, quem adoriri tutum non est. Macc. l. 3.

Συμπίπτω, (q. d. simul vel unà cado,) coëo, competo, incurro. Aristot. hist. an. l. 1. οἱ μὲν οὖν μέγιστοι πόροι παράλληλοί εἰσι, καὶ οὐ συμπίπτουσιν· οἱ δὲ συμπίπτουσι. ¶ Item corruo. Eurip. in Herc. fur. Θύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει στέγη. Xen. anab. l. 4. ὡς δὲ αὐτοὶ συνέπιπτον. † πρὸς τὸ σύμπιπτον. Pæd. p. 227. d.† ¶ Item accido, contingo. Isocr. θεώρει τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ συμπίπτοντα καὶ τοῖς ἰδιώταις καὶ τοῖς τυράννοις. ¶ Συμπεπτωκότα, accidentia, apud Dialectic. Sic et apud Galen. ad Glauc. lib. 1. ¶ Item incido, devenio. ξυνέπεσεν ἐς τοῦτο ἀνάγκης. Thuc. ¶ Exponitur et, convenio, congruo. ¶ Συμπίπτειν dicuntur et qui concurrunt, congrediuntur ac confligunt: ut, συμπίπτειν τοῖς πολεμίοις, Xen. † Pæd. l. 2. p. 40. d.† Sic Soph. ξυμπεσὼν μόνος μόνοις. (Tr. 19. Œd. Tyr. 113. Æsch. Eum. 338.) ¶ Συμπίπτειν dicitur etiam res tumida, quum ad habitum suum redit et considit. Unde τὸ συμπεπτωκὸς, cujus tumor considit. Et quod contrahitur et astringitur: ut, μυκτῆρες συμπεπτωκότες, apud Xen.

Σύμπτωμα, τὸ, quod accidit, casus. Thuc. l. 4. Dem. Aristot. ¶ Apud medicos σύμπτωμα, dicitur affectus præter naturam, qui morbum, velut umbra corpus, sequitur. Galen.

Συμπτωματικὸς, qui est ex accessione morbi.

Σύμπτωσις, ἡ, casus Aristot. Item incursio rerum eodem desinentium. Item contractio, compressio. Gell. lib. 16. cap. 3. Dicitur et de re considente quæ intumuerat. Item concursio, conflictus. Suid.

Ὑπερπίπτω, superincido, illabor.

Ὑποπίπτω, cado sub, succido, me submitto. Aristot. ὑποπίπτοντα τὰ θήλεα δέχονται τὴν γονήν. Plut. ὑποπεσεῖν δόρασι. Et metaphor. subjicio me, cedo. Demosth. τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελόντως ὑποπίπτει. Aristid. ὑποπίπτει τῇ πόλει. Alia metaphor. apud Aristotel. ὑποπίπτει ὑπὸ τὴν τέχνην. Et apud Dioscor. l. 7. c. 1. ὑποπίπτειν τὶ ταῖς τῶν αἰτίων διαφοραῖς.

Ὑπόπτωσις, casus, ruina. Hesych. Item submissio genu, ejusque flexio. Dionys. Et metaph. summissio, qualis est eorum qui pœnitentia dicuntur. Et pro pœnitentia. can. 5. concil. Ancyrani.

Composita ex inusitato πέτω, sine præpositione.

Ἀεροπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex aëre delapsus.

(Βαρυπετής. Æsch. Eum. 375.)

Γεπετὴς, et Doricè γαπετὴς, in terram delapsus: seu in terram cadens: ut, γαπετεῖς ὀδόντες. Eurip. in Phœn. [672.]

Γονυπετὴς, qui genu succiduo procumbit, vel accidens et procumbens ad genua alicujus. Euripid. in Phœn. Synes. epistol. 57.

Γονυπετέω, genu succiduo procumbo: vel ad genua alicujus accido. Matth. 17. προσῆλθεν ἄνθρωπός τις, γονυπετῶν αὐτῷ. Et cum accusat. Marc. 10.

(Δακρυοπετής. Æsch. Suppl. 117.)

Διοπετὴς, et διϊπετὴς, à Jove delapsus, qui cœlitus decidit. Eurip. [Iph. in Taur. 977. Φοῖβός μ' ἔπεμψε δεῦρο, διοπετὲς λαβεῖν Ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί. Bacch. 1266. Λαμπρότερος ἢ πρὶν, καὶ διϊπετέστερος. Il. P. 263.] Plut. in Num. Herodian. l. 1. et 5.

Δουριπετὴς, qui hastâ cecidit, Eurip. in Androm. Pro eodem dicitur et δορυπετὴς, et δοριπετὴς, apud eundem in Troad. et Cycl.

Δρυπετὴς, fructus jam adultus et maturus: q. d. jamjam ex arbore casurus. Diosc. et Athen.

Δυσπετὴς, malè cadens, adversus. ¶ Item difficilis: unde, μαθεῖν δυσπετὴς, apud Soph. in Ajace.

Δυσπετέω, res mihi malè cadunt, adversis casibus agor. Suid. ¶ Item difficulter ago, et ægrè fero. Cyril. δυσπετῶν ἐν ταῖς συμπιπτούσαις συμφοραῖς.

Δυσπέτημα, τὸ, casus adversus, infortunium, calamitas.

Δυσπετῶς, ægrè, difficulter. δυσπετῶς φέρειν, ægrè ferre. Æsch. in Prom. [751.]

Ἀποδυσπετέω, (*decomp.*) stomachor, ægrè fero, impatienter agitor. Laërt. in Socrat. Chrysost. in epist. ad Colos. ¶ Item renitor, resisto. Lucian. πολλαῖς ἀπορίαις καὶ δυσχερείαις ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν ἀσθμαίνοντες. ¶ Item lascivio, ferocio, contumaciter ago,

Ἀποδυσπέτησις, ἡ, stomachatio in rebus adversis, impatientia. Chrys.

Ἐναντιοπετὴς, in contrariam partem lapsus, qui in adversum cecidit. Hesych. in παλιμπετής.

Εὐπετὴς, q. d. bene cadens: facilis. Plat. de rep. l. 2.

† Xen. Pæd. l. 4. p. 100. e. Superl. l. 5. p. 119. e. πρόσοδος.† (Eurip. Phœniss. 643. Æsch. Pers. 96. Suppl. 1002. 1018.)

Εὐπετῶς, facilè. (Æsch. Ag. 561. Ch. 1047.) Xen. Pæd. 3. † l. 2. p. 44. a.† Pro quo Ionicè εὐπετέως dicitur, apud Herodot.

[Εὐπετεστέρως. Herodot. Hist. lib. 2. ἵνα εὐπετεστέρως κατάσχῃ τὰ ἐν τῇ Σάμῳ πρήγματα, &c.]

Εὐπέτεια, ἡ, facilitas. Xenoph. Exponitur et, proclivitas: apud Plat. de leg. (Eurip. Phœniss. 235.)

Κλινοπετὴς, qui in lectum procumbit, in lecto decumbens. Plut.

Οὐρανοπετὴς, qui è cœlo decidit, cœlo delapsus. Idem in lib. de non fœner.

Παλιμπετὴς, retro relapsus. Hesych.

Παλιμπετὲς, adverbialiter expon. retrorsum, retro. Iliad. π'. Odyss. ε'. Apoll. Arg. l. 2.

Περιπετὴς, qui incidit. Cum dat. apud Plut. in Cicer. Exponitur et simpliciter, qui cecidit, vel corruit. apud Soph. in Antig. Apud eundem in Ajace, Ἔγχος οἱ περιπετὲς κατηγορεῖ, exp. ᾧ περιέπεσε, in quod incidit. ¶ Res vero περιπετεῖς dicuntur, quæ in contrarium statum sunt lapsæ. Eurip. Herodot. (Περιπετὴς, cum Dat. πέπλοις pro Περιεσκεπασμένος. Æsch. Ag. 241.)

Περιπέτεια, ἡ, conversio, in contrarium statum mutatio. Aristot. de arte poët. et Rhet. 1. Exponitur et, casuum varietas, et rerum contrarius et inexpectatus eventus: apud Chrysost. Item casus fortuitus, casus repentinus. Aristot. de arte poët. Sumitur et in bonam partem, pro admiranda et rara fortuna: apud Diod. Sic.

Προπετὴς, prociduus, prominens. Ut, προπετεῖς ὀφθαλμοὶ, apud Gal. et, κοιλία προπετεστέρα, Athen. l. 13. Item prociduus, i. qui pronus corruit. Soph. in Trachin. (714.) ‡ leto proximus. Trach. 978.‡ Item præceps, proclivis, qui pronus fertur, vel ruit. Phocyl. Plat. de leg. Item præceps, i. temerarius. eth. 3. c. 7. Herod. lib. 2. Apud Isocr. ad Dem. προπετὴς γέλως, exp. risus profusus: ab aliis, effrænatus, immodestus.

Προπετῶς, præcipitanter, temerè atque inconsideratè. † Xen. Pæd. 1. 3. 7. et 1. 4. 4.† Isocrat. Aristot. Plut. &c.

Προπέτεια, ἡ, præcipitantia, præcipitatio, temeritas. Demosthen. in Mid. Isocr. in epist. ad Philip. Et peculiariter, linguæ præcipitantia, protervia et procacitas linguæ. Suid. Exponitur etiam, proclivitas, propensio, (præsertim ad corporis voluptates:) apud Plut. de deo Socr.

Προπετεύομαι, temerè me gero, temerarius sum. In anth.

Ὑψιπετὴς, ex alto lapsus. Apud Eurip. in Hec. ὑψιπετὲς μέλαθρον, exp. domum sublimem.

Χαμαιπέτω, humi cado. Pind. Nem. 4.

Χαμαιπετὴς, qui humi seu in terram cecidit, in terram prociduus. Plut. in symp. Luc. in somn. Metaphoricè apud eundem de histor. scrib. ὑπόμνημα χαμαιπετὲς, humile, i. humili dicendi genere conscriptum. (Χαμαιπετὲς βάμα. Æschyl. Ag. 929. Ch. 964.)

Χαμαιπετῶς, humiliter, in terram procidendo. Hesych.

Χαμαιπέτεια, ἡ, humilitas, humi jacere, abjectum esse. Suid.

Composita ex inusitato πτόω, itidem sine præpositione.

Ἀπτὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, qui non cadit: et per consequens, stabilis, firmus: vel non vacillans. Item, qui non cecidit. [Pind. Olymp. Od. Θ. 138. Φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ Ἀπτῶτι δαμάσσαις, &c. Plat. de Rep. lib. 7.]

Ἄπτωτος, idem quod ἀπτὼς, qui non cadit. Laërt. in Zenone.

Ἡμίπτωτος, semirutus, qui dimidia ex parte corruit.

Μονόπτωτον ὄνομα, Gramm. nomen quod unum casum habet. Sic δίπτωτα, τρίπτωτα, τετράπτωτα.

Ὁμοιόπτωτος, similiter cadens, et similes casus habens. [Cic. ad Herenn. lib. 4. §. 28. pag. 33. col. 1. Ed. Gronov. Similiter cadens exornatio dicitur, cùm ——. Similiter desinens est, cùm, &c.]

Ὁμοιόπτωτον, sc. σχῆμα, figura est oratoria: de qua Quintilian. l. 9. c. 3.

Ὁμοιοπτώτως, eodem casu.

Πολύπτωτος, multos casus habens. Et, τὸ πολύπτωτον, schema rhetoricum. de quo Fab. l. 9. c. 3. et Aquil. Rom.

Ψευδόπτωμα, τὸ, falsus seu fictitius lapsus, schol. Aristoph.

Composita ex πιτνέω.

Ἀμφιπιτνέω, idem quod ἀμφιπίπτω. Eurip. in Supplic. [278.] ἀμφιπιτνοῦσα τὸ σὸν Γόνυ καὶ χεῖρα δειλαίαν.

Ἐκπιτνέω, idem quod ἐκπίπτω. apud Æschyl. in Prometh. [909.]

Ἐμπιτνέω, irruo, aggredior, adorior. Soph. in Ajace. (Æsch. Ag. 1184. Suppl. 126.)

Περιπιτνέω, περιπίπτω. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [840.]

Προπιτνέω, accidens supplico.

Προσπιτνέω, accido ad genua, supplex fio. Eurip. in Electra, Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, προσπιτνῶ σε, μὴ θανεῖν. Item simpliciter, accido, cado ad. Idem in Medea, Πατὴρ δ' ὁ τλήμων, συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ. (Æschyl. Pers. 152. τί σοι φρενῶν βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ; Eurip. Med. 1268. Phœniss. 266. 886. 1386.)

Συμπιτνέω, accido, evenio, contingo. Idem in Hec. Δεινόν γε θνητοῖς, ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ. (Æsch. Pr. 431.)

ΠΙ'ΣΣΑ, sive Πίττα, ης, ἡ, pix. Il. δ'. μελάντερον ἠΰτε πίσσα Φαίνετο. (277. Theoc. ιδ'. 51.) ‡ Aristoph. Acharn. 189.‡ Herodian. l. 8. δᾷδας ἐπέβαλλεν ὁμοίας πίσσῃ, καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας. Plat. symp. 2. (de picea et pinu:) πίσσα καὶ πεῖραν ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πίσσαν ἀποδακρύειν καὶ ῥητίνην. De picis generibus vide Diosc. l. 1. c. 95. et Plin. l. 24. c. 7. ¶ Πίσσα dicta fuit etiam à quibusdam ἡ κόνυζα, ut est in append. Diosc. propter glutinosum ejus lentorem, pulicaria vel pulicaris herba, quæ cunilago. Plin.

Πισσώδης, seu πιττώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, piceus: seu pice abundans, pice plenus. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 13. Item picem referens.

Πισσήεις, εντος, ὁ, idem. Nic. in Ther.

Πισσήρης, piceus, picem referens. Æsch. in Xen.

Πισσηρὸς, οῦ, ὁ, piceus, i. vel ex pice confectus, vel picem referens. Gal. comm. 1. in lib. de fract.

Πισσίτης οἶνος, vinum picatum, vel pice conditum: de quo Diosc. lib. 5. cap. 84.

Πισσίζω, F. ίσω, picem imitor colore vel odore. Diosc. l. 7. πισσίζει τὴν χρόαν. Et, πισσίζων οἶνος, vinum quod picem odore refert.

Πισσόω, seu πιττόω, ῶ, pico, pice oblino, pice incrusto. Clem. Alexand. Pæd. lib. 3. διὰ τούτους γοῦν πλήρεις αἱ πόλεις τῶν πιττούντων, ξυρόντων, &c.

Πισσόομαι, seu πιττόομαι, pice oblinor, mihi picem illino, pix illinitur mihi. Athen. l. 12. πάντες δὲ οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα.

Πίττωσις, εως, ἡ, picatio, picis ad cutem illitio; vel dropax simplicissimus, pice arida cum exiguo oleo liquata, cutique, dum calet, illita. Vide Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 1. et Aët. l. 9. c. 36.

Πιττωτὴς, οῦ, ὁ, qui pice illinit. Luc.

Πιττωτὸς, ὁ, pice illitus. Πιττωτὰ φάρμακα, medicamenta quibus pix admiscetur. Gal. ad Glauc.

Πιττάκιον, τὸ, dicitur esse tabula è fusili pice ad exarandum conflata. Exponitur et simpliciter, tabula: apud Laërt. in Cratete. Item, tabula et lacinia telæ vel panniculi, quæ, unguento lita, vulneri &c. imponitur. Item, pittacium, supplementum, lacinia, tabula, quâ vestimenti ruptura instauratur.

Composita.

Ἀπίττωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui picatus, seu pice illitus non est.

Ζώπισσα, ἡ, pix à picatis derasa navibus. de quâ Dioscorid. l. 1. c. 99. Paul. Ægin. et Plin. l. 16. c. 12. Sic dicta quasi ξώπισσα, quòd sit abrasa; ex ξέω, ξῶ. Quæ eadem et ἀπόχυμα vocatur.

Καταπιττόω, idem cum πιττόω. Clem. Alexand. pædag. lib. 3. οἳ σφᾶς καταπιττοῦσι.

Καταπιττοῦμαι, idem quod πιττοῦμαι. Plat. in Gorg.

Ὀῤῥόπισσα, serum picis; sereus humor, qui è pice profluit dum coquitur. Hippocr. Galen.

Παλίμπισσα, pix recocta. Diosc. l. 1. c. 95.

Ὑγρόπισσον, τὸ, pix liquida, schol. Nic.

Ὑποπιττόω, pice sublino, pice subungo. Exp. et, subagito. apud Aristoph. in Plut. ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον.

ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ, τὰ, pistacia: nuculæ sunt strobilis pineisque nucibus similes, intus viridi nucleo. de quibus Diosc. l. 1. c. 178. et Galen. lib. 2. de aliment. fac. Nicand. in ther. Πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται.

ΠΙ'ΣΥΓΓΟΣ, ου, ὁ, à comicis quibusdam dicitur calceamentorum sutor, cerdo. Poll. l. 7. c. 21. et Hephæst.

Πισύγγιον, τὸ, officina cerdonis. Hesych. et Poll.

ΠΙ'ΤΑΝΑ, turma, cohors: in Epigr. Hesychius scribit, πιτάνην fuisse tribum quandam.

Πιτανάτης στρατὸς, exercitus Græcorum turmalis, ex distinctis ordinibus ac turmis constans; sic dictus, vel per synecdochen, vel propter Menelaum, cujus gratiâ ista expeditio suscepta erat. Hesych. Sic, πιτανάτης λόχος, apud eundem. Aliàs Πιτανάται, sunt incolæ oppidi Laconiæ Πιτάνη dicti. Quemadmodum οἱ Πιτανῖται, et Πιταναῖοι incolæ sunt τῆς Πιτάνης, urbis Æolidis in Asiâ, non procul à Caïci fluminis ostio.

(ΠΙΤΕΙ'Α. Sch. Theoc. ιά. 63.)

(ΠΙΤΥΑ'. Sch. Theoc. Id. 7. 16.) ‡ coagulum. ὀπὸς, τάμισος. Ita explicatur in Lex. Rob. Constant.‡

ΠΙ'ΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, propriè dicitur sonus seu strepitus, qualis præsertim aquæ remo percussæ. (☞ Dictum enim putatur quasi τύπιλος, à τύπτω.) Ipsum etiam remigium sic nominatur, et ipsi remi, teste Galen. in lex. Hippocr. Euripid. in Troad. Νεώς γε πίτυλος εὐήρης πάρα. ¶ Item metaphor. pro crebra agitatione et motu strepitum ciente: ut, χειρῶν πίτυλος, complosio vel micatio manuum; apud Æschyl. in tragœd. cui titulus, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. (Πίτυλος, ὁ θόρυβος τῆς μάχης, καὶ ἡ κραυγή. Pers. 981.) ¶ Apud Eurip. in Hip. δακρύων πίτυλος, expon. lachrymarum ubertim manantium destillatio, cum planctu sonituque aliquo. Sic apud eundem, πίτυλος σκύφου, in Alcest. expon. largior defluxus vini è scypho, non absque strepitu. ¶ Item avicula quædam sylvestris strepera. Hesych.

Πιτυλεύω, cieo πίτυλον. Aristoph. in Vesp.

Πιτυλίζω, idem: apud schol. Aristoph. et Suid. Item gesticulor, et crebro motu cieo manus strepitum. Galen. ὑγιεινῶν lib. 2.

Πιτύλισμα, τὸ, ejusmodi manuum commotio, apud Juvenal. Sat. 11. Qui Lacedæmonium pitylismate lubricat orbem.

ΠΙ'ΤΥΡΟΝ, ου, τὸ, furfur, pellicula, quæ à frumento inter molendum abscedit. Theophrast. hist. plant. lib. 8. cap. 4. et Diosc. lib. 2. cap. 107. Hesychio πίτυρα sunt cortices frumenti vel hordei, quibus grana ipsorum teguntur. ¶ Capitis etiam sordes furfuribus similes πίτυρα dicuntur, ut et Lat. furfures, Diosc. l. 2. c. 144. ¶ Item, quæ in urina similia furfuribus visuntur, urinæ sedimentum, a similitudine.

Πιτυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, furfurosus vel furfuraceus, Diosc. l. 1. c. 80. Et Hippocr. in prognost. τουτέων δὲ ἔτι κακίους εἰσὶν αἱ πιτυρώδεες.

Πιτυρίας, sive πιτυρίτης ἄρτος, panis furfuraceus vel furfureus, qui post excussam tenuissimam farinam ex reliquo conficitur. Athen. l. 3. et Gal. l. 14. method. therapeut. et Poll. l. 6. c. 11.

Πιτυρίασις, εως, ἡ, furfures: porrigo. quum inter pilos quædam quasi squamulæ tenues et furfuraceæ surgunt, et à cute resolvuntur. Actuar. l. 2. περὶ διαγνώσ. παθ. et Paul. Ægin. l. 3. c. 3.

Πιτυρίδες ἐλαῖαι, furfuraceæ olivæ, olivæ tritæ. Athen. l. 2. πιτυρίδες καλοῦνται αἱ φαῦλαι ἐλαῖαι, στεμφυλίδες δὲ αἱ μέλαιναι.

Πιτυροῦσθαι, furfuribus seu porrigine infestari, quæ πιτυρίασις dicitur. Hippocr. prorrhet. l. 2.

Ἐπίτυρον, τὸ, edulium quoddam ex confractis olivis, quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ab Athen. lib. 2. dipnosoph. Hesych. ἐπίτυρα vocat fraces, et olivarum magmata.

ΠΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, pinus. Odyss. ι. Μακρῇσίν τε πίτυσσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισι. Theocrit. idyll. 1. ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα, Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται. Athen. lib. 5. ἐστεφανωμένος πίτυος στεφάνῳ. Herodot. lib. 6. πίτυς μούνη δενδρέων πάντων, ἐκκοπεῖσα, βλαστὸν οὐδένα μετίει, ἀλλὰ πανωλέθρως ἐξαπόλλυται. ☞ Sunt qui à πίττα derivatum putent, quòd hæc arbor, præ cæteris picem stillantibus, magnam copiam fundat.

Πιτυόεις, εντος, ὁ, pinis abundans, πιτυόεσσα, quæ pinis abundat, pinorum ferax. Per contractionem verò et Attico more pro πιτυόεις dicitur πιτυοῦς, et πιτυοῦσσα pro πιτυόεσσα. ¶ Πιτυοῦσσα, est etiam species tithymalli: apud Diosc. l. 4. c. 166.

Πιτυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πιτυόεις. ut, πιτυώδεις νῆσοι, insulæ pineo frutice abundantes, quæ et πιτυοῦσσαι. Et, πιτυώδη χωρία, Plut. symp. 5. Πιτυώδης καρπὸς, fructus pineus, apud Theophr. l. 1. de caus. pl. l. 5. qui et conus nominatur.

Πιτύϊνος, ου, ὁ, pineus. Ut, πιτυΐνη ῥητίνη, resina pinea, resina è pinu. et, πιτύϊνοι κῶνοι, apud Athen. lib. 2. Item, πιτύϊνος στέφανος, apud Plut. sympos. 5. probl. 2. Et, πιτύϊνος οἶνος, apud Diosc. l. 5. c. 45. vinum conditum lignis pini.

Πιτυΐνη, ης, et πιτυῒς, ίδος, ἡ, pinea: aliis ajuga, abiga. et χαμαίπιτυς, quæ et iva muscata vulgo. ¶ Absolutè πιτυῒς, dicitur ettiam resina pinea, apud Gal. in lex. Hippocr.

Πιτυΐδες, dicuntur nuclei pineæ nucis. Vide Gal. lib. 8. simpl. medic. et Diosc. l. 1. c. 88.

Πιτύνη, vas recipiendis vinis, ficubus. et recondendis, &c. picatum quandoque. orca. item dolium.

Χαμαίπιτυς, υος, ἡ, (*comp.*) humilis pinus. herbæ nomen de qua Diosc. l. 3. c. 171. Vide et proxime præced.

Χαμαιπιτοῖνος, ex ajuga herba: ut, χαμαιπιτοῖνος οἶνος, apud Diosc.

ΠΙ'ΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, pinguis, obesus. Arist. histor. an. lib. 3. cap. 17. πάντα τὰ ζῶα, τὰ μὲν κατὰ σάρκα ἐστὶ πίονα, τὰ δὲ ἀφωρισμένως. Aristoph. πίονες καὶ παχύκνημοι. (R. 1124. Soph. Tr. 716.) Dicitur et de rebus sensu carentibus. ut, πίονες ἀγροὶ, uberes, opimi, apud Homer. et Iliad. β'. ἐν πίονι νηῷ, opimo, opulento. Dicuntur et δένδρα quædam πίονα. In compar. et superl. dicitur πιότερος, πιότατος, pinguior, pinguissimus. Unde, πιοτέρως, adverb. pinguiùs, uberiùs, Hippocrat. lib. 1. aphor. Τὸ πῖον, subst. dicitur pingue, i. id quod pingue est, res pinguis. pinguedo, adeps. Item, lac. Nicandr. in Alexiph. Πελλίσιν ἐν γρώνῃσιν ὅτ' εἴαρι πῖον ἀμέλξαις.

Πῖος, εος, τὸ, pinguedo, pinguitudo.

Πιότης, ητος, ἡ, idem. Aristot. histor. an. lib. 3. cap. 17. et Theophr. hist. pl. lib. 9.

Πιώδης, εος, ὁ, idem cum πίων. ut, πιώδης γῆ, pinguis terra et uber.

Πίωσις, idem. in Epigr.

Πιαλέος, ου, ὁ, idem. Hesych. Pro eo reperitur etiam πίαλος, apud Hippocr. γυναικ. lib. 2.

Πίειρα, ας, ἡ, pro πιαλέα, apud Hippocrat. de natura infantis. Sic Theophr. hist. plant. l. 8. c. 6. πίειρα χώρα καὶ ἀγαθὴ, terra pinguis et bona. Et Od. τ΄. γαῖα καλὰ καὶ πίειρα. Item Il. τ΄. δαιτὶ ἀρίσασθαι πιείρῃ, opimo epulo. (Soph. Tr. 779. Theoc. ιά. 29.)

Πῖαρ, dicitur pro πῖος, seu πιότης, pingue, pinguedo. Il. λ΄. ¶ Item adjectivè, pro πίων, pingue. Od. ί. ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας.

Πιαίνω, pinguefacio, pinguem et obesum reddo. Eurip. in Cyclop. Ἡ γῆ δ' ἀνάγκῃ κἂν θέλῃ κἂν μὴ θέλῃ, Τίκτουσα ποιὰν, τἀμὰ πιαίνει βοτά. (Æsch. S. c. Th. 593. Ag. 284.) Aristot. hist. an. l. 8. c. 6. οἱ πιαίνοντες τὰς ὗς. Et metaph. apud Athen. lib. 10. οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως. (Æsch. Ag. 1678.)

Πίασμα, pinguedo. Æsch. in Pers. [807.]

Πιαντήριον, pinguefactorium, id quod pinguem reddit et obesat. Hippocr. de loc. in hom.

Πιάλλω, idem cum πιαίνω.

Composita.

Ἀπίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, non pinguis. Athen. l. 5.

Διαπιαίνω, pinguefacio, pinguedine distendo. (Διαπιαίνομαι. Theoc. ις΄. 91.)

Ἐμπιασθὲν γάλα, apud Diosc. l. 2. vel 3. colostrum. Alii leg. ut l. 6. cap. 26. ἐμπιτυασθὲν γάλα, lac cui admixtum coagulum, lac coagulatum.

Καταπίων, pinguis, præpinguis. Suid.

Καταπιαίνω, idem quod πιαίνω. Æl. var. hist. l. 9.

Περιπιαίνω, circùm pinguefacio. Dion. de situ orbis.

ΠΛΑ'ΓΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ, obliquus, in latus versus, transversus. Theophrast. de caus. pl. l. 3. c. 7. τάφρους ὀρύσσοντας, τὰς μὲν πλαγίους, τὰς δὲ ὀρθίας. Plat. τὸν ἐπ' ἐσχάτῳ καθημένων τὸν μὲν ἀναστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον ἐξεβάλομεν. Plutarch. de aud. poëm. μὴ παντὶ λόγῳ πλάγιος, ὥσπερ πνεύματι παραδιδοὺς ἑαυτόν. Πλαγία θύρα, posticum, Dan. cap. 1. Ἐκ τοῦ πλαγίου, à latere. † Xen. Pæd. l. 4. p. 90. c. de exercitu.† Εἰς τὸ πλάγιον, in latus. Κατὰ τὸ πλάγιον, ad latus. † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. d.†

Πλαγίως, obliquè. Item non apertè, obscurè. item dolosè. Hesych.

Πλαγιάω, et πλαγιάζω, obliquo, in obliquum seu latus flecto. Pollux lib. 1.

Πλαγιάζειν, exp. et, obliquè nunciare. Item in errorem impellere, decipere. Hesych.

Πλαγιασμὸς, obliquatio; apud Hermog.

Παραπλάγιος, (comp.) aliquantùm obliquus.

Παραπλαγιάζω, obliquo: unde, παραπλαγιάσας, Hesych. exp. πλαγιασάμενος.

ΠΛΑ'ΔΟΝ, ου, τὸ, sive πλάδος, ου, ὁ, humor superfluus, humiditas supervacua. Hipp. epidem. 1. ἱδρῶτες πᾶσι πάντοθεν, πουλὺς ὁ πλάδος. Et in lib. de gland. οὕτω πλάδον οὐκ ἔνι ἐν τῷ σώματι. Dioscor. lib. 1. cap. 21. (de agallocho:) στομάχου πλάδον καὶ ἀτονίας παρηγορεῖ, humiditatem quæ naturæ modum excedit, seu humida stomachi vitia mitigat.

Πλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, et πλαδόεις, εντος, ὁ, humiditate nimia abundans, uliginosus, udus. Hippocr. γυναικ. l. 1.

Πλαδαρὸς, οῦ, ὁ, præhumidus, uvidus, udus, nimio humore abundans: ut, πλαδαρὸς στόμαχος, apud medicos: et, πλαδαρὰ οὖλα. πλαδαρὰ σὰρξ, caro spongiosa. apud Diosc. Item, πλαδαρὰ διαχωρήματα, apud Hippocr. de victu in morb. ¶ Item, laxus, mollis, flaccidus: ut Epigr. l. 4. Ἱδρῶτι πλαδαρὴν ἀμφιδίνησε κόμην. ‡ Apoll. Arg. iii. 1397. madidus.‡

Πλαδάρωμα, τὸ, flacciditas ex nimio humore: uligo, mador, nimia humiditas.

Πλαδάω, ῶ, (et poët. πλαδόω, apud Nic. in Ther. et Apoll. Arg. 2. ‡ 664.‡) nimio et superfluo humore madeo, abundo humore modum naturæ excedente. Ut, πλαδῶντα οὖλα, humore prægnantes gingivæ, seu madidæ pituitâ gingivæ, apud Diosc. lib. 1. cap. 153. Et, πλαδῶν στόμαχος, apud Suid.

ΠΛΑ'ΖΩ, (F. πλάγξω, addito γ εὐφωνίας gratiâ. Aor. 1. ἔπλαγξα.) errare facio, disjicio, errabundum seu errabundos huc illuc agito. Od. β΄. Πλάζε δὲ πίνοντας, χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα. Odyss. ά. Οὔτι καταχτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. Od. ά. ἀλλά με δαίμων Πλάγξ', ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα. ¶ Dicitur et per syncopen pro πιλάζω, de quo supra in Πίλας.

Πλάζομαι, vagabundus jactor. Odyss. ά. ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη, qui multis vagisque erroribus huc illuc jactatus est. Plut. in Philopœm. ἐν ἀταξίᾳ πολλῇ ἐν ταῖς πόλεσι πλαζομένους. Lucian. πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν οὐχ' οἵα τε ἦν εὑρεῖν. (Πλάζομαι. Sch. expl. στιβεῦμαι, χωρίζομαι. Æsch. S. c. Th. 791.)

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ, erro, vagus, erroneus, in Epigr.

Πλαγκτὸς, οῦ, ὁ, idem. Ut, πλαγκτὸν ὕδωρ, aqua erratica; in Epig. Et, πέτραι πλαγκταὶ, petræ in mari vagantes et errabundæ; Odyss. μ΄. ¶ Item stolidus, stultus, amens. hujusmodi enim hominum mens è statu suo emota huc illuc vagatur, nec certæ cuiquam rei adhæret. Od. φ΄. Πῆ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, Πλαγκτέ; (V. Æschyl. Pers. 277. Ag. 602.)

Πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, vagus error, vagatio. Od. ό. Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι.

Πλαχία, ας, ἡ, error, erratum, delictum. Hesych. ☞ Sunt tamen qui non à πλάζω, sed à πλέκω deducant, quòd instar laquei hominem implicet.

Composita: ac primùm ex πλάζω, seu πλάζομαι.

(Αἰγίπλαγκτος. Æsch. Ag. 311.)

Ἁλίπλαγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, marivagus, pontivagus. Soph. in Ajace.

Ἀναπλάζω, sursum ac deorsum errare facio, oberrare facio.

Ἀποπλάζω, aberrare facio vel evagari. Apoll. Arg. l. 1. Ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς.

Ἀποπλάζομαι, aberro, evagor, seu vagor à. Odyss. ό. Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς σῆς πατρίδος. Sic et Il. ν΄.

Ἐμπλάζω, vagor in, vagor per. Nic. in Alexiph. Ἴχνεσι δὲ σφαλεροῖ τε καὶ ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς. Sic et apud Eurip. in Bacch. νεβρὸς χλοεραῖς Ἐμπλάζουσα λείμακος ἡδοναῖς, expon. cursitans per prati delicias. quamvis ibi legatur ἐμπαίζουσα.

Ἐμπλάζομαι, idem. Nic. ibidem.

Θαλασσόπλαγκτος, per mare errans, marivagus, fluctivagus. Eurip. in Hec. [782.] (Æsch. Pr. 466.)

Νυκτίπλαγκτος, noctu errans. Æschyl. [Ag. 12. 338. Ch. 552. 749.]

Ὀρίπλαγκτος, montivagus. Oppian. de ven. l. 3.

Οὐρανόπλαγκτος, cœlum pererrans: vel qui sub cœlo vagatur. Epith. nubium apud Orph. hymno in nubes.

Παλιμπλάζομαι, vagis erroribus retro agitor, seu iterum oberro. Il. ά. νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἂψ ἀπονοστήσειν.

Παλίμπλαγκτος, iterum errabundus. Æsch. in Prom. [837.]

Παραπλάζω, à vera via seductum in errorem impello: vel vagabundum duco secus viam rectam: aut simpl. seduco. Od. ι΄. κατήγαγεν ἵς ἀνέμοιο Ἱέμενον Τροίηθε, παραπλάγξασα Μαλειῶν. [Pind. Olymp. Od. Z. 55. Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ Παρέπλαξαν καὶ σοφόν. Schol. διασφάλλεσθαι ποιοῦσι.]

Παραπλάζομαι, aberro. seducor. Eurip. in Hippol. [240.] Ποῖ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς;

Πολύπλαγκτος, multùm errans, qui multis erroribus huc illuc agitatur. Odyss. ρ΄. Soph. in Ajace, πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς, de ambagibus verborum. [Hom. Iliad. Λ. 307. ὑψόσε δ' ἄχνη Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. Sch. πολυπλανήτου. Eustath. ad loc. πολύπλαγκτος δὲ ἄνεμος, ὁ μὴ ἀεὶ μένων ἐν ταυτῷ. Æschyl. Prom. 587. πολύπλαγκτοι πλάναι. Schol. β΄. πολλαχῇ γῆς φέρουσαι. Χοηφ. 423. Suppl. 581. Soph. Ant. 625. πολύπλαγκτος ἐλπίς. Aj. 1208. ubi Schol. καθ' ὃ πολλὰ πλανώμεθα ἐν ἀλλοδαπῇ. Phocyll. Νουθετ. 36. Eurip. Herc. Fur. 1197.]

Τηλέπλαγκτος, longinquus, longivagus. Æschyl. in Prometh. [578.]

Composita ex πλαχία.

Ἀμπλάκιος, peccato carens, justus. Schol. Sophocl.

Ἀμπλάκητος, idem: seu qui non aberrat, et frustratur. Sophocl. in Trachin. ἀλλά τις θεῶν Αἰὲν ἀμπλάκητον ἄιδα Σφε δόμων ἐρύκει. (Œdip. Tyr. 472.)

Ἀμπλακία, ἡ, peccatum, erratum. Eurip. in Hippol. Steph. (Med. 116. Æsch. Pr. 565.) [Pind. Olymp. Z. 43. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρεσὶν ἀμπλακίαι Ἀναρίθμητοι κρέμανται. Schol. ἁμαρτίαι. Pyth. B. 55. cum Schol. Γ. 24. Isthm. ς΄. 43. Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν. Schol. Λαομέδοντος ἁμαρτιῶν χάριν. Ap. Rh. Arg. i. 1054. ii. 478. 486. iv. 1017. 1081. οἷά τε πολλὰ ῥέζομεν ἀμπλακίῃσιν. Schol. ἀντὶ τοῦ ἁμαρτίαις.]

Ἀμπλάκιον, idem quod ἀμπλακία. Pind. [Pyth. ΙΑ. 40. Τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις Ἔχθιστον ἀμπλάκιον. Schol. ἐχθρότατον ἁμάρτημα.]

Ἀμπλακίω, ῶ, f. ήσω, pecco, delinquo. Ibycus, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πὰρ ἀνθρώπων ἀμείψω. Aor. 2. ἀμπλακὼν, qui aberravit, frustratus. Eurip. (Æsch. Ag. 1221. Ἀμπλακίσκομαι. Suppl. 923.)

Ἀμπλάκημα, τὸ, idem quod ἀμπλακία. [Soph. Antig. 50. ἀπώλετο Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς Ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί. Æsch. Prom. vinct. 112. τοιᾶσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω. Schol. β΄. τῶνδε ἁμαρτημάτων ποινὰς ἴδει εἰπεῖν, &c. 386. ἀμπλάκημα τόδε. Schol. β΄. ἁμαρτία αὕτη. 621. Eumen. 937.] (Eurip. Phœniss. 23. Æschyl. Pr. 112. 386. Eum. 937.)

Ἀμπλακίσκω, pecco, ἀμπλακίω. Theog. Pyth. in lib. περὶ ἀρετῶν.

Ἀνάμπλακτος, (comp.) non errans. Soph. in Œdip. Tyran. [479. δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται κῆρες ἀναμπλάκητοι. Schol. οὕτω χρὴ γράφειν ἵν' εἴη τὸ μέτρον ἁρμόζον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ.]

(Ἀναμπλάκητος. Æsch. Ag. 353.)

ΠΛΑ'ΝΗ, ης, ἡ, error, erratio. Herodot. lib. 2. καὶ γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰλιάδι, καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνεπόδισε ἑωυτὸν, πλάνην Ἀλεξάνδρου. Demosth. pro cor. ἵν' εἰδῆτε, ὅτι ἡ ἐμὴ συνήθεια καὶ πλάνη καὶ ταλαιπωρία τι ἀπεμφαίνεσθαι. ¶ Usurpatur et metaph. sicut Lat. error. epist. Petri 2. c. 2. τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφομένους. (Pl. Soph. Œdip. Tyr. 67.)

Πλάνης, ητος, ὁ, erro: vagus, erroneus, vagabundus. Plutarch. in Alcib. Item πλάνητες, sub. ἀστέρες, sidera errantia. Plat. in Tim. Plutarch. de exilio. (Soph. Œdip. Tyr. 1049.)

Πλάνος, ὁ, idem cum πλάνης, quum absolutè ponitur pro πλάνης ἄνθρωπος. Athen. lib. 1. Matth. 27. Item fallax, fraudulentus, in errorem impellens: ut, πλάνα δῶρα, apud Mosch. in Amore fugitivo. Item subst. idem quod πλάνη. Sophocl. in Œdip. Tyr. (67. Theoc. κά. 43.) Exponitur etiam digressio, seu vagus sermo, et vaga digressio, apud Plat. ep. 7.

Πλανίων βίος, vita erratica, vagabunda, in Epigr.

Πλανάω, ῶ, f. ήσω, à recto itinere abduco, vagari facio. Herodot. in Melpom. πλανᾶν μηκέτι Πέρσας. Plerunque significat, in errorem impello, decipio. Aristotel. rhet. 3. τὸ γὰρ ἀόριστον πλανᾷ. Marc. 13. βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ. (Æsch. Pr. 567.)

Πλανάομαι, ῶμαι, erro, vagor, vagabundus obeo. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† Il. ψ΄. Ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον. Plat. epist. 4. πλανηθῆναι πολὺν τόπον. Metaphor. apud Isocrat. in Panath. οἴμαι δὴ, δεῖν καθορᾶν, ὅθεν ἐπλανήθην. Sic et apud Herodot. l. 2. Item erro, vagor, i. locorum ignarus modò huc, modò illuc appellor. Xen. Pæd. 4. ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πορευόμενοι διασχιζομένων ὁδῶν τρίβῳ τινὶ ἐπλανῶντο. Luc. de calumn. ἐν σκότῳ πλανωμένοις. Et metaphor. erro, i. decipior, in errorem impellor. Isocr. in ep. ad Jasonis lib. ὑμᾶς ταῖς διανοίαις πλανᾶσθαι. (Eurip. Phœniss. 373.)

Πεπλανημένως, (adverb.) vagabundè, more eorum qui errant. Isocr. in Evag.

† Πλάνημα, erratio, ψυχῆς. Soph. Œd. Tyr. 737.† [Æschyl. Prometh. 827. πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.]

Πλάνησις, εως, ἡ, erratio, vagatio. Thucyd. lib. 8. Item error: Dionys. Areop.

[Πλανητέον. Xenoph. Laced. Resp. cap. 9. §. 5. λιπαρὸν δὲ οὐ πλανητέον, οὐδὲ μιμητέον τοὺς ἀναγκλήτους, ἢ πληγὰς ὑπὸ τῶν ἀμεινόνων λεπτέον.]

Πλανήτης, ου, ὁ, erro, homo erraticus seu erroneus. Isocr. in Busir. enc. Plato de leg. l. 2. Et, subaud. ἀστὴρ, planeta, stella erratica. Item, πλανῆται πυρετοὶ, apud Hippocr. sect. 13. art. 22.

Πλανητικὸς, erraticus, vagabundus.

Πλανητὸς, idem; ut, πλανητὰ ἄστρα, apud Plat. de leg. l. 2.

Πλανύττω, idem quod πλανῶμαι, òberro, errabundus sum et vagabundus. Aristoph. in Avib. Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν;

Composita.

Ἀειπλανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. sempervagus; qui perpetuis erroribus huc illuc jactatur.

Ἀείπλανος, ὁ καὶ ἡ, idem. in Epigr.

Ἁλιπλανὴς, marivagus, pontivagus, in Anthol. Epigr.

Ἁλιπλανία, ἡ, erratio seu vagatio in mari. ibidem.

Ἀναπλανάομαι, idem cum πλανάομαι.

Ἀπλανὴς, minimè erraticus et vagabundus. Aristot. de mundo. Et cum genit. apud Plat. in Tim.

Ἀπλάνεια, ἡ, non errare, nec vagari, stabilitas. Suid.

Ἀπατέπλανος, erro, impostor. Hesych.

Ἀποπλανάω, aberrare facio, vel evagor. Æschin. in Ctesiph. ἵνα δὲ μὴ ἀποπλανῶ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως. Luc. ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον. ¶ Item, in errorem impello, decipio. Marci cap. 13.

Ἀποπλανῶμαι, aberro, vagor, evagor. Cum genitiv. Chrysostom. εἰ τῆς εὐθείας ἄνθρωπος ἀποπλανηθείη πίστεως. Interdum additur præposit. ἀπό.

Ἀποπλάνησις, ἡ, aberratio, evagatio. Aristot. rhet. 3. [Plat. Politic. Τὸ τῆς ἀποπλανήσεως ὅποθεν ἡμᾶς δεῦρ' ἤγαγεν.] Figuræ nomen, quæ et ἀποδίωξις. Jul. Firm.

Βιοπλανὴς, qui victus quærendi causa huc illuc vagatur: mendicus. apud Nonn. βιοπλανὲς ἦθος, exp. mores lubrici et inconstantes.

Γοηπλανὴς, q. d. luctivagus. Nonn.

Δυσπλανὸς, infeliciter errans. (Æsch. Pr. 609.)

Ἐκπλανάομαι, idem quod πλανάομαι. Plut. symp. 7.

Ἐρωτοπλάνος φθόγγος ἀηδόνος, amorem fallens. Epigr. l. 2. in Cicad.

Εὐπλανὴς, qui feliciter errat et vagatur. Oppian. lib. 4. de Venat.

Νυκτιπλανὴς, qui noctu vagatur, noctivagus. Oppian. de Venat. l. 3.

Ὁδοιπλανέω, errabundus iter facio, erro, pererro. Aristoph.

Οἰνοπλάνητος, vino errans. Eurip. in Rheso. [363.]

Ὀριπλανὴς, montivagus, in monte errans. Nonn.

Περιπλανάω, errabundum circumago.

Περιπλανῶμαι, errabundus circumeo, oberro, pererro. Xen. Pæd. 1. [Pind. Isthm. Od. vi. 69. Ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται θηρὸς, &c. Schol. τὸ δὲ περιπλανᾶται, ἀντὶ τοῦ παρακινεῖται, ἢ περιλαμβάνει. Herodot. Hist. lib. 4. περιπλανώμενοι δὲ αὐτὴν οὗτοι, ἀπίκοντο καὶ ἐς Ἴτανον πόλιν.]

Περιπλάνησις, ἡ, vagus circuitus, oberratio. Gregor.

Πολυπλανὴς, multivagus. vagus, erroneus: vel errorum plenus. Nonn. et Chrysost. de sacerdot. [Eurip. Helen. 204. Ὁ δ᾽ ἐμὸς ἐν ἁλὶ πολυπλανὴς Πόσις ὀλόμενος οἴχεται.]

Πολύπλανος, idem. Eurip. in Phœniss. [663.]

Πολυπλάνητος, idem. Idem in Helen. [1335. Δρομαίων δ᾽ ὅτε πολυπλανήτων Ματὴρ ἔπαυσε πόνων, &c. Hippolyt. 1109. Μετὰ δ᾽ ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν, Πολυπλάνητος αἰεί. Schol. Herodot. Hist. lib. 1.]

Σκολιοπλανὴς, obliquè incedens. Nicand.

Συμπλανάομαι, simul erro et vagor. Plut. in Ant.

Ψυχοπλανὴς, dicitur Bacchus, vel quoniam animo vago est: vel quia vagos ebriorum animos reddit. in Epigr.

ΠΛΑ΄ΣΣΩ, et Atticè πλάττω, fingo. Plut. οὐ Φειδίου δεόμενος πλάττοντος, οὐδὲ Πολυκλείτου καὶ Μύρωνος. Aristotel. πλάττουσι δὲ κηρία πρῶτον. † ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας. Aristoph. Nub. 377.† Et generaliter, formo. Ut πλάττειν τὰ μέλη τοῦ σώματος. Plut. de educ. lib. Et metaph. apud Plat. de rep. lib. 2. πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις. Item illino. Aristophan. ἔπλασε πηλῷ τοὺς ὀφθαλμούς. ¶ Item fingo, confingo, comminiscor. Isocr. in Panath. παύσειν αὐτοὺς, ψευδεῖς πλάττοντες αἰτίας. Plut. in symp. sept. sap. χαίρουσι πολλοὶ, λόγους ἀνεπιτηδείους περὶ σοφῶν ἀνδρῶν αὐτοῖς πλάττοντες. Item simulo. Xenoph. in Hipparch. οὐδὲν ἄν τις δύναιτο, οἷον βούλεται, πλάσαι.

Πλάττομαι, idem quod πλάττω. Aristotel. πλάττονται κηρία. Dem. τοιαῦτα πλάττεσθαι τολμᾶτε. Idem, πλασάμενος σχῆμα τραγικόν. Sic et apud Luc. et Herodian. ¶ Item illino. Herodot. ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ.

Πεπλασμένως, fictè, simulatè, commentitiè. Aristot. rhet. 3. [Xenoph. Κυνηγ cap. 3. §. 10. μεταθέουσι γὰρ αἱ μὲν ἀσαφῶς, —— αἱ δὲ πεπλασμένως, &c.]

Πλάσμα, τὸ, figmentum, figlinum opus. Aristoph. Luc. ¶ Item commentum, simulatio. Gregor. ¶ Est et verbum theatricum, et artis tibicinum; apud Theophr. hist. pl. lib. 4. Quidam exp. varietatem quandam circa musicos sonos, et cantus luxuriam, quibus opponatur simplex musica. ¶ Putatur et fuisse potionis genus, quo suavior vox reddebatur.

Πλασματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fictus, fictitius, commentitius. [Aristot. Metaph. lib. 11. cap. 8. ὅλως δὲ τὸ ποιεῖν τὰς μονάδας διαφόρους ὁπωσοῦν ἄτοπον καὶ πλασματῶδες. λέγω δὲ πλασματῶδες, τὸ πρὸς ὑπόθεσιν βεβιασμένον.]

Πλασματίας, ου, ὁ, idem. Aristot. metaph. 12. Exponitur etiam, fictor, fabulator; apud Plut.

Πλάσις, εος, ἡ, fictio, ipsa actio fingendi. Item formatio. Et metaph. formatio morum et institutio, apud Greg. Exponitur et forma, apud Polyb.

Πλάστης, ου, ὁ, fictor, in Epigram. et apud Plut. sympos. lib. 2. Item creator, conditor.

Πλαστὴρ, pro eodem. Unde fœm. πλάστειρα, fictrix, creatrix. in Epigr.

Πλαστὸς, οῦ, ὁ, fictus, fictilis. Hesiod. in Theog. † 513.† ¶ Item fictus, simulatus, commentitius, adulterinus. † Subdititius. Soph. Œd. Tyr. 790.† ¶ Item, πλαστὸν φάρμακον, medicamentum quod illinendo adhibetur: schol. Aristoph. (Soph. Œdip. Tyr. 800.)

Πλαστῶς, fictè, simulatè, falso. Plat. de leg.

Πλαστικὸς, ad fingendi artem aptus. Plat. in Timæo. Item, fingendi arte valens, Polyb.

Πλαστικὴ, sub. τέχνη, fingendi seu fictorum ars. Luc.

Πλαστηρεύω, idem quod πλάσσω, seu πλάττω, fingo. Hesych.

Πλαθανὸς, vel πλάθανος, orbis seu discus, super quo panes finguntur formanturque. Hesych. et Poll.

Πλαθάνη, ης, ἡ, sartago. Theocrit. idyll. 15. ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται.

Πλαγγὼν, όνος, ὁ, icuncula cerea, puppa cerea. Hesych. παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι.

Πλαίσιον, ου, τὸ, lateris forma: forma in qua lateres finguntur. ἀπὸ τοῦ πλάττεσθαι. Etym. ¶ Item militare agmen dispositum quadrangulari forma, quam longiorem esse quàm latiorem, scribit Ælian. in tract. apud Herodot. et Thuc. † Xen. Pæd. l. 5. p. 130. a.† ¶ Sic dicitur etiam compages lignorum eandem formam imitans. apud Aristophan. in Ran. (812.) Plut. in Alex. et Solone.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπλάσσω, vel ἀναπλάττω, refingo, denuò fingo, reformo. Gregor. de baptismo, ὥσπερ γὰρ οὐκ ὄντας ὑπέστησεν, οὕτως ἀποστάντας ἀνέπλασε. Item, (vacante præpositione,) fingo, effingo, formo. Luc. Ἀναξέων τὸν κηρὸν, βόας καὶ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί᾽ ἀνθρώπους ἀνέπλαττον. Dioscor. l. 1. c. 129. ἀναπλάσσοντες μαγίδας, formantes, fingentes. ¶ Item fingo, i. comminiscor, imaginor apud me quæ non sunt. Greg. ἐναντίως περὶ τὴν ἀρχέγονον ὕλην ὑποστᾶσαν ἐξ οὐκ ὄντων κἂν τινες ἀγένητον ἀναπλάττωσιν. Item illino.

Ἀναπλάττομαι, refingor, reformor. Item fingor, effingor, formor. Gal. ad Glauc. Diosc. l. 1. c. 132. Item fingor, i. falsò et vanè animo concipior. Theophyl. in ep. Item illinor. Luc.

Ἀνάπλασμα, τὸ, figmentum, id quod fictum, seu formatum est. Item figmentum, commentum: mendacium. Suid. et Hesych.

Ἀναπλασμὸς, ὁ, et ἀνάπλασις, ἡ, q. d. refictio, vel reformatio: fictio seu formatio quæ fit de integro. Gregor. de baptismo. Item fictio, formatio, ipsa actio fingendi seu formandi. Item fictio rerum quæ non sunt, aut esse non possunt. Plutarch. in consol. ad Apollon. [Hippocr. de Officina Med. pag. 746. A. πάρεξις δὲ, καὶ διάτασις, καὶ ἀνάπλασις, καὶ τὰ ἄλλα κατὰ φύσιν. Vide Fœs. Œconom. pag. 32. Ἀνάπλασις dicitur Hipp. conformatio, membri fracti restitutio et restauratio, compositio, reparatio, ita ut fracturæ extrema sese mutuo contingant, et partes e directo statuantur.]

Decomp. Προαναπλάττω, idem quod ἀναπλάττω, refingo, reformo. Hipparch. Pythagoreus in lib. περὶ εὐθυμίας.

(Προσαναπλάσσω, confingo. Palæph. p. 18.)

Συναναπλάττω, simul confingo. Max. Tyrius.

Ἀντίπλαστος, similiter seu è simili materia fictus: vel ad exemplar alterius fictus. Soph.

Ἀποπλάσσω, vel ἀποπλάττω, effingo, fingo, in Anthol. Epigr.

Διαπλάσσω, vel διαπλάττω, fingo, formo: unde voce media apud Phil. de mund. τελειότατον ἔργον διαπλάσασθαι. Item metaph. ut et πλάττω, apud Greg. Unde pass. apud Theophr. διαπλαττομένη γῆ τηρεῖ τὸν πυρόν. Item, illino.

Διαπλασμὸς, ὁ, formatio, conformatio.

Διάπλασμα, τὸ, unctio, vel fomentum totum corpus oblinens. apud Diosc. l. 1. c. 132.

Διάπλασις, formatio, conformatio. Exponitur et species; apud Alex. Aphr. Dicitur etiam de osse quod reconcinnatur, et formæ suæ restituitur.

Διαπλαστικὸς, effingendi, formandique vi præditus.

Ἀδιάπλαστος, (*decomp.*) qui formatus non est, informis adhuc, et rudis.

Ἐμπλάσσω, seu ἐμπλάττω, illino, infarcio, inspergo. Aristotel. in problem. sect. 29. οἱ τὰς σύριγγας ἁρμοττόμενοι, τὴν ὑπάτην ἄκραν, τὸν κηρὸν, ἐμπλάττουσι. Dioscorid. ἔμπλασον τὸ ψιμμύθιον. ¶ Exponitur et, obstruo, impleo. Theophrast. τὰ δὲ χλωρὰ λίαν συμμύει, καὶ ἐνδέχεται ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ πείσματα, καὶ ἐμπλάττει. Sic apud Galen. ἐμπλάττειν τοὺς πόρους. Significat etiam in massam formo, versando mollio.

Ἐμπλαστὸς, et ἐμπλαστικὸς, ad illinendum aptus: ad illitum comparatus: ut, ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις, apud Gal.

Ἔμπλαστρος, sc. φαρμακεία, vel ἔμπλαστρον, sub. φάρμακον, compositio ex emplasticis medicamentis, quæ oleo vel pinguedine subacta, ulceribus vulneribusque imponi solent. Gal. Diosc.

Ἐμπλαστρώδης, emplastrum referens, emplastro similis. Diosc.

Decomp. Παρεμπλάττω, obstruo meatus, intego cutem, instauro cutem seu restituo. Diosc.

Παρεμπλαστικὸς, obstruendi vim habens. Diosc. l. 1. c. 150.

Ὑγρέμπλαστρον, emplastrum liquidum, non siccum.

Ἐπιπλάσσω, seu ἐπιπλάττω, illino. Gal. ἐπιπλάττειν ἕρπησιν ἕλικας ἀμπέλου. Exponitur et, inspergo. ¶ Item obstruo. Aristot. in problem. ἐπιπλάττει τὰ ὦτα.

Ἐπιπλάσσομαι, illinor. Diosc. l. 1. c. 131.

Ἐπίπλασμα, τὸ, medicamentum quod illinitur seu imponitur.

Ἐπίπλαστος, fictus, simulatus, commentitius. Luc.

Ἀνεπίπλαστος, (*decomp.*) non fictus, non simulatus.

Καταπλάσσω, aut καταπλάττω, illino, oblino. Aristot. hist. an. l. 9. καταπλάττει ἑαυτὸν πηλῷ. Item cataplasma impono, cataplasmate curo et medeor. Gal. ad Glauc. l. 2. καταπλάττειν τῷ τῶν πυρῶν ἀλεύρῳ. Sic et apud eundem in therapeut.

Καταπλάττομαι, illinor, oblinor. Dioscor. καταπλαττομένη τῶν διδύμων, illita testibus. Item cataplasmate curor, cataplasma mihi imponitur. Theophr. hist. plant. lib. 9. σὺν ὕδατι ἀρδευομένη, καὶ καταπλαττομένη. ¶ Καταπεπλασμένον appellatur cantus tibiarum, quæ, præclusis quibus clarescunt foraminibus, sic exitu recto graviorem spiritum reddunt. ¶ Quintil. lib. 1. cap. 19. sermoni puro et simplici τὸ καταπεπλασμένον minimè convenire tradit. Est autem id tale pronuntiandi genus, quo simplex et pura vocis natura pleniore quàm decet sono circumlinitur.

Κατάπλασμα, linimentum absque pinguedine, quod illinendo adhibetur. Quidam exp. superpositum medicamentum. Diosc.

Καταπλαστὸς, qui illinendo, seu per illitum, adhibetur: cujus illitus medicamenti loco est: ut, φάρμακον καταπλαστὸν, apud Aristophan. in Plut. ‡ 717.‡

Καταπλαστὴ, sc. φαρμακεία, linimentum, quod cataplasma. Herodot.

[Καταπλαστύς. Herodot. Hist. lib. 4. ἀπαιρέουσαι τῇ δευτέρῃ ἡμέρῃ τὴν καταπλαστὺν, γίνονται καθαραὶ καὶ λαμπραί. Vide Not. Cl. Gronov. pag. 929. Cel. vero Steph. Thes. 3. 351. F. legit καταπλαστήν.]

Μεταπλάσσω, sive μεταπλάττω, transformo, refingo.

Μεταπλάττομαι, transformor. Luc. in Alc.

Μεταπλασμὸς, transformatio. ¶ Apud Gramm. est schema etymologiæ, quando in voce aliquâ ulla fit mutatio contra originem vel inflexionem. Eust.

Ἀμετάπλαστος, (*decomp.*) non transformatus, seu qui transfigurari nequit.

Παραπλάσσω, et παραπλάττω, exp. illino.

Παραπλασμὸς, sordes in tibiarum foraminibus. Hesych.

Περιπλάσσω, et περιπλάττω, illino. ¶ Item obduco, obtego. Theophrast. hist. pl. l. 9. ὅταν διδῶσι τὸ πέπερι, ἐν ἄρτῳ ἢ στέατι περιπλάττουσι.

Περιπλάττομαι, obducor, obtegor. Aristot. in probl.

Πρόπλασμα, præfigmentum. Cic. ad Atticum.

Προσπλάσσω, vel προσπλάττω, affingo. Item illino, adhærere facio, obstruere facio.

Προσπλαττόμενος τοῖς μηροῖς, cruribus adhærescens. Diosc. l. 1. c. 129.

Προσπεπλασμένον τοῖς καυλοῖς δάκρυον, caulibus adhærens lacryma. Id. lib. 3. c. 92.

Προσπεπλασμένα τῇ γῇ, per terram strata. Id. l. 4. c. 24.

Προσπλαστικὸς, obstruendi vim habens. Diosc. l. 5.

Συμπλάσσω, vel συμπλάττω, fingo. Hesiod. in Theog. † 571.† Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις, Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. Item pro, confingo, comminiscor. Synes. ἐπ᾽ αὐτῷ ταῦτα συμπλάσαι.

[Ὑποπλάσσω. Aristoph. Vesp. 108. Ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος.]

Composita sine præpositione: ac primùm ex πλάστης, aut πλάστος.

Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, statuarum fictor.

Ἀνδριαντοπλαστικὴ, (τέχνη,) ars fingendi statuas.

Ἄπλαστος, ὁ καὶ ἡ, non fictus, non simulatus, non fucatus, ingenuus, candidus. Plut. de Ceb. Theb. ¶ At ἄπλαστος, pro ἀπίλαστος, vide in comp. ex Πίλας.

Ἀπλάστως, non fictè, non simulatè. simpliciter. Theophr.

Βουπλάστης, qui boves fingit, boum statuarius. Epigr.

Εὔπλαστος, qui facilè fingi potest, qui facilè formam induit. [Plat. de Leg. lib. 2. ὅμως δὲ, ἐπειδὴ εὐπλαστότερον κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων, λόγος, πεπλάσθω.]

Θεοπλάστης, deorum (hoc est, imaginum deorum) fictor. Aristoph. Dicitur etiam ipse Deus, rerum omnium fictor et creator, apud Phil. de mundo.

Θεοπλαστέω, ῶ, deos fingo. Idem de vita M. l. 3.

Ἱερόπλαστα, divinarum rerum imagines, seu adumbrationes. Dionys. Areopag.

Ἱεροπλαστία, ἡ, rerum divinarum adumbratio per quædam signa.

Κεροπλάστης, comæ ornandæ artifex. Poll. ὁ περὶ τὴν κόμην χειροτέχνης, κομμωτὴς, quà κέρας quoque τὴν κόμην significat. Κομωτὴς autem et κομμωτὴς differunt ut species et genus.

Κηροπλάστης, qui ex cera imagines fingit, cerarius. Plut.

Κηροπλαστέω, ex ceris fingo, in ceris fingo. Athen. l. 3. Item ceras fingo. de apibus. apud Diod.

Κηρόπλαστος, ex cero formatus, cereus, cera compactus. Æsch. in Prometh. [570.]

Κοροπλάστης, qui imagines puerorum, aut aliorum animantium effingit. Etym.

Κοσμοπλάστης, mundi fictor. Philo de mundo.

Μυθοπλάστης, fabularum fictor.

Μυθοπλαστέω, fabulas fingo, vel fabulosè fingo.

Πρωτόπλαστος, qui primus fictus formatusque est, ut Adam.

Πρωτόπλασται, οἱ, primi genitores nostri, Adam et Eva.

Χαλκοπλάστης, qui ex ære statuas aut alia opera fingit, faber ærarius: in lib. Sapientiæ.

Composita in πλάθος desinentia.

Κοροπλάθος, qui pupas fingit. Luc. in Lexiph. (Luc. Prometh. in Verb. p. 14.)

Πηλοπλάθος, ου, ὁ, qui è luto seu argilla similitudines fingit. Idem. (Luc. Prometh. in Verb. p. 13.)

ΠΛΑΤΥ΄Σ, έος, ὁ, latus: interdum etiam, amplus, spatiosus. Xenoph. Hell. 6. πλατυτάτης γε μὴν οὔσης τῆς Θετταλίας. Idem Pæd. 1. ἢ στενὰς, ἢ πλατείας ὁδούς. Sic Matth. 7. πλατεῖα πύλη. Dicitur et corpus vel pars aliqua corporis πλατεῖα. Xenoph. de re equ. ἰσχία πλατέα εἶναι μὲν χρὴ, καὶ εὔσαρκα. Sophocl. in Ajace, οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ᾽ εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι. Iliad. β΄. ὥστ᾽ αἰπόλια πλατέ᾽ αἰγῶν. Interdum fœm. πλατεῖα ponitur subaudito substantivo χεὶρ, vel ὁδός. Ut apud Aristoph. πλατείαις τυπτόμενος. Lucæ 14. ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας. Sic Apocal. 11. et alibi.

Πλατέως, latè. Compar. πλατύτερον, latiùs. Herodian. l. 2.

Πλατύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo, spatiositas. Xenoph. [Κύρ. Παιδ. lib. Α. ὑπὸ δὲ τῆς Πλατύτητος οὐδὲ ἁμαρτεῖν οἰόντε ἦν αὐτοῦ· sc. Κάπρου.]

Πλατύνω, dilato, latè duco seu diduco, amplum et spatiosum reddo. Matth. 23. Apud Alex. Aphr. πλατύνειν τὸ διάλειμμα, amplam habere intermissionem.

Πλατύνομαι, dilator, l. libero animo sum. in ep. ad Corinth. 2. c. 6. πλατύνθητε καὶ ὑμεῖς. Et ibidem, ἡ καρδία ὑμῶν πεπλάτυνται, cor nostrum dilatatum est. Exponitur etiam, latior fio, † de regione. Xen. Pæd. l. 5. p. 146. c.† latesco.

Πλάτυσμα, τὸ, latum linteum, vel simile aliquid, cui emplastrum inducitur illitu: pittacium. Sic et generaliter dicitur quicquid in latum extenditur. Galen. τῶν κατὰ γένη, lib. 4. Aët. lib. 9. cap. 48.

Πλατυσμὸς, οῦ, ὁ, dilatatio, diductio et distensio in latum. Dioscor. lib. 5. cap. 11. Item ostentatio, jactantia, vel loquacitas: apud Athen. lib. 14.

Πλάτος, εος, τὸ, latitudo. Aristot. rhet. 1. Herodian. l. 7.

Πλατεῖον, τὸ, tabella lata. Polyb.

Πλατειάζω, et Doricè πλατειάσδω, os dilato, ore in latum diducto loquor. Theocr. idyll. 15. πλατειάσδοισαι ἅπαντα. Dicitur et πλατυάζω, et πλατυάσδω.

Πλατειασμὸς, ὁ, ore in latum diducto loqui. Quintil. l. 1. c. 9.

Πλάτανος, ου, ἡ, platanus arbor, (à latè diffusis ramis nomen sortita.) Plat. in Phædro. Plut. in apophth. Themist. ¶ Dicitur etiam fuisse vasis genus, in quo popana fingebantur.

Πλατάνιστος, idem quod πλάτανος arbor, apud poëtas. ut Iliad. β'. καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ. (Theoc. ιη. 44.) Item locus spatiosus et latè patens: à platani foliorum similitudine.

Πλατανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, platanis abundans, platanis multis consitus: vel platani speciem gerens, platani formam imitans.

Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, platanis consitus locus, platanetum.

Πλατανία, ἡ, pomorum quoddam genus, apud Athen. l. 3.

Πλάταξ, Alexandrinis vocatur coracinus piscis, quòd corpore latiore sit. Idem dicitur et πλατισταχὸς, apud Athen. lib. 7. ¶ Sunt etiam πλατανισταὶ pisces quidam, de quibus Plin. l. 9. c. 15.

Πλαταμὼν, ῶνος, litus magnum et latum: apud Apoll. Rhod. †1. 364.† A Galeno in lex. Hippocrat. dicitur esse petra in mari lævis et humilis circa quam dilatantur fluctus. Sic accipit Aratus in prognost. ὅτε πλατέος περὶ πόντου Φαίνηται χθαμαλὴ νεφέλη, μηδ' ὑψόθι κύρη, Ἀλλ' αὐτοῦ πλαταμῶνι παραθλίβηται ὁμοίη. Et apud Diosc. l. 4. c. 74. φύεται ἐν ὀρεινοῖς χωρίοις καὶ προσηνέμοις, καὶ πλαταμῶσι, expon. in litoralibus petris, vel in maritimis foveis.

Πλάτων, est instrumentum quoddam æreum, quo serum lactis hauriunt, quum lac conspissare volunt. Hesych.

Πλάτη, et Doricè πλάτα, ἡ, extrema et latior remi pars, palmula: Eust. Sæpe pro integro remo accipitur, ut apud Soph. in Œdip. Colon. et Eurip. in Orest. (Æsch. Ag. 704. Suppl. 140. ναυτίλος. Aristoph. R. 1238. ex Eurip.) Suidas verò dicit, esse speciem quandam navigii, generaliter tamen pro navigio accipi. Apud Diod. Siculum, πλάται καὶ δεσμαὶ τῶν καλάμων, sunt fasciculi ex arundinibus, ad corticis et suberis usum in aqua. ¶ Item πλάτη, ventilabrum: quoniam palmulæ remi figuram imitatur. Eustath. ¶ In homine πλάται appellantur costæ latiores. Poll. l. 2. ¶ Item scapulæ seu scapula aperta. Poll. ibidem. ¶ Πλάτη, significat etiam, ictus. Hesych. unde πλατάσσω derivatum videtur.

Πλάτιον, ου, τὸ, parva πλάτη, palmula: vel navicula. in Epigr.

Πλάτιγξ, ἡ, summa pars remi, qua percutitur aqua.

Πλατυγίζω, palmulâ aquam percutiendo strepitum excito. ¶ Item metaph. verborum ampullis strepito. Aristoph. in Equit. Τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις; ¶ Papaveris folium (platagonium) sinistrâ teneo, dextrâque percutiens, inde sonum elicio; qui lusus est amantium.

Πλατάσσω, ex ictu vel collisione sonum excito. Suid.

Πλαταγὴ, ῆς, ἡ, instrumentum quoddam crepitum edens: crepitaculum. Apoll. lib. 2. Argon. ‡1057.‡ χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δούπει. Et Epigr. l. 6. πυξινὴ πλαταγὴ, buxeum crepitaculum. Plutarch. sympos. l. 7. δοτέον πλαταγὴν καὶ σφαῖραν. ¶ Dicitur et in hominem garrulum, aures sermone suo obtundentem instar crepitaculi. unde, Ἀρχύτου πλαταγὴ, apud Aristot. polit. l. 8. c. 5.

Πλαταγέω, ῶ, crepito seu sonitum edo in modum πλαταγῆς, in Epigr. Item crepitaculo sonitum edo. Exponitur et simp. manu plausum edo. apud Theocr. idyll. 8. ἀνήλατο, καὶ πλατάγησε.

Πλατάγημα, τὸ, crepitus seu sonitus quem edit ἡ πλαταγή. Theocrit. idyll. 3. Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα.

Πλαταγίζω, idem cum πλαταγέω. Athen. l. 12.

Πλαταγὼν, ῶνος, ὁ, crepitaculum, sistrum. ¶ Item flos papaveris. Joseph. et schol. Thuc.

Πλαταγώνιον, τὸ, crepitacillum. Pollux l. 9. ¶ Item papaveris folium, aut anemones. Theocr. idyll. 11. Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν. Sic autem appellatur, quoniam ex eo periculum facere solebant amantes an redamarentur, sonitum inde elicientes, pollici et indici sinistræ manus imposito, et dextra percusso. ¶ Suidas πλαταγώνιον abusivè usurpari tradit, pro re quacunque latitudinem habente.

Πλαταγωνίω, idem cum πλαταγίζω, seu πλαταγέω. Hesych.

Πλάστιγξ, γγος, ἡ, lanx è jugo librili suspensa, cui pondus imponitur. ☞ Διὰ τὸ πλατεῖαν αὐτὴν εἶναι. Etymol. Aristoph. in Ran. et Plut. in Camillo. Item metaphor. apud Phil. in vita M. l. 3. et Athen. lib. 1. ¶ Hesychio est etiam tabula in qua κότταβος ludebatur. ¶ At πλάστιγξ, Doricè pro πλήστιγξ, vide in Πλήσσω.

Πλὰξ, ακὸς, ἡ, tabula, propriè quæ est lata, quasi πλατάξ. Luc. in vita sua: κατεάγη μὲν ἡ πλάξ. In sacris literis πλάκες dicuntur tabulæ, in quibus Deus legem inscripserat. Exodi cap. 31. 2 Cor. 3. Hebr. c. 9. ¶ Exponitur etiam crusta. Diosc. lib. 5. c. 113. πλάκας λεπιζομένας ἔχει, crustas habet squamarum modo. Aristot. hist. an. lib. 2. πλάκας πολλὰς ἔχον, crustas multas habens. Alia quoque quæ in modum πλακῶν et crustarum lata sunt, πλάκες dicuntur. Ut, πλὰξ ἐρίου. Itemque panes latiores et tenuiores in modum crustarum. ¶ Πλὰξ dicitur etiam planities, æquor, tam in mari, quàm terra. Ut, πλὰξ πελαγία, apud Aristoph. in Ran. Et Eurip. in Hecuba, Ὃς τὴν ἀρίστην χερρονησίαν πλάκα Σπείρει. Sic et apud Soph. ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου. (Tr. 277. Œdip. Tyr. 1123. Æschyl. Pers. 720. 957. Luc. Som. p. 3.)

Πλακόω, ῶ, incrusto.

Πλακερὸς, οῦ, ὁ, latus in modum πλακός. (Theoc. Id. ζ'. 18.)

(Πλάκος. Theoc. Sch. ζ'. 18.)

Πλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Compar. πλακωδέστερος, planior et latior, apud Aristot. ¶ Item crustosus, crustæ speciem referens. Diosc. l. 2. c. 23.

Πλακόεις, εντος, ὁ, et per contract. πλακοῦς, idem cum πλακώδης, latus, crustosus, vel latus in modum crustæ. Ut, πλακόεις ἄρτος, panis latus et tenuis in modum crustæ, (Latini placentam appellant,) apud Athen. l. 4. et alibi. item apud Aristoph. in Pluto.

Πλακουντώδης, placentaceus, placentæ formam imitans. Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 11.

Πλακούντιον, ου, τὸ, placentula. Apud Lucian. exp. à quibusdam. crustulum.

Composita: ac primùm ex πλατύς.

Ἀπλατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, latitudine carens, qui latus non est, latitudinis expers. Eucl. γραμμή ἐστι μῆκος ἀπλατές.

[Διαπλατύνω. Athen. Deipn. lib. 14. διαπλατύνας ποίησον τετράγωνον, &c. Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 2. §. 6. τὴν ῥαδινὰ τὰ σώματα ποιοῦσαν τροφὴν μᾶλλον συλλαμβάνειν ἡγήσατο, ἢ τὴν διαπλατύνουσαν τῷ σίτῳ.]

Ἐμπλατύνω, extendo. Exod. 25.

Ἐπίπλατυς, idem quod πλατύς. Dion. de situ orbis.

Ἐπιπλατύνω, dilato, expando. Aristot. de Mundo.

Εὐπλατὴς, valdè latus, peramplus.

Ἰσοπλατὴς, æquè latus, qui ejusdem latitudinis est: par latitudine. [Thucyd. Hist. lib. 3. διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, καὶ ἰσοπλατεῖς τῷ τείχει, &c.] Τὸ ἰσοπλατὲς, æqualis seu par latitudo.

Ὑπόπλατυς, aliquantùm latus. Diosc. l. 2. c. 194.

Ὠμοπλάται, scapulæ. Gal. comment. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. et Aristot.

Composita ex πλάξ.

Δίπλαξ, ex duabus crustis compactus. duplex. Eust. † sc. χλαῖνα vel χλαμύς. Apoll. Arg. 1. 326.† (σπλαγχνοῖς ἐν διπλάκεσσιν. V. Æschyl. Pers. 277.)

Τρίπλαξ, triplex. velut ex tribus crustis constans. Il. σ'.

Ὑπόπλακος, et ὑποπλάκιος, planitiei subjacens, i. planus, campestris. Porphyr. apud Hom.

Composita ex πλαταγέω.

Ἐπιπλαταγέω, plaudo super aliqua re, alicui applaudo. Theocr. idyll. 9.

Συμπλαταγέω, manibus complosis strepitum edo. Il. ψ'.

ΠΛΕ'ΘΡΟΝ, ου, τὸ, jugerum. Plut. in Camillo, ἐκέλευσεν οὗτος μηδένα πλέθρων πεντακοσίων πλείονα χώραν κεκτῆσθαι. Suidæ est stadii sexta pars, seu mensura centum pedum. Hesychius tradit, poni pro mensura decem millium pedum: ab aliis verò, pro stadiis centum.

Πλίθρα, τὰ, Hesych. et Suid. sunt humida et herbosa loca.

Πλεθριαῖος, ου, ὁ, plethrum seu jugerum æquans, qui plethri magnitudine est: ut, πλεθριαῖον διάστημα, apud Suid. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. Καὶ πρῶτον μὲν πύργους ἐπὶ τῷ ποταμῷ ᾠκοδόμει, φοίνιξι θεμελιώσας οὐ μεῖον ἢ πλεθριαίοις. Vide Not. 2. et Suid. Lex. iii. 127. De Exp. Cyri. lib. 1. §. 4. ἀφικνοῦνται ἐπὶ τὸν Μασκᾶν ποταμὸν, τὸ εὖρος πλεθριαῖον.]

Πέλεθρον, apud Poëtas dicitur pro πλέθρον. ut Iliad. φ'. Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών.

Πελέθρισμα, τὸ, cursus jugeri, vel per determinata jugera. Hesych.

Composita.

Ἀπέλεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, immensus: ut, ἲς ἀπέλεθρος, immensa vis. Odyss. ἰ. Et, ἀπέλεθρον τρέχειν, longè currere, adeò ut immensum penè videatur interstitium. Il. λ'. Exponitur etiam, qui multa πέλεθρα habet.

Δεκάπλεθρος, qui decem plethrorum seu jugerum est.

Δίπλεθρον, spatium duorum jugerum, duo jugera. Strabo.

Ἐκπλεθρέω, plethri seu jugeri mensuram excedens. Eurip.

Ἐκπλεθρίζειν, plethrum seu jugerum cursu emetiri: exercitii genus, de quo Gal. de san. tuenda l. 2.

Ἑξάπλεθρος, qui sex jugerum est. Herodot. [lib. 2.] αἱ δ' ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, στάδιόν εἰσιν ἑξάπλεθρον.

Ἡμίπλεθρον, τὸ, dimidium jugeri. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. cap. 7. §. 4. τὸ δὲ χωρίον, ὡς καὶ σὺ ὁρᾷς, σχεδὸν τρία ἡμίπλεθρά ἐστιν, &c. Herodot. Hist. lib. 7.]

Πολύπλεθρος, qui multorum jugerum est. Eurip. in Alcest. [687.]

Τρίπλεθρος, qui trium jugerum est.

ΠΛΕ'ΚΩ, F. ξω, plecto, necto, connecto. Theocr. idyll. 1. Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. Theophr. ἐκ τῆς βύβλου ἱστία τε πλέκουσι καὶ ψιάθους, καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ σχοινία. Interdum exponitur, texo, contexo: ut, στέφανον πλέκειν, Matth. 27. Item metaph. πλέκειν λόγους, perplexè loqui, apud Plat. in Hippia minore; et, πλέκειν μηχανὰς, apud eundem in symp. struere machinas, dolos nectere. (Æsch. Ch. 218.) Sic apud Aristoph. in Vesp. παλάμας πλέκειν, nectere manus, i. jungere. et apud Plut. in institut. Lacon. προφάσεις πλέκειν. Expon. etiam, compono, struo, construo. Ut apud Greg. ὁρᾶτε ὅπως πλέκω τὴν ᾠδὴν θείοις καὶ ῥήμασι καὶ διανοήμασι. Idem in invect. in Julian. πλέκων ἐκ τῆς ἀστέρων κινήσεως τὰς γενέσεις καὶ τὰ συμβαίνοντα. Apud eundem Greg. ὅταν τινὶ πλέκωσι τιμὴν δημοσίαν, exp. si cui publicum honorem instruunt vel adornant, ut fit principi urbem ingredienti primùm.

Πλέκομαι, nector, connector, &c. Ut apud Chrysost. ἐπλάκησαν οἱ στέφανοι. Et activè, idem quod πλέκω. ut Od. κ'. Πεῖσμά θ' ὅσον τ' ὀργυιὰν ἐΰστρεφὲς Πλεξάμενος, &c. ¶ Item metaph. contexor, componor, concinnor: ut apud Hermog. κωμῳδία, τραγῳδία, συμπόσια Σωκρατικὰ, διά τινος διπλῆς μεθόδου πάντα πλέκεται. Exponitur etiam, implicor et coadunor, apud Greg.

Πλέγμα, τὸ, omne id quod nexum seu contextum est. Theocr. idyll. 1. Exponitur et opus vitile, apud Theophr. Dicitur etiam de crinibus intortis seu implicitis et plexis: in ep. ad Timoth. 1. c. 2. Accipitur et pro reti, apud Xen.

Πλεγμάτιον, τὸ, implicamentum. Aristot. de part. anim. l. 4. c. 9.

Πλεγματεύω, implico. Hesych.

Πλεκτὸς, οῦ, ὁ, plexus, nexus, textus, vel contextus, connexus, Plut. symp. 8. probl. 4. Odyss. χ'. Exponitur etiam textilis, nexilis. Fœm. πλεκτὴ, interdum absolutè dicitur pro σειρὰ πλεκτὴ, ut apud Plat. Com. teste Pollux. Interdum pro πλεκτὴ σπυρίς, quod erat vas mensæ, quo cibi apponebantur, apud Aristoph. in Amphiarao. Expon. etiam rete, apud Plat. de Leg. (Æsch. Pr. 708. Œdip. Tyr. 1288.)

Πλεκτικὴ τέχνη, ars contexendi. Plato de Leg.

Πλεκτάνη, ης, ἡ, idem cum πλέγμα. Gal. in lex. Hippocr. Peculiariter πλεκτάναι dicuntur polypi cirri seu brachia, quibus τὰ περιληφθέντα inexplicabili nexu vincit. Diosc. lib. 5. cap. 13. Exponitur etiam πλεκτάνη, cirrus seu cincinnus, apud Aristoph. in Avib. Item rete, laqueus. (Æsch. S. c. Th. 501.)

(Πλεκτανέομαι. Æsch. Ch. 1049.)

Πλεκτάνιον, τὸ, parvus cirrus. Athen. l. 7.

Πλέγδην, nectendo, texendo, vel implicitè.

Πλεγνόω, poët. pro πλέκω. Oppian. lib. 3. de Venat.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, nexus. Philo de vita M. lib. 3. Exponitur et, contextus, compositio, argumentum, apud Hermog. Item dolus. Eurip. Est et figura oratoria: de qua Quintil. l. 9. c. 9. et Jul. Rufin.

Πλόκιμος, ὁ καὶ ἡ, textilis, qui necti texique potest. Theophrast. hist. pl. lib. 4. cap. 1.

Πλοκεὺς, έως, ὁ, qui plectit seu nectit. Pollux.

Πλοκὰς, άδος, ἡ, coma plexa, intorti crines, cincinni. Idem ex Pherecr.

Πλόκος, ὁ, cirrus, flexus capillus, coma plexilis. Soph. (Πλόκον χρυσήλατον. Eurip. Med. 787. 843.)

Πλόκιον, τὸ, idem: apud Suid. Est etiam genus quoddam monilis collaris, teste Hesych.

Πλόκιος, adjectivè, nexilis, vel textilis: ut, πλόκιοι μῦθοι, Od. γ'. perplexi et intricati.

Πλόκαμος, ου, ὁ, crines plexi et intorti, cincinni: cirri, vel nodi crinium nexorum. Il. ξ'. (Æschyl. S. c. Th. 334. τριχὸς δι' ὀρθίας πλόκαμος ἵσταται. 570.) Eurip. in Bacch. et in Elect. Herod. lib. 4. † Aristoph. Nub. 335.† Sic etiam dicitur fumi vortex circumactus, teste Polluce.

Πλόκαμον, τὸ, vitile opus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11.

Πλοκαμώδης, cirratus, cincinnatus. Hesych.

Πλοκαμὶς, ῖδος, ἡ, idem cum πλόκαμος, Theocr. Idyll. 13.

Πλοχμὸς, (per syncopen factum ex πλόκαμος,) idem. Iliad. χ'. Apoll. Arg. lib. 2. ‡679.‡

Πλεκόω, implicor, id est, coëo. Suid. [Aristoph. Lysistr. 152. πλεκοῦν. Schol. Συνουσιάζειν, ἤτοι πλέκεσθαι. Schol. Biset.]

Σπικλόω, idem quod πλεκόω, ex eoque factum per metathesin literarum, et addito σ.

Διασπικλόω, (*comp.*) idem quod σπικλόω: unde, διεσπικλωμένη, coitum passa. Aristoph. in Plut.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπλέκω, circumnecto. Epigr. [Anacreon. Od. 42.]

Ἀμφίπλεκτος, implexus. Hesych. [Soph. Trach. 529. ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι κλίμακες.]

Ἀναπλέκω, et ἀναπλέκομαι, implico, innecto. Item redimio, cæsariem colligo reticulo. apud Lucian. πάντες γὰρ ἐλεύθεροι ἀναπλέκονται, ἀναδούμενοι κρώβυλον ὑπὸ τεττίγων ἀνειλημμένον. Alibi, ἀναπλέκονται, exp. cincinnis collectos crines habens.

Ἀμπλέκω, dicunt poëtæ pro ἀναπλέκω, implico: item amicio.

Συναναπλέκω, (*decomp.*) idem Luc. in somn. [Dion. Long. de Subl.]

Διαπλέκω, intertexo. Item pertexo, contexo: vel simpl. texo. Hom. Hymn. in Mercur. Ἄφρασσ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε, θαύματα ἔργα. Sic et apud Plut. in symp. 7. sapient. ¶ Apud eundem in Antonio, οἱ δὲ Πάρθοι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὸν στρατὸν, οὐδὲ διασπάσαι τὴν τάξιν, accipitur διαπλέκειν et διασπᾷν synonymως, pro dissipare, perfringere, perrumpere. ¶ Apud Plat. de leg. διαπλέκειν βίον, vitam pertexere, i. vitam degere, seu traducere.

Διαπλέκομαι, intertexor, texor. Plut. symp. 4.

Διαπλοκὴ, simultas. apud Plut. Διαπλοκή τις ὕπουλος, occulta quædam simultas.

Διάπλοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, implicitus. cum dativo.

Διαπλόκινος, textilis, et διαπλόκινον, textile. Strabo lib. ult.

Decomp. Ἀντιδιαπλέκω, contrà implico: contrà intexo, velut implicando; obtexo. Sumitur metaph. quasi obtexo, et contrà comminiscor quod respondeam. Æschin. in Ctesiph. καὶ ἄλλ' ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως.

Ἐμπλέκω, implico, irretio, vel innecto, intexo. Eurip. in Oreste. Κἀδόκει τοῖς μὲν οὔ, Τοῖσδ', ἀρκυστάταν Μηχανὰν ἐμπλέκειν Παῖδα Τυνδαρίδ' ὁ μητροφόντας δράκων. Exponitur etiam, confundo, permisceo; tracta metaphora à multiplici filo texturæ. Aristot. eth. l. 7. c. 13. καὶ ἐμπλέκουσι τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν εὐλόγως, connectunt et permiscent.

Ἐμπλέκομαι, implicor, irretior. Lucil. l. 2. Epigr. ἀράχνη Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς, ὕπτιος ἐκρέματο, implicatus et irretitus pedibus tela araneæ. Metaph. apud Isocr. ἐν τοσούτοις κακοῖς εἰσιν ἐμπεπλεγμένοι, tot malis impliciti. Item, implicor, i. magnopere occupor, et extricare me non possum. Vel, magnopere incumbo in aliquod inceptum. ut apud Polybium lib. 1. θεωροῦντες τοὺς Ῥωμαίους ὁλοσχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν, majorem in modum incumbentes, cum curâ, magnopere occupantes se, in iis quæ &c. (cum εἰς. Æschyl. Pr. 6. 1078. Soph.) Œdip. Tyr. 1288.)

Ἐμπλεκτὸν, structuræ genus apud Architectos. de quo videsis Vitruv. l. 2. c. 8. et Plin. l. 36. c. 22.

Ἐμπλέκτρια, ἡ, quæ crines intorquet. Etymol. exp. κομμώτρια, quæ capillos fucat. Cujus masc. habes in comp. ex Πλάσσω, in Κεροπλάστης.

Ἐμπλοκὴ τριχῶν, crinium implexus.

Ἐμπλόκιον, Exod. 35. et 39.

Decomp. Ἀντεμπλέκω, mutuò implico, seu amplector.

Ἀντεμπλοκὴ, mutuus amplexus, complexus mutuò hærentium, vel inter se. Basil.

Παρεμπλέκω, interplico, implico.

Παρεμπλοκὴ, interplicatio; seu interjectus, ut aëris inter duo corpora, apud Themist.

Ἐπιπλέκω, implico, permisceo, Galen. Therap. 10. ¶ Apud Hermog. ἐπιπλεγμένα προβλήματα, argumenta, causæ, controversiæ, implexæ et reciprocæ, quarum una trahit alias. ¶ Exponitur etiam connecto.

Ἐπιπλοκὴ, implicatio, implexus. ¶ Accipitur et pro nexu amicitiæ, seu pro familiaritate et affinitate. Polyb.

Decomp. Ἀνεπίπλεκτος, qui aliis non permiscetur, insociabilis. Strabo lib. 2.

Καταπλέκω, complico, connecto. Diosc. lib. 4. cap. 72. (loquens de fructu solani halicacabi:) ᾧ καὶ οἱ στεφανοπλόκοι χρῶνται, καταπλέκοντες τοὺς στεφάνους. Apud Herodot. [lib. 4.] οὐκ εὖ ζωὴν κατέπλεξε, non probe vita excessit.

Καταπλοκὴ, ῆς, ἡ, contextus, complexio, [Plat. Tim.]

Ἐγκαταπλέκω, (*decomp.*) innecto, insero. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 9. §. 12. καὶ τοὺς ἥλους ἐναλλὰξ σιδήρους τε καὶ ξυλίνους ἐγκαταπεπλεγμένους ἐν τῷ πλοκάμῳ.]

Συγκαταπλέκω, simul implico, immisceo. Plut.

Παραπλέκω, attexo, admisceo, contexo, consero. Basil. παραπλέκειν τῷ λόγῳ, orationi attexere. Apud Pollucem l. 2. παραπλέκειν τὰς τρίχας, exponitur, ἀναπλέκειν, et παραπεπλεγμένη Ἀθηνᾶ, ἡ ἀναπεπλεγμένη. Exponitur etiam, per parodiam dico, apud Herm. οὐ γὰρ ἀπ' ἀλλοτρίων ποιημάτων τινὰ, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσας παρέπλεξε.

Παραπλοκὴ, q. d. attextio, insertio: ut quum orationi versus aut hemistichium è poëta aliquo attexitur inseriturque. aitque Hermog. τὰς παραπλοκὰς τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἡδονὴν ἔχειν. velut apud Platonem, Σύν δὲ δύ' ἐρχομένω, βουλευσόμεθ' ὅ, ττι ἐροῦμεν.

Παραπλόκαμος, quidam exp. calamistratos capillos habens; qui est crinibus implicitis.

Περιπλέκω, circumplector. Item involvo orationem verbis, et contego seu sensum obumbro. Hermog.

Περιπλέκομαι, circumplico. Od. ψ'. ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη, vetulam amplexu circumplicavit, seu vetulam circumplexa est. Item passivè, circumplicor, coëo. Aristot. de gener. an. l. 1. περιπλέκονται δι' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις.

(Περίπλεκτος. Theoc. ιή. 8.) [Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι Ποσσὶ περιπλέκτοις, &c.]

Περιπλέγδην, circumplexu, circumplicando se. Epig. l. 5.

Περιπλέγνυμι, circumplico. idem cum περιπλέκω.

Περιπλέγνυμαι, idem. Apud Suid. περιπλεγνύμενος, καὶ φιλῶν, exp. circumplectens, et deosculans.

Περίπλεξις, circumplexus, amplexus.

Περιπλοκὴ, circumplexus, amplexus. (Eurip. Phœniss. 451.) ¶ Item schema rhetoricum, quum vel rem turpem, quam adversario objicimus, verborum involucris obtegimus: vel cum, quod diximus aut dicturi sumus, molestum auditu fuerit audientibus: vel si invidiosum sit dicenti. Hermog.

Περίπλοκος, circumplicatus, circumdatus amplexu.

Decomp. Συμπεριπλοκὴ, complexio, circumplexus, complicatio. Luc. de conscrib. hist.

Συμπλέκω, complico, connecto. Thucyd. lib. 4. τὼ χεῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπλέκοντες.

Συμπλέκομαι, complexu jungor. Synes. epist. 140. οὐδὲν γὰρ ἐμποδὼν ψυχαῖς ἐφιεμέναις ἀλλήλων, ἀῤῥήτοις συνόδοις ὁμόσε χωρεῖν καὶ συμπλέκεσθαι. Anguillæ quoque in coitu dicuntur συμπλέκεσθαι, apud Athen. l. 9. ¶ Συμπλέκομαί τινι, rem habeo cum aliquo, est mihi negotium cum aliquo: ut Æschin. de malè gesta legatione, συμπλέκομαι δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀνθρώπῳ γόητι καὶ πονηρῷ. Item hostes in pugna συμπλέκονται, i. manus conserunt. Plut. in Themist. συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις ἐῤῥωμένως. Idem in Fab. αὐτόθι συμπλέκεσθαι πρὸς Ἀννίβαν. Item συμπεπλεγμένα ἀξιώματα, apud logicos, Gell. lib. 16. c. 8. enuntiatio conjuncta, copulata, connexa. Cic. conjunctio. τὸ συνημμένον. τὸ ἐκ συνημμένων.

Συμπλεκτικὸς, ὁ, conjunctivus, copulativus: ut, συμπλεκτικὸς σύνδεσμος, apud Hermog.

Συμπλεκτικῶς, more copulativorum, per copulativa, seu copulata. Porphyr. Exponitur etiam, copulatè, consertè et contextè.

Συμπλεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, connexus, conjunctus, copulatus. Nonn.

Συμπλοκὴ, complicatio: item connexio, contextus. Plat. in polit. Dicitur et de complexu in coitu, et de manuum consertione in prælio, apud Luc. de calumn. et Basil. de vita solitaria. Item figuræ oratoriæ nomen.

Σύμπλοκος, ὁ καὶ ἡ, idem cum συμπλεκής. Apud Nonnum, σύμπλοκος ἱμάσθλη, flagellum è funiculis lorisque connexum seu contextum, aut plexum: vel, ut alii interpr. flagellum nexile. Apud eundem, σταυρῷ σύμπλοκος, cruci affixus.

Ἀσύμπλεκτος, (*decomp.*) qui copulatus non est, vel non consertus. Item, qui complicari vel copulari et connecti nequit.

Composita sine præpositione: ac primùm ex πλεκτός.

Αὐτόπλεκτος, qui se ipsum implicat seu irretit. Oppian. 4. Hal.

Εὔπλεκτος, ὁ καὶ ἡ, bene plexus, eleganter nexus seu contextus: ut, σειραὶ εὔπλεκτοι, Iliad. ψ'.

Νήπλεκτος, non nexus seu complicatus. Item non redimitus, incomptus. Bion. Smyrn. idyll. 1. [21.]

Ὁμόπλεκτος, in unum nexus, complicatus. Nonn.

Πολύπλεκτος, multùm implexus.

Σχοινόπλεκτος, è junco plexus, junco nexus. Athen. l. 3.

Φιλόπλεκτος, dicitur κόμη, in Epigr. quasi gaudens nexu, et constrictionis seu cohibitionis amans.

Τανύπλεκτος, in longum plexus seu complicatus: epith. retis, apud Oppian.

Composita in πλεκὴς desinentia, itidem sine præpositione.

Βαθυπλεκὴς, profundi nexus. Oppian. 4. Hal.

Εὐπλεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum εὔπλεκτος, ut, εὐπλεκεῖς δίφροι. Il. ψ'. (ῦ. 449.) et apud Hesiod. †Asp. 306.†

Νεοπλεκὴς, recens textus seu plexus, nuper nexus seu contextus.

Ὁμοπλεκὴς, in unum nexus, connexus, in unum plicatus. Epigrammat. lib. 5.

Παλιμπλεκὴς, retrorsum nexus seu plexus. Oppian. 4. Hal.

Τριπλεκὴς, ter plicatus, seu triplicatus. Greg. Naz.

Composita ex præt. med. πέπλοκα, itidem sine præpositione.

Ἄπλοκος, plexibus seu nexibus carens: non implicatus.

Βαθυπλόκαμος παρθενικὴ, virgo valdè capillata. Mosch. idyll. 2. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 742. Ἑξείης δ' ἤσκητο βαθυπλόκαμος Κύθερεια, Ἄρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος.]

Δικτυοπλόκος, qui retia nectit, seu connectit. Poll. l. 7. c. 30.

Δολοπλόκος, dolos nectens seu texens, dolosus, fraudulentus. Sappho in ode ad Venerem, παῖ Διὸς δολοπλόκε. Apud Nonnum, φωνὴ δολοπλόκος, vox dolosa.

Δολοπλοκία, dolosum commentum, seu vafrum. Hesych. δολοπλοκίας exponit τὰς τῶν λόγων πλοκάς. Hippocr. ep. ad Demag.

Εὐθυπλοκία, ας, ἡ, recta textura, seu connexio. Plato in Polluce.

Εὔπλοκος, idem cum εὔπλεκτος et εὐπλεκής.

Εὐπλόκαμος, pulchros cincinnos seu cirros habens: ut, εὐπλόκαμος κόμη, apud Eurip. in Iphig. Aul. Exponitur et, pulchram comam habens. Pro eo poëtica dialysi dicitur ἐϋπλόκαμος. Od. ά. et alibi apud Hom. (Theoc. Id. 2. 46.)

[Εὐπλοκαμίς. Suid. Lex. i. 903. Εὐπλοκαμῖδες. καλλιπλόκαμοι. Hesych. Lex. p. 396. 2. Hom. Odyss. B. 119. ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιοί. Γ. 542.]

Ζωνιοπλόκος, qui zonas plicat, qui zonas conficit: zonarius.

Ἰοπλόκαμος, nigricantes in modum violæ crinium cincinnos habens. Hesych. [Pind. Pyth. Od. A. 1. Χρύσεα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον. Schol. μελανοπλοκάμων.]

Καλλιπλόκαμος, idem cum εὐπλόκαμος. Hom. Iliad. ξ'. Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.

Κεκρυφαλοπλόκος, qui reticula nectit. Pollux. lib. 7. c. 39. ex Critia.

Λινοπλόκος, retia plicans, seu complicans: piscator.

Οἰσυοπλόκος, qui salices contexit. Poll. l. 7.

Πολυπλοκία, versutia, dolus. Theogn.

Πολύπλοκος, in quo multæ sunt πλοκαὶ, multis nexibus implicitus. Apud Euripidem, πολυπλόκοις μορφαῖς, exp. variis formis. [Med. 480. Δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας, Σπειραῖς ἔσωζε πολυπλόκοις, &c. Xenoph. Lacedæm. Resp. c. 11. §. 5. Ὃ δὲ οἱ πλεῖστοι οἴονται, πολυπλοκωτάτην εἶναι τὴν ἐν ὅπλοις Λακωνικὴν τάξιν, &c.] Item dolosus, vafer, versutus: ut, πουλύπους πουλύπλοκος. apud Theogn. in Gnom.

Πολυπλόκως, multis nexibus, implicitè, vel multis nodis.

Πυτινοπλόκος, qui vitilibus dolia religat. vietor.

Σπαρτοπλόκος, qui spartum plectit, qui restes è sparto texit. Poll. lib. 7. cap. 30.

Στεφηπλόκος, ἡ, quæ corollas nectit, quæ serta texit. Plut. de aud.

Στεφανοπλόκος, ὁ καὶ ἡ, idem. Athen. l. 13. et Diosc. l. 4. c. 72.

Στεφανοπλοκέω, coronam necto, coronam texo. Plutarch. in polit. præcep.

Σχοινοπλόκος, qui è junco funes torquet seu nectit. Plutarch. περὶ εὐθυμίας.

Τανυπλόκαμος, cincinnos seu capillos promissos habens. Nonn.

Χρυσοπλόκαμος, aureos habens cincinnos: epitheton Latonæ, apud Hom. hymn. 1. in Apoll.

ΠΛΕ'ΟΣ, et poëticè πλεῖος, ου, ὁ, et Atticè, πλέως, ω, ὁ, ἡ, plenus, refertus, Sophocl. Ταῦτ' ἐστι τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα, hæc verba stultitiæ multæ sunt plena. Aristot. de mundo. ταῦτα πάντα ἐστὶ θεῶν πλέα. Odyss. ύ. Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή. Hesiod. in Erg. πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα. Aristoph. in Nub. dicit, Æschylum esse ψόφου πλέων. Comparat. πλειότερος, plenior. Od. λ'. πλειοτέρῃ σὺν χειρί. ☞ A πολὺς, cujus comparat. πλείων.

Πλήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, plenus. Thuc. lib. 1. πλήρεις αὐτοῖς ἦσαν αἱ νῆες. Et cum genit. Ut apud Theocr. idyll. 1. Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο. Sic apud Isocr, in epist. 1. ad Philippum, dicitur homo esse πλήρης διαθέσεων ἢ παθῶν τινων. Exponitur etiam, plenus, perfectus, seu integer: ut, πλήρεα ἔτεα τέσσαρα, totum quadriennium, plenum quadriennium.

Πληρόω, ῶ, impleo, repleo. Thuc. lib. 6. ἐπλήρουν τὰς ναῦς; naves implebant. Herodian. lib. 2. τριήρεις ὁπλιτῶν πληρώσας. ¶ Item impleo, i. uterum semine impleo, seu prægnantem reddo. Aristot, hist. an. l. 6. c. 24. (περὶ ὀρέων ὀχείας·) ἱππαστὴς δ' ὢν πληροῖ. ¶ Item suppleo, complementum adjicio. Demosth. καὶ τὰς ναῦς ἐπληροῦμεν αὐτοὶ, et classi supplementum nos ipsi præbuimus. Sic Thucyd. πληρῶ τὴν χρείαν, suppleo indigentiam, i. amissa reparo. Et in Epist. ad Phil. cap. 4. Θεὸς πληρώσει πᾶσαν χρείαν ὑμῶν, Deus supplebit omnem indigentiam vestram. ¶ Item impleo, i. compleo, perficio, promissis vel dictis satisfacio. Aristid. in Panath. καθάπερ τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι, numeros omnes implesse certaminis. Plat. in Tim. ὡς ἔγε τέλεος ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλειον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε. Act. Apost. c. 3. Θεὸς ἐπλήρωσεν οὕτω, Deus sic perfecit. Sic passim in sacris literis, πληρῶσαι τὸν νόμον, legem implere, i. juxta legis præscriptum vivere.

Πληρόομαι, οῦμαι, impleor. (Æsch. Ag. 321.) Thuc. l. 2. τὰς ἀεὶ πληρουμένας (sub. ναῦς) ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς πολεμίους. Hipp. l. 2. aphor. 11. ῥᾷον πληροῦσθαι ποτοῦ, ἢ σιτίου, facilius est impleri potu, quàm cibo. ¶ Item impleor, i. perficior, ad exitum perducor. Lucæ 4. σήμερον

πεπλήρωται ἡ γραφή. Sic et Greg. ἀλλά μοι νῦν ἐκεῖνο πληροῦσθαι δοκεῖ καθαρῶς. ¶ Πληροῦσθαι dicuntur etiam animantia fœminea, cùm semine implentur. Aristot. hist. anim. lib. 6. cap. 24. καὶ ὁ θῆλυς ὀρεὺς ἤδη ἐπληρώθη. ¶ Item activè, impleo. Xen. Hellen. 6. μάλα ὀξέως τὰς ναῦς ἐπληροῦτο. Et Eph. c. 1. τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου.

Πλήρωμα, τὸ, id quo completur seu perficitur aliquid, complementum, Aristot. polit. 3. Sic navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classiarii milites, quibus implentur; apud Thucyd. lib. 6. Interdum per complementa intelliguntur ipsa navigia instructa et armata, apud Luc. Exponitur et, supplementum, apud Polyb. lib. 1. et Gregor. Apud Græcos bib. interpr. πλήρωμα γῆς dicitur omne quod terra complectitur ita ut plena reddatur: ut Psal. 24. Et, πλήρωμα θεοῦ, Dei plenitudo. ¶ Exponitur et, impletio. in sacris literis. ut Gal. cap. 4. ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, quum impletum jam esset tempus. et Rom. 13. πλήρωμα τοῦ νόμου, impletio legis. ¶ Item summa, seu summa completa, Aristoph. in Vesp. Exponitur et, onus, apud Phil. de vita M. l. 2. (V. Eurip. Med. 203. Soph. Tr. 1230.)

Πλήρωσις, εως, ἡ, repletio cujuslibet rei, et quacunque in parte. Hippocrat. Plato, Plut. Exponitur etiam, perfectio atque absolutio.

Πληρωτὴς, οῦ, ὁ, Athenis dicebatur is, qui collectos fructus, aut indictione coactos, vendebat iis, qui aut sorte aut emptione eos appetebant. Demosth. contra Mid.

Πληρωτικὸς, implendi seu replendi vim habens. Diosc. l. 2. c. 95.

Πλήθω, f. ήσω, impleo, repleo, Phocyl. καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς, frugibus implent areas. Item neutraliter, plenus sum. Il. σ'. Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν. Et cum genit. apud Hesiodum in Erg. βιότου πλήθουσι καλιαὶ, domus refertæ sunt opibus ad vitam necessariis. Plut. in Fab. δρυμοὺς νεκρῶν πλήθοντας, saltus cadaveribus defunctorum refertos. Et, πλήθουσα ἀγορὰ, apud Synes. ¶ Exponitur etiam, inundo: quum de fluviis ac mari dicitur. Il. λ'. Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι. Hesiod. in Asp. †314.† Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. (Neut. Æsch. Pers. 272. Ag. 1229.)

Πλῆσμα, τὸ, explementum, seu id quo aliquid expletum est; Athen. lib. 3. Apud Aristot. l. 6. hist. an. c. 23. πλῆσμα λαμβάνειν sive δέχεσθαι, significat, prægnantem fieri, concipere atque impleri.

Πλήσμιος, ου, ὁ, replens, implens. Peculiatiter de cibo dicitur, qui ventrem replet, et sanitatem affert. Athen. lib. 1. ¶ Exponitur etiam, delicatus, apud Plutarch. in Timol. ¶ Item fastidiosus, fastidium inducens, apud Themist. in explor. ¶ Τὸ πλήσμιον, fastidium, apud Plutarch. in Anton. et alibi. ¶ Exponitur et, satietas, apud eundem in Oth.

Πλησμίως, Gal. πλησμίως διῃτᾶτο, in victus saturitate degebat, quotidie explebatur cibis.

Πλησμονὴ, ῆς, ἡ, satietas, saturitas, expletio. Isocrat. et Plutarch. † Xen. Pæd. l. 4. p. 97. e.† In corpore humano alii interpr. redundantia, alii plenitudo, alii repletio, apud Plut. et Galen.

Πληθώρα, ας, ἡ, apud medicos est omnium humorum æquabilis redundantia. Galen. et Alex. Aphr. probl. 10. lib. 2. Pro eo Ionicè dicitur πληθώρη, et apud Herodot. de impletione fori usurpatur.

Πληθωρικὸς, plenus: ut, πληθωρικὸν σῶμα, apud Gal. ad Glauc. corpus humoribus plenum.

Πληθωρέω, ῶ, idem cum πλήθω, impleo.

Πληθωρέομαι, idem cum πλήθομαι, impleor, plenus sum: interdum etiam, inundo: ut apud Suid. πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος.

Πλῆθος, εος, τὸ, idem cum πληθώρα, teste Galen. plenitudo humorum, inprimisque sanguinis in corpore redundantia. ¶ Item multitudo, multus numerus: interdum etiam simpl. numerus. Xen. Pæd. 1. πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους. Aristot. polit. 2. χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν. † ὑπὸ πλήθους ἐτῶν, per numerum multum annorum. i. e. multos annos, provectam ætatem. Aristoph. Nub. 853.† ¶ Item plebs, vulgus. Thucyd. lib. 1. τῷ πλήθει τὰ ῥητὰ κοινώσαντες. Et apud eundem, Τὸ πλῆθος οἴονται, vulgus existimat. Sic et passim apud Aristot. et apud alios. † πλῆθος πεζῶν καὶ ἱππέων opp. τοῖς ἀρίστοις. Xen. Pæd. l. 2. 59. e.† ¶ Interdum significat, magnitudo. Demosth. Philip. 4. ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ πλεονεξία, ᾗ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους χρῆται, τοσαύτη τὸ πλῆθος, οἵαν ἀκούετε, tanta magnitudine est. (Soph. Œdip. Tyr. 123. 549.)

Πληθὺς, ύος, ἡ, multitudo, idem cum πλῆθος. Odyss. π'. et Iliad. ύ. Thucyd. et Plat.

Πληθύω, multus sum, frequens sum. Plato lib. 3. de repub. ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυουσῶν ἐν τῇ πόλει. Item plenus sum: ut apud Aristòt. polit. 2. βέλτιον, τὸ διὰ τῆς κτήσεως ὁμαλισμένης πληθύειν ἀνδρῶν τὴν πόλιν. ‡ augesco. Soph. Œd. C. 930.‡ (Trachin. 54. Æsch. Choëph. 1057. Πληθύομαι. Æsch. Suppl. 612.)

Πληθύνω, multum facio, multiplico, augeo. Hebr. 6. πληθύνων πληθυνῶ σε, multiplicabo et augebo te numero. Herodian. l. 3. ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον ἐξ ἀδικίας φόνων. ¶ Item neutraliter, augesco, augeor numero, cresco. Act. Apost. cap. 6. Exponitur etiam, multiplicor, amplificor, apud Theophr. lib. 1. de caus. pl. (Æsch. Agam. 878.)

Πληθύνομαι, augeor numero, multiplicor, cresco. Aristot. hist. an. lib. 7. μετὰ τοὺς τόκους καὶ τὰς καθάρσεις ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται. Sic et Petri 1. c. 1. (Æsch. Agam. 1379.)

Πληθυντικὸς, οῦ, ὁ, augendi et multiplicandi vim habens. Thucyd. et Xenoph. Gram. ἀριθμὸς πληθυντικὸς, numerus pluralis.

Πληθυντικῶς, numero plurali. Athen. l. 7.

Πληθυσμὸς, multiplicatio, auctio.

Πίμπλημι, f. πλήσω, idem cum πλήθω, impleo. Hesiod. in Erg. Βιότου δὲ τεὴν πιμπλῶσι καλιὴν, rebus ad victum necessariis impleat. Aristoph. πιμπλᾶσιν ἄρτων σῶμα, corpus panibus implent. † In aor. 2. ἔπιπλον. Hesiod. Asp. 291.† ¶ Pro eodem dicitur et πίπλημι, in Epigr. et πιμπλάω, item πιμπλάνω.

Πίμπλαμαι, impleor, Iliad. ά. μένεος φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο. Sic et Luc. in vita sua, ὕδωρ πίνοντα, καὶ ἃν ἔτυχε, πιμπλάμενον, obviis quibusque se implentem. (Æsch. Pers. 134. πεδία πίπλασθ' ἁρμάτων. Eurip. Phœniss. 479.)

Πιμπλάνομαι, (præt. πέπλημαι, aor. 1. ἐπλήσθην,) idem. Iliad. ί. ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Πιμπλάνεται μένεος. † A perf. pass. πέπλημαι posset deduci in plusq. perf. 3. plur. πλῆντο Ion. pro ἐπέπληντο; nisi potius imperf. sit pass. ab inusitato πλῆμι; ut et redditur apud Hesiod. Th. 688. V. Stephan. Thesaurus. tom. 3. p. 381. Sic πλῆτο. Hesiod. Asp. 146. ubi et Schol. a πλῆμι in pass. πλῆμαι deducit.†

Πλῆμα, τὸ, idem cum πλῆσμα. Hesych.

Πλήμη, sive πλήμμη, ης, ἡ, æstus maris accedens, quum mare æstuans undansque affluit. Diod. Sic.

Πλημύρα, sive πλημμύρα, idem cum πλήμη, maris æstuantis accessus. Plut. de placit. phil. l. 3. c. 17. Exponitur et, maris inundatio. (Athan. V. S. Ant. 486.)

Πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, idem quod πλημμύρα. Odyss. ί. (Æsch. Ch. 184.) Theophrast. et Aristot.

Πλημμύριον, ου, τὸ, æstuarium, et arx munita quæ est in æstuario extructa. apud Thuc. l. 8.

Πλημμυρὸς, inundans, plenus. Hesych.

Πλημμύρω, æstu inundo, restagno. Athen. l. 2.

Πλημμυρέω, idem. Epigr. Hinc comp. ἀναπλημμυρέω, redundo, exundo. Et, ἐκπλημμυρέω, æstu exundo, restagno.

Πλήμνη, modiolus rotæ, fistula cui axis inseritur et circa quem ea volvitur, sic dicta ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος, ut docet Eust. Hesiod. in Asp. † 309.† ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἄϋτευν.

Composita: ac primùm ex πλέος.

Ἀνάπλεος, et Atticè ἀνάπλεως, plenus, refertus. Luc. σπινθήρων ἀνάπλεως, favillis plenus. Et, ἀνάπλεων ποιῆσαι, plenum reddere. Item, ἀνάπλεως, apud Dionys. Areop.

Διάπλεος, plenus.

Ἔκπλεος, et Atticè ἔκπλεως, expletus, vel cumulatè expletus. Xen. Pæd. 6. † p. 157. e. 1. 6. 7. et l. 3. p. 67. d. et l. 4. p. 97. b.† et Demosth. ἔκπλεω πάντα ὑπάρχειν, abunde omnia suppetere. Fœm. ἐκπλέα, et neutr. τὰ ἔκπλεα, apud Ælianum.

Ἐκπλέως, cumulatè, plenè.

Ἔμπλεος, et ἔμπλειος, item ἔμπλεως, plenus. Alex. Aphr. ἐγγότητός εἰσιν ἔμπλεοι. Od. σ'. Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος. (Soph. Tr. 1037.) ¶ Poëticè dicitur etiam ἐνίπλειος, ut Od. τ'. Οἴνου ἐνίπλειον.

Ἐμπλεόω, ῶ, impleo, satio, refercio.

Ἐμπλεὴς, idem quod ἔμπλεος.

Ἐπίπλεος, et ἐπίπλεως, plenus, refertus. Herodot.

Ἐπίπλεον, copiosiùs, ampliùs. Thuc.

Κατάπλεος, et Atticè κατάπλεως, expletus, cumulatè expletus. † Xen. Pæd. 1. 3. 5. in fem. καταπλέα.† Exponitur et, satiatus.

Παράπλειος, plenus, vel pene plenus.

Περίπλεος, et περίπλεως, plenus, refertus, valdè plenus. † Xen. Pæd. l. 6. p. 162. b.† Dioscor. lib. 3. cap. 6.

Περιπλεὲς, valdè, sæpe. Hesych.

Περίπλεον, abunde. Apollon. Rhod.

Ὑπόπλεος, et ὑπόπλεως, plenus, refertus. Suid. (Luc. Som. p. 4.)

Composita ex πλήρης.

Ἀναπληρόω, ῶ, expleo, suppleo. Plut. in symp. ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι, tuæ sunt partes supplere. Item impleo, plenum reddo. Theocr. idyll. 7. Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν. Plut. in Alex. ἀναπληροῦν ἀβελτηρίας καὶ φόβου. ¶ Ἀναπληροῦν τὸν τόπον ἰδιώτου, 1 Corinth. cap. 14. exp. sedere inter idiotas qui ipse est idiota.

Ἀναπλήρωμα, τὸ, supplementum, explementum.

Ἀναπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, suppletio. [Aristot. de Morib. lib. 3. §. 13. ἀναπλήρωσις γὰρ τῆς ἐνδείας, ἡ φυσικὴ ἐπιθυμία.]

Ἀναπληρωματικὸς, οῦ, ὁ, expletivus, explendi vim habens, ad explendum aptus.

Decomp. Ἀνταναπληρῶ, vicissim expleo. Coloss. v. 1. [Demosth. Orat. de Classibus. τούτων δὲ τῶν συμμοριῶν ἑκάστην διελεῖν κελεύω εἰς πέντε μέρη, κατὰ δώδεκα ἄνδρας ἀνταναπληροῦντας πρὸς τὸν εὐπορώτατον ἀεὶ, τοὺς ἀπορωτάτους.]

Ἐξαναπληρόω, repleo, compleo.

Προσαναπληρόω, suppleo, vel insuper repleo aut compleo. Aristot. in polit.

Συναναπληρόω, suppleo, ἀναπληρόω. Plut. [Anonymus de Nili Increm. apud Herodot. pag. 608. 4. τὸν δὲ Νεῖλον οὐχ ὑόμενον τότε, ἐνδεᾶ γινόμενον μὴ συναναπληροῦν.]

Ἀντιπληρόω, è contrario repleo, vicissim repleo, vires exhaustas repleo. Theophr. de caus. plant. lib. 2. ¶ Item suppleo quod deest. Joseph. Jud. hist. l. 2. et Xen. Hell. 5. † Pæd. l. 2. p. 50. a.†

Ἀπλήρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui impletus vel completus non est. Ἀπλήρωτα πληρώματα, dicuntur remigia malè instructa et armata. Pol. lib. 1. cap. 9. ¶ Exponitur etiam, inexpletus, inexplebilis.

Ἀποπληρόω, impleo, compleo, i. perficio, præsto. Herodian. lib. 2. ἀποπληρῶσαι ἃ ὑπίσχετο, implere promissa. Plat. lib. 2. de rep. τὰ λοιπά μοι τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον, compleas, et ad exitum perducas. Item, expleo, satio, exatio.

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio.

Ἀποπληρωτὴς, ὁ, qui aliquid complet et perficit: executor. Suet. [Plat. de Rep. lib. 10. ἐκείνην (Lachesin) δ' ἑκάστῳ ὃν εἵλετο δαίμονα, τοῦτον φύλακα ξυμπέμπειν τοῦ βίου, καὶ ἀποπληρωτὴν τῶν αἱρεθέντων.]

Δυσπλήρωτος, completu, seu perfectu difficilis.

Εἰσπληρόω, impleo. Epicurus in epist. ad Men. apud Laërtium.

Ἐκπληρόω, expleo, compleo. Aristid. Item suppleo. Xen. Pæd. 6. † 4. p. 109. a. τὶ ἑαυτοῖς. l. 4. p. 113. e.† (Eurip. Phœniss. 1095.)

Ἐκπλήρωμα, supplementum. Arrian. in rebus Ind.

Ἐκπλήρωσις, ἡ, expletio, supplementum.

Συνεκπληρόω, (*decomp.*) unà expleo vel suppleo, compleo. [Polyb. Hist. lib. 3. συνεκπληροῦν τὰς τῶν δυνάμεων ὁρμάς.]

Ἐμπληρόω, impleo.

Ἐμπλήρωσις, impletio, expletio.

Ἐπιπληρόω, adimpleo, vel simpliciter, impleo. Thuc. l. 7.

Εὐπλήρωτος, benè repletus, vel qui facile impletur. Gal. l. 1. Hippoc.

Ἡμιπλήρωτος, dimidia ex parte impletus, seu completus. Polyb. lib. 1. c. 9.

Ναρθηκοπλήρωτος, cujus ferula impleta est. Æsch. in Prometh. ‡ 109.‡ i. cujus narthecium, theca medicamentaria, plena est, et differta.

Παραπληρόω, justo completoque oneri infarcio, superaddo.

Παραπλήρωμα, quod oneri completo infarcitur; cento et omne redundans ac superfluum. Dionys. Halicarn.

Παραπληρωματικὸς, expletivus: ut, παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι, apud Demetr. Phaler. et alios.

Προσπληρόω, adimpleo, superimpleo. Xen. Pæd. 5. et Thuc. l. 7.

Συμπληρόω, compleo, expleo.

Συμπλήρωμα, complementum.

Συμπλήρωσις, ipsa complendi actio.

Συμπληρωτικὸς, complendi vim habens, ad complementum faciens.

Decomp. Ἀσυμπλήρωτος, non completus, vel qui compleri non potest.

Ὑπερπληρόω, supra modum impleo. Xenoph. [Κύρ. Παιδ. lib. Η. ἃ οὔτε κατασήπεται, οὔτε ὑπερπληροῦντα λυμαίνεται. Lacedæm. Resp. §. 3. 1. Καὶ σῖτόν γε ἔταξεν αὐτοῖς, ὡς μήτε ὑπερπληροῦσθαι, μήτε ἐνδεεῖς γίγνεσθαι.]

Ὑπερπλήρωμα, nimia repletio.

Ὑπερπλήρωτος, nimis plenus. Aëtius lib. 7.

Composita, partim ex πλήθω, partim ex πλῆθος.

(Ἀμαξοπληθής. Eurip. Phœniss. 1175.)

Ἀναπλήθω, impleo, expleo. Odyss. ί. Ἢ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι, Ἄλγε' ἀναπλήσειν. Luc. πολλὰς τριακάδας καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας. † τῆς αἰδοῦς ἄγαλμα. Aristoph. Nub. 991.† Et cum genit. apud Aristoph. in Nub. † 1019.† et Plat. in Apolog.

Ἀναπλήθομαι, impleor. apud Ceb. Theb.

Ἀναπληστικὸς, expletivus, impletivus.

Decomp. Συναναπλήθω, compleo. Plut.

Ἀνδροπλήθεια, hominum multitudo, virorum amplus cœtus. Suid. (Æsch. Pers. 235.)

Ἀπλήμων, inexpletus, insatiatus. Hesych.

Ἄπληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpletus, inexplebilis, insatiabilis. Xenoph. Pæd. 8. ἀπληστός εἰμι χρημάτων. Sic, ἄπληστος αἵματος, inexplebilis cruore, apud Herodot. Et sine genit. apud Plat. in Epistol. φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ, fugere indefesso quodam studio. (Æsch. Ag. 102. Suppl. 750. ἀπλήστου κοίτας ἔρος. Eurip. Med. 150. Soph. El. 1336. Theoc. ιά. 30.)

Ἀπλήστως, inexplebiliter, insatiabiliter. Xen. Pæd. 4. πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι, nulli voluptati insatiabiliter deditum esse.

Ἀπληστία, insatiabilitas, inexplebilis cupiditas. Plat. epist. 8. ἀπληστία ἐλευθερίας. Et per se, εἰς τοῦτο ἀπληστίας ἦλθον. Isocr. in Panath.

Ἀπληστεύομαι, inexplebils seu insatiabilis sum.

Ἄπληστος, idem quod ἄπληστος. Suid. Item, numero infinitus, magnitudine immensus. Hesych. Pro eo per systolen dicitur ἄπλετος, apud Poëtas, et Plutarch. de procreat. animi. (Soph. Tr. 1000.) ¶ Item ἄπλητος, qui adiri non potest, inaccessus. de qua sign. vide in comp. ex Πίλας.

Ἀποπλήθω, impleo, expleo. Item saturo, satio, seu exsaturo, exatio.

Ἀρσενοπληθὴς, viris plenus, apud Æsch. [Suppl. 30.]

Γυναικοπληθὴς, έος, ὁ, mulieribus plenus. Eurip. in Alcest. [950.] (Æsch. Pers. 122.)

(Δημιοπληθής. Æsch. Ag. 132.)

Διαπλήθω, expleo, compleo. Nonn. Ἄντυγα πεντήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτῶν.

Διπληθὴς, duplicatus, bis plenus. Nic. in Alex.

Ἐκπλήθω, expleo, compleo. Herodot. ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, legem implere. Eurip. in Hec. Θανοῦσα δ', ἢ ζῶσ', ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον. Apud eundem, ἐξέπλησε τὴν ἁμαρτάδα, exp. luit crimen. Et, κίνδυνον ἐκπλήσας, exp. perfunctus periculo. (V. Æschyl. Pers. 430. Eurip. Phœniss. 163. 1383. Soph. Tr. 257.)

Ἐκπληθύνω, idem. (plenus sum. Æschyl. Pers. 421.)

Ἐμπλήθω, impleo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 84. c.† Plat. Epist. 7. ἐλπίδος ἐμπλῆσαι, spe implere. Plut. in Pericl. ἐμπεπληκὼς τὴν πόλιν χρημάτων, qui pecuniis urbem implevit et locupletavit. Sic apud Theocr. idyll. 25. ἐμπλήσασα γάλακτος, quum implesset lacte. Item expleo, exatio, exaturo. Demosth. ἐνέπλησεν αὐτοῦ γνώμην, explevit mentem ejus. Aristoph. ἔμπλησον λόγων, verbis exple et exatia. (Eurip. Phœniss. 672.)

Ἐμπλήθομαι, expleor, exatior, exaturor. Aristoph. in Plut. μηδενὸς ἐμπεπλησμένος, nulla re exatiatus. Et Xenoph. ἐμπλήθομαι θηρῶν, venationibus exatior. † ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι, ad satietatem sc. cibi. Xen. Pæd. 1. 3. 4. Cum particip. 1. 4. 4.† Plut. in Pomp. ἐμπλησάμενος μυρίους ἀσκοὺς ὕδατος, qui implevit.

Ἐμπλήδην, implendo, confertim. Nicand. in Alex.

Ἐμπληθὴς, plenus. Nic. in Ther.

Ἀντεμπλῆσαι, (*decomp.*) vicissim implere. Xenoph. τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων, amicis familiam implentes loco liberorum quos lugebat. [Phav. Lex. pag. 90. 3. Ἀντεμπλήσαντες, ἀνταποδόντες. Ξενοφῶν. Sc. de Cyri Exp. lib. 4. cap. 5. §. 20. Suid. Lex. i. 219. Vide Notam Cl. Kusteri.]

[Ἐπιπλήθω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 270. τὸ δ' αὐτίκα πᾶν ὁμάδοιο ἕρκος ἐπεπλήθει.]

(Ζαπληθὴς, copiosus. Æsch. Pers. 316.)

(Θυμοπληθὴς ἄτα. θυμοῦ γέμουσα. Æschyl. S. c. Th. 692.)

Ἰσοπληθὴς, æqualem plenitudinem habens, æqualiter plenus. Pollux lib. 4. c. 20. [Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 2. §. 9. σχεδὸν δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς ἦσαν ἑκατέρων ἰσοπληθεῖς. Thucyd. Hist. lib. 6.]

Καταπλήθω, impleo, repleo, oppleo. Athen. l. 4. κατέπλησα τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ.

Κενταυροπληθὴς, centauris plenus. Hercules apud Eurip. [Herc. Fur. 1273.] Κενταυροπληθῆ πόλεμον ἐξήνυσε.

Μυριοπληθὴς, έος, infinitus numero. μυριοπληθὴς κόσμος, apud Eurip. [Iph. in Aul. 571.] exponitur, varius et multiplex ornatus.

Οἰνοπληθὴς, vino plenus, i. vino abundans, vini ferax. Od. ό.

Παμπληθὴς, confertus. Plut. in Pomp. et Xen. Hell. 6. Item permultus, quamplurimus. Demosth. παμπληθὴς χρόνος, quamplurimum tempus. Et Gregor. παμπληθέσιν ὀνόμασι, permultis nominibus.

Παμπληθὲς, seu ut Suid. πάμπληθες, cum tota multitudine, quamplurimùm, plenissimè.

Παμπληθεὶ, confertim, per totam multitudinem. Luc. 23.

[Παμπληθία. Soph. Laocoon. ut a Dion. Halicarn. citatur, vol. 1. 38. 11. Κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν.]

Περιπλήθω, impleo : unde, περιεπλήσθη, apud Xen. in Hell.

Περιπληθὴς, prægrandis, ingens, vel magnus. Od. ό. et apud Luc. Item perplenus, redundans. apud Plut.

Πολυπληθὴς, multus numero.

Πολυπλήθεια, magna multitudo, frequentia, item copia, apud Suid. [Aristot. de Hist. Animal. σημεῖον ποιούμενοι τὴν πολυπλήθειαν αὐτῶν.] Scribitur et πολυπληθία, apud Pollucem l. 4. cap. 20. ex Dem. et Hyperide. [Polyb. Hist. lib. 1. ἔτι τῆς τοῦ καπνοῦ πολυπληθίας, &c.]

Πολυπληθέω, multus numero sum, augeor, et cresco numero. Exod. cap. 5.

Συμπληθύνω, unà multiplico et augeo : item simul impleo, compleo. Xenoph. in œcon.

Συμπληθύω, idem.

Ὑπερπλήθω, redundare facio, ultra modum impleo. Sophocl. in Œd. † Tyr. 779.†

Ὑποπλήθω, subimpleo. Æl. var. hist. [Plat. Phædr. γαργαλισμοῦ τε καὶ πόθου κέντρων ὑποπλησθῇ, &c. Herodot. Hist. lib. 6. ὡς δὲ τέκνων αὗται αἱ γυναῖκες ὑπεπλήσθησαν, &c.]

Χαλκοπληθὴς, q. d. ære impletus : armatus. ut, χαλκοπληθὴς στρατὸς, Eurip. in Suppl. [1220.]

Χειροπληθὴς, manum implens, tam magnus multusque ut manum impleat. ut, χειροπληθὴς κορύνη, apud Theocr. idyll. 26. Et, τὸ χειροπληθὲς, quantum manu comprehendi potest. apud Diosc. lib. 1. c. 7. et alios medicos Græcos.

Χειροπληθιαῖος, idem. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 4.

Composita ex πίμπλημι.

Ἀμπίμπλημι, pro ἀναπίμπλημι. Pind. Nem.

Ἀναπίμπλημι, repleo, impleo. Plutarch. de discern. adul. ἀναπίμπλησι τὴν ἀληθινὴν φιλίαν ἀπιστίας. Et Chrysostom. ὅσης σοφίας ἀναπίμπλησιν αὐτούς.

Ἀναπίμπλαμαι, impleor, repleor. Suid. † κακίας. Xen. Pæd. 2. 50. c.† ‡ ἀναπιμπλάμενοι, oppleti. Thuc. B. 51.‡

[Ἀντιπίμπλημι. Plat. de Leg. lib. 4. τοῦτο γὰρ ἔχουσα, πολλὴν ἐξαγωγὴν ἂν παρεχομένη, νομίσματος ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πάλιν ἀντεπίμπλατ' ἄν.]

Ἀποπίμπλημι, vel ἀποπιμπλάω, impleo, expleo. Item satio, saturo. Plut. ἀποπιμπλάναι θυμὸν, satiare iram. [Herod. lib. 2. cap. 129.]

Ἐκπίμπλημι, vel ἐκπιμπλάω, expleo, compleo. Eurip. in Suppl. ἱερά τ' ἐξεπίμπλασαν φόβῃ. Idem in Iphig. Taur. Φυγῇ λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας. (Phœniss. 1427.)

Ἐκπίμπλαμαι, repleor, &c. Idem in Helene, ὄρθιά τ' ἐξεπίμπλατο βοῆς κελεύθου φθέγματα. † τὸ ἱππικὸν, equitatum. Xen. Pæd. p. 152. b.†

Decomp. Ἀνεκπίμπλημι, repleo. Xen. anab. 3. [cap. 4. sec. 14.]

Ἐμπίμπλημι, seu ἐμπίπλημι, impleo. Il. φ'. ἐμπίπληθι ῥέεθρα, fluenta tua impleas. Aristid. ἐμπιπλάντες φυγῆς τὴν θάλασσαν. Sic apud Plut. in Oth. ἐνεπίπλασαν φόβου τοὺς ἀηττήτους ἔτι, impleverunt metu.

Ἐμπίμπλαμαι, seu ἐμπίπλαμαι, impleor. Xen. Pæd. 4. μήτε ὕπνου, μήτε ἀφροσύνης ἐμπίπλασθαι. Item expleor, exatior. Æschin. in Ctes. ἐμπιπλάμενος τῆς διδομένης ὑφ' ἡμῶν ἐξουσίας, exatiatus potestate seu licentia à nobis concessa.

Διεμπίπλημι, seu διεμπιμπλάω, et διεμπιπλάω, impleo, differcio. Hesych.

Ὑπερεμπίπλημι, supra modum impleo. Xen. Pæd. 1. δύσφορον τὸ ὑπερεμπίπλασθαι, nimio cibo augeri, grave. gravat nimia repletio.

Καταπίμπλημι, sive καταπίπλημι, repleo, oppleo, impleo. Athen. l. 4.

Καταπίμπλαμαι, impleor, oppleor, repleor. Plut. ¶ Καταπιμπλάσομαι, opplebo.

Ὑπερπίμπλημι, supra modum impleo. Hippocr. de nat. Hom.

Ὑποπίμπλημι, impleo, repleo. quàm proximè impleo.

Ὑποπίμπλαμαι, compleor, oppleor, repleor. Diosc. l. 3. c. 26. ὑποπίμπλαται βληχῆς, balatu completur. Sic et Plut. in Pericle : ὑποπιμπλάμενος τῆς μετεωρολογίας, impletus cognitione meteororum.

ΠΛΕΥΡΑ', ᾶς, ἡ, latus, costa. Soph. Πλευρὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ. Diosc. l. 5. c. 78. πλευρᾶς πόνος, lateris dolor. Plut. πλευραὶ, latera, costæ. Il. ψ'. ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους. Sic et Il. ό. et ώ. Tribuuntur et rebus inanimatis. Plut. de aud. τίς ἡ κατὰ πλευρὰν ἢ κατὰ διάμετρον κίνησις; Sic apud Aristoph. πλευρὰ πιθάκνης. Et, πλευραὶ ποταμοῦ, apud Dion. de situ orb. fluminis latera, i. ripæ.

Πλευρὸν, οῦ, τὸ, idem. Diosc. l. 4. c. 147. διαθέσεις περὶ πλευρὸν καὶ πνεύμονα. Et, πλευρὰ, idem quod πλευραί. Il. δ'. Soph. in Trachin. (1242. Eurip. Phœniss. 1371.) Dicitur et de rebus inanimatis. Soph.

Πλευρόθεν, à latere, vel de lateribus. (Soph. Tr. 955.)

Πλευρίτης, ου, ὁ, lateralis. Poll. l. 2.

Πλευρῖτις, ἡ, fœm. Sæpe absolutè usurpatur, pro πλευρῖτις νόσος. Ut apud Athen. l. 10. Aët. l. 8. c. 96. Alex. Trall. l. 6. c. 1.

Πλευριτικὸς, ὁ, pleuriticus, qui lateris morbo laborat. Diosc. l. 2. c. 96. Ægin. l. 3. c. 33.

Πλεύρωμα, idem quod πλευρά. Hesych. (Æsch. S. c. Th. 895. Ch. 684.)

Εὐρὰξ, ex obliquo. Ionicè, pro πλευρὰξ, per aphæresin. Iliad. ό. et apud Aristoph. in Avib.

Composita.

Ἀντίπλευρος, qui est contra latus, qui adverso est latere. Strabo.

Ἄπλευρος, ὁ καὶ ἡ, latus non habens, vel latus nullo auxilio stipatum habens. Hesych. Exponitur et, fulcro carens.

Βούπλευρον, τὸ, bupleuron : herba, de qua Nic. in Ther. et Plin. l. 22. cap. 22.

Ἑξάπλευρος, sex latera habens. Phryn.

Ἔμπλευρος, latera plena habens : in Geopon.

Ἐμπλευρόω, in latus alicujus insilio, costas alicujus insulto.

Ἐμπλευρόομαι, unde, ἐμπλευροῦ, insili in latus, apud Hesych. ex Soph. captivis.

Ἐπίπλευρος, qui supra latus est seu latera, costis superjacens. Et, τὰ ἐπίπλευρα, (sc. μέρη,) laterum superior pars, locus ad mammillas sub alis. Hesych. Latera magna habens. Pind.

Ἑπτάπλευρος, qui septem latera habet. Item, cui septem costæ sunt.

Ἑπτάπλευρον, à quibusdam etiam dicta fuit plantago major, ut est in append. Diosc.

Εὔπλευρος, qui bonis firmisque lateribus est. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. ἔστι δὲ τὰ μὲν ἄνω καὶ πρόσθια πάντων τῶν ἀῤῥένων, κρείττω, καὶ ἰσχυρότερα καὶ εὐπλευρότερα.]

Ἰσόπλευρος, qui æqualibus est lateribus, seu æquales costas habens. ut, τρίγωνον ἰσόπλευρον, apud Aristot. et Euclid.

Μεσόπλευρος, seu μεσοπλεύριος, qui in medio latere est. Et, τὰ μεσόπλευρα, mediæ costæ. Pollux l. 2.

(Παραπλευρόω, latera construo. Philostr. l. 3. c. 34.)

Παράπλευρος, qui ad latus, seu costas est.

Παραπλευρίδια, τὰ, arma quæ tegunt equorum latera. Xenoph. Pæd. 6. et 7.

Πολύπλευρος, multa habens latera. Plut.

Τανύπλευρος, cujus latera in longum latúmve tensa sunt. Epigr.

Τετράπλευρος, quatuor latera seu costas habens. ut, τετράπλευρον σχῆμα, apud Eucl.

Τρίπλευρος, tria latera habens.

Χαλκόπλευρος, ærea habens latera. Soph. † El. 54.†

ΠΛΕ'Ω, et Ionicè πλείω, F. πλεύσω, navigo. Od. ί. Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα, ποντοπορεύων. Xen. Pæd. 8. ὥσπερ οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον, ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκούντων. Et cum præpositionibus. Ut apud eundem, Hellen. l. 1. ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ Ἑλλησπόντου. Ibidem, ἀπὸ Λευκάδος πλέοντες. Eurip. in Troad. πλεῖ κατὰ πορθμὸν, πλεῖ κατὰ δαίμονα. Item, πλέω παρὰ γῆν, terram lego. (cum Acc. Loci. Med. 7. Æsch. Ag. 700.) Exponitur etiam, navicularium exerceo, apud Demosth. ¶ Πλέω, est etiam nomen ex contracto πλείω, è πλείοα, pro πλείονα, à positivo πολύς.

Πλέομαι, (med.) f. πλεύσομαι, et Atticè πλευσοῦμαι, idem quod πλέω. Thuc. l. 1. εἰ δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθε.

Πλέομαι, (pass.) unde πλεομένη θάλαττα, mare quod navigatur. Luc. in Cauc. Et, πεπλευσμένον πέλαγος, navigatum mare. Xenoph. Pæd. lib. 6.

Πλεῦσις, εως, ἡ, navigatio.

Πλεύσιμος, et πλευστικὸς, navigabilis. Item navigationi accommodus, navigationem promovens. ut, πλευστικὸς οὖρος, apud Theocr. idyll. 13.

Πλόος, et per contractionem πλοῦς, ὁ, navigatio, cursus. Theocr. idyll. 10. Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο. Thuc. l. 1. οἱ μὲν Κορίνθιοι τόν τε πλοῦν ἐπ' οἴκου παρεσκευάζοντο. Hinc et, δεύτερος Πλοῦς, proverbialiter dicitur, apud Aristot. Eth. 2. c. 8. Interdum exp. expeditio navalis : apud Soph. ᾧ δὴ τόνδε Πλοῦν ἐστείλαμεν. ¶ Impropriè de terrestri dicitur itinere apud Nic. in Ther.

Πλοϊκὴ θάλασσα, mare navigabile. Suid.

Πλώω, et Πλῶμι, Poëticè, idem quod Πλέω. Odyss. ί. τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. Hinc et imperat. πλώετε, apud Apollon. Et aor. ἔπλωσε, apud Herodot. Item nato, fluito : ut Il. φ'. Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν Πλῶον.

Πλωΐζω, et πλωΐζομαι. idem quod πλέω. prius apud Hesiod. in Erg. posterius apud Thuc. Strab. et Luc. ¶ Πλοΐζειν Suidæ est et πορεύεσθαι. ¶ Scribitur et πλοΐζομαι, apud Polyb.

Πλώϊμος, ὁ καὶ ἡ, navigabilis, navigationi idoneus : ut, πλώϊμοι νῆες, apud Demosth. et Thucyd. [lib. 1.] Pro eodem scribitur et πλόϊμος, apud Dem.

Πλώσιμος, idem : ut, πλώσιμον πέλαγος, apud Soph.

Πλωτὸς, idem : ut, πλωτὸν πέλαγος. Phil. de mundo. Apud Homer. Odyss. κ'. πλωτὴ νῆσος, à quibusdam exp. insula sita in locis qui navigari possunt, obque id celebribus : ab aliis, quæ circumcirca navigari potest, nec (ut aliæ insulæ) petras marinas occultatas habet. Vide Eust. ¶ Interdum significat, natatilis : ut, πλωτὰ ζῶα, apud Phil. [Aristot. de Hist. Animal.]

Πλωταὶ, peculiariter dictæ sunt anguillæ quædam in Sicilia, Lat. flutæ. de quibus Pollux Plin. et Macrob.

Πλῶτες, mugiles pisces : tanquam à nominat. πλώς. de quibus vide Athen. et Eust.

Πλώτωρ, ορος, ὁ, navigator. Item natator.

Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Musæus in Leand. Significat etiam nautam, apud Aristot. polit. l. 3. et rhet. 2. [Aristoph. Eccles. 1079. Ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.]

Πλωτικὸς, navigationi vel natationi aptus. ¶ Item qui nauticæ rei dat operam. Plut. ¶ Sumitur et pro mercatore, in dialogo qui inscribitur Axiochus.

Πλωὰς, άδος, ἡ, q. d. natatilis : avis genus, à natando sic dictæ. Suid.

Πλωῒς, ίδος, ἡ, idem quod πλωάς. Apoll. Rhod.

Πλωϊάδες, natantes nubes, et quæ crebrò circumferuntur. Aristoph.

Πλοῖον, τὸ, navigium. Thuc. πλοῖα, καὶ ὁλκάδες.

Πλοιάριον, τὸ, navigiolum. Xen. Hell. 4. ¶ Item calceamenti muliebris genus. Pollux. (Aristoph. R. 139.)

Composita : ac primùm ex πλέω cum præpositione.

Ἀναπλέω, (q. d. navigando ascendo,) provehor in altum, è portu solvo, solvo. Xen. Hell. 4. ἤκουε τῶν ἀπαντώντων, Ἰφικράτην ἀναπεπλευκέναι ἐπὶ τὴν Προικόννησον. Thucyd. ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης ἐς τὸν Νεῖλον. ¶ Exponitur et, fluito, innato : apud Alex. Aph. οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσι.

Ἀνάπλοος, et contractè, ἀνάπλους, navigatio ejus qui sol-

vit è portu. ¶ Exponitur et, renavigatio, remeatio quæ fit navi.

Ἐπαναπλέω, (*decomp.*) idem quod ἀναπλέω. Xenoph. Hell. 4. ὅπως δοκοίη, ὥσπερ εἰώθει, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπεπλευκέναι.

Ἀντιπλέω, contrà navigo, navi occurro.

Ἀντίπλοια, ἡ, dicitur esse navigatio quæ fit averso utrinque remorum actu et impulsu: metaphoricè autem accipi pro æquabilitate et parilitate. Ut apud Polyb. ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα.

Ἀποπλέω, abnavigo, navi seu navigio discedo: oram solvo. Thuc. ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου. Exponitur et, renavigo, remeo. Dicitur et καταχρηστικῶς de terrestri itinere. Ut apud Aristoph. ἀπίπλεις τεὸν ἐπὶ τὸν νυμφίον.

Ἀπόπλοος, et contractè ἀπόπλους, discessus alicujus oram solventis. Item renavigatio, remeatio.

Διαπλέω, (q. d. transnavigo,) navigando transeo, trajicio, transmitto. Exponitur et, enavigo, i. trajicio navigando. Herodian. l. 8. ὡς δὲ διέπλευσαν τάς τε λίμνας καὶ τὰ τενάγη. Luc. in Hermot. τὸν Αἰγαῖον ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Metaphoricè apud Herodot. διαπλεύσαντες τὸν βίον εὖ.

Διάπλοος, et διάπλους, trajectus vel trajectio, transmissio. (Æsch. Pers. 382.)

Δυσανάπλοος, (*decomp.*) ut, δυσανάπλοος ποταμός, fluvius qui non potest adversa aqua navigari. Strab.

Ἐπιδιαπλέω, (*decomp.*) insuper trajicio. Exponitur et simpl. trajicio. Xenoph.

Εἰσπλέω, et ἐσπλέω, (q. d. innavigo, navigando ingredior,) adnavigo. Eurip. in Iphig. Taur. εὔξεινον πόρον, Συμπληγάδων ἔσωθεν, εἰσεπλεύσαμεν. Aristot. de mundo, εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας. † Metaph. ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας. Soph. Œd. Tyr. 431.†

Εἴσπλοος, et εἴσπλους, adnavigatio, ingressus navigantis. Exponitur et, locus per quem introëunt naves in portum. Thuc.

Decomp. Δυσείσπλοος, in quem nave intrari seu navigari vix potest, δυσείσπλωτος. Strabo.

Ἐκπλέω, enavigo, è portu exeo. solvo. Demosth. ὅτι δ' οὐκ εὐπορῶν οὗτος ἐξέπλει ἐνθένδε. Thucyd. μήτ' ἐκπλεῖν μηδένα, μήτ' ἐσπλεῖν. Eurip. in Helen. τῆσδε πῶς δυναίμεθ' ἐκπλεῦσαι χθονός; ¶ Apud Suid. ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν, metaphoricè dicuntur mente alienati, et ab ea egressi, tanquam è portu, seu statione.

Ἔκπλοος, et ἔκπλους, enavigatio, eruptio. Plat. in epist. et Thuc. (ἔξοδος, ἐξήλασις. Æschyl. Pers. 367. 385.)

Decomp. Ἀντεκπλέω, contrà enavigo, vicissim solvo: vel classe obviam eo navigantibus. Thuc. l. 4. [§. 13.]

Διεκπλέω, erumpo per mediam classem hostium.

Διέκπλοος, et διέκπλους, eruptio hujusmodi. Thuc. [lib. 1. §. 49. διέκπλοι δ' οὐκ ἦσαν, ἀλλὰ θυμῷ καὶ ῥώμῃ τὸ πλέον ἐναυμάχουν, ἢ ἐπιστήμῃ. Schol. διέκπλους ἐστὶ τὸ ἐμβαλεῖν, καὶ πάλιν ὑποστρέψαι, καὶ αὖθις ἐμβαλεῖν. Suid. Lex. 1. 576. in Voce Διέκπλοι. Plat. Crit. Διέκπλοος vero occurrit apud Herodot. Hist. lib. 4. cap. 279.] et Xen.

Δυσέκπλεος, qui vix navigari potest, innavigabilis. Strabo.

Ἐπέκπλους, enavigatio adversus aliquem. [Thucyd. Hist. lib. 8. ἐπέκπλουν ποιησάμενοι αἰφνίδιον, &c.]

Προεκπλέω, ante navigo, priùs vela facio. Plut.

Συνεκπλέω, simul enavigo, simul solvo.

Ἐμπλέω, q. d. innavigo. Ut apud Herod. ἐνέπλεον τῇσι νηυσί, in nave navigabant, navibus vehebantur. Apud Phil. χερσὸς θαλαττωθεῖσα μυριοφόροις ναυσὶν ἐμπλεῖται, exp. simpliciter, navigatur. ¶ Item ἐμπλέω, innato, fluito. Alex. Aphr. ἐμπλέει ἐν τῇ ὑγρᾷ τροφῇ.

Ἀνέμπλοος ναῦς, (*decomp.*) navis non navigans, i. stans seu quiescens. Nonn.

Ἐπιπλέω, i. navigo in, i. adversus: classe invado, seu tendo adversus. Thuc. l. 1. αὖθις ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις. ¶ Exponitur et, applico, appello: ut apud eundem, ἅμα ἕῳ ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ. ¶ Item innato, fluito. Ut apud Diosc. ἐπιπλέον ἔλαιον. Ex Alex. Aphr. ἡ χολὴ ἐπιπλέουσα τῷ κύτει τῆς γαστρός. (Aristoph. R. 199.)

Ἐπίπλευσις, ingressus navis. Thucyd.

Ἐπίπλοος, et ἐπίπλους, navigatio adversus aliquem, adventus classis hostilis. Exponitur et simpliciter, incursus, conflictus. Thucyd. l. 3. ¶ Apud medicos ἐπίπλους, et in neutro gen. ἐπίπλουν, appellatur omentum: quòd duodeno intestino adhæreat, reliquis autem intestinis prætendatur, et quodammodo innatet. Phil. l. 2.

Ἔπιπλα, τὰ, exp. supellex: quidam interpr. mobilia bona. Pausan. apud Eust. ἔπιπλα dicit esse κτήματα τὰ μὴ ἔγγαια, ἀλλὰ τὴν κατ' οἶκον κτῆσιν, τὴν δυναμένην πλεῦσαι, καὶ οὖσαν ἐπιπόλαιον. Idem tamen Eustath. ἔπιπλα appellata esse scribit ἐκ τοῦ ἐπιπολῆς, τὰ οἷονεὶ ἐπιπολάζοντα ἐν τῷ προφαίνεσθαι. Reperitur et singul. num. ἔπιπλον, apud Harpocr.

Ἀντεπιπλέω, (*decomp.*) vicissim navigo adversus aliquem. [J. Poll. Onomast. lib. 1. §. 124. ἀρθῆναί τε σημεῖα, ἀνταναγέσθαι ἀντεπιπλεῦσαι, &c. Cl. Kuhn. ait Verba ἀνταναγέσθαι et ἀντεπιπλεῦσαι notare, hostium classi occurrere, naves contra in hostem agere. Thucyd. Hist. lib. 1. §. 50. εἰ δὲ ταῖς πλωΐμοις, καὶ ὅσαι ἦσαν λοιπαὶ μετὰ τῶν Ἀττικῶν νεῶν, καὶ αὐτοὶ ἀντεπέπλεον, δείσαντες μὴ ἐς τὴν γῆν σφῶν πειρῶσιν ἀποβαίνειν.]

Καταπλέω, q. d. navigando descendo: navi devehor in terram, appello in portum. Herodian. lib. 2. καταπλέων ὁ στρατὸς ναυσὶ πολλαῖς. Apud Demosth. καταπλεύσας exp. regressus. Apud Theophrast. de caus. pl. l. 4. καταπλέοντος Ἀθήναζε πυροῦ, exp. frumenti, quod Athenas navigio vehitur.

Κατάπλοος, et κατάπλους, navigatio qua descendimus seu devehimur aliquò, appulsus. Item locus, ad quem appellimus seu applicamus, portus.

Ὀρθοπλέω, rectà navigo, secundo vento feror, ὀρθοπλέομαι. Euryph. Pythag. phil.

Παραπλέω, præternavigo, præterveho, oram lego. Plut. παραπλέων τὴν χώραν. Exponitur et, trajicio. Ut apud Thucyd. παρέπλευσαν ἐς Σικυῶνα.

Παράπλοος, et παράπλους, præternavigatio. Item trajectus. Thuc. lib. 1. et 2.

Decomp. Ἀντιπαραπλέω, vicissim præternavigo: vel adversus hostem tendens præternavigo. schol. Thucydid. [lib. 2. §. 83. ἐπειδὴ μέντοι ἀντιπαραπλέοντάς τε ἑώρων αὐτούς, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ εἰς ἀντιπαράταξιν.]

Εὐπαράπλοος, seu εὐπαράπλους, qui commode præternavigari potest. Strabo.

Συμπαραπλέω, simul adnavigo, præternavigo.

Περιπλέω, circumnavigo, navigando obeo, seu ambio. Apud Dem. περιπλεῦσαι Πελοπόννησον, exp. classe circumdare. (Aristoph. R. 539.)

(Περιπλόμενος. q. a περίπλωμι. Theocr. ιζ'. 127.)

Περίπλοος, et Περίπλους, circumnavigatio. Thuc. l. 8. Interdum adjectivè, qui circumnavigari potest: ut, περίπλους γῆ, ap. eundem, l. 2.

Decomp. Ἀντιπεριπλέω, contrà circumnavigo. Strabo.

Ἐκπεριπλέω, circumnavigo. Arrian. l. 6. ἐκπεριπλεύσας τὸν κόλπον τὸν Περσικόν.

Προπλέω, (q. d. prænavigo,) prior navigo: in navigatione priorem locum obtineo. Polyb. ἀπήγγειλαν οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι.

Πρόπλοος, et πρόπλους, ut, πρόπλοι νῆες, naves quæ antecedunt, quæ præmitti solent ad explorandum: præcursoriæ naves, et exploratoriæ. Thuc. l. 5.

Προσπλέω, adnavigo. unde, προσπλέουσαι νῆες, advenientes naves. Thucyd. lib. 1. † Xen. Pæd. l. 6. p. 158. c.†

Decomp. Ἐπιπροσπλέω, adnavigo. Strabo.

Συμπλέω, (q. d. connavigo,) unà navigo, navigationis socius sum. Eur. in Iphig. Taur. Οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν. † Xen. Pæd. 1. 6. 18.†

Σύμπλοος, et σύμπλους, qui navigat unà, navigationis socius. Idem in Helene, Ἀχαιῶν εἷς, ἐμῷ σύμπλους πόσει.

Σύμπλοια, (q. d. connavigatio,) navigationis societas.

Συμπλοϊκὸς, q. d. connavigatorius: ut, συμπλοϊκαὶ φιλίαι, amicitiæ quales esse solent inter navigationis socios. Aristot. eth. l. 8.

Ὑπερπλέω, supernavigo.

Ὑποπλέω, q. d. subnavigo. Exponitur sublego. Act. Apost. c. 27.

† Ἄπλευστον πέλαγος opp. τῷ πεπλευσμένον, innavigatum. Xen. Pæd. l. 6. p. 152. a.†

Composita in πλοος et πλους desinentia, sine præpositione.

Ἀγχίπλους πόρος, navigatio, qua propinqua tantùm loca permeantur, i. brevis et non longinqua. Eurip. in Iph. Taur.

Ἀκρόπλοος, ὁ καὶ ἡ, in superficie natans, in summa parte innatans. Galen. apud Hippocr. de morbis l. 1.

Ἁλίπλοος, per mare navigans. Iliad. μ'. ἁλίπλοα τείχεα, muri supernatantes mari, vel muri in mare demersi, ita ut mari tamen supernatare videantur. [Ap. Rh. 3. 1328. Δειδιότες μέγα λαῖφος ἁλίπλοοι ἐστείλαντο.]

Ἀμφοτερόπλους, ut, γῆ ἀμφοτερόπλους, terra ad quam ab utraque parte navigari potest. Ἀμφοτερόπλουν δάνειον, vel ἀργύριον, quod ultro citroque est trajectitium. [Demosth. adv. Phorm.]

Ἀπειρόπλους, navigationis inexpertus, seu imperitus. Luc.

Ἄπλοος, et ἄπλους, navigatione carens, vel non aptus navigationi, innavigabilis. ut, ἄπλους θάλαττα, Demosth. pro corona. et, ἀπλοώτεραι νῆες, apud Thucyd.

Ἄπλοια, (q. d. navigationis impossibilitas,) tempus quo navigari non potest. Unde, ἀπλοίᾳ χρῆσθαι, navigare non posse, navigandi facultatem non habere. Eur. (Æsch. Ag. 154. 196.) Et plurali num. ἄπλοιαι, Herodot.

Βραδυπλοῶ, tardè aut vix navigo.

Δυσείσπλωτος, ægrè patens navibus.

Δύσπλοος, navigatu difficilis: malè fidus navibus.

Ἐρωτοπλοεῖν, in amore navigare. Epig.

Ἑτερόπλους, ab altera tantùm parte navigationem præbens. Ἑτερόπλουν δάνειον vel ἀργύριον, quod in unum duntaxat commeatum est trajectitium: quum commeatus unius tantùm periculum fœnerator suscepit.

Εὐθύπλοια, recta navigatio, rectus navis cursus. Strabo.

Εὔπλοος, et εὔπλους, navigatu facilis, navigationem facilem præbens.

Εὔπλοια, et εὐπλοΐη, Ionicè apud poëtas, et εὐπλοΐη, (q. d. navigationis facilitas,) secunda navigatio. Exponitur et, tranquillitas maris, seu tranquillum mare. [Soph. Philoct. 1499. καί μ' εὔπλοια πέμψον ἀμέμπτως.] (Metaph. Œdip. Tyr. 431. Æsch. Suppl. 1053.)

Εὐπλοέω, ῶ, navigatione prospera utor, seu secunda. Greg.

Κοινόπλοος, et κοινόπλους, cui communis cum alio est navigatio, navigationis socius. Et, κοινόπλους ὁμιλία, cœtus eorum qui navigationis sunt socii.

Νυκτίπλοια, nocturna navigatio. Strabo lib. 16.

Ὁμόπλοος, et ὁμόπλους, navigationis socius: in Epigr.

Ὁμόπλοια, navigationis societas.

Ὀρθόπλοος, rectà navigans. Metaphoricè usurpavit Hippodamus Thurius Pythagoreus.

Πρωτόπλοος, et πρωτόπλους, primò navigationem experiens, primò navigans. Ut, νῆα πρωτόπλοον, Odyss. θ'. Et, ναῦν πρωτόπλουν, apud Eurip. in Hellen. Apud Xen. πρωτόπλοι de navibus dicitur quæ in acie primæ erant.

Ταχυπλοέω, ῶ, celeriter navigo. Polyb.

Composita ex πλώω.

Ἀναπλώω, idem quod ἀναπλέω. Exponitur etiam, solvo classem, item renavigo, remeo. [Herodot. Hist. lib. 1. §. 78. πρὶν γὰρ ἢ ὀπίσω σφέας ἀναπλῶσαι ἐς τὰς Σάρδις, ἥλω ὁ Κροῖσος.]

Decomp. Δυσανάπλωτος, qui vix adverso flumine navigatur, δυσανάπλους. Strabo.

[Ἐπαναπλώω. Herodot. Hist. lib. 8. δειλὴν ὀψίην γινομένην τῆς ἡμέρας φυλάξαντες, αὐτοὶ ἐπανέπλωον ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, &c.]

Ἄπλωτος, innavigabilis.

[Ἀποπλώω. Orph. Argonaut. 506. Σῖτον δ' ἄφθονον ἧκεν ἀποπλώουσι φέρεσθαι, &c. Herodot. Hist. lib. 8. §. 25. τῇ δ' ὑστεραίῃ οἱ μὲν ἀπέπλωον ἐς Ἱστιαίην ἐπὶ τὰς νῆας, οἱ δὲ ἀμφὶ Ξέρξην, ἐς ὁδὸν ὡρμέατο.]

Δακρυπλώω, lacrymis exundo. Odyss. τ'.

Διαπλώω, pro διαπλέω. Ut apud Apoll. Rhod. ἁλὸς κρυόεντα κέλευθα Νηῒ διαπλώσειν. Et metaph. διαπλώσας βίον, qui vitæ cursum confecit, q. d. qui vitæ navigationem confecit, qui vitam transmisit.

Ἐκπλώω, idem quod ἐκπλέω, enavigo. Unde apud Apoll. πέτρας συμπληγάδας ἐξέπλωμεν. ab ἔκπλωμι. Apud Herodot. metaphoricè cum genit. ἐκπλῶσαι φρενῶν, de iis qui mente sunt alienati.

Διεκπλώω, (*decomp.*) idem quod διεκπλέω.

Ἐμπλώω, pro ἐμπλέω, innavigo, innato. Nic. in Alex.

Ἐπιπλώω, q. d. supernavigo: ut, ἐπιπλώειν πόντον, navigare super mare, navigare mare, Iliad. β'. Legitur etiam ἐπιπλώς, ut Iliad. ζ'. ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον. quod quidam factum putant à themate ἐπίπλωμι: alii dictum esse pro ἐπιπλώσας. ¶ Interdum, navigo adversus: ut, ἐπιπλώοντές σφι. Herodot.

Εὐθυπλώω, rectè seu rectà navigo, haud difficulter navigo. Strabo.

Κακοπλώω, malè navigo, difficulter navigo. Strabo.

Καταπλώω, navi deferor seu devehor. Unde participium καταπλώσας, apud Herodot. lib. 1.

Μεταπλώω, mutato itinere navigo, navigationem muto. Oppian.

Ὁμοπλωτὴρ, socius navigationis, qui simul natat. Opp. l. 1. de piscib.

Παραπλώω, idem quod παραπλέω: unde παραπέπλωκε ταῦτα. et particip. aor. 1. παραπλώσας.

Παραπλώζω, juxta viam sto aut ambulo. Hesych.

Περιπλώω, idem quod περιπλέω.

[Προπλώω. Herodot. Hist. lib. 5. Ἀρισταγόρης δὲ προπλώσας, καὶ ἀπικόμενος ἐς τὴν Μίλητον, &c.]

Προσπλώω, idem cum προσπλέω. [Herod. lib. 8.]

Προσπλωτὸς, navigabilis.

ΠΛΗ'Ν, (adverb.) præterquam, nisi. Soph. Οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσί, πλὴν ὅδε; Isocr. in Panath. πάντας πλὴν τοὺς μετεσχηκότας. Interdum sequente ὅσοι. Ut apud Aristot. hist. an. l. 3. πλὴν ὅσοι ταῦτα καλοῦσιν ἄῤῥενα. At, πλὴν ὅσον, exp. nisi quòd. præterquam quòd. ut apud Synes. πλὴν ὅσον ηὐξάμην. Interdum sequente εἰ. Ut Plat. de rep. lib. 2. πλὴν εἴ τις ἀπέχεται αὐτοῦ. Sic et apud Theophr. et Naz. Πλὴν ἀλλ' ἤ, exp. nisi si, apud Aristot, metaph. l. 1. † Πλὴν ὅτι, nisi quod. Aristoph. Nub. 1431.† ¶ Præcedente ἄλλος, seu ἄλλη, seu ἄλλο, exp. quàm. Ut apud Aristoph. in Ran. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος, πλὴν ἐγώ. Isocr. ad Phil. οὐδὲν ἄλλο, πλὴν πόλεμος. † αὐτοὺς ποιεῖν ἄλλα πολλά, πλὴν ἐμάχετο οὐδείς. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. a.† Sic et sequente infinitivo. Plat. in Minoë, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Quem sæpius præcedit ἄλλο τι, vel τι ἄλλο. Demosth. τοῦτον ἄλλο τι πλὴν ἀσεβεῖν φήσομεν; ¶ Cum genitivo significat, præter. Ut Aristoph. Οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θεοφράστου μόνου. Et Greg. πλὴν δόξης ὀλίγης ὕπνος. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 4. et l. 6. p. 153. a.† ¶ πλήν, πλὴν καί, πλὴν ἀλλά, veruntamen, attamen. Ut in epist. ad Corinth. 1. c. 11. πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός. Et Aristot. eth. l. 4. πλὴν καὶ ἐν ἑκάστοις ὡς ἁρμόζει. Luc. πλὴν ἀλλ' ἄπειθι. ¶ πλὴν significat etiam, sed, verum. Ut Herodian. lib. 3. πολλὴν στρατιὰν ἀθροίσας, πλὴν ἄπειρον μάχης καὶ πόνων. ¶ Item cæterùm. Epig. l. 2. πλὴν

μετὰ τοῦ κοφίνου τοῦ πρὸς πόδας αὔριον ἔρχου. ¶ Πλὴν, itaque. in ep. ad Eph. c. 5. πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν. ¶ Πλὴν ἐὰν, exp. si modò. Reg. l. 3. c. 8. πλὴν ἐὰν φυλάξωνται τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. (Æsch. Ag. 173. Aristoph. R. 1514. Cum Nom. Soph. Œdip. Tyr. 118. 1523. Tr. 40.)

ΠΛΗ'ΣΣΩ, vel πλήττω, F. ξω, percutio, ferio. Il. ύ. et alibi, Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ. Il. β'. σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω Πλῆξεν. Item frango, Hesych.

Πλήσσομαι, vel πλήττομαι, percutior, ferior, pulsor. Xen. Pæd. 7. ὁ δὲ ἵππος πληγεὶς, σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον. Dicuntur πεπλῆχθαι et qui calamitatem aliquam acceperunt, aut etiam cladem in bello. Thuc. lib. 8. ἐν πολλαῖς ταῖς πρὶν μάχαις πεπληγμένοι. Interdum πληγεὶς, perculsus, perturbatus. Plat. epist. 7. πληγεὶς ἐγὼ τῷ λεχθέντι. ¶ Item frangor, apud Greg. ¶ Item pro activo, percutio. Unde, πληξάμενος, pro πλήξας, qui percussit. Iliad. β'. Et præt. med. πέπληγα, percussi. Od. κ'. Ῥάβδῳ πεπληγυῖα. Usurpatur tamen πέπληγα etiam in pass. sig. unde apud Dioscor. πεπληγὼς τόπος, percussus locus. (Æsch. Pers. 1013. 1014. 1020. Ag. 553. Suppl. 291.)

Πλῆγμα, τὸ, plaga, ictus, vulnus. Aristoph. in Vesp. et Eur. in Troad. [788. τάδε σοι δίδομεν Πλήγματα κρατὸς, στέρνων τε κτύπους. Soph. Antig. 1293. Γυνὴ τέθνηκε, —— δύστηνος ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν. Trach. 522.]

Πλὴξ, (q. d. percussor,) stimulus quo boves punguntur.

Πλῆξις, εως, ἡ, ipsa percutiendi actio. Gal.

Πλήκτης, ου, ὁ, percussor, qui promptus est ad verbera incutienda. 1 Timoth. c. 3. et ad Tit. 1. Exponitur etiam, pugnax, apud Plut.

Πληκτὸς, οῦ, percussus, ictus.

Πληκτικὸς, qui percutiendi seu feriendi vim habet. Item pungendi vim habens, mordax. Diosc. l. 1.

Πληκτίζομαι, usque ad plagas venio in altercatione: digladior, pugno. Il. φ'. ἀργαλέον δὲ Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο. ¶ Exponitur et, lascivio: apud Dionys. ¶ Item affectus moveo, ad commiserationem induco.

Πλῆκτρον, τὸ, q. d. percutiendi instrumentum. Interdum de scutica seu flagello dicitur. ut apud Euripid. πλῆκτρ' οὐκ ἐπὶ ζυγοῖς ἵππων καθήρμοσται. Apud eundem fulmini etiam tribuitur. ¶ Ad citharam, sic nominatur id quo fides ejus pulsantur: ut apud Hom. Hymno in Mercur. et Aristot. in polit. ¶ Lingua etiam sic vocata traditur, quòd aërem pulset, sicut plectrum fides citharæ. ¶ Apud Herodot. usurpari traditur pro instrumento quo utebantur Assyrii ad fabricanda navigia. ¶ Sic et appellatur calcar galli gallinacei, apud Aristoph. in Avib. [760.] unde proverb. αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον. A cujus calcaris gallinaceorum similitudine πλῆκτρον dicitur processus unus ossis λιθοειδοῦς, ab inferiore ejus parte exoriens, solidus, oblongus, et subtilis instar styli, graphii, vel acus. ¶ Femoris πλῆκτρον dicitur locus, ubi caput femoris coxæ acetabulo inseritur. Pollux l. 2.

Πληγὴ, ῆς, ἡ, plaga, ictus, vulnus. Il. π'. Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθείς. Xen. in Lac. Polyb. ἦν δέ τις παῖς ποτε πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου. Plut. de Alex. fort. l. 2. ὑστέρῳ κατὰ τοῦ αὐχένος πληγὴν κατήνεγκεν. Herodian. l. 1. κατὰ τοῦ μετώπου, ἢ κατὰ καρδίας, ἔφερε τὴν πληγὴν, vel in fronte, vel in corde sauciabat. ¶ Vox etiam à Philosophis dicitur esse πληγὴ σώματος διηχοῦς. Plut. symp. 8. ¶ Apud Alex. Aphr. tonitrui etiam tribuitur. ¶ Apud medicos in pulsu sic dicitur motus arteriæ, tactui occurrens. Gal. ¶ Metaphoricè pro clade, seu ingenti clade usurpatur, schol. Thucyd. Et pro alio damno seu jactura rei alicujus. Greg. (Eurip. Med. 852.)

Πλήγανον, τὸ, baculus. Hesych.

Πληγὰς, άδος, ἡ, falx. Idem.

Πληγάδες, Apollonio Arg. l. 2. idem sunt quod συμπληγάδες, concurrentes et mutuo concursu se ferientes petræ.

Πλήστιγξ, et Doricè πλάστιγξ, γγος, ἡ, flagellum. Etymol. Eurip. in Rheso, χρυσῇ δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρον Πώλων ἔκλῃε. (Æsch. Ch. 288.) Πλήστιγγες Hippocrati sunt οἱ νάρθηκες, ferulæ, ad feriendum, inquit Gal. in lexico ejus. ¶ Aliud Πλάστιγξ est in Πλατύς.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπλὴξ, utrinque percutiens vel feriens: ut, ἀμφιπλὴξ ἀρὰ, Soph. in Œdip. Colon. †Œd. Tyr. 425. V. ibi Schol.† [Trach. 947.] Ἀμφιπλὴξ γῆ, isthmus; q. d. qui utrinque percutitur, utrinque percussus à maribus. Pollux.

Ἀμφίπληκτος, idem quod ἀμφιπλὴξ, in post. signif. Hesych. [Soph. Philoct. 707. πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύζων, πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν.]

Ἀναπλήττω, referio, percutio. Aratus.

Ἀντιπλήττω, repercutio, referio.

[Ἀντιπλὴξ. Soph. Antig. 599. στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί. Schol. Ἀντιπλῆγες. ἀντιπλησσόμεναι.]

Ἀποπλήσσω, et ἀποπλήττω, percutio, vel repercutio, retorqueo.

Ἀποπλήσσομαι, percutior, vel repercutior, retorqueor. ¶ Item perterrefio, obstupefio, attonitus reddor. Soph. in Antig. ὑπτία δὲ κλίνομαι Δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσσομαι.

Ἀποπληξία, ἡ, stupor corporis mentisque. Quidam exp. stupor corporis totius. Alii stupor attonitus. Item stupor, sine adjectione. Galen. ad Glauc. l. 2. Aristot. in probl. sect. 11. Exponitur etiam, insania, seu amentia. Suid. et Hesych.

Ἀπόπληκτος, ὁ καὶ ἡ, qui laborat apoplexia. Item insanus, amens, attonitus. Pollux l. 5. c. 36. ¶ Item admirabilis. Hesych. Exponitur et, qui vehementi quadam admiratione velut est perculsus.

Ἀποπλήκτως, insanè, stupidè, stolidè. Luc.

Ἀποπληκτικὸς, ad apoplexiam pertinens. Item qui apoplexia laborat. Aristot. Rhet. 3.

Διαπλήσσω, ictu perfringo: vel diffringo, diffindo. Il. ψ'. τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ Ἔκδεον ἡμιόνων. Exponitur etiam, dissipo.

Διαπληκτίζομαι, idem quod πληκτίζομαι. Plut. in Erot. διαπληκτιζόμενον ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον.

Διαπληκτισμὸς, altercatio qua venitur ad manus.

Ἐκπλήσσω, et ἐκπλήττω, ictu seu ictibus excutio. Theophr. Et metaph. apud Eurip. in Orest. Τὸ γῆρας τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου, senectus tua, quæ mihi sermonem excutit. (Ἐκπλήξασα θυμόν. Med. 641. Æsch. Pr. 360.) Thuc. l. 1. φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει. ¶ Item percello, perterrefacio, obstupefacio. Aristoph. in Ran. μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου. Herodian. l. 3. μηδέ σε τοῦ ἔργου μέγεθος ἐκπληττέτω. † Xen. Pæd. 1. 6. 35.†

Ἐκπλήττομαι, percellor, obstupesco, attonitus reddor. Plat. de rep. l. 1. ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην. Xen. ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῷ κάλλει. † Pæd. l. 5. p. 122. a.† Plutarch. in Cam. ἐκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος. † Sic Aristoph. Nub. 807. ἐκπεπληγμένου. ubi Scholias. Ἀντὶ τοῦ, παιοῦντος. λείπει δὲ τὸ σέ. apte igitur, potest verti, attonitus. ἐκπεπληγμένος φόβος. Xen. Pæd. l. 6. p. 124. c.† (ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος. Eur. Med. pro ἀπορῶ. Soph. Aj. 33. Tr. 638. Œdip. Tyr. 942. Philostr. l. 1. c. 30. l. 2. c. 29.)

Ἔκπληξις, ἡ, stupor, perterrefactio, consternatio. (Æsch. Pers. 608. Eurip. Phœniss. 683. Philostr. l. 2. c. 22.) ¶ Item, mentis abalienatio, ex repentina quapiam perturbatione extrinsecus proveniens. Autor. defin. medic. ¶ Quidam exp. siderationem et tabem. Vide Gal. comm. Aph. 14. l. 7. Dicitur et de arborum tabe.

Ἔκπληκτος, obstupefactus, stupore perculsus: vesanus. Soph. et Luc. in Hermot.

Ἐκπληκτικὸς, stuporem aut terrorem afferens, terribilis, horribilis. Thucyd. et Phil.

Ἐκπληκτικῶς, cum stupore vel terrore: seu stuporem afferendo, terribiliter. Suid.

Ἐκπληγδὴν, idem: apud eundem.

Ἐκπλαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perterritus, attonitus, obstupefactus. Polyb. ἐκπλαγεῖς γενόμενοι οἱ Λίβυες διὰ τὸ παράδοξον, ἐκκλίναντες ἔφευγον. Item activè, terribilis, horrendus, stupendus. Suid.

Ἐκπλαγῶς, mirabiliter, egregiè. Hesych.

Ἐκπλαγότης, ἡ, exp. stupor, magnitudo.

Ἐμπλαγοῦμαι, percellor, attonitus fio, furo: unde, ἐκπλαγούμεναι, apud Hesych. exp. ἐκπληττόμεναι, μαινόμεναι.

Ἔκπαγλος, ὁ καὶ ἡ, poëtica metathesi pro ἔκπλαγος, terribilis, stupendus, admirabilis. Il. ά. φ'. Od. θ'. et κ'. (Æsch. Ch. 546. Ag. 871.) [Xenoph. Tyran. §. 3. Ὅπλοις δὲ πότερον τοῖς ἐκπαγλοτάτοις αὐτὸς κατακεκοσμημένος δεινότερος ἂν φαίνοιο τοῖς πολεμίοις, &c.]

Ἔκπαγλον, et ἔκπαγλα, adverbialiter ponuntur, pro, terribilem et stupendum in modum, horrendè, immaniter. Il. γ'. et Od. χ'.

Ἐκπάγλως, idem. Il. ά. Exponitur etiam, valdè, vehementer, supra modum. Od. ί. et Il. β'.

Ἐκπαγλέομαι, admiratione percellor, obstupesco: unde, ἐκπαγλεόμενοι, valde et ad stuporem usque admirantes: apud Herodot. l. 6. [lib. 7. cap. 181. ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγλεόμενοι πάσῃ τῇ στρατιῇ, &c.] Et, apud Eur. in Oreste, πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος. [888. Hec. 1157. Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι, Τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, &c. Schol. ἐθαύμαζον, &c. Troad. 929. Κύπρις δὲ τοὐμὸν εἶδος ἐκπαγλουμένη Δώσειν ὑπέσχετ', &c. Æschyl. Χοηφ. 215. Συνοῖδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην. Schol. ἐκπάγλως θαυμάζουσαν.]

Decomp. Ἀνέκπληκτος, non obstupefactus, imperterritus, intrepidus. [Plat. Theæt. εἰ τὸ ὁρᾷν γε ἐπίστασθαι θήσεις, τί γὰρ χρήσῃ ἀφύκτῳ ἐρωτήματι, τὸ λεγόμενον, ἐν φρέατι συσχόμενος, ὅταν ἐρωτᾷ ἀνέκπληκτος ἀνὴρ, &c. intrepidus vir. De Rep. lib. 10. Ἀδαμαντίνως δεῖ δὴ ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα, εἰς ᾅδου ἰέναι, ὅπως ἂν ᾖ καὶ ἐκεῖ ἀνέκπληκτος ὑπὸ πλούτων τε καὶ τῶν τοιούτων κακῶν. Aristot. de Mor. lib. 3. cap. 10. ὁ δὲ ἀνδρεῖος, ἀνέκπληκτος, ὡς ἄνθρωπος.] Ἀνεκπλήκτως, imperterritè, intrepidè.

Ὑπερεκπλήσσω, et ὑπερεκπλήττω, supra modum obstupefacio.

Ὑπερεκπλήττομαι, supra modum obstupefio, cum summo stupore admiror: aut valde exhorresco. Dem. † Cum ἐπί τινι. Xen. Pæd. l. 1. 4. 25.†

Ἐμπλήσσω, et ἐμπλήττω, percutiendo seu feriendo irruo: aut simp. irruo, ingruo, incido. Ut, apud Arat. εἰ δέ κε νὺξ Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα. Cic. vertit, Sin gravis inciderit vehementi flamine ventus. Apud Apoll. Arg. 2. νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, exp. se mutuo concursu et impetu collidentes. ¶ Item, obstupefacio, attonitum reddo. Eurip. in Alc. Ἦ κέρτομός με θεοῦ τις ἐμπλήσσει χαρά;

† Ἐμπλήσσομαι pass. ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. Soph. Œd. Tyr. 1273.† ‡ hoc ad ἐμπλέκομαι potius pertinet.‡

Ἐμπληγὸς, idem quod ἔμπληκτος. Nic. in Alex.

Ἐμπλήγδην, idem. Od. ί.

Ἐμπληξία, ἡ, stupor, stupiditas. Exponitur et, vecordia: apud Gal. Therap. l. 1. Item pavor. apud Æschin.

Ἔμπληκτος, stupore perculsus, trepidus. vel stupidus, vecors, stolidus. Plut. in Rom. et Dione.

Ἐμπλήκτως, trepidè, stupidè, vesanè, stolidè. Thuc.

Ἐμπληκτικὸς, stupefaciens. Plut.

Ἀνεμπλήκτως, (*decomp.*) idem quod ἀνεκπλήκτως.

Ἐπιπλήσσω, et ἐπιπλήττω, objurgo, increpo, castigo verbis. Plato in Polit. δικαίως καὶ πάνυ μὲν οὖν μνημονικῶς ἐπέπληξάς μοι τὸ περὶ τοὺς λογισμοὺς ἁμάρτημα. Isocrat. πεπαυμένης τῆς ὀργῆς ἐπιπλήττων. Herodian. ποτὲ μὲν λιπαρῶν, ποτὲ δὲ ἐπιπλήττων, preces castigationibus admiscens. (cum Dat. Pers. Acc. R. Æsch. Pr. 80.)

† Ἐπιπλήσσομαι, obstupefieri, admirari, cum ἐπί. Xen. Pæd. l. 4. 27.†

Ἐπίπληξις, objurgatio, increpatio, reprehensio. Phil.

Decomp. Ἀνεπιπληξία, q. d. reprehensionis carentia.

Ἀνεπίπληκτος, inculpatus, irreprehensus. Suid. [Marc. Ant. de reb. suis. lib. 1. §. 10. Παρὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ γραμματικοῦ, τὸ ἀνεπίπληκτον, Increpationibus abstinere. Plat. de leg. lib. 3.]

Ἀνεπιπλήκτως, irreprehensè, inculpatè. Hesych.

Προεπιπλήσσω, seu προεπιπλήττω, q. d. præcastigo: castigo et reprehendo præveniendo castigationem et reprehensionem alterius. Aristot. rhet. 3. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἑαυτῷ προεπιπλήττειν.

Καταπλήσσω, et καταπλήττω, percello, obstupefacio, in stuporem induco. Demosth. pro cor. τοὺς μὲν ἑαυτοῦ φίλους θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπᾶραι, τοὺς δ' ἐναντίους καταπλῆξαι. Aristot. rhet. 3. πολλοὶ καταπλήττουσι τοὺς ἀκροατὰς θορυβοῦντες. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.†

Καταπλήττομαι, percellor, obstupefio, &c. Iliad. β'. κατεπλήγη φίλον ἦτορ. Thucyd. καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ. Et, καταπλαγεὶς τὴν δύναμιν, apud eundem.

Καταπληγμὸς, exp. objurgatio. Ecclesiast. 21.

Κατάπληξις, q. d. obstupefactio: stupor, consternatio mentis: mens attonita. Thucyd.

Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ, perculsus, obstupefactus, consternatus. Item qui pavidus est, vel valde pavidus. Plut. in Per. Aristot. eth. 2.

Καταπληκτικὸς, stuporem afferens. obstupescere faciens: terribilis: ut, καταπληκτικὴ ὄψις, Plut. in Lyc.

Καταπληκτικῶς, cum stupore, cum terrore, stuporem seu terrorem afferendo. [Polyb. Hist. lib. 1. εὐθαρσῶς ἀνήγοντο καὶ καταπληκτικῶς.]

Ἀκατάπληκτος, (*decomp.*) non obstupefactus, imperterritus.

Παραπλήσσω, et παραπλήττω, perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum.

Παραπλήττομαι, mente percellor. sensuum harmonia mihi depravatur, vecors et amens fio. unde, γέλως παραπεπληγμένος, apud Eurip. in Herc. fur. [935.] vecors et amens risus.

Παραπλὴξ, ῆγος, ὁ, cui mentis vel sensuum harmonia depravata est, vecors, insanus, mente captus: Aristoph. in Plut. ‡ 240.‡ [Herodot. Hist. lib. 5. θωϋμάζειν τε αὐτοῦ, παρ' οἷόν μιν ἄνδρα ἀποπέμψειε, ὡς παραπλῆγά τε καὶ τῶν ἑωϋτοῦ συνάμορον.] Apud Hom. παραπλῆγες ἠϊόνες dicuntur litora quæ ex obliquo fluctibus feriuntur. Eust. et schol. Aristoph.

Παραπληξία, vesania.

Παραπληξία, et παραπληγία, quæ et ἡμιπληξία, ab Hippocr. dicitur de paralysi, quæ apoplexiæ vel epilepsiæ succedit, humore in aliquam ex non præcipuis partem depulso.

(Παράπληκτος. ut παραπλήκτῳ χερί. i. e. μανικῇ. Soph. Aj. 229.)

Συμπλήσσω, q. d. compercutio, collido.

Συμπληγάδες, insulæ duæ fuerunt, sic dictæ, quòd viderentur συμπλήττεσθαι, i. collidi. Eurip. in Medea et Iph. Taur. ¶ Apud Aristot. verò, πτώσεις κεραυνῶν, μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες, conflictationes aëriæ opacitatis.

Συμπλήγδην, cum collisione. Theocr. idyll. 25.

Ὑποπλήσσω, succutio, percutio.

Composita sine præpositione.

Αἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, graviter feriens, graviter percutiens: ut, αἰνοπλῆγος ἐχίδνης, apud Nic. Exponitur et passivè, qui graviter est ictus.

Ἀκανθοπλὴξ, à spina vel stimulo ictus: in lex. Herodot.

Ἀπλὴξ, non percussus.

Ἄπληκτος, ὁ καὶ ἡ, idem. [Apoll. Rhod. Argonaut. lib. 4. 1453. ἢ ὅτε μυῖαι Ἀμφ' ὀλίγην μέλιτος γλυκεροῦ λίβα πεπτηυῖαι Ἄπληκτον μεμάασιν ἐπήτριμοι. Eurip. Rhes. 814. Φρουδοὶ δ' ἄπληκτοι, τῇ Φρύγων κακανδρίᾳ Πόλλ' ἐγγελῶντες, &c.]

Βουπλὴξ, boves feriens aut pungens, i. ipse stimulus, quo boves punguntur. Il. ζ'.

Βούπληκτρον, τὸ, idem. Epigr.

Δορύπληκτος, hasta percussus. (λάφυρα δαΐων δορύπληκτα. Æsch. S. c. Th. 284.) ‡ δουρύπληχθ' in ed. H. Steph. δουρίληφθ' edidit Blomf. ‡

Δύσπληκτος, qui non facile percellitur, seu perturbatur.

Εὔπληκτος, qui facile pulsatur seu feritur. Plut.

Ἡμιπλὴξ, semipercussus, semiconcussus ictibus. Apoll. 4. Argon. [1683.]

Ἡμιπληξία, ἡ, quæ et παραπληξία, idem quod παράλυσις, dimidii corporis resolutio. Dicitur autem hemiplexia seu paraplexia, in parte corporis, sicut apoplexia in toto corpore. Gal. in def. med.

Ἡμιπληκτικὸς, qui hemiplexiâ laborat.

(Θαλασσόπληκτος. V. Æsch. Pers. 307.)

Κυματοπλὴξ, fluctibus pulsatus, seu undis, in Anthol. Epigr. [Soph. Œd. Col. 1303. ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται.]

Κυματοπληγὴς, idem: unde, κυματοπληγεῖς ἰχθῦς, undis agitati pisces: apud Athen.

Κυνόπληκτος, à cane percussus. Diosc. lib. 2. c. 30.

Μεθυπλὴξ, ebrius, ebriosus. in Anth. Epigr.

Νωτοπλὴξ, cujus dorsum verberibus contusum est, vel contundi solet: verbero, mastigia, apud Suid.

Οἰνοπλὴξ, vino percussus, i. ebrius. Aliquando et ebriosum significat.

Οἰστροπλὴξ, ab œstro ictus, qui œstro vel furore agitatur. Eurip. in Bacch. et apud Sophoc.

Ὀνειρόπληκτος, somnio territus, qui somniis percellitur et terretur. Hesych. et Suid.

Ὀρθοπλὴξ ἵππος, equus qui se erigit, et calcibus ferit, apud Suid.

Παγοπληξία, veterinorum morbus, cum gelu percelluntur. Apsyrt.

Πάμπληκτος, undique percussus. plagas ferens omnis generis. Soph. (Tr. 413.)

(Σιδαρόπλακτος. Æsch. S. c. Th. 917.)

Σκορπιόπληκτος, à scorpio percussus. Diosc. l. 1. c. 5. et lib. 2. c. 98. ἡ δὲ τοῦ ἐξ ἀγέλης ὄντος ποηφάγου ἀπόπατος ξηρὰ, χυλισθεῖσα ἐν οἴνῳ, καὶ ποθεῖσα, σκορπιοπλήκτοις σφόδρα βοηθεῖ.

Σοροπλὴξ, et σορόπληκτος, q. d. à sandapila seu libitina percussus: dicitur de eo qui sandapilæ propediem est includendus: senex capularis. Eustath.

Φρενοπλὴξ, (q. d. mente percussus,) mente captus. Greg. in carm. φρενοπλῆξιν ὁμοῖος.

[Φρενόπληκτος. Æschyl. Prometh. 1053. Τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων βουλεύματ' &c. Schol. β'. τῶν μανικῶν.]

Χαλκόπληκτος, ære percussus seu ictus. Apud Sophoc. in Electra, χαλκόπληκτος γένυς, gladius cusus ex ære aut ferro.

Χειρόπληκτος, vel χερόπληκτος, manu percussus seu manibus. manibus inflictus. Sophocl.

ΠΛΙ'ΝΘΟΣ, ου, ἡ, later. Thuc. lib. 3. ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον. Theocr. idyll. 16. Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον. Aristoph. πλίνθους χρυσᾶς εἰληφέναι. ¶ Dicitur significare omnem in ædificio necessariam figlinam, ut imbrices, tegulas, et similia. ¶ Architecti in columnis πλίνθον nominant quod in earum basi spiris subjacet. Vitruv. l. 3. c. 3. et l. 5. c. 9. Hesychio est pars quædam capitis columnæ.

Πλινθιακὸς, lateritius operarius. Laërt. in Arcesilao.

Πλίνθινος, ου, ὁ, lateritius, è latere fabricatus. [Herodot. Hist. lib. 5. ἦσαν ἐν τῇσι Σάρδισι οἰκίαι, αἱ μὲν πλεῦνες, καλάμιναι· ὅσαι δ' αὐτέων καὶ πλίνθιναι ἦσαν, καλάμου εἶχον τὰς ὀροφάς. Xenoph. de Cyri Exp.]

Πλίνθιον, τὸ, laterculus. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Ζ. Ὥσπερ γὰρ μικρὸν πλίνθιον ἐν μεγάλῳ τεθὲν, οὕτω καὶ τὸ Κύρου στράτευμα &c. Arrian. Tact. pag. 69. ubi nota differentiam inter Πλαίσιον et Πλίνθιον. Locus Xenophontis ad quem respicit Arrianus exstat in lib. 3. De Exp. Cyri, cap. 4. §. 11. pag. 170. Ed. Wells. Vide Steph. Thes. iii. 397. B.] Est et forma mathematica, cujus longitudine et latitudine æqualibus minor est crassities seu profunditas. Plutarch. in Camillo. ¶ Item agmen militare, sic dispositum, ut ex omnibus lateribus quadrati formam repræsentet. Joseph. de antiq. Jud. ¶ Eust. est machinamenti genus: de quo Orib. in l. de machin.

Πλινθὶς, ίδος, ἡ, laterculus. Athen. lib. 5. Est et eadem figura mathem. cum πλίνθιον.

Πλινθηδὸν, in modum laterum, tanquam opere lateritio. [Herodot. Hist. lib. 2. κοψάμενοι ξύλα — πλινθηδὸν συντιθεῖσι, &c.]

Πλινθόω, ῶ, è lateribus construo seu fabricor quippiam. Epigr. [pag. 150. Biänor. Σάρδιες — Αἱ Κροίσου τὸ παλαιὸν ἐπλινθώσασθε μέλαθρον, &c. Vincent. ædificastis. sicut πλινθεύειν, non tantum componere lateres, sed et ædificare et coagmentare significat.]

Πλινθωτὸς, ὁ, lateris formam gerens, quadrangulus ad modum lateris: ut, πλινθωτὸν σχῆμα, idem quod πλίνθιον, de agmine quadrato dictum. Suid.

Πλινθεύω, f. εύσω, lateres duco, lateres fingo. Luc. in Lib. de sacrif. (de Apolline et Nep.) πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας. Aristoph. in Nub. † 1124. † Ἢν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν. (R. 812.) Item ex lateribus duco seu ædifico. Thuc. l. 4. ἐν ὀρύγματι ἐκαθέζοντο, ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ τείχη. Item in lateres effingo seu formo: ut, πλινθεύειν τὴν γῆν. Herodot.

Πλινθεύομαι, idem. Thuc. l. 2. τάφρος, ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο. ¶ Exponitur etiam, decipior, ceu terra, non sentiens. tracta metaph. ἀπὸ τῆς ἀναισθησίας τοῦ πηλοῦ. Suid.

Πλίνθευσις, εως, ἡ, laterum fictio.

Πλινθευτὴς, οῦ, ὁ, qui lateres ducit, fingit, coquit. Pollux.

Πλινθεία, ἡ, idem cum πλίνθευσις. Exodi c. 1. Sic et nominatur agmen quadratum, quod πλίνθιον et πλινθωτὸν, Suid. Exponitur et lateritium opus: apud Naz.

Πλινθεῖον, τὸ, figlina laterum, officina in qua lateres finguntur. Poll. et Aristoph. Niobe. et Harpocr. ex Lysia.

Composita.

Ἐκπλινθεύω, lateres eximo, lateres demo, lateres dissolvo. Harpocr. ex Isæo.

Ἡμιπλίνθιον, semilateritium. [Herodot. Hist. lib. 1. καταχεάμενος χρυσὸν ἄπλετον, ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ ἐξέλαυνε.]

ΠΛΙ'ΣΣΩ, sive πλίσσομαι, gradior, διαβαίνω, Hesych. Quidam interp. gressus glomero, tolutim incedo. crura ἐπιτροχάδην explico. Od. ζ'. (de mulabus:) Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι. ☞ Eustath. quum scribit, τὸ συντεταμένως τρέχειν Αἰολικῶς dici πλίσσεσθαι, innuere videtur, πλίσσεσθαι Æolicè dici pro πλήσσεσθαι, ut sit, pedibus pulsare terram, i. ita intenso gradu progredi, ut, pedibus terram pulsando, sonitum excites. Alibi tamen, Ionicam dictionem, et (secundum quosdam) Doricam esse, tradit.

Πλίγμα, τὸ, gradus, gressus. Eust. (Soph. Tr. 522.) ‡ πλήγματα. Brunck. ‡ ¶ Idem Hippocratem sic appellare ait partem quæ est inter femora.

Πλὶξ, gradus, gressus, passus. Eust. et schol. Aristoph. et Suid. Item spatium inter pollicem et medium digitum, i. dodrans. Suid.

Πλίχος, cutis quæ pudendis subest. schol. Hom.

Πλιχὰς, άδος, ἡ, pars corporis inter inguina et femur. Gal. apud Hippocrat. et Pollux l. 2.

Composita, quæ sequuntur, itidemque præcedentia derivata, etiam per η scripta inveniuntur.

Ἀμφιπλίσσω, et ἀμφιπλίσσομαι, exp. περιβαίνω.

Ἀμφιπλὶξ, exp. περιβάδην, apud Soph. in Triptol.

Ἀποπλίσσομαι, seu ἀποπλίττομαι, absilio, saltu me proripio seu aufugio. Aristoph. in Acharn. ὑπ' ἐμοῦ τότε διωκόμενος ἐξέφυγεν, οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο.

Διαπλίσσω, discedo, dehisco, dissilio. Hesych. ¶ Eustathius dicit, διαπεπλίχθαι esse περιπλέκειν τοὺς πόδας.

Ἐκπλίσσομαι, crura alternatim explico. unde, ἐκπεπλίχθαι, apud Hippocr.

Περιπλίσσομαι, idem quod ἀμφιπλίσσομαι, περιβαίνω. Pollux.

ΠΛΟΥ̃ΤΟΣ, ου, ὁ, divitiæ. Il. ά. πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. Xen. in symp. ἐν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν. Cum genit. ὁ πλοῦτος τῆς πόλεως, apud Dem. et, ὁ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτος, Luc. (Πλοῦτος μακρὸς dicitur. Soph. Aj. 130. Æsch. Pers. 163.) ¶ Item Plutus, quem genium divitiarum dicunt et præsidem, apud Hesiod. Aristoph. Plut. et alios. ☞ Eust. πλοῦτον ait dici quasi πολύετον, ἢ πολλόετον, ὅτι ἐκ πολλῶν ἐτῶν ἐστι συνηγμένος. longo enim tempore, et vix tandem, colligi videntur divitiæ. aut quòd in multos annos colligantur.

Πλούταξ, dimin. sic satis dives. Athen. l. 6. et 12.

Πλουτηρὸς, οῦ, ὁ, divitias ministrans et suggerens, quæstuosus, lucrosus. Xenoph. [Œconom. cap. 2. §. 10.]

Πλουτίνδην, eligendo ditiores, vel ditissimum quemque. Aristot. pol. lib. 2. c. 9.

Πλουτέω, ῶ, dives seu opulentus sum, divitias possideo. Aristoph. in Plut. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἴσθ' ὑπήκοα. † τοῖς σοῖς πλουτοίη. Xen. Pæd. l. 5. p. 146. a. † Dem. πλουτῶ ἐξ ὑμῶν. Et cum genit. Aristot. polit. 1. νομίσματος πλουτῶν, πολλάκις ἀπορήσει τῆς ἀναγκαίας τροφῆς. Phal. in ep. πλουτῶ μαρτύρων. Cum accusat. significat, abundo, præditus sum, possideo. Greg. ἵνα βασιλείαν πλουτήσηται. Idem, πλουτεῖ τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν. ¶ Apud Alex. Aphr. probl. l. 2. πλουτοῦσι πρὸς σῶμα, exp. crescunt in corpore.

Πλουτίζω, f. ίσω, dito, locupleto. (Æsch. Ag. 1277.) Xen. Pæd. 8. πλουτίζων καὶ εὐεργετῶν ἀνθρώπους, εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι. Plut. in apophth. Ptolem. Lagi, τοῦ πλουτεῖν ἔλεγε τὸ πλουτίζειν εἶναι βασιλικώτερον.

Πλουτίζομαι, dives et opulentus fio. Xen. Pæd. 5. (Soph. Œdip. Tyr. 30.)

Πλουτεὺς, έως, ὁ, dis, Pluto. in Epigr.

Πλούτων, ωνος, ὁ, idem. Plat. in Cratylo. Luc. de luctu. Aristoph. in Pluto pro divitiis existimatur accepisse, quum inquit, τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο.

Πλούσιος, ὁ, dives, locuples, opulentus. (Soph. Œdip. Tyr. 1090.) Aristot. Plut. Æsch. &c. † Comp. apud Xen. Pæd. l. 2. 47. b. †

Πλουσίως, opulenter, abundè.

Πλουσιακὸς, idem cum πλούσιος. vel idem cum πλούταξ. Plutarch. περὶ φιλοπλουτ. Athen. l. 13.

Πλουσιάω, ῶ, idem cum πλουτέω, dives sum, abundo. Alex. Aphr. probl. 2. ὁ δὲ ἀμφημερινὸς πλουσιῶν πρὸς ὕλην, abundans materia, crescens in materiâ.

Πλουσιάζω, idem quod πλουτίζω.

Πλουσιάζομαι, idem quod πλουτίζομαι. Exponitur etiam, augeor: ut apud Herodian. l. 7. τότε μᾶλλον ἐπλουσιάσθη τὸ πλῆθος.

Composita.

Ἁβρόπλουτος χαίτη, coma molli et opulento ornatu decorata, apud Eurip. in Iph. Taur. [1148.]

Ἄπλουτος, ὁ καὶ ἡ, divitiis carens, cui divitiæ non sunt. Plut.

Ἀποπλουτέω, divitias amitto, divitias absumo, vel profundo. Greg. epitaph. in soror. ἕνα δὲ πλοῦτον ἀσφαλῆ ἐνόμιζε, τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι.

Ἀρτίπλουτος, qui nuper dives est factus, qui recens est locupletatus. Apud Eurip. in Supplic. [741.] ἀρτίπλουτα χρήματα, exp. bona novis et subitis aucta divitiis.

Ἀρχαιόπλουτος, cui priscæ sunt divitiæ. jam inde à majoribus suis dives, ex eoque nobilis. Soph. in Electra † 1409. † et Aristot. rhet. l. 2. (Æsch. Ag. 1052.)

Ἀρχέπλουτος, penes quem administrandarum ac dispensandarum divitiarum potestas est. Idem ibid. † Soph. El. 72. V. ibi Schol. et Camerarium. †

Βαθύπλουτος, immensas divitias possidens: apud Suid. (Æsch. Suppl. 563.) [Eurip. Cresphont. 14. Εἰρήνη βαθύπλουτε, Κάλλιστα μακάρων θεῶν, &c.]

Βαθυπλούσιος, idem. Pollux l. 3. c. 22.

Εὔπλουτος, grandibus divitiis auctus, valde dives.

Ζάπλουτος, valde dives et opulentus, ditissimus. Eur. in Andr. [1282. Μηδ' εἰ ζαπλούτους οἴσεται φερνὰς δόμοις. Vide Cl. Maittaire de Dial. p. 251. C. Herodot. Hist. lib. 1. πολλοὶ μὲν γὰρ ζάπλουτοι ἀνθρώπων, ἀνόλβιοί εἰσι.]

Ζαπλουτέω, valde dives sum, grandibus divitiis sum locupletatus. Chrysost. ep. 2. c. 15.

Καλλίπλουτος, pulchras divitias possidens. [Pind. Olymp. Od. xiii. 158. Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου Καλλίπλουτοι πόλιες. Sch. Νεώτ. αἱ πλούτῳ κομῶσαι, &c.]

Καταπλουτέω, dives sum, abundo. in divitiis possideo. Damasc. lib. 3. πῶς οὐ τελείως κατεπλούτησε πᾶσαν σοφίαν καὶ χάριν;

Καταπλουτίζω, idem quod πλουτίζω. Xen. ταῖς τιμαῖς αὔξει, καὶ δώροις μεγάλοις καταπλουτίζει.

Λακκόπλουτος, è fossa ditatus, è cisterna dives factus. Hesych.

Μεγαλόπλουτος, grandes divitias possidens. Pollux l. 3. c. 22.

Μεγαλοπλούσιος, idem. Pollux ibid.

Νεόπλουτος, cui recentes sunt divitiæ, qui non ita pridem dives est factus. Plut. sympos. 2. et 7. Aristot. rhet. 2.

Ὀψίπλουτος, qui serò dives est factus. Basil.

Παλαιόπλουτος, idem quod ἀρχαιόπλουτος, Thuc. [lib. 8.]

Παμπλούσιος, omnibus divitiis affluens: omnium ditissimus aut opulentissimus. Plat. de leg.

(Συμπλουτίζω. Æsch. Ag. 595.)

Ὑπερπλουτέω, ῶ, divitiis abundo, ditissimus evado, sum prædives. Aristoph. in Pluto.

Ὑπερπλούσιος, supra modum dives.

[Ὑπέρπλουτος. Æschyl. Prometh. 465. ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς. Schol. β'. καλλώπισμα μεγάλης τρυφῆς. Plat. de Rep. lib. 8.]

Φιλόπλουτος, divitiarum amans, qui ditescere cupit, avarus. Eurip. in Iph. Taur. Luc. in Hermot.

Φιλοπλουτία, ἡ, divitiarum amor, divitiarum cogendarum cupiditas ac studium. Plut. de sera num. vind.

Φιλοπλουτέω, ditescere cupio, nimio studio divitiis inhio. Idem περὶ φιλοπλουτ.

Decomp. Ἀφιλοπλουτία, divitiarum contemptus. Plut.

Ψευδόπλουτος, qui se divitem mentitur.

ΠΛΥ'ΝΩ, f. ῦνῶ, lavo. Propriè de vestimentis dicitur, sicut λούω de corpore, νίπτω de manibus ac pedibus. Il. χ'. ὅθι εἵματα σιγαλόεντα Πλύνεσκον. Od. ζ'. Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα. Impropriè de aliis rebus. Ut Theocr. idyll. 28. Τὸ στόμα μεῦ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα. Athen. l. 4. ὡς πλυνεῖ σκεύη. ¶ Significat etiam, convitiis incesso, maledictis proscindo, objurgo. Ut apud Aristoph. in Acharn. Διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν. Demosth. πλύνοντας αὐτοὺς τἀπόρρητα. Et cum dat. apud Chrysost. μυρίαις σέ τινες ἔπλυναν λοιδορίαις. ¶ Item contamino. Chrysost. comm. in epist. ad Rom. τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ μέλη πόρνης ποιῶν. καὶ ταῖς ἄλλαις ἑαυτὸν πλύνων παρανομίαις.

Πλύνομαι, lavor: interdum, eluor, abluor. Diosc. lib. 5. c. 95. ¶ Item convitiis proscindor. Hesych. et Suid.

Πλῦμα, τὸ, aqua sordida ex lotura. Pollux lib. 7. cap. 11. ex Platon. comm. Metaphoricè sic dicitur ἡ κατατετριμμένη ἑταῖρα, ut idem ibidem testatur.

Πλυσμὸς, ὁ, et πλύσις, ἡ, lotio, lotura. Eust. ¶ Πλυσμὸς est etiam labrum in quo lavantur panni. Hesych.

Πλύντης, qui vestimenta lavat, fullo. Pollux l. 7. c. 11.

Πλύντρια, ἡ, lotrix, quæ pannos lavare solet. Idem ibid.

Πλυντικὸς, qui eorum est qui vestimenta lavant : ut, πλυντικὴ τέχνη, Plat. in Polit.

Πλυντὶς, ίδος, ὁ, lotrix. Pollux loco citato ex Nicochare.

Πλυντὴρ, ῆρος, ἡ, qui lavat. ¶ Item crusta vel fossa lapidea in qua lavantur panni.

Πλυντήριος, ad lavandum aptus : ut, πλυντήριον, sub. ὕδωρ, lotura, loturæ aqua, νίπτρον. Pollux.

Πλυντήρια, τὰ, festum erat, quod Athenis in honorem Aglauri, filiæ Cecropis, agitabatur, teste Hesych. vel in honorem Palladis, teste Plut. in Alcib.

Πλύντρον, τὸ, merces, quæ pro lotura solvitur. Pollux l. 7. c. 11.

Πλυντρὶς γῆ, terra, qua lotrices in abluendis pannis utebantur. Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 5.

Πλύτης, ου, ὁ, idem quod πλύντης. Etymol.

Πλυτικὸς, idem quod πλυντικός.

Πλυτάριος ἐρισκὸς, et τὸ πλυτάριον, et ὁ ἐρισκὸς, ὁ κύσθος, ἡ κύστη, genus poculi Laconici : de quo schol. Aristoph. et Suid.

Πλυνεὺς, έως, ὁ, idem quod πλύντης, seu πλύτης. Pollux ibid.

Πλυνὸς, ὁ, labrum ubi lavatur. Od. ζ'. Il. χ'. Sumitur etiam pro labro ipso, in quo abluuntur panni, teste schol. Aristoph. et Hesych. Hinc, πλυνὸν ποιεῖν τινα, i. maledictorum sordibus implere aliquem, sicut implentur vasa in quibus panni lavantur. Aristoph. in Pluto. ‡ 1061.‡ ¶ At πλύνος (paroxyt.) significat τὸ πλυνόμενον. schol. Aristoph.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Ἀναπλύνω, eluo, vel, iterum lavo.

Ἀνάπλυσις, εως, ἡ, ablutio, elotio.

Ἀποπλύνω, abluo. Odyss. ζ'. ἧχι μάλιστα Λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. Luc. ἀποπλῦναι τὴν κόνιν.

Απόπλυμα, τὸ, aqua sordida, in qua quid lavimus.

Decomp. Δυσαπόπλυτος, qui difficulter ablui potest. Suid.

Ἐναποπλύνω, abluo in.

Διαπλύνω, perluo. Pollux l. 2. c. 11.

Ἐκπλύνω, eluo. Aristoph. in Plut. Ὄναιο μέν γ' ἂν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε. Dioscor. lib. 2. cap. 93. (de adipe anserino aut gallinaceo à putredine conservando :) λαβὼν πρόσφατον ὁποῖον ἂν βούλοιο, ἔκπλυνον ἐπιμελῶς.

Ἐκπλύνομαι, eluor. Aristot. hist. anim. l. 3. ἐκπλυθῇ τὸ ἔριον εἰς γάλα. Aristoph. ibid. Εἰ ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμμύθιον.

Ἔκπλυσις, ἡ, ipsa eluendi actio.

Ἐκπλυτὸς, seu ἔκπλυτος, elutus, elotus. Plat. de leg. 9. Item (de veste aut panno dictum) colorem non retinens, cujus color eluitur. (Æsch. Eum. 281.)

Decomp. Ἀνέκπλυτος, qui elui nequit. Pollux l. 1. c. 4. [Plat. Tim. ὥστε οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε.]

Δυσέκπλυτος, qui difficulter elui potest.

Δυσέκπλυντος, idem. Plut.

Εὐέκπλυτος, qui facilè eluitur. Pollux l. 1. c. 4.

Ἐμπλύνω, lavo in.

Καταπλύνω, abluo, eluo : vel simpliciter, lavo, perluo. Xen. de re equ. ὕδατι καταπλύνειν τὴν κεφαλήν.

Καταπλύνομαι, abluor, &c. unde καταπλυθεὶς, apud Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 3. Apud Æsch. in Ctesiph. καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, exp. obsorduit, viluit.

[Κατάπλυσις. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 5. §. 9. Τήν γε μὴν τῶν σκελῶν κατάπλυσιν ἀφαιροῦμεν.]

Περιπλύνω, perluo : vel circumcirca lavo. Gal. ad Glauc. l. 2.

Περίπλυμα τέφρας, lixivium : q. d. perluvium cineris.

Περίπλυσις, ἡ, ipsa perluendi seu circumcirca lavandi actio. Apud Hippocr. περιπλύσεις, dicuntur tenuium humiditatum dejectiones per alvum, teste Gal. comm. 1. in l. 1. prorrhet.

Προπλύνω, priùs lavo, antè abluo vel eluo.

Composita sine præpositione.

Ἀπλυσία, ἡ, illotum esse. Apud Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. ἀπλυσίαι dicuntur spongiæ quædam, quòd elui nequeant. Meminit et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7.

Ἄπλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illotus. propriè de vestimento. apud Athen.

Ἐριοπλύτης, qui lanam seu lanas lavat, fullo. Diosc. l. 2. c. 193.

Εὐπλυνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene lotus, i. purus, mundus. Poëtica dialysi dicitur ἐϋπλυνής. Od. ϑ'.—φᾶρος ἔχουσαν ἐϋπλυνές.

Λινοπλύνας, ου, ὁ, q. d. lini lotor. Hesych.

Λινοπλυνὴς, q. d. lino lotus, i. lino loto contextus. Ut, λινοπλυνεῖς ἐπενδύτας, Pollux lib. 7. c. 12. ἐκ Σοφοκλοῦς Πλυντριῶν.

Νεόπλυτος, recens lotus, nuper ablutus. ut, νεόπλυτα εἵματα, Od. ζ'. Utitur et Herodot.

Νεόπλυντος, idem.

Χρυσοπλύσιον, ου, τὸ, officina in qua aurum lavatur. Strabo l. 3.

ΠΝΕ'Ω, (et poët. metri gratià πνείω, f. πνεύσω,) flo, spiro. Odyss. ι. Αὔρη δ' ἐκ ποταμῶν ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό. Od. δ'. οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες. Athen. l. 1. ὅταν ὑπὸ τὸν τρυγητὸν νότοι πνεύσωσι. Et cum accus. Ut Il. λ'. et ώ. Μενέα πνείοντες Ἀχαιοί. Aristoph. in Ran. πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας. Xen. Hell. 7. οἱ πῦρ πνέοντες. Pro quo accusat. Atticè genitivus usurpatur. Epigr. l. 5. πνείων εὐεπίης. † πνέειν ὑπὲρ σακέων, supra clypeos animum genere. Hesiod. Asp. 24. V. ibi Heinsius et Schol. Tzetz.† ¶ Item spiro, i. odorem spiro. Od. δ'. Ἀμβροσίην Ἡδὺ μάλα πνείουσαν. Diosc. l. 3. c. 94. ὥστε γευσαμένῳ τὸ στόμα μηδὲ πνεῖν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγον. Et cum genit. ut, πνεῖν τράγου, Epigr. l. 2. Et, πνέον κρόκου, apud Diosc. l. 1. c. 65. ¶ Item spiro, i. vivo. Aristoph. in Ran. (Æschyl. Ag. 227. 1190. 1215. 1245. 1318. Soph. Tr. 1176.)

Πνέομαι, unde πνεῖται, flatur. Athen. l. 9. (Πνευσεῖται. Aristoph. R. 1252.)

Πνεῦμα, τὸ, flamen, flatus, spiritus. Plerunque flatus ventorum, vel ventus, ut testatur Aristot. de mundo, scribens, ventum nihil aliud esse nisi multum aërem copiosè et confertim fluentem, qui simul et πνεῦμα dicatur. Sic apud Thuc. lib. 4. ὁπότε πνεῦμα ἐκ πόντου εἴη. et Plutarch. et Xen. &c. Alioquin (inquit idem Aristot. ibid.) πνεῦμα dicitur substantia animata et genitalis, in stirpibus et animantibus existens, et per omnia pertingens. sic apud Plut. symp. 3. probl. 4. τρόμοι, σάλα, τοῦ περὶ τὰ γυῖα πνεύματος. Peculiariter autem de spiritu dicitur, quem animantia viventia ducunt, i. de anhelitu, halitu, anima. Plut. symp. 2. Xen. in Cyneg. &c. (V. Æschyl. S. c. Th. 470. 714. Pr. 883. πνεῦμα βίου. Eurip. Phœniss. 724.) ¶ Et pro difficultate spirandi, apud Hippocrat. ¶ Item spiritus, afflatus. Plut. de def. orac. et de exil. et sæpe in Novo Test. ¶ Interdum in sacris literis per τὸ πνεῦμα intelligitur malus Spiritus, Satanas : ut Matth. 8. Frequentiùs tamen pro spiritu sancto ponitur : ut 1 Corinth. c. 2. τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ. Quando frequenter cum proprio attributo sic effertur, τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, et, τὸ ἅγιον πνεῦμα· et aut virtus ejus atque δῶρα ἀμεταμέλητα intelliguntur, aut ipse, sacrosanctæ triados persona tertia ; qui in patre et filio ab æterno in æternum est, et ex iis ab æterno in æternum proficiscitur, cumque iis unus solus est et idem deus, omnium rerum arbiter ac rector omnipotens, fidelium autem, ac resipiscentium, misericordissimus consolator. ¶ Item τὸ πνεῦμα, sententia membris constans, ut periodus. Hermog. ¶ Πνεύματα, τὰ, spiritus vitalis, vitalia, præcordia. Sic de rebus gestis Philippi, τὰς αἰχμὰς τοῦ σιδήρου τοῖς πνεύμασιν ἐνήρειδον. ¶ Sunt et Grammaticis τὰ πνεύματα αὐτῶν, δασὺ, καὶ ψιλόν.

Πνευματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spiritus plenus, ventosus. Plutarch. symp. 3. et 4. Item qui flatus movet, qui inflat. Idem in probl. Rom. Athen. lib. 8. Item inflatus : flatu distentus. Item qui ægre respirat : apud Hippocrat. et Galen. Apud Plat. in Cratylo, πνευματώδη γράμματα, exp. literæ quæ cum flatu seu spiritu pronunciantur.

Πνευματικὸς, ὁ, spiritualis, spiritalis, qui à spiritu cietur. Ut, πνευματικὰ ὄργανα, apud Vitruv. lib. 10. cap. 1. Et πνευματικοὶ πόροι, meatus spiritales, i. spiritui seu respirationi servientes. Plutarch. in probl. Rom. 8. Item flatibus (ventorum) obnoxius, ventosus. Theophr. de caus. plant. lib. 4. cap. 13. Item inflatus, flatu seu spiritu distentus. Aristot. hist. anim. lib. 7. Item flatus ciens, inflans. Plutarch. in probl. Rom. Athen. lib. 7. Exponitur et, pulmonis inflammatione laborans, pulmonarius. ¶ Item spiritualis, i. spiritus sancti incorruptibilibus donis, non tantùm habitualitate, sed inprimis essentia sanctificante fidei, spei, caritatis, verorumque bonorum operum, præditus supernaturaliter, atque invisibiliter indutus. Sæpè in Epist. Pauli et alibi in Novo Testam. ¶ Πνευματικοὶ appellati fuerunt medici quidam, qui à flatu seu spiritu in corpora subeunte, omnia vel secundum naturam se habere, vel in morbus incidere, censebant.

Πνευματικῶς, spiritualiter. 1 epist. ad Cor. c. 12.

Πνευματίας, ου, ὁ, cui magna est et frequens respiratio : vel cui venter flatu distenditur. Galen. l. 3. περὶ δυσπνοίας.

Πνευμάτιον, τὸ, (diminut.) parvus flatus. Athen. l. 3.

Πνευμάτιος, idem quod πνευματικὸς, ventosus. Arat.

Πνευματόω, ῶ, flatu seu spiritu impleo, flatus excito. Athen. lib. 9. Ἵνα διεγείρας πνευματῷ τὸν ἀέρα. Idem l. 3. (de fabis :) χλωροὶ μέν εἰσι πνευματικώτατοι, ξηρανθέντες δὲ ἧττον πνευματοῦσι. Item, in spiritum verto. Aristot. probl. sect. 2. τοῦ χειμῶνος συστελλόμενον ἐντὸς τὸ θερμὸν ἐκπέπτει καὶ πνευματοῖ τὰ ἐν ἡμῖν ὑγρά.

Πνευματοῦμαι, flatibus impleor : inflor. Hippocr. Item, vertor in spiritum, et evanesco. Aristot. de Cœlo lib. 3. et de gen. an. l. 3. c. 3.

Πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio. Ægin. l. 3. c. 38.

Πνευματωτικὸς, inflandi, seu flatus excitandi vim habens. Athen. l. 9. Diosc. l. 2. c. 134.

Πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo : respirationis instrumentum. Plut. symp. 7. ex Eratosth. Καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ πνεύμονα τεγγόμενος. Eurip. in Her. fur. πνοὰς θερμὰς πνέω, Μετάρσι', οὐ βέβαια, πνευμόνων ἄπο. (Soph. Tr. 576. 791. 1071.) ¶ Apud Diosc. l. 2. c. 38. vel 39. πνεύμων θαλάσσιος, pulmo marinus, piscis, sensu carens, ideoque magis fruticis referens naturam quàm piscis. de quo et Plin. adi l. 9. c. 47. et l. 17. c. ult.

Πνευμονικὸς, οῦ, ὁ, ad pulmonem pertinens. ut, πνευμονικὸς τόπος. Item qui pulmonum vitio laborat, pulmonarius.

Πνευμονίας, ου, ὁ, idem : πνευμονίαι λοβοὶ, Poll. l. 2. pulmonis fibræ.

Πνευμονία, ἡ, morbus quidam pulmonis. Aret. de acut. morb. lib. 2. Unde compos. περιπνευμονία, pulmonis inflammatio, Diosc. l. 3. c. 52. Et, περιπνευμονικὸς, qui peripneumonia laborat, apud eundem l. 3. et alibi. et, περιπνευμονικὴ νόσος, pro περιπνευμονία.

Πνευμῶδες (pro πνευμονῶδες) πάθος, alius pulmonis morbus, de quo Aret. περὶ χρονίων παθῶν, l. 1. c. 12.

Πνευμονευτικὰ, τὰ, instrumenta quæ spiritu inflantur.

Πλεύμων, Atticè pro πνεύμων, apud Plut. symp. 7. probl. 1. ¶ Item pulmo marinus : apud Aristot. et Athen. (Aristoph. R. 477. 853.)

Πλευμονικὸς, πλευμονία, sive περιπνευμονία, idem quod præced.

Πλευμονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulmoni similis, spongiosus, ac fistulis inanibus cavus, laxusque et mollis, ut pulmo. Aristot. hist. an. l. 5. c. 16.

Πλεῦμος, pulmonis vitium. Gal. in lex. Hippocr.

Πλευμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulmonarius. Gal.

Πλευμονία, qui et πλευματώδης.

Πλευμόω, ῶ, in tabem incido, apud Hippocr.

Πνεῦσις, εος, ἡ, spiratio, flatus. Gregor.

Πνευστικὸς, idem cum πνευματικός. Athen. l. 2.

Πνευστιάω, ῶ, anhelo, crebrò spiro, seu respiro. Apud Aristot. rhet. l. 1. ἐνδέχεται καὶ μὴ πυρέττοντα πνευστιᾷν. Poëticè dicitur πνευστιόω pro πνευστιῶ. ut Epigr. l. 2. Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων. ¶ Exponitur et, spirandi difficultate laboro, ægrè respiro.

Πνοὴ, ἡ, flatus, spiritus : idem cum πνεῦμα. Aristoph. in Nub. Pro quo Dorica epenthesi dicitur πνοιή. ut Od. β'. et δ'. Il. μ'. et ρ'. et alibi apud Hom. † Sic πνοιαὶ ἀνέμων. Hesiod. Th. 253.† (Πνοαῖς Ἄρεος. Æschyl. S. c. Th. 63. 118. θυμοῦ πνοάς. Eurip. Phœniss. 441. αὐλῶν πνοή. Aristoph. R. 154.)

Πνόος, ὁ, idem. Exponitur etiam, sonus. Hesych.

Πνῦμι, sive πνύω, idem cum πνέω, unde et derivatum.

Πνῦμαι, idem quod πνῦμι, spiro. unde, πεπνυμένος, spirans, seu vivus, apud Polyb. ¶ Item πνῦμαι, et πέπνυμαι, sapio, intelligo. Iliad. ώ. οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, Πέπνυσαι δὲ νόον, corpore ac specie admiranda, pectore autem sapiente. Sic et Od. κ'. Hinc, πεπνυμένος, sapiens, prudens. Il. γ'. ἱ. Od. ά. γ'. et alibi. et Plut. de fort. Alex. l. 2. Hinc et πινύω, quod sequitur.

Πινύω, unde πινύσσω, et πινύσκω, moneo, sapere vel resipere facio, ad sanam mentem reduco. Il. ξ'. Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή. (Æsch. Pers. 832.) Aristot. hist. anim. lib. 5. cap. 8. ex Simonide, ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ Ζεὺς ἤματα τεσσαρακαίδεκα. Ab Eustath. exponitur etiam φρονῶ.

Πίνυσις, εος, ἡ, prudentia, sapientia, intelligentia.

Πινὺς, pro eodem, apud Hesych.

Πινυτὸς, οῦ, ὁ, sapiens, prudens, consultus : ut, πινυτὴ γυνὴ, apud Hom. [Od. Α. 444.] legitur et apud Demosth. (Theoc. ιζ'. 34.)

Πινυτῶς, sapienter, prudenter.

Πινυτότης, ητος, ἡ, sapientia, prudentia. Eust. et pro eodem πινυτὴς, ῆτος, ἡ, Epigr. Ponitur et πινυτὴ substantivè, pro πινυτότης, Il. ή. et Od. ψ'.

Ἀπινύσσω, (comp.) desipio. Odyss. ζ'. δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν. Item efflo, expiro. Suid.

Ἀπίνυτος, amens, qui desipit.

Ἀπινύτως, amanter, desipienter.

Νηπύτιος, idem quod ἀπίνυτος. † Aristoph. Nub. 866.† Vide et in Νήπιος.

Ποιπνύω, opus facio, et quidem sedulò, valde occupor. Odyss. γ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον, opus injunctum actutum faciebant. Iliad. ά. Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα. Sic et Il. σ'. et ώ. ¶ Exponitur etiam ministro : ut Il. ώ. Etymologus propriè esse dicit τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύματος ποιεῖν, quoniam qui properanter et anxiè opus faciunt, πνευστιῶσι.

Ποιπνὺς, οῦ, ὁ, minister, famulus, Hesych.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Ἀναπνέω, et Poët. ἀναπνείω, et ἀμπνέω, seu ἀμπνείω, respiro. † Xen. Pæd. l. 5. p. 139. c.† Plat. in Euthyd. καὶ πρὶν ἀναπνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ τὸ μειράκιον. ¶ Active, respirare facio, refocillo. Il. λ'. Cum genitivo. Ut Il. τ'. ἀναπνεύσειε πόνοιο. et Iliad. π'. ἀναπνεύσωσι πόνοιο. Cum quo exp. et, me recreo, relaxationem animi capio. Ut Il. λ'. ἀναπνεῖν κακότητος. Et Luc. ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ. Hom. Il. Λ. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον. (Soph. Œdip. Tyr. 1245.)

Ἀνάπνευσις, et poët. ἄμπνευσις, respiratio. Aristot. in probl. Item recreatio, relaxatio. Il. λ'. Apol. Arg. l. 2.

Ἀνάπνευστος, idem cum ἄπνευστος. Hesiod. in Theog. †797.†

Ἀναπνευστικὸς, respirativus, vi respirandi præditus. Alex. Aphr.

Ἀναπνοὴ, et poët. ἀμπνοὴ, ἡ, respiratio. Plat. in Tim. Aristot. Plut. Soph. in Ajace, secundum quosdam propriè dicitur ea respiratio quæ fit pulmonibus et pectore. Item spiraculum: ut exp. apud Aristot. de mundo. Exponitur et vapor: apud Basil. in ep. Item relaxatio: apud Plut. et Basil.

Ἀνάπνεια, idem.

Ἀμπνύω, idem cum ἀναπνέω, respiro. Il. χ΄. Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι, καὶ ἄμπνυε.

Ἄμπνυμαι, idem. Il. ώ. Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. Il. ξ΄. ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσι. Exponitur et, resipio, ad sanam mentem redeo. Hesych.

[Ἄμπνευμα. Pind. Nem. A. 1. Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφέου, &c. Schol. οἷον ἀνάπνευμα, καὶ ἀναπνοή. ἔνιοι δὲ ἀναφύσημα. Ἀμπνοή. Phav. Lex. pag. 64. 3. Ἀμπνοὰς ἀντὶ τοῦ ἀναπνοάς. Pind. Ol. H. 8. ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν, τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν. Schol. ἀναπνοήν. Pyth. Γ. 102. ἀμπνοὰν στερεῶν κάθελεν ἀνίας. Δ. 354. Soph. Aj. 418. ἀλλ' οὐκέτι μ' οὐκέτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα. Schol. ἤγουν ζῶντα.]

Decomp. Δυσανάπνευστος, ὁ καὶ ἡ, ægrè respirans.

Ἐπαναπνέω, insuper respiro. Apud Herodot. ἐπαναπνέειν τὰ ἔπεα, effundere verba.

Εὐανάπνευστος, facilè respirans, facilem habens respirationem. Aristot. rhet. 3.

Προαναπνέω, priùs respiro. Plut. de primo frig. ἀέρα μεθεῖσαι, καὶ προαναπνεύσασαι λεπτόν.

Ἀντιπνέω, (et poët. seu Ionicè, ἀντιπνείω,) reflo, contrarium flatum emitto, spiro contra. Phocyl. ἀντιπνείειν ἀνέμοισι. Et metaph. reflo. i. adversus sum.

Ἀντίπνοος, et ἀντίπνους, spirans adversus, reflans. (Æsch. Pr. 1084. Ag. 151.)

Ἀντίπνοια, ἡ, flatus, adversus, ventus contrarius. Herodian. l. 5.

Ἀποπνέω, (et poët. ἀποπνείω,) efflo, exhalo, spiro. Iliad. ζ΄. Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Apoll. Arg. l. 2. τοῖόν τ' οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός. † Hes. Th. 324.† In prosa cum gen. construitur: ut apud Luc. ἀποπνέων μύρου. Et Euseb. ἀΰλου καὶ ἀκηράτου εὐωδίας ἀποπνεῖν. Interdum sine casu significat, odorem emitto, ita ut eum amittam. ut apud Theophr. lib. 9. τιθέασι δὲ καὶ τὰς δεσμίδας ἐν νάρθηκι καὶ καλάμῳ, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν. ¶ Interdum absolutè significat, efflo animam, morior. Ut apud Hom. in batrachom. Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασιν. Interdum additur accusat. θυμόν. ut Il. ν΄. ¶ Absolutè etiam ponitur, pro flatum ventris emitto, pedo. Suid.

Ἀπόπνευσις, exhalatio, efflatio, expiratio.

Ἀποπνοὴ, idem.

Ἀπόπνοια, flatus. Theophr.

Ἐναποπνέω, (*decomp.*) spiro in, immorior.

Διαπνέω, et poët. διαπνείω, perflo, perspiro. Item flatum ventris emitto. Suid. Item difflo. Item interspiro, i. respiro. Philo de vita M. l. 1. διαπνεύσαντες τῆς τιμωρίας ἐπ' ὀλίγον.

Διαπνέομαι, idem quod διαπνέω, perflo. Gal. Therap. l. 8. τοῖς τὰ καπνώδη τε καὶ λιγνυώδη διαπνεομένοις. Item pass. difflor. Aristot. de mundo, τὸ πυρῶδες διαπνεόμενον.

Διαπνοὴ, perflatus, perspiratio. Al. Aphr. probl. l. 1.

Decomp. Δυσδιάπνευστος, qui ægrè difflatur, qui per spiritales meatus ægrè transmittitur. Diosc. l. 5. c. 9.

Εὐδιάπνοος, et εὐδιάπνους, perflabilis, perflatum facilè capiens. ¶ Item qui per spiritales meatus facilè transmittitur.

Εἰσπνέω, seu εἰσπνείω, inspiro, afflo. Aristoph. in Ran. δᾳδων γέ με αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Apud Lacones significat etiam, amo. teste Etymol.

Εἰσπνέομαι, inspiror, vel aspiror, afflor, Alex. Aphr. (cum Gen. Philostr. l. 2. c. 8.)

Εἰσπνοὴ, ἡ, inspiratio. Gal. comm. 3. sect. 115. in lib. Hippocr. de victus rat. in morb. acut.

Εἰσπνήλης, ου, ὁ, amasis, amoris ignibus afflatus. Etym. ex Callim. Pro eodem dicitur et εἴσπνηλος, apud Theocr. idyll. 12. quod Amyclæorum peculiare vocabulum esse aiunt, qui et εἴσπνιλος scribunt, schol. Theocr. et Eustath.

Ἐπεισπνέω, (*decomp.*) insuper spiro. Gal. Therap. l. 10.

Ἐκπνέω, efflo, expiro. Aristot. de mundo, ἐκ τούτου πάντα ἐκπνεῖ τε καὶ ψυχὴν ἴσχει τὰ ζῶα. Item expiro, i. morior. Plut. de deo Soc. τοὺς ἄλλους ἀσπασάμενος ἅμα ἵλεως ἐξέπνευσε. (Eurip. Phœniss. 838. 1411.)

Ἔκπνευσις, expiratio, cum efflatur spiritus. [Aristot. de Hist. Animal. ἀλλὰ δὴ ἀνάπνευσις καὶ ἔκπνευσις γίνεται εἰς τὸ στῆθος, καὶ ἀδύνατον χωρὶς τοῖς μυκτῆρσιν ἀναπνεῦσαι ἢ ἐκπνεῦσαι, &c.]

Ἐκπνοὴ, idem: vel exhalatio. Aristot. de mundo.

Ἐκπνευματόω, in spiritum verto. Item flatibus effero seu extollo: unde ἐκπνευματουμένη θάλασσα, inflatum et tumidum mare ob vim ventorum.

Ἐκπνευμάτωσις, exspiratio, efflatio. Epicurus in epist. ad Pyth. apud Laërt.

Decomp. Διεκπνέω, expiro per, perflo. Aristot. de mundo, διεκπνέουσι πέρσω κατ' εὐθεῖαν.

Διεκπνοὴ, perflatus: expiratio pertransiens.

Συνεκπνέω, simul expiro, simul animam efflo. Eurip. in Iphig. Taur. Κοὐκ' ἴσθ' ὅπως οὐ χρὴ συνεκπνεῦσαί μέ σοι.

Ἐμπνέω, et poët. ἐμπνείω, inspiro, aspiro, afflo. Hesiod. in Erg. διὰ Θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ Ἐμπνεύσας ὤρινε. Epigr. l. 2. εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν, inflavit tubam. Et metaph. inspiro, &c. Il. ό. et ύ. ἐμπνευσάμενος μέγα ποιμένι λαῶν. Phil. de vita. M. l. 1. θάρσος ἐμπνεύσας τοῖς Ἑβραίοις. ¶ Exponitur et, inhio: apud Hesych. Usurpatur et pro simplici πνέω. ut Act. Apost. c. 9. ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου. Et Plat. de rep. l. 1. ἐμπνέοντα ἔτι καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. Sic et apud Herodian. et Synes. (Æsch. Ag. 680. Eurip. Phœniss. 1376.)

Ἐμπνέομαι, inspiror, afflor. Plut. de def. orac.

Ἔμπνευσις, inspiratio. Item animus afflatus: apud Gregor. in enc. Maccab.

Ἐμπνευστὸς, inspiratus, seu qui inspiratur, qui inflatur. Athen. l. 4.

Ἐμπνεύστιος, exp. ἄφρων et ἀφανὴς, Hesych.

Ἔμπνοος, et ἔμπνους, qui spirat, spirans. Epigr. lib. 2. Plat. ep. 8. Thucyd. lib. 1. (Eurip. Phœniss. 1399.)

Ἔμπνοια, ἡ, ipsa spirandi actio, spirare, vivum esse. Hesych.

Ἐμπνευματόω, spiritus flatusque ingenero, inflo. Athen. lib. 2. τὰς δὲ ἑψομένας ἐμπνευματοῦν ἧττον. Item, flatu seu vi ventorum incito. Luc. in Lexiph.

Ἐμπνευμάτωσις, inflatio, flatuum ingeneratio. Athen. ibid.

Ἐμπνευματωτικὸς, inflandi vi præditus, inflans. Diosc.

Ἔμπνυμαι, respiro, ad me redeo, revivisco. Hesych.

Ἐπιπνέω, et poët. ἐπιπνείω, aspiro, afflo. Il. έ. περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει, ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Hesiod. in Theog. †872.† αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν. Exponitur et, flo super. Odyss. σ΄. ὅσσα τε Γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει. Item metaph. afflo. Eurip. in Phœniss. στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας.

Ἐπίπνευσις, afflatus, inspiratio, ἐπίπνοια. Strabo. l. 10.

Ἐπίπνοος, et ἐπίπνους, afflatus, apud Plat. in Men. et Crat.

Ἐπίπνοια, ἡ, afflatus instinctusque divinus. Idem in Crat. et apud Polyb. (Æsch. Suppl. 18. 45. 585. 1051.)

Παρεπιπνέω, (*decomp.*) à latere adspiro, seu leviter adspiro. Apoll. Arg. lib. 2.

Καταπνέω, perflo, afflo. Eurip. in Rheso, Ὁ Στρυμόνιος πῶλος, Μούσης ἦκον ἀοιδοῦ, καταπνεῖ σε. (Med. 838. V. Æschyl. Ag. 106.) Aristot. hist. an. lib. 5. c. 5. (de perdicib.) πολλάκις δὲ καὶ τῆς φωνῆς, ἐὰν ὀργῶσαι τύχωσι, καὶ ὑπερπετομένων, ἐκ τοῦ καταπνεῦσαι τὸν ἀέρα, ab his aura flante prægnantes fiunt.

Καταπνέομαι, perflor, afflor, Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14.

Κατάπνευμα, τὸ, perspiratio, perflatus. Eurip.

[Καταπνοά. Pind. Pyth. E. 161. μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων χειμερία καταπνοὰ δαμαλίζοι χρόνον.]

Μεταπνέω, respiro. Oppian. 5. Hal.

Παραπνέω, à latere flo seu spiro. Item leviter spiro. Diosc. l. 1. c. 18. μετρίως παραπνέοντα τοῦ ὀποβαλσάμου, modice balsamum spirans.

Περιπνέω, et περιπνείω, spiro circum.

Προσπνέω, afflo, aspiro. Cum dat. apud Aristoph. (R. 341.)

Προσπνεῖσθαι, adspirari. verbum grammat. Athen. l. 9. quod aliter est δασύνεσθαι.

Πρόσπνευμα, τὸ, afflatus: apud Suid.

Συμπνέω, conspiro. Plerunque metaph. uno consensu molior. Herodian. l. 7. πολλῶν ἑκατοντάρχων συμπνεόντων. (Συμπνέω. συμφωνῶ. Æsch. Ag. 195.)

Συμπνευσμὸς, conspiratio, consensus: Hesych.

Σύμπνοος, et σύμπνους, qui conspiravit. Hippocr. Plut.

Σύμπνοια, ἡ, conspiratio. Herodian. l. 7.

Ὑποπνέω, subtus spiro: vel aliquantum spiro. Item aspiro.

Composita sine præposit. ac primùm ex præsenti πνέω.

Ἀπνεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde spirans. Epigr. Item (a existente privativo) non spirans, flatu destitutus.

Λιγυπνείων, οντος, ὁ, dulce spirans: argutum seu stridulum flatu sonum reddens. Od. γ΄.

Πυριπνέω, ignem spiro. Eurip. in Ione, [203.] Τὰν πυριπνείουσαν ἐναίρει Τρισώματον Ἀλκάν.

Comp. ex præt. perf. pass. vel ejus nominibus.

Ἀπνεύματος, ὁ καὶ ἡ, vento carens, qui à vento non perflatur.

Ἄπνευστος, qui respirare non potest, et per consequens, exanimis. Od. έ. Item flatu venti carens. Theophr.

Ἀπνευστὶ, sine respiratione. Item sine interpellatione. Athen. lib. 10. Plat. in sympos.

Ἀπνευστία, non spirare, spiritum reprimere.

Ἀπνευστιάζω, contineo spiritum. Aristot. in probl. ἐάν τις ἀπνευστιάζῃ, παύεται ἡ λύγξ.

Εὔπνευστος, benè spirans, cujus spiracula bene aperta sunt. Item perflabilis. Item bonum odorem spirans.

Εὐπνευστία, ἡ, commoda spiratio, spiritus facilitas.

Θεόπνευστος, à Deo spiratus. 2 epist. ad Timoth. c. 3.

Composita ex πνοή.

Ἁλίπνοος, ὁ καὶ ἡ, odorem maris habens, mare redolens: apud Musæum.

Ἄπνοος, et ἄπνους, flatu carens, flatum non emittens. Aristot. meteor. lib. 2. Item respiratione carens, ideoque exanimis. Hesych. Item cujus odor evanuit. Callim.

Ἄπνοια, ἡ, q. d. carentia flatus seu venti. Item tranquillitas à ventis. Item privatio facultatis respirandi.

Βαρύπνοος, graviter spirans.

Βραχύπνοος, breves simulque tardos spiritus ducens. Gal. apud Hippocr. epidem. 3.

Δύσπνοος, et δύσπνους, qui vel quæ ægrè spirat, spirandi seu respirandi difficultate laborans. Hippocr.

Δύσπνοια, ἡ, spiritus difficultas, quum ægrè respiratur. Xen. in Cyn. Athen. lib. 11.

Δυσπνοϊκὸς, qui ægrè spirat, spirandi difficultate laborans. Gal.

Δυσπνοέω, ῶ, spirandi difficultate laboro, ægrè respiro. Diosc. l. 4.

Ἑτερόπνοος, aliud spirans, diversum spirans. Anac.

Εὐθύπνοος, rectà spirans, cujus flatus in rectum procedit. cui oppon. ἀνακαμψίπνοος, apud Aristot. de mundo. [Pind. Nem. Od. Z. 42. πόρευσαν εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαὶ πρὸς Ἴλου πόλιν. Contractè legitur Εὐθύπνους.]

Εὔπνοος, et εὔπνους, idem quod εὔπνευστος. Xen. Theocr. Diosc. Pro quo poëtæ dicunt ἐΰπνοος, ut apud Theocr. Idyll. 19.

Ἡδύπνοος, sive ἡδύπνους, jucundum odorem spirans: vel grato odore spirans. Eurip. in Med. Pro iisdem dicitur ἡδύπνοιος, in Epigr.

Ἡμίπνοος, et ἡμίπνους, dimidiatum tantùm spiritum edens, semianimis: Hom. in Batrachom.

Καλλίπνοος, et Καλλίπνους, pulchrùm spirans: idem quod ἡδύπνοος.

Λιγύπνοος, et poëtice λιγύπνοιος, idem quod λιγυπνείων, stridulùm, i. leniter flans. Hom. hymno 1. in Apoll.

Λιγυρόπνοος, sive λιγυρόπνους, idem. Pollux l. 4. c. 9.

Μακρόπνοος, sive μακρόπνους, qui longos ducit spiritus: Hippocr. epidem. l. 6. Apud Eurip. in Phœn. μακρόπνους ζωὴ, vita longa, in qua longo tempore spiratur.

Μελίπνοος, mel spirans, i. suaviter spirans. Suid. [Μελίπνους. Theocrit. Idyll. A. 128. καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν, &c.]

Μυρόπνους, ου, ὁ, unguentum seu unguenta spirans. Epigr. Pro eodem dicitur etiam μυρίπνους: apud Plut. in probl. Hell.

Ὀρθόπνοια, ἡ, orthopnœa: morbus quum erecta cervice spiritus ducitur. Diosc. l. 2. c. 192. βοηθεῖ ὀρθοπνοίαις σὺν μέλιτι.

Ὀρθοπνοϊκὸς, qui orthopnœa laborat, qui non nisi erecta cervice spiritum trahere potest. Idem l. 3. c. 49. et 89.

Πολύπνοος, multum odorem mittens, valdè odoratus. Oppian. l. 1. de Venat.

Πυρίπνοος, sive πυρίπνους, ignem spirans. Epigr. l. 2.

Πύρπνοος, idem. Eurip. (Æschyl. S. c. Th. 499. 517. Pr. 371. Et est Epith. Typhœi —— ταύρων πυρπνόων. Eurip. Med. 479.)

Ῥοδόπνοος, rosarum odorem habens. Athen.

Composita remotiora.

Ὄμπνη, ἡ, quidam interpretantur Cereales fructus, utpote quorum usus sit nobis causa τοῦ ἀμπνεῖν, i. spirandi et vivendi. Sic vocari possunt et alia quibus alimur, quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν causa sunt. Unde et pro frumento Lycophron usurpavit. Nicander in Alex. πολυωπέας ὄμπνας favos appellat. Ab Hesych. exponitur cibus.

Ὀμπνειον, et ὄμπνιον, quod nobis respirandi et vivendi causa est: almum. Ut, ὀμπνειος λειμὼν, seu ὄμπνιος, ager segete et Cerealibus frugibus plenus. ὀμπνία Δημήτηρ, alma Ceres. ‡ Apoll. Arg. 4. 989.‡ Sic, ὄμπνιον ὕδωρ, apud Suid. Et Soph. νέφος vocavit ὄμπνιον, quòd fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ.

Ὀμπνηρὸν, idem quod ὄμπνιον, apud Hesych.

ΠΝΙΓΩ, F. ξω, suffoco, præfoco, strangulo. Hom. in Batrach. πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους, Στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ἐνθάδε τρόπαιον. Aristoph. in Nub. †379.† ἔφλα μὲ, κἄπνιγε. Et metaph. strangulo, torqueo. Luc. ὃ δὲ μάλιστά με πνίγει, τοῦτ' ἔστι. [S. Matth. Evang. xviii. 28. καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε.]

Πνίγομαι, suffocor, præfocor, &c. Plut. de exil. πνιγομένοις ἐπικουροῦντες βοηθεῖν. Item in voce media idem quod πνίγω. ut apud Athen. l. 2. οἷον αἱ μύκαι ἂρ ἐπεσκληκότες πνιξεῖσθε, Doricè pro πνίξεσθε. † Πνίγομαι σπλάγχνα. Aristoph. Nub. 1033.†

Πνιγμὸς, οῦ, ὁ, suffocatio, strangulatio, suppressio. Diosc. l. 3. c. 157. [Polyb. Hist. lib. 4. ὁ δὲ Δορίμαχος ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὠθισμῷ καὶ πνιγμῷ διεφθάρη.]

Πνίγμα, τὸ, idem. Aristot. Rhet. l. 3. [cap. 10. pag. 476. 2. f. Ed. Cant. Καὶ Κηφισόδοτος, σπουδάζοντος Χάρητος εὐθύνας δοῦναι περὶ τὸν Ὀλυνθιακὸν πόλεμον, ἠγανάκτει, φάσκων, εἰς πνίγμα τὸν δῆμον ἔχοντα, τὰς εὐθύνας πειρᾶσθαι δοῦναι. Hunc locum citavit Dion. Hal.]

Πνὶξ, ιγὸς, ἡ, idem. Hippocr. Diosc.

Πνικτὸς, ὁ, suffocatus, præfocatus, strangulando enectus. Athen. l. 4. cap. 10.

Πνῖγος, εος, τὸ, idem cum πνιγμὸς, et πνὶξ. Peculiariter

dicitur de calore æstivo, nos velut suffocante. Thuc. Luc. ¶ Est etiam species quædam παραβάσεως. schol. Aristoph. [Acharn. 659. Schol. Av. 727. μετρίῳ πνίγει. 1091. Vide Schol.]

Πνιγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstu suffocans. Plut. in Alex. Herodian. lib. 3. Item general. suffocans, strangulans: vel strangulandi vim habens. Athen. l. 2.

Πνιγηρὸς, ὁ, idem. Thuc. l. 1. Plut. in Peric. Aristoph. (R. 122.)

Πνιγετὸς, ὁ, laqueus, quo se quis strangulat. Hesych.

Πνιγεὺς, έως, ὁ, furnus, cacabus, ahenum, &c. in quo carbones, aut carnes, quæ inassantur, suffocantur. Aristot. in lib. de juvent. et senect. et de part. an. l. 2. Impropriè apud Aristoph. in Nub. sic appellatur cœlum, cujus fervore æstivo tempore omnia, quæ ambit, suffocantur, sicut camino inclusi carbones. ¶ Est etiam pars quædam musici instrumenti, quod hydraula dicitur. Hesych. et Etymol. ¶ Item camus seu fiscella jumentorum. unde apud eundem Etym. περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα.

Πνιγέα, ἡ, exp. vaporarium: apud Gal. de caus. morb. l. 2.

Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, incubus, suppressio nocturna, qua dormientes suffocari sibi videntur. Ægin. l. 3. c. 15.

Πνιγῖτις γῆ, terra quædam colore nigra, qualis est ampelitis, Eretriæ similis. de qua Diosc. l. 5. c. 177. et Plin. l. 37. c. 16.

Composita.

Ἀποπνίγω, suffoco, præfoco. Hom. in Batrach. Τοῦπον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθος, εἰς βυθὸν ἄξας. Item strangulo. Aristoph. in Vesp. οὑτοσί με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται. Sic et apud Xen. Hell. 3. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 160. Ἀρκεσίλεων μὲν κάμνοντά τε καὶ φάρμακον πεπωκότα, ὁ ἀδελφεὸς Λέαρχος ἀποπνίγει. Polyb. Hist. lib. 3. συνωθούμενοι μὲν γὰρ εἰς τὴν λίμνην, οἱ μὲν διὰ τὴν παράστασιν τῆς διανοίας ὁρμῶντες ἐπὶ τὸ νήχεσθαι ἐν τοῖς ὅπλοις ἀπεπνίγοντο. Demosth. adv. Zenothem. ῥίπτει ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλατταν, διαμαρτὼν δὲ τοῦ λέμβου διὰ τὸ νύκτα εἶναι, ἀπεπνίγη. Vide Notas selectas in Matth. xiii. 7. ubi plura exempla videbis.] ¶ Et metaph. indignationem moveo, uro, eneco.

Ἀποπνίγομαι, suffocor, &c. Xen. Pæd. 8. † Aristoph. Nub. 1506.† ¶ Item, stomachus mihi movetur, præ indignatione disrumpor. Demosth. ἐφ' οἷς ἔγωγε ἀποπνίγομαι.

Ἀποπνιγόεις, suffocans, suffocandi vim habens. Nicand. in Ther.

Decomp. Ἐναποπνίγω, præfoco in. Lucian.

Ἐμπνίγω, suffoco in: vel simpliciter, suffoco. Naz.

Ἔμπνικτος, in olla furno inclusa suffocatus. Athen. l. 14.

Καταπνίγω, idem quod ἀποπνίγω. Gal. καταπνίγειν πῦρ.

Καταπνίγομαι, idem quod ἀποπνίγομαι. Aristot. in lib. de sen. et juvent. καταπεπνιγμένων ἀνθράκων.

Κατάπνιξις, ἡ, strangulatio, suffocatio.

Περιπνιγὴς, suffocatus. Nic. in Ther.

Προπνίγειον, τὸ, calida lavatio, caldarium, in quod intrabant è frigidario, minùs calidum quam ipse πνιγεὺς, calidius autem ipso frigidario. Vitruv. l. 5. c. 11. Plin. Jun. ep. 41. l. 2.

Συμπνίγω, unà suffoco et strangulo: comprimo in strangulatu.

Συμπνίγομαι, una suffocor: apud Suid.

ΠΟ'Α, ας, ἡ, herba. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 9.

Ποώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, herbosus, herbis abundans. Item herbeus, herbidus, herbæ similis. ut, ποώδης χροιὰ, Plut. in libello περὶ εὐθυμίας. ποώδη φυτὰ, apud Theophr. hist. pl. l. 7.

Ποάριον, ου, τὸ, herbula, parva herba.

Ποάζω, herbas lego. In re rustica est, herbas inutiles è segete evello. Latinè runco, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 25.

Ποασμὸς, οῦ, ὁ, noxiarum herbarum evulsio: runcatio. Theophr. ib.

Ποάστρια, ἡ, quæ noxias herbas vellit et extirpat, runcatrix. Pollux lib. 7. c. 30.

Ποάστριον ου, τὸ, falx qua secatur herba, apud eundem.

Ποίη, Ionicè pro πόα, Il. ξ'. et apud Herod. ¶ Item, qualis. à Ποῖος. quod quære in Οἷος.

Ποιήεις, εντος, ὁ, herbosus, herbidus, herbis consitus. Il. β'. [503.] et ι'. [150. Schol. Βοτανώδη. His Exemplis addatur, Iliad. Υ. 9. ποιήεντα. Schol. Βοτάνην ἔχοντα. Soph. Œd. Col. 152.]

Ποιώδης, idem quod ποώδης. [Herodot. Hist. lib. 4. ἥ τε γὰρ γῆ ἐοῦσα πεδιὰς αὕτη, ποιώδης τε καὶ εὔυδρός ἐστι.]

Ποιηρὸς, idem: ut, ποιηρὸν νάπος, apud Eurip. in Bacch. [Cycl. 44.]

Ποιὰ, quoque dicitur pro πόα, ut χροιὰ pro χρόα. ¶ Item annus. παρὰ τὴν πόαν, quoniam semel tantum in anno ἡ πόα φύεται. ut apud Callim. Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιὰς, novem circiter annos. Hujus signif. meminerunt Etym. et schol. Theocriti.

Λεχοποίης, (*comp.*) ferens herbas lectis et stibadiis idoneas. Il. δ'.

ΠΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, desiderium. (V. Æschyl. Pers. 133. Ag. 423.) (¶ A præterito med. πέποιθα verbi πείθω. persuadet enim desiderium homini, ut id desideret, quod desiderat, inquit Etymol.) Odyss. ξ'. Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται. Plutarch. in Per. πόθος ἔσχε τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Κίμωνος. Xen. πόθον ἔχειν δεινόν. ¶ Sic dicitur et Cupido. Paus. in Att. ¶ Item flos æstivus: de quo Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. et Plin. l. 21. cap. 11. ¶ Quidam et pro Priapo accipiunt. apud Dion. in Calig. πόθον ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον ἐδίδου.

Ποθεινὸς, ὁ, desiderabilis, desideratus, exoptatus. Eur. (Ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά. Med. 1223. Phœniss. 286. 1673. Soph. Tr. 104. 199. Aristoph. R. 84.) Thuc. Herodian. lib. 1.

[Ποθεινοτέρως. Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 1. §. 5. οὕτω δὲ συνόντων, ποθεινοτέρως μὲν ἀνάγκη σφῶν αὐτῶν ἔχειν, &c.]

Ποθέω, ῶ, f. ήσω, et έσω, desidero. Od. τ'. Ὀδυσῆα ποθεῦσα φίλον. Iliad. υ'. ποθείεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε. Il. ο'. πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιῶν. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† Luc. ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. Dicuntur et res aliquæ ποθεῖν τινα. apud Plut. in Cor. τὸν δὲ Μάρκιον εὐθὺς ἐπόθει τὰ Οὐολούσκων πράγματα. Cum infinit. exp. et, magno cum desiderio cupio, expeto. Isocr. in Panath. τοῦτο γὰρ οἶμαι μάλιστα ποθεῖν ἀκοῦσαι τοὺς πολλούς. ¶ Item amo. Theocr. idyll. 12. οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν αἴματι γηράσκουσι. Plut. symp. 6. αἱ μὲν γὰρ τῶν ποθούντων ἡδοναὶ τὴν ἀνάμνησιν ἀνελεύθερον ἔχουσι. (Æsch. Pers. 512. 542. Ag. 350.)

Πόθημα, τὸ, desiderium: vel res desiderata.

Πόθησις, εως, ἡ, ipsa actio desiderandi.

Ποθητὸς, ὁ, desideratus.

Ποθὴ, ἡ, idem cum πόθησις seu πόθος. Il. ά. ζ'. ξ'. et alibi apud Hom.

Ποθητὶς, desiderium, amor. Oppian.

Composita.

Ἀντιποθέω, vicissim desidero.

Ἀντιποθοῦμαι, vicissim desideror. Xen. [Memorab. Socrat. lib. 2. cap. 6. §. 28.] ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι.

Ἀπόθητος, ὁ καὶ ἡ, cujus desiderio non tenemur: et per consequens, abjectus, vilis, neglectus. Hesych. et Eust.

Ἀπόθεστος, idem. Odyss. ρ'.

Ἐπιποθέω, idem cum ποθέω. Luc. μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

Ἐπιπόθησις, ἡ, desiderium, 2 ep. ad Cor. c. 7.

Ἐπιποθία, ἡ, idem. Rom. 15.

Ἐπιπόθητος, desideratus, desiderabilis. in ep. ad Phil. c. 4.

Περιπόθητος, valdè desideratus vel desiderabilis.

Πολύθεστος, multùm desideratus seu exoptatus: per syncopen enim dicitur pro πολυπόθεστος, à ποθέω. Callim. Hymn. in Cererem, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσιν.

Πολυπόθητος, multùm desideratus.

Τριπόθητος, ter desideratus, exoptatissimus. Luc. in somn. Pro quo Doricè τριπόθατος, apud Mosch. in epitaph. Bion. Smyrn.

ΠΟΙΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, facio, efficio, ago. † Xen. Pæd. 1. 4. 1. ποιεῖν τεταγμένα. 1. 3. 14.† Demosth. pro Cor. ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω. Sæpè apud Aristoph. τί ποιεῖς; quid agis? Frequenter jungitur infinitivo. Ut apud Xen. Pæd. 4. μάλα δὲ αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε. Sic, ποιῶ τοὺς συνόντας ἀπέχεσθαι, facio ut discipuli mei abstineant, do operam, ut, &c. Apud eundem Xen. Pæd. 6. καὶ ἐποίησαν Ἀγησίλαον ἐπαναχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα, fecerunt ut cogeretur recedere. Apud Isocr. de Pace. καὶ γὰρ αὐτοὶ πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾷν καὶ φιλοσοφεῖν, &c. induxistis illis in animum philosophari, &c. Jungitur et cum variis particulis. Ut in Axiocho, ποιήσω ὡς λέγεις, faciam ut dicis. Xen. Pæd. 1. ποίει ὅπως βούλει, fac ut libet. Et cum adverbiis, ὀρθῶς, καλῶς, κακῶς, et aliis. Ποιῶ σε κακῶς, afficio te malis. † ποιεῖν κακῶς τί τινος, alicujus res lædere. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. d.† Cum accusativus variis variè interdum exponitur. Ut, ποιεῖν ὀσμὴν, apud Aristot, odorem excitare. ποιεῖν χαρὰν, afferre voluptatem, ποιεῖν ἀγαθὰ, Isocr. conferre beneficia. Apud Dem. ποιῶ σοι ἀργύριον, comparo tibi pecuniam. Sic apud Thuc. ποιῶ βίον, comparo victum. ποιεῖν ἐκκλησίαν, concionem cogere seu advocare. ποιεῖν τὸν νόμον, servare legem, seu præstare et implere, ποιεῖν ἁμαρτίαν, committere peccatum. Παράδειγμα ποιεῖν, proponere exemplum vel exemplar, apud Isocr. in Paneg. Ἀσθενεῖς ποιεῖν, infirmos reddere, Xenoph. Pæd. 1. † ποιεῖν θήραν. Xen. Pæd. 1. 4. 14. τἀργύριον σὸν πλεῖον. Aristoph. Nub. 1298. γέλωτα. Xen. Pæd. l. 2. p. 47. b. τινὰ κλαίειν. l. 2. 47. d. γέλωτα ἔκ τινος. l. 2. 48. b. elicere risum ex aliquo. πένητα, pauperem reddere. l. 3. p. 64. c. ἄξιον πρός τινα, digna alicui conferre. l. 3. p. 73. c. εἰρήνην τισὶ, inter aliquos pacem facere. l. 3. p. 72. d. et p. 73. c. V. et Kusterus de Verbo medio p. 46. τάξιν ἔξω βελῶν, extra tela cohortem abducere. l. 4. p. 88. a. πιστὰ θεῶν, fidem per Deos facere. l. 4. p. 92. b. et ἀσφάλειάν τινι. ibid. p. 107. d. παῖδας, filios procreare. l. 5. p. 128. b. ἀγῶνα, instituere. l. 6. p. 157. d. V. Kusterus de Verbo medio p. 96.† Interdum construitur cum duobus accusativis. Ποιῶ σε κακὸν vel ἀγαθὸν, apud Xenoph. Apud Matth. cap. 27. τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; quid faciam isto Jesu? Jungitur etiam dativo personæ. Ut Matth. 21. τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Sic apud Plat. in Apol. Ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω. In Novo Testam. sæpè signif. ago, i. commoror, versor. ut Jac. c. 4. Act. 18. ¶ Ποιῶ interdum ponitur pro ἐργάζομαι, facio, factito, conficio, fabricor. ut apud Theophrast. τὰ ἀγάλματα ποιεῖν, simulacra factitare. † χιτῶνα. Xen. Pæd. 1. 3. 14.† ¶ Item efficax sum, prosum, confero, cum πρὸς, contra. apud Diosc. lib. 1. ποιεῖ πρὸς φάρμακα, adversus venena est efficax. ¶ Item versus seu carmina facio, poëticè scribo. Isocr. in Panegyr. Τίς γὰρ, ἢ τῶν ποιεῖν δυναμένων, ἢ τῶν λέγειν ἐπισταμένων, μὴ ποιήσει καὶ φιλοσοφήσει; Sic et apud Aristot. et Xenoph. ¶ Apud Plut. in Sol. ποιῶ λέγοντας, induco seu introduco loquentes. ¶ Apud Xenoph. Anab. l. 5. ποιῶ δ', ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φᾶσιν, fingo, concedo. ¶ Ποιῶ interdum significat, pono, colloco. Iliad. ι'. Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν. Sic et apud Thuc. ποιεῖν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ τὰς ναῦς, in sicco naves collocare. Sic, ἐν μέσῳ ποιεῖν, apud eundem.

Ποιέομαι, οῦμαι, idem quod ποιέω, ῶ, facio, &c. ut, μνήμην vel μνείαν ποιοῦμαι, apud Aristot. mentionem facio. λόγους ποιεῖσθαι, verba facere. ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Isocr. initium facere. ποιεῖσθαι κέρδος, facere lucrum. ποιεῖσθαι βασιλέα, creare regem, apud Plat. † ἔξοδον. Xen. Pæd. 1. 5. 14. τὰ ὄντα ἐκποδὼν, res suas procul facere. i. e. abducere. l. 3. p. 66. c. μάχην. l. 3. p. 81. a. θηρίον ὑποχείριον. l. 4. p. 98. d. νόμον, sibi legem ferre. l. 4. p. 102. a. θυσίαν, rem sacram. l. 6. p. 157. d.† ¶ Interdum signif. existimo. ut apud Greg. καὶ πομπὴν, ἀλλ' οὐ συμφορὰν, τὸ πρᾶγμα ποιούμενος. ¶ Interdum, adopto: ut, ποιεῖσθαι παῖδα, apud Demosth. † et Xen. Pæd. l. 4. p. 112. et V. Kusterus de Verbo medio p. 45.† ¶ Cum præposit. variam admittit expositionem. ut, ποιεῖσθαι εἰς ἀσφάλειαν, apud Thuc. collocare in tuto. ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, risui habere, ridiculum existimare. ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, comparare sibi magnam potentiam, apud Herodian. περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, rem magnam existimare; et contrà, περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, pro re parva habere; vel parvi facere. Ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, in potestatem suam redigere. ¶ Ponitur et pro προσποιοῦμαι, simulo: apud Themist. ῥητορικὸς ποιούμενος εἶναι. ¶ Accipitur et in passiva signif. ut Il. ζ'. et apud Xen. Pæd. 2. &c. (Eurip. Med. 910.)

Ποίημα, τὸ, quod aliquis fecit, opus. in ep. ad Eph. c. 2. ¶ Plerunque significat, poëma, seu opus poëtæ, Æsch. contra Ctesiph. Plut. &c.

Ποιηματικὸς, qui poëmata conscribit, poëta. Plut.

Ποιημάτιον, τὸ, parvum poëma, poëmation. Luc.

Ποίησις, εως, ἡ, q. d. factio: factura. Herodot. et in epist. Jacob. c. 1. ¶ Item poësis, carminum factio. Plat. Aristot. Athen. &c.

† Ποιητέον, faciundum. Xen. Pæd. 1. 6. 27. cum πρός.†

Ποιητὴς, οῦ, ὁ, factor, creator, conditor. Naz. Item opifex. Xen. Pæd. 1. † 6. 33. μηχανημάτων.† Item qui factis exprimit ea quæ facienda esse audivit. in epist. Jacob. c. 1. ¶ Item qui carmina facit. poëta. Plat, Aristot. Plut. &c.

Ποιήτρια, ἡ, poëtria, quæ carmina facit. Athen. l. 13. Plut. in Hell.

Ποιητὸς, ὁ, factus. Item, factitius. Iliad. μ'. [Pind. Nem. Od. E. 53. Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον, &c.] Plut. in Solon. ¶ Item adoptivus, ascititius. Plut. in Dem. Aristot. Pol. l. 3. ¶ Et active, efficiens, apud Epicur.

Ποιητικὸς, ὁ, faciendi vim habens, per quem aliquid fit. Arist. pol. l. 1. c. 3. et Rhet. l. 1. ¶ Item poëticus, i. poëtis conveniens, poëtarum proprius, poëtis familiaris. Plut. Luc. Ἡ ποιητικὴ, sc. τέχνη, ars faciendi carmina. Plut. Aristot.

Ποῶ, pro ποιῶ, metri causa dictum invenitur apud poëtas: ut Theocrit. idyll. 10. Καλάς ἄμμε ποεῦν ἐλελήθει Βῶκος ἀοιδάς. Interdum et prima correpta scribitur ποιῶ: ut apud eundem Idyll. 3. ἀπάγξασθαί με ποιήσεις. (Aristoph. R. 530.)

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντιποιέω, ῶ, è contrario facio, vicissim facio, par pari reddo. Exponitur et, beneficium rependo.

Ἀντιποιέομαι, οῦμαι, vendico, attribuo mihi. Cum genit. ἀντιποιεῖσθαι Σαλαμῖνος, apud Plut. et, ἀντιποιεῖσθαι τῆς τιμῆς, apud Aristot. polit. 3. Exponitur et, affecto, occupare contendo, assequi conor; item capesso. Ut apud Isocr. in Archid. ἀλλὰ καὶ κατὰ μικρὸν ἀρετῆς ἀντιποιουμένοις. Demosth. Phil. 4. τοῦ πρωτεύειν ἀντιποιοῦνται μὲν ἅπαντες, ἀφεστᾶσι δ' ἔνιοι.

Ἀποποιέομαι, abduco, rejicio, alienum à me facio. Basil. Homil. 8. διὰ τὸ τῆς τροφῆς ἐπίπονον ἀποποιούμενος ὃν ἐγέννησεν. Sic et Job. c. 15. οὐ καὶ σὺ ἀπεποιήσω φόβον; rejecisti timorem Dei à te. et c. 14. μὴ ἀποποιοῦ τὰ ἔργα, ne abdices, ne abnuas. ¶ Item improbo, non admitto, repudio. Philop. in Procl. καὶ κινδυνεύει μηδὲν οὕτως ἀνὴρ ἐκεῖνος ἀποποιήσασθαι τῶν Πλάτωνος, ὡς τὴν τῶν ἰδεῶν ὑπόθεσιν. ¶ Item renuntio alicui amicitiam. Plut. in Convivio sep. sap. οὕτω γὰρ δεῖ πρῶτον ἀποποιεῖσθαι τὸν Λυκοῦργον αὐτοῖς νόμοις, ὅλην μετακινήσαντα τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν.

Ἀποποίησις, abdicatio, rejectio, repudiatio.

Εἰσποιέω, ῶ, vel ἐσποιέω, (q. d. facio intrà, i. facio ut sit intrà, et velut intromitto,) ascisco, adopto. Dem. καὶ τῶν πραττομένων εἰσποιεῖ κοινωνὸν αὐτόν. Plut. in Num. τοὺς δ' ἐφεξῆς μῆνας Δομιτιανὸς εἰσεποίησε ταῖς αὐτοῦ ἐπωνυμίαις, suis cognomentis ascivit. ¶ Item adopto: in propria signif. Unde in pass. apud Demosth. μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐσπούδαζεν, ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ.

Εἰσποίησις, adoptatio: vel adoptio. Plut. de Alex. fort.

Εἰσποιητὸς, adoptatus.

Συνεισποιέω, (decomp.) unà ascisco, unà adopto. Plut. in Pol. præc. ταῖς καλαῖς καὶ φιλανθρώποις χάρισι δεῖ τοὺς φίλους συνεισποιεῖν.

Ἐκποιέω, (q. d. facio ut sit extrà,) amitto, subduco. ut apud Philost. ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου. Item, do adoptandum. Et gener. alieno, emancipo. Item vendo, dono, Unde in pass. apud Lys. ὑπάρχει, τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθεῖν. ¶ Item sufficio. Ut apud Athen. l. 4. τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν. ¶ Exponitur etiam, efficio, consumo. ¶ Et, ἐκποιεῖ (impersonaliter,) suppetit. Laërt. in Theophr. † perficere, Xen. Pæd. l. 5. 7. nisi legend. ἐκπονεῖν.†

Ἐκποίησις, ipsa actio dandi aliquem in adoptionem. Item alienatio, emancipatio. ¶ Item emissio seminis. Herodot.

Ἐκποίητος, in adoptionem datus. Isæus.

Ἀνεκποίητος, qui non potest educi, vel extrahi aut expelli. ut, ὀδύνη ἀνεκποίητος, apud Hippocr. in Aphor.

Ἐμποιέω, facio seu efficio in, aut extrà. Xen. οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσι. Item indo, insero, immitto, &c. † ἐλπίδας τινί. Xen. Pæd. 1. p. 70. e. et εὔνοιαν. l. 8. p. 208. b.† Idem, καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν. Plut. in Num. ἐμποιεῖν παίδευσιν τοῖς ἀξίοις. Apud Isocrat. ἐμποιεῖν λήθην, inducere oblivionem. Apud eundem in Panath. ἐμποιεῖν ὀργὴν, concitare iram.

† Ἐμποιεῖσθαι med. χοροὺς Ἑλικῶνι, in Helicone choros ducere. Hesiod. Theog. 7.†

Ἐπιποιεῖν, attingere. Philostr. in ep.

Ἐπιποίητος, fictus, commentitius. Synes.

Μεταποιέω, muto, commuto: propriè, facio aliquid diversum ab eo quod priùs erat. Apud Dem. μεταποιεῖν νόμον, exp. derogare legi, abrogare aliquid legi.

Μεταποιοῦμαι, vendico, mihi assero, capesso. Synes. μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Gregor. cum accusat. Χριστὸν μεταπεποίημαι διὰ τοῦ βαπτίσματος.

Μεταποίησις, mutatio, commutatio. Greg. Exponitur et, instauratio, refectio.

Μεταποιητὴς, mutator. Item instaurator, refector.

Ἀμεταποίητος, (decomp.) immutabilis.

Παραποιέω, (q. d. facio ad similitudinem alicujus, ementiens tamen id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimilatum est,) falsò assimulo, adultero. Ut in voce media apud Thuc. παραποιησάμενος σφραγῖδα. Item, ad dissimulandam veritatem, et ne res cognoscatur, corrumpo et perverto: ut apud Athen. lib. 12. πολλὰ τοῦ Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος. Et general. inverto, perverto. Paus. Eliac. l. 1. παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ τοῦ παλαιοῦ καλοῦσι.

Παραποιοῦμαι, falsò assimulor. Basil. μία σφραγὶς παραποιηθεῖσα.

Παραποίημα, τὸ, quod factum est ad similitudinem alicujus, falsò assimulatum, adulteratum. Apud Aristot. Sic dicitur verbum de industria paullùm immutatum ad aliud significandum.

Παραποίησις, ἡ, assimulatio qua ementimur aliquid, adulteratio. In Pand. Greg.

Ἀπαραποίητος, (decomp.) non adulteratus, germanus, genuinus.

Ἀπαραποιήτως, non adulteratè, germanè, genuinè.

Περιποιέω, tueor, servo, conservo. Thuc. l. 1. τήν τε πόλιν περιποιῆσαι. ‡l. 2. 25.‡ Plut. in Publ. περιεποίησε τοὺς Ῥωμαίους. Herodian. l. 8. εἰς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. Item acquiro, quæro, comparo. Themist. de an. l. 2. τούτῳ γὰρ περιποιῆσαι βούλεται εἰκόνα θειότητος, καθ' ὅσον δύναται.

Περιποιοῦμαι, idem. Thuc. περιεποιήσαντο τὸ χωρίον, periculo liberarunt. ¶ Item acquiro, &c. Aristot. Polit. l. 3. περιποιοῦνται αὐτοῖς δυναστείαν. ¶ Item vendico mihi, assero mihi. Syn. τὸ μὴ προσῆκον περιποιήσασθαι. † περιποιοῦμαι, med. ψυχὰς, i. e. animam (suam) conservare. Xen. Pæd. l. 4. p. 103. a.† ¶ Item in contrarium et præposterè facio. Phal. in Ep. ad Messen. ¶ Τὸ περιπεποιημένον, arte singulari et industria factum. Theophr. l. 9.

Περιποίησις, ἡ, tutatio, ipsa actio tuendi et conservandi. Item acquisitio. Item vendicatio et assertio, in ep. ad Eph. c. 1.

Περιποιητικὸς, q. d. acquisitivus. unde, περιποιητικὰ ῥήματα, verba acquirendi, acquisitionis significationem habentia: apud grammat.

Προποιέω, antè seu priùs facio. [Thucyd. Hist. lib. 3. προποιῆσαι. Schol. τὸ δὲ προποιῆσαι, οὐκ ἐπὶ τῷ διαφθεῖραι τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλ' ἐπὶ τῷ πρότερόν τι ποιῆσαι, τουτέστιν ἀποστῆναι. Herodot. Hist. lib. 1. ὀφείλεις γὰρ, ἐμεῦ προποιήσαντος χρηστὰ ἐς σὲ, χρηστοῖσί με ἀμείβεσθαι.]

Προποιοῦμαι, priùs fio.

Προσποιέω, (q. d. facio ut meam sit,) mihi assumo, vendico, in meam potestatem redigo. Thuc. l. 2. φάσκων προσποιήσειν αὐτὴν, οὖσαν πολεμίαν. Dem. contr. Aphob. ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐγένετο, ταῦτα προσποιεῖν. † προσποιέω (q. d. facio ut meum sit), non est illa significatio τοῦ προσποιέω (sed τοῦ προσποιεῖσθαι med.) sed est (q. d. facio ut alteri quid accidat.) V. Kusterus in Libro de Verbo medio p. 30. sect. 24.†

Προσποιοῦμαι, idem. Cum genit. Isæus, πόσοι συγγενεῖς, καὶ υἱεῖς, κατὰ δόσιν προσεποιήσαντο τῶν Νικοστράτου; Cum accusat. Plut. in Cæs. προσεποιοῦντο τὴν δόξαν, sibi vendicabant et assumebant. Item, adjungo, adjicio. Themist. in phys. l. 2. τὴν ὕλην οὐ προσποιοῦνται οἱ μαθηματικοὶ παντελῶς. ¶ Item simulo, fingo. † Xen. Pæd. l. 2. 46. a. et p. 47. b. et l. 5. p. 127. c.† Isæus, οὐδὲ προσποιοῦνται ἐκείνου τοῦ ὀνόματος οὔτε γινώσκειν, οὔτε προσήκειν αὐτοῖς. Plat. de rep. l. 1. προσεποιεῖτο φιλονεικεῖν. Isocr. ἐὰν μὴ δεόμενος τὸ δεῖσθαι προσποιῇ. Cum infinitivo interdum exp. profiteor, ut Plat. in ep. προσποιεῖται μὲν τὰ δημοκρατίᾳ ξυμφέροντα εἰδέναι. [nitor. Athan. V. S. Ant.]

Προσποίημα, τὸ, id quod vendicamus nobis: vel id quod simulamus.

Προσποίησις, ἡ, ipsa actio vendicandi sibi aliquid aut assumendi. Thucyd. Item simulatio. Arist. eth. 2. c. 7.

Decomp. Παραπροσποίησις, simulatio, dissimulatio. παραποίησις, adulteratio. In anth.

Προσποίητος, simulatus, fictus. Idem œcon. 2.

Προσποιητικὸς, simulator, fictor, simulationi deditus. Idem Pol. lib. 3.

Συμποιέω, adjuvo, auxilior. Laërt. in Socrate. [Aristoph. Ran. 1455. Schol. Thesm. 165. Ἵνα συμποιῶ σου πόθεν ἐστυκὼς ἐγώ. Vide Schol. Bourdin.]

Ὑποποιέω, (q. d. sub me esse facio,) acquiro, comparo, concilio. Plut. in Per. τῆς προσποιήσεως αὐτῆς τῶν καλῶν ὑποποιούσης τινὰ λεληθότως ζῆλον.

Ὑποποιοῦμαι, idem. Aristot. pol. 5. ὑπεποιήσατο τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ. Greg. λόγοις ἡμέροις καὶ ὁμογλώσσοις ὑποποιεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπιχειρεῖ. Exp. et, mihi autoro, ad autoritatem meam fidemque traho. Greg. In Julian. orat. 1. ὑποποιεῖται τὸ στρατιωτικόν.

Ὑποποίητος, acquisitus. Exponitur et, simulatus.

Composita sine præpositione.

Ἀβυρτακοποιὸς, qui edulia abyrtacas conficit. Athen. l. 9.

Ἀγαθοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, bonum vel bona efficiens, bonorum effector. Alex. Aphr. Exponitur et, munificus, beneficus.

Ἀγαθοποιέω, benefacio alicui, bene mereor de aliquo. Act. 14. οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἀγαθοποιῶν. Sic et Luc. 6. et alibi in Novo Test. Exponitur et, rectè vel recta ago.

Ἀγαθοποιΐα, boni efficientia: vel beneficiorum collatio. 1. ep. Pet. c. 4.

Ἀγαλματοποιὸς, statuarum et simulacrorum fabricator. Poll. l. 1.

Ἀγαλματοποιΐα, ars conficiendi statuas. Idem ibid.

Ἀγαλματοποιέω, statuas conficio.

Ἀγαλματοποιητικὴ, (τέχνη,) idem quod ἀγαλματοποιΐα. Poll. ibidem.

Ἀγριοποιὸς, ferum reddens seu efferatum, feritatem inducens. schol. Nic. et Eust. Apud Aristoph. in Ran. Æscylus dicitur ἀγριοποιὸς, quòd heroas induceret feros et immanes.

Αἱματοποιητικὸς, ὁ, sanguinem gignens seu generans. Gal. com. 1. in l. 1. Prorrhet.

Αἰσχροποιὸς, fellator, qui ore morigeratur in obscœnissimo ministerio. Aristoph. [Plut. 314. Schol. Ὁ Ἀρίστυλλος αἰσχρός. καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις μέμνηται αὐτοῦ ὡς αἰσχροποιοῦ.] Et general. qui turpe aliquid et fœdum patrat. Euripid. in Medea. [1346. Ἔῤῥ' αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.]

Αἰσχροποιεῖν, dicitur qui tale ministerium exercet. apud Athen. l. 8.

Αἰσχροποιΐα, hoc ipsum ministerium oris ad patrandam obscœnitatem.

Ἀλευροποιέω, farinam facio, molo, pinso.

Ἀλλαντοποιέω, farcimina, vel lucanicas facio.

Ἀλλαντοποιὸς, qui facit lucanicas, tucetarius, fartor.

Ἀνδριαντοποιὸς, statuarius, statuarum artifex. Athen. l. 11.

Ἀνδριαντοποιΐα, statuarum confectio, actio ipsa faciendi statuas. Exponitur et, ars faciendi statuas. Xenoph. et Aristot. Rhet. 1.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, statuas facio. [Xenoph. Memorab. lib. 3. cap. 1. §. 2. καὶ δικαίως ἂν οὗτος ὑπὸ τῆς πόλεως ζημιοῖτο πολὺ μᾶλλον, ἢ εἴ τις ἀνδριάντας ἐργολαβοίη, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν.]

Ἀνδριαντοποιητικὴ, s. τέχνη, ars statuaria.

Ἀνθοποιὸς, flores producens, florificus.

Ἀνθρωποποιὸς, hominum factor seu fabricator, i. humanarum formarum. Luc.

Ἀνθρωποποιΐα, hominum fabricatio, seu humanarum formarum: apud eundem.

Ἀποίητος, non factus, seu nondum factus. Athen. l. 4. [Pind. Olymp. B. 29. Τῶν δὲ πεπραγμένων Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν, Ἀποίητον, οὐδ' ἂν Χρόνος ὁ πάντων πατὴρ Δύναιτο θέμεν, ἔργων τέλος.] Item sine arte factus: apud Diosc. Halic.

Ἀργοποιὸς, inertem et segnem reddens, inertiam afferens.

Ἀριστοποιοῦμαι, prandeo. Xen. anab. l. 4. et Hellen. l. 1. † ἀριστοποιέω, prandeo. Xen. Pæd. l. 3. p. 72. c.† ¶ Partic. ἀριστοποιούμενα, pass. exp. ea quæ parantur in prandium: apud eundem.

Ἁρματοποιὸς, qui currus fabricatur. Hesych.

Ἁρματοποιέω, currus fabricor. Pol. l. 7. c. 26.

Ἀῤῥητοποιὸς, nefanda perpetrans et obscœna. Hesych.

Ἀῤῥητοποιΐα, nefandum facinus, quod obscœnè perpetratum est, quod nemo ferat commemorari, memorare audeat nemo.

Ἀρτοποιὸς, q. d. panifex, pistor. † Xen. Pæd. l. 5. p. 147. b.† Plut. in Alex. Ponitur et adjectivè: ut, ἀρτοποιὸς ζύμη, fermentum ex quo panis conficitur: apud Naz.

Ἀρτοποιέω, panem conficio, pistoriam artem exerceo. Exponitur et, in panem vel in panes formo. unde in pass. apud Diosc. l. 4. c. 76. (de papavere sativo:) ὃς τὸ σπέρμα ἀρτοποιεῖται εἰς τὴν ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν.

Ἀρτοποιΐα, panificium, pistura. Xen.

Ἀρτοποιϊκὸς, sc. λόγος, liber de panificio, apud Athen.

Ἀσπιδοποιὸς, qui clypeos fabricatur. Poll. l. 7. c. 30.

Ἀσπιδοποιΐα, clypeorum fabricatio. Item clypei descriptio, quæ apud Homerum habetur: ut Eust. vocat.

Ἀταρακτοποιησία, ἡ, actio imperturbata: imperturbatè aliquid agere. Hippocr. in lib. περὶ εὐσχημοσύνης.

Αὐλοποιὸς, qui fistulas conficit. Poll. l. 4. c. 9.

Αὐλοποιΐα, et αὐλοποιητικὴ, sc. τέχνη, ars conficiendi tibias. Idem lib. 7. cap. 39.

[Αὐλοποιϊκός. Plat. Euthydem. οὐδὲ μὴν αὐλοποιϊκῆς γε δηλονότι δεόμεθα.]

Αὐτοποιὸς, sua sponte, et per se factus. Soph. in Œdip. Col. [730.]

Αὐτοποίητος, à se ipso factus, sua sponte et per se factus. Hesych.

Βελοποιὸς, telorum fabricator. Pol. l. 7. c. 30.

Βελοποιΐα, telorum fabricatio. Idem ibidem.

Βροντοποιὸς, qui tonitrum facit.

Βυρσοποιὸς, coriarius. Poll.

Γελωτοποιὸς, (q. d. risuum artifex,) qui facit aut dicit quibus risum eliciat. Xen. in Symp. Expon. et, scurra: item festivum acroama.

Γελωτοποιῶ, risum cieo, dictis aut factis risum capto. Plat. de rep. l. 10. Xen. ibidem. Exponitur et, ago scurram, scurriliter ago; apud Plut. in Polit. præc.

Γελωτοποιΐα, artificium excitandi risus. Xen. in Sympos. [cap. 4. §. 50.]

Γεφυροποιὸς, pontifex, i. qui pontem facit. Plut. in Num.

Γεφυροποιῶ, pontem facio, vel ponte jungo. Polyb. l. 3. τοῖς ἐπιτηδείοις γεφυροποιεῖν παρήγγειλε.

Γλωττοποιὸς, qui lingulas tibiarum conficit, fabricator lingularum. Pol. l. 4. c. 9.

Γλωττοποιΐα, lingularum in tibiis fabricatio. Idem l. 7. c. 30.

Γλωττοποιέω, ῶ, lingua patro, lingua morigeror. Aristoph. [Vesp. 1273.]

Γλωττοποιητικὴ, sc. τέχνη, ars fabricandi lingulas tibiarum. Pol. ibid.

Γονοποιΐα, fœtificatio. Alex. Aphr. probl. 68. l. 2.

Γραμματιδοποιὸς, dictum est drama quoddam Apollodori. Pol. l. 7. c. 30. epistoliorum consarcinator.

Δειπνοποιὸς, qui cœnam parat aut convivia.

Δειπνοποιῶ, paro cœnam. ejus est qui cœnam condixit aliis apud se. Alciphr.

Δειπνοποιοῦμαι, cœnam mihi apparo, epulor in mea cœna, cœno apud me. Thuc. l. 8. † Xen. Pæd. 1. 4. 16. parare facio.†

Δευσοποιὸς, infector, tinctor. Hesych. et Suid. ¶ Item benè imbutus seu tinctus, ita ut tinctura deleri et elui nequeat. qua significatione propriè et purpura dicitur, teste Suida. Metaph. autem de omnibus colorem habentibus permanentem et diu durantem. Athen. l. 3. Plat. de rep. l. 4. Item metaph. perimbutus, indelebilis, qui elui nequit. Plat. ibid.

[Δευσοποιέω. Alciphron. Rhet. Epist. lib. 3. epist. 11. φύκει γὰρ καὶ ψιμμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων.]

Δηλοποιέω, ῶ, manifestum reddo, manifesto.

Διθυραμβοποιὸς, dithyramborum poëta, dithyrambicus poëta.

Διθυραμβοποιΐα, dithyramborum scriptio.

Διθυραμβοποιῶ, dithyrambos scribo et compono.

Δικτυοποιὸς, qui retia conficit. apud Poll.

Δογματοποιῶ, decretum facio. Polyb.

Δραματοποιὸς, dramatum seu dramatis scriptor Plut. Exponitur et, actor fabularum. Luc.

Δραματοποιΐα, dramatum scriptio.

Δραματοποιῶ, in modum dramatis conscribo. Aristot.

Δυσβατοποιοῦμαι, aditum, transitum, receptum reddo difficilem. Xen.

Εἰδοποιὸς, specificus, speciem definiens: ut, εἰδοποιὸς διαφορά. Porphyr. Isagog. c. 4.

Εἰδοποιῶ, specifico, (apud Logicos,) speciem seu formam definio. Philop. in Procl.

Εἰδωλοποιέω, ῶ, imaginem, vel simulacrum fingo, seu repræsento. Synes.

[Εἰδωλοποιητικός. Plat. Sophist. Δέδοκται τοίνυν ὅτιτάχιστα διαιρεῖν τὴν εἰδωλοποιητικὴν τέχνην.]

Εἰδωλοποιΐα, imaginis, aut simulacri fictio. Item repræsentatio personæ mortuæ tanquam vivæ, quum ejus umbram introducimus.

[Εἰδωλοποιϊκός. Plat. Sophist. Διειλόμεθα τῆς εἰδωλοποιϊκῆς εἴδη δύο· τὴν μὲν, εἰκαστικήν· τὴν δὲ, φανταστικήν.]

Ἀντειδωλοποιέω, ῶ, (*decomp.*) idem quod εἰδωλοποιέω.

Εἰρηνοποιὸς, pacificator, pacis conciliator. Xen. Hell. 6. Item pacificus, qui est ingenio pacis amante. Matth. 5.

Εἰρηνοποιέω, pacifico, paco. in ep. ad Coloss. 1.

Ἐλεγειοποιὸς, elegorum seu elegiarum scriptor. Arist. de art. poët.

Ἑλκοποιὸς, q. d. vulnificus, vulnus inferens. (Æsch. S. c. Th. 403.) Τὸ ἑλκοποιὸν, sc. φάρμακον, Hesych. est cantharis: quia caustica vi prædita est et exulcerat, teste Plin.

Ἑλκοποιέω, ῶ, ulcero, exulcero. Æschin.

Ἐμετοποιὸς, vomitum efficiens, vomitum ciens. Diosc. l. 2.

Ἐξωμιδοποιὸς, exomidis seu exomidum confector. Pol. lib. 7. cap. 30. (Est autem exomis tunica non manuleata.)

Ἐξωμιδοποιΐα, opificium conficiendi exomidas. Idem ibidem. [Xenoph. Memorab. Socr. lib. 2. Μεγαρέων δὲ οἱ πλεῖστοι (ἔφη) ἀπὸ ἐξωμιδοποιΐας διατρέφονται.]

Ἐποποιὸς, heroicorum carminum scriptor. Plat. et Aristotel. de Art. poët.

Ἐποποιΐα, scriptio versuum heroicorum. Aristot. ibid.

Ἐποποιϊκὸς, ad ἐποποιΐαν pertinens. Idem ibidem.

Εὐποιέω, ῶ, benefacio, beneficium confero. Xen. † Pæd. 1. 6. 11.† εὐποιεῖν τὸν εὐποιοῦντα.

Εὐποιητικὸς, propensus ad beneficentiam, seu ad conferenda beneficia. Et, τὸ εὐποιητικὸν, sc. ἔργον, beneficentia. Aristot. in Rhet.

Εὐποιὸς, idem cum εὐποιητικός. Hesych. Item justus.

Εὐποιΐα, beneficentia. Poll.

Εὐποίητος, benè factus, eleganter confectus: ut, εὐποίητον μέλαθρον, apud Hom. hymno 1. in Venerem. † ἅρματα. Hesiod. Asp. 64.†

Decomp. Ἀντευποιέω, vicissim beneficentiâ utor erga quempiam, beneficium vel beneficia rependo. Aristoph. in Plut. τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν. Sic et apud Dem.

Φιλευποιΐα, amor beneficentiæ, studium beneficentiæ.

Ἐχθροποιέω, inimicum reddo, inimicitias concito.

Ζευγοποιΐα, copulatio parium, et in specie, bigarum constructio. Theophrast.

Ζυγοποιεῖν, juga curruum construere. Aristoph. in Plut.

Ζωμοποιὸς, opifex juris in culina, condiendi juris peritus. Athen. Τὸ ζωμοποιὸν dicitur etiam, quicquid gratiam juribus conciliat, seu quod gratiam in juribus habet. Diosc.

Ζωοποιὸς, vivificus. Item vivum et animale generans.

Ζωοποιΐα, animantis procreatio.

Ζωοποιέω, vivifico: item vermes genero. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ζωοποιητικὸς, q. d. vivificativus. viva generandi naturam habens.

Συζωοποιέω, (*decomp.*) q. d. convivifico, simul vivifico. unà in vitam revoco: in ep. ad Ephes. c. 2.

Ἠθοποιὸς, mores instituens et faciens: animi formator et institutor. Aristot. Plut. in Themist. Item, mores et affectus hominis exprimens: ut, λόγος ἠθοποιός.

Ἠθοποιϊκὸν, (sc. ἐπιτήδευμα,) facilitas ingeniumque in multos mores vertendi sese. Bud.

Ἠθοποιΐα, morum affectuumque expressio, seu figuratio moralis. Dion. Halic. in vita Lys. Rom. Aquila.

Ἠθοποιέω, ῶ, mores formo, instituo moribus. Plut. Item, affectus et mores exprimo. Dion. Halic.

Ἀνηθοποίητος, (*decomp.*) morum expressione et affectuum carens. ¶ Item qui moribus est incompositis et rusticis.

Ἡνιοποιὸς, qui habenas conficit.

Ἡνιοποιεῖον, τὸ, officina in qua habenæ conficiuntur. Xen. [Memor. lib. 4. cap. 2. §. 1.]

Ἡνιοποιέω, habenas conficio. Item habenas rego et duco. Vel simpl. rego et moderor. Idem apomn. l. 4.

Θαλιοποιοὶ, Hesych. sunt, qui arculas corio obductas conficiunt, et coriaceos riscos. (At, quid, et undenam, τὸ θάλιο, omnes dissimulant hactènus, ignorantve.)

Θαυματοποιὸς, præstigiator, circulator. Dem. Olynth. 2. Item miracula edens. Apud Luc. θαυματοποιοὶ dicuntur ὄνειροι, quòd mirabiles res nobis repræsentent.

Θαυματοποιΐα, q. d. præstigiatio, vel præstigiatoria ars. [Plat. de Rep. lib. 10. ἡ σκιαγραφία —— καὶ ἡ θαυματοποιΐα, &c.] Item, præstigiæ instar miraculi. Isocr.

Θαυματοποιῶ, præstigiatoris in modum facio, præstigiis utor. Luc. ἄλλα πολλὰ καινότερα θαυματοποιῶν.

Θεοποιὸς, qui deos sive deorum imagines fabricatur. Pol. l. 1.

Θεοποιΐα, deorum fabricatio, simulachrorum in honorem deorum effictio. Idem ibidem.

Θεοποιέω, ῶ, deum seu deos facio. Luc. in Scyth. Item inter deos refero, dei loco habeo. Theodor. in Ecclesiast. histor. τοὺς τὰ στοιχεῖα θεοποιοῦντας.

Θεοποιητικὸς, qui deos sive deorum simulachra facere potest.

Θεοποιητικὴ, sc. τέχνη, ars deorum fabricatrix, ars conficiendi deorum simulachra. Poll. l. 1.

Θεσμοποιέω, leges condo. Eurip. in Phœn. [1639.] Τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ.

Θορυβοποιὸς, tumultum excitans, tumultus seu turbarum excitator: seditiosus.

Θορυβοποιέω, tumultum seu turbas excito.

Θρονοποιὸς, qui thronos conficit seu fabricatur. Pol. l .7. c. 30.

Θωρακοποιὸς, qui thoraces conficit, thoracum fabricator, armorum faber. Xen. apom. 3.

Θωρακοποιΐα, thoracum et armorum fabricatio. Poll. ibid.

Ἰδιοποιέομαι, proprium facio, mihi vendico. Regum l. 2. c. 15. Item concilio mihi, adjungo mihi.

Ἐξιδιοποιοῦμαι, (*decomp.*) mihi vendico. Athen.

Ἱδρωτοποιὸς, sudorem eliciens.

Ἱδρωτοποιΐα, sudatio. Aristot. probl. l. 2.

Ἱδρωτοποιῶ, sudorem elicio.

Ἱδρωτοποιοῦμαι, sudo. Idem Arist. ibid.

Ἱεροποιὸς, q. d. sacrificus, sacrificulus.

Ἱεροποιοὶ, peculiariter dicebantur, qui sacra faciebant Eumenidibus, præsidibus Areopagi. apud Demosth.

Ἱεροποιΐα, functio illa, sacrificatio.

Ἱεροποιέω, fungor illo munere, sacrifico. Et general. sacra facio. Item sacro, dedico. Aristid. ἱεροποιήσας τούτους φαίνεται, οἷς τὰ ἱερὰ δρῶμεν.

Ἰπνοποιὸς, qui furnos fabricatur. Luc.

Ἰσχυροποιέω, robustum seu validum reddo, corroboro.

Ἰσχυροποιοῦμαι, corroboror. Hermog.

Καθαροποιέω, purifico. Exponitur et, verro. Hesych.

Καινοποιὸς, innovator, nova faciens. Naz.

[Καινοποιΐα. Polyb. Hist. lib. 6. Οὕτω δὲ τοιαύτης περὶ πάσας τὰς δυναστείας καινοποιΐας οὔσης, ἔμελλε πραγμάτων ἔσεσθαι καινῶν ἀρχή.]

Καινοποιέω, res novas facio: vel innovo aliquid in re quapiam. Item renovo. Diod. l. 16. τοῦ πολέμου καινοποιηθέντος. (Soph. Tr. 886.)

Καινοποιητὴς, novis artificiis in re quapiam utens. q. d. novitatis artifex. Xen. Pæd. 8. † p. 241. b. gen. rei adjungitur.†

Κακοποιὸς, maleficus, malis afficiens. Arist. eth. 4. c. 3.

Κακοποιΐα, maleficentia, malorum illatio seu importatio: vel maleficium. Isocr. in Panath. et ad Dem.

Κακοποιέω, malè facio, noceo. Gen. 31. [S. Marc. Evang. iii. 4. Ἔξεστι τοῖς σάββασιν ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι; Xenoph. Memorab. lib. 3. cap. 5. §. 26. Κύρ. Παιδ. lib. H. Polyb. Hist. lib. 4. ἢ κακοποιήσειν πολλὰ τοὺς Μακεδόνας περὶ τὴν ἔκβασιν.]

[Κακοποιητικός. Aristot. de Rep. lib. 7. ubi forte legendum κακοποιητική. Vide App. Thes. c. 1121. A.]

Καλυβοποιέω, vel καλυβοποιέομαι, gurgustia seu casas facio. Strab.

Καννοποιὸς, qui storeas seu tegetes conficit. Poll. l. 10. c. 47.

Καρυκοποιὸς, et καρυκκοποιὸς, qui conficit intritum, dictum καρύκη. Vocati autem fuerunt καρυκοποιοὶ Delphi, quòd victimas circumcidentes, ex quarum sanguine caryccæ parabuntur, coquorum fungi officio viderentur.

Καρυκοποιέω, conficio intritum illud dictum καρύκη. Item generaliùs, condimentum concinno, condio suaviter. Aristoph.

Καρποποιὸς, q. d. fructificus: epith. Cereris: apud Eur. in Rheso. [963.]

(Κελευθοποιοὶ παῖδες Ἡφαίστου. Æschyl. Eum. 12.)

Κερκιδοποιὸς, qui radios textorios conficit.

Κερκιδοποιϊκὴ, sc. τέχνη, ars seu scientia conficiendi radios textorios. Aristot. polit. l. 1.

Κηριοποιὸς, qui favos conficit, qui favos confingit.

Κιβωτοποιὸς, qui arcas seu cistas conficit: arcarum fabricator. Poll. ex Dinarcho.

Κλινοποιὸς, qui lectos fabricatur. Poll. l. 7. c. 26. [Demosth. in Aphob. Plat. de Rep. Ζωγράφος δὴ, κλινοποιὸς, θεὸς, τρεῖς οὗτοι ἐπιστάται τρισὶν εἴδεσι κλινῶν.]

Κλινοποιϊκὸς, ad lectorum fabricationem pertinens. Et, κλινοποιϊκὴ, sc. τέχνη, ars fabricandi lectos. Poll. l. 7. c. 30.

Κοινοποιέομαι, commune facio, communico. Greg.

Κοσκινοποιὸς, qui cribra conficit, cribrorum texendorum artifex. Poll. loco citato.

Κοσμοποιὸς, mundi conditor, mundi opifex: Deus. Phil. de mund.

Κοσμοποιΐα, ἡ, mundi fabricatio seu creatio.

Κοσμοποιεῖν, mundum condere: apud eundem.

Κρανοποιὸς, galearum opifex. Pol. l. 1.

(Κρανοποιέω, ῶ, galeas facio. Aristoph. R. 1050.)

† Κρημνοποιὸς, arduorum verborum artifex. Aristoph. Nub. 1370. V. Suidas in κρημνοί.†

Κρηπιδοποιὸς, qui crepidas conficit, crepidarius, sutor. Athen. l. 13.

(Κρουματοποιός. Sch. Theoc. Id. 4. 31.)

Κωμῳδοποιὸς, et κωμῳδοποιητὴς, comœdiæ seu comœdiarum scriptor, comicus poëta. Plut. et Pol. l. 9. [Aristoph. Pac. 733. εἴς τις κωμῳδοποιητὴς αὑτὸν ἐπῄνει &c.]

Κωμῳδοποιΐα, actio ipsa scribendi comœdias: apud eundem Plut.

Λαρισσοποιὸς, qui larissas conficit: aut Larissæorum conditor. Aristot. pol. 3. c. 1.

Λεπτοποιέω, tenuem seu gracilem reddo, extenuo. Diosc. l. 5.

Ληκυθοποιὸς, qui lecythos conficit, qui ampullas unguentarias fabricatur. Pol. l. 7. c. 30.

Λιθοποιὸς, calculum gignens. Alex. Aphr.

Λογοποιὸς, fabularum confictor seu scriptor. Athen. Item qui mendacia confingit, vaniloquus. Demosth. in Timocr. Synes. ep. 44. Exponitur et, orator: apud Isocr. Item historicus: apud Xen. Et, orationis artifex: apud Plat.

Λογοποιΐα, fabularum confictio seu scriptio: mendaciorum confictio.

[Λογοποιϊκός. Plat. Euthyd. Ἀλλὰ πρὸς θεῶν (ἔφην ἐγὼ) εἰ τὴν λογοποιϊκὴν τέχνην μαθοῖμεν, ἆρά ἐστι αὕτη ἣν ἔδει κεκτημένους ἡμᾶς εὐδαίμονας εἶναι;]

Λογοποιέω, fabulas confingo seu scribo: fingo poëtarum more. † Xen. Pæd. l. 2. p. 47. d.† Isocr. in Helen. enc. πολλὰς ἄλλας ἀνομίας ἐλογοποίησαν κατὰ τῶν θεῶν. Generaliter, confingo, mentior, rumorem falsum spargo. Dem. Philip. 2. λογοποιοῦσί τινες περιϊόντες, ὡς Ἐλάτειαν τειχιεῖ. Item simpliciter, rumorem spargo, dictito, perhibeo. Luc.

Λογοποίημα, τὸ, (q. d. fabulamentum,) fabula, commentum, mendacium. Poll. ex Plat. [lib. 2. §. 122. καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν Φαίδωνι, λογάρια, καὶ λογοποιήματα. Utrumque certe vocabulum istud in Phædone Platonico frustra quæres. Jung.]

Λογοποιητικὴ τέχνη, ars τῶν λογοποιῶν. Plat. in Euthyd.

Λογχοποιὸς, lancearum fabricator. Eurip. in Bacch. [1205.]

Λυροποιὸς, qui lyras conficit, lyrarum conficiendarum artifex. Plut. Et generaliter, qui musica instrumenta, quæ digitis aut plectro pulsantur, compingit. Poll.

Λυροποιΐα, lyrarum compactio, seu compingendarum scientia. Poll. lib. 7. cap. 30.

[Λυροποιϊκός. Plat. Euthydem. ἡ γὰρ λυροποιϊκὴ καὶ ἡ κιθαριστικὴ πολὺ διαφέρετον ἀλλήλοιν.]

[Λυροποιέω. Plat. Euthydem. ἄλλοι δυνατοὶ χρῆσθαι οἷς ἐκεῖνοι εἰργάσαντο οἱ λυροποιεῖν αὐτοὶ ἀδύνατοι.]

Λυροποιητικὸς, lyrarum conficiendarum peritus. Et, λυροποιητικὴ τέχνη, idem quod λυροποιΐα. Idem ibidem.

Λυχνοποιὸς, lucernarum confector. Aristoph. [Pac. 689. Ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. Equit. 736. Schol. 1301.]

Μαχαιροποιὸς, machærarum seu cultrorum opifex. Plut. de Soc. Dem.

Μανιοποιὸς, ad insaniam redigens. Etym.

Μελοποιὸς, qui mele scribit: lyricus poëta. Athen. Est et lusciniæ epith. apud Eur. in Rheso.

Μελοποιΐα, scriptio carminum lyricorum, quæ mele vocantur: aut ipsa mele: vel modulatio, qualis est in carminibus quæ vocantur mele. Athen.

Μελοποιέω, scribo mele, vel modulationem adhibeo, qualis est in carminibus quæ mele vocantur. Athen. [Aristoph. Thesm. 73. Καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται.]

Μελοποιητὴς, idem cum μελοποιός. in Epigr.

Μηχανοποιὸς, machinarum faber. Poll. l. 7. c. 30. † Xen. Pæd. p. 151. e.†

Μηχανοποιΐα, machinarum fabricatio. Ibidem.

Μηχανοποιέω, sum μηχανοποιός.

Ἀμηχανοποιοῦμαι, malè fabricor machinas: ineptas et inutiles machinas fabricor. Hippocr. de fract. αἰσχρὸν γὰρ καὶ ἄτεχνον, μηχανοποιέοντα ἀμηχανοποιέεσθαι.

Μουσοποιὸς, qui carmina scribit. Eurip. in Troad. [1188.] Τί καί ποτε Γράψειεν ἄν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ; [Hippolyt. 1428. Ἀεὶ δὲ μουσοποιὸς εἰς σε παρθένων Ἔσται μέριμνα, &c.] Præcipuè sic dicitur qui lyrica carmina componit: ut Sappho μουσοποιὸς, apud Herodot. [lib. 2.]

Μουσοποιῶ, carmina compono, vel decanto, aut in modulos redigo. Aristoph. in Nub. † 333. μουσοποιοῦσιν αὐτὰς, carmine laudant illas.†

Μοσχοποιῶ, vitulos facio. Act. Ap. c. 7.

Μυθοποιὸς, fabularum fictor. Plat.

Μυθοποιΐα, fabularum fictio: vel figmentum fabulosum. Plut.

Προσμυθοποιέω, (*decomp.*) fabulosè adjicio. Strab.

Μυροποιὸς, qui unguenta conficit. Athen. l. 13.

Ναοποιὸς, cui templi vel extruendi vel conficiendi cura commissa est, sacrarum ædium procurator. Aristot. Rhet. l. 1.

Ναοποιέω, ῶ, templum ædifico. Greg. Naz.

Νεοσσοποιΐα, pullorum procreatio. Diosc. l. 2. c. 60.

Νεωτεροποιὸς, qui res novas molitur, novarum rerum studiosus. Thuc. lib. 2.

Νεωτεροποιΐα, studium rerum novarum. Idem ibidem.

Νεωτεροποιέω, res novas molior; innovo, renovo. apud Gal. Exponitur et, commoveo. apud Hippocr. in Aphor. μὴ νεωτεροποιεῖν τὰ κεκριμένα.

Νεωποιὸς, qui naves fabricatur. Poll. l. 1.

Νοσοποιὸς, q. d. morbum faciens, morbum afferens, morbum incutiens. Alex. Aphr.

Νοσοποιέω, morbum seu morbos facio, morbos affero seu incutio. Ceb. Theb.

Ξηροποιῶ, siccum reddo, sicco.

Ὁδοποιὸς, qui viam facit, i. qui viam seu vias munit et sternit. Æsch. in Ctesiph. Xen. Pæd. 6.

Ὁδοποιΐα, viarum munitio, ipsa actio vel munus faciendi seu muniendi vias. Xen. ibid.

Ὁδοποιέω, viam facio seu munio, transitum præsto. Dem. *τὸ ὕδωρ τά τι χωρία ἐλυμήνατο, καὶ μᾶλλον ὡδοποίει*. Luc. in Dem. *ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα*. Cum dat. Pers. Greg. *σφηκιαὶ προδραμοῦνται, ὁδοποιοῦσαι τῷ Ἰσραήλ*. Et metaph. viam seu aditum patefacio, sterno viam. Aristot. Med. 1. *αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοῖς*. Damascen. (de Christo orante :) *προσεύχεται ἡμῖν ὁδοποιεῖν τὴν πρὸς Θεὸν ἀνάβασιν*. ¶ Item, ad methodum redigo. Aristot. Rhet. lib. 1. *ἐπεὶ δὲ ἀμφοτέρως ἐνδέχεται, δῆλον ὅτι εἴη ἂν καὶ αὐτὰ ὁδοποιεῖν*.

Ὁδοποιοῦμαι, via mihi patefit, via mihi sternitur. Exponitur et, progredior, promoveo, proficio. apud Greg. *ἀρετῆς ὁδοποιουμένης εὐπαθείας τῶν βελτιόνων*.

Ὁδοποίησις, viarum munitio seu stratura: vel munus vias sternendi. Et metaph. aditus patefactio. Aristot. Rhet. 3.

Ὁδοποιητικὸς, qui viam facere et ad aliquid patefacere aditum potest. Aristot. in Eth.

Ὀθονοποιὸς, qui linteos pannos conficit. Diosc. l. 5. c. 152.

Προοδοποιέω, (*decomp.*) viam præstruo, viam patefacio aut præbeo. Aristot. *προωδοπεποίηκε γὰρ τῷ φόβῳ*. Idem Polit. 7. *δεῖ ταῦτα προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διατριβάς*. ¶ Exponitur et, præparo, et quasi imbuo. Idem probl. sect. 2. *τὸ μὲν ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προωδοποίησε τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἱδροῦν*. Item, autor et adjutor sum, exemplum præbeo. Plut. *πολλὰ προωδοποίησεν αὐτῷ τῆς νομοθεσίας*. ¶ Item, proclivis et propensus sum. Aristot. Rhet. l. 2. *προωδοποίησε τὸ γῆρας τῇ δειλίᾳ*.

Προοδοποιοῦμαι, idem quod *προοδοποιέω* in postrema signif. Aristotel. *ὀλίγα γὰρ ἤδη προοδοποιεῖται πρὸς τὴν φθοράν*.

Προοδοπεποιημένος, præparatus; in quo seu ad quem via jam quasi patefacta est: apud eundem Aristot.

Ὁλμοποιὸς, mortariorum opifex. Aristot. polit. 3. c. 1.

Ὀνοματοποιὸς, nominis seu nominum fictor, i. verborum seu vocabulorum. Athen.

Ὀνοματοποιΐα, nominis seu nominum fictio, i. vocabulorum. Peculiariter dicitur de vocabulis ita fictis, ut sonum rei quæ significatur exprimant seu repræsentent. Quintil. l. 1. c. 5. et l. 8. c. 6.

Ὀνοματοποιέω, nomen seu nomina fingo, i. vocabula et verba novo. Item fingo vocabula, à sono ea deducens: sæpè apud Eust. Et simplic. nomen do, nuncupo. Aristot. eth. l. 2. *πειρατέον δὲ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, αὐτοὺς ὀνοματοποιεῖν*.

Ὁπλοποιὸς, armorum faber, qui arma conficit. Poll. l. 7. c. 30.

Ὁπλοποιΐα, armorum fabricatio. Idem ibidem.

Ὁπλοποιῶ, arma fabricor. Sapient. c. 5. *ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν*, arma ex facultatibus suis conficiet, &c.

[*Ὁπλοποιητικός*. Plat. Politic. *τήν τε ὁπλοποιητικὴν ἀπενεμόμεθα*, &c.]

Ὁπλιτοποιὸς, armatos efficiens, homines ad capienda arma impellens. Poll. ibidem.

Ὀργανοποιὸς, organarius faber, qui instrumenta fabricatur.

Ὀργανοποιΐα, instrumentorum fabricatio. Item machinatio velut per instrumenta. Philo de vita M. l. 3.

Ὀχλοποιέω, turbas concito, turbas excito. Exponitur et, turbam congrego.

Ὀψοποιὸς, qui opsonia apparat, conditor. Plat. de rep. lib. 2. Xenoph. Hell. 7. † et Pæd. l. 5. p. 147. b.†

Ὀψοποιΐα, opsoniorum apparatio, popinalium deliciarum apparatio. Plat. in Gorg. Athen. l. 3.

Ὀψοποιϊκὸς, pertinens ad eum qui opsonia apparat, popinalis, coquinarius. Ut, *ὀψοποιϊκὰ ὄργανα*. Xen. Et, *ὀψοποιϊκὴ*, sc. *τέχνη*, ars seu scientia apparandi opsonia. Plat. in Gorg.

Ὀψοποιέω, opsonia apparo, popinales delicias apparo: coquo. Plut. in Probl. Rom. *τὰς γυναῖκας οὔτε ἀλεῖν εἴων, οὔτε ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν*.

Ὀψοποιοῦμαι, idem. Hell. 7. et Apomn. l. 3.

Ὀψοποίημα, opsonium, cibaria, *ὄψον*. Judith.

Ὀψοποιητικὸς, idem cum *ὀψοποιϊκός*. Item, opsoniorum apparandorum peritus, opsoniorum artifex. Aristotel. metaphys. 5. Unde, *ὀψοποιητικὴ*, idem quod *ὀψοποιϊκή*. Idem Polit. l. 1. c. 4.

Παθοποιΐα, affectuum commotio. schema Rhetoricum. de quo Jul. Rufinian.

Παιδοποιὸς, liberos procreans: liberorum procreator seu procreatrix. Eurip. in Androm. [4. Rhes. 990. Ὦ παιδοποιοὶ συμφοραὶ, &c.] (*Παιδοποιὸν ἀδονάν*. Phœniss. 290.) [Herodot. Hist. lib. 6. ὅ, τε λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ, ὡς Ἀρίστωνι σπέρμα παιδοποιὸν οὐκ ἐνῆν.]

Παιδοποιΐα, liberorum procreatio. Plut. de educ. liber.

Παιδοποιῶ, liberos procreo. Eurip. in Heracl. *Τίς γὰρ κόρην ἔρημον ἢ δάμαρτ' ἔχειν Ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται;* Item simpliciter, gigno, genero. Luc. *ὃς τοιαῦτα γεννᾷς καὶ παιδοποιεῖς*.

Παιδοποιοῦμαι, idem. Xen. *οὐ τῶνγε ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνεις;* † Med. i. e. sibi procreare liberos. Xen. Pæd. l. 5. p. 135. b.† Sic et apud Isocr. et Luc. ¶ *Παιδοπεποίηται*, exp. et passivè, susceptus est, generatus est. Luc.

Παιδοποιητὴς, idem quod *παιδοποιός*.

Παιδοποιητικὴ, ut, *παιδοποιητικὴν ἐργάζεσθαι*, operam dare liberis procreandis.

Πετροποιΐα, structura ex petris, structura saxea. Athen. l. 5.

Πηλοποιὸς, figulus, qui vasa fictilia è luto conficit. Gal. et Alex. Aphr.

Πηλοποιέω, è luto fingo, figulinam factito.

Πηλοποιητικὸς, pertinens ad eos qui è luto fingunt, pertinens ad figulos.

Πιλοποιὸς, qui pileos ex coactis lanis pilisve conficit. Pol. l. 7. c. 30.

Πιλοποιΐα, ars *τῶν πιλοποιῶν*. Ibidem.

Πιλοποιϊκὸς, ad coactiliarium pertinens. Ibidem.

Πιλοποιϊκὴ, idem quod *πιλοποιΐα*. Ibidem.

Πιλοποιέω, pileos et coactilia conficio.

Πιλοποιητικὸς, idem cum *πιλοποιϊκός*.

Πιλοποιητικὴ κονία, lixivium, quo *πιλοποιοὶ* utuntur in cogendis parandisque lanis.

Πληκτροποιὸς, qui plectra conficit, i. instrumenta quibus citharæ pulsari solent. Poll. loco antè citato.

Πληκτροποιΐα, plectrorum fabricatio. Ibidem.

Πληκτροποιητικὸς, ad plectrorum fabricatores pertinens.

Πληκτροποιητικὴ, ars plectra conficiendi. Ibidem.

Πληκτροποιητικῶς, ut plectrorum confectores decet, seu more eorum qui plectra conficiunt: apud eundem ibidem.

Πλουτοποιὸς, qui divitias facit et congerit: vel lucrosus, quæstuosus. Poll. l. 3. c. 22.

Πολεμοποιὸς, qui bellum movit: qui bella movere aut gerere solet. Aristot. pol. l. 5. c. 11.

Πολεμοποιῶ, bellum moveo, seditiones excito. Xen. Hell. 5. Item, inimicum et hostem reddo. Appian. bell. civ. l. 5. *Λεύκιον δὲ αὐτοὺς πολεμοποιεῖν εἰς ἀλλήλους*.

Ποροποιέω, transitum facio, viam facio qua aliquid transeat. Diosc. lib. 1. cap. 11.

Μεταποροποιῶ, (*decomp.*) meatuum statum muto. Idem l. 4. c. 15.

Μεταποροποιΐα, ἡ, meatuum in corpore mutatio.

Ποτισματοποιὸς, potionum confector. Athen.

Προσωποποιὸς, qui personas seu larvas fabricatur. Poll. l. 2.

Προσωποποιΐα, personarum confictio: figura oratoria, quam Cic. de orat. lib. 3. appellat personarum fictarum inductionem. vide et Quintil. l. 9. c. 2.

Προσωποποιῶ, personas fictas induco, personas fingo seu confingo. Damasc.

Πτωχοποιὸς, mendicum faciens, ad mendicitatem redigens. Aristoph. in Plut. (R. 866.)

Πυοποιὸς, pus movens, suppurans seu suppurationem adjuvans. Diosc. l. 2. c. 82.

Πυοποιέω, pus moveo, seu puri movendo accommodatus sum. Idem lib. 2. cap. 185.

Ῥαθυμοποιὸς, desidem et inertem reddens. Theophyl. ep. 29.

Ῥυθμοποιὸς, rhythmorum factor seu fictor. Hesych.

Ῥυθμοποιΐα, rhythmorum fictio.

Σεμνοποιέω, magnificè æstimo, majestate afficio. Gregor. de hom. Exponitur et, reverentia concilio. apud Strab.

Σεμνοποιοῦμαι, in gravitatem me compono, honestos et speciosos mores præ me fero. Greg.

Σηποποιὸς, putrefaciens, seu putrefaciendi vim habens. Alex. Aphr.

Σιτοποιὸς, panifex, pistor. Thuc. l. 6. Xen. Pæd. 8. Plut. in Alex.

Σιτοποιΐα, panificium. Xen.

Σιτοποιϊκὸς, ad cibaria coquenda et conficienda pertinens. † Xen. Pæd. 6. p. 162. a.†

Σιτοποιῶ, panem conficio. Eurip. in Troad. Item ad panificium accommodo vel utor: Dioscorid. Item alo, cibum suppedito. Xenoph. Pæd. 4. † p. 101. e. cum acc.†

Σιτοποιοῦμαι, idem quod *σιτοποιῶ*, in panificio occupatus sum. Idem Pæd. 4. Item frumentum mihi comparo, frumentatum eo: apud eundem Pæd. 1. Exponitur et, in cibos assumo, vescor. ut apud Diosc. l. 4. c. 15. *τὸν δὲ καρπὸν γλυκὺν ὄντα καὶ τρόφιμον αὐτοὶ σιτοποιοῦνται*.

Decomp. *Ἀρχισιτοποιὸς*, pistorum princeps, qui pistoribus præest.

Συσσιτοποιέω, compinso, in cibum concinno. Diosc. in præf. l. 6.

Συσσιτοποιοῦμαι, compinsor. apud eundem l. 4.

Σκευοποιὸς, qui vasa et instrumenta diversi usus fabricat. Peculiariter sic dicitur qui personas et alia indumenta scenica parat. Aristot. de Art. Poët. Plut. in Colot.

Σκευοποιῶ, vasa et instrumenta diversi usus fabricor. Cum accusat. simpliciter significat, fabricor, conficio. Unde in voce media apud Plut. *ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο*. Item metaph. fabricor, machinor. Hyperides, *σκευοποιεῖν πρᾶγμα*.

Σκευοποιοῦμαι, conficior, fio. Athen. lib. 11. (de calice loquens, qui *κέρας* et *ῥυτὸν* dicitur:) *δοκεῖ δὲ σκευοποιηθῆναι ὑπὸ πρώτου Φιλαδέλφου Πτολεμαίου*.

Σκηνοποιὸς, qui tentoria conficit, seu tabernaculorum fabricator. Act. Ap. c. 18.

Σκηνοποιΐα, tabernaculorum fabricatio.

Σκηνοποιέω, tabernacula conficio, umbracula fabricor. Greg. Naz. *μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, σκηνοποιοῦντες τῇ γαστρὶ τὰ τῆς θρύψεως*.

Σκηνοποιοῦμαι, idem. Herodian. lib. 7. *συμπηγνύντες ξύλα καὶ ἁρμόζοντες σκηνοποιοῦνται*.

Σπονδοποιέω, ῶ, libo sacrum laticem, fœdus et inducias paciscor.

Σπονδοποιοῦμαι, idem. Athen. l. 11. *ἐν τῇ ἱεροποιΐῃ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιέονται πετάλοισιν*.

Σπονδοποιηθέντα, τὰ, pacta: tractata pacis, de quibus in fœdere icto convenit.

Στελγιδοποιὸς, qui strigiles conficit, strigilum fabricandarum opifex. Poll. l. 7. c. 30. Idem et *στλεγγιδοποιός*.

Στεριφοποιῶ, solido, firmo, duro; solidum, firmum, durumque reddo. Suid.

Στεῤῥοποιέω, idem. Polyb. et Diosc. l. 5. c. 139.

Στεφανοποιὸς, qui coronas conficit, coronarum conficiendarum artifex.

Στιβαδοποιέω, conficio mihi lectisternium, seu stramentum ex qualibet re, stramine, foliis, gramine, frondibus, culcitris, floccis, tomentis, aliis.

Στλεγγιδοποιὸς, præcedit cum *Στελγιδοποιός*.

Σχηματοποιέομαι, fingo, conformo, informo. Xen. de re equ. *ἅπερ αὐτὸς σχηματοποιεῖται*. Exponitur et, gesticulationi servio, schemata saltationis cujusque imitor. Poll. l. 4. c. 13.

Σχηματοποιούμενος, qui ingenuè non loquitur et simpliciter, sed efficto vultu et sermone assimulato. quales sunt saltatores in multas sese species assimulantes.

Σχηματοποιΐα, gestuum schematumque in saltando effictio. Ath. l. 14.

Σωματοποιέω, corpus esse facio. i. quod antè dispersum disjectumque erat in unum velut corpus cogo. Unde in voce media in Pand. *διόπερ πάσας ἡμεῖς τὰς τῶν νόμων πραγματείας σωματοποιησάμενοι, ἐν τεύχεσιν ἓξ συνεκεφαλαιώσαμεν*. ¶ Item corpulentum reddo, corpus reficio, laboribus, aut fame, aut morbo emaceratum. Polyb. l. 3. *ἐσωματοποίησε τοὺς ἵππους*. Metaph. apud eundem Fab. Max. dicitur suorum *τὰς ψυχὰς σωματοποιεῖν*. Generaliter etiam significat, auctiorem ac validiorem reddo, augeo: ut apud eundem, *σωματοποιεῖν τὴν τόλμαν αὐτῶν*. ¶ Item, corpus seu rem corpoream esse fingo. Alex. Aphr. probl. l. 1. *οἱ ζωγράφοι σωματοποιοῦσι τὸν ἔρωτα κατηφῆ*.

Σωματοποιοῦμαι, augeor, validior fio. Aristot. de mundo.

Συσσωματοποιῶ, (*decomp.*) concorporo, in unum corpus cogo: unde in pass. apud Aristot. de mundo, *συσσωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσιόντα καὶ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑγρῶν κεκρυμμένων*.

Τειχοποιὸς, qui muros frabricatur et struit. Item, qui instaurandis mœnibus seu reficiendis præest. Dem. pro cor. Æsch. in Ctesiph.

Τειχοποιΐα, muri extructio: vel cura extruendorum aut reficiendorum murorum.

Τεκνοποιὸς, liberos procreans: ut, *τεκνοποιὸς πόσις*. Euripid. in Troad. Item multos procreans liberos, fœcundus. Herod. in Terpsich.

Τεκνοποιΐα, liberorum procreatio. Aristot. polit. 7. et Rhet. 2.

Τεκνοποιέω, liberos procreo: idem quod *παιδοποιῶ*. Xenoph. apomn. 2. *ὁ ἀνὴρ τὴν τεκνοποιήσουσαν αὐτῷ τρέφει*.

Τεκνοποιοῦμαι, idem: apud eundem ibidem.

Τεκνοποιητικὸς, liberis procreandis idoneus.

Τεκνοποιητικὴ, s. *δύναμις*, vis procreandi liberos. Aristot. pol. 1. c. 3.

Συντεκνοποιέω, (*decomp.*) unà liberos procreo. Xen.

Ὑμνοποιὸς, qui hymnos conficit: poëta laudes celebrans. Euripid. in Supplic. [180. *Τόν θ' ὑμνοποιὸν, αὐτὸς ἂν τίκτῃ μέλη, Χαίροντα τίκτειν*. Rhes. 651. *Τῆς ὑμνοποιοῦ παῖδα Θρῄκιον θεᾶς Μούσης*, &c.]

Ὑπνοποιὸς, somnificus, somnum afferens. Diosc. l. 4. c. 65. (de opio:) *ἀνώδυνός ἐστι, καὶ ὑπνοποιὸς, καὶ πεπτικός*.

Ὑπνοποιέω, somnum concilio, somnum affero. Idem ibidem, *τὰ φύλλα καὶ αἱ κωδίαι, καθεψηθεῖσαι ἐν ὕδατι, καὶ προσαντλούμεναι, ὑπνοποιοῦσι*.

Φαρμακοποιὸς, qui medicamenta conficit.

Φιλοποιὸς, amicos efficiens, amicorum effector seu effectrix. Plut. Item qui labores amat, *ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν*. Hesych.

Φιλοποιέω, vel *φιλοποιοῦμαι*, amicum reddo seu benevolum, concilio. Polyb.

Χαλινοποιὸς, qui fræna conficit.

Χαλινοποιητικὴ, sub. *τέχνη*, opificium conficiendorum frænorum. Aristot. eth. 1. c. 1.

Χαροποιὸς, gaudii et lætitiæ efficiens: ut, *χάριτες χαροποιοί*. Euripid. in Phœn. [795. Eurip. Hec. 917. *Μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χαροποιῶν θυσιῶν καταπαύσας*, &c.]

[*Χειροποιέω*. Soph. Trach. 907. *Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε*. Schol. *ταῦτα τῇ χειρὶ ἑαυτῆς διεπράξατο*.]

Χειροποίητος, manu factus, artificio humano factus aut structus. Thuc. l. 2. Dem. Phil. 1.

Ἀχειροποίητος, (*decomp.*) qui non est *χειροποίητος*. [S. Marc. Evang. xiv. 58. *ἐγὼ καταλύσω τὸν ναὸν τοῦτον τὸν χειροποίητον, καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν ἄλλον ἀχειροποίητον οἰκοδομήσω*.]

Χλαινιδοποιὸς, lænarum tenuiorum et molliorum confector. Poll. lib. 7. cap. 30.

Χλαινιδοποιΐα, lænæ tenuioris et mollioris confectio vel contextio: seu lænæ ejusmodi conficiendæ texendæque ars. Xen. apomn. 2.

Χλαμυδοποιὸς, qui conficit chlamydes.

Χλαμυδοποιΐα, opificium conficiendi chlamydes. Poll.

Χλαμυδοποιϊκὸς, qui ad artificem chlamydum pertinet, seu quo opifex ille utitur.

Χορδοποιὸς, qui chordas vel nervos conficit.

Χορδοποιΐα, nervorum confectio, seu chordarum conficiendarum artificium.

Χορδοποιϊκὸς, ad ejusmodi artifices pertinens.

Χορδοποιϊκῶς, more eorum qui chordas conficiunt. Poll. l. 7.

Χορδοποιῶ, sum *χορδοποιός*.

Χρηματοποιὸς, qui pecunias conficit, i. comparat. Exponitur et, quæstuosus: ut, *χρηματοποιὸς τέχνη*, apud Xen.

Χρηματοποιΐα, quæstus lucrandæ pecuniæ.

Χρηματοποιῶ, sum *χρηματοποιός*.

Χρυσοποιὸς, aurifex. Luc.

Χρωματοποιΐα, colorum confectio, tingendi, imbuendique, et colores præparandi ars. Philostr. ep. 2.

(**Χωλοποιὸς**, claudorum faber. Aristoph. R. 870.)

Ψηφοποιὸς, q. d. suffragiorum, i. calculorum confector, qui calculos conficit. Soph. in Ajace.

Ψυχροποιὸς, et *ψυχροποιητικὸς*, frigidum faciens, frigidum faciendi vim habens. prius apud schol. Thucydid. posterius epith. febris apud medicos.

Ὠδοποιὸς, qui odas, cantiones, i. carmina quæ cani queunt, conficit: poëta lyricus. Theoc. epigrammate in Anacreontis statuam.

ΠΟΙΚΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, varius. Propriè qui est varii coloris, versicolor, maculosus. In Geopon. *ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ στόμα, ἐὰν εὕρῃς τὴς γλῶσσαν μέλαιναν, μέλαν τέξεται, ἐὰν δὲ ποικίλην, ποικίλον ἔσται τὸ τικτόμενον.* Il. γ'. *ἀμφὶ δὲ πᾶσι Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπεν.* Athen. l. 10. *ἐσθῆτα ποικίλην ἀνέβαλλε.* Metaphor. *ποικίλος μῦθος* dicitur oratio variis quasi coloribus picta et ornata. Epigr. l. 2. ‡ *ποικίλας ἔχω*. Soph. Trach. 412. ambages.‡ ¶ Item varius, qui multorum diversorumque generum est. Ut, *ποικίλη τροφὴ*, apud Plut. Symp. 4. probl. 1. Et, *ποικίλα ἐδέσματα*, apud Athen. Ad animum translatum de homine dicitur, qui varias artes ac machinas callet, vafro, versuto, callido: ut, *Προμηθεὺς ποικίλος*, † Hesiod. Th. 511.† Hesych. in Erg. et de eo cui animus variat et inconstans est, Aristot. Eth. 1. c. 10. (Æsch. Pers. 838. Pr. 308. Ag. 932. 935. Eurip. Med. 301.)

Ποικίλως, variè, multis modis. Item callidè, vafrè, versutè. Xen.

Ποικιλία, ἡ, varietas. Isocr. in ep. ad Phil. et apud Hermog.

Ποικιλὶς, ίδος, ἡ, q. d. varia, versicolor, picta. nomen est avis apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 1. quam carduelem esse putant.

Ποικίλλω, variego, variè distinguo. (Soph. Tr. 417. 1137.) Eurip. in Hec. *ἐν κροκέῳ πέπλῳ Ζεύξομαι ἅρματι πώλους, Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις.* Item, vafrè vario, vafrè comminiscor aut fingo. Plut. in Sym. *μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἃ μοι δοκεῖ.* Syn. ep. 121. *ἄλλο μέν τοι ποίκιλλε.*

Ποικίλλομαι, variegor, variè distinguor. Herodian. lib. 5. *διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο.* Sic et alibi apud eundem, et Plat. in Crat.

Ποίκιλμα, τὸ, varius ornatus, ornatus versicolor. Od. ό. Plat. de Leg. (Æsch. Ch. 1013.)

Ποικιλμὸς, varietas. Plut.

Ποίκιλσις, εως, ἡ, variegatio. Idem ibidem.

Ποικιλτὴς, οῦ, ὁ, qui variat, qui versicolore ornatu vestimenta elaborat. Æschin. contra Timarch. Plat. in Per.

Ποικιλτὸς, variatus, variè pictus, versicolor. Dion. Longin.

Ποικιλτικὸς, ὁ, pertinens ad eum qui acu pingit, aut polymiton telam texit. Et, *ποικιλτικὴ*, s. *τέχνη*, ars plumariorum et phrygionum. Hesych. et Suid.

Ποικιλεὺς, idem quod *ποικιλτής*. Hesych.

Composita.

Βελονοποικίλτης, ου, ὁ, qui acu vestes variegat: phrygio. Hesych.

Διαποίκιλος, ὁ καὶ ἡ, variegatus, variis coloribus distinctus. [Aristot. de Hist. Animal. *τά τε γὰρ πρανῆ τοῦ κύτους, πάντα μελάντερα τῶν ὑπτίων,—καὶ διαποίκιλα ῥάβδοις*, &c.]

Διαποικίλλω, idem cum *ποικίλλω*. Isocr. in Evag. *πᾶσι τοῖς εἴδεσι διαποικῖλαι τὴν ποίησιν.*

Διαποικίλλομαι, variè distinguor.

Ἐκποικίλλω, evario, variè distinguo. Max. Tyr.

Ἐμποικίλλω, vario, intertexo variè.

Καταποικίλλω, vario, varietate distinguo, unde apud Plat. *τὰ ἱερὰ ἡμῖν ταῦτα καταπεποίκιλται.*

Παμποίκιλος, omnibus modis varius seu variegatus: ut, *πέπλοι παμποίκιλοι*. Od. ό. [Pind. Nem. Od. X. 67. *ἐν ἀγγέων Ἕρκεσι παμποικίλοις.* Schol. *ἐν πεποικιλμένοις ἀγγείοις.* Aristoph. Av. 828. Schol. *Τῇ Ἀθηνᾷ Πολιάδι οὔσῃ πέπλος ἐγίνετο παμποίκιλος*, &c. Hom. Iliad. Z. 289. *Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι*, &c. Vide Herodot. Hist. lib. 2. cap. 116. Eurip. Helen. 1374. *Μέγα τοι δύνανται νεβρῶν Παμποίκιλοι στολίδες*, &c. Plat. Tim.] ¶ Expon. etiam, versipellis, versutus. Hesych.

Περιποίκιλος, circumcirca varius. Xen. in Cyn. [cap. 5. §. 23.]

Πολυποίκιλος, admodum varius, multùm variegatus: ut, *πολυποίκιλα φάρεα*, apud Eurip. in Iphig. Taur. [1149.] Item multifarius, multimodus, multiformis: ut, *πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ*, in epistol. ad Ephes. cap. 3.

Πτεροποίκιλος, varias et pictas pennas habens. Aristoph. in Avib. [249. 1411.]

Πυροποίκιλος, punctis ignei coloris distinctus et varius.

Πυῤῥοποίκιλος, lapidis nomen est, apud Plin.

Σιδηροποίκιλος, lapidis nomen. Plin. l. 37. c. 10.

Ὑποποίκιλος, aliquantùm varius seu variegatus.

Χρυσοποίκιλος, auro distinctus.

ΠΟΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, pastor. Propriè ovium pastor, opilio. Id quod indicat Plato in Minoë, ubi quærenti, quis sit et quo nomine vocetur *ὁ τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην κράτιστος νέμειν*, respondetur, *ποιμήν*. (☞ Ideoque ab *οἶς* et *μάω*, derivatum putatur, dictumque quasi *οἱμήν*. Etymol. tamen *ποιμένα* nominatum scribit *παρὰ τὸ ἐν τῇ πόᾳ μένειν*.) Theocr. idyll. 8. *Ποιμὰν εἰροπόκων οἴων, συρικτὰ Μενάλκα.* Pro bubulco etiam capi, docet Eust. Od. κ'. *ὅθι ποιμένα ποιμὴν Ἠπύει εἰσελάων.* ¶ Metaphoricè dicitur Christus *ποιμὴν*, Joan. 10. et alibi: necnon ejus ministri et ecclesiarum curatores, Ephes. 4. Dicitur et dux seu imperator. vel etiam rex *ποιμὴν λαῶν*, Il. ά. et alibi. † Hesiod. Asp. 41.† Et, generaliter pro quovis curatore accipi, tradunt. ut apud Soph. in Ajace, *σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων Ἐπαρκέσοντα.* apud Eurip. *ποιμένες ὄχων*, rectores curruum. (Æschyl. Ag. 666. Suppl. 650. Eurip. Phœniss. 1100. Soph. Œdip. Tyr. 1049.)

Ποιμενικὸς, pastoralis, pastoritius. Phil. de vita Mos. l. 1.

Ποιμένιος, ου, ὁ, idem. in Epigr.

Ποιμένιον, pro *ποίμνιον*. ¶ Signif. et ovile. Oppian.

Ποιμενίδης, ου, ὁ, è pastore natus, qui pastorii generis est.

Ποιμαίνω, f. ανῶ, pasco. Odyss. ί. *μῆλα οἶος ποιμαίνεσκε.* Hesiod. in Theog. † 23.† *Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο.* Plat. de Rep. l. 2. *ποιμαίνειν τὰ πρόβατα.* pro quo Herodian. l. 7. absolutè dixit, *ποιμαίνων ἐν τοῖς Θρακίοις ὄρεσι.* Metaphoricè apud Theocr. idyll. 11. *Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα Μουσίσδων.* ¶ Item curo, curam gero. Schol. Soph. et Suid. (Æsch. Eum. 91. *Πεποίμανται.* 249.)

Ποιμαντικὸς, ὁ, pertinens ad eos qui oves pascunt, pastorius, pastoritius. Greg. Et, *ἡ ποιμαντικὴ*, s. *ἐπιστήμη*, scientia pascendi curandique ovium gregem. Chrys. de Sacerdot.

Ποιμάντωρ, ορος, ὁ, idem cum *ποιμήν*.

Ποιμάνωρ, idem: Hes. Et metaph. Dux vel Rex populi: apud Æsch. (Pers. 241.)

Ποιμανόριον, τὸ, grex, non ovium tantùm, sed et populi. Eustath. (V. Æschyl. Pers. 73.)

Ποιμανεύω, pasco. Exponitur et, custodio.

Ποιμανεὺς, έως, ὁ, idem cum *ποιμάνωρ* et *ποιμήν*.

Ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium. Od. ί. Soph. in Ajace. (Œdip. Tyr. 1146.) † *οἴων*. Hesiod. Th. 446.† Metaph. de grege ovium Christi, Matth. 26.

[**Ποίμνηθεν**. Apoll. Rhod. Arg. ii. 492. *ὁ δ' ἐπισχεδὸν αὐτίκα δοιὼ Ἦλυθ' ἄγων ποίμνηθεν ὄϊς.*]

Ποιμνήϊος, ὁ, pertinens ad ovium gregem. Od. ς'.

Ποιμνήτης, pastoralis. Eurip. in Alc.

Ποίμνιον, τὸ, idem quod *ποίμνη*. (Soph. Œdip. Tyr. 781. 1048.) Plat. de leg. Luc. 12.

Composita.

Ἀρχιποίμην, ὁ, pastorum princeps: epitheton Christi. 1 ep. Petr. c. 5.

Βουποίμην, boum pastor. in Epigr.

[**Συμποιμαίνω**. Eurip. Alcest. 578. *Σὺν δ' ἐποιμαίνοντο χαρᾷ, μελέων, βαλιαί τε λύγκες.*]

Φιλοποίμην, pastorum amans.

Φιλοποίμνιος, gregis amans: ut, *κύων φιλοποίμνιος*. Theocr. idyll. 5. [106.]

ΠΟΙΝΗ', ῆς, ἡ, pœna, ultio injuriæ seu peccati. Quidam definierunt, *ποινή ἐστιν ἁμαρτήματος ἐκδίκησις*, pœna est peccati ultio. Paus. in Lacon. *τὰς τιμωρίας οἱ παλαιοὶ τῶν ἀνθρώπων ὠνόμαζον ποινάς.* Hinc, *ποινὰς δοῦναι* et *τῖσαι*, seu *ἀποτῖσαι*, dare pœnas, pendere, solvere, luere. Et, *ἀπαιτεῖν ποινὰς*, exigere, repetere, reposcere. Et, *ἀφίεσθαι ποινῆς*, liberatum esse à pœna. ¶ Ipsæ etiam furiæ, et deæ quæ scelerum pœnas exigere creduntur, *ποιναὶ* nominantur, apud Paus. in Att. et apud Synes. ep. 44. ¶ Item, pretium quo injuria pensatur, apud Hom. in Il. σ'. *ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς Ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο.* (Æschyl. Eum. 203. 324. *ἀμοιβή*.) ☞ Etym. à *πόνος* derivat, quasi *πονή*. Fortasse quoniam omnis pœna cum labore et molestia conjuncta est.

Ποιναῖος, ου, ὁ, pœnarius. *ποιναία στήλη*, exp. pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis ferendæ. Accipitur et pro *ποίνιμος*, pœnalis, pœnas infligens.

Ποίνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pœnalis, pœnas infligens, pœnis persequens. Item ultor, vindex. Soph. in Ajace et alibi. (Tr. 821.) Sic in Epigram. *ποίνιμος λιθοκτονίη*, pœnalis lapidatio, lapidatio qua pœnas aliquis luit scelerum.

Ποινάω, ῶ, punio, pœnas exigo, pœnas sumo de.

Ποίνημα, ατος, τὸ, pœna quam quis luit: pœna quæ de aliquo sumitur. idem cum *ποινή*. Hesych.

Ποινήτωρ, ορος, ὁ, qui punit, qui pœnas exigit seu sumit, vindex, ultor. Nonn. Pro quo Doricè *ποινάτωρ*, apud Eur. in Electra. [22. 268.] (Æsch. Ag. 1289.)

Ποινητὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Oppian. de piscibus.

Ποινάζω, idem quod *ποινάω*, unde *ποινασόμεθα γυναῖκας*. Eurip. in Iph. Taur.

Ποίτινος, remuneratorius, remunerator. per syncopen, quasi *ποινήτινος*, hoc est, *ἡ ποινὴν τίνουσα*. Pind. in Pyth. [B. 33.]

Composita.

Ἀντίποινον, ου, τὸ, pœna, ultio. Soph. in Electra. † 594.† (V. Æschyl. Pers. 476. Adj. *ἀντιποίνους τίνης μητροφόνας δύας*. Eum. 268.) [Eurip. Herc. Furens. 755. *ἀντίποινα δ' ἐκτίνων. Τόλμα διδούς γε τῶν δεδραμένων δίκην.*]

Ἀξιόποινος, ου, ὁ καὶ ἡ, pœnâ dignus, dignus qui pœnam luat.

Ἄποινον, pretium aut munus quod loco pœnæ debitæ offertur, ne sit ferenda; seu quo pœna debita luitur aut pensatur. Il. φ'. (Æsch. Pers. 810. Ag. 1429. Suppl. 105.) Item pretium liberationis. Il. ά. et ώ. Atque sic erit ab ἀ privat.

Ἄποινα, τὰ, pœnæ, apud Plat. de leg. Sic autem erit ab *ἀντί*. *Σφαγῆς ἄποινα*, i. *ποιναὶ ἀντὶ σφαγῆς*. Veteres quoque pecuniam sic vocabant, cujus usus est in recompensatione delicti.

Ἀποινάω, pœnæ debitæ eximo, redimo. ¶ Exponitur et, pecuniam exigo, à Demosthene in orat. contra Aristocr.

Ἀποινᾶσθαι, præmium pro re aliquâ reportare et assequi. Euripid. ¶ Item, *ἀποινᾶσθαι*, et *ἀποινεῖσθαι*, pecuniam exigere pro re quâdam, pecuniam colligere, *χρηματίζεσθαι*.

(**Ἀποίνητος**. Soph. El. 1068.)

Ἀνάποινος, (*decomp.*) non redemptus pretio. Il. ά.

Γυναικόποινος, qui pœnas sumit seu ulciscitur mulieris caussâ. Æschin. in Agam. [233.]

Ἐμποίνιμος, in pœnam incurrens, pœnam merens, pœnæ obnoxius. Suid. et Hesych. Pro eodem scribitur et *ἐμποίνιος*.

Λαθίποινος, punire oblitus. Et, *τὸ λαθίποινον*, quod non punitur. Hes.

Μεταποίνιος, pœnalis, idem cum *ποίνιμος*. ut, *δίκη μεταποίνιος*, apud Suid.

Νηλεόποινος, crudeli supplicio puniens. Hesiod. in Theog. † 217.†

Νήποινος, impunis, impunitus, qui pœnas non solvit. Od. ξ'.

Νήποινον, (adverb.) impunè, impunitò. Od. ά. et σ'.

Νήποινα, et *νηποινεὶ*, vel *νηποινὶ*, idem. Xen. et Demosth. Legitur et *νεποινῆ*, pro iisdem, apud Poll. l. 8.

(**Παλίμποινα**. Æsch. Ch. 790.)

(**Τεκνόποινος**. Æsch. Ag. 161.)

(**Ὑστερόποινος**. Æsch. Ag. 58. *ὑστερόποινον ἄτην*. Ch. 380.)

Ὠκύποινος, qui citò punit, qui citò ulciscitur. Æsch. in *ἑπτὰ ἐπὶ Θ*. [748.]

ΠΟ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, bellum, (quæ vox est ex hac Græcâ origine, non è Latinâ, pugna.) Il. έ. *Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.* Il. γ'. *πέπαυται πόλεμος.* Plat. l. 12. de leg. *πολέμου κοσμήματα*, belli insignia. *Τὰ τοῦ πολέμου*, Dem. res bellicæ. Xen. Pæd. 1. *πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τούτους.* Polybius, *ἀνειληφὼς τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον*, quum suscepisset bellum Romanorum. Sic, *ἐγεῖραι πόλεμον*, Herodian. lib. 3. Et, *κινεῖν πόλεμον*, apud Athen. l. 12. Et Thuc. *πόλεμον ποιοῦμαι μετὰ τῶν ξυμμάχων*, bellum gero cum sociis. Apud Euripid. *χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν*, bella et dissidia inter fratres. ☞ Multiplex est hujus vocabuli etymon apud grammaticos. Alii enim compositum dicunt ex *πολὺ* et *αἷμα*, ut sit quasi *πολύαιμος*. Alii ex *πολὺς* et *ὄλλυμι*, quasi *πολλόλεμος*. Quidam à *πελεμίζω* deducunt. Nonnulli *παρὰ τὸ τὰς πόλεις ἀμᾶν, ἢ μειοῦν, ἢ ἐμεῖν* dici tradunt. Sunt et qui simpliciter ex *ὀλέω* seu *ὄλλυμι* derivent, quasi *ὄλεμος*. Addo, posse et à *πολέω* deduci, quod bellum omnia vertat, invertat, evertat. ¶ Poëticè dicitur *πτόλεμος*. (Æsch. Suppl. 84.) † Hesiod. Th. 638. ut producatur antecedens vocalis.†

Πολεμικὸς, οῦ, ὁ, bellicus, militaris. Xen. Hell. 5. *πολεμικὴ ἀρετή*. Thucyd. lib. 2. *πολεμικοὶ κίνδυνοι*, belli discrimina. ¶ Item bellax, bellicosus. Isocr. Thuc. Aristot. Xen. † Superlat. Pæd. 1. 5. 12.† Accipitur et pro *πολέμιος*, apud Plut. de prim. frig. *Πολεμικὴ ἐπιστήμη*, disciplina militaris, ars bellica. Aristot. pol. lib. 1. cap. 3. ¶ *Τὰ πολεμικὰ*, res bellicæ. Xen. † Pæd. 1. 5. 9.† ¶ Item scripta contentiosa, scripta contra alios.

Πολεμικῶς, bellicosè. ut, πολεμικῶς ἔχειν, bellicoso animo esse, belli cupidum esse. At, πολεμικῶς ἔχειν πρός τινα, hostili animo esse erga aliquem, apud Xen. Pæd. 5.

Πολέμιος, et Ionica dialysi πολεμήϊος, bellicus. Il. β'. πολεμήϊα ἔργα. Et Hesiod. in Asp. † 238.† πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες, arma bellica, seu ad belli usus comparata.

Πολέμιος, ου, ὁ, qui animo hostili et bellum inferendi cupido affectus est erga aliquem, infestus: interdum etiam inimicus. (Eurip. Phœniss. 570.) Xen. Pæd. 3. ὡς πολεμίοις αὐτοῖς χρῶνται. Idem lib. 4. pæd. cum dat. ἐμοὶ πολέμιοι. † Superl. πολεμιώτατος. l. 5. p. 123. c. Comp. πολεμιώτερος. l. 5. p. 146. a.† Et cum genit. apud Aristid. πολέμιος τοῦ δήμου. Item, πολέμιος simpliciter, pro, ὁ πολέμιος ἀνὴρ, hostis. et, οἱ πολέμιοι, hostes, sæpe apud Thuc. Xen. † Pæd. 1. 4. 8. et 1. 5. 11.† Plut. et alios. Et, ἡ πολεμία, pro, ἡ πολεμία χώρα, solum hostile, hosticum. apud Xen. Pæd. 3. † 1. 6. 11. Sic πόλις. 1. 6. 38. τὰ πολέμια. l. 3. p. 80. c.†

Πολεμίως, hostiliter, hostili atque infesto animo. Thuc. l. 3. et 4.

Πολεμόω, ῶ, ad bellum excito, ad bellum alicui inferendum incito.

Πολεμόομαι, οῦμαι, ad movendum contra aliquem bellum instigor. Thuc. lib. 1.

Πολεμίζω, f. ίσω, bello, belligero, seu bellum gero. Aliquando pugno, depugno, decerto. Il. ύ. Ἀντὶ Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. Et cum dativo. Il. ἑ. Ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων. Aristoph. in Nub. † 418.† πράττων καὶ βουλεύων, καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων. † πτολεμίζω. Hesiod. Asp. 358.†

Πολεμιστὴς, οῦ, ὁ, bellator, habilis ad bellum. sæpe apud Homer. et Plut. in Fab. (Theoc. ιά. 51.)

Πολεμιστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. ut, ἵππος πολεμιστήριος, apud Aristid. et Xen. [Κύρ. Παιδ. lib. 6. ἀντὶ δὲ τούτου πολεμιστήρια κατεσκεύασεν ἅρματα τρόχοις τε ἰσχυροῖς —— ἄξοσί τε μακροῖς. Περὶ Ἱππ. cap. 1. §. 2. οὕτω καὶ ἵππου πολεμιστηρίου οὐδὲν ἂν ὄφελος εἴη, οὐδ' εἰ τὰ ἄλλα πάντα ἀγαθὰ ἔχοι, κακόπους δ' εἴη. Aristoph. Acharn. 571. Πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας; Pac. 234.]

Πολεμέω, ῶ, f. ήσω, idem cum πολεμίζω, bellum gero. Interdum absolutè, apud Thuc. et Isocr. Interdum cum accus. πόλεμον. Dem. πολλοὺς ὑμεῖς πεπολεμήκατε πολέμους, multa bella gessistis. Sæpè cum præposit. μετὰ et πρὸς, apud Thucyd. et Plut. Sæpè cum dat. apud Thuc. Demosth. et Plut. Item metaph. vexo. Xen. Pæd. 1. ἀλλὰ τί ποτε σὺ, ὦ παῖ, τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; Apud Plut. in Thes. πολεμεῖν τῷ πολλῷ χρόνῳ, repugnare veteri opinioni et dudum receptæ.

Πολεμέομαι, οῦμαι, bello appetor, seu lacessor, oppugnor. Demosth. Plut. et Synes. Dicitur etiam, πολεμεῖται, imperson. bellatur, belligeratur.

Πολεμησείω, bellare gestio, bellare cupio. Thuc. l. 1. [καὶ οὐκ αἰσθάνεται τοὺς Λακεδαιμονίους φόβῳ τῷ ὑμετέρῳ πολεμησείοντας, &c. Vide Notam Cl. Bergl. ad Alciphr. Rhet. Epist. lib. 1. pag. 56.]

Πολεμώνιον, ου, τὸ, herbæ nomen, apud Diosc. l. 4. c. 8. vel. 9. quæ sic nominata esse traditur à bello et certamine: quòd antiquissimi duo reges inter se certarunt, dum inventionis ejus laudem uterque sibi tribueret; ut refert Marcell. l. 4. Diosc. Sunt et qui sic dictam putent, quod adversus venena pugnet. Ruellius polemoniam vertit. Plinio est philetæria, aliis aliter nominata.

Composita.

Ἀγναπτοπόλεμοι, vel potiùs ἀγναμπτοπόλεμοι, invicti bello, insuperabiles, in bello nec minis nec vulneribus flexibiles. Hesych.

Ἀναπολεμέω, et ἀναπολεμίζω, rursus bellum gero, bellum renovo. Strabo.

Ἀναπολέμισις, belli renovatio. Strabo.

Ἀντιπόλεμος, bellum contra aliquem gerens, hostis. Hesych.

Ἀντιπολέμιος, idem. Thuc. l. 3.

Ἀντιπολεμέω, belligero adversus, bello lacessitus vicissim bello infesto. Thuc. l. 1.

Ἀπειροπόλεμος, belli inexpertus, rudis in re militari: tiro.

Ἀπόλεμος, ὁ καὶ ἡ, imbellis. ut, ἀπόλεμος μοῦσα, apud Plat. l. 7. de legibus. † Xen. Pæd. p. 186. c.† Item inhabilis ad bellum: ut senes qui jam emeriti sunt, aut membris in prælio læsi et truncati fuere. Arrian. † Xen. Pæd. p. 207. c.† (Eurip. Med. 644. Æsch. Ag. 778.)

Ἀπολέμως, non bellicosè, nec pugnaciter, more imbellium. [Plat. Politic. καὶ διὰ τὸν ἔρωτα δὴ τοῦτον, ἀκαιρότερον ὄντα ἢ χρὴ, ὅταν ἃ βούλονται πράττωσιν, ἔλαθον αὐτοί τε ἀπολέμως ἴσχοντες, καὶ τοὺς νέους ὡσαύτως διατιθέντες.]

Ἀπολέμητος, bello non vexatus, bellicis turbis carens. Luc. [Polyb. lib. 3. cap. 90.]

Βαθυπόλεμος, bellicosus, epith. Martis. [Pind. Pyth. B. 1. Μεγαλοπόλιες ὦ Συράκοσαι, βαθυπολέμου Τέμενος Ἄρεος, &c.]

Διαπολεμέω, bello decerto, belligero: vel depugno, decerto. Thucyd. lib. 6. ἱκανωτέραν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμῆσαι. Plat. ep. 6. ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα. Dicitur et, διαπολεμεῖν πόλεμον. Et in pass. διαπολεμεῖται πόλεμος, conficitur, finis ei imponitur. Thuc. l. 7.

Διαπολέμησις, εως, ἡ, depugnatio, decertatio quæ bello fit.

Δυσπόλεμος, vix habilis ad bellum, ægrè bellicosus. (pro κακοτυχὴς, ἄθλιος. Æsch. Pers. 1018.)

Δυσπολέμητος, qui bello ægrè capi potest. Isocr. in Paneg. (Æsch. Suppl. 656.)

Ἐκπολεμόω, idem cum πολεμόω. Dem. Olynth. 1. ἅπαντες ἐθρυλλεῖτε, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ.

Ἐκπολεμόομαι, idem cum πολεμόομαι. Plut. in Cæs. τὸ τῶν Ἐδούων ἔθνος ἐξεπολεμώθη πρὸς αὐτόν.

Ἐκπολέμωσις, excitatio ad bellum alicui inferendum.

Ἐκπολεμέω, debello, bello devinco vel expugno. Ammon. Apud Thuc. l. 6. καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν, exp. ex iis debetis apertius bellum Atheniensibus inferre.

Decomp. Συνεκπολεμόω, unà hostem reddo: unà ad bellum contra aliquem suscipiendum incito: apud Suid.

Συνεκπολεμέω, idem. Jos. 11.

Ἐμπόλεμος, cujus in bello usus est, aptus ad bellum. Hesych.

Ἐμπολεμέω, bellum gero in: apud Suid.

Ἐπιπολεμέω, belligero adversus, bello appeto.

Εὐπολέμιος, bellicosus, εὐπόλεμος. Apoll. Arg. l. 1.

Εὐπόλεμος, habilis ad bellum, bellicosus, strenuus et fortis in bello. Hom. hymno in Martem. [Xenoph. de Reditibus, cap. 4. §. 51. ξύμφημι ἐγὼ οὐ μόνον ἂν χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν εἶναι, ἀλλὰ καὶ —— εὐπολεμωτέραν γενέσθαι.]

Εὐπολέμητος, qui facilè debellari potest.

Καλλιπτόλεμος, egregius et strenuus in bello, bellicosus. Epigr. l. 1.

Καταπολεμέω, bellum gero contra, bello oppugno: vel debello. Plut. in Cæs. τοῖς ἄλλοις καταπολεμῶν ἐκράτησε. Thuc. l. 4. τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν.

Καταπολεμέομαι, bello appetor, &c. Idem l. 6. νομίζοντες, αὐτὴν καταπεπολεμῆσθαι.

Καταπολέμησις, oppugnatio, vel debellatio. Thuc.

Μακροπτόλεμος, ex longinquo pugnans. Theocr. in Syringe.

Μενεπτόλεμος, bellum et belli onera fortibus humeris sustinens. Il. β'.

Προπολεμέω, belligero pro, propugno. Aristot. polit. 2. τὸ δὲ (τὸ πλῆθος τῶν οἰκούντων διαιρεῖται) εἰς τὸ προπολεμοῦν μέρος. Æschin. de malè gesta leg. οἱ τῆς πόλεως προπολεμοῦντες.

Προσπολεμόω, insuper hostem facio, præter alios perduelles ad perduellionem excito: unde Thuc. l. 3. μέγα μὲν ἔργον ἡγοῦντο εἶναι, Λέσβον προσπολεμώσασθαι.

Προσπολεμέω, bello cum, belligero contra. Thuc. l. 8. ἐν τούτῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο. Item, belli socius sum, bello adjuvo. Idem ibidem, μάλιστα γὰρ ὁμοιότροποι γενόμενοι, ἄριστα καὶ προσεπολέμησαν.

Συμπολεμίζω, idem cum προσπολεμέω, in post. signif.

Συμπολεμέω, idem. Plat. ep. 7. οὔ τ' οὖν ἡλικίαν ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι σχεδὸν οὐδενί.

Φιλοπόλεμος, et Poëticè φιλοπτόλεμος, belli amans, bellicax, bellicosus. Il. π'. et. ξ'. Plut. in Fab.

Φυγοπτόλεμος, qui bellum fugitat, bellicos strepitus ac labores refugiens. Od. ξ'.

ΠΟΛΕ'Ω, ῶ, verto, verso. Hesiod. in Erg. † 462.† Ἦρι πολεῖν, θέρεος δὲ νεωμένη οὐκ ἀπατήσει. Exponitur etiam, aro: apud Poll. l. 1. Neutraliter etiam accipi, pro ἀναστρέφεσθαι, versari, tradit Eust. Exponitur et, pasco, Hesych.

Πολέομαι, οῦμαι, vertor. Aristoph. in Avib. Ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο, καὶ διέρχεται ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος. (Æsch. Pers. 307.)

Πολίσκω, idem quod πολέω.

Πολίσκομαι, idem quod πολοῦμαι. unde, πολίσκετο, pro ἐπολίσκετο.

Πολεύω, f. εύσω, versor. Odyss. χ'. Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν. Exponitur et, nutrio, ministro, contineo.

Πόλοι, οἱ, dicuntur duo puncta, axem, circa quem mundi moles circumagitur, terminantia: vertices et cardines mundi. Aristot. de mundo. ¶ Ipsa etiam mundi quæ circum axem polosque rotatur moles, vel ipsum cœlum, πόλος nominatur. Athen. l. 2. τὸ τοῦ πόλου σύμπαντος ἡμισφαίριον. Sic et apud Aristoph. in Avib. ¶ Item πόλος, capitis vertex. Et totum caput, teste Poll. lib. 2. κρανίον, κόγχος. Et in ore seu palato sic appellatur τὸ μετὰ τὴν σταφυλὴν, apud eundem ibidem. ¶ Πόλος dicitur etiam solarium seu horologium, ἡλιοτρόπιον, quod in eo umbra unà cum sole circumacta horas indicet. Athen l. 5. Poll. l. 6.

Πόλος, sc. γῆ, terra aratro versa.

Πωλέω, idem cum πολέω. ¶ At πωλέω, vendo, vide suo loco.

Πωλοῦμαι, versor, vertor: vel proficiscor, eo: interdum et, ventito. Od. δ'. Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος. Od. β'. et ζ'. Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα. † ἐπὶ νῶτα θαλάσσης, super dorsum maris. Hesiod. Th. 781.†

Πωλίσκω, idem cum πωλέω.

Πωλίσκομαι, idem quod πωλοῦμαι. Il. ά. Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν. Sic et Il. έ.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμπολέω, pro ἀναπολέω. Pind. Nem. (Æsch. Eum. 634.) ‡ ἠμπολημένα. Ad ἐμπολέω rectius referendum esset.‡

Ἀμφιπολέω, versor circum. Item obeo, lustro. Theocr. idyll. 1. Εἴ τε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον. [Pind. Pyth. Δ. 279. Ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἁλικίας ἀμφιπολεῖ. Schol. περικυκλεῖ καὶ περιέχει. 483. ej. Od. τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν. Schol. θεραπεύειν τῆς τοῦ ἕλκους τρῶσιν.] Item ministro, famulor, curo.

Ἀμφίπολος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ circa dominum dominamve versatur: minister, ministra. Od. ά. Il. ά. Athen. l. 6. ¶ Ἀμφίπολος τάφος, sepulchrum quod circumquaque obitur. Eust. (Aristoph. R. 1376. Soph. Tr. 873.)

Ἀμφιπολεύω, comitor aliquem tanquam famulus aut famula. Et simpliciter, comitor. Od. ύ. Καί ῥ' ἴδοσαν στυγερῇσιν ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν. Item ministro alicui tanquam famulus, laboro circa quidpiam tanquam minister: ut Od. ώ. Τεῦ δμὼς εἶς ἀνδρῶν, τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις. Et gener. officium humanitatis alicui præsto, tueor, curo, foveo. ut Od. σ'. et τ'. Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι. Sic apud eundem Hom. hymn. in Mercur. Ἵππους τ' ἀμφιπόλευε, καὶ ἡμιόνους ταλαεργούς. Et apud Herodot. ἀμφιπολεύω ἱερὸν Διὸς, in Jovis templo ministro.

Ἀναπολέω, revolvo, iterum volvo, iterum verso. Et metaph. revoco in cogitationem, animo revolvo. Plat. in Phil. ὅταν ἡ ψυχὴ, ἀπολέσασα μνήμην εἴτ' αἰσθήσεως, εἴτ' αὖ μαθήματος, αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ. Interdum sumitur pro simplici πολῶ. ¶ Item rumino. Suid. ex Ælian. μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ. Exponitur et, ἀναπτύσσω. Suid. et Hesych.

Ἀναπόλησις, εως, ἡ, ipsa actio revolvendi in animo, revocatio in cogitationem.

Ἀναπολητικὸς, revolvendi facultatem habens, vel aptus ad revolvendum, et revocandum in cogitationem.

Ἐπαναπολέω, (*decomp.*) iterum revolvo, iterum in memoriam revoco. Plat de leg.

Ἐμπολέω, vide in compositis ex Πωλέω, vendo.

Ἐπιπολνίδες, fibulæ muliebres. Hesych.

Ξυνέμπολος, qui nobiscum versatur. Sophoc. in Œdip. Tyr.

Περιπολέω, in orbem agor seu versor, obeo, circumeo. Plat. in Tim. πάντες ὅσοι τε περιπολοῦσι φανερῶς, καὶ ὅσοι φαίνονται, καθ' ὅσον ἂν ἐθέλωσι θεοί. Apud Isocrat. τὴν στρατιὰν τὴν μετὰ βασιλέως περιπολοῦσαν, expon. exercitum prætorianum, et quem rex in comitatu circumducit. † huc illuceo. Soph. Œd. Tyr. 1263.†

Περίπολος. ὁ, qui circumit, qui in orbem obit et lustrat: ut exploratores et excubitores. Aristot. in Avib. Thuc. lib. 4. Sic dicitur etiam navis apud Rhodios: de qua Arrian. l. 2.

Decomp. Συμπεριπολέω, simul in orbem agor. Plut.

Πρόπολος, ὁ καὶ ἡ, anteambulo: famula quæ heræ suæ præit. (Æsch. Ch. 356.) Aristoph. in Plut. † Nub. 435. posuit solummodo pro famulus, minister.† Athen. l. 6.

Προπολεύω, sum πρόπολος: apud Suid.

Προπόλευμα, τὸ, exp. ministerium, apud Eur. in Ione, [112.] Καλλίστας προπόλευμα Δάφνας.

Πρόσπολος, famulus, minister: vel, famula, ministra. Eur. in Iphig. Aul. Aristoph. in Ran. (1369. Æschyl. S. c. Th. 580. Eurip. Med. 952. Soph. Œdip. Tyr. 965.)

Προσπολέω, famulor, ministri seu ministræ munere fungor. Eurip. in Troad. Τύμβῳ τέτακται προσπολεῖν Ἀχιλλέως. [Soph. Œd. Col. 1153. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ Τάσδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας.]

Composita: sine præpositione.

Ἀγροπόλος, pro simplici ἀγρός. Orph. in Arg. ἀγροπόλων τε καθαρμῶν.

Ἀοιδοπόλος, ὁ, poëta, qui versatur circa carmina. Hesych.

Αἰπόλος, caprarius: ὁ περὶ τὰς αἶγας πολῶν, aut (secundum alios) ὁ περὶ τὰ αἰπὰ πολῶν, qui inter capras versatur, aut circa alta loca. Od. ύ. Theocrit. idyll. 1. et alibi. (Αἰπόλος, Αἰγονόμος. Il. δ'. 275.) Usurpatur etiam pro ποιμὴν, pastor ovium, teste schol. Theocr.

Αἰπολικὸς, ad caprarium seu caprarum pastorem pertinens: ut, αἰπολικὴ ᾠδή.

Αἰπόλιον, τὸ, grex caprarum. Il. λ'. Herodot. l. 1. † αἰγῶν. Hesiod. Th. 445.†

Αἰπολέω, sum caprarum pastor, versor inter capras. Theocr. idyll. 8. Αἱ δέ τε λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι. (Αἰπολοῦμαι. Æsch. Eum. 196.)

Ἀκροπόλος, ὁ καὶ ἡ, altissimum habens verticem, cujus summitas ipsum polum attingit: excelsus, præaltus: ut, ἀκροπόλα ὄρη, Il. έ.

Ἀστροπολέω, circa astra seu astrorum scientiam versor.

Ἀστυπολέω, per urbem incedo: Athen.

Βουπόλος, qui circa boves versatur, bubulcus. Hesych.

Δικασπόλος, qui circa jura reddenda versatur. Et interdum idem quod rex: ut Il. et. Od. ά.

Δικασπολία, et Ionicè δικασπολίη, jurisdictio, judicium. Exponitur et, lis, controversia. Epigr. l. 2.

Δίπολος, bis versus seu aratus: ut, δίπολος γῆ, Procl. in Hesiod.

Δρυπολεῖν, in montibus vagari et circa quercus, vescentem earum glandibus, et iis succidendis se fatigantem. Hesych. Exponitur et, arboribus circumvallatum obsidere. Suid.

Ἡμίπολον, dimidium poli, i. cœli media pars. Hesych.

Ἠριπόλη, ἡ, aurora. in Epigr.

Θαλαμηπόλος, qui circa thalamum versatur, et curam ejus gerit. Od. ψ'. Plut. in Alex. Pro sponso usurpatur, apud Sophoc. in Œdip. Tyr. (πικρὸν δ' ὄμμα θαλαμηπόλων. i. e. πικρὰ θέα τῶν παρθένων ἀποσπωμένων ἐκ τῶν θαλάμων. Æschyl. S. c. Th. 365.)

Θεμιστοπόλος, qui circa leges et reddenda jura versatur. Hesych.

Θεοπολέω, versor circa deorum simulacra, deos fingo. Plat. de leg. l. 10.

Θυηπόλος, qui circa sacra aut suffumigia facienda versatur. Eurip. in Iphig. Taur. (Θυηπόλῳ χερί. Æsch. Pers. 202.)

Θυηπολία, ἡ, operatio in sacris, ipsa functio τῶν θυηπόλων.

Θυηπόλιον, τὸ, sacrificium.

Θυηπολέω, sacra facio. Plat. de rep. l. 2. βίβλων ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, καθ' ἃς θυηπολοῦσι. Et cum dat. apud Eurip. in Electra, Αἴγισθος ἔνθα νῦν θυηπολεῖ θεοῖς. (Æsch. Ag. 270.)

Θυηπολεῖται, sacra fiunt. Idem in Heraclid. Θυηπολεῖται δ' ἄστυ μαντέων ὕπο.

Ἱπποπόλος, qui circa equos versatur, qui equos alit, ac iis ad pugnam utitur. Item equester. Il. ξ'.

Λοξοπολέω, obliquè vagor. Quidam exp. transversus feror.

Μαντιπόλος, qui vel quæ circa vaticinia versatur: vates. Eur. in Hec. [123.]

(Μαντιπολέω, Æsch. Ag. 987.)

Μετεωροπολῶ, sublimia verso: sublimia perago et perlustro. Plat. in Phædro. τελέα μὲν οὖν οὖσα ἡ ψυχὴ, μετεωροπολεῖ τε, καὶ ἅπαντα τὸν κόσμον διοικεῖ.

Μουσοπόλος, qui circa musas versatur, musarum famulus: poëta. Eurip. in Alcest. (Phœniss. 1453.)

Μυσπολεῖ, veluti mus oberrat. Aristoph. in Vesp.

Μυστιπόλος, seu μυστοπόλος, qui mystica versat, seu qui circa mystica, i. res sacras, versatur: sacerdos. Nonn. Apud eundem, μυστιπόλος ἠριγένεια, sacer seu festus dies. Et in Epigr. μυστοπόλῳ φόρμιγγι.

Μυστιπολεύω, celebro. Nonn.

Νηοπόλος, qui in templo versatur: æditaus, aut sacerdos. Hesiod. in Theogon. † 991.†

Νυκτιπόλος, noctivagus, noctu oberrans: ut, νυκτιπόλοις βάκχαις. Eurip. in Ione.

Οἰοπόλος, qui circa oves versatur: à nomine οἶς. Apoll. Arg. l. 2. Interdum significat, solitarius, qui solus in deserto loco versatur: à nomine οἶος, solus. ¶ Dicitur et locus aliquis οἰοπόλος, vel is in quo versari oves solent, vel is in quo non nisi solus versari queas; desertus: ut Il. ν'. et ω'.

Οἰοπολέω, solitarius sum, vel in locis desertis solus versor. Euripid. in Cyclop. [74.]

(Οἰωνοπόλος, ὁ φωνὰς οἰωνῶν γινώσκων. Æsch. Suppl. 59.)

Ὀνειροπόλος, qui circa somnia versatur, ex eis futura prædicens, conjector. Il. α'. et ε'.

Ὀνειροπολέω, in somniorum interpretatione versor. Hesych. Item somnio, somnium cerno. Dem. Philip. 1. πολλὰ τοιαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν τῇ γνώμῃ. Plut. de Socr. οὐ μάλα σωφρονῶν ἐναργῶς, εἴτε ἐγρήγορεν, εἴτε ὀνειροπόλει. Item, decipio et eludo veluti vanis per somnium imaginationibus. Aristoph. in Equit. Τὸν δ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ.

Ὀρεσιπολέω, in montibus versor, in montibus erro. At Ὀρεωπολέω, circa mulos versor, mulos curo vel alo. Suid.

Περιπόλησις, circumagitatio, circuitus. Laërt. in Pythag.

Πυρπολέω, circa ignem versor: vel ignem accendo, Od. κ'. Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντες. ¶ Cum accusat. significat, igni et incendiis vasto, igni depopulor. ut, Aristoph. † Nub. 1499.† τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν; Plut. in Themist. πυρπολοῦντα τὰ τῶν Φωκέων ἄστη.

Πυρπολέομαι, idem. Herodot. πυρπολέεσθαι τὴν Ἀττικὴν τοὺς βαρβάρους. Et passivè, incendiis vastor seu inflammor: apud Hesych. et Suid.

Πυρπόλημα, τὸ, vastatio quæ fit igni. Eurip. in Helene. [773.]

Καταπυρπολέω, (*decomp.*) incendiis absumo, vel comburo, concremo. Phalar.

Ταυροπόλος, seu Ταυροπόλη, Dianæ epitheton: vel quòd apud Tauros (Scythiæ gentem) colatur, vel quòd taurorum (et generaliùs cæterorum etiam pecorum) gregibus præsit: vel quòd eadem sit cum Luna, quam tauris vehi fingunt. Soph. in Ajace. Et Eurip. in Iph. Taur.

Τετράπολος, quater aratro scissus seu versus. Theocr. idyll. 26.

Τρίπολος, γῆ, terra quæ ter aratro versa ac proscissa fuit. Il. σ'. † Hes. Th. 971.† (Theoc. κε'. 25.)

[Τριπόλιστος. Soph. Antig. 870. Ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον. Schol.]

Ὑμνοπόλος, qui circa hymnos versatur. Phal. ep. 53. Pro eodem dicitur et ὑμνηπόλος.

Ὑμνηπολέω, circa hymnos et carmina versor. Hesych. et Suid.

Ὑοπόλος, qui circa sues versatur, subulcus. Poll. l. 7.

Ὑοπολέω, circa sues versor, porcorum pascendorum curam habeo. Hesych.

Ὑψιπόλος, qui in alto versatur. Oppian. de venat. l. 3.

Ὡραιοπολέω, versor inter τοὺς ὡραίους, i. eos qui florenti adhuc sunt ætate et forma venusta. Suid.

Composita ex πωλέω significante idem quod πολέω.

Ἐπιπωλέομαι, obeo, obeundo lustro. Il. γ'. ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.

Εὔπωλος γῆ, terra quæ aratro facilè vertitur. Vide et in compos. ex Πῶλος.

ΠΟΛΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, canus. Iliad. χ'. πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον. Et, τὸ πολιὸν στῆθος, apud Plut. symp. 3. Et, πολιὰ θρὶξ, in Epigr. et apud Diosc. l. 3. c. 124. Sæpe πολιὰ absolutè ponitur pro πολιὰ θρὶξ, apud Isocr. Plut. &c. ¶ Item albus, candidus, niveus: ut, πολιὴ θάλασσα, propter spumam et fluctus: apud Hom. Πολιὸς σίδηρος, Od. φ'. Sic, πολιὸς αἰγιαλὸς, apud Apoll. Rhod. (Eurip. Phœniss. 1486. Æschyl. Suppl. 681.)

(Πολιαίνομαι. ἀφρίζομαι. V. Æschyl. Pers. 108.)

Πολιότης, ητος, ἡ, canities. [Aristot. de Gen. Animal. νόσος δὲ τριχὸς, πολιότης ἐστίν. ἡ δὲ δι' ἡλικίαν τῶν τριχῶν πολιότης, γίνεται δι' ἀσθένειαν καὶ ἔνδειαν τῆς θερμότητος.]

Πολιώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, canus: vel canos referens. Item, facilè canescens. Alex. Aphr.

Πολιόω, canum facio.

Πολιοῦμαι, canus fio, canesco. Aristot. hist. an. l. 3. πολιοῦνται οἱ κρόταφοι.

Πολίωσις, ἡ, ipsa actio reddendi canum. Exponitur et, canities.

Πόλιον, τὸ, frutex est, capitulum habens cano hominis capillo simile. Vide Diosc. l. 5. c. 124.

Composita.

Ἐπιπολιόομαι, canesco, supernè canesco.

Μεταιπόλιος, ὁ καὶ ἡ, semicanus, qui medium canæ ætatis attigit. Il. ν'.

Μιξοπόλιος, cujus pilis cani misceri incipiunt. idem quod μεσαιπόλιος.

Προπόλιος, ante tempus canescens. Æl. Dionys.

Σπαρνοπόλιος, Hesych. exp. ὀλιγοπόλιος, cujus per tempora pauci cani sparsi sunt.

Σπαρτοπόλιος, cui sparsi sunt per tempora cani. Poll. l. 4.

Τριπόλιον, q. d. ter canum seu canescens: herbæ nomen, quæ in die floris colorem ter mutat. Dioscorid. l. 4. c. 135. Eadem dicitur et τρισπόλιον, Hesych.

Ὑποπόλιος, subcanus, aliquantum canus.

ΠΟ'ΛΙΣ, εως, † ιος, poet. Hesiod. Asp. 105.† ἡ, urbs, civitas. Sæpe pro ipsa urbe muris cincta, vicisque et ædificiorum serie distincta. Ut Il. δ'. πόλις πύργοις ἀραρυῖα. Et Il. ε'. πόλις Πριάμοιο ἄνακτος. Sic Il. σ'. Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων Καλάς. Luc. ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη. Interdum pro civitate seu civibus. Ut Aristot. in polit. πόλις τῷ πλήθει μυρίανδρος. Et Eth. 8. τὰς πόλεις συνέχει ἡ φιλία. Sic et apud Thucyd. et Dem. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 25. πόλις opp. τῷ ἰδιώτης. 1. 6. 39.† ¶ Suidæ est ludi genus. ☞ Dictam esse πόλιν ἀπὸ τοῦ πολεῖν ἐν αὐτῇ, quòd in ea versentur homines: aut παρὰ τὸ ἐκ πολλῶν συνίστασθαι, quòd ex multis constet, tradit Etymol.

Πολιὰς, άδος, ἡ, urbana. Palladis epitheton, apud Athen. quòd urbis præses tutatrixque crederetur. Herodot. l. 5. [cap. 82.] Luc. in Lapith. (Philostr. l. 3. c. 14.)

Πολιεὺς, έως, ὁ, cognominatur Jupiter, urbium tutor, præses ac custos habitus. Aristot. de mundo. Pausan. in Att.

Πολίχνη, ἡ, oppidulum. Thuc. [lib. 8.]

Πολίχνιον, τὸ, idem. Isocr. in Panath. Plat. de rep. 2.

Πολίζω, f. ίσω, urbem condo, urbem statuo. Iliad. η'. ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε. Dicitur et πολίζειν τόπον, qui in eo urbem ædificat. Plut.

Πολίζεσθαι, dicitur urbs quæ extruitur. Herodot.

Πόλισμα, τὸ, idem quod πόλις. (Æsch. Pr. 421. S. c. Th. 63.) Thuc. Dem. Herodot.

Πολισμάτιον, τὸ, idem cum πολίχνη. Polyb. l. 1. Plut. in Themist.

Πολιστὴς, οῦ, ὁ, conditor et autor civitatis. Item civitatis princeps. Naz.

Πολίτης, et poët. πολιήτης, ου, ὁ, civis municeps. Il. χ'. Xen. Pæd. 8. Dem. &c. Item civis, i. concivis. Isocr. Plut. in Publ. Fœm. πολῖτις, ιδος, civis mulier. [Eurip. Elect. 1335. Χαίρετε δ' ὑμεῖς Πολλὰ πολίτιδες;] Aristot. pol. 3. Et quæ ejusdem civitatis est. Plut. de Herod. Pro quo poëticè πολιῆτις, apud Apoll. [Eurip. Hippolyt. 1126. Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς, Δρυμὸς τ' ὄρειος, &c.] (Eurip. Med. 12. πολιήτας. Æsch. Pers. 556.)

Πολιτικὸς, ὁ, civilis: ad cives seu civitatem pertinens. Ut πολιτικὰ πράγματα, Isocr. Plat. Κοινωνία πολιτικὴ, Aristot. Τὸ πολιτικὸν, civile ac populare. ¶ Item, administrandæ reipublicæ peritus, aut qui in administratione reipublicæ versatur. Aristot. Item, ad reipublicæ administrationem pertinens: ut, πολιτικοὶ λόγοι. Isocr.

Πολιτικῶς, civiliter, Synes. vel, ut decet rempublicam administrantem, aut reipublicæ administrationem. [Demosth. in Philipp. οὕτω δ' ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς, ὥστε οὐδὲ χρημάτων ὠνεῖσθαι παρ' οὐδενὸς οὐδέν. c. Aristogit. οὗτος τῶν ἀνηκέστων ἑτέροις αἴτιος γίγνεται· οὐκ ὀρθῶς, οὐδὲ πολιτικῶς, οὐδ' ὡς συμφέρει, &c.]

Πολιτίζω, rempublicam administro, civilia negotia tracto.

Πολιτισμὸς, administratio reipublicæ. Laërt. in Arces.

Πολιτεύω, rempublicam administro, fungor magistratu in republica. Xen. Hell. lib. 1. πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος τῶν πολιτευόντων. Et simpliciter, administro. Thucyd. ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν. ¶ Propriè significat, in republicâ versor, et ejus legibus atque institutis vivo: ut apud Thucyd. lib. 3. κατὰ τὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια πολιτεύειν.

Πολιτεύομαι, idem. Isocrat. ad Philip. καὶ πολιτεύεσθαι, καὶ στρατηγεῖν. Thucyd. lib. 2. αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο. Et simpliciter, administro. Aristot. polit. 1. πολιτεύονται ταῦτα μόνον. Exponitur et, molior. ut Chion Plat. πολιτευσάμενος ἐκ πολλοῦ ἀνύποπτος αὐτῷ γενέσθαι. Item, munere fungor. Greg. in Basil. ᾧ ζῶ καὶ πολιτεύομαι. Sic et Act. Apost. cap. 13. ¶ De privatis dictum, significat idem quod πολιτεύω in post. signif. ut apud Dem. πολιτεύεσθαι ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐξ ἴσου, † Med. pati ut regar. Xen. Pæd. 1. 1. 1.† Item vitam meam instituo: ut apud Aristot. polit. 3. ὅταν τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον, quum ita vitam instituit populus ut publicæ interest utilitatis. Et simpliciter, vivo, versor. Greg. φύλασσέ μοι τὴν καλὴν παρακαταθήκην, ᾗ ζῶ καὶ πολιτεύομαι. Luc. de luctu, ἄσιτος οὗτος νεκρὸς ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

Πολιτεύομαι, (pass.) gubernor, administror. Plat. εὖ πεπολιτευμένη πόλις. Sic et apud Xen. et Dem.

Πολιτεία, ἡ, administratio reipublicæ, civitatis regimen. Isocr. πᾶσα πολιτεία ψυχὴ πόλεώς ἐστιν. † Xen. Pæd. 1. 2. 15.† Item reipublicæ status, vel respublica. Arist. polit. l. 8. c. 10. Item vitæ institutum et ratio. Basil. et Greg.

Πολίτευμα, τὸ, idem cum πολιτεία. Aristot. pol. l. 3. c. 4. Interdum sic dicitur genus administrandæ reipublicæ, vel civitatis. Polyb. Item actio aliqua pertinens ad reipublicæ administrationem. Et generaliter, actio vel solertia qua quis in re aliqua administranda utitur. Luc.

Πολιτευτὴς, οῦ, ὁ, reipublicæ, seu civitatis administrator, magistratus. Greg. Olympiodoro.

Πτόλις, poëticè dicitur pro πόλις. Il. σ'. (Æsch. Ag. 604.)

Πτολίεθρον, τὸ, urbecula, oppidum. Od. ά. et alibi apud Hom. † Hesiod. Asp. 81.†

Πτόλισμα, pro πόλισμα. Suid.

Composita: ac primùm ex πόλις, πολίζω, et πολίτης.

Ἀγχίπτολις, urbi propinquus. Nonn. (Æsch. S. c. Th. 507.)

Ἀκρόπολις, ἡ, q. d. summa urbs, i. summitas urbis: summa pars urbis et altissima: arx urbis. Isocr. in Paneg. de Pace. † Xen. Pæd. p. 180. d.† Peculiariter, et quasi κατ' ἐξοχὴν sic dicebatur arx Athenarum; in qua et ærarium erat. Isocr. Thuc. Dem.

Ἀμφίπολις, civitas aquis cincta: nomen urbis Thraciæ: de qua Steph. (Ἀμφίπτολις. Æsch. Choëph. 73.)

Ἄπολις, ὁ καὶ ἡ, cui urbs non est, qui sine urbe est. (Eurip. Med. 255. 647. Æschyl. Eum. 460.) Isocr. de Pace. Xen. Hell. 6. Item qui urbe sua privatus est, extorris. Et, ἄπολις πόλις, urbs eversa, quæ non ampliùs est. Plat. de rep. l. 6. Item inurbanus, incivilis, rusticus. Synes. ep. 103.

Ἀπολίτικος, qui non est πολιτικός. Unde superlat. ἀπολιτικώτατος, ignarissimus administrationis reipublicæ. apud Cic. in ep. ad Att. lib. 8. ep. 20.

Ἀπολίτης, qui civis esse desiit. Poll. ex Theopompo.

Ἀπόπτολις, exul. Suid. [Soph. Œdip. Tyr. 1020. Ἡ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις. Œd. Col. 205. Ὦ ξένοι, ἀπόπτολις· ἀλλὰ μή. Schol. ἔρημος καὶ ἄπολίς εἰμι. Ita sane Suidas, in Lex. 1. 290. et Phav. Lex. pag. 109. 3. hanc vocem explicant. Vide etiam Soph. Trach. 658. Ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν —— ἀμμένουσι, &c.]

Ἀπραγόπολις, urbs negotiis vacua, urbs otii altrix.

Αὐτόπολις, civitas quæ suis ipsius legibus regitur: urbs quæ per se sola civitatis nomine censetur. Thuc.

Δεκάπολις, decem habens civitates, decem urbibus insignis: regio Judææ contermina. Matth. 4. et alibi in N. Test.

Δεκαπολίτης, qui ex ea regione est.

Διαδραπολῖται, qui rempublicam subterfugiunt, seu reipublicæ munia. Aristoph. in Ran.

Ἑκατόμπολις, centum urbibus insignis: Cretæ epitheton. Il. β'. [649. (al. 156.) Schol. Sed Odyss. τ. 174. nonaginta Urbes Cretæ tribuuntur.]

Ἐκπολίζω, urbem extruo, vel urbem efficio. Aristid. in encom. Rom.

Ἑλέπολις, s. μηχανὴ, machina obsidionalis, capiendis urbibus apta. Vitruv. l. 10. c. 22. Et quævis urbium expugnatrix machina. Jos.

Ἑλέπτολις, idem : apud Poëtas. Apud Eurip. in Iphig. Aul. [1475. 1511.] Iphigenia se vocat Ilii et Phrygum ἑλέπτολιν, i. victimam diruendis Ilii mœnibus et excindendæ Phrygum genti destinatam. (Æsch. Ag. 698.]

Ἔμπολις, cui patria est et certa civitas in qua habitat. Hesych. Cum dat. significat, eandem civitatem incolens. Soph. in Œdip. Colon.

[Ἐμπολίτης. Euripides, apud Scholiast. Aristoph. Pac. 909. Ὦ ἐμπολῖται, τῇ τε βοσκούσῃ χθονὶ, Καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών.]

Ἐρυσίπτολις, urbium tutatrix et patrona. Palladis epith. Il. ζ.

Ἡδύπολις, gratus, jucundusque civitati. Soph. (Œdip. Tyr. 518.)

Ἱερόπολις, vel potiùs Ἱεράπολις, sacra urbs, sancta civitas. Phil. de vita M. l. 3.

Καταφλεξίπολις, incensor seu exustor urbis. Epigr.

Κοσμοπολίτης, mundi civis. Laërt. pro quo divisim, κόσμου πολίτης, apud Luc.

Κωμόπολις, pagus ad oppidi seu civitatis magnitudinem accedens : pagus instar oppidi, apud Strab. Marci 1. κωμοπόλεις dici putantur, quæ nec sunt pagi duntaxat, nec etiam urbes, et à quibusdam expon. oppidula rusticana. ab aliis municipia.

Μεγαλόπολις, magna civitas. Eurip. in Troad. [1291. ἁ δὲ μεγαλόπολις, Ἄπολις, ὄλωλεν, Οὐδ' ἔτ' ἐστὶ Τροία. Pind. Pyth. Od. Β. 1. Μεγαλοπόλιες ὦ Συράκοσαι, &c. Ζ. 1. αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι.]

Μεγαλοπολίτης, magnæ urbis civis. Poll. lib. 9.

Μεγιστόπολις, maximas urbes efficiens. Pind. [Pyth. Η. 1.]

Μητρόπολις, metropolis, i. urbs matrix, seu urbium aliquarum mater : urbs ex qua coloniæ aliquæ deductæ sunt. Thuc. l. 3. Metaphoricè quoque usurpatur, ut et μήτηρ, apud Plat. symp. 8. Athen. lib. 3. ¶ Hominis autem alicujus μητρόπολις dicitur civitas, ex qua mater ipsius oriunda est, μητρὶς aliàs. Athen. l. 12. (Ματρόπολις. Æsch. Pers. 897.)

Μητροπολίτης, qui ex matrice urbe est. Et matrici urbi præfectus.

Μικροπολίτης, parvæ urbis civis. Aristoph. [Equit. 814. Σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι, &c. Schol. διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου στενοχωρίαν τῶν ἀναλωμάτων, καὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν σπάνιν. Xenoph. Græc. Hist. lib. 2. §. 6. ἀλλὰ διὰ τὴν ὕβριν ἠδίκουν ἀνθρώπους μικροπολίτας, &c. Æschin. de falsa Legat. τοὺς γὰρ μικροπολίτας, ὥσπερ αὐτοὺς, φοβεῖν τὰ τῶν μειζόνων ἀπόῤῥητα.]

Μικροπολιτικὸν, τὸ, multitudo parvi oppidi, apud eundem.

Μισόπολις, civitatis osor. Poll. [Aristoph. Vesp. 409.]

Νεοπολῖται, qui publico suffragio jus civitatis adepti sunt : novi cives. Poll. ex Plat. At

Νεαπολίτης, novæ civitatis civis. Idem.

[Ὁμόπολις, et poët. ὁμόπτολις, qui ejusdem urbis est, conterraneus, popularis. [Soph. Ant. 744. Οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς.]

Ὀρθόπολις, erigens urbes, vel erectas incolumesque conservans. [Pind. Olymp. Β. 14.]

[Πάμπολις. Soph. Antig. 622. νόμος δ' οὐδὲν ἕρπει θνατῶν βιότῳ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας. Schol. ὁ κατὰ πᾶσαν πόλιν ἕρπων νόμος.]

Περιπόλιος, urbem circumjacens, circa urbem situs. Poll. l. 9.

Περσέπτολις, urbium vastator vel vastatrix : epith. Palladis, apud Aristophan. [Nub. 964.] (Æsch. Pers. 65.)

Πολύπολις χώρα, regio multas habens urbes. Poll.

Πρόπολις, pars ea urbis quæ in ipso statim aditu occurrit. Pol. l. 9. Est et in alveis apiariorum propolis. Plin. l. 11. c. 7. Varro l. 3. c. 16.

Προπόλιος, ante urbem situs, qui in introitu urbis est.

(Ῥυσίπτολις, urbis conservatrix. Æschyl. S. c. Th. 130.)

Συμπολίζω, in civitatem conflo. Strabo l. 8.

Συμπολίτης, concivis. Eurip. in Heracl.

Σωσίπολις, urbes conservans. Aristoph.

Τετράπολις, quatuor urbes habens.

Τιμόπτολις, qui civitati honori est et ornamento : qui civitatem honestat. Eurip. in Suppl.

Φερέπολις, urbem ferens, i. sustinens ac sustentans. Plut.

Φιλόπολις, civitatis amans : peculiariter, suæ civitatis et patriæ commodis studens. (Æsch. S. c. Th. 182.) Isocr. Plat. Pro quo Poët. dicitur φιλόπτολις, apud Eurip. in Rheso.

Φιλοπολίτης, amans et studiosus civium, ac saluti eorum consulens.

Χαυνοπολίτης, civis elatus et stulta superbia inflatus. Aristoph. in Ach.

Composita ex πολιτεύω et πολιτεία.

Ἀντιπολιτεύομαι, adversor alicui in administranda republica. Item contrariam factionem sequor in republica. Plut. in Per. πλεῖστον ἀντεπολιτεύσατο τῷ Περικλεῖ χρόνον. Exponitur et, contrario modo rempublicam seu civitatem administro. Et simpliciter, reclamo, refragor, intercedo. Syn. ἀλλά μοι δοκεῖ καλῶς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον ἀντιπολιτεύσασθαι.

Ἀντιπολιτεία, contraria factio : propriè, in reipublicæ administatione. Plut. in Cæs.

Ἀπολίτευτος, ὁ καὶ ἡ, alienus à reipublicæ administratione vel negotiis civilibus : vel, non civilis. Plut. de educ. lib.

Διαπολιτεύομαι, concerto de rebus ad reipublicæ administrationem pertinentibus. Ammon. Item versor in reipublicæ administratione. Æsch.

Διαπολιτεία, ἡ, concertatio de rebus ad republicam pertinentibus.

Ἐμπολιτεύω, et ἐμπολιτεύομαι, versor in republicâ. apud Thucyd. Item particeps sum politiæ. Exponitur et, administro rempublicam, seu munia reipublicæ. Et simpliciter, versor in, seu inter. Basil. Homil. 11. πᾶσαν τὴν ἐμπολιτευομένην ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς ἐμπαθῆ διάνοιαν.

Ἰσοπολιτεία, par jus civitatis, ex æquo reipublicæ participem esse. Plut. in Cam.

Κακοπολιτεία, prava reipublicæ administratio, corruptus reipublicæ status. apud eundem, in Cæsare.

Καταπολιτεύομαι, politica ratione vinco, institutis meis vinco vel antiquo. Plut. in Pomp. ἐλάνθανεν ὑπὸ δεινότητος ἐν μέσῳ τῷ δήμῳ καταπολιτευόμενος τὸν Πομπήϊον. Idem in Lyc. κατεπολιτεύσατο τὴν ἐν τούτοις πλεονεξίαν.

Συμπολιτεύω, et συμπολιτεύομαι, unà rempublicam administro, apud Plat. Apud Xen. Hell. 5. συμπολιτεύειν exp. communia reipublicæ habere jura et instituta. Exponitur et simpliciter, in eâdem republicâ cum aliis versor.

[Συμπολιτεία. Polyb. Hist. lib. 4. μετεσχήκει τῆς ἐθνικῆς συμπολιτείας.]

Ὑποπολιτεύομαι, subdole rempublicam administro, occultè aliquid moliens. Poll.

ΠΟ'ΛΤΟΣ, ου, ὁ, puls, pulmentum. Plut. symp. 4. κρίμνον ἀντὶ πόλτου μάττειν. Diosc. l. 2. c. 112. ἐκ τοῦ κρίμνου ὁ πόλτος γίνεται.

Πολτάριον, τὸ, pulticula. Idem l. 2. c. 114.

Πόλφοι, ramenta ex farre quæ leguminibus injiciebantur, inquit Poll. l. 6. c. 9. Erotian. πόλφους expon. ζολβοὺς, aliis esse dicens βρῶμά τι πολτῶδες.

ΠΟΛΥ'Σ, (cujus obliqui partim regulares sunt, partim irregulares. Regulares sunt genitivi πολέος et πολέων, apud Poëtas : itemque nominat. plur. πολέες et contractè πολεῖς, et accusat. πολέας, qui etiam contrahitur apud eosdem, accusat. πολὺν, qui utrisque scriptoribus est communis. Irregulares autem sunt πολλοῦ, πολλῷ, πολλὸν, &c. tanquam à nominat. πολλὸς, qui et apud Hom. invenitur et Herodot. lib. 6. Fœm. πολλὴ, regulare est per omnes casus. Neut. πολὺ cæteros casus itidem à πολλὸν format.) multus, numerosus. Ut, πολὺς λαὸς, † γέλως. Xen. Pæd. 1. 38. χρόνος, longum tempus. 1. 4. 28.† πολλὴ δύναμις. Plut. † στρατιά. Xen. Pæd. 1. 4. 17.† πολὺ στράτευμα. † ἔθνος πολὺ, natio magna. Xen. Pæd. l. 4. p. 91. c. πολὺ τεῖχος. p. 189. a.† Et, πολλοὶ ὀφθαλμοὶ, πολλὰ ὦτα, apud Xen. Pæd. 8. Interdum additur articulus. Ut, οἱ πολλοὶ θεράποντες, apud Arist. polit. 2. Et, τὰ πολλὰ λέγειν, apud Dem. ¶ Item multus, i. frequens. Dem. in Mid. οἶδα τοίνυν, ὅτι καὶ τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ, frequenter hac oratione utetur. ¶ Item magnus, amplus, spatiosus : ut, πολλὴ δ' ἡ Σικελία, apud Thucyd. ¶ Interdum exp. excellens, præstans. Item vehemens, potens. ¶ Οἱ πολλοὶ, sæpe dicitur pro, plerique, bona pars : ut apud Thuc. l. 1. ἀπῆλθον οἱ πολλοί. Sæpius significat, multitudo, vulgus, plebs, pullata turba. ut Aristot. βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἄνευ ζητήσεως. † ἐν τοῖσι πολλοῖσι, in multitudine, in populo, vel coram populo. Aristoph. Nub. 889.† In neutro quoque genere. † Xen. Pæd. l. 2. 49. d.† τὸ πολὺ, et τὰ πολλὰ, exp. bona pars. Thuc. τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλά. Κατὰ πολὺ, i. πολλάκις. Et in fœm. apud eundem, ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν. (Πολὺς, Adverbialiter. Æsch. S. c. Th. 6. V. 495. πολλὴν κέλευθον. Pers. 756. πολλὴν ἀσπίδα. πολέα. Ag. 731. Eurip. Phœniss. 78. Soph. Tr. 1088.) ¶ Dicitur et πουλὺς pro πολὺς, apud poët. Ut, πουλὺς ὅμιλος, apud Homer. † Hes. Theog. 190.†

Πολὺ, (adverb.) multùm, valde. Il. ά. ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν. Τὸ πολὺ, plerumque. Cum comparativo aut superlat. positum exp. multo, longè : ut, πολὺ πλείους, Demosth. et, πολὺ φέρτατος, Il. ά. Aliquando et sine iis. ut, πολὺ ἐνίκων, multo superiores erant, apud Thuc. ¶ Item longè, i. procul : ut, πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς. ¶ Item pro πολλάκις, sæpe, frequenter : apud Epictet. (Philostr. l. 2. c. 32.)

Πολλὰ quoque adverbialiter usurpatur pro πολύ. ut apud Xen. πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι Κῦρον. Et pro πολλάκις, κατὰ πολὺ, et κατὰ πολλὰ, plerumque. Il. β'. (μάλα πολλά. Persæpe. Il. β'. Cat. N. 305. Πολλά. Æsch. Pers. 459. Eurip. Med. 120.) Aristoph. ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θυμὸν φαγόντες. † Xen. Pæd. 1. 5. 14.†

Πολλὸν etiam poëticè dicitur pro πολύ. Ut Il. π'. Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω. Et cum comparat. Odyss. ξ'. Cum superlat. Iliad. ά. et Odyss. ί.

Πολλάκις, et poët. πολλάκι, sæpè, frequenter, multoties. Xen. initio apomn. πολλάκις ἐθαύμασα, τίσι ποτὲ λόγοις. [Hom. Iliad. Α. 396. Πολλάκι γάρ σεο.] Hesiod. in Erg. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Et cum genit. ut, πολλάκις τοῦ μηνὸς, apud Xen. † Pæd. 1. 2. 9. ni potius præpositio desit.†

Πολλαχῇ, et πολλαχοῦ, multis in locis. † Xen. Pæd. l. 2. 47. e.† Cum genit. ut, πολλαχοῦ γῆς. Aristot. de mundo. Et, πολλαχῇ τοῦ μαστοῦ, apud eundem.

Πολλαχῶς, multifariam.

Πολλαχόσε, ad multa loca, multas in partes.

Πολλαχόθεν, multis è locis, è multis partibus. Plat. ep. 7. † Πολλαχόθι. Xen. Pæd. lib. Ζ. p. 177. c.†

Πολλαπλάσιος, ὁ, et πολλαπλασίων, ονος, ὁ et ἡ, multiplex. ut, πολλαπλασία διάθεσις. Synes. Sæpe cum genit. Cum qua significat, multo copiosior, multo major. Ut, πολλαπλάσιος τοῦ ἡμετέρου. Herodot. Sic et apud Xenoph. Pæd. 1. (Hæc terminatio non est ex compositione, sed derivationis, ut et alia similia, διπλάσιος, δεκαπλάσιος, ἑκατονταπλασίων.)

Πολλαπλασίως, multipliciter, vel multo ampliùs, multo plus. Pro eodem dicitur et πολλαπλάσια, apud Xen. † Pæd. 1. 5. 9.†

Πολλαπλασιάζω, multiplico. Plut.

Πολλαπλασιασμὸς, multiplicatio.

Πολλαπλόος, et contractè πολλαπλοῦς, idem quod πολλαπλάσιος. Hesych.

Πολλοστὸς, οῦ, ὁ, multesimus, unus è multis. Isocr. ad Philip. Διονύσιος τοίνυν πολλοστὸς ἐν τῷ γένει καὶ τῇ δόξῃ. Expon. et, à capite remotissimus, apud Plat. in Philebo. Apud eundem, πολλοσταὶ ἡδοναὶ exp. exigui sensus voluptates, et à suavissimis longissime distantes.

Πολλοστῶς, apud Aristot. eth. 10. exp. perparum : ab aliis, multifariam : ab aliis, longo pòst intervallo.

Πλείων, et πλέων, ονος, ὁ καὶ ἡ, amplior, copiosior. Item major. Hesiod. in Erg. Xen. † στρατιὰ, major exercitus. Pæd. l. 3. p. 76. e.† Thuc. Aristot. Accus. πλείονα, πλέονα, πλείοα, πλείω, et πλέω. (Verbum πλέω est in loco.) Sic et neutr. pl. Plur. πλείονες, (vel πλέονες, et pro eodem πλέες. Accusat. πλέονας, et πλέας, apud Poët.) plures. Apud Thuc. οἱ πλείονες exp. qui statum popularem fovent. Expon. et, mortui, ut quodam oraculo Tarentinis dato, et apud Pausan. Dicitur et, πλείους, pro πλείονες, ac πλείονας. ut apud Plut. in Publ. et alibi. Neut. πλεῖον et πλέον, plus, amplius. Plat. Xen. † πλέον ἔχειν, de tyranno dicitur. Pæd. 1. 3. 15. excellere. 1. 5. 8. melior esse. 1. 6. 23. et. 24.† Et (sub. μέρος,) major pars. Thuc. Dicitur et, πλεῖον ποιεῖν, proficere, promovere. Plut. in Thes. Interdum πλεῖον, adverb. ponitur sequente genit. vel particula ἤ. ut, πλεῖον εἴκοσιν ἐτῶν ἄρχειν, Plat. de leg. Et cum dat. ὀλίγῳ πλέον, Xenoph. Pro eo Attici dicunt πλεῖν : ut apud Aristoph. † πλεῖν ἤ, plusquam. Nub. 1037.† Iones verò πλεῦν. et genitiv. πλεῦνος, &c. apud Herodot. Plur. πλείονα et πλέονα, et contractè πλείω et πλέω. quod adverbialiter quoque usurpatur. (τῷ πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται Τοὔλασσον. Eurip. Phœniss. 496. πλέω. Æsch. Ag. 876. Soph. Œdip. Tyr. 37. Cum ἀντί. Tr. 586. Œdip. Tyr. 75. 720. πλεῖν ἤ. Aristoph. R. 91. 103.) ¶ At πλειὼν (oxyt.) dicitur annus, à Pleiadibus, quòd sua revolutione ipsum compleant, teste Theone, apud Aratum. vel ἀπὸ τοῦ πάντα πληροῦν. vel ἀπὸ τοῦ ἐκ πολλῶν συνεστηκέναι, καὶ εἰς πολλὰ διῃρῆσθαι. (in menses videlicet, dies, noctes et horas.) autore Tzetze, apud Hesiodum, canentem in Erg. πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.

Πλεονάκις, sæpius. Dinarch. † Xen. Pæd. 1. 3. 12.†

Πλεοναχῶς, q. d. plurifariam : multifariam.

Πλεονάζω, copiosior aut major sum quàm opus sit, aut quam sit necesse. Aristot. eth. 2. c. 6. ὃ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει. Apud Galen. πλεονάζειν πτισάνης, expon. largiore ptissana uti. Apud Thuc. πλεονάζειν εὐτυχίᾳ, frequentiori bellorum uti successu. Item, plus habeo : ut Chrysost. τί πλεονάζει τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεός : Item insolesco, supra modum efferor, plùs æquo audeo. Demosth. Philip. 3. ἐπειδὴ πλεονάζων ἐπεχείρουν. ¶ Activè etiam ponitur : ut apud grammat. οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζουσι τὰ ἄρθρα, superfluos ponunt articulos. Exponitur et, augeo, apud Chrys.

Πλεονάζομαι, nimiùm augeor seu amplificor. Thuc. Item redundo. Gal. πρόσεστι τούτῳ κακία πλεονασθέντι.

Πλεονασμὸς, superfluitas et redundantia cujusvis rei. Plut. symp. 3. ¶ Habent et Gramm. et Rhet. suos pleonasmos : quos vide.

Πλεόνασμα, idem.

Πλεοναστικὸς, redundans, superfluus.

Πλειὰς, άδος, ἡ, pleias : sidus in cauda vel dorso Tauri : dictùm à πλείονες, quòd plures stellas (secundum Proclum, sex, secundum Plinium, septem) contineat. Latinè Virgiliæ dicuntur. Plura vide apud Gell. l. 13. c. 9. (Æsch. Ag. 835.) A Poëtis eædem πλειάδες Ionicè appellantur πληϊάδες : ut Il. σ'. et apud Hesiodum in Erg.

Πλεῖστος, plurimus. Plut. Xenoph. &c. ¶ Interdum, frequentissimus : ut apud Aristot. meteor. lib. 2. πλεῖστοι βορέαι πνέουσι. Vehementissimus : πλεῖστός εἰμι τῇ γνώμῃ, huic sententiæ maxime accedo. ¶ Τοὺς πλείστους μῆνας ἕξ, mensibus quam plurimum senis. Gaza. ¶ Οἱ πλεῖστοι, i. δημόται, plebs, οἱ πολλοί. Thucyd. ¶ Ὁ τῶν πλείστων πᾶς, plerique omnes. Aristot. (Eurip. Phœniss. 397.)

Πλεῖστον, et πλεῖστα, plurimùm. (Soph. Œdip. Tyr. 782. 1146.) Item maximè, longissimè. ut, πλεῖστον ἀπέχειν, Xenoph. ¶ Τὸ πλεῖστον, maximâ ex parte, Herodian. Item, ad summum, Gal. Interdum, ut plurimum. † Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Pro quo et, τὰ πλεῖστα, apud Aristot.

Πλειστάκις, et πλειστάκι, sæpissimè.

Πλεισταχόθεν, ex plurimis locis.

(Πλειστήρης. Æsch. Eum. 766.)

Πλειστηριάζω, plurimo licitor, pluris liceor quàm cæteri. Lys. et Themist.

Πλειστηριασμὸς, licitatio ejus qui plurimi licitatur, seu pluris quàm cæteri. Hesych.

Πλειστηρίζομαι, glorior, jacto me. Æschyl. in Choëphoris.

Composita.

Ἐμπλεονάζω, redundo, idem quod πλεονάζω.

Ἐπιπολὺ, adverb. multùm, valde, admodum. Idem diu, apud Thucyd. et Lucian. ¶ Dicitur et, ὡς ἐπιπολὺ, et, ὡς ἐπιτοπολὺ, plærunque, fere, pene semper, ut plurimùm. Exponitur et, magnâ ex parte. Apud Thucyd. ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει, expon. latè mare occupat.

Ἐπιπλεῖον, (et ἐπιπλέον, apud Herodot.) ulteriùs. Item ampliùs, copiosiùs, fusiùs. ut, ἐπιπλέον διηγησάμενος, Thuc. Interdum et pro diutius. Sic et, ἐπιπλείων, amplior, apud Aristot. l. 2. de cœlo.

Ἐπιπλεῖστον, interdum simpliciter pro πλεῖστον. ut, καθόσον ἀνθρώπῳ ἐπιπλεῖστον οἷόν τε. Apud Thuc. ἐπιπλεῖστον ἐξέρχονται, longissimè progrediuntur. Dicitur et de tempore, pro, diutissimè, in longissimum temporis spatium. Apud Thuc. ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον, ab ævo longissimo. quod et simpl. ab ævo.

Καταπολὺ, multùm, valde. Item, multo, cum comparat. ut, κατὰ πολὺ ἧττον, apud Diosc. multo inferior.

Πάμπολυς, (q. d. omnino multus,) permultus: ut, πάμπολλοι ἄνθρωποι, et, πάμπολλαι πόλεις, et, πάμπολλα ἔθνη. Xen. Pæd. 1. † cap. 1. sect. 3.† et, πάμπολυ πλῆθος, Luc. et, βοσκήματα πάμπολλα, Plat. Adverb. πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, apud eundem, permultùm præstas ipsis. Item, πάμπολυ κυριώτεροι κεῖται, multo majoris autoritatis.

Παμπλεῖστον πλῆθος τοῦ στρατοῦ, Herodian. plæraque omnis multitudo.

Παραπολὺ, multo, longè, cum comparat. aut superl.

Παραπλάσιοι, multo plures. (Hæc terminatio est pars compositi, ex πολὺς, πλείων, et παρά.)

Περιπολλὸν, permultùm, maximè. Apoll. Arg. 2.

Συμπλείονες, vel συμπλείους, simul plures, complures, simul collecti, non sigillatim, apud Aristot.

Ὑπερπλεονάζω, superabundo.

Ὡσταπολλὰ, et ὡς τὰ πολλὰ, apud Plat. idem quod ὡς τὸ πολὺ, plurimùm, ut plurimùm, plerumque.

ΠΟ'ΝΤΟΣ, ου, ὁ, pontus, mare. † appositivè usurpatur ab Hesiod. Theog. 132.† (☞ A πόνος. quia navigantibus laborem et molestiam affert. Etymol.) Od. ά. πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον. Od. θ'. Πόντον ἐπιπλαγχθείς. Dicitur et, πόντος ἁλὸς, pro ἅλς, mare. Il. ψ'. (Æsch. Suppl. 1014.) ¶ Interdum dicitur, πόντος ἀγαθῶν, pro tanta copia, quanta est aquarum maris aut ponti: ut apud Athen. l. 2. ὅστις εἶχε χρυσίου πόντον. ¶ Item πόντος, Pontus, pars Asiæ minoris.

Ποντόθεν, è mari. Il. ξ'.

Ποντικὸς, οῦ, ὁ, marinus, pelagicus. ¶ Item Ponticus, qui est è Ponto: ut, ποντικὰ κάρυα, avellanæ nuces, Athen. l. 2.

Πόντιος, ὁ, marinus. ut, πόντιος δαίμων, Aristoph. Et, ποντίας νᾶας, Euripid. Item maritimus. Soph. in Philoct. (Σίδαρος. Æsch. S. c. Th. 948. πλαγαῖσι ποντίαισι, i. e. ταῖς ναυμαχίαις. Pers. 72. Ag. 294.)

Ποντιὰς, άδος, ἡ, marina. ut, ποντιὰς αὔρα, Eurip. in Hec. [Pind. Nem. Od. Δ. 59. ποντιὰς ἅλμα. Isthm. Od, Δ. 34. Καὶ γέφυραν ποντιάδα &c. Schol. καὶ τὴν θαλασσίαν γέφυραν &c.]

Ποντίζω, in pontum mergo. (Æsch. Ag. 1022.) [Soph. Elect. 511. εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη.]

[Πόντισμα. Eurip. Helen. 1564. Εἰς ναῦν ἐχώρουν, Μενέλεῳ ποντίσματα Φέροντες.]

Composita.

Διαπόντιος, ὁ καὶ ἡ. ut, διαπόντιος πέταται, per mare volitat. (Æschyl. Ch. 350. Theoc. ιθ'. 55.) Plut. in Erot. διαπόντιος πόλεμος, expeditio per mare, Thuc. lib. 1.

Ἐκποντίζω, emetior seu trajicio mare.

Ἑλλήσποντος, Hellespontus, i. ponti seu maris ille trajectùs, in quo (juxta fabulas Græcas) Helle cum fratre Phryxo tranans vehente ariete (fortè navi sic dictâ) submersa est. Etymol.

Ἑλλησπόντιος, Hellespontius, i. Hellesponti accola: vel qui ad Hellespontum pertinet. [Herodot. Hist. lib. 7. cap. 95. Ἑλλησπόντιοι δὲ, πλὴν Ἀβυδηνῶν.]

[Ἑλλησποντικός. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 1. §. 9. ὥστε καὶ χρήματα συνεβάλλοντο αὐτῷ εἰς τὴν τροφὴν τῶν στρατιωτῶν αἱ Ἑλλησποντικαὶ πόλεις ἑκοῦσαι.]

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ, nomen venti ab Hellesponto spirantis, et in Atticâ pluvias excitantis. idem Cæcias et Hellespontius. quintus à boreâ vel septentrione. de quo Aristotel. probl. sect. 26. quæst. 58. et Herodot. l. 7.

Ἐπιποντία, q. d. supermarina. Veneris cognomentum, teste Hesych.

Καταποντίζω, in pontum seu mare demergo, submergo. Plut. de orac. Pyth. τὸ σῶμα κατεπόντισεν ἐμβαλὼν εἰς φορμόν.

Καταποντίζομαι, in mare demergor. Matth. 18.

Καταποντισμὸς, demersio in pelagus, submersio.

Καταποντιστὴς, οῦ, ὁ, qui in ponti aquas demergit. Isocrat. in Paneg. (pirata. Æl.)

Καταποντόω, idem cum καταποντίζω. Athen. l. 14. Phil. de vita M. lib. 1.

Μυχοπόντιον, specus ubi recessus cavus et vorago ponti est. Ammian. Marcell. lib. 22.

Προποντὶς, ίδος, ἡ, Propontis, mare quod ante Pontum Euxinum est. Suid. et Plin. l. 4. c. 12.

(Ὑπερπόντιος. Æsch. Suppl. 42.)

(ΠΟΠΑ'Ξ. V. Æschyl. Eum. 143.)

ΠΟ'ΠΟΙ, Dryopum linguâ dicuntur οἱ δαίμονες, teste Plut. de aud. poëm. ☞ Quasi τὰ πάντα διοπτεύοντες, i. omnia dispicientes. Apud Hom. ὢ πόποι, Iliad. ά. Odyss. ά. et alibi. ô dii immortales: vel, papæ. Interdum admirantis, interdum indignantis est adverbium, vel interjectio. (Soph. Œdip. Tyr. 175. Tr. 866. Πόποι, καὶ τοτοῖ. ἐπιῤῥήματα σχετλιαστικὰ, ἢ δηλοῦντα τὸ ποῦ καὶ τὸ ἐκεῖσε, &c. V. Æschyl. Pers. 550. Ag. 1081. 1085.)

ΠΟΠΠΥ'ΖΩ, sibilo, hoc est, labris compressis acutiorem oris sonum edo. Theocr. idyll. 5. τί δ' οὐκ ἔτι σὺν Κορύδωνι Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι; Sic et Aristoph. in Pluto. ‡ 732.‡ ὁ θεὸς ἐπόππυζεν. ¶ Item, demulceo, blandè attrecto, applaudo: de equis dicitur, quos equisones sibilis demulcent.

Πόππυσμα, et ποππύσματα, adulationes, blanditiones. Hesych.

Ποππυλιάζω, idem quod ποππύζω, Theoc. idyll. 5. ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΠΟ'ΡΚΗΣ, ου, ὁ, annulus, cujus circumplexu ferrum hastæ cum ligno coërcetur. Il. θ'. ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυ, πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς Αἰχμὴ χαλκείη περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. ☞ Eustath. dictum putat παρὰ τὸ περικεῖσθαι.

ΠΟ'ΡΚΟΣ, ου, ὁ, rete piscatorium, ex vitili contextum. Dicitur esse retis genus quod circulariter spargitur, et in orbem funditur. Plut. symp. 8. οὐδαμοῦ καθῆκαν ἄγκιστρον, οὐδὲ πόρκον, οὐδὲ δίκτυον. ¶ Generaliter etiam ita nominari vult Etym. omnia rotundæ et orbicularis formæ. ¶ Ἀπὸ τοῦ περικεῖσθαι.

Πορκεὺς, έως, ὁ, qui πόρκῳ piscatur. apud Athen. l. 7.

ΠΟ'ΡΠΗ, ης, ἡ, fibula, præsertim amenti in clypeo. (☞ Dicta à πείρω, ut et περόνη synonymum.) Iliad. σ'. Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλὰ, Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους. (Eurip. Phœniss. 62.) ¶ Item, annulus clypei. Hesych.

Πορπηδὸν, in modum fibulæ.

Πόρπαξ, ακος, ὁ, idem quod πόρπη, apud Aristoph. in Equit. (Eurip. Phœniss. 1087.)

Πορπακίζω, fibulo, fibulâ subnecto.

Πορπακίσασθαι dicitur, qui fibulâ, seu loro, quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arreptum sibi applicat. Aristoph. in Lysistr.

Πορπάζω, sive πορπάω, ῶ, idem quod πορπακίζω. Æschyl. in Prometh.

Πόρπημα, τὸ, indumentum fibulatum. Eurip. in Herc. fur. [959. Κἀνταῦθα γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων, &c. Rhes. 442. Ξὺν τοῖσδ' ἄϋπνος οἶδα τλὰς πορπήμασιν.]

Πορπόω, ῶ, idem cum πορπάω, unde πορποῦσθαι, apud Suidam, fibulari.

Composita.

Ἐκπορπάω, sive ἐκπορπόω, fibulo, fibulâ subnecto: unde, ἐκπεπορπημένος, vel, sine augmento, ἐκπορπημένος, fibulatus.

Ἐμπορπάω, sive ἐμπορπόω, infibulo, fibulâ alligo, seu subnecto. Herodot. l. 7. ἐνεπορπέατο εἵματα, vestes fibulis subnexæ erant. Antipho, διπλᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένος.

Ἐμπόρπημα, vel ἐμπόρπωμα, apud Suid. species ὑφάσματος.

Ἐπιπόρπημα, sive ἐπιπόρπωμα, id quod supra fibulam est. Hesych. Et pro fibula vel ornamento quod fibulæ imponitur in veste, apud Plut. in Alex.

Ἐπιπορπὶς, idem, apud Callim. hymno in Apoll.

Μισοπορπακίστατος, ου, ὁ, qui pessimè odit habenam seu amentum clypei, adeoque qui pessimè odit bellum. Aristoph. in Pace.

Προσπορπάω, seu προσπορπάζω, fibulâ annecto, fibulâ affigo.

Προσπορπατὸς, οῦ, ὁ, fibulâ annexus, fibulâ affixus. Item, quasi fibulâ affixus. Æschyl. in Prometh.

ΠΟ'ΡΤΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, vitulus, vitula, aut juvencus, juvenca. Il. έ. ἐξ αὐχένα ἄξει Πόρτιος ἠὲ βοός. Pro eodem dicitur et πόρις. Homer. in Odyss. ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας. (Soph. Tr. 539. Æschyl. Suppl. 42.) ☞ Διὰ τὸ νεωστὶ πορεύεσθαι καὶ βαίνειν.

Πόρταξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, idem quod πόρτις. Il. ρ'.

Πορτάκιον, ου, τὸ, parvus vitulus, juvenculus, seu parva vitula, juvencula. Hesych.

Πορτάζω, unde πορτάζει, apud Hesych. vitulatur.

Ὑπόπορτις, (*comp.*) vitulum habens vacca. ¶ Ab Hesiodo in Erg. dicitur et de muliere famulâ, ancillâ, servâ, ὑπόπορτις ἔριθος, quæ liberos habet.

ΠΟΡΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, purpura, genus conchæ marinæ. de qua Aristot. hist. anim. l. 5. c. 25. et Plin. l. 9. c. 36. ¶ Item, pannus liquore purpuræ tinctus, vestis purpurea. Plut. in Apophth. προσφερομένης τῆς πορφύρας αὐτῷ, καὶ τοῦ διαδήματος. Herodian. lib. 2. τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται. Luc. in Dem. ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα. (Æsch. Ag. 966.)

Πορφυρόεις, εντος, ὁ, purpureus, purpuram referens.

Πορφυρόεσσα, et contract. πορφυροῦσσα. ¶ Quod insulæ quoque nomen est. quæ et Πορφυρίς. Eust.

Πορφύρεος, et contractè πορφυροῦς, ὁ, purpureus: ut, τάπητες πορφύρεοι, Odyss. ύ. et, χλαῖναν πορφυρέην, Odyss. τ'. Sic et, χιτῶνα πορφυροῦν, apud Xen. Pæd. 8. ¶ Compar. πορφυρώτερος, magis purpureus. Diosc.

Πορφύρειος, ὁ καὶ ἡ, idem. Suid.

Πορφυρεὺς, έως, ὁ, purpurarius, i. qui purpuras venatur, Luc. ¶ Item qui purpurâ tingit. Alex. Aphr.

Πορφυρεύω, purpuras venor.

Πορφυρευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum πορφυρεύς. Poll. l. 7. c. 30.

Πορφυρευτικὸς, pertinens ad purpurarum venatorem seu venationem. Et, πορφυρευτικὴ, s. τέχνη, seu ἐπιστήμη, scientia venandi purpuras. Poll. ibidem. [Eurip. Iph. in Taur. 263. πορφυρευτικαὶ στεγαί.]

Πορφύριον, τὸ, parva purpura. Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

Πορφυρὶς, ίδος, ἡ, s. ἐσθὴς, purpurea vestis. Xenoph. Pæd. 8. Athen. lib. 12. ¶ Est et avis nomen, apud Callim. in l. de avibus. ¶ Item insulæ, apud Plin.

Πορφυρίτης, ου, ὁ, purpurans: ut, πορφυρίτης λίθος, rubicans in modum purpuræ, Plin. l. 36. c. 7. Fœm. πορφυρῖτις, ιδος, ἡ, nigricans in modum purpuræ, apud eundem, l. 15. c. 18.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ, avis nomen à purpureo rostri rubore sic dictæ, teste Eust. Videsis de ea Aristot. hist. an. l. 8, c. 6. et Ath. l. 9. ¶ Est et piscis. Hesych.

Πορφύρω, purpureo colore perfundo. Nonn. πορφύρων γείτονα πέτρην Ὄρθρος. ¶ Sæpius neutraliter significat, purpureo colore nigrico vel rubeo. Ut Oppian. de venat. lib. 3. πορφύροντα, καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα. Lucian. ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες. Dicitur et mare fluctuans πορφύρειν, Il. ξ'. et Epigram. lib. 2. et metaph. animus concitatus, et perturbatus: Odyss. δ'. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι. (Theoc. Id. 5. 125.)

Πορφυρέω, ῶ, idem cum πορφύρω neutrali. Nonn. πορφύρεεν ἠώς, rubebat purpureo fulgore.

Πορφυρίζω, purpureum colorem repræsento, purpuro, Diosc. lib. 3. cap. 44. ἔχον ἐπ' ἄκρου κεφάλια πορφυρίζοντα.

Composita.

Ἀκροπόρφυρος, ὁ καὶ ἡ, in extremitate vel summitate purpuram habens.

Ἁλιπόρφυρος, marinæ purpuræ colorem imitans. Ut, ἁλιπόρφυρα φάρεα, Od. ν'. Od. ξ'. ἁλιπόρφυρα ἠλάκατα, Eustath. exp. ὅμοια τῇ θαλάσσῃ πορφυρούσῃ.

Ἀπόρφυρος, nullâ purpurâ insignis, purpurâ non amictus. Plutarch.

Διαπόρφυρος, ex quo aliquid purpurei coloris pellucet. Dioscorid. lib. 2. cap. 195.

Ἐμπόρφυρος, indutus purpurâ, vel imbutus purpureo colore. Exp. et, in purpuram vergens, apud Diosc. l. 3. c. 51.

[Ἐμπορφύρεος. Pind. Nem. xi. 36. ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐμπορφυρέοις Ἔρνεσιν.]

Ἐπιπόρφυρος, accedens ad purpuram. Theophrast. hist. pl. l. 4.

Ἡδυπορφύρα, ex ostreorum genere est. Athen. l. 3. ex Aristot.

Ὁλοπόρφυρος, totus purpureus, totus ex purpurâ. Xen. Pæd. 8.

Παραπόρφυρος, ut, παραπόρφυρος χλαμὺς, chlamys purpuram limbo attextam habens. Poll. l. 7. c. 13.

Περιπόρφυρος, purpurâ amictus, prætextatus. Plut. in Publio. ¶ Item, subaud. ἐσθὴς, vel τήβεννος, prætexta. Idem in problem. Rom. Athen. lib. 14.

Πλατυπόρφυρα ἱμάτια, vestes latum è purpurâ limbum habentes. Poll. l. 7. c. 13. ex Archippi Pluto.

Ὑποπόρφυρος, aliquatenus purpureum colorem referens, aliquantùm purpureus, Diosc. l. 2. c. 197. et 203.

Ὑποπορφυρίζω, aliquantenus purpuro, paullulùm refero purpuram, apud eundem.

ΠΟΣΕΙΔΩ͂Ν, ῶνος, ὁ, Neptunus: quem maris deum faciunt gentiles in terram quoque aliquantum imperii haben-

tem, quam suo tridente movere dicunt et concutere: unde Arist. in Nub. appellat eum *μεγαλοσθενῆ τριαίνης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν.* Apud eundem dicitur θαλάσσιος Ποσειδῶν, et ἵππιος Ποσειδῶν. (R. 185.) In accus. pro Ποσειδῶνα dicitur etiam Ποσειδῶ, per apocop. Attic. apud Aristoph. et Xen. In vocat. et Ποσειδῶν et Πόσειδον. Doricè etiam Ποτειδάων in nominat. dicitur. Ionicè Ποσειδέων. item Ποσιδέων et Ποσιδῶν, ut est apud Etymol. ¶ Dictus fuit Ποσειδεὼν et mensis quidam Atticus, utpote Neptuno sacer, quem Plut. in Cæsare Romanorum Januario ineunti respondere scribit, Suidas Decembri.

Ποσειδώνιον, τὸ, templum Neptuni, apud Eust. Pro quo Ποσιδήϊον, apud Herodot.

Ποσειδώνια, τὰ, sacra in honorem Neptuni, Neptunalia. Athen. l. 13.

[Ποσειδώνειος. Eurip. Phœn. 196. Ποσειδωνείοις Ἀμυμωνίοις ὕδασι &c.]

Ποσειδήϊος, Neptunius, i. ex Neptuno natus.

Ποσειδαώνιον ἔγχος, Neptunia hasta: in Epigr.

Composita.

Ποντοποσειδῶν, Ponticus Neptunus, ponti (i. maris) rex Neptunus. Aristoph. in Pluto.

Ἱπποποσειδῶν, equestris Neptunus. idem qui modo ἵππος Ποσειδῶν dictus.

ΠΟ'ΣΘΗ, ης, ἡ, pellis, qua glans pudendi virilis integitur. Diosc. l. 4. c. 157. τὸ ἐλλειπὲς τῆς πόσθης ἀναπληροῖ. ¶ Accipitur et pro ipso pene, apud Aristoph. in Nub. †1010†. et Xen. Pæd. 5.

Πόσθιον, τὸ, pudendum virile. Aristoph.

Πόσθων, ωνος, ὁ, qui crasso pene est, aut crasso præputio. Aristoph. in Pace. Luc. in Lexiph.

Ποσθία, ἡ, dicitur tuberculum parvum, in palpebris super pilorum locum nascens, quod à similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 4.

Ἀκροπόσθιον, τὸ, et ἀκροποσθία, ἡ, (comp.) summa seu præeminentior præputii pars: τὸ πόσθης προῦχον, inquit Poll. lib. 2. Exponitur et simpliciter, præputium: apud Aristot. de part. an. l. 2. c. 13.

ΠΟΤΑΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, fluvius, flumen, rivus. (☞ Παρὰ τὸ, ποτὸς, hoc est, πόσιμος εἶναι, quòd potabilem aquam habeat.) Ut, ποταμὸς χειμάῤῥους, rivus hiemalis, torrens è pluviâ, non è fonte nascens, æstate siccus. Il. γ'. Ποταμὸς ἀέναος, apud Herodot. in Thalia. Apud Homerum sæpe dicitur de Oceano: ut Od. λ'. τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο. Iliad. ξ'. ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ.

Ποτάμιος, fluvialis: ut, ποτάμιον ὕδωρ, et, ποτάμιοι ἰχθῦς, et, ποτάμια πλοῖα. [Eurip. Elect. 309. Αὐτὴ δὲ πηγὰς ποταμίους φορουμένη, &c.] Pro eodem dicitur et ποτάμειος: ut, χιόνι ποταμείᾳ, apud Eurip. in Troad. [1067.]

Ποταμηδὸν, more fluvii, fluminis in morem. Hesych. et Suid.

[Ποταμηΐς. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1217. αἱ δ' ὀλόλυξαν Νύμφαι ἑλειονόμοι ποταμηΐδες, &c.]

Composita.

Διπόταμος, ου, ὁ καὶ ἡ, duos habens fluvios. Eurip. in Supplic. [621. Διπόταμον ἵνα πόλιν μόλω; Thebas notat, juxta quas Ismenus et Asopus fluunt. J. Brodæus.]

Ἱπποπόταμος, Hippopotamus: equus fluvialis. Sic dicitur à dorso equino, juba et hinnitu. Vide Aristotel. histor. anim. l. 2. c. 7.

Καλλιπόταμος, pulchros habens fluvios. Eurip. in Phœn. [648.]

Μεσοποταμία, spatium inter duo flumina, apud Strab.

Παραποτάμιος, ad fluvium situs: ut, παραποταμίη πόλις, apud Herodotum. [lib. 2. cap. 60.] Homines παραποτάμιοι, flumina accolentes, amnicolæ.

Πολυπόταμος, fluviis abundans: ut, πολυπόταμος Μαιῶτις, apud Eurip. in Herc. furente. [409.]

ΠΟ'ΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, uter. Fœm. ποτέρα. Neutr. πότερον. Xen. Pæd. 1. πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ; ὁ πατὴρ, ἢ οὗτος: Ponitur interrogativè, ut πόσος. ¶ Πότερος ἄρα; apud Dem. et, πότερός ποτε; apud Xen. uter tandem? (V. Eurip. Med. 503. Pl. pro Sing. Soph. Tr. 965. Œdip. Tyr. 112.)

Πότερον, et πότερα, adverb. utrùm, an. † Aristoph. Nub. 843. Xen. Pæd. 1. 3. 13. † Dem. Olynth. 1. αἵρεσίς ἐστιν ὑμῖν, πότερον ὑμᾶς ἐκεῖ χρὴ πολεμεῖν, ἢ παρ' ὑμῖν ἐκεῖνον. Idem in Mid. πότερα μὴ δῷ διὰ τοῦτο δίκην ἢ μείζω δοίη. Interdum πότερον usurpari παραπληρωματικῶς, tradit Demetr. Phal. (Aristoph. R. 69. Æschyl. Suppl. 340.)

Ποτέρωθι, utra in parte, utro in loco. Xen. et Plat.

Ποτέρως, utro modo. Aristot. l. 3. de cœlo. Plat. et Xen.

Ποτέρωσε, utram in partem, vel utra in parte. Xen. apom. 4.

Ὁπότερος, et poëticè ὁππότερος, uter: idque citra interrog. † Aristoph. Nub. 950. et Xen. Pæd. 1. 3. 14.† Interdum etiam in interrogatione obliqua. Hesiod. in Theog. † 549.† Τῶν δ' ἕλευ ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει. Sic et Plat. de leg. Item uterque, vel alteruter. Diosc. Item utervis, apud Aristot. ¶ Dicitur et, ὁπότερος ἂν, ὁπότερος δή ποτε, et, ὁπότερος οὖν, vel ὁποτεροσοῦν, apud Xen. et Thuc.

Ὁπότερον, et ὁπότερα, utrùm, an. utro modo. Isocrat. in Panath. et Aristoph. in Nub.

Ὁποτέρωθεν, utra ex parte. vel, utralibet ex parte.

Ὁποτέρως, utro modo. Plat. et Thuc. Item, utrolibet modo, utrocunque modo. Isocr.

Ὁποτέρωσε, utram in partem. Thuc. l. 1.

ΠΟΤ'ΜΟΣ, ου, ὁ, sors, fatum, casus seu fortuna fatali sorte obveniens. (Æsch. Pers. 711. Ag. 771.) Eurip. in Orest. ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ. ¶ Item interitus, mors. Iliad. σ'. Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. Od. ξ'. ὡς ὄφελον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν. ☞ Παρὰ τὸ πέτω, τὸ πίπτω. Etym.

Composita.

Ἄποτμος, infelix, infortunatus: ut, ἄποτμος παῖς, Iliad. ώ. Item miser, calamitosus: Odyss. ά. et ώ. (Æsch. Pers. 280. Eurip. Phœniss. 1264.)

Decomp. Πανάποτμος, infelicissimus, infortunatissimus. Il. ώ.

Τρισάποτμος, ter infelix, infortunatissimus. Epigr.

Αὐτόποτμος, eodem fato seu eadem sorte utens. Hom.

Βαρύποτμος, cujus sors difficilis est, i. misera, infelix. Euripid. in Hippol. [826. Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν Βαρύποτμον, τλῆμον, προσαυδῶν τύχω; Heracl. 608. Οὔ τινά φημι θεῶν ἄτερ ὄλβιον, οὐ βαρύποτμον ἄνδρα γενέσθαι, &c. Soph. Œd. Col. 1516. Νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι βαρύποτμα κακὰ παρά γ' ἀλαοῦ ξένου, &c. Philoct. 1110. ὦ βαρύποτμε.]

Βαρυποτμότατος, infelicissimus, infortunatissimus. Idem in Phœn.

Δευτερόποτμος, qui, quum mortuus esse putaretur, ideoque justis et exequiis honoratus esset, è bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, velut è mortuis redivivus. Hesych.

Δύσποτμος, idem cum βαρύποτμος. Eurip. in Orest. (Phœniss. 1305. Æsch. Pr. 119. Soph. El. 1199.)

Δυσπότμως, infeliciter, miserè. Plut. in Fab.

Δυσποτμία, sors seu fortuna adversa, infelicitas.

Δυσποτμέω, adversa fortuna utor, infelici fato affligor. Polyb. τοῖς ἐν ταῖς πολυχρονίοις ἀῤῥωστίαις δυσποτμοῦσι.

Εὔποτμος, felix, fortunatus. Suid. (Æsch. Ag. 253.)

Εὐπότμως, fortunatè, feliciter: apud eundem.

Εὐποτμία, bona fortuna, felicitas. Lucian.

Κακόποτμος, idem quod δύσποτμος. Eurip. in Helen. [700.] (Æsch. Ag. 1145.)

Ταχύποτμος, qui subitò moritur, aut qui citò moriturus est. Apud Nonn. ὥρη ταχύποτμος, subitò mortem allatura.

Ὑστερόποτμος, cui etiamnum vivo bustum erectum est, inquit Hesych. qui et addit, aliis significare secundas nuptias.

ΠΟ'ΤΝΙΟΣ, ου, ὁ, venerandus, honorandus, augustus. Ejus fœm. frequentiss. est apud poëtas: ut, πότνια μήτηρ, Od. ό. Et in vocandi casu, Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χώεο, Od. έ. Sic et apud tragicos, ὦ πότνια χθών. (πότνι' ἐρινύς. Æschyl. S. c. Th. 893. Eurip. Phœniss. 269. πότνια. Theoc. Id. 2. 69.) Iidem poëtæ dicunt, Πότνα, pro πότνια, metri caussa facta syncope. Od. ύ. Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διός. Sic in Epigr. πότνια γυναικῶν, ab Hesychio exponitur etiam, δέσποινα, domina. ☞ Apud Etym. deducitur παρὰ τὸ πέτω, τὸ πίπτω τοῖς ποσίν.

Ποτνιάω, et ποτνιάζω, oro et obsecro, πότνιον, sive πότνιαν appellans. Item generaliter, oro, obsecro, obtestor: seu suppliciter et cum lachrymis oro. Eurip.

Ποτνιάομαι, ῶμαι, imploro. Plut. de garrul. ὅρκοι δὲ καὶ κατάραι περὶ σιωπῆς ἐγίγνοντο, καὶ δάκρυα ποτνιωμένης αὐτῆς, obsecrante et obtestante illa. Cum accus. Philo de vita Mos. l. 1. ἅμα καὶ τὸν θεὸν ποτνιώμενος, ἵνα ἐξ ἀμηχάνων ῥύσηται συμφορῶν. Interdum significat, suppliciter deprecor. Plut. in Cæsar. τοῦτο ὄναρ ἡ Καλπουρνία θεασαμένη καταῤῥηγνύμενον, ἐδόκει ποτνιᾶσθαι καὶ δακρύειν. Sic et apud Lucian. in Macrob. Nonnunquam, ægrè fero, indignor, et quiritor. Hesych.

Ποτνίασις, ἡ, supplex obtestatio, imploratio, precatio cum lachrymis.

Ποτνιὰς, άδος, ἡ, furore percellens, ad insaniam redigens: unde, ποτνιάδες θεαὶ, apud Eurip. in Oreste. Etymol. sunt αἱ μανιοποιοί.

Ἀναποτνιασμὸς, οῦ, ὁ, (comp.) suspirium cum imploratione divini auxilii, vel, divini numinis imploratio. Greg.

ΠΟΥ͂Σ, gen. ποδὸς, ὁ, pes. Iliad. β'. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα. Odyss. δ'. Κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες. Xenoph. Pæd. 2. οὔτε ποσὶ ταχὺς, οὔτε χερσὶν ἰσχυρός. Dicitur aliquis. χειρὶ καὶ ποδὶ aliquid contendere, i. totis viribus, omnique conatu. Æschin. contra Ctesiph. ὅρκον ὤμοσαν, βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ πάσῃ δυνάμει. Dicitur et fugax ac tumidus τολμᾶν ποσίν. ut apud eundem ibid. ἐτόλμησε τοῖς δραπέταις ποσὶ, καὶ λελοιπόσι τὴν τάξιν. Item, τὸν ἕτερον πόδα προελθεῖν, metaph. ab iis qui unum tantùm pedem è limine efferunt; Luc. in Hermot. Et, ἐκτὸς ἔχειν πόδα, i. exortem et expertem esse alicujus rei. Soph. in Philoctet. Ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. Ἀνὰ πόδα, retro, Hesych. Ἐκ ποδὸς, è vestigio. Polybius lib. 5. ὡς ἐκ ποδὸς ἀκολουθήσων τοῖς πολεμίοις. Item, presso pede, collato pede. Aristid. ἐκ ποδὸς ἱππομαχήσαντες. Ἐν ποσὶ, inter vel ante pedes; Herodot. in Eut. Et, τὰ ἐν ποσὶ, quæ occurrunt; obvia quæque. Thucyd. lib. 3. τὴν ἐν ποσὶν ἀεὶ αἱρεῖν κώμην. Item, instantia, præsentia. Eurip. in Androm. τὰ ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξικμάζω, καὶ λογίζομαι κακά. Item, vulgaria, trivialia. Plat. in Theæt. Aristot. polit. 2. Ἐπὶ πόδα, cessim, pedem referendo. Xen. Hell. 2. ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα. † ἀνάγειν. Pæd. l. 3. p. 87. a.† Sic et apud Polib. lib. 2. Ἐπὶ ποδῶν pedibus insistendo atque innitendo Arist. hist. an. l. 5. ἐπὶ ποδῶν ὀχεύει, Κατὰ ποδὸς βάσιν, pedetentim; Suid. Κατὰ πόδα, è vestigio insequendo, pedatim, sic ut pes premat pedem, non transeat. Ast apud Herodot. in Terpsich. legas, κατὰ πόδας διώκειν, vestigiis persequi, consequi; e vestigio subsequi. Sic et apud Xenoph. et Thuc. Πὰρ ποδὸς, idem cum ἐν ποσί. Et, τὰ πὰρ ποδὸς, idem quod τὰ ἐν ποσί. Pind. Pyth. 3. Πὰρ ποσὶ, juxta pedes; Idem Olymp. Od. 1. At, παρὰ πόδας, idem cum πὰρ ποδός. Plat. in Theæt. Luc. de Calumn. Interdum, παρὰ πόδα, et παρὰ πόδας, idem signif. cum κατὰ πόδα, è vestigio: ut apud Soph. in Philoct. et Polyb. l. 5. Interdum exp. in promptu, ad manum: ut Luc. ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι. Περὶ πόδα, convenienter, congruenter: Metaph. à calceis qui pedibus bene quadrant. Luc. περὶ πόδα δή σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, in te aptè quadrat. Πρὸ ποδὸς, et, πρὸ ποδῶν, idem cum ἐν ποσίν. Aristoph. Et, τὰ πρὸ ποδὸς, præsentia, quæ in promptu et ad manum sunt. Pind. Isthm. ult. τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ χρῆμα πᾶν. Ὑπὸ πόδας τίθεσθαι, proterere et conculcare. Plut. contra Epicur. Ὑπὸ πόδας χωρεῖν, referre pedem, retro cedere, remeare. Phil. de vita M. l. 1. Ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, pes pedi collatus, apud Euripidem in Heracl. (ἀφ' ἡσύχου ποδὸς Δύσκλειαν ἐκτήσαντο. Eurip. Med. 217. τὸ πρὸς ποσί. Soph. Œdip. Tyr. 129. Aristoph. R. 1358. ἐκ ποδῶν. Æsch. Ch. 19.) ¶ Ἀσκοῦ προῦχων πούς, ab Apolline, oraculum dante Ægeo, tectè dicitur penis, apud Herodotum in Eut. Euripid. in Medea. et Plut. in Thes. ¶ Ποῦς, pes, mensura sedecim digitorum, teste Suida. ¶ Habet et mensa suos pedes. Aristoph. τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν. Tribuuntur et literæ pedes, apud Athen. lib. 10. ¶ Πόδες ὄρους dicuntur ima pars, seu radix. Iliad. γ'. Phil. de vita Mos. l. 1. ¶ Sunt et pedes metrici in versibus. apud Athen. l. 10. et gram. ¶ In navi funes, quibus velum intenditur atque laxatur, πόδες dicuntur, eo quòd ad mali pedem alligantur. Odyss. έ. Apoll. Arg. 2. ‡ Soph. Antig. 715.‡ ¶ Ποῦς etiam in eàdem dicitur temo, seu clavus, apud Pind. Nem. 6. et Odyss. κ'. ¶ Ποῦς putatur etiam fuisse edictum quoddam, longis periodis constans, quod contenta continuataque vocè, et uno quasi spiritu, à præcone recitaretur. Galen. Epidem. lib. 6.

Ποδώτης, ου, ὁ, pedatus, pedibus præditus.

Ποδόω, intendo funibus qui πόδες vocantur. de velis intelligendum.

Ποδωτὸς, ὁ, intensus funibus ποσίν. Lycophr.

Ποδιαῖος, ὁ, pedalis, pedaneus. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 2.

Ποδίον, et ποδάριον, τὸ, pediculus, i. pediolus, exiguus pes. Aristot. Athen. lib. 3.

Ποδεῖον, τὸ, socculus, qui pedi inducitur. Poll. l. 2. Scribitur et πόδειον. Athen. l. 2.

Ποδεὼν, ῶνος, ὁ, pes, i. pes navis. Lucian. de ver. narrat. ¶ Item pediolus in utre pendulus, quà liquor effunditur et infunditur, soluto vinculo, quod pro obturamento est. Herodot. in Euterp. ¶ Apud eundem in Urania, pro figura accipi traditur in angustum desinente, quum inquit, τῆς Δωρίδος χώρας ποδεὼν στενός. ¶ Item ποδεῶνες, calceamenti rustici genus, apud Theocrit. idyll. 23.

Ποδίζω, metior pede. Hesych. ¶ Item pedes ligo, seu pedicis obligo. Unde apud Xen. Pæd. 3. πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις. Item gradior, incedo. unde Suid. ἱμάπουσαν dictam scribit παρὰ τὸ ἐνὶ ποδίζειν.

Ποδισμὸς, οῦ, ὁ, dimensio pedibus facta. Item, ratio mensurandi pedibus, apud Veget. lib. 3. ¶ Est et saltationis genus, apud Poll. lib. 4. cap. 14.

Ποδιστῆρες, apud Joseph. de antiq. Jud. et Reg. l. 3. c. 7. exp. lebetes. item cacabi. (Ποδιστῆρας πέπλους. Æsch. Ch. 1000.)

Πυδαρίζω, Etymolog. poni tradit ἀντὶ τοῦ ἅλλεσθαι, saltare. Æolicè pro ποδαρίζω, sicut ὄνυμα pro ὄνομα. Idem exponitur etiam λακτίζειν, calcitrare, calce ferire. unde apud Aristoph. in Equit. ἀπεπυδάρισε μόθωνα.

Composita: ac primùm partim ex ipso recto ποῦς, partim ex ejus obliquis.

Ἀγχίπους, prope nos pedem habens, adstans, propinquus. Hesych. ex Eurip. Iphig. Taur. ubi tamen legitur ἀγχίπλοος, non ἀγχίπους.

Ἀελλόπους, ὁ καὶ ἡ, q. d. procellipes: velox tanquam

procella: ut, ἵπποι ἀελλόποδες, apud Hom. hymn. 1. in Venerem. (Soph. Œdip. Tyr. 474.) [Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 1158. Οὐδὲ ποσειδαῶνος ἀελλόποδες κίχον ἵπποι. Schol. Ἀελλόποδας δὲ, τοὺς ταχεῖς. Pind. Pyth. Δ. 32. Δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας. Schol. Ἀελλόποδας δὲ (sc. ἵππους) ἀπὸ τῶν ἑλκόντων τοὺς δίφρους εἴρηκεν. Nem. Α. 5. Ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν Αἰνὸν ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων. Schol. ἔπαινον μέγαν τῶν ὀξυτάτων ἵππων. Eurip. Hel. 1330.] Pro eodem metri gratia dicitur ἀελλόπος, apud eundem, Il. ώ. Dicitur et, ἀέλλοπος, ου, ὁ, apud Nonn.

Ἀερσίπους, pedes inter currendum agiliter tollens, agilis, celer. Il. γ'. [327. Ἵπποι ἀερσίποδες Schol. αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας. κουφίζοντες τοὺς πόδας. Σ. 531. αὐτίκ' ἐφ' ἵππων Βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον. Schol. αἰρόντων εἰς ὕψος τοὺς πόδας ἐν τῇ πορείᾳ.]

Αἰγίπους, capripes, caprinos pedes habens: epithetum Panis; interdum et Faunorum et Satyrorum. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 25. Οἱ δὲ φαλακροὶ οὗτοι λέγουσι,——οἰκέειν τὰ οὔρεα αἰγίποδας ἄνδρας.] Dicitur et αἰγιπόδης pro eodem, et αἰγοπόδης, apud Hom. hymn. in Pana.

Ἀκαμαντόπους, indefessis pedibus currens. Pind. Olymp. 10. [Ε. 5. Καρδίᾳ γελανεῖ, Ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ Ψαύμιός τε δῶρα. Schol. ἀκαμαντόποδος δὲ, τῆς κατὰ τὸν δρόμον ἀκοπιάστου ἀπήνης. Schol. Recent. καὶ τοῦ ἐξ ἡμιόνων ἅρματος. τοῦ μὴ κάμνοντος τοὺς πόδας ἐν τοῖς δρόμοις, &c. Huic loco, addas Olymp. Γ. 5. ἀκαμαντοπόδων Ἵππων. Schol. Recent. τῶν μὴ καμνόντων τοὺς πόδας ἐν τοῖς δρόμοις. Olymp. Δ. 1. Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς Ἀκαμαντόποδος Ζεῦ. Schol. τῆς στερᾶς (στερεᾶς) καὶ μὴ καμούσης τοὺς πόδας.]

Ἀκροποδοτὶ, summis pedibus insistendo, aut leviter insistendo pedibus. Lucian. in dial. Trit. et Ner. Scribitur et ἀκροποδητί.

Ἁμαξόποδες, q. d. plaustripides. Vitruv. l. 10. sic vocari ait arbusculas, in quibus versantur rotarum axes conclusi laminis ferreis. Scribitur et ἁμαξίποδες, apud Poll.

Ἀνδράποδον, τὸ, q. d. hominis pes: mancipium. † Xen. Pæd. p. 207. a.† Sunt enim mancipia quasi pedes dominorum suorum, et eos pro capitibus agnoscant, teste Eust. in Iliad. ή. Demosth. Philipp. 3. ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Generaliter sic dicitur homo in bello captus et servituti mancipatus, sive servus sit natura, sive liber et ingenuus. Xen. Hell. 1. ἀνδράποδα τὰ δοῦλα πάντα ἀπέδοτο. Reperitur et dat. plur. ἀνδραπόδεσσι, apud Hom. Iliad. ή. per metaplasmum.

Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mancipialis, ad mancipium pertinens. Item mancipio conveniens, servilis. Item minimè ingenuus, servili ingenio præditus. Xen. et Aristot. rhet. 2.

Ἀνδραποδωδῶς, mancipiorum more, serviliter, illiberaliter. Plat. in symp.

Ἀνδραποδωδία, ἡ, q. d. mancipialitas: servilitas, contraria ingenuitati. Aristot. polit. 7.

Ἀνδραποδίζω, vel ἀνδραποδίζομαι, mancipo, mancipium esse facio: vel in captivitatem abduco, in servitutem redigo. Thuc. παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσας. Xen. τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, ἄδικον εἶναι δοκεῖ. Dicitur et de urbibus, quas subigimus et in servitutem nostram redigimus. Thucyd. ἀνδραποδίσαντες τὴν πόλιν. Demosth. Olynth. 3. πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι. Significat et generaliter, vim alicui infero. Hesych. ¶ Item ἀνδραποδίζομαι, (pass.) in servitutem redigor, in captivitatem abducor: ut, ἠνδραποδισμένη πόλις, apud Demosth. [Xenoph. Socrat. Apoll. §. 25. ἐφ' οἷς γε μὴν ἔργοις κεῖται θάνατος ἡ ζημία, ἱεροσυλίαι, τοιχωρυχίαι, ἀνδραπόδισις, πόλεως προδοσία, &c.]

Ἀνδραποδισμὸς, ὁ, mancipatio, in servitutem redactio, sive hominis, sive urbium. Dem. Olynth. 1. Item plagium, plagiarium crimen. Plat. de leg. l. 9.

Ἀνδραποδιστὴς, οῦ, ὁ, mancipator, qui alium in servitutem redigit, Xen. ‡ mango. Aristoph. Plut. 521.‡ Item plagiarius, qui liberum hominem in servitutem redigit; qui furatur hominem è libero statu suo, vel ex heri dominio. Eust.

[Ἀνδραποδιστικός. Plat. Sophist. Τὴν μὲν λῃστικὴν καὶ ἀνδραποδιστικὴν καὶ τυραννικὴν, καὶ ξύμπασαν τὴν πολεμικὴν, ἓν πάντα βίαιον θήραν ὁρισάμενοι.]

Ἀνδραπόδιον, τὸ, mancipiolum. Athen.

Decomp. Ἐξανδραποδίζομαι, idem quod ἀνδραποδίζομαι. Polyb. πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζονται χρημάτων ἕνεκα. [Herod. lib. 3. καὶ τούτοισι μὲν ἐνετέλλετο Ἀμμωνίους ἐξανδραποδισαμένους, τὸ χρηστήριον τὸ τοῦ Διὸς ἐμπρῆσαι.] Usurpatur et metaph. ut apud Plat. in Anton. καίπερ ἐξηνδραποδισμένον κομιδῇ τοῖς μυρίοις ταλάντοις, magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, et velut ipsi mancipatum.

Ἀνελλίπους, dicitur ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ὅτεϊ χωλὸς, qui pedibus non saltat, i. claudus. Hesych. Scribitur et ἀνίλιπος, apud Schol. Theocr. ut sit ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα, non torquens seu trahens pedem. Dicitur autem ἀνίλιπος pro ἀνελίπους, sicut ἀέλλοπος, pro ἀελλόπους.

Ἀνιπτόπους, qui illotis pedibus est. Il. π'. Athen. l. 3.

Ἀντίπους, oppositos pedes habens, adversa vestigia figens. Cic. in Academ. [Plat. Timæus. ἀλλ' εἰ καὶ περὶ αὐτὸ πορεύοιτό τις ἐν κύκλῳ, πολλάκις ἂν στὰς ἀντίπους, ταυτὸν αὐτοῦ κάτω καὶ ἄνω προσείποι.]

Ἀνύπους, qui pedibus celeriter confecit iter: ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν. Hesych.

Ἄπους, pedibus carens. Aristot. Plut. Luc.

Ἀποδία, carere pedibus. Aristot. de part. an. l. 4.

Ἀργίπους, qui vel albis vel velocibus est pedibus. Hom. hym. 1. in Vener. et Phocyl. (Soph. Aj. 237.)

Ἀργυρόπους, argenteos pedes habens. Athen. l. 5.

Ἀροτρόπους, vomer. Judic. c. 3.

Ἀρτίπους, qui integris pedibus est. Plat. de leg. lib. 7. (Soph. Tr. 58.) ‡ celeri pede.‡ Pro quo Poëticè dicitur ἄρτιπος. Od. θ'.

Αὐτόπους, qui suis ipsius pedibus iter facit. Item, suis pedibus absque duce incedens. Luc.

Αὐτοποδία, ἡ, suis ipsius pedibus iter facere, non equo vehi aut curru, vel navi. Dion. ¶ At αὐτοπόδια, τὰ, genus calceamentorum. Poll. lib. 7. c. 22.

Αὐτοποδητὶ, suis ipsius pedibus, non utendo equo, aut curru. Luc. in Lexiph. Hesych. qui et αὐτόποδον, pro eodem. Dio verò αὐτοποδί.

Βλαισόπους, qui distortis tibiis et pedibus est.

Βλαισοπόδης, idem. Suid.

Βραδύπους, tardipes, tardigradus, lento pede ingrediens: in Epigr. Apud Eurip. in Hec. [66.] σπεύσω βραδύπουν, ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα, exp. accelerabo tardum pedem.

Γεισίπους, suggrundiorum fulcrum, quum τὰ γεῖσα quasi pedi innitantur. Pollux l. 7. c. 27.

Γεισιποδίζω, suggrundia fulcio. Idem ibidem.

Γεισιπόδισμα, τὸ, idem cum γεισίπους. ibidem.

Γεισιπόδισις, ἡ, suggrundatio.

Γυμνόπους, qui nudis pedibus est.

Γυμνοπόδης, idem. Item qui nudis pedibus incedit.

Γυμνοποδία, nudis pedibus incedere. Item saltationis genus, nudipedalia, apud Laced. in qua nudis pedibus saltabant, apud Luc. In qua signif. dicitur et γυμνοπόδιον. Fuit γυμνοπόδιον et calceamenti muliebris genus, teste Pollux. l. 7. c. 22.

Γυμνοποδέω, nudis pedibus incedo. Suid. Exponitur et, nudipedalia exerceo.

Δασύπους, cuniculus, ab hirtis pedibus. Aristot. hist. an. lib. 4. Sumi dicitur et pro lepore. unde proverb. δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ, lepus pulpamentum quærit. Vide Suid.

[Δασυπόδειος. Aristot. de Hist. Animal. lib. 6. cap. 20. διαφέρει δὲ παχύτητι τὸ κύνειον (γάλα) πρὸς τὸ τῶν ἄλλων ζώων, μετὰ τὸ ὕειον καὶ δασυπόδειον.]

† Δεινόπους ἀρὰ, terribiles diræ (q. διὰ ποδῶν δέος ποιοῦσα) Soph. Œd. Tyr. 426. Vid. Suidas in Δεινόπους, et Scholiast.†

Δεκάπους, decem pedes habens. Item decem pedes longus. Aristoph. in Concion.

Δωδεκάπους, (*decomp.*) qui duodecim pedum est. Hesych.

Δίπους, bipes, binis pedibus incedens. (Æsch. Suppl. 902.) Aristot. de gen. an. lib. 2. et de part. an. lib. 4.

Διποδία, ἡ, bipedem esse. Item Laconica saltatio, à duplicatis gressibus pedum, quæ et διποδισμός. Poll. et Hesych.

Διπόδια, τὰ, socci lanei, qui pedibus inducuntur. Poll. lib. 7. cap. 22. ex Critia.

Διπόδης, qui duorum pedum est, bipedalis. Xen. in Œcon.

[Διποδιάζω. Aristoph. Lysistr. 1245. Ἵν' ἐγὼ διποδιάξω γε, κἀείσω &c. Schol. Τοῖς δύο ποσὶν χορεύσω. Schol. Biset. διποδιάζειν, τὸ διποδίαν ὀρχεῖσθαι.]

Διποδιαῖος, idem: apud eundem. [Œconom. cap. 19. §. 4. Ἴθι δὴ (ἔφη) καὶ τόδε ἀποκρίναι μοι, ἤδη τινὰ εἶδες τὸ βάθος ἐλάττονα διποδιαίου; Cl. Wells. legit. ποδιαίου.]

Δολόπους, doloso pede gradiens. † δολιόπους. Soph. El. 1392.†

Δολιχόπους, seu δολιχήπους, longos pedes habens.

Δρακοντόπους, draconis pedes habens.

Ἐγκυκλόπους δίφρος, sella curulis. (appellata ab operis et figuræ expressione.) Plut. in Mario.

Εἰλίπους, flexipes, vertens et curvans pedes inter eundum. boum epitheton. Od. ά. † Hesiod. Theog. 290. et 983.†

Εἰλιπόδης, idem. Suid.

Ἑκατόμπους, qui habet centum pedes: vel centum pedes patens. [Soph. Œd. Col. 750. — τῶν ἑκατομπόδων Νηρῄδων ἀκόλουθος.] Pro eodem dicitur et ἑκατόμποδος. Il. ψ'. [Hom. Iliad. Ψ. 164. Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμποδον ἔνθα καὶ ἔνθα. Schol. Τετράγωνον ὥστε ἑκάστην πλευρὰν ἑκατὸν ποδῶν μέτρον ἔχειν. Thucyd. Hist. καὶ νεὼν ἑκατόμποδον λίθινον ᾠκοδόμησαν αὐτῇ, sc. Ἥρᾳ. Forte legendum cum MSS. ἑκατόμπεδον.]

Ἐκποδὼν, (adverb. pro ἐκ ποδῶν,) è pedibus, procul se summovendo è pedibus. Aristoph. in Ran. Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς. Sic et apud Xenoph. † Pæd. 6. p. 171. a. ἐκποδὼν ἔχειν σε. p. 154. b.† et Plut. Et cum genitivo. Xenoph. Pæd. 5. τούτων ἐκποδὼν ἦμεν, ab his longè aberamus. Exponitur et, è medio. Interdum, è medio, i. è vita. ut apud Plut. in Lyc. ἐκποδὼν ἔσται, è medio tolletur. † Xen. Pæd. p. 213. a.† (Ἐκποδὼν σχεθεῖν. Æsch. S. c. Th. 435. Ch. 691. Eum. 456. Eurip. Med. 562. τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου. ib. 1224. Phœniss. 40. 940.)

Ἐλεφαντόπους, eburneum pedem seu eburneos pedes habens. Athen.

Ἐμπόδιος, qui impedimento est et obstaculo. Plat. de leg. Aristotel. polit. 5.

Ἐμποδὼν, (contrarium τοῦ ἐκποδὼν,) ante pedes, in via. Aristot. eth. 5. Item impedimento. † γενέσθαι cum gen. Xen. Pæd. 2. 60. d. Sic. l. 3. p. 63. d. ubi et cum dat. personæ. et l. 4. p. 98. d.† Aristot. rhet. 2. ἐμποδὼν γὰρ οὐδὲν, nihil obstat. Sic et apud Thuc. et Plut. in Themist. Et, ὁ ἐμποδὼν, obvius, Herodot. Et, τὰ ἐμποδὼν, præsentia, quæ adsunt. Plut. in Rom. (Eurip. Med. 937. id. Phœniss. 660. Soph. Œdip. Tyr. 128. 453.)

Ἐμποδίζω, vide in comp. ex ποδίζω.

Ἐννεάπους, novem pedes habens, qui est novem pedum.

Ἑξάπους, qui ingreditur sex pedibus: vel senos pedes longus. Pro quo Atticè dici ἕξπους, tradit Etymol.

Ἑξαπόδης, ου, ὁ, et ἑξάποδος, ὁ καὶ ἡ, idem. Herodot. l. 1.

Ἑπτάπους, qui est septem pedum. Hesych.

Ἑπταπόδης, idem: apud eundem.

Ἐρυθρόπους, cui pedes rubent. Est et nomen avis, rubeos pedes habentis, apud Aristoph. in Avib. [Aristot. de Hist. Animal. ἡ δὲ πελειὰς, καὶ μέλαν, καὶ μικρὸν, καὶ ἐρυθρόπουν, καὶ τραχύπουν.]

Εὔπους, bonis pedibus præditus, seu validis et solidis. Xen.

Εὐποδία, ἡ, boni pedes, pedum integritas. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 1. §. 3. οἱ γὰρ παχεῖς (sc. ὄνυχες) πολὺ τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν εἰς εὐποδίαν.]

Ἐχινόποδες, putantur esse tribuli vel spinæ genus, echini aculeis horrens; ex eo nominatum, quòd echini marini pedibus simile sit. Etymol.

Ἡλιόπους, dictum fuit à quibusdam heliotropium magnum, ut est in append. Diosc.

Ἡμιπόδιον, τὸ, semipes, pes dimidius. Theophr. hist. pl. l. 2.

Decomp. Πενθημιπόδιον, quinque semipedes, i. duo pedes cum dimidio. [Xenoph. Œconom. cap. 19. §. 3. οὐδὲ μὰ Δί' (ἔγωγ' ἔφη) πενθημιποδίου. §. 5. ὅτι οὔτε βαθύτερον πενθημιποδίου ὀρύττουσιν, &c.]

Τριημιπόδιον, tres dimidiati pedes, sesquipes.

Θηλύπους βάσις, pes fœmineus. Eurip. in Iph. Aul.

Ἱστόπους, pes textorii mali seu ligni, è quo stamina ducta sunt. Poll. lib. 7. c. 10.

Κακόπους, qui malos pedes habet, qui pravis est pedibus. Xenoph. de re equ.

Καλόπους, pulchros pedes habens: et (ex parte totum intelligendo) pulcher. Suid. At, καλόπους, subst. forma pedis lignea, pes ligneus. Plat. in sympos. Galen. therap. lib. 9. Pro quo dicitur et καλοπόδιον. Suid.

(Καμψίπους· — καμψίπους ἐριννὺς dicitur ἡ κάμπτουσα κολαζομένων τοὺς πόδας. οἱονεὶ ἡ συμποδίζουσα, καὶ μὴ ἐῶσα φυγεῖν. Æsch. S. c. Th. 796.)

Καναχήπους, pedibus sonum reddens.

Κλειτοπόδιον, navis secunda carina, τρόπις ἡ δευτέρα. Poll. l. 1. c. 9.

Κλινόπους, lecti pes. Themist.

Κλινοπόδιον, τὸ, lecti pediculus: nomen est fruticis, sic dicti, quòd folia habeat lecti pedibus similia. Diosc. l. 3. c. 109.

Κοινόπους, communi socioque pede iter faciens. Soph. in Electra. † 1110.†

Κολοβόπους, truncus pedibus, truncatus pedes.

Κονιορτόπους, cujus pedes in pulvere versantur. Hesych.

Κονίπους, et Κονιόπους, idem: vel cujus pedes pulvere respersi sunt. Plut. in probl. Græc.

Κονίποδες dicebantur etiam calceamenta quædam soleæ exilioris. Poll. et Suid.

Κορωνόπους, cornicis pes: herba quam et κορακόποδα dici scribit Hesych. de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 9. et Diosc. l. 2. c. 168.

Κορωνοπόδιον, τὸ, pediculus cornicis. Accipitur et pro coronopo herba, apud Aët. l. 1.

Κραταίπους, qui validis pedibus est, firmos solidosque pedes habens: ut, κραταίποδες ἵπποι, apud Hom.

Κυλλοίπους, qui distortis est pedibus: loripes. Vulcani epithetum. apud Nicand.

Κυλλοπόδης, idem.

Κυλλοποδίων, idem. Il. σ'. et φ'.

Κυνήποδες, ossa in cruribus equorum inter ungulam et suram. Xen. de re equ.

Λαγώπους, pedes leporis habens: nomen avis, apud Plin. l. 10. c. 84. Item herbæ, apud Diosc. l. 4. c. 17.

Λειόπους, qui lævibus pedibus est vel planis.

Λεπτόπους, tenues seu graciles pedes habens.

Λευκόπους, albos pedes habens. Eurip. in Cyclop.

Λυκόποδες, dicti fuerunt tyrannorum satellites, vel quòd pedes semper pelle lupina contectos haberent: vel quòd in clypeo lupi insigne gestarent, inquit Suid. Sic dicti fuerunt et Alcmæonidæ, apud Aristoph. in Lysistr. teste eodem et Hesych.

Μακρόπους, longos pedes habens. Hesych. [Eurip. Phœn. 1531. Ἕλκεις μακρόπουν ζωάν. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ παρατεινομένην.]

Μαλακαίπους, molles et teneros pedes habens: ut, μαλακαίποδες Ὧραι, apud Theocr. idyll. 15. [103.]

Μαραίπους, cui pedes marcuerunt. Hesych.

Μεγαλόπους, magnos habens pedes.

Μελαμπόδιον, dicitur helleborum nigrum. à Melampode inventore. vide Theophr. hist. pl. l. 9. c. 11.

Μονοπόδιον, mensa, mensula, sedile, &c. quod uno tantùm pede sustinetur.

Μυριόπους, decem millia pedum habens: vel permultos et infinitos pedes habens. schol. Nic.

Ναυσίποδες, dicuntur homines insulares, quia in mari navibus ceu pedibus utuntur. Eust.

Ναύποδα, Hesychio sunt *μακρόποδα*.

Νέπους, pedibus carens. Exponitur et, natando gradiens, ut sit comp. ex *νέω*, nato: ut, *φῶκαι νέποδες*. Od. δ'. (Theoc. ιζ'. 25.)

Νηδύπους, Hesych. exp. discalceatus. (Ex *νηδὺς*, adjectiv. i. *κενός*.)

‡ *Νηλίπους*, nupides. Soph. Œd. C. 349. *νήλιπος* id. Apoll. Arg. 3. 646.‡

Ξυλόπους, qui ligneum pedem habet.

Οἰδίπους, cui pedes tument: nomen illius Thebani regis, cujus passim meminere scriptores. (Eurip. Phœniss. 1477. Adjectiv. 1450.) Dicitur et *Οἰδιπόδης* (Eurip. Phœniss. 1457. Soph. Œdip. Tyr. 1219.) et *Οἴδιπος*. (Eurip. Phœniss. 1522.)

Οἰδιπόδειος, ad Œdipum pertinens. schol. Soph. ex Lysimacho.

Ὀκτάπους, octo pedes habens: ut, *ὀκτάποδες κάρκινοι*. Hom. in Batrachom. Item *ὀκτάπους*, piscis quoddam genus, quod et polypus. Eust. ¶ In Scythia *ὀκτάποδες* dicebantur qui duos boves possiderent et currum: duobus enim bobus octo pedes sunt. Luc.

Ὀκτώπους, idem. Sic dicitur et scorpius, ab octo pedibus. Suid. ex Cratino.

Ὀξύπους, celeres pedes habens, velox, celer. Eurip. in Orest.

Ὀπισθόπους, ponè gradiens seu sequens, apud eundem. [Hippolyt. 54. *Πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῶμος λέλακεν*, &c. 1179. Æschyl. *Χοηφ*. 711.] Exponitur et, retrocedens. Hesych.

Ὀρθόπους, rectos pedes habens, vel quem pedes rectà ferunt. ‡ *ὀρθόπους πάγος*, celsus. Soph. Antig. 985. ed. Brunck.‡

Ὀρθοποδέω, pedes me rectà ferunt, recto cursu progredior. Exponitur et, rectè ingredior, apud Paul. ep. ad Galat. c. 2.

Παλίμπους, pedem reflectens, retrogradus. Joseph. de capt. Jud.

Περίπους, pedem circundans. Item, qui aptè pedem circundat, pedi conveniens. Hesych.

Περιποδία, et Ionicè *περιποδίη*, orbiculus, solum, quem vel quod gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur. Gal. in lex. Hippocr.

Πλατύπους, latos habens pedes. Laërt. in Pittaco. [Aristoph. Av. 1145. *Διὰ τὸ πλατύποδας τῶν ἄλλων μᾶλλον εἶναι τοὺς χῆνας*.]

Πνοήπους, ventos pedibus æquans, pernicitate pedum ventis comparandus. Hesych.

Πολύπους, multos pedes habens, multipes. Plut. symp. 2. probl. 3. ¶ Item piscis genus, quod et *ὀκτάπους*, ut, *πετροφυὴς πολύπους*, apud Phocyl. Utitur et Plut. et Athen. In hac significatione pro *πολύπους* dicitur et *πούλυπος*, Attica dialecto: ut Eust. ex Rhet. lex. tradit. Ionicè verò et Doricè, *πώλυπος*, ac *πώλυψ*, eodem teste: quo *πώλυψ* Athen. etiam utitur lib. 8. ¶ Item tuberculum in naribus. polypi carni simile, multasque habens radices, &c. Vide Cels. l. 6. c. 8. Idem narium morbus Ionica seu Dorica dialecto *πώλυψ* etiam dicitur. apud Poll. ¶ *Πολύποδες* dicuntur et bestiolæ quædam, quas nonnulli cutiones, alii porcelliones vocant: et aliàs *ὄνοι* appellantur. Gal. de loc. aff. l. 3.

Πολυποδία, ἡ, pedum multitudo, seu multipedes.

Πολυπόδιον, τὸ, parvus polypus. Athen. l. 7. ¶ Est et herbæ nomen, sic dictæ, quòd cirros instar polypi habeat: de qua Theophrast. hist. pl. l. 9. c. 14. et Diosc. l. 4. c. 188.

Πολυποδίτης οἶνος, vinum ex polypodio factum. Aët. l. 3. c. 60. et 61.

Πολυποδίνη, ἡ, genus quoddam polypi. Aristot.

Πολυποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, polypis abundans: vel, polypo similis. Et, *τὰ πολυποδώδη*, quæ è polyporum genere sunt.

Πρόπους, cui sunt grandes pedes. Suid. ¶ *Πρόπους* etiam dicitur alter geminorum Germanici commentariorum in Arati Phænomena. Et stella, quæ pedes Geminorum in zodiaco præcedit, quasi præpes, teste Proclo. ¶ *Πρόποδες* sunt et *κάλοι*, vel rudentes navis, ante illos locati qui *πόδες* vocantur, et aliàs *κάλωες οἱ κατὰ τὰς γωνίας*, quibus velum convertitur et laxatur. Interpr. Apoll. Rhod. lib. 3. ¶ *Πρόποδες* dicuntur etiam anteriores pedes. ¶ Et prominentia in montibus. Strab. l. 9. ¶ Item insulæ ante Ægyptum sitæ. Hesych.

Προποδίζω, vide in comp. ex *Ποδίζω*.

Σαράπους, qui magnis pedibus est, et eos veluti trahit: *ὁ σύρων τοὺς πόδας*. Laërt. in Pitt. Galen. in lex. Hippocr. *σαράπους* est ἡ *διεστηκότας καὶ διεστῶτας ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν*. ut sit comp. ex *σαίρω*, hio.

Σκιάπους, umbram sibi pede faciens, umbra pedum vel pedis se protegens.

Σκιάποδες, populi fabulosi Libyæ, sic dicti, (ut fabulatur Plinius,) quòd majore æstu humi jacentes resupini umbrà se pedum protegant. Harpocr. Suid. Aristoph.

Σκίμπους, inter lectorum genera refertur à Polluce l. 10. c. 7. A Suid. et Hesych. exp. *κράββατος*, i. humilis lectus, quo accumbere solebant, et cui tanquam pedi innitebantur. Sic erit à *σκίμπτω*, in *Σκήπτω*, derivatum. *χωλὸν κραββάτιον*. *Σκιμπάζειν*, *χωλαίνειν*, *σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας*. interpr. Aristoph. † Nub. 253.† quales pedes scimpodia fere habent. Idem Suid. exp. etiam scamnum et scabellum, recubitorium scil. Etymol. sic nominari scribit partem quandam crabbati, metaph. autem sic totum crabbatum appellari. Idem annotat dici etiam *σκίμπος*, ut *ἀέλλοπος*. † Apud Aristoph. Nub. 708. est idem quod *ἀσκάντης*: cum quo illic commutatur.† Vide et in derivat. à *Σκήπτω*. Alii (quod jam patet) ex *σκαμβὸς* faciunt et *ποῦς* compositum.

Σκιμπόδιον, τὸ, lectulus discubitorius, seu in quo reclinare cervicem possumus. Athen. l. 12. Videsis præcedens.

Σκιρτοπόδης, pedibus et saltu lasciviens, qui subsultans incedit. Epigr.

Στεγανόπους, planipes, plancus, plotus, plautus. Aristot. hist. anim. lib. 2. c. 12.

Στρουθόπους, struthocameli pedes habens, pedum figurà struthocamelum imitans. schol. Aristoph.

Σχιζόπους, et *σχιδανόπους*, cujus pedes in digitos fissi sunt. digitatus. prius apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. posterius apud Athen. l. 9.

Τανύπους, et *ταναύπους*, pedibus in rectum tendens, rectà ad scopum festinans. Atque sic idem quod *ταχύπους*. ut, *τανύποδες ἐριννύες*, apud Soph. in Ajace, *αἱ ἐν τάχει τιμωρούμεναι*, inquit Hesych.

Ταυρόπους, tauri pedes habens: ut, *σῆμα ταυρόπουν*, apud Eurip. in Iphig. Aul. [275.]

Ταχύπους, pedibus celer. Idem in Bacch. et apud Xen.

Τετράπους, quadrupes. ut, *τετράποδα ζῶα*, quæ absolutè *τετράποδα*. Aristot. † Aristoph. Nub. 659.† Pro eodem dicitur et *τέτραπος*. ut in ænigmate sphingis, *Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τέτραπον*. ¶ *Τετράπους*, sc. *τράπεζα*, mensa pocularis. Pollux.

Τετραποδηδὸν, in morem quadrupedum, ritu et more quadrupedum. Aristoph.

Τετραποδίζω, incedo ut quadrupes, quaternis pedibus ingredior. Aristot. hist. an. l. 2.

Τετραποδιστὴς, quadrupedum more gradiens aut vivens.

Τετραποδιστὶ, idem quod *τετραποδηδόν*.

Τραγόπους, hircinos pedes habens: Panis epith. in Epigr.

Τραχύπους, qui asperos et scabros habet pedes.

Τρίπους, tripes: pro quo poëticè, *τρίπος*, in ænigmate sphingis. Item tripus, vas aut instrumentum tres sedes habens, Od. ί. Aristoph. in equit. † de cratere dictum dicit Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 214. a.† (*Τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει*. Æschyl. Ag. 80.)

Τριπόδιον, τὸ, et *τριποδίσκος*, seu *τριποδίσκιον*, parvus tripes, parvus tripus. Xen. in anab. Suid. ex Antiph.

Τριπόδης, tripedalis, tripedaneus. Hesiod. in Erg. Xen. in Œc.

Τυφλόπους ποῦς, impropriè dicitur apud Eurip. in Phœn. [1543.] i. pes hominis cœci.

Ὑπόπους, pedes habens, pedibus subnixus. Aristot.

Ὑποπόδιον, τὸ, scabellum, quod pedibus subjicitur. Athen. et Eust. et apud Græc. Bibl. interpr.

Ὑποποδίζω, retrocedo.

Ὑποποδισμὸς, regressus.

Ὑψίπους, altis insistens pedibus, ideoque excelsus. (Soph. Œdip. Tyr. 886.)

Φαλιόπους, qui est albis pedibus.

Φελλόποδες, q. d. suberipedes: tantæ levitatis homines, ut per mare currentes non submergantur, ceu suberibus sustentati. Luc. in ver. narr.

Χαλαίπους, pedes habens suis complagibus laxatos, claudus. epitheton Vulcani apud Nic.

Χαλκόπους, æreos habens pedes: ut, *τρίπους χαλκόπους*, apud Eurip. in Supplic. Item cujus pedes æreis soleis ferrati sunt: ut, *χαλκόποδ' ἵππω*. Il. ν'.

Χαμαίπους, qui vel quæ iter faciens pedibus terram calcat, qui nec equo nec curru vehitur, sed propriis ingreditur pedibus. Peculiariter sic dicebatur sponsa, quæ non curru deducebatur domum sponsi: moris enim erat, curru eas vehi. Pollux l. 2. et 3.

Χιρόπους, seu *χειρόπους*, (ex *χιρὰς*, aut *χειρὰς*,) cui sunt *χιράδες* seu *χειράδες* in pedibus, qui rimas habet in pedibus. Pollux.

Χειροπόδης, idem. Laërt. in Pitt.

Χλιδωνόπους, qui circum pedes habet ornamenta luxuriosa: ut sunt, torques, aut alia similia, quæ *οἱ χλιδῶνες* nuncupantur. Hesych.

Χρυσόπους, aureos habens pedes; aureis fulcris et quasi pedibus insistens. Athen. l. 5.

Χυτρόπους, olla pedes habens. Hesiod. in Erg. Plut. symp. 7. probl. 4.

Χυτροπόδιον, τὸ, parva olla pedata. Pollux l. 10. ex Hipponacte.

Χωλόπους, claudus pede, seu claudicans pedibus. Vulcani epith. apud Nic.

Ψαυκρόπους, et *ψαυκροπόδης*, qui tam celer est in ponendis et tollendis inter currendum pedibus, ut terram vix contingere videatur. prius epitheton est satyrorum, apud Nonn. in Dionysiacis: posterius Arionis equi epitheton esse dicitur, apud Etymol.

Ὠκύπους, pedibus celer: ut, *ἵπποις ὠκυπόδεσσι*, sæpè apud Hom. et Hesiod. † Asp. 96.†

Ὠκυπόδης, idem: in Epigr.

Composita ex Ποδίζω.

Ἀναποδίζω, (quasi tu dicas, repedare,) retrocedo, refero pedem, retroagor. Herod. l. 5. *ἴθεε πρὸ τοῦ ἅρματος ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω*. Luc. *πρᾶγμα εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζειν*. Item activè, revoco, et quasi retro ago. Æschin. in Ctesiph. *πολλάκις ἀνεπόδιζον τὸν γραμματέα*. Sic et apud Herodot. Item diligenter expendo, exactè perpendo. Hesych. et Suid.

Ἀναποδίζομαι, revocor. Item diligenter expendor. Suid.

Ἀναποδισμὸς, repedatio, retrocessio. Alex. Aphr. Item revocatio.

Ἐπαναποδίζω, (*decomp.*) diligenter perpendo: unde *ἐπαναποδιστέον*, in medium revocandum et exactè expendendum est: apud Aristot. de gen. et corrupt. l. 1.

Ἀνδραποδίζω, &c. vide in *Ἀνδράποδον*.

Γεισιποδίζω, vide *Γεισίπους*.

Διαποδίζω, pedibus dimetior: vel examino. Hesych.

Διαποδισμὸς, genus saltationis. Idem.

Ἐμποδίζω, pedes implico, impedimento et obstaculo sum. † Xen. Pæd. l. 2. 52. e. et l. 6. p. 163. e.† Herodian. l. 4. *ἐμποδιζούσης αὐτοὺς περὶ τοῖς ποσὶ χαυνῆς ἐσθῆτος*. Luc. *τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας*. Et cum dat. Aristot. de gen. an. lib. 3. *ὅσοις ἐμποδίζει τὸ οὐραῖον*. (Æsch. Pr. 552.)

Ἐμπόδισμα, τὸ, impedimentum, obstaculum. Dem. Olynth. 2.

Ἐμποδισμὸς, ὁ, impeditio, præpeditio.

Ἐμποδιστικὸς, impediendi vim habens, impediens.

Decomp. *Ἀνεμπόδιστος*, ὁ καὶ ἡ, cui nihil impedimento est, liber ab obstaculo. Aristot. eth. 7. c. 13.

Ἀνεμποδίστως, sine impedimento et obstaculo. schol. Aristoph. [Equit. 752. Lysist. 1.]

Παρεμποδίζω, idem cum *ἐμποδίζω*. Luc. et Basil.

Ἀπαρεμπόδιστος, (*decomp.*) idem cum *ἀνεμπόδιστος*.

Παραποδίζω, idem cum *ἐμποδίζω*. Polybius, *παραποδίζειν τὴν τῶν ὅπλων χρείαν*.

Παραποδίζομαι, impedior. Plat. in ep. *μή πῃ παραποδισθείη*.

Ἀπαραπόδιστος, (*decomp.*) non præpeditus, liber ab impedimentis. apud Heliodorum.

Ἀπαραποδίστως, sine impedimentis.

Προποδίζω, procedo, progredior. Il. ν'. *Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων*.

Προποδισμὸς, progressio.

(*Συμποδίζω*, pedes colligare. Aristoph. R. 1560.)

Τετραποδίζω, &c. vide in *Τετράπους*.

Ὑποποδίζω, vide in *Ὑπόπους*.

ΠΡΑ'ΜΝΕΙΟΣ, seu *πράμνιος οἶνος*, vini genus. sic dictum (ut quidam volunt) *παρὰ τὸ πραΰνειν, καὶ προσηνεῖς ποιεῖν τοὺς πίνοντας*. vel (secundum alios) à Pramnia rupe ac Pramnia vite in Icaro insula. vel *παρὰ τὸ παραμένειν*, utpote *πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον*. Cum diphthongo scribitur apud Hom. Iliad. λ'. et Od. κ'. Sine ea apud Diosc. l. 5. c. 9.

Πράμνημα, palmes Pramniæ vitis. Poll.

ΠΡΑ͂ΟΣ, (et aliquando *πρᾷος* cum ι subscripto,) ου, ὁ, lenis, mitis, mansuetus. Xen. Pæd. 6. *πρᾶός τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων*. Plato Polit. 1. *ἐπειδή μοι πρᾶος ἐγένου, καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω*. Fœm. et neutr. mutuatur à *πραΰς*. ut, *πραεῖα*, *πραΰ*. ut et plur. *τὰ πραέα*. Compar. *πραότερος*, lenior, mitior. † Xen. Pæd. 1. 6. 28. et l. 2. 44. c. ι sub α script.† Superl. *πραΰτατος*, mitissimus, &c. apud Synes.

Πράως, leniter, mansuetè. Dem. pro cor. Pro eodem dicitur et *πραόνως*, ac si nomen esset ὁ καὶ ἡ *πράων*, ονος. apud Aristoph. in Ran. (880.)

Πραότατα, lenissimè, mansuetissimè.

Πραότης, ητος, ἡ, lenitas, mansuetudo. † Xen. Pæd. 2. 55. b. et l. 3. p. 70. a.† Aristot. eth. 4. cap. 5. Plut. *περὶ ἀοργησ*.

Πραΰς, έος, ὁ, idem cum *πρᾶος*. ut, *πραεῖα φύσις*, apud Plat. de rep. l. 2. *τὰ πραέα*. mitia, lenia, non aspera: ut, *πραέα κλύσματα*, Galen.

Πραέως, idem cum *πράως*.

Πραΰτης, idem cum *πραότης*. Hesych.

Πραΰνω, lenio, mitigo, mansuefacio, sedo. (Æsch. Pers. 190. 839.) Plat. polit. 9. *τὸ θυμοειδὲς πραΰνας*. Plut. in Coriol. *ἐπιεικέσι λόγοις καὶ δόγμασι χρηστοῖς πραΰνουσι καὶ καταστήσουσι τοὺς πολλούς*. † pro quo poet. *πρηΰνω*. Hesiod. Theog. 254.†

Πραΰνομαι, mansuefio, lenior et sedatior reddor. Xenoph. de re equ. Aristot. Rhet. 2.

Πραΰνσις, εως, ἡ, sedatio irati animi, iræ mitigatio. Aristot. ibid.

Πραϋντικὸς, ὁ, mitigandi et sedandi vim habens. Idem ibidem.

Πρηΰς, Ionicè dicitur pro πραΰς. Epigr.

Composita.

Ἐκπραΰνω, idem cum πραΰνω, demulceo, permulceo.

Καταπραΰνω, idem. Isocr. in Paneg. τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν τοῖς προοιμίοις ὁρῶ καταπραΰνοντας τοὺς ἀκροατάς. Plut. in Themist. κατεπράϋνε τῆς ὀργῆς αὐτόν.

Καταπραΰνσις, ἡ, sedatio.

Ἀκαταπράϋντος, (*decomp.*) qui sedari et deliniri nequit, implacabilis.

Ὑποπραΰνω, paululùm latenterque mitigo et sedo.

ΠΡΑΠΙ'ΔΕΣ, αἱ, præcordia. Il. λ'. et σ'. Βάλε δουρὶ Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων. (ἴστω δ' ἀπήμαντον ὥστε κ' ἀπαρκεῖν εὖ πραπίδων λαχόντα. Æsch. Ag. 381. 811. Suppl. 97.) Item pro mente seu solertia, aut solerti industria; quoniam mentis sedes sunt præcordia seu pectus. Iliad. ά. Ἥφαιστος ποίησ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Sic Hesiod. in Theogon. † 656.† περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα.

ΠΡΑΣΙΑ', ᾶς, ἡ, area seu areola in horto, hoc est, quadrata in horto loci consiti figura. Od. ή. Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι. Diosc. l. 4. c. 17. φυέται ἐν πρασιαῖς, nascitur in hortorum areis. ☞ Dictæ sunt πρασιαὶ, inquit Hesych. οἷον περασιαὶ, διὰ τὸ ἐπὶ πέρασι τῶν κήπων. Sunt et qui existiment, ita dictas esse à nomine πράσον, i. porrum: ut πρασιαὶ, in hortis propriè sint areolæ quadratæ, in quibus porra et alia hujusmodi olera seruntur.

ΠΡΑ'ΣΟΝ, ου, τὸ, porrum: apud Diosc. l. 4. c. 179. πράσον κεφαλωτὸν, porrum capitatum. cui oppon. τὸ καρτὸν πράσον, porrum sectivum. ¶ Item algæ quædam species, apud Theophrast. histor. plant. l. 4. c. 7.

Πράσινος, et πράσιος, ου, ὁ, porraceus, porrum referens, porro similis in viridi colore. ut, πράσινον, vel πράσιον χρῶμα, Plat. in Tim.

(Πρασινώδης. Sch. Theoc. Id. 4. 28.)

Πράσιος λίθος, qui à Theophr. in libello περὶ λίθων dicitur πρασίτης, quòd porrum viridi colore referat.

Πράσιον, vocatur origani genus, Plin. l. 20. c. 17. Sic dicitur et marrubium, apud Diosc. l. 3. c. 119.

Πρασώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod πράσινος, seu πράσιος, ut, πρασώδης χολὴ, porracea bilis, bilis quæ porri colorem viriditate refert.

Πρασίζω, porrum imitor, porraceus seu prasinus sum. Diosc. lib. 3. cap. 94.

Ἀμπελόπρασον, (*comp.*) ου, τὸ, porrum in vineâ nascens, agreste porrum, quod in vinetis nascitur. Diosc. l. 2. c. 180.

ΠΡΑ'ΣΣΩ, et πράττω, F. ξω, facio, ago. Xen. Pæd. 4. οἱ μὲν ταῦτα ἔπραξάν τε καὶ ἔλεξαν. Thuc. l. 6. περὶ τοῦ παντὸς πλοῦ τοὺς στρατηγοὺς πράσσειν, ᾗ αὐτοῖς δοκεῖ, ἄριστα εἶναι Ἀθηναίοις. Dicitur et, πράττειν τι ὑπέρ τινος, apud Isocr. ¶ Item administro, ago, tracto. Thucyd. l. 1. πράσσε θαρσῶν καὶ τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ, ὅπῃ κάλλιστα καὶ ἄριστα ἕξει ἀμφοτέροις. Sic et, πράσσειν τὰ πράγματα, rebus ad rempublicam pertinentibus operam dare, apud Herodot. quod apud Lysiam exp. etiam, litem intendere: apud Aristoph. autem, negotia facessere. Item, transigo, tracto. Ut apud Thuc. πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, quum transegissent cum eo de accipienda urbe. Et cum sola præposit. habente suum accusat. Apud eundem l. 2. Εὐρύμαχος εἷς αὐτῶν ἦν, πρὸς ὃν ἔπραξαν οἱ προδιδόντες. Dicitur et, πράσσειν ἐς τοὺς βαρβάρους, apud eundem l. 1. et, πράττειν περὶ εἰρήνης, de pace agere, Xen. Hellen. 6. pro quo apud Demosth. πράττειν εἰρήνην. ¶ Πράττω, absolutè positum, significat, vivo, ætatem ago, sorte aliqua utor. Demosth. in Æschin. ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, qui se felicissimè vivere existimat. Interdum ei adduntur adverbia, εὖ, καλῶς, ταπεινῶς, &c. Ut apud Isocr. ὑπ' ἀνδρὸς οὕτω ταπεινῶς πράξαντος, ab homine qui tam humiliter ætatem egerat, i. qui ita afflictus fuerat, et opibus fortunisque lapsus. Interdum cum adject. plur. neutris ponitur: ut, ταπεινὰ πράττειν, apud Plutarch. in Agide. ¶ Interdum pro πάσχω usurpatur: ut apud Eurip. in Hic. Ὡς πάντα πράξας ὧν σε δεῖ, omnia passus quæ patienda sunt. ¶ Item exigo, cogo. Luc. φέρ' ἴδω, τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ; quid exiges à me pro eo? In hac significat. frequentius est passivum. ¶ Pro variis etiam loquendi generibus variè exponitur. Πράττειν ὅπως τὰ τῶν Ἑλλήνων σωθήσεται, dare operam ut &c. Dem. Phil. 3. Sic, πράττειν κάθοδόν τινι, efficere ut quis redeat ab exilio, Plut. in Cic. Πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὸν, à diis impetrare, Isocr. ad Nic. Πράττειν γάμον, moliri nuptias, Plut. Πράττειν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, cum Atheniensibus consultare, Thuc. Πράττειν Φιλίππῳ, à Philippi partibus stare, Demosth. (V. Eurip. Med. 501. 763. εὖ πράσσε. id. Phœniss. 360. Soph. Tr. 57. 93. Œdip. Tyr. 68. 1026. Tr. 1187. Æsch. Ag. 560. Eum. 627. Philostr. cum Dat. l. 1. c. 12. 19. l. 3. c. 20.)

Πράττομαι, (in activa signif.) ago, &c. Demosth. οὐδὲν ἀκήκοα πρᾶγμα μιαρώτερον, ἢ οὗτοι πεπραγμένοι εἰσὶ περὶ ἡμᾶς. ¶ Item erigo. Idem ad Leptin. ἐκεῖνος πράττεται τοὺς παρ' αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας τριακοστὴν, exigit tricesimam ab iis. Philostr. in Heroic. ἐπραξάμην τούτων αὐτὸν δίκας, ob istos pœnas exegi ab eo. Sic et apud Thuc. ‡ Εὐρυμέδοντα χρήματα ἐπράξατο. iv. 65.‡ et Xen. (Eurip. Phœniss. 1591. ἐν ἀργοῖς ἐπραξάμην. Soph. Œdip. Tyr. 310. πεπραγμένα et ἡμαρτημένα opponuntur 125. 628. ἀργύριον ἐπραττόμην, exegi. Aristoph. R. 569. pro ὁρίζομαι. Æschyl. Pr. 49. Ag. 1452. Ch. 130. πεπραγμένων, interfectorum. 799.)

Πράττομαι, (pass.) fio, conficior. Æschyl. in Prom. πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ. ¶ Πέπρακται apud Eurip. in Hippol. absolutè positum, exp. actum est, peracta res est. Thuc. lib. 2. αὐτῷ οὐδὲν ἐπράσσετο ὧν ἕνεκα ἐσέβαλε. ¶ Item transigor. Æschin. πράσσονται πρός σε τὰ πολλά. ¶ Præt. med. πέπραγα, cum adverbio aut adject. plur. neutro, sæpè exp. agitur, vel actum est. Ut apud Aristoph. in Plut. Ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα, præclarissimè agitur, aut actum est cum hero. Thuc. lib. 2. οἱ μὲν δὴ ἐν τῇ Πλαταιᾷ οὕτως ἐπεπράγεσαν, ita cum ipsis agebatur, i. in hoc statu erant. Interdum exp. feci, ut apud Aristot. Interdum impetravi: unde apud Xen. Hellen. 1. ὅτι πάντων ἂν δέονται, πεπραγότες εἶεν παρὰ τοῦ βασιλέως.

Πρᾶγμα, τὸ, propriè, res facta à quopiam: plerunque tamen exp. res. Plut. in Fab. πρᾶγμα μὴ πρότερον ἐν Ῥώμῃ γεγονός. Sic et apud Dem. Thuc. &c. ¶ Interdum exp. rerum status. Ut apud Xen. ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασι. Et, rerum summa. Plut. ἐδέξατο τὰ πράγματα. ¶ Aliquando significat administrationem reipublicæ. Ut apud Thuc. l. 1. et Isocr. Item res, i. negotium. Demosth. pro cor. διομνύμενος, μηδὲν εἶναί σοι καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα πρός σε. ¶ Item negotium, i. molestia. Plat. in symp. οὐδὲν ἦν πρᾶγμα. † et in plut. πράγματα ἔχειν. Xen. Pæd. 1. 3. 4. et 1. 4. et 5. et cum περὶ sequente genit. p. 150. a.† ¶ Τὰ πράγματα, præter superiores significationes, interdum ponitur pro litibus: ut apud Aristoph. in Nub. † 1218.† (R. 187.) et Lys.

Πραγμάτιον, τὸ, res parva, negotiolum. Aristoph. in Nub. † 197.† [1000.] Athen. lib. 10.

Πραγματικὸς, solers in negotiis agendis et rebus tractandis. Polyb. ¶ Item realis: ut, πραγματικὴ ἀλήθεια. Areop. ¶ Exponitur et, negotialis: πραγματικὴ ἀμφισβήτησις, Hermog. ¶ Πραγματικοὶ dicuntur homines quidam forensis professionis, qui caussarum actores interdum juris ignaros monebant, juris responsa formulasque actionum subministrantes. Vide Cic. de orat. l. 1.

Πραγματικῶς, ut decet hominem solertem in negotiis agendis: strenuè, graviter. item peritè, certâ ratione. Polyb.

Πραγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, negotiosus, operosus, molestus. Isoc. [Demosth. de falsa Legat. καὶ οὐδὲν πραγματωδέστερον, οὐδ' ὀχληρότερον τὸ καλῶς φρονεῖν τοῦ κακῶς.]

Πραγματεύω, negotiis implico, vexo, distineo. Gregor. ad Eudox. rhet. ἄλλους πραγματευέτω φθόνος καὶ τύχη.

Πραγματεύομαι, (pass.) negotiis implicor, vexor, fatigor. Idem, μηδὲν ποιήσαντι, μηδὲν πραγματευσαμένῳ. ¶ Item efficior, elaboror. Plat. in Apol. ἅ μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς. Xen. δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον, hasta consultò ita fabricata.

Πραγματεύομαι, (in act. sign.) efficere conor, molior, laboro. † Xen. Pæd. 2. 61. a.† Demosth. ὁ δὲ τοῦτο ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου ἐπραγματεύετο. ¶ Item commentor, compono. Aristoph. † Nub. 426.† ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην. Plat. πραγματεύεσθαι περὶ σωφροσύνης. ¶ Item satago circa aliquid. Greg. ad Basil. τοσοῦτον ἐπραγματεύσατο μόνον, de hoc modo anxius fuit. ¶ Exponitur etiam, lucrum et compendium in aliqua negotiatione seu exercitatione sequor, comparo, lucror. Basil. τὴν κτῆσιν ἑαυτοῖς τῶν οὐρανίων πραγματευόμενοι.

Πραγματεία, ἡ, studium quod adhibetur ad efficiendam rem quampiam. Et peculiariter, commentatio et intentio animi: atque opus commentatione compositum. Isocr. ad Dem. ¶ Item negotium, difficultas: apud Suid. Item molestia: Dem. et Luc.

Πραγματεῖαι, αἱ, exp. etiam litigia, et calumniæ litium: apud Isocr. ad Nicocl.

Πραγματειώδης, operosus, longi tractatus.

Πραγματευτὴς, οῦ, ὁ, et πραγματευτικὸς, ὁ, negotiator, mercator. Suid. et schol. Aristoph.

Πραγματεὺς, έως, ὁ, idem.

Πρᾶξις, εως, ἡ, actio. † Xen. Pæd. 1. 3. 1.† Aristot. eth. 10. c. 8. Interdum exp. res agenda vel gerenda: ut apud Plut. in Rom. † Xen. Pæd. 1. 6. 22. et 39.† Interdum, res gesta, acta: ut, πράξεις τῶν ἀποστόλων. Item facinus, factum, opus, Demosthen. ¶ Item negotium: ut, κοιναὶ πράξεις, apud Aristot. ¶ Item sors alicujus, conditio, status rerum alicujus. Soph. in Ajace. ¶ Item proditio. Suid. ¶ Item exactio. Aristot. (φεῦ ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις. Æsch. Pers. 741.)

[Πρακτέον. Polyb. Hist. lib. 3. διενοεῖτο περὶ τοῦ μέλλοντος, πῶς καί τι πρακτέον ἑκάστοις εἴη. Xenoph. Tyrann. cap. 8. §. 9. Πρακτέον μέν γε χρήματα, εἰ μέλλοιμεν ἕξειν δαπανᾶν εἰς τὰ δέοντα.]

Πρακτὸς, ὁ, qui agi potest, sub actionem cadens, in actione versans. Aristot. eth. 1. c. 2. et alibi.

Πρακτικὸς, aptus ad agendum, qui agere potest: vel in agendo positus: ut, πρακτικὴ διάνοια, Aristot. eth. 6. cap. 2. Item opere pollens, Xen. Item efficax, strenuus, Polyb. l. 1. † πρακτικώτερος παρὰ θεῶν, qui facilius quid impetrat a Diis. Xen. Pæd. 1. 6. 3. Superl. πρακτικώτατος. l. 5. p. 148. a.†

Πρακτικῶς, cum agendi facultate. Item efficaciter. Plut. in Per.

Πρακτὴρ, ῆρος, ὁ, exactor, coactor tributorum. Pro quo Ionicè πρηκτὴρ, apud Greg.

(Πρακτήριος. Æsch. Suppl. 532.)

Πράκτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, perpetrator: ut, πράκτωρ φόνου. Aristid. in Apol. ¶ Item exactor, quæstor. Demosth. Naz. ¶ Item ultor, ultrix: ut, πράκτορι χειρὶ, Aristoph. et πράκτορες αἵματος, Æsch. (ξὺν δορὶ δίκας πράκτορι. i. e. τῷ δίκην εἰσπραξομένῳ. Soph. El. 953. Aristoph. R. 1323. Æsch. Ag. 112. Suppl. 655. Eum. 320.)

Πρᾶγος, εος, τὸ, negotium. Soph. in Ajace. (Æsch. Pers. 248. Suppl. 241.)

Πρήσσω, Ionicè dicitur pro πράσσω. Il. ά. Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι. Hesiod. in Erg. χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις. ¶ At πρήσσω, significans περάω, vide in Περάω, transeo.

Πρήσσεσθαι, exigere, pro πράσσεσθαι. Herodot.

Πρῆγμα, pro πρᾶγμα, Hesiod. Theogn.

Πρῆξις, pro πρᾶξις, negotium. Od. γ'. Interdum exp. profectus, utilitas. ut Il. ώ. Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Et pro sorte seu conditione alicujus, apud Herodot.

Πρηκτὴρ, ῆρος, ὁ, actor, qui agit. Iliad. ί. Item negotiator, mercator. Odyss. θ'.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπράττω, vel Ἀναπράττομαι, exigo, posco: ut, ἀναπράττειν χρήματα, pecunias exigere, Thuc. Idem lib. 2. διὰ δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν βουλόμενος ἀναπράξαι, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι.

Ἀντιπράσσω, vel Ἀντιπράττω, (q. d. contrà facio, seu contraria,) in contrarium laboro et contendo, repugno, obsisto, renitor. Diodorus lib. 18. Εὐρυδίκης, ταῖς τῶν ἐπιμελητῶν ἐπιβολαῖς ἀντιπραττούσης.

Ἀντιπράττομαι, idem. Isocr.

Ἀντίπραξις, ἡ, refragatio, resistentia, obsistentia.

Διαπράσσω, vel διαπράττω, et διαπράττομαι, conficio, efficio, effectum reddo. (Æsch. Eum. 956.) Xen. διαπράττειν μοι ἐφ' ἃ ἥκοιμι. Demosth. πρᾶγμα πολλὴν συγγνώμην ἔχον διαπραττόμενος. Lysias. διεπραξάμην ὥστε μάχεσθαι, pervici ut. Et cum infinit. apud Plat. de rep. l. 2. εὐθὺς διαπράξεσθαι, τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. ¶ Interdum exp. obtineo, impetro. Ut apud Luc. διαπράττεσθαι τὴν κατάβασιν παρά τινος. † Διαπράττεσθαι, med. sibi conficere, quid obtinere. Xen. Pæd. 1. 4. 1. et 1. 5. 9. ἀγαθὰ, bona, commoda, et πολλὰ καὶ καλὰ efficere, gerere. l. 2. p. 51. c. et ἕκαστα. l. 6. p. 149. b.†

Διαπράττομαι, passivè etiam sumitur. Ut apud Plut. in Cæs. διαπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος, jam confectum esset bellum. Sic apud Eur. in Helen. Διαπεπράγμεθα, exp. actum est de nobis, periimus. † Διαπέπραγμαι παρά σου, impetravi. Xen. Pæd. p. 181. e.† (Æschyl. Pers. 517. διαπεπραγμένου στρατοῦ, 517. Ch. 737. 880. 1008. Soph. Tr. 797.)

Διάπραξις, confectio: vel negotii confectio: negotium. Plat. in symp.

[Διαπραγματεύομαι. S. Luc. Evang. xix. 15. ἵνα γνῷ τίς τι διεπραγματεύσατο. Plat. Phæd. ὅμως δέ μοι δοκεῖς σύ τε καὶ Σιμμίας ἡδέως ἂν καὶ τοῦτον διαπραγματεύσασθαι τὸν λόγον ἔτι μᾶλλον.]

Διαπρήσσω, Ionicè dicitur pro διαπράσσω: apud Herodot. At διαπρήσσω, compositum ex πρήσσω, vide in Περάω, transeo.

Decomp. Προσδιαπράσσω, insuper efficio et obtineo: unde apud Xen. Pæd. 8. ἄλλα γέ σοι, ὦ Σάκα, προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρου.

Συνδιαπράσσω, unà conficio, seu efficio. Item, una administro. Luc. συνδιαπράττουσι τὴν ἀρχήν.

Εἰσπράσσω, seu εἰσπράττω, et εἰσπράττομαι, exigo. Isocr. ad Phil. τοσοῦτον πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους. Et, εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην. Dem.

Εἰσπράττομαι, passiv. etiam exp. ut, εἰσπράττομαι δίκην, pœnæ à me exiguntur. Greg.

Εἴσπραξις, ἡ, exactio. Suid.

Εἰσπράκτωρ, exactor. Hesych.

Ἐκπράσσω, seu ἐκπράττω, perficio, conficio, perago. Soph. in Ajace, Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. Eurip. in Oreste, Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον. ¶ Item, exigo: ut ἐκπράττω χρήματα. Thuc. Sic, ἐκπράττειν μητρῷον φόνον, pœnas exigere de cæde matris: apud Eurip. in Medea. (V. Æschyl. S. c. Th. 846. Ag. 591. 1284. Suppl. 107. Soph. Œdip. Tyr. 385.)

Ἐκπράσσομαι, et Ionicè ἐκπρήσσομαι, itidem, exigo. Ut apud Herodot. ἐκπρήξασθαι τὸν Δωριέως πρὸς ἐκείνων φόνον.

Ἔμπρακτος, efficax: unde, ἐμπρακτότερον ἔμπλαστρον, Diosc. [Pind. Pyth. Γ. 110. Τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν. Schol. ἐπιζήτει μηχανὴν, ἣν καὶ καταπράξασθαι δύνασαι.] Exponitur et, actuosus: apud Gregor. et Basil.

Ἐμπράκτως, efficaciter, actuosè.

Ἐμπρακτικὸς, idem quod ἔμπρακτος.

Ἐπιπράττομαι, insuper facio, addo.

Καταπράσσω, seu καταπράττω, et καταπράττομαι, efficio, perago, transigo. Xen. ἐὰν μὴ πάντα, ὅσα ἡ πόλις βούλεται, καταπράττῃ. † ἀρχὴν, imperium parare. Pæd. p. 198. c. ἀγαθὰ, bona comparare. p. 201. b.† Item, pertracto. Greg. εἰ δέ τι μέγα ἢ νεανικὸν, ἢ ἐννοῆσαι ἢ καταπράξασθαι δυναμένων. Apud Dion. Halic. καταπραττόμενος ἀσφάλειαν, exp. comparans securitatem.

Καταπραγματεύομαι, negotior. Ut apud Greg. καταπραγματεύομαι τῆς ἐνδείας, negotior ad pecuniam inducendam.

† Δυσκατάπρακτος, factu difficilis. Comp. δυσκαταπρακτότερος. Xen. Pæd. p. 235. d.†

Παραπράσσω, vel παραπράττω, secus facio quàm deceat, aut præter jussa facio, perperam ago. Soph. [Aj. 261.] τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, si nullus alius perperam quid egit. [Herodot. Hist. lib. 5. εἰ γὰρ δὴ μὴ παρέπρηξε μηδὲν, &c.]

(Προπράσσω. Æsch. Ch. 834.)

Συμπράσσω, vel συμπράττω, socius sum et adjutor in re aliqua facienda, unà facio et ago: adjuvo, opitulor. Soph. (Tr. 1193.) τὰ δὲ ἄλλα σύμπραττε. Dem. συνέπραττον τούτοις. Thuc. συνέπρασσον δ' αὐτῷ τῶν Λοκρῶν μάλιστα οἱ Ἀμφισσῆς. Sic et apud Plut. in Thes. † συμπράσσειν ἀγαθόν τινι, bonum, beneficium in aliquem conferre. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. d.†

Σύμπραξις, ἡ, actio adjuvandi quempiam: opera quæ præstatur. Item opitulatio. Plut.

Συμπράκτωρ, et Ionicè συμπρήκτωρ, adjutor, administer. Herodot. et Soph. (comes. Œdip. Tyr. 116.) † Xen. Pæd. l. 3. p. 75. c.†

Συμπραγματεύομαι, unà cum alio seu aliis negotium quoddam procuro, unà operam navo. Plut. in Lyc. συμπραγματευσάμενος τὰ περὶ τοὺς νόμους.

Composita sine præpositione.

Δικαιοπράττειν, justè agere, æquum facere. Cujus contrarium est, ἀδικεῖν.

Composita ex Πρᾶγμα.

Ἀλλοτριοπράγμων, ardelionis instar alienis rebus magis quam suis intentus.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ, ardelionis vitium, quo rebus alienis quàm suis magis est intentus. Plat. de rep. l. 4.

Ἀλλοτριοπραγμονῶ, sum ἀλλοτριοπράγμων.

Ἀπράγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, negotiis vacuus, quietus: aut, à negotiis abhorrens, iners. Thuc. lib. 2. Apud Xenoph. ἀπράγμων ἀπόλαυσις, quæ nullo negotio et facilè comparari potest. Item qui placidis est moribus, et negotium aliis non exhibet. Exponitur etiam, qui lites non amat, apud Dem. Item fugitans litium: apud Aristoph. in Vesp.

Ἀπραγμόνως, facilè aliquid agendo, nulloque negotio. Lucian. in Som. [Xenoph. Hist. Gr. lib. 6. cap. 4. §. 27. τὴν δ' ἄλλην Φωκίδα διῆλθεν ἀπραγμόνως. De Lacedæm. Rep. cap. 2. §. 7. Ὡς δὲ μὴ ὑπὸ λιμοῦ ἄγαν αὖ πιέζοιντο, ἀπραγμόνως μὲν αὐτοῖς οὐκ ἔδωκε λαμβάνειν ὧν ἂν δέωνται, κλέπτειν δ' ἐφῆκεν &c.]

Ἀπραγμοσύνη, vacatio negotiorum, vel vacatio à negotiis: quies seu tranquillitas ejùs qui vacuus est negotiis. Dicitur et de iis qui alieni sunt et abhorrent à negotiis: Thuc. lib. 1. † Aristoph. Nub. 1003. V. ibi Scholias. et Suidas in hoc verbo.†

Ἀπραγμάτευτος, ὁ καὶ ἡ, circa quem studium adhibitum non fuit, cui labor impensus non fuit. [Ἀπραγμάτευτον significat quod non magno labore paratum est; quo sensu vocabulum illud capitur a Greg. Nazienz. Orat. 20. pag. 320. ult. —— In exemplo vero, quod Suidas hic subjungit, aliam habet significationem. Kust. Polyb. Hist. lib. 4. διὰ τὸ τήν τε χώραν τὴν πέριξ αὐτοῦ στενὴν εἶναι καὶ δυσέμβολον, τό, τε χωρίον ἀπραγμάτευτον καὶ δυσπρόσοδον.]

Δικαιοπραγμοσύνη, justitia, justitiæ operatio, juris actio.

Δυσπραγμάτευτος, difficulter tractabilis, cum quo rem habere difficile est: difficilis, morosus: ut, δυσπραγμάτευτος λαὸς, Plut.

Ἰδιοπράγμων, propria negotia curans, non aliena, Laërt. in Timone.

Κακοπράγμων, qui malas res agit, qui se improbè gerit in aliquo negotio. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 5. cap. 2. §. 26. Ὁ δὲ ἀπελογεῖτο μὲν πρὸς πάντα ταῦτα. οὐ μέν τοι ἔπειθέ γε τὸ μὴ οὐ μεγαλοπράγμων τε καὶ κακοπράγμων εἶναι.]

Κακοπραγμοσύνη, nequitia, improbitas. Polyb. [lib. 4. Demosth. c. Aristog.]

Κακοπραγμονέω, ῶ, improbè ago, improba molior, seu res malas: malè cogito. Polyb. l. 3. ἤρξαντο κακοπραγμονεῖν. Plut. in lib. an seni capess. resp. διατρίβειν τοὺς κακοπραγμονοῦντας.

Μεγαλοπράγμων, magnarum rerum inceptator et susceptor. Plut.

Μεγαλοπραγμοσύνη, rerum magnarum inceptatio: animus ad inceptandas res magnas promptus. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 5. οὐ μέν τοι ἔπειθέ γε τὸ μὴ οὐ μεγαλοπράγμων τε καὶ κακοπράγμων εἶναι.]

Μισοπράγμων, qui negotia odit, qui non libenter negotiis se implicat.

Μονοπραγματέω, ῶ, uni duntaxat rei seu uni negotio vaco, unicam rem tracto. Aristot. Pol. 4.

Πολυπράγμων, (q. d. qui est multorum negotiorum,) ardelio: multa negotia curans: multis negotiis se implicans: curiosus. Aristot.

Πολυπραγμοσύνη, solicitudo de multis negotiis, et quidem nihil ad nos pertinentibus: curiositas ardelionis. Plat. et Plut. [Thucyd. Hist. lib. 6. Vide Notam. Multarum rerum studium πολυπραγμοσύνην appello, &c. Polyb. Hist. lib. 2. Plat. de Rep. Ἡ τῶν τριῶν ἄρα ὄντων γενῶν πολυπραγμοσύνη, καὶ μεταβολὴ εἰς ἄλληλα, μεγίστη τε βλάβη τῇ πόλει, καὶ ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιτο κακουργία.]

Πολυπραγμονῶ, multis negotiis me implico, iisque nihil ad me pertinentibus, ardelionem ago. Plato de rep. l. 4. τὰ αὑτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστί. † Xen. Pæd. p. 230. b.† Ponitur et pro συκοφαντεῖν, apud Aristoph. in Pluto. Εὐεργετεῖν οὖν, ἔστι τὸ πολυπραγμονεῖν. Item, in bonam partem, diligenter inquiro, curiosè perscrutor. Plato in Apol. ἰδίᾳ μὲν ταῦτα συμβουλεύω περιιὼν καὶ πολυπραγμονῶν. Idem de leg. πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας. Dicitur et, πολυπραγμονεῖν περί τινος, à Plut. et πολυπραγμονεῖν εἴς τι, à Paus.

Πολυπραγμονεῖσθαι, curiosè inquiri. Plut. in polit. præc. ¶ Dicitur et πολυπραγμονεῖσθαι is, cui negotium exhibetur, qui molestia afficitur ab ardelione. apud Jul. Aug.

Πολυπραγματέω, ῶ, multis rebus vaco, multas res tracto. Aristot. pol. 4.

Φιλοπράγμων, qui libenter variis negotiis se implicat, qui sibi et aliis libenter exhibet negotia.

Φιλοπραγμοσύνη, amor facessendi negotium aliis: amor et voluptas litigandi: apud Demosth. [Olynth. 1. In Philipp. Adv. Midiam. τὴν βίαν καὶ τὴν φιλοπραγμοσύνην ὁρῶντας τὴν τούτου, &c. Adv. Bœotum. Plat. de Rep. Aristot. Topic. καὶ ἀντὶ τῆς πολυπραγμοσύνης, τὴν φιλοπραγμοσύνην.]

Φιλοπραγμόνως, more eorum qui se libenter implicant negotiis: vel, cum desiderio facessendi negotium.

Φιλοπραγμονέστερον, cum majore desiderio facessendi negotium. Exponitur etiam, diligentius.

Composita ex πρᾶξις*: itidem sine præpositione.*

Ἀπραξία, ἡ, cessatio à rebus agendis: otium. Exponitur etiam, inertia. Ponitur et pro justitia: apud Plut. in Sylla.

Δυσπραξία, infelicitas in rebus agendis seu gerendis. Et generaliter, infelicitas, sors dura seu aspera, res adversæ. Soph. in Ajace. (Æsch. Eum. 772.)

Εὐπραξία, felicitas in rebus gerendis, sors prospera, res secundæ. Aristot. in eth. 8. et Herodot. [lib. 8. Soph. Œd. Col. 1623. κἀπ' εὐπραξίᾳ Μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί. Pind. Olymp. H. 17. Πολλαὶ δ' ὁδοὶ Σὺν θεοῖς εὐπραξίας. Schol. εἰς τὸ εὐπράσσειν. Demosth. Olynth. 2. αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη. Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. καὶ γὰρ τὸ μὲν ἐν ταῖς εὐπραξίαις πιστοὺς φαίνεσθαι, οὐδὲν θαυμαστόν· ὅταν δέ τινες ἐν συμφοραῖς γενομένων φίλων βέβαιοι φανῶσι, τοῦτ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον μνημονεύεται.]

(Εὔπραξις, εὐπραγία. Æsch. Ag. 263.)

Πρωτοπραξία, prima exactio: seu quod primùm exigitur.

Composita ex πρακτὸς*, itidem sine præpositione.*

Ἄπρακτος, infectus, non factus. Xen. ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γίγνηται. † ἄπρηκτος. Apollon. Arg. 1. 246.† ¶ Item, inultus, impunitus. Ut apud Suid. ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε ἄπρακτα γενέσθαι. ¶ Item activè, qui nihil effecit. Sic dicuntur legati Romanorum dimitti ἄπρακτοι, i. re infecta, apud Herodian. l. 6. et apud Thuc. et Plut. Item qui nihil efficere potest, inefficax: ut, ruta dicitur τὰ θανάσιμα καθιστάναι ἄπρακτα, apud Diosc. l. 3. c. 52. ¶ Ἄπρακτοι ἡμέραι, dies festi, in quibus à labore abstinent homines: Plut. (Theoc. ιϛ'. 12.)

Ἀπράκτως, re infecta, negotio infecto. Item, irritè, sinè profectu.

Ἀπρακτέω, ῶ, nihil proficio. Item, non impetro quod peto: ut, παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν, apud Xen. pæd. 1. Item nihil ago, otiosus sum. Aristot. eth. 1. c. 5.

Ἀργυροπρᾶκται, οἱ, numularii, ab exigendis pecuniis dicti: in Pand. Græc.

Ἀργυροπρακτικὸς, οῦ, ὁ, ad argentum elaborandum faciens.

Ἀργυροπρακτικὴ, (τέχνη,) argentaria.

Ἀργυροπρακτικὰ ἐργαστήρια, argentariæ officinæ: argentariæ, Plauto.

(Δημόπρακτος. Æsch. Suppl. 949.)

Δύσπρακτος, factu difficilis.

Εὔπρακτος, factu facilis. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. συμβουλεύω ὑμῖν μετρίως ἀποκρίνασθαι, ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾖ, ἐάν τι δύνωμαι ἀγαθὸν ὑμῖν παρ' αὐτοῦ διαπράξασθαι.]

Composita ex πρᾶγος*, seu ex præt. med.* πέπραγα*, itidem sine præpositione.*

[Ἀπραγία. Polyb. Hist. lib. 3. cap. 103. διὰ τὸ δοκεῖν τὸν πρὸ τούτου χρόνον, τὴν ἀπραγίαν καὶ κατάπληξιν τῶν στρατοπέδων, μὴ παρὰ τὴν τῶν δυνάμεων ἀποδειλίασιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν τοῦ προεστῶτος εὐλάβειαν γεγονέναι.]

Ἀλλοτριοπραγία, ἡ, aliorum negotiorum gestio. Areop.

Ἀλλοτριοπραγέω, ῶ, f. ήσω, alienas res ago, aliena negotia curo. alterius ago negotium. Dionys. Areop. Item res novas molior, descisco, fide decedo. Polyb. lib. 5. Inimicum capio consilium. ἐχθρῶς βουλεύομαι.

Αὐτοπραγία, ἡ, per se et pro suo arbitrio facere. Ut apud Diog. Laërt. in Stoicis dogmat. ἐλευθερία, ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας· δουλεία, στέρησις αὐτοπραγίας. Cic. exp. quid est enim libertas? potestas vivendi ut velis. servitus? obedientia fracti animi et abjecti, et arbitrio carentis suo.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, actio ex æquo et bono, actio justa.

Δικαιοπραγέω, ῶ, justè ago, ex bono et æquo ago. Aristot. ethic. 10.

Δικαιοπράγημα, τὸ, justè factum. Aristot. ethic. lib. 5. c. 7.

Ἀδικαιοπραγία, injusta actio. Poll. l. 8. c. 1.

Ἀδικαιοπραγέω, (*decomp.*) iniquè vel injustè ago. Plutarch. in præc. de sanit.

Δυσπραγία, idem quod δυσπραξία.

Δυσπραγέω, infeliciter res gero: et generaliter, infelix sum, adversa fortuna utor. Plut. (Æsch. Ag. 799.)

Δυσπραγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infelix.

Δυσπραγέστερος, infelicior.

Εὐπραγὴς, felix. Et comparat. Εὐπραγέστερος, felicior.

Εὐπραγία, idem quod εὐπραξία. apud Thuc. Plat. Herodian.

Εὐπραγέω, feliciter res gero, felix sum in rebus gerendis. Thucyd. πόλιν εὐπραγοῦσαν opposuit τῇ σφαλλομένῃ.

Ἰδιοπραγία, q. d. ipsa actio curandi propria negotia, non aliena. Apud Plat. de leg. exponitur privata commoditas.

Ἰδιοπραγέω, mea negotia curo, non aliena.

Καινοπραγία, rerum novarum designatio. Plut. in Pericle.

Κακοπραγία, idem quod δυσπραγία. Aristot. Rhet. lib. 2. [Thucyd. Hist. lib. 3. κακοπραγίαν, ὡς εἰπεῖν, ῥᾷον ἀπωθοῦνται, ἢ εὐδαιμονίαν διασώζονται. Hunc locum citat Tho. Magist. in Nom. Attic. Eclog. pag. 44. in Voce Διασώζομαι.]

Κακοπραγῶ, idem quod δυσπραγῶ. [Thucyd. Hist. lib. 2. οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου, &c.] Apud Galen. ad Glauc. ἐπὶ σπληνὶ κακοπραγοῦντι, exp. malè affecto.

Κοινοπραγία, conspiratio. Polyb. l. 2.

Κοινοπραγέω, communiter aliquid ago: auxiliatorem et consortem me præbeo. Polyb. l. 3. ὡς οὐ λανθάνει κοινοπραγῶν Πτολεμαίῳ.

Οἰκειοπραγία, administratio suorum negotiorum, non alienorum. [Plat. de Rep.]

Οἰκειοπραγέω, privata negotio ago, non publica.

ΠΡΕ΄ΜΝΟΝ, ου, τὸ, stipes, stirps, στέλεχος. Hesych. (Theoc. κ'. 22.) Exponitur etiam, truncus, caudex. Apoll. Argon. l. 2. ταμέειν πρέμνον δρυός. Apud Diosc. l. 2. c. 143. τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ πρέμνου ὑμενοειδὲς, liber qui cortici et ligno intercedit. ¶ Item pro fundamento: ut, πρέμνον τῆς ἑστίας, apud Hesych. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος. Metaphoricè apud Aristoph. in Avib. Ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου. ¶ Item extremitas albi oculorum. Pollux.

Πρέμνος, ὁ, idem. Constantin. Manass. καὶ τῶν φυτῶν ἐκόπτευε τὰς ῥίζας καὶ τοὺς πρέμνους.

Πρέμνιον, τὸ, parvus stipes. Hesych.

Πρεμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stipiti similis. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 3. ¶ Et, τὸ πρεμνῶδες in plantis dicitur quod stipitis vice est: ut apud eundem hist. pl. l. 4. c. 11.

Πρεμνίζω, unà cum suo stipite et radice evello: unà cum stipite suo amputo. Pollux. l. 7. c. 3.

Πρεμνίζομαι, unà cum stipite succidor seu extirpor: Demosth. τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένας.

Composita.

Ἀπόπρεμνα φυτευτήρια, plantæ, particulà stipitis suffultæ. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 7.

Αὐτόπρεμνος, per se radicatus, nativus, sua sponte proveniens, Hes. Metaphoricè apud Aristoph. in Ran. αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα quod Suid. exp. δυσκόλοις, προρρίζοις, ἢ μεγάλοις. (Æsch. Eum. 404.)

Ἐκπρεμνίζω, stipitem excido, extirpo. Demosth. πρὸς Μακάρτ. ἐξεπρέμνισαν οὗτοι τὰς ἐλαίας.

Εὔπρεμνος, pulchrum habens stipitem. Hesych. Pro quo poëtæ dicunt, ἐΰπρεμνος.

Κατάπρεμνος, idem exp. κατάκλαδος. (Sic inepti Lexicographi novitium lectorem ludificantur, dum ignotum per aliud ignotum explicant, quod in ordine suo neglexerunt.)

Πολύπρεμνος, multos habens stipites seu truncos. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 161.]

Ὑπόπρεμνος, habens aliquid stipitis. Theophr. hist. pl. l. 2.

ΠΡΕ΄ΠΩ, decorus sum, conspicuus sum. Item excello. Il. μ'. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων. Eurip. πρέπω ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ, veste et cultu corporis decorus sum. (V. Æsch. Pers. 239. ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλων πρέπει. i. e. διαπρεπῶς σημαίνει. Ag. 30. 329. 441. 1231. Ch. 10. Eum. 1034. Suppl. 727. πρέπων ἔφυς, dignus es. Soph. Œdip. Tyr. 9.) ¶ Πρέπει, decorum est, decet, convenit, dignum est. Plat. in Charm. πρέπει τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι. † Cum εἰς. Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 43. c.† ¶ Et, ὁ πρέπων, decorus, decens, conve-

niens, dignus. Chrysost. βίος τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ πρέπων, Plutarch. de aud. Poët. εἰκεῖα δὲ καὶ πρέποντα τοῖς αἰσχροῖς τὰ αἰσχρά. Item, τὸ πρέπον, quod decet et convenit, decorum cujusque rei. Plat. de leg. κατὰ τὸ πρέπον αὐτῶν ἑκάστῳ. Exponitur etiam, ὅμοιον, ab Hesych. Interdum et πρέπον, pro πρεπόντως, dici Attica dialecto, annotatur.

Πρεπόντως, decenter. [Pind. Olymp. Od. Γ. 16. Æschyl. Ag. 697. Aristoph. Av. 564. προστίμασθαι δὲ πρεπόντως Τοῖσι θεοῖσι τῶν ὀρνίθων, ὃ ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον. Isocrat. c. Sophist.]

Πρεπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, decens, decorus. Aristoph. in Pluto, πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ.

Πρεπὶς, Hesych. exp. ὁμοίωσις.

Πρεπτὰ, eidem sunt φαντάσματα, εἰκόνες.

(Πρεπτός. Æsch. Eum. 917.)

Πρόπιον, τὸ, vaticinium, oraculum. Suid. Pro θεοπρόπιον.

Composita.

Ἀγαθοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, beneficus, benignus. qualem esse decet inter bonos.

Ἀγαθόπρεπος, idem. Areop.

Ἀγαθοπρεπῶς, benignè: ut bonum decet. Areop.

Ἀνθρωποπρεπὴς, homini conveniens, hominem decens.

Ἀνθρωποπρεπῶς, humanæ naturæ convenienter. Damasc.

Ἀξιοπρεπὴς, dignus, decorus. Xen. in symp. ¶ Τὸ ἀξιοπρεπὲς, et ἡ ἀξιοπρέπεια, dignitas: dignitas oris.

Ἀπρεπὴς, indecens, indecorus. Thuc. l. 2. Herodian. l. 3. et 5.

Ἀπρεπέως, et Ἀπρεπῶς, indecorè, indecenter, contra decorum. Herodian. lib. 3.

Ἀπρέπεια. ἡ, (q. d. indecentia,) status indecorus, sine decoro, vel et contra decorum. Plat. Ep. 7.

Ἀριπρεπὴς, valde decorus, decore insignis. Il. ζ'. ψ'. θ'. &c. Exponitur et, præclarus, magnificus.

Ἀριπρεπέως, et ἀριπρεπῶς, magno cum decore, admodum decenter.

Ἀριπρέπεια, ἡ, eximium decus: alii exp. decor, quo quis clarus efficitur; claritas.

Αὐλοπρεπὴς, aulæ conveniens.

Αὐτοπρεπὴς, se ipsum decens, sibi ipsi conveniens. Hom. hymn. in Mercur.

Βαρυπρεπὴς, idem cum ἀριπρεπής. Exponitur et, sumptuosus. Suid.

Γυναικοπρεπὴς, mulieres decens. Xen. et Plut.

Γυναικοπρεπῶς, ita ut mulieres decet.

Διαπρέπω, decorus sum et excello inter alios. κάλλιστα περί τι καὶ πρεπόντως διάγω. Eurip. in Alcest. Ἦτ' ἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ, animi timiditate inter omnes excellis. Plutarch. in Erot. κόρη τις κάλλει διαπρέπουσα. Theodoret. hist. eccles. lib. 2. ἀνὴρ ἐν τοῖς εὐσεβείας διαπρέψας ἀγῶσι. Cum dat. person. διαπρέπει τοῖς ἄλλοις, alios elegante vitâ excellit. (Διαπρέπον κακόν. V. Æschyl. Pers. 101.) ¶ Exponitur et activè, καλλωπίζω. Ut apud Plat. in Gorg. φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι.

Διαπρεπὴς, decorus et insignis inter alios, eximius, excellens. ut, διαπρεπὴς εὐψυχία, apud Eurip. in supplic. et διαπρεπὴς ἀρετὴ, Thuc. lib. 2.

Διαπρεπῶς, decorè, eximiè, magnificè.

Διαπρέπεια, magnificentia.

Δουλοπρεπὴς, servos decens, servilis. Plat. Athen. Luc.

Δουλοπρέπεια, servilitas, ita ut servos decet. Pollux. ex Theopomp.

Δυσπρεπὴς, indecorus, turpis. Hesych.

Ἐκπρέπω, idem cum διαπρέπω. Eurip. in Heraclid. Ἀλλ' ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ' εὐψυχίας, Πασῶν γυναικῶν ἴσθι τιμιωτάτη.

Ἐκπρεπὴς, idem cum διαπρεπής. Il. β'. Plut. in Sol. ¶ Item excedens τὸ πρέπον, indignus: Thuc. l. 3. (V. Æschyl. Pers. 184. 442.)

Ἐκπρεπῶς, idem cum διαπρεπῶς. Hesych.

Ἐλευθεροπρεπὴς, liberum hominem decens, liberalis. [Plat. Alcibiad. Ἐλευθεροπρεπὲς δὲ ἡ ἀρετή.]

Ἐλευθεροπρεπῶς, ut liberum hominem decet, liberaliter. [Plat. Alcib.]

Ἐμπρέπω, decorus et præstans sum inter. Aristoph. † Nub. 605.† Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων. ¶ Item, sum decori, ornamento. sum ornamentum. cum decore convenio. Plut. in Alcib. τῇ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, voci balbutiem quoque decus et gratiam attulisse. (Æsch. Ag. 6.)

Ἔμπρεπος, decorus, conveniens. Hesych.

Ἐπιπρέπω, decorus sum in, vel super. Luc. ὁ ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ.

Ἐπιπρεπὴς, decorus, eximius. ¶ Et, τὸ ἐπιπρεπὲς, decus. Luc.

Ἐπιπρέπεια, idem quod τὸ ἐπιπρεπές. Aristot. ¶ Ἐπιπρέπειαι, αἱ, decoræ vestes: apud Suid.

Εὐπρεπὴς, decore eximius, prædecorus. Xen. εὐπρεπὴς γυνὴ ἰδεῖν. Herodian. l. 1. κάλλει τῶν καθ' αὑτὸν ἀνθρώπων εὐπρεπέστατος. Εὐπρεπὴς τράπεζα, mensa magnificis et opiparis epulis instructa. (Æsch. Pers. 835. Eurip. Phœniss. 161.) ¶ Interdum exp. speciosus, πιθανός. Et, τὸ εὐπρεπὲς, decorum, τὸ πρέπον. Τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου, apposita ad persuadendum oratio. Τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης, i. ἡ δόκησις τῆς δίκης, οὐκ ἀλήθεια. Apud eund. Herodian. l. 1.

(Εὔπρεπτος. Æsch. Suppl. 729.)

Εὐπρεπῶς, perdecorè, decorè, eleganter. Item speciosè, specioso prætextu. Thuc. l. 4. et 6. (Æsch. Ag. 625.)

Εὐπρέπεια, ἡ, decor eximius, decora species, decora forma. Plut. in Erot. Item species seu speciositas. Plat. Thuc. l. 3. (Æsch. Ag. 1438.)

Θεοπρεπὴς, divinum quid præ se ferens. Plut. ad præf. Ind. Nazianz. in Oratione, θεοπρεπεστέρας φωνὰς dicit voces Deo magis quàm homini convenientes. ¶ Τὸ θεοπρεπὲς, divinum decus, divina majestas. Philo de vita M. lib. 2.

Θεοπρεπῶς, ita ut Deo dignum est, divinè. Luc. Naz.

Θεοπρόπος, ὁ καὶ ἡ, idem cum θεοπρεπὴς, in Epigr. ¶ Item vates divinus, ὁ τῷ θεῷ πρέποντα λέγων, inquit Eust. Iliad. μ'. et ν'. ¶ Item qui vadit ad oraculum petendum, qui oraculum consulit. Herodot. lib. 1. Plut. in Fab. (Soph. Tr. 835. Æschyl. Pr. 660.)

Θεοπροπία, ἡ, et θεοπρόπιον, τὸ, oraculum, vaticinium. Il. π'. et ά. † Apollon. Arg. 1. 209.†

Θεοπροπέω, oracula expono, vaticinor. Il. ά. Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις.

Ἱεροπρεπὴς, talis qualem decet esse eum qui sacer est, sanctitatem seu sanctimoniam decens. Polyb. Luc.

Ἱεροπρεπῶς, ut decet sanctum seu sanctimoniam: ut convenit rei sacræ: sacro quodam modo. Hesych.

Καινοπρεπὴς, novitatem decentem habens. Hermog.

Κομψοπρεπὴς, qui decet τοὺς κομψοὺς, festivus, lepidus, elegans: ut, κομψοπρεπὴς μοῦσα, Aristoph. in Nub. † 1026.†

Κτηνοπρεπὴς, jumentis potiùs seu brutis conveniens, quàm homini. Areth.

Μεγαλοπρεπὴς, magnum virum decens, magnificus. Aristot. Rhet. 2. Plut. symp. 2. Isocr. ad Demon. † Comparat. apud Xen. Pæd. 1. 6. 13. Superlat. 2. 57. a.†

Μεγαλοπρεπῶς, magnificè. Xen. Pæd. 6.

Μεγαλοπρέπεια, ἡ, magnificentia. Aristot. Rhet. 1. et Eth. 4. c. 2.

Μεταπρέπω, idem quod διαπρέπω, decorus sum inter. Il. β'. βόεσσι μεταπρέπει. (86. Theoc. κί. 131.) Hesiod. in Theog. † 92.† μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι. Sic et Apoll. Arg. 2. μετέπρεπεν ἠϊθέοισιν Εἶδός τ' ἠδὲ βίην. † τινὶ (πράγματι) aliqua in re. Hesiod. Th. 377.†

Μικροπρεπὴς, viles abjectosque homines decens; vilis, sordidus, illiberalis. Synes. ep. 143. τὸ δὲ καὶ γράφειν περὶ τούτων, μικροπρεπὲς δοκεῖ. Item illiberalis, alio significatu. Plut. de educ. lib. ὁ μὲν ἔκλυτος καὶ δοῦλος τῶν ἡδονῶν, ζωώδης καὶ μικροπρεπής ἐστι.

Μικροπρεπῶς, illiberaliter, sordidè, ut solent abjecti homines. Poll.

Μικροπρέπεια, illiberalitas, sordes, indecora parsimonia. Aristot. Rhet. 1.

Μικροπρεπεύομαι, sum μικροπρεπὴς, sum vilis abjectique animi, vel indecorè parcus. Synes. ep. 138. Dicitur et σμικροπρεπὴς, et σμικροπρέπεια.

Μιλτόπρεπος, miniaceo, seu rubeo colore decorus, i. rubens. Eust.

Νεοπρεπὴς, juvenes decens, juvenilis. Item juvenilis, non maturus. Plutarch. in Gracch. Apud Plat. de leg. exp. etiam juvenili decore insignis.

(Ὁμοιοπρεπής. Æsch. Ag. 802.)

(Πάμπρεπος. παμπρέποις ἐν ἕδραισι. i. e. τοῖς βασιλείοις. Æsch. Ag. 119.)

Σεμνοπρεπὴς, gravem virum decens. Item gravi eximiaque gravitate præditus. ¶ Τὸ σεμνοπρεπὲς, et ἡ σεμνοπρέπεια, gravitas decora, vel dignitas oris. Exponitur et simpliciter, dignitas, apud Synes.

Σεμνοπρεπῶς, cum dignitate: item graviter, decorè. Herodian.

(Συμπρεπής. Æsch. S. c. Th. 13.) [Suppl. 467.]

ΠΡΕ'ΣΒΥΣ, υος, et Atticè, εως, ὁ, senex. † Minus τῷ γέρων. ab anno quinquagesimo secundo ad annum 64. Tzetz. ad Hesiod. Asp. 221.† Eurip. in Iphig. Aul. Ὦ πρέσβυ, δόμων τῶνδε πάροιθεν στεῖχε. Apud Etymol. Πρέσβυς, ἄττα γεραιέ. Fœm. πρέσβεια, anus, senex fœmina, vetula. Pro quo per syncopen dicitur πρέσβα, teste Etymol. ut Il. έ. et θ'. Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο. Pro eodem πρέσβεια dicitur et πρέσβειρα. ut, πρέσβειρα θέμις, apud eundem Hom. ¶ Πρέσβεις etiam dicuntur principes, sacerdotes, qui Hebræis cohanim, i. ministri, διάκονοι καὶ παῖδες βασιλέως, regi à latere, subditi regis magnates, quibus is honor exhibetur qui senibus exhiberi solet, teste Hes. Pro senatore etiam sumitur, in Epigr. ¶ Item πρέσβυς, avis nomen, quæ et τρόχιλος. Aristot. hist. an. l. 9. c. 11. ¶ Item πρέσβυς, legatus. Aristoph. in Acharn. ἐκκόψειέ γε Κόραξ πατάξας τὸν γεὼν τοῦ πρέσβεως. Frequentiùs usurpatur numerus plur. πρέσβεις. Isocr. ad Philipp. πρέσβεις πέμπειν πρὸς οὓς ἂν βουληθείης, καὶ δέχεσθαι παρ' ὧν ἄν σοι δοκεῖ. Sic et apud Xen. † Pæd. l. 2. 44. e.† Plut. Dem. &c. Orta autem hæc significatio ex prima videtur, quòd olim senibus legationes mandarentur. (Æsch. Ag. 192. 213. Eurip. Med. 53. Soph. Œdip. Tyr. 825. 1033.) ¶ Πρέσβεις exp. etiam, mediatores, intercessores: Hesych. ¶ Scribitur et πρέσβις apud Suid. et Etymol. ☞ Quæ scriptura ad etymon accedit, quo πρέσβυν ἀπὸ τοῦ περισσῶς βεβιωκέναι dictum esse, tradit Etymol. vel παρὰ τὸ προϊέναι ἐς τέλος βίου, ut alii quidam grammat. docent. Sunt et, qui, παρὰ τὸ προβεβηκέναι τῶν ἄλλων τοῖς χρόνοις πρέσβυν appellatum esse, velint.

(Πρέσβος. V. Æschyl. Pers. 625. Ag. 864. 1402.)

Derivata à πρέσβυς, senex.

Πρεσβύτερος, ὁ, (comparativ.) senior, ætate provectior. natu major. (Soph. Œdip. Tyr. 1379.) Xen. Hellen. 4. Aristoph. in Ran. † πρεσβύτεροι, prisci: idem quod πρότεροι, Nub. 956.† Aristot. rhet. 2. ¶ Item, vetustior, antiquior, magis priscus. Plut. in Publ. ¶ Πρεσβύτερον, antiquius, i. potius, pretiosius. Ut apud Plut. in symp. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδὲν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι. ¶ Πρεσβύτεροι, apostolis iidem qui et ἐπίσκοποι, 1 Tim. 5. et alibi. Specialiter dicuntur seniores qui ecclesiæ suæ præsunt: quorum alii politiam ecclesiasticam administrabant, aliis interdum doctrinæ verbi cura incumbebat. ¶ Οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐν ἀποκαλύψει, erunt elementa alphabeti cujusque linguæ ac nationis, quando salvificus spiritus patris cœlestis, in verbo definito prophetarum et apostolorum, propter Jesu Christi sanguinem ac merita, per auditionem publicam et absolutam, sese πάσῃ τῇ κτίσει revelabit. apud Joan. evangelist. in Apocal. non semel.

Πρεσβυτέρως, ut, πρεσβυτέρως τετιμηκέναι τινὰ, antiquiorem habuisse, antiquiore cura honorem alicui habuisse. Plat. de rep. l. 8.

Πρεσβυτέριον, τὸ, cœtus presbyterorum, presbyterium. 1 Timoth. 4. Act. 20. ¶ Exponitur et, honor senectutis: Daniel. c. 1.

Συμπρεσβύτερος, (*comp.*) qui et ipse presbyter est, 1 ep. Pet. c. 5.

Πρεσβύτατος, (*superl.*) maximus natu. Hesiod. in Asp. † et Theog. 234.† Athen. lib. 10. ¶ Item antiquissimus, Plut. in sympos. Phil. de vita M. l. 4. ¶ Item antiquissimus, i. potissimus. Plut. de educ. lib.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, idem cum πρέσβυς. Aristoph. in Nub. † 357.† Xen. in symp.

Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, idem cum πρέσβεια. Æschin. in Ctesiph.

Πρεσβυτικὸς, senilis. ut, πρεσβυτικὰ κακὰ, apud Aristoph. in Pluto. Diosc. l. 1. cap. 36. Item antiquus; priscus: ut, πρεσβυτικοὶ θεοὶ, Aristoph. in Plut.

Πρεσβυτικῶς, seniliter, senum more. Greg. Naz.

Πρεσβεύω, senior sum, natu major vel maximus sum. Herodot. in Polymn. τῶν μὲν δὴ προτέρων ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης. Plut. in Dion. ἀλλ' ἐκείνῃ προτέρᾳ ὑπῆρχε, τεκούσῃ τὸν πρεσβεύοντα τῆς Διονυσίου γενεᾶς υἱὸν, αὐτῇ βοηθεῖν πρὸς τὸ γένος. ¶ Item, sum in honore et pretio; gravitatem senis præ mé fero. Xen. Hell. 7. βουλόμενος, ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν μέγιστος τῶν πολιτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἐναντίοις αὐτῶν πρεσβεύειν. ¶ Potestatem habeo. Soph. in Ajace, ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων ὁ πατὴρ, moderator olympi, i. ὁ τὰ πρεσβεῖα ἔχων τοῦ &c. ¶ Item honore afficio ut grandævum. Eurip. in Hippol. Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη. Synes. ep. 123. μάρτυρα ποιοῦμαι τὸν θεὸν, ὃν ἡ φιλοσοφία πρεσβεύει. (Πρεσβεύω. προτιμῶ. Æschyl. Eum. 1. Ch. 486. Soph. Tr. 1082. Diog. Laërt. p. 7.) ¶ Rem verò aliquam πρεσβεύειν dicimus, qua nihil antiquius et potius ducimus. Plut. τὰ πρὸς Σύλλαν δίκαια πρεσβεύων πρὸ παντὸς ἰδίου τε καὶ κοινοῦ συμφέροντος. ¶ Item assero aliquid, et constituo. Gregor. de homine, ἡ (ὑπόληψις,) ἐκ τοῦ νοητοῦ καὶ ἀΰλου ταύτην προστῆναι, πρεσβεύουσα.

Πρεσβεύομαι, antiquior habeor et honoror. Plat. de leg. l. 9. (Pass. Æschyl. Ag. 1309. Ch. 629. Eum. 21.)

Πρέσβευμα, τὸ, honorarium. [Eurip. Suppl. 173. Πρεσβεύματ' οὐ Δήμητρος εἰς μυστήρια Ἀλλ' &c.]

Πρεσβεία, ἡ, honos augustior. Hesych.

Πρεσβεῖον, τὸ, honorarium quod meretur is qui natu maximus est: vel quo aliquis honoratur veluti major natu, aut tempore prior aliqua in re. Plut. in lib. an seni capessenda resp. Demosthen. pro Phorm. Pro eodem Ionicè dicitur πρεσβήϊον, Il. θ'. ¶ Πρεσβεῖα ἔχω τοῦ &c. potestatem accepi.

Πρεσβεὺς, έως, ὁ, idem cum πρέσβυς. et à πρεσβεύω derivatum, sicut ἱππεὺς ab ἱππεύω, inquit Etym. [Aristoph. Acharn. 93.] Hinc plur. nominat. Πρεσβῆες, Ionicè, pro πρεσβεῖς, Hesiod. in Asp. † 245.†

Derivata ex πρέσβυς, legatus.

Πρεσβεύω, legatus eo, legatione fungor, intercessione tracto. Ἐπρέσβευσαν πολλὰς πρεσβείας, Æsch. Πρεσβεύω εἰρήνην, λιτὰς, &c. Πρεσβεύων ἀπὸ Κορίνθου, Corinthiorum legatus, Herodot. Πρεσβεύω εἰς, ἐν, παρὰ τὸν, πρὸς τοὺς, vel ὡς τὸν, et ὑπὲρ τῶν. apud eosdem et alios. † πρεσβεύων οἴχεσθαι. Xen. Pæd. l. 65. p. 114. d.† ¶ Dicitur verò, πρεσβεύειν τι, legatum missum esse de re aliqua. ut Isocr. in Paneg. τῶν πρεσβευσάντων ταύτην τὴν εἰρήνην. Apud Philostr. in Heroic. πρεσβεύω τὰς λιτὰς, exp. preces Deo offero, velut legatione fungens, et interpretem agens. ¶ Exponitur et, deprecor pro alio: apud Greg. in 2. de filio. ¶ Item,

sum legatus, i. vicarius, ut vicarius imperator et optio in exercitu. Luc. πρεσβεύειν τῷ πατρί.

Πρεσβεύομαι, legationem mitto. Thuc. οὐκ ἔτι ὕστερον ἐπρεσβεύοντο. Dem. Olynth. 1. πρεσβευομένους ἐφ' ἃ δεῖ. ¶ Item legatus venio. Thuc. lib. 8. τούς τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον. ¶ Res verò πρεσβεύεσθαι dicuntur quæ in legatione peraguntur: unde, τὰ πεπρεσβευμένα, negotia in legatione transacta. Demosth.

Πρεσβεία, ἡ, legatio. Plat. ep. 7. Interdum sic dicuntur ipsi legati. ut apud Dem. Philipp. 4. Isocr. de pace. † Xen. Pæd. 2. 56. 6.† Item deprecatio, postulatio, preces. Gregor.

Πρέσβευσις, ἡ, et πρέσβευσις, idem cum πρεσβεία, legatio. Thuc.

Πρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum πρέσβυς. Thuc. l. 7. Dem. pro coron. Item legatus, i. vicarius imperator. Plut. in Pomp.

Composita.

Ἀντιπρεσβεύω, è contrario legatus eo vel mittor. Pollux l. 8.

Ἀντιπρεσβεύομαι, è contrario legatos mitto, vel vicissim. [Thucyd. Hist. lib. 6. §. 75. καὶ πυνθανόμενοι τοὺς Ἀθηναίους ἐς τὴν Καμαρίναν —— πρεσβεύεσθαι —— ἀντεπρεσβεύοντο καὶ αὐτοί.]

Ἀποπρεσβεύω, legationis absolutæ rationem refero, τὰ πεπρεσβευμένα ἀπαγγέλλω, Plutarch. in polit. præcept. ἀγγελίαν ἀπόφημι, resigno, depono. Hom. Il. ί.

Διαπρεσβεύω, legatus mittor. unde apud Suid. οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐς Περσίδα διαπρεσβευσάμενοι σὺν Ἀρτοβίνδῳ.

Διαπρεσβεύομαι, legatos mitto. Aristid. διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ πόλις.

Διαπρεσβεία, ἡ, legatorum intercessio. pacificatores, internuntii, arbitri, ad id negotium componendum missi. Polyb. l. 5.

Ἐπιπρεσβεύω, legatus mittor, seu eo ad. Pollux. l. 8.

Ἐπιπρεσβεύομαι, legatum mitto ad. Idem ibid.

(Ἰσόπρεσβυς. Æsch. Ag. 76.)

Παραπρεσβεύω, legationem perperam gero, aliter in legatione ago quàm mandatum est. Æschin. παραπρεσβεύσας ταῦτα κατὰ τῆς πόλεως.

Παραπρεσβεύομαι, idem. Dem. in Tim. παρεπρεσβεύσατο εἰς Αἴγυπτον.

Παραπρεσβεία, ἡ, malè gesta legatio: unde oratio Dem. περὶ παραπρεσβείας.

Σύμπρεσβυς, εως, ὁ, legationis collega, qui communi cum alio legatione fungitur. Æschin.

Συμπρεσβεύω, collega et socius sum legationis, communiter legationem obeo. Idem.

Συμπρεσβευτὴς, idem cum σύμπρεσβυς. Aristot. in polit.

ΠΡΗ'ΘΩ, incendo, inflammo. Il. β'. πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. Sic Il. ί. † Hesiod. Th. 856.† (Soph. Tr. 1216.) ¶ Item, flo, inflo. Hesych.

Πρήθομαι, incendor, &c. ¶ Item inflor: item, disrumpor, crepo. inflationem enim sequitur tumor, tumorem ruptura. Num. cap. 5. πρησθήσεται τὴν κοιλίαν, venter ei inflatus rumpetur.

Πρῆσμα, τὸ, ustio, ambustio. ¶ Item inflatio, tumor. Gal. in lex. Hippocr.

Πρῆσις, εως, ἡ, ustio, adustio, inflammatio. ¶ Item inflatio. Hippocr.

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui incendit et inflammat: ut, πρηστὴρ ἄνεμος, igneus turbo contracta comburens. Hesiod. in Theogn. † 846.† Aristot. de mundo. ‡ follis. Apoll. Arg. iv. 778.‡ ¶ Sic dicitur et serpens quidam, ob inextinctæ sitis adorem, quem infert morsu. Diosc. lib. 7. c. 14. ¶ Item, exterior gutturis pars faucibus subjecta, quæ in ira inflatur et intumescit. Pollux l. 2.

Πρηστήριος, ὁ, amburens in modum presteris. Exponitur et, fulmineus.

Πρηστικὸς, ὁ, adurendi et inflammandi vim habens. Galen. apud Hippocrat.

Πρῆστις, species marini ceti, quæ dicitur maltha, inquit Suid. Scribitur et πρίστις, apud Aristot.

Πίμπρημι, seu πίπρημι, incendo, comburo. Eurip. in Troad. τί πεύκης ἔνδον αἴθεται σέλας; Πιμπρᾶσι; ἢ τί δρῶσι; Plut. in Alex. πιμπράναι τὰ βασίλεια, καὶ διαφθείρειν. Item metaph. uro. Item inflo. Dicitur et, πιμπράω, seu πιπράω, pro eodem: apud Eurip. in Ione, κἀπίμπρας δ' Ἐρεχθέως δόμους. (Æsch. Pers. 812.)

Πίμπραμαι, incendor, inflammor, ardeo. Nic. in Ther. Τῆς μὲν δδαξαμένης τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται οὖλα. Et metaph. uror. Luc. οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ καὶ πίμπραμαι. Item activè, inflammo, et inflo. Nic. in Alexiph. (de buprestis:) Ἢ καί που δαμάλεις ἐργάστορας, ἄλλοτε μόσχους, Πίμπραται.

Πρημαίνω, spiro, flo: vehementer et furenti impetu spiro. παρὰ τὸ πρῆσαι, teste schol. Aristoph. in Nubib. †335.† ubi inquit, Πλεκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρημαινούσας τε θυέλλας.

Composita.

Ἀναπρήθω, incendo, inflammo, uro. ¶ Item, efflo, exufflo: unde, Δάκρυ' ἀναπρήσας, Il. ί. Et alibi apud Hom. exp. ἐκφυσήσας. Exponitur et, magna copia effundens.

Ἀντιπίμπρημι, vicissim incendo, vicissim uro.

Ἄπρηστος, non incensus aut inflammatus. Hesych.

Βούπρηστις, εως, ἡ, animal ex cantharidum genere, simillimum scarabeo longipedi: sic dictum, quòd in herba à bobus devoratum, eos tacto felle ita inflammet, ut rumpat, teste Nic. in Alexiph. et Plin. l. 30. c. 4. ¶ Est et oleris sylvestris species: de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8. et Galen. in lex. Hippocr.

Διαπρήθω, et διαπίμπρημι, penitus inflammo, peruro. unde, διαπεπρῆσθαι, apud Diosc. l. 6. Exponitur et simpliciter, uro seu aduro.

Ἐκπρήθω, idem quod ἀναπρήθω.

Ἔκπρησις, incensio, inflammatio. Hesych.

Ἐμπρήθω, idem quod ἀναπρήθω. Aristoph. in Nub. †398.† πῶς δῆ τ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησε; Xenoph. Hellen. lib. 1. τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας, castris incensis. ¶ Item inflo, flatu impleo. Il. ά. Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον.

Ἐμπρησμὸς, ὁ, incensio, inflammatio. Phil. de mundo. Item incendium. Plut. et Philostr.

Ἔμπρησις, ἡ, idem. Æsch. contra Ctesiph.

Ἐμπρηστὴς, οῦ, ὁ, qui incendit et inflammat: incendiarius.

Ἐμπίμπρημι, seu ἐμπίπρημι idem cum ἐμπρήθω. Aristoph. † Nub. 1486.† ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν. Plut. ἐστρέβλουν καὶ ἐνεπίμπρασαν.

Ἐμπίμπραμαι, incendor, inflammor.

Decomp. Κατεμπρήθω, idem quod ἐμπρήθω. Eur. in Herc. fur. [1151.] Ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν κατεμπρήσας πυρὶ Δύσκλειαν, ἣ μένει μ' ἀπώσομαι βίου;

Συνεμπρήθω, unà cum alio incendo et inflammo. Eurip. in Rheso, [489.] Εἰ δ' αἰσχρὸν ἡγῇ μὴ συνεμπρῆσαι νεῶν Πρύμνας, &c.

Εὔπρηστος, facilis accensu ustuque. Item, inflatu facilis. Hesych. et Suid.

Καταπρήθω, comburo, vel deuro. Unde, καταπρήσας, in Epigr. et apud Suid. κελεύοντος Κύρου ἵνα καταπρησθῇ ζῶν. Exponitur et, incendo. Herodian. τὰ μὲν ἐκφορήσαντες, τὰ δὲ καταπρήσαντες.

Καταπίμπρημι, et Καταπιμπράω, incendo, inflammo: incendio absumo, comburo. Plut. in Cam. κατεπίμπρασαν τὰς οἰκίας.

Καταπίμπραμαι, comburor. Pind.

Κυνοπρῆστις, animal quoddam. Hesych.

Ὑποπρήθω, et ὑποπίμπρημι, succendo, faces subjicio. [Aristoph. Lysistr. 348.] Exponitur et, concremo. Apud Hippocr. epist. ad Demag. καὶ οὐχ μὲν αὐτέων ἔρωτες ἀτάσθαλοι ὑποπεπρήκασιν ἀλλοτρίης εὐνῆς.

ΠΡΗΝΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, pronus, et pronis, e, (quæ ex origine Græca,) in caput propendens. in quo statu sunt antè quàm cadant, qui se præcipites dare volunt. contrarium τοῦ ὕπτιος. Il. φ'. πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κεῖτο. Il. δ'. Πρηνέες ἐν κονίῃσι τέταντο. Athen. l. 10. (de vino inebriatis:) ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι. καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, καὶ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι. Et, τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος, pronæ corporis partes, Aristot. de gen. an. l. 2. et de part. anim. lib. 4. Exponitur etiam, declivis.

Πρηνηδὸν, procidendo in os, in caput; impellendo pronum. pronè. Non.

Πρηνίζω, f. ίξω, pronum dejicio, pronum præcipito: unde, πρηνιχθεὶς, pronè præcipitatus: in Epigr.

Πρηνισμὸς, ὁ, præcipitatio, dejectio in caput: subversio, eversio. ex orac. Sibyll.

Πρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πρηνής. Galen. de usu part. lib. 3. οὐδὲν οὔθ' ὕπτιος οὐδεὶς, οὔτε πρανὴς ἐργάζεται. Xenoph. de re equ. μετὰ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενα, per loca declivia. Τὰ πρανῆ idem quod præced. τὰ πρηνῆ. † Sic τὸ πρανὲς καὶ μαλακόν. Xen. Pæd. l. 2. 49. c.†

Πρανὸς, οῦ, ὁ, idem cum πρανὴς, Hesych.

Πρανίζω, idem cum πρηνίζω. unde πρανιχθέντα, apud eundem. exp. τὰ ἐπὶ στόμα πεσόντα.

Composita.

Ἐπιπρηνὴς, cernuus, in faciem inclinatus. Hesych.

Καταπρηνὴς, et καταπρανὴς, pronus dependens: vel simpliciter, dependens, pronus. Od. ν'. χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας.

Προπρηνὴς, pronus, in pronum præceps, propendens. Il. γ'. (218. Προπρηνὴς et ὀπίσω opponuntur.) χ'. ω'.

ΠΡΗΩ'Ν, ῶνος, ὁ, eminentia montis extrorsum, cacumen, vertex: prominens in monte locus. Hesiodus in Asp. † 437.† ἀπαὶ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀρούσῃ. Et in Epigr. ἴσον πρηῶνι Μαλείης. ¶ Pro eodem dicitur et πρών. Iliad. ρ'. Αἴαντ' ἰσχανέτην ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς. (V. Æschyl. Pers. 132. 881. Ag. 315. Aristoph. R. 678. Soph. Tr. 801.) Dicitur et πρέων. unde plur. πρώονες, Iliad. Ψ'. et π'.

ΠΡΙ'ΑΜΑΙ, emo. Demosth. pro cor. ὁ ἀνούμενος νενίκηκε τὸν λαβόντα, ἐὰν πρίηται. Od. ξ'. — τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσι; Xen. Hell. 3. πρίασθαι γὰρ ἔφασαν τὴν χώραν ἅπασαν, παρὰ τῶν τότε ἐχόντων τὴν πόλιν, τριάκοντα ταλάντων. Soph. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν. Item redimo. i. conduco. Demosth. εἰ ὠνήσαιτο πρίαιτο. † Xen. Pæd. l. 3. p. 69. b. ὁπόσου πρίαιο.† (Aristoph. R. 1261.)

Composita.

Ἀποπρίαμαι, idem cum πρίαμαι. Aristoph. in Ran. (1258.) ἀποπρίω τὴν λήκυθον.

Ἀπρίατος, pretio non redemptus. Iliad. ά. δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, Ἀπριάτην.

Ἀπριάτην, (adverbial.) sine emptionis seu redemptionis pretio, gratis. Od. ξ'. — ἐκομίσσατο Φείδων Ἥρως ἀπριάτην.

Ἐκπρίαμαι, eximo. Lysias, τοὺς κινδύνους ἐξεπρίαντο, data pecunia sese discriminibus eximebant. ¶ Exponitur et, pecunia corrumpo. apud eundem, ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγόρους, μηδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν.

Ἐκπριόω, ῶ, redimo. Ut in proverb. Solom. ἐκπριοῦν τὸν κτεινόμενον μὴ φείσῃ, redimere mortuum ne cesses.

Συμπρίαμαι, coëmo. Aristot. in polit.

ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, et Ionicè πρίηπος, Priapus, Veneris et Liberi patris filius, hortorum custos. ¶ Item membrum virile.

Πριαπίσκος, priapiscus, lignum quoddam in Hippocratis βάθρῳ in modum penis teres et erectum.

Πριαπισκωτὸς μοτὸς, linamentum in veretri arrecti figuram formatum, apud Gal. in Isag.

Πριαπισμὸς, πάθος virilis virgæ, quando citra libidinem arrigitur. Galen.

ΠΡΙ'Ν, priùs, antè, antea. Odyss. ξ'. Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε. Iliad. β'. ὡς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν, habens consilium immotum, ut antea. ¶ Item priusquam, antequam. Cum Indicat. ut Iliad. ά. τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, non dimittam antequam eam senectus invadat. Thucyd. πρὶν ἤρετο δύναμις τῶν Ἀθηναίων, priusquam Atheniensium potentia augesceret. † Cum optativo. Xen. Pæd. 1. 4. 14.† Cum conjunctivo, Soph. in Ajace, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, antequam ipse coràm adesset. Et, πρὶν ἀκούσῃς, antequam audieris, apud Hesiod. Sæpe cum infinit. Odyss. ί. πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Sic Luc. πρὶν ἥκειν, antequam adveniat. ¶ Πρὶν πρὶν, citiùs quàm, antequam. cum conjunct. vel infinit. Ut Iliad. ώ. Μὴ πρὶν πεμπέμεν πρὶν δυωδεκάτη μόλῃ ἠώς. Iliad. ά. Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην. Sic alibi. † Cum optat. Hesiod Asp. 17.† Interdum in prosa ponitur πρὶν præcedente πρότερον, itidem cum conjunctivo, optativo, vel infin. nec non cum indicat. μὴ πρότερον τῶν ἄλλων μηδενὸς ἐπιμελεῖσθαι, πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμεληθείη. Plat. in Apol. † πρόσθεν, πρίν. Xen. Pæd. 1. 2. 8.† ¶ Exponitur etiam, donec, quoad. ut apud Isocr. οὐκ ἀπῆλθε πρὶν εἶπον, donec dixerunt. ¶ Jungitur et cum particulis, ἂν, δὴ, γὲ, μὴ, et ἤ. Nam dicitur πρὶν ἂν, πρὶν ὅτ' ἂν, sive πρὶν ὅταν, pro, priusquam, antequam. Πρὶν δὴ, donec, usquedum, quoad. Πρὶν μὴ, præcedente οὐ, non antè quàm. Usitatissimum est πρὶν ἢ, sive πριν ἤ. modò cum opt. modò cum subjunct. modò cum infinit. † Cum indicativo. Xen. Pæd. 1. 4. 23.† (Æschyl. Ag. 178. πρὶν γε. cum Indicat. Eurip. Med. 1175. Soph. Tr. 399. Theoc. Id. 1. 50. 1. cum Sch.)

ΠΡΙ͂ΝΟΣ, ου, ἡ, ilex: arbor. de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 16. et Diosc. l. 4. c. 48.

Πρινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ilici similis: ut, πρινῶδες φύλλον. [Aristoph. Vesp. 382. Ἀμυνοῦμέν σε, τὸν πρινώδη θυμὸν ἅπαντες καλέσαντες. Schol. ad 380. Τὸν πρινώδη δὲ, τὸν σκληρὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου τοῦ πρίνου.]

Πρίνινος, ου, ὁ, iliceus, iligneus, ex ilice confectus. ut, πρίνινος γόμφος. apud Hesiod. in Erg. Et, πρίνινοι ἄνθρακες, apud Aristoph. in Acharn.

Πρινίδιον, ου, τὸ, parva ilex, apud eundem. [Av. 615.]

ΠΡΙ'Ω, sive πρίζω, (ut est apud Poll. lib. 7.) serro, serrâ seco vel findo, serrâ divido. Thuc. l. 4. δίχα πρίσαντες, quum serrâ fidissent. Apud Aristoph. μὴ πρίε τοὺς ὀδόντας, noli serrare dentes, seu stridere vel frendere dentibus. ¶ Item stringo, constringo, alligo.

Πρίομαι, sive πρίζομαι, serrâ secor seu dividor. in ep. ad Hebr. cap. 11. ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν. Item stringor, constringor. Soph. Ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων.

Πρίσμα, τὸ, scobs eorum quæ serrâ secantur. Theophr. de caus. pl. lib. 5. Dicitur et de scobe à vermibus erosâ, seu lignorum carie: apud Diosc. l. 1. c. 80. ¶ Est et figura geometrica.

Πρίσις, εως, ἡ, fissio seu divisio quæ serrâ fit. Item, πρίσις ὀδόντων, actio frendendi dentibus. Plutarch. περὶ ἀοργησ. ¶ Eadem et πρίστις vocatur à Poll. l. 7.

Πρίστης, ου, ὁ, qui serrâ aliquid secat et findit: Pollux lib. 7. ¶ Item pristis, piscis cetacei generis, de quo et in Πρήθω, suprà. Aristot. hist. an. l. 6. c. 12. Est et poculi genus, apud Athen. l. 11. et navigii, apud Polyb. l. 15.

Πριστὴρ, ῆρος, ὁ, idem cum πρίστης.

Πριστὸς, οῦ, ὁ, serrâ dissectus, serrâ sectus seu fissus, Odyss. σ'. ¶ Τὸ πριστὸν, sectile marmoris genus, quod serrâ dissecari solebat. Joseph. de ant. Jud.

Πρίων, ονος, ὁ, serra: Plut. symp. 3. ‡ Soph. Trach. 701.‡

¶ Est et captiosi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κροκοδειλίτην vocant.

Πριονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, serræ figuram habens, serratus. Athen. lib. 13. Idem et πριονοειδὴς dicitur, ut alia innumera ex εἶδος composita.

Πριονωτὸς, ὁ, idem. Arist. hist. an. l. 3.

Πριόω, idem cum πρίω.

Πρίωμα, τὸ, idem cum πρίσμα. Hesych.

Composita.

Ἀποπρίω, serrâ deseco, serra abscindo seu amputo. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 65. ἀποπρίσας ἕκαστος πᾶν τὸ ἔνερθεν τῶν ὀφρύων, ἐκκαθαίρει.]

Ἀπρὶξ, tam tenaciter et firmiter ut serrâ desecari nequeat. Theocr. idyll. 15. et apud Soph. Metaphoricè, pertinaciter.

(Ἄπριγδα. V. Æschyl. Pers. 1058.) ‡ tenaciter. Neutrum plurale ab ἄπριγδος, voce nusquam alibi reperienda. V. Blomf. Gloss.‡

Διαπρίω, serrâ disseco, serrâ diffindo.

Διαπρίομαι, serrà diffindor seu dissecor. Synes. ep. 104. ὡς κατεαγὼς εἴη, καὶ διαπρισθείη τὸ σκέλος. ¶ Διαπρίεσθαι ταῖς καρδίαις, frendere cordibus. Act. Ap. c. 7.

Δύσπριστος, ὁ καὶ ἡ, serrâ ægrè secabilis: vel sectu difficilis.

Ἐκπρίω, serrà execo seu excido. Thuc.

Ἐμπρίω, serrâ incido. ut, ἐμπρίοντα σίνηπι, Nic. in Alexiph. Item, serratis incisuris sum. ¶ Et, ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας, comprimere dentes, infrendere dentibus: apud Suid.

Ἐπιπρίω, in superficie serro. Item, dentibus super aliqua re frendo. Hesych.

Εὔπριστος, serrâ eleganter sectus aut dissectus: vel qui serrâ facilè dissecari aut secari potest.

Καταπρίω, serrâ deseco, vel præcido, serrâ discindo, vel concido: et simpliciter, discindo, disseco. Theocr. Idyll. 10. Μὴ 'πιτάμνης τὴν χεῖρα, καταπρίων τὸ κύμινον.

Κενεώπρισις, equorum morbus circa ilia: de quo vide Apsyrt. in Hippiatr.

Κυμινοπρίστης, dicitur qui cuminum (granum valdè minutum) secare in plures etiam partes non veretur, præ nimia tenacitate ne integrum quidem granulum dare audens: præparcus et sordidus. Aristot. eth. 4. c. 28.

Νεόπριστος, recens serra dissectus. Od. θ'.

Παραπρίω, serrâ seco, vel juxtà seco.

Παράπρισμα, scobs, quam serræ dentes egerunt è ligno quod dissecatur. (Aristoph. R. 909.) ¶ Sic vocantur et concreti humores in suris equorum: apud Hierocl.

Συκοπρίστης, ficuum sector: sordidus, avarus.

ΠΡΟ', ante. Qua in signif. dicitur et Lat. pro. Πρὸ δόμων, ante ædes: Eurip. Sic πρὸ τῶν θυρῶν, ante fores, pro foribus. Item coram, ἔμπροσθεν. ut Il. έ. πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας. Sic apud Plutarch. πρὸ ἑαυτοῦ λάρνακα ποιησάμενος. † πρὸ, ante, sine casu. Hesiod. Asp. 303.† ¶ Cum nonnullis genitivis potest exponi, præ. ut, πρὸ ὀφθαλμῶν vel ὀμμάτων, præ oculis, ante oculos. ¶ Interdum sequente verbo exp. præfero; antefero, ubi videlicet aliquid cum alio comparatur. Ut apud Isocrat. πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην, multis pecuniis prætulissem. ¶ Interdum exp. magis. Plato de rep. lib. 2. ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, laudare injustitiam magis, quam justitiam. Sic apud Synes. ὥστε νοῦν τεθαυμακέναι πρὸ τοῦ σώματος, ut mentem admirentur magis quàm corpus. ¶ Interdum et aliis verbis exponitur: ut, πρὸ δούλου δεσπότης, sub. ἐστὶ, dominus servo præstat. ¶ Sæpe et de tempore dicitur. Herodian. lib. 4. εὐγενέστατός τε τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων βασιλέων. Sic, πρὸ ὥρας, ante tempus. ¶ Item pro ὑπὲρ, pro. Ut, πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, dimicare pro liberis et uxoribus, apud Homer. Sic, πρὸ παιδὸς θανεῖν. Eurip. ¶ Interdum huic præpositioni apud poëtas præponitur ἀπὸ, ἐπὶ, διὰ, περὶ, vel divisim, vel conjunctim. Ἀπὸ πρὸ οἴκων, procul ab ædibus, apud Hom. Sic, τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, Il. ή. Hinc, ἀπόπροθι, (Theoc. ιγ'. 61.) et ἀπόπροθεν, procul, eminus. Exponitur et, seorsum à vel absque, apud Nonn. Ἐπιπρὸ, apud Apoll. Arg. 1. † 30.† cujus schol. ait, esse εἰς τοὔμπροσθεν, sive διόλου. Exponitur et, longo tractu. Διαπρὸ, seu διὰ πρὸ, penitus. Il. ό. διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, ita ut trajecerit. (Theoc. κϛ'. 201.) Περιπρὸ, vel περὶ πρὸ, accipitur pro περισσῶς, summè, eximiè, supra modum: ut Il. λ'. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. Exponitur etiam, valde, vehementer. (Πρὸ καρδίας. Æsch. Ag. 187. 1017. Pr. 683. Ἀπὸ πρό. Eurip. Phœniss. 1674. Aristoph. R. 896.)

[Προπρό. Apoll. Rhod. Arg. iii. 453. Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα. Schol. ἐμφαντικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῶς ἀνειδωλοποιοῦσαν τῷ νῷ ἐμφαίνουσι. καὶ παρ' Ὁμήρῳ. προπροκυλινδόμενος, (sc. Iliad. X. 221.) 1012. ej. lib. Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα &c. Schol. ἐμφαντικὴ ἡ ἐπαναδίπλωσις τῆς προθέσεως.]

Προτοῦ, antè, antea, antehac. (factum ex πρὸ τούτου τοῦ καιροῦ.) Aristoph. in Nub. Οἱ δ' ἱκέται ῥέγκουσιν, ἀλλ' οὐκ ἂν προτοῦ. Thucyd. lib. 2. καὶ νεμομένους τὰ αὐτῶν ὥσπερ καὶ προτοῦ, s. ἐνέμοντο. Sæpe cum articulo. Ut, ὁ προτοῦ χρόνος, tempus superius. Et Demosthen. ὁ προτοῦ πόλεμος, superius bellum. Et, οἱ προτοῦ φίλοι, superioris temporis amici. apud eundem.

Προτέρω, idem cum προσωτέρω, seu πορρωτέρω, aut πορσωτέρω, longiùs antè se, ulteriùs. Odyss. ξ'. Μαίεσθαι προτέρω. Et, προτέρω διώκειν. Iliad. έ. Item cum genit. προτέρω καιροῦ, ultra tempus. seu ultra modum. Apoll. Arg. 1. τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι, ultra hæc minimè verba faciam.

Προτέρωσε, idem cum προτέρω, seu εἰς τοὔμπροσθεν. Apoll. Arg. 1. † 306.† προτέρωσε δόμων ἐξῶρτο νέεσθαι.

Ἐπιπροτέρωσε, (*comp.*) ulteriùs. Idem Arg. 2.

Πρότερος, ου, ὁ, prior. Iliad. χ'. Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἕκτωρ. Apud eundem Hom. Iliad. φ'. ψ'. et alibi, πρότεροι ἄνδρες, sive ἄνθρωποι, dicuntur superioris ætatis homines. † πρότεροι, prisci, priscæ vel primæ ætatis homines. Aristoph. Nub. 932. et 1025. εἶναι τῶν προτέρων.† Sic apud Thuc. lib. 6. ἐν τῷ προτέρῳ χρόνῳ, superiori tempore. Aristot. polit. 5. c. 12. τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ τῆς τροπῆς, pridie mutationis. pro quo et absolutè dicitur, προτέρᾳ, apud eundem, sc. ἡμέρᾳ. (Προτέραν. Æsch. Suppl. 1060.)

Πρότερον, (adverb.) priùs, antea: interdum et, superiore tempore. Demosth. Philip. νῦν, οὐ πρότερον. Thuc. lib. 2. ὡς οὔπω πρότερον, ut nunquam antea. Item precedente dativo ἐνιαυτῷ, aut ἡμέραις. Demosth. Philipp. 3. ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως, uno anno antequam caperetur. Plat. epist. 3. σχεδὸν ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἴκαδ' ἀποδημίας, viginti fermè diebus antè quàm Syracusis domum redirem. Πρότερον ἤ, priùs quàm, antequam. Et, οἱ πρότερον, qui superioribus temporibus fuerunt.

Προτέρως, priore modo. ¶ Exponitur etiam, anteriùs.

Προτεραίτερος, prior. Aristoph.

Προτεραῖος, ὁ, (adject. ex προτέρᾳ, pridie.) Ut, προτεραῖος ἦλθε, pridie venit. Et, τῇ προτεραίᾳ, pro, τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ, Demosthen. et Lys. † προτεραίαν νύκτα. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. b.†

Προτερικὸς, ὁ, prior: ut, προτερικὴ συκῆ, ficus quæ priùs fructum suum quam aliæ maturat, præcox seu festina ficus. Athen. l. 3.

Προτερεύω, prior sum. Item, prior sum dignitate, priores partes obtineo. Greg.

Προτερίζω, idem. Exponitur etiam, priores partes ambio, cupio esse prior.

Προτερέω, ῶ, itidem, prior sum: ut, προτερεῖ Λυσίου ὁ Ἰσοκράτης. Plantæ etiam προτερεῖν dicuntur, quæ priores fructum suum reddunt. Theophrast. de caus. plant. lib. 3. c. ult. τὰ τριμηνιαῖα σπαρέντα πρώϊα, προτερεῖ καιρὸν, tempore præveniunt. Et cum dativo apud eundem, προτεροῦσι τῇ βλαστήσει, præveniunt germinatione. ¶ Item, primas partes obtineo, victor evasi, superior sum seu vinco. Pol. lib. 3. ἐπροτέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν.

Προτέρημα, τὸ, priores partes: aut major seu potior rei alicujus gerendæ commoditas. ¶ Item res bene gestæ, victoria. Polyb. lib. 3.

Καταπροτερέω, (*comp.*) primas partes eripio, devinco.

Καταπροτεροῦμαι, priores partes devictus amitto. Polyb. l. 1.

Πρῶτος, (et Doricè πρᾶτος, apud Theocr.) ου, ὁ, primus. Odyss. λ'. Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε. Iliad. έ. Ἔνθα τινὰ πρῶτον, τινὰ δ' ὕστερον ἐξενάριξε. Demosth. pro cor. οὐδαμῶς σὺ φανήσῃ γεγονὼς, οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, &c. Et cum genit, ut, πρῶτα τῶν ὀνομάτων. apud Plat. in Cratylo. Apud Joan. c. 1. πρῶτός μου, exp. prior, i. præstantior. nam est superl. pro comparat. Τὴν πρώτην, interdum sine substant. exp. à principio. Gal. ad Glauc. et Aristot. polit. 7. Dicitur et, ἀπὸ πρώτης, à principio: apud Thuc. Ἐπὶ πρώτην ἕω, primulo diluculo. ¶ Item πρῶτος, primus. i. primarius, primum locum obtinens. Plut. symp. l. 2. οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας. Sic et, πρῶται πόλεις, primariæ civitates: apud Thuc. l. 3. Τὸ πρῶτον, quod præcipuum et primarium est. Et, τὰ πρῶτα, primæ partes. Item, τὰ πρῶτα, esse dicitur, qui princeps est, et in primis in honore habitus. Luc. in Tim. et Greg. (πρῶτα μὲν εἰπεῖν, ut primùm dicam. Eurip. Med. 125. τὰ πρῶτα. ib. 918.)

Πρῶτον, (adverb.) primùm, primò, primo loco, ante omnia. Odyss. ί. Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; Aristot. πρῶτον δεῖ θέσθαι, τί ὄνομα, &c. † πρῶτον, καὶ ὕστερον. Hesiod. Theog. 34.† Dicitur et, τὸ πρῶτον, pro eodem apud Demosth. Olynth. 1. τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβών. Quod etiam conjunctim scribitur, τοπρῶτον. † Aristoph. Nub. 1354.† ¶ Item priùs, pro πρότερον. Alex. Aphr. in probl. ἡ πληγὴ πρῶτον τῆς ἀστραπῆς τὴν βροντὴν ἀποτελεῖ.

Πρῶτα, primùm. Iliad. β'. Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν. Aristoph. καὶ πρῶτα μὲν δὴ καὶ κεφαλῆς ἐφήψατο. Et cum genitivo. Odyss. ρ'. et ύ. Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, primùm inter deos, i. ante alios deos. Adverbialiter etiam dicitur τὰ πρῶτα, apud Luc. de conscrib. hist. et Iliad. ά. vel et, ταπρῶτα. † Hesiod. Theog. 108.†

Πρώτως, primò, primariè, i. per se, et suâ naturâ, non per accidens. Plut. de primo frig. ἔοικε, τὸ ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ ψυχρὸν εἶναι, καὶ πρώτως. Aristot. eth. lib. 8. ἔστι γὰρ ἐν μὲν δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν πρώτως, primo loco. Sic et alibi apud eundem.

Πρωτεύω, primas partes teneo, principatum obtineo, in primo, i. summo honore habeor. † Xen. Pæd. p. 196. d.† Interdum absolutè. Herodian. l. 8. ἀπὸ τῶν πρωτευόντων παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν. Et Isocr. ad Philipp. ἐφάμιλλον τὴν σαυτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύσασι. Interdum cum genit. ut, πρωτεύει τῆς Ἑλλάδος, Græciæ tenet principatum. Plutarch. in Apophth. Et cum genit. pers. et dat. rei. πρωτεύει ἀρετῇ τῶν πολιτῶν, virtutis inter cives primas obtinet, apud eundem in Solon. Tantùm cum dat. ut, πρωτεύει σοφίᾳ, principem locum in sapientia obtinet. Interdum cum præpos. ἐν, κατὰ, vel περί. Plutarch. in lib. educ. πρωτεύει ἐν πᾶσι. Apud eundem in Lyc. πρωτεύει κατὰ δόξαν, gloriæ palmam obtinet. Æschin. πρωτεύειν περὶ κακίαν, in malitia principem esse.

Πρωτεῖον, τὸ, primatus, primæ partes, principatus. Unde, τὸ πρωτεῖον ἔχειν, primas tenere, apud Demosth. Phil. 4. Et, τὰ πρωτεῖα φέρεσθαι, et, τῶν πρωτείων τυγχάνειν, eadem signif. Τὸ πρωτεῖον φέρεσθαι, exp. præstantissimum esse, aut præstantiorem. et, τὸ πρωτεῖον ἐκφέρεσθαι τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων, maximè insignem esse victoriis.

Πρώτιστος, primus. Il. β'. † Aristoph. Nub. 1035.†

Πρώτιστον, idem quod πρῶτον. Od. χ'.

Πρώτιστα, idem quod πρῶτα. Hesiod. in Erg. et in Theog.

Πρόσθεν, et Poëticè πρόσθε, ante, ante se, ante oculos, coràm, in conspectu. Ut Iliad. ύ. πρόσθ' ὁρόων θάνατον. Et Iliad. φ'. οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε, καὶ υἱῶν, Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, coram parentibus et uxoribus ac liberis. Alii tamen hic exp. ὑπέρ. † Hesiod. Th. 746.† Apud Plat. πρόσθεν ποιεῖσθαι, exp. obtendere, prætendere, opponere. ¶ Interdum comparationi adhibetur. Ut apud Eurip. in Hec. λέκτρα πρόσθεν θήσειν τῆς λόγχης. Et apud Plutarch. πρόσθεν γεγονότα τῶν πολιτῶν, qui præstitit cæteris civibus. ¶ Item πρόσθεν, anterius, ab anteriore parte, vel in anteriore parte: cui oppon. ὄπιθεν, ut Iliad. ζ. Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Et. Iliad. ψ'. Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. † Hes. Th. 767.† Item ultra, ulteriùs. Ut apud Aristoph. πάριτ' εἰς τὰ πρόσθεν, procedite ulteriùs. Apud eundem, εἰς τὰ πρόσθεν χωρεῖ, ultrà pergit. Plat. de leg. εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων, ulteriùs in ferendis legibus progredi. Sic et, ἡ πρόσθεν ὁδὸς, ulterior via. ¶ Dicitur et de tempore, antea, antehac. priùs. Iliad. ψ'. πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; † Aristoph. Nub. 777.† Xenoph. Pæd. 4. μείζους φαίνεσθε καὶ καλλίους, καὶ γοργότεροι ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. † Sic 1. 2. 8. et excipitur a τῷ πρὶν, et a πρὶν ἤ. 1. 4. 23.† ¶ Frequenter cum articulo. Ut, ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, tempore anteacto, præterito tempore. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 28. ἡ πρόσθεν φυλακή. 1. 4. 17.† Sic οἱ πρόσθεν, qui tempore præterito fuerunt, prisci, antiqui. Et, ὁ πρόσθεν, pristinus. Apud Plat. τῇ πρόσθεν, sub. ἡμέρᾳ, præcedente die, id est, pridie. Interdum, πρόσθεν ἤ, priùs quàm, antè quàm. Soph. et Xen. (Πρόσθε, Æsch. Pers. 448. Ag. 132. πρόσθεν. Eum. 46. Eurip. Med. 165. ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ Γῆμαί σε. ib. 1343. τήνδε πρόσθεν, majorem natu. Id. Phœn. 58. 422. Il. γ'. 346. Sæpe cum verbis jungitur. Il. έ. 300. πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε. et 315.)

Πρόσθιος, anterior. Ut, πρόσθιοι πόδες, Xenoph. et Aristot. Et, πρόσθια τραύματα, anteriore parte accepta vulnera, seu adversa; Epigr.

Composita.

Ἔμπροσθεν, idem quod πρόσθεν, coram, in conspectu. Aristoteles, εἰς τὸ ἔμπροσθεν ῥίπτει, ante se projicit. ¶ Item ante, cui opp. post, seu ponè. Ut, ἔμπροσθεν ἐκείνων τάττειν, Plat. et, προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν, apud Xenoph. Pæd. l. 4. Sic, ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, obtendere: apud eundem. Item anteriùs, ab anteriore vel in anteriore parte. Cum genit. Ut, ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, in anteriore parte navigii. Sic, εἰς τὸ ἔμπροσθεν, vel, (per crasin,) εἰς τοὔμπροσθεν, in anteriorem partem, in anteriora. † ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν. Xen. Pæd. l. 2. 4. 6. b.† Interdum sign. ulteriùs. unde, εἰς τοὔμπροσθεν προϊέναι, apud Plat. ¶ Dicitur et de tempore. Ut, ὀλίγον ἔμπροσθεν, paullo antè, Plat. Plutarch. de Pythiæ orac. ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ. Et cum gen. apud eundem in Pericle, ὀνομάζεται πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου.

Ἐμπρόσθιος, anterior: ut, τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, anterior pars capitis, Alex. Aphr. ¶ Τὸ ἐμπρόσθιον, est quædam pars currus anterior, Pollux. Οἱ ἐμπρόσθιοι ὀδόντες, primores dentes. qui et κτένες. ubi vide.

Ἐπίπροσθεν, idem quod ἔμπροσθεν, ante. Ut, ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, apud Xenoph. † Pæd. 1. 4. 24.† Et cum genit. τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, quæ sunt ante ipsa, Plat. Apud eundem de leg. ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, exp. antefero, antepono, pluris facio. Sic et apud Paus. in Messen. κέρδη ἄδικα ἐπίπροσθεν ἢ πιστὸς εἶναι ποιούμενος, lucra iniqua potiora habens quàm fidelitatem.

Ἐπιπροσθέω, ῶ, officio luminibus, obtenebro, obumbro: ut, ἐπιπροσθοῦν ὄρος, mons urbem occultans: apud Greg. Item metaph. apud eundem, οἷς ὁ ζόφος οὗτος ἐπιπροσθεῖ πρὸς τὴν τοῦ ἀληθοῦς κατανόησιν, lumen adimit, obumbrat. ¶ Item, interjectus sum. Ut apud Themist. οὗ τὰ μέσα ἐπιπροσθεῖ τοῖς ἄκροις.

Ἐπιπρόσθησις, ἡ, obumbratio, obtentus. Themist.

(Παμπρόσθης. Æsch. Ag. 723.)

Πρόσω, et Poët. *πρόσσω*, ante se, in anteriorem partem: cui oppon. *ὀπίσω*, retrorsum. Iliad. γ΄. *ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει*. Xenoph. *πρόσω ὁρῶν, καὶ οὐ κατόπιν*. Aristot. de mundo, *πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπων*, et ante se et retro: seu, ultro citroque. Apud eundem ibidem, *διαπνέουσι πρόσω κατὰ εὐθεῖαν*, rectà ante se flant. Interdum cum genit. Ut Plutarch. in lib. an seni capess. resp. *ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων ὁρῶντα*, cernentem rerum omnium frontem et occiput. Apud Thuc. *ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτὸς*, ubi multum noctis processisset. Sic, *ὁ ἡλικίας πρόσω*, qui affectâ ætate, gravis annis, ævi maturus. Plutarch. *Πρόσω σοφίας*, supra sapientiam. Philostr. in Herodot. ¶ Significat etiam, longè, antè, procul. ut apud Herodot. *Αἰγύπτου δὲ οὐ πρόσω*, non procul ab Ægypto. Et Xenoph. *πειράσομαι μὴ πρόσω ὑμῖν εἶναι*. † *τὰ πρόσω* sc. *χωρία*. Pæd. 6. p. 164. b. opp. *ὁμοῦ*. 2. 54. d. et *πρόσω γενέσθαι*, procul evadere. l. 4. p. 101. a.† ¶ *Τὸ πρόσω*, quod ante pedes est, quod ante nos est, Luc. de calum. (Æschyl. Ag. 302. 862. Eum. 118. Suppl. 280. Eurip. Hecub. 958.)

Προσωτέρω, longiùs ante, ulteriùs. Ut, *προσωτέρω διώκειν*, apud Plut. † Xen. Pæd. p. 189. d.† Et, *προσωτέρω αὐτῶν*, longiùs ante ipsos, seu ultra ipsos.

Προσωτάτω, longissimè ante, seu longissimè. Plut. in Themist. *προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος*, longissimè à Græcia. † Xen. Pæd. l. 2. 40. d.†

Προσώτερος, qui longiùs antè est, longissimè provectus, seu progressus.

Προσώτατος, qui longissimè antè est, longissimè provectus, seu progressus. Soph. in Ajace.

Προσώτατα, idem cum *προσωτάτω* et *πορῥωτάτω*, longissimè.

Πρόσωθεν, è longinquo. Soph. in Ajace. (Æsch. Ag. 956. Eum. 297. 400. Ch. 692.)

Πόῤῥω, idem cum *πρόσω*, (ex quo et factum est metathesi literarum, et versione, teste Eustathio,) ante se, in anteriorem partem: vel longè ante se, longè in anteriorem partem. Aristoph. † Nub. 212.† *παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ*. Plato, *πόῤῥω προβεβηκότα τῆς ἀμαρτίας*, longè in errore progressum. Interdum exp. longè, procul. Demosth. pro cor. *οὕτω μέχρι πόῤῥω προήγαγον τὸ πρᾶγμα*, usque adeo longè rem provexère. Et cum genit. apud eundem, *πόῤῥω τῆς πόλεως*, procul ab urbe. Idem, *ἵνα μὴ πόῤῥω τοῦ παρόντος γένωμαι*, ne longiùs à proposito digrediar. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 60. b.† ¶ Item, *ὁ πόῤῥω*, longè seu procul à nobis dissitus. Et, *εἰς τὸ πόῤῥω*, ad id quod longè abest. ¶ *Πόῤῥω*, aliquando cum genit. exp. supra, ultra: ut, *πόῤῥω τοῦ ἀποχρῶντος*, supra modum, ultra quàm sit satis.

Πορῥωτέρω, (*comp.*) longiùs, magis procul. Plut.

Πορῥωτάτω, (*superl.*) longissimè, maximè procul. Lucian.

Πορῥώτερος, longiùs dissitus, magis procul remotus.

Πορῥώτατος, longissimè distans, maximè procul dissitus.

Πορῥώτερον, longiùs, idem cum *πορῥωτέρω*.

Πορῥώτατα, longissimè, idem cum *πορῥωτάτω*. Aristot.

Πόῤῥωθεν, è longinquo, eminus. Interdum exp. procul. Luc. de calumn. Plutarch. symp. 1. *Οὐ πόῤῥωθεν*, non multo antè, à non multis annis.

Πόρσω, idem cum *πόῤῥωθεν*, et ejusdem originis. longè antè, seu longè procul. Arat. *εἰ δέ τι πόρσω Κλύζονται*.

Πορσωτέρω, et *πορσωτάτω*, idem quod *πορῥωτέρω*, &c.

Πορσώτερος, longiùs distans.

Πορσώτατος, longissimè dissitus.

Πόρσιον, longiùs, ulteriùs. Pind. in Olymp. *μὴ πάνταπι πόρσιον*.

Προταινὶ, nuper, novissimè. Verùm apud Eurip. in Rheso, *προταινὶ τάξεων*, exp. ante acies.

Composita ex πρῶτος.

Δευτερόπρωτον σάββατον, sabbatum secundum ex primis septem post pascha ad pentecosten usque. Luc. c. 6.

Δεκάπρωτοι, decemprimi.

Δεκαπρώτεια, τὰ, decemprimatus.

Εἰκοσάπρωτοι, vigintiprimi.

Εἰκοσαπρώτεια, τὰ, vigintiprimatus.

Πάμπρωτος, omnium primus. Iliad. ἰ.

Πάμπρωτον, et *πάμπρωτα*, inprimis, potissimùm.

Πεντάπρωτοι, quinqueprimi.

Πενταπρώτεια, τὰ, quinqueprimatus.

Φιλόπρωτος, amans primarum partium, cupiens esse primus. In Geopon.

Φιλοπρωτεύω, primatum obtinere cupio, primatum ambio. Joann. 3.

ΠΡΟ´ΒΑΤΟΝ, *ου, τὸ*, pecus. ☞ Sic dictum *παρὰ τὸ προβαίνειν διὰ ποδῶν*, quòd priores gradus alii sequantur, teste Eust. et Etymol. De equis usurpatur apud Pind. quum præsepe equorum Diomedis vocat *προβάτων τράπεζαν*, teste Aristoph. Gramm. apud Eust. De omni vero pecudum genere *πρόβατα* intellexisse Hippocr. in lib. de artic. testatur Galen. [Hom. Iliad. Ξ. 124 *πρόβατ'*. Schol. *Πάντα τὰ τετράποδα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ πρόβατα, διὰ τὸ πρὸ τῶν ὀπισθίων βάσεων ἑτέρας ἐμπροσθίους ἔχειν. Καθ' ὃ καὶ Ἡσίοδός φησι· χαλεποὺς προβάτοισι, χαλεπός τ' ἀνθρώποις*. Ἔργ. 556. Herodot. Hist. lib. 1. *μέζω τι τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανέα, κατάπερ τοῖσι προβάτοισι*.] ¶ Peculiariter et *κατ' ἐξοχὴν* ovem significat. Theophylact. ep. 2. *ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε*. Sic et apud Luc. et passim apud alios. ¶ Dativ. plur. est etiam *πρόβασι*, sicut *σάββασι*.

Προβάτιον, ου, τὸ, ovicula. Aristoph. in Plut. Et generaliter, pecus. Hippocr. in. l. de sacro morbo.

Προβατικὸς, ὁ, ad oves seu pecudes pertinens: ut, *προβατικὴ κολυμβήθρα*, pecuaria piscinia, ex qua potare et in qua mersari pecudes solebant. Joann. 5.

Προβάτειος, ου, ὁ, ovillus. Aristot. hist. an. l. 8.

Προβατεία, ἡ, pecuaria, vel res pecuaria. Plut. in Sol.

Προβατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oves imitans. Exponitur et *εὐήθης*, item *μωρός*.

Προβατεὺς, ovium pastor, opilio. Aristoph. Gram.

Προβατευτὴς, idem. Pollux.

Προβατευτικὸς, ὁ, pecuarius: ut, *προβατευτικὴ τέχνη*, pecuaria ars. Xen. in Œcon.

Προβατεύσιμος, ovibus aptus. ut, *προβατεύσιμος* vel *προβατευσίμη πόα*, ovibus aptum gramen seu utile: apud Phil.

Προβάτημα, τὸ, idem quod *πρόβατον*. Hesych.

Πολυπρόβατος, (*comp.*) multas habens oves, dives ovium et pecoris. Pollux. lib. 6. [Herodot. Hist. lib. 5. *Αὐδῶν δὲ* —— *οἵδε ἔχονται Φρύγες οἱ πρὸς τὴν ἠῶ, πολυπροβατώτατοί τε ἐόντες ἁπάντων τῶν ἐγὼ οἶδα καὶ πολυκαρπότατοι*.]

ΠΡΟΗΓΟΡΕΩ´Ν, gula, guttur, gutturis eminens in avibus vesicula, in quam primùm cibus colligitur. ingluvies Plin. *πρόλοβος* Aristot. *βρόγχος* Didymo. Sed et, de hominibus usurpari, Suidas affirmat. (☞ *Ἀπὸ τοῦ ἀγείρεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν*.) Pro eodem dicitur et *πρηγορεών*. Aristoph. in avib. *ἢν δέ που Δειπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν*.

ΠΡΟΙ´Ξ, et per synæresin *προῖξ, κὸς, ἡ*, donum. (☞ A *προΐσσω*, seu *προΐσσομαι*, composito ex *ἴσσω*, et significante, protensa manu do: vel *ἀπὸ τοῦ προϊκνεῖσθαι εἰς ἑτέρου χεῖρα*, secundum alios.) Od. ν΄. *ἀργαλέον γὰρ, ἵνα προϊκὸς χαρίσασθαι*. Item peculiariter, dos: id quod pater filiæ dat quum eam elocat. Demosth. in Neær. *ὁ νόμος κελεύει, ἐάν τις ἀποπέμπῃ γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα*. Plutarch. in Erot. *ποία προικὶ τῶν ἐραστῶν ἐκράτησεν*; ¶ Etymologo *προῖξ, ζῶον ὅμοιον ἐλάφῳ*. Ex utrâque signif. est *Προικοννήσου* nomen, insulæ, quòd et *προῖκα μεταδίδωσι τῶν μαρμάρων*, et copiam habet *προικῶν τῶν ἐλάφων*.

Προῖκα, adverbialiter etiam usurpatur, pro, gratis, sine mercede. ut, *προῖκα διδόναι*, Aristoph. † Nub. 1428.† et, *προῖκα ἐργάζεσθαι*, Plato polit. 1. Sic et apud Xen. et Athen.

Προικίδιον, ου, τὸ, doticula, exigua dos. Plut. in Erot.

Προίκιος, ου, ὁ, gratuitus: ut, *προίκιος χάρις*, in Epigr.

Προίκειος, ου, dotalis. ut, *προίκεια δῶρα*, dotalia munera, seu dona jugalia; quæ et *προίκεια* absolutè, apud Theophyl. ep. 75.

Προικῷος, ου, ὁ, dotalis.

Composita.

Ἀντίπροικα, τὰ, quæ vili pretio venduntur. Xen. in Agesil.

Ἄπροικος, ὁ καὶ ἡ, dotis expers, indotata: Athen. l. 13.

Ἐκπροικίζω, doto, seu dote data eloco.

Ἐξάπροικα, τὰ, parapherna bona, quæ sponsa ultra sortem constitutam fert secum. in Pand.

Ἐπίπροιξ, quod doti accedit, quod adjicitur doti. Hesych.

Ἐπίπροικος, dotata: quæ cum dote locata fuit seu locatur. Idem.

Καταπροΐξομαι, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex *Ἵκω*.

(ΠΡΟΙΤΟ´Σ. S. c. Th. 401.)

(*Προιτίς. πρὸς πύλαις προιτίσι*. Æsch. S. c. Th. 383. Sic dicta una ex 7. Thebarum portis *ἀπὸ τοῦ Προίτου*. it. Eurip. Phœniss. 1069.)

ΠΡΟ´ΚΑ, statim, continuò, repentè, subitò. Herodot. *πρόκα τι φρίκης αὐτὸν ἐπελθούσης*. Expon. *εὐθὺς, παραχρῆμα*, à Suida et Gal. ap. Hipp.

ΠΡΟ´Ξ, *κὸς*, hinnulus vel species cervi aut damæ. Od. ρ΄. *ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες, Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς*. ‡ Apoll. Arg. ii. 279.‡ Nicand. in Ther. *σκίνακος νεαροῖο λαγωοῦ, ἢ προκὸς, ἢ νεβροῖο*.

ΠΡΟ´Σ, (et Poëticè *προτὶ* et *ποτὶ*, † Sic Aristoph. Nub. 1120.†) pro variis casibus, quibus jungitur, varia significat.

Cum Genit. à, ab. Il. ά. *Τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων*, pœnam exposcentes à Trojanis. Interdum originem indicat: ut, *ἐλεύθερον εἶναι καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς*, liberum esse et ingenuum à patre et matre, i. à genere paterno et materno: apud Æsch. in Ctesiph. Apud Soph. *οἱ πρὸς αἵματος*, consanguinei. ¶ Apud Hom. *πρὸς Βορέου*, et *πρὸς νότου*, à borea, ab austro, seu (ut quidam exp.) versus boream, versus notum. Sic, *πρὸς ζεφύροιο*, Dionys. de situ orb. et, *πρὸς νυκτὸς*, Hesiod. † Theog. 275.† ¶ Item pro *ἐγγὺς*, prope, juxta. ut, *πρὸς ἁλὸς*, et, *πρὸς Θύμβρης*, apud Hom. Sic Thuc. l. 3. *πρὸς Μεγάρων*, prope Megara. ¶ Interdum potest exponi, à, vel pro: ut, *πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι*, à nobis futurum, vel pro nobis. Sic, *πρὸς ἐμοῦ λέγεις*. Luc. ¶ Interdum tamen, *πρὸς ἡμῶν ἐστι*, significat, nos decet, officii nostri est. Aristoph. in Vesp. *ταῦτα μὲν Πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἄγοντος ἐς σωτηρίαν*, istud decet virum qui &c. Sic et apud Isocr. in Plataico, et apud alios. ¶ Ponitur etiam pro *ἐκ*, ex. ut Od. θ΄. *Ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων*. ¶ Interdum exp. apud, item ergo. item coram. Ut, Il. ά. *τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων*. Xen. Anab. lib. 2. *μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβὴς, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός*. ¶ Interdum exp. per. Dem. Phil. 3. *λογίζεσθε δὴ, πρὸς θεῶν, τί πρῶτον διδάσκειν ἤρχου αὐτήν*. ¶ Apud Gal. *τοῦτό μοι πρὸς κακοῦ γίνεται*, hoc mihi nocet. Et, *πρὸς κακοῦ ὤν*, incommodum, apud eundem. Sic dicitur et, *πρὸς καλοῦ εἶναι*. ¶ Exponitur etiam, *μετὰ*, cum: ut, *πρὸς δίκης στένεις*, apud Soph. † El. 1218.† (*Πρὸς*, cum Gen. *πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμὲν, οἱ δ' ἡσσωμένων*. Æschyl. S. c. Th. 522. *πρὸς τῆς τύχης νοσῶν*. Eurip. Phœniss. 66. 319. Æschyl. Ag. 600. *πρὸς τοῦ θανόντος*. pro qualitate defuncti. Soph. Œdip. Tyr. 134. pro *ὑπὸ* causam significante. 315. 384. 733. 1260, 1. 1500. Tr. 153. 952. Æschyl. Ch. 702. Eum. 449. *ποττῶ* pro *πρὸς τοῦ*. Theoc. Id. 5. 74. *ποττόν*. pro *πρὸς τόν*. ib. ιά. 1.)

Cum Dat. prope, juxta, ad. Thuc. *πρὸς τοῖς πολεμίοις*. † Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Luc. in Philopseude, *πολλοὶ ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ*, multi jacebant oboli ad pedes ejus. Odyss. σ΄. *ποτὶ γαίῃ κόπτεν*, ad terram allisit. Interdum exp. in, cum, apud. Ut, *πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι*, Plut. in Lyc. Et, *πρὸς ταῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν*, in ulnis gestare, apud eundem. Apud eundem, *πολὺν χρόνον ἦν πρὸς αὐτῷ σιωπῇ καθήμενος*, secum ipse meditabatur. Sic dicitur, *πρὸς ἑαυτῷ σκοπεῖν*, vel *λογίζεσθαι*, aut *σκέπτεσθαι*. Dicitur et, *εἰμὶ πρὸς τουτῳὶ*, sum deditus huic rei, vel occupatus in hac re, apud Aristot. polit. 8. ¶ Item in, *εἰς*. Soph. in Ajace, *Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ*, intinxisti ensem in exercitum Græcorum. ¶ Item præter, ultra: ut Theophr. *πρὸς τῇ φύσει καὶ ἔθει*. Sic, *πρὸς τούτοις, πρὸς δὲ τούτῳ*, insuper, præterea. Luc. in Macrob. *ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε*, septem supra nonaginta annos vixit. † *ἔτι δὲ πρὸς τούτοις*. Xen. l. 1. cap. 1. sec. 2. Pædiæ. et l. 1. 2. 8. et 1. 5. 1. *πρὸς τοῖς σοῖς*, simul cum tuis. l. 5. p. 121. c.† (Cum Dat. *pro* in. Soph. Aj. 95. 97. Æschyl. Ch. 897. 1024. Eum. 859. Ag. 351. Eurip. Phœniss. 1228. Soph. Œdip. Tyr. 20. 1190.)

Cum Accusat. in, ad. Od. ὀ. *ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον*. Diosc. *πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἄριστον*. † *τὰ πρὸς τὸν πόλεμον*. Xen. Pæd. 1. 2. 10.† ¶ Et in, *ἐν*. Plat. *πρὸς τὰ κοινὰ ἱερὰ*, in delubris communibus. Item apud: ut, *πρὸς ἑαυτὸν σκεψάμενος*, quum apud se cogitasset. † Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 42. a.† Item cum: ut, *πρὸς βασιλέα γενόμεναι συνθῆκαι*, cum rege percussa fœdera. Sic, *πρός με παῖσαι*, mecum ludere. Expon. etiam, per. Ut, *πρὸς ὀργὴν*, per iram. *πρὸς φθόνον*, per invidiam. ¶ Nonnunquam signif. adversus. Ut, *μάχεσθαι πρός τινα*, seu *πολεμεῖν*. Plut. † Sic *τὰ πρὸς πολεμίους*, quæ adversus hostes geruntur. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. d.† Sic oratio aliqua dicitur scripta *πρός τινα*, adversus aliquem. Sic apud Diosc. *πρὸς τὰ ἰοβόλα ἁρμόζει*, auxiliatur contra serpentum percussiones. Et, *πρὸς φάρμακα θανάσιμα ποιεῖ*, efficax est contra venena. ¶ Item inter. ut, *ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία*, amicitia quæ inter nos intercedit. ¶ Nonnunquam circa: ut, *γίνεσθαι πρός τι*, occupatum esse circa aliquid, seu in aliqua re. ¶ Item propter. Ut apud Aristot. *πρὸς ἀκροατὴν*, propter auditorem, auditoris causâ. Sic Thuc. *πρὸς ἐπιστολὰς ὑπώπτευον αὐτόν*. Sic, *πρὸς ταῦτα*, propter hæc, propterea, apud Aristoph. ¶ Signif. et pro, prout. Ut, *πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις*, Isocrat. prout cuique consentaneum est et conveniens. Plutarch. in Fab. *πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμει*, prout virtus cujusque meretur. Et, *πρὸς ἀξίωμα*, pro dignitate. Dem. † Xen. Pæd. p. 224. c.† Sic et, *πρὸς ἄλλον ζῆν*, ex alius more vivere. ¶ Adhibetur etiam significandis permutationibus et compensationibus. ut apud Theoph. *πωλεῖσθαι δὶς πρὸς ἀργύριον*, vendi pro bis tanto argenti. ¶ Inservit etiam comparationi. Plat. ep. 7. *τὰ δὲ ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτά μοι βλάβη*. ¶ *Τὰ πρός τι*, apud Aristot. sign. relata ad aliquid. *Ἡ πρός τι διάθεσις*, relatio. ¶ *Πρὸς τί*; ad quid? quamobrem? quorsum? ¶ Aliquando etiam tempori exprimendo adhibetur. Et interdum exp. sub. ut, *πρὸς τὴν γένεσιν*, sub generationis principium, apud Theophr. Interdum exp. in. *πρὸς τὸ γῆρας*, in senectute. ¶ Exponitur interdum per ablativum. Ut apud Plat. *ἀφέστηκε πρὸς καθαρότητα*, distat claritate. *Πρὸς ἀλήθειαν*, re vera. *Πρὸς ὀρθὴν*, seu *πρὸς ὀρθὰς*, s. *γραμμὴν*, vel *γραμμὰς*, rectâ linea, aut rectis lineis. † Sic *εἰπεῖν τινα πρὸς μῦθον*, sermone aliquem compellare. Hesiod. Theogn. 24. *πρὸς οὐδὲν δίκαιον*, nullo jure. Xen. Pæd. p. 239. d.† Aliquando per adverbium exp. *πρὸς καιρὸν*, tempestivè, apud Soph. *πρὸς ἀφθονίαν*, abundè. *πρὸς ἀφοσίωσιν*, perfunctoriè. † Sic *πρὸς ὀργήν*. Soph. El. 371. V. ibi Scholia.† ¶ Per se denique positum, adverbialiter pro *προσέτι* usurpatur, apud Plat. Isæus, *δυοκαιείκοσι μναῖ, καὶ πρὸς*, et amplius. Demosth. *ἀνάξιον, πρὸς δὲ καὶ οὐ δίκαιον*. Plato, *κοινῇ στρατεύσονται, πρός γε ἄξουσι*

τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἀδροί. Mosch. in Megar. πρὸς δ' ἔτι μ' ἐκποίησε. † Sine casu. πρὸς δὲ, præterea. Xen. Pæd. p. 209. e.† (Cum Acc. πρὸς λόγον τοῦ σήματος, Quod ad signa attinet. Æschyl. S. c. Th. 525. Ag. 291. 340. contra. Eurip. Phœniss. 824. 1175. πρὸς βίαν. Æsch. Pr. 208. 991. Soph. Tr. 270. 312. 392. Œdip. Tyr. 825. 1173. Philostr. l. 3. c. 35. Πρὸς, per se, pro προσέτι. Eurip. Med. 408. id. Phœniss. 572. 839. Aristoph. R. 624. Æschyl. Prometh. 73.)

ΠΡΟ'ΣΠΑΙΟΣ, ὁ, ἡ, recens, πρόσφατος. (Æsch. Ag. 355.) Nicand. in Ther. Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀγρεύσεις πρόσπαιον. ¶ Dicitur, ἐκ προσπαίου, pro προσπαίως, recens, subitò, repente: apud Aristot. eth. l. 9. c. 5.

Προσπαίως, subitò, repentino animi motu. Aristot. ibid.

ΠΡΟΥ'ΝΗ, ης, ἡ, prunus: arbor, gummosam lachrymam fundens, ut cerasus, teste Theophr. hist. pl. l. 9. c. 1.

Προῦνον, τὸ, prunum fructus.

Προῦνος verò, pro βουνὸς, Hesychio est collis.

ΠΡΥΛΕ'ΕΣ, quidam exp. propugnatores. † milites. Hesiod. Asp. 193.† Alii, populi multitudo in unum congregata. Alii, pedites conferti. (☞ Eust. παρὰ τὸ πυρὰν dictos tradit quasi πυρυλέας. Et Hesychius ἀπὸ τῆς πορείας.) Iliad. λ'. Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ῥώοντο. Pro eodem dicitur et πρύλις, teste Hesych. et Eustath. ¶ Item πρύλις eidem Hesych. est saltatio armata, hoc est, quam pedites armati saltant: ut apud Callim. hymno in Jovem, Οὖλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο.

ΠΡΥΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, extremus, ultimus. Iliad. π'. Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, extremam tibiæ partem. Odyss. ρ'. Θρήνυϊ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. Dicitur et, πρυμνὴ χεὶρ, extrema pars manus. Et, γλῶσσα πρυμνὴ, extrema pars linguæ, Il. ἑ. Et, ναῦς πρυμνὴ, extrema navis pars, i. puppis.

Πρύμνα, ας, ἡ, idem cum πρυμνὴ ναῦς, extrema navis pars, puppis. Od. ὁ. Ἐν πρύμνῃ δ' ἤπειτα καθέζετο, in puppi sedebat. Thuc. κατὰ πρύμναν ἱστάμενον τὸ πνεῦμα. ¶ Item synecdochicè pro ipsa navi. Il. ά. Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς. (ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ, Quicunque in excelso loco rem administrat. Æschyl. S. c. Th. 2. Suppl. 349.)

Πρυμναῖος, ου, ὁ, qui est puppis, ad puppim pertinens: ut, πρυμναίοισι κορύμβοις, corymbis puppis: in Epigr.

Πρυμνήσιος, idem: ut, πρυμνήσια σχοινία, sive πείσματα, funes quibus naves ad terram à puppi religantur. Sæpè verò sine adjectione in ea sign. ponitur. ut Il. ά. et Od. ὁ. κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic apud Athen. l. 15. λυσαμένους δ' αὐτοὺς τὰ πρυμνήσια. (Æsch. Ag. 993.)

Πρυμνήτης, ου, ὁ, gubernator in puppi sedens. Et metaph. princeps, apud Æschyl. [Eumen. 16. Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἄναξ. 768. πρυμνήτην. Schol. κυβερνήτην, ἄρχοντα.] Accipitur et adject. pro πρυμνήσιος, ut, πρυμνήτης κάλως. Eurip. in Medea.

Πρυμνητικὸς, idem cum πρυμνήσιος. Athen. l. 15.

Πρύμνοθεν, et Πρυμνόθεν, à puppi. Luc. in Lexiph. et Arat. (Πρυμνόθεν, funditus. Æsch. S. c. Th. 71.)

Composita.

Ἀμφίπρυμνον πλοῖον, navigium utrinque puppim habens. Hesych. ex Soph. Andromeda.

Δίπρυμνος, duplicem puppim habens. Athen. l. 5.

(Εὐπρυμνής. Æsch. Suppl. 996.)

Εὔπρυμνος, bonam seu pulchram puppim habens. Il. γ'.

Πρόπρυμνα, adv. funditus, prorsus: apud Æschyl.

ΠΡΥ'ΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, præfectus, rector, administrator, dispensator. (Æsch. Pr. 169. Aristoph. R. 1321.) Interdum exp. etiam, custos. tutor. Nazianz. Θεὸς ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις. In l. sap. c. 13. πρυτάνεις κόσμου. ¶ πρυτάνεις dicebantur Athenis quinquaginta viri, qui summum magistratum habebant, ipsi decima pars curiæ quingenariæ, quique singulis mensibus vices commutabant. testibus Liban. et Harpocr. Thuc. l. 6. καὶ σὺ, ὦ πρύτανι, ταῦτα ἐπιψήφιζε. Vide et Aristot. polit. l. 6. ☞ Sic dictus quasi πυρόταμις, (ut quidam tradunt,) ut sit propriè frumentorum præfectus et dispensator. (Æsch. Pr. 169. Aristoph. R. 1321.)

Πρυτανικὸς, οῦ, ὁ, ut, πρυτανικὴ ἐσθὴς, vestis qua uti solet ὁ πρύτανις. Athen. lib. 14.

Πρυτανεύω, sum πρύτανις, ago πρύτανιν. Sic tribus à Demosthen. pro cor. πρυτανεύειν dicitur, ex qua quinquaginta viri erant πρυτάνεις. Cum accusat. dicitur aliquis εἰρήνην πρυτανεύειν, i. pacem agitare ut πρύτανις, Isocr. Et Demosth. pro Rhod. ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, qui harum rerum transactor et summus administer fuit. Exponitur etiam, rego, moderor, administro. Phil. de mundo, καὶ βασιλεὺς, ᾧ πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν μόνῳ θέμις τὰ σύμπαντα. ¶ Item suppedito, subministro, procuro. Synes. ἐῤῥωμένως διαβιοὺς, φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτανευούσης ἀκύμονα.

Πρυτανεύομαι, regor, administror, prospicior: Greg. in prima orat. epitaph. ¶ Item subministror. Philip. 3.

Πρυτανεὺς, έως, ὁ, idem quod πρύτανις, Lysias et Harpocr.

Πρυτανεία, et (Ionicè) πρυτανηίη, dignitas seu potestas prytanica, munus vel imperium prytanicum. Plut. in pol. præcept.

Πρυτανεῖον, (et Ionicè πρυτανήϊον,) locus Athenis, in quo ἐπρυτανεύοντο ii, qui de republicâ bene meriti essent, aut quos civitas istoc honore afficere vellet. Plat. Aristot. Thuc. Et pro quavis ampla ac magnifica domo, apud Athen.

Πρυτανεῖα, τὰ, pecunia, quam deponebant actor et reus judicio disceptaturi. Unde apud Aristoph. Θήσω πρυτανεῖα. † Nub. 1134. et V. Schol. ad v. 1199.†

Συμπρύτανις, (*comp.*) dicitur collega ejus qui est πρύτανις.

ΠΡΩΙ', manè: cui oppon. ὀψὲ, vesperi. Il. σ'. πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖ οἱ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, manè sub auroram. Xenoph. Hell. 1. ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν, matutino et vespertino cujuslibet diei tempore. ¶ Item tempestivè, aut præmaturè, ante tempus constitutum: cui opp. ὀψὲ, serò, tardè. Thuc. lib. 3. πρωῒ ἐσβάλλοντες, καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος. Et, πρωῒ πάνυ, præmaturè, antè tempus constitutum.

Πρώϊος, ου, ὁ, matutinus: ut, πρώϊος ὕπνος, in Epigr. Πρωΐα, sub. ὥρα, vel κατάστασις, aut δείλη, tempus matutinum. Matth. 27. et Joan. 18. Et, πρώϊον, hora matutina. Iliad. ὁ. ¶ Item maturus. Theophr. de caus. pl. πρώϊον σπείρουσιν ὄροβον, maturè serunt. Ager etiam aliquis πρώϊος dicitur, qui citò maturat semen commissum, et præcox reddit. Πρώϊα δένδρα, arbores præcoquæ. Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 3. et alibi.

Πρωϊαίτερος, Compar. maturior, tempestivior. Pollux.

Πρωϊαίτερον, (adverb.) profundiore diluculo. ¶ Item maturiùs, tempestiviùs: ut, πρωϊαίτερον γέροντα γίνεσθαι, maturiùs fieri senem.

Πρωϊαίτατος, Superl. maximè maturus seu tempestivus.

Πρωϊαίτατα, (adverb.) admodum tempestivè, præmaturè. Plutarch. symp. 3. πρωϊαίτατα γηρῶσι. Et, πρωϊαίτατα τῆς ἡλικίας, ab ineunte ætatula, admodum maturè. ¶ Item, summo manè, primo diluculo. Xen. Pæd. 8.

Πρωϊότης, ητος, ἡ, præcox maturitas. Theophr. de caus. pl.

Πρώϊμος, idem quod πρώϊος, maturus, tempestivus: ut, πρώϊμος σπόρος, in Geopon. 2. Et, πρώϊμος ὑετὸς, in ep. Jacobi c. 5.

Πρωϊνὸς, idem cum πρώϊος, matutinus. cui oppon. ὄψιμος, vespertinus. Apoc. c. 2.

Πρώϊθεν, de mane, à manè diei.

Πρὼ, pro πρωῒ, Atticè. Aristoph. in Avib. Ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων. Apud eundem in Vesp. legitur et πρῷ. Et in Concion. πρῷ.

Πρῷος, pro πρώϊος, præmaturus. Aristoph. in pace, τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει.

Πρώϊζα, non ita dudum, hodie mane, apud Hom. Il. β'. Significat et, maturè, præmaturè, ante tempus consuetum, apud Theocrit. idyll. 18.

Πρώϊζον, idem quod πρώϊζα. Suid. Pro eodem dicitur et πρῳζόν.

Πρώαν, nuper, non ita pridem. Theocr. idyll. 5. Exponitur et, nudius tertius, apud schol. Hom. Item primùm, apud Aphth. (Aristoph. R. 1069.)

(Πρᾶν Theoc. Id. 2. 115. 4. 60. 6. 35.)

Προῒ, pro πρωῒ, suo tempore, mature, tempestive.

Προΐμος, et πρόϊος, maturus, tempestivus: vel præmaturus, statum tempus præveniens. Hesych. Unde superl. προϊαίτατος, omnium primus, maximè maturus. Suid.

Πρόϊζα, pro πρώϊζα, nuper, non ita multo ante tempore. Hesych.

Πρὼξ, ωκὸς, ἡ, gutta, stillicidium. Hesych. ☞ Propriè de roris gutta dici traditur. ἀπὸ τοῦ πρωῒ πίμπτεσθαι. Theocr. idyll. 4. μὴ πρῶκας σιτίζεται ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΠΡΩΚΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, anus, podex, nates. Aristoph. in Nub. †713.† καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι.

Composita.

Εὐρύπρωκτος, qui lato seu amplo est podice. Aristoph. in Nub. †1080.† [Equit. 78. schol. Acharn. 716. Thesm. 207.]

Λακκόπρωκτος, podicem habens latum et profundum instar λάκκα. Idem ibidem. †1333.†

Λευκόπρωκτος, cui albus est podex, cui candidæ sunt nates. Schol. Aristoph. Sic etiam à Platone comico dicuntur molles et effœminati.

Σαυλοπρωκτιᾷν, cevêre, turpiter movere podicem. Suid.

Συκόπρωκτος, qui nates habet ficosas. Hesych.

Τηροπρωκτεῖν, nates inspicere, adulterorum præsertim, dum διορύττονται ῥαφάνῳ, καὶ τίλλονται. Aristoph. in Equit.

Χυσοχανόπρωκτοι, οἱ, ab Aristophane dicuntur molliculi, quasi natibus fusis et hiantibus.

ΠΡΩ'ΡΑ, ας, ἡ, prora: anterior navis pars. (Æsch. Ch. 389.) Αἱ πρῷραι, rostra navium. Sunt enim proræ rostratæ. Plut. in Alcib. παρὰ τὰς πρῴρας τῶν πολεμίων νεῶν. Metaphoricè pro πρόσωπον accipitur. In vite πρῷρα est cacumen rostratum, extrema cacuminum articulatio. apud Theophrast. hist. plant. lib. 2. cap. 1. ☞ Alii à προϊέναι derivant, quasi πρόειραι quamobrem et ι subscribi volunt. Alii à προορᾷν, quasi πρόορα, παρὰ τὸ προέχειν καὶ προορᾷν τοῦ σκάφους. Alii παρὰ τὸ πρώτως ῥέειν.

Πρῷρα, τὰ, Etymol. sunt. anteriora.

Πρωράτης, ου, ὁ, proreta, qui in prora navem regit. Pollux. [Xenoph. Athen. Resp. καὶ οἱ κυβερνῆται, καὶ οἱ κελευσταὶ, καὶ οἱ πεντηκόνταρχοι, καὶ οἱ πρωρᾶται, καὶ οἱ ναυπηγοί.]

Πρωρατεύω, proreta sum. Aristoph. [Equit. 540.]

Πρωρεὺς, έως, ὁ, idem cum πρωράτης. Xen. anab. 5. Aristot. polit. 5.

Πρωρέω, idem cum πρωρατεύω.

Πρώραθεν, è prora, Plut. et Theocr. idyll. 23.

Πρωράζω, in prora deprimo.

Πρωράζεσθαι, navis dicitur, quum prora ponderum vi deprimitur. Metaphoricè verò quælibet res, cujus caput in anteriorem partem incurvatur. Hesych.

Composita.

Ἀνδρόπρωρον, pro ἀνδροπρόσωπον, hominis facies. Soph.

Ἀντίπρωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, obversam seu oppositam proram habens. ut, ἀντίπρωροι νῆες, apud Plut. et. ἀντίπρωροι ἐμβολαὶ, irruptiones quæ fiunt adversis proris, apud Philostr. in heroic. Item metaphoricè pro ἀντιπρόσωπος, adversam faciem habens, oppositus. Soph. in Trachin. (217.) Τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ. At τὸ ἀντίπρωρον, substant. pars navis adversa proræ, puppis: apud Thuc.

Βούπρωρος, qui bovem in prora habet. Βούπρωρος θυσία, sacrificium, constans ex apro, ariete et tauro, in quo taurus præibat, ut in navi prora. Eust. [Strab. Geogr. lib. 10. ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει Βούπρωρος. Geographus hic citat Soph. Trach. 13. ubi nunc legitur ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος.]

Δίπρωρος, duplicem proram habens. Athen. l. 5.

Ἔμπρωρος, in proram inclinatus. Polyb. l. 16.

Καλλίπρωρος, pulchram habens proram. ut, καλλίπρωρον σκάφος Ἀργοῦς, Eurip. in Med. (1337. Metaph. Æsch. S. c. Th. 539. στόματος καλλιπρώρου. Ag. 242.) ¶ Item qui pulchra facie est. Hesych.

Κυανόπρωρος, cæruleam proram habens, aut etiam nigricantem, Hom. Od. ί. et κ'. Pro quo et κυανοπρώρειος, apud eundem. Od. γ'.

Ὀξύπρωρος, acutam seu acuminatam proram habens. Hesych. (Æsch. Pr. 423.)

Τανύπρωρος, proram extensam et promissam habens. Hesychio etiam καλύπτραι dicuntur τανύπρωροι, quòd faciei obtendantur.

Ὑπόπρωρος, proram habens depressiorem. ut, ὑπόπρωρος ναῦς, apud Plut. in Pericle.

Χαλκόπρωρος, æream vel æratam habens proram. Pollux l. 2.

Χρυσόπρωρος, auream vel auratam habens proram.

ΠΤΑΙ'ΡΩ, F. αρῶ, sternuo, sternuto. Odyss. ρ'. Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν. (Aristoph. R. 660.)

Πταρμὸς, οῦ, ὁ, sternutatio, sternutamentum. Gal. l. 1. ad Glauc.

Πταρμικὸς, οῦ, ὁ, qui sternutare potest vel solet. Item, sternutamenta movens: cui vis inest movendi sternutamenta: ut, πταρμικὸν φάρμακον.

Πταρμικὴ, fruticis genus sic dicti, quòd in cacumine capitulum habeat, acri odore suo sternutamentum excitans. teste Diosc. lib. 2. cap. 192.

Πτάρνυμαι, idem cum πταίρω. Aristot. in probl.

Composita.

Ἐπιπταίρω, sternuto super: sternuto aliquam ob rem: vel sternuto adversus. Hom. Od. ρ'. Οὐχ ὁράᾳς, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν; Sic et apud Theocr. idyll. 18. Ὄλβιε γάμβρ' ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι Ἐς Σπάρταν.

Ἐπιπτάρνυμαι, idem. Hesych.

Μελλέπταρμος, vel μελλόπταρμος, jamjam sternutaturus: apud Aristot. in probl.

ΠΤΑΙ'Ω, F. αίσω, impingo, offendo. (Æsch. Pr. 925.) Suid. μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν. Herodian. lib. 5. ὁμοῦ δὲ ἔπταισε καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ. ¶ Exponitur etiam titubo, vacillo: ut apud eundem lib. 7. εἴ τι πταίσειαν τὰ Μαξιμίνου πράγματα. ¶ Interdum et labor: item collabor, corruo. ¶ Sequente autem ὑπὸ, labefactor, ut Gaz. τὰς μεγάλας τῶν πολιτειῶν ὑπὸ νέων πταισάσας. ¶ Item fallor, frustror. Herodian. l. 8. πταίων τῆς ἐλπίδος.

Πταῖσμα, τὸ, offensio, lapsus; propriè, quum pedes lapidi aut alii offendiculo impinguntur. Plut. de sera num. vind. Interdum et, pedum ex offensione oblæsio. Pollux lib. 2. ¶ Metaphoricè pro lapsu et delicto seu errato. Greg. Dionys. Longin. ¶ Item pro casu. ut, τύχης πταῖσμα, Herodian. l. 5. ¶ Et pro adversa fortuna, infortunio. Demosth. Philipp. 4. Herodian. lib. 7.

Composita.

Ἀμετάπταιστος, ὁ καὶ ἡ, qui recidere nequit, immutabilis, constans, certus.

Ἄπταιστος, non impingens, seu in processu, seu in re gerenda. Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 1. §. 6. ἀπταιστότερον γὰρ καὶ ἀκοπώτερον τὸν ἵππον τῶν σκληρῶν σκελῶν παρέχει.] Plut. in Fab.

Ἀπταίστως, sine offensione, ita ut non impingas. Hesych. [Plat. Theæt. ὁ δὲ οὕτω λείως τε καὶ ἀπταίστως καὶ ἀνυσίμως ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις τε καὶ ζητήσεις μετὰ πολλῆς τῆς πραότητος, &c.]

Ἀπταισία, ἡ, non labi, nec impingere. Plato de leg.

Διαπταίω, offendo, vel titubo. Apud Luc. in somn. ταῦτα, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα, exp. quum hæc effutivisset.

Ἐπιπταίω, idem cum πταίω.

Ἐπίπταισμα, τὸ, offensio, quum impingitur: item quum pes ex offensione læditur. Pollux ex Aristoph.

Παραπταίω, offendo, impingo. Item labor, erro. [Polyb. Hist. lib. 3. ἵνα μήτε οἷς καθήκει καὶ διαφέρει τὸ σαφῶς εἰδέναι τὴν ἐν τούτοις ἀλήθειαν παραπταίωσι τῆς ἀληθείας ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις διαβουλίοις.] Item vacillo.

Προπταίω, prior impingo seu labor, prior cladem accipio.

Προσπταίω, offendo, impingo. Aphthon. ταῖς ἀκάνθαις προσέπταισε. Plat. οἱ λίθῳ προσπταίσαντες ὁδοιπόροι. ¶ Item impingo, i. sermone titubo. Synes. ¶ Item offendo, i. indignationem aut odium alicujus incurro. Plut. in Per. διὰ Φειδίου προσέπταισε τῷ δήμῳ. ¶ Item adversa fortuna utor. Herodot. προσέπταισε τῇ ναυμαχίῃ.

Ἀπρόσπταιστος, (*decomp.*) inoffensus, à lapsu immunis. Hippocr. Epist. ad Demag.

ΠΤΕΛΕ'Α, ας, ἡ, ulmus: species arboris aptissima ædificiorum fundamentis. unde Hesiod. in Erg. Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες. ‡Theoc. Id. 21.‡ Vide Diosc. l. 1. c. 112. et c. 183.

Πτελεώδης, ulmeus, ulmo similis. Hesych.

Πτελέϊνος, ulmeus, ex ulmo confectus.

ΠΤΕ'ΡΝΑ, ης, ἡ, calx, calcaneum: os pedis omnium maximum; parte, qua ingredimur, leniter rotundum et latiusculum; posteriore, tibiæ rectitudinem longè excedens. Il. χ'. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε, Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. (Æsch. Ch. 207.) ¶ In navi πτέρνα dicitur ima mali pars, Athen. l. 11. ¶ Et generaliter sic dicitur cujusvis rei extremitas, ut et Lat. calx. Sic montium extremæ partes πτέρναι vocantur, Hesych. ¶ Metaphoricè pro dolo et fraude capitur, teste Suid. ¶ Et pro vestigio: in Cant. Solom. c. 1. ☞ Derivari ἀπὸ τοῦ πατεῖν τὴν ἔραν, inter alia tradit Etymol.

Πτερνὶς, ίδος, ἡ, idem quod πτέρνα, calx, calcaneum. Item fundum et basis pelvis, Pollux l. 2. et Eust. ex Æl. Dionys. ¶ At πτέρνιξ dicitur caulis spinosæ plantæ, cactus dictæ. apud Theoph. et Plin.

Πτερνίζω, calce peto, contingo, ferio. Item, supplanto, decipio. apud Suid. ἐπτέρνικε γάρ με ἤδη τρίτον τοῦτο.

Πτερνισμὸς, οῦ, ὁ, supplantatio, deceptio. Hesych.

Πτερνιστὴς, οῦ, ὁ, qui calce impetit et verberat: qui calcibus contingere et ferire solet.

Πτερνιστὴρ, ῆρος, idem: vel calcar.

Πέρνα, ἡ, perna, petaso. Athen. l. 14. et Strab. lib. 3.

Composita.

Ἀποπτερνίζω, idem quod πτερνίζω.

Ποσιπτερνίδες, dicuntur esse venæ in calcaneo.

ΠΤΕΡΟ'Ν, οῦ, τὸ, ala. (Eurip. Phœniss. 762. Æschyl. Ag. 436. Suppl. 333.) (☞ Per syncopen dictum, quasi πετερὸν, à πέτομαι, Etym. quòd ejus beneficio aves volent.) Il. ώ. Τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά. Aristot. hist. an. l. 5. τὸ καλούμενον ζῶον ἐφήμερον τέτρασι καὶ ποσὶ καὶ πτεροῖς κινεῖται. ¶ Metaphoricè et remi πτερὰ νηὸς dicuntur. Odyss. λ'. Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. ¶ Specialiter verò remi palmulæ, teste Pollux. ¶ Sic et velum navis apellatur. Hesiod. in Erg. ¶ Et proræ navis utræque partes. Pollux. ¶ Item apud architectos muri duo, in altitudinem consurgentes alarum instar, πτερὰ nominari traduntur. ¶ Πτερὸν, penna, et pinna, Luc. de salt. τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις. Philostr. ep. 31. τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ πτεροῦ τὴν τῶν ἄστρων διακόσμησιν ἀναπλάττεται. ¶ Interdum per synecdochen pro animali pennato seu alato ponitur. ut Od. ή. Τῶν νέες ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν, ἠὲ νόημα. ¶ Apud comicos umbellam seu umbraculum significat, teste Polluce. ¶ Hesychio idem est quod σκηνή.

Πτέριος, unde Πτερίως, celeriter.

Πτερόεις, εντος, ὁ, alatus, pennatus, volucris: ut, μύρμηκος πτερόεντος, Ep gr. lib. 2. Sagittis etiam tribuitur: seu quòd pennatæ sint, seu quòd instar avium volantium celeriter ferantur. Iliad. ἱ. et δ'. Item verbis; quòd emissa ex ore revocari nequeant: passim apud Homer. †Hesiod. Asp. 117.†

Πτερόω, ῶ, alas addo, alitem facio. Luc. ἡ φύσις τὴν μέλιτταν πτερώσασα. Item, alis subveho. Aristoph. in Ran. Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ. (1485. Eurip. Phœniss. 982. 1004. Æsch. Suppl. 1007.) ‡ πτεροῦντα καὶ παιδοτριβῆ. Ad πτερόεις postremum exemplum pertinet.‡ ¶ Metaphoricè navem πτερῶσαι dicimur, quum vela ei quasi alas accommodamus, seu quum remos ejus in modum expansarum alarum utrinque erigimus. Polyb. lib. 1. πτερώσας τὴν ναῦν. Sic et apud Plut. in Ant.

Πτερόομαι, οῦμαι, alæ mihi accommodantur, alatus fio. Aristoph. in Avib. οὐ παύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι, Πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν αἰθέρα. (R. 1435.) ¶ Item alis in altum vehor: apud eundem ibidem. ¶ Metaphoricè navis velo πτεροῦσθαι dicitur, apud Greg. Et, πτεροῦσθαι ἐλπίδι, qui spe et gaudio exultant, et quasi alites fiunt, apud eundem. Dicuntur et πτεροῦσθαι in rebus adversis, qui collecto animo quasi alis rursus elevantur, et vires resumunt. Plutarch. in Artox.

Πτέρωμα, τὸ, pennosum in avibus tegmen. Aristot. ¶ Πτερώματα dicuntur et pinnæ seu muri in ædificiis. Strab. l. 27.

Πτέρωσις, ἡ, pennarum productio. Item idem quod πτέρωμα. Aristoph. Luc.

Πτερωτὴς, οῦ, ὁ, qui alas addit, qui alis sublevat. Metaph. apud Greg. τῆς ἐρημίας πτερωτὴν, i. exhilaratorem et confirmatorem.

Πτερωτὸς, ὁ, alatus, pennatus. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5. (Æsch. Pr. 135. Suppl. 519.)

Πτέρινος, ὁ, idem. Aristoph. Polyb.

Πτερύσσομαι, f. ξομαι, alis latera ferio. Luc. ὅ, τε γὰρ ἐν πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο. ¶ Exponitur et, gestio, seu passis alis gestio. unde metaph. apud Athen. l. 6. Γέγηθα καὶ χαίρω τι, καὶ πτερύσσομαι. ¶ Item alis strepo, et pugnam meditor. Laërt. in Socr. δείξας αὐτῷ τοῦ κουρέως Μίδου ἀλεκτρυόνας ἀντίον τῶν Καλλίου πτερυξαμένους.

Πτέρυξις, εως, ἡ, alarum plausus.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, ala. Iliad. β'. πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. Metaph. apud Soph. in El. ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων. ¶ Item pinna. Theophr. hist. plant. lib. 4. c. 10. Nic. Basil. ¶ Πτέρυγες dicuntur gubernaculi pinnulæ, Pollux et Hesych. ¶ Item partes vestium circa fimbrias laciniosæ, lacinioso procursu et angulis alarum formam referentes. Plutarch. in Num. In thorace etiam pinnulæ sic appellantur. Xen. de re equ. Πτέρυξ à quibusdam etiam dictum fuit τὸ ἄσπληνον, ut est apud Diosc. l. 3. c. 152.

Πτερυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, alæ speciem gerens, alam referens. Gal. comm. 1. sect. 18. in Hippocr. de morb. l. 1.

Πτερύγωμα, τὸ, ala, pinna. ¶ Πτερυγώματα dicuntur pudendi muliebris labra et veluti alæ; Pollux lib. 2. Quæ eidem μυρτοχειλίδες, huic item et Hipp. et Gal. κρημνοὶ, qui Galenus id exponit πτερυγώματα τοῦ γυναικώδους αἰδοίου, Corn. Celso sunt ambitus genitalis muliebris. Et in auribus ea quæ panduntur quasi pinnæ. Ruf. Ephes.

Πτερυγωτὸς, ὁ, alatus, pennatus, pinnatus. Aristoph. in Equit.

Πτερυγίζω, pennas rostro purgo. Theophr. αἴθυιαι καὶ νῆτται πτερυγίζουσαι, ἄνεμον προσημαίνουσι. ¶ Item, alas pando, alas explico. Aristoph. in Avib. οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγώσας ἀνέπτατο. Et metaph. frustra et inaniter conor: instar pullorum, quorum alæ nondum satis confirmatæ, vel decisæ, necdum planè renatæ, alis explicatis volatum tentantium, nondum tamen volare valentium: quod et ipsum est πτερυγίζειν. Idem in Plut. ‡575.‡ ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου, ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις.

Πτερύγιον, τὸ, alula. ¶ In auribus hominis sic dicitur pars illa quæ ad tempora vergens inflectitur. Pollux lib. 2. Item partes scapularum utrinque πτερύγια nominantur. In naso verò, exteriores et infimæ partes, motu præditæ. Idem ibid. ¶ Sic et in mulieribus eminentiæ duæ uteri sinum ambientes appellantur. Autor Isag. in med. ¶ Est et πτερύγιον, quum vel in oculis vel digitis ab angulo clausuráve inutilis membrana et caruncula progreditur, iis nocens. Vide Cels. et Aret. ¶ In piscibus πτερύγια pinnæ sunt. Aristot. ¶ In vestibus πτερύγιον idem significat cum πτέρυξ, 1 Reg. cap. 15. et 24. Et in thorace itidem idem quod πτέρυξ, Xenoph. anab. 4. ¶ In templo pinnaculum vel pinna πτερύγιον dicitur. Luc. cap. 4.

Πτέρις, ιδος, seu πτερὶς, ίδος, ἡ, filix mas: herba, de qua Diosc. lib. 4. c. 186. ubi et sic appellatam scribit, quòd folia expassa habeat, velut alas. Hinc comp. Θηλυπτερὶς, filix fœmina, de qua idem ejusdem l. 2. c. 187. Et Δρυοπτερὶς, herba, de qua idem l. 4. c. 189. quæ nomen à vietis muscosisque roboribus, in quibus nascitur, habet.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπτερόω, alatum facio, pennis instruo. Metaphoricè significat, excito quempiam ad aliquid agendum, animum addo, in spem erigo. Eurip. in Orest. μῶν τι πολεμίων πάρα Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωσε Δαναϊδῶν πόλιν; Sic et apud Aristoph. in Avib. Λέγων ἀνεπτέρωκεν ὥσθ' ἱππηλατεῖν.

Ἀναπτερόομαι, alis instruor. (Æsch. Ch. 225.) Et metaph. excitor ad rem aliquam agendam, ad rei alicujus desiderium accendor; in spem erigor. Plut. in Phæd.

Ἀποπτερύσσομαι, alas pando et quatio. Hesych.

Διαπτερόω, alas explico aut dispando.

Ἐκπτερύσσομαι, alas expassas concutio. Luc. in enc. muscæ, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται.

Κατάπτερος, ὁ καὶ ἡ, plumatus, aliger. Æschyl. in Prometh. Euripid. in Orest.

Περίπτερος, circumcirca pinnas habens: de ædificiis. Athen. l. 5.

Ψευδοπερίπτερος, (*decomp.*) qui peripteri formam mentitur et quasi simulat. Vitruv. l. 4. c. 7.

Ὑπόπτερος, alatus, alas habens quibus subvehitur. (Æsch. Ch. 601.) Aristoph. in Avib. Luc. in somn.

Composita sine præpositione.

Ἀγαπτερέως, q. d. valde volucriter: celerrimè, pernicissimè. Item promptè, libenter. Hesych.

Ἄπτερος, ὁ καὶ ἡ, alas non habens, pennis seu pinnis carens. Metaphoricè μῦθος ἄπτερος, dicuntur verba, quæ permanent in mente ejus qui audiit, nec quasi avolant. Od. ρ'. et τ'. (Æsch. Ag. 284. Eum. 51.)

Ἀπτέρως, celerrimè: Lycophr.

Ἀπτερέως, idem. Apoll. Arg. ult. ‡iv. 1765.‡

Ἀπτέρωτος, idem quod ἄπτερος.

Ἀπτέρυγος, idem. Athen. l. 7.

Ἀρβυλόπτερος, dictus est Perseus, quoniam, ut fabulantur poëtæ, suis ἀρβύλαις habebat affixas alas.

Δερμόπτερος, membranis volans cui membranaceæ pinnæ sunt. vel alæ ex cute, quales vespertilionum. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

Δίπτερος, bipennis, duas habens pennas. Idem ibidem. qualia sunt insecta. ¶ Δίπτερος ναὸς, ædes pteromata vel pinnas duas habens.

Ψευδοδίπτερος ναὸς, quæ et qualis ædes, apud Vitruv. rectius videris, lib. 3. c. 1.

Διπτέρυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, idem cum δίπτερος. Epigr.

Ἑξαπτέρυγος, sex alas habens, senis alis volans. Naz.

Εὔπτερος, bene alatus seu pennatus, pennis plurimùm potens. (Soph. Œdip. Tyr. 185.) Eurip. in Ione. Usurpatur et metaph. apud Aristoph. in Nub. †798. ubi V. Scholia. et V. Suidas.†

Κακόπτερος, malè pennatus, malè volans. Aristot.

Κολεόπτερος, cujus pennæ involucro crustaceo velut vagina includuntur. ut scarabeorum. Ionic. κουλεόπτερος. Idem.

Κυανόπτερος, alas cæruleas seu nigricantes habens. Hesiod. in Asp. †393.†

Κυκνόπτερος, cygneas pinnas habens. Apud Eurip. in Oreste, ὄμμα κυκνόπτερον, oculus candidus et formosus instar pennarum cygni.

Λευκόπτερος, albas alas habens. Navis epith. apud Æschyl. in Prometh. [992. λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι Χθονίοις κυκάτω πάντα. Schol. λευκῇ καὶ ταχείᾳ. Eurip. Hippolyt. 752. Ὦ λευκόπτερε Κρησία Πορθμὶς, &c. Troad. 848. Τὸ τᾶσδε λευκοπτέρου Ἁμέρας φίλιον βροτοῖς φέγγος ὀλοὸν εἶδε γαῖαν, &c.]

Λινόπτερος, lineas habens alas. Itidem navis epith. apud eundem ibid. [467. λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα. Schol. β'. τὰ δίκην πτέρων λίνα ἱστία ἔχοντα.]

Μακρόπτερος, cui sunt longæ alæ seu pennæ.

Μελανόπτερος, nigras alas aut pinnas habens. Aristoph.

Μελανοπτέρυγος, idem. Eurip. in Hec.

Μονόπτερος, unicam pinnam habens. Vitruv. l. 4. c. 7.

Ξουθόπτερος, cui flavæ sunt alæ. Arat. [Eurip. Herc. Fur. 487. ὡς ξουθόπτερος μέλισσα, &c. Cress. 9. Hic locus ab Athenæo laudatur, Deipn. lib. 14. pag. 640. B.]

Ὀλιγόπτερος, paucas pennas habens.

Ὁλόπτερος, cujus universum corpus pennis tectum est. Item, cujus alæ non sunt scissæ. Aristot. Aliis ὁλόπτερα sunt, quæ alas continuas habent, ut muscæ et apes, non plumis pennisve distinctis constantes.

Ὁμοιόπτεροι, quibus similes pennæ sunt. [Aristot. de Hist. Animal. ὁμοιότροπά τε γὰρ καὶ ὁμοιόπτερα ταῦτα πάντα, &c.]

Ὁμόπτερος, simul volans. Et metaph. similis. ut, βόστρυχοι ὁμόπτεροι, apud Eurip. in Elect. [530.] (Phœniss. 292. Æschyl. Choëph. 172. Suppl. 232.) [Pers. 559. Aristoph. Av. 230.]

Ὀρθόπτερος, cui rectæ pinnæ sunt, surrectas pinnas habens.

Περκνόπτερος ἀετὸς, aquila alas habens nigris distinctas maculis: apud Plin.

Ποικιλόπτερος, variegatas pennas habens. Eurip. in Hippol. [1269.]

Πολύπτερος, multas pennas seu pinnas habens. [Aristot. de Hist. Animal. τὰ μὲν, πολύπτερα, τὰ δ' ὀλιγόπτερά ἐστιν.]

Σχιζόπτερος, alas fissas habens. Aristot. hist. an. l. 4.

Τανύπτερος, et τανυσίπτερος, cui alæ extentæ sunt, extentis et patulis alis volans. Hesiod. †Th. 533. et 525.†

Τανυπτέρυξ, idem. Il. τ'.

Ταχύπτερος, celeriter volans. Et metaph. velox. Æschyl. in Prometh. [88. Eurip. Belleroph. 5. Ἀλλ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου ταχύπτερον. Vide Suid. Lex. 1. 781. in Voce Ἑρμα.]

Τετράπτερος, quaternas gerens pinnas. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

Τετραπτερυλλὶς, ίδος, ἡ, locusta: παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερά. Suid.

Ὑμενόπτερος, alas membranaceas habens. Luc.

Φοινικόπτερος, rubeas alas seu pinnas habens. Nomen avis apud Aristoph. in Avib.

Χρυσόπτερος, aureas alas vel gemmas habens. Hom. Il. θ'. ¶ Est et gemmæ nomen: apud Plin. l. 37. c. 8.

Ὠκύπτερος, celeres habens alas. Homer. (Æsch. Suppl. 742.)

Ὠκύπτερα, dicuntur et ipsæ pinnæ alarum prominentiores, quibus volandi celeritas juvatur: et ipsæ alæ: apud Aristoph. in Avib. Apoll. Arg. 2. Plut. in Apophth.

ΠΤΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, cui ex ciliis pili periêre. ὁ μαδαρὸς τοῖς βλεφάροις. Gal. l. 14. meth. med. et Aët. lib. 7. c. 80. Πτίλα βλέφαρα, idem quod πτίλωσις. Scribitur et πτιλὸς, apud Hesych. et πτίλλος, apud Suid.

Πτίλον, τὸ, penna mollis, pinna: πτερὸν ἁπαλώτερον. propriè insectorum. Aristot. τὰ δὲ πτίλα τοῖς ὁλοπτέροις ἐκ τοῦ πλαγίου προσπέφυκεν. Herodot. πτίλα οὐ πτερωτὰ φορέει, alas gerit non pennatas, sed glabras. Dicitur et de serpentum alis: apud Herodot. lib. 2. Et de pinnis avium, apud Plut. in lib. de solert. anim. Dicuntur et πτίλα molliores avium pennæ, id est, plumæ: item lanugines exclusos pullos vestientes, quibus deinde cum incremento eorum pereuntibus legitimæ plumæ succrescunt. Apud Aristoph. in Achar. πτίλον de galea etiam dici tradit ejus schol. alii et, de velo, remoque.

Ab neutro πτίλον sunt sequentia derivata et composita.

(Πτιλόομαι. Philostr. l. 3. c. 48.)

Πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarumque annua mutatio. ¶ Item defluvium pilorum è palpebris callosis et rubentibus. Aët. Idem malum dicitur et, πτίλα βλέφαρα, apud Diosc. lib. 1. c. 87. glabrescentes, simulque nacentes aliæ palpebræ.

Πτιλωτὸς, ὁ, pennatus, pinnatus. Aristot. hist. an. l. 2. c. 5. Aliis πιλωτὰ, quæ membranâ siccâ volant.

Composita.

Ἄπτιλος, ὁ καὶ ἡ, implumis, non volucris. Suid.

Τετράπτιλος, quaternis pinnis volans, quaternas pennas gerens. Aristoph. in Acharn. [1081.]

ΠΤΙ'ΣΣΩ, sive πτίττω, F. ίσω, pinso, tundo, decortico. Athen. l. 14. τῶν πτισσουσῶν ᾠδὴ, cantio mulierum quæ hordeum pinsunt. Pherecrates apud Eustath. νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φεύγειν, &c.

Πτίσσομαι, pinsor, tundor: ut, ἐπτισμέναι κριθαὶ, hordeum pistum, apud Aristot. hist. an. lib. 8. Et, πτισθεὶς, pistus, apud Theophr. hist. pl. l. 2.

Πτισσάνη, sive πτισάνη, ptisana, i. hordeum pistum et à cortice purgatum. Epigr. lib. 2. Τὰς κριθὰς ποιεῖ τοῖς σκνίοις πτισάνην. Et Apud Athen. l. 14. τούτῳ δότε πτισάνης ἔωθεν.

Πίσον, ου, τὸ, pisum: legumen quod et πίσσος dicitur, et Eustathio hinc derivatum videtur. Apud Galen. de aliment. facult. lib. 1. scribitur gemino σ, oxytonως, οἱ πισσοὶ, in censu leguminum.

Πίσινον ἔτνος, pulmentum è pisis confectum: apud Athen. lib. 9. et Aristoph.

Composita.

Ἄπτιστος, qui pistus et tusus non est. Hesych.

Διαπτίσσω, tundo, pinso. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 17. καὶ διαπτίσσοντες λεπτὰ, ἐπιπάττοντες ἐφ' ὕδωρ, πίνουσι.

Περιπτίσσω, corticem auferendo perpurgo: exactè decortico, excastro. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 17. ἀλλὰ περιπτίσαντες καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυφος, μετὰ ταῦτα κόπτουσιν ἐν τῷ ὅλμῳ. Metaphoricè, περιεπτισμένος, purus, omni veluti glumâ carens. Aristoph. in Acharn. Ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι. Sic apud Philostrat. περιεπτισμένος τὸ εἶδος, specie purus.

Φακοπτισσάνη, edulium ex lente et ptissana concinnatum.

ΠΤΟΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, consterno metu, terrefacio, exterreo. Basil. εἰ γὰρ τὰ φρικτὰ οὐ πτοεῖ. ¶ Item obstupefacio, attonitum reddo.

Πτοέομαι, οῦμαι, terrefio, exterrefio, perterreor. Plutarch. in Alcib. πτοηθέντος καὶ διαφυγόντος τοῦ ὄρτυγος, expavefacta et exterrita coturnice. Item obstupefio, attonitus reddor. Aristot. hist. an. l. 1. πτοεῖται περὶ τὰ ξύλα, attonitus est ad ligna. Eur. ἐπτοήθης ἔρωτι, amoris œstro ad stuporem usque perculsus es. (Æsch. Pr. 855. Ch. 533.)

Πτόησις, εως, ἡ, pavor et consternatio: timor, metus. 1 ep. Pet. c. 3. ¶ Interdum significat nimiam et velut attonitam rei venereæ libidinem: ut apud Aristot. de generat. anim. l. 4.

Πτόα, ας, ἡ, pavor et consternatio: seu timor, metus.

Πτοίεω, ῶ, idem cum πτοέω. Mosch. in Megar. Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος Ὕπνον.

Πτοιέομαι, idem quod πτοέομαι. Odyss. χ'. τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν, eorum mentes expavescebant. Item, attonitus sum re aliqua, admiror rem aliquam ad stuporem usque, et impotenti ejus desiderio flagro. Apud Hesiodum in Erg. Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται, exp. gaudens æquales spectat, et animo intento.

Πτοίησις, idem cum πτόησις. Plat.

Πτοία, idem quod πτόα. Plut. in Fab. et in Crasso. Item, impotens et veluti stupida libido rei alicujus, nimia affectio. Plutarch. in lib. περὶ εὐθυμίας. ¶ Item sternutatio. Hesych.

Πτοιαλέος, ου, ὁ, pavidus, timidus, meticulosus.

Πτοιάω, ῶ, idem cum πτοιέω, seu πτοέω.

Πτήσσω, f. ξω, q. d. metu contrahor. (V. Soph. Aj. 171. Æsch. Pr. 174. Aristoph. R. 318.) Propriè dici volunt de animantibus, quæ, conspecto hoste, præ metu se contrahunt in loco aliquo ad latendum commodo. Aristoph. in Vesp. πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ. Isocr. ad Philip. τοὺς ἄλλους ὁρῶν τοὺς πρὸ αὐτοῦ ταύτῃ τῇ συμφορᾷ κεχρημένους, ἐπτηχότας διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Exponitur etiam, expavesco, exhorresco, perhorresco. Athen. ὡς πάντας πτῆξαι, ita ut omnes perterrerentur. † τινὰ, aliquem. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. a.† ¶ Item fugio: ut Eur. πόλις πρὸς πτόλιν ἔπτηξε χειμασθεῖσα, civitas calamitate accepta trepida se recepit ad aliam civitatem, seu confugit. Item, abscondo et occulto me. ¶ Dicuntur et πτήσσειν qui in insidiis latent, se non moventes donec occasio se offerat inimicum invadendi. ut apud Aristoph. πτήξαντες ἠρεμεί. ¶ Item activè, perterrefacio, facio ut quis metu velut contrahatur. Iliad. ξ'. πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Πτὰξ, ακὸς, ὁ καὶ ἡ, pavidus, timidus. Hesych.

Πτακὶς, ίδος, idem, apud eundem. aliter πτάκις, ιδος.

Πτακίζω, trepido.

Πτακισμὸς, trepidatio, quum aliquis metu contrahitur: apud eundem.

Πτώσσω, idem cum πτήσσω, metu contrahor, perterreor. Item trepido, expavesco. Iliad. δ'. Τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; Sic Il. ή. Achivi πτώσσουσιν ὑφ' Ἕκτορι. Item, metu consternor, metu perculsus concido. ut. Il. φ'. ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ. ¶ Item abscondo me præ metu. Il. φ'. πτώσσον ὑπὸ κρημνούς. ¶ Significat etiam, mendico. Od. ρ'. —— ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον. Item timidè mendicans oberro. Hesiod. in Erg. μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους.

Πτὼξ, idem quod πτὰξ, pavidus, timidus. Il. χ'. —— ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. Item substantivè pro lepore. ut Il. ρ'. οὐκ ἔλαθε πτώξ. Et Theocr. idyll. 1. ‡ 109.‡ καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει. (Æsch. Ag. 141. Eum. 327.)

Πτωκὰς, άδος, ἡ, pavida, timida. vel fugax. Apud Soph. in Philoct. nonnulli per πτωκάδας intelligunt harpyias.

Πτωκάζω, idem cum πτώσσω, metu consternor, expavesco. Il. δ'.

Πτωχὸς, οῦ, ὁ, mendicus. Od. ξ'. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες, ξεῖνοί τε, πτωχοί τε. Hesiod. in Erg. Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει. ¶ Discrimen inter πτωχὸν et πένητα docet Aristoph. in Pluto. ¶ Comp. πτωχότερος, mendicior, apud Athen. l. 6. et irreg. πτωχίστερος, apud Aristoph. Πτωχικὸς, mendici, paupertinus, Id est, qui mendici est, qui mendicis convenit: ut, πτωχικὴ στολὴ, mendicæ stola, apud Eurip. in Rheso. Et, ὀνόματα πτωχικὰ, apud Luc. de scrip. hist.

Πτωχίζω, ad mendicitatem redigo, pauperem facio. 1 Reg. c. Κύριος πτωχίζει, καὶ πλουτίζει.

Πτωχεύω, f. εύσω, mendicus sum, mendicando vivo. Aristot. rhet. 3. τὸν μὲν πτωχεύοντα εὔχεσθαι, τὸν δ' εὐχόμενον πτωχεύειν. 2 Corinth. cap. 8. (de Jesu Christi:) δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν. Item, mendicus oberro, mendicans peto. Od. τ'. πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον. Et cum accusat. Od. ρ'. et apud Theogn. Cum genitivo sign. egeo, indigeo. Greg. οὔτε τοῦ πλήθους τῶν νοημάτων ψυχὴ διὰ τὰ φθάσαντα πτωχεύει ποτέ.

Πτωχεία, ας, ἡ, mendicitas. Aristoph. in Plut. πτωχείας φαμὲν πενίαν ἀδελφήν.

Πτωχεῖον, τὸ, locus in quo mendici degunt et aluntur. In Pand. et can. 8. Concil. Chalced.

Πτύρω, idem cum πτοέω, consterno, expavefacio, perterrefacio. Unde passiv. πτύρεσθαι, peculiariter de equis, ut et πτοεῖσθαι. Plutarch. in Fab. παραλόγως ἐντρόμου τοῦ ἵππου γενομένου, καὶ πτυρέντος, ἐξέπεσεν, consternato et attonito equo. Sic et apud Diod. Sic. in hist. Alex.

Πτυρμὸς, οῦ, ὁ, pavor et consternatio. Hesych.

Composita: ac primùm ex πτοέω.

Ἀναπτοέω, consterno, perterreo. Mosch. idyll. 2. Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι, suaviter dormientem perterruerunt somnia.

Ἀναπτοέομαι, οῦμαι, consternor, expavefio, perterreo: ut, ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικὸς, obstupefactus comitate mulieris. ¶ Item, erigor spe et animo. Herodian. lib. 2. (de Nigro ad imperium evocato:) ἀνεπτόηντο δὲ πάντες, καὶ μηδὲν μελλήσαντες προσίεντο, animo erecti erant. Plutarch. in Sertor. ἀναπτοηθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα.

Ἀπτόητος, sive ἀπτοίητος, interritus, intrepidus: metu non perculsus.

Ἀποπτοέω, ῶ, exterrefacio, vel obstupefacio. Unde, ἀπεπτοημένος, apud Polyb. [lib. 3.]

Διαπτοέω, perterrefacio. Basil. ἡ σκιά σου πάντα διεπτόησε.

Διαπτοοῦμαι, perterreor, seu perterrefio, metu percellor. Plat. de rep. lib. 1.

Διαπτόησις, ἡ, pavor attonitus. ¶ Item, διαπτόησις ἀφροδισίων, vehemens et impotens libido. Plat. de leg. [lib. 6.]

[Διαπτοιέω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1344. Καὶ τοὺς μὲν πεδίονδε διεπτοίησε φέβεσθαι, &c. Schol. ἐθορύβησεν ὥστε φεύγειν.]

Δορυπτόητος, hastâ perculsus. in Epigr.

Ἐκπτοέω, exterreo, exterrefacio, metu consterno, apud Poll. Item obstupefacio.

Ἐξεπτοῆσθαι, exp. etiam impotem animi esse.

Καταπτοέω, metu consterno, perterrefacio.

(Μεταπτοιέω. Æsch. Suppl. 336.)

Πολυπτόητος, et πολυπτόητος, pavidus, meticulosus. ¶ Item tumultuosus. Plutarch. Et, πολυπτόητος θάλασσα, valde stupendum mare. in Epigr.

Composita ex πτήσσω.

Ἐκπτήσσω, expavefacio, seu exterrefacio. Eurip. in Hecuba.

Καταπτήσσω, idem cum πτήσσω, perterrefio, timore contrahor: dejecto sum animo ex pavore: metu consternor. Antiphon. et Plut. et Il. χ'. Item perterrefio admiratione, obstupesco. Od. θ'. (Καταπτακὼς pro καταπτήξας. Æschyl. Eum. 252.)

Ὑποπτήσσω, præ timore me submitto, pavore et metu perculsus submitto me. Xen. Pæd. 1. † 3. 7. et 1. 5. 1. cum dativo, se alicui. Cum acc. 1. 6. 3. ὑποπτῆξαί τινα.† (timeo, cum Acc. Æsch. Pr. 29.)

Composita, ex πτώσσω, et πτωχός.

Καταπτώσσω, idem quod πτώσσω, metu concido. Hesych.

Καταπτωχεύομαι, ad mendicitatem redigor, pauper fio. Unde part. κατεπτωχευομένος, apud Plut. in Cicer.

Φιλόπτωχος, mendicorum seu pauperum amans, promptus ad juvandos mendicos et pauperes.

ΠΤΥ'ΓΞ, γγὸς, ὁ, ptynx: avis genus, de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 12.

ΠΤΥ'ΣΣΩ, F. ξω, plico, complico. Item in rugas et sinus contraho. Luc. c. 4. καὶ πτύξας τὸ Βιβλίον ἐκάθισε, plicato libro. Plut. in Rom. τὴν ἀλουργίδα πτύξαι, purpuram in sinus contrahere. Sic apud Hom. πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, duplicans vel complicans.

Πτύσσομαι, complicor. Herodian. lib. 1. ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, ex utraque parte replicatilium. Apud Hom. Il. ν'. hastæ πτύσσεσθαι dicuntur, quæ adeò flexibiles sunt, ut ferè complicari, hoc est, duplicari videantur, evibrando concussæ. Eust.

Πτύγμα, τὸ, plica, sinus: sinus rei complicatæ. Il. ε'. πέπλοιο πτύγμα. Apud medicos πτύγμα ῥάκους, idem quod πτυκτὸν ῥάκος.

Πτυγμάτιον, (formâ diminut.) idem quod πτύγμα. Paul. Ægin.

Πτύξις, εως, ἡ, plicatio, plicatura. Hesych. πτύξις θώρακος, squamæ aliæ aliis incumbentes. Job. 41.

Πτυκτὸς, ὁ, plicatus, complicatus: ut, πτυκτὸν ῥάκος, et πτυκτὸν λινοῦν, apud medicos, pro quo et πτύγμα ῥάκους, linteamen duplicatum aut triplicatum, quod oleo aliquo imbutum imponitur vulneri.

Πτυκτίον, Hesych. est, libellus plicatilis, pugillares plicatiles.

Πυκτὸς, idem quod πτυκτός. Herodian. l. 7. οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, literas obsignatas duplicibus tabellis.

Πυκτίον, libellus seu tabella plicatilis: seu pugillares. Eust. et Suid.

Πυκτεῖον, tablinum, locus in quo reponuntur tabellæ pugillares. Suid.

Πυκτὶς, ίδος, ἡ, idem quod πυκτίον. in Epigr. Πυκτίδες exp. etiam fidiculæ. ¶ Item πυκτὶς dicitur esse animal quoddam, apud Aristoph. forte quod punctis, ceu tabella, respersum.

Πτὺξ, υχὸς, ἡ, plica, plicatura. Hesych. Item ruga, et sinus vestis. Athen. l. 13. et Theocr. idyll. 19. In scutis πτύχες sunt coria coriis multipliciter imposita. Il. σ'. et υ'. † V. Grævius ad Hesiod. Asp. 143.† Et in montibus πτύχες sunt striæ, ad similitudinem vestium striatarum et complicatarum, Hom. Ætheri quoque πτύχες tribuuntur, apud Eurip. in Helen. (Phœniss. 84.) Sic et dicuntur januæ et valvæ. Poll. lib. 10. Apud Basilium testaceæ valvæ ostrearum, quas modò pandunt, modò claudunt, sic etiam nominantur. Eidem πτύχες sunt quoque laminæ pugillarium.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod πτύξ. Eurip. ἐν δέλτου πτυχαῖς, in plicis libelli. ¶ Item, πτυχαὶ in clypeis, dicuntur diversæ laminæ quibus sunt obducti. Suid. ¶ Item montium sinus, seu cavi recessus et convalles. Soph. in Œdip. Tyranno. (1046. Æsch. Suppl. 954.) ¶ Sic nominatur etiam locus in navi, ubi navis nomen inscribitur. Schol.

Apoll. in lib. 1. Arg. Pro quo apud Poll. l. 1. scribitur πτηχή. forte vitiosè.

Πτυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, multas habens plicas, rugosus, plicatilis. Arist. hist. an. l. 5.

Πτυχίον, τὸ, idem quod πτυκτίον. Schol. Arati.

Composita.

Ἀναπτύσσω, expando, explico. † Xen. Pæd. p. 189. b.† Item aperio: ut, ἀναπτύσσειν τὰ δίκτυα, explicare retia, apud Philostr. in Epist. et ἀναπτύξαι χεῖρας, expandere palmas, apud Eustath. ¶ Item patefacio, revelo, detego. Item explano, declaro. Dionys.-Theol. ἀναπτύξωμεν τὰ τῶν οὐρανίων νοῶν ἱερὰ προβλήματα. (Æsch. Pers. 254. 294.)

Ἀναπτύσσομαι, expandor, aperior. Aristot. l. 3. de part. anim.

Ἀναπτυγμένον, apertum, expansum. Xen. in tyran.

Ἀνάπτυξις, expositio, explicatio, declaratio. Philopon.

Ἀνάπτυχος, ὁ καὶ ἡ, apertilis, seu adapertilis. Item apertus, sive explicatus. Arist. hist. an. l. 14.

Ἀναπτυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἀνάπτυξις. [Eurip. Hippolit. 601. Ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ, &c. Schol. ἡλίου δὲ ἀναπτυχαὶ, αἱ ἀκτῖνες καθὸ τὸ σκότος ἀναπτύσσουσι, καὶ ἡμῖν δηλοῦσι τὰ πάντα διὰ τοῦ φωτός. Ion. 1445. Ἰὼ, ἰὼ λαμπρᾶς αἰθέρος ἀναπτυχαί.] Pro quo per syncopen dicitur ἀμπτυχὴ, apud Eurip. in Electr.

Προσαναπτύσσω, (*decomp.*) replico, insuper replico. [Aristot. de Hist. Animal. ἔοικε δὲ τὰ ᾠὰ τίκτουσα προάγειν πρὸς τὰ χονδρώδη τῆς κέρκου προσαναπτυσσομένης.]

Διαπτύσσω, displico, i. complicatum et connexum dissolvo. Greg. ad Athan. τὸ σαρκικὸν τοῦτο, εἴτε νέφος χρὴ λέγειν, εἴτε προκάλυμμα διαπτύξαντι. Exponitur et, expando, aperio, apud Theophr. hist. pl. l. 4. Item explico, in metaph. signif. apud Eurip. in Hippol. τὸ μέν τοι πρᾶγμ' ἔχον πολλοὺς λόγους, Εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε.

Διάπτυξις, explicatio, solutio.

Δίπτυχος, duplex, duplicatus. Od. μ'. Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων εὐεργέα λώπην. (ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονή. Eurip. Med. 1138. id. Phœniss. 1311. Il. ά. 461.)

Δίπτυχοι, duo. Eurip. in Iphig. Taur.

Δίπτυξ, duplicatus. Apoll. Arg. 2. δίπτυχα λώπην Κάββαλε.

Διπτυχὴς, duplex, geminus, duplicatus.

Διπτυχίζω, duplico, Hesych.

Ἐπιπτύσσω, complico, complicando claudo. Galen. ἐπιπτύσσειν τὴν σινδόνα καὶ διπλῆν ἐργάζεσθαι, conduplicare replicando.

Ἐπιπτύσσομαι, complicor, complicando claudor. Aristotel. histor. anim. lib. 1.

Ἐπίπτυγμα, τὸ, operculum, applicamen. Aristot. hist. an. l. 4.

Ἐπίπτυξις, applicatio operculi. Basil. in Hexaëm.

Ἐπιπτυχὴ, idem quod ἐπίπτυγμα, seu plicatura. Plut. et Luc.

(Καταπτυχής. Theoc. ιά. 34.)

Περιπτύσσω, circumplico, circumcirca obvolvo. Diosc. lib. 6. Item circundo, circumfundo. Item complector, amplector. Bion. Smyrn. in Epitaph. Adon. μεῖνον, Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω, Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω. (Eurip. Med. 1208.)

Περίπτυγμα, operimentum. Eurip. in Ione. [1391. Ἰδοὺ περίπτυγμ' ἀντίπηγος εὐκύκλου, &c. Vide Not. Cl. Barnes.]

Περιπτυχὴ, circumplexus, complexus. Athen. l. 3. [Eurip. Hec. 1015. Ἀχαιῶν ναυλόχοι περιπτυχαί; Phœn. 1366. οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαὶ, &c. Schol. τειχέων περιπτυχαὶ, περιφραστικῶς τὰ τείχη, ἐκ τοῦ οἷον περιπτύσσεσθαι, καὶ κυκλοῦν τὴν πόλιν. Ion. 1516. Ἀρ' ἐν φαειναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς Ἔνεστι πάντα τάδε καθ' ἡμέραν μαθεῖν. Vide Not. Cl. Barnes. Περιπτυχαὶ vero hoc in loco pro δρόμος ἡλιακὸς, vel περιβολαὶ, καὶ τροπαὶ ἡμεριναί. Aristoph. Av. 1241. Λιγνὺς—δόμων περιπτυχὰς καταιθαλώσει &c. Schol. Biset. Vide Hesych. Lex. pag. 755. 1. Περιπτυχαὶ, περίβολοι.]

Περιπτυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumvolutus, circundatus. Soph. in Ajace.

Πολύπτυχος, † ὁ, ἡ,† multiplex, multas plicas habens, sinuosus. Item, in quo multi sunt cavi et sinuosi recessus: ut, Ἴδης πολυπτύχου. Il. χ'.

Προσπτύσσω, applico. Item complector, amplector. Eurip. in Elect. Ἐλθὼν δ' Ἀθήνας, Παλλάδος σεμνὸν βρέτας Πρόσπτυξον, venerandum idolum amplectere.

Προσπτύσσομαι, applicor. Item circumplicor, circumplector, amplector. Luc. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψεν, προσπτυξαμένης αὐτόν. Et cum dat. προσπτύξομαί γε ἀνδρογύνῳ ὄντι. (φιλίου χρήζω στόματος παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι. Eurip. Med. 1402. Phœniss. 1611. Soph. Tr. 780. Theoc. Id. 3. 19.) ¶ Item amicè saluto, blandè compello. Odyss. γ'. ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ. Sic et Odyss. δ'. et ρ'. Item amicè excipio et amplector, apud Apoll. Arg. lib. 1. χεῖρα δὲ χειρὶ Ἄκρην ἀμφιβαλὼν, προσπτύξατο. ¶ Item interrogo, apud Nonn. Apud eundem signif. etiam adoro.

Πρόσπτυγμα, τὸ, amplexus: vel id quod amplectimur. Eurip.

Συμπτύσσω, complico, seu claudendo complico. (Soph. Tr. 704.)

Συμπτυγμένος, complicatus. ¶ Exponitur etiam, cumulatus, confertus, apud D. Areop.

Συμπτυγμένως, confertim, cumulatè, astrictè: in Ecclesiast. hierarch.

Σύμπτυξις, clausura, conclusio. Basil. homil. 10.

Συμπτυκτικὸς, complicandi et contrahendi vim habens: astrictivus, constrictivus. Dion. Areop. de Pace.

Τρίπτυχος, triplicatus: ut, τρίπτυχοι σπλῆνες, apud Gal. (Eurip. Phœniss. 1575.)

ΠΤΥ´Ω, f. ύσω, spuo, exspuo, excreo. Xen. Pæd. 8. μηδὲ πτύοντες, μηδὲ ἀπομυττόμενοι. Et cum accus. Il. ψ'. Αἷμα παχὺ πτύοντα. Et cum dat. apud Soph. πτύσας προσώπῳ, inspuens in faciem. ¶ Item metaph. contemno: ut apud eundem, Ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μέθες τὴν παῖδα. ¶ Mare etiam πτύειν dicitur, quum exspuit et eructat: in Epigr. (Theoc. κ'. 11.)

Πτύσμα, τὸ, sputum, id quod excreatu ejicitur. Hipp. epid. 1. 6. Poll. l. 2.

Πτύσις, εως, ἡ, excreatio, exspuitio. Aret. de notis acut. morb. l. 2. c. 2.

Πτύελον, sive πτύαλον, sputum. Alex. Aphr. l. 2. probl. ¶ Hesych. est etiam vas idoneum ad lavandum: ac tunc pertinet ad Πύελος.

Πτυελίζω, frequenter spuo, os plenum habeo sputo. Hippocrat. in prorrhet.

Πτυελισμὸς, sive πτυαλισμὸς, screatus, excreatio: vel sputatio, crebra sputi ejectio. Idem de vict. rat. in morb. acut.

Πτυὰς, άδος, ἡ, sputatrix. Species quædam est aspidis, apud Paul. Ægin. l. 5. c. 19. ab inspuendo veneno corporibus sic dicta.

Πτύον, τὸ, ventilabrum: instrumentum rusticorum, quo semina post trituram à pulvere et aceribus repurgant, jactatione contra ventum facta. Il. ν'. et apud Xen.

Πυτίζω, sputo, crebrò spuo. Etymol.

Πύτισμα, τὸ, idem quod πτύσμα.

Composita.

Αἱμοπτυϊκὸς, οῦ, ὁ, sanguinem spuens, sanguinem excreans. P. Ægin.

Ἀναπτύω, exspuo, exspuendo ejicio: propriè, sursum spuo. Apoll. Arg. 2. καγχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνην. ¶ Item despuo, conspuo, i. contemno, derideo. Gal.

Ἀποπτύω, spuo, exspuo: idem quod πτύω. Xen. Pæd. 1. αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστι Πέρσαις, καὶ τὸ ἀποπτύειν, καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι. Sic in Anthol. Epigr. l. 4. Εἰς δὲ βαθὺν τρὶς κόλπον ἀπέπτυσεν. Et cum accus. Iliad. δ'. et ψ'. ¶ Item respuo, aversor, aspernor. Hesiod. in Erg. Οὐ γάρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς, aversantur preces. Eurip. in Hippol. Ἀπέπτυσ', οὐδεὶς ἄδικός ἐστί μοι φίλος. (Ἀποπτύεις λόγους. Æschyl. Eumenid. 303. Prom. Vinct. 1069. Choëph. 195. Ag. 989. 1201.)

Ἀποπτύομαι, exspuor, spuor. Gal.

Ἀπόπτυστος, ὁ καὶ ἡ, aspernandus, aversandus, detestandus: ut, ἀπόπτυστος φρὴν, Eurip. in Med. (1375. Æschyl. Eum. 191.)

Ἀποπτυστὴρ, ῆρος, ὁ, aspernator, contemptor. Oppian. ἁλιευτ. 2.

Ἀποπυτίζω, respuo, spuendo ejicio vel eructo. Aristot. hist. an. lib. 4. [cap. 3.] ἀποπυτίζει τὴν θάλασσαν, respuit marinam. [Aristoph. Lysistr. 205. ἀποπυττίζει. cum ττ. Schol. ἀποῤῥεῖ. Schol. Biset. τινὲς γραπτέον λέγουσιν ἀποπυτίζει. τὸ δὲ ἀποπυτίζειν ταὐτὸν τῷ ἀποπτύειν, ὃ πρωτότυπον τοῦ ἀποπυτίζειν. Lege quæ sequuntur.]

Διαπτύω, despuo. Et metaph. contemno, fastidio. Dem. pro cor. σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ, καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους.

Διάπτυστος, despuendus, despui dignus.

Εἰσπτύω, inspuo: ut, εἰσέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ἐκπτύω, exspuo. Od. ί. Item respuo, abhorreo.

Ἐμπτύω, et Poët. ἐνιπτύω, inspuo. Paul. Ægin. l. 5. c. 19. εὐστόχως ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὸν ἰὸν, corporibus venena insputat. Athen. l. 8. ἐνέπτυσεν εἰς αὐτήν.

Ἐμπτύομαι, unde, ἐμπτυσθήσομαι, insputabor, conspuar.

Ἐπιπτύω, inspuo, insputo.

Ἐπίπτυστος, dignus qui insputetur.

Ἐπιφθύζω, et Doricè, ἐπιφθύσδω, inspuo veneficarum more. Theoph. idyll. 7. Ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. Expon. etiam, ἐπιψιθυρίζω, susurrum edo.

(Θεόπτυστος. ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει. Æsch. S. c. Th. 610.)

Καταπτύω, despuo, i. aversor, vel abominor. (Aristoph. R. 1209.) Demosth. pro cor. τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σου; quis non in te despueret? Lucian. καταπτύω τῆς φιλοσοφίας.

Κατάπτυστος, despuendus, detestandus, abominandus. Dem. pro cor. et contra Midiam. (Æsch. Ch. 630. Eum. 68.)

Προσπτύω, aspuo, inspuo in aliquem, conspuo. Ut in Hippiatr. ἅλα νῆστις ἂν διαμασησάμενος, πρόσπτυσον τὸν ὀφθαλμόν. Item despuo, i. contemptim rejicio. Athen. προσπτύω τῷ καλῷ, καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδεμίαν ἡδονὴν ποιῇ.

ΠΥΓΗ´, ῆς, ἡ, nates, clunes. Aristoph. γυμνάζομαί γε, καὶ ποτὶ πυγὴν ἅλλομαι. Athen. l. 13. ἐσχηκέναι πυγὴν πάνυ καλήν. Et, ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν, proverb. in lippientes jactatum, apud Suid. ¶ Pro πυγὴ dicitur etiam πὺξ, apud Aristot. in physiogn.

Πυγαῖος, posticus, qui est natium: ut, πυγαῖον ἄκρον, extrema natium pars. ¶ Substantivè πυγαῖος est cinædus, apud Suid.

Πυγαῖα, τὰ, dicuntur clunes, teste Polluce. ¶ Item πυγαῖα, Hesych. et Suidæ, sunt spiræ columnarum: et pars corporis nostri ossi sacro conjuncta.

Πυγηδὸν, secundum clunes, vel nates, aversè. Aristot. hist. an. l. 5.

Πυγίδιον, τὸ, exiles nates, clunes aridæ et depressæ. Aristoph. in equ.

Πυγίζω, f. ίσω, pædico, as, cum averso coëo. Theocr. idyll. 5. Ἀνίκ', ἐπύγιζόν τυ.

Πύγισμα, τὸ, pædicatio, apud eundem ibid.

Πυγιστὴς, οῦ, ὁ, pædico, onis.

Composita.

Ἀντίπυγος, oppositas seu obversas nates habens: ut, ἀντίπυγος ὀχεύεται, coit obversis clunibus. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 2.]

Ἄπυγος, nates non habens, vel perexiles nates habens. Simonides in iambis de mulieribus.

Εὔπυγος, cui bonæ seu pulchræ nates sunt. Poll.

Εὐπυγία, ας, ἡ, pulchræ clunes: seu pingues clunes. Athen. l. 13.

Καλλίπυγος, pulchras habens nates: ut, καλλίπυγος Ἀφροδίτη, et, καλλίπυγος ἵππος, apud Athen. l. 12.

Κατάπυγος, cinædus. Athen. l. 7. et Aristoph. in Vesp.

Καταπυγὴς, idem. Hesych.

Καταπύγων, idem. Aristophan. in Nub. † 529. et 906.† et in Equit. ¶ Attici medium manus digitum καταπύγονα vocarunt. Pollux lib. 2.

Καταπυγονέστερος, obscœnæ libidini addictior. Suid.

Καταπυγοσύνη, ης, ἡ, flagitium illud obscœnum, quod cinædi patrant. Aristoph. in Neb. † 1019.† et Plut. in Pericle.

Καταπυγῶ, obscœnum istud opus patro, unde, καταπυγῶν, apud Suid.

Λεπτόπυγος, tenues et exiles habens nates, aut macras et graciles.

Λευκόπυγος, qui est candidis natibus, ac proinde plerunque mollis et effœminatus. Suid.

Λισσόπυγος, attritas nates habens et exiles. Poll. l. 2.

Μελάμπυγος, cui sunt nigræ nates: sic plerunque fortes dicebantur. Hesych.

Ὀρθόπυγος, qui habet nates erectas, qui non est clunibus pendulis.

Ὀρθοπυγιᾷν, clunibus erectis esse: erigere se, ut altior et procerior videatur. Hesych.

Ὀρθοπύγιον, erecti clunes; pars supra clunes elata, quæ et ὄῤῥος dicitur. Hesych. Verùm tu Ὄῤῥος vide.

Ὀῤῥοπύγιον, et ὀροπύγιον, et οὐροπύγιον, τὸ, via illa ac velut linea, quæ scrotum medium intersecans per ταῦρον, usque ad anum tendit. Galen. in lex. Hippocr. Seu est ultima pars spinæ, qua vertebræ desinunt, in avibus manifestior quàm in homine. Aristotel. hist. an. l. 2. οὐρὰν μὲν οὐκ ἔχουσιν, ὀῤῥοπύγιον δέ. Et Aristoph. in Nub. τὰς ἐμπίδας ἢ κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐῤῥοπύγιον. Vide Ὄῤῥος, ubi aliter explicatur.

Decomp. Ἀνοῤῥοπύγιος, qui orthopygion non habet. Et, ἀνοῤῥοπύγιος πτῆσις, volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur. Aristot. [de Hist. Animal. lib. 4. cap. 7.]

Μικροῤῥοπύγιος, cui est parvum orthopygion. Idem hist. an. l. 2. c. 12.

Ῥασθαπυγίζω, plantâ pedis nates alicujus seu clunes ferio. Aristoph. in Equit. τῇ πυγῇ ῥόθιον ποιῶ. τῷ ποδὶ τύπτω τὴν πυγήν. vel, concavâ latâve manu nates ferio, τὴν πυγὴν τῇ χειρὶ παίω.

Σεισοπυγὶς, nomen aviculæ à frequenti lumborum seu natium commotione sic dictæ: quæ aliàs σεισοῦρα etiam, motacilla, et ἴυγξ, torquilla, verticilla, nec non κίγκλος, appellatur. Suid.

ΠΥ´ΕΛΟΣ, ου, ἡ, solium, alveus: locus in quo quippiam lavatur. A Polluce inter balneatoria vasa numeratur, qui et ex Eupolidis taxiarchis citat, ὅστις πύελον ἥκεις ἔχων. ¶ Anatomicis πύελος dicitur cavitas in cerebro membranosa, per quam seu canalem pituita defluens in palatum et nares transcolatur. ¶ Item theca, loculus, arca, apud Suid.

Πυελὶς, cavitas annuli in quam gemma inseritur, teste Polluce. Sic Suid. à Lysia et Aristophane vocatum tradit id quod suo tempore σφραγιδοφυλάκιον nominabatur. Latini palam annuli dicunt.

Πυέλιον, τὸ, labrum, seu solium æreum in quo se lavant. Hesych.

Πυελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis πυέλῳ, concavus in modum πυέλου. Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

Πτύελον, est in Πτύω.

ΠΥ´ΘΩ, f. ύσω, putrefacio. Iliad. δ'. σὺν δ' ὀστέα πύθει ἄρουρα. Hesiod. in Erg. ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.

Πύθομαι, putresco, putrefio. Od. ά. οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Hesiod. in Asp. †153.† Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ.

Πυθεδὼν, όνος, ἡ, putredo. Nic. in Ther. αἷμα δὲ σαρκὶ Πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας.

(Πυθώδε, i. e. εἰς τὸν πύθων. Soph. Œdip. Tyr. 611.) † ad Pythonem. i. e. Pythicum oraculum proficiscens.†

Πύθων, draco vel serpens, quem Apollo interemit. sic dictus, quòd ex putredine terræ ortus esset. Plut. in Hellen. et alibi. ¶ Πύθων, dicebatur etiam dæmonium, cujus afflatu futura prædicebant. Suid. et Hesych. ¶ Et, οἱ πύθωνες, è ventre hariolantes. Plut. de def. orac. (Πυθὼν, ἡ, templum seu μαντεῖον. Soph. Œdip. Tyr. 152.)

Πυθωνικὸς, Pythonicus. ut, πυθωνικὸν πνεῦμα.

Πύθιος, ου, ὁ, cognomen Apollinis; à serpente pythone ei impositum, quem jaculis suis interemisse fertur, apud Thucyd. Plut. in Lucull. (Adjectiv. Eurip. Phœniss. 1005.)

Πυθία, ἡ, s. ἱέρεια, pythii Apollinis sacerdos, pythia. Plut. in Alex. et alibi.

Πύθιον, τὸ, Apollinis templum.

Πύθια, τὰ, festum Græcorum in honorem Apollinis Pythii, ob interemptum serpentem pythonem.

Πυθικὸς, pythicus. Aristoph. Thuc. Plut.

Πυθιὰς, άδος, ἡ, idem quod ἡ πυθία. Plutarch. in Hellen. et alibi.

Πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum, ima pars. Hesiod. in Erg. δεινὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδὼ, fera in fundo parsimonia. † Theog. 932.† Hom. Il. λ'. δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. (Æsch. Pr. 1045. Ch. 202. 258. 644. Suppl. 111. Soph. Œdip. Tyr. 1285.) Athen. l. 11. ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχον, fundum non habens. Tribuitur etiam plantis, apud Diosc. l. 1. c. 133. et Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 18. Sic et apud Aristot. de gener. an. l. 1. c. 20. et alibi. Item fructibus. Diosc. l. 1. c. 171. (de mespilo;) πυθμένα πλατὺν ἔχει. Sic etiam ab Atticis dicitur umbilicus. Sunt et in numeris πυθμένες. Aristot. polit. 5. ☞ Derivari ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι, quòd primò putrescere soleat iste locus, docet Eust.

Πυθμενόθεν, funditus, è fundo.

Πύματος, (poët.) extremus. Iliad. δ'. πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας. (254. Soph. Œdip. Tyr. 677.) Arat. πυμάτης ἐπὶ νυκτός. Item ultimus, postremus. Iliad. ψ'. πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι. ¶ Undè, τὸ πύματον, (adverbial.) ultimò, postremò, apud Theocr. idyll. 24. τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον. ☞ Dicitur quasi πύθματος, inquit Etym.

Πύϊον, sanguis putrefactus. Lycus apud Suid.

Πύον, ου, τὸ, pus: seu sanguis putrefactus. Aristot. hist. an. l. 5. πύον οὐκ ἔχοντες, pure carentes.

Πυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, purulentus.

Πυόω, ῶ, suppuro, seu ad suppurationem perduco.

Πύωσις, εως, ἡ, suppuratio. Aët. l. 7. c. 30.

Πυέω, idem quod πυόω.

Πύη, morbus pulmonis, qui et φθίσις nominatur. Aret. l. 1. περὶ χρον. παθ. cap. 8.

Πύος, ὁ, scribunt et πύας, τὸ, et τὸ πύον, colostrum, seu colostra, τὸ πρωτόγαλα, primum lac à partu in omnibus animantibus. Aristoph. in Vesp. καὶ πύῳ καὶ πυριάτῃ. Apud eundem in Pace, scribitur et ὁ πυός. ¶ Alicubi πύος exponitur etiam sanguis putrefactus.

Πύας, τὸ, idem quod πύος.

Πυαρίτης, ου, ὁ, idem quod πυριάτης.

Composita: ac primùm ex πύθω.

Διαπύθω, putrefacio, seu penitus putrefacio.

Καταπύθω, putrefacio, putredine consumo, vel absumo.

Καταπύθομαι, putresco, putredine consumor.

Composita ex πυθμήν.

Ἀπυθμὴν, fundo carens. Etymol.

Βαθυπυθμὴν, profundum fundum habens, apud eundem.

Διπυθμὴν, cui sunt duo funda, duo funda habens: unde, διπυθμὴν κύλιξ, apud Eustath.

Composita ex πύον.

Ἄπυος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine pure est, non purulentus. Suid.

Διάπυος, suppuratus. Hippocr. aphor. c. 45. l. 7.

Διαπυΐσκω, pus moveo, suppuro, ad suppurationem perduco. Gal. de tumore contra naturam c. 3.

Διαπύημα, collectio puris universi, concocto tumore aliquo qui præter naturam est. Hippocr.

Διαπύησις, εως, ἡ, suppuratio. Idem ibid.

Διαπυητικὸς, ad pus movendum accommodatus: ut, διαπυητικὸν φάρμακον, medicamentum suppuratorium: et, διαπυητικὴ ἀγωγὴ, Gal. ad Glauc.

Δυσπύητος, suppuratu difficilis. Gal. ad Glauc.

Ἐκπυόω, suppuro, ad suppurationem perduco. Diosc. l. 2.

Ἐκπυέω, idem.

Ἐκπύημα, universi puris collectio, tumore aliquo, qui præter naturam est, concocto. Hippocr.

Ἐκπύησις, ἡ, suppuratio.

Ἐκπυητικὸς, vim habens suppurandi, seu pus movendi. Galen. et Hippocrat.

Ἐκπυΐσκω, ad suppurationem perduco, Gal. de tum. contra nat. c. 3.

Ἀνεκπύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, insuppurabilis. Hippocr. aphor. l. 5.

Δυσεκπύητος, (*decomp.*) suppuratu difficilis, qui ad suppurationem difficulter perducitur. Gal. ad Glauc.

Ἔμπυος, in quo pus est, suppuratus, purulentus. Plutarchus, ἐμπύου περὶ ἧπαρ ἀνθρώπου. Utitur et Galenus in prognosticis. Ἐμπύους μοτοὺς Hippoc. appellat linamenta concerpta et convoluta, quæ vulneribus induntur ad purgandam saniem.

Ἐμπυϊκὸς, idem. Item peculiariter, qui pus et purulenta spuit. Gal. de caus. puls. l. 4. c. 9.

Ἐμπύη, morbus cùm pus ex thorace aut latere proveniens per pulmonem excreatur. Aret. l. 1. de diut. morb. c. 8.

Ἐμπυέω, purulentus sum, seu pus excreo. Idem ibid.

Ἐμπύημα, collectio puris, facta in quacunque corporis parte, suppuratio. Hippocr. aphor. lib. 5. Aut effusio puris inter thoracem et pulmonem. Ægin. l. 3. c. 32. et Gal. de tum. cont. nat. c. 3.

Ἐμπύησις, suppuratio. Hippocr. aphor. l. 5.

Ἐμπυΐσκω, idem cum ἐμπυέω. Gal. loco citato.

Ἐμπυόω, pus ingenero, purulentum reddo.

Ὑπόπυος, suppuratus.

Ὑπόπυον, collectio puris copiosi sub cornea oculi tunica. Aët. et Ægin. lib. 3.

ΠΥ'ΚΑ, densè, spissè. (☞ Ex πτύσσω derivatum, teste Eustath. quæ enim complicata sunt, eadem et densa seu spissa sunt.) Il. μ'. Λυκίων πύκα θωρηκτάων. ¶ Exponitur etiam, prudenter, accuratè, seu affabrè. Od. ά. τέγεος πύκα ποιητοῖο.

Πυκάζω, denso, stipo. Hesiod. in Erg. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα Ἅρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας. ¶ Item tego, intego, contego. Il. ρ'. πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτήν. ¶ Metaphoricè dolor cor alicujus πυκάζειν dicitur, i. coarctare, constringere: in eodem libro, Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας. ¶ Expon. etiam, munio, fulcio, firmum reddo. Hesiod. in Erg. Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι. (Theoc. Id. 2. 153.)

Πυκάζομαι, densor, &c. Athen. lib. 7. ¶ Item tegor, integor. apud eundem lib. 11, βωμὸς ἄνθεσι πάντη πεπύκασται. ¶ Exponitur et, accuratè elaboro. Ut Iliad ψ'. ἅρματά τε χρυσῷ πεπυκασμένα, κασσιτέρῳ τε. (τόξον εὖ πυκάζου. i. e. ἐντέχνως καὶ ἐπιστημόνως ἔκτεινε. Æschyl. S. c. Th. 151.)

Πεπυκασμένος νόον, prudens, callidus. Hesiod. in Erg.

Πυκασμὸς, densatio: vel densitas. Suid.

Συμπυκάζω, (*decomp.*) contego, operio.

Πυκνὸς, οῦ, ὁ, (derivatum ex πύκα, assumpto ν, ut sit quasi πυκανὸς,) densus, spissus: Cui oppon. ἀραιὸς, et μανὸς, rarus: et λεπτὸς, tenuis, exilis. Theophr. (de folio abietis:) πυκνὸν οὕτως, ὥστε μήθ' ὑετὸν διϊέναι. Odyss. ξ'. Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας. ¶ Expon. et, creber, frequens. ut apud Athen. l. 15. Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι κάρα γέροντες. ¶ Item, πυκνὸς, solidus, succi plenus. Et, in musicis, ἁρμονία πυκνὴ, et ἦχοι πυκνοὶ, quum unius complexio concentus tam compressa, tamque plena, ut nulli aliì sono locus detur intra illum complexum, ad harmoniam adhuc magis complendam, si foret opus. Cujus soni singuli et universi in eo complexu sunt statarii, quod eorum ordo tam firmus fixusque est, ut nihil intrare alienum absque turbâ queat. Contraria est ἄπυκνος. ¶ Νοῦς πυκνὸς, mens prudens, et varia rerum cognitione et scientia veluti densa. Sic dicitur ἀνὴρ πυκνὸς τὰς φρένας, hist. Eccles. l. 5.

Πυκνὸν, πυκνὰ, crebrò. Arist. rhet. 1. πυκνὸν ἀναπνεῖ. Il. σ'. Πυκνὰ μάλα στενάχων.

Πυκνὰ, exp. et, prudenter.

Πυκνῶς, densè, spissè. Athen. lib. 9. ¶ Item crebro, frequenter, sæpe. Plat. polit. 1. ¶ Pro eodem dicitur et πυκνάκις, apud Arist. probl. sect. 3.

Πυκνότης, ητος, ἡ, densitas, spissitudo. Plut. sympos. 6. Aristotel. eth. 5. c. 1. ¶ Item crebritas. Herodian. lib. 7. ¶ Item prudentia. Aristoph. in Equit.

Πυκνόω, ῶ, denso, spisso. Plut. sympos. 6. πυκνῶσαι τὸν στόμαχον, καὶ πάλιν χαλᾶσαι. Dicitur et aliquis rem quampiam facere πυκνώσας, quum sæpius eam facit, et iteratis vicibus. † Aristoph. Nub. 702.†

Πυκνοῦμαι, densor, spissor, spissesco. Plut. in Alcib. ὁ σίδηρος, ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος, αὖθις ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται.

Πύκνωμα, τὸ, spissamentum. ¶ Item frequentamentum. Plat. polit. lib. 7. (Æsch. Suppl. 243.)

Πύκνωσις, ἡ, densatio, spissatio. Plut. de def. orac. Item densitas, spissitudo. Idem sympos. 6.

Πυκνωτικὸς, ὁ, densandi vim habens. Et, πυκνωτικὴ δύναμις, ipsa vis densandi. Diosc. l. 3. c. 25.

Πυκινὸς, idem cum πυκνός. Iliad. π'. Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι. Et, Iliad. ξ'. πυκιναὶ θύραι. ¶ Item prudens, callidus: ut, πυκινὴ βουλὴ, Iliad. β'. πυκινὰ μήδεα, Odyss. ή. (Theoc. ιέ. 33.)

Πυκινὰ, et Πυκινῶς, idem cum πυκνῶς, densè. ¶ Item crebrò. Odyss. ύ. et ψ'. ¶ Item prudenter, sapienter. Odyss. ά. ¶ Exp. et, accuratè, firmè.

Συχνὸς, οῦ, ὁ, idem quod πυκνὸς, (ex quo et factum videtur,) frequens, creber. Apud Plat. συχνὸν πολίχνιον, oppidulum in quo est frequentia. ¶ Item multus, copiosus: ut, οὐσία συχνὴ, apud Aristoph. in Pluto. Et, συχνὸς χρόνος, multum tempus, vel multum temporis. Plat. Demosth. et alii. Dicitur et, συχνῷ βελτίων, apud Plat. multo melior. Itidem in plur. συχνοὶ, multi, apud Plat. Plut. Aristot. ¶ Aliquando exponitur, densus, confertus.

Συχνὸν aliquando ponitur adverbialiter pro, πολὺ, multùm. Ut apud Xenoph. ἅρματα διαλείποντα συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων.

Συχνὰ, frequenter, sæpè, assiduè.

Συχνῶς, frequenter, sæpè. † Xen. Pæd. 6. p. 165. c.†

Συχνάκις, idem.

Συχνάζω, denso, spisso, frequento. πυκνάζω. Suid.

Πνὺξ, υκὸς, ἡ, Athenis erat locus prope arcem, ubi concio habebatur, teste Poll. et schol. Aristoph. Sic dictus ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι ἐκεῖ τοὺς ἐκκλησιάζοντας. vel ἀπὸ τοῦ πεπυκνῶσθαι ταῖς καθέδραις, ut scribit idem scholiast.

Πνυκίτης, ου, ὁ, frequentator pnycis. Aristoph. in Equit. Item tumultus et strepitus quem populus in pnyce coiens excitat. Pol. Scribitur etiam πυκνίτης.

Πύξος, ου, ὁ, buxus: παρὰ τὸ πεπυκάσθαι ἤγουν πεπυκνῶσθαι dicta. διὰ τὸ πυκνὸν τοῦ ξύλου, teste Eustath. Theophr. πυκνότατα μὲν οὖν ξύλα δοκεῖ πύξος εἶναι καὶ ἔβενος.

Πυξώδης, buxo abundans: vel buxeus.

Πύξινος, buxeus, è buxo factus. Il. ώ. ζυγὸν ἡμιόνειον Πύξινον.

Πύξινοι ἄνθρωποι, dicuntur qui buxeo colore sunt. Eustath.

Πυξεὼν, ῶνος, ὁ, buxetum, locus buxo consitus.

Πύξις, ιδος, ἡ, pyxis, vasculum è buxo, teres, excavatum et in summa parte operculo clausum. Et generaliter pro simili vase ex quavis materia confecto. Athen. l. 11. ἰατρικὴ πύξις.

Πυξίον, tabella scriptoria: sic dicta, quòd antiquitùs è buxo fieri soleret. Poll. l. 4. c. 2. et schol. Demosth. Exod. 24. πυξία λίθινα, tabellæ lapideæ, seu crustæ marmoreæ. ¶ Item πυξίον, tabula pictoris.

Πυξίδιον, parva pyxis. Et parva tabella.

Composita: ac primùm ex πυκάζω.

Ἐμπυκάζω, intego, tego: Mosch. idyll. 1. νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.

Συμπυκάζω, contego, operio.

Composita ex πυκνός.

Ἄπυκνος, qui densus seu creber non est. ¶ Ἄπυκνοι ἦχοι, et ἄπυκνος ἁρμονία, illa est apud Musicos, quando complexio concentus unius tam laxa tamque capax est, ut unus, alter, etiamque plures soni, locum ibi, si foret opus, inveniant, ad harmoniam illam ad summum complendam. Mart. Cap. l. 9.

Βαθύπυκνος ἁρμονία, est τῶν ἤχων τῶν πυκνῶν in infimis gradibus musicæ scalæ.

Βαρύπυκνον, omne illud est, quod in ordinem statariorum plenum et firmatum τοῦ πυκνοῦ, cum turbâ intrat ac molestiâ. Mart. Cap. eadem lib. 9.

Κατάπυκνος, densus. Theocr. in epigr.

Καταπυκνόω, ῶ, condenso. Item repleo, refercio. Plut. in Lyc. κατεπύκνου παραδειγμάτων πλήθει τὴν πόλιν.

Μεσόπυκνος ἁρμονία, est τῶν ἤχων τῶν πυκνῶν in mediis gradibus musicæ scalæ. Mart. Cap. l. eod.

Ὀξύπυκνος tandem ἁρμονία, τῶν πυκνῶν ἐστιν ἤχων in supremis et acutis gradibus musicæ scalæ.

[Σύμπυκνος. Xenoph. περὶ Ἱππ. καὶ πάντα δὲ, ὁπόσα περιτίθεται περὶ τοὺς ἄξονας, ἢν εὐρύστομα ᾖ, καὶ μὴ σύμπυκνα, ὑγρότερά ἐστι.]

Derivata ex πύξος.

Ὀνόπυξος, ου, ὁ, buxus asinina. Theophr.

Παράπυξος κλίνη, lectica buxea, vel buxeæ assimilis. Pol. lib. 10. ex Cratino.

ΠΥ'ΛΗ, ης, ἡ, porta. propriè aditus per mœnia in urbem ferens. Iliad. σ'. ἄστυ δὲ πύργοι, Ὑψηλαί τε πύλαι. Iliad. φ'. ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. Herodian. l. 5. ἀνοίξαντες τὰς πύλας. Plut. περὶ πολυπράγμ. αἱ πόλεις ἔχουσί τινας πύλας ἀποφράδας. (Pl. Num. in usu pro Sing. sæpe, ut Æschyl. S. c. Th. 382. 400. 428. Soph. Œdip. Tyr. 1285. 1268.) ¶ Metaphoricè aliis etiam rebus tribuitur. Ut Cœlo, Iliad. θ'. Et Soli, Odyss. ώ. Regioni, apud Plut. in Alex. Unde et loco in Amano Tauri montis parte, qui Θερμόπυλαι, aliàs Πύλαι Κιλίκιαι appellatus fuit, quod ibi portæ et fauces essent è Ciliciâ Syriam, et è Thessaliâ Phocidem petentibus. Cic. ad Att. Demosth. pro coron. Plut. de Herodot. Auribus, apud Athen. l. 4. Jecori, apud Poll. et Ruf. Ephes.

Πυλαῖος, est attributum Mercurii.

Πύλαιος, ὁ, qui extra portas est, (pro προπύλαιος.) Item qui Pylis oriundus est.

Πυλαία, (sc. σύνοδος,) concilium amphictyonum è septem Græciæ civitatibus quotannis legatorum; quod et ipsum αἱ πύλαι, ut amphictyones πυλαγόραι, eo quòd Pylis congregabantur. Harpocrationi.

Πυλαία, vel πυλαϊκὴ ὀχλαγωγία, trivialis garrulitas, qualis in colluvie hominum, et eorum qui ad Themopylas undequaque in unum ventitabant.

Πυλαιαστὴς, οῦ, ὁ, unus è vulgo quod ad Thermopylas confluebat.

Πυλαΐστατος, idem. ¶ Item, homo nihili, ὁ μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγων, μήτε πράσσων.

Πυλὼν, ῶνος, ὁ, atrium. Aristot. de mundo. Luc. Pro eodem poëticè dicitur πυλεὼν, apud Oppian. de venat. l. 3.

Πυλὶς, ἴδος, ἡ, portula. Thucyd. l. 4. Xen. Hell. 2.

Πυλόω, ῶ, portis munio seu claudo. Xen. Hell. 3. ἐπύλωσαν τὸν Πειραιᾶ.

Πύλωμα, τὸ, porta, seu janua. Eurip. in Phœn. [In Pl. ut πύλη. Æschyl. S. c. Th. 413.]

Πύλος, idem quod πύλη. Iliad. έ. Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών.

Πυλαῖτις, ἡ, attributum Minervæ, ut quæ in portis urbium pingi solita fuit.

Composita.

Ἀμφίπυλος, ὁ καὶ ἡ, utrinque portas habens, seu habens duas portas. Eurip. in Med.

Ἀντίπυλος, oppositam portam, seu oppositas portas habens. Herod. [lib. 2. cap. 148. τοῦ γὰρ δυώδεκα μέν εἰσι αὐλαὶ κατάστεγοι, ἀντίπυλοι ἀλλήλοισι. ἓξ μὲν——ἓξ δὲ &c.]

Ἀπύλωτος, nullâ portâ clausus, vel munitus, et qui muniri nequit. Generaliter, qui obstrui non potest. Ut, Ἀπύλωτον στόμα, Aristoph. in Ran. [862. Xenoph. Græc. Hist. lib. 5. cap. 4. §. 20. κἀκεῖνος πυθόμενος αὐτοῖς, προσποιησάμενος τὸν Πειραιᾶ καταλήψεσθαι, ὅτι δὲ ἀπύλωτος ἦν, &c.]

Διαπύλιος, qui per portam effertur. Aristot. œcon. 2.

Ἑκατόμπυλος, centum portas habens. Thebarum Ægyptiarum epith. apud Hom. [Il. ι. 383.]

Ἑκατοντάπυλος, idem in Epigr.

Ἑπτάπυλος, septem portas habens. Thebarum Bœoticarum epith. apud Hesiod. in Erg. † Asp. 49.† [Ἑπτάπυλα τείχη. Eurip. Phœniss. 79. 702.]

Εὐρυπυλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, latas seu amplas et patulas portas habens. Il. ψ'.

Εὐρύπυλος, idem. Hesych.

Θερμόπυλαι, q. d. calidæ portæ. Sic nominantur fauces Πύλαι modò dictæ, quòd prope eas calidæ sint aquæ. Strab. l. 9. Ab hoc loco synecdochicè totus mons appellatus Θερμόπυλαι, qui inde longissime excurrens, totam Græciam per medium dirimit.

Μακρόπυλος, longas habens portas. Eustath.

Πρόπυλος, seu προπύλαιος, qui ante portam est.

Πρόπυλον, et προπύλαιον, vestibulum domus, locus inter portam et viam interjectus. Herod. et Plut. in Per. [Pl. Soph. El. 1376.]

Ῥινοπύλη, portula, ostium. μικρὰ πύλη, ὀπισθόδομος vel πλαγία θύρα, πύλη ἀφανὴς, posticum, posticulum. brevis posticula. Ψευδόθυρον, subditicia porta, adulterina porta, porta situs ususque alienioris. ☞ Ἀπὸ τοῦ ῥινᾶν, naso trahere, fallere, decipere.

Τηλέπυλος, cujus portæ in longinquo solo sunt: vel cujus portæ longo intervallo inter se distant; vel amplas et spatiosas habens portas. Odyss. κ'.

Ὑψίπυλος, altas portas habens: ut, Θήβην ὑψίπυλον. Il. ζ.

Χαλκόπυλος, æreas portas habens, æreis munitus claustris: ut, χαλκόπυλος πόλις. Eurip. in Troad.

ΠΥ'ΝΔΑΞ, ακος, ὁ, fundum, idem quod πυθμήν. ¶ Apud Aristot. in probl. ἀμφορέως τὸν πύνδακα ἀφελὼν, expon. amphoræ detracto operculo. ¶ Item manubrium gladii. Hesych. ex Soph. in Iphig.

Ἀπυνδάκωτος, fundo carens, idem cum ἀπύθμενος. ut, ἀπυνδάκωτος κύλιξ, apud Soph. in Triptolemo.

ΠΥΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ, et πεύθομαι, (F. πεύσομαι, Aorist. 2. ἐπυθόμην, præt. pass. πέπυσμαι,) audio, intelligo: interdum et, cognosco, rescisco, certior fio. † Xen. Pæd. 1. 1. 5. pr. ex aliis. Vide quæ ad αἰσθάνομαι.† Odyss. ρ'. πρόσπυθα, Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι. Odyss. ψ'. Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην. Xenoph. πυνθάνομαι παρ' αὐτῶν. Et cum accusat. Odyss. π'. Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐπὶ μεγάροισιν ὄλεθρον. Isocrat. in Paneg. πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον. Interdum cum genit. pers. et accus. rei. Ut Aristoph. πυνθάνομαί σου τὰ πράγματα, ex te res cognosco. Sic et Plut. in Num. θαυμάσιόν τινα λόγον πυθέσθαι τῶν μουσῶν. Ponitur et cum solo genit. ut Æschin. ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἐπυνθανόμην. Sæpius, πυνθάνομαί τινος, dicitur pro, πυνθάνομαι περί τινος. Ut Od. ί. Πυνθανόμην Ἰθάκης, de Ithaca audiebam. Od. λ'. Ἤτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι, de Peleo nihil intellexi. † πυνθάνομαι, οἵνεκα, audio, quod &c, Hes. Th. 464.† ¶ Item interrogo, quæro, sciscitor. Od. δ. Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, percontaturus de patre. Xenoph. Pæd. 1. τῶν ἐρομένων προθύμως ἐπυνθάνετο. † τί τινος, 2. p. 37. b.† Plut. in Demetr. αὐτοῦ πυθέσθαι. πότε μέλλουσιν ἀναζευγνύειν. In quibus locutionibus subauditur ante genit. præpositio παρά. [Soph. Œdip. Tyr. 521. 1458. Tr. 104. Aristoph. R. 1464. Æschyl. Ch. 761. Πύθομαι. Æschyl. Ag. 625. 997. πεπυσμένοι. 1104.]

Πύσμα, τὸ, quæsitum, quæstio, interrogatio. Plut. de orac. Pyth.

Πυσματικὸς, ὁ, percontatorius, sciscitativus. Ammon.

Πύστις, εως, ἡ, auditio, fama. Thuc. l. 3. [τῶνδε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται. Æsch. S. c. Th. 54. Plur. Thucyd. l. 1.] Exp. et percontatio. Hesych.

Πεῦσις, εως, ἡ, interrogatio, percontatio. Synes. ep. 67. Phil. de vita Mos. lib. 3.

Πεύσεις, αἱ, sermones, nuntii. Phal. in Ep.

Πευστικὸς, ὁ, interrogativus.

Πευστηρία, ἡ, inquisitio atque interrogatio quæ fit in extispicina. Eurip. in Electra.

Πευστὸς, exp. obediens. Hesych.

Πευθὴν, ῆνος, ὁ, explorator, sciscitator, emissarius: auscultator. Herodot. et Luc.

Πεύθη, ἡ, interrogatio, percontatio. Hesych.

[Πευθὼ, fama. Æsch. S. c. Th. 376.]

Composita.

Ἀναπυνθάνομαι, idem quod πυνθάνομαι, interrogo, &c. Herodot. ἀναπυνθάνομαι τὸν ποιήσαντα.

Ἀνάπυστος, ὁ καὶ ἡ, pervulgatus, pervagatus, hominum sermonibus celebris. Odyss. λ'. ¶ Hesych. ἀνάπυστα sunt etiam ineffabilia, inaudita: in qua significatione dicitur etiam ἀνήπυστος.

[Ἀντιπυνθάνομαι. Xenoph. Græc. Hist. lib. 3. cap. 4. §. 10. ἰδὼν δὲ ὁ Ἀγησίλαος ἥσθη τε τῇ πράξει, καὶ εὐθέως ἀντεπυνθάνετο περὶ τῆς Φαρναβάζου χώρας τε καὶ ἀρχῆς.]

Ἄπυστος, fando inauditus. Item de quo nihil fama aut auditione cognoscitur. Od. ά. Item activè, qui fando audivit et cognovit, qui fama accepit. Od. δ'. et έ.

Ἀπευθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, de quo fama et auditione nihil accepimus. Od. γ'. Exponitur et, imperitus, indoctus, qui nihil audivit, seu audiendo didicit. Suid. Pro eodem dicitur et ἄπευθος, quod Hesych. exp. qui non audivit, aut qui omnis mali est expers.

Ἀπιυστος, idem. Hesych.

Πανάπυστος, (decomp.) de quo prorsus nihil cognosci potest fama aut auditione: vel qui prorsus nihil audivit et cognovit. Suid.

Ἀποπυνθάνομαι, sciscitor ex aliquo, interrogo. Epictet.

Διαπυνθάνομαι, intelligo, cognosco. Plat. de leg. Item sciscitor, percontor. Hesych. et Suid.

[Διαπεύθομαι. Æsch. Ag. 816.]

Διάπυστος, auditus et intellectus, notus. Herodian. l. 2.

Ἐκπυνθάνομαι, audio ex aliquo: vel simpliciter, audio. Soph. θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσῃ. Item sciscitor et percontor. Eurip. in Cyclop. ἵν' ἐκπυθώμεθα, Πόθεν πάρεισι, Σικελὸν Αἰτναῖον πάγον. [Ἐκπεύθω, sciscitare. Æsch. Pers. 959. ἐκπυθέσθαι. Eurip. Phœniss. 722.]

Ἔκπυστος, exauditus, vel evulgatus, cognitus. Thucyd. lib. 4. Herodian. lib. 3.

Ἀνέκπυστα, (decomp.) Hesych. sunt manifesta, exaudita. Item ineffabilia, infanda.

Περίπυστος, famâ circumquaque notus, fando passim celebris: ut, κάλλει περίπυστος ἄκοιτις. Epigr. l. 3. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 212. Ἤδη δ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι πᾶσί τε Κόλχοις Μηδείης περίπυστος ἔρως καὶ ἔργ' ἐτέτυκτο. Schol. ὁ περιβόητος.]

Πολυπευθὴς, multùm sciscitans. ¶ Πολυπευθὴς ἡμέρα, dies quo multi accedunt ad oraculum, quo multa interrogantur.

Προπυνθάνομαι, priùs audio seu intelligo, præsentisco. Xen. Hell. 7. προπυθόμενος ταῦτα Ἀγησίλαος, ἔφθη εἰς τὴν πόλιν ἐπελθών.

Προσπυνθάνομαι, insuper percontor. [Polyb. Hist. lib. 5. Συντυχὼν δ' αὐτῷ προσεπυνθάνετο, τίς ἐτόλμησεν ἐπιβαλεῖν τὰς χεῖρας τῷ Μεγαλέᾳ;]

Φιλόπυστος, et φιλόπευστος, et φιλοπευθὴς, qui sciscitari et percontari amat: ideoque discendi cupidus: curiosus scrutator. Hesych. et Suid.

Φιλοπευστία, ἡ, amor et studium, vel curiositas sciscitandi.

Φιλοπευστέω, libens audio et sciscitor: vel curiosus sum in sciscitando. Hesych. et Suid.

ΠΥ'Ξ, (adverb.) pugno, vel pugnis, (sicut λὰξ, calce, seu calcibus.) Il. ψ'. πὺξ πεπληγμεν. Sic, παίειν πὺξ, pugno pulsare. Greg. Theocrit. idyll. 14. πὺξ ἐπὶ κόρρας Ἤλασα. Synes. epist. 122. πὺξ ἐνθορὼν, pugno incursans. Πὺξ μάχεσθαι, pugilatu certare. Il. ψ'. et Hesiod. in Asp. † 302.† Et, πὺξ ἀγαθὸς, Il. λ'. Sic, πὺξ προφερέστατος, Od. θ'. [Arist. R. 556. Theoc. κβ'. 67.] ¶ Eustath. è πτύσσω derivat.

Πυγμὴ, ῆς, ἡ, pugnus, manus in pugnum contracta. Suid. et Hesych. Item, lucta seu pugilatus. Plut. in Lyc. πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν. Item, mensura continens spatium quod est à cubito ad digitos clausos, vel pugnum. πῆχυς. Poll.

Πυγμαῖος, ου, ὁ, æquans seu explens πυγμὴν, nanus, pumilio, pusillus homo.

Πυγμαῖοι, populi, qui mensuram istam sua statura non excedere creduntur: ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. lucta, certamen, quòd sint ad bella promptissimi, ut scribit Hieron. apud Ezech. c. 27.

Πυγμαίως, instar pugni.

Πυγὼν, όνος, ὁ, mensura continens spatium, quod est à cubito usque ad digitos inflexos, sive pugnum. πῆχυς. Hesychius.

Πυγονιαῖος, et πυγούσιος, mensuram illam æquans.

Πύκτης, ου, ὁ, pugil, ὁ πὺξ μαχόμενος, seu πύγμαχος. [Soph. Tr. 449.] Xenoph. et Plut. Adjectivè apud Luc. πύκτης πόλεμος, pro πυγμαχία, pugna quæ πὺξ commissa est.

Πυκτοσύνη, ης, ἡ, pugilatus, seu ars pugilica. Athen. l. 10.

Πυκτικὸς, ὁ, pugilicus: ut, πυκτικὴ, s. τέχνη, ars pugilica. Xen. Item pugilico certamini aptus. Aristot. Rhet. 1.

Πυκτεύω, pugilatione seu in pugilatu certo, pugilor. Plut. symp. 2. οἱ πυκτεύοντες, τῇ πυγμῇ μάλιστα ἐνεργοῦσι. Expon. et, pugnos incutio, apud Eurip. in Cyclop. Τίς εἰς σὸν κρᾶτ' ἐπύκτευσεν, γέρον;

Πυκτεῖον, τὸ, locus in quo pugiles exercentur. Suid.

Πυκταλίζω, idem cum πυκτεύω. Eustath.

Composita ex πυκτεύω.

Διαπυκτεύω, pugnis decerto, pugilatu decerno, et metaph. contendo. † Xen. Pæd. p. 195. c.† Luc. in somn. τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύειν.

Καταπυκτεύω, vinco in pugilatu.

ΠΥ'ΠΠΑΞ, vox poppysmatis, ut Aristoph. schol. testatur. [Πύπαξ. Plat. Euthydem. Πότερον οὖν, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς πύπαξ ἐστιν, ἢ ὁ πύπαξ Ἡρακλῆς;]

Πυππάζω, poppysmate demulceo, poppysmate adulor. idem quod Ποππύζω supra.

Ὑπερπυππάζω, supra modum demulceo poppysmate: do crebrum poppysma. Aristoph. in Equit. [677.]

ΠΥ'Ρ, υρὸς, τὸ, ignis. Iliad. ή. Πῦρ δαίειν μέγα. Odyss. μ'. πυρὸς τ' ὀλοοῖο θύελλαι. [Eurip. Phœniss. 211.] Aristot. in lib. de vita et morte, τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ, γινόμενον καὶ ῥέον, ὥσπερ ποταμός. Πυρὸς ἄνθος, est flos ignis, i. quod in eo est lucidissimum. Hesych. Πυρὸς ἄχνη, à quibusdam dicitur ἡ χαμελαία, fruticis genus, teste Diosc. l. 4. c. 172. ¶ Πῦρ ἄγριον, ab Hippocrate febris vehementissima nominatur, quasi ejusdem sit cum igne substantiæ. ¶ Dicitur et in plurali πυρὰ, τὰ, ignes, apud Thuc. l. 8. Herodot. et Plut. in Cam.

Πυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, igneus, ignitus: vel urens in modum ignis. Dioscor. lib. 2.

Πυρόεις, εντος, ὁ, idem. Metaphoricè in Epigr. πυρόεις πόθος. ¶ Item sub. ἀστὴρ, stella Martis. Aristot. de mun.

Πύρινος, et πυρινὸς, ὁ, igneus. Theophr. hist. pl. l. 9.

Πυρίτης, ου, ὁ, s. λίθος, lapis pyrites, lapis ignem edens: de quo Plin. l. 36. c. 19. et Diosc. l. 5. c. 143. Fœm. πυρῖτις, s. λίθος, itidem lapis pyrites, apud Suid. Et, πυρῖτις βοτάνη, quæ et πύρεθρον. Nic. in Alexiph. et Diosc. l. 3. c. 86. Est et πυρῖτις νάρδος, quæ θυλακῖτις νάρδος, vel θυλακῖτις μήκων quoque, et nardus montana dicitur, apud Galen.

Πυρίδιον, τὸ, igniculus.

Πυραλὶς, ἴδος, ἡ, igniaria. nomen avis, apud Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 1. Scribitur et πυραλλὶς, apud Athen. lib. 9. et πυῤῥαλὶς, apud Hesych.

Πυραμὶς, ἴδος, ἡ, apud Geometras est figura solida, planis superficiebus operta, à quarum una cæteræ surgentes simul in unum signum coëunt ac desinunt: ab igne et flamma quam imitari videtur, nomen sortita. Peculiariter pyramides appellatæ fuerunt turres quædam in Ægypto juxta hanc formam constructæ: de quibus Jul. Solin. et Plin. l. 36. c. 12. ¶ Aliam signif. vide in derivatis à Πυρός.

Πυρόω, f. ώσω, igne infesto, igne injecto uro, inflammo. Eurip. initio Rhesi, Πρὶν ναῦς πυρῶσαι καὶ διὰ σκηνῶν μολεῖν. Herodian. l. 8. καὶ πυρώσαντες τὴν στρατιὰν κατεσκεδάννυσαν. Item incendo, inflammo: unde, πεπυρωμένοι ἄνθρακες, carbones accensi seu candentes, apud Diosc. l. 5. c. 143. Exponitur et, torreo, uro: unde in Axiocho, λαμπάσι πυρούμενος. Item igne probo et purgo: unde, πεπυρωμένος χρυσὸς, apud Aret. Exponitur etiam, concoquo, apud Alex. Aphr. [Theoc. κδ'. 94. Πυρόομαι. Eurip. Med. 1192. Æsch. Ag. 449.]

Πύρωσις, ἡ, coctio ad ignem. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 6. Athen. lib. 1. Item probatio quæ igne fit. Hesych. Item incendium. Apoc. 18.

Πυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui igni excoquit et purgat. Esdræ l. 2.

Πυρωτικὸς, urendi vi præditus, seu fervens. Diosc. l. 2. c. 202.

Πυρωτὸς, ignitus. Et, τὸ πυρωτὸν, ignea natura. Plut. de orac. Pyth.

Πυρεύω, ignem immitto, igni inflammo. Plat. in Epistol. πυρεύειν τὴν ὕλην.

Πυρεὺς, qui igni inflammat, seu ignes subjicit, incendiarius. Hesych.

[Πυρευτικός. Plat. Sophist. Τῆς τοίνυν πληκτικῆς τὸ μὲν νυκτερινὸν (οἶμαι) πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θήραν, πυρευτικὴν ῥηθῆναι συμβέβηκε.]

Πυρευστικὴ χρεία, igniarius usus. Theophr. hist. pl. l. 5. c.

Πυρεῖον, τὸ, igniarium, materies arida ad accendendum ignem. Item igniarium, i. lapis pyrites. Plat. de rep. lib. 4. Synes. Est et foculus, cui ignis imponitur: ignis receptaculum. Exod. 27. 2 Paralip. 4. Πυρεῖον dicitur et igniarium, habens silicem et chalybem, qui silice percussus, è silice ignem elicit, qui in fomitem vel ignitabulum delabens eum accendit. apud Soph. in Phil. (Theoc. κβ'. 33.) Pro πυρεῖον Ionica dialysi dicitur πυρήϊον, apud Apoll.

Πυρίον, idem. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 26.

Πυρὸν, pro eodem: apud eundem hist. pl. l. 5. c. 4. Unde, τὰ πυρὰ, ignes. Xen. Plut.

Πυρὰ, ᾶς, ἡ, et Ionicè πυρὴ, rogus, pyra, lignorum strues igne subjecto ardens. Il. ώ. Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ. Plut. in Alex. ᾐτήσατο πυρὰν αὐτῷ γενέσθαι. (Soph. Tr. 1271.)

Πυράζω, exuro, cremo. Ebr. 11. 37.

Πυρία, et Ionicè πυρίη, ἡ, sudatio sicca: ut quum silices, aut ferri frusta candefacta, in vaporarium inferuntur, ad ciendum sudorem. Gal. in lex. Hipp. Exponitur etiam, fotus, apud Diosc. l. 1. Sic dicitur et ipsum vas caldarium, quo excalefacto sudatio cietur. Athen. l. 5. Pro odore etiam et thuribulo apud Herodotum accipi traditur.

Πυριάω, ῶ, foveo. Diosc. l. 4. πυριᾶν θερμῇ θαλάσσῃ.

Πυριῶμαι, foveor. Idem, ταῖς κατὰ μήτραν ἀμύξεσι βοηθεῖ πυριωμένη, fotu prodest. Item sudo et incalesco ex camini aut πυρίας calefactione. Athen. l. 13. παρὰ Συβαρίταις δ' εὑρέθησαν αἱ πύελοι, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο.

Πυρίαμα, τὸ, fomentum. Aristot. in Probl.

Πυρίασις, ἡ, fotus, fomentum. Gal.

Πυριατήριον, τὸ, locus in quo sudantes πυριῶνται. testudo, sub quâ vapor siccus ad sudorem ciendum. Arist. probl. sect. 2. probl. 29. Plin. cellam caldariam vocat, Celsus Laconicum, (sc. hypocaustum vel vaporarium.) Aphrodisæo est θόλος ξηρὸς, assa Ciceroni, sudatoria Senecæ, caldarium Vitruvio.

Πυριατὸς κέραμος, later igni excalefactus, qui panno involutus fomenti loco applicatur. ¶ Τὸ πυριατὸν, lac primum, seu colostrum, quod decoquitur. Hesych. in qua significatione dicitur etiam πυριάτης, s. τυρὸς, apud Aët. l. 2. c. 99.

Πυρσὸς, οῦ, ὁ, fax. Iliad. σ'. Plut. in Per. Luc. in Nigr. Dicitur et in plur. πυρσὰ, faces, ignes, apud Eur. (Theoc. κγ'. 7.) ¶ At πυρσὸς, rufus, vide post Πυῤῥός.

Πυρσεύω, f. εύσω, facem accensam extollo, vel præfero, è speculâ signum do igne. Aristot. de mundo. τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλοις.

Πυρσεύεται, face sublata prælucetur. Luc. de hist. scrib. ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης. Metaphoricè apud Plut. ἡ δόξα dicitur πυρσεύεσθαι, i. elucere: ut ignes prænuntii è speculâ sublati conspicuè cernuntur.

(Πυρσίτης, qui est coloris ignei. Philostr. l. 3. c. 7.)

Πυρσόω, ῶ, ignes excito. Eur. initio Rhesi, Διϊπετῆ δὲ νεῶν πυρσοῖ σταθμὰ (στρατὸς Ἀργόλας). (Phœniss. 532.)

Πυῤῥὸς, ὁ, rufus, rutilus. Plat. in Tim. πυῤῥὸν δὲ ξανθοῦ τε καὶ φαιοῦ κράσει γίγνεται. φαιὸν δὲ, λευκοῦ τε καὶ μέλανος. Exponitur et, fulvus.

Πυῤῥότης, ητος, ἡ, color rufus, rufitas. Aristot. de gen. an. l. 5. c. 5.

Πυῤῥούλας, avis nomen à rufitate ei impositum, apud Aristoph. Gazæ rubecula, et rubicilla.

Πυῤῥάκης, ου, ὁ, rufus. Reg. l. 1. c. 16.

Πυῤῥίας, ου, ὁ, serpens quidam, nomen à rufo aut rubeo colore habens.

Πυῤῥιάω, rufus sum.

Πυῤῥίζω, idem. vel, rufum colorem imitor.

Πύῤῥιχος, rufus. Theoc. idyll. 4. ταῦρος ὁ πύῤῥιχος. (Aristoph. R. 153.) ¶ At πυῤῥίχη ὄρχησις, dicitur saltatio in armis, à Pyrrho autore: vide de ea Athen. Plin. l. 7. c. 57. Hinc et πυῤῥίχιος ποῦς, pes pyrrhichius, duabus brevibus constans syllabis. apud Demetr. Phal. et Quint. l. 9. c. 4. Item πυῤῥιχίζω, pyrrhicham salto, seu armatus salto. Athen. l. 14. A quo est πυῤῥιχιστὴς, pyrrhichæ saltator. Plut. in Alex.

Πυρσὸς, dicitur pro πυῤῥὸς, ut κόρση pro κόῤῥη, Æolica dialecto. Eur. πύρσ' ἔχουσα δέργματα. (Phœniss. 32.)

Πυρσαίνω, rufum facio, seu rufo. Philost. ep. 2. πυρσαίνουσα μίλτος, τὰ χείλη καὶ τὴν παρειὰν γράφουσα.

Πυρετὸς, οῦ, ὁ, igneus calor, seu igneus æstus. Iliad. χ'. φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. Item febris, sic dicta à calore igneo, ut Latinis à fervendo: de qua vide Galen. de different. febr. Interdum κατ' ἀντίφρασιν sic appellatur rigor et horror, seu horridus rigor.

Πυρετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, febrilis: vel cum febrili calore junctus. Item, febres excitans seu invehens. Hippocrati idem etiam significat, quod θερμὸς, calidus.

Πυρέτιον, τὸ, febricula. Alex. Aphr. probl. l. 1,

Πυρεταίνω, febrio, febricito. Athen. l. 1. εὐανάδοτος, καὶ ταχέως πεπτικὸς, ὡς τοῖς πυρεταίνουσι διδόμενος μὴ βλάπτειν. Scribitur et πυρετταίνω, in Hippiatr.

Πυρέσσω, seu πυρέττω, f. ξω, idem. Plut. in præc. san. διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιψύξεις. Alex. Aphr. πυρέττω πυρετόν. Significat et generaliter, corporis aliquo dolore affligor, apud Eurip. in Cyclope, quum Silenus inquit, Ὦ μοι, πυρέσσω συγκεκομμένος τάλας.

Πύρεξις, idem cum πυρετός.

Πυρεκτικὸς, febrilis. Gal. ad Glauc. l. 1.

Composita: ac primùm ex πῦρ.

Ἀμφίπυρος, ὁ καὶ ἡ, igni cinctus, quem ignis ambit. Sophocl. in Ajace. (Tr. 218.)

Ἀναπυρόω, accendo, inflammo. Aristot. de mundo.

Ἄπυρος, ignis expers, igne carens: ut, ἄπυρος οἶκος, Hesiod. in Erg. Item, qui igni non admovetur: ut, λέβης ἄπυρος, Iliad. ψ'. Item, ignem non expertus, non coctus, crudus: ut, ἄπυρον μέλι, apud Luc. Exponitur et, mortuus. Hesych. (Æsch. Ag. 70. Soph. Tr. 699.)

Ἀπύρωτος, igni nunquam admotus, ideoque novus: ut, φιάλη ἀπύρωτος, Athen. l. 11.

Ἀπύρωτοι à quibusdam etiam dicuntur carbunculi, ignem non sentientes. Plin. l. 37. c. 7.

Ἀποπυρίας, ου, ὁ, qui super carbonibus coquitur, ut: ἀποπυρίας ἄρτος. Athen. lib. 7.

Ἀποπυρίδες, pisces, de quibus apud eundem l. 8.

Ἀποπυρίζω, ex igne edo, seu edo ex igne captum. Hesych.

Ἀποπυρόω, idem cum πυρόω.

Ἀποπυροῦμαι, ignesco, ignitus fio, inflammor. Aristot. de mundo.

Δεξίπυρος, ignem suscipiens, vel excipiens. Eurip. in Supplic.

Διάπυρος, igne excandefactus: vel simpliciter, candefactus. Aristot. de mundo. Et metaph. fervidus, ardens, vehemens, acer. Plut. in Alcib. et adversus Colot. Τὸ διάπυρον, fervor seu ardor, vehementia. Dion. Long.

Διαπυρίζω, excandefacio.

Διαπυρίζομαι, excandefio: seu accendor, inflammor. Et metaphoricè, ira exardesco.

Διαπυρόω, idem quod διαπυρίζω, incendo, inflammo: unde apud Euripidem in Cyclope, [690.] Καλῶς γὰρ ἂν Τροίαν γε διεπυρωσάμεν.

Δίπυρος, qui recoquitur et secundos experitur ignes: ut, δίπυροι ἄρτοι, apud Athen. l. 3. qui et διπυρῖται dicuntur, apud Hippocrat. Quidam interpr. panem nauticum. Item, duplici igne lucens. ut, δίπυροι λαμπάδες, apud Aristoph. in Ran. (1406.)

Δορύπυρος, igneam hastam habens. Demetr. Phal.

Ἔκπυρος, qui igni supra modum efferbuit.

Ἐκπυρόω, idem quod διαπυρόω. Eurip. in Troad. αὐτῶν τ' ἐκπυροῦσι σώματα, θανεῖν θέλουσαι.

Ἐκπυρόομαι, inflammor, exardesco. Gal.

Ἐκπύρωσις, ἡ, incensio, inflammatio. Athen. l. 14. Expon. et, ardor quo aliqua inflammantur et exardescunt, apud Procl.

Decomp. Παρεκπυροῦσθαι, interim ignescere.

Προσεκπυρόω, insuper accendo et inflammo.

Ἔμπυρος, igne urens, ignem habens: ut, ἔμπυροι τῶν τεχνῶν, apud Philost. Item, qui igni admovetur: ut, ἔμπυρα σκεύη, apud Plat. de leg. Τὸ ἔμπυρον, s. ἱερεῖον, aut θῦμα, victima quæ crematur, Plut. de deo Socr. † ἔμπυρα σήματα, signa ex victimis, &c. crematis, ipsoque igne petita. V. Hoelzlinus ad Apollon. Arg. 1. 145.† (Ἐμπύρῳ τέχνῃ. Eurip. Phœniss. 916. 1146. 1214.)

Ἐμπυρίζω, incendo, inflammo.

Ἐμπυρίζομαι, incendor, inflammor.

Ἐμπυρισμὸς, incensio, inflammatio.

Ἐμπυρόω, idem cum ἐμπυρίζω.

Ἐμπυροῦμαι, idem cum ἐμπυρίζομαι, apud Diosc. l. 5. c. 132.

Ἐμπυρεύω, idem quod ἐμπυρόω. [Aristoph. Lysistr. 372. Τί δέ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων, ὡς σεαυτὸν ἐμπυρεύσων. Schol. σεαυτὸν πυρώσων, καύσων τῷ πυρὶ φερομένῳ.]

Ἐμπύρευμα, τὸ, carbones cineribus obruti, ad accendendum ignem, quum opus est, relicti. Hesych.

Εὐπύρωτος, qui facile ignescit, et excandefactu facilis.

Ζάπυρος, valde igneus. Æschyl. in Prom. [1082. ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι, &c. Schol. β'. λίαν καυστικοί.]

Ζώπυρον, τὸ, suscitabulum ignis, seu reliquiæ ignis sopiti et cineribus obruti. Suid. et Hesych. Metaphoricè apud Plat. de leg. lib. 3. ζώπυρα humani generis appellantur ii, qui ex diluvio servati sunt, et quasi igniculi ad suscitandum genus humanum relicti.

Ζώπυρα, τὰ, dicuntur etiam ea quæ suscitant ignem sopitum, ut folles. Suid. in qua significat. dicitur et ζωπύριον, Suid. et ζωπύρα, ἡ. Hesych.

Ζωπύρα, ἡ, est etiam herbæ nomen, quæ aliàs κλινοπόδιον. Plinius lib. 24. cap. 15.

Ζωπυρέω, ignem sopitum et carbones cineribus obrutos suscito et accendo. Suid. Metaphoricè plerumque significat, bella aut alia mala sopita suscito: teste eodem. Item refocillo, reficio, restauro vires, propemodum morbo extinctas: apud eundem. (Æsch. S. c. Th. 295. Ζωπυρέομαι. Ag. 1043.)

Decomp. Ἀναζωπυρέω, exuscito, redardescere facio. Et metaph. excito, ardorem animi reddo, recreo. Plut. in Pericl.

Ἀναζωπυροῦμαι, exuscitor, redardesco. Et metaph. excitor, ardorem seu vigorem animi recupero. Xen. Hell. 5.

Ἐκζωπυρέω, excito, exuscito: propriè de igne sopito. metaph. de aliis rebus: ut, ἐκζωπυρεῖν πόλεμον, apud Plut.

Ἐκζωπύρησις, ἡ, exuscitatio, seu accensio: ut, ἀνθράκων ἐκζωπύρησις, apud eundem in symp. sept. sap.

Ἡμίπυρος, semiustus, semiardens. Aristot. de mundo.

Θεόπυρος, à Deo ardens, cœlitus accensus: ut, φλογὶ θεοπύρῳ, apud Eurip. in Electra. [732.]

Καπυρὸς, (comp. ex κάειν καὶ πυροῦν, teste Eust.) torridus, aridus, adustus. ut, καπυραὶ χαῖται, apud Theocr. idyll. 5.

Καπυρίζω, torrefacio, exarefacio. (Καππυρίζω. Theoc. Id. 2. 24.)

Καπύρια, et καπυρίδια, placentarum genus, apud Athen. l. 3.

Κατάπυρος, ignitus, igni excandefactus. Et metaph. ardentissimus, ferventissimus. Suid.

Λαμπυρὶς, ίδος, ἡ, lampyris, noctiluca, insecti genus. Plin. l. 11. c. 28. et l. 18. c. 26.

Λαμπυρίζω, lampyridem refero, cicindelæ instar luceo. Diosc. l. 5. c. 99. et 119.

Λειπυρίας πυρετὸς, febris continua, in qua simul externa frigent, interna uruntur: sic dicta ἀπὸ τοῦ λείπεσθαι πυρὸς ἤτοι θέρμης. Actuar. l. 2. περὶ διαγνώσ. πυρετῶν.

Ξηροπυρία, ἡ, balneum siccum, in quo quis tantùm desudat, non etiam aqua abluitur. schol. Nic.

Συμπυρόω, simul incendo, seu simul comburo, aut igne torreo. Eurip. in Cyclope: [307.] εἰ δὲ τοὺς λελειμμένους Σὺ συμπυρώσας, δαῖτ' ἀναλώσεις πικρὰν, Ποῖ τρέψεταί τις; Idem in Rheso, [960.] συμπυρῶσαι μυρίων πέπλων χλιδήν. [Suppl. 1071.]

Ὑπέρπυρος, supra modum igni excalefactus, valde calidus.

Ψευδόπυρα, τὰ, fictitii et ementiti ignes. Suid. Sic et proverbialiter dicuntur inania terriculamenta et minæ: aut, quum arte ostenditur aliquod periculum, quod re ipsa non est. Erasm. in Chiliad.

Composita ex πυρσὸς, fax, &c.

(Διαπυρσαίνω, cum Gen. face illustrare. Philostr. l. 2. c. 22.)

Διαπυρσεύω, idem cum πυρσεύω. Plut. in Demetr.

Ἐκπυρσεύω, igne luceo ex aliquo loco.

Composita ex πυῤῥός.

Ἔμπυῤῥος, rufus, ruber. Diosc. l. 3. c. 19.

Ἐπίπυῤῥος, ad rufum colorem inclinans. Aristot.

Ἡμίπυῤῥος, semirufus.

Κατάπυῤῥος, valde rufus. Diosc. l. 2. c. 184.

(Ὑπερπυῤῥιάζω, rubesco plus, cum Gen. Aristoph. R. 310.)

Ὑπόπυῤῥος, subrufus. Gal. ad Glauc. l. 1. Diosc. l. 2. c. 203.

Ὑποπυῤῥίζω, subrufus sum. Diosc. l. 2. c. 176.

Composita ex πυρετὸς, &c.

Ἀπυρεξία, à febre incolumitas.

Ἀπύρεκτος, et ἀπύρετος, qui sine febri est, febre carens, non febricitans. Athen. l. 2. et Hippocr. aphor. l. 4.

Ληξιπύρετος, faciens cessare febrem. Nic. Myreps.

Ῥιγοπύρετος, febris dicitur, in qua ægrotus simul febricitat et riget, eodem tempore in toto corpore utrunque sentiens affectum. Gal. de diff. feb. l. 2. c. 6.

ΠΥ'ΡΓΟΣ, ου, ὁ, turris. (☞ Dicta à πῦρ, aut quòd plerunque acuminata sit figura instar flammæ, aut quòd fulgureis ignibus feriri soleat.) Od. ζ'. ἣν περὶ πύργος Ὑψηλός. Il. δ'. πόλις πύργοις ἀραρυῖα. Xen. Hell. 6. κατιδόντες ἀπὸ τῶν πύργων. ¶ Pro muro et mœnibus accipi, tradit Etymol. Iliad. γ'. Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν. Eo quòd πύργοι fere partem faciunt mœnium. Il. μ'. Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν. Apud Latinos pyrgus, in utroque lusu, tam tesseræ, vel cubi, (qui habent singuli sex latera,) quam talorum vel astragulorum, (quorum singulus nonnisi latera quatuor habet,) pyrgus, inquam, est turricula, vel orca, fritillus, in quo agitantur tesseræ vel tali, priusquam in alveolum, vel tabulam lusoriam emittantur. Horat. Mitteret in Pyrgum talos. ¶ Est et bellicum instrumentum. Hesych. ¶ Sic et dicitur acies militaris quadrangulari formâ disposita in modum turris, teste Eustath. qui et sic usurpari tradit. Il. μ'. Πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν. Et Iliad. δ'. ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν, Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειεν πολέμοιο. ¶ Metaphoricè πύργος is dicitur, qui aliorum est præsidium et refugium. Unde apud Hom. Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλετο. Et apud Eurip. in Med. ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ. ¶ Pro parte etiam navis accipi, testatur Etym. (πύργοις γῆς Ἰωλκίας. i, e. γὴν Ἰωλκίαν. Eurip. Med. 87. 391. V. Æschyl. Pers. 875. Ag. 131. Soph. Œdip. Tyr. 1224.)

Πυργίτης στρουθὸς, passer in turribus degens. Galen. ὑγιεινῶν l. 6.

(Πύργινος. νόμιμα πύργινα. Æsch. Pers. 862.)

Πυργίον, turricula, Poll. l. 1. ¶ Est etiam pars triremis.

Πυργίσκος, turricula. eid. Poll. Exp. etiam, arca turrita, apud Suid.

Πυργηδὸν, catervatim, turmatim. Il. μ΄.

Πυργήρως, excelsè, instar turris. Hesych.

Πυργηρέω, et πυργυρῶ, in turri sto, turrim custodio, sum in arce, contineo me intra muros. ¶ Πυργυρούμεθα πρὸς ἐχθρῶν σῶμα ὥσπερ πόλις, circumdamur. Eurip. in Oreste. (Phœniss. 1047. Æsch. S. c. Th. 22.)

Πυργιοῦμαι, pro πυργηροῦμαι.

Πυργόω, turri instruo et munio. Odyss. λ΄. Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο, Πύργωσάν τε. Metaph. in altum tollo, eveho in turris altitudinem, amplifico. Aristophan. in Ran. ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά. Eurip. Heracl. Πᾶσι γὰρ οὗτος κήρυξι νόμος Δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γινομένων. (ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν. Med. 527.) Et, velut turri munio, Nonn.

Πυργόομαι, turri instruor: unde, πυργωθεὶς ἐλέφας. Epigr. l. 1. (Æsch. Pers. 192.) ‡ elatus sum.‡

Πύργωμα, τὸ, turris. Eurip. in Phœn. (260. Æsch. S. c. Th. 30.)

Πυργώδης. Soph. Trach. 277. ἀπ᾽ ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός.

(Πυργῶτις. Æsch. S. c. Th. 352.)

Composita.

(Ἀντιπυργόω. Æsch. Eum. 690.)

Ἀντίπυργος, ὁ καὶ ἡ, qui turri opponi et comparari potest altitudine: ut, ἀντίπυργος πέτρα, Eurip. in Bacch. [1094.]

Ἄπυργος, turres non habens, turribus non munitus. Eurip.

Ἀπύργωτος, idem. Od. λ΄.

Ἑπτάπυργος, septem turribus ornatus. Eurip. in Herc. fur. [28.] (Phœniss. 223. 1018.)

Εὔπυργος, pulchras turres habens, seu bonis turribus munitus: ut, εὔπυργος πόλις, Hesiod. in Asp. † 270.†

Καλλίπυργος, idem: ut, καλλίπυργον ἄστυ. Eurip. in Bacch. Exponitur et, sublimis, apud Aristoph. † Nub. 1020. σοφία.†

Καλλιπύργωτος, pro eodem: apud eundem Eur. ibidem. [19.]

Μεσοπύργιον, τὸ, muri ea pars quæ inter duas turres media est. Syn.

Μεταπύργιον, spatium quod inter duas turres est: idem ferè cum μεσοπύργιον. Thuc. l. 3.

Πολύπυργος, multis turribus munitus. Hom. hymn. 1. in Apoll. [242.]

(Πρόπυργοι θυσίαι. Æsch. Ag. 1177.)

Ὑψίπυργος, altis turribus insignis. Eurip. in Troad. [376.] (Æsch. Eum. 690. Suppl. 102.) [Soph. Trachin. 357. Εὔρυτόν θ᾽ ἕλοι, τήνθ᾽ ὑψίπυργον Οἰχαλίαν]

ΠΥΡΗ'Ν, ῆνος, ὁ, nucleus: quod in pomo ligneum osseumve est. Diosc. l. 1. c. 152. τῆς ὀξείας ῥοᾶς ὁ πυρήν. Theoph. (de mespilorum quodam genere:) φέρει τὸν καρπὸν μείζω, λευκότερον, καὶ τοὺς πυρῆνας ἔχοντα μαλακωτέρους. Apud Galen. τῶν κατὰ τόπ. l. 6. στρόβιλοι etiam, i. nuclei nucis pineæ, πυρῆνες dicuntur. Apud eundem aliorum quoque segmenta sic appellari traduntur. Uvis etiam πυρῆνες tribuuntur, apud Aristot. probl. sect. 20. probl. 24. Item piscibus. ¶ Πυρὴν dicitur etiam specilli pars altera minor in nuclei modum rotunda. ¶ Apud Hippocr. granum significat, et de thure dicitur, teste Gal. in ejus lex. ¶ Est et gemmæ nomen. Plin. l. 37. c. 11.

Πυρηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lignosus, interiore ligno multo dives. Theoph. hist. pl. l. 2. c. 8.

Πυρίνη, ης, ἡ, idem cum πυρήν. Hesych. Exponitur etiam granum, et de thure dicitur. Gal. apud Hippocr.

Πυρινώδης, idem cum πυρηνώδης. Item, nucleo similis. Aristot. hist. an. lib. 6.

Composita.

Ἀπύρηνος, ὁ καὶ ἡ, ligno seu osse carens, nucleum non habens, ut, καρπὸς ἀπύρηνος. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. Item spinis carens: de piscibus dictum. Athen. l. 7.

Ἀπύρινος, idem: ut, ἀπύρινος ῥοά. Philostr. ep. 10.

Διπύρηνος, duos nucleos habens, interiore ligno gemino præditus. Et, τὸ διπύρηνον, instrumentum chirurgicum, i. specillum duas cuspides habens. Gal. de alim. 2.

Ἐκπυρηνίζω, enucleo, seu educo veluti nucleum. Alex. Aphr. problem. lib. 1.

Μαλακοπύρηνος, mollem nucleum habens. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 6.

ΠΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, triticum, frumentum. Iliad. θ΄. Ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν. Odyss. τ΄. φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα Πυροὺς καὶ κριθάς. (Æsch. Ch. 483.) Plut. in Pericl. πυρῶν μέδιμνοι τετρακισμύριοι. ¶ Etym. πυροὺς dictos esse scribit quasi σπυροὺς, pro σπορούς, ἀπὸ τοῦ σπείρειν. pro qua etymologia facit quod Herodianus apud eundem scribit, à Syracusis τοὺς πυροὺς dictos fuisse σπυρούς, παρὰ τοὺς σπορούς.

Πύρινος, ου, ὁ, triticeus: ut, πύρινος ἄρτος, Athen. l. 14. et, πύρινον ἄλευρον. Diosc. l. 3. c. 116.

Πύρνος, per syncopen dicitur pro πύρινός. ut Odyss. ρ΄. δώσει δέ οἱ ὅς κε θέλησι Πύρνον καὶ κοτύλην. Exponitur etiam substantivè, fragmentum panis, bolus, apud Suid. et Hesych. Item τροφὴ, Etymol. et schol. Theocr.

Πυρναῖος, maturus, edulis. Theocr. idyll. 1. ‡ 46.‡

Πυρίτης, ου, ὁ, idem cum πύρινος. Suid.

Πυραμοῦς, s. ἄρτος, panificii genus ex tritico, admixto melle, quod præmii loco dabatur iis qui insomnes pernoctassent in symposiis. Athen. lib. 14.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ, s. μάζα, placenta, itidem ex tritico et melle: ut σησαμὶς dicitur ἡ ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος. Etym. Diversum panis genus esse à πυραμοῦς, docet Iatrocles in lib. de placentis, teste Athen. ibidem. ¶ Πυραμίδες apud Ægyptios etiam dicuntur regia granaria, à Josepho patriarcha ædificata, teste Etym. Vide et in Πῦρ.

Σπυρὸς, Syracus. pro πυρός.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, sporta, corbis. Hesych. exp. τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος. Itidemque Etymol. derivat à πυρὸς, quasi πυρὶς, pleonasmo τοῦ σ, Utitur Comicus quidam apud Athen. l. 10. Matth. c. 15. et ipse Luc. act. Ap. cap. 9.

Σπυρίδιον, τὸ, sportula, corbula. Aristoph. in Acharn. Est et caprarum fimus, ut aiunt. fortasse pro σφαιρίδιον.

Σπυρίχνιον, sportula.

Σπυρίδιον, idem quod σπυρίς. Poll. l. 7. c. 30.

Composita.

Αἰγίπυρος, q. d. capræ triticum; herbæ nomen, de qua Theophr. hist. pl. l. 2. c. 9. et Theocr. idyll. 4. Sic dici putatur quòd capræ ejus esu gaudeant. Exponitur etiam, rufus, apud schol. Aristoph. quoniam ægipyrus herba florem habet rubeum, teste Demetrio.

Αὐτόπυρος ἄρτος, et αὐτοπυρίτης, ου, ὁ, panis cui furfur ademptum est. Gal. de alim. l. 2. Athen. l. 3.

Διόσπυρον, τὸ, (q. frumentum Jovis,) genus cerasi, seu fructus ceraso similis: Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13. Sic etiam dicitur à quibusdam lithospermon. Plin. l. 27. c. 11.

Ζεόπυρον, teste Diosc. vocatur in Bithynia zeæ triticique mixta species. Quidam exp. genus frumenti mediæ inter zeam et triticum naturæ. Scribitur et ζειόπυρον.

Ἰσόπυρον, herba est quæ et phaseolus. de qua Diosc. l. 4. c. 121.

Λαγώπυρον Hippocr. τὸν λαγώποδα herbam nominavit, quasi leporis triticum. Eadem dicitur et ἡ λαγόπυρος, apud eundem in l. de ulc.

Μελάμπυρον, herbæ nomen, in quam triticum degenerat: de qua Theophr. hist. pl. l. 8. c. 5. Galen. de alim. l. 1. c. ult. Sic etiam à nonnullis dicitur μύαγρον, teste Diosc. l. 4. c. 17.

Συγκομιστὸς ἄρτος, idem qui et αὐτόπυρος, Athen. l. 3.

Ὀλιγόπυρος, ὁ καὶ ἡ, parum tritici ferens. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 12.

Ὀλόπυρος, totus ex tritico. Athen. l. 9.

Ὁμοιόπυρος, tritico similis. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 6.

Πολύπυρος, multum triticum ferens, tritico abundans. Od. ξ΄. et ο΄. (Æsch. Suppl. 564.)

Φιλόπυρος, amans triticum.

ΠΥΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, Hesychio lagæna vini vimine obducta. Suidas dicit, esse è surculis nexum vasculum. ¶ Est et nomen comœdiæ Cratini, apud Aristoph.

Πυτιναῖος. apud Suidam Diotrephes quidam dicitur πυτιναῖα ἔχειν πτερὰ, quòd ἐκ πυτινῶν πλοκῆς ditatus esset, et inde veluti alas, quibus emergeret, sumpsisset.

ΠΩ'ΓΩΝ, ωνος, ὁ, barba. cujus partes complures, μύσταξ, ὑπήνη, &c. (☞ Dicta quasi πήγων, à præt. med. πέπηγα, verbi πήσσω. πῆξιν γὰρ τῆς ἡλικίας σημαίνει, inquit Apollodorus apud Etymologum. aut quoniam est πεπηγὼς καὶ ἑδραῖος τόπος, inquit Etymol.) Theocr. idyl. 10. Ὦ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. Plut. de discern. adulat. ab am. πώγων ποδήρης καθεῖται. Tribuitur et aliis animantibus. Ut, τράγου πώγων. de pisce quodam, apud Athen. l. 8. Sic et avium rostris πώγωνες innascuntur. Aristot. Athen. l. 14. Dicitur et de inanimis: ut, φλογὸς πώγων, flamma quæ sparsim erumpens in conum acuitur, Æschyl. (Ag. 314.) Πώγωνας etiam à poëtis cuspides dici, testatur Poll. lib. 2.

Πωγωνίας, ου, ὁ, barbatus: ut, πωγωνίαι ἀστέρες. Plin. l. 2. c. 25. Exponitur et substantivè, magna barba. Suid.

Πωγωνιήτης, Ionicè pro πωγωνιάτης, et πωγωνίτης, barbatus. Jovis epith. Etym. et Suid.

Composita.

Ἀπώγων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, imberbis.

Δασυπώγων, densam et hispidam seu hirsutam habens barbam. Aristoph. in Thesmoph. [33.]

Ἐκπώγων, cui barba excrevit, barbatus.

Λειποπωγωνία, ἡ, quum barba aliquis destituitur, quum barbam quis non habet. Etym. ex Cratete.

Μακροπώγων, cui promissa seu prolixa barba est.

Μισοπώγων, osor barbæ. Sic et inscribitur quidam Juliani Apostatæ στηλιτευτικὸς λόγος in Antiochenos.

Πολυπώγων, multum barbæ habens.

Προπωγώνιον, prima barba, ὑποῤῥίνιον, πρώτη βλάστη ὑπὸ τῇ ῥινί. quæ postea μύσταξ. quemadmodum lanugo in summo mento, πάππος· ὑπήνη, barba sub mento et in malis: ἴουλος, sub temporibus lanugo. juxta Pollucem lib. 2.

Σπανοπώγων, cui rara barba est. Idem ibidem ex Ione tragico.

Σφηνοπώγων, cujus barba cunei figuram repræsentat: vel cui barba velut cuneo diffissa est, et bisulca.

Τραγοπώγων, hircinam barbam habens: nomen herbæ, quæ et τετραπώγων, de qua Diosc. l. 2. c. 173.

Χαλκοπώγων, cui est ænea barba. Plut. q. ænobarbus.

ΠΩΛΕ'Ω, ῶ, vendo, venundo. Aristot. Polit. 2. ἐν Λοκροῖς νόμος ἐστὶ μὴ πωλεῖν, ἐὰν μὴ φανερὰν ἀτυχίαν δείξῃ συμβεβηκυῖαν. Dem. pro cor. πωλοῦσι τῷ Φιλίππῳ τὴν πατρίδα. ¶ Secundum quosdam fit à πῶλος, ut et ὠνεῖν ab ὄνος, et ἄρνυμαι ab ἄρς, vel rectiùs ἀρὴν, quòd in pecoribus veterum divitiæ et commercia consisterent. ¶ Item verto: de qua signif. vide in πολέω.

Πωλοῦμαι, vendor. Athen. l. 3. πωλεῖται πρὸς χρυσίον. Theoph. πωλεῖσθαι δὶς πρὸς ἀργύριον, vendi pro duplâ pecuniâ.

Πώλημα, τὸ, id quod venditur seu venum exponitur, res venalis. Xen.

Πώλησις, εως, ἡ, venditio. Idem.

Πωλητὴς, οῦ, ὁ, venditor. Athenis erat magistratus, cui commissa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum, quique functiones publicas elocabat. Poll. l. 8. et Harpocr.

Πωλητήριον, τὸ, locus ubi res venales exponuntur: forum. Lucian. Sic et Athenis dicebatur locus, ubi considebant magistratus, qui dicebantur πωληταὶ, Harpocr.

Πωλὴ, ἡ, venditio. Idem Harpocr. ex Hyperide.

Πώλης, ου, ὁ, venditor. Suid. ex Aristoph.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναπωλέω, ῶ, rursus vendo, revendo. Poll. l. 7. c. 2.

Διαπωλέω, ῶ, divendo.

Ἐκπωλέω, ῶ, vendo, divendo è loco.

Ἐμπωλέω, ῶ, vendo in aliquo loco. mercaturam alicubi exerceo.

Ἐμπώλημα, idem quod πώλημα. Xen.

Ἐμπώλησις, et ἐμπωλὴ, ἡ, venditio. Poll. l. 3. c. 25. et l. 7. c. 2.

Ἐμπολέω, idem cum ἐμπωλέω. Item, comparo mihi, alicunde emo, (ad revendendum.) Aristophan. in Pace, ἀλλ᾽ οὐδὲν ἠμπόληκά πω. Item, comparo, acquiro, lucror. Luc. οὐδ᾽ ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. Ἐμπολῆσαι, exp. etiam, mortem sibi accersere, apud Soph. in Ajace. (Œdip. Tyr. 1045.)

Ἐμπολέομαι, idem: acquiro, &c. Od. ο΄. βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο. (Soph. Tr. 254)

Ἐμπόλημα, τὸ, id quod sibi aliquis emit, et comparavit.

Ἐμπολὴ, ἡ, idem. † Xen. Pæd. 6. p. 163. b.† Aristoph. in Acharn. et Eurip. in Cycl. Exponitur et, lucrum ex negotiatione partum.

Ἐμπολαῖος, dicitur Mercurius, præses negotiationis. Aristoph. in Plut. et in Acharn.

Ἐμπολεὺς, negotiator. Epigr.

Ἐμπολάω, negotior: ut apud Eust. κερδαίνετ᾽, ἐμπολᾶντε. ‡ ἐμπολάω κέρδος, affero. Soph. Trach. 93.‡

Decomp. Ἀπεμπολέω, seu ἀπεμπολάω, vendo, venundo. unde Hesych. ἀπεμπολεῖ, exp. πιπράσκει. Et Eurip. in Cycl. Τοὺς δ᾽ ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ᾽ οἴνου σκύφου Ἀπημπόλησε, &c. Luc. ἀπημπόλησεν τοὺς μὲν μνᾶς Ἀττικῆς, ἐμὲ δὲ δύ᾽ ὀβολῶν. Exponitur etiam, ut emptum abduco seu rapio, apud Eurip. in Iph. Taur. Τίνος; τίς ἄν; τήνδ᾽ ἀπεμπολᾷς χθονός; (Eurip. Phœniss. 1187. Philostr. l. 3. c. 24.)

Ἀπεμπόλησις, venditio, nundinatio. Hippocr.

Ἀπεμπολήτης, venditor, seu qui lucrum ex venditionibus facit, institor.

Ἀπεμπολὴ, idem cum ἀπεμπόλησις. Suid. Exponitur etiam, negotiatio. Hesych. et Suid.

Διεμπολάω, coëmo et vendo, distraho, divendo. mercor, mercaturam facio. Aristoph. in Acharn. [972.] ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν. Eur. in Bacch. [512.] τάσδ᾽ ὡς ἄγων πάρει, Κακῶν συνεργούς; ἢ διεμπολήσομεν; &c. [Soph. Philoctet. 595. Τί φησιν, ὦ παῖ, τί με κατάσκοπόν ποτε Διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ᾽ ὁ ναυβάτης;]

Ἐξεμπολάω, divendo. negotior in alia loca, transigo mercem aliò. [Soph. Antig. 1048. ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι. Philoct. 308. ἐξεμπολήσει κέρδος. Herodot. Hist. lib. 1. πέμπτῃ δὲ ἢ ἕκτῃ ἡμέρῃ ἀπ᾽ ἧς ἀπίκοντο, ἐξεμπολημένων σφι σχεδὸν πάντων, &c.]

Ἐρανέμπολος, qui circum ἐράνους mercaturam exercet. Hesych.

Παρεμπολῶ, insuper et præter alia emo seu comparo, (scil. ad revendendum.) Metaphor. apud Eurip. in Med. Γάμους παρεμπολῶντί γ᾽ ἀλλοίους πόσει.

Προπωλέω, sum propola. Et simplic. vendo. Plat. de leg. l. 12. προπωλῶν ὁτιοῦν.

Προπώλης, ου, ὁ, mercator primarius, primus venditor. solidæ mercis propola. magnarius mercator. προπράτωρ, προπράτης.

Προπώλου nomine vocatur et interdum ejus προξενητὴς, pa-

rarius, venditionis mediator, venditoris substitutus. Aristoph.

Composita sine præpositione.

Ἀγκιστροπώλης, ου, ὁ, hamorum venditor. Poll. l. 7. c. 30.

Ἁλατοπωλία, ἡ, salis venditio: jus et potestas salis vendendi. Aristot. Œcon. 2.

Ἀλεκτρυονοπώλης, seu ἀλεκτρυοπώλης, gallinarum venditor. Poll. l. 7.

Ἀλεκτρυονοπωλητήριον, seu ἀλεκτρυοπωλητήριον, locus ubi gallinæ venduntur. Phryn.

Ἀλλαντοπώλης, lucanicārum venditor, vel farciminum. Sumitur et pro vili atque abjectæ sortis homine. [Aristoph. Equit. 144. ἀλλαντοπώλης. 148. ἀλλαντοπῶλα. 179.]

Ἀλλαντοπῶλις, ιδος, venditrix farciminum.

Ἀλλαντοπωλέω, farcimina vel lucanicas vendo, lucanicarum sum venditor. [Aristoph. Equit. 1239. Ἠλλαντοπώλουν. 1243. Ἠλλαντοπώλεις. 1395. ἀλλαντοπωλήσει.]

Ἁλουργοπώλης, venditor purpuræ. Aristot. in Mech.

Ἁλουργοπώλιον, locus ubi purpura venditur. Item purpuraria officina.

Ἁλουργοπωλική, s. τέχνη, purpuræ venditoria ars, quæ et πορφυροπωλική. Suid. ex Isæo.

Ἀλφιτοπώλης, farinæ seu farinarum venditor.

Ἀλφιτοπῶλις, ιδος, farinæ venditrix. [Ἀλφιτόπωλις στοὰ a Pericle ædificata est. Aristoph. Acharn. 547. Schol. Eccl. 682.]

Ἀνθοπωλέω, flores vendo. Hesych.

Ἀνθρακοπώλης, qui carbones vendit, carbonarius. Poll. l. 7.

Ἀργυροπωλέω, pecuniâ numeratâ vendo. Polyb. l. 2.

Ἀρτοπώλης, qui panem vendit. Poll. l. 7. c. 5. (Aristoph. R. 882.)

Ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ, quæ panem vendit. Aristoph. in Ran. [881. addas, Vesp. 238. 1386. Schol. Bis.]

Ἀρτοπώλιον, locus in quo venduntur panes. Poll. ibidem. (Aristoph. R. 112.)

Ἀρτοπωλεῖον dicitur esse pistrinum. Suid.

Ἀρτοπωλεῖν, panem vendere. Poll. ibid.

Αὐτοπώλης, qui ipse per se vendit, i. qui non vendit ab alio empta. schol. Aristoph.

[Αὐτοπωλικός. Plat. Sophist. καὶ τὸ κτητικῆς ἄρα μεταβλητικὸν, ἀγοραστικὸν, καπηλικὸν, εἴτε αὐτοπωλικὸν, &c.]

Βελονοπώλης, qui acus vendit. Poll. l. 7. c. 30. [Aristoph. Plut. 175.]

Βελονοπῶλις, ιδος, quæ acus vendit. Idem ibidem ex Hermippo.

Βιβλιοπώλης, librorum venditor, bibliopola: apud Aristomenem ἐν γόησι, teste Poll. l. 7. c. 30.

Βυρσοπώλης, coriarius, qui coria vendit. schol. Aristoph. [Equit. 136. Ἐπιγίνεται γὰρ βυρσοπώλης Παφλαγὼν, &c. 139. 737. 848. Pac. 269. Ὁ Βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.]

Γελγοπώλης, scrutorum venditor, scrutarius: Eust. ex Æl. Dion.

Γελγοπῶλις, ιδος, scrutorum venditrix. Poll. l. 7. c. 30. ex Cratino.

Γελγοπωλέω, scruta vendo. Idem ibidem ex Hermippo.

Γρυτοπώλης, idem quod γελγοπώλης.

Ἐγκριδοπώλης, qui venditat ἐγκρίδας. Athen. l. 14. ex Aristoph.

Ἐλαιοπώλης, olei venditor. Poll. l. 7. c. 39. [Demosth. Orat. c. Aristog. οἴεσθ' ὡς ἐξέλιπε τὸν ἐλαιοπώλην Ἀγαθῶνα;]

Ἐλαιοπωλεῖον, locus ubi oleum venditur.

Ἐνταφιοπώλης, qui vendit quæ ad sepulturam seu sepulturæ ornatum pertinent: libitinarius. Ulpian.

Ἐριοπώλης, lanæ venditor seu lanarum. Poll. l. 7. c. 9.

Ἐριοπώλιον, locus in quo lana venditur, emporium lanæ.

Ἐριοπωλέω, lanam vendo, sum lanæ venditor. Poll. ibidem.

Ἐριοπωλικῶς, more eorum qui lanam vendunt: i. dolosè. quoniam falsarii nonnulli eam humectant, et arenâ respergunt, ut pondus augeant; fila exinde facta sic ad telæ longitudinem dimetiuntur, ut pauperculis netricibus plærumque aliquid insuper extorqueant, rarò, quod supra justam longitudinem excurrit, restituant. (Aristoph. R. 1433.)

Ἑφθοπώλης, qui cocta sive elixa vendit.

Ἑφθοπώλιον, vel ἑφθοπωλεῖον, locus ubi cocta sive elixa veneunt. Athen. lib. 3.

Ζωοπώλης, qui animalia vendit. et locus ubi id fit, ζωόπωλις, Hesych.

Θεατροπώλης, qui ex theatris locandis quæstum facit. Aristoph.

Θερμοπώλης, qui calida cibaria vendit.

Θερμοπώλιον, locus ubi calida cibaria veneunt.

Ἱματιοπώλης, vestium venditor, vestiarius. Poll. l. 7. c. 18.

Ἱματιόπωλις ἀγορὰ, forum in quo vestes venduntur. ibidem.

Ἱπποπώλης, equorum venditor, qui equos venditat.

Ἰσχαδοπώλης, caricarum venditor, qui caricas venditat. Poll. lib. 8. ex Pherecr. Comico.

Ἰσχαδοπῶλις, caricarum venditrix, quæ caricas venditat. [Aristoph. Lysistr. 564. Ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, &c. Schol. ἰσχὺν μὴ ἔχουσαν.]

Ἰτριοπώλης, placentarum venditor, quæ ἴτρια dicuntur. Poll. l. 7. c. 30.

Ἰχθυοπώλης, piscium venditor, piscarius. Athen. l. 6.

Ἰχθυοπώλαινα, ἡ, piscium venditrix. Idem. l. 14.

Ἰχθυοπωλεῖον, piscaria, i. forum piscarium. Plut. Symp. 4. Scribitur et ἰχθυοπώλιον, apud eundem.

Καυλοπώλης, qui caules venditat. Poll. l. 7. c. 30.

Κεραμοπώλης, fictilium venditor. Idem ibidem.

Κεραμοπωλέω, fictilia vendo, tegulas vendo. Poll. ex Alex.

Κεραμοπωλεῖον, locus ubi fictilia venduntur. Idem ibidem ex Dinarch.

Κοιλιοπώλης, qui ventres seu omasa vendit. Aristoph. [Equit. 200.]

Κρεωπώλης, qui carnes vendit, carnium venditor: lanius, lanio. Poll. l. 6.

Κρεωπώλιον, macellum, laniena, seu laniarium. Plut. in Probl. Rom.

Κρεωπωλικὸς, ad lanium seu carnium venditorem pertinens: ut, κρεωπωλικὴ τράπεζα. Plut. Symp. 2. Probl. 10.

Κρεωπωλέω, carnes vendo. Poll. l. 6. c. 7.

Κρηπιδοπώλης, crepidarum seu crepidularum venditor. Synes. ep. 52.

Κρομμυοπώλης, cæparum venditor. Poll. l. 7. c. 30.

Κτενοπώλης, qui pectines vendit. Poll. l. 7. c. 30.

Κωδωνοφαλαρόπωλος, qui nolas seu tintinnabula equorum phaleris adjicit. Aristoph. in Ran.

Λαφυροπώλης, spoliorum venditor, qui exuvias divendit. Xen. in Lac. Pol. A Plut. sic dicitur etiam qui captivos vendit. (Hinc patet, cur τὰ λάφυρα proprie spolia dicantur esse hosti vivo, qui tunc ad arbitrium capientis fit captivus, detracta.)

Λαφυροπωλέω, spolia seu exuvias vendo. General. sub hasta divendo, auctionor. Pol. l. 5. λαφυροπωλήσας πᾶσαν τὴν λείαν. Athen. λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα.

Λαφυροπωλεῖον, officina divendendis spoliis, auctionibus. Polyb. l. 4.

Λαχανοπώλης, olerum venditor. Poll. l. 7. c. 10.

Λαχανοπῶλις, ιδος, olerum venditrix. ibidem. [Aristoph. Vesp. 495. Ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ. Ran. 1501. Schol. Acharn. 468. Schol.] Pro eodem dicitur et, λαχανοπωλήτρια, apud eundem. [Thesm. 393. Προπηλακιζομένας ὁρῶσ' ὑμᾶς ὑπὸ Εὐριπίδου, τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας, &c.]

Λεκιθοπώλης, qui vitellos vel pisa vendit. Et synecdochicè, qui ova aut legumina vendit.

Λεκιθοπῶλις, ιδος, quæ ejusmodi talia vendit. Aristoph. in Plut. ‡ 427. ‡

Ληκυθοπώλης, lecythorum venditor, qui ampullas olearias seu unguentarias vendit. Poll. l. 7. c. 30.

Λιβανοπώλης, qui thus vendit. Idem ibidem.

Λιβανωτοπώλης, idem. Athen. l. 14.

Λιβανωτοπωλέω, thus vendo, Poll. ex Aristoph.

Λοφοπωλέω, galearum cristas vendo. Idem l. 7. c. 30. ex eodem Aristoph. Exponitur etiam, ἐπινεύω. solebant enim, qui galearum cristas vendebant, eas capiti suo impositas crebro nutu concutere, ut non corrosas esse ostenderent. Hesych. et Suid.

Μαχαιροπώλης, cultrorum venditor seu gladiorum. Poll. l. 7. c. 30.

Μαχαιροπωλεῖον, locus in quo gladii venduntur. Idem ibidem.

Μελιτοπώλης, venditor mellis. Aristoph. [Equit. 849.]

Μελιτοπῶλις, venditrix mellis. Poll.

Μελιτοπωλέω, mel vendo. Idem l. 7. c. 30.

Μιγματοπώλης, qui medicamentorum misturas vendit. Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 7.

Μονοπώλης, qui solus vindit mercem eam quam negotiatur, sive autoritate superiorum, seu animo avaro mercimonium flagellandi.

Μονοπωλία, et μονοπώλιον, privilegium et jus τοῦ μονοπώλου, quum aliquis solus merces aliquas divendit superiorum autoritate; vel à nequam avariciæ genio abreptus flagellat mercem. monopolium. Aristot. Polit. 1. ex Hyper.

Μονοπωλέω, solus vendo quippiam, monopolii jus obtineo, vel abusum rapio. Strab.

Μυροπώλης, unguentorum venditor: unguentarius. Athen. l. 13.

Μυροπῶλις, unguentorum venditrix: unguentaria. Aristoph.

Μυροπωλέω, unguenta vendo: apud eundem.

Μυροπωλεῖον, sive μυροπώλιον, locus ubi unguenta venduntur: officina unguentaria: apud Aristoph. et Suid.

Νομισματοπώλης, q. d. numismatum aut monetæ venditor. Poll. lib. 7. cap. 30. monetarius. qui monetam etiam aliis ex eorum metallo sumptu æquo percutiendi potestatem habet.

Νομισματοπωλικὴ, s. δύναμις, q. d. vendendi numisma potestas. Idem ibidem ex Platone.

Οἰνοπώλης, vini venditor, vinarius.

Οἰνοπωλέω, vinum vendo. Aristot. de mirab. aud.

Οἰνοπώλιον, taberna vinaria, locus ubi vinum venditur.

Ὀξοπώλης, aceti venditor. Poll. l. 7. c. 30.

Ὀρεωπώλης, mulorum venditor. Suid.

Ὀρνιθοπώλης, qui aves vendit. Poll. l. 9.

Ὀρτυγοπώλης, qui coturnices vendit. Idem l. 7. c. 30.

Ὀσπριοπώλης, leguminum venditor. Fœm. ὀσπριοπῶλις, ιδος.

Ὀψοπώλης, opsoniorum venditor, cupedinarius.

Ὀψοπῶλις, ιδος, opsoniorum venditrix.

Ὀψοπώλιον, et ὀψοπωλία, locus in quo veneunt opsonia, popina: apud Suid. et Athen l. 1.

Παλίμπωλος, qui revendit aliquid, qui emit ut revendat. Poll.

Παντοπώλης, qui omnis generis res venales vendit. Idem l. 7. c. 3.

Παντοπωλία, omnis generis rerum venditio. idem cum παμπρασία. Idem ibibem ex Archipp.

Παντοπωλεῖον, locus ubi omnis generis res veneunt: forum publicum. Idem ibidem.

Πινακοπώλης, qui tabulas seu asseres vendit. Poll. l. 7. c. 30.

Πορφυροπῶλις, quæ purpuram vendit, (intelligendo de conchis;) qel quæ purpuram vendit, i. lanam aut vestem purpuream. Act. Ap. 16.

Πορφυροπωλικὴ, s. τέχνη, scientia vendendi purpuras. Suid.

Προβατοπώλης, ovium vel pecudum venditor. Chrysost.

Πυροπωλέω, triticum vendo. Aristoph.

Ῥιζοπώλης, radicum venditor. Poll.

Ῥωποπώλης, qui merces illas vendit, quæ propriè vocantur ῥῶπες, aut qui varias merces easque minutas et parvi pretii vendit. scrutarius. Hesych.

Ῥωποπωλέω, vendo merces quæ ῥῶπες dicuntur: vel vendo varias merces. sum scrutarius.

Σιδηροπώλης, ferri venditor. Poll.

Σιλφιοπώλης, qui laserpitium vendit. Poll. loco citato.

Σιτοπώλης, venditor frumenti, frumentarius. Aristot.

[Σιτοπῶλος. Hesych. Lex. pag. 841. 2. 1. Σιτοκάπηλοι, σιτοπῶλαι. Phavorinus in Lex. pag. 659. 2. 3. legit σιτοπῶλαι, et rectius quidam, ut mihi videtur. Vide Not. Cel. Taylor ad Lysiæ Orat. c. Dardan. pag. 386. 8. ὅτι μοι δοκοίη κρίνειν τοὺς σιτοπώλας (Ald. σιτοπώλους) κατὰ τὸν νόμον.]

Σκανδικοπώλης, dictus fuit Euripides, quòd ejus mater vilissimi oleris sylvestris, quod σκάνδιξ dicitur, venditrix esset.

Σκευοπώλης, qui vasa utensilia vendit. Poll. ibidem.

Σκοροδοπώλης, alliorum venditor: apud eundem.

Σπαρτοπώλης, qui spartum vendit, vel spartēa texta. Pol. l. 7. c. 30.

Σπειροπώλης, venditor τῶν σπείρων, veteres et tritas vestes vendens: vel simpliciter vestium venditor. Idem l. 7. c. 18.

Σπειρόπωλις ἀγορὰ, idem quod ἱματιόπωλις ἀγορὰ, teste eodem.

Σπερματοπώλης, seminum venditor. Poll. loco citato.

Στεφανοπώλης, coronarum venditor. Suid.

Στεφανοπῶλις, ιδος, coronarum venditrix, mulier quæ corollas et serta venditat. Plut. Symp. 3. Probl. 4. Eadem dicitur et στεφανοπωλήτρια, apud Poll. l. 7.

Στυππειοπώλης, vel στυπειοπώλης, stupæ venditor, venditor vestium stupearum. Aristoph. in Equit.

Συρμαιοπώλης, qui raphani id genus vendit, quod συρμαία dicitur. Poll. l. 7. c. 30. ex Aristoph. Danaid.

Σχοινοπώλης, juncearum restium venditor: vel simpl. qui funes aut restes vendit.

Ταριχοπώλης, qui salsamenta venditat, salsamentarius. Plutarch. Sympos. 2.

Ταριχοπωλέω, sum salsamentarius, salsamenta vendito. Luc. ταριχοπωλοῦντες ὑπ' ἀπορίας.

Τιμιοπώλης, quidam interpr. qui pretio vendit. Alii exp. pollinctor. Propriè significat, rerum pretiosarum venditor. Poll. l. 7. c. 30. ex Phrynicho.

Τυροπώλης, caseorum venditor. idem ibidem. [Aristoph. Equit. 850.]

Τυροπωλέω, ῶ, caseos vendo. Item pondero et examino, more eorum qui caseos venditant: nam ad pondus divendebatur caseus. Aristoph. in Ran.

Φαρμακοπώλης, medicamentorum et pigmentorum venditor. pharmacopola. Poll. l. 7. c. 30. † Aristoph. Nub. 764. †

Φαρμακοπωλέω, medicamenta vendo, sum pharmacopola. Athen. et Diog. Laërt.

Χαλκοπώλης, qui æs vendit. Poll. l. 7. c. ult.

Χοιροπώλης, porcorum venditor: qui porculos venditat. Aristophan. in Acharn.

Χοιροπωλέω, porcum seu porcos vendo. ¶ Dicitur et fœmina χοιροπωλεῖν, quum porcum suam quæstui habet, cuivis eam prostituens. nam, χοῖρος pro pudendo muliebri apud Corinthios usurpari, docet Suid.

Χορδοπώλης, chordarum venditor. Poll. l. 7. ex Critia.

Χυτροπώλης, ollarum seu cacaborum venditor.

Χυτροπῶλις, ιδος, ollarum venditrix. Poll. l. 7. c. ult.

Χυτροπώλιον, locus in quo ollæ venduntur: apud Hesych. pro quo χυτροπωλεῖον, apud eundem Poll.

Ὠοπῶλις, venditrix ovorum. schol. Aristoph. [Plut. 427.]

ΠΩ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, pullus, plerumque pullus equinus, equuleus, sive teneræ, sive adultæ ætatis. Il. ύ. ἵπποι θήλειαι πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι. Xen. de re eq. τοῦ ἔτι ἀδαμάστου πώλου. Dicitur etiam de pullo asini, Matth. 21. et de pullo elephantis, Arist. l. 9. animal. c. 1. ¶ Πῶλοι metaph. dicuntur etiam pueri et puellæ, Eurip. in Hecuba,

Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν. (Phœniss. 909.) Nicand. in Alexiph. ἐν σταγόνεσσι γάλακτος Θηλυτέρης πώλοιο χέας ὀπόν. Athen. l. 13. Ἀφροδίτης πῶλοι, dicuntur meretrices juvencæ.

Πωλικὸς, οῦ, ὁ, pullinus. Luc. in Zeux. ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον, more pullorum. Apud Soph. πωλικὴ ἀπήνη, rheda seu vehiculum quod pulli trahunt. (Πωλικός. Sch. ex παρθενικός. Æsch. S. c. Th. 460.)

Πωλίον, ου, τὸ, parvus pullus, tenellus pullus, equulus, equuleus. Aristoph. [Vesp. 189.] ¶ Πώλιον, pullium, id quod equa emittit antequam pullum partu edat. Aristoph. hist. anim. l. 8.

Πωλάριον, idem quod πωλίον. Plat. apud Diog. Laërt.

Πωλεύω, f. εύσω, pullos equinos domo et erudio. Xen. de re eq. ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεύειν, δοκεῖ ἡμῖν γραπτέον εἶναι.

Πώλευσις, εως, ἡ, cura domandi et erudiendi pullos equinos. Xen.

Πωλευτικὸς, ad equuleos domandos et erudiendos idoneus.

Πωλεία, ας, ἡ, idem quod πώλευσις. Xen. in Hipparch. Ab Ulp. usurpatur pro armento pullorum seu equuleorum. ¶ Item fimum pulli asinini quod primùm edidit.

Composita.

Αἰολόπωλος, varios pullos seu equuleos habens. Il. γ'.

Ἀπώλευτος, non domitus eruditusque, ut pulli domari et erudiri solent. Suid.

Ἐνδοξόπωλος, equorum pullis inclytus, celebris equorum pullitie. Hesych.

Ἑξάπωλος, sex pullos seu equuleos habens. Ἑξάπωλον ἅρμα, currus quem sex equulei conjugati trahunt. Herodian. l. 4.

Εὔπωλος, et Ionica dialysi ἐΰπωλος, pulchros equuleos habens, aut producens. Odyss. ξ'. Vide et aliam sign. in comp. ex πωλέω verto, in Πολέω.

Ἐχέπωλος, equuleos seu pullos equinos habens. Hesych.

Κλυτόπωλος, idem cum ἐνδοξόπωλος. Il. ἰ.

Λευκόπωλος, candidos pullos habens, niveis equuleis invectus. Solis epitheton, diei et lucis. Soph. in Ajace. Est et deorum epith. apud Eur. in Phœn. (Λευκόπωλος ἡμέρα. Æsch. Pers. 386.)

Μονόπωλος ἠὼς, aurora quæ unico equuleo invehitur. Eur. in Orest.

Ταχύπωλος, celeres equuleos habens, velocibus equorum pullis utens. Il. ἰ. et ψ'. Exponitur et, rei equestris peritus.

Τρίπωλον ἅρμα, currus qui à tribus equuleis trahitur. Eurip. in Andr.

ΠΩ͂ΜΑ, τὸ, operculum: ut, πῶμα φαρέτρης, Il. δ'. Et Od. β'. καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας. Athen. l. 11. Φοῖτα, καὶ κοῖλον πώματ' ἄφελκε κάδων.' ¶ Item potus: idem quod πόμα: de qua significat. vide in Πίνω. ¶ Πῶμα dicitur etiam palma Ægyptia, in medio maturitatis vigore decerpta, Arabici myrobalani similis. Diosc. l. 1. c. 149.

Πωμάζω, f. άσω, operculo claudo et obturo. Aristotel. in problem. et hist. an. l. 8.

Πωματίας, ου, ὁ, cognominatur cochleæ terrestris species, quod sit operculata. apud Diosc. l. 2. c. 11.

Composita.

Ἐπιπωματίζω, idem cum πωμάζω. Synes. ep. 5. ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος κατὰ θέσιν ἴσην ἐγκείμενος.

Παραπωμάζω, idem: unde apud Aristot. de juvent. et senect. ἂν ὦσι παραπεπωμασμένοι τῷ καλουμένῳ πνιγεῖ.

Περιπωμάζω, operculum circumcirca obturo. Diosc. l. 2, c. 84. λινῷ ῥάκει περιπωμάσαντες.

Περιπωματίζω, idem. Aristot.

ΠΩΡΟ`Σ, ὁ, cæcus. Suid.

Πωρόω, excæco, cæcum reddo.

Πώρωσις, excæcatio, vel cæcitas: apud eundem.

Πῶρος, ου, ὁ, luctus. Antimach. apud schol. Soph. et Aristoph. Πῶρός τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος. Pro eodem scribitur et πώρη, apud schol. Eurip. Hesychio verò πῶρος est ταλαίπωρος. ¶ Item callus: corpus album, durum et siccum, ossa fracta conjungens. Sic etiam dicitur pus, quod in aliqua parte corporis humani præter naturam in modum calli concrevit: ut fit in articulis, et in pulmone. tophus. Aristot. hist. an. l. 3. c. 19. Paul. Ægin. l. 3. c. 78. ¶ Est et lapidis nomen. de quo Plin. l. 36. c. 17.

Pertinentia ad πῶρος, luctus.

Πωρέω, lugeo, mœrore afficior, Schol. Soph. et Suid. Exponitur et, luctu afficio. Hesych.

Πωρητὺς, ύος, ἡ, luctus, miseria, calamitas: apud eundem.

Ταλαίπωρος, (comp. quasi ὁ τλάων τὸν πῶρον,) qui calamitatum luctuosarum oneribus assiduè premitur: ærumnosus, miser. Eur. in Iph. Taur. Πόθεν ποθ' ἥκετ', ὦ ταλαίπωροι ξένοι; (Phœniss. 1549.) Aristoph. in Plut. Τὸν ἐμὸν αὐτοῦ ταλαιπώρου φόνον. Aliquando cum indignatione profertur. ut apud Dem. pro cor. τί οὖν, ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; ¶ Τὸ ταλαίπωρον exp. etiam constans laboris tolerantia: apud Aristoph. † Nub. 413.†

Ταλαιπώρως, ærumnosè, miserè, laboriosè. Thuc. l. 3.

Ταλαιπωρία, ἡ, miseria, ærumna. Item labor, molestia et fatigatio. Idem l. 2. et 7.

Ταλαιπωρέω, f. ήσω, miser sum, malè mecum agitur, res meæ afflictæ sunt. Thucyd. l. 2. ἡ στρατιὰ σῖτόν τε οὐκ εἶχεν, καὶ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει. Item laboro, labores et ærumnas perfero. Idem lib. 1. οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν, laboribus ullis perfungi. Et transitivè, in miserias conjicio, calamitatibus et ærumnis afficio. Isocr. de pace, ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς.

Ταλαιπωρέομαι, idem. Thuc. l. 7. τεταλαιπωρημένους τοῖς τε τραύμασι, καὶ τῇ ἄλλῃ κακώσει, malè se habentes. Aristoph. in Vesp. Τὸν γόνον κατεσθίουσιν οὐ ταλαιπωρούμενοι, non laborantes. (R. 24.)

Ταλαιπώρημα, τὸ, idem cum ταλαιπωρία. Phal.

Decomp. Ἀταλαίπωρος, laborum et ærumnarum expers, molestiis carens. Ælian. Thuc. l. 1. Exp. etiam, segnis, iners, apud Etym.

Ἀταλαιπώρως, segniter, negligenter, incuriosè. Aristoph. in Danaid.

Διαταλαιπωρέω, ærumnis et laboribus usque premor, labores et ærumnas perfero.

Συνδιαταλαιπωρέω, simul labores et ærumnas perfero.

Ἐπιταλαιπωρέω, insuper laboro, et molestias perfero. Thuc. l. 1. Item labores et molestias subeo ob aliquam rem.

Συνταλαιπωρέω, unà miser sum, unà in ærumnis versor. Plat.

Derivata ex πῶρος, callus.

Πώρινος, porinus, è poro factus. Item, πώρινος λίθος, pro πῶρος, Herodot. l. 5.

Πωριαῖος, callosus, asper.

Πωρόω, f. ώσω, in porum converto, vel in lapidosam duritiem et tophum commuto, durum reddo in modum pori seu tophi. In sacris literis exp. induro, item excæco. ¶ Item apud medicos, solido et ferrumino obducto callo. Diosc. l. 1. c. 12. κάταγμα πωροῖ.

Πώρωμα, τὸ, callosa durities, seu collectio quæ in callum concrevit. Poll. et in Hippiatr.

Πώρωσις, concretio quæ in callum fit: consolidatio et ferruminatio ossium fractorum. Gal. In sacris literis πώρωσις καρδίας, quum cor occalluit. Quidam exp. obduratio. Item excæcatio.

Composita.

Ἀπώρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, apud Diosc. ἀπώρωτα ὀστέα, ossa quæ non coïerunt et callum obduxerunt: seu ossa quæ non conferbuerunt.

Ἐπιπωρόω, ῶ, insuper induro, præterea induro.

Ἐπιπώρωσις, exp. obstinatio, obduratio, item cæcitas.

Συμπωρόω, ῶ, in tophum seu callum cogo.

Συμπωροῦμαι, concreso seu coalesco in tophum aut callosam duritiem. Ossa autem dicuntur συμπωροῦσθαι, id est, confervescere, consolidari.

Ἀσυμπώρωτος, (*decomp.*) qui non conferbuit et consolidatus est. ut, ἀσυμπώρωτα κατάγματα, apud Paul. Ægin.

ΠΩ͂Σ; (adverb. interrog.) quo modo? quo pacto? quî? qua ratione? Luc. πῶς τοῦτο λέγεις; Gregor. Ἔστι δὲ τοῦτο πῶς; at hoc quonam pacto fieri poterit? Sæpe jungitur alicui particulæ. Ut apud Plutarch. πῶς ποτε; quonam tandem modo? curnam? Item, πῶς δὴ τοῦτο; apud Plat. de rep. lib. 2. quî fieri istud potest? Et, πῶς γὰρ ἂν γένοιτο τοῦτο; quî hoc fieri posset? Πῶς γὰρ οὐ γένοιτο; quid ni fiat? cur non? apud Demosth. Πῶς οὐ; (inquit Bud.) in responsionibus assensionem significat, ut, τί μην; nonne? Demosth. pro cor. πῶς οὐκ ἀδικεῖς, καὶ δεινὰ ποιεῖς; nonne tu improbus es? Idem, πῶς οὐκ αἰσχρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; At, quum dicitur, πῶς γὰρ οὐ, sive οὐκ; expon. quid ni? ¶ Ponitur et in interrogatione non directa. Ut Xenoph. ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν. Aristot. eth. 2. c. 4. ἀπορήσειε δ' ἄν τις πῶς λέγομεν ὅ, τι δεῖ, &c. ¶ Interdum in admiratione pro quàm. ut, πῶς δυσχερῶς; quàm graviter? Dem. Sic, πῶς δυσκόλως; Marc. 10. quàm difficile? Qualia ἐμφατικῶς citra interrogationem redduntur per σφόδρα, vel similem particulam adhibitam. σφόδρα δυσκόλως, difficillimè. Aristoph. Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεί; mire hoc ingenio præditus sum. vel, λίαν ἐμὸς ὁ τρόπος. Synes. ἥσθην, ἀλλὰ πῶς οἴει; exprimere non queas, quantopere sim lætatus. ¶ Ponitur πῶς etiam extra interrog. pro, certo modo, certo quodam modo, secundum quid, κατά τι. Aristot. eth. 2. c. 5. οὐ γὰρ ἐπαινεῖται ὁ φοβούμενος, οὐδὲ ὁ ὀργιζόμενος, οὐδὲ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς. Sic et alibi in eodem opere. Sic, verbum divinum absolutè, vel secundum quid, ὁ λόγος ὁ ἁπλῶς θεῖος καὶ καθ' ἑαυτὸν, ἤτοι κατά τι καὶ ὁ πῶς. ¶ Dicitur etiam, πῶς μὲν, πῶς δὲ, pro, πῇ μὲν, πῇ δὲ, partim quidem, partim verò: apud Themist. de anima 3. (V. Eurip. Med. 173. Soph. Tr. 1008. Æsch. Ch. 121.)

Πως, (extra interrog. encliticum, et ὀξύτονον,) quodammodo, aliquo modo, aliquantum. Xen. Pæd. 4. ἀλλὰ μὴν μέμφεσθαί γέ πώς ἐσμεν ἄξιοι, &c. † Aristoph. Nub. 810.† Cum quibusdam particulis exp. fortè. ut, εἴ πως, si fortè. μή πως, ne fortè. † Sic καί πως. Xen. Pæd. 1. 4. 8.† Sæpe vacat: ut, ἀκριβῶς πως, οὕτω πως.

Ὅπως, quomodo. In interrogatione apud Lucian. ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ἐστὶν τὴν ὄψιν; Apud Aristoph. in Nub. † 880.† subjungitur interrogativæ voci πῶς. Interdum extra interrog. ponitur pro, οὕτω ὡς. ut Iliad. δ'. Ἕρξον ὅπως ἐθέλεις, fac quomodo vis, fac ita ut vis, vel, ut libet. Sæpe pro πῶς, interrogatione non directa. Ut, φράζου ὅπως κρύψεις, apud Sophocl. Sic apud Plut. in Cam. ὅπως ἀμυνεῖται τοὺς πολεμίους, σκοπεῖ. Sic apud Plat. de rep. lib. 2. οὔτε γὰρ, ὅπως βοηθῶ, ἔχω, non habeo quomodo succurram. Dicitur etiam ὁπωσδὴ, et ὁπωσδήποτε, et ὁπωσδηποτοῦν, et ὁπωσοῦν. † Xen. Pæd. p. 215. b.† et ὁπωστιοῦν, † Xen. Pæd. p. 223. c. 1. 4. 15.† i. quomodocunquè, quocunque modo, quovis modo, utcunque. † ὅπως μὴ, ne. Aristoph. Nub. 822. Xen. Pæd. 1. 2. 3.† ¶ Ὅπως, pro ἵνα. ut Plut. in Lyc. αὐτῷ μελήσειν ἔφη, ὅπως εὐθὺς ἐκποδὼν ἔσται τὸ γεννηθέν. Xenoph. ὅπως ἀκούσῃς, ἥκεις, venis ut audias. Dicitur, οὐκ ἔσθ' ὅπως, nullo modo, οὐδενὶ τρόπῳ. Cum subjunct. pro, fieri non poterit: ut passim apud Aristoph. Plat. Demosth. Interdum subauditur verbum aliquod imperativi modi ante ὅπως, quando ponitur cum subjunctivo, vel cum futuro indicativi: ut, quum dicitur, ὅπως τοῦτο ποιῇ, pro, ὅρα, vel σκόπει, ὅπως, &c. † Cum indicat. fut. Aristoph. Nub. 1105. et 1468. Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 40. c. et l. 8. p. 212. b. Cum optat. 1. 4. 7.† Interdum ὅπως cum subjunct. est ut apud Latinos ne, post vereor, &c. ut apud Aristoph. in Plut. † 18.† δέδοικα ὅπως γενήσομαι, vereor ne fiam. † Neb. 800.† ¶ Ὅπως, apud poëtas, ut, velut, sicut, tanquam. Euripid. λέων ὅπως, ut leo. Apoll. Rhod. δμωὶς ὅπως. Scribitur et ὅππως, pro eodem. ¶ Ὅπως, quàm. Lucian. οἶσθα ὅπως ἦν θαῤῥαλέος; scin' tu quàm audax essem? Dicitur etiam, ὅπως τάχιστα, quàm celerrimè. ¶ Item pro ὅτι Thuc. ἴσμεν, ὅπως, &c. Vel quantopere. Xen. Pæd. 3. ἀλλ' ὅπως μὲν ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς, μηδ' ὑπονοεῖτε. † p. 79. c. pro ὅτι.† ¶ Οὐχ ὅπως, (sequente ἀλλὰ, et ἀλλὰ καὶ,) non solùm non: apud Isocr. Dem. Xen. et alios. † Sic μὴ ὅπως, sequente ἀλλ' οὐδέ. Xen. Pæd. 1. 3. 9.† Interdum exponitur, tantum abest, nedum; tantum abest, ut etiam; tantum abest, ut ne quidem; mutatâ orationis structurâ. Interdum οὐχ ὅπως in posteriore membro ponitur. Et tunc exp. nedum, οὐχ ὡς, οὐχ ὅσον, tantum abest: constructione non mutatâ. Lucian. in Prometheo, οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ' ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, neque Jovem postridie memorem futurum existimabam: nedum tam graviter hæc laturum. vel, tantum abest, ut eum tam graviter hæc laturum putarem. Usurpatur etiam οὐχ ὅπως, pro, non ut, sicut ὅπως pro ἵνα. † Sic ὅπως μὴ, ut non, cum indicativo. Xen. Pæd. 1. 2. 3. et cum optativo. 1. 6. 2. et subjunct. l. 4. p. 90. b.† (Æschyl. Ag. 109. Cum Indic. Eur. Med. 171. ib. 5. 332. ὅπως ἂν cum Subjunct. 940. Phœniss. 340. pro ἐπεί. Æsch. Pr. 228. 547. Ch. 191. 194. 734. Soph. Tr. 611. 778. Œdip. Tyr. 999. 1265. 1424. 1534. ὅπως ποδῶν. Suppl. 847.)

ΠΩ'ΥΓΞ, γγος, ἡ, mergi genus. Etym. Apud Hesych. scribitur πῶϋξ, diciturque esse ποιὸς ὄρνις, Aristot. in hist. an.

P.

P NOTA literæ, quam vocant ῥῶ. ¶ Est etiam nota numeralis, de qua vide in Append. ¶ In vocibus nonnullis hæc litera ascititia esse putatur. ut in οἶστρος et ἀλάβαστρον. ¶ Attici dictiones, habentes communiter ρ σ, efferunt per duplex ρ. ut, ἄρσην ἄῤῥην, θαρσεῖν θαῤῥεῖν, ταρσὸς ταῤῥὸς, κόρση κόῤῥη. Interdum usurpant ρ pro λ: ut, κρίβανος pro κλίβανος.

Ῥωτακίζω, litera ρ identidem utor.

Ῥωτακισμὸς, frequens literæ ρ repetito.

ῬΑ, (enclitica particula, apud Poëtas expletiva, sicut ἄρ, ex quâ etiam facta traditur per metathesin.) certè, utique. Vel omnino vacat. Odyss. ζ. αἴδετο γάρ ῥα Πατροκασίγνητον. Cum accentu etiam invenitur, ut Il. δ'. ἦ ῥὰ, dixit quidem. extra enclisin, ut discernatur ab ἦρα nomine plur. numeri. et à verbo ἦρα imperf. temp. et ab ἦ ῥα, aut profectò, et ἦ ῥα, certè quidem.

Ῥὰ vel potiùs ῥᾶ, pro ῥᾴδιον, facile, apud Soph. teste Eust. et apud Dem. ¶ Τὸ ῥᾶ, apud medicos, genus est radicis, Diosc. l. 3. c. 2. Latina rha Ponticum, seu Ponticam, (sc. radicem,) appellant.

ῬΑ'ΒΔΟΣ, ου, ἡ, virga: bacillus, scipio. Od. κ'. Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει Ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρί. Ibidem, Ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ. (Æsch. Suppl. 256.) Xen. de arte Equ. ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα. ¶ Αἱ ῥάβδοι, Græcis Romanarum rerum scriptoribus idem sunt quod Latinis fasces: ut apud Plut. in Publ. Herodian. lib. 7. &c. ¶ Item ῥάβδος, virga viscata, qua aves falluntur. Aristoph. in Avib. ¶ Item ramus: ut

apud Diosc. l. 4. c. 49. (de planta tragio ;) ἔχει δὲ τὰ φύλλα σχίνῳ ὅμοια, καὶ τὰς ῥάβδους, καὶ τὸν καρπόν. Peculiariter palmæ rami ῥάβδοι appellari traduntur. Exponitur et, sarmentum : apud Theophr. ¶ Item hastile. Xenoph. de Venat. τὰ δὲ ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ στιφράς. ¶ Per ῥάβδους in clypeis suturæ intelliguntur in ambitum scuti, virgis similes : aut virgæ quibus scutum tenebatur : Eust. Il. μ'. ¶ Ῥάβδος in aëre dicitur arcus cœlestis exhibitio in directum conformata. Aristot. de mundo. ¶ Venæ etiam terræ in metallis ῥάβδοι appellantur : apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13. ¶ Et in vestimentis lineæ : apud Poll. l. 7. ¶ Denique sic vocari traduntur virgulæ et obeli, quos literatores Critici versibus Homericis, et sic consequenter aliis, adnotant, teste Hesych. ☞ Eustathius ex quorundam antiquorum authoritate ῥάβδον dici tradit παρὰ τὸ ποιεῖν ῥαδίως βαδίζειν, vel deduci à verbo ῥαπίζειν, ac priore quidem ratione προσερείσασθαι, posteriore autem παροξύνεσθαι. Scribitur et cum α habente ι subscriptum.

Ῥάβδωσις, εως, ἡ, (tanquam à verbo ῥαβδόω,) q. d. virgatio. ut, ῥάβδωσις κίονος, virgatio columnæ : aut, collocatio columnæ ad pares angulos. apud Aristot. eth. 10. c. 4. Quidam ῥάβδωσιν in columnis striationem aut striaturam esse putant. Dicitur et de toreumate poculo, apud Joseph. de Antiq.

Ῥαβδωτὸς, q. d. virgatus : ut, ῥαβδωτὸς κίων, columna collocata in longitudinem ad rectos angulos. † ἱμάτια. Xen. Pæd. p. 215. c. V. Notæ.† Apud Aristot. exp. etiam pectinatim divisus, item striatus : de conchis quibusdam dictum.

Ῥαβδεύω, virgulis quatio : apud Aristot. hist. an. l. 9.

Ῥαβδίζω, virgis cædo, Act. c. 16. Item perticis cædo seu percutio.

Ῥαβδίζομαι, virgis cædor, 2 ep. ad Cor. cap. 11. Item perticis cædor seu decutior. Theophr.

Ῥάβδιον, τὸ, virgula, parva virga, ramulus, scapus. Τὰ ῥάβδια, virgulta. Et, in ore quorundam piscium radioli, quibus verberant vel feriunt. Aristot. hist. an. l. 9.

Composita.

Ἄραβδος, seu ἄρραβδος, ὁ καὶ ἡ, carens virgâ seu baculo.

Ἀρράβδωται conchæ dicuntur non pectinatim divisæ, non striatæ aut virgatæ : apud Aristot.

Παχύρραβδος, crassas habens virgas.

ῬΑ΄ΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, germen, ramus tener : apud Hesych. et Job. capit. 8.

ῬΑΔΑΝΟ`Σ, οῦ, ὁ, mollis : tener. ☞ Παρὰ τὸ ῥᾶον δονεῖσθαι, Hesych. quod est Ῥαδανίζειν.

ῬΑ΄ΔΙΞ, ικος, ὁ, ramus. Nic. in Ther. ὀρειτύποιο βατῆρα κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνοιο.

ῬΑ΄ΔΙΟΣ, ου, ὁ, facilis. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Theoc. idyll. 11. εὑρεῖν δ' οὐ ῥάδιόν ἐστι. Sic. Xen. οὐ πάνυ γε ῥάδιόν ἐστιν εὑρεῖν. Sic et apud Dem. et alios. ¶ Item, proclivis ad aliquid. Synes. ep. 57. οὐ γὰρ ῥάδιός εἰμι χαυνωθῆναι, καὶ λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἐμαυτοῦ. (Eurip. Med. 1377.) ☞ Etymon vide paullo pòst in Ῥηΐδιος.

Ῥαδίως, facile, minimo negotio. Apud Plat. Pol. l. 1. ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, moderatè, leniter, patienter ferre. † Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Exponitur etiam, temerè, apud eundem Plat. et apud Dem. Item facilè, i. admodum, apud Isæum.

Ῥᾴων, (comparat.) facilior. Item expeditior. Exponitur et, qui meliùs valet, aut hilarior factus est. Ut apud Dem. in orat. πρὸς Τιμόθ. ἐγὼ τῶν γεγενημένων ἀποδυράμενος τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς, ὥσπερ ῥᾴων ἔσομαι. Neut. ῥᾷον, facilius, expeditius. † Xen. Pædiæl. 1. c. 1. sect. 3.† Et adverbialiter, faciliùs. Suid. † Xen. Pæd. 1. 5. 11.† (Ῥᾷον φυλάσσειν. Eurip. Med. 321.)

Ῥᾳόνως, et ῥᾴως, facilè. apud eundem.

Ῥαΐζω, idem quod ῥᾴων εἰμὶ, convalesco, ex morbo recreor. Xen. et Dem. Olynth. 1. † quiesco, desideo, opp. τῷ ἐξιέναι. Xen. Pæd. p. 197. b.†

Ἀναραΐζω, (comp.) idem. Hesych.

Ῥᾷστος, ου, ὁ, superl. facillimus. † Xen. Pæd. 2. 61. b.† Pro quo dicitur et ῥήϊστος.

Ῥᾷστα, facillimè. in Axioch. † Aristoph. Nub. 776.† (Soph. Œdip. Tyr. 328. 1003.) Et, ῥήϊστα, pro eodem ; apud Theocr. id. 11.

Ῥαστώνη, ἡ, facilitas. Plat. in Gorg. Expon. et, laboris levamentum, seu facilis ratio rei conficiendæ : apud Lys. Item facultas. Plut. in Cam. Item facilitas et indulgentia fortunæ, nullis casibus aut cladibus interrupta : res secundæ. ¶ Exponitur et, doloris remissio : apud Dem. in orat. pro liberis. Lyc. Interdum est relaxatio animi : ut apud Luc. ¶ Item otium et inertia. Isocr. in Evag.

Ῥαστωνεύω, langueo otio, inertiæ indulgeo. Xen. οὐδὲ ῥαστωνεύει τῇ ψυχῇ, παρὰ κρήναις καὶ ὑπὸ σκηναῖς ἀναπαυόμενος.

Ῥαστώνευσις, εως, ἡ, idem cum ῥαστώνη. apud Suid.

Ἐρραστωνευμένως, (adverb.) per inertiam, segniter.

Ῥηΐδιος, apud poëtas : idem quod ῥάδιος. ☞ Quidam tamen hoc ex illo manasse existimârunt, mutato η in α, et ι subscripto. Illud autem ex adverbio ῥέα deduxerunt, originem habente à ῥέω. (quoniam quæ facta facilia sunt, quasi fluere videntur.) ut ex ῥέα primò formatum sit ῥεῖδιος, deinde ῥηΐδιος, verso ε in η. Verum enim ἀναλογώτατον τοῦτο, quo fiat ex ῥάδιος ῥήδιος, et ῥηΐδιος.

Ῥηϊδίως, facilè. Hesiod. in Erg. † et Theog. 90.†

Ῥηΐτερος, idem quod ῥᾴων, facilior. Il. σ'. et ω'.

Ῥήϊστος, facillimus. Hom.

Ῥήϊστα, facillimè.

Ῥέα, idem quod ῥηϊδίως. Hesiod. in Erg. (Il. γ'. 381. ῥεῖα. Theoc. κέ. 98.) Et, metri gratiâ, ῥεῖα. pro eodem : apud eundem. † in Theog. 254.† Vide et de eo in Ῥηΐδιος.

ῬΑ΄ΘΑΓΟΣ, ου, ὁ, strepitus : propriè qualis est remi aquam percutientis : sonitus quem fluctus scopulis allisi edunt. Exponitur etiam generaliter, sonitus, strepitus, tumultus. Hesych.

Ῥαθαγέω, ῶ, sonitum edo seu strepitum, strepito. Item fragorem edo. Item frango, confringo.

Συρραθαγέω, ῶ, (comp.) confringo, contero, non absque fragore. Nicand. ὀλοοῖς δὲ συῤῥαθαγήσει ὀδοῦσι.

ῬΑΘΑ΄ΜΙΓΞ, γγος, ἡ, poët. gutta. (☞ Ἀπὸ τοῦ ῥαίνειν θαμὰ, ut inquit Eust.) Hesiod. in Theog. † 183.† ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι, guttæ cruentæ. Sic et Il. λ'. At Il. ψ'. κονίης ῥαθάμιγγες, de pulvere in via excitato, quo quis quasi guttatim conspergitur.

Εὐραθάμιγξ, (comp.) pulchris irrorans guttis. Nonn.

ῬΑΙΒΟ`Σ, οῦ, ὁ, incurvus, intortus. Item qui pedibus est incurvis et in se contractis : cui crura sunt introrsum obtorta. Poll. Huic opponitur βλαισός. ☞ Etymol. deduci scribit παρὰ τὸ ῥᾷον βαίνειν, κατ' ἀντίφρασιν. ἢ παρὰ τὸ ῥέω τὸ φθείρω καὶ τὸ βαίνω.

ῬΑΙ΄ΝΩ, F. ανῶ, perfundo, aspergo, inspergo, irroro. Apud Aristoph. ῥαίνω τὰ βλέφαρα, aspergo palpebras, vel inspergo palpebris. Bion. Smyrn. in epith. Adon. Ῥαῖνε δέ μιν μυρτοῖσιν ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι, perfunde ipsum unguento myrteo.

Ῥαίνομαι, perfundor, aspergor. Plut. de primo frig. τῆς τε γῆς ὕδατι ῥαινομένης, terræ conspersæ aquâ. Dicitur et de pulvere. Il. λ'. (de equis :) ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ. (Æsch. Pers. 582.)

Ῥαντὸς, οῦ, ὁ, aspersus, perfusus, irroratus.

Ῥαντὴρ, ῆρος, ὁ, (q. d. perfusor, irrorator.) locus in oculis, ex quo lacrymæ manant. Poll. l. 2.

(Ῥαντήριος. Æsch. Ag. 1101.)

Ῥαντίζω, idem quod ῥαίνω, aspergo, irroro. Hebr. c. 9.

Ῥάντισμα, et ῥαντισμὸς, aspersio, 2 Pet. c. 1.

Ῥανὶς, ίδος, ἡ, aspergo, stilla, gutta. ut, Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ. Gutta cavat lapidem, non vi, sed sæpe cadendo. (Aristoph. R. 1347.)

Ῥάζω, idem quod ῥαίνω, et ab eo factum sicut βιβάζω ex βαίνω. Unde ῥάσσατε, apud Hom. exp. ῥάνατε. Et pass. Ion. ἐρράδαται, et ἐρράδατο, apud eundem, aspersi erant vel perfusi. (pro ἐρρασμένοι εἰσὶ et ἦσαν.) ¶ Item, ῥάζω, latro, allatro. Eust. Pro qua signif. et ῥαζῶ, et ῥυζῶ, apud Suid. item ῥοίζω, (non ῥοιζῶ. quod est aliud.) apud Eustath.

Ῥάσμα, τὸ, aspergo, perfusio. Athen.

Ῥάστωρ, ορος, ὁ, poculi genus quoddam. Hesych. (dubio procul, guttus, guttulus, vas ad irrorandum.)

Composita : ac primùm ex ῥαίνω.

Αἱμόρραντος, sanguine conspersus seu aspersus : ut, αἱμορράντων ξενίων. Eurip. in Iph. Taur. [Alcest. 131. πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς Αἱμόρραντοι θυσίαι πλήρεις. Vide Notam ad Hippol. 1173.]

Ἀπορραίνω, spargo, aspergo, irroro : ut apud Herodot. (de piscibus,) ἀπορραίνειν τοῦ θορoῦ. Aristot. an. l. 6. ἀπορραίνουσι λευκὴν ὑγρότητα. Hinc simplic. ἀπορραίνειν, pro ἀπορραίνειν τοῦ θορoῦ. Idem de generat. an. l. 3. et 5. et de part. an. l. 6. et 4.

Ἀπορραντήριον, ου, τὸ, q.d. aspersorium : locus ubi aquam lustralem spargere solebant. Eur. in Ione. [435.]

Διαρραίνω, aspergo, conspergo. Proverb. c. 7. (Διαρραίνομαι. Soph. Tr. 14.)

Διαρραντίζω, aspergo.

Ἐκραίνω, q. d. spargo ex : dispergendo effundo : Euripid. in Cyclop. παίων πρὸς ὀξὺν γ' ὄνυχα πετραίου λίθου, Ἐγκέφαλον ἐξέρρανε. (Soph. Tr. 794.)

Ἐπιρραίνω, inspergo, instillo, irroro. Theophr. Alex. Aphr. Arist.

Καταρραίνω, perfundo stillatim, apud Gal. l. 2. ad Glauc. ¶ Exponitur et, aspergo seu respergo, apud Diosc. l. 2. c. 84. εἶτα κατάρραινε θαλάσσῃ.

Νεόρραντος, recens aspersus. Soph. in Ajace, σὺν νεορράντῳ ξίφει.

Περιρραίνω, circùm aspergo. Diosc. Phil. de vita M.

Περίρρανσις, aspersio, q. d. circumspersio.

Περιρραντήριον, ου, τὸ, aspergillum : instrumentum ad aspergendum. Peculiariter dicitur de ramo, vel alia re, qua fiebat lustralis quædam aspersio superstitiosa, seu superstitione recepta. Theodor. in hist. ecclés. Utitur et Luc. Æschin. in Ctesiph. et Philo de vita M.

Περιρραντίζω, idem quod περιρραίνω. Hesych.

Προρραίνω, antè aspergo, seu conspergo. unde part. προρρανθεὶς.

Προσραίνω, aspergo, spargendo adjicio. Alex. Aphrod. ὄξος προσραίνειν τῇ μήτρᾳ, acetum aspergere matrici. Utitur et Aristoph.

Composita ex ῥάζω.

Ἀμφιρρηδὴς, circunquaque aspersus, circumcirca irrigatus.

Καταρράζω, idem quod καταρραίνω. Diosc. l. 5. c. 114. ὕδατι διέντες, αὐτὸ ἕψουσιν, εἶτα εἰς τὰς δεξαμενὰς καταρράσαντες, ἐῶσι. Item utitur et ejusdem libri c. 102.

Περιρρηδὴς, idem cum ἀμφιρρηδής. Odyss. χ'. Apud Hippocr. περιρρηδὴς exp. utrinque seu in utramque partem perfractum. In qua signif. videtur pertinere ad περιρρήγνυμι.

[Περιρρήδην. Apoll. Rhod. Arg. 4. 1581. περιρρήδην. Sch. Τὸ κατὰ περιφέρειαν δηλοῖ.]

ῬΑΙ΄Ω. F. σω, P. κα, profligo, corrumpo, disperdo, destruo. Odyss. ψ'. Ὥν τε Ποσειδάων εἰεργία νῆ' ἐνὶ πόντῳ Ῥαίσῃ. Od. ζ. ὅτι μ' ἔρραισε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.

Ῥαίομαι, profligor, destruor, frangor. Il. π'. ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρραίσθη. Sic et, ναῦς ῥαισθεῖσα, apud Apoll. (Æsch. Pr. 189. Soph. Tr. 272.)

Ῥαιστὸς, q. d. corruptibilis, qui corrumpi potest. Exp. et, coruptus.

Ῥαίστης, ου, ὁ, corruptor, profligator, destructor.

Ῥαιστὴρ, ῆρος, ὁ, malleus : (παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπτόμενα. Il. σ'. et Plut. Symp. l. 3. (Æsch. Pr. 56.)

Ῥαιστήριος, q. d. corruptorius, corruptivus. ‡ lethifer. Apoll. Arg. iii. 789.‡

Composita.

Ἀπορραίω, perdo, disperdo. Odyss. ά. Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις ἀέκοντα βίηφι Κτήματ' ἀπορραίσει. ¶ Item careo, privor. Hesiod. in Theog. † 393.† Μή τιν' ἀπορραίσειν γεράων.

Ἄρραιστος, non corruptus, incorruptus. Ponitur et ἄρρατος pro eodem : Method. apud Etymol.

Διαρραίω, idem ferè cum ῥαίω. Iliad. ί. Νῦξ δ' ἥδ' ἠὲ διαρραίσει στρατὸν, ἠὲ σαώσει. (Æsch. Pr. 236.)

Θυμορραίστης, ου, ὁ, animum destruens : ut, θάνατος θυμορραίστης, Il. π'.

Ἰλιορραίστης, Ilii seu Trojæ populator : epitheton Ulyssis, apud Theocrit. in Ara.

Κυνορραίστης, canum interfector. Aristot. rhet. l. 2.

Λυκορραίστης, luporum interfector : ut, λυκορραῖσται κύνες. epig. in Eur.

Μητρορραίστης, qui matri manus infert. Suid.

Πατρορραίστης, patricida.

ῬΑ΄ΜΝΟΣ, ου, ἡ, spina alba. (spinosus frutex.) Theophr. hist. pl. c. 3. et 17. Diosc. l. 1. c. 220. Theocr. idyll. 4. Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι. Apud eundem Theocr. idyll. 22. καθεύδων ἐν ῥάμνῳ, exp. dormiens in frondibus.

Ὄραμνος, frons, ramulus. Nicand. in Ther. Ἐσθλοῦ ἀβροτόνοιο δύω κομόωντας ὀράμνους. Et apud Suid. ex Epig. Ἐνθάδε μὲν χλοάουσα τεθηλότι θαλλὸς ὀράμνῳ Φυλλάδος εὐκάρπου πᾶσαν ἔδειξε χάριν.

ῬΑ΄ΜΦΟΣ, εος, τὸ, rostrum, avium propriè. Eustathius dici scribit de aquilis. Dicitur tamen et de aliis. Lascaris, οἰγόμενον κόρακος ῥάμφος ἰδὼν, ἰσέδυ. Utitur et Alex. Aphr.

ῬΑΠΙ`Σ, ίδος, ἡ, virga. idem quod ῥάβδος. Hesych. ¶ Exponitur etiam, κηνωπὶς, item fibula, ab eodem Hesych.

Ῥαπίζω, virgâ cædo seu percutio, baculo cædo, aut etiam fuste. Plut. in Themist. ὦ Θεμιστόκλεις, ἐν τοῖς ἀγῶσι τοὺς προεξανισταμένους ῥαπίζουσι.

Ῥάπισμα, τὸ, ictus, qui virga vel baculo seu fuste incutitur.

Composita.

Ἐπιρραπίζω, exponitur, taxo, refello, reprehendo. Item pro κωλύω, apud Suid.

Ἐπιρραπισμὸς, οῦ, ὁ, pro murmure. apud Polyb.

Χρυσόρραπις, auream habens vigam, vel aureos calceos. Epith. Mercurii apud Hom. Od. έ.

ῬΑ΄ΠΤΩ, F. ψω, P. φα, suo, consuo : sarcino, consarcino. Ut apud Poll. ῥάψαι ὑποδήματα, καὶ καττύειν. Frequentissimè in metaph. signif. usurpatur, pro struo, machinor. Ut apud Eurip. in Androm. φόνον ῥάψασα συγγάμῳ σέθεν, machinata cædem. Sic Chrysost. διὰ τοῦτο τὸν δόλον ἐρράψαμεν ἐκεῖνον.

Ῥάπτομαι, suor, consuor, &c. ¶ Et voc. med. suo, consuo. Aristoph. in Nub. οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον. Videsis Erasmi Proverb. Ne quid suo suat capiti.

Ῥάμμα, τὸ, sutura. Exponitur etiam, licium, filum: et, fibula, sive tænia, quæ per annulos excurrit, vestisque parteis, inter se committit: apud Joseph. de antiq. Jud.

Ῥάπτης, ου, ὁ, sutor, consarcinator.

Ῥαπτὸς, οῦ, ὁ, sutus, consutus, vel sutilis: ut ῥαπτὸς χιτὼν, Od. ώ. ubi exp. etiam, lacerus.

Ῥαπτὰ, dicuntur etiam pulvini seu centones, apud Xen. Hell. l. 3.

[Ῥαφεύς. Æsch. Ag. 1613.]

Ῥαφὴ, ἡ, sutura. ut, ῥαφὴ τῆς κεφαλῆς, apud Plat. de Socr. dæmon. et, ῥαφαὶ τῶν ὀστέων, apud Eurip. in Phœn.

Ῥαφία, idem.

Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, suendi seu suturæ instrumentum: acus: Epigr. lib. 2. Ita etiam dictum fuit quoddam calceamenti genus. Item olus quoddam sylvestre lapsanæ simile: apud Hesych. ¶ Est et nomen piscis, qui et βελόνη.

Ῥαφιδεὺς, qui utitur instrumento quod ῥαφὶς dicitur: sutor. Epigr. lib. 2. Κουρεὺς καὶ ῥαφιδεὺς κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος, Καὶ τάχα νικῶσιν τὸν ξυρὸν αἱ ῥαφίδες.

Ῥαφιδεύω, suo, consuo.

Ῥαφιδευτὸς, sutus, consutus. Item acu textus. Exod. cap. 36.

Ῥαφιδευτὴς, idem quod ῥαφιδεύς. Exod. c. 27.

Ῥάφιον, τὸ, parva acus. Item subula: apud Gal. κεντήριον, ὀπήτιον.

Ἄρπις, seu ἀρπὶς, ίδος, ἡ, crepidæ aut calcei genus: dictum per metathesin pro ῥαπὶς, à ῥάπτω, teste Etymol. qui citat hunc versum Callim. ἐν γάρ μιν Τρηχῖνι σὺν ἀρπίδεσσιν ἔθηκε.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναῤῥάπτω, consuo, consarcino. Expon. et, resarcio, reconcinno.

Ἀποῤῥάπτω, consuo, consuendo obstruo. Plut. περὶ φιλοπλούτ. συστέλλειν καὶ ἀποῤῥάπτειν τὸ βαλάντιον. Dicitur et, ἀποῤῥάπτειν στόμα, apud Æschin. περὶ παραπρεσβ.

Ἐνράπτω, insuo. Plut. de virtut. mul. τὸν δὲ Λέανδρον ἐνράψαντες εἰς βύρσαν, κατεπόντισαν. Et voce media, apud Herodot. ἐῤῥάψατο εἰς τὸν μηρόν.

Ἐπιῤῥάπτω, assuo.

Καταῤῥάπτω, insuo, consuo, persuo. Diosc. l. 2. c. 32. καβίον πρόσφατον ἐὰν εἰς ὑείαν κοιλίαν καταῤῥάψῃς. [Πένθει καταῤῥάψας μόρον. Æsch. Eum. 26.]

Κατάῤῥαφος, consutus, pannosus. Item, ex commissuris constans, non integer. Luc.

Ἐγκαταῤῥάπτω, (*decomp.*) insuo, vel desuo in: unde, ἐγκατεῤῥάμμεναι ἐγκεντρίδες, insuti aculei, apud Xen.

Παραῤῥάπτω, q. d. juxtà suo: assuo. Exponitur et, consuo. [Herodot. Hist. lib. 4. τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρας παραῤῥάπτεται.]

Προσράπτω, assuo. Plut. in apoph. ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ καὶ τὴν ἀλωπεκῆν.

Συῤῥάπτω, consuo, simul suo, consarcino. Hesiod. in Erg. δέρματα συῤῥάπτειν.

Ῥακιοσυῤῥαπτάδης, ου, ὁ, (*decomp.*) q. d. qui vestes viles, detritas et pertusas consuit. Sic cognominatus fuit Euripides, ab Aristophan. quòd aliorum poëtarum dictis, ceu plumis alienis, se ornaverit: vel quòd ferè pannosos reges in scenam produxerit.

Ὑποῤῥάπτω, q. d. subsuo. Eur. in Alc. [537.] τί δράσων τόνδ' ὑποῤῥάπτεις λόγον;

Composita sine præpositione: partim ab ἔῤῥαψα, partim ab ἐῤῥάφην.

Ἄῤῥαφος, ὁ καὶ ἡ, non sutus, seu non sutilis, suturâ carens: ut, ἄῤῥαφος χιτὼν, Joan. cap. 19.

Γαστροῤῥαφία, ventris vulnerati connexio.

Δικοῤῥάφος, ὁ, caussarum concinnator, seu consarcinator. caussidicus. leguleius.

Δικοῤῥαφέω, caussas concinno seu consarcino. Aristoph. in Neb. † 1485.† judiciis compendium quæro.

Δολοῤῥαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex dolis consutus et quasi consarcinatus, dolosus.

Δολοῤῥαφία, dolosum commentum, vafrities. Epigr. l. 7.

Εἰραφιώτης, ου, ὁ, Bacchi epithet. apud Dionys. de situ orb. παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, quòd insutus fuerit in femur Jovis, teste Eust. Qui tamen addit, sic etiam dictum esse eum παρὰ τὸ ἔριν φαίνειν vinum enim, immodicè haustum litis et rixæ originem esse.

Εὐῤῥαφὴς, pulchrè seu bene consutus, vel pulchram seu elegantem suturam habens: ut, εὐῤῥαφὴς μηρὸς, apud eundem Dionys. ibid.

Ἱστιοῤῥάφος, qui vela consuit. Et metaph. dolosus. Apud Aristoph. teste Suid.

Κακοῤῥάφος, malorum sutor: dolorum machinator.

Κακοῤῥαφὴς, έος, malis, seu ex malis consutus. Hesychio idem est quod κακοῤῥάφος.

Κακοῤῥαφία, malorum consutura: malorum machinatio. Odyss. ώ. et μ'. Il. ί. κακοβουλία.

[Λινοῤῥαφής. Æsch. Suppl. 140.]

Μηροῤῥαφὴς, femori insutus. Bacchi epith.

[Μηχανοῤῥαφῶ. Æsch. Ch. 219.]

Μηχανοῤῥάφος, machinarum structor, technarum seu fraudum excogitator. [Soph. Œdip. Tyr. 955.] Eurip. in Androm.

Μηχανοῤῥαφία, ἡ, machinarum consutura, fraudum excogitatio.

Μιτοῤῥαφὴς, filo sutus: in Epigram.

Νευροῤῥάφος, qui nervis consuit. Plat. de rep. l. 4.

Νευροῤῥαφέω, nervis consuo. Idem in Euthyd. et Xen. pæd. 8.

Νευροῤῥαφικὸς, ad ejusmodi suturam pertinens. Poll.

Πολύῤῥαφος, multùm sutus: vel multipliciter sutus seu consutus. Soph. in Ajace.

Πολυῤῥαφὴς, idem. Nonn.

Πολύῤῥαπτος, pro iisdem: unde, πολύῤῥαπτος φαρέτρα, apud Theocr. idyll. 26.

Σκηνοῤῥάφος, qui tentoria consuit, è panno lineo aut laneo, aut pellibus. Suid.

Σκηνοῤῥαφεῖον, τὸ, locus ubi tentoria consuuntur.

Ὑποδηματοῤῥάφος, sutor. Chrysost.

Φορμοῤῥαφέω, ῶ, in tegete vel matta insuo: vel tegetes mattasve acu trajecta consuo. Metaphoricè utitur Æschin. in Ctesiph.

ῬΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, venter. Suid. et Etym. Exp. etiam, robustus. Hesych.

Ῥάριον, τὸ, dicitur infans. Suid. et Etym. ὑποκοριστικῶς.

ῬΑ'ΣΣΩ, F. ξω, allido, dejicio: idem quod ἀράσσω. (☞ Ex quo est factum per aphæresin literæ α. quod et in aliis non insolens. ἄσταχυς, στάχυς. ἀστράπτω, στράπτω.) Demosth. in Orat. contra Conon. εἶθ' ὑποσκελίσαντες, καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, &c. Esai. c. 9. ῥάξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπὶ αὐτόν. Exponitur etiam, vi et impetu valido decido. Eust.

Ῥάκτος, ου, ὁ, collis, tumulus, petra, præcipitium. Hesych.

Ῥακτόριος, ου, ὁ, strepitum multum edens. Hesych. ex Philoctete.

Ῥακτήριον, τὸ, eidem est saltatio quænam. Pro eodem per syncopen dicitur ῥάκτριον

Ῥάκτρια, τὰ, dicuntur bacilli, quibus fructus dejiciunt et et deturbant: apud eundem.

Composita.

Ἀποῤῥάττω, amputo, avello.

Ἀπόῤῥαξις, ἡ, dicebatur modus pilâ ludendi, quo pila fortiter ad solum allisa, ei, qui miserat, remittebatur: monstrato priùs saltu ejus: saltus enim numerari solebant. Poll. l. 9.

Ἐπιῤῥάσσω, irruo, incumbo. Diodor. μετὰ βίας πολλῆς ἐπιῤῥάξαντες τοῖς πολεμίοις, εὐθύμως ἠγωνίζοντο.

Ἐπίῤῥακτος, ὁ, ut, ἐπιῤῥακτὴ θύρα, apud Plut. in lib. ad præfect. indoct. porta pendula et recidens, quæ dejiciendo vel suspendendo claudi potest. porta cataracta.

Καταῤῥάσσω, et καταράττω, frango, rumpo: unde, καταῤῥαχθεῖσα ἐσθὴς, apud Herodian. lib. 3. ¶ Item, impetuosè deturbo. Demosth. κατὰ Ἀριστοκρ. κατέῤῥαξε δ' εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας. ¶ Et neutraliter, erumpo. Ut apud Aristot. de mund. ὄμβροι καταράσσουσι, χιόνες τε, καὶ χάλαζαι. ¶ Interdum, defluo, et casito more salientium aquarum. Gal. meth. 8. εἰ χρουνὸς ὕδατος καταράττει τοῦ ἀγγείου, ψύχει τὸ ὑγρόν. ¶ Transitivè apud eundem meth. 13. πρῶτον μὲν ἐπαίροντας τὸ ἄνω βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταράσσοντας, καθάπερ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Καταῤῥάκτης, vel καταράκτης, ου, ὁ, cataracta: locus abruptus et præceps in flumine, unde aqua ruit potiùs quam fluit. Eustath. et Suid. ¶ Significat etiam vectem, quo porta obfirmatur, Dion. Halic. l. 8. et ipsam portam cataractam, quæ et ἐπιῤῥακτή. Plut. in Ant. ¶ Est et nomen avis rapacis: de qua Aristot. hist. an. l. 2. et l. 9. c. 12. et Plin. l. 10. c. 44. avis Diomedea. aliis mergulus maritimus. (aquilarum species.)

Ἐπικαταράττω, (*comp.*) percutio, impetuosè impello.

Προσράσσω, idem quod προσρήγνυμι. Suid.

Πρόσραξις, conflictus. Polyb.

Συῤῥάσσω, confligo. Xen. Hell. 7. ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέῤῥαξαν. Dicuntur et flumina συῤῥάττειν, cum impetu confluentia: apud Diodor.

Σύῤῥαξις, ἡ, conflictus. Plut. de fort. Alex. ¶ Σύῤῥαξις τῶν ποταμῶν, confluentia flumina.

ῬΑ'ΦΑΝΟΣ, ου, ὁ, (ῥαφανὶς, ίδος, ἡ, Attice. † Sic Aristoph. Nub. 977.† ‡ Plut. 544.‡) raphanus, radix seu radicula. Gal. Diosc. Theophr. Aristot. ☞ Nomen habere traditur παρὰ τὸ ῥαδίως φαίνεσθαι, quia statim à satu oritur. Suid.

Ῥαφανηδὸν, in modum raphani. Ῥαφανηδὸν κάταγμα, fractura raphani modo facta. Paul. Ægin. lib. 6. c. 89. et Galen. lib. 6. method. Suid.

Ῥαφανώδης ῥίζα, q. d. raphani similitudinem habens radix. Theophr.

Ῥαφανιδοῦσθαι, raphano in anum immisso cruciari: quæ pœna mœchis ignominiæ caussâ solebat irrogari. schol. Aristoph. in Nub.

Ἀποραφανίδωσις, (*comp.*) raphani in podice intrusio, seu raphani per podicem trajectio. Schol. Aristoph. in Pluto.

ῬΕ'ΓΧΩ, vel ῥέγκω, F. ξω, rhonchisso, sterto. [Æsch. Eum. 53.] ☞ Factum per onomatopœiam, teste Galen. Aristoph. in Nub. Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν. Idem in Eq. Ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος, stertit supinus. Invenitur et ῥέγχομαι, in anth. Epigr.

Ῥέγκος, et ῥέγξις, sonus nasi, qui stertendo editur, rhonchus. Galen. ex Hippocr.

Ῥέγκος, ex quo extat Ῥογκεῖν, pro ῥέγκειν, apud Epicharm. teste Hesych.

Ῥόγχος, ὁ, rhoncus.

Ῥογχάζω, exp. resono.

Ἀπορέγχω, (*comp.*) desterto.

ῬΕ'ΖΩ, F. ῥέξω, et per metathesin ἔρξω, tanquam ab ἔργω, præt. χα, facio. Od. ζ'. Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Il. ί. αἴσυλα ῥέζων. Et cum gemino accusat. Od. σ'. οὔτι τι σὲ ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Sic et alibi. [Æsch. S. c. Th. 929. κεῖνιν μὲν οὐς ἔθεασιν, ἔρξουσιν κακῶς. Eurip. Med. 1304.] ¶ Item facio, i. sacrifico. Il. β'. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν. Et cum accus. Il. ά. Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. Et apud Theocr. idyll. 28. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ θῶν Ἀφροδίτᾳ.

Ῥέζομαι, fio: unde particip. ῥεχθεὶς, factus: ut Il. ρ'. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Præt. med. ἔοργα, et per metathesin ἔοργα, feci. Iliad. β'. ἐσθλὰ ἔοργε. et alibi apud Homer. ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε. Scribit tamen Eustathius, fieri etiam posse vel ab ἔργω, vel ab ἐέργω.

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, actor. Hesiod.

Ῥεκτήριος, ὁ, acer et promptus ad agendum: apud Athen. Pro quo dicitur et ῥέκτης. ut, ῥέκτης ἀνὴρ, apud Synes.

† Ἔργμα, opus. Hes. Th. 823.†

Ἔρδω, idem quod ῥέζω, ex quo, facta metathesi literarum, et mutatatione ζ in δ, ortum traditur. Od. ό. φίλος εἶν, καὶ φίλα ἔρδοι. Futurum est ἔρξω. Hesiod. in Erg. Ἶσον δ' ὅσθ' ἱκέτην, ὅστε ξεῖνον κακὸν ἔρξει. Item facio, i. sacrifico. Il. β'. Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τελήσσας ἑκατόμβας. † Sic Hes. Th. 417. ἱερὰ ἔρδων.† [Æsch. Ag. 942.]

Ῥέδω, Bœoticum est, pro ῥέζω seu ἔρδω. Eust.

Composita.

Ἄῤῥεκτος, seu ἄρεκτος, infectus, imperfectus. ut, ἔργον ἄρεκτον. Il. τ'.

Αὐτορέγμων, quem ipse sibi struit sive concilfat aliquis. Hesych.

Ἐπιῤῥέζω, idem quod ῥέζω, sacrifico. Theocr. idyll. 27. Ζανὶ δ' ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον.

Ἀντιῤῥεκτος, (*decomp.*) non sacrificatus, non libatus. Hesiod. in Erg.

Καταρέζω, demulceo: (manu scil.) Il. ά. Χειρί τέ μιν κατέρεξε. Pro quo per syncopen dicitur καῤῥέζω. ut Il. έ. τὴν τινα καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων. [Callim. Hym. in Dian. 29. Φῆ δὲ καταῤῥέζων, Ὅτι μοι τοιαῦτα θεαιναὶ Τίκτοιεν, &c.]

Περιῤῥέζειν, Hesychio est τὸ ἐπὶ τοῖς καθαρσίοις θύειν. [Soph. Tr. 62.]

Συνέρδω, simul facio, simul operam do. Item simul adjuvo. Soph. † El. 352.†

ῬΕ'ΘΟΣ, εος, τὸ, membrum. quævis pars corporis. Unde plur. ῥέθεα, ῥέθη. ut Il. π'. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη, ἄϊδόσδε βεβήκει. et Il. χ'. ῥεθέων δ' ἐκ θυμὸς ἔληται. Interdum peculiariter de facie dicitur. Ut apud Apollon. Argon. 2. ‡ 68.‡ Αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας Χεῖρας. In Moschi Megara, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκέτ' ἔρευθος Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι, quidam ῥεθέεσσι esse volunt dictum pro genis aut labris. Itidemque ῥέθος pro genis, apud Soph. in Antigona, νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, nebula superciliis incidens (tristitia et mœror) genas purpureas decolorat. Totum etiam corpus ῥέθος appellari, annotat Suid.

ῬΕ'ΜΒΩ, in gyrum circumago. vel simpl. circumago, circumvolvo, γυρεύω, Hesych.

Ῥέμβομαι, temere inambulo, spatior, erro. Plut. in vita Dem. ῥεμβόμενον ἐν Πειραιεῖ. Athen. [illegible] λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων. Et metaph. negligens sum, et animo vagabundo. Plut. in Pomp. ῥεμβόμενον ἐν τοῖς πράγμασι τὸν Περπένναν καταμαθών. Sic et apud Chrysost. comm. in ep. ad Coloss. et ad Timoth.

Ῥέμβη, ης, ἡ, vagatio, erratio, vel aberratio. Gal. in lex. Hippocr.

Ῥέμβος, ὁ, vagus, erro. ¶ Scribitur et ῥεμβὸς, apud Erot. quod expon. στρεβλός.

Ῥεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, animo vagabundo factus, qualis est ejus cujus animus vagatur. Plut. in Dion. Apud eundem de audiendo, βλέμμα ῥεμβῶδες, exp. oculi huc illuc vagantes, non defixi in eum qui verba facit.

Ῥεμβεύω, exp. vagor, fluctuo.

Ῥεμβάζω, vagor mente, seu animo sum vagabundo.

Ῥεμβασμὸς, occupatio mentis. Sapient. c. 4.

Ῥόμβος, ου, ὁ, rhombus, rota: seu quiddam rotæ formam habens. Theocr. idyll. 2. Exponitur et rotatio: apud Pind. Apud Mathematicos dicitur esse figura quadrangula, lateribus quidem constans inter se æqualibus, sed non

etiam angulis: ac à quibusdam βαχχύλον appellari, à simili forma panis, apud Elæos usitata: de quo pane Athen. lib. 3. ¶ Ῥόμβος etiam à Romanis piscis dicitur, quem Græci alio nomine ψῆτταν appellant, teste eodem lib. 7. in fine.

Ῥομβωτὸς, οῦ, ὁ, rhombi figuram habens. Athen. l. 5. et in Anth. ep.

Ῥομβέω, volvo et circumago in modum rhombi. Suid.

Ῥομβητὸς, versatilis in modum rhombi.

Μεσόρομβος, (*comp.*) apud medicos vinculum quoddam est, teste Hesych.

Ῥύμβος, itidem rotula fuisse putatur, vel turbinatum quidpiam, quod, scuticâ impulsum et circumactum, sonum quendam reddebat. Etymol. et Eust.

Ῥύμβιον, τὸ, rotula, quam veneficæ agitant. Schol. Apoll. Rhod.

Ῥυμβὼν, όνος, ὁ, implicatio et circumvolutio spiræ serpentis. Apollon. lib. 4. ‡ 144.‡

ῬΕ´ΠΩ, F. ψω, vergo, propendeo. Propriè de statera seu lance dicitur: ut apud Plat. de rep. lib. 8. ἢ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου, ἑκατέρου ἀεὶ τοὐναντίον ῥέποντος; Et de eo quod lanci impositum est: ut Iliad. χ΄. fatum Hectoris impositum stateræ aureæ, unà cum fato Achillis, dicitur ῥέπειν. Metaphoricè plerunque significat, propensus sum et inclino ad aliquid. Alciphr. ὅπου γὰρ ἂν ῥέπῃς ἅπαξ, ἐκεῖ σε ἀπολουθήσω. Item propensus sum, i. benevolentia prosequor. Joseph. πλῆθος ἔῤῥεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους. Exponitur interdum, tendo, feror. ut apud Galen. ad Glauc. ῥέπειν εἰς τὴν γαστέρα. Et pertineo: ut Aristoph. in Plut. ὁ χρησμὸς εἰς τουτὶ ῥέπει. (ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός. Æschyl. S. c. Th. 21. Pers. 440. Ch. 238. Soph. Œdip. Tyr. 867.)

(Ῥέπομαι. Æsch. Suppl. 410.)

Ῥοπὴ, ῆς, ἡ, q. d. devergentia: propensio, seu inclinatio: ut de inclinatione lancis, apud Plut. in Cam. Apud eundem pro libramento etiam ponitur. Exponitur etiam propensio ad imum vergens, declivitas, apud Alex. Aphr. Metaphoricè pro momento ponitur. Ut apud Aristot. de Cœlo lib. 2. μεγάλην ἂν ἔχοι ῥοπὴν εἰς πίστιν. Sic et apud Xen. pæd. 4. Et, ῥοπὴ χρόνου seu καιροῦ, temporis momentum et articulus: quo posteriore utitur Basil. Ῥοπὴ dicitur etiam quod momentum affert, et pondus ad rem aliquam, vis impultrix: ut, θεία ῥοπὴ, apud Chrysost. † μὴ οἴοιτο μικρὰν ῥοπὴν εἶναι τῶν παρόντων, ne putaret eos parvi momenti esse, qui adessent. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. d.† Exponitur etiam, periculum, apud Soph. in Trachin. (Œdip. Tyr. 981. Æsch. Pers. 437.)

Ῥόπαλον, ου, τὸ, clava, (gestamen Herculis.) Od. ί. Cyclopi tribuitur. Xen. Hell. 7. ἐπεγράφοντο δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται, ῥόπαλα ἔχοντες, ὡς Θηβαῖοι ὄντες. Ab Hesychio exponitur etiam, virga, baculus. (Aristoph. R. 47. Soph. Tr. 521.) ☞ Etymolog. deducit παρὰ τὸ εἰς ἕτερον μέρος ῥέπειν. itidemque Eustath. dictum scribit παρὰ τὸ ῥέπειν ὡς μὴ ὀρθὸν ὂν, ἀλλὰ ῥέπον. ¶ In anthol. Epigr. de virili membro dicitur.

Ῥοπαλίζω, clavâ percutio: vel, verso tanquam clavam.

Ῥοπαλισμὸς, percutio quæ fit clavâ. Dicitur et de tentigine seu satyriasi. apud Suid.

Ῥόπτρον, ου, τὸ, idem quod ῥόπαλον, clava, incurvum lignum. Exponitur et, fustis. Sunt qui et pro ense poni tradant. Metaph. pro divinâ ultione, apud Eurip. ἔπαισεν αὐτὸν δίκης ῥόπτρον. ¶ Dicitur et de membro virili. ¶ Item marculus seu annulus ostii, apud Plut. in lib. περὶ πολυπρ. ¶ Est etiam paxillus in majoribus laqueis aut retibus venaticis, qui incurvis et inflexis lignis inseritur. Hesychio et Eustath.

Ῥομφαία, ἡ, telum quoddam Thracicum. Vide Gell. l. 10. c. 25. Exponitur etiam framea, jaculum longum. Dicitur et de ense. ☞ Etymol. à ῥέπω dicit fieri ῥοπὴ, ῥοπαία, καὶ ῥομφαία.

Ῥὼψ, ωπὸς, ὁ, virgultum. Usitatius est in plur. ῥῶπες, virgulta, sentes. Od. ξ΄. ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας. et Iliad. κ΄. αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. ☞ Eust. ita dici à ῥέπω annotat, ut βλὼψ à βλέπω. (Quem βλῶπα sonitum ait Il. ί. aquæ in clepsydrâ perfluentis.)

Ῥωπήϊον, ου, τὸ, senticetum, virgultis plenus locus. Iliad. ν΄. Exponitur etiam, virgultum vimineum.

Ῥωπὰς, species plantæ flexilis. Hesych.

Ῥῶπος, ου, ὁ, et τὸ ῥῶπον, merx parvi momenti. Apud Strab. expon. etiam, simpl. merx, mercimonium. Suidas scribit, quosdam ῥῶπον appellasse omnifariam sarcinam: item γέλγην, misturam, cinnum colorum, qui tinctoribus, pictoribus, unguentariis usui sunt. Apud Diosc. quidam exp. crates, fiscella arundinacea.

Ῥωπικὸς, qui talis est, quales sunt merces, quæ ῥῶπος appellantur, vilis et parvi pretii.

Ῥωπεύειν, vendere merces, quæ ῥῶπος dicuntur. Hesych.

Ῥωπίζω, Eust. exp. σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιῶ.

Ῥὶψ, πὸς, ἡ, vimen flexile, virgultum. vide et in Ῥίπτω.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιῤῥεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, utramque in partem inclinans seu vergens. Interdum et, ambiguus, anceps.

Ἀντιῤῥέπω, in contrariam partem vergo. Philo de vita M. l. 3. ἐπαμφοτερίζων δὲ τὴν γνώμην, καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιῤῥέπων. (Æsch. Ag. 582.)

Ἀντίῤῥοπος, ὁ καὶ ἡ, in contrarium, seu in contrariam partem vergens. Sæpius idem valet quod ἰσόῤῥοπος, æquè pollens, æquale pondus seu momentum habens. et propriè de rebus dicitur quæ in trutina penduntur, seu pendi possunt. metaphoricè et de aliis. ut, ἀντίῤῥοπος συμμαχία, apud Dem. Olynth. 1. et, τὸ ἀντίῤῥοπον, æquilibrium, æquilibritas. [Olynth. iii. pag. 123. 6. Ed. Mount. Soph. El. 118. μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος. Vide Schol. Xenoph. Œconom. cap. 3. §. 15. Νομίζω δὲ γυναῖκα κοινωνὸν ἀγαθὴν οἴκου οὖσαν, πάνυ ἀντίῤῥοπον εἶναι τῷ ἀνδρὶ ἐπὶ τὸ ἀγαθόν.]

Ἀντιῤῥόπως, æquali seu pari pondere, æquipollenter. Xen. Hell. 5.

Ἐπιῤῥέπω, propendeo, vergo. Et activè, vergere facio, inclino. Theogn. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλο. (Æsch. Ag. 258. 716. 1051. Eum. 891.)

Ἐπιῤῥεπὴς, ὁ καὶ ἡ, qui propendet, et in alteram partem vergit. et metaph. propensus, proclivis, pronus: ut, ἐπιῤῥεπὴς ἐπὶ τὰ ἀφροδίσια, apud Athen. Item felix, succedens, apud Polyb. [lib. 1.]

Ἐπιῤῥέπεια, pronitas, propensio. Chrysost.

Καταῤῥέπω, deorsum vergo et inclinor. Polyb. ἵνα μὴ νεύῃ μήδ' ἐπὶ πολὺ καταῤῥέπῃ μηδὲν αὐτῶν.

Καταῤῥεπὴς, deorsum vergens, declivis.

Κατάῤῥοπος, idem. Gal. ad Glauc.

Καταῤῥοπία, deorsum vergere. Hippocr.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia ῥεπ.

Ἀῤῥεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non vergens quoquam, in neutram partem inclinans. Dionys.

Ἀῤῥεπῶς, non vergendo in alterutram partem.

Ἀῤῥεψία, ἡ, animus in neutrum partem aut sententiam magis inclinans. Laërt. in Pyrrhone.

Ἑτεροῤῥεπὴς, in alteram partem vergens seu inclinans. (Æsch. Suppl. 407.)

Ἑτεροῤῥεπεῖν, in alteram partem vergere seu propensum esse.

Ὀξυῤῥεπὴς, q. d. celeriter repens: agilis. Hesych.

Χαμαιρεπὴς, seu χαμαιῤῥεπὴς, in terram vergens seu inclinans. Suid.

Χαμαιρεπῶς, in terram vergendo. Hesych.

Composita ex ῥοπὴ, itidem sine præpositione.

Ἀνάῤῥοπος, et ἀνώῤῥοπος, ὁ καὶ ἡ, sursum vergens, ὁ ἄνω ῥέπων. Galen. et Alex. Aphr.

Ἀναῤῥοπία, ἡ, sursum vergere. Hippocr.

Ἄῤῥοπος, idem cum ἀῤῥεπής.

(Διχοῤῥόπως. Æsch. Ag. 337. 824. 1281. Suppl. 613. 989.)

Ἑτερόῤῥοπος, idem quod ἑτεροῤῥεπής. apud Gal. et Rhian. de imprudentia.

Ἑτεροῤῥοπεῖν, idem quod ἑτεροῤῥεπεῖν.

Ἰσόῤῥοπος, æqualiter vergens, æqualiter propensus: seu in neutram partem inclinans: ut, ἰσόῤῥοπον πρᾶγμα, Plat. in Phæd. Interdum, æquè pollens, eadem existimatione: ut, τιμὴ ἰσόῤῥοπος, Aristot. eth. 9. et 11. Et generaliter, æqualis, par, apud Thuc. et Herodian. Æquilibris, ejusdem ponderis. ἰσοβαρὴς, ἰσοστάσιος. (Æsch. Pers. 346.)

Ἰσοῤῥοπία, ἡ, in neutram partem propensio, æquilibrium. Plato in Phæd.

Ἰσοῤῥοπέω, in neutram partem vergo, æquilibrium facio. Polyb. Item æqualibus sum viribus, ita ut nec superer ab alio, nec alium superem. Aristot. Et generaliter, æqualis sum, adæquo, nec excedo, nec deterior sum: apud Plat. de leg. l. 5.

Καλαῦροψ, οπος, ἡ, pedum: propriè quod in summo est repandum. (dicitur enim quasi κᾶλον αὖ ῥέπον, Eust.) Il. ψ΄. Ὅσσα τίς τ' ἔῤῥιψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ. ‡ Apoll. Arg. ii. 33.‡ (Philostr. l. 2. c. 11.)

Ὀξύῤῥοπος, qui fit momento temporis: celer, celerrimus: ut, ὀξύῤῥοπος τῆς σελήνης κίνησις, apud Alex. Aphr. Exponitur et, flexus, item agilis, apud Basil.

Παλίῤῥοπος, qui retro vergit aut propendet, reflexus: ut, παλίῤῥοπον γόνυ. Eurip. in Elect.

ῬΕ´Ω, (F. ῥεύσω, P. ευκα,) fluo. Propriè dicitur de rebus liquidis. Xen. Pæd. 7. ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ. Sic dicitur ὕδωρ, κρήνη, θάλασσα, ῥέειν, apud Hom. Metaph. usurpatur etiam de aliis: ut de igne, apud Aristot. in lib. de vita et morte, τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ, γινόμενον καὶ ῥέον ὥσπερ ποταμός. item de telis, lapidibus, verbis, et aliis rebus quæ cum celeritate et impetu feruntur, apud Homer. Ponitur et profluo, i. diffluo, evanesco, intereo, solvor, labor: ut apud Phil. θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, fragiles et fluxi. Sic et apud Dem. et Plut. † ἔῤῥει τὰ ἐμὰ παντελῶς. Xen. Pæd. l. 6. p. 148. d.† ¶ Item activè pro χέω, fundo. Eurip. in Hecuba, ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοὰς θανόντι πατρί. Invenitur et ῥείω pro ῥέω, apud Poëtas. (Æsch. S. c. Th. 80. pro φθείρομαι. Pers. 748. μάταν μόχθος ἔῤῥει τῶν τέκνων. Eurip. Med. 1263. id. Phœniss. 1231. Soph. Tr. 711. Œdip. Tyr. 568. 930.) ¶ Item ῥέω, dico, loquor. (Ex quo factum videri queat τὸ ἐρέω, quod in Εἴρω extat.) In qua signif. quamvis non sit usitatum ῥέω, in usu tamen est aor. 1. ἐῤῥήθην (pro quo et ἐῤῥέθην) regulariter formatus ab ἔῤῥημαι. cujus act. ἔῤῥηκα. fut. ῥήσω. † ῥηθεὶς, dictus, Xen. Pæd. l. 3. p. 84. b.† Hinc et ῥῆμα, ῥῆσις, &c. quæ vide post omnia comp. ex ῥέω, fluo.

Derivata ab ῥέω, fluo.

Ῥέομαι, idem quod ῥέω, fluo. Item perfundor: ut, ἱδρῶτι ῥεόμενος, sudore perfusus, apud Gal.

Ῥεῦμα, τὸ, fluentum. Item fluctus. Interdum exp. fluvius, vel fluminis impetus, apud Herodian. (Ῥεῦμα φωτῶν. Æsch. Pers. 88. Pr. 139. στρατοῦ. Pers. 412.) ¶ Apud medicos, fluxio, fluxus.

Ῥευματικὸς, fluxionibus obnoxius. Apud Diosc. ἕλκη ῥευματικὰ, distillantia ulcera.

Ῥευματίζω, fluxionibus infestor: item gravedine infestor: ut, ῥευματίζοντες ὀφθαλμοὶ, Dioscor. Et, ῥευματιζόμενα μόρια, partes quæ fluxione tentantur. Apud Alex. Aphr. ῥευματισθέντες τὴν ἀρτηρίαν, quibus distillatio in arteriam defluxit.

Ῥευματισμὸς, fluxio: ut, ῥευματισμὸς κοιλίας, ῥευματισμὸς δελφύος.

Ῥευμάτιον, parvum fluentum. Apud Plut. in Thes. exp. rivus.

Ῥεῦσις, fluxio, i. ipsa fluendi actio.

Ῥευστὸς, οῦ, ὁ, fluxus. Item fluidus, evanidus, mortalis, caducus. Greg. Areop.

Ῥευστῶς, fluxè, instar eorum quæ fluxa sunt.

Ῥευστικῶς, abundè, affluenter. Hesych. et Suid.

Ῥευσταλέος, fluidus, fluens. Hesych.

Ῥέος, ους, τὸ, (*poët.*) fluxus, fluxio. Æschyl. (Ag. 910.)

Ῥέεθρον, (*itidem poët.*) fluentum: sæpe apud Hom. (Æschyl. Ag. 218. Eurip. Phœniss. 625.) Dicitur et, τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν, apud Herodot. Item flumen. Pro eodem dicitur et ῥεῖθρον, per syncopen, apud Herodot. Theophr. et Plut.

Ῥοὴ, ἡ, idem quod ῥέεθρον, fluentum. Il. β΄. † Hes. Th. 841.† (Eurip. Phœniss. 101. 168.)

Ῥόος, ου, ὁ, itidem pro fluento. Exponitur et, fluxio aquarum. item cursus aquarum. Et pro ipsis aquis quæ fluunt. Od. έ.

Ῥοῦς, per contractionem pro ῥόος dicitur: unde, κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα, dicuntur res, quæ prosperè cedunt et ex voto. Apud medicos frequenter dicitur de mulierum fluxionibus. ¶ Item ὁ ῥοῦς, τοῦ ῥοὸς, arbuscula quædam: qua coriorum infectores utuntur ad inspissandas pelles. Diosc. l. 1. c. 148.

Ῥοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fluidus, fluxus. Item undosus. Theophrast. et Aristot.

Ῥοὰς, άδος, ἡ, defluvium acinorum: vitis vitium quo acini defluunt. Theophr.

Ῥοϊκὸς, qui fluxione laborat seu profluvio. Ῥοϊκαὶ γυναῖκες.

Ῥοικὸς, incurvus, inflexus. apud Theocrit. idyll. 7. Κορύνας vel κορύνης ῥοικὸς, clava incurva et nodosa, apud eundem idyll. 4. Item qui naturaliter est cruribus incurvis, apud Hippocr.

Ῥητίνη, ἡ, resina. humor est liquidus et oleaginosus, ex planta sponte diffluens. Gal. et Diosc. Ῥητίνη φρυκτὴ, vide Φρυκτὸς in Φρύγω. Ῥητίνη ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ, resina liquida ex amphoris vel doliis, Palladio locularis dicta.

Ῥητινίζω, resinam refero. Exponitur etiam, sum resinaceus.

Ῥητινίτης οἶνος, resinatum vinum. Diosc. l. 5. c. 43.

Ῥητινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, resinosus: apud eundem l. 1. c. 80.

Ῥύω, thema inusit. à grammaticis statuitur, ex eo formantibus aor. 2. pass. ἐῤῥύην, (unde etiam infinit. ῥυῆναι, et particip. ῥυεὶς,) quod est in usu pro, fluxi. ut, ἐῤῥύη μετὰ δυνάμεως ὁ Ἀννίβας. et ῥυῆναι λόγον ἐν τῷ δήμῳ, apud Plut. emanasse rumorem in populum. Invenitur ἐῤῥύην et in præteriti imperf. signif. pro, fluebam, apud Thucyd. et Xenoph. † Pæd. p. 217. c.† Est et præt. ἐῤῥύηκα, fluxi, tanquam à ῥυέω. ¶ Aliam signif. verbi ῥύω, vide in Ῥύω, suo loco.

Ῥύσις, fluor, fluxio, fluxus. Philopon. γραμμὴ, ῥύσις στιγμῆς. Item profluvium. Aristot. de mundo, ἄστρου ῥύσις, sideris profluvium. Plinio stellarum discursus. quem Seneca cursum et lapsum vocat. ¶ Item fluentum et brachium fluminis. Polyb. ¶ Hesychio est etiam, phiala aurea. (pro quo ῥυσὶς, apud Athen. l. 11.) item lignea quædam libra. ¶ At ῥυσὶς, liberatio, vide Ῥύομαι in Ῥύω.

Ῥυτὸς, fluidus, fluxus, fluens. Theophr.

Ῥυτὸς, tractus, adject. et ῥυτὸν, subst. vide in Ῥύω, traho.

Ῥυδὸν, et ῥύδην, affluenter, abundanter, affatim, abundè. Od. ό.

Ῥύδην, exp. etiam vehementer, impetuosè. item cum vehementi strepitu, apud Suid. et Hesych. et pro eodem invenitur et ῥύβδην.

Ῥύμη, ης, ἡ, impetus. Chrysost. τοῦ τύπτοντος ῥύμη καὶ ὁρμή. Demosth. τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως τοῦ Μειδίου. ¶ Item vicus, platea, locus, in quem omnes certatim confluunt. Quæ vox et ex Ῥύω, traho, explicari potest. ubi vide.

Ῥύαξ, ακος, ὁ, profluvium, rivus. Item proluvium, proluvies, eluvies. Thuc. ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. Plato, οἱ πρὸ τοῦ ῥύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοί. ‡Ph. §. 60.‡ Dicitur et, αἵματος ῥύακες, sanguinis rivi, apud Aristidem.

Ῥυὰς, άδος, ἡ, vitium oculi, ὀφθαλμοῦ ῥύσις, quum canthus lachrymas continere nequit: Trall. lib. 2. ¶ Item ῥυάδες dicuntur vites non continentes fructum, quòd acini defluant, et qui remanent, graciliores existant. Geopon. l. 5. ¶ Ῥυάδες, pisces flutæ dicti. apud Aristot. ¶ Ῥυὰς (adject. gen. omn.) fluxus, a, um, perfluens, deciduus. Aristot. l. 3. de part. anim. σῶμα ῥυὰς καὶ μανόν.

Ῥύημα, τὸ, itrium: bellarii genus præstantius. Gal.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναῤῥέω, refluo, vel sursum fluo. Item scateo, scaturio, quasi sursum fluendo. Luc. παρὰ τὴν ῥίζαν ἑκάστης ἀναῤῥεῖ σταγὼν οἴνου.

Ἀνάῤῥοια, ἡ, refluxus: ut undarum. Athen.

Ἀποῤῥέω, effluo, defluo. Dem. in Timocr. φήσας δὲ, ἀποῤῥεῖν φύλλα τῶν στεφάνων. Sic et apud Theophr. de caus. pl. l. 1. Et alia metaphora, ut effluo et defluo apud Lat. Soph. ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ ἡ μνῆστις, cujus effluit memoria. (Eurip. Med. 1203.) Item emano, promano, profluo. Diosc. l. 2. cap. 203. φασὶ δέ τινα καὶ ὑγρασίαν ἀποῤῥεῖν τῆς βοτάνης. Et transitivè apud Alex. Aphr. ἀποῤῥέοντα λοιμικὴν ἀπόῤῥοιαν, quæ emittunt.

Ἀπεῤῥύην, unde particip. ἀποῤῥυεὶς, qui defluxit. (Æsch. Ag. 1303.) Diosc. l. 5. c. 89. ἐξιπώσας ἀνιλοῦ τὸ ἀποῤῥυὲν εἰς πυξίδα ἐρυθροῦ χαλκοῦ. Impropriè apud Plut. ἀποῤῥυεὶς τοῦ ἵππου, delapsus equo.

Ἀπόῤῥους, ὁ καὶ ἡ, profluens, manans, emanans. Athen.

Ἀποῤῥοὴ, ἡ, defluxus, defluvium. Item affluxus, profluentia, emanatio. Aristot. probl. sect. 12. Exponitur etiam, succus vel humor effluens aliunde, aut vapor: apud Plut. in Solone.

Ἀπόῤῥοια, ἡ, idem. Xen. Hell. 5. Item effluentia. In metaph. signif. habes apud Aristot. Probl. sect. 12. et Nazianz.

[Ἀπόῤῥυσις. Polyb. Hist. lib. 4. τῆς δ' ἐγχύσεως καὶ τῆς ἐπιῤῥύσεως —— γινομένης ἐκ τῶν ποταμῶν, καὶ τὴν ἀπόῤῥυσιν ἀδιάπαυστον καὶ συνεχῆ γίνεσθαι διὰ τῶν στομάτων ἀναγκαῖον.]

Ἀπόῤῥυτος, ὁ καὶ ἡ, effluens, defluens: ut, ἀπόῤῥυτον σῶμα, corpus effluens, i. quod decrescit, apud Plat. in Tim.

Decomp. Εὐαπόῤῥυτος, facilè defluens. Hippocr. de fract.

Προαποῤῥέω, priùs effluo vel defluo.

Διαῤῥέω, per medium fluo. Isocr. in enc. Busir. κύκλῳ τὴν χώραν περιέχων, καὶ πᾶσαν διαῤῥέων. Item perfluo. Luc. μικρὸν μὲν ἡμῖν σκαφίδιον ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά. Item defluo. Philo de vita M. l. 3: τὸ σῶμα διαῤῥέουσιν, ὑπὸ τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀδιαστάτου θρύψεως, corpore diffluunt ex perpetuis et quotidianis deliciis. Et Aristoph. in Nub. † 817.† φθέγγεσθαι τοῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσι, loqui labris diffluentibus et diductis. Item diffluo, dilabor, pereo. Soph. τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς Χάρις διαῤῥεῖ. Item tabesco. Diog. Laërt. διεῤῥυηκότα καὶ λεπτὸν ὑπὸ νόσου.

(Διαῤῥυδᾶν. Æsch. Choëph. 65.)

Διάῤῥυτος, irriguus. Strab.

Διαῤῥοὴ, ἡ, meatus, canalis, id per quod aliquid fluit: unde, πνεύματος διαῤῥοαὶ, apud Eurip. in Hec. [567.]

Διάῤῥοια, ἡ, fluxus, fluentum, meatus. Item copiosus alvi sine inflammatione exulcerationeque fluor, profluvium ventris. apud Medicos.

Διαῤῥοίζομαι, alvi profluvio laboro. Alex. Aphr.

Λογοδιάῤῥοια, ἡ, (*decomp.*) q. d. verborum profluvium: profluentia loquendi. De garrulis dicitur, quòd eorum lingua fluxu verborum laboret, ceu morbo qui διάῤῥοια dicitur. Athen. l. 4.

Εἰσρέω, influo, illabor. ut, εἰσρέοντα πόντον, apud Eurip. in Iph. Taur. et Luc. πρὶν εἰσρυῆναι. Metaphoricè etiam usurpatur: ut, εἰσρυέντες εἰς τὴν πόλιν, ingressi urbem, illapsi.

Εἴσρυσις, et εἴσρους, influxio. Aristot. de mund.

Decomp. Ἐπεισρέω, q. d. superinfluo. Metaphor. apud Plut. ἐπεισρέων εἰς ἅπαντα.

Παρεισρέω, sensim vel clàm inflo, et clàm ingredior. apud eundem in Lyc. παρεισρέων πρὸς τὰ συσσίτια.

Ἐκρέω, effluo. Item excido. Plut. in Them. ἐξεῤῥύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων, exciderunt à Græcis, Græcis periere, perdiderunt Græci. Et, τὸ ἐξεῤῥυηκὸς, abolitum et fluxum, evanidum: apud eundem. (Philostr. l. 3. c. 39.)

Ἔκρυσις, effluxio. ¶ Ἐκρύσεις dicuntur etiam eæ conceptus corruptiones, quæ intra septimum diem fiunt. quemadmodum ἐκτρωσμοὶ, quæ usque ad quadragesimum. Aristot. hist. an. l. 7.

Ἐκροὴ, itidem effluxio. Aristot. de mundo. Exponitur et, meatus, canalis. ut, ἐκροαὶ τῶν περιττωμάτων, Alex. Aphr.

Ἔκροος, idem quod ἐκροὴ, apud Herod. Pro quo contractè dicitur ἔκρους, fluentum, seu alveus: apud Arrian.

Decomp. Διεκρέω, perfluo, effluo per.

Διέκροος, meatus per quem aliquid effluit. [Herodot. Hist. lib. 7. τὸ δὲ παλαιὸν λέγεται, οὐκ ἐόντος κω τοῦ αὐλῶνος καὶ διεκρόου τούτου, τοὺς ποταμοὺς τούτους, —— οὔτε οὐνομάζεσθαι κατάπερ νῦν, &c.]

Ὑπεκρέω, (q. d. subeffluo,) sensim et clàm effluo: aut evanesco. Plut. in symp.

Ἐπιῤῥέω, influo, fluo super. Iliad. β'. Ἀλλά τί μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει ἠΰτ' ἔλαιον. (Æsch. Eum. 856.) Gal. ἐπιῤῥεῖν τῷ μέρει, influere in partem. Dicitur et ἐπιῤῥεῖν, quod humorem emittit, à quo humor manat. Aristot. τὸ δὲ, ἀπὸ τῆς συκῆς ἀεὶ ἐπιῤῥεῖ. Metaphoricè apud Xenoph. Pæd. 7. ὄχλος, dicitur ἐπιῤῥεῖν, et apud Homer. τὰ δ' ἐπέῤῥεον ἔθνεα πεζῶν. ¶ Item activè, pro, mundo: ut apud Greg. θάλασσα τοὺς μὲν παραπέμπουσα, τοὺς δὲ κατὰ φύσιν ἐπιῤῥέουσα. ¶ Exponitur et, largior copiosè, apud Areopag.

Ἐπιῤῥοὴ, ἡ, influxio, influxus. Theophr. Metaphoricè apud Eurip. in Androm. ἐπιῤῥοὴ κακῶν. (Pl. Æsch. Ag. 1519. Eum. 697.)

Ἐπίῤῥοια, idem. Hesych. Et pro affluentia seu abundantia, apud Areopag.

Ἐπεῤῥύην, affluxi: unde particip. ἐπιῤῥυεὶς, apud Eurip. in Med. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, quum affluxerunt opes.

Ἐπίῤῥυσις, ἡ, influxio. Item accessio qua aliquid sensim augetur. [Polyb. Hist. lib. 4. τῆς δ' ἐγχύσεως καὶ τῆς ἐπιῤῥύσεως ἀδιαπαύστου καὶ συνεχοῦς γινομένης ἐκ τῶν ποταμῶν, &c.]

Ἐπίῤῥυτος, qui influit, i. adventitius. ut, δύναμις ἐπίῤῥυτος, apud Plat. de Rep. lib. 7. Item is in quem influit humor et infunditur: ut, ἐπίῤῥυτον σῶμα, apud eundem in Tim. Exponitur etiam, affluens. (Æsch. Eum. 910.)

Καταῤῥέω, defluo, adfluo. unde apud Aphthon. τὸ καταῤῥεῦσαν τοῦ τραύματος, quod è vulnere defluxit. Et metaph. delabor: ut, καταῤῥεῖν εἰς τὴν γῆν, apud Xen. Pæd. 1. Item collabor, concido. unde, καταῤῥυηκὸς ἱερὸν, exp. fanum jam concidens, et ruinæ proximum. apud Pausan. Alia metaph. apud Aristoph. in Acharn. ἀθρόοι καταῤῥέοντες, i. confertim advenientes.

Καταῤῥέομαι, perfundor, ut apud Plut. in Galb. λόγχην καταῤῥεομένην αἵματι. Sic et, ἱδρῶτι καταῤῥεομένην, apud Luc.

Κατάῤῥυτος, qui defluente humore irrigatur: κῆποι κατάῤῥυτοι, Eurip. in Electra.

Κατάῤῥοος, et contractè κατάῤῥους, defluxio: apud medicos peculiariter sic dicitur descensus humoris è capite in os. [Plat. de Rep. lib. 3. φύσας τε καὶ κατάῤῥους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι ἀναγκάζειν τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας, οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ;]

Καταῤῥοϊκὰ νοσήματα, morbi ex catarrho: apud Plat. in Tim.

Κατάῤῥοΐζομαι, catarrho laboro, seu distillationibus vexor. Diosc. lib. 5. c. 43.

Καταῤῥοϊτικὸς, qui distillationibus infestatur.

Decomp. Ἐπικαταῤῥέω, influo seu delabor ex superiore loco.

Συγκαταῤῥέω, simul defluo. Item simul decido. Pro eodem dicitur et, συγκαταῤῥύω, unde aor. 1. συγκατεῤῥύην, et particip. συγκαταῤῥυεὶς, apud Diosc. l. 5. c. 103.

Μεταῤῥέω, q. d. fluendi modum muto: refluo, reciproco. unde Aristot. eth. 9. cap. 6. τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλεύματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ, ὥσπερ εὔριπος.

Μετάῤῥοια, ἡ, refluxus, reciprocatio. Aristot. meteor. l. 2. Plutarch. de def. orac.

Παραῤῥέω, præterfluo. Xenoph. Pæd. 4. πιεῖν δ' ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. Sic et apud Herodian. l. 8. Metaphoricè apud Greg. ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γίνηται τὰ καλὰ, καὶ μὴ παραῤῥυῇ. Item, interfluo. Theophr. de caus. pl. l. 1. ἐκσήπει γὰρ καὶ ἀπόλλυσι παραῤῥέον (ὕδωρ) διὰ τὴν ἀσθένειαν.

Περιῤῥέω, circumquaque fluo, undique fluo. Basil. in Hexaëm. hom. 11. ὁ ἱδρὼς τῇδε κἀκεῖσε περιῤῥέων μηδεμίαν ἀσχολίαν παρέχῃ τῷ γεωργῷ. Et, circumfluo, circumluo, alluo. Herodian. lib. 8. ποταμός τε περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος. Thucyd. περιῤῥέων ἐπ' ἀμφότερα. Et, circumfluo, i. abundo: unde apud Soph. † Electr. 364.† περιῤῥείτω βίος, exp. affluant facultates. Apud Greg. περιῤῥεούσῃ ἐσθῆτι, exp. fluidæ vesti.

Περιῤῥεῖσθαι, dicitur urbs, aut locus aliquis, quem fluvius circumfluit. Xenoph. anab. lib. 1. περιῤῥεῖτο δὲ (πόλις) ὑπὸ τοῦ Μασκᾶ κύκλῳ. Sic et apud Aristot. et Plut.

Περίῤῥυτος, circumfluus. Hesiod. in Theog. †193. et 290.† (Περιῤῥύτας πόλεις. Æsch. Eum. 77. V. Eurip. Phœniss. 201.)

[Περιῤῥοή. Plat. Phæd. ὧν δὴ καὶ ἑκάστους τοὺς τόπους πληροῦσθαι, ὧν ἂν ἑκάστοις τύχοι ἑκάστοτε ἡ περιῤῥοὴ γιγνομένη.]

Περίῤῥοος, idem. Herodot. l. 1.

Προῤῥέω, aut προρέω, profluo. Ut apud Hesiod. in Erg. ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων. † et Th. 792.†

Ὑπεκπροέω, (*decomp.*) idem. Hom. Od. ζ. [87.] Ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί. πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπρορέει.

Συῤῥέω, confluo. Plerunque in metaph. signif. ut et Lat. confluo. Isocr. de Pace. ἐφ' οὓς λόγους καὶ νῦν τὸ πλῆθος αὐτῶν συνεῤῥύηκεν.

Σύῤῥευσις, et συῤῥοὴ, item σύῤῥους, et σύῤῥοια, confluxus, confluens, collavio: apud Plat. et Theophr.

Ὑποῤῥέω, subterfluo, subterlabor: item sensim fluo, seu influo. unde metaph. apud Plut. de def. orac. τὴν ψυχὴν ὑποῤῥέουσι δυσχέρειαι καὶ κινήσεις, clàm subeunt animum molestiæ et impulsiones. † de tempore. Aristoph. Nub. 1292.† Exponitur etiam, surrepo, apud Demosth. Item sublabor, succumbo: ut, ὑποῤῥέοντα ἐρείσματα, apud Plat. Item dilabor: unde apud Luc. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοί. ¶ Activè etiam usurpatur apud Dem. in orat. contra Lep. τοὺς δὲ ἐν πάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονίᾳ πάντα ταῦτα ἀμελούμενα ὑπεῤῥει κατὰ μικρόν.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia ε verbi ῥέω, seu ῥείω.

Ἀκαλαῤῥείτης, ου, placidè vel leniter fluens, aut leni agmine: ὁ μάλα καλῶς ῥέων. Il. η. [422. Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο. Schol. Ἀκαλαῤῥείταο. Ἡσύχως καὶ πρᾴως ῥέοντος. Ἀκαλὸν γὰρ, τὸ ἥσυχον λέγουσι. Consulatur Nota Cl. Clarke ad hunc locum. Ut etiam Eustath. ad Iliad. H. pag. 565. 36.

Βαθυῤῥείων, et βαθυῤῥείτης, profunda habens fluenta, profundè fluens. prius apud Apoll. posterius apud Hom. Il. φ'. † Hes. Th. 265.†

Ἐϋῤῥείτης. (q. d. pulchrifluus,) pulchrè fluens, bellè fluens. Iliad. ζ'. † Hes. Th. 343.† Pro eodem dicitur et ἐϋῤῥής. unde, ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, ibidem. de quo vide et in Εὐρύς.

Εὐρυρέω, compositè dicitur, pro εὐρὺ ῥέω, latè fluo: unde, εὐρυρέων Φᾶσις, apud Apoll. Argon. 2.

Εὐρυρέεθρος, lata habens fluenta, latè fluens. Il. φ'. [141.]

Καλλιρέεθρος, pulchra fluenta habens, pulchrifluus. Hom. hym. 1. in Apoll. Hesiod. in Theog. † 339.†

Λαβρέων, (q. λαρέων, ex λα et ῥέων,) impetuosè et rapidè fluens: vel latè fluens. Etymol.

Ὁμόῤῥεεθρος, unà cum alio fluenta habens: qui ex eodem rivo ducit aquam: rivalis, corrivalis. In Pand. Græc.

Composita ex ῥοὴ, aut ῥόος, itidem sine præpositione.

Ἀγάῤῥοος, ου, ὁ, (ὁ ἄγαν ῥέων,) impetuosum fluentum vel impetuosa fluenta habens: vel, impetuosè fluens. Hom. [Iliad. B. 845. (al. 352.) Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος. Schol. σφοδρῶς ῥέων. Iliad. M. 30.]

Ἀγχίῤῥοος, cujus fluenta propè sunt: vicina fluenta habens. Apoll. Rhod.

Ἀδιαῤῥοίη, quum nihil perfluit. apud Hippocrat.

Ἀείῤῥοος, semper fluens. Suid.

Ἀντόῤῥους, ventis fluens, seu ex quo fluente venti exoriuntur. vox ficta apud Plat. in Cratylo, disserentem de etymo nominis ἀήρ.

Αἱμοῤῥέω, f. ήσω, sanguinem effundo, sanguinis profluvio laboro: ut, γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα, Matth. 9.

Αἱμόῤῥοια, sanguinis profluvium. Diosc. l. 2. et alibi.

Αἱμοῤῥοῒς, ίδος, ἡ, idem. Aristot. de part. an. l. 3. Gal. ad Glauc. l. 1. ¶ Est et serpentis genus, inde appellatum, quòd morsu sanguinem et quasi profluvium sanguinis excitet, ac, dissolutis venarum commerciis, quicquid animæ est, evocet per cruorem. teste Solino.

Αἱμόῤῥοος, et contractè αἱμόῤῥους, diciter mulier, quæ menstrua patitur. ¶ Est et idem serpens cum hæmorrhoide. Nic. in Ther.

Ἁλίῤῥοος, circa mare, vel ad mare, vel in mare fluens. Euripid. et Theocr.

(Ἁλίῤῥυτος. Æsch. Suppl. 874.) [ὄλοιο δι' ἁλίῤῥυτον ἄλσος, pereas in marino luco. Schol. Ἁλίῤῥυτον ἄλσος, τὸ πέλαγος.]

Ἀῤῥοίη, ἡ, retentio menstruorum: vel retardati et commorantes menses. Hippocr.

Ἀψόῤῥοος, q. d. retrograda fluenta habens seu reciproca, refluus. ut, ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο, Od. υ. Exponitur etiam, cujus cita sunt fluenta, celeriter fluens. ut dicatur quasi αἰψόῤῥοος. Eust.

Ἄψοῤῥος, retrogradus, retro vestiga referens. Hom.

Ἄψοῤῥον, retrogradè, retro vestigia referendo: aut retrorsum. Od. ι.

Βαθύῤῥοος, idem quod βαθυῤῥείτης, suprà. Il φ'.

Γονόῤῥοιος, et γονοῤῥύης, ου, ὁ, qui genituræ effluentiâ seu profluvio laborat. Ezech. 7.

Γονόῤῥοια, et γονοῤῥύα, ἡ, genituræ profluvium.

Γονοῤῥυέω, genituræ profluvio laboro, seminis fluxum patior, Levit. cap. 15.

Δακρύῤῥοος, lacrymis fluens, lacrymas fundens. Eur. in Supplic. 8. [773. Ἄδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους, &c. Herc. Fur. 98. Soph. Œd. Colon. 1786. ἀεὶ γὰρ ὄμμα σε τόδ' ὦ πάτερ ἐμὸν στένει δακρύῤῥοον.] (Œdip. Tyr. 1487.)

Δακρυῤῥοέω, lacrymis fluo, lacrymor. Euripid. in Ione, γύαλα λεύσσοντες θεοῦ, Χαίρουσιν, ἐνταῦθ' ὄμμα σὸν δακρυῤῥοεῖ. Utitur et Herodian. l. 6. Item deploro. Philo de vita M. l. 3. σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτὸν ὅλον μῆνα δακρυῤῥοοῦν. (Eurip. Med. 1014. Phœniss. 327.)

Ἑπτάῤῥοος, septemfluus. Exponitur et, septem ostia habens.

Εὔροος, et εὔρους, et dialysi ἐΰῤῥοος, bene fluens, facilem cursum habens. ut, ἐΰῤῥοος ποταμός. Iliad. φ'. Apud Theophr. εὔρους φορὰ, exp. facilis meatus.

Εὔροια, ἡ, facilis fluxus seu cursus. Et metaph. pro rebus prosperis et ad voluntatem nostram fluentibus. Plut. in Per.

Εὐροέω, bene fluo, facilem cursum habeo. Et metaph. feliciter ago, prospera utor fortuna. Greg. et Phalar. (Æsch. Pers. 603.)

Εὖρος, ου, ὁ, Eurus: ventus orientalis, inter Mesearum

et Vulturnum medius, teste Aristot. de mund. et Plin. lib. 2. c. 47. dictus quasi ὁ ἀπὸ τῆς ἕω ῥέων, inquit Etymol. Vide et in Εὐρύς.

Καλλίῤῥοος, idem quod καλλιῤῥέεθρος, Iliad. φ'.. [Hesiod. Ἔργ. 735. Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ Ποσσὶ περᾷν, &c. Æschyl. Pers. 201. ἐπεὶ δ' ἀνέστην, καὶ χεροῖν καλλιῤῥόου Ἔψαυσα πηγῆς, &c. Schol. διὰ γοῦν τὸ ἐξ αὐτῆς τὰς θυσίας γίνεσθαι, καλλίῤῥοον αὐτὴν ὠνόμασεν.] Scribitur et καλλίροος. Odyss. ί. [Pind. Olymp. Od. vi. 142. Ἅ μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρόοισι πνοαῖς. Schol. ταῖς ἀπὸ τῶν ὀργάνων ἀναφερομέναις τῶν μετ' αὐλοῦ ὕμνων. Isthm. Od. viii. 41. Ὅταν μὲν παρὰ καλλιρόῳ Δίρκᾳ, φιλαρμάτου πόλιος ᾤκισσεν ἁγεμόνα. Nota Pindarum usum fuisse simplici ῥ.]

Κυμόῤῥοος, ab Hesychio dicitur ὁ πρὸ τῶν χωμάτων ῥοῦς.

Ὁμόῤῥοος, simul juncta fluenta habens, vel simul fluens.

Ὁμόῤῥοια, ἡ, q. d. confluentia, confluxio.

Παλίῤῥοος, et παλίῤῥους, retrograda fluenta habens, refluus. reciprocus: ut, κλύδων παλίῤῥους. Eur. in Iph. Taur. [Herc. Fur. 738. Ἰὼ Δίκα, καὶ θεῶν Παλίῤῥους πότμος. Contractum pro παλίῤῥοος. Cl. Barnes.] ¶ Παλίῤῥους etiam substantivè exp. Παλίῤῥοια.

Παλίῤῥοια, ἡ, refluxus, reciprocatio aquæ, confluvium. Gaza. [Polyb. Hist. lib. 1. γίνεταί τις ὁλοσχερὴς καὶ παράδοξος περὶ αὐτοὺς παλίῤῥοια τῶν πραγμάτων. Herod. lib. 2.]

Πλατύῤῥοος, idem quod εὐρυρέεθρος. Æschyl. in Prometh. [850.]

Πυόῤῥοος, et πυόῤῥους, pure fluens, ex quo pus manat.

Πυόῤῥοια, ἡ, fluxus puris, suppuratio. Diosc. l. 5. c. 131.

Πυοῤῥοέω, pure mano, pus effundo: ut, πυοῤῥοοῦντα ὦτα, aures è quibus pus fertur, apud Diosc. l. 2. c. 181. et alibi.

Τριχοῤῥοέω, pilorum seu capillorum defluvio laboro: ut, βλέφαρα τριχοῤῥοοῦντα, apud Diosc. l. 2. c. 48.

Τριχοῤῥυέω, idem. Aristoph. in Pace.

Ὑδροῤῥόα, seu ὑδρόῤῥοια, ἡ, cloaca, emissarium, canalis per quem aqua pluvialis effluit. Aristoph. in Acharn. et apud ejus schol. Metaphoricè utitur Athen. l. 13.

Φυλλοῤῥοέω, foliis fluo vel defluo, folia vel frondes amitto. Plutarch. Symp. 8.

Χείμαῤῥος, et χειμάῤῥοος, ex quo per contractionem χειμάῤῥους, hyeme fluens: ut, χείμαῤῥος ποταμὸς, torrens, Iliad. δ'. έ. et λ'. Sic et χειμάῤῥους ποταμὸς, apud Phil. de vita M. l. 3. Utitur et Herodian. lib. 3. et Demosth.

Χείμαρος, autem dicitur paxillus seu clavus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta ex pluviis. Hesiod. Erg. lib. 2.

Χρυσοῤῥόας, ου, ὁ, auro fluens, auri ramenta suis fluentis vehens. Athen. l. 5. Pro eodem dicitur et χρυσοῤῥόης, apud eundem l. 8.

Ὠκύῤῥοος, et ὠκύῤῥους, celeriter fluens. Il. ί.

Ὠκυρόης, idem. Apoll. Arg. 2.

Composita in ῥυτος, vel ῥύτης desinentia: itidem sine præpositione.

Ἀείῤῥυτος, semper fluens. Soph. [Œd. Col. 482. Πρῶτον μὲν, ἱερὰς ἐξ ἀειῤῥύτου χοὰς Κρήνης ἐνέγκου δι' ὁσίων χειρῶν θιγών. Schol. ἐξ ἀενάου πηγῆς ὕδωρ ἀρύσαι.]

Αἱματόῤῥυτος, sanguine fluens. Eurip. [Iph. in Aul. 1514. Βωμόν γε δαίμονος θεᾶς, ῥανίσιν αἱματοῤῥύτοις θανοῦσαν, &c.]

Ἀμφίῤῥυτος, circumfluus. pro quo et ἀμφίρυτος, Odyss. ά. Sophocl. in Ajace. † Hes. Th. 983.† [Pind. Isthm. A. 9. Ἐν Κέῳ ἀμφιρύτῳ. Herodot. Hist. lib. 4.]

Ἀνθεμόῤῥυτος, à flore fluens: ut, ἀνθεμόῤῥυτον γάνος ξουθῆς μελίσσης, apud Eurip. in Iph. Taur. [632.]

Ἀργυροῤῥύτης, ου, ὁ, q. d. argentifluus, fluenta habens argentum vehentia: ut, ἀργυροῤῥύτης Ἕβρος, Eurip. in Herc. fur. [386.]

Αὐτόῤῥυτος, dicitur à quibusdam resina sponte profluens, quæ aliàs καπνέλαιον.

Θεόῤῥυτος, à Deo profluens: vel à Jove fusus aut profluens.

Κλεψίῤῥυτον ὕδωρ, Athenis dicebatur aqua fontis cujusdam, quæ terram subeundo veluti furari se videbatur, et è conspectu hominum subripere, seu furtim et secretò fluere, utpote subterraneos habens meatus. Hesych.

Λεπτόῤῥυτος, tenuiter fluens, tenuis. ut, λεπτόῤῥυτον ὕδωρ, Hippocr. epist. ad Demag.

Μελίῤῥυτος, mellifluus. Nonn.

Νεόῤῥυτος, qui recens effluxit. Suid. † Soph. El. 900.† (Νεοῤῥύτῳ ξίφει. Æsch. Ag. 1360.)

Πολύῤῥυτος, multifluus. Soph. † El. 1419.† (Æsch. Suppl. 850.)

Πρωτόῤῥυτος ῥητίνη, resina quæ prima defluit seu defluxit: quæ et αὐτόῤῥυτος, à spontanea fluxione, dicitur. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 3.

(Φονόῤῥυτος —— ἐν δὲ γαίᾳ ζωὰ φονοῤῥύτῳ μέμικται. i. e. ἐν τῇ γῇ ῥανθείσῃ τῷ αἵματι. Æsch. S. c. Th. 946.)

Χρυσόῤῥυτος, idem cum χρυσοῤῥόας. Æschyl.

Derivata ex ῥέω, i. dico, loquor.

Ῥῆμα, ατος, τὸ, vocabulum, verbum. Demosth. pro cor. τὰς αὐτὰς συλλαβὰς, καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα. Item dictum, sententia. Plato Polit. 1. Item cantus, vel oratio, ut poëma, vel canticum, vel hymnus qui recitatur. apud eundem.

Ῥηματικὸς, ad vocabulum seu vocabula pertinens. Item verbalis: apud Gramm.

Ῥημάτιον, vocabula, parvum vocabulum. Aristoph. † Nub. 940.†

Ῥηματίσκιον, idem. Plat. in Theæteto, et Themist.

Ῥῆσις, εως, ἡ, dictum, sententia, oratio. Aristoph. in Nub. † 1374.† ἦσ' ἐξ Εὐριπίδου ῥῆσίν τινα. (R. 151.) Demosth. pro cor. παράγνωθι δὴ ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου.

Ῥησείδιον, pro quo apud Hesych. ῥησίδιον, sententiola.

[Ῥητέος. Plat. de Leg. lib. 5. ταῦτ' ἐστι μετὰ τοῦτο ἡμῖν ῥητέα. Ῥητέον. Plat. de Rep. de Leg. lib. 7. τιμῶν, ἃς ὀλίγον ὕστερον ῥητέον. Polyb. Hist. lib. 3.]

Ῥητὸς, dicendus, fandus. Demosth. ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξεῖπον, dicenda et tacenda effutierunt. Isocr. περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀνακοίνου. Item, memorandus. celebris. Hesiod. in Erg. (Soph. Œdip. Tyr. 1013. 1313.) ¶ Item, de quo certis verbis convenit, præfixus, præfinitus, constitutus. Iliad. φ'. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, mercede præstituta, seu pacta, et, ἐν ῥηταῖς ἡμέραις, apud Thuc. l. 6. Sic dicitur, ἐπὶ ῥητοῖς, sine subst. certis conditionibus, certa lege, vel certis legibus, apud eundem Thuc. l. 1. Et, ῥητὴ εὐθεῖα, definita linea, ῥητὸν τετράγωνον, definitum quadratum. ¶ Τὸ ῥητὸν, dictum, sententia. Basil. et Greg. Et, τὰ ῥητὰ, oracula, apud Justinum Mart. ¶ Κατὰ τὸ ῥητὸν, et κατὰ τὴν διάνοιαν, aliquid dicitur, quod secundum literam, vel sensum dicti, explicatur.

Ῥητῶς, certis verbis, expressè. Themist. in 3. de an. Exponitur etiam, ad verbum. Item planè, certò, nominatim: apud Lucian. Item, secundum literam.

Ῥητὴρ, ῆρος, ὁ, sermocinator. Il. ί. Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.

Ῥήτωρ, rhetor, declamator: qui artem profitetur, et fictas caussas declamare docet; ut orator facultatem oratoriam exercet, et in foro vel concione veras et necessarias caussas ac theseis perorat. Demosth. Εἰ μὲν ὁ συμβουλεύων ὑμῖν, ὅ, τι ἂν συμφέρειν ἡγῆται, ῥήτωρ ἐστὶν, οὔτ' ἀρνοῦμαι, οὔτε φύγοιμι ἂν τοὔνομα τοῦτο. Item generaliter, caussidicus, rabula: unde, ῥήτορες φαῦλοι, et Xen. et Æschin. Item judex, qui propriam suam sententiam exponit. Suid. ex Soph.

Ῥητορικὸς, oratorius, ad rhetorem aut artem oratoriam pertinens: ut, λόγοι ῥητορικοὶ, et συλλογισμὸς ῥητορικὸς, et ῥητορικὴ ἐπαγωγὴ, apud Aristot. Item qui artem oratoriam tenet, eloquens. Isocr. in Nicocle.

Ῥητορικὴ, (sub.) τέχνη, ars bene dicendi. Aristot. rhet. 2. Et, ῥητορικὴ δύναμις, apud eundem. Item, ῥητορικὴ γραφὴ, caussa seu accusatio quam agebant rhetores, vel quæ contra rhetores habebatur. Suid.

Ῥητορικῶς, rhetorum more, artificio seu eloquentiâ oratoriâ. Æschin. in Tim.

Ῥητορεύω, rhetoricam artem exerceo, rhetoricor, in re seriâ declamans ludo. verbigero. Appian. ἀνὴρ ἥδιστος εἰπεῖν τε καὶ ῥητορεῦσαι. Laërt. (de Socr.) πρῶτος ῥητορεύειν ἐδίδαξε. Exponitur etiam, orationem habeo, i. pronuntio. apud Luc. Et, οἱ λόγοι ῥητορεύεσθαι dicuntur, qui ore pronuntiantur more rhetorico. Isocr. ad Philipp.

Ῥητορεία, oratio rhetorices artificio elaborata. rhetoricatio, in re seriâ declamatorius lusus, vel ludrica declamatio, verbigeratio. ¶ Item oratoria eloquentia. Isocr, in Panath. ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν. Sic et apud Synes.

Ῥήτρα, ἡ, dicendi locus, id est, vices. Lucian. ¶ Item dictio, i. oraculum: ut Plutarchus Lycurgum dicit leges suas ῥήτρας appellasse, tanquam χρησμούς τινας. ¶ Item pactum, pactio, conventio. Odyss. ξ'. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 28.† ¶ Item decretum, ut in psephismate Byzantiorum, ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν. ¶ Item general. commentarius, scriptura, σύγγραμμα. Suid.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνεῤῥήθην ὕπατος, renuntiatus sum consul. Plutarch. et ἀναῤῥηθεὶς, renuntiatus: unde, ἀναῤῥηθεὶς στέφανος, proclamata corona, apud Demosth.

Ἀνάῤῥημα, τὸ, edictum voce præconis enuntiatum. Suid.

Ἀνάῤῥησις, renuntiatio, creatio. Item proclamatio. Aristides.

[Ἀντιῤῥηθῆναι, contradici, occurrit in Steph. Thes. I. 1154. H.]

Ἀντίῤῥησις, contradictio, responsio contradicens alicui et repugnans. Item refutatio. Philo de mundo.

Ἀντιῤῥητορεύω, contra alium rhetoricor et declamo. contrà verbigero. Joseph.

Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, oratio qua objectionibus respondetur, oratio refutatoria. Dionys. Areop. Τὰ ἀντιῤῥητικὰ, libri Josephi contra Appionem sic dicti.

Decomp. Ἀναντίῤῥητος, qui contradici nequit, irrefutabilis, minimè controversus. Act. Apost. c. 19. ἀναντιῤῥήτων τούτων ὄντων. et apud Plut. in Themist. ἀναντιῤῥήτως, citra contradictionem, extra omnem controversiam.

Δυσαντίῤῥητος, cui ægrè contradici potest.

Δυσαντιῤῥήτως, ita ut vix contradici queat. Polyb. δόξας δυσαντιῤῥήτως εἰρηκέναι.

Ἀποῤῥήθη, vetitum est, interdictum est. unde, ἀποῤῥηθεὶς, vetitus. Aristid. ἀποῤῥηθὲν, μὴ καταφεύγειν, quum vetitum esset. Apud Plat. de leg. 11. ὑπὸ γένους παντὸς ἀποῤῥηθῆναι, exp. quasi à toto genere abdicari.

Ἀπόῤῥημα, interdictum. Plato in polit.

Ἀπόῤῥησις, interdictio. [Plat. de Rep. lib. 2. καὶ δὴ καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο.] Item renuntiatio. Synes. ad Anast. εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόῤῥησιν, si antevertisset calamitas renuntiationi. Exponitur etiam, defatigatio, et defectio virium et animi.

Ἀπόῤῥητος, vetitus. Lysias contra Theomnestum. ¶ Item arcanus. Ut apud Eurip. in Iph. Taur. ἀπόῤῥητος φλὸξ, arcana flamma seu mystica. (Phœniss. 1608.) Et, ἐν ἀποῤῥήτῳ, vel ἐν ἀποῤῥήτοις, item δι' ἀποῤῥήτων, secretò, vel clàm. Sic apud Plut. in Themist. πρᾶξις ἀπόῤῥητος πρὸς τοὺς πολλοὺς, res arcana et vulgo non communicanda. Item, inenarrabilis, ineffabilis. Item indignus dictu seu narratu. Isocr. contra Lochit.

Ἀποῤῥήτως, secretò, clàm. Item, ita ut dici nequeat. Hesych.

Διεῤῥήθη, discussum est, distinctè explicatum est. Plat. de leg. l. 11.

Διάῤῥησις, explicatio distincta et expressa. Idem ibidem.

Διαῤῥήδην, explicatè. Plat. ibidem. Et, clare, apertè, manifestè: Demosth. et Æschin.

Ἐπίῤῥημα, adverbium: pars orationis apud Grammat. ¶ Item certa quædam pars comœdiæ, apud Aristoph. Suid. et Hesych. ¶ Sic etiam dicebatur gestamen quoddam comicum. Pollux.

Ἐπιῤῥηματικὸς, adverbialis, adverbii formam habens.

Ἐπιῤῥηματικῶς, adverbialiter.

Ἐπίῤῥησις, vituperatio. Item accusatio. Suid.

Ἐπίῤῥητος, vituperabilis, reprehensione dignus. Suid. ἦν δὲ ἐπίῤῥητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ. Exponitur etiam, infamis, apud Xen.

Ἐπιῤῥήδην, palàm, apertè. Apoll. Arg. 2. ‡ 642.‡ Eust. ex Arato expon. ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς, nominatim.

Decomp. Ἀντεπίῤῥημα, in comicis fabulis dicitur ultima pars τῆς παραβάσεως, quæ respondet τῷ ἐπιῤῥήματι. Pollux l. 4. c. 16. et Etym.

Ἐπιρητορεύω, vel ἐπιῤῥητορεύω, verbigerans alloquor. Athen. et Luc. τοσαῦτα ἐπεῤῥητόρευσεν αὐτῷ.

Κατάῤῥησις, accusatio. Item condemnatio. Suid. et Hesych.

Καταῤῥητορεύω, et καταῤῥητορεύομαι, contra alium verbigero. unde apud Lucian. σιωπᾷν κέλευε καταῤῥητορευόμενος.

Παραῤῥητὸς, qui verbis flecti potest. Il. ί. Δωρητοί τε τέλοντο, παραῤῥητοί τ' ἐπέεσσι, muneribus verbisque flecti poterant. Item adhortatorius, monitorius. Iliad. ή. παραῤῥητοῖσι λόγοις πιθέσθαι, orationibus adhortatoriis obtemperare. (Παραρητὸς est in Ἀρά.)

Προεῤῥήθη, et προεῤῥέθη, prædictum est. et προῤῥηθεὶς, prædictus. † προῤῥηθῇ. Xen. Pæd. 1. 2. 4.†

Προῤῥητέον, prædicendum est. Plat. [de Leg. lib. 9.]

Πρόῤῥησις, prædictio, vaticinium. Philo de mundo, et Epigr. l. 2.

Πρόῤῥητος, prædictus. Soph. in Trachin.

Προῤῥητικὸς, q. d. prædictorius: unde, βιβλία προῤῥητικὰ, Hippocrat. libri continentes prædictiones de morbis.

Προσεῤῥήθη, appellatus est, nuncupatus est. Item salutatus est: apud Eurip. in Med.

Πρόσρημα, appellatio. Aristid. in Panath.

Πρόσρησις, idem. Plat. in epist. Item compellatio. ut, πρόσρησις οἰκέτου, verba quibus compellatur servus. apud eundem de leg. Item salutatio. Synes. Eurip. in Iphig.

Προσρητέος, insuper dicendus. Item appellandus, compellandus, apud Plat. de leg.

Πρόσρητος, compellatus, salutatus. Apud Polluc. l. 5. c. 31. προσρήτη ἡμέρα, est in qua salutationes fiunt, in qua clientes salutant patronos.

Ἀπρόσρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*decomp.*) qui vel quæ non est affabilis ulli. Apud Polluc. l. 5. c. 31. ἀπρόσρητος ἡμέρα est, in qua salutationibus supersedetur.

Composita ex ῥῆμα, ῥῆσις, ῥητὸς, sine præpositione.

Αἰσχροῤῥήμων, turpiloquus, obscœna loquens. Pollux.

Αἰσχροῤῥημοσύνη, turpiloquentia. idem. [lib. 2. §. 129. καὶ ὡς Δημοσθένης, αἰσχροῤῥημοσύνη, καὶ εὐθυῤῥημοσύνη. Vide Demosth. Epist. 4.]

Ἀῤῥήμων, tacitus, mutus.

Ἀῤῥημοσύνη, taciturnitas, silentium.

Ἀῤῥῆσαι, nolle, vetare, interdicere. Hesych. (Fortasse pro, ἀπόῤῥησαι.)

Ἀῤῥησία, silentium, apud Antiphontem.

Ἄῤῥητος, indictus, non dictus. Od. ξ'. et Plato in sympos. καί μοι ἔστω ἄῤῥητα τὰ εἰρημένα. † Xen. Pæd. 1. 6. 12.† Item infandus, ineffabilis. (Soph. Œdip. Tyr. 473.) 2 Cor. 12. ἤκουσεν ἄῤῥητα ῥήματα. Herodot. ἄῤῥητα ἱρὰ εἰς ἄρσενα γόνον, sacra, quæ ad virilem sexum effutiri nefas est. † ἄῤῥητα ἱερὰ, apud Aristoph. Nub. 301.† Ἄῤῥητος θεὰ, dicta ἀγαθὴ θεὸς, Bona dea, quæ olim Fauna, et Fatua, et Senta, quòd ejus nomen nemo unquam audierit, quemadmodum, dum vixit, nemo illam, præterquam vir ejus, adspexit: Plut. in Cæs. Apud medicos ἄῤῥητοι ἰδιότητες, sunt proprietates,

quarum ratio reddi non potest. Alex. Aphr. in præf. probl. Doric. ἄῤῥατος. At aliud ἄῤῥατος est in Ῥαίω.

Ἀῤῥήτως, infandè, vel ineffabiliter, inenarrabiliter.

Ἀῤῥήδην, ita ut non collocetur in oratione. Hesych.

Ἀστειοῤῥημονέω, facetè loquor seu festivè, festivo sermone utor.

Ἀστειοῤῥημοσύνη, urbanitas, festivitas, festivus sermo.

Δύσρητος, qui ægrè dici seu pronuntiari potest. ut, δύσρητοι φωναὶ, apud Gal. Item non facilè dicendus, apud Demetr. Phal.

Εἰκαιοῤῥημονέω, vana loquor. Suid.

Εἰκαιοῤῥήμων, vana loquens.

Εἰκαιοῤῥημοσύνη, vaniloquentia. Idem.

Εὐθυῤῥήμων, utens recta oratione et non aberrante à vero.

Εὐθυῤῥημονέω, rectè loquor. Aristoph.

Εὐθυῤῥημοσύνη, oratio recta.

Εὐρήμων, facundus.

Εὐρημοσύνη, facundia.

Θεοῤῥήμων, qui divina loquitur, seu divina loquutus. Damasc.

Θεοῤῥημοσύνη, institutio divina.

Θεόῤῥητος, à Deo dictus, divinus. Nonn.

Κακοῤῥήμων, maledicus. (Æsch. Ag. 1163.)

Κακοῤῥημοσύνη, maledicentia.

Καλλιῤῥήμων, pulchris et elegantibus verbis ornatus. Dionys. Halicarn.

Καλλιῤῥημοσύνη, pulchra et venusta dictio, verba elegantia.

Κομποῤῥήμων, qui grandibus se verbis jactat, qui verborum ampullas projicit.

Κομποφακελοῤῥήμων, ampullosa et gravi verborum compositione utens. percrepans grandiloquentià, et, ceu fascibus verborum, lecythis gravis. Sic dicitur Æschyl. apud Aristoph. in. Ran.

Μεγαλοῤῥήμων, magniloquus.

Μεγαλοῤῥημονέω, grandibus verbis utor, magna loquor et jactito.

Μεγαλοῤῥημοσύνη, magniloquentia.

Ὁμόῤῥητος, uno eodemque ore dictus, concors. Nonn.

Παῤῥησία, (quasi πᾶν ῥησία,) libertas et licentia loquendi, qua omnia dicuntur: oratio libera, nihil reticens. Demosth. Phil. 2. τἀληθῆ μετὰ παῤῥησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς. Sic, παῤῥησίαν δοῦναι, apud Isocrat. et Plat. libertatem loquendi dare. Item general. fiducia, confidentia. Marci 8. Joh. 16. et alibi. (Eurip. Phœniss. 348.)

Παῤῥησία, exp. etiam, palàm, apertè.

Παῤῥησιάζομαι, liberè et ingenuè planéque dico. Isocr. in Busir. ἥδιστα μέν σοι περὶ ὅλης ἐπαῤῥησιασάμην τῆς παιδεύσεως. Et cum accus. apud Luc. παῤῥησιάζομαι ταῦτα πρός σε. † πολλὰ πρός ἀλλήλους. Xen. Pæd. l. 5. p. 126. e.† Sic et Greg. παῤῥησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, liberè et ingenuè veritatem profitentes. Aliquando et passivè sumitur, ut apud Isocr. περὶ ἀντιδόσεως· τὰ περὶ τῆς φιλοσοφίας πεπαῤῥησιασμένα, liberè dicta.

Παῤῥησιαστὴς, et παῤῥησιαστικὸς, qui liberè loquitur, aut qui libertatem in dicendo amat. Aristot.

Παῤῥησιαστικῶς, cum libertate loquendi, liberè loquendo.

Decomp. Ἀντιπαῤῥησιάζομαι, vicissim et ipse liber sum in loquendo, libertatem meam libertati alterius addo.

Ἀπαῤῥησίαστος, qui liberè loqui non audet.

Ἀπαῤῥησιάστως, sine libertate loquendi, sine libera oratione.

Πολύῤῥημος, multiloquus. Job. 8.

Πολλυῤῥήμων, multiloquus.

Πολύῤῥητος, multùm dictus. Hesych.

Ταπεινοῤῥημοσύνη, humilitas verborum. Chrysost. in comm. in ep. ad Timoth.

Τραπεζοῤῥήτωρ, qui in mensa disserit, mensarius disputator. Athen. l. 1.

Φιλοῤῥήτωρ, rhetorices amans, rhetoricæ studiosus.

Χρυσοῤῥήμων, aurea fundens verba, cujus verba aurea sunt. Dam.

ῬΗΠΑΙ, tigella substructionibus fulturisque accommodata: ut sublicæ Cæsari dictæ, vel sublicia Livio, tibicines Virgilio et Juvenali. Diodor. Siculus, διὰ τῶν μεταλλασσόντων ὑπορύξας τὰ τείχη, καὶ τάς τε ῥηπὰς ἐμπρήσας, κατέβαλε τρεῖς πύργους.

ῬΗ'ΣΣΩ, F. ξω, frango, rumpo. In qua signif. usurpatur potiùs ῥήγνυμι, vel ῥηγνύω, ex eo factum. ¶ Item vehementer ferio. Il. σ'. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ, τ' ἰυγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες, ἕποντο. ¶ Item pro βάπτω, tingo, apud antiquos, inquit Eustath. unde ῥῆγος, εος, τὸ, stragula tincta, Od. π'. et ῥηγεὺς, ὁ, tinctor, Hesych.

Ῥηγνύω, vel ῥήγνυμι, f. ξω, idem quod ῥήσσω, frango, rumpo. Iliad. μ'. Τεῖχός τε ῥῆξαι. Hesiod. in Asp. Οὔτ' ἔῤῥηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε. Eurip. in Hec. Λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος, Ἔῤῥηξε λαγόνος εἰς μέσον παρ' ὀμφαλὸν, Aristoph. † Nub. 356. ῥήξατε φωνήν. et v. 957.† (πέπλους ῥηγνῦσιν ἀμφὶ σώματι. Æschyl. Pers. 199. 468. Soph. Tr. 936. Œdip. Tyr. 1096. 1304.) ☞ Dem. ῥῆξαι φωνὴν, rumpere vocem. In Epigr. ῥῆξαι δάκρυα, in lachrymas erumpere. ¶ Item, protrudo, erumpere facio. ut Plut. ῥήγνυσι πηγὰς ναμάτων θερμῶν ὁ χῶρος, emittit fontes.

Ῥήγνυμαι, frangor, rumpor. Xenoph. Hell. 5. ῥήγνυται ὁποιαδὴ φλέψ. Item rumpor, dividor, divellor, abstrahor: Plat. pol. 2. Item cum vehementia et fragore elidor et supernè decido, ut procellosa pluvia et grando solet. Aristot. ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων. † Aristoph. Nub. 583. βροντὴ ἐῤῥάγη.† (κακῶν πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα Πέρσαις. Æschyl. Pers. 433. Ag. 514. Soph. Tr. 865.) Item in media voce, erumpo. ut Aristot. ταῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια. Nonn. ῥήξατο φωνὴν, erupit in vocem. Il. υ'. ἔριδα ῥήγνυντο, excitaverunt, ediderunt. Præt. Med. ἔῤῥωγα.

Ῥῆγμα, τὸ, quod ruptum est. Item ruptio, eruptio, ruptura, fractura, rima. Aristot. Dem. Gal.

Ῥηγματίας, qui rupturis laborat, i. τοῖς ῥήγμασι. Gal. Diosc. Pro eodem dicitur et ῥωγματίας, apud Hippocr. teste Gal.

Ῥηγμὶν, ῖνος, ἡ, propriè dicitur aqua τῇ γῇ προσρησσομένη, inquit Etymol. ut est apud Aristot. meteor. l. 2. Καταχρηστικῶς autem littus significat, παρὰ τὸ ἐκεῖ ῥήσσεσθαι τὰ κύματα. Iliad. ά. Interdum sic dicitur superficies seu planities maris, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι κώπαις, ut dicitur Od. μ'. teste Eust.

Ῥῆξις, εως, ἡ, ruptura, fractura. Aristot. de mundo idem est quod ῥῆγμα. (Eurip. Phœniss. 1215.)

Ῥηκτικὸς, ου, ὁ, ruptorius, rumpendi vi præditus.

Ῥήκτης, ου, ὁ, ruptor, effractor. Aristot. de mundo.

Ῥηκτὸς, qui frangi potest. cujus contrarium, ἄῤῥηκτος. Apoll. 5. Argon.

Ῥηχὸς, sepes, septum, maceria. apud Hesych. et Suid.

Ῥηχώδης, asper, salebrosus. Nonn.

Ῥηγὴ, ἡ, ruptio: apud Hippocr.

Ῥῆγος, τὸ, culcitra, lodix. Hom. stragula vel stragulum tinctum.

Ῥαγὰς, άδος, ἡ, ruptura, fissura, rima. Diosc. l. 1. c. 98. Peculiariter autem ῥαγάδας medici vocant ani fissuras. Scribon. Larg. c. 223.

Ῥαγόεις, εντος, ὁ, rimosus, lacer. Nicand.

Ῥάγδην, (*adverb.*) abruptè: Plut. de def. orac.

Ῥαγδαῖος, ὁ, impetuosus, vi perrumpens. Theophyl. ep. 24.

Ῥαγδαίως, validè, validiusculè. Diosc. l. 2. c. 84.

Ῥαγδαιότης, ητος, impetuositas.

Ῥωγὴ, ἡ, fissura, Hesych.

Ῥωγαλέος, rimosus, fractus. Od. ί.

Ῥωγὰς, άδος, ἡ, (*adject.*) lacera, fracta, rimosa: apud Suid. ¶ Item. (*subst.*) saxum hians, rupes. Nic. in Ther. ¶ In plurali significat etiam rimas terræ. Hesych. (Theoc. κδ'. 93.)

Ῥωγμὴ, ἡ, rima. Aristot. Apud medicos est divisio calvariæ superficiaria, vel profunda quidem, sed eatenus ut fractum os loco non moveatur. Vide Paul. l. 6. c. 9. Dicitur et ῥωχμή.

Ῥωγμὸς, ὁ, rima. Hesych. et Suid.

Ῥωγματίας, idem quod ῥηγματίας.

Ῥωχμὸς, οῦ, ὁ, scissura, rima. Il. ψ'.

Ῥὼξ, ωγὸς, ἡ, fissura: Odyss. χ'. ¶ Idem quoque significat quod ῥὰξ, et κόκκος, acinus. Esaiæ. 68. Eustathius tamen ῥὼξ pro acino barbarum esse scribit. ¶ Sic quoque dicta est tunica uvea, quæ tamen habet cum uva similitudinem, ut uvæ etiam nomine donata sit. ¶ Item phalangium quoddam ab acini similitudine, quod et ῥάγιον appellatur ab Aët. et Nic. in Ther.

Ῥάκος, εος, τὸ, lacera vestis. Aristoph. (R. 408. Æsch. Pers. 1022.) Apud medicos interdum panniculum, interdum linteolum significat. Apud Aristoph. in Pluto, exp. cicatrix, seu ruga et lacinia faciei. Dicitur etiam de homine nihili, apud Luc. in Tim. à veste detrita rejiculaque sumpto convicio.

Ῥακόεις, εντος, ὁ, pannis laceris plenus, pannosus: Epigr.

Ῥακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacer, ut, ῥακῶδες σῶμα, in Epigr.

Ῥακόομαι, οῦμαι, laceror et in modum detriti panniculi rumpor. Plut. in Symp. Apud Diosc. l. 5. c. 102. ἐῤῥακωμένα πρόσωπα, exp. rugosos vultus.

Ῥάκωμα, τὸ, ex attritis panniculis consuta vestis. idem quod ῥάκιον, Aristoph. in Acharn.

Ῥάκωσις ὀσχέου, laxata scroti cutis: apud Ægin. l. 6. c. 77.

Ῥάκιον, ου, τὸ, vestis vilis, detrita et pertusa. Aristoph. Sumitur etiam pro vili et detrito panniculo. Luc. in dial. Diog. Aristoph. in Vesp. (R. 1095.)

Ῥακίδες, surculi, rami. Hesych.

Ῥάχις, εως, ἡ, spina dorsi; quæ et absolutè, spina, (Æsch. Eum. 190.) ☞ Sic dicta à ῥήσσω, ἀπὸ τοῦ ῥῆξις εἶναι, καὶ διακρίνειν τὰ δεξιὰ μέρη ἀπὸ τῶν εὐωνύμων, inquit Apollodorus apud Etym. quòd quasi ruptura sit discernens dextras partes à sinistris, aut quòd propter spondylorum distinctionem ac flexionem rupta esse videatur. Alii tamen à τραχὺς derivant, quòd spondyli parte posteriore sint τετραχυμμένοι, i. spinosi et asperi. Habet et nasus suam ῥάχιν, in quo sic dicitur osseum id, quod utrinque quasi recedit ad genas, teste Poll. lib. 2. Sic etiam appellatur dorsum terræ, in Epigr. Et dorsum montis, in iisdem, et apud Herodot. in Melpom. Item pars lævis à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur. Aristot. hist. anim. lib. 4.

Ῥαχίτης, ου, ὁ, dorsualis: ut, ῥαχίτης μυελὸς, medulla dorsi seu spinæ dorsi. Gal. ¶ Et, οἱ ῥαχῖται, musculi toti spinæ superjecti; qui et ῥαχιαῖοι μύες, apud eundem.

Ῥαχίζω, per spinam disseco; disseco incipiens à dorsi spina. ¶ Et generaliter, disseco. Soph. in Ajace, ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. ¶ Hesychio est etiam, victimam ferio. ¶ Item, leviter et temerariè mentior. (Æsch. Pers. 426.)

Ῥαχιστὴς, et ῥαχιστής, dissector. Item qui ingentia maleficia perpetrat, apud schol. Soph. ¶ Exponitur etiam, mendax, ostentator. Hesych. et Suid. ex Theopompo comico.

Ῥαχάδην, exp. ἐπὶ τῆς ῥάχεως. apud eundem.

Ῥάχετρον, τὸ, media spina. meditullium spinæ. Pollux l. 2.

Ῥαχετρίζω, disseco, διακόπτω. Idem ibid.

Ὑποῤῥαχὶς, (*comp.*) cavitas sub spina ad lumbos usque. Pollux l. 2.

Ῥάχος, εος, τὸ, avulsa quædam pars ex dorso. Hesych.

Ῥάχος, ου, ὁ, exp. spinosus palus, apud Etymol. Et in Plur. ῥάχοι dicuntur esse stipites, apud Xen. ¶ Idem Etym. hinc dicit esse verbum ῥαχόω, significans τέμνω, scindo.

Ῥάχες, et ῥαχαὶ, αἱ, apud Theophrastum poni traduntur pro cauliculis, i. ramulis, vel vitium, vel hederæ: aut etiam pro radicum fibris. ¶ Quidam autem annotant, apud eundem de caus. plant. l. 3. c. 9. ῥαχὰς vocari in vite flagella vel potiùs brachia quæ duramenta et duramina vocant Plin. et Colum.

Ῥαχία, ἡ, propriè dicitur crepido littoris petrosa, seu omne litus petrosum, teste Hesych. et Etymol. aut locus cui alliduntur fluctus. (☞ Παρὰ τὸ ῥάχει ἐοικέναι, ut inquit Etym. aut παρὰ τὸ προσαράττειν ἐκεῖ τὸ κῦμα, ut Eust. ex Rhetorum lexico tradit.) apud Thucyd. lib. 4. Hinc ῥαχιώδης αἰγιαλὸς, litus petrosam habens crepidinem, quæ ab undis verberatur, apud Thucyd. ¶ Exponitur etiam strepitus, apud Plut. in lib. an seni capessenda respub. ¶ Item restagnatio maris in Oceani litore, apud Pausan. ¶ Etymologo et terra quædam in metallis ῥαχία appellatur. ¶ Eodem teste, de monte etiam dicitur apud Soph. ¶ Quin et locum arboribus consitum à quibusdam sic dictum fuisse, idem docet. (Æsch. Pr. 712.) ¶ Pro ῥαχία Ionicè dicitur ῥηχίη, quod apud Herodot. in Eut. exp. vadosum æstuarium.

Ῥὰξ, αγὸς, ἡ, acinus. Plat. de leg. 8. μετὰ ῥάγα βοτρύων. Diosc. l. 3. c. 94. ἐν ῥαγὶ σταφυλῆς, in acino uvæ passæ. ¶ Dicitur etiam de aliarum plantarum acinis. Plinius nucleos interpr. l. 19. c. 6. ¶ Vocantur ῥᾶγες etiam extremitates digitorum intrò vergentes, quæ rotundiores sunt, ubi pulpulæ teretes digitos terminant. Poll. l. 2. Ruff. Eph.

Ῥαγικὸς, οῦ, ὁ, q. d. acinalis, ῥαγικοὶ μίσχοι, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult. acinorum pediculi.

Ῥαγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acinosus.

Ῥάγιον, ου, τὸ, acinus parvus. Est etiam phalangii species, acini uvæ nigræ similitudine.

Ῥαγίζω, acinos carpo. Theocr. idyll. 5. Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι. (Ποθέσπερα Lexicographus, in loco, ubi Ἕσπερος, prætermisit.)

Composita primùm ex ῥήσσω seu ῥήγνυμι, cum præpositione.

Ἀμφιῤῥὼξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, undiquaque ruptus. Apoll. et in Epigr.

Ἀναῤῥήσσω, seu ἀναῤῥήγνυμι, et ἀναῤῥηγνύω, diffringo, dirumpo. Euripid. in Hec. Βάλλων γὰρ, οἶκων τῶνδ' ἀναῤῥήξω μυχούς. (Soph. Aj. 236. Œdip. Tyr. 1095. Theoc. κβ'. 172.) ¶ Item disseco, diffindo. Aristot. de mundo, σεισμοὶ βίαιοι πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀνέῤῥηξαν. ¶ Item erumpere facio, emitto cum eruptione. Greg. in Athan. (de Julian.) ὃν ὤδινε πάλαι ἐν ἑαυτῷ βασιλίσκον τῆς ἀσεβείας, ἀναῤῥήξας ἀθρόως.

Ἀναῤῥήγνυμαι, diffringor, dirumpor. Paul. Ægin. ¶ Item dissecor. ¶ Item erumpo. ut, ἀναῤῥήγνυνται πηγαὶ, Greg. et Plutarch. in Cic. εἰς ἅπαν ἀναῤῥαγήσεσθαι, in omnem erupturos audaciam. ¶ Præt. med. ἀνέῤῥωγα, diruptus seu discussus sum: hio. ut, ἀναῤῥωγὸς στόμα. Aristot. de an. l. 2.

Ἀνάῤῥηξις, εως, ἡ, diruptio, discissio. Plut.

Ἀποῤῥήσσω, et ἀποῤῥήγνυμι, seu ἀποῤῥηγνύω, abrumpo, dirumpo, frango. Iliad. ζ'. ἵππος ἀποστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας, θείει. ¶ Metaphoricè apud Eurip. in Iph. Taur. ἀποῤῥῆξαι βίον, vitam abrumpere. (πνεῦμα ἀποῤῥήξειν βίου. Æschyl. Pers. 507.) Et in Epigr. Ἐνθάδ' ἀποῤῥήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι. Exponitur etiam, abrumpendo divello. ut apud Æschin. ἀποῤῥῆξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν. ¶ Neutraliter etiam usurpatur, pro erumpo. ut in Anth. Epigr. ἀποῤῥήξας ἀπὸ δεσμῶν. Sic et apud Luc.

Ἀποῤῥήγνυμαι, abrumpor, dirumpor, avellor. Xen. φοβούμενοι μὴ ἀποῤῥηγνύωνται τοὺς ὤμους. ¶ Præt. med. ἀπέῤῥωγα, sum avulsus vel abruptus. Paus. in Att. ἀπεῤῥώγασι δὲ ἀπ' αὐτῆς νησῖδες.

Ἀποῤῥὼξ, abruptus, præruptus. ut, τόποι ἀποῤῥῶγες. Plut. in Alex. Et, ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες. Od. ν'. ‡ brachium in-

terpretes habent ad Apoll. Arg. iv. 637.‡ ¶ Et substant. fragmentum avulsum, seu pars avulsa. Hesych. ¶ Et simpliciter, pars, portio. Nic. in Ther. Expon. et, emanatio, stillamentum, distillamentum. Od. ί. et κ'. (Il. β'. Cat. N. 262.)

Ἀποῤῥωγὰς, άδος, ἡ, abrupta seu divulsa. ut, πέτρας ἀποῤῥωγάδες. Marc. l. 3. c. 14.

Διαῤῥήσσω, et διαῤῥήγνυμι, et διαῤῥηγνύω, diffringo, dirumpo, perrumpo. ut, διαῤῥήσσων τὰ δεσμὰ, Luc. c. 8. Et apud Theogn. Πολλάκι δὲ μέλλησα διαῤῥήξασα χαλινὸν Φεύγειν.

Διαῤῥήγνυμαι, diffringor. † Xen. Pæd. 211. d.† ¶ Item dehisco. Aristot. ¶ Item rumpor, Luc. de hist. scrib. ὑπερεμπίμπλαται ἵππους τινὸς, ἢ ταρίχου, ἔς τ' ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίων. Idem in Tim. ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, ut rumpantur invidia. ¶ Præt. διέῤῥωγα, diruptus sum. Unde, διεῤῥωγότα ἱμάτια, vestes scissæ, Reg. l. 1. c. 4. Et, διεῤῥωγότα χείλη, fissa labia: apud Diosc. l. 1.

Διαῤῥὼξ, disruptus, fissus: ut, διαῤῥὼξ ἀγμὸς κυμάτων σάλῳ, locus montosus fissus fluctuum jactatione: Eurip. in Iph. Taurica. [262.]

Ἐκρήγνυμι, vel ἐκρηγνύω, effringo, scindo. Et neutr. erumpo: ut apud Soph. in Ajace, ἐκρήξει μάχη.

Ἐκρήγνυμαι, itidem, erumpo. Aristot. ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι. ¶ Apud Themist. in exploratore, ἐξεῤῥάγη ὁ πόλεμος, exp. bellum exarsit, vel excitatum fuit, (Æsch. Pr. 367.)

Ἔκρηγμα, τὸ, quod ex alio abruptum est aut abscissum. Gal. apud Hippocr. ¶ Item abruptus locus, salebra. ¶ Item eruptio aquarum in magnis imbribus. Theophr. ¶ Ἐκρήγματα, dicuntur etiam concavitates in campis, factæ ex torrentibus. Suid.

Ἔκρηξις, ἡ, diruptio. ¶ Exponitur et, vociferatio.

Ἐκραγὴ, idem. Suid.

Ἐπιῤῥήσσω, cum impetu et fragore claudo fores, ostium, &c. Hom. (Æsch. Pers. 1035. Soph. Œdip. Tyr. 1244.)

Καταῤῥήγνυμι, seu καταῤῥηγνύω, confringo, diffringo, dirumpo. Item, cum impetu decidere facio, dejicio. Plut. in Fab. κατέῤῥηξεν εἰς χάρακα τοὺς πολεμίους.

Καταῤῥήγνυμαι, confringor, dirumpor, Luc. ἐσθὴς καταῤῥήγνυται. Et act. dirumpo. Xenoph. Pæd. 4. καταῤῥηγνύμενοι τοὺς πέπλους. Præt. med. κατέῤῥωγα, exp. erumpo. Euripid. in Alcest. ἐκ δ' ὀμμάτων Πηγαὶ κατεῤῥώγασιν, ex oculis fontes lachrymarum eruperunt.

Καταῤῥήσσω, et καταῤῥήττω, idem quod καταῤῥήγνυμι. ¶ Apud Diosc. καταῤῥήττει τὴν κοιλίαν, exp. turbat ventrem. ¶ Exponitur etiam, constrepo, insono. Hesych.

Καταῤῥῶγες, s. πέτραι, dicuntur petræ divulsæ et scissæ, ex eo, quòd fluctibus reniti non potuerunt. Eust. ex Soph. [Philoct. 950. ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι Θηρῶν ὀρείων, ὦ καταῤῥῶγες πέτραι, Ὑμῖν τάδ', &c.]

Decomp. Ἐπικαταῤῥήγνυμαι, super aliqua re frangor.

Περικαταῤῥήγνυμαι, diffringor, dirumpor. Xen. † Pæd. l. 5. p. 115. c. Cum acc. rei.†

Παῤῥήγνυμι, et παῤῥηγνύω, dirumpo, diffringo.

(Παραῤῥήγνυμι. Aristoph. R. 415.)

Περιῤῥήσσω, et περιῤῥήγνυμι, seu περιῤῥηγνύω, circumfringo, circumrumpo. Diosc. l. 1. c. 185. ἄνθρακας περιῤῥήττει πυωσοῦν. Apud Isocr. in Busir. enc. τόν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέῤῥηξε, exp. circumfudit et circumdedit.

Περιῤῥήγνυμαι, circumfringor, circumrumpor: unde præt. med. περιῤῥωγέναι, circumruptum esse. Aristot. hist. an. l. 8.

Περιῤῥὼξ, præruptus, circumcirca abruptus.

Περιῤῥακίδες, propriè dicuntur palmarum termites. ¶ Nicander et aliis plantis tribuit: in Ther.

Προσρήγνυμι, et προσρηγνύω, allido.

Προσρήγνυμαι, allidor, illidor, offenso, Basil. Athanas. ἀλλήλοις προσρήγνυνται.

Συῤῥήγνυμι, vel Συῤῥηγνύω, confringo. ¶ Item committo, irrito. Plut. τὸν μὲν (πόλεμον) φιληδονία, τὸν δὲ φιλοδοξία τις ἢ φιλαρχία συῤῥήγνυσιν.

Συῤῥήγνυσθαι πόλεμος dicitur, quum committitur. Thucyd. ¶ Dicuntur et ii συῤῥήγνυσθαι, qui confligunt et pugnant. Chrysost. ἐν τοῖς ἄλλοις ἀλλήλοις συῤῥηγνύμενοι.

Σύῤῥηξις νεφῶν, conflictus nubium. ¶ Exponitur et nubium fragor. Gregor. Naz.

Ὑποῤῥήγνυμι, q. d. subtus rumpo.

Ὑποῤῥήγνυμαι, q. d. subtus rumpor. unde Il. π'. οὐρανόθεν δ' ἄρ ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθὴρ, exp. sub æthere facta est nubium ruptio, seu nubibus sub æthere ruptis et dissipatis serenitas in tota terra illuxit: Eustath.

Composita sine præpositione.

Αἱμοῤῥαγέω, sanguinem effundo, vel emitto: propriè cum eruptione et impetu. Diosc. l. 5. στέλλει δὲ οὖλα καὶ αἱμοῤῥαγοῦντα.

[Αἱμοῤῥαγής. Soph. Philoct. 838. μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέῤῥωγεν ποδὸς Αἱμοῤῥαγὴς φλέψ. Schol. νεῦρον ῥαγὲν ἀπὸ τοῦ ἄκρου ποδὸς, αἷμα ἀνίησιν.]

Αἱμοῤῥαγία, ἡ, sanguinis eruptio. sæpe apud Gal. Diosc. et Hippoc.

Αἱμοῤῥαγικὸς, sanguinis eruptionem patiens. Hippocr. in aphor.

Ἄῤῥηκτος, ὁ καὶ ἡ, infractus, infragilis. Il. ψ'. Phil. de mundo. (Æsch. Pr. 6. Theoc. κβ'. 16.)

[Ἀῤῥήκτως. Aristoph. Lysistr. 181. Τί δῆτα ταῦτ' οὐχ' ὡς τάχιστα Λάμπιτοι Ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀῤῥήκτως ἔχῃ; Schol. ὥστε μένειν ἄῤῥηκτον.]

Ἀῤῥαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 5.

Ἀῤῥὼξ, idem. [Soph. Antig. 256. στυφλὸς δὲ γῆ Καὶ χέρσος ἀῤῥὼξ, οὐδ' ἐπημαξευμένη Τρόχοισιν, &c. Schol. Ἀῤῥώξ. μὴ ἐσχισμένη.]

Ἄῤῥηχος, sepibus idoneus. (quòd difficulter frangatur.) Nic. in Ther.

Διχοῤῥαγὴς, dupliciter ruptus, seu fissus. Eur. in Herc. fur. [1007.]

Δυσραγὴς, difficilis ruptu. Luc.

Ἡμιῤῥαγὴς, semifractus, semilacerus.

Πυροῤῥαγὴς, igne fractus: ut, πυροῤῥαγῆ κεράμια, apud Suid. Et metaph. putridus, inutilis, Aristoph. in Acharn.

(Στημοῤῥαγέω. μετὰ τῶν στημόνων διαῤῥέω. Æsch. Pers. 838.)

Φλεβοῤῥαγία, ἡ, ruptio venarum. pro quo Ionicè Φλεβοῤῥαγίη, apud Hippocr. de victus ratione in morb. acut. sect. 4.

Φλοιοῤῥαγὴς, corticem habens diruptum, seu rimosum. Theophr. de caus. plant. l. 3.

Φλοιοῤῥαγέω, sum cortice dirupto, seu rimoso. Diosc. l. 5. cap. 183. Scribuntur hæc duo et unico ρ.

Ψυχοῤῥαγὴς, cui anima abrumpitur, animam agens, singultans: ut, γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχοῤῥαγεῖς, apud Eurip. in Iph. Taur. [1466.]

Ψυχοῤῥαγέω, ῶ, abrumpitur mihi anima, animam ago: singultio. Apoll. Arg. l. 2. Τὸν δ' ἕταροι ἐπὶ νῆα φέρον ψυχοῤῥαγέοντα. Utitur et Plut. in Crasso.

Ψυχοῤῥαγία, ejusmodi singultatio animæ. Basil.

Composita partim ex ῥὰξ, partim ex ῥὼξ, i. acinus.

Εὐρώγης, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. bene acinatus, acinosus.

Μικροῤῥὰξ, άγος, ὁ καὶ ἡ, parvos acinos habens. Plat. l. 8. de leg.

Ὀμφακοῤῥὰξ, άγος, acerbos et immaturos acinos habens. Epigram. lib. 1.

Πυκνοῤῥὼξ, ῶγος, densus acinis. vitis epith.

Φιλοῤῥὼξ, amans acinorum. Itidem vitis epith. in Epigr. de Soph.

ῬΙ͂ΓΟΣ, εος, τὸ, rigor, frigus vehemens. Xenoph. in Pæd. λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος. Ab eodem ῥῖγος et θάλπος inter se opponuntur. Apud medicos, ἐπιβολὴ ῥίγους, rigoris accessio et aggressio.

Ῥιγεδανὸς, οῦ, ὁ, horribilis, horrorem incutiens. Epigr. Σπέρματι ῥιγεδανῇ πυγυλὶς ἀντιάσει. Apud Hom. ῥιγεδανὴ Ἑλένη, quam omnes exhorrent.

Ῥιγέω, ῶ, horreo, exhorreo. Iliad. γ'. ῥίγησεν δ' ὁ γέρων Exponitur etiam, obstupesco.

Ῥιγηλὸς, οῦ, ὁ, horrendus, horrificus. Hesiodus in Asp. † 131.†——ὀϊστοὶ Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες. ¶ Item, qui statim rigore seu frigore corripitur, alsiosus.

Ῥίγιον, (comparativi significatione à ῥῖγος,) magis horrendum. interdum verò, magis formidandum. item acerbius, tristius. Il. ά. τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται. Apud Hesiod. significat deterius: nam ei opponitur ἄμεινον. Superl. ῥίγιστος, maximè horrendus, &c.

Ῥίγμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (adject.) unde, ῥίγμα πάθη, rigores febrium, horrores, apud Diosc.

Ῥιγόω, ῶ, rigeo, frigeo, algeo. Odyss. ξ'. οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης. Xenoph. † Pæd. l. 5. p. 116. a.† ῥιγοῦν χειμῶνος. Lucian. de luctu, τὸ μὴ ῥιγοῦν, πολὺ κάλλιον τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.

Ἐῤῥίγω, (factum ex præt. med. ἔῤῥιγα verbi ῥιγέω,) horreo, cum rigore trepido. Iliad. γ'. Ἵνα τις ἐῤῥίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι. Hesiod. in Asp. † 228.† Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐῤῥίγοντι ἐοικώς.

Composita.

Ἀποῤῥιγέω, exhorreo, extimesco, metuo: unde præt. med. ἀπέῤῥιγα, pro præsenti usurpatum. Od. β'. Οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπεῤῥίγασι νέεσθαι.

Ἄῤῥιγος, ὁ καὶ ἡ, non frigens, frigori non obnoxius. Aristot. de sensu.

Ἀῤῥίγητος, exhorrescere nescius, non exhorrescens, impavidus. in Epigram.

Δύσριγος, qui frigus ægrè tolerat, qui frigus statim et vehementiùs sentit, ac ferè semper, alsiosus. Aristot. hist. an. l. 8. c. 25. Theophrast. hist. pl. l. 6. c. 5.

Δυσριγὲς, alsiosum: i. à gravi frigore illatum. schol. Aristoph.

Ἐῤῥιγόω, pro ἐνριγόω, inalgeo: unde, ἐνεῤῥίγωσα, apud Aristophanem in Pluto.

[Καταῤῥιγέω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1131. Ἔμπης δ' ἔργ' ἀΐδηλα κατεῤῥίγησεν ἰδέσθαι Σχετλίη.]

Καταριγηλὸς, horrendus, horribilis. Od. ξ'.

Παραριγόω, rigeo, seu aliquantum rigeo. in Epigr.

ῬΙ´ΖΑ, ης, ἡ, radix. Odyss. κ'. Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε. Iliad. λ'. ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρήν. (Æsch. Ag. 975.) ¶ Κατ' ἐξοχὴν apud medicos sic dicitur γλυκεῖα, ἰδαῖα, ῥοδία, et λευκὴ, ut apud Hippoc. ¶ Apud eundem et pro genere quodam sati ponitur. ¶ Metaphoricè quoque usurpatur, sicut et radix apud Lat. ut, βασιλικοῦ γένους ῥίζα πονηρὰ καὶ τραχεῖα, apud Plutarch. de sera num. vind. Athen. ἀρχὴ καὶ ῥίζα παντὸς ἀγαθοῦ. ☞ Quidam à ῥέω deduxerunt, ut dicatur quasi ῥεῖζα. Etym. inter alia sic dictam scribit παρὰ τὸ ῥέειν δι' αὐτῆς τὸ ζῆν.

Ῥιζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, radicis speciem præ se ferens, radici similis.

Ῥιζίας, ου, ὁ, (adject.) radicarius: qui ex radice exprimitur: ut, ῥιζίας ὀπὸς, apud Theophr.

Ῥιζόθεν, radicitus, stirpitus. Herodian. l. 8.

[Ῥίζηθεν. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1400.]

Ῥιζὰς, άδος, ἡ, radix, ῥίζα. vel, radicum acervus et cumulus, sicut φυλλὰς foliorum. Pro radice posuit Nicand. in Alexiph.

Ῥιζὶς, ίδος, ἡ, radicula. Idem.

Ῥιζίον, τὸ, radicula, parva radix. Diosc. l. 2. c. 190. [Aristoph. Av. 655. ἔστι γάρ τι ῥίζιον, Ὃ διατραγόντ' ἔσεσθον ἐπτερωμένω.]

Ῥιζόω, ῶ, radico, radicibus firmo seu fulcio, tanquam fixis radicibus stabilio. Odyss. ν'. Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθε. Phil. de mundo. γῆν μὲν καὶ ὕδωρ ὁ κοσμοπλάστης ἐπὶ τὸ μέσον ἐῤῥίζου. Exponitur et simpliciter, stabilio, confirmo, corroboro. Plutarch. de educ. lib. ὅταν τὶς ῥιζώσῃ τὴν δύναμιν. ¶ Item neutr. radices ago: Theophr. de caus. pl. l. 1.

Ῥιζόομαι, οῦμαι, unde præt. ἐῤῥίζωμαι, infixus radicibus nitor, radicitus adhæreo. Apoll. Argon. lib. 2. τῇ δ' ὑπὸ πέτραι Λισσάδες ἐῤῥίζωνται ἁλίβροχοι. Metaph. apud Plat. epist. 7. ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ πᾶσιν ἐῤῥίζωται καὶ βλαστάνει.

Ῥίζωμα, τὸ, (q. d. radicamentum, quod radices egit,) Theophr. de caus. pl. lib. 3. c. 4. vel quod stabilitum est velut fixis radicibus. Exponitur etiam, radix. Metaphoricè pro ortu seu progenie, apud Æschyl.

Ῥίζωσις, εως, ἡ, q. d. radicatio. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Composita.

Ἀκρόῤῥιζος, ὁ καὶ ἡ, in summitate vel in superficie radicem habens: ut, ἀκρόῤῥιζα δένδρα, apud Basil.

Ἀποῤῥιζόω, ῶ, radicitus evello, extirpo.

Ἀργυρόῤῥιζος, radices argenteas habens. Stesichor.

Ἄῤῥιζος, radice carens, radices nullas agens.

Ἀῤῥίζωτος, idem. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 1. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 15. αἱ μὲν πίνναι, ἐῤῥίζωνται· οἱ δὲ σωλῆνες καὶ αἱ κόγχαι, ἀῤῥίζωτοι διαμένουσιν.]

Ἀσθενόῤῥιζος, imbecilles radices habens: vel imbecilla radice hærens.

Αὐτόῤῥιζος, quod in se radicem habet. Schol. Soph.

Αὐτόῤῥιζος ἑστία χθονὸς, casa terræ infixas radices habens. Eurip.

Βαθύῤῥιζος, altas seu profundas radices habens. Theophr. et Bas. [Apoll. Rhod. Arg. 1. 1199. πεδόθεν δὲ βαθύῤῥιζόν περ ἐοῦσαν Προσφὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης.] (Soph. Tr. 1212.)

Βαθυῤῥιζία, radicis altitudo seu profunditas.

Βραχύῤῥιζος, breves habens radices.

Βραχυῤῥιζία, brevitas radicum.

Γλυκύῤῥιζα, ἡ, dulcis radix: frutex de quo Diosc. l. 3. c. 7. Dicitur et γλυκύῤῥιζον, apud Actuar. Et, γλυκύῤῥιζος, s. βοτάνη.

Γλυκυῤῥιζίτης οἶνος, vinum è glycyrrhiza, seu glycyrrhiza conditum: de quo Colum. l. 1. c. 35.

Ἐκριζόω, ῶ, eradico, radicitus evello, extirpo.

Ἐκριζοῦμαι, eradicor.

Ἐκρίζωσις, eradicatio, extirpatio.

Ἐκριζωτὴς, οῦ, ὁ, eradicator, extirpator. Joseph. in Maccab.

Ἐπιπολαιόῤῥιζος, cujus radices per superficiem tantùm terræ sparsæ sunt, et non imam terram penetrant. Theophr. hist. plant. lib. 16. cap. 31.

Ἐπιῤῥίζιον, ου, τὸ, (q. d. adradicium,) additamentum ad radicem. Exponitur et, radicamentum: item capillamentum radicum, apud Dioscorid.

Εὐθύῤῥιζος, cujus recta est radix, seu cujus rectæ sunt radices, aut in rectum tendentes. Theophr.

Εὔριζος, bene radicatus: vel radice exuberans. Suid. ex Ps. David.

Εὐριζόω, bene radicatus sum, vel radicibus exubero: apud eundem.

Ἰσχυρόῤῥιζος, validam radicem habens seu agens. Isocr.

Κατάῤῥιζος, radices terræ infixas habens, vel antè infixas. Theophr.

Καταῤῥιζόω, ῶ, idem quod ῥιζόω.

Καταῤῥιζοῦμαι, figor radicibus, radicor: item ago radices.

Κεφαλόῤῥιζος, radicem habens capitatam.

Μακρόῤῥιζος, longas radices habens.

Μακροῤῥιζία, longitudo radicum.

Μεγαλόῤῥιζος, magnam radicem habens. Diosc.

Μονόῤῥιζος, unicam vel simplicem radicem habens.

Ὁλόῤῥιζος, aliquid cum tota radice, aliquid radicitus. Proverb. c. 15. Ὁλόῤῥιζοι ἐκ γῆς ὀλοῦνται, cum radice suâ è rerum naturâ abolebuntur. Ὁλόῤῥιζος ἀνασκάπτεται, cum ipsâ radice totus refoditur.

Ὁλοῤῥιζεὶ, unà cum tota radice, radicitus.

Παχύῤῥιζος, cui crassa est radix, cui crassæ sunt radices. Theophr.

Πολύῤῥιζος, cui multæ sunt radices: cui multiplex est radix.

Πολύῤῥιζον, dictum etiam fuit helleborum nigrum à quibusdam, teste Diosc. l. 4. c. 151. Item πτέρις, apud eundem l. 4. c. 186.

Πολυῤῥιζία, ἡ, multitudo radicum.

Πρόῤῥιζος, aliquid unà cum radice, vel radicibus: aliquid radicitus. Soph. et Eur. (Aristoph. R. 595.)

Πρόῤῥιζον, et πρόῤῥιζα, (adverbialiter,) radicitus, stirpitus. (Æsch. Pr. 814.)

Πρόσριζον, et πρόσριζα, adverbialiter posita inveniuntur pro πρόῤῥιζον, et πρόῤῥιζα, apud Plut. et Aristot.

Προσριζόω, (q. d. adradico,) actis radicibus affigo. apud Phil.

Πυκνόῤῥιζος, densas seu crebras radices habens: aut qui est densa radice. Diosc. l. 1. c. 1.

Τανύῤῥιζος, radices extendens: radices extensas habens, et longè latéque expansas. Hesiod. in Asp. † 377.†

Ὑπόῤῥιζος, qui est sub radice, radici subjectus. Item aliquid radicis habens.

ῬΙΚΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, rugosus, curvus. Apollon. Argon. l. 3. ῥικνοῖς ποσὶν ἧε θύραζε. [Apoll. Arg. i. 669. Γηραιῇ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν, &c. Sch. ῥυσοῖς. ii. 198. ῥικνοῖς. Schol. ἀντὶ τοῦ ῥυσσοῖς. Callim. Fragm. 42. pag. 285. Spanhem. et Fragm. 49. pag. 318. Bentl.] Hom. hymn. in Apoll. Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος ῥικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτή. Utitur et Hippocrates.

Ῥικνότης, ητος, ἡ, curvitas.

Ῥικνόομαι, οῦμαι, distrahor, et omnibus modis distorqueor in quandam speciem. Hesych. et Suid. Exponitur etiam, indecenter me flecto; in saltando lumbis incurvatis agitor: item crisso, apud eundem Suid. ex Sophoc. Ἰχνευταῖς. ¶ Hesych. ῥικνοῦται exp. λεπτύνεται, i. attenuatur; addens, dici de ossibus senum.

Ῥίκνωμα, τὸ, saltationis impudicæ genus.

Ῥικνώδης Βάκχος, rugosus. propter uvas passas. in Epigr.

Ῥικνίεις, εντος, ὁ καὶ ἡ, rugosus, vetus, obsoletus. Nicand.

Composita.

Διαῤῥικνοῦσθαι, Etymologus esse dicit τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν, afferens hunc iambum ex Cratetis Trophonio; Ξίφιζε, καὶ πόδιζε, καὶ διαῤῥίκνου. Eandem expositionem Pollux simplici ῥικνοῦσθαι tribuit, conjungens tres istas saltationis species, ξιφισμὸν, ποδισμὸν, καὶ τὸ ῥικνοῦσθαι, l. 4. c. 14.

Ἐπίρικνος, aliquantum incurvus seu rugosus: vel supernè aut superiori parte rugosus aut incurvus.

ῬΙ'Ν, et ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, nasus. Il. ε. Βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Theocr. Idyll. 11. Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει. Theophyl. ep. 15. ἡ δὲ ῥὶν λίαν σεμνῶς ἐπετόρνευτο. Et, ὑψηλὴ ῥὶς, apud Xenoph. in symp. ¶ Ῥῖνες, αἱ, nares. Hesiod. in Asp. † 267.† Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον. Sic et Od. χ'. et Il. π'. Interdum et pro naso. Xen. in symp. τῶν δὲ ῥινῶν ποτέρα καλλίων, ἡ σὴ, ἢ ἡ ἐμή; ☞ Etym. itemque Eustath. à ῥέω deducunt, addentes, debuisse per ει scribi: quòd per nares sordes et superfluitates capitis effluant. Hoc etymon comprobare videtur Hesiod. versu paullo antè citato.

Ῥινάω, ῶ, decipio: metaphora ducta à canibus quos suus olfactus decipit. Æl. Dionys. ex Menand. Ἔγωγ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν. Utitur et Pausan. teste Eustath.

Ῥικάω, idem.

Ῥινίον, τὸ, naris. Et ῥινία, τὰ, nares. Aristot.

Composita.

Ἀκροῤῥίνιον, τὸ, tota nasi summitas, totus ambitus nasi. Pollux l. 2.

Ἀνάῤῥινον, per nares rediens. Gal. apud Hippocr. ¶ Sic etiam dicitur ea herba, quæ aliàs ἀντίῤῥινον, nomen inde sortita, quòd semine sit vituli narium similis. Diosc. l. 4. c. 133.

Ἀντίῤῥινον, vide in præcedenti ἀνάῤῥινον.

Ἄῤῥιν, vel ἄῤῥις, ινος, ὁ καὶ ἡ, naso aut naribus carens: vel, q. d. malum habens nasum, non sagax. Pro eodem dicitur et ἄρις, seu ἄριν. item ἄρινος, apud Xen. in Cyr. et Pollux. l. 2.

Ἐκρινίζω, naso suspendo, subsanno. Luc.

Ἔῤῥινον, medicamentum quod naribus, purgando capiti, infunditur.

Εὐθύῤῥιν, seu εὐθύῤῥις, qui recto est naso, habens nasum justæ proportionis. Pollux l. 2.

Εὔριν, q. d. cui bonus est nasus: sagax, vel sagacitate præstans: ut, εὔρινες κύνες, apud Xenoph. (Soph. Aj. 8. Æschyl. Ag. 1102.) Dicitur et εὔρινος, unde superl. εὐρινωτάτη, apud Hesych. Item εὔῤῥιν, apud Apoll. Arg. l. 2.

Καμπυλόῤῥιν, incurvum seu aduncum habens nasum.

Κολοβόῤῥιν, vel κολοβόῤῥις, qui mutilo naso est præcisoque. Suid.

Μικρόῤῥιν, vel μικρόῤῥις, cui parvus est nasus: apud eundem.

Ὀξύῤῥιν, seu ὀξύῤῥις, qui acuto est naso. [Hippocr. de Morb. Vulg. pag. 1040. B. Ὁκόσοι πυῤῥοὶ, ὀξύρινες, ὀφθαλμοὶ σμικροὶ, πονηροί. Vide Not. pag. 1041. Ὀξύρινας simis opponit, ut aduncas nares intelligat, γρύπας Græci vocant, quæ subdolos et irrisioni dedicatos mores præ se ferunt. Ὀξύῤῥιν. Steph. Thes. iii. 698. G.]

Πλατύριν, seu πλατύῤῥιν, qui nares latas habet. Strab.

Παχύριν, qui nasum habet crassum. Polemon. in Physiog.

Ὑπόῤῥινος, qui sic loquitur ut vox in naribus stridat.

Ὑποῤῥίνιον, τὸ, barba quæ sub naribus enascitur. Poll. l. 2. tit. περὶ τῶν τῆς ῥινὸς μερῶν. Vide Πώγων.

Ὑπόῤῥινον, idem.

ῬΙ'ΝΗ, ης, ἡ, lima. Xenoph. pæd. 6. ἀγαθὸν δὲ καὶ ῥίνην φέρειν. ¶ Putatur esse et ὄργανον χρυσοχοϊκὸν, in Epigram. ¶ Est et piscis nomen, apud Aristot. quem Gaza squatinam appellat. Meminerunt ejus Athen. etiam, et Ælian. itemque Etym.

Ῥινέω, limo. Diosc. lib. 5. c. 95. οἱ δὲ, καθαρὸν μόλυβδον ῥινήσαντες, τρίβουσιν ἐν λιθίνῃ θυίᾳ.

Ῥίνημα, τὸ, quod lima abradit seu exterit: ramentum, scobs. Herodian. l. 1. ¶ Sic dicitur etiam collyrium quoddam ab exterendis callis et cicatricibus, apud Gal. τῶν κατὰ τόπους l. 4.

Ῥινίζω, idem quod ῥινέω. unde ῥίνισμα, idem quod ῥίνημα, apud Diosc. l. 5. c. 88. et 91.

Ῥίνιον, τὸ, limula. ¶ Est et collyrium quoddam apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 4.

Ῥινάριον, (itidem dimin.) q. d. limulula.

Ἀποῤῥινάω, limâ aufero, limo. Strabo.

Καταῤῥινάω, (*comp.*) limo, limâ polio: unde, κατεῤῥινημένος, limatus, limâ politus, apud Aristoph. in Ran. [391. Sch. Ἐξεσμένον. Ῥίνη γὰρ, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ ῥινοῦσιν. ἢ εὐτελές· ὅτι ἐξευτελίζομεν τῇ ῥινί. Sch. Biset. Vide Not. Illustr. Spanh. ad loc.] (Κατεῤῥινημένος. Æsch. Suppl. 755.)

Καταῤῥινίζω, idem.

ῬΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ vel ἡ, pellis, cutis, corium. Od. ξ'. (de Ulysse;) Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν. Iliad. κ'. ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο. In fœm. gen. dixit Euripides πωλικὴν ῥινὸν, equinam pellem, et Hesiod. in Asp. περὶ ῥινοῖο σαπείσης. ¶ Item per synecdochen (ponendo partem pro toto) clypeus, scutum: fieri enim solebant scuta ex pellibus bubulis. Il. δ'. Σὺν δ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν. ☞ Orus apud Etym. ἀπὸ τοῦ ῥέειν deducit; quia per ipsum fluunt et manant sudores.

Εὔρινος, bene corio textus seu munitus. Apoll. Arg. 3.

Κοσκινόρινος, pellis ad conficienda cribra. Hesych.

Composita.

Λιθόῤῥινος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidea pelle tectus, corio munitus, cujus durities est ferè lapidea. Emped. apud Plut. symp. 1. κηρύκων τε, καὶ λιθοῤῥίνων χελύων τε.

Λιπόῤῥινος, pelle destitutus, et quidem ea quæ dura sit. Nicand. in Alexiph.

[Πολύῤῥινος. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1230. Ἂν δὲ πολύῤῥινον νώμα σάκος, &c. Schol. Πολύῤῥινον σάκος. τὸ πολύβυρσον.]

ῬΙ'ΟΝ, ου, τὸ, montis cacumen: ut, ῥίον Οὐλύμποιο. Il. θ'. et π'. ¶ Item promontorium. Thucyd. ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις. Alibi, οἱ μὲν μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τῶν ῥίων, ἐς τὴν εὐρυχωρίαν φοβούμενοι.

ῬΙ'ΠΤΩ, F. ψω, et ῥιπτέω, f. ήσω, projicio, do præcipitem, præcipito. Iliad. ά. Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Herod. ῥίψαι μὲν εἰς τὴν θάλασσαν ἑωϋτόν. Plutarch. ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν. Theogn. Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακήτεα πόντον Ῥιπτεῖν, sub. ἑαυτόν. Interdum exp. prosterno: interdum dejicio: ut apud Xenoph. Pæd. 4. ἐῤῥίπτουν τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Aliquando, jacio, emitto. Ut, ῥίπτω βέλη, Plat. de leg. Sic et Il. ψ'. Item jacto: ut, ἄνω καὶ κάτω ῥιπτοῦν, Aristot. de mundo. Aliquando, conjicio, et quidem in metaph. sign. ut Plut. in Themist. ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν εἰς ἐλπίδας ἀπόρους. (Eurip. Med. 1194. Æsch. Ag. 1077. λόγους ῥίψαι. Pr. 312. Soph. Œdip. Tyr. 739.) ☞ Etym. et Eustath. à ῥέπω deductum esse scribunt, ut πίπτω à πέτω.

Ῥίπτομαι, projicior, præcipitor. Interdum et prosternor. Unde, ἐῤῥίφην, apud Luc. et particip. ῥιφεὶς, jactus, projectus: apud Alex. Aphr. ¶ Ἐῤῥιμμένος, metaph. abjectus, projectus, i. humilis, contemptus. (Eurip. Med. 1406.)

Ῥίψις, εως, ἡ, projectio. Plat. de rep. lib. 2. Ἔῤῥιψις, exp. prostratio et dejectio corporis, apud Hippocr.

Ῥιπτάζω, jacto, projicio, præcipitem do: prosterno, proturbo. Il. ξ'. Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς.

Ῥιπτάζομαι, jactor, &c. ¶ Exponitur et, conflictor: de ægroto dictum qui in lecto conflictatur. unde metaph. apud Plut. δῆλός ἐστι, τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα.

Ῥιπτασμὸς, ὁ, jactatio, conflictatio. Idem περὶ ἀοργησ.

Ῥιπτάσκω, poëticè, idem quod ῥιπτάζω. Od. θ'. Τὸν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα. Sic et Il. ψ'.

[Ῥιπτός. Soph. Trachin. 361. οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος, &c.]

Ῥίμφα, leviter, statim, celeriter. (☞ Παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχους, inquit Etymol.) Il. ζ. Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει. [511. Schol. Ῥᾳδίως, ταχέως. Eustath. in Iliad. Z. pag. 525. 12. ῥίμφα δ' ἐστιν εὐκόλως καὶ κούφως τὰ γοῦνα φέρει. l. 17. ῥίμφα ἑ &c. l. 20. ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει —— οὔτε γὰρ ἓ ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν, &c. Iliad. Θ. 54. Schol. ταχέως. καρπαλίμως. K. 54. Pind. Isthm. Od. B. 5. Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους, &c. Apoll. Rhod. Arg. i. 387. 1194. ii. 1234. ῥίμφα δὲ νῆσον ἀποπροέλειπον Ἄρκος.] Sic et alibi apud Hom. et Hesiod. in Asp. † 342.† (Æsch. Ag. 416.)

Ῥιπὴ, impetus ejus quod projicitur: ut Odyss. θ'. λαὸς ὑπαὶ ῥιπῆς. Exponitur etiam, ictus seu jactus teli missi, velut fulminis. Item incitamentum, impetus: ut Iliad. θ'. ὄλωνται ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ. Dicitur et, ῥιπὴ πυρὸς, apud Apollon. et ῥιπαὶ ἄστρων παμφεγγεῖς, apud Soph. Item flatus, πνοὴ, ut Apoll. Arg. l. 1. οὐ μὲν ἰούσης Νυκτὸς ἔτι ῥιπὴ μένεν ἔμπεδον. Sic et apud Plut. ex quodam poëta, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπάς. (Æsch. Ag. 902. πτερυγμῶν ῥιπαί. Pr. 126.)

Ῥιπὶς, ίδος, ἡ, flabellum, i. ventilationis instrumentum, muscarium, apud Pollux. Suid. ex Epigramm. Et pro ventilabro ac folle quo excitantur carbones. apud Aristoph. in Achar. τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο, καὶ τὴν ῥιπίδα. Apud eundem, οὐρίᾳ ῥιπίδι, pro, τῇ τοῦ ἀνέμου φορᾷ. Dicitur etiam esse vas ex vimine contextum, apud Herodotum.

Ῥιπίδιον, ου, τὸ, itidem pro flabello. schol. Aristoph.

Ῥιπίζω, ventilo. Plut. ἑκατέρωθεν ἑστῶτες ἐῤῥίπιζον, flabello ventulum factitabant. Item excito ignem sufflando, follibus accendo. (Aristoph. R. 363.)

Ῥιπίζομαι, ventilor. Gal. Phil. Et metaph. apud Greg. τοῦ καιροῦ ῥιπισθέντος ἤδη ταῖς αὔραις τοῦ πονηροῦ.

Ῥιπισμὸς, οῦ, ὁ, et ῥίπισμα, τὸ, et ῥίπισις, εως, ἡ, ventilatio. Item refrigeratio. Alex. Aphrod.

Ῥιπιστὸς, qui ventilari potest, aut qui ventilatur, vel refrigeratur ventilatione. Exponitur etiam, perflatilis, et ventis expositus.

Ῥὶψ, ιπὸς, ὁ, ramus salignus, vimen flexile. Aristoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. Exponitur etiam, virgultum, crates viminea. ¶ Pro eodem dicitur et ῥῖπος, apud Diosc.

Composita: ac primùm ex ῥίπτω.

Ἀναῤῥίπτω, vel ἀναῤῥιπτέω, ῶ, sursum seu in altum jacio, in sublime jaculor. Od. ή. —— ἀναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ, mare, i. marinam aquam, sursum projicere remi impulsu. Philo de mundo, κἂν ἀναῤῥίψῃς τι τῶν γεωδῶν, κάτω φέρεται, si quid sursum jaculeris. ¶ Metaphoricè dicitur, ἀναῤῥίπτειν τὸν κίνδυνον, apud Thuc. l. 4. et Herodian. lib. 5. pro ἀναῤῥίπτειν τὸν κύβον τοῦ κινδύνου, aleam periculi jacere, i. periculum temere et præcipitanter adire. Et, ἀναῤῥίψαι μάχην, aleam pugnæ subire, seu fortunæ prælii se committere, apud Plut. in Cæsare. Apud eundem Plut. in Apophth. ἀναῤῥίπτειν πάντα κύβον, omnem aleam jacere, i. fortunæ se tradere, seu omnem fortunam experiri. ¶ Suidas ἀναῤῥίπτειν exp. etiam, pœnitere, et mutare consilium. (Ἀναῤῥιπτέομαι. Philostr. l. 2. c. 28.)

Ἀνάῤῥιψις, εως, ἡ, ipsa actio sursum jaciendi seu in sublime. Plut. de primo frig.

Ἐπαναῤῥίπτω, (*decomp.*) unum super alium rejicio et in sublime jaculor. Apud Xenoph. [Κυνηγ. cap. 5. §. 4.] exp. etiam, ejaculor, jacio in longum.

Συναναῤῥίπτω, unà sursum et in sublime jacio. Luc.

Ἀποῤῥίπτω, vel ἀποῤῥιπτέω, ῶ, abjicio, projicio. Herodian. lib. 1. ἀποῤῥίψαντα δὲ τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικήν. Exponitur et simpl. jacio. Hesiod. in Asp. † 215.† εἶχε δὲ χερσὶν Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀποῤῥίψοντι ἐοικώς. Metaphoricè Iliad. ί. μῆνιν ἀποῤῥίψαι. Et apud Chrysost. πᾶσαν αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποῤῥίπτειν, omnem oculorum pudorem abjicere. Exponitur etiam, non admitto: item contemno, aspernor, rejicio. Plut. de primo frig. ἄτοπον τοῦτον ἀποῤῥίψας λόγον, absurdam istam rationem rejiciens.

Ἀποῤῥίπτομαι, abjicior, projicior: ut, ἀπεῤῥιμμένη γυνὴ, abjecta mulier, apud Alciphr. Et, ἀπεῤῥιμμένα τῶν ἐδεσμάτων, apud Herodian. escæ viles et abjectæ. (Æsch. Eum. 215.)

Ἀπόῤῥιπτος, abjiciendus. ut, ἀπόῤῥιπτος τροφὴ, apud Luc. in somn.

Ἀπόῤῥιψις, εως, ἡ, abjectio, projectio.

(Δημοῤῥιφής. Æsch. Ag. 1624.)

Διαῤῥίπτω, vel διαῤῥιπτέω, ῶ, disjicio, in diversas partes jacio. [Aristoph. Thesm. 672. Πανταχῇ διάῤῥιψον ὄμμα, &c. Schol. Ἀμφιβαλοῦ καὶ περιφεροῦ τ' ὄμματα. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. cap. 8. §. 3. σὺ γὰρ ἠνάγκαζες τὰ δὲ τῶν ἐμῶν συσκήνων σκεύη διάῤῥιψας.] Item jacto. Aristoph. in Vesp. [59. cui Exemplo addas. Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 8. ὅτε δὲ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ διαῤῥιπτῶν ἐπὶ τὸ δυνατὸν, &c. cap. 6. §. 23. Joseph. Ant. lib. 19. §. 11.]

Διάῤῥιμμα, disjectio, disjectus. Xen. [Κυνηγ. cap. 4. §. 4. καὶ εἰς τὸ πλάγιον διαῤῥιμμάτων, &c.]

[Διάῤῥιψις. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. cap. 8. §. 3. ἀλλ' ἡ μὲν διάῤῥιψις ἔφη ὁ Ξενοφῶν, τοιαύτη τις ἐγένετο.

Ἐκρίπτω, seu ἐκριπτέω, projicio. Item decutio. (Æsch. Pr. 931.)

Ἔκριψις, projectio, decussio: ipsa actio projiciendi et decutiendi. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 3.

Ἐπιῤῥίπτω, vel ἐπιῤῥιπτέω, superjicio, injicio. Diosc. l. 5. c. 103. ἄνωθέν τε αὐτῆς ἐπίῤῥιψον σκεπάσματα. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 6. §. 22. Αἱ δ' ἐπειδὰν λαμπρὰ ᾖ τὰ ἴχνη ἐπιῤῥιπτοῦσαι, &c.]

Ἐπιῤῥίπτομαι, et ἐπιῤῥιπτοῦμαι, injicior. Idem lib. 8. c. 5. τὸ σπέρμα τῆς τριφύλλου πόας λεαινόμενον καὶ ἐπιῤῥιπτούμενον.

Ἔῤῥιψις, in Ῥίψις.

Καταῤῥίπτω, vel καταῤῥιπτέω, dejicio, prosterno. (Æsch. Ag. 893.)

Καταῤῥίπτομαι, dejicior, prosternor: unde, κατεῤῥιμμένος, dejectus, prostratus.

Μητρόῤῥιπτος, à matre abjectus: in ara Theocriti.

Μεταῤῥίπτω, seu μεταῤῥιπτέω, in diversam partem jacio. Gal. μεταῤῥιπτῶν ἑαυτὸν ἄλλοτ' εἰς ἄλλο σχῆμα.

Μεταῤῥιπτοῦμαι, in diversam partem projicior. Greg.

Παραῤῥίπτω, vel παραῤῥιπτῶ, abjicio, rejicio. (Soph. Œdip. Tyr. 1507.)

Πετροῤῥιφὴς, è petra præcipitatus. Eurip. Ione. [1222.]

Προῤῥίπτω, supra me jacio. Greg.

Ὑποῤῥίπτω, et ὑποῤῥιπτέω, jacio subter: item subjicio. Greg.

Χαμαιῤῥιφὴς, in terram dejectus, humi dejectus aut prostratus. Apud Theophr. hist. pl. l. 2. φοίνικες χαμαῤῥιφεῖς, exp. palmæ humiles.

Composita ex Ῥιπίζω.

Ἀναῤῥιπίζω, propriè ignem propè extinctum flatu exuscito et reaccendo. Et general. ac metaph. accendo, sive suscito, seu exuscito. Lucian. τὴν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζομεν, excitamus. Exponitur etiam, concito, cieo, solicito, apud Plut. et Suid.

Ἀναῤῥιπίζομαι, suscitor, exuscitor, accendor. Joseph. Judaic. lib. 2. πόλεμος καθ' ἡμέραν ἀνεῤῥιπίζετο, bellum magis ac magis in dies accendebatur. Sic Lucian. in Anachars. ἀναῤῥιπιζομένη ἡ ἰσχὺς πλείων γίνεται. Apud Laërt. ἀναῤῥιπισθείσης αὐτοῦ μιᾶς τῶν κρηπίδων, exp. ab igne sursum ejecta et eructata.

Ἀναῤῥιπισμὸς, suscitatio, exuscitatio.

Προσαναῤῥιπίζω, (*decomp.*) insuper vel denuò exuscito.

Ἀποῤῥιπίζω, flatu discutio. Item abigo, discutio, depello: apud Areopag.

Διαῤῥιπίζω, diventilo, difflo. Item ventilando seu flando dispergo, aut disjicio.

Ἐκριπίζω, flando excito, seu suscito: seu etiam follibus accendo. Item simpl. accendo, apud Aristot. meteor. l. 1. Item flando immitto seu impello. Plut. in Othone, πνεῦμα τὴν ὕλην ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξεῤῥίπιζε. Item metaph. excito, accendo. Plut. τὸ τοῦ Μετέλλου θαρσαλέον ἐξεῤῥίπιζε, excitabat, suscitabat.

ῬΟΑ', vel ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, malus Punica, arbor: item malum Punicum, fructus: granatum. Plin. Diosc. l. 1. c. 152.

Ῥοΐσκοι, corymbi aurei, ornatus gratia sacrorum stolis annexi, ob mali Punici similitudinem ita dicti. Exod. c. 28.

Ῥοΐτης οἶνος, vinum ex malis Punicis confectum. Diosc. l. 5. c. 26.

Ῥοὼν, ῶνος, ὁ, malis punicis consitus locus, apud Zachar.

Ῥούσιος, color qualis est mali Punici. Sic Paulus Ægineta ῥούσιον ἄνθος ἔχουσαν dixit anagallidem, cui flos puniceus.

Ῥουσίζω, rufum colorem imitor, apud Constant. Geop. lib. 11. cap. de violis.

(ῬΟΔΑ'ΝΗ. Batrach. 182.) ‡ trama.‡

ῬΟ'ΔΟΝ, ου, τὸ, rosa. Lucian. in Nigr. τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν. ☞ Etymol. vult. ῥόδον dictum quasi ὄδον, pro ὄζον, ab ὄζω. Plut. autem sympos. lib. 3. vult, ita esse appellatum, quia ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀδωδῆς ἀφίησι.

Ῥοδανὸς, roseus. Oppian.

Ῥοδόεις, εντος, ὁ, rosaceus. Item roseus. Ut, ῥοδόεντα ἄνθεα, rosei flores, id est, rosæ; Eurip. Et metaph. ῥοδόεντα χείλεα, rosea labella.

Ῥόδεος, ου, ὁ, roseus: ut, ῥόδεα ἄνθη, i. rosæ, apud Athen. Et, λίπεϊ ῥοδέῳ, pro ῥοδίνῳ ἐλαίῳ. Nicand. in Alexiph. ¶ Item roseus, i. qui est rosei coloris, purpureus, pulcher aspectu. ut, ῥοδέη Παφίη, in Epigram. Item odoratus, Hesych. (Eurip. Med. 842.)

Ῥόδειος: ut, ῥόδειος στέφανος, rosarium. apud Suid.

Ῥοδεία, ἡ, sertum è rosis.

Ῥόδινος, rosaceus: ut, ῥόδινον μύρον, apud Athen. et, ῥόδινος στέφανος, corona è rosis facta, apud eundem.

Ῥόδιος, idem quod ῥόδινος. ut, ῥόδιον μύρον, apud Aristot. Et, τὸ ῥόδιον, nomen medicamenti, de quo Paul. Æg. l. 7. c. 13. et Aët. l. 14. c. 36. Item ῥοδία ῥίζα, rhodia radix, planta quædam, de qua Diosc. l. 4. c. 45.

Ῥόδιος, qui ex insulâ Rhodo est, huc non pertinet.

Ῥοδία, Hesych. est calceamenti genus: item genus vitis.

Ῥοδίτης οἶνος, vinum rosatum, sive rosis conditum, rosaceum. vide Plin.

Ῥοδουντία λοπὰς, olla odoratissima, quæ in mensam ferebatur. apud Athen. Ab aliis dicitur esse edulii genus, cui intritæ fuerint rosæ, et quod in olla ad mensam ferebatur. Apud eundem Athen. legitur et ῥοδονία, de eadem.

Ῥόδη, vel ῥοδὴ, frutex rosas producens. Hesych. et Ammon.

Ῥοδωνιὰ, locus ubi rosæ nascuntur, rosarium, vel rosetum. Ammon. Hesych. et Suid. Pro eodem dicitur et ῥοδών. Poni dicitur pro toto cespite et planta rosæ: apud Theophr. hist. plant. lib. 2. c. 2. Sic etiam à quibusdam vocari rhododaphnen, tradit Etymol. et ex eo Suidas. Ab iisdem dicitur esse nomen vitis ferentis uvam rosei coloris. ¶ Hesychio sic etiam appellatur pudendum virile.

Ῥοδὶς, ίδος, ἡ, pastillus ex rosis confectus. Diosc.

Ῥοδίζω, rosæ similis sum colore vel odore. Dioscor. ¶ Item roseo vel purpureo colore tingo, ut apud Alex. Aphr. τοῦτο δὲ ἦν αἷμα τὸ ῥοδίζον τὸ δέρμα, καὶ ἐρυθραῖνον.

Ῥόδαξ, (dimin.) parva rosa, seu q. d. rosula: apud Demetr.

Ῥοδαρὸν τοῦ σώματος, apud Joseph. de antiqu. Jud. dicitur coloris bonitas in corpore habitiore, aliquid roseum præ se ferens.

Composita.

Ἀγριόῤῥοδον, ου, τὸ, saliunca: herba de qua Plin. l. 21. c. 7.

Διάῤῥοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, unde, διάῤῥοδα κολλούρια, certæ collyriorum species ex rosis compositæ, de quibus Galen. Aët. et Paul. Ægin.

Κυνόροδον, seu κυνόῤῥοδον, rosa canina: species rosæ, de qua Theophr. hist. plant. l. 4. et Plin. l. 21. c. 5.

Λευκόροδον, et λευκόῤῥοδον, alba seu candida rosa.

Ὀξυῤῥόδινον, vel ὀξυρόδινον, oleum rosaceum aceto temperatum. Gal. in lib. περὶ εὐπορίστων.

Πολύῤῥοδος, multas rosas habens, rosis abundans. Aristoph. [Ran. 451. Χωρῶμεν ἐς πολυῤῥόδους Λειμῶνας ἀνθεμώδεις, &c.]

Πολυῤῥώδης, pro eodem. quod exp. etiam, conspersus rosis.

Φοινικοροδίαι, punicea rosaria. [Plut. de Consolat. ad Apollon. pag. 120. C. e Pindaro. φοινικοροδίαις τε λειμῶνες &c. Fragm. exstat. pag. 493. Ed. Oxon. ubi legitur φοινικορόδοι. Et certe Λειμὼν est masc. Gen. Vide Hom. Iliad. Β. 467. Odyss. Μ. 159.]

ῬΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, undarum strepitus, seu remorum strepitus, ut tradit Harpocr. Item strepitus: item fremitus, tumultus. Ut apud Hesiod. in Erg. Τῆς δὲ δίκης ῥόθος, ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσιν Δωροφάγοι. Exponitur etiam, impetus, ὁρμή. (Ῥόθος γλώσσης. Æsch. Pers. 406. ἐξ ἑνὸς ῥόθου. i. e. ἐκ μιᾶς ῥοπῆς. 462.) ☞ Quidam derivant à ῥέω, unde fit ῥόος, et ῥόθος, inserto θ. Alii per onomatopœiam fictum esse volunt.

Ῥοθέω, ῶ, impetu feror, ὁρμῶ.

Ῥόθιον, ου, τὸ, impetus undarum: aut etiam, unda, fluctus. Aristoph. Thuc. Luc. Plut. ¶ Apud Eurip. in Iphig. Taur. ῥοθίοις εἰλατίνοις, exp. abiegnâ rate. (Æsch. Pr. 1047. S. c. Th. 368.)

Ῥόθιος, ὁ, ἡ, (adject.) impetuosus, cum impetu ciens. Aristot. de mundo, μετὰ ῥοθίου βίας. Od. ε. ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχεν ῥόθιον. et, ῥοθίοισι κροκάλῃσι, litoribus impetuosis, vel quæ impetuntur aquæ impetu: in Epigr.

(Ῥοθιάς. κώπης ῥοθιάδος. Æsch. Pers. 396.)

Ῥοθιάζω, impetuosè seu contentè remigo: apud Suid. Ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζει σώφρονι κόσμῳ. Dicebantur et nautæ ῥοθιάζειν, qui, quum decem aut pluribus remis remigassent, subito simul omnes cessabant, et clamorem edebant. Eustath. Significat etiam, cum impetu et strepitu voro, porcorum instar. Aristoph. Οἷον ῥοθιάζουσιν, ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις, ὡς Τραγασαῖα τὰ χοιρία. (Æsch. Pers. 694.) ‡ Καὶ ψυχαγωγοῖς ῥοθιάζοντες γόοις legitur in ed. H. Steph. melius ad metrum ὀρθιάζοντες Blomf. edidit.‡

Ῥοχθέω, ῶ, strepitum seu stridorem edo. De maris fluctu propriè dici existimatur, et, ejus imitatione, per ὀνοματοποιΐαν esse factum. Odyss. ε. Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.

Composita.

Ἁλίῤῥοθος, ὁ καὶ ἡ, marifluus: ut, πόροι ἁλίῤῥοθοι, fluvii in mare fluentes, seu cum sonitu, apud Soph. in Ajace. [414. Æschyl. Pers. 367. ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιῤῥόθους, transitus marifluos.] In Epigr. ἁλίῤῥοθος ἀκτὴ, exp. litus quod fluctibus marinis agitatur. Invenitur et fœm. ἁλιῤῥοθία, in Anth. Epigram. ut, ἁλιῤῥοθία κόνις.

Ἁλίῤῥοθος, substantivè etiam exp. ἁλὸς ῥόθος, fluctus maris. Hesych. Sic, ἁλιῤῥόθιον, quasi ἁλὸς ῥόθιον, apud Suid.

Ἀνωῤῥοθία, unda quæ ad summam marginem navis tollitur. Poll.

(Διαῤῥοθέω. διεῤῥοθήσατ' ἄψυχον κάκην. Æsch. S. c. Th. 197.)

Ἐπίῤῥοθος, adjutor, auxiliator vel auxiliatrix: propriè auxilium ferens magna cum animi alacritate et contentione. Iliad. δ'. Hesiodus in Erg. Exponitur et utilis, apud Apoll. Arg. 2. (Æsch. S. c. Th. 374.)

Ἐπιτάῤῥοθος, pro eodem. Il. λ'. et ε. (κατ' ἐπένθεσιν syllabæ τα.)

Ἐπιῤῥοθέω, strepitum seu fremitum edo. Interdum et, tumultuor. De strepitu admurmurantium. apud Eurip. in Hec. Λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν. (Phœniss. 1197. σφοδρῶς ὑβρίζω. Soph. Tr. 268. Æschyl. Ch. 425. 456.)

Κακοῤῥοθέω, q. d. malo strepitu linguæ et clamore insector, convitiis et maledictis prosequor. Euripid. in Alcest. Παῦσαι δὲ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακοῤῥοθῶν. Sic et apud Aristoph. in Thesmoph.

Ὁμόῤῥοθος, simul strepitum aut sonitum edens. Theocr. in Epigr. Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι.

Ὁμοῤῥοθέω, ῶ, q. d. constrepo: i. unà strepitum aut sonitum edo. Exponitur et, consentio. Soph. in Antig. Δέδρακται τοὔργον, εἴπερ ἦδ' ὁμοῤῥοθεῖ. Dicuntur etiam remiges ὁμοῤῥοθεῖν, quum eorum remi consurgunt, et uno velut consensu remigant. Interdum significat adjuvo, auxilior: scholiast. Aristoph.

(Παλίῤῥοθος. Æsch. Ag. 198.)

Παλιῤῥόθιος, refluentes, seu reciprocantes habens fluctus. At, κῦμα παλιῤῥόθιον, effluens, seu refluа unda, apud Hom. Od. ε.

Πολύῤῥοθος, multistrepus, Æschyl. [Sept. c. Theb. 6. Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν Ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις, &c. Schol. β'. ἐπαίνοις παμπόλλοις.]

Πολυῤῥόθιος, multis agitatus fluctibus. Metaph. apud Arat. ἐποικτείρασα πολυῤῥοθίους ἀνθρώπους. Cic. vertit. commiserans hominum miserandos undique casus.

(Ταχυῤῥόθους λόγους. Æsch. S. c. Th. 291.)

ῬΟΙ˜ΖΟΣ, ου, ὁ, stridor. Iliad. π'. Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον, καὶ δοῦπον ἀκόντων. ‡ Apollon. Arg. ii. 1155.‡ Sic Philo, καὶ γὰρ πόῤῥωθεν μετὰ ῥοίζου, καθάπερ βέλος, εἰσακοντίζεται. Et, πνευμάτων ῥοῖζος, apud Plut. in lib. de aud. poët. Ponitur etiam fœm. genere, Ionico more: ut Odyss. ι. Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ. Ab Hesych. exp. etiam ψόφος. item ἦχος, addente, significare etiam ῥεῦμα σφοδρόν. Exponitur quoque impetus cum stridore: item impetus, ut, ῥοίζῳ καὶ βίᾳ, Joseph. ☞ Factum est per onomatopœiam ad imitationem soni literæ ρ. ut, σίζειν ex sono literæ σ. et ζέειν ex sono του ζ. et βόμβος ex sono τοῦ β, Eustath.

Ῥοιζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stridorem aut magnum strepitum edens, streperus. Gal.

Ῥοιζέω, ῶ, strido, stridorem edo. Aristot. † Hes. Th. 835.† Item ῥοιζεῖν, aut ῥοίζειν, exp. etiam, latrare. Eustath. Vide Ῥάζω. Hinc comp. ἐπιῤῥοιζῶ, vel ἐπιῤῥοίζω, apud Theophr. Apud Hom. Il. κ'. Ῥοίζησεν δ' ἄρα, &c. exp. sibilo innuit.

Ῥοιζέομαι, οῦμαι, cum stridore volvor, seu volutor, aut circumagor. Gregor. orat. in Jul. In Epigram. autem ῥοιζεῖσθαι δι' αἰθέρος, exp. ferri per aërem celeriter cum stridore, more sagittæ.

Ῥοίζημα, ατος, τὸ, stridor aut impetus, qualis est sagittæ volantis cum stridore: Luc.

Ῥοιζηδὸν, cum stridore: seu cum magno impetu et stridore. 2 Pet. 3.

Ῥοιζηδὰ, pro eodem. Nicand.

Ῥοῖβδος, idem quod ῥοῖζος, stridor. ut apud Eustath. Πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν. Idem dicit, esse Αἰολικώτερον. De vento dicitur apud Aristoph. † Nub. 406.† ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης.

Ῥοιβδέω, ῶ, strido. interdum, sorbeo. (stridor enim perpetuus in sorbendo.) (Æsch. Eum. 407.)

Ῥοίβδησις, εως, ἡ, stridor. Eurip. in Iph. Aul. Οὐ σύριγγι τραφεῖσαν, οὐδ' ἐν ῥοιβδήσει βουκόλων.

Ῥοιδμὸς, apud Hesych. dicitur esse strepitus quoddam genus.

Composita.

Ἀναῤῥοιβδέω, ῶ, vel ἀναροιβδέω, resorbeo: aut absorbeo. Odyss. μ'. [105.] ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ. et, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ.

Ἀναροίβδησις, absorptio aquarum, vel ejaculatio.

Ἀποῤῥοιβδέω, cum sonitu eructo seu emitto. Sophocl. in Antig. et Nonn.

Διαῤῥοιζέω, stridorem emitto. Soph. (Tr. 577. cum εἰς.)

Ἐπιῤῥοίβδην, rapido cum impetu et stridore. Euripid. in Herc. furent. [860.]

(Ἐπιῤῥοιζεῖ. Atticè 2 Pers. Indic. Pass. Æsch. Eum. 427.) [Ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιῤῥοιζεῖ φυγάς; Schol. ἐπιβοᾷς, ἐπιβάλλεις. Vide Cl. Stanl. pag. 839.]

Εὐροίζητος, bene stridens. ut, εὐροίζητος ἰὸς, bene stridens sagitta, i. celeriter volans cum stridore, in Epigr.

Καταῤῥοιζέομαι, asthmate sibilante laboro. Diosc. lib. 3. cap. 93. τοὺς καταῤῥοιζομένους ὠφελεῖ.

Πολύῤῥοιζος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum stridorem vel strepitum edens, multistreperus. Nicand.

ῬΟΦΕ'Ω, vel ῥοφάω, ῶ, F. ήσω, sorbeo: ut, ᾠὰ ῥοφεῖν, Galen. ad Glauc. Interdum, exhaurio, haurio. Soph. in Trach. πνεύμονός τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ, pulmonum haurit spiritus. (1072. Æschyl. Eum. 264.)

Ῥοφέομαι, idem quod ῥοφέω. Aristoph. in Vesp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι.

Ῥόφημα, ατος, τὸ, sorbitio : id quod sorbetur. Diosc. et Galen. ad Glauc. lib. 1.

Ῥόφησις, sorbitio : ipsa actio sorbendi. Gal. apud Hippocr.

Ῥοφητὸς, οῦ, ὁ, sorbilis. ut, ᾠὸν ῥοφητὸν, apud Diosc. et Gal.

Ῥόφω, Atticè dicitur pro ῥοφῶ, teste Etymol. unde

Ῥόμμα, idem quod ῥόφημα.

Ῥοπτὸς, idem cum ῥοφητὸς, apud Hippocr.

Composita.

(Αἱματόῤῥοφος. Æsch. Eum. 193.)

Αναῤῥοφέω, vel ἀναῤῥοφάω, resorbeo, aut absorbeo. Philostr. in ep.

Ἀποῤῥοφέω, vel ἀποῤῥοφάω, absorbeo, exhaurio. Synes. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.†

Ἐκροφέω, vel ἐκροφάω, exorbeo.

Ἐκροφέομαι, idem. apud eundem.

Συνεκροφέω, (*decomp.*) simul exorbeo. Max. Tyr.

Ἐπιῤῥοφέω, seu ἐπιῤῥοφάω, sorbeo, sumo sorbitionem. Aristot. in probl. et Plut. in Phocion. Hinc passivum ἐπιῤῥοφηθεὶς, sorbitione sumptus : apud Diosc. lib. 3. c. 94.

Καταῤῥοφέω, sorbeo, sorbillo : seu sorbendo deglutio : † Xen. Pæd. 1. 3. 8.† unde pass. apud eundem Diosc. l. 2. c. 107.

Ψυχοῤῥοφέω, animam sorbeo vel exorbeo. Suid.

Ψυχορόφος, animam exorbens. Hesych.

ῬΥΓΧΟΣ, εος, τὸ, rostrum, rictus. Propriè de porco dici, tradit Athen. l. 3. Dicitur et de avibus, apud eundem lib. 14. Item de hominibus, apud Aristoph. et in Epigr. De cane etiam apud Theocr. Idyll. 6.

Ῥυγχίον, rostellum, apud Athen.

Composita.

Αἱμορυγχία, rostri cruentatio. Hesych.

Ἐπιῤῥυγχὶς, ἴδος, ἡ, curvitas rostri in avibus rapacibus. Suid.

Ὀξύῤῥυγχος, vel ὀξύρυγχος, acutum rostrum habens piscis, Ægypto sacer, nomen à rostri acumine sortitus. Athen. l. 7.

Παχύῤῥυγχος, qui crassum rostrum habet : ut, παχύῤῥυγχοι ὕες, apud Alex. Aphrod.

Πλατύρυγχος, seu πλατύῤῥυγχος, qui lato rostro est.

Φοινικόρυγχος, qui est rostro puniceo seu rutilo.

ῬΥΘΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, rhythmus, concinnitas : numerus seu modulus certa dimensione et proportione constans. † ἐν ῥυθμῷ ὀρχεῖσθαι, saltare. Xen. Pæd. 1. 3. 9.† Aristot. in probl. ῥυθμῷ δὲ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμον καὶ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν καὶ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως. Propriè in musica et poësi locum habet. Vide Fabium l. 9. c. 4. et Gell. l. 16. c. 18. ¶ Apud medicos pulsui etiam tribuitur. Gal. (de pulsu loquens;) ῥυθμός ἐστι κίνησις, ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην. ¶ Item quicquid certo modo, ordine et ratione fit, κατὰ ῥυθμὸν fieri dicitur : et quod contrà, παρὰ ῥυθμόν. Plato de leg. l. 1. et apud Græcos bibl. interpretes. (Æsch. Ch. 795.)

Ῥυθμικὸς, οῦ, ὁ, rhythmicus : numerorum peritus, seu faciendorum numerorum : qui numeros aut modos facit. Plut. in Psychog.

Ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo, numerorum concinnitatem seu modulationem alicui rei tribuo. Item, tempero, compono et effingo. † Xen. Pæd. p. 241. e.† Luc. ῥυθμίσω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ ἥδιστον. Item, rectè colloco. Theophr. de caus. pl. l. 3. Item, moderor, mores compono, informo, doceo. Chrysost. τὴν οἰκίαν ῥυθμιζέτω ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ. (Æsch. Pr. 241.)

Ἐῤῥυθμισμένος, emodulatus. Herodian. l. 4.

Composita.

(Ἀναῤῥυθμίζω. Philostr. l. 2. c. 22.)

Ἄῤῥυθμος, ὁ καὶ ἡ, numeris carens, nullam concinnitatem seu modulationem, qualis numerorum, habens. [Eurip. Hippolyt. 528. Amor, Amor, Μή μοί ποτε σὺν κακῷ φανείης, Μηδ' ἄῤῥυθμος ἔλθοις. Schol. μηδὲ ἄμετρός τις καὶ ἄτακτος ἔλθοις.] Interdum et, inconcinnus, incompositus. Fab. l. 9. c. 4. Aristot. rhet. 3. [Plat. de Rep. lib. 3. Ἀλλὰ τόδε γε, ὅτι τὸ τῆς εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης τῷ εὐρύθμῳ τε καὶ ἀῤῥύθμῳ ἀκολουθεῖ, δύνασαι διελέσθαι ; πῶς δ' οὔ ; Ἀλλὰ μὴν τὸ εὔρυθμόν τε καὶ ἄῤῥυθμον, &c.]

Ἀῤῥύθμως, absque numeris, absque concinnitate ea quam afferunt rhythmi, inconcinnè.

Ἀῤῥυθμία, ἡ, inconcinnitas, qualis est eorum quæ numerosa non sunt. Exponitur et, dissonantia. Gal. [Demosth. Amator. ἡ γὰρ ἀῤῥυθμίαν τοῦ σώματος ἅπασαν συνετάραξαν τὴν ὑπάρχουσαν εὐπρέπειαν, ἣν δι' ἀτύχημά τι &c. Plat. de Rep. lib. 3.]

Ἀῤῥυθμέω, dissono, discordo.

Ἐπιῤῥυθμίζω, et Καταῤῥυθμίζω, idem cum ῥυθμίζω. [Plat. de Leg. lib. 7. τὸ δ' ἐπανερομένους, ἐπιῤῥυθμίζειν, &c.]

Εὔρυθμος, numerosus, numerorum modulationem habens : ut εὔρυθμος λέξις, Aristot. rhet. 3. Item, concinnus, compositus, Plut. in Psychog. Athen. Aristot.

Εὐρύθμως, numerosè. item concinnè. [Eurip. Cycl. 560. Θὲς δὴ τὸν ἀγκῶν' εὐρύθμως, κᾆτ' ἔκπιε, &c.]

Εὐρυθμία, concinnitas quam afferunt numeri. Aristot. de mundo. Et generaliter, concinnitas.

Μεταῤῥυθμίζω, reformo : item emendo, corrigo. Xen. πῶς ἂν μεταῤῥυθμίσαιμι ἄνδρα ἀπειργασμένον καλόν τε κἀγαθόν ; Sic et apud Arist. ethic. 10. Exponitur etiam, commuto, transmuto. unde pass. apud Theophr. ἀνάγκη γὰρ τὰ σχήματα μεταῤῥυθμίζεσθαι. (Æschyl. Pers. 749. Philostr. l. 1. c. 13.)

(Μονόῤῥυθμος. Æsch. Suppl. 968.)

(ῬΥΠΠΑΠΑΙ', nautica acclamatio. Aristoph. R. 1105.) [Equit. 599. Vesp. 904.]

ῬΥ'ΠΟΣ, ου, ὁ, sordes : propriè quæ in summis manuum ac digitorum unguibus colliguntur : aut (secundum alios) illuvies quæ distringitur à corporibus oleo illitis post sudorem. ¶ Dicitur etiam quasi χρύπος, ὁ τῷ χρωτὶ ὑπὰν σπίλος, inquit schol. Aristoph. et etiam testatur Etym. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἰσθ. &c. ἐπιδεικνύμενος ῥύπον, ἢ κηλίδα χιτῶνος, ἢ διεῤῥωγὸς ὑπόδημα. ¶ Metaphoricè de sordibus dicitur, i. avaritia, illiberalitate, apud Suid. ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ. ¶ Usurpatur et pro cera sigillari. apud Aristoph. in Lysistrat. ¶ Pro ῥύπος dici et τὰ ῥύπα, per metaplasmum, annotat Eust. Odyss. ζ'. πλῦνάν τε, κάθηράν τε ῥύπα πάντα. quod tamen ipse exponit τὰ ῥύπου μετέχοντα. ac si per apocopen dictum foret pro ῥυπαρὰ, sicut λίπ' ἐλαίῳ, pro λιπαρῷ ἐλαίῳ, dictum putatur.

Ῥυπόεις, εντος, ὁ, sordidus.

Ῥυπώδης, idem. Τὸ ῥυπῶδες est etiam emplastri nomen : de quo Cels. lib. 5. c. 19.

Ῥυπαρὸς, οῦ, ὁ, sordidus, sordibus obsitus. ut, ῥυπαρὸν ἔριον, succida lana. et, ῥυπαρὸς ἄρτος, panis secundarius, qui præ illo, qui σιλιγνίτης dicitur, sordidus est. Athen. l. 6. ¶ Item sordidus, i. avarus. Plato in Parmen.

Ῥυπαρία, sordes. Item spurcitia, situs, illuvies : item genus quoddam ulceris sordidi, apud Diosc. l. 5. c. 99. ¶ Item sordes, i. turpis parsimonia, avaritia.

Ῥυπάω, et ῥυπόω, ῶ, sordeo, sordidus sum. Odyss. ζ'. Καλὴν, ὑπεκπρορέει μάλα περ, ῥυπόωντα καθῆραι. Athen. τί ποτε οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ Πυθαγοριστὰς ῥυπᾶν ; Sic et, ῥυπῶσα ἐσθὴς, vestis sordida, apud Basil.

Ῥυποῦμαι, sordidor. Greg. de baptismo : δεινὸν γὰρ, εἰ ἐν καιρῷ καθάρσεως ῥυπωθήσομαι, si sordidatus fuero. Et, εἵματα ῥερυπωμένα, vestes sordidatæ, apud Hom. Odyss. ζ'.

Ῥυπαίνω, sordido, sordidum reddo, maculo, contamino. Item metaph. infamem reddo, famæ alicujus notam inuro. Dionys. Halic. in Isocr. οὐ πείθομαι Ἀριστοτέλει ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλομένῳ.

Ῥυπαίνομαι, sordidus reddor, fœdor, commaculor : Plutarch. de defect. orac. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 11. §. 3. καὶ γὰρ τάχιστα λαμπρύνεται, καὶ σχολαιότατα ῥυπαίνεται.]

Ῥύπασμα, ατος, τὸ, id quo aliquid sordidatum est, sordes.

Ῥύπτω, sordes eluo, purgo, abstergo, apud Diosc.

Ῥύπτομαι, abstergor, sordibus purgor. Aristoph. in Acharn.

Ῥύμμα, purgamentum, strigmentum. Nic. in Alexiph. et Homer. ῥύμματα πάντα κάθηρεν.

Ῥύψις, εως, ἡ, abstersio, purgatio. [Plat. Tim.]

Ῥυπτικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad abluendas sordes, abstergendi vim habens. Plut. sympos. 6. ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν. Et, ῥυπτικὸν φάρμακον, extergens medicamentum, sordes in corporis tam externa quam interna qualibet parte eluens et auferens.

Composita : ac primùm ex ῥύπος et ῥυπαίνω.

Ἀῤῥύπαντος, non sordidatus, non contaminatus.

Ἀῤῥύπαρος, non sordidus. Greg. Naz.

(Ἀῤῥύπωτος, non sordidatus. Sch. Æsch. Pers. 613.)

Ἐπιῤῥυπαίνω, fœdo, maculo, ῥυπαίνω. Plut.

Καταῤῥυπαίνω, idem quod ῥυπαίνω. Et metaph. nomen alicujus seu famam contamino. Isocr. et Dionys. Halic. [Plat. de Leg. lib. 11. Πολλῶν δὲ ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν αἳ καταμιαίνουσί τε καὶ καταῤῥυπαίνουσιν αὐτά.]

Οἴσυπος, ου, ὁ, sive οἰσύπη, sordes ovium, vel fimum ovillum. Erot. in lex. Hippocr. Item lana sordida, seu sordes ovillæ lanæ ex fimo adhærentes. Diosc. l. 2. c. 84. οἴσυπος δὲ λέγεται τὸ ἐκ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος. ¶ Pro οἰσύπη, dicitur etiam οἴσπη, apud Herodot.

Οἰσυπηρὸς, οῦ, ὁ, sordes ovinas redolens : seu sordidus ex fimo ovillo. Diosc. l. 2. c. 84. et Erot. in lex. Hippocr.

Οἰσυπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Οἰσυπὶς, ἴδος, ἡ, idem cum οἴσυπος sive οἰσύπη. Galen. in lex. Hippocrat.

Composita ex ῥύπτω.

Ἀποῤῥύπτω, abluo, sordibus expurgo : unde, ἀποῤῥυφθεὶς, ablutus, apud Suid.

Διαῤῥύπτω, idem quod ῥύπτω. ut, διαῤῥύψαι τὸν χυμὸν, detergere, Galen. ad Glauc.

Περιῤῥύπτω, circumabstergo, undique abluo. Gal.

ῬΥ'Ω, vel potiùs ῥύομαι, traho. F. ύσομαι. Il. σ'. ἐῤῥύοντο δὲ νεκροὺς, i. trahebant mortuos. † ῥυσόμεσθα, primâ productâ. Hes. Th. 662. Sic ἔρυτο, in Asp. 415. mediâ productâ.† ¶ Item ῥύομαι, et ῥῦμαι, custodio, servo, tueor. Od. ξ'. σῦς τάσδε φυλάσσω τε, ῥύομαί τε. Hesiod. in Asp. † 105.† Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα. (Soph. Œdip. Tyr. 72. 320. 1370.) Herodian. l. 6. ῥύεσθαι τὰς Ῥωμαίων ὄχθας. et ibidem, ῥύεσθαι τὰ σώματα, conservare corpora. Matth. 6. ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, à malo tuere. Item libero, eximo, redimo. Od. μ'. Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων. Laërt. in Archyta. οὗτός ἐστιν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος δι' ἐπιστολῆς, qui Platonem à morte liberavit. Et passivè, 2 Thess. c. 3. ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Sic et Rom. 15. et apud Basil. (Ῥύομαι, tueor, libero. Æschyl. S. c. Th. 828. Eurip. Med. 389.) ¶ Ῥύω, fluo, vide in Ῥέω. ¶ Ῥύω ab ἐρύω factum esse eadem sign. habente, abjectione τοῦ ε, docet Eustath. Alibi tamen ἐρύω ex ῥύω deduci pleonasmo τοῦ ε, affirmat idem.

Derivata ex Ῥύομαι, traho.

Ῥῦμα, τὸ, tractus, Suid. ex Eunapio. (πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν ; Æsch. Pers. 147.) ¶ Item funis ad remulco trahendum : Polyb. l. 1. Ῥύματα, funes tractorii. ¶ Ῥύμα idem quod ῥύμη καὶ ὁρμὴ βιαία, Suid. Sed tunc ad Ῥύω pertinet, in Ῥέω.

Ῥύμη, ης, ἡ, vicus : tractus viæ in urbe utrunque ædificiis septæ. Act. c. 9. πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν, in vicum qui vocatur rectus. ¶ Item impetus : de qua sign. vide Ῥύω in Ῥέω.

Ῥυμὸς, ὁ, temo currus : lignum illud longum, medium inter equos, quo currus trahitur. Il. ώ. ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ. Plut. in Coriol. ξύλον ἁμάξης, ᾧ τὸν ῥυμὸν ὑπερείδουσιν.

Ῥυσμὸς, ὁ, tractus. Dionys. de situ orb. Ὠὐτὸς μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, idem Lybiæ tractus est. Utitur et Aristot. l. 1. de an.

Ῥύσιον, τὸ, quod loco ejus quod ereptum erat, trahitur, et veluti pignus retinetur. seu, quod ab hoste, spoliante nos, vicissim rapimus. Iliad. λ'.

Ῥυσὰ, vel ῥυσὴ, ἡ, marcor, senectus. Suid.

Ῥυσσὸς, et ῥυσὸς, ἡ, rugosus. Iliad. ί. Χωλαί τε, ῥυσσαί τε, Aristoph. in Plut. ‡ 266.‡ ἄθλιον, ῥυσσὸν, &c. Lucian. ῥυσὸς τὸ δέρμα, obrugata cute. Et metaph. ῥυσσὰ βουλευτήρια, apud Athen. l. 6. et Plut. sympos. (Æsch. Ag. 1417.)

Ῥυσσότης, ητος, ἡ, rugositas : Plut. in Galba.

Ῥυσσόω, vel ῥυσόω, ῶ, f. ώσω, rugo, corrugo : unde ῥυσῶσαι, corrugare, in Hippiatr.

Ῥυσοῦμαι, rugor. Diosc. Et, ἐῤῥυσωμένος, in rugas contractus.

Ῥύσσωσις, ἡ, rugatio, in rugas contractio.

Ῥυσσαλέος, ου, ὁ, idem quod ῥυσσὸς, rugosus. Nicand. in Alexi.

Ῥυσσαίνω, rugo. et ῥυσσαίνομαι, corrugor : unde, ῥυσσαίνεται οὖλα, apud eundem ibidem.

Ῥύσσημα, τὸ, (q. ex ῥυσσάω, vel όω,) ruga, Suid. ῥυσσήματα, τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων σπιλώματα, sordes et rugæ, quæ in senili facie videntur.

Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, tractor : qui trahit : ut, ῥυτῆρες ὀϊστῶν, tractores sagittarum, i. sagittarii, apud Hom. Odyss. φ'. ¶ Item habena, seu lorum freni, quo equus huc et illuc trahitur. Il. π'. ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν. (Soph. Aj. 241.) ‡ ἀπὸ ῥυτῆρος, effusis habenis. Œd. C. 900.‡ Laërt. ἀπὸ ῥυτῆρος καὶ μετὰ μάστιγος ἐλαθεῖσι τοῖς ἵπποις, laxatis habenis. Item metaph. apud Plut. de Socrat. Pro eodem Æoles dicunt βρυτὴρ, per prosthesin lit. β'.

Ῥύτωρ, idem quod ῥυτὴρ in prima signif. ut. ῥύτωρ τόξου, apud Aratum.

Ῥυτὸς, οῦ, ὁ, tractus. Od. ζ'. ῥυτοῖσιν λάεσσι, &c. lapidibus tam magnis ut trahendi essent : vel, extractis erutisque ex terra. (Æsch. Eum. 455.)

Παλίῤῥυτος, (*comp.*) retrorsum tractus : vel qui retrahitur. Hesych.

(Παράῤῥυσις. Æsch. Suppl. 723.)

Ῥυτὰ, τὰ, habena, seu frenum quo equi retrahuntur. Hesiod. in Asp. † 308.† Ῥυτὰ χαλαίνοντες, habenas laxantes.

Ῥυτὸν, (σκεῦος,) poculum corneum, quod et κέρας, Athen. l. 11. ex quo ceu trahendo bibitur, Eust.

Ῥυτὶς, ίδος, ἡ, ruga : cutis in senili corpore in plicas contracta. ‡ Aristoph. Plut. 1051.‡ Epigr. l. 2. Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις. Plato, ὃς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔπεστιν ἔρως. Item metaph. apud Plut. et Plat. in symp.

Ῥυτιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rugosus.

Ῥυτιδόω, f. ώσω, corrugo, in rugas contraho. Aristot. διὰ τί τὸ θερμὸν ὕδωρ ῥυτιδοῖ, τὸ δὲ πῦρ, θερμὸν ὄν, οὔ ;

Ῥυτιδόομαι, in rugas contrahor. Idem l. 5. de gener. an. τὸ ἄλλο δέρμα καὶ τὸ τοῦ ὄμματος ῥυτιδοῦταί τε, καὶ παχύτερον γίνεται. Et, ἐῤῥυτιδωμένα φύλλα, rugata folia, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 4.

Ῥυτίδωσις, ἡ, corrugatio : medicis sic vocatur corrugatio pupillæ.

Ἀῤῥυτίδωτος, (*comp.*) qui rugas non habet.

Ῥυστάζω, f. ξω, traho, vel trahendo rapto. Iliad. ώ. Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο, circum dilecti socii monumenta trahebat. Sic et Odyss. ξ'.

Ῥύσταγμα, τὸ, violenta tractio. et vis mulieri illata. Etymol. ex Lycophr.

Ῥυστακτὺς, ύος, ἡ, tractio violenta. Odyss. σ'.

Composita ex ῥυμός.

Ἀκροῤῥύμιον, τὸ, summus temo, extrema temonis pars. Pollux.

Δίῤῥυμος, duos temones habens. (Æsch. Pers. 45.)

Ὀκτάρυμος, seu ὀκτάῤῥυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, octojugis, octo temones habens. Xen. Pæd. 4.

Ὁμορυσμὸς, eosdem habens ῥυσμούς. Hippocr. de anatome, κρίκοις ξυγκειμένη ὁμορυσμοῖς.

Ὁμορυσμίη, exp. vicinitas: apud eundem.

Πρωτόρυμος, extremum temonis, Hesych.

Τετράρυμος, quadrijugis, quatuor temones habens. Xen. Pæd. 6. [cui addas, l. 5. Κῦρος δὲ ἰδὼν τὸ τετράρυμον αὐτοῦ ἅρμα, &c.]

Τρίῤῥυμος, tres temones habens. (Æsch. Pers. 47.)

Derivata ex ῥύομαι, tueor, custodio.

Ῥῦμα, τὸ, tutamen, munimentum, propugnaculum, defensio, munitio. Soph. (Aj. 159. Æsch. Suppl. 88.) Eurip. in Heracl. Ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα. Et, ῥύματα, ap. Hippocr. remedia è mortis periculo nos conservantia.

Ῥύσις, ἡ, liberatio, redemptio.

Ῥύσιον, τὸ, quod pro liberatione alicujus datur. Greg. Ῥύσιον ἀρχεγόνων ἡμετέρων παθέων. Item pignus. Sophoc. in Trach. ‡ res ultionis causâ vindicanda. Œd. C. 858.‡ Item donum, quod datur diis pro restituta valetudine aut conservata salute. Dionys. de situ orb. (Æsch. Ag. 544. Suppl. 320. 736.)

(Ῥύσιος. Æsch. Suppl. 417.) ‡ *supplex* exp. in Ind. Æsch. a J. D. La Roche confecto.‡

Ῥυσιάζω, pignoris loco capio. Eurip. in Ione.

Ῥυσιάζομαι, pignoris loco capior. Apud eundem ibidem, ῥυσιάζομαι λόγῳ, exp. opprimor sermone, i. verbis tanquam pignore me tibi devincire studes. (Æsch. Suppl. 430.)

Ἐρυσιάζω, idem quod ῥυσιάζω: Eustath. sicut ἐρύω idem quod ῥύω.

Ῥύσιμον, ου, τὸ, ruta. (conservat enim nos et tuetur contra venena et alios pestiferos morbos.) Nic. in Alex. Dicitur et ῥύτη pro eodem, apud Peloponnesios. Iolao teste. Utitur et Theocr.

Ῥυτὴρ, ὁ, custos. Odyss. ρ'. Αὐτοῦ βουλοίμην σταθμοῦ ῥυτῆρα γενέσθαι. Sic Oppian. l. 3. de ven. Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυούς.

Ῥύτωρ, idem. In Epigr. Πανὶ ὡραίων ῥύτορι βουκολίων.

Ῥύτρον, τὸ, quod pro liberatione alicujus offertur. Hesych.

Ῥύστης, ὁ, liberator, servator.

Ῥύσκω, seu ῥύσκομαι, idem quod ῥύομαι, tueor, è periculo conservo. Iliad. ώ.

Composita.

Ἀναῤῥύω, vel ἀναῤῥύομαι, redimo, libero captivum. in Pand. Et, ἀνεῤῥύσθη, redemptus est. ¶ Item reparo, sarcio. Dionys. Halic. l. 5. ¶ Item jugulo, macto, sacrifico: unde, ἀνέρυσεν, apud Hom.

Ἀνάῤῥυσις, ἡ, redemptio. Item sacrificium. Hesych. est etiam nomen diei secundi ἀπατουρίων. [Aristoph. Pac. 890. Ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάῤῥυσιν. Vide Schol. unde sua hausit Suidas, in Lex. 1. 179. ut censet Cl. Kusterus.]

Ἀῤῥυσίαστος, qui pignori opponi non potest. Dionys. Halicar. l. 6. (Æsch. Suppl. 617.)

Διαρύω, seu διαῤῥύω, traduco, videlicet trahendo. Herod. διαρύσαι τὰς νέας τὸν Ἰσθμὸν, per Isthmum traducere naves.

Ἐκρύομαι, eximo, libero. Eurip. Bacch.

(Ἐπιῤῥύομαι, libero, Æsch. S. c. Th. 171.)

ῬΩ´ΘΩΝ, ωνος, ὁ, naris: pro quo frequentiùs usurpatur plur. ῥώθωνες. Diosc. τὰς ἐν τοῖς ῥώθωσι δυσωδίας καὶ σηπεδόνας ἐκκαθαίρει. Exponitur et, nasus.

ῬΩΝΝΥ´Ω, seu potiùs, ῥώννυμι, (F. ῥώσω. præt. ἔῤῥωκα. Aorist. 1. ἔῤῥωσα. ab inus. ῥώω.) confirmo, corroboro. Greg. ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς εὐσέβειαν, quum confirmassent. Plut. in Pericle, ἔῤῥωσεν εὐανδρίᾳ τὰς πόλεις, corroboravit. Idem in Camillo, ῥώσας τὸ σῶμα διαγωνίσασθαι, confirmato corpore.

Ῥώννυμαι, confirmor, corroboror. Plutarch. in Coriol. εὐθὺς ᾔσθετο ῥωννύμενον αὐτοῦ τὸ σῶμα. Thucyd. ἐῤῥώσθησαν μᾶλλον, magis confirmati sunt. ¶ Item, recreor, reficior. Synes. ἐπὶ ταῖς λεπάσι ῥωννύμεθα, hoc piscium genere reficimur. Præt. ἔῤῥωμαι, confirmatus sum, confortatus sum, animo sum alacri et vegeto. Thucyd. ἔῤῥωντο ἐς τὸν πόλεμον, animosè incumbebant in bellum. Sic Herodot. ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔῤῥωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν, animi alacritate omnes juvenes vincebat. Item ἔῤῥωμαι, valeo, prospera utor valetudine. Et, ἐῤῥώμην, valebam. Thuc. lib. 7. ὅτ' ἐῤῥώμην, quum valerem. Hinc ἔῤῥωσο, et ἔῤῥωσθε, vale, † Xen. Pæd. l. 4. p. 108. b.† et valete, et ἐῤῥῶσθαι, valere. Demosth. in orat. περὶ παραπρ. πολλὰ ἐῤῥῶσθαι φράσας τῷ καλῷ Σοφοκλεῖ. Particip. ἐῤῥωμένος, corroboratus, confirmatus. Item metaph. confirmatus animo. qui animo est forti. Item robustus, valens, validus. † Xen. Pæd. 1. 4. 20.† Plut. in polit. præcep. ἐῤῥωμέναις μάλιστα καὶ νεανικαῖς προαιρέσεσι. Item, bonâ utens valetudine. Synes. epist. 98. ἐῤῥωμένος καὶ εὐδαιμονῶν διατέλει. ¶ Comparat. ἐῤῥωμενέστερος, † Xen. Pæd. l. 3. p. 79. a. ἐῤῥωμενεστέραις γνώμαις. l. 3. p. 81. c.† et superlat. ἐῤῥωμενέστατος, apud Xen. Plut. tanquam ab ἐῤῥωμένης.

Ἐῤῥωμένως, robustè, firmiter, vehementer, fortiter. Luc. in Cauc. τὴν σφῦραν ἐῤῥωμένως κατάφερε. Item metaph. forti animo, præsenti animo, apud Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 83. a.† Item cum firma valetudine, forti et valente corpore, apud Synes. Compar. ἐῤῥωμενέστερον, seu ἐῤῥωμενεστέρως, robustiùs, validiùs, fortiùs. Synes. et Isocr.

Ῥώμη, ης, ἡ, robur, vires, vis. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.† De corporis robore interdum absolutè dicitur. ut apud Isocr. ad Demonic. ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, &c. Interdum additur ei genit. σώματος vel σωμάτων. ut apud Xenoph. Pæd. 3. αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς, ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. Dicitur et, ῥώμη τῆς ψυχῆς, animi robur, apud eundem. † Xen. Pæd. l. 4. p. 93. c.† Et, ῥώμη τοῦ λέγειν, vis dicendi, apud Plat. de leg. (μιᾷ ῥώμῃ κτανεῖν. Soph. Œdip. Tyr. 123. 1316.)

Ῥωμαλέος, ὁ, robore præditus, robustus. in Axioch. τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ τὴν ψυχήν. Plutarch. de dæm. Socr. κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος.

Ῥωμαλεότης, ἡ, robur, virilitas.

Ῥωμαλεόω, ῶ, robustum reddo, firmo.

Ῥωμαλεοῦμαι, robustus reddor, robur acquiro seu vires: unde, ῥωμαλεούμενα, apud Aristot.

Ῥώμη, Roma, nomen urbis æternæ. (quæ caput intereuntis mundi, sic ab ethnicis gentiliter vocatur.)

Ῥωμαϊστὶ, Romanè. Plut. de Roman. fort.

Ῥωμαϊκὸς, οῦ, ὁ, Romanus: qui est Romanorum, seu ad Romanos pertinens. Plut.

Ῥωμαϊκῶς, Romano more, vel Romana lingua.

Ῥωμαΐζω, Romanis faveo, à parte Romanorum sto. Appian. in Mithrid.

Ῥῶσις, ἡ, q. d. corroboratio, confirmatio, valentia. apud Dionys. Areop. Item robur, firmitas, sanitas. Hesych.

Ῥώομαι, (inus.) unde ἐῤῥώοντο, apud Homer. Iliad. ψ'. quatiebantur. † ruebant. Hesiod. Asp. 230. ibi verò Schol. ab τῷ ἐρωέω, impetu feror, deducit.† Et Aor. 1. ἐῤῥώσαντο. Odyss. ψ'. Γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, vehementi motu agitabantur. Et, ῥώεσθαι, apud Hesych. festinanter et cum impetu agitari. Hinc et compos. ἐπιῤῥώοντο et ἐπεῤῥώσαντο, apud Hom. Odyss. ύ. et Il. ά.

Ῥωστικὸς, qui propensus est ad rem aliquam cum robore et impetu capessendam. Hesych. Exponitur etiam, corroborativus, corroborandi vim habens.

Ῥωστήριον, incitamentum mentis, et suscitabulum. Hesych. et Suid.

Composita.

Ἀναῤῥωννύω, et ἀναῤῥώννυμι, q. d. recorroboro, i. robur pristinum reddo. Suid. ὁ θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὐτὸν, Deus ipsi pristinas vires reddidit, seu convalescere fecit.

Ἀναῤῥώννυμαι, refocillor vel convalesco: unde, ἀναῤῥωσθεὶς, apud Synes. epist. 67. sbi convaluerit. [Thucyd. Hist. lib. 7. §. 46. οἱ μὲν Συρακούσιοι — πάλιν αὖ ἀναῤῥωσθέντες — ἐς μὲν Ἀκράγαντα — Σικανὸν ἀπέστειλαν. Thema potius est Ἀναῤῥώω quam Ἀναῤῥώννυμι. Vide Ῥώω. Thes. 3. 630. A.]

Ἄῤῥωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè robustus, invalidus, infirmus, imbecillis. Item languidus, instrenuus. Isocr. in Panath. πρὸς τὰς πράξεις ἀῤῥωστοτέραν εἰδὼς, quum sciret eam languidiorem esse ad negotia. Sic apud Xen. ἄῤῥωστος τὴν ψυχὴν, remissus animo. Item æger, ægrotus.

Ἀῤῥώστως, invalidè, infirmè. ἀῤῥώστως διακεῖσθαι, infirma valetudine conflictari, ægrotare. [Æschin. pro falsa Legat. ἀῤῥώστως δ' ἔχων ὁ Φιλοκράτης, ἐκάλεσεν αὐτῷ συνήγορον τὸν Δημοσθένην, &c.]

Ἀῤῥωστία, infirmitas, imbecillitas. Apud Thucyd. ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν, tædium militandi. Item adversa vale tudo, morbus. Isocr. ad Demon. τῆς ὑγιείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχομεν, ὅταν τὰς λύπας ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἀναμνησθῶμεν. Utitur et Plut. in lib. an seni administ. resp. et Aristot. de Histor. anim. l. 8.

Ἀῤῥωστέω, ῶ, infirmus sum et imbecillis. Item, infirma sum valetudine, ægroto. Demosthen. ἐξωμόσατο ἀῤῥωστεῖν τουτονὶ, excusavit hunc, quòd diceret ægrotare. Athen. lib. 3. τούτου πίνοντες οἱ ἀῤῥωστοῦντες, τὰ μέγιστα ὠφελοῦντο.

Ἀῤῥώστημα, τὸ, ægrotatio: seu ægritudo, morbus. Chrysost. παύων ἀῤῥωστήματα, sedans morbos. Utitur et Cic. Tusc. q. 4. [cap. 10. pag. 283. Ed. Dav. Xenoph. Epist. ad Lampr. ψυχῆς γὰρ εἶναι τὸ ἀῤῥώστημα οὐ κτήσεως. Demosth. c. Aristog. τὰ μὲν γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἀῤῥωστήματα τοῖς τῶν ἰατρῶν εὑρήμασιν καταπαύεται· τὰς δ' ἐν ταῖς ψυχαῖς ἀγριότητας, αἱ τῶν νομοθετῶν ἐξορίζουσι διάνοιαι.]

Ἐπιῤῥωννύω, seu ἐπιῤῥώννυμι, idem quod ῥώννυμι. Thuc. lib. 4. πολλῷ μᾶλλον ἐπέῤῥωσε, multo magis confirmavit. Luc. ἐπίῤῥωσον σεαυτὴν, corrobora te ipsam. Item, animo, incito, impello. Plut. ἐπέῤῥωσε πρὸς πόλεμον.

Ἐπιῤῥώννυμαι, confirmor, corroboror. Unde, ἐπεῤῥώσθησαν, apud Thuc. confirmati sunt. quod apud eundem etiam exp. in suo proposito firmi esse cœperunt. Herodian. ἐπιῤῥωσθεὶς τὴν ψυχὴν, corroboratus animo. Et, ἐπεῤῥώσθη ἀπὸ τῆς νόσου, à morbo confirmatus est, id est, meliùs habere cœpit, apud eund. † ἐπιῤῥώννυμαι med. ποσὶν, pedibus vehementer tripudiare. Hesiod. Theogn. 8. V. Hesychium ἐῤῥωμένως ὀρχεῖσθαι exponentem, et Schol. Hesiod.†

Ἐπίῤῥωσις, εως, ἡ, roboris seu virium confirmatio, corroboratio.

Decomp. Συνεπιῤῥώννυμι, idem quod ἐπιῤῥώννυμι. Plut.

Εὔρωστος, robustus, validus. Plut. ὁ μὲν γὰρ εὔρωστος, καὶ μάχιμος. Idem, εὔρωστος δὲ τῇ ψυχῇ.

Εὐρώστως, robustè, validè, fortiter. Et metaph. de animi fortitudine. ut, εὐρώστως ἤνεγκε, fortiter tulit. Plut. in Apoph.

Εὐρωστία, robur, firmitas, fortitudo. Item sanitas, bona valetudo. Hesych.

Εὐρωΐα, bona habitudo, sanitas, apud eund.

Ταχύῤῥωστος πελειὰς, velociter robusta, seu robustè velox. Sophocles. [Œd. Col. 1135.]

Σ.

Σ, NOTA literæ, quam vocant σῖγμα. ¶ Est etiam nota arithmetica; de qua vide in Appendice. ¶ Attici eam mutant in ξ, in præpositione, tam in compositione, quàm extra compositionem. Interdum in τ, ut in τεῦτλον, pro σεῦτλον, θάλαττα, pro θάλασσα. Aliquando mutatur in ζ, ut apud Poëtas, ζμικρὸς, pro σμικρός. ¶ In quibusdam dictionibus abundat aut deficit, ut docet Eust.

Σίζω, verbum factum ex imitatione soni literæ σ. dicitur de stridore seu sibilo, quem emittit ferrum candens, quum in aqua extinguitur. Odyss. ί. (de oculo Polyphemi:) ἔσιζεν ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ. Dicitur et de eo quod frigitur. apud Athen. l. 7. et apud Aristoph. in Acharn. Dicitur et ἄνεμος σίζειν, apud Quintil. Pollux proprium esse putat avium, quæ κόψυχοι appellantur.

Σιγμὸς, οῦ, ὁ, stridor, qualis est ferri candentis, dum in aqua extinguitur. Reperitur et σισμὸς, pro eod.

Σίξις, idem. Aristot. meteor. l. 2. Eust. ait, esse τὸν τοῦ σ ἦχον.

Composita.

Ἄσιγμος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens litera sigma: ut, ἄσιγμος ᾠδὴ, apud Athen. lib. 10.

Ἐπισίζω, canes instigo seu incito sibilo quodam. Aristoph. in Vesp.

Ἐπίσιγμα, canum instigatio.

Ἐπίσιστον, canum in venatione incitamentum.

Πολύσιγμος, abundans literâ σ, frequenter habens repetitam literam σ. ut ille ex Euripidis Medea versus, Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι.

ΣΑΒΟΙ͂, vox quædam bacchantium, quæ subjungitur voci εὐοῖ. Ut apud Demosth. pro cor. καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ.

Σαβοὶ, οἱ, qui Baccho sunt initiati. Item Baccho consecrata loca. Exponitur etiam, Bacchi sacerdotes. Thracum vel Phrygum vox esse traditur.

Σαβάζιος, dictus est Bacchus, vel (secundum alios) Bacchi filius, à Thracibus.

Σαβάζειν, bacchari, bacchantes imitari, clamore euœ. Hesych. Traditur esse nonnunquam, persultare, sed indecoro et motu et gestu.

Σαβασμὸς, idem quod εὐασμὸς, vociferatio bacchantium. Vide Harpocr. et schol. Aristoph. in Vesp. et in Aves.

Σαβακαὶ, αἱ, Dionysiacæ, quæ thyadum instar debacchari consueverunt.

Σαβακὸς autem Hesych. significare ait putridum. Pro purulento usurpasse traditur Hippocr. de morb. l. 1.

Σαβακῶς, austerè, asperè, acerbè.

ΣΑ´ΓΑΡΙΣ, εως, ἡ, securis genus, quod Amazonum gestamentum erat. Xen. anab. l. 4. ἔχοντα τόξον Περσικὸν, καὶ φαρέτραν, καὶ σάγαριν, οἵανπερ αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν. † et Pæd. 1. 2. 9. Persis tribuit et l. 2. p. 40. b.†

ΣΑΘΕ´ΡΙΟΝ, ου, τὸ, satherium: animal quadrupes, ex mari victum quærens. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5.

ΣΑ´ΘΗ, ης, ἡ, pudendum virile, (mentula inhonestè dicta, et muto.) Aristoph. in Lysistr. [1121.] ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.

Ἀνδροσάθων, et ἀνδροσάθης, (*comp.*) virilia grandiora habens, membrosus, immo mentulatus, mutonatus, (inhonestè.) Suid. et Hes.

ΣΑΙ´ΡΩ, F. αρῶ, scopis purgo, verro. Eurip. in Ione. Καλλίστας προπόλευμα δάφνας, Ἃ τὰν Φοίβου θυμέλαν σαίρει.

Ibid. σαίρω δάπεδον θεοῦ. ‡ Soph. Antig. 409.‡ Plutarch. in Dion. σαίρουσαν καλλύντρῳ τινὶ τὴν οἰκίαν. ¶ Præteritum σέσηρα præsentis significationem habet: exponitur enim, sum ore aperto seu hianti: et propriè de canibus dici putatur, qui deducto rictu, ita ut conspiciantur dentes, minitantur, seu qui ringuntur. Interdum de iis dicitur, qui ore hianti sunt, et dentibus renudatis, ita ut ridere videantur, sive simulent risum, sive re vera rideant. Plutarch. in Apoph. γελῶν καὶ σεσηρώς. Pro quo particip. Doricè dicitur σεσαρώς. Apud Theocrit. Idyll. 7. καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς Ὄμματι μειδιόωντι. (Id. 5. 116.) At particip. σεσαρυῖα, apud Hesiod. in Asp. † 268.† regulariter et citra dialecton formatum est à masc. σεσαρώς.

Derivata à σαίρω, verro.

Σάρμα, τὸ, quod purgando collectum est, sordes, quisquiliæ. Hesych. ex Rhinthone. Aliam signif. vide in sequenti classe derivatorum.

Σαρμὸς, cumulus terræ, arenæ, quisquiliarum, ramentorum, segmentorum, fœni, stipularum. Hesych.

Σαρόω, idem quod σαίρω. Luc. 15. σαροῖ τὴν οἰκίαν. Et metaphoricè, mundo, verro. Gregor. τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῇ ἐπιγνώσει σαρώσαντες καὶ κοσμήσαντες.

Σαρόομαι, οῦμαι, scopis purgor: ut, σεσαρωμένος οἶκος. Matth. 12.

Σάρωμα, τὸ, et σάρωσις, ἡ, sordes et quisquiliæ verrendo collectæ. Suidas.

Σάρωθρον, τὸ, ipsæ scopæ. Apud antiquos etiam augmentum et augendi instrumentum significabat, teste Eustath. nam purgamentorum et quisquiliarum cumulus verrendo augetur.

Σάρος, vel σαρὸς, idem quod σάρωθρον. schol. Aristoph. et Hesych. ¶ Est etiam numerus et mensura quædam, apud Chaldæos, teste Suid. et Hesych.

Composita.

Ἄσαρον, τὸ, scopis non mundatum: seu quod scopis mundari nequit. Hesych. ¶ At ἄσαρον herbæ nomen, vide suo loco.

Ἀσάρωτον, τὸ, dictum fuit pavimenti genus, quòd scopis non purgaretur, sed manibus purgamenta inde colligerentur, et spongiis mundaretur: Plin. l. 36. c. 35.

Διασαίρω, simulatè verro. Plut.

Παρασαρόω, idem quod σαρόω. Hesych.

Derivata ex præterito σέσηρα, sum ore hianti.

Σάρμα, τὸ, hiatus. Etym.

Σήραγξ, αγγος, ἡ, et frequentiùs in plur. σήραγγες, αἱ, rimæ, hiatus, fissuræ terræ; cavernæ, fauces, antra, specus, sinus. apud Aristot. de anim. lib. 5. ‡ Plat. Phæd. §. 58.‡ Exponitur etiam, fistulæ, apud Diosc. lib. 4. c. 267. discurrentes venæ, Marcell.

Σηραγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rimosus, cavernosus.

Σάρων, ωνος, ὁ, pudendum muliebre, caverna fœminæ. ¶ Item, libidinosus. Hesych. ¶ Est et genius nauticus. unde Proverb. σάρωνος ναυτικώτερος, de quo vide Eras.

Σαρῶνες, Hesych. sunt venatorum retia.

Σαρωνίδες, αἱ, arbores cavæ: vel specialiter, excavatæ quercus, Etym. aut quercus hiantes ob vetustatem, ut exp. Hesych. Sic utitur Callim. hymno in Jovem.

Σείριος, ὁ, Sirius. Latin. Canicula: προκύων aliàs; quam (secundum Homer.) κύν' Ὠρίωνος, ἐπίκλησιν καλέουσι. Stella esse dicitur omnium fixarum maxima, Λαμπροτάτη, πολλὸν πυρετὸν θνητοῖσι φέρουσα, teste Homer. Hanc Hesiod. in Erg. σείριον ἀστέρα vocavit. (Σειρίου κύνος. Æsch. Ag. 976.) ¶ Accipitur et pro Sole, apud Archilochum, teste Hesychio; ut et apud Hesiod. † Asp. 153.† à quibusdam exponitur. In qua significat. dicitur et σεὶρ, apud Suid. ¶ Idem Hesych. et Suid. annotant, Ibycum omnia astra σείρια appellasse. ¶ Dicitur autem ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι. vel quòd lucem quasi hiando emittat: vel quòd canes σεσηρέναι cogat, id est, ore hianti esse, præ vehementissima siti.

Σειριάω, ῶ, exp. ἀστράπτω, fulguro, in rhet. lex. teste Eustath. ubi et annotatur, hinc dici σείρια et σείριον, quum potiùs σειριάω à σείριος derivetur. Item, capitis inflammatione illa laboro quæ siriasis dicitur. Alex. Aphr. probl. 98. lib. 1. σειριᾷν dicit infantes, qui dicantur à vulgo καῦμα ἔχειν, id est, æstu correpti esse. Dicuntur et equi σειριᾷν, vel σειριᾷν τοὺς πόδας, quum suffraginis vel suffraginum vitio laborant, à nomine σειρὰ, (de quo suo loco,) in Hippiatr.

Σειρίασις, ἡ, dicitur esse capitis inflammatio ex vehementi solis ardore atque æstu, qua præcipuè pueri et infantes infestantur. Scribitur et σιρίασις, pro eod. sicut σιριᾷν pro σειριᾷν.

Σειραίνω, sicco, exicco. Orus Milesius apud Etym.

Σιρὸς, vel (ut Suid. scribit) σειρὸς, οῦ, ὁ, scrobs seu fovea, in qua condita frumenta asservantur, Eurip. in Phryxo, Ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου. Invenitur et scriptum σιῤῥὸς, apud Simpl. comment. in lib. 2. φυσικ. ἀκροαμ. Hinc quidam σιριᾷν et σιρίασιν nomen accepisse putant, hoc est, à sincipitis cavitate. quam derivationem sequitur et Aëtius. Etymologus tamen compositam dictionem esse vult, scribens, σιρὸς dictum esse quasi σιτηρὸς, παρὰ τὸ τοὺς σίτους τηρεῖν.

ΣΑ'ΚΧΑΡ, vel σακχάριον, τὸ, saccharum. Galenus de simpl. facult. lib. 7. καὶ τὸ σάκχαρ δὲ καλούμενον, ὅπερ ἐξ Ἰνδίας τε καὶ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας κομίζεται. Strabo lib. 11. εἴρηκε δὲ καὶ περὶ τῶν καλάμων, ὅτι ποιοῦσι μέλι, μελισσῶν μὴ οὐσῶν. Vide et Diosc. l. 2.

ΣΑΛΑ'ΚΩΝ, ωνος, ὁ, qui quum pauper sit, dives haberi vult, qui in paupertate opulentiam simulat. Suid. Ab Hesych. exp. pauper jactabundus. Item qui sumptuosus est in iis rebus ubi non oportet, apud Theophr. Sic et Aristoteles Rhet. lib. 2. putatur accepisse. Scholiastes Aristoph. tradit, Σαλάκωνα fuisse quendam mollem et luxui deditum, Autolyci patrem. Vide et Σελλός.

Σαλακωνία, vel σαλακωνεία, simulatio divitiarum in paupertate, jactantia in paupertate, Hesych. Item pecuniarum profusio illegitima et superflua. Item mollities, luxus, deliciæ, apud Alciphr.

Σαλακωνεύω, et σαλακωνίζω, opes jacto in paupertate. Item sumptus facio ubi non decet. Item delicias facio, atque mollitie diffluo. Item pro ceveo.

Διασαλακωνίζω, (comp.) idem quod σαλακωνίζω, mollitie diffluo. Unde apud Aristoph. in Vesp. τρυφερόν τι διασαλακώνισον. vide schol.

ΣΑΛΑΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, animal lacerti figurâ. de quo vide Aristot. Ælian. Diosc. Plin.

Σαλαμάνδρειος, ου, ὁ καὶ ἡ. ut, σαλαμάνδρειον δόλιον δάκος αἰὲν ἀπεχθὲς, apud Nic.

ΣΑΛΑΜΙ'Ν, et Σαλαμὶς, insula in Saronico sinu, contra Atticam. In quâ urbs cognominis. (Et alia item in Cypro.) Hinc Σαλαμίνιος, (gentile et possess.) (Aristoph. R. Sch. 206.) Cujus compositum, Ἀσαλαμίνιος, (Aristoph. R. 206.) sine curâ in locum alphabeti irrepsit.

ΣΑ'ΓΓΑΜΑ, τὰ, quæcunque in vasis condita servantur ad victum. conditanea mala, pira, fici, uvæ, rapæ, nuces, &c.

ΣΑ'ΛΟΣ, ου, ὁ, salum: maris ora, in qua stant naves ad anchoras, quæ ad littus accedere non possunt. Polyb. l. 1. καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον. ¶ Item, jactatio ejus qui navigat, præsertim ea quam affert tempestas. Luc. in Hermot. καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου. Eurip. initio Hec. Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ. (φοίνιος σάλος. Soph. Œdip. Tyr. 24.) Metaph. apud Plutarch. in lib. de fort. Rom. ὑποφερομένοις τοῖς πράγμασιν ἀγκυρηβόλιον σάλου καὶ πλάνης. ¶ Κατὰ μεταπλασμὸν in plur. legitur σάλα. Plut. symp. 3. probl. 4. τρόμοι, σάλα, τοῦ περὶ τὰ γυῖα πνεύματος. ¶ Etym. ab ἅλς, ἁλὸς, derivat.

Σάλος, ab Hesych. et Suid. exp. etiam φροντίς. pro quo apud Etym. σάλη. Hinc comp. ἀσαλὴς, ὁ καὶ ἡ, qui nullius rei curam gerit, nihil curans. ut, ἀσαλὴς μανία, apud Æschyl. teste eodem.

Σαλεύω, f. εύσω, sto in salo, fluctuo, fluito. Synes. de insomn. μηδ' ἔχειν εἰπεῖν, παρ' ἥντινα γῆν τὸ σκάφος σαλεύει. Metaph. ap. Herodian. lib. 4. ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχή. Et apud Suid. πολλὰ καθ' ἑαυτὸν σαλεύσας, multùm secum ipse fluctuans. ¶ Item activè, jacto, agito, concutio, Luc. Et metaph. apud Plut. in lib. adversus Colot. τίνα δόξαν οὐ σαλεύει;

Σαλεύομαι, jactor, agitor, quassor. Luc. πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο. Et apud Diosc. l. 8. c. 4. σαλευθέντες ὄνυχες, mobiles ungues.

Σαλάω, quatio.

Composita.

Ἀνασαλεύω, concutio, quasso, exagito.

Decomp. Ἐπανασαλεύω, concutio, moveo, sursum versus. Aristoph.

Ἀποσαλεύω, sto in salo. Thuc. l. 3. ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου. Plutarch. ὁ Πομπήϊος ἐπ' ἀγκυρῶν πρόσω τῆς χώρας ἀποσαλεύων περιέμενεν.

Ἀσάλευτος, ὁ καὶ ἡ, inconcussus, immotus, firmus, stabilis. in Axioch. [Cl. Auctor hunc Dialogum inter Νοθευομένους recenset. Eruditiss. Clericus Æschini tribuit.] et apud Phil. [Eurip. Bacch. 338. Ὁ δὲ τᾶς ἡσυχίας βίοτος, καὶ τὸ φρονεῖν, ἀσάλευτον μένει, καὶ συνέχει δῶμα.]

[Ἐκσαλεύω. Aristoph. Lysistr. 1027. Ἐκσάλευσον. Schol. Ἐξένεγκε. Schol. Biset. Ἐκκίνησον, ἔξελκε κινήσας, ἐξώθει.]

Ἐνσαλεύω. Unde Παρενσαλεύω, concutio. Exponitur et, tripudio: apud Aristoph. τοῖν ποδοῖν ὧδὶ παρενσαλεύων. (Philostr. l. 2. c. 13.)

Ἐπίσαλος, ὁ ἐν σάλῳ, qui est in jactatione, mobilis, instabilis, qui agitatur. Apud Suid.

Ἐπισαλεύω, exp. concutior, agitor. apud Philostr.

Ἡμισάλευτος, dimidia ex parte concussus et agitatus. Hesych.

Κονίσαλος, seu κονίσσαλος, ὁ, pulvis excitatus aut motus: ἡ κόνις σεσαλευμένη, inquit Etym. Il. γ'. et ε'. Vide et in derivat. à Κόνις.

Παρασαλεύω, concutio, vel aliquantum concutio.

Ἀπαρασάλευτος, (decomp.) inconcussus, immotus, firmus.

Ὑπόσαλος, idem cum ἐπίσαλος: vel submobilis, subinstabilis. Dioscor. l. 1. c. 141.

ΣΑ'ΛΠΗ, ης, ἡ, salpa: piscis genus, apud Arist. lib. 5. de hist. an. et Athen. lib. 7.

ΣΑ'ΛΠΙΓΞ, γγος, ἡ, tuba, buccina. Il. σ. ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ. Eurip. in Herac. ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ Σάλπιγγι. (Phœniss. 1062.) Est et Minervæ cognomentum apud Argivos: quòd illa tubæ perhibeatur esse inventrix. Etym. et Eust. dicitur etiam sumi pro tubæ sonitu, apud Arist. Rhet. 2. et pro musico instrumento, apud Themist. ¶ Hesychio est etiam nomen avis cujusdam. Item piscis marini. Idem apud Archiloch. sic dici ait τὸν στρόμβον.

Σαλπίγγω, (quod inusitatum esse putatur,) et σαλπίζω, f. ίγξω, et ίσω, tuba cano, buccino. Il. φ'. Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. Epig. l. 2. σάλπιγξον ταχέως ἀνακλητικόν. Athen. l. 10. ἡ γυνὴ δὲ ἐσάλπισεν.

Σαλπίζομαι, tubâ canor, tubâ promulgor. Basil. οὐδὲν γὰρ εὐποιΐας σαλπιζομένης ὄφελος. Et general. promulgor; metaphorâ ductâ à præconibus tubâ canentibus.

Σάλπισμα, τὸ, tubæ sonitus. clangor tubæ. Poll.

Σαλπιγκτὴς, οῦ, ὁ, buccinator, tubicen. Demosth. Arrian. Luc.

Composita.

Ἀριστοσαλπιγκτὴς, præstantissimus tubicen. Poll. l. 4. c. 11. ex Menand.

Ἀσάλπιγκτος, seu ἀσάλπικτος, ὁ καὶ ἡ, qui tubâ proclamatus non est, seu non proclamatur. Ἀσάλπιγκτος ὥρα, apud Soph. in Lemniis, dicitur media nox, eo quòd vespere duntaxat et mane tubâ canere solerent, inquit Hesych.

Διασαλπίζω, pervulgo, divulgo.

Διασαλπίζομαι, divulgor, pervulgor.

Ληϊστοσάλπιγγες, cognominati fuerunt Tyrrheni; quòd prædones essent, et primò tubas invenissent. Hesych.

Περισαλπίζομαι, tubarum seu tubæ sonitu excitor, tubam sonantem audio. Plut. ὁ δὲ λέγων οὐ περισεσάλπισται.

Ἀπερισάλπιγκτος, (decomp.) qui tubarum clangore non circumsonatur, seu non circumsonat. Et general. quem nihil circumsonat. Suid.

Προσαλπιστὸς, in quo antè tuba canitur, in quo antè signum tubæ datur. Ælian.

Σιγηνοσάλπιγξ, Hesych. est κήρυξ, præco: quòd tubâ silentium indicat.

ΣΑΜΒΥ'ΚΗ, ἡ, instrumentum musicum. ¶ Item instrumentum oppugnandis urbibus idoneum: teste Hesych. Apud Polyb. l. 8. machina est in bello navali.

Σαμβυκίστρια, quæ ludit sambucâ instrumento musico. Legitur et σαμβυκιστρίς.

ΣΑ'ΜΨΥΧΟΝ, sampsuchum: herba, de qua Diosc. l. 3. c. 47. Latinis majorana dicitur, ut est in ejus append. Cyziceni et Siculi amaracum eam appellant, teste Diosc. ibid.

Σαμψύχινος, ut, σαμψύχινον μύρον, sampsuchinum unguentum. Dioscor. l. 1. c. 59.

Σαμψυχίζω, sampsuchi odorem repræsento, sum odore sampsuchi.

ΣΑΝΔΑ'ΛΙΟΝ, ου, τὸ, sandalium, calceamentum muliebre, teste Hesych. Ut apud Luc. Hercules dicitur παίεσθαι τῷ σανδαλίῳ ab Omphale. Tribuitur tamen et viris: apud Athen. l. 8. Sic et Act. c. 12. Pro eod. reperitur et σάνδαλον, apud Hom. hym. 1. in Mercur. Theocr. idyll. 25. et Luc.

(Σανδαλίσκος. Aristoph. R. 408.)

Composita.

Ἀσάνδαλος, sandaliis carens. ἀνυπόδητος. Bioni Smyrn. Idyll. 1.

Χρυσεοσάνδαλος, aurea sandalia habens. apud Eurip. in Iph. Aul. [1042.] χρυσεοσάνδαλον ἴχνος, vestigium quod imprimitur aureis sandaliis. [Orest. 1468. Φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον ἴχνος Ἔφερεν ἔφερεν.]

ΣΑΝΔΑΡΑ'ΧΗ, ης, ἡ, sandaracha: est succus concretus, terreusque, et quodammodo ustus. Vide Diosc. l. 5. c. 122.

Σανδαραχίζω, sandaracham colore imitor; imitor sandarachæ colorem. Diosc. l. 5. c. 113.

Σανδαράχινον χρῶμα, sandarachæ color.

(Σανδαράκινος. Philostr. l. 3. c. 14.)

Σάνδυξ, υκος, ἡ, cerussa usta, donec rufa et similis sandarachæ evaserit. Sandaracham Vitruvius appellat, ob similitudinem coloris. Est etiam collyrii nomen.

ΣΑΝΙ'Σ, ίδος, ἡ, tabula, asser. Epigram. l. 1. Κλασθείσης ποτὲ νηὸς ἐν ὕδασι, δῆριν ἔθεντο Δισσοί, ὑπὲρ μούνης μαρνάμενοι σανίδος. Sic et apud Luc. Specialiter, tabula cui maleficos alligabant: Eustath. ex rhetorum Lexico. Sic apud Herodot. ζῶντα τὸν δεῖνα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν. Et, αἱ σανίδες, tabulæ, in quibus leges, aut alia, quæ ad judicium pertinent, inscribebantur: apud Aristophan. et Æschin.

¶ Significat etiam libros: apud Eurip. in Alcest. οὐδέ τι φάρμακον Θρῄσσαις ἐν σανίσι, τὰς Ὀρφεία κατέγραψε γῆρυς. ¶ Sumitur et pro valvis, Od. χ΄. σανίδας δ' ἐκδῦσαι ὄπισθε.

Σανίδιον, τὸ, tabella. Æschin.

Σανιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tabulæ seu asseri similis. Peculiariter apud medicos σανιδώδεις dicuntur, quibus scapulæ instar alarum protuberant, ita ut propterea thorax angustus ipsis sit, et in modum tabulæ depressus. Gal. in lib. de temperam.

Σανιδόω, ῶ, tego tabulis, tabulo, contabulo.

Σανιδοῦσθαι, unde particip. σεσανιδωμένος, tabulis stratus, tabulatus, contabulatus.

Εὐσανίδωτος, (*comp.*) bene tabulatus, bonum habens tabulatum.

ΣΑΠΕ΄ΡΔΗΣ, ου, ὁ, saperda piscis. apud Athen. ex Archestrato, et Laërt. in Diog.

ΣΑ΄ΠΦΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, sapphirus; gemmæ nomen, apud Diosc. et Dionys. de situ orb. Et in Apocal. Joan.

ΣΑ΄ΡΓΟΣ, sargus: piscis è mugilum genere, apud Aristotel. an. lib. 5. cap. 11.

Σαργῖνοι autem dicuntur esse pisces gregales, apud eundem Aristotelem lib. 9.

ΣΑΡΔΩ΄, οῦς, et Σαρδὼν, όνος, ἡ, Sardinia, insula in mari Ligustico. Dion. de situ orbis. Σαρδώ τ' εὐρυτάτη, καὶ ἀπείριτος ἐνὶ ἁλὶ Κύρνος. ¶ At σαρδόνες, retis partes quædam. Hesych. ex Xen. Cynegetico. Σαρδὼν, ὤα τοῦ δικτύου, μετὰ τὸν τελευταῖον βρόχον ἀνέχουσα τὸ δίκτυον, limbus et ora retis.

Σαρδάνιος, vel Σαρδόνιος. Ut apud Diosc. Σαρδονία πόα, quæ et σαρδώα, Sardonia herba; quæ in Sardinia multa nascitur gustus acerrimi, cujus esu mentem adimi, autores quamplurimi sunt, atque ita contorqueri ora nervosque, ut risus imaginem referant: qui ob id σαρδάνιος γέλως dictus est. Homero σαρδάνιος, Odyss. ι. pro quo scribitur et σαρδιανὸς γέλως, apud Plut. et σάρδιος γέλως, apud schol. Lycoph. Quidam tamen (inter quos est Eust.) σαρδάνιον γέλωτα dictum autumant ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοὺς ὀδόντας, à renudatis dentibus. Vide Erasm. in Chiliad.

Σαρδωνικὸς, et Σαρδῷος, idem quod Σαρδάνιος.

Σαρδάζω, Sardonium (risum) rideo.

Σαρδωνίζω, et διασαρδωνίζω, idem. Etym.

Σάρδιος λίθος, qui et Σάρδινος, Sardius lapis. Sarda, Plinio. σαρδὼ, Luciano.

ΣΑ΄ΡΙΣΣΑ, ης, ἡ, sarissa: Macedonica hasta, Macedonicum venabulum, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 11.

ΣΑ΄ΡΞ, κὸς, ἡ, caro: sive hominis, sive brutorum animantium. Eurip. in Med. τῶν τέκνων δωρήματα Λευκὴν ἐδάπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος. [1202. id. Phœniss. 1245. Pl. Æschyl. S. c. Th. 628. Ag. 72.] Et, σαρκὸς ὑείας, apud Athen. ¶ Item corpus; (ex usu Hebræo.) unde apud Metrodor. σαρκὸς εὐσταθὲς κατάστημα, Cic. exp. firma affectio corporis. ¶ In Novo Testamento pro corpore et toto homine usurpatur, et specialiter pro homine non renato: apud Paulum. Interdum et hominis non renati animus (qui est τὸ ἄλογον τῆς σαρκὸς, ratio cœca, utut sit in rebus terrestribus et donis intereuntibus oculatissima et λογικωτάτη, et cui opponitur ἡ διάνοια καὶ τὸ λογικὸν τὸ ἐν Χριστῷ) σὰρξ vocatur. apud eund. ¶ Σὰρξ κολλίου, apud Diosc. exp. callus limacis. (Superiùs, in loco, ὁ κολίας extat, uno λ, piscis monedula.) ¶ Apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 11. pro pulpa sumi dicitur.

Σαρκίον, et σαρκίδιον, τὸ, caruncula. Gregor. et Plut.

Σάρκινος, ὁ καὶ ἡ, carne constans, carneus: ut, σάρκινος ἰχθὺς, apud Theocr. idyll. 22. cui ibidem opponit χρύσεον.

Σαρκικὸς, ὁ, carneus, vel carnalis. Apud Theologos significat carni deditum, eum in quo corrupta natura dominatur: ut passim in epistol. Pauli. ¶ Τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ, expon. incarnatiò Christi, apud Gregor.

Σαρκικῶς, carnaliter, more eorum qui carnales sunt.

Σαρκώδης, idem quod σάρκινος.

Σαρκόω, carneum reddo, carne oppleo, incarno. Item corpulentum reddo. Galen.

Σαρκοῦσθαι, corporari et carne indui: de Christo dictum.

Σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio. Item excrescentia carnis. Dioscorid. lib. 5.

Σαρκωτικὸς, carnem restituendi vim habens, seu restituens: ut, σαρκωτικὸν φάρμακον.

Σαρκάζω, carnes detraho: propriè de canibus famelicis dicitur, qui ossa carne denudant diducto rictu, teste Suid. Aristoph. in pace, σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια. Dicuntur et animantia σαρκάζειν, quum prata tondent: vel quum labra inter se tam vehementer committunt, ut avellere et abscindere partem aliquam graminis valeant: aut quum dentibus inter se ex utraque parte commissis scindunt. Gal. apud Hippocr. comm. 1. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶ Item diducto rictu ostensisque labris irrideo: vel morsis labris subsanno. ut idem exp. in Lex. Hippocr.

Σαρκασμὸς, ὁ, irrisio quædam amarulenta, seu jocus amarulentus: schema rhet. de quo Jul. Rufin.

[Σαρκίζω. Herodot. Hist. lib. 4. μετὰ δὲ, σαρκίσας βοὸς πλευρῇ, δέψει τῇσι χερσί.]

Composita.

Ἁπαλόσαρκος, ὁ καὶ ἡ, qui molli est carne. Gal. ad Glauc.

Ἀποσαρκόω, in carnem concrescere facio. unde apud Aristot. in problem. ἀποσαρκοῦται σὰρξ, caro coalescit et conspissatur.

Ἀραιόσαρκος, raram seu laxam carnem habens. Athen. l. 7.

Ἄσαρκος, carne carens, non constans carne. Anacreon. Item, non carnosus, macilentus, strigosus. Aristot.

Ἀσαρκία, carere carne. Item gracilitas, macies. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 1. cap. 15. εὐσαρκίᾳ, καὶ ἀσαρκίᾳ.]

Ἐκσαρκόω, carnem excrescere facio.

Ἐκσάρκωμα, τὸ, carnis excrescentia. Diosc. et Gal.

Ἐκσαρκίζω, excarnifico. Item carnem avello. unde Ezech. c. 29. ἐκσεσαρκισμένος ἀπὸ τῶν ὀστῶν.

Εὔσαρκος, bonam habens carnem. Item bene habitus, corpulentus. Xen. in Lac. pol. et de re equ. et Hipp. in Aphor.

Εὐσαρκία, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis. [Xenoph. Epist. ad Criton. §. 2. εἶναι γὰρ ἵππου ἀρετὴν, οὐ τὴν εὐσαρκίαν, τὴν δὲ κατὰ πόλεμον εὐτολμίαν καὶ ἐμπειρίαν. Aristot. de Hist. Animal.]

Εὐσαρκόω, reddo corpulentum et carnosum. Gal. therap. l. 14. ὅσα εὐσαρκῶσαι βουλόμεθα μόρια, καὶ τρίβειν χρὴ, καὶ καταντλεῖν.

Ἐχέσαρκος, carni seu cuti adhærens.

Κατάσαρκος, carnosus. Item corpulentus, obesus. Athen.

Κατασαρκόω, obesum reddo.

Λειπόσαρκος, seu λιπόσαρκος, et λιποσαρκὴς, q. d. qui deficitur carne, macilentus: ut, λιποσαρκὴς παρειὰ, in Epigr.

Λινόσαρκος, q. d. lineam carnem habens, i. ex lino: ut, λινόσαρκοι τροφαλίδες, apud Antiphanem, i. tenues et molles, ut expon. Eustath.

Μαλακόσαρκος, idem quod ἁπαλόσαρκος. Gal. de alim. l. 3.

Μεγαλόσαρκος, qui est magna carne, seu magno corpore; carnosus, corpulentus. Ezechiel. 16.

Μυλόσαρξ, idem cum μύλη, mola, i. caro informis et inutilis in muliebri utero concepta. Hesych.

Ξηρόσαρκος, siccam carnem habens. Athen. l. 7.

Ὀλιγόσαρκος, qui parum carnis habet: macilentus. Luc.

Περίσαρκος, circumcirca carnosus. Arist.

Περισαρκίζω, carnem scalpello circino. carnem circumscarifico, circumsigno, ἐπιπολαίως περιγράφω.

Περισαρκισμὸς, circinatio carnis quæ scalpello fit. Diosc. l. 7. c. 3. et 8. c. 1.

Πλατύσαρκος, latam et amplam carnem habens. Ptolem.

Πολύσαρκος, carnosus, valde carnosus, carne abundans, corpulentus.

Πολυσαρκία, ἡ, corpulentia. [Xenoph. Memorab. lib. 2. §. 22. Καὶ φανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προϊέναι μεγάλας, καὶ τὴν μὲν ἑτέραν —— τὴν δὲ ἑτέραν τεθραμμένην μὲν εἰς πολυσαρκίαν τε καὶ ἁπαλότητα, &c.]

Πυκνόσαρκος, qui densa est carne: qui solidum habet corpus et succi plenum.

Σκληρόσαρκος, qui duram habet carnem seu durinsculam.

Συσσαρκία, exp. carnis bonitas. apud Theophr. coalescentia carnis.

Συσσαρκόω, carnem cum carne coalescere facio.

Συσσάρκωσις, q. d. concarnatio: quidam exp. incarnationem, alii carnis concretionem: apud Gal. et Ægin.

Ὑγρόσαρκος, humidam carnem habens.

Ὑπερσαρκέω, q. d. supra modum carnosus fio: supra modum corpulentus evado. Athen. ὑπὸ τρυφῆς καὶ καθ' ἡμέραν ἀδδηφαγίας ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας.

Ὑπερσαρκοῦσθαι, dicuntur quæ corpulentiora justo evadunt.

Ὑπερσάρκωσις, et ὑπερσάρκωμα, carnis excrescentia, carnis inutile incrementum in quacunque corporis parte.

Ὑποσάρκιος, et ὑποσαρκίδιος, qui sub carne latet: ut, ὑποσαρκίδιος ὕδρωψ.

Ὑποσαρκόω, carne subter repleo. Gal. ad Glauc.

Φιλοσαρκία, ἡ, amor carnium, libido edendi carnes. Utitur Suid. in Σαρδανάπαλος.

[ΣΑ΄ΤΝΙΟΣ. Sch. Theoc. γ΄. 21.]

ΣΑΤΡΑ΄ΠΗΣ, ου, ὁ, satrapa, provinciæ præfectus, seu præses. Persica est vox, teste Hesych. Isocr. in epist. ad Phil. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν σατράπαι καθεστῶτες. Aristot. de mundo, τὴν σύμπασαν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας διειλήφεσαν κατὰ ἔθνη στρατηγοὶ καὶ σατράπαι καὶ βασιλεῖς, δοῦλοι τοῦ μεγάλου βασιλέως. Plut. in Alex. ἀφῆκεν αὐτὸν ἄρχειν ὧν ἐβασίλευεν, σατράπην καλούμενον. † Xen. Pæd. p. 186. c.†

Σατραπεύω, sum satrapa, sum præfectus seu præses. Plut. in Themist. σατραπεύων τῆς ἄνω Φρυγίας.

[Σατραπεύομαι. Philostr. l. 1. c. 27.]

Σατραπεία, et Ionicè σατραπηΐη, præfectura: aut provincia cui præest satrapa. Herodot. l. 3.

Σατραπικὸς, οῦ, ὁ, satrapicus, ad satrapam aut satrapas pertinens, aut satrapis conveniens. Plut. symp. l. 1.

ΣΑ΄ΤΤΩ, F. ξω, P. χα, onero, onus impono: φορτίζω, Eust. Propriè de jumentis clitellariis dici putatur, quibus onera imponuntur. Exponitur etiam, farcio et impleo pressim: unde metaph. apud Arist. probl. sect. 21. τὸ δὲ συνεχῶς προσφερόμενον σάττει μὲν καὶ πληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν. Item conculco, constipo: ut, σάττειν τὴν γῆν, apud Xen. in Œcon.

Σάττομαι, oneror. [Æsch. Ag. 653.] Item farcior, impleor. Aristot. ibid. τὰ δὲ ἀγγεῖα σαττόμενα οὐδὲν μείζω γίγνεται. Et apud Lucian. κεράμιον ψάμμῳ σεσαγμένον.

Σάγμα, τὸ, onus jumenti sarcinarii. Plut. in Arat. Item congeries stipata, acervus. idem in Cat. ¶ Item theca scuti, et aliorum armorum: Aristoph. in Acharn. Eurip. in Androm.

Σαγμάρια, (sub. ὑποζύγια,) jumenta quibus σάγματα imponi solebant. Suid.

Σάκτας, ου, ὁ, saccus. Aristoph. in Plut. ‡ 681.‡

Σακτὴρ, idem. Hesych.

Σάκτωρ, qui onerat, qui implet. Æschyl. [Pers. 926. γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν ἥβαν Ξέρξᾳ κταμέναν ᾅδου σάκτορι Περσᾶν.]

Σάγη, ἡ, exp. ὅπλον apud Suid. et schol. Aristoph. Unde comp. πανσαγία, ἡ, exp. πανοπλία, apud eosdem. [δορυσσόοις σάγαις. Sch. ex. ταῖς διὰ τῶν δοράτων σωζούσαις πανοπλίαις. Æsch. S. c. Th. 127. ταῖς ὑπερκόμποις σάγαις. 397. φερασπίδες σάγαι. Pers. 240. Ch. 558. 673.]

Σάγος, sagum. Polyb. et Plut.

Σάκος, εος, τὸ, scutum, clypeus: dictum quasi σάγος, inquit Etym. [Il. γ΄. 282.] Il. ε΄. φέρων σάκος ἠΰτε πύργον. Hesiod. in Asp. Χερσί γε μὴν σάκος εἷλε. Ibidem, διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξεν. Hinc comp. Εὐρυσάκης, εος, ὁ καὶ ἡ, latum seu amplum habens scutum: apud Sophocl. in Ajace. Et, φερεσσακὴς, scutifer, scutatus: bellicosus. Hesiod. † Asp. 13.† et in Anth. Epigr.

Σάκκος, ου, ὁ, saccus, cilicium, Esaiæ 26. Quidam à σάττω derivant, alii ab Hebræo שׂק.

[Σακκέω. Herodot. Hist. lib. 4. τοῦτο ἐπεὰν γένηται πέπον, σακκέουσι ἱματίοισι.]

Σακκίζω, per saccum excolo, liquorem per saccum excolando transmitto. Quidam exp. sacello. Theophr. de caus. pl. l. 6. οἶνος σακκιζόμενος. Dicuntur etiam σακκίζειν saccularii fures.

Σακκελίζω, idem quod σακκίζω.

Σάκκιον, ου, τὸ, sacculus. Poll.

Σακκίας οἶνος, vinum per saccum transmissum. Poll.

Ὑποσακκίζω, (*comp.*) q. d. subsaccello, vel subcolo. Item furor. ut, χρήμαθ' ὑποσακκίζειν. apud Herodot.

Σάτινον, τὸ, et σατίνη, ἡ, plaustrum, vehiculum. Dictum à σάττω, quoniam onera plaustris imponuntur, et iis vehuntur. Prius apud Hom. hymno primo in Venerem, v. 13. Ποιῆσαι σάτινας καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ. Posteriore utitur Eurip. in Helene, Ζεύξασα θεὰ σατίναι Τὰν ἁρπασθεῖσαν κυκλίων ἔξω παρθενίων, &c. Itemque Hesych. σατίναι exp. αἱ ἅμαξαι.

Σαγήνη, ἡ, sagena. retis genus. Latinè verriculum, seu everriculum. Exponitur et nassa. Plut. symp. l. 8. καίτοι βόλον ἰχθύων πρίασθαί ποτέ φασι Πυθαγόραν, εἶτα ἀφεῖναι κελεῦσαι τὴν σαγήνην. Sunt qui velint, esse propriè sinum retis in quem capti pisces deveniunt.

Σαγηνεύω, sagenâ includo, sagenâ irretio. Quidam interpr. everriculo. Philo de vita Mos. l. 1. καθάπερ βόλον ἰχθύων, πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας ἐπισπᾶται. Dicitur etiam de eo qui alio etiam modo irretit: ut apud Lucianum in somn. dicitur de Vulcano Martem et Venerem irretiente. Dicitur item aliquis σαγηνεύειν urbem, aut regionem, apud Herodot. et Plat. de leg. lib. 3. Apud Herodian. exp. indagine cingere. Œcum. in Acta apost. de Apostolis metaphoricè usurpavit, homines ad fidem Christianam convertentibus.

Σαγηνεία, actio illa includendi sagenâ, seu irretiendi: verriculatio, everriculatio. Exp. etiam, piscatus.

Σαγηνεὺς, έως, ὁ, et σαγηνευτὴρ, ῆρος, ὁ, et σαγηνευτὴς, οῦ, ὁ, qui sagenâ utitur: verriculator, vel everriculator. Item piscator, in Epigr.

Ἐκσαγηνεύω, (*comp.*) è sagenâ seu reti explico. ut apud Plut. in lib. de discern. amico ab adul. ἀλλ' αὐτὸν ἐκσαγηνεύει.

Σαργάνη, ἡ, sporta, 2 Cor. cap. 11. [Æsch. Suppl. 795.] Exponitur etiam, cista et crates. Item vinculum, nexus: apud Hesych. ¶ Etym. derivat. à σάττω, ut sit quasi σαγάνη, pleonasmo τοῦ ρ σαργάνη, quòd videlicet vas sit cui onera imponuntur.

Προσσαργανόω, ῶ, (*comp.*) annecto, alligo, affigo. Lycoph.

Composita ex σάττω.

Ἀποσάττω, depono clitellas aut stragula, seu quicquid est instratum jumento. Genes. cap. 24. ἀπέσαξε τὰς καμήλους. Item obturo, obstruo: apud Herodot.

Ἄσακτος γῆ, terra non conculcata et constipata. Xen. [Œconom. cap. 19. §. 11. εἰ μὲν γὰρ μὴ σεσαγμένον εἴη, ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος εὖ οἶδ' ὅτι πηλὸς ἂν γίγνοιτο ἡ ἄσακτος γῆ, ὑπὸ δὲ τοῦ ἡλίου ξηρὰ μέχρι βύθου.]

Ἐπισάττω, impono clitellas seu stragula, aut quicquid equo imponi solet. Et simpliciter, impono, insterno. Xen. † Pæd. l. 3. p. 80. d.† ἐπισάξαι τοὺς ἵππους, insternere equos. Idem, ἐπισάττειν ἀσκοὺς ἐπὶ τὰς καμήλους. Exponitur etiam, constipo et conculco: ut apud Arist. in probl. ἐάν τις ἐπισάξῃ καὶ καταπατήσῃ τὴν γῆν.

Ἐπισάττομαι, unde ἐπισεσαγμένος ἵππος, cui imposita sunt ephippia; stratus equus.

Ἐπίσαγμα, τὸ, centones qui supponuntur clitellis, et ipsæ clitellæ.

Ἐπίσαξις τῆς γῆς, accumulatio terræ. Theophr.

Κατασάττω, constipo, aggero, condenso. Idem.

Παρασάττω, refercio. [Herodot. Hist. lib. 6. ἐσπεσὼν δὲ ἐς σωρὸν ψήγματος, πρῶτον μὲν παρέσαξε παρὰ τὰς κνήμας τοῦ χρυσοῦ ὅσον ἐχώρεον οἱ κόθορνοι.]

Περισάττω, circumstipo, circumaccumulo. Theophr.

Περίσαξις τῆς γῆς, accumulatio et aggregatio terræ circa radices.

ΣΑ'ΤΥΡΟΣ, ου, ὁ, satyrus. ☞ Etym. à nomine σάθη deducit, virile membrum significante: quoniam ad libidinem proni sunt satyri.

Σατυρικὸς, ὁ, satyricus, satyro seu satyris conveniens: ut, σατυρικὴ ὄρχησις, et ποίησις σατυρική. ¶ Exponitur etiam, dicax, mordax, more nimirum satyrorum. Plut. in Pericle.

Σατυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, satyros seu satyrorum mores imitans, ad satyrorum mores accedens. Item hispidus: Lucian.

Σατυρίζω, et σατυριάω, ῶ, prurio ad venerem, instar satyri.

Σατυρίασις, et σατυρισμὸς, de pruritu illo dicuntur: et peculiariter ita vocatur pudendi palpitatio. de qua vide Paul. Ægin. Item σατυρισμὸς est etiam tumor aliquantum prominens, sive augmentum adenum post aures; apud Gal.

Σατυρίας, ὁ, nomen morbi, faciem hominis ita mutantis, ut satyro similior quàm homini videatur. Arist. de gener. an. l. 4.

Σατυριστὴς χορὸς, satyricus chorus, satyrica saltatio.

Σατυρία, ας, ἡ, esculenti genus ex herba.

Σατύριον, herba ad venerem incitans: de qua Diosc. l. 3. c. 143. et 144. ¶ Item nomen animalis amphibii, apud Arist.

Σατυριακὴ, nomen cujusdam antidoti, quæ describitur à Paulo lib. 7. cap. 11.

Σατυρίσκος, idem quod σάτυρος. Legitur apud Theocr. idyll. 4.

Τίτυρος, ου, ὁ, Satyrus. Ælian. ὅτι οἱ συγχορευταὶ Διονύσου σάτυροι ἦσαν, οἱ ὑπ' ἐνίων τίτυροι ὀνομαζόμενοι. Est et aries major, sive dux gregis. Est et calamus. Item ἀργὸς, otiosus. Avis item ea, quæ et ὁ τιτύρας vocatur. Interpreti Theocr. idyll. 3. est πίθηκος ὁ μακρὰν ἔχων οὐράν.

Τιτυρῖνος, fistula pastoralis ex stipula. Hesych. μόναυλος, αὐλὸς καλάμινος.

Τιτυρισταὶ, saltatores, quorum saltatio turpes motus et gesticulationes habebat. Appian. in Libyca hist. καὶ χορὸς κιθαριστῶν τε καὶ τιτυριστῶν ἐς μιμήματα τῆς Τυῤῥηνικῆς πομπῆς.

ΣΑΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, delicatus, mollis. item fluxus, levis, quietus. ¶ Σαυλᾶ, adverbialiter positum Homero, hymno in Mercurium. (de testudine;) Σαυλὰ ποσὶν βαίνουσα, tardè pedibus incedens. Sic apud Simonid. in Iambis, Καὶ σαυλὰ βαίνων, ἵππος ὡς Κορωνίτης. ☞ Etymon vide in sequenti σαυλόομαι.

Σαυλόομαι, οῦμαι, delicior, luxu diffluo. Apud Eurip. in Cyclope, quidam interpr. tripudio. ☞ Suidæ σαυλοῦσθαι est ἁβρῶς βαίνειν, καὶ οἱονεὶ σύεσθαι. παρὰ τὸν σάλον.

Διασαυλούμενος, (comp.) delicians, luxui deditus, apud Aristoph.

ΣΑΥ῀ΡΑ, vel σαύρα, ας, ἡ, et Σαῦρος, ου, ὁ, lacerta, lacertus. Theocrit. idyll. 2. Σαύραν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ. Idem, Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. ¶ Est et nomen piscis, apud Aristot. Ælian. et Athen. l. 7.

Χλωροσαῦρα, viridis lacerta: schol. Theocr.

ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, aridæ linguæ et hærentis affectio, linguæ hæsitatio. apud Aristot. probl. sect. 27. ἐπεὶ τόγε ξηρὸν πτύειν καὶ ὁ σαυσαρισμὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα, γίνεται διὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ πνεύματος ἅμα καὶ θερμοῦ.

ΣΑΦΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, manifestus, apertus, perspicuus. Demosth. pro cor. πρός γε τοῦτον τὸν κατάπτυστον βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος. † ἐπεὶ σαφὲς ἐγένετο, postquam illuxisset. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. d.† Item certus. Interdum et verus. Ut, σαφὴς μῦθος, apud Euripid. (Soph. Œdip. Tyr. 1031. Æschyl. Pr. 642.) et, σαφὴς πίστις, Phil. Et apud Thucyd. τῶν γενομένων τὸ σαφὲς, rerum gestarum veritas.

Σάφα, (nomen adverbiale factum ex plurali σαφέα,) certo. Ut Il. β'. Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρείδαο. Sic Odyss. ά. οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. † Xen. Pæd. 1. 6. 10.†

Σαφῶς, manifestè, apertè, perspicuè, dilucidè. Demosthen. Isocr. Item certò. Aristoph. Xen. Pæd. 9. (Soph. Œdip. Tyr. 722. Æschyl. Ag. 1645.) Compar. σαφέστερον, manifestiùs, apertiùs, item certiùs. Superl. σαφέστατα, manifestissimè, apertissimè, certissimè.

Σαφέω, f. ήσω, manifesto, clarè notum facio, declaro.

Σαφηνὴς, idem cum σαφής. Herodot. (Soph. Tr. 909. Æschyl. Ch. 195.)

Σαφηνέως, et contractè σαφηνῶς, idem quod σαφῶς. Æsch. in Prom. ‡780.‡

Σαφήνεια, ἡ, perspicuitas, dilucida oratio. Plat. de rep. l. 6. Expon. etiam, explanatio, apud Luc. et Phil.

[Σαφηνία. Æschyl. Sept. c. Theb. 67. καὶ σαφηνίᾳ λόγου Εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν, &c. Schol. ἀκριβεστάτῃ ἀγγελίᾳ τοῦ ἐμοῦ λόγου.]

Σαφηνίζω, idem cum σαφέω. (Æsch. Ch. 676.) Aristot. σαφηνίζει τῇ φωνῇ. Utitur et Xen. † Pæd. p. 220. d.†

Σαφηνιστικὸς, declarandi facultate præditus: aut declarator, explanator. Greg.

Composita.

Ἀποσαφῶ, manifestum reddo, do intelligendum, significo. Plat. in Protag. οὐδὲν ἀποσαφεῖ ὁ Πρωταγόρας ὁπότερα ποιήσοι.

Ἀσαφὴς, non manifestus, obscurus: item incertus. Thuc. l. 4.

Ἀσαφῶς, non apertè, obscurè. Item non certò.

Ἀσάφεια, ἡ, obscuritas. Plut. Sumitur et pro Sortis nomine proprio, apud eund. ex Emped. [Ἀσαφία. Polyb. Hist. lib. 1. ἐξ ὧν ἀσαφίας, ἀπιστίας, ἀμιξίας, πάντα πλήρη.]

Διασαφῶ, idem cum ἀποσαφῶ. (Eurip. Phœniss. 355.) Theophr. et Matth. c. 18.

Διασάφησις, ἡ, declaratio, expositio.

Διασαφητικὸς σύνδεσμος, conjunctio expositiva vel declarativa: apud Gramm.

Διασαφηνίζω, idem cum διασαφέω. Suid. [Xenoph. Memorab. lib. 3. cap. 2. §. 11. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐδὲ διεσαφήνιζε ταῦτα. Apol. Socrat. §. 1. τοῦτο οὐ διεσαφήνισαν.]

Προδιασαφῶ, idem quod διασαφῶ, declaro. Plut.

ΣΒΕ'ΝΝΥΜΙ, seu σβεννύω, F. σβέσω, P. ἔσβηκα, (pro quo usitatius est aor. 1. ἔσβεσα,) tanquam à σβέω, extinguo, restinguo. Et metaph. comprimo, compesco. Plat. de leg. l. 8. πόνων δὲ σφοδρῶν, οἳ μάλιστα ὕβριν σβεννύασιν, ἀργοὶ εἰσιν. Ælian. λοιμῶν ἐπιδημίαν ἔσβεσεν ὅδε ἀνήρ. Sic et, σβέσαι μένος, apud Hom. Il. π'. ¶ Præteritum ἔσβηκα, per η, passiva etiam signif. ponitur pro, extinctus sum, sicut et ἀπέσβηκα, apud Plat.

Σβέννυμαι, extinguor. Plut. in præcept. connub. τὸ πῦρ σβέννυται. Et metaph. supprimor, comprimor, compescor. Hesiod. in Erg. γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων. Xen. in symp. αὐτὴ μὲν δὴ ἡ παροινία οὕτως ἐσβέσθη. ¶ Item extinguor, i. morior. ut in anthol. Epigr. ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες.

Σβέσις, εως, ἡ, extinctio. Aristotel. de juvent. et senect. Plut. de primo frigor.

Σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, extinctor.

Σβεστήριος, et σβεστικὸς, q. d. extinctivus, seu restinctivus: id est, extinguendi vim habens: seu aptus ad extinguendum. Gal. therap. l. 10. et Aristot.

Composita.

Ἀποσβέννυμι, et ἀποσβεννύω, f. ἀποσβέσω, et ἀποσβήσομαι, Aor. 2. ἀπέσβην, tanquam ab ἀποσβῆμι, extinguo. Plut. symp. 2. τὸ πῦρ ἀποσβέννυσι. Et metaph. aboleo, perdo. Xen. Pæd. 8. πᾶν ἀποσβῆναι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα. Item supprimo, cessare facio. Plut. τὴν μὲν ἑωθινὴν αὔραν, πολὺς πνεύσας, πελάγιος τῆς νυκτὸς ἀπέσβεσε. ¶ Præt. ἀπέσβηκα, et aor. 2. ἀπέσβην, passivè etiam usurpantur. Xen. Pæd. 8. τὸ μέν τοι τὰ ἱππικὰ μανθάνειν, καὶ μελετᾶν, ἀπέσβηκε, exercitatio rei militaris extincta est. Theodor. hist. eccl. lib. 3. ἀπέσβη δὲ τοῦτο τὸ δόγμα, καὶ παρεδόθη τῇ λήθῃ. ¶ Ἀπεσβήκει, exp. etiam, concidit animo, relanguit, apud Plut. in Demosth.

Ἀποσβέννυμαι, et ἀποσβεννύομαι, extinguor. Item intereo: ut, Περσῶν καρτερία ἀποσβεννυμένη, apud Xen. Pæd. 8. Item supprimor: ut, γάλα ἀποσβέννυται, Aristot. de gen. an. l. 4.

Ἄσβεστος, ὁ καὶ ἡ, inextinctus, qui extingui nequit: ut, ἀσβέστη φλὸξ, Hom. Il. π'. Item qui non est restinctus aqua. Gal. et Diosc. Metaph. κλέος ἄσβεστον, et γέλως ἄσβεστος, apud Hom. Dicitur et esse nomen lapidis coloris ferrei: apud Plin. lib. 37. cap. 10.

Ἐνσβέννυμι, extinguo in: unde, ἐνσβεσθεὶς, extinctus in.

Κατασβεννύω, seu κατασβέννυμι, idem quod ἀποσβέννυμι. Iliad. φ'. κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ. Et metaph. κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν, apud Xen. Pæd. 5. † p. 125. φόβον.† (Æsch. S. c. Th. 590. κατεσβήκασι. Passiv. Ag. 897. 967.)

Decomp. Δυσκατάσβεστος, qui facile restingui non potest. Plut.

Ἐγκατασβέννυσθαι, extingui in.

Συγκατασβεννύω, simul exstinguo, exstinctum restinguo. Plut.

ΣΕΒΕ'ΝΙΟΝ, τὸ, id corticosum quod in summa palmula enascitur, Hesych. Usus est hac voce Archigenes apud Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 2. Sic dicitur etiam ἐλάτη καὶ σπάθη in palma, id est, fructus palmæ recentis adhuc et florentis involucrum. apud eundem Gal. de simpl. l. 8. et Diosc.

ΣΕ'ΒΩ, veneror, adoro, colo. (Æschyl. Eum. 151. 900. Ag. 1621. Soph. Œdip. Tyr. 720. 906.) Eurip. in Hippol. Ὦ θεοὶ, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύω στόμα, Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι; Ibid. Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν. Thuc. lib. 2. τὸ μὲν κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ, καὶ σέβειν, καὶ μή. Luc. de sacrif. κατὰ ἔθνη σέβουσιν, ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, &c.

Σέβομαι, idem. Interdum colo, observo, veneror. De hominibus dictum. Ut, σέβου ἥρωας ἀγαυοὺς, apud Pyth. Et Xen. Pæd. 8. οἵ τε ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο. De rebus. Xen. apomn. l. 1. λίθους καὶ ξύλα τὰ τυχόντα καὶ θηρία σέβεσθαι. ¶ Item passivè, adoror, color, veneratio mihi exhibetur. Greg. ἃ τοῖς νόμοις κολάζεται, ταῦτα ὡς θεῖα σέβεται. Item pro αἰδέομαι, et ἐκπλήττομαι, inquit Eust. apud Hom. Il. δ'. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε; (Æsch. Ag. 842. pro ἐντρέπομαι. Il. δ'. 242. Æsch. Pr. 545.)

Σεπτὸς, οῦ, ὁ, venerabilis, venerandus, augustus. (Æsch. Pr. 811.)

Σεπτικὸς, q. d. adorativus, cultivus.

Σεπτήριος, idem.

Σεπτήριον, (sc. ἱερὸν,) peculiariter dicebatur novennalis solennitas, quæ Delphis in honorem Apollinis celebratur. Plut. in Hellen.

Σεπτεύω, idem quod σέβω. Hesych.

Σέβας, τὸ, (nomen indeclinabile, ut putatur,) veneratio, adoratio, cultus divinus. Greg. ¶ Item res quam veneramur et adoramus: res augusta, apud Eurip. et Soph. ¶ Item stupor ex admiratione. Od. ζ'. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. ¶ Expon. etiam, pudor, indignatio, apud Hom. Il. β'. σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω. (σέβισμα, δέημα. Æschyl. Pr. 1090. Ch. 52. 155. 241. 626. 643. Eum. 92. 703. 693. 703. Suppl. 715. Soph. Œdip. Tyr. 850. σέβη. Suppl. 763. ἔνδικον σέβας. 783.)

Σεβάζομαι, idem quod σέβομαι, Greg. in Macch. enc. θᾶττον σὺ σεβασθήσῃ τὰ ἡμέτερα, ἢ τοῖς σοῖς ἡμεῖς εἴξομεν. Apud Hom. Iliad. ζ'. σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, quidam exp. irreligiosum esse putavit. alii, religiosum id ei fuit.

Σέβασμα, τὸ, quod veneramur seu adoramus: id in quo Deus colitur. Act. c. 17.

Σεβασμὸς, veneratio, adoratio, cultus. Plut. et Strabo. Exponitur etiam, religio et observantia: apud Phil.

Σεβάσμιος, venerabilis, venerandus. Item augustus: ut, σεβάσμιος γάμος, apud Herodian. l. 5.

Σεβασμιότης, ητος, ἡ, q. d. venerabilitas.

Σεβασμιάζω, veneror.

Σέβασις, εως, ἡ, veneratio, adoratio. Plut. in Col.

Σεβαστὸς, veneratione et adoratione dignus, venerandus, adorandus. ¶ Exponitur etiam, augustus: et plerumque cognomen erat Rom. imperatorum, apud Herodian. lib. 2. et 7. Plut. Dion. Strab. ¶ Fœm. σεβαστὴ, augusta, i. quæ erat uxor Cæsaris: apud Herodian. Σεβαστὴ σπεῖρα, Act. Apost. 27. augusta cohors.

Σεβίζω, idem quod σεβάζομαι. Eur. in Elect. σεβίσω σ' ἴσα καὶ μάκαρας Πλούτου καὶ μεγάλης εὐδαιμονίας. Aristoph. Εὐπίστως δὲ τοὐμὸν δαίμονας ἔχει σεβίσαι. [Thesm. 112. σεβίσαι. Schol. Bourd. σέβεσθαι, 681. σεβίζειν. Schol. Σεβαστικῶς προσφέρεσθαι πρὸς τοὺς δαίμονας. Eurip. Med. 155. 643. Hippolyt. 541. οὐ σεβίζομεν. Soph. Antig. 955. Œd. Col. 1060. εἴτις γᾶ θεοὺς ἐπίσταται Τιμαῖς σεβίζειν. Pind. Œd. E. 106.] (Æsch. Pers. 697. Eum. 12. Σεβίζομαι. Suppl. 822.)

(Σέβισμα. Sch. Æch. Eum. 92.)

Σεβιστὸς, idem quod σεβαστός. Hesych.

Composita.

Ἀσεβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non colit nec veneratur cœleste numen, ideoque impius, irreligiosus. (Æsch. Eum. 271.) Interdum absolutè, interdum cum præp. εἰς, vel πρός. Ut apud Xen. Pæd. 8. &c. ¶ Τὸ ἀσεβὲς, impium, irreligiosum, nefarium, nefas. Plat. Xen.

Ἀσέβεια, ἡ, impietas, contemptus venerationis et cultus divini. Plut. Athen. Greg. &c. † Xen. Pæd. p. 153. d.†

Ἀσεβέω, irreligiosus et impius sum. item impiè ago. † ἐπί τινα, erga, in, aliquem. Xen. Pæd. l. 5. p. 121. a.† Dem. in Mid. τοῦτον ἄλλο τί ἢ ἀσεβεῖν φήσομεν. Athen. l. 13. ὡς ἀσεβοῦντα καὶ θύοντα κατὰ τὰ πάτρια κολάσατε. Et cum præpos. Xen. Hell. 1. ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια. Sic et apud Herodot. et Herodian. Et cum accusat. Xen. Pæd. 8. μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκούντων.

Ἀσεβεῖσθαι, impiè et nefariè committi. Æschin. in Ctesiph.

Ἀσέβημα, τὸ, facinus irreligiosum et impium, facinus nefarium. Thucyd. l. 7. Æschin. ibid.

Ἀσέβησις, ἡ, actio impia, et nefaria. Plut.

Ἄσεπτος, idem quod ἀσεβής. apud Soph. [Œd. Tyr. 910.] et Eurip. in Iphig. Aulidensi.

[Ἀσεπτέω. Soph. Antig. 1349. χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν. Schol. ἤγουν ἀσεβεῖν.]

Δυσσεβὴς, idem cum ἀσεβής. Eurip. in Elect. (Med. 1289. Æsch. Ag. 227. 767.) [Soph. Œd. Col. 1253.]

Δυσσέβεια, et poëticè δυσσεβίη, idem cum ἀσέβεια. Eurip. in Cycl. et apud Nonn. (Soph. Tr. 1263.) [Antig. 935. ἐπεί γε δὴ Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην. Æschyl. Χοηφ. 702. Eumen. 535. ξύμμετρον δ' ἴσως λέγω, δυσσεβείας μὲν ὕβρις τέκος ὡς ἐτύμως.]

[Δυσσεβέω. Æschyl. Eumen. 913. τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις. Soph. Trach. 1247. Ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν πάτερ.]

Δυσσέβημα, idem quod ἀσέβημα.

Εὐσεβὴς, pius, religiosus, qui probè colit et veneratur Deum. Eurip. in Hippol. τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι. Luc. de calumn. πρὸς τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄθεος, καὶ ἀνόσιος πρὸς τὸν φίλον διαβάλλεται. Demosth. οὐκ εὐσεβές ἐστι, non fas est.

Εὐσεβέως, et contractè εὐσεβῶς, piè, religiosè. (Soph. Œdip. Tyr. 1445.) Dem. Plat. Isocr. &c.

Εὐσέβεια, ἡ, pietas, religiositas. (Æsch. S. c. Th. 350.) Æschin. Isocr. Plut. &c.

Εὐσεβέω, probè et religiosè Deum colo, pius sum, piè ago. Cum accusat. rei. Eurip. in Phœn. τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών. Isocr. in Nic. τὰ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβοῦμεν. Cum præposit. Eurip. εὐσέβει περὶ ξένους. Et in Epigr. εὐσεβῶ πρὸς τοὺς θεούς. Apud Eurip. in Bacch. Διόνυσος ἡμᾶς εὐσέβησεν, expon. Bacchus nobis hæc sacra tradidit: vel, religiosè tractare ea nos docuit. (Soph. Tr. 1239.)

Εὐσεβεῖσθαι dicitur, quod religiosè et piè fit: ut in Axioch. ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ.

Εὐσέβημα, τὸ, pium factum, officium pietatis. Demetr. Phal.

Εὔσεπτος, venerabilis. (Soph. Œdip. Tyr. 884.)

Θεοσεβὴς, qui Deum piè colit, religiosus. Plat. † Xen. Pæd. p. 204. d. † [Eurip. Alcest. 604. Πρὸς δ' ἐμᾷ ψυχᾷ θράσος ἧσται, θεοσεβῆ φῶτα κεδνὰ πράξειν. S. Joh. Evang. ix. 31. ἐάν τις θεοσεβὴς ᾖ, —— τούτου ἀκούει, sc. ὁ Θεός. Herodot. Hist. lib. 1. πυθόμενος τὸν Κροῖσον εἶναι θεοσεβέα, &c. Xenoph. de Agesil. cap. 10. §. 2. τίς γὰρ ἂν ἢ θεοσεβῆ μιμούμενος, ἀνόσιος γένοιτο· ἢ δίκαιον, ἄδικος. Plat. de Reb. lib. 2.]

Θεοσεβῶς, religiosè, piè, more eorum qui Deum colunt. † Xen. Pæd. p. 85. d.†

Θεοσέβεια, ἡ, Dei cultus, cultus divinus. Jobi c. 2.

Θεοσεβῶ, Deum colo. Chrysost.

Θεόσεπτος, ὁ καὶ ἡ, Dei instar colendus, venerabilis, venerandus. Aristoph. in Nub. † 291.†

Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, Dei cultor. Eurip. in Hippol.

Λαοσεβὴς, qui à populo colitur. Pind. (Pyth. Od. Ε. 128. ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.]

(Περίσεπτος. Æsch. Eum. 1041.)

Προσσέβω, idem quod σέβω. Æschyl. [Sept. c. Theb. 1031. προσσέβειν αἱμάγμασιν. Schol. θρήνοις τιμᾶν αὐτόν.]

ΣΕΙΡΑ', ᾶς, ἡ, catena. Apud Suid. ὁ δὲ βασιλεὺς δῶρα ἔστελλε τοῖς Ἀβάροις, σειρὰς χρυσῷ διαπεποικιλμένας. ¶ Item funis, restis: ut, σειρὰς εὐπλέκτους, Il. ψ'. ¶ Exponitur et, habena, Poll. ¶ Apud eundem σειρὰ τριχῶν, exp. crines plexi et intorti. ¶ Item linea paternitatis: ut, πατρῴα σειρὰ, paterna linea, in Pand. ¶ Item sera et obex forium, eò quòd antiquitus fune communire januas solerent. ¶ Σειρὰ, morbus in jumentorum suffraginibus proveniens, ob id suffrago dictus. Apsyrt. in Hippiatr. ῥεύματα ἐμπίπτει εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ἅ τινες εἶπον σειράς. Hinc et, σειριᾶν. de quo in Σείριος, ☞ Deducitur autem σειρὰ ab εἴρω, necto, ut dicatur quasi εἰρὰ, inquit Etymol. ¶ Invenitur et σείρη apud Hesych. quod significare dicit apem, aut apis cellulam. Item vestimenti genus subtile, ἀσπάθητον, i. non inculcando tramam stamini per spatham confectum. Pro quo apud Suid. σείριον.

Σειραῖος ἵππος, dicitur equus extra jugum ferens catenam seu habenam: quibusdam helciarius. Soph. in Elect. † 724.†

Σείραιον habes in Σίραιον.

Σειρὰς, άδος, ἡ, idem quod σειρὰ, funiculus.

Σειρὶς, ίδος, ἡ, idem. Xen.

Σειράδιον, pro eod. Eust.

Σειρεύω, catena constringo. Et simpliciter, constringo, connecto. Eur. in Herc. fur. [1009.] Σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειρεύων βρόχων.

Σειρὴν, ῆνος, ἡ, Siren, monstri marini genus: sic dictum ἀπὸ τῆς σειρᾶς, (ut quidam volunt,) quòd suavitate cantus, velut catenâ, in naufragium pelliciat. ¶ Est etiam insectum api non dissimile. de quo Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. et Plin. l. 11. c. 16.

Σειρῆνες dicuntur etiam sidera, ut Eust. ex rhetorum lexico tradit, παρὰ τὸ σειριᾶν, ὅ ἐστιν ἀστράπτειν.

Σειρηναῖος, ut, σειρηναῖον μέλος, Sirenum cantus.

Ζειρὰ, quidam pro σειρὰ dictum putant, teste Suida, qui apud Herodot. et pro μίτρα accipi tradit. Est et genus vestis apud Xen. anab. lib. 6. Apud Hesych. legitur et ζειρατὴς, quod dicit esse vestimenti genus apud Syros.

Composita.

Ἀνασειράζω, retraho catenâ. Hesych. Suid. Et generaliter, retraho. Apoll. Argon. 1. Ἂψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν.

Ἄσειρος, ου, ὁ, habenâ carens, seu habenis. Et generaliter, non vinctus. Hesych.

Ἀσείρωτος, idem: ut, ἀσείρωτον ὄχημα ζυγοῖς, currus qui non trahitur ab equis ei alligatis. Eurip. in Ione. [1150. nullis astrictum jugis vehiculum.]

Δεξιόσειρος, exp. ὁ κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κέρας. metaphorâ sumptâ ab equis, qui in curru παράσειροί εἰσι. schol. Soph. apud eum in Antig. ‡ 140. Schol. exp. γένναιος: hæc subjungens: οἱ γὰρ ἰσχυροὶ ἵπποι εἰς τὴν δεξιὰν σειρὰν ζεύγνυνται τοῦ ἅρματος.‡

Παράσειρος ἵππος, qui ad jugum devinctus, seu qui latera stipat, qui et παρήορος Eust. quam vocem quære in Εἴρω et Ἀείρω.

ΣΕΙ'Ω, F. σείσω, P. σεῖκα, concutio, quatio, agito. Euripid. in Elect. ἀνδρίας δ' ὑπὸ Ἔστησαν ἀντίπρῳρα σείοντες βέλη Πυλάδης Ὀρέστης τε. (Med. 1193.) Peculiariter de terræ concussione dicitur: idque vel cum accusat. τὴν γῆν, vel sine eo: sæpe apud Pausan. Aor. 1. ἔσεισε, terræ motus fuit. apud Thuc. ¶ Item σείω, pro συκοφαντῶ, Hesych. qui et addit, sumptam esse metaph. ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων. Pro σείω interdum metri gratia dicitur σίω, apud poëtas: ut apud Anacreontem, Θρηΐκίην σίοντα χαίτην. Orus apud Etym. hinc derivat σῖτος.

Σείομαι, concutior, quatior, agitor: ut, σείετο πήληξ, apud Hom. † ἐγκέφαλον. Aristoph. Nub. 1279.† Aliquando exp. tremo, tremisco.

Σεισμὸς, οῦ, ὁ, concussio, quassatio, motus. Plerunque de terræ motu. Aristot. de mundo. Thuc. Xen.

Σεῖσμα, idem.

Σεισματίας, ου, ὁ, ut, τάφος σεισματίας, sepulchrum eorum, quos ruina ex terræ motu oppressit: apud Plut. in Cimone.

Σεῖσις, εως, ἡ, concussio, quassatio. Gal.

Σειστὸς, οῦ, ὁ, qui concuti seu quassari potest: et, qui est concussus.

Σεῖστρον, ου, τὸ, sistrum: crepitaculum quoddam sacris Isidis adhiberi solitum. Suid. Illud, si forte, quod in vernaculis citharam appellamus.

Σεισὺς, patella, in qua aliquid commovetur et frigitur. Poll.

Σείσων, idem.

Σεύω, cieo, agito, concito. Il. λ'. Ὄλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου. Item persequor, incesso: item fugo. Il. ζ'. Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσσήϊον. id est, ἐκίνει, ἐδίωκε, ut exp. Eust. Od. ξ'. Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλῃ Πυκνῇσι λιθάδεσσιν, fugavit.

Σεύομαι, idem quod σεύω. Ut Il. γ'. εἴπερ ἂν αὐτὸν Σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοὶ, si eum insequantur vel agitent. Item pass. incitatè feror, prorumpo, ruo: ut Il. β'. ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο. Ab hoc verbo quædam tempora deducuntur per elisionem literæ ε. Ut, σύετο pro ἐσεύετο, concitabatur: ἐσύθην, pro ἐσεύθην, pro quo et ἐσσύθην, geminato σ metri caussâ, prorupi, prorui. † συθεὶς, abiens, amotus. Soph. Œd. Tyr. 444.† Præt. ἔσσυμαι, per hyperthesin, dici pro σέσυμαι, traditur: † ἐπί τινι, in aliquem irruere. Hesiod. Asp. 458.† σέσυμαι autem pro σέσευμαι. unde Part. ἐσσύμενος, apud Hom. incitatus, et tendens aliquò cum ardore et impetu. Exponitur et, properans. Alii malunt hæc tempora formare à σύω, seu σύομαι, inusit. (Æsch. Pers. 869. σύμενος. Ag. 756. Pr. 135. Eum. 1010. Soph. Tr. 655.)

Ἐσσυμένως, incitatè, cum impetu, cum studio et ardore, properanter, celeriter. Il. ό. ἐσσυμένως ἐμάχοντο. † Hesiod. Theog. 181.† (Theoc. κϛ'. 138.)

Σύδην, celeriter et inferendo se cum impetu: aut erumpendo cum impetu: vel impetuosè, cum impetu, ὁρμητικῶς. Hesych. (Æsch. Pers. 480.)

Σήθω, F. σω. P. κα, excutio cribro, cribro. Exp. etiam, incerno et succerno. unde σῆσαι, in Hippiatr. Eust. à σείω deducit.

Σήθομαι, cribro excutior, cribror. unde, σεσησμένη τέφρα, Diosc.

Σῆσις, ἡ, cribratio, succretio quæ fit cribro. Exp. etiam, cribri agitatio, quassatio. apud Suid.

Σῆστρον, ου, τὸ, cribrum. Hesych.

Σαίνω, idem quod σείω, quatio, concutio. Hesych. Item moveo, commoveo, turbo. ¶ Item, caudam quatio seu moveo: canum propriè et brutorum, quæ caudæ agitatione adulantur. Odyss. κ'. Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαιτηθεν ἰόντα Σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ, &c. Od. π'. Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, caudâ blanditus est. † Cum acc. pers. et dat. rei. Hes. Th. 771.† Item metaph. adulor, blandior, assentor. Hominibus etiam tribuitur. Demetr. Phaler. πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κυνικοῦ λόγου σαίνοντι ἅμα ἔοικέ τῳ, ἢ δάκνοντι. Plut. in Colot. ἀσπασομένη καὶ σαίνουσα παροῦσαν. Sic et apud Luc. σαίνουσί με. (σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην. Sch. ex. ἐκκλίνειν. Æsch. S. c. Th. 389. 710. Pers. 97. Ag. 734. 807. Ch. 418.)

Σαίνομαι, concutior, quassor, turbor, commoveor: ut 1 Thess. c. 3. (Æsch. Ch. 192.)

Σάννος, et σάννας, ου, ὁ, stultus, fatuus. Eust. ex Cratino. Qui et sic dictum esse scribit παρὰ τὸ σαίνειν. aut à fatuo quodam ejus nominis. aut à Tzannis, barbaris populis.

Σάννιον, ου, τὸ, penis, cauda. παρὰ τὸ σαίνειν, Hesych. Item hasta, Poll. ex Menandro. Vel potiùs Persicum telum. Diodorus, φθάνει βαλὼν τὸ σάννιον ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον. In hac signif. scribitur et σαύνιον, legiturque apud Dion. Halic. et apud Plut. in Pyrrho.

Σόος, ου, ὁ, ab Hesych. expon. ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν. ¶ At σόος, salvus, vide suo loco.

Σόω, in fugam conjicio.

Σόομαι, in fugam conjicior, fugio: seu incitato cursu feror: (Σόομαι. ὁρμῶ. Æsch. Pers. 25. Suppl. 843.) Unde imperat. σοῦ, pro σόου, curre, apud Hesych. Et σούσθω, currat, apud Soph. in Ajace. Item σοῦσθε, currite, apud Callim. hymn. in lavacra Palladis. Itidem σοοῦται, apud Hesych. exp. διώκεται, φεύγει. à σοόω, fugo, in fugam conjicio.

Σοῦσις, itio, cursus: apud eund. Hesych.

Σώω, idem quod σόω, citato gressu currere cogo: unde pass. imperf. σώοντο, Hesych. exp. ὡρμῶντο.

Σῶτρον, sive σῶστρον, τὸ, lignum orbiculare rotæ extimum, quod radios in se continet. lignea circumferentia rotæ. rotæ curvatura lignea. ἀψίς. Poll. l. 1. c. 14. Pro eod. dicitur et σώστρευμα.

Composita: ac primùm ex σείω.

Ἀνασείω, quatio, concutio. Hesiod. in Asp. † 344.† Αἰγίδ' ἀνασσείσασα. ¶ Item persuadeo, concito: unde apud Evangelist. Luc. [xxiii. 5.] et Marc. [xv. 11.] ἀνασείει τὸν λαὸν, concitat populum, i. ad seditionem incitat. Apud Demosth. contra Aristogit. ἀνασείσας, exp. minitatus.

Decomp. Ἐπανασείω, concutio vibrando adversus aliquem.

Ἐπανασείομαι, adversus aliquem concutior. unde, ἐπανασεισθεὶς, contra aliquem vibratus.

Ἐπανάσεισις, concussio: ut, ἐπανάσεισις ὅπλων, apud Thucyd. concussio armorum qua crepitus excitatur.

Προεπανασείω, q. d. antè concutio vibrando: à cujus pass. est προεπανεσείσθη, apud Thuc. l. 5. quod exp. προηπειλήθη.

Ἀποσείω, seu potiùs ἀποσείομαι, concutiendo à me repello, excutio. Item simpliciter, à me repello. Ut apud Xen. Pæd. 7. ἵππος σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, excutit Cyrum. Greg. orat. 1. contra Julianum, ἡ δὲ γῆ τὸ σπονδὴν ἀπεσείετο, concutiendo à se repellebat. Luc. ἀποσεισάμενος τοὺς ἑταίρους, quum à me repulissem socios. Item amolior, ablego, apud Herodian. Et, de medio tollo, apud eundem. ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο. Apud Herodot. pro ἀποσειόμενος invenitur ἀποσεισάμενος. (Aristoph. R. 349.)

Ἀπόσεισις, excussio. ¶ Sic etiam appellatur impudica quædam saltatio. de qua Poll. l. 4. c. 14.

Ἄσειστος, inconcussus, non quassatus: qui non potest concuti seu quassari. Chrysost.

Ἀσείστως, immobiliter. Laërt.

Διασείω, concutio, aut vehementer concutio. Item metaph. apud Luc. ὅλον σε διασείων ταῖς ἐλπίσι, labefactus. In pand. exp. etiam, terreo authoritate. Item, vexo, et per magistratuum licentiam exhaurio obnoxios redimendis criminibus et litibus. Exponitur etiam, muneribus corrumpo, et quasi concutio.

Διασεισμὸς, concussio magistratus quæ fit muneribus, corruptio magistratus donatione munerum.

[Διάσειστος. Demosth. Orat. in Timarch. διεῤῥίπτουν εἰς τὴν ὁδὸν ἀστραγάλους τέ τινας διασείστους καὶ φίμους, καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα.]

Ἐκσείω, excutio: seu quassando emoveo aut expello. (Soph. Tr. 110.)

Ἐνσείω, incutio, infligo. Hesych. † κέλαδον, clamorem, τινί. Soph. El. 739.†

Ἐπισείω, incutio, quatiendo vibro. Item simpl. vibro. Herodian. ἐπισείειν τὰ δόρατα, et ἐπισείειν τὴν αἰγίδα. Item metaph. apud Joseph. ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὸν κίνδυνον, importare ipsis periculum. Apud Plut. οὐ Πέρσας ἐπισείων, exp. non incutiens illis terrorem à Persis. Et, ἐπισείων, Hesych. exp. ἐκφοβῶν. item ἐπισειούσης, ab eodem exp. ἐπικελευομένης, adhortantis.

Ἐπισείομαι, concutior, concutiendo vibror. Luc. ἐπισείετο ἡ αἰγίς.

Εὔσειστος, qui facilè potest concuti. Item peculiariter, terræ motibus obnoxius.

Κατασείω, decutio: ut, κατασείειν τὸν καρπὸν, decutere fructum ex arbore. Item deturbo, everto. Et metaphoricè, multis poculis alium prosterno et obruo, ita ut præ ebrietate ille in terram prolabatur. Athen. l. 13. ¶ Item concutio, quasso. Philo de vita M. l. 1. Item concutio, terreo. Gregor. Item concutio, tremefacio, apud Synes. ¶ Item manu deorsum commota seu quassata silentium indico, seu aliud signum do. Xen. Pæd. 5. † p. 134. a. cum dat. pers.† et Synes. in ep. ad Euopt.

Κατασείομαι, decutior, deturbor, evertor. Greg.

Decomp. Ἀκατάσειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconcussus, firmus: qui decuti seu deturbari non potest.

Ἐπικατασείω, q. d. superdecutio, vel superdeturbo, aut superprosterno. Joseph. ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, super se prostravit.

Παρασείω, utrinque quatio, vel obquatio. Aristot. in probl. οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι, παρασείοντες τὰς χεῖρας, demissas utrinque manus agitantes. Sic apud Arist. l. 4. eth. ad Nicom. aliquis dicitur φεύγειν παρασείσας, qui in fuga concitata utrinque sese agitat et concutit.

Περισείω, circumcirca quatio seu concutio.

Προσείω, antè concutio. Eur. in Bacch. Ἔνδον προσείων αὐτὸν (πλόκαμον) ἀνασείων τ' ἐγὼ, Καὶ βακχιάζων, ἐξ ἕδρας μεθώρμισα. [Herc. Fur. 1218.]

Συσσείω, simul quatio, aut concutio. Greg. Naz.

Συσσεισμὸς, concussio. Exp. etiam, turbo, l. 4. Reg. c. 2.

Ὑποσείω, succutio, latenter excutio.

Ὑποσεισμὸς, succussio seu succussus.

Ὑπόσεισμα, micæ concussu elisæ, manna thuris. Plin.

Composita partim ex σεύω, partim ex σύομαι inusit. cum præpositione.

Ἀποσεύω, seu ἀποσύω, idem quod ἀφορμῶ.

Ἀποσύομαι, erumpo, prosilio, exilio. Hesiod. in Theog. † 859. φλὸξ† ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος, exiliit seu emicuit. Apud eund. in eod. lib. † 183.† ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν, guttæ eruperunt.

Ἀπόσσυτος, excitatus. Nonn.

Διασεύομαι, cum impetu pertranseo seu pervado.

Διασύομαι, idem. Item simpliciter, transeo, seu pertranseo. Iliad. β'. διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, transibat per populum Achivorum. Sic apud eundem, διέσσυτο τάφρου, fossam trajecit.

Ἐκσύομαι, erumpo. Unde apud Hom. Il. β'. ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς, extrà ruebat populos. Odyss. μ'. ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, exiliens abivit à me somnus.

Ἐπισσεύω, concito seu impello adversus aliquem. Odyss. ε'. καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων, incitet in me. Et Od. ξ'. δμῳὰς ἐπισσεύσας, famulas instigans et adhortans.

Ἐπισεύομαι, concitatè et cum festinatione eo: feror cum impetu, ruo, prorumpo. Odyss. ι'. Νῆας ἐπισσεύοντο, ad naves properabant. Item activè, apud Apoll. Arg. 1. ἐπισσεύοντο γυναῖκας, festinanter ire cogebant. Apud Nonn. ἐπισσεύοντο πορείην, inter accelerabant, seu citato gradu iter faciebant.

Ἐπισύομαι, incitor, impellor. Hom. Il. δ. εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, si tibi animus hujus rei desiderio est incitatus. Hinc et particip. ἐπισσυμένος, incitatus. Item cum impetu supervenio, irruo. Il. φ'. Τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος. (Eurip. Phœniss. 1025. Cum Acc. Æsch. Eum. 819.)

Ἐπίσσυτος, impetuosus, ingruens, incumbens. Eurip. in Hippol. [573.] (Æsch. Ag. 869. 1159. Eum. 927.)

Κατασύομαι, cum impetu seu impetuosè descendo, redeo cum impetu. Hom.

Συσσεύω, simul concutio seu agito. Hom. hym. in Merc. Τέσσαρ φὰς σύσσευε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.

† Ὑποσεύομαι, irruo. Hesiod. Asp. 373.†

Composita in συτος desinentia sine præpositione.

Αὐτόσσυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex se excitatus. Nonn. (Æsch. Eum. 171.)

Θεόσσυτος, à deo impulsus, à deo profectus, divinus; apud eundem. (Æsch. Pr. 116.)

Κραιπνόσσυτος, velociter concitatus: seu celeritate incitatus: celer. Æschyl. [Pr. 279.]

Λαβρόσσυτος, impetu ruens, cursu concitus. [Æschyl. Prom. 601. σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις λαβρόσσυτος ἦλθον, &c. Schol. β'. λίαν ὁρμωμένη.]

Νεόσσυτος, ὁ νεωστὶ ὁρμῶν. Hesych.

Παλίσσυτος, q. d. ad retrogradum gressum incitatus: vel simpl. retrogradus, cessim iens. Eurip. in Supplic. (Παλίσσυτον δράμημα. Soph. Œdip. Tyr. 193.) Exp. etiam, resiliens: ut, παλίσσυτον βέλος, Theocr. idyll. 26.

Παλισσυτέω, ῶ, retrogradus feror, retrogredior,

Composita remotiora ab eodem σύομαι.

Ἀλοσύδνη, una Nereidum, apud Hom. ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ σύεσθαι. Apud eundem dicitur etiam de mari, seu aqua maris, quasi, ἁλὸς ὕδωρ. Vide Eust.

Πανσυδίη, seu πασσυδίη, omni impetu. Iliad. β'. Apud Thucyd. l. 8. Invenitur et πασσυδεὶ, seu πανσυδεὶ, quod exponitur, funditus, omnino. † πασσυδί. Xen. Pæd. 1. 4. 18.† Dion. l. 54. πασσιδί.

Composita ex σήθω.

Ἀλευρότησις, εως, ἡ, cribrum quo farina cribratur. Joan. Grammat. annotat, Atticis esse τηλίαν, i. cribri circumferentiam. Pro ἀλευρόσησις à σήθω dici, scribit Etym. ex Philone. ¶ Est et farinæ tenuissimum. Suid. πασπάλη.

Ἀποσήθω, cribro, cribro excutio.

Διασήθω, cribro, incerno. Diosc. l. 5. c. 26.

Composita ex σαίνω.

Ἄσαντος, non adblandiens. proprium canum, qui blandas alioqui caudas movent. Hesych. (Æsch. Ch. 420.)

Περισαίνω, seu περισσαίνω, caudam movendo circum aliquem adblandior. Od. π'. et Od. κ'. (Theoc. κέ. 72.)

Προσαίνω, antè adblandior, vel adblandiendo antè demulceo. Hes.

Προσσαίνω, adblandior, seu adblandiendo delecto. Æsch. in Prometh. ‡834.‡ εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι, si quid horum tibi adblanditur. (Ag. 1674.)

Ὑποσαίνω, subblandior.

Composita ex σόος, et σῶτρον.

Δορυσσόος, ὁ καὶ ἡ, hastâ impetuosus. Hesiod. in Asp. † 454.† (V. Σάγη. Æschyl. S. c. Th. 127. Suppl. 190. 992.)

Δυσσόος, quem difficulter persequi possumus, qui vix abigi potest. Theocr. idyll. 4. (45.) At Δύσσοος videsis in comp. ex adject. Σόος.

Ἐπίσσωτρα, τὰ, dicuntur ferramenta curva, quæ extrinsecus ligno illi, quod σῶτρον dicitur, imponuntur, ne ipsum lignum deteratur continua agitatione. κανθοί. τὸ περὶ ταῖς ἀψῖσι σιδηροῦν. Poll. l. 1. c. 14. Pro eo poëticè dicitur ἐπίσσωτρα. ut Il. ε'. et ψ'.

Εὔσωτρος, seu ἐΰσσωτρος, bene instructus σώτροις. ut, ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης, essedæ vel essedi, pulchra ligna in suo ambitu extremo habentis. Hesiod. in Asp. † 273.† Exp. et, facilè currens.

Λαοσσόος, qui populum concitat. Martis. epith. homines ad arma concitantis. Il. ρ'. Vide et in comp. ex Σόος, salvus.

Λιθοσόος, et λιθοσσόος, lapidum jactu fugans, lapidator. Nonn.

Νεκυοσσόος, mortuos suscitans. Christi epith. Apud Nonn. νεκυοσσόος ὥρη, tempus in quo mortui suscitabuntur. Vide et in comp. ex σόος, salvus.

ΣΕ'ΛΑΣ, αος, τὸ, fulgor, lumen. Il. θ'. Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ. Et, δαΐδων σέλας, Odyss. σ'. Sic, σέλας ἡλίου, σέλας πυρὸς, &c. † Hes. Th. 867.† Interdum, et ipse ignis σέλας appellatur à poëtis. Apud Aristot. de mundo, σέλας δέ ἐστι πυρὸς ἀθρόου ἔξαψις ἐν ἀέρι, τῶν δὲ σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται. i. σέλας est ignis collectio, qui in aëre exarsit. (Eurip. Phœniss. 212. Æsch. Pr. 7. Soph. Tr. 1216. Theoc. Id. 2. 134.) ☞ Eust. etymon exprimens scribit, σέλας δὲ σεομένη ἕλη, ὅ ἐστι σευομένη καὶ ἐξορμῶσα, πυρὸς δηλαδὴ ἢ πυρώδους τινός.

Σελάω, splendeo. Nic.

Σελαγέω, ῶ, fulgeo, luceo. Oppian. de venat. l. 3. Χροιὴ δ' ἀργυρέη, σελαγεῖ πλευράς τε καὶ οὐρήν. Aristoph. in Nub. σὺν πεύκαις σελαγεῖ.

Σελαγεῖται, Suid. exp. λάμπεται, et ἐκπυροῦται. † Sic Aristoph. Nub. 285. ubi Scholia expon. καταλάμπεται.†

Σελαγίζω, idem quod σελαγέω. Suid. et Hesych.

Σελήνη, ης, ἡ, luna. (Æsch. Ag. 306.) (☞ Dicta παρὰ τὸ σέλας, teste Hesych. ut Lat. luna à lucendo.) Iliad. σ'. Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν. ¶ Item, σελῆναι, placentæ rotundæ et latæ: Suid. ex Eur. Erech.

Σεληναία, seu σεληναίη, idem quod σελήνη. (Eurip. Phœniss. 170.) Aristoph. † Nub. 615.† Pro quo Doricè σελαναία, apud Theocr. idyll. 2.

Σεληνιακὸς, οῦ, ὁ, lunaris. Item quasi substantivè, lunaticus. Alii exp. qui epilepsia seu comitiali morbo laborat. Alex. Trall.

Σεληνιάζεσθαι, dicitur qui est σεληνιακός. Matth. 14. et 17.

Σεληνίτης λίθος, lapis lunaris, qui et ἀφροσέληνος. sic dictus, quòd noctu, crescente luna, reperiatur plenus, ut tradit Diosc. l. 5. c. 159.

Σεληνὶς, lunula. Item quiddam in parvæ lunæ formam factum. Plut. in Probl. Item amuletum, quod pueri collo gestant. Hesych.

Σελήνιον, ου, τὸ, lunæ lux: vel lunæ sidus. Athen. l. 7.

Σέλαχος, εος, τὸ, piscium genus cartilaginosum. Arist. hist. an. l. 3. c. 1. Galen. in exposit. gloss. Hippocr. σελάχη vocari scribit pisces omnes, qui squammas non habent, atque animal pariunt. ☞ Ita autem appellata existimantur, quòd eorum cutis aspera noctu luceat: à nomine σέλας. cujus etymi meminit et Gal. de alim. l. 3.

Σελάχιον, ου, τὸ, diminut. idem quòd σέλας. Athen. lib. 8. Galen. de alim. lib. 3.

Σελαχώδη, τὰ, quæ sunt cartilaginei generis, cartilaginea. Athenæus lib. 7.

Composita ex σελήνη.

Ἀσέληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, illunis, lunâ carens, i. lunæ fulgore. Diosc. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 22. τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ, καὶ ἅμα ἀσέληνον, ἐξῄεσαν.]

Ἀφροσέληνος, ου, ὁ, q. d. spuma lunæ: nomen lapidis, qui et σεληνίτης, heic antè.

Βεκκεσέληνος, decrepitus simul et delirus, (quales plurimum panem comederant, menseisque vixerunt permultos.) Aristophan. in Nub. † 397.† Compositum ex Βέκκος, quod Phrygum linguâ panem significat.

Ἐπισέληνα, placentæ lunatæ, i. in lunæ formam factæ. Hesych.

Εὐσέληνος, lunæ fulgore illustris, non illunis. Hesych.

Πανσέληνος (σελήνη,) q. d. plenilunis luna: luna quum est in plenilunio: non tamen addi solet σελήνη. Æschin. Aristoph. (Substant. ut λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει. Æschyl. S. c. Th. 395. Soph. Œdip. Tyr. 1110.)

Προσέληνος, q. d. antelunis, i. antiquior luna.

Προσεληναῖος, pro eodem.

Τρισέληνος, q. d. trilunis, i. tres lunas habens: in Epigr.

Ψευδοσέληνον, ου, τὸ, luna obscura. Hesych. et Suid. Sic dicitur, quoniam videtur fictitia et ementita esse, si cum fulgente conferatur.

ΣΕΛΕΥΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, poculi genus. ☞ A Seleuco rege nomen habens. ¶ Dictæ sunt et quædam triremes σελευκίδες. vide Bayf. ¶ Σελευκὶς est etiam avis, locustis vescens: cujus meminit Oppian. in Ixeut. Plin. lib. 10. cap. 27. Basil. in eth. ¶ Item σελευκὶς, quoddam calceamentum muliebre. Hesych.

ΣΕ'ΛΙΝΟΝ, ου, τὸ, apium: herba, de qua Diosc. l. 3. c. 84. ¶ Quidam ita dictum volunt παρὰ τὸ ἐν ἕλει φύεσθαι. unde Hom. Il. β'. ἐλεόθρεπτον σέλινον vocavit, in palustri loco proveniens. ¶ Est et pudendum muliebre: Hesych.

Σελινίτης οἶνος, selinites vinum, i. ex apio compositum. apud Diosc. lib. 5. cap. 74.

Composita.

Ἀγριοσέλινον, apium sylvestre. Diosc. l. 3. c. 78.

Ἑλεοσέλινον, seu ἑλειοσέλινον, apium palustre. Diosc. l. 3. c. 75. Plin. lib. 19. cap. 8.

Ἱπποσέλινον, apium sativo multo majus, quod Romanis olus atrum dicitur, sic appellatum, vel ob magnitudinem, vel propter equorum stranguriam. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 6. Diosc. l. 3. c. 78.

Ὀρεοσέλινον, apium montanum, in locis montosis nascens. Dioscor. lib. 3. cap. 76.

Πετροσέλινον, apium petræum, apium in locis petrosis et saxosis nascens. Diosc. l. 3. c. 77.

ΣΕΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, spatium inter lineas. Suid. Ponitur et pro pagina. Dicitur esse et spatium inter tabulata navis, alio nomine σέλμα. vide Eustath. Il. π'.

Σελίδιον, pagella, apud Polyb.

Σελίδωμα, τὸ, tabula lata.

Σέλμα, τὸ, idem quod σελὶς, spatium inter tabulata navis, transtrum. Soph. in Antig. (V. Æsch. S. c. Th. 32. ὁ ζυγός. Ag. 191. 1451. Philostr. l. 3. c. 35.)

Εὔσελμος, (*comp.*) bona seu pulchra habens σέλματα, bonis instructus transtris et tabulis. poëticè pro hoc dicitur ἐΰσσελμος, ut Iliad. π'.

ΣΕΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, Sellus, nomen fuit cujusdam, qui, quum pauper esset, dives haberi studebat. Sic dici putatur generaliter ὁ ἀλαζὼν, qui et σαλάκων. vide Suid. et schol. Aristoph. in Avib.

Σελλίζειν, divitias simulare in paupertate. idem cum σαλακωνίζειν. Exponitur etiam, ἀλαζονεύεσθαι. Suid. et schol. Aristoph. et Hesych.

ΣΕ'ΜΕΛΟΣ, ου, ὁ, Lacedæmoniis, ut refert Athenæus, est ὁ κοχλίας.

ΣΕΜΙ'ΔΑΛΙΣ, simila, similago. Est farina ex tritico communi. ☞ Παρὰ τὸ σμῶ τὸ καθαίρω, καὶ τὸ ἄλις τὸ λεπτομερέστατον, Etymol.

Σεμιδαλίτης ἄρτος, panis ex simila confectus. Gal. de alim. l. 3.

ΣΕΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, venerabilis, reverendus, augustus, sanctus. Eurip. in Hippol. Πῶς οὖν σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις; Ibidem, Οὗ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ καὶ θεοσέπτωρ, sanctus ego ille, et divini numinis cultor. † Xen. Pæd. l. 4. 111. a. de re; venerabilis, splendidus.† Sic et apud Ælian. σεμνὰ ἐφόδια, Suid. expon. σεβάσμια. Expon. etiam, honestus. ut apud Phocyl. Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς, ὁ δὲ Κυπρίδος αἶσχος ὀφέλλει. Interdum exp. majestate præditus, cui majestas inest: unde τὸ σεμνὸν, ipsa majestas: apud Dem. in Mid. ¶ Item gravis, id est, tumidus, non affabilis. cui oppon. εὐπροσήγορος. Apud Eurip. in Hippol. Μισεῖν τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον. et, paullo pòst, Τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν; Exponitur et, ostentabundus: ut, σεμνοὶ λόγοι, apud eundem Eurip. et Aristoph. (Σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ. Eurip. Med. 69. Æsch. Eum. 370. 386. Ch. 107. Eurip. Med. 216. 1135. ironicè Soph. Œdip. Tyr. 973. Aristoph. R. 179.) ☞ Formatum est ex prima persona præt. pass. inusitata σέσεμμαι, à σέβομαι. cujus etiam significationem retinet.

Σεμνῶς, cum quadam veneratione seu reverentia, venerabundè. Item, cum majestate, gravitatem præ se ferendo. Dem. pro cor. Item, graviter, i. tumidè. Xen. in symp. et Luc. † σεμνῶς κεκοσμημένος. Xen. Pæd. l. 6. p. 149. b.†

Σεμνότης, ητος, ἡ, gravitas, majestas. Arist. Herodian. Expon. etiam, reverentia, apud Eurip. Item sanctimonia et severitas morum.

Σεμνεῖον, τὸ, q. d. sanctuarium, locus sacer et sanctus mysteriorum, studiorum; monasterium. Phil. et Suid.

Σεμνόω, ῶ, speciosum reddo, speciosè fingo, adorno. Herodot. [Eurip. Helen. 872. Θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν, &c.]

Σέμνωμα, τὸ, ornamentum, decus.

Σεμνύνω, venerandum et augustum reddo. Plat. Item orno, honore et dignitate afficio. Dem. ὑμᾶς ἐσεμνύνομεν.

Σεμνύνομαι, gravitatem præ me fero, cum gravitate ago et compositè: vel, ad gravitatem me compono. Isocr. σεμνύνεσθαι δὲ ἐμελέτων, ἀλλ' οὐ βωμολοχεύεσθαι. Exponitur et, efferor, glorior, jacto me. apud eundem in Evag.

τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους.

Composita.

Ἀντισεμνύνομαι, gravitatem gravitati oppono: vicissim glorior, et me jactito. Aristot. in polit.

Ἀποσεμνύνω, verbis effero, magnificè celebro. Basil. in Hexaëm. hom. 11. Σολομῶν ἀποσεμνύνων τὸν ἄνθρωπον. Item orno, cohonesto. Idem ibid. Item jacto, vendito, ostento. Naz.

Ἀποσεμνύνομαι, verbis efferor, magni fio. Item ornor, cohonestor. Basil. Sumitur et activè, apud Aristoph. in Ran. ἀποσεμνεῖται πρῶτον ἅπερ ἑκάστοτε ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἐτερατεύετο.

Ἄσεμνος, ὁ καὶ ἡ, minimè venerandus, nihil majestatis habens: aut gravitati non conveniens. Aristot. de mund. Expon. etiam, inhonestus, fœdus. apud Herodian.

Ἑκατόνσεμνον, augustum, multum, magnum. Hesych.

Νυκτίσεμνος, quem nocte honore seu veneratione prosequimur, quem nocte veneramur et colimus. Æsch. [Eumen. 108. καὶ νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς Ἔθυον &c.]

(Παντόσεμνος. Æsch. Eum. 639.)

Περίσεμνος, admodum gravis et magnificus. Aristoph. [Vesp. 601. κἀναφανήσει Πρωκτὸς λούτρου περιγινόμενος τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμνου.]

(Ὑπέρσεμνος, magnificus. Marcellin. Vit. Thucyd.)

Ὑπερσεμνύνομαι, vehementer glorior et efferor, vehementer me jacto. Xen. in symp.

ΣΕΡΑΠΙΑ'Σ, άδος, ἡ, herba, quam et ὄρχιν et τρίορχιν appellari scribit Paulus l. 4. c. 25.

ΣΕ'ΡΙΣ, εως, ἡ, intybi genus, sive cichorii. Dioscorid. lib. 2. cap. 163. et 164.

ΣΕΡΙ'ΦΙΟΝ, vel σέριφον, absinthium marinum. Diosc. l. 4. c. 27.

ΣΕ'ΡΙΦΟΣ γραῦς, anus quæ in virginitate consenuit. Metaphora sumpta est à sylvestri locusta, quam vocant γραῦν σερίφον, et μάντιν. Suid.

ΣΕ'ΡΦΟΣ, insecti genus formicæ simile, culex secundum quosdam. Ab hoc animalculo est proverbium, Ἔστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή. de quo lege Eras.

ΣΕ'ΣΕΛΙ, εως, τὸ, et σέσελις, ἡ, herba est: de qua Diosc. l. 3. c. 63. Aristot. hist. an. l. 9. c. 5. καὶ ἐπὶ τὴν σέσελιν δὲ τρέχουσι, καὶ φαγοῦσαι, οὕτως ἔρχονται πρὸς τὰ τέκνα πάλιν.

ΣΕ'ΣΙΛΟΣ, ου, ὁ, cochlea vepribus et frutetis adhærens. Diosc. l. 2.

ΣΕΥ'ΤΛΟΝ in Τεῦτλον habes.

ΣΗΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, stabulum: propriè ovium et caprarum, teste Poll. Odyss. ί. στεῖνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν, ἠδ' ἐρίφων. Hesiod. in Erg. Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον. (Eurip. Phœniss. 973. 1686. Theoc. ιϛ'. 36. κέ. 87.) ¶ Pro templo quoque usurpatur: ut apud Plut. de def. orac. ἐννυχεύσας τῷ σηκῷ. Et Herodian. l. 6. τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίους ναούς τε καὶ σηκούς. Sic et apud Pausan. et Theodor. ¶ Item pro avium loculis seu loculamentis. Arist. hist. an. l. 6. οἱ δὲ πέρδικες δύο ποιοῦνται τῶν ᾠῶν (σηκούς.) ¶ Exponitur etiam, domus, Hesych. et Suid. ¶ Sumi dicitur et pro sacra olea, quæ et μορία, apud Lys. teste Harpocr. ¶ Eustathio etiam σταθμὸν aut ὁλκὴν significat. unde comp. ἀντισηκοῦν. (☞ Qui et σηκὸς, pro stabulo, dici vult quasi στηκὸς, παρὰ τὸ ἵστασθαι, quod etymon affert et Suidas.) Sic et Deorum fana σηκοὶ dicuntur, quòd ibi eorum simulacra statuantur.

Σηκίτης, et Dor. σακίτης, ου, ὁ. ut, ἄρνα σακίταν, agnum lactentem, ob teneriorem ætatem stabulo inclusum. apud Theocr. idyll. 8. ‡ l. 10. exp. et *pinguem, saginatum.*‡

Σηκὶς, ίδος, ἡ, ancilla, famula rerum domesticarum curam gerens. Aristoph. in Vesp.

Σηκύλη, ἡ, idem. Æl. Dion.

Σηκάζω, f. άσω, stabulo includo. unde pass. Iliad. Θ'. Καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἠΰτε ἄρνες. Xen. Hell. 3. ὥσπερ ἐν αὐλίῳ, σηκασθέντες κατηκοντίσθησαν.

Σηκίζω, sagino. Epigr.

Σηκόω, ῶ, unde Σήκωμα, τὸ, sacoma, quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum: æquipondium. Polyb. et Hyper. Exponitur etiam, delubrum, fanum, sicut et σηκὸς, apud Eurip. in Elect. Οἰκεῖν Λυκαίου πλησίον σηκώματος.

Σηκωτὴς, lorum jugi. Hesych. ὁ τοῦ ζυγοῦ ἀναφορεύς.

Composita.

Ἀνασηκόω, ῶ, addo quod deest. Etymol. et Suid. Exponitur etiam, ad æquabilitatem libro. Apud Greg. ὦμοι παλλόμενοι καὶ ἀνασηκούμενοι, exp. humeri vibrati quasi ad modum æquilibrii. [Vide Fœs. Œconom. pag. 33. Ἀνασηκῶσαι rependere significat, resarcire, adæquare, addere quod deest, ἀνταποδοῦναι.]

Ἀντισηκόω, quasi ad æquilibrium rependo: ex æquo rependo. (Æsch. Pers. 436.) Eurip. in Hec. [57.] ἀντισηκώσας δέ σε Φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας. Gregor. οὐδ' ἐγὼ δέχομαι τοὺς μὴ ἀντισηκοῦντας τῷ κακῷ τὴν διόρθωσιν, æqua virtute vitium non compensantes.

Ἀντισήκωσις, ἡ, sedæquatio in pondere. Et metaph. repensio, recompensatio. Themist. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 50. ἀντιτιθέμενα δὲ ταῦτα, ἀντισήκωσις γίνεται, ὥς τε ἴσον μιν αἰεὶ φαίνεσθαι ἐόντα.]

Ἀποσηκόω, in stabulo includo, vel includo tanquam stabulo aut ovili. Hesych.

Διασηκόω, pondus manu æstimo: seu manu sublatum pondero. Suid.

Νεώσηκος, navale, navium stabulum, νεώσοικος. Strabo.

ΣΗ˜ΜΑ, ατος, τὸ, signum, nota. Iliad. ψ'. Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές. Ibidem, ὑπέρβαλε σήματα πάντα. ¶ Dicitur et epistola σῆμα. Iliad. ζ'. ὅδ' ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι. ¶ Item, signum, portentum, seu augurium. Il. ν'. Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι. Il. ί. ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει. ¶ Item signum, i. vexillum. Suid. Sumi dicitur et pro insigni nobilitatis, apud Æschyl. in Trag. ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ. (Pr. 497. S. c. Th. 393. Ch. 257.) ¶ Item sepulchrum, bustum, monumentum. Il. κ'. Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος. Sic et Il. ώ. et φ'. † Sic Hesiod. Asp. 477. σῆμα et τάφος conjungit.† ¶ Sic etiam nominatur podex, quemadmodum et τάφος, apud Theocr. idyll. 5. Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σήματος αὐτίκα τίλλοις. Sic et apud Aristophan. in Concion. ¶ Exponitur etiam, forma, apud Diosc. l. 5. c. 106. et, forma designata, Il. ψ'.

Σημαλέος, ὁ, q. d. significativus: ut, βωμὸς σημαλέου Διὸς, ara Jovis qui signa demonstrat. Paus. in Att.

Σημάτιον, et σημάδιον, τὸ, (dimin.) q. d. parvum signum. Eust.

Σηματίζομαι, signis quibusdam colligo. schol. Soph.

Σημαία, ας, ἡ, signum, i. vexillum. Plut. in Fab. Item ipsi milites qui sub signo aliquo comprehenduntur. Polyb. ¶ Item signum, id est, simulachrum, apud Suid. ¶ Item insigne familiæ, seu nobilitatis testimonium, apud Aristoph.

Σημεῖον, τὸ, signum, nota, indicium, argumentum, apud Demosth. Thucyd. Aristotel. &c. Unde, σημεῖον δὲ, hujus rei argumentum hoc est: sæpe apud Isocr. Dem. Xen. Rhetoribus et Dialecticis est argumentum probabile, non necessariò probans, sed fallens quandoque; ab infallibili, quod τεκμήριον dicitur, sic distinctum. ¶ Peculiariter σημεῖον dicitur nota horæ atque semihoræ: ut apud Menand. teste Poll. et Luc. in Gall. Et σημεῖα, notæ milliariorum: quæ erant lapides mille passuum spatio à se invicem distantes. ¶ Item σημεῖον, vexillum, signum. Thuc. l. 1. Plut. in Cam. † Xen. Pæd. p. 215. e.† ¶ Item simulachrum, imago. Herodian. lib. 4. ¶ Item portentum, ostentum. Æschin. in Ctesiph. Plut. in Pericl. ¶ Exponitur et, punctum, apud Aristot. de mun. et phys. 8. ¶ Significat et sigillum seu signum, quod aliquis suo κτήματι imprimit. apud Luc. in Tim. et Dem. (Eurip. Phœniss. 137. 1074. Soph. Œdip. Tyr. 736. Æsch. Ag. 1364.)

Σημειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, significans. Aristot. meteor. l. 3. ¶ Item insignitus. Strabo lib. 8. ¶ Exponitur et, notabilis, apud Phil. de vita M. lib. 3.

Σημειόω, insignio, noto. Unde pass. apud Greg. τῷ ἀληθινῷ φωτὶ σημειούμενα πρόσωπα. Item, signum et notam imprimo, obsigno. Item annoto, observo. Unde apud Athen. l. 2. καὶ σημείωσαί, φησι, τοὺς θερμοκυάμους, (lupinos,) ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγεται. ¶ Item, commentarium rerum scribo, ex quo postea fiat historia. Ut in pass. in vita Thucyd. ἀφ' οὗ γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἐσημειοῦντο τὰ λεγόμενα πάντα. ¶ Σημειοῦμαι, activè etiam significat, insignio; Item prætendo, imitor. Greg. τοῦτο σημειοῦται μετὰ τῶν φόβων.

Σημείωσις, ἡ, notatio, annotatio, designatio. Item commentarius, in quo memoriæ causa notantur memoratu digniora: in vita Thucyd. Apud medicos animadversionem seu observationem significat, qua, cognitis nonnullis, alia etiam, quæ ignorabantur, cognoscuntur.

Σημειωτικὸς, notarius. Et, ἡ σημειωτικὴ, pars medicinæ, signorum omnium differentias et vires expendens; præcipuè autem eorum, quibus, per morbos, et præterita investigantur, et præsentia cognoscuntur, ac futura prævidentur. Hippocr. in Prognost.

Σημαίνω, f. ανῶ, signum do, significo. Xen. Pæd. 1. τοῖς ἄλλοις δὲ ἐσήμαινε πᾶσι ἐκβοηθεῖν. Aristot. de mund. ἐπειδὰν ἡ σάλπιγξ σημήνῃ τῷ στρατοπέδῳ. Sic et, ἐσήμηνε τὸ ἀνακλητικὸν, signum receptui datum est. Plut. in Apoph. Lac. Interdum exp. signo dato jubeo seu impero. Aristot. de mund. ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πάσῃ φύσει. Unde et simpliciter pro, jubeo seu impero, item præsum, ponitur: ut Odyss. χ'. σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπιστείχων. Et cum genit. Il. ξ'. στρατοῦ ἄλλου Σημαίνει. Cum dat. Il. ά. οὐ γὰρ ἐμοί γε Σημαίνειν. Sic utitur et Plat. in Phæd. ¶ Item significo, indico, ostendo, defero aliquid ad aliquem. Od. μ'. δείξω ὁδὸν, ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω. Xenoph. Pæd. 6. εἰ δέ τις τι ἄλλο δέον ἐνορᾷ, πρὸς ἐμὲ σημαινέτω. Interdum, significo, i. portendo. Thuc. lib. 2. ἐδόκει ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι σημῆναι. Item significo: vocab. Grammat. ut apud Arist. περὶ ἑρμην. c. 2. et alibi. ¶ Item obsigno. (Soph. Tr. 349. Œdip. Tyr. 1070. Philostr. l. 3. c. 53.)

Σημαίνομαι, significationem accipio. Synes. de insomn. θέλγεται παρ' ἀλλήλων ὥσπερ σημαίνεται. ¶ Item obsignor: ut, σεσημασμένα διπλώματα, apud Plut. in Galb. Et activè, obsigno. Pausan. in Lacon. οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες, ὁπόσα δεῖ σημαίνεσθαι, τοῦ Πολυδώρου σημαίνονται εἰκόνι. Item, ex signis quibusdam colligo. Soph. in Ajace, τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι. (Σημαίνομαι pro σηματίζομαι, διὰ σημείων γινώσκω. ibid. 32.) Sic et apud Synes. ep. 7.

Σημασία, ἡ, signi datio, classicum. Num. 29. Item significatio, seu significatus. Diosc. l. 7. c. 1.

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, qui signum dat classicum canendo, aut receptui canendo. Item pastor, apud Apoll. Rhod.

(Σημαντήριον. Sch. ex. σφραγίδα τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα εὐνῆς. Æsch. Ag. 618.)

Σημάντωρ, idem. Item dux, præses, præfectus. Il. δ'. Hesiod. in Asp. † 56.† Aristot. de mund. (Soph. Œdip. Tyr. 977.)

Σημαντρὶς γῆ, terra sigillaris, cujus usus est in obsignandis literis. Herodot. in Eut.

Σήμαντρον, sigillum, signum. Xen. in Lac. rep.

Σημαντικὸς, significativus: ut, φωνὴ σημαντικὴ, Aristot. περὶ ἑρμην.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντισημαίνω, contrà significo, significationem do in contrarium. Item prodigium emitto, contrarium et adversum futuri præsagium edo. Paus. in. Phoc.

Ἀποσημειοῦμαι, annotationes et collectanea facio: commentarios scribo. Ammon. in prædic. Arist. ὑπομνήματα καλοῦσιν ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημειοῦται ὑπόμνησιν.

Ἀποσημαίνω, signum do. Plat. in Euthyd. Item defero, denuncio. Joseph. ἀποσημήνασα τοῖς ἄρχουσι τῶν Παλαιστινῶν, &c. Item conspicuum reddo, insignio. Basil. Ἀποσημαίνω εἴς τινα, scommate seu dicterio aliquem noto. Thuc. l. 3. ἐς Νικίαν τὸν Νικοστράτου στρατηγὸν ὄντα ἀπεσήμαινεν ἐχθρὸς ὤν. Sic et apud Plut. in Apoph.

Ἀποσημαίνομαι, obsigno: ut, ἀποσημήνασθαι τὴν ἐπιστολήν. Herodian. Item annoto. ut apud Xen. τοὺς φιλτάτους τῶν ἡμετέρων ἀπεσημαίνοντο, annotabant ut publicandos et pœna afficiendos.

Διάσημος, insignis, illustris. Phil. de vita M. l. 3.

Διασημαίνω, signum do, manu significo. Plut. διεσήμηνεν αἴτησιν ἡσυχίας καὶ σιωπῆς. Item notâ insignio, signo aliquo noto. Xen. πάντως οὖν μοι τούτους διασήμηνον.

Ἐκσημαίνω, declaro, aperio. (Soph. El. 1191.)

Ἐνσημαίνομαι, significo et intelligendum præbeo. Xen. Pæd. 8. ἐνσημαινόμενος τοῦτο, ὅτι οὐχὶ λανθάνειν χαρίζεσθαι βουλόμενοι. Item exprimo seu imprimo. in metaph. signif. Plat. de rep. l. 2. (de doctrina puerorum:) μάλιστα δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Et pro, exprimo legendo; apud Isocr. ad Phil. Significat et passivè, imprimor. Basil. in orat. ad juvenes, ἀμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἁπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, quæ altè imprimuntur.

(Ἐπίσημα, ατος. Eurip. Phœniss. 1067. 1085.)

Ἐπίσημος, cui signum seu nota impressa est, signatus. Thuc. lib. 2. † χρύσιον. Xen. Pæd. l. 4. p. 109. b.† Item insignis, nobilis, illustris. Luc. in Nigr. (Eurip. Med. 545. id. Phœniss. 761.) Et, τὸ ἐπίσημον, in clypeo insigne, seu insignis aliqua nota. (Æsch. S. c. Th. 665.) Plut. in Apoph. Lac. et de orac. Pyth.

Ἐπισήμως, insigniter. Polyb. Item perspicuè vel significanter. Luc. de hist. scrib.

Ἐπισημειόω, annoto, scribo annotationes. Apud Plut. in Apophth. ἐπισημειωσάμενοι τὸ ἔθος, exp. plausu morem approbantes.

Ἐπισημείωσις, annotatio.

Ἐπισημαίνω, indico, indicium facio. Arist. de gen. an. l. 1. τὸ περίττωμα τοῦτο θήλεσι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει. Galen. in defin. ἀμφημερινός πυρετός ἐστιν ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων, indicationem accessionis edens. Hinc ἐπισημαίνει, impersonaliter positum, significat, indicium editur, indicatio fit: ut apud Arist. hist. an. l. 5. τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνει κατά τε τὴν τῆς φωνῆς μεταβολὴν, &c. ¶ Item ἐπισημαίνω, portendo. Aristot. in problem. sect. 26. ὁ δὲ νότος ἐπισημαίνει μὲν, ἐπιτέλλουσι δὲ τοῖς ἄστροις. Sic et apud Plut. et Gregor.

Ἐπισημαίνομαι, quamcunque significationem do. Arist pol. 5. ἐπισημαινομένους ἐν τοῖς ὅρκοις. Et, signo vel acclamatione testor. Polyb. lib. 2. τὰς παρανόμους τῶν πράξεων ἐπισημαίνεσθαι. Item, acclamo populariter, et applaudo. Æschin. de malè gesta leg. ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον. Et cum accusat. apud Polyb. προθύμως αὐτὸν ἐπισημηναμένου τοῦ πλήθους. Unde et pro subscribo, approbo, obsigno, ponitur. Dem. pro cor. ἐν οἷς δὲ τὰς εὐθύνας ἐπισημαίνεσθε, δικαίως πάντα πεπρᾶχθαι μοι προσομολογεῖτε. Item insignio, decore aliquo honesto. Polyb. τοὺς ὑπερασπίσαντας, καὶ σώσαντάς τινας τῶν πολιτῶν, ἐπισημαίνεται δώροις. (Philostr. l. 3. c. 31.)

Ἐπισημασία, ἡ, significatio cujuscunque rei. Procl. Peculiariter apud medicos sic dicitur significatio accessionis febrilis: principium seu insultus accedentis febris: ut apud Diosc. l. 1. c. 15. σύγχρισμά τε ῥιγοῦσι μετ' ἐλαίου πρὸ τῆς ἐπισημασίας.

Ἀνεπισήμαντος, ὁ καὶ ἡ, (*decomp.*) non notatus seu nota aliqua insignitus. Polyb. [lib. 11. §. 2. V. §. 81.]

Κατασημαίνω, annoto, observo: unde apud Synes. de insomn. εἰ μὴ κατεσημήνατο, τίνος αὐτῷ προφῆτις ἐγένετο, πάθους, ἢ τύχης, &c. Item obsigno, sigillo: ut in voce med. Xen. Pæd. 8. κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι. Et in pass. κατασεσημασμένα γράμματα, Herodian. l. 7. Significat et, noto, insignio. unde, ἐσθῆτες κατασημανθεῖσαι, apud Greg.

Decomp. Ἀκατασήμαντος, non obsignatus. Herodian. [lib. 3. §. 38.]

Εὐκατασήμαντος, obsignatu facilis.

Παράσημος, perperam signatus, adulterinus: ut, παράσημα νομίσματα. Hesych. et metaph. παράσημος ῥήτωρ, apud Dem. pro Ctesiph. Item obscurus, ignobilis: ut, δόξα παράσημος. Euripid. (Æsch. Ag. 760.) Et contraria signif. insignis et inter alios conspicuus. Plut. in Polit. præcep. et in Coriol. ¶ Τὸ παράσημον, insigne. Plut. Athen. ¶ Item signum, tessera: apud eund. Plut. de deo Socr. ¶ Τὰ παράσημα, exp. monstrosa, prodigiosa.

Παρασήμως, insignitè, et cum additamento. Theophr.

Παρασημειόω, annoto.

Παρασημείωσις, annotatio.

Παρασημαίνω, perperam signo, falsum signum notamve imprimo. Hesych. Item insignio: unde, παρασεσημασμένος τι μέρος, membro aliquo mutilato insignitus. Item obsigno. Unde in voce med. apud Dem. ἀντὶ τοῦ τὰ σημεῖα ἐᾶν, τῶν οἰκημάτων ἃ παρεσημηνάμην, ἐλθὼν εἰς ἀγρὸν, ἀνέῳξε. Item, pariter et eadem opera significo. Basil. in Hexaëm. ὁ δὲ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω ἐπιμνησθεὶς, καὶ τὰ τὴν μέσην τούτοις ἐκπληροῦντα χώραν, συνεκδοχικῶς παρεσήμαινε, una comprehensione significat. Expon. etiam, annoto et adscribo, apud Arist. top. 1. παρασημαίνεσθαι δὲ καὶ ἑκάστων δόξας.

Decomp. Ἀπαράσημος, nullo insigni notus vel conspicuus. Isæus.

Ἀπαρασημείωτος, non annotatus. Diosc. in præfat. l. 1. Item, non insignitus.

Ἀπαρασήμαντος, non illustratus, non designatus.

Περίσημος, insignis, clarus. Item insignitus, notatus: ut, ἔρως dicitur esse παῖς περίσημος, apud Mosch. Idyll. 1. [Eurip. Herc. Fur. 1016. Ὁ φόνος ἦν, ὃν Ἀργολὶς ἔχει πέτρα, Τότε μὲν περισαμότατος, καὶ ἄριστος Ἑλλάδι τῶν τοῦ Δανάου παίδων.]

Προσημαίνω, præsignifico, portendo. Xen. † Pæd. 1. 6. 40.† θεοὶ δὲ πάντα ἴσασι καὶ προσημαίνουσι ᾧ ἐθέλωσι. Sic et apud Plutarch. et Æschin. (Eurip. Med. 726.)

Προσημασία, ἡ, præsignificatio, portentum aliquid præsignificans.

Προσημειόω, antè significo, antè denoto. Joseph.

Προσσημαίνω, præterea significo. ut, ῥῆμα dicitur προσσημαῖνον χρόνον, apud Aristot. in lib. περὶ ἑρμην. c. 2.

Προσσημαντικὸς, præterea seu etiam significans.

Σύσσημος, consignificans. Et, τὸ σύσσημον, commune signum. Marc. 14.

Συσσημαίνω, consigno, unde Suid. ex Lycurg. τὴν ἱέρειαν συσσημαίνεσθαι τὰ γραμματεῖα.

Ὑποσημειόω, notis excipio. Laërt. in vita Xen.

Ὑποσημείωσις, subscriptio. in Anth. de collat.

Ὑποσημαίνω, indico, significo. Arist. eth. 4. καθάπερ καὶ τοὔνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει. Item signum do, antesignanum et autorem me præbeo. Plat. polit. l. 8. ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς, καὶ γῆς ἀναδασμὸν, autorem se præbeat novarum tabularum, legisque agrariæ.

Composita sine præpositione.

Ἀρίσημος, ὁ καὶ ἡ, illustris, vel celebris in bellis. Suid. apud Homer. hymn. 1. in Merc. [v. 12.] ἀρίσημα ἔργα, exp. illustria et insignia opera.

Ἄσημος, cui signum seu nota non impressa est. non signatus: ut, χρυσίον ἄσημον, apud Thuc. l. 2. ¶ Exponitur et, rudis, informis: ut, σάρκα ἄσημον, Oppian. de venat. l. 3. ¶ Item obscurus, quem nullis signis notisque agnoscere licet. Herodot. [lib. 9. cap. 40. ἔχειν γὰρ χρυσὸν πολλὸν μὲν ἐπίσημον, πολλὸν δὲ καὶ ἄσημον. lib. 5. cap. 92. τοῖσι τὸ μὲν πρότερον γενόμενον χρηστήριον ἐς Κόρινθον ἦν ἄσημον, &c. lib. 2. cap. 2.] Et, obscurus, id est, ignotus, ignobilis: ut, γένος ἄσημον. Plut. in Fab. [Act. Apost. xxi. 39. Ἐγὼ ἄνθρωπος μέν εἰμι Ἰουδαῖος — οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης.] ¶ Τὸ ἄσημον, quod nihil significat. Suid. (Eurip. Phœniss. 1072. Soph. Tr. 879. Æsch. Ag. 1605.)

Ἀσήμως, obscurè. Hesych. Item ignobiliter. Herodian. l. 1.

Ἀσημείωτος, non notatus aut insignitus. Philo de vita M. l. 2.

Ἀσήμαντος, rectore carens, cui nemo præest. Il. κ΄. Et, τὰ ἀσήμαντα, non obsignata, quibus signum impressum non est. Suid.

Ἀσήμων, idem quod ἄσημος. Sophoc. [Œd. Col. 1668. γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ᾽ ὁρμωμένας.]

Διοσημεία, seu διοσημία, signum à Jove, prodigiosa tempestas: vel simpliciter, tempestas. Plut. de def. orac. Exponitur et, prodigium, ostentum. apud Herodian. et Paus. Et, διοσημί᾽ ἐστι, vitium obvenit, Aristoph. in Acharn. (Philostr. l. 2. c. 33.)

Διπλοσήμαντος, duplicem habens significationem. Aristot.

Εὔσημος, qui facilè ex suis notis agnosci potest, clarus, perspicuus. Theophr. Item, significans. Item, prospera signa dans, faustus, lætus. Plaut. Eur. (Æsch. Ag. 827. Suppl. 722.)

Θεοσημεῖον, ου, signum divinitus datum. Damasc. et Areop. Exponitur et, oraculum divinum. Suid.

(Ὀκτασήμως. Sch. Æsch. S. c. Th. 129.)

Ὁμοιόσημος, idem significans, qui ejusdem est significationis.

Πλατύσημος ἐσθὴς, vestis lato clavo insignis, tunica lati clavi. Herodian. l. 3. Diod. Sic. l. 36.

Πολύσημος, multa significans.

Πολυσήμαντος, idem.

ΣΗ΄ΠΩ, F. ψω, putrefacio, putredine vitio. Plut. symp. 3. τὸν ἥλιον τὰ κρέα σήπειν. (Æsch. Ch. 995.)

Σήπομαι, putrefio, putresco. Il. ω΄. οὐδέ τι ὁ χρὼς σήπεται. Il. τ΄. κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη. Xen. in Cyn. ἵνα μὴ σήπωνται αἱ ποδοστράβαι. Præt. Med. σέσηπα, putrefactus sum. Il. β΄. Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν.

Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo. Plut. symp. 3. probl. 10.

Σὴψ, πὸς, ἡ, serpentis nomen, à putrefaciendo partes commorsas sic dicti, teste schol. Nic. Dioscor. l. 2. c. 70. et l. 5. c. 22. Masculino etiam genere appellatur, apud Theophr. histor. pl. lib. 9. et Nic. in Ther.

Σηπτὸς, ὁ, putridus. Idem putrefaciendi vim habens: ut, φάρμακα σηπτὰ, Gal. simpl. med. l. 5. In qua significatione dicitur et σηπτικὸς, apud eund. ibid. et Diosc.

Σηπεδὼν, όνος, ἡ, putredo. Plut. in Artox. Diosc. Et, σηπεδόνες, ulcera putrida seu putrescentia. Hippocr. ¶ Est et lacertæ genus, à qua commorsa caro putrescit. Nic. in Ther. et Ælian.

Σηπεδονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, putredine vitiatus. Alex. Aphrod. probl. l. 1.

Σηπία, ας, ἡ, sepia: nomen piscis, atrum cruorem (seu putredinem quandam) in timore emittentis: de quo Athen. lib. 7. Aristoph. Κάθησο τοίνυν σηπίας μασσώμενος. Idem dicitur et σηπίας, ὁ, apud Nic. in Alexiph. ¶ Est et σηπιαὶ nomen promontorii in Magnesia, ex eo appellati, quòd ibi Thetis Peleum fugiens in sepiam sit conversa. Etym. et Eust.

Σήπιον, τὸ, pars quædam dura et solida sepiæ. Arist. hist. an. l. 4.

Σηπίδιον, τὸ, sepiola. Aristoph. in Thesmoph. Ἰχθῦς ἑώνηταί τις, ἢ σηπίδιον.

Σὴς, τὸς, ὁ, tinea; vermiculus, vestibus præsertim, noxius. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 16.

Σαπρὸς, οῦ, ὁ, putris, putridus. Athen. l. 6. Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ. ¶ Exp. etiam, carie vitiatus, rancidus, marcidus, vetustate putidus. Metaph. εἰρήνη σαπρὰ, quæ ob vetustatem ingrata est, et putet quasi; Aristoph. in Pace. Λόγος σαπρὸς, oratio putida, spurcus et obscœnus sermo; Paul. ad Eph. c. 4.

Σαπρότης, ητος, et σαπρία, ας, ἡ, putredo, marco, marcedo. Diosc. lib. 1. cap. 113.

Σαπρίας, ου, ὁ, vini genus conditi, herbis in eo putrescentibus seu marcescentibus. odoremque illarum ex marcore isto concipientis. Athen. l. 1.

Σαπρίζω, putreo, marceo, vel putridum marcidumque oleo.

Σαθρὸς, ὁ, (formatum ex aor. 2. ἐσάπην, mutato π in θ, inquit Etym.) putris, flaccidus, marcidus: ut, σαθρὸν τεῖχος, Luc. Apud eundem, ὑπὸ χρόνου σαθρὸς, exponitur marcidus annis, vietus. Et apud Plut. in Galb. σαθροὶ de iis dicitur, quibus animus jam est exulceratus. Exponitur interdum, debilis, fragilis. Item futilis, frivolus: ut, σαθροὶ λόγοι. Eurip.

Σαθρόω, marcidum seu flaccidum reddo, item debilito. Jud. c. 10.

Σαθροῦσθαι, marcescere, flaccescere. Chrysost. in epist. ad Roman. cap. 6. Exponitur etiam, conquassari, labascere, apud eund. com. in ep. ad Eph. c. 5.

Composita: ac primùm ex σήπω.

Ἀκροσαπὴς, quod in superficie tantùm et summa parte putredinem contraxit, quod leviter putrescere et mutari cœpit. Hippocr. in lib. de alim.

Ἀποσήπω, putrefacio, idem quod σήπω.

Ἀποσήπομαι, putrefio. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. cap. 8. §. 6. τῷ τε ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα, καὶ τῷ ἀποσήπεσθαι τοὺς τῶν ποδῶν δακτύλους.]

Ἀπόσηψις, putrefactio. Plut.

Ἄσηπτος, ὁ καὶ ἡ, non putrefactus, putredine non læsus: vel qui putrefieri nequit. Plut. symp. 4. Xen. in Cyn.

Ἀσαπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr.

Διασήπω, putrefacio: vel putredine ac tabe consumo. Unde, διασαπείς. Luc.

Δύσσηπτος, qui difficulter putrescit. Plut.

Ἐκσήπω, putrefacio: vel penitus putrefacio.

Εὔσηπτος, qui facilè putrefit, qui putredine facilè vitiatur.

Εὐσηψία, ἡ, putrescendi facilitas. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 9.

Ἡμισαπὴς, qui dimidia ex parte computruit, semiputris.

Κατασήπω, idem quod σήπω. † Xen. Pæd. p. 211. d. sinere ut quid putrescat.†

Κατασήπομαι, idem quod σήπομαι, marcesco. Ut, κατασηπόμενα ἄνθη. Gregor. † Xen. Pæd. p. 211. e.†

Κρεοσήπομαι, carnium modo putresco. Plut.

Περισήπω, circumquaque putrefacio, seu omni ex parte.

Συσσήπω, computrefacio. Exponitur et, macero. Aristot.

Ὑποσήπω, subputrefacio. Nicand.

Composita ex σαπρὸς, et σαθρός.

Ἐπίσαπρος, in superficie putridus.

Πολύσαθρος, multum putris seu putridus.

Ὑπόσαθρος, ex parte putris. Luc.

ΣΗ῀ΡΕΣ, οἱ, Seres, populus Scythiæ Asiaticæ; et ob solum, et ob cœlum, et ob finitimos, quietus et pacatus. Singularis est ὁ Σὴρ, Ser, unus ex istâ natione. ὁ σὴρ, Ser, est etiam vermiculus, qui gignit ac texit lanuginem tenuissimam, quam sericum appellamus: nomen habens ab istâ gente, quæ arbores habet, è quibus lanam tenuissimam depectunt, ac inde sericum vellus conficiunt.

Σηρικὸς, sericus. ut, σηρικὴ ἐσθὴς, serica vestis, apud Luc. et, σηρικὸν ὕφασμα, apud Dion. et σηρικὸν νῆμα, apud Arrian. Dicitur et absolutè, σηρικὸν, et σηρικὰ, apud Strab. l. 15.

Ὁλοσηρικὸς, (*comp.*) ut, ὁλοσηρικὴ ἐσθὴς, vestis tota ex serico. Pro eodem dicitur et ὁλοσηρικὰ, τά.

ΣΗΣΑ΄ΜΗ, ης, ἡ, sive Σήσαμον, ου, τὸ, sesama vel sesamum: frumenti Indici genus: de quo Diosc. l. 2. c. 121.

Σησαμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sesamo similis.

Σησαμίτης, vel σησαμίτης ἄρτος, panis ex sesamo factus, apud Athen.

Σησαμὶς. sc. μάζα, placenta quæ fiebat ex melle et sesamo. Etym. Item σησαμὶς, vel σησαμῖτις, s. πόα, vel βοτάνη, sesamites herba, aliàs sesamoides magnum, σησαμοειδὲς τὸ μέγα, apud Diosc. lib. 4. cap. 151. et in ejus append. (Hom. Batrach. 36.)

Σησάμινος, unde, σησάμινον ἔλαιον, ex sesamo factum oleum.

Σησάμιον, ου, τὸ, placenta ex sesamo et melle atque oleo. Hippocr. et Athen. Dicitur et, σησαμοῦς, οῦντος, ὁ, pro eod.

ΣΗ῀ΤΕΣ, hoc anno. Adverbium Ionicæ dialecto peculiare. Pro quo Doricè σᾶτες dicitur, Atticè τῆτες. ☞ Quasi τῷ ἔτει τούτῳ, teste Gal. comm. in 2. lib. Hipp. περὶ ἄρθρων, sect. 41. et Etym.

Σητινὸς, Doricè σατινὸς, et Atticè τητινὸς, hornus, seu hornotinus, qui hujus est anni. Etym.

Σητάνιος πυρὸς, (seu σητάνειος, ut scribit Orus apud Etym.) triticum quod hoc anno, i. vere ineunte est satum. Galen. ibid. Putatur idem esse cum trimestri tritico. Hesych. tamen σητανίους πυροὺς, expon. καθαρούς. itidemque Suid. σητάνειον ἄρτον denominari dicit παρὰ τὸ σήθω, τὸ κοσκινίζω, ut sit panis ex farini succreta. Sunt et σητάνια κρόμμυα, cepæ setaniæ, apud Theophr. histor. pl. l. 7. c. 14. Scribitur et σιτάνιος, de quo in Σῖτος.

ΣΘΕ΄ΝΩ, valeo, possum. Soph. in Ajace, εἶμι κἀγὼ κεῖσ᾽ ὅποιπερ ἂν σθένω. (Œdip. Tyr. 1500. Æsch. Ag. 304.) Eurip. in Hec. οἱ θεοὶ σθένουσι, χὠ κείνων κρατῶν Νόμος. Plut. οὐδὲν ἂν σθένοι.

Σθένος, εος, τὸ, vis, robur, potentia. Iliad. ἰ. τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. Iliad. ρ΄. Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμέλαινας. Dem. Olynth. 3. εἰ μὴ βοηθήσῃ τε παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. Periphrasticè σθένος Ἰδομενῆος dicitur pro ipso Idomeneo, Iliad. ν΄. et, σθένος Ὠρίωνος, pro Orione, Iliad. σ΄. quemadmodum virum excellentem hodieque abstracto excellentiæ nomine compellamus. (V. Æschyl. Pr. 362. Pers. 904. 1040. Soph. Tyr. 516.)

Σθεναρὸς, validus, robustus. Il. ἰ. (Soph. Œdip. Tyr. 475.)

Σθενόω, ῶ, roboro, confirmo.

Composita.

Ἀγασθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, viribus supra modum pollens: præpotens. Epigramm.

Ἀεισθενὴς, semper viribus potens.

Ἀσθενὴς, invalidus, imbecillis, defectus et fractus viribus. Euripid. in Hec. ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε κἀσθενεῖς ἴσως. (Med. 740.) Xenoph. Pæd. 1. εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε. Interdum cum accusativo synecdochico. ἀσθενὴς τοὺς πόδας, q. κατὰ πόδας. Interdum cum dat. ut, ἀσθενὴς χρήμασι, Plat. de rep. l. 2. Interdum cum præpos. πρὸς vel ἐς. ut apud Thuc. &c. † et ἔν τινι. Xen. Pæd. 1. 6. 31.† Dicitur et de rebus: ut, ἀσθενὲς τεῖχος, apud eundem, et, ἀσθενὴς συλλογισμὸς, Aristot. † Comp. ἀσθενέστερος. Xen. Pæd. l. 5. p. 136. c.†

Ἀσθενῶς, imbecilliter, invalidè. Dem. Thuc.

Ἀσθένεια, ἡ, imbecillitas, debilitas: morbus. Plat. Xen. Thucyd. Exponitur et, opum tenuitas, apud eund. Pro eodem Ionicè dicitur ἀσθενίη.

Ἀσθενικὸς, imbecillis, languidus, valetudinarius. [Aris-

tot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 14. ἵππος δὲ ὀχεύειν ἄρχεται διετὴς, καὶ ὀχεύεται, ὥστε καὶ γεννᾷν· τὰ μέντοι ἔκγονα, κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἐλάττω καὶ ἀσθενικώτερα.] Item, pauper.

Ἀσθενέω, imbecillis seu infirmis viribus sum, langueo. Xen. Pæd. 8. ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, ἐπισκόπει. † ægrotare. Pæd. 1. 4. 2.† Plat. in Charm. περὶ τῆς ἀσθενείας· ἣν πρώην πρός με ἔλεγεν ὅτι ἀσθενεῖ.

Ἀσθένημα, τὸ, idem cum ἀσθένεια.

Ἀσθενόω, robur viresque alicujus debilito et frango. Xen. Pæd. 1. εἰ μή τις αὐτοὺς φθάσας ἀσθενώσει.

Decomp. Ἐπασθενέω, debilis et infirmus sum in.

Ἐξασθενέω, prorsus sum viribus defectus, vires meæ prorsus elanguêre. Plut. de def. orac. Herodian. l. 6.

Παγασθενής, omnino imbecillis, prorsus viribus fractus.

Ὑπερασθενής, supra modum infirmus.

Δορυσθενής, hasta valens, seu potens. Hom. hym. in Mart. (Æsch. Ch. 156.)

Ἐρισθενής, idem quod μεγαλοσθενής, admodum validus. † Hesiod. Theog. 4.† [Ἔργ. 414. Hom. Iliad. Τ. 355. Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ Ὤιχετο. Schol. Μεγαλοσθενοῦς, ἰσχυροῦ. Odyss. Θ. 289. ἐρισθενέος. Schol. Καλὴν δύναμιν ἔχοντος. Apoll. Rhod. Arg. 1. 543.]

Εὐρυσθενής, viribus latè potens: epith. Neptuni. Od. γ'.

Εὐσθενής, viribus potens, robustus, validus. Theophyl. epistol. 15. Alex. Aphrodis.

Εὐσθενῶς, valide, firmiter: infractis viribus. Philo de mundo.

Εὐσθένεια, ἡ, virium integritas, robur infractum et validum. Suid. et Hesych.

Εὐσθενέω, viribus polleo, validus et robustus sum. (Æsch. Eum. 898.)

Ἰσοσθενής, paribus viribus pollens, æquali robore præditus. Democr.

Ἰσοσθένεια, æqualitas virium. Laërt.

Ἰσοσθενέω, æquali robore polleo, apud eund.

Καλλισθενής, viribus decorus, egregio robore præditus.

Μεγαλοσθενής, magnis viribus præditus. Hesych.

Μεγασθενής, idem. Apoll. Rhod. [1. 181. Aristoph. Nub. 566. Τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν, sc. Invoco. Pind. Olymp. A. 58. τοῦ μεγασθενὴς Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν, &c. Schol. Νεώτ. ὁ μεγάλην ἔχων ἰσχύν. Æschyl. Sept. c. Theb. 70. Ἀρά τ' ἐριννὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής, &c. Eumen. 61. S. c. Th. 985. Ch. 267.]

Ὁμοσθενής, iisdem præditus viribus, æquè validus.

Πανσθενής, omnino robustus, viribus omnes superans. Hesych.

Περισθενής, viribus et robore suo modum excedens, nimiùm viribus pollens. Plut. [Pind. Nem. Od. Γ. 26. Ἐν περισθενεῖ μαλαχθεὶς Παγκρατίου στόλῳ.]

ΣΙΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, mala, maxilla. (☞ Quidam ita dictam putarunt, quia σείεται περιαγομένη.) Athen. l. 10. ὁπότε κοπιάσειεν τὰς σιαγόνας ἐσθίων. Dicitur et de bove, apud eund. περὶ σιαγόνος βοείας. Item de equo, apud Xen.

Σιαγόνια, τὰ, maxillæ. Deut. c. 18.

ΣΙ'ΑΛΟΝ, ου, τὸ, saliva. Xen. καὶ τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσι. Legitur etiam σίαλος masculino genere, apud Athen. Dicitur etiam σίελον, vel σίελος, à Poll.

Σίαλος, ου, ὁ, porcus saginatus. (☞ Παρὰ τὸ ἅλις σιτεῖσθαι, inquit Etymol. et Eust.) Od. ξ'. ζατρεφέων σιάλων. Et alibi, συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Item σίαλος, pro axungia. Hippocr. l. 4. de victus ratione in morb. acut.

Σιαλὶς, ίδος, ἡ, saliva.

Σιαλίζω, vel σιελίζω, salivam emitto. Trallian.

Σιαλισμὸς, οῦ, ὁ, symptoma, quum saliva plùs æquo in os influit, apud Gal. l. 8. τῶν κατὰ τόπ. c. 4. item apud Ægin. l. 3. c. 37.

Σιαλιστήρια, τὰ, dicta sunt equorum fræna, quia salivam et spumam equis excitant, dum ipsa mandunt, in Geop.

Σιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salivam referens. Dionys. de situ orbis. Item pro pingui et opimo.

Σιαλοῦται, apud Hesych. exp. τρέφεται. Idem σιαλῶσαι exp. ποικίλαι, variegare.

Σιάλωμα, τὸ, idem. Hesych. esse ait partem ὅπλου θυρεὸς dicti, munimen et circulus scuti ferreus, quo impetus allisorum ensium arcet et innocuos præstat, ἀποστέγει καὶ ἀσφαλίζεται. Polyb.

Composita.

Ἐνσιαλόω, inspuo. Hesych.

Περισιαλόω, circumcirca variego. Hesych. Utuntur LXX. interpr. Exod. c. 31. καὶ περισεσιαλωμένους χρυσίῳ λίθους, inclusos auro lapides.

ΣΙ'ΒΥΛΛΑ, ης, ἡ, Sibylla, vates, vaticinatrix. ☞ Existimatur factum esse ex σιὸς, significante Æolum lingua, vel Dorum, idem quod θεὸς, et ex nomine βουλὴ, consilium; ut sit quasi σιοῦ βουλὴ, ab enunciandis dei seu deorum consiliis. Vide Suid. et Lactant.

Σιβύλλειος, ὁ καὶ ἡ, ut, σιβύλλειοι βίβλοι. Sibyllini libri. Plut. in Fab.

Σιβυλλισταὶ, exp. fatidici, apud Plut.

Σιβυλλαίνω, vaticinor, reddo oracula. Item more senum deliro.

Σιβυλλιάω, ῶ, idem quod σιβυλλαίνω. Aristoph. in equ. ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾷ.

ΣΙΓΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, taceo, sileo. Od. τ'. Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε. Xen. Pæd. 5. πρὸς ταῦτα ἐσίγα. Apud Eur. σίγα λόγους, supprime verba. ☞ Eust. derivat. à præt. medio σέσιγα verbi σίζω.

Σιγάομαι, ῶμαι, taceor, silentio prætereor. Herac. in ep. ad Hermod. Ἰσοχρονήσω πλέοσι καὶ χώραις διὰ παιδείαν, οὐδέποτε σιγώμενος, nulla ætas silebit meum nomen. Et, σιγηθὲν, silentio retentum. Item in media voce, pro σιγάω, sileo. Aristoph. in Pluto, οἴκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. (Eurip. Med. 316. Phœniss. 307. 870.)

Σιγὴ, ῆς, ἡ, silentium. Xen. Pæd. 7. Exponitur etiam, taciturnitas: ut apud Sophocl. in Ajace, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Sic et apud Eurip. in Orest.

Σιγῇ, dativ. adverbialiter usurpatur pro, tacitè, aut, submissa voce. ut Il. ϑ'. et γ'. et apud Xen. Hell. 6. † Pæd. 1. 4. 13.† Cum genitivo exp. etiam clam: ut, σιγῇ φίλων, clam amicis. Eurip. (Med. 281. Cum G. ib. 588.)

Σιγηλὸς, seu σιγηρὸς, tacitus vel taciturnus. (Soph. Tr. 421.) Eurip. in Bacch. Exponitur etiam, voce carens. Hesych.

Σιγηλῶς, et σιγηρῶς, tacitè. Idem.

Σιγημονάω, taceo: unde apud eund. σιγημονᾷς, exp. σιγᾷς.

Σιγαλέος, ου, ὁ, tacitus. Epigr. l. 3.

Σιγαλόεις, εντος, ὁ, qui ob pulchritudinem suam admirationem et silentium inducit: ut, σιγαλόεις θρόνος, Od. ε'. [Iliad. Ε. 226. καὶ ἡνία σιγαλόεντα. Schol. Ἀψόφητα, διὰ τὸ προσηνὲς, λεπτὸν, καὶ ἁπαλὸν, καὶ οὕτω εὐδιάσειστα. Ἄλλοις λαμπρὰ &c. Θ. 137. Schol. Ἀνθηρὰ, λαμπρά.] ¶ Item, qui ob teneritudinem nullum crepitum seu sonum edit: ut, εἵματα σιγαλόεντα, Odyss. ζ'. Sic et, σιγαλόεντα ἀμύγδαλα, amygdalæ, non crepantes dum franguntur: apud Hermip. teste Eust.

Σίγα, tacitè, idem cum σιγῇ. Eur. in Hec. (Phœniss. 1183. Soph. Œdip. Tyr. 1236.) † El. 1415.† Apoll. Arg. l. 2. † 1. 267.†

Σιγάζω, tacere facio, conticescere seu obticescere jubeo. Oppian. de ven. l. 3. τὰ δ' εὔθροα μοῦνον ἐόντα Τύμπανα σιγάζει, κώφησέ τε πᾶσαν ἰωήν.

Composita.

Ἀσιγησία, ἡ, tacere non posse, tacendi impotentia. Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Ἀσίγητος, ὁ καὶ ἡ, tacere non valens, tacendi impotens, vel non tacens, garrulus. Non.

Κατασιγάω, ῶ, conticesco. Plat. [Phæd. Ἀλλ' εἰ δή τι Σιμμίας ὅδε, ἤ τις ἄλλος ἔχει λέγειν, εὖ ἔχει μὴ κατασιγῆσαι.]

Κατασιγάζω, conticescere facio, silentium impero. Herodian. l. 1. τῷ τε χειρὸς νεύματι τὸν δῆμον κατασιγάσας. Synes. ep. 44. τοὺς λογισμοὺς καταισχῦναί τε καὶ κατασιγάσαι.

Κατασιγάζομαι, silentium mihi imperatur, jubeor tacere. Athen. l. 1.

Νεοσίγαλος, novus. Pind. Olymp. ode 3. [8.]

Ὑποσιγάω, subtaceo, reticeo. Æschin. [de falsâ Legat. ἐν δὲ τούτοις, ὡς ἔοικεν, ἐγὼ διαφανὴς ἦν, οὐχ ὑποσιγῶν, ἀλλὰ συνᾴδων, &c.]

ΣΙ'ΓΛΑΙ, αἱ, inaures, ἐνώτια. Hesych.

Σιγλαὶ vero traditur significare quas vulgò vocamus cifras, notas compendiarias. Justinianum enim scribere, ita vocari in Pand. Græcis. Plut. in Camil. appellavisse σημεῖα ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων δύναμιν ἔχοντα, artemque ipsam ab Augustino et Apuleio notoriam vel notariam dici.

Σίγλος, est inaurium species, teste Hesychio. Item numisma Persicum, valens octo obolos Atticos: aut duas drachmas Atticas, ut scribit Xen. anab. [lib. 1. Ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον Ἀττικούς.]

ΣΙ'ΔΗ, ης, ἡ, idem quod ῥοά. Punica malus: ut, σίδης καρπὸς, apud Nicand. in Alexiph. Item malum Punicum: ut apud Hippocr. l. 1. de morb. mul. ῥοφέειν δὲ σίδης οἰνώδεος τὸν χυλόν. Et de nat. mul. σίδας οἰνώδεας ἐκχυλώσας. ¶ Item herba, sic dicta à similitudine mali punici. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11.

Σιδόεις, ut, σιδόεν καρπεῖον, pro σίδης καρπὸς, apud Nic. in Alexiph.

Σίδιον, ου, τὸ, cortex seu putamen mali Punici. Latinè malicorium. Aristoph. † Nub. 879.† et Diosc. l. 1. c. 184.

Σιδιόεις, puniceus.

ΣΙ'ΔΗΡΟΣ, ου, ὁ, ferrum. Il. ζ'. et κ'. Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος. (Eurip. Phœniss. 68. Theoc. κά. 49.) Plut. κολλᾶν σίδηρον. Aristot. σίδηρον ἐργάζεσθαι. Per metonymiam pro re inde confecta sumitur. Ut pro ense, aut alio telo ferreo. Il. σ'. Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Plut. θνητῷ σιδήρῳ δᾶμα διαλαχόντες. Et pro thorace ferreo. Hesiod. in asp. † 128.† Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον. Fœminino etiam genere dicitur σίδηρος, apud Nic. in Ther. σίδηρον Καυστηρῆς θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέγνοισι καμίνου. Et neutro genere, apud schol. Hom.

Σιδήρεος, et contractè σιδηροῦς, ferreus. Ut, σιδήρεα δέσματα, Od. ά. et, σιδήρεια δρέπανα, Xen. Pæd. 9. Metaph. κραδίη σιδηρέη dicitur, Od. δ'. et, σιδηροῦν σπλάγχνον, apud Plut. Pro eod. σιδήρειος poëtæ dicunt σιδήρειος. ut Il. ϑ'. et ρ'.

Σιδηρικὸς, ferrarius.

Σιδηρίτης, ου, ὁ, idem. Et fœm. σιδηρῖτις τέχνη, ars ferraria seu fabrilis, Poll. l. 7. c. 24. ex Eupol. ¶ Item σιδηρῖτις γῆ, terra ubi foditur ferrum. ¶ Σιδηρίτης seu σιδηρῖτις λίθος, interdum appellatur magnes, à trahendo ferro: interdum adamantis quoddam genus, quòd ferreo sit splendore præditum. Vide Plin. l. 36. c. 17. ¶ Appellantur et herbæ quædam sideritides, ob vim earum vulnera glutinantem: de quibus Diosc. l. 4. c. 33. et seqq. tribus.

Σιδήριον, τὸ, ferrum, ferramentum. Thuc. l. 4. Synes. ep. 108.

Σιδηρεύω, F. εύσω, ferrum tracto.

Σιδηρεὺς, έως, ὁ, faber ferrarius. Poll. l. 7. c. 24.

Σιδηρεῖον, τὸ, fabri ferrarii officina, ferraria. Aristot. pol. 1.

Σιδηρεία, tractatio seu negotiatio ferri. Xen. [de Cyri Exp. lib. 5. καὶ ὁ βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας.]

Σιδηρόω, ῶ, ferro munio, ferrum obduco, aut præfigo. unde, ἐσεσιδήρωτο, Thuc. l. 4. Et, σεσιδηρωμένος, Athen. l. 9.

Σίδαρος, Doricè seu Æolicè pro σίδηρος. Pind. apud Athen. l. 13.

Composita.

Ἀσίδηρος, ὁ καὶ ἡ, qui sine ferro est, ferrum non habens. Epigr.

Βαρυσίδηρος ῥομφαία, gravis ferro ensis.

Βραχυσίδηρος, breve ferrum habens. Pind. [Nem. Γ. 79. Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων, &c. Schol. ἐπεὶ παῖς ἦν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀνάλογον εἶχε τῇ ἡλικίᾳ, βραχυσίδηρον ἄκοντα. τουτέστι, παιδικῷ δόρατι ἐχρήσατο.]

[Ὑποσίδηρος. Plat. de Rep.]

ΣΙ'ΚΥΟΣ, ου, ὁ, vel σικυὸς, cucumis. Plut. symp. 1. τρώγων σίκυον, ὡς ἔφανη μελιτώδης ὁ χυμός. De cucumerum generibus lege Theoph. hist. pl. l. 7. c. 4. Athen. l. 3. Plin. l. 19. c. 5. Dicitur et σίκυς, υος, apud Athen. et Diosc. l. 2. c. 163.

Σικυήλατον, cucumerarium.

Σικυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cucumerarius.

Σίκυον, τὸ, granum cucumeris. Theophr. hist. pl. l. 7.

Σικυηδὸν, in modum cucumeris. Paul. Æg. l. 6.

Σικύδιον, τὸ, parvus cucumis. Athen. l. 3.

Σικύα, ἡ, cucurbita. Idem lib. 2. et apud Hippocr. ¶ Sic appellatur etiam medicorum cucurbita seu cucurbitula: ut, σικύας προσβολὴ, apud Arist. et Athen. Et, σικύαι ἀργυραῖ, apud Luc. Pro eod. scribitur et σικυία, apud Hipp. de antiq. medic. et Gal. in l. de cucurb.

Σικυάνη, idem. Galen. in lex. Hippocr.

Σικυωνία, idem. Athen. l. 2.

ΣΙΚΧΟ'Σ, οῦ, ὁ, injucundus, molestus, ἀηδὴς, Hesych. Apud Athen. lib. 6. καὶ ὁ δύσκολος, ὁ δυσάρεστος καὶ σικχός. ¶ A Suid. exp. ἀνόρεκτος καὶ ἀσθενής. Unde apud Plut. conjunguntur σικχὰ καὶ νοσώδεις. ¶ Ab eodem Suida exponitur etiam, σκώπτης. ¶ Item gracilis, σῖτος ὁ σικχὸς, i. ὁ μικρὸς σῖτος. sicut et ab Hesychio. ubi tamen quidam reponunt, μικρόσιτος.

Σίκχας, αντος, ἡ, calceamenti genus, crepidæ simile. Polluci.

Σικχαντὸν, molestum, injucundum, ἀηδὲς, Suid.

Σικχάζομαι, irrideor. Hesych.

Ἄσικχος, (*comp.*) qui non est σικχὸς, non injucundus. Plut. in Præcept. san. et in Lycurgo.

ΣΙ'ΛΙΓΝΙΣ, siligo: optimum triticum purissimumque, vel farina purissimi optimique triciti. Scribitur et σίλιγνις.

Σιλιγνίτης ἄρτος, panis siligineus, ex siligine confectus. Paul. Ægin. l. 1.

ΣΙ'ΛΦΗ, ης, ἡ, blatta odoris tetri, βδέουσα, fœtida. Dioscor. Pro eodem apud Lucian. legitur τίλφη. ¶ Item insecti genus quod senectutem exuit. Aristot. hist. an. l. 8.

ΣΙ'ΛΦΙΟΝ, ου, τὸ, laserpitium. frutex est ferulacei generis: de quo Diosc. l. 3. c. 94. ‡ Aristoph. Plut. 925.‡ Radix silphii sola ab Hippocrate σίλφιον nominatur, teste Galeno in glossis.

Σιλφίου ὀπὸς, laser, ex scarificata radice expressus, ῥιζίας, vel caule, καυλίας. Pharmacopolis benjouin, et assa dulcis. Assa fœtida, quæ stercus diaboli audit, ὀπὸς Παρθικὸς, succus est ex deteriore silphio.

Σιλφώδες φύλλον, laserpitii folium. Vide Μάσπετα.

ΣΙ'ΜΒΛΟΝ, vel σίμβλος, vel σιμβλὴ, alveare, capsa, ubi mellificant apes: alveus apum. Apoll. Arg. 2. ἢ ἐνὶ σίμβλῳ Βομβηδὸν κλονέονται. Hesiod. in Theog. † 598.† μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους, in alvearibus manentes. ☞ Etym. σίμβλον dici tradit quasi σιμόβολον, nempe ubi αἱ σιμαὶ τὸν κάματον συμβάλλουσι. esse enim epith. apum σιμαί.

Σίμβλιον μέλι, apud Diosc. l. 2. c. 104. mel simblium. Quidam tamen legendum censent, *ὑβλαῖον*.

[*Σιμβλήϊος*. Apoll. Rhod. Arg. 3. 1035. *Λεῖβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν*.]

Συμβλητὶς πέτρα, specus ubi sunt alvearia.

Σιμβλίδες, αἱ, apes.

Σιμβλεύω, apes alvearibus condo.

ΣΙΜΟ'Σ, *οῦ, ὁ*, simus, i. qui pressis est naribus. Plut. *τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν*. Impropriè *σιμὴ γαστὴρ*, apud Xen. Pæd. 8. Et, *τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος*, apud Gal. ad Glauc. l. 2. Dicuntur et *μέλισσαι σιμαὶ*, apud Theocr. idyll. 7. eo quòd respectu vesparum obtusiores habeant aculeos, teste Etym. ¶ *Τὰ σιμὰ*, loca ardua et acclivia, apud Arist. in probl. et Xen. ¶ *Σιμὸς* numeratur et inter pisces, apud Athen. l. 7. in qua signif. quidam *σίμος* scribunt.

Σιμότης, ητος, ἡ, simitas, naris sima. Plut. in Publ. Xen. Pæd. 8.

Σιμόω, ῶ, simum reddo, aut repando. Hesych.

Σίμωμα, τὸ, idem cum *σιμότης*. Tribuitur et navi, apud Plut. in Pericl.

Composita.

Ἀνάσιμος, ὁ καὶ ἡ, resimus, repandus. Aristot. Exponitur et, informis, deformis: apud Aristoph. in Concion.

Ἀνασιμόω, resimo, resimum facio. Expon. etiam, animantia ad coitum ruentia olfacio. Hes. Item impendo, insumo, apud eundem.

Ἀποσιμόω, simum reddo vel pandum. Item à loco pando et cavo elevo sursum: unde, *ἀποσιμῶσαι τὰς ναῦς*, apud Thuc. l. 4. quod Eust. exp. *μετεωρίσαι*. Et metaph. extollo, effero, teste eod.

Ἀποσιμόομαι, simus reddor vel pandus. Luc. *ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα*. Item, à loco pando et cavo elevor sursum. Eust.

Ἔνσιμος, simus. Hippocr.

Ῥινόσιμος, qui naso est simo. Luc. in Dionys.

Ὑπόσιμος, aliquantulùm simus. Philostr. in Heroic.

Ὑποσιμόω, aliquantùm pando. Alciphr.

ΣΙΝΔΩ'Ν, *όνος, ἡ*, sindo, amictus ex lino, linteum tenue, tela Tyria. Herodot. l. 2. *οἱ δὲ κώνωπες, ἢν μὲν ἐν ἱματίῳ ἐνειλιξάμενος εὕδῃ, ἢ σινδόνι, διὰ τούτων δάκνουσι. διὰ δὲ τοῦ δικτύου οὐδὲ πειρῶνται ἀρχήν*. Gal. *μὴ γυμνὸς κομιζέσθω, ἀλλ' ἐπιβεβλημένος σινδόνα μὴ ψυχρὰν, ἢ ἕτερον ἐπίβλημα*. ☞ Existimatur dicta *σινδὼν*, quòd primùm in Sidone urbe fieri cœperit.

Σινδόνη, ἡ, idem quod *σινδών*. quod legas apud Gal. quo explicat *τὸ λάσιον* Hippocratis.

Σινδονίτης τελαμὼν, tela, linteum concerptum è sindone. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 9.

ΣΙ'ΝΗΠΙ, *ιος, τὸ*, sinapi. (☞ Sic dictum *παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς ὦπας*. lædit enim oculos. Etym.) Nic. Georg. l. 2. *Σπέρματά τ' ἐνδάκνοντα σινήπιος*. Dicitur et *σίναπι*, et *νάπυ*. quod posterius Atticorum proprium fuisse, probat Athen. l. 9. ex Aristoph. Equit. *Κἄβλεψε νάπυ, καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασε*. Vide et Diosc. l. 2. c. 184. et Plin. l. 19. c. 8. Pro *νάπυ*, etiam *νάπεια* dicitur, apud Nic. in Alexiph.

Σιναπίζω, cataplasma ex sinapi impono. Diosc. l. 7. c. 3.

Σιναπισμὸς, cataplasma ex sinapi. Archip.

ΣΙ'ΝΩ, et frequentius *σίνομαι*, noceo, lædo. Od. *μ'*. *ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους*. Hesiod. in Erg. *Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι*. Xen. Pæd. 6. *ὁρῶν οὖν καὶ τούτους πολλὰ σινομένους τὴν Μηδικήν*. † *σίνομαί τι*, lædere aliquid. l. 3. p. 78. d.† (Palæph. p. 9.)

Σίνομαι, pass. etiam exp. lædor, nocetur mihi. Hesych.

Σίντης, ου, ὁ, nocuus, noxius: ut, *λέων σίντης*. Il. *ύ*. Et, *σίνταο φάλαγγος*, Nic. in Ther.

Σίντιες, dicti fuerunt Lemnii, vel quòd primi arma bellica invenerint, quæ exitialia esse cuivis notum est, vel quòd piraticam exercuerint, vel ob aliqua alia facinora, teste Etym. et Eust. Iliad. *ά*. et Od. *χ'*. Iidem populi *σίντοι* etiam appellantur. apud Thuc. l. 2. et *σίντοι*, apud ejus schol. Hinc et *σιντηῒς* cognominata fuit ipsa Lemnus, apud Apollon. teste Etym.

Σίντωρ, ορος, ὁ, idem quod *σίντης*, Epigr.

Σῖνος, εος, τὸ, nocumentum, noxa, damnum. Nic. in Ther. Scribitur et, *σίνος*, apud Æschyl. in Agam. quod schol. Aristoph. exp. etiam pudendum. unde *σινάμωρος* pro scortatore sumitur. quam vocem habes suprà in comp. ex *μῶρος* per *ω* in *Μῶρος*.

Σινόω, ῶ, idem cum *σίνω*, seu *σίνομαι*. Hesych.

Σιναρὸς, ὁ, noxius. Et pass. damno affectus, læsus. Idem.

Σινὰς, άδος, ἡ, noxia: apud eund.

Σίνις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, homo noxius, damna et mala ceteris inferens. Aristot. rhet. 3. ex Scirone.

Composita.

Ἀνδρόσινις, hominibus noxius.

Ἀσινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius. Æschyl. in Agam. (1350. Ch. 1018.) † Xen. Pæd. 1. 4. 7.† Et pass. illæsus, incolumis. Od. *λ'*. Herodot. l. 1. [lib. 2. cap. 114. *κότερα δῆτα τοῦτον ἐῶμεν ἀσινέα ἐκπλέειν, ἢ ἀφελώμεθα τὰ ἔχων ἦλθε*; Xenoph. de Exp. Cyri. lib. 3. cap. 3. §. 3. *Ἡμῖν δοκεῖ, ἢν μέν τις ἐᾷ ἡμᾶς ἀπιέναι οἴκαδε, διαπορεύεσθαι τὴν χώραν, ὡς ἂν δυνώμεθα, ἀσινέστατα*. *Κύρ. Παιδ.* Plat. de Leg. lib. 1. Polyb. l. 2.]

Ἀσινῶς, sine noxa, innoxiè.

Ἐπισινὴς, cui noceri potest, detrimento obnoxius. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 11. ¶ *Τὸ ἐπισινὲς*, noxium, damnosum. Hesych.

Ἐπισίνιος, insidiator, clàm lædere alios studens: apud eundem.

Κακόσινος, noxius, malum seu damnum inferens. Gal. apud Hippoc.

Κατασίνομαι, idem cum *σίνομαι*. Suid. et Hesych.

Κατασινάζω, idem. Theoc. in Adonin mortuum, *Καὶ μὰν κατεσίναζε*.

(*Πολυσίνου κυνὸς δίκαν*. Æsch. Ch. 445.)

Προσίνω, prior lædo, prior noceo. Hesych.

ΣΙΝΩ'ΠΗ, *ἡ*, nomen proprium fœminæ scorti: nec non urbis. Etym.

Σινωπίζειν, lascivire more Sinopes, cujus celebris erat lascivia. vel à Sinopensium moribus tractum est.

Σινωπικὸς, ab urbe Sinope: unde, *σινωπικὴ μίλτος*, Sinopicum minium, apud Diosc. l. 5. c. 103. Meminit Strab. et Theophr. de lapid.

ΣΙ'ΟΝ, *ου, τὸ*, sium, sive laver, herba aquatica: de qua Diosc. l. 2. c. 154. Theocr. idyll. 5. *τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνεῖκαι*.

ΣΙΠΑΛΟ'Σ, *οῦ, ὁ*, deformis, odiosam et invisam faciem habens. ut apud Etym. *Ἀλλὰ σὺ μὲν σιπαλός τε, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος*. Scribitur et *σίπαλος*, apud Suid. et Eust.

Σιφλὸς, οῦ, ὁ, idem: et per syncopen ex eo factum, mutato *π* in *φ*, teste Eust. qui et Lycophronem uti eo scribit. Exp. etiam, mutilus, oblæsus. Item debilis, invalidus, ad agendum ineptus. Apoll. Arg. l. 1. *γενεὴν γε μὲν Ἡφαίστοιο, Τούνεκ' ἔην πόδα σιφλός*. ¶ Apud Lycios medulla ferulæ *σιφλὸς* dicebatur, ob ejus raritatem, teste Eust.

Σίφλος verò exp. reprehensio, irrisio. Suid. et schol. Aristoph.

Σιφλόω, F. *ώσω*, deformem reddo, ignominiam affero; debilito. Il. *ξ'*. *θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε*.

Ἐπισίφλιον, (*comp.*) irrisione dignum, deforme. Hesych.

ΣΙΠΥ'Η, *ης, ἡ*, arca: propriè arca panaria. (☞ Sic dicta quasi *σιτοβίη*, quia *ἐν αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλεται*. Aristoph. in Pluto, ‡ 807.‡ *ἡ μὲν σιπύη μεστή ἐστι λευκῶν ἀλφίτων*.

Σιπυὶς, ίδος, ἡ, idem quod *σιπύη*. item pro pyxide.

Ὁμοσίπυοι, (*comp.*) dicti sunt conjuges, quasi compenuarii, id est, ex uno penu, et ex arca una panaria victitantes. apud Aristotel. polit. l. 1. c. 1.

ΣΙ'ΡΑΙΟΝ, *ου, τὸ*, defrutum, sapa. Gal. ab Asiaticis *ἕψημα* appellari tradit. Aristoph. in Vesp. hac voce utitur. *Τὸ ἑψηθὲν γλεῦκος*, mustum (vinum.) i. vinum novum, quod decoctum.

Σείραιον, mustum perenne. Plin. quia post coctionem tale manet, nec in vinum mutatur.

Σεισαίραιον, i. *ἐκ γλεύκους ἑψημένον γλυκύ*. Poll.

Σίριος οἶνος, apud Eust. pro quo et *σείριος οἶνος*, apud Dioscor. et *σείραιος οἶνος*, idem quod *σίραιον*.

ΣΙ'ΣΑΡΟΝ, *ου, τὸ*, siser: olus, cujus radix vesca. Dioscor. lib. 2. cap. 139.

ΣΙΣΥ'ΜΒΡΙΟΝ, sisymbrium, serpyllum sylvestre. vide Dioscor. lib. 2. cap. 156. et Theophr. hist. lib. 2. cap. 1. Apud Nic. in Ther. est *σισύμβρα, ἡ*.

ΣΙΣΥ'ΡΑ, *ας, ἡ*, vestis barbarica ex pellibus caprinis; reno, seu sagum pelliceum, apud Herodot. Exponitur etiam, penula. Ponitur etiam pro crasso et vili stragulo, apud Aristoph. in Nub. *ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος*. (R. 1507.)

Σισύρνα, ἡ, idem quod *σισύρα*. Vide Hesych. et schol. Aristoph. Legitur et *σίσυρνον*, apud Hesych.

Σίσυρνος, idem dicit esse ligamen quoddam medicum.

Σίσυρος, illi ipsi est *γράμματος εἶδος*. *Σισυρνώδης στολὴ*, idem quod *σίσυρνα*, apud eund. Hesych.

ΣΙ'ΣΩΝ, *ωνος, ὁ*, semen exiguum in Syria, apio simile. Dioscor. l. 3. c. 64. Hippocrati *σίσων* dicitur.

ΣΙ~ΤΟΣ, *ου, ὁ*, frumentum. Dem. pro cor. *σίτῳ χρῆσθαι ἐπεισάκτῳ*. Plut. in Cor. *σῖτος ἧκεν εἰς Ῥώμην πολὺς ὠνητὸς ἐξ Ἰταλίας*. ¶ Item, cibus è frumento confectus, i. panis. Od. *ξ'*. *Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι*. Il. *ί*. *τετραπόμενοι φίλον ἦτορ Σίτου ἠδ' οἴνοιο*. † *φέρονται οἴκοθεν σῖτον, ἄρτον*. Xen. Pæd. 1. 2. 8. ferunt domo cibum (nempe) panem. Sic et Plut. de fort. Alex. Themistoclem dicit à rege Persarum *τρεῖς πόλεις λαβεῖν, τὴν μὲν εἰς σῖτον, τὴν δ' εἰς οἶνον*, &c. quod in vita Themist. exprimit his verbis, *πόλεις αὐτῷ τρεῖς δοθῆναι λέγουσιν, εἰς ἄρτον, καὶ οἶνον*, &c. Generaliter etiam pro quovis cibo sumitur. Ut Il. *λ'*. *Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ*. Ex Xen. Pæd. 2. *σίτου καὶ ὕπνου τυγχάνειν*. ¶ Interdum exponitur, annona, commeatus: ut apud Thuc. *σῖτόν τε ἐσήγαγον, καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον*. † Xen. Pæd. 2. 59. c.† ¶ Dicitur et *σῖτα* in plur. per metaplasmum, sicut *ζυγὰ* à *ζυγός*: ut apud Xen. Pæd. 4. Annotant tamen grammatici, *σῖτον* pro frumento, masculino genere usurpari, pro pane autem et cibo, neutr. generis esse, teste Eust. Sed et in his significat. masc. gen. reperitur. Od. *π'*. *Εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω, καὶ σῖτον ἅπαντα Ἔδμεναι*. ¶ Item *σῖτος*, annua pensitatio ad sustentandas viduas et pupillos, quæ conferebatur à curatoribus bonorum, vel à viris, uxoribus repudiatis. Dem. in Aphob. *οὐ διδόντος τούτου σῖτον τῇ μητρί*.

Σιτικὸς, οῦ, ὁ, frumentarius: ut, *σιτικὸς νόμος*. Plut. in Gracch.

Σιτηρὸς, ὁ, frumentaceus, qui frumenti nomine censetur. Theophr. Item idem quod *σιτικός*. ut, *σιτηρὰ μέτρα*, mensuræ frumentariæ. Arist. eth. 5. c. 7.

Σιτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr.

Σιτὼν, ῶνος, ὁ, ager frumentarius.

Σιτὼ, οῦς, ἡ, apud Syracusios vocabatur Ceres, quasi frumenti præses. Athen. l. 3.

Σιτάριον, τὸ, granum, i. pondus, granum tritici æquans. Nic. Myreps.

Σιτανίας, et *σιτάνιος, ου, ὁ*, s. *πυρὸς*, triticum quoddam à *σῖτος* denominatum, ut colligitur ex Theophr. hist. pl. l. 8. c. 2. At *πυρὸς σητάνιος* in *Σῆτες* explicatur. ¶ Mespili etiam genus quoddam *σιτάνιον* nominari, alias *ἐπιμηλὶς* dictum, tradit Diosc. l. 1. c. 171. et Gal. in lex. Hippocr.

Σιτίον, τὸ, unde *σιτία*, cibi. Arist. eth. 2. c. 2. Xen. Pæd. 4. Exponitur etiam, annona, commeatus. Athen. l. 4.

Σιτέω, nutrio, pasco. Hesych.

Σιτέομαι, οῦμαι, cibum capio, comedo, vescor. † Xen. Pæd. 1. 2. 8.† Aristotel. de mund. *εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος*. Et cum accus. Aristoph. in Plut. *σιτεῖσθαι ἀντὶ ἄρτων μαλάχης πτόρθους*. Metaph. apud eund. † Nub. 491.† *κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι*. (Æsch. Ag. 1677.)

Σίτησις, ἡ, jus epulandi seu cibum capiendi, victus. Athen. l. 6. (Aristoph. R. 776.)

Σιτέσκομαι, idem quod *σιτέομαι*, Od. *ώ*. *Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον, ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι*.

Σιτεύω, alo: vel pinguefacio frugibus, sagino. Plut. symp. 4.

Σιτευτὸς, ὁ, frugibus pinguefactus, saginatus, altilis. Athen. l. 9. et. 14.

Σιτίζω, idem cum *σιτέω*. Isoc. ad Demon. *ὡς τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσι*.

Σιτισμὸς, ὁ, et *σίτισις*, ipsa actio cibum præbendi seu alendi.

Σιτιστὸς, ὁ, altilis, saginatus. Matth. 22. Luc. 15.

Composita.

Ἀείσιτος, ὁ καὶ ἡ, qui quotidie cibum Athenis in prytanæo capiebat. Hesych.

Ἀλφιτοσιτέω, pulte pro pane vescor. Xen. Pæd. 6. *ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει*.

Ἀπόσιτος, à cibo abstinens. Luc. Synes. Item abhorrens à cibis. Gal. comm. in. l. 1. *ἐπιδημιῶν*.

Ἀποσιτία, ἡ, abstinentia à cibo: inedia. Exponitur etiam, abhorrescentia à cibo. Gal.

Ἀποσιτικὸς, ὁ, abstinentiam à cibo inducens.

Ἀποσιτέω, abstineo à cibo, inediam tolero. Luc.

Ἀρτοσιτέω, pane vescor. Xen. Pæd. 6. *ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον ἐσθίει*. Et simpl. vescor. Luc. in Lexiph. *λουσαμένους ἀρτοσιτεῖν*.

Ἄσιτος, qui cibum non sumpsit, jejunus, impastus. Odyss. *δ'*. Xen. Pæd. 4. 7. et 8. (cibum respuens. Eurip. Med. 24.)

Ἀσιτία, ἡ, inedia, esuries: item jejunium, abstinentia à cibo. Aristot. eth. 10. c. 9. *τῷ πυρέττοντι συμφέρει ἀσιτία καὶ ἡσυχία*.

Ἀσιτέω, cibum non capio, abstineo à cibo. Eurip. in Hippol. Galen. ad Glauc.

Αὐτόσιτος, qui ipse cibum sibi comparat, qui domi suæ cibum capit, non alienæ. Suid. et Hesych. Item qui cum altero cœnaturus ipse suas secum dapes affert. Hesych.

Ἐπίσιτος, qui victus causâ alicui operam suam locavit. Suid.

Ἐπισίτιος, idem. Athen. l. 6.

Ἐπισίτια, τὰ, cibaria, commeatus. Item viatica, viaticum. Suid.

Ἐπισιτιάζω, viaticum sumo, seu viaticor.

Ἐπισιτίζω, cibaria præbeo.

Ἐπισιτίζομαι, pascor, cibaria sumo, mercor, paro. Thucyd. l. 6. *ἐπειδὴ δὲ ἐπισιτισάμενοι πάσῃ στρατιᾷ*. Item rem frumentariam et alimoniam deporto. ut Arist. rhet. 3. *καὶ παρακαλῶν ποτε τοὺς Ἀθηναίους εἰς Εὔβοιαν ἐπισιτισαμένους*. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. *ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἐπεσιτίσαντο*. Herodot. Hist. lib. 7. *ἐκ ταύτης δὲ ἐπισιτιεῖσθαι ἐλογίζοντο οἱ Ἕλληνες*.] Pro *παρασιτεῖν* etiam accipi putatur apud Athen. lib. 6. ex Pherecrate, *Σὺ δ' οὐδὲ θᾶσσον Σμικυθίων ἐπισιτιεῖ*.

Προσεπισιτίζομαι, (decomp.) rem frumentariam adaugeo. Polyb.

Εὔσιτος, qui est bono stomacho.

Εὐσιτέω, bene habitus sum è cibo. Theophr. hist. pl. l. 4. Item cibum appeto, alacriter cibum sumo. Hippocr. aphor. l. 2.

Κακόσιτος, qui stomachi vitio cibum fastidit. Eubul. apud Athen. libro 6.

Κακοσιτία, cibi fastidium. Poll. l. 6. c. 7.

Κατασιτέομαι, comedo, vescor. [Herodot. Hist. lib. 1. τὸν δὲ νοῦσον τελευτήσαντα οὐ κατασιτέονται.]

Μονόσιτος, qui quotidie semel tantum cibum capit. Item, qui solus et sine conviva cibum capit.

Μονοσιτία, ἡ, quotidie semel tantùm cibum capere. Gal. Item, sine conviva et solum vesci.

Μονοσιτέω, semel in die vescor. Xen. Pæd. 8. ἦν αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον. Item, solus et sine conviva cibum sumo. Athen. l. 2. Ἐπὰν ἰδιώτην ἄνδρα μονοσιτοῦντ' ἴδῃς, &c.

Οἰκόσιτος, qui domi suæ cibum capit, qui ex suis facultatibus vivit. Athen. l. 6. Item qui domi patris adhuc alitur. Luc. in vita sua, et in lib. de sacrif. Nuptiæ οἰκόσιτοι dicuntur, quæ domi celebrantur, et quibus privatim familiares excipiuntur, non tota multitudo. Athen. l. 6.

Οἰκοσιτία, domi suæ victitare, domicœnium.

Ὀλιγόσιτος, qui parum cibi sumit, modico cibo utens. Athen. l. 6.

Ὀλιγοσιτία, modicum cibum sumere, frugalitas, parsimonia. Arist. polit. 2. Synes. ep. 114.

Ὀλιγοσιτέω, pauco cibo utor, exiguo pastu sum contentus.

Ὁμόσιτος, qui cibum cum aliquo capit, convictor. Herodot.

Ὁμοσιτέω, una cibum capio, simul vescor. Idem. [lib. 1. νόμον θέμεναι—— μή κοτε ὁμοσιτῆσαι τοῖσι ἀνδράσι, &c.]

Παράσιτος, qui cibum apud aliquem sumit. ¶ Peculiariter apud antiquos παράσιτοι dicebantur, qui unà cum sacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant: ut docet Athen. l. 6. ¶ Frequentius autem παράσιτοι appellantur adulatores seu assentatores, qui, ut apud ditiores victum habeant, iis assentantur: de quo hominum genere vide Athen. ibid.

Παράσιτος, adject. qui præter panem comeditur, qui opsonii loco ad panem adhibetur. Luc. in Lexiph. ἰχθὺς ἦν παράσιτος.

Παρασιτικὸς, ὁ, ad parasitum pertinens: ut, παρασιτικὴ τέχνη, Athen. lib. 6.

Παρασίτιον, τὸ, dicebatur archivum, seu locus, in quo primitias sacri cibi reponebant ii, qui olim παράσιτοι erant sacerdotum. Athen. ibid.

Παρασιτέω, cibum apud aliquem sumo. Idem ibidem. Item sum parasitus seu assentator; sector et adulor ventris causa: parasitor. Idem lib. 6. et 13.

Σεμνοπαράσιτος, (decomp.) gravis parasitus; adulator, qui gravitate quadam superciliosa parasiticam assentationem tegit. Alex. apud Athen.

Πολύσιτος, frumento abundans. [Xenoph. de Provent. cap. 5. §. 3. ἀρξάμενοι ἀπὸ ναυκλήρων καὶ ἐμπόρων, οὐχ οἱ πολύσιτοι, οὐχ οἱ πολύοινοι, &c.] Item cibo repletus, multùm pastus. Theocr. idyll. 22. v. 40.

Πολυσιτία, frumenti abundantia. Xen. Hell. 5.

Σπανόσιτος, penuriâ annonæ laborans.

Σπανοσιτία, ἡ, annonæ penuria. Idem Hell. 4.

Σύσσιτος, et Att. ξύσσιτος, simul cibum capiens, convictor, sodalis. Aristoph. in Vesp. et in Pluto. † Xen. Pæd. p. 236. a.†

Συσσιτία, convictus, sodalitas. Poll. l. 6. c. 7.

Συσσίτιον, τὸ, contubernium, sodalitium. Aristot. polit. l. 7. c. 12.

Συσσιτέω, unà cibum capio, convictor sum. Dem. Exponitur etiam, contubernalis sum, in contubernio alicujus sum. Plat. in symp. et apud Lys.

Συσσίτησις, idem quod συσσιτία. Plut.

Ἀποσυσσιτέω, (decomp.) absum à sodalitio. Plat. de leg.

Φιλόσιτος, tritici, frumenti, cupidus. Xen. [Œconom. §. 27. Λέγεις—τῷ ὄντι φύσει τὸν πατέρα φιλογεωργὸν εἶναι οὐδὲν ἧσσον, ἢ οἱ ἔμποροι φιλόσιτοί εἰσι. Plat. de Rep. ὥσπερ τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ οὔτε πεινῆν φάμεν, οὔτε ἐπιθυμεῖν σιτίων· οὐδὲ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι.]

Ὠμόσιτος, qui crudis vescitur cibis: ut, ὠμόσιτοι σκύλακες. Euripid. in Bacchid. [337.] (Phœniss. 987. Æschyl. S. c. Th. 547.)

ΣΙ'ΤΤΑ, vox est, qua pastores gregem ad festinandum incitare solent. Theocr. idyll. 4. σίτθ' ὁ Λέπαργος, Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον, οὐκ ἐσακούεις. Sic idyll. 5. et 8.

Σίττη, sitta, avis quædam apud Arist. an. l. 9. picam volunt nonnulli.

Σίττας, ὁ, psittacus, avis.

Ἐπισιττεῖν, apud Hesych. exp. incitare venatorum more.

Φίττα, adverb. accelerandi, idem esse quod σίττα, tradit Eust.

Φίτταροι, αἱ, et φιτταμέλιαι vel φιτταμελιάδες νύμφαι, quæ et μέλιαι et μελιάδες νύμφαι, hoc est, juvenculæ παράνυμφοι, quæ, εὐφημοῦσαι τὴν νύμφην, lusum faciebant, ceu certamine et cursu ad celerandum sese mutuò simul incitantes. Poll. (Μέλιαι et μελιάδες νύμφαι, cœli terræque (sic ludunt poëtæ) filiæ mellilæ, id est, melligenæ et mellinæ, è rore cœli mellino prognatæ, superiùs, in loco, sunt omissæ.)

Ψίττα, idem quoque est quod σίττα, ut tradit schol. Theocr. Hinc ψιττάζειν, pastoritium illud ψίττα sonare, teste Eust.

ΣΙΦΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, vacuus. Hesych.

Σίφνος, ἡ, insula quædam, una ex Cycladibus: de qua Plin. l. 4. c. 12.

Σίφνιος, ου, ὁ, qui est ex Siphno. Item impurus, obscœnus: significatione ducta à moribus Siphniorum impuris. vide sequens σιφνιάζω.

Σιφνιάζω, manum admoveo postico, nates digito tango. quod facere solebant Siphnii libidinis caussâ. Hesych. et Suid.

Σιφνόω, evacuo, exinanio: unde σιφνῶσι, Hesych. exp. κενοῖ.

ΣΙ'ΦΩΝ, ωνος, ὁ, siphon: tubus et canalis, ut pro aquis salientibus. ὁ διαβήτης. ¶ Item instrumentum ex quo emittitur aqua in incendiis. χυτικὸν ὄργανον. Hesych. Ad cujus similitudinem quoniam fiebat medicorum instrumentum quod καθετὴρ dicitur, σίφων etiam appellatur ὁ καθετὴρ, apud Paul. l. 6. c. 59. et Gal. meth. l. 5. ¶ Item instrumentum quo utuntur in deplendis doliis, quum vinum diffunditur in aliud dolium. Alex. Aph. probl. l. 2. τὸν σίφωνα ἐκμυζῶντες, ἕλκομεν τὸν οἶνον, vinum per fistulam exugendo attrahimus. ¶ Est etiam vas quo continetur triticum. Hesych. ¶ Item vermis similis formicæ: et culex, Meleagro, Epigr. l. 7. ¶ Sic et dictus est homo impurus ac libidinosus. Hesych. ¶ Item herba quædam quæ aliàs ægilops, ut est in append. Diosc.

Σιφωνίζειν, elicere, extrahere. propriè de liquidis, teste Suid. qui impropriè Aristoph. [Thesm. 564.] dixisse scribit, σιφωνίζομεν τὸν σῖτον.

Σιφώνιον, τὸ, siphunculus. Hesychio eadem significat quæ σίφων. ¶ Sic et à quibusdam dicta fuit βρῶμος, i. avena, ut est in append. Diosc.

Ἐκσιφωνίζω, (decomp.) siphone elicio seu extraho, siphone evacuo. Jobi cap. 5.

ΣΙΩΠΑ'Ω, F. ήσω, sileo, taceo. Plut. Ὦ παῖ, σιώπα. πόλλ' ἔχ' ἡ σιγὴ καλά. Dem. pro cor. σιωπᾷ μὲν λαβὼν, βοᾷ δ' ἀναλώσας. Rursus apud Plut. de garrul. τοῦ μὲν λέγειν, ἀνθρώπους, τοῦ δὲ σιωπᾷν, θεοὺς διδασκάλους ἔχομεν. Cum accus. exp. reticeo, silentio prætereo. Od. ξ'. Εἰ γάρ τοι βασίλεια σιωπήσειαν Ἀχαιοί, Οἵ' ἄγε μυθεῖται; Dem. Olynth. 3. τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. † Bos super Lucam cap. 1. 20. in suis exercit: philologicis p. 31. docet proprie esse, non aperio os ad loquendum.† (Eurip. Phœniss. 888. Soph. Œdip. Tyr. 241. 1167.)

Σιωπὴ, ῆς, ἡ, silentium. Plut. Xen. Luc.

Σιωπῇ, dativ. adverbialiter usurpatur, sicut et σιγῇ, tacitè. Odyss. ό. ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ. Sic et Od. ά. et ν'. et alibi apud Hom.

Σιώπησις, silentium. Cant. Cantic. 4.

Σιωπηλὸς, seu σιωπηρὸς, ὁ, taciturnus. Eurip. in Med. Plut. de garrul. ¶ Τὸ σιωπηλὸν, taciturnitas: idem in Fab.

Composita.

Ἀποσιωπάω, taceo. Isocr. in Panath. οὐδ' αὖ παντάπασιν ἀποσιώπησε. Item reticesco, conticesco: videlicet in medio sermone. Plut. in Alcib. καὶ μεταξὺ λέγων, ἀπεσιώπησα, καὶ διέλιπε. Et cum accus. Athen. l. 13. τοὺς τῆς κωμῳδίας ποιητὰς ἀποσιωπῆσαι τοῦτο.

Ἀποσιώπησις, εως, ἡ, reticentia. Plut. in Alex. ¶ Est et figura Rhet. de qua Fab. et Macrob.

Διασιωπάω, silentium teneo, conticesco, obticesco. Eurip. in Hel. [1567.] διασιωπῶμεν δ' ὅμως, Τοὺς σοὺς λόγους σώζοντες. [Ion. 1566. Ἔμελλε δ' αὐτὰ διασιωπήσας ἄναξ, &c. Xenoph. Memorab. lib. 3. cap. 6. §. 4. Ἐπεὶ δὲ ὁ Γλαύκων διεσιώπησεν, &c. lib. 4. cap. 2. §. 10.]

Ἐκσιωπάω, conticesco, σιωπάω. Arrian.

Κατασιωπάω, conticesco. Luc. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἧττον. Et transitivè, silentium indico, impero ut faveatur linguis. Neemiæ c. 8. οἱ Λευῖται κατεσιώπων πάντα τὸν λαὸν, λέγοντες, σιωπᾶτε. Sic et in media voce, apud Xen. Hell. 2. Κλεόκριτος δὲ ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ μάλα εὔφωνος ὢν, κατασιωπησάμενος ἔλεξε, &c.

Παρασιωπάω, reticeo, silentio prætereo. Phil. de vita M. l. 3. ἐπ' δ' ἔχει λόγον, οὐ παρασιωπητέον. [Polyb. Hist. lib. 3. νῦν δὲ τὴν μὲν οὖσαν αἰτίαν ἀληθινὴν παρασιωπῶν, τὴν δ' οὐχ ὑπάρχουσαν περὶ Ζακανθαίων πλάττων, &c.]

Παρασιώπησις, ἡ, reticentia: schema orationis, de quo Rut. Lup.

Ὑποσιωπάω, subticeo, celo, supprimo. Æschin. contra Ctesiph. τὰ δ' ἑβδομήκοντα τάλαντα ὑποσιωπᾷς.

Ὑποσιώπησις, reticentia, suppressio sermonis: nomen figuræ oratoriæ, apud Ulp. interp. Dem.

ΣΚΑ'ΖΩ, F. σω, claudico, χωλεύω. Iliad. τ'. Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε, incedebant claudicantes. Et, σκάζων μηρὸς, apud Plut. Apud metricos etiam iambici versus σκάζειν dicuntur, quorum penultimus pes est spondeus.

Σκαιὸς, οῦ, ὁ, lævus, sinister. Ut, σκαιὰ χεὶρ, ἡ σκάζουσα περὶ τὸ ἐνεργεῖν, inquit Eustath. est enim dextra agilior et validior ad actiones, quàm sinistra. Il. π'. Σκαιῇ ἔγχος ἔχων. ¶ Item ineptus, stolidus. Aristoph. in Vesp. † σκαιότατον γερόντιον. Nub. 788. stolidissime senex.† (R. 1069. Eurip. Med. 190.) Demosth. pro cor. ¶ Item sinister, i. infaustus, inominatus, Eustath. ¶ Item occidentem versus situs: ut, σκαιαὶ πύλαι, Il. ζ'. ¶ Item umbrosus, opacus: ut, κνημοὶ σκαιοὶ, Nic. in Ther. Hinc et σκαιὰν χεῖρα appellatam vult Hesych. quoniam plerunque solet ἐσκιάσθαι et κατακρύπτεσθαι, tegi et abscondi.

Σκαιῶς, sinistrè. Item ineptè, stupidè: ut, σκαιῶς ἔχειν, et, σκαιῶς διακεῖσθαι, apud Poll. ; Item inscitè, rusticè. Aristoph. in Pluto.

Σκαιόθεν, à læva, à sinistra. Suid.

Σκαιότης, ητος, ἡ, ineptum et stupidum ingenium. Demosth. Phil. 2.

Σκαιοσύνη, ἡ, idem. Soph. in Œdip. Colon.

Σκαμβὸς, οῦ, ὁ, qui obliquus in latus procedit: ὁ σκάζων seu σκαιῶς βαίνων. obliquus, incurvus, distortus, tortuosus. Suid. in Geopon. σκαμβὸς dicitur, cui crura introrsus intorta sunt. Latinis, varus.

Σκάνδαλον, ου, τὸ, scandalum, offendiculum. (obstaculum. Athan. V. S. Ant.) Dicunt Grammatici quidam, esse lignum incurvum quo tendicula seu decipula sustinetur, et in quod impingens animal ipsam tendiculam seu decipulam super se subita ruina prosternit. Metaph. usurpatur passim in Novo Test. Rom. 14. μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον. Et in ep. Petr. 2. c. 2. λίθος προσκόμματος, καὶ πέτρα σκανδάλου. ☞ A σκάζω deductum traditur, quòd objectum offendiculum cogat claudicare et ad ruinam tendere.

Σκανδαλίζω, F. ίσω, scandalum affero, scandalo sum, offendere vel impingere facio. Matth. 5. εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, si facit ut tu offendas.

Σκανδαλίζομαι, offendor, et velut in scandalum in via incurrens impingo. Joan. 16. Rom. 14. et alibi.

Σκανδάληθρον, ου, τὸ, lignum decipulæ incurvum, cui esca alligari solet, ut animal eam arrodens, decipulam in se evertat. Idem quod σκάνδαλον. Poll. Metaphoricè apud Aristophanem in Acharn. Κἀτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν, verborum decipulas tendens.

Σκανδαληθρίζω, decipulam tendo, erigo τὸ σκανδάληθρον. unde, σκανδαληθρίζεσθαι ἐπῶν, metaph. dicuntur qui verborum laqueis irretiunt.

Composita ex σκάζω.

Ἐπισκάζω, claudico: idem quod σκάζω. Apoll. Rhod. Arg. 2. ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν.

Κατασκάζω, concido: item, procumbere facio.

Ὑποσκάζω, leviter claudico. Luc. in Tim. τί τοῦτο ὑποσκάζεις;

ΣΚΑΙ'ΡΩ, F. αρῶ, salio, saltito, tripudio. Il. σ'. Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Odyss. κ'. ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι.

Σκαρθμὸς, οῦ, ὁ, saltus, seu agilis motus, qualis est saltantium. Arat.

Σκάρτης, ου, ὁ, agilis in saltu, celer, velox. Hesych.

Σκαρίζω, idem cum σκαίρω. unde, σκαρίζεται Hesych. exp. ταράττεται, βράζει, turbatur, bullit. Exponitur etiam, palpito.

Σκαρισμὸς, ὁ, saltus, i. saliendi actus. Hesych. Item palpitatio. Eust.

Ἀσκαρίζω, idem quod σκαρίζω, sicut ἄσταχυς dicitur pro στάχυς, Hippocr. de naturâ fœtus.

Σκάρος, ου, ὁ, et σκαρὶς, ίδος, ἡ, nomen piscis scari, à σκαίρω denominati, quòd, inclusus nassis, caudæ ictibus crebris aversus laxet fores, atque ita etrorsum erumpat. Vide Athen. l. 7. et Plin. l. 9. c. 11.

Σκαρίτης, ου, ὁ, gemma quædam scari piscis colorem referens. Plin. lib. 37. cap. 11.

Σκαλμὸς, οῦ, ὁ, scalmus: lignum cui remum alligant, inquit Etym. qui et à σκαίρω deductum scribit, ut σκαλμὸς dicatur, quasi σκαρμὸς, eò quòd remo ei inserto impulsa navis quasi saliat. Eurip. in Hel. ὁ δ' ἀφελὼν σκαλμοῦ πλάτην. Et in Iphigen. Taur. ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας ἔχοντας. (Æsch. Pers. 376.)

Σκαῦρος, ου, ὁ, scaurus: qui talos tumentes et porrectos habet, cui pedes inflexo talo tardigradi sunt: et per consequens, qui difficulter potest σκαίρειν. Absyrt. in Hippiatr. ἵππος ἱκανὸς πρὸς ὄχειαν μὴ σκαύρους πόδας ἐχέτω, μηδὲ ταπεινούς.

Σκιρτάω, salto, salio, saltu lascivio. Il. ύ. ὅτε σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. (Eurip. Phœniss. 1085.) Aristoph. † Nub. 1074.† Σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν. Plat. Polit. l. 9. σίτων καὶ μέθης πλησθὲν σκιρτᾷ. Dicitur et fœtus in utero σκιρτᾷν. Luc. ☞ Etym. à σκαίρω deducit, mutato conjugationis genere, abjecto τοῦ α, et pleonasmo τοῦ τ.

Σκίρτημα, τὸ, saltus, i. saliendi actus. Plut. in Erot. Eurip. in Hec. (Æsch. Pr. 601.)

Σκίρτησις, ἡ, saltatio, seu exultatio, lascivia. Greg.

Σκιρτητικὸς, saltator, qui exultare seu lascivire solet.

Σκίναξ, fœtus, fœtura : παρὰ τὸ σκιρτᾶν, ut vult scholiast. Nicand. in Ther.

Σκίναξ, κος, ὁ, agilis, cui agilitas inest, ad subsiliendum apta : epitheton leporis. apud Nic. in Alex.

Composita : ac primùm ex σκαίρω et σκαρίζω.

Ἀπασκαρίζω, desilio, desulto. Aristoph. Ταγηνισταῖς· Ἀπασκαρίζειν ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί. Menand. Ἀπασκαριῶ ἐγὼ γέλωτι τήμερον, exiliam gaudio, risuque rumpar.

Ἀποσκαρίζω, palpitans pedes in aversum jacto, palpitans animam exhalo, Judic. c. 4. Item, κεχυμένως γελῶ, ὡς γέλωτι ἀποσκαριῶν.

Ἀσκαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non saliens, non exultans. Hesych.

Ἄσκαρθμος, idem : apud eundem.

Ἀσκάριστος, non palpitans. Suid.

[Διασκαίρω. Apoll. Rhod. Arg. 1. 574. Ἄπλετοι ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο. Ex hoc Scholiaste sua descripsit Phavorinus.]

Εὔσκαρθμος,seu ἐΰσκαρθμος, bene saltans : agilis, pernix. Il. ν'.

Κατασκαίρω, desilio, salio, σκαίρω. Oppian.

Μετασκαίρω, salto inter. Arat. Τόνδε μετασκαίροντα δυ' ἰχθύες ἀμφινέμονται ἵππον. Cic. vertit, Ipse autem labens multis equus ille tenetur piscibus. Legitur tamen et disjunctim, μετὰ τόνδε σκαίροντα.

Νῆκαρ, expon. τὸ δυσκίνητον, καὶ οὐδ' ὁπωσοῦν ἐῤῥωμένον, nullà vi superabile. ex privante particula νη, et verbo σκαίρω. Etymol. Vide et in comp. ex Κάρος.

Παρασκαίρω, à latere salio seu assulto.

Περισκαίρω, salio circum. Hesych.

Decomp. Ἀμφιπερισκαίρω, circum salio, περισκαίρω. Oppian.

Περισκαρίζω, idem quod περισκαίρω. apud eundem.

Πολύσκαρθμος, multùm agilis in saltu. Il. β'.

Composita ex σκαλμός.

Δεκάσκαλμος ναῦς, decem scalmis instructa navis.

Δωδεκάσκαλμον πλοῖον, (*decomp.*) navigium duodecim scalmos habens.

(Τρίσκαλμος. V. Æsch. Pers. 681. 1079.)

Ὑποσκαλμὶς, scalmi basis, quod sub scalmo est. Etymol. et Poll. l. 1. tit. de partibus navium : ubi tamen scribitur ἐπισκαλμίς.

Composita ex σκιρτάω.

Ἀνασκιρτάω, exilio, exultim ludo, lascivio exiliendo. Polyæn. Item prosilio, vel resilio. Hesych.

Ἀποσκιρτάω, resilio, vel resilire conor. Luc.

Διασκιρτάω, persulto, exilio, exulto.

Ἐπισκιρτάω, insulto, i. exulto in, exultim ludo in.

Παρασκιρτάω, à latere salto, seu ad latus alicujus exilio, vel exultim ludo. Exponitur et, lætitiâ exulto, gestio.

Προσκιρτάω, salio ante, exultim ludens anteeo. Greg.

Προσκίρτησις, præsultatio, seu præitio quæ fit saltu. Idem.

(ΣΚΑΛΗΝΟ'Σ, cui opponitur ἰσοσκελής. Plato Euthuphron.) ‡ figura geometrica instar scalæ, figura triangula, cujus latera inter se omnino inæqualia. Lex. Constant.‡

ΣΚΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, fodio. † Xen. Pæd. p. 218. b.† Hesych. et Suid. Item, sarculo circumcirca scalpo, sarrio, circumfodio. Theophr. hist. plant. l. 2. c. 8. Μεγαρεῖ δὲ καὶ τοὺς σικύους καὶ τὰς κολοκύνθας σκάλλοντες κονιορτοῦσι. Idem de caus. pl. 2. c. 25. ἀναγκάζονται πολλάκις καὶ σκάλλειν καὶ ξυστίζειν. ¶ Exponitur etiam, disrumpo, findo. Il. ψ'. μὴ πρὶν μένος ἐκλίπε Σκάλη ἀμφιπεσεῖ χρόα.

Σκάλσις, εως, ἡ, sarritio, sarritura : qua planta aliqua circumfoditur. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Σκαλεύω, fodio. Plut. περὶ πολυπραγμ. ὥσπερ ὄρνις ἐν οἰκίᾳ, πολλῆς τροφῆς παρακειμένης εἰς γωνίαν καταδῦσα, σκαλεύει ἐνδάδε. Aristoph. in Pace, σκαλεύειν ἄνθρακας.

Σκάλευμα, τὸ, fossa : item effossio, sarritio.

Σκάλευθρον, τὸ, sarculum. ¶ Item instrumentum quo ignis et prunæ fodicantur, vel trahuntur, quod et σπάλαθρον. Hesych.

Σκαλεὺς, έως, ὁ, sarritor seu sartor : qui sarculo solum induratum circa plantam laxat, aut in segetibus herbas noxias effodit. Xenoph. in Œcon.

Σκαλεία, idem quod σκάλσις. in Geopon.

Σκαλίζω, idem cum σκάλλω et σκαλεύω.

Σκαλισμὸς, ὁ, et σκάλισις, ἡ, idem quod σκάλσις et σκαλεία. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25.

Σκαλιστήριον, τὸ, sarculum, instrumentum quo plantæ et segetes sarriuntur. schol. Theocr.

Σκαλὶς, idem, apud eundem.

Σκάλοψ, οπος, ὁ, talpa, σπάλαξ, ἀσπάλαξ, animal cæcum, à fodiendo terram nomen adeptum. Aristoph. in Acharn.

Σκαλμὴ, ῆς, ἡ, Thracicus gladius, apud Soph. in Troilo, teste Poll. ☞ Nomen habere à σκάλλω videtur, quum gladiis perfodi et transfigi aliquid posse nemo ignoret.

Composita.

Ἀνασκαλεύω, sarculo laxo. Instrumento quo ignis et prunæ fodicantur, exuscito. Unde metaph. apud Dion. Areop. ἐγὼ τοὺς ἐναποκειμένους ἐν σοὶ τοῦ θείου πυρὸς ἀνασκαλεύσω σπινθῆρας. Exponitur etiam, scrutor, indago : more eorum qui investigantes aliquid effodiunt et eruunt. Hesych.

Ἄσκαλτος, ὁ καὶ ἡ, non fossus aut circumfossus, seu sarritus. Hesych.

Ἄσκαλος, idem : unde, ἄσκαλα, non sarrita, sarculo non adobruta aut purgata. Theocr. idyll. 10.

Ἀσκάλευτος, idem : schol. Theoc.

Διασκαλεύω, sarculo terram verso.

Ὑποσκαλεύω, sarculo suscito : vel τῷ σκαλεύθρῳ suscito. Aristoph. τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

ΣΚΑΜΜΩΝΙ'Α, ας, ἡ, vel σκαμμώνιον, ου, τὸ, scammonia vel scammonium, herba, de qua Diosc. l. 4. c. 171. et Theophr. hist. pl. lib. 9. ☞ Sic dicta videtur ἀπὸ τοῦ σκάπτειν, i. à fodienda et cavanda radice. Nam, (ut ait Diosc.) desecto radicis capite, radix in testudinis speciem cultro excavatur ; quo fit ut in cavum confluat succus, qui deinde conchulis excipitur.

Σκαμμωνίτης οἶνος, ex scammonia confectum vinum. Diosc. l. 5. c. 83.

ΣΚΑ'ΝΔΙΞ, ικος, ὁ, scandix, herba scanaria, genus oleris sylvestris et contempti. Vide Diosc. l. 2. c. 168. et Laërt. l. 2. in Aristippo.

Διασκανδικίσης, apud Aristoph. in Equit. schol. exponit, ἀποδειλιάσης, et μεταμελήσης. Hesych. exp. διαυριπιδίσης, Euripidis more vilis eris ; quòd Euripidis mater σκάνδικος venditrix fuerit.

ΣΚΑ'ΠΤΩ, F. ψω, fodio. Hom. hymn. in Merc. Ὦ γέρον, ὅς τε φυτὰ σκάπτεις, ἐπὶ καμπύλος ὤμους, Herodian. l. 4. εἴτε ὄρυγμά τι ὀρύττειν ἔδει, σκάπτει πρῶτος, primus fode. ¶ Exponitur et, defodio, ut apud Theophr. de caus. plant. l. 3. c. 25. σκάπτοντες βαθεῖαν τὴν κόπρον, altè defodientes fimum. ¶ Significat et, excavo. Etym.

Derivata à σκάπτω, fodio.

Σκάπτομαι, fodior. Unde, ἐσκαμμένος, fossus. Et proverb. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, fines rei alicujus transilire. apud Lucian. in Gall. et Basil. in Hexaëm. hom. 6.

Σκάμμα, τὸ, fossa. Peculiariter sic dicebatur sulcus stadii, seu spatii, in quo certabant saltu : vel locus certaminis, in quo athletæ congregabantur, fossâ cingi solitus. vide Cæl. Aur. Chron. l. 2. c. 1. Sæpe et pro illo ipso certamine athletico usurpatur : ut apud Chrysost. comm. in ep. ad Rom. c. 11.

Σκαπτὸς, οῦ, ὁ, fossus, fossilis, fossitius. Plut.

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor. Aristot. Eth. 6. c. 7.

Σκαπάνη, ης, ἡ, fossio. Theophr. hist. pl. c. 8. ¶ Item instrumentum fossoris, quo terram eruit : quod à quibusdam esse dicitur species ligonis latior breviorque. Theocr. idyll. 4. et Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25. Σκαφεῖον, Plut. et Luc. Σκάφιον, Dion. Halicarn. (Σκαφίον sequetur,) scaphium Juvenali, rutrum Cat. et Liv. κατὰ γλῶσσαν, τζάπιον. ¶ Diminut. est σκαφίδιον. Suid. et σκαφείδιον. ¶ Aliud mox sequetur.

Σκαπανεὺς, έως, ὁ, qui ligonem tractat, fossor. Luc. in Tim.

Σκαπανίτης, ου, ὁ, idem.

Σκάπετος, ὁ, fossa, fovea. Hesych. Κατ' ἀφαίρεσιν, Κάπετος, Homer. Il. ϛ'. ω'. et ὁ. ὄχθας καπέτοιο.

Σκαφὴ, ῆς, ἡ, fossio. Procl. in Hesiod. Σκάφη mox sequitur.

Σκαφεύω, idem cum σκάπτω. Sequetur mox et alterum.

Σκάφευσις, et σκαφεία, ἡ, fossio. Suid.

Σκαφεὺς, έως, ὁ, fossor. Eurip. in Elect.

Σκαφεῖον, σκάφιον, σκαφείδιον, et σκαφίδιον, in Σκαπάνη.

Σκαφητὸς, ὁ, fossio, pastinatio. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 21.

Σκάφος, ιος, τὸ, fossa, cisterna, piscina. Anth. epigr. Item fossio, seu pastinatio. Hesiod. in Erg.

Derivata à σκάπτω, habente significationem excavandi.

Σκαπέρδα, ludi genus, quod describit Poll. lib. 9. cui nomen hoc tributum esse videtur ab excavanda et perforanda trabe, quæ in medio depangi solebat, ut ex fune per eam trajecto suspensum alterum alter ponè stans ad summum trabis eveheret : quod σκαπέρδαν ἕλκειν dicebatur. Hinc pro quavis re difficili σκαπέρδαν usurpari tradit Hesych.

Σκαπερδεῦσαι, convitiari, λοιδορῆσαι. Hesych.

Σκάφη, ης, ἡ, scapha : navigii genus, à cavitate sic dictum. Poll. l. 1. Item vas cavum et oblongum, instar cunarum aut cunabulorum, mactrarumve. Athen. l. 13. Dicitur et de aliis vasis cavis, oblongis aut rotundis. Poll. Æschyl. Aristoph. Alex. Trall. ¶ Est et vinculi capitalis nomen, apud Gal. in l. de fasciis. ¶ Σκαφὴ præcessit.

Σκαφίον, τὸ, parva scapha. ¶ Σκαφία etiam dicuntur alia vasa concava, seu oblonga ea sint, seu ad hemisphærii figuram accedant : ut apud Plut. Athen. &c. Peculiariter item σκαφίον appellabatur matularum quoddam genus, mulierum proprium, Poll. lib. 10. cap. 9. ex Aristoph. quemadmodum λάσανον virorum : trulla in communi. Sic et nominatur ea pars capitis quæ pilis tecta est : à cavitate et rotunditate. Poll. lib. 2. Item os cavum coxendicis, apud eundem ibidem. ¶ Est et tonsuræ quoddam genus, quo capilli novacula raduntur. Lucian. in Lexiph. ¶ Item medicinalis fascia, qua vulnus obligatur. Hesych.

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, scaphula, alveus. Sumitur et pro mactra, i. alveo in qua farina subigitur. Poll. l. 10. c. 24. Item vas ligneum, concavum et rotundum, cujus in reponendo lacte usus est. Od. ί. Theocrit. idyll. 5. ¶ Sic et appellatur concha marina oblongior, quæ vulgò μύαξ dicitur. Gal. in lex. Hippocr.

Σκαφίδιον, τὸ, scaphula, navigiolum, aut linter. Luc. in dial. Char. et Merc. ¶ Videsis et antè in Σκαπάνη.

Σκαφίτης, ου, ὁ, qui scapham remo impellit. Demetr. Phal.

Σκαφεύω, inter scaphas neco. Plut. in Artox. et Meg el. hist. ¶ Præcedit alterum.

Σκάφος, εος, τὸ, idem cum σκάφη, scapha : vel generaliter, navigium, navis. (Æsch. Ag. 670. Aristoph. R. 1429.) Eur. in Iph. Taur. καὐτὴ ἐσβήσω σκάφος. Diodor. Sic. l. 20. τρία σκάφη τῶν πεντηρικῶν. (Σκάφη νεῶν. pro αἱ νῆες. Æschyl. Pers. 419. Philostr. l. 4. c. 3.) Apud Eur. in Med. σκάφος Ἀργοῦς, periphrasticè dicitur ipsa Argo navis. Sic et in navi dicitur alveus, i. imus venter navis : ut apud Thuc. lib. 1. In aure quoque cavitas σκάφος appellatur. Poll. l. 2.

Composita ex σκάπτω, fodio.

Ἀνασκάπτω, refodio, refodiendo eruo et egero : effodio.

Ἀποσκάπτω, defodio seu defodiendo detraho. Plat. de leg.

Ἀρτίσκαπτος, ὁ καὶ ἡ, recens fossus seu effossus : nuper defossus. Epigr.

Ἄσκαφος, ὁ καὶ ἡ, qui fossus non est. Strabo.

Βαθυσκαφὴς, profundè fossus. [Soph. El. 438. πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει Κρύψον νιν, &c. Schol. βαθυσκαφεῖ. εἰς βάθος ὀρωρυγμένῃ.]

Διασκάπτω, perfodio, vel fodiendo everto.

Ἐπισκάπτω, infodio. Anth. epigr.

Κατασκάπτω, suffodiendo everto, diruo. (Æsch. Ag. 534.) Thuc. l. 1. τά τε μακρὰ τείχη κατέσκαψαν, ἑλόντες εἰς ἔδαφος. Dem. pro cor. τὰ μὴ ὑπακούοντα κατὰ κράτος λαβόντες καὶ ἐξανδραποδισάμενοι κατεσκάψαμεν.

Κατασκάπτομαι, suffodiendo evertor, diruor. Idem Dem. ibid.

Κατασκαφὴ, ῆς, ἡ, eversio, quæ fit diruendo seu effodiendo. Æschin. in Ctesiph. Eurip. in Phœn. (1156. πόλει κατασκαφὰς θέντες. Æschyl. S. c. Th. 46. 1016. 1045. Ch. 48.)

Κατασκαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dirutus, suffodiendo eversus. Hesych.

Decomp. Ἐπικατασκάπτω, superfodio, vel superinfodio.

Συγκατασκάπτω, simul diruo et everto suffodiendo. Eurip. in Rheso. [391.] συγκατασκάψω δ' ἐγὼ Τείχη πάριμι. (Phœniss. 898.) [Orest. 733.]

Πεδοσκαφὴς, in solo vel in terra defossus.

Περισκάπτω, circumfodio. Theophr.

Ὑποσκάπτω, suffodio, subtus fodio: in ima parte circumfodio. Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑποσκαφὴ, suffossio. Item specus, seu fossa sub aliquo loco cavata. Diosc. l. 5. c. 106.

Χυτόσκαφος, terra circa plantas aut stirpes effossa.

Φυτοσκάφος, qui terram circa plantas fodit seu effodit. Theocr. id. 26.

ΣΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, fullo. insecti genus. Hinc Σκαράβειος, scarabeus.

ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, stylus, vel penicillus. Item stipula, festuca, sarmentum, κάρφος, et φρύγανον, schol. Aristoph. in Ran.

Σκαριφεύω, leviter delineo, primis lineamentis rudiùs aliquid deformo atque designo. Suid.

Σκαριφάομαι, ῶμαι, Hesych. expon. ξύω, σκάπτω, γράφω. Exponitur etiam, perfunctoriè quidpiam ago. Suid. Item scarifico, per superficiem scindo.

Σκαριφήματα, τὰ, lineamenta prima.

Σκαριφισμὸς, οῦ, ὁ, delineatio prima picturæ, et σκιογραφία quædam : unde pro re aliqua perfunctoriè et parum accuratè facta ponitur. Aristoph. in Ran.

Composita.

Διασκαριφῆσαι, propriè de avibus dicitur, quæ unguibus terram fodicant seu scalpunt. Pro dissolvere usurpat Isocr. in Areop. διασκαριφᾶσθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς εὐτυχίας.

Κατασκαριφάω, ῶ, vellico, pungo, fodico.

ΣΚΕΔΑ'Ω, sive σκεδάζω, et σκεδάννυμι, F. άσω, dissipo, dispergo. Odyss. γ'. Ὡς εἰποῦσα θεὰ, σκέδασ' ἠέρα. Il. τ'. λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι Ὅπλεσθαι. (Æsch. Pr. 924. Dat. Acc. et Præp. ἀπό. Soph. Tr. 1006.)

Σκεδάζομαι, et σκεδάννυμαι, dissipor, dispergor. (Æsch. Pers. 502.) Herodian. l. 7. σκεδασθέντες εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν. Philo de mund. πολλαχῆ σκεδάννυται.

Σκεδασμὸς, ὁ, dissipatio, dispersio.

Σκέδασις, εως, ἡ, idem. Od. ά.

Σκεδαστὸς, ὁ, dissipatus, dispersus. Item qui dissipari et dispergi potest. Exponitur etiam, mutabilis, apud Plat.

Σκεδαστικὸς, dissipandi vim habens, dissipans, discutiens.

Σκιδνῶ, et σκίδνημι, idem quod σκεδάω, seu σκεδάννυμι.

Σκίδναμαι, idem quod σκεδάννυμαι. Od. β'. Οἱ μὲν ἄρ ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστοι. Sic et Il. ώ. et ά.

Κεδάω, seu κεδάζω, idem cum σκεδάω, seu σκεδάζω. Od. ξ'. θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς. Sic et Il. ε'.

Κεδάζομαι, dispergor. disjicior. Il. ό. οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν. (Il. β'. 398.)

Κεδαίω, idem quod κεδάω. unde pass. apud Nic. in Alexiph. Σμώδιγγες στάζουσι, κεδαιομένης κακότητος.

Κίδνημι, idem quod præcedentia: unde pass. κίδναμαι, dissipor, dispergor, diffundor. Il. ψ'. Ὅν τε μετὰ κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς. Sic Il. θ'. Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

Composita.

Ἀνασκίδναμαι, sursum deorsumque dissipor, huc illuc dispergor.

Ἀποσκεδάω, seu ἀποσκεδάζω, dissipo, dispello, unde in Axiocho, πάντα τοιγαροῦν τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκέδασαι. (Soph. Œdip. Tyr. 138.)

Ἀποσκεδάννυμαι, et ἀποσκεδαννύω, idem: apud Xen.

Ἀποσκίδνημι, seu ἀποκίδνημι, pro eodem.

Ἀποσκίδναμαι, et ἀποκίδναμαι, dissipor, seu dispergor alicunde. Il. ψ'. Dionys. de situ orb.

Διασκεδάω, seu διασκεδάζω, dissipo, disjicio, dispergo. Od. ί. τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη. Thuc. l. 1. ἐξενεχθέντα ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου, ὃς γενόμενος, νυκτὸς διεσκέδασεν αὐτὰ πανταχῆ. Apud Herodian. l. 5. διεσκέδασε τὴν φήμην, divulgavit famam. Dicitur et διασκεδῶ, pro διασκεδάσω, in futuro: apud Aristoph. in Vesp.

Διασκεδαστὴς, οῦ, ὁ, dissipator.

Διασκεδαστικὸς, dissipandi et dispergendi vim habens. Exponitur etiam digerens.

Διασκεδάννυμι, et διασκεδαννύω, idem quod διασκεδάω, unde apud Herodian. l. 7. διασκεδάνυται ὑπ' αὐτῶν φήμη.

Διασκίδνημι, idem. Hesiod. in Theog. † 875.† Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄησι, διασκιδνᾶσί τε νῆας.

Διασκίδναμαι, dissipor, dispergor, disjicior. Luc. de sacrif.

Διακεδάω, poëticè dicitur pro διασκεδάω. Apoll. Argon. l. 2.

Ἐκσκεδάζω, ejectos dissipo et dispergo: seu ejicio simul et dissipo. [Aristoph. Equit. 791. Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος Τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ διετάραξας.]

Ἐπισκεδάζω, insuper dissipo et dispergo. Exponitur etiam, inspergo, spargo super. [Ἐπισκεδάννυμι. Plat. Tim. ἐπισκεδαννύμενον καὶ ξυνταράττον αὐτὰς, &c.]

Ἐπικίδνημι, dissipo super, dispergo et diffundo super.

Ἐπικίδναμαι, dissipor seu diffundor super. Il. β'. Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. Il. ή. Τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠὼς, quàm latè aurora per orbem diffunditur.

Κατασκεδάζω, et κατασκεδάννυμι, dissipo, dispergo. Alex. Aphr. [Κατασκεδαννύω. Demosth. adv. Conon. καὶ τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυον.] (Luc. Nigrin. p. 22.)

Περικίδναμαι, circumspargor. in Epigr.

(Συσκεδάω. Aristoph. R. 934.) [Συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. Vide Suid. Lex. i. 113. in Voce Ἀλινδεῖσθαι.]

Συσκεδάζω, dissipo, dispergo: seu unà dissipo et dispergo. Aristophan.

ΣΚΕΘΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, exactus, exquisitus: ut, σκεθρὰ δίαιτα, exquisita et optima victus ratio: cui opponitur φαύλη, ut annotat Galen. comm. in lib. περὶ ἀγμῶν.

Σκεθρῶς, exactè. apud Æschyl. in Prometh.

ΣΚΕΙ'ΡΩΝ, ωνος, ὁ, ventus à Scironiis saxis spirans, quæ Sciron latro inhabitabat. Scribitur et σκίρων, et pro vento, qui Caurus vel Corus appellatur, apud Æschin. et pro latrone illo.

Σκειρωνίδες πέτραι, Scironia saxa. Eurip.

ΣΚΕ'ΛΛΩ, exicco, arefacio, ξηραίνω. ut exp. Etymol. qui et hoc exemplum ex Il. ψ'. subjicit, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο Σκήλῃ ἀμφιπερὶ χρόα, &c. quod tamen Eustath. ad σκάλλω refert, ut et in eo hoc exemplum suprà est citatum. Sed et apud Hesych. σκήλειεν exp. ξηραίνειεν, καύσειεν· et σκῆλαι, ξηρᾶναι. Exponitur etiam, attenuo, tenuem reddo.

Σκέλλομαι, exiccor, arefio: unde σκελλόμενα, Hesych. sunt σκελετευόμενα. Item activè, idem quod σκέλλω, apud eundem.

Σκελλὸς, οῦ, ὁ, aridus. Item distortus. Hesych.

Σκελλίδες, αἱ, spicæ, capita, nuclei allii, et segmina ceparum. Ægin.

Σκελεφρὸς, οῦ, ὁ, tenuis ex ariditate. Erotian. apud Hippocr.

Σκελέω, idem cum σκέλλω. Gal. de alim. fac. l. 2. c. 2. σκελοῦντες αὐτά τινες ἀποτίθενται, &c. Pro quo, σκηλέω, dat nomen τὸ σκήλημα, idem quod σκελετεία.

Σκελοῦμαι, idem cum σκέλλομαι. Hesych.

Σκελετὸς, ὁ, exiccatus, arefactus. Nic. in Ther. Σκελετὸν (σῶμα) dicitur cadaver hominis assiccatum, cadaver aridum, σκελέτευμα. Plut. in Ant. Οἱ σκελετοὶ, exp. etiam, manes: apud Lucill. Epigr. lib. 2.

Σκελετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, corporis arefacti speciem gerens. Luc.

Σκελετεύω, idem cum σκέλλω et σκελέω. Unde, σκελετευθεὶς, apud Dioscor. l. 2. c. 50. exp. siccatus, arefactus: ab aliis, sale inveteratus. Nam, quemadmodum, quæ in muriâ asservantur, ταριχεύεσθαι dicuntur, sic et ea, quæ in sicco servantur, σκελετεύονται.

Σκελέτευμα, idem quod σκελετόν.

Σκελετεία, ἡ, exiccatio, arefactio, σκήλημα. Gal. in lex. Hippocr.

Σκλέω, (per syncopen factum ex σκελέω,) inusitatum quidem est, format tamen et σκλῆμι, et præt. ἔσκληκα, quod expon. arefactus indurui, durus sum factus ex nimia siccitate. Apoll Arg. l. 2. αὐσταλέος χρὼς Ἐσκλήκει. Hinc particip. ἐσκληκὼς, et apud poët. ἐσκληὼς, qui exaruit simul et induruit: ut apud eundem ibidem, οἵ γ' ἔσαν ἐσκληῶτες. Exponitur etiam, qui ita addictus et assiduus est in aliqua re, ut in ea propemodum exarescat. Suid.

Ἐνσκλέω, inusitatum; cujus præteritum perfect. usitatum, ἐνέσκληκα. [Apoll. Rhod. Arg. 3. 1249. ἀλλὰ μάλ' αὔτως Ἀαγὲς κρατερῇσιν ἐνεσκλήκει παλάμῃσιν.]

Σκλῆμα, τὸ, exp. ossis exiccatio. At σκήλημα Gal. exp. σκελετεία, in lex. Hippocr.

Σκληφρὸς, ὁ, cujus corpus exaruit et attenuatum est, seu emarcuit, Hesych. et Suid.

Σκληρὸς, ὁ, durus, ex ariditate. cui opp. μαλακὸς, mollis. Athen. l. 14. ἡ ἕψησις τὰ σκληρὰ μαλάττει. Item durus; cui oppon. ὑγρὸς, laxus, ut apud Hippocr. τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι. Item durus, i. e. asper, sævus; cui oppon. πρᾶος, moderatus, et mitis: ut, σκληρὰ ἤθη. Plut. symp. 7. Sic et, σκληρὸς δαίμων, aspera sors, apud Aristoph. † Nub. 1267.† et ἄνεμοι σκληροὶ, apud Ælian. (Soph. Tr. 1277. Œdip. Tyr. 36.)

Σκληρὸς, (fortassean σκλῆρος,) dicitur etiam vitium in alvearibus, quo innatis araneis favi corrumpuntur. Hesych. Pro quo scribitur et κλῆρος, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

Σκληρῶς, durè, duriter. Xen.

Σκληρίασις, id est, durities, secundum Gal. ex σκληριάω, duram naturam habeo.

Σκληρώδης, duritiem præferens natura et qualitate. Paul. Ægin.

Σκληρότης, ητος, ἡ, duritia, durities. Plat. Theophr. Aristot.

Σκληρία, ἡ, idem.

Σκλήρια ξύλα, ligna dura. Theophr. l. 3. plant. c. 10.

Σκληρόω, duro, induro.

Σκλήρωμα, τὸ, duritia: scirrhi species, de quo Paul. Ægin. l. 3.

Σκληρύνω, itidem duro, induro, obduro. in ep. ad Rom. c. 9. ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει.

Σκληρυντικὸς, durandi vim habens, seu indurandi: ut, σκληρυντικὰ φάρμακα, apud medicos.

Composita: ac primùm ex σκέλλω et σκλέω.

Ἀποσκλέω, exaresco: item morior. Unde, ἀποσκλέοι, apud Hesych. et Suid. expon. ἀποθάνοι, moriatur. Apud quos tamen scribitur, ἀποσκλαίοι.

Ἀποσκλῆμι, itidem exaresco: item emacior et tabefio, seu contabesco. Alciphron. ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ, periculum est mihi, ne fame tabefiam. Hinc particip. ἀπεσκληκὼς, apud Luc. tabidus, aridus. Apud Chrysost. de sacerdotio, ἀπεσκληκυῖα ψυχὴ τῇ τῆς σωφροσύνης αὐστηρότητι, exp. anima quæ obduruit, vel quæ callum obduxit.

Ἀσκελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non obduruit nec exaruit. Item, qui supra modum exaruit. Od. κ'. ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι. ¶ Alterum habes in Σκέλος.

Ἀσκελέως, duriter. Exponitur etiam, graviter, sine intermissione: assiduè. Il. τ'. Pro eodem usurpatur etiam ἀσκελὲς, Od. ά.

Ἐνισκέλλω, intus arefacio. Nicand. in Ther.

Κατασκέλλω, exicco, exarefacio, extenuo. Propriè, carnes et medullam corporis absumo, ut nihil præter ossa remaneat. Hesych. (Κατασκέλλομαι. Æsch. Pr. 482.)

Κατασκελετεύω, idem. Diog. Laërt. ἐπανελθεῖν ἰσχνὸν καὶ κατεσκελετευμένον, aridum, exiccum.

Κατασκλῆμι, exaresco, vel contabesco. Unde præt. κατέσκληκα, exarui, contabui. Luc. Κατέσκληκεν ὅλος, ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς, totus emaciatus est, præ curis tabefactus. Κατεσκληκέναι exp. etiam, induruisse vel induratum esse: apud Theophr.

Περισκελὴς, prædurus: ut Soph. in Antig. σίδηρος περισκελὴς, ferrum nimis induratum. Item in Ajace, περισκελεῖς φρένες, prædurum ac pertinax pectus, præfracta mens. Ab Hippocr. περισκελὲς φάρμακον dicitur, quod mordicat, et vehementer incitat, ut annotat Gal. l. 2. ad Glauc.

Προσκλῆμι, exaresco, seu extabesco studio, quo alicui rei addictus sum. Suid.

Composita ex σκληρύνω.

Ἀποσκληρύνω, (comp.) idem quod σκληρύνω. Alex. Aphr.

Ἀποσκληρόω, idem. Exponitur et, induresco: apud Chrysost.

Περισκληρύνω, ex omni parte obduro. Hippocr. aphor. lib. 5. δέρμα περισκληρύνει, cutem indurat.

Περισκληρὸς, perdurus. Gal.

Ὑπόσκληρος, subdurus. Lucian.

Ὑπέρσκληρος, prædurus.

ΣΚΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, crus. (☞ A σκέλλω derivatum, διὰ τὸ ἄσαρκον.) Aristot. hist. an. l. 2. βραχίονας κάμπτει καὶ σκέλη, brachia et crura flectit. Σκέλη ῥιπτεῖν, agiliter atque velociter concitare crura: apud Aristot. rhet. l. 1. Plato in symp. βαδιοῦνται ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν, super crura. Eurip. in Phœn. (1357.) ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ, cessim, paullatim, retrocedit. Aristot. hist. l. 2. κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν, pedatim gradiuntur. ¶ In plur. τὰ σκέλη, expon. etiam genua. Ut apud Hippocr. τὸ, τὰ σκέλεα κειμένου ξυγκεκαμμένα εἶναι, Celsus vertit, ubi ægro genua contracta sunt. Σκέλη πρόσθια, pedes priores. Gaz. ex Aristot. ¶ Interdum exp. suffrago. ¶ Apud Aristoph. in Vesp. σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζειν seu ῥίπτειν, saltationis genus est, quo pedes velut in cœlum jactantur.

Σκέλεαι, αἱ, femoralia, seu feminalia: vel etiam, tibialia: item calceamentorum genus, apud Polluc. l. 7. c. 13. Apud Hesch. σκελεαὶ (oxyt.) dicuntur esse crurum seu tibiarum integumenta. crurules amictus.

Σκελύθριον, τὸ, sellula tripes. Pollux l. 10. c. 11.

Σκελὶς, ίδος, ἡ, perna, femur porci aut alius pecoris, unà cum carne illa pulposa quæ à spina ad imum ventrem pertinet. Athen. lib. 6. Pro eodem dicitur et σχελίς. ut apud Aristoph. in Equit. σχελίδας ἐδηδοκὼς, ὀνήσομαι μέταλλα.

Composita.

Ἀποσκελῆσαι, Hesych. exp. παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι, puerilem seu ludicram saltationem saltare.

Ἀσκελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crura non habens. Plat. in Tim. ¶ Præcessit et in Σκέλλω aliud.

Ἀσκελέως, et ἀσκελὲς, sine cruribus: ἀμεταβάτως. ¶ Ἀσκελὲς expon. etiam, pari mensura: apud Nic. in Ther. ut α ponatur pro ἴσον.

Βραδυσκελὴς, tardis cruribus incedens, tardigradus. in Epigr.

Ἐγκαλοσκελὴς, qui crura habet inclusa lignis seu numellis. Hesych.

Ἐπισκέλησις, ἡ, de equo dicitur, qui pedes movere incipit, apud Xen. teste Poll.

Εὐσκελὴς, qui bonis est cruribus. Pollux. l. 2. ex Plat.

Ἰσοσκελὴς, qui paribus seu æqualibus cruribus est. Et, τρίγωνον ἰσοσκελὲς, quod ex tribus lineis duas æquales habet, quibus quasi cruribus tertiæ insistit, apud Eucl. et Aristot, &c.

Κακοσκελὴς, qui malis est cruribus. Pollux l. 2. ex Xen.

Λεπτοσκελὲς, tenuia crura habens. [Aristot. de Hist. Animal. Scolopendræ marinæ terrestribus minores, —— τὴν δὲ χροιάν εἰσιν ἐρυθρότεραι, καὶ πολύποδες μᾶλλον, καὶ λεπτοσκελέστεραι τῶν χερσαίων.]

Μακροσκελὴς, cui longa crura sunt. [Aristot. de Hist. Animal. οἱ μὲν μακροσκελεῖς —— οἱ δὲ ἐναντίοι, &c. Aristoph. Av. 1296. Schol.]

Μονοσκελὴς, unicum crus habens. Plin. l. 7. c. 2.

Ὀνόσκελος, crura asinina habens: unde, ὀνόσκελοι, dæmonum genus, ab asininis cruribus sic dictum. vide Cæl. Rhodig. l. 2. c. 6.

Ὀνοσκελὶς, ίδος, ἡ, empusa dicitur, itidem ab asininis cruribus, quæ ei affinguntur. schol. Aristoph. et Eust.

Περισκελὴς, crura ambiens, seu circumdans; unde, τὰ περισκελῆ, femoralia. Phil. de vita M. l. 3. Exod. 18. ‡ περισκελὴς Soph. Antig. 475. Brunck. interpretatur *rigidus.*‡

Περισκέλιον, et περισκελὶς, feminale, caliga, bracca. Levit. 16. Plut. in Præcept. san. ¶ Περισκελίδας ornamenta pedis esse circa crura, testatur Porphyrio, fascias pedules et crurules.

Ῥαιβοσκελὴς, cui crura obtorta sunt introrsum: loripes. Epigr.

Τετρασκελὴς, quadrupes. Eurip. in Phœniss. [641. Κάδμος —— ᾧ τετρασκελὴς Μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε, &c.]

Τραγοσκελὴς, qui hircinis est cruribus. Panis epith.

Τρισκελὴς, tria habens crura, qui tribus nititur cruribus. Theocrit. in Epigr.

Ὑπερσκελὴς, qui cruribus est grandioribus. Plat. in Tim. Dicitur et versus aliquis ὑπερσκελὴς, quæ cæterorum mensuram una alterave syllaba superat.

Ὑποσκελίζω, subjecto crure everto et dejicio, supplanto.

Luc. οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσι. Metaph. Eubulus apud Athen. l. 2. Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς, Ὑποσκελίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας. Et apud Phil. de vita M. l. 1. τὰς προθυμίας ὑποσκελίζετε τῶν ἀνδραγαθίζεσθαι προαιρουμένων, labefactatis.

Ὑποσκελισμὸς, supplantatio, quum aliquem crure subjectol abefactamus.

Ὑποσκέλισμα, lapsus seu ruina ex supplantatione.

Φοινικοσκελὴς, qui puniceis est cruribus. Apud Eurip. in Ione. [1207.] φοινικοσκελεῖς χηλαὶ, ungulæ puniceis cruribus annexæ: seu ungulæ purpureæ.

ΣΚΕ'ΠΑΡΝΟΝ, ου, τὸ, ascia sive dolabra: fabrile instrumentum quo materies dolatur vel dedolatur. Exponitur et, bipennis, πέλεκυς ἀμφίστομος. Od. έ. Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον. Plut. l. 2. de carnium esu, οὐ πολέμων δήπου τερέτροις, καὶ σκεπάρνοις, καὶ ὅσα λεπτουργεῖν πέφυκε. ¶ Sic dicitur et vinculi genus, fascia longiori longitudine quàm latitudine, sicut splenium, ad σκεπάρνου similitudinem accedens, apud Hippocr. in qua tamen signif. dicitur σκέπαρνος, apud Gal. ¶ Dithyrambici poëtæ vellus pecoris σκέπαρνον appellarunt, quasi σκέπον τὸν ἄρνα. Eust.

Σκεπαρνηδὸν, (adverb.) asciæ modo et forma. Hippocr.

Σκεπαρνίζω, ascia percutio, ancipiti securi ferio.

Σκεπαρνισμὸς, ὁ, fractura calvæ in duas partes, quum graviore ictu ossa percussa desiliunt.

Composita.

Ἀποσκεπαρνισμὸς, οῦ, ὁ, una species est fracturæ cranii: de qua Galen.

Ἀσκέπαρνος, à securi intactus, securi non politus: non exasciatus. Soph. in Œdip. Colon. ‡ 101.‡

ΣΚΕ'ΠΤΟΜΑΙ, F. ψομαι, circumspicio, dispicio. Iliad. ρ'. Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴ κεν ἴδηαι Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Plat. in Symp. παῖδες, οὐ σκέψεσθε, καὶ, ἐὰν μέν τις τῶν ἐπιτηδείων ᾖ, καλεῖτε; Item inviso, viso, visito. Xenoph. Pæd. 4. ὅστις δὲ εἰς ἐνδεόμενά που κατεσκήνωσε, τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι, τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε. Frequentiùs metaphoricè signif. video, speculor, considero, perpendo. Thucyd. lib. 6. ὃ πολλάκις ἐσκεψάμην. Isocrat. in Busir. enc. σκέψαι δὲ κἀκεῖνο, καὶ δίελθε πρὸς σεαυτὸν, considera, et tecum perpende. Aliquando exp. delibero, consulto. Cum περὶ, Herodian. l. 7. ἔδοξεν οὖν συνελθεῖν, καὶ περὶ τῶν πρακτέων σκέψασθαι, convenire, ac de toto negotio deliberare. † Xen. Pæd. l. 4. p. 88. a. περὶ ὧν ἐγὼ σκεψάμενος.† (Eurip. Med. 852.)

† Σκεπτέον, spectandum. Xen. Pæd. 1. 3. 14. (verbale) considerandum. l. 5. p. 123. a.†

Ἔσκεμμαι, præteritum, et quæ ab eo formantur, activam habent signif. quum de persona dicuntur. Dem. Olynth. 1. εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τις. Passivam autem, quum de re. ut idem Dem. πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκε ista dudum oportuit considerata et animo perpensa fuisse. Xen. Hellen. 3. ἐσκεμμένα λέγειν ἡγήσατο αὐτόν.

Ἐσκεμμένως, consideratè, circumspectè. Pollux l. 6.

Σκέμμα, τὸ, quod animo perpendimus, commentatio, speculatio, res ad disquirendum proposita. Aristot. polit. 3. cap. 11. Luc. in Hermot.

Σκεμμὸς, οῦ, ὁ, idem. σκέψις, βουλή. Suid.

Σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, inspectio. Herodian. lib. 8. Item consideratio et cogitatio, apud Plat. de leg. Item commentatio, tractatio, apud Aristot. Item deliberatio, consultatio: seu consilium. Herodian. l. 4.

Σκεπτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. quæsitor et considerator: qui disquirere ac considerare solet: ut, σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, apud Gell. l. 11. c. 5.

Σκοπὸς, οῦ, ὁ et ἡ, speculator, explorator. (Æsch. Suppl. 386. 655.) Odyss. δ'. Τὸν δ' ἄρ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός. † Xen. Pæd. l. 3. p. 70. c.† Thuc. lib. 8. σκοποὺς κατεστήσαντο ἐν τῇ Λέσβῳ. Plut. in Alcib. σκοποὺς ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐκάθισε. Item observator, inspector, spectator. ut apud Xen. † Pæd. 1. 6. 35.† σκοπὸς τοῦ γινομένου. Item præfectus, præses. Soph. οἷοι ναῷ ἐφεστᾶσι σκοποί. Sic et fœm. gen. Odyss. χ'. Γρηΰ παλαιγενὲς ἥτε γυναικῶν δμωάων σκοπὸς ἐσσί. Apud Theocr. Idyll. 6. (de cane:) Ἅ τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπὸς, inspectrix et custos ovium.

Σκοπὸς, ου, ὁ, (subst.) scopus, meta ad quam collimant et tela dirigunt sagittarii. Plat. de rep. στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ, collimare ad scopum. Pind. Olymp. 2. Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, jaculum ad scopum dirige. Xen. Pæd. 1. βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, scopum attingere. Dicitur et, σκοποῦ τυχεῖν cui opponitur, σκοποῦ διαμαρτάνειν, seu, σκοποῦ πόῤῥω τοξεύειν. Metaphoricè significat, propositum et finem quem spectamus, seu ad quem mentem nostram dirigimus. Herodian. l. 2. ἐμὸς δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, ἐτῶν ἑβδομήκοντα πράξεις γράψαι. Aristot. eth. lib. 6. πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα. Sæpè dicitur, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ, non abs re, non absurdè; non procul à scopo. Aliquando expon. consilium, mens, cogitatio.

Σκοπὴ, ἡ, specula. † Xen. Pæd. 6. p. 165. c.† Lucian. in Hermot. et Phil. de vita M. lib. 1. Item speculatio, seu actio ipsa speculandi, speculatus. Luc. de consc. histor. (Æsch. Ag. 297. Suppl. 793.)

Σκοπιὰ, ἡ, idem quod σκοπὴ, specula. Il. δ'. σκοπιῆς ἄπο εἶδε νέφος. (275. ὑψηλὸς τόπος, ἀφ' οὗ ἐστι περισκοπῆσαι καὶ ἰδεῖν. Eurip. Phœniss. 216.) Plut. de Rom. For. ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς καθορᾶν. Item pro ipso speculatu. Od. θ'. ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν.

Σκοπιήτης, ου, ὁ, speculator, explorator. Suid. ex Epigr.

Σκοπιάζω, speculor, ex speculo observo. Cum accus. Il. κ'. et Od. κ'. Σκοπιάζομαι, idem. Apoll. Argon. 2. Pro iisdem dicitur et σκοπιάω, et σκοπιάομαι.

Σκοπέω, speculo, contemplor, intueor. Item video, observo, considero, apud Soph. in Œd. Tyr. (309. Eurip. Phœniss. 159.) Item video, dispicio, mecum considero, animo agito et voluto: sequente particula τι, aut ὅπως. apud Isocr. in Panath. et Dem. Philip. 3. itidemque sequente περὶ cum suo genit. apud Xen. Pæd. 1. Construitur et cum accus. apud Thuc. lib. 5. Item respicio: sequente πρὸς cum accus. apud Xen. Pæd. 1. Item video, prospicio, caveo: sequente μή. ut apud Dem. σκόπει μὴ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσηται. † Sic ὅπως μή. Xen. Pæd. 2. 58. a.† Exponitur etiam, exploro, indago, quæro: item delibero.

Σκοπέομαι, idem quod σκοπέω, speculor, intueor: apud Sophocl. in Œdip. Tyr. (Tr. 300. Eurip. Med. 1168.) † Xen. Pæd. 1. 6. 10.†

Σκόπησις, idem cum σκέψις. Hesych.

Σκοπεύω, ὁ, speculor, intueor. Basil. πάντα σκοπεύει ἀκοίμητος ὀφθαλμός.

Σκόπιμος, qui veluti scopus spectatur, quem veluti scopum nobis proposuimus. Suid.

Σκόπελος, ου, ὁ, scopulus, locus editus ex quo circumjacentia oculis lustrari queunt. Hom. Il. β'. et μ'. Aristoph. in Nub. † 272.† Item rupes in mari prominens. Hesych.

Τανυσκόπελος, (*comp.*) scopulos habens in longum protentos.

Composita: ac primùm ex σκέπτομαι et σκοπέω, cum præpositione.

Ἀνασκέπτομαι, considero diligenter, accuratè perpendo, sursum deorsumque rem animo volutans. (Aristoph. R. 1009.)

Ἀνασκοπέω, idem. [Aristoph. Ran. 1009. Eccl. 822. Thesm. 672. Πανταχῇ διάῤῥιψον ὄμμα, καὶ τὰ τῇδε, καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. Schol. Ἀνασκόπει. Διάθρει.]

Ἀποσκέπτομαι, ex alto speculor.

Ἀπόσκοπος, eminus intuens: ἄποθεν σκοπῶν. Hesych. Vide et ultimam classem compos.

Ἀποσκοπέω, idem quod ἀποσκέπτομαι, † πρός τινα. Soph. Œd. Tyr. 756.† Eurip. Luc. Vide ibid.

Ἀποσκοπεύω, speculor. Greg.

Διασκέπτομαι, dispicio, considero mecum, perpendo. Luc. in vit. Ant. ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι. Exponitur etiam, contemplor, inspecto. Item perspicio: item consulto, delibero. (Aristoph. R. 860.)

[Διασκεπτέον. Plat. Tim. λόγῳ δὲ δὴ μᾶλλον τὸ τοιόνδε διοριζομένοις περὶ αὐτῶν διασκεπτέον.]

Διάσκεψις, consideratio, contemplatio, perspectio. Item deliberatio, consultatio.

Διασκοπέω, ῶ, despicio, contemplor, speculor. Plat. Item dispicio, considero, mente agito. Apud Thuc. l. 3.

Διασκοπιῶμαι, idem quod σκοπιῶμαι. Iliad. κ'. διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα.

(Ἀδιάσκοπος. (*decomp.*) Sch. Æsch. Ch. 814.)

Συνδιασκέπτομαι, (*decomp.*) simul considero, et disquiro. Gregor. Nazianz.

[Συνδιασκοπέω. Plat. de Rep. ταῦτα πειράσομαί σοι πρότερα συνδιασκοπεῖσθαι, ὕστερα δ' ἐκεῖνα, εἴπερ παρέῃς.]

Ἐπισκέπτομαι, inviso, visito. † Xen. Pæd. l. 5. p. 134. e.† Herod. lib. 4. ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα. Sic et Matth. 25. Item peculiariter in sacris literis, visito ad pœnas sumendas: ut Jer. 5. μὴ ἐπὶ τούτοις ἐπισκέψομαι; Item visito ut opem feram aut miserear. Luc. 7. ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς λαὸν αὐτοῦ. Item aspicio, inspicio, contemplor. Soph. et Herodian. Item inspicio, lustro, recenseo, Num. 1. Sic, ἐπεσκεμμένοι ἄνδρες, Exod. 36. viri recensiti. Dicitur etiam pass. ἐπισκεπῆναι, requiri seu desiderari in recensione. Item considero, animo expendo et dispicio: unde sæpe apud Xen. ἐπισκεψώμεθα, videamus. Item disquiro et discepto mecum, commentor, apud Themist. (Philostr. l. 2. c. 5.)

Ἐπίσκεψις, inspectio. Item recensio quæ fit lustrando et inspiciendo. Num. 1. Item consideratio, perpensio, cogitatio. [Polyb. Hist. lib. 5. τὸ λοιπὸν — παρεσκεύαζε κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἑκατέρου περὶ ταῦτα φιλοτιμίας.] Exponitur etiam, disputatio, disquisitio. [Xenoph. Œconomon. cap. 8. §. 15. θαυμάσας δὲ (ἔφη) τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, ἠρόμην τί πράττοι. Plat. de Rep. lib. 5.]

Ἐπίσκοπος, inspector. (Eurip. Phœniss. 894. Æschyl. Choëph. 124. Eum. 521. 743. Adject. 906.) Plut. θεοὶ χρηστῶν ἐπίσκοποι, καὶ πονηρῶν ἔργων. Sic Il. χ'. (itidem de diis:) Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. Item, qui alicui rei curandæ præfectus est, qui et σκοπός. Plut. in Pericle, πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας, omnia ipsi adminstrabat et curabat Phidias. Exponitur etiam, custos. Peculiariter autem olim dicebantur ἐπίσκοποι, sacri gregis inspectores, qui verbo et gubernationi præerant, quique quasi speculatores in doctrinam et mores commissi gregis inquirebant: ut Act. 2. 23. et Philip. c. 1. iidem qui et presbyteri. ¶ Vide et aliam signif. in compos. ex σκοπὸς, i. scopus.

Ἐπισκοπὴ, ἡ, inspectio, seu munus inspiciendi: Act. c. 1. et 1 Tim. 3. Item, visitatio, i. animadversio, punitio. ut apud Syn. ἐπισκοπὴ θεοῦ, animadversio divina in improbos. Item, visitatio ad opem ferendam. 1 Pet. 2.

Ἐπισκοπέω, ῶ, idem quod Ἐπισκέπτομαι, viso, visito, inviso. Isocrat. in Panath. Xenoph. Pæd. 8. Item, inspicio. Xen. in Pæd. πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν. Et Gal. ad Glauc. 3. ἐπισκοπεῖν τὴν φύσιν, naturam inspicere. Item, curator et inspector sum, curam ago velut ἐπίσκοπος: ut 1 Pet. cap. 5. Item, dispicio mecum, et animo verso, considero, perpendo. Isocr. ad Demon. Item, video, observo, animadverto (sequente εἰ,) apud Xen. Item video, caveo, (sequente μὴ,) Hebr. cap. 12. Item respicio, (sequente πρὸς,) ut et σκοπῶ. (Æsch. Eum. 296. Ch. 59. Eurip. Phœniss. 627. Soph. Œdip. Tyr. 1550. Oculos in aliquem figere. El. 1184.)

Ἐπισκοπέομαι (med.) considerare. Xen. Pæd. † l. 5. p. 123. a.† (Æsch. Ag. 13. Philostr. l. 1. c. 29.)

Ἐπισκοπεύω, episcopus sum, episcopi munere fungor. apud comment. Dionys. Areop.

Ἐπισκοπεῖον, τὸ, habitatio episcopi.

Decomp. Ἀλλοτριοεπίσκοπος, alienarum rerum inspector. 1 Pet. 4.

Ἀνεπίσκεπτος, inconsideratus. Xen.

Ἀνεπισκέπτως, inconsideratè. [Herodot. Hist. lib. 2. §. 45. λέγουσι δὲ πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνες.]

Πανεπίσκοπος, omnium rerum inspector, omnia oculis suis lustrans. Epith. Dei apud Dionys. Areop. et in Epigr.

Παρεπισκοπῶ, seorsim pensito seu considero, vel obiter considero. Plutarch.

Συνεπισκέπτομαι, unà inspicio, seu unà lustro et recenseo. in qua signif. sumitur passivè: συνεπεσκέπησαν, Num. c. 1. Item, unà considero et dispicio. Plat. in apol.

[Συνεπισκοπέω. Xenoph. Memorab. §. 8. μέχρι δὲ τοῦ ὠφελίμου πάντα καὶ αὐτὸς συνεπεσκόπει, καὶ συνδιεξῄει τοῖς συνοῦσι.]

Χωρεπίσκοπος, regionis inspector. Basil. in Canonibus Græcis exp. vicarius episcopi, vicarius episcopus.

Κατασκέπτομαι, speculor: idem quod σκοπιάζω. Xenoph. Pæd. 7. et Plut. in Sol.

Κατάσκοπος, speculator, index, explorator. Thuc. lib. 8. Xenoph. Pæd. 6. † p. 153. b. et l. 3. p. 80. b.†

Κατασκοπικὸς, speculatorius, exploratorius: ut, ἱππεῖς κατασκοπικοὶ, equites qui exercitum præcedunt.

Κατασκόπιον, Cic. lib. 5. epist. ad Att. est πλοῖον κατασκοπικὸν, navis quæ explorandi caussà emittitur.

Κατασκοπὴ, speculatio, idem cum σκοπή. Xenoph. Pæd. 6. Exponitur et, specula.

Κατασκοπεύω, exploro, speculor. Maccab. l. 1.

Κατασκόπευσις, exploratio, speculatio. Eust.

Κατασκοπῶ, et κατασκοποῦμαι, speculor, inspicio, oculis perlustro. Eurip. in Helen. et Xen. apomn. l. 2.

Προκατασκέπτομαι, (*decomp.*) præmissus speculor, seu exploro. Herodot. lib. 8.

(Παρασκοπέω. Æsch. Ag. 1261.)

Περισκέπτομαι, circumspicio, considero.

Περιεσκεμμένος, consideratus, circumspectus, cautus: tam de re, quàm de homine. Luc. de conscrib. hist.

Περιεσκεμμένως, circumspectè, consideratè, cautè et prudenter. in Axiocho.

Περίσκεπτος, qui circumcirca lustrari oculis potest: excelsus, editus, altus. Od. ά.

Περισκοπέω, ῶ, circumspicio, oculis circumlustro. [Aristoph. Eccles. 485. περισκοπουμένη. Thesm. 664. περιθρέξαι. Schol. περισκοπεῖν, &c. Plat. Theætet. Thucyd. Hist. lib. 1. καὶ οὐ τὰ κράτιστα αὐτοῖς προνοῶν, ὅταν ἐς τὸν μέλλοντα καὶ ὅσονοὺ παρόντα πόλεμον, τὸ αὐτίκα περισκοπῶν, &c.]

Περισκοπεύω, idem.

Περισκόπευσις, circumspectio: qua aliquid oculis circumcirca lustratur.

Ἀπερίσκεπτος, (*decomp.*) non circumspectus, inconsideratus. Thuc. lib. 4. [§. 108. cui exemplo addas, lib. 6. §. 65. Οἱ δὲ στρατηγοὶ τῶν Συρακουσίων,—ἐπίστευσάν τι τῷ ἀνθρώπῳ πολλῷ ἀπερισκεπτότερον, καὶ &c.]

Ἀπερισκέπτως, inconsideratè, imprudenter. Syn. ep. 143.

Προσκέπτομαι, prospicio, vel priùs considero. Herodot. προσκέπτομαι πάντα, omnia rimor et considero. Apud Thucyd. lib. 8. καὶ τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προὐσκέπτετο, præmeditati ad dicendum venerant. (cum Gen. Eurip. Phœniss. 430.)

‡ Προσκοπή. Thuc. 1. 116. ἐς προσκοπὴν τῶν νεῶν οἰχόμεναι: *ad speculandum* alii interpretantur, alii *ad impediendas naves*.‡

Πρόσκοπος, speculator, seu explorator qui præmitti solet: emissarius, apud Suid. † Xen. Pæd. l. 5. p. 120. b.†

Προσκοπέω, ῶ, provideo, prospicio. Thuc. προσκοπῶ τὰ κοινὰ, in commune prospicio. † Xen. Pæd. 1. 6. 37.† Apud Eurip. in Med. προσκοποῦμαι τὸ σὸν, consulo tuo commodo, tibique prospicio.

Προσκόπησις, provisio, prospectio.

Ἀπρόσκεπτος, (*decomp.*) improvisus, inconsideratus.

[Xenoph. de Lacedæm. Rep. cap. 13. §. 7. *ὥστε τῶν δεομένων γίγνεσθαι, οὐδὲν ἀπορεῖται· οὐδὲν γὰρ ἀπρόσκεπτόν ἐστι.*]

Ἀπροσκέπτως, inconsideratè, apud Athen. lib. 6.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia πτ.

Ἀξιόσκεπτος, dignus consideratione seu animadversione: considerandus. Xenoph.

Ἄσκεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconsideratus, non circumspectus. [Aristoph. Eccles. 258. *Ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἤν σε τοξόται ἕλκωσιν, ὅ, τι δράσεις ποτέ.* Plat de Rep. lib. 4. *Μή τοί τις (ἦν δ' ἐγὼ) ἀσκέπτους ἡμᾶς ὄντας θορυβήσῃ, ὡς οὐδεὶς ποτοῦ ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ χρηστοῦ ποτοῦ.* Polyb. Hist. lib. 3. *Ἡμῖν δ' ἀναγκαῖον εἶναι δοκεῖ, τὸ μὴ παραλιπεῖν ἄσκεπτον τοῦτο τὸ μέρος, ἵνα μήτε,* &c.]

Ἀσκέπτως, non circumspectè, inconsideratè, inconsultò et temerè. Aristot. in polit. [Polyb. Hist. lib. 5. *αὐτόθεν ἀσκέπτως παραγίνονται πόλιν καταληψόμενοι.*]

Πολύσκεπτος, valdè circumspectus, prudens. Arat.

Composita ex σκοπὸς, ac primùm pro speculatore seu inspectore: itidem sine præpositione.

Ἀεροσκοπία, ἡ, divinatio ex inspectione aëris, seu aëriæ constitutionis.

Ἀλαοσκοπιὰ, ἡ, cæca speculatio. Il. κ'. et ν'. † Hesiod. Theog. 466.†

Ἀλφιτοσκόπος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ ex inspectione farinæ vaticinatur: q. d. farinæ inspector, aut inspectrix. Hesych. in Ἀλφιτόμαντις.

Ἄσκοπος, inconsideratus, non circumspectus. Il. ώ. Plut. in consol. ad Apollon. Item passivè, qui consideratione et mente attingi non potest, cogitatione imperceptus. Interdum exp. inopinatus, inexpectatus: ut, *ἄσκοπον πρᾶγος*, apud Soph. in Ajace. (21. Æschyl. Ag. 470. Ch. 814.) [Soph. Electr. 871. *Ἄσκοπος ἁ λωβά.* Schol. *ἀπρόοπτος ὁ θάνατος.* Trach. 250. *Ἡ κἀπὶ ταύτῃ πόλει τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν,* &c. Schol. *Ἄσκοπον. πολύν.* Philoct. 1125. *ἀλλά μοι ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη* &c. Schol. *ἀπροσδόκητα, δόλια, ἃ οὐκ ἔστι προσκέψασθαι.* Œd. Col. 1754.]

Ἀσκόπως, inconsideratè, non circumspectè, re non benè perpensa. Polyb. lib. 6.

Ἀστεροσκόπος, stellarum contemplator.

Βατιδοσκόποι, qui avidiùs inhiantes *ταῖς βατίσι*, eas in foro piscario intentiore oculo persequuntur, modò huc, modò illuc respectantes. Aristoph. in Pace. [811.]

(Βροτοσκόπος. Æsch. Eum. 502.)

Εὔσκοπος, consideratus, circumspectus, providus. Exponitur et passivè, aptus videri. Apud Aristot. hist. an. l. 9. *εὔσκοπος τόπος*, exp. opportunus locus. [Æschyl. Χοηφ. 692. *τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη,* &c. Aristoph. Eccles. 2. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. *πρὸ τούτων δὲ ἐρευνητὰς καὶ σκοποὺς ἀεὶ ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα.* Herodot. Hist. lib. 5. cap. 61.]

Ἡλιοσκόπιος, Solem spectans. Sic nominatam esse tithymali speciem quandam, quoniam comas cum Sole circumagat, autor est Diosc. lib. 4. c. 165.

Ἡμεροσκόπος, diurnus speculator, qui diurnas excubias agit. Xen. Hellen. Aristoph. in Avib. (Æsch. S. c. Th. 66.)

Ἡμεροσκοπεῖον, q. d. diurnæ speculationis locus.

Ἡμεροσκόπειον, vel Ἡμεροσκόπιον, municipium in Hispaniâ. Straboni.

Ἡπατοσκόπος, ὁ καὶ ἡ, q. d. qui inspecto victimæ jecinore futura prædicit, haruspex, extispex.

Ἡπατοσκοπία, jecinoris inspectio, haruspicina, sive haruspicium: extispicina, sive extispicium. Herodian. l. 8.

Ἡπατοσκοπέω, ῶ, jecur inspicio. apud Ezech.

Θεατροσκοπία, theatralis spectatio. Synes. ep. 54.

Θηροσκόπος, feras observans, feris insidians: epitheton Dianæ, apud Hom. hymn. in eam.

Θυννοσκόπος, qui thynnos observat et captat. Plut. de solert. [Aristot. de Hist. Animal. *πολλάκις δὲ καὶ οἱ θυννοσκόποι περιβάλλονται καθεύδοντας.*]

Θυννοσκοπία, thynnorum speculatio et captio. Et metaph. accurata et conveniens observatio: quoniam piscatores thynnos intenta oculorum acie speculantur, quo pacto tridente figant.

Θυννοσκοπεῖον, locus thynnorum speculationi aptus. Syn. ep. 57.

Θυννοσκοπέω, thynnos speculor et capto: Et metaph. speculor intentis oculis, accuratè observo: more eorum qui thynnos captant. Aristoph. in Equit.

Θυοσκόπος, haruspex, qui hostiæ viscera inspectans, futura prædicit. Eurip. in Rheso.

Ἱεροσκόπος, q. d. sacrorum inspector: idem quod θυοσκόπος.

Ἱεροσκοπία, haruspicina.

Ἱεροσκοπῶ, haruspicinam factito seu exerceo, haruspicis sacerdotio fungor. Hesych.

Ἰχνοσκοπῶ, alicujus vestigia lustro. Plut. de orac. Pyth. (Æsch. Ch. 226.)

Ἐξιχνοσκοπέω, (*decomp.*) idem. Soph. in Ajace. [975. *πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,* &c.]

Κεραυνοσκοπεῖον, alta machina in scena, instar speculæ, versatilis, ex qua fulminum jactus exhibebant. Polyb. l. 4. c. 19.

Λιμενοσκόπος, portuum inspector. Callim.

Λιτροσκόπος, dicitur *ἀργυραμοιβός. ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος*, quod *λίτρα* vocatur. Hesych.

Μετεωροσκόπος, sublimium rerum (i. e. cœlestium) speculator. Accipitur et pro curioso ac inutili rebus gerendis, apud Plat.

Μετεωροσκοπικὴ, astrologiæ pars, quæ elevationum differentias astrorumque distantias exquirit.

Μετεωροσκοπῶ, sublimia speculor. Item cœlum intueor. Aristoph. in Pace.

Μετωποσκόπος, q. d. frontispex, frontis inspector, qui hominis ingenium dijudicat ex fronte, indeque futura auguratur. Plin. l. 35. c. 11. Species *τῶν φυσιογνωμόνων*, qui ex corporis lineamentis, non tantum frontis, totoque habitu, ingenia moresque hominum discernere atque judicare feruntur.

Μηλόσκοπος, unde pecora seu oves conspici possunt: ut, *κορυφὴ μηλόσκοπος*. Hom. Hymn. in Panem.

Μορφοσκοπῶ, formas specto.

Διαμορφοσκοπέω, (*decomp.*) formas specto inter aliquos; de forma aliquorum ex diligenti inspectione judex sedeo. Athen. l. 5.

Μωμοσκόπος, qui reprehendendi animo observat seu considerat.

Μωμοσκοπῶ, reprehendendi animo considero. Greg. Nyss. in lib. de homine. Passiva voce utitur Chrysost. comm. in ep. ad Rom.

Οἰωνοσκόπος, auspex, qui avium carnivorarum ac immundarum volatus et pastus inspicit, ex iisque auguria accipit.

Οἰωνοσκοπικὸς, ad auspicium *τῶν οἰωνῶν* pertinens, auguralis.

Οἰωνοσκοπία, auspicium, augurium *ἐκ τῶν οἰωνῶν*. i. e. eorum inspectio, divinatioque ex eorum volatu, garritu aut pastu.

Οἰωνοσκοπεῖον, locus ubi tales auspices consident et augurium agunt: auguraculum.

Οἰωνοσκοπέω, augurium istuc ago. Eur. in Bacch. (Phœniss. 918.)

Οἰωνοσκοποῦμαι, idem.

Ὁπλοσκοπία, armorum inspectio. Philo de vita M.

Ὀρνιθοσκόπος, auspex vel augur, qui ex mundis ac edulibus avibus, ut sunt oscines, et gallinaceum genus, auguratur. Ammon. [Soph. Antig. 1012. *εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον Ἵζων,* &c.]

Ὀρνιθοσκοπία, oscinium.

Ὀρνεοσκόπος, idem quod Ὀρνιθοσκόπος.

Ὀρνεοσκοπέω, augurium istuc ago, avium volatus et garritus observo, futura ex iis augurans.

Οὐρανοσκόπος, qui cœlum contemplatur. ¶ Sic et vocatur piscis, ab oculo, quem in capite habet, apud Athen. l. 7. et Plin. 32. c. 7. aliter etiam *ἄγνος* et *καλλιώνυμος* nuncupatus.

Παλμοσκόπος, qui contemplatur *παλμὸν*, et ex eo divinat.

Παλμοσκοπία, divinatio, quæ ex palpitationis inspectione captatur. *παλμικὸν οἰώνισμα*.

Πάνσκοπος, omnia speculans, omnia cernens: in Epigr.

Σπλαγχνοσκόπος, extispex: qui exta seu viscera victimæ cæsæ inspiciens, ex eorum colore aut qualitate futura conjicit et prædicit.

Τερατοσκόπος, qui portenta inspicit et interpretatur, qui ex ostentorum inspectione futura prædicit, Suid. Pro eod. per syncopen dicitur *τερασκόπος*, apud Eurip. in Bacch. † Soph. Œd. Tyr. 613. vates.† (Æsch. Ag. 986. 1449. Eum. 62. Ch. 549.)

Τερατοσκοπία, divinatio ex portentorum inspectione; seu scientia, quæ è monstrorum inspectione futura auguratur. Pollux.

Τηλέσκοπος, † ὁ, ἡ,† qui è longinquo videtur, procul apparens. Hesiod. in Theog. † 566.†

Τηλεσκόπος, qui longè oculorum suorum aciem porrigit, cernens maximo etiam intervallo à se distantia. Aristoph. in Nub.

Ὑδροσκόπος, aquarum speculator, qui speculatur rimaturque ubi aquæ lateant.

Ὑδροσκοπικὸν, s. *γράμμα*, liber, docens, quomodo quis speculari rimarique possit, ubi aqua lateat, et quo in loco fodiendum sit, ut aquam reperias. Geopon. l. 2.

Ὑδροσκοπέω, seu *ὑδροσκοπέομαι*, speculor rimórque ubi aqua lateat, aquas indago. Ibid.

Ὑδροσκόπιον, dicitur esse clepsydræ genus, qua horæ discernuntur: apud Synes. ep. 15.

Χειροσκόπος, manus seu manuum inspector: qui ex inspectione manuum divinat. Suid.

Χειροσκοπικὸς, ad artem *χειροσκόπου* pertinens. apud eund.

Ὡροσκόπος, qui horas vel horarum rationem observat: et peculiariter, qui natalem seu natalitiam alicujus horam considerat, et inde futura prædicit. Hesych. et Suid. Sic et Astrologis dicitur ea pars cœli, quæ genituræ tempore ab orientali parte cœli emergit in hemisphærium nostrum, et ortus appellatur: ex cujus observatione natalitia prædicta fiunt.

Ὡρόσκοπος verò, in quo horæ considerantur seu videntur: ut, *ὡρόσκοπα ἀγγεῖα*. Plin. l. 2. c. 72.

Ὡροσκοπέω, horas considero et noto: et peculiariter, horas natalitias. Dicitur et, *ὡροσκοπῶν ἀστὴρ*, natalitia stella. Basil. in Hexaëm. hom. 6.

Ὡροσκοπία, ἡ, consideratio et notatio horarum, præsertim natalitiarum, scientia divinandi ex inspectione et consideratione horæ siderisque natalis.

Ὡροσκοπεῖον, τὸ, instrumentum, seu machina, quæ horarum rationem aspicientibus commonstrat. Item, instrumentum, in quo natalitias horas notant et considerant astrologi. Basil. ibidem.

Composita ex σκοπὸς, scopus.

Ἀπόσκοπος, ὁ καὶ ἡ, scopo aberrans, scopum non attingens: seu procul à scopo remotus. Et metaph. absurdus, et à propositio alienus. ¶ In primis Compos. est aliud.

Ἀποσκοπέω, intueor scopum, vel aliquid tanquam scopum. Aristot. et Dionys. Theol. cum εἰς. ¶ Vide et suprà.

Ἄσκοπος, scopum ad quem tendat, non habens: seu ad nullum certum scopum tendens. Luc. in Tox. Exponitur etiam, cujus nulla est effigies. Apud Suid. Vide præced. class.

Ἀσκόπως, ita ut aberres à scopo. Pollux.

Ἐπίσκοπος, ad scopum tendens. Hesych. Aliam signif. vide in prima classe composit.

Ἐπίσκοπα, (adverbialiter,) et Ἐπισκόπως, tendendo ad scopum, seu tanta arte, ut à scopo non aberres. Alcidam. et Themist.

ΣΚΈΠΩ, tego, operio. Herodian. lib. 5. *τὴν κεφαλὴν ἀεὶ σκέπων.* Ib. *τὰ σκέλη σκέπων πάντα ἀπ' ὀνύχων εἰς μηροὺς ἐσθῆσιν*, cruraque tota convelans. Significat et, prætexo.

Σκέπομαι, tegor, operior. Alex. Aphr. *ἐπὶ σκεπομένων λεβήτων.* Herodian. lib. 8. *σκέπεται δὲ ὕλαις δασείαις καὶ πυκναῖς.*

Σκέπη, ης, ἡ, tegumentum, tegmen. Philo de vita M. l. 3. Item corporis integumentum, i. e. vestis. Greg. Naz. *μετάδος τῷ δεομένῳ στέγης, σκέπης, τροφῆς.* Exponitur etiam, prætextus, apud Herodian. Apud eundem pro *θήκη* et *δέρμα* usurpari, tradit Suid. Exponitur etiam, tutamen, præsidium.

Σκεπηνὸς, munitus, tectus.

Σκεπάω, et *σκεπάζω*, idem quod *σκέπω*. Theocr. Idyll. 16. *ἱππεῖαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.* Xenoph. de re equ. *τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν.* Diosc. lib. 5. c. 89. *τὸ λοιπὸν σκεπάσας ὀθονίῳ.* Odyss. ν'. *Αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα Ἔκτοθεν.*

Σκεπόωσι, cum epenthetico ο, pro *σκεπῶσι. σκεπόω*, non est Græcum.

Σκεπάομαι, et *σκεπάζομαι*, tegor, &c. Xen. Pæd. 8. *οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπάσθαι.*

Σκέπασμα, τὸ, tegumentum, tegmen, operimentum. Aristot. polit. 7. c. 17. Pro eo poëticè dicitur *σκέπας*, indeclinabiliter, Od. ζ'. et η'. et pro *σκεπάσματα, σκέπα*, apud Hesiod. in Erg. † *σκέπα*, indeclinabile. Vossius in grammatica. p. 16.†

Σκεπαστὴς, οῦ, ὁ, qui tegit et operit. Item protector, defensor.

Σκεπαστικὸς, ὁ, tegendi et operiendi vim habens: aut qui libenter tegit et protegit.

Σκεπαστήριον, τὸ, opertorium. Pro quo per syncopen dicitur *σκέπαστρον*.

Σκεπάστρα, ἡ, dicitur fasciæ genus, ad operiendum et deligandum caput, apud Galen.

Σκεπαστὸς, ὁ, tectus, opertus.

Σκεπαστὰ, τὰ, dicuntur lecticæ opertæ pellibus. Hieron. comm. in Esaiæ c. 66.

Σκέπανον, τὸ, idem cum *σκέπη*, et *σκέπασμα*, apud Suid.

Composita.

Ἀνεμοσκέπης, εος, ὁ καὶ ἡ, vento tegens et defendens: adversus ventorum injuriam factus. Il. π'.

Ἀποσκέπω, detego. Hesych. in Ἀπεσκόλλυπτεν.

Ἀποσκεπάζω, idem.

Ἀσκεπὴς, qui tectus opertusque non est, operimento carens.

Ἀσκέπαστος, ὁ, ἡ, sine operimento. Diosc.

Ἄσκεπος, idem.

Ἀσκέπαστρος, pro iisdem.

Ἐπισκέπω, supernè intego et operio, intego. Epigr.

Ἐπισκεπὴς, supernè tectus. Aristot. hist. an. l. 9.

Εὐσκεπὴς, bene tectus seù protectus, bonum tegumentum habens. Theophr. de caus. pl. l. 1. et alibi.

[Εὐσκέπαστος. Thucyd. Hist. lib. 5. ‡ 71.‡ *καὶ νομίζειν τὴν πυκνότητα τῆς ξυγκλείσεως εὐσκεπαστότατον εἶναι.*]

Κατασκεπάζω, protego.

Περισκέπω, circumtego, circumquaque obtego.

Περισκεπὴς, circumtectus, seu circumquaque obtectus. Dionys. de situ orb.

Περισκεπάζω, circumoperio. Item, adoperio, adumbro.

Συσκεπάζω, cooperio, contego.

Φιλόσκεπος, tegmine gaudens. Theophr. de caus. pl. l. 2.

ΣΚΕΥ͂ΟΣ, εος, τὸ, vas. ☞ Παρὰ τὸ κεύθω, τὸ κρύπτω, Etymol. Interdum et, instrumentum. Plutarch. *τὰ ἀμφὶ θυσίαν σκεύη.* Xen. Pæd. 4. *τὰ τῶν ἵππων σκεύη.* Sic, *τριηρικὰ σκεύη*, apud Dem. et *πολεμικὰ σκεύη*, apud Thuc. Et

apud Herodian. l. 4. ξυλίνοις εἰς ποτὸν καὶ ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσι. (Act. xxvii. 17.)

Σκευάριον, τὸ, vasculum. Aristoph. in Pluto, (R. 173.) et apud Plutarch. Τὰ σκευάρια, quævis utensilia, et supellectilis minutiæ.

Σκευόω, ῶ, suis σκεύεσι instruo: unde, σκευοῦσθαι, Hesych. exp. ἑτοιμάζεσθαι.

Σκευάζω, idem. Peculiariter significat, gestaminibus corporis instruo: ut vestimentis et armis. Plut. οὕτω γὰρ ἀπὸ Ῥώμης, σκευάσαντες ἑαυτοὺς διὰ φόβον, ὑπεξῄεσαν. Aristoph. (R. 526.) ἐσκεύασά σε Ἡρακλέα, Herculis te habitu indui. Item paro, conficio. Athen. l. 7. Ἐπίστασαι τὸν σαῦρον, ὡς δεῖ, σκευάσαι. Et l. 9. σκευάσαι ἡδύσματα, condimenta ciborum parare.

Σκευάζομαι, (pass.) σκεύεσι instruor: peculiariter iis quibus corpus ornari solet. Thucyd. lib. 4. ὡς ἕκαστοι ἐσκευασμένοι ἦσαν. Synes. ad Euopt. αἱ γυναῖκες αὐταί τε ἐσκευάζοντο, &c. Et cum dat. Plut. ἐσθῆτι Κελτικῇ σκευασάμενος, Celtico cultu ornatus.

Σκευάζομαι, (activa signif.) colligo necessaria ad iter, σκεύεσιν ad iter necessariis me instruo. Item paro, conficio. Plat. de rep. lib. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι. Exponitur et, molior, struo, construo.

Σκεύασμα, τὸ, confectio, compositio: seu id quod confectum et compositum est.

Σκευασία, ἡ, apparatus qui in vestibus et armis cultuque corporis adhibetur. Athen. lib. 4. Item apparatio et confectio ciborum. Idem l. 9. et Plut. et Flamin.

Σκευαστὸς, ὁ, paratus, factus seu confectus. Vel factitius, compositivus. ut, Σκευαστὸν σῶμα. cui opp. τὸ κατὰ φύσιν γεγονὸς, apud Platonem Epist. 7.

Σκευὴ, ῆς, ἡ, apparatus quo aliquis instructus est, habitus cultusque corporis, complectens omnia gestamina quæ corpus nostrum quovis tempore tegunt et ornant. Herodian. lib. 4. ἔν τε διαίτῃ καὶ σκευῇ διαφέρουσιν ἀλλήλων. Sic et apud Thuc. Navium etiam armamenta τῆς σκευῆς nomine efferuntur: ut Act. Apost. c. 27. τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐῤῥίψαμεν. (Aristoph. R. 108.)

Composita, ac primùm ex σκεῦος, et σκευὴ, sine præpositione.

Ἄσκευος, ὁ καὶ ἡ, vasis utensilibus carens: inops. Greg.

Ἀσκευὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imparatus. [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 131. τῷ πρώτῳ ἔτεϊ ὑπερεβάλετο τοὺς πρώτους ἰητροὺς, ἀσκευής περ ἐὼν, καὶ ἔχων οὐδὲν τῶν ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἐστὶ ἐργαλήϊα.]

Αὐτόσκευος, rudis, simplex et inconditus, nullo artificio constans. Synes. ¶ Polluci l. 10. est αὐτουργός.

Εὔσκευος, vasis utensilibus bene instructus.

Εὐσκευέω, vasis utensilibus bene instructus sum. Item (de viatore dictum) sarcinis ad iter necessariis bene sum paratus. Sophocl. in Ajace.

Κουφόσκευος, levibus σκεύεσιν instructus et onustus. ¶ Hesych. exp. ὁ βαστάζων τὴν πανοπλίαν.

Κρεοσκευασία, carnium apparatio, ratio apparandarum carnium. Athen. lib. 12.

Ὁμοιόσκευος, simili cultu seu habitu utens.

Ὁμόσκευος, qui iisdem σκεύεσι seu armis utitur. Thuc. l. 2. et 3.

Composita ex σκευάζω, cum præpositione.

Ἀνασκευάζω, rursus struo, restauro, reædifico. Strab. l. 16. ἣν Ἀλέξανδρος ἐβούλετο ἀνασκευάσαι. ¶ Item destruo, demolior, diruo. Item aboleo, tollo: ut apud Diosc. l. 3. c. 142. ἀνασκευάζει δὲ καὶ σύριγγας. Item labefacto dicta alicujus, refello, refuto. Alex. in Top. 1.

Ἀνασκευάζομαι, destruor, evertor. † Xen. Pæd. 6. p. 161. b.† Unde apud Dem. contra Apatur. τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης. ¶ Absolutè positum exp. collectis vasis migro, patriâ facesso. Ut apud Plut. in Cæs. τῶν Σουήβων εἰς βαθεῖς καὶ ὑλώδεις αὐλῶνας ἀνασκευασαμένων. Sic et apud Pausan. in Bœot. ¶ Dicitur et exercitus ἀνασκευάζεσθαι, qui collectis vasis castra movet, apud Xenoph. † Pæd. p. 235. c.†

Ἀνασκευαστικὸς, ad instaurandum aptus, instaurandi vim habens. ¶ Item destructivus, destruendi facultate præditus. Dioscorid. Alex. Aphr.

Ἀνασκευαστικῶς, refutantium more.

Ἀνασκευὴ, reædificatio, instauratio. ¶ Item destructio, eversio. Item refutatio, confutatio. Quint. l. 2. c. 5. ¶ Sic dicitur etiam, quum castra moventur et vasa colliguntur ab exercitu. contrarium est κατασκευή.

Προανασκευάζομαι, (decomp.) præparo, præstruo, multò ante comporto.

Ἀποσκευάζω, et ἀποσκευάζομαι, vasa aufero: ut, ἀποσκευάζεσθαι τὴν τράπεζαν, vasa auferre è mensa, Suid. Item abjicio, depono, excutio. Ut, φορτίον ἀποσκευάζειν, apud Greg. Et apud Basil. hom. 10. ἀποσκεύασον τῆς καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ. ¶ Peculiariter significat, onus ventris depono, alvum exonero: unde, τὸ ἀποσκευαζόμενον, dicitur stercus humanum, apud Polluc. Interdum ei accus. additur. ut apud Herodot. ὑπαχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, ἀπεχώρει ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. ¶ Item rejicio, repudio, non admitto. Themist. in 2. de anim. ¶ Item amolior, de medio summoveo. Synes. τὸν κατήγορον αὐτοῦ ἀποσκευάσας. Et, ablego, amando. Herodian. lib. 7. τοὺς φίλους πάντας ἀπεσκευάσατο. ¶ Interdum signif. de medio tollo, i. e. neco. ut apud Luc. μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων μιᾷ πληγῇ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος. ¶ Est etiam, demolior, everto: apud Plut. in Publ. Et, destruo, i. refuto, convinco. apud Greg. ἐπειδὴ ἀπεσκευασάμεθα τοῦ λόγου τὸ ἀλλότριον, &c.

Ἀποσκευάζομαι, pass. etiam exp. summoveor, excutior. apud Dioscor. lib. 7.

Ἀποσκευὴ, vasa viatoria et sarcinæ. Luc. Item, exercitus impedimenta. Plut. Sic et dicitur alvi exoneratio. Pollux.

Προσαποσκευάζομαι, (decomp.) insuper amolior seu demolior.

Διασκευάζω, instruo, adorno. Luc. τὴν μὲν γὰρ λαβοῦσα τύχη, βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν ἐπιθεῖσα.

Διασκευάζομαι, instruor, me paro, adornor. Synes. ὡς εἰς μάχην διεσκευάζοντο. Peculiariter, armis instruor, armor: unde, διεσκευασμένοι ἄνδρες, armati, accincti, apud Plutarch. in Pelop. ¶ Apud Polyb. διεσκευασμένη ἐπιστολὴ, exp. epistola dolosè et fraudulenter conscripta.

Διασκευάζομαι, activè etiam exp. compono, colligo. unde apud Dem. in Aphob. διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν, collectis vasis, sarcinis suis compositis.

Διασκευὴ, adornatio, ipsa adornandi actio. Item ornamentum, apparatus. Item instrumentum, ut lectisternia, apud Athen. Apud rhetores in narratione, διασκευὴ dicitur ornamentum dictionis, seu artificium illustrandi problematis cujus instituitur narratio: vide Hermog. de invent. l. 2.

Decomp. Ἀδιάσκευος, qui exornatus et politus non est. Suid.

Ἐνδιάσκευος, τρόπος διηγήσεως, modus narrationis, quo διασκευὴ adhibita facit ut oratio invalescat. Hermog.

Ἐπιδιασκευάζω, recognosco, retracto: Hippocrat. in lib. de victu in morb. acut.

Ἐπιδιασκευάζεσθαι dicitur liber aliquis, in quo, quæ priùs scripta erant, ita emendantur, ut quædam detrahantur, quædam addantur, quædam immutentur. Gal.

Ἐπιδιασκεύασις, ἡ, recognitio, retractatio.

Ἐκσκευάζομαι, vasa summota alicunde exporto: vel simpliciter, exporto. Strab. lib. 15. πάντα δὲ τὰ ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεσκευάσατο εἰς τὰ Σοῦσα.

Ἐσκευάζω, instruo, orno, induo. Luc.

Ἐπισκευάζω, sarcio, instauro, reconcinno. Isocr. in Paneg. ὅτι, ἐμπρησθέντων ἱερῶν, ἐπειράσαντο εἴ τινες οἰκοδομήσαιεν, οὐκ ἀποροῦντες ὅθεν ἐπισκευάσουσι. Luc. ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω. ¶ Item, insterno, clitellas et onera jumentis impono: ut Aristot. œcon. 2. ἐπισκευάσας τὰς ἡμιόνους. Et in passiva voce, ἵππους ἐπεσκευασμένους, Xenoph. Hellen. 5.

Ἐπισκευαστὴς, οῦ, ὁ, instaurator. [Demosth. Orat. adv. Androtion. ἀλλ' Ἀνδροτίων ὑμῖν πομπείων ἐπισκευαστής. Plat. Politic. καὶ λαμβάνοντα ἀθανασίαν ἐπισκευαστὴν παρὰ τοῦ δημιουργοῦ.]

Ἐπισκευαστὸς, ὁ, instauratitius, redivivus. Plat. in Polit.

Ἐπισκευὴ, ἡ, instauratio, refectio. Dem. Thuc. l. 1. Polyb.

Ἀνεπισκεύαστος, (decomp.) qui talis est ut instaurari non possit, irreparabilis.

Κατασκευάζω, instruo, adorno. Dem. πᾶσι κατασκευάσας τὸ πλοῖον, ἀφ' ὧν ὑπελάμβανε σωθήσεσθαι. Et specialiter, armis instruo, armo. unde apud Xenoph. Pæd. 6. τούς θ' ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάσατε. ¶ Item extruo, construo, ædifico. Herodian. l. 1. πύργους τε μεγίστους καὶ ὑψηλοτάτους κατασκευάσας. ¶ Item adstruo, probo, argumentis confirmo. Phil. de mun. κατασκευάζει δὲ, τὸ μὲν πρῶτον, οὕτως. ¶ Item struo, id est, molior, machinor. Demosthen. in Steph. μηχανᾶται, καὶ κατασκευάζει ταῦτα. ¶ Item efficio, reddo: ut, κατασκευάζειν ὑγιᾶ, reddere sanum. Aristot. et Diosc. † Xen. Pæd. p. 184. a.† ¶ Item conficio, compono, fabricor. unde in med. apud Aristot. Φειδίαν κατασκευαζόμενον τὴν ἐν ἀκροπόλει Ἀθηνᾶν. † πρόφασιν, prætextum. Xen. Pæd. 2. 59. a. et ibid. b. φρουρία ὡς ἰσχυρότατα. l. 3. p. 76. c. τινὰ ἀπό τινος, aliquem aliqua re instruere. et cum dat. person. et acc. rei. p. 180. a.†

Κατασκευάζομαι, (pass.) instruor: ut, πόλις ἄστεσι κατεσκευασμένη, Plutarch. in Cam. ¶ Item extruor, ædificor. Paus. Item, dolosè struor: unde, κατεσκευασμένον, fictum, commentitium: apud Demosth.

Κατασκευάζομαι, (med.) idem quod κατασκευάζω, ædificia extruo. Thucyd. † Xen. Pæd. p. 225. c. opp. τῷ ἀνασκευάζομαι.† ¶ Exponitur etiam, comparo, acquiro: ut, συμμάχους κατασκευάζονται, Xenoph. Item molior: ut, κατασκευάζεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ κρηπῖδα, in animo moliri fundamentum. Alias signif. vide in Κατασκευάζω.

Κατασκεύασμα, τὸ, id quod structum est, structura, molimen, machinamentum. Aristot. Item ædificium. Herodian. Item commentum, molimentum subdolum. Demosth. in Aristocr. Aristot. polit. 6.

[Κατασκευαστέον. Plat. de leg. lib. 12. πῶς τοὺς φύλακας ἀκριβεστέρους τῶν πολλῶν περὶ ἀρετῆς ἔργῳ καὶ λόγῳ κατασκευαστέον;]

Κατασκευαστὴς, ὁ καὶ ἡ, extructor, molitor, opifex.

Κατασκευαστὸς, extructus, conditus: compactus, fabrilis. Plutarch. in Apophth. Item subornatus, appositus, summissus. Aristot. œcon. 2.

Κατασκευαστικὸς, ἡ, ὁν, adstructivus, adstruendi vim habens, seu aptus ad adstruendum.

Κατασκευαστικῶς, more adstruentium et demonstrantium.

Κατασκευὴ, exstructio, structura, opificium: ut, κατασκευὴ νεὼς, apud Athen. Item, structura, artificium orationis et compositio. Dion. Halic. in vita Lys. Et specialiter, talis orationis compositio, qua fiat, ut dictio, quæ adhibetur, vulgarem loquendi consuetudinem excedat. Laërtius in vita Zen. Exponitur etiam, constitutio: ut, κατασκευὴ τῆς ψυχῆς, et, τοῦ βίου, apud Plat. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 19. et l. 3. p. 66. b.† Item apparatus, cultus, copiæ ad administrandum aliquid necessariæ. Isocrat. Et peculiariter, vasa et instrumenta domûs, supellex fundi: apud Thucyd. lib. 6. et Xenoph. ¶ Sic dicitur et castrorum metatio: apud eund. Xenoph. cui oppon. ἀνασκευή. ¶ Item κατασκευὴ, adstructio, probatio, demonstratio: unde πρόβλημα aliquod, seu ὑπόθεσις aliqua, dicitur δεῖσθαι κατασκευῆς, apud Philopon. et Procl.

Decomp. Ἀκατάσκευος λόγος, oratio elocutionis ornatu carens et artificio, dictio figuris carens et distinctione troporum. Basil. in Hexaëm. homil. 3. et in Martyr. Gord. Item ἀκατάσκευος, non confirmatus argumentis, non probatus. Hermog.

Ἀκατασκεύαστος, inconditus, infabricatus. Item inelaboratus. Synes.

Ἀκατασκευάστως, imparatè, inconditè, infabricatè.

Δυσκατασκεύαστος, conditu seu fabricatu difficilis.

Ἐγκατάσκευος λόγος, oratio concinna et composita, et opificii rhetorici plena. Et specialiter, dictio figurata et tropis distincta. Plut. in vita Hom. Ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως, modus narrationis, quum narratio argumentis et caussarum prolatione confirmatur. Hermog. de invent. lib. 2.

Ἐγκατασκευάζω, et ἐγκατασκευάζομαι, intus conficio, condo et perficio. Themist. in 2. post. analyt.

Εὐκατασκεύαστος, conditu seu fabricatu facilis.

Προκατασκευάζω, antè struo aut molior, præstruo quidpiam ad id quod efficere volo. Apud Herodian. l. 6. εἴτε λάθρα τοῦτο προκατασκευάσαντα, exp. re prius composita. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. a. prius efficere.†

Προκατασκευὴ, præstructio, præparatio. Apud rhetores pars orationis, præstruens ea quæ adstruenda sunt argumentationibus. Polyb. [lib. 2. ἵνα τὸ τῆς προκατασκευῆς οἰκεῖον συντηρῶμεν κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν] et Dionys. Halicarn. Item schema orationis, præmolliens dictum hyperbolicon quod dicturi sumus. Hermog.

Προσκατασκευάζω, insuper extruo vel construo. [Demosth. de falsâ Legat. τριακοσίας δὲ ἱππέας προσκατεσκευασάμεθα. Adv. Aristocrat.]

Συγκατασκευάζω, unà instruo et adorno. Plat. de leg. l. 11.

Μετασκευάζω, in aliam formam habitumque verto. † Xen. Pæd. l. 6. p. 158. a.† Item, mutare genus vitæ facio: seu mutato vitæ genere traduco. Synes. τοὺς φύσει στρατιωτικοὺς ἔχοντας τῶν ἀρχόντων μεταδιδάσκουσι καὶ μετασκευάζουσιν εἰς ἐμπόρους.

Μετασκευάζομαι, in alias sedes migro, et quasi vasa transfero: vitæ genus muto. Greg. ἐκ τῆς παροικίας εἰς τὴν κατοικίαν μετασκευαζόμενοι, ex incolis cives fiunt.

Μετασκευὴ, transformatio, mutatio in aliam formam. In novel. const.

Μετασκευαστικὸς, apud Laërt. idoneus ad μετασκευήν.

Παρασκευάζω, comparo, apparo, præparo. Thuc. lib. 3. παρασκευασάντων δὲ τῶν Μιτυληναίων πρέσβεων τῇ νηῒ οἶνον καὶ ἄλφιτα. Isocr. τελευτήσασι δόξαν παρασκευάζει, gloriam comparat et acquirit. ¶ Item efficio, facio. Synes. τὸν Τρώϊλον ἑταῖρον παρασκεύασον ἐπιστεῖλαί μοι, ὅτι κομισάμενος τυγχάνει τὰ Βιβλία, fac ut ad me scribat. Et cum accusat. person. Xen. εὐσεβεστέρους τε καὶ σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρασκευάσειν, magis pios et temperatiores reddidit. † Pæd. l. 5. p. 122. d.† Interdum exp. aptum efficio. ut apud eundem in œcon. παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν μὲν γυναικὸς φύσιν ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα. ¶ Παρασκεύαζε σεαυτὸν, te ipsum compara et paratum redde. Plut. in Cor.

Παρασκευάζομαι, (activâ signif. etiam in temporibus formæ passivæ,) idem quod παρασκευάζω, præparo, paro, comparo. Herodian. lib. 3. τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. Interdum sequente accusat. expon. me accingo: ut, παρασκευάζομαι τὸν πλοῦν, ad navigationem me accingo: Thucyd. Interdum cum infinit. expon. do operam, conor, meditor, studeo. Ut, παρασκευάζομαι ποιεῖν, Xenoph. † Pæd. p. 189. a.† Et Aristoph. in Pluto, ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην, quod meditabar, quod studebam. Apud eundem. παρεσκευασμένος ἦν κρύπτειν, decreveram occultare. (R. 872. Æsch. Ag. 361. 1431.) Item suborno, suppono, coitione et conspiratione fingo. Dem. in Aphob. μάρτυρας ψευδεῖς παρεσκεύασται περὶ τούτων, falsos testes subornavit. Sic et apud Isæum.

† Παρασκευάζομαι med. ὅπλα, i. e. curare ut parentur arma. Xen. Pæd. l. 2. 40. c. et ἀγαθὸν ἑαυτοῖς. l. 4. p. 94. b. præparo me. 1. 3. 11. et 1. 5. 9. τἄλλα. 1. 5. 14. in suos sc. usus.†

Παρασκευάζομαι, (pass. sign.) accingor, me ad bellum

comparo. Thuc. *παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι τοῖς ἐναντίοις.* Item instruor: unde, *πόλις παρεσκευασμένη πᾶσιν εἰς πόλεμον*, Plut. in Camill. † de militibus. Xen. Pæd. 1. 4. 22.† ¶ Apud Plutarch. *τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν*, exp. huic optimè vivendi ratio comparata est. † *βίος παρασκευασθήσεται.* Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.† ¶ Item, *παρασκευάζομαι*, ex composito perficior et meditata fraude. Lys. contra Agorat. *παρεσκευάσθη ἅπαντα ἃ ἐγὼ λέγω.* † *παρεσκευασμένος ψυχαῖς*, animo paratus. Xen. Pæd. l. 2. 40. c. *πρός τι.* l. 3. p. 77. d. et *ψυχὴ παρεσκεύασται ὡς βουλεύσουσα.* l. 5. p. 118. e. *πλεονεξίαι παρεσκευασμέναι.* 1. 6. 36.†

† *Παρασκευαστέον*, verbal. parandum. Xen. Pæd. lib. 2. p. 198. e.† [Plat. Gorg. *ἐὰν δὲ ἄλλον ἀδικῇ ὁ ἐχθρὸς, παντὶ τρόπῳ παρασκευαστέον*, &c.]

Παρασκεύασμα, τὸ, apparatus, præparatio. instructio. Greg. *χρῆσθαι τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην παρασκευάσμασι.*

Παρασκευαστικὸς, q. d. præparativus. Apud Diosc. *παρασκευαστικὸς εὐχροίας*, boni coloris efficiens.

Παρασκευὴ, ἡ, apparatus, præparatio. Thucyd. lib. 2. † Xen. Pæd. 1. 5. 4.† Herodian. Item instructio. Isocr. Exponitur et, institutio, apud Plat. ¶ Item, factio et coitio hominum vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos, contra æquitatem juris, legumque interdicta. Demosthenes in Leochar. *ἡμεῖς ταῖς ἀληθείαις πιστεύσαντες εἰσεληλύθαμεν· οὗτοι δὲ τῇ παρασκευῇ*, &c. ¶ Item, *ἐκ παρασκευῆς* fieri dicitur id, quod fit consultò, et ex composito seu industriâ, *ἐκ τοῦ συντάγματος.* *Ἐκ παρασκευῆς μάχη*, justum prælium, i. *ἐκ φανερᾶς παρατάξεως.* Contrar. *ἄνευ παρασκευῆς*, non de industriâ, nullo instituto, Plat. qualia fere quæ sunt extemporanea. ¶ *Παρασκευὴ πυρετῶν*, exp. febrium adventantium indicia: apud Diosc. l. 5. c. 27. ¶ *Παρασκευὴ* dicitur etiam dies, quæ sabbatum antegreditur, ad ejus adventum quasi se accingens: seu in qua præparabantur necessaria victui in Sabbatho: Marci 15. et alibi.

Decomp. *Ἀντιπαρασκευάζομαι*, vicissim instruor, vicissim et ipse me paro. Thucyd. lib. 1. [§. 80. *εἰ δὲ μελετήσομεν, καὶ ἀντιπαρασκευασθησόμεθα, χρόνος ἐνέσται.*] † et Xen. Pæd. 1. 5. 4. et l. 6. p. 152. b.†

Ἀντιπαρασκευὴ, apparatus qui fit ex parte contraria. Idem ibid.

Ἀπαράσκευος, et *ἀπαρασκεύαστος*, imparatus. Thucyd. lib. 1. Herodian. lib. 3. † Comp. *ἀπαρασκευαστότερος.* Xen. Pæd. 2. 58. e.† [lib. 5. *οἶδα ὅτι ἰδόντι αὐτῷ τὴν σὴν δύναμιν, πάλιν ἀπαρασκεύαστα τὰ αὐτοῦ φανεῖται.* De Cyri Exp. lib. 1. cap. 1. §. 6. cap. 5. §. 9. lib. 2. cap. 3. §. 12. Hist. Græc. lib. 7. cap. 1. §. 5.]

Ἀπαρασκεύως, imparatè. [Polyb. Hist. lib. 1. *οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ τὸ προορᾶσθαι τὸ μέλλον, οὐκ ἀργῶς, οὐδ' ἀπαρασκεύως εἶχον, ἀλλ' ἑτοίμως* &c. lib. 2.]. Item sine præmeditatione.

Ἐμπαράσκευος, præparatus, instructus. Basil. hom. 6.

Ἐπιπαρασκευάζω, insuper paro vel præparo. † Xen. Pæd. 6. p. 163. d.†

Προπαρασκευάζω, antè parò, longe antè paro. Xen. *τοῖς μέλλουσιν ἔσεσθαι παισὶ προπαρασκευάζει πάντα.* Exponitur et, præmunio: apud Gal. ad Glauc. l. 2.

Προπαρασκευὴ, præparatio.

Συμπαρασκευάζω, simul apparo, seu comparo, adjuvo in apparando seu comparando. Xenoph. Pæd. 7. † p. 199. c. l. 5. p. 127. d.† Exponitur et, simul efficio, apud Dem.

Συσκευάζω, in fasciculum colligo, in unam sarcinam connecto. Dem. *περὶ παραπρεσβ. διόπερ ταῦτα πάντα εἰς ἓν ψήφισμα οὗτοι συνεσκεύασαν.* † Xen. Pæd. 1. 4. 25.† ¶ Item compilo. Exod. c. 3. *συσκευάσετε τοὺς Αἰγυπτίους.* ¶ Item struo subdolè, fraudulenter comminiscor, &c. vide *Συσκευάζομαι.*

Συσκευάζομαι, (act. sign.) colligo vasa, cibaria mecum porto. Xen. Pæd. 5. *σὺ μὲν, ἔφη, συσκευάζου*, &c. Lys. in Phil. *συσκευασάμενος τὰ αὐτοῦ ἐνθάδε*, sarcinis suis collectis et huc comportatis. Et generaliter, comparo, apparo, instituo. Plut. in Catil. *ἤδη τὸ λοιπὸν εἰς ἡδονὴν καὶ σχολὴν συσκευασάμενοι τὸν βίον*, ad voluptatem consectandam se comparantes. ¶ Item struo, molior, insidiis aggredior: significatione ducta ab iis, qui, vasis alienis furtim collectis, in pedes protinus se conjiciunt. Demosth. in Zenothem. *ἀδίκημα τοιουτονὶ μετ' ἐκείνου συνεσκευάσατο.* Plut. in Cæs. *συσκευαζόμενος τὴν πόλιν*, urbem captans, eique insidias struens. † Captare machinis, insidiis. Sic *συσκευάζεσθαι ἄνθρωπον.* i. e. amore. Xen. Pæd. l. 5. p. 117. a.†

† *Συσκευάζομαι*, med. se parare sarcinis collectis. Xen. Pæd. l. 4 p. 106. b.†

Συσκευάζομαι, (pass.) colligor: ut, *δύναμις συνεσκευάσθη*, apud Herodian. l. 2. ¶ Item struor subdolè, fingor: ut, *συσκευασθεῖσα φήμη*, apud eundem. ¶ Item adornor, struor: unde apud eundem, *ἑτέρα τις ἐπιβουλὴ συνεσκευάσθη*, adornata fuit conjuratio.

Συνεσκευασμένως, collectim, confertim, simul. Greg.

Συσκευασία, ἡ, apparatus. Xenoph. Pæd. 4.

Συσκευαστὴς, ὁ, structor, machinator, concinnator, architectus.

Συσκευὴ, ἡ, fraudulenta molitio, insidiarum subornatio, captatio. Herodian. l. 3.

Ἀσυσκεύαστον, (*decomp.*) non complicatum ut sarcina: inconditum, non digestum.

ΣΚΗΝΗ', ῆς, ἡ, tabernaculum, tentorium. (Æsch. Pers. 1005. Philostr. l. 2. c. 37.) Xenoph. Pæd. 8. *πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν.* Plat. de leg. *σκηνὰς πήγνυσθαι*, tentoria figere. De theatri tabernaculo, apud Luc. de calumn. *τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν.* ¶ Interdum de convivio et compotatione dicitur: quoniam convivari et compotare milites in suis tabernaculis solent. Xenoph. Pæd. 3. *διαλύσαντες τὴν σκηνὴν ἀνεπαύοντο*, dimisso convivio. † p. 75. e. et l. 2. p. 51. b. et p. 224. b.† ¶ Interdum pro ipsa actione scenica ponitur, aliquando et pro ostentatione et pompa scenica, ut apud Chrysost. comm. in ep. ad Hebr. et Dionys. in eccles. hier. Inde et de re fabulosa usurpatur, quoniam fabulosa in scenam produci solent. Herodian. lib. 2. *συσκευήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑποπτεύειν.* Vide et sequens *Σκῆνος.* ☞ Dicitur derivari *ἀπὸ τῆς σκιᾶς*, ab umbra.

Σκῆνος, εος, τὸ, idem. Suid. et Hesych. Metaphoricè in 2 epist. ad Corinth. c. 2. *ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ.* Corpus etiam nostrum *σκῆνος* dicitur, in Axioch. quoniam animæ tabernaculum est. ¶ Etymol. scribit, *σκῆνος* dici etiam vas quoddam, aut mundum quendam muliebrem, aut umbellam. in qua significatione apud Harpoc. scribitur *σκηνὴ*, ex Demosth.

Σκηνήτης, seu *σκηνίτης*, et alia origine *σκηνητὴς, οῦ, ὁ*, in tentoriis seu umbraculis habitans: ut, *σκηνῖται Λίβυες*, apud Poll. lib. 4. cap. 10. Item, tabernacula integens: ut, *σκηνίτης κισσὸς*, hedera topiaria. epigr. l. 1.

Σκηνικὸς, ὁ, scenicus, scenaticus, scenalis: ut, *σκηνικοὶ ἀγῶνες*, et *σκηνικὴ ποίησις*, apud Athen. Et, *οἱ σκηνικοὶ*, scenici, actores scenici.

Σκηνίδιον, seu *σκηνύδριον, τὸ*, tentoriolum, parvum tabernaculum. Theophyl. mapale, tugurium, attegia.

Σκηνάω, seu *σκηνέω*, f. *ήσω*, tentorium figo, tabernaculum pono: vel habito tabernaculum. Thuc. l. 1. *οἰκίαι ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν.* Xen. Hell. 5. *ᾔδει ὅτι κατὰ τὰς ναῦς οἱ ναῦται ἔμελλον σκηνήσειν*, sua tentoria fixuros esse. † Xen. Pæd. l. 2. p. 43. d. et *σύν τινι.* l. 4. p. 92. e.† Accipitur et pro *συσκηνῶ*, contubernalis sum: unde *σκηνῶντες* Hesychio sunt *σύσκηνοι.*

Σκηνάομαι, seu *σκηνέομαι*, idem. Plat. Aristoph.

Σκήνημα, τὸ, tentorium, tabernaculum: seu domicilium quod quis tentorii loco sibi erexit. Xen. (Æsch. Ch. 249.)

Σκηνητὴς, vide antè in *Σκηνήτης.*

Σκηνευτὴς, idem quod *Σκηνήτης.* Etymol.

Σκηνόω, idem cum *σκηνάω* et *σκηνέω.* Xen. Pæd. 8. *πόσον δεῖ ἀπολιπόντας σκηνοῦν τοὺς δορυφόρους τῆς βασιλικῆς σκηνῆς.* Plut. in Cam. *σκηνοῦν ἐρειπίοις*, in ruderibus domicilium suum et sedem habere.

Σκηνόομαι, idem. Metaph. apud Plat. de rep. l. 10. *οὕτω πόῤῥω που ἐσκήνωται ἡ ψυχὴ τοῦ θανάσιμος εἶναι*, tantum abest ut anima sit mortalitati obnoxia.

Σκήνωμα, τὸ, idem quod *σκήνημα.* Metaph. apud Eurip. in Herac. *Σμικρὸν τὸ σὸν σκήνωμα προστιθεὶς φίλοις.*

Σκηνωτὴς, idem cum *σκηνήτης.* Exponitur et, contubernalis. Hesych.

Composita.

Ἀπόσκηνος, ὁ καὶ ἡ, semotum ab aliis tentorium seu tabernaculum habens. Et general. qui procul ab alio habitat. Xen. Pæd. 8. † p. 236. a. opp. *τοῖς συσσίτοις.*†

Ἀποσκηνόω, seorsum vel longè remotum tentorium habeo. Plut. in Eumen. Et general. seorsum habito. Themist. ad Nicom. *οὐδὲ ἀποσκηνοῦσι πόῤῥωθέν που αἱ θεαὶ τῶν ἡμετέρων μουσείων.* ¶ Item, tentorium moveo. Genes. c. 13.

Ἄσκηνος, tentorio seu tabernaculo carens. ¶ Item non fictus.

Ἀσκήνως, non fictè. Synes. ep. 138.

Γογγυλόσκηνος, tabernaculum seu domicilium habens rotundum. Hesych.

Διασκηνάω, et *διασκηνέω*, diversandi caussa tabernacula seu tentoria pono. Exponitur etiam, dispertior tentoria: item castra metor, apud Xen.

Διασκηνέω, ῶ, apud Xen. Pæd. 3. putatur significare, tentoria dissolvo, seu vasa colligo. † p. 69. c. exp. in tabernaculo versari.†

Ἐπίσκηνος, qui super scena est aut fit. Soph. in Ajace. Item subst. idem quod sequens *ἐπισκήνιον*, apud Vitruv. l. 5. c. 5.

Ἐπισκήνιον, τὸ, domicilium super scenâ. Hesych. Quidam exp. superior scenæ pars: apud Vitruv. l. 7. c. 6.

Κατασκηνάω, et *κατασκηνάομαι*, tentorium defigo. Plat. de rep. l. 10.

Κατασκηνόω, idem. Xen. Pæd. 6. et 4. Et metaph. Marci 13. Exp. et activè, tentorium seu tabernaculum præbeo: apud Greg. Naz. *εἰς τόπον χλόης κατασκηνῶν.* Item quiesco. Psal. 15. *ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι.*

(*Κατασκήνωμα.* Æsch. Ch. 998.)

Κατασκήνωσις, ἡ, tentoriorum seu tabernaculorum collocatio. Et pro ipso tentorio seu habitaculo. Matth. 8.

Συγκατασκηνόω, (*decomp.*) unà tentorium figo: vel, in uno eodemque tabernaculo habito. Et act. in uno eodemque tabernaculo colloco. Xenoph. † Pæd. l. 5. p. 136. a.†

Ὁμόσκηνος, in eodem tentorio seu tabernaculo habitans, contubernalis.

Ὁμοσκηνία, ἡ, contubernium; ejusdem tentorii participem esse. † Xen. Pæd. l. 2. 43. e.†

Ὁμοσκηνόω, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito. Xen. Pæd. 2. † p. 43. d.†

Παρασκήνια, τὰ, aditus ad scenam tendens. ¶ Aliis est locus juxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. Dem. pro Ctesiph.

Παρασκηνάω, seu *παρασκηνέω*, juxtà habeo tentorium seu tabernaculum meum: vel juxtà figo tentorium. Xen. in anab. (Æsch. Eum. 636.)

Παρασκηνόω, idem. Xen. Pæd. 4. Et general. sedem meam figo apud: habito apud. Unde metaph. apud Plut. in l. de discern. adul. ab am. *ταύτῃ πρῶτον ἐπιχειρεῖ πλησιάζειν ἑκάστῳ καὶ παρασκηνοῦν.* Apud eundem symp. 8. exp. etiam, vicinus et proximus sum, *οἱ φυλλοχόοι μῆνες ἤδη τῷ χειμῶνι παρασκηνοῦντες.*

Προσκήνιον, τὸ, vestibulum scenæ. Plut. in Lyc. Suidæ est velum quod scenæ protenditur. Aliis, locus ante scenam porrectus, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent. Utitur et Vitruv. l. 5. c. 6.

Προσκήνιος, adject. omne quod ante scenam est.

Σύσκηνος, idem cum *ὁμόσκηνος.* Xen. Pæd. 2. Plut. in Alcib.

Συσκηνία, idem cum *ὁμοσκηνία.* Suid.

Συσκήνιον, τὸ, idem. Xen. in Laced. polit.

Συσκηνέω, idem cum *ὁμοσκηνέω.* Idem Pæd. 7.

[*Συσκηνήτρια.* Aristoph. Thesm. 631. *καὶ τίς σοῦ 'στι συσκηνήτρια;* Schol. Bourd. *Συμφοιτῶσα, συνιοῦσα καὶ συγγινομένη, καὶ συνερχομένη ἐπὶ ταύτην τὴν ἑορτὴν τῶν Θεσμοφορίων.* Schol. Biset. *Σύσκηνος, σύνοικος. τὸ θηλυκὸν, συσκηνήτρια, ὡς προμνήστρια.*]

ΣΚΗ'ΠΤΩ, f. *ψω*, nitor, innitor, incumbo. ¶ Item cado seu decido in: seu vehementi impetu decido et irruo. Soph. in Œdip. Tyr. † 27.† *ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν*, pestis, ignifera illa dea, ingruens urbem exagitat. ¶ Exponitur et transitivè, immitto, seu cum impetu immitto. apud Eurip. in Med. *Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί.* (1335. cum Dat. Æschyl. S. c. Th. 435. Ag. 310. 316. Pr. 748.) ☞ De etymo vide infrà *Σκηρίπτω.*

Derivata ex σκήπτω, nitor.

Σκήπτομαι, idem quod *σκήπτω*, nitor, innitor, incumbo. Iliad. ξ'. *καί μιν ὀΐω Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.* Sic Apoll. Arg. 2. *βάκτρῳ σκηπτόμενος*, nitens baculo. Et metaph. nitor, fulcio me. Dem. Phil. 2. *πῶς, τῷ δίκαια νομίζειν ταῦτ' εἶναι, πεποιηκέναι σκήψαιτο*, quâ ratione nitatur ac tueatur se, quòd justum putaret esse hæc fieri. ¶ Item prætexo, nitens aliqua ratione. Æschin. in Ctesiph. *οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε σκήψῃ, ὡς οὐ δυνατὸς εἶ λέγειν*, non enim hoc prætexes et excusabis, quâsi &c. ¶ Significat etiam, fingo, simulo. ut apud Aristoph. in Pluto. † 904.† *καὶ σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω*, ita pro re nata fingo, me talem esse. Et cum accus. Plut. in Solone, *ἐσκήψατο ἔκστασιν τῶν λογισμῶν*, furere se simulavit. Et cum infinit. apud eundem in Cam. *σκηψάμενος ἀῤῥωστεῖν, ἐξωμόσατο τὴν ἀρχὴν*, simulata corporis adversa valetudine, magistratu se abdicavit. Exponitur etiam, defendo. ut apud Plat. de leg. *σκήπτομαι ὑπέρ σου*, defendo te, sum tibi patronus.

Σκῆψις, εως, ἡ, prætextus. Demosth. Olynth. 1. et in Mid. (Eurip. Med. 745. Æschyl. Ag. 895.)

Σκῆπτρον, τὸ, baculus, scipio, cui innitimur inter eundum, Odyss. ξ'. ‡ Metaphoricè de Œdipi filiabus. Soph. Œd. C. 848.‡ Jovi etiam tribuitur, tanquam regiæ majestatis signum: apud Pausan. in Att. et alibi. Erat et regum et imperatorum gestamen, utpote qui deorum vicem in terris gerant. Iliad. β'. et alibi apud Hom. Per metonymiam interdum pro regno accipitur, signum videlicet pro re signata. Eurip. in Orest. *ἐπὶ σκήπτροις ἔχων τὴν ἐλπίδα*, sperans se regno potiturum. (*Σκῆπτρ' ἔπαθλα.* Phœniss. 52.)

(*Σκίπη.* Sch. Theoc. ιϛ'. 93.)

Comp. *Δίσκηπτρος βασιλεὺς*, rex, duplex sceptrum habens: *τιμὴ δίσκηπτρος*, dignitas duplex, *δίθρονος*, seu in uno homine, seu duorum in uno regno. Æschyl. [Ag. 43.]

Μονόσκηπτρος, ὁ, solus sceptra gerens, monarcha. (Æsch. Suppl. 379.)

Σκήπων, ωνος, ὁ, idem cum *σκῆπτρον*, scipio, baculus: Aristoph. in Vesp.

Σκηπάνιον, τὸ, idem. Il. ω'. et ν'. Pro eodem Ionicè dicitur *σκηπήνιον*, apud Hesych. et Doricè *σκαπάνιον*, apud eundem, et Suid.

Σκήμπτω, idem cum *σκήπτω*,

Σκίμπτω, idem. Hesych. ¶ Aliud *Σκίμπτω* vide in sequenti classe.

Σκίμπτομαι, idem cum *σκήπτομαι.* Pind.

Σκίμπω, et *σκιμπτύω*, Hesych. pro *Σκίμπτω* dicuntur.

Σκίμπων, idem cum *σκῆπτρον*, et *σκήπων.* Eurip. in Hec. Herodot. l. 4.

Σκίπων, pro *σκίμπων*, apud Etymol. et Hesych. unde

Σκιπναῖος, qui baculo innitens incedit. et ex consequenti, tardus. Theocr. Idyll. 16. [92.] *Ἐρχόμεναι σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν.* Et comp.

Ἀσκίπων, scipione non nitens, qui sine baculo incedit: et per consequens, qui adhuc viridi est senecta.

Σκίμπους, οδος, ὁ, Atticis lectus humilis et mutilus, quo accumbebant. χωλὸς κράββατος, χωλὸν κραββάτιον. Aristoph. in Nub. † 253.†

Σκιμπάζειν, et σκιμβάζειν, i. χωλαίνειν, σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. Aristoph. interpr.

Σκιμπόδιον, τὸ, lectulus discubitorius, seu in quo reclinare cervicem possumus. Athen. l. 12. ¶ Vide et in comp. ex Ποῦς.

Σκηρίπτω, idem cum σκήπτω. ☞ Ex quo et formatum videtur epenthesi syllabæ ρι. quamvis Eust. σκήπτω ex σκηρίπτω per syncopen dici tradat. Apoll. in Arg. οἱ δ' ἐνὶ γαίῃ Χηλὰς σκηρίπτοντι πανημέριοι πονέονται.

Σκηρίπτομαι, idem cum σκήπτομαι, fulcior, fulcio me. Od. λ'. σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε.

Composita.

Ἀποσκήπτω, incumbo in, incumbo, innitor. ¶ Vide et sequentem ord. comp.

Ἀποσκήμπτω, idem.

[Ἀποσκίμπτω. Pind. Olymp. Od. 6. 170. Ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ', ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι δύ' ἀγκύραι. Schol. ἔστιν λυσιτελὲς —— τὴν ναῦν δύο ἀγκύραις ἐπερείδεσθαι.]

Ἀπόσκημμα, τὸ, firmamentum seu fulcimentum in quod aliquid inclinatum recumbit. ¶ Item decubitus, i. e. humor, qui, relicta ea parte quam infestabat, in aliam transit. Gal. ad Glauc. l. 2.

Ἀπόσκηψις, εως, ἡ, idem. Exponitur etiam, scarificatio: apud Hippocr. de morb. l. 1.

Ἐνσκήπτω, innitor, incumbo, fulcio me. Hesych. ¶ Alias signif. vide paullo pòst in sequent. comp.

Ἐπισκήπτω, et ἐπισκήπτομαι, idem. Dem. in Phorm. σὺ δ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, tu hoc teste niteris. ¶ Vide alias signif. in comp. ex σκήπτω, cado, &c.

Ἐπισκηρίπτω, idem. Hesych.

Προσκήπτω, prædico, is, præsignifico. Hesych.

Derivata à σκήπτω, decido.

Σκηπτὸς, ὁ, fulmen, quod in terram impetu violento illisum decumbit. Aristot. de mun. Plut. de fort. Alex. ¶ Sic etiam nominatur vortex procellosus, qui impetu in terram devehitur, teste Aristot. ibid. Sic apud Soph. in Antig. ‡ 418.‡ τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, typho turbinem in altum elevans, quem antea cum impetu deturbarat. (λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτός. V. Æschyl. Pers. 717.)

Σκίμπτω, incumbo, decubo in, ingruo aut irruo. Unde pass. Il. π'. τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν Οὔδει ἐνὶ σκίμφθη, ubi tamen etiam exp. fixa seu infixa est. Activè etiam exp. verbero, icio, ferio. Unde σκίμψασθαι Hesych. est πλῆξαι. Sic et apud Gal. σκίμψαι exp. διαχάσαι, διελεῖν, τύψαι, scarificare, dissecare, ferire.

Composita.

Ἀνασκήπτω, irruo, ingruo. Herodot. ἀνέσκηψαν λίθοι φερόμενοι.

Ἀποσκήπτω, decumbo, decido, allidor. Plut. ἀπέσκηψαν αἱ πληγαὶ τῶν ξιφῶν εἰς τὰς χεῖρας ἀμφοῖν. Item evado, erumpo. Basil. Item desino, tendo. Alciph. ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον, in exitium desinere. Exponitur etiam transitivè, apud Dionys. Halic. l. 6. ἀποσκήπτειν τὴν ὀργὴν εἰς αἰτίους, iram in autores effundere, et quasi deturbare.

Ἐνσκήπτω, irruo, invado, cum impetu ingruo. (Soph. Œdip. Tyr. 27.) Alex. Aphr. πνεῦμα δὲ κοῦφον ἐνσκῆψαν εἰς αὐτὴν, in ipsam irruens. Exp. etiam illabor. Damasc. ὁ σοφοὺς παρέδραμε, ἰδιώταις ἐνέσκηψε. ¶ Item act. immitto, cum impetu immitto. Herodot. lib. 1. τοῖσι τουτέων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψεν ὁ θεὸς θήλειαν νόσον.

Ἐπισκήπτω, et ἐπισκήπτομαι, irruo, ingruo, incumbo in; grassor in. Herodot. ἐπισκήπτει εἰς δένδρεα. Plutarch. in Thes. νόσος ἐπέσκηψε. Item, incumbo; i. urgeo, insto, crimen aliquod intendendo: ut, ἐπισκήπτεσθαι μαρτυρίαις, urgere testimonia, crimen aliquod intendendo ipsis; i. ea falsi accusare: apud Demosth. Sic et ἐπισκήπτειν et ἐπισκήπτεσθαι dicitur is qui injuriarum judicium intendit in aliquem, ob verbera aut vulnera consultò illata. apud Plat. de leg. l. 11. et Lys. Item reus ἐπισκήπτεσθαι dicitur, passive, insimulari. Ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι. Plat. de leg. l. 11. Item ἐπισκήπτω, improbo, reprehendo, refello. Plat. in Theæt. οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ. Sic et apud Greg. et Chrysost. ¶ Item, mando, injungo. Eurip. in Phœn. Πόλει δὲ καὶ σοι ταῦτ' ἐπισκήπτω Κρέον. (728. Æsch. Pers. 104. ἐς τὸν παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. 742. Pr. 665. Eum. 296. Soph. Œdip. Tyr. 1460. Tr. 1238.) † Œd. Tyr. 260. ibi Schol. ἐνόρκως ἐντέλλομαι.† Plut. in Themist. ἐπισκήπτων διὰ γραμμάτων. Et specialiter, moriens, quippiam mando, seu ab amicis precibus aliquid contendo. Lys. ἀποθνήσκοντες γὰρ ἡμῖν ἐπέσκηψαν, καὶ ὑμῖν, &c. Unde et pro obsecro et obtestor usurpatur. Thuc. l. 2. ἐπισκήπτουσί τε ἡμῖν πρὸς τῶν ὅρκων. Sic et apud Æschin. et Basil.

Ἐπίσκηψις, ἡ, ipsa incumbendi et ingruendi actio. schol. Thuc. Item actio illa judiciaria, qua testi crimen falsi testimonii intendimus, aut injuriarum aliquem accusamus. Poll. et Suid. Sic dicitur et eloquium morientis, hoc est, oratio, qua aliquid à circumstantibus petit aut mandat post mortem suam fieri. Greg.

Ἐνεπισκήπτεσθαι (*decomp.*) incumbere. Peculiariter ἐνεπισκήπτεσθαι creditores dicebantur, qui publicatis bonis alicujus experiebantur contra populum, actione pignoratitia in pignora incumbentes. Dem. in Timoth.

Ἐνεπίσκημμα, τὸ, talis actio creditorum. Suid. et Harpocr.

Κατασκήπτω, impetu devehor, impetuosè irruo seu ingruo. Aristot. de mundò, ἕκαστον δὲ τούτων (κεραυνῶν, πρηστήρων, τυφώνων,) κατασκῆψαν εἰς γῆν σκηπτὸς ὀνομάζεται. Herodot. κατέσκηψεν ἐς ἀγγέλους, nuncios invasit et corripuit. Et cum dat. apud Aristot. problem. 2. κατασκήπτειν τῷ ὀδόντι, in dentem incumbere. (πρὶν κατασκῆψαί τινα, priusquam noxam alicui immiserit. Eurip. Med. 94.)

Κατάσκηψις, invasio, incubitus, conflictatio. πρὸ τῆς κατασκήψεως τῶν παθῶν, Diosc. in præfat. l. 7.

Decomp. Ἐγκατασκήπτω, invado et decumbo in. Thuc. l. 2. (ἐπελθεῖν ποιῶ. Æsch. Pers. 514. Soph. Tr. 1103.)

Ἐγκατάσκηψις, quum morbus invadit et decumbit in corporis aliquam partem, aut totum corpus. Diosc. l. 7.

Συγκατασκήπτω, uno impetu ingruo, unà invado et incesso.

Παρασκήπτω, juxtà seu à latere ingruo et irruo: vel decumbendo et ingruendo aberro. Luc. in Tim. κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας.

Περισκήπτω, circumcirca irruo. Hesych.

ΣΚΙΑ', ᾶς, ἡ, umbra. † δένδρων καὶ πετρῶν. Xen. Pæd. p. 241. c.† ☞ Dicta quasi κιὰ, παρὰ τὸ κίω, quod nos comitetur. Etym. Usurpatur et propriè et Metaphoricè, ut Lat. umbra. Propriè Odyss. λ'. σκιῇ εἴκελον, ἢ καὶ ὀνείρῳ. Xen. Hell. lib. 8. πλάτανος οὐχ ἱκανὴν τέττιγι σκιὰν παρέχουσα. Metaphoricè apud Athen. l. 6. dicitur quidam οὐκ ἄρτους ἐπιοχέναι, ἀλλ' ἄρτων σκιάς. Et lib. 12. ex Soph. τἆλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς Οὐκ ἂν πριαίμην, i. e. ne hilo quidem emerim. Sic et conviva ad cœnam σκιὰν suam adducit, quum amicum aliquem non invitatum secum ducit. Plutarch. sympos. 7. probl. 6. (κούφην σκιὰν de Homine dicitur. Soph. Ajace, 126. πότνιά τ' Οἰδίπου σκιά. Æsch. S. c. Th. 984.)

Σκιαὶ, αἱ, dicuntur manes et umbræ defunctorum. Od. κ'.

Σκιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, umbrosus, opacus, obscurus. Eurip. et Plutarch. in probl. Rom.

Σκιόεις, εντος, ὁ, idem. Il. ά. ¶ Pro neutro σκιόεν dicitur σκιόειν, metri gratiâ, apud Apoll. Argon. 2.

Σκιερὸς, ὁ, itidem umbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Xen. Hell. 5.

Σκιαρὸς, idem. Plat.

Σκιὰς, άδος, ἡ, umbraculum fornicatum. Plut. in Themist. Athen. l. 5. Exponitur etiam, tabernaculum seu tentorium: apud eundem Athen. l. 4. et Plut. in Anton. ¶ Sic et dicitur vitis arbustiva: Hesych. (Theoc. ιέ. 119.) Est et nomen herbæ, apud Athen. lib. 9. ex Phaniæ plantarum lib. 1.

Σκιάδιον, τὸ, umbella, umbraculum. Pollux et Hesych. Pro eod. scribitur et σκιάδειον, apud Aristoph. in Avibus. Sic et dicitur umbella, quæ in herbis cernitur, Latinis muscarium. Diosc. l. 6. c. 68. et alibi.

Σκιαδίσκη, itidem umbella, &c. Athen. l. 12.

Σκιάδαι, αἱ, rami majores et umbrosiores, attegiæ vicem præstantes. Hesych.

Σκιαδεὺς, έως, ὁ, umbra piscis. Cujus species σκίαινα, teste Hesych. et Athen. l. 7. Et σκιὼς, apud Galen. de facult. alim. l. 3. c. 30.

Σκιάω, f. άσω, obumbro, umbrâ opacâ obtego: unde poët. σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. Od. β'. γ'. et λ'.

Σκιάζω, idem. Il. φ'. εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν. Luc. in Lexiph. γνώμων σκιάζει μέσον πόλον. (Eurip. Phœniss. 278.)

Σκιάζομαι, umbror, inumbror. Plut. in Cam. (Eurip. Phœniss. 63.)

Σκίασμα, τὸ, umbra: item adumbratio.

Σκίρον, (seu σκίῤῥον, ut est apud schol. Theocr.) ου, τὸ, umbraculum, umbella.

Σκίρον, seu σκίῤῥον, sordes caseis adhærentes, apud Aristoph. in Vesp. In qua signif. apud Hesych. scribitur et σκεῖρος. Hinc verbum Σκιρωθῆναι dicitur de sordibus ita adhærentibus ut difficulter elui possint, teste Etym. qui et metaphoricum usum verbi hujus ex Sophrone affert, ubi νόσος dicitur ἐπὶ τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι. Sic et ἐνσκιρῶσθαι (ab ἐνσκιρόω) dicuntur, quæ ita adhæsêre ut sordes caseo: apud schol. Aristoph. ¶ Σκίρον est etiam loci nomen, in quo lupanar erat, et meretricum cœtus.

Σκίρα, τὰ, dicebatur festum quoddam Athenis in honorem Minervæ σκιράδος, vel (ut alii volunt) Cereris et Proserpinæ, celebrari solitum: de quo vide schol. Aristophan. initio Concionant.

Σκιράδος Minervæ meminit Paus. in Att.

Composita.

Ἀμφίσκιος, ὁ καὶ ἡ, utrinque umbram habens, utrimque umbrosus. Strab.

Ἀποσκιάζω, obumbro.

Ἀποσκιάζομαι, obumbror. [Plat. de Rep. lib. 7. ἐνταῦθα δὲ, πρὸς φαντάσματα θεῖα, καὶ σκιὰς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιὰς, δι' ἑτέρου τοιούτου φωτὸς ὡς πρὸς ἥλιον κρίνειν ἀποσκιαζομένας.] Greg. de hom. τὸ δὲ σκότος τῇ ἀντιφράξει τοῦ κατὰ τὴν γῆν σώματος ἀποσκιαζόμενον γίνεσθαι.

Ἀποσκίασμα, τὸ, et Ἀποσκιασμὸς, ὁ, obumbratio, vel umbra. Plut. in Per. Item ἀποσκίασμα, adumbratio. Naz.

Ἄσκιος, umbrâ carens. Hesych. Item umbrosus, opacus: ut α sit ἐπιτατικόν. apud eundem. [Pind. Nem. Od. 6. 71. βότανά τέ νιν Ποθ' ἁ Λέοντος νικάσαντ' ἔρεψ' ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν. Schol. δασκίοις δὲ, ἢ τοῖς δένδροις, ἢ παρὰ τὸ ὑψηλὸν, τοῖς μεγίστην σκιὰν ἀπεργάσασθαι δυναμένοις.]

Παντάσκιος, (*decomp.*) omnino carens umbra, nullâ ex parte umbrosus. Idem.

Βαθύσκιος, altam umbram faciens, seu ingentem et longam: umbrosus, opacus: apud Hom. hym. 1. in Merc. et in Epigr.

Δασύσκιος, densam seu spissam umbram faciens. Pro quo per syncopen dicitur δάσκιος. quo Hom. utitur Il. ό. et Od. έ. (Æsch. Pers. 316. Suppl. 98. Soph. Tr. 13.) Etym. tamen exponens μεγαλόσκιος compositam dictionem esse ait ex intensiva particula δα, et σκιά.

Δαφνόσκιος, lauris umbrosus, lauris opacus. apud Athen. l. 14.

Δολιχόσκιος, longam umbram faciens: et ex consequenti, longus. ut, δολιχόσκιον ἔγχος, Il. γ'. et χ.

Ἐπίσκιος, quem umbra protegit, umbrâ obtectus: umbrosus. Sic dicuntur loca ἐπίσκια, umbrosa, et in quibus æstate latent feræ umbram captantes. Item ἐπίσκιος βίος, vita umbratilis, vita quæ sub umbraculis agitatur. Plut. in præcept. sanit.

Ἐπισκιάζω, inumbro, obumbo. Matth. 17. νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς. Et cum dat. Lucæ 1. δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί. Sic et Marci 9. et Act. 5. Metaphoricè significat, tenebras offundo, obscuro: ut in pass. apud Herodian. 2. τῇ εὐγενείᾳ καὶ τῇ τοῦ πατρὸς μνήμῃ ἐπεσκιάζετο. (Soph. Tr. 931.)

Ἐπισκιασμὸς, obumbratio. ¶ Tegumentum, velamentum. Hesych.

Ἑτερόσκιοι, quorum alterum latus umbram facit, quorum umbra aut ad septentrionem aut ad meridiem spectat. Strab. l. 2.

Εὔσκιος, umbrosus, opacus: vel gratas umbras habens. [Pind. Pyth. Od. xi. 32. πόρευ' Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον Νηλὴς γυνά. Xenoph. Œconom. cap. 9. §. 4. ὥστε εὔδηλον εἶναι ὅτι χειμῶνος μὲν εὐήλιός ἐστι, τοῦ δὲ θέρους εὔσκιος. Aristot. de Hist. Animal. ἐν γὰρ τοῖς ψυχροῖς οὐ γίνονται τέττιγες, διὸ οὐδὲ ἐν τοῖς εὐσκίοις ἄλσεσιν.] Pro quo poëticè dicitur ἠΰσκιος, apud Theocr. Idyll. 7.

[Εὐσκίαστος. Soph. Œd. Col. 1783. κοιτὰν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον αἰὲν, &c.]

Κατάσκιος, † ὁ, ἡ,† umbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Herodot. (Æsch. S. c. Th. 390. Ag. 562. Suppl. 350. Eurip. Phœniss. 622.) † Soph. El. 425. Umbrata.†

Κατασκιάω, obumbro, opaco. Od. μ'. [436. Soph. Œd. Col. 419. Ἦ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει; Schol. οἷον ἐν Θήβαις με χώσουσι.]

Κατασκιάζω, idem. Hesiod. in Theog. † 716.† Herodian. l. 7.

Λιπόσκιος, qui umbram sui reliquit: clarus. Nonn.

Ὀρείσκιος Βάκχος, umbris montium gaudens Bacchus: quòd colles obumbrent vites: in Epigr.

Ὀφρυόσκιος, quem supercilia obumbrant. Aristot. top. l. 8.

Παλίνσκιος, seu παλίσκιος, umbrosus, opacus, tenebricosus: ut, ἄντρον παλίσκιον, Hom. hymn. 2. in Merc. Utitur et Soph. Archiloch. et Isæus. Exponitur etiam, qui inumbratur ab alio. Etymol.

Περίσκιοι dicuntur, qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut majorem. Strab. l. 2.

Περισκιάζω, circumcirca obumbro.

Περισκιασμὸς, circumobumbratio. Plut.

[Πολύσκιος. Apoll. Rhod. Arg. iv. 166. λεῖπε δὲ πολύσκιον ἄλσος Ἄρηος. Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 9. Ὁ μὲν οὖν εὐναῖος ὁ ποιούμενος εὐνὴν, ἐπὶ τὸ πολὺ, ὅταν μὲν ᾖ ψύχη, ἐν εὐδιεινοῖς· ὅταν δὲ καύματα, ἐν πολυσκίοις·]

Πρόσκιος, umbrosus, adumbratus.

Πρόσκιον, τὸ, adumbratio. Strabo.

Σύσκιος, umbrosus, opacus: umbra opacatus et obtectus. Xen. in Cyneg. Athen. l. 12.

Συσκιάζω, obumbro, opaco, inumbro. Athen. lib. 5. αὗται αἱ σκηναὶ συνεσκίαζον τοὺς περιπάτους. Συσκιάζον ἄγκος, opaca vallis, Eur. in Bacch. Metaphoricè pro occulo accipitur: ut apud Demosth. Olynth. 2. αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη.

Συσκιασμὸς, et συσκίασις, obumbratio.

Τανύσκιος, extensam seu magnam umbram habens. Oppian.

Ὑπόσκιος, umbrosus, opacus, umbrâ opacatus et obtectus. Plut. in Alex. (Æsch. Suppl. 664.)

Ὑποσκιάω, aliquantùm inumbro, aliquatenus obumbro. Apoll. Rhod.

Ὑποσκιάζω, obumbro. Athen. lib. 4. Exponitur etiam, progredior, Etymol. nam, qui progrediuntur, solum, quod à tergo relinquunt, velut occulunt aut obumbrant.

Ὑποσκιόεις, umbrosus, opacus. Nic. in Ther.
Φιλόσκιος, amans umbræ, umbras captans.

ΣΚΙ'ΓΓΟΣ, vel σκίγκος, scingus, vel scincus, crocodilus terrestris: de quo vide Diosc. l. 2. c. 71. et l. 3. c. 144.

ΣΚΙ'ΛΛΑ, ης, ἡ, scilla, sive squilla: herba bulbum insignem habens. de qua Diosc. l. 2. c. 202. Apud Theog. Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται.

Σκιλλιτικὸς, ut, σκιλλιτικὸν ὄξος, scilliticum acetum, vel scillinum. apud Diosc. lib. 5. c. 25. Et, σκιλλιτικὸς οἶνος, scillinum vinum, cui scilla herba contusa commiscetur, apud eundem lib. 5. c. 26. Est etiam σκιλλιτικὸν ἔλαιον.

Σκιλλώδης, scillaceus, ad scillæ figuram accedens. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 8.

ΣΚΙΜΑΛΙ'ΖΩ, medio digito tento an gallinæ ova conceperint, immisso eo in podicem. Exponitur etiam, digito medio podicem fodico. Suid. Metaphoricè, infamem digitum porrigo atque ostendo, cæteris compressis, quod in summo contemptu fiebat. Sic apud Laërt. narratur Diogenes Demosthenem non indice porrecto, sed medio digito commonstrasse: quo effœminatam ejus mollitiem notavit. Aristoph. in Acharn. ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω, irrideam atque infamem.

[ΣΚΙΝΔΑΛΑΜΟ'Σ, nugæ. Aristoph. R. 835.]

ΣΚΙΝΔΑΨΟ'Σ, οῦ, ὁ, genus plantæ, similis hederæ, apud Nysam, in India: ut ex Apollonii schol. annotatur. ¶ Fuit etiam instrumentum musicum tetrachordon, quo mulieres præcipuè usæ traduntur: ejusque chordæ ex aurichalco pluma feriri solitæ. σκινδαλάμῳ γὰρ ἁπτόμεθα αὐτοῦ. Vide Athen. lib. 4. et Eustathium. Meminit et Galen. lib. 4. de differentiis pulsuum. Apud Laërt. pro vilissimo instrumento ponitur. Hodie sistrum est, quod falsò citharam vulgariter vocamus.

ΣΚΙΝΘΟΙ', καὶ κολυμβηταὶ, homines nantes, seseque submergentes, ut Gaza vertit apud Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 7. Plinius vertit, naufragi et urinantes. l. 13. c. 25.

ΣΚΙ'ΡΟΣ, ου, ὁ, marmoris fragmentum sive frustulum, quod excidit dum illud scalpitur: ea fragmenta assulas vocat Vitruv. l. 7. c. 6. Inde pro scrupo ponitur. Pro eodem scribitur etiam σκύρος, apud Hesych. ¶ Apud medicos σκίρος sive σκίῤῥος dicitur tumor præter naturam durus et doloris expers. Vide Gal. variis in locis. ¶ Item λατύπη, cæmentum. ¶ Item gypsus, apud Suid.

Derivata ex σκίρος, seu σκύρος, scrupus.

Σκιράφιον, sive σκιραφεῖον, aleatorium, forum aleatorum, locus in quo tesseris luditur. Priore utitur Isocr. in Areopag. Posterius à Suida exp. κυβευτήριον.

Σκιραφεύω, tesseris ludo.

Σκιραφευτὴς, οῦ, ὁ, qui tessera ludit, apud Polluc.

Σκιραφεία, ἡ, lusus scruporum, qui in latruncularia tabella exercetur, sive in abaco latrunculorum.

Σκυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exp. petricosus. Hesych.

Σκυρόω, ῶ. unde σκυρωθῶσι apud Hesych. exp. λιθωθῶσι.

Σκυρωτὴ ὁδὸς, idem exp. ἡ ἀπόκροτος, i. τραχεῖα, σκληρά.

Σκύριον, herba, quæ et erythrodanum. Pro qua apud Nic. in Ther. σκύρα, τά.

Ἐπίσκυρος, (*comp.*) ludi genus, de quo Eust. et Poll. l. 9.

Derivata ex σκίρος, et σκίῤῥος, tumor, &c.

Σκιῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis σκίῤῥῳ, vel callosa duritie rigidus et induratus: ut, σκιῤῥώδεις ὄγκοι. Galen. method. med. lib. 14. cap. 6. Metaph. durus, contumax: ut, σκιῤῥώδης νόσος, apud eundem Gal.

Σκιῤῥόω, ῶ, induro in σκίῤῥον, seu tumefactum induro. Alex. Aphr. ὁ σκιῤῥούμενος σπλὴν, lien qui duro tumore vitiatur.

Σκίῤῥωμα, sive σκίρωμα, τὸ, idem cum σκίρος, Suid.

Ἀποσκιῤῥόω, ῶ, (*comp.*) in scirrhum induro. Item generaliter, induro. unde pass. ἀποσκιῤῥωμένος, et ἀποσκιῤῥωθεὶς, induratus.

Ἀποσκίῤῥωμα, durities quæ in scirrhum abiit: ut, ἀποσκίῤῥωμα τῶν γονάτων.

Ἐγκατασκιῤῥόω, in scirrhum induro, invetero, induro. Hipparchus.

Προσκατασκιῤῥόω, induro, invetero. 3 Macc.

ΣΚΙ'ΤΑΛΟΙ, οἱ, viles homines et improbi. Suid. ex Aristoph. [Equit. 631. Ἄγε δὴ Σκίταλοι, &c. Schol. Σκίταλοι μὲν οὖν, οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί.] ¶ Sic dicti à Scitone quodam ob improbitatem celebrato.

ΣΚΟΛΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, tortuosus, intortus, obliquus. Et metaph. pravus: ut, σκολιαὶ δίκαι, apud Hesiod. in Erg. Apud eundem ibidem, Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν.

Σκολιῶς, tortuosè, intortè, obliquè. Item pravè.

Σκολιότης, ητος, ἡ, q. d. tortuositas, curvitas. Item pravitas.

Σκολιόω, ῶ, intorqueo, tortuosum reddo.

Σκολίωμα, τὸ, exp. anfractus: apud Strab.

Σκολίωσις, ipsa actio intorquendi seu reddendi tortuosum. Item quasi dicas, tortuositas. Est etiam morbi nomen, apud medicos, quum spinæ vertebræ loco moventur et in latus inclinant. Apud Hippocr. omnis spinæ depravatio sic dicitur, teste Galen.

Σκολιαίνω, tortuosum reddo: unde, σκολιαίνεσθαι, apud Hippocr. ἐν τῷ περὶ ἄρθρων.

Σκολιάζω, obliquo: in proverb. Solomon.

Σκόλιον, (accentu in primam retracto,) carmen seu canticum quoddam convivale, quod dictum putant nonnulli ex eo, quòd, à primo cœptum, non à proximo, sed flexuoso circuitu, ultro citroque exciperetur. Aristoph. in Vesp. τούτῳ τί λέξεις σκόλιον; Vide et Suid. Athen. et Eust.

Σκόλλυς, villus, lanugo: ut, ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν. ☞ Athen. dictum videtur παρὰ τὸ σκολιοῦν. At σκολλὶς dicitur mundus quidam muliebris, qui et κορυφαία et κορυφὴ, Eust. ex rhet. lex.

Comp. Ἐνσκολιεύω, intorqueo. Job. 40.

ΣΚΟΛΟ'ΠΑΞ, gallinago: avis, quæ in arbore nunquam sedet. Aristot. hist. an. l. 9. c. 8. Legitur et ἀσκολόπαξ. ¶ Dicitur esse etiam nomen piscis parvi.

ΣΚΟΛΟ'ΠΕΝΔΡΑ, ας, ἡ, scolopendra: animalculum ex genere multipedum; de quo Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 11. ☞ Sic dicta existimatur, quasi ἔχουσα σκόλοπα ἐν τῇ ἕδρᾳ, quia in extremo (quod caudæ loco est) supereminet corniculum, quasi radius atque impactus aculeus, atque inde et σκολοπία nominatur. ¶ Est et scolopendra major, seu multipeda major, ita à corporis forma, notisque dorsi rubris, quibus præcedentem simulat, appellata. de qua apud Aratum, et Aristot. hist. an. lib. 4. c. 7. ¶ Sunt et θαλάσσιαι σκολόπενδραι, à terestrium similitudine dictæ. Plut. de solert. an. Diosc. lib. 2. Gall. l. 11. simp. ¶ Item σκολόπενδρα sive σκολοπένδριον, herbæ nomen. Diosc. l. 5. c. 151. Gal. l. 9. de comp. med. et Theophr. l. 9. hist. pl. c. 19.

ΣΚΟ'ΛΟΨ, οπος, ὁ, præacutus palus: vallus. idem cum σταυρὸς, et χάραξ. Il. μ'. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ Ὀξέες ἑστᾶσι. Odyss. ή. τείχεα μακρὰ Ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρηρότα. Sic etiam dicuntur assulæ et surculi acuti corporibus aculeorum instar infixi, quia formam superiorem σκολόπων referunt. Diosc. l. 2. c. 29. Metaph. autem D. Paulus 2 Cor. 12. σκόλοπα vocare videtur τὴν ἐπιθυμίαν, quæ, videlicet teli instar, carni penitus infixa est. ☞ A σκάζω derivatum dicitur, (ut et σκῶλος, et σκάνδαλον,) quia potest in via incurrentibus pedibus esse impedimento et offendiculo.

Σκολοπία, ἡ, vide Σκολόπενδρα, paullo antè.

Σκολοπόεις, εντος, ὁ, palis, seu vallis abundans.

Σκολοπίζω, palo infigo, σταυρόω.

Σκολοπίζομαι, palo infigor, seu palus mihi adigitur, palo trajicior. Luc. in vita peregr.

Ἀνασκολοπίζω, (*comp.*) palo infixum vel affixum tollo: in crucem tollo: idem cum ἀνασταυρόω. Luc. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 132. τοὺς Αἰγυπτίους ἰητροὺς —— μέλλοντας ἀνασκολοπιεῖσθαι, διότι ὑπὸ Ἕλληνος ἰητροῦ ἑσσώθησαν, —— ἐῤῥύσατο. §. 159. ὁ Δαρεῖος τῶν ἀνδρῶν τοὺς κορυφαίους μάλιστα ἐς τρισχιλίους ἀνεσκολόπισε, &c.]

ΣΚΟ'ΛΥΜΟΣ, ου, ὁ, cardui species: de qua Diosc. l. 3. c. 16. Hesiodus in Erg. Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ. Ita vocatur etiam herba, quæ alio nomine κυνόγλωσσον, ut est in append. Diosc.

Σκολυμῶδες φύλλον, folium carduo simile. Theophr.

ΣΚΟΛΥ'ΠΤΩ, evello, lacero, ἐκτίλλω, κολλούω. Hesych.

Ἀνασκολύπτω, exp. nudo. Hesych. Propriè, glandem pudendi denudo, retracta pelle.

Ἀποσκολύπτω, (*comp.*) decortico, excorio. item detrunco, mutilo. Hesych. Unde, ἀπεσκολυμμένος, cui penis circumcisus est. idem ex Soph. Momo. Sic et apud Athen. l. 3. πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν.

ΣΚΟ'ΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, scombrus, marinus piscis. Aristoph. schol. parvis thunnis assimilat, id est, cordylis sive pelamidibus. Vide Plin. et Athen. lib. 7. Invenitur et Σκομβρίδες, de quibusdam piscibus.

Σκομβρίζω, murmuro: γογγύζω. Hesych. et Suid. Dicitur etiam de lascivum quendam ludum exercentibus: ut iidem testantur.

ΣΚΟ'ΡΟΔΟΝ, ου, τὸ, allium. Aristoph. in Pluto. ‡718.‡ ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς. [R. 563.] Xen. in Symposio, εἰς μὲν κὰρ μάχην ὁρμωμένῳ καλῶς ἔχει κρόμμυον ὑποτρώγειν, ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσι. Sic et apud Plut. in l. de capienda utilitate ex inimicis, σκόροδα καὶ κρόμμυα.

Σκοροδίζω, alliis pasco. Apud Aristot. in Equit. Φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας, alliis me cibasti: allegoricè dictum existimatur pro, ad lachrymas coëgisti. Exponitur etiam, ànte pugnam gallinaceos alliis præmunio: ut in eadem comœdia, Ἵν' ἄμεινον, ὦ τὰν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ.

Σκοροδᾶν, ᾶνος, ὁ, plantarium pro alliis. Hesych.

Σκοροδοῦν, idem exp. συνουσιάζειν.

Σκορόδιον, τὸ, allii caulis, aut ipsum allium. Aristoph. in Plut. ‡818.‡

Σκόρδον, idem quod σκόροδον, apud Diosc.

Σκόρδιον, herba, quæ allii odorem resipit: de qua Diosc. l. 5. c. 125.

Σκοροδομητὸς, alliaris. Aristoph. σκοροδομητὸν φύσιν ἔχει, allii naturam refert. δριμύς ἐστι καὶ πικρός.

Σκορδινάομαι, ῶμαι, pandiculor, extendo membra cum oscitatione. Aristoph. in Acharn. Στένω, κέχηνα σκορδινῶμαι, πέρδομαι. Idem in Ran. τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς. ¶ Scholiastes dictum esse tradit παρὰ τῶν σκορόδων, i. e. alliis, quoniam ex nimio esu cietur vomitus, et propter acrimoniam pandiculatio corporis.

Σκορδίνημα, τὸ, pandiculatio.

Σκορδινισμὸς, pro eodem.

Composita.

Ἀσκορδίνωτος, exp. non agitans membra. Hesych.

Ἀφροσκόροδον, allii prægrandis genus, sic dictum quòd ei trito multa spuma increscat. Colum. l. 11. c. 3. ulpicum. quod quidam allium punicum vocant. Græci autem ἀφροσκόροδον. Traditur appellari etiam ἀντισκόροδον.

Ἐλαφοσκόροδον, allium cervinum: allii genus, de quo Diosc. lib. 2. c. 182. Sic etiam à quibusdam dictum fuit apocynon seu cynocrambe, ut est in append. Diosc.

Ὀφιοσκόροδον, allium anguinum seu sylvestre: idem quod ἐλαφοσκόροδον. Dioscorid. ibidem. Sic et appellatum fuit apocynon: in append. Diosc.

ΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ, F. ίσω, dissipo, spargo, dispergo. Matth. 12. et Luc. c. 11. ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει. Et Joan. 10. ὁ λύκος σκορπίζει τὰ πρόβατα, dispergit oves.

Σκορπίζομαι, dispergor, dissipor. Joh. 16.

Σκορπισμὸς, οῦ, ὁ, dispersio, dissipatio.

Comp. Ἀποσκορπίζω, dispergo, σκορπίζω. 1 Maccab.

Διασκορπίζω, dissipo, dispergo, idem cum σκορπίζω, sæpe in Novo Testamento.

Διασκορπισμὸς, οῦ, ὁ, dissipatio, dispersio.

Ἐκσκορπισμὸς, dissipatio, expulsio. Plut.

ΣΚΟΡΠΙ'ΟΣ, ου, ὁ, scorpius, vel scorpio, insecti genus quoddam. ☞ Παρὰ τὸ σκαιῶς ἕρπειν nominatum, ut quidam volunt: alii παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν. Meminit Diosc. Aristot. Ælian. Nicand. Plin. et alii. ¶ Est et cæleste signum, apud Arat. ¶ Item piscis, apud Aristot. cujus fœm. genus vocatur σκορπὶς, ίδος, ἡ, et σκόρπαινα. ¶ Est et plantæ genus scorpio similis. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. ¶ Sic dicitur etiam coma plexilis puerorum, cincinnus crinium in acumen desinens. Vide schol. Thucyd. l. 1. ¶ Item tormenti bellici genus, quod Cæsar quoque scorpionem appellat, sic dictum, quoniam aculeum desuper habet erectum.

Σκορπίδιον, τὸ, diminut. idemque cum σκορπίος, quum pro bellico instrumento ponitur. Polyb. et Maccab. l. 1. c. 6.

Σκορπιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, scorpioni similis. Item, scorpioni similis. i. e. ad iracundiam pronus, qui facilè irritatur, ut scorpio. vel etiam venenosus, perniciosus, apud Suid.

Σκορπίτης λίθος, scorpites, gemma. Plin. l. 37. c. 10.

Σκορπιόω, exaspero, exacerbo, irrito. Hesych.

Σκορπιαίνω, idem. apud Suid.

Σκορπιόεις, ad scorpium pertinens. Nic.

ΣΚΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, sive εος, τὸ, tenebræ, caligo. Xenoph. Pæd. 8. οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ἡμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται. Idem, ἐν σκότει νέμεται, in obscuro et opaco loco. De tenebris nocturnis, apud Dem. ἤδη ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους. Eurip. in Bacch. Νύκτωρ τὰ πολλὰ σεμνότητ' ἔχει σκότος. De tenebris infernalibus. Iliad. ζ'. et ν'. τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε. Sic et alibi, apud Homer. Metaphoricè quoque usurpatur. ut apud Demosth. pro Cor. πολύ τι σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς ἀληθείας. Xenoph. Pæd. 4. ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον κατέσχε, clàm invidiam tenuit. [Æsch. Eum. 72. Soph. Œdip. Tyr. 427.] ☞ Heracl. apud Etym. σκότος dici vult quasi σκοπὸς, ὅτι δεῖ προσκοπεῖσθαι τὸν προερχόμενον ἐν τῷ αὐτῷ. Herodianus verò παρὰ τὸ σχέθειν ἡμᾶς πολλάκις ἐν τῷ προϊέναι, quòd nos sæpe detineat quo minus progredi possimus.

Σκοτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenebrosus, tenebricosus. Plut. in Erot.

Σκοτόεις, εντος, ὁ, idem: ut, σκοτόεις ζόφος, Apoll. Arg. 2. et σκοτόεν νέφος, Hesiod.

Σκοταῖος, ὁ, idem. Plut. in Fab. Dicitur etiam aliquis aliquid facere σκοταῖος, i. e. vesperi, quum nox terram tegit tenebris. Xen. Pæd. 7. †p. 180. a.† Plut. in Cam.

Σκοτεινὸς, pro iisdem. Plut. advers. Colot. [Soph. Œdip. Tyr. 1350.]

Σκότιος, ὁ, idem cum superioribus: Eurip. et in Epigr. Apud eundem Euripid. σκότιον λέχος exp. furtivus concubitus. [Phœniss. 681.] Et apud Hom. Il. ζ'. σκότιον δὲ ἐγείνατο μήτηρ, mater ipsum clàm et in tenebris peperit, utpote furtivo concubitu conceptum.

Σκοτία, ἡ, tenebræ. Suid. [Eurip. Phœniss. 297.] Est

et vocabulum architectonicum, idem significans cum τρίγλυφον, teste Hesych.

Σκοτίας, ου, ὁ, tenebrio, fugitivus. Hesych.

Σκοτιαῖος, idem cum σκοταῖος. apud Suid.

Σκοτόω, ῶ, obscuro, tenebras obduco seu induco. Sophocl. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα.

Σκοτοῦμαι, tenebræ mihi offunduntur. Et peculiariter, vertigine corripior simul et visus hebetudine. Plut. de frat. am. (de Eumene saxis prostrato :) ὑφ' ὧν σκοτωθεὶς καὶ πεσὼν ἔδοξε τεθνάναι.

Σκότωμα, τὸ, vertigo : inordinatus motus spirituum in cerebri ventriculis, quando omnia circumagi videntur, &c. Vide Gal. de loc. aff. lib. 3. cap. 8. Aret. de morb. diut. lib. 1. cap. 3. Ægin. l. 3. cap. 12.

Σκοτωματικὸς, ὁ, vertiginosus. Alex. Aphr. probl. l. 2. Diosc. lib. 2. c. 78. Item qui vertigines facit. Diosc. l. 5. c. 43.

Σκοτωματικὸν πάθος, idem quod σκότωμα. Ægin.

Σκότωσις, εως, ἡ, idem cum σκότωμα. Exponitur etiam, tenebricosa lucis obscuritas. Aut. defin. med. Item obscuratio. Plutarch. de def. orac.

Σκοτίζω, idem cum σκοτόω. unde σκοτίζεσθαι et φωτίζεσθαι sibi opponuntur, apud Plut. in lib. adversus Colot.

Σκοτάζω, idem.

Σκοτασμὸς, ὁ, caligo, obscuritas. Diosc. l. 7. c. 8.

Σκοτεύω, aufugio, vel clàm et tenebricoso tempore aufugio. Hesych.

Composita.

Ἀποσκοτόω, obtenebro, obscuro : seu tenebris obductum oculis eximo : unde, ἀποσκοτοῦσθαι, tenebris involvi et obrui : apud Polyb. lib. 1. ¶ Exponitur etiam, adumbro, vel umbris picturam decoro, unde, ἀποσκοτωμένον.

Ἀποσκοτίζω, idem quod ἀποσκοτόω, obtenebro, obscuro, &c. Item, tenebras submoveo : corpus quo obumbrabam aliquid, amoveo. Plut. de exil.

Εἰλισκότωσις, vertigo, Hesych. Propriè, vertigo conjuncta cum oculorum offuscatione.

Ἐπισκοτέω, obtenebro, tenebras effundo seu obduco. Diosc. lib. 4. cap. 150. τοῖς δυναμένοις τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις ἀποκαθαίρειν. Et cum accus. apud eundem ejusdem lib c. 17. τὰ τὰς κόρας ἐπισκοτοῦντα. Exponitur etiam, luminibus obstruo. apud Dem. in Mid. οἰκίαν ᾠκοδόμηκεν ἐν Ἐλευσῖνι τοσαύτην, ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ. Metaph. apud Isocr. de Pace, τὸ γὰρ πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπισκοτεῖ τὸ καθορᾶν ἡμᾶς τὸ βέλτιστον.

Ἐπισκότησις, ἡ, obscuratio, offusio tenebrarum. Item caligo.

Decomp. Συνεπισκοτέω, tenebras offundo simul. Actuar.

Συσκοτάζω, obnubilo. Et, συσκοτάζει, (impersonaliter,) contenebrascit, advesperascit, seu invesperascit. Xenoph. Pæd. 7. ἐπειδὴ τάχιστα συνεσκόταστ. † Sic l. 4. p. 104. b.†

ΣΚΥ'ΒΑΛΟΝ, ου, τὸ, stercus, fimus. Alexan. probl. sect. 1. (de senibus tremulis loquens :) ἀπροαιρέτως ἐξιᾶσι σκύβαλον καὶ οὖρον. Paul. ep. ad Phil. c. 3. πάντα ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω. Interdum dicitur de re qualibet vili et quæ abjicitur : unde et exp. quisquiliæ. Apud Diosc. l. 5. c. 77. est fæx et crassamentum quod in colo remanet. ☞ Dictum esse traditur quasi κυσίβαλον, quod canibus projectum est : nisi quis malit dictum esse quasi σύβαλον, à nomine σῦς, pleonasmo τοῦ κ.

Σκυβαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, faculentus. ¶ Τὸ σκυβαλῶδες exp. etiam retrimentum, item fæx, apud Dionys. Areop.

Σκυβαλικὸς, ut, σκυβαλικὸν ἀργύριον, argentum excrementicium et vile : apud Plut. in Themist.

Σκυβαλίζω, rejicio tanquam σκύβαλον, habeo loco σκυβάλου. et generaliter, vilipendo, aspernor. item rejicio.

Σκυβαλίζομαι, vilipendor, &c.

Σκυβαλισμὸς, οῦ, ὁ, rejectio alicujus rei quam vilipendimus.

Σκυβάλισμα, ipsa res quam rejicimus seu abjicimus : ut, σκυβάλισμα τραπέζης, apud Phocyl.

Comp. Ἀποσκυβαλίζω, rejicio et repudio tanquam rem contemnendam.

ΣΚΥΔΜΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, irascor, succenseo. Il. ω'. Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, ne mihi succenseas. Etym. scribit, propriè de leonibus dici, ob catulos surreptos concitatis. ☞ Ἀπὸ τοῦ σκύμνος καὶ μαίνεσθαι. Alii simpliciter à σκύζω deducunt, ad iram concito. Exp. etiam, tristi seu tetrico sum vultu. Hesych.

Σκύδμαινος, ου, ὁ, tetricus, vultuosus : tristem vultum præ se ferens.

Σκύθομαι, idem cum σκυδμαίνω. Hesych.

Σκυθρὸς, ὁ, vultum præferens iratum, aut tristem et tetricum. Id.

Σκυθράζω, sum vultu tetrico et mœsto, mœstum vultum gero. Eur. in Elect. Χ' ὁ μὲν σκυθράζει.

Σκύθραξ, exp. adolescens, puber. Hesych.

Comp. Ἀποσκυδμαίνω, idem quod σκυδμαίνω.

ΣΚΥ'ΘΗΣ, ου, ὁ, Scytha : qui est è Scythia. (Σκύθης οἶμος. Æsch. Pr. 2. Ch. 158.) Accipitur et pro ferro, (teste Stephano.) ut apud Theogn. Ἀλλ' ἄγε δὴ, σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον.

Σκυθικὸς, οῦ, ὁ, Scythicus. ut, Σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix. quæ et γλυκεῖα ῥίζα dicitur à Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 13. et γλυκύῤῥιζα, apud Diosc. l. 3. c. 7. aliàs γλυκύμη, Hippocr. et εὐθυγλυκεία, Theophr.

Σκυθικαὶ, (sc. κρηπῖδες,) calceamenti quoddam genus, Steph. et Suid. Alcæus.

Σκυθὶς, mulier quæ est è Scythia, apud Luc.

Σκύθος, ου, ὁ, genus poculi, scyphus. Athen. l. 11.

Σκυθίζω, Scythas imitor. Item idem quod μεθύω, ebrius sum. intemperanter utor τῷ σκύθῳ. Hieron. Rhod. de ebrietate : apud Athen. lib. 11.

Σκυθίζομαι, tondeor : (à σκύθης, significante ferrum,) vel, Scythico more rador. Eurip. in Elect. κρᾶτα, πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ.

[Σκυθιστί. Herodot. Hist. lib. 4. οὐνομάζεται δὲ Σκυθιστὶ, Ἱστίη μὲν, Ταβιτί.]

Composita.

Ἀποσκυθίζειν, Scythico more tondere, i. e. turpi et contumeliosa tonsura alicui illudere, aut alicui crines evellere, Athen. lib. 11. Suid. propriè esse dicit, cutem capitis unà cum pilis detrahere. [Eurip. Troad. 1025. Ἣν χρὴν ταπεινὴν —— κρᾶτ' ἀποσκυθισμένην Ἐλθεῖν, &c.]

Ἐπισκυθίζω, Scythas imitor : in potando nimirum. Scythicas potationes imitor. Herodotus in Eratone scribit, Lacones, quum vellent ζωρότερον πίνειν, dixisse solitos, ἐπισκύθισον.

Περισκυθίζω, propriè est, cutem cum crinibus amputo : Scythico more rado. Exponitur et generaliter, excorio. Suid.

ΣΚΥ'ΛΛΩ, F. υλῶ, vexo, molestus sum, molestiam exhibeo, negotium facesso. Item fatigo. Herodian. σκύλας δὲ καὶ ὑβρίσας. Sic et apud Marc. c. 5. et Luc. c. 8.

Σκύλλομαι, vexor, fatigor. Luc. c. 7. κύριε, μὴ σκύλλου. (Æsch. Pers. 578. Athan. V. S. Ant. 492.)

Σκυλμὸς, οῦ, ὁ, vexatio. (Athan. V. S. Ant. 487.)

Σκύλμα, τὸ, vellicatio. unde in Epigr. σκύλματα κόμης, exp. laniatus comæ.

ΣΚΥ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, summa palpebra, cilium. Nicand.

Ἐπισκύνιον, (*comp.*) pellis supercilii quæ flectitur : supercilii prominentia seu supercilium ipsum. Il. ρ'. [136.] (de leone :) Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων. Aristophan. δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων. Legitur et apud Theocr. Idyll. 25. (Aristoph. R. 842.)

ΣΚΥ'ΤΟΣ, εος, τὸ, (pro quo et κύτος invenias,) corium, pellis. Plat. in symp. ἔχων τὸ τοιοῦτον ὄργανον, οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Item, loreus funis seu flagrum loreum, scutica : quod et σκυτάλη. Aristoph. in Vesp. ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον βλέπειν σκύτη ποιήσω. Dem. in Mid. σκύτος ἔχων ἐπόμπευε, καὶ τούτῳ μεθύων ἐπάταξέ τινα. Etymol. secundum Petronium sic nominari scribit cutem omnem quæ est inter colli nervos : secundum alios sic dici medullam dorsi : secundum alios verò, locum qui est inter supercilium et frontem : aliis autem esse capitis cutem : ideoque pro ipso capite usurpari. ¶ Item, σκύτος, quasi ξύτος appellari, tradit, παρὰ τὸ ξύω, resolutione literæ ξ, et hyperthesi facta : nihil enim frequentiùs ξύεται quàm pellis.

Σκύτινος, ου, ὁ, coriaceus : ut, σκυτίνῃ μάστιγι, apud Athen. lib. 12. † Aristoph. Nub. 878.† Et, σκυτίνη, ἡ, subaudi ὤα, seu περιζώστρα, corium seu pellis quæ præcingitur. Etymol. At, σκυτίνη ἐπικουρία, proverbium Atticum de infirmis auxiliis. Hesych.

Σκυτικὸς, ὁ, coriaceus. Item ἄνθρωπος σκυτικὸς, coriarius, cerdo. Et, σκυτικὴ, s. τέχνη, ars coriaria. Plat. Pol. l. 2.

Σκυτεύω, f. εύσω, artem coriariam seu sutoriam factito, sum cerdo.

Σκυτεὺς, έως, ὁ, qui artem sutoriam seu coriariam exercet, sutor, cerdo, coriarius. Herodot. in vita Hom.

Σκυτεῖον, τὸ, officina sutoris, sutrina.

Σκυτάλη, ἡ, flagellum loreum seu coriaceum : scutica, vel saccus coriaceus. Hesych. Item clava in summo obducta coriis : vel simpliciter, clava, fustis. Pind. in Olymp. Σκυτάλαι dicuntur etiam vectes seu palangæ sive phalangæ. Exodi 30. ¶ Item σκυτάλη, genus secretæ epistolæ loro inscriptæ. de qua vide Gell. l. 17. c. 9. et Plut. in Lysand. Sic apud Xen. Hell. 5. εἰς τὰς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας ἔπεμπον. ¶ Est et serpentis nomen apud Ælian. Nicand. et Diosc. l. 7. c. 11. (Luc. Som. p. 4.) ¶ Vide et Σκυταλίδες, heic.

Σκυταλίας, ου, ὁ, σκυτάλην æquans, seu instar σκυτάλης teres et oblongus. Athen. l. 4. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Σκυταλὶς, ίδος, ἡ, idem cum σκυτάλη. Herodot. l. 4. et Joseph.

Σκυταλίδες, sunt etiam instrumenta ad ignem jaculandum : apud Suid. Sic etiam dicuntur digitorum ossa, quòd eo ordine disposita sint, ut velut in acie stare videantur. σκυτάλη enim equitum turmam significat. Poll. l. 2. et Gal. de ossibus. Etymologo σκυταλίδες sunt εἶδος καμπῶν, animalculum quoddam. Item εἶδος καρίδων, apud Alexandrinos. Item vas quoddam in navi.

Σκυτάλιον, τὸ, idem cum σκυταλίς. ¶ Exponitur etiam, regula : apud Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 5. ¶ Sic etiam à quibusdam dictus fuit umbilicus Veneris, teste Diosc. lib. 4. c. 92. ¶ Hesych. σκυτάλια sunt αὐλίδια, περιστρώματα.

Σκύταλον, τὸ, clava, fustis, Aristoph. et Herodot. (Theoc. ιζ'. 31.)

Σκυταλόω, ῶ, fuste cædo : unde, σκυταλουμένη, apud Hesych. et Etym. exp. ξύλῳ τυπτομένη.

Σκυταλωτοὶ τροχοὶ, οἱ ῥαβδωτοὶ, virgatæ. Etymol.

Composita.

Δωδεκάσκυτος σφαῖρα, sphæra è duodecim coriis confecta.

Ἐγκυτὶ, ad cutem usque. Etymol. dicit esse adverbium apud Archiloch. significans τὸ ἐν χρῷ, παρὰ τὸ κύτος, quod pro σκύτος dicitur.

Λυκοσκυτάλιον, dictum fuit à quibusdam sesamoides magnum, ut est in append. Diosc.

ΣΚΥ'ΦΟΣ, ου, ὁ, et εος, τὸ, scyphus. Aristot. pol. 7. πίνειν σκύφον περιφερόμενον. Plutarch. in Alex. ἔβαλε σκύφον ἐπ' αὐτόν. Neutro genere utitur Hom. Odyss. ξ'. Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος. Et Phædim. apud Athen. l. 11. Δουρατίου σκύφος εὐρὺ μελιζώροιο ποτοῖο. itidemque Theocrit. Idyll. 1. Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό, τε σκύφος. ☞ Dictum videri posse σκύφος quasi σκύθος, quòd Scythæ supra modum vino inebriare se soleant, et quòd affines sint literæ φ, et θ, docet Athen. l. 11. Apud eundem, ἀπὸ τῆς σκαφίδος denominatum esse, annotatur. Eust. verò ἐκ τοῦ κύφος derivat, assumpto σ. Pro eodem dicitur et σκύπφος, apud Hesiod. in 2 Melampodias lib. Πλήσας δ' ἀργύρεον σκύπφον φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι. Sic et apud Anaximandrum, teste Athen. ibid.

Σκύφιον δέπας, poculum scypho simile. Stesichorus de Hercule, apud eundem Athen. ibidem.

Σκύφωμα, τὸ, idem cum σκύφος. Æschyl. in Perrhæbis : Ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα.

Ὠοσκύφιον δέπας, (*comp.*) genus poculi, ovâli figurâ. apud Asclep. Myrleanum, teste Athen. l. 11.

ΣΚΩ'ΛΗΞ, ηκος, ὁ, vermis. Il. ν'. ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς. Aristot. σκώληκες οἱ ἐκ τῶν δένδρων. Diosc. l. 1. c. 106. σκώληκας καὶ ἀσκαρίδας φθείρει, lumbricos ventris. Metaph. apud Athen. lib. 6. Ἔνιοι κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας Σκώληκες. Dici etiam fœminino genere ἡ σκώληξ, tradit Eust. in Odyss.

Σκωληκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vermem imitans. Aristot. Exponitur et, verminosus.

Σκωλήκιον, τὸ, vermiculus, Athen. l. 7.

Σκωληκιάω, vermibus scateo, seu vermes genero, vermino. Apud Diosc. l. 3. σκωληκιῶντα ὦτα, exp. vermiculantes aures.

Σκωληκίζω, vermem refero : ut, σκωληκίζων σφυγμὸς, apud medicos.

Σκωληκίζομαι, instar vermium moveor. Hesych.

Σκωληκόω, ῶ, vermibus infesto.

Σκωληκόομαι, vermibus infestor, vermiculor, seu vermiculationem sentio. Theoph. ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη.

Σκωλήκωσις, ἡ, vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur, verminatio. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 6.

ΣΚΩ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, Etymologo est spinæ genus, quod in igne versatum et candefactum validius evadit : aliis est pali species, quem rustici, ubi exacuerunt et igne versarunt, teli loco usurpant, non aliter quam hasta penetrantis, teste Eust. Il. ν'. Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν' ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος. Pro eo per metaplasmum generis dicitur σκῶλον, τὸ, ut tradit Eustath. quod exp. offendiculum, impedimentum in via occurrens. Exod. 10. ἕως τίνος τοῦτο ἔσται ἡμῖν σκῶλον; Et Greg. λύει τὰ ἐν μέσῳ σκῶλα καὶ προσκόμματα. Pro spina aut alio ligno præacuto accipitur apud Suid. Ἐκ μοι σκῶλον ἔρυσον, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὁπλῇ. ☞ Etym. σκῶλος à σκέλλω derivat, quoniam lignum durinsculum est et exiccatum. Alii et σκῶλος et σκῶλον à σκάζω dici putant, sicut et σκάνδαλον, teste etiam Hieronymo.

ΣΚΩ'ΠΤΩ, F. ψω, cavillor, salibus et dicteriis utor, irrideo dicteriis. † Xen. Pæd. 1. 3. 7. jocari.† Dem pro cor. ὡς δειλοὺς σκώπτεις. Aristot. rhet. 2. δυνάμενοι σκώπτεσθαι, καὶ ἐμμελῶς σκώπτειν. Et cum accusat. tam personæ quam rei. Athen lib. 10. Ἀγησίλαον σκώψας. Aristoph. in Nub. †349.† σκώπτουσι τὴν μανίαν αὐτοῦ. (R. 58.) Sæpe accus. rei præfigitur præposito εἰς. ut Plut. in Lyc. σκώπτει τὰς Λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα, irridet enses Laconicos veluti parvos. Idem in Galb. σκώπτων αὐτὸν εἰς μικρολογίαν. ☞ Athen. l. 9. tradit, ab ea ave, quæ σκὼψ nominatur, σκώπτειν dici τὸ συνεικάζειν καὶ καταστοχάζεσθαι τοὺς σκωπτομένους, διὰ τὸ τὴν ἐκείνου ἐπιτηδεύειν προαίρεσιν.

Σκώπτομαι, irrideor cavillis. Aristot. Rhet. 2. Herodian. l. 4.

Σκῶμμα, τὸ, cavillum, sales, dicterium. Xen. † Pæd. 2. 50. d. Aristoph. Nub. 542.† Plut. Luc.

Σκωμμάτιον, τὸ, dicteriolum mordax seu salsum, cavillus. Aristoph. in Vesp. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Σκῶψις, εως, ἡ, derisio quæ fit dicteriis mordacibus et cavillis, cavillatio. Alex. apud Athen. l. 10.

Σκώπτης, ου, ὁ, cavillator, derisor, qui scommata et dicteria mordacia in aliquem jactat, seu jactare solet. Suid.

Σκωπτικὸς, ὁ, qui scommatis dicteriisque salsis incessere solet. Exponitur etiam, cavillis valens, mordax, dicax. Athen. l. 14.

Σκωπτόλης, ου, ὁ, cavillis et scommatis gaudens. Aristoph. in Vesp. [Philostr. l. 1. c. 7.]

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντισκώπτω, vicissim dicteriis mordacibus incesso.

Ἀποσκώπτω, scommata jacio, scommate incesso seu insector. Synes. οὐκ ἀπέσκωψά σου εἰς τὴν εἰσενεγκοῦσαν εὔνοιαν. Lucian. ἀποσκώπτω ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας.

Ἀπόσκωμμα, τὸ, dicterium mordax, quo aliquis notatur: seu irrisio per scomma.

Διασκώπτω, scommata et dicteria jacio: unde pass. apud Xen. Pæd. 8. ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτοντο.

Ἐπισκώπτω, idem. † Xen. Pæd. 1. 3. 9. jocari.† Plut. in Themist. Et cum εἰς, in Lycurgo.

Κατασκώπτω, pro eodem. [Herod. lib. 2. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἔπινέ τε καὶ κατέσκωπτε τοὺς συμπότας.]

Παρασκώπτω, pro iisdem.

Composita sine præpos. ex σκῶμμα, et σκώπτης.

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, facilis in dicteriis et scommatis dicendis.

Εὐσκωμμόνως, more eorum qui faciles sunt in scommatis jaciendis.

Εὐσκωμμοσύνη, ἡ, facilitas in scommatis et dicteriis. Pollux lib. 5. cap. 49.

Φιλοσκώμμων, dicteriis mordacibus et scommatis gaudens. [Herod. l. 2.]

Φιλοσκωμμόνως, more eorum qui scommata dicere amant.

Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, amor scommatum. quum quis scommata in aliquem jacere amat. Pollux ibid.

Φιλοσκώπτης, ου, ὁ, idem cum φιλοσκώμμων.

Φιλοσκωπτέω, ῶ, scommatis et dicteriis mordacibus gaudeo: seu scommata jacere in aliquem amo. Athen. l. 14.

ΣΚΩ῀Ρ, ατὸς, τὸ, stercus, oletum, merda. Aristoph. [R. 146.] μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν. Quidem et τὸ σκατὸν et ὁ σκατὸς commemorant; sed absque auctoritate.

Σκωρία, ἡ, scoria, fæx metalli, sordes metalli. Exponitur etiam, retrimentum, item recrementum, item stercus, excrementum: ut, σκωρία σιδήρου, μολύβδου, χαλκοῦ, apud Diosc. l. 5.

ΣΜΑΡΑΓΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, resono, strepitum edo seu fragorem aut stridorem, strido. Il. β'. σμαραγεῖ δέ τε πόντος. Hesiod. in Theog. † 679.† Τῇ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν.

Σμαραγίζω, f. ίσω, idem Hesiod. ibid. † 693.† γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν.

Composita.

Ἐπισμαραγέω, ῶ, insono, instrepo, infremo.

Ἐρισμάραγος, ου, ὁ, magnos strepitus edens. Jovis epitheton, apud Hesiod. in Theog. † 815. valde tonans.†

Περισμαραγέω, circumstrepo. Dionys. de situ orb.

Πολυσμάραγος, multùm sonans, streperus. Hesych.

Πυρισμάραγος, igni resonans seu crepitans. idem.

ΣΜΑΡΙ`Σ, ίδος, ἡ, genus pusilli piscis. apud Aristot.

ΣΜΑ'Ω, sive σμέω, ῶ, abstergo, extergo, detergo. unde Hesych. σμᾶν, exp. σμήχειν. Exponitur etiam, purgo.

Σμάομαι, ῶμαι, abstergor, extergor. Item purgor, ornor. Herodot. l. ult. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται μοῦνον βασιλεὺς, καὶ Πέρσαις δωρέεται, tunc rex solùm caput ornatur. Apud Diosc. lib. 1. c. 82. ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰᾶται, expon. capitis ulcera manantia cum nitro infricatum sanat.

Σμῆμα, τὸ, smegma, id quod ad abstergendum et purgandum utimur. Athen.

Σμήχω, idem quod σμάω. Od. ζ'. Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο. Luc. σμήχειν Αἰθίοπα. Diosc. de oleo raphanino, τὰς περὶ τὸ πρόσωπον σμήχει τραχύτητας.

Σμῆγμα, τὸ, quo in abstergendo utimur. Apud medicos sic dicitur pulvis siccus, qui cuti non unctæ inspergitur ad eam detergendam. Athen. l. 6. c. 54.

Σμῆξις, εως, ἡ, detersio, abstersio Diosc. l. 2. c. 5.

Σμηκτικὸς, ὁ, detersorius, abstergendi seu detergendi vim habens. Idem l. 2. c. 4.

Σμηκτὶς, ίδος, ἡ, idem cum σμηκτικὴ, ut, σμηκτὶς γῆ, terra cui detersoria vis inest, quæ Κιμωλία dicitur; apud Gal. et Erot. Eadem dicitur et σμηκτρὶς, apud Cephisodorum, teste Polluce.

Composita.

Ἀποσμάω, detergo, abstergo. Luc. ἀποσμᾷ τὸν ῥύπον. Sic et Dioscor. lib. 5. c. 84.

Ἀποσμήχω, idem. Luc. in Tim. ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων.

Προαποσμήχω, (*decomp.*) antè detergo.

Διασμάω, seu διασμέω, extergo, detergo. Herodot. [lib. 2. cap. 37.] διασμέοντες ποτήρια.

Διασμήχω, extergendo perpurgo et emundo. Aristoph. † Nub. 1239.†

Ἐκσμάω, extergo. Herodot.

[Ἐπισμάω. Aristoph. Thesm. 396. Τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν; Schol. ἐπισμεῖν δὲ κυρίως σημαίνει ἐπιχέειν, ἐπιξύειν. Vide Suid. Lex. i. 829.]

Ἐπισμήχω, abstergo, vel detergo in summa parte.

Περισμάω, circumcirca abstergo: vel circumcirca affricatum detergo: unde pass. apud Diosc. l. 3. c. 52.

Περισμήχω, idem. ibid.

ΣΜΗ῀ΝΟΣ, εος, τὸ, examen apum: idem Aristoteli quod ἑσμὸς et ἀφεσμός. Plut. de vit. irac. οἷον σμῆνος ἢ σφηκιὰν ἡμῖν ἐντίκτουσι. Metaphoricè apud Aristid. τὰ τῶν ἀποικιῶν σμήνη διαπέμψαι. Dicitur et de quavis multitudine: ut, σμῆνος ἡδονῶν, et σμῆνος ἀρετῶν, apud Plat. et, σμῆνος γερόντων, apud Aristoph. ¶ Item alveare, seu alveus, apiarium. Hesiod. in Theog. † 594.† σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι Κηφῆνας βόσκουσι. ‡ Theoc. Id. 107.‡ Aristot. ὅταν δὲ κρέμωνται ἐξ ἀλλήλων ἐν τῷ σμήνει, σημεῖον γίνεται ὅτι ἀπολείψει τὸ σμῆνος. † Xen. Pæd. l. 5. p. 118. b.† ¶ Item pro sermonis suavitate, seu loquendi dulcedine. apud Aristophan. in Nub. † 296.† μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς.

Σμήνιον, ου, τὸ, (dimin.) idem quod σμῆνος, alveare. Diosc. l. 2. c. 109.

ΣΜΙ'ΛΑΞ, ακος, ἡ, taxus: arbor feralis et venenata. Plut. symp. l. 3. σκιὰ σμίλακος ἀποκτείνει τοὺς ἐγκαταδαρθέντας. Vide et Dioscor. lib. 4. c. 82. et lib. 6. c. 12. Theophr. pl. l. 3. c. 10. ¶ Item arbor à taxo diversa, folium habens ilicis. de qua Theophr. hist. plant. l. 3. c. 16. et Gal. τῶν κατὰ τόπους l. 6. c. 3. ¶ Item frutex hortensis, de quo Diosc. lib. 2. c. 176. ¶ Item herba, de qua Diosc. l. 4. c. 143. et Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult.

Σμίλος, ου, ἡ, idem quod σμίλαξ, in prima signif. Nicand. in Alex. Μὴ μὲν δὴ σμίλον σὺ κακὴν ἐλατηΐδα μάρψαις. Pro eodem apud Theophr. et Poll. legitur etiam μίλος.

Μίλαξ, pro σμίλαξ, hederæ species, è qua tori fiebant, qua etiam coronari solitos poëtas aiunt. Aristoph. in Nub. † 1003.† μίλακος ὄζων. Vide et Gal. et Paul. Ægin.

Μίλινον χρῶμα, color à milace denominatus, ut tradit Eustath. ex technico quodam.

ΣΜΙ'ΛΗ, ης, ἡ, scalper seu scalprum: scalper incisorius. Plat. polit. l. 1. μαχαίρᾳ ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμοις καὶ σμίλῃ.

Σμίλιον, ου, τὸ, scalpellus. Luc. in Gall. Plut. de discern. adul. ab am.

Σμιλεύω, scalpello reseco, scalpro amputo et præcido.

Σμίλευμα, τὸ, segmen scalpro amputatum, schol. Aristoph. Metaphoricè utitur Aristoph. in Ran.

Composita.

Ἀποσμιλεύω, scalpello amputo seu reseco, scalpro repurgo. Et general. polio seu expolio, quasi ad vivum resecans scalpello. Synes. ep. 101. ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχω τοῖς πανδέκταις ἀποσμιλεύουσι τὰ ὀνόματα, qui nomina ad vivum resecant.

Ἀποσμίλευμα, τὸ, segmen scalpello factum, quod scalpello undique reciditur. Suid.

Διασμιλεύω, scalpello perpurgo seu perpolio. Et general. accuratè expolio: unde, διεσμιλευμέναι φροντίδες, ad unguem exquisitæ meditationes, apud Athen. l. 4.

Εὐσμίλευτα, scalpro bene polita seu parata. Hesych.

† Σμινύη, ligo. Aristoph. Nub. 1488. et 1502. V. Suidas et Hesychius. Xen. Pæd. 6. p. 162. c.†

ΣΜΥ'ΡΙΣ, smyris, lapis, quo gemmas annularii exterunt. Diosc. lib. 5. c. 166.

Σμυρίτης λίθος, smyrites lapis, Job. 51.

ΣΜΥ'ΧΩ, f. ξω, attero, absumo, corrumpo. Hesych. Item exuro, incendio seu igne vasto, inflammo. Gregor. in poëm. Κῆρ ἄχεϊ σμύχων, cor dolore urens et macerans. Basil. πυρετοῦ σμύχοντος στενάξεις ἀπὸ μέσης καρδίας, urente febre. Apoll. Arg. 3. ‡ 761.‡ ἔνδοθι δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη, σμύχουσα διὰ χροός, dolor urens et macerans.

Σμύχομαι, absumor, uror, item inflammor. Il. χ'.—ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Σμυγερὸς, οῦ, ὁ, ærumnosus, qui perpetuis laboribus ærumnisque maceratur et conficitur. Apoll. Arg. ‡ ii. 374.‡

Ἀμυγερῶς, ærumnosè.

Composita.

Ἀποσμύχω, deuro, igni absumo. Metaphoricè apud Luc. in dial. Terps. et Plutonis, ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες, cum stridore dentium infrendent, et præ dolore ardescunt, vel macerati et confecti dolore.

Διασμύχω, peruro. Hesych. et Suid.

Ἐπισμύχω, idem quod σμύχω, macero, lacero, absumo. Oppian.

Ἐπισμυγερὸς, ærumnosus, vel miserabilis: aut etiam tristificus, cor dolore urens. Hesiod. † Asp. 264.† ἀχλὺς ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή.

Ἐπισμυγερῶς, ærumnosè. Od. γ'.

Κατασμύχω, comburo, exuro, Il. ι'. Metaph. apud Theocr. Idyll. 3. Ὅς με κατασμύχων, καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.

Κατασμύχεσθαι, cruciari et torqueri dolore. apud Phalar.

Περισμύχω, circumcirca uro: vel undique macero, prorsus conficio et exhaurio: in Epigr.

Ὑποσμύχω, suburo, ustulo, i. e. paullatim uro. ‡ Apoll. Arg. ii. 447.‡ Item succendo, inflammo. Basil. ἐν τῷ βάθει κατέχει τὴν νόσον ὑποσμύχουσαν αὐτοῦ τὰ σπλάγχνα. Et, ὑποσμυχόμενον μῖσος, apud Greg.

ΣΜΩ'ΔΙΞ, ιγος, et σμώδιγξ, γγος, ἡ, vibex: livor ex percussione. Iliad. β'. σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα. i. ὁ ἐκ πληγῆς ὕφαιμος μώλωψ. [267. Vide Not. Cl. Barnes. Iliad. Ψ. 716.] Nic. in Alex. Σμώδιγγες στάζουσι, κεδαιομένης κακότητος. ☞ Eust. à σμῶξαι derivari scribit, ex antiquorum sententia, quod Etym. Ionum dialecto significare ait πατάξαι.

Σμωδικὸν φάρμακον, pharmacum ad vibices. Gal. apud Hippocr.

ΣΜΩ'ΧΩ, mando, is, manduco, μασσῶμαι, Aristoph. in Pace, Ἀνδρικῶς ἐμβάλλεσθε καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν. ubi tamen etiam legitur σμήχετε. ¶ Etymologo σμῶξαι est πατάξαι, Ionicâ dialecto. ¶ Apud Suidam σμώχειν exponitur etiam λοιδορεῖν, convitiari: ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων. Apud Hesych. σμωχεῖν exp. ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς. Ex scholiaste Nicandri citatur σώχω, quod exp. τρίβω, λειῶ, eóque etiam Herodotus uti dicitur.

Κατασμώχω, (*comp.*) contero, tundendo comminuo. unde apud Nic. in Alex. κατασμώξαιο. pro quo tamen quidam legunt καταρμόξαιο.

ΣΟΒΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, abigo, expello. (☞ Plerumque de avibus dicitur, utendo particulâ σοῦ, σοῦ.) Aristoph. οὐδενὸς σοβοῦντος ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος, nemine abigente. Sic Menander apud Athen. l. 9. οὐ σοβήσετ' ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν; ¶ Item propello: ut quum à pastore grex pecorum propellitur. Luc. μᾶλλον δὲ ὥσπερ αἰπόλιον ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν, propellens seu progredi cogens, aut urgens. Ab Hesych. exp. διώκω. Apud Xenoph. de re equ. σοβεῖν κόνιν, excutere pulverem. ¶ Item σοβῶ, pro σοβῶ τοὺς ἀπαντῶντας, obvios summoveo: quod fastuosorum est. Sic Dem. in Mid. καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, per forum proficiscitur obvios quosque submovens. Plut. in Sol. σοβοῦντες ἐν ὄχλῳ δορυφόρων, magna satellitum caterva stipati sese inferunt fastuosè et insolenter. ¶ Item moveo, concito. Aristoph. in Vesp. ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε, movete in orbem pedem agilem. [Philostr. l. 1. c. 13.]

Σοβέομαι, abigor, expellor, propellor. Item moveor, concitor. Basil. in epist. βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, gressus concitatus. Et Eurip. μειρακίου ἐμπλήκτου καὶ σεσοβημένου πρὸς δόξαν, percitus gloriæ consequendæ œstro, gradu concitato fertur.

Σόβη, ἡ, muscarium, flabellum quo muscæ abiguntur. In cauda equina sic dicuntur pili longiores, quibus equi muscas abigunt: vel ipsa cauda pilis vestita, cujus motu muscas à se pellunt. In Hippiatr. Exponitur etiam, galea ex pilis equinis. Suid.

Σόβησις, agitatio, expulsio. Plut.

Σόβοι, οἱ, dicuntur satyri, παρὰ τὸ σοβεῖν, ut qui citato gradu currant: sunt enim animal pernicissimum, teste comm. Dem. et Plin.

Σοβὰς, άδος, ἡ, quæ insolenter se infert: vel quæ citato gradu incedit: epitheton meretricis. Suid. et Schol. Aristoph. ex Eup. Numeratur et inter ridiculas saltationes, apud Athen. l. 14.

Σοβαρὸς, ὁ, qui concitato gradu seu impetu fertur, concitatus, mobilis: ut, σοβαρὰ αὔρα. Aristoph. in Pace. † Nub. 405. ἄνεμος ἔξω φέρεται σοβαρός.† ‡ Plut. 873.‡ Item, insolenter sese inferens, et obvios quosque submovens: ex quo intelligitur fastuosus, superbus. Plut. de educ. puer. et in Demet.

Σοβαρῶς, superbè, fastuosè; insolenter et fastuosè se inferendo. Plut. in Coriol. et in Alcib.

Σοβαρεύομαι, insolenter et fastuosè me infero, superbè incedo. Agath. Epigr. lib. 2.

Composita.

Ἀνασοβέω, excutio, expello: propriè, sursum rejiciendo seu retrorsum. Plat. ep. 7. διαμηχανώμενος, τίνα τρόπον ἀνασοβήσοι με. Et in pass. apud Luc. ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην. Item, conturbo, perturbo aliquem. Suid. et Hesych.

Ἀνασόβησις, ἡ, excussio, ejectio sursum aut retrorsum. Item, conturbatio.

Ἀποσοβέω, arceo, abigo, repello. apud Suid. ὁ δὲ ἀνέστη

ὡς ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς τὸν ἐπιπετόμενον. † Xen. Pæd. 2. 60. d.† Exponitur etiam, excutio: ut apud Aristoph. in Ran. οὐχ' οἷός τ' εἶ μ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων. Item neutraliter, abeo citato gradu: unde apud Menand. exp. ἀποτρέχω.

Ἀποσοβητὴς, qui insolenter aliquem summovet et repellit.

Γραοσόβαι, οἱ, qui cum vetulis rem habent, qui vetulas ab emendis piscibus abigunt: ideoque ipsi piscium avidissimi sunt voratores. Aristoph. in Pace.

Διασοβέω, dispello, discutio, disturbo.

Ἐκσοβέω, expello, abigo foras. Menan. apud Athen. lib. 9. Αὐτὲ ποτ' ἐξεσόβησε τὰς ὄρνις μόλις.

Ἐπισοβέω, abigo, expello. Eccles. 22.

Κατασοβέω, depello. Exponitur et, persequor, arceo. Hesych.

Μυιοσόβη, q. d. muscarum abactorium: id quo muscæ abiguntur, muscarium. Epigr. l. 2.

Μυιοσόβης, ου, ὁ, muscarum abactor. Athen. l. 11.

Μυιοσοβεῖν, muscas abigere.

Παρασοβέω, insolenter et fastnosè prætereo: feroci et superbo aspectu transmitto. Plut. in Cat.

Περισοβέω, circumeo, vel circumfero: ut in convivio περισοβεῖν dicebatur in orbem τὴν φιλοτησίαν circumferre. Menander in Theophorumenis, Καὶ ταχὺ πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ ποτήριον αὐτοῖς ἀκράτου. Erat etiam περισοβεῖν, τὸ, ἐν κύκλῳ πίνειν. teste Athen. l. 11. [Aristoph. Av. 1424. εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν Κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος. Schol. περιΐπτασθαι, καὶ εἰς δικαστήριον καλεῖν.]

ΣΟ'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, sonchus, cucurbita, quam Apuleius lactucam leporinam vocat. Diosc. l. 2. c. 159. Est etiam olus agreste in cibis expetitum, apud Theophr.

[ΣΟ'ΛΟΣ. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1364. Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον, Δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος. Schol. Σόλος ὁ δίσκος. 1371.]

ΣΟΜΦΟ'Σ, οῦ, ὁ, inanis et fungosus velut spongia: unde exponitur etiam, spongiosus. Utitur Aristotel. de mammis mulierum loquens. Apud Hippocr. φθέγγεται σομφὸν, expon. loquitur obscurè: quoniam in coloribus quidam τὸ φαιὸν appellant σομφὸν, quod videlicet est inter album et nigrum. ¶ At σομφὸς sive σόμφος, (substant.) cucurbita sylvestris. Pl. l. 20. c. 3.

Σομφώδης, idem quod σομφὸς, adject. in qua signif. invenitur σογχώδης, apud Theophr.

Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas.

ΣΟ'ΟΣ, ου, ὁ, salvus, incolumis, sospes. Il. π'. σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι. Odyss. δ'. Ὤφελον οἱ ἄνδρες σόοι ἔμμεναι οἳ τότ' ὄλοντο. Iliad. ὀ. ἀλλ' ἄλοχός τε σόη, καὶ παῖδες ὀπίσσω. Et neutro genere. Il. ά. ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνοι. Exponitur etiam, integer, perfectus. Hesych. Et σόοι eidem sunt σωτῆρες, salutares, salutis autores. ¶ At σόος, impetus, vide in Σείω.

Σόω, f. ώσω, servo, salvum et incolumem præsto: unde σόεις Hesych. exp. σώζεις. Aliam signif. vide in Σόος, impetus, &c.

Σῶς, ῶ, ὁ καὶ ἡ, idem quod σόος. ex quo et contractum dicitur. aut (secundum alios) ex σάος. Od. π'. Εἴφ' ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα. Thucyd. lib. 2. πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ. Item, integer, perfectus, totus. ut Od. έ. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, nunc in totum sum perditus.

Σῶος, seu σῷος, ὁ, idem quod σῶς, ex quo et quidam derivatum existimant. Xen. in Œcon. ἐπετάξαμεν σῶα παρέχειν. † et Pæd. l. 4. p. 102. b.† Dem. pro cor. ὑμεῖς ἐστε σῷοι καὶ ἔμμισθοι.

Σώω, idem quod σόω, servo, sospito: unde σώεσκον, Il. θ'. ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.

Σώομαι, servor incolumis, sospitor. Apoll. Arg. l. 2. δὴ γὰρ φάσαν ἐξ ἀΐδαο Σώεσθαι.

Σώζω, idem quod σώω: ex eoque derivatum sicut ἵζω ex ἕω, inquit Etymol. Demetr. Phaler. ἐγὼ μέν σε ἔσωσα, καὶ σὺ μὲν δι' ἐμὲ ἐσώθης, ἐγὼ δὲ διά σε ἀπωλόμην. Xen. Pæd. 3. οἱ μὲν νικῶντες τάδε ἑαυτῶν σώζουσι, καὶ τὰ τῶν ἡττημένων προσλαμβάνουσιν. † ναῦς, naves servare. l. 1. 6. 6.† Item, in judicio aliquid σώζειν aliquem dicitur, quod caussam ejus tuetur, et eum absolvit: unde ἡ σώζουσα ψῆφος, sententia absolutoria, quæ et sine adject. σώζουσα dicitur. Luc. in Her. τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις. ¶ Item σώζω, servo, conservo: ut, σώζειν τὴν πίστιν καὶ τὴν εὔνοιαν τῷ βασιλεύοντι, Herodian. l. 7. † Xen. Pæd. p. 196. e.† Et, σῶσαι τὸ μέτρον, Demetr. Phal. Item servo, i. custodio: ut apud Eurip. in Bacch. Σώζουσι πανδήμοισι πρόσπολοι στέγαις, asservant in publicis custodiis. (cum Infinit. Phœniss. 557. Soph. Tr. 1037.)

Σώζομαι, servor, incolumis evado. Plut. de frat. am. ἀκούσας ὅτι σώζεται. Xen. Pæd. 3. αἱρετώτερόν ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σωθῆναι. Interdum cum præposit. ἐκ, sequente genit. ut Plat. πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; Interdum cum εἰς, sequente accusat. Isocrat. in Evag. σωθεὶς εἰς Σόλους τῆς Κιλικίας, quum salvus pervenisset. Construitur et cum πρὸς, apud Xen. Pæd. 5. Et cum ἐπὶ, apud eundem Hell. 1. Dicuntur et res σώζεσθαι, apud Demosth. Philip. 3. Plut. περὶ εὐθυμίας. (Soph. Tr. 635. 695. El. 60. Cum Gen. Theoc. κέ. 4.) ¶ In sacris literis, σώζεσθαι, est æternam salutem consequi: ut Matth. 10. et Marc. 13. ¶ Exponitur etiam, ad frugem bonam pervenire, apud Plut. de discern. adulat. ab am. τῷ μέλλοντι σώζεσθαι, δεῖ φίλους ἀγαθοὺς, ἢ διαπύρους ἐχθροὺς, ὑπάρχειν. ¶ Exponitur etiam, manere, permanere, apud Gal. ad Glauc. lib. 1. Præt. perf. est σέσωσμαι, cujus tertia persona interdum retinet σ, interdum abjicit. Aor. 1. ἐσώθην, tanquam à σόω. † Σώζεσθαι med. χωρία, loca tueri, servare. (sc. sibi.) Xen. Pæd. p. 151. b.†

[Σωστέον. Eurip. Herc. Fur. 1385. Οὐ λειπτέον τάδ'· ἀθλίως δὲ σωστέον.]

Σωστικὸς, ὁ, servandi seu conservandi vim habens, conservator, tutator. Aristot. de mund.

Σῶστρον, τὸ, præmium quod conservatus conservatori reddit. Xen.

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator, salutis autor, qui salutem dat et dedit. † δόμοις. Aristoph. Nub. 1166.† Athen. l. 7. Isocr. Dem. Luc. &c. (V. Æschyl. S. c. Th. 832. χθόνα σωτῆρα κακῶν. Eurip. Med. 361.) Fœm. σώτειρα, ἡ, servatrix. Pausan. in Attic. (Eurip. Med. 529. Soph. Œdip. Tyr. 1050. τύχῃ σωτῆρι. 80. Aristoph. R. 381. Æsch. Ag. 1396.)

Σωτήριος, ὁ καὶ ἡ, idem quod σωστικὸς, Plat. Thuc. Plut. (Eurip Med. 483. Æschyl. Ag. 655. Ch. 503. Eurip. Phœniss. 880.)

Σωτήρια, τὰ, s. ἱερὰ, sacra seu festa quæ agitantur in honorem σωτήρων θεῶν. Herodian. l. 1. Luc. in Tim.

Σωτηρία, ἡ, (subst.) salus. Thuc. Æsch. Isocr. Plut. &c. † Xen. Pæd. 1. 6. 6.† Item conservatio, qua aliquid conservatur incolume et in statu suo. Arist. pol. 6. Plut. symp. 3. probl. 1. (Eurip. Med. 14. id. Phœniss. 860. 872.)

Σωτηριώδης, salutaris, qui salutem dat, sospitalis.

Σωτηριακὸν, pretium quod pro funeris elatione datur. Hesych.

Σάος, idem quod σόος, quidam per dialysin ex σῶς factum tradunt: alii σῶς ex σάος contractum esse censent. Comparat. σαώτερος, magis salvus et incolumis. Xen. Pæd. 6. ἅμα τε παρόντα ἅπαντα σαώτερα ἦν. Ponitur et simpliciter pro σάος. Il. ά. σαώτερος ὥς κε νέηαι, ut salvus hinc redeas.

Σαόω, f. ώσω, idem quod σώζω. Poëticum est. Call. hymn. in Delum, σαοῖ δέ μιν ἄντ' ἐπιβάθρων. Odyss. κ'. Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι, ἠδὲ σαώσω. Sic et Il. ί. et Od. δ'.

(Ἐκσαόω. (comp.) Hom. γ'. 12.)

Σαόομαι, servor, incolumis evado. Il. ρ'. τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω, Ἠὲ σαωθήτω.

Σαώζω, idem quod σαόω. Hinc Eustath. deducit futurum σαώσω, et Aor. 1. ἐσάωσα. Præt. imperf. ἐσάωζε, et abject. augmento σάωζε, pro quo per apocopen Æolicam dicitur σάω. Il. φ'. ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα. At Odyss. ν'. σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμὲ, per apoc. dictum pro imperat. σάωζε.

Σαωτὴρ, idem quod σωτὴρ, in anth. Epigr. l. 1.

Σῶκος, ου, ὁ, Mercurii epitheton. Iliad. ύ. Quod Etymol. ex σώζω fieri dicit, sicut θῶκος ex θάσσω. Idem exp. ἰσχυρὸς, παρὰ τὸ σωκεῖν, τὸ ἰσχύειν. quo utitur Soph. in Elect. μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἄχθος, non valeo, non possum. Vide et σωσίοικος, in comp. ex Οἶκος.

(Σωκέω. κουφίζω. Æsch. Eum. 36.)

Composita: ac primùm desinentia in σόος.

Ἀεισόος, ὁ καὶ ἡ, semper servans. Nonn.

Βιοσσόος, vitæ servator. Idem.

Δυσσόος, dicitur, qui difficulter servatur, ideoque ὁ κακοδαίμων. Theocr. Idyll. 3. et 4. Vide et in comp. ex Σόος in Σείω.

Εὔσοος, qui tutò servatur, et incolumis evadit. Hesych. (Theoc. κδ'. 8.)

Εὔσοια, robur, virium potentia. Suid. sanitas, εὐσθένεια.

Λαοσσόος, populum servans, populi tutor seu servator. Apollinis et Minervæ epith. apud Hom. Vide et Σόος in Σείω.

Μελισσόος, apiarius, apum servator aut custos. in Epigr. Panos attributum.

Μηλοσσόος, ovium servator aut servatrix.

Νεκυοσσόος, mortuorum servator. Christi epith. apud Nonn. Vide et in altero Σόος in Σείω.

Νηοσσόος, seu νηοσόος, navium servator. Epith. Apoll. et Dianæ apud Apoll. Rhod.

Οἰνοσσόος, vinum servans. Nonn.

Composita ex Σώζω.

Ἀνασώζω, restituo pristinæ incolumitati, facio ut quis salvus evadat. Soph. (El. 1133.) ἀνασώζειν φόνου. Item sarcio, recupero: unde in media voce apud Xen. Hell. 7. ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν.

Ἀνασώζομαι, servor, incolumitati restituor. Diod. Sic. ἀνασωθεὶς εἰς τὴν πατρίδα.

Ἀντισώζω, vicissim servo. Item, instauro.

Ἀποσώζω, salvum et incolumem reduco, vel reverti facio. Cum præposit. εἰς, apud Xen. anab. l. 2.

Ἀποσώζομαι, salvus et incolumis pervenio seu evado. Xen. Hell. 1. ἀπεσώθη εἰς Δεκέλειαν. Exponitur et simpliciter, evado. item, confugio.

Ἄσωστος, seu ἄσωτος, ὁ καὶ ἡ, qui servari seu sospitari nequit, de cujus salute spes nulla est. Aristot. probl. 2. Item, perditus, deploratus, profligatus, calamitosus. Plat. in Alcib. ἄσωστον αὐτῷ τὸν λοιπὸν βίον ἔσεσθαι. Item, perire dignus, indignus salute: ut, ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, apud Soph. in Ajace. (190. κυρίως ὁ τὸν πατρῷον κακῶς δαπανήσας κλῆρον. Sch. Æsch. Ag. 1606.) ¶ Ἄσωτος exp. etiam, qui per se suaque opera perit, apud Aristot. eth. 4. c. 1. Item, luxuriosus, nequam, luxu et ganeæ studio perditus, asotus, apud eundem ibid.

Ἀσώτως, luxuriosè, luxuriosorum more. Athen. 4. et Isocr. Exponitur etiam, prodigè, nequiter.

Ἀσωτία, ἡ, luxuriæ, prodigalitas, profusio, nequitia. Aristot. eth. 4. c. 1. et alibi. [Plat. de Rep. lib. 8.] Scribitur etiam, ἀσωτεία.

Ἀσωτεῖον, τὸ, locus in quo luxuriosi epulantur et commessantur, aut suas libidines exercent: ganeum, popina. Pollux l. 9. et Athen.

Ἀσωτεύομαι, luxuriosè vivo, omnia per luxum seu in luxum profundo. Athen. l. 8. ἀσωτευόμενος νεανίσκος.

Διασώζω, idem quod σώζω. † ἐν πίστει τι. Xen. Pæd. 1. 6. 16.† Isocr. in Archid. ἐκλιπεῖν τὴν χώραν, καὶ τὸ σῶμα διασῶσαι. Item conservo, tueor. Idem ibid. πειρᾶσθαι τὴν ἡμετέραν αὐτῶν διασώζειν. † Xen. Pæd. l. 5. p. 129. b.† Item servo, i. retineo, utor: ut, διασώζω τὴν παροιμίαν. Plat. de rep. lib. 1. Sequente εἰς, exp. incolumem perduco in vel ad, incolumem remitto aut reduco: ut, διέσωσεν εἰς Ἀθήνας. Laërt. in Plat. (Eurip. Phœniss. 737.)

Διασώζομαι, idem quod διασώζω. Xen. Pæd. 4. πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ, λαβόντα διασώσασθαι. Item pass. conservor. Demosth. in Epith. ἡ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἄρα ἐλευθερία ἐν ταῖς τῶνδε τῶν ἀνδρῶν ψυχαῖς διεσώζετο. Sequente εἰς exp. incolumis pervenio: ut, ἐς Κυρήνην διεσώθησαν. Thuc. l. 1. Exponitur etiam, convalesco: ut Xen. ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ.

Ἐκσώζω, è periculo ereptum incolumem servo, libero seu tueor è periculis. Eurip. in Orest. Ἐγώ νιν ἐξέσωσα. (Æschyl. Pers. 360. Med. 451. V. Eurip. Med. 532. Soph. Œdip. Tyr. 451. 776.) Soph. in Ajace, Θεὸς γάρ ἐκσώζει με. Et apud Plat. ἐκσῶσαι ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων.

(Ὑπεκσώζω. (decomp.) Æsch. Pers. 453.)

Περισώζω, facio ut incolumis supersit, incolumem servo: tandem servo. Synes. ad Euopt. αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ περιέσωσεν. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 6. ἴσως δὲ καὶ βουλοίμεθ' ἂν, ὧν ἕνεκα περιεσώσατε ἡμᾶς, ἃ ὀρθῶς ἔγνωμεν, ὑμῖν ἐπιδεῖξαι.]

Περισώζεσθαι, incolumem esse et servari à morte.

Συσσώζω, simul servo, servando contineo et stringo ut dilabatur. Eurip. in Iphig. Aul. τὸ γάρ τοι τέκνα συσσώζειν, καλὸν, Ἀγάμεμνον. Utitur et Plat. de leg.

ΣΟΡΟ'Σ, οῦ, ἡ, loculus, conditorium: sepulchrum, seu capulum, sandapila. Il. ψ'. Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Plutarch. in Numa, λιθίνας σοροὺς, loculos lapideos. Et, σοροὶ σαρκοφάγοι, loculi qui corpora arrodunt seu adedunt, apud Diosc. l. 5. c. 142. ¶ Apud Aristoph. in Vesp. Ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ, desiderare et amare videris pulchram sandapilam, i. e. formosam vetulam.

Σορηδὸν, in modum loculi seu busti.

Σορεύω, f. εύσω, cadavera in loculo condo.

Composita.

Ἐνσοριάζω, in loculo condo, sepelio.

Εὐρύσορος, latum habens loculum seu capulum. In Epigr. εὐρύσορον σῆμα, amplum et capax sepulchrum.

ΣΟΥ῀, vox abigentis aves. Aristoph. in Vesp. Σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ. ¶ Est et genit. pronominis personalis σὺ, vel possessivi σός. Illud σοῦ etiam encliticum est; non istuc. ¶ Σοῦ aliud est imperat. contr. pro σόου.

ΣΟΥ῀ΣΟΝ, ου, τὸ, lilium: linguâ Phœnicum seu Phrygum. teste Etym. Hebraicè schuschan.

Σούσινος, unde σούσινον μύρον, unguentum ex liliis confectum, quod et σούσινον χρίσμα vocatur à Diosc. l. 1. c. 73. et Athen. l. 12. Ponitur σούσινον et pro oleo ex liliis confecto.

ΣΟΦΟ'Σ, οῦ, ὁ, sapiens. Eurip. in Bacch. Σοφὸς, σοφὸς εἶ, πλὴν ἃ δεῖ σ' εἶναι σοφόν. (Med. 285. 206. κακὰ σοφά. ib. 299. &c. Æsch. Ag. 1304. Eum. 852. Philostr. l. 3. c. 24.) Plut. αἱ τύχαι με σοφὸν ἔθηκαν. Dicitur et σοφὸς, qui peritus est alicujus rei aut artis, et plurimùm in ea versatus, ideoque probè eam callens: ut, σοφὸς τέκτων, Il. ό. Interdum dicitur aliquis σοφὸς εἶναι τινὶ, et σοφός τι. Soph. λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι τοιοῦτον ὄντα. Plat. in Apol. ἐγὼ γὰρ οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ, σοφὸς ὤν. Dicitur et, σοφὸς εἶναί τινος. ut, σοφοὶ τοῦ κακοποιῆσαι. Gregor. Naz. Item, σοφὸς περί τινος, apud Plat. in Apol. Socr. Et, σοφὸς πρὸς ἐπιβουλὴν, apud Herodian. l. 3. ¶ Τὸ σοφὸν, quod sapiens est, quod sapientis viri; scitum, eruditum; scitè et sapienter dictum, factum. Interdum, callidum, argutum. apud Plut. et Synes. † τί σοφὸν ποιῶν; Aristoph. Nub. 892.† ¶ Σοφὸς, exp. etiam, prudens, φρόνιμος.

Σοφῶς, sapienter, doctè. Aristoph. in Ran. Ὁ μὲν σοφῶς

γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς. (Σοφότερον, ænigmaticè. Philostr. l. 3. c. 15.)

Σοφία, ἡ, sapientia. Hom. Plat. Aristot. &c. (Pl. Aristoph. R. 689. στοχασμός. Soph. Œdip. Tyr. 511.)

Σοφόω, ῶ, sapientem reddo.

Σοφίζω, idem: vel doceo sapientiam.

Σοφίζομαι, (pass.) doceor sapientiam, percipio et disco sapientiam ab alio traditam. Xen. τοιαῦτα γὰρ ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφισάμεθα. Item doceor, i. cognosco, intelligo: ut Reg. l. 1. c. 3. ἐσοφίσατο, ὅτι κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον, intellexit.

Σοφίζομαι, (activa signif.) argutè et ingeniosè comminiscor aliquid aut conficio. Aristoph. in Nub. † 543.† ἀεὶ Καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι. Philostr. in Heroic. σοφίζονται τὴν πορφύραν, scitè et ingeniose conficiunt. ¶ Et in malam partem, vafrè et callidè comminiscor, fraudulenter excogito, dolosè perago. Eurip. in Bacch. Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσι. Greg. δεῖ μὴ σοφισθῆναι τὸν καθαρμόν. Cum accusat. personæ significat, decipio. Herodian. lib. 7. αὐτοὶ τὸν δῆμον ἐσοφίσαντο. (Philostr. l. 2. c. 6. 40.)

Σεσοφισμένος, edoctus, peritus: ut, ναυτιλίης σεσοφισμένος. Hesiod. in Erg. Cum genit. sicut ipsum σοφός.

Σεσοφισμένως, more eorum qui captiosis et dolosis verbis utuntur, more sophistarum. Xen. in Cyneg.

Σοφισμὸς, ὁ, callida et coacta interpretatio.

Σόφισμα, τὸ, inventum callidum, consilium aut facinus astutum. Thuc. Herodian. Phil. &c. (Eurip. Phœniss. 65. 833. 1365. Aristoph. R. 17.)

Σοφισματικὸς, captiosus, dolosus: aut cavillationum peritus, seu ad cavillationem pertinens, et accommodatus.

Σοφιστὴς, οῦ, ὁ, doctus et peritus artifex: seu artifex callidus et ingeniosus: ut, σοφιστὴς ἡδυπαθείας, Luc. Et, σοφιστὴς λόγων, Plut. in Lyc. ¶ Item sapiens et doctus: ut, σοφισταὶ τῶν Ἰνδῶν, apud Arrian. l. 6. Sic et apud Synes. ep. 44. Plerunque in malam partem σοφισταὶ dicti fuerunt, qui ostentationis aut quæstus caussà philosophabantur, teste Cic. in Acad. quæst. Et in primis rhetores. Unde Gorgias rhetor sophista dicitur apud Luc. in Macrob. ¶ Item σοφιστὴς, deceptor, impostor: peculiariter, qui vafris et dolosis verbis aliquem circumvenit: cavillator. † Aristoph. Nub. 1109.† Dem. pro cor. δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν ὀνομάζων. Sic et apud Plat. et Xen. (Æsch. Pr. 943.)

Σοφιστικὸς, captiosus, cavillatorius. Aristot. Luc. Item, sophistarum proprius, sophistis conveniens.

Σοφιστικῶς, sophisticè, more sophistarum, captiosè. Aristot. Plut.

Σοφιστεύω, sophisticam artem doceo seu profiteor. Athen. l. 5. Item, rhetoricen profiteor. Hermog. Exponitur etiam, philosophor. Item argutor.

Σοφιστεία, ἡ, ars sophistica. Phil. de vita M. l. 1. Exponitur et, inanis sapientia.

Σοφιστιάω, argutor, sophistarum in modum magnificis me verbis ostento. Plut. in l. de laude propria.

Σοφίστρια, ἡ, magistra sophistices: vel deceptrix.

Composita: ac primùm ex σοφός.

Ἀκρόσοφος, summè sapiens. Pind. [Olymp. ΙΑ. 19.]

Ἄσοφος, ὁ καὶ ἡ, qui sapiens non est, insipiens: vel imperitus. Poll. l. 4. c. 1. [Epist. ad Ephes. 5. 15. Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, &c. Pind. Olymp. Od. iii. 79. Τὸ πόρσω δ' ἐστὶ σοφοῖς ἄβατον κἀσόφοις.]

Ἀσόφως, insipienter, stultè, imperitè. Idem ibid.

Ἀσοφέω, sum ἄσοφος.

Συνασοφέω, (*decomp.*) simul desipio. Eurip. in Phœniss. [397.] Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.

Δοκησίσοφος, qui sibi videtur sapiens esse, quum non sit. Poll. et Hesych. [Aristoph. Pac. 43. Οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι Νεανίας δοκησίσοφος.]

Δοκησισοφία, opinio quam quis de sua sapientia falsò concipit. Plat.

Δοξόσοφος, idem cum δοκησίσοφος. Plat. Aristot.

Δοξοσοφία, idem cum δοκησισοφία. apud eosdem.

Ἡμίσοφος, semisapiens. Luc. in Hermot.

Θεόσοφος, rerum divinarum consultus, in divinis peritus. Areopagit.

Θεοσοφία, rerum divinarum scientia: apud eundem.

Θυμόσοφος, qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicujus rei comparavit, ingenio præstans, ingeniosus. Aristophan. in Nub. † 875.† Plut. in Artox.

Θυμοσοφικὸς, idem. Aristoph. in Vesp.

Κενόσοφος, in vanis et inanibus sapiens, seu inani sapientia præditus.

Κενοσοφία, inanis et vana sapientia.

Μισόσοφος, sapientiam et sapientiæ studium exosus: seu osor philosophiæ. Plat. [de Rep. lib. 5. Τί δὲ, φιλόσοφός τε καὶ μισόσοφος; καὶ θυμοειδὴς, ἢ δ' ἄθυμος;]

Μωρόσοφος, stultè sapiens: vel insulsè sapiens: ex stulto et sapiente concretus. Luc.

Μωροσοφεῖν, stultè sapere.

Μωροσοφία, stulta sapientia.

Πάνσοφος, sapientissimus, omnifaria sapientia præditus: Dei epithetum, apud Phil. de mundo. (Æsch. Suppl. 324.) [Eurip. Herc. Fur. 188. Τὸ πάνσοφον δ' εὕρημα, τοξήρη σάγην, Μέμφῃ. Plat. Theætet. Sophist. Euthydem. ὃ δέ συ ἐρωτᾷς τὴν σοφίαν αὐτοῖν. —— πάνσοφον ἀτεχνῶς.]

Ὑπέρσοφος, sapiens suprà quàm dici possit. [Aristoph. Acharn. 970. Εἶδες —— τὸν φρόνιμον ἄνδρα τὸν ὑπέρσοφον Σπεισάμενον, &c.]

Φιλόσοφος, amans seu expetens sapientiam: sapientiæ studio deditus. Plat. Aristot. Plut. &c. Item philosophicus, philosopho dignus: ut, φιλόσοφος προθυμία, apud Plut. de deo Socr. Exponitur et, sapiens: ut apud Synes. ἡ φιλοσοφία laudatur ὡς φιλοσοφωτάτη αἱρέσεων, ut sectarum sapientissima.

Φιλοσόφως, philosophicè, seu ut philosophum decet. Plut. in Alex.

Φιλοσοφία, ἡ, amor, seu studium sapientiæ: Isocr. Plat. Aristot. ¶ Apud Isocr. idem significat quod Φιλολογία. ¶ Exponitur et, studium. ut, περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφία, apud eundem. Item commentatio: ut, φιλοσοφία πολιτική, apud Aristot. polit. 3.

Φιλοσοφικὸς, ad philosophum pertinens, vel philosopho dignus: philosophicus.

Φιλοσοφέω, sapientiam amo, sapientiæ deditus sum, studium meum in doctrina et sapientia colloco. Plat. ep. 7. de rep. l. 5. Interdum exp. philosophiam capesso, seu ad philosophiæ studium accedo, dedo me philosophiæ. Ut apud Plut. de fort. Alex. Διογένη τὸν Βαβυλώνιον ἔπεισε φιλοσοφεῖν. Item philosophor, i. philosophorum more disputo seu dissero. Item de exil. Σωκράτης δὲ φάρμακον πίνων ἐφιλοσόφει. Item philosophorum more disquiro et commentor mecum. Isocr. in Paneg. σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον. Apud eund. περὶ τοὺς ποιητὰς ἐφιλοσόφησαν, occupati fuerunt et studuerunt. Exponitur et simpliciter, disputo et tracto aliquid. Ut apud Gregor. εἰ καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἡμῖν ταῦτα πεφιλοσοφήκασι. ¶ Item philosophiam doceo, seu profiteor. Phil. de mundo, οἱ παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες.

Φιλοσόφημα, τὸ, philosophica quæstio: seu res quam quis philosophica commentatione secum disquirit. Arist. de cœlo, l. 2.

Decomp. **Ἀντιφιλόσοφος**, philosophis seu philosophiæ contrarius.

Ἀντιφιλοσοφία, studium philosophiæ contrarium.

Ἀφιλόσοφος, qui philosophus non est, à philosophia alienus seu abhorrens. Athen. lib. 13. Exponitur etiam, non conveniens philosophiæ.

Ἀφιλοσόφητος, philosophiæ et literarum expers, qui nihil studii in doctrina et sapientia collocavit: imperitus, indoctus. Chion. in ep. ad Clearch.

Ἐμφιλόσοφος, philosophiæ conveniens, ad philosophum pertinens. Laërt.

Ἐμφιλοσοφέω, philosophor in, philosophicè commentor, et disputo in. Greg. Exp. etiam, studium et operam meam colloco in.

Ἐμφιλοσόφημα, τὸ, in quo philosophamur, philosophica disputatio: philosophicum studium. Greg.

Καταφιλοσοφέω, philosophicè disputo contrà: vel philosophica disputatione vinco. Basil.

Προσφιλοσοφέω, philosophor ad, seu apud. Luc. in Tim.

Συμφιλοσοφέω, unà operam do philosophiæ: seu unà philosophor, unà philosophicè disputo. Diog. Laërt.

Ὑπερφιλοσοφέω, in philosophando excello. Hipp. ep. ad Demag.

Χειρόσοφος, vel χειρίσοφος, q. d. manu sapiens. Luc. de saltat. saltator scitus in manuum gesticulatione.

Composita ex σοφίζω.

Ἀντισοφίζομαι, sophismatis certo contrà, sophismatis contra sophistam et argutatorem ago.

Ἀντισοφιστὴς, qui sophismatis certat contrà. Item, qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum: qui sapienter oppugnat. Luc. de calum.

Γυμνοσοφισταὶ, sapientes Indorum ita vocati, quòd nudi in sylvis agerent. Plut. in Lyc. et Alex.

Δειπνοσοφιστὴς, qui inter cœnandum philosophatur. Athen.

Διασοφίζομαι, astu utor, sophisticè ago. Aristoph. [Av. 1618. εἶτα διασοφίζηται λέγων, Μὰ τοὺς θεοὺς, &c.]

Κατασοφίζω, sophisticè decipio, sophismate circumvenio: vel sophismate redarguo aut percello. apud Plat.

Κατασοφιστεύω, eludo captiosè verborum argutiis: apud Greg.

Μετεωροσοφιστὴς, qui circa sublimia (i. cœlestia) philosophiam ostentat. Aristoph. in Nub.

Παρασοφίζομαι, non dextrè, sed perperam σοφίζομαι. scitè et ingeniosè parare aliquid tentans, perperam id facio. Athen. l. 4. Apud Arist. Rhet. 1. παρασοφίζεσθαι παρὰ τὸν ἰατρὸν, quidam expon. videri velle sapere supra medicum. Alii, medicum (ineptum scil.) superare ineptiendo, hoc est, esse ineptissimum. inepto namque medico nihil ineptius; quales ex ægri vità ludum faciunt.

Περισοφίζομαι, sophisticè circumvenio. Aristoph. [Av. 1645. Οἴμοι τάλας γ' οἷόν σε περισοφίζεται,]

Ψευδοσοφιστὴς, qui falsò sophistæ nomen sibi usurpat. Sic inscribitur Luciani quidam dialogus,

---

ΣΠΑ'ΘΗ, ης, ἡ, rudes, rudicula: spatha, spathula: instrumentum, quo pharmacopolæ et chirurgi pharmacum movent in mortario aut olla. Dioscor. l. 1. c. 66. κίνει σπάθῃ, ἕως ἂν ψυγῇ, μὴ διαλείπων. ¶ Item gladius, ensis. Poll. l. 10. c. 31. ex Menand. ἀφανεῖς γεγόνασιν αἱ σπάθαι. ¶ Sic etiam dicitur instrumentum quoddam equisonum, quo pilos equorum purgant. Poll. ¶ Apud eundem est etiam textorium instrumentum: quod quidam id esse putant, quo telam arctat textor densatque. (Æsch. Ch. 230.) ¶ In homine σπάθαι dicuntur costarum ossa, apud eundem Poll. l. 2. vel ipsæ costæ, Ruf. Ephes. Hippocrates verò σπάθας fertur appellasse scapulas. Hinc comp. Ἀκροσπάθια dicuntur ὑποχόνδρια, quòd costis subjiciantur, et velut in extremitate earum posita sint. ¶ In palma σπάθη dicitur id unde fructus dependet, teste Polluce lib. 1. quomodo usus est Herodot. lib. 7. et Xen. In eadem sic et appellatur ipsum involucrum palmulæ, quod aliàs φοῖνιξ dicitur, teste Diosc. l. 1. cap. 52. Quin et ipsa palma arbor sic nominatur: apud Plin. l. 12. et c. ult.

Derivata à σπάθη, in prima significatione.

Σπάθιον, τὸ, spathula: apud Æginet. pro cultro chirurgico usurpatur. Et in Hippiatr. pro specillo seu scalpello.

Σπαθὶς, ίδος, ἡ, rudicula, qua athletæ in gymnasio ex lecytho oleum corpori solebant illinere, quum inungebantur. Euphemus apud Poll. l. 10. c. 26. τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τὴν ὑπήνην μύρισον. ¶ Item, vestis σπάθῃ contexta. Idem l. 7. c. 10. et Hesych.

Σπαθίζω, spathula agito. Nic. Myreps. sect. 9. c. 71. Item, spathula oleum seu unguentum è lecytho exemptum illino. Hesych.

Derivata à σπάθη instrumento textorio.

Σπαθάω, licium inculco τῇ σπάθῃ. vel simpliciter, texo. Exponitur et, prodigè licia telæ addo, et inculco τῇ σπάθῃ. Ut apud Aristoph. in Nub. Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς ¶ Unde metaph. pro, profusò insumo seu consumo, ponitur; prodigo, dilapido, dissipo, luxurior, opiparè vivo. Luc. de luct. οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, neque profusè epulaberis. Et cum accus. apud eundem in Cauc. σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα, profusè absumentem. Exponitur etiam, τρυφῶ, Hesych. A qua significatione orta derivata vide mox secutura.

Σπάθημα, τὸ, densitas in tela, quum textor licium telæ addidit largè, et citra parsimoniam inculcavit. Hesych.

Σπάθησις, ἡ, telæ densatio, qua citra parsimoniam licium ei additur. Exponitur etiam, prodiga erogatio, profusa insumptio. Suid.

Σπαθητὸς, ὁ, densatus: ut, περίβλημα σπαθητὸν, cui licium largissimè additum est, Athen. l. 11.

Composita.

Ἀσπάθητος, ὁ καὶ ἡ, qui non ἐσπάθηται. ut, ἀσπάθητα ἱμάτια, quibus licium τῇ σπάθῃ inculcatum non est. apud Hesych. Apud eundem ἀσπάθητος χλαῖνα, vocatur pellis seu exuvium.

Διασπαθάω, idem cum σπαθάω. unde metaph. διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν, dilapidare patrimonium. Plut.

Κατασπαθάω, luxu consumo, prodigo.

Πολυσπαθὴς, multùm densatus τῇ σπάθῃ. in Epigr.

Derivata à σπαθάω, in deliciis et luxu vivo.

Σπατάλη, ἡ, lautitiæ, deliciæ, τρυφὴ, apud Suid. Chrysost. in ep. 1. ad Tim. c. 5. ὅταν ἐν τῇ σπατάλῃ διάγῃ, in deliciis.

Σπαταλάω, ῶ, delicior, lautis epulis victito. voluptariam vitam dego. Jac. c. 5.

Σπατάλημα, τὸ, luxus sumptuum. in Epigr.

Κατασπαταλάω, ῶ, (*comp.*) idem quod σπαταλάω, delicior, in deliciis vivo. Epigr. l. 2. in gulosos, Μηδείς μοι ταύτην, Ἐρασίστρατε, τὴν σπατάλην σου Ποιήσειε θεῶν, ᾗ σὺ κατασπαταλᾷς, nemo deorum mihi conciliant delicias lautitiasque illas tuas, in quibus vitam transigis. Sic Greg. κατασπαταλῶν ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, lautè et delicatè vivens in eburneis accumbendo lectulis. Sic et, in delicias et lautas epulas insumo.

Derivata ex σπάθη, palma.

Σπαθίτης, ου, ὁ, palmeus: ut, σπαθίτης οἶνος, apud Alex. Trall. et Paul. Ægin.

Σπαθάλιον, τὸ, spathula, ramus palmæ, palmes. Theophr. Item, muliebre ornamentum, quod brachio inserebant armillæ loco. Tertul. de cult. fœm. Quidam hæc spathalia sic dicta existimant ob colorem puniceum.

Σπαθίναι ἔλαφοι, dictæ videntur vel ob colorem puniceum: vel quòd cornua spathis similia, i. e. mucronata et acuminata, habeant. Eustath.

ΣΠΑΊΡΩ, et ἀσπαίρω, (ut σκαίρω et ἀσκαίρω,) palpito, vibro, tremo: propriè de iis qui morti obluctando animam efflant. Epigr. lib. 6. Θρέψον ἔτι σπαῖρον τὸ γερόντιον. Od.

Ψ.—— θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα. Iliad. μ'. δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ζωὸν ἔτ', ἀσπαίροντα. Od. τ'. (de hinnulo qui suffocatur:) Αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς, ἤσπαιρε πόδεσσι. Dicitur et cor ἀσπαίρειν, quum vibrat seu pulsat: ut Il. ν'. δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, Ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν Ἔγχεος. (Ἀσπαίρω, ὑποχωρῶ, θνήσκω. Æschyl. Pers. 983.) Tribuitur et piscibus, aut carnibus, quum in sartagine à fervente oleo succutiuntur, ut palpitare et tremere videantur. Athen. l. 3. οἱ τάριχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλλοντο καὶ ἤσπαιρον.

Σπαρίζω, et ἀσπαρίζω, palpito, tremo. Aristot. in lib. de respir.

Composita.

Ἀπασπαίρω, idem quod ἀσπαίρω. Eurip. in Ion. [1207.] Θνήσκει δ' ἀπασπαίρουσα, φοινικοσκελεῖς Χηλὰς παρεῖσα.

Ἀποσπαρθάζω, seu ἀποσπαρτάζω, palpito, vibro, pulso. Hippocr. de morb. lib. 2.

Ἐπισπαίρω, subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus.

Περισπαίρω, palpito, et terram calcibus pulso.

Προσσπαίρω, palpito ad. Plut. in Oth.

Ὑποσπαίρω, subpalpito. Suid.

ΣΠΑΝΟ'Σ, et σπάνιος, ὁ, rarus, qui non ubique nec semper reperitur, ideoque pretiosus. Exponitur etiam, paucus, parcus. † Xen. Pæd. 6. p. 164. e. πάνυ σπάνιον ἦν. 1. 3. 3.† In Epigr. Ὥρης χειμερίης σπάνιον γέρας. Plut. πράγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος. Aristot. rhet. l. 1. ἅμα δὲ καὶ σπάνιον τὸ διὰ χρόνου, ἡδύ ἐστι. ¶ Item rarus, i. minimè densus. Hesych.

Σπανίως, rarò, insolenter. Exponitur etiam, parcè.

Σπανιότης, ητος, ἡ, raritas vel penuria. Hesych. Isocr. in Paneg.

Σπανία, ἡ, idem: apud Hesych.

Σπάνις, εως, ἡ, pro iisdem. (Soph. Œdip. Tyr. 1475.) Eurip. in Orest. Plat. Dem. Isocr.

Σπανίζω, penuriâ laboro. Eurip. in Cycl. σίτου, οὗ σπανίζομεν. Thuc. lib. 1. τῶν μακρῶν σπανίσαντες. Sic et apud Plut. et Xen. † γῆς ἀγαθῆς. Pæd. l. 3. p. 73. d. τἀργυρίου. Aristoph. Nub. 1288. V. ibi Spanhemius.† Dicitur et res aliqua σπανίζειν, cujus copia non est. Aristoph. in Vesp. τοὐλαίου σπανίζοντος. (Eurip. Med. 882. 961. Æschyl. Ch. 715.)

Σπανίζομαι, idem cum σπανίζω. Xen. Hell. 7. ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. Et pass. signif. apud Eur. in Orest. ὁρᾷς δὴ φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα, ut privati amicis simus: vel quantâ amicorum penuriâ laboremus. (Med. 561. Æschyl. Pers. 1029.)

Σπανιστὸς, ὁ, cujus inopia et penuria est, rarus. Soph. in Œd. Col.

Ὑποσπανίζω, et ὑποσπανίζομαι, (*comp.*) aliquantùm laboro penuriâ, aliquantùm egeo; vel simpliciter, egeo. Soph. in Ajace, Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆς δ' ὑπεσπανισμένον; (Ὑποσπανίζομαι. Æsch. Pers. 489. Ch. 575.)

Σπαρνὸς, idem cum σπανὸς, seu σπάνιος, rarus, infrequens, paucus. Call. hym. in Dian. σπαρνὸν γὰρ, ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισι. (Æsch. Ag. 565.)

ΣΠΑΡΑ'ΣΣΩ, seu σπαράττω, lacero, lanio: dilacero, dilanio: vellico. (Eurip. Med. 1219.) Aristoph. in Ran. σπαράττειν τὰς γνάθους. Luc. in Vocal. σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. Gal. ad Glauc. l. 1. σπαράττειν τὸν στόμαχον ἤτοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθιέσει, proritare stomachum digitis pennisve immissis. ☞ Videtur composita dictio ex σπάω, et ἀράσσω, ut sit propriè, trahendo rumpo seu lacero.

Σπάραγμα, τὸ, frustum rei dilaceratæ seu discerptæ. Euripid. in Bacch. Plut. advers. Colot. Apud eundem ibid. σπαράγματα λόγων, exp. lacera verba.

Σπαραγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut, κραυγὴ σπαραγματώδης, vociferatio, quæ ipsum guttur reptura videtur. Plut. in præcept. sanit.

Σπαραγμὸς, ὁ, laceratio, laniatus, convulsio. Eurip. in Bacch. (Phœniss. 1471. Soph. Tr. 791. 1271.)

Σπάραξις, εως, ἡ, idem.

Composita.

Ἀνασπαράσσω, lacerando evello vel revello. Eurip. Ῥίζας ἀνεσπάρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς. in Bacch. [1009.]

Ἀποσπαράσσω, avello lacerando. Idem ibid. [1123.] Ἀπεσπάραξεν ὦμον οὐχ ὑπὸ σθένους.

Διασπαράττω, dilacero, dilanio, discerpo. Eubul. apud Athen. l. 14. (Æsch. Pers. 194.)

Διασπαρακτὸς, ὁ καὶ ἡ, dilaniatus, discerptus: ut, σῶμα διασπαρακτὸν, Eurip. in Bacch. [1217.]

Κατασπαράττω, idem quod διασπαράττω. [Aristoph. Equit. 725. Τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε.]

Νεοσπάρακτος, recens dilaniatus seu discerptus. schol. Aristoph.

Συσπαράττω, concerpo.

Ὠμοσπάρακτος, qui crudus adhuc discerpitur et laniatur. Aristophan. in Equit.

ΣΠΑ'ΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, fascia, pannus oblongus, in quo infans involvitur. (Soph. Œdip. Tyr. 1055. Æschyl. Ag. 1615.) Hom. hym. in Merc. Ὕπνος ἐμοίγε μέμηλε, καὶ ἡμετέρης γάλα μητρὸς, Σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν, καὶ θερμὰ λοετρά. Plut. de Alex. fort. l. 2. ὃν Λυκοῦργος ἅμα τῷ σπαργάνῳ κομίσας εἰς τὸ φιδίτιον, unà cum fasciis quibus involutus erat. Herodian. l. 1. μὴ παρασθέντα με ἰδιωτικῶν σπαργάνων, intactum me plebeiis fasciis. Apud Philon. de vita M. l. 1. ἐξ ἔτι σπαργάνων, ab incunabulis. ☞ Etym. à σπαράσσω deducit, ut per syncopen dicatur quasi σπαράγανον.

Σπαργάνιον, τὸ, fasciola. Est et herbæ nomen apud Diosc. l. 4. c. 21. quam quidam ita dictam existimant, quòd foliis ejus pro fasciis uterentur.

Σπαργανίζω, f. ίσω, fasciis involvo, fascio. Hesiod. in Theog. † 485.† Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν.

Σπαργανόω, idem. Plut. in Probl. Rom. Lucæ 2. Cum dativo instrumenti exp. simpliciter, involvo, involvo ut fasciâ, fascio. Arist. hist. an. l. 7. σπαργανοῦσιν ἐρίοις αὐτὰ, fasciis ex lana involvunt. Plut. de fort. Alex. Ἀριδαῖον σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ Μελέαγρος, purpurâ fasciens. Legitur et σπάρξαν, apud Hom. hymn. 1. in Apoll. σπάρξαν δ' ἐν φάρει λευκῷ. quod per syncopen dictum videtur pro ἐσπαργάνωσαν, aut ἐσπαργάνισαν, elisa syllaba ανω aut ανι, et γσ in ξ mutatis, in quas literas ipsum ξ resolvitur. Hesych. autem σπάρξαι exponit etiam σπαράξαι, innuens, ex σπαράξαι συγκεκόφθαι.

Σπαργανόομαι, fasciis involvor, fascior.

Σπαργάνωμα, τὸ, idem quod σπάργανον, id quo aliquid velut fasciâ involvitur, fasciæ usum præbens, involucrum. Utitur Etymol. in σπάργανον.

Σπαργάνωσις, vide in proximo Σπαργάω.

Σπαργανώτης, fasciatus. Hom.

Composita.

Ἀποσπαργανόω, ῶ, fasciis exolvo, fasciâ, qua quis obvolutus erat, exolvo.

Ἀποσπαργανοῦμαι, fasciis, quibus obvolutus eram, exolvor: fasciis me exolvo. Greg. Naz.

Ἐνσπαργανόω, ῶ, fasciis involvo: idem quod σπαργανόω, apud Dion. Longin.

ΣΠΑΡΓΑ'Ω, ῶ, tumeo et distentus sum. Propriè de uberibus dicitur, usque adeò lacte distentis, ut rupturam minentur, et præ nimio tumore lac stillent. Eurip. in Cycl. Σπαργῶντάς μοι τοὺς μαστοὺς χάλασον. Idem in Bacch. μαζὸς ἦν σπαργῶν ἔτι. Plat. de rep. l. 5. τὰς δὲ μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες ὅταν σπαργῶσι. Dicuntur et arbores σπαργᾷν, quarum cortices succo turgescunt: apud Theophrast. Item homines, quorum cor accensum alicujus rei cupiditate et libidine intumescit: et præsertim ii qui pruriunt libidine venerea. ut apud Plut. σπαργῶν καὶ μεθύων ὁ Λεύκιος. De alius rei cupiditate, apud eundem in Fab. δι' εὐτυχίαν ἐπηρμένῳ καὶ σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβάλλειν. Et cum præposit. ἐπὶ, apud eundem in Artox. et Lucullo.

Σπάργη, vel σπαργὴ, ἡ, libido: propriè qua matres distenta lacte ubera exinanire cupiunt. Gal. in lex. Hippocr.

Σπαργάνωσις, εως, ἡ, in matribus dicitur, quum earum mammillæ à partu, præsertim recente, sic lacte intumescunt, ut exuberantiam eam ferre vix queant. Diosc. l. 2. c. 129. Habet autem formam verbalis tanquam à σπαργανόω. de quo suprà in Σπάργανον.

ΣΠΑ'ΤΑΓΓΟΣ, ου, ὁ, spatangus: echinorum species, apud Arist. hist. an. l. 4. et Athen. l. 3. ex Aristot. Sophr. et Aristoph.

ΣΠΑ'ΤΟΣ, τὸ, corium, pellis, δέρμα, σκύτος. Hesych.

Σπάτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, coriaceus, pelliceus, ex pellibus factus. Idem.

ΣΠΑ'Ω, ῶ, f. άσω, traho. Item attraho. Gregor. μὴ σπάσῃς θάνατον, ne mortem attrahas. Propriè bibentes dicuntur σπᾷν, quum hauriunt, et spiritu suo attrahunt potum. Aristotel. histor. an. lib. 8. τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες. Athen. λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε γενναίως. Phil. de vita M. l. 1. ὥσπερ οὐχ ὕδατος, ἀλλ' ἀκράτου σπάσαντες, quasi non aquam, sed vinum hausissent, seu spiritu suo attraxissent. ¶ Item contraho. ¶ Item extraho, educo. Euripid. in Iphig. Aul. et Taur. χερὶ φάσγανον σπάσας, educto ense. Item extraho, id est, evello. Accipitur et pro simplic. vello. Item pro convello. (Æschyl. Ag. 341. Ch. 531. Soph. Tr. 703. Œdip. Tyr. 1267.)

Σπάομαι, ῶμαι, idem quod σπάω, extraho, educo. ut Il. Ψ. Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Odyss. χ'. Φάσγανά τε σπάσασθε. † ἀντιάσας. Xen. Pæd. p. 186. e.† Item evello. Odyss. κ'. ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. Item convellor, contrahor. ut apud Euripid. in Cycl. τοὺς γὰρ πόδας Ἑστῶτες ἐσπάσθημεν. Dioscr. βοηθεῖ ῥήγμασι σπασμένοις, ruptis et convulsis medetur.

Σπάσμα, τὸ, in gladio dicitur mucro, seu acies nuda et è vagina educta. Plut. in Otho. In corpore humano sic appellatur quod convulsum est. Aristot. in Probl. σπάσματα λαμβάνει. Exponitur etiam, distensio: apud Theophr. convulsio.

Σπασμάτιον, τὸ, levis convulsio.

Σπασματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, convulsionis speciem gerens, seu convellens. Exponitur etiam evellens.

Σπασμὸς, ὁ, idem quod σπάσμα. Plut. in præcept. san. ἐοικότα σπασμῷ, καὶ χαλεπόν. Thuc. l. 3. σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρὸν, convulsionem ciens validam. (Σπασμὸς ἄτης. Soph. Tr. 1099.)

Σπασμώδης, convulsivus: ut, σπασμῶδες πάθος, convulsivus affectus: apud Gal. comm. 3. in l. 1. prorrhet.

Σπάσις, εως, ἡ, tractus seu attractus. Exponitur etiam, suctus, apud Aristotel.

Σπαστικὸς, trahendi seu attrahendi aut extrahendi vim habens. Item, qui τῷ σπασμώδει πάθει obnoxius est. Plin. l. 2. c. 10.

Σπάδιξ, ικος, ὁ, termes seu palmes: ramus palmæ: seu avulsus è palma termes. Plut. symp. 8. probl. 4. πρῶτος ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνα ποιῶν ἀπέσπασε κλάδον τοῦ ἱεροῦ φοίνικος, ὃ καὶ σπάδιξ ὠνομάσθη. Sic etiam dicitur cortex radicis ilignea: ut est in lex. Herodot. ¶ Numeratur et inter musica instrumenta quæ manu pulsantur: apud Poll. l. 4. c. 9.

Σπαδίξας τὸ δέρμα, apud Herodot. exponitur pellem detrahens: à σπαδίζω.

Σπάδων, ωνος, ὁ, cui testiculi evulsi sunt: seu cui nervus membrum genitale erigens est convulsus, spado. Cyrill. apud Suid. Legitur et genit. σπάδοντος, apud Plut. in Dem. ¶ Exponitur etiam, spasmus, contractio. apud Nic. in Alex. et Hippocr. de morb. l. 7.

Σπαδωνίζω, castro, spadonem efficio; testiculos seu nervos, unde testiculi dependent, evello.

Σπαδωνισμὸς, castratio.

Σπάλαξ, et ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, talpa. dicta παρὰ τὸ σπᾷν, teste Etym. quoniam semper terram unguibus suis vellicat et perforat. ¶ Σπάλακες dicitur etiam equorum quoddam genus, Hesych. ¶ Item σπάλαξ herbæ nomen, apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 11.

Σπαλακία, ἡ, cæcitas, qualis talparum. Hesych.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνασπάω, sursum traho, seu retraho: ut, ἀνασπᾷν τὴν ὑστέραν, Aristot. Item simpliciter, retraho. ut Aristoph. in Plut. τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν. (R. 932. Soph. Œdip. Tyr. 1292.) Item erigo, in altum tollo, sustollo. Ut, ἀνασπᾷν ὀφρῦς, Demosth. Sic, λόγους ἀνέσπα, apud Soph. in Ajace, verba attollebat. Item contraho: ut, λαῖφος ἀνασπᾷν, Apoll. Arg. 2. Exponitur etiam, revello, evello: ut, τύμβους ἀνασπᾷν. Euripid. in Med. Item expello aliquem à suis sedibus, et quasi extraho. Isocr. in Panath.

Ἀνασπάομαι, sursum trahor, vel retrahor. Item, in altum tollor, erigor: ut, ἄκραι ἀνεσπασμέναι, apud Aristot. Item contrahor: ut, μέτωπον ἀνασπᾶται. Diosc. Item sedibus expellor.

[Ἀνάσπασις. Fœs. Œcon. pag. 33. Ἀνάσπασις contractio dicitur, videturque hoc nomine ventriculi contractio intelligi, cum sese colligit et contrahit ut cibum amplectatur et concoquat.]

Ἀνάσπαστος, ὁ καὶ ἡ, alicunde extractus seu avulsus. Item pulsus ex aliquo loco, ablegatus aut amandatus, et quasi ex eo sursum tractus: ut, ἀνάσπαστος ἐκ θρόνου. Luc. Item cui successor mittitur, qui revocatur è provincia. Demosth.

Ἐξανασπάω, (*decomp.*) evello. Eur. in Bacch. [1108.] κἀξανέσπασαν χθονός. (Phœniss. 1149.) [Herodot. Hist. lib. 5. τὰ ἀγάλματα ταῦτα, ὡς σφετέρων ξύλων ἐόντα, ἐπειρῶντο ἐκ τῶν βάθρων ἐξανασπᾷν, ἵνα σφέα ἀνακομίσονται.]

Ἀντισπάω, in contrariam partem traho seu vello: in diversum abstraho, in diversum averto. Aristoph. in Pace. Galen. et Aristot. Et metaph. contrarius sum, repugno, refragor. Suid. Expon. etiam, prehendo: apud Apoll. Arg. 2. ἀντίσπασε πέτρης Σκαιῇ. (Æsch. Pr. 337.)

Ἀντίσπασμα, τὸ, tractio in contrariam partem, abstractio in diversum. [Polyb. Hist. lib. 2. γενομένου δ' ἀντισπάσματος, καὶ τῶν Οὐενέτων ἐμβαλόντων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, &c.] Signif. etiam idem quod ἀντιπερίσπασμα. quod vide.

[Ἀντισπασμός. Aristoph. Lysistr. 966. Ὦ Ζεῦ δεινῶν ἀντισπασμῶν.]

Ἀντίσπασις, ἡ, idem cum ἀντίσπασμα. Gal.

Ἀντίσπαστος, ὁ καὶ ἡ, in contrarium abstractus, item contrà nitens. [Soph. Trachin. 782. ἦλθε δ' ἐστέων Ὀλαγμὸς ἀντίσπαστος. Schol. ἀντίσπαστος δὲ, ἴσος σπασμῷ, ἢ μετὰ σπασμοῦ.] ¶ Est pedis nomen apud Grammat. qui ex quatuor syllabis constat: prima et ultima brevi, secunda et tertia longis. Vide schol. in Hephæst.

Ἀντισπαστικὸν μέτρον, constans ex pedibus antispastis. vide apud eund.

Ἀποσπάω, avello, abstraho. Cum genit. et accus. Soph. πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ Τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; (Œdip. Tyr. 1446. Aristoph. R. 845. Æsch. Suppl. 916.) Plut. in Themist. τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι θαλάσσης. Et addita præposit. ἀπὸ, apud Xen. Hell. 2.

Ἀποσπάομαι, avellor, abstrahor. Eurip. in Hec. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις, μήτ' ἀποσπασθῇς βίᾳ. Levit. c. 2. 21. ἀπεσπασμένος dici is putatur, cui avulsi sunt testiculi.

Ἀποσπὰς, άδος, et ἀποσπάδων, ωνος, ὁ, cui testiculi avulsi sunt vel execti. Suid.

Ἀπόσπασμα, pars rei avulsa.

Ἀποσπασμάτιον, particula avulsa. Cic. ad Att.

Ἀποσπασμάτια, reliquiæ.

Ἀπόσπαστος, qui avelli, abstrahi potest.

Decomp. Δυσαπόσπαστος, qui ægrè avellitur.

Δυσαποσπάστως, ita ut difficulter avellatur, more eorum quæ difficulter avelluntur.

Εὐαπόσπαστος, qui facilè avelli aut abstrahi potest.

Διασπάω, distraho, divello, dirimo. Xen. Hell. 4. διασπάσαντες τὸ σταύρωμα. Idem Pæd. 6. ἐπεχείρησέ ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπάσαι ἀπ᾽ ἀλλήλων. Item perrumpo, perfringo: ut, διασπάσαι τὸ ἔδαφος. Plut. in Cam. † Xen. Pæd. l. 2. 44. b. φάλαγγα. p. 227. c.† Et metaph. labefacto, everto: ut, διασπᾶν νόμους, Xen. Pæd. 8.

Διασπάομαι, distrahor. † Xen. Pæd. l. 5. p. 130. e.† Et metaph. distineor, distringor. Luc. πρὸς τοιαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, tot officiis distractus seu implicatus. Item discerpor. Isocr. διασπασθεὶς τὸν βίον, ἐτελεύτησε. Et activè, discerpo, dilanio. Luc. μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο.

Διάσπασμα, τὸ, quod distractum est seu avulsum. Item distractio, divulsio, diremptio. Plut. in Lyc.

Διασπασμὸς, idem. in Alex. et Artox.

Διάσπασις, ἡ, pro eodem.

Διασπάσιμος, qui divelli et distrahi potest.

Ἀδιάσπαστος, (*decomp.*) indistractus, non divulsus, aut divisus. in Pand. Gr. [Polyb. Hist. lib. 1. §. 34. τῆς γε μὴν ὅλης τάξεως τὸ σύστημα διὰ τὸ βάθος τῶν ἐφεστώτων, ἕως τινὸς ἀδιάσπαστον ἔμενεν.]

Ἀδιασπάστως, sine distractione aut divulsione. Hesych. [Xenoph. εἰς Ἀγησ. cap. 1. §. 4. τοιγαροῦν ἄλλη μὲν οὐδεμία ἀρχὴ φανερά ἐστι διαγεγενημένη ἀδιασπάστως, οὔτε δημοκρατία, οὔτε ὀλιγαρχία, οὔτε τυραννὶς, οὔτε βασιλεία.]

Ἐκσπάω, extraho, evello. Il. ί. Ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὖτις. per tmesin pro ἐξέσπασεν.

Ἐκσπάομαι, idem. Iliad. ή. Τὼ δ᾽ ἐκσπασσαμένω δολίχ᾽ ἔγχεα χερσὶν ἅμ᾽ ἄμφω.

Ἐπισπάω, attraho. Eurip. in Troad. Κομίζετ᾽ αὐτὴν τῆς μιαιφονωτάτης Κόμης ἐπισπάσαντες. Xen. Hell. 6. ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου, attracta janua. Item consequor, acquiro. Soph. in Ajace, πέποιθα τοῦτ᾽ ἐπισπάσειν κλέος. (Æsch. Pers. 477.)

Ἐπισπάομαι, (med.) Idem Aristot. de mundo, μίαν μήρινθον ἐπισπασάμενοι. ¶ Alia attrahendi significatio apud Xen. Pæd. 5. † p. 142. c. signif. media.† Κῦρον ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα, attraxit, id est, coëgit. ¶ Item attraho, i. accerso seu concilio mihi: † signif. media. V. Kusterus de Verbo medio. p. 36.† ut in Epigr. ἔχθραν ἐπισπασάμενη. ¶ Item consequor, acquiro, Chrysost. de sacerd. παρὰ τοῦ θεοῦ τὴν παῤῥησίαν ἐπεσπάσατο. ¶ Item assequor, insequor. Thuc. l. 5. ξὺν ὅπλοις ἐπισπώμενοι. Sic et alibi apud eundem. (cedo, acquiesco, cum Dat. Soph. El. 1040.)

Ἐπισπάομαι, (pass.) attrahor ad insequendum seu persequendum. Plut. in Alex. ἐπισπασθεὶς ὁ βασιλεὺς, &c. Item attrahor in sententiam alicujus, seu ut monita ejus et consilia sequar. Thuc. l. 4. ὅ, τε πείσας καὶ ὁ ἐπισπώμενος ὁμοίως ἐβλάπτοντο.

Ἐπίσπασις, ἡ, attractio, adductio. Alex. Aphr.

Ἐπισπαστὴρ, ῆρος, ὁ, attractor, seu instrumentum quo aliquid attrahimus et adducimus. in Epigr. et Herodot.

Ἐπισπαστὸς, ὁ, quem quis ipse sibi accersivit et attraxit: ut, ἐπισπαστὸν κακὸν, Odyss. σ́.

Ἐπισπαστικὸς, attrahendi vim habens: ut, ἐπισπαστικὰ μαλάγματα, apud Cels. l. 5. c. 18.

Ἐπίσπαστρον, τὸ, laqueus quem quis sibi attraxit et induit. Hesych. Item marculus ferreus quo janua pulsari et attrahi solet. Poll. l. 10. c. 4. Pro funibus quibus aliquid attrahitur, accipitur apud Diod. Sicul. Dicitur et significare velum quod obducitur aditui alicui. Num. c. 4.

Decomp. Ἀντεπίσπαστος, idem cum ἐπίσπαστος.

Συνεπισπάω, unà attraho.

Συνεπισπάομαι, idem: vel simpliciter, attraho, allicio. Aristotel. in probl. Xen. Pæd. 2. † p. 49. e.†

Κατασπάω, detraho, extraho, educo, elicio. Herodian. l. 8. τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶσι, imaginem illius detraxêre. Dioscor. l. 1. et 5. ἔμβρυα κατασπᾷ, fœtus mortuos extrahit. Idem l. 3. c. 134. ὁ δὲ καρπὸς γάλα κατασπᾷ, lac elicit. Exponitur etiam, avidè deglutio seu haurio faucibus, apud Aristoph. in Equit. Αὐτὸς δ᾽ ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας.

Κατάσπασμα, detractio. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. Accipitur et pro σπάσμα.

Κατασπασμὸς, idem quod κατάσπασμα. Plut.

Κατασπαστικὸς, detrahendi vim habens. Diosc. l. 2.

Συγκατασπάω, (*decomp.*) pariter avello seu convello. † Συγκατασπᾶσθαι, simul avelli: εἰς ἐπικράτειάν τινος, sub alicujus potestatem. Xen. Pæd. l. 5. p. 145. a.†

Παρασπάω, à latere alicujus abstraho seu avello: Et propriè, fruticem arbori adnascentem ex ejus imo trunco avello: unde, τὸ παρασπώμενον, quod sic avellitur, apud Theophr. hist. pl. l. 2. Item generaliter, abstraho, avello: unde apud Xen. Hell. 4. τῶν Αἰολίδων πόλεων παρεσπᾶτό τινας τοῦ Φαρναβάζου, à fide abstraxit. Sic et apud Dem. Olynth. 1. et Phil. de vita M. l. 3. Exponitur etiam, in latus traho seu deflecto.

Παρασπὰς, άδος, ἡ, frutex arbori adnascens, qui inde avulsus plantatur: stolo. Theophr. hist. pl. l. 2.

Παρασπασμὸς, avulsio, convulsio. Plut.

Περισπάω, circumcirca detraho. Et metaph. nudo, spolio. Philostr. in Heroic. περισπάσαι τὴν ἀσπίδα ζῶντος. Plutarch. in Cicer. περισπᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ab eo avellere. Item distraho, i. in diversum traho. unde pass. apud Ceb. Theb. εἰς ἕτερα περισπᾶσθαι, in alia studia distrahi. Item distraho, i. negotiis onero. Plut. in Cam. πολίτας τρίβειν καὶ περισπᾶν βουλόμενος. Et passivè, apud Basil. in ep. ad Greg. ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος. ¶ Exponitur etiam, avoco aliò. abstraho. Plut. in Fab. περίσπασαι τὸν Ἀννίβαν τεχνάζων. ¶ Apud Eur. in Iph. Taur. ὁ δὲ περισπάσας ξίφος, exp. quum distrinxisset seu eduxisset ensem. Est et vox grammatica περισπάω, significans circumflecto: apud Athen. et Eust. Τόνος περισπώμενος, accentus circumflexus in ultimâ syllabâ. Συλλαβὴ περισπωμένη, ultima circumflexa.

† Περισπάομαι med. περιεσπάσατο τὴν τιάραν, avulsit Tiaram. Xen. Pæd. l. 3. p. 64. e.†

Περισπωμένως, circumflexo in ultimâ.

Περισπασμὸς, ὁ, distractio, occupatio, orta ex curis et negotiis diversis. Plut. de exil. et de non fœner. Est et vocabulum castrense, de quo vide in Ἐκπερισπασμός.

Decomp. Ἀντιπερισπάω, retraho, revoco. vocabulum castrense. Polyb. ὡς ἂν ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βοΐων χώραν ἀντιπερισπῶσι τοὺς ἐξεληλυθότας, ut progressos retraherent. Ἀντιπερισπᾶν τοὺς λόγους, exp. sua verba retractare.

Ἀντιπερίσπασμα, dicitur strategema, quum hostes alibi distinentur, vel domum revocantur ad tuendam patriam. Polyb.

Ἀπερίσπαστος, qui distrahi nequit: immobilis, inconcussus, quietus. [Polyb. Hist. lib. 2. τούτου δὲ συμβάντος ἀπερίσπαστον γενόμενον τό τε τῶν Ἰλλυρίων καὶ Μακεδόνων — πλῆθος, ἐκθύμως ὥρμησε καὶ τεθαῤῥηκότως ἐπὶ τοὺς ὑπεναντίους.]

Ἀπερισπάστως, sine ulla distractione. [Epist. ad Cor. 1. cap. 7. 35. ἀλλὰ πρὸς τὸ εὔσχημον καὶ εὐπρόσεδρον τῷ Κυρίῳ ἀπερισπάστως. Hierocl. in Aurea Carm. Pythag. pag. 80. 13. Ed. Lond. Οὕτω δὲ ταχθέντων τῶν παθῶν, ἱκανὸς ὁ λογισμὸς γένοιτο ἂν ἀπερισπάστως φυλάξαι τὰ πρῶτα παραγγέλματα, &c. Polyb. Hist. lib. 2. τήν τε τῶν Γαλατῶν τόλμαν ἐν καιρῷ καταπληξάμενοι, λοιπὸν ἀπερισπάστως τὸ μὲν πρῶτον πρὸς Πύῤῥον περὶ τῆς Ἰταλίας ἐπολέμουν. lib. 4.]

Ἀποπερισπάω, verto: vel circumductum abstraho.

Ἐκπερισπασμὸς, itidem vocabulum est castrense, et plus est quàm περισπασμός. Dicitur enim περισπασμὸς, quum milites ita moventur duplici flexu, ut eorum ora in partem posteriorem spectent. At ἐκπερισπασμὸς plenior est conversio, triplici flexione constans: quod fit, quum post περισπασμὸν rursus in hastam convertuntur, (siquidem in hastam moveri primum cœperint,) aut in lævam, (si lævorsum et in scutum fuit prima inflexio.) Ælian. περὶ στρατηγικῶν τάξεων.

Προπερισπᾶσθαι vocabula dicuntur apud Gramm. quæ in penultima circumflexum habent.

Προπερισπωμένως, circumflexo in penultimâ.

Προσπάω, attraho. Aristot.

Συσπάω, contraho, contorqueo, convello: unde mendici et pauperes incedere συσπώμενοι dicuntur, i. adductis seu contractis scapulis: apud Athen. l. 13.

Σύσπασις, contractio, convulsio.

Σύσπαστος, contractilis, qui contrahi potest. Plat. in Sympos.

Ὑποσπάω, subtraho, subduco. Eurip. in El. Ἥκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων Ποίμνης νεογνὸν θρέμμ᾽ ὑποσπάσας τόδε. Plat. de def. orac. Ἡρακλῆς ὑπέσπακε τὸν τρίποδα.

Composita sine præpositione.

Ἡμίσπαστος, semivulsus, seu semiavulsus. in Epigr.

Εἰλυσπάομαι, volvendo trahor. Compositum enim est ex εἰλύω, et σπάομαι. Propriè εἰλυσπᾶσθαι vermes et serpentes dicuntur, qui, se in arctum colligentes et posteriora attrahentes, progrediuntur. Scribitur et ἰλυσπάομαι, quod exp. ἐν τῇ ἰλύϊ σπάομαι, τουτέστιν ἐν τῇ γῇ κυλίομαι, in limo trahor, i. humi volvor: seu per humum repo serpentium more. Joseph. de capt. Jud. ἰλυσπώμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων, κατέπεσεν, præ vulneribus reptans, instar serpentis, corruit. Plat. in Tim. ἰλυσπώμενα ἐπὶ γῆς humi serpentia. Transfertur et ad animum, apud Gregor. περὶ τὰ κάτω καὶ τὴν αἴσθησιν ἰλυσπώμενος, terrena tantùm et humilia sapiens.

Εἰλύσπωμα, τὸ, ejusmodi motus. Eust.

Κατειλυσπᾶσθαι, (*decomp.*) idem cum εἰλυσπᾶσθαι. [Aristoph. Lysist. 723.]

Νεοσπὰς, άδος, ἡ, nuper avulsa: ut, φάλαγγα νεοσπάδα. Pisides apud Suid.

(Νεοσπαδὴς ξίφος. Æschyl. Eum. 42. Sc. νεωστὶ ἐσπασμένον.)

Νευροσπαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nervo tractus. Soph. in Philoct.

Νευρόσπαστος, ὁ, nervis tractus, qui nervorum artificialium tractu movetur: ut, νευρόσπαστα ἀγάλματα, Herodot. in Eut. ¶ Est et fruticis nomen, apud Plin. l. 24. c. 14.

Νευροσπάσται, οἱ, dicebantur, qui νευρόσπαστα ἀγάλματα ostentabant, i. parva quædam animalium simulacra, quæ, certis nervis aut fidiculis facta, in hanc vel illam partem cum quadam venustate trahebantur, et quasi sua sponte movebantur. Aristot. de mundo.

Νευροσπαστικὸν, pars animæ ὑπηρετικὴ, nervorum motui inserviens. Alexand.

Νευροσπαστέομαι, nervis fidiculisque trahor, attrahor, protrahor, agor. Athen. l. 9.

Ὀδυνοσπὰς, άδος, dolore convulsus. Plut.

ΣΠΕΙ´ΡΑ, ας, ἡ, spira: linea flexuosa, orbes faciens in sese non redeuntes: ut serpentium volumina sinuosa, et funium convolutorum. Aratus (de hydra cœlesti:) καί οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσσον Καρκίνον ἱκνεῖται, σπείρη δ᾽ ὑπὸ σῶμα λέοντος. Theocr. idyll. 25. Τὼ δ᾽ αὖτε σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα Ὀψίγονον. (κβ΄. 80. Eurip. Med. 482.) Sic et apud Ælian. ὁ δὲ δράκων ταῖς σπείραις τοὺς νεκροὺς συναγαγὼν, ἐφύλαττεν ἀπαθεῖς. ¶ Pro fune nautico sumitur apud Plut. de garrul. quia in orbem convolvi solent ejusmodi funes, et in navi poni modò ad alligandas, modò ad trahendas ipsas naves. ¶ Ab eorundem funium similitudine muliebres quoque spiræ dicuntur, ornatus caussâ factæ, et genus operis pistorii eodem modo formatum. ¶ In arboribus σπεῖραι dicuntur, ubi convolvunt se venæ atque nodi. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3. ¶ Exponitur etiam, multitudo, cohors, legio, apud Appian. et Act. Ap. 21.

Σπειρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spiræ similis, orbem spiris suis faciens. Nic. in Alex.

Σπειρηδὸν, in modum spiræ: vel in orbem, convolutim. Suid.

Σπειράω, ῶ, in spiram contraho seu colligo. unde pass. præt. ἐσπείρημαι, in spiram contractus sum seu collectus. Apud Eratosth. de Zonis, Πέντε δὲ αἱ ζῶναι περιηγέες ἐσπείρηνται, quinque Zonæ rotundæ circumvolvuntur. Apud Suid. σπειρώμενος τοῖς ῥακίοις, exp. obvolutus aut involutus.

Σπείραμα, et σπείρημα, τὸ, idem cum σπεῖρα. (Æsch. Ch. 246.) Propriè de serpentium spira dicitur. Dionys. de situ orb. Plut. in lib. de solert. anim. ¶ Exponitur et, multitudo. Hesych. ¶ Vide et Σπέρμα in Σπείρω.

Σπειραία, ἡ, spiræa: frutex, quem ideo hoc nomen habere tradunt, quòd in spiram torqueri possit: de quo Theophr. histor. plant. lib. 1. cap. 23.

Σπεῖρον, τὸ, funis nauticus in orbem convolutus. Od. ζ΄. ubi tamen legitur et σπείρας, à σπεῖρα. ¶ Item fascia: schol. Dionys. ¶ Plerunque σπεῖρα dicuntur panni laceri, quibus mendici involvere se solent: ut Od. δ΄. et ζ΄. ¶ Generaliter autem quævis vestes sic appellantur: ut Od. β΄. et apud Poll. l. 7. c. 18.

Σπειρόω, circundo τῷ σπείρῳ. Eust.

Composita.

Εὔσπειρος, ὁ καὶ ἡ, pulchras spiras faciens, pulchrè se in spiras colligens. Epigr.

Περισπειράω, in orbem circundo, vel involvo. Propriè serpenti tribuitur, qui suis spiris aliquis circundat. Plut. in Cam. περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ, capiti vestem involvens.

Περισπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, pedi circumcirca implicari in modum serpentis suo volumine aliquid complectentis.

Πολύσπειρος, in multas spiras se colligens: seu multis spiris et flexibus involutus.

Συσπειράω, in spiram colligo. Item conglomero, condenso. Joseph. de antiq. Jud. l. 9. † Xen. Pæd. p. 189. d.†

ΣΠΕΙ´ΡΩ, F. ερῶ, sero, semino. Hesiod. in Erg. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν. Paus. in Att. σπείροντες μὲν οὐδὲν, ἀπὸ δὲ ἀμπέλων ζῶντες ἀγρίων. Et cum accus. Eurip. in Cyclop. Σπείρουσι δὲ, τῷ ζῶσι, Δήμητρος στάχυν. (Med. 480. 564. 719. Æsch. S. c. Th. 760.) Plut. de non fœner. σπείροντες οὐχ ἥμερον καρπόν. Metaphoricè etiam usurpatur, sicut et Latin. sero. Aristot. rhet. 3. ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας. Eurip. in Phœn. Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα. Et Soph. apud Athen. l. 13. Ἀλλοτρίαν σπείρων, i. μοιχεύων. ¶ Item dissemino, spargo: unde, σπείρειν φλόγα, Aristotel. de arte Poët.

Σπείρομαι, seror, seminor. Item disseminor, dispergor. Thuc. οἱ δ᾽ ἐσπάρησαν κατὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα.

Σπέρμα, τὸ, semen. Hesiod. in Erg. Σπέρματα δάσσασθαι. Sic et Plut. et Dem. Item semen animantium. Plut. in Lyc. et in Symp, &c. Metaphoricè pro principio et autore rei alicujus ponitur: ut, σπέρμα πάθους, Plut. Sic Dem. pro cor. ὁ τὸ σπέρμα παρασχὼν, οὗτος τῶν φύντων κακῶν αἴτιος. ¶ Item semen, id est, fructus quem reddit semen: seu ipsa arbor. Athen. lib. 3. et 4. Sic dicitur fructus quem uterus partu edit. Euripid. Εἶθ᾽ ἦν ἄφωνον σπέρμα δύστηνον βροτῶν. (Med. 670. 817. Soph. Œdip. Tyr. 1097. Pl. 1269. 1512.) ¶ Nic. in Alex. pro σπέρμα dicit σπείρημα.

Σπερματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, seminalis. Arist. in Probl.

Σπερματικὸς, idem. Athen. l. 2. Phil. de mun.

Σπερματίας σικυὸς, idem cum σικυὸς πέπων, seu simplici πέπων. Athen. l. 2.

Σπερματὶς, ίδος, ἡ, idem cum σπερματική. ut, σπερματίδες φλέβες, seminariæ venæ. Aristot. hist. an. l. 3.

Σπερμάτιον, τὸ, parvum seu exile semen, minutum seminis granum. Athen. lib. 2.

Σπερματόω, ῶ, semino, consero: unde, σπερματουμένη γῆ, ager qui conseritur. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2.

Σπερματίζω, semento, semen sero. Exod. 19. Item semen emitto. Basil.

Σπερματίζομαι, semen suscipio, concipio. Levit.

Σπερματισμὸς, ὁ, seminis emissio. Τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέρειν, plantas semine natas transplantare. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Σπερμεῖον, τὸ, idem cum σπέρμα. Nic. in Alex.

Σπερμαίνω, idem cum σπείρω. Et metaph. apud Hesiod. in Erg. Σπερμαίνειν γενήν.

Σπαρτὸς, ὁ, seminatus seu satu editus. Ut, σπαρτοὶ ἀσπάραγοι, Athen. lib. 2. (Eurip. Phœniss. 902. 971.)

Σπαρτοὶ ἄνδρες, viri qui ex dentibus interfecti à Cadmo draconis provenerunt. Eurip. in Herc. fur. et Phœn.

Σπάρτον, τὸ, spartum, genus vitilium. Plin. l. 19. c. 2. dicit, herbam hanc sponte nasci, nec seri posse: esseque propriè juncum aridi soli. Accipitur et pro fune sparteo: ut Il. β'. καὶ σπάρτα λέλυνται. (Neutrum plurale cum verbo plur. num.) Cujus loci mentionem faciens Plin. loco citato, scribit, Homerum, quum sparta dixit, sata significasse. Gell. l. 16. c. 4. refert, Græcos magis cannabe et stuppa, cæterisque rebus sativis, naves fecisse, et inde σπάρτα appellasse: accentu in penultimam retracto, quoniam voces ejusmodi, quum ex communi significatione in rei certæ proprietatem concedunt, diversitate accentuum separentur. Pro eodem dicitur et σπάρτος, ου, ὁ, apud Paul. Ægin. lib. 5.

Σπάρτη, ἡ, idem, i. funis sparteus, seu restis spartea. Poll. l. 10. c. 49. ex Cratino. Item, στάθμη τεκτονικὴ, Hesych. i. funiculus ille quem fabri rubricâ aut atramento tinctum ex utraque ligni aut lapidis parte tendunt, postea tollunt ut rectam lineam designet, quam in poliendo sequantur.

Σπάρτιον, τὸ, itidem funiculus sparteus. Et generaliter, quivis funiculus. Athen. l. 5. Sic dicitur et frutex, ex cujus ramulis spartei funes contexuntur. Diosc. l. 4. c. 158. vel 248.

Σπάρτινος, ὁ, sparteus, è sparto confectus aut plexus. Poll. l. 10. c. 49.

Σπαρτίνα, funiculus sparteus. Idem ibidem.

Σπέραδος, εος, τὸ, idem cum σπέρμα et σπερμεῖον. Nic. in Ther. et in Alex.

Σπόρος, ου, ὁ, satio, satus: ipsa serendi seu seminandi actio. Plat. in Tim. Item pro ipso semine. Epigr. l. 2. et Xen. in Œcon. Dicitur accipi etiam pro loco in quo aliquid seritur.

Σπόριμος, ὁ καὶ ἡ, qui seminari seu conseri solet. Diosc. l. 3. c. 128.

Σπορεὺς, έως, ὁ, sator, seminator. Xen. in Œcon.

Σπορεύω, sero, semino.

Σπορευτὴς, idem cum σπορεύς. Hesych.

Σποςητὸς, satio, satus. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 3. Exponitur etiam, tempus serendi. (Æsch. Ag. 1401.)

Σπορὰ, ἡ, idem cum σπορητός. Item seges. Eurip. Item genus. Soph. (Tr. 320. 426.) Usurpatur et pro prole seu fœtu, apud Eurip. in Cyclop.

Σποράς, άδος, ὁ vel ἡ, sparsus, dispersus, qui dispalatus vagatur huc illuc. Eurip. in Rheso. Plut. in Fab. Αἱ σποράδες νοῦσοι, morbi sparsim grassantes. Hippocr.

Σποράδην, sparsim, palatim. Arat. Isocr. in Helen. encom.

Σποραδικὸς, palans, vagus, qui vitam degit vagabundam. Aristot. polit. 1.

Πηρὶν, ῖνος, testiculus: quasi σπειρὶν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα, ut tradit Etymol. Pro eodem dicitur et ποιρίν. Quod et pro ipso pene ponitur apud Nic. in Ther. Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο γαμὰν ποιρῖνα θοραῖαν.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνασπείρω. Hinc, ἐπανασπείρω, et ἐπανασπορὰ, idem quod ἐπισπείρω, et ἐπισπορά. Tzetz. apud Hesiod.

Ἀποσπείρω, semen jacio, seu spargo et dissero. Luc.

Ἀπόσπορος, satus ab aliquo, i. genus et originem ab aliquo ducens.

Ἀποσπερματίζω, semen emitto, semine genitali polluor. Aristoph. et Arist. de gen. an. l. 2.

Ἀποσπερμαίνω, idem cum σπερμαίνω. Euseb. in præpar. Evang. (Ἀποσπερμαίνω εἰς —— Semen effundo in. Palæph. p. 16.)

Διασπείρω, dissero, dissemino. Et metaph. apud Xen. Hell. 3. διασπείρας λόγον ὡς μεταπεμπομένων Χαλκηδονίων. Sic et apud Isocrat. in epist. ad Phil.

Διασπείρομαι, dispergor, disseminor. Plut. in Coriol. αἱ πρῶται κατηγορίαι κρύφα διεσπείροντο, clam spargebantur. Item dissipor, dispalor. Xen. Hell. 5. διεσπαρμένοι ἐλεηλάτουν. (Soph. Tr. 795.)

Διεσπαρμένως, sparsim, palatim. Suid.

Διασπορὰ, ἡ, disseminatio, dispersio. Plut. advers. Colot.

Διασπορεὺς, qui disserit et disseminat.

Ἐνδιασπείρω, (decomp.) dissero et dissemino in, vel intersero, interspergo.

Ἐνδιασπείρομαι, interseror, interspergor. Plat. in Num. et advers. Colot.

Ἐκσπερματοῦμαι, ad semen pervenio, vel semen reddo. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 1.

Ἐκσπερματίζω, semen emitto. Num. c. 5.

Ἐνσπείρω, insero, insemino.

Ἐνσπείρομαι, disseminor, spargor in vel per. Xen. Pæd. 3. † l. 5. p. 124. b.†

Ἔνσπερμος, in quo semen est, seu semen producens. Diosc. l. 3. c. 28.

Ἐπισπείρω, insuper sero, seu denuò semino. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 1. Greg. μὴ καθεύδοντί σοι καὶ ἀμεριμνοῦντι κακῶς ἐπισπείρῃ ὁ ἐχθρὸς τὰ ζιζάνια. Item insero, insemino, seu in aliquo sero. unde apud eundem Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 33. τὸ περὶ Βαβυλῶνα τῇ ἀκάνθῃ περὶ τὸ ἄστρον ἐπισπειρόμενον σπέρμα.

Ἐπισπορὰ, ἡ, satio iterata, seu qua satis prioribus novum semen superseritur. Damascen. Item insitio, satio alicujus in alio. Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 24.

Ἐπισπορία, ἡ, idem. Hesiod. in Erg.

Ἐπίσπορος, qui inseritur vel reseritur. (Æsch. Eum. 676.) Theophr. hist. pl. l. 7. c. 1.

Κατασπείρω, sero, semino. Soph. in Ajace: ἀνίας μοι κατασπείρας, φθίνεις. Eurip. in Herc. fur. Ὃς ἐξέπευθε τὸν κατασπείραντά σε.

Ἐγκατασπείρω, (decomp.) spargo seu semino in. Plut. Herodian.

Παρασπείρω, semino juxtà seu apud.

Παρασπειρόμενον, consitum et intersitum. Alex. Aphr.

Παρασπορὰ, dispersio. Gal.

Περισπείρω, q. d. circumquaque sero, undique semino. Impropriè apud Eurip. Hermione Andromachen hac conditione mortem evasuram esse dicit, si domum ipsi verrat, famulæ instar, ἐκ χρυσηλάτων τευχέων περισπείρουσα Ἀχελώου δρόσον, i. humum aqua perspergens ex aureis vasis.

Ὑποσπείρω, occultè sero seu semino. Plut. in Pericle.

Composita sine præpositione: ac primùm partim ex σπέρμα, partim ex ipso σπείρω.

Ἀγγειόσπερμος, vel ἀγγειοσπέρματος, ὁ καὶ ἡ, vasculo sive vasculis semen inclusum habens. Theophr.

Ἐναγγειοσπέρματος, (decomp.) pro eodem.

Ἄσπερμος, semine carens, semen nullum producens. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 4. Item prole carens et nepotibus. Il. ύ. [303.]

Γυμνόσπερμος, seu γυμνοσπέρματος, cujus semen nudum est. Idem Theophr. ejusd. l. c. 3.

Ἐλλοβοσπέρματος, cui semina sunt in folliculo vel siliqua inclusa. Idem ibid.

Ἐλλοβοσπέρματα, semina ejuscemodi.

Ἐμφλοιοσπέρματος, cujus semina cortice obducta sunt. Idem ibid.

Ἐμφλοιοσπέρματα, τὰ, semina quæ in cortice sunt: apud eundem.

Ἐνυμενόσπερμος, semen habens membranis intectum seu inclusum.

Κακόσπερμος, malè sementans, malum semen ferens. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 4.

Λεπτόσπερμος, qui minutum semen seu tenue habet. Diosc.

Λιθόσπερμον, τὸ, lithospermum, herba sic dicta ob seminis lapideam duritiem: de qua Diosc. l. 3. c. 58.

Μικροσπέρματος, parvum semen ferens.

Ὀλιγοσπέρματος, parum seminis ferens. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4. Item parum seminis emittens: de animante dictum.

Πανσπερμία, ἡ, omnifaria seminum mixtio. Aristotel. de gener. an. l. 4. c. 3. Item semina omnis generis permixta, seu miscella omnis generis seminum. Plut. de Pind.

Πολυσπερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. multùm sparsus seu disseminatus. hominum est epitheton apud Poëtas, quoniam per diversos terræ tractus sunt sparsi: ut apud Hom. Il. β'. Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. † Hesiod. Theog. 365.† Exponitur etiam activè, fœcundus, latè, genus suum propagans, apud Plut. ex Emped.

Πολύσπερμος, multum seminis ferens, abundans semine. Theophr. histor. plant. l. 7. c. 3. Item (de animante dictum) copiosè fundens semen.

Πολυσπερμία, ἡ affluentia seminis genitalis.

Χρυσόσπερμον, dicitur à nonnullis sedum majus, ab aureo seminis colore: in Append. Dioscor.

Composita ex σπαρτὸς, itidem sine præpositione.

Ἀλίσπαρτον, in quo sal seminatum et sparsum est. Hesych.

Ἄσπαρτος, ὁ καὶ ἡ, non satus seu seminatus. Od. ί. Item qui non seminatur, seu cui semen non committitur: ut, ἄσπαρτος γῆ, ibidem.

Ἀσπάρτως, semente non factâ, citra sationem.

Πυρίσπαρτος, in quo ignes seminati et sparsi sunt. in Epigr.

Composita ex σπόρος, aut σπορὰ, itidem sine præpositione.

Ἀγχίσπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, è propinquis seu propinquo sanguine satus, propinquus, consanguineus. Damascius apud Suid. [Plat. de Republ. lib. 3. πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, Ζηνὸς ἐγγύς, ὧν, &c.]

Ἄσπορος, idem quod ἄσπαρτος. Plut. in Coriol. Exponitur etiam, seminis expers, segete carens. Hesych. Item semen præparcè reddens, ideoque non conserendus ob sterilitatem. Luc.

Βαθύσπορος, qui profundè seritur. Item in quo profundæ sationes fieri possunt: ut, βαθυσπόρους γυίας. Eur. in Phœn. [648. 673.]

Δεκάσπορος, in quo decem sementes factæ sunt, i. decennalis. Euripid. in Troad.

Δισπορέω, bis sero. Strabo.

Ἐρίσπορος γῆ, ad sementem recipiendum apta terra. Oppian.

Εὔσπορος, seu ἐΰσπορος, fœcundus seminis. [Aristoph. Av. 231. ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γύας νέμεσθε.]

Θηλύσπορος, fœmininæ naturæ, fœminâ satus. Æschyl. in Prometh. [853. πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται Θηλύσπορος, &c.]

Κατασπορὰ, disseminatio. Plut.

Μανόσπορος, rarè seminatus, non spissè, nec densè.

Μανοσπορέω, rarè semino, semen rarè spargo.

Μηλόσπορος, malis consitus: ut, μηλόσπορος Ἑσπερίδων ἀκτὴ, Eur. in Hippol. Steph.

Νεόσπορος, qui recenter seminatus est. Æsch. [Eumen. 661. οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένου τέκνου Τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου.]

Ὁμόσπορος, † ὁ, ἡ,† simul seminatus seu satus. Item, eadem stirpe seu eodem sanguine natus: frater, vel soror. apud Eur. in Iphig. Taur. et Herc. fur. (Med. 597. Soph. Œdip. Tyr. 268. Tr. 216. Æschyl. Ch. 240.)

Ὁμοσπόρος, activè, qui cum eadem muliere rem habet cum qua alius. Soph. in Œdip. Tyr. † 468.†

Ὀψίσπορος, qui serò seu tardè seritur: serò serendus. Theophr. hist. plant. lib. 8.

Ὀψισπορέω, serò sementem facio, tardè sero. Idem ibid.

Παιδοσπορέω, liberos procreo, liberos gigno. Et generaliter, gigno, genero. [Plat. Phædr. τετράποδος νόμον βαίνειν ἐπιχειρεῖ, καὶ παιδοσπορεῖν.]

Πολύσπορος, semine vel segete abundans, multo semine consitus. Oppian. de venat. l. 3. [Eurip. Troad. 742. Οὐχ ὡς σφαγεῖον Δαναΐδαις τέξουσ' ἐμὸν, Ἀλλ' ὡς τύραννον Ἀσιάδος πολυσπόρου. Aristoph. Av. 953. Νεφοβόλα πεδία πολύσπορά τ' ἤλυθον &c.]

Πρωΐσπορος, qui maturè seritur: vel præmaturè serendus. Theoph. hist. pl. l. 8.

Πρωϊσπορέω, præmaturè sero, maturè semino. Idem de caus. plant. l. 4. c. 8. et alibi.

Πρωτόσπορος, qui primus seminatus est, primò satus. Apud Nonn. γάμος dicitur βίου πρωτόσπορος ἀρχὴ, id est, principium et seminarium vitæ.

Πρωτοσπόρος, qui primus serit, aut sevit.

Πυκνόσπορος, densè satus, densè seminatus.

Πυκνοσπορέω, densè sero, densè semen spargo.

Πυκνοσποροῦμαι, densè seror. Theophr.

Τεκνοσπορία, liberorum procreatio. Epigr.

(Τριτόσπορος. Æsch. Pers. 820.

Φυτοσπόρος, plantam seu stirpem serens. Et metaph. prolem procreans. Epigr. l. 7. (Soph. Tr. 363.)

Χειμόσπορος, hyeme satus. Theophr. de caus. pl. l. 4.

Χειμοσπορέω, hieme semino.

ΣΠΕ'ΛΕΘΟΣ, ου, ὁ, stercus, excrementum, fimus. idem quod σκώρ. Aristoph. in Concion. κατεδεῖ σπέλεθον πρότερός μοι. et, μῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν; Pro eodem scribitur et πέλεθος, apud eundem Aristoph. in Acharn. Reperitur et σπίλεθος, apud Athen. lib. 15. quæ scriptura putatur esse mendosa.

Ὑσπέλεθος, (comp.) succerda, stercus suillum, Poll. l. 5. c. 14. Utitur Dion. lib. 46.

ΣΠΕ'ΝΔΩ, F. σπείσω, (tanquam à σπείδω,) libo: i. vino, lacte aut simili liquore diis sacrifico. Il. ψ'. Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευε Ἐλθεῖν. Il. ώ. Τῇ σπεῖσον Διὶ πατρί. Plut. in Num. μὴ σπένδειν τοῖς θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀτμήτων. Cum genit. Herodian. l. 5. οἴνου σπένδουσι. Apud Aristophan. autem, σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος, subaud. κρατῆρα. † Cum acc. λοιβάς, Soph. El. 272. V. ibi Schol.† ¶ Itèm paciscor, fœdus ineo seu percutio: quod sacrificiis et libationibus intercedentibus fiebat. Herodian. l. 5. ἐν οἷς σπείσαντες, &c.

Σπένδομαι, sacrificor, mactor et immolor. in ep. ad Phil. c. 2. Item spondeor. Et activè, idem quod σπένδω, libo. Il. ί. Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός. Item, paciscor, &c. Cum dat. person. Thucyd. οὐκ ἐσπείσαντο τοῖς Ἀθηναίοις. Cum dat. rei, τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται, cum legatione seu legatis paciscitur. Æschin. Cum accus. Dem. σπεισάμενοι εἰρήνην αὐτοῖς. Et cum πρὸς, Plut. in Thes. σπεισάμενος πρὸς αὐτὴν, fœdere cum ipsa percusso. Præt. ἔσπεισμαι, et plusquamperf. passivè usurpatur. Ut apud Thuc. l. 2. Μαντινεῦς, καὶ οἷς ἐσπεισμένα. Sic et Aor. 1. ἐσπείσθην, apud Plut. Et, τὰ ἐσπεισμένα, pacta et conventa. (δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος Σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν. Eurip. Med. 1142. id. Phœniss. 1199.)

Σπονδὴ, ῆς, ἡ, libatio. Xen. pæd. 4. σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι. Item, libamen, libamentum, i. vinum quod libatur. Euripid. in Ione, ἐν χερσὶν ἔχοντι δὲ σπονδάς. (Med. 899. σπονδαί. Id. Phœniss. 97. 322.) Herodian. l. 4. τὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι. Peculiariter σπονδαὶ dicuntur libationes, quæ fœderibus et induciis sanciendis adhibentur. Et frequentiùs sic ipsæ induciæ et fœdera appellantur, intercedente libatione sancita, ut Xenoph. Hell. 3. πότερα βούλεται, σπονδὰς ἔχειν, ἢ πόλεμον. velit ne inducias, an bellum. Sic et apud Thuc. Plut. Herodian. &c.

Σπονδεῖον, τὸ, vas, quo vinum libant, in sacrificiis, aut conviviis: teste Poll. et Athen. l. 11.

Σπονδεῖος, ὁ, qui libationibus adhiberi solet: ut, σπονδεῖον μέλος, apud Poll. l. 4. c. 10. quod etiam erat quarta pars τοῦ πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, significans ipsam victoriam Apollinis. Item σπονδεῖος πούς, pes apud metricos, duabus syllabis constans longis: sic dictus, quòd in libationibus metro ex tali pede constanti uti solerent. Schol. Hephæst. Unde comp. Δισπόνδειος, geminus spondeus. et Ὁλοσπόνδειος στίχος, versus ex solis spondeis constans.

Σπονδειακὸς, ut, σπονδειακὸν μέτρον, quod spondeis constat.

Σπονδήτης, ου, ὁ, idem ferè cum σπονδεῖος. Fœmin. σπονδῆτις. ut, σπονδῆτις σταγὼν, stilla, quæ inter libandum è patera effunditur. Suid. ex Epigram.

Σπόνδικες, οἱ, qui vinum pateris libant. Hesych.

Σπονδάζομαι, propitium reddo.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποσπένδω, libo, libamina seu libamenta perago. Odyss. ξ'. ἀποσπένδων ἐνὶ οἴνῳ. Antiphon. ἐπειδὴ ἀπέσπεισαν. Significare etiam videtur, libamina, diis offerenda, tanquam inutilia, in terram effundo: apud Euripid. in Ione, ὡς δὲ ἀπέσπεισαν μέθυ, ubi vinum diis libandum terræ dederant.

Ἀπόσπονδος, excludendus ἀπὸ τῶν σπονδῶν, qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti: seu alienus ἀπὸ τῶν σπονδῶν. Pisides apud Suid.

Ἐκσπένδω, idem cum ἀποσπένδω, in posteriori signif. libamina effundo. Eurip. ibid. [1192.] τάς τε πρὶν σπονδὰς θεοῦ Δίδωσι γαίᾳ, πᾶσί τ' ἐκσπένδειν λέγει.

Ἔκσπονδος, ὁ καὶ ἡ, exclusus à fœdere vel à societate. Demosth. Item fœdifragus: apud Suid. Item qui est contra τὰς σπονδὰς, Dion. Halic. l. 2. c. 98. Exponitur etiam, immunis à fœdere, qui nullo fœdere tenetur.

Ἔνσπονδος, fœdere junctus, fœderi inclusus, confœderatus. Propriè ἔνσπονδοι dicuntur, qui à bello fiunt amici, teste Schol. Thucyd. et Suid. Construitur cum genit. apud Thucyd. lib. 1. Cum dat. apud Appian. (V. Eurip. Phœniss. 164.)

Ἐνσπόνδως, more confœderatorum, more eorum qui fœderis participes sunt.

Ἐπισπένδω, libo, infundo ex patera. (Æsch. Ag. 1404. Ch. 147.) Plut. in Rom. ἐπισπένδουσι γάλα τοῖς ἱεροῖς.

Ἐπισπένδομαι, idem quod σπένδομαι. Thucyd. lib. 5. ἐπειδὴ οὐκ ἤθελον ἐπισπένδεσθαι.

Ἐπίσπεισις, ἡ, libatio, libamen. [Herodot. Hist. lib. 2. §. 39. τὰ μὲν νῦν τὰς κεφαλὰς τῶν θυομένων κτηνέων, καὶ τὴν ἐπίσπεισιν τοῦ οἴνου, &c.]

Ἐπισπονδὴ, fœdus, induciæ. Thuc. l. 5.

Κατασπένδω, libamine seu libamento perfundo. Plut. de def. orac. Apud Eurip. in Orest. Δακρύοις κατασπένδω σε, lacrymis te perfundo, i. lacrymas tibi libo. Et pro simplici σπένδω, apud Appian.

Κατάσπεισις, perfusio ejusmodi, qua hostia solet perfundi. Plut. ibid.

Ἐπικατασπένδω, (*decomp.*) libo desuper.

Παράσπονδος, fœdus et pacta transgrediens. de re quæ fit contra fœdus et pacta. Thuc. l. 4. et alibi.

Παρασπόνδως, contra fœdus et pacta, perfidè.

Παρασπονδέω, contra fœdus facio, violo pacta et conditiones fœderis. Demost. pro cor. ἠδίκει καὶ παρεσπόνδει, καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην. Et transitivè, contra fœderis fidem violo. Plut. in Syll. κατέστησεν ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην τοῦ παρασπονδῆσαι ἕτερον.

Παρασπονδεῖσθαι, dicitur qui perfidè violatur. Plut. παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φεραίων τυράννου.

Παρασπόνδημα, τὸ, facinus fœdere violato perpetratum, seu fœderis violatio. Plut. in Cæs. [Polyb. Hist. lib. 2. οὗ μεῖζον παρασπόνδημα καὶ δεινότερον, οὐδ' εἰπεῖν εὐμαρές.]

Παρασπόνδησις, ἡ, violatio seu transgressio fœderis. [Polyb. l. 2. καὶ πολλὰς ἀφορμὰς ἔχουσαν (sc. πόλιν εἰς) παρασπόνδησιν.]

Ὑπόσπονδος, aliquid aliquis facere dicitur, quum, accepta ab hoste fide, aut eo cui non fidit, id facit. Thuc. l. 6. ἐχώρει ὑπόσπονδος ἐς Σίγειον. Plut. in Solon. ὑποσπόνδους ἀφῆκε, data eis fide. (Eurip. Phœniss. 81. 246. 407.)

Συσπένδω, simul libo, ejusdem libaminis particeps sum. Æschin.

Σύσπονδος, qui ejusdem libaminis particeps est. Æschin. [de falsâ Legat. σὺ δὲ εὐσεβὴς, ὁ τῶν συσπόνδων καὶ συσσίτων κατήγορος;]

Composita citra præpositionem.

Ἄσπειστος, ὁ καὶ ἡ, nullas σπονδὰς admittens, irreconciliabilis. Suid. [Demosth. c. Aristogit. οὐδὲ προσφοιτᾷ πρός τι τούτων τῶν ἐν τῇ πόλει κουρείων——ἀλλ' ἄσπειστος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος, οὐ χάριν, οὐ φιλίαν, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ὧν ἄνθρωπος μέτριος γιγνώσκων.]

Ἄσπονδος, fœderis seu induciarum expers. Thuc. l. 3. πάντας ἐνόμισαν ἀπιέναι ἀσπόνδους ὁμοίως. Item, idem quod ἄσπειστος, qui nullis σπονδαῖς potest dirimi: ut, ἄσπονδοι πόλεμοι, apud Dem. et Æschin. (Æsch. Ag. 1244.)

Ἀσπονδεὶ, sine amicitia, omnem conciliationem respuendo. Item, absque sacrificiis: seu non adhibendo libationes et sacrificia. Suid.

Ἀσπονδέω, fœdus aut inducias non servo: vel non admitto. Hesych.

Μελίσπονδος, in quo diis melle libatur: ut, μελίσπονδα ἱερὰ, Plut. Sympos. 4.

Οἰνόσπονδος, in quo vinum libatur: ut, οἰνόσπονδα ἱερὰ, Suid.

Ὁμόσπονδος, libaminum consors. Item fœdere junctus, confœderatus. Dem. pro cor.

(Τριτόσπονδος. V. Æschyl. Ag. 252.)

[Τρίσπονδος. Soph. Antig. 437.]

Ὑδρόσπονδα, τὰ, sacra quædam, in quibus aquæ fiebant libationes. Porphyr.

(Φιλόσπονδος. Æsch. Ch. 290.)

ΣΠΕ'ΟΣ, ἔεος, τὸ, specus, spelunca, antrum. Il. Ϋ. ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα. Et Il. σ'. Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος. Dicitur et σπεῖος, per epenthesin literæ ι. Ut apud Hesiod. in Theog. Σπηΐ ἐνὶ γλαφυρῷ, in specu cavo. † v. 297. ubi tamen legitur σπῆϊ.†

Σπήλαιον, ου, τὸ, idem quod σπέος, spelæum, specus, spelunca. Luc. ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον. Dicitur etiam, σπῆλυγξ, fœmin. gen. apud Poëtas: ut apud Apollon. Arg. 2. et Theocrit. idyll. 16.

Σπηλαιώδης, speluncæ formam habens, in modum speluncæ factus: ut, σπηλαιώδης ὑποσκαφή. Pro eodem scribitur et σπηλώδης, apud Pollucem.

Σπηλάδιον, parva spelunca, Poll. ex Theopom.

Φιλοσπήλυγξ, (*comp.*) speluncarum amator. Lucill. Epigr. l. 2.

ΣΠΕ'ΡΧΩ, urgeo, premo, propello et festinare cogo, fugo. Od. γ'. Νῆα κυβερνῆσαι ὁπόταν σπέρχοιεν ἄελλαι. Exponitur et neutraliter, festino. Item irascor. Hesych.

Σπέρχομαι, urgeor, propellor: progredi festinanter cogor. Odyss. ν'. Ἠπείρῳ ἐπέκελσεν ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης Σπερχομένη. Et neut. festino, propero. Il. ψ'. Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς Τόξον. Et cum infinit. Odyss. ι. Σπερχόμενος νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων. Exponitur etiam, fugor, apud Nic. in Ther. Σπέρχεται ἐκ μύωπος ἀήθεα δέγμενος ὁρμήν. Item, irâ concitor: apud Callim. Hymn. in Delum, Σπερχομένη μέγα δή τι οὐ φατόν. de Junone. (Eurip. Med. 1135.)

Σπέργδην, in modum eorum qui σπέρχουσιν, aut σπέρχονται. validè. Hesych.

Σπέρχνω, idem quod σπέρχω. unde, σπερχνόμενος, qui urgetur et propellitur. Erotian. in lex. Hippocr.

Σπερχνὸς, ὁ, festinus, præproperus, celer: vel, cum impetu et velociter irruens. Hesiod. in Asp. †454.† καί ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος Σπερχνόν. Exp. etiam, studiosè incumbens alicui rei. Hesych.

Composita.

Ἀσπερχὲς, incessanter, sine intermissione. Od. δ'. et Il. π'. Exponitur etiam, sedulò, studiosè.

Ἐπισπέρχω, idem cum σπέρχω. Il. ψ'. Κέντρῳ ἐπισπέρχων. Thuc. l. 4. ὁ μὲν τούς τε ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπερχε. (V. Æschyl. S. c. Th. 695.)

Ἐπισπερχὴς, incitatus, festinus, studiosè aliquid properans. Aristot. in Physiogn.

Ἐπισπερχῶς, studiosè, properanter. Hesych. † Xen. Pæd. l. 4. p. 88. a.†

Κατασπέρχω, idem cum ἐπισπέρχω, impello, urgeo, citato gradu progredi cogo. Thuc. l. 5.

Περισπέρχω, in orbem currere cogo, circumcursare cogo, aut sursum deorsumque currere. Hesych. et schol. Soph. [Περισπερχέω. Herodot. Hist. lib. 7. Φωκέων καὶ Λοκρῶν περισπερχεόντων τῇ γνώμῃ ταύτῃ, &c. Vide Porti Lex. Ion.]

Περισπερχὴς, supra modum urgens seu premens. ut, περισπερχὲς πάθος, Soph. in Ajace.

ΣΠΕΥ'ΔΩ, F. σω, festino, propero. Il. Ϋ. Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον. Isocr. δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν. Interdum cum præpositione significante motum ad locum. Hesiod. in Erg. ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων Εἰς ἄφενον σπεύδοντα. Thuc. l. 5. Τοὺς Ἀργείους εἰς τὰ ὅμοια σπεύδειν. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† Cum præposit. significante motum de loco. Eurip. in Iphig. Aul. Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοί. (Med. 762. Phœniss. 539. Æsch. Pers. 744. Ag. 155. 610. Eum. 862.) Interdum cum infinit. Ut Hesiod. in Erg. οὗτος δὴ σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι, ἠδὲ φυτεύειν. † Sic σπεύδειν συμμῖξαι. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. b.† Plut. in Cam. ἔσπευδε προλαβεῖν τὸν καιρόν. Sæpe cum accus. Ut Od. τ'. Οἱ δὲ γάμους σπεύδουσιν, nuptias properant seu urgent. Thuc. σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν, ad principatum propero. ¶ Expon. etiam activè, incito, instigo, citato gradu progredi jubeo.

Σπεύδομαι, adhortor, incito: unde, σπεύσαιτο, Hesych. exponitur παρακαλέσειεν. Et passivè, incitor, instigor: unde, σπεύδεται eidem est ἐρεθίζεται.

[Σπευστέον. Polyb. Hist. lib. 4. σπευστέον δὲ μᾶλλον εἰ καί τισιν ἑτέροις τῶν Ἑλλήνων.]

Σπευστικὸς, ὁ, festinator, qui properare solet. Aristot. eth. 4. c. 3.

Σπευστικὸς ἄρτος, panis qui datur pro accelerato nuntio. Plin.

Σπουδὴ, ῆς, ἡ, festinatio, acceleratio. Thuc. l. 7. σπουδὴ δὲ ὁμοίως καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἔσται τῆς ὁδοῦ. Et, διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, κατὰ σπουδὴν, ὑπὸ σπουδῆς, festinanter, properanter, apud Xen. Thuc. Plut. ¶ Item, studium, diligentia. Xen. Pæd. 4. πολλῇ σπουδῇ τὰ παρηγγελμένα ἔπραττεν. Dicitur et, σπουδὴν ἔχειν, et τιθέναι, diligentem esse, operam suam et studium ponere in, apud Eurip. in Orest. (εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων. Med. 558. id. Phœniss. 811.) et Soph. et, ἐν σπουδῇ τίθεσθαί τι, apud Plut. in Solon. Sic σπουδὴν ποιεῖν seu ποιεῖσθαι, vel sequente ὅπως, ut apud Dem. vel cum infinit. vel cum præposit. περὶ, apud Isocrat. Dem. Synes. &c. Dicitur et, ὑπὸ σπουδῆς, et, κατὰ σπουδὴν, et, μετὰ σπουδῆς, diligenter, enixè, studiosè, apud Aristotel. et Plut. ¶ Interdum σπουδὴ absolute dicitur pro ἡ περὶ τὰ καλὰ σπουδὴ, vel ἀρετὴ, ut apud Soph. in Œdip. Tyr. Σπουδῆς γε μέν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια. ¶ Item, σπουδὴ, studium, i. amor, juvandi prompta voluntas. Herodian. lib. 2. et 5. ¶ Item dictum serium, studium vel labor serius. Aristot. rhet. 3. δεῖ τὴν μὲν σπουδὴν διαφθείρειν τῶν ἐναντίων, γέλωτι· τὸν δὲ γέλωτα, σπουδῇ. Unde, ἀπὸ σπουδῆς, κατὰ σπουδὴν, seriò. Il. ἡ'. Et, σπουδὴν ποιεῖν, serium esse, seu, seriò fieri putare. Aristoph. in Ran. (525.)

Σπουδῇ, adverbialiter usurpatur in omnibus significationibus. Prioris exempla sunt, Odyss. ό. et apud Herodian. lib. 8. Posterioris, apud Plat. in Charm. et Thuc. l. 2. Interdum tamen exp. magno cum labore, vix, ægrè, apud Gal. σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἄν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο, vix sine periculo peccari potest in morbo. In postrema signif. (pro seriò) usus est Xen. Pæd. 4. † l. 6. p. 149. b. et l. 8. p. 219. c.† Plat. de leg. Plut. in Per.

Σπουδαῖος, ὁ, studiosus, diligens: ut, ἀνδράποδον σπουδαῖον, apud Demosth. Item, bonus, probus, cui oppon. ὁ φαῦλος, apud Isocr. ad Dem. et Xen. Pæd. Item bonus, i. probatus, in sua arte peritus: ut, σπουδαῖος κιθαριστὴς, i. ὁ εὖ κιθαρίζων. Aristot. eth. 1. c. 7. Sic et res σπουδαῖαι dicuntur, bonæ, probatæ, laudatæ. ut, σπουδαῖον μέλι, apud Diosc. l. 1. c. 181. et, σπουδαῖον μύρον, Plut. in Symp. sept. sap. Interdum significat, ὁ σπουδῆς ἄξιος, magno studio affectandus: sic σπουδαῖον dicitur ἡ δικαιοσύνη, apud Plat. de rep. l. 1. ¶ Item serius, cui oppon. γελοῖος, apud Xen. Pæd. 2. Sic et homo σπουδαῖος dicitur, qui gravis est, nec in rebus levibus aut ludicris operam suam ponit: apud Xen. Pæd. (Aristoph. R. 393.)

Σπουδαίως, diligenter, studiosè: unde, σπουδαίως ἔχειν πρός τι, aut περί τι, studere alicui. Aristot. rhet. 2. et Dion. Halicarn. de arte rhet. † Xen. Pæd. 1. 3. 8. decenter, seriè.†

Σπουδαιότης, diligentia. 3 Maccab.

Σπουδάζω, F. σω, sedulò ago, diligenter et strenuè operam navo, contendo, enitor. Aristoph. in Vesp. ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα, δύ' ὄντε Ἐσπουδάκατον. Interdum cum participio construitur: ut, σπουδάζω διδάσκων, diligenter doceo. Xen. in Œc. Interdum cum infinit. † φάγειν, edere. Xen. Pæd. 1. 3. 10.† Herodian. lib. 1. μᾶλλον ἐσπούδασε διεξελθεῖν, magis contendebat legere. Xen. in Apol. Socr. οὐ πάντα εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης ἐσπούδασα, non omnia dicere institui. Interdum sequente ὅπως. ut Dem. ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱός. Sæpe cum præposit. Cum περὶ, sequente genit. Demosth. περὶ δόξης μᾶλλον σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων. † Cum περὶ, sequente accus. rei. Xen. Pæd. l. 6. p. 156. a.† Sequente accusat. rei. Isocrat. τῶν περὶ τὸν πλοῦτον σπουδαζόντων. Sequente verò accusat. personæ exponitur etiam, faveo, addictus sum alicui. ut Herodian. lib. 2. φασὶ περὶ τὸν Νίγρον ἐσπουδακέναι. † Xen. Pæd. l. 5. p. 135. c.† Sic et cum πρὸς, habente accusat. personæ, exponitur, colo aliquem, exhibeo me obsequiosum. Demosthen. in Aristocrat. ἐσπουδακότες πρὸς ὑμᾶς. † Xen. Pæd. 1. 3. 10. seria cum quibusdam agit.† Et cum εἰς, apud eundem. σπουδάζειν εἰς τὰ σὰ, favere rebus tuis. Cum ἐπὶ, Isocr. ad Nicocl. ἐφ' αἷς γνώμαις μάλιστα ἐκεῖνοι ἐσπούδασαν. Dativo etiam jungitur: ut Luc. σπουδάζοντες τῇ παρασιτίᾳ, studentes parasiticis adulationibus. Cum accusat. Galen. Therap. lib. 9. δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαι, in fictâ sapientiâ potiùs, quàm in veritate operam suam et studium collocare. ¶ Item σπουδάζω, seriò ago, loquor, aut dico. ‡ Aristoph. Plut. 557.‡ Isocr, περὶ τὰ γελοῖα σπουδάζων, in rebus ludicris seriò agens. Sic et apud Plat. et Xen.

Σπουδάζομαι, opera mihi navatur, studiosè expetor, in pretio habeor. Plut. in Themist. σπουδαζομένη πρὸς ἡδονὴν παίδευσις. Xen. Pæd. 4. τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις χρῆσθαι, quæ studiosè expetuntur. Sic apud Luc. Vulcanus dicitur σπουδάζεσθαι ὑπ' Ἀφροδίτης, i. studiosè coli

ab ea, et amari. Apud Synes. de insomn. *ὅτου χάριν ἐσπουδάσθη ὁ λόγος*, exp. cujus gratiâ instituta est oratio.

Ἐσπουδασμένως, bona fide.

Σπούδασμα, τὸ, res studiosè elaborata, Sophron. Item, res quæ studiosè fit et affectatur, seu cui studetur, Greg. Pro eodem dicitur et *σπεῦσμα*, apud Hesych.

[*Σπουδαστέος*. Xenoph. Laced. Resp. cap. 7. §. 3. *Καὶ γὰρ δή τι πλοῦτος ἐκεῖ γε σπουδαστέος*, &c. *Σπουδαστέον*. Adv. Eurip. Iph. in Aul. 902. *Ἐπί τινος Σπουδαστέον μοι μᾶλλον, ἢ τέκνου πέρι;* Demosth. adv. Phœnipp.]

Σπουδαστὴς, οῦ, ὁ, studiosus, qui rei alicui aut homini studet. Greg.

Σπουδαστικὸς, diligens, strenuam operam navare solens. Arist. rhet. 2. Item, qui serio sermone delectatur. Plat.

Σπευδάζω, incito, instigo: *ὀτρύνω*. schol. Hom.

Σφεδανὸς, (quasi *σπευδανὸς*, ut tradit Eust.) vehemens, festinus, intensus. Hesych. Unde, *σφεδανὸν* adverbialiter sumitur pro, vehementer, acriter, apud Hom. Il. λ'. π'. et φ'. Apud Suid. *ὄμμα δ' ἑλίξας Βρυχᾶτο σφεδανῶν ὀμβριμον ἐκ γενύων*, exp. *στεῤῥῶν, ἰσχυρῶν*. Apud Nicand. in Ther. *σφεδανὸν κάρηνον*, exp. asperum, durum.

Composita: ac primùm ex σπεύδω.

Ἀντισπεύδω, contrà contendo, contrarium efficere enitor, repugno, obsisto. Antiph.

Ἀποσπεύδω, dehortor, dissuadeo, deterreo. Thuc. l. 6. *τῶν Μαντινέων τινὲς ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπευδον.*

Ἐπισπεύδω, accelero, propero, festino. Herodot. *ἐπισπεύδων τοῖς ἱεροῖσι*, ad sacra festinans. Et transitivè, festinare jubeo, vel cogo. Soph. in Elect. *ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.* Item, urgeo, incito, adhortor. Herodot. in Polym. *τότε ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν.*

Συνεπισπεύδω, (*comp.*) unà accelero: apud Suid.

Διασπεύδω, excito et properare jubeo, incito ad festinandum.

Κατασπεύδω, idem quod *σπεύδω*. Æsch. in Ctesiph. *πρᾶγμα κατασπεύδων.* Idem transitivè, premo, perterreo, conturbo. Dan. c. 4.

Κατεσπευσμένος, acceleratus, deproperatus.

Κατεσπευσμένως, festinatò.

[*Συσπεύδω*. Eurip. Incert. Trag. 28. *Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν Θεός.* Herodot. Hist. lib. 1. *συσπεύδων Πανταλέοντι γενέσθαι τὴν Λύδων ἀρχήν.*]

Composita ex σπουδὴ, σπουδάζω, &c.

Ἀξιοσπούδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, dignus cui studeatur, dignus qui studiosè expetatur aut colatur. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 10. §. 3. *ὅσῳ οὖν κρεῖττον ψυχὴ σώματος, τοσούτῳ καὶ οἱ ἀγῶνες οἱ τῶν ψυχῶν, ἢ οἱ τῶν σωμάτων ἀξιοσπουδαστότεροι.*]

Ἀποσπουδάζω, studium et contentionem circa rem aliquam omitto, studiosus rei alicujus esse desino. Expon. etiam, negligo, contemno. Cum genit. ut apud Plut. *ὅμως δὲ οὐκ ἀπεσπούδαζε τῶν κοινῶν*, non tamen negligebat rempubl. (cum Acc. Philostr. l. 1. c. 7. 4. c. 2.)

Ἀσπουδεὶ, sine studio, negligenter. Item sine labore et negotio. Iliad. θ'. ὁ. χ'.

Ἀσπούδαστος, qui non studiosè expetitur aut colitur, neglectus, contemptus. [Eurip. Iph. in Taur. 201. *σπεύδει δ' ἀσπούδαστ' ἐπὶ τοῖς δαίμων*, &c. Bacch. 910. *Σὲ τὸν πρόθυμον ὄνθ', ἃ μὴ χρεὼν, δρᾶν, Σπεύδοντά τ' ἀσπούδαστα, Πενθέα λέγω*, &c. Menalipp. 43. *κἀσπούδαστος ἦλθεν εἰς δόμους.*]

Διασπουδάζω, expeto, do operam. Demosth.

Ἐπισπουδάζω, festino, incito: item instigo.

Ἐπισπουδαστὴς, οῦ, ὁ, accelerator.

Κατασπουδάζω, idem quod *σπουδάζω*, studeo, operam navo, studiosè affecto. Apud Naz. *κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ*, filii sategimus, de filio anxiè laboravimus.

Κατεσπουδασμένως, idem quod *ἐσπουδασμένως*.

Κενόσπουδος, rebus inanibus studens, in rebus inanibus studium et operam suam ponens. Cic. ad Att.

Κενοσπούδως, studio inani, frustra. Plut. in apophth.

Κενοσπουδία, ἡ, inane studium.

Ἀκενόσπουδος, (*decomp.*) qui rebus vanis et inanibus non studet: vel vanæ gloriæ non studens. apud Suid.

Ματαιόσπουδος, idem quod *κενόσπουδος*.

Ματαιοσπουδία, idem quod *κενοσπουδία*.

Περίσπουδος, exp. qui rebus seriis gaudet.

Περισπούδαστος, studiosè expetitus: vel qui studiosè affectari solet. Herodian. l. 6.

Συσπουδάζω σοι, studeo tibi, à te sto: Aristoph.

Ὑπερσπουδάζω, supra modum studeo, supra fidem navo operam alicui rei. Lucian. in Achar. *ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων.*

ΣΠΙ'ΖΩ, extendo, expando. Eust. et schol. Aristoph. in Equit.

Σπιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, passus, amplus: ut, *σπιδέος πεδίοιο*, Il. λ'. ubi tamen legitur etiam *ἀσπιδέος*.

Σπίδιος, idem: ut, *σπίδιον πεδίον*, et *σπίδιον μῆκος ὁδοῦ*, apud Æschyl.

Σπιδόεις, legitur pro iisdem. Unde *σπιδόεν*, Hesych. exp. *πλατὺ μέγα.* Item, *πυκνὸν, μέλαν, σκοτεινόν.*

Σπιδνὸν itidem *πυκνὸν, πυκνὸς, συνεχές.*

Σπιδόθεν, eminus, procul. Item, longè antè: ut, *σπιδόθεν προνοῆσαι.* Antimach.

Σπίζα, seu *σπίζη, ης, ἡ*, fringilla, seu fringuilla, apud Arist. dicta per onomatop. à *σπίζω*. Hesych. autem esse dicit similem passeri.

Σπιζίας ἱέραξ, accipiter fringillarius: species accipitris. Hesych. Pro *σπιζίαι*, dicitur etiam *σπίζαι*. apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 26.

Σπιζίτης αἰγιθαλὸς, exp. fringillago, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. Apud eundem ibidem legitur et *ὀροσπίζης*, quam dicit avem esse *σπίζῃ* magnitudine æqualem, nisi quòd habeat cervicem cæruleam, et quòd in montibus versetur.

Σπιζίον, τὸ, parva fringilla, vel quælibet avis, teste Hesych.

Σπίνος, ου, ὁ, fringilla. per onomatop. à *σπίζω* nomen habet, quia *σπίζειν* dicitur. Aristoph. in Pace. Eust. ex Arat. *Καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων.* Arat. et Aristoph. in Pace. Pro eodem dicitur et *σπίνα*. Hesych.

ΣΠΙΘΑΜΗ', ῆς, ἡ, spithama: spatium quod est inter pollicem et minimum digitum expassos, teste Poll. lib. 2. et Hesych. Seu est mensura duodenûm digitorum, quam Latini palmum majorem et dodrantem appellant. Diosc. l. 3. c. 153. *φύλλα ἔχει καὶ κλωνία σπιθαμῆς ὕψος.* ☞ Chrysip. apud Etym. *σπιθαμὴν* dictam vult *διὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι τὴν ὅλην χεῖρα.* Ipse verò *παρὰ τὸν ἀποσπασμὸν τοῦ μεγάλου τοῦ ἀντίχειρος πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ ἄκρον.* Eust. deducit *παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι τοὺς δακτύλους, τουτέστιν ἐκτείνεσθαι.*

Σπιθαμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spithamæ seu dodrantis longitudinem æquans, dodrantalis. Diosc. l. 4. c. 59.

Σπιθαμαῖος, idem. Pro quo legitur et *σπιθαμιαῖος*, apud Diosc. l. 2. c. 197. et alibi passim.

Composita.

Δισπίθαμος, ὁ καὶ ἡ, duas spithamas longus, duos dodrantes altitudine æquans. Diosc. l. 3. c. 84.

Δισπιθαμιαῖος, idem apud eundem.

Τρισπίθαμος, tres spithamas longus. Hesiod. in Erg. Diosc. l. 3. c. 129.

ΣΠΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, macula, labes. Propriè volunt esse maculam in veste è vino aut unguine. Athen. lib. 7. *Δωρίων, ἐν τῷ περὶ ἰχθύων, τὸ ἐκ τῆς ἑψήσεως τοῦ γναφέως*, (piscis id est genus) *ὑγρόν φησι πάντα σπίλον καθαίρειν*, omnes maculas expurgare. Item, maculæ et nævi in facie apparentes, *σπίλοι* dicuntur. Diosc. lib. 1. *αἴρει δὲ καὶ σπίλους ἐκ προσώπου.* Apud eundem lib. 2. c. 196. foliorum, in herba etiam, maculæ sic nominantur. Metaphoricè Ephes. cap. 5. *τὴν ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα.* ¶ Item saxum, porum duritia referens; terra figlina. Hesych. Legitur et apud Aristot. *σπίλος* pro *σπιλὰς*, in l. de mundo, *ἡ δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις, ἐπιπολάζουσα κατά τινας τῆς γῆς σπίλους, τὰς καλουμένας ἀναπεφυκυῖα οἰκουμένας, ἑξῆς ἂν εἴη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως.*

Σπιλόω, ῶ, maculo, labem aspergo. in ep. Jac. c. 3.

Σπιλόομαι, οῦμαι, maculor, seu sordidor, seu sordesco, in ep. Judæ.

Σπίλωμα, τὸ, macula et labes aspersa vesti: idem quod *σπίλος*, seu nævus. Exp. etiam, locus salebrosus, saxum asperum.

Σπιλωτὸς, οῦ, ὁ, maculatus, maculosus.

Σπιλὰς, άδος, ἡ, idem quod *σπίλος*, rupes seu saxum: plerunque de saxo quod in mari prominet, ut sunt scopuli. Od. γ'. *νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν Κύματα.* Et Od. ε'. *δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης.* (Soph. Tr. 690.) ¶ Item *σπιλὰς*, glarea, vel terra glareosa. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 5. *ἡ σπιλὰς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ λευκόγειος, ἐλαιοφόρος.* ¶ Hesych. *σπιλάδες* adjectivè etiam exp. *μεμιασμένοι.*

Composita.

Ἄσπιλος, maculæ et labis expers, in quo nulla macula aut nævus conspicitur. Epigr. l. 1. et apud Herodian. l. 5. Apud Diosc. l. 2. c. 197. arum dicitur habere folia *ἀσπιλώτερα*, i. paucioribus distincta maculis. Item metaph. purus, irreprehensus, Hesych. Idem *ἄσπιλον* à Macedonibus vocari scribit *τὸν χείμαῤῥον.*

Ἀσπίλωτος, idem. Suid.

Κατασπιλάζω, F. *άσω*, commaculo, labem aspergo, inquino. Hesych. Apud Etymol. *κατασπιλάζοντες*, exp. *καταῤῥυπτοντες.* metaphora sumpta à petris quæ in mari teguntur, et *σπιλάδες* appellantur.

ΣΠΙ'ΝΔΑΣΙΣ, avis inter raras et peregrinas, apud Aristotel. de histor. an. Dicitur incendiaria avis, Plin. lib. 10. cap. 13. Apud Aristot. quidam legendum suspicantur *σπένδασις, ἀπὸ τοῦ σπένδω*, sacrifico, libo.

ΣΠΙΝΘΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, scintilla. Il. δ'. (de stella:) *τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται.* Aristoph. in Pluto, *Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ.* Theophyl. in epist. *ὥσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆρα πυρὸς ταμιεύοντες.*

Σπινθηρίζω, scintillo.

ΣΠΛΑ'ΓΧΝΟΝ, ου, τὸ, viscus. Et, *σπλάγχνα, τὰ*, viscera, exta: ut sunt cor, jecur, et similia interanea præcipua et vitaliora, quæ in cæsis victimis aruspices considerabant, si quid portenderent. Greg. *ὥσει κατὰ τῶν σπλάγχνων.* Plat. Symp. 2. *τοῦ περὶ τὰ σπλάγχνον ἕλκους.* De visceribus, aut extis animalium quæ mactantur. Od. γ'. *Ἔνθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο.* Æschin. *τὰ σπλάγχνα φυλάττων.* ¶ Frequenter de corde dicitur. unde apud Aristoph. *σπλάγχνα θερμαίνειν πρὸς ὀργήν.* Et Eurip. in Med. *ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς.* (220. Æsch. Ag. 1064. 1230.) ¶ In sacris literis, Hebræorum imitatione, *σπλάγχνα* dicuntur omnes teneri et materni affectus. ut in epist. ad Phil. c. 1. et alibi. ☞ Eustath. ex veterum autoritate refert *σπλάγχνα* denominari à Dorico *σπλὰν*, quod pro *σπλὴν* dicitur: ita ut pars toti appellationem tribuerit. Dioscoridi l. 1. c. 20. et Galen. *τῶν κατὰ τόπ.* l. 1. c. 1. muscus etiam *σπλάγχνον* appellatur.

Σπλαγχνικὸς, οῦ, ὁ, ad viscera pertinens: ut, *σπλαγχνικὰ φάρμακα*, Diosc. l. 1. c. 82.

Σπλαγχνεύω, exta in manus sumo et attrecto. quod fiebat à conjuratis jurejurando et religione arctissima se astringentibus. Dio, (de Catilina:) *ἔπειτα ἐσπλάγχνευσεν αὐτὰ μετὰ τῶν ἄλλων.* Item, extorum et viscerationis particeps sum. Aristophan. in Avibus, *ἐπὴν ἄνθρωπος ἐὰν ἀλλότριος ἀλαζὼν, Λυπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ.* Item, *σπλαγχνεύω*, seu *σπλαγχνεύομαι*, auguror per exta. Strab. l. 7. et l. 3.

Σπλαγχνίζω, sacrifico. 2 Maccab.

Σπλαγχνίζομαι, misericordia commoveor summa et vehementi, atque ex intimis visceribus profecta. verbum in S. literis usitatum: ut Matth. 9. Marci 6. &c.

Σπλαγχνισμὸς, ὁ, sacrificium. 2 Maccab. Item, commiseratio, qua viscera alicujus misericordiâ tanguntur.

Σπλαγχνὶς, ίδος, ἡ, cor. schòl. Soph.

Composita.

Ἄσπλαγχνος, ὁ καὶ ἡ, non habens cor. Item non animosus, timidus, ignavus: quoniam cor sedes est animositatis. Soph. in Ajac. Exponitur et, crudelis, immitis, inhumanus.

Ἀφοβόσπλαγχνος, q. d. intrepida habens viscera: fortis, audax, cordatus. (Aristoph. R. 499.)

Δύσπλαγχνος, acerbus, immisericors. (Æsch. Pr. 899.)

Ἐπισπλαγχνίζομαι, misericordiâ commoveor super.

Εὔσπλαγχνος, animosus, schol. Soph. Item misericors, pronus ad miserandum. in ep. ad Eph. c. 4.

Εὐσπλαγχνία, ἡ, animi præstantia, animositas. Eurip. in Rheso. [191. *Αἰνῶ· λαβὼν δέ φημι κάλλιστον Φρυγῶν Δῶρον δέχεσθαι, τῆς ἐμῆς εὐσπλαγχνίας.*] Item animus ad miserandum pronus.

Θρασύσπλαγχνος, qui est audacibus visceribus, seu pectore intrepido. Æschyl. in Prometh. et Eur. in Hippol. [424. *Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ*, &c.]

Θρασυσπλάγχνως, audacter, intrepidè. Æschyl. ibid. [729.]

Κακόσπλαγχνος, timidus, ignavus, excors. Æschyl. [Sept. c. Theb. 243. *ἀλλ' ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇς*, &c. Schol. *δειλούς.*]

Μεγαλόσπλαγχνος, qui magno corde seu animo est. Eurip. in Med. (109.)

Ὁμόσπλαγχνος, ejusdem visceris, cognatione conjunctus frater. Æschylus. [Sept. c. Theb. 895. *Τετυμμένοι δῆθ', ὁμοσπλάγχνων πλευρωμάτων.* Schol. β'. *ἀδελφικῶν.* Soph. Antig. 517. *Οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.*]

Περίσπλαγχνος, qui totus unum cor est, hoc est, magnanimus, animosus. ut, *περίσπλαγχνος Λαέρτης.* Theocr. idyll. 16. [56.]

Πολύσπλαγχνος, multum in visceribus habens misericordiæ.

ΣΠΛΗ'Ν, ηνὸς, ὁ, splen, lien: ut, *σπληνὸς οἴδημα*, tumor lienis. Plut. *Σκίῤῥος τοῦ σπληνὸς*, Aut. definit. medic. *Σπλῆνες, οἱ*, dolor lienis. Hippocr. aphor. sect. 13. art. 22. ¶ Item *σπλὴν*, idem quod *σπλήνιον*, splenium: i. linteolum splenis formam referens, quo medicamentum illitum parti affectæ applicatur. Gal. meth. med. l. 6.

Σπληνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lienosus, splenicus: qui liene laborat: qui magnum et tumidum lienem habet. Hippocrat. aphorism. sect. 6. articul. 6.

Σπληνικὸς, idem. Propriè sic dicitur cui lien obduruit. Aut. def. med. Utitur et Athen. l. 8.

Σπληνῖτις φλὲψ, splenica vena: ramus superior et minor venæ portæ, qui totus per lienem spargitur. Arist. hist. an. l. 3.

Σπληνίον, seu *σπλήνιον, τὸ*, idem quod *σπλὴν*, lien. Poll. lib. 2. Item linteolum splenis figura, aut quacunque forma, ad partium corporis habilitatem aptatum, quo exceptum vel illitum medicamentum adhibetur: apud Diosc. Paul. Ægin. &c. ¶ *Σπλήνιον* dicta etiam fuit à quibusdam *ἄσπληνον* herba, item hemionitis, ut testatur Diosc. l. 3. c. 151. et 152.

Σπληνιάω, ῶ, splenis dolorem patior, liene laboro. Poll. l. 2.

Ἄσπληνος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) lienis expers, liene carens.

Ἄσπληνον, τὸ, exp. medicamentum ad curanda lienis vitia. ¶ Est et herbæ nomen inde dictæ, quòd ejus foliorum jure decocto et per 40. dies poto lien absumatur, ut testatur Diosc. l. 3. c. 51. et Plin. l. 27. c. 5. seu quòd folia lieni illita singultus sedent.

ΣΠΟ΄ΓΓΟΣ, ου, ὁ, spongia. Odyss. ά. σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον. Utitur et Aristophan. Plut. Athen. et alii. De generibus autem et natura τῶν σπόγγων vide Diosc. l. 6. c. 183. Arist. hist. an. l. 5. c. 16. et Ælian. item Plin. l. 9. c. 48. (Æsch. Ag. 1338.) ¶ Σπόγγοι dicuntur etiam glandulæ quædam ad fauces, ut scribit Hippocr. initio l. 4. epidem. sic fortè dictæ, quòd spongiarum modo humorem combibunt et continent. ¶ Pro σπόγγος legitur etiam σφόγγος, in Timæo Plat. ☞ Etym. dici scribit παρὰ τὸ σπᾶν τὰ ὑγρὰ, quòd humorem attrahat et combibat.

Σπογγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spongiosus. Pro eo dicitur et σφογγώδης, apud Diosc. l. 4. c. 267.

Σπογγεὺς, έως, ὁ, spongiator, spongiarius, qui spongias piscatur, secatque, σπογγοτόμος, σπογγοθήρας, σπογγοκολυμβήτης. Athen. l. 7. ex Aristot. Interp. Æschyl. Poll. Cœlius.

Σπόγγιον, ου, τὸ, spongiola. Aristoph.

Σπογγιὰ, ᾶς, ἡ, spongia. Aristoph. et Plut.

Σπογγίτης λίθος, spongites lapis. Plin. l. 37. c. 10. et 19.

Σπογγίζω, F. ίσω, spongiâ tergo seu detergo. Demosth. pro cor.

Σπογγίζομαι, spongiâ detergeor, seu tergor. Athen. l. 8.

Σπόγγισμα, τὸ, purgamentum, sordes spongia detersæ. Eust.

Composita.

Ἀποσπογγίζω, spongia abstergo seu detergo.

Ἀποσπόγγισμα, τὸ, idem quod σπόγγισμα.

Ἐκσπογγίζω, spongia extergo, idem quod ἀποσπογγίζω, Eubul. in Amphibolo: Πρῶτον μὲν αὐτοὺς παραβάλλων, τοῦ χαλκίου Τὸν ἰὸν ἐκ τῆς χειρὸς ἐξεσπόγγισεν. Poll. l. 9.

ΣΠΟΔΟ΄Σ, οῦ, ἡ, cinis. idem quod κόνις et τέφρα. Lucian. de luct. τὴν σποδὸν σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. Interdum non simpliciter cinerem significat, sed sordidum, et cui carbones seu extincti, seu adhuc candentes, permixti sunt, et aliarum rerum reliquiæ, foci quisquiliæ. ut Odyss. ί. Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Εἵως θερμαίνοιτο. Plut. Symp. 8. probl. 7. χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν. (Æsch. Ag. 829. Soph. Œdip. Tyr. 21.) ¶ Sic etiam dicitur res nihili aut in nihilum redacta: ut in epigram. Sardanapali apud Athen. l. 8. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι. ¶ Exponitur et, pernicies, exitium. Epigr. lib. 2. Ἡ γραῦς ἡ Βάκχου κυλίκων σποδός. Pro σποδὸς etiam σπληδὸς dicitur, apud Nicand.

Σποδιός, ὁ, cinereus. ut, σποδιὸν χρῶμα. Athen. l. 9.

Σπόδιον, τὸ, cinerula: recrementum metallorum ustorum, quod cineris in modum partim fornacum parietibus inhærescit, partim in terram decidit, indeque colligitur, pro quo dicitur et σποδός. vide Diosc. l. 5. c. 85. et Plin. l. 34. c. 13.

Σποδιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod σποδός. Hesych. Sic et dicitur σπόδιον, apud Dioscor. loco citato.

Σποδιὰς, άδος, ἡ, nomen arboris, apud Theophrast. histor. plant. lib. 3. cap. 7. qui ejus fructum σπονδίας appellat, apud Athen. l. 2. fortasse σποδίας.

Σποδιακὸν κολλύριον, collyrium à cinereo colore dictum. apud Paul. Ægin. et Scrib. Larg.

Σποδίτης ἄρτος, panis subcineritius, qui et ἐγκρυφίας, eò quòd ferventibus cineribus obrutus inassetur. Athen. lib. 5. ex Nicand. et Diphil.

Σποδίζω, F. ίσω, sub cinere coquo, cinere obrutum inasso aut torreo. Poll. de rep. lib. 2. φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. Exponitur etiam, comburo velut in cinere, apud Aristoph. in Vesp. Et neutraliter, cinericeus sum, in cinereum colorem vergo.

Σποδέω, ferventi cinere obruo aut uro. Propriè est, altaria purgo, seu ab altaribus cinerem detergo, teste schol. Aristoph. ¶ Significat et, ferio, cædo seu percutio, tanquam pulverem excussurus. Aristophan. in Ran. ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει. † et Nub. 1379.† ¶ Exponitur etiam, coëo. Hesych.

Σποδέομαι, ferventi cinere obruor. Item, velut cinere obruor. Eur. in Androm. Πολλῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος, multa lapidum nive velut cinere obrutus. ¶ Item, cædor. Idem in Hippol. Steph. Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα, allidens caput ad saxa: (Æsch. Ag. 679.) ¶ Item, pædicor, βινοῦμαι. Aristoph. in Concion.

Composita.

Ἀντίσποδος, cineris seu spodii vicem præstans, qui est pro cinerula quæ spodium dicitur: ut, ἀντίσποδα φάρμακα, apud Diosc. l. 5. c. 86. Legitur et ἀντισπόδιον pro eodem, apud Gal. simpl. l. 9. et Oribas.

Ἀποσποδέω, ῶ, cinerem detergo. Aristoph. in Avib. Ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων. Exp. etiam, ictu decutio, apud ejus schol.

Ἔνσποδος, cinericeus. Diosc. l. 1. c. 95.

Θερμοσποδιὰ, calidus aut calefactus cinis: vel, cinis fervens, in quo ardentium adhuc carbonum reliquiæ sunt. Diosc. l. 2. c. 234.

Κατασποδέω, depello, (ceu pulvis feriendo depellitur.) Hesych.

(Κατασποδέομαι, pulvere obruor. Æschyl. S. c. Th. 815.)

Ὑποσποδίζω, aliqua ex parte cinericeus sum: aliquatenus cinerem refero. Diosc. l. 5. c. 92.

ΣΠΟΛΑ΄Σ, άδος, ἡ, vestis coriacea seu pellicea, Soph. in Ajace. Locro apud Suid. καταστίκτου κυνὸς σπολάς. Xen. καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος. Aristoph. in Avib. Σὺ μέν τοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις.

ΣΠΟ΄ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, spondylus, vertebra spinæ dorsi: seu unum ex 24. ossibus, quibus totâ spina constructa est, Poll. l. 2. et Ruf. Ephes. ¶ In architectura sic dicitur sculptura vertebrata seu verticillata, à vertebræ sive verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco apposita est. Athen. lib. 5. ¶ Item, σπόνδυλοι dicebantur æenei calculi, quibus judices utebantur in suffragiis ferendis. Poll. lib. 8. ¶ Idem nomen sortita sunt etiam verticula, verticilla, vel vertibula dicta, quibus immittitur ima fusi pars; vel ponduscula, quæ mulieres nentes imæ fusi parti appendunt, ut faciliùs eum contorqueant. absque quo fusus dici spondylus (qui commissuram aliquam, quæ in fuso nulla est, præsupponit) non potest. ¶ Σπόνδυλος etiam nominatur cinaræ sive cacti, i. cardui sativi, caput vel fructus capitatus. Pl. l. 3. c. ult.

Σπονδύλιος, idem cum σπόνδυλος. Eust.

Σπονδύλιον, τὸ, pro iisdem dicitur. Sic et appellatur verticillus fœminarum nentium.

Σφόνδυλος, Atticè dicitur pro σπόνδυλος. (Eurip. Phœniss. 1370.) ¶ Pro verticillo fœminarum nentium Plutarchus utitur Symp. 9. probl. 24. ¶ Σφόνδυλοι dicuntur etiam membrorum compages. ¶ Item judicum calculi, teste Hesych. et Eust. ¶ Item ambitus aculei in scorpio, Hesych. Qua significat. fœminino genere usurpavit Nic. in Ther. de scorpio loquens, τοῦ γὰρ προμελαίνεται ἄκρη Σφόνδυλος. ¶ Σφόνδυλος dicitur et herba, quæ alias σφονδύλιον. apud Diosc. l. 3. c. 97.

Σφονδύλιος, idem quod σφόνδυλος. Il. ύ. μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἔκπαλτο. Quod tamen Poll. lib. 2. nominativum facit, et adjectivè accipit, μυελὸς σφονδυλίων, τοῦ σφονδυλίωνος.

Σφονδύλιον, idem quod σπονδύλιον, seu σπόνδυλος. ¶ Est et herbæ nomen, apud Diosc. l. 3. c. 90.

Σφονδύλη, seu σπονδύλη, dicitur esse radix similis silphio, ut Eust. ex veteribus tradit. ¶ Numeratur et inter insecta odore tetro, de blattarum genere, apud Aristoph. in Pace, et Aristotel. hist. an. l. 5. c. 8. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 15.

Ἐκσπονδυλίζω, (*comp.*) spondylos seu vertebras loco moveo. Joseph.

ΣΠΥΡΑΘΙ΄Α, ας, ἡ, et Σπύραθος, ου, ὁ καὶ ἡ, et Σπυρὰς, άδος, ἡ, caprarum stercus, caprinus fimus. Apud Diosc. σπύραθος μία, stercoris caprini una pilula: seu una bacca, et unus globulus. Apud eundem interdum dicitur, αἰγὸς σπύραθοι, vel αἰγῶν σπύραθοι. De ovillo quoque stercore usurpari docet Hesych. Pro σπυρὰς, dicitur etiam σφυρὰς, apud Aristoph. teste Suid.

ΣΤΑ΄ΖΩ, F. ξω, stillo. Interdum neutrum est, interdum transitivum. Quum neutrum est, dativo instrumentali plerunque jungitur: ut apud Soph. in Ajace, κάρα Στάζων ἱδρῶτι, καὶ χέρας ξιφοκτόνους, caput ei stillabat sudore. (Cum Gen. El. 1424. Æschyl. Ag. 187. Eum. 42.) Interdum et absolutè usurpatur. ut apud Eurip. in Bacch. ἐκ δὲ κισσίνων Θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί. At transitivum cum accusativo ponitur: ut Il. τ΄. Πατρόκλῳ δ' αὖ ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν, instillavit Patroclo. Sic Oppian. de venat. lib. 3. ἀρτιγόνοιο γενέθλης Φίλτρον ἐνὶ κραδίῃ στάξεν θεός. Sic dicitur στάζειν δάκρυ. apud Eurip. in Iph. Aul. fundere lachrymas, et στάζειν φόνον sanguinem stillare, apud Apoll. Arg. 2.

Στάγμα, τὸ, gutta, stilla: seu liquor qui stillatur. Epigr.

Στακτὸς, οῦ, ὁ, stillatus, stillatitius, liquidus. ut, στακτοῖς μύροις, Aristoph. in Plut.

Στακτὴ (διηθημένη) κονία, dicitur lixivia vel lixivium liquidum à quovis cinere colatum. Item calx. Item, cinis lixivii, lix. Ἅλμη στακτὴ, est muria colata, liquida; cui opp. cruda, dura. Item στακτὴ, (sc. ῥανὶς,) liquor oleaceus è myrrha cinnamomoque inciso stillans. Theophrast. περὶ ὀσμῶν. Diosc. l. 1. c. 74.

Στακτὶς, atramenti sutorii genus esse dicitur.

Σταγὼν, όνος, ἡ, stilla, gutta. (Soph. Œdip. Tyr. 1302. Æsch. Ch. 398.) Eur. in Phœn. et Athen. l. 2.

Σταγονίας, ου, ὁ, stillatitius, stillatim emanans. Diosc. l. 1. c. 82.

Σταλάζω, F. ξω, idem quod στάζω. Eurip. in Phœn. Πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλαξ' ἱδρὼς, Ἢ τοῖσι δρῶσι. Pro eodem dicitur et σταλάω, apud Suid. et σταλάσσω. apud Eurip. in Helen. δάκρυ σταλάσσω.

(Στάλαγμα. Æsch. Eum. 805. Philostr. l. 3. c. 25.) [Soph. Antig. 1253.]

Σταλαγμὸς, οῦ, ὁ, distillatio. Galen. in lex. Hippocr. Item gutta, stilla: ut, φόνου σταλαγμοὶ, Eur. in Hec. (Æsch. Eum. 247. 786.) Sic et dici traditur chalcanthi genus purissimum, stiriæ seu guttæ simile. Per jocum homo parvæ staturæ, seu homuncio, sic apud Athenienses nominabatur, ut docet Eust.

Σταλαγμίας, ου, ὁ, Plin. lib. 34. cap. 13. est chalcanthi genus id, de quo paullo antè.

Σταλακτικὸς, ὁ, stillatitius: ut, σταλακτικὸν χάλκανθον. Diosc. l. 5. c. 114.

Σταλακτὸς, ὁ, ut, σταλακτὸν χάλκανθον. Idem ibid.

Σταλακτὶς, ἡ, stillatitia: genus chalcanthi, sic dictum, quoniam humoribus stillatim in cuniculos quosdam colatis concrescit. Dioscor. ibid.

[Σταλάσσω. Eurip. Androm. 1046. σταλάσσων ἀίδᾳ φόνον.]

[Στάξ. Apoll. Rhod. Arg. 4. 626. στάγες. Schol. ἀστὶ σταγόνες ἐλαίου. στάγες, ὡς ἀπὸ τῆς στὰξ σταγός.]

Composita.

Ἁβροσταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mollitie diffluens: apud Suid.

Αἱματοσταγὴς, sanguine diffluens, sanguine stillans aut manans. Eur. in Suppl. [811.] σώμαθ' αἱματοσταγῆ. (Æschyl. S. c. Th. 842. Eum. 366. Ag. 1318. Aristoph. R. 474.)

Ἀποστάζω, destillo, distillo: stillo. Luc. ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσὸς, aurum stillat ab eorum verbis. Interdum transitivè, stillatim fundo. Theocrit. idyll. 15. Ἀμβροσίαν εἰς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός. Phil. εἰς τοὔδαφος ῥανίδας ἀποστάζουσιν. (Æschyl. Suppl. 586.) [Eurip. Ion. 1011. Κοιλῆς μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνου. Pind. Isthm. Δ. 123. Σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν Κωμάζομαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν. Schol. τερπνὴν ἐγκωμίαν ἐπιστάζων, τὴν παρὰ τῶν μουσῶν χάριν. Soph. Antig. 791. οὕτω μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τε μένος.]

Ἀπόσταγμα, τὸ, liquor destillans.

Ἀπόσταξις, ἡ, stillatio seu destillatio. Et pro ἀπόσταγμα, apud Theoph. hist. pl. l. 9. c. 8.

Ἀποσταλάζω, idem cum ἀποστάζω. Pro iisdem dicitur et ἀποσταλάω, in Epigram.

Ἄστακτος, non stillatus, non stillatitius, non destillans. Eurip.

Ἀστακτὶ, non stillatim: affatim. Philostr. in Heroic. et Soph. [Œd. Col. 1717. et 1314. Plat. Phædo. ἀλλ' ἐμοῦ γε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα.]

Ἀσταγὴς, idem cum ἄστακτος.

Ἀστάλακτος, pro iisdem. Plut. in Crasso.

Βοτρυοσταγὴς, ab uvis distillans. Athen. l. 1.

Δακρυσίστακτος, lacrymosus, lacrymas stillans. Æsch. [Prometh. 397. Στένω σε τὰς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ, δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν λειβομένα ῥέος, &c. Schol. ἀπὸ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν δακρυσίστακτον στάζουσα ῥεῦμα, τὴν ἐμὴν παρειὰν ἔβρεξα ὑγραῖς πηγαῖς, ἤτοι δάκρυσιν.]

(Δειματοσταγής. Æsch. Ch. 841.) [καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις Γένοιτ' ἂν ἄχθος δειματοσταγὲς φόνῳ Τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ. Poterit legi αἱματοσταγές. Stanl. ad loc.]

Δύστακτον. Hesych. exp. κακοδάκρυτον, malè lacrymas fundens. Vide et in comp. ex τάσσω.

Ἐνστάζω, instillo: unde præt. pass. ἐνέσταχται, instillatum est, Od. β΄.

Ἐνσταλάζω, idem. [Aristoph. Acharn. 1032. Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα Εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.]

Ἐπιστάζω, instillo, seu superinstillo: unde particip. ἐπισταγεὶς, apud Diosc. lib. 1.

Ἐπισταγμὸς, ὁ, instillatio.

Ἐπισταλάζω, seu ἐπισταλάω, idem. Epigr.

Εὔστακτον κολλούριον, collyrium quoddam, quod et στακτὸν, et στακτικὸν, apud Galen.

Καταστάζω, distillo, destillo. Eurip. in Helen. ἵν' αἵματος ῥοαὶ Τάφου καταστάζωσι, ut supra sepulchrum destillent. Idem in Hec. ὀμμάτων τ' ἀπὸ Φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν. Utitur et Luc. † δάκρυα κασαστάζοντα. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. b.†

Κατασταγμὸς, ὁ, destillatio.

Μελισταγὴς, mel stillans, in Epigr.

Νεκταροσταγὴς, qui è nectare distillavit: i. dulcis, suavis, odoratus. Athen. lib. 1.

Περιστάζω, circumquaque stillò. Item irroro. Epigr.

Περισταλάδην, guttatim, stillatim, sensim. Nic. in Alex.

Πολυσταγὴς, multùm seu abundè stillans. Suid.

Πολυστακτὶ, multis stillando guttis, ubertim. schol. Soph.

Πρωτόστακτος, qui primus destillavit. Πρωτόστακτος κονία, lixivium quod è cineribus calce commixtis paratur. Ægin. l. 7. Ibidem loci et καυστικὴ κονία nuncupatur.

Πυρίστακτος, in quem ignis stillat: seu ex quo ignis stillat: ut, πυρίστακτος πέτρα, Eurip. in Cyclop. [297.]

Ῥοδόσταγμα, τὸ, rosarum liquor, in Hippiat.

Ῥοδόστακτον, idem cum ῥοδόμελι: de quo Ægin. l. 7. c. 15.

ΣΤΑΙ͂Σ, vel σταὶς, αιτὸς, τὸ, farina triticea aquâ subacta. Herodot. lib. 2. φυρῶσι τὸ μὲν σταῖς τοῖς ποσὶ, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί. Apud Diosc. lib. 5. σταιτὶ περιπλάσαντες, exp.

circumlinentes crustâ pistorio opere in modum panificii confectâ. Dicitur et, πυροῦ τὸ σταῖς, apud Aristot. Probl. ¶ Et consequenter etiam fermentum σταῖς est. ¶ Interdum σταῖς ponitur pro adipe seu pinguedine, sicut στέαρ, ut quidam annotant.

Σταιτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, plurimum σταιτὸς admixtum habens.

Σταίτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, confectus ex farina illa ita subacta.

Σταιτίνη, ἡ, (scil. μάζα,) placenta confecta ex ea farina.

Σταιτίτης, (scil. πλακοῦς,) alia placentæ hujusmodi species, apud Athen. lib. 14.

ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, urna, hydria, amphora. Aristoph. in Plut. ‡ 545.‡ Ἀντὶ δὲ θράνους, στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος. Exod. cap. 16. λάβε στάμνον χρυσοῦν ἕνα. In gen. fœm. usurpatur apud Athen.

Στάμνιον, ου, τὸ, idem quod στάμνος, Plut. ep. ult. Demosth. στάμνιον et κεράμιον, pro eodem ponit. [Aristoph. Ran. 22. Lysistr. 196.]

Σταμνάριον, ου, τὸ, idem. Poll.

Σταμνίσκος, idem. apud eundem.

Κατασταμνίζω, (*comp.*) in vas seu doliolum defundo et condo. Poll. Apud Theophr. l. 2. de caus. pl. κατεσταμνισμένος οἶνος, exp. vinum amphoris contentum.

ΣΤΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, vallus, palus ligneus, acutus et erectus. (☞ Ab ἵστασθαι dictus, quoniam ἵσταται εἰς ἀέρα ἠρμένος, ut Eust. tradit.) Il. ω. Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι Σταυροῖσι πυκινοῖσι. Thuc. lib. 4. καὶ σταυροὺς παρακαταπηγνύντες. Item crux seu palus erectus, plerunque in superiori parte cum ligno transverso, è quo malefici suspendebantur: lignum figuræ literæ T, ἐφ' ᾧ ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζουσι, ut scribit Luc. ἐν δίκῃ φωνηέντων. Plut. in Art.

Σταυρηδὸν, in modum σταυροῦ.

Σταυρόω, ῶ, vallum seu palum depango. Thuc. lib. 7. Item palo seu cruci affigo. Joan. 19.

Σταυρόομαι, cruci seu palo affigor. Apoc. 11. et alibi in N. Test.

Σταύρωμα, τὸ, (q. d. vallamentum,) plures valli seu pali in terram depacti: vel munimentum ex vallis seu palis in terram depactis. Thuc. l. 6. Xen. Hel. 4.

Σταύρωσις, εως, ἡ, vallorum seu palorum depactio. Thuc. l. 7. Item crucifixio.

Σταυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui vallos seu palos depangit. Item, qui cruci affigit.

Σταυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuspis in imo ferro hastæ transversa, qua hasta appenditur: seu ferramentum concavum mucronatum, cui extrema hastæ pars inserta efficit, ut erigatur hasta, et solo depangatur. Dicitur enim quasi σταυρωτὴρ, παρὰ τὸ σταυροῦσθαι, καὶ ὀρθοῦσθαι ἐπ' αὐτὸ τὸ σιδήριον, τὸ δόρυ, testibus Etymol. et Eust. Utitur Hom. Il. ι. Herodot. et Polyb.

Composita.

Ἀνασταυρόω, iterum crucifigo: in ep. ad Hebr. c. 6. [v. 6.] Item in palum seu crucem attollo. Plut. in Fab. ἀνεσταύρωσε τοὺς ὁδηγούς. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. cap. 1. §. 11. ὃς (sc. βασιλεὺς) καὶ τοῦ ὁμομητρίου καὶ ὁμοπατρίου ἀδελφοῦ, καὶ τεθνηκότος ἤδη, ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα ἀνεσταύρωσεν. Herodot. Hist. lib. 3. §. 125. ἀποκτείνας δέ μιν οὐκ ἀξίως ἀπηγήσιος Ὀροίτης ἀνεσταύρωσε.] Et pass. apud Thuc. l. 1. προδοσίᾳ ληφθεὶς ἀνεσταυρώθη.

Ἀποσταυρόω, vallis in terram depactis munio seu cingo. Thuc. l. 4. Xen. Hell. 7. Item affigo cruci, crucifigo.

Παρασταυρόω, palos seu vallos depango: vel juxtà aut à latere palos figo.

Περισταυρόω, vallis seu palis in tèrram depactis circumcirca munio. Thucyd. lib. 2.

Περισταύρωμα, τὸ, munimentum ex vallis circumcirca depactis.

Προσταυρόω, vallis seu palis in terram depactis præmunio, aut antè munio. Thuc. l. 4.

Συσταυρόω, ῶ, unà crucifigo, unà in crucem tollo: unde pass. Marc. 14. et apud Naz.

ΣΤΑΦΙ'Σ, ίδος, ἡ, uva passa. Theocr. idyll. 28. Ἁ σταφυλὶς σταφὶς ἐστι, καὶ οὐ ῥόδον αὖον ὀλεῖται. Diosc. l. 5. c. 4. τῆς δὲ σταφίδος στυπτικωτέρα ἐστὶν ἡ λευκή.

Σταφὶς ἀγρία, herba peduncularia, seu pedicularis: de qua Dioscor. lib. 4. cap. 156. Plinius pituitariam vocat, quòd pituitam sanet τῆς κορύζης.

Pro σταφὶς Atticè dicitur ἀσταφίς. ut apud Athen. lib. 1. ἡ Ῥόδος ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυονείρους. Apud Luc. senes sic dicuntur, per similitudinem. unde et proverb. Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον.

Est et ἀσταφὶς ἀγρία, idem quod σταφὶς ἀγρία, apud Plin. l. 23. c. 1.

Ὀσταφὶς, Athen. lib. 9. et Etym. itidem Atticum est pro σταφίς.

Σταφυλὴ, ῆς, ἡ, uva. Iliad. σ'. σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. Plato de leg. σταφυλὴ ἡ γεναία λεγομένη. Sic etiam dicitur affectio columellæ seu curculionis, quum ea per fluxionem reddita laxior, superna sui parte tenuis est, inferna autem crassior et livida: ita ut granum σταφυλῆς referat è pedunculo suo dependentis. Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 6.

Σταφυλὴ ἀγρία, uva silvestris, uva labruscæ, i. uva vitis erraticæ. Ἀγρία σταφυλὴ impropriè dicitur apud Columell. pro σταφὶς ἀγρία.

Σταφύλη, ἡ, dicitur esse perpendiculum, seu fabrilis libella, teste Ptolem. apud Etym. et schol. Aristoph. Quidam pro στάθμη accipiunt. Il. β'.

Σταφυλὶς, ίδος, ἡ, uva, racemus. Theocr. Idyll. citato in σταφίς.

Σταφυλίτης, Bacchi cognomentum. Ælian.

Σταφύλωμα, τὸ, dicitur vitium in oculo, quum erosa ruptave cornea tunica, altera ei subdita (quæ ῥαγοειδὴς dicitur) ad eum modum excidit, ut acinum uvæ repræsentet. Vide Paul. l. 3. c. 22. et Aët. l. 7. c. 34.

Σταφυλίζειν, Hesych. exp. συνισάζειν τὰς ᾤας τοῦ ἱματίου.

Σταφυλῖνος, ου, ὁ, herbæ nomen, quam Latini pastinacam appellant: vide de ea Dioscor. l. 3. c. 59. et Plin. l. 19. c. 5. ¶ Est etiam insecti quoddam genus: pro quo σταφύλινος scribitur in Hippiatr. Pro σταφυλῖνος, Attico pleonasmo dicitur et ἀσταφυλῖνος, apud Athen. l. 9. ex Diocle.

Στέμφυλα, τὰ, vinacei, seu vinacea: solida uvarum in torculari expressarum retrimenta. Columel. brisa appellat. Galen. de alim. l. 2. Hippocr. Diosc. ¶ Item fraces, i. e. olivarum expressarum reliquiæ. Aristoph. in Nub. Aristot. rhet. 2.

Στεμφυλίδες, sunt olivæ nigræ. Athen. l. 2.

Στεμφυλίτης, (sc. οἶνος,) loras quæ et δευτερίας οἶνος. Polluci τρυγηφάνιος, ex quorundam lectione.

Composita.

Ἀγριοσταφίδες, et ἀγριοσταφύλιες, uvæ sylvestres seu agrestes. Hesych.

Ἀποσταφιδόω, in uvam passam converto seu muto: unde pass. ἀποσταφιδωθῶσι, apud Theophr. de caus. pl. l. 2.

Ἐριστάφυλος, magnas ferens uvas, vel egregias et generosas. in Epigrammat. [Hom. Odyss. ι. 110. ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν Οἶνον ἐριστάφυλον, &c. Schol. Ἐκ τελείου καρποῦ τῆς σταφυλῆς γινόμενον. 358. Schol. Μεγαλοστάφυλον.]

Ὀφιοσταφύλη, uva anguina. Sic à quibusdam appellari capparin, tradit Plin. l. 13. c. 23. Pro quo in append. Diosc. legitur φυλλοστάφυλος, seu φιλοστάφυλος.

Ὀφιοστάφυλον autem vocant nonnulli vitem albam, teste Dioscorid. lib. 4. cap. 184. ubi tamen itidem sunt qui legendum putent φιλοστάφυλον.

Πολυστάφυλος, multas habens uvas, uvis abundans. Il. β'. [507. Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, &c. Schol. Πολυάμπελον. Soph. Antig. 1147.]

Φερεστάφυλος, racemiger, uviger, racemos seu uvas producens. Bacchi epith. apud Oppian. et in Epigr.

ΣΤΑ'ΧΥΣ, υος, ὁ, spica. Hesiod. in Ergis, Οὐδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε. Theocrit. idyll. 10. σπαίνεται ὁ στάχυς οὕτως. Plut. τῶν σταχύων τοὺς κεκλιμένους καὶ νεύοντας ἐπὶ γῆν. (Στάχυς ἄτης. Æsch. Pers. 823. Suppl. 768. Eurip. Phœniss. 901.) ¶ Sic et dicitur stella fulgida in Virginis sinistra manu, teste Proclo, quam Latini quoque spicam appellant. ¶ Item ligamen quoddam medicinale, teste Hesych. ¶ Est ét herbæ nomen marrubio similis, de qua Diosc. l. 3. c. 120.

Σταχυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spicatus, seu spicam ferens.

Σταχυηρὸς, οῦ, ὁ, idem.

Σταχυόομαι, οῦμαι, spicor, i. spicam protrudo: vel in spicam evado. Hinc ἐσταχυωμένος, spicatus, apud Diosc. l. 4. c. 1.

Ἄσταχυς, etiam dicitur pro στάχυς: ut, ἀσταφὶς pro σταφὶς, et similia. Il. β'. ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. (Tmesis, pro, ἐπημύει.)

Composita.

Ἀγάσταχυς, υος, ὁ καὶ ἡ, prægrandes spicas habens: vel abundans spicis.

Ἀνασταχύω, sursum evergo, seu exilio in modum spicarum. Apoll. [Arg. iii. 1053. οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύουσι γίγαντες, &c. 1353. οἱ δ' ἤδη κατὰ πᾶσαν ἀνασταχύεσκον ἄρουραν Γηγενέες. iv. 270. διόθεν δέ μιν οὔποτε δεύει Ὄμβρος ἅλις, προχοαῖσι δ' ἀνασταχύουσιν ἄρουραι.]

Ἐπισταχύω, augeo vel augeor in modum plantatarum spicarum. Apollon. [Arg. i. 972. Ἰσόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι. Vide Notam Cl. Hoelzl. pag. 119.]

Εὔσταχυς, bonas spicas ferens: seu spicis abundans. Eurip. in Hec. et in Epigram.

Κολοβόσταχυς, spicis truncatus: item brevem ferens spicam. Dioscorid. l. 1. c. 6.

Μεγαλόσταχυς, magnam emittens spicam. Diosc. ibid.

Μικρόσταχυς, parvas spicas ferens seu protrudens.

Ναρδόσταχυς, spica nardi. Gal. ad Glauc.

Περισταχυώδεις μόσχοι, spicatim circundantes stolones.

Πολύσταχυς, epith. Cereris. Theophr.

Ὑποσταχύομαι, augeor in modum spiciferarum plantarum. Od. υ. οὐδέ κεν ἄλλως Ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων.

ΣΤΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, axungia, ὀξύγγιον. sebum, seu sevum. oleosa et pinguis substantia, adipe siccior, (qui πιμελὴ dicitur,) magisque concrescens. vide Aristotel. de part. an. lib. 2. cap. 5. Diosc. lib. 2. cap. 86. στέαρ νεαρὸν, χήνειον ἢ ὀρνίθειον. Odyss. φ'. Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τρόχον ἔνδον ἐόντος. Eustath. στέαρ dici scribit τῶν κερασφόρων, πιμελὴν autem τῶν μὴ ἐχόντων κέρατα. ¶ Exponitur etiam, adeps, apud Plin. l. 20. c. 9. ☞ Etymol. ab ἵστημι deducit, παρὰ τὸ στάσιν καὶ πῆξιν ἔχειν. ¶ Significat et fermentum et farinam aquâ subactam in panis aut offæ formam: apud Diosc. l. 2. c. 202. et l. 5. c. 99. Sic apud Strab. l. 17.

Στεατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sevum referens odore aut colore: sevosus. Diosc. l. 1. c. 91.

Στεάτιον, τὸ, aliquantum sevi seu adipis. Item, aliquantulum fermenti seu pastæ. Paul. Ægin. l. 3. c. 28.

Στεατόω, in sevum aut adipem converto: unde pass. στεατωθῇ, in Hippiatr.

Στεάτωμα, τὸ, dicitur tumor præter naturam, mali coloris, tactu lenis, primùm pusillus, temporis progressu amplior, adipem intra se membranâ conclusam habens. Aut. defin. med. et Poll.

Στῆρ, contractè dicitur pro στέαρ, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 5. et Aët. lib. 8. cap. 33.

Στητώδης, pro στεατώδης, Gal. in lex. Hippocr.

ΣΤΕ'ΓΩ, F. ξω, tego, operio, occulto, Aristophan. in Vesp. Ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς Κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς στέγειν, ita ut latera tegerentur. Euripid. in Ione, Κενὸν τόδ' ἄγγος, ἢ στέγει πλήρωμά τι; Item tego, i. tueor, protego. apud Suid. πύργοι μὲν, οἳ πόλιν στέγουσιν. ¶ Item contineo: propriè de iis, quæ aquam ita continent, ut per rimas aut foramina non transmittant. Plat. de rep. l. 10. οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγει. Item contineo, i. retineo, non elabi sino. Plut. περὶ εὐθυμ. οἱ τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ στέγοντες, μηδὲ ἀναλαμβάνοντες. Plat. in Gorg. οὐ δυναμένην οὐδὲν στέγειν διὰ λήθην. ¶ Dicuntur et ligna στέγειν, quum vermibus corrosa et terebrata, foramina illa comprimunt, in aquam demersa. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 5. ¶ Item στέγω, sustineo, tolero, suffero, patior. Plut. in Cam. τοῦ ξύλου καθ' ἑαυτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος. Gregor. in epitaph. frat. πάντα στέγοντες. (Sch. ex. ὑπομένω. Æsch. S. c. Th. 222. στέγει δὲ πύργος. 803. Suppl. 141. σίγῃ Στέγω. Soph. Œdip. Tyr. 11. 349.)

Στέγομαι, tegor, occulor. Soph. in Trach. (605.) Μόνον παρ' ἡμῖν εὖ στεγοίμεσθα. Item contineor, retineor. Gal.

Στέγη, ης, ἡ, tectum: propriè, tectum domus. Plut. in Lyc. et in apophth. Item ædificium, tectum et contignatum. Xen. Pæd. 6. † p. 150. d. de tectis præfectorum in militia.† et in Symp. Plut. in probl. Rom. (Æschyl. Ag. 3. Eurip. Phœniss. 187. Soph. Œdip. Tyr. 947. 1185. 1262.) ¶ Exponitur etiam γαστὴρ, Hesych.

Στέγος, εος, τὸ, et tectum, et domus significat. Sophoc. in Ajace.

Στεγανὸς, ὁ, tectus, opertus: ut, πύργοι στεγανοὶ, Thuc. l. 3. (Æsch. Ag. 366.) Et, τὰ στεγανὰ, quæ vel id, quod effluere nititur, inclusum retinent: vel, quæ arcent id, quod intrare conatur: ut, θρὶξ στεγανὴ, per quam aqua penetarare non potest. Xen. in Cyneg. ¶ Item στεγανὸς, qui secreta in pectore clausa retinet. Ælian. apud Suid. ¶ Τὰ στεγανὰ, dicuntur etiam tecta, στέγαι. Diod. Sic.

Στεγανῶς, arctè, strictè, ita ut nihil effluat vel penetret. Dioscor. lib. 2. cap. 91.

Στεγανώματα, τὰ, ἐν τοῖς τείχοις dicuntur nexus et vincula quæ parietes continent ne dilabantur. Hesych.

Στεγνὸς, idem quod στεγανὸς, ex quo per syncopen est factum. Propriè de vasis dicitur densioribus et solidioribus, ita ut nec rimis nec raritate liquorem infusum transmittant. Sic apud Euripid. in Cycl. στεγνὰ σκηνώματα, densa et solida tabernacula, seu tecta et operta. Exponitur etiam, astrictus: ut, στεγνὰ πάθη, et στεγνὰ σώματα, apud Dioscorid. ¶ Dicuntur et volatilia habere πτερὰ στεγνὰ, quorum alæ fissæ non sunt, sed una membrana constant. ὑμενώδη, ὡς τῶν ἀκρίδων. Nic. in Ther. ¶ Στεγνὸν, τὸ, tectum. Xen. in Œcon.

Στεγνόω, idem quod στέγω, tego, operio. Galen. de alim. fac. l. 2. πώμασι στεγνοῦντες ἀκριβῶς. ¶ Item adstringo. Dioscorid. ὦτα πυῤῥοῦντα στεγνοῖ.

Στεγνόομαι, astringor. Gal. et Alex. Aphr.

Στέγνωσις, ἡ, astrictio seu constrictio. Diosc. l. 21. c. 161.

Στεγνωτικὸς, astringendi seu constringendi vim habens. Idem ibidem.

Στεγάζω, idem quod στέγω. Strabo lib. 4. Unde partic. ἐστεγασμένος, tectus, apud Xenoph. et Theophr. Exponitur etiam, sustineo, fulcio.

Στέγασμα, τὸ, tegmen, tegumentum. Plat. in Tim. Xen. de re Eq.

Στεγαστὸς, ὁ, tectus, opertus.

Στέγαστρον, τὸ, id quo tegere et operire aliquid possumus. Plutarch. in Crasso. (Æsch. Ch. 984.)

Στεγαστρὶς διφθέρα, coriacea tunica, quo corpus tegimus ad arcendas pluvias.

Στεγιτὶς, Hesychio, exponitur ἡ πόρνη, meretrix, χαμαιτύπη, Poll. scortum.

Τέγος, εος, τὸ, idem quod στέγος. ex quo et factum est,

dempto σ, teste Eust. Idem tamen etiam à τέγγω derivari posse scribit, quoniam tectum præ cæteris partibus domus τέγγεται, i. pluviis madefit. Pro tecto domus utitur Aristoph. in Nub. † 1125.† τοῦ τέγους τὸν κέραμον χαλάζαις συντρίψομεν. Et Xen. Pæd. 7. μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βάλωσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Pro ipsa domo accipit Hom. Odyss. ά. Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.

Τέγη, idem quod στέγη. Hesych.

Τέγεος, (pro τέγειος,) ut, τέγεοι θάλαμοι, Il. ζ'. vel qui in superiore domus parte sunt super tecto: vel qui multa tecta et multas contignationes habent. Eust.

Composita.

Ἀνεστεγνόω, idem cum στεγνόω, astringo.

Ἀποστέγω, intus coërceo et cohibeo. Theoph. de caus. pl. l. 1. ἀποστέγει γὰρ καὶ τηρεῖ τὴν ζωήν. Item arceo, inhibeo, propulso. Polyb. κόγχος, ἣ τὰς ὁλοσχερεῖς ἀποστέγει πληγὰς λίθων καὶ σαρισσῶν. [δυσμενῶν δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει. Æsch. S. c. Th. 240.]

Ἀποστεγνόω, idem cum στεγνόω. Athen.

Ἀποστεγάζω, detego. Strab. l. 4. τὸ ἱερὸν ἀποστεγάζειν. Item idem quod στεγάζω, tego, operio.

Ἀποστέγασμα, τὸ, tegmen, operculum: tegumentum, protectio. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18.

Ἄστεγος, ὁ καὶ ἡ, tecto ædibusque destitutus. Hesych. et Suid. ¶ Item qui non retinet arcana in pectore clausa, loquax. Suid. et Proverb. 10. ¶ Item qui sustineri non potest, intolerabilis. Hesych. et Suid. In qua signif. dicitur et ἄστεγνος, apud Diosc. l. 7. c. 14.

Ἀστεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non tectus. Item, multis tectis clausus. bene contectus. [Apoll. Arg. iii. 804.]

Ἄστεκτος, idem quod ἄστεγνος. Hesych.

Ἀστέκτως, intolerabiliter, seu intoleranter. Idem.

Ἀστέγαστος, non tectus, seu opertus. [Thucyd. Hist. lib. 7. §. 87. οἵ τε ἥλιοι τὸ πρῶτον καὶ τὸ πνῖγος ἔτι ἐλύπει, διὰ τὸ ἀστέγαστον, &c.]

Αὐτόστεγος, qui ipse sibi tecti loco est: vel tecto natura sua instructus. Exponitur etiam, perfectus, absolutus. Hesych.

Δεκάστεγος, decem tecta habens, seu decem tabulata et contignationes. Strab.

Δίστεγος, duplex tectum habens, seu duo tabulata et contignationes.

Διστεγία, ἡ, duplex tectum, vel domicilium duobus tectis, seu duabus contignationibus instructum. Poll. l. 4. c. 19.

Κατάστεγος, tectus, tecto opertus. Athen. l. 10.

Καταστεγάζω, intego, operio. [Herodot. Hist. lib. 4. ξύλα ὑπερτείνουσι, καὶ ἔπειτα ῥιψὶ καταστεγάζουσι.]

Καταστέγασμα, τὸ, operimentum, tegmen: item tectum. Herodot. [lib. 2. τὸ δὲ καταστέγασμα τῆς ὀροφῆς, ἄλλος ἐπίκειται λίθος, &c.]

Μονόστεγος, unicum tectum habens. Strab.

Ὁμόστεγοι, sub eodem tecto habitantes, contubernales.

Περιστέγω, circumtego. Item munio.

Περιστέγομαι, circumquaque operior.

Πολύστεγος, ὁ καὶ ἡ, bene contectus. Item, multas habens contignationes, altus. Strabo.

Προστέγιον, tecti prominentia. Plut. in Cæs.

Προστέγισμα, τὸ, id quod in tecto prominet ad arcendos imbres. Poll. lib. 1. cap. 8.

Συστεγάζω, contego, operio. † In pass. Xen. Pæd. 6. p. 159. d.†

Τρίστεγος, tria habens tecta: seu triplici tecto opertus.

Τρίστεγον, τὸ, tertium tectum, seu tertia contignatio domus. Act. Apost. c. 20.

Ὑπέρστεγος, qui supra tectum est. Hesych.

Ὑποστέγω, subtus tego seu occulo. item supertego. Soph.

Ὑπόστεγος, qui sub tecto est, qui in ædibus est. Soph. in Philoct. [Tr. 380. El. 1386.]

ΣΤΕΊΒΩ, calco. Il. ὁ. Ἀχιλλῆες μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, calcabant defunctos et clypeos in via stratos. Sic apud Nic. in Ther. duo dracones dicuntur νόμον στείβειν, i. calcare et perambulare pascua loca. Interdum significat, fullonum more calco: ut Od. ζ'. Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι. ¶ Habet etiam quandam densandi et constipandi significationem: quum quæ calcantur, eadem et condensentur.

Derivata à στείβω, calco.

Στείβομαι, calcor, teror: ut, στειβομένη ὁδὸς, apud Xen. anab. l. 1. [Theoc. ιζ. 122.]

Στειπτὸς, ὁ, calcatus. Soph. in Philoct.

Στειβεὺς, έως, ὁ, qui viam pedibus calcat seu terit: viator. Hesych.

Στίβω, idem quod στείβω, tero. Euripid. in Hippol. ἵνα θηροφόνοι Στίβουσι κύνες.

Στιπτὸς, idem quod στειπτός. ut, στιπτῆς ἕδρας, Hesych. Expon. etiam, densus, solidus: apud eundem.

Στίβος, ου, ὁ, via seu callis, semita: seu vestigium aut signum ejus qui terram pedibus calcavit et trivit. Pro via, apud Herodot. et Polyb. Pro vestigiis, apud Soph. in Philoct. et Xen. [Eurip. Phœniss. 92. Æschyl. Pr. 680. Ag. 420. Ch. 208.]

Στιβέω, calco: seu peragro, pervado, terram calcando: unde apud Soph. in Ajace, Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν.

Στιβεύω, idem. Item investigo, invado: quoniam id fit sequendo vestigia. Plutarch. de solert. anim. (de leonibus:) μήτε καταλίπωσιν εὐπορίαν τοῖς στιβεύουσιν. Metaph. apud eundem in orac. Pyth. στιβεύοντι τὸ μέλλον, indaganti res futuras. Expon. etiam, vestigiis imprimo. unde, στιβευόμενος τόπος, locus cui vestigia imprimuntur, apud eund. de caus. nat.

Στιβεὺς, idem quod στειβεύς. Exponitur et, fullo: pro quo apud schol. Nic. legitur στιβύς. Item, investigator.

Στιβευτὴς, idem quod στιβεύς.

Στιβεία, ἡ, ingressus: quo terra calcatur et teritur pedibus. Item, investigatio.

Στιβάζω, et στιβίζω, calco, tero. Apud Etym. ῥυθμῷ δὲ τὸ ψεῦδος στιβάζουσι. exp. fugiunt, declinant.

Στιβία, idem quod στίβος, via. Suid.

Composita.

Ἀποστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui abscessit, seu discessit: vel qui non eandem viam calcat. Hesych. ex Soph. Κυρίαις.

Ἄστειπτος, ὁ καὶ ἡ, nullis calcatus pedibus: ideoque non frequentatus, vel invius, inaccessus. Soph. in Philoct.

Ἀστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non calcatus, seu tritus: vel qui non calcatur seu teritur pedibus. Soph. in Ajace et Œd. Colon.

Ἄστιβος, idem. Hesych.

Ἀστίβητος, pro iisdem: ut, ἀστίβητοι οἶκοι. Suid. ex Epigr.

Δυστίβευτος, qui vestigiis difficulter indagatur, investigatu difficilis. Plut. in caus. nat.

Ἐπιστείβω, calco. Rianus de imprudentia, ἐπιλήθεται οὕνεκα γαῖαν Ποσσὶν ἐπιστείβει.

Εὔστιπτος, bene calcatus: εὔστιπτον φᾶρος, bene calcatum à textore, ideoque densum et bene textum: vel bene calcatum à fullone, ideoque politum et mundum. Apoll. Arg. 2. ‡30.‡

Εὐστιβὴς, bene tritus et calcatus viatorum pedibus. Suid. ex Epigr.

Θεοστιβὴς, à Deo calcatus, vel calcandus. Naz. orat. in pascha.

Ἡλιοστιβὴς, à Sole tritus, per quem Sol incedit seu meat. Æschyl. [Prometh. 790. πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς Πόντου περῶσα φλοῖσβον, &c.]

[Καταστείβω. Soph. Œd. Col. 480. κατέστειψας. Sch. κατεβάτευσας, ἀπὸ τοῦ στείβω.]

[Μονοστιβής. Æsch. Ch. 766.]

Νιφοστιβὴς, à nive calcatus: vel in quo nives calcantur, nivosus. Soph. in Ajace.

Πεδοστιβὴς, solum seu terram calcans, per terram gradiens, pedestris: ut, πεδοστιβὴς σκαλεύς. Euripid. in Rheso. [254. 763.] Exponitur etiam, humi stratus. apud eundem ibid. εὕδομεν πεδοστιβεῖς. Apud eundem in Medèa, [1122.] πεδοστιβὴς ὄχος, vehiculum per terram tractum. [Helen. 1532. Πτεροῖσιν ἀρθεῖσ', ἢ πεδοστιβεῖ ποδί. Sthenob. 8. Hunc locum citat Athenæus, Deipn. lib. 10.] [Æsch. Pers. 126. Suppl. 1007.]

Περιστιβὴς, tritus, seu crebrò tritus. schol. Nic.

Πλανοστιβὴς, terræ epithet. apud Æschyl. [Eumen. 75. ἐλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς Βεβῶτ' ἀνατὶ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα, &c.]

Πολύστιπτος, multùm calcatus. Hesych.

Πολύστιβος, idem. Schol. Nic.

Προστιβάζεται, præit, vel præcedit. Hesych.

Προστιβὰς, άδος, ἡ, vestigium impressum ab eo qui præiit; vel κολαπτῆρι incisum, ut fit in imperviis rupibus, apud Suid.

Χθονοστιβὴς, in terra calcatus, vel depressus. Et simpliciter, terrestris. Soph. in Œd. Tyr. † 311.†

Derivata à στείβω, condenso, stipo.

Στίβη, ἡ, ros matutinus, frigore concretus et condensatus. Od. έ. et ρ'.

Στιβήεις, εντος, ὁ, pruinosus. Exponitur et substantivè, frigus aëris quod est sub auroram.

Στιβιάω, rigeo, frigeo. Hesych.

Στιβαρὸς, densus, spissus, crassus. Item gravis, firmus, robustus. Odyss. ά. έ. et σ'.

Στιβαρῶς, densè, spissè: firmiter, robustè. Il. μ'.

Στιφρὸς, densus, firmus: item torosus, rigidus. Aristot. Exponitur etiam, aridus, durus, contractus: apud Hippocr.

Στιβὰς, άδος, ἡ, stratum stipatum et quasi calcatum: idem ferè quod Lat. culcitra. Plerunque στιβάδες erant stramenta è frondibus teneris, calamis, culmis, aut aliis herbis; quale quid erat et torus apud Latinos. Aristoph. in Plut. ‡ 540.‡ ἀντὶ δὲ κλίνης ἔχειν στιβάδα σχοίνων. Utitur et Aristot. Plut. Xen. &c. Ipsæ etiam frondes, ex quibus στιβάδες fiebant, στιβάδες vocantur: ut Marc. 11.

Στιβάδιον, τὸ, torulus ex herbis seu gramine et frondibus: stibadium.

Στοιβὰς, etiam dicitur pro στιβάς. unde, στοιβαδεύεσθαι exp. in toro reponere, vel torum sternere.

Στοιβὴ, herba qua in extruendis stibadiis et toris utebantur, quaque tomenti loco culcitras farciebant, in Hippiatr. et apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. [Aristoph. R. 1209.] Scribitur et στοίβη, apud Hesych. quod exp. etiam, constructio, compositio.

Στοιβάζω, construo, compono, digero. Luc. σὺ δὲ στοίβαζε καὶ συντίθει. Et Eccles. c. 8. στοιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, struere ligna in pyram.

Στοιβασία, ἡ, structio. Etym.

Διαστοιβάζω, (*comp.*) instipo, constipo. [Herodot. hist. καὶ διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου ταρσοὺς καλάμων διαστοιβάζοντες, ἔδειμαν πρῶτα μὲν τῆς τάφρου τὰ χείλεα.]

Στίφος, εος, τὸ, turma, caterva, globus militum. [Æsch. Pers. 20. 366.] Xen. Pæd. 1. † 4. 19. agmen consertum. p. 177. c. et p. 184. c.† Joseph.

ΣΤΕΊΧΩ, F. ξω, Aor. 2. ἔστιχον, eo, vado. Il. ά. Κοῦροι ἅμ' ἔστειχον. Il. β'. Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα. † Hes. Th. 690.† Eur. in Iph. Aul. δόμων τῶνδε πάροιθεν στεῖχε. [cum Acc. Æschyl. Pr. 797. Ag. 81. 1666. Στεῖχε δωμάτων πάρος, prodi huc foras. Soph. Tr. 47. Œdip. Tyr. 818.] A quibusdam propriè dicitur esse, ordine eo, seu incedo. Etym. exp. ἐν τάξει παραγίνομαι.

Στὶξ, ιχὸς, ἡ, ordo, versus. Il. β'. Οὐ γάρ πω ὅστις σφὶν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο. Sic et Il. γ'. δ. Et in Epigr. στίχες φυτῶν, exp. versus.

Στίχος, ου, ὁ, idem quod στὶξ, sed in prosa usitatius. De ordine militari, apud Xen. pæd. 8. στίχοι δὲ εἱστήκεσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ. De ordinibus seu versibus plantarum et arborum, apud eundem in Œc. ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων. De versibus librorum etiam dicitur, i. lineis: et peculiariter de versibus metricis: apud Plut. de fort. Alex. l. 1. et 2. Στίχος dicitur etiam esse ἡ ἐπὶ βάθος στάσις τῶν χορευτῶν. Eust. in Il. ψ'. [V. Æschyl. Pers. 366. Aristoph. Ran.]

Στιχήρης, versu scriptus. Damasc.

Στιχίδιον, τὸ, versiculus. Plut. Symp. l. 4. probl. l. 4. Athen. l. 1.

Στιχῖνος, ὁ, q. d. verseus. ex versibus constans. Lucill. Epigr. l. 2.

Στιχηδὸν, in modum versuum. Herodian. l. 4.

Στιχίζω, ordine dispono. Æschyl. in Prometh. Item, carmina scribo.

Στιχάω, eo, vado: unde Iliad. β'. Ἠΐονος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο.

Στιχὰς, άδος, ἡ, herbæ nomen, quæ aliàs στοιχάς. Diosc. l. 3. c. 31. et l. 5. c. 52. et 53.

Στιχαδίτης οἶνος, vinum quod ex stœchade conficitur.

Στιχαδικὸν ὄξος, acetum stœchadicum: apud Diosc. l. 5. c. 52. et 53.

Στοῖχος, idem quod στίχος, ordo, versus. In acie propriè στοῖχος dicitur ordo à fronte incipiens, et per succenturiatos à tergo sive substites sigillatim ad extremum agmen porrectus. Thuc. lib. 4. Herodian. l. 8. In cynegeticis στοῖχοι dicitur ipsa indago et series plagarum, quibus saltus stabulaque ferarum cinguntur à venatoribus. Xen. et Poll.

Στοιχὰς, άδος, ἡ, ordine posita: ut, στοιχάδες ὁλκάδες, Nonn. ¶ Est et herbæ nomen, quæ στιχὰς modò dicta.

Στοιχάριον, τὸ, parvus ordo, seu parva series.

Στοιχηδὸν, ordine, serie, more eorum quæ in versus disposita sunt. Gregor.

Στοιχέω, in versus rectos porrigor. Theophr. Item ordine procedo. Xen. † Pæd. 6. p. 168. d.† Et simpl. incedo, ambulo. Rom. 4. Act. Ap. c. 21. et alib. in N. Test.

Στοιχίζω, indagine cingo. Xen. στοιχιζέτω δὲ ὑψηλά. [Æsch. Pr. 483.]

Στοιχισμὸς, quum indagine cinguntur sylvæ et stabula ferarum; expansio plagarum varis surrectarum.

Στοιχεῖον, τὸ, elementum, principium. Propriè στοιχεῖα dicuntur quatuor mundi elementa, à quibus omnia oriri ferunt et prodire. Plut. adversus Colot. ἅ γε φησὶ μιγνυμένων τῶν στοιχείων ἀποτελεῖσθαι. ¶ Apud Grammat. στοιχεῖα sunt elementa ex quibus syllabæ componuntur. Aristot. &c. Habent et aliæ res ac artes sua στοιχεῖα. Aristot. Philopon. Isocr. ¶ Στοιχεῖον dicitur etiam solarii umbra, quia ex umbris veluti elementis horarum ratio temporisque momenta observatione deprehenduntur. Poll. l. 6. c. 8.

Στοιχειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, elementalis, seu elementarius: elementaris, simplex. Aristot. metaph. 1. Plut. Apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4. στοιχειώδης κριθὴ, exp. hordeum in versus spicatum.

Στοιχειωδῶς, elementaliter. Laërt. in Zen.

Στοιχειακὸς, idem cum στοιχειώδης.

Στοιχειακῶς, idem quod στοιχειωδῶς. Tzetz.

Στοιχειόω, elementa doceo, erudio principiis seu rudimentis artis alicujus. Apud Greg. στοιχειούμενοι φόβῳ, timoris prima elementa suscipientes.

Στοιχείωμα, τὸ, idem quod στοιχεῖον.

Στοιχειωματικὸς, elementarius.

Στοιχειωματικοὶ vocari dicuntur ii qui cœlesti ratione imagunculas concinnant, eventu sæpè mirabili, ad fallaciæ dæmonum errorisque efficaciam.

Στοιχείωσις, ἡ, elementorum et primorum rudimentorum traditio. Dionys. Areop.

Στοιχειωτὴς, οῦ, ὁ, qui elementa et prima rudimenta tradit.

Composita: ac primùm ex στείχω, et στιχάω, seu στιχέω.

Ἀποστείχω, abeo, discedo. Odyss. μ'. Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε δῖα θεάων. Unde aor. 1. imperat. ἀπόστιχε, abi, discede. Il. ά. Item, revertor. Soph.

Διαστείχω, pervado, permeo: seu eo per, vado per. Euripid. in Andr. Ἀγαμέμνονος δὲ παῖς διαστείχων πόλιν.

Ἐπιστείχω, adeo, accedo, advento. Od. χ'. Exponitur etiam, ingredior, inambulo.

Ἐπιστιχάομαι, accedo, eo. Nonn.

Καταστείχω, descendo. Item redeo, revertor. Nonn. τηλεπόροιο καταστείχοντι κελεύθου.

Μεταστείχω, adeo. Eurip. in Hec. [509.] Ἥκω μεταστείχων σε.

Ὁμοστιχάω, seu ὁμοστιχέω, simul procedo, unà eo, comitor. Il. ό. πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν Αἰὲν ὁμοστιχάει. Nonn. ὁμάρτησεν ὁμοστιχέων.

Παραστείχω, transeo, prætereo. Hom. hymn. 1. in Apoll. Αἴπυν τ' ἠμαθόεντα παρέστιχες, ἠ Μαγνῆδας. Apud Nonn. παρέστιχε δίζυγος ἠοῦς δρόμος, duo dies præterierant. Item, propè accedo. Sophocl. in Œdip. Tyr. †818.† ὥς μ' ὁρᾷ Ὄχου παραστείχοντα, accedentem ad currum. (Æsch. Ch. 566.)

Περιστείχω, circumeo, seu in orbem eo. Od. δ'. Τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα.

† Προστείχω, accedo, advenio. Soph. Œd. Tyr. 79. [οἵ δέ τ' ἀρτιώς Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι. Œd. Col. 30. 325.]

Composita ex στίχος, et στοῖχος.

Ἀκρόστιχον, τὸ, initium versus. Schol. Thuc.

Ἀκροστιχὶς, ἡ, idem. Euseb.

Ἀντίστοιχος, ὁ καὶ ἡ, oppositam seriem habens, è regione oppositus in serie ducenda.

Ἀντίστοιχα dicuntur etiam, quorum alterum alteri velut ex adversa parte respondet. Item ἀντίστοιχος, serie æqualis: vel simpliciter, æqualis. Eurip. in Andr. [745.]

Ἀντιστοίχως, opposita serie, obversariò.

Ἀντιστοιχία, ἡ, duarum rerum opposita inter se collocatio, vel collocatio duarum rerum ex diverso sibi respondentium. De literarum inter se oppositione dicitur apud Athen. l. 11. quum ait, φιάλην κατ' ἀντιστοιχίαν esse πιάλην, &c.

Ἀντιστοιχέω, oppositus sum è regione in serie ducenda, obversor alii. Dicuntur et ἀντιστοιχεῖν, quæcunque sibi mutuo respectu velut opposita sunt. Est et verbum saltatorium: apud Xenoph. in Symp.

Ἄστοιχος, in quo versus seu ordines nulli sunt.

Αὐτόστοιχος, qui solus secum meditatur. Suid.

Διαστοιχίζω, ordine colloco et dispono. Hesych. (Διαστοιχίζομαι, ἀσφαλίζομαι. Æschyl. Pr. 230.)

Δίστιχος, et δίστοιχος, duobus versibus constans: duos ordines seu versus habens: ut, δίστιχον μέτρον, et δίστοιχοι ὀδόντες. Aristot.

Διστιχία, seu διστιχίασις, ἡ, dicitur affectus palpebrarum, quum sub ordine pilorum palpebræ naturali alius ordo pilorum præter naturam succrescit: Aut. definit. med.

Διστοιχία, ἡ, duplex ordo, bini ordines.

Ἑξάστιχος, senis constans ordinibus seu versibus.

Ἑτερόστοιχος, qui alterius est ordinis et diversæ seriei.

Ἡμιστίχιον, τὸ, dimidium versus: seu dimidiatus versus.

Μεταστοιχὶ, ordine, serie, ordinatim, juxta seriem, tenore perpetuo. Iliad. ψ'.

Μονόστιχος, uno versu seu ordine constans.

Μονόστιχον, (sc. μέτρον,) unicus versus. Epigr.

Νομαδόστοιχοι, qui à pascuis veniunt ordine incedentes. Hesych.

Ὀλιγόστιχος, paucos versus seu ordines continens.

Ὁμόστιχος, seu Ὁμόστοιχος, in eodem versu seu ordine locatus. Plat.

Παραστιχὶς, continuus ordo, continuata series; capita et primæ versuum literæ. Diog. Laërt. [lib. 5. §. 92. 93.]

Παραστιχίδιον, τὸ, (dimin.) idem. apud eund. in Epicharm.

Πεντάστιχος, quinque ordinibus seu versibus constans; in quincuncem ordinem positus.

Περίστοιχος, circumcirca ordinibus distinctus. Dem. contra Nicostr.

Περιστοιχίζω, et περιστοιχίζομαι, undique cingo indagine. Xen. Metaphor. apud Dem. Phil. 1. κύκλῳ πανταχῆ μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται. (Æsch. Ag. 1392.)

Πολύστιχος, et πολύστοιχος, multis versibus seu ordinibus constans. [Aristot. de Hist. Animal. Καρχαρόδοντες δὲ πάντες οἱ ἰχθύες, ἔξω τοῦ σκαροῦ· καὶ πάντες ἔχουσιν ὀξεῖς τοὺς ὀδόντας, καὶ πολυστοίχους, &c.]

Πολυστιχία, ἡ, versuum multitudo. in Epigr.

Σύστοιχος, qui ejusdem est ordinis seu seriei, in eadem serie seu eodem ordine locatus. Propriè σύστοιχοι milites in acie dicuntur qui in eadem serie collocantur, ita ut primus secundo à tergo immineat, secundo tertius, et sic deinceps, &c. ¶ Hinc σύστοιχα ea etiam dicuntur, quæ cognata inter se sunt et consociabilia, non κατὰ παντὸς, sed in parte; seu quæ alicujus naturæ cognatione aut ejusdem qualitatis communione inter se conveniunt: ut homo brutis animantibus σύστοιχος est, quoniam τῇ ἀλόγῳ ψυχῇ cum iis utitur. Et aër igni σύστοιχος est, quoniam caliditate ei respondet. Aristot. de ortu et interitu. ¶ Item quæ ab eodem capite et genere descendunt, σύστοιχα sunt: ut ea quæ sub substantia ponuntur genera speciesque subalternæ cum individuis. ¶ Sunt et ea σύστοιχα, quæ per annominationem dicuntur: seu ejusdem generis verba, quæ ab uno orta variè commutantur: ut apud Aristoph. top. l. 2. τὰ δίκαια καὶ ὁ δίκαιος τῇ δικαιοσύνῃ σύστοιχα sunt, à qua denominantur. Logicis, Conjugata. ¶ Interdum et ea sibi σύστοιχα esse dicuntur, quæ sub diverso quidem genere posita sunt, eandem tamen ad sua subjecta rationem habent: quæ ab Alex. σύστοιχα κατ' ἀναλογίαν appellari posse traduntur: ut est ἡ ἐπιστήμη καὶ αἴσθησις, cujus utriusque eadem est ratio ad τὸ ἐπιστητὸν καὶ αἰσθητόν. vide Alex. Aphr. in top. l. 1. et Aristot. de sensu.

Συστοίχως, eodem ordine et serie. Aristot. de sensu.

Συστοιχία, ἡ, propriè militum series in profunditatem porrecta, pendentem catenam repræsentans. Accipitur et pro quavis seriei seu ordinis rerum communione, seu cognatione, natura atque convenientia.

Συστοιχέω, ῶ, ejusdem ordinis sum: in eadem serie seu eodem versu sum collocatus. Polyb. συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν. Utitur et Paul. ep. ad Galat. c. 4.

Τελειοστιχὶς, ίδος, ἡ, versus seu versuum genus, quorum primæ ultimæque syllabæ connexæ esculentum aliquid aut poculentum, aut vas seu utensile denotant: ut in hoc Homerico, Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, prima et ultima syllaba conjunctæ ἄρτος constituunt, quod panem significat. Athen.

Τετράστιχος, seu τετράστοιχος, quatuor constans ordinibus aut versibus. Dionys. Areop.

Τετραστοιχία, quadripartitus ordo, seu ordo et series constans quaternis versibus.

Τετραστοιχὶ, serie quaternorum versuum, per quaternorum versuum singulos ordines. Phil. de vita M. l. 2.

Τρίστοιχος, qui trium perpetuorum versuum constat ordinibus, in trium versuum ordines atque strophas explicatus. Athen. l. 3.

Τρίστιχος, idem. Jos.

Τριστοιχία, ἡ, trium perpetuorum versuum ordo et series.

Τριστοιχὶ, tenore ternorum perpetuo. Hesiodus in Theog. †727.†

Composita ex στοιχειόω.

Ἀναστοιχειόω, informo: quasi ab elementis incipiendo. Suid. Item, in elementa resolvo. Greg. de hom.

Ἀναστοιχείωσις, ἡ, informatio, quæ fit quasi ab elementis incipiendo. Item resolutio in elementa. Alex. Aphr. in Probl.

Ἐγκαταστοιχειόω, unà cum primis elementis et rudimentis indo: imprimo et infigo quasi prima elementa et rudimenta. Plutarch. in Lycurg.

Μεταστοιχειόω, in aliud elementum muto, transformo. Suid.

ΣΤΕ'ΛΕΧΟΣ, εος, τὸ, truncus, caudex: arboris ea pars quæ ex radice surgit, et postea in ramos finditur. Theophr. histor. plant. lib. 1. cap. 1. καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἓν, ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος.

Στελεχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. caudicosus: seu caudicis truncique speciem gerens. Diosc. l. 4. c. 73.

Στελεχιαῖος, idem: ut, στελεχιαία φλὲψ, vena illa magna quæ à sima jecinoris parte exoriens aliarum veluti truncus est. Gal. de loc. aff. lib. 6. c. 4.

Στελεχόω, caudicem emitto. Epigr.

Composita.

Ἀστέλεχος, ἀστελέχης, caudicem non habens, trunco carens. Hesych.

Βραχυστελέχης, qui parvo seu brevi caudice est.

Μακροστελέχης, cujus truncus est procerus.

Μονοστελέχης, seu μονοστέλεχος, qui unum à radice caudicem habet. Theophrast.

Πολυστέλεχος, multos habens truncos. in Epigr.

ΣΤΕΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, arbori innascens quiddam: ut viscum et hyphear. Theophr. de caus. pl. l. 2.

ΣΤΕ'ΛΛΩ, F. ελῶ, mitto. Il. μ'. Οὔτε κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν. Plut. in Per. χιλίους ἔστειλεν εἰς Χερρόνησον, mille in Chersonesum misit. Apud Luc. ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα, via quæ ducit seu fert Corinthum. Apud Eurip. in Orest. ἐστείλαμεν ναῦν, navem trajecimus. Et, στέλλειν στρατὸν, classem traducere: eidem. ¶ Item instruo, apparo, apto, adorno. Odyss. ξ'. Ἐννέα νῆας στεῖλαι. Soph. in Ajace, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν, cujus gratia hanc navigationem apparavimus. (Œdip. Tyr. 880. Æsch. Pers. 177. κέλευθον ἔστειλα. 611.) Et cum genit. Plat. in ep. τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ στείλῃς, οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσηται κάλλιον. ¶ Item orno, exorno: id est, vestimentis instruo et exorno: amicio, induo. Soph. in Trachin. Στελεῖν χιτῶνι τῷδε. Xen. Hellen. 3. κελεύοντων ἄγειν τὰς ἑταίρας, ἐξελθὼν ἤγαγε τοὺς περὶ Μέλωνα, τρεῖς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τοὺς δ' ἄλλους ὡς θεραπαίνας. ¶ Item contraho. Ut, ἱστία στέλλειν, Od. π'. et apud Apoll. Arg. 2. Item reprimo, inhibeo, sisto, compesco. Ut apud Philon. de vita M. l. 3. τὴν πρὸς ὕψος ἄλογον αἴρουσαν φυσῶσαν οἴησιν, ἀτυφίας ἔρωτι σὺν ἐπιστήμῃ στέλλειν, coërcere et reprimere. Apud Alex. Aphrod. τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, quæ alvum adstringunt et sistunt. Et apud Dioscor. στέλλουσιν ὑπερσαρκώματα, carnem nimis excrescentem reprimunt et compescunt.

Derivata à στέλλω, mitto.

Στέλλομαι, mittor. Herodian. lib. 2. πρεσβεῖαί τε ἀπ' ἐκείνων τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐστέλλοντο. Accipitur et pro πορεύομαι, et de utroque itinere dicitur, magis tamen propriè de navali. Soph. in Ajace, τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην, propterea enim huc veni. Synes. ep. 110. στέλλεται ἐπὶ πονηροὺς ἄνδρας, proficiscitur in improbos homines. Idem ep. 61. τρίτον τουτονὶ στόλον ἡ ναῦς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία στέλλεται, in Thraciæ loca proficiscitur. Sic et apud Pausan. Metaph. apud Aristoph. in Vesp. ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης, viam affectas ad tyrannidem. (accerso cum Acc. Soph. Œdip. Tyr. 442. Luc. Nigrin. p. 22.)

Στόλος, ου, ὁ, commeatus, profectio, iter, i. ipsa actio ejus qui mittitur seu proficiscitur. Synes. ep. 61. Dicitur et de expeditione tam terrestri quam navali. Propriè verò de navali, teste Hesych. De terrestri, apud Arr. lib. 4. De navali, apud Suid. Sic dicuntur etiam copiæ quæ στέλλονται. quæ si sint navales, exp. classis: ut apud Thuc. lib. 8. si sint pedestres, exp. exercitus: apud Xen. anab. 2. Exponitur et, familia: apud Soph. in Trach. Item appendix. Apud Aristot. de part. an. lib. 4. στόλον ἔχει τινὰ, aliquid habet prominens. Apud eundem de par. an. l. 2. στόλος κέρκου, exp. tenor caudæ. ¶ Est στόλος et navis pars, apud Poll. l. 1. et Hesych. (χαλκήρη στόλον. Sch. ex. τὸ ἔμβολον παρὰ τὸ εἰς ὀξὺ συνεστάλθαι· στόλον γὰρ ἔλεγον τὰ ἀπωξυμμένα. Æschyl. Pers. 408. ναυτίφρη στόλον. 416. 797. Eum. 859. cœtus. Soph. Tr. 230. 571. Œdip. Tyr. 177. ¶ Aliam signif. vide in secundo ordine derivat.

Στειλειὰ, ᾶς, ἡ, foramen securis in quod immittitur lignum: (ὀπὴ δι' ἧς στέλλεται τὸ ἐμβαλλόμενον ξύλον, inquit Eustath. etymon exprimens.) Od. φ'. πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων Πρώτης στειλειῆς.

Στειλεὸν, et poët. στειλειὸν, τὸ, et ὁ στειλεὸς, vel στελεὸς, securis manubrium: (quod nimirum τῇ στειλειᾷ immittitur.) Od. έ. αὐτὰρ ἐν αὐτῷ (πελέκει) Στειλειὸν περικαλλὲς ἐλάϊνον εὖ ἐναρηρός.

[Στελεή. Apoll. Rhod. Arg. iv. 957. Ὀρθὸς ἐπὶ στελεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας &c. Schol. τῇ λαβῇ.]

Composita: ac primùm ex στέλλω cum præpositione.

Ἀποστέλλω, mitto. Demosth. ἀποστέλλειν χρήματα. Thuc. ἀποστέλλειν στρατιὰν, mittere exercitum. ¶ Interdum est, mitto aliquem cum mandatis, mitto legatum. Ut apud Thuc. Μελήσιππον ἀποστέλλει εἰς τὰς Ἀθήνας. ¶ Ἀποστέλλειν ναῦν, cursum navis aliquò dirigere et contendere: quod etiam is facit, qui magistratum præposuit et exercitorem navis. Demosth. ¶ Item ἀποστέλλω, amando, ablego. Eur. in Phœn. Τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός; i. στέλλων ἀπὸ γῆς, ἀπάγων. (Med. 281. 935.)

Ἀποστέλλομαι, mittor. Item, mittor cum mandatis, mittor legatus. Item, è litore solvo. Demosthen. in Phorm. ὅταν ἀποστέλλωνται ἐκ τῶν ἐμπορίων. (Eurip. Phœniss. 265. 285. proficiscor. Soph. Œdip. Tyr. 114.)

Ἀποστολὴ, ῆς, ἡ, missio. Item, dismissio et remissio. Plut. in Dionys. Item, profectio ejus qui nave proficiscitur. ut apud Thuc. l. 8. et Plat. (Eurip. Phœniss. 1005.) ¶ Sic peculiariter dicitur in sacris literis munus Apostolicum: seu Apostolatus, ut in ep. ad Rom. c. 1. et Act. 1.

Ἀποστολεὺς, έως, ὁ, magistratus rei nauticæ jurisdictionem habens, qui trierarchis jura reddebat. Suid. et Poll.

Ἀπόστολος, ὁ, ἡ, interdum est adjectivum. Ut, ἀπόστολα πλοῖα, apud Plat. ep. 7. quæ modò huc, modò illuc dimitti solent à rei navalis præfectis: vel (secundum alios) quæ jam dimittuntur et è litore solvunt. ¶ Sæpius est substantivum: interdumque sic dicitur apparatus classium, et expeditio maritima: ut apud Dem. Olynth. 3. ἀφήκατε ὦ Ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὸν ἀπόστολον. ¶ Interdum sic appellatur imperator exercitus, qui expeditioni navali præficitur: teste Hes. ¶ Apud Jurisconsultos ἀπόστολοι dimissorias literas signif. seu appellatorias. L. 106. D. de verbor. sign. ¶ Quivis etiam qui cum mandatis aliquò mittitur, ἀπόστολος dicitur. Peculiariter tamen legati Christi, quos in totum terrarum orbem misit ad annunciandum Evangelium, sic dicuntur ab Evangelistis et ecclesiasticis scriptoribus. Lat. etiam Apostoli.

Ἀποστολικὸς, ad Apostolos pertinens, aut Apostolos decens, vel ab Apostolis profectus: ut, ἀποστολικὴ πολιτεία, apud Suid.

Ἀποστολιμαῖος, emissitius, seu missitius, emissarius. Sueton.

Decomp. Ἀνταποστέλλω, vicissim emitto, remitto.

Διαποστέλλω, amando in diversas partes, dimitto. seu emitto nuntium.

Διαποστολὴ, missio internuntii. [Polyb. Hist. lib. 5. δεξαμένων δὲ τῶν Αἰτωλῶν ἑτοίμως, τὸ λοιπὸν ἤδη περὶ τῶν κατὰ μέρος συνεχεῖς ἐγίνοντο διαποστολαὶ πρὸς ἀλλήλους.]

Ἐξαποστέλλω, emitto. Polyb. l. 5. ἅμα δὲ τοῖς φυλάττουσιν αὐτὸν ἐξαπέστειλεν. Item lego cum mandatis, seu legatum mitto, Diod. Sic.

Ἐξαποστέλλομαι, emittor. Greg. Naz.

Ἐξαποστολὴ, emissio, ablegatio. Polyb.

Ἐπαποστέλλω, insuper amando, seu insuper mitto. [Polyb. Hist. lib. 1. πλείους ἀεὶ καὶ πλείους ἐπαποστέλλων τοῖς ἀκροβολιζομένοις.]

Προαποστέλλω, antè emitto, seu præmitto. Dem.

† Συναποστέλλω, simul mitto. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. e.†

Ψευδαπόστολος, qui falsò sibi nomen apostoli usurpat. in ep. ad Cor. 2. c. 11.

Διαστέλλω, mando dimissis huc illuc nuntiis: aut simpliciter, mando, edico. Lev. 4. Διαστέλλων τοῖς χείλεσι, καλοποιῆσαι. Item, decerno, destino: apud Jos. c. 20.

Διαστέλλομαι, (medium,) idem. Marci 5. διεστείλατο αὐτοῖς πολλά. Sic et Matth. 16. et Act. Ap. 15.

Διαστέλλομαι, (pass.) mandor, edicor. Hebræorum c. 12. οὐκ ἔφερον τὸ διαστελλόμενον. Alias significationes unà cum derivativis et decomp. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Decomp. Προδιαστέλλω, prænuntio, præmoneo. Joseph. in l. antiq. Jud.

Ἐκστέλλω, emitto, mitto extrà. † unde ἐκστέλλομαι, ornor apud Soph. Œd. Tyr. 1277.†

Ἐπιστέλλω, mitto ad: ut, ἐπιστέλλειν ἐπιστολὰς, Dem. Sæpe dicitur pro, ἐπιστέλλω γράμματα. Ut apud Herodian. lib. 4. ἐπιστέλλει βασιλεῖ Παρθυαίων, dat literas ad regem Parthorum. Item l. 4. ἰδίᾳ αὐτῶν ἑκάτερος ἐπέστελλε λανθάνων, uterque seorsum clanculum literas missitabat. Interdum significat, per literas certiorem facio: missis literis significo. Plat. in epist. καὶ ὑμῖν, εἴ του δεῖ, ἐπιστέλλετε. Thuc. l. 8. κρύφα ἐπιστείλας, ὅτι Ἀλκιβιάδης αὐτῶν τὰ πράγματα φθείρει. † Xen. Pæd. l. 4. p. 107. c. ἐπέστελλεν αὐτὸν ἥκειν, per literas petiit ille veniret. l. 5. p. 141. b.† Item, mando, jubeo, præcipio. Xen. Pæd. 2. τὸν ἄγγελον, ἐπιστείλας ταῦτα, ἔπεμψε, cum mandatis misit. † et 1. 4. 26. Cum dat. pers. l. 3. p. 75. d. et in passivo, ἐπέσταλται, jussum est. l. 3. p. 157. a.† Eurip. in Heracl. Ἐμοὶ δὲ πρός σε τόνδ' ἐπιστέλλουσ' ἄγειν. (Phœniss. 825. Æsch. Ag. 917. Soph. Œdip. Tyr. 106.) † Sic Aristoph. Nub. 608. ἐπέστειλε φράσαι.† Item attraho, adduco. Epigr. Φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδὸν, velum capitis adducens et ad humeros trahens. (Ἐπιστέλλομαι. V. Æsch. S. c. Th. 1020.)

Ἐπεσταλμένα, τὰ, literæ quæ mittuntur. Herodian. lib. 7. Item, mandata, præcepta, et jussa. Thuc. l. 3. (Æsch. Ch. 777.)

Ἐπίσταλμα, τὸ, mandatum quod fit per epistolam.

Ἐπισταλτικὸς, ὁ, mandativus. Exponitur etiam, qui scribendis epistolis operam dat.

Ἐπιστολὴ, ἡ, epistola, literæ quæ ad aliquem mittuntur. Thucyd. Xen. Isocr. &c. ¶ Item mandatum, jussum, præceptum. Æschyl. in Prometh. (4. 340. Pers. 785. λόγων ἐπιστολαί. Soph. Tr. 500.) Eurip. in Helen.

Ἐπιστολικὸς, epistolaris: ut, ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ καὶ τύπος, apud Apoll. Thyan. et Demetr. Phal.

Ἐπιστόλιον, τὸ, parva seu brevis epistola, epistolium. Plut. in polit. præcept.

Ἐπιστολεὺς, έος, ὁ, epistolarum scriptor, epistolarum magister, Xen. Hell. l. 1. Exponitur etiam, tabellarius, seu tabellio: apud Suid. Sic dicitur etiam vicarius navarchi, qui vicem gerit ejus qui toti classi præfectus est. Xen. Hell. l. 2.

Ἐπιστολιμαῖος, ὁ, ἡ, idem quod ἐπιστολικός. ut, κατηγορίαι ἐπιστολιμαῖοι, quæ fiunt per epistolas. Dionys.

Ἐπιστολάδην, ornatè, succinctè. Hesiod. in Asp. † 289.†

Decomp. Ἀντεπιστέλλω, per epistolam respondeo, rescribo.

Προσεπιστέλλω, insuper mando, seu scribo. Thuc. [lib. 1.] † Xen. Pæd. l. 5. p. 133. d.†

Μεταστέλλω, accerso. Eurip. in Phœn. ἥκω μεταστέλλων ἀδελφόν. Et, mitto qui advocet, qui adducat.

Μεταστέλλομαι, idem. Luc. de luct. ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. Exponitur etiam, transmitto, deporto. (Προστέλλομαι, pro στέλλω. Æsch. S. c. Th. 421.)

Composita ex στόλος, sine præpositione.

Ἀκροστόλιον, τὸ, summitas seu ora navis. Athen. lib. 5. Arrian. Diod. Sicul.

Αὐτόστολος, ὁ καὶ ἡ, qui ipse sibi navis est seu classis, i. e. qui sine navi trajicit. Musæus in Leand. [255. Soph. Philoct. 511. ἔστελλον αὐτὸς ἱκεσίους πέμπων λιτὰς, Αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις.]

Μονόστολος, solus et desertus: qui solus it, solus missus. Soph. (cum Gen. Œdip. Tyr. 221.) apud Eurip. in Phœniss. Λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορὸς, exp. an ut cohortibus imperent, an verò ut soli hasta sua pugnent. Pro eodem dicitur etiam μονοσταλής. Hesych.

Ναύστολος, navi vehens. Æschyl. [Sept. c. Theb. 864. —— ναύστολον θεωρίδα, &c. Schol. τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Schol. β'. τὴν ὡς ναῦν ἐσταλμένην, διὰ τὴν ναῦν τοῦ Χάροντος.]

Ναυστολέω, navi veho, seu duco, navi deduco. Euripid. in Orest. Καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν εἰλήλυθεν. Alciphr. in ep. ἵνα σὲ ταῖς ἐμαῖς χερσὶν ἀκύμονα ναυστολήσω πλέουσα. Item, classe percurro, navi permeo. Soph. Ἵπποισιν ἢ κύμβαισιν ναυστολεῖς χθόνα; Item, navi peto, classe contendo. Interdum et simpliciter, proficiscor. ut Luc. in Lexiph. ναυστολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον. Exponitur etiam, rego et guberno veluti navem. apud Eur. in Suppl. κυμάτων ἄτερ πόλιν Σὴν ναυστολήσεις. (Med. 683.)

Ναυστόλημα, τὸ, navigatio: seu profectiò quæ fit navi: ut, πόντου ναυστολήματα. Eur. in Suppl. [209.]

Ναυστολία, ἡ, idem. Suid. et Hesych.

Νεκροστόλος, ου, ὁ, elator funerum, pollinctor, libitinarius. Œcum.

Νεκροστολέω, mortuos terræ mando.

Νεκυοστόλος, qui mortuos transmittit: Charontis epith. apud Luc.

Νυμφοστόλος, ὁ καὶ ἡ, qui sponso sponsam adducit, seu conciliat. Hes. et Suid. Item auspex nuptiarum, instructor et exornator. Greg.

Νυμφοστολέω, nuptam deduco, vel sponsam deduco ad sponsum. ¶ Item, orno sponsam: unde, νυμφοστοληθεῖσα nova nupta dicitur, quæ ornata est, ad sponsum ducenda. Strab. l. 6.

Ὁμόστολος, qui simul στέλλεται, i. simul mittitur seu proficiscitur. Apoll. Arg. 2. (cum Gen. Soph. Œdip. Tyr. 221. Æsch. Suppl. 505.)

Πολύστολος, multam seu magnam habens classem.

Πομποστολέω, classem deduco. Luc. in Amor.

Ψυχοστόλος ἠχὼ, apud Nonnum dicitur vox Christi, in extremo judicio animarum discrimen patefacturi, quasdam in æternam requiem intromissuri, alias in orcum amandaturi.

Derivata à στέλλω, apparo, orno, exorno, &c.

Στέλλομαι, instruor, accingor, paror. Il. ψ'. Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν. Eurip. στέλλονται κινεῖν, accinguntur ad movendum. Addito accusat. exp. accingor ad, vel suscipio. Galenus, ἀποδημίαν μακρὰν ἀναγκασθεὶς στείλασθαι. Item ornor, exornor. Luc. ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις. (Æsch. Ch. 764.)

Στόλος, ου, ὁ, apparatus, ornatus, amictus. Eur. in Supplic. Θέλει τὸ κλεινὸν οὗτος ὁ στόλος, πάτερ. † de exercitu, illiusque apparatu dicitur. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. a. et l. 8. p. 225. e.†

Στολὴ, ῆς, ἡ, amictus, vestimentum, indumentum. Eurip. in Helen. καὶ μὴν στολήν γ' ἄμορφον ἀμφὶ σῶμ' ἔχεις. Interdum exp. habitus, ornatus, ut et στόλος. Athen. l. 12. κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ, ornata apparatu nuptiali. Item stola: quod erat genus vestis promissæ, Medisque propriæ. Xen. Pæd. 8. et Hell. 4. Latini vero stola specialiùs utuntur pro veste muliebri. (Æsch. Pers. 1023. ubi Sch. ex στόλος, στρατεία. Suppl. 723.)

Στολίον, τὸ, parva stola, seu amiculum. Et pro veste philosophica, in Epigr.

Στολὶς, ίδος, ἡ, ruga vestis, in extrema plerumque ora, Poll. l. 7. Dicitur et de lineis seu striis in fronte, ex quibus, contracta fronte, fiunt rugæ, Poll. lib. 2. Item de rugis et plicis in sede, quæ, plùs æquo intumescentes, in condylomata abeunt. Aët. l. 14. c. 3. (Eurip. Phœniss. 1446.)

Στολιδώδης, rugosus: idem cum στολιδωτός. Galen. apud Hippocrat. et Aët. loco citato.

Στολιδόω, induo, amicio: unde particip. στολιδωσάμενος, indutus, amictus. Eurip. in Phœniss. [1743.] Καδμείαν ἂν νεβρίδα Στολιδωσαμένα ποτ' ἐγώ.

Στολιδωτὸς, rugatus, rugas et plicas habens. Xen. Pæd. 6.

Στολὰς, άδος, ἡ, dicitur esse genus armaturæ; lorica: apud Suid.

Στολίζω, amicio, vestio, induo: vel orno. Gregor. νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veste indutus. Item, instruo, apparo. Hesiodus in Erg. Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.

Στόλισμα, τὸ, vestimentum, indumentum, amiculum. Eur. in Hec. [1156. Γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος.]

Στολισμὸς, ὁ, amictus, i. e. ipso actio exornandi et amiciendi veste. Hesych. Pro eo per syncopen dicitur στολμὸς apud Eur. in Andr. et Herc. Fur. (Æsch. Ch. 27. Suppl. 723.)

Στολιστὴς, οῦ, ὁ, vestiarius, qui stolas et alias vestes conficit. Regum lib. 4. c. 10.

Στελμονίαι, fasciæ quibus canum latera præmuniuntur. Xenoph. in Cyneg.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιστέλλω, circumcirca amicio vel orno: unde particip. ἀμφιστειλάμενος, ornatus et amictus. Theocr. Idyll. 2. Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Ἐκστέλλω, orno. (Ἐκστέλλομαι. Soph. Œd. Tyr. 1293.)

Καταστέλλω, apto, adorno, compono. Euripid. in Bacch. Ἀλλ' αὐτὸν (πλόκαμον) ἡμεῖς, οἷς σε θεραπεύειν μέλει, Πάλιν καταστελοῦμεν, cincinnum tibi rursus aptabimus et componemus.

Καταστολὴ, vestitus, amictus, Hesych. et Suid. Alias signif. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Καταστολίζω, vestibus induo. Plut.

Περιστέλλω, cooperio, contego: obvolvo, circumcirca involvo. Od. ί. οὐδέ ἑ μήτηρ Κλαῦσε περιστείλασα, cooperiens vestimentis sepulchralibus. Plut. in Lyc. τριβωνίῳ περιστέλλει σκύμνον. Interdum exp. compono, decenter compono. Eurip. in Iphig. Taur. πῶς ἄν μ' ἀδελφῆς χεὶρ περιστείλειεν ἄν; (Med. 583. κατθανοῦσαν χεροῖν εὖ περιστελεῖν. 1036. Æsch. Eum. 700. Theoc. ιέ. 75. ιζ'. 97.) Plut. advers. Colot. τοῖς ἐν δεμνίοις περιστέλλων τὸ σαρκίδιον. Aliam signific. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Περιστολὴ, ipsa actio cooperiendi seu obvolvendi. Vide et in comp. ex στέλλω, contraho.

Περισταλτικὸς, vide ibidem.

Περιστολάδην, circumcirca obtegendo.

Προστέλλω, protego.

Συστέλλομαι, decenter componor et ornor, seu operior, involvor. Eurip. in Troad. οὐ δάμαρτος ἐν χεροῖν Πέπλοις συνεστάλησαν. Alias signif, vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Συστολίζω, simul orno. Epigr. Exponitur et simpliciter, apparo, adorno. apud Eurip. in Orest. [1435.] Σκῦλα Φρυγίων ἐπὶ τύμβον Ἀγάλματα συστολίσαι χρῄζουσα, &c.

Ὑποστολίζω, idem quod στολίζω. Plut.

Composita sine præpositione.

Ἀσταλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui instructus non est, vestimentis non amictus. Hesych.

Ἄστολος, ὁ καὶ ἡ, vestibus carens: vel non stolatus. Plut. in Num.

Γαμοστόλος, qui nuptias apparat et instruit. Musæus in Leand.

Γαμοστολέω, nuptias apparo.

Ἑπτάστολος, septem modis instructus, seu exornatus. Apud Eurip. in Supplic. [1221.] ἑπτάστολον πύργωμα Καδμείων ἔπι, ad septem turres Cadmeorum, i. ad urbem Cadmeorum septem turribus instructam.

Ἐΰστείλας, apud Hom. conjunctim dicitur metri causa pro εὖ στείλας, Odyss. ξ'. Νῆας ἐϋστείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι, naves bene instruentem.

Εὐσταλὴς, qui bene instructus est, decenter ornatus. Luc. in Tim. τὸ σχῆμα εὐσταλής. (Εὐσταλῆ στόλον. Æsch. Pers. 797.) Item succinctus et paratus, Herodian. l. 3. Item qui leviter armatus est, ideoque expeditus. Thuc. l. 3.

Εὐσταλῶς, decenti cultu seu ornatu, compositè. Luc. in Hermot. Item expeditè. Herodian. l. 4.

Εὔστολος, seu ἐΰστολος, benè indutus, pulchrè ornatus. Item bene instructus: ut, ἐΰστολος ὁλκὰς, apud Apoll. Rhod. Arg. 2.

Ἰδιόστολος, quem quis sibi propriis sumptibus instruxit: ut, ἰδιοστόλῳ τριήρει, triremis suis sumptibus apparata. Plut. in Alcib.

Κυανόστολος, cærulea veste amictus. Bion. Smyrn. in epitaph. Adon.

Λινοστολία, amictus lineus. Plut.

Μελανόστολος, nigris vestibus indutus. Plut.

Πυγοστόλος, qui vel quæ clunes exornat. Hesiod. in Erg.

Ὑψίστολος, altè stolatus: vel altè succinctus, in altum succinctam vestem habens.

(Χρυσεόστολμος. χρυσεοστόλμους δόμους. Scribitur etiam χρυσεοστίλβους. V. Æschyl. Pers. 159.)

Χρυσεόστολος, auro exornatus: ut, χρυσεόστολον φᾶρος, Euripid. in Herc. Fur. [414.]

Derivata à στέλλω, contraho.

Στέλλομαι, (medium,) idem cum στέλλω, contraho. Iliad. ά. Ἱστία μὲν στείλαντο. ¶ Item vito, declino: sumpta à nautis translatione, qui deflectunt ut scopulum declinent: ut in ep. ad Cor. 2. c. 8. στελλόμενοι τοῦτο, μήτις ἡμᾶς μωμήσηται. ¶ Item fallo: sumpta sign. ab iis qui clàm impetus animi reprimunt et declinant. ut apud Suid. ἐβούλετο μὲν στέλλεσθαι, οὐ μὴν ἠδύνατό γε κρύπτειν τὸ γεγονός.

Στέλλομαι, (pass.) reprimor, cohibeor. Phil. de vita M. l. 1.

Σταλτικὸς, qui vim habet contrahendi, cui vis inest reprimendi et astringendi seu distendendi. Diosc. l. 5.

Composita.

Ἀμφιστέλλω, circumcirca astringo, vel cohibeo.

Ἀναστέλλω, reprimo, inhibeo, restringo, contraho. Eurip. in Iphig. Taur. ὥστ' ἀναστεῖλαι πρόσω. Et apud Galen. χρῆσθαι τοῖς ἀναστέλλουσι τοὺς ἐπιρρέοντας χυμούς. Exponitur et, propulso impetum irruentis. apud Plut. τὰς μὲν ἄλλας διωκούσας (ναῦς) ἀνέστειλεν. ¶ Item succingo, subligo, sufflamino. vel etiam, sursum traho. unde voce media apud Eur. in Bacch. Νεβρίδας τ' ἀνεστείλανθ', ὅσαισιν ἀμμάτων Σύνδεσμ' ἐλέλυτο, nebridibus se succingebant, quibus vinculorum nodi soluti erant, vel nebridas subligabant, aut, sursum trahebant.

Ἀναστέλλομαι, reprimor, &c. Interdum, terga verto, retrocedo. Thucyd. apud Plutarch. in apoph. ἀνεσταλμένῳ τῷ χιτῶνι, sursum retractâ tunicâ.

Ἀνασταλτικὸς, reprimendi et cohibendi vim habens.

Decomp. Ἐπαναστέλλω, idem quod ἀναστέλλω. Aristot. de mundo.

Προαναστέλλω, antè cohibeo et reprimo, prior compesco. Plut. in Pericle, ἐλπίσι καὶ φόβοις ὥσπερ οἴαξι προαναστέλλων τὸ θρασυνόμενον αὐτῶν.

Διαστέλλω, (contraria simplici significatione,) diduco: aperio, patefacio, laxo. Hippiatr. οἴνῳ διαστέλλοντα τὸν ὀφθαλμὸν, qui frontem à vino exporrigit. Plut. in apophth. τῇ βακτηρίᾳ τὴν σκηνὴν διαστείλας, quum baculo tentorium aperuisset. In prosodiâ grammaticâ est, produco syllabam ut longam. ¶ Item, divido, separo, distermino. Reg. l. 4. c. 8. σὺ διέστειλας αὐτοὺς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, in hæreditatem tibi eos separasti. ¶ Interdum et, distinguo. (præsertim in orthographiâ grammaticâ.) Philo de vita M. l. 3. ἀπλανεστάτοις κριτηρίοις τὰς κατὰ μικρὸν διαφορὰς διαστέλλοντα, non errantibus judiciis exigua rerum discrimina distinguentem. ¶ Item, determino, definio: ut, διαστέλλειν μισθὸν πρός τινα, definire alicui mercedem, Gen. c. 30.

Διαστέλλομαι, distendor, diducor. Philopon. διαστέλλεται τὰ σώματα, καὶ συστέλλεται. Item separor, dividor. Suid. et Hesych.

Διαστέλλομαι, (medium,) præcisè caveo, seu verbis conceptis præcisè denuntio et testor. Polyb. ὑπέρ τε Σικελίας τἀναντία διαστέλλονται ῥητῶς. Item explico, disputo, discepto. Aristot. polit. lib. 2. ἔτι μικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι, βέλτιον.

Διάσταλσις, εως, ἡ, fœdus, pactum. Macchab. l. 2.

Διαστολὴ, ἡ, distinctio. Item, divisio, discretio, distractio. Polyb. In orthographiâ est virgula, comma. Item, dilatatio, deductio, extensio. productio syllabæ ut longæ. cui oppon. συστολή. Interdum significat, pacificatio et reconciliatio animorum: ut apud eundem Polyb. Exponitur etiam, explicatio.

Διαστολεὺς, έος, ὁ, instrumenti chirurgici nomen, quo utuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ compressa distendere volunt.

Decomp. Ἀντιδιαστέλλω, aliquid ab alio distinguo, quasi contrarium ei ponens. Exponitur et simpliciter, distinguo. Justin. Mart. ἀντιδιαστέλλων ἑαυτὸν ὁ ὢν τοῖς μὴ οὖσι.

Ἀντιδιαστολὴ, distinctio, differentia: apud Moschop. Gram.

Ἀποδιαστέλλω, dispesco, arceo, intersepio: apud Areop. Item, divido. Josuæ c. 1. ἀποδιαστελεῖς τῷ λαῷ τούτῳ τὴν γῆν.

Ἑδροδιαστολεὺς, instrumentum medicorum, quo anum compressum, sede ita inflammata et angustata, ut per ipsam non transmittantur alvi recrementa, diducunt.

Παραδιαστέλλω, disjungo, separo.

Παραδιαστολὴ, disjunctio, separatio, distinctio. nomen figuræ oratoriæ, qua similia discernuntur. de qua Quintil. lib. 9. c. 3. Rutil. Lup. et Jul. Rufin.

Προσδιαστέλλω, seu προσδιαστέλλομαι, nominatim excipio, et stipulatione caveo. Basil. ἀναγκαῖόν ἐστι, καὶ τοῦτο προσδιαστείλασθαι, ὅ, τι φεύγειν δεῖ.

Προσδιαστολὴ, cautio hujusmodi et definitio, quum in oratione addimus duntaxat, vel particulam æque pollentem, saltem, excepto, præter.

Ὑποδιαστολὴ, q. d. subdistinctio. Pro interpunctione minimâ usurpatur apud Eust. et cæteros Gram.

Καταστέλλω, idem quod ἀναστέλλω, reprimo, cohibeo: supprimo. Diosc. τὸ δὲ ἐχίνου ὄστρακον καταστέλλει τὰ ὑπερσαρκοῦντα. et Plut. θορυβοῦντας τοὺς ἐν ἀξιώματι νέους καταστεῖλαι βουλόμενος, compescere, seu ad modestiam revocare, et in officio continere.

Κατασταλτικὸς, cohibendi aut reprimendi seu sistendi vim habens.

Καταστολὴ, repressio, inhibitio, cohibitio. Apud Plut. in Per. καταστολὴ περιβολῆς, exp. modestia in vestitu.

Παραστέλλω, idem quod ἀναστέλλω. Hesych.

Περιστέλλω, comprimo, arcto, contraho: item, comprehendo, complector: unde, περιστέλλονται, compendiosiores fiunt: apud Dion. in myst. theol. (Theoc. ιζ'. 97.)

Περισταλτικὸς, coarctandi et comprimendi vim habens. Gal.

Περιστολὴ, compressio, coarctatio: apud eundem.

Προστέλλω, contraho: adduco: unde, προσεσταλμένος, astrictus, adductus, ideoque brevis: ut, θρὶξ προσεσταλμένη. Aristot. hist. anim. l. 9. Apud Gal. ad Glauc. l. 2. προσέσταλτο ὁ σκιῤῥώδης ὄγκος, adstrictus et cohibitus erat scirrhi tumor.

Συστέλλω, contraho, coarcto, coërceo: cui oppon. διαστέλλω. Plut. in Peric. συνέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὰ τείχη, compulit eos intra muros. Isocr. de Pace, τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι, cohibent et compescunt. Dicuntur et tristitia, dolor, aliaque ejusmodi πάθη aliquem συστέλλειν, i. deprimere et dejicere. apud Plut. Item, συστέλλω ἐμαυτὸν, (in periculo) me recipio et subduco. Greg. de Christo. ¶ Apud Gram. significat, corripio, i. syllabam vocabuli ut brevem pronuntio, scribo, &c. † Sic Scholias. apud Hesiod. Theog. 60.†

Συστέλλομαι, contrahor: ut fit in metu et pavore. Eur. in Iph. Taur. Ἡμεῖς δὲ συσταλέντες, ὡς θανούμενοι, Σιγῇ καθήμεθα. Dicuntur et ii συστέλλεσθαι, qui, profusiores sumptus vitantes, sese veluti contrahunt.

Συνεσταλμένως, correptè, correptâ syllabâ. Athen. l. 9.

Συσταλτικὸς, contrahendi seu coarctandi vim habens. Exponitur et, corripiens.

Συστολὴ, contractio, coarctatio. in definit. Stoic. et Damasc. Item correptio, figura grammat. quando syllaba longa sumitur ut brevis.

Decomp. Ἀσυστόλως, citra συστολὴν, i. correptionem. Vox grammat.

Ἐπισυστέλλω, (*decomp.*) idem quod συστέλλω, contraho. Aristot. rhet. 2.

Ὑποστέλλω, idem quod συστέλλω. Item, subtraho, subduco, in ep. ad Galat. c. 1.

Ὑποστέλλομαι, idem quod συστέλλομαι, animo demittor ac contrahor. Peculiariter significat, metuo, reformido, vereor. Isocr. in Evag. μηδὲν ὑποστειλάμενος. Sic et apud Dem. Philip. 1. Item vires remitto. non acriter nec omni conatu ago. Dem. in Mid. τῷ μηδὲν ὑποστειλαμένῳ πρὸς ὕβριν, qui nullum remisit conatum quo minus contumeliosus esset. Exponitur etiam, consultò vincor, et cedo pari. Item, mihi subtrahitur. Aristot. magn. moral. l. 2. ὑποστέλλομαι τῶν ἀγαθῶν, de bonis mihi detrahitur.

Ὑποστολὴ, contractio animi, timiditas. Greg. in 1. de filio.

Ἀνυπόστολος ῥήτωρ, (*decomp.*) non prævaricans, qui in dicendo nihil timet aut veretur, qui liberè loquitur.

Ἀνυποστόλως, sine prævaricatione, nihil remittendo. Hesych. exp. ἀνυπόπτως.

Συνυποστέλλω, idem quod συστέλλω, ὑποστέλλω.

ΣΤΕ'ΜΒΩ, contumelia seu injuria afficio. Item, assiduè moveo. Etym. et Eustath.

Στεμβάζω, convitior, irrideo. Hesych.

Ἀστέμβακτος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) contumeliis probisque carens. Etym. Item, immotus, firmus, stabilis: ut, κλέος ἀστέμβακτον, Euphor. apud Eustath.

Ἀστέμβακτα, exp. lamentabiliter, flebiliter. apud Lycophr.

Ἀστεμβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, itidem immotus, firmus. Item non perturbatus, stupore non attonitus, nec metu perculsus. Hesych.

Ἀστεμφὴς, idem quod ἀστεμβὴς, immotus. Il. β'. ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν. Apud Hesych. expon. etiam, asper, difficilis.

Ἀστεμφέως, seu ἀστεμφῶς, immotè, rigidè, firmiter. Od. δ'. † Hes. Th. 748.†

ΣΤΕΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, angustus, arctus. Ut, στενὰς ὁδοὺς, Xenoph. Pæd. 1. † Comp. στενότερος. 6. p. 163. e.† Εἰς στενὸν συνελαύνειν, ad angustias redigere, Luc. in Hermot. Τὰ στενὰ dicuntur angustiæ seu angusti transitus in montibus aut fretis, quos Latini fauces appellant. Thuc. l. 2. μὴ εἰσπλεῖν ἐς τὰ στενά. Sic et apud Herodian. l. 2.

(Στένος, εος. Æsch. Eum. 524.)

Στενότης, ητος, ἡ, angustia.

Στενόω, angusto, in angustum spatium redigo.

Στενόομαι, οῦμαι, in arctum cogor, coangustor. Herodian. lib. 7. τὰς διεξόδους ἐστένωται.

Ἐστενωμένως, angustè.

Στεινὸς, Ionicè, idem quod στενός. ut, στεινὸς πόρος, Herodot. in Polym. Et, τὸ στεινὸν, angustiæ, apud eund. ibid.

Στεῖνος, εος, τὸ, via angusta, seu angustus locus. Il. ψ'. et Od. χ'.

Στεινόω, idem quod στενόω.

Στείνωμα, τὸ, q. d. arctamen seu angustamen: idem cum στεῖνος.

Στένω, f. νῶ, gemo, ingemisco, suspiro. (☞ A στενὸς deductum, quoniam corde angustato, gemitus edi solent.) Demosth. ἀκούω καὶ στένων, καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν. Cum accusat. person. exp. deploro, lugeo cum gemitu. Ut apud Eurip. in Hippol. coron. Στένω σὲ μᾶλλον, ἢ μὲ, τῆς ἁμαρτίας. De mari dictum exp. sono, resono, strideo. Soph. κύμασι στένοντα πόντον. Sic et apud Eur. in Herc. Fur. (Æsch. Pers. 471. 511.)

Στένομαι, idem. (Στένομαι περί. Æsch. Pers. 62.)

Στενόεις, εντος, ὁ, gemebundus. Hesych.

Στόνος, ου, ὁ, gemitus, suspirium: vel gemitus fletu mixtus. Iliad. τ'. et χ'. Thuc. l. 7.

Στονόεις, idem quod στενόεις. Il. θ'. Od. λ'. et φ'. (Soph. Œd. Tyr. 196. Tr. 903.)

Στοναχέω, ήσω, et στοναχίζω, f. ίσω, idem quod στένω. Moschus in Epitaph. Bion. Αἰλινά μοι στοναχεῖτε, νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ. Epigr. l. 1. παραστείχοντες ἐμὰν στοναχήσατε μοῖραν. Odyss. ι. ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω.

Στοναχίζομαι, idem quod στοναχίζω. Il. η. μέγα δὲ στοναχίζετο θυμῷ. † Hes. Th. 159.†

Στοναχὴ, ἡ, gemitus, idem quod στόνος. Il. ά. Od. ι. (Στοναχὰς ἔχομεν. Soph. Aj. 203.)

Στόναχος, idem. Suid.

Στενάζω, f. ξω. idem quod στένω, gemo, ingemisco. Plut. in Fab. μηρόν τε πληξάμενος, καὶ στενάξας μέγα. Cum accus. significat, cum gemitu deploro. Eurip. in Herc. Fur. Στενάζω τέκνον ὀλέθρου. (Phœniss. 206. 997. Æschyl. Eum. 791.)

Στέναγμα, τὸ, et στεναγμὸς, ὁ, gemitus, suspirium. Prius apud Athen. l. 10. Posteriore utitur Eur. in Orest. (Phœniss. 1001. Soph. Œdip. Tyr. 1284.) et Plut. in Coriol.

Στενακτὸς, gemebundus, lamentabilis, gemitu dignus: ut, στενακτὰ ἄτη, Eur. in Herc. fur. (Στενακτὰν ἰαχάν. Phœniss. 1259.)

Στενακτικὸς, idem.

Στενάχω, idem quod στενάζω. Iliad. ά. Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω, καὶ κήδεα μυρία πάσσω. Iliad. σ'. Πυκνὰ μάλα στενάχων. Sic et Odyss. θ'. et alibi apud Homer. (Æsch. Pr. 99.) In eadem significatione usurpatur et pass. στενάχομαι, Iliad. ψ'. versu 1.

Στεναχίζω, pro eodem. Il ψ'. ἀδινὰ στεναχίζων. Et cum accus. Odyss. ά. Οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω οἶον. Pro eodem dicitur et στεναχέω. Il. σ'. ἀδινὸν στεναχῆσαι ἐφείην.

Στείνω, etiam Ionicè pro στένω dicitur: unde στείνομαι, quod itidem significat, gemo, gemitus et suspiria duco. Hesiodus in Theog. γαῖα πελώρη Στεινομένη. † 160. *arctata* et *contractata* vertitur. V. Grævius.† Exponitur etiam, arctor seu coarctor, ut derivetur à στενός. Ut Il. ξ'. στείνοντο δὲ λαοὶ, in angustum cogebantur. Sic et Il. φ'. et Od. ι.

Composita: ac primùm ex στενός.

Ἀποστενόω, idem quod στενόω. Alex. Aphr.

Διάστενος, angustus. Gal.

Σύστενος, angustus, in arctum coactus. Hesych.

Ὑπόστενος, subangustus, vel ima sui parte angustus.

Composita ex στένω, στόνος, &c.

Ἀγάστονος, ὁ καὶ ἡ, multis mixtus gemitibus. Exponitur etiam, multùm resonans. Odyss. μ'. [97. Κῆτος, ἃ μύρια βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη. Schol. Μεγάλους ψόφους ἀποτελοῦσα, ἢ μεγάλους στεναγμοὺς ἐπιφέρουσα, διὰ τοὺς ἐν τοῖς ναυαγίοις ἀπολλυμένους.] Item multorum caussa gemituum. (Æsch. S. c. Th. 98. Quod Sch. ex. ὑπὸ τοῦ στόνου ἀγόμενος καὶ κατεχόμενος.) Item multis gemitibus prosequendus.

Ἀναστένω, idem quod στένω: gemitus et suspiria duco. Eurip. in Orest. [156.] πρὸ τύμβου γάρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω. [Hec. 186. Τί ποτ' ἀναστένεις; Schol. διατί ἄρα ἀναστενάζεις. Ἔτι μὲν ἐμπνέω, βραχὺ δ' ἀναστένω. Helen. 1544.] (Æsch. Ag. 555.)

Ἀναστενάζω, vehementer suspiro, graviter ingemisco. Idem in Iph. Aul. ὡς δ' ἐσεῖδεν Ἀγαμέμνων ἄναξ Ἐπὶ σφαγὰς στείχουσαν εἰς ἄλσος κόρην, Ἀνεστέναξε. Item vehementer deploro. Idem in Iph. Taur. Σὲ πάρος, ἢ σ' ἀναστενάξω γόοις. (Æsch. Ch. 332.) [Herodot. Hist. lib. 1. §. 86. ὡς δὲ ἄρα μιν προστῆναι τοῦτο, ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης ἐς τρὶς ὀνομάσαι Σόλων. lib. 2. §. 175. αὐτῆς ἑλκομένης τῆς στέγης ἀναστενάξαι — καταχθόμενον τῷ ἔργῳ. Xenoph. Conviv. cap. 1. §. 15. Callias dixit, ὦ Philippe, ἀλλ' ἢ ὀδύνη σε εἴληφε; καὶ ὃς ἀναστενάξας εἶπε ναὶ μὰ Δί', ὦ Καλλία, μεγάλη γε.]

Ἀναστενάχω, idem. Il. ψ'. τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.

Ἀναστοναχίζω, pro eod. Il. κ'. v. 9. ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων.

Ἀστένακτος, non gemebundus. Et activè, qui non gemit, qui sine gemitu aliquid agit. Soph. [Trachin. 1217. cui addas, ej. Trag. 1091. ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς.] Eur. in Hec. [690. Οὐδέποτ' ἀδάκρυτος, ἀστένακτος Ἡμέρα μ' ἐπισχήσει. Alcest. 171.]

Ἀστενάκτως, sine gemitu, ita ut non ingemiscas.

Ἀστενακτὶ, idem. Aristoph. [Eccles. 464. Plat. Axioch. ἀφικόμενος οὖν παρηγόρουν αὐτὸν, ὡς εἰώθεις, ὅπως ἀστενακτὶ ἐς τὸ χρεὼν εἴη. Æschini hic Dialogus tribuitur.]

Ἀστηνὸς, et ἄστηνος, miser, calamitosus, qui multùm ingemiscit: ut sit comp. ex α epitatico et στένω. Vide et in comp. ex ἵστημι.

(Ἄστονος. Æsch. S. c. Th. 862.)

(Αὐτόστονος. Sch. ex. ἐν ἑαυτῷ τὸν στόνον ἔχων. Æsch. S. c. Th. 923.)

Βαρύστονος, graviter ingemiscens, graves gemitus et suspiria ducens: sic cognominati fuerunt histriones quidam apud Dem. pro cor. Exponitur et, graves gemitus afferens, gravium suspiriorum caussa: ut, βαρύστονος λίθος, in Epigr. (Soph. Œdip. Tyr. 1233.)

(Βαρυστόνως. Æsch. Eum. 797.)

Δύστηνος, infelix, miser: παρὰ τὸ στένειν, ut sit, graviter gemens. Hom. Dem. Plut. Vide et in comp. ex ἵστημι.

[Δύστονος. Æschyl. Sept. c. Theb. 991. Τάλανα καὶ πάθεν δύστονα κήδε' ὁμώνυμα. 1006. Ἰὼ ἰὼ δυστόνων κακῶν ἄναξ Ἐτεόκλεις ἀρχηγέτα.]

Ἐπιστένω, ingemo, seu ingemisco ob. Hesiod. in Theog. † 679.† ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς Σειόμενος. Eurip. in Med. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;

(Ἐπιστενάζω. Æsch. Pers. 729.)

Ἐπιστοναχίζω, seu ἐπιστεναχίζω, idem: apud eundem Hesiod. † Theog. 843.† ibid. ἐπεστονάχιζε δὲ γαῖα. ubi legitur et ἐπεστενάχιζε.

(Ἐπιστενάχω. Æsch. Ag. 799.)

Ἐπιστενάχομαι, idem. Iliad. ζ. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, per tmesin, pro ἐπεστενάχοντο.

(Ἐπιστοναχέω. Soph. Œdip. Tyr. 186.)

Ἐχέστονος, suspiriosus, exitialis. Theocr.

Συμπεριστένω, (*comp.*) congemisco, condoleo.

Καταστένω, ingemo, suspiro. Eurip. in Phœn. (1501.) τί τάδε καταστένεις; quid hæc ducis suspiria? Apud eundem in Andr. [443.] καταστένω σου, cum gemitu te defleo. [Troad. 675. Herc. Fur. 1039.]

Καταστοναχέω, et καταστοναχίζω, ingemisco. Epigr.

Καταστενάζω, ingemisco, seu cum gemitu deploro. Basil. καταστενάζω τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς. Et passiva voce apud Alciph. κατεστεναγμέναι τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες, munuscula cum suspiriis data.

(Μεγαλόστονος. Æsch. Ag. 413.)

Μεταστένω, ingemisco et suspiro ob. Od. δ'. ἄτην δὲ μετέστενον, ob damnum ingemiscebam, seu deflebam cum gemitu. (Æsch. Eum. 59.)

Μεταστένομαι, idem. Eurip. in Med. Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, Ὦ τάλαινα παίδων μᾶτερ.

Μεταστοναχίζω, idem. unde in pass. apud Hesiod. in Asp. † 92.† ὅπου πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω Ἣν ἄτην ἀχέων.

Περιστένω, circumcircà gemo.

Περιστένομαι, lamentis et gemitibus circumsono.

Decomp. Ἀμφιπεριστένω, circumcircà gemo. Callim.

Περιστοναχίζω, et περιστοναχέω, idem quod περιστένω. Hesiod. in Asp. † 344.† περιστονάχιζε δὲ γαῖα. ubi legitur et περιστονάχησε.

Περιστοναχίζομαι, undique repleor et reboo gemitibus. Od. ι'. περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

Περιστενάζω, idem cum περιστένω.

Περιστενάζομαι, idem cum περιστένομαι, seu περιστοναχίζομαι, Plutarch. in Ant.

Πολυστένακτος, valde gemebundus.

Πολύστονος, † ὁ, ἡ,† multùm gemens, multis gemitibus mixtus: ut, πολύστονος νόος, in Epigr. Exponitur et, multis gemitibus prosequendus, lamentabilis, luctuosus: ut, πολύστονα κήδεα, Il. ά. et, δαίμονος πολυστόνου, Eurip. in Herc. Fur. (Phœniss. 984. Soph. El. 1275. Æsch. S. c. Th. 851. Eum. 383.)

(Προστένειν. Æsch. Ag. 261.)

Συστενάζω, simul gemo, congemisco. Rom. 8.

Ὑποστένω, subtus ingemisco, subtus suspiria et gemitus duco. Luc. in somn.

Ὑποστοναχίζω, idem. Il. β'.

Ὑποστενάζω, pro eodem: vel, aliquantùm ingemisco. [Soph. Aj. 323. Ὑπεστένα\ζε ταῦρος ὡς μυκώμενος. 1023. Ὑπεστέναζεν. Schol. ἴσως ἡσύχως ἐστέναζε δεδοικὼς τοὺς ἐχθρούς.]

Φιλόστονος, gemebundus, amans gemitus, multùm gemens.

Φιλοστόνως, adverb. Æschyl. [S. c. Th. 285.] gemebundè, more amantium gemitus.

ΣΤΕ'ΡΓΩ, F. ξω, naturali quadam charitate complector: qualis est amor parentum erga liberos, liberorúmque vicissim erga parentes et sanguine junctos. Isocr. in Panath. στέργοντας αὐτὴν ὁμοίως, ὥσπερ οἱ βέλτιστοι τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας τὰς αὐτῶν. Plutarch. τὴν ἀδελφὴν ὑπερφυῶς ἔστεργε. Item generaliter, amo, diligo. Mosch. Idyll. 5. Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε. Plut. in Pericle. αὐτὸς δὲ τὴν Ἀσπασίαν λαβὼν, ἔστερξε διαφερόντως. Interdum amo, id est, delector. Isocr. ad Demon. μὴ γέλωτα προπετῆ στέργε. ¶ Item, acquiesco, sum contentus: unde, στέργειν ἀνάγκη, acquiescendum est, Eurip. in Herc. Fur. Cum dat. Isocr. in Panath. στέργειν τοῖς ἤδη συμβεβηκόσι. Idem cum accus. ad Dem. στέργε τὰ παρόντα. ¶ Significat etiam, oro, obsecro, seu opto, desidero. Soph. in Œdip. Colon. στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις. (Œdip. Tyr. 1043. Tr. 493. 1004. στέργει δέ με σωφροσύνα. Eurip. Med. 637. id. Phœniss. 1625. Æsch. Ag. 1579.)

Στέργομαι, amor, diligor, charus sum: in Epigr. ἐστέργμεθα μούσαις. † ὑπό τινος, ab aliquo. Xen. Pæd. 1. 6. 21.†

Στέρξις, εως, ἡ, amor: peculiariter, qualis parentum est erga liberos, et vicissim: vel habitus animi præsentibus contentus.

Στερκτὸς, idem cum στερκτικὸς, ἀγαπητός. Soph. (Œdip. Tyr. 1360.)

Στερκτικὸς, ὁ, amandi vi præditus. Τὸ στερκτικὸν, vis illa amoris à naturâ insita parentibus erga liberos, et vicissim, vel generaliter, amanti in amatum aut amatam. Plut. in Alex.

Στέργημα, τὸ, amoris incentivum et illecebræ: poculum amatorium: desiderii poculum. Horat. Soph. in Trachin. (A στεργέω.)

Στέργηθρον, τὸ, Hesychio idem est quod φίλτρον, amoris illecebra. Apud Euripid. in Hippol. Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν, expon. simpliciter, amores mentis. (Æsch. Pr. 491. Ch. 239. Eum. 192.) ¶ Sic etiam dicitur herba, quæ alias κοτυληδὼν, et Latinis umbilicus Veneris appellatur, ut est in append. Diosc. eò quòd eâ ad philtra utantur, teste Diosc. l. 4. c. 92.

Στοργὴ, ῆς, ἡ, peculiariter dicitur affectus ille amoris, quo parentes liberos prosequuntur, et liberi vicissim parentes. Generaliter de quovis amore: ut apud Herodian. l. 1.

Στοργέω, idem quod στέργω. Hesych.

Composita.

Ἀποστέργω, odio prosequor. Exponitur etiam, contemno, vilipendo, apud Theocrit. Idyll. 14. Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι. (Æsch. Ag. 508.)

Ἀπόστοργος, ὁ καὶ ἡ, invisus. Hesych. Putatur etiam sumi pro ἄστοργος.

Ἀστεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inamabilis: vel inexorabilis. Soph. in Ajace. (Œdip. Tyr. 237.)

Ἄστοργος, in quo non inest affectus amoris illius mutui inter parentes et liberos. Athen. [Epist. ad Rom. i. 31.]

Θεόστοργος, Dei amans. Nonn.

Ὁμόστοργος, eodem amore prosequens, concors in amore. Idem.

Φιλόστοργος, propensus ad amorem. Propriè de parentibus dicitur et liberis, amore illo naturali mutuò se complectentibus. Xen. de Cyro, † Pæd. 1. 3. 1.† παῖς φιλόστοργος φύσει. Utitur et Aristot. hist. an. lib. 9. et Plut. in Pericle.

Φιλοστόργως, amoris affectu illo, inter parentes et liberos mutui. et generaliter, amore magno. Plut. in Fab. et in sympos. sept. sap.

Φιλοστοργία, reciprocus ille amor inter parentes et liberos. Athen. lib. 13.

Φιλοστοργέω, naturali illo amore prosequor. Polyb. et Athen. l. 13.

Ἀφιλόστοργος, (*decomp.*) destitutus φιλοστοργίᾳ. Et general. non amans.

ΣΤΕΡΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, solidus: ut, σχῆμα στερεὸν, figura solida, apud geometras. Gell. l. 1. c. 20. ¶ Item, solidus, i. integer, perfectus: ut, ἀριθμὸς στερεὸς, Aristot. polit. 5. ¶ Item solidus, i. rigidus, firmus, durus: ut, στερεὴ λίθος, Odyss. τ'. (Æsch. Pr. 173.) Et, κέρατα στερεὰ, Aristot. Sic et, κάλαμος στερεὸς, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. ubi exp. etiam, spissus. ☞ Derivari traditur παρὰ τὸ ἱστάναι τὸν ῥοῦν. solidæ namque rei interest, fluxis ac liquidis rectos terminos constituere. Aut simpliciter, παρὰ τὸ ἱστάναι seu στῆναι.

Στερεῶς, solidè: item firmiter, constanter. Il. ψ'. Item duriter, firmiter, arctè, tenaciter, apud eundem Hom.

Στερεότης, ητος, ἡ, soliditas.

Στερεόω, f. ώσω, solido, firmo, firmum solidumque reddo: unde pass. apud Xenoph. Pæd. 8. βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι.

Στερέωμα, τὸ, firmamentum. Genes. c. 1. Basil. in Hexaëm. hom. 3.

Στερέωσις, ἡ, solidatio, firmatio. Basil. ibid.

Στερέμνιος, idem quod στερεὸς, solidus, durus, firmus: ut, στερέμνιος φύσις, apud eundem ibid.

Στέριφος, pro eodem. Thuc. l. 6. et 7. Exponitur etiam, imbecillis, infirmus, Hesych. Item infœcundus, sterilis, apud eundem.

Στεῤῥὸς, οῦ, ὁ, idem quod στερεός. Eurip. in Hec. Στεῤῥὰ γὰρ ἀνάγκη. (Στεῤῥὰς ἀλγηδόνας. Med. 1003.) Herodian. l. 6. ἀντιτυπὲς δὲ οὕτω καὶ στεῤῥὸν τὸ ῥεῖθρον.

Στεῤῥότης, idem quod στερεότης, soliditas, firmitas, duritas. Chrysost. Exponitur etiam, constantia, stabilitas, gravitas.

Στεῤῥόω, idem quod στερεόω.

ΣΤΕΡΕ'Ω, F. έσω, et ήσω, privo, orbo. Odyss. ν'. Οὕνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης. Eurip. in Andr. διπλῶν τέκνων μ' ἐστέρησε Φοῖβος.

Στερέομαι, οῦμαι, privor, orbor, amitto. Xen. † Pæd. l. 4. p. 96. c.† στερεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. Eur. in Alcest. Ἐσθλῆς γυναικὸς εἰ στερηθῆναί σφε χρή. (Med. 286. Soph. Œdip. Tyr. 791.) Sic, στερηθῆναι τῆς ψυχῆς, Isocr. ad Philip.

Στέρησις, εως, ἡ, privatio: cui oppon. ἕξις, apud Arist. in categor. et in phys.

Στερητικὸς, privativus: ut, στερητικὴ πρότασις, apud eund.

Στερίζω, et στερίσκω, idem cum στερέω. Epigr. lib. 2. Νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐστέρισεν. Xenoph. Pæd. l. 7. τοῦ δ' ἰσχύειν καὶ ἐργάζεσθαι οὐ στερίσκονται.

Στέρομαι, idem quod στεροῦμαι. Atticorum proprium, ut putatur. Hesiod. in Erg. Νίκης τε στέρεται. Plat. de rep. l. 2. ὦτα στερόμενα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς, τὸ αὐτῶν ἔργον ἀπεργάσεται. (Æschyl. Pers. 371. Eurip. Med. 654.)

Στεῖρα, ας, ἡ, sterilis, quæ non parit, quasi ἡ τοῦ τίκτειν ἐστερημένη, Etymol. In Epist. ad Galat. c. 4. ex Esa. Εὐφράνθητι, στεῖρα, ἡ οὐ τίκτουσα. Legitur et στεῖρος in hoc sexu apud Eurip. in Andr. Ἡ στεῖρος οὖσα μόσχος οὐκ ἀνέξεται Τίκτοντας ἄλλους. Apud Hom. Od. ύ. βοῦς etiam στεῖρα dicitur. ¶ Item στεῖρα, carina navis. Il. β'. ἀμφὶ δὲ κῦμα Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης. ☞ In hac signif. Etymol. et Eust. στεῖραν dictam volunt quasi στεῤῥάν. ¶ Pro eodem dicitur et στείρωμα, apud Hesych. ¶ Dicitur et de coma certo quodam modo intorta, quòd consueverunt mulieres comam carinare. Poll.

Στειρωθῆναι, sterilitati obnoxium esse. Item liberis privari. Chrysost. de sacerd.

Στείρωσις, sterilitas. Basil.

Ἀποστερέω, fraudo, privo, spolio. Xen. οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησε. † Pæd. l. 3. p. 64. b. τὸ φίλους κτᾶσθαι. l. 5. p. 128. b.† Isocr. in Trapez. ἀποστερεῖ με Πασίων τὰ χρήματα. † Aristoph. Nub. 1308. et 1466.† (Eurip. Phœniss. 956. Soph. Œdip. Tyr. 331. Æsch. Suppl. 1070.)

Ἀποστερέομαι, defraudor, privor, spolior. (Eurip. Phœniss. 1360.) Isocr. μικρῶν προσόδων ἀποστερήσεσθαι. Cum accus. Dem. δίκαιος ἀποστερηθῆναι τὴν ἀτέλειαν. † Aristoph. Nub. 1068.† Particip. ἀπεστερημένος, ereptus, subtractus. In ep. Jacob. c. 5. ἀπεστερημένος μισθὸς, exp. merces intercepta.

Ἀποστέρησις, defraudatio, privatio. Isocr. Thuc.

Ἀποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator. Plat. de rep. lib. 1. Et fœm. ἀποστερητὶς, fraudatrix. Aristoph. in Nub. † 128.† γνώμην ἀποστερητίδα, sententiam infitiatoriam et defraudatricem.

Ἀποστερητικὸς, q. d. fraudativus, i. fraudandi vim habens, ad fraudandum valens. Aristoph. † in Nub. 726. cum genit. ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν. 745.†

[Ἀποστερίσκω. Soph. Œd. Col. 387. χὠ μὲν νεάζων —— τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην θρόνων Ἀποστερίσκει, κἀξελήλακεν πάτρας.]

Προσαποστερέω, seu προσαποστερίσκω, (*decomp.*) insuper privo, fraudo præter alia. Chrysost. [Demosth. adv. Midiam. ἀλλὰ χωρὶς ὧν ὑβρίσθην, καὶ τῆς νίκης προσαπεστερήθην.]

(Ἀργυροστερής. Æsch. Ch. 1001.) [τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φιλήτης ἀνὴρ, Ξένων ἀπαιόλημα, κἀργυροστερῆ Βίον νομίζων. Cl. Stanl. vitam furacem agens.]

Βιοστερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui victus et vitæ necessaria non suppetunt. Soph. in Œdip. Colon. [778.]

Ἡλιοστερὴς, sole privatus. Id. ib. Ἡλιοστερὴς σκηνὴ, scena in opaco. Suid.

Ὀμματοστερὴς, oculis privatus, cæcus. Eurip. in Phœn. [330. ὁ δ' ἐν δώμασι πρέσβυς Ὀμματοστερὴς, &c. Not. ὁ τῶν ὀμμάτων ἐστερημένος. Soph. Œd. Col. 1324. κρατὶ δ' ὀμματοστερεῖ κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ἀΐσσεται.] (Æsch. Eum. 943.)

Πατροστερὴς, patre privatus, orbus. Æsch. [Χοηφ. 250. οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω, Ἰδεῖν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον, &c.]

Ὑποστερέω, et ὑποστερίσκω, clanculum privo, clàm defraudo. Exp. et simpl. privo.

ΣΤΕ'ΡΝΟΝ, ου, τὸ, pectus inferius: thoracis pars inferior et anterior, clavibus subjecta, in quam costæ copulantur. Iliad. β'. Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι. Xen. εἰς τὰ στέρνα παίειν, pectus ferire. † Pæd. 1. 2. 13.† Herodian. l. 4. ἡ ἐκείνου μνήμη ἐν τοῖς ὑμετέροις στέρνοις ἐγκείσεται, in vestro pectore insidebit illius memoria. Pro cogitatione etiam et corde accipitur: quoniam cogitationum et cordis est sedes: unde, διὰ στέρνων ἔχειν, in animo habere, cogitare, meminisse, Soph. in Antig. (Tr. 577. Æsch. Pers. 1059. Ag. 76. Ch. 1035. Eurip. Phœniss. 128. 1332.) Metaph. apud Nic. in Ther. camini mediæ partes στέρνα dicuntur, quoniam στέρνον in toto corporis trunco medium locum obtinet. ☞ Etym. deducit. ἀπὸ τῆς στερεότητος, ἢ παρὰ τὸ στερεὸν aut στεῤῥὸν εἶναι.

Στερνίτης, ου, ὁ, pectoralis. Fœm. στερνῖτις. unde στερνίτιδες πλευραὶ, Poll. lib. 2.

Στέρνιξ, medulla, ἐντεριώνη. Hesych.

Composita.

Ἀντίστερνον, τὸ, pars adversa seu opposita pectori; quidam exp. spina dorsi.

Βαθύστερνος, cui profundum est pectus. Et metaph. profundos recessus habens. epitheton terræ, in Alis Sim. Rhod. [Pind. Nem. 57. ὁ δ' Ἀμφιαρεῖ Σχίσεν κεραυνῷ παμβίᾳ Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα. Schol. τὴν γῆν τὴν πλατεῖαν. Isthm. Γ. 19.]

Δασύστερνος, ὁ καὶ ἡ, qui denso spissoque et bene compacto pectore est: vel hirsutum seu hispidum pectus habens. Hesiodus in Erg.

Ἐνστερνίζομαι, in pectoris sinum recipio, amplector, complector. Hesych.

Εὐρύστερνος, qui lato seu amplo est pectore. Poll. lib. 2. Dicitur et γαῖα εὐρύστερνος, apud Hesiod. in Theog. † 117.† ob amplos sinus, seu amplas planities, in quas panditur et diffunditur. † V. ibi Grævius.† (Theoc. ιη'. 36.)

Εὔστερνος, cui bonum pectus est, firmum et validum. in Geopon.

Περίστερνος, pectus cingens seu circundans.

Περιστέρνιος, idem. Unde τὸ περιστέρνιον, pars corporis quæ pectus cingit; præcordia. Theophil. ep. 9. et 15.

Ποικιλόστερνος, varium pectus habens. Item, varia sub pectore versans, seu, qui est versuto et callido pectore.

(Πρόστερνοι στολμοί. Æsch. Choëph. 27.)

Προστερνίδιος, pectori anteriùs applicatus: ut, προστερνίδια ὅπλα, Xen. Pæd. 7. † l. 6. p. 169. a. προστερνίδια substantive.†

Προστερνίζομαι, pectori meo applico, amplector, complector. Hesych.

Ὑπόστερνος, qui sub pectore est. Et, τὸ ὑπόστερνον, pars thoracis pectori subjecta. Hesych.

Ὑποστερνίζω, mitto sub pectus, pectori subdo seu subjicio: unde voce media, ὑποστερνισάμενος φελλοὺς πλατεῖς, Plut. de fort. Rom.

(ΣΤΕΥ'ΟΜΑΙ, unde Pass. στεύεται, et per contr. στεῦται. et στεῦτο quod Eustath. exponit. διαβεβαιοῦτο, ὑπισχνεῖτο. V. Hom. Cat. Nav. 104. Il. γ'. 83. Æsch. Pers. 49.)

ΣΤΈΦΩ, F. ψω, corono, redimio, cingo. Eurip. in Alcest. στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης, κλάδοις, Ἄμουσ' ὑλακτῶν. Idem in Bacch. δεῦρό σου στέψω κάρα. Item circundo, circumfundo, Orph. de Deo, Φρικτὸς, ἄήττητος, μέγας, ἄφθιτος, ὃν στέφει αἰθήρ. Iliad. σ'. Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλὴν νέφος ἔστεφε δῖα θεάων. Item orno, κοσμῶ. Soph. in Antig. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει. ¶ Exponitur etiam, impleo, repleo. Hesych. et schol. Theocr. (V. Sch. Æschyl. S. c. Th. 50.)

Στέφομαι, coronor, redimior, cingor. Athen. l. 5. δάφνης χρυσῆς ἐστεμμένος. Eurip. apud Athen. lib. 10. ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφούς τε κἀγαθοὺς Φύλλοις στέφεσθαι.

Στέμμα, ατος, τὸ, sertum, corona. Il. ά. Thuc. l. 4. Exponitur et, vitta, infula. Schol. Soph. Sic appellari scribit lanam quæ obvolvitur ramo olivæ, quem supplices gestare solebant. Itidémque Æschines στέμματα vocat lanas, eò quòd colus cingant seu coronent. Apud Antiquos τὸ περίκρανον, στέμμα dicebatur, teste Poll. lib. 2. Sunt et gentium ac familiarum nobilium στέμματα, apud Eurip. in Andr. Plut. in Num.

Στεμματόω, sertis redimio: vel vittis corono. Euripid. in Herac. [530.] Ἡγεῖσθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε, Καὶ στεμματοῦτε, καὶ κατάρχεσθ' εἰ δοκεῖ.

Στεπτὸς, ὁ, coronatus, serto redimitus.

Στεπτήριος, idoneus ad coronas nectendas, quo coronare et redimire aliquem possumus.

Στεπτήρια, τὰ, dicuntur fuisse serta quædam quæ ex arborum ramis suspendebant servi. Hesych,

Στέφος, εος, τὸ, corona seu corolla. Eurip. in Med. et Herac. Callim. hym. in Dian.

Στεφέτης, qui oleaginum ramum corollâ cinctum gerens supplex alicui ad genua accidit. Hesych.

Στέφανος, ου, ὁ, idem quod στέμμα et στέφος: ut, στέφανον ὑφαίνειν, nectere coronam. (Eurip. Phœniss. 795.) Plut. symp. 3. Utitur et Plat. Hesiod. &c. Interdum pro ipso præmio accipitur virtutis et fortitudinis: quoniam victoribus corona præmii loco dabatur. Thuc. l. 2. ¶ Sic dicitur et sidus quoddam cœleste, ob similitudinem. Latin. etiam corona, apud Procl. et cæteros Astronomos. ¶ Interdum idem valet quod κύκλος, circulus: quoniam ut plurimùm corollæ orbiculari rotunditate fiunt. Il. ν'. Pro ambitu mœnium in orbem ducto, apud Orph. ἑπτὰ περὶ στεφάνοισι κυκλούμενον. (pro, περικυκλούμενον. tmesis.) ¶ Podex quoque στέφανος dicitur, à rotunditate orbiculari.

Στεφάνη, ἡ, idem quod στέφανος, corona, sertum. Iliad. σ'. Herodian. lib. 5. &c. ¶ Sic et nominatur orbiculus, quem mulieres onera gestantes capiti imponere solent. ¶ Item ille quasi orbis quem imi capilli circum caput describunt. Poll. lib. 2. ¶ Item circulus inter album oculi et pupillam medius, apud Galen. ¶ Item ciliorum extrema, per somnum se contingentia. Ruf. Ephes. ¶ Sic et podex appellatur, teste Poll. l. 2. ¶ Item cribri seu incerniculi ambitus: vel certa quædam cribri species. Aristoph. in Concion. ¶ Circulo quoque venatoriæ supellectilis στεφάνην tribui, testantur Poll. et Xen. in Cyneg. ¶ Apud Architectos muruli, qui in circuitu tectorum fiunt, στεφάναι vocantur, ut Deut. c. 22. ¶ Et generaliter, quicquid coronæ modo quippiam cingit, στεφάνη dicitur: unde et τύμβῳ στεφάνην tribuit Apoll. Argon. lib. 2. ¶ Sic et dicitur galeæ species quædam eminentias habentis, teste Hesych. ut Il. λ'. et κ'. ¶ Montium etiam cacumina seu culmina sic nominantur: ut Il. ν'. Ab Ægyptiis στεφάνην dictam esse thymum herbam, traditur in appen. Diosc. ¶ A quibusdam laurum Alexandrinam hoc nomen habuisse, scribit Diosc. l. 4. c. 147.

Στεφανικὸς, coronarius.

Στεφαναῖος, idem.

Στεφανίτης, ου, ὁ, pro iisdem: ut, στεφανίτης ἀγὼν, certamen coronarium, i. in quo pro corona certatur. Aristot. rhet. 1. Item coronatus, victor certaminis. Greg. Fœm. στεφανῖτις, ἡ, coronaria: ut, στεφανίτιδες ῥαφαὶ, Poll. l. 2. suturæ capitis coronariæ. Στεφανῖτις σταφυλὶς, uva quæ frondes habet incursantes acinis, miro naturæ lusu. uva coronaria.

Στεφανίσκος, corolla. Anacreon.

Στεφάνιον, idem.

Στεφανίων, est species graculi. Hesych.

Στεφανηδὸν, in modum coronæ: seu in orbem circumcirca.

Στεφανίζω, f. ξω, corono, coronâ cingo seu redimio. Aristoph. in Equit.

Στεφανόω, idem. (Eurip. Phœniss. 1700.) † στεφανοῖς κρίνεσι. Aristoph. Nub. 908.† Plut. in Problem. Rom. τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ὄνους στεφανοῦσι. Idem in Coriol. ἐκεῖνον ἐστεφάνωσεν δρυὸς στεφάνῳ. Demosth. pro cor. ἐὰν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, si senatus aliquem coronet. ¶ Item, honoro, orno, decoro: quoniam honoris causa offerri corona solebat. Aristoph. in Equit. ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια. † ἐστεφάνωσας ἤθεσι, moribus decorasti. Nub. 956 † Dem. στεφανοῦν τοὺς νενικηκότας. Exponitur etiam, victorem declaro, palmam tribuo, apud Galen.

Στεφανόομαι, coronor, corona cingor. Plat. in symp. ἐστεφανωμένον κιττοῦ τινι στεφάνῳ. Interdum, cingo mihi tempora coronâ, me redimio. Plut. in Lyc. στεφανοῦσθαι παρήγγειλε πᾶσι. ¶ Item honoror, ornor. Philost. in Heroic. στεφανοῦμαι τὰ ἀριστεῖα.

[Στεφανώδης. Eurip. Iph. A. 1058. Ἀνὰ δ' ἐλάταισι, στεφανώδει τε χλόᾳ Θιασὸς ἔμολεν ἱπποβότας Κενταύρων, ἐπὶ δαῖτα τῶν θεῶν.]

Στεφάνωμα, τὸ, coronamentum. Athen. l. 5.

Στεφανωματικὸς, coronarius; coronis texendis nectendisque aptus. Diosc. Theophr.

Στεφάνωσις, ἡ, coronatio. Athen. l. 5.

Στεφανωτικὸς, idem cum στεφανωματικὸς, Athen. l. 3.

Στεφανώτιδες μυῤῥίναι, myrti provenientes modo coronarii operis, apud Theophr. hist. pl. 5.

Στεφανωτρὶς, coronaria: ut, στεφανωτρὶς βίβλος. Plat. papyrus coronaria.

Στέρφος, εος, τὸ, corium, pellis. ‡ Apoll. Arg. iv. 1348.‡ (☞ Dictum à στέφω pleonasmo τοῦ ρ, quoniam στέφει, i. σκέπει τὸ σῶμα, teste Etym.) In Epigr. αἰγὸς στέρφος. Pro eodem dicitur etiam ἔρφος, apud Nic. in Alex.

Στέρφινος, coriaceus. Hesych.

Στρέφος, Doricè, idem quod στέρφος. Hesych. Vide et in derivat. à Στρέφω.

Στρεφόω, pelle intego.

Στρέφωσις, quum vas aliquod pelle seu corio operitur. Hesych.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιστεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, utrinque coronatus. Il. λ'. Item undique plenus. Hesych. et Suid.

Ἀναστέφω, idem quod στέφω.

Ἀναστέφομαι, idem cum στέφομαι. Eurip. in Hippol. Soph. Plutarch. in Theseo.

Ἐξαναστέφω, (*decomp.*) denuò redimio. Eurip. in Bacch. [1052.] Θύρσον ἐκλελοιπότα Κισσῷ κομήτην αὖθις ἐξανέστεφον, thyrsum hederæ foliis nudatum iterum seu de integro redimiebant.

Ἀποστέφω, coronam aufero. coronam depono.

Ἀποστεπτικὸν ᾆσμα, cantilena quæ canebatur quum corona capiti adimeretur. Etym.

Ἀποστεφανοῦμαι, corona privor. Luc.

Ἐκστέφω, idem quod ἀποστέφω, Paus. apud Eust. Exponitur etiam, inanio, evacuo, apud eundem. Item, coronâ exorno. seu general. exorno. Eurip. in Alcest. ζωμοὺς, οἳ κατὰ Ἀδμήτου δόμους, Προσῆλθε, Κἀξέστεφε.

Ἐκστέφομαι, exornor. Soph. in Œdip. Tyr. (3.) Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Sic et apud Eur. in Herc. Fur.

Ἐπιστέφω, coronâ impositâ redimio. Eurip. in Iphig. Aul. Σέ τ' ἐπὶ κάρα στέψουσι καλλικόμαν Πλόκαμον Ἀργεῖοί γε, cincinno caput tuum redimient: per tmesin, pro ἐπιστέψουσι.

Ἐπιστέφομαι, idem: unde Od. ά. Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, i. e. crateres ad summum usque labrum implebant, ut coronâ impositâ velut cincti viderentur.

Ἐπιστεφὴς, coronâ impositâ cinctus seu redimitus. Il. θ'. Od. β'.

[Ἐπιστεφανόω. Pind. Olymp. Od. Θ. 167. ὃς Οἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.]

Καταστέφω, corono, coronâ cingo, serto redimio. Eurip. in Heracl. Ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ', Ἡρακλέους Βωμὸν καταστέψαντες. (Phœniss. 1572.) Soph. in Œdip. Colon. Κατάστεψον πέδον.

Καταστέφομαι, corona cingor, &c. Æsch. in Ctesiph.

Καταστεφὴς, corona redimitus. Soph. [Trach. 181. Εὐφημίαν νυν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῆ Στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.]

Περιστέφω, corona cingo seu circumcirca redimio. Item, circumdo, circumtego. Hom. in Od.

Περιστέφομαι, idem cum καταστέφομαι. unde metaph. apud Aphth. ἀρετῇ περιστέφεται.

Περιστεφὴς, coronâ circumcirca redimitus. (Eurip. Phœniss. 620.) Et simpliciter, circumseptus, seu cinctus velut serto. Plut. in Fab.

Περιστεφανόω, idem cum περιστέφω. Idem, cingo, circumdo. Aristoph. in Plut. ἐμὲ ποῖος οὐκ ὄχλος περιεστεφάνωσε;

Περιστεφανόομαι, pro eodem. Aristot. de mun. κύκλῳ περιστεφανοῦνται τὴν οἰκουμένην, quasi coronâ cingunt orbem terrarum. Odyss. κ'. Νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, quam cingit mare. Sic et apud Hesiod. in Theogon. Et est tmesis, pro περιεστεφάνωται. ¶ Passivè, circumfusus sum, cingor, circundor.

Ἀμφιπεριστέφω, (*decomp.*) idem quod περιστέφω. unde Od. θ'. Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσι, verba ejus nulla comitatur gratia et venustas: ubi tamen legitur et, οἱ ἄμφι περιστέφεται.

Προστεφανόω, priùs corono, antè coronâ redimio: vel simpliciter, redimio. Atheu. lib. 4. προστεφανώσει δὲ καὶ ἕκαστον, πρὶν εἰσελθεῖν, στλεγγίδι χρυσῇ.

Composita sine præpositione.

Ἀκανθοστεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, spinis coronatus, spinis cinctus, apud Aristot.

Ἁλιστέφανος, ὁ καὶ ἡ, mari tanquam coronâ cinctus, mari circumdatus: ut, ἁλιστέφανον πτολίεθρον, Hom. hym. 1. in Apoll.

Ἀστέφανος, coronam non habens, coronâ non redimitus. Eurip. in Hippol. [1137. Ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι Λατοῦς βαθεῖαν ἀνὰ χλοάν. Schol. τινὲς δὲ τὸ ἀστέφανοι, ἀντὶ τοῦ πολυστέφανοι ἔσονται, τὸ ᾱ λέγοντες ἐπιτατικόν. Androm. 1019. καὶ φονίους ἀνδρῶν ἁμίλλας ἔθετ' ἀστεφάνους.]

Ἀστεφάνωτος, idem. Æsch. in Ctes. Xen. in Lac. rep. Dem. pro cor. &c.

Βοτρυοστέφανος, sertis ex botryonibus confectis redimitus.

Εὐστεφὴς, seu ἐϋστεφὴς, bene coronatus, pulchrâ coronâ cinctus.

Εὐστέφιος, idem. Epigr.

Ἐϋστέφανος, † ὁ καὶ ἡ,† pro eodem: ut, ἐϋστέφανος Δημήτηρ. Hesiod. in Erg. † Aristoph. Nub. 307. εὐστέφανοι θυσίαι.† Ἐϋστέφανος Θήβη, Thebæ muris bene cinctæ.

(Ἱεροστέπτοισι κλάδοισι. Æsch. Suppl. 20.)

Ἰοστέφανος, coronam è violis gestans, violaceo serto redimitus. Plut in Solone.

Καλαμοστεφὴς, calamis coronatus. Hom. in batrachom. [126.]

Καλλιστέφανος, pulchrâ redimitus coronâ. Eurip. in Bacch. [376.] Καλλιστέφανος ἐλαία, oliva in coronario opere præstans: de qua vide schol. Aristoph. in Plut. [586.] ex Aristot.

Κισσοστέφανος Βάκχος, Bacchus hederâ coronatus: in Epigr.

[Κισσοστεφής. Anacr. Od. 26. Κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι, Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.]

(Λευκοστεφής. Æsch. Suppl. 199. 338.)

Λικνοστεφὴς, ornamento Bacchico redimitus.

Λικνοστεφέω, sum redimitus ornamento Bacchico. Hesych.

Λιποστέφανα φύλλα, q. d. folia quæ corollas aut serta destituerunt, i. e. quæ è corollis seu sertis deciderunt: in Epigr.

Πιτυόστεπτος, pinu redimitus. Pro quo dicitur et πιτύστεπτος, in Epigram.

Πολυστεφὴς, multis redimitus sertis. (Soph. Œdip. Tyr. 83. cum Gen. Æsch. Eum. 39.) Soph. et Nic. in Ther.

Σταχυοστέφανος, spiceâ coronâ redimitus, spiceam coronam gestans. Cereris epith. in Epigr.

Φιλοστέφανος, coronarum amans seu cupidus, qui coronari amat: ut, φιλοστέφανος Ἀπόλλων. in Epigr.

Φιλοστεφανέω, coronarum amans sum: seu coronam assequi contendo, coronam ambio. Polyb. 1. et Plut.

Χρυσοστέφανος, aureâ redimitus coronâ, cui aureum sertum tempora cingit. Hesiod. in Theog. † 17.†

Χρυσεοστέφανος, idem. Eurip. in Ione.

ΣΤΗ͂ΘΟΣ, εος, τὸ, pectus superius: thoracis pars superior ad jugulum usque. quanquam Hippocrati idem quod στέρνον, teste Gal. Aristot. στῆθος διφυὲς μαστοῖς, pectus duabus mammis distinctum. Hom. Il. ί. στῆθος μεταμάζιον dixit. Cui oppon. τὸ μετάφρενον, ὁ μεταξὺ τῶν ὤμων τόπος, Marcello Empir. interscapilium, i. præcordiis objectum dorsum. Αἱ φρένες verò secundum Hom. τῷ ἥπατι adhærent, Od. χ'. βάλε στῆθος παρὰ μαζόν. Il. σ'. χερσὶ δὲ πᾶσαι Στήθεα πεπλήγοντο, plangebant pectora palmis. Luc. in Nigr. τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν. † pectus, animi sedes. Hes. Th. 61.† ¶ Στῆθος in manu internâ, τὸ πρὸς τοῖς καρποῖς μέρος, Polluci, ubi palmæ initium est, στῆθος infra θέναρ nominatur: pars nempe torosa et prominens, τὸ ἀνθηρὸν aliis vocata: in στῆθος divisa eminentius τοῦ ἀντίχειρος, ad radices pollicis, ubi pollicis mons, et depressius, στῆθος χειρὸς nuncupatum, i. mons manus. Poll. lib. 2. ¶ Sic etiam ab Hippoc. vocatur ima pedis planta, teste Gal. continens τὴν προστηθίδα τὸ θέναρ, sive πέλμα, atque τὴν πτέρναν τοῦ ποδός. Nautis στήθη sunt scrupulosæ cantes sub aqua latentes, ad quas sæpe noctu naves allidunt: aliàs ταινίαι. Polyb. ☞ Etymol. ab ἵστημι deducit, seu ab ejus futuro στήσω. quoniam στῆθος stet ἀσάλευτον, nec inflectatur ut aliæ corporis partes: aut, quoniam in ipso τὸ ἡγεμονικὸν ἕστηκεν.

Στηθιαῖος, pectoralis.

Στηθίδιον, τὸ, pectusculum. Suid.

Στηθικὸς τόπος, pectoris locus.

Στηθύνιον, medium pectoris. Poll. l. 2.

Composita.

Ἀποστηθίζω, f. σω, expectoro, i. ex pectore depromo, aut eloquor. Suid. οὐ γάρ ἐστι ταὐτὸν ἐς πλῆθος ἀποστηθίζειν, καὶ γράφειν ἐς κάλλος. (Athan. V. S. Ant. 483.)

Ἀκροστήθιον, τὸ, summa pectoris pars. Aristot.

Ἐντοστηθίδιος, ὁ, qui intra pectus est. Et, τὰ ἐντοστηθίδια, penetralia pectoris, interanea. Poll. l. 2.

Εὐρυστήθης, qui lato seu amplo pectore est: pectorosus. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 9. ἔστι δὲ τὰ μὲν μακροσκελῆ τῶν ζώων, ἐγκοιλία· τὰ δ' εὐρυστήθη, ἐμετικὰ μᾶλλον, &c.]

Ἐκστηθίζω, Eustath. exp. ἀπὸ στήθους λέγω, ex pectore loquor, non ex membrana aut libro recito.

Μεταστήθιος, interjectus inter τὰ στήθη.

Μεταστήθιον, τὸ, interstitium inter τὰ στήθη, seu monticulorum in manu interstitium.

Περιστήθιος, qui pectus ambit seu circumdat, pectori circumfusus.

Περιστήθιον, τὸ, fascia pectoralis, pectorale. Exod. 28.

Προστηθὶς, ίδος, ἡ, anterior pars *τοῦ στήθους.* Poll. l. 2. pectus manus vel pedis; h. e. eminentia prope digitos, *στῆθος τὸ προῦχον ὑπὸ τοὺς δακτύλους.*

Προστηθίδιος, appositus seu applicatus pectori: ut, *ἵππων προστηθίδια ὅπλα,* arma quibus pectora equorum belli tempore muniuntur. Poll. lib. 2.

ΣΤΗ'ΛΗ, *ης, ἡ,* lapis è terra extans, vel munitionis gratiâ, vel in signum erectus. ¶ Ab *ἵστημι,* statuo. Il. *μ'. Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν,* &c. Plerunque accipitur pro cippo seu columna quæ in sepulchris statuebatur, aut in qua fœdera inscribebantur, aut alia quæ posteritati mandare cuperent. Il. *ρ'. ὥστε στήλη μένει ἔμπεδος, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος εἱστήκει τεθνειότος.* † Xen. Pæd. p. 186. a. et b.† Dem. pro cor. *στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρκους.* Sic *στήλην ἀναγράφειν,* in cippo proscribere. Isocr. *περὶ ζεύγους:*

Στηλόω, stelen seu cippum erigo. Item, erigo et stabilio ut cippum: statuo, pono. 2 Reg. 18. *ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων.* Item metaph. ita me alicui rei dedo, ut ab ea non discedam: instar columnæ, quæ alicubi constituta firma suo loco et immota manet. Greg. in epitaph. patr. *τίς μᾶλλον ψαλμῳδίαις ἑαυτὸν ἐστήλωσεν;*

Στηλόομαι, affigor alicui rei, ita ut ab ea non discedam: unde *ἐστηλωμένος,* affixus, deditus. Idem, *ἐστηλωμένος τῷ Θεῷ.* Item neutraliter, immotus sto instar cippi: interdum et simpliciter, sto, 1 Reg. cap. 17.

Στηλίτης, ου, ὁ, in stelen seu cippum inscriptus. Plerumque de iis dicitur qui ob crimina sua aliqua in cippo infamiæ caussâ proscribebantur: ut apud Dem. Phil. 3. Item, columnaris, ad columnam pertinens. Lucian.

Στηλιτεύω, f. εύσω, in cippo inscribo, Poll. Et metaph. memoriæ prodo, et omnibus innotescere facio, velut in cippo aut columna inscriptum. Greg. *(αἱ εἰκόνες) στηλιτεύουσαι τὴν λώβην τοῦ σώματος.* Idem, *ἐστηλίτευσας τὴν εὐεργεσίαν,* pervulgasti, et omnibus notam fecisti.

Στηλιτεύομαι, velut in cippo inscriptus omnibus innotesco; Synes. ep. 58. Phil. de vita M. l. 3.

Στηλίτευσις, inscriptio in cippum seu stelam. Item, invectiva, qua aliquem velut in cippo notamus, scelera ejus omnibus proponentes.

Στηλιτευτικὸς λόγος, oratio infamatrix seu invectiva, cui, velut cippo, flagitia alicujus inscripta omnibus exponuntur.

Στηλὶς, ίδος, ἡ, et *στηλίδιον, τὸ,* parva stela, seu cippulus, columella.

Στηλίδια, τὰ, exponitur etiam, limites, termini. Hesych.

Composita.

Ἀναστηλόω, erigo seu statuo super cippum. Plutarch. *εἰκόνα χαλκῆν ἀναστηλώσας.*

Ἄστηλος, ὁ καὶ ἡ, stelen seu cippum non habens: aut cui cippus non est erectus.

Καταστηλιτεύω, in stela noto, in stela seu in cippo proscribo. Luc. in dial. meretr.

ΣΤΗΡΙ'ΖΩ, F. *ξω,* statuo firmiter, figo. (☞ Itidem ab *ἵστημι,* sicut præcedens *στήλη,* deductum: cujus et significationem retinet, licet vehementiorem.) Hesiod. in Theog. † 498.† *Τὸν δὲ Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης.* Item stabilio, firmo, fulcio: unde metaph. Luc. 22. *στήριξον τοὺς ἀδελφούς.* Sic et in 2. ep. ad Thess. 2. ¶ Item neutraliter, sto, consisto, firmo pedem. Odyss. *ν'. οὐδέ πῃ εἶχον Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι.* Sic Plutarchus, dici mathematicis *τοὺς πλανήτας στηρίζειν,* testatur, quum cessant ulteriùs progredi. ¶ Dicitur et morbus *στηρίζειν* in aliquam corporis partem, in quam incumbit, et qua tanquam fulcimento nititur. apud Thuc. l. 2. et Diosc. lib. 6. c. 1.

Στηρίζομαι, statuor firmiter, figor. Item stabilior, firmor, aliqua re ceu fulcro nitor. Iliad. *π'. οὐδέ πῃ εἶχεν Ἀμπνεῦσαι, πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.* † Hesiod. Th. 779.† Et metaph. in 2. ep. Petri cap. 1. *ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.* (cum Dat. Soph. Aj. 195.)

Στήριγμα, τὸ, fulcimentum, stabilimentum: id cui res aliqua innititur. Plut. symp. 3. probl. 2. Sic et dicitur parti ægræ adhibitum firmamentum, quod quidem injecta fascia fit, sed sine vinculo: apud Hippocr. *ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον.* Item, temo currus, apud Lys. teste Poll. vel furca, quæ curribus subjecta, eos sustinet. Plut. in Coriol.

Στηριγμὸς, ὁ, ipsa actio stabiliendi et firmandi. Suid. Item, stabilitas. 2 Pet. 3.

Στήριγξ, fulcrum. idem quod *στήριγμα.* Metaph. apud Xenoph. de re equ. tibiæ equi *στήριγγες* dicuntur. Significat etiam, furca, teste Plut. in probl. Rom.

Composita.

Ἀντιστηρίζω, contrà fulcio, protego quasi fulciendo. Psal. 37.

Ἀντιστήριγμα, τὸ, fulcimentum seu firmamentum adversus quippiam. Exponitur et, protectio. Psal. 17.

Ἀποστηρίζω, inniti facio, fulcio, sustento.

Ἀποστηρίζομαι, idem. Themist. de an. l. 1. *εἰς τὸ σῶμα ἡ ψυχὴ τὰς ἐνεργείας ἑαυτῆς ἐμφανῶς ἀποστηρίζεται.* Item passivè, fulcior, innitor. Aristot. in problem. *τοῖς σκέλεσι τοὺς μηροὺς ἀποστηριζόμενοι.*

Ἀποστήριγμα, τὸ, susteutaculum, fultura. idem cum *στήριγμα.*

Ἀποστήριξις, ἡ, sustentatio, innixus.

Ἀστήρικτος, ὁ καὶ ἡ, qui stabilitus et firmatus non est. 2 Pet. c. 3.

Βαθυστήριγξ, fulcimentum profundum habens, profundè defixus. Epigram.

Διαστηρίζω, stabilio, fulcio, firmo. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐνστηρίζω, inniti facio, fulcio, firmo. Callim. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1518. *Τῷ δ' ἄκρην ἐπ' ἄκανθαν ἐνεστηρίξατο Μόψος Λαιὸν ἐπιπροφέρων ταρσὸν ποδός.*]

Ἐπιστηρίζω, denuò stabilio, insuper confirmo. Item, stabilio et firmo super.

Ἐπιστηρίζομαι, fulcio me super, innitor, incumbo. Aristot. in probl. *ὁ νέων, ἀεὶ ἐπιστηριζόμενος ἐν τῷ ὕδατι νεῖ.*

Καταστηρίζω, incumbo. Hippocr. *περὶ παθῶν· ὅταν εἰς τὰς φλέβας καὶ τὰ ἄρθρα καταστηρίξῃ.*

Ὑποστηρίζω, suffulcio, substituo et suppono aliquid alicui stabiliendo.

ΣΤΗ'ΤΗ, vel *στῆτα, ης, ἡ,* fœmina, mulier. Theocr. in Syringe, *Στήτας οἶστρε δετᾶς,* ô furor vinctæ mulieris.

ΣΤΙ'Α, *ας, ἡ,* lapillus, calculus: apud Sicyonios, teste schol. Apoll. Arg. 2. ‡ 1176.‡ *ἐκτὸς, ἀνηρεφέος πέλε ποῦ Στιάων.* Scribitur etiam *στεία, ἡ.* Pro eodem dicitur etiam *στίον, τὸ,* apud Hippoc.

Στιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, durus. Gal.

Στιάζω, apud Hesych. exp. *λίθοις βάλλω.*

Πολύστιος, et *πολύστειος, (comp.)* multos habens calculos, lapillis abundans. Nic. in Alex. et Callim. hym. in Jovem. [26. *πολύστειόν τε Μέτωπον Διψαλέος.* ubi consulantur Notæ et Illustr. Spanh. Observ. ad loc. pag. 13.]

ΣΤΙ'ΖΩ, F. *ξω,* pungo. Item notis compungo, stigmata inuro, seu inustis notis signo. Plut. in Pers. *τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἐνυβρίζοντες, ἔστιζον εἰς τὰ μέτωπα γλαῦκας.* Herodot. l. 7. *ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα τοὺς πλεῦνας τῶν Θηβαίων,* compungebant notis regiis. Metaphoricê significat, mordeo, incesso. Item, taxo, infamo: apud Basil. et Chrysost. comm. in 1 epist. ad Corinth. Exponitur etiam, interpungo, punctis distinguo. Epigr. l. 1. *Εὐπιθίου Ἀθηναίου στίξαντος αὐτὴν καθόλου,* qui punctis distinxerat et emendarat. (Aristoph. R. 1559.)

Στίζομαι, notis compungor. Artemidor, onirocr. l. 1. *στίζονται παρὰ Θραξὶν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, καὶ παρὰ Γέταις δοῦλοι.*

Στίγμα, τὸ, stigma: nota qua aliquis compunctus est, signum alicui inustum. Herodot. Plut. Diosc. *Στίγματα* dicuntur etiam maculæ seu notæ quibus aliquid distinctum variatumque est veluti punctis: apud Hesiod. in Asp.

Στιγματίας, ου, ὁ, stigmate notatus, notis compunctus: ut, *στιγματίας δοῦλος,* Poll. l. 3. c. 8. Sic etiam dictus fuit Nicanor gramm. quòd multa de punctis disseruerit, teste Eust.

Στιγμὴ, ἡ, punctum: apud Mathematicos minima lineæ pars quæ in partes dividi nequit. Euclid. Sic, *στιγμὴ χρόνου,* temporis momentum, minimum temporis spatium. Plut. in consol. ad Apollon.

(*Στιγμός.* Æsch. Suppl. 846.)

Στίξις, ἡ, ipsa actio compungendi aliquem, et notis inustis eum signandi. Eust.

Στικτὸς, ὁ, punctus. Item variis notis compunctus seu distinctus. *στικτὸς ἔλαφος,* apud Soph. † El. 570.† et, *στικτῇσιν ὑαίναις,* Oppian. de venat. l. 3. (Eurip. Phœniss. 1075.)

Στιγεὺς, έως, ὁ, subula, vel omne id quo pungimus: *κεντητήριον.* Suid.

Στιγὼν, ῶνος, ὁ, (seu *στίγων,*) est apud Eustath. idem quod *στιγματίας.* Hesych. et Poll.

Composita.

Ἀναστίζω, rursum compungo notis. Interdum idem quod *στίζω.*

Προσαναστίζω, (decomp.) iterum compungo, additâ et aliâ notâ: ut, *τὰ λοιπὰ προσανέστιξαν.*

Ἄστικτος, ὁ καὶ ἡ, qui punctus non est. [Herodot. Hist. lib. 5. cap. 6. *καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι, εὐγενὲς κέκριται· τὸ δ' ἄστικτον, ἀγενές.*] Item nullis compunctus notis, nullo stigmate signatus. *Ἄστικτον χωρίον,* dicebatur ager creditoribus non obnoxius: eò quòd, qui obnoxii erant, lapidibus vel columnâ signabantur. Poll. l. 3.

Διαστίζω, distinguo punctis et notis. Aristot. rhet. lib. 3. Exponitur etiam, in punctum desino: apud eundem ibid.

Διάστιξις, ἡ, distinctio quæ fit punctis et notis.

Ἐπιστίζω, notis compungo: vel in superficie punctis notisque distinguo.

Ἐρυθρόστικτος, rubeis distinctus maculis.

Εὔστικτος, pulchrè maculis distinctus. Oppian.

Καταστίζω, punctis distinguo. Basil.

Κατεστιγμένος, punctis distinctus. Aristot. (Philostr. l. 1. c. 11.)

Κατάστικτος, notis seu punctis variatus, notis compunctus, varius. Ut, *κατάστικτος δορά.* Eurip. in Bacch.

Λευκόστικτος, albis punctis seu maculis distinctus, albis notis compunctus, ut, *λευκόστικτος θρὶξ,* apud eundem in Iph. Aul. (Æsch. Suppl. 355.)

Ὀῤῥοπυγόστικτος, puncta seu notis in orthopygio habens. Athen. l. 7.

Παραστίζω, puncto noto, notâ signo. Hesych.

Περιστίζω, notis undique compungo, circumcircà punctis distinguo.

Περιεστιγμένη, seu *περιεστιγμένον,* signa sunt, seu notæ, quæ libris apponuntur. Laërt. in Plat.

Περιστιγὴς, notis undique compunctus, circumcircà maculosus: ut, *περιστιγὲς ἔρφος,* apud Nic. in Ther.

Τρημαστικτὴς, aleator: sic dictus à foraminibus quæ sunt in tesseris. sunt enim punctis insignitæ, quibus numeri denotantur.

Ὑποστίζω, subtus pungo, seu subdistinguo.

Ὑποστιγμὴ, ἡ, subdistinctio.

ΣΤΙ'ΛΒΩ, splendeo, luceo, niteo, corusco. Il. *γ'. Κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἵμασι,* nitens oris specie et vestibus. Iliad. *σ'. χιτῶνας Εἵατ' ἐϋννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ.* Aristot. *Φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλβον τυπτόμενον.* Idem in 2. de cœlo, *τοὺς δὲ πλανήτας μὴ στίλβειν,* non micare seu coruscare. Item, niteo, i. sum nitida et bene curata cute. ¶ Item transitivè, illustro, fulgorem addo, nitidum reddo. Diosc. lib. 1. c. 112. *στίλβει πρόσωπον ἐπιχριόμενον.* Particip. *στίλβων,* nitens, splendens. Sic etiam dicitur stella Mercurii, apud Aristot. de mundo.

Στίλβη, ης, ἡ, nitor, splendor. Hesych. Sic et apud Atticos dicitur speculum, teste eodem. Item ellychnium, laterna. Poll. lib. 6. c. 28. ex Platon. Com. et l. 10. c. 26. ex Aristoph. Phœniss.

Στιλβηδὸν, nitidè, splendidè. Suid.

Στιλβηδὼν, όνος, ἡ, nitor, splendor: apud eundem.

Στιλβόω, nitidum et splendidum reddo. Psal. 7. *τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει.* Diosc. l. 5. c. 173. *ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν,* in poliendo auro ut resplendeat.

Στιλβόομαι, nitidus et splendidus reddor. Greg. *ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ μάχαιρα ἐστιλβοῦτο ἔτι.*

Στίλβωμα, τὸ, id quo aliquid nitidum redditur; quod nitorem conciliat. Diosc. l. 1. c. 96.

Στίλβωσις, ἡ, politio qua aliquid nitidum redditur et splendidum. Exponitur et, nitor, splendor.

Στίλβωτρον, τὸ, idem quod *στίλβωμα.* Diosc. l. 1. c. 33.

Στιλβὸς, ὁ, fulgidus, lucidus.

Στιλπνὸς, ὁ, nitidus, splendidus. Il. *ξ'.* Diosc. l. 5.

Composita.

Ἀποστίλβω, idem quod *στίλβω,* nitorem vel splendorem emitto. [Hom. Odyss. Γ. 408. *Λευκοὶ, ἀποστίλβοντες, ἀλείφατος.* Schol. *Ἀποστίλβοντες. ἀπολάμποντες.*] Aristot. meteor. l. 2. Cum accus. exp. etiam, emitto cum fulgore. Areth. *χρυσοειδεῖς ἀποστίλβων λαμπρότητας.*

Ἀποστιλβόω, idem quod *στιλβόω.* Epigr.

Διαστίλβω, transluceo, splendeo per. Poll. lib. 10. c. 26. ex Aristoph. *Καὶ διαστίλβονθ' ὁρῶμεν, ὥσπερ ἐν καινῷ λυχνούχῳ, πάντα τῆς ἐξωμίδος.* [Aristoph. Pac. 566. *Αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.*]

Ἐπιστίλβω, idem quod *στίλβω.* Luc.

Καταστίλβω, pro eodem. Hom. hym. in Mart. *Πρηῢ καταστίλβων σέλας ὑψόθεν εἰς βιότητα Ἡμετέρην.*

Περιστίλβω, circumfulgeo, circumcircà niteo et splendeo. Epigr.

Ὑποστίλβω, aliquantùm splendeo: vel subtus niteo.

ΣΤΙ'ΛΗ, *ης, ἡ,* nummulus: minutum quoddam nummisma, apud Callistratum, teste Poll. Unde sumitur pro *τὸ ἐλάχιστον,* minimum. Aristoph. in Vesp. [213.] *Τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον στίλην.*

ΣΤΙ'ΜΜΙ, *τὸ,* stibium. Lapis est metallicus colore non nihil similis lapidi plumbario. Apud Plin. lib. 6. c. 33. spumæ candidæ et nitentis lapis dicitur. Vulgò vocant antimonium. Pro eodem dicitur et *ἡ στίμμις,* apud Ionem tragicum, teste Poll. et Eustath. Quam vocem Ægyptiorum propriam esse tradit Aristoph. gram. apud eund. Eustath.

Στιμμίζομαι, exp. stibio supercilia fuco, stibio utor ad pigmentum oculorum.

Στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum pigmenta et fucus. Hesych.

ΣΤΛΕΓΓΙ'Σ, *ίδος, ἡ,* strigil. instrumentum quo utimur in corpore destringendo. *ξύστρα.* Aristoph. *οὐδὲ γὰρ αὐτῇ στλεγγὶς, οὐδὲ λήκυθος.* Sic apud Plut. Spartani dicuntur usi fuisse *στλεγγίσιν οὐ σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις,* strigilibus non ferreis, sed arundineis. ¶ Sic etiam dicitur laminula seu bractea aurea, quam capiti circumdare solebant, ut patet ex Athen. lib. 4. Schol. Aristoph. mulierum id gestamen fuisse scribit. ¶ Pollux *στλεγγίδα* quoque vocari tradit *τὴν σπαθίδα.* ¶ Est et olei gutta, *σταγὼν τοῦ ἐλαίου.*

¶ Et vas, quo aqua hauritur. haustrum. Comm. Aristoph. in Equit.

Στλεγγίζω, f. ίσω, destringo, strigili rado seu abrado: unde, στλεγγιζόμενος, apud Aristoph. Suid. exp. ἀποξυόμενος.

Στλέγγισμα, τὸ, sordes quæ stringendo seu destringendo auferuntur, strigmentum. Hesych.

Στελγὶς, idem quod στλεγγὶς, ex quo et factum transposito λ, et γ priore ablato. Hesych. et Suid.

Στελγίζω, idem quod στλεγγίζω.

Στέλγισμα, τὸ, idem quod στλέγγισμα. Etymol.

Στέλγιστρον, idem quod στελγίς.

Στελεγγὶς, quoque dicitur pro στλεγγίς. Et, στελεγγίζω, pro στλεγγίζω.

Composita.

Ἀποστλεγγίζω, et ἀποστελεγγίζω, destringo, abrado. Lucian. et Poll. lib. 7. c. ult. [Aristoph. Equit. 577. Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις. Schol. κεκαρμένοις. —— ἀντὶ τοῦ ἐγκεκαθαρμένοις, ματτομένοις.——καὶ Στλεγγιζόμενος, ἀποξυόμενος. Vide Phav. Leg. pag. 101. 2. Hesych. Lex. pag. 120. 1. Ἀπεστλεγγισμένον, ἀπεξυσμένον. στλεγγὶς γὰρ ἡ ξύστρα. Xenoph. Œconom. Cap. 11. §. 18. ἐγὼ δὲ τὰ μὲν βάδην, τὰ δὲ ἀποδραμὼν οἴκαδε, ἀπεστλεγγισάμην.]

Ἀποστλέγγισμα, τὸ, ramentum.

Περιστλεγγίζω, distringo circumcircà. Hesych.

ΣΤΟΑ`, ᾶς, ἡ, porticus. Xen. Hellen. 5. ἐν ᾧ δὲ ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο, ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ, διὰ τὸ τὰς γυναῖκας ἐν τῇ Καδμείᾳ θεσμοφοριάζειν. Erant autem variæ porticus. ut, μακρὰ στοὰ, apud Demosth. et ἡ στοὰ τῶν Ἑρμῶν, Æschin. in Ctesiph. et ποικίλη στοὰ, apud eundem, et Athen. l. 3. et στοὰ βασίλειος, Athenis, porticus regia. vide Pausan. in Harpocr. et Poll. ¶ Στοαὶ dicebantur etiam loca, in quibus frumentum recondebatur. Vide schol. Aristoph. in Concion.

Στωϊκοὶ, οἱ, Stoici philosophi. qui dicebantur etiam οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. Dicti sunt et στόακες, per contemptum, apud Athen.

Composita.

Περίστοον, Atticis dicitur locus septus columnis. qui et περικίων. Pol. l. 1. A Suida exponitur etiam, στοὰς ἔχον, circa quod porticus et ambulacra sunt, et ea columnis in orbem cincta. Scribitur etiam περίστωον.

Πρόστωον, locus qui ante porticum est: porticus vestibulum. Plato, ἐν τῷ προστώῳ περιπατοῦντα.

ΣΤΟ'ΜΑ, ατος, τὸ, os. Interdum est totum id spatium, quod diductis labris ad imas usque fauces interjacet, in quo sunt dentes, palatum, lingua, gurgulio et tonsillæ duæ: interdum verò id tantum spatium, quod diductis labris continetur. Jungitur diversis epithetis. Ut, λάβρον στόμα, apud Soph. os procax. Et apud Aristoph. in Ranis, ἀχαλινὸν, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα, os effræne, incontinens, nullis valvis seu portis clausum. Pro ἀπύλωτον στόμα dicitur etiam ἀθύρωτον, apud Plut. de lib. educ. Jungitur et diversis verbis. Ut, verba facturus, dicitur ἀνοίγειν καὶ λύειν στόμα, apud Isocr. et Sophoc. aperire et solvere os. pro quibus dicitur et, διαίρειν τὸ στόμα, diducere os, apud Dem. et Luc. Contrà, ἴσχειν στόμα, apud Eurip. Suppl. os cohibere: sic pro eodem, δάκνειν στόμα, apud Aristoph. in Neb. et, ὑπίλλειν στόμα, apud Soph. in Antig. Dicitur et, ἐμφάττειν στόμα, apud Dem. et Plut. os obturare seu obstruere. Jungitur et variis præpositionibus. Ut, ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere, Il. β. et Xen. in Hierone. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, memoriter dicere, Xen. in symp. et Plut. symp. 6. itidemque in Solone et Themist. Διὰ στόματος εἶναι, apud Theocr. Idyll. 14. Πᾶσι διὰ στόματος, sub. ἐστὶ, in omnium ore est, in omnium sermone versatur. Sic utitur et Herodot. et Plut. Ἐξ ἑνὸς στόματος, uno ore, apud Aristophan. in Equit. Plat. lib. 1. de leg. et lib. 3. de rep. Ἐπὶ στόμα ἐλθεῖν, apud Æschyl. et Plutarch. in Erotico, et Plat. de rep. 8. in buccam venire. Κατὰ στόμα, in os, coràm. [Eurip. Phœniss. 1126. Soph. Œdip. Tyr. 686. Pl. 1243. Æsch. Ch. 718.] ¶ In sacris literis στόμα sæpe dicitur ipsa oratio seu verba ore prolata. ut Luc. cap. 19. Matth. 18. 1 Pet. 2. et alibi. ¶ Metaphoricè aliis etiam rebus tribuitur. Ut, στόμα τῆς γαστρὸς, os seu orificium ventriculi, Gal. ad Glauc. στόμα τῆς ἀγυιᾶς, vici introitus et fauces, Xenoph. † Pæd. 2. 56. d.† στόματα Νείλου, ostia Nili, apud Aristot. de mundo, στόμα λιμένος, fauces portus, Thucyd. et Plutarch. στόμα μαχαίρας, acies gladii, Luc. 21. Itidem in exercitu στόμα dicitur acies, seu frons; primi ordines, apud Xen. et Plut.

Στοματικὸς, ad os pertinens: ut, στοματικὰ φάρμακα, apud Gal. Exponitur etiam, ori gratus. Item, qui oris vitio laborat.

Στομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui amplo ore est seu magno. Poll. l. 2.

Στομίας, ου, ὁ, magnum os habens. Στομίας ἵππος, dicitur equus oris duri et contumacias. Suid. et Hesych.

Στόμιον, ου, τὸ, osculum, parvum os, apud Athen. lib. 9. Dicitur de vasis venarum et aliarum rerum introitu, apud Gal. Alex. Aristot. &c. ¶ Item ea fræni pars quæ inditur ori equi. Xen. de re eq. et Eur. in Hippol. Coron. † frænum, (imperium) Soph. El. 1489.† [Στόμιον μέγα Τροίας. Æsch. Ag. 136. Soph. Tr. 1278. El. 1. Æschyl. Pr. 287. ὦ μέγα ναῖον στόμιον. i. e. ὦ ᾅδη. Ch. 805.]

Στόμις, idem quod στομίας, duri et contumacis oris equus. Æsch.

Στομόω, ῶ, f. ώσω. os facio. ut, στομοῦν ὄγκον, tumori suppurato os facere, quo pus exeat, i. ostiolo facto aperire tumorem; apud Gal. Apud Hippocrat. l. 6. τῶν ἐπιδημ. accipitur pro ἀναστομῶ, recludo atque adaperio quamcunque partem, adhibito medicamento. ¶ Dicitur στομῶσαι σίδηρον is, qui acie ferrum instruit, non tantùm acuendo, sed candens in aquâ refrigerando: apud Greg. Inde factum, ut στομῶσαι accipiatur pro roborare. Ut apud eundem Greg. Invect. in Julian. τοῖς κινδύνοις στομώσαντες τὸν νοῦν, qui obdurarunt et confirmarunt animum periculis. Et Eurip. τοῖς κινδύνοις στομούμενοι, periculis obfirmati et corroborati. In exercitu στομῶσαι significat, infestam aciem obvertere, infesto agmine exercitum firmare; apud Plut. in Ant. Dicitur etiam is, qui portum stomate instruit, λιμένα στομῶσαι. † εὖ τινα στομεῖν. Aristoph. Nub. 1106.†

Στόμωμα, τὸ, id quod exacutum est, id quod stomate instructum est. Ut, χαλύβδιον στόμωμα, ferrum acie chalybea instructum et roboratum, apud Poll. Στόμωμα σιδήρου, apud eundem, pro σίδηρος ἐστομωμένος, ferrum, quod acie chalybea est præmunitum, postquam in frigidam candens immergebatur, etiamque cote exacuebatur ac indurabatur. Metaphoricè etiam dicitur στόμωμα, robur, vis, vigor. ut, στόμωμα τοῦ οἴνου, apud Plut. symp. 6. c. 7. Dicitur etiam στόμωμα, robur aciei, apud eundem in Flamin.

Στόμωσις, ipsa actio τοῦ στομῶσαι, quum faber candefactum et exacutum ferrum in aqua extinguit, ut durius fiat ac firmius. Plut. in symp. sep. sap. Exponitur etiam, acies, acumen, robur, ut στόμωμα. Soph. in Œd. Colon. ‡ 795. Sch. exp. πανουργίαν.‡

Derivata paullo remotiora.

Στόμος, garrulitas: item convitium, λοιδορία. Hesych.

Στωμύλος, (pro quo tamen scribendum videretur στομύλος, cum à στόμα derivetur, teste Poll. lib. 2.) ου, ὁ, garrulus, loquax, λάλος, φλύαρος, Hesych. Ut apud Theocr. Idyll. 5. ὦ Παιὰν, ἦ στωμύλος ἦσθα Κομάτα. pro quo paullo antè, ὡς λάλος ἐσσί. Exponitur etiam, qui sua loquacitate aliquem circumvenit. Accipitur etiam in bonam partem pro, lepidus, facetus. Hesych.

Στωμυλία, ἡ, loquacitas, versuta et fallax loquacitas. Apud Aristoph. in Ran. στωμυλίαν ἐδίδαξας, schol. exp. σκώμματα, κολακείαν, πανουργίαν.

[Στωμυλλάομαι. Aristoph. Thesm. 1082. Στωμυλλωμένη. Schol. Πολυλαλοῦσα, ἀμετρολογοῦσα, καὶ στωμύλματα λέγουσα. Schol. Biset. φλυαροῦσα — καὶ στωμυλλᾶσθαι νῦν ταυτὸν τῷ στωμύλλειν, καὶ στωμύλλεσθαι, ἤγουν φλυαρεῖν, καὶ ἄγαν καὶ ἀκαίρως λέγειν.]

Στωμυλέω, ῶ, loquax sum. Hesych. unde

Στωμυλήθραι δαιταλεῖς, garruli loquacesque convivæ, apud Athen. lib. 9.

Στωμύλλω, idem quod στωμυλέω. Aristoph. in Nub. † 999.† Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷάπερ οἱ νῦν, non deblaterans et ore loquaci garriens.

Στωμύλλομαι, idem: apud eundem in Ran. et in Acharn. Hinc,

Στώμυλμα, τὸ, nugamentum, nugæ. Idem in Ran. Et,

Καταστωμύλλω, (comp.) deblatero. Unde, κατεστωμυλμένος, deblateratus. et pro deblateratore, apud eund. ibidem.

Στόμβος, ου, ὁ, qui ore dilatato gravem vocem clamoremque edit. Gal. apud Hippoc. exp. βαρύηχος, βαρύφθογγος.

Στομβάζω, ore dilatato gravem vocem edo, seu ore latè diducto loquor.

Στόμφος, ου, ὁ, (ut apud Dion. Long. εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφέρεσθαι,) videtur esse granditas quædam verborum.

Στομφάζω, utor grandibus verbis, magnificè loquor, grandius loquor. Aritoph. in Vesp. † V. Spanhemius de hoc verbo ad Nub. 1370.†

Στομφαστικὸς, grandiloquus.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, idem: sic dicitur Æschyl. poëta, apud Aristoph. in Nub. † 1370.† Videsis et Ὄμφαξ.

Στόβος, idem quod στόμβος. Item, convitium. Hesych.

Στοβάζω, convitior. Idem.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίστομος, ὁ καὶ ἡ, geminum os habens: accipiendo στόμα in metaph. signif. Ut, ἀμφίστομος φάλαγξ, apud Ælian. et, ἀμφίστομος τάξις, Arrian. l. 6. Ἀμφίστομος πέλεκυς, securis anceps. Diosc. l. 3. c. 146. Ἀμφίστομοι θυρίδες, (de apum favis,) cellulæ geminæ. Aristot. hist. an. l. 9. ¶ De personâ dictum, subdolum connotat et versipellem.

Ἀνάστομος, apertus, laxus, dehiscens.

Ἀναστομόω, q. d. facio os laxius et apertius: laxo, relaxo, aperio. Eur. in Cycl. Εὐρείας φάρυγγος, ὦ Κύκλωψ, Ἀναστόμου τὸ χεῖλος, aperi labium ampli gutturis. Apud Xen. Pæd. 7. ἀναστομοῦν τὰς τάφρους, exponitur, fossas repurgare. † p. 190. e. fossarum ostia aperuit.† ¶ Item, ἀναστομόω, arcto, angusto, in fauces comprimo: unde, ὠκεανὸς ἀναστομούμενος, in fauces compressus, apud Aristot. de mund. ¶ Item q. d. os facio, exacuo: ut apud Athen. l. 4. ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων Ἀναστομοῖ τάχιστα ταἰσθητήρια.

Ἀναστόμωσις, ἡ, laxatio, relaxatio. Item. arctatio, compressio in fauces. Item, vis quæ palatum exacuit, irritatio palati: de cibis dictum. Athen. l. 4.

Ἀναστομωτικὸς, aperiendi vim habens et oris patefaciendi: ut, ἀναστομωτικὸν φάρμακον. Item exacuendi palati vi pollens.

Ἀναστομωτήριος, idem. Hippocr.

Ἀντίστομος, adversam frontem habens seu adversas frontes. Ælianus. Ἀντίστομος διφαλαγγία, duplicata phalanx; quæ ἡγεμόνας τε καὶ οὐραγοὺς duces non in iisdem partibus collocatos; sed modò illos in medio, alteros in extimis locatos habet, à dextrâ et sinistrâ; modò exadversum hos in medio, illos altero modo habet. Suid.

Ἀποστομόω, os obturo, os occludo: apud Suid. Item (de ferro dictum) aciem ejus habeto et retundo; contrar. ipsius στομόω. unde metaph. apud Luc. δύο ἀκτῖνες (s. κεραυνοῦ Διὸς) dicuntur ἀπεστομωμέναι. ¶ Item ore facto aperio: apud Diosc. et Gal.

Ἀποστόμωσις, apertio facto ostio, Aristot. in Probl.

Ἀποστοματίζω, memoriter recitare jubeo. Plat. in Euthyd. ὁπόταν ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστής. Et simpliciter, allicio ad loquendum. Luc. cap. 11. ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων. Item, memoriter recito seu refero. Athen. l. 8. ἣν (ἱστορίαν) ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποστοματίζειν οὐ δύναται. Sic et apud Plut. in Thes.

Ἀποστομίζω, idem quod ἀποστοματίζω. Hesych. Exponitur etiam, os obstruo: apud eundem. Item aciem retundo et hebeto, apud Plutarch.

Διαστομόω, deduco ore patefacto.

Διαστόμωσις, ἡ, diductio et apertio oris. Alex. Aphr.

Διαστομωτρὶς μήλη, specillum, quo os clausum aperitur et diducitur.

Ἔνστομος, seu ἐνστόμιος, qui in ore est. Diosc. l. 1. c. 126.

Ἐνστομίζω, frænum injicio: unde, ἐνστομισθέντων, apud Suid. quibus frænum injectum erat.

Ἐνστόμισμα, τὸ, frænum: quod nimirum ori injicitur ad coërcendum et regendum jumentum. Joseph.

Ἐπιστομίζω, os obturo, et loquentem reprimo. Athen. lib. 8. Luc. in Ione Trag.

Ἐπιστόμισμα, τὸ, obturamentum, præpedimentum, quo os alicui homini reíve obstruitur. Et metaph. obstaculum. Joseph. in Antiq. Jud.

Ἐπιστόμιον, τὸ, idem.

Ἐπιστοβέω, (dictum quasi ἐπιστομέω, μ mutato in β, teste Etym.) irrideo, contumelia afficio, convicior. Apoll. Arg. 3. ‡ 663.‡ μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες.

Καταστομίζω, tacere facio. Exponitur etiam, ad infantiam redigo. apud Plut. in Aristid.

Καταστομὶς, pars quædam tibiæ. Hesych.

Περίστομος, qui circum os est, os ambiens. Oppian. Περίστομος διφαλαγγία, dicitur, cujus frons utrinque adversus hostes vergit, apud Ælian.

Περιστόμιον, τὸ, Hesych. est, ὁ τῆς ἐπιγλωσσίδος τόπος ἐν τῷ βρόγχῳ. Exod. c. 28. expon. capitium.

Πρόστομος, acuta cuspide præfixus, mucronatus.

Προστομία, ἡ, seu προστόμιον, τὸ, labiorum commissura. Poll. l. 2. [Προστόμιον. Æsch. Suppl. 3.]

Ἀπρόστομος, (decomp.) qui acuta cuspide præfixus non est, non acutus in summa sui parte.

Σύστομος, qui est ore sensim compresso et contracto. Aristot. de par. an. lib. 3. Item, mutus, elinguis. unde proverb. συστομώτερος σκάφης, apud Hesych. et Suid.

Συστομέω, os contraho, ostium constringo et coangusto. Exponitur et, simul in fauces contraho: apud Aristot. de mundo.

Ὑποστόμια, τὰ, fræni ferramenta, quæ mandit equus. Poll. l. 1.

Composita citra præpositionem.

Ἀθυρόστομος, cujus os nullis foribus cohibetur, aut cohiberi potest. hoc epitheto echo cognominatur, apud Soph. in Philoct. [190.]

Ἀθυροστομία, ἡ, oris incontinentia, oris petulantia, loquacitas, garrulitas: in Epigr.

Ἀθυροστομέω, linguam non contineo, linguæ petulantia utor.

Αἰολόστομος, habens os varium. Sic ab Æschylo [Pr. 662.] oracula vocantur, quoniam ut plurimùm ambigua sunt et intricata, varioque sensu exponi possunt.

Ἀρτίστομος, cui est στόμα ἄρτιον, i. integrum: qui integra verba ita ut intelligi possint, pronunciat; seu, qui verba secundum idioma linguæ pronunciat integra et perfecta. Suid. ex Dionys. Exponitur etiam, undique planus. Gal. apud Hippocr.

Ἀρτιστομέω, integra et perfecta verba pronuntio. Strab. l. 4.

Ἄστομος, qui os non habet, ideoque loquendi facultate destitutus. Luc. in Lexiph. Exponitur etiam, cui parvum

os est, in Cyneg. ¶ Ἄστομος ἵππος, equus durioris oris, qui frænis cohiberi nequit ob contumaciam. Æschyl. † Soph. El. 726.† ¶ Ἄστομον cibariis tributum, significat ori ingratum et insuave, seu id quod sapore est ingrato. Athen. l. 7.

Ἄστομοι dicuntur et populi quidam, qui ore carere finguntur. Plin. lib. 7. c. 2.

Ἀστόμωτος, qui acie non temperatus aut roboratus: qui non tinctus est aut immersus postquam candefactus fuit.

Αὐθαδόστομος, qui est ore contumaci et temerario, sibique soli placens inter loquendum. Aristoph. in Ran. [861.]

Βαρβαρόστομος, qui barbarè effert verba alienæ linguæ.

Βαρβαροστομία, vitium quo quis barbarè verba linguæ alicujus pronuntiat. Strabo l. 4.

Βαρβαροστομέω, barbarè pronuntio vel loquor.

Βαρύστομος, os habens grave. Oppian.

Βραχύστομος, qui brevi ore est, vel parvo orificio. Plut. de aud.

Δίστομος, geminum os habens: vel duo habens ostia. Item, anceps, utrinque acutus seu scindens: ut, δίστομα φάσγανα, apud Eurip. in Orest. [1303. Δίπτυχα, δίστομα, φάσγανα πέμπετε, &c. Helen. 988. Κτανεῖν δέδοκται τήνδ' ἐμοὶ, κἄπειτ' ἐμὸν Πρὸς ἧπαρ ὦσαι δίστομον ξίφος τόδε, &c. Vide Notam Cl. Barnes ad 989. et ad 1250. Hebr. iv. 12. ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, —— τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον, &c. Soph. Œd. Col. 954. ἔνθα δίστομοι μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοὶ, &c. Schol. ὡς σχιστῆς οὔσης ὁδοῦ ἐκεῖσε.]

Δύστομος, qui difficili seu malo ore est: ut, δύστομος γένυς, in Epigr. Vide et in comp. ex Τέμνω.

Ἑκατόστομος, centum ostia habens: ut, ἑκατόστομοι ῥοαί. Eurip. in Bacch.

Ἐλευθερόστομος, qui est ore libero, qui liberè loquitur quæ in buccam veniunt. (Æsch. Suppl. 955.)

Ἐλευθεροστομία, ἡ, libertas loquendi, quæ et παῤῥησία.

Ἐλευθεροστομέω, liberè loquor, παῤῥησιάζομαι. Æschyl. in Prometh. et Eurip. in Andr.

Ἑπτάστομος, septem ora seu ostia habens, septenis ostiis sua fluenta in mare fundens. Apud Eurip. in Bacch. [917.] πόλισμ' ἑπτάστομον, urbs septem habens portas. [Suppl. 401.] (Phœniss. 260.)

Ἑτερόστομος, altera tantùm parte aciem habens, ex altera tantùm parte acutus: ut, ἑτερόστομοι κοπίδες, apud Synes.

Εὐρύστομος, qui lato ore est aut ostio.

Εὔστομος, qui pulchro ore est. Item qui est ore magno. Xenoph. in Cyneg. Luc. in Lexiph. Εὔστομος ἵππος, qui fræno facilè paret, qui est ore tractabili. Plut. Synecdochicè εὔστομος dicitur, qui eleganti est forma seu oris specie. Hesych. ¶ Exponitur etiam, bene pronuncians. item bene loquens, facundus, disertus. Epigr. l. 2. Item, ore seu lingua favens: unde apud Soph. in Philoct. εὔστομ' ἔχε, παῖ, fave lingua, sile, tace. Sic, εὔστομά μοι κείσθω, ore faveto: apud Herodot. in Eut. et Plut. de exil. ¶ Cibaria verò εὔστομα dicuntur, quæ ori grata sunt et jucunda, apud Theophr. de caus. pl. l. 5. et Diosc. l. 1. c. 161. Contrar. τὸ ἄστομον.

Εὐστομία, ἡ, bona pronunciatio. Item oris festivitas. Sic etiam dicitur sapor ori gratus, apud Theophr.

Εὐστομέω, suavem et concinnum ore cantum modulor. Sophocl. in Œdip. Colon. Exponitur etiam, ore rotundo loquor. Item, ore faveo, bona verba dico. Aristoph. in Nub. (Æsch. Ch. 997.)

Ἐνευστομέω, (*decomp.*) concinna suavique melodia cantillo seu perstrepo. in Philostr.

Θρασύστομος, qui audaci ore est, qui nihil non audet proloqui. Eur. in Ægeo, [13.] Δειλῶν γυναῖκες δεσποτῶν θρασύστομοι. (Æsch. S. c. Th. 618. Ag. 1408.)

Θρασυστομέω, audacter et insolenter loquor. Idem in Hecub. [1286.] ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ. (Æsch. Suppl. 211.) [Soph. Elect. 215. Schol. Philoct. 385. καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν, &c.]

Κακόστομος, qui mali oris est, maledicus. Eur. in Iph. Aul. [1001.] Λέσχας πονηρὰς καὶ κακοστόμους φιλεῖ. ¶ Item qui perperam effert verba alienæ linguæ.

Κακοστομία, vitium quo quis malè pronunciat verba alienæ linguæ. Strab. l. 14.

Κακοστομέω, maledico, convitior. [Soph. Elect. 598. ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα Κακοστομοῦμεν. Schol. inedit. ἀντὶ τοῦ κακῶς λέγομεν.] Item, malè pronuncio.

Κοιλόστομος, qui cavo ore est, qui cavo ore loquitur, seu in cujus ore vox obscuratur, velut in cavo recessu.

Κοιλόστομος διφαλαγγία dicitur, quæ duces utriusque phalangis in iisdem partibus collocatos habet, aut dextris, aut sinistris, Ælian. contraria τῇ ἀντιστόμῳ.

Κοιλοστομία, vitium illud quo vox in ore quasi in specu obscuratur, et velut in recessu auditur. Quintil. l. 1. c. 9.

Λαβρόστομος, qui est ore procaci seu garrulo. garrulus, loquax.

Λαβροστομία, procax os, seu procacitas oris. Hesych.

Λαβροστομέω, procaci ore sum, procax sum in loquendo. Æsch.

Λαυροστομέω, procaciter et præcipitanter loquor: vel pleno ore blatero. Idem.

Μονόστομος ἀξίνη, securis unicum tantum habens stoma, alterâ tantùm parte scindens.

Μικρόστομος, qui parvo seu angusto ore est.

Ὀζόστομος, cui os fœtet. in Epigr.

Ὁμοιόστομος, ore similis, os simile habens.

Ὁμοιόστομος διφαλαγγία, quum cohors præcedentem sequens, simili forma sequitur disposita. Ælian. Videsis et Κοιλόστομος, et Ἀντίστομος.

Ὀξύστομος, qui acuto ore seu rostro est: ut, ὀξύστομοι ἐμπίδες, apud Aristoph. in Avibus. [245.] Dicitur et ὀξύστομος μάχαιρα, gladius acutè scindens, seu acutam cuspidem habens: apud Eurip. in Supplic. [1206.] (Æsch. Pr. 675.]

(Παλινστομέω. Sch. ex. δυσφημῶ. Æsch. S. c. Th. 264.)

Παχύστομος, qui crasso ore est. Item, qui crassè loquitur, crassilinguis. Strab. l. 14.

Παχυστομία, os crassum, seu crassa pronuntiatio. Idem ibid.

Παχυστομέω, crasso ore loquor, crassè pronuntio.

Πλατύστομος, qui lato seu patulo ore est: ut, πλατύστομος κρατὴρ, apud Diosc. l. 5. c. 102.

Ποικιλόστομος, cujus os varium est: seu rostrum variegatum habens, i. vario colore pictum.

Πολύστομος, multa habens ora. Πολύστομος ἠχὼ, sonus seu vox repercussa, quæ non ex uno ore videtur proficisci: apud Nonn.

(Πολυστομέω. Æsch. Suppl. 511.)

Σεμνόστομος, gravis ore, qui graviter loquitur. Æschyl. in Prometh. [952. Σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως Ὁ μῦθός ἐστιν, &c. Vide Schol.]

Στενόστομος, qui os habet angustum. Strabo.

Στενόστομα, τὸ, inter Danubii ostia numeratur.

Τραχύστομος, qui aspero ore est, seu qui asperè loquitur. Strab. l. 4.

Τρίστομος, tria habens ora seu ostia. Item cui triplex est acies, trigemino mucrone præfixus: in Epigr.

Τυφλόστομα, τὸ, cæcum os seu ostium. Eust.

Χαλκόστομος, æreum habens os, seu æratum rostrum: ut, χαλκόστομος κώδων, Soph. in Ajace.

Χρυσόστομος, aureum os habens, aureo ore loquens, seu aurea verba ore fundens: sic cognominatus fuit Joan. Antiochenus, teste Suid.

Ψαλιδόστομος, forficem aut forcipem in ore habens: epitheton cancri, apud Hom. in Batrachom.

Ψευδόστομα, τὸ, falsum fictumque ostium. Herodot.

Ψευδόστομος, qui mendaci ore est.

Ψευδοστομέω, mendaci ore sum, mentior. Soph. in Œdip. Colon.

ΣΤΟ'ΜΑΧΟΣ, *ου*, *ὁ*, stomachus, i. illa canalicula seu fistula, quæ faucibus ad linguæ radices subjacens, esculenta poculentáque in ventrem transmittit, quicum conjungitur. Interdum hujus fistulæ superior pars hoc nomine intelligitur, i. gula. Ut Iliad. τ'. Ἦ καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ. Sic et Iliad. γ'. et ρ'. Interdum verò sic dicitur stomachi pars inferior, i. e. orificium ventriculi superius: ut apud Gal. Meth. l. 13. Interdum ipse ventriculus cum suo orificio sic appellatur: ut apud Athen. lib. 2. οὐκ οἰκείως διατίθεσθαι τὸν στόμαχον, esse languenti stomacho. Hippoc. sic etiam nominavit os, seu orificium vulvæ. ut quum inquit, παιδίου τῆς κεφαλῆς προφανείσης ἐκ τοῦ στομάχου. ☞ Quidam deducunt παρὰ τὸ στόμα καὶ χέω, quòd cibum stomachus inferiore orificio ad intestina transfundat. Quidam à στόμα et ἄγχω. Alii simpliciter per paragogen à στόμα factum putant, sicut μόναχος ex μόνος, et στόναχος ex στόνος.

Στομαχικὸς, stomachicus: ut, στομαχικὴ διάθεσις, quum stomachus malè affectus est: apud medicos. Item qui stomachi vitio laborat. Dioscorid. lib. 4. c. 37. Interdum sic specialiter dicitur ad vomitum proclivis, qui cibum non continet, teste Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 8.

Composita.

Εὐστόμαχος, *ου*, *ὁ καὶ ἡ*, bonum habens stomachum, cujus stomachus bene habet. Item, (de cibariis dictum,) stomacho conveniens, utilis, gratus, stomachum corroborans. sæpe apud Theophrast. et Dioscor.

Εὐστομαχία, ἡ, bonus ventriculus, ventriculi bona affectio. Item sapor stomacho gratus, gratia saporis stomacho jucundi. Diosc. l. 2. c. 18. Athen. l. 7.

Κακοστόμαχος, cujus stomachus malè effectus est seu malè habere solet. Κακοστόμαχα, quæ ingrata sunt stomacho, eumque lædunt et infirmum reddunt. Diosc. l. 1. c. 181. Athen. l. 3.

ΣΤΟΡΕ'Ω, *ῶ*, F. *έσω*, sterno, i. e. dejectum expando humi aut alio in loco plano. ut in Epigr. ἐστόρεσαν δαπέδῳ, humi straverunt. Sic dicitur στορεῖσθαι λέχος, i. suis linteaminibus et operculis superstratis tegi. Iliad. ώ. Od. ή. ¶ Dicitur et aër serenus et tranquillus πόντον στορέσαι, i. e. tranquillum reddere, sedare, apud eundem Homer. in Odyss. (ὀργὴν στορέσαι. Æsch. Pr. 190.) ¶ Item prosterno, humi dejicio, ita ut se expandat: unde metaph. apud Thucyd. lib. 6. ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα.

Στορεὺς, έως, ὁ, strator, qui sternit aut sternere solet. De Deo dicitur, aut aëre silente, qui æquora sternit et tranquilla reddit. Hesych. Sic appellatur etiam fomes qui substerni solet ad concipiendam flammam aut scintillam quæ è silice excuditur, teste eodem, et schol. Apoll.

Στορεννύω, seu στορέννυμι, idem quod στορέω. Per syncopen etiam στόρνυμι dicitur, pro στορέννυμι.

Στρωννύω, et στρώννυμι, (deriv. ex στορέω syncopen passo,) futurum habent στρώσω. idem quod στορέω. Xen. Pæd. 7. ὁ αὐτὸς κλίνην στρώννυσι. Athen. l. 13. στρῶσον ἡμῖν ἔνδον. Exponitur etiam, substerno. ut in Geopon. στρώννυσι δὲ αὐτοῖς ἄχυρα. (Στρώννυμαι. ἔστρωται λέχος. Eurip. Med. 41.)

Στρῶμα, τὸ, stratum, stramentum, stragulum: seu vestis stragula. † Aristoph. Nub. 1065. lectus. in plur. ibi est.† (R. 165. 440.) Peculiariter sic dicitur quo lectus aut torus solet insterni: seu quod dormituro substernitur. Xenoph. Pæd. 5. et 6. † quod et equo insternitur. p. 241. d.† Plut. in Alex. Athen. &c.

Στρωματίτης ἔρανος, Hesych. est convivium quoddam collatitium, in quo sibi ipsis præbebant unusquisque stragula et stramenta.

Στρωματίζω, sterno, insterno: apud eundem.

Στρωματεὺς, έως, ἡ, vestis sutilis. saccus item ex pannis lineis laneísve consutus, quiqus stragula deponi solebant et colligari. Pol. l. 7. c. 19. et Theophr. hist. pl. 4. c. 2. ¶ Sic etiam nominatur piscis quidam, quoniam tergum ejus virgis aurei coloris variegatum est, et quasi restibus intextum, Athen. l. 7. ¶ Inscribuntur et libri quidam Στρωματεῖς, apud Clem. Alex. ob varietatem argumenti, ut ipse testatur l. 4.

(Στρωμνύω. Æsch. Ag. 918. 930.)

Στρωμνὴ, ῆς, ἡ, idem quod στρῶμα. (Eurip. Phœniss. 378.) Xenoph. Pæd. 4. Plut. in Them. Athen. Herodian. &c.

Στρῶσις, εως, ἡ, stratio, stratura. Et peculiariter, lecti structura et compositio: apud Athen. l. 2.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, strator. Στρωτῆρες dicuntur trabeculæ seu tigelli, qui tignis majoribus insternuntur, quibus tectum ædificii imponitur. Suid. et Harpocr. Item textiles crates, quibus tuguriorum culmina solent insterni. Poll. l. 10. c. 43. ex Aristoph. Babylon.

Στρώτης, ου, ὁ, strator. Et peculiariter, lecti strator. Athen. l. 2.

Στρωτὸς, stratus, instratus, stragulis intectus. Hesiod. in Theog. † 798.†

Composita: ac primùm ex στορέω, et στορεννύω, seu στορέννυμι.

Καταστορέω, sterno humi, prosterno seu dejicio. Herodot. Item consterno, complano. Philo de vita M. lib. 3. ἃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πελάγους κατεστόρεσαν. Dicitur et placidus ventus, aut aër sedatus, æquor καταστορέσαι, apud Basil. Unde metaph. pro sedare, componere et demulcere usurpatur. ut apud Plut. καταστορέσαι τὴν φιλοτιμίαν.

Καταστορεννύω, seu καταστορέννυμι, idem. Pro eo per syncopen dicitur καταστόρνυμι. ex quo rursus syncopato fit καστόρνυμι. ut Od. ρ'. κῶεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι.

Παραστορέω, juxtà sterno. Exponitur et, sterno, extendo. apud Aristoph. [Equit. 479.]

Ὑποστορέω, substerno, subjicio; unde tertia persona præteriti pass. ὑπεστόρεσται, substratum subjectumque est; apud Basil. in Epist. ad Gregor.

Ὑποστορεννύω, seu ὑποστορέννυμι, idem. Pro quo per syncopen dicitur ὑποστόρνυμι, apud Eust.

Composita ex στρωννύω, seu στρώννυμι. ac primùm cum præpositione.

Διαστρωννύω, sive διαστρώννυμι, sterno, insterno. Athen. l. 4. πρεσβειῶν παραγινομένων πρὸς αὐτὸν, πεντάκλινον διεστρώννυτο.

Ἐπιστρωννύω, seu ἐπιστρώννυμι, insterno, supersterno, instrato tego. Luc.

Ἐπίστρωμα, instragulum.

Καταστρωννύω, aut καταστρώννυμι, consterno. Gal. ἀμπέλων ἕλιξι καὶ ῥόδοις καταστρωννύναι τοὔδαφος. Item sterno humi, prosterno; humi adfligo. Eur. in Herc. fur. Δάμαρτα καὶ παῖδ' ἐνὶ κατέστρωσεν βέλει. † Xen. Pæd. l. 3. p. 86. c.†

Κατάστρωμα, τὸ, superius tabulatum navis: tabulatum quo navis superiore ex parte strata est, quodque nautas discurrentes aut milites propugnantes sustinet. Thuc. l. 1. et 7. Polyb. l. 1.

Κατάστρωσις, ἡ, constratio, item prostratio.

Περιστρωννύω, sive περιστρώννυμι, circumcircà sterno, circumquaque consterno.

Περιστρώματα, τὰ, aulæa et tapetia, quibus triclinia nec non lecti torique circumquaque sterni solent. Athen. l. 5.

Ὑπερστρωννύω, sive ὑπερστρώννυμι, supersterno, superinsterno.

Ὑποστρωννύω, et ὑποστρώννυμι, substerno, stratum subjicio. Eurip. in Helen. ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί. Herodian. lib. 4. χρυσοϋφεῖς στρωμνὰς ὑποστρωννύντες.

Ὑποστρώννυμαι, mihi substernitur. Athen. l. 4. ἀμφίταποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο ταῖς κλίναις. † Xen. Pæd. p. 241. a. passiv.†

Προϋποστρωννύω, seu προϋποστρώννυμι, (*decomp.*) priùs substerno.

Ὑπόστρωμα, substramen, substratum.

Composita ex στρῶσις, et στρωτὸς, sine præpositione.

Ἀστρωσία, ἡ, sine stragulis cubare, stragula sibi non substernere. Plat. de Leg. lib. 1.

Ἄστρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui stratus seu instratus non est, stragulâ non intectus: ut, ἄστρωτον πέδον, Eurip. in Herc. fur. [52. Erecth. 122.]

Βαθύστρωτος, profundè seu altè stratus: ut, βαθύστρωτος κοίτη. apud Suid.

Κερόστρωτος, cornibus seu corneis laminis stratus. Plin. l. 11. c. 37.

Λιθόστρωτος, lapidibus stratus. Idem l. 36. c. 28. [Soph. Antig. 1218. αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης Νυμφεῖον ᾅδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν. S. Joh. Evang. xix. 13. καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ.]

Ὁδοστρωσία, viarum stratura: seu munus sternendæ viæ. Justin.

[Πορφυρόστρωτος. Æsch. Ag. 919.]

Φυλλόστρωτος, foliis stratus. Eurip.

Χαμαιστρωσία, humile stratum, lectus humi stratus. schol. Sophocl. Sic etiam dici potest, quum quis in solo herbido decumbit. et herba ipsa straguli vicem præstat.

ΣΤΟ´ΡΘΥΓΞ, cupis hastæ, spiculum hastæ, Suid. In qua signif. scribitur στόρθη, apud Hesych. ¶ Sumitur pro priapo, in Epigr. ¶ Ibidem extat, στόρθυγγα δικέραιον, de cornibus cervi, q. d. bicornem ramum. ¶ Item στόρθυγγες, capilli cum sordibus impliciti, apud Poll.

Εὐστόρθυγξ κορύνη, in Epigr. clava è valido pulchróve stipite.

ΣΤΟΧΑ´ΖΟΜΑΙ, F. άσομαι, P. ασμαι, collimo, et rectà ad scopum tendo: ut qui ὀρθῷ κανόνι στοιχοῦσι. (☞ Nam à στείχω derivari dicitur.) Polyb. στοχάζεσθαι σκοποῦ οὐκ ἐδύναντο. Xenoph. † Pæd. 1. 6. 26.† ἢν δέ ποτε καὶ πόλεμος γίγνηται, ἵνα δύναισθε τῶν ἀνθρώπων στοχάζεσθαι, collimando oculos figere, et directo ictu ferire adversarios. Metaphorice etiam accipitur. Philo de vita Mos. lib. 3. στοχαζομένους ὥσπερ ἐν ταῖς τοξείαις σκοποῦ τοῦ περὶ βίον, velut in scopum vitæ destinantes. Plato in Euthyd. πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου, iterum petiit et aggressus est juvenem argumentatione. Significat etiam, propositum est mihi, specto seu respicio: ut Aristot. polit. 1. πᾶσαι πολιτεῖαι ἀγαθοῦ τινος στοχάζονται. Idem eth. 5. στοχάζομαι τοῦ ἡδὺς εἶναι, scopus mihi propositus est ut placeam, studeo ut placeam. Idem rhetor. 3. δεῖ στοχάζεσθαι τοῦ μετρίου, habenda est ratio mediocritatis. Plato de Leg. στοχάζομαι πρὸς τοῦτο. ¶ Item, conjicio, conjecturam facio. ut in Epigram. τί στοχασώμεθά σου; quid de te conjicere possumus? Plut. in Fab. οὐκ ὀρθῶς στοχαζόμενοι τοῦ ἀνδρὸς, non rectè conjectantes et judicantes de viro. Apud Phalar. στοχάζομαι ἀπὸ τρόπων, è moribus conjecturam facio. Apud Plut. in Pericle, ἐστόχασται τὰ εἰρημένα τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γινομένου, hæc ita exposita sunt, ut magna ex parte res evenit. attingit narratio rem gestam proximè.

Στόχασμα, τὸ, id quod in scopum intenditur, seu quo ad scopum collimamus. Eurip. in Bacch. Οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν, non incurvis arcubus Thessalicis, qui in scopum intendi solent.

Στοχασμὸς, οῦ, ὁ, collimatio, petitio scopi; in scopum intentum esse, et eum assequi cupere. Plutarch. de solert. anim. Item, conjectatio seu conjectura. Suid. Sic dicitur etiam retium tensio, teste Poll. lib. 5. c. 4.

Στοχαστὴς, οῦ, ὁ, conjector, qui conjecturis colligit: vel qui bene collimat, et rectà ad scopum tendit.

Στοχαστικὸς, rectà collimans et ad scopum tendens, qui scopum attingere probè novit. Metaph. apud Aristot. eth. 6. c. 7. ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν στοχαστικὸς κατὰ λογισμὸν, qui aciem mentis et cogitationem intendit in id quod homini facere maximè conducit. Item, qui solertis est conjecturæ, consultus. Item, conjecturalis: ut, στοχαστικὴ στάσις, Quint. l. 3. c. 7.

Στοχαστικῶς, conjecturaliter, more eorum qui conjiciunt. Aristot. rhetor. 1.

Στοχὰς, άδος, ἡ, retium tensio. Item, strues ex materia aut lapidibus, ad æquanda loca concava et inæqualia, in quibus tenduntur ipsæ plagæ. Poll. l. 5. c. 4.

[Στόχος, conjectura. Æsch. Suppl. 251.]

Composita.

Ἄστοχος, ὁ καὶ ἡ, qui non benè collimat, nec tangere scopum potest. Item, qui non benè conjicit, nec rationem ad veritatem dirigit.

Ἀστόχως, more eorum qui non benè conjiciunt. Polyb.

Ἀστοχία, ἡ, quum quis non benè collimat: item, quum quis non bene conjicit, sed aberrat à scopo. Exponitur et, opinionis et spei frustratio.

Ἀστοχέω, non rectà ad scopum tendo, aberro à scopo. unde met. Plut. de def. orac. ἀστοχοῦσι τοῦ μετρίου καὶ πρέποντος.

Ἀστόχημα, τὸ, erratum; propriè ejus, qui non rectà ad scopum tendit, ideoque eum non attingit.

Διαστοχάζομαι, conjector, conjectationibus auguror.

Δυστόχαστος, conjectu difficilis, qui non facilè conjecturâ colligitur: ut, δυστόχαστ' αἰνίγματα. Eurip. in Sup.

Εὔστοχος, bene collimans, felix in tangendo scopo: ideoque et jaculandi peritus: ut, εὔστοχοι ἀκοντιστῆρες, apud Eurip. [Εὐστοχώτατος. Phœniss. 135.] Item, (de re dictum,) rectà ad scopum tendens, directus: ut, εὔστοχοι βολίδες τῶν ἀστραπῶν, Sapient. 5. ¶ Τὸ εὔστοχον, dexteritas illa attingendi scopum, Herodian. l. 1. ¶ Item, εὔστοχος, solers, acutus, ingeniosus. Laërt. de Diog. Cyneg. εὐστοχώτατος ἐγένετο ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων.

Εὐστόχως, dextrè, aptè, modo eorum qui à scopo non aberrant. † Xen. Pæd. 1. 4. 8.†

Εὐστοχία, ἡ, dexteritas in jaculando, certa manus in mittendis sagittis. Herodian. l. 1. Et metaph. dexteritas in conjiciendo, conjiciendi rectitudo. Aristot. eth. 6. c. 9.

Εὐστοχέω, dexter sum in attingendo scopo, à scopo non aberro. Item solerter conjecto, acutus sum in perspiciendo quid facto opus sit. Polyb. lib. 2.

Εὐστόχημα, id quod conjicitur, quod acutè et solerter perspicitur, vel dicitur pro sententia et apophthegmate. Laërt.

Κατευστοχέω, (*decomp.*) bene conjecto, seu bene conjecto contra.

Καταστοχάζομαι, collimo seu collineo, ad scopum tendo. Et metaph. velut scopum propositum habeo, specto. Basil. ὁ κριτὴς τοῦ δικαίου καταστοχάζεται, οὐ πρόσωπα λαμβάνων.

ΣΤΡΑΓΓΟ`Σ, οῦ, ὁ, tortus, tortuosus, perversus, distortus, obliquus. Suid. et Hesych. Scribitur etiam στραγὸς, apud eundem Suid. unde στραγότερος, quod exp. imprudentior, apud Basil. in ebriosos, μή πως ὁ μὲν ἀνυπότακτος, στραγότερος γένηται, ὁ δὲ κατεπτυγμένος, τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ.

Στραγγεύω, torqueo, Hesych. Suid.

Στραγγεύομαι, torqueor, seu torqueo me. Aristoph. in Nub.

Στραγγίζω, f. ίσω, torqueo, vel premo. Hesych.

Στραγγάλη, ἡ, laqueus quo alicui collum obtorquetur. Exponitur etiam, strangulatio, apud Joseph.

Στραγγαλιὰ, ἡ, tortuosus laqueus, nexus intricatus: tendicula. Exponitur etiam, via tortuosa et obliqua: item versutia, dolosum consilium. Psal. 124.

Στραγγαλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortuosus, perversus, dolosus: item, distortus, perversus. Suid.

Στραγγάλια, τὰ, apud Apsyrtum in Hippiatr. dicuntur esse tophi et durities ex humore concreto, maximè in articulis.

Στραγγαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod στραγγαλιὰ, Suid. ex Pherecrate, et Poll. lib. ult. c. 47. Item στραγγαλίδες, dicuntur quidam globuli nodosi, quum humor non coquitur nec excernitur, sed in nodosos concrescit globulos: quales ferè sunt etiam αἱ στράγγες, Aristot.

Στραγγαλίζω, obtorqueo, seu stringo.

Στραγγαλόω, ῶ, torqueo, contorqueo. Hesych. Item strangulo, suffoco. Item stringo, apud Alex. Aphr. probl. 76. l. 1. Apud Suid. στραγγαλωτὴ μάστιξ, exp. lorum nodosum, quo cædebantur servi.

ΣΤΡΑ`ΓΞ, γγὸς, ἡ, gutta, stilla: humor per parva foramina paullatim defluens, teste schol. Aristoph. Menander apud Etymol. ὕδατος στράγγα ἔχων. ☞ Deducitur à στάξω futuro verbi στάζω, pleonasmo τοῦ γ, et ρ, inquit idem Etym.

Στραγγίζω, f. ίσω, guttatim exprimo, stillatim excludo. Diosc. lib. 1. cap. 32. χωρὶς τοῦ στραγγίσαι τὸ ὕδωρ, ita ut ne extillet aqua. Sic et apud eundem. l. 2. c. 84.

Στραγγεύω, idem. Et metaph. premo, et quasi per angustum foramen exire cogo. unde pass. apud Aristoph. in Nub. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι;

Στραγγεῖον, τὸ, instrumentum quo humor exprimitur ut stillatim defluat. Alex. Aphr.

Στρεύγω, (quasi στραγγεύω,) dolore afficio: item expungo: item tardo, cesso. Hesych.

Στρεύγομαι, (q. Στραγγεύομαι,) paullatim et veluti guttatim deficio, seu tabesco, aut consumor. Il. ό. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Exponitur etiam, moram traho. Hesych. ‡ στρευγόμενος, distractus. Apoll. Arg. iv. 385.‡

Στραγγουρία (?)

Composita.

Ἐκστραγγίζω, idem quod στραγγίζω.

Καταστραγγίζω, facio distillare.

ΣΤΡΑ´ΠΤΩ, (quod in compositione usitatius,) idem quod Ἀστράπτω. Hinc περιστράπτω, et aor. 1. περιέστραψεν, Actor. apost. cap. 9. v. 3. Quod juniores correctores ex περιαστράπτω mutarunt in περιήστραψε.

ΣΤΡΑΤΟ`Σ, οῦ, ὁ, exercitus, copiæ militares, seu terrestres, seu navales. Il. σ'. τὴν δ' ἑτέραν πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ εἵατο λαῶν, Τεύχεσι λαμπόμενοι. Thuc. l. 4. ἐξάγειν στρατὸν, educere exercitum. De navalibus copiis dictum, exp. classis: ut apud eundem lib. 2. ἢν μὴ οἱ πολέμιοι νηΐτῃ στρατῷ ἐπιπλέωσι τῇ πόλει. Metaph. apud Plut. adversus Colot. ὑπὲρ παντὸς στρατοῦ τῶν ἄλλων φιλοσόφων.

Στρατάομαι, ῶμαι, exercitum collocatum habeo: seu castra pono aut metor. Il. γ'. Οἵ ῥά ποτ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, exercitum locarunt.

Στρατεύω, f. εύσω, exercitum in expeditionem educo, cum exercitu venio. † ἐπί τινα. Xen. Pæd. l. 5. p. 123. b.† Et ex consequenti, bello invado. Thuc. lib. 1. εἰς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσι μετὰ πάντων. Id. l. 3. στρατεύει ἐπ' Οἰνιάδας. Item, milito, stipendium facio. Eurip. in Erechth. Οὐδεὶς στρατεύσας ἄδικα, σῶς ἦλθεν πάλιν. Aristot. rhet. l. 2. κάκιστος καὶ οὐκ ἔνορκος ὢν, ἐστράτευσε. Item, imperatoris munus obeo, dux sum. Thuc. l. 1. ἐπολιόρκουν Λεωκράτους στρατεύοντος.

Στρατεύομαι, idem quod στρατεύω. Xen. Pæd. 4. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν στρατευόμενοι. Et cum ἐπὶ, apud eundem. Signif. et, milito, stipendia facio. Interdum absolutè: ut apud Xen. in Hell. † et Pæd. 1. 2. 13. Thuc. l. 8.† Interdum cum genit. ut, μισθοῦ στρατεύονται, apud eundem Xen. † Pæd. l. 3. p. 71. c.† Interdum cum dat. pers. στρατεύονται Καίσαρι, Cæsari merent. Greg. Aliquando cum præpos. ὑπό. ut apud Plut. in Cam. στρατευόμενος ὑπὸ δικτάτορι Ποστουμίῳ. Dicitur et, στρατεύεσθαι στρατείαν, militare in expeditione aliqua, militare militiam, apud Dem. in Mid. Plut. et Polyb. † στρατεύεσθαι, bello aggredi. Xen. Pæd. 2. 58. b. in militiam ire. l. 3. p. 70. b. ἐπί τινα, contra aliquem. l. 4. p. 103. c.† [Æschyl. Pers. 792. στρατευθέν. Ag. 137. Aristoph. R. 1144.]

Στράτευμα, τὸ, exercitus, qui in expeditionem ducitur, agmen: idem cum στρατός. Thuc. Dem. Xen. &c. [Æsch. Pers. 116. 335. 423. 469.]

Στρατευματικὸς, militaris, bello habilis seu idoneus.

Στράτευσις, εως, ἡ, expeditio.

Στρατεύσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui in expeditionem educi potest, militiæ maturus, Hell. 6. † στρατεύσιμα ἔτη. Xen. Pæd. 1. 2. 4.†

Στρατευτικὸς, idem. Item, bellicosus, pugnax, muniis militaribus assuetus. Athen. l. 13.

Στρατεία, ἡ, expeditio, militia. Ὁρμᾶν στρατείαν, suscipere expeditionem: apud Xen. Pæd. 8. † l. 3. p. 76. c. et cum ἐπί. 1. 6. 1.† Pro eodem dicitur et, στρατεία γίνεται, i. e. expeditio fit. Propriè de pedestri expeditione dici traditur: unde et apud Thuc. l. 2. ναυμαχία et στρατεία sibi opposita inveniuntur. Signif. etiam idem quod στράτευμα et στρατιὰ, i. e. ipsum agmen, et copias militum, quæ in expeditionem ducuntur, apud Xenoph. Pæd. 7. Pro eodem Ionicè dicitur στρατηΐη.

Στράτιος, ου, ὁ, cognomen est Jovis et Martis, apud Herodot. lib. 5. et Strab. l. 14. Quidam exp. militaris: alii, castrensis: alii, exercituum seu expeditionum præses. Minerva etiam στρατία dicta fuit, quòd bello et militiæ præesset, apud Lucian. in Dial. Meretric. ¶ Τὸ στράτιον, exponitur, magnum, hostile, formidabile, ab Hesych. et schol. Aristoph. apud eum in Vesp.

Στρατιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod στρατός. Plut. Thuc. Xen. &c. [Æsch. Pers. 861.]

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles. † Xen. Pæd. 1. 5. 4.† Plut. Herod. Athen. &c. Sic etiam dicitur ipsa militum multitudo, apud Thuc. l. 6. Est et herbæ nomen, cujus duo genera describit Diosc. l. 4. c. 102. et 103.

Στρατιῶτις, ιδος, ἡ, fœmina quæ militat. Hesych. [Æsch. Ag. 47.] Est et eadem herba, quæ apud Diosc. στρατιῶτις dicitur. ¶ Interdum est adjectivum: ut, στρατιώτιδες νῆες, naves quibus vehuntur seu trajiciuntur milites pedestre certamen ituri, apud Thuc. l. 6. Plut. in Pers. naves prætoriæ.

Στρατιωτικὸς, militaris, ad milites pertinens: ut, σκευὴ στρατιωτικὴ, Xen. Pæd. 4. Et, στρατιωτικοὶ κίνδυνοι. Isocr. ad Philip. Item, qui militiæ studet. Herodian. lib. 4. ὡς στρατιωτικὸς ὑπ' αὐτῶν ἐφιλεῖτο. Item, militaris, militiæ peritus; idem l. 1. et 4. Τὸ στρατιωτικὸν, s. τάγμα, dicuntur ipsi milites, apud Plut. et Herodian. et τὰ στρατιωτικὰ, res militares. sc. πράγματα.

Στρατιωτικῶς, militariter. Thuc. l. 2. Isocr. in Areop.

Composita.

Ἀγέστρατος, ὁ καὶ ἡ, dux exercitus. Minervæ epith. apud Hesiod. in Theog. † 925.†

Ἀντιστρατεύω, seu ἀντιστρατεύομαι, expeditionem suscipio adversus aliquem, bellum infero alicui. Et generaliter, adversor, repugno. Chrys. c. 7. ad Rom. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 3. cap. 4. §. 13. ἀντιστρατευομένων δὲ τὴν ἡμέραν ἐν ἐπιπεδωτέρῳ χωρίῳ τῶν Ἠλείων, τῆς νυκτὸς οἱ Ἀρκάδες ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τὴν τοῦ ὑπὲρ τῶν Ἠλείων ὄρους κορυφήν.]

Ἀξιοστράτηγος, imperio dignus, dignus qui imperet. Aristot. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. cap. 1. §. 16. φανῆτε τῶν λοχαγῶν ἄριστοι, καὶ τῶν στρατηγῶν ἀξιοστρατηγότεροι.] (At hoc non ad thema τὸ Στρατὸς, sed τὸ Ἄγω pertinet, inter compos. ex Στρατηγός.)

'Αστράτευτος, immunis à militia, militia solutus, Æsch. in Ctesiph.

'Αστρατεία, ἡ, militiæ vacatio. Aristoph. in Pace. Sic dicitur etiam desertio militiæ: seu quum quis non militat, qui tamen legibus militare tenetur: unde, τῆς ἀστρατείας ὑπόδικον γένεσθαι, reum esse desertæ militiæ, apud Plat. de leg. l. 9. Est et Dianæ cognomentum, cui sacellum extructum fuit in agro urbis Pyrrhichi, quòd inde Amazones prælantes ulteriùs non processerint: Apud Pausan.

'Αποστρατεύω, vel ἀποστρατεύομαι, à militià mittor, à militià dimittor, exauctoror. Appian. de bell. civil. l. 5.

'Εκστρατεύω, exercitum in expeditionem educo, infesto agmine exeo. Aristot. œcon. 2. Polyb. l. 5.

'Εκστρατεύομαι, idem. Thuc. l. 5. Xen. Hell. 7. † Pæd. l. 3. p. 78. e.†

'Εκστράτευμα, expeditio, ἐκστράτευσις. In Anth.

'Εκστράτευσις, ἡ, eductio exercitus in expeditionem, expeditio.

'Εκστρατεία, idem. Greg.

'Επιστρατεύω, expeditionem suscipio adversus, infesto agmine tendo in. Cum dat. Thuc. lib. 3. τοὺς ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντας. Cum Accus. Eurip. in Troad. Οἳ τήνδ' ἐπεστράτευσαν Ἕλληνες πόλιν. (Cum Acc. Phœniss. 258. Soph. Tr. 75. 366.) Cum ἐπὶ, apud Aristot. Œcon. 2. Cum πρὸς, Thuc. l. 1.

'Επιστρατεύομαι, idem. (Eurip. Med. 1187. id. Phœniss. 564.) Aristoph. in Vesp. Κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπιστρατεύσατο Μῆδος. † Xen. Pæd. p. 229. b.†

'Επιστρατεία, ἡ, expeditio quæ adversus aliquem suscipitur. Dem. et Thuc. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. cap. 4. §. 1. μὴ μνησικακεῖν βασιλέα αὐτοῖς τῆς σὺν Κύρῳ ἐπιστρατείας, &c.] Pro quo Ionicè dicitur ἐπιστρατηΐη, quod apud Herodian. exp. etiam, supervenientes copiæ, exercitus. [Herodot. Hist. lib. 9. ἡ δὲ βασιλῆος αἵρεσις ἐς τὴν ὑστέρην τὴν Μαρδονίου ἐπιστρατηΐην, δεκάμηνος ἐγένετο.]

['Επιστράτευσις. Herodot. Hist. lib. 3. Συνήνεικε δὲ καὶ ἄλλο τι τοιόνδε πρῆγμα γενέσθαι ἐς τὴν ἐπιστράτευσιν ταύτην.]

'Ημιστρατιώτης, semi-miles, miles semivir. Lucian.

Λειποστράτιος, ὁ, qui militiam deserit seu recusat.

Λειποστρατία, ἡ, et λειποστράτιον, τὸ, desertio expeditionis seu militiæ. Illud apud Herodot. [lib. 5. πάντας ἠνδραποδίζετο—τοὺς μὲν, λειποστρατίης ἐπὶ Σκύθας αἰτιώμενος, τοὺς δὲ, &c.] hoc apud Thucyd. [lib. 6.] Scribuntur et sine diphthongo, per λιπ.

Πανστρατιᾷ, cum universo exercitu, cum omnibus copiis. Thuc. l. 2. Dicitur et πανστρατὶ, pro eodem, apud Suid.

Συστρατεύω, seu συστρατεύομαι, unà expeditionem suscipio, unà in militiam proficiscor, simul milito. Thuc. l. 2. Xen. Pæd. 3. † addito dativo. l. 4. p. 113. b.†

Συστρατιώτης, commilito. Herodian. l. 4.

Ταραξιππόστρατος, equestris seu equestrium copiarum perturbator. Sic vocatur Cleon apud Aristoph.

Φιλοστρατιώτης, militum amans. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἴη (Xenophon) οὐ κακὸς, φιλοστρατιώτης δὲ, &c.]

Φοβέστρατος, Minervæ epith. quæ hostes in fugam conjicit. apud Etymol.

Φοβεσιστράτη, idem. Suid. [Aristoph. Equit. 1174. Τουτὶ τέμαχός σοι δῶκεν ἡ φοβεσιστράτη. Schol. Ἡ φοβοῦσα τὸν στρατόν. ἑξῆς δὲ τὰ ἐπίθετα τῆς θεοῦ. Vide Not. Cl. Casaub.]

ΣΤΡΕ'ΦΩ, F. ψω, verto, verso, flecto, torqueo. † ἐς πονηρὰ πράγματα. Aristoph. Nub. 1457.† Eurip. in Herc. fur. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα. (Eurip. Med. 417. Aristoph. R. 988.) Dem. in Mid. τοῦτο τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ καθ' ἓν πανταχῇ στρέφων, οἷός τ' ἦν ἀγαγεῖν ἐπ' ἐμὲ, in omnem partem versus. Apud Xen. in Hippocr. ἐκ τοῦ ἑστάναι δὲ στρέψαντα δεῖ πάλιν ὁρμᾶν, flexo seu reflexo equo. Apud Athen. l. 3. ἐὰν δ' ἄρα Στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὄμφαλον, si me circa ventrem aut umbilicum torqueat. Item torqueo, i. ango. Plat. de rep. l. 1. στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, μὴ ἀληθεῖς ὦσι, ejus animum angunt, sintne veri, necne. ¶ Exponitur etiam, luxo. ¶ Item, verso, voluto, cogito. Basil. in ep. ad Eust. κατ' ἐμαυτὸν ἔστρεφον, mecum ipse animo versabam. ¶ Neutraliter quoque usurpatur, significans, reverto, remeo, reflecto pedem. ¶ Item, versutè ago, idem quod κλέπτω, apud Aristoph.

Στρέφομαι, vertor, i. à cœpto progressu pedem retrorsum agens reflecto. Il. ζ. εὖ τ' ἄρ ἔμελλε Στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἢ ὀάριζε γυναικί. (καὶ δίκη, καὶ πάντα πάλιν στρέφεται. Eurip. Med. 413. Soph. Tr. 1150.) Xen. Pæd. 3. στραφέντες ἔφευγον εἰς τὸ ἔρυμα. Interdum, convertor: ut fœtus in utero στρέφεσθαι dicitur. apud Aristot. ¶ Item, torqueor, contorqueor: ut ligna ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα, apud Theophrast. ¶ Interdum, contorquendo luxor: ut apud Herodot. ἐστράφη τὸν πόδα. ¶ Item, versor, circumagor: vel in propria, vel in metaph. sign. Propriè Il. ώ. ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα. Et apud Plat. ep. 7. ἐπὶ γῆς στρέφεσθαι, in terra versari. Metaph. apud Plut. in Coriol. στροφάς τε παντοδαπὰς ὑπ' ὀδύνης στρεφόμενον, meditantem, machinantem. de homine ad angustias redacto, aut doloribus exagitato. Sic apud Plat. Pol. 3. homo litigiosus fallaciis technisque judicium evadere cogitans, ἱκανὸς dicitur πάσας στροφὰς στρέφεσθαι. Quod et generaliter omnibus dolo ac tergiversatione utentibus tribuitur: ut apud Aristoph. in Achar. et eundem Plat. in Phædro.

Στρέμμα, τὸ, id quod tortum seu intortum est. ¶ Hesychio opus quoddam pistorium à torquendo sic dictum. Ulpiano, in Dem. Olynth. 2. est luxatio, ἡ ἄρθρου παράβασις, ἡ ὀστέου μετάστασις.

Στρέψις, εως, ἡ, versio, conversio. Item fraus. Hesych.

Στρεπτὸς, ὁ, versatilis seu versabilis, qui circumagitur: ut, στρεπτὴ γλῶσσα. Il. ύ. Item flexilis, qui flecti potest: ut, στρεπταὶ φρένες, Il. ό. Item tortus, tortilis: ut, στρεπταὶ λόγοι, apud Eur. in Cyclop. Et, στρεπτὸς χιτὼν, Il. έ. (113.) Interdum absolutè στρεπτὸς, seu στρεπτὸν, † Xen. Pæd. 2. 57. a.† aut στρεπτὰ, † Xen. Pæd. p. 209. c.† seu στρεπτὰ, (sc. κόσμος, ψέλλιον, κόσμοι, ψέλλια,) pro, torques: ut apud Demosth. pro cor. Xen. Pæd. 1. Plut. in Themist.

Στρεπτίνδα, lusus genus, in quo testulam aliquam aut numisma in tabula jacens, desuper injectà alià testulà aut numismate, convertebant. Poll. l. 9.

Στρέφος, εος, τὸ, idem cum στρέμμα, Hesych. ¶ Ut, στρέφος pro στέρφος, vide in Στέφω.

Στρεφάσκω, idem quod στρέφω.

Στροφὴ, ῆς, ἡ, versio, versura, flexus: ut, στροφὴ τραχήλου, apud Poll. lib. 2. Interdum sic dicitur flexus, quo sessor equum progredientem habenis reflectit, vel in obliquum flectit: ut apud Xenoph. de re equ. In Poëtarum comicorum et tragicorum fabulis στροφὴ erat, quum chorus ad spectatores conversus decantabat seu pronuntiabat versus quosdam: vel quum in dextram partem movebatur: apud schol. Aristoph. Equit. At in odis lyricis στροφὴ vel stropha, est ordo perpetuus duorum, trium, quatuor, pluriumve versuum, singulorum in singulis locis ejusdem generis recurrentium. Exponitur etiam, conversio et revolutio: ut, στροφαὶ ὡρῶν, apud Plat. de Leg. Sic et nominatur tergiversatio fraudulenta, qua quis, fallere aliquem studens, modò huc, modò illuc, se convertit, ut elabendi aliquam viam inveniat: stropha, strophæ: apud Aristoph. et Plat. Polit. 3. (Æsch. Suppl. 631.)

Στροφαῖος, ου, ὁ, versutus, qui multas novit strophas. Mercurii epitheton. sic dicti vel παρὰ τὰς στροφὰς, i. à versutiis dolosis, ut testatur Carion. apud Aristoph. vel quòd juxta januam statui solebat ad arcendos alios fures: ut vult Aristoph. schol. vel à cardine januæ, qui στροφεὺς dicitur, ut tradit Hesych.

Στροφὰς, άδος, ἡ, quæ circumagitur seu circumvertitur. Soph. in Trach.

Στροφάδες, dictæ fuerunt insulæ quædam, ἐκ τῆς στροφῆς, id est, conversione, quòd ibi Zethus et Calais, ulterius persequi Harpyias desistentes, ad navem reverterunt, teste Apoll. Arg. 2.

Στροφεῖον, τὸ, theatri pars, in qua erant heroës indigetati, vel in bello mortui, vel in aquis. Poll. l. 4.

Στροφεὺς, έως, ὁ, vertebra: ut, στροφεῖς τραχήλου, Poll. l. 2. Item, cardo in foribus, qui circumvertitur. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4.

Στρόφιγξ, ιγγος, ὁ, idem. Eurip. in Phœn. et Dion. Longin. ¶ Sic dicitur etiam vertibulum, quod fontium fistulis aut epistomiis additur, ut verso eo effluere possit aqua, et rursus converso reprimi. schol. Aristoph. in Nub. Metaph. et linguæ tribuitur στρόφιγξ, apud Aristoph. in Ran.

Στροφὶς, ίδος, ἡ, conversio. ¶ Item, volumen, spira: ut, πλεκταὶ ἱμάντων στροφίδες, apud Eurip. in Andr.

Στρόφις, versatilis ingenii homo, versutus, versipellis. Aristoph. in Nub. † 450.†

Στροφὸς λόγος, verba ac sermo contortus, involutus, dolosus, συμπεπλεγμένος, καὶ δολερός.

Στρόφος, ὁ, funiculus è loro aut cannabe aliáve materia tortus et plexus. Odyss. ν'. et ρ'. Apud Gal. Method. lib. 10. στρόφος ἐρίου, (sic et στρόφος τριχῶν,) exp. hapsus lanæ, capillorum, seu contortus, seu non contortus. cirrus, cincinnus. ¶ Item tormen intestinorum. Aristoph. in Thes. Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦ 'νερ, κὠδύνη. Sic et apud Athen. l. 3. et Diosc. l. 3. c. 166. ¶ Item στρόφος idem dicitur quod στρόφιον, apud Suid. (Στρόφος. μίτρα, ζώνη. Æsch. S. c. Th. 877.)

Στροφόομαι, οῦμαι, intestina mihi torquentur, torminibus vexor seu laboro. apud Diosc. et in Hippiatr.

Στρόφιον, τὸ, teres zona qua mulieres cingi solebant, Poll. ex Aristoph. Scribitur et στροφίον, apud Hesych. ¶ Erat et στρόφιον redimiculum quoddam, quo tam viri quam fœminæ circa caput utebantur: apud Herodot. et Athen. l. 12.

Στροφαλίζω, idem quod στρέφω, verto, verso, circumago. Od. σ'. Τῇδε παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε, torquete fusos.

Στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ, conversio, vortex, flexus, gyrus. Immo, rotula, orbis, orbiculus. ut, στροφάλιγγι κονίης, Od. ώ. Sic et dicitur lactis siccati caseus, apud Nic. in Ther. à forma orbiculari quam induit dum lac coagulatur. quem caseum interpres στροφαλίδα nominat, et τυροῦ τροχόν. Item axis circum quem rota vertitur. Hesych.

Στροφάω, verso, circumago.

Στροφέω, versutiis et strophis utor. Epigr.

Στρωφάω, (κατ' ἔκτασιν,) idem quod στροφάω. Od. ζ. 'Ηλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα. (Soph. Tr. 924.)

Στρωφῶμαι, vertor, circumagor, versor. Oppian. de venat. lib. 3. στρωφώμενος ἀμφ' ὀδύνῃσιν. Hesiod. in Erg. ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε στρωφᾶται, versatur per populum. (Æsch. Ag. 1233.)

Derivata remotiora.

Στρεβλὸς, οῦ, ὁ, tortus, tortuosus. flexuosus. (Aristoph. R. 904.) Hom. in batrachom. de cancris, λοξοβάται, στρεβλοί. Aristot. Rhet. 1. εἴ τις, ᾧ μέλλει χρῆσθαι κανόνι, τοῦτον ποιήσει στρεβλόν. Et metaph. perversus, callidus, versutus: ut, στρεβλοῖσι παραίσμασι, apud Suid. ¶ Apud Hippocr. στρεβλὸς idem signif. quod στραβὸς, ὁ διεστραμμένος τὰ ὄμματα, teste Gal. et ejus Lex.

Στρεβλότης, ητος, ἡ, tortuositas, flexuositas. Plut. de solert. an.

Στρέβλη, ἡ, instrumentum vel tormentum ligneum nauticum, cujus labris constringuntur plancæ in compingenda navi, adactis cuneis ligneis. Hesych. (Æsch. Suppl. 450.) Accipitur etiam pro alio tormento, apud Atticos, teste eodem: ut apud Greg. in Maccab. encom. Et pro prelo: apud Plut. de primo frig.

Στρεβλόω, torqueo, torto distraho. Demosth. pro cor. ὑμεῖς στρεβλώσαντες αὐτὸν ἀπεκτείνατε. Sic et Plut. in Artox. Exponitur etiam, distorqueo, perverto, depravo. † Aristoph. Nub. 620.†

Στρεβλοῦμαι, torqueor, tormento distrahor. Plato polit. 1. Aristoph. in Plutarch.

Στρεβλωτήριον, τὸ, tormentum.

Στραβὸς, οῦ, ὁ, qui est oculis distortis seu obversis. Gal. in lex. Hippocr. στρεβλοὶ, οὓς καὶ στραβοὺς ὀνομάζουσι. Etymol. derivanti à στρέφω, est ὁ διεστραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς.

Στραβίζω, sum strabo, sum oculis distortis.

Στραβισμὸς, οῦ, ὁ, distortio oculorum: in definit. med. vide et Actuar. et Paul. Ægin.

Στραβὼν, ῶνος, ὁ, idem cum στραβός. apud Poll.

Στράβωσις, oculorum distortio, στραβισμός. Actuar.

Στράβαι, αἱ, compedes, quæ potiùs ποδοστράβαι.

Στράβαλος, Achivorum linguà dicitur, qui est tereti aut quadrato corpore. Videtur accipi et pro, tortuosus, tortus.

Στράβηλοι, Hesych. sunt κοχλίαι. Legitur apud Athen. l. 3.

Στροβέω, f. ήσω, circumago, torqueo, Aristoph. in Equit. ἀλλ' ἔπιθι, καὶ στρόβει. Idem in Nub. † 702.† πάντα τρόπον τε σαυτὸν στρόβει πυκνώσας. (R. 832. Æschyl. Ch. 1052.) Item exagito, vexo, perturbo. Plut. in Num. λοιμώδης νόσος περιϊοῦσα τὴν 'Ιταλίαν ἐστρόβησε. (Στροβοῦμαι. Æsch. Ch. 201.)

Στρόβος, ου, ὁ, vertex, vertigo, gyrus. Nic. in Hesych. (Æsch. Ag. 666. Suppl. 466.)

Στροβεὺς, έως, ὁ, instrumentum fullonum, cujus ἔργον est περιάγειν καὶ στρέφειν, inquit schol. Aristoph. Quidam putant esse verticillum.

Στροβελὸς, ὁ, tortuosus, flexuosus, incurvus. Hesych.

Στρόβιλος, ὁ, vortex, ventus seu procella vorticosa, turbo. Aristot. de mundo. Item turbo, trochus, quem pueri per plana exagitant versantque verbere scuticæ. Plat. de leg. lib. 4. Plut. in Lys. ¶ A quorum trochorum forma sic etiam dicitur nux pinea: item ipse nucis pineæ nucleus. Diosc. Athen. l. 2. Ipsa etiam pinus στρόβιλος dicitur. Plut. symp. 3. Diosc. lib. 1. c. 87. ¶ Est et cardui genus. ¶ Apud Etymol. στρόβιλοι nominantur etiam οἱ κοχλίαι, καὶ θαλάσσιοι κήρυκες. ¶ Numeratur et στρόβιλος inter saltationis genera: apud Athen. l. 14. et Poll. l. 3. c. 14.

Στροβιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbinatus. Exponitur etiam, frequens anfractibus.

Στροβιλῖνος, ὁ, pineus. Diosc. l. 1. c. 92.

Στροβιλίτης οἶνος, pineis nucibus conditum vinum. Idem l. 5. c. 36.

Στροβιλέω, idem quod στροβέω, turbineo vortice circumago. Legitur et στροβιλοῖ apud Plut. in Apophth. Lacon. à στροβιλόω. ut, εὖ στροβιλοῖ τὴν γλῶσσαν, egregiè linguam versat seu circumagit.

Στρόμβος, idem quod στρόβιλος, turbo, rhombus, trochus. Iliad. ξ. Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη. (Æsch. Pr. 1083.) ¶ Est et conchæ genus, seu cochlea. Nicand. in Alex. et in Ther. et apud Aristot.

Στρομβώδης, turbinis seu coni figuram gerens, in turbinatum mucronem desinens. Aristot. hist. an. l. 4.

Στρομβεῖον, τὸ, turbo, conus. Nic. in Ther.

Στρομβηδὸν, turbinis in modum, turbinatim. Epigr.

Στρομβόω, turbineo vortice verso seu circumago: vel simpliciter verso, voluto. Hesych.

Composita: ac primùm ex στρέφω cum præpositione.

'Αναστρέφω, inverto, inverso seu præpostero ordine colloco: ut, ἀναστρέφειν τὰ πράγματα, Hermog. Item, in contrariam partem verto. ut Eurip. in Supplic. ὁ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν, omnia in contrariam partem vertit, vel vice versa disponit. Item, converto retrorsum: ut ἀναστρέφω πόδα, apud eundem. Interdum, retrorsum reverti cogo. Æschin. τοὺς στρατιώτας τοὺς ὑμετέρους ἀνέστρεψαν οἱ Θηβαῖοι. Item, verso, perpendo. Plat. de Legib. lib. 1. λόγον ἀναστρέψωμεν. Item, subverto, Joan. c. 2. ¶ Neu-

traliter etiam sumitur pro, inverso ordine collocor. Item reciprocor, convertor. Hermogen. Item, retro vertor, redeo. Luc. ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας. Item, terga verto. Interdum et, in hostem insequentem convertor. Xen. Hell. 4. οἱ μὲν ἔφυγον, οἱ δὲ ἀνέστρεψαν. (Ἀναστρέφω pro ἀναλαμβάνω. Æschyl. Pers. 333.)

Ἀναστρέφομαι, retro vertor, redeo, Xen. Hell. 6. Item subvertor, evertor. Isocr. in Archid. ¶ Item versor: ut, ἀναστρέφεται ἐν ὀφθαλμοῖς, ante oculos versatur, Plut. in Rom. Et cum accusat. Od. ν'. Γαῖαν ἀναστρέφομαι. Cum præpos. περὶ sequente accusat. versor circa quidpiam, i. in eo sum occupatus. Diosc. Alias etiam significationes activæ vocis sequitur. † Med. versari, vagari. exp. apud Xen. Pæd. p. 239. e.†

Ἀνεστραμμένως, inversè, præposterè, ordine præpostero.

Ἀναστροφὴ, inversio, præpostera rerum collocatio: nomen figuræ, apud Gram. Item, conversio retrorsum, seu in contrariam partem reciprocatio, Xen. in Hipparch. † conversio, reversio, convertendi actio. Pæd. l. 5. p. 134. d.† Item, reversio, reditus: apud eundem. Item, conversatio, aut commoratio, apud aliquos, 1 Pet. cap. 2. (Ἀναστροφὴ Δαιμόνων dicitur κωρυκὶς πέτρα. Æsch. Eum. 23.)

Ἀναστροφάδην, idem cum ἀνεστραμμένως. Hesych.

Ἀνστρέφω, per syncopen apud Poëtas dicitur pro ἀναστρέφω. Et, ἀνστρέφομαι, pro ἀναστρέφομαι, seu στρέφομαι ἀνὰ, versor per, percurro, pervado. Hesych. † Hesiod. Th. 763.†

Ἀναστρωφάω, verto, verso; idem quod στρωφάω. Od. φ'. τόξον ἐνώμα Πάντη ἀναστρωφῶν. † Hesiod. Asp. 121.†

Ἀναστροφάω, vero exp. converto, subverto. Epigr.

(Ἐξαναστρέφομαι. (*decomp.*) δαιμόνων θ' ἱδρύματα —— ἐξανέστραπται βάθρων. Æschyl. Pers. 814.)

Decomp. Ἐπαναστρέφω, retrorsus ago, reverti seu retrocedere cogo. Exponitur etiam, subverto. (Ἐπαναστρέφω, et τείνω opponuntur. Aristoph. R. 1133.)

Ἐπαναστρέφομαι, revertor, refero pedem, Xenoph.

Ἐπαναστροφὴ, reversio seu reflexus. Est et schema orationis, quum membri unius finis principium fit alterius. Hermogen. Exponitur et, conversatio: in concil. Sardic.

Συναναστρέφω, unà revertor, unà refero pedem, seu retrocedo. Plut. in Galb.

Συναναστρέφομαι, conversor cum aliquo, versor et congredior cum aliquo. Item in Lyc.

Συναναστροφὴ, reversio. Item conversatio, consuetudo quotidiana, quæ alicui cum aliquo intercedit.

Ἀντιστρέφω, in contrarium seu in contrariam partem verto, obverto, inverto. Item, retrorsus ago, seu repello: item, vice versa facio. Athen. lib. 3. et 15. Ἀντέστρεφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία. ¶ Item pass. signif. reciprocor, et quasi retrorsum convertor. ut, ἀντιστρέφοντες συλλογισμοὶ, apud Aristot. et, ἀντιστρέφοντα ἐπιγράμματα. [Xenoph. Hieron. cap. 4. §. 5. Τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀντέστραπται.]

Ἀντιστρέφομαι, in contrarium vertor, obvertor, reciproco. Item, redhibeor. In Pand.

Ἀντεστραμμένως, vice versa: seu contrario modo, opposito modo: sæpe apud Aristot.

Ἀντίστροφος, ὁ καὶ ἡ, oppositus, è regione situs, obversus, obversim respondens. Dionys. Halicar. (Æsch. Suppl. 889.) Exponitur etiam, contrarius. Isocr. ἀντίστροφα τούτων ἔπραξεν. Item, ex adverso respondens, et in conjugatis æquè pollens: ut, tyrannis dicitur ἀντίστροφος esse regno: ap. Arist. Est et ἀντίστροφος, comœdiæ pars: de qua in ἀντιστροφή.

Ἀντιστρόφως, è converso, vice versa, reciprocè. Plat. in Pol. 7. Item, contrario modo. Luc.

Ἀντιστροφὴ, inversio, conversio quæ fit retrorsum seu in contrarium, reciprocratio. Est et schema rhetorum: de quo Eust. Item, comœdiæ pars, quæ et ἀντίστροφος, i. e. obversim respondens τῇ στροφῇ. Movebatur enim chorus, quum recitabat ἀντιστροφὴν seu ἀντίστροφον, in latus sinistrum. schol. Aristoph. et Hephæst.

Ἀποστρέφω, averto. Iliad. χ'. Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραστάς. † Xen. Pæd. l. 5. p. 118. c.† Luc. ηὐχόμεθα τοῖς θεοῖς ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος, avertere vel depellere. Item, obverto. Arat. ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι κορώνην, Cic. vertit, Obvertunt navem magno cum pondere nautæ. Exponitur etiam, retroago, retroflecto. Odyss. χ'. ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν. Item, converto: ut, ἀποστρέφειν πρόσωπον, apud Plut. ¶ Item neutraliter, abscedo, vel aliò iter deflecto. Cum genit. Plut. in Dem. τούτων πάλιν ἀποστρέψας, quum ab eis abscessisset. (Eurip. Med. 1150. Soph. Œdip. Tyr. 1175. *nego.* 334. Æsch. Ag. 1315.)

Ἀποστρέφομαι, avertor. Gal. ἀποστρέφεται πρὸς ἕτερα μόρια. Item, averto me, i. vultum vel oculos. Xenoph. Pæd. 5. † revertor. Pæd. 1. 4. 25.† Item, aversor, exosum habeo, fastidio, Luc. Gal. Et neutr. abscedo, recedo. Plat. Epist. 7. Signif. etiam, convertor. Aristot. in probl. πότερον, ὅτι ἀποστραφέντες πρὸς τὸ φῶς οὐ βλέπομεν. Item, contorqueor, retorqueor. Aristoph.

Ἀποστροφὴ, aversio. Et nomen figuræ apud Rhetores. quam Quint. sermonem aversum vocat, lib. 4. cap. 1. et lib. 9. c. 2. Item aversio, i. depulsio, purgatio. Eurip. in Hippol. Ἀρκοῦσαν εἴπας αἰτίας ἀποστροφὴν, sufficientibus argumentis culpam à te depulisti. Item, aversatio, cui oppon. ἐπιθυμία, apud Themist. Item, defectio, proditio. Plutarch. in Alcib. Item, effugium. Soph. in Œdip. Colon. Dem. contra Timocr. Item, perfugium, receptus. Eur. in Med. Ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή. (Ἀποστροφὴ ζημίας. Med. 1225.) Sic et apud Thucyd. et Xenoph. † Pæd. l. 5. p. 123. b.† [περὶ Ἱππ. cap. 9. §. 6. Καί αἵ τε μακραὶ ἐλάσεις μᾶλλον, ἢ αἱ πυκναὶ ἀποστροφαὶ πραΰνουσι τοὺς ἵππους, &c]

Ἀπόστροφος, aversus: ut, ὀμμάτων ἀπόστροφοι αὐγαὶ, oculi aversi vel perversi. Soph. in Ajace. Et cum gen. aversus, id est, abhorrens: ut, ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ, apud Synes. ¶ Substant. pars παραβάσεως in Comœdiis, quum chorus ad populum convertebatur post recessum histrionum. ¶ Habent et grammatici ἀπόστροφον, i. signum elisæ vocalis vel elisarum vocalium, sive προσῳδίαν, i. pronuntiandæ rationem vocalis post vocalem. Moschop.

Ἀποστροφία, Venus una dicta cognomento ex eo quòd humanum genus à libidine inconcessa et factis nefandis averteret.

Decomp. Ἀνταποστροφὴ, mutua aversatio, mutua inflexio. Strab.

Προσαποστρέφω, insuper averto.

Διαστρέφω, distorqueo. Metaphoricè Psal. 17. μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις, cum perverso perversus eris. Et apud Demosth. pro cor. διαστρέψων τἀληθὲς, veritatem obscuraturus et mendacio contaminaturus. (Æsch. Suppl. 1024.)

Διαστρέφομαι, distorqueor. Aristoph. in equit. Εὐδαιμονήσω γ' εἰ διαστραφήσομαι, si oculos distorsero. Arist. in Probl. διὰ τί τῶν ζώων ἄνθρωπος ἢ μόνος ἢ μάλιστα διαστρέφεται.

Διαστροφὴ, distorsio. Theophr. Diosc. Et metaph. perversitas: ut, διαστροφὴ πραγμάτων, apud Chrys. de Sacerd.

Διάστροφος, distortus, perversus. Euripid. in Herc. fur. Διαστρόφους ἑλίσσει γοργώπους κόρας. Athen. διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς, qui est distortis oculis. (Philostr. l. 3. c. 7.)

Decomp. Ἀδιάστροφος, qui distortus seu perversus non est: ut, ἀδιάστροφος κανὼν, apud Plut. Metaph. Maccab. lib. 3. ἀδιάστροφος εὔνοια, inconcussa benevolentia.

Προσδιαστρέφω, insuper distorqueo, insuper perverto, et depravo.

Συνδιαστρέφω, simul dislaqueo, vel etiam distorqueo. Plut.

Ἐκστρέφω, inverto; id, quod interiùs erat, extrà verto: seu resupino. Aristoph. in Plut. Κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας. Et metaph. immuto, commuto. Item in Nub. Ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους.

Ἐξεστραμμένως, more eorum quæ inversa sunt. Exponitur et, ex transverso.

[Ἐνστρέφω. Eurip. Ion. 300. σηκοῖς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίου. Vide Notam Cl. Barnes.]

Ἐπιστρέφω, converto, convertere gressum cogo. retroago: in diversum converto. Thuc. ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς. Item, converto, i. errantem in veram viam reduco. Plut. in Alcib. ἐνίους δὲ πάνυ τὸ λεχθὲν ἐπέστρεφεν. Et neutraliter, pedem refero, redeo. Aristoph. in Vesp. Ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε δεῦρο. Sic et sæpe in Nov. Testam. ut Matth. 12. et Marc. 13. ¶ Item, intorqueo, contorqueo. Unde metaph. apud Aristoph. in Plut. Ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν, torquere, vexare. Exponitur etiam, adduco, attraho, corrugo. Epigr. l. 2. Item, inflecto, incurvo, inverto. (Soph. Tr. 1199. Philostr. l. 4. c. 9.)

Ἐπιστρέφοντος, (sc. ἐνιαυτοῦ,) revertente anno. 3 Reg v. 20.

Ἐπιστρέφομαι, gressum converto, pedem refero. Herodian. libr. 7. Item, convertor, i. faciem respiciendi caussà converto. Luc. ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοὐπίσω ὥσπερ οἱ δυσέρωτες. Item, ab errore in viam veram reducor. Synes. epist. 57. πρὸς θεὸν ἐπιστρέφεται. seu resipisco, ad mentem atque intellectum redeo, Plut. Item, revertor, Aristot. in prob. ¶ Item, versor. Hesiod. in Theog. † 757.† Γαῖαν ἐπιστρέφεται. Apud Eurip. in Hel. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον; exp. unde ad terram hanc appulisti? ¶ Significat etiam ἐπιστρέφομαι, curam facio, curam ago.

Ἐπιστρεπτικὸς, vim habens τοῦ ἐπιστρέφειν.

(Ἐπιστρεπτὸς, ζηλωτός. Æschyl. Ch. 347. Suppl. 1004.)

Ἐπιστρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, solers, industrius: ut, ἐπιστρεφὴς ῥήτωρ, apud Xenoph. Hel. 5.

Ἐπιστρεφέστερος, perversior, item versutior.

Ἐπιστρεφέως, solerter, accuratè. Item, fraudulenter, impostoriè: apud Herodot. [Hist. lib. 1. ἀποθωϋμάσας δὲ Κροῖσος τὸ λεχθὲν, εἴρετο ἐπιστρεφέως, &c. Ἐπιστρεφῶς. Æschin. Orat. in Timarch. ἀλλ' ὅμως ὄψεσθε ὅτι καὶ μάλα ἐπιστρεφῶς καὶ ῥητορικῶς, αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κρώβυλος, &c. sed sæpius reperias ἐπιστρεφέως apud Homerum et Herodotum pro ἐπιμελῶς et ἀπατητικῶς.]

Ἐπιστρέφεια, ἡ, solertia, industria, vel accurata diligentia. Suid.

Ἐπιστροφὴ, ἡ, conversio. Thuc. Item, reversio, reciprocatio, vortex. Strab. l. ult. Item, turbatio: apud eundem. Et pro turba ac multitudine, quæ congregatur aut conversatur alicubi: ut, μυρίαι ἐπιστροφαὶ κακῶν, apud Aristoph. (R. 1490. πατρῴων δωμάτων ἐπιστροφάς. imperium in. Æsch. S. c. Th. 654. Eum. 551. βουνόμοι ἐπιστροφαί. Soph. Œdip. Tyr. 134.) Item, animadversio, cura: sic, πρᾶγμα πλείονος dicitur ἐπιστροφῆς εἶναι, apud Polyb. Item, castigatio, punitio: ut, ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι, animadvertere, punire, apud Dem.

Ἐπιστροφεὺς, primus spondylus, qui unà cum collo convertitur et circumagitur. Pol. l. 2.

Ἐπιστροφίδες, crines contorti, cincinni. Eust. et Hesych.

Ἐπίστροφος, qui convertitur, reciprocus, flexuosus: ut, ἐπίστροφος ὅρμος, apud Dionys. de situ orb. Ἐπίστροφος ἀνθρώπων, qui versatur inter homines, seu cum hominibus. Od. ά. (Æsch. Ag. 405.)

Ἐπιστροφάδην, huc illuc se convertendo, studiosè. Item, strenuè, fortiter, validè. Od. χ'. et ω'.

Ἐπιστροφία, cognomen Veneris. apud Pausan. in Attic. quæ suprà ἀποστροφία.

Ἐπιστρωφάω, versor in, oberro, obeo. Od. ρ'. ἐπιστρωφῶσι πόληας. Legitur et pass. ἐπιστρωφάομαι, apud Eurip. in Med. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον; quod exp. unde veniens in terra hac versaris, seu in hanc terram divertisti? (Æsch. Ag. 981.)

Decomp. Ἀνεπιστρεφὴς, non curans, securus. Exponitur et, inexorabilis, ad veniam flecti nescius: apud Just. Mart.

Ἀνεπίστροφος, idem.

Ἀνεπιστρόφως, more eorum qui non curant.

Ἀνεπίστρεπτος, qui non convertitur. Item ita negligens et securus, ut ne respicere quidem conversa facie digneris. Synes. de insomn.

Ἀνεπιστρεπτὶ, et ἀνεπιστρέπτως, ita ut non convertaris, nec faciem convertendo, nec pedem reflectendo. Hesych. Scribitur et, ἀνεπιστρεπτεὶ, apud Plut. de def. orac.

Ἀντεπιστρέφω, vicissim vel contrà converto.

Ἀντεπιστροφὴ, conversio mutua vel contraria, vel in contrariam partem.

Παρεπιστρέφω, paullùm convertor, leniter flector. Strab. l. ult.

Παρεπιστρέφομαι, identidem convertor et respecto. Diog. Laërt.

Παρεπιστροφὴ, conversio in latus: ut qui crebrò limis respicit oculis. Plut. Et, παρεπιστροφαὶ, versiones, quæ vicissim fiunt ab uno ad alterum.

Συνεπιστρέφω, unà converto: unà convertor et revertor. Apud Plut. in Num. κεραῖαι συνεπιστρέφουσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας, exp. apices densitate inter se conversi, seu frequenter inter se convoluti.

Καταστρέφω, subverto. Aristoph. in Equit. πόλιν καταστρέφεις. Item revoco. Liban. κατέστρεψε λόγον εἰς πολιτείαν. Item, exigo, finio, claudo. ut apud Ceb. Theb. τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, reliquum vitæ exigit in omnis generis ærumnis. Interdum sine adjectione significat, finio vitam, morior. Plut. in Themist. κατέστρεψεν αἷμα ταύρειον πιών. Sic apud Herodian. l. 5. Item neutral. desino, finior. Pausan. τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστρέφοντος, anni exitu. Idem, κατέστρεψεν εἰς τοῦτο, hunc exitum habuit. (Æsch. Pers. 789.)

Καταστρέφομαι, subvertor, evertor, destruor. Herodian. lib. 7. τὰ προάστεια ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου στρατοῦ κατέστραπτο. Frequentiùs pro Activo usurpatur, everto, destruo, &c. Thucyd. βουλόμενοι Ἀκαρνανίαν πᾶσαν καταστρέψασθαι. Interdum significat, subjugo, in potestatem redigo. Demosth. τὰς ἐπὶ Θρᾴκης Ἑλλήνων κατεστρέφετο πόλεις. Herodot. κατεστραμμένος πολλὴν γῆν. † Xen. Pæd. 1. 1. 4. et 1. 5. 2.† ¶ Apud Aristot. in Rhet. κατεστραμμένη λέξις, expon. conversa dictio.

Κατεστραμμένως, adversè.

Καταστροφὴ, subversio, eversio, expugnatio. Sic dicitur etiam exitus rei, κατάλυσις. vel quum res ad exitum inclinat, ut sunt fabularum, comœdiarum, &c. extrema pars. Luc. Item exitus, i. mors. Thuc. lib. 2.

Καταστροφικῶς, more catastropharum, seu ut in catastrophis fabularum fieri solet. Athen. l. 10.

Decomp. Ἐπικαταστρέφω, superinverto, inverto superjaciendo.

Περικαταστρέφω, inverto, deorsum verto.

Προκαταστρέφω, antè morior, priùs vitam finio. Laërt.

Προκαταστροφὴ, mutatio status ante extremum finem: Idem.

† Συγκαταστρέφομαι, simul evertere, subjugare. Xen. Pæd. p. 202. b.†

Μεταστρέφω, converto: propriè ex uno latere in aliud, aut ex uno statu locove in alium: verto, verso. in Geopon. μεταστρεψάτω τὰ ᾠὰ, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται. Item, inverto, perverto. Aristot. rhetor. 1. τὸ δίκαιον οὐκ ἔστι μεταστρέψαι, οὔτ' ἀπάτῃ, οὔτ' ἀνάγκῃ. Item, muto, flecto, converto. Iliad. ό. Ἦ τι μεταστρέψεις; an aliquid mutabis? Ibidem: Αἶψα μεταστρέψει νόον ἂν μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, converteret seu flecteret. Sic et Iliad. κ'. ¶ Apud Eurip. in Hippol. Steph. Οὔθ' ὑποδίσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων, Μεταστρέφουσαι, exp. lora nihil, nihil benè compacta vehicula curantes.

Μεταστρέφομαι, convertor, i. conversa facie retro aliquid respicio. Xen. Pæd. 2. μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας ἔφη.

Μεταστροφὴ, ἡ, conversio. in Epigr.

Decomp. Ἀμεταστρεπτὶ, sine conversione, ita ut non

respicias conversus. Plat. de leg. l. 10. et Luc. (Sch. Æsch. Ch. 96.)

Ἀμετάστροφος, conversionis et mutationis expers, immutabilis.

Παραστρέφω, perverto, depravo. Theophr. de Aristot. polit. 8.

Παραστρωφάω, idem: seu in latus vel obliquè detorqueo. unde apud Apoll. Arg. 2. ὄμματα δέ σφι λοξὰ παραστρωφῶνται.

Περιστρέφω, circumago, in orbem verto, circumverto. Hom. Hym. in Merc. καὶ χερσὶ περίστρεφε καρτερὰ δεσμά. Et in pass. apud Arat. μειοτέρῃ περιστρέφεται στροφάλιγγι, breviore convertitur orbe.

Περιστροφὴ, conversio, convolutio, rotatus. Procl. ¶ Est et nomen figuræ, apud Rhet. de qua Fortunatian.

Περιστρωφάω, idem cum περιστρέφω.

Περιστρωφῶμαι, circumeo, obeo. apud Herodot. περιστρωφώμενος χρηστήρια, exp. pervestigans oracula.

Περιστροφάδην, circumvertendo, in orbem versando. Oppian.

Decomp. Ἀμφιπεριστρέφω, idem cum περιστρέφω. apud Hom. Od θ'. Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσσι, exp. verba ejus nulla gratia comitatur: ubi legitur et, ἀμφιπεριστέφεται.

Ἀμφιπεριστρωφάω, idem. Hom.

Ἀντιπεριστρέφω, è contrario circumverto, vel circumagendo verto in contrariam partem.

Ἀντιπεριστροφὴ, circumactio è contrario, vel in contrariam partem; circumactio relisu facta.

Ἀπερίστρεπτος, qui non circumvertitur, vel qui circumagi nequit.

Συμπεριστρέφω, unà circumverto, unà circumago. Aristot. de mund.

Συστρέφω, contorqueo, convolvo in fascem, seu collectum contorqueo. Plat. de rep. l. 1. συστρέψας ἑαυτὸν, ὥσπερ θηρίον, ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς, quum sese in feræ modum collegisset. Metaphoricè apud Dion. Hal. de Isocr. ἐν τῷ συστρέφειν τὰ νοήματα, καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, sententiis contortis utendo. Item in compendium contraho. Idem, κελεύουσιν οἱ τεχνογράφοι συστρέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα. Item, cogo, coagulo, condenso. Athen. l. 2. Et specialiter, agmen cogo, factionem cieo. Aristot. pol. l. 2. Neutraliter etiam pro coëo sumitur, seu pass. cogor, condensor: apud Diosc. l. 1. c. 94.

Συστρέφομαι, contorqueor, colligor. Item cogor, contrahor, condensor: plerumque de humidis quæ coalescunt. ut Aristotel. de mund. χάλαζα δὲ γίνεται ὕετοῦ συστραφέντος. Interdum et de aliis rebus. Dicitur etiam agmen militum συστρέφεσθαι, quum se cogit et conglobat ad fortiùs faciendam impressionem: ut apud Polyb. lib. 1. Dicuntur et ipsi milites συστρέφεσθαι in acie, condensati et confertim euntes: ut apud Xen. Hell. l. 5. Item, quum diffusi, et dispersi, ab hoste eos circumveniente se rursus conglomerant et globum faciunt. Idem Hell. l. 6. ἐπειδὰν ὑπὸ τῶν πολεμίων σκεδασθέντες αὖθις πειραθῶσι συστρέφεσθαι. Quævis etiam multitudo συστρέφεται, quæ factiosè coit, sese conglobat et conspirat. Dem. Phil. 3. συστραφέντες δὲ ἄνθρωποι πολλοὶ, καὶ χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον. ¶ Εἰς ἑαυτὸν συστρέφεσθαι, exp. in se ipsum vergere. apud Greg. de Theol.

Συνεστραμμένως, contortè. Aristot. Rhet. l. 2.

Σύστρεμμα, τὸ, coagmentum compactile: seu globus, convolutio. Ἐρίου σύστρεμμα, lanæ contortæ hapsus. Paul. Ægin. l. 3. c. 27. Significare etiam dicitur agmen militum, composito ordine progredientium, impressionemque hostiliter facientium: apud Polyb. l. 1. Est et verbum castrense, significans certum numerum militum, ut mille. in lib. περὶ τάξεως παλαιᾶς.

Συστρεμμάτιον, τὸ, globulus, item vortex. Aristot. de mirab. aud.

Συστρεπτικὸς, cogendi et condensandi vim habens. Hippocr.

Συστροφὴ, conversio et convolutio in orbem, vortex, vortigo. Hesych. Ut, quum animal (præsertim ad pugnam se parans) sese contorquet et conglobat, ad impetum vehementiùs faciendum. Metaph. συστροφὴ λόγου, apud Demetr. Phal. ¶ Est et vitium in arboribus, quum se convolvêre venæ, velutque nodum effecit collecta et contorta materia. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 6. Quales etiam nodi et collectiones in corpore humano συστροφαὶ dicuntur: apud Dioscor. l. 1. c. 35. Dicitur et συστροφὴ, multitudinis alicujus ad seditionem concitatæ coitio. Act. Ap. c. 19. ¶ Item συστροφαὶ, viarum compita. apud Dion. Hal. Rom. antiq. l. 6.

Ἐπισυστρέφω, (*decomp.*) unà converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem, vel unà cogo et colligo. Maccab. l. 1. c. 14. ἐπισυστρέψαι συστροφὴν, exp. convocare conventum.

Ὑποστρέφω, converto, averto: seu convertere gressum et referre pedem cogo: reduco, et reverti facio. Il. έ. ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους. Philo de vita M. lib. 1. τὴν πλῆθυν ὑποστρέψων. Et neutr. pedem refero, revertor. Il. γ'. ὑποστρέψειας ὄλυμπον. Greg. Naz. πάλιν ὑποστρέφει εἰς οἶκον. (Soph. Tr. 224.)

Ὑποστρέφομαι, idem. † μερίμνης. Soph. Œd. Tyr. 737.† Exponitur etiam. avertor, et flexu fallor: fugitando ludificor. Xen. in Cyneg. (Soph. Œdip. Tyr. 748. ubi V. Steph. Not.)

Ὑποστροφὴ, reversio, reflexio: seu reverti, retrocedere. Demetr. Polyb. † Soph. El. 728.† Apud Rhetores fit ὑποστροφὴ, quum ad expositionem interruptam ἐπεμβολῇ seu παρενθέσει, revertitur oratio. Hermog. Accipitur et pro callida reflexione.

Ὑπόστροφος, qui reversus est, redux. Hesych.

Composita sine præposit. ac primùm in στρεφὴς, aut στραφὴς desinentia.

Ἀστρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui semper vertitur et circumagitur, qui semper torquetur.

Ἁλιστρεφὴς, qui in mari versatur, marivagus. Musæus. [de Her. et Leandr. v. 45.]

Ἀμφιστρεφὴς, in orbem flexus: vel sibi mutuò implicatus et innexus. Iliad. λ'. κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν Τρεῖς ἀμφιστρεφέες. legitur tamen et ἀμφιστεφέες.

Ἀνθυποστρέφομαι, denuo revertor, iterum redeo. In novell. const.

Ἀστραφὴς, qui flecti nequit: et ex consequenti, durus, immobilis. Sophoc. in Mysis.

Εὐστρεφὴς, et poët. ἐϋστρεφὴς, pulchrè tortus, tortilis, flexilis. Od. ί. et ξ'.

Εὐστραφὴς, versatilis, versabilis, qui dextrè et agiliter circumagitur.

Πολυστρεφὴς, multùm tortus, multos flexus habens. Oppian.

Composita in στρεπτος desinentia.

Ἁλίστρεπτος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἁλιστρεφής.

Ἄστρεπτος, qui flecti vel torqueri nequit: ex quo intelligitur, rigidus. Exp. etiam, quem vertere seu circumagere non licet. (Theoc. κδ'. 94.)

Εὔστρεπτος, seu ἐΰστρεπτος, qui facile versari, flecti aut torqueri potest: flexilis. Od. 6.

Παλίνστρεπτος, retro vertens. Nicand.

Composita ex στροφὴ.

Ἀγχίστροφος, ὁ καὶ ἡ, conversioni mutationique propinquus, i. subinde mutabilis: unde, ἀγχίστροφος μεταβολὴ, subita mutatio, apud Thuc. l. 1. Et, ἀγχίστροφα βουλεύεσθαι, sententiam mutare, Herodot. in Polymn. Dicitur et ille ἀγχίστροφος, qui versatili est ingenio, quique velum vento obvertit prout è re sua esse videt: apud Suid. Ἀγχίστροφος δίωξις, persecutio, qua fugiens persequentem retro flectere pedem cogit, et in fugam vertit. Procop.

Ἀγχιστρόφως, subita ac repentina conversione seu mutatione. Dion. Longin.

Ἀμφιστροφὴ, deflexio, reflexio. Hesych.

Ἀνομοιόστροφα συστήματα, vel ἔπη, quæ dissimiles strophas habent. Hæc in ἑτερόστροφα dividuntur, et ἀλλοιόστροφα. de quibus vide scholiast. Aristophan.

(Ἀσπιδήστροφος. Æsch. Ag. 832.)

(Ἄστροφος. Æsch. Choëph. 96.) [στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν, Δικοῦσα τεῦχος, ἀστρόφοισιν ὄμμασιν; oculis irretortis. Soph. Œd. Col. 503. ἔπειτ'-ἀφίρπειν ἄστροφος. Plat. Polit.]

Βουστροφηδὸν, vertendo et flectendo se more boum arantium. Hesych.

Βωλοστροφία, ἡ, glebarum inversio et repastinatio. Gaz. de senect.

Γλωσσοστροφέω, linguam agiliter verso, blatero. Aristoph. in Nub. † 790.†

Δημοστροφέω, in populo versor.

Ἑδροστρόφος, ὁ, exp. podicem invertens, apud Theocr. idyll. 25. ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες Ἀλλήλους σφάλλοντι παλίσμασιν.

Ἑτερόστροφα metra vide apud schol. Aristoph. quorum Hephæstio quoque meminit, et Triclin. apud Soph.

Εὔστροφος, qui facili motu versatur et circumagitur, agilis: ut, ναῦς εὔστροφος, apud Plut. in Ant. Item, tortilis, flexilis: seu benè aut pulchrè tortus: ut, εὔστροφοι ἡνίαι, apud eundem de deo Socr.

Εὐστροφία, ἡ, versatilitas. Idem de solert. anim.

Ἡνιοστρόφος, ὁ, qui habenas vertit, id est, qui habenis huc illuc flectit equos. auriga. (Æsch. Ch. 1022.) [Soph. El. 734. γνοὺς δ' ὁὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος, Ἔξω παρασπᾷ, &c.]

Ἡνιοστροφέω, habenas verto, sum auriga. Et general. rego, guberno. Eurip. in Phœn. [176.] Ὃς θ' ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς. † Soph. El. 733.†

Ἱμονιοστρόφος, qui funem loreum, quo aqua è puteo hauritur, versat ac trahit. Aristoph. in Ran.

Καλωστρόφος, qui funes intorquet seu torquet. Plut. in Per.

Μονόστροφος ᾠδὴ, oda unicam habens στροφήν. Theophr. hist. pl. l. 5.

Νεόστροφος, nuper tortus, ideoque novus. Il. 6.

Οἰακοστρόφος, qui gubernaculum manu versat, gubernator: ut, νεὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος. Apud Eurip. in Med. (524. Æschyl. S. c. Th. 62. Acut. in penult. Pr. 514.) [Pind. Isthm. Δ. 129. κυβερνατῆρος οἰακοστρόφου γνώμᾳ πεπιθὼν πολυβούλῳ.]

Οἰακοστροφέω, gubernaculum manu verso, rego. Suid. (Æsch. Pers. 769.)

Παλίνστροφος, retortus, in contrarium tortus. Oppian.

Πολύστροφος, qui multis gyris circumagitur: item versatilis, mobilis.

Σχοινοστρόφος, qui funem è junco torquet. Plut. περὶ εὐθυμ.

Φιλόστροφος, qui verti et mutari amat, mutabilis, inconstans. Pol. lib. 6.

Χρυσόστροφος, qui auro torquetur. Soph. in Œdip. Tyr.

Composita ex στρεβλόω.

Ἀποστρεβλόω, idem quod στρεβλόω, torqueo, &c.

Ἀποστρεβλοῦσθαι, exp. et, collidi.

Διαστρεβλόω, tormento seu tormentis distraho. Æschin. in Ctesiph.

Καταστρεβλόω, idem.

Καταστρεβλούμενος, depravatus.

Composita habentia στραβ.

Ἀστραβὴς, qui tortus seu tortuosus non est, qui non torquetur et depravatur. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3. Plat. Polit. l. 7.

Ἀστραβαλίζειν, corrigere, dirigere, complanare, ἀστραβῆ ποιεῖν. Hesych.

Ἀστράβη, quomodo huc pertineat: vide suo loco.

Εὐστραβὴς, qui facilè torquetur seu flectitur. Theophr.

Ποδοστράβη, instrumentum tortorium, quo torquetur aliquis, manibus ligatis et pedibus: dictum διὰ τὸ στρέφειν τοὺς πόδας. schol. Demosth. ¶ Item instrumentum medicum, quo luxati artus reponuntur. Poll. ¶ Item tendicula, qua cervi capiuntur: apud Xenoph. in Cyneg. [cap. 9. §. 11. 12. 14.]

Composita ex στροβέω.

Διαστροβέω, rapido vortice et impetuosè pervado. Plat. Θύννος βολαῖος πέλαγος διαστροβεῖ.

Ἐκστροβιλέω, exp. contero. Suid.

Πολύστροβος, et poët. πολύστροιβος, multùm strepens: turbulentus, multis agitatus fluctibus. Nic. in Ther.

(Ὑποστροβέω. Æsch. Ag. 1225.)

ΣΤΡΗΝΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, asper, τραχὺς, Hesych. A quo expon. etiam ὀξὺς, acutus, σαφὴς, manifestus, στυγνὸς, tristis. Idem, στρηνὲς βοᾷν, exp. σκληρόν. Interdum στρηνὲς adverbialiter significat, asperè, horrendè seu horribiliter. ut Epigr. l. 3. στρηνὲς ἀεὶ φωνεῦσα παρ' οὔατι. Sic Apoll. Arg. 2. ‡ 325.‡ στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρέμει ἀκτή. ¶ Legitur etiam στρηνὸς pro στρηνὴς, asper, acutus.

Ἀστρηνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) idem quod στρηνὴς, acutus, ὀξὺς, Hesych. Ab eodem. exp. etiam, σκαιὸς, δύσθετος.

ΣΤΡΗ͂ΝΟΣ, εος, τὸ, luxus, deliciæ. Apoc. 18. καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνους αὐτοῦ ἐπλούτησαν.

Στρηνιάω, ῶ, in deliciis sum seu vivo, luxurior: item lascivio. Apocal. 18. καὶ ἐστρηνίασε. ☞ Sunt qui hoc verbum deducant ἀπὸ τοῦ στερεῖν καὶ ἀποσπᾶν τὰς ἡνίας, ut sit metaphora sumpta ab equis, qui frænis excussis ferociunt, et suopte ingenio feruntur.

Καταστρηνιάω, ῶ, (*comp.*) insolentiùs et lasciviùs me gero adversus, lascivio et insolesco contra, 1 Tim. 5.

ΣΤΡΙ'ΒΟΣ, exilis et tenuis vox avicularum. schol. Aristoph.

ΣΤΡΟΓΓΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, rotundus, i. in formam rotundam aut turbinatam contractus aut conglobatus: cui oppon. μακρὸς, longus, oblongus. Ut, στρογγύλαις χαλάζαις, apud Aristoph. † Nub. 1125.† Et, στρογγύλη στυπτηρία, alumen rotundum, apud Dioscor. Sic dicuntur naves στρογγύλαι, quæ rotundiores sunt, apud Thucyd. lib. 2. Et corpora στρογγύλα, breviora et magis compacta, non procera, nec gracilia; apud Arist. in hist. an. de Leonum generibus; et Athen. lib. 13. Metaphoricè etiam στρογγύλη λέξις dicitur, apud Dion. Halicarn. ¶ Item, teres instar cylindri: ut, ξύλα στρογγύλα, dicuntur rudia adhuc, nec dum architecti manu polita: apud Theophr. histor. pl. l. 5. c. 6. (Philostr. l. 3. c. 35.)

Στρογγύλη, substantivè dictur pro ἡ στρογγύλη ζώνη, teres zona: apud Poll. l. 17. c. 14. ¶ Quidam exp. etiam rapum, γογγύλη.

Στρογγύλως, rotundè. Plut. in symp. sept. sap. et Dem. Phal. Item, tereti figura.

Στρογγυλότης, ητος, ἡ, rotunditas: figura rotunda aut teres.

Στρογγυλόω, ῶ, et στρογγυλεύω, rotundo, rotundum efficio. Unde pass. apud Alexandr. Aphr. καταφερόμενον ὕδωρ ἐξ ὕψους στρογγυλοῦται, rotundatur.

Στρογγύλωμα, τὸ, et στρογγύλευμα, coagmentum rotundum, opus teres, orbis. Reg. l. 1. c. 19.

Στρογγύλωσις, ἡ, rotundatio. Pro exercitu accipi traditur. Regum lib. 1. cap. 17.

Στρογγυλαίνω, idem quod στρογγυλόω. unde, στρογγυλαίνεσθαι exp. rotundari, convolvi.

Στρογγυλίζω, pro eodem: seu ore rotundo loquor atque enuntio. Dion. Hal. in vita Lys. στρογγυλίζειν τὰ νοήματα.

Γογγύλος, ου, ὁ, idem quod στρογγύλος. Athen. l. 4. ἀρτίσκος ἐγκρίδι παραπλήσιος, γογγυλώτερος δὲ τὴν ἰδέαν.

Γογγύλη, substantivè vocatur maza rotunda, seu quæ inter subigendum rotundata est: apud Aristoph. in Pace. ¶ Quidam expon. etiam rapum.

Γογγύλιος, idem quod γογγύλος, Gal. apud Hippocr. et Suid.

Γογγυλὶς, ίδος, ἡ, rotunda, Gal. in Lex. Hippocr. ¶ Et subst. rapum, vel rapa. Athen. l. 2. et l. 10. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Γογγυλίδιον, τὸ, rapulum. Apud Gal. in lex. Hippocr.

Γογγυλίδια exp. μικρὰ σφαιρία, pilulæ minutæ.

Γογγυλίζω, idem quod στρογγυλίζω. Schol. Aristoph. et Suid. expon. μεταστρέφω.

Γογγυλέω, idem: vel μεταστρέφω. Hesych.

Γογγυλεύω, pro iisdem.

Γογγύλευμα, idem quod στρογγύλευμα. Hesych.

Composita ex στρογγύλος.

Ἀμφιστρόγγυλος, circumcirà orbicularis, seu orbiculatim factus, ædificatus. Luc.

Ἐπιστρόγγυλος, in rotundum inclinatus, subrotundus, seu turbinatus. Aristot.

Ἐπιστρογγύλλω, in globum vel turbinem rotundo. Nicand.

Εὐστρογγυλίζω, in rotunditatem conglobo. Metaph. Nicomachus apud Athen. l. 2. οὐσίδιον γὰρ καταλελοιπότος μοι τοῦ πατρὸς, οὕτω συνεστρογγύλικα κἀξεκόκκισα ἐν μησὶν ὀλίγοις, ὥσπερ ὠὸν τι ῥοφῶν, i. bona patris velut in rotundam massam conglobata intra paucos menses devoravi et instar ovi sorpsi.

Συστρογγύλλω, idem. Metaph. de eadem re. apud Athen. l. 4.

Ὑποστρόγγυλος, idem quod ἐπιστρόγγυλος.

ΣΤΡΟΥΘΟ΄Σ, οῦ, ὁ καὶ ἡ, passer, passerculus. Att. στροῦθος. (☞ Dictus παρὰ τὸ μετ᾽ οἴστρου πρὸς ἀφροδίτην θέειν. Unde et in ultima accentum habet, secundum canonem grammat. quo in θὸς dissyllaba, quæ τὸ θέειν inclusum habent, acuuntur. Etym. et Eust.) Il. β΄. Ἔνθα δ᾽ ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα. Athen. lib. 9. καὶ οἱ στρουθοὶ δ᾽ εἰσὶν ὀχευτικοί. Hinc et metaphoricè στρουθὸς dicitur salax, et ad venerem nimiùm pronus, ut passer. καταφερὴς, λάγνος. Hesych. Hinc in Mimis obscœnam partem significat, avem viri, quæ et Catullo passer. ¶ Στρουθὸς μεγάλη, dicitur ὁ στρουθοκάμηλος, vel στρουθιοκάμηλος, et ὁ στρουθὸς, struthio, apud Aristoph. in Avib. Pro eodem dicitur et, στρουθὸς Ἀραβικὸς, seu Λιβυκὸς, ὁ ἐν Λιβύῃ, στρουθὸς Λίβυσσα, à regionibus in quibus præcipuè invenitur; apud Aristot. l. 4. de part. anim. c. 12. et hist. anim. l. 6. c. 5. A volatu humili vocatur et στρουθὸς κατάγαιος et χαμαιπετής. Hesod. lib. 4. (Sch. ex. ἀετός. Æschyl. Ag. 150.) ¶ Item herba quæ et στρουθίον. Theophr. hist. pl. l. 19. c. 13.

Στρούθειος, sive στρούθιος, strutheus: ut, στρούθιος μηλέα, et στρούθια μῆλα, struthea malus, et struthea mala. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 3. Diosc. l. 1. c. 191. Athen. l. 3.

Στρουθίον, ου, τὸ, passerculus. Athen. lib. 13. et 14. ¶ Item herbæ nomen, quæ Lat. radicula et herba lanaria. Diosc. l. 2. c. 193.

Στρουθάριον, ου, τὸ, idem quod στρουθίον, passerculus. apud Athen. l. 4.

Στρουθίζω, passeris in modum strido. Aristophan. Esa. 10. dicitur de avium pullis, qui ore hiante et stridente seu vociferante escam à matre petunt. ¶ Item radiculâ purgo, lanariæ herbæ succo mundum ac candidum reddo. Diosc. l. 2. c. 84.

Composita.

Ἀστρούθιστος, qui radiculæ succo elotus purgatusque non est.

Καλλιστρούθια σῦκα, callistruthiæ ficus. Athen. l. 3.

ΣΤΡΥ΄ΧΝΟΣ, ου, ὁ, solanum: herba de qua Diosc. l. 4. c. 71. et tribus sequentibus. Eadem dicitur et neutro genere στρύχνον, apud eundem l. 4. c. 72. Dici verò et fœm. gen. ἡ στρύχνος, tradit Æl. Dion. apud Eust. in Od. Pro eodem, itidem fœm. gen. dici ἡ τρύχνος, testatur Etym. ¶ Apud Theocr. idyll. 10. ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα, expon. vox mollis, i. ἰσχυΐα τρύχνῳ, inquit schol.

ΣΤΥΓΕ΄Ω, ῶ, F. στύξω, ab inusitat. στύγω, odio prosequor, odi. Il. θ΄. Νῦν δ᾽ ἐμὲ μὲν στυγέει· Θέτιδος δ᾽ ἐξήνυσε βουλάς. Soph. τοὺς δὲ σώφρονας Θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς. † στυγέω σε τῆς δειλίας, te ob timiditatem odi. El. 1033.† Item, exhorresco, extimesco, reformido. Il. ὁ. τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι. Sic et Il. ί. Cum infinitivo exp. metuo, non audeo. Il. ά. στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην. ¶ Od. λ΄. Τῷ κε τεῷ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, expon. terribiles seu terrificas redditerim. Significat etiam, tristor, teste Hesych. ut apud Apoll. Arg. 2. οἱ δ᾽ ἔστυγον εἰσαΐοντες, tristati sunt. (Æschyl. S. c. Th. 416. Soph. Tr. 592. Œdip. Tyr. 1320.)

Στυγέομαι, οῦμαι, odio et horrori sum, invisus sum. Sophocl. in Thrac. (Œdip. Tyr. 687. Tr. 751. Eurip. Med. 1376.)

Στύγημα, τὸ, odium aut quod aliquis odio prosequitur. Euripid. in Orest.

Στυγητὸς, odiosus, qui odio et horrori est: vel odio dignus. Item, horribilis. (Æsch. Pr. 594.)

Στύγος, εος, τὸ, odium. Epigr. (Æsch. S. c. Th. 659. Ag. 556. 567. Ch. 391. 768.)

Στυγερὸς, ὁ, odio dignus: horribilis et terribilis. Iliad. ξ΄. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ. Et, στυγερὸς πόλεμος, horribile bellum, Iliad. τ΄. Sic et Iliad. σ΄. et ψ΄. et alibi apud Homer. &c. Exponitur et tristis, tristificus: ut, στυγερὸν πένθος, Od. κ΄. Item, gravis: ut, στυγερὴ τίσις, apud Apoll. Rhod. Pro eodem dicitur et στυγηρὸς, apud Hesych. (στυγεράν τε φύσιν. Eurip. Med. 103. Soph. Tr. 1034.)

Στυγερῶς, horribiliter, horrendum in modum. Il. π΄.

Στυγερότης, ητος, ἡ, tristitia, mœstitia.

Στυγνὸς, idem quod στυγερὸς, odiosus: invisus. Soph. in Trach. στυγνὸς Εὐρυσθεύς. (1066. Œdip. Tyr. 688. Æsch. Pers. 286. pro στυγνάζειν ποιῶν. 472. Ag. 648.) ¶ Item gravis, tristis, tristificus. ut, στυγναῖσι λώβαις, apud eundem Soph. et, στυγνῷ προσώπῳ, tristi et tetrico vultu, apud Eurip. in Alcest.

Στυγνότης, ητος, ἡ, mœstitia, mœror: vel horrifica tristitia, ærumna. Athen. lib. 5.

Στυγνάζω, tristor, tristitia molestiaque afficior. Marc. 10. Impropriè cœlum στυγνάζειν dicitur Matth. 16. i. obductum esse nubibus, non esse serenum.

Στὺξ, γὸς, ἡ, Styx: fons ad Nonacrin Arcadiæ, ab horribili frigiditate nomen adeptus: quæ tanta est, ut etiam enecet eos qui aquam illam gustarint. Vide Plin. l. 2. c. 103. et l. 31. c. 2. et Vitruv. l. 8. cap. 3. Sic etiam nominatur palus quædam apud Inferos, itidem ab horribili geliditate, per cujus aquam jurare Superi finguntur à Poëtis. Od. κ΄. Il. θ΄. ξ΄. &c. Hesiodus in Theog. ¶ Item horror tremorque ex perfrictione. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 20. (de dracone dicitur. Æschyl. Ch. 530.)

Στύγιος, ὁ καὶ ἡ, stygius, infernalis: ut, στύγιος δόμος, apud Soph. et, στύγιος ἡμέρα, Plut. de non fœner.

Composita.

Ἀποστυγέω, odio habeo, aversor, abhorreo. In ep. ad Rom. c. 12. ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν. Joseph. ὁ Φαυρίκιος, ἀποστυγήσας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀποπέμπει τῷ Πύῤῥῳ δέσμιον.

Βροτοστυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, hominibus invisus. Æschyl. in Prometh. (Choëph. 49.)

Ἐπιστυγνάζω, tristor ob aliquid, contristor. Basil.

Θεοστυγὴς, Deo exosus, Deo odiosus. ut, Ἑλένη θεοστυγὴς, apud Eur. in Troad. [1213. Cyclop. 305. 598.] Item qui Deum odit, Deum exosus. Rom. c. 1. [30.]

(Θεοστύγητος. Æsch. Ch. 633.)

Θεοστυγία, ἡ, odium Dei.

Καταστυγέω, idem quod ἀποστυγέω. Apud Hom. κατὰ δ᾽ ἔστυγον αὐτὴν, per tmesin, pro κατέστυγον, quod est vel aor. 2. à futuro. στυγῶ, vel præt. imperf. ab inusit. καταστύγω.

Ψευδίστυξ, ὁ καὶ ἡ, osor mendacii, in Epigr.

ΣΤΥ΄ΛΟΣ, ου, ὁ, columna, idem quod κίων, teste Poll. Ezech. c. 42. ἐξεῖχε τὸ περίστυλον ἔξωθεν τοῖς στύλοις τοῖς κατωτέροις. Metaphoricè apud Eurip. initio Iphigen. Taur. Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. Et 1 Corinth. c. 3. στύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας ἡ ἐκκλησία. ☞ Ejusdem originis esse cum στήλη, (de quo suprà,) docent grammat. et inter hos Etymol. nimirum ab ἵστημι. ¶ Pro graphio etiam accipitur, quo in tabulis cereis exarabant. ¶ Quo fit ut ὁ στύλος, stylus, ipsam quoque structuram orationis connotet, ac dicendi modum. δύναμις γραφικὴ, καὶ τρόπος τοῦ λέγειν. ¶ Apud Vitruv. in cochlea aquaria sunt etiam styli ferrei, qui tignis utrinque positis infiguntur, sive à columnæ sive à graphii similitudine itâ dicti.

Στυλίτης, ου, ὁ, supra columnam locatus. Suid.

Στυλὶς, ίδος, ἡ, columella. Est et pars navis ἡμιολίας, teste Hesych. ¶ Sic et dicitur illud quod nares instar muri dispescit, quod et κίων, et διάφραγμα. Poll. l 2.

Στυλίσκος, ου, ὁ, columella.

Composita.

Ἀραιόστυλος, ὁ καὶ ἡ, raras columnas habens. Vitruv. l. 3. c. 2.

Ἄστυλος, columnis carens.

Αὐτόστυλος, per se et suapte natura columnis fultus. Hesych.

Δεκάστυλος, decem columnas habens. Vitruv. l. 3. c. 1.

Διάστυλος, amplus patentibus columnis. Idem l. 3. c. 2.

Διαστυλόω, columnis fulcio. Polyb. l. 5.

Ἑξάστυλος, sex columnas habens. Vitruv. ejusdem lib. c. 1.

Ἐπιστύλιον, τὸ, trabs aut lapis qui supra columnas ponitur. Plut. in Pericle.

Εὔστυλος, cujus columnæ justis intervallis distributæ sunt, ideoque columnarum specie decorus. Vitruv. l. 2. c. 2.

Ὀκτάστυλος, octo columnas habens. Idem. l. 3. c. 1.

Περίστυλος, circumcircà columnatus, columnis in ambitu cinctus: ut, περίστυλοι δόμοι, apud Eurip. in Andr. Τὸ περίστυλον, (sc. οἴκημα,) locus columnis cinctus. Athen. l. 5.

Περιστύλιον, τὸ, idem. Vitruv. l. 6. c. 9.

Πολύστυλος, multas columnas habens. Plut. in Pericle.

Πρόστυλος, ab anteriore parte columnas habens. Vitruv. l. 3. c. 1.

Ἀμφιπρόστυλος, (*decomp.*) omnia habet quæ prostylos, prætereaque habet in postico ad eundem modum columnas et fastigium. Idem ibid.

Πυκνόστυλος, qui est crebris columnis. Idem l. 3. c. 2.

Σύστυλος, qui columnis est paullo remissioribus. Idem ibid.

Τετράστυλος, quatuor columnas habens: apud eundem.

ΣΤΥ΄ΠΗ, sive στύππη, ης, ἡ, stupa, stuppa. καννάβινον λῖνον. Joseph. apud Suidam, πληρώσαντες τὴν στοὰν στύππης, πρὸς δὲ ἀσφάλτου καὶ πίσσης. ☞ A στύφω (inspisso, stringo) deductum videtur quibusdam, quoniam stupâ rimæ et foramina solent stipari et obstrui. Aut etiam à τύπτω, quasi τύπη. στύπη γὰρ τυπτόμενον λινάριόν ἐστι. ¶ Στύπη exponitur etiam ab Hesych. stipes, stirps, truncus, caudex.

Στυππεῖον, sive στυπεῖον, et στυππίον, ου, τὸ, idem quod στύπη, stupa. Xenoph. pæd. 7.

Στύπαξ, vel στύππαξ, venditor vestium stupearum, apud Poll. lib. 7. c. 16. Pro eodem dicitat et στυππακὸς, apud Hesych.

Στύπος, εος, τὸ, idem quod στύπη, stipes, caudex, truncus. Apoll. Arg. i. ‡iv. 1401.‡

Στυπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex trunco vel caudice factus, ligneus. Στύπος, στυπὴς, sicut ψεῦδος, ψευδής. Nic. Alex. Ὄλμῳ ἐνὶ στυπεῖ, in lignea pila, seu in ligneo mortario. Alii per appositionem legunt, Ὄλμῳ ἐνὶ στύπει, in pilâ quæ est vel fuit truncus vel caudex, i. lignea.

Στυπάζω, stipite pello. Hesych.

Ἀποστυπάζω, (*comp.*) stipite depello aut persequor: apud Archilochum.

ΣΤΥ΄ΡΑΞ, ακος, ὁ, cuspis teli seu hastæ. Athen. ἦσαν δὲ μηλοφόροι τῶν δορυφόρων, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾶ ἔχοντες. Vide Poll. Hesych. et Suid. ¶ Item arbor Syriæ, quæ malo Cydonio fertur esse similis. cujus etiam lacryma στύραξ vocatur. Vide Diosc. l. 1. c. 80. Aristot. an. 4. Theophr. l. 8. pl. c. 7. et Plin. l. 12. c. 17. et 25.

Στυράκιον, ου, τὸ, idem quod στύραξ in prima signif. Thuc. l. 2.

Στυράκινος, ut, στυράκινον μύρον, ex styrace confectum unguentum. Dioscorid.

Στυρακίζω, Hesych. exp. κεντρίζω. ¶ Item styracem refero. Dioscor. lib. 2. cap. 109.

ΣΤΥ΄ΦΩ, F. ψω, adstringo: de iis, quæ, dum gustantur, linguam adstringunt. Diosc. l. 1. 196. (de achrade:) στύφει δὲ καὶ τὰ φύλλα αὐτῆς. Sic et cap. seq. de mespilis. Exponitur etiam, spisso; quoniam quæ adstringunt, densare et spissare solent.

Στύμμα, τὸ, spissamentum, adstringendi vim habens. Diosc. l. 1. c. 69. Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 3.

Στύψις, εως, ἡ, adstrictio. Galen. ad Glauc. Item spissatio. Dioscor. lib. 1. cap. 76.

Στυπτικὸς, ὁ, astrictorius, astringendi vim habens. Dioscorid. lib. 1. cap. 169. et alibi.

Στυφὸς, idem. Basil. in Hexaëm. homil. 5.

Στυφόεις, pro eodem. schol. Nicand.

Στυπτηρία, ἡ, alumen: dictum παρὰ τὸ στύφειν, quoniam potentissimè astringit. Vide Diosc. l. 5. c. 123. et Paul. Ægin.

Στυπτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aluminosus, alumen resipiens: ut, ὕδωρ τὸ στυπτηριῶδες, Gal.

Στρυφνὸς, οῦ, ὁ, idem quod στυφὸς, (ex quo et factum creditur pleonasmo τοῦ ρ et ν,) astringens, acerbus, austerus. Theophr. de caus. pl. l. 6. et Aëtius in præfat. l. 1. Sic et apud Gal. στρυφνὸς καρπὸς, et apud Athen. στρυφνὰ μῆλα, et apud Diosc. οἶνος στρυφνός. Metaph. dicitur homo στρυφνὸς, apud Aristophan. et Xen. † Pæd. l. 2. p. 47. a. ubi est στυφνότερος pro στρυφνότερος.† ut Lat. acerbus, austerus.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas. Alex. Aphr. Probl. 70. l. 2.

Στυφελὸς, οῦ, ὁ, durus, asper. (σκληρός. Æsch. Pers. 79.) (Ex στύφω quoque derivatum creditur, eò quòd, quæ astringuntur et inspissantur, soleant exasperari et indurari.) Apollon. Arg. lib. 2. στυφελὴ βρέμει ἀκτή. Epigram. l. 1. στυφελὴ σταγών.

Στυφελίζω, duriter asperéque tracto, duris verberibus aut verbis asperis incesso, duriter et asperè excipio. Il. π΄. Odyss. σ΄. et alibi sæpè. Sic et Apoll. Arg. 2. Καὶ ἑοὺς πολέεσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιξε, multis convitiis probrisque insectatus est. † lib. 1. 273.† Item dispello, discutio, disjicio. Il. λ΄. ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ. Item deturbo, depello, dejicio. Il. ά. Ἐξ ἑδέων στυφελίξαι.

Στυφελισμὸς, οῦ, ὁ, injuria, contumelia: quam quis ver-

beribus verbisve asperis excipit. Aristoph. in Equit. Dicitur et, quum quis injuriosè loco suo deturbatur.

Στυφλὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem quod στυφελὸς, ex eoque factum per syncopen. Lycophr. Μισητοῦ στυφλὰ νάσσονται κλίτη. Æsch. Ἔῤῥιψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στυφλοῦ πέτρας. (Στυφλοὺς παρ' ἀκτάς. Pr. 747. Pers. 303.)

Στυφρὸς, οῦ, ὁ, idem; durus, rigidus. Hesych. Exponitur etiam, retorridus, duratus, callosus. Aristot. an. l. 2.

Composita: ac primùm ex στύφω.

Ἀναστύφω, tristitiam præ me fero, tristor. Hesych. ex Soph.

Ἀποστύφω, idem quod στύφω, astringo. Idem.

Ἀστυφία, et Ἀστυψία, ἡ, astrictionis vacuitas, astrictionis expertem esse, apud eundem.

Ἐνστύφω, idem quod στύφω. Nic. in Alex.

Ἐπιστύφω, astringo: apud eundem, et Athen. l. 3.

Παραστύφω, pro eodem.

Περιστύφω, circumastringo, inspisso. Plut.

Προστύφω, antè astringo. Item antè inspisso.

Πρόστυπτος, adstrictus: item substrictus.

Πρόστυφος, adstrictus, substrictus. Diosc.

Ὑποστύφω, leviter astringo, aliquantulùm astringo, Galen. ad Glauc. et Dioscor. l. 1. c. 171. Item astringo simul, et inspisso, Theophr. in lib. περὶ ὀσμῶν.

Composita ex στρυφνός.

Γλυκύστρυφνος, sapore acerbo simul et dulci præditus, simul dulcis et acerbus.

Ὑπόστρυφνος, subacerbus, qui est sapore leniter acerbo. Diosc. l. 3. c. 7.

Composita ex στυφελός.

Ἀποστυφελίζω, depello, deturbo. Il. σ'. Τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν, Ἕκτορα νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν, Hectora deturbarunt.

Ἀστύφελος, minimè durus aut asper. non salebrosus. Epigr.

Ἀστυφέλικτος, non disturbatus, inconcussus, immotus. Nonn. in Epigr. ἀστυφέλικτος ἄγω χάριν, exp. non dissectus. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 15. §. 7. ὁ δὲ ὅρκος ἐστὶ τῷ μὲν βασιλεῖ, κατὰ τοὺς τῆς πόλεως κειμένους νόμους βασιλεύσειν· τῇ δὲ πόλει ἐμπεδορκοῦντος ἐκείνου ἀστυφέλικτον τὴν βασιλείαν παρέξειν.]

Καταστύφελος, valdè durus aut asper. Hesiod. in Theog. † 806.† καταστυφέλου διὰ χώρου. Pro eodem per syncopen dicitur κατάστυφλος, ut, καταστύφλου πέτρας. Eurip. in Iphig. Taur.

ΣΤΥ'Ω, F. ύσω, tentigine laboro: priapum extendo. Aristoph. in Lysistr. [52.] Στύοντ' ἂν ἄνδρες, κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν. Ibidem, ἀλλ' ἔστυκας, ὦ μιαρώτατε. [Av. 1256.]

Στύομαι, idem quod στύω, apud comicos. Exponitur etiam, tristitià afficior. Aristoph. in Acharn. κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι, καὶ σκοτοδινιῶ.

Στῦμα, τὸ, tentigo: ἔντασις τοῦ αἰδοίου. Eust.

Ἄστυτος, ου, ὁ, (*comp.*) qui στύειν nequit: ut, ἄστυτος γέρων, apud Eust.

Ἄστυτος οἶκος, expon. ἄγονος, ἄκαρπος, apud eundem ex Xenarcho. Apud eundem dicitur etiam ἄστυτις θρίδαξ, et ἄστυτις τρίγλη.

ΣΥ', Att. σύγε, σοῦγε, &c. (pro quo Æoles et Dores dicunt τὺ, unde addita syllaba νη, fit τύνη, † Sic Hesiod. Theog. 36. V. ibi Scholias. ubi cum prima persona plurali conjungitur, unde exponunt per *age, agedum*†) tu. Genit. σοῦ, tui, et Ionica dialysi σέο, et metri gratiâ ι inserto, σεῖο. Atticè σέθεν, et per syncopen σέθεν. Doricè seu Æolicè σεῦ et τεῦ: apud Theocr. &c. Dativus, σοὶ, tibi. (ποῦ σοι τύχης ἕστηκε; Soph. Aj. 102.) et Doricè τοὶ, et τὶν, pro quo pleonasmo literæ ε, τεΐν. Iliad. λ'. et Odyss. ό. Accusat. σὲ, te, et Dor. τὲ et τύ. Theocr. idyll. 8. οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ; usque adeone profundus somnus detinet te? Dual. num. nomin. vocat. et accusat. σφῶϊ. vos duo, ô vos duo, vos duos. Iliad. γ'. Pro quo, abjecto ι, et mutato accentu, dicitur σφώ. Ut apud Homer. Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, si vos duæ. Æolicè et Doricè pro eodem dicitur ὔμμε. quod tamen etiam est accusat. plural. pro ὑμᾶς. Gen. et dativ. σφῶϊν, vestrûm duorum, vobis ambobus. Il. γ'. Signif. etiam, ipsorum duorum, et, ipsis duobus. Ut Il. ά. σφῶϊν δὸς ἄγειν. Tunc autem descendit ab οὗ, sui. Pro eo per contractionem et subscripto ι dicitur σφῷν. Od. δ'. Quod itidem pro αὐτῶν usurpatur, ipsorum duorum, et ipsis duobus, originem videlicet ab οὗ habens. Plur. numer. ὑμεῖς, vos. Ion. ὑμέες. Dor ὔμες. Æol. ὔμμες. Gen. ὑμῶν, vestrûm, vestri. Ion. ὑμέων, et inserto ι, ὑμείων. Æol. ὑμμέων. Dativ. ὑμῖν, vobis. Pro quo Dores dicunt, ὑμὶν, ultima correpta. Æoles. ὔμμιν, ὔμμι. Accusat. ὑμᾶς, vos. Ion. ὑμέας. Æol. ὔμμας, et Doricè ὔμμε. ut apud Theocrit. idyll. 5. αὔριον ὔμμε Πᾶσας ἐγὼ λούσω, vos omnes lavabo.

Σὸς, σοῦ, ὁ, tuus. Hesiod. in Erg. Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός. † Σὴ μανία, tua dementia. Aristoph. Nub. 923. Xen. Pæd. l. 1. 3. 10.† Plut. sympos. 8. τοῖς σοῖς ἑταίροις, ἐμοῖς δὲ υἱοῖς, τὸ σόν. tuum commodum. Soph. in Elect. (ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ. Quantum ex te audio. Aj. 99.) Et, τὰ σὰ, tua bona, tuæ opes, Od. β'. Pro σὸς Doricè dicitur τεός. ut, ἄναξ τεὸς, Od. ξ'.

Σφωΐτερος, vester: proprie de duobus aut duabus. Il. ά.

Σφέτερος, idem. Hesiod. in Erg. σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, vestrum patrem. Vide alias significat. in Ἕ.

Ὑμέτερος, ρα, ρον, vester, vestra, vestrum.

Ὑμὸς, apud poëtas: idem. ut, πόλιν ὑμὴν, Il. έ. et, κράτος ὑμὸν, vestrum imperium, Hesiod. in Theog. † 662.†

ΣΥ'ΒΑΡΙΣ, ιδος, et ιος, ἡ, Sybaris: urbs olim Italiæ, vel magnæ Græciæ oppidum, inter Crathin et Sybarin amneis, deliciis et luxui mirum in modum deditum: unde pro summo et exquisitissimo luxu proverbialiter usurpatum invenitur à Philostrato. ut, Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν. item ἀνθρώπου Σύβαριν ἡγουμένου τὰ πάντα.

Συβαρίτης, ου, ὁ, Sybarita, qui est è Sybari. Συβαριτῶν τράπεζαι, Sybaritarum mensæ, de mensis luxu refertis. Fœm. Συβαρῖτις, quæ est è Sybari. Dictæ etiam fuerunt a quibusdam Συβαρίτιδες, breves fabulæ et compendiariæ, ut testatur schol. Aristoph.

Συβαριτικὸς, Sybariticus: ut, Συβαριτικὸς μῦθος, et Συβαριτικὴ τράπεζα. Interdum mollis, luxui deditus. Potest etiam aliquid Συβαριτικὸν dici, in quo summus sit luxus.

Συβαρίζω, (q. d. sybarisso,) deliciis et luxui indulgeo, mollitie luxuque diffluo, imitando Sybaritarum mollitiem atque luxum. [Aristoph. Pac. 343.]

ΣΥΚΗ῀, (per contract. factum ex Ionico συκέη pro συκέα,) ficus arbor. Od. ώ. οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαῖαι. Theophr. hist. pl. l. 1. συκῆ Ἰνδικὴ, ficus Indica. Diosc. l. 8. c. 181. συκῆ μέλαινα. Ejusdem l. c. 184. συκῆ ἀγρία, ficus agrestis, caprificus. ¶ Dicitur esse etiam pini species quædam, apud Theophr. hist. pl. l. 3. Sic vocatur ab aliquibus et frutex ille qui et πέπλος dicitur, teste Dioscor. l. 4. c. 246. ¶ Item ficus, marisca, excrescentia carnis, seu ulcus ficui simile. Dioscor. l. 1. c. 200. (de bulbis edulibus:) ἀφαιροῦσι δὲ καὶ συκᾶς, ὀπτηθέντες ἐν θερμοσποδιᾷ.

Συκὰς, άδος, ἡ, ficus novella; ficus quæ non ita pridem pullulavit. Poll.

Συκὶς, ίδος, ἡ, plantarium ficus, semen seu surculus qui è ficu avulsus aut excisus plantatur inseriturve. Aristophan. in Lemniis. Item marisca. Hesych.

Σύκινος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ficulnus, ficulneus: ut, σύκινον ξύλον, apud Aristoph. in Vesp. ‡ Plut. 946.‡ et Plut. symp. l. 5. et 6. probl. 8. ¶ Et, quoniam lignum ficulnum est invalidum, inde fit, ut σύκινος capiatur pro ἀσθενὴς, imbecillus, debilis, fragilis, inutilis: ut, συκίνη ἐπικουρία, apud Aristoph. in Lysist. Itidem Theocr. idyll. 10. συκίνους ἄνδρας vocat homines, qui labores non adeunt, nec tolerant strenuè, sed iis veluti succumbunt, ut lignum ficulnum ponderi alicui graviori. Sic apud Luc. in lib. ad inductum, χωλὴν ἔχων καὶ συκίνην γνώμην, clauda ac ficulna mente præditus, i. nullius precii, inutilique ad aliquid excogitandum. Dicitur σύκινος etiam de calumniatore. Apud Aristoph. in Plut.

Συκὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo ficus plantantur, seu ficubus consitus.

Συκάμινος, ου, ἡ, arbor, quæ et συκομορέα: licet à quibusdam diversæ esse arbores statuantur. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. et Diosc. l. 1. c. 182. ¶ Fructus hujus arboris eodem nomine appellatur, apud Athen. l. 2. Idem fructus neutro etiam genere dicitur συκάμινον, sycaminum: quod sæpius pro moro accipitur. Athen. l. 2. et Aristot. l. 6. histor. an. ¶ Accipitur συκάμινος et pro moro arbore, apud Gal. l. 5. τῶν κατὰ τόπ. c. 19. ¶ Item pro morbo et tumore, qui σύκωσις. schol. Aristoph.

Συκαμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mori seu sycamini speciem gerens: apud Athen. l. 1.

Σῦκον, ου, τὸ, ficus, fructus τῆς συκῆς. Dem. pro cor. σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. (Aristoph. R. 1278.) De ficuum generibus vide Athen. lib. 3. nec non Theophr. et Diosc. l. 1. c. 184. ¶ Item marisca, ficus, ficatio: tumor, à fici similitudine sic dictus. Gal.

Συκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ficosus, similis ficui: ut, βλέφαρα συκώδη, palpebræ ficosæ. Accipitur etiam pro συκοφάντης, ut docet schol. Aristoph.

Σύκινος, è ficis confectus. Plutarch. in Erotico. ¶ Item ficulnus. Vide suprà.

Συκίτης οἶνος, (qui et κατορχίτης dicitur; nam lenitudine suâ demulcet, καὶ κατορχεῖται,) vinum quod è ficubus fit. Diosc. l. 5. c. 41.

Συκίον, decoctum ficuum arefactarum. Gal. in lex. Hippocr.

[Συκίδιον, Aristoph. Pac. 597. Καὶ τὰ νέα συκίδια, &c. Vide Not. Cl. Fl. Christ.]

Συκάζω, F. σω, ficus lego, seu ficus deligo, ficus colligo, ficus carpo, Poll. l. 7. Ab Hesych. exp. σῦκα τρώγω, ficus comedo. Item συκοφαντῶ. A schol. Aristoph. exponitur etiam, τὰ σῦκα ἀποθλίβω, ficus premo.

Συκαστὴς, οῦ, ὁ, qui ficus legit. Item sycophanta, calumniosus delator, quadruplator.

Συκάστρια, calumniosa delatrix. Hesych.

Συκόομαι, οῦμαι, in ficum vertor, ficus fio, ficosus fio.

Σύκωμα, τὸ, ficosum germen. In palpebris dicitur, cum ficosi tumores in eis excrescunt. schol. Aristoph.

Σύκωσις, idem quod σύκωμα, ulcus seu carnis excrescentia, à fici similitudine ita nominata. Gal. de simpl. med. facult. l. 11. Paul. Ægin. l. 7. c. 22.

Συκωτὸς, οῦ, ὁ, ficatus: ut, συκωτὸν ἧπαρ, ficatum jecur, i. ficuum esu præparatum. Oribas. et Aët. l. 2. c. 127.

Συκαλὶς, ίδος, ἡ, ficedula: avis sic dicta, quòd ficu pinguis fiat. Vide Athen. l. 2. Aristot. hist. an. l. 9. et l. 8. c. 3.

Composita.

Ἀμάσυκον μῆλον, malum unà cum ficu florens. Eust. ex Paus.

Ἀμασυκάδες, αἱ, mala quæ cum ficis florent aut nascuntur, vel pira quæ cum ficis proveniunt. Hesych.

Ἀποσυκάζω, ficus decerpo. Accipitur etiam pro δοκιμάζω, exploro, more eorum qui ficus carpunt. Aristoph. in Equit. Ab Hesychio exp. ficus comedo, ficus decerptos comedo.

Φιλόσυκος, amans ficuum, qui ficuum esu delectatur. Plutarch. lib. 4. symp.

Χαμαισύκη, humilis ficus: nomen herbæ apud Dioscor. l. 4. c. 170. quam et συκῆν vocari tradit.

ΣΥ'ΛΗ, ης, ἡ, (et σύλα, ἡ, in loco Aristot. qui sequitur,) præda, spolium: vel q. d. prædatio, spoliatio, compilatio. Dem. in orat. πρὸς Λακρίτου παραγραφὴν, ὅπως ἂν μὴ σύλαι ὦσιν Ἀθηναίοις, ubi impune expilare Athenienses non possint. Aristot. œcon. l. 2. εἴ τις σύλαν ἔχει κατὰ πόλεως, si cui impunè liceret compilare urbem aliquam. ubi non minùs rectè legeres συλᾶν. et sic ἁ σύλα Doribus, ut res est, remanebit. Ibidem, ὑπὲρ τῶν συλῶν ἐδικάσαντο, dè direptionibus judicio disceptarunt.

Σύλον, τὸ, spolium, præda. Eust. Exp. etiam pignus. Hesych.

Συλάω, ῶ, spolio, deprædor, compilo. Il. ζ'. Νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε τεθνειῶτας. Aristot. rhet. l. 1. οἱ συλῶντες τοὺς Καρχηδονίους. Plat. de leg. συλᾶν τὴν πατρίδα, depeculari et compilare patriam. Interdum cum gemino accusat. (personæ, et rei qua aliquis spoliatur.) ut, Il. π'. εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ Τεύχεα συλήσωσι. Item exuo, adimo, detraho, eripio. Il. σ'. Τεύχεα συλήσας φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας. Et in Epigram. ζωὴν συλήσας. Il. δ'. αὐτίκα ἐσύλα τόξον, exp. eduxit, i. ἐξέλαβε τῆς θήκης, ἐγύμνου. (Eurip. Phœniss. 1431.)

Συλάομαι, ῶμαι, spolior, exuor. Dem. σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων. (Æsch. Pr. 760.)

Συλέω, ῶ, idem quod συλάω. Hinc partic. pass. apud Isocrat. ad Nic. διὰ πόλεμον τὸν γεγενημένον πανταχοῦ συλουμένων ὑμῶν.

Σύλημα, τὸ, spolia, exuviæ.

Σύλησις, εως, ἡ, spoliatio, depeculatio, compilatio. Idem quod σύλη. ut, σύλησις τῶν ἱερῶν.

[Συλήτειρα. Eurip. Herc. Fur. 377.]

Συλητὴς, οῦ, ὁ, spoliator, depeculator, compilator.

(Συλήτωρ. Æsch. Suppl. 934.)

Συλεύω, F. εύσω, idem quod συλάω, et συλέω. Iliad. έ. Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.

Σκῦλον, seu σκύλον, τὸ, idem quod σύλον, spolia, exuviæ: propriè quæ mortuis detrahuntur. ut, σκύλα Φρύγια, apud Eurip. in Orest. (Phœniss. 531.) et Plut. symp. 8. σκύλων Πυθοῖ καὶ ἀκροθινίων καὶ τροπαίων ἀναθέσεις. Peculiariter sic dicitur pellis feræ alicui detracta: ut apud Callim. (de pelle leonis;) τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη Γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα. In eadem signif. legitur et σκύλος, in Epigrammat. quod et de corio, quo vestitur castaneæ nucis caro, dicitur apud Nic. in Alex.

Σκυλαία, ας, ἡ, idem quod σκύλον. Hesych.

Σκυλάω, idem cum συλάω.

Σκυλήτρια, ἡ, spoliatrix, deprædatrix, compilatrix. Eust.

Σκυλεύω, idem cum συλεύω. † τινά τι ἀπ' ὤμων. Hesiod. Asp. 468.† Thuc. τοὺς νεκροὺς ἐσκύλευον. Arist. rhet. 3. οἱ τοὺς τεθνεῶτας σκυλεύοντες. Item, spoliando detraho, exuo. Xen. Hell. 2. τοὺς δὲ χιτῶνας οὐδενὸς τῶν πολιτῶν ἐσκύλευσαν, nulli civium tunicam detraxêre. (Eurip. Phœniss. 1374.)

Σκυλεύομαι, vestimentis et armis spolior, nudor. Dem. pro cor.

Σκύλευμα, idem quod σκύλον. Eurip. in Phœn.

Composita.

Ἀσυλος, in loco suo habes.

Ἀποσυλάω, dispolio, deprædor, depeculor. Item, spoliando aufero seu eripio. Chrysost.

Ἀποσκυλεύω, idem quod ἀποσκυλάω. Theocr. idyll. 28.

Ἄσυλος, ὁ καὶ ἡ, à præda immunis, id est, prædæ periculo: cui periculum non est ne ejus res præda fiant: vel inspoliatus. Eurip. in Med. Μενεῖς ἄσυλος, manebis inspoliata et tuta. Et cum gen. apud eundem in Helen. ἄσυλος ἦν γάμων, secura eram à nuptiis, seu non metuebam ne

quis nuptiis meis seu prædæ inhiaret. Item, qui non spoliatur, quem spoliare nefas est, et ex consequenti, à violentia tutus, sacrosanctus : ut, *ἄσυλον ἱερὸν*, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἀσυλαῖος Θεὸς, Deus asyli. Plut. in Rom.

Ἀσυλεὶ, tutò, sine spoliationis periculo : vel, ita ut abduci nequeas, nec nisi per summum scelus et nefas violari.

Ἀσυλία, ἡ, jus illud quo aliquis tutus est, nec nisi per summum scelus violari potest, quum ad asylum confugerit. Plut. in Rom. Phil. de vita M. l. 3. (Æsch. Suppl. 617.)

Ἀσύλητος, idem quod ἄσυλος, inspoliatus. Item, qui non nisi per summum scelus violari potest, inviolabilis. Eurip. in Hel. [456.] *Ναυαγὸς ἥκω, ξένος, ἀσύλητον γένος.*

[Ἀσύλητος. Callim. Hym. in Dian. 213. *ἀσύλητοι δέ φιν ὦμοι δεξίτεροι*, &c. Vide Observ. Illustr. Spanh. ad locum.]

Θεοσυλὴς, sacrilegus, qui res Deo dicatas furatur. apud Suid.

Ἱερόσυλος, idem. Plat. polit. 1.

Ἱεροσύλως, sacrilegè.

Ἱεροσυλία, sacrilegium. [Demosth. adv. Androtion. *καὶ γὰρ ἱεροσυλίᾳ καὶ κλοπῇ καὶ πᾶσι τοῖς δεινοτάτοις ἔστ' ἔνοχος.*]

Ἱεροσυλέω, sacrilegium committo : spolio aliquem per sacrilegium aut sacrilegè. Aristoph. in Vesp. Phal. in ep. Aristot. rhet. l. 1.

Ἱεροσύλημα, quod sacrilegio raptum est, sacrilegium.

Νεκρόσυλος, mortuorum spoliator.

Νεκροσυλία, mortuorum spoliatio.

Περισυλάω, circumcircà dispolio : spoliando et depeculando detraho. Plat. in. Gorg.

ΣΥ'Ν, et Atticè *ξὺν*, cum, unà cum, simul cum. Præpositio est quæ soli dativo jungitur. Iliad. δ'. *σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, Σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσι.* Sic Matth. 27. *τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λῃσταί.* ¶ Σὺν Θεῷ, Deo juvante, Dei auxilio, Dei ope : vel etiam, Dei beneficio. Exponitur etiam, Deo propitio, Deo favente. Interdum *παρενθετικῶς* dicitur, *σὺν Θεῷ δ' εἰρήσθω*, cum bona Dei venia dictum sit, absit verbo invidia. Sic, *σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω.* Vide in Ἀνδράστεια. ¶ *Σὺν νόμῳ*, secundum leges, apud Plat. de leg. et Xenoph. † Pæd. 1. 3. 14.† ¶ Interdum, veluti supervacanea, non exp. Ut Xen. *σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι*, tuo commodo pœnas sumere. Thuc. *σὺν ἐπαίνῳ ἐποτρύνειν*, laude incitare. ¶ Aliquando contrà omissa subauditur. Ut Thuc. l. 1. *πορευόμενος ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης*, cum mille et septingentis militibus armatis. Xen. Pæd. 3. *ἧκειν εἰς τὰς τάξεις αὐτοῖς στεφάνοις.* ¶ Interdum sine casu adverbialiter ponitur, adjuncto δὲ, aut καὶ, pro pariter, unà, simul : seu, simul et, pariter et. † Hes. Th. 706. Soph. El. 301.† Nic. in Ther. *κακόεργα φαλάγγια, σὺν καὶ ἀνίγρους Ἑρπηστὰς ἔχιάς τε.* (Σύν. Subint. Soph. Œdip. Tyr. 136. Cum Dat. 671. Æsch. Ag. 1653. pro Post. Theoc. ιϛ'. 1.) ¶ In compositione interdum vacat : ut in *συναγελάζω*. ¶ Σῦν, suem, vide in Σῦς.

ΣΥ'ΡΑΙ, αἱ, parvæ vilesque lacernæ. *φαῦλα καὶ μικρὰ περιβλήματα.* Schol. Aristophan. in Nub. Apud Dionem hist. lib. 37. *θέατρον πρὸς πανήγυρίν τινα ἐκ συρῶν ᾠκοδομημένον ἀνετράπη.* Apud Hesych. *σύρας* exp. *μαχαίρας*.

Συρία, eidem Hesychio est, *παχεῖα χλαῖνα*, pinguis et crassa læna. ☞ Vel *ἀπὸ τῆς σισύρνης*, vel quoniam in Cappadocia conficitur; quæ est Syria, i. Leucosyria. Vide et Poll. lib. 7. ubi sic legas, *ἣν δὲ συρίαν οἱ πολλοί, ταύτην αὐτόκοπον ἱμάτιον οἱ κωμικοί.* alibi *σύρον ἱμάτιον* dixit. ¶ Est et Συρία una ex Cycladibus insulis. ¶ Est etiam herba apibus grata. Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

ΣΥ'ΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus, *τάραχος*. Aristoph. gramm. et Suid. ¶ Sic dicitur etiam ἡ *αὐλοθήκη*, Suid. et Hesych. et ipsa fistula, Eustath. ¶ Idem Suid. et Etymol. innuunt, esse quoque vocem, qua subulci ad sues utuntur. ☞ Quâ ratione *ἀπὸ τοῦ σῦς* nomen habet.

Συρβήνη, ης, ἡ. Proverbium, *Συρβήνης χορὸς*, quod ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χορῶν, testibus iisdem Etymol. et Suidâ, videsis in Erasmi Chiliad.

Συρβηνεὺς, tumultuosus : metaphorâ sumptâ ab iis qui cum strepitu et tumultu fistulâ canunt. Etymol. et Suid. Nam Hesychio est etiam *αὐλητὴς*, tibicen, usum hujus vocis ex Cratino *ἐν Θράτταις* afferenti. ¶ Item pauper, *πένης*, *διὰ τὸ τὰς αὐλοθήκας τῶν πενήτων καὶ φαρέτρας κενὰς γίνεσθαι πάντοτε*, inquit Etymol.

Τύρβη, Atticè dicitur pro *σύρβη*, tumultus, turbæ : ut Eust. ex Rhetorico-lexico tradit. † Xen. Pæd. 1. 2. 3.† Polyb. *ἀμιξίας καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλῆρες τὸ στρατόπεδον.* Item turba, i. incondita hominum multitudo. Luc. *φοβηθεὶς μὴ συντριβείην ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ.*

Τυρβάζω, turbas seu tumultum excito, tumultuor. Plut. de aud. poëm. ex Soph. *πάντα τυρβάζει κακὰ*, tumultuando quævis excitat mala. Aristoph. in Vesp. *τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων*, lutum turbabis.

Τυρβάζομαι, turbor. Luc. cap. 10. *καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά*, quidam expon. tumultuaris circa multa, turbaris circa multa : alii, satagis de multis.

Τυρβασία, ἡ, dicebatur saltatio dithyrambica. Poll. l. 4. c. 14.

Composita.

Ἀνατυρβάζω, conturbo, perturbo. Aristophan. in Equit. *τὴν πόλιν ἀνατετυρβακώς.*

Σκελοτύρβη, quæ et *στομακάκη*, paralysis species est, quâ membrorum compages solvuntur ipsique dentes, ut etiam inde decidant. Aut. defin. Plin. Strab. Scorbutus, vulgo.

Σικιννοτύρβη, nomen modi cujusdam tibiâ canendi : à *τύρβη* seu *σύρβη*, significante fistulam : apud Eust.

(ΣΥ'ΡΙΟΣ. Æsch. Pers. 84.)

ΣΥΡΙ'ΣΣΩ, seu *συρίττω*, sibilo, sibilum edo. Item, sibilo ejicio, exibilo. Demosth. in Mid. *εἰσιόντα εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυρίττετε.* ¶ Item, fistulâ cano, fistulo. Aristot. (de cervis ;) *κατακηλοῦνται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συριττόντων καὶ ᾀδόντων.*

Συρίττομαι, exibilor, explodor. Æsch. in Ctesiph. *ἠγεῖτο τοῖς πρέσβεσιν εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην.*

Σύριγμα, idem quod *συριγμὸς*, sibilus. Oppian. [Aristoph. Acharn. 553. Eurip. Bacch. 950. *Καὶ Πανὸς ἕδρας, ἔνθ' ἔχει συρίγματα.*]

Συριγμὸς, ὁ, sibilus, sonitus seu stridor ille qui sibilando editur, seu quo aliquis exibilatur. Propriè homini tribuitur et serpenti. Plut. in polit. præcept. Aristoteli de elephantibus etiam dicitur, quod exp. barritus : apud Arrian. in exped. Alex.

Συρικτὴς, οῦ, ὁ, sibilator. Item fistulator : unde apud Theocr. idyll. 8. *συρικτὰ Μενάλκα.*

Συρίζω, idem quod *συρίσσω*, sibilo. Eurip. in Iph. Taur. *Συριζόντων κατὰ πρύμναν Εἰναλίων πηδαλίων, Αὔραις ἐν νοτίαις, ἢ Πνοαῖσι ζεφύρου.* (Æsch. Pers. 355.) ¶ Item fistula cano, fistulo. Idem in Iphig. Aul. *Βάρβαρα συρίζων Φρυγίων αὐλῶν*, barbaras cantilenas canens Phrygiis fistulis. Pro eodem Doricè dicitur *συρίσδω*. ut apud Theocr. idyll. 1. *ἀδὺ δὲ καὶ τὺ Συρίσδες*, dulce canis fistula. ¶ Significat etiam, Syrè loquor aut ago : et, Syrorum modo sum molliculus. deductum videlicet à Σύρος, qui est è Syria oriundus.

Συρισμὸς, idem cum *συριγμὸς*, sibilus, stridor. Luc.

Σύριγξ, ιγγος, ἡ, fistula, et quidquid fistulosum siphonis instar, atque cavernosum. Propriè pastoria. Il. κ'. Hesiod. in Asp. Theocrit. idyll. 21. Aristot. de arte poët. Plutarch. &c. Sic etiam vocatur a Theophrasto arundo fistularis, histor. pl. l. 4. c. 12. Item exterior cassiæ fistularis cortex, apud Gal. de antidot. l. 1. c. 14. Pro fistula alvearis apum sumi dicitur apud Greg. Naz. ¶ A fistulæ similitudine sic etiam appellatur vagina seu receptaculum hastæ. Iliad. τ'. ¶ Item fistula illa seu canalis quo dorsi medulla continetur. Poll. lib. 2. ¶ In rota currus *σύριγγες* sunt foramina fistulam sua cavitate imitantia, in quæ axis inseritur : apud Eurip. in Hippol. Stephan. † Soph. El. 723.† ¶ Eandem appellationem habent et siphones. ¶ Soph. in Ajace, sic dicuntur venæ colli grandiores, quæ collo truncato sanguinem effundunt. ¶ Apud medicos *σύριγξ*, in corpore humano est fistula cauterio facta ; sinus angustus, oblongus, callosus, interdum etiam obliquus, os habens per quod humor noxius certis temporibus excernitur. et cui, si expedit, rursum cicatrix obducitur. sæpe apud Diosc. Plinio item, et Celso, Diosc. et Galen. *σύριγξ* est fistula, i. ulcus profundum et exedens. ¶ *Σύριγγες γῆς* vocantur concavi sub terra meatus, seu cavernæ in ea longæ, in modum fistulæ. Aristot. de mund. ¶ Σύριγξ exp. etiam, fibula : apud Apoll. Arg. 2. procul dubio ea *περόνη* quæ masculam capit. ‡ Vens. lib. 4. 1647.‡ Habet et pulmo suas *σύριγγας*, i. *λεπτὰς ἀποφύσεις, ἀορτάς τε, καὶ βρόγχια.* Poll.

Συριγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fistulosus seu fistularis : fistulæ figuram gerens.

Συριγγίας, ου, ὁ, idem : ut, *συριγγίας κάλαμος*, apud Diosc. l. 1. c. 115.

Συριγγὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. *συριγγὶς κασσία*, apud Galen. de antid. lib. 1. cap. 14.

Συρίγγιον, τὸ, parva fistula. Plutarch. περὶ ἀοργησ. Item modiolus rotæ. Hesych.

Συριγγόω, in fistulam excavo : unde, *συριγγοῦσθαι*, in fistulam excavari. in Hippiatr.

Composita : ac primùm ex συρίσσω.

Ἀποσυρίττω, idem quod *συρίττω*, exibilo, sibilis ejicio.

Ἀσύρικτος, ὁ καὶ ἡ, qui exibilatus non est, intactus à sibilo.

Ἐκσυρίττω, exibilo. Demosth. [Orat. De falsa Legat. *ἐμοὶ δὲ δοκεῖτε ἀτοπώτατον ἁπάντων ἂν ποιῆσαι, εἰ —— ἐξεβάλλετε αὐτὸν, καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων*, &c.]

Ἐπισυρίττω, sibilo ad, sibilis excipio. Exp. etiam, exibilo ; apud Dem. Item more gruum vociferor.

Κατασυρίττω, sibilum edo, sibilo. Aristoph. in Plut. Item exibilo.

Composita ex συρίζω.

Ἀποσυρίζω, sibilo : vel cum sibilo emitto. Homer. hym. in Merc. *Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν, ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα Μάκρ' ἀποσυρίζων.* Luc. *τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀποσυριζέτω.* Item exibilo.

Διασυρίζω, idem. Daniel. c. 4. *διασυρίζον*, exp. flans spiritus.

Προσυρίζω, subsibilo, insufflo. Polyb.

Ὑποσυρίζω, resono. Æschyl. in Prometh. [125. *αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.*]

Composita ex σύριγξ, et συριγγόω.

Ἀποσυριγγόω, in fistulam converto. Hippocr.

Ἐκσυριγγόω, aperio et pervium reddo, velut fistulam. apud eundem.

Πεντεσύριγγος, quinque fistulas seu quinque foramina habens : ut, *πεντεσύριγγον ξύλον*, Aristoph. in Equit. [1046.]

ΣΥ'ΡΩ, F. ῥῶ, traho. Herodian. l. 5. *παρέδοσαν σύρειν καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις.* Idem l. 1. *σύροντες τὰ σώματα*, trahentes corpora. ¶ Dicitur et *σύρειν*, qui progreditur et contendit aliquò. Pisides apud Suid. *Σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ δρόμου.* Sic et serpentes corpus suum *σύρουσι*, quoniam tractu progrediuntur. ¶ Dicitur et de iis, qui rastris stipulas aut simile quid in unum acervum contrahunt, et qui scopis sordes è parietibus detrahunt, aut in pavimento converrunt. ¶ Significat etiam, extraho : ut, gladium aliquis *σύρειν* dicitur. Exponitur etiam, sibilo : item fistulâ cano : apud Hesychium.

Σύρομαι, trahor : Herodian. lib. 7. *συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου, εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐῤῥίπτοντο.*

Σύρμα, τὸ, quod trahitur seu attrahitur. ¶ Peculiariter nomen est vestis cujusdam longæ, quam veluti trahunt inter incedendum qui ea sunt induti. Lat. quoque syrma : apud Poll.

Σύρματα, τὰ, stramina, aut paleæ, quæ rastro corraduntur et concervantur. Aristot. eth. 11. Apud Dioscorid. lib. 5. cap. 85. *σύρματα καμίνων*, sordes seu purgamenta scopis vel radulis è fornacibus et caminis detracta.

Συρματὶς, quæ rastro purgamenta aut stipulas aut simile quid in unum acervum contrahit et colligit : ut, *συρματὶς στρατιά*. Hesych.

Συρματῖτις, ιδος, ἡ, ut, *συρματῖτις κόπρος*, fimus ex purgamentis, stipulis aut stramentis, paleísve, quæ scopis aut rastro concervata fuêre. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 7.

Συρμὸς, ὁ, tractus. De tractu serpentis, apud Plut. in Ant. De tractu aquæ qui turbineo vortice circumagitur, apud Philip. de mundo. Dicitur et *συρμὸς*, quum aquæ ferventes vorticoso quodam tractu gyrantur : apud Nic. in Alex. *Συρμὸς χαλάζης*, quum grando quasi tractu quodam decidit. in Epigr.

Συρμαία, ἡ, dicta est à quibusdam raphanus, quòd concitando vomitui esset idonea. ¶ Apud Poll. et Diod. est genus quoddam raphani. ¶ Est et cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe et melle conficiebant, teste Hesych. Idem docet, sic appellari potionem è sale et aqua mistis, purgando ventri idoneam. Eidem sic nominatur certamen quoddam apud Lacedæmones usitatum, in quo qui vicisset, præmii loco habebat *συρμαίαν*. ¶ Apud Herodot. *συρμαίην* exp. apium. Pro quo apud Hesych. *συρμίον* dicitur esse herba apio similis. ¶ Schol. Aristoph. in Pace dicit, esse succum herbæ, qua Ægyptii utantur *πρὸς διάῤῥοιαν*.

Συρμαΐζω, exp. *κενοῦμαι*, evacuor. Etym.

Συρμαϊσμὸς, à veteribus appellata fuit modica vacuatio, quæ vel per vomitum vel per alvi dejectionem fiebat. Gal. comm. 2. *εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.*

Συρμιστὴς, Hesych. est lignorum venditor. propriè sic dici videtur qui ligna in sylvis hinc inde corrasa et collecta vendit.

Σύρσις, εως, ἡ, tractio.

Σύρτης, ου, ὁ, tractor. Hesych. frænum, habena.

Σύρτις, εως, ἡ, in mari dicitur ubi limum arenamque et saxa ingentia fluctus trahunt. Strab. Sunt et terrestres syrtes in locis arenosis, quum nempe arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant, ita ut sublimia fiant aggere, quæ priùs valle residebant, sint item profunda vallibus, quæ priùs excelsa erant.

Συρτὸς, ὁ, tractus, qui trahitur. Strab. l. 3.

Σύρδην, tractim. Exponitur etiam, funditus, impetuosè : apud Eur. initio Rhesi. (Æsch. Pers. 54.)

Συρφετὸς, οῦ, ὁ, sordes, et purgamenta, quæ rastro aut scopis corrasa sunt : idem quod *σύρμα*. Hesiod. in Erg. 2. *Χόρτον τ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετόν.* Expon. etiam, quisquiliæ. Metaph. dicitur de vilium et contemptorum hominum turba, seu de hominum colluvie. Luc. de hist. scrib. *τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον.* Suid. est etiam incondita verborum colluvies. Exponitur etiam, *χειμών*.

Συρφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut, *συρφετώδης ὄχλος*, apud Plut. de educ. puerorum, idem quod *συρφετὸς*, vilium et abjectorum hominum colluvies. Item, inconditus, incompositus, in modum *τῶν συρφετῶν*. Plut. περὶ ἀοργησίας.

Σύφαξ, ακος, ὁ, idem quod *συρφετώδης*. Luc. et Phryn. Item substantivè, pro *συρφετὸς*, seu Συρφετώδης ὄχλος, apud Luc. in Lexiph. et Aristoph. in Vesp.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Ἀνασύρω, sursum traho, seu retraho : ut, mulier ἀνασύρειν

vestem dicitur, quum ea sursum retracta pudenda retegit: sic apud Diogen. Laërt. in Stilp. Item metaph. detego, quod intus est, aut quod latere et tectum esse decet: ut apud Athen. l. 12.

Ἀνασύρομαι, pass. sursum retrahor: unde, ἀνασεσυρμένη mulier dicitur, quæ pudenda retegit, veste sursum retracta. apud Plut. Item, in media voce, pro ἀνασύρω, apud Diogen. Laërt. et Plut. in lib. de virt. mul.

Ἀνάσυρμα, τὸ, quod ἡ ἀνασεσυρμένη τῷ ἀνασύρεσθαι sibi acquisivit. Hinc λαθρίδιον γέννημα Eubulus comicus per jocum sic vocavit, i. furtivum conceptum: ut scribit Poll.

Ἀναξυρὶς, ίδος, ἡ, braca seu bracca, femorale seu feminale: pro ἀνασυρὶς, (teste Etym. et Eust.) quoniam induendo ἀνασύρεται. Xen. Pæd. 8. ἔχων περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας ὑσγινοβαφεῖς. Est etiam indumentum pedum. Hesych.

Ἀποσύρω, detraho. Diosc. Item retraho, apud Paul. Ægin. [Theoc. κβ'. 105.]

Ἀπόσυρμα, τὸ, id quod detractum seu abrasum est: frustum alicunde abrasum seu excussum vel evulsum. apud Aristotel. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. Exp. etiam, locus desquamatus, apud Gal. et Diosc.

Διασύρω, distraho, ægrè traho, in Hippiatr. Item lacero, i. obtrecto, probris et convitiis incesso, calumnior: vel elevo. Demosth. por cor. ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσαις Βάταλον. Idem in eadem orat. συκοφαντεῖν et διασύρειν συνωνύμως ponit.

Διασυρμὸς, distractio. Peculiariter sic dicitur figura orationis, qua dictio aliqua ad duo diversa significata trahitur. Vide et Aquil. Rom. et Jul. Rufin. [Dionys. Longin. de Sublim. cap. 38. pag. 206. 6. Ed. Toll. Καί πως ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὔξησις.] Item obtrectatio.

Διασυρτικὸς, aptus ad obtrectandum: seu factus ad lacerandam alicujus famam probris: ut, διασυρτικὸν ἐπίγραμμα.

Decomp. Προδιασύρω, prior traduco et carpo. Aristot. rhet. 3.

Προσδιασύρω, insuper traduco et carpo. Aristoph.

Ἐπισύρω, attraho, post me traho. Exponitur etiam, tractim duco, strictim traho. In Hippiatr. (de equo ægrotante;) καὶ περιπατῶν ἐπισύρει τὸν ὄνυχα, ingreditur ungulâ non sublatâ. Idem, ἐπισύρει τὰ ὀπίσθια, trahit, i. erigere posteriores pedes non potest. Apud Lys. et Demosth. Budæus ἐπισύρειν significare putat, ambage verborum rem, qua de agitur, implicare, quasique in longum tractim ducere, neque cardinem caussæ attingere.

Ἐπισύρεσθαι, in media voce, idem quod Ἐπισύρειν. Poll. Metaph. apud Bas. aliquis dicitur eos ἐπισύρεσθαι, quos in comitatu post se trahit. In incessu aut cursu ἐπισύρεσθαι dicitur, qui pedes velut ægrè trahit post se. Xen. in Cyneg. (de lepusculis;) ὑγρομελῆ ὄντα, ἐπισύρεται ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς, ingrediendo toto corpore terram stringunt, et luculentiora vestigia imprimunt: quasi tractim sese agunt. Apud Luc. γράμματα ἐπισεσυρμένα vocantur literæ hiulcæ, tractim ductæ ab homine celeriter scribente.

Ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, quasi tractim et languidè. Signif. etiam, dissolutè, inconditè, incompositè, remissè, sensim.

Ἐπίσυρμα, τὸ, id ipsum quod aliquis post se trahit: seu vestigium corporis tractim sese agentis. Hippocr. in ep. ad Philopœm. Xen. in Cyneg.

Κατασύρω, detraho, deorsum traho. Alciphron. in ep. τὸ πρώην νεωλκηθὲν σκαφίδιον σπουδῇ κατεσύραμεν, statim in mare detraximus, seu confestim deduximus in mare scaphulam, quam paullo antè subduxeramus. Philo de mundo, ἅπασαν τὴν ὕδατος κατασύρει φύσιν, universæ aquæ naturam secum detractam invehit. Expon. etiam, populor, diripio, vexo, apud Polyb. l. 2. et alibi.

Κατασύρομαι, detrahor, deorsum trahor. Apud Greg. lapis à suo pondere dicitur κατασύρεσθαι è loco arduo in declivem.

Προσκατασύρω, (*decomp.*) insuper traho. in Epigr.

Παρασύρω, præposterè traho, traho in latus in quod trahere non decet, perverto, distorqueo. Greg. εἰς Ἀθανάσ. Παρασύρων τῷ χρυσῷ τὴν ἀλήθειαν. Basil. in orat. ad divites; ὥσπερ οἱ ποταμοὶ ἀνυπόστατον λαβόντες τὴν αὔξησιν, τῷ βιαίῳ τῆς φορᾶς τὸ ἐνιστάμενον παρασύρουσι, omnia obstantia, transversa auferunt. Exponitur etiam abstraho, avello. Diodor. [Æsch. Pr. 1064.]

Παρασύρομαι, pervertor et depravor, transversus trahor ac rapior. Greg. et Luc.

Περισύρω, circumcircà traho: seu circumeundo et obeundo traho. Greg. invect. 2. in Jul. (de Philosophis;) οἱ τὰς βαθείας ὑπήνας ἕλκοντες, καὶ τὸ κομψὸν περισύροντες ἡμῖν τριβώνιον. Exponitur etiam, in diversum traho, distraho, divello, lacero, vexo, diripio. Polyb. l. 4. τὰ θρέμματα τοῦ θεοῦ περισύραντες, ἀπήγαγον.

Περισύρομαι, circumcircà trahor. Luc. ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, huc illuc circumagor et invitus rapior. Alii interp. huc illuc abripior et distrahor.

Συσσύρω, divexo, contumeliosè tracto.

Ὑποσύρω, ex imo sursum traho, funditus evello, stirpitus extraho. Exponitur etiam, imminuo, subduco, Chrysost. Videtur etiam significare, allicio et subdolè attraho, apud Gregor. in lib. περὶ φιλοπτωχίας.

Composita sine præpositione.

Ἀείσυρος, semper trahens: vel qui sese semper trahit, scil. in incessu. Æschyl. in Prometh. [451. ὥς τ' ἀείσυροι μύρμηκες. Schol. οἱ ἀεὶ συρόμενοι καὶ ἕρποντες. ἢ ἀήσυροι, ἤγουν οἱ κοῦφοι καὶ διονεὶ πτερωτοί. Vide omnino Notam Cl. Stanl.]

Ἀήσυρος, levis, agilis, tenuis, sublimis, ὑπ' αὔρας φερόμενος. ☞ Παρὰ τὸ ἀέρι (ταῖς ἀήσεσι) σύρεσθαι, apud Suid. et Eust. Βορέας ἀήσυρος, Apoll. lib. 2. [1103.] i. ἐλαφρῶς πνέων.

Ἀσυρὴς, pro scelerato aut temerario ponitur, apud Polyb. l. 4. Idem cum Βλοσυρὸς, in malam partem; quod sequitur.

Βλοσυρὸς, οῦ, ὁ, † et ἡ,† terribilis aspectu, truculentus, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, Eust. Accipitur tam in bonam quàm malam partem. Il. ή. Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι. Hesiod. in Asp. † 143. † ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου Δεινὴ ἔρις πεπότητο. [Æsch. Eum. 168.] Dicitur et βλοσυρὸν ὄμμα, aspectus seu vultus truculentus. et βλοσυρὸν δάκος, apud Nicand. Metaphoricè transfertur etiam ad alia: ut, πίττα βλοσυρωτέρα καὶ βορβορώδης, apud Theophr. et τροφὴ βλοσυρωτέρα, apud eundem de caus. pl. l. 6. c. 21. et βλοσυρωτέρα ὕλη, cap. 8. et, βλοσυρὰ κύματα, in Epigr.

Κολοσυρτὸς, οῦ, ὁ, confusanea multitudo, pulvis excitatus et in altum se tollens, tumultus. Il. ν. Ὥστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν. Sic et in Aristoph. in Pluto, Παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίων κολοσυρτὸν, turbam, promiscuam multitudinem. Apud Hesiod. in Theog. ἀργαλέον κολοσυρτὸν sunt qui velint propriè esse strepitum ac pulverem, qui excitatur, quum virgultorum stipularúmve fasces per terram trahuntur. † ver. 880. V. ibi Schol.† ☞ Etymon videsis in Κόλος, verbi Κολούω.

Κολοσύρτης, ου, ὁ, idem quod Κολοσυρτός.

Κολοσύρτει, tumultuatur, tumultum strepitumque excitat, turbas dat. Hesych.

Πάνσυρτος, omnia trahens, πάντα σύρων. Soph. in Elect.

ΣΥ͂Σ, συὸς, ὁ vel ἡ, sus, porcus. (☞ Παρὰ τὸ σεύεσθαι, seu σύεσθαι, i. e. ὁρμητικῶς ἔχειν. ut Etymol. et Eust. tradunt.) Il. ί. συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Plut. in Præc. sanit. συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργανούσαις. Dicitur et de agresti sue, seu apro, Iliad. ν'. Odyss. σ'. et alibi: qui et σῦς κάπριος, Il. ρ'. et σῦς ἄγριος, Il. ί. Xen. in Cyn. Pausan. in Att. Plut. symp. 3.

Συώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, porcinus, suillus. Dicitur in hominem modo suis immundum et spurcum, amantis lutum, apud Suid. Exponitur etiam ἀμαθής. Item truculentus.

Σύειος, suillus, porcinus, qui ex sue seu porco est; ut, σύεια κρέατα, suillæ carnes. Athen. l. 3.

Συϊκὸς, οῦ, ὁ, et σύϊνος, suillus, porcinus. Epigr.

Συὰς, άδος, ἡ, sus. Hesych.

Σύαινα, ης, ἡ, piscis nomen est, apud Oppian. Quæ eadem Ὕαινα, ut videbis heic pòst.

Συῆλαι, volutabra suium; loca cœnosa seu lutosa, in quibus sues volutari amant. Hesych.

Συηνὸς, qui porcinis est moribus, aut qui porci modo stupidus est et insulsus.

Συηνέω, ῶ, porco similis sum immunditiâ et spurcitiâ. Suid.

Συηνία, apud eundum, exp. ἀμαθία, σκαιότης, sinistra imperitia, ineptia: porcina immunditia.

Σύβαξ, ακος, ὁ, qui porcinis moribus est. Hesych.

Σύβας, et συβάλλας, proclivis ad venerem more suis, salax et libidinosus in modum suis, apud eundem Hesych.

Συβήνη, theca ex suillo corio. δερματοθήκη. Suid. et Aristophan. Thes. Apud Poll. l. 7. cap. ult. legitur συβίνη. ¶ Hesychio autem συβίνη est hasta, qua apri figuntur: venabulum quod jaculantur venatores in apros. Idem exp. etiam ἐμβόλιον.

Σιβήνη, idem quod συβήνη, apud Poll. l. 10.

Σιβύνη, etiam legitur pro eodem. Hesychius esse dicit telum hastæ assimile; spiculum: Suidas, jaculum Romanis usitatum. Apud Diod. Sicul. exp. hastile. Sic et apud Athen. l. 5. et 12. ¶ Legitur et ζιβύνη, pro eodem, Esa. c. 2.

Σιβύνιον, ου, τὸ, parva σιβύνη, hastula, spiculum, hastile. Polyb.

Σίγυνος, sive σιγύνης, idem cum σιβύνη. ¶ Suid. σιγύνους ait à Macedonibus vocari δόρατα. Ab Hesych. exponitur ξυστὰ δόρατα. item ὁλοσιδήρους ἄκοντας, in Epigram. Legitur et σίγυνον vel σίγυμνον, ου, τὸ, pro jaculo, quod totum est è ferro. vide Eust. [Σίγυννος. Apoll. Rhod. Arg. ii. 99. σιγύννους. Schol. σιγύννους δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια. ἄλλοι δὲ τὰ ὁλοσίδηρα ἀκόντια. iv. 322. Schol. ἔστι δὲ σίγυννος εἶδος δόρατος, παρώνυμον τῷ ἔθνει.]

Συφαιὸς, οῦ, ὁ, subulcus, porculator. Hesych.

Συφεὸς, οῦ, ὁ, stabulum suium, hara porcorum, suile. Od. ξ'.

Συφεόνδε, adverbialiter ponitur, pro εἰς συφεὸν, Od. κ'.

Συφεὼν, ῶνος, ὁ, idem quod συφεὸς, apud Suid.

Συφὸς, idem. Poll.

Ὗς, idem quod σῦς. ☞ Ex quo et factum esse tradunt quidam. Alii tamen παρὰ τὸ ὕεσθαι dici volunt, quòd sit amica luto sus, et ὕδατι ἐπιτέρπηται. Alii (ut est apud Athen. l. 9.) quasi θῦς, à θύω, immolo: quòd à suillo pecoris genere immolandi initium primum sumptum videatur. Od. ν'. τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν. Xen. † Pæd. 1. 6. 25.† ὗς πολλὰς καὶ βοῦς τρέφει. Et, ὕες ἄγριοι, sues feri, apri; apud eundem Xen. et Æschin. Et, θαλάσσιοι ὕες, porci marini, apud Athen. l. 7.

Ὑώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, suillus, porcinus, suí similis: spurcus et immundus, vel etiam stupidus et crassus ut pecus suillum.

Ὑωδία, ἡ, porcina insulsitas, porcina stupiditas, crassa imperitia, porcini mores. Aristoph. in Nub.

Ὕειος, ου, ὁ, suillus, porcinus. idem quod σύειος. Athen. l. 7. τὰ ὕεια καὶ ἄρνεια κρέα.

Ὑεικὸς, οῦ, ὁ, idem. ut, ὑεικὸν κρέας. Poll. Scribitur et ὑϊκὸς, apud Xen. apomn. l. 1. [Polyb. Hist. lib. 2. πλείστων γὰρ ὑϊκῶν ἱερείων κοπτομένων ἐν Ἰταλίᾳ, &c.]

Ὑὰς, άδος, ὁ, sucula, ut συὰς suprà.

Ὑάδες, Bacchæ, nutrices Bacchi: à quibus etiam Bacchus ipse denominatur ὕης, secundum quosdam. ¶ Item ὑάδες, stellæ quædam, de quibus vide apud Gell. l. 13. c. 9. et in derivatis ex Ὕω.

Ὕαινα, ἡ, sucula aut porcella, piscis nomen est, qui σύαινα, suprà; Athen. l. 7. ¶ Est etiam feræ nomen, de qua Oppian. Cyneg. l. 3. Aristot. hist. an. l. 6. c. 31. et l. 8. c. 5.

Ὑαινὶς, ίδος, ἡ, hyænula, piscis per diminutionem dictus, qui et ὕαινα, apud Athen. l. 7.

Ὑηνὸς, idem quod συηνός. ut, ὑηνὰ θρέμματα, suillum pecus. Xen.

Ὑηνεὺς, idem. apud Suid.

Ὑηνία, idem quod συηνία, mores suilli, porcina insulsitas, porcina stupiditas, suillum ingenium, Aristoph. in Pace.

Ὑηνέω, ῶ, sum insulsus in modum porci. Suid. ex Plat.

Ὑστηρία, ἡ, suium immolatio. festum in quo sus immolabatur. Athen. lib. 3.

Ὑΐδιον, ου, τὸ, porcellus. Xen. apomn. l. 1.

Ὑΐζω, grunnio.

Ὑϊσμὸς, grunnitus.

Ὕραξ, ακος, mus; rostro suillo. Schol. Nic. in Alex. dicit, esse Æolicum vocabulum. Sorex certe nomen ex ὕραξ ortum. An cricetus sit, videbis.

Ὕῤῥαξ autem sign. ἀναμὶξ, μίγδην. promiscuè. Suid. Apud Hesych. tamen ρ simpl. reperitur.

Ὕνις, sive ὕννις, εος, ἡ, vomer. ☞ Ἀπὸ τῆς ὑὸς nomen accepisse docet Plut. symp. l. 4. probl. 5. Utitur et Hesiod. in Erg. l. 2.

Ὑννὴ, idem, apud Hesych. item capra, apud eundem.

Ὑννὰς, αἲξ ἀγρία. Hesych.

ΣΥ'ΦΑΡ, exuvium anguis et cicadæ: quod et λεβηρὶς et γῆρας. Luc, in Hermot. τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ. ¶ Item pellicula rugosa quæ lacti superstat, alio nomine γραῦς dicta, Hesych. et schol. Nic. ¶ Item rugosa et exucca senum pellis. Callim. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν. Ab Hes. exp. etiam, summa senectus seu extrema. Sophr. in Mimis, τί μὰν ξύσιλος: τί γὰρ σύφαρ ἀντ' ἀνδρός; Exp. etiam, corrugata ficus, Hesych.

ΣΦΑΔΑ'ΖΩ, f. σω, pedes agito, pedes jacio seu jacto. Propriè de eo dici putatur, qui stare nesciens pedibus terram quatit seu pulsat. Quod aliquando lætantis exultantisque est. Ut apud Plut. in probl. Rom. Σὺ δὴ σφαδάζεις, πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ. Et in Cæs. μάλιστα δὲ ἐσφάδαζον οἱ ἱππεῖς ἐπὶ τὴν μάχην, pugnam inire gestiebant. Interdum est dolentis, ægrè ferentis aut succensentis. Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγὰς, pedibus terram quatiebat, in angore constitutus. Unde etiam exp. doleo, ægrè fero, succenseo. Atque adeò Etymol. Atticos in hac significatione, et inter hos Xenoph. usurpare tradit. Plut. de educ. l. τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ὁρῶν ἀγανακτοῦντας καὶ σφαδάζοντας. ¶ Peculiariter de morientibus dictum, seu ægrè animam exhalantibus, exp. palpito, jacto pedes, ut Etym. ex rhet. lex. testatur. † de equo vulnerato. Xen. Pæd. p. 178. d.† [Æsch. Pers. 194.]

Σφαδάω, quoque pro eodem dici videtur. Unde apud Etym. ex Eurip. et Plat. διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ, i. χαλεπαίνει, μετ' ὀργῆς στενάζει.

Σφαδασμὸς, ὁ, quum quis pedes jactat, aut convellitur modò in hoc, modò in illud latus. Hesych.

Σφαδαρὸς, vehemens, terribilis: apud eundem.

Composita.

Ἀνασφαδάζω, idem quod σφαδάζω, palpitans subsilio. Hesych.

Ἀσφάδαστος, ὁ καὶ ἡ, expers σφαδασμοῦ. Ut, ἀσφάδαστος θάνατος, mors in qua non palpitatur, seu in qua moriens pedes non jactat. Soph. in Ajace. [Æsch. Ag. 1302.]

Ἀσφαδάστως, sine palpitatione, ita ut non convellaris, nec pedibus terram pulses.

ΣΦΑ'ΖΩ, seu σφάττω, F. ξω, jugulo, macto: seu general. interficio: sicut et φάω. (☞ A quo derivatum esse, Etym. cum Eust. tradit.) Iliad. ά, Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν. Aristot. eth. 5. δι' ὀργὴν ἑαυτὸν σφάττων.

Σφάζομαι, jugulor, mactor, interficior. Iliad. ψ'. βόες

ἀγροὶ ὀρίχθεν, ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Plut. de virt. mor. *τὸ μὲν σφαγῆναι δεινὸν, εὔκλειαν δ' ἔχει.*

Σφακτὸς, οῦ, ὁ, mactatus. Eurip. in Hec. ¶ *Τὸ σφακτὸν,* apud Poll. dicitur esse nomen tributi, quod pendebatur pro mactata hostia.

Σφάκτρια, ἡ, jugulatrix, mactatrix, sacrifica. Suid.

Σφαγὴ, ῆς, ἡ, jugulatio, mactatio, cædes. [Soph. Tr. 582. Æsch. Ag. 1066.] Isocrat. de Pace, *σφαγὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο.* ¶ Item jugulus seu jugulum, pars colli, qua aliquis jugulatur. Thuc. l. 4. Plut. *περὶ σαρκοφαγίας* l. 2. ¶ Polluci est etiam concavitas illa quæ sub pectore est; præcordia.

Σφαγὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. Hesych. ¶ *Σφαγίδες* dicuntur etiam cultri, quibus resolvunt seu feriunt jugulos pecorum mactandorum. Eurip. in Elect.

Σφαγίδιον, τὸ, cultellus quo jugulum alicujus petitur. Suid.

Σφαγίτης, ἡ, jugularis, ad jugulum pertinens. Et fœm. *σφαγῖτις.* ut, *φλέβες σφαγίτιδες,* apud Cels. l. 4. c. 1.

Σφάγιον, τὸ, victima, hostia: bestia quæ jugulatur seu mactatur. Thuc. l. 6. *μάντεις σφάγια προὔφερον τὰ νομιζόμενα.* [Eurip. Phœniss. 168. 1070. Æschyl. Ag. 1101. Eum. 1009.] ¶ Item locus quo excipitur sanguis pecudum quæ mactantur, Hesych. Poll. l. 10. vas esse dicit.

Σφαγία, ἡ, dies, qua sacra fiunt mactatis jugulatisque victimis. Hes.

Σφαγιάζομαι, f. *άσομαι,* victimas jugulo, hostias macto, seu victimis mactatis sacrifico. Plut. de Deo Socr. *ἤδη τοῦ Θεοκρίτου καθ' ἑαυτὸν ἐν οἰκίσκῳ τινὶ σφαγιαζομένου.* Et cum dat. pers. cui sacra fiunt. Idem in Thes. *σφαγιασάμενος τῷ Φοίβῳ,* quum Phœbo sacrificasset. Interdum cum accusativo rei quæ mactatur. Idem in Lyc. *ἐσφαγιάζετο τὴν χίμαιραν.* Particip. *σφαγιασθεὶς,* expon. mactatus.

Σφαγιασμὸς, mactatio, trucidatio. Eurip. in Elect.

Σφαγεὺς, έως, ὁ, jugulator, mactator, Xen. Hell. 5. Impropriè apud Soph. Ajax gladium seu mucronem vocat *σφαγέα,* quoniam eo jugulum resolvitur.

Σφαγεῖον, τὸ, vas, quo jugulatæ pecudis sanguis excipitur. Etymol. et Suid.

Φάσγανον, τὸ, ensis, gladius. Iliad. ά. *Ἦ ὅγε, φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ.* [Eurip. Med. 40. 380.] Etymol. et Eust. per hyperthesin literarum dictum volunt quasi *σφάγανον,* à *σφάζω.* Idem tamen Eust. addit, alios deducere *παρὰ τὸ ταῖς σφαγαῖς γάνυσθαι.* ¶ Est et nomen herbæ, quæ aliàs *ξιφίον,* apud Diosc. l. 4. c. 20.

Compositá ac primùm ex σφάζω, seu σφάττω, cum præpositione.

Ἀποσφάζω, seu *ἀποσφάττω,* idem quod *σφάττω,* Dem. Philip. 3. *ἀπέσφαξεν ἑαυτόν.* † Xen. Pæd. l. 4. p. 104. c.†

Ἀποσφάττομαι, idem quod *σφάττομαι,* Xen. Pæd. 7. † Med. se ipsum interficere. l. 3. p. 67. a.†

Ἀπόσφαγμα, τὸ, Gal. apud Hippocr. exp. *τρυγῶδες παρήθημα,* fæculentum quod per colum transmissum est.

Ἀποσφὰξ, άγος, ἡ, exp. excelsum præcipitium: præcipitium in rupibus à se divulsis. Hesych.

Decomp. *Προαποσφάττω,* antè jugulo. Plut.

Διασφάζω, sive *διασφάττω,* jugulum alicui disseco, jugulum alicui aperio.

Διασφακτὴρ, ῆρος, ὁ, jugulum alicui resolvens, seu aptus ad aperiendum jugulum. ut, *διασφακτῆρι σιδήρῳ.* in Epigr.

Διασφαγὴ, ἡ, hiatus ille qui cernitur in jugulo seu gutture dissecto. Et general. quivis hiatus, quodlibet interstitium: ut, de hiatibus in muro disrupto, Esdræ l. 2.

Διασφὰξ, ὁ, interstitium quo duræ rupes distant à sese avulsæ. Herodot. in Thal. [lib. 2. cap. 158. *ἡ διωρὺξ— τείνει ἐς διασφάγας φερούσας ἀπὸ τοῦ οὔρεος πρὸς μεσημβρίην* &c.]

Ἐπισφάζω, vel *Ἐπισφάττω,* jugulo seu macto super. Eur. in Hec. *ἆρα κἀμ' ἐπισφάξαι τάφῳ Δοκοῦν Ἀχαιοῖς ἦλθες;* Et simpliciter, jugulo, macto, trucido. Plut. in Fab. † In pass. apud Xen. Pæd. p. 184. e.†

Ἐπισφαγεὺς, jugulator, mactator. Hippocr. et Poll. l. 2. sic dicitur cavum illud cervicis prope spondylum *στροφία,* quoniam ibi nonnullis pecudibus culter immittitur.

Ἐπισφαγιάζομαι, immolo seu macto super, immolo pòst.

Decomp. *Προσεπισφάττω,* jugulo. Plut.

Κατασφάζω, seu *κατασφάττω,* idem quod *σφάττω.* Eur. in Rhes. Luc. [*Κατασφάζομαι.* Æsch. Eum. 102. Soph. Œdip. Tyr. 750.]

Κατασφακτικὸς, jugulatorius: seu avidus jugulationis et cædis, sanguinolentus.

[*Ἐπικατασφάζω.* Herodot. Hist. lib. 1. Adrastus *ἑωϋτὸν ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ.*]

Ἐπικατασφάττω, (*decomp.*) idem quod *ἐπισφάττω.* Luc. de luct. Paus. in Messen.

[*Προσφάζω.* Eurip. Helen. 1271. *Προσφάζεται μὲν αἷμα πρῶτα νερτέροις.* Vide Not. Cl. Barnes.]

Προσφάττω, macto seu jugulo antè.

Πρόσφαγμα, hostia, victima. Eurip. in Hec. [Æsch. Ag. 1287.]

[*Συσφάζω.* Eurip. Iph. in Taur. 684. *Κοὐκ ἔσθ', ὅπως οὐ χρὴ συνεκπνεῦσαί μέ σοι, Καὶ συσφαγῆναι,* &c.]

Ὑποσφάττω, subtus jugulor, jugulum succido.

Ὑπόσφαγμα, τὸ, cruor. videtur dici sanguis, qui colligitur vasculo supposito pecudi jugulatæ. Item ejusmodi sanguis in cibum formatus, variâ conditurâ: ut apud Athen. l. 7. sic dicitur cibarium ex sanguine pecudis recens jugulatæ confectum, ex sale, caseo, melle, cumino, laserpitio, &c. ¶ Sic et dicitur suffusio sanguinis in oculo ex ictu, apud Galen. de symptom. Paul. Ægin. l. 3. c. 32.

Ὑποσφὰξ, ὁ, itidem appellatur cavitas juguli, cui subditur culter jugulatorius: seu hiatus inter partes juguli dissectas. Eust.

Composita ex σφαγὴ, aut aor. 2. ἐσφάγην, et σφαγίς.

[*Ἄσφακτος.* Eurip. Ion. 228. *ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις μήλοισι, δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν.*]

Αἱματοσφαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sanguinolentè jugulatus, sanguinolentam cædem habens. Æschyl. [Pers. 818. *τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσφαγὴς Πρὸς γῇ Πλαταιῶν Δωρίδος λόγχης ὕπο.*]

Αὐτοσφαγὴς, ipse à se ipso jugulatus, qui se ipse occidit. Eur. in Phœn. [1326. *Αὐτοσφαγῆ δύστηνον ἐκόμισ' ἐν χεροῖν.* Schol. *Αὐτοσφαγῆ. ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἐσφαγμένον.* Suid. Lex. I. 388. *Αὐτοσφαγῆ. τὸν ὑφ' ἑαυτοῦ ἀναιρούμενον. Αἴας φησί·* &c. sc. Soph. Aj. 841. *Καί σφας κακοὺς——ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ, Αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς Πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.*]

Βουσφαγέω, boves macto. Eurip. in Electr. [627. *Οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, βουσφαγεῖν ὡπλίζετο.*]

Βουσφαγία, boum mactatio. Epigr.

Βοοσφαγία, idem.

Μηλοσφαγέω, oves jugulo, oves macto seu immolo. † Soph. El. 282.†

Μηλοσφαγία, ovium jugulatio aut immolatio. Hesych.

Νεοσφαγὴς, nuper jugulatus, recens occisus. Eurip. in Hec. Apud Soph. [Tr. 1146.] *νεοσφαγῆ φόνον,* recens editam cædem.

Νεόσφακτος, idem.

Παρασφαγὶς, ίδος, ἡ, pars jugulo vicina. Poll. l. 2.

[*Ταυροσφαγέω.* Æsch. S. c. Th. 43.] [*ταυροσφαγοῦντες.* Schol. β'. *ταύρους σφάττοντες.* Vide Aristoph. Lysistr. 188. Schol. ubi Æschylus laudatur.]

[*Ταυροσφάγος.* Soph. Trachin. 618. *δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.*]

Χοιροσφάγος, ου, ὁ, qui porcos mactat, porcorum jugulator. Hesych.

ΣΦΑΙ'ΡΑ, *ας, ἡ,* sphæra, globus: quum de astronomica seu cœlestisphæra dicitur. Plut. symp. 2. *ταῖς τῶν ὀκτὼ σφαιρῶν περιφοραῖς.* ¶ Item pila qua in sphæristerio luditur. Od. ζ'. *Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια.* Sic et Od. θ'. Sunt et pugilum plumbeæ *σφαῖραι,* pilæ seu massæ ex plumbo: unde *σφαιρομαχία.* Alia etiam in modum sphæræ rotunda et globosa *σφαῖραι* dicuntur. Athen. l. 11. *σφαίρας ποιοῦντες,* formantes in massas rotundas seu pilas. Metaphoricè Alexis apud eund. l. 4. *ἐν ἔτεσι δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν,* bona sua velut pilulam devoravit. Itidem dicitur et, *σφαῖραν ποιεῖν τὴν οὐσίαν,* et, *συστρογγυλοῦν τὴν οὐσίαν.* ¶ *Σφαῖραι θαλαττίαι,* pilulæ marinæ, dicuntur recrementa maris globosa è spuma maris in littoribus et scopulis concrescentia, Aristot. histor. an. lib. 9. cap. 14. *τῶν κατὰ τόπ.* aliter *ἁλὸς ἄχναι* dictæ, globuli velut pilorum rufi.

Σφαιρικὸς, οῦ, ὁ, ad sphæram pertinens, sphæræ seu globi proprius: ut, *σφαιρικὸς λόγος.* Et, *σφαιρικὰ,* sphærica, res sphæricæ. Epigr. l. 2. Exponitur etiam, globosus. Fœmin. *σφαιρικὴ,* idem quod *σφαιριστικὴ,* apud Athen. l. 1.

Σφαιρικῶς, in modum sphæræ seu globi, quemadmodum pila. Plut. de orac. Pyth.

Σφαιρίτης, ου, ὁ, rotundus et globosus in modum sphæræ seu pilæ. Fœm. *σφαιρῖτις, ιδος, ἡ,* ut, *σφαιρῖτις κυπάρισσος,* cupressus quæ pilulæ in modum rotunda semina fert. Galen. *τῶν κατὰ τόπ.* lib. 1. Aët. lib. 12. cap. 44.

Σφαιρίον, τὸ, globulus, pilula. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 1. Diosc. l. 2. c. 213. ¶ Sic etiam dicitur totus ambitus narium. Poll. l. 2.

Σφαιρίδιον, itidem pilula, globulus.

Σφαιρηδὸν, in modum pilæ vel pilulæ, faciendo pilam seu orbem. Il. ν'. Oppian. de venat. l. 3.

Σφαιρόω, ῶ, conglobo, in pilam seu rotundam et globosam massam conformo. Galen. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σφαιρόομαι, οῦμαι, in pilam conglobor, &c. Diosc. l. 2. c. 37. Dicitur et hasta aut jaculum *σφαιροῦσθαι,* quum ei rotunda aliqua ex ligno pila infigitur, ne pungere possit, aut quum à fabro cuspis seu mucro rotundatur, ita ut ex mucronata cuspide fiat rotunda pilula. Xen. de re equ. *ἐσφαιρωμένα τε ἔχων ἀκόντια.* [Theoc. κβ'. 46.]

Σφαίρωμα, τὸ, massa rotunda seu globosa in modum pilæ; idem quod *σφαῖρα.* Aristot. in Mechan. ¶ *Σφαιρώματα* item dicuntur rotundæ ac globosæ narium partes. Schol. Aristoph. in Pace.

Σφαιρωτὴρ, ῆρος, ὁ, corrigia seu lorum calcei. Greg. in orat. *εἰς ἐπιφάν.*

Σφαιρωτὸς, rotundatus in globosam rotundamque massam, coactus in modum pilæ. Xen. de re equ.

Σφαιρίζω, f. *ίσω,* pila ludo. Plut. de aud. *τοῖς σφαιρίζουσιν ἅμα τοῦ βαλεῖν καὶ τοῦ λαβεῖν τὴν σφαῖραν ἡ μάθησις.*

Σφαίρισις, εως, ἡ, lusio pilaris, ludus pilæ. Aristot. rhet. 1.

Σφαιριστήριον, τὸ, locus in quo pilâ luditur. Utitur Sueton. in Vesp. et Plin. jun. ep. 17. l. 2.

Σφαιριστὴς, οῦ, ὁ, qui pilâ ludit, qui callet artem ludendi pilâ. Athen. l. 22.

Σφαιριστικὸς, pertinens ad *σφαιριστήν.* Item peritus ludere pila. Et fœm. *σφαιριστικὴ, s. τέχνη,* ars seu scientia ludendi pila. Athen. l. 1.

Composita.

Ἀποσφαιρίζω, ejaculor et relido pilam, pilam repello seu resilire facio. Item retorqueo et relido in modum pilæ. Aristot. probl. 9. sect. 24.

Διασφαιρίζω, in modum pilæ disjicio. Eurip. in Bacch. [1133.] *πᾶσα δ' ἡματωμένη Χεῖρας, διεσφαίριζε σάρκα Πενθέως,* carnem Penthei, instar pilæ, quæ à ludentibus huc illuc impellitur, dissipabat.

Ἡμισφαίριον, τὸ, dimidiata spæra, dimidiatus globus, seu dimidia sphæræ aut globi pars. in Axiocho.

Περισφαιρηδὸν, idem quod *σφαιρηδὸν,* in globi modum. Aratus.

Συσφαιρίζω, unà cum alio seu aliis pilâ ludo.

Συσφαιριστὴς, οῦ, ὁ, collusor in ludo pilæ: apud Suid.

ΣΦΑ'ΚΕΛΟΣ, *ου, ὁ,* partis alicujus inflammationem perpessæ mortificatio, *νέκρωσις,* propter caloris nativi et insiti *σβέσιν.* qui non solùm carnem putredine, sed et carie ossa absumit. Quem sequitur *μελανισμὸς,* nigredo partis emortuæ, et *σῆψις φονώδης,* putredo cadaverosa. Superstitiose vulgo et imperite ignis S. Anthonii dictus. Primùm gangræna est, *ἡ γάγγραινα,* quamdiu in solâ carne grassatur; sphacelus incipiens. Sic apud Athen. l. 2. (☞ *Παρὰ τὸ σφάττειν,* propter caloris nativi insiti extinctionem.) Vide Gal. comm. in Aph. 79. l. 7. et Aët. l. 3. serm. 2. c. 56. ¶ In arboribus ille tunc est, quum radices nigrescunt, atque emoriuntur, apud Theophr. ¶ Nam aliter, quum cœli injuriâ, siderumque, ipsæ tabescunt, sideratio nominatur, *ἀστροβολία,* et *ἀστροβλησία.* Quæ omnia *ἀπὸ τοῦ κράδου* eo differunt, quòd hic vitium sit in ramis nigrescentibus. ¶ Equis etiam sideratio, *σφάκελος,* tribuitur, apud Apsyrt. in Hippiatr. ¶ Apud Æschyl. *παραπληξία,* et mentis emotio sic nominatur. in Prometh. *ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι,* furore atque insaniâ accendor. [Pr. 877. 1044.] ¶ Suidæ etiam est medius digitus, qui et infamis nominatur. ¶ Est et species quædam *σφάκου.* de qua in *σφάκος.* ¶ At *σφάκελλος* vide in *Φάκελλος.*

Σφακελίζω, F. *ίσω,* infestor eo morbo, qui *σφάκελος* dicitur. Plat. in Tim. *σφακελίσαν ὀστοῦν,* os labefactum et carie exesum. Item gangrænâ vitior: apud Hippocr. l. 7. aphor. 50. Apud Dioscor. l. 2. c. 153. *σφακελίζοντα τραύματα,* vulnera tabem minantia.

Σφακελίζομαι, idem cum *σφακελίζω,* in priori signif. ¶ Arbores etiam seu plantæ *σφακελίζεσθαι* dicuntur, quum earum radices nigrescunt atque emoriuntur: apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 30.

Σφακελισμὸς, idem quod *σφάκελος.* Theophr. hist. pl. l. 14. c. 16.

Σφακελίας, ου, ὁ, qui infestatur *σφακέλῳ.* Idem de caus. pl. l. 5. c. 11.

Φάκελος, idem quod *σφάκελος.* Pro quo apud Ammon. legitur *φάκελον, τό.*

Composita.

Ἀποσφακελίζω, idem quod *σφακελίζω,* Exponitur etiam, *σφάκελον* induco, debilito, putrefacio. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 28. *Ἵπποι δὲ ἀνεχόμενοι φέρουσι τὸν χειμῶνα τοῦτον, ἡμίονοι δὴ οὐδὲ ὄνοι ἀνέχονται τὴν ἀρχήν. τῇ δὲ ἄλλῃ ἵπποι μὲν ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι, ὄνοι δὲ καὶ ἡμίονοι ἀνέχονται.*]

Ἀσφακέλιστος, ὁ καὶ ἡ, ὁ οὐκ ἐσφακελισμένος, non infestatus *σφακέλῳ.*

ΣΦΑ'ΚΟΣ, *ου, ὁ,* salvia. herba nota, de qua Dioscor. lib. 3. cap. 40. et Apul. de virtut. herb. Aristophan. *κᾆθ' ὁ μὲν ἔτριβε κεδρίδας, ἄνηθον, σφάκον.*

Σφακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, abundans *σφάκῳ.* Hesych.

Σφάκελος, ου, ὁ, salvia mas. Theophr. histor. pl. l. 6. c. 2. ¶ Alias signif. vide in *Σφάκελος,* quod præcessit.

Ἐλελίσφακος, ὁ, seu *ἐλελίσφακον, τὸ,* (*comp.*) salvia obversa et implicata mari, i. fœmina. Quam alii sylvestrem faciunt. Vide Diosc. et Apul. loc. cit. et Theophr. ibidem. item Plin. l. 22. c. 25.

Ἐλελισφακίτης οἶνος, vinum salvia conditum: apud Diosc. l. 5. c. 71.

ΣΦΑ'ΛΛΩ, F. *αλῶ,* supplanto, everto, prosterno. Od. ρ'. *οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο.* Xen. de rep. Laced. *αἱ οὐκ ἀναγκαῖαί μεν πόσεις σφάλλουσι μὲν τὰ σώματα, σφάλλουσι δὲ γνώμας.* Plerunque metaphoricè usurpatur, ut everto, labefacio, apud Lat. Eurip. initio Hippol. coron. *Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη, Σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.* [Med. 198. id. Phœniss. 712.] Thuc. lib. 5. *ὡς οὐδὲν σφήλας τὴν πόλιν διεγένετο,* nihil fecit quo respublica labefactari posset et everti. Item, fallo, circumvenio. Plat. ep. 7. *ταὐτὸν δὲ καὶ Δίωνα ἔσφηλε,* idem

Dionem quoque fefellit. Plut. de def. orac. πολλαῖς γὰρ σχίσεσιν οἱ θεοὶ, οὐ σοφισμάτων, ἀλλὰ πραγμάτων, σφάλλουσιν ἡμᾶς, multis modis Dii nos, non captionum, sed rerum, fallunt. Interdum exponitur, frustror spem alicujus, facio ut quis sua spe excidat. ut apud Herod. l. 2. ἔσφηλε δ' αὐτοῦ τὴν γνώμην ἡ τύχη. Expon. etiam, in errorem induco, apud Hermogen. Item averto. apud Plut. in Themist. τὰς ναῦς ἔσφαλλε.

Σφάλλομαι, supplantor, evertor, labefactor. Plut. de laude propria, ἀνὴρ ὑπὸ τύχης σφαλλόμενος. ¶ Interdum, titubo, vacillo. † Sic Xen. Pæd. 1. 3. 9. de mente et corpore.† Aristoph. in Vesp. Ὁδὶ δὲ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται. De titubatione in sermone, apud Plut. in Alcib. πολλάκις ἐσφάλλετο. ¶ Significat et, labor, decipior, erro, fallor. Isocrat. ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται διαφθαρείσης τῆς διανοίας, in multis errat. Exponitur et, offendo, rem infeliciter gero, frustror, excido. Plat. polit. 1. ἐὰν ἄρα σφαλῇ τι. Thuc. σφαλεὶς τῆς δόξης, spe deceptus. Et cum dat. apud Herod. l. 6. &c. Σφάλλομαι τι ὑπὸ σοῦ, aliquid detrimenti abs te accipio. Xenoph. † Pæd. 1. 6. 21.† Dicitur et res aliqua σφαλῆναι, i. malè geri, infelici successu administrari : apud Thuc. l. 2. (Eurip. Med. 1012. Cum Præp. ἐν. Soph. Tr. 630. pro ἀποτυγχάνομαι. 1129.)

Σφάλμα, τὸ, lapsus, casus, error : ut, σφάλμα τῆς φωνῆς, lapsus vocis, apud Plut. in Alex. Et, ἐπὶ τῷ κατὰ τὴν πορείαν σφάλματι, itineris errore. Phil. de vit. M. l. 1. Item, peccatum, delictum, offensa, Xen. Pæd. 8. Exponitur et, infortunium, infelix successus, clades : ut apud Thuc. l. 8.

Σφαλμέω, labor, collabor, concido. Polyb. de equo Scipionis, οὐ μὴν ὁλοσχερῶς ἐσφάλμησε.

Σφαλερὸς, ὁ, qui inter eundem lapsat, qui titubat et vacillat fallente vestigio. Nic. in Alexiph. Dioscor. lib. 6. cap. 19. De re dictum, expon. lubricus, instabilis, fallax, quo tutò niti non possis : ut, σφαλερὸν πύργου ῥῦμα, apud Sophocl. in Ajace. (Æsch. Eum. 377.) Sic, σφαλεροῦ γόνατος, genu titubantis et succidui. Epigr. l. 2. Exponitur et, periculosus, noxius.

Σφαλερῶς, lubricè, parum tutò, dubiè. Isocr. in Areop.

Σφηλὸς, ὁ, qui facilè labefactari aut commoveri potest. Hesych. Exponitur etiam, densus, obliquus, apud eundem.

Σφέλας, ατος, τὸ, scabellum : (dictum παρὰ τὸ ῥᾷον σφάλλεσθαι, ὅ ἐστιν ἀνατρέπεσθαι, teste Eust. Odyss. σ'. Ὣς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαβεν. Sic et Od. ῥ'. ‡ Apoll. Arg. iii. 1158.‡ ¶ Apud Nic. in Alex. Ἢ σφέλα ἢ ὅλμῳ κεάσας, schol. dicit, esse lignum cavum ut pila. ¶ Dicitur et de sede remigum in navi. Hesych. et Eust.

Ἐπισφελίτος, ου, ὁ, (comp.) remex. Hesych. et Eust. ex Paus.

Composita: ac primùm ex σφάλλω, cum præpos.

Ἀνασφάλλω, erigo lapsum, suscito, attollo. Item, à morbo recreo : apud Luc. Et neutr. erigor à lapsu, attollor. Item, à morbo recreor, convalesco. Synes. ἐὰν ἀνασφήλω, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εὐθὺς ἵεμαι. Sic, μόρια ἀνασφήλαντα, membra sanitati restituta: apud Alex. Aphr. probl. l. 2.

Decomp. Δυσανάσφαλτος, ὁ καὶ ἡ, difficulter ex morbo resurgens, qui ægrè convalescit. Hippocr. περὶ τροφῆς.

Εὐανάσφαλτος, facilè revalescens. ibid.

Ἀποσφάλλω, subverto, pessundo. Item, à via aberrare facio, seduco. Od. γ'. ὅντινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι Ἐς πέλαγος μέγα. Et cum genit. facio excidere ab incepto, impedio. Il. ἑ. μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.

Ἀποσφάλλομαι, subvertor, pessundor, delabor. Plut. in Per. Item, aberro, frustror, excido. Cum genit. apud Plut. et Xen. l. 1. † Pæd. l. 5. p. 123. b.† (Æsch. Pr. 471. Pers. 392.)

Ἀποσφαλμέω, idem quod σφαλμέω, collabor, concido : apud Polyb.

Ἀποσφήλωσις, aberratio, casus, prolapsio, ἀποτυχία, Suid. Hesychio, ἀπενέγκωσις. Varino, ἀποπληξία.

Διασφάλλω, aberrare facio, fallo.

Διασφάλλομαι, fallor, aberro : ut, διασφαλῆναι τῆς πρὸς ὑμᾶς συμμαχίας. Æsch. in Ctesiph.

Ἐπισφάλλω, idem quod σφάλλω.

Ἐπισφαλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui labefactari potest, lubricus, instabilis, incertus, periculosus. Plut. in Fab. ἐπισφαλὲς ἐστι πιστεύειν ἀνδρὸς ἑνὸς τύχῃ τηλικαῦτα πράγματα.

Ἐπισφαλῶς, ita ut labefactari et everti queat, lubricè, non sine periculo. Idem in Sol.

Παρασφάλλω, alium aberrare facio : propriè, à latere alicui adstans. Il. θ'. παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων, ejus ictum aliò avertit.

Παρασφαλὴς, idem quod σφαλερὸς, lubrico pede incedens, vacillans, titubans. Nic. in Alexiph.

Περισφαλὴς, lubricus. Plut.

Composita desinentia in σφαλὴς, citra præpositionem.

Ἀκροσφαλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, proclivis ad lapsum : ut, ἴχνος ἀκροσφαλὲς, apud Nic. in Alexiph. Et metaph. lubricus, periculosus. Sic etiam dicitur homo, qui statim in hanc vel in illam partem labitur, cui imminet periculum à re aliqua. Plut. ἀκροσφαλὴς πρὸς ὀργὴν, ad iram proclivis, iracundus. Exponitur etiam, qui citò labitur et peccat, apud eund. et qui citò periclitatur morbo, apud Plutarch.

Ἀρισφαλὴς, valde lubricus, in quo facilis est lapsus. Hom.

Ἀσφαλὴς, minimè lubricus, et ex conseq. tutus, non periculosus : ut, ἀσφαλὴς τόπος, apud Dem. in ep. Phil. Sæpe absolutè dicitur, ἐν ἀσφαλεῖ, pro, ἐν ἀσφαλεῖ τόπῳ. ut apud Xen. Pæd. 3. ἐν ἀσφαλεῖ εἰσι τοῦ μὴ παθεῖν, tuti sunt ab omni periculo. Sic et alibi apud eundem. † Superlativus est l. 3. p. 78. e. ἀσφαλέστατος.† Interdum ἀσφαλὴς, dicitur, qui non potest everti et dejici, tam firmus ut subverti nequeat. ut, ἀσφαλὲς ἕδος, apud Plut. in Per. † Sic Hesiod. Theog. 117.† Et, qui tutus est adversus fortunæ incursus seu insidias, cui tutum esse solet consilium : ut apud eundem ibidem Pericles dicitur ἀσφαλὴς καὶ δραστήριος τοῖς πολίταις, civibus fidi loco præsidii, (Eurip. Phœniss. 556. 853.) ¶ Τὸ ἀσφαλὲς, securitas. Luc.

Ἀσφαλέως, tutò, securè, sine periculo. Il. ῥ'. et Od. ῥ'. et apud Hesiod. † Theog. 86.† Pro eo contractè dicitur ἀσφαλῶς, in prosa : apud Xen. † Pæd. 1. 4. 16. et ἀσφαλέστερον. 1. 6. 5. securius. et l. 3. p. 73. d.† et Herodian. Exponitur etiam, certò, haud dubiè : apud Thuc. l. 1. (Eurip. Phœniss. 115. Aristoph. R. 390. Æsch. Suppl. 95.)

Ἀσφάλεια, ἡ, securitas. † Xen. Pæd. l. 4. p. 197. d.† Et, μετ' ἀσφαλείας, tutò, securè : Isocr. de Pace. Et, ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι, in tuto esse, apud Thuc. ¶ In contractibus, et fide data, ἀσφάλεια dicitur cautio, aut pignora et sponsores. Unde, ἀσφάλειαν ποιοῦμαι, satisdo, apud Theophyl. inst. l. 2. Et, ἀσφάλειαν διδόναι, dare cautionem seu idoneos sponsores. ¶ Exponitur etiam, libera et secura potestas huc illuc commeandi, fides publica, salvus conductus : unde, πομπὴν μετ' ἀσφαλείας παρασχεῖν, apud Plut. in Alcib. Interdum significat firmum præsidium. ut apud Greg. in Maccab. encom. (Soph. Œdip. Tyr. 51. Æsch. Suppl. 504.)

Ἀσφαλίζω, f. ίσω, firmo, stabilio : (propriè, eum qui lapsat, in lubrico loco pedem figere non valens.)

Ἀσφαλίζομαι, idem. Item, confirmo, affirmo, pro certo assero. Chrysost. in ep. ad Corinth. Item, tutum reddo, munio. Polyb. ἀσφαλισάμενος τὰ ἐν τῇ πόλει, quum oppidum munitionibus firmasset. ¶ Dicitur et is ἀσφαλίζεσθαι, qui aliquem securum reddit, datis sponsoribus, seu qui fidejussoribus cavet : ut in Biantis sententia, περὶ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι. Item qui se ipsum quasi munit, ne aliquid faciat, hoc est, qui sibi ab aliquo facto cavet. Greg. ἀσφάλισαι μὴ πάλιν κακῶς ἐξανθήσῃς, cave ne rursus malè pullules. ¶ Significat etiam ἀσφαλίζομαι, propulso, arceo : cum accus. apud Polyb. ¶ Passivè etiam sumitur pro munior, tutus reddor. Item securus reddor acceptâ cautione. Item affirmor, confirmor.

Ἀσφάλισμα, τὸ, id quo aliquem securum reddimus et certum : pignus. Item, tutamen, munimentum, locus quo nos munimus.

Ἀσφάλιος, et ἀσφαλίων, q. d. tutelaris, aut stabilitor. cognomen Neptuni, apud Plut. in Thes. et Oppian. in Halieut. sic dicti, quoniam fundamina terræ inconcussa custodire dicitur à gentilibus, teste Oppian.

Ἄσφηλος, qui labefactari nequit, immobilis. Hesych.

Decomp. Διασφαλίζω, et διασφαλίζομαι, idem quod ἀσφαλίζω et ἀσφαλίζομαι, munio, tutum reddo. Polyb. l. 5.

Ἐξασφαλίζω, pro iisdem.

Κατασφαλίζω, idem : vel demissum munio, aut securitatis caussâ demissum obfirmo. Maccab. l. 3.

Παρασφαλίζω, juxtà munio : aut obiter et leviter munio.

Προασφαλίζω, præmunio.

(Δομοσφαλὴς. Æsch. Ag. 1542.)

Νοοσφαλὴς, mente captus. ut, νοοσφαλὲς ὄμμα, mente captus oculus, oculus insaniam præ se ferens.

ΣΦΑ'ΡΑΓΟΣ, et σφάραγγος, ου, ὁ, sonus qui guttere emittitur. Item, ipsum guttur, fauces. Eust. et Etym.

Σφαραγέω, ῶ, guttere sonum edo. Interdum de alio quoque sono dicitur. Odyss. ι'. Γλήνης καιομένης, σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι, strepebant. Ibidem (de ovibus quibus erant ubera lacte distenta;) Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο.

Σφαραγίζω, cum strepitu excito. Hesiod. in Theog. † 706.† Σὺν δ' ἄν ἐμοὶ ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον.

Ἀσφάραγος, idem quod σφάραγος, Iliad. χ'. ¶ Item asparagus : vide in Ἀσπάραγος.

(Ἀσφαραγέομαι. Theoc. ιζ'. 94.)

Composita.

Ἀνεμοσφάραγος, vento perstrepens. Pind. [Pyth. Θ. 6. Τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτὲ Λατοΐδας Ἅρπασεν, &c. Vento-perstrepentibus sinibus.]

Βαρυσφάραγος, gravistrepus. Idem. [Isth. H. 45. Σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν, Κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πατρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων.]

Ἐρισφάραγος, idem. Hom. hymn. 1. in Merc. ¶ Exponitur etiam qui magno et elato collo est. Hesych.

Περισφαραγέω, ῶ, circumstrepo. Apud Nicand.

Πυρισφάραγος, igni perstrepens. Theoc. in Syringe.

ΣΦΕ'ΝΔΑΜΝΟΣ, ου, ἡ, acer arbor. Theophr. hist. pl. l. 2. Pro eodem legitur et τὸ σφένδαμνον, apud eundem lib. 3. ¶ Est et species cannabis. Suid.

Σφενδάμνινος, acernus. Item, durus, firmus, solidus : quoniam tale est hujus arboris lignum, apud Aristoph. in Acharn.

ΣΦΕΝΔΟ'ΝΗ, ης, ἡ, funda. (☞ Dicta παρὰ τὸ σπεύδω. ἐπισπεύδει γὰρ οἷον αὐτὴ καὶ κατεπείγει τὴν τῶν λίθων ἄφεσιν, inquit Eustath.) Eurip. in Phœn. πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις Ἐμαρνάμεσθα, σφενδόναις θ' ἑκαβόλοις. (1102. Æschyl. Ag. 1019.) Xenoph. Pæd. 7. σφενδόνας δὲ καὶ τούτους ἠνάγκασεν ἔχοντας ἕπεσθαι. ¶ Σφενδόνη τοῦ δακτυλίου, pala annuli. Plat. polit. 2. ¶ In oculo sic nominatur quod pupillam in se continet, ut funda lapidem. Poll. l. 2. ¶ A similitudine τῆς πετροβόλου σφενδόνης, dictum fuit etiam σφενδόνη ornamentum quoddam muliebre, apud Poll. l. 5. c. 16. et Eust. † Per metaph. grando. Aristoph. Nub. 1123. V. Spanhemius.†

Σφενδονίτης, seu σφενδονήτης, ου, ὁ, funditor, qui fundæ rotatu lapidem aut plumbum jaculatur. Phil. de vit. M. l. 1. Per η scriptum invenitur apud Xen. Pæd. 7. et Plut. ac tum potiùs est verbale à σφενδονάω, seu σφενδονέω.

Σφενδονηδὸν, in modum fundæ. Etym.

Σφενδονάω, seu σφενδονέω, fundâ utor : fundam torqueo. Xen. Hell. 2. ἠκόντιζον, ἔβαλλον, ἐτόξευον, ἐσφενδόνων. Plut. in Probl. Hell. εἶργον, καὶ ἀποβαίνειν ἐκώλυον, σφενδονοῦντες. Item, fundâ insequor, fundâ peto. Gregor. Σφενδονᾷ τὰ θηρία. Item, more fundæ roto seu torqueo. Aristot. (de struthiocamelo;) τοὺς παραπίπτοντας λίθους εἰς τοὐπίσω σφενδονᾷ τοῖς ποσὶν, lapides in fuga contra insequentes pedibus ingerit more fundæ.

Σφενδονάομαι, ῶμαι, fundâ torqueor. Item, velut fundâ tactus disjicior. Eur. in Phœn. ἐκ δὲ κλιμάκων Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη.

[Σφενδονητικός. Lycophr. Alex. 633. Schol. Plat. Laches. Καὶ τὸν μὲν μετὰ σφενδονητικῆς, ἢ τοξικῆς, ἢ ἄλλης τινὸς τέχνης καρτεροῦντα ;]

Σφενδονίζω, idem quod σφενδονάω. Reg. l. 1. c. 25. τὴν ψυχὴν τῶν ἐχθρῶν σου σφενδονίσεις, instar fundæ rotabis.

Composita.

Ἀποσφενδονάω, seu ἀποσφενδονέω, fundâ torqueo, fundâ rotatum emitto. Luc.

Ἀποσφενδονίζω, fundâ torqueo, fundâ ejaculor. Joseph.

Ἀποσφενδόνητος, ὁ καὶ ἡ, fundâ emissus. Item, fundâ repulsus. Plut. in probl. Hell.

Βελοσφενδόνη, exp. telum phalarica. Apud Plut. in Sylla exp. sagitta.

Διασφενδονάω, aut διασφενδονέω, fundæ rotatu dissipo, fundâ disjicio. Impropriè apud Plutarch. Alexander dicitur Bessum διασφενδονῆσαι, i. duabus arboribus in terram flexis corpus ejus alligasse, quæ deinde in altum redeuntes secum id rapiebant, et discerpebant. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. cap. 2. §. 2. οἱ φερόμενοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας διεσφενδονῶντο.]

Διασφενδονίζω, idem. Plut. in Marcello.

Ἐκσφενδονάω, seu ἐκσφενδονέω, fundâ ejaculor. Item, funditoris more ejaculor, seu veluti fundâ tortum emitto. Basil.

Ὀπισθοσφενδόνη, dictum fuit muliebre quoddam ornamentum, apud comicos, quod ita capiti circumponebant, ut latiores ejus partes ponè, extremitates autem acuminatiores, et ligamen à fronte apparerent. Quidam exp. reticulum. Eust.

ΣΦΗ'Ν, ηνὸς, ὁ, cuneus, quo ligna aut lapides, in scissuras indito et adacto, vi mallei finduntur. Suid. ¶ Item instrumentum tortorum, quo veritatem extorquent, apud Aristoph. (R. 813. Æsch. Pr. 64.)

Σφηνάριον, τὸ, cuneolus. Suid.

Σφηνίσκος, ου, ὁ, idem. ¶ Item, figura geometrica, à cuneoli similitudine, constans ex latis et quadratis lateribus in angusta et tenuia desinentibus, apud Nicom. ¶ Item, lineamentum in cunei formam involutum et intortum, apud medicos : ut P. Ægin. l. 6. c. 4.

Σφηνεὺς, έως, ὁ, cuneus : ita dicitur species quædam κεστρέως. Athen. l. 7.

Σφηνόω, ῶ, cuneo findo, cuneo adacto divello. Item, obstruo et obturo cuneo, vel obturo velut adacto cuneo. Exponitur etiam, condenso, stipo.

Σφηνόομαι, οῦμαι, cuneo adacto scindor : ut apud Suid. σφηνωθεὶς ἀπέθανε. Item, obstruor velut cuneo : ut, ἐσφηνωμένην καλάμῳ πιθάκνην, apud Diosc. l. 5. c. 40. Item condensor. stipor : ut, αἵματος ἐσφηνωμένου, condensati et infarti sanguinis, apud Gal.

Σφήνωσις, εως, ἡ, adactio cunei. Item, obstructio quæ fit cuneo. Et quævis obturatio : ut apud medicos σφήνωσις dicitur, quum humor alicubi hæret, artus veluti discuneans. Plut. in præcept. san.

Composita ex σφηνόω.

Διασφηνόω, discuneo. adacto impactoque cuneo dirimo et diffindo.

Ἐνσφηνόω, cuneum inculco vel intrudo. Item, impingo veluti cuneum: unde, χυμὸς ἐνσφηνωμένος, apud Ægin. Item, obstruo et inspisso, velut adacto cuneo. Diosc. l. 5. c. 29.

Κατασφηνόω, cuneo, i. cuneum adigens aliquid firmo. Hippocrat. de nat. infant.

Παρασφηνόω, condenso, constipo. Ægin.

Περισφηνόω, undique obstruo adactis cuneis. Et simpliciter, undique obstruo.

ΣΦΗ´Ξ, ηκὸς, ὁ, vespa. Hom. Il. μ΄. ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι. Iliad. π΄. σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις. Aristot. σφῆκες ἐργάται. Exponitur etiam crabro, apud eundem hist. an. l. 9. c. 4. ¶ Eust. scribit, denominari τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς διασφάγος, i. ἐκ τῆς μετὰ τὸ μέσον ἐντομῆς, quoniam nimirum in medio insectæ quasi sunt vespæ, et hiatus quidam in iis conspicitur.

Σφηκίσκος, ου, ὁ, lignum oblongum et in acutum desinens, ita ut latitudo paullatim contrahatur. à similitudine vesparum, quæ admodum adductam habent et strictam alvum, teste Hesych. Quidem exp. cuneolus. Utitur Aristoph. in Plut. ‡301.‡

Σφηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vespæ modo in acutum et angustum desinens. Item, homo cujus venter præ gracilitate et macie adductus est et angustus. Aristoph. in Plut. ‡561.‡

Σφηκὸς, οῦ, ὁ, idem. Hesych. Exponitur etiam robustus. Item versicolor, apud eundem. Substantivè significat cristæ in galea extremitatem angustam et constrictam, teste eodem.

Σφηκόω, ῶ, ex lato et crasso in angustum contraho, cuneo: unde pass. Il. ρ΄. Πλοχμοί θ᾽ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, ex lato crassoque ambitu in angustum et tenue acumen constricti erant. Item, obstruo et obturo, velut cuneo injecto. Diosc. l. 5. c. 64. σφηκώσας ἀγγεῖον. ¶ Apud Etym. σφηκῶσαι exp. δῆσαι, ligare additurque, sic usurpasse Phrynichum.

Σφήκωμα, τὸ, id quod ex lato in angustum contractum est. Est in galea seu crista ea pars cui pinnæ inseruntur. Aristophan. in Pace. Item, id quo aliquid, velut cuneo injecto, obturatur et obstruitur, apud Diosc. in præfat. l. 8.

Σφηκὼν, ῶνος, ὁ, sedes et domicilium vesparum, cella vesparum. Aristot. hist. an. l. 9. c. 41.

Σφηκίον, τὸ, idem. Idem ibidem. Pro quo apud Hesych. scribitur σφηκεῖον. ¶ Est σφηκεῖον et phalaugii genus, apud Nicand. in Ther.

Σφηκία, ἡ, examen vesparum. Plut. περὶ ἀοργησ.

Σφηκίωσις, ἡ, favi vesparum: vel nidi vesparum aut crabronum.

Σφηκισμὸς, genus harmoniæ, quod vesparum susurro non erat absimile. Hesych.

Composita.

Διασφηκόω, in vespam converto, vespæ figurâ et habitu induo. unde pass. apud Aristoph. in Vesp. θαυμάζει μ᾽ ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον.

Κατασφηκόω, idem quod σφηκόω.

Περισφηκόω, circumcircà obstruo, velut injecto cuneo: vel simpliciter, obstruo, obturo. Diosc. l. 5. c. 26.

Συσφηκόω, quod confusum erat informo, compono. Laërt.

Ψευδόσφηξ, vespa ementita et fictitia. vide Plin. l. 70. c. 10.

ΣΦΗ´ΤΤΙΟΣ, qui est è tribu quæ vocatur Σφηττός. ¶ Interdum, acer: ut, ὄξος σφήττιον, Aristoph. in Pluto, acetum acre vel acerrimum: metaphora ἀπὸ τῶν Σφηττίων, qui πικροὶ erant et συκοφάνται. vide schol.

ΣΦΙ´ΓΓΩ, F. ξω, stringo, constringo. (Æsch. Pr. 58.) Theocrit. idyll. 10. Σφίγγετ᾽ ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, manipulos demessos constringite vos, qui eos colligatis. Philo de mundo, συνάγων πάντα τὰ μέρη, καὶ σφίγγων, coagmentans omnes mundi partes, et constringens. Exponitur et, complector, arceo, cogo.

Σφίγγομαι, stringor, constringor. Plut. de primo frig. συνάγεται τῷ ἀέρι, σφιγγόμενος ἀπὸ ψυχρότητος, cogitur aëris frigore constrictus.

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui stringit, constringit, aut astringit. Apud medicos sic dicitur musculus ani rotundus, ultimam intestini recti oram ambiens, et adstringens intestinum rectum, ne ante tempus excrementa effluant. Poll. ipsum podicem sic appellari testatur lib. 2. ¶ Apud Tarentinos σφιγκτὴρ vocatur ὁ χιτὼν, teste Hesych.

Σφιγκτὸς, constrictus. Oppian.

Σφιγγία, ἡ, parsimonia et sordes victus: quum quis strictiore manu, quàm deceat, sumptus facit. Ecclesiast. 11.

Σφὶγξ, ιγγὸς, ἡ, nomen vatis cujusdam alatæ, faciem virgineam habentis, reliquo corpore leoni similis: quæ responsa consulentibus intellectu difficilia reddebat, ut tradit schol. Eur. vel quæ loquebatur ἐσφιγμένα ῥήματα, ut inquit Etym. quibus homines ita stringebat ut expedire se non possent. Eadem à Bœotis dicitur φὶξ, apud Hesiod. in Theog. teste ejus schol. unde φίκιον, rupes quam incolebat. Plura vide apud Tzetz. et Suid. ¶ Apud Athen. l. 9. et 10. sic vocatur qui ænigmaticè loquitur, seu qui ænigmaticis suis quæstionibus aliquem implicat. ¶ Refertur et inter animalium monstrosorum genera, apud Diod. Sic. et Plin. ¶ Per jocum apud Athen. l. 13. et 6. meretrices traduntur dici posse σφίγγες.

Composita.

Ἀποσφίγγω, stringo, adstringo, comprimo, coarcto: propriè, alicunde abstractum stringo. Luc. οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

Ἄσφιγκτος, ὁ καὶ ἡ, qui constringi nequit: vel non constrictus.

Διασφίγγω, perstringo, valde stringo. Erasistr. Item cohibeo, colligo.

Ἐπισφίγγω, adstringo, adductum ad me stringo, et arctè complector. Alex. Aphr. ἡ φύσις παρασφίγγει εἰς ἑαυτὴν τὸ ὑγιές.

Περισφίγγω, circumcircà stringo: vel constringo, coërceo, complector. Diosc. in præf. l. 8.

Συσφίγγω, constringo, constringendo cogo et contraho. Athen. l. 2.

Ὑποσφίγγω, substringo, subtus stringo. in Epigr.

ΣΦΟΔΡΟ´Σ, οῦ, ὁ, vehemens, qui impetu fertur, validus, vegetus. Dem. pro cor. ἐν τίσιν οὖν σφοδρὸν εἶναι τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα δεῖ; † Xen. Pæd. l. 2. 44. c.†

Σφόδρα, (adverb.) vehementer, impetuosè. Aristoph. in Plut. οὗτος εἰπέ μοι, Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτοσὶ σφόδρα; Plat. de rep. lib. 1. θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. Interdum ὁ σφόδρα, vehemens seu vehementissimus: unde apud Aristot. hist. an. lib. 8. ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι. Aliquando σφόδρα seu σφόδρα γε responsioni affirmativæ adhibetur, pro, admodum, maximè: ut apud Xen.

Σφοδρῶς, itidem, vehementer.

Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia.

Σφοδρύνω, vehementem seu vehementiorem reddo. Et neutr. vehementior reddor, incrementum accipio. Alex. Aphr. problem. l. 1.

Σφοδρύνομαι, idem. apud eundem probl. l. 2. (Æsch. Pr. 1010.)

ΣΦΡΑΓΙ´Σ, ῖδος, ἡ, (accus. ῖδα, et σφρᾶγιν è σφρᾶγις, Æolicè, teste Eust.) signum, sigillum: nota quæ rei imprimitur, ut dignosci queat. Plerunque de signo, quod annulo imprimitur epistolæ. Ut apud Thuc. l. 2. ἐπιστολὴν διαπέμψαι καὶ τὴν σφραγῖδα ἀποδεῖξαι. Sic Herodian. lib. 7. διασχολουμένῳ πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, circa signa agnoscenda occupato. Metaphor. apud Gregor. in enc. Maccab. σφραγὶς ἀθλήσεως, obsignatio certaminis. Pro nota crucis, apud eundem. (σφραγῖδος ἕρκος, sigillum. Soph. Tr. 624.) ¶ Item id ipsum quo nota imprimitur, velut annulus signatorius. Plut. in pol. præc. εἰκόνα τῆς πράξεως ἐν σφραγῖδι γλυψάμενος, &c. Sic et apud eundem de solert. anim. ¶ Σφραγὶς Λημνία, terra Lemnia, ex eo dicta, quòd non nisi signata venderetur. Plin. l. 35. c. 6. Eadem dicitur et σφραγὶς αἰγὸς, apud Diosc. l. 5. c. 113. quod capræ notâ signaretur. ¶ Item σφραγὶς, nomen trochisci seu pastilli, apud Aët. l. 9. c. 49. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 4. ¶ Σφραγῖδες dicuntur gemmæ, quibus signa et notæ insculpi possunt. Plin. l. 37. c. 7. ☞ Dictum videtur σφραγὶς παρὰ τὸ φράσσω, munio, pleonasmo τοῦ σ, ut propriè sit signum, quo aliquid munimus et confirmamus seu stabilimus.

Σφραγίδιον, τὸ, sigillum. Item, annulus signatorius. apud Plutarch. περὶ ἀοργησ.

Σφραγίζω, F. ίσω, signo, sigillo, nota impressa insignio. Dioscor. l. 5. c. 213. σφραγίζοντες εἰκόνι αἰγός. ¶ Item, cruce insignio: apud Chrysost. comm. in ep. ad Tim. ¶ Item, obsigno, i. approbo mea autoritate, veluti sigillo impresso. Joan. c. 6. et 3. Item, consigno, seu obsignatum trado aut depono: unde media voce ep. ad Rom. c. 15. σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπὸν τοῦτον.

Σφραγίζομαι, signor, signo notor, obsignor. Eur. in Iph. Taur. Δεινοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι. (Æsch. Eum. 831.) Item activè, idem quod σφραγίζω.

Σφράγισμα, τὸ, idem cum σφραγὶς, signum seu nota alicui rei impressum. Xen. Hellen. l. 1. et 5.

Σφραγιστὴρ, pro sigillo. Laërt.

Σφραγιστὴς, sigillator. Plut.

Composita.

Ἀνασφραγίζω, resigno, signum tollo. in Pand.

Ἀποσφραγίζω, idem. Diog. Laërt. μαθόντα δὲ τοῦτο τὰ θεραπόντια ἀποσφράγιζε. ¶ Interdum idem quod σφραγίζω. unde in passiva voce, apud Eurip. in Orest. [1108.] (de Helena:) καὶ δή μου πάντ᾽ ἀποσφραγίζεται, omnia mea signis notat: schol. exp. σφραγῖδας ἐπιτίθησι, ὡς δὲ πάντα κληρονομήσασα τὰ ἐμά.

Ἀποσφράγισμα, idem cum σφράγισμα, signaculum seu sigillum: seu id quo aliquid obsignatur. Athen. l. 13.

Decomp. Ἐναποσφραγίζω, idem quod ἐνσφραγίζω, notâ insignio, signum imprimo. Laërt.

Ἀσφράγιστος, ὁ καὶ ἡ, non signatus, cui nulla nota impressa est. Exponitur etiam, pastore carens. Etym.

Ἐκσφραγίζω, exsigno alicunde, exemplari sumpto signo, ad exemplar signo.

Ἐκσφράγισμα, effigies expressa. Greg.

Ἐνσφραγίζω, signum imprimo, notâ insignio: pro quo Ionicè ἐνσφρηγίζω, in Epigr.

Ἐπισφραγίζω, idem. Item, probo, approbo, subscribo. Item, consigno. Unde apud Plat. in polit. δεῖ γὰρ χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰδεῶν, αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι. ‡ Ph. §. 20.‡ Apud Aristid. ἐπισφραγίζεσθαι τὴν νίκην, exp. concludere velut sigillo.

Ἐπισφράγισις, obsignatio. In edit. Inst.

Ἐπισφραγιστὴς, qui sigillum imprimit, obsignator.

Προσεπισφραγίζομαι, (*decomp.*) insuper sigillo meo comprobo. Metaph. apud Dem. in ep. ad Theram. calum. προσεπισφραγιζομένους τὴν ἀγαθὴν τύχην.

Κατασφραγίζω, obsigno, obsignaculo claudo. (Κατασφραγίζομαι. Æsch. Suppl. 954.)

Μοσχοσφραγιστὴς, vitulorum seu vitularum signator.

Παρασφραγίζω, adulterato signo noto, adulteratum signum imprimo.

Πολυσφράγιστος, multis signis notatus. Item, benè sigillatus. Nonn.

Συσφραγίζω, simul sigillo, signo, σφραγίζω. Daniel.

Ὑποσφραγίζομαι, subsigno, subtus signum imprimo: finio et claudo supposito sigillo. Phal. in Epist.

ΣΦΡΙΓΑ´Ω, ῶ, F. ήσω, turgeo: propriè de mammis lactis copia distentis: ut, οὔθατα σφριγῶντα, apud Poll. Metaph. animus dicitur σφριγᾶν. apud Æschyl. in Prometh. Item, sum corpore bene habito, sum vegetus, ut qui adhuc sunt in flore ætatis. Aristoph. in Nub. εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ. Plat. de leg. τὰ σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντα. Dicitur et ipsum σῶμα σφριγᾶν, apud Eurip. Significat etiam, lascivio ut pecudes stabulis emissæ. Item κοπριάω, ut exp. Hesych. Sic apud Greg. in Carm. σφριγῶντα ὄμματα, oculi libidinosi et elati. ‡ Apoll. Arg. iii. 1257. χεῖρες ἐπερρώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι. Hœlzlinus vertit, prægnantes viribus.‡

Σφριγανὸς, vehemens, item florens, vegetus. Hesych. et Etym.

ΣΦΥ´ΖΩ, salio, pulso: seu mico, palpito. Galen. ad Glauc. lib. 1. αἱ ἀρτηρίαι σφύζουσι, arteriæ saliunt seu pulsant. Plerunque ea σφύζειν dicuntur, quæ ex inflammatione aliqua palpitant et pulsant igneo quodam motu. ut in Hippiatr. τάς τε λαγόνας καὶ τοὺς διδύμους σφύζειν. Unde ad cor etiam transfertur, quum desiderio rei alicujus incensum salit et micat. Greg. de baptism. σφύζει μοι τὸ πνεῦμα. Et ad hominem, qui, cupiditate gliscente inflammatus, continere se nequit, sed desiderio æstuat. Pisides apud Suid. Σφύζεις, Ἀχιλλεῦ, καὶ μεθύσκῃ τὰς φρένας. (Theoc. ιά. 71.)

Σφυγμὸς, ὁ, pulsus: motus cordis et arteriarum, dilatatione et contractione factus. Vide Galen. et Theophil. de puls. Apud Aristot. in meteor. terræ etiam tribuitur.

Σφυγμὴ, à veteribus nominatus fuit pulsus inordinatus et incompositus, teste Gal. in lib. de puls.

Σφυγμικὸς, ὁ, vim habens ciendi pulsus; in quo pulsus consistunt. Damascen.

Σφυγμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulsitans, pulsui similis, qualis est in pulsu. Paul. Ægin.

Σφυγμωδῶς, ut fit in pulsu, pulsum repræsentando. Galen.

Σφυγματώδης, idem cum σφυγμώδης.

Σφύξις, εως, ἡ, idem cum σφυγμὸς, pulsus seu percussus venarum et arteriarum. Dicitur et de cordis palpitatione, apud Aristot. in lib. de respirat.

Σφύσδω, Doricè idem quod σφύζω. apud Theocr. idyll. 11. Φασῶ, τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ Σφύσδην, igneo motu pulsare.

Composita.

Ἀσφυξία, ἡ, privatio seu defectio pulsus in toto animali. Gal. lib. 1. de præsag. ex puls.

Ἄσφυκτος, ὁ et ἡ, non pulsans, pulsu omnino destitutus: vel in quo pulsus tam exilis est, ut omnino nequeat deprehendi.

Ἀσφυκτέω, pulsu destitutus sum, venæ mihi conciderunt. Diosc. in præfat. l. 6.

Κακοσφυξία, gravitas pulsus. Gal.

Μικροσφυξία, parvitas seu exilitas pulsus. Gal.

Μικρόσφυκτος, cui parvus est pulsus et exilis: seu cui pulsus elanguit. Exponitur et, debilis.

ΣΦΥ´ΡΑ, ας, ἡ, malleus: instrumentum fabrile. Od. γ΄. (de fabro arma sua secum portante;) Ἄκμονά τε, σφῦράν τ᾽, εὐποίητόν τε πυράγρην. (Eurip. Phœniss. 26.) Aristot. de gen. an. l. 5. c. 8. ὥσπερ ἐν χαλκευτικῇ ἡ σφῦρα καὶ ὁ ἄκμων. Plut. de fort. Rom. σφύραις καὶ ἥλοις ἀρασσομένη. ¶ Est et nomen piscis marini, qui aliàs κέστρα, teste Hesych.

Σφύριον, τὸ, malleolus, fabrile instrumentum. Theoph. hist. pl. l. 5.

Σφυρήματα, τὰ, ferramenta. Hesych.

Σφύραινα, ἡ, piscis. apud Aristot. hist. an. l. 9. quem Plin. lib. 32. sudem à Latinis appellari scribit. Attici eum κέστραν nominant, ut testatur Strattis apud Athen. l. 7.

[Σφυράς. Aristoph. Pac. 790. σφυράδων, Schol. Σφυράδες

δέ εἰσι, τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα—ἡ δὲ σφύρας κυάμου ἔχει τὸ μέγεθος.]

Ὁλόσφυρος, seu ὁλοσφύρατος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) qui totus malleo ductus est seu fabricatus: solidus. apud Hesych. et Plin. l. 33. c. 4.

Ὁλοσφύρητος, idem. Eccles.

Σφυρὸν, τὸ, malleolus pedis, ut exp. quidam, à σφύρα deductum esse innuentes, ob mallei similitudinem. Iliad. ε'. Δυσάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντι. Aristoph. in Acharn. Ἀνὴρ τέτρωται, χάρακι διαπηδῶν τάφρον, Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορσον ἐξεκόκκισεν, transiliens fossam, malleum pedis vulneravit. Dioscorid. lib. 4. στρέμματα σφυρῶν, luxationes malleolorum. ¶ Metaphoricè σφυρὰ, dicuntur imæ montium partes, unde planities incipit, teste Hesych. ut in Epigr. ¶ Per synecdochen totus pes cum crure σφυρὸν dicitur, apud Oppian. de venat. l. 3.

Σφυρῖτις φλὲψ, malleoli vena.

Σφυρίον, τὸ, idem cum σφυρόν. Act. Ap. c. 3.

Σφυρόω, ῶ, significare putatur, malleolos pedum calceis aut ocreis munio, vel corrigia substringo: unde apud Athen. l. 14. εὐρυχαρίαν ποιεῖτε. ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος διὰ μέσου βαδίζειν.

Σφυρωτὴρ ὑποδήματος, corrigia calceamenti. Genes. c. 4.

Composita ex σφυρόν.

Ἀκρόσφυρον, τὸ, extrema malleoli pars. Est et genus calceamentorum muliebrium. Hesych.

Ἐπισφύριον, τὸ, fibula ocreæ: sic dicta, quoniam supra malleolum pedis poni et stringi solet. Il. γ'. Eust. ἐπισφύρια nominari etiam scribit τὰ μετὰ τὸ σφυρόν.

Εὔσφυρος, et poët. dialysi ἐΰσφυρος, ὁ καὶ ἡ, pulchros habens pedum malleolos. et synecdochicè, cui est decora et elegans pedum forma. Hom. Hesiod. in Theog. † 254.†

Καλλίσφυρος, † ὁ, ἡ,† idem. Exponitur etiam, pulchra habens calcanea. Hesiod. ibidem. † Theog. 507.†

Λευκόσφυρος, candidos habens pedum malleolos: et ex parte intelligendo totum, albos habens pedes: ut, λευκόσφυρος Ἥβη. Theocrit. idyll. 17.

Ὁμόσφυρος, qui suis σφυροῖς gradiens, unà cum aliquo iter facit; comes. Exponitur etiam, frater.

Περίσφυρον, τὸ, fascia, qua malleoli pedis solent cingi: seu est ligamen quod cruribus circundatur; accipiendo σφυρὸν synecdoch. pro crure.

Περισφύριον, τὸ, idem. Herodot. in Melp.

Τανύσφυρος, † ὁ, ἡ,† malleolos pedum extendens inter eundum, seu, amplis latisque passibus progrediens. Hesiod. in Theog. † 364.†

Χλιδανόσφυρος, habens pedum malleolos delicatos et molles: vel (synecdochicè) cui molles et teneri sunt pedes: ut, κούρα χλιδανόσφυρος, apud Anacreont.

ΣΧΑΔΩ΄Ν, animal quoddam pennis et pedibus carens. Etym. ¶ Item jactus quidam talorum. Hesych. ¶ Σχαδόνες, favi fucorum, apud eundem Etym. seu favi apum, ut est apud Hesych. quomodo Theocr. utitur idyll. 1. Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο, Πλῆρες δὲ σχαδόνων. Exponitur etiam, apum soboles, apud Aristot. hist. an. l. 5. Apud eundem l. 9. σχαδόνων θυρίδες, exp. cellæ sobolariæ.

Σχάδονες, οἱ, favi fucorum, soboles apum.

Σχαδίσαι, Etymologo est θηλάσαι, lactare.

Ἀνίσχαδον, (*comp.*) quod non peperit, nec sugi potest. Idem ex Diogene. (Est igitur iota epentheticum, pro ἄνσχαδον.)

ΣΧΑΛΙ΄Σ, ίδος, ἡ, varus, paxillus, seu furcula, qua attolluntur sustentanturque retia. Xen. in Cyneg. πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ποιῶσι τὸ σύντονον. Dicuntur et στάλικες.

Σχαλιδῶσαι, erigere σχαλίδας, plagas erigere, et furcis fulcire: apud eundem.

Σχαλίδωμα, idem cum σχαλίς.

Ἀποσχαλιδόω, ῶ, (*comp.*) idem quod σχαλιδόω.

Ἀποσχαλίδωμα, τὸ, idem cum σχαλὶς et σχαλίδωμα. Xen. in Cyneg. Legitur et ἀποσκαλίδωμα, apud Hesych. qui è Xen. sic vocari dicit extremitates varorum, humanam speciem repræsentantes.

ΣΧΑ΄Ω, ῶ, F. άσω, sacrifico, scalpro aperio, incido, aut pertundo, Aristoph. in Nub. † 408.† ὤπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσι, κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας, non aperiebam cultro, ut spiritus exiret. Item remitto: unde σχᾶται apud Hippocr. exp. laxatur, remittitur. Exp. etiam, demitto, item deduco. ¶ Item traduco, transfero: unde σχᾶσθαι, apud Hippocr. περὶ ἄρθρων l. 2. repentè ex naturali situ in alium transferri.

Σχάζω, easdem habet significationes. Pro scarifico, apud Aristotel. hist. an. lib. 8. ἐάν τις σχάσῃ ὑπὸ τὴν γλῶτταν, si quis venæ sub lingua scitè adacto cultello sanguinem detrahat. Sic et apud Gal. therap. lib. 2. ¶ Item demitto, deduco. Xen. in Cyneg. σχάσασαι τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι διατρέχουσιν, caudâ demissâ. Sic in pass. apud Athen. l. 4. σχασθέντων τῶν φραγμάτων, deductis et demissis tabulatis. ¶ Item dimitto, intermitto, instituti mei tenorem abrumpo. Unde in voce media apud Aristoph. in Nub. σχασάμενος τὴν ἱππικὴν, dimisso seu intermisso et abrupto equorum studio. ¶ Significat etiam, traduco, transpono: unde σχάσαι, Hesych. expon. μετάβαλλε. ¶ Item inhibeo, sisto, cohibeo. ut apud Pindar. κώπαν ἤδη μοι σχάσαις, inhibeas remum. Sic apud Eur. in Phœniss. [922.] Σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς. † Aristoph. Nub. 738. σχάσας φροντίδας, cohibens, inhibens cogitationem.†

Σχάσις, εως, ἡ, scarificatio, apertura seu incisura quæ fit cultro. Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 3.

Σχαστηρία, ἡ, funis, trochlea, aut aliquid aliud quo organum intentum laxatur, vel erectum demittitur. Aristotel. de mundo. Item funis ille qui in circo cursoribus prætendi solebat, et quo laxato in cursum effundebantur. Galen. comm. 2. in 1. περὶ ἄρθρων.

Σχαστήριον, τὸ, pugio, seu scalpellus, quo utuntur in scarificando, seu in aperienda et incidenda cute aut vena. in Hippiatr. ¶ Est et pars quædam in navi. Hesych. ¶ Eidem σχαστήρια sunt ὁρμητήρια, portus.

Composita ex σχάζω.

Ἀνασχάζω, idem quod σχάζω, apud Pind.

Ἀποσχάζω, idem quod σχάζω, scarifico. Gal. Therap. l. 13. ἀποσχάζοντες τὰ μὴ πεπονθότα κῶλα.

Ἐπισχάζω, in superiore parte scarifico, seu cultro aperio.

Κατασχάζω, idem quod ἀποσχάζω. Diosc. l. 7.

Κατάσχασμα, scarificatio. Idem ibidem.

Κατασχασμὸς, scarificatio, incisio aut apertura scalpello facta.

Ἐγκατασχάζω, (*decomp.*) idem quod κατασχάζω. Diosc. l. 8. c. 15.

Παρασχάζω, inhibeo, sisto, regredi facio. Hesych.

ΣΧΕΔΟ΄Ν, propè: q. d. contiguè, ἐχομένως. (☞ Ut Eustath. expon. à σχέω vel ἔχω derivans, seu ab ἔχομαι). Iliad. ν'. Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ. Interdum cum genit. ut Odyss. δ'. μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς. Interdum cum dat. ut apud Hesiod. † Asp. 113.† οἵ δή σφι σχεδόν εἰσι. Exponitur etiam, cominus. i. è propinquo. Iliad. ε'. σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. ¶ Item propè, i. propemodum, fermè, ferè. ut, σχεδὸν ἅπαντες, Demosth. † et additur ἀμφί. Xen. Pæd. l. 2. p. 39. d.† Item propè vel circiter. Plat. epist. lib. 7. σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονώς. ¶ Σχεδόν τι, fortasse, apud Sophocl. in Elect. † 611.† Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. [Tr. 43. Œdip. Tyr. 756. Il. δ'. 247. Eurip. Phœniss. 1262.] ¶ Interdum vacare dicitur, ut apud Plat. epist. 7. σχεδὸν οὐκ εἰκάζων.

Σχεδόθεν, itidem, propè. ut Odyss. τ'. Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν, stetit prope ipsos. Et cum dat. Od. β'. σχεδόν τέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη.

Σχέδην, Eust. similiter exponitur ἐχομένως, πλησίον, propè, contiguè. Exponitur etiam, pedetentim, sensim, vel retento gressu. Plutarch. in Cam. ἐν τάξει καὶ σχέδην ἐπακολουθεῖν.

Σχέδιος, ου, ὁ, qui propè est, ὁ ἐγγὺς καὶ αὐθωρὸν, inquit Eustath. in Il. π'. [Æsch. Ch. 161.] ¶ Exponitur etiam, extemporalis, subitò factus, inelaboratus, simplex: ut, σχέδιος τροφὴ, apud Gregor. Et τὸ σχέδιον, extemporaneum, apud Hermog.

Σχεδία, s. ναῦς, navis quæ subitò et tumultuariè fit, ἡ δι' ὀλίγου συμπαγεῖσα, et q. d. ex propinquo sumpta; teste Eust. Od. ε'. Ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου πήματα πάσχων. [V. Æschyl. Pers. 68. Theoc. ις'. 41.]

Σχεδίην, accus. adverbialiter sumitur pro σχεδὸν, cominus, è propinquo. Iliad. ε'. Τύψον δὲ σχεδίην. ubi tamen Eustath. annotat, subaudiri posse substant. πληγὴν vel τυπήν.

Σχεδιάζω, extempore facio, et tumultuario opere. Gregor in Athanas. ὅσα σχεδιάζει ἡμῖν ἡ μνήμη νῦν, ὡς γνωριμώτερα, quæ extempore memoria fundit et depromit. Item, improvidè et inconsideratè ago; apud eundem, πρὸς τοὺς τὸ βάπτισμα σχεδιάζοντας, qui inconsideratè baptismum accipiunt. Exponitur etiam, exascio, apud eundem.

Σχεδίασμα, τὸ, opus extempore factum. Utitur Cic. ad Att.

Σχέδη, ἡ, scheda, schedula, tabella vel papyrus, aut philyra, aliudve in quo scribimus propriè: id quod extempore in mentem nobis venit, seu in quo tumultuariè aliquid scribimus. Quidam expon. pugillares.

Σχέδιον, Σχεδάριον, τὸ, tabellula ejusmodi. Eustath. exp. τὸ τῶν σχεδίων λόγων ἐδάφιον, schedula, schedium.

Composita.

Ἀποσχεδιάζω, extempore facio, dico, seu pronuncio. Athen. lib. 14. Item, temerè ago: unde, ἀποσχεδιασμένος νόμος, lex temerè lata, apud Aristot. eth. 5.

Αὐτοσχεδὸν, propè. item cominus. Il. ὀ. Hesiod. in Asp. † 190.† Pro eodem dicitur et αὐτοσχεδὰ, Il. π'. sicut ἀμφαδὸν et ἀμφαδά.

Αὐτοσχέδιος, idem quod σχέδιος, extempore factus, inelaboratus, tumultuarius: ut, αὐτοσχέδιος ἄρτος, apud Herodian.

Αὐτοσχεδία, s. μάχη, pugna quæ cominus fit et ex propinquo: seu qua, pede cum hoste collato, decernitur. Il. ὀ.

Αὐτοσχεδίην, acc. adverbialiter idem significat quod αὐτοσχεδὸν, cominus. Il. ρ'. Πλῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου.

Αὐτοσχεδίως, extempore, tumultuariè. Suid.

Αὐτοσχεδιάζω, extempore facio et tumultuariè. Item, properè et illotis manibus quidpiam aggredior. Xen. Apomn. l. 3. Item, inconsultè ago, et in re præsenti consilium capio. Isocr. in Evag. οὐκ ᾤηθη δεῖν ὀλιγωρεῖν, οὐδ' αὐτοσχεδιάζειν ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Significat etiam, fingo, et comminiscor, apud Athen. l. 13. Item, temerè et confidenti animo quidpiam designo seu loquor. Plat. in Euthyphr. et in apolog. ¶ Item mea sponte ago, non jussu aut mandato alterius. Xen. Hellen. 5.

Αὐτοσχεδιασμὸς, dictio extemporalis.

Αὐτοσχεδίασμα, opus extempore et tumultuariè factum. Pollux ex Plat. com. [Aristot. de Poetica. cap. 4. pag. 10. 16. Ed. Cant. ἐγέννησαν τὴν ποίησιν ἐκ τῶν αὐτοσχεδιασμάτων, ex iis quæ ex tempore protulerunt.]

Αὐτοσχεδιαστὴς, qui extemporalem habet orationem. Item qui extempore et tumultuariè agit aliquid: ut, αὐτοσχεδιασταὶ τῶν στρατιωτικῶν, apud Xen. in Lac. rep. [cap. 13. §. 5.] Αὐτοσχεδίαστος λόγος, oratio extemporalis. Alcid.

Αὐτοσχεδιαστὶ, extempore, non præmeditatè.

Αὐτοσχεδιαστικὸς, extempore factus seu dictus.

Αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις, facultas dicendi extempore: Alcidamas.

Αὐτοσχεδὶς ὑπόδημα, calceamentum crassiori minerva factum. Poll.

Ἐπισχεδὸν, idem quod σχεδόν. Apoll. Arg. 2.

Παρασχεδὸν, pro eodem. † Apollon. Arg. i. 354.† [i. 698. ἀτὰρ μετὰ τήνδε παρασχεδὸν αὖτις ἀνῶρτο Ὑψιπύλη, &c. ii. 10. παρασχεδόν. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. 861. Schol. ἐγγὺς ἢ ἐν τῷ μεταξύ. iii. 440. iv. 1331.] Item, illico, mox.

Παρασχεδιάζω, perperam et inconsultè interpretor. Greg. in 1. orat. contra Julian.

ΣΧΕ΄ΤΛΙΟΣ, ου, miser, miserabilis, infelix. Theocr. idyll. 13. Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. Demosth. δεινὰ καὶ σχέτλια πάσχειν, pati miserabilia. [Eurip. Phœniss. 1499.] ¶ Item asper, sævus, intractabilis. Il. ι'. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν, Σχέτλιος. ¶ Interdum, acer, audax, laborum patiens. ut Od. μ'. Σχέτλιος, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήια ἔργα μέμηλε. ¶ Item scelestus, nefarius, injussus. Od. ξ'. οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσι, facta injusta et scelesta. ¶ Eust. deduci scribit παρὰ τὸ σχέσθαι καὶ τλῆναι.

Σχετλίως, miserè, miserabiliter. Item, sceleratè. Isocr.

Σχετλιάζω, conqueror, tanquam miserabilia aut scelesta passus, quiritor, lamentor. Aristoph. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν. Æschin. in Ctesiph. σχετλιάζοντας ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐμοῦ. Et cum accus. apud Plat. in Cam. ταῦτα σχετλιάζοντες.

Σχετλιασμὸς, quiritatio, lamentatio: apud Thuc.

Σχετλιαστικὸς, conveniens τῷ σχετλιάζοντι, seu σχετλιασμὸν indicans.

Κατασχετλιάζω, (*comp.*) indignor adversum.

ΣΧΙ΄ΖΩ, F. ίσω, findo, scindo: seu diffindo, discindo, disseco. Ut, σχίζειν ξύλα, apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 132. b. ὑποδήματα. p. 208. e.† Plat. in Tim. ταύτην τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας, hanc omnem conjunctionem duplicem in longitudinem dividit. Metaphoricè aliquis ἐκκλησίαν σχίζειν dicitur, qui eam in contraria studia scindit, excitatis dissensionibus et discordiis, apud Synes. ep. 58.

Σχίζομαι, findor, scindor: seu diffindor, dissecor: ut, φύλλα ἐσχισμένα, apud Diosc. Arbor σχίζεσθαι dicitur, quum in plures ramos spargitur seu finditur, apud Theophr. Dicitur et multitudo aliqua σχίζεσθαι, quæ in contraria studia scinditur. apud Xen. in symp. ἐνταῦθα μέν τοι ἐσχίσθησαν. [Æsch. Ag. 632.]

Σχίσμα, τὸ, fissura, scissura. Luc. 5. Peculiariter sic dicitur fissura seu rima naturalium in muliere, teste Poll. l. 2. Item in ecclesia σχίσμα appellatur, quum grex in contraria studia scinditur, et unione rupta dissident qui priùs consenserant. 1 ep. ad Cor. c. 11. et alibi in N. Test. ¶ In musicis duo σχίσματα (ut et διασχίσματα) δίεσιν efficiunt sive λεῖμμα. Boëth.

Σχισμὴ, ἡ, idem. Hesych.

[Σχισμός. Æsch. Ag. 1158.]

Σχίσις, εως, ἡ, scissio, fissio, vel fissura. Suid.

[Σχιστής. Eurip. Phœniss. 38. Soph. Œdip. Tyr. 753.]

Σχιστὸς, ὁ, fissus, scissus, vel fissilis, qui findi et scindi potest: ut, σχιστὰ ξύλα, apud Theophr. hist. pl. l. 5. et, σχιστὰ στυπτηρία, apud Diosc. l. 5. cap. 23. † ὁδός. Soph. Œd. Tyr. 743.† Dicitur et lapis quidam σχιστὸς, naturâ suâ fissilis, apud eundem ejusdem lib. cap. 145. Appellatur et lac quoddam σχιστὸν, cujus serosa portio quodam modo exempta segregataque est à caseo. Vide eundem l. 2. c. 77. et Ægin. l. 1. c. 88.

Σχισταὶ, αἱ, calceamentorum quoddam genus, apud Poll.

Σχίδαξ, ακος, ἡ, assula, fragmentum aut segmentum è ligno scisso. Diosc. l. 1. c. 130.

Σχιδακηδὸν, in modum assularum, assulatim. Idem l. 5. cap. 128. et Ægin. lib. 6. c. 89.

Σχιδακώδης, assulosus: apud eundem Diosc.

Σχίδος, εος, τὸ, idem quod σχίδαξ, Hesych.

Σχίδιον, τὸ, assula. Vitruv. l. 2. c. 1.

Σχίδη, idem quod σχίδος.

Σχίζα, seu Σχίζη, ἡ, idem quod σχίδαξ, et σχίδος. Iliad. β'. Od. γ'. et ξ'. (Theoc. κδ'. 89.)

Σχινδαλμὸς, idem quod præcedentia. Exponitur et festuca: Hesych. Pro eodem scribitur et σκινδαλμὸς, apud Galen. Metaphoricè apud Aristophan. in Nub. σκινδαλμοὶ dicuntur λεπτολογίαι, ut exp. schol. Scribitur et σχινδάλαμος, de quo in comp. ex Κάλαμος.

Σχινδυλεύομαι, unde Ἀνασχινδυλεύομαι, paullo pòst.

Σχινδυλέω, unde

Σχινδύλησις, fissio, quæ assulosè fit. Hippocr.

Σχῖνος, ου, ἡ, lentiscus: arbor de qua Dioscorides l. 1. c. 90. ☞ Παρὰ τὸ σχίζεσθαι derivari putatur, vel quòd ejus σχίδαξι solerent uti ad repurgandos dentes, ut testatur Dioscorid. vel quòd oculos quasi proscindat, et inde vi sua lachrymas eliciat. ¶ Interdum exponitur, scilla, seu squilla, ut apud Aristoph. in Plut. ‡ 720.‡

Σχινώδης, ὁ καὶ ἡ, lentiscum referens, odore, colore, aut alia aliqua similitudine: seu qui est è lentisci genere.

Σχίνινος, lentiscinus. ut, σχινίνη ῥητίνη, apud Diosc. l. 1. c. 91. et σχίνινον ἔλαιον, apud eundem, ejusdem l. c. 51.

Σχινὶς, ίδος, ἡ, bacca lentisci, fructus quem fert lentiscus. Hippocr. de nat. mulieb.

Σχινίζομαι, lentisci σχίδακι dentes repurgo, ad dentes repurgandos et candefaciendos lentiscum mando vel scillam. Etym.

Composita ex σχίζω.

Ἀκροσχιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, summa vel extrema sui parte scissus aut fissus: vel in cacumine divisus.

Ἀνασχίζω, idem quod σχίζω, Theocr. Idyll. 26. Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 35. πεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς, ἀνασχίζειν αὐτὸν κελεύειν καὶ σκέψασθαι τὸ βλῆμα. lib. 4. §. 71.]

Ἀνασχινδυλεύεσθαι, in palum seu in crucem tolli. Plat. de rep. l. 7. Scribitur et, ἀνασκινδυλεύεσθαι. Hesych.

Ἀποσχίζω, abscindo, findendo avello, abrumpo. Euripid. in Alcest. Πτόρθον ἀποσχίζουσα μυρσινῶν φόβην, avellens comam à ramis myrteis. Metaph. apud Aristoph. in Nub. † 1410.† ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου, unde me quasi avulsisti. † Ἀποσχίζομαι pass. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. d. de exercitu disperso.†

Ἀπόσχισις, ἡ, abscissio, avulsio quæ scindendo fit aut findendo. Hesych.

Ἄσχιστος, ὁ καὶ ἡ, qui fissus non est, non scissus, individuus. Plat. in Tim.

Ἀσχιδὴς, et ἀσχιζὴς, idem: vel qui findi scindíve nequit. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. cap. 1. τῶν δὲ τετραπόδων —— τὰ μέν ἐστι πολυσχιδῆ, —— τὰ δὲ δισχιδῆ, —— τὰ δὲ ἀσχιδῆ, οἷον τὰ μώνυχα, ὥσπερ ἵππος, καὶ ὀρεύς.]

Διασχίζω, diffindo, discindo, disseco.

Διασχίζομαι, diffindor, &c. ut, διασχιζόμεναι ὁδοὶ, apud Xen. Pæd. 4. Et metaph. apud Plut. in symp. ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα, ne rursus in contraria scindamur studia.

Διάσχισμα, τὸ, frustum ex dissectione seu discissione. ¶ Apud musicos sic dicitur τὸ ἥμισυ τοῦ λείμματος, dimidium semitonii minoris. Boëthius lib. 3. c. 8. Quod et σχίσμα.

(Διασχισμός. Sch. Æsch. Suppl. 126.)

Ἀδιάσχιστος, (*decomp.*) qui diffissus aut divisus non est.

Δισχιδὴς, bifidus. [Aristot. de Hist. Animal. πολυδάκτυλα γάρ ἐνιά ἐστιν· οἷον λέων, —— τὰ δὲ, δισχιδῆ, καὶ ἀντὶ ὀνύχων χηλὰς ἔχει, ὥσπερ πρόβατον —— τὰ δὲ, ἀσχιδῆ, οἷον τὰ μώνυχα, ὥσπερ ἵππος, καὶ ὀρεύς.]

Δύσχιστος, qui difficulter finditur seu scinditur.

Ἐκσχίζω, scindo ex, exscindo. Aristot. de mundo.

Ἐπισχίζω, in superficie scindo: vel infindo, incido. Apol. Rhod.

Ἐπισχίδες, dicuntur cunei, quibus immissis aliquid finditur aut distinetur, ne fissura coëat. Vitruv. l. 10. c. 18.

Ἐπισχίδιον, idem.

Εὔσχιστος, qui facilè scinditur seu finditur. Diosc. l. 5. c. 145.

Εὐσχιδὴς, bene fissus seu scissus. Epigr. Vel idem quod εὔσχιστος.

Κατασχίζω, diffindo, discindo, diffindendo convello. Dem. in Mid. κατέσχισαν τὰς θύρας τῶν οἰκημάτων. Et voce media, apud Aristoph. in Ran. (406.) Exponitur etiam, præcido.

Κατάσχισμα, frustum diffindendo avulsum.

Κατάσχισις, diffissio, discissio.

Λεπτοσχιδὴς, tenuibus incisuris seu rimis diffissus.

Λεπτοσχιδεῖς, (sc. κρηπῖδες,) dicuntur calceamentorum genus quoddam. Poll.

Μεσοσχιδὴς, in medio fissus, seu per medium.

Παρασχίζω, juxtà seu à latere findo: vel incido, diffindo. [Herodot. Hist. lib. 2. μετὰ δὲ λίθῳ Αἰθιοπικῷ ὀξέϊ παρασχίσαντες παρὰ τὴν λαπάρην, &c.]

Περισχίζω, circumcircà scindo, in orbem findo.

Περισχισμὸς, circumscissio, divisio. Plut.

Περισχιδὴς, circumcircà fissus, scissus. Diosc.

Πολυσχιδὴς, multifidus, in multas partes fissus. Luc.

Προσχίζω, antè scindo.

Πρόσχισμα, τὸ, quod anteriùs scissum est. genus calceamenti, apud Poll. l. 7. c. 22.

Ὑποσχίζω, subtus scindo.

Ὑποσχίσμα, quod subtus est scissum. Est et hoc calceamenti genus apud eund. ibid.

Χαμαισχιδὴς, humi fissus, qui humi finditur seu scinditur. Theophr. de caus. pl. l. 4.

ΣΧΟΙ͂ΝΟΣ, ου, Theophr. ὁ, Diosc. ἡ, juncus. Cujus descriptionem vide apud Diosc. l. 4. c. 52. et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 13. Theocr. Idyll. 5. Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι, Καὶ σχοῖνον πατέοντι. ¶ Τῆς σχοίνου tria genera. Primum, σχοῖνος λεία, juncus lævis et enodis: qui scirpus Donato, sed Festo scirpum. Secundum, ὀξύσχοινος mas ac fœmina. juncus marinus Plinio, fastigiatus in mucronem. Mas, est σχοῖνος ὀξὺς, Theophr. qui sterilis. Fœmina fert semen nigrum in capite, ob idque ὀξύσχοινος μελαγκρανὶς dicta. Tertium ὁλόσχοινος appellatur, mariscus Plin. Ἀποῤῥάπτειν τὸ στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ, sicco marisco os obsuere, vel consuere; i. alicui os obstruere minimo negotio et obturare, dicto facto silentium imponere, i. facillime: labore nullo. ¶ Σχοίνου vocabulo, ut et junci, quandoque per ἀντονομασίαν vel κατ' ἐξοχὴν potiùs, venit juncus odoratus Dioscoridis; Hippocratis σχοῖνος ἡδύοσμος καὶ εὔοσμος, ἤγουν εὐώδης. qui Galeno σχοῖνος ἀρωματική τε καὶ μυρεψική. Celsus hunc rotundum vocat, ad differentiam cyperi: quem juncum quadratum ipse, Plinius verò triangularem appellavit. ¶ Porro, σχοῖνος est etiam funis è junco plexus. Et generaliter, quilibet funis. ¶ Σχοῖνος item, et σχοινισμὸς, est mensura Ægyptiaca, et Persica, sexaginta stadia capiens, ut testatur Herodot. l. 2. Apud Gal. Μηδὲ μετρεῖν σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίην.

Σχοινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, juncosus, junceus: juncum referens; è junci genere.

Σχοίνινος, junceus, è junco factus. Hesych.

Σχοινία, ἡ, junci planta seu stirps unà cum suo cespite. Theophrast. hist. plant. l. 4. c. 13. Exponitur etiam, funale seu funis: apud Joseph. in antiq. Jud.

Σχοινίον, τὸ, funiculus è junco plexus, resticula juncea. Aristoph. Metaph. apud Plut. in lib. de discern. adul. ab am. ¶ Apud Aristophan. in Vesp. sic per jocum nominatur penis, seu veretrum. ¶ Σχοινίων, ωνος, ὁ, dicitur esse nomen avis, apud Aristot. hist. an. lib. 9. vel. 8. Gazæ junco dictus.

Σχοινίζω, fune metior, fune circumscribo et finio.

Σχοινίζομαι, obscœnè penem agito. Athen. l. 14.

Σχοίνισμα, τὸ, pars agri fune demensa et descripta.

Σχοινισμὸς, ὁ, dimensio et descriptio quæ fit fune. ¶ Est et torturæ genus, quod funibus fit et fidiculis tractoriis. Plut. in Lucullo. ¶ Vide et in Σχοῖνος.

Composita.

Ἀποσχοινίζω, fune circumscriptum sejungo et separo. Et simpliciter, sejungo, separo.

Ἀποσχοινίζομαι, separor et disjungor veluti fune, Chrysostom. ὕβρις δὲ καὶ εὐχὴ ἀλλήλων ἀπεσχοίνισται. Et, ἀπεσχοινισμένος, separatus, sejunctus, seclusus, apud Dem. orat. 1. in Aristogit.

Βαθύσχοινος, ὁ καὶ ἡ, altos et sublimes junces ferens. epitheton fluvii. Iliad. δ'.

Δεκάσχοινος, decem schœnos patens, decem schœnos longus.

Ὁλόσχοινος, junci quoddam genus crassum et carnosum. Diosc. l. 4. c. 52. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 13. Vide in Σχοῖνος.

Ὀξύσχοινος, juncus acutus. Dios. l. 4. c. 52. Et de hoc in Σχοῖνος vide.

Πεντάσχοινος, quinque schœnos patens, quinque schœnos longus.

Περισχοινίζω, fune circumscribo, fune circumsepio. Poll.

ΣΧΟΛΗ', ῆς, ἡ, otium, vacatio et feriatio à negotiis. Aristot. polit. 7. τέλος γὰρ εἰρήνη μὲν πολέμου, σχολὴ δ' ἀσχολίας. Xen. Pæd. 4. μὴ δῶμεν αὐτοῖς σχολὴν μήτε βουλεύσασθαι, &c. Dicitur aliquis σχολὴν ἄγειν, qui otiosus est et otium terit. Idque absolute interdum: ut Xen. Pæd. 5. σχολὴν πρὸ δείπνου ἦγε. Interdum cum infinit. ut Luc. σχολὴν οὐκ ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι, non est eis otium &c. Interdum cum præpos. dat. sequente. Plat. in apol. Et sequente accusat. apud Luc. Sequente genit. apud Plut. et Aristot. Aliquando cum solo genit. ut Plut. de rep. l. 2. τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων, ab aliis cessans. Cum dat. solo, apud Luc. in l. de calumn. Dicitur et aliquis ἔχειν σχολὴν ἀμφί τινα, habere otium quod impendatur alicui; ut apud Xen. Pæd. 7. Item, σχολὴ infinitivo additum, exp. otium aliquid agendi. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 94. e. σῶμα ἀσκεῖν, ad corpus exercendum. 1. 6. 14. et l. 2. p. 41. d.† Cum genit. significat vacationem ab aliqua re. Plat. de rep. l. 2. σχολῆς τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη δεόμενον, egeat otio ab aliis rebus. Ἐν σχολῇ, κατὰ σχολὴν, ἐπὶ σχολῆς, in otio, per otium. Plat. Æschin. ¶ Item σχολὴ, mora ejus qui lentè agit. Thucyd. lib. 1. † Sic Xen. Pæd. 2. 57. a.† ¶ Item lucubratio, quam quis per otium seu in otio composuit: ut apud Plut. in exordio lib. de aud. ¶ Ipse etiam locus, in quo otium impenditur alicui rei, σχολὴ nominatur, schola. Idem in Pericle; ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων. (V. Eurip. Med. 1240. Æsch. Ag. 1064. 1068. Soph. Œdip. Tyr. 1310.)

Dat. σχολῇ adverbialiter significat, otiosè, per otium. Andoc. εἴγε σχολῇ περὶ τῶν εἰσαγγελλομένων σκοποῦντες. Item lentè, tardè, more hominum otiosorum. Thuc. l. 3. † Xen. Pæd. l. 4. p. 92. a. et l. 8. p. 221. d.† Item vix, ægrè, magno cum labore. Xen. Pæd. 4. Item haudquaquam, nullo modo, nullatenus. Soph. in Œdip. Tyr. (442.) Σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην. Sic et apud Aristot. Metaph. 2.

Σχολαῖος, ου, ὁ, lentus, tardus, segnis. Thuc. l. 3. Syn. ep. 104. Compar. σχολαιότερος, et per syncop. σχολαίτερος. Herodian. l. 7. Superl. σχολαιότατος, et per sync. σχολαίτατος.

Σχολαίως, per otium: seu lentè, tardè, cunctanter. Aristot. Eth. 9. cap. 11. Compar. Σχολαιότερον, et per sync. σχολαίτερον, tardiùs. segniùs. Aristot. de mundo, et Herodian l. 8. Superl. σχολαιότατα, et σχολαίτατα, tardissimè, cunctantissimè, apud Xen. in Lac. Rep. et Hellen. 5.

Σχολαιότης, ητος, ἡ, tarditas, cunctatio. Thuc. l. 2.

Σχολικὸς, ad scholas pertinens, scholis conveniens: ut, σχολικὰ ὑπομνήματα. Athen. l. 3.

Σχόλιον, τὸ, glossema: quod vel scribitur in id quod per otium legitur: vel quod per otium scriptum explicationem continet vocabulorum intellectu difficilium; teste etymol. Lucian. in vit. suâ.

Σχολιάζω, illustro scholiis.

Σχολιαστὴς, qui scholia scribit in aliquem autorem, et iis eum illustrat: ut, σχολιασταὶ Ἡσιόδου, apud Eust.

Σχολεῖον, τὸ, ludus literarius. Suid.

Σχολάζω, otior, otium ago, sum otiosus. (Æsch. Suppl. 890.) Plut. in Alcib. πυθόμενος μὴ σχολάζειν, quum intellexisset ei otium non esse. Interdum cum dat. ac tum exp. etiam, vaco, operam do, studeo. † Xen. Pæd. l. 2. p. 40. d.† Cum dat. person. Xen. in symp. Σωκράτει σχολάζων διημερεύω, totos dies Socrati do operam. Plut. in Alex. τοῖς φίλοις ἐσχόλαζεν, amicis studuit. Cum eodem significat etiam, discipulus seu auditor sum: ut apud Athen. οὐ μόνον Πλάτωνι ἐσχόλακεν, ἀλλὰ καὶ Ξενοκράτει. Cum dat. rei. Herodian. lib. 7. τοῖς τυραννίδος ἔργοις σχολάζειν. Sic et l. 1. et 3. Interdum cum præpos. jungitur: ut apud Xen. Pæd. 7. ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάσαις, si otium habebis ad hoc. Cum ἐν vel πρὸς in post. signif. sumitur. Chrys. πάντα τὸν βίον ἐν προσευχαῖς καὶ τῇ τοῦ θεοῦ λατρείᾳ σχολάζειν, per totum vitæ tempus precibus vacare. Aristot. pol. 5. οὐκ ἐᾷ σχολάζειν πρὸς τοῖς ἰδίοις. Et sequ. accus. apud Xen. ¶ Cum infinit. exp. est mihi otium, mihi vacat. Xen. Pæd. 8. οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, non otium erat ei eos audiendi. Sic et apud Plut. in Pericl. ¶ Σχολάζουσα ἐκκλησία, vacans ecclesia, i. rectore et pastore carens. Can. 16. Concil. Antioch.

Σχολαστήριον, τὸ, locus, in quo commodè otium agitur, et quies datur post labores. Exponitur et, exedra, apud Athen. lib. 5. Ab aliis etiam schola.

Σχολαστὴς, οῦ, ὁ, otium agens, otio indulgens, qui deditus est otio. Plut. de discern. adul. ab am. Interdum adjectivè sumitur, pro otiosus: ut, σχολαστὴς βίος, apud eundem in præcept. san. Exponitur, et discipulus.

Σχολαστικὸς, qui otiari solet, otio deditus. Aristot. pol. 8. Οἱ σχολαστικοὶ, cœtus festi apud eundem, pol. 6. Et, τὸ σχολαστικὸν, otiandi facultas, vel otium: apud eundem eth. 10. c. 7.

Composita.

Ἀπόσχολος, otium agens, quieti indulgens. Aristot. Eth. 10. c. 6.

Ἀποσχολάζω, vaco, remitto animum, et quieti indulgeo. Aristot. Eth. 10. c. 6.

Ἄσχολος, ὁ καὶ ἡ, cui otium non est, occupationibus et negotiis districtus. Dem. Phil. 4. Θηβαίων ἀσχόλων διὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον γενομένων. Aristot. pol. 5. lib. 5. ἄσχολον ὄντα πρὸς τοῖς ἔργοις, occupatum in opere faciendo.

[Ἀσχόλως. Demosth. adv. Apaturium. τότε δ' ἀσχόλως εἶχε, περὶ ἀναγωγὴν ὤν;]

Ἀσχολία, ἡ, negotia, occupationes. unde, ἀσχολίαν παρέχειν, negotia exhibere: apud Xen. in œcon. † et Pæd. l. 4. p. 100. d. ἀσχολίαν παρέχειν τι ποιεῖν, negotium facessere quo minus quid fiat. i. e. impedimento esse. l. 8. p. 203. a. V. Stephani Thesaurum.† et, ἀσχολίαν ἔχειν, negotiis distrahi. apud eundem ibidem.

Ἀσχολέω, negotia facesso seu exhibeo; occupo: in opere detineo. Lucian. in Zeux. συνεὶς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις, καινὴ οὖσα. Et neutraliter, occupatus sum, negotiis distringor. Aristot. Polit. 7. c. 15. ἀσχολοῦντας μὲν καὶ πολεμοῦντας φαίνεσθαι ἀγαθούς· εἰρήνην δ' ἄγοντας, καὶ σχολάζοντας, ἀνδραποδώδεις.

Ἀσχολοῦμαι, idem. Herodian. l. 3. ἀπόντος καὶ ἀσχολουμένου τοῦ Σεβήρου, occupato Severo. Et cum περὶ apud Athen. περὶ ταῦτα ἠσχόλητο περισσῶς, vehementer in hæc incubuerant.

Ἀσχόλημα, τὸ, negotium, occupatio. Item, pro ἐπιτήδευμα, διατριβὴ, schol. Aristoph.

Decomp. Ἀπασχολέω, negotium facessens avoco, occupans et impediens abstraho. Herodian. Et simpliciter, occupo, impedio. unde apud Luc. ἀπασχολούμενοι περὶ αὐτήν.

Ἀπασχολία, occupatio, abstractio, occupatio qua quis ab aliqua re avocatur. Strabo.

Διασχολέω, negotiis distineo: unde pass. apud Herodian. l. 7. διασχολουμένου καὶ ἐκείνου πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων διάγνωσιν, eo occupato, intento ad.

Ἐνασχολοῦμαι, occupatus sum in.

Περιασχολέω, circùm occupor, circùm negotia facesso. Lucian.

Πολυάσχολος, multis negotiis occupatus et districtus. Luc.

Συνασχολέω, simul occupo, simul operam navo. Plut.

Εὔσχολος, qui abundat otio.

Εὐσχολέω, otio abundo, otio affluo: seu vacuus sum negotio et opere. Apud Luc. εὐσχολῶ τῆς καθ' ἡμέραν πείρας, exp. omnia jam deprehensa habeo.

Decomp. Ἐνευσχολέω, otium et operam pono in. Luc. ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς.

Προσευσχολέω, idem. Exponitur et, accuratè contemplor.

Κακόσχολος, otio malè utens: vel etiam malis rebus impendens. [ἐπὶ κακῷ παιῶν σχολάζειν. Æsch. Ag. 200.]

Κακοσχολία, ἡ, otium quod in malis rebus teritur, otium inutile. Plut. in probl. Rom.

Κατασχολέω, occupo, ἀσχολέω. Et otio malè utor. Plut.

Κατασχολάζω, idem quod σχολάζω. Soph. [Philoct. 127. καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτ' ἔτι Κατασχολάζειν αὖθις ἐκπέμψω πάλιν Τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, &c.]

Συσχολάζω, simul otior, unà ferior: vel colludo in otio et feriis. Plut. in Alcib. Item, συσχολάζων, condiscipulus. Pro quo et συσχολαστὴς, Plut. in l. de aud.

ΣΩΛΗ'Ν, ῆνος, ὁ, canalis, tubus, fistula, velut in aquæductu. Plut. περὶ φιλοπλουτ. ὥσπερ οἱ κεραμεοῖ σωλῆνες οὐδὲν ἀναλαμβάνοντες ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιείς. ¶ Apud chirurgos est instrumentum rotundum, oblongum, cavum, in quo crus aut femur fractum ponitur et continetur. Gal. com. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ¶ Sic etiam ab anatomicis dicitur medium foramen, quo omnes cervicis vertebræ perviæ sunt, et spinæ medulla à cerebro descendit: quoniam ad canalis similitudinem accedit. vide Poll. ¶ Σωλῆνες apud Aristot. et Athen. lib. 3. pisces sunt testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ: Plinio ungues seu dactyli.

Σωληνιστὴς, οῦ, ὁ, qui piscatur σωλῆνας pisces. Athen. l. 3.

Σωληνάριον, sive σωληνίσκος, canaliculus, tubulus, siphunculus. Eustath.

ΣΩ῀ΜΑ, ατος, τὸ, corpus. ☞ Dictum quasi σῆμα. vel quoniam anima in eo quasi sepulta est: vel quoniam ejus ministerio utitur ad res, quas sibi obsignarit, significandas explicandasque. aut παρὰ τὸ σώω vel σώζω, quòd in corpore anima tanquam in carcere servetur, ut Socrates docet apud Platon. in Cratylo. Tam animatis quàm inanimis tribuitur. De corpore hominis. ut quum Xen. dicit, περὶ τὸ σῶμα ποιεῖσθαι τὰ ὅπλα. et Galen. ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, recreare corpus. De alius animantis corpore. Il. γ'. λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. Apud Plut. καύσαντες τὰ σώματα, de corporibus hominum mortuis. Sic et apud Xen. Pæd. 8. Rei verò inanimæ tribuitur, quum quæritur apud Luc. ὁ λίθος, σῶμά ἐστι; Sic passim apud Aristot. et cæteros philosophos. Interdum pars aliqua corporis animati σῶμα dicitur. ut apud Gal. ad Glauc. et Alex. Aphr. Interdum σῶμα, ponitur pro ἐμψυχον σῶμα. ut Xen. in symp. ὁ τοῦ σώματος ὀρεγόμενος. ¶ Item, σώματα, servi, mancipia, domesticum famulitium. Aristot. rhet. 1. et Dem. Philipp. 3. Metaphoricè etiam σῶμα usurpatur, sicut et corpus. Aristot. ibidem, οἱ δὲ περὶ μὲν ἐνθυμημάτων οὐδὲν λέγουσιν ὅπερ ἐστὶ σῶμα τῆς πίστεως. [σώματά τ' εἰς ἥβην ἔλθοι τέκνων. Eurip. Med. 1110. Soph. Œdip. Tyr. 655. Æsch. Ag. 1481.]

Σωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, corporeus, corporea natura præditus. Aristot. Plut. Athen, &c. Exponitur etiam, corpulentus.

Σωματικὸς, οῦ, ὁ, corporalis, qui est corporis. ut, σωματικαὶ ἡδοναὶ, apud Aristot. eth. 7. et, σωματικὴ ἀτυχία, apud Plut. in Coriol. Item corporeus, corpore constans: ut, ζάσις σωματικὴ, apud Phil. de mun. Exponitur etiam, corpulentus, crassus. item, corpori deditus.

Σωματικῶς, corporaliter, more eorum quæ corporea sunt. Plut. in l. de def. orac.

Σωμάτιον, τὸ, corpusculum. Isocr. in ep. ad Philipp. Athen. l. 3. et 13. ¶ Item, codex ac liber: in ecclesiast. hist.

Σωμάτια, τὰ, numerantur inter ornamenta scenica, apud Luc. in Ione Tragœdo.

Σωματεῖον, corpus, i. multitudo aliqua sedes conjunctas habens, et iisdem vivens legibus; unde et pro collegio accipitur, in Pand.

Σωματεῖα, τὰ, dicuntur stolæ histrionicæ, ad talos usque demissæ, et totum corpus integentes. Poll. l. 4. c. 18.

Σωματότης, ἡ, corporis ratio, quasi dicas, corporeitas. Merc. Trism.

Σωματόω, ῶ, corpus esse facio: corporeâ naturâ induo.

Σωματοῦσθαι, corporeum fieri, corpoream naturam induere seu sumere. Aristot. de gen. an. l. 2. c. 4.

Σωμάτωσις, ἡ, ipsa actio corporeum aliquid efficiendi. Theophr. de caus. plant. l. 6. c. 17.

Composita.

Ἄσωμος, ὁ, καὶ ἡ, incorporeus, incorporalis, qui corpus non est. Etymol.

Ἀσώματος, idem.

Ἀσωμάτως, sine corporis interventu.

Δίσωμος, et δισώματος, bicorpor.

Δουλοσώματα, mancipia, famuli seu servi. Poll.

Ἐνσώματος, corporeus, corporatus. Greg. Naz.

Ἐνσωματόω, idem quod σωματόω.

Μετενσωματόω, (decomp.) corpus in corpus transmuto.

Μετενσωμάτωσις, corporis unius in aliud corpus transmutatio. Plat. de leg. l. 13. Gregor. de hom.

Ἐπίσωμος, corpulentus. Exponitur etiam, torosus. in Hippiatr.

Ἐπισωματόω, idem quod ἐνσωματόω. unde ἐπισωματοῦσθαι, in corpus coalescere, corporari, incorporari. apud Diosc. l. 5.

Εὔσωμος, qui bene habito corpore est, corpulentus: vel qui robustum habet corpus. Polyb.

Εὐσώματος, idem.

Εὐσωματέω, sum corpore pulchro et benè habito, vel robusto. Eurip. in Androm. τί γὰρ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσωματεῖν; † et Aristoph. Nub. 797.†

Εὐσωματία, ἡ, bona corporis habitudo. Poll. 2.

Λεπτόσωμος, qui tenui et gracili corpore est. Eustath.

Μεγαλόσωμος, qui magno est corpore, procero et crasso.

Ὁλοσώματος, qui totius corporis est, ad totum pertinens corpus. Actuar.

Πολυσώματος, multa habens corpora. Poll. l. 2.

Σκληροσώματος, qui durum corpus habet. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σύσσωμος, qui ejusdem est corporis, concorpor. in ep. ad Eph. c. 3.

Τρίσωμος, et τρισώματος, tricorpor. Eurip. in Ione et Herc. fur. [Τρισώματος. Æsch. Ag. 879.]

Φιλοσώματος, corporis sui amans: nimium corporis sui studiosus. Plat. in Phæd. Chrysost.

Φιλοσωματία, amor corporis: nimium studium in curanda cute.

Φιλοσωματέω, nimiùm amans sum corporis mei.

ΣΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, cumulus, acervus. Hesiod. in Erg. 2. ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται. Plut. symp. 6. πυρῶν ἐντεθεὶς σωρῷ, tritici impositus acervo. Et, σωρὸς χρημάτων, apud Aristoph. in Pluto. Apud Suid. οἱ κναφεῖς ἀκάνθων σωρὸν συστρέψαντες, exp. fasciculum spinarum.

Σωρηδὸν, acervatim, cumulatim. Herodian. l. 4. Phil. de v. M. l. 1.

Σωρεύω, f. εύσω, cumulo, acervo: cumulatim onero. Herodian. l. 4. λιβάνῳ τοὺς βωμοὺς ἐσώρευον.

Σωρεύομαι, cumulor, acervor, cumulatim aggregor. Idem ibid.

Σώρευμα, idem cum σωρὸς, Xen. Pæd. 7.

Σώρευσις, εως, ἡ, acervatio, cumulatio.

Σωρευτὸς, acervatus, cumulatus. Athen. l. 7.

Σωρεία, ἡ, idem ferè cum σωρὸς et σώρευμα. Ab Hesych. et Suid. exp. πλῆθος, multitudo.

Σωρὸς, idem cum σωρός. factum ex σωρεύω, sicut φωλεὸς ex φωλεύω, inquiunt Etym. et Eustath. qui etiam addunt σωρὸς contractum esse ex isto σωρεός.

Σωρείτης, ου, ὁ, dicitur argumentationis quoddam genus apud dialecticos. Vide Cic. de divin. l. 2. et Diog. Laërt.

Σώρακος, Poll. vas esse dicit, in quo histriones vestimenta sua reponunt. Hesych. vas in quod ficus conjiciuntur. Exponitur etiam, acervus, apud Aristoph. quum inquit, Κακῶν τοσούτων σύνελέ μοι σώρακον.

Σωρακὶς, dicitur esse instrumentum equisonis cavum, quo equi crines cohibentur. Poll. l. 1.

Composita.

Ἀποσωρεύειν, idem quod ἀποσιάσασθαι. (Neutrum neutrobi explicatum est.)

Ἐκσωρεύω, accumulo, acervatim aggero. unde apud Eurip. in Phœn. [1202.] Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ.

Ἐπισωρεύω, idem. Athen. l. 3. μέλλοντος δὲ τοῦ Κυνούλκου τούτοις ἐπισωρεύειν τινὰ, ὁ Ποντιανὸς ἔφη, &c.

Κατασωρεύω, accumulo, coacervo.

Περισωρεύω, circumcircà cumulo et coacervo; cumulis circumcirca obruo.

Συσσωρεύω, coacervo, acervatim congero.

T.

T NOTA decimænonæ apud Græcos literæ, cujus nomen ταῦ ab Hebræis sumptum est. De hac multa scitu digna apud Cæl. Rhod. l. 10. c. 8. ¶ Attici ea pro σ utuntur, dicentes τήμερον pro σήμερον, et θάλαττα pro θάλασσα. ¶ Quarundam vocam à π cœptarum syllabæ primæ inseritur; ut in πτόλις et πτόλεμος, apud Poëtas, pro πόλις et πόλεμος. ¶ Est etiam numeralis nota; de qua vide in Appendice.

ΤΑ'ΓΓΗ, ης, ἡ, rancor. Alex. Aphrod. Probl. l. 2. τὰ ἐλαιώδη παλαιούμενα τάγγην ὑπομένει.

Ταγγὸς, rancidus, qui rancorem contraxit: ut oleum ταγγόν. de quo Constant. Geopon. l. 9. c. 22.

Ταγγίζω, rancesco, rancidus fio: ut, κάρυον ταγγίσαν. Aëtio.

ΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ, ου, τὸ, statera, libra: vel trutina, lanx. Iliad. θ'. et χ'. Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Aristoph. Καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται. [R. 809. Æsch. Pers. 346. Suppl. 830.] ¶ Interdum sic dicitur id, quod lanci imponitur ponderandum, et nominatim pondus 125. librarum, ut Hesych. ex Epiphan. tradit. Sic Il. ι'. δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. Diversa autem talentorum genera fuère, de quibus vide Bud. in lib. de asse. ☞Derivatum dicitur παρὰ τὸ τλῆναι τὸ βάρος· ἢ παρὰ τὸ τάλαν καὶ καρτερικὸν τοῦ ἐργαλείου, καὶ οἱονεὶ τὸ φερέπονον, teste Eust.

Ταλανταῖος, seu ταλαντιαῖος, ὁ, talentum æquans. Athen. l. 4. τῇ δὲ τετάρτῃ τῶν ἡμερῶν ταλανταίους εἰς βόδα μισθοὺς ἔδωκε. Et, ταλαντιαῖοι λίθοι τὸ μέγεθος, apud Joseph. Apud Aristot. œcon. lib. 2. ταλαντιαῖοι ἔγγυοι, τῶν εἴκοσι ταλάντων, dicuntur sponsores, qui viginti talenta persolvere possunt. Quævis etiam quæ ingentis et gravis ponderis sunt, ταλαντιαῖα dicuntur: ut, ταλαντιαῖα νοσήματα, Alceus apud Poll. l. 9.

Ταλαντάω, libro, pondero, appendo. Etymol.

Ταλαντεύω, idem. Macedon. Epigr. l. 2. Οἶσι ταλαντεύει πάντα νόμον βιότου. Et metaph. huc illuc exagito, suspensum teneo ancipitem et alternantem. Greg. Naz. in Carm. Καί με ταλαντεύει σκολιοῦ μῦθος ἐρκυστῆρος, dæmonis solicita versutia nunc me tollit vicissim ac deprimit. Item neutraliter, præpondero. Phil. de vit. M. l. 3. τῇ μὲν γὰρ ἐταλάντευε τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια.

Ταλαντεύομαι, ponderor, appendor. Et metaph. vergo et inclino. Diodor. Sic. in hist. Alex. ἐταλαντεύετο τῇδε κἀκεῖσε. Luc. ἰσορρόπως ταλαντεύομαι, in neutram partem propensus sum. Item activè, in æquilibrio teneo. Alciphr. τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλαντεύῃ. Apud Theophyl. ep. 17. χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις τὸ νικᾶν ταλαντεύεται, exp. veluti præponderans dat victoriam.

Ταλαντόω, idem quod ταλαντεύω. unde metaph. terra dicitur ἀνωμάλως ταλαντουμένη, inæqualiter librari, apud Plat. in Timæo.

Ταλάντωσις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio quæ fit pondere appenso et libratione. Suid. Apud Antiphontem τὸ βάρος significat, teste Poll. lib. 9.

Ταλαντίζω, idem quod ταλαντόω et ταλαντεύω. unde apud Suid. Ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται.

Composita.

Ἀμφιτάλαντος, ὁ καὶ ἡ, utramque in partem libramentum habens: seu quod ab utrâque parte vergere vel inclinare potest. Exponitur et, utrinque libratus. Greg. Naz.

Ἀντιτάλαντος, qui paris est ponderis, æquilibrium faciens. Et metaph. qui paris est momenti aut ponderis. Item general. æqualis.

Ἀντιταλαντεύω, rependo, æquali pondere retribuo: unde pass. apud Greg. invect. in Jul. 2. οἷς ἀντιταλαντεύεται πονηρία.

Ἀτάλαντος, idem quod ἀντιτάλαντος. Il. ε'. Μηριόνης ἀτάλαντος ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Et addito dat. apud Phocyl. Accus. verò, Il. β'. Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.

Δεκατάλαντος, qui decem talentorum est, aut decem talenta ponderat. ut, δεκατάλαντος λίθος, apud Aristoph. in Centauro, teste Poll. lib. 9.

Δεκαταλαντία, ἡ, decem talenta. Poll. ibid.

Ὑπερδεκατάλαντος βλάβη, damnum quod est plus quam decem talentorum.

Διτάλαντος, qui duorum talentorum est, duo talenta ponderans. Demosthen. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 50. τὰ δὲ ἄλλα ἡμιπλίνθια, λευκοῦ, σταθμὸν διτάλαντα.]

Ἑκατοντάλαντος, qui centum talentorum est, centum talenta pondere æquans. [Aristoph. Equit. 440. φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντους τέτταρας.]

Ἑκατονταλαντία, centum talenta. Poll. l. 9.

Ἡμιτάλαντον, semitalentum. Iliad. ψ'. Ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.

Ἰσοτάλαντος, idem cum ἀτάλαντος et ἀντιτάλαντος.

Πεντατάλαντος, seu πεντετάλαντος, quinque talenta æ-

quans: ut, πεντατάλαντος προὶξ, apud Phal. in ep. Πεντετάλαντος δίκη, lis qua de quinque talentis certatur. Aristoph. in Nub. †756.†

Πεντηκοντατάλαντος, qui quinquaginta talentorum est.

Πεντηκονταταλαντία, quinquaginta talenta. Poll. l. 9.

Πολυτάλαντος, multa habens talenta, i. dives. Poll. ibid. Et, πολυτάλαντον πρᾶγμα, res quæ multis talentis æstimatur. Ibid.

Τριτάλαντος, qui trium talentorum est, aut tribus talentis constans. Et, τριτάλαντον, tria talenta.

Ὑπερταλαντᾶν, præponderare, ponderis gravitate superare. Etym.

Χιλιοτάλαντος, mille valens aut constans talentis. Plut. in Per.

ΤΑΛΑ'Ω, ῶ, F. άσω, suffero, perpetior. ¶ Item sustineo, i. audeo. Iliad. ν'. ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφύσεαι, αἴκε ταλάσσῃς Μεῖναι ἐμὸν δόρυ, si ausus fueris expectare.

Τάλασις, εως, ἡ, patientia, tolerantia.

Ταλαύρινος, ου, ὁ, patiens ærumnarum et laborum, qui forti et invicto animo ærumnas subit et sustinet: ut, ταλαύρινος πολεμιστὴς, Il. έ. et ύ. Exponitur etiam, audax.

Ταλαὸς, ὁ, miser, ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ: Aristoph. in Avib. et Herodot.

Τάλας, ανος, ὁ, idem. Eurip. in Hec. Ὦ μοι τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας. (Soph. Tr. 1101.) Fœm. τάλαινα, misera, ærumnosa, Aristoph. Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως. Compar. ταλάντερος, miserior, ærumnosior. Superl. ταλάντατος, miserrimus. Idem Aristoph. Ταλάντατ' ἀνδρῶν οὐχ' ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

Ταλανίζω, miserum et ærumnosum voco. Suid. Exponitur etiam, defleo et lamentor veluti miserum. Hesych.

Ἄτλας, idem quod τάλας, ex eoque factum transpositis literis: ut docet Eustath. vide et in comp. ex Τλάω.

Ταλάσιος, lanifex: apud Suid. Pro quo poët. dicitur ταλασήιος. ut, ταλασήια ἔργα, apud Apoll. Rhod.

Ταλασία, ἡ, ipsum lanificium. Plut. in Probl. Rom.

Ταλάσιον, τὸ, lana. Hesych. et Eustath. dicta à ταλάω, quoniam magnos labores sustinent qui eam tractant.

Τάλαρος, vas seu instrumentum quo ad lanificia utuntur: lanas et fusos in eo reponentes: quibus sustinendis seu continendis quasi ταλάειν videtur: qualus, quasillus. Theocr. Idyll. 18. (de Helena;) Οὔτι τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. Adhibetur etiam cibariis aut aliis rebus gerendis. Il. σ'. et apud Aristot. rhet. 3. † Sic Hesiod. Asp. 293. ad uvas ferendas.† Item sic nominantur vasa in quibus lac reponunt bubulci. apud Theocrit. Idyll. 5. Et quibus utuntur in premendo lacte et in caseum formando, teste Poll. l. 7. (Aristoph. R. 568.)

Ταλάριον, et ταλαρίσκος, quasillus, fiscella, prius apud Poll. l. 10. c. 28. posterius apud Suid. ex Epigr.

Τάλις, ιδος, ἡ, dicitur virgo nubilis, seu quæ sponsa futura est, teste Eust. itidem à ταλάω, ut sit ἡ ταλάσια ἀσκοῦσα, quoniam puellæ usque ad nubilem ætatem lanificio exerceri solebant. Sophocl. in Antig. ‡ 629.‡ ἀχνύμενος τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης. Utitur Callim. teste schol. Soph. qui et Æolicam esse dictionem tradit.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, lorum ensis, et id ex quo scutum pendet. † Hesiod. Asp. 222.† (☞ Dictum à ταλάω, quasi ταλαμών. τάλας γὰρ καὶ τλήμων, διὰ τὸ βαστάζειν, inquit Eustath.) Il. β'. Ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφιν Ἀσπίδος ἀμφιβρότης. Item, vinculum, ligamen, fascia. ut Il. ξ'. Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρόν. Interdum, fascia aut linteum concerptum, quo vulnera aut oblæsa membra obligantur. ut apud Eur. in Phœniss. ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν. Sic et apud Herodot. (Theoc. κβ'. 44.)

Τελαμώνιος, qui ad cingulum et lorum pertinet. Hesych. ὁ προσδεόμενος τῶν τελαμωνίων.

Τελαμωνίαι, Poll. dicuntur quæ στελμονίαι Xen. baltea coriacea, quibus armantur canes adversus feras.

Τελαμονίζω, fasciâ involvo. Unde apud Eustath. ex quodam historico. συμπροῆλθεν αὐτῷ (sc. Philippo, cui oculus sagittâ excussus erat in prælio) καὶ Κλείσοφος, ὁ ἐκείνου παράσιτος, τελαμωνισθεὶς τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν, alterum oculum fasciâ contectum et obligatum habens.

Τλάω, ῶ, (factum per syncopen ex ταλάω, unde τλῆμι, f. τλήσω, præt. perf. τέτληκα, aor. 2. ἔτλην, idem quod ταλάω. perfero, patior. Eurip. in Herc. fur. μόχθους, οὓς ἔτλην, τί δεῖ λέγειν; labores quos exantlavi. Il. ά. Τέτλαθι, μῆτερ ἐμὴ, καὶ ἀνάσχεο, perfer, et tolera: per reduplicationem pro τλάθι. Item sustineo. i. audeo. Il. ώ. Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος; quomodo ausus fuisti? Sic Il. ά. τέτληκας θυμῷ, sustinuisti: vel animum induxisti. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. b.† Hinc et optativus τλαίην, Il. γ'. pro quo reduplicatione facta dicitur τετλαίην. Et infinit. τλάναι, et τετλάναι, pro quo Æolicè τετλάμεναι, Ionicè τετλάμεν. Particip. τετληκὼς, et eliso κ τετληὼς, interdum nominis usum præstat, patiens, tolerans: ut, τετληότι θυμῷ, Od. γ'. et alibi. Partic. τλὰς, itidem patiens, passus. Item qui sustinuit, qui ausus fuit. Eurip. in Med. Ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον, ausa perpetrare facinus maximè impium. (Æschyl. S. c. Th. 762. Seq. μετά. Soph. Œdip. Tyr. 610. Æsch. Pr. 658. Τλήσομαι. Ag. 1298.)

Τλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, patiens. Interdum audax, fortis: ut, τλήμων Ὀδυσσεὺς, Il. κ'. Plerunque, miser, ærumnosus, calamitosus: ut, τλήμων Ὀρέστης, apud Eurip. In qua signif. Doricè τλάμων dicitur, frequentissimè apud tragicos. (ψυχῆς ἐν τλάμονι δόξῃ. Æschyl. Pers. 28. Ch. 594. Comparat. Eurip. Med. 1070. Superl. ib. 1069. Tr. 1128.)

Τλημόνως, miserè, lamentabiliter: Eurip. in Troad. [Suppl. 947. Νικᾷς. μένειν χρὴ τλημόνως. Iph. in Aul. 1165.] (καρτερικῶς. Æsch. Ch. 746.)

Τλημοσύνη, ἡ, ærumna, miseria, infortunium. Hom. hymn. 1. in Apoll. Ὑμνεῦσίν ῥα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἠδ' ἀνθρώπων Τλημοσύνας.

Τλῆσις, εως, ἡ, patientia, tolerantia. Item audacia. Hesych.

Τλητὸς, tolerabilis, qui tolerari potest. Eur. in Med. et Hippol. Et activè, tolerans, patiens: ut Iliad. ώ. Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν. (Æsch. Pr. 1064.)

Τλητικὸς, patiens, qui est ejusmodi ut facilè tolerari queat.

Τλητικῶς, toleranter, patienter. Philo de vita M. l. 1.

Ὄτλος, ὁ, ærumna, labor, miseria. Hesych. et Suid. ☞ Derivatum à τλάω, per pleonasmum τοῦ ο, teste Etymol.

Ὀτλέω, ærumnas et labores sustineo. Hesych. Et simpliciter, perfero, sustineo, in Epigr. Ἔκδικον ὀτλήσαντες ἀεὶ πόνον.

Ὄτλημα, τὸ, ærumna, miseria.

Ὀτλήμων, ærumnosus, miser.

Ὀτλεύω, idem cum ὀτλέω. Apoll. Arg. l. 2. et in Epigr.

Composita: ac primùm ex τλάω.

Ἀνατλάω, et ἀνάτλημι, perfero, perpetior. Odyss. ξ'. καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης. (Eurip. Phœniss. 60. Æschyl. Ag. 725.) Xen. Pæd. 1. † cap. 2. §. 1.† πόνον ἀνατλῆναι. Pro eodem per syncopen dicitur ἀντλάω.

Ἀνάτλημα, τὸ, toleratio, tolerantia. Suid.

Ἄτλας, Eustath. dictum esse scribit vel παρὰ τοῦ μὴ τάλας εἶναι. Vel ἐπιτατικῶς, quasi πολύτλας. Fingitur enim quidam rex Mauritaniæ, Atlas nomine, cœlum humeris suis sustinuisse, propterea quod firmamenti, siderum, cœli, omnem rationem primus deprehendisset. ¶ Ἄτλαντες dicuntur etiam statuæ Atlantis, seu quæ Atlantis modo cœlum, aut aliud quiddam, sustinent, apud architectos. Athen. l. 5. ἄτλαντές τε περιέτρεχον τὴν ναῦν ἐκτὸς ἑξαπήχεις. ¶ Nominatur et ἄτλας, extrema colli vertebra, ipsum pondus colli sustinens. Poll. lib. 2. ¶ Exponitur etiam, qui humeris aliquid bajulat in modum Atlantis cœliferi. ¶ Item, qui non est audax, qui nihil patitur, Hesych. (ex α privativo.)

Ἀτλησία, impatientia. Hesych.

Ἄτλητος, et Doricè ἄτλατος, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis, intolerandus: πένθος ἄτλητον. Il. ί. (Æsch. Ag. 417. Cum Infin. Soph. Œdip. Tyr. 812.)

Ἀτλητέω, et Doricè ἀτλατέω, tolerare non possum, vel perpeti. Sophocl. (Œdip. Tyr. 523.) Item, sum intolerabilis. Item, metuo, animo sum abjecto. Hesych.

Βαρύτλητος, pondus, aut grave aliquid ferens, laboriosus. Ex Naumach.

Διατλάω, et διάτλημι, idem quod ἀνατλάω.

Δυστλήμων, ærumnosus. idem quod δυστάλας. Hom. hymn. 1. in Apoll. Νήπιοι ἄνθρωποι, δυστλήμονες.

Δύστλητος, toleratu difficilis. Eurip. in Phœniss. (Æsch. Ag. 1580.)

Ἐπιτλάω, et ἐπίτλημι, perpetior, perfero. Iliad. ψ'. et τ'. Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη.

Παντλήμων, et Doricè παντλάμων, omnino miser et infelix, miserrimus. Eurip. in Hec. [198.] Soph. in El. [150. ἰὼ παντλάμων Νιόβα, &c. Œd. Tyr. 1393. τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ &c.]

Πολυτλήμων, multùm patiens, qui magnâ patientâ fortunæ varios insultus sustinet. Item multùm miser. Hom. [Iliad. Η. 152. πολυτλήμων. Sch. Πολλὰ ὑπομείνας. Θρασὺς, θρασήεις. Odyss. Σ. 318. πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί. Aristoph. Pac. 235. Ἰὼ βροτοὶ, βροτοὶ, βροτοὶ πολυτλήμονες.].

Πολύτλας, multa passus seu perpessus, multis miseriis conflictatus: epitheton Ulyssis, apud Hom. in Odyss.

Πολύτλητος, idem: vel, multa patiens.

Συντλάω, simul fero. Eurip.

Ὑποτλάω, seu ὑπότλημι, suffero, sustineo, subeo. Epigr.

Composita ex τάλας.

Δυστάλας, miser, ærumnosus, gravibus miseriis afflictus. Soph. (Tr. 662.)

Παντάλας, omnino miser, miserrimus: ut, παντάλαινα νύμφα. Eurip. in Androm. [140. Hec. 667. Ὦ παντάλαινα —— ὄλωλας. Schol. καὶ παναθλία.] (Æsch. Pers. 640.)

Τριτάλας, ter miser, miserrimus. Oppian. [Eurip. Hippolyt. 739. τριτάλαιναι Κόραι Φαέθοντος &c.]

ΤΑΜΙ'ΑΣ, (Ionicè ταμίης,) ου, ὁ, promus, condus, dispensator eorum quæ condenda et promenda sunt: ut qui præest penui, cellæ vinariæ aut frumentariæ. ¶ Item qui ærario præest, quæstor. Xen. in Laced. rep. ἢν χρημάτων δεόμενός τις ἔλθῃ, τοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει πρὸς ταμίας. Interdum adduntur genitivi rerum earum, quarum dispensandarum curam ταμίας gerit. Idem Pæd. 4. ἦλθεν δὲ πρός με καὶ χρημάτων ταμίαι. Et, ταμίαι προσόδων, apud Aristot. polit. l. 6. Sic, ταμίαν πλούτου, apud Theophyl. epist. 19. ¶ Interdum generaliùs dispensatorem significat, arbitrum, administratorem aut præfectum. † Aristoph. Nub. 566. τριαίνης ταμίαν, de Neptuno.† Sic Jupiter dicitur hominibus ταμίης πολέμοιο τετύχθαι. Il. δ'. et τ'. Idem apud Eur. appellatur πολλῶν ταμίας ἐν Ὀλύμπῳ, in fine Med. (170. 1417.) Apud Thucyd. ταμίας τῆς τύχης, qui fortunam arbitrio suo temperat. ¶ Exponitur etiam, defensor: apud Dion. Halic. l. 8. ☞ Dicitur autem παρὰ τὸ τέμνειν, à rerum sibi commissarum sectione et distributione. Etymol.

Ταμία, seu ταμίη, ἡ, dispensatrix, œconoma. Odyss. γ'. Ἐν δὲ γυνὴ σῖτον ταμίη καὶ οἶνον ἔχευεν. Sic et Odyss. ά. et apud Xen. in Œcon. ¶ Exponitur etiam, mulcta, ab Hesych. ut quæ à quæstoribus exigi soleret.

Ταμιεύω, f. εύσω, sum promus, sum cellarius. Aristoph. in Vesp. σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. Item quæstor sum, quæstoris munus obeo. Aristot. polit. 2. ταμιεύουσι δὲ, καὶ στρατηγοῦσι. Cum genit. Dem. in Mid. τῆς παράλου ταμιεύσας, quum quæstor administraret maritimam provinciam. Idem cum dat. ταμιεύων Φιλίππῳ τῷ ναυκλήρῳ, qui quæstor erat Philippi naucleri. ¶ Item, condo, recondo, in penuaria cella asservo: unde metaph. apud Synes. ep. 49. ποιητικῇ γὰρ ὁ θεὸς ἔδωκε, ταμιεύειν τὴν εὔκλειαν, in perpetuis monumentis condere.

Ταμιεύομαι, in conditorio repono. Lys. contra Nicom. ἐκ τῆς τούτου χειρὸς τεταμιεύμεθα τοὺς νόμους, hujus manu leges scriptas in scriniis condidimus. Et general, recondo quod in futurum promam, seu in tempus futurum rejicio. Lucian. εἰς αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, in crastinum recondere. Et passivè aliquid ταμιεύεσθαι dicitur, i. ad usum aliquem asservari, Greg. in epitaph. Gorgon. ἀδελφῶν ἐπιταφίοις ἐταμιεύθημεν. ¶ Item, ταμιεύομαι, promo. Xen. in sympos. † Metaphor. Xen. Pæd. l. 3. p. 83. e. et l. 4. p. 90. b.† (Hist. l. 4.) Item, dispenso, tempero, constituo, determino. Plut. de educ. lib. ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον. Thuc. l. 6. οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν, nobis constituere et determinare non licet.

[Ταμίευμα. Xenoph. Œconom. δαπανᾶται δὲ διὰ τῶν τῆς γυναικὸς ταμιευμάτων τὰ πλεῖστα.]

Ταμιευτικὸς, quæstorius: ut, ταμιευτικὴ ἐξουσία, apud Plutarch. Item parcus, qui recondere novit in futurum.

Ταμιεία, ἡ, quæstura. Appian.

Ταμιεῖον, τὸ, cella penuaria. Isoc. ad Dem. Plut. symp. lib. 5. Item ærarium, locus in quo quæstor recondit accepta, seu in quo pecuniarum thesauri reponuntur. in Publ. Herodian. l. 1.

Ταμιείδιον, repositoriolum. Suid.

Ταμείας, scriptum invenitur pro ταμίας, apud Hesych. Ταμεία pro ταμία, apud Poll. l. 3. c. 8. Item, ταμεῖον, pro ταμιεῖον, apud Herodian. l. 7. Plut. de deo Socr.

Composita.

Ἀποταμιεύω, recondo, in penum aut ærarium repono. Ælian. seu reconditum occludo et obsero: unde, ἀποταμιεύεται. Suid. exp. ἀποκλείει.

Ἀταμίευτος, ὁ καὶ ἡ, qui reconditus non est, aut non reconditur. Philo de vita M. lib. 1. et 2. Item qui nihil recondit, non providens res in futurum necessarias.

Ἀταμιεύτως, more eorum quæ non reconduntur: seu non recondendo. Plat. de leg.

Διαταμιεύω, in penu custodio. Idem ibid. [lib. 7. παρέδομεν ταῖς γυναιξὶ διαταμιεύειν τε καὶ κερκίδων ἄρχειν καὶ πάσης ταλασίας.]

Ἑλληνοταμίαι, quæstores Græciæ, ærarii Græcanici præfecti. Thuc. lib. 1. Poll. l. 8. [Xenoph. de Provent. cap. 5. §. 5. πότερον βιαζόμενοι ἢ εὐεργετοῦντες τοὺς Ἕλληνας ἡγεμονίας τε τοῦ ναυτικοῦ καὶ Ἑλληνοταμίας ἐτύχομεν.]

Ἐνταμιεύω, intrò latum recondo, in thesaurum refero.

Εὐταμίευτος, bene reconditus. Item, qui parcè promitur: parcus. Aristot. de gen. an.

ΤΑ'ΜΙΣΟΣ, ου, ὁ, exp. coagulum, apud Hesych. Itidemque apud Theocr. Idyll. 7. Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον, quidam exp. pellem recens coagulum redolentem. ☞ Sed aliis hic loqui videtur de pelle recens hirco detracta, quæ recentem adhuc sectionem redoleat: ut τάμισος à τάμνω deducatur.

---

‡ ΤΑ'ΝΤΑΛΟΣ, Tantalus. Pind. Isthm. viii. 19.‡

‡ Ταντάλόω. Soph. Antig. 134. ταντάλωθεὶς Brunck. exp. *repercussus.*‡

ΤΑΠΕΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, humilis, non multùm à terra assurgens: cui oppon. ὑψηλὸς, procerus, altus. † Superl. ταπεινότατος. Xen. Pæd. p. 197. c.† Luc. de saltat. μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς καὶ νανώδης τὴν φύσιν. Plerunque metaph. usurpatur, ut humilis apud Lat. Ac interdum in laude homini tribuitur. Ut quum D. Petrus ep. 1. cap. 2. dicit, θεὸν τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεσθαι, ταπεινοῖς δὲ διδόναι χάριν. Sic et alibi in Novo Test. Hinc et τὸ ταπεινὸν, humilitas et abjectio animi: apud Greg. Naz. Interdum in vitio de homine dicitur, quum nimirum

hominis τὸ ταπεινὸν, excedit modum. Aristot. polit. 4. c. 11. εἰ δὲ καθ' ὑπερβολὴν ἐν ἐνδείᾳ τούτων ταπεινοὶ λίαν. Est verò et μέσον vocabulum, quando de iis dicitur, quos vel vilis et abjecta conditio vel fortuna reddidit humiles. Isocr. in Nicocl. τοὺς μὲν ἐκ ταπεινοτέρας ποιήσασθαι τῶν παίδων, τοὺς δ' ἐκ σεμνοτέρας τύχης. Dicitur et de aliis rebus. Ut, ταπεινὸν σχῆμα, habitus abjectus et vilis, Xen. Pæd. 5. Et, ταπεινὴ δίαιτα, apud Plat. de leg. quæ et εὐτελὴς δίαιτα dicitur. Sic, ταπεινὴ λέξις, apud Aristot. de art. poët. ταπεινοὶ λόγοι, apud Dem. in Mid. † Sic βίος et opp. τῷ ἐντίμως Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.† ¶ Apud Athen. lib. 4. ταπεινοτέρα μερὶς exp. minor particula. ☞ Dictum quidam grammatici volunt quasi ἐδαφεινὸς. ab ἔδαφος, ut humilis ab humo. Aliis quasi πατεινὸς, à πατέομαι. Alii quasi ταφεινὸς, à θάπτω, sepelio. Sunt et qui ex πέδον factum esse putent, ut dicatur quasi πεδεινὸς, per hyperthesin et mutationem literarum, ut fusiùs docet Etym.

Ταπεινῶς, humiliter, more hominum abjectorum et qui demisso sunt animo. † Xen. Pæd. l. 5. p. 142. c.† Isocr. ad Dem Aristot. polit. 5.

Ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas, animi demissio et abjectio, animus demissus. Aristot. Thuc. Isocr. &c.

Ταπεινόω, ῶ, humilem reddo, demitto seu submitto, deprimo. Æsch. in Ctesiph. οὐ ταπεινώσαντες ἀποπέμψετε τοὺς νῦν ἐπηρμένους; Apud Plut. in Per. ταπεινοῖ τὸν φθόνον, invidiam deprimit et imminuit.

Ταπεινόομαι, humilis reddor, deprimor. Aristot. rhet. 2. μικρόψυχοι διὰ τὸ τεταπεινῶσθαι ὑπὸ τοῦ βίου.

Ταπείνωμα, τὸ, depressio, humilitas. Plut.

Ταπείνωσις, ἡ, animi demissio et abjectio. Lucæ. 1. ¶ Apud rhetores quid sit ταπείνωσις, vide Quintil. l. 8. c. 3.

Composita.

Ἀταπείνωτος, ὁ καὶ ἡ, qui animum non abjecit, cui animus non est dejectus. Plut. in Coriol.

Ἐκταπεινόω, idem quod ταπεινόω, nisi quòd plus aliquid significat.

ΤΑ΄ΠΗΣ, ητος, ὁ, tapes, tapetium, tapetum; stragulum variis coloribus intextum; vel villosum, pro pariete, mensâ, lecto, equo, &c. Od. δ'. τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο. Il. κ'. Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. ☞ A verbo πατεῖσθαι quasi πάτης, Etymol. et Eust. Addit tamen Eustathius, veteres quosdam à θάλπω deduxisse, ut diceretur quasi θάλπης, abjecto λ, et θ in τ mutato.

Τάπις, ιδος, ἡ, idem. Hesych. † Xen. Pæd. p. 241. a.† Exp. etiam cervical. apud eundem.

Δάπις, ιδος, ἡ, idem quod præcedentia. Aristoph. in Plut. οὐδ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν. Utitur et Pherecrat. apud Eust. et Xenoph. Pæd. 7. ¶ Idem Eustath. hoc δάπις etiam παρὰ τὸ δάπεδον derivari posse scribit. ἀπὸ τοῦ ἐν δαπέδῳ στρώννυσθαι.

Composita.

Ἀμφιτάπης, ητος, ὁ καὶ ἡ, vel ἀμφίταπος, (sc. στρωμνὴ, stragula,) tapes utrinque villosus. prius est apud Æl. Dionys. posteriore utitur Athen. l. 5. et 6. Ἀμφίταποι κοῖται, Regum l. 2. c. 17. talibus stragulis ornati lecti.

Ἀμφίταπις, idem quod ἀμφιτάπης. Diog. Laërt. in vita Lyc.

Ψιλόταπις, (sc. στρωμνὴ,) tapes non villosus, et veluti nudus, præ illo qui dicitur ἀμφίταπις. Laërt. ibidem. Pro eodem dicitur et ψιλόδαπις, apud Pausan. teste Eustath. et ψιλοτάπης.

ΤΑΡΑ΄ΣΣΩ, seu ταράττω, F. ξω, commoveo, turbo. Propriè aquam aliquis ταράττει, quum limum in ea commovet et excitat; et medicus pharmacum, quum id spatha agitat; ut apud Luc. in Lexiph. Apud Hom. Od. ί. (de Neptuno,) σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον, mare concitavit et commovit. Item metaph. turbo, perturbo, perterreo. Plut. de def. orac. πάντα φύρειν ἅμα, καὶ ταράσσειν. Demosthen. Olynth. 1. τοῦτο δὴ πρῶτον αὐτὸν ταράττει, παρὰ γνώμην γεγονὸς, hoc ipsum turbat et perterret. (Soph. Œdip. Tyr. 491.)

Ταράσσομαι, seu ταράττομαι, commoveor, perturbor, metu consternor et perterreor. Xenoph. Pæd. 7. οὕτω γὰρ μάλιστα τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσοίμεθα, metu consternatis. Herodian. l. 3. ἐταράχθη δὲ τὴν γνώμην. Sic, τεταραγμένα πράγματα, res perturbatæ. apud Dem. Philip. 1. † τάξις, ordo. Xen. Pæd. 1. 2. 44. a.† Exponitur et simpliciter, metuo, timeo. apud Aristot. in categor. ταράττομαι μή τις φήσῃ, metuo ne quis dicat.

Τεταραγμένως, perturbatè, confusè, inordinatè.

[Τάραγμα. Eurip. Herc. Fur. 907. Μελάθρῳ τάραγμα ταρτάρειον——Εἰς δόμους πέμπεις. 1091. Ὡς ἐν κλύδωνι, καὶ φρενῶν ταράγματι Πέπτωκα δεινῷ, &c.]

Ταραγμὸς, οῦ, ὁ, turbatio, tumultus, consternatio. Eur. in Hec. (Phœniss. 190.)

Τάραξις, ἡ, itidem perturbatio. Apud medicos τάραξις dicitur perturbatio oculi, morbus oculi: de quo Paul. Ægin. l. 3. c. 22.

Ταραξίας, ου, ὁ, turbulentus, turbis studens, turbas excitare amans: apud Suid.

Ταρακτὴς, οῦ, ὁ, turbator, perturbator.

Ταράκτωρ, idem. Æsch. [Sept. c. Theb. 578. τὸν πόλεως ταράκτορα. Schol. β'. τὸν δημαγέρτην.]

Ταρακτὸς, perturbatus, seu qui perturbari potest.

Ταρακτικὸς, perturbatorius, perturbandi seu turbandi vim habens: aut qui turbare solet: ut, ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, apud Plut. in Camil.

Ταραχὴ, ἡ, idem quod τάραξις et ταραγμός. Isocr. de pace, ταραχῆς ἀπαλλαγέντες, εἰς ἣν νῦν πρὸς ἀλλήλους κατέστημεν. Herodian. lib. 4. ταραχὴ κατεῖχε τὸν δῆμον, erat ingens tumultus populi. Sic et Dem. Thuc. Plut. &c.

Τάραχος, ου, ὁ, idem. Act. Apost. c. 12.

Ταραχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbulentus, turbarum plenus. Xen. Pæd. 3. ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδές ἐστι.

Ταραχωδῶς, tubulentè, tumultuosè. Isocr. in ep. ad Philip. Plut. in Coriol.

Τάρχη, ex ταραχὴ, Hesych. exp. τάραξις.

Θράσσω, seu θράττω, perturbo, molestiam affero. (Æsch. Pr. 629.) ☞ Per syncopen factum ex ταράσσω, et τ in θ mutato, teste Etym. Exponitur etiam, fodico, vellico, pungo: unde metaph. apud Plat. in Parmen. ἤδη μέντοι ποτέ με καὶ ἔθραξε, μή τι ᾖ περὶ πάντων ταὐτόν. ¶ Apud Aristot. rhet. 3. quidam Theodorus, barbariem et servilem, i. Thracicam originem exprobans Niconi citharœdo, scommaticè dicit, Θράττει σε, pro, Θρᾷττα σε, i. Thrassa mulier te, sc. genuit, i. serva. ¶ Alioqui θράττειν, vel θράσσειν, est θρᾳκίζειν, hoc est, θρᾳκικῶς ἐξαπατᾷν. et pertinet in locum suum; ubi prætermittitur.

Θράσσομαι, seu θράττομαι, conturbor, fodicor, pungor. Unde apud Suid. ὥστε μὴ θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων, ne turbaretur auditus.

Composita.

Ἀναταράττω, conturbo, perturbo, commisceo: vel commoveo, agito. Unde pass. apud Plut. in Fab. Max. ὥστε τὴν πόλιν αὖθις ὑπὸ τῶν λόγων τούτων ἀναταράττεσθαι.

Ἀντιταράττω, contrà turbo. Max. Tyr.

Ἀταραξία, ἡ, status animi imperturbati, imperturbatus animus.

Ἀτάρακτος, ὁ καὶ ἡ, imperturbatus, qui perturbari nequit, quietus, tranquillus. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 7. §. 10. Ὅταν δὲ προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ, βάδην μὲν ἀρχέσθω· τοῦτο γὰρ ἀταρακτότατον. Ἱππαρχ. cap. 2. §. 1. 5.]

[Ἀταράκτως. Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 4. §. 9. καὶ τὸ μέτωπον δὲ ὅπως μηκύνοιεν ἂν τῆς τάξεως ἀταράκτως, οἱ πεμπάδαρχοι, &c.]

Ἀταρακτέω, non perturbor. Laërt.

Ἀτάραχος, vacuus à perturbationibus aut turbis. Item, intrepidus. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 44. e.† [Aristot. de Moribus. lib. 3. cap. 11. διὸ καὶ ἀνδρειοτέρου δοκεῖ εἶναι, τὸ ἐν τοῖς αἰφνιδίοις φόβοις, ἄφοβον καὶ ἀτάραχον εἶναι, &c.]

Ἀταράχως, citra perturbationem, tranquillè.

Ἀταραχία, ἡ, tranquillitas. Hippocr. epist. ad Demag.

Βορβοροτάραξις, apud Aristoph. in Equit. dicitur turbulentus, qui fœdum et turbulentum civitatis statum reddit, quasi βορβοροταράκτης.

Διαταράττω, idem quod ἀναταράττω. Plut. in Alcib. εἰς Θρᾷκας ἐκ γῆς ἐπαγαγὼν πολλοὺς ἀκοντιστὰς καὶ ἱππεῖς, προσμάχοιτο καὶ διαταράττοι τὸ στρατόπεδον αὐτῶν.

Διαταράττομαι, perturbor, percellor. Luc. τίς οὐκ ἂν διεταράχθη;

Ἐκταράττω, itidem conturbo, perturbo: vel exterreo, percello. Plut. in Coriol. τόν τε δῆμον αὖθις οὐ παρέξουσιν ἐκταράττειν τοῖς δημαγωγοῖς.

Ἐκτάραξις, perturbatio, commotio.

Συνεκταράσσω, (*decomp.*) insuper conturbo. Plut.

(Ἐνταράττομαι, cum Dat. Philostr. l. 3. c. 20.)

Ἐπιταράττω, idem quod ἐκταράττω. Plut. de orac. Pyth. et Luc.

[Ἐπιτάραξις. Plat. de Rep. lib. 7.]

Εὐτάρακτος, qui facilè perturbatur.

Καταταράσσω, perturbo. Sap. 17.

Ἐγκαταταράττω, (*decomp.*) perturbo, turbas do in. Plut.

Παραταράττω, idem quod ἐπιταράττω.

Συνταράττω, conturbo, perturbo. Il. ά. σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ. Plut. in Fab. Max. συνετάραξεν ἅπαν τὸ στράτευμα. † Aristoph. Nub. 1034. τί γνώμαις ἐναντίας.†

Συντάραξις, conturbatio, confusio.

Ὑποταράττω, leviter turbo, nonnihil terrefacio. Diosc. l. 4. c. 184.

Ὑποθράττω, idem. Plut. in Alcib. ὑπέθραττεν ἐνίους ὅμως ὁ τῆς καθόδου καιρός. Et simpliciter, conturbo, perturbo. Idem in Fab. Max. ἧττον ὑπέθραττεν αὐτὸν τὰ τέρατα διὰ τὴν ἀλογίαν, minùs perturbant Fabium prodigia.

ΤΑ΄ΡΒΟΣ, εος, τὸ, terror, timor, metus. Eurip. in Bacch. Πόλει τε τάρβος ἦσθα, terrori eras civitati. (Phœniss. 318. Æschyl. Pers. 618. Soph. Œdip. Tyr. 304.) Apoll. Arg. 1. ἤ σε δαμνᾷ τάρβος ἐπιπλόμενον. ¶ Pro eodem dicitur et ταρβὴ, apud Suid. ☞ Herodianus apud Etym. à ταράσσω derivat, ex quo fiat τάραβος, et per syncopen τάρβος. Idem etymon habet et Eust.

Ταρβοσύνη, ἡ, idem quod τάρβος. Odyss. σ'. λῦθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης Ταρβοσύνῃ.

(Ταρβόσυνος φόβος. Æsch. S. c. Th. 245.)

Ταρβαλέος, ου, ὁ, terribilis, timorem et metum afferens. Homer. hymn. in Merc. Exponitur etiam, metuens: apud Nonn. (Soph. Tr. 974.)

Ταρβέω, ῶ, ήσω, paveo, timeo, trepido. Od. σ'. οὐδέ τι θυμῷ Ταρβεῖς. Il. ὀ. Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. Et cum accusat. Iliad. ζ'. ¶ Suid. apud Soph. ταρβεῖν pro τιμᾷν accipi testatur, i. honorare. (Æschyl. Pers. 687. Eum. 703. 717. Soph. Tr. 301. 736. 1195. Œdip. Tyr. 1031.)

Composita.

(Ἀμφιταρβής. Æsch. Ch. 545.) [ὁ δ' ἀμφιταρβὴς τοῦδ' ἐπῴμωξεν πάθει. Exterrita. Stanl.]

Ἀταρβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, intrepidus, minimè pavidus et meticulosus. Æschyl. in Prometh. (Soph. Tr. 22.)

Ἀτάρβητος, ὁ καὶ ἡ, idem: ut, ἀτάρβητος νόος, Il. γ'. † Hesiod. Asp. 110.† Exponitur etiam inculpatus, irreprehensus. Hesych.

Ἀτάρβητα, et ἀταρβήτως, intrepidè, citra terrorem, sine metu. Soph. in Ajace.

Ἐκταρβέω, extimesco, expavesco. ¶ Item exterreo, expavefacio: unde, ἐκτεταρβημένον Hesych. exp. ἐπτοημένον, attonitum.

Ἐριταρβὴς, admodum pavidus et meticulosus. Hesych.

Προταρβέω, primus metuo, timore antè corripior. Eurip. in Herc. fur. ὁ δέ νιν Εὐρυσθέως δοκῶν Πατέρα προταρβοῦνθ' ἱκέσιον ψαύειν χερὸς, Ὠθεῖ. (cum Gen. Expavesco pro. Æsch. S. c. Th. 338. Soph. Tr. 89.) [Antig. 83. Μή μου προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθου βίον.]

Ὑποταρβέω, idem quod ταρβέω. Iliad. ρ'. Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις.

ΤΑ΄ΡΙΧΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, salsamentum: piscium caro sale condita et exiccata, ac præsertim cervices eorum, et ventres, cæteræque partes pinguiores, teste Orib. l. 2. Clearchus apud Athen. l. 3. Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ. Apud eundem l. 1. Ἐκ δ' Ἑλλησπόντου σκόμβρους καὶ πάντα ταρίχη. (Aristoph. R. 566. Athan. Vit. S. Ant. 489.) Interdum de iis dicitur, quæ alia quavis conditura asservantur: ut apud Gal. de loc. l. 5. Interdum sic nominatur cujuscunque animantis caro inveterata, etiam non condita sale: ut apud Diosc. lib. 1. de adipe. Suidæ est caro sale aspersa. ☞ Qui sic nominari scribit παρὰ τὸ εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι.

Ταριχηρὸς, ὁ, qui est ex genere salsamentorum: vel qui saliri solet. Athen. l. 8. Item sale conditus et servatus: ut, ταριχηροὶ ἰχθύες, apud Diosc. l. 2. c. 34. et, ταριχηρὰ κρέα, apud Arrian.

Ταρίχιον, idem quod τάριχος. Poll. ex Aristoph. et Laërt. lib. 2. in vita Menedemi.

Ταριχεύω, sale condio et macero: seu sale conditum et inveteratum servo. Plat. symp. ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν. Et in passivo, apud Diosc. l. 8. cap. ult. λίπει ὑείῳ τεταριχευμένῳ, cum salsa axungia. ¶ Significat et generaliter, macero, condio, arefacio, exicco: citra salem: unde apud eundem l. 2. c. 81. στέαρ δίχα ἁλῶν τεταριχευμένον, sine sale conditus adeps. Et apud Theophr l. 5. ταριχεύουσι δὲ τὰ ξύλα, ligna in aqua macerant. Metaphoricè apud Chrysost. τεταριχευμένος καὶ κατεργασθεὶς, maceratus et confectus. (Ταριχεύομαι. Æsch. Ch. 294.)

Ταρίχευσις, εως, ἡ, conditura quæ sale fit, salsura.

Ταριχευτὴς, οῦ, ὁ, salsamentarius, qui carnes sale maceratas et inveteratas vendit. Herodot.

Ταριχευτὸς, ὁ, salsus, sale conditus et aliquandiu asservatus: ut, ταριχευτὰ κρέατα, apud Plut. symp. 5.

Ταριχεία, ἡ, idem quod ταρίχευσις. Aristot. hist. an. l. 9. Strab. l. 3.

Composita.

Ἀταρίχευτος, ὁ καὶ ἡ, qui non est sale conditus et maceratus, vel sine sale inveteratus: et, ex consequenti, recens.

Ζωμοτάριχος, cognominatus est quidam ab Alexide apud Athen. l. 3. quòd muria piscium sale conditorum nimiùm delectaretur.

Ἡμιτάριχος, qui ex media parte est salsamentum: salsamentum imperfectum. Ut apud Athen. lib. 3. Archestratus jubet τριταῖον ἔχειν σκόμβρον, πρὶν ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ Ἐλθεῖν· ἀμφορέως ἐντὸς νέον ἡμιτάριχον.

Προταριχεύω, priùs sale condio, sale præmacero. Et simpliciter, præmacero. Item, antè exicco et arefacio. Galen. method. med. lib. 9.

Φιλοτάριχος, amans salsamentorum, qui salsamentis delectatur. Athen. 13.

Ὠμοτάριχος, ου, salsamentum crudum. Idem ibidem. Dicitur et ὠμοτάριχον, τὸ, apud eundem ibid. (Nam suâ naturâ est. adject. in ος et ον.)

Ὡρατάριχος, vel ὡραιοτάριχος, idem quod τὸ ὡραῖον τάριχος, salsamentum ex piscibus æstivo tempore captis, Poll. 7. cap. 8. si substantivum subintelliges.

ΤΑ΄ΡΤΑΡΟΣ, ου, ὁ, tartarus, profundissimus inferorum

locus. Iliad. Θ'. Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς τάρταρον ἠερόεντα Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον. Sic et Hesiod. in Theog. (Sub terra dicitur. Æsch. Eum. 72. Eurip. Phœniss. 1544.) ☞ Sic dictus putatur vel διὰ τὸ ταράχθαι ἐκεῖ τὸν ἀέρα, vel quoniam opacis suis tenebris ταράσσει καὶ ταρβεῖν ποιεῖ, exterret et tremefacit. † Aliam etymologiam ex lingua Phœnicia adfert Clericus ad Hesiod. Theog. 119. et Diaconus ad Asp. 255. a τείρω deducit.†

[Ταρτάρειος. Eurip. Herc. Fur. 907.]

Ταρταρόω, f. ώσω, in tartarum dejicio, in tartara detrudo. 2 Pet. 2.

Ταρταρίζω, tartareo frigore tremo. Plut. de primo frig.

Ὑποταρτάριος, ου, (comp.) qui sub tartaro est, seu tartarum incolens, vel sub tartarum detrusus. Il. ξ'. et Hesiod. in Theog. † 851.†

ΤΑ'ΡΦΟΣ, εος, τὸ, densitas: peculiariter, sylvæ: vel locus sylvæ densus. Iliad ἑ. Οἵω τώγε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης. Sic et Il. ὀ. ‡ Apoll. Arg. iv. 1238.‡ ☞ Eustath. scribit, dici quasi τράφος, παρὰ τὸ τρέφειν, ut sit densitas quæ possit τρέφειν τὰ ζῶα, idque etymon Hom. versu illo expressisse. Possit etiam deduci à τρέφειν, significante πηγνῦναι. quicquid enim densum est, id quodammodo compactum est et concretum.

Ταρφὺς, seu ταρφὺς, ίος, ὁ καὶ ἡ, item ταρφειὸς, οῦ, ὁ, densus, creber, frequens. Il. λ'. Οὐκ ἂν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. Il. τ'. ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, crebra et densa nix. (Ταρφὺς θρίξ. Æsch. S. c. Th. 541.)

Ταρφέα, nom. pl. neut. adverbialiter usurpatur, pro crebrò, frequenter. Il. χ'. ὀδ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς Ταρφέ' ἐπαΐσσει. ‡ Apoll. Arg. iv. 1195.‡

ΤΑ'ΡΧΕΑ, τὰ, et τάρχαι, αἱ, inferiæ, justa, parentalia. ☞ Ἀπὸ τῆς ταραχῆς, ut scribit Homeri schol.

Τάρχη, habes post Ταραχὴ in Ταράσσω.

Ταρχύω, exequias facio, funus curo, sepelio: ut Il. ἡ. Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἐϋσσέλμους ἀποδώσω, Ὄφρα ἑ ταρχύσωσι. † In med. ταρχύσαντο. Apollon. i. 83.†

Ταρχεύω, et ταρχέω, idem quod ταρχύω.

Ἀτάρχευτος, vel potius ἀτάρχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) insepultus. Phocyl. [Admonit. 94.] Γαῖαν ἐπιμείρασθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι.

ΤΑ'ΣΣΩ, vel τάττω, F. ξω, P. χα, ordino, colloco. Plat. in Polit. τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν ἀψύχων γενέσεσιν αὐτοῦ τάσσοντες, τὸ δ' ἐπὶ ταῖς τῶν ἐμψύχων, partem ejus in generationibus inanimatorum collocemus. Interdum dicitur de acie et collocatione militum: ut Thuc. lib. 4. τάσσειν, καὶ παρασκευάζεσθαι ὡς ἐς μάχην. in qua signif. vox passiva frequens est. Dicitur et, τάττειν τὸν κόσμον, apud Plat. in Epinomide, ordinare mundum. Apud Xen. ἐμαυτὸν τοίνυν τάττω εἰς τοὺς βουλομένους, &c. exp. in eam classem me adopto. Apud eundem, ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς πᾶν ἐλλεῖπον φίλῳ, exp. substituit se vicarium. Apud Plut. in Solone, αὑτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι τάττει, in pauperum ordinem se redegit, inter pauperes se numerat. ¶ Item, constituo, præficio. Cum præpositione ἐπί. Aristot. polit. l. 2. τάττει ἐπὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Plat. de rep. 2. ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάττουσι ταύτην. Sic Isocr. ἐπὶ τὰς πράξεις σὲ τάττουσι, præficiunt te negotiis. ¶ Item, statuo, constituo. Aristot. œcon. 2. τάξαντες τιμὴν, quum pretium constituissent. Thucyd. lib. 3. φόρον τάττειν, tributum statuere, indicere, imperare. Apud eundem l. 4. τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ, exp. quum taxassent ingenti pretio. † τάσσω με ἐπί τινα, contra aliquem. Xen. Pæd. l. 2. p. 40. b. τάξιν εἰς δώδεκα βάθος. 2. 56. d. (τὰ νῶτα) ἐναντία τάττειν πολεμίοις, de fugientibus dicitur l. 3. p. 83. b.† (cum Gen. Æschyl. Pers. 705. impero. Eurip. Phœniss. 71.)

Τάσσομαι, seu τάττομαι, ordinor, collocor. Ut, τάσσεσθαι εἰς μάχην, apud Thuc. l. 4. dicuntur milites: unde et τεταγμένοι appellantur. Dicitur et de navibus: ut idem l. 2. ἔπλεον ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς. † Xen. Pæd. 1. 6. 3. opp. τῷ ἀτάκτῳ. τὰ τεταγμένα, καὶ τὰ παραγγελλόμενα. 1. 2. 5.† Latiùs etiam extenditur. Dicitur enim, τάττεσθαι εἰς ἄνδρας, in numerum virorum adscribi. Item, præficior, cum præpositione ἐπὶ, apud Plat. Isocrat. &c. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 24. et l. 2. p. 61. a.† Item, constituor, &c. ut, τεταγμένη ἡμέρα, et τεταγμένος χρόνος, dies constitutus, tempus constitutum, apud Xen. † Pæd. 1. 2. 4.† et Plut. Apud Luc. τάττεται ὑπὸ Θεῷ, subjicitur Deo. κατ' ἀναστροφήν. quod aliàs sic effertur, ὑποτάττεται Θεῷ.

Τεταγμένως, ordinatè, servato certo ordine. Item, stato tempore, seu statis temporibus, statis vicibus. Aristot. rhet. 1.

Τάγμα, τὸ, militum centuriatorum certus numerus, cohors, legio. Pro legione, apud Plut. in Fab. Max. τὸ μὲν πρῶτον τῶν ταγμάτων καὶ τέταρτον αὐτὸς ἔλαβε, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐκείνῳ παρέδωκεν, primam legionem et quartam sibi servavit, secundam et tertiam ipsi (sc. Minutio) tradidit. Pro cohorte, apud eundem in Cam. ¶ Apud Herodian. τὸ ἱππικὸν τάγμα, exp. equestris ordo.

Ταγματικὸς, ad cohortem seu legionem pertinens.

Τάξις, εως, ἡ, ordinatio, vel ordo: modus ratione temperatus. Plat. in Tim. εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας. Sæpe de ordine militari: unde, ἐν τάξει χωρεῖν, apud Thuc. l. 7. † Sic ἐν τάξει ἐλαύνειν. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. b.† ¶ Interdum exp. acies: ut, ἐσχάτη τάξις, apud Plutarch. ¶ Exponitur etiam, statio et locus pugnandi: ut, τάξιν λιπεῖν, apud Æschin. stationem suam et locum deserere. ¶ Item turma, apud Xen. † ἱππέων, equitum manus. Pæd. 1. 4. 20. et 1. 6. 15. et l. 4. p. 95. a. centum virorum erat apud Persas. l. 2. 43. d.† (Æsch. Pr. 128.) ¶ Sic dicitur etiam comitatus et multitudo hominum magistratui cuipiam apparentium et operam dantium, quæ multitudo cohors Consulis aut Prætoris olim appellabatur: apud Synes. ¶ Significat etiam locum, vicem, speciem. Ut apud Athen. θεραπαίνης τάξιν ἐπέχουσαν, famulæ locum et vicem obtinentem. Apud Dem. pro cor. ἐν πονηρίας τάξει καὶ φθόνου, calumniæ et invidiæ specie. † Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 42. a.† Item, locum et sedem alicui conventui vel collegio constitutum: apud Aristot. ¶ Item officium, munus, partes, Demosth. Æschin. ¶ Exponitur etiam, taxatio.

Ταξεώτης, ου, ὁ, apparitor præsidis. in Pand.

Ταξίδιον, parva cohors, aut parva turma. Suid.

[Ταξιόω. Pind. Olymp. Θ. 118. ταξιοῦσθαι. Schol. παρατάττεσθαι.]

Τακτὸς, οῦ, ὁ, ordinatus, in quo servatur ordo. Item certus, definitus: ut, τακτὸς χρόνος, apud Plat. de leg. l. 11.

Τακτικὸς, ὁ, ordinandi peritus. peculiariter, peritus ordinandi milites et aciei instruendæ. Xen. Pæd. 8. ¶ Τὸ τακτικὸν, quod pertinet ad hominem τακτικὸν, seu ad ejus munus et officium. † τὰ τακτικὰ, rationes aciei instruendæ. Xen. Pæd. 1. 6. 12. et l. 2. p. 42. b. τακτικὸς ἀριθμὸς, numerus ordinis militaris. l. 3. p. 78. a.†

Τακτικῶς, militariter. Suid. Item, ut convenit ei qui instruendæ aciei est peritus.

Ταγὸς, οῦ, ὁ, dux, imperator: vel præfectus, præses. Il. ψ'. et Xen. in Hell. In Thessalia sic dictus fuit summus magistratus. (Æsch. Pers. 23. νεῶν ταγός. Pr. 96. Pers. 324.)

[Ταγέω. Æschyl. Pers. 765. ἕν' ἄνδρα πάσης Ἀσιάδος μηλοτρόφου Ταγεῖν, &c. Schol. ἔδωκε ταύτην τὴν τιμὴν, τοῦτ' ἔστι τὸ ταγεῖν καὶ ἡγεμονεύειν καὶ βασιλεύειν ἕνα ἄνδρα πάσης Ἀσίας.]

Ταγεύω, sum summus magistratus. Xen. ibid. (ταγεῦσαι, constitue. Æsch. S. c. Th. 58.)

† Διαταγεύω, eximio cum imperio ordino. Xen. Pæd. p. 217. e. V. ibi omnino Leunclav. et Æm. Portus.† [Vide Not. Cl. Hutch.]

Ταγεία, ἡ, principatus ille et ducatus. Item præfectura. Aristot. in Œc.

Ταγὴ, ἡ, principatus, præfectura. Hesych. (Æsch. Ag. 3.)

Ταγαῖος, qui facit quidpiam alio jussus: apud eundem.

Composita: ac primùm ex τάσσω, cum præpositione.

Ἀνατάσσω, seu ἀνατάττω, et ἀνατάττομαι, instruo, præparo. Suid et Hesych. ¶ Item, compono, et literis mando. Lucæ. 1. † ver. 1.† ¶ Apud Plut. de solert. anim. (de elephante:) ὤφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σελήνην ἀνατατ τόμενος τὰ μαθήματα, καὶ μελετῶν, visus est recolere secum, et velut in ordinem digerere ea quæ edoctus erat.

Ἀντιτάσσω, seu ἀντιτάττω, ex adverso instruo ad prælium, oppono in prælium. † εἰς ἐμβολήν. Xen. Pæd. 2. 54. a.† Eurip. in Herac. ὁπλίτην στρατὸν Κατὰ στόμ' ἐκτείνοντες ἀντετάξαμεν. (Æsch. S. c. Th. 401.) Metaph. apud Æschin. ἀντιτάττειν τὸν νόμον πρὸς τὴν τούτων ἀναίδειαν, legem opponere horum impudentiæ.

Ἀντιτάσσομαι, et ἀντιτάττομαι, exadversum sto instructa, acie, prælio obsisto. Plut. in Cæs. ἀντιταχθεὶς δ' Ἀντωνίῳ καὶ Φιλίππῳ. Et general. adversor, repugno, obsisto. Isocr. in Panath. νῦν μὲν ἐν τοῖς λεγομένοις ἡμῖν ἀντιτεταγμένοι. Dem. Olynth. 3. τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντος ἀξιόχρεω περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι. Dicitur et πόλις ἀντιταττομένη πρὸς πόλιν ἑτέραν, apud Xen. Pæd. 3. (Eurip. Phœniss. 592.)

Ἀντίταγμα, id quod adversus hostem instruitur, id quod ex adverso in acie seu ad prælium instruitur. Plut.

Ἀντίταξις, aciei instructio adversus hostem. Item repugnantia. Plut. de primo frig.

Ἀντιτακτικὸς, vim habens repugnandi et resistendi. Plut.

Ἀποτάσσω, seu ἀποτάττω, colloco certo in loco, sepono, secerno, seorsim destino. Plut. τὰς τελωνικὰς προσόδους ἀπέταξαν οὕτω χρόνον ἐχούσας. Item, centurio, in stationibus pono. Polyb. τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει.

Ἀποτάττομαι, collocor. Demosth. Item destinor, despondeor, devoveor. Unde, ἀποτεταγμένος οἶκος, apud Chrysost. ¶ Significat etiam, renuntio, jubeo valere, à me summoveo. Basil. ad Neocæsar. ἀποταξάμενος τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις. Et simpliciter, valedico: dimitto valedicens. Act. Apost. c. 18. Παῦλος τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος, ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν.

Ἀπόταξις, et ἀποταγὴ, renuntiatio. Item, salutatio, quæ ad extremum fit. Cyrill. Dionys.

Ἀπότακτος, ὁ καὶ ἡ, sepositus et selectus ad certum usum. Herodot. [lib. 2. cap. 69. καὶ σιτία ἀπότακτα διδόντες, &c.]

Διατάσσω, seu διατάττω, ordino, in ordines compono, digero, dispono. Hesiod. in Theog. † 74.† εὖ δὲ ἕκαστα Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, &c. Xen. ταῦτα, ὦ Λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα. Item, describo, decurio. Idem in Hellen. διέταξεν ἱππικὸν, ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν. Item, constituo, statuo, edico. Act. Ap. 18. διὰ τὸ διατεταχέναι τὸν Κλαύδιον, &c. † ἐπιστάτας, præfectos. Xen. Pæd. l. 2. 48. c.†

Διατάττομαι, idem. Synes. in ep. ad Theophr. διατάττου μηδενὶ μηδὲν ἐξεῖναι τοιοῦτο ποιεῖν, impera, constitue. Item, digero, in ordines compono. Xen. Hell. 7. οἱ Θηβαῖοι διαταξάμενοι, agmine composito incedentes.

Διατάσσεσθαι, passivè dicitur, quod edicitur et sancitur. Philo de vita M. lib. 1. Apud Herodot. Διατέταγμαι ἐφορᾷν, mandatum seu injunctum est mihi, † ἐπί τινι, super aliquam rem constitui. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. a.†

Διάταγμα, τὸ, edictum, sanctio, constitutio. Plut. Greg. Item descriptio, decuriatio.

Διάταξις, et διαταγὴ, idem. Greg. et in ep. ad Rom. c. 13.

Διατάκτης, ου, et διατάκτωρ, ορος, ὁ, ordinator, dux.

Decomp. Ἀδιάτακτος, ὁ καὶ ἡ, non ordinatus, non digestus. Hesych.

Ἀντιδιατάττομαι, contrà statuo seu decerno. Synes.

Ἐνδιατάττω, ordino et digero in, seu intus. [Herodot. Hist. lib. 7. cap. 59. ἔδοξε ὦν τῷ Ξέρξῃ ὁ χῶρος εἶναι ἐπιτήδεος ἐνδιατάξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατὸν, καὶ ἐποίεε ταῦτα.]

Ἐπιδιατάττομαι, insuper edico vel mando.

Ἐκτάσσω, seu ἐκτάττω, instruo aciem. compono ordines et agmen. Diodor. τὰς δυνάμεις ἐνταῦθα καθ' ἡμέραν ἐξέταττε. Et in pass. apud Arrian. ὡς ἤδη καθεώρα τοὺς Ἰνδοὺς ἐκτασσομένους. † Xen. Pæd. 6. p. 158. a.†

Ἐκταγὴ, pro delegatione, in Pand.

Ἔκταξις, ἡ, instructio aciei. Polyb.

Ἔκτακτοι, extraordinarii. Ælian.

† Συνεκτάσσω, una instruere aciem. Xen. Pæd. 6. p. 166. b.†

Ἐντάσσω, seu ἐντάττω, inter ordinandum interjicio. Et general. interjicio, interpono: unde, ἐντεταγμένοι, in ordinem numerumque redacti.

Ἔνταξις, interpositio, insertio. Peculiariter sic dicitur, quum levis armaturæ milites in phalangis interstitiis interseruntur: nudi singuli juxta singulos armatos. Suid.

Παρεντάττω, (decomp.) idem quod ἐντάττω. Exponi etiam potest, clàm aut obiter interjicio.

Παρένταξις, idem quod ἔνταξις. Suid.

Ἐπιτάσσω, seu ἐπιτάττω, colloco seu dispono post. ¶ Item mando, impero, jubeo. Xen. ἐπιτάττω μὴ κλέπτειν. Isocr. τὸν γὰρ αὐτῷ τὰ βέλτιστα πράττειν ἐπιτάττοντα, qui sibi ipse optima quæque agere imperat.

Ἐπιτάττομαι, collocor post. Xen. Hell. 1. ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτει μὲν Περικλῆς. Hinc ἐπιτεταγμένοι, qui in secunda acie dispositi sunt. ¶ Item, ἐπιτάττομαι, imperor, subditus sum alicujus potestati. Aristot. οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τὸν σοφὸν, ἀλλ' ἐπιτάττειν. Et, ἐπιταττόμενοι, subditi. (Activé. Philostr. l 2. c. 10.)

[Ἐπιταγή. Epist. ad Rom. xvi. 26. κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου θεοῦ, &c.]

Ἐπίταγμα, τὸ, subsidiaria cohors. Plut. in Pomp. ¶ Item mandatum, jussum. Plat. de rep. l. 2.

Ἐπιταγματικὸς, subsidiarius.

Ἐπίταξις, et ἐπιταγὴ, idem quod ἐπίταγμα, mandatum, imperium. Plat. in Polit. [Theætet. de Leg. lib. 8. Tim. Herodot. Hist. lib. 3. διὰ δὲ ταύτην τὴν ἐπίταξιν τοῦ φόρου,—λέγουσι Πέρσαι ὡς Δαρεῖος μὲν ἦν κάπηλος.]

Ἐπιτὰξ, adverbium, quod apud Callimach. legitur, in Rhet. lex. exp. breviter, compendiariè, teste Etymol.

Ἐπίτακτοι, dicuntur triarii et subsidiarii milites, qui collocati sunt ut laboranti parti in acie succurrant. Suid. ex Thuc.

[Ἐπιτακτός. Pind. Pyth. Od. Δ. 420. βιατὰς ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνὴρ Μέτρον.]

Ἐπιτακτὴρ, ῆρος, ὁ, qui imperat, cujus est statuere pro imperio. † Xen. Pæd. 2. 51. d.†

Ἐπιτακτικὸς, imperiosus. Item, ad imperium pertinens. Plat. in polit.

Ἐπιτακτικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia imperandi. Idem ibid.

Ἐπιτακτικῶς, imperiosè, seu pro imperio: apud Suid.

Decomp. Ἀνεπίτακτος, cui non imperatur, qui nullius imperio subditus est. Thucyd.

Ἀντεπιτάττω, contrà injungo seu impono, vicissim impero. Idem lib. 3.

Αὐτεπιτάκτης, ου, ὁ, qui ipse per se aliquid injungit, qui jure suo jussa imponit. Plat. in polit.

Αὐτεπιτακτικὸς, unde, αὐτεπιτακτικὴ, sc. τέχνη, ars pertinens ad αὐτεπιτάκτας, seu ars mero imperio rectè aliquid regendi. Idem ibid.

Αὐτεπιτακτικῶς, more eorum qui per sese jubendi potestatem habent.

[Αὐτεπίτακτος. J. Poll. Onom. lib. 1. §. 156. inter nomina de virili potentia, &c. hæc habet. αὐτοκέλευστοι, αὐθαίρετοι, αὐτεπίτακτοι, ἀκέλευστοι, &c. Plat. Polit. Τῆς γνωστικῆς τοίνυν ἐπιστήμης ἡμῖν ἦν κατ' ἀρχὰς μέρος, ἐπιτακτικόν· τούτου δὲ ἀπεικασθὲν τὸ μόριον, αὐτεπίτακτον ἐῤῥήθη.]

Προσεπιτάττω, insuper impero seu mando. Isocr. in Archid.

Κατατάσσω, aut κατατάττω, in numeros militares refero, centurio, decurio. † τὴν στρατιὰν, exercitum instruere. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. a.† Lysias. καὶ εἴ τις αὐτὰ ταξίαρχος εἰς τάξιν τινὰ κατέταξεν. Plut. τῶν Ἀντιπάτρου φίλων τινὰ κατατάξας εἰς τοὺς δικαστάς.

Κατατάττομαι, in numeros militares refero, &c. Herodian. εἰς τοὺς ἱππεύοντας στρατιώτας καταταγείς. Item activè, pecuniam constituo. Demosthen. contra Theocrinum, κατετάξατο τοῖς φυλέταις ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἀδελφοῦ.

Κατάταξις, centuriatio, decuriatio.

Decomp. Ἐγκατατάττω, q. d. colloco inter alios, et velut interjicio iis quos collocavi: adscribo, adjudico.

Συγκατατάσσω, unà cum aliis colloco. Phal. in ep. † Xen. Pæd. 6. p. 168. c.†

Μετατάσσω, vel μετατάττω, ordines muto in acie instruenda. Unde pass. apud Xen. Pæd. 6. ἣν πη ἄλλη μετατάττωνται ἐξ ὑπογυίου, ταράξονται. ¶ Item, transcribo in aliam decuriam vel ordinem. ¶ Passivè, apud Areop. ¶ Item, μετατάττομαι, transeo ab uno exercitu ad alium. Thuc. l. 1.

Παρατάσσω, sive παρατάττω, in acie colloco, aciem instruo. Paus. in Messen. Xen. Hellen. 1. † Pæd. l. 3. p. 83. a.†

Παρατάσσομαι, in procinctu sto, instructa acie sto. Demosthen. πρὸς οὓς ἐν Μαντινείᾳ παρετεττόμεθα, contra quos in acie stabamus. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. a.† Item metaph. oppono me ut repugnaturum, oppugno. Greg. in Maccab. encom. πρὸς νόμον Θεοῦ παρατάσσῃ, legem Dei oppugnas.

Παρατεταγμένως, acie instructa. Aristid. [Plat. de Rep. ἐν πᾶσι τούτοις παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην.]

Παράταξις, εως, ἡ, instructio aciei, aut acies instructa: vel, acies, prælium, conflictus. Thuc. Plut. Herodot.

Ἀντιπαρατάττω, (*decomp.*) contrà colloco in acie, aciem contrà instruo: unde in voce med. apud Thuc. lib. 1. καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππεῖς ἀντιπαρετάξαντο ὡς κωλύσοντες.

Ἀντιπαράταξις, instructio aciei adversus aliam, acies contra instructa.

[Συμπαρατάττω. Demosth. de Cor. Xenoph. Græc. Hist. lib. 3. οἵ τε Ἀθηναῖοι ἐλθόντες ξυμπαρετάξαντο, ὅ, τε &c.]

Προστάσσω, seu προστάττω, præficio aliquem, imperium ei aliquod et munus mandans. Thuc. lib. 3. ναύαρχον προσέταξαν. Item, mando curam vel onus. Demosth. ἡ βουλὴ προσέταξεν ἑτέρῳ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 132. b.† Et simpliciter, impero, jubeo, injungo. τὴν πόλιν αἰσθάνομαι τὰ μὲν ἤδη σοὶ προστάττουσαν μεγάλα τελεῖν, tibi injungentem. Sic et apud Plat. in polit. † προστάσσουσιν (οἱ νόμοι) αὐτοῖς μὴ κλέπτειν. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† Significat etiam, destino, attribuo, assigno. (Soph. Tr. 267.)

Προστάσσομαι, imperium accipio, jubeor. Xen. προστάττεσθαι γὰρ ἔφη αὐτοὺς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν, mandari eis majora quàm pro viribus. Item, assignor, destinor. Eurip. in Hec. Ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην δούλη, ubi servitio sum destinata. Sic et apud Thuc. † Xen. Pæd. 1. 2. 5.† (Cum Dat. Æschyl. S. c. Th. 533. Eum. 208. Eurip. Phœniss. 692.)

Πρόσταγμα, jussus, mandatum, imperium.

Πρόσταξις, idem. Aristot. de mundo.

Προστακτικὸς, talis ut imperare possit, vel, ita comparatus ut lubenter imperet seu jubeat. Chrysipp. Apud Gram. προστακτικὴ ἔγκλισις, est imperativus modus.

Προτάσσω, et προτάττω, ante colloco, præpono. † Xen. Pæd. l. 5. p. 130. e.† Plut. in Pomp. ὥρμησεν ἐφ' ὃ ἦν τὸ τοῦ Βρούτου στράτευμα, τοὺς ἱππεῖς, ἐν οἷς ἦν αὐτὸς, προτάξας.

Προτάττομαι, anteponor: unde, οἱ προτεταγμένοι in bello, qui in fronte sunt collocati. (Æsch. Suppl. 842.)

Πρόταξις, collocatio aciei in priori parte. Vide libr. de vocabulis militarib.

Πρότακτος, in fronte collocatus, antesignanus. Plut. in Camillo.

Προτακτικὸς, præpositivus: ut, προτακτικὸν ἄρθρον, apud Gram.

Συντάσσω, aut συντάττω, q. d. unà cum aliis colloco et ordino: † Cum dat. personæ. Xen. Pæd. l. 5. p. 13. e.† instruo ordinem, et compono. Item, ordino, instituo. Plutarch. in Anton. τὴν μὲν ἐκείνην τῶν ἀμιμητοβίων σύνοδον κατέλυσαν, ἑτέραν δὲ συνέταξαν, aliam instituerunt. Item, constituo, comparatum et constitutum habeo. Æsch. de malè obita leg. συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, inter nos comparatum et constitutum habebamus. ¶ Item, jubeo, impero. Polyb. συντάξας ἐλαύνειν κατὰ σπουδὴν, ὅσον ἔχει δυνάμεως. Et apud Plut. ἐπεὶ δὲ νοσοῦντι συνέταξε κίχλην ὁ ἰατρός. ¶ Apud Æschin. σύνταγμα συντάξας, expon. descripta annuâ pensitatione. ¶ Apud Gram. συντάττω, construo, significat.

Συντάττομαι, unà cum aliis collocor et ordinor. ¶ Item ejusdem ordinis sum et notæ seu classis, eâdem sum dignitate præditus: ut spiritus sanctus apud Gregor. dicitur ἀεὶ τῷ πατρὶ καὶ υἱῷ συντεταγμένος καὶ συναριθμούμενος. ¶ Item, acie instructâ, et agmine, iter facio: unde, συντεταγμένη φάλαγξ, apud Plut. in Lyc.† Sic Xen. Pæd. 1. 4. 18. Κῦρος δὲ καὶ Κυαξάρης συνταξάμενοι περιέμενον, Cyrus et Cyaxares instructis suis. l. 3. p. 80. a.† ¶ Significat etiam, ad stipendium conferendum ordine describor, et in classes distribuor. Demosth. τὰ μὲν σώματα οὕτω φημὶ δεῖν συντετάχθαι, ita descripta esse, et in classes distributa. ¶ Item, compono et scribo. Plut. συνετάττετο λόγους παντοδαποὺς καὶ ἱστορίας.

Συντεταγμένως, ordinatè, acie ordinatâ, acie velut instructâ. Aristoph. in Plut.

Σύνταγμα, τὸ, constitutio, ordinatio: ut, σύνταγμα τῆς πολιτείας, Isocrat. in Areop. Propriè, res ordine concinnata. qualis, certus militum numerus: item quum instructa est acies, et in procinctu stat. Suid. ¶ Item descriptio quæ fit ad stipendium conferendum, pensitatio annua ad bellum gerendum. Demosth. et Æsch. contra Ctesiph. ¶ Item volumen dialecticâ methodo compositum. Συντάγματα, commentaria, libri, ordinem logicum observantes. Plut. in Num.

Συνταγματικὸς, unde, τὰ συνταγματικὰ, sc. συγγράμματα, quæ phrasin habent convenientem syntagmati, et ordinatam capitum divisionem. Ammon.

Σύνταξις, ἡ, idem quod σύνταγμα, i. descriptio ad bellum conferendum, et illa annua pensitatio. item ipsum stipendium, tributum: unde, σύνταξιν διδόναι, apud Hyperid. † ποιεῖσθαι, instruere (milites.) Xen. Pæd. 2. 56. a.† ¶ Item ordo, classis: unde, εἰς οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένος, in nullum ordinem descriptus, apud Synes. ¶ Significat etiam, volumen compositum, historiam, apud Polyb. et Cic. ad Att. ¶ Item sic nominatur ossium compositio, apud Galen. ¶ Apud Gramm. σύνταξις, constructio, ordinatio partium orationis; pars nempe grammatices secunda.

Συντακτικὸς, et συντακτήριος, dictus est Origenes, quasi compositor, vel quasi quâdam libros componendi facultate præditus: quòd multos libros composuerit, teste Suid.

Decomp. Ἀνασυντάσσω, recognosco census, iterum constituo census. Harpoc. ex Hyper.

Ἀνασύνταξις, census recognitio: quum decuriarum munera obeuntium censui aliquid vel addendum vel demendum esse decernit populus, eligitque qui hoc ipsum curent. Suid.

Ἀσυνταξία, ordinis perturbatio.

Ἀσύντακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, incompositus, inconditus. Xenoph. Pæd. 4. [Κυνηγ. cap. 3. §. 3.] ¶ Item immunis à muneribus. Synes.

Ἐπισυντάττω, (q. d. superconstruo vel supercompono,) constructis aliis jam et compositis impono et addo.

Ὁμοιοσύντακτος, similis et ejusdem constructionis.

Ὑποτάσσω, et ὑποτάττω, (q. d. subcolloco,) colloco sub: subjicio. In ep. ad Eph. c. 1. καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Interdum expon. subjugo, subigo, in potestatem redigo. Herodian. lib. 3. πᾶσαν ἀνατολὴν ὑπετάξατε.

Ὑποτάσσομαι, subjicior, pareo ut subjectus. In epist. ad Tit. c. 2. δούλους ἰδίους δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι. Item subigor, subjugor. Herodian. lib. 2.

Ὑποταγὴ, ipsa actio subjiciendi se, seu parendi alicui ut subjectum: subjectio. in ep. ad Gal. c. 2. et 2. ad Cor. 9.

Ὑποτακτικὸς, subjunctivus, qui subjungi potest vel solet: ut, ὑποτακτικὴ ἔγκλισις, modus subjunctivus vel conjunctivus; et, ὑποτακτικὸν ἄρθρον, articulus postpositivus: apud Gram.

Decomp. Ἀνυπότακτος, non subjectus, qui sui juris est. Item, qui subjici seu parere, tanquam subjectus, recusat: immorigerus, refractarius. 1 ep. ad Tim. 1. [9. δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται, ἀνόμοις δὲ καὶ ἀνυποτάκτοις, &c. Polyb. Hist. lib. 3. τῆς γὰρ διανοίας ἐπ' οὐδὲν ἀπηρειδομένης, —— ἀνυπότακτος καὶ κωφὴ γίνεται ἡ διήγησις.]

Αὐθυπότακτος, unde αὐθυπότακτον ῥῆμα, verbum quod est subjunctivi modi. Eust.

Αὐθυποτάκτως, tanquam αὐθυπότακτον.

Composita ex τάξις, τακτὸς, et aor. 2. ἐτάγην, sine præpositione.

Ἀταξία, ἡ, ubi nullus ordo servatur, seu ubi aliquid geritur nullo servato ordine: ordo conturbatus et permixtus. Thuc. l. 2. Plat. Phil. de mundo. ¶ Et specialiter, ordo non servatus in acie: apud Xen. Hellen. 3. Item metaph. incompositi mores, petulantia, insolentia. Synes. ep. 62.

Ἄτακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, in quo nullus servatur ordo: perturbatus, confusus, inconditus: ut, ἄτακτος ὄχλος, apud Isocr. Peculiariter ἄτακτοι milites dicuntur, qui in numerum non sunt redacti. † Xen. Pæd. 1. 6. 39.† ¶ Item, ἄτακτος, qui incompositis est moribus, qui nulla moderatione utitur. Plut. de def. orac.

Ἀτάκτως, inordinatè, incompositè, indigestè. Thuc. l. 3. ἀτάκτως, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες. † Xen. Pæd. 1. 4. 22.† Item, more ejus qui incompositis est moribus, absque ulla moderatione seu modestia, petulanter. Isocr. ad Nicocl.

Ἀτακτέω, inordinatus sum, ordinem non servo nec tenorem. † Xen. Pæd. p. 204. b.† Plut. de def. orac. ἀτακτεῖν ταῖς κινήσεσι τὸν ἥλιον. ¶ De militibus dictum exp. in manipulo aut turma me non contineo, vel, militiam detrecto. Dem. Olynth. 3. ¶ Item inhonestè et petulanter me gero, flagitiosè vivo. Plut. in Apoph.

Ἀτάκτημα, quod ab aliquo petulanter factum est et flagitiosè.

Δύστακτος, ordinatu difficilis. Plat. de leg.

Εὐταξία, ordinis conservatio: ordo ratus et constitutus. † Xen. Pæd. l. 2. p. 42. e.† Plutarch. in Artox. et Herodian. ¶ Item moderatio, modestia: apud eundem Herodian. † Xen. Pæd. p. 205. c.†

Εὔτακτος, ordinatus, ordinem servans, certo quodam tenore procedens. Ut, εὔτακτος τῶν κεφαλαίων διαίρεσις, apud Ammon. Apud Thuc. l. 2. εὔτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες, compositis ordinibus. Apud Demosth. εὔτακτος is est, qui ordinem et stationem suam provinciamque non reliquit. ¶ Τὸ εὔτακτον, modestia, disciplina.

Εὐτάκτως, ordinatè, ordinibus ratis et constitutis. [Εὐτακτοτέρως. Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 2. §. 7. οὕτω γὰρ προειρημένων, πολὺ εὐτακτοτέρως ἂν ἔχοι, ἢ εἰ, &c.] Exponitur etiam, æqualiter. item compositè, modestè. Aristoph. in Nub. † 961.† βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως. † Xen. Pæd. l. 2. 45. e.†

Εὐτακτέω, ordinem servo et tenorem, ordinatè me gero. Miles εὐτακτῶν dicitur qui ordinem non deserit, qui disciplinam militarem servat: apud Xen.

Κακότακτος, malè ordinatus. Utitur Hesych. in Δύστακτον.

Λειποταξία, ἡ, desertio ordinis aut loci in acie. Demosth. in Mid.

Λειποτάξιον, τὸ, idem. Unde, λειποταξίου δίκη, seu γραφὴ, accusatio deserti loci in acie: vel desertæ militiæ. Poll Scribitur et λιποτάξιον, apud Phil. de vita M. l. 1.

Λειποτάξιος, seu λειποταξίας, ου, ὁ, qui locum in acie deserit, desertor aciei. Et simpliciter, desertor.

Λειποτάκτης, ου, ὁ, idem. Demosth.

Λειποτακτέω, desero ordinem seu stationem. Phil. de mun.

Ὁμοταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ejusdem est ordinis. Chrysost. de sacerd. et Dionys. Areop.

Ὁμοταγῶς, eodem ordine, eadem serie.

ΤΑΥ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, taurus. (Theoc. Ἰ. 43.) De cujus animalis natura vide Aristot. Ælian. et Oppian. de venat. l. 2. ¶ Est et signum cœleste. ¶ Item pars ea quæ interjecta est inter scrotum et podicem. Hinc Eustathio apud Suid. est pudendum viri. ¶ Est et fluvii Trœzenii nomen. Eust. Il. λ'. ¶ Montis item per totam Asiam vastissimi. ¶ Taurus Berytius, Philosophus Platonicus, A. Gellii familiaris, sub Antonino Pio. ¶ Οἱ Ταῦροι, Sarmatiæ Europææ populi, Bosphorum Cimmerium inhabitantes, Tauricam cherronesum dictum. ¶ Ταῦροι, οἱ οἰνοχοοῦντες apud Ephesios dicebantur adolescentes, quos in festo Neptuni infundere vina mos erat. Ath. l. 10. ¶ Ταῦροι olim omnia grandia dicebantur et valida, πάντα τὰ μεγάλα καὶ βίαια. Eust.

Ταυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, taurinus, qui taurina specie est. Nic. in Alex.

Ταύρειος, ου, ὁ, taurinus, qui è tauro est: ut, ταύρειον αἷμα, apud Diosc. lib. 6. c. 26.

Ταύρεος, ου, ὁ, idem: apud Poëtas. ¶ Neptuni est epith. apud Hesiod. in Asp. † 104.† seu quòd ei tauri immolarentur; seu quòd mare taurinum boatum imitetur, (cui Neptunum præfecere Gentiles,) teste Virgil.

Ταυρέη, sive ταυρέη, (sc. δορὰ,) taurina pellis, exuvium tauri, taurinum tergus.

Ταύριος, ου, ὁ, idem. ¶ Apud Soph. ταύριον ὕδωρ, aqua Tauri fluvii.

Ταυρία, ἡ, festum in honorem Neptuni celebrari solitum.

Ταυρικὸς, Tauricus: pertinens ad Taurum, vel Tauros. Etym.

Ταυρίσκοι, populi Norici, apud Strab. et Plin. l. 3. c. 20.

Ταυρίδιον, ου, τὸ, parvus taurus, taurus pusillus. Suid.

Ταυρὼ, οῦς, ἡ, dicitur Diana Taurica, seu quæ à Tauris colebatur.

Ταυρηδὸν, in modum tauri: ut, ταυρηδὸν ἐπιβλέπω, torvè intueor in modum tauri; apud Luc. et Aristoph. in Ran. (816.)

Ταυριάω, ῶ, taurio, (de tauro,) vaccam, vel juvencam bovem appeto. taurio, (de vaccâ, vel juvencâ,) taurum appeto. Pro eodem dicitur et ταυράω, apud Aristot. hist. an. l. 6.

Ταυρόω, ῶ, taurum facio, in taurum muto. Hesych.

Ταυροῦμαι, taurus fio, taurinam naturam induo. Eur. in Medea. (εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην. Ipsam oculis efferari vidi. 92. Æsch. Ch. 273.)

Composita.

Ἀπόταυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, tauro carens: ut, ἀπόταυρος βοῦς, apud Aristot.

Ἀποταυρόω, idem quod ταυρόω.

Ἀποταυροῦμαι, taurinas iras concipio, tauri in modum efferor et exasperor. Eur. in Medea.

Ἄταυροι βόες, boves quædam in Epiro à mare intactæ, ut incrementum et amplitudinem corporis ingentem acciperent.

Ἀταύρωτος, quæ taurum nondum admisit: de vacca juvenca adhuc à tauro intactâ. (ἄζευκτος, παρθενικός. Æsch. Ag. 252.) ¶ Dicitur et de puellâ, virilem ταῦρον nondum expertâ. Aristoph. in Lysistr. [217.] Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον, i. ἄμικτος καὶ ἁγνή.

Κένταυρος, ου, ὁ, ἡ, centaurus. (Palæph. p. 8.) Unde οἱ κένταυροι, centauri. Sic dicti fuerunt satellites regis cujusdam Thessali, quòd equis conscensis armentum boum œstro agitatum ad stabula reduxerint, pungentes id et stimulantes, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, teste Servio. A poëtis semiferi et bimembres finguntur, quoniam, vel currendo velociter, vel dum equi eorum in transitu Penei fluminis potantes capita inclinata tenerent, unum animal esse videbantur, ut idem docet. Ab eisdem finguntur etiam esse monstra fera et sæva, quoniam equestris illa gens ferox erat et agrestior. ¶ Item, κένταυρος, signum cœleste, apud Proclum in sphæra. ¶ Item, κένταυροι dictæ naves quædam, à signo centauri quod in rostris præferebant.

Κενταυρίδης, ου, ὁ, Centauri filius, vel è Centauro natus, à Centauro genus et originem ducens. Luc.

Κενταυρίσκος, ου, ὁ, parvus Centaurus, rusticus, agrestis. Idem.

Κενταυρικὸς, centauricus.

Κενταυρικῶς, Centaurico ritu, Centaurorum more, i. ferum et agrestum in modum. Aristoph. in Ran.

Κενταύρειος, ὁ, ἡ, Centaureus. Item, κενταύρειος seu κενταυρεία βοτάνη, herba centaurea: quæ et κενταύρειον, apud Diosc. l. 3. c. 8. et 9. Est et alia herba dicta κενταυρὶς, à Theophr. hist. pl. l. et c. 9.

† Ἱπποκένταυρος, hippocentaurus. Xen. Pæd. 1. 4. p. 101. b.†

Λάσταυρος, cujus ὁ ταῦρος est λάσιος, hirsutus seu hispidus ea parte quæ ταῦρος dicitur. ¶ Exponitur et, salax, insigniter mutoniatus: ut λα sit epitaticum, et ταῦρος pro pene accipiatur.

Ὑποταύρειον, ου, τὸ, exp. vulva jumentorum, apud Apsyrt. in Hippiatr.

ΤΑΧΥ'Σ, έος, ὁ, pernix, celer, velox. † ποσί. Xen. Pæd. 2. 52. a.† Iliad. σ'. ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα. Iliad. γ'. αἴπερ ἂν αὐτὸν σεύονται ταχέες κύνες. Aristot. rhet. 1. καὶ ὁ ταχὺς, ἰσχυρός ἐστιν. Interdum exp. præceps, præproperus, nimiùm festinans. Idem eth. 6. c. 7. καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ, πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν. Metaphoricè sic dicitur, qui ingenio est celer, seu qui acri est ingenio: apud eundem de memoria. (Ταχὺς φρονεῖν, qui citò sapit. Soph. Œdip. Tyr. 624.) ¶ Comparat. ταχύτερος, pernicior, celerior, apud eundem de mundo. ¶ Superl. ταχύτατος, celerrimus, velocissimus. ¶ Pro ταχύτερος, usitatiùs dicitur ταχίων, item θάσσων, et θάττων. ut Il. ό. et ν'. et apud Platon. et Xen. ¶ Pro ταχύτατος autem, τάχιστος. Unde, τὴν ταχίστην, adverbialiter usurpatur pro, τάχιστα, quàm celerrime, primo quoque tempore. Demosth. Herodian. l. 3. † Xen. Pæd. l. 4. p. 105. a.†

Ταχὺ, et ταχέως, velociter, properanter. Aristoph. in Nub. † 647.† ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν σὺ περὶ ῥυθμῶν. Xen. Hellen. 7. τὰ μὲν πρῶτον ταχέως ἠγοῦντο. ¶ Compar. ταχύτερον, celeriùs, velociùs. Pro quo dicitur et τάχιον, item θᾶσσον, seu θᾶττον. illud apud Plut. in Fab. hæc Il. β'. et apud Xen. Pæd. 5. (Θᾶττον. Aristoph. R. 94.) ¶ Superl. ταχύτατα, celerrimè, velocissimè. Pro quo usitatius est τάχιστα. Il. δ'. Xen. Hell. 6. † et Pæd. 1. 3. 12.†

Τάχα, idem quod ταχὺ, et ταχέως. Odyss. ό. τάχα δ' ἔσσεται ἠώς. Item, forsan, fortassis, forte. Plat. in Min. τάχα δὲ ὧδε ἄμεινον εἰσόμεθα. (Eurip. Phœniss. 861. Aristoph. R. 530. Soph. Œdip. Tyr. 53. 1136. Tr. 1258.) Interdum addi solet particula ἂν, et που.

Ταχυτὴς, ῆτος, seu ταχύτης ητος, ἡ, celeritas, pernicitas, velocitas. Ut, ταχυτῆτος ἄεθλα. Il. ψ'. Et, ταχύτητι ποδῶν, apud Athen. l. 10.

Ταχύνω, accelero, propero, festino. Xen. Pæd. 8. ταχύνειν ὅπου φθάσαι δέοι. Et cum accusat. Soph. κοίλην κάπετον χεροῖν ταχύνατε, cavam scrobem manibus accelerate, i. celeriter facite, seu fodito. (Œdip. Tyr. 881. Æsch. Ch. 658.)

Τάχος, εος, τὸ, idem cum ταχύτης. Xen. Hell. 7. πολλαχοῦ τὸ τάχος μᾶλλον τῆς βίας διαπράττεται τὰ δέοντα. † Pæd. 1. 2. 12.† ¶ Ἐν τάχει, κατὰ τάχος, διὰ τάχους, citò, properè, et celeriter. interdum et, primo quoque tempore. Soph. et Plut. (Adverbialitèr κατὰ Subint. Æsch. S. c. Th. 58. ὡς τάχος. Statìm. 681. Ag. 27. 954. Eum. 124. Soph. Tr. 604. Œdip. Tyr. 785. 965.)

Ταχινὸς, idem quod ταχύς. Ut, ταχινὰ ἅρματα, Aristoph. celeres currus. ταχιναὶ φρένες, Theocr. Idyll. 2.

Ταχίνης, ου, ὁ, Hesych. est cervus aut lepus: quoniam ea animalia ex genere sunt τῶν ταχυδρόμων.

Composita.

Ἐπιταχύνω, accelero, urgeo. Plut. in Per. Ποτίδαια ἀποστᾶσα, καὶ πολιορκουμένη, μᾶλλον ἐπετάχυνε τὸν πόλεμον, magis accelerabat bellum. Sic, τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε, iter urgebat: apud Herodian. l. 2. Apud Thuc. ἐπιταχύνω τῆς ὁδοῦ, i. ταχύνω εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ.

Ἐπιταχύνομαι, (med.) idem. Ἐπιταχυνόμενος πνεύματι, urgens ventum. Idem Thuc.

Ἰσοταχὴς, pari celeritate præditus, æquè velox. Theoni apud Arat.

Ἰσοταχῶς, eàdem celeritate: apud Strab.

Καταταχέω, celeritate vinco et anteverto. Polyb. 3. κατετάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας.

Ὁμοιοταχὴς, simili celeritate præditus. idem quod ἰσοταχής. apud eundem Theonem.

Ὁμοιοταχῶς, simili celeritate: apud eundem.

Ὁμοταχὴς, ejusdem celeritatis, ὁμοιοταχής. Strabo.

Ὁμοταχῶς, idem quod ὁμοιοταχῶς.

Συνταχύνω, unà accelero; accelero; properare cogo.

ΤΕ, Latin. et, per transposit. literar. que. particula copulativa enclitica. Ut apud Homer. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, hominumque deorumque. Plerunque ponitur sequente καί. ut Il. ά. Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Xen. ὑπηρέτην ἑκόντα τε καὶ εὔνουν. † Pæd. 1. 2. 10. et 1. 3. 1.† ¶ Frequenter otiosa est: ut passim videre licet. (Eurip. Phœniss. 666. 1546. Soph. Œdip. Tyr. 24.)

ΤΕ'ΓΓΩ, F. ξω, tingo, madefacio, humecto, rigo, irrigo. κάθυγρον ποιῶ. ὑγραίνω. βρέχω. Eurip. in Iphig. Taur. φόβος δ' ἦν ναυάταις τέγξαι πόδα, metuebant nautæ ne pedem humectarent, i. ne paterentur naufragium. Idem in med. Αὐτὴ τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; quid lacrymis pupillas madefacis? i. quid lacrymaris? Hesych. τέγγεις absolutè exp. etiam, κλαίεις, fles. Item, mollio, emollio, macero. unde pass. apud Plat. polit. l. 2. μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γινομένων, infamiâ non emolliri. ¶ Apud Aristot. probl. lib. 2. art. 32. τέγγει τοὺς ἱδρῶτας, exp. sudores arcet, obtruditque. † τέγγομαι apud Soph. Œdip. Tyr. 1288.† (φόνον οὐ δυνήσῃ παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων, τέγξαι χέρα φοινίαν. Eurip. Med. 865. Soph. Tr. 861. Œdip. Tyr. 1301, 3. Pass. Æschyl. Pr. 1007.)

Τεγκτὸς, οῦ, ὁ, tinctus, madefactus: vel qui tingi et humectari potest. Aristot. meteor. l. 4.

Τέναγος, εος, τὸ, locus humidus seu humectus: vel limus aquæ exiguæ restagnantis et herbæ in ejus superficie apparentis: locus cœnosus et palustris, teste Etym. qui et à τέγγω derivari scribit, ex quo fiat τέγγος, et deinde τέναγος. Apoll. Arg. 4. [1237.] Πάντῃ γὰρ τέναγος, πάντῃ μνιόεντα βυθοῖο Τάρφεα. Polyb. τὰ δὲ δὴ πλεῖω τῶν πλοίων μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευε. [lib. 1. περὶ ξ τάφρῳ βαθείᾳ καὶ τενάγεσιν ἐκ θαλάττης. Herodot. Hist. lib. 1. ἐς ἕλεά τε καὶ τενάγεα ἐκδιδοῖ. Vide Constant. Lex. pag. 751.] Utitur et Plut. de prudent. animal.

Τεναγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, limosus: apud eosdem. Apoll. [iv. 1264. ἐπεὶ τεναγώδεα λεύσσω Τῆλε περισκοπέων ἅλα πάντοθεν. Schol. πηλώδη. τέναγος δέ ἐστι κυρίως γῆ ἐπιπόλαιον ὕδωρ ἔχουσα, ἢ πηλῶδες ὕδωρ.] et Polyb. [lib. 1. Verba citantur a Constantino in Lex. pag. 751.]

Composita.

Ἄτεγκτος, ὁ καὶ ἡ, qui tinctus et madefactus non est. Item, qui tingi et humectari nequit. Aristot. meteorolog. lib. 4. Homo verò ἄτεγκτος dicitur, cujus cor emolliri nequit, nec verbis nec lacrymis: apud Soph. in Œdip. (Tyr. 344. Aristoph. R. 1056.) Ælian. et Synes.

Ἀτέγκτως, ita ut humectari et aquâ molliri nequeat. et metaph. duriter, rigidè. apud Suid.

Διατέγγω, idem quod τέγγω, humecto, irrigo. Eurip. in Iph. Taur. [403.]

Ἐπιτέγγω, restinguo. Αὐχμὸν ἐπιτέγγων, aridum squalorem restinguens. Vide Ἀνακτάομαι.

Ὀφθαλμότεγκτος, oculis tinctus seu madefactus: vel, ex oculis manans. Eur. in Alc. [181.] πᾶν δὲ δέμνιον Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι.

ΤΕΙ'ΝΩ, F. τενῶ, P. τέτακα, (ab inusitat. τάω, unde et τανύω et τιταίνω. seu ex τάζω, unde et partic. τεταγών. Iliad. ά.) tendo: interdum et, extendo, distendo, intendo. contendo. Iliad. π'. ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει. Plat. in Tim. ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεὶς, διὰ παντὸς ἔτεινε, per totum tetendit. ¶ Item neutraliter, tendo, contendo, Luc. ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος, rectà Babylonem contendebam. Soph. in Ajace, Μὴ τεῖνε μακρὰν, ne sermonem extendas in longum. Interdum, tendo, i. porrigor seu porrigo me, pertineo aut specto. Herodot. παρ' ἣν τὸ ὄρος τείνει, ad quam mons pertingit. Aristot. eth. 10. τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν, quæ ad virtutem pertinent. ¶ Exponitur etiam, stringo. (V. Æschyl. S. c. Th. 619. Pers. 64. 575. Suppl. 99. Eurip. Med. 671. Phœniss. 392. Aristoph. R. 1132.)

Τείνομαι, tendor, extendor, intendor, &c. Phil. de mundo, ὄμματα πρὸς τὸν ἔσχατον αἰθέρα τείνεται, visus ad summum usque æthera extenditur. Iliad. ρ'. ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, pugna intendebatur, i. omnibus nervis intentis pugnabatur. Item stringor. Il. γ'. ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείας. Neutraliter etiam exp. conor, omnes nervos ac vires contendo.

Τάσις, εως, ἡ, tentio: intentio, extentio, contentio. Hermog. de invent. l. 4. Galen. de san. l. 4.

Τόνος, ου, ὁ, idem: tentio, intentio: ut, τόνος τῆς φωνῆς, vocis intentio, seu vocem intendere, apud Dem. pro cor. ¶ Apud Gram. sunt vocum τόνοι, i. tenores, qui et προσῳδίαι, accentus. vide Quint. l. 1. c. 5. ¶ Apud musicos τόνος dicitur spatii magnitudo, per quod vox quæ ante omnes prima fuerit, extenditur: seu intervallum novem commatum, semitonium majus ac minus continentium. ¶ Unde etiam in cœlo minimum à terra spatium ad lunam τόνος dicitur; seu spatium id, quod interjacet inter terræ superficiem et cœli citimum circulum, id est, lunarem, videlicet centum viginti sex millia stadiorum. Martian. Cap. l. 9. cap. de tonis. ¶ Τόνος etiam exp. sonus: apud Aristot. de gen. an. l. 5. ¶ Item τόνος, versus: ut, τριμέτρῳ τόνῳ χρᾷ, apud Herodot. ¶ Significat et, intentionem studii seu mentis: apud Gregor. item, vim, et animi inflexibilem constantiam: apud Plut. item vires ac robur: apud Galen. ¶ In pictura sic nominatur vigor et splendor. Plin. l. 35. c. 5. ¶ Item τόνοι dicuntur funes, aut nervi extenti, vel qui extendi solent. Poll. ex Philippide et Aristoph. Lysist. Hippocr. et Xen.

Τοναῖος, ὁ, qui tenore fit, contentus, intentus: ut, τοναῖος δρόμος, apud Suid.

Τοναία, (sc. φωνὴ,) dicitur vocis intentio, seu vox intenta, apud Hesych. et Etym. Qui et addit Alexin sic appellasse τὴν παλλακὴν, pellicem.

Τονιαῖος, toni magnitudinem æquans: ut, τονιαῖον διάστημα, musicis, apud Aristot. in probl.

Τονικὸς, qui tenore seu extentione fit. Exponitur et firmus.

Τονώδης, tensivus. ut, κόπος τονώδης, lassitudinis species quædam, quæ intensiva dicitur.

Τονάριον, τὸ, fistula, qua musici seu harmonici tonos ministrant et indunt. Quint. l. 1. c. 10.

Τονίζω, tonum do.

Τονίζομαι, tono exprimor.

Τονόω, intendo: seu roboro, firmo. Greg. εἶτα ἐγρήγορσις τὸ ἀνειμένον ἐτόνωσε. Idem de hom. ὅταν ἡ ὁρμὴ τοῦ φθεγγομένου πρὸς φωνὴν τονώσῃ τὸ μέρος.

Τονωτικὸς, vim habens intendendi, seu roborandi et firmandi: ut, τονωτικὴ δύναμις, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 8.

Τεινεσμὸς, tenesmus: continua et implacabilis desidendi cupiditas, qua tamen nihil præter cruenta pauca et mucosa egeritur: sic dicta παρὰ τὸ μόριον, ὃ πέπονθεν, ἐκτείνεσθαί τε καὶ πρὸς ἔκκρισιν βιάζεσθαι, ut tradit Actuar. apud quem plura vide, nec non apud Galen. Æginet. et schol. Nic.

Τεινεσμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenesmo similis. Item (de homine dictum) tenesmo laborans. schol. Nic.

Τένων, οντος, ὁ, tendo, ônis; Hesiod. Asp. 419.† finis musculi, cum ossi annectens, quo in partem movendam inserto motus omnis fit voluntarius: constans fibris nervorum et ligamentorum in unum coëuntibus, quas interdum adhuc caro ambit: dictus παρὰ τὸ τείνειν, quoniam præcipua ejus actio in tensione consistit seu contractione. Il. χ'. ρ'. et alibi sæpe apud Hom. vide et Ruf. Ephes. et Gal. de art. lib. 2. Metaphoricè monti τένοντες tribuuntur: apud Basil. (τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη, Eurip. Med. 1168. Id. Phœniss. 42. Æschyl. Ch. 207. Batrach. 230.)

Τετανὸς, ὁ, tentus, extentus, exporrectus, promissus. ut. τετανὸν φύλλον, τὸ, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 15. et, τετανὸς ῥινὸς, apud Nic. in Alexiph. Scribitur et τέτανος, unde, τέτανοι σπασμοὶ, convulsionis quædam species. de quo Aret. de morb. acut. lib. 1. c. 6. et Cæl. Aurel. acut. morb. l. 3. cap. 64. Dicitur et τέτανος de penis tensione seu tentigine: apud Aristoph.

Τετανικὸς, qui laborat morbo τετάνῳ, cujus musculi ita rigent ut inflectere se nequeat. Diosc. l. 3. c. 94.

Τετανόω, reddo τετανόν. Propriè medicamentum aliquod dicitur cutem τετανοῦν, quum rugas in ea delet, et ita extendit ut nulli in ea rugarum appareant sulci. Diosc. l. 4. c. 184.

Τετάνωμα, et τετάνωθρον, τὸ, vim habens extendendi et erugandi cutem, imprimis faciei. Idem l. 3. c. 102.

Τιταίνω, idem quod τείνω, tendo: vel extendo, intendo, contendo. Il. χ'. χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Sic sæpe apud Hom. παλίντονα τόξα τιταίνειν, arcus intendere. ¶ Aliam signif. vide in Τίω.

Τιταίνομαι, tendor, intendor, contendor. Od. β'. Πλησίω ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσι, extensis alis. Il. χ'. τιταινόμενος πεδίοιο, cursum contendens per campum. Dicitur et is τιταίνεσθαι, qui omnes nervos intendens aliquid facit et toto corporis nixu. Il. λ'. Item, τιταίνομαι, idem quod τιταίνω. Od. φ'. τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτο; † τιταίνεσθαι med. dicitur de currenti ut qui se i. e. nervos suos intendit. Hesiod. Asp. 229. V. ibi Grævius.†

Τιτῆνες, à quibusdam nominari existimantur παρὰ τὸ τιταίνειν. ut videlicet intelligantur venti, qui cælitus in terram detrusi, ex ejus visceribus postea manus suas veluti protendentes, terræ motus cient. Vide et τιταίνω, in Τίω.

Ταινία, ας, ἡ, tænia, fascia, vitta, corona, seu vittarum extremitas, aut redimiculum è corona pendens. dict. παρὰ τὸ τιταίνειν, teste Etym. quoniam circum caput extenditur, aut quoniam in longum extendi potest. Plat. in sympos. (de Alcibiade;) ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς. Pausan. in Attt. ἀναδούμενος ταινίᾳ τὴν κόμην. ¶ Ab hujus similitudine sic etiam nominatur agger ex arenæ colluvie, seu cautes scrupulosa sub aquis latens, in longum porrecta: Lat. pulvinus, dorsum. apud Polyb. ¶ Item cingulum

quod dependet è ligno navis erecto, columellæ formam habente. Poll. lib. 1. ¶ Item, fascia pectoralis, qua mulieres utuntur ad mammas coërcendas, teste Poll. l. 7. ¶ Et generaliter, omne ex lana aut lino tenue et oblongum textum, *ταινία* dicitur, teste Etym. ¶ Sunt et *ταινίαι* vermes quidam longi, instar tæniæ: in Geopon. l. 12. cap. 27. Item, pisces quidam, apud Athen. lib. 7. Aristot. hist. an. l. 2.

Ταινίον, et *ταινίδιον, τὸ*, fasciola pectoralis: aut ornamentum collare. Etymol. et Poll. l. 7.

Ταινιόω, tænià redimio et corono. Synes. et Aristoph. in Conc. (R. 396.) [Xenoph. Gr. Hist. lib. 5. §. 3. *καὶ ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ ἐταινίωσεν*, &c.]

Ὑποταίνιος, (*decomp.*) subligatus.

Τανύω, idem cum *τιταίνω*. Od. φ'. *Ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω.* Od. ό. *ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν*, extendit seu expandit.

Τανύομαι, tendor, extendor, distendor. Il. ύ. *ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθεὶς*, exporrectus, expassus. † Sic Hesiod. Theog. 177.†

Τάνυμι, idem cum *τανύω*.

Τάνυμαι, idem cum *τανύομαι*. Il. ρ'. *τάνυται δὲ διὰ πρὸ*, distenditur seu extenditur in longum.

Τανυστὺς, ύος, ἡ, extensio, contensio, intensio. Od. φ'.

Ταναὸς, idem quod *τετανὸς*, protentus, extentus, promissus. Eurip. in Bacch. *Κόμην μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ ταναὸν ἐκτενῶ.* † Idem est et quod *λεπτὸς*, secundum Grævium ad Hesiod. Asp. 35.† ¶ *Ταναῆς δρυὸς*, patulæ quercus. Epigr. *Ταναοῦ γήραος*, provectæ ætatis. Ibid.

Τανεῖαι, αἱ, porrecta tigna: vel simpliciter, tigna; quoniam in directum solent porrigi. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 1.

Ταὼς, et *ταῶς, ῶ*, et *ταῶν, ῶνος, ὁ*, pavo: avis nomen habens *ἀπὸ τῆς τάσεως τῶν πτερῶν*, teste Athen. l. 9. quem vide. nec non Aristot. hist. an. l. 6. Aristoph. in Avib. [102.] *Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις ἢ ταώς;* [Acharn. 63.] (pavo piscis. Philostr. l. 3. c. 1.)

Composita: ac primùm ex τείνω, cum præpositione.

Ἀμφιτείνω, circumquaque extendo, circumextendo: unde, *ἀμφιταθεὶς*, circumquaque extensus.

Ἀνατείνω, sursum extendo, sursum extendens erigo, attollo, tollo. Aristot. de mundo, *πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐχὰς ποιούμενοι*, manus in cœlum tollimus. Apud Xenoph. Pæd. 4. *τὰς δεξιὰς ἀνατείναντες*, dextras porrigentes: quod erat amicitiæ signum. † *χεῖρας πρὸς οὐρανὸν*, l. 6. p. 148. d. † Apud Plut. in Othon. *ἀνατείνειν τὸ ξίφος*, gladium intentare.

Ἀνατείνομαι, sursum extendor, erigor, attollor: ut, *ἀνατείνεται πρὸς τὴν ἄνω χώραν*, apud Galen. ¶ Interdum, erigor, ut homines elati et magnificè de se sentientes. Chrysost. in 2. ad Thessal. cap. 2. *εἰσῆλθεν ἔχων ζώνην χρυσῆν, καὶ ἀνατεταμένος.* ¶ Apud Theologos idem significat quod *ἀνάγομαι*, i. quasi subvehor ultra hæc terrena ad reconditiorem sensum investigandum; ut apud Dionys. de cœl. Hierarch. c. 2. ¶ Activè etiam usurpatur pro *ἀνατείνω*, intento: ut apud Xen. pæd. 7. *ἀνατεταμένοι τὰς μαχαίρας*, gladios intentantes. unde exp. etiam minor, comminor. ut apud Demosth. *ἐκεῖνος μὲν οὐδὲν εἶχεν ὑμῖν ἀνατείνασθαι φοβερὸν*, nihil metuendum comminari vobis poterat.

Ἀνάτασις, εως, ἡ, extensio in altum: erectio, porrectio. Item, comminatio: peculiariter, quæ fit cum acerbitate animi et audacia. Plut. in Cat. et Polyb.

Ἀνατατικὸς, extensus, aptus ad extendendum sursum. Apud theologos idem quod *ἀναγωγικός*.

Ἀνατατικῶς, cum extensione quadam, elato quadam modo, elatè. Item imperiosè, rigidè. apud Suid.

Ἀνάτονος, sursum tendens: vel nimis in altum tendens. Vitruv. lib. 10. c. 15.

Ἀνατιταίνω, idem cum *ἀνατείνω*. vel idem cum *τείνω*, tendo, extendo, protendo.

Decomp. Ἐπανατείνω, sublatum intento alicui, unde apud Luc. *τολμήσει ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον.* Item intendo. unde apud Xen. pæd. 1. *ἐπανέτεινε δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τοῖς ἀξίοις ἐπαίνου*, intendebat spes, i. majores reddebat, accendebat.

Ἐπανάτασις, intensio, seu intentatio. Item sublatio, erectio: ut, *τοῦ σκήπτρου ἐπανάτασις*, apud Aristot. polit. 3.

Προανατείνω, antè attollo. Exponitur et, prætendo. Hesych.

Προσανατείνομαι, insuper minitor, minas addo: apud Suid.

Ἀντιτείνω, in contrariam partem tendo seu traho. Interdum, vicissim tendo, obtendo, oppono: ut apud Eurip. in Med. *οὐκοῦν χρήστ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς, Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων*, stulta stultis obtendere. Idem neutraliter, renitor, repugno, refragor, non assentior. Euripid. in Herc. fur. *τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ Ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτῶν*, qui renititur moribus necessariò usurpandis. Plutarch. in Numa, *ἀντιτείνων πρὸς οὐδέν.* Sine præposit. apud Aristot. ethic. 4. Exponitur etiam, oppositus sum: apud Plut. in Themist. [Herodot. Hist. lib. 7. § 161. *τούτοισι μὲν ὦν ἡγέεσθαι βουλομένοισι οὐκ ἀντιτείνομεν, ἄλλῳ δὲ παρήσομεν οὐδενὶ ναυαρχέειν.*]

Ἀντίτασις, ἡ, reluctatio, resistentia. Plat. de leg. [lib. 6. *εἰθισμένον γὰρ δεδοικὸς καὶ σκοτεινὸν ζῆν, ἀγόμενον δ' εἰς φῶς βίᾳ, πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντιτεῖνον, πολὺ κρατήσει τοῦ νομοθέτου.*]

Ἀντίτονος, in contrarium tendens: renitens. in Epigr.

Ἀποτείνω, in longum extendo, produco: ut, *ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν*, apud Luc. Plat. in Gorg. *αὐτὸς μακρὸν λόγον ἀποτέτακα*, sermonem produxi: quod et absolutè *ἀποτείνω* dicitur: apud eundem ibid.

Ἀποτείνομαι, in longum extendor: unde, *ἀποτεταμένος τράχηλος*, in Hippiatr. Item, producor, in longum tempus extendor: ut, *ἀποτεινόμενος πότος*, apud Lucian. Item, longam et verbosam orationem habeo: apud eundem in Amoribus, *ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἑαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνασθε.* Item, invehor, et contendo. Basil. *ὁ γὰρ καιρὸς οὐκ ἐνδίδωσι πέρα τοῦ μέτρου πρὸς ἐκείνους ἀποτείνασθαι.* Et cum *εἰς*, apud Galen. *ἀποτείνεται εἰς Θεσσαλόν.*

Ἀπότασις, εως, ἡ, extensio, exporrectio, productio. Et pro intentione ac scopo scriptoris: apud schol. Aristoph. in Avib.

Ἀποτάδην, productè, exporrectè, extensè. Item prolixè.

Διατείνω, protendo, extendo, porrigo: ut apud Xen. Pæd. 1. *ἀνάγκη σοι ἐπὶ πάντα τὰ λεκάνια ταῦτα διατείνειν τὰς χεῖρας.* Item, distendo: unde, *διατεινόμεναι φλέβες*, quæ distenduntur: apud medicos. Interdum neutraliter, porrigor et me extendo, pertendo, pertineo: ut, *διατείνει ἐπὶ πολὺ*, apud Aristot. eth. 4. c. 1. Idem eth. 10. *διατείνει ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου*, extendunt se seu pertinent.

Διατείνομαι, protendor, extendor, porrigor: unde apud Athen. l. 5. *πᾶν διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα.* Et activè, idem cum *διατείνω*, protendo: unde, *διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτὰ, οἱ δὲ τὰ τόξα*, apud Xen. Pæd. 1. † In med. absolut. Pæd. 1. 4. 8.† Item, contendo, efficere laboro, annitor. Aristot. eth. 9. *διατεινομένων τὰ κάλλιστα πράττειν.* Apud eundem polit. 7. *παιδία διατεινόμενα*, pueri qui vires ac voces contendunt. † *διατεινόμενος φθάσαι*, contento cursu prævertere. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. a.† Interdum pro, verbis et oratione contendo. Theophr. hist. pl. lib. 5. *ὡς διατείνονταί τινες.* Unde et exp. affirmo, assevero: apud Aristot. Luc. et Plut.

Διατεταμένως, magna contentione, magnopere, enixè: Aristot. eth. 9. cap. 4.

Διάτασις, ἡ, extentio, distentio, contentio. ut, *διατάσεις τοῦ πνεύματος*, spiritus contentiones. Plut. in præcept. san. Apud Aristot. pol. 7. *διατάσεις τῶν παίδων*, virium et vocis contentiones in pueris.

Διατενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pertendens, contendens, aut tendens. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 20.

Διάτονος, distentus, extentus. item contentus, vehemens. ¶ *Τὸ διάτονον* apud musicos est modulationis genus quoddam: de quo Plut. in l. de musica. Vitr. l. 5. c. 4. et Mart. Cap. l. 9. c. de sonis. Dicuntur et lapides quidam *διάτονοι*, in structuris: apud eundem Vitr. l. 2. c. 8.

Διατόνια, τὰ, dicuntur circuli, annuli. Exodi c. 35.

Ὑπερδιατείνομαι, (*decomp.*) supra modum contendo, mira pervicacia contendo. Demosth. in Leptin.

Ἐκτείνω, extendo, protendo: ut, *ἐκτείνας τὴν χεῖρα.* Plat. polit. 5. Item extraho, educo, Sap. c. 10. *ἐξέτεινεν αὐτὸν ἐκ παραπτώματος.* † *φάλαγγα.* Xen. Pæd. p. 227. c. *ἵππον*, equum excitare. l. 5. p. 134. b.† (*τοσοῦτο μῆκος ἐκτείνων λόγου.* Æsch. Eum. 201. Pr. 323. Ag. 838. *ἦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία λόγοισιν.* Eurip. Med. 1353. id. Phœniss. 1378.)

Ἐκτείνομαι, extendor, porrigor. Xen. in Sympos. *ἡδέως καθεύδω ἐκτεταμένος.* † *ἐκτεταμέναις ἁμάξαις.* Pæd. l. 5. p. 140. c.† (Soph. Œdip. Tyr. 153.)

Ἐκτεταμένως, extensè, more eorum quæ extensa et porrecta sunt. Suidas.

Ἔκταμα, τὸ, extensio, productio: vel id quod extentum est et productum.

Ἔκτασις, ἡ, extensio et porrectio: ut, *ἔκτασις χειρῶν*, apud Greg. in Maccab. encom. ¶ Item figuræ nomen apud Gram. qua syllaba brevis extenditur et producitur. ¶ Exponitur etiam, explicatio. ¶ Item discessus, transitus: apud Aristot. de gen. an. l. 4.

Ἐκτατὸς, exporrectus, extensus. Plat.

Ἐκτάδην, et *ἐκταδὸν*, idem cum *ἐκτεταμένως*. Eur. in Phœniss. et Luc.

Ἐκτάδιος, extensus, exporrectus: vel qui in longum se extendit: Oppian. de venat. l. 3. Item, amplus, qui longè latéque distendi et explicari potest: ut, *ἐκταδίη χλαῖνα*, Il. κ'.

Ἐκτενὴς, idem. Exponitur etiam, sedulus, diligens; apud Suid. Item jugis, assiduus: ut, *ἐκτενὴς προσευχὴ*, Act. Apost. c. 12. v. 5. (Æsch. Suppl. 996.)

Ἐκτενῶς, idem cum *ἐκτάδην*. seu, prolixè. Item, promptè: apud Polyb. Item, impensè, vehementer, totis viribus. Poll.

Ἐκτένεια, seu *ἐκτενία, ἡ*, extensio, explicatio, Hesych. Item, jugis et assidua opera, Suid. Item, copia, abundantia, Herodian. l. 6. et 8.

Decomp. Ἀντεκτείνω, contendo, confero, comparo. Aristoph. in Ran. *ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις.*

Ἀντέκτασις, contentio, collatio, comparatio. apud Greg.

Ἀπεκτείνομαι, extendor, prolator, vel prolongor.

Ἐπεκτείνω, extendo, exporrigo, protendo. Alex. Aphr.

Ἐπεκτείνομαι, contendo, enitor, annitor.

Ἐπέκτασις, exporrectio, extensio, vel dilatatio.

Δυσεπέκτατος, qui difficulter extendi potest.

Παρεκτείνω, itidem extendo et produco: vel ad comparationem alicujus extendo et produco: unde, *παρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις διάστημα*, spatium quod comparatione sua æternis respondeat: Greg. Nazianz.

Παρεκτείνομαι, exp. etiam, simul extendor et cresco, vel alterius magnitudinem assequor.

Παρέκταμα, τὸ, immodica extensio, immodica longitudo.

Παρέκτασις, nomen figuræ Gram. qua vox aliqua una syllaba inserta extenditur et longior fit: ut quum *ἀδελφειὸς* dicitur pro *ἀδελφὸς*, et *ἐτήτυμος*, pro *ἔτυμος*.

Ἀντιπαρέκτασις, idem quod *ἀντέκτασις*. Greg.

Συμπαρεκτείνω, simul extendo. Item, comparo, contendo.

Συμπαρέκτασις, idem cum *ἀντιπαρέκτασις*. Greg.

Ὑπερεκτείνω, ultrà extendo, vel ultra modum extendo.

Ὑπερεκτείνομαι, ultrà extendor, i. efferor. et evehor supra; excello, supero. Greg. *ὁρῶν καὶ κέδρων ὑπερεκτείνεσθαι.* Et cum accus. apud Dionys. Areop.

Ὑπερέκτασις, extensio, qua aliquid supra aliud evehitur et attollitur.

Ἐντείνω, intendo: unde in voce media *τόξα ἐντείνασθαι*, apud Xen. Pæd. 4. † Sic *ἁρμονίαν*. Aristoph. Nub. 965.† Item, cædo, pulso, ferio. Synes. *πὺξ ἐντεινεῖν.* ¶ Apud Xen. *νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν*, exp. leges edere versibus tentavit. ¶ Apud Plut. in Sol. *γνώμας ἐνέτεινε φιλοσόφους*, sententias adjecit philosophicas.

Ἐντεταμένως, intentè, omnium virium intensione. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 18. *τὰ δὲ πέντε τῶν ἐτέων τὰ ἑπόμενα τοῖσιν ἕξ' Ἀλυάττης — ἐπολέμεε, ὃς παραδεξάμενος — παρὰ τοῦ πατρὸς τὸν πόλεμον, προσεῖχε ἐντεταμένως.*] Exponitur et, constanter, impensè.

Ἔντασις, ἡ, intentio. contentio. Item, distentio, productio, vehementia, rigor. Item, adjectio. Vitruv. l. 3. c. 2.

Ἐντατὸς, ὁ, intentus, contentus: vel qui intendi solet aut potest: ut, *ἐντατὰ ὄργανα*, apud Plut.

Ἐντατικὸς, intendendi seu contendendi vim habens: ut, *ἐντατικὰ φάρμακα*, apud Paul. Ægin,

Ἐντενὴς, contentus, intentus. Unde, *ἐντενὲς*, intentis viribus, vehemeter. Apol. Arg. 2.

Ἔντονος, idem: intentus, vehemens, acer, rigidus. Plat. in Theætet. Plut. in Publ.

Ἐντόνως, intentè, intentis viribus, acriter. [Eurip. Cycl. 604. *Λήψεται τὸν τράχηλον Ἐντόνως ὁ καρκῖνος τοῦ ξένων δαιτυμόνος.*]

Ἐντονία, contentio, intentio: vel valida et firma contentio. item firmitas.

Decomp.. Παρεντείνω, juxtà extendo. Plut.

Προσεντείνω, insuper intendo. Et, *προσεντείνω πληγὰς*, insuper verbera infligo. Luc. et Demosth.

Συνέντασις, intentio, quæ simul fit: aut idem quod *ἔντασις*.

Ἐπιτείνω, intendo, tendo. contrar. *τοῦ ἀνιέναι*, laxare, remittere. Plut. de educ. lib. *τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν, ἵνα ἐπιτεῖναι δυνηθῶμεν.* Metaph. apud Aristot. pol. 5. *τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν*, intendere, i. augere. ¶ Item neutraliter, invalesco, incresco, augesco, validior fio. Plut. in Cam. *ἐπέτεινεν ὁ λοιμός.* ¶ Item, contendo, enitor, annitor. Aristotel. pol. 4. *ἐὰν δ' ἐπιτείνωσι τῷ ἐλάττονες ὄντες μείζονας οὐσίας ἔχειν.*

Ἐπιτείνομαι, itidem accresco, augesco, invalesco, augmentum capio. Phal. in epist. *ἐπετάθημεν ταῖς φροντίσι*, curæ nobis accreverunt. Exponitur etiam, diutius duro: apud Xen. in Laced. Polit. † Med. *εἰς ἀνδραγαθίαν* se intendere, eniti. Pæd. p. 199. d.†

Ἐπιτεταμένως, intensè, vehementer.

Ἐπίτασις, intensio seu intentio: ut, *ἐπίτασις χορδῶν*, apud Plat. de rep. l. 1. Et metaph. exaggeratio, amplificatio, vehementia. Est et pars quædam fabularum.

Ἐπιτατικὸς, intendendi et augendi vim habens: ut, *τὸ α* dicitur esse *ἐπιτατικὸν*, apud Gramm. intensivum, v. g. in *ἀχανὴς*, quod signif. *ἄγαν χάσκον, λίαν χαῖνον*.

Ἐπίτονος, s. *ἱμὰς*, lorum quo aliquid intenditur. Et specialiter, funis, seu rudens, qui à summa mali parte in puppim tentus malum firmat. Od. μ'.

Ἐπιτόνιον, τὸ, instrumentum, quo chordæ funesque intenduntur. verticillum, seu vertibulum, quo intenduntur nervi fidesque *ἐντατῶν ὀργάνων*. Et metaph. amplificatio: ut, *ἐπιτόνιον τῆς εὐνοίας*, apud Plutarch. de educ. lib.

Decomp. Ἀνεπίτατος, intensionis expers: vel qui intendi non potest. Porphyr.

Ἀντεπιτείνω, in contrarium tendo. Plut.

Συνεπιτείνω, unà intendo: vel intendo, adaugeo: ut, *συνεπιτείνειν τὰ ἀλγεινὰ*, apud Basil. Et neutr. simul intentor, unà augeor. Aristot. de insomn.

Κατατείνω, idem quod *τείνω*, tendo. Iliad. γ'. *κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω*, retro tendit vel traxit lora seu habenas. Item, retineo, retractis aut detractis habenis. Ut apud Plut. in Publ. *οὐδὲν ἦν ἔργον τοῦ ἡνιόχου κατατείνοντος.* Unde metaph. apud eundem Pericles dicitur *τὸν δυσχεραίνοντα δῆμον κατατείνειν*, inhibere et coërcere. Significat etiam, prosterno, dejicio: seu toto virium nixu detraho. Idem in Public. *κατατείνοντες αὐτοὺς εἰς τοὔδαφος.* Item, contendo. Ut apud Synes. *κατατείνω δρόμον ἐπὶ τὸν λιμένα*, cursum contendo. quod interdum absolutè *κατατείνω* dicitur, ut Latine, tendo. apud Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 44. Item, distendo, extendo, vel, distendendo torqueo. Chrysost. com. in epist. ad Tit. *ἱμᾶσι κατατείνειν τὸν οἰκέτην.* ¶ Neutraliter quoque

pro tendo accipitur, i. porrigor, pertineo: ut, *κατατείνει ἡ χώρα ἄχρι τῆς θαλάσσης*, apud Phil. de vita M. lib. 4. Item, in instituto orationis cursu pergo, latiùs dissero. Synes. epist. 111. *κατατείνειν συνεχῶς*. Sic et apud Plat. de Rep. lib. 2.

Κατατείνομαι, distendor, extendor, seu, extendendo crucior. Demosth. *κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου, ὡμολόγησεν*. Et neutr. contendo, connitor. Plut. in Anton.

Ἀντικατατείνω, (*decomp.*) contrà contendo, contrà dissero. Plat. pol. lib. 1.

Παρατείνω, protendo, extendo, produco. Luc. *παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων*, producens. Apud Plut. in Cam. *παρατείνασαν ὀπίσω τὸ ἱμάτιον*, porrigentem vestem post terga. Item, procrastinando in longum tempus protraho, prorogo: ut, *παρατείνειν τὸ βάπτισμα*, apud Greg. Interdum, detineo, suspensum teneo, remoror. Xen. Pæd. 1. *ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει*. Phil. de vita M. l. 1. *λιμῷ παρέτεινον αὐτοὺς*, fame se ipsos remorabantur. Item, extendo et torqueo aliquem donec viribus concidat; conficio, eneco. Phil. de vita M. l. 2. *παρατείνει λιμῷ τὰς γαστέρας*. ¶ Neutraliter significat, prætentus sum. Ut apud Thuc. *παρατείνουσα τὸν λιμένα*, portui prætenta. Item, producor, prorogor, in longum ducor, continuo. Gai. *ἐπὶ πλεῖστον παρατεινάσης τῆς χειμῶνος*. Sic, *παρέτεινε ζῶν*, diutius vita ipsius producebatur. Synes. Ep. 67. Interdum et pro porrigor, extendo me usque ad. ut apud Strab. l. 8. *τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ παρατεῖνον*.

Παρατείνεσθαι dicitur, quod producitur et extenditur seu protenditur: apud Aristoph. in Nub. Item, quod cunctando prolatatur: ut, *δύναμις παρατεινομένη*, apud Plut. in Fab. Item, quod conficitur et enecatur: ut, *λιμῷ παρατείνεσθαι*, Plat. in symp.

Παράτασις, extensio, porrectio, productio. Eust.

Παρατατικὸς, extendendi seu protendendi vim habens. Apud Gram. *παρατατικὸς χρόνος*, imperfectum tempus: quoniam longius aliquod temporis spatium significat, quàm ὁ *ἀόριστος χρόνος*, seu quoniam rei extensionem longiorem habet, teste Suid.

Παρατατικῶς, cum quodam spatio temporis. Gramm. per præteritum imperfectum tempus: tempore præt. imperf. apud eundem.

Παράτονος, protensus: ut, *παράτονοι χεῖρες*. Eurip. in Alcest.

Ἀντιπαρατείνω, (*decomp.*) contendo, comparo, compono: sicut è regione rei alicujus extensæ aliquid aliud extenditur ut cum ea conferatur. Plat. in Phædro.

Ἀντιπαράτασις, idem cum *ἀντιπαρέκτασις*.

(Συμπαρατείνω. Philostr. l. 3. c. 5.)

Περιτείνω, circumtendo, circumextendo, aut obtendo. [Herodot. Hist. lib. 4. *καὶ ἢν μὲν ᾖ πένης, ὅδ' ἔξωθεν ὠμοβοέην μούνην περιτείνας, οὕτω χρᾶται· ἢν δὲ ᾖ πλούσιος, τὴν μὲν ὠμοβοέην περιτείνει.*] Interdum, valde extendo.

Περίτασις, circumtensio, obtensio, aut obtentus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14. Item, vehemens seu valida distentio: Diosc. l. 3.

Περιτενὴς, valde tentus, rigidissimus, contentissimus.

Περιτόνειος, seu *περιτόνιος*, aut *περιτόναιος*, circumtensus, obtentus. ¶ Unde, *περιτόναιον* aut *περιτόνειον*, s. *σκέπασμα*, dicitur membrana seu tunica totum infernum ventrem continens, cui circumtenditur. Poll. lib. 2. ¶ In navi *περιτόναιον* dicitur, quod ex superiori parte latera et veluti parietes navis utrinque continet, teste eodem, lib. 1.

Προστείνομαι, insto, instanter posco. (Soph. Œdip. Tyr. 216.)

Προτείνω, prætendo, obtendo, objecto. Plat. de rep. lib. 2. *ψεύδεσθαι θεὸς ἂν ἐθέλοι, ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων*, falsam speciem prætendens. ¶ Item, propono, in medium affero. Isocr. de pace, *οἱ δὲ οὐδὲν προτείνουσι*. Sic aliquis *πρόβλημα προτείνειν* dicitur, cujus in medium propositi explicationem postulat. apud Laërt. Athen. l. 9. et Alex. Aphr. ¶ Item, protendo, porrigo. Aristoph. in Plut. *Ὁπότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσι*. Sic *δεξιὰς προτείνειν*, apud Xen. Pæd. 4. (Æsch. Ag. 1119. Soph. Tr. 1201. Act. 22. 25.)

Προτείνομαι, itidem prætendo. *Χαλινὸς προτεινόμενος*, frænum quod equo prætenditur, apud Xen. de re equ. Metaph. obtexo, *προΐσχομαι*, in excusationem adhibeo. Plat. in Epist. *τὴν ἡλικίαν προὐτεινόμην*. ¶ Item, effero, in medium profero. Dem. *περὶ παραπρ.* Et passivè, offeror. Phil de vita M. *δελεασθεὶς δὲ καὶ τοῖς ἤδη προτεινομένοις*, oblatis inescatus.

Πρότασις, εως, ἡ, propositio: id quod ad disputandum proponitur: sapè apud Aristot. Est et pars quædam fabulæ: initium videlicet dramatis, et primus actus.

Προτατικὸν πρόσωπον, in fabulis dicitur persona, quæ in *προτάσει* tantùm loquitur.

[Προτατικῶς. Aristot. de Sophist. Elench. *Οὐ δεῖ δὲ τὸ συμπέρασμα προτατικῶς ἐρωτᾶν.*]

Προτενὴς, prætensus, seu protensus: ut, *προτενὲς δόρυ*, apud Apoll. Arg. 1.

Πρότονος, ὁ, sc. *ἱμὰς*, aut *κάλως*, lorum seu funis à malo summo proram intendens; seu, quo, à summa mali parte protento in proram, ipse malus firmatur. Odyss. *μ'*. (Æsch. Ag. 906.) Iidem *πρότονοι* etiam *πρότονα* dicuntur, teste Eust. sc. *σχοινία*.

Προτονίζω, rudentes laxos intendo. Synes. ep. 4.

Προτόνιον, τὸ, dictum fuit vestimentum quoddam, quo sacerdos primùm induebatur, deinde à sacerdote ei, qui sacrificium mactaret, imponebatur. Suid.

Ἀντιπροτείνω, (*decomp.*) vicissim seu ex altera parte protendo. Xen. in Hell. [lib. 4. cap. 1. §. 13. *καὶ πρῶτα μὲν ἀλλήλους χαίρειν προσεῖπον, ἔπειτα τὴν δεξιὰν προτείναντος τοῦ Φαρναβάζου, ἀντιπρούτεινε καὶ ὁ Ἀγησίλαος.*] Item, è contrario seu contrà propono.

Ἀντιπρότασις, propositio contraria, seu in contrariam partem.

Συντείνω, contendo: propriè, de arcu. Item, contendo, i. laboro et nitor efficere. Plat. in epist. *αὐτὸ τοῦτο ξυντείνων οὐκ ἀνῆκα πώποτε*. Interdum, contendo cursu, vel cursum. Plut. de deo Socr. *συνέτεινον εὐθύς*. Item, incito, urgeo, instigo. Plat. ep. 7. *ξυντείνας αὐτόν τε, καὶ τὸν ἡγούμενον, τὴν ὁδὸν οὐκ ἀνίησι*. Item, adduco, contraho. Plut. de def. orac. *τὰ τοιαῦτα συντείνει, καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον*. Neutraliter idem significat cum *τείνω*, tendo, specto seu pertineo: ut apud Aristot. Eth. 6. *τὰ πρὸς τὸν ὑποθέντα σκοπὸν συντείνοντα*.

Συντείνομαι, annitor, et omnes nervos intendo, ut ad exitum perducam. Plat. de rep. lib. 6. *πᾶν ποιεῖν, συντεινομένους ὅπως ἀκριβέστατα ἕξει*.

Συντεταμένως, contentè, enixè, maximoperè. Idem ep. 7.

Σύντασις, ἡ, contentio, vel distentio, adstrictio. ut, *σύντασις νεύρων*, apud Diosc. l. 3.

Συντατικὸς, contendendi seu contrahendi vim habens. Galen. Method. lib. 4.

Σύντονος, ὁ καὶ ἡ, contentus, qui cum animi et virium contentione fit. Item, acer, vehemens, concitatus: ut, *σύντονος πορεία ἐπ' ἀρετὴν*, apud Plut. in Erot. Et, *σύντονος σπουδὴ*, apud Herodian. l. 2. (Soph. Tr. 925.) ¶ Τὸ *σύντονον*, idem quod *συντονία*, contentio. Xen. in Cyneg. Interdum adverbialiter usurpatur: ut, *σύντονον βλέπει*, acriter tuetur. apud Philostr. pro quo et *σύντονα*, apud Eur.

Συντόνως, idem cum *σύντονον* et *σύντονα*, summa cum contentione, acriter, vehementer. Luc. Synes.

Συντονία, contentio, continuus ac non interruptus tenor. Aristot. Polit. 8. apud eundem hist. anim. l. 5. *συντονία τοῦ αἰδοίου*, genitalis membri rigor, seu tentigo.

Ἀσύντονος, (*decomp.*) non contentus, laxus, remissus, languidus.

Ἀσυντόνως, sine ulla contentione, remissè. Xen. pæd. 4. † p. 96. b. *ἀσυντονώτα εἶχον πρὸς τὴν πορείαν*. †

Ὑπερτείνω, supra modum tendo, intendo; contendo ultra justam mensuram. ¶ Et neutraliter. extollor, et evehor supra vel ultra; supero. Theophr. hist. pl. l. 4. *τὰ ἄγρια ὑπερτείνει πολὺ τὴν τῶν ἄλλων ζωήν*. Apud Aristot. eth. 3. cap. 8. *οἱ δὲ στρατιῶται δειλοὶ γίνονται ὅταν ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος*, exp. quum periculum majus fuerit quàm putaverint. Item, *ὑπερτείνω*, tensus sum supra vel super: ut, *ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι*. Apud Athen. lib. 12. (*ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα*. Eurip. Med. 1290. Æsch. Ag. 976.)

Ὑπερτείνομαι, idem cum *ὑπερτείνω*, in secunda signif. Aristot. in probl. *ὑπερτείνομαι δυνάμει*, viribus supero. Apud Xen. *ὑπερετείναντο τὸ κέρας*, superarunt cornu ulteriùs se extendendo.

Ὑπερτενὴς, tensus vel tendens supra. Item eminens, altus, sublimis. Suid.

Ὑπέρτονος, nimiùm tentus, ultra modum contentus: ut, *ὑπέρτονος βοὴ*, admodum intenta vox. Aristoph. in Nub. † 1153. † (Æsch. Eum. 572.)

Ὑποτείνω, subtendo, subtus tendo. Et passivè seu neutr. tendor seu tentus sum sub: ut apud Eucl. l. 1. *ὑποτείνουσαι πλευραὶ ἴσαι ἀλλήλοις ἔσονται*. de linea trianguli sub maximo angulo longissimum latus subtendente. ¶ Item subjicio, suggero, exhibeo. Synes. ep. 105. *ἐλπίδα πικρὰν ἀποτείνει τοῦ μέλλοντος*, spem amaram subjicit futuri.

Ὑποτείνομαι, idem quod *προτείνομαι*, disputando interrogo, disputando propono. Plat. in Gorg. *ὥσπερ σοι τὰ ἔμπροσθεν ὑπετείνατο ὁ Χαιρεφῶν*.

Composita sine præpositione: ac primùm partim in τενὴς, τενῶς, desinentia, &c. partim ex τένων.

Ἁλιτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ut, *ἁλιτενὴς τόπος*, maritimus, vel mari adjacens locus: quasi ad mare extensus. Τὸ *ἁλιτενὲς*, exp. demissum et humile. Hesych. et Etymol. Apud Appian. *ἁλιτενὴς θάλασσα*, exp. mare vadosum.

Ἀτενὴς, intentus, vel admodum intentus: ut, *ἀτενὴς νόος*, apud Hesiod. in Theog. † 661. † ‡ *κισσὸς ἀτενής*. Soph. Antig. 826. ‡ Item qui intentis et inconniventibus oculis intuetur, seu fixis et firmis. Athen. l. 8. Metaph. de homine dicitur qui eundem semper tenorem servat, rigido, inflexili, constanti: ut apud Plut. in Aristid. Interdum in malam partem, de pervicaci: ut apud Aristoph. in Vesp. (*ὀργὰς ἀτενεῖς*. Æsch. Ag. 71.)

Ἀτενὲς, et *ἀτενῶς*, intentis seu defixis oculis. Plut. Luc.

Ἀτενίζω, intentis oculis aspicio, oculos defigo. Act. Apost. c. 7. *ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανόν*. Et cum dat. Luc. 4.

Ἀτενισμὸς, intuitus continuus et inconnivens.

Ἐνατενίζω, (*decomp.*) oculos defigo in, intentis oculis inspicio. Basil. in ep.

Ἐνατένισις, oculorum defixio, intensè aut intensis oculis facta contemplatio. In nov. const.

Εὐθυτενὴς, in rectum tendens, directus.

Εὐρυτενὴς, qui latè distenditur: latus, amplus. Non.

Ἰθυτενὴς, in rectum extensus, rectus. Ptol.

Ἰθυτένεια, ἡ, q. d. in rectum extensio, via in rectum extensa, via recta. apud eundem.

Νευροτενὴς, nervis intentus seu contentus: in Epigr.

Ὀξυτενὴς, in acutum tendens, acuminatus: in iisdem.

Πολυτενὴς, (pro quo poëticè dicitur Πουλυτενὴς,) multùm porrectus: seu in multum longumque spatium porrectus et extentus. Dionys. de situ orb.

Πρηϋτένων, qui miti et mansueta cervice est, mansuetè jugum subiens. Epigr.

Σχοινοτενὴς, extensus seu protensus ut funis: Herodot. Exponitur et, prolixus, longus: apud Philostr. in Heroic. et Hermog.

Σχοινοτενῶς, in modum funis extensi in longum: porrectè, prolixè, intentè. Hermog.

Τελχιτένων, qui durà cervice est; furiosus. Hesych.

Ὑψιτενὴς, in altum tendens, item in alto extensus. Nonn.

Ὑψιτένων, qui alta cervice est. Item qui erecta cervice incedere solet: ut, *ταῦροι ὑψιτένοντες*. Phocyl.

Χειροτένων, qui manibus est nervosis. epith. cancri, in Batrach.

Composita in τονος &c. desinentia, itidem sine præpositione.

Ἀκρότονος, ου, ὁ καὶ ἡ, in summo tentus. Item qui extremas partes, i. manus et brachia summis viribus intendit. Athen. l. 12.

Ἄτονος, non contentus. Et metaph. laxus, remissus, infirmus, languidus. Plut. de def. orac.

Ἀτόνως, sine contentione virium: remissè, languidè.

Ἀτονία, ἡ, nervi remissi: languor, infirmitas. remissio virium. Plut.

Ἀτονέω, ῶ, languidus et invalidus sum, infirmus et imbecillus sum, torpeo. Idem de fort. Alex. *ἠτόνει δὲ ἡ χεὶρ, καὶ βάρος εἶχε ναρκῶδες*. Cum infinit. exp. non potis sum: ut apud Chrys. de sacerd.

Dcomp. Ἐξατονέω, unde

Συνεξατονέω, simul deficio, simul imbecillus sùm. Plut.

Προατονέω, antè invalidus et languidus sum. Actuar.

Βαρύτονος, qui gravi tono effertur seu pronuntiatur. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 30. 4. *στῆθος οὐ βαρύτονον, πλευρὰς ἐλαφρὰς, συμμέτρους.*]

Βαρυτόνως, gravi tono. vel accentu. Etiam apud Gramm.

Βαρυτονέω, gravi tono claudo seu finio, gravi tono effero.

Βυρσότονον κύκλωμα, apud Eur. in Bacch. [24.] dicitur tympanum: quoniam rhombus est orbicularis pelle intenta obductus.

Ἐμπροσθότονος, in anteriora tendens: morbi cujusdam nomen, et species *τοῦ σπασμοῦ*. apud Cæl. Aurel. l. 3. c. 6.

Ἐμπροσθοτονία, pronus raptus: inclinatio colli in anteriores partes involuntaria, ob vehementem tumorem sive stricturam.

Ἐμπροσθοτονικὸς, qui laborat *ἐμπροσθοτονίᾳ*. apud eund. ibidem.

Ἑπτάτονος, septem *τόνους* habens: seu septem nervis aut fidibus intentus: ut, *ἑπτάτονος λύρα*, apud Eurip. in Iphig. Taur. [1128. Herc. Fur. 683.]

Εὐθύτονος, idem quod *εὐθυτενής*.

Εὔτονος, bonis et firmis nervis intentus: et metaph. validus, robustus, firmus. Luc. Theophr. Plut.

Εὐτόνως, intentis viribus, validè, vehementer. Hesych. Aristoph. in Pluto.

Εὐτονία, firmus tenor, et contentio valida, vehementia. apud eundem.

Εὐτονέω, validus sum, valeo viribus. Et cum infinit. possum, potis sum. Plut. *περὶ δυσωπίας*.

Διευτονέω, (*decomp.*) idem.

Ἡμιτόνιον, τὸ, dimidia pars toni. item pro fune seu nervo: apud Her.

Τριημιτόνιον, tres medietates toni, tonus cum dimidio. Plut.

Ἰσότονος, qui æqualis toni est.

Ἰσοτόνως, æquali tono: vel, æquali tenore, æquali motu.

(Ἰσοτόνως. Aristoph. R. 1350.)

Μονότονος, qui uno tantùm tenore progreditur seu profertur. Exponitur et, pervicax.

Μονοτόνως, eodem tenore.

Μονοτονία, unus idemque tenor, una eademque spiritus ac soni intentio. Quintil. l. 11. c. 3.

Ὁμότονος, eundem semper tenorem servans. Item, æqualiter tentus seu contentus. Galen. Cæl. Aurel. de morb. acut. l. 3. c. 1.

Ὁμοτόνως, æquali seu eodem tenore: aut, more eorum quæ æqualiter tensa sunt.

Ὀξύτονος, qui acuto tono finitur. apud Gram. Apud Soph. [El. 246.] *ὀξύτονοι γόοι*, qui acuto vocis tenore eduntur. [Aj. 639. *Ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει*. Schol. *ὀξυφώνους*. Philoct. 1106. *ὀξυτόνου διὰ πνεύματος*. Schol. *ὀξύτονον δὲ λέγει πνεῦμα, ἀπὸ τοῦ ὀξυτόνως βοᾶν.*]

Ὀξυτονέω, in acutum tendo vel angustus sum: Greg. de homine.

Decomp. Παροξύτονος, et προπαροξύτονος, qui in penultima acutum tonum habet, et qui in antepenultima. Vocabula grammat.

Ὀπισθότονος, in aversum tendens aut tentus. nomen morbi, de quo vide Areth. de morb. acut. l. 1. c. 6. Sic etiam dicitur persona quæ in posteriora seu in scapulas convellitur: aliàs ὀπισθοτονικός.

Ὀπισθοτονία, idem cum ὀπισθότονος, quum de morbo dicitur: apud Cæl. Aurel. de acut. morb. l. 3. c. 6.

Ὀρθότονος, qui rectum tonum seu accentum habet.

Ὀρθοτονέω, rectum tonum seu accentum do. Gaz.

Παλίντονος idem quod ἀντίτονος, in aversum tendens, remittens: ut, παλίντονα τόξα. Il. θ'. [Soph. Tr. 520. Æschyl. Ch. 159. [Aristoph. Av. 1737. ἡνίας εὔθυνε παλιντόνους, &c. Herodot. Hist. lib. 7. τόξα δὲ παλίντονα εἶχον πρὸς δεξιά, μακρά.]

[Χειρότονος——κλύετε πανδίκους χειροτόνους λιτάς. Æsch. S. c. Th. 179.]

Χειροτονέω, manum protendo et attollo: Aristoph. in Conc. [266.] Item scisco, decerno, creo: quoniam in suffragiis ferendis manus porrigi solebant. Demosth. in Timocr. ὁπότερον δ' ἂν τῶν νόμων χειροτονήσουσιν οἱ νομοθέται, τοῦτον κύριον εἶναι, quamcunque legem scito suo probaverint legum latores. Idem Philip. 1. χειροτονεῖτε τοὺς ταξιάρχους, create. Significat etiam, suffragiis defero. Apud Herodian.

Χειροτονοῦμαι, magistratus creo. Et cum accusat. ἀρχὴν, apud Aristoph. ἀρχῆς, ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι.

Χειροτονητὸς, suffragiis creatus.

Χειροτονητὰ, τὰ, cognominatur liber quidam Democriti, apud Vitruv. q. Electanea.

Χειροτονία, ἡ, suffragiorum latio. Thuc. l. 3. Exponitur et plebiscitum, suffragium. Item sic dicitur creatio magistratus.

Decomp. Ἀντιχειροτονέω, suffragio ferendo contraria scisco seu decerno; refragor; Aristoph. in Conc. Thuc. l. 6.

Ἀντιχειροτονία, refragatio, suffragatio contraria.

Ἀποχειροτονέω, suffragio meo improbo vel antiquo: vel, veto, abrogo, Dinarch. contr. Philocl. ὁ μὲν δῆμος ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἐφήβων ἐπιμελείας. Et in pass. apud Dem. in Timoth. ἐπειδὴ δὲ ἀπεχειροτονήθη μὲν ὑφ' ὑμῶν στρατηγὸς, ubi imperium ei vos abrogastis. Item, plebiscito absolvo. Idem Dem. τὰ πεπραγμένα ἀκούσας ὁ δῆμος, ἀπεχειροτόνησε Μειδίου.

Ἀποχειροτονία, antiquatio quæ fit suffragio. Dem. in Timocr. Item, abrogatio: apud eundem in Theocr.

Αὐτοχειροτόνητος, suo ipsius suffragio electus, per se creatus.

Ἀχειροτόνητος, qui nullis electus est et creatus suffragiis.

Διαχειροτονέω, suffragio meo declaro utra ex duabus rebus, quæ propositæ sunt, mihi placeat. Demosth. in Euerg.

Διαχειροτονέομαι, idem. Xen. Hell. l. 1.

Διαχειροτονία, dijudicatio illa, qua ex duabus rebus propositis una præfertur alteri per suffragium. q. suffragiorum divisio. Dem. in Timocr.

Ἐγχειροτονέω, inter alios creo. Poll.

Ἐπιχειροτονέω, scisco, decerno. Demosth. in Timocr. ἐπεχειροτονήσαθ' ὑμεῖς μὴ φίλια εἶναι. Item, suffragia fero. Idem Phil. 1. ἐπειδὰν ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας, quum suffragia de sententiis feretis.

Ἐπιχειροτονεῖσθαι dicitur, quod discernitur, et plebiscito probatur: unde, εἰρήνη ἐπιχειροτονηθεῖσα, apud eundem.

Ἐπιχειροτονία, plebiscitum: sæpe apud eundem.

Καταχειροτονέω, adversus aliquem suffragium fero, suffragio condemno. Demosth. in Mid. ὁ δῆμος μιᾷ γνώμῃ κατεχειροτόνησεν αὐτοῦ. Et addito accusat. θάνατον, apud eundem, οὗ θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος.

Καταχειροτονία, condemnatio per suffragia et à plebe facta: apud eundem Demosthenem.

Προχειροτονέω, antè seu priùs creo: vel, præ aliis seu ante tempus aliquid designo. Demosth. in Timocr. μετὰ ταῦτα γενομένης ἐκκλησίας προὐχειροτόνησεν ὁ δῆμος, prima de illa suffragia tulit. Et in pas. μάρτυρες προκεχειροτονημένοι, testes jam antè designati. Act. Apost. c. 10.

Προχειροτονία, quum sententiâ consilii (quod προβούλευμα dicebatur) ad populum allatâ, priùs decernebatur, an illud ratum esset, an quæri ampliùs deberet.

Χορδοτονία, chordarum intentio in lyra. Athen.

Composita ex τανύω.

† Ἀνατανύομαι per tmesin apud Apollon. Arg. 1. 344.†

Ἐκτανύω, idem quod ἐκτείνω, extendo, &c. Theocr. Idyll. 26. Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας. [Ἐκτανύομαι. Batrach. 219.]

Παρεκτανύω, (*decomp.*) idem cum παρεκτείνω. Epigr.

Ἐντανύω, intendo, extendo. Od. φ'. Ὅς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι. [Theoc. κδ'. 105.]

Ἐπεντανύω, (*decomp.*) insuper intendo: vel idem quod τανύω. Odyss. χ'. περίβαλλε δόλοιο, Ὑψόσ' ἐπεντανύσας.

Ἐπιτανύω, idem cum ἐπιτείνω.

Κατατανύω, et per syncopen καττανύω, extendo. Item, explico, expedio. Hom. hymn. in Bacch. Ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅπλα Καττάνυσαν.

Περιτανύω, extendo.

Τριτάνυστος, ter extensus, i. multùm extensus, longus. Suid. ex Epigram.

Ὑποτανύω, subtendo, subter protendo, seu extendo. Il. ά.

ΤΕΙ΄ΡΩ, F. τερῶ, vexo, affligo, infesto, molesto. Odyss. δ'. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. Il. ζ'. Ἡ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν, summopere nos vexant et affligunt. Exponitur etiam, domo, subigo, absumo, tero, attero: unde Iliad. ε'. τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. Il. δ'. γήραϊ λυγρῷ τείρετο, conficiebatur senectâ. [Æsch. Suppl. 87. Infin.]

Ἀτειρὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) qui non τείρεται, indomitus: ut, κραδίη ἀτειρής, Il. γ'. et, ἀτειρὴς φωνὴ, Il. ν'. et, ἀτειρὴς χαλκὸς, Il. σ'. et alibi.

Τείρεα, τὰ, dicuntur astra, apud Hom. Il. σ'. παρὰ τὸ τείρειν, teste Eust. πολλοὶ γὰρ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται, γινόμενοι ἀστρόβλητοι. ‡ Apoll. Arg. iii. 1361.‡

Τερύσκω, idem quod τείρω. Hesych.

Τέρυες ἵπποι, quidam exp. imbecilles: ut qui laboribus aut morbis exhausti sunt. item voraces, apud Hesych. Eidem Hesych. τέρυ exponitur etiam λεπτὸν, tenue, subtile.

Τέρην, ενος, ὁ, tener, mollis, qui facilè atteritur. [Æsch. Suppl. 1005.] Iliad. δ'. Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται. Et metaph. Iliad. γ'. et Odyss. π'. τέρεν δάκρυ. Fœm. gen. dicitur τέρεινα, tenera: ut Apollon. τερείνης ποίης, herbæ teneræ. et τερείνην ὄψιν, teneros oculos, Eurip. Comparat. τερεινότερος, tenerior: ut, ἀμνοῦ τερεινοτέρη, agno tenerior: in Epigr.

Τεράμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod τέρην, tener, mollis: propriè de leguminibus et seminibus, quæ coctura fiunt teneriora ac molliora, seu quæ sunt coctibilia: ut docet Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13. Sic Diosc. γῆν τεράμονα dixit, solum coctibilia semina ferens.

Τεραμότης, ητος, ἡ, teneritas illa leguminum coctibilium: apud Theophr. eod. l. c. 14.

Τέραμνος, ου, ὁ, adject. idem quod τεράμων. Plat.

Τέραμνος, (subst.) Hesych. est κυψέλη, arca. Itidemque τέραμνοι eidem sunt στέγη, σκηνώματα, tecta, tentoria.

Τέραμνα, τὰ, apud Eust. similiter dicuntur esse οἴκου στέγη, domuum tecta: παρὰ τὸ τειρομένῳ σιδήρῳ ἐγκολάπτεσθαι, quòd in eorum constructione ferrea instrumenta terantur et absumantur. Hinc et apud Eurip. in Troad. τέραμνα Περγάμων, tecta Pergamorum. Apud eundem in Hippol. Steph. ἐν τεράμνοις Πυθίοις, exp. in fanis seu delubris Pythiis.

Τεραμνότης, idem quod τεραμότης. apud eundem Theophr. hist. plant. lib. 2. cap. 9.

Ἀτεράμων, (*comp.*) qui non est τεράμων, Metaph. dicitur ἀτεράμων ἀνὴρ, apud Plut. symp. 7. probl. 2. Sic Plat. de leg. ἀτεράμονι φύσει χρώμενοι, qui naturâ sunt indomitâ, qui ingenio sunt refractario, et quod emolliri nequit. Quidam interpr. durus, præfractus, indomitus, immitis, intolerabilis.

Ἀτέραμνος, idem quod ἀτεράμων, apud Theophr. loco citato. Et, ἀτέραμνα ὕδατα, Aristot. lib. 4. de gen. an. quæ coctioni resistunt. Sumitur et metaph. apud Polyb. l. 4. [Æsch. Pr. 190. 1061.]

Ἀτεραμνότης, qualitas illa qua aliquid est ἀτέραμνον. duritas quædam et pervicacia in coquendo. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 5.

Ἀτεραμνία, ἡ, incoctilis natura. Hippocrat. de vulneribus in capite.

Ἀτεραμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, naturâ incoctilis. Galen. com. in epid. lib. 6.

Τορύνη, ἡ, peculiariter dicitur id, quo in olla aliquid teritur et agitatur inter coquendum. Plat. in Hippia majore et Aristoph. in Avib. et alibi. ὁ δείδυξ, κινητήριον τῆς χύτρας, rudes, rudicula, cochlear.

Τορυνάω, ῶ, agito toryna. Pol. l. 6. c. 13.

ΤΕΙ΄ΧΟΣ, εος, τὸ, murus, mœnia. (☞ Παρὰ τὸ τεύχω, teste Eustath.) Odyss. ζ'. Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, urbem muro cinxit. Thuc. l. 2. ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ αὐτῶν τείχει, constructo muro ligneo. Sic et alibi apud Hom. Dem. Aristot. &c. Metaph. apud Luc. de calumn. ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς περιβεβλημένος, cujus animus adamantino muro est circundatus.

Τειχίον, τὸ, parvus murus. Od. π'. Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς. Expon. etiam paries: apud Thuc. ¶ Apud eundem legitur et τειχία, ἡ, quod exp. munitio, seu muralis munitio.

Τειχιόεις, muratus, muris bene cinctus, vel simpliciter, muris circundatus. Il. β'.

Τείχωμα, (tanquam à τειχόω,) murale tormentum, seu muralis machina, qua utuntur ad oppugnandos et subruendos muros. Polyb.

Τειχέω, ῶ, muris cingo, muris circundo. Herodot.

Τειχίζω, f. ίσω, murum ædifico, struo. Thuc. l. 6. ἐτείχιζον οὖν ἐξελθόντες, &c. Cum accusat. loci idem cum τειχέω significat, muro cingo seu munio. Ut apud eundem eod. lib. ἐτείχιζον τὸν κρημνὸν τὸν ἐπὶ τοῦ ἕλους. Sic Xen. pæd. 3. ἐτείχιζες τὰ ἐρύματα. Significat et, munio veluti muro, munio. Ut apud Æschin. in Ctesiph. χαλκοῖς τείχεσι καὶ ἀδαμαντίνοις τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε. Et simpliciter, ædifico, struo, addito accus. τεῖχος. Thuc. l. 6. † Τειχίζομαι med. struere. τειχίσασθαι τεῖχος. Xen. Pæd. p. 151. c. τειχίζομαι pass. ὄρη τετειχισμένα, juga castello munita. l. 3. p. 74. c.†

[Τείχισις. Xenoph. Græc. Hist. lib. 6. ὁ δὲ ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς, ἐὰν νῦν ἐπίσχωσι τῆς τειχίσεως, ποιήσειν ὥστε &c.]

Τείχισμα, τὸ, idem cum τεῖχος: vel, munimentum, munitio, propugnaculum. Thuc. l. 3.

Τειχισμὸς, muri extructio. Dem. pro cor. Thuc. l. 6.

Τειχιστὴς, οῦ, ὁ, murarius, qui muros struit.

Composita.

Αἱρεσιτείχης, εος, ὁ, murorum captor: fabulæ nomen à Diphilo conscriptæ, apud Athen. lib. 11.

[Ἀμφιτειχὴς. Æschyl. S. c. Th. 294. Nempe pro, qui circa muros est, seu obsidione cingit.] [μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος, τὸν ἀμφιτειχῆ λεών. (metuo) circumdantem-mœnia populum. Schol. ἡ καρδία μου, φησὶ, δέδοικε τὸν πολιορκοῦντα στρατὸν, &c. Hunc locum citat Scholiast. Soph. Elect. 121.]

Ἀνατειχίζω, muros instauro, reficio mœnia.

Ἀνατειχισμὸς, ὁ, instauratio et refectio murorum. Xen. Hell. 1.

Ἀντιτειχίζω, contrà mœnibus munio. Et generaliter, contrà munio, munitionem oppono.

Ἀντιτείχισμα, τὸ, munitio alteri opposita. Athen. l. 13. [Thucyd. Hist. lib. 2. §. 77. Μετὰ δὲ τοῦτο οἱ Πελοποννήσιοι, ὡς αἵ τε μηχαναὶ οὐδὲν ὠφέλουν, καὶ τῷ χώματι τὸ ἀντιτείχισμα ἐγίγνετο, νομίσαντες &c.]

Ἀποτειχίζω, muro obstruo, muro intersepio et concludo. Xen. Hell. 3. βουλομένων τῶν τριάκοντα ἀποτειχίζειν. Item muro extructo prohibeo exitu. Suid. Item murum condo adversus, et velut muro excludo. Plut. in Per. ἀπετείχιζε τὰς καταδρομὰς τῶν Θρᾳκῶν, adversus incursiones Thracum murum condidit. Apud Thuc. l. 1. ἀποτειχίζειν τεῖχος, exp. mœnia circumvallare, vel muro valloque cingere. ¶ Exponitur ἀποτειχίζω etiam, murum capio: apud Suid.

Ἀποτειχίζομαι, muro obstruor, vel intersepior et concludor. Xenoph. Hell. 3. Plut. in Alcib.

Ἀποτείχισμα, τὸ, murus circunductus ad obstruendum seu intersepiendum munimentum loci, quod fit, fossâ valloque eum cingendo. Xen. Hell. 1.

Ἀποτειχισμὸς, obstructio quæ fit muro circunducto. Item circumvallatio, munitio.

Ἀποτείχισις, ἡ, idem. Exponitur et, murorum ablatio. Suid.

Εὐαποτείχιστος, (*decomp.*) qui facilè muniri et circumvallari potest. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 2. cap. 4. §. 22. 4. σκοπῶν πῇ εὐαποτείχιστος εἴη ὁ Πειραιεύς. Thucyd. Hist. lib. 6.]

Ἀτείχιστος, ὁ καὶ ἡ, muro non cinctus, nec munitus. [Xenoph. de Agesil. cap. 2. §. 24. ὅμως διεφύλαξε τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα ἀτείχιστον οὖσαν. Thucyd. Hist. lib. 1. §. 5. καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις, καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις, ἥρπαζον, &c.]

Διατειχίζω, distermino et separo muro interjecto. Et generaliter, velut muro interjecto separo, dirimo, discludo. Xen. in Symp. ἡ δὲ ὑψηλὴ ῥὶς διατετείχικε τὰ ὄμματα. In passiva voce apud Synes. ep. 142. παιδείαν καὶ στρατείαν διατετειχισμένας θριγκοῖς μεγάλοις, magnis maceriis à se invicem disjunctas.

Διατείχισμα, τὸ, murus in id structus ut intersepiat aliqua, murus intersepiens. Plut. de Herodot.

Ἐκτειχίζω, muris cingo et communio: vel, muris, quos ducere inceperam, ad finem perductis, munio. Thuc. l. 7. περιμείνας ἕως τὸ χωρίον ἐξετείχισε.

Ἐκτειχισμὸς, muri constructio. Arrian. l. 6.

Ἐντειχίδιος, qui muris se continet, qui muris inclusus est. Luc.

Ἐντειχίζω, munimentum et murum ædifico in aliquo loco: vel, muro includo et circumvallo. Thuc. l. 6. † φρουρία. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. b.†

Ἐντείχισις, muri seu munimenti in aliquo loco erectio.

Ἐπιτειχίζω, munio muris eductis adversum: vel, munio veluti muro. † Xen. Pæd. l. 5. p. 127. a.† Philo de vita M. lib. 3. μόνοι γὰρ σχεδὸν ἁπάντων τῶν ἐθνῶν Αἰγύπτιοι γῆν ἐπετείχισαν οὐρανῷ, terram tanquam munitione in cœlum obvallârunt. Item, excitato muro oppugno. Xen. Hell. 5. ἐπετείχισαν Αἰγινήτας. Significat etiam idem quod διατειχίζω, apud Thuc. Exponitur et, murum addo, muro cingo. † ἐπιτετειχισμένον (sc. χωρίον) τινὶ, munimentum adversùs aliquem. Xen. Pæd. l. 5. p. 128. e.†

Ἐπιτείχισμα, propugnaculum contra aliquem munitum. Dem. Phil. 1. Metaph. apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐπιτειχισμὸς, excitatio muri, seu munitio adversus aliquem. Thucyd. l. 1. et 5.

Ἐπιτείχισις, idem: apud eund. lib. 1.

Ἀντεπιτειχίζω, (*decomp.*) vicissim munitionem excito adversus eum qui me extructo munimento infestat.

[Ἑπτατειχὴς ἐξόδους. i. e. ἑπτὰ πύλας. Æsch. S. c. Th. 290.]

Εὐτείχης, et εὐτείχεος, bonis muris cinctus, bene munitus. prius Il. π'. posterius Il. ά. et β'.

Εὐτείχητος, idem. Hom. hym. in Ven.

[Εὐτείχιστος. Polyb. Hist. lib. 3. εἷλον δὲ καὶ πόλιν Οὐσσουσίαν, εὐτείχιστον οὖσαν, &c.]

Κατατειχίζω, muros demolior et subruo. Xen. in Agesil.

Παρατειχίζω, murum excito juxta.

Παρατείχισμα, munimentum seu murus juxta aliquem locum excitatus, adjacens munitio. Luc. de scrib. hist.

Περιτειχίζω, muro circundo seu cingo. Thucyd. lib. 2. et 3. cum accusat et dat.

Περιτείχισμα, murus, seu munitio aliquem locum ambiens. Idem lib. 3. et 6.

Περιτειχισμὸς, et *περιτείχισις*, ipsa actio cingendi locum aliquem muro. Idem l. 8. et 2.

Προστειχίζω, murum addo, præterea muro cingo: apud eundem l. 6.

Προτειχίζω, muro præmunio.

Προτείχισμα, murus quo quis præmunitur: vel simpliciter, propugnaculum. apud eundem ibidem, et Plut. in amat. narr.

Συντειχίζω, extruendi muri socius sum: vel simul munio. Xen. † Pæd. l. 3. p. 74. d.†

Ὑποτειχίζω, murum substruo, murum subtus munio.

Ὑποτείχισμα, murus alicui loco substructus, aut subjecta munitio, substructio. Thuc. l. 6.

Ὑποτείχισις, idem: apud eundem ibidem.

ΤΕ'ΚΜΑΡ, τὸ, finis, exitus rei. Aristot. rhet. 1. *τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας ταὐτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν.* ¶ Item signum. Eust. Expon. et prodigiosum signum, prodigium, ostentum. (Æsch. Pr. 453. Ag. 280. Eum. 244.)

Τέκμωρ, pro eodem dicitur. Od. δ'. *οὐδέ τι τέκμωρ Εὑρέμεναι δύναμαι.* Sumitur et pro fine seu scopo quem quis in actionibus suis proponit, Il. ί. teste Eust. *Μαχησόμεθ' εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν.* Exponitur et, testimonium, signum. Hesych.

Τεκμαίρω, certis signis ostendo et probo. Arat. *τεκμήρατε πᾶσαν ἀοιδὴν*, certis signis ostendite. (Æsch. Pr. 856.)

Τεκμαίρομαι, ad finem et exitum perduco, perficio. Od. ή. *πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι αὔριον.* ¶ Item, struo, molior, inferre paro. Hesiod. in Erg. *οὐδέ ποτ' αὐτοῖς Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.* ¶ Exponitur etiam, prædico, denuntio. Il. λ'. *τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον Νηΐ τε καὶ ἑτάροις.* ¶ Item noto, observo: apud Dionys. de situ orb. ¶ Item, speculor, dispicio, considero. item, conjicio. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. e.† Thuc. l. 1. *τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν*, conjiciens eos vigere. Et cum dat. Herodot. *τεκμαίρομαι τῇ ἐσθῆτι*, è veste conjecturam facio. † et Xen. Pæd. 1. 3. 5.† Cum accusat. Isocr. in Paneg. *τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι.* Cum præposit. *ἐκ* sequente genit. Plut. in Sol. † *ἐκ τοῦδε.* Xen. Pæd. p. 204. e.† Et cum *ἀπὸ*, apud eundem in Lyc. (Eurip. Phœniss. 175. Luc. Som. p. 3. Soph. Œdip. Tyr. 936. Philostr. l. 1. c. 1.)

Τέκμαρσις, εως, ἡ, conjectura. Thuc. l. 2. Item cognitio quæ fit per *τεκμήριον*. Exponitur et, interpretatio.

Τεκμήριον, τὸ, peculiariter dicitur certum et indubitatum signum, seu necessarium: vel quod perpetuò unum significat. Arist. Rhet. 1. Generaliter quodvis signum, indicium, notam, seu argumentum significat. Plat. in Apoll. Socr. *μεγάλα δ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων.* Sic et apud Isocr. et Arist. (Æsch. Ag. 340. 360. 1375. Suppl. 55.)

Τεκμηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, constans ex iis signis quæ vocantur *τεκμήρια*. ut, *τεκμηριώδη ἐνθυμήματα*, apud Arist. Rhet. 2,

Τεκμηριόω, f. ώσω, nitens certis conjecturis et *τεκμηρίοις*, pronuntio ac probo. Thuc. l. 3. *τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσε.* Sic et apud Arrian. l. 6. et Theod. Hist. eccles. l. 2.

Composita.

Ἀξιοτέκμαρτος, ὁ καὶ ἡ, sufficientibus argumentis probatus. [Xenoph. Memorab. lib. 4. cap. 4. §. 10. *εἰ δὲ μὴ λόγῳ, (ἔφη) ἀλλ' ἔργῳ ἀποδείκνυμαι· ἢ οὐ δοκεῖ σοι ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον εἶναι;*]

Ἀτέκμαρτος, qui ad finem et exitum perduci nequit. Hesych. et Suid. Item, de quo nulla certa conjectura fieri potest. Thucyd. lib. 4. Plut. de orac. Pyth. Exponitur et activè, inconsideratus, nullas conjecturas aut signa sequens in re aliqua. Aristophan. in Avibus. (Superl. Æsch. Pers. 913.)

Ἀτέκμαρτα, et *Ἀτεκμάρτως*, nullam sequendo conjecturam, absque conjectura. Synes. de insomn. Xen. Pæd. 2.

Διατεκμαίρομαι, per signa demonstro ita, ut conjectare sit facile; certis signis ostendo. Hesiod. in Erg.

Δυστέκμαρτος, conjectu difficilis. Soph. in Œdip. Tyran. † 108.†

Εὐτέκμαρτος, conjectu facilis. Hesych.

Συντεκμαίρομαι, conjicio, conjecturam facio. Suid. ex Eunapio. Apud Hippocr. Aphor. l. 1. *χρὴ καὶ τὸν νοσέοντα συντεκμαίρεσθαι*, considerare oportet.

ΤΕΛΛΙ'ΝΗ, ης, ἡ, tellina: piscis de quo Diosc. l. 2. Gal. de simpl. et Hippocr. l. 2. de diæta.

ΤΕ'ΛΜΑ, ατος, τὸ, lama, lacuna: locus cœnosus, seu palustris. Aristoph. in Avib. *ὄμβριον ὕδωρ ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασι.*

Τελματιαῖος, cœnosus. item, palustris: ut, *τελματιαῖον ὕδωρ*, aqua quæ est *ἐν τοῖς τέλμασι.* apud Aristot. meteorol. lib. 2. Apud eundem, *τελματιαῖοι βάτραχοι*, exp. lutariæ ranæ.

Τελματικὸς, palustris, lacustris.

Τελματώδης, idem quod *τελματιαῖος*. Exponitur etiam, lutosus et fæculentus.

Τελματόομαι, οῦμαι, expon. in lamam lutesco et exiccor, apud Strab. lib. ultim.

Τελμὶς, ῖνος, ὁ, lutum quod est *ἐν τοῖς τέλμασι*, inquinamentum ex telmasi collectum. Isæus apud Etymol.

ΤΕ'ΛΛΩ, thema est, cujus exempla aut nulla aut rara sunt. Hesych. *τέλλον* expon. *ἐποίουν* et *ἔμελλον*. Etymologo autem *τέλλω* est *προστάσσω*. unde *ἐπιτέλλω*. Dicitur etiam poni *τέλλω* per aphæresin pro *στέλλω*. Pass. *τέλλεται* idem Hesychius expon. *γίνεται, ἀνύεται*, fit, perficitur. † *τέλλοντος ἡλίου*, oriente Sole. Soph. El. 701.† (*τὰ δ' ὀλοὰ τελλόμεν' οὐ παρέρχεται.* Æsch. S. c. Th. 774.)

Τελέθω, (poët.) sum. Hom. Od. ρ'. *Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, Παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας.* † Hesiod. Asp. 398.† (Æsch. Ag. 100. 475. Suppl. 700. Eurip. Med. 1098.)

Τελέθομαι, idem. item fio, orior. Phocyl. *ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται*, fiunt dii.

Composita.

Ἀνατέλλω, oriri facio. ut Matth. 5. *ἀνατέλλει ὁ θεὸς τὸν ἥλιον.* Et generaliter, existere facio, produco, emitto: ut Il. έ. *Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε.* Item neutraliter, orior, exorior: propriè de sole et luna dictum, (ut volunt quidam grammatici.) Xen. Pæd. 8. *Πρὶν ἥλιον ἀνατέλλειν.* Et simpliciter, enascor, existo, apparere incipio. Apoll. Arg. 2. *ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίπναι.*

Ἀνατολὴ, ἡ, ortus, exortus: propriè, solis et lunæ: unde et absolutè *ἀνατολὴ* pro *ἀνατολὴ ἡλίου* dicitur. Apud Plut. in probl. Rom. *πράξεως μὲν ἀρχὴν ἐποιοῦντο τὴν ἀνατολὴν, παρασκευῆς δὲ τὴν νύκτα.* ¶ Item, oriens, pars orientalis: in qua significat. frequentior est numerus pluralis: apud eundem, et Herodian. ¶ Item album illud quod est juxta unguium radices. Poll. l. 2.

Ἀνατολικὸς, orientalis, eous.

Ἀντέλλω, idem quod *ἀνατέλλω*: apud poëtas. Apoll. Arg. lib. 2. *χνοάοντας ἰούλους Ἀντέλλων*, producens. Aristoph. in Nub. † 752.† *εἰ μηκέτ' ἀντέλλοι σελήνη.* † Si non amplius oriatur luna.†

Ἀντολὴ, idem cum *ἀνατολὴ*, ortus, oriens: apud eundem. Apoll. ibid. † In plural. 1. 85.† (Æsch. Ag. 1189.) ¶ Pro eodem, epenthesi syllabæ τι, dicitur *ἀντιτολὴ*, apud Plutarch. in Rom.

Ἀντόλιος, idem cum *ἀνατολικός*. unde *ἀντολίη*, interdum substantivè usurpatur pro *ἀνατολὴ*, ut Epigr. l. 5.

Ἀπαντέλλω, produco, emitto, *ἀνατέλλω*. Oppian.

Decomp. *Ἐξανατέλλω*, exoriri et existere facio, vel excito. Plut. in Per. ¶ Item exorior, existo.

Ἐπανατέλλω, et *ἐπαντέλλω*, itidem, orior, existo: apud Eur. in Phœn. *ἀπὸ κλιμάκων Ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων*, exp. pedum vestigia sublevans, et quasi oriri faciens. [Herodot. Hist. lib. 3. *περὶ δὲ τῆς βασιληΐης ἐβούλευσαν τοιόνδε· ὅτευ ἂν ὁ ἵππος ἡλίου ἐπανατέλλοντος πρῶτος φθέγξηται ἐν τῷ προαστείῳ, αὐτῶν ἐπιβεβηκότων, τοῦτον ἔχειν τὴν βασιληΐην.*] (Æsch. Ag. 22. *ἐπαντ.* Ch. 280.)

Παρανατέλλω, seu *παρανατέλλομαι*, juxtà orior seu exorior.

Προανατέλλω, priùs orior. [Tim. Locr. de Anima Mundi apud Plat. *ὁ γὰρ αὐτὸς, πόκα μὲν ἕσπερος γίγνεται,—πόκα δὲ, ἑῷος, αἴκα προαγέηται τῷ ἀλίῳ καὶ προανατέλλῃ, ποτ' ὄρθρον.*]

Προσαντέλλω, orior seu exorior ad, sursum ascendo. Eurip. in Supplic. *τὴν εἰς οὐρανὸν κόνιν προσαντέλλουσαν.*

Συνανατέλλω, unà orior.

Ἐντέλλω, et *ἐντέλλομαι*, faciendum injungo, mandatum impono quod quis exequatur. † Xen. Pæd. l. 4. p. 93. a.† Herodian. l. 3. *ἐντέλλεταί τινι τῶν πιστοτάτων ἑαυτῷ, ἀγγεῖλαι Πλαυτιανῷ*, &c. Sic et alibi apud eund. Passivè *ἐντέλλεσθαι* dicitur quod faciendum mandatur: unde, *τὰ ἐντεταλμένα*, mandata, jussa: apud Eur. in Phœn. et Xen. pæd. 5.

Ἔνταλμα, τὸ, præceptum, mandatum, jussum: in ep. ad Coloss. c. 2.

Ἐντολὴ, idem: passim in Novo Test. ut Matth. 17. Joan. 14. &c. † Lucæ cap. 1. 6. Xen. Pæd. 2. 61. c.†

Ἐντολεὺς, is cui aliquid injungitur: procurator. In anthol.

Προσεντέλλω, seu *προσεντέλλομαι*, (*decomp.*) insuper mando et injungo. Xenoph. † Pæd. l. 4. p. 108. c.†

Ἐπιτέλλω, idem cum *ἐντέλλω*. Il. ρ'. *Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος.* Od. μ'. *ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου ἠελίοιο.* Sic et alibi apud Hom. † *ἀέθλους.* Hesiod. Th. 915.† (Æsch. Pr. 100.)

Ἐπιτέλλομαι, idem. † *τινὶ ἀέθλους.* Hesiod. Asp. 94.† Il. τ'. *Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἠδὲ κελεύω.* Et passiva signif. Il. β'. *Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐπέταλτο, ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσι*, mandatum ei fuerat. ¶ Significat etiam, orior, existo. Hesiod. in Erg. *πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται.*

Ἐπιτολὴ, ortus, exortus: ut, *κυνὸς ἐπιτολὴ*, apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. Et, *ἄστρων ἐπιτολαὶ*, apud Eurip. in Phœn.

Συνεπιτέλλω, (*decomp.*) unà orior.

Περιτέλλω, circumvolvendo seu circumvertendo perficio: unde apud Hom. annus *περιτέλλεσθαι* dicitur, quum circumvolutus perficitur et exigitur. Il. β'. et ϑ'. (*Περιτελλομέναις ὥραις*, imposterum. Soph. Ædip. Tyr. 159.)

Ὑπερτέλλω, exorior et existo supra alios, supereminеo. Propriè de stella dicitur, quæ quum orta est, alias omnes antecellit. Generaliter et de aliis quæ supra aliquid existunt et eminent. ut apud Euripid. in Hec. *Μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω*, supra terram eminens. (Phœniss. 970.) Sic apud Greg. Invect. 2. in Julian. *κορυφῆς ὑπερτέλλοντα πέτρον*, lapidem supra verticem existentem. apud Herodot. *ὑπερτείλας ἥλιος*, exp. Sol. effervescens, vel quum ad umbilicum cœli est evectus.

Ὑποτέλλω, suborior. Aratus. [Apoll. Rhod. Arg. ii. 83. *βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων Ἄσπετος.*]

ΤΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, finis, exitus, extremum, effectus. Ut, *τέλος ἔχειν*, finem habere, ad finem perduci, apud Demosth. Dicitur etiam *τέλος ἔχειν*, qui moritur, apud Xen. pæd. 7. *Τέλος βίου*, finis vitæ: in Axioch. Apud Hom. Il. τ'. *οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις*, expon. non præstabis re, seu non efficies quod dicis. *Εἰς τέλος*, postremò, denique, tandem. pro quo dicitur, *πρὸς τὸ τέλος*, apud Plat. et, *ἐπὶ τέλει*, apud Luc. Interdum et sine præpos. *τέλος δὲ*, † Xen. Pæd. 1. 4. 1. et 15. et sine *δέ*. 1. 5. 14.† vel *τὸ δὲ τέλος*. † Xen. Pæd. p. 198. b.† *Διὰ τέλους*, apud Soph. exp. assiduè, jugiter. † perpetuò. Xen. Pæd. l. 3. p. 82. a.† Alibi significat, ad finem usque, à principio ad finem. Ut in principio orationis Æginеticæ, apud Isocr. ¶ Item *τέλος*, vectigal. Herodian. lib. 3. *προσόδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης τελῶν τε καὶ ἁλείας μεγάλως ὠφελεῖτο.* ¶ Item impensa, sumptus: apud Thuc. et Plut. ¶ Item dignitas, qualis est eorum qui magistratu funguntur: unde, *οἱ ἐν τέλει*, magistratus, aut qui principem locum apud aliquos obtinent, Soph. et Thuc. † Xen. Pæd. 1. 5. 7. munus. 1. 6. 12. *οἱ ἐν Περσῶν τέλει*, Persarum magistratus. p. 229. c.† Hinc et comp. *ἐντελεῖς*, exp. *ἄρχοντες*, apud Suid. et, *ἐντέλεια, τάξις ἀρχοντικὴ*, apud Hesych. ¶ Significat etiam legionem, turmam. item cohortem, agmen: seu numerum equitum 2048, ut est in lib. de vocab. milit. Il. ή. *κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι* ‡ *τέλη*, arma. Soph. Antig. 143.‡ ¶ *Τὰ τέλη*, exp. mysteria, sacra, apud Plat. de rep. l. 7. (*Τέλος* pro *τάγμα. Τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει.* Æsch. S. c. Th. 1034. V. ib. Pers. 47. *τέλη.* 204. pro *ὕστερον.* 462. Pr. 273. Ag. 917. 1118. Suppl. 484. *τέλεα*, sacra. Eurip. Med. 1384. *Τέλη λύειν.* Soph. Œdip. Tyr. 324. Tr. 242. *εἰς τέλος.* ad plenum. Luc. Som. p. 7.)

Derivata à τέλος, finis, effectus.

Τελικὸς, οῦ, ὁ, finalis, ad finem pertinens. Item, extremus: ut, *τελικὰ κεφάλαια.* Aphthon.

Τέλειος, seu *τέλεος*, perfectus. ut, *ἀρετὴ τελεία*, apud Aristotel. eth. l. 1. c. 13. Interdum in malam partem, summus, extremus: ut, *τελειοτάτη ἀδικία*, apud Plat. de rep. l. 1. Item, ultimus, postremus. ut, *τέλειος ἡμέρα.* ¶ Absolutè positum *τέλειος*, de eo dicitur, qui adultus est, seu qui ad virilem ætatem pervenit. ut apud Laërt. Heraclitus dicitur *τέλειος μέν τοι γενόμενος πάντα ἐγνωκέναι*, qui in juventute seu adolescentia se nihil scivisse affirmabat. † *τελείοις ἀνδράσιν.* Xen. Pæd. 1. 2. 4. *εἰς τοὺς τελείους.* 1. 2. 15.† ¶ Interdum de eo qui uxorem duxit, apud Plut. Unde *τέλειος* Jupiter, et Juno *τελεία*, tanquam nuptiarum præsides. ¶ Dicitur et de brutorum ætate adulta seu integra: ut, *λέων τέλειος*, apud Diodor. ¶ *Τέλεια ἱερὰ*, eximia, sanctiora: largiora, et luculenta. Dem. adversus Neær. et apud Luc. (V. Æschyl. S. c. Th. 838. *Τέλειον ὕψιστον Δία.* Eum. 28. *Ἥρας τελείας.* 214. pro *ἐπιτελεστικός.* Ag. 981. Eum. 385. *Τέλεος.* Soph. Tr. 1280. Æsch. Ag. 1441. Suppl. 747. 831.)

Τελείως, seu *τελέως*, perfectè, absolutè. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. b.† Item integrè, plenè. Exponitur et, prorsus, omnino. Isocr. (Æsch. Eum. 321. 956.)

Τελειότης, ητος, ἡ, perfectio: item, integritas.

Τελειόω, f. ώσω, ad finem perduco, finio: apud Thuc. Item perfectum reddo et absolutum.

Τελειοῦσθαι, absolvi, ad finem perduci, consummari. ¶ Item ad virilem ætatem pervenire, virum fieri: unde, *τελειωθέντες*, qui ad virilem ætatem pervenerunt. apud Plat. de rep. l. 5. ¶ Significat *τελειοῦσθαι*, etiam, maturescere: ut apud Theophr. hist. pl. l. 8. *ὁ δ' ἐρέβινθος ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαράκοντα τελειοῦται ταῖς ἡμέραις.* ¶ Est etiam *γῆμαι*, uxorem ducere, teste Eust.

Τελείωσις, seu *τελέωσις*, εως, ἡ, perfectio, consummatio, Aristot. eth. 7. c. 12. Exponitur et, maturitas, apud Theophrast.

Τελειωτὴς, οῦ, ὁ, q. d. perfector, consummator, finitor.

Τελήεις, εντος, ὁ, idem quod *τέλειος*, perfectus. Exponitur et, eximius, solennis: unde, *τελήεσσαι ἑκατόμβαι*, eximiis hostiis facta sacrificia: Il. ά.

Τελέω, f. έσω, p. εκα, ad finem perduco, perficio, effec-

tum reddo. Il. ά. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω, ut efficiam. Odyss. β'. Οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε. Apud Hesiod. † Th. 799.† ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ, exp. ubi morbo perfunctus fuerit. Apud Apoll. Rhod. τελεῖν ὄλεθρον, exp. exitium afferre. Matth. c. 10. οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις, dictum putatur pro, τὴν ὁδὸν εἰς τὰς πόλεις, iter per civitates conficietis, emetiemini. i. ut Erasmus vertit, non omneis urbeis perambulaveritis. Sic apud Thuc. l. 4. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, s. ὁδὸν, viam Pharsalum ducentem absolvit, i. Pharsalum pervenit. Matth. cap. 11. ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων, exp. quum finem mandandi fecisset. ¶ Item τελέω, ago, perago, celebro: de rebus sacris. Herodian. πομπὴν μητρὶ θεῶν τελοῦσι Ῥωμαῖοι. Sic Dionys. Areop. τελεῖ τὰ κατὰ θεσμὸν ἱερὸν, peragit ea quæ sacer ritus præstituit. Alias significat. vide in sequentibus ordin. derivat. (Æsch. Pers. 225. Ch. 1021. τελοῦσ' ἀραί. Soph. El. 1420. Œdip. Tyr. 230. 260. 1462.)

Τελέομαι, οῦμαι, perficior, ad finem perducor. Iliad. θ'. τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται. Particip. τετελεσμένος. unde, τετελεσμένον ἔσται, sæpe apud Hom. erit perfectum, seu perficietur. Dicuntur et festa τελεῖσθαι, i. peragi, celebrari, apud Greg. † Aristoph. Nub. 257. ταῦτα τελουμένους ποιοῦμεν. ubi τελεῖσθαι, initiari.† (Soph. Œdip. Tyr. 817. Æsch. Ch. 308. 382. 872.)

Τελέσιος, finem imponens. τελέσιος ἡμέρα, ultimus dies. Hesych.

Τελεστὴς, perfector, τελεωτής. Item initiator.

† Τελεστήριον. (sc. ἱερὰ) τελεστήρια, ultima (finientia) sacra. Xen. Pæd. p. 234. a.†

Τελεστικὸς, idem quod ἀνυστικὸς, vim habens perficiendi, qui perficit. Arist. Τελεστικὴ θεολογία, σοφία, i. συμβολική. (Τελεστικὴ, ἡ. Procl. ad Tim. Plat. l. 2. p. 110. V. Philostr. l. 3. c. 21. not. 2.)

Τελεστικῶς, mysticè, arcanè. Hermog.

Τελετὴ, finis, exitus. Hom. in Batrach. πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη.

Τελείω, idem quod τελέω: ex quo factum est, metri gratia ι inserto. Unde, τελείομαι, idem cum τελέομαι. Il. ά. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, Jovis consulta perficiebantur.

Τελευτὴ, ῆς, ἡ, idem cum τελετὴ, et τέλος. ut βιότοιο τελευτὴ, Iliad. ή. Pro quo et sine adjectione dicitur τελευτὴ, apud Herodian. lib. 7. εἰς τὴν Ῥώμην ἐδηλώθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτὴ, mors senis. (Æsch. S. c. Th. 960. θανάτου τελευτάν. Eurip. Med. 152. Pl. ib. 1390.) Ἐς τελευτὴν, tandem, postremo: Hesiod. in erg. ¶ Τελευταὶ, exp. etiam, extremitates, apud Aristot.

Τελευταῖος, q. d. finalis: ultimus, postremus. ut, τελευταία ἡμέρα, apud Luc. (Soph. Œdip. Tyr. 1208. 1549.) Τὸ τελευταῖον, et, τελευταῖον, exp. postremò, demum, tandem: apud Æschin. † Aristoph. Nub. 942. ἀπὸ τοῦ τελευταίου, ab ultimo. Xen. Pæd. l. 2. 45. c.† Item, ut minimùm, apud Joseph. Sic, τελευταῖα, seu, τὰ τελευταῖα, tandem, denique, apud Luc. de luctu.

Τελεύτατος, (tanquam ex positivo τέλευτος,) ultimus, vel summus. Hesych.

Τελευτάω, ῶ, finio, ad finem perduco: efficio, effectum reddo. Od. γ'. τελευτῆσαι τάδε ἔργα. Eurip. in Helen. Κἀγὼ, στερηθεὶς σου, τελευτήσω βίον, vitam finiam, te orbatus. Sic et apud Luc. in Macrob. Interdum et absolutè τελευτᾷν dicitur pro, mori. Ut apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 76. d.† ὅταν τελευτήσω. Apud eundem Pæd. l. 8. cum genit. ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω. † de occisis dixit l. 5. p. 136. e.† Item τελευτῶ, finem habeo, desino: ut apud Thuc. lib. 1. τὰ μὲν κατὰ Παυσανίαν οὕτως ἐτελεύτα, hunc exitum habuerunt. Plut. in Solon. εἰς συμφορὰς τελευτᾷ, in calamitates desinit. Et cum πρὸς, apud Aphth. ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν, in inopiam desinebat. Particip. τελευτῶν, interdum exp. tandem, ad postremum. Ut, τελευτῶν δὲ συνεχώρησε, tandem concessit; Plat. de rep. l. 1. Sic et apud Isocr. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 9. et 1. 6. 16. bis. et l. 7. p. 187. d.† Sic et fœm. et neutr. pro re aut personâ. (V. Æschyl. Pers. 742. Ag. 938. Soph. Tr. 1269.)

Τελισκόμενος, completus, absolutus. Deut. c. 23. οὐκ ἔσται τελισκόμενος πρὸς πᾶσαν εὐχὴν ἀπὸ υἱῶν Ἰσραήλ.

Τέλσον, finis, extremitas: (ex τέλος, per metathesin factum, et addita litera ν, teste Eustath.) ut, τέλσον ἀρούρης, Iliad. σ'. et ν'. Utitur et Hippocr.

Τέλσος, ὁ, profunditas.

Composita.

Ἀγαθοτελὴς, boni efficiens: perfectè bonus.

Ἀγαθοτέλεια, boni efficientia, perfectio boni. Dion. Areopag.

Ἀγχιτέλεστος χρόνος, tempus appropinquans, et cujus completio propè est: apud Nonn.

Ἀκροτελεύτιον, τὸ, finis seu extremitas carminis. Thuc. l. 2.

Ἀποτελέω, efficio, perficio, præsto. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 5. et l. 1. 4. 25.† Polyb. τὸ δὲ πολίτευμα τοιούτους ἀποτελεῖ ἄνδρας, ὥστε πᾶν ὑπομένειν χάριν τοῦ τυχεῖν ἐπ' ἀρετῇ φήμης.

Ἀποτελέομαι, efficior, perficior: unde, ἀποτετελεσμένος ἀνὴρ, vir consummatus et absolutus, vir præstantissimus, apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 73. c.† [Ἱππ. cap. 7. §. 4. ἐνταῦθα δὴ θεῶν μὲν, οἶμαι, πρῶτον συμμάχων ἰσχυρῶν δεῖ, ἔπειτα δὲ καὶ τὸν ἵππαρχον πρoσήκει ἀποτετελεσμένον ἄνδρα εἶναι.]

Ἀποτέλεσμα, τὸ, effectio: vel effectus. Galen. et Procl. ¶ Peculiariter ἀποτελέσματα, dicuntur effectus stellarum. Ut apud Plut. in Rom. ἐκ τῶν λεγομένων ἀποτελεσμάτων περὶ τὸν Ῥωμύλον ποιησάμενος τὸν συλλογισμόν. ¶ Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων unius personæ Christi, distinctis naturis conferentibus quod suum est, theologi consulendi. ¶ Item ἀποτέλεσμα, eventus: apud Artemid. in Onirocr.

Ἀποτελεσματικὸς, qui effectum præstat. Diosc.

Ἀποτελεσματικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia docens apotelesmata, i. tum genituram, tum effectus stellarum. Eust.

Ἀποτελεσμὸς, effectio.

Ἀποτελεστικὸς, q. d. effectivus. De Astrologis usurpatur apud Basil.

Ἀποτελευτάω, finem habeo, desino. Aristot. polit. l. 5. c. 6. Et activè finem do, termino. Alex. Aphr. in probl.

Ἀποτελεύτησις, mors. In nov. const.

Ἐναποτελέω, (*decomp.*) perficio, efficio in. efficio, reddo: apud eundem, probl. lib. 1.

Ἀτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imperfectus, mutilus. Aristotel. in polit. ἀτελὲς μηδὲν ἡ φύσις ποιεῖ. Apud Plat. de leg. ἀτελὴς ὁμολογία, pactum non servatum.

Ἀτέλεια, ἡ, q. d. imperfectio: ut, ἀτέλεια τῶν σπερμάτων, apud Theoph. de caus. pl. l. 4. c. 14. (σπεύδομαι—— θεῶν ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν. Æschyl. Eum. 363.)

Ἀτέλεστος, infectus, non effectus: vel, qui effici nequit. Odyss. β'. et apud Plat.

Ἀτελεύτητος, ad finem non perductus, non finitus: vel, non effectus, irritus. Il. ά. Item, qui finiri non potest, fine carens: ut, ἀτελευτήτου ὑγιείας, apud Phil. (inexorabilis. Soph. Œdip. Tyr. 344.)

(Ἀτέλευτος. Æsch. Ag. 1459.)

Αὐτοτελὴς, in se finem suum habens: ut, αὐτοτελὴς θεωρία, apud Aristot. Item, per se finem faciens seu imponens. ut, αὐτοτελὴς δίκη, apud Suid. et, αὐτοτελῆ αἴτια, apud Galen. Item, per se absolutus et consummatus: ut, αὐτοτελὴς πρᾶξις, apud Aristot. Item, ipse sibi sufficiens: apud Polyb. Est et Dei attributum, apud Eurip.

Αὐτοτελῶς, absolutè, perfectè. Polyb.

Αὐτοτέλεια, perfectio, absolutio. Item, integritas. Hermog.

Αὐτοτέλεστος, per se perfectus. Nonn.

Βραχυτελὴς, brevem finem habens. Expon. et compendiarius. Suid. et Hesych.

Γαμοτελέω, nuptias celebro, nuptiarum solennia celebro. Hesych.

Γανυτελεῖν, opiparè apparare. idem exp. γανυποιεῖν, ἡδύσματα ποιεῖν, lætitiam efficere, jucunditatem afferre.

Δημοτελὴς, publicis expensis vel publico nomine factus: publicus. ut, δημοτελὴς θυσία, apud Plut. in Num. et, δημοτελεῖς ἑορταὶ, apud Chrysost. de sacerdot.

Δημοτελέω, publicis expensis aut publico nomine facio, apud Dem.

Διατελέω, perago, traduco, conficio: Isocr. in Busir. encom. ἕκαστοι τὸν αὑτῶν ἔχοντες, εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελοῖμεν. Xen. Pæd. 1. διατετελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις δέκα ἔτη, quum peregisset in ephebis decem annos. † διατελοῦσι μέρος ἡμέρας. Pæd. 1. 2. 6. ἔργα ἀρετῆς. 1. 5. 8. διατελεῖν ἐν παισί. 1. 2. 15.† Item neutraliter, permaneo, persevero. Aristot. ἄγονοι διατελοῦσι, steriles permanent. Plut. in Thes. διετέλει χρώμενος τῇ κορύνῃ, clava perpetuò est usus. † Sic ἀναγώνιστος. Xen. Pæd. 1. 5. 10. 1. 2. 15. et 1. 6. 3.†

Ἐκτελὴς, perfectus: item, perfectam et cumulatam mensuram habens. Interdum et, adultus, ut apud Hesiod. in Erg. Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν. (Æsch. Pers. 218.)

Ἐκτελειόω, seu ἐκτελεόω, exp. perfectum reddo, consummo.

Ἐκτελευτάω, idem quod τελευτάω. Æsch. [Soph. Trach. 172. τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα Τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, &c.]

Ἐκτελέω, perficio, absolvo, ad exitum perduco. Il. β'. Οὐδέ τι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέσταν. † ἔργον. Hesiod. Asp. 22.† Apud Luc. ἐκτελέσαι τὴν καταδίκην, exp. supplicium perpessum esse. Apud Phocyl. φόνον ἐξετέλεσσας, cædem patrasti. (Æschyl. Pers. 228. Soph. Tr. 1204.)

Decomp. Διεκτελὴς, unde, διεκτελέστερον, absolutius, perfectius. Hesych.

Παρεκτελέω, idem cum ἐκτελέω. Mosch.

Προεκτελέω, antè perficio, antè initio, ante persolvo. Ælian.

Συνεκτελέω, ad consummationem confero, apud Theophr.

Ἐντελὴς, perfectus, absolutus: vel, integer, cui nihil deest. Ut apud Luc. de sacrif. πρότερον ἐξετάσαντες εἰ ἐντελὴς εἴη. Et, ἓξ ἐντελῆ τάγματα, sex integræ legiones, apud Plut. in Pomp. Dicuntur et viri ἐντελεῖς, seu ii qui jam adulti sunt: apud Synes. (Soph. Tr. 773. Æschyl. Ch. 248.)

Ἐντελῶς, perfectè, absolutè, integrè. Hesych. et Suid.

[Ἐντέλεια. Xenoph. Socr. Apol. §. 25. Τούς γε μὴν νέους πῶς διαφθείροιμι, καρτερίαν καὶ ἐντέλειαν προσεθίζων;]

Ἐντελεχὴς, perfectus, idem cum ἐντελής.

Ἐντελέχεια, apud Aristot. expon. actus et perfectio. Vide et in comp. ex Ἔχω.

Ἐντελευτάω, finio vitam in, morior, immorior. [Thucyd. Hist. lib. 2. καὶ ἐν οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη.]

Ἐπιτελὴς, ad finem seu ad exitum perductus, absolutus, non irritus: ut, ἐπιτελὴς εὐχὴ, preces ratæ, non irritæ, apud Plat. Apud Hesych. ἐπιτελὴς γυνὴ, exp. ὡραία γαμεῖσθαι, virgo matura viro.

Ἐπιτελειῶ, seu ἐπιτελεῶ, unde ἐπιτελείωσις, perfectio, absolutio, peractio: ut, ἐπιτελείωσις τῆς εὐχῆς, Plut. in Num. Exponitur et, augmentum. Hesych. Apud Plat. de leg. ἐπιτελείωσις παίδων, procreatio liberorum.

Ἐπιτελείωμα, victima postrema, qua priores omnes ratæ fiebant. Suid.

Ἐπιτελέω, perficio, perago, exequor, præsto. Thuc lib. 2. ἃ ὑπεδέξατο, οὐκ ἐπετέλει, non præstabat quæ pollicitus erat. Herodian. l. 2. νοῆσαί τε ὀξὺς, καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχύς. † φρουρίον φύλαξιν ἱκανοῖς, καὶ ἐπιτηδείοις. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. a.† Exponitur et, obeo, perfungor: ut, ἆθλον ἐπιτελεῖν, apud Luc. Significat et, celebro, perago: ἐπιτελεῖν θυσίαν. Plut.

Συνεπιτελέω, (*decomp.*) ad consummationem confero.

(Ἐπιτελεστικός. Sch. Æsch. Eum. 384.)

Εὐτελεστικὸς, qui probè absolvit et perficit.

Εὐτελὴς, felix in functione sua. (Quæ felicitas in frugalitate fundatur. Nam εὐτελὴς est alioqui, frugalis.)

Εὐτελία, ἡ, felicitas: prospera fortuna in exequendis rebus et ad finem perducendis. Aristoph. σοὶ μὲν διδόαμεν ἐπ' εὐτελίᾳ τὸν σανδαλίσκον. (Σανδαλίσκου vox nullibi est explicata.)

Ἡμιτελὴς, non omnino perfectus: imperfectus: δόμος ἡμιτελὴς, Il. β'. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. c.†

Ἡμιτέλεια, dimidium, semissis. Luc.

Ἡμιτέλεστος, dimidia ex parte absolutus. [Thuc. lib. 3.]

[Ἰσοτέλεια. Xenoph. περὶ Προσόδ. cap. 4. §. 12. παρέχει γοῦν ἐπὶ ἰσοτελείᾳ καὶ τῶν ξένων τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις.]

Ἰσοτέλεστος, eundem exitum habens, similiter desinens. Soph. [Œd. Col. 1283. οὐδ' ἐπὶ κόρος ἰσοτέλεστος ἄϊδος, &c. Schol.]

(Καρποτελής. Æsch. Suppl. 696.) [καρποτελεῖ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω φέρματι γᾶν πανώρῳ. Vide Not. Cl. Stanl. ubi ait se legere καρποτελεῖν.]

Κατατελὴς, perfectus, totus, usque ad reliquias, imo cum reliquiis. Unde apud Arrian. in expedit. Alex. ἱερεῖα τῇ στρατιῇ πάσῃ κατατελέα ἐδίδοτο, exp. sacrificiorum reliquias militibus distribuit.

Νεοτελὴς, recens, absolutus. Hesych.

Νυκτελέω, noctu perficio aut celebro. Idem. Ἐν νυκτὶ τελῶ.

Νυκτέλιος, dicitur Bacchus, cui noctu sacra fiebant, apud Plut. et Pausan. Et, νυκτέλια, τὰ, Bacchi sacra nocturna, apud eundem Plut. in probl. Rom.

Ὁλοτελὴς, perfectus, integer. Greg. de Hom.

Ὁμοιοτέλευτον, q. d. similem finem habens, idem in pluribus enuntiatis exitus. Vide Fab. l. 9. c. 3.

Ὀξυτέλευτος, finem habens acutum, desinens seu finiens in acutum sonum aut vocem acutam.

Ὀψιτέλεστος, serò perfectus vel factus. Il. β'.

Παντοτελὴς, idem cum Ὁλοτελής.

Παντελὴς, idem. (Sch. ex. πάνταν ἔχων τέλος. Jovis Epith. Æsch. S. c. Th. 120. Ch. 558. 964. Suppl. 609. Soph. Œdip. Tyr. 950.) Item, plenus, universus, vel universalis. Plut. συνέβη δὲ Λακεδαιμονίων ἧτταν παντελῆ γενέσθαι, fusi cæsique ad unum Lacedæmonii omnes. Interdum, εἰς τὸ παντελὲς, dicitur pro, παντελῶς. ut Luc. c. 10.

Παντελῶς, omnino. prorsus, plenè, absolutè. (Soph. Œdip. Tyr. 684.) Xen. † Pæd. 1. 5. 7.† Plat. &c. Pro quo Poëtæ dicunt παντελέως.

Παντέλεια, perfectio, seu perfectionis summa, apud Phil.

Παντέλειος, itidem integer et perfectus. Suid.

Παρατέλευτος, qui est juxta finem. Item penultimus. scholiast. Aristophan. [Nub. 1005. Equit. 439. 496. Pac. 570. Vide Plut. 598. Schol.]

† Περιτελέομαι pass. Hesiod. Th. 59. περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη, multæque dies transactæ essent.†

Προτέλειος, qui fit ante nuptias, (ἀ τέλειος. quod interdum de eo dicitur qui uxorem duxit.) Ut, προτέλειοι εὐχαὶ, preces quæ cum sacrificiis peragebantur ante nuptias, apud Atticos. Interdum προτέλειοι εὐχαὶ, generaliter dicuntur precationes, quæ fiunt ad initiandum se et expiandum ante sacrificiorum et ceremoniarum tractationem: ut apud Dionys. ad Demosth.

Προτέλεια, τὰ, dicuntur dona ante nuptias. Poll. (κυρίως αἱ πρὸ γάμων θυσίαι, νῦν δὲ αἱ πρὸ τῆς ἁλώσεως μάχαι. Æsch. Ag. 65. 235. 729.) Vide et Προτέλειον, in ultima classe compos.

Προτελευτάω, antè finio vitam, seu priùs.

(Συντελής. Æsch. Ag. 541. sc. Simul ad exitum perductus.)

Συντέλεια, ἡ, finis et consummatio: ut, συντέλεια τοῦ αἰῶνος, Matth. cap. 13. et alibi.

Συντελέω, q. d. simul ad finem tendo, unà ad eundem finem tendo. Herodian. lib. 2. διάφοροι δὲ οὖσαι (αἱ θανάτου αἰτίαι) εἰς ἓν τέρμα τοῦ βίου συντελοῦσι. Item, consummo,

perficio, perago. Unde apud Polyb. συντελουμένης τῆς ἐκφορᾶς, dum funus peragitur. Sic Act. 21. ὡς δὲ ἔμελλον αἱ ἑπτὰ ἡμέραι συντελεῖσθαι. In Epist. ad Hebr. c. 8. συντελέσω καινὴν διαθήκην, exp. fœdus novum pangam, seu consummabo. consummantur enim fœdera, et rata fiunt, dum panguntur. † ἅρματα, currus. Xen. Pæd. l. 6. p. 156. a.† Significat etiam. simul celebro festum : apud Laërt.

Συντελεστὴς, οῦ, ὁ, exp. qui simul idem cum alio festum celebrat. Exponitur et, consummator : apud Greg.

Συντελικὸς, valens ad reddendum aliquid perfectum. Hermog.

Ἀσυντελὴς, (*decomp.*) imperfectus.

Ἀσυντέλεστος, qui ad finem non perducitur. Plut.

Ὑπερσυντελικὸς χρόνος, Grammaticis est tempus plusquam perfectum.

(Ὑπερτελέω. ὡς μήτε μέγαν, μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι μέγα δουλείας γάγγαμον ἄτης παναλώτου. Æsch. Ag. 369.)

Ὑπερτελὴς, plusquamperfectus. Damasc. Apud Eurip. in Ione, τῶν οἴκων θεοδότων ὑπερτελὴς, exp. supra sacras ædes eminens. (Θεόσδοτος est in loco ; Θεόδοτος nom memoratur.) (Soph. Tr. 36.)

Ὑπερτέλειος, seu ὑπερτέλεος, idem.

Derivata à τέλος, vectigal.

Τελῶ, pendo, pensito. Plat. in Protag. ἀργύριον τελῶν ἐκείνῳ, μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ. Sic Aristoph. τελεῖν δύο δραχμὰς μισθόν. † sumptus facio, insumo. εἴς τι. Xen. Pæd. p. 202. e.† ¶ Item, sum sub ditione, sum sub imperio, pareo. quæ significatio ex priori dependet. solent enim tributa aut alia pensitari alicui ab iis qui ejus imperio parent. Theodoret. ἀλλὰ καὶ τῶν ὑφ' ἕτερα σκῆπτρα τελούντων προθυμούμενος. Significat et, contribuor, attribuor, censeor ; et quasi inter eos, qui unum vectigal pensitant, numeror. Ut, πόλις εἰς τὸ Καππαδοκῶν ἔθνος τελοῦσα, apud eundem hist. eccles. l. 2. Sic apud Luc. ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, postquam inter viros sum census. (Soph. Œdip. Tyr. 230. Tr. 550.)

Τέλεσμα, τὸ, vectigal, tributum : aut ipsa tributi pensitatio : in Pand.

Composita.

Ἀποτελέω, pendo tributi nomine et solvo. Xen. εἰ ἡμῖν μέλλοιεν τὰ δίκαια οἱ νέμοντες ταῦτα ἀποτελεῖν. † Sic Pæd. l. 3. p. 73. c.† Et general. persolvo : apud eundem Pæd. 4. χρὴ χαριστήρια, ὧν ἂν ἔχωμεν, τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν.

Ἀτελὴς, à pendendo vectigali immunis. Aristot. et Dem.

Ἀτέλεια, ἡ, immunitas. Isocr. in Panath. Herodian. l. 2. Pro quo Ionicè dicitur ἀτελίη, apud Herodot.

Αὐτοτελὴς, qui suis utitur vectigalibus.

Ἐπιτελέω, pendo, solvo. Herodot.

Ἰσοτελὴς, qui idem cum alio vectigal seu tributum pendit. Harpocr. Suid. et Hesych.

Ἰσοτέλεια, æqualitas in pendendo vectigali seu tributo.

Λυσιτελὴς, utilis, frugiferus. (quasi ὁ λύων τὰ τέλη· quod qui facit, iis, quibus solvit tributum, utilitatem affert, ut putavit schol. Soph.) Diod. Sic. ὑπελάμβανε γὰρ, τοὺς Ῥωμαίους, ἅμα μὲν διὰ τὸ λυσιτελὲς, ἅμα δὲ διὰ τὸ εὐσυνόνιστον εἶναι, προσδέξεσθαι τὴν νίκην.

Λυσιτελέω, utilis sum, expedio, confero. Xenoph. μηδενὶ δεσπότῃ λυσιτελεῖν. † Pæd. 1. 3. 8.†

Λυσιτελούντως, utiliter, apud eundem. [Œconom. cap. 20. §. 21. τὰ δὲ ἔργα μὴ τελεῖσθαι λυσιτελούντως πρὸς τὴν δαπάνην, &c. Plat. Alcib. Demosth. Orat. adv. Aristocr. τὰς μὲν δὴ πολιτικὰς δωρεὰς, οὕτως ἐκεῖνοί τε καλῶς καὶ λυσιτελούντως ἐδίδοσαν αὐτοῖς.]

Ἀλυσιτελὴς, (*decomp.*) inutilis. Dem.

Ἀλυσιτελῶς, inutiliter. Xen. [Memorab. lib. 1. cap. 7. §. 2. καί τοι πολλὰ μὲν δαπανῶν, μηδὲν δὲ ὠφελούμενος, πρὸς δὲ τούτοις κακοδοξῶν, πῶς οὐκ ἐπιπόνως τε, καὶ ἀλυσιτελῶς, καὶ καταγελάστως βιώσεται. Demosth. Orat. Amat.]

[Ἀλυσιτέλεια. Polyb. Hist. lib. 4. §. 47. μεγάλης δὲ γενομένης τῆς ἀλυσιτελείας καὶ δυσχρηστίας πᾶσιν ἐκ τοῦ τέλος πράττειν τοὺς Βυζαντίους, &c.]

Ὁμοτελεῖς, qui idem tributum pendunt.

Προτελέω, expon. pecuniam repræsento et ante diem solvo : apud Xen. anab. l. 6.

Συντελὴς, simul tributum pendens : vel, eodem tributum aut collectam conferens. Demosth.

Συντέλεια, munus in decuria sua conferendi, apud eundem contributio, Papiniano. Συντέλειαν ποιεῖν, contribuere. Item, consortium et communitas classis alicujus et ordinis. τὸ συνέδριον τοῦ τάγματος. Pausan. (Ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα. Sch. ex. το κοινὸν ἄθροισμα τῶν θεῶν, μεταφορικῶς. κυρίως γὰρ ἡ τῶν στρατιωτῶν ἄθροισις. Æschyl. S. c. Th. 257.)

Συντελέω, in eandem gentem contribuor, ejusdem gentis concilio et communi attribuor. Paus. in Achai. οὐ βουλομένους εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν συντελεῖν. Et, censeor, annumeror. Dem. in Aristocr. εἰς τοὺς νόθους· ἐκεῖ οὗτος συντελεῖ. Interdum, contribuo, confero. Idem, συντελοῦσιν εἰς τὸν πόλεμον. Item, confero, i. prosum. ut quum dicitur, τοῦτο εἰς ἰσχὺν καὶ πόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ.

Ὑποτελὴς, (q. d. qui sub tributo est,) qui tributo pendendo est obnoxius, vectigalis. Interdum addito genit. φόρου, apud Thucydid. et μισθοῦ, apud Xen.

Ὑποτελέω, pendo. Isocr. μηδένα φόρον ὑποτελοῦντες.

Pertinentia ad τέλος, impensa, sumptus.

Τελῶ, insumo, impendo, sumptum facio. Unde Galen. apud Hippocr. τελεῖν, exp. ἀναλίσκειν. Athen. l. 2. δαπανᾶν.

Ἀτελὴς, sumptu seu impensâ carens. Hesych.

Ἀτέλεια, vita vel opus sine sumptu. Dem. in Neær.

Αὐτοτελὴς, qui suis sumptibus vivit, vel qui suis sumptibus aliquid facit. Luc.

Διευτελίζω, contemno, vilipendo. Ælian. † Xen. Pæd. 13.†

Εὐτελὴς, facilem impensam requirens, tenuis, frugalis : ut, εὐτελὴς δίαιτα, et, εὐτελὴς τράπεζα, apud Herodian. † Comp. apud Xen. Pæd. l. 5. p. 130. c. εὐτελέστερος.† Item qui parvos sumptus facit, parcus. Menand. Ἐγὼ δ' ἀνόητος, εὐτελὴς ὑπερβολῇ. ¶ Sæpe et exp. vilis. Ut apud Herodian. ἰδιώτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν γένεσθαι. Et, ἐξ εὐτελοῦς διαβολῆς, levissimâ calumniâ et vilissimâ, apud eundem, l. 7. ¶ Item, gracilis. Plut.

Εὐτελῶς, q. d. parvo sumptu, frugaliter, tenuiter.

Εὐτέλεια, ἡ, parva impensa, parvus sumptus, frugalitas : aut parsimonia. Thuc. l. 2. Interdum et, vilitas. Greg. (Aristoph. R. 407.)

Εὐτελίζω, et ἐξευτελίζω, contemno aliquid tanquam εὐτελές. vilipendo, floccifacio.

Κατατέλειον, τὸ, sumptus, impensa. Lex. Herodot. ἀνάλωμα. ¶ Item, consessus magistratuum, τὸ συνέδριον τῶν ἐν ἀρχαῖς. ut qui consumunt, seu laudabiliter, seu cum vituperio, publica bona. Suid. ¶ Item, pecunia quæ in ordinem vel tribum penditur.

Κατευτελίζω, elevo, parvifacio, Plut.

Πολυτελὴς, magnos sumptus postulans, sumptuosus : ut, πολυτελεῖς τράπεζαι, apud Plut. Interdum expon. exquisitus : ut, πολυτελὴς δίαιτα, apud Epicur. Interdum et, magnificus. † Comp. est apud Xen. Pæd. 1. 6. 8.†

Πολυτελῶς, sumptuosè, magnificè. † Xen. Pæd. p. 199. c.†

Πολυτέλεια, sumptuositas, magnificentia. Plut. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 87. Τοὺς δὲ τὰ μέσα βουλευμένους, τὴν δὲ πολυτελίην φεύγοντας σκευάζουσι ὧδε. Xenoph. Laced. Resp. cap. 7. §. 3. οὐ γὰρ ἐσθῆτος πολυτελείᾳ, ἀλλὰ σώματος εὐεξίᾳ κοσμοῦνται. Thucyd. Hist. lib. 6.]

Derivata à τέλη, mysteria, sacra.

Τελειόω, seu τελεόω, consecro, sacro, initio. Greg. τὸ πνεῦμα τελειοῦν με διὰ τοῦ βαπτίσματος. Exod. c. 29. τελειώσεις τὰς χεῖρας τοῦ Ἀαρών.

Τελειόομαι, οῦμαι, consecror. initior. Idem Greg. καλὸν καὶ τὰς χεῖρας τελειοῦσθαι, καὶ τὰς πόδας. Apud eundem, ἐπεὶ δὲ ἑπτὰ παῖδας τελειωθέντας εἶδεν.

Τελείωσις, εως, ἡ, consecratio, initiatio. Dion. Areop. Sic et dicitur baptismus : apud Greg.

Τελειωτὴς, consecrator, initiator : apud eundem.

Τελέω, itidem, initio, res divinas facio. Unde apud Luc. ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια. Et Gregor. τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι. Item, inauguro. unde, τελούμενοι ἱερεῖς, sacerdotes qui inaugurantur. (Aristoph. R. 360.)

Τελεστικὸς, mysticus.

Τελεστικῶς, mysticè, arcanè. Hermog.

Τελεστήριον, locus in quo fit initiatio. Hesych.

Τελετὴ, initiationis ritus. Gregor. Item ipsa initiatio. Plut. in Dem. Expon. et, expiatio ; item sacerdotium ; apud Dem. Item ceremonia, apud Synes. Apud Plat. ‡ Phæd. 13.‡ sic et nominantur ludi ac sacrificia. † Sic Aristoph. Nub. 303. ἐν τελεταῖς ἁγίαις, in sacrificiis sanctis. (R. 346.)

Composita.

Ἀποτελειόω, seu ἀποτελεῶ, idem cum τελειόω. Dion. Areop.

Ἀρτιτελὴς, recens initiatus. Plat. in Phæd.

Ἀτέλεστος, non initiatus : profanus. Plat. ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται. Cum genit. apud Eur. in Bacch. ἀτέλεστος βακχευμάτων.

Ἐπιτελεόω, consecro. Hesych.

Ἡρατέλεια, conjugium, olim, teste Poll. l. 3. c. 3. eâ de caussâ, (ut putabant gentiles,) quoniam in nuptiis Junoni tanquam connubii præsidi sacra faciebant.

Ἱεροτελεστὴς, qui sacris initiat : sacerdos, episcopus.

Ὀρφεοτελεστὴς, qui Orphicis mysteriis initiat.

Προτέλειον, τὸ, q. d. tirocinium, et initiativum. Ut apud Gregor. Nyss. τὰ προτέλεια τῆς καθολικῆς ἀναστάσεως ἐν Βηθανίᾳ μυθησόμενοι. Et generaliter, omne primordium rei divinæ faciendæ. Gregor. Naz.

Προτελέω, ad initiationem præparo, vel expio ante rem sacram. Alciphr.

Προτελεῖσθαι dicebantur quæ expiandi gratiâ ante rem sacram fiebant. Significat et simpliciter, præparare se, idoneum purumque se reddere ; ut apud Greg. Item, ante erudiri seu doceri. Luc. εἰ μὴ προὐτελέσθης τὰ περὶ τῆς ῥητορικῆς.

Προτελίζω, idem cum προτελέω, Eurip. in Iph. Aul. [433.] Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεάνιδα, Αὐλίδος ἀνάσσῃ.

Συντελεστὴς, qui simul cum alio initiat. ¶ Præcessit et in compositis primis.

Χριστοτελεστὴς, qui Christi mysteriis initiat.

ΤΕΛΧΙ'Ν, ad mortem depressio. Etym.

Τελχῖνες, furiosi eminentes, quales Corybantes et Cabri perhibentur, supra hominum vires robusti. quos fascinator spiritus possidet. Hinc et τελχῖνες fascinatores quandoque. ☞ Παρὰ τὸ θέλγω, τὸ ἀμαυρῶ, σκοτίζω, καὶ ἀπατῶ.

Τελχίνιος, maleficus. Etym.

Τελχινώδης, duræ cervicis.

Τελχιταίνω, contentiosè me oppono, σκληροτραχηλῶ, ἀνθερίζω. Suid.

ΤΕ'ΜΝΩ, (F. 1. τεμῶ, et 2. ταμῶ, unde aor. 2. ἔταμον, et infinit. ταμεῖν. Præt. perf. τέτμηκα, tanquam ex τμάω,) seco, scindo, reseco, amputo, et consequenter, contemno. quod, à Romanis Latinitate donatum, ex Græco est compositum. Luc. in Zeux. τέμνοντες καὶ διαιροῦντες δρεπάναις. Apud Eurip. (cum duplici accus.) τέμνετε ἵππους φόβην, resecate equorum jubas. Τέμνειν τὰς δίκας, dirimere lites. ¶ Aliquando exp. cædo, succîdo, concîdo. Ut apud Thuc. τέμνειν τὴν ὕλην. et, δένδρα τέμνειν. Apud Plat. de rep. l. 5. ἀγροὺς τέμνειν, est succisis segetibus vastare agros. sic, τὴν γῆν τέμνειν, apud Thuc. l. 7. sic apud Xen. Hell. 4. τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν. ¶ Τέμνειν πέλαγος, Hom. secare, sulcare pelagus. Τέμνειν πλόον, Apoll. navigare, διαπερᾶν. Dicitur proverbialiter, μέσον τέμνειν, medio ire, medium tenere : ut apud Plat. epist. 8. Dicitur et τέμνειν ὁδὸν, apud Greg. viam secare, i. tenere. sic, τέμνειν κέλευθον, apud Eurip. sic et, σπονδὰς τέμνειν, καὶ ὅρκια, fœdus percutere, apud eundem in Helen. (Phœniss. 1.) Τέμνειν φάρμακον, concidere, in minutissimas partes secare, comminuere, conterere, contundere. ¶ Sumitur et pro ἀποτέμνω, dedico.

Τέμνων λόγος, vide Τμητικός.

Τέμνομαι, secor, incîdor, succîdor, dissecor, resecor. Unde metaph. τετμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι, institutam viam et methodum sequi. Et activè, idem cum τέμνω. Ut apud Luc. οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν. Et apud Basil. τὸν μέλλοντα φιλίας ἀδελφοῦ τέμνεσθαι, abrumpere et dirimere.

Τομὸς, οῦ, ὁ, scindens, incîdens, acutus : ut, λόγος dicitur esse ὅπλον τομώτερον σιδήρου, apud Phocyl. Item, vi incisoriâ præditus : ut apud Plut. symp. 8. probl. 4. λεπτὰ καὶ τομὰ καὶ ὀξέα προσφέροντες, ὑπέκκαυμα τῆς ὀρέξεως.

Τομῶς, more eorum quæ scindunt, seu incidunt ; penetranter. Exponitur et, clarè, apertè, apud Callim. hymn. in Delum.

Τόμος, ὁ, frustum sectione seu scissione ablatum : ut, γαστρὸς καὶ φύσκης τόμον, apud Athen. l. 4. Suidæ et Hesych. est ὁ χάρτης, ex eo quòd exciditur è pellibus animantium. Item, majoris voluminis sectio et pars, in quas est divisum et veluti dissectum. Laërt. in Antisthio.

Τομὴ, ἡ, sectio, sectura : vel, incisio, amputatio. Il. ά. (de sceptro :) ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, quum semel in montibus cæsum, ipsos montes reliquit. Isocr. de Pace, τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν. Exponitur et, portio sectione demensa.

Τομικὸς, incisorius, vel incidens : ut, τομικοὶ ὀδόντες, apud med.

Τομαῖος, sectus, cæsus, succisus, recisus : ut, τομαῖος χαῖτα, apud Eur. (Æsch. Ch. 166. τμητικός. 537. Suppl. 276.)

Τομάω, sectione egeo, sectionem desidero : ut, τομῶντι πήματι, apud Soph. in Ajace.

Τομεύω, seco, incîdo : idem quod τέμνω. Hesych.

Τομεὺς, έως, ὁ, sector, incisor : vel exector, castrator, putator. Idem. Interdum instrumentum putatorium vel incisorium significat : unde et inter scalpra sutoris refertur apud Plat. in Alcib. Τομεῖς dicuntur etiam octo primi dentes, in utraque gena quatuor, qui cibum abscindunt et dividunt. Lat. incisores dentes. Poll. lib. 2. Apud geometras τομεὺς dici traditur resecta circuli pars, duabus ad ambitum à centro productis lineis.

Τομεῖον, τὸ, instrumentum quo aliquid scindi aut dissecari potest. Gal. apud Hippocr. sic nominari ait forcipem.

Τομὶς, ίδος, ἡ, exp. forfex.

Τομίας, ου, ὁ, sectionem seu scalprum expertus, incisionem passus, castratus : ut, κριὸς τομίας, apud Athen. lib. 9. et Herodian. lib. 1. Traditur et sumi pro separato selectoque, apud Plat. de leg.

Τομίον, τὸ, frustum, seu quod sectione est ablatum. Peculiariter τομία nominantur, quæ ex victima reciduntur. ut apud Dion. Halic. l. 7. vel potiùs exta, quæ sectione è victima eximuntur, et super quæ extracta manus imponebant et jurabant. Dem. in Aristocr. Æschin. de malè gesta legat.

Τέμαχος, εος, τὸ, idem cum τόμος, frustum sectione ablatum : plerunque de grandiorum piscium frustis et segmentis : ut apud Aristoph. in Plut. ‡ 894.‡ πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων. (R. 520.) Impropriè apud

Athen. l. 8. Æschylus suas tragœdias dicit esse τεμάχη τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων.

Τεμάχιον, (seu τεμμάχιον,) frustulum sectione alicunde ablatum. tomaculum seu tomaclum, tomacina, lucanica. Synes. ep. 4. et 73.

Τεμαχίτης ἰχθὺς, piscis qui in frusta secari solet et murià condiri. schol. Aristoph. in Equit. Pro quo et absolutè dicitur τεμαχίτης, apud Athen. l. 8. ex Eubulo.

Τεμαχίσκος, parvulus τεμαχίτης, Athen. l. 6.

Τεμαχίζω, in frusta et τεμάχη seco.

Τέμενος, εος, τὸ, agri portio à cæteris resecta, seorsum ab aliis sita. Il. μ'. Τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας. Plerunque ejusmodi agri deo alicui aut heroi consecrati erant: ut Od. θ'. (de Venere,) ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις. unde, τεμένη exp. et agri sacri nemora. Significat et fanum seu delubrum: unde apud Strab. lib. 14. τοὺς τοῦ τεμένους προεστῶτας, exp. æditnos. [Τέμενος αἰθέρος, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ αἰθήρ. Æsch. Pers. 365. Eurip. Med. 1381. Aristoph. R. 221.]

[Τεμένιος, ad delubrum pertinens. Soph. Tr. 764.]

Τεμενίζω, honoro τεμένει. Item consecro: ut apud Plat. de leg. 5. τεμένη τε τούτων ἑκάστοις ἐτεμένισαν.

Τεμένισμα, idem cum τέμενος. Dion. l. 42.

Προτεμένισμα, τὸ, (*comp.*) vestibulum templi, et quidquid est ante fanum. Thuc. l. 1.

Τεμενίτης, ου, ὁ, sc. λόφος, collis quidam in Thracia prope Triballum, teste Steph. qui et in fœm. Τεμενῖτις ἄκρα nuncupari potest, vertex Temenites, ut apud Thuc. lib. 6. ¶ Item absolutè, incola loci in Sicilia prope Syracusas, qui Τέμενος dicitur, teste eodem.

Τμάω, inusitatum, format ex se particip. τμώμενος, quod Suid. exp. ἀποτεμνόμενος. Et præt. τέτμηκα et τέτμημαι: unde apud Galen. ὠκυτάτη δ' ἐπ' αὐτὴν ὁδὸς τέτμηται, via secta est.

Τμῆμα, τὸ, segmentum, frustum sectione alicunde ablatum: vel particula, portio. Plat. Sectio libri, capituli, &c.

Τμῆσις, ἡ, sectio. Apud gramm. nomen figuræ qua composita aliqua vox disciaditur ac dirimitur seu dividitur. Expon. et, divisio, item clades belli.

Τμητὴρ, ῆρος, ὁ, sector, incisor.

Τμητὴς, idem. Hesych.

Τμητὸς, sectus, incisus: ut, τμητοὶ ὁλκοὶ, apud Eurip. in Orest. Et in Elect. τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι, i. λώροις, τοῖς ἱμᾶσι. †ἱμὰς, sectile lorum. Soph. El. 749.†

Τμητικὸς, incidendi vim habens. Ut, τμητικὸς χυμῶν, apud Alex. Aphr. ¶ Et, τμητικὸς λόγος, qui et τέμνων, oratio concisa, ὁ τέμνων ἐν βραχέσι τὰ πράγματα, velut scindens ferrum in re instituta pergit. Cui contrarius λόγος ὁ περιβάλλων, oratio intricata. ¶ Item aptus ad secandum et incidendum, putatorius. ¶ Et passivè, incisus, sectilis, apud Diosc. l. 4. c. 174.

Τμητικῶς, in modum eorum quæ incìdunt; incidendo, seu secando. Suid.

Τμήδην, idem cum τμητικῶς. Suid. Exponitur etiam, leviter. Il. ή. Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθεν.

Τμήσσω, idem cum τμάω, seco, scindo, succìdo. Apoll. Arg. 2. αὐτὰρ ὅ τήν γε Ἀφραδίως ἔτμηξε, imprudenter succìdit. Hinc et Aor. 2. pass. ἐτμάγην. unde tertia persona plur. τμάγεν pro ἐτμάγησαν. Il. π'. Πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν, quoniam divisi et dissipati erant. Sunt tamen qui hæc tempora à τμήγω formare malint.

Τμήγης, ου, ὁ, idem cum τμητήρ. Hesych.

Τμῆγος, εος, τὸ, sectura, scissura, sulcus; apud eundem.

Τάμνω, Ionicè et Doricè, idem cum τέμνω. apud Aristotel. de arte Poët. Τάμνεν ἀτειρεῖ χαλκῷ. Item execo, excindo. Od. ί. τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον. Interdum execo, i. testiculos excìdo, castro. Ut apud Hesiod. in Erg. ἐρίφους τάμνειν. ¶ Apud Homer. Il. γ'. ὅρκια τάμνειν, est fœdus percutere cæsis victimis: qui mos in paciscendis fœderibus observari solebat.

Τάμνομαι, itidem scindo, seco. Od. ά. Ταμνομένους κρέα καλά.

Τέτμω, invenio, offendo, nanciscor. propriè, ἐν ἐπιτομῇ καὶ συντόμως λαμβάνω, ut inquit Eust. cui et per diplasiasmon ex τμῶ factum videtur. Il. δ'. Ἔνθ' ὅγε Νέστορ' ἔτετμε. Od. ά. ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν. Cum genit. apud Hesiod. Theog. †610.† ὅς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης.

Τέμπεα, τὰ, dictæ fuerunt angustiæ inter Olympum et Ossan, Thessaliæ montes, Peneo amne irriguæ, ut Etym. ex Dionysio tradit. Generaliter verò sic nominantur fauces, cavitates, et angusti exitus quorumvis montium, eodem et Suida testibus. ☞ Παρὰ τὸ τέμνειν, (ut videtur.) sunt enim quasi dissecta et rupta loca, quibus montes à se invicem dividuntur. ¶ Item loci arboribus consitis et pratis ac herbis virentibus amæni: quibus videlicet nec herbæ nec arbores τμηθεῖσαι amœnitatem conciliant. Theoc. idyll. 1. Ἢ κατὰ Πηνειοῦ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω.

Composita: ac primùm ex τέμνω, τμήσσω, τάμνω, cum præpositione.

Ἀμφιτέμνω, circumcìdo, undiquaque puto vel amputo.

Ἀμφίτομος, circumcisus, undiquaque amputatus. Euripid. ¶ Et utrinque scindens: anceps: ut, ἀμφιτόμου λόγχας, apud Euripid. in Hippol. [1375. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοιράσαι, &c. ancipitem ensem cupio. Elect. 164. ξίφεσι δ' ἀμφιτόμοις, &c. Ξίφος autem ἀμφίτομον late sumitur pro πελέκει διστόμῳ, hoc est Bipenni. Vide Not. Cl. Barnes. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 168. ἀμφίτομόν τε Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν.] [Æsch. Ag. 1504. 1529.]

Ἀνατέμνω, disseco, incìdo: à partibus inferioribus ad superiores progrediendo. Athen. l. 12. ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τὸν ἄνθρωπον.

Ἀνατέμνομαι, dissecor, incidor. Luc. ὡς παύσειέ σε ἀνατεμνόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

Ἀνατομὴ, dissectio, incisio. ¶ Specialiter, membrorum animalium, præsertim corporis humani, dissectio, non quævis, sed cujus soli τῆς Μηδικῆς παῖδες noticiam et usum habent. Aristot. ἐκ τῶν ἀνατομῶν δεῖ θεωρεῖν.

Ἀνατομικὸς, ad anatomen pertinens. ¶ Et, ἡ ἀνατομικὴ, s. τέχνη, ars anatomica, ars membra incidendi. ¶ Item, ἀνατομικὸς, qui anatomen factitat, vel dissectionis corporum peritus, apud Gal.

Ἀντιτέμνω, auxilior: propriè dato pharmaco opem fero. Eurip. [Alcest. 968. οὐδ' ὅσα Φοῖβος Ἀσκληπιάδαισιν παρέδωκε Φάρμακα, πολυπόνοις, Ἀντιτεμὼν βροτοῖσι. Schol. Μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὰς ῥίζας τεμνόντων, καὶ εὑρισκόντων.]

Ἀποτέμνω, abscindo. Od. σ'. Ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ, qui nares tibi et aures abscindat. Interdum pro simplici τέμνω: ut apud Plat. de rep. l. 1. σὺ δ' οἴει με ἴσως τοὺς τὰ βαλάντια ἀποτέμνοντας λέγειν. ¶ Est et dedicare. Eust. ad Il. σ'. Τέμενός ἐστι χωρίον εἰς τιμὴν ἀποτετμημένον τινί.

Ἀποτέμνομαι, abscindor, vel scindor. †κεφαλάς. Xen. Pæd. p. 239. b.† ¶ Item fines circumcìdo, agris mulcto. Isocr. in Archidam. τῆς χώρας ἀποτέμνονται. Idem cum accusat. in ep. ad Philip. χώραν ἀποτεμνόμενος τοσαύτην. ¶ Item, præcìdo, separo, præfinio. Arrian. lib. 5. τὴν δὲ ὡς ἑσπέραν καὶ ἄνεμον ἰάπυγα ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς ἀποτέμνεται, dirimit seu separat. ¶ Significat etiam, consecro: quod enim Deo consecramus, id velut ab aliis separamus. Luc. de sacrif. πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμνοντο. ¶ Item intercipio, transitu arceo. Xen. Hell. 7. Polyb. lib. 1. cum accus. [Theoc. ιζ'. 86.]

Ἀποτομὴ, ἡ, abscissio, scissura. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 2. cap. 1. §. 22. μόνος (Ἀδείμαντος) ἐπελάβετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ περὶ τῆς ἀποτομῆς τῶν χειρῶν ψηφίσματος.] Est et peculiare musicorum vocabulum, semitonium majus.

Ἀποτομὰς, άδος, ἡ, idem. Hesych. ¶ Item, jaculi genus, quo pentathli utebantur, apud eundem. ¶ Interdum adjectivum est, ut quum dicit Eust. τέμενος esse γῆν ἀποτομάδα, i. abscissam.

Ἀποτομεὺς, abscissor. ¶ Item, jaculum pentathli. Poll.

Ἀπότομος, ὁ καὶ ἡ, abscissus, abruptus, præruptus: ut, ἀπότομος ἀκρώρεια, apud Soph. i. abrupta, conscensu difficilis. [Substant. Œdip. Tyr. 896.] Sic, ἀπότομοι πέτραι, apud Luc. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 84. ἀπότομός τε γάρ ἐστι ταύτῃ ἡ ἀκρόπολις, καὶ ἄμαχος.] Et metaph. durus, severus, inexorabilis. apud Plut. et Sapient. 6.

Ἀποτόμως, abscissè, abruptè. Et metaph. severè, rigidè. ut in epist. ad Tit. c. 1. ἔλεγχε αὐτοὺς ἀποτόμως. Exponitur et, planè, præcisè. apud Isocrat. in Archid. οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἐστὶν ἀποτόμως οὔτε κακὸν οὔτ' ἀγαθόν.

Ἀποτομία, ἡ, incisio: apud Chrysost. de sacerdot. ¶ Item severitas nimia, qua res nimis ad vivum resecatur. [Epist. ad Rom. xi. 22. Ἴδε οὖν χρηστότητα καὶ ἀποτομίαν Θεοῦ.]

Ἀπότμημα, τὸ, quod alicunde abscissum est. Hesych.

Ἀποτμήσσω, seu ἀποτμήγω, idem cum ἀποτέμνω. Hesiod. in Theogon. †188.† ἀποτμήξας ἀδάμαντι Μήδεα. Iliad. π'. Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι.

Ἀποτμὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, abscissus, abruptus: ut, ἀποτμῆγι σκοπιῇ. Apoll. Rhod. Arg. 3.

Ἀποτάμνω, idem cum ἀποτμήσσω. [Æsch. Ag. 1419.] Herodot. lib. 8. ἠναγκάζετο τῶν ἑαυτοῦ παίδων τὰ αἰδοῖα ἀποτάμνειν.

Προαποτέμνω, (*decomp.*) præcìdo.

Διατέμνω, disseco, discindo. ut apud Eur. in Hec. Θαλασσόσπλαγκτόν γ' ὧδε διατεμὼν χρόα. Et, distinguo, separo, Plat. de leg. διατέμνω χωρίς. Item metaph. studia in contraria scindo, dirimo, divello. ut Æschin. in Ctesiph. διατετμηκότα τὴν πολιτείαν.

[Διατομὴ —— διατομαῖς οὐ φίλαις. Æsch. S. c. Th. 939.]

Διάτομος, dissectus, discissus. Item, æqua portione divisus seu dissectus: ut, διάτομος σελήνη.

Διατμήσσω, seu διατμήγω, idem cum διατέμνω, disseco: vel dissecando vulnero. Theocrit. idyll. 7. κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν. Item disjicio, dispergo. Il. φ'. Ἔνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδ' ἐδίωκε.

Διατμήσσομαι, idem. unde, διατμήξασθαι ἀρούρας, arva scindere aratro: apud Apoll. Rhod. Aor. 2. διετμάγην, discissus seu dissectus sum, disjunctus sum: unde Il. ά. Τώ γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν.

Διατάμνω, disseco, discindo.

Ἀδιάτμητος, non dissectus, non divisus, indivisus. Comp. ex α pr. et διατέμνω.

[Δορίτμητος, bello cæsus. Æschyl. Ch. 343.]

Ἐκτέμνω, execo, excìdo. Il. ά. Μηρούς τ' ἐξέταμον. Et peculiariter, testiculos alicui sectione eximo, castro. †ἐξέτεμεν, castravit. Xen. Pæd. l. 5. p. 124. a.† Luc. ὁ μὲν Κρόνος ἐξέταμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν. Apud Aristot. meteor. l. 2. ἐκτέμνειν τὴν γῆν, per zonas distinguere.

Ἐκτέμνομαι, execor, excìdor. Luc. ἐκτετμημένος τὴν γλῶτταν. Item castror: unde, ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, apud Xen. Pæd. 7.

Ἐκτομὴ, excisio, exectio. Plut. in Alcib. Greg. Naz. Apud Dioscor. pro fenestra sumi dicitur. Apud Plut. ἐκτομαὶ γῆς βαθεῖαι, dicuntur ipsæ soli herbidi partes è terra profundiùs exectæ ad constituendum tribunal.

Ἐκτομεὺς, scalper excisorius, vel sector. Hesych.

Ἐκτομὶς, exp. sectrix. Ἐκτομὶς μήτρα, dicitur vulva porcorum exectitia: apud Athen. l. 3.

Ἐκτομίας, et ἔκτομος, exectus, castratus. Hesych. et Suid.

Ἔκτομον, dicitur etiam veratrum, seu helleborum nigrum. Galen. apud Hippocr.

Ἔκτμημα, frustum exectione extractum. Apud Aristot. in meteor. ἐκτμήματα τῆς γῆς, segmenta terræ, zonæ.

Ἔκτμησις, excisio, castratio.

Ἐκτάμνω, idem cum ἐκτέμνω. Iliad. γ'. Herodot. l. 8.

Διεκτέμνω, (*decomp.*) disseco, execo: vel penetrans execo.

Ἐντέμνω, incìdo. Item cæsas seu mactatas hostias immolo et sacrifico. Thuc. l. 3. ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσιν, καὶ τιμὰς δεδώκασι. Et addito accus. apud Plut. in Sol. ἐντεμεῖν σφάγια Περιφήμῳ. Hinc est et, dedicare. ἐντέμνειν τέμενος, dedicare fanum, Lucian. [Æsch. Ag. 17.]

Ἐντομὴ, incisura, incisio, aut incisus. Aristoph. item immolatio seu sacrificium, quod cæsâ vel dissectâ victima fit: unde, ἐντομὰς ποιῆσαι. idem quod ἐντέμνειν, apud Plut. de Herodot. [Soph. Tr. 903.]

Ἔντομος, incisus seu insectus. Ἔντομον ποιεῖν, idem quod ἐντέμνειν, vel ἐντομὰς ποιεῖν, incidere, seu cædere: apud Herodot. l. 2. ¶ Τὰ ἔντομα, Hesych. sunt fœdera et expiationes. ¶ Item, apud Physicos, τὰ ἔντομα, (ζώδια, sc.) insecta animalcula, Alberto M. annulata dicta. animalia insecta, ab incisuris sic appellata. vide Aristot. hist. an. l. 4. c. 1. et Plin. l. 11. c. 2.

Ἐντομίας, ου, ὁ, idem quod ἔντομος. Exponitur etiam, spado, eviratus, apud Hesych.

Ἐντομὶς, idem cum ἐντομή. Hesych. et Suid.

Ἐντομίδης, ου, ὁ, itidem insectus, incisus: cujus facies aut cutis incisa est ἀμυχαῖς aut ξυσμαῖς. Suid.

Ἐντόμια, τὰ, idem quod ἔντομα, insecta: schol. Aristoph.

Ἔντμημα, τὸ, incisura. Xen. in Cyneg.

Ἐντάμνω, idem cum ἐντέμνω.

Ἐπιτέμνω, incìdo, concìdo: peculiariter, amputo id, quod in nimiam excreturum erat longitudinem: brevius reddo, abbrevio. Synes. ep. 44. ἐπιτέμνειν τὰς τιμωρίας.

Ἐπιτομὴ, præcisio seu recisio, qua aliquid brevius fit. Item, id quod tali præcisione est abbreviatum: compendium, breviarium, epitome. Aristot. &c.

Ἐπίτομος, incisione seu præcisione brevior factus, præcisus: ut, ἐπίτομα ξύλα, apud Theophr. hist. pl. l. 5. Et general. brevior factus, in compendium redactus: vel brevis, compendiarius: ut, ἐπίτομος ὁδὸς, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐπιτμήσσω, seu ἐπιτμήγω, idem cum ἐπιτέμνω. Hesych.

Κατατέμνω, concìdo: ut Xen. ἑαυτὸν κατατέμνειν. Item, vulneribus multis concisum interficio: vel simpl. occìdo. in Epigr. φονέας ὁσίως στυγέων κατατέμνειν. Item, disseco, sectione dirimo. Plut. in Num. κατατεμεῖν πλείονας τομὰς τὸ σύμπαν πλῆθος. Et general. divido, dirimo: apud Greg.

Κατατομὴ, concisio: incisura, sectio.

Καταταμνω, idem cum κατατέμνω.

Ἐπικατατέμνω, (*decomp.*) concìdo, lacero.

Παρατέμνω, seco juxta me situm: vel perperam seco, secandi limites transgressus. Basil. in Hexaëm. homil. 7. Exponitur et simpliciter, divido, scindo. [Aristoph. Lysistr. 116.]

Περιτέμνω, circumcìdo, circumseco. Apud Græcos bibl. interpr. et Nov. Test. script. significat, præputium amputo: ut act. Ap. c. 21. &c. Item accìdo: interdum, imminuo, attero.

† Περιτέμνομαι pass. ἅρματα περιτεμνόμενα ὑπὸ ἱππέων, currus intercepti per equites. Xen. Pæd. l. 5. p. 134. d.†

Περιτομὴ, ἡ, circumcisio, seu circumcisura. in ep. ad Col. c. 3. et alibi in N. Test.

Περιτομεὺς, έως, ὁ, qui circumcìdit. Item, scalper excisorius, quo sutores coria circumcidunt. Poll. l. 7.

Περιτομὶς, ἡ, pars quædam navis. Hesych.

[Περίτομος. Polyb. Hist. lib. 1. ἔστι γὰρ ὄρος περίτομον ἐξανεστηκὸς ἐκ τῆς περικειμένης χώρας εἰς ὕψος ἱκανόν.]

Περιτάμνω, idem cum περιτέμνω. Hesiod. in Erg. Τὴν φθάμενος οἴνας περιταμνέμεν.

Περιτάμνομαι, idem. Herodot. lib. 2. περιτάμνονται τὰ αἰδοῖα.

Ἀπερίτμητος, ὁ καὶ ἡ, (*decomp.*) cui præputium non est amputatum. non circumcisus. Metaph. act. c. 7. ἀπερίτμητοι τὴν καρδίαν.

Προτέμνω, proscindo, vel præscindo.

Προτομὴ, effigies, seu imago hominis alicujus umbilico tenus ducta: ut, προτομαὶ βασιλικαὶ, apud Suid. ¶ Προτο-

μαὶ dicuntur etiam facies animantium ratione carentium, teste Poll. l. 2. Sic et apud Athen. lib. 7.

Πρότμησις, ipsa præscindendi actio. Interdum id quod præsciuditur. Unde apud Hom. Iliad. λ'. umbilicus πρότμησις dicitur: quoniam ab ipso statim partu umbilicus infantibus præscindi solet: aut quoniam juxta umbilicum in duo dividitur medius homo. In hac signif. legitur et προτμητὸς, ου, ὁ, apud Hesych.

Προτάμνω, idem cum προτέμνω. unde Od. σ'. Τῷ κέ μ' ἴδῃς εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, an sulcum rectum proscindere aratro possem.

Συντέμνω, conscindo, concido. † χιτῶνας. Xen. Pæd. p. 208. e.† Item præcido, in angustum contraho, decurto. Ut apud Thuc. lib. 8. τὴν μισθοφορίαν ξυνέτεμεν. Et apud Eurip. in Hec. Ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω, omnibus in angustum contractis, paucis dicam. (Æsch. Eum. 227. 266.)

Σύντομος, concisus, brevis, compendiarius. Ut, σύντομος ὑπόκρισις, apud Plut. de orac. Pyth. (Soph. Œdip. Tyr. 730.) Sic, σύντομος λόγος. Pro σύντομος ὁδὸς, absolutè, ἡ σύντομος dicitur. ut apud Aristot. de gen. an. l. 4. τὴν σύντομον παρεὶς, omissa brevi et compendiaria via. † Compar. apud Xen. Pæd. 1. p. 71. c. et Superlat. l. 8. p. 227. b.†

Συντόμως, concisè, breviter, compendiosè: unde, συντόμως εἰπεῖν, sæpe apud Isocr. et Dem. [Συντομωτέρως. Isocrat. Panegyr. pag. 125. 8. Ed. Cant. Ἔτι δὲ συντομωτέρως ἔχω δηλῶσαι περὶ αὐτῶν.] Item, actutum, continuò, è vestigio: ut, συντόμως ἀπεκρίνατο, apud Athen. l. 8. (Æsch. Ag. 638. Soph. Œdip. Tyr. 830.)

Συντομία, ἡ, concisa seu succincta brevitas, compendium. Aristotel. rhet. 3.

Συντάμνω, idem quod συντέμνω.

Ὑποτέμνω, succido, subtus seco. Interdum, ita seco, ut τομὴ aut τομεὺς deorsum vergat: velut quum coria obliquè secantur, ut crassiora videantur. apud Aristophan. in Eq. ὑποτέμνων δέρμα μοχθηροῦ βοός. Item præcido: ut, ὑποτέμνειν ἐλπίδας, apud Xen. Hell. 2.

Ὑποτέμνομαι, idem. Æschin. in Ctesiph. τοὺς χρόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος, præcidens vobis et subtrahens occasiones rerum gerendarum. Exp. et, transitu aliquem arceo: apud Xen. pæd. 1.

Ὑποτομὴ, succisio.

Ὑποτομεὺς, qui succidit aut præcidit: vel, instrumentum quo succidimus et præcidimus.

Ὑποτομὰς, άδος, ἡ, præcisa, succisa.

Ὑποτάμνω, idem cum ὑποτέμνω.

[Ὑποτμήσσω. Apoll. Rhod. Arg. iv. 328.]

Composita sine præposit. ac primùm habentia τομ.

Ἀγκυλοτόμον, ου, τὸ, instrumentum chirurgicum, quo τὸ ἀγκύλιον, vel τὴν ἀγκύλην τῆς γλώσσης, vinculum nervosum, (quod filum vulgò vocant,) in pueris hæsitantibus eximitur.

Ἀεροτόμος, aërem secans et findens. Epith. avium.

Ἀκρότομος, ὁ καὶ ἡ, cujus summæ partes sectæ sunt: ut, πέτρα ἀκρότομος, rupes adeò prærupta latera habens, ut ferro resecta esse videatur: apud Joseph. Sic, ἀκρότομοι λίθοι, lapides extremis partibus resectis complanati et politi. apud eundem.

Ἀκροτομέω, extremas seu summas partes amputo, trunco. Xenoph. in Œconom.

Ἀρτηριοτομία, ἡ, arteriæ dissectio. Est et remedii genus, quod arteriâ sectâ adhibetur.

Ἀρτίτομος, nuper cæsus, nuper sectus. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1515. Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆϊ κομίζων.]

Ἀρτιτόμος, nuper secans: qui nuper secuit seu incidit. Cyrill.

Ἄτομος, qui sectus non est: ut, ἄτομος λιβανωτὸς, apud Diosc. lib. 1. cap. 82. Item insecabilis, qui dissecari nequit: ut, ἄτομοι ἰδέαι, apud Plut. adversus Colot. (intonsus. Soph. Tr. 203.)

Βαλαντιοτόμος, crumenarum incisor, saccularius: [Plat. de Rep. lib. 8. Δῆλον ἄρα—ἐν πόλει οὗ ἂν ἴδῃς πτωχοὺς, ὅτι εἰσί που ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀποκεκρυμμένοι κλέπται τε καὶ βαλαντιοτόμοι καὶ ἱερόσυλοι, &c. Demosth. c. Ctesiph. ἐπισφάξει γὰρ τὸν γόητα καὶ βαλαντιοτόμον, &c.] pro quo dicitur et Βαλαντιητόμος. apud Aristoph. (R. 784.)

Βαλαντιοτομεῖν, crumenas incidere. [Plat. de Rep. lib. 9. κλέπτουσι, τοιχωρυχοῦσι, βαλαντιοτομοῦσιν, λωποδυτοῦσιν, ἱεροσυλοῦσιν, ἀνδραποδίζονται. Xenoph. Memorab. §. 62.]

Βούτομος, (sc. θάμνος, vel φυτὸς,) vel βούτομον, (sc. φυτὸν,) nomen fruticis palustris, ex eo sic dicti, (ut quidam putant,) quòd commodissimè secetur boum pabulo: id quod et Suid. innuere videtur, quum ait, esse plantam calamo similem, qua boves vescantur. Alii sic appellatum volunt παρὰ τὸ βοῦ ἤγουν σφόδρα τέμνειν, quòd valde secet digitos eorum qui ipsum carpunt: unde et à Theoc. idyll. 13 vocatur βούτομον ὀξύ. Vide et Theophr. hist. pl. l. 1. c. 8.

Βραχύτομος, ita putatus ut reliquiæ breves remanserint; curtè recisus.

Βραχυτομέω, ita puto ut breves remaneant reliquiæ, curtè recido. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 19.

Βωλοτόμος, glebas secans: ut, βωλοτόμοι μύρμηκες, in Epigr.

Γεωτόμος, qui terram scindit. Item agricola. In iisdem.

Γειοτόμος, idem: apud Apoll. Arg. lib. ult.

Γητόμος, pro eodem.

Γητομέω, terram scindo seu findo. Apoll. Arg. 2.

Γλωσσοτομέω, linguam alicui amputo. 2 Maccab. c. 7. Unde.

Γλωσσοτομηθῆναι, elinguatum esse, lingua castrari. apud Plut.

Γραμματοτόμον μέλασμα, atramentum, quo literæ fiunt, et veluti inciduntur. Epigr.

Γυρότομος αὖλαξ, sulcus proscissus in gyram, orbiculatim: quoniam aratrum, ad extremum agrum perveniens, in orbem vertitur.

Δειροτομέω, cervicem abscindo, decollo. Il. ψ'.

Ἀποδειροτομέω, (*decomp.*) idem. Od. λ'. Et generaliter, abscindo, amputo: ut, κεφαλὴν ἀποδειροτόμησεν. Hesiod. in Theog. † 280.†

Δενδροτομέω, arbores excindo. Thuc. l. 1.

Διχότομος, in duas æquales partes dissectus. ut, διχότομος σελήνη, apud Mart. Capel. lib. 8. cap. de Lunæ meatu. [Aristot. de Hist. Animal. ἔστι γὰρ ὁ μυκτὴρ διχότομος.]

Διχοτόμος, in duas partes secans.

Διχοτομέω, in duas partes seco. Polyb. [S. Matth. Evang. xxiv. 51. Veniet Dominus illius servi—καὶ διχοτομήσει αὐτόν. Plat. Polit. ἐν ταύταις δὴ τὸ παράνομον καὶ ἔννομον ἑκάστην διχοτομεῖ τούτων.] Item æqua portione divido. Procl. in Sphær.

Διχοτόμημα, τὸ, una ex duabus partibus æquâ portione resectis. Hes.

Διχοτομία, ἡ, divisio in duas partes. Item, partitio duarum æqualium partium.

Δρυοτόμος, quercuum amputator. Et generaliter, arborum amputator. Exponitur et, materiarius: item lignarius faber. Pro eodem dicitur et δρυτόμος. Il. λ'. et π'.

Δρυοτομία, ἡ, arborum amputatio, sectio materiæ. Plat. de leg. [lib. 3.]

Δρυοτομικὴ, ars amputandi arbores, ars materiaria. Plat.

Δύστομος, difficilis cæsu. Vide et in comp. ex Στόμα.

Ἐμβρυοτομία, ἡ, umbilici sectio in fœtu recens in lucem edito. Poll.

Εὐθύτομος, idem quod ὀρθότομος. Pind. [Pyth. 5. 120.]

Εὔτομος, sectu facilis. Item, benè seu pulchrè sectus. Εὔτομος οἰκία, domus quæ multis meatibus secta est seu pervia. Arist. pol. 7. c. 11.

Ἡμίτομος, semisectus. Ἡμίτομον, dimidiata pars. Luc. et Athen. l. 2. [Herodot. Hist. lib. 7. ὁρέοντας τὸ ἡμίτομον τοῦ ποδὸς τοῦτο κείμενον. &c.]

Ἡμιτόμιον, idem. Diosc. l. 2.

Ἡμιτόμης, et ἡμιτομίας, ου, ὁ, semicastratus, cui alter ex testiculis exectus est.

Ἰθύτομος, (q. d. in rectum sectus,) rectus: ut, ἰθύτομος οἶμος. Dionys. Areopag.

Καινοτόμος, qui novas vias secat: qui novas res molitur, novarum rerum studiosus.

Καινότομος, in quo novæ viæ sectæ et apertæ sunt, innovatus. Hermogen.

Καινοτόμως, novè, novo quodam more.

Καινοτομία, ἡ, innovatio, rerum novarum molitio. Plat. Expon. et, novitas, apud Synes.

Καινοτομέω, innovo. Luc. ἐκαινοτόμησα τὸν τρόπον. Item, rem novam aut res novas facio. Gregor. Item, res novas molior, nova designo. Herodian. l. 6. Significat etiam, metallum aut lapides excido, teste Poll.

Καινοτομεῖσθαι, innovari, præter solitum fieri. Et, τὰ καινοτομούμενα, res novæ quas aliquis molitur. Herodian. l. 7.

Καινοτόμημα, τὸ, innovatio, rerum novatio. Item, novum institutum.

[Καλαμητόμος. Apoll. Rhod. Arg. 4. 986. εἰ δὴ ἐ θεοὺς Κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην.]

Καλαμητομία, stipularum sectio: apud Suid. Accipitur et pro messe.

Καράτομος, cui caput amputatum est. ut, Γοργόνι καρατόμῳ, apud Eurip. in Alcest. Item, è capite abscissus vel resectus. Soph. in Elect. † 52.†

Καρατόμος, caput abscindens: unde, καρατόμοι σφαγαὶ, apud Eurip. in Rheso.

Καρατομέω, caput amputo. Phrynich. [Eurip. Rhes. 586. χρὴν καρατομεῖν ξίφει.]

Κενοτομία, inanium et vanarum rerum studium, quum via ad res vanas inanesque secatur.

Κέρτομος, ου, ὁ, cor alicui scindens. ut, κέρτομα, (sc. ῥήματα) βάζειν, apud Hesiod. in Erg. Item, cavillatorius, jocularis. Suid. ex Epigrammat.

Κερτόμιος, idem: ut, κερτομίοις ἐπέεσσιν. Il. ἑ. Pro quo et absolutè κερτομίοις. ut Il. ά. et Od. ὑ.

Κερτομία, ἡ, maledictum, maledicentia. Il. ὑ. et Od. ὑ.

Κερτομίας, ου, ὁ, maledicus, convitior: vel cavillator, derisor. Hesych.

Κερτομέω, maledictis incesso, cor alicui convitiis et probris scindo. Od. σ'. κερτομέοντες Ὀδυσσῆα. Sic et Il. ζ'. et π'. Item, caviller, ludifico, derideo. Od. ς'. (Æsch. Pr. 985.)

Κερτόμησις, irrisio, ludibrium. Soph. in Phil.

Decomp. Ἐγκερτομέω, convitia ingero, probris incesso. Item, illudo. Euripid.

Ἐπικερτομέω, maledictis seu probris incesso super aliqua re. Interdum, falsum timorem incutere alicui cupio. ut Il. ώ. Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Item, deludo, derideo. Agathias, apud Suid. (Theoc. κ'. 2.)

Ἐπικερτόμημα, et ἐπικερτόμησις, dictum mordax, unà cum illusione seu cavillo: vel objurgatio. Demetr. Phal.

Διακερτομέω, convitiis proscindo.

Κατακερτομέω, idem. [Herodot. Hist. lib. 1. ἐν μέλεϊ Σαπφὼ πολλὰ κατεκερτόμησέ μιν.]

Φιλοκέρτομος, ὁ καὶ ἡ, qui maledictis incessere amat: vel, qui cavillari et deludere amat. Od. χ'.

Κυματότομος, q. d. fluctus secans: machina triangulari forma, anteriore trianguli parte acuta, rostro navis longæ assimilis, teste Suida. Sic autem dicta putatur, quòd columnis et sustentaculis pontium præstrui soleret, ad fluctus findendos, ne majori impetu impingerent.

Κωλοτομέω, membra incido, membris trunco.

Λαιμότομος, cui jugulus sectus est, jugulatus. Eurip. in Hec. Pro eodem dicitur et λαιμήτομος, apud eundem. [Iph. in Aul. 776. Λαιμητόμους κεφαλὰς σπάσας, &c.]

Λαιμητόμος verò, jugulum incidens: in Epigr.

Λαιμοτομέω, jugulum incido, jugulo. Apoll. Arg. 2. λαιμοτόμησαν μῆλα. Plut. in Oth. ἐλαιμοτόμησεν ἑαυτόν.

Λαϊοτομέω, segetem demeto, τὸ λάϊον τέμνω, apud Theocr. idyll. 10. Dicitur autem λάϊον, Doricè pro λήϊον.

Λατόμος, ου, ὁ, lapicida. Poll. et Eust.

Λατόμιον, τὸ, lapicidina. Strab.

Λατομία, ἡ, idem. Latinè latomia, aut latumia. Plut. de fort. Alex. Lucill. Epigr. l. 2.

Λατομέω, lapides incido, lapidibus extruo.

Ἐκλατομέω, (*decomp.*) lapidibus construo. Num. c. 21.

Λιθοτόμος, idem cum λατόμος. Item, chirurgus calculum exscindens.

Λιθότομος, incisus à lapide. Cyril. ¶ Cui calculus, vel calculi exempti.

Λιθοτομία, idem cum λατομία. Thuc. l. 7. Pausan. in Att.

Λιθοτομίας, idem cum λιθότομος. Poll. castrato calculo vel calculis.

Μακρότομος, ita putatus ut amputati longæ reliquiæ supersint.

Μακροτομέω, ita puto ut longæ redundent amputatæ partis reliquiæ. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 9.

Μηροτομέω, femur incido, femur abscindo.

Μεσότομος, per medium sectus: pro quo poët. μεσσότομος, in Epigr.

Μεσοτομέω, medium seco, seu per medium seco. Xen. in Œcon.

Νεότομος, recens sectus. Eurip. [Bacch. 1168. Φέρομεν ἐξ ὄρεων ἕλικα νεότομον ἐπὶ μέλαθρα, &c. Soph. Antig. 1293. Γυνὴ τέθνηκε,——δύστηνος ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.] (Æsch. Choëph. 22.)

Ὀμφαλοτόμος, sive ὀμφαλητόμος, ου, ἡ, quæ umbilicos infantibus recens natis præcidit: obstetrix. Poll. l. 2.

Ὀμφαλοτομία, sive ὀμφαλητομία, umbilici præcisio, apud eundem, et Suid. obstetricatus, obstetricis munus. [Plat. Theætet. Ἀλλ' ἴσθ' ὅτι ἐπὶ τούτῳ μεῖζον φρονοῦσιν ἢ ἐπὶ τῇ ὀμφαλοτομίᾳ.]

Ὀρθότομος, in rectum sectus.

Ὀρθοτόμος, in rectum secans.

Ὀρθοτομέω, in rectum seco: in ep. ad Tim. c. 2.

Ὀρχοτομέω, testes excido, castro, eviro. Apsyrt. in Hippiatr.

Ὀρχοτομία, testium amputatio, castratio, castratura.

Οὐροτομέω, caudam amputo: apud Suid.

Ὀψίτομος, serò putatus: vel qui sero putari solet. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 16.

Πρωτότομος, qui primus cæsus ut putatus est. Idem ibidem.

Πρωτοτομέω, primum seco vel cædo, in primis puto. primus sum qui scindat.

Πυροτομία, sectio seu messis tritici.

Ῥιζοτόμος, radicum excisor seu sector, qui radices colligit, earum peritiam habens. ap. Nic. ῥιζοτόμος ὥρα, tempus secandarum radicum.

Ῥιζοτομία, radicum sectio seu excisio. expon. etiam, herbarum lectio. Theophr.

Ῥιζοτομικὸς, pertinens ad radicum excisionem, seu herbarum lectionem: ut, liber Dioclis ῥιζοτομικὸς, apud Schol. Nic.

Ῥιζοτομέω, radices excindo seu seco: ablaqueo. Hippoc. et Theophr.

Ῥινοτόμος, scuta seu clypeos dissecans. Item qui nasum vel nares secat.

Ῥινοτομέω, scuta seco: vel nasum seco, nares amputo. Eust.

Ῥυμοτομία, viarum vicorumque sectio et metatio: partitio in strigas. Polyb. et Diod. Sic.

Ῥυμοτομέω, per vicos partior et seco: seu strio, vel strigo, in strigas seco. Diod. Sic. et Joseph.

Σιδηροτομέω, ferro seco, ferro incido: in Epigr.

Σκυτοτόμος, qui coria incidit in suos usus aptata et con-

cinnata, ad calceos, lorave aut similia conficienda: cerdo. Plat. in symp. Xen. Hell. 3. †Pæd. 6. p. 162. e.† Plat. in Num. &c.

[Σκυτοτομία. Plat. de Rep. σκυτοτόμον εὑρήσομεν, καὶ οὐ κυβερνήτην, πρὸς τῇ σκυτοτομίᾳ;]

Σκυτοτομικὸς, ad σκυτοτόμον pertinens: unde, σκυτοτομικὴ, s. τέχνη, ars sutoria, seu ars sutorum, calceariorum, et lorariorum. apud Plat. de Rep. l. 1.

Σκυτοτομέω, artem sutoriam exerceo, factito artem incidendi coria. Aristoph. in Pluto et Aristot. polit. 2.

Σπλαγχνοτόμος, viscerum sector, qui viscera hostiæ mactatæ cultro resolvit et eximit.

Ὑλοτόμος, qui arbores in sylvis succidit, seu cæsor materiæ. Hesiod. in Erg. Item lignator, qui in sylvis ligna cædit cremanda. Il. ψ΄. Pro eodem dicitur et ὑλετόμος, apud Theocr. in encom. Ptolem.

Ὑλοτομικὸς, ad materiam pertinens, vel ad ὕλης τομήν.

Ὑλοτομία, materiæ succisio. Poll. l. 7. c. 24. Item, ars seu scientia cædendi ligna et materiem. Aristot. polit. 1. c. 7.

Ὑλοτομέω, materiam cædo seu succido, ligna in sylvis cædo. Hesiod. in Erg.

Ὑφιατόμος, qui apum favos eximit. Hesych.

Φλεβοτόμος, venæ incisor, qui venam incidit seu secat.

Φλεβοτόμον, (sc. ὄργανον,) scalpellum, seu aliud instrumentum quo vena inciditur.

Φλεβοτομία, ἡ, venæ sectio, venæ incisio seu venarum. Exponitur etiam, sanguinis missio, apud Diosc. l. 6. Et generaliter, vacuatio venarum. Gal.

Φλεβοτομέω, venam seu venas seco. Item sanguinem mitto, apud eundem.

Φλεβοτομέομαι, incidor venâ, vena mihi inciditur.

Ὠμότομος, qui sectus vel cæsus fuit quum adhuc crudus aut immaturus esset.

Ὠμοτομέω, seco vel incido adhuc crudum. Ægin. l. 6. c. 34.

Composita ex τμάω, aut τμήσσω, itidem sine præposit.

Ἄτμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sectus non est, sectionem non expertus seu passus. Κόμη ἄτμητος, coma non desecta, non tonsa. Ἄτμητος ἄμπελος, vitis non putata, apud Plut. in Num. Exponitur etiam, non exectus, non castratus. item individuus: item insecabilis. ¶ Apud Thuc. l. 1. γῆ ἄτμητος dicitur non vastata.

Γλωσσότμητος, cui lingua amputata est.

Ἐρίτμητος, valde sectus, in multas partes sectus seu sectilis. Opp.

Εὔτμητος, bene incisus, bene apparatus. Pro quo poëticè ἐΰτμητος. ut, ἐϋτμήτοι τοῖχοι, apud Hom. Od. χ΄.

Λαιμότμητος, idem cum λαιμότομος, ut apud Eur. in Phœn. λαιμότμητον Γοργόνος κάρα.

Λαῖτμα, (vox poëtica,) trajectus, latitudo: æquor. Od. ε. σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Odyss. η. Νηυσὶ θοῇσιν τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσι Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι. Silenus in glossis λαῖτμα mare esse tradidit, itidemque Irenæus. ☞ Dictum est autem quasi λαίτμημα. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram et mare, λαιὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα.

Νεότμητος, nuper sectus, recens incisus vel cæsus. Expon. etiam, recens tritus. Luc. νεότμητοι κρηπῖδες.

Φιλότμητος, amans sectionis, incisione gaudens: ut, Φιλότμητος ἠὼς, sectionis amica aurora. Apud Nonn.

Χειρότμητος, manibus excisus. Strabo.

Ὠτότμητος, qui auriculam scissam habet, cui aures amputatæ sunt: aure seu auribus truncus. Levit. 22.

ΤΕ´ΝΔΩ, sive τένθω, comedo, rodo, arrodo. Hesiod. in Erg. Ἤματι χειμερίῳ ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, quum exos polypus suos pedes rodit. ☞ Factum ex ἔδω, pleonasmo τοῦ τ et ν, inquit Eust.

Τένθης, ου, ὁ, vorator, liguritor: item catillo, gulosus. Aristoph. in Pace.

Τενθεύω, sum catillo et gulosus; ad carpendos delicatiores cibos avidiùs ingero manum patinæ.

Τενθεία, ἡ, catillatio, gulositas. Suid. ex Aristoph.

Τενθρήνη, ἡ, insectum aculeatum, vespæ simile, mellificans. apud Nicand. in Alex. Huc revocari possit et Ἀνθρήνη. quod extat in loco.

Τενθρηδὼν, eadem est, apud Hesych. et Aristot. histor. anim. lib. 9. cap. 43. ☞ Quidam dictam putant ἀπὸ τῆς τενθείας, quòd liguritione delectetur.

Τενθρήνιον, ου, τὸ, favus illius insecti, vel locus ubi fœnum edit. apud Aristot. an. l. 9.

Προτένθης, ου, ὁ, (comp.) qui prior comedit. Aliquando in bonam partem pro prægustator, apud Athen. l. 4. Aliquando in malam partem pro catillone et guloso, apud Suidam ex Æliano, et apud Aristoph. in Nub. †1200.†

Προτενθεύω, prægusto, seu, ante alios manus infero patinæ: atque ideo gulosus sum, catillo, cupediis inhio, helluor. Aristoph. ibid. †1202.†

ΤΕ´ΡΑΣ, ατος, τὸ, signum: peculiariter tale, quo Deus aliquid nobis portendere seu prædicere vult. ☞ Unde et παρὰ τὸ εἴρω deducitur, τὸ λέγω, ut sit quasi εἴρας, pleonasmo τοῦ τ, et ι abjecto. Lat. portentum, ostentum. Interdum de usitatis signis, et quæ non sunt præter naturam. Ut Il. ρ΄. Ἶριν θνητοῖσι τανύει Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι, ἢ πολέμοιο, Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος. Sic Il. μ΄. anguis ab aquila raptus, et postea in Trojanorum cœtum dimissus appellatur Διὸς τέρας αἰγιόχοιο. Sæpè de inusitatis et insolitis monstris ac prodigiis. Ut Il. δ΄. cometa (qui Hom. est ἀστὴρ λαμπρὸς, ἀφ' οὗ πολλοὶ σπινθῆρες ἵενται) mitti dicitur Ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν. Et apud Plut. in Fab. ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν, ἢ τεράτων ἀποτροπὰς, συνηγόρευον οἱ μάντεις, quæ ad monstra avertenda renunciabant vates. Dicitur et metaph. τέρατα λόγων. (Eurip. Phœniss. 763. 985. 1149. Æsch. Pr. 352. Ch. 546.)

(Τεράζω. τὰ τέρατα διηγούμενος. Æsch. Ag. 128.)

Τερατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, portentosus, monstrosus, pro prodigio habendus: ut, σημεῖον τερατωδέστατον, apud Phil. de vit. M. l. 1. † Aristoph. Nub. 363. φθέγμα τερατῶδες.†

Τερατωδῶς, portentosè, prodigiosè.

Τερατώδευμα, τὸ, opus monstrosum, monstrum.

Τερατικὸς, idem cum τερατώδης.

Τερατικῶς, idem cum τερατωδῶς. Plut. adversus Colot.

Τεράτειος, idem cum τερατικός.

Τεράστιος, pro iisdem. Ælian. τὰ γενόμενα βρέφη κράσει θηρίων τε καὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων, τεράστια ἐδόκει. Τεράστιος Ζεὺς, Jupiter, quem prodigiorum autorem non tantùm faciunt, sed et aversorem. Ælian. tanquam esset qui signis è cœlo quidpiam boni malive portendere hominibus queat. Lucian. ¶ Τὸ τεράστιον, idem cum τέρας: unde, τὰ τεράστια, monstra, miracula, apud Suid. et Hesych.

Τερατεύω, f. εύσω, et frequentiùs, τερατεύομαι, portenta et monstra loquor, monstrifica fingo et vana. Item, monstrificè mentior et calumnior. Æsch. περὶ παραπρ. κατηγορεῖν οὐδὲν ἀληθὲς ἔχων, τερατεύεται. (Aristoph. R. 858.)

Τερατεία, ἡ, prodigiosa narratio, mendacia prodigiosa. Aristoph. in Nub. Isocr. in Panath.

Τερθρεὺς, έως, ὁ, præstigiator, incantator, impostor. dictum quasi τερατεύς. Etym.

Τερθρεύομαι, illudo præstigiis, incanto, imposturis utor. Exponitur etiam, inaniter me jacto, apud Plut. de aud.

Τερθρεία, ἡ, præstigiæ, incantatio, incantamentum. Etym. ¶ Expon. etiam, argutari in verbis, et nimis curiosa subtilitate uti; λεπτολογία, apud Laërt. ☞ In qua signif. Etym. ex τέρθρον fieri dicit τερθρείαν, ex Rhet. lex. Quod τέρθρον sequitur in Τερέω.

Τέρθρευμα, τὸ, idem. Hesych.

Composita.

Ἐπιτερατεύομαι, prodigiosè affingo et affabulor. Paus. in Arcad.

Θεοτέρατος, à Deo prodigiosè proficiscens. Demetr. Phal.

Προστερατεύομαι, idem: apud Themist.

ΤΕΡΕ´ΒΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, terebinthus: arbor de qua Theophr. hist. plant. lib. 3.

Τερέβινθον, etiam usurpat Diosc. l. 1. c. 148. gen. neutro.

Τερεβίνθινος, ου, ὁ, terebinthinus: ut, τερεβίνθινος οἶνος, vinum ex baccis terebinthi confectum, Diosc. l. 5. c. 39. Τερεβίνθινον ἔλαιον, oleum quod ex terebinthi fructu fit, idem l. 1. c. 51. Τερεβινθίνη, s. ῥητίνη, terebinthina resina, apud eundem l. 3. c. 163.

Τερεβινθίζω, similis sum terebinthinæ resinæ: ut, τερεβινθίζων λίθος, terebinthinæ resinæ colorem referens, apud eundem.

Τέρμινθος, eadem arbor quæ τερέβινθος, apud Diosc. l. 1. c. 92. Est et alia planta lino similis, ex qua Athenienses fiscellas seu nassas nectere solebant, ad quarumvis rerum in iis repositionem utiles et accommodatas, teste Etym. ¶ Sic dicitur et tumoris species seu tuberculi, supra quod pustula nigra eminet: apud Oribas. et Gall. comm. 4. in l. 6. τῶν ἐπιδημιῶν.

Τερμίνθινος, idem cum τερεβίνθινος: unde, τερμινθίνη ῥητίνη, quæ τερμινθὶς Nicandro in Alexiph.

Τρίμιθος, idem quod τερέβινθος, ut vult. schol. Nicand.

ΤΕΡΕ´Ω, ῶ, f. έσω, terebro, torno: item vulnero. Ut, τέρεσσεν, apud Hom. Hesych. exp. ἐτόρευσε, item ἔτρωσε. ☞ Ex τείρω ortum traditur propter affinem significationem. Hinc compos.

Κυκλοτερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tornando rotundus factus. Et gener. ita rotundus ac si torno ad orbicularem rotunditatem exactus esset: ut, ὄμμα κυκλοτερὲς, apud Hesiod. in Theog. de Cyclopibus. † ὀφθαλμός. 145.† Exp. et, orbicularis, rotundus, teres: ut, κυκλοτερὴς κάδων, apud Athen. l. 11. Apud Hom. Il. δ΄. κυκλοτερὲς τόξον dicitur, quoniam vehementer intensus arcus aliquo modo circuli figuram repræsentat.

Τέρετρον, τὸ, terebrum. Od. ψ΄. τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ, omnia terebro perforavi. Sic et Od. ε.

Τερέτριον, terebellum, terebella. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 9.

Τέρθρον, funiculus quidam in navi tenuis, per extremitates linteorum seu velorum trajectus. Etym. ex Rhet. lex. Qui et addit, hinc τερθρείαν dici τὴν λεπτολογίαν. Idem ex eodem lex. annotat, τέρθρα appellari foramina suprema instrumenti ejus quod supra malum navis est, et ex quo antenna dependet. Hesychio τέρθρον est qui communiter dicitur artemon. Alii dicunt, esse funem quo velum navis utrinque trahitur; alii, antennæ summum extremumve jugum. Metaphoricè Hippocr. γυναικ. l. 2. τὸ τέρθρον τοῦ πάθεος dixit summum morbi: ubi in præcipiti stat, præsensque remedium postulat. ¶ Polluci est pars pertendens usque ad jugula.

Τέρθροι, οἱ, rudentes qui utrinque ad extremum veli alligati sunt, quibusque ipsum velum intenditur et laxatur. Hesych.

Τερθρωτὴρ, eidem est locus, ubi considens proreta in mare prospicit.

Τερηδὼν, όνος, ὁ, teredo, vermis ligna terebrans. Propriè, vermis, qui in mari ligna terit seu terebrat, teste Theophr. hist. pl. l. 5. c. 5. Unde et apud Aristoph. in Equit. triremis inquit, ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι. De quorumvis lignorum teredinibus, apud Plut. symp. 2. probl. 2. ¶ Τερηδόνες, dicuntur etiam lumbrici equorum; Apsyrt. in Hippiatr. Est et in ossibus τερηδὼν, i. caries: resolutio continuitatis in osse ab erosione facta, quæ oritur ex humore acuto et acri, in osse putrescente, ipsumque exulcerante.

Τερηδονίζομαι, à teredine infestor, teredinis injuriam sentio. Diosc. in præfat. lib. 1.

Ἀτερηδόνιστος, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) à teredinibus non erosus, vel teredinum injuriæ non obnoxius, apud eundem l. 2.

Τορέω, idem cum τερέω, perforo, ferro trajicio. Item, penetro. Unde aor. 2. ἔτορον, Iliad. λ΄. Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, non penetravit. Hinc et præt. med. τέτορα, perforavi, trajeci, apud Hesych. quod tamen etiam à τείρω formari potest, sicut ἔσπορα à σπείρω. ¶ Apud Aristoph. in Pace, εἰ μὴ τορήσω ταῦτα, exp. nisi hæc perspicuè declarem et aperiam.

Τορὸς, οῦ, ὁ, penetrans, acutus. ut, τορὸν φθέγμα, aures acumine suo penetrans, apud Luc. Sic, τορὸς λόγος, oratio clara et perspicua, facilè ad intellectum et mentem penetrans. Exp. etiam, validus, magnus. ut apud Xen. de rep. Laced. ἔθηκε, τῆς ἴλης ἑκάστης τορώτατον τῶν ἀῤῥένων ἄρχειν, validissimum quemque. (Æsch. Ag. 1171.)

Τορῶς, ita ut penetret, clarè, firmiter. Suid. Item, perspicuè, apertè. apud Eur. et Athen. l. 6. (μεγαλοφώνως. Æschyl. Pr. 605. Ag. 26. 277. Ch. 739. Aristoph. R. 1133.) Item, agiliter: perniciter, exactâ diligentiâ. Plat. in Theæt.

Τόρος, (sub.) instrumentum quoddam ligneum, manubrium insertum habens, cujus usus est in puteis fodiendis, apud Philyllium, teste Eust.

Τορεύω, idem cum τορέω, ex quo est deductum. Item, facio clarum et perspicuum, clarè et perspicuè explico. Aristoph. τόρευε πᾶσαν ᾠδήν.

Τόρευμα, τὸ, opus torno factum, toreuma. Pro sagitta torno facta, apud Eur. in Herc. Τόρευμα ποδὸς ἐναντίον σταθεὶς Βάλλει πρὸς ἧπαρ. De sculpturis in opere torno factis dicitur, apud Plut. de aud.

Τόρευσις, ipsa actio tornandi, seu tornando aliquid faciendi.

Τορευτὴς, οῦ, ὁ, tornator, qui torno aliquid facit. Athen. l. 5. Plut. in Per.

Τορευτικὸς, ad tornaturam pertinens, seu cujus usus est in tornando. Et, ἡ τορευτικὴ, s. τέχνη, ars tornandi; toreutica. Plin. l. 34. c. 8.

Τορευτὸς, tornatus, seu tornatilis, torno elaboratus: ut, ἀργυρώματα τορευτὰ, Athen. l. 11.

Τορεὺς, έως, ὁ, idem cum τορευτής. Poll. l. 10. ¶ Sed et τόρος nonnullis τορεὺς est.

Τορεία, ἡ, idem cum τόρευσις. Plut. in Apophth.

Τόρνος, ὁ, idem quod τόρος, tornus, instrumentum quo aliquid tornatur et excavatur. Theog. Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρόν.

Τορνόω, idem cum τορεύω, torno, aut torno cælo. Item, rotundum facio: item circulo circumscribo. unde Iliad. ψ΄. Τορνώσαντο δὲ σῆμα, &c. Sic et Od. ε.

Τορνεύω, idem cum τορνόω. unde pass. apud Theophr. (de terebintho arbore,) ἐξ αὐτῆς κύλικας τορνεύεσθαι. Item, circino, circino describo. Plat. ep. 7.

Τόρνευμα, idem cum τόρευμα. Item, scobs quæ torno egeritur, ramentum quod tornator dejicit. Diosc. l. 1. c. 109.

Τορνευτὴς, idem cum τορευτής.

Τορνευτήριον, τὸ, idem cum τόρνος. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Τορνεία, ἡ, idem cum τορεία: apud eundem ibidem.

Composita: ac primùm ex τορέω seu τορός.

Ἀντιτορέω, ῶ, idem quod τορέω, perforo, perfodio, transfodio, transfigo. Il. ε. εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν. Et Il. κ΄. πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας.

Βούτορος, ου, ὁ καὶ ἡ, boves penetrans et transfigens, seu bobus penetrandis et transfigendis aptus: apud Suid.

Διατορέω, ῶ, perterebro, perforo: apud eundem.

Διάτορος, penetrans: aut trajectus. Ut apud Soph. Œd. Tyran. † 1044.† Δύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. Dicitur etiam, διάτορος φωνὴ, quæ aures penetrat, tono suo acu-

to firma et vehemens, apud Suid. Idem Suid. διατορώτατον, exp. clarissimum, maximè perspicuum. (Διάτοροι πέδαι. Æschyl. Pr. 76. Soph. Œdip. Tyr. 1054.)

Ἐκτορέω, tornando ejicio. apud Hom. hym. in Merc. γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου Αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης, scalpro ferreo testudinem tornans vita eam privavit.

Ῥινότορος, scuta seu clypeos perforans aut secans. Exp. etiam, pellem dissecans seu clypeorum seu corporum. Martis epith. Iliad. φ'. et apud Hesiod. in Theog. † 934.†

Composita ex τορεύω.

Διατορεύω, idem quod τορεύω.

Διατόρευμα, idem quod τόρευμα, opus tornatile. Item, tornatura, ut l. 3. Reg. c. 7.

Ἐντορεύω, idem quod τορεύω; vel potiùs, torno insculpo, torno imprimo, apud Athen. et Plut.

Χρυσοτόρευτος, ex auro tornatus, vel scalptus aut cælatus. Suid. Hes.

Composita ex τόρνος et τορνεύω.

Ἀμφίτορνος, utrinque tornatus: item, utrinque tornando excavatus: ut, ἀμφίτορνος ἀσπὶς, apud Eurip. in Troad. [1156.]

Ἀποτορνεύω. detorno. Exponitur etiam, expolio, elaboro, exorno. Item, in orbem redigo, rotundum facio. Poll. Ἀποτορνεύειν νῆσον, insulam conficere.

Ἔντορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, tornatus: Plat. de leg.

Εὔτορνος, tornatu facilis. ¶ Item, pulchrè tornatus: ut, εὔτορνοι περίδρομοι ἴτυος, apud Eurip. ibidem.

Περιτορνεύω, detorno, torno facio: vel torno rotundum efficio. Exponitur etiam, circumscribo circulo: ut τορνόω. [Plat. Timæus. καταχρώμενος δὴ τούτῳ, περὶ μὲν τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ σφαῖραν περιετόρνευσεν ὀστεΐνην, ταύτῃ δὲ στενὴν διέξοδον κατελίπετο.]

ΤΕ'ΡΜΑ, ατος, τὸ, terminus, meta, finis. Il. ψ'. οὐδὲ δυνάσθη Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας. Ibidem, σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς Τηλόθεν ἐν πεδίῳ. Metaph. τέρματα νίκης, et, τέρματα τέχνης, apud Athen. l. 7. Sic, τέρμα βίου, apud Soph. in Ajace. Hesych. simpliciter significare dicit τέλος βίου, finem vitæ. [48. Æsch. Ag. 1012. Eum. 636.) In monte τέρμα dicitur ejus ima pars. Suid. Dicitur et accipi pro planta pedis. Interdum adverbialiter significat, ad extremum, tandem. Ut apud Phocyl. Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τερμ' ἐπιδεύῃ.

Τερματίζω, termino, finio, ad exitum perduco. Hesych. et Suid.

Τέρμις, idem cum τέρμα. Hesychio sic dicitur pes, pars corporis extrema.

Τερμιόεις, εντος, ὁ, ad imam usque corporis partem dependens, ad pedes usque demissus. unde, τερμιόεντα χιτῶνα, Od. τ'. et, ἀσπὶς τερμιόεσσα, Il. π'.

Τέρμιος, extremus, ultimus; ut, τερμία ἡμέρα, apud Sophocl. in Antig. ‡ fatalis. Œd. C. 89.‡

Τερμιεὺς, terminalis. Sic dicitur Jupiter, παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα εἶναι. Etym.

Τέρμων, ονος, ὁ, idem cum τέρμις et τέρμα. Eurip. in Hippol. (Med. 276. 354. 1184. Æsch. Suppl. 637.) Item, terminus, i. custos finium deus.

Τερμόνιος, idem cum τέρμιος. Æschyl. in Prometh.

Composita.

Ἀγχιτέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, metæ proximus. Item, conterminus, finitimus: ut, ἀγχιτέρμων λεώς. Eurip. in Rheso. [426.]

Ἁλιτέρμων, mari finitimus seu conterminus: in anth. Epigr.

Ἀποτερματίζω, determino, definio. Item, extermino, excludo. Naz.

Ἀποτερματισμὸς, definitio, determinatio, descriptio. Procl. de sphæra.

Ἀποτερμίζω, itidem, definio seu finio.

Ἀτερμάτιστος, ὁ καὶ ἡ, interminatus, infinitus: ut, ἐπιθυμίαι ἀτερμάτιστοι, apud Diodor. Sic. Item, instabilis, inconstans, fundamento carens. Hesych.

Ἀτέρμων, idem: ut, ἀτέρμων αἰὼν, sempiternum ævum. Aristoph. (Æsch. Eum. 637.) [Eurip. Hec. 925. Χρυσέων ἐνόπτρων λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς, &c. Schol. Ἀτέρμονας περιφερεῖς. τούτων γὰρ οὐκ ἔστι τέρμα. τὰ γὰρ κυκλοτερῆ τέρματα οὐκ ἔχει. Lege quæ sequuntur.]

Ἐπιτέρμιος, qui terminis seu limitibus præest. Hesych.

Ὁμοτέρμων, conterminus, finitimus, vicinus. Nonn.

Συντέρμων, idem: ut, συντέρμονες στῆλαι, in Epigr.

[Συντερμονέω. Polyb. Hist. lib. 1. καὶ διὰ τὸ παρακεῖσθαι μὲν συντερμονοῦντας τῇ τῶν Αἰτωλῶν χώρᾳ.]

ΤΕ'ΡΠΩ, F. ψω, delecto, oblecto, exhilaro: mulceo, demulceo. † νόον τινί. Hesiod. Theog. 36. animum alicui.† Il. τ'. Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχημένον. Od. ά. Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. Plut. de fort. Alex. τὸν μισθὸν τούτων, ὧν ἔτερπες, ἀπελάμβανες. (Eurip. Med. 1137.) ☞ Derivari dicitur παρὰ τὸ τρέπω, ut sit, τρέπω τὴν ψυχὴν εἰς ἡδονήν.

Τέρπομαι, delector, oblector, delectationem capio. Od. γ'. Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων Τέρπομαι. Interdum, delecto me, oblecto me. Ut Il. ί. Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ, cithara canora animum suum oblectantem. Sic Il. β'. Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, &c. Cum genit. exp. satior, satio me: ad hilaritatem usque me satio. Il. λ'. Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Od. ψ'. Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε. (Eurip. Phœniss. 872. Soph. Œdip. Tyr. 805.)

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, oblectatio, vel oblectamentum, voluptas. Hesiod. † Theog. 206.† Thuc. Athen. (Eurip. Phœniss. 189. 282. Æsch. Ag. 620.)

Τερπωλὴ, idem. Od. σ'. Οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν εἰς τόδε δῶμα.

Τερπνὸς, delectationem et voluptatem afferens, jucundus. Eurip. in Bacch. Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, Οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι. (Med. 1357. Æsch. Ag. 551.) Utitur et Isocr. et Plut. ¶ Superl. τερπνίστατος, (pro τερπνότατος,) jucundissimus, summam delectationem afferens. Etym.

Τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas.

Composita.

Ἀντιτέρπω, vicissim delecto, vicissim delectationem affero. Plut. de fort. Alex.

Ἀτερπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, minimè delectans, injucundus, molestus, acerbus: ut, λιμὸς ἀτερπὴς, Il. τ'. Thuc. ἀτερπὴς εἰς ἀκρόασιν, auditu insuavis.

Ἄτερπος, idem.

Ἀτερπία, idem quod ἀτερψία, molestia. Laërt.

Ἀτερψία, ἡ, molestia. Luc. in vit. aut.

Δημοτερπὴς, populum delectans, populo jucundus. [Plat. Minos. ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία.]

Δυστερπὴς, idem quod ἀτερπὴς, injucundus. Oppian. (Æsch. Ch. 275.)

Ἐπιτέρπω, idem quod τέρπω.

Ἐπιτέρπομαι, idem cum τέρπομαι. Hesiod. in Theog. κακῷ δ' ἐπιτέρπετο ἔργῳ.

Ἐπιτερπὴς, delectationem et voluptatem afferens, jucundus: ut, ἐπιτερπὴς εὐχὴ, apud Plat. in Rom. Homo verò ἐπιτερπὴς dicitur, qui deditus est rebus voluptatem et delectationem afferentibus. apud eundem in Alcib.

Ἐπιτερπῶς, jucundè, suaviter, ita ut delectationi sit. idem in Per.

Προσεπιτέρπομαι, (*decomp.*) insuper oblector. [Aristoph. Ran. 234.]

Εὐτερπὴς, ὁ καὶ ἡ, aptus ad delectandum, vi delectandi præditus. [Pind. Olymp. Od. vi. 180. ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος. Schol. Νεώτ. ἤτοι ἡδεῖς τοὺς ὕμνους τοῖς δεχομένοις καὶ κρείττονας τῶν ἄλλων ποίει.]

Εὐτέρπη, ἡ, nomen unius è novem Musis. Plut. symp. 9. probl. 14.

Θεοτερπὴς, Deum delectans, Deo gratus. Nonn.

Κατατέρπω, delecto.

Κατατέρπου, delectare. Soph.

Ὀχλοτερπὴς, turbam delectans.

Παντερπὴς, omnes oblectans, vel delectationem adferens. Plut.

Ποτιτέρπω, Doricè pro προστέρπω, delecto: τέρπω. Hom.

ΤΕ'ΡΣΩ, arefacio, sicco, ξηραίνω. Hesych. Apud eundem, τέρσει exp. καίεται, item πήγνυται. (Theoc. κϛ'. 63.) ☞ Thema factum ex Æolico futuro τέρσω verbi τείρω. τείρεται γάρ πως τὸ ξηραινόμενον, inquit Eust.

Τέρσομαι, siccor: unde particip. τερσόμενος, siccatus, in Epigr.

Τερσία, ἡ, siccatio, arefactio. Julian. ep. 24. ad Serap.

Τερσαίνω, idem quod τέρσω. Il. π'. ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο Αἷμα μέλαν τέρσηνε siccavit.

Τερσαίνομαι, idem cum τέρσομαι. Julian. ibidem.

Διατερσαίνω, (*comp.*) exicco, inarefacio. Hesych.

Ταρσὸς, et Atticè ταῤῥὸς, οῦ, ὁ, crates, super qua casei aliaque solent siccari. Od. ί. Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, &c. Sic Theocr. idyll. 11. ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί. Accipitur et pro omni plexu ex vitilibus. ¶ Ab harum cratium textarum figura ταρσὸς dicitur ala avium, teste Suid. ¶ Item ordo remorum, apud Herodot. et Diodor. l. 22. Exponitur etiam, palmula remi. Ταρσοὶ palmulæ remorum ordine positæ. Æl. Dionys. ¶ Item palma manus: cui digiti ita infixi sunt, ut alis pinnæ, remi navibus. Suidas et Eust. esse dicunt extremam manus partem, i. digitorum ordinem: alii totum μετακάρπιον eo nomine accipiunt. ¶ Tribuitur etiam pedi ταρσὸς, quæ est post calcem anterior vestigii pars, ubi incipit prima articulatio ossium quæ plantam constituunt. Suidæ, τὸ πλάτος τοῦ ποδός. Eustathio, τὸ κάτω πλατύ. Herodot. in Uran. ἀπέταμε τὸν ταρσὸν ἑωυτοῦ, plantam pedis sibi rescidit. ¶ Poëtæ ταρσοὺς, et ταρσὰ, (metaplasmo generis facto,) vocant integrum etiam pedem synecdochicè. Ut in Epigr. Ὄμματά σοι καὶ ταρσὰ πεδήνεμα, pedes venti pernicitate æquandi. ¶ Iidem sic vocant et ipsa calceamina, quæ ταρσοῖς circumdantur: ut in iisdem, τί δὲ ταρσοὺς Ποσσὶν ἔχεις; cur calceos circum pedes habes? Nonnus, προσπτύξατο ταρσὰ πεδίλων. ¶ Galenus ταρσὸν vocari scribit quicquid latum est in modum palmæ aut plantæ pedis. ¶ Ταρσὸς, sive κοιλὶς, Theophilo medico dicitur esse palpebræ extrema ora limbusque, unde cilia nascuntur; ipsaque pilorum in ciliis series, palmularum remigii instar. Vide Poll. l. 2. et Ruf. ¶ Dicitur et de nexu ac contextu radicum, implicitarum in modum cratis. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 8.

Ταρσώδης, sive ταῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, figuram ταρσοῦ gerens; in modum cratis implicitus seu implexus. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7.

Ταῤῥίον, ου, τὸ, craticula. Poll. l. 1.

Ταρσόω, sive ταῤῥόω, ῶ, instruo et munio ταρσῷ. Arbores etiam ταῤῥοῦσθαι dicuntur, quarum radices mutuò implexæ veluti cratem efficiunt, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Τάρσωμα, sive τάῤῥωμα, idem cum ταρσὸς seu ταῤῥός. Poll. lib. 1. Ab Eust. exp. κωπηλασία.

Τρασιὰ, ἡ, locus ubi siccantur casei et ficus. Dicitur et de vase cui ficus et alii fructus imponuntur. vide Poll. et Hesych.

Composita ex ταρσὸς, seu ταῤῥὸς, &c.

Εὔταρσος, exp. καλῶς πτερωτὸς, Epigr. l. 3.

Σύνταῤῥος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cum aliquo conjunctus ταῤῥὸν efficit. ut, σύνταῤῥα δένδρα, arbores quarum radices mutuò implexæ veluti cratem et sepem conficiunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 8.

ΤΕ'ΣΣΑΡΕΣ, (et Atticè τέτταρες,) οἱ, αἱ, quatuor. Od. ί. Οἱ δ' ἔλαχον τοὺς, ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι Τέσσαρες. Xenophon. ἐπὶ τεττάρων τεταγμένοι, quaterni. Neutro genere, τέσσαρα, seu τέτταρα. ut apud Luc. παραβῆναι τέτταρα.

Τεσσαράκοντα, seu τετταράκοντα, quadraginta. Hom. in Bœot. τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Τεσσαρακοντάκις, sive τετταρακοντάκις, quadragies. Plat. de leg.

Τεσσαρακοστὸς, quadragesimus. Thuc. l. 8.

Τεσσαρακοσταῖος, idem. Aristot. et Theophr.

Τέσσερες, Ionicè pro τέσσαρες.

Τεσσεράκοντα, pro τεσσαράκοντα. Herodot.

Τέτορες, et πίσυρες, poëticè, idem quod τέσσαρες. prius apud Hesiod. in Erg. posterius Od. π'.

Τέτρας, αντος, ὁ, quadrans. τεταρτημόριον.

Τετραντιαῖος τόκος, fœnus quartam partem sortis æquans. ut, si pro duodecim fœnori datis debeatur summa cum tribus; i. quindecim: vel, si pro quatuor debeantur quinque.

Τετρὰς, άδος, ἡ, quaternio, quaternarius numerus. Plut. symp. l. 9. † Aristoph. Nub. 1129. sc. ἡμέρα.† Sic dicitur etiam ἡ τετάρτη ἡμέρα, apud Dem. eundem Plut.

Τετράδιον, et τετραδεῖον, idem cum τετράς. Act. Ap. c. 12.

Τετραδιστὴς, οῦ, ὁ, dicitur qui ærumnosam vitam degit, teste Suida: sumpta appellatione ab Hercule, qui, quarto mensis die natus, multos labores exantlavit. Apud Athen. l. 14. τετραδισταὶ dici videntur qui quarto die festum agitant.

Τετρακόσιοι, quadringenti. Sic dicebatur apud Athenienses magistratus quidam, apud Isocr. Dem. Plut. et Xen.

Τετρακοσιοστὸς, quadringentesimus.

Τετρακτὺς, ύος, ἡ, idem quod τετράς. Pythag. in Carmin. aur. v. 47. Luc. et Plut.

Τετράκις, quater. Od. έ. Isocr. ad Philipp.

Τετραχῆ, et τετραχῶς, item, τέτραχα, et τετραχθὰ, quadrifariam: quatuor modis: vel in quatuor partes. priora duo apud Suid. posterius Il. γ'. et Od. ί.

Τετραχίζω, Hesych. est, ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιῶ.

Τέτρατος, ου, ὁ, quartus. Od. β'. et Il. ν'. Pro quo in prosa dicitur τέταρτος. unde adverb. τετάρτως, quarto gradu seu loco.

Τεταρταῖος, qui quarta die aliquid agit aut patitur, quatriduanus, quartanus. ut, τεταρταῖος πυρετὸς, apud Alex. Tral. et Alex. Aphr. pro quo interdum simpliciter dicitur τεταρταῖος. † Xen. Pæd. l. 5. p. 125. d,†

Τεταρταΐζω, laboro febre quartana.

Τέτραξ, et τετράων, avium nomina. Quarum prioris Aristoph. in Avib. meminit. et Athen. l. 9. ubi scribit, magnitudine eam maximum gallum excedere: et ab auribus utrinque gemina κάλλαια dependentia habere; ob quæ nomen etiam accepisse putatur. Ejusdem mentionem facit et Alexander Myndius l. 2. de volatilib. an. ubi, inter parvas aves eam referens, spermologo similem esse dicit. καὶ τῇ φωνῇ τετράζειν, ὅταν ᾠοτοκῇ, clamare tetraci propriâ voce. Vide Gesner. ¶ Posterior, phasiana dicitur, ὄρνις φασιανὸς, ut idem Athen. testatur l. 14. vide et Plin. l. 10. c. 32. ¶ Est et τέτριξ avis alia. de qua Aristot. hist. an. l. 6. c. 2.

Τετραπλόος, οῦς, quadruplus. Luc. 19.

Τετραπλῆ, quadrupliciter. Iliad. ά.

Τετραπλάσιος, quadrupulo major seu amplior. Plat. de rep. l. 2.

Τετραπλασίων, idem. Aristot. in probl. et Diosc.

Τετραπλασιάζω, quadruplico.

Τετραπλασιασμὸς, quadruplicatio.

Composita.

Δεκατέσσαρες, quatuordecim. Plut. in Lyc.

Εἰκοσιτέσσαρες, viginti quatuor. In neutro, *εἰκοσιτέσσαρα*. ut, *εἰκοσιτέσσαρα ὑπομνήματα*, apud Athen. l. 14.

Ἑξηκοντατέσσαρες, sexaginta quatuor.

Τριατέτταρα, tres quartæ partes, vel tres quadrantes minæ, dodrans minæ. Gal. *τῶν κατὰ τόπ.* l. 4. *τριμοιρία*, tres quadrantes, dodrans.

ΤΕ'ΤΤΑ, vox benevolentiæ aut honoris qua junior seniorem compellat, ut scribit Eust. Il. δ'. *Τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.* Fuerunt et qui crediderint, vocem esse indignationis, per apocopen factam ex *τέτλαθι*, ut annotat idem Eust. Vide et *Ἄττα*.

ΤΕ'ΤΤΙΞ, *ιγος, ὁ*, cicada. Il. γ'. *τεττίγεσσιν ἐοικότες*. Theocr. idyll. 9. *Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος*. Idem idyll. 1. *τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις*. Utuntur hac voce etiam prosæ scriptores. Thucyd. lib. 1. Plat. in symp. Plut. symp. 2. et alii. Athenienses veteres *τέττιξι χρυσαῖς* capillos suos implicatos gestabant, quòd se non minùs ac ipsas cicadas in terrâ suâ natos primitus crederent, ut scribit Thucyd. ¶ *Τέττιγες*, dicebantur etiam coqui. Athen. l. 14. Eust. Hesychio verò *τέττιξ* est *ὁ τοῦ μαγείρου ὑπηρέτης*.

Τεττιγόνια, sive *τεττιγονίαι*, cicadastræ: seu cicadæ minores, cicadulæ. Aristot. hist. an. l. 5. c. 30.

Τεττιγώδης, cicadæ similis, cicadæ naturam referens seu habens. Luc.

Τεττίζω, strido ut cicada, fritinnio.

Τερετίζω, lascivè canto; *τεττίζω*. teretare Gaza exp. in probl. Arist.

Τερετίσματα, τὰ, cantus cicadæ. Quo factum, ut veteres sic vocarent cantus lascivos et procaceis; *φορμίγγων τερετίσματα*. Item, strepitus ac frequentamenta cithararum; in Epigram. Hesychio sunt *ᾠδαὶ ἀπατηλαί*.

ΤΕΥ͂ΘΟΣ, *ου, ὁ*, piscis ex sepiarum genere, de quo Athen. l. 7. ex Aristot. qui existimatur esse loligo major.

Τευθὶς, ίδος, ἡ, loligo minor: idem piscis genus quod *τεῦθος*, nisi quòd eo minus est, plurima habens sepiæ similia, numerum videlicet pedum et proboscides. Aristot. *αἱ δὲ σηπίαι νέουσιν ἅμα συμπεπλεγμέναι*. Suidas vilem pisciculum fuisse scribit. ¶ Apud Plut. in Apophth. *τευθίδες*, exp. gladioli pisces: loquentem de Eretriensibus habentibus *μάχαιραν* ut *αἱ τευθίδες*, at *καρδίαν* non habentibus. vide Eras. in proverb. Teuthidum more. ¶ Nominatur et *τευθὶς* placentæ quoddam genus, apud Iatroclem *ἐν ἀρτοποιϊκῷ*, teste Pamphil. apud Athen. l. 7.

ΤΕΥΤΑ'ΖΩ, satago, sedulò rem gero, operam et studium in aliquam rem confero. Etym. exp. *πραγματεύομαι, καὶ πολὺ διατρίβω ἐν τῷ αὐτῷ.* ¶ Innuens derivari *παρὰ τὸ αὐτὸς*, ut sit, *τὸ αὐτὸ ποιῶ*. Idem quod Plato dicit, *ἦν δὴ θόρυβος τευταζόντων*, exp. *τῶν πραγματευομένων ἢ διατριβόντων*. Ab eodem Etym. *τευτάζειν* exp. etiam *στρατεύεσθαι*. item, *τὸ αὐτὸ λέγειν, φλυαρεῖν*. Dicitur et, *τεταύζω*, pro eodem, apud Teleclidem, *πάντες δὲ τεταύζουσιν*, i. *σπουδάζουσιν*. Hinc et particip. *τεταυκὼς*, apud Plat. in Tim. quod Etym. exp. *διατρίβων*.

Τευτασμὸς, militia, *στρατηγία*, Hesych.

ΤΕΥ͂ΤΛΟΝ, *ου, τὸ*, beta: oleris genus apud Diosc. l. 2. c. 149. Hom. in Batrach. *Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι*. Dicitur etiam *τεύτλιον*, (Aristoph. R. 973.) et *τευτλίς*. Eadem planta communiter *σεῦτλον* dicitur, apud Athen. l. 9. ex Theophr.

ΤΕΥ'ΧΩ, f. *ξω*, fabricor, struo, paro. Il. ζ'. *δώματα καλὰ, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε*. Sic Theocr. idyll. 28. *Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς*; Metaphoricè Hesiod. in Erg. *Ὅς αὐτῷ κακὰ τεύχει, ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων*. Et Iliad. ά. *σφὶν ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει*, dolores ipsis infert. (*ἔτευξα τύμβῳ μέλος*. i. e. *ἐποίησα θρῆνον ἐπιτύμβιον*. Æsch. S. c. Th. 841. *στάσιν τεύχειν*. Pr. 1089. Pers. 189. Ag. 154. 979. Ch. 728. Eum. 805. Soph. Tr. 769.)

Τεύχομαι, struor: unde particip. *τετυγμενός*, pro *τετευγμένος*. ut, *βωμὸς τετυγμένος*, ara structa, seu bene parata, affabre facta. ¶ Interdum exp. sum, fio: unde Il. β'. *θαυμάζομεν οἷα ἐτύχθη*, mirabamur quid factum esset. † Xen. Pæd. 1. 6. 4.† Et præt. *τέτυγμαι*, (pro *τέτευγμαι*,) sum. Iliad. δ'. *ταμίης πολέμοιο τέτυκται*, belli est arbiter. ¶ Interdum significat armis instruor, armor. unde Od. χ'. *τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον*, melius est ut armati simus. (ab inusit. *τευχέω*.) Activè etiam usurpatur pro *τεύχω*. ut, *τεύξεσθαι δόρπον*, cœnam paraturum esse. Il. τ'. ¶ Quidam præteriti *τέτυγμαι*, et aoristi primi *ἐτύχθην*, thema statuunt *τύκω*, seu *τύχω*. A quo *τύκω* est aor. 2. infinit. *τετυκεῖν*, Od. ό. per reduplicationem pro *τυκεῖν*, et *τετύκοντο*, Il. ά. pro *ἐτύκοντο*. Eust. verò *τέτυγμαι*, pro *τέτευγμαι*, et *ἐτύχθην* pro *ἐτεύχθην*, (eliso ε,) dici tradit. (Æschyl. Ag. 740. *ἐτύχθην*. ib. 761.)

Τεῦγμα, machinamentum, structura. Theocr.

Τεῦξις, εως, ἡ, ipsa actio parandi aliquid et extruendi, extructio, structio. Pro quo et *τύξις* dicitur: Hesych.

Τευκτὴρ, ῆρος, ὁ, fabricator, instructor, apparator. Suid.

Τεῦκρος, idem, apud Hesych. ¶ Est et nomen proprium, Scamandri Cretensis filii, qui Teucer cum Dardano genero regnans in Troade, Iliensibus regibus originem dedit. Hinc Teucria, vel Teucris, vel Troas, i. Troja; et Teucri, i. Trojani, vel Troës, à Troë, Dardani nepote, et Ili patre, nomen habent. ¶ Hinc et *Τεύκριον, ου, τὸ*, et *Τευκρὶς, ίδος, ἡ*, teucrion, teucris, herba, ab inventore Teucro denominata: de qua Diosc. l. 3. c. 111.

Τευκτὸς, οῦ, ὁ, fabricatus, factus. Hesych. Suid.

Τυκτὸς, οῦ, ὁ, idem: ut, *τυκτὸν διάπεδον*. Od. δ'. solum manu arteque factum: vel etiam, eleganter et affabrè factum.

Τύκος, sive *τύχος, οῦ, ὁ*, instrumentum ferreum, quo architecti, et lapicidæ utuntur in poliendis lapidibus. Eust. Paus. Hesych.

Τύκιον, sive *τύχιον, ου, τὸ*, idem quod *τύκος*, seu *τύχος*. Eust.

Τυκίζω, seu *τυχίζω*, paro seu polio *τῷ τύχῳ*. Aristoph. in Avib.

Τύκισμα, τὸ, quod *τῷ τύκῳ* constructum et paratum est. Lycophr. *ἐν παρθενῶνος λαΐνου τυκίσμασι*. Apud Eurip. in Troad. Ilium vocatur *κανόνων τύκισμα Φοίβου*, cujus mœnia regulâ et *τύκῳ* Apollinis extructa erant.

Τυκάνη, ἡ, instrumentum quo fruges triturantur: ut est tribulum seu tribula, apud rei rusticæ scriptores.

Τεῦχος, εος, τὸ, vas, alveus, *ἀγγεῖον*. Xen. Hell. 1. *φάσκων, ἐπὶ τεύχους ἀλφίτων σωθῆναι*. De vasis et instrumentis nauticis. Od. ό. Interdum peculiariter in plurali *τεύχεα* dicuntur instrumenta, quibus ad bellum nos paramus, i. arma: ut passim apud Hom. (Eurip. Phœniss. 128. 733. Æsch. Ag. 1137.) ¶ *Τεῦχος*, exp. etiam, volumen, liber.

(*Τευχηστήρ*. Æsch. Pers. 903.)

Τευχησταὶ, οἱ, armati, seu armati milites. Hesych. (*Τευχηστής*. Æsch. S. c. Th. 650.)

Τευχήτης, ου, ὁ, armatus. Oppian.

Τευχῖτις σχοῖνος, ἡ, dicitur juncus Arabicus seu Babylonicus, ut tradit Diosc. l. 1. c. 16.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber lignarius seu materiarius, ut patet ex Plut. in Pericle. Sic Xen. Pæd. 5. *χαλκέας τε, καὶ τέκτονας, καὶ σκυτοτόμους*. †l. 3. p. 72. c. et l. 6. p. 151. d.† Sic sæpe apud Hom. Soph. et alios. Item generaliter, quivis artifex, quilibet opifex, quicunque aliquid *τεύχει*. Apud Eurip. *τέκτονες κακῶν*, malorum fabricatores. (*Τέκτων, ἡ*. Æsch. Ag. 1415. Suppl. 291.)

Τεκτονικὸς, ad fabrum pertinens, fabrilis. Ut, *τεκτονικὴ χρεία*, fabrilis usus. Et, *τεκτονικὴ μίλτος*, apud Diosc. l. 5. c. 112. rubrica fabrilis. ¶ Item, *τεκτονικὸς*, qui fabrilis artis seu lignariæ peritus est: quæ ars *τεκτονικὴ* dicitur ab Arist. in probl. et Æschin. in Ctesiph.

Τεκτονία, ἡ, structura, opus fabrile. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Τεκτοσύνη, ης, ἡ, itidem structura, seu ars fabrilis. Od. έ. *ἀνὴρ εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων*. Et in Epigr. *τεκτοσύνη ἐπέων*, fabricatio verborum.

Τεκτονεῖον, ου, τὸ, officina fabri, fabrica.

Τεκταίνω, fabricor, struo, machinor. Apoll. Arg. 2. *πύργοισιν ἐν οἴκοις τεκτήναντες*. Item metaph. apud Chrysost. (de Diabolo,) *ἕτερον αὐτῷ περιτιθεὶς προσωπεῖον τοιαῦτα τεκταίνει*.

Τεκταίνομαι, struor, apparor, conficior. Aristoph. in Equit. *ταυτὶ μὰ τὴν Δημήτερ' οὐκ ἐλάνθανε τεκταινόμενα τὰ πράγματα*. Materia verò aliqua *τεκταίνεσθαι* dicitur, quæ operi fabrili aptatur, aut apta est. Luc. in vit. aut, *ὡς ὄνος οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον*. ¶ Item *τεκταίνομαι*, activè, fabricor, struo: aut artem fabrilem exerceo. Aristoph. *ὁ δὲ τεκταίνεται*. ‡ Plut. 163.‡ Et cum accus. apud Phil. de mundo, *τὸν κόσμον ἄνοσον ἐτεκτήνατο*.

Composita: ac primùm ex τευκτὸς, et τυκτός.

Ἄτυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non factus, infectus. Phocyl. *Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον*.

Εὔτυκτος, et (poëtica dialysi) *ἐΰτυκτος*, bene, seu affabrè factus. ut, *ἐΰτυκτος κυνέη*. Odyss. ξ'. (Æsch. Suppl. 979.) [*πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκτος*. Vide Illustr. Spanh. ad Callim. Lavacr. Pallad. 3. qui legit *Εὔτυκος*, ut 1001. *εὔτυκον*. Apoll. Rhod. Arg. 1. 787.] ¶ Apud Herodotum [lib. 1.] *εὔτυκτα* exponitur etiam, facilia, parata. ¶ Sic et *Εὔτυκος*, pro *ἕτοιμος*. Theocr. (κδ'. 86.)

Θεότευκτος, à Deo fabrefactus.

Νεότευκτος, nuper fabricatus, recens factus seu paratus.

Φηγότευκτος, è fago fabricatus. Lycophr.

Χαλκότευκτος, ex ære factus. Eurip. [Iph. in Taur. 99. *Ἢ χαλκότευκτα κλῇθρα λύσαντες μοχλοῖς*;]

Χρυσότευκτος, ex auro fabricatus. ut, *ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις*, apud eundem in Phœn. [228.] (Med. 985. Æsch. S. c. Th. 666.)

Composita ex τυχίζω.

Ἀποτυχίζω, unde *ἀποτυχίσαι λίθον*, Eustathio est, à lapide assulas et cæmenta malleo rostrato decutere ad eum complanandum. Ita quoque

Περιτυχίσαι λίθον, circumcirca decutere malleo illo assulas è lapide adhuc rudi et impolito. Eust. et Hesych.

Composita ex τεῦχος.

Ἀτευχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, armis carens, inermis. Eurip. in Androm. [1118. *Οἱ δ' ὀξυθήκτοις φασγάνοις ὡπλισμένοι, Κεντοῦσ' ἀτευχῆ παῖδ' Ἀχιλλέως λάθρα*.]

Μυριότευχοι, multi armati, apud eundem in Iphig. Taur.

Νεοτευχὴς, idem cum *νεότευκτος*. Il. έ.

Παντευχία, idem quod *πανοπλία*, Eurip. in Supplic. [1191. *Ὁ δ' ὅρκος ἔσται· μή ποτ' Ἀργείους χθόνα Εἰς τήνδ' ἐποίσειν πολέμιον παντευχίαν*, &c. Heraclid. 720. 787.] (Æsch. S. c. Th. 31.) [*ὁρμᾶσθε πάντες, σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ*, &c. Schol. *πανοπλίᾳ*. Vide Aristoph. Vesp. 209. Schol. Biset.]

Πεντάτευχος βίβλος, liber quinque voluminum. Sic vocantur Mosis scripta, quoniam in quinque volumina sunt distributa. Sic octateuchon vocant octo priores veteris Test. libros, Mosis videlicet, cum Josuæ, Judicum, et Ruthæ libellis.

(*Τοξοτευχής*. Æsch. Suppl. 295.)

Χαλκοτευχὴς, ære armatus: vel simpliciter, armatus. Eur. in Sup. [998. *καὶ γαμέτα Χαλκοτευχοῦς τε Καπανέως*;]

Χρυσοτευχὴς, aureis armis indutus, aurea arma habens. Idem in Rheso. [340.]

Composita ex τέκτων.

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, fabrorum materiariorum præses, ædificii structor: architectus. Plut. in Per. Athen. l. 5. Et metaph. fabricator, structor: ut, *ἀρχιτέκτων ἐπιβουλῆς*, apud Dem. in Dionysiod. [1 Epist. ad Corinth. iii. 10. *Κατὰ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι, ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ*. Plat. Politic. *Καὶ γὰρ ἀρχιτέκτων γε πᾶς, οὐκ αὐτὸς ἐργαστικὸς, ἀλλὰ ἐργατῶν ἄρχων*.]

Ἀρχιτεκτονικὸς, ad architectum pertinens, architectonicus. Item, qui peritus est architectonices. Aristot. polit. 3. c. 7. Item, qui præcipit agenda. *Ἀρχιτεκτονικὴ*, sc. *τέχνη*, vel *ἐπιστήμη*, ars architectonica, seu architectura.

Ἀρχιτεκτονία, pro eodem.

Ἀρχιτεκτονέω, ῶ, architector, fabricor, architectonicam factito. Athen. l. 9. Exponitur et transitivè fabrefacio, architector, fabricor. [Aristoph. Pac. 304. *πρὸς τάδ' ἡμῖν εἴ τι χρὴ δρᾷν, φράζε, κἀρχιτεκτόνει*.]

Ἀρχιτεκτόνημα, τὸ, opus ab architecto fabricatum; structura.

Παρατεκταίνω, q. d. adfabricor, admachinor. Od. ξ'. *Αἶψά κε καὶ σὺ ἔπος παρατεκτήναιο, γεραιὲ*, veritati affinxeris, et commentus fueris.

Προστεκταίνω, insuper struo et machinor. Plut.

Συντεκταίνομαι, confabricor, unà molior, vel struo: vel idem quod *τεκταίνομαι*. Apoll. Rhod.

Φρενοτέκτων, qui in mente sua fabricatur seu architectatur: cui mens est fabricatrix et architecta. Sic vocatur Æschylus, tanquam mirificus verborum grandesonantium architectus seu artifex. Apud Aristoph. in Ran.

Χρυσοτέκτων, qui aurum seu vasa ex auro fabricatur; aurifex. Epigr.

ΤΕ'ΦΡΑ, *ας, ἡ*, (et Ionicè *τέφρη*,) cinis. Il. σ'. *Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη*. Comicus quidam apud Athen. l. 7. *Ἀνακύψατ' ὥσπερ δαλὸν εἰς πολλὴν τέφραν*. Plut. symp. 6. (de ligno ficulno,) *κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν*. Sic et appellatur aliarum rerum ustarum cinis. ☞ Unde et à *τύφω* deducitur, teste Etym. sunt etiam *τέφραι* nihil aliud, nisi lignorum aliarumve rerum ustarum reliquiæ.

Τεφρὸς, οῦ, ὁ, cinereus, cineraceus. Aristot. hist. an. l. 9.

Τεφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Τεφρικὰ κολλούρια, cinerei coloris collyria, quæ et *σποδιακά*. Eadem et *Τέφρια* dicuntur, apud Aët. l. 7. et Cels. l. 6. c. 6.

Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in colorem cinereum.

Τεφρόω, ῶ, in cinerem redigo, apud Suid.

Τέφρωσις, ἡ, ipsa actio redigendi aliquid in cinerem.

Composita.

Ἀποτεφρόω, et *ἐκτεφρόω*, idem cum *τεφρόω*. unde, *ἀποδιατεφροῦσθαι*, et *ἐκτεφροῦσθαι*, in cinerem redigi. Alex. Aphr.

Ἔντεφρος, in quo cinis est. Item cinereus, referens id in quo cinis est. Athen. l. 9.

Κυκησίτεφρος, miscens cinerem seu confundens. Aristoph. [Ran. 722. *ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφρου ψευδονίτρου τε κονίας*, &c.]

Ὑπότεφρος, aliquatenus cinericeum colorem referens. Apoll. Arg. l. 2. Diosc. l. 5. c. 166.

ΤΕ'ΧΝΗ, *ἡ*, ars: *ἡ τοῦ τεύχειν ἐπιστήμη*. (☞ Unde et deducitur.) Plat. polit. 2. *ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας*. Aristophan. in Vesp. *Ἕρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην*, quam quisque novit artem, in ea se exerceat. Dicitur, *διὰ τέχνης, κατὰ τέχνην*, et, *σὺν τέχνῃ* aliquid fieri, quod fit arte, artificiosè, scitè. Aristot. *μᾶλλον διὰ τέχνης καὶ ἐπιμελείας δυνατόν*. Lucian. *κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾷν ἴσασι*.

Paus. in Attic. τὰ σὺν τέχνῃ πεποιημένα. Eodem significatu dicitur et τέχνῃ aliquis aliquid facere: ut Iliad. γ'. ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνησι. † τέχνῃ πάσῃ, omni arte, omni modo. Aristoph. Nub. 882. et 1326.† (R. 1266. Soph. Tr. 629. Œdip. Tyr. 388. 570. 655.) ¶ Item metaph. dolus, fallacia, fraus, techna. Ut Od. θ'. Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο. Isocr. in Evag. μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγενόμεναι τῶν ἐχθρῶν. Sic et alibi sæpe apud Dem. Æsch. Herod. &c.

Τεχνήεις, εντος, ὁ, arte excultus, artificiosus: tam de persona quàm de re: ut, δεσμοὶ τεχνήεντες πολύφρονος Ἡφαίστοιο, Od. θ'.

Τεχνηέντως, artificiosè, solerter, scitè. Od. έ. et apud Apoll. Rhod.

Τεχνικὸς, qui artis est aut artium, ad artem vel artes pertinens: artificialis. ut, τεχνικὰ ὀνόματα, apud Hermog. et, τεχνικὰ ὄργανα, apud Aristot. polit. 8. Item, artificiosus, arte valens, ingeniosa solertia præditus: ut apud eundem polit. 7. τὰ περὶ τὴν Ἀσίαν ἔθνη dicuntur διανοητικὰ καὶ τεχνικὰ τὴν ψυχήν.

Τεχνικῶς, artificiosè, solerter. Isocr. in Nic. et Plut. περὶ σαρκοφαγ. Item, artificialiter.

Τέχνιον, parva ars. Laërt.

Τεχνίτης, ου, ὁ, artifex, qui artem aliquam factitat. Aristot. polit. 2. ἐποίει ἓν μὲν μέρος τεχνίτας, ἓν δὲ γεωργούς. Xen. in Lac. rep. Λακεδαιμονίους δὲ μόνους, τῷ ὄντι, τεχνίτας τῶν πολεμικῶν.

Τεχνιτεύω, artificiosè fabricor: unde, τετεχνιτευμέναι παραινέσεις, commonefactiones magno artificio instructæ, apud Phil. de vita M. lib. 9. Item, arte molior: vel simpliciter, molior, machinor. Joseph. ἐτεχνίτευέ τινι τρόπῳ προέχειν.

Τεχνιτεία, ἡ, artificium. Athen. l. 4.

Τεχνίτευμα, artificium, τέχνημα. Max. Tyr.

Τεχνοσύνη, ars, artificium. Epigr.

Τεχνύδριον, τεχνήδριον, et τεχνήδιον, tenuis minerva. Athen. lib. 10. Exponitur et, arguta ars, inventiuncula, versutia.

Τεχνάω, idem cum τεχνιτεύω, arte paro et conficio, artificiosè fabricor. Ut Odyss. ή. mulieres Phæacum scire dicuntur præ omnibus aliis Ἱστὸν τεχνῆσαι. Et Ephippus comicus, apud Athen. l. 14. πάντα ταῦτα ἐτεχνάομεν.

Τεχνάομαι, artificiosè fabricor, arte paror et conficior. Xen. Pæd. 8. Et activè, idem cum τεχνάω. Interdum et simpliciter, fabricor, conficio: ut Thuc. lib. 1. αὐτὸς δ' ἀφ' αὑτοῦ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνον. Item, dolosè machinor et molior, solerter invenio et comminiscor. Il. ψ'. Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ipse machinabor et comminiscar. Sic Thucyd. lib. 4. παντί τε τρόπῳ ἑκάτεροι ἐτεχνῶντο, moliebantur, machinabantur. (Θεοῦ τεχνωμένου. Deâ machinatrice. V. Eurip. Med. 370. Soph. Tr. 543.)

Τέχνημα, τὸ, opus arte confectum: vel id quod arte conficimus. Xen. Item, artificiosum commentum seu inventum. Plut. in Cæs.

Τεχνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, artificiosus, artificiosè factus: ut, Τεχνήμονες αὐλοί. in Epigr.

Τεχνητὸς, idem. Theophyl. ep. 43.

Τεχνάζω, idem cum Τεχνάω, arte conficio, seu simp. conficio. Gal. ad Glauc. l. 2. Item, machinor, molior: solerter comminiscor: artificiosè machinor aut dolosè. Phil. de mun. φθορὰν ἀντὶ σωτηρίας παντελοῦς ἐπιχειρεῖ τεχνάζειν, machinari internecionem conatur. Xen. in Cyneg. (de lepore), εἴθισται τεχνάζειν τῇ βαδίσει, consuevit dolosa arte uti inter progrediendum. Exponitur et transitivè, dolosis artibus instruo: apud Plut. in Alcib. (Aristoph. R. 988.)

Τέχνασμα, τὸ, ars dolosa, machinamentum, commentum, dolus. Xen. Hell. 6. Herodian. l. 4.

Τεχναστὴς, οῦ, ὁ, machinator doli, fabricator.

Τεχναστὸς, idem cum τεχνητός.

Τεχνόω, arte instruo.

Τεχνόομαι, arte instruor. Gal. de crisib. l. 2.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντίτεχνος, ὁ καὶ ἡ, adversarius alicui in arte quapiam, et veluti ei se opponens, æmulus alterius qui eandem artem profitetur. Aristoph. in Ran. Luc. in Alex. [Plat. Phæd. Λέγε τοίνυν —— αὐτῷ, ——τἀληθῆ, ὅτι οὐκ ἐκείνῳ βουλόμενος οὐδὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος εἶναι, ἐποίησα ταῦτα.] Et general. æmulus, contrarius commodis alterius. Aristot. polit. 5.

Ἀντιτεχνέω, sum ἀντίτεχνος.

Ἀντιτεχνάω, et ἀντιτεχνάομαι, è contrario artificiis aliquibus utor, è contrario machinor. [Herodot. Hist. lib. 5. §. 70. Ἐν τῷ μέρεϊ δὲ ἑσσούμενος ὁ Ἰσαγόρης ἀντιτεχνᾶται τάδε.]

Ἀντιτέχνησις, æmulatio alterius eandem artem profitentis. Item, contraria machinatio, contraria molitio. Thuc.

Ἐκτεχνάομαι, contechnor, comminiscor, machinor.

Ἔντεχνος, peritus, artibus instructus, doctus, callidus. Plat. de leg. Item, de re dictum, artificialis, arte constans, aut ab arte profectus: ut, ἔντεχνοι πίστεις, apud Aristot. in Rhet. argumenta artificialia; qualia, caussa, effectum, &c.

Ἐντέχνως, artificiosè, scitè, peritè.

Ἐπιτεχνάομαι, insuper machinor et molior: vel molior, machinor, comminiscor. [Herodot. Hist. lib. 1. βουλὴν ἐνθαῦτα σοφωτάτην Πεισίστρατος ἐπιτεχνᾶται, &c.]

Ἐπιτέχνησις, ἡ, machinatio, adinventio: commentum, inventum, solertia. Thuc. l. 1.

Ἐπιτεχνητὸς, arte factus, artificialis. Luc. in Cauc.

Ἀνεπιτεχνήτως, (*decomp.*) citra artem, non consultò, nullà industria.

Κατάτεχνος, artificiosus, industrius: de homine. Vitruv. lib. 4. c. 1. Item, artificiosè elaboratus et perpolitus: de re: Putarch. in lib. de disc. adul. ab am.

Περιτεχνάομαι, machinor, molior, comminiscor. circumquaque me versans machinor. apud Suid.

Περιτέχνησις, machinatio, dolus: solertia. [Thucyd. Hist. lib. 3. τῶν τ' ἐπιχειρήσεων περιτεχνήσει, καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπίᾳ. Schol. περινοίᾳ.]

Σύντεχνος, qui eandem artem profitetur, ejusdem artis opifex. Aristoph. (R. 755.)

Ὑπέρτεχνος, supra modum artificiosus. Hesych.

Composita sine præpositione.

Ἀριστοτέχνης, ου, ὁ, optimus et præstantissimus artifex. Greg. Naz.

Ἄτεχνος, ὁ καὶ ἡ, artificio carens, ab arte non profectus, inartificialis. ἄτεχνοι πίστεις, apud Aristot. in rhet. argumenta inartificialia. quæ sunt testimonia, tum divina, tum humana. ¶ Interdum exp. artificio nullo excultus, rudis. ¶ Item, carens dolosis artibus. Naz.

Ἀτέχνως, sine arte, nullo adhibito artificio, inartificialiter. Ammon. (Aristoph. R. 106.)

Ἀτεχνία, nulla ars, nullum artificium, ruditas. Aristot. eth. 6. c. 4.

Ἀτεχνὴς, sine dolo et fraude factus, ἀπανούργευτος. Etym.

Ἀτεχνῶς, sine dolo, verè, prorsus, planè. Aristoph. in Ran. [106.] ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται. [Aristoph. Plut. 109. Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Schol. (et Not. Illustr. Spanh.) 362. Nub. 424, 1176. Schol. Ἀτεχνῶς. Ἄγαν ἀκριβῶς. Ran. 106. Schol. ἀντὶ τοῦ ὅλως, καὶ συνόλως. καὶ ἔστιν οἷον ἀδόλως. Av. 822.] Sic et apud Plat. in Protag. [Phæd. ὅτι παραλαβοῦσα αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία, ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι, &c.] Item, valde, vehementer: apud eundem Aristoph. in Nub. † 407.†

Αὐτότεχνος, per se peritus, per se tenens artem.

Εὔτεχνος, artificiosus, peritus, artibus instructus.

Εὐτεχνία, ἡ, peritia, doctrina, eruditio. Hesych.

Ἰατροτέχνης, qui medicorum artem profitetur. Aristoph. in Nub. † 331.†

Κακιζότεχνος, ab Atheniensibus cognominatus fuit Callimachus, semper calumniator sui, nec finem diligentiæ faciens: quasi ὁ κακίζων τὴν τέχνην, teste Plin. l. 34. c. 8. et Paus. in Attic.

Κακότεχνος, malis artibus deditus: vel in rebus malis artificiosus. malignus. Il. ό.

Κακοτέχνης, idem quod κακότεχνος. Luc.

Κακοτεχνία, ἡ, mala ars, ars quæ ad hominum perniciem convertitur, maleficium. Item ars mala, i. non exacta artis peritia. Athen. lib. 14.

Κακοτέχνιον, idem cum κακοτεχνία, in prim. sign. unde, κακοτεχνίου δίκη, maleficii crimen, apud Lys. teste Poll.

Κακοτεχνέω, malis artibus utor et maleficio. Ut apud Dem. κολάζειν τοὺς κακοτεχνοῦντας. Idem pro cor. κακοτεχνῶν φαίνῃ περὶ τὰς διαθήκας. Et activè, malis artibus adultero et depravo: unde, κεκακοτεχνημένος, adulteratus, maleficium passus: de hæmatite lapide, apud Diosc. l. 5.

Καλλίτεχνος, pulchram artem factitans, vel pulchra artis suæ specimina edens.

Καλλιτεχνία, artis pulchritudo, artificii elegantia. Plut. in Per.

Καλλιτεχνέω, eleganti artificio elaboro.

[Καλλιτέχνης. Anacreon. Od. 18. Καλλίτεχνα, μοὶ τόρευσον Εἴαρος κύπελλον ἡδύ.]

(Κηροτέχνης. Soph. Tr. 1018.)

Κλυτοτέχνης, celebris artifex, clarus arte: epitheton Vulcani, apud Hom. Il. ά. et alibi.

Ματαιότεχνος, vanis artibus deditus, inanium artium studiosus.

Ματαιοτεχνία, ἡ, vanæ artis studium, vel vana artis imitatio. Quintil. l. 2. c. 20.

Μεγαλότεχνος, arte seu artificio magnus: unde, τὸ μεγαλότεχνον, magnum artificium, artificii magnitudo. Dionys. Halic.

Ὁμότεχνος, idem cum σύντεχνος, supra. Athen. l. 14. Synes. ep.

Ὁμοτεχνέω, eandem artem profiteor seu factito. Hippocr.

Πάντεχνος, artificiosus, omnimodas artes sciens. Æsch. [Prometh. 7. τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας, Θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν.]

Πολύτεχνος, callens multas artes, multa arte accuratus, multum artificii habens: vel, valde artificiosus.

[Πολυτεχνία. Plat. Alcibiad. Ὁ δὲ δὴ τὴν καλουμένην πολυμάθειάν τε καὶ πολυτεχνίαν κεκτημένος ὀρφανὸς δὲ ὢν ταύτης τῆς ἐπιστήμης, &c.]

Ὑαλοτέχνης, et ὑελοτέχνης, artifex vitri coquendi et conficiendi.

Φιλοτέχνης, idem quod φιλότεχνος.

Φιλότεχνος, artis aut artium studiosus: industrius, solers. Athen. et Plutarch.

Φιλοτέχνως, more eorum qui artium studiosi sunt: vel artificiosè, ingeniosè, solerter.

Φιλοτεχνία, artium studium: vel studium elegantiæ et varii artificii, ratio artificiosa. Laërt. in Gorg.

Φιλοτεχνέω, artium studiosus sum, artificiosæ elegantiæ studio teneor. Item, incumbo in aliquam rem, more ejus qui artibus est deditus. Epictet. Item, dissero de arte aliqua, velut ejus studiosus. Athen. εὑρίσκετο φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτάς. Item, artificiosè et ingeniosè ago. Basil. in Hexaëm. οὕτω σοφῶς φιλοτεχνοῦσαι τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος.

Φιλοτέχνημα, opus artificiosum et solers, opus industrium.

Φιλοτέχνησις, ipsa actio solerter aliquid efficiendi et more eorum qui artium sunt studiosi. Item, artificium, opificium. Basil.

Προσφιλοτεχνέω, (*decomp.*) studium et industriam rei alicui adhibeo. Philo de mundo.

Χειροτέχνης, ου, ὁ, (q. d. manuarius artifex,) manu artem aliquam conficiens, opifex. Aristoph. in Plut. Xen. Pæd. 6.

Χειροτεχνία, opificium manuarium, artificium manu factum. Plat.

Χειροτεχνικὸς, unde, χειροτεχνικαὶ τέχναι, quæ et βαναυσικαὶ, artes illiberales, mechanicæ. opificia sedentaria, trivialia, sordida. Poll.

Χειροτέχνως, et χειροτεχνικῶς, manus artificio, vel more eorum qui mechanicas artes tractant, apud eundem.

Χειροτεχνέω, manu artem aliquam conficio, opifex sum. Hippocr. in ep. ad Demag.

Χειροτέχνημα, opus manu factum. Poll.

ΤΉΒΕΝΝΑ, et τήβεννος, ου, ἡ, toga, vestis Romana. (☞ Ita dicta à quodam Tebenno Arcade inventore: ac primùm τηβέννειος (sc. χιτὼν) appellata fuit, deinde corrupta voce τήβεννος, ut tradit Suidas, qui et chlamydem vocat.) Plut. in Rom. τήβεννον ἐφόρει περιπόρφυρον, togam gestabat purpura circumtextam. Apud Polyb. τήβεννα λαμπρὰ, toga candidatoria. Et pro trabea, apud Dion. Halic. Fuisse in usu etiam apud alios, colligi potest ex Polybio apud Athen. Scribitur et τήβενος.

Τηβεννικὸς, ut, τηβεννικὴ ἐσθὴς, apud Strab. togatus cultus, i. cultus qualis est togatorum.

ΤΉΚΩ, (et Doricè τάκω.) F. ξω, liquefacio, liquo. Theocr. idyll. 2. Ὡς τοῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις, ut hanc ceram liquo, sic Delphis Myndius amore liquescat. Plut. symp. 6. probl. 8. καὶ τήκει τὰ σώματα. Item metaph. macero, consumo, tabefacio. Od. τ'. μηδέ τι θυμὸν τῆκε, πόσιν γοόωσα, nec animum tuum macera, deflendo maritum. (Τάκω βιοτάν. Eurip. Med. 141.) Exponitur etiam, mollio: item, attenuo. Hesych.

Τήκομαι, liquor, liquefio, liquesco, &c. Od. τ'. (de nive;) Τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες. Præt. med. τέτηκα. unde, τετηκὼς κηρὸς, liquata cera, apud Gal. l. 2. ad Glauc. Il. γ'. τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα, quamobrem et lacrymis liquesco. (Æsch. Eum. 370.)

Τῆξις, εως, ἡ, liquefactio. Item, tabefactio, maceratio. Greg. Naz.

Τηκτὸς, ὁ, liquefactus, liquatus: ut, τηκτὸς μόλιβδος, apud Eurip. in Androm. plumbum liquatum. Item, qui liquefieri potest, liquabilis. Aristot. meteor. l. 4.

Τηκτικὸς, liquefaciendi seu liquandi vim habens: liquans, resolvens.

Τακερὸς, ὁ, (formatum ex aor. 2. pass. ἐτάκην,) liquefactus, liquatus: mollis et humidus ex liquatione. Et general. mollis, tener, delicatus, more eorum quæ liquefacta sunt. Ut apud Athen. l. 3. Ὡς τακερὸν, ὦ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει. Sæpe de carnibus et aliis cibis dicitur, maceratione vel coctione ita emollitis, ut in ore quasi liquescere et diffluere videantur. Ut apud Gal. ad Glauc. l. 1. ἐὰν καὶ τῆς σαρκὸς δοίης τακερᾶς, οὐδὲν βλάψειας. Sic, τακερὰ μηκάδων μέλη, apud Athen. l. 9. et, τακεροὶ ἐρέβινθοι, apud Pherecr. Item maceratus, tabefactus. Luc. in Toxar. Interdum activè, tabefaciens, emacians: ut, ἔρως τακερὸς, apud Anacr.

Τακερῶς, instar eorum quæ τακερὰ dicuntur. Athen. l. 9.

Τακερόω, idem cum τήκω, seu τακερὸν reddo: unde pass. τακερωθῇ, apud Diosc. l. 4. c. 184.

Τηκεδανὸς, liquens; sed et, liquans, liquefaciens. Hesych.

Τηκεδὼν, idem cum τῆξις. Item, tabes. Od. λ'.

Τήγανον, τὸ, sartago, vel patella, in qua butyrum oleumve liquefieri solet ad pisces frigendos aut carnes, aut similia: unde et παρὰ τὸ τήκειν dicitur. Athen. l. 6. ex Eubulo, Πηδῶσί τ' ἰχθῦς ἐν μέσοισι τηγάνοις. Vide infra Ξηροτήγανον.

Τηγανίτης ἄρτος, panis in sartagine coctus, admixto caseo. Hesych. et Athen. l. 4.

Τηγανίζω, in sartagine coquo, torreo in sartagine: unde, πλακοῦς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, apud eundem ibidem.

Τηγανισμὸς, coctio seu frictio quæ fit in sartagine. Poll. ex Menand.

Τηγανιστὸς, in sartagine frixus seu coctus. Athen. l. 3.

Τάγηνον, τὸ, idem quod τήγανον, ex eoque ortum transpositis literis, teste Eustath. Quidam tamen τάγηνον propriè volunt esse id quod ἐν τηγάνῳ frigitur. Plutarch. de discern. adul. ab am. Athen. l. 1.

Ταγηνίτης, idem cum τηγανίτης: idem l. 4.

Ταγηνίας, ου, ὁ, idem apud eundem ibidem. Etym. ταγηνίας dicit esse placentas in sartagine coctas ex adipe humido, caseo, melle et uvis passulis.

Ταγηνίζω, idem cum τηγανίζω.

Ταγηνιστὸς, idem cum τηγανιστός. apud Athen. l. 3.

Composita: ac primum ex τήκω.

Ἀνατήκω, idem quod τήκω: unde pass. apud Plut. de primo frigido, οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρουμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην παραπάσσουσι, liquescenti ferro marmor aut lapidum cæmenta inspergunt. ¶ Item, tabefacio, tabidum reddo: item, mollem ac languidum reddo, quasi liquefaciens. ut apud eundem in præcept. san. ταῖς ἡδοναῖς ἐξυγραίνειν καὶ ἀνατήκειν τὰ σώματα.

Συνανατήκω, (*decomp.*) simul liquo, simul liquefacio. Item in Pomp. ὁ ῥέων καὶ πεπυρωμένος χαλκὸς, τῷ πεπηγότι καὶ ψυχρῷ περιχυθεὶς, λέγεται τοῦ πυρὸς μᾶλλον ἀνυγραίνειν καὶ συνανατήκειν.

Ἀποτήκω, idem quod ἀνατήκω, liquo. Item macero, tabefacio, consumo. Herodot. [Plat. Tim. ὥστε ἀποτήκειν αὐτῆς τι τῆς φύσεως, οἷον ἡ τῶν νίτρων δύναμις, πικρὰ πάνθ' οὕτως ὠνόμασται.]

Ἀπότηξις, destillatio, quæ fit humore liquefacto. Hippocr.

Ἄτηκτος, non liquatus, non liquefactus. Item qui liquefieri nequit. Aristot. meteor. l. 4.

Γυιοτακὴς, membra tabefaciens: epitheton paupertatis, in Epigr.

Διατήκω, idem quod τήκω. Aristoph. in Nub. κηρὸν διατήξας.

Διατήκομαι, idem quod τήκομαι. Plut. symp. 6. probl. 8.

Ἐκτήκω, eliquo, exprimo liquefactum. Item, emacero, extabefacio. Eur. in Hec. ἐκτέτηκα καρδίαν Θρήνοισι ματρὸς, τὴν δ' ἔτ' ἐκτήκω γόοις. † ἐκτήξαιμι γράμματα δίκης. i. e. liquefaciendo deleverim vel exusserim literas dicæ. Aristoph. Nub. 770. ubi Kusterus videatur. †

Προεκτήκομαι, (*decomp.*) priùs contabesco.

Ἐντήκω, illiquefacio. Item liquefactum infundo seu instillo. Plut. ἐνέτηξε μόλιβδον τῇ κεφαλῇ. Metaph. odium aut desiderium alicui ἐντετηκέναι dicitur, i. ita innatum et impressum esse, ut ceu liquefactum et infusum plumbum firmiter inhæreat. Soph. in El. Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι. (Tr. 470.) Et Julian. in ep. ad Ecdicium, ἐμοὶ δὲ βιβλίων κτήσεως ἐκ παιδαρίου δεινὸς ἐντέτηκε πόθος.

Ἐπιτήκω, idem quod ἐντήκω. vel, liquefacto obduco. Herodot. ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα.

Κατατήκω, colliquo, colliquefacio: vel, ita liquefacio ut diffluat. Odyss. τ'. Ἥν τ' εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν ζέφυρος καταχεύῃ. Item, emacero, extabefacio: unde ibidem, Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθοῦσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ. (Κατατήκομαι. Theoc. ιδ'. 26.)

Περιτήκω, idem. Exponitur et, absumo, accido.

Προστήκω, liquefactum affundo. Et metaph. adhæreo, insideo: more eorum quæ liquefacta alicui affusa firmiter inhærent. Syn. ep. 44. οὐ πάνυ προστετηκὸς, ἔχει καὶ προσιζῆσαν τὸ πάθος, nondum penitus inhæsit pectori ejus vitium illud. Plut. περὶ φιλοπλουτ. ἄνδρα τῷ πορισμῷ προστετηκότα. (Soph. Tr. 846. 849.)

Πρότηξις, tabefactio. Plut.

Συντήκω, liquatum jungo et unio, vel commisceo. Et metaph. conflo et coalescere facio in unum. Plat. in symp. ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτό. Item, colliquefacio, i. liquefaciendo consumo: ut nix dicitur συντήκεσθαι. apud Xen. in Cyn. Et metaph. contabefacio. tabe et macie consumo, et quasi colliquo: unde apud Eurip. in Elect. Λύπαις τε συντέτηκας, ὥστε με στένειν, doloribus emaciavisti me. (Med. 25. 690.) Sic, πυρετοὶ συντήκοντες, apud Gal. therap. lib. 14.

Σύντηγμα, τὸ, q. d. colliquamentum: id quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam, vel id quod corpore deteritur liquescendo. Aristot. de gen. an. l. 1.

Σύντηξις, ἡ, colliquatio: item contabefactio. Oribas. ad Eunap. lib. 3. cap. 6.

Συντηκτικὸς, cui colliquandi seu contabefaciendi vis inest: unde, Συντηκτικοὶ πυρετοὶ, apud medicos. Item, qui συντηκτικῷ πυρετῷ, seu τῇ συντήξει obnoxius est. Plin. l. 28. c. 8.

Ὑπερτήκω, supra modum liquefacio, tabefacio, &c. Joseph.

Ψυχοτακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, animum macerans. Epigr.

Composita ex τήγανον.

Ἀποτηγανίζω, è sartagine comedo. Athen. l. 6.

Ξηροτήγανον, á Syracusanis dicitur τὸ τήγανον. τήγανον autem ipsis est λοπὰς, scutella, teste Athen. ibidem.

ΤΗ͂ΛΕ, procul. Il. β'. Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, longè ab Ascania. Il. χ'. Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, longè à scuto aberravit hasta. (Æsch. Pers. 232.) Superl. τήλιστα, maximè procul, longissimè, apud Orph. in Argon.

Τηλικώτατος, longissimè remotus: item, longissimè progressus ætate. Hesych.

Τηλοῦ, idem cum Τῆλε. Interdum cum genit. ut Od. γ'. Τηλοῦ Ἀχαιΐδος, procul ab Achaia. Interdum cum ἀπό. ut Hesiod. in Theog. † 342 † τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, longè à diis. Superl. τηλοτάτω, idem cum τήλιστα, valde procul, longissimè, Od. η'.

Τηλόθι, idem quod τηλοῦ, et τῆλε. Il. ά. τηλόθι πάτρης, procul à patria.

Τηλόθεν, procul, è longinquo, eminus. Od. ί. τηλόθεν εἰλήλουθας. Item pro τηλοῦ et τηλόθι. Apoll. Rhod. Arg. 2. τηλόθεν Αἱμονίης, procul ab Hæmonia. (pro ἔκπαλαι, πρὸ πολλοῦ. Sch. Soph. Aj. 204.)

Ἀποτῆλε, (*comp.*) procul, τῆλε ἀπό. ut in Epigram. ἀποτῆλε θεοῦ, procul à Deo.

Ἀποτηλοῦ, idem. Od. ί. v. 116.

[Ἀποτηλόθι. Apoll. Rhod. Arg. iv. 728. ἐπεὶ βλεφάρων ἀποτηλόθι μαρμαρυγῇσιν Οἷόν τε χρυσέην ἀντώπιον ἵεσαν αἴγλην. Schol. ἐπεὶ πάνυ πόῤῥω ἀπὸ τῶν ὀμμάτων, &c. 1188. θυέων τ' ἀποτηλόθι κίκυε λιγνύς. 1208.]

ΤΗΛΕ'ΦΙΟΝ, ου, τὸ, portulaca agrestis: herba de qua Dioscor. l. 2. c. 217. Romanis illecebra dicitur, teste Gal. in lex. Hippocr. Eadem nomina Diosc. semporvivo tertio tribui dicit, l. 4. c. 91.

ΤΕ'ΛΕΦΟΣ, ου, ὁ, Telephus, de quo multa apud Poëtas. ☞ Sic dictus διὰ τὸ θηλάσαι αὐτὸν ἔλαφον, quòd cerva eum lactaverit.

Τηλέφειον ἕλκος, Telephium ulcus, malignum, inveteratum et quod vix cicatricem recipit. sic dictum à Telepho, qui in tali ulcere consenuisse fertur.

ΤΗΛΙ'Α, (Atticè,) et σηλία, (communiter,) ας, ἡ, vas situlæ figurâ. Hesychio est vas in quo subigitur farina. ¶ Item, pegma quadranguli forma, undiquaque latas affixas habens tabulas, in quo farina vendebatur, et coturnices vel galli gallinacei committebantur. Etym. ex Rhet. ¶ Suidæ est tabula lata, cui pistores panes superponebant ut siccarentur; à quo nominatur etiam κάρδοπος. Sic dicitur etiam arca, qualis est frumentaria: unde Pitholaus Sestum dicebat esse τηλίαν τοῦ Πειραιέως, apud Aristot. rhet. l. 3. ¶ Orus apud Etym. sic nominari scribit ambitum cribri: in qua signif. Aristoph. usurpavit in Pluto. ‡ 1037. ‡ ¶ Item fumarii operculum, teste Suid. apud eundem Aristoph. in Vesp. ¶ Apud Etym. sic etiam nominari traditur tabula in qua tesseris luditur. ¶ Ab aliis dici annotatur et de coturnicum lusu, apud Synes. epist. ad fratrem: quoniam, qui coturnices πρὸς ὀρτυγομαχίαν alebant, eas ἐν τηλίᾳ committebant.

ΤΗ͂ΛΙΣ, εως, et ιδος, ἡ, fœnum Græcum: herba de qua Diosc. l. 2. c. 124. βούκερας, αἰγόκερας, κάρφος, et siliqua quoque, dicta.

Τήλινος, ut, τήλινον ἄλευρον, fœni Græci farina. τήλινον μύρον, ex fœno Græco confectum unguentum. apud Diosc. l. 1. c. 58. ¶ Τηλίνη, à quibusdam dicitur ὁ κύτισος, ut est in append. Dioscorid. producit enim folia fœno Græco similia, ut testatur idem Diosc. l. 4. c. 113.

ΤΗ'ΝΙΟΙ, οἱ, Laconibus, γλυκέα κάρυα, amygdalæ dulces. Athen. l. 2.

ΤΗ'ΝΕΛΛΑ, ἡ, et τήνελλος, ου, ὁ, erat lyræ harmonia et pulsatiuncula quæ in victoria edebatur. Aristoph. in Equit. [276.] ἀλλ' ἐὰν μέν τοί γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ, si exuperas voce, tenellus es, i. maximus musicus, aut victoriæ compos. Idem in Acharn. τήνελλα καλλίνικος. [1225. 1226. 1228. &c. Schol. Μίμημα ἐπιφθέγματος αὐλοῦ τὸ τήνελλα. Vide Not. Cl. Kust.] Archilochus, Τήνελλα καλλίνικε, χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεις, &c.

ΤΗΡΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, servo, conservo, tuéor. Demosth. pro cor. ἣν (εἰρήνην) οὗτοι κατὰ τῆς πατρίδος τηροῦσιν οἱ χρηστοί. Plut. de def. orac. αὐτὸς (ὁ κόσμος) ἑαυτὸν ἐφ' ἑνὸς στοιχείου ἐτήρησε, sese in uno tenuit elemento. Sic, τηρεῖν ἐντολὰς, Matth. 9. præcepta servare. ¶ Item servo, i. asservo, reservo. ut Joann. 2. σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι. ¶ Item, servo in custodia, custodio: ut Matth. 27. οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν. † τηροίην (nempe lunam) custodiam, servem (apud Aristoph. Nub. 750.) in theca.† ¶ Interdum, observo, capto. Thuc. l. 3. τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ, observata et captata nocte procellosa. Apud eundem l. 4. cum infinit. μάλιστα δὲ ἐτήρουν ἀνέμῳ καταφέρεσθαι. Et sequente ὅπως, apud Isocr. in Areop. (Soph. Œdip. Tyr. 828.)

Τηρέομαι, οῦμαι, itidem observo, caveo. Aristoph. in Vesp. Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια, cave ne accipias sugillationes et vibices.

Τήρησις, εως, ἡ, servatio, observatio: ut, τήρησις ἐντολῶν θεοῦ, 1 ep. ad Cor. c. 7. ¶ Item, custodia. Act. Apost. 4. et 5. ¶ Item attenta observatio occasionis, hostis, aut alterius rei. Thuc. l. 7. ¶ Empirici τήρησιν vocabant quicquid aliquando fieri in morbis observassent.

Τηρισίδιον, et τηρισίδιον, observatiuncula.

Τηρητικὸς, servandi vim habens.

Τηρὸς, qui tuetur, custodit. Æsch.

Composita.

Ἀλιτηρὸς, peccator, sceleratus: propriè, ὁ ἐπιτηρῶν ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα, καὶ διαρπάζων, qui tempore famis eum, qui molit, observat, et farinam diripit. Plutarchus tamen hoc etymon reprehendit. Vide in Ἀλέω, et Ἀλιτέω.

Δεμνιοτήρης, qui strata custodit. Hesych. (Δεμνιοτήρης πόνος est ὁ ἐν τοῖς δεμνίοις τηρούμενος. Æsch. Ag. 53. 1458.)

Διατηρέω, servo, conservo, tueor. ¶ Item, servo, observo: ut, διατηρεῖν τοὺς νόμους. Æschin. ¶ Item, attentè observo, caveo. Dem. Philipp. 3. διατηρῆσαι μή τι πάθωσι.

Διατήρησις, observatio, conservatio.

Δυστήρητος, ὁ καὶ ἡ, observatu difficilis: qui difficulter custodiri potest. ut, κάλλος δυστήρητον, apud Phocyl.

Ἐπιτηρέω, observo, seu diligenti animadversione observo. Dem. πρότερον μὲν γὰρ, τί παρ' ὑμῖν ἐψήφισται, τοῦτο ἐπετήρουν οἱ ἄλλοι πάντες Ἕλληνες.

Ἐπιτήρησις, ἡ, observatio, animadversio. Greg.

Ἐπιτηρητικὸς, qui observare solet, observator: in definit. Stoic.

Παρατηρέω, præter jus et fas observo, superstitiosè observo: in ep. ad Gal. c. 4. Item simpliciter, observo, diligenti animadversione noto. Luc. in lib. de luct. ἄξιόν γε, παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα.

Παρατήρημα, et Παρατήρησις, observatio, notatio, animadversio. Suid. [S. Lucæ Evang. xvii. 20. Οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως.]

Παρατηρητικὸς, observator, observatorius, qui observationibus solet uti.

Decomp. Ἀπαρατήρητος, non observatus, vel qui observari nequit. Ἀπαρατηρήτως, ita ut observari nequeat.

Συμπαρατηρέω, unà observo.

Πρωκτοτηρεῖν, adulterorum nates spectare, quando publice διωρύττοιτο ῥαφάνῳ, καὶ ἐτίλλοιτο. Aristoph. in Equit. quæ adulterorum fuit pœna. Suid.

Πιννοτήρης, ου, ὁ, observator pinnæ: qui et πιννοφύλαξ. cancellus, vel squilla; quæ semper pinnam assectans, eam hiantem observat, donec pisciculi in ipsam ingressi sint: tum levi morsu monet, comprimendam esse concham, capiendamque prædam ceu in retia jam illapsam. Athen. l. 3.

Συντηρέω, conservo, observo.

Συντήρησις, ἡ, conservatio, observatio. Greg. Naz.

Συντηρητικὸς, conservandi vim habens. Idem.

Τοποτηρητὴς, q. d. loci servator; vicarius, locum tenens. in concil. Chalced. can. 28.

ΤΗΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, privo, στερίσκω, Eustath. ¶ Item quæro, tento. Etymol.

Τητῶμαι, privor, careo. Eurip. in Helen. φίλων τητωμένη, Δούλη καθέστηκ' οὖσ' ἐλευθέρων ἄπο. Apud Hesiod. l. 2. Erg. Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὃδ' ἀρνεῖται, σὺ δὲ τητᾷ, tu privaris seu cares. (Soph. El. 1524.) ‡ Œd. C. 1200.‡

Τήτη, ἡ, privatio, inopia. Hesych.

ΤΗΥ'ΣΙΟΣ, ου, ὁ, inanis. Hom. Od. δ. σὺ μὲν τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, inane iter confeceris, frustra iveris. ‡ Apoll. Arg. 3. 651.‡

ΤΙΑ'ΡΑ, ας, ἡ, capitis gestamen apud Persas. (Æsch. Pers. 664.) Herodot. in Thalia, σκηπτροφέουσι ἐξ ἀρχῆς, πίλους, τιάρας τε φορέοντες. Idem in Polymnia, Πέρσαι μὲν ὧδε ἐσκευασμένοι περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι εἶχον τιάρας καλεομένους πίλους ἀπαγέας. Xen. Pæd. 8. ὀρθὴν ἔχων τὴν τιάραν.

Τίαρις, crista galeæ. Hesych.

ΤΙΒΗ'Ν, tripus: Lycoph. ☞ Dictus quasi τριβὴν, quoniam ἐπάνω τριῶν βάσεων κεῖται, ut tradit Etym.

ΤΙ'ΓΡΙΣ, ιδος, vel ιος, ἡ, tigris fera. vide Ælian. et Oppian. de venat. lib. 3.

ΤΙΘΑΙΒΑ'ΣΣΩ, et τιθαιβώσσω, mel conficio, mellifico. Odyss. ν'. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι. ☞ Παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βόσιν, Etymol. Hesych. et Eust.

ΤΙΘΑΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ et ἡ, (pro quo scribitur et τιθασὸς,) cicur, mitis, mansuetus. Plat. in polit. διῄρητο τοίνυν ἤδη ξύμπαν τὸ ζῶον τῷ τιθασσῷ καὶ ἀγρίῳ. Lucian. in vita aut. τῷ μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι. Dicitur et de plantis, ac tum exp. sativus. ut apud Plutarch. in Coriol. ἔστι δὲ ἡ δρῦς τῶν μὲν ἀγρίων καλλικαρπότατον, τῶν δὲ τιθασσῶν ἰσχυρότατον.

[Τιθασσῶς. Plat. Tim. τιθασσῶς πρὸς ἡμᾶς ἔσχε.]

Τιθάσιον, natura cicur et mansueta. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Τιθασσεύω, seu τιθασεύω, f. εύσω, cicuro, mansuefacio. Plutarch. περὶ ἀοργησ. ἀλλ' ἡμεῖς ἀγριαίνοντα τιθασσεύομεν, &c. De plantis dicitur apud eundem in Fab. Metaphoricè etiam apud Demosth. usurpatur Olynth. 3. οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ἡμᾶς, ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασσεύουσι.

Τιθασσεύομαι, cicuror, mansuesco, mitesco. Plat. in Polit. τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα τιθασσεύεσθαι φύσιν, ἥμερα προσείρηνται, quæ naturam habent ut cicurari possint.

Τιθάσσευσις, cicuratio, mansuefactio. Plut.

Τιθασσευτὴς, seu τιθασευτὴς, οῦ, ὁ, cicurator, qui cicurat et mansuefacit: palpator. Metaphor. apud Aristoph. in Vesp. Ἵνα γινώσκῃς τὸν τιθασευτήν.

Τιθασσευτὸς, cicuratus.

Τιθασσευτικὸς, sive τιθασευτικὸς, ὁ, qui cicurare potest et mansuefacere.

[Τιθάσσεια. Plat. Politic. οὐ γὰρ δὴ προστυχής γε αὐτὸς οἶδ' ὅτι γέγονας ταῖς ἐν τῷ Νείλῳ τιθασσείαις τῶν ἰχθύων, &c.]

Τίθος, idem cum τιθασσός. Hesych.

Ἀτίθασσος, (*comp.*) qui mansuetus et cicur non est, immitis, intractabilis, indomitus. Hesych.

Ἀτιθάσσευτος, seu ἀτιθάσευτος, qui mansuefieri aut cicurari nequit. Exponitur etiam, intractabilis, implacabilis. Plut. in Artox.

Δυστιθάσσευτος, qui difficulter et vix cicurari potest: ἀτιθάσσευτος. Plutarch.

ΤΙ'ΘΗΜΙ, (F. θήσω, pr. τέθεικα, pro τέθηκα. Aorist. 1. ἔθηκα, tanquam à θέω.) pono, colloco. Plat. in Timæo, οὕτω δὴ πυρός τε καὶ γῆς ὕδωρ ἀέρα τε ὁ θεὸς ἐν μέσῳ θεὶς, ita contigit, ut inter ignem et terram aquam Deus aëremque poneret. Hesiod. in Asp. Ἐς δίφρον θῆκαν, currui imposuerunt. Dicitur et, ἐν ἐπαίνῳ τιθέναι, apud Aristot. Rhet. l. 1. in laude ponere, laudi ducere. ¶ Item, propono: ut, τιθέναι ἆθλον, præmium proponere: Isocrat. ¶ Item, pono, repono: ut, τιθέναι εἰς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν, apud Plut. Dicitur et, τιθέναι εἰς ἀνθρώπους. ¶ Item, pono, suppono, thesin facio, et hypothesin, apud Aristot. metaphys. l. 10. ¶ Item, pono, id est, facio ita esse, esto ut ita sit. Isocrat. καὶ τίθημι, στασιάζειν αὐτούς. Dem. θήσω τοίνυν ἐγὼ, μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο. ¶ Item facio: ut Il. ά. ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. ¶ Item, tribuo, attribuo, assigno. Xen. apomn. lib. 4. ποτέρωθι τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν; ¶ Item, oppono pignori, pigneror. Demosth. ad Nicostr. τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν ἀρκέσαντι Παμβωτάδῃ, oppono igitur cœnacularias ædes in sedecim minas. ¶ Τιθέναι νεκρὸν, interficere. Eurip. † Πρυτανεῖα. Aristoph. Nub. 1134. et 1182. V. ibi Kusterus. Sic κλῆσιν θεῖναι. idem ibidem v. 1191. εὐδαίμονά τινα, beatum reddere, facere, aliquem. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. a. νόμον, legem ferre. l. 5. p. 115. a.† [ποῦ σφε θήσομεν χθονός; Æschyl. S. c. Th. 953. Pers. 282. 771. 1010. ἴυζε μέλος ὁμοῦ τιθείς. 1017. V. Eurip. Med. 511. 565. Credo, existimo. Soph. El. 1381. Tr. 25. 338. 624. Cum εἰς. 1271. ἔργον τίθημι, autor sum. Il. γ'. 320. β'. Cat. N. 106. Æschyl. Ch. 143. 957.]

Τιθέω, etiam invenitur, id est, tempora quædam et personæ ab eo deducta. Ut Il. ά. ἐν χερσὶ τίθει, in manibus ponebat, pro ἐτίθει. Dicitur etiam τίθει in imperativo, i. pone.

Τίθεμαι, idem quod τίθημι, pono: adhibeturque in iisdem loquendi generibus. Ut Iliad. γ'. εἰς δίφρον ἄρνας θέτο, in curru posuit. Apud Eurip. et Plutarch. ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι, turpe existimare. cui oppon. ἐν καλῷ τίθεσθαι, honestum ducere, apud Polyb. Apud Thuc. l. 1. θήσονται ἐν ἀδικήματι, ponent in crimine, vel criminis loco. Dicitur et, ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι, apud Plut. et Demosth. pro nihilo duco, floccifacio, contemno. Apud Plut. in Galba, τιθέμενος τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίου, publicum bonum suo anteponens. cui opponitur, ὕστερον τίθεσθαι, apud Paus. postponere. Εἰς ταύτην τίθεμαι τὴν τάξιν, apud Plut. in hoc ordine pono seu repono. Τίθεσθαι τέλος καμάτοιο πάντεσσι, finem labori omnibus imponere, apud Apoll. Rhod. † l. 1. 104.† Apud Luc. ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος ἴσῃ, quum composueris quod instat. † Sic Soph. El. 1459. τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, priora bene curantes, componentes.† ¶ Pro existimare, ducere, arbitrari. ¶ Aristot. Dem. Synes. cum variis accusativis interdum variè exp. Ut, Τίθεσθαι δῶμα, apud Hom. domum struere. Τίθεσθαι γνώμην, apud Demosth. dicere sententiam seu proponere. † Ψῆφον. Xen. Pæd. 1. 3. 14.† Τίθεσθαι ἀγῶνα, apud Greg. edere certamen. Τίθεσθαι μάχην, apud Hom. et Hesiod. pugnam committere seu conserere. Τίθεσθαι ἀρὰς, apud Plutarch. in Theseo, imprecari. Apud eundem, θέμενος φιλίαν πρὸς ἅπαντας, amicitiam iniens, seu concilians, contrahens. † τίθεσθαι πάντα πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον. Xen. Pæd. l. 3. p. 75. c.† ¶ Item, τίθεμαι, sumo, vendico, tribuo. Plato de leg. τίθεμαι τιμὴν ταύτην εἰς γῆρας, hunc honorem senectuti tribuo. ¶ Item pigneror, apud Dem. ¶ Item, assentior, subscribo, adstipulor. Synes. ἐθέμην τῷ δόγματι. ¶ Item pass. signif. ponor, collocor, &c. [Τίθεμαι σιγήν. Eurip. Med. 66. Σπουδὴν ἔθου. Soph. Aj. 13. ἐπιδεῖ πόλιν ἄν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου. Æschyl. S. c. Th. 110. πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς θεῖσαι. 197. μὴ βλάβην τίθει. 207. 936. Pers. 143. pro οἰκειοῦμαι. Ag. 32. παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένιον ἔθεντο. 238. Pr. 163. V. Eurip. Med. 533. Phœniss. 13. Cum 2 Acc. Soph. Tr. 1014. 1282. Œdip. Tyr. 132. 134. 644. 1462. 1467. Æschyl. Ag. 1579.]

Θέμα, τὸ, id quod positum, appositum, depositum, aut propositum est. Plut. in consol. ad Apollon. Ceb. Theb. Quint. lib. 4. c. 2. Dicitur etiam significare sidus natalitium et horoscopum, id est, id quod Mathematici notant, quomodo cœlum sit affectum, compositaque sidera, quum homo aliquis oritur; apud Sueton. in Aug. quæ pertinent ad gentilem, non ad Christianam eruditionem.

Θεματικὸς, οῦ, ὁ, positivus: ut, θεματικοὶ ἀγῶνες, certamina in quibus deposito præmio certatur. Poll. lib. 3. Apud Gram. θεματικὸν ῥῆμα, verbum primitivum, quod veluti fundamentum est cæterorum inde derivatorum. aliàs πρωτότυπον.

Θεματίζω, depono. item pono casum. in Pand. Græc. ¶ Item, themata facio. ¶ Item, horoscopum erigo.

Θεματισμὸς, ὁ, positio casus. ¶ Item, positus, statio. Vitruv. lib. 1. c. 2. ¶ Item, thematis astronomici erectio.

Θέσις, εως, ἡ, positio: ut, νόμων θέσις, apud Aristot. polit. 4. ¶ Item, depositio: quemadmodum litigantium pecunia apud judicem deponitur, † Aristoph. Nub. 1193. V. Suidas.† pignora item apud creditorem, quando argentum in fœnus αἴρεται vel ἀναιρεῖται. Θέσει huic opp. ergò ἄρσις, et ἀναίρεσις, apud Plat. de leg. et Luc. in Harm. ¶ Interdum, impositio: ut Demetr. Phal. multa esse nomina dicit venusta et jucunda, quæ de re aliqua dicantur etiam παρὰ τὴν θέσιν, id est, etsi ei ab initio imposita non sint. ¶ Philosophis θέσις dicitur positio seu sumptio, qua aliquid velut principium ponunt seu statuunt. Vel est principium quod demonstrari non potest, quodque non necesse est habere illum qui scientiam aliquam est percepturus. Aristot. post. analyt. l. 1. c. 2. ¶ Eodem teste top. 1. Rhetoribus thesis est opinio absurda, concepta de re quæ in Philosophia nota. ¶ Item, quæstio infinita, quæ remotis personis et personarum circumstantiis, in utramque partem tractatur. Quintil. l. 3. c. 5. Significat, etiam, positus, situs. Aristot. de part. an. l. 3.

Θέτης, ου, ὁ, qui aliquid deposuit apud quempiam aut oppigneravit. Isæus.

Θετὸς, ὁ, positus. Item adoptatus: ut, θετὸς παῖς, Appian. et Plut. in Solon.

Θετικὸς, posititius, positivus. ut, θετικοὶ νόμοι, apud Aristot. pol. 2. c. 10. et, θετικὰ ἐπιῤῥήματα, apud Gramm. Sic et, ὄνομα θετικὸν, nomen gradus positivi. ¶ Διατριβὴ θετικὴ, disputatio quæ versatur in thesi.

Θετικῶς, positivè, affirmativè. Greg. Naz. Item, infinitè, in thesi, Hermog. theticè.

Θήκη, ης, ἡ, theca, repositorium: locus in quo aliquid reponitur. Plat. Thuc. Xen. † Pæd. p. 184. d. de sepulcro.† &c. [pro τάφος. Æsch. Pers. 405. Ag. 462. Suppl. 126.]

Θήκιον, τὸ, repositoriolum, loculus, conditorium. Hesychius.

Θηκαῖος, ut, θηκαῖον οἴκημα. Herod. [lib. 2.] At, quid juvat copia vocabulorum si non explicentur? quid est θηκαῖος?

Θῆμα, τὸ, est θήκη, τάφος, ex Sophoc. Salmoneo. Hesych.

Θήμων, ονος, ὁ, acervus et cumulus rerum simul positarum seu congestarum. Odyss. έ.

Θημωνία, ἡ, idem. Suid. Pro quo scribitur et θημωνιὰ, apud Hesych.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιτίθημι, circumpono. Eurip. in Med. Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ, Κακῶς ὀλεῖται. [Hecub. 432. Κόμιζ' Ὀδυσσεῦ μ' ἀμφιθεὶς πέπλοις κάρα. Schol. περικαλύψας τὴν κεφαλὴν ἱματίῳ.]

Ἀμφίθετος, ὁ et ἡ, circumpositus. Item, qui utrinque poni potest: ut, ἀμφίθετος φιάλη. Il. ψ'.

Ἀνατίθημι, sursum pono, in altum pono, sustollo. Aristoph. in Plut. ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν, ubi eum in præcipitium aliquod sustulero. Item impono alicui, portandum quidpiam impono. Xen. anab. 3. σκεύη ἀναθέντας. Et metaph. injungo, impono, curam rei alicujus demando. Aristoph. in Nub. † 1454.† Ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα. ¶ Item expono, narro. Act. Apost. 25. Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον. ¶ Item, attribuo, acceptum fero, ascribo, imputo. Plut. in Fab. ταῦτα μὲν ἄν τις εὐνοίᾳ θεῶν ἀναθείη, deorum benevolentiæ ascripserit. Isocr. ad Dem. ἃν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν. Simili construct. apud Dem. pro cor. nisi quòd pro dativo præpositionem, additam accusativo, verbo junxit. ¶ Interdum, tribuo, id est, faveo, propensus sum. Plat. in symp. διὰ ταῦτα δὴ πάντα τὸν λόγον κινοῦντες, ἀνατίθετε τῷ ἔρωτι. Latini hoc, deferre, dicunt. ¶ Item suspendo: vel suspensum dico; et simpliciter, dico, consecro. Aristophan. ταῦτ' ἀναθήσων, ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν. Æschin. χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθεμεν πρὸς τὸν καινὸν νεών. Cum præposit. εἰς, Herodot. ἀναθεῖναί μιν εἰς τὸ Ἡραῖον, templo Junonis consecrasse. ¶ Item, transfero, traduco: ut, τὰς καθ' ἡμῶν ἀντιθέσεις εἰς τοὐναντίον ἀνατιθέναι τῇ τέχνῃ. ¶ Item, differo, prorogo: cum genit. Soph. in Ajace.

Ἀνατίθεμαι, rem quampiam sublatam alicui impono. Xenoph. Pæd. 8. ἀνατίθενται δ' αὖ ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια. ¶ Interdum, mihi ipse impono portandum quidpiam, vel impositum suscipio. Synes. ἀλλ' ἡ κάμηλος ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία, camelus scabiosa complurium asinorum tollit onera. ¶ Item, dico, consecro. Plat. pol. 2. ¶ Item, committo, communico. Plut. in amat. nar. τὴν πρᾶξιν ἀνέθετο τῶν ἑταίρων τινὶ, rem commisit. Sic in Ep. ad Galat. cap. 2. ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, exp. communicavi cum ipsis Evangelium. ¶ Item, differo, in futurum rejicio: q. d. retro pono. Ut, ἀναθέσθαι τὸ σκέμμα, apud Synes. ¶ Item, retracto, revoco: q. d. iterum pono: ab iis ducta metaph. qui calculos malè promotos, errore intellecto, tutiùs collocant, teste Suid. Luc. ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα. Antiph. ἀναθέσθαι, ὥσπερ πεττὸν, τὸν βίον οὐκ ἔξεστι. ¶ Ἀνατίθεμαι, (passiva significat.) sursum ponor, imponor in altum. Item, consecror, dicor. Aristoph. in Plut. Dicitur et ἀνατίθεσθαι, quod alicui demandatur seu faciendum imponitur. Polyb.

Ἀνάθημα, τὸ, donum, quod dicatur seu consecratur, parietibus et columnis templi appensum. Plato polit. 2. ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀνατίθεσθαι. † Xen. Pæd. p. 182. c.† ¶ Item, ἀναθήματα, ornamenta urbis, ut sunt templa, basilicæ, porticus. Strabo l. 5. Et, quælibet ornamenta: ut, ἀναθήματα δαιτὸς, ornamenta convivii, Odyss. ά.

Ἀναθηματικὸς, ad dicandum seu consecrandum comparatus, aptus ad dicandum: in Anth. Epigr. Item ad ornamentum pertinens, ut, ἀναθηματικὰ σκεύη.

Ἀνάθεμα, τὸ, sacer homo, cujus caput diis inferis dicatum est et devotum: execrabilis, communione cum aliis hominibus non dignus. in ep. ad Galat. cap. 1. Item, idem quod ἀνάθημα. Justin. Mart. quæst. 121. in respons. ad Orthod.

Ἀναθεματίζω, anathema esse declaro, execror, vel, execrando extremis diris et execrationibus devoveo. Reg. l. 4. c. 19.

Ἀναθεματισμὸς, execratio alicujus, eum pronunciando esse anathema. Justin. in Authent.

Ἀνάθεσις, dilatio. apud Suid. τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν. ¶ Item, dedicatio, consecratio. Athen. l. 15.

Ἀντίθεμαι, poëticè dicitur pro ἀνατίθεμαι. Apoll. Arg. 2. Sic,

Ἄνθεμα, pro ἀνάθεμα. [Anthol. Epigr. Gr. lib. 3. Philodem. σαβάκων ἄνθεμα σαλμακίδων. Brod. meretricum flos. Vinc. dedicamentum meretricum.]

Decomp. Ἐπανατίθημι, et ἐπανατίθεμαι, insuper impono. [Aristoph. Vesp. 148. φέρ' ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον. Plat. de Leg. lib. 11. ἂν δὲ τῷ μείζων δύναμις ἐπανατίθεσθαι δοκῇ τοῖς νομοφύλαξιν, &c.] Item attribuo, acceptum fero. Aphthon. in progymn.

Καταναθεμα, exp. maledictum. Apocal. c. 22.

Καταναθεματίζω, exp. me ipsum devoveo, detestor, diris ago. Matth. cap. 26.

Προσανατίθημι, et προσανατίθεμαι, idem cum ἐπανατίθημι, et ἐπανατίθεμαι, insuper impono mihi, vel insuper suscipio. Xen. apomn. 2. προσανατίθεσθαι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὧν δέονται, πορίζειν, insuper hoc oneris suscipere. ¶ In ep. ad Galat. c. 2. ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, nihil in me contulerunt. ¶ Exponitur etiam, communico et confero cum aliquo. Diod. Sic. τοῖς μάντεσι προσαναθέμενος περὶ τοῦ σημείου, quum super portento illo vates consuluisset. Luc. ¶ Item, me alicui adjungo, addico. in Jove tragœdo, ἐμοὶ προσανάθου, mihi te adjunge, mecum de rebus tuis confer. ¶ Προσανατίθημι exp. etiam differo, cunctor. ut apud Suid. ὁ δὲ βραχέα προσανατιθεὶς, κατέπαυσε ποιήσειν.

Ἀντιτίθημι, contrà seu ex diverso pono, oppono. Plutarch. in Fab. Σάμῳ μὲν ὑπὸ Περικλέους ἁλούσῃ τὴν Τάραντόν ἐστιν ἀντιθεῖναι. ¶ Comparo, confero. Quæ enim conferuntur inter se, veluti ex adverso ponuntur. Cum præposit. πρὸς, et accusat. Dem. in Mid. ἵν' αὐτὰ πρὸς τὰ ἐκείνῳ πεπραγμένα ἀντιθῆτε. Cum accusat. et genit. apud Thuc. l. 2. et 3. οὐκ ἀντιθέντες τὴν ἐμπειρίαν τῆς δι' ὀλίγου μελέτης, non putantes, quantum distet experientia à tirocinio. ¶ Item, ἀντιτίθημι, idem quod ἀντιθέτως λέγω, per antitheta loquor. ¶ Significat etiam simpliciter, pono: ut Levit. 14. ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, lapides ponent loco lapidum. [Eurip. Phœniss. 704.]

Ἀντίθεσις, ἡ, antithesis, oppositio, contrapositio. Αἱ ἀντιθέσεις, oppositiones et objectiones adversariorum contrà disputantium. Gregor. Nazianz. ¶ Apud rhetor. ἀντίθεσις appellatur assumptiva caussa: unde, κατ' ἀντίθεσιν defendi id dicitur, quod, per se improbabile, assumptis extrinsecus auxiliis defenditur. Quintil. lib. 7. c. 5. ¶ Dicitur et ἀντίθεσις, usus antithetorum, vel, oratio constans antithetis: apud Marcell. de Thuc. loquentem.

Ἀντίθετος, ὁ καὶ ἡ, contrapositus, oppositus. Greg. Item, obversarius: ut, ἀντίθετοι σύζυγες, apud eundem. Τὸ ἀντίθετον, sententia sententiæ et membrum membro orationis oppositum. Fab. l. 9.

Ἀντιθέτως, ut, ἀντιθέτως λέγειν, uti oratione habente antitheta.

Ἀντιθετικὸς, habens ἀντιθέσεις. ut, στάσεις ἀντιθετικαὶ, status assumptivi. Hermog.

Ἀποτίθημι, seu ἀποτίθεμαι, depono. † Xen. Pæd. l. 4. p. 103. a.† Ut, τὰς φαρέτρας ἀποτίθεσθαι, Herodian. Et, ἀποτίθεσθαι τὴν ὀργὴν, Plutarch. in Cor. Exponitur etiam, abjicio. item, amitto. ut apud Naz. τὸ κακῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι. ¶ Item, expono: ut, ἀποτίθεσθαι τὰ γιγνόμενα, infantes exponere, Aristot. polit. 7. ¶ Item, repono, recondo, reservo. † Xen. Pæd. l. 6. p. 151. a.† Diosc. ἀποτίθεσο εἰς ἀγγεῖον. ¶ Item, differo, rejicio. Xenoph. apomn. lib. 2. τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. ¶ Eponitur interdum, confero. ¶ Ἀποτίθεσθαι passivè etiam exp. referri. apud Plut. in Per. ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς Πρυτάνεις ἀποτεθῶσιν.

Ἀπόθεσις, ἡ, depositio. Demetr. Phal. ¶ Exponitur et, abjectio: ut, ἀπόθεσις σαρκὸς, Nazianz. Item, expositio: ut, ἀπόθεσις γιγνομένων, infantium expositio. Aristot. polit. 7. c. 16. Significat et repositio, asservatio.

Ἀποθετικὸς, deponendi vim habens, deponens: ut, ἀποθετικὰ ῥήματα, apud gram. Ἀποθετικὸν ἐπίῤῥημα, adverbium deponendi, i. concedendi. quum conceditur, et quasi deponitur, id quod nil obstat. Gaza.

Ἀπόθετος, reposititius, qui reponi et recondi solet in apothecis: ut, καρπὸς ἀπόθετος, Poll. l. 1. Item, repostus, reconditus. Plutarch. symp. 8. probl. 8. (Philostr. l. 3. c. 7.)

Ἀποθέται, αἱ, in Laconico agro ad Taygetum montem (qui Spartam terræmotu oppressit) erat locus quidam præruptus et profundus, in quo exponebant partus informes et degeneres. Plut. in Lyc.

Ἀποθήκη, apotheca: repositorium, reconditorium. Thuc. Plutarch. Herodian.

Decomp. Ἐναποτίθημι, depono in. Galen. meth. med. l. 11.

Προσαπόθεσις, exp. assignatio.

Διατίθημι, dispono, compono. Luc. σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα. ¶ Item administro, constituo. Herodian. l. 3. τά τε κατὰ τὰς Γαλλίας, ὡς ᾤετο, ἄριστα διαθεὶς. Item, instituo: ut, ἀγῶνας διέθεσαν, apud Luc. ¶ Item, efficio, reddo. Dem. τοὺς ἅπαντας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς διαθῶμεν. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 145. e.† ¶ Item, afficio, tracto. Idem, ἴστε γὰρ ὃν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκε, quomodo Orchomenios vexârit.

Διατίθεμαι, (act.) itidem compono et administro, statuo, constituo: ut, ἔριν διατίθεσθαι, apud Xen. apomn. l. 2. Apud Basil. in Hexaëm. homil. 3. ἀξιοῦμεν τοὺς τῶν Ἑλλήνων σοφοὺς μὴ πρότερον ἡμᾶς καταχλευάζειν, πρὶν τὰ πρὸς ἀλλήλους διάθωνται, antè quàm inter se discrepantia componant et concorditer constituant. ¶ Significat etiam, placo, satisfacio alicui. Appian. de bell. civ. l. 2. διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας, ὡς ἐδύνατο, creditoribus manum injicientibus satisfaciens, ut poterat. ¶ Διατίθεσθαι νόμους, leges condere. Plat. de leg. ¶ Διατίθεσθαι λόγους, verba facere. Polyb. et Appian. ¶ Διατίθεμαι, venundo, vendo. Dem. ἐπειδὰν διάθηται τὰ φορτία, postquam vendiderit. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 109. c. Med. V. Kusterus de Verbo Medio p. 79.† ¶ Item, testor, testamento aliquid mando hæredibus. Idem, σκέψασθε δὲ ἃ διέθετο. Item, paciscor. Aristophan. ἣν μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοί.

Διατίθεμαι, (pass.) afficior. † Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d. et l. 6. p. 160. b.† Plut. διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα. sicut ἔχω et διάκειμαι cum aliquo qualitatis adverbio.

Διάθεσις, εως, ἡ, dispositio: ut, διάθεσις τῶν ἐπῶν. Phrynich. Ἕξις καὶ διάθεσις, habitus, et dispositio, Aristot. in Categ. ¶ Item, testamentum, extrema voluntas, quo moriens disponit et dispensat res suas, ac, quid de illis fieri velit, exponit. Lys. in Timonid. interdum exp. et, testatio. ¶ Item venditio. Plut. in Lyc. et in Solone. ¶ De pictura etiam dicitur, apud Athen. lib 5. est enim in pictura dispositio et ordo rerum quæ depinguntur. ¶ Interdum exp. conditio, et ratio. apud Luc. in Alcyon. διαφέρει τῆς πρὸς ἡμᾶς διαθέσεως. Interdum idem valet quod σχῆμα. apud Athen. lib. 5. ἀνὴρ μείζων τετράπηχυς ἐν τραγικῇ διαθέσει καὶ προσώπῳ. ¶ Διάθεσις τῶν νόμων, legum constitutio. Plat. de leg. 4. ¶ Item, affectio: tam corporis quàm animi: apud Aristot. &c.

Διαθετὴρ, ῆρος, ὁ, ordinator, moderator, rector. Plat. de leg.

Διαθέτης, itidem dispensator, ordinator: apud Suid.

Διαθετικὸς, afficiendi vim habens. Item, affectum denotans: ut, διαθετικὰ ῥήματα, apud Gramm.

Διαθήκη, ἡ, testamentum. Isæus, ἑτέραν ἐκόμισαν διαθήκην, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι. Sic et apud Dem. et Isocr. ¶ Item, fœdus, pactum: passim in scriptis vet. et Novi Test. pro συνθήκη, per Hebraism.

Decomp. Ἀδιάθετος, qui dispositus non est, inordinatus. Exponitur etiam, intestatus. Apud Plut. in Caton. majore, ὅτι μίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἔμεινεν, exponitur, si qua die nihil seriæ rei egisset.

Ἀντιδιατίθημι, oppono. 2 Tim. 2. cap.

Δυσδιάθετος, qui ægrè componitur, compositu difficilis. Plutarch. in Cæs.

Ἐνδιάθετος, qui est in mente aliquo modo affectâ, mente conceptus: ut, ἐνδιάθετος λόγος, sermo in mente conceptus, sermo quem in corde loquimur. apud Plut. Phil. et Damascen. ¶ Item, sermo qui ex sententia animi profertur, non fallax, nec simulatus, apud Hermog. tom. 2. de Ideis.

Ἐνδιαθέτως λέγειν, è sententia animi loqui, ita in animo affectum esse ut verba pronuntiata significant: apud eundem.

Ἐνδιάθηκος λόγος, oratio scripto constans. Hesych.

Ἐπιδιατίθημι, insuper paciscor. Demosth. in Apatur.

Ἐπιδιαθήκη, posterius testamentum.

Εὐδιάθετος, bene seu pulchrè dispositus.

Εὐδιαθέτως, exp. interpositis spatiis.

Προδιάθεσις, antecedens dispositio, pristina affectio.

Προσδιάθεσις, affectus, dispositio, alia alii superveniens.

Συνδιατίθημι, idem quod συντίθημι, assentior. Plut.

Εἰστίθημι, seu ἐστίθημι, impono, pono in, seu intra, indo. unde aor. 2. Med. apud Pausan. in Arcad. ἐσθέμενος αὐτὴν ὁμοῦ τῷ παιδὶ ἐς λάρνακα, ἀφίησιν εἰς θάλασσαν, conditam unà cum filio in arcula.

Ἐκτίθημι, expono. Plut. in Alcib. τὴν λείαν πᾶσαν ἐκ τῆς χώρας συναγαγόντες, εἰς Βιθυνοὺς ἐκτίθενται. Aristoph. † Nub. 531.† κἀγὼ ἐξέθηκα παῖδα. (R. 1221. Eurip. Phœniss. 25.)

Ἐκτίθεμαι, expono, i. explico, declaro, edo, prodo. unde apud Justin. Mart. (de Aristot.) σύντομόν τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐκτιθέμενος ὅρον. (Eurip. Phœniss. 36.)

Ἔκθεμα, τὸ, tabula, quæ exponitur oculis prætereuntium, seu quâ prætereuntium oculis expositâ aliquid significatur et declaratur.

Ἔκθεσις, expositio, explicatio. Alex. Aphr. Item, editio alicujus dogmatis, vel, editum et promulgatum dogma. Theodoret. hist. eccles. lib. 2.

Ἐκθετικὸς, expositivus: aliis, expressivus.

Ἔκθετος, expositus; ut, ἔκθετος γόνος, Eurip.

Decomp. Ἀντεκτίθημι, contrà expono.

Προεκτίθημι, priori loco expono, propono. Hermog.

Προέκθεσις, expositio quæ præmittitur, propositio. Idem. [Polyb. lib. 3.]

Ὑπεκτίθημι, vel ὑπεκτίθεμαι, clàm subductum et subtractum expono. Soph. in El. † 299.† ἥτις, ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν, ὑπεξέθου. Sic et apud Plut. in Themist. † Xen. Pæd. l. 6. p. 152. b.†

Ἐντίθημι, et ἐντίθεμαι, impono, pono in. Item, indo, insero. Dem. οὔτε τὰ χρήματα ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν. Lucian. διελὼν τὸν αὐτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν. † ἐντίθεσθαι ὅπλα, arma inferre (sc. alicui) Xen. Pæd. l. 4. p. 104. a.† Metaph. Odyss. φ'. παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ, animo concepit et recondidit. Il. γ'. ἐντίθεσθαι ἐν ὁμοίῃ τιμῇ, exp. in pari honore habere. Exponitur et in animum induco: apud Plutarch. Demetr. Dicitur et ἐντιθέω, pro iisdem. apud Aristoph. in Equit. τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς. (Æsch. Ag. 403.)

Ἔνθεμα, τὸ, surculus qui inseritur et inditur arbori vel cortici. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Ἐνθέμιον, τὸ, interior pars puppis. Poll. l. 1.

Ἔνθεσις, impositio. Peculiariter ita dicitur frustum quod ori inditur; buccea, seu buccella. Ψωμὸν, et μάσημα, quod infantulis à nutricibus datur. Mansum, Ciceroni. quæ pro avibus est turunda. Athen. l. 3. et Lucian. in Crobyle.

Ἔνθετος, insitus, seu insititius, qui inseri potest. Theogn.

Παρεντίθημι, et παρεντίθεμαι, (*decomp.*) obiter impono vel insero, intersero. Demosth.

Παρένθεσις, interpositio, interjectio, insertio: nomen figuræ grammat. quum in medio vocalis aliqua inseritur, syllabam tamen non efficiens, ut quum νοῦσος dicitur pro νόσος. Tryphon. ¶ Item, figura oratoria; de qua Julian. Rufin. et Rutil. Lup.

Παρένθετος, interpositus: seu obiter insertus, obiter introductus.

Παρενθήκη, interpositio, interjectio, intercalatio. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 186. τοιήνδε ἐξ αὐτῶν παρενθήκην ἐποιήσατο.] Et metaph. additamentum, appendix. Paus. in Att. Syn. ad Auxent.

Ἐπιτίθημι, et ἐπιτιθέω, impono, superimpono. Herodian. l. 2. ἐπιθέντες δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. Dioscor. ἐπιτίθει εἰς λοπάδιον. Dicitur, ζημίαν, τιμωρίαν, et τίμημα ἐπιτιθέναι, mulctam imponere, mulctare: apud Xenoph. Demosth. et Æschin. Item, αἰτίαν et δίκην ἐπιτιθέναι, i. intendere, objicere. Isocr. in Panath. τῶν ῥηθέντων ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν. Dicitur et, ἄλγεα seu στοναχὰς ἐπιθεῖναι, i. afferre, inferre. Il. β'. ¶ Item, ἐπιτίθημι, addo, adjicio. Il. η'. Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι. Sic et apud Demosthen. in Mid. ¶ Interdum exponitur, obdo, occludo: ut Od. ι'. ἐπέθηκε θύρῃσι λίθον, obdidit ostio lapidem. (Eurip. Phœniss. 1396.)

Ἐπιτίθεμαι, itidem impono, irrogo, infligo. Thucyd. ἐπέθεντο θάνατον, ζημίαν. † φόβον τινὶ, terrorem alicui incutere, Xen. Pæd. l. 4. p. 109. b.† ¶ Item, impono aliquid exequendum, injungo, mando. Athen. lib. 11. ¶ Item, manum impono, inchoo, aggredior, Æschin. ἐπιτίθεμαι τῇ τοῦ δήμου καταλύσει, aggredior popularem statum evertere. Item, adorior, invado, per vim occupo. Herodian. l. 6. πρῶτος γὰρ ἐτόλμησε τῇ Παρθυαίων ἀρχῇ ἐπιθέσθαι. Thuc. l. 3. ἐπιθέμενοι δὲ παρὰ τὴν ξύμβασιν, aggressi, adorti. † Xen. Pæd. 1. 6. 31. et l. 5. p. 135. e. τινὶ, l. 6. p. 165. c. et l. 7. p. 189. a.† ¶ Significat etiam, toto pectore incumbo, magnopere deditus sum. Synes. ep. 57. οὐδὲ θεατροσκοπίαις ἐπεθέμην. ¶ Exponitur et, cunctor, diem duco: apud Hippocr. de arte. (Æsch. Ag. 1418.)

Ἐπιτίθεμαι, (pass.) imponor, superimponor. Plat. de rep. l. 6.

Ἐπίθημα, τὸ, id quod superimponitur rei alicui: operculum, opertorium. Paus. in Ach. Il. α'. et Aristoph. in Pace.

Ἐπιθηματῶ, operculo claudo. Athen.

Ἐπίθεμα, idem quod ἐπίθημα. Dioscorid. lib. 7. c. 1. Pausan. in Att. Phil. de v. M. lib. 3.

Ἐπίθεσις, ἡ, impositio. Alex. Aphr. ¶ Item invasio, aggressio. Aristot. eth. 5. et polit. 5. Plut. et Diod. Sicul.

Ἐπιθετικὸς, aptus ad invadendum: seu, cui non deest animus ad invadendum et aggrediendum. ut, κύνες ἐπιθετικαὶ, apud Xen.

Ἐπίθετος, adjectivus, seu adjectitius, qui adjici solet: ut, ἐπίθετον κάλλος, apud Hermog. et, ἐπίθετα ὀνόματα, apud Gramm. Exponitur etiam, ascititius, aliunde invectus: accessorius. ut, ἐπίθετοι ἑορταὶ, apud Isocr. in Areop. Item, impositius seu impositus, qui imponi solet: ut, ἐπίθετοι ἐπιστολαὶ, apud Lys.

Ἐπιθέτως, adjectitie, seu adjectivè. item fictè.

Ἐπιθήκη, additio, adjectio, additamentum, excessus. Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp.

Decomp. Ἀντεπιτίθημι, vicissim vel contrà impono. Thuc.

Εὐεπίθετος, aggressu vel invasu facilis. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. καὶ εὐεπίθετον ἦν ἐνταῦθα τοῖς πολεμίοις. Polyb. Hist. lib. 4. καίπερ διὰ τόπων ποιούμενοι τὰς πορείας εὐεπιθέτων καὶ στενῶν, καὶ μονονοὺ σαλπιγκτοῦ δεόμενον. Thucyd. Hist. lib. 6. καὶ ἡμῖν ἂν εὐεπίθετος εἴη, βραδεῖά τε καὶ κατὰ λόγον προσπίπτουσα. Vide Thom. Magist. Nom. Att. pag. 77. Εὐεπίθετος. ὁ εὐκόλως εἰς ἐπιτίθεσιν, ἤτοι ὁ εὐεπιχείρητος. Tum locum Thucydidis modo memoratum citat.]

Συνεπιτίθημι, simul impono. (Xen. p. 54.)

Συνεπιτίθεμαι, unà adorior et invado. † Med. Xen. Pæd. l. 4. p. 91. e.† Apud Polyb. 5. μὴ συνεπίθηται τοῖς καιροῖς, exp. ne arriperet occasionem, seu ne uteretur occasione oblata.

Κατατίθημι, depono. Xen. Pæd. 2. καταθεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον. † pono. Pæd. 1. 4. 10. colloco.† Item, depono, id est, pendo, persolvo, numero. Aristoph. in Ran. εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ καταλέγου. Interdum cum genit. et accusat. ut apud Xen. Pæd. 3. ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς, nihil pro ipsis persolvens. ¶ Item, repono, colloco. Xen. in Œcon. δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν λελογισμένα κατέθεμεν, quæ in annuum usum deputata sunt, seorsum etiam condidimus. ¶ Apud Platon. in Cratyl. εἰς τὸ κοινὸν καταθέντας χρὴ σκοπεῖν, &c. exp. re in medium collata considerandum est. ¶ Apud Eurip. καταθεῖναι σπονδὰς, fœdus facere.

Κατατίθεμαι, idem quod κατατίθημι, depono. Il. γ'. τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ. Plut. in Fab. τὸν Φάβιον οὐκ ἐτόλμησαν ἀναγκάσαι καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν, cogere ad deponendam dictaturam. Item, dependo, persolvo. Phalar. in Epist. ¶ Item, colloco, constituo. Isocr. in encom. Evag. βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτὸν, res suas in tuto collocare cupiens. ¶ Exponitur etiam, comparo, acquiro: ut, ἀίδιον δόξαν καταθέσθαι, apud Thuc. l. 4. ¶ Κατατίθεσθαι χάριν, collocare et conferre beneficium, gratiam inire. Idem lib. 1. et Dem. περὶ παραπρεσβ. ¶ Ἐν γράμμασι seu εἰς γράμματα κατατίθεσθαι, literis mandare, scriptis prodere et testificari. Synes. ¶ Κατατίθεσθαι εὐεργεσία passivè dicitur, i. conferri: apud Herodian. lib. 6. Item, σπουδὴ κατατιθεῖσθαι dicitur. i. collata esse. apud eundem. † Καταθηκαμένα, in aor. 1. part. med. apud Pindarum Olymp. 6. 67.† (Aristoph. R. 166. Theoc. ιζ'. 68.)

Κατάθεσις, depositio. Item, positio, i. affirmatio. Τῶν ἀμπέλων κατάθεσις, propagatio vitium, quum in terra sarmenta deprimuntur. Gaz. de sen.

Καταθήκη, itidem depositio. item pro παρακαταθήκη, Isocr.

Decomp. Ἀποκατατίθημι, depono, repono. Apoll. [iii. 816. Καὶ τὴν μέν ῥα πάλιν σφετέρων ἀπεκάτθετο γούνων Ἥρης αἰνεσίῃσι μετάτροπος, &c. 1285. παρὰ δ' ὄβριμον ἔγχος ἔπηξεν Ὀρθὸν ἐπ' οὐριάχῳ, κυνέην δ' ἀποκάτθετ' ἐρείσας.]

Ἐγκατατίθημι, (et poët. ἐνκατατίθημι,) depono in, repono seu condo in. unde apud Hesiod. in Theogon. † 487.† ἣν ἐγκάτθετο νηδύν. per syncopen. pro ἐγκατέθετο. † Sic et v. 890.† (Ἐγκατατίθεμαι. Theoc. ιζ'. 14.)

Παρακατατίθημι, seu παρακατατίθεμαι, depono apud, fidei alicujus committo, custodiendum trado. Æschin. τοῖς διδασκάλοις παρακατατιθέμεθα τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν παῖδας. Plut. in Themist. τὴν πόλιν παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ. Interdum exp. depono tanquam apud sequestrem: ut apud Xenoph. Hel. 6. Item, fortunæ committo. Æschin. in Ctesiph.

Παρακαταθήκη, depositum, fidei commissum. Thuc. lib. 2. μέχρι τοῦδε ἔξομεν παρακαταθήκην. Sic et apud Dem. in Mid. &c. [1 Epist. ad Timoth. vi. 20. ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, &c. ii. 1. 14. Herodot. Hist. lib. 2. Ἀπόλλωνα παρὰ Ἴσιος παρακαταθήκην δεξαμένη, (sc. Latona) διέσωσε, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. ἐλοιδόρησεν αὐτὸν, παρακαταθήκην τε ὀνομάζων τὴν γυναῖκα, ἀσέβειάν τε αὐτοῦ λέγων, &c. Plat. Definition. Παρακαταθήκη, δόμα μετὰ πίστεως. De Rep.]

Προσκατατίθημι, insuper dependo seu persolvo. Aristoph. in Nub.

Συγκατατίθημι, unà depono.

Συγκατατίθεμαι, idem. Metaph. συγκατατίθεσθαι τὴν δόξαν, est, in eandem sententiam descendere, idem sentire: sumpta metaph. ab iis qui ejusdem sententiæ existentes calculum unà in urnam ponunt. Sæpè tamen sine accusat. Συγκατατίθεμαι in hac signif. usurpatur. ut apud Plut. de prim. frig. τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις, τοῦ συγκατατίθεσθαι σοφώτερον ἡγούμενος.

Συγκατάθεσις, assensio, approbatio. Sext. Philosoph. in

Pyrrho. Item, consensus seu consensio, in ep. ad Corinth. 2. c. 26.

Συγκαταθετικὸς, approbativus. Plut.

Ἀσυγκαταθέτως, citra assensionem. Plut.

Μετατίθημι, transpono. Item, huc illuc transfero, commuto, permuto. Plut. in Coriol. οὐ τὰς χεῖρας μετατιθέντες αὐτοὶ, καὶ τοὺς πόδας.

Μετατίθεμαι, transponor. Phil. de mund. Frequentiùs idem significat quod activum. Thuc. l. 8. ἐξέσται ὑμῖν καὶ μεταθέσθαι, ἢν μήτε ἀρέσκῃ. Xen. μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα, muto et retracto. Interdum absolutè μετατίθεσθαι dicitur, pro retractare dicta, et mutare sententiam: ut apud Plat. polit. 1. φανερῶς μετατίθεσο, καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα. (Philostr. l. 4. c. 2.)

Μετάθεσις, transpositio, permutatio, mutatio. Dem. Plut. in symp. 7. sap. Syn. ep. 67. Est et figuræ gramm. nomen. de qua Tryphon. et oratoriæ, de qua Jul. Rufin.

[Μεταθετέον. Plat. de Leg. lib. 10. ἆρ' οὐχ ἡμῖν τῶν νῦν οὐκ ὀρθῶς ῥηθέντων μεταθετέον, ἓν ἢ καὶ δύο;]

Decomp. Ἀμετάθετος, non transpositus vel mutatus: seu, qui transponi et permutari nequit; immutabilis, constans. [Polyb. l. 2. §. 3. οἱ δὲ τῶν Ἰσομβρῶν προεστῶτες, θεωροῦντες ἀμετάθετον οὖσαν τὴν ἐπιβολὴν τῶν Ῥωμαίων, &c. Epist. S. Pauli ad Hebr. vi. 18. et 17. ubi τὸ ἀμετάθετον videtur Substantive usurpari.]

Δυσμετάθετος, transpositu vel mutatu difficilis.

Εὐμετάθετος, qui facilè transponitur et mutatur.

Παρατίθημι, appono. seu juxtà pono. Il. σ'. Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλά. Plat. de rep. l. 2. ἀλλὰ καὶ τραγήματά που παραθήσομεν, apponemus eis bellaria. † ὁ παρατιθεὶς, qui cibos in mensam adfert. Xen. Pæd. p. 241. e.† Item, addo, indo. Od. γ'. Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. ¶ Item, commendo, fidei alicujus depositum servandum trado, committo. Actor. Apost. 20. τὰ νῦν παρατίθημι ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, τῷ θεῷ. Sic et alibi in N. Test. ¶ Significat etiam, pono juxta aliquid ut cum eo comparem: compono, confero. Isocrat. in Panath. παραθέντας τἀκεῖ καθεστῶτα τοῖς ἐνθάδε. ¶ Item, propono; ut Matth. 13. παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς. ¶ Expon. et, impono. apud Hesiod. in Theog. † 577.† στεφάνους παρέθηκε καρήατι.

Παρατίθεμαι, apponor. unde, τὰ, παρατιθέμενα, fercula, quæ apponuntur, Aristot. polit. 1. † Xen. Pæd. l. 2. 44. d.† ¶ Frequentiùs idem significat cum παρατίθημι, appono: παραθέσθαι δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου. Odyss. δ. ¶ Interdum, juxta pono. ut, δαΐδας παραθέσθαι, Odyss. β'. ¶ Interdum, appono, i. cito, allego, in medium affero. Plat. de leg. l. 6. τὰ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ζώων, παραδείγματος ἕνεκα μόνον, παραθέσθαι τῷ λόγῳ. ¶ Exponitur etiam, confero, comparo, compono. † Xen. Pæd. 1. 6. 12.† ¶ Item, depono apud, fidei alicujus custodiendum trado, commendo. Plut. in Num. παρατιθεμένους τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἀμιάντοις σώμασιν. ¶ Est etiam, expono, explico, enarro. Areth. in apoc. c. 4. Item, periculo expono seu objicio. Od. γ'. τοί τ' ἀλάονται, Ψυχὰς παρθέμενοι. ¶ Apud Polyb. l. 3. τὰ μὲν χρήματα εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολὰς παρέθετο, exp. reposuit et recondidit.

Παράθεμα, id quod apponitur vel adjicitur. Hesych.

Παράθεσις, appositio, et idem cum παράθεμα. unde apud Athen. l. 5. et 10. epulæ, quæ convivis apponuntur, παραθέσεις dicuntur. ¶ Item compositio, comparatio, collatio. Polyb. lib. 3. Item, depositio seu repositio: apud eundem ibidem. ¶ Est et species ἀγωνίσματος, apud Plut. symp. 2. probl. 4.

Παραθήκη, res reposita et recondita. Maccab. l. 2. c. 3. Item, res deposita, Phocyl. Pro additamento et appendice usus est Plut. in l. de Herodoti malitia.

Ἀντιπαρατίθημι, (*decomp.*) ex adverso pono, oppono, ut comparem et contendam cum alio. Plat. in Apolog.

Ἀντιπαράθεσις, oppositio, quâ aliquid cum aliquo contendimus.

Περιτίθημι, circumpono: vel circundo. Herodian. l. 3. τὴν χλαμύδα περιέθεσαν. Metaphoricè plerunque περιτιθέναι aliquid alicui dicimur, quo eum velut vestimus et amicimus. Æschin. περὶ παραπρ. ὑπηρέτας ἔπεμψεν ἡ πόλις, περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, autoritate quasi amictos. Plut. in Sol. ταῖς τέχναις ἀξίωμα περιέθηκε, effecit ut in autoritate et pretio haberentur. Interdum exp. tribuo, attribuo: ut, apud Aristot. polit. 8. c. 6. περιτίθεμεν τῇ Ἀθηνᾷ τὴν ἐπιστήμην. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 111. a.†

Περιτίθεμαι, circumponitur mihi, mihi circumpono, induo. Idem de mund. ὁ δὲ κνημῖδας ἢ κράνος ἢ ζωστῆρα περιτίθεται. (Eurip. Med. 985.) † medium. induo. στρεπτόν. Xen. Pæd. 257. a.†

Περίθεσις, q. d. circumpositio; actio circumponendi seu circundandi sibi aliquid. in ep. Pet. 1. c. 3.

Περίθετος, circumpositus: seu circumpositilius, qui circumponi solet: ut, περίθετος κεφαλὴ, apud Aristoph. [Thesm. 265.] larva. vultus factus, celando vero indutus. προσωπεῖον, persona. vultus personatus, larvatus. Περίθετος κόμη, i. φενάκη, vel πηνίκη, aut πηνήκη. προκόμιον πρόσθετον. περικεφαλαία τριχωτή. coma aliena. galerus. galericulus, velum, capillamentum.

Συμπεριτίθημι, (*decomp.*) unà circumpono vel circundo.

Προτίθημι, propono, antè pono. † ἆθλα, præmia. Xen. Pæd. 1. 6. 15.† Herodian. l. 7. προτιθέασι τὰ πρὸς τὴν δῆμον τοῦ Γορδιανοῦ γράμματα, proponunt in publico. Item, propono, i. oratione in medium affero. Thuc. l. 3. θαυμάζω τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν. Apud Plut. in Cam. βουλὴν προθεῖναι, senatum habere. Apud Demosth. προτιθέναι ψῆφον, permittere ut sententiam dicant judices. Item, προτίθημι, appono, objicio. Soph. Προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων. (El. 1204. Eurip. Med. 547. 964. 1358. Phœniss. 516.) Il. ω'. ἤέ μιν ἤδη Ἧσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεὺς, devorandum objicit canibus. Item, propono, antepono, præfero. Thucyd. προὐτίθεσαν τοῦ ὁσίου τὸ τιμωρεῖσθαι.

Προτίθεμαι, idem cum προτίθημι. Thuc. lib. 2. τὰ ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων, in publico proponunt. Interdum, in animo mihi propono, statuo seu constituo faciendum esse. Idem. l. 3. οἵτινες ἐπὶ τῷ ἐκείνων κακῷ τὴν ἀνδραγαθίαν προὔθεσθε. Exponitur etiam, proposito edicto constituo: apud eundem l. 5. (Eurip. Phœniss. 758. 1277. εὐλάβειαν προθέσθαι, providentiam opponere. Soph. El. 1348. Æsch. Pr. 239.)

Προτίθεσθαι, passivè dicitur, quod quis sibi propositum habet. Dem. Philip, 1. † ἆθλα προτίθεται, præmia proponuntur. Xen. Pæd. 1. 2. 12.†

Πρόθεσις, ἡ, propositio: ut, ἄρτοι προθέσεως, apud Græc. bibl. interpr. Item, propositio, id est, ea argumentationis pars, per quam summatim ostendimus, quid sit quod probaturi sumus. Aristotel. Rhet. 3. Quintil. lib. 4. c. 4. Item, propositum, intentio, scopus quem sibi quis proposuit: unde, τῆς προθέσεως διαμαρτάνειν, apud Phil. de v. M. l. 3. Apud gramm. exp. præpositio: pars orationis.

Προθετικὸς, proponendi seu præponendi vim habens, præpositivus seu propositivus.

Προθέσμιος, præstitutus, antè constitutus seu statutus: ut, προθεσμία ἑορτὴ, apud Lucian. in Nigr. Et, προθεσμία ἡμέρα, quæ sæpe omisso subst. προθεσμία dicitur, tum apud eundem ibidem, tum apud Diosc. l. 7. c. 4. Interdum etiam additum genit. alterius subst. habet: ut, προθεσμία ἐπαγγελίας et εὐχῆς, apud Naz.

Decomp. Ἀπροθέτως, sine animi propositio et consilio. Polybius.

Ἐκπρόθεσμος, qui præstitutum diem excessit. Luc. in Hermot. Phil. de v. M. lib. 3.

Ἐκπροθέσμως, post diem præstitutum, condicto die jam elapso.

Ἐκπροθεσμέω, diem præstitutum excedo, in mora sum: in Pand. Gr.

Ἐμπρόθεσμος, qui intra præstitutum tempus præstat quod promisit. Luc.

Ἐμπροθέσμως, intra præstitutum tempus.

Ὑπερπρόθεσμος, idem cum ἐκπρόθεσμος. Lucian.

Προστίθημι, appono, applico, admoveo. † ἀνάγκην τινὶ, cogere aliquem. Xen. Pæd. l. 58. b. ἱππέας τινὶ, equites dare, adjungere. 2. 58. d. τὶ πρός τι. p. 153. a.† Thuc. l. 3. κλίμακας προστιθέντες ἀπὸ τοῦ τείχους τοῖς πύργοις, scalis admotis. Item, addo, adjicio. † sc. in dicendo, cum ὅτι. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. b.† Isocr. in Panath. προσθεῖναι μὲν οὐδὲν εἶχον τοῖς εἰρημένοις, οὐδ' ἀφελεῖν. Aristoph. † Nub. 63.† ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα. Apud Demosthen. προστίθημι εἰς τὰ πράγματα φιλανθρωπίαν, adhibeo seu affero ad. Interdum exponitur, adjungo: ut apud Thuc. lib. 13. μελλήσαντες Ἀθηναίοις προσθεῖναι σφᾶς αὐτούς. Item tribuo, attribuo. Plut. in Lyc. (Eurip. Phœniss. 926. 1639. Soph. Tr. 1270. Cum ἐπί. Œdip. Tyr. 840. 1474. Æschyl. Pr. 83. Ch. 480. Suppl. 620.)

Προστίθεμαι, adjungor, adjungo seu conjungo me. Herodian. lib. 7. προσέθεντο τοῖς Ῥωμαίοις. Plutarch. in Fab. προσετίθεντο καὶ κατεκοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, sententiæ ejus se adjungebant, i. assentiebantur seu adstipulabantur ipsi. Item, tribuor, attribuor. Thuc. l. 3. μὴ τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προστεθῇ. ¶ Activ. idem significat cum προστίθημι. apud eundem lib. 1. ¶ Neutraliter exp. insisto, insto, pergo: ut Act. Ap. c. 12. προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον. † προστίθεσθαι, medium. πολέμιον πρὸς ἄλλοις, (novum) hostem ad alios sibi addere, facere. Xen. Pæd. 2. 58. c.† (Med. Æschyl. Pers. 531. Soph. Tr. 1241.)

[Προστιθέω. Eurip. Herc. Fur. 710. Ἐπεὶ δ' ἀνάγκην προστιθεῖς ἡμῖν θανεῖν, &c. Vide Notam Cl. Barnes.]

Πρόσθεμα, quod apponitur, admovetur, aut adhibetur. Exponitur et, appositus: apud Diosc. l. 3. ἐν προσθέμασι ποιεῖ, apposita prodest.

Πρόσθεσις, appositio, admotio, applicatio. ut, πρόσθεσις τῆς σικύας, apud Aristot. Rhet. 3. et, προσθέσεις κομῶν, apud Philostr. ep. 39. Item, additio, adjectio: ut apud Phil. de v. M. l. 3. δυὰς dicitur προσθέσει μονάδος εἰς τρία φθείρεσθαι. ¶ Est et metaplasmi gramm. nomen, quando vocabulo alicui ab initio syllaba vel litera adjicitur. Tryph. ¶ Est et schema gramm. quando substantivum substantivo adjicitur; ut, Ἀθῆναι ἡ πόλις. Δαβὶδ ὁ βασιλεύς.

Πρόσθετος, appositus: seu appositilius, qui apponi solet. ut, πρόσθετοι κόμαι, apud Xen. Pæd. l. et, πρόσθετα φάρμακα, apud med. Item addictus creditori. Plutarch. in Luc. Scribitur et προσθετὸς, apud Luc. de saltat.

Προσθήκη, additio, additamentum, accessio. (Æsch. Ag. 509. Soph. Œdip. Tyr. 38.) Plat. de rep. l. 1. Plut. de aud. poëm. &c.

Προσθέτησις, idem quod πρόσθεσις, appositio, adjectio. Epicur.

Decomp. Ἀπροσθετέω, nil pono, hæreo, dubito, vel definio. Laërt.

Ἐπιπροσθέτησις, adjectio. Epicur.

Συντίθημι, compono, conjungo, concinno. † χιτῶνας, tunicas. Xen. Pæd. p. 208. e.† Aristot. rhet. 2. τὸ διῃρημένον συντιθέντα λέγειν, ἢ τὸ συγκείμενον διαιροῦντα. Thuc. l. 1. ἢ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν, ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικὰ, composuerunt, i. conscripserunt. Interdum significat, dolosè compono. ut apud Antiph. οὗτοι ἐξ ἐπιβουλῆς συνέθεσαν ταῦτα. Apud Plut. συνετίθει τὴν περὶ τὸν Σίκινον πραγματείαν, exp. confecit negotium. (Eurip. Med. 748. Æschyl. Suppl. 67.)

Συντίθεμαι, (pass.) componor. Theophr. histor. pl. l. 9. c. 16. Item, compono et accommodo me: ut, κολακεία πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη, apud Luc. de cal.

Συντίθεμαι, (act. signif.) idem cum συντίθημι. Thucyd. ξυνετίθετό σφι συμμαχίαν, societatem cum eis iniit. quod sæpius sine illo accusat. dicitur: ut apud eundem l. 8. τῶν πόλεων ὁπόσαι ξυνέθεντο τῷ βασιλεῖ. Dicuntur et συντίθεσθαι qui inter se paciscuntur, seu inter quos de aliqua re convenit. idque sequente interdum accusat. ut apud Plut. in Alcibiad. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. c. et p. 74. c. νύκτα. p. 186. e.† Interdum infinit. ut Herodian. l. 1. συντίθενται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν. Interdum etiam cum ὡς. ut Xenoph. Hellen. 2. ξυνετίθεντο ὡς τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι. Apud eundem dicitur et, συντίθεσθαί τι πρός τινα. ¶ Item, συντίθεμαι, adstipulor, assentior: cum dat. apud Pausan. ¶ Item, attendo, animum adverto: ut Od. ό. et ώ. σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.

Σύνθημα, compositum, constitutum, compactum: unde, ἐκ συνθήματος fieri dicitur, quod ex composito fit et compacto. Item, signum partibus commune. Herodian. lib. 2. πάντες ἐφ' ἑνὶ συνθήματι συλλαμβάνονται, repente dato signo. Hinc, ἐνδιδόναι seu διδόναι, δέξασθαι, ἐξαίρειν σύνθημα, dare, accipere, tollere signum: apud Polyb. Plut. et Luc. Item, signum, quod imperator militibus dat. tessera. ut apud Eurip. in Rhes. Trojani exercitus σύνθημα erat Φοῖβος. (Phœniss. 1100. Soph. Tr. 161.) † Xen. Pæd. l. 3. p. 85. c. et p. 174. a.† Dicitur et de tessera quàm excubitoribus dat tesserarius: apud Polyb. Item, sic nominatur vexillum. Greg. Et generaliter ad quævis signa et notas extenditur: apud Plat. et Synes. &c. ¶ Apud Athen. l. 5. idem ferè significat quod συνθήκη, i. consensus, quum de Socrate inquit, Τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρίᾳ.

Συνθηματικὸς, ut, συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ, literæ quæ per signa et notas arcanas scribuntur.

Συνθηματικῶς, utendo signis et notis parti utrique communibus: unde, συνθηματικῶς γεγραμμέναι ἐπιστολαὶ, apud Polybium.

Συνθηματιαῖος, ut, συνθηματιαῖοι στέφανοι, apud Aristoph. qui à recentioribus dicuntur ἐκδοτικοὶ, i. qui conficiendi ἐκδίδονται ab eo qui confici curat.

Σύνθεμα, itidem, signum quod ex composito datur: tessera, pactum. Hesych. et Suid.

Σύνθεσις, compositio, coagmentatio, commissura cujuslibet rei. Demetr. Phal. Aristot. &c. ¶ Est et figuræ nomen apud Gramm. Item, sic dicuntur res plures inter se compositæ. Dicitur et de certo quodam vestis genere. apud Suid. et Mart.

Συνθεσία, ἡ, pactum, fœdus. Il. β'.

Συνθέτης, οῦ, ὁ, compositor, autor. Plat. de leg.

Συνθετικὸς, qui componere et construere novit. Luc. de scrib. Hist.

Σύνθετος, compositus: coagmentatus, concretus. (Æsch. Pr. 687.) Demetr. Phal. Herodian. lib. 3. † σύνθετος, concretus opp. τῷ διαιρετός. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. c.† Scribitur et συνθετὸς, unde συνθετὴ, apud Aristot. de arte poët.

Συνθήκη, idem quod σύνθεσις, compositio, &c. ut, συνθήκη τῶν ὀνομάτων, apud Luc. de scrib. hist. Sæpius significat, pactum, conventum, fœdus: apud Aristot. Isocr. &c. † αἱ πρὸς ἡμᾶς συνθῆκαι, inter nos pacta. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. c.† Interdum et ipsæ tabulæ, quibus αἱ συνθῆκαι continentur, συνθῆκαι nominantur. ut apud Demosth. ἀνοιχθῆναι τὰς συνθήκας ἐνταυθοῖ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου. Item consensus, assensus, adstipulatio. Idem in Aristogit. (Æsch. Ch. 553.)

Decomp. Ἀσυνθεσία, transgressio et violatio pactorum seu fœderis. Suid.

Ἀσύνθετος, non compositus aut concretus, simplex. Aristot. polit. 1. Item, qui fœdera non servat quæ cum aliis pepigit. Suid. Item, qui pactus non est, qui fœdus non iniit: Hesych. Apud Demosth. περὶ παραπρ. ἀσυνθετώτατος ὄχλος, inter alia exp. plebs, quæ, quid sentiat, minimè aliquis intelligere et animadvertere possit. Harpocr.

Ἀσυνθετέω, non sto pactis et inito fœdere. Esdræ 2.

Δυσξύνθετος, incompositus, ἀσύνθετος. Plut.

Ἐπισυντίθημι,, insuper compono et conjungo cum: vel, cumulatim adnecto et adjungo. Themist.

Ἐπισύνθεσις, cumulata conjunctio. Idem. [Dion. Longin. de Sublim. Sect. 40. 1. Ἐν δὲ τοῖς μάλιστα μεγεθοποιεῖ τὰ λεγόμενα, καθάπερ τὰ σώματα, ἡ τῶν μελῶν ἐπισύνθεσις.]

Εὐσυνθεσία, bona et elegans compositio. Eust.

Εὐσύνθετος, bene compositus: vel aptus ad compositionem, qui componi facilè potest.

Εὐσυνθετέω, bene compositus sum. Item. fœderibus et pactis ineundis facilem me præbeo: vel fœdus et pacta servo. Suid. exp. εὐνοϊκῶς ἔχω.

Κακοσυνθεσία, exp. malum fœdus. idem, mala compositio. Hesych. idem est cum κακοῤῥαφία.

Κακοσύνθετος, incompositus, ἀσύνθετος, lege solutus. Lucian.

Παρασύνθετος, ex composito derivatus, decompositus.

[Παρασύνθημα. Excerpt. e Polyb. Hist. lib. 9. Τὸ δὲ τελευταῖον, συνθημάτων καὶ παρασυνθημάτων—οὐκ ὀλιγωρητέον.]

Προσυντίθεμαι, antè paciscor, priùs convenio.

Ὑπερτίθημι, superpono, vel super impono, superattollo. Plutarch. in Rom. τὸ ἄροτρον ὑπερθέντες. Exponitur et, præpono.

Ὑπερτίθεμαι, differo, procrastino, in aliud tempus rejicio. Polyb. l. 5. ὑπερτιθέμενοι τὴν ἐπὶ τὸ Ῥίον ταχθεῖσαν ἡμέραν.

Ὑπέρθεμα, augmentum pretii mercis in licitando.

Ὑπερθεματίζω, pretium augeo, suprà omnes liceor, pluris liceor.

Ὑπερθεματισμὸς, melior allata conditio in pacto addictionis in diem, in Pand.

Ὑπέρθεσις, transpositio. Hermogen. Grammaticis idem schema est quod μετάθεσις. Item, dilatio, procrastinatio. Phil. de vita Mosis lib. 1.

Ὑπερθετικὸς, superlativus. vox gramm.

Ἀνυπέρθετος, (*decomp.*) qui differri et procrastinari nequit. Interdum, citus, subitus. Diosc. in præfat. lib 7.

Ἀνυπερθέτως, sine mora, sine dilatione. Phal. ep. 38.

Ὑποτίθημι, suppono, subjicio. Plut. de solertia animi. τόξα μασχάλῃ ὑποθείς. Item, subjicio, i. propono: ut, ὑποτιθέναι ἐλπίδα, apud Thuc. l. 1. et 4. Item, suppono, i. velut principium pono. Aristot. Metaph. † Med. supponere. Xen. Pæd. p. 206. c.† ¶ Item, pignori oppono, oppignero. Æschin. in Ctesiph. ὑπέθεσαν αὐτῷ τοῦ ταλάντου τὰς δημοσίας προσόδους. ¶ Exponitur et, statuo, fundo. Hermog.

Ὑποτίθεμαι, suppono r, &c. Item, edoceor. Unde, ὑποτιθέμενος, eductus. Philostr. in Heroic. Item, proponor, Aristot. eth. 6. Item, oppigneror, pignori opponor. Demosth. adversus Aphob. ¶ Activè frequentiùs usurpatur pro, pono, statuo. Isocr. τάχιστ' ἂν γένοιο τοιοῦτος, οἷον ὑπεθέμεθα δεῖν εἶναι. Interdum, censeo, decerno. Aristot. ἔτι δὲ καλῶς ὑπεθέμεθα. Item, propono, propositum mihi habeo. ut Isocr. in Helen. enc. περὶ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑπεθέμην, de qua ab initio dicere propositum mihi fuit. Exponitur et, scribendi argumentum seu materiam mihi sumo: apud Philostr. in Heroic. ¶ Apud Atticos significat, præcipio. doctrinæ moralis et philosophicæ præcepta do. ut apud Isocr. ἐγώ σοι πειράσομαι ὑποθέσθαι, &c. Sic Plat. in Charm. ἄλλοι ὑποτιθέμενος, alii præcipiens. Sic et apud Plut. et Aristot. Interdum, moneo, consulo: vel edoceo, suggero. Od. ί. Αὐτάρ σοι πρόφρων ὑποθήσομαι. Od. ά. Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι. Cum accusat. rei. Il. Θ'. Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ὀνήσει. Sic et alibi apud Homer.

Ὑπόθεμα, τὸ, id quod supponitur seu subjicitur: pedamentum, basis. Plut. in quæst. Plat. ¶ Apud medicos ὑποθέματα dicuntur trochisci seu glandes quæ ano subjiciuntur, suppositoria

Ὑπόθεσις, itidem fundamentum, basis alicui rei supposita; apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 14. Item, suppositio, subjectio; conditio. † Xen. Pæd. l. 5. p. 143. c.† ¶ Interdum ὑπόθεσις dicitur positio rei alicujus tanquam demonstratæ et ab alio concessæ: unde, καθ' ὑπόθεσιν εἰπεῖν, est, non planè statuentem aliquid dicere, sed id ponentem et pro confesso sumentem. Idem de caus. pl. l. 6. Item, ἐξ ὑποθέσεως ἀπόδειξις dicitur, quum quid demonstratur ex eo quod pro demonstrato assumitur, non tamen est demonstratum. Philopon. in post. anal. ¶ Apud rhetores et juris consultos ὑπόθεσις dicitur quæstionis genus definitum: causa, species, vel legis casus. sic et apud Basil. ¶ Item, sic nominatur quæstio seu res proposita; res de qua agitur. unde apud Plut. in Erot. λέγειν τι πρὸς ὑπόθεσιν. ¶ Item, materia et argumentum operis alicujus: apud Schol. Dem. Eur. &c. ¶ Significat etiam prætextum, velamen: apud Plut.

Ὑποθέτης, ου, ὁ, qui subjicit aut suggerit, autor, consultor. Suid.

Ὑποθετικὸς, hortatorius. Item, conditionalis: unde, ὑποθετικοὶ συλλογισμοὶ, qui Aristot. συλλογισμοὶ ἐξ ὑποθέσεως, pr. an. lib. 1. c. 26. in quibus præmissæ, concedente adversario, et ex pacto, positæ sunt et assumptæ.

Ὑποθετικῶς, conditionaliter.

Ὑπόθετος, suppositus: seu supposititius, qui supponi solet: unde, ὑπόθετον φάρμακον, suppositorium, apud Ægin. l. 7. c. 12.

Ὑποθήκη, suppositio. Item, argumentum, materia subjecta. Item pignus. Demosth. Aristot. Item, ὑποθῆκαι, præcepta et admonitiones ad vitam instituendam. Isocrat. ad Nicocl. Basil. Dionys. Areopag.

Ὑπόθημα, τὸ, idem cum ὑπόθεμα. Athen.

Ὑποθημοσύνη, præceptum, monitum, consilium. Il. ό. Apoll. Arg. 2.

Decomp. Ἀνυπόθετος, non supposititius, qui sine suppositione est. Plat. de rep. l. 6. non conditionalis.

Προϋποτίθημι, et προϋποτίθεμαι, præsuppono. Plut. de procreat. anim.

Composita sine præpositione: ac primùm ex θέσις.

Ἀγωνοθεσία, constitutio eorum quæ ad certamen pertinent, munus agonothetarum.

Ἀθεσία, actio, qua ea quæ rata facta fuerant, irrita fiunt: inconstantia, infidelitas. Polyb. l. 3. et 2.

Ἀθλοθεσία, præmii constitutio: ipsum munus athlothetarum; apud Aristoph. Dicitur etiam significare mutuam depositionem utriusque concertantium.

Ἀστροθεσία, plures stellæ simul positæ. quidam constellationem vocant.

Εὐθεσία, benè constituta corporis habitudo. Gal. apud Hippocr.

Θεσμοθεσία, lex, institutum: idem cum θεσμός. apud Dion. Areop.

Νομοθεσία, legislatio, sanctio, vel, jus ferendarum legum. Aristot. rhet. 1.

Νουθεσία, admonitio, actio ipsa monendi. Plut. de virtute mor.

Ὀνοματοθεσία, nominum impositio.

Ὁροθεσία, ἡ, designatio terminorum.

Ὁροθέσια, τὰ, ipsi termini et limites constituti. Hesych.

Τοποθεσία, ἡ, loci situs vel positus. Exponitur etiam, ficta loci descriptio. Cic. ad Att.

Υἱοθεσία, adoptio seu adoptatio. Rom. c. 8. et alibi in ep. Paul.

Χειροθεσία, manuum impositio. cujus à Luca fit mentio. Dicitur et de lyram pulsante, apud Athen.

Composita ex θέτης et θετὸς, itidem sine præposit.

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, q. d. certaminis dispositor: judex et præses certaminum, certaminum moderator. Luc. in Nigrin.

Ἀγωνοθέτις, ἡ, idem cum ἀγωνοθεσία, ex Soph.

Ἀγωνοθετέω, præsum certaminibus, omnia moderor et rego in certaminibus. Thuc.

Ἄθετος, ὁ καὶ ἡ, irritus, abdicatus, abrogatus. Item, ineptus, inutilis: apud Diosc. l. 1. et 3.

Ἀθετέω, loco moveo, abrogo, irritum facio. Plut. in Cor. μηδὲν ἀθετεῖν μηδ' ἀναίνεσθαι τῶν τοιούτων δυναμένοις. Sic in ep. ad Gal. c. 2. οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ. Interdum exp. rejicio, improbo, adspernor: ut Lucæ 10. ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ ἀθετεῖ. Expon. etiam prævaricor: in proverb. Solom. c. 11.

Ἀθετοῦμαι, rejicior, contemnor. Chrysost. de sacerd.

Ἀθέτημα, ipsum factum, quo aliquid irritum fit, violatur et rejicitur: prævaricatio, transgressio, Reg. l. 3. c. 8.

Ἀθέτησις, abrogatio, abdicatio: in ep. ad Hebr. c. 7.

Ἀθετῶς, apud Hesych. exp. ἀθέσμως. item, συγκατατεθειμένως.

Ἀθλοθέτης, et ἀεθλοθέτης, qui præmium certaminis statuit, qui certamina exhibet muneribus propositis. Luc. Significat et, qui quodvis præmium proponit. Apud Dionys.

Ἀθλοθετέω, præmium certatoribus propono, sum athlotheta. Et generaliter, cuilibet præmia propono. Athen. l. 12.

Ἀθλοθετὴρ, idem cum ἀθλοθέτης.

Ἀκμόθετον, τὸ, incudis repositorium, id cui incus imponitur. dictum per sync. pro ἀκμονόθετον. Il. σ'.

Ἀλλοιόθετα, τὰ, variè posita.

Ἀοιδοθέτης, poëta, in Anth. Epigr.

Ἀστρόθετος, ad stellarum positum pertinens. in Epigr.

(Ἀστροθέτημα. Il. ί. Sch. 5.)

Αὐλοθετέω, fistulas compingo.

Δεινοθέτης, et δεινοθέτας, Doricè, graviter afficiens. epitheton amoris, apud Moschum.

Δικτυόθετος, retium instar positus, reticulatus.

Δυσθετέω, malè affectus sum, sum animo malè affecto et alienato. apud Suid.

Δυσθετέομαι, idem: apud eundem. Apud Polyb. δυσθετούμενος, exp. animi anxius, perplexus.

Ἐγχειρίθετος, in manus traditus. Herodot.

Εὔθετος, appositus, accommodatus, idoneus. (Æsch. Ag. 453.) Diosc. l. 2. c. 56.

Εὐθετέω, sum aptus et idoneus. Idem l. 1. c. 106. εὐθετεῖ πρὸς τὰ ὀφθαλμικά. Item, bene habitus sum. Theophrast. hist. plant. l. 1. c. 1. ¶ Item transitivè, concinnè dispono, eleganter et scitè digero. Lucian. et Synes. ep. 121.

Εὐθετίζω, idem. Hesiod. in Theogn. † 541. εὐθετίσας.†

Decomp. Ἀνεύθετος, non appositus, ineptus, inutilis. Hesych.

Διευθετέω, suum quodque loco digero et dispono. Exponitur et, boni consulo.

Θεσμοθέσιον, locus ubi leges feruntur seu fiunt, consilium civitatis. Plutarch.

Θεσμοθέτης, legum lator, legum et institutorum autor. Æschin. in Ctesiph. Aristot. de mun.

Θεσμοθετέω, sum θεσμοθέτης. [Æschin. Epist. apud Demosth. σοὶ δὲ, τὸ μέχρι μὲν χθὲς καὶ πρώην θεσμοθετοῦντος, ἤδη σου προεστάναι τὴν μητέρα, &c.]

Διαθεσμοθετέω, (*decomp.*) exp. instituo. item, designo. [Plat. Tim. διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα, &c.]

(Θημονοθετέω. Sch. Theoc. ί. 46.)

Ἱεροθέτης, sacrorum institutor. qui sacra aut sacros ritus instituit. Areopag.

Ἱεροθετέω, sacros ritus instituo. Et simpliciter, ritus instituo: apud eundem.

Λογοθέτης, rationum perscriptor, rationalis. Cyrill.

Λογοθετῶ, rationem reposco, ratiocinor, computo. Photius.

Νομοθέτης, q. d. legum positor: legum lator, legis sanctor. Aristot.

Νομοθετικὸς, pertinens ad legum latorem. Item, legum ferendarum peritus: apud eundem eth. 10.

Νομοθετέω, legem vel leges fero, leges sancio. Isocrat. νομοθετεῖν ταῖς μοναρχίαις. Item general. jubeo, sancio: more legis latoris. Theophyl. καὶ πράττουσι καὶ φθέγγονται ὅσα νομοθετοῦσιν οἱ Ἔρωτες. Sic et apud Alex. Aphr.

Νομοθετεῖσθαι, lege sancitum seu cautum esse. Aristot. polit. 6. Athen. l. 9. Item, legi subjici et legem accipere. Plat. de leg.

Νομοθέτημα, sanctio legis, edictum. Plut. in Lyc.

Νομοθέτησις, idem quod νομοθεσία, suprà.

Decomp. Ἀνομοθέτητος, nullis legibus constitutus. Plat. de leg. Item, legibus malè ordinatus. Aristot. polit. 2. Exponitur et, legibus positis non obtemperans, sine lege vivens: apud Athen. l. 12.

Ἀντινομοθετέω, legem fero adversum. Plut.

Διανομοθετεῖν νόμους, constituere leges. Plat. de leg.

Ἐπινομοθετέω, insuper sancio, ad leges latas aliam vel alias addo. [Plat. de Leg. lib. 6. ταῦτα δὲ πάντα ξυνιδόντες ταῖς χρείαις οἱ νομοφύλακες, ἐπινομοθετούντων καὶ τῶν ἄλλων ὁπόσα ἂν ὁ νόμος ἐκλείπῃ δι' ἀπορίαν.]

Κατανομοθετέω, legem oppono, legem obrogo. Plat.

Συννομοθετέω, unà leges fero, socius sum in ferendis legibus. Demosth. in Timocr.

Νουθετέω, (q. d. menti impono aut indo,) moneo, commoneo, commonefacio. † Xen. Pæd. p. 201. d.† Menander, Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοὶ, Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν. Luc. τοιγαροῦν ἥκω ταῦτά σε νουθετήσων. ¶ Item, reprehendo, castigo, increpo. Vide pass. sequens.

Νουθετοῦμαι, moneor, commonefio. Isocr. in enc. Busir. ¶ Item, reprehendor, &c. Plat. in Phæd. νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς.

Νουθέτημα, τὸ, monitum, monitio, admonitio. Plut. (Æschyl Pers. 832. Eurip. Phœniss. 549.)

Νουθέτησις, ipsa actio monendi: idem cum νουθεσία. Aristot. in eth.

[Νουθετητέος. Eurip. Bacch. 1254. νουθετητέος, πάτερ, Σοί τ' ἐστὶ, κἀμοὶ, &c.]

Νουθετικὸς, monitorius, pertinens ad admonitionem: ut, νουθετικοὶ λόγοι, apud Plat. et Xen.

Νουθετίζω, idem cum νουθετέω.

Νουθετισμὸς, idem cum νουθεσία, apud Menand. Pollux tamen improbat.

Decomp. Ἀνουθέτητος, qui moneri non potest: vel, qui monitionibus non emendatur. Isocr. et Plat.

Ἀντινουθετέω, vicissim admoneo.

Κατανουθετέω, commoneo. Item, monitis instituo, et moderor. Synes.

Οἰωνοθέτης, qui, prout alites videt vel volare vel pasci vel garrire, οἰωνοὺς τίθεται, i. auguria captat. Sophocl. in Œdip. Tyr.

Ὀνοματοθέτης, et ὀνομαθέτης, nominis vel nominum impositor. Plat. in Cratylo.

Ὀνομαθετέω, nomina impono.

Ὁροθέτης, finitor, qui terminos et limites alicujus agri vel regionis statuit.

Παλαίθετος, à longo tempore asservatus et reconditus.

Παλαιοθέτης, Hesych. est παλαιοπράγμων, et δραστήριος.

Υἱόθετος, adoptatus. Idem.

Υἱοθετέω, adopto: apud eundem.

Ὑμνοθέτης, q. d. hymnos aut carmina ponens: poëta. Theocrit. in Epigram.

Χειροθετέω, manus impono. Dionys. Areop.

Χειροθετεῖσθαι, exp. accipere per manuum impositionem: in can. 8. Concil. Niceni.

Ὠμοθετέω, crudum impono aræ. Il. ά.

Ὠμοθετέομαι, idem. Od. ξ'.

Ὡροθετέω, in hora natali noto et digero. Lucill. Epigr. 2.

Composita ex θήκη, itidem sine præposit.

Ἀγγοθήκη, vasorum apotheca. Athen. l. 5.

Ἀλαβαστροθήκη, vas in quo alabastra reponuntur. Aristoph. Scribitur et ἀλαβαστοθήκη, apud Suid.

Ἀργυριοθήκη, argenti et pecuniæ theca. Dicitur et ἀργυροθήκη. Poll.

Ἀρτοθήκη, locus in quo panis reponitur: panarium.

Βελοθήκη, theca ad reponenda jacula, pharetra. Hesych.

Βιβλιοθήκη, bibliotheca, libraria.

Δακτυλιοθήκη, annulorum theca. Plin. l. 3. c. 1.

Δουροθήκη, locus in quo hastæ reponuntur. Pro eodem dicitur et δορατοθήκη.

Ἐγγυοθήκη, propriè dicitur esse scrinium, in quo velut in fide-jussione nummi deponuntur et pretiosa supellex. Luc. in Lexiph. Scribitur et, ἐγγυηθήκη, et ἐγγυθήκη, apud Athen. l. 5.

Ἐδεσματοθήκη, penaria cella, seu penaria: locus ubi edulia reponuntur: qui et κυμινοθήκη dicitur, et κυμινοδόχη, et κυμινοδόχος. Poll. lib. 10.

Κυμινοθήκη, tamen, cum reliquis, potiùs est, repositorium cumini. Poll. lib. 10. c. 23. ex Nicocharmo.

Μυροθήκη, unguentorum repositorium, vas unguentarium. Suid.

Μυροθήκιον, idem. Cic. l. 2. ad Att. ep. 1.

Ξιφοθήκη, vagina ensis. Hesych.

Ὁπλοθήκη, armorum repositorium. Plut. in Symp. 7. sap.

Πινακοθήκη, tabularum repositorium: tablinum, tabularium. Et specialiter, locus ubi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. l. 35. c. 2.

Σανδαλοθήκη, locus ubi sandala seu sandalia (calceamenti id genus est) reponuntur. Poll. l. 7. c. 12. ex Menand. Misogyne.

Σκευοθήκη, vasorum instrumentorumque supellectilis repositorium. Athen. l. 11. Item armarium, vel armamentarium. Æschin. in Ctesiph.

Ὑδροθήκη, locus aquæ reponendæ destinatus. Et in navi, locus ad asservandam aquam dulcem. Athen. l. 5.

Χαλκοθήκη, locus ubi æs et ærea supellex reconditur: peculiariter, poculorum æreorum repositorium. Athen. l. 6.

Χρυσωματοθήκη, aureæ supellectilis conditorium. Idem l. 5.

Composita ex θῆμα, seu θήμων.

Εὐθήμων, ονος, ὁ et ἡ, qui est corpore bene constituto et habito. Aristot. hist. an. l. 9. Exponitur etiam, aptè seu pulchrè compositus, concinnus. (Æsch. Choëph. 82.)

Εὐθημοσύνη, ordo concinnus et elegans, apta rerum digestio. Hesiod. Erg. 2. †472.† Xen. Pæd. 8.

Εὐθημονέω, et εὐθημονέομαι, aptè et concinnè digero et dispono. Plat. de leg. lib. 6.

Κακοθήμων, qui est corpore malè constituo. Item, malè digestus, &c. oppositum τῷ εὐθήμονι.

Κακοθημοσύνη, quum res malè geruntur et disponuntur. Hesiod. ibidem. † Erg. 473.†

ΤΙ'ΚΤΩ, (F. τέξω, aorist. 2. ἔτεκον, præt. med. τέτοκα, ab inusitatio τέκω,) pario, procreo: item genero, gigno. Hesiod. in Erg. Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Hom. hym. 1. in Merc. Ἔνθεν ἅλις τέξουσι βόες ταύροισι μιγεῖσαι Μίγδην θηλείας τε καὶ ἄρσενας. Odyss. ξ'. ὃν τέκ' Ὀδυσσεὺς, quem genuit Ulysses. Plut. de aud. ὥσπερ τοῦ τίκτειν τὸ συλλαβεῖν τε καὶ κατασχεῖν τῶν γονίμων, s. πρότερόν ἐστι. † καρπὸν, de arbore. Aristoph. Nub. 1117. de viro. Hesiod. Theog. 208. et 287.† Interdum ἡ τεκοῦσα dicitur mater, genitrix. ut apud Aristot. ἀποκτεῖναι δὲ τὴν τεκοῦσαν ἀποβληθέν. Sic passim apud Eurip. et cæteros trag. (Med. 931. Phœn. 262. Soph. Tr. 95. 847. Œdip. Tyr. 1005. 1019. 1198. 1201. Metaph. Æschyl. Ch. 803.)

Τίκτομαι, parior, genero: unde, τὸ τικτόμενον, id quod paritur, partus. Item activè, idem quod τίκτω. Od. ό. Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφείδεα. Paus. in Att. λύσασθαι τὸν ζωστῆρα, ὡς τεξομένην. (Æsch. Ch. 417. Suppl. 663.)

Τέξις, εως, ἡ, partus, seu partio.

Τεκτικὸς, οῦ, ὁ, parturiens, partui vicinus. Poll. l. 2. c. 1.

Τοκὰς, άδος, ἡ, quæ peperit, et enixa est. Eurip. in Hecub. et in Med. Item, quæ brevi paritura est, gravida. ut, θήλειαι τοκάδες. Odyss. ξ'.

Τοκεὺς, έως, ὁ, parens, genitor. Il. φ'. πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε, καὶ υἱῶν. In plurali τοκέες, et Ionicè τοκῆες, Od. ά. et ξ'. πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; Sic et, τοκῆας pro τοκέας, Il. ϐ. et Hesiod. in Erg. (Æsch. Pers. 63. In Pl. συλληπτικῶς. pro Sing. ib. Ag. 780. Ch. 382. Eum. 152.)

Τοκετὸς, ὁ, partus, puerperium. Exponitur et, nativitas. Poll. l. 2.

Τόκος, ὁ, itidem partus. Iliad. ρ'. Πρωτοτόκος μήτηρ οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. (V. Eurip. Med. 1035. Phœniss. 283. Soph. Œdip. Tyr. 26. 181.) Aristot. polit. 7. ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσί τε πολλάκις καὶ διαφθείρονται πλείους. Interdum sic dicitur et id, quod partu edidit mater, seu edit: ut apud Synes. ep. 141. ¶ Metaphoricè sic appellatur fœnus, quod ex usura ad nos redit. Isocr. et Demosth. &c. † Aristoph. Nub. 1288. τόκος, usura, quam debemus alteri. Nub. 753. pro terræ fœnore. Xen. Pæd. p. 218. c.†

Τοκάω, parturio, partui sum vicina. Poll. l. 2. ex Crat.

Τοκίζω, fœnori do, fœneror. Idem l. 3. c. 9.

Τοκισμὸς, fœneratio. Aristot. polit. 1. c. 7.

Τοκιστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator. Poll. l. 3. c. 9.

Τέκος, εος, τὸ, fœtus, proles, tam parvula quàm adulta, tam animantium brutorum quàm hominum. Iliad. ϐ'. Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη. Il. ϐ'. τέκος ἐλάφοιο ταχείης. (Eurip. Med. 852. id. Phœniss. 1506. Æsch. Eum. 537.)

Τέκνον, τὸ, idem. Il. ϐ'. ἡμετέραι τ' ἄλοχοι, καὶ νήπια τέκνα. Sic et alibi apud Hom. &c. † Hesiod. Theog. 104. τέκνα Διὸς, de Musis.† (Τέκνα γαίας dicuntur flores, &c. Æschyl. Pers. 222. Soph. Tr. 607.) De prole brutorum animantium. Plut. in Per. κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας. †Xen. Pæd. l. 4. p. 90. b.†

Τεκνίον, τὸ, filiolus, filiola. Joan. 13. et ep. ejus 1. c. 4.

Τεκνόω, liberos procreo, genero, gigno. Apud Athen. l. 13. ἣν τέκνωσεν Ἔρως, θρέψεν δὲ Κόρινθος. Plut. in Per. δοκεῖ δὲ νόθον ἐκ ταύτης τεκνῶσαι. Item neutraliter, liberos habeo, peperi. Soph. in Trachin. ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσα; (V. Eurip. Med. 806. Phœniss. 19. Soph. Œdip. Tyr. 1239.)

Τεκνόομαι, gignor, nascor. Plut. in Ant. ὑφ' Ἡρακλέους τεκνωθῆναι τὸν πρόγονον αὐτοῦ. ¶ Activè apud Eurip. in Phœn. Ἐξ οὗ τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν, exp. ex quo tempore factus est pater Laius. genuit. (830. Med. 575. Æschyl. S. c. Th. 663. Soph. Œdip. Tyr. 887. 1239.)

Τέκνωμα, filius. Theocr.

Τέκνωσις, ἡ, liberorum procreatio. Thuc. l. 2. Plut. in Lyc.

Composita: ac primùm ex τίκτω, et τοκίζω, cum præpositione.

Ἀνατοκίζω, usuram renovo.

Ἀνατοκισμὸς, usuræ renovatio anniversaria. Cicer. ad Att. lib. 5. ep. ult.

Ἀποτίκτω, partu edo et enitor, partu emitto: vel, partum depono. Plut. de solert. et Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ἀπότεξις, partus, seu partio. Diosc. l. 5. c. 153.

Συναποτίκτω, (*decomp.*) unà cum partu edo.

Ἐκτίκτω, idem. Item edo in lucem. Plat. in Theæt. ἦ οὖν κυοῦμέν τι καὶ ὠδίνομεν περὶ ἐπιστήμης, ἢ πάντα ἐκτετόκαμεν;

Ἐκτοκίζω, fœnori do, fœnero. Deuteron. c. 23.

Συνεκτίκτω, (*decomp.*) unà cum partu edo: vel, ad partum confero et conduco.

Ἐντίκτω, pario in, seu intus. Et metaph. ingenero. Plat. ep. 7. μόγις ἐπιστήμην ἐνέτεκε. Plutarch. in Cæs. μειζόνων ἐνέτικτον ἐπινοίας πραγμάτων, in animo ejus pariebant et excitabant. Particip. med. ἐντετοκὼς, ingenitus, insitus. Aristoph. in Vesp. νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν,

Προσεντίκτω, (*decomp.*) insuper ingenero seu ingigno.

Ἐπιτίκτω, insuper pario. Exponitur et simpliciter, partum edo. in Pand. ἐπιτεχθεὶς αὐτεξούσιος, exp. agnatus suus hæres.

Κατατοκίζομαι, fœnore obruor et exhaurior. Aristot. Polit. 2.

Composita sine præpositione: ac primùm ex præt. med. τέτοκα.

Ἀγχίτοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. in propinquo natus.

Ἀεξιτόκος, fœtum augens. Apud Nonn. ἀεξιτόκος, dicitur pater, i. prolificus, fœtificus.

Αἰνότοκος, infeliciter natus seu genitus. Hesych.

Αἰνοτόκος, quæ infeliciter peperit, et qui infeliciter genuit. Nonn. Legitur et fœm. αἰνοτόκεια, in hac signif. apud Moschum in Megara.

Ἀλαοτόκος, cæcos aut cæcum pariens vel gignens, seu qui cæcos peperit.

Ἀλλόκοτος, (per hyperthesin dictum, pro ἀλλότοκος,) cujus partus alienus et longè diversus est à cæterorum animalium partubus, prodigiosus, monstrosus. Et generaliter, absurdus, inusitatus, rationi non consentaneus: ut, ἀλλόκοτος συνθήκη, apud Luc. Apud Plut. in Sol. ἀλλόκοτος καὶ ἄγροικος, homo peregrinis moribus præditus, et rusticus. ¶ Aliàs et, externus, extraneus, exterus.

Ἀριστοτόκος, qui optimos parit.

Ἀριστότοκος, optimo partu editus: vel simpliciter, optimus, præstantissimus; ut apud Eur. in Rheso, [907.] ὅς μ' ἄπαιδα γέννας Ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο.

(Ἀριστοκέω. Theoc. κδ'. 62.)

Δυσαριστοτόκεια, ἡ, (*decomp.*) quæ optimam quidem prolem edidit partu, sed infelici fato. Il. σ'.

Ἀρρενοτόκος, mares pariens. Diosc. l. 3. c. 131.

Ἀρρενοτοκέω, virilis sexus partum edo. Idem l. 3. c. 140.

Ἀρτίτοκος, recenti partu editus, apud Cyrill. Metaphoricè ἀρτίτοκος σελήνη dicitur nova luna.

Ἀρτιτόκος, quæ nuper peperit, quæ recentem edidit partum: apud eundem Cyrill.

Ἄτοκος, qui vel quæ fœtum non habet. sterilis. Athen. l. 9. πρόβατον ἄτεκτον, ἢ ἄτοκον. ¶ Χρήματα ἄτοκα dicuntur quæ mutuo data sunt absque usura. Plat. de leg. l. 11. et Aristot. Œcon. 2.

[Ἀτόκως. Demosth. adv. Nicostrat. τῶν δὲ κτημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρημι, ὅτι βούλει, θέντα τοῦ ἐπιλείποντος ἀργυρίου ὅσον ἐνδεῖ σοι, ἐνιαυτὸν ἀτόκως χρῆσθαι τῷ ἀργυρίῳ, &c.]

Ἀτόκιος, qui partum impedit, et sterilitatem inducit. Diosc. lib. 3. c. 140. et alibi.

Αὐτότοκος, editus, cum ipso partu, σὺν αὐτῷ τόκῳ. Æsch. [Agam. 137. οἴκτῳ γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνὰ, πτανοῖσι κυσὶ πατρὸς, αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτῶκα θυομένοισιν.]

Ἀωρότοκος, intempestivo seu immaturo partu editus.

Βελοτόκος, à quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος, seu pulegium sylvestre: ut est in append. Diosc. quod et sagittarum et partuum ejiciendorum remedium sit.

Βραδυτόκος, tardè seu serò pariens.

Δευτεροτόκος, quæ secundò peperit: vel quæ secundò parit. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 14.]

Δευτερότοκος, secundo partu editus.

Διδυμοτόκος, geminos pariens, geminam prolem uno partu edens: pro quo apud Theocr. Idyll. 1. vitiosè διδυμότοκος legitur.

Διδυμοτοκέω, geminos pario: unde, διδυμοτοκούμενοι, qui gemini uno partu eduntur. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 6. cap. 19. διδυμοτοκοῦσι δὲ καὶ πρόβατα καὶ αἶγες, διά τε εὐβοσίαν, καὶ ἐὰν ὁ κριὸς ἢ ὁ τράγος ᾖ διδυμοτόκος, ἢ ἡ μήτηρ.]

Διδυμοτοκία, geminorum partus.

Δίστοκος, quæ bis peperit vel parit.

Δίτοκος, idem. apud Anacr.

Διτοκέω, bis pario: seu gemellos pario. Aristot. hist. an. l. 6.

Δυοτοκέω, itidem bina pario.

Δύστοκος, difficulter pariens: vel, partu infelix.

Δυστοκέω, difficultur pario, ægrè partum edo. Plut. de solert. anim. Item infelices partus edo. Alcmena apud Mosch. in Meg. de Hercule, Ὧδέ ἑ δυστοκέουσα κακὰς ὠδῖνας ἄντλαν. (Δυστοκέω, κακῶς πάσχω. Aristoph. R. 1470.)

Δυστοκία, difficultas pariendi, difficilis partus.

Ἐγγειότοκος, qui in ipsa terra nascitur. Athen. l. 2. ex Theophr.

Ἐρωτοτόκος σὰρξ, amorem pariens et alliciens. Apollon.

Εὔτοκος, facilè pariens, fœcundus.

Εὐτοκέω, ῶ, facilè pario, facili partu utor.

Εὐτοκία, ἡ, facilis partus. Item fœcunditas.

Ζωοτόκος, qui vel quæ animalia parit, animal gignens. Aristot. (Theoc. κέ. 125.)

Ζωοτοκία, animalis generatio.

Ζωοτοκέω, animal genero, animal procreo seu pario. (quod dicitur ad differentiam τῶν ᾠοτόκων, apud eundem,) animale et vivum procreo seu gigno. Unde, ζωοτοκεῖσθαι, ad animalem formam pervenire.

Θεοτόκος, ου, ἡ, Dei genitrix. S. Mariæ virginis epithetum.

Θεότοκος, à Deo natus.

Θεσμοτόκος, legislator: Nonnus.

Θηλυτόκος, fœminei sexus partum edens. (Theoc. κέ. 125.) Exponitur etiam, habilis fœminæ procreandæ. [Aristot. de Generat. Animal. φαίνονται δ' οὖν μεταβάλλουσαι γυναῖκες, καὶ ἄνδρες, ὥσπερ ἐξ ἀγόνων γόνιμοι, οὕτω καὶ ἐκ θηλυτόκων ἀρρενοτόκοι.]

Θηλυτοκέω, fœminei sexus partum edo. Diosc. l. 3. c. 140. [Aristot. de Hist. Animal. ὡσαύτως καὶ βορείοις μὲν ὀχευόμενα, ἀρρενοτοκεῖ μᾶλλον· νοτίοις δὲ, θηλυτοκεῖ. μεταβάλλει δὲ καὶ τὰ θηλυτοκοῦντα, καὶ ἀρρενοτοκεῖ.]

Θηλυτοκία, partus fœmineus.

Ἰοτόκος, venenum pariens, venenatus. Oppian. de venat. l. 3.

Καλλιτόκος, pulchros edens partus, pulchram pariens prolem. Hesych.

Καρποτόκος, fructum pariens, fructiferus.

Καρποτοκία, fructus editio. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Καρποτοκέω, fructum pario, fructum fero. Idem de caus. pl. l. 5. c. 2.

Κλεψιτόκος, partum furans. Oppian. de venat. l. 3.

Κοινότοκος, communi partu editus. Soph. in Electra.

Κουροτόκος, puerpera, mater. Eurip. in Supplic. [956. Οὐδ' εὐτυχίας μέτεστίν μοι Κουροτόκοις ἐν Ἀργείαις.]

Κυοτοκία, fœtus editio. Alex. Aphrod.

Μεριμνοτόκος, curas et solicitudines pariens. Agath. l. 2. Epig.

Μογοστόκος, partus laborem suscipiens, circa partus laborans. Lucinæ epitheton, Iliad. λ'. π'. et τ': quæ parturientibus adesse fingebatur, et circa τόκους μογεῖν. ¶ De ipsa parturiente dictum exp. in partu laborans.

Μογοστοκέω, in partu vel circa partum laboro.

Μονοτόκος, quæ unum singulis partubus edit. Aristot.

Νεβροτόκος, hinnulos pariens. Nicand.

Νεοτόκος, quæ recens peperit. Eurip. in Bacch. [700. Ὅσαις νεοτόκοις μαζὸς ἦν σπαργῶν ἔτι, &c.]

Ὀλιγοτόκος, rarò et paucos pariens. [Aristot. de Hist. Animal. ὅλως δὲ ὀλιγοτόκα μέν ἐστι τὰ σελάχη, διὰ τὸ ζωοτοκεῖν.]

Ὀλιγοτοκέω, paucos edo partus.

Ὀλιγοτοκία, ἡ, paucus partus, seu parens.

Ὀξυτόκος, citò pariens, partum accelerans.

Ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum efficiens ut mulier citò pariat. Diosc. l. 2. c. 94.

Παιδοτόκος, puerpera, quæ peperit. Nonn.

Παιδοτόκος βίος, vita conjugalis, quæ liberorum procreatrix.

Παλιντοκία, mutua fœneratio: seu fœnoris dati repetitio. Plutarch. in Hellen.

Παντοτόκος, omnia pariens: epitheton terræ.

Πολυτόκος, multos pariens, partu fœcundus. [Aristot. de Hist. Animal. καίτοι ἧττον πολυτόκοι αἱ γενναῖαι τῶν ἀγεννῶν εἰσιν.]

Πολυτοκέω, multa pario: partu sum fœcundus.

Πολυτοκία, partus numerositas.

Πρωτοτόκος, quæ primùm peperit, primipara. Il. ρ'.

Πρωτότοκος, qui primo partu editus fuit, primogenitus. Lucæ 2.

Πρωτοτοκέω, primùm pario, primùm enitor.

Πρωτοτοκεύω, primogenituræ privilegia tribuo. Deuter. c. 21.

Πρωτοτοκεῖα, τὰ, privilegia, seu jus primogenituræ: ibidem. Pro eadem dicitur et πρωτοτόκια, Genes. c. 25. et Hebr. 12.

Πυρσοτόκος λίθος, q. d. lapis qui ignem parit: lapis è quo ignis elicitur. Epigr.

Σιδηροτόκος, ferrum partu edens, ferri ferax. in iisdem.

Σκυμνοτοκεῖν, catulos parere. Dicitur et de piscibus, apud Aristot. in hist. anim.

Σκωληκοτόκος, vermes pariens, vermes procreans seu generans. Aristot. et Theophr.

Σκωληκοτοκέω, vermes genero seu procreo: apud eundem Aristot. de gen. an. lib. 3.

Σκωληκοτοκία, vermium procreatio. Idem.

Ταχυτόκος, brevi tempore pariens.

Τελειοτόκος, perfectum edens partum.

Τελειοτοκέω, perfectum edo partum. Item perfectum fructum pario.

Τελειοτοκία, partus perfectus, perfecta generatio.

Τερατοτόκος, ἡ, quæ monstra parit, monstrosum portentum edens.

Τερατοτοκέω, monstrum pario, portentosum fœtum edo.

Τερατοτοκία, monstrifica partio, seu partus monstrosus.

Ὠκυτόκος, idem quod ὀξυτόκος. [Soph. Œd. Col. 721. ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται, &c. Schol. ἤγουν, ὠκυτόκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα. Herodot. Hist. lib. 4. ταύτας μὲν νῦν τῇ Εἰλειθυίῃ ἀποφερούσας ἀντὶ τοῦ ὠκυτόκου τὸν ἐτάξαντο φόρον ἀπικέσθαι.]

Ὠκύτοκον, (sc. γέννημα,) partus celer, facile puerperium. Herodut.

Ὠκυτόκιος, ad partus celeritatem conferens. ‡ Soph. Œd. C. 689.‡ idem quod ὀξυτόκιος. Diosc. l. 5. c. 173. Sic, ὠκυτόκιον φάρμακον, apud Plut. de sol. an. et apud Diosc. l. 4. c. 14.

[Ὠκυτοκεῖον. Aristoph. Thesm. 511. Ὁ δ' ἀνὴρ περιῄρχετ' ὠκυτόκει' ὠνούμενος. Schol. Bourd. Τουτέστι φάρμακα ἐπαρτικὰ καὶ παροξυντικὰ πρὸς τὸ ταχέως δηλονότι καὶ ὠκέως τίκτειν καὶ παιδοποιεῖσθαι, Schol. Biset. Φάρμακα τὸν τόκον ταχύνοντα, &c. Steph. Thes. iii. 1536. A.]

Ὠμοτόκος, crudem adhuc partum edens, partum ante maturitatem emittens. Epigr. l. 14.

Ὠμοτοκέω, fœtum immaturum pario, abortum facio. Geopon. l. 5. c. 46. Aët. l. 26. c. 46.

Ὠοτόκος, ovum partu suo edens, oviparus. Aristot.

Ὠοτοκέω, ovum pario. Plut. symp. 2. Athen. l. 2. et alibi.

Ὠοτοκία, ἡ, ovi generatio. Plut. ibidem.

Composita ex τέκνον, itidem sine præpositione.

Ἄτεκνος, ὁ καὶ ἡ, liberis seu prole carens, orbus. Hesiod. in Erg. 2. Eurip. in Hec. et sæpe alibi. [Med. 1096. Sch. ex. ἐπὶ κακῷ τεχθείς. Æschyl. S. c. Th. 834.]

Ἀτεκνία, ἡ, prole seu liberis carere, orbitas. Aristot. polit. 2.

Ἀτεκνέω, liberis seu prole careo: vel, sterilis sum.

Ἀτεκνόω, liberis et prole orbo, vel sterilem efficio: unde, ἀτεκνοῦσθαι, sterilescere. Interdum etiam, sterilem esse, Reg. l. 4. c. 2.

Δύστεκνος, liberis infelix. [Soph. Œdip. Tyr. 1248.]

Δυστεκνία, liberis infelicem esse.

Ἐντεκνέω, et ἐντεκνοῦμαι, liberos procreo in. Plut.

Ἐπίτεκνος, fœcundus. Hippocr. aphor. l. 5.

Εὔτεκνος, prole seu liberis fœlix, fœcundus vel fœcunda: ut, εὔτεκνος γυνὴ, apud Plut. in Lycurg. et apud Eurip. in Hecuba. [Phœniss. 1020. 1558.] Εὐτεκνωτάτη, prole vel prolibus felicissima.

Εὐτεκνία, ἡ, fœcunditas, quum quis multam vel egregiam prolem habet. Aristot. Rhet. 1.

Εὐτεκνέω, multa vel egregia proles mihi est.

[Κρεισσότεκνος nisi alia lectio, viz. κρεισσόνων τέκνων præferenda sit. Æschyl. S. c. Th. 789.]

Μισότεκνος, liberorum osor. Æschin. in Ctesiph.

Μισοτεκνία, odium liberorum. Plut. de l. educ.

Μονότεκνος, unicam habens prolem, cui unicus filius est, aut unica filia. Eurip. in Herc. fur.

Ὀλιγότεκνος, paucos liberos habens. Max. Tyr.

Παιδοτέκνωσις, liberorum procreatio.

Πολύτεκνος, multos habens liberos, multâ beatus prole. Poll. ex Cratino. [Eurip. Med. 558. Æschyl. Suppl. 1035.] [Prom. 137. Τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα &c. Schol. β'. τῆς παμμήτορος γῆς.]

Πολυτεκνία, multa proles, multi liberi. Aristot. Rhetor. 1.

Πολυτεκνέω, multos habeo liberos, multam sobolem procreo. Idem polit. 2. c. 8.

Φιλότεκνος, amans liberorum: seu magno amore complectens sobolem suam. Eurip. in Phœn. [927.] Φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος. Et Aristot. rhet. l. 1.

Φιλοτεκνία, ἡ, amor liberorum, quo parentes liberos prosequuntur. Plutarch.

Ἀφιλοτεκνία, (*decomp.*) liberos suos non amare.

ΤΙΛΛΩ, vellico. Odyss. ά. (de circo accipitre;) ἐν δὲ πόδεσσι Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε. Iliad. χ'. ἡ δέ νυ μήτηρ Τίλλε κόμην. Dion in Vitellio, οἱ μὲν ἐῤῥάπιζον αὐτὸν, οἱ δὲ γενείου ἔτιλλον. Item metaph. villico, vexo, mordeo. Significat et, divello seu convello, discerpo: apud Theophr. [V. Æschyl. Pers. 209.]

Τίλλομαι, idem. Iliad. κ'. τίλλον τότε χαίτας, comam vellebant. Et metaph. vexor. Aristoph. in Avib. ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται, à sycophantis vexatur et mordetur. Apud eundem in Nub. † 1083.† τέφρᾳ τε τιλθῇ, exp. vellatur, et ferventi cinere conspergatur.

Τίλμα, τὸ, linamentum concerptum, penicillus, turunda. Apsyrt. in Hippiatr. Item vulsio, vellicatio. Diosc. l. 2.

Τιλμάτιον, idem cum τίλμα, in priori signif. apud Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 5.

Τιλμὸς, ὁ, vulsio, vellicatio. Eust. [Æsch. Suppl. 846.] Est et ludus quidam. Hesych.

Τίλσις, εως, ἡ, idem in priori signif.

Τιλτὸς, ὁ, vulsus: item, concerptus: ut, τιλτὸς μοτὸς, apud Galen. ad Glauc. l. 1. Exponitur et, vulsilis, evulsilis. Τὸ τιλτὸν, (sc. λίνον,) idem cum τιλτὸς μοτὸς, apud Ægin. l. 6. ¶ At, τίλτον, est salsamenti species, apud Poll. l. 6. c. 9. ex Plat. Com. et Athen. l. 3.

Τίλαι, αἱ, parvæ quisquiliæ, seu corpuscula, quæ, infusis per fenestram radiis Solis, aëri videntur innatare: præsertim verò quisquiliæ è panno vulso evolantes: unde παρὰ τὸ τίλλεσθαι dictæ videntur. Plut. symp. 8. probl. 3. Quibus minutiores sunt αἱ ἄτομοι (sc. μερίδες.)

Τίλλων, piscis nomen est apud Aristot. Apud Herodian. l. 5. scribitur τίλων.

Composita.

Ἀποτίλλω, avello, revello: unde, ἀποτίλλεσθαι τὴν κεφαλὴν dicitur, cui capitis pili evelluntur: apud Plut. in Apoph. [Aristoph. Eccles. 719. Κατωνάκη τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας. Acharn. 157.]

Ἀπότιλμα, τὸ, id quod avulsum est, seu vellendo abstractum. Theocrit. Idyll. 15. γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν.

Συναποτίλλω, simul avello. Diosc.

Διατίλλω, pervello.

Διάτιλμα, evulsio. Epigr.

Ἐκτίλλω, evello: unde pass. apud Athen. lib. 12. κόμην πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος.

Προσεκτίλλω, (*decomp.*) insuper evello: vel, simul evello. Aristotel. in Avib.

Κατατίλλω, depilo, compilo, convello. Item evello: apud eund.

Νακοτίλτης, qui villosas pelles vellit, qui vellera vellit. Pol. ex Philem.

Νακοτιλτεῖν, vellera vellere seu tondere. Idem ex Archippo.

Νακότιλτος, velleris in modum vulsus: apud eundem, ex Cratini Dionys. Alexandro.

Παρατίλλω, compilo, depilo, vulsellâ pilos extraho. [Aristoph. R. 519.] ‡ Plut. 169.‡ Clem. Alex. Pæd. lib. 3.

Παρατιλμὸς, vulsura, pilorum evulsio, depilatio. Schol. Aristoph. [Plut. 168. Lysistr. 277.]

Παρατίλτρια, depilatrix, fœmina quæ molles homines vulsellis depilat et glabrat. Philostr. in vit. Soph.

Decomp. Ἀπαράτιλτος, qui vulsus non est, hirsutus. Lucian. de saltat. [Aristoph. Lysistr. 279. Πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος, Ἓξ ἐτῶν ἄλουτος. Schol. ut et 277. Schol. Biset.]

Περιτίλλω, circumcircà vello: vel simpliciter, vello, revello. Luc. in Somn. [Herodot. Hist. lib. 3. καὶ ἐπανείρεσθαι τὸν ἄνδρα, κότερον περιτετιλμένη ἡ θρίδαξ, ἢ δασεῖα, εἴη καλλίων.]

Ὑποτίλλω, q. d. subvello: apud Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 8. ὑποτίλαι τὴν βοτάνην, exp. subruncare herbam.

ΤΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, stercus, merda. Pol. l. 5.

Τιλάω, ῶ, caco, stercus edo: in Hippiat. Item pro, liquidum stercus edo: ibid.

Composita.

Διατιλάω, ῶ, idem quod τιλάω, caco, excerno. in Hippiatr.

Ἐντιλάω, et ἐπιτιλάω, incaco, caco in, ad, stercore seu merdâ inquino. Aristot. in Achar. [349.]

Ἱππότιλος, ου, ὁ, morbus equi, de quo Tiberius equarius medicus in Hippiatr. quo venter in nimiam excretionem laxatur.

Κατατιλάω, stercore contamino: vel, stercus emitto adversum. Aristoph. in Avib. et Ran.

Προστιλάω, idem: apud eund. in Nub. † 410.†

Σπατίλη, ἡ, idem quod τίλος. Poll. lib. 5. Gal. ὑγρὸν ἀποχώρημα. Schol. Aristoph. in Pace dicit, esse humanum stercus; accipi tamen etiam posse pro segmento corii, quod scalpro recidunt sutores. ☞ Quâ ratione à σπάτος est: aliâ παρὰ τὸ σπᾶσθαι, i. ἀποσπᾶσθαι.

ΤΙΝΑ'ΣΣΩ, F. ξω, quatio, concutio, vibro. Il. χ'. τινάσσων φάσγανον ὀξὺ, quatiens et vibrans acutum ensem. [385. Aristoph. R. 345.] Exponitur etiam, perrumpo et perfringo. in Epig. δεσμὰ τινάξας.

Τινάσσομαι, quatior, &c. Il. ό. † Hesiod. Theog. 680.† Item pro τινάσσω. ut Od. β'. Ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά.

Τιναγμὸς, οῦ, ὁ, quassatio, vibratio: item, excussio, apud Greg. Pro eodem dicitur et τίναγμα.

Ἀκίναγμα, τὸ, idem quod τίναγμα, concussio, complosio. unde apud Etym. χειρῶν καὶ ποδῶν ἀκινάγματα. Fit ex τίναγμα, pleonasmo τοῦ α, et τροπῇ τοῦ τ εἰς κ.

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, quassator, concussor, vibrator: ut, τινάκτωρ γαίας, apud Soph. [Trach. 510.]

Τινάκτειρα, in f. g. quassatrix. Æschyl. [Prometh. 923. θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον Τρίαιναν, &c. Vide Aristoph. Nub. 566. Schol. Biset.]

Composita.

Ἀμφιτινάσσω, utrinque quatio, vel undique quasso et concutio: unde, φρένας ἀμφετίναξε, mentem undique concussit aut perculit.

Ἀνατινάσσω, concutio, vel vehementer concutio.

Ἀνατιναγμὸς, concussio, emotio è loco suo in alium. Hesych.

Ἀποτινάσσω, decutio, vel excutio. Eur. in Bacc. Οὐκ ἀποτινάξεις κισσόν; Et in med. voce apud Chrysost. de sacerd. ἀπετινάξατο τὸ πνῖγος.

Ἀποτίναγμα, τὸ, id quod decutitur seu excutitur. Symm. Esa. 1.

Ἀτίνακτος, inconcussus, immotus, non agitatus. Nonn.

Διατινάσσω, discutio, quassu discutio. Et simpliciter, quatio, vibro. Eurip. in Iph. Taur. [281.] κάρα τε διετίναξ' ἄνω κάτω. [Bacch. 586. τάχα τὰ Πενθέως μέλαθρα Διατινάξεται πεσήμασιν. 605. Βακχίου Διατινάξαντος δῶμα Πενθέως.]

Δορυτίνακτος, qui hastam quatit, qui hastâ ferit. vel etiam passivè; qui hastâ feritur et pertunditur. Æschyl. [Sept. c. Theb. 159. δορυτίνακτος δ' αἰθὴρ ἐπιμαίνεται, Schol. β'. διὰ τῶν δοράτων τῶν πολεμίων κινούμενος ὁ ἀὴρ ταράσσεται.]

Ἐκτινάσσω, excutio: unde Il. π'. ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες. Item, amolior, expello.

Ἐκτιναγμὸς, excussio, quæ fit concutiendo seu quassando.

Ἐντινάσσω, incutio.

Ἐντιναγμὸς, incussio.

Συντινάσσω, concutio, conquasso. Aristot. de mundo. [Theoc. κϛ'. 90.]

ΤΙΝΘΑΛΕ'ΟΣ, ου, ὁ, calidus, fervidus: unde, τινθαλέοις ὕδασιν, apud Nic. in Alex. schol. exp. θερμοῖς. Sic, τινθαλέα λουτρὰ, Suid. sunt χλιαρὰ, nec non θερμά.

Διατινθαλέος, (*comp.*) fervidus, ignitus, candens. Aristoph. in Vesp. ἤ με κεραυνῷ Διατινθαλέῳ, σπόδισον ταχέως.

ΤΙΣ, aliud est interrogativum, aliud indefinitum.

Τίς, interrogativ. quis? et fœm. itidem τίς, quæ? Neut. τί, quod vel quid? perpetuum acutum in τί habet. Od. ή. Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Plat. in Charm. ἔστι δὲ τίς, καὶ τοῦ; Interdum dicitur ὁ τίς; ut apud Greg. in Jul. Σὺ κατὰ τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ κληρονομίας ὁ τίς; καὶ πόσος; καὶ πόθεν; ¶ Interdum idem valet quod particula nullus, absque interrogatione posita. ut apud Aristoph. in Plut. τούτου τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον; quis hac re melius quippiam inveniat? (i. nullus invenerit.) ¶ Indirecta etiam interrogatione adhibetur: ut quum apud Luc. in Demon. dicitur, ἠρώτα, τίς ἂν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ. Exponitur etiam, uter: ut Epigr. lib. 2. γνώσῃ τίς τίνος ἐστὶ Κρόνος, uter utrius sit Saturnus. ¶ Ponitur et pro qualis, qualisnam: in utrâque interrogatione. In directa, apud Demosth. τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβάλλοντας ἀνθρώπους καὶ πρὸς τοὺς δεομένους εἰμί; In indirecta apud Æsch. in Ctes. σκοπεῖτε μὴ, τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ, τίς ἐστι, non qualem se esse dicat, sed qualis sit. † τίς ποτε ὢν γενεάν. Xen. Pæd. 1. 1. 5.† [Τίς. Interrog. Cum ὅδε. Æschyl. Pers. 438. Eurip. Phœniss. 250. τίνας τούσδε. Soph. Œdip. Tyr. 2. pro Quales? 151.]

Τί, quid? Plat. in Charm. τί σοι φαίνεται. ὦ Σώκρατης; † τίποτε. Xen. Pæd. 1. 3. 10.† Exponitur et, quod: Lucæ 17. ἑτοίμασον τί δειπνήσω. Sæpe post ipsum relinquitur verbum subaudiendum. ut quum dicitur apud Luc. in Tim. τί τοῦτο; (sc. ἔσται,) Sic Xen. in Symp. Τί οὖν, εἰ καὶ μύρον τις ἡμῖν ἐνέγκαι; quid igitur dices? Dicitur et, τὸ τί; quidnam? apud Aristoph. quod expon. etiam, quare? cur? apud eundem in Plutarch. Interdum τί exp. ad quid? ad quam rem? ut apud eundem in Nub. τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον; pro, εἰς τί; Interdum ponitur pro διὰ τί; vel διατί; quamobrem? ut Xen. Pæd. 5. τοὺς μὲν ἀσθενοῦντας οἷα ὑβρίζει, τί δεῖ λέγειν; ¶ Usurpatur et in interrogatione indirecta: ut Aristoph. λέγε, τί κελεύεις. ¶ Eodem τί de substantia rei quæritur: unde expon. etiam, substantia, apud Aristot. ab aliis verò quidditas. ¶ Item aliis atque aliis particulis adjunctum significationem mutat, et interdum affirmationi, interdum negationi æquipollet, ut passim apud Xenoph. Plat. Luc. &c. videre licet. ¶ Pro eodem

τί dicitur etiam τίη, seu τιὴ, apud Poëtas: ut Od. ϛ΄. τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε Ἤγαγες; Sic dicitur alibi apud Hom. et Aristoph. † Nub. 753. τιὴ Hesiod. Theog. 35. quid, quò.† [Τί. annon. Soph. Œdip. Tyr. 585. πῶς. Æsch. Pr. 84.]

Τὶς, indefinitum et encliticum, significans, aliquis, quispiam, semper accentum, si habet, in ultimâ gravem habet, idque per omnes casus. Iliad. β΄. Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν. Thucyd. lib. 4. εἴπου τις τινὰ ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτοῦ. ¶ Junctum numeralibus nominibus, expon. circiter, ferme: ut, apud eundem lib. 8. διακοσίους μέν τινας τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτεινε. ¶ Annexum his vocibus, πᾶς, ἕκαστος, αὐτὸς, supervacaneum est. idemque facit præcedente aliquo adjectivo. ut et in ὁποῖός τις, οἷός τις, τοιόσδε τις, et aliis quibusdam: apud Thucyd. et Basil. &c. † Sic Aristoph. Nub. 1133. πᾶς γάρ τις. Xen. Pæd. l. 2. 51. c. αὐτός τις.† ¶ Aliquando τὶς dicitur pro μέγας τις. ut apud Dem. in Leptin. Μεσσήνιοί τινες εἶναι φάσκοντες. ¶ Interdum idem valet, quod πᾶς τις. ut apud Aristoph. τὶς ἀψήφιστος, ἀνιστάσθω. quod et per εἴ τις commodissimè perficias. Thucyd. lib. 7. ὅτε ἄλλοι πάντες ἔφερον, ὅ, τι τις ἐδύνατο. quisquam. ¶ Exponitur etiam, quidam, certus quidam præsertim, τὸ ὅτις. ut Basil. οὐ τόντινα ἄνθρωπον, ἀλλὰ περὶ καθόλου φύσιν δηλοῖ. ¶ Aliàs partitionibus inservit, sicut ὁ μὲν, ὁ δὲ, et alia similia. ut Aristot. rhet. 1. τισὶ μὲν δίκαιον, τισὶ δὲ οὐ δίκαιον. [Τίς. Indef. οὐ πολλοί τινες. Æsch. Pers. 510. Θελούσης, οὐδὲ πρὸς βίαν τινὸς Τιτανὶς, ἄλλη παῖς χθονὸς, καθέζετο Φοίβη. ib. Eum. 6. Luc. Som. p. 4. Soph. Aj. 1284. Cum Sch. Æschyl. Pr. 697. Suppl. 56. 310. Theoc. ιϛ΄. 10.]

Τὶ, similiter significat, aliquid, quippiam. † τούτων τι, horum aliquid, quidquam. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† ¶ Ponitur et pro μέγα τι. Ut apud Plat. in Apol. Socr. οἴονταί τι εἶναι, ὄντες οὐδενὸς ἄξιοι. ¶ Frequentissimè redundat, tum apud Homer. tum apud Thuc. &c. ¶ Significat etiam, quiddam, quoddam, quiddam certum, nonnihil Interdum et, pars: ut quum dicitur, τό, τι, τό μέν τι, τόδε τι, apud Plat. et Aristot.

Composita.

Ὅστις, quis, quisnam. † ὅστις γεγένημαι, quis factus sum, quàm mutatus. Xen. Pæd. 1. 4. 12.† Fœm. ἥτις, quænam. Neutr. ὅ, τι, quod, quódnam. Plutarch. in Lyc. ἐρώτημα προὔβαλεν, ὅστις ἄριστος ἐν τοῖς ἀνδράσι. Thucyd. lib. 8. ἠρώτα ἕνα ἕκαστον, ἥντινα ἐλπίδα ἔχει σωτηρίας. Apud Isocrat. ad Mityl. οὐκ οἶδα, ὅ, τι δεῖ πλείω λέγειν, expon. quànam de caussa. Pro ὅ,τι poëticè dicitur ὅ,ττι. Odyss. ξ΄. Ὅ,ττι μάλιστ᾽ ἐθέλεις, δοίη Ζεύς. ¶ Interdum ὅστις significat, quisquis, quicunque, quilibet. Ut Aristoph. in Vesp. προσκαλοῦμαί σ᾽ ὅστις εἶ, πρὸς τοὺς ἀγορανόμους. Callim. hym. in Dian. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον, Ἥντινα λῇς. In qua signif. dicitur et, ὅστις ἂν, ὅστις δὴ, et ὁστισοῦν. apud Thucyd. &c. † οὐδ᾽ ὁτιοῦν. Xen. Pæd. 1. 6. 12. ἀλλ᾽ ὁτιοῦν, aliud quidquam. ib. §. 19. ὁτιοῦν ἀγαθὸν, quodnam ullum. l. 5. p. 129. d.† Sic, ὅστις ποτὲ, quicunque, vel quicunque tandem. Luc. in Herm. ἥτις ποτ᾽ ἐκαλεῖτο. Exponitur tamen et, quisnam. ut apud Isocrat. θαυμάζειν ὑμᾶς οἶμαι, ἥντινά ποτε γνώμην ἔχω. ¶ Ὅστις expon. etiam, siquis: ut apud Nic. in Therm. Ἢ καὶ ἀπὸ σπληδοῖο φαείνεται, ὅστις ἐπαύρῃ, si quis attrectet. Sic, ἐὰν ὁστισοῦν, apud Plat. de leg. [V. Æschyl. Pers. 835. Eum. 285. V. Eurip. Med. 220. 295. Phœniss. 466. Soph. Tr. 837. Theoc. ιϛ΄. 60.]

Ὅτις. poëticè, idem quod ὅστις, quis vel qui. ut Od. ώ. Οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν ὅτις ὑποχείριος ἔλθῃ, aurum quod in manus meas venerit. In accusativ. ὅτινα pro ὅντινα ut Od. θ΄. Τῶν δ᾽ ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει, quem vel quemcunque animus jusserit.

Οὔτις, ὁ et ἡ, nullus, nemo. Il. ά. οὔτις χεῖρας ἐποίσει. ¶ At Οὖτις, ficto nomine, vocatur Ulysses. Od. ί.

Οὔτιδες, αἱ, appellatæ fuerunt Chrysippi παραλογισμοὶ, i. captiosæ quædam argumentationes.

Οὐτιδανὸς, (per pleonasmum syllabæ δα,) q. d. qui nihil est, homo nullius pretii. Il. ά. et Od. ί. [Æsch. S. c. Th. 367.]

ΤΙ'ΤΑΝΟΣ, ου, ἡ, calx. Luc. in opusculo περὶ τοῦ ἐνυπνίου inscripto, τιτάνου καταγέμουσα. Idem de hist. scrib. ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τοὔνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος. Apud Gal. τίτανος ἀκατάσβεστος, calx viva. ¶ Apud Hesiod. in Asp. Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ, λευκῷ τ᾽ ἐλέφαντι, Ἠλέκτρῳ θ᾽ ὑπολαμπὲς ἔην. Poni existimatur pro gypso. ¶ Masculino etiam genere, sed raró, usurpari tradit Suid.

Τιτανόομαι, οῦμαι, unde, τιτανωμένος, (neglectâ reduplicatione, ob κακοφωνίαν,) calce oblitus vel gypso, gypsatus. Hesych.

Τιτανωτὸς, pro eodem, apud eundem.

ΤΙΤΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, mamma, mammilla, μαστός. Gal. ad Glauc. Propriè de mulieribus dici scribit Pol. l. 2.

Τιτθίον, ου, ὁ, Aristoph. in Ran. [415.] et in Plut. ‡ Acharn. 1197.‡

Τίτθη, ἡ, sive τιτθὴ, idem quod τιτθὸς, μαστός. Hesych. ¶ Item nutrix, τροφός. nimirum quæ mamillas præbet infantibus lactentibus. Aristot. rhet. 3. ubi Democr. εἰκάζει τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. Plut. in lib. περὶ ἀοργ. ὥσπερ αἱ τίτθαι πρὸς τὰ παιδία λέγουσι, Μὴ κλαῖε, καὶ λήψῃ. ¶ Item, avia, matris mater.

Τιτθὶς, ίδος, ἡ, nutrix: ut exp. apud Syn. epist. 3. ¶ Item, soror matris, vel patris, matertera, amita. apud Plut. in Probl. Rom. et Poll. lib. 3.

Τιτθεύω, f. σω, nutrio.

Τιτθευόμενος, exp. lactens.

Τιτθεία, ἡ, nutritio, item cura, tractatio, ἐπιμέλεια, Suid. Demosth. ἀπὸ ταύτης τῆς τιτθείας, quia mater fuit mea nutrix.

Τιθὸς, idem cum Τιτθός.

Τιθὴ, ἡ, idem quod τιτθὴ, nutrix. Plat. Polit. 1. εἰπέ μοι, τιθή σοί ἐστι; habésne nutricem?

Τιθεύω, idem quod τιτθεύω. Plut. in Lyc. τὴν τόν Ἀλκιβιάδην τιθεύσασαν.

Τιθευτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutricator: in Sibyll.

Τιθηνὸς, οῦ, ὁ, nutritor, nutritius, educator: Hesych. Item in fœmin. gen. nutrix. apud Dionys. Long. et lib. 2. Reg. cap. 4. Dicitur etiam de terra altrice.

Τιθήνη, ἡ, nutrix. Iliad. ζ΄. Plut. symp. 3. et apud Athen. lib. 4. et 10. ¶ At τιτήνη, apud Hesych. exp. regina.

Τιθηνία, nutricatio. Joseph.

Τιθηνίδια, τὰ, q. d. nutricalia: festi nomen apud Athen. l. 4.

Τιθηνέω, ῶ, nutrio, nutricor, pro quo Plautus, nutrico. Phalar. in ep. ad filium. Apud Xen. Pæd. 8. τιθηνεῖν τινα, nutricis in modum tractare, aut demulcere. Metaph. apud Joseph. de antiq. Jud. γῆν τιθηνεῖν, terram excolere.

Τιθηνεῖσθαι, activè, pro τιθηνεῖν. apud Greg. de homine, et Basil.

Τιθήνημα, τὸ, id ipsum quod nutritur: apud Athen. l. 12.

Τιθήνησις, ἡ, nutritio, educatio: apud Theophr. de caus. pl. l. 1.

Τιθηνητὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutritius: in Epigr. Cujus fœmin τιθηνήτειρα, nutrix: in iisdem.

Τήθη, ἡ, idem quod τιθή. apud Suid. et Eustath. ¶ Item, avia; apud Aristoph. in Acharn. Athen. l. 13. et Plut. symp. 8. probl. 9. Exponitur etiam, amita, seu matertera, i. patris aut matris soror; Suid. Hesych. Eust. Poll. ¶ Hinc comp. ἐπιτήθη, abavia, Eustath. ¶ Et, προτήθη, avi seu aviæ mater.

Τηθὺς, ύος, ἡ, dicitur terra, teste Eustath. quoniam est communis omnium nutrix; Iliad. ξ΄. alma mater, μήτηρ τηθύς. Tethys tamen à Latinis Poëtis pro mari potius accipitur quàm pro terra. quòd ea conjunx ficta Neptuni, fluviorum et nympharum mater. † Pro mari, Hesiod. Theog. 136. ut ibi ex Schol. liquet.† ¶ Θέτις, ιδος, ἡ, Nerei filia, etiam pro mari, ut ostendit orthographia, huc non pertinet, sed ad Τίθημι. Dat. Θέτι, pro Θέτιδι, semel apud Herodot. legitur.

Τῆθος, εος, τὸ, ostreorum quoddam genus: ut scribit Eust. Iliad. π΄. cujus loci meminit et Athen. lib. 1. Vide et Aristot. hist. anim. lib. 4. c. 6.

Τηθὶς, ίδος, ἡ, avia. item, τιτθὶς, amita, matertera. Suid. Eustath. et Ammon.

Τηθέλης, ου, ὁ, qui à sua avia nutritus et educatus fuit.

Τηθαλλαδοῦς, idem: apud Hesych. Poll. et Etym. Ab Hesych. exponitur etiam, σπάταλος, deliciosus, luxuriosus: quales esse solent qui ab avis seu aviis aluntur delicatiùs. Dicitur etiam de stolido et fatuo: apud Eust.

Τηθία, et τηθίβιος, apud eundem. Eust. pro vetula, quam matris aut aviæ nomine reverentiæ caussa dignamur.

Τιθύμαλος, ου, ὁ, et τιθυμαλὶς, ίδος, ἡ, tithymalus: herba lactaria, de qua Diosc. l. 4. c. 255.

Τυτθὸς, οῦ, ὁ, parvus, pusillus: (ἀπὸ τοῦ τιτθοῦ, mutatione literæ ι in υ, Etym.) Il. ζ. ἔτι τυτθὸν ἐόντα, adhuc parvulum, aut infantem, βρέφος, et à mammillis hærentem. Hinc et, τυτθὸν βρέφος, quasi adhuc ὑποτίτθιον. ¶ Iliad. ά. νῦν δ᾽ οὐδέ με τυτθὸν ἔτισσεν, ne minimùm quidem me honoravit. neutr. adverbial. positum. † τυτθὸν, adv. paululùm. Sic τυτθὸν ἀπ᾽ &c. Hesiod. Theog. 62.† [V. Æschyl. Pers. 364. Nam ibi τυτθὰ poni pro μόλις Sch. ait. Æschyl. Ag. 1615.]

Composita.

Ἀπότιτθος, à matris uberibus amotus. Phil. de vita M. l. 1. θᾶττον οὐκ ἀπότιτθος γίνεται, ocius mammâ non depellitur.

Ἐκτιθεύω, enutrio, educo. [Ἐκτιτθεύω. Aristot. de Hist. Animal. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ βδαλλομέναις ἤδη πρεσβυτέραις προῆλθε, καὶ τοσοῦτον ἤδη τισὶν ὥστ᾽ ἐκτιτθεῦσαι τὸ παιδίον.]

Ἐκτιθηνέω, ῶ, idem.

Ἐπιτίτθιος, infans lactens. Epigr. l. 2. et apud Theocr. Idyll. 25.

Καλοτίθηνος, bene nutritus, et, bene nutriens. Hesych.

Ὁμότιτθος, eâdem usus nutrice: Poll. ex Dinarcho.

Ὀρθοτίτθιος, dicitur puella habens rectas seu arrectas mammillas: quibus opponuntur pensiles.

Ὑποτίτθιος, q. d. qui est sub mammilla: qui adhuc è mammilla pendet et lactet. ut, ὑποτίτθια παιδία, seu βρέφη, Suid. et Eust.

ΤΙΤΙ'ΖΕΙΝ, dicitur de voce, quam edunt aves, vel potiùs pulli avium: ἁπλῶς μὲν τιτίζουσιν οἱ νεοσσοὶ, κατεσθιόμενοι δὲ τρίζουσιν, inquit Eust. ex veterum sententia. Existimatur autem ab hoc verbo derivatum esse vocabulum τίτις, quod de quadam avicula dicitur, aut generaliter quamlibet aviculam significat.

Τιτυβίζειν, dicitur de hirundinibus, vel de perdicibus, secundùm alios, Hesych. et Eust. Apud Athen. l. 9. scribitur τιττυβίζειν, de perdicibus. Pro eodem scribitur et τιτύζειν.

ΤΙΤΡΑ'Ω, seu τίτρημι, et τιτραίνω, (fut. τρήσω, tanquam à τράω,) perforo, terebro. idem quod τερέω, suprà. ☞ Eaque conjunctæ etymologiæ sunt. Theophr. hist. pl. l. 2. περιορύξας τὸ στέλεχος, καὶ τιτράνας ὅσον παλαιστιαῖον. ¶ Dicitur et τετραίνω pro τιτραίνω, apud eundem hist. pl. l. 5. Unde Aorist. 1. τέτρηνα. Il. χ΄. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης.

Τιτράομαι, et τιτραίνομαι, perforor. Diosc. l. 5. c. 77. τιτρᾶται λεπτῷ τρήματι. Præt. perf. τέτρημαι, perforatus seu pertusus sum. Alex. Aphr. Prob. lib. 2. τὸ γὰρ ὀπτικὸν νεῦρον τέτρηται. Hinc partic. τετρημένος, perforatus, pertusus: ut, εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, apud Xenoph.

Τρῆμα, τὸ, foramen: Diosc. l. 5. c. 77.

Τρηματόεις, εντος, et τρηματώδης, εος, ὁ, multis foraminibus pertusus, multa habens foramina. in Epigr. et apud Aristot. hist. an. l. 1.

Τρῆσις, εως, ἡ, perforatio, perfossio et trajectio quæ fit terebrâ.

Τρητὸς, perforatus, foramina habens. Ut, τρητοῖο λίθοιο, apud Homer. Od. ν΄. [Τρητὸν λέχος dicitur. Il. γ΄. 448.] Et, τρητοῖο Νεμείης, Hesiod. in Theog. † 331.†

Τρανὸς, perspicuus, manifestus, apertus: metaph. ab iis ducta, quæ ita perspicua sunt et aperta, ac si perforata et pertusa essent. Plut. Symp. l. 8. οὐδὲν οὖν τρανὸν, οὐδὲν ἔναρθρον, οὐδὲν εὔσημον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσι. Esa. 36. γλώσσας νηπίων ἔθηκε τρανάς.

Τρανὴς, idem cum τρανός. Soph. in Ajace, et Aristot.

Τρανῶς, manifestè, apertè, disertè. Eurip. in Rheso: πολλὰ γὰρ εἰπὼν, Οὐδέν γε τρανῶς ἀπέδειξας. [Æsch. Ag. 1380. Eum. 45.]

Τρανόω, reddo clarum et perspicuum, declaro, manifesto. Phil. de vit. M. lib. 2. ἅπερ δὴ μόνα μάλιστα τρανώσειν ἔμελλεν ἐμφαντικῶς τὰ δηλούμενα. Item, illumino, illustro: apud Greg. de Theol.

Τρανωτικὸς, explanatorius, declaratorius: vel, illustratorius: apud eundem.

Τρανέω, idem cum τρανόω, explano, declaro: ut in carmine quodam de laudibus Davidis: Τρανεῖ τὰ κρυπτὰ τῶν θεοῦ μυστηρίων.

Τράμη, vel τράμις, podex: τρῆμα τῆς ἕδρας. Aristoph. dicta est τράμις secundùm quosdam, et ea linea quæ medium scrotum dividit in duas partes. Etym. Poll. Hesych. quæ aliàs ὄῤῥος. Poll. τὰ ἰσχία.

Διάτραμις, (comp.) Hesych. est. ὁ διεῤῥωγὼς τὴν τράμιν. Polluci est depygis, depressas nates habens. λίσπος, et λισπόπυγος.

Composita: ac primùm ex τιτράω.

Ἀμφίτρητος, ὁ καὶ ἡ, utrinque perforatus, utraque parte pertusus.

Ἀμφιτρὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem: apud Nonn.

Ἀνατιτράω, seu ἀνατιτραίνω, idem quod τιτράω, unde apud Diosc. l. 1. c. 80. ἅπερ (πρίσματα) ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀνατιτρᾶται.

Ἀνάτρησις, perforatio, perfossio. Plut.

Ἀνάτρητος, ὁ καὶ ἡ, perforatus, pertusus: Synes.

Ἄτρητος, qui pertusus non est, non perforatus seu perterebratus. Aristot. hist. an. l. 1. Peculiariter ἄτρητος dicitur, cui meatus ani coaluit.

Ἀτρήτως, more eorum quæ foramine carent, sine foramine.

Διατιτράω, et διατιτραίνω, seu διατετραίνω, perforo, perterebro, pertundo. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 11. et Herodian.

Διάτρησις, perforatio, pertusio. Item pro foramine. Herod.

Διάτρητος, perforatus, foraminibus pertusus. Damasc. Exponitur etiam, tornatilis, torno factus.

Εὐθύτρητος, in rectum perforatus, recta habens foramina. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Εὐρύτρητος, lata et ampla habens foramina.

Εὔτρητος, et poët. ἐΰτρητος, bene seu eleganter perforatus: ut, ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι. Il. ξ΄. Item, multis pertusus foraminibus: ut, εὔτρητον πέδον, in Epigr. Accipitur et pro εὐρύτρητος, lato ore hians: ut, εὐτρήτου χοάνοις. apud Hesiod. in Theog. † 863.†

Κατατιτράω, seu κατατιτραίνω, idem quod διατιτράω. unde, κατατετρημένη ῥίζα. apud Diosc.

Κατάτρησις, perforatio: item excisio. Exponitur et, foramen.

Ὁμότρητος, unà perforatus, unà penetrabilis. Nonn.

Περιτράω, seu περιτραίνω, circumforo, circumquaque perterebro et pertundo.

Περίτρητος, circumquaque pertusus seu terebratus. Vitruv. l. 1. c. 2. et l. 10. c. 17.

Πολύτρητος, multa habens foramina, multiforis seu multiforus. Od. χ΄. Diosc. l. 2. c. 213.

Συντιτράω, seu συντράω, itidem perforo.

(Συντετραίνω, διατορέω, διακομίζω. Æsch. Ch. 449.) [Herodot. Hist. lib. 2. σχεδὸν μὲν ἀλλήλοισι συντετραίνοντας τοὺς μυχοὺς, &c.]

Σύντρησις, perforatio. Item foramen. Aristot.

Σύντρητος, perforatus. Gal.

Ὑποτιτράω, seu ὑποτιτραίνω, subtus perforo et pertundo.

Ὑπότρητος, subtus perforatus et pertusus. Athen. l. 4.

Composita ex τρανὸς, et τρανόω.

Ἀτράνωτος, qui declaratus et manifestatus non est, obscurus. Dionys. Areop.

Διατρανόω, idem quod τρανόω.

Περίτρανος, idem cum τρανός. ut, περίτρανα λαλεῖν. Plutarch. de lib. educ.

ΤΙΤΡΩ΄ΣΚΩ, (f. τρώσω, tanquam à τρόω, vel τρόω seu τρῶ, quod Eust. per syncopen ex τείρω factum dicit,) vulnero, cutem telo pertundo seu perfodio. Plut. in Art. ἐπ' αὐτὸν ἐξακοντίσας, διὰ τοῦ θώρακος ἔτρωσε στῆθος. Metaph. apud eundem de aud. αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. ¶ Item lædo, damnum infero: in qua signif. τρώω dicitur. Od. φ΄. Οἶνός σε τρώει μελιηδής. Il. ψ΄. Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατά θ' ἅρματα ἄξῃς.

Τιτρώσκομαι, et τρώσκομαι, vulneror. (Æsch. Ag. 877.) Herodian. l. 7. οἱ δὲ βαλλόμενοι καὶ τιτρωσκόμενοι κακῶς ἀπηλλάγησαν. Xen. Pæd. 3. τοὺς δὲ τετρωμένους, ἰατροὺς καλέσας, θεραπεύειν ἐκέλευσε. Metaph. apud Herodian. l. 5. ὑπὸ φήμης τὰς ψυχὰς ἐτρώθησαν, animi eorum illo rumore exulcerati erant. Item, lædor, damnum accipio. Il. μ΄. στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω. Τρώσκομαι autem apud Hippocr. legitur: apud quem de morb. mul. lib. 2. Gal. etiam expon. ἐκτιτρώσκω, aborto.

Τρῶμα, τὸ, vulnus. Hesych. Item, clades, damnum, detrimentum. schol. Hom. et Gal. Pro eodem dicitur et τρώμη, teste Eust. qui et Ionicum esse ait, significans τὴν τρῶσιν.

Τρωματίζω, vulnero.

Τρῶσις, εως, ἡ, vulneratio. Exponitur etiam, vulnus, ictus.

Τρωτὸς, vulneratus. Item, læsus, vel qui vulnerari lædive potest. Eurip. in Hel. Οὕτω σιδήρῳ τρωτὸν οὐκ ἔχει δέμας.

Τραῦμα, τὸ, (tanquam à τραύω,) in communi linguâ idem quod τρῶμα. Plutarch. de Deo. Socrat. λαβὼν μὲν εἰς τὴν κεφαλὴν οὐ μέγα τραῦμα, δοὺς δὲ πολλά. Xen. Pæd. 5. τραύματα ἐπιδεδεμένους, quibus vulnera obligata erant. Item, clades, strages, detrimentum bello acceptum. Luc. de hist. scrib. ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα. (Æsch. Ag. 875.)

Τραυματικὸς, ad vulnus seu vulnera pertinens, vulnerarius: i. vulneribus sanandis aptus. Ut, τραυματικαὶ ἀντίδοτοι, apud Diosc. lib. 1. c. 131. Et, τραυματικὴ ῥίζα, apud eund. l. 2. c. 4.

Τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus, saucius. Thuc. l. 8. Theophyl. ep. 54.

Τραυματίζω, vulnero, saucio. Demosth. pro cor. τινὰς δὲ καὶ τετραυματίκασι. Epigr. l. 5. οὐδένα γὰρ πώποτ' ἐτραυμάτισε.

Τραυματίζομαι, vulneror, &c. (Æsch. Eum. 246.) Thucyd. lib. 3. τραυματιζόμενος ὑπ' αὐτῶν.

Composita.

Ἀτραυμάτιστος, invulneratus, qui vulnus non habet. item, vulnerabilis. Lucian.

Ἄτρωτος, ὁ καὶ ἡ, invulneratus, illæsus: vel qui vulnerari et lædi nequit. Plat. de symp. χρήμασί γε πολὺ μᾶλλον ἄτρωτος ἦν πανταχῇ, ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας. (Eurip. Phœniss. 551. Cum Gen. Philostr. l. 1. c. 11.)

Ἀτρώτως, sine vulnere, vel invictè. Hesych.

Ἀτρῶς, idem quod ἄτρωτος. Suid.

Ἐκτιτρώσκω, abortum facio, abortum infero. Diosc. lib. 5. τοῦτο καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, fœtus immaturos expellit. Sic et alibi apud eundem.

Ἐκτρωσμοὶ, οἱ, abortiones usque ad quadragesimum diem. Aristot. lib. 7. de hist. anim.

Ἔκτρωμα, abortus. Hippocr. Aph. l. 4.

Ἐκτρωματιαῖος, abortivus.

Ἐκτρωματισμὸς, et ἔκτρωσις, ipsa actio abortandi. Aristot. hist. anim. lib. 7.

Ἐκτρωτικὸς, abortivus. Ἐκτρωτικὴ δύναμις, vis et facultas partum seu abortum ejiciendi. Plut.

Κακότρωτος. (Æsch. Ag. 565.) ‡ κακόστρωτος habet Stanl.‡

Κατατιτρώσκω, vulnero, saucio: vulneribus conficio.

Νεότρωτος, recens seu nuper vulneratus. Etym.

Νευρότρωτος, qui vulneratos seu saucios nervos habet.

(Παιδότρωτος. Æsch. Eum. 499.)

Συντιτρώσκω, simul vulnero: vel idem quod τιτρώσκω. Plut. in Alcib. ἔκοπτε τὰς ναῦς καὶ συνετίτρωσκε τῶν ἀνδρῶν ἐκνεόντων.

ΤΙΤΥ΄ΣΚΟΜΑΙ, intentissimè dirigo, ut certum ictum inferam, collimo, dirigo ad scopum. Iliad. β΄. τῷ δ' ἐπιτοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι, λάεσσί τ' ἔβαλλον. Item passiva significatione dicitur aliquid τιτύσκεσθαι. ut, Ἐγχείη δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, in eum dirigebatur, vel directa deferebatur. Exponitur etiam, paro, ἑτοιμάζω. ut, τιτύσκομαι φρεσὶν, apud Homer. sequente infinitivo. (Batrach. 214. Theoc. κζ΄. 88.)

ΤΙ΄ΦΗ, frumenti genus: de quo Theophr. hist. l. 1. c. 1. et lib. 4. de caus. et Aristot. hist. l. 8.

ΤΙ͂ΦΟΣ, εος, τὸ, palus, udis, uliginosus locus. Apoll. Arg. l. 2. κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος. (Theoc. κέ. 15.) Ab Hesych. exp. ἕλος, palus.

Τίφια, τὰ, aves palustres: apud eundem.

ΤΙ΄Ω, F. τίσω, honoro, in honore habeo, magni æstimo: interdum et, carum habeo. Odyss. ν΄. ὅτι με βροτοὶ οὔτι τίουσι Φαίηκες. Il. ν΄. ὁ δέ μιν τῖεν ἶσα τέκεσσι, tanto habuit in pretio, et tam dilexit, quàm natos suos. † Hesiod. Asp. 9. τινὰ κατὰ θυμόν.† Legitur et imperfect. Ionicè ἐτίεσκον, pro ἔτιον, Odyss. χ΄. Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. ¶ Item, punio, vindico, ulciscor: in qua signific. usitatior est vox media: ut Odyss. μ΄. Τίσαι δὴ ἑτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, Οἵ μευ βοῦς ἔκτειναν. Odyss. γ΄. ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα. Ibidem, Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς. Et cum accus. rei, apud Hesiod. in Asp. † 17.† Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων. † et Theog. 165.† Item, persolvo, solvo, luo. Iliad. ά. Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι. Od. ξ΄. Ἀλλὰ δίκην τίουσι, dant seu luunt pœnas. Sic et alibi apud Homerum, &c. ¶ Τίειν χάριν, gratiam referre. Apoll. 2. (Τίω δίκην. Eurip. Med. 768. Æschyl. Ag. 540. 1438. 1489. Ch. 275. 627. Soph. Œdip. Tyr. 830. Cum Acc. Pers. G. Rei. Il. γ΄. 368.)

Derivata à τίω, honoro.

Τίομαι, in honore et pretio habeor, magni æstimor, color. Iliad. ί. ν΄. et τ΄. θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ. Odyss. ή. Καί μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη. Hinc particip. τετιμένος, honoratus, in pretio habitus; Il. ώ. Significat etiam τίομαι idem quod τίω, apud Hesiod. in Theog. † 428.† Ζεὺς τίεται αὐτήν. (ἐτίσατο λώβην. Soph. Aj. 182. Eurip. Med. 1318. Æsch. Ag. 546. Ch. 397.)

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, cultus, qui aliis exhibetur: ut, τιμὴ τῶν νέων πρὸς τοὺς γέροντας, Plut. in Apophtheg. Lacon. † Xen. Pæd. 1. 5. 9.† Item, honor, i. dignitas parentum, magistratus, et virorum præstantium. Iliad. ε΄. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Thucyd. lib. 2. καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν. Dicitur, ἄγειν et ἔχειν τινὰ διὰ τιμῆς, in honore habere aliquem, apud Synes. Et pro eodem, ἄγειν ἐν τιμῇ, apud Plut. † τιμὴν ἔχων προσάγειν τοὺς &c. Xen. Pæd. 1. 3. 7.† ¶ Peculiariter τιμῆς nomine intelligitur imperium, magistratus, teste Aristot. Polit. lib. 3. c. 7. Apud quem l. 5. c. 6. οἱ ἐν τιμαῖς ὄντες, iidem sunt qui aliàs οἱ ἐν ἀρχαῖς ὄντες. ¶ Item, τιμὴ, pretium, quo res aliqua æstimatur. Demosth. in Tim. τιμὴν ἀπέδωκε φιαλῶν. Sic et alibi, apud eundem, et Aristot. † Τιμαὶ, *honores* vel *administrationes, dignitates*; discrepat tamen ab ἀρχαί. Xen. Pæd. 1. 2. 15. τιμαὶ exp. a Scholias. Hesiod. Theog. 74. per πολιτείας, διαιτήματα, &c.† (Æschyl. Eum. 203. 209. 227. 228. 627. Pl. Soph. Œdip. Tyr. 929.)

Τιμήεις, εντος, ὁ, honoratus, honorabilis, qui in honore et pretio habetur, Odyss. ν΄. et ϑ΄. In accus. pro τιμήεντα dicitur τιμῆντα, Il. σ΄.

(Τιμός. Æsch. Ch. 916.)

Τίμιος, idem. Herodian. l. 6. Thuc. l. 8. (Eurip. Phœniss. 508.) De rebus inanimis quoque dicitur, et itidem exp. honore dignus, item pretiosus. Plutarch. de Educ. lib. πλοῦτος δὲ τίμιον μὲν, ἀλλὰ τύχης κτῆμα. † Comparat. apud Xen. Pæd. p. 221. a.† (Τιμιώτατος. Eurip. Phœniss. 396.)

Τιμίως, magno pretio, carè.

Τιμιότης, ητος, ἡ, q. d. honorabilitas, pretiositas. Exponitur et, nobilitas, excellentia, pretium. Apoc. 18.

Τιμαδία, Hesych. est, μικρὰ τιμή.

Τιμάω, f. ήσω, honoro, honore afficio, in honore et pretio habeo, magni æstimo. Iliad. ψ΄. ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. Sic Odyss. ί. θεὸν ὡς τιμήσουσι. Æschin. in Ctesiph. πότερον τοῦτον τιμήσετε, ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς ἀτιμάσετε; † Xen. Pæd. 1. 3. 6. et 7. et 1. 4. 25.† Et cum dat. rei qua honoramus aliquem. Plutarch. Sym. lib. 1. Τιμῶμεν ἕδρῃ τε, κρέασίν τε, ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν. † στρεπτοῖς ἐτίμα. Xen. Pæd. 1. 3. 3.† ¶ Item, æstimo. Cum genit. Aristid. τιμῆσαι τῆς ἀξίας, digno pretio æstimare. Cum præposit. πρὸ, Greg. τιμῶ πρὸ πολλῶν χρημάτων, multis pecuniis præfero et antepono. Cum genit. et accus. exp. etiam, dignum judico. Frequentiùs tamen in voce media. Construitur et cum dat. pers. et genit. rei. subaudito accus. δίκην, litem. Demosth. οὐθ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ, ἢ ὅσον &c. (V. Æsch. S. c. Th. 722. Ag. 254. Ch. 507. Eum. 1032.)

Τιμάομαι, honore afficior, in honore et pretio habeor. Plutarch. in Politic. præcept. τοῦ τιμᾶσθαι τὸ τιμᾷν πολλάκις ἐστὶν ἐνδοξότερον. ¶ Item æstimor, Xenoph. in Sympos. ¶ In voce media idem significat quod τιμάω, honoro. Odyss. τ΄. Οἱ δή μιν περὶ κηρὶ θεὸν ὡς τιμήσονται. ¶ Et pro τιμάω, æstimo. Xenoph. Pæd. 2. μείζονος αὐτὰ τιμῶνται οἱ λαμβάνοντες, pluris æstimant. Cum genit. et accus. Chrysost. de offic. episc. πολλοῦ τὴν ἡμετέραν τιμώμενος φιλίαν. ¶ In eadem constructione expon. etiam, dignum judico, dignum censeo. Luc. in Cauc. τιμησαίμην ἂν ἐμαυτὸν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Cum dat. pers. et genit. rei, subaud. accus. δίκην, mulctam, apud eund. ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, qui coquum cruce mulctandum esse censeat. Sic et apud Plat. et Dem. (Æsch. Ag. 590. Soph. Œdip. Tyr. 1226.)

Τίμημα, τὸ, pretium, æstimatio. Eurip. Interdum, litis æstimatio, mulcta. Unde, τίμημα ποιεῖσθαι, mulctam irrogare, apud Demosth. Et pro eodem, τίμημα ἐπάγειν, apud eundem. Item, τίμημα ἐπιτιθέναι, apud Æschin. de malè gest. leg. pro quo et, τίμημα ἐπιγράφειν dicitur, apud Aristoph. in Plut. (Æsch. Ch. 509.)

Τίμησις, εως, ἡ, honoratio, honoris delatio. Item, litis æstimatio: unde, τίμησιν ποιεῖσθαι, idem cum, τίμημα ποιεῖσθαι, apud Æschin. in Ctesiph.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ, æstimator litium.

Τιμητικὸς, propensus ad honorandum, qui libenter honorat. Plut. in Consol. ad Apoll. Τιμητικὸν πινάκιον, tabella in qua τιμηταὶ suum scribebant suffragium. Aristoph. in Vesp.

Τιμητὸς, ὁ, honorabilis, qui talis est, ut honorari aut æstimari debeat. ¶ Τὸ τιμητὸν, idem quod τίμημα, æstimatio litis. Demosth. in Aphob.

Composita: ac primùm ex τίω.

Ἀτίζω, nullo dignor honore, aspernor: vel, ignominiâ afficio, honorem derogo. Apoll. Arg. l. 2. Ἀλλὰ Διὸς δείδοικα δίκην ἰθεῖαν ἀτίσσαι. Exponitur etiam, negligo, non curo. Il. ύ. ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων Ἔρχεται. (Æsch. S. c. Th. 447. Eum. 741.)

Ἀτίτης, idem. Hesych. (ἀτιμάγητος. Æsch. Eum. 257.)

Ἀτιτεῖν, eidem est ἀδικεῖν. qui enim injuriam inferunt, ii justitiam ignominia suis sceleribus afficiunt.

Ἄτιτος, exp. inhonoratus. Il. ν΄. Vide et comp. ex Τίω, punio.

Ἀτίετος, quoque pro ἄτιτος dicitur: unde apud Eurip. in Ione, ἀτίετος φίλων, exp. spretus ab amicis. [Æschyl. Eumen. 841. ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶν οἰκεῖν, ἀτίετον, φεῦ, μῦσος. Schol. Ἀτίετον. ἀνεκδίκητον, τιμωρεῖσθαι μὴ δυναμένην.] Est autem formatum ex τιέω, de quo in τίω, punio.

Περιτίω, vehementer honoro et colo. Il. ϑ΄. περὶ μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι Ἕδρῃ τε, κρέασίν τε, ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 74. Τῷ νύ μοι ἄλληκτον περιτίεται.]

(Προτίω. Æsch. Ag. 798. Eum. 549.)

Composita ex τιμὴ, et τιμάω.

(Ἁβρότιμος. Æsch. Ag. 699.) [Helena ἐκ τῶν ἁβροτίμων προκαλυμμάτων ἔπλευσεν Ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ. Stanl. E delicatis thalami ornamentis navigavit &c.]

Ἀγλαότιμος, ὁ et ἡ, splendidè vel magnificè honoratus. Orph. Pro quo per metathesin dicitur ἀγαλότιμος. Hesych.

Ἀνατιμάω, pretium nimis magnum statuo: aut, supero cæteros in statuendo pretio. [Herodot. Hist. lib. 9. §. 32. μαθὼν τοῦτο, ἀνετίμα, σημαίνων σφι, &c.] Hesych. apud Athen. ἀνατιμᾷν τὰ ὤνια, exp. annonam intendere.

Ἀντιτιμάω, vicissim honoro. Xen. Pæd. 5. πειράσομαί σε ἀντιτιμῆσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς. ¶ Item, ἀντιτιμάω, et ἀντιτιμάομαι, contrà æstimo. Plat. in apol. Socr. ἐγὼ δὲ δή τινος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι.

Ἀντιτίμημα, et ἀντιτίμησις, æstimatio litis quam reus actoris æstimationi opponit, mulcta quam reus sibi contra actorem statuit.

Ἀξιότιμος, pretiosus.

Ἀπότιμος, honore carens, inhonoratus seu inhonorus: Soph.

Ἀπότιμα χρήματα, quæ aliquis æstimata accipit: seu quæ suo æstimata pretio, oppignerata ei sunt, donec pecunia restituatur. Demosth. in Onet.

Ἀποτιμάω, æstimatum do. Demosth. ¶ Homer. hymno in Merc. Οὐδ' ἀποτιμήσω, exp. non ignominia afficiam: ut, propter metrum, dicatur pro ἀτιμήσω.

Ἀποτιμάομαι, æstimatum accipio. Hesych. ἀποτιμήσασθαι, est, pignori accipere, indicato simul pretio quo ipsum pignus æstimatur.

Ἀποτίμημα, pignus quod dotis loco datur. Hesych. et Poll. l. 3.

Ἀποτίμησις, descriptio census.

Ἀποτιμηταὶ, οἱ, dicuntur ii, qui pignus certo pretio æstimatum accipiunt: Harp.

Ἄτιμος, idem cum ἀπότιμος. Il. ά. Hesiod. in Theog. † 395.† Syn. ep. 78. Item, cui nullo honore fungi licet, infamis, ignominiosus. Dem. in Mid. ἐὰν μὲν ἐστεφανωμένον πατάξῃ τις, ἢ κακῶς εἴπῃ, ἄτιμος. † βίος. Xen. Pæd. l. 2. 53. c. opp. τῷ ἔντιμος.† Unde ἄτιμα χρήματα, bona τῶν ἀτίμων, quæ invadere licebat et rapere: apud eundem. (Æsch. Eum. 213. Ag. 362. 421. 1288. Ch. 486. Eurip. Med. 697. Ch. 1010. Suppl. 571. Soph. Œdip. Tyr. 809.

El. 426. 1220. ἀτιμάρωτος. Ἄτιμα. Adverb. Æsch. Eum. 215. 388.)

Ἀτίμως, sine honore: Plat. in ep. Item, ignominiosè, cum infamia seu contumelia: apud eundem. (Æsch. Ch. 432.)

Ἀτιμία, ἡ, infamia, ignominia. Od. γ'. Isocr. in Paneg. et alibi. † Xen. Pæd. l. 2. 47. d.† (Ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι Ἐσθημάτων κλυοῦσαν. Æsch. Pers. 849. Suppl. 706.)

Ἀτιμόω, ignominia afficio, infamia noto. Demosth. ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν διαιτητήν.

Ἀτίμωσις, ignominiosa damnatio. Idem in Mid. (Æsch. Ch. 433.)

Ἀτιμωτικὸς, ignominiosum reddens.

Ἀτιμωτικῶς, ignominià et infamià afficiendo.

(Δυσάτιμος. Æsch. Ch. 441.)

Ἀτιμάω, nullum honorem habeo, nullo honore afficio. Item negligo, aspernor. Soph. μὴ νῦν ἀτίμα θεούς. Exponitur et, indignitate seu contumelià afficio. Xen. τοὺς μὲν χρηστοὺς ἀτιμῶσι. Pro eodem Ionicè et poët. dicitur ἀτιμέω. Od. ψ'. Ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμεον ἐν μεγάροισιν. (Ἀτιμάομαι. Soph. Œdip. Tyr. 1101. ἀτιμωθέν. Æsch. Ch. 634.)

Ἀτίμητος, inhonoratus, contemptus, neglectus. Iliad. ί. Item, non æstimatus: vel, qui æstimari non solet: ut, ἀτίμητος δίκη, apud Dem. in Pantæn.

Ἀτιμάζω, idem cum ἀτιμάω. Od. ξ'. Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. † Aristoph. Nub. 1119.† Plat. de rep. l. 2. ἀτιμάζειν καὶ ὑπερορᾶν. Exponitur et, ignominià afficio, infamià noto. Xenoph. Pæd. 1. Plat. in Apol. Socr. † ἀτιμάζεσθαι, pass. sperni. Xen. Pæd. l. 5. p. 146. c.† (Æschyl. Pr. 207. 782. Soph. Œdip. Tyr. 348. Ἀτιμάζομαι. Eurip. Phœniss. 839. Æsch. Ag. 1077.)

[Ἀτιμαστέον. Xenoph. Conviv. cap. 4. §. 17. Ἀλλ' οὐδὲ μέντοι ταύτῃ γε ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ παρακμάζον.]

Ἀτιμασμὸς, idem quod ἀτίμωσις.

Ἀτιμαστὴρ, qui dedecore afficit. Æsch. [Sept. c. Theb. 643. ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρα τώς σ' ἀνδρηλάτην Φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον. Schol. β'. Ἀτιμαστῆρα. τὸν ἀτιμάσαντα αὐτὸν πρώην.]

Ἀτίμαστος, non lectus, cui nullus honor tribuitur.

(Ἀπητιμασμένη. Æsch. Eum. 95.) [Ἐγὼ δ' ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη Ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, &c.]

Decomp. Ἐξατιμόω, prorsus, et penitus infamià noto.

Προσατιμόω, præterea ignominià afficio.

Βαρύτιμος, q. d. qui gravis est pretii, pretiosus. Matth. 26. (Æsch. Suppl. 25.)

Βαρυτιμέω, pretium augeo, et gravius reddo: solito graviore pretio vendo. Suid. in τιμιουλκέω. quod huic synonymum.

Βούτιμος, bovis pretium æquans. Hesych.

Διατιμάω, æstimo: unde, διατετιμημένον πρᾶγμα. in Pand. (Διατιμάομαι. Τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται θεοῖς. i. e. τὰ περὶ τῆς τιμῆς τούτου ὑπὸ θεῶν οὐ κέκριται κακῶς, &c. Æsch. S. c. Th. 1055.)

Διατίμησις, æstimatio.

Διατιμητικὸς, indicatorius, indicandi vim habens, i. rei venali pretium constituendi.

Διατιμητὴς, æstimator. In edict. Justin.

Ἀδιατίμητος, (*decomp.*) inæstimabilis.

Ἔκτιμος, expers honoris. Soph. in Elect.

Ἐκτιμάω, valde honoro, supra modum colo. Item æstimo. Plat. Epist. 7. ἂν ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς. Interdum, nimio pretio æstimo, nimis carum indico. Aristot. œcon. 2.

Ἐκτίμησις, æstimatio, pretium. Strabo.

Ἔντιμος, † ὁ, ἡ,† qui in honore et pretio habetur. Demosth. Olynth. 3. Et, οἱ ἔντιμοι, viri spectabiliores, optimates. Xen. Pæd. 3. et 8. Res verò ἔντιμος dicitur, i. honesta, honorabilis, honorifica. Ut, ἔντιμος βίος, apud eundem Pæd. 3. † Sic χώρα. Xen. Pæd. l. 3. p. 82. d.† Et, ἔντιμον ποιεῖν τι, magno in honore habere, magni facere: Isocr. in Pan.

Ἐντίμως, honestè, honorificè, in maximo honore. Plat. de leg.

Ἐντιμότης, ητος, ἡ, dignitas. Aristot. rhet. l. 2.

Ἐντιμάομαι, suo pretio æstimo. Pol. l. 8. et Harpoc.

Ἐπιτίμιος, cui ad honores accedere licet: seu cui honos suus salvus est et integer. Thuc. l. 5. Xen. Hell. 2. (Aristoph. R. 714.)

Ἐπιτιμία, status civis justus atque integer, quum fama et existimatio alicujus illæsa est, neq; ullà infamià notata. Demosth. pro cor. Æsch. in Ctesiph. Significat etiam idem quod ἐπιτίμησις, apud Chrys. de Sacerd.

Ἐπιτίμιος, qui in honorem alicujus fit, ad honorandum aliquem institutus: Soph. † El. 921. τὰ ἐπιτίμια.† (Æsch. S. c. Th. 1029.)

Ἐπιτιμάω, cariùs indico, pretium augeo, seu intendo. unde apud Demosth. pro cor. ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον, quum frumenti pretium esset auctum. Item, præterea æstimo. Idem in Aph. οὐ μόνον αὐτοῦ κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν. ¶ Cum dat. exp. reprehendo, objurgo, increpo: interdum et, incuso. Item, interdico additis minis. Isocr. in Panath. πολλοὶ τούτοις ἐπιτιμήσουσι. Apud eundem, ἐπιτιμᾶν τοῖς γιγνομένοις. Et cum accus. apud eundem in Paneg. οὓς δὲ ἐπιτιμᾶν δέον, εὐλογεῖς αὐτούς. Dicitur et, ἐπιτιμᾶν τι τινὶ, aliquid in aliquo reprehendere vel taxare. Phal. ἐπιτιμῶ σοι ἀβουλίαν. ¶ Ἐπιτιμάω exp. etiam, glorifico, celebro, apud Thuc. l. 3. Itidemque apud Herodot. τὸν ἀδελφεὸν Στησιγορέα δηλαδὴ ἐπιτιμέων, exp. in honorem Stesigoræ fratris ubi ἐπιτιμέων Ionicè dicitur pro ἐπιτιμάων.

Ἐπιτιμῶμαι, reprehendor, taxor. Aristot. eth. 3. cap. 3. et Xenoph. Apomn. lib. 1.

Ἐπιτίμημα, id quod alicui vertitur vitio, quod in aliquo reprehenditur et taxatur. Aristot.

Ἐπιτίμησις, reprehensio, increpatio, objurgatio. Macrob. Saturn. lib. 4.

Ἐπιτιμητὴρ, castigator, reprehensor, censor. Oppian.

Ἐπιτιμητὴς, reprehensor, increpator, castigator. Poll. l. 9. (Æsch. Pr. 77.)

Ἐπιτιμητικὸς, ad reprehensionem pertinens, reprehensorius, increpatorius.

Decomp. Ἀνεπιτίμητος, irreprehensus, inculpatus, qui reprehendi et culpari nequit. [Demosth. Orat. Amatoria. διὸ δεῖ σε τῶν ἐπαίνων ἄξιον εἶναι δόξαντα, κἀμὲ τῆς σῆς φιλίας ἀνεπιτίμητον εἶναι.]

Προσεπιτιμάω, insuper increpo, ἐπιτιμάω. Eccles.

Φιλεπιτιμητὴς, qui libenter objurgat et increpat, ad reprehendendum pronus. Isocr. ad Dem.

Ἐρίτιμος, qui in maximo habetur honore, admodum honorificus. Iliad. β'. [447. Schol. Ἔντιμον, μεταλότιμον. I. 126. Schol. 268. O. 361. Aristoph. Equit. 1013. διὰ τριπόδων ἐριτίμων. Schol. πάνυ τιμίων.] ¶ Est et piscis nomen apud Aristot. hist. anim. l. 5. et Athen. l. 7.

Θεοτίμητος, à Deo honoratus: vel, divino honore afficiendus, venerandus. (Æsch. Ag. 1345.)

Ἰσότιμος, qui in pari et æquali est honore. Plut. in Fab. Phil. de vit. M. l. 1. Item, τὸ ἰσότιμον, quod pretio par est, tantidem æstimandum. Herodian. l. 2.

Ἰσοτιμία, par honor et dignitas: seu par conditio et jus. Phil. de vit. M. lib. 1.

Decomp. Ἀνισότιμος, qui inæqualis est dignitatis. Greg. Naz.

Ἐξισοτιμία, æqualitas seu exæquatio honorum.

Μεγαλότιμος, qui in magno honore habetur. Hesych.

Μεγαλοτίμως, magno honore. Laërt.

(Μεγιστότιμος. Æsch. Suppl. 715.)

Νυμφότιμος. Æsch. Ag. 713.)

(Ξενότιμος. Æsch. Eum. 550.)

Ὁμότιμος, idem cum ἰσότιμος, qui in pari et eodem habetur honore. Interdum et, ejusdem conditionis. Iliad. ό. Xenoph. Pæd. 2. Plutarch. in Fab.

Ὁμοτίμως, æquali honore, pari dignitate.

Ὁμοτιμία, honoris æqualitas. Greg.

Πάντιμον γέρας, munus honoratissimum. Soph. † El. 688. præmium.†

Περιτιμήεις, εντος, ὁ, admodum honoratus. unde fœm. περιτιμήεσσα, apud Hom. hymn. 1. in Apol.

Πολύτιμος, multo honore dignus: vel, magno pretio dignus, pretiosus. Athen. l. 2.

Πολυτίμητος, idem: Aristoph. in Nub. † 268.† et Luc. in Somn.

Πολυτιμητίζω, multo honore afficio, in magno honore et pretio habeo. Hesych.

Προτιμία, prælatio, honoris prærogativa. Max. Tyr.

Πρότιμος, majore honore et pretio dignus, præstantior, antiquior. Luc.

Προτιμάω, pluris facio, majoris æstimo, præfero, antepono. † Xen. Pæd, p. 235. b.† Plut. in Num. προτιμῆσαι τὴν δικαιοσύνην τῆς βασιλείας. Herodot. προτιμῶν πολλοῦ ἐμοὶ ξεῖνος γενέσθαι, multis pecuniis anteponens meum hospitium. Item, rationem habeo, curo. Aristoph. Ἔπειτα προτιμᾷς γ' οὐδέν. Demosth. ἂν οὐδὲν προτιμᾷ. (Eurip. Med. 344. Aristoph. R. 651. Æschyl. Ag. 1424. 1681. Eum. 742.)

Προτιμάομαι, pluris fio, anteferor, anteponor. † Xen. Pæd. p. 231. c.† Plut. in Num. τῆς πολεμικῆς δυνάμεως προτιμᾶσθαι τὴν πολιτικήν.

Προτίμησις, ipsa actio pluris æstimandi et præferendi. Thuc. l. 3.

(Σεμνότιμος. Æsch. Ch. 355. Eum. 836.)

Συντιμάω, pretium augeo, cariùs indico: Dem. in Dionys.

Συντίμησις, indicatura, pretium: Reg. l. 4. c. 12.

Ὑπερτίμιος, pretii magnitudine modum excedens: Aristot. œconom. 2.

Ὑπερτιμάω, supra modum honoro: vel, supra alios honore afficio. Luc. Item, nimis magno pretio æstimo.

Ὑποτιμάω, idem. Aristot. in œcon. Est etiam idem quod ἀντιτιμάομαι, litem mihi æstimo contra actorem. Xen. in Apol. Socr.

Φιλότιμος, honoris seu honorum cupidus et studiosus. Xenoph. † φιλοτιμότατος. Pæd. 1. 2. 1.† Interdum et ambitiosus, qui nimià honorum cupiditate ducitur. apud Plat. Polit. 1. Aristot. eth. 2. cap. 7. Dicitur et generaliter φιλότιμος, qui ad rem aliquam contendit, ex eaque honorem sibi parere nititur: unde, φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ, virtuti obnixè studens: apud Plat. de Legib. ¶ Τὸ φιλότιμον, studium honorum: Thuc. l. 2. Item, studium contentionis: cujus scopus est honor et gloria. Synes. Ep. 60. Apud Eurip. φιλότιμον ἦθος, exp. liberales mores. (Phœniss. 524. Aristoph. R. 690. Æsch. Eum. 1035. Suppl. 666.)

Φιλοτίμως, studio honoris, vel nimio honoris studio, ambitiosè. Dem. in epit, φιλοτίμως ἔχειν πρός τι, ad aliquid honoris et gloriæ studio contendere. ut apud Xen. † Pæd. 1. 6. 23.† φιλοτίμως ἔχω πρὸς ἀγαθοὺς φαίνεσθαι. Interdum φιλοτίμως exponitur, certatim: ut apud Herodian. l. 5. φιλοτίμως πέμπουσι τῷ θεῷ ἑκάστου ἔτους πολυτελῆ ἀναθήματα. Signif. etiam, magnificè, apud Polyb.

Φιλοτιμία, honoris seu honorum studium. † Xen. Pæd. 1. 4. 1.† Interdum, ambitio. Herodian. l. 6. et 3. Significat etiam, æmulatio, æmula virtus et contentio animi ad certamen excitati, contentiosa simultas. apud Plat. de fort. Alex. l. 2. Xen. Pæd. 8. et Philostr. ep. 13. Exponitur et simpliciter, studium, contentio: ut, ἡ ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμία, apud Plat. in epistol. Item, cupiditas, libido: ut, φιλοτιμία πρὸς τὴν καθιερωθὲν, libido consecrandi: Plut. in Publ. ¶ Apud Demosth. φιλοτιμία dicitur erogatio publicè facta. Apud eundem et Plut. in Ant. exp. munificentia, liberalitas. (Eurip. Phœniss. 489.)

Φιλοτιμέομαι, honoris consequendi gratià facio aut annitor: ambitiosiùs et magno studio conor et annitor: more eorum qui honoris caussâ toti sunt in aliqua re. Xen. εἰσὶν ἐνθάδε οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι, qui magnopere amico te uti vellent. Et sequente particip. Plat. polit. 1. μηδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων ἐπειδάν τίς τι ἀποκρίνηται. Sequente verò μὴ, exponitur, honoris mei studio ardens vereor ne: ut apud eundem ep. 7. Item, æmulor, æmulatione ductus contendo cum aliquo. Isocr. in Paneg. πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι. Item, efferor, glorior, mihi placeo. Idem in Evagor. ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους. Et cum solo dat. apud Greg. in Epitaph. patr. Cum ὅτι, apud Lys. ¶ Significat etiam, munificentià et liberalitate inclaresco, largior populariter. Demosth. Et simpliciter, dono, muneror. ut apud Theophyl. δυστυχεστάτῳ φιλοτιμούμενος δώρῳ τὸν Πρίαμον. (Luc. Som. p. 5. Aristoph. R. 383.)

Φιλοτίμημα, τὸ, conatus, contentio, studium aliquid efficiendi: propriè, in quo aliquis sibi placet, et è quo honorem aucupatur. Greg. in Epitaph. patr. Significat et, liberalitatem, item facinus liberale: apud Plut. in Alcib.

Decomp. Ἀντιφιλοτιμέομαι, invicem certo seu contendo: Plutarch. in Peric. Item, ex adverso largior, seu, munificentià cum aliquo certo: Greg.

Ἀφιλότιμος, qui nullo prorsus honorum studio et cupiditate ducitur, liber ab ambitione: Aristot. eth. 4. c. 7. Exponitur et, illiberalis, qui laudem non meretur: apud Plutarch. in Erot. Synes. ep. 118.

Ἀφιλοτιμία, animus ab honorum cupiditate alienus. [Aristot. de Morib. lib. 4. cap. 10.]

Διαφιλοτιμέομαι, idem cum φιλοτιμέομαι, contendo, et magno studio conor quippiam efficere: Theophr.

Συμφιλοτιμέομαι, simul magno studio contendo ac decerto. Plut.

Ὑπερφιλότιμος, qui supra modum honoribus studet, nimium ambitiosus.

Ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris studio. Item, summa cum æmulatione et contentione. Athen.

Derivata à τίω, punio, ulciscor: item solvo, persolvo.

Τίομαι, idem quod τίω, punio, &c. vide Τίω. Item, exigo seu accipio id quod persolvitur et datur. Od. ν'. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον Τισόμεθα.

Τίσις, εως, ἡ, punitio, pœna, ultio. Od. ά. Hesiod. in Theog. † 210.† Exponitur et, persolutio, remuneratio: apud Hom. in Odyss.

Τιμὴ, pœna, mulcta, ultio. Il. ά. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, pœnas à Trojanis repetentes. Item census, id quod principi per capita solvitur, sive per focos.

Τιμάω, mulcto: item, mulctandum censeo seu pronuntio: condemno. unde apud Suid, οἵ γε μὴν Ἱμεραῖοι τὸν Φιλόδημον τιμῶνται πρὸς τῇ δημεύσει, καὶ φυγῆς ζημίᾳ. Sign. et, censeo: unde apud Aristot. pol. 6. τιμῶνται τὰς κτήσεις. et passiva signific. apud Polyb. οἱ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμὰς, qui supra centum millia æris censi sunt.

Τίμημα, mulcta, supplicium, pœna: Demosth. Item census: Plat. Aristot. pol. 5. Demosth. &c.

Τίμησις, ἡ, idem. priori significatione apud Dinarch. posteriori apud Aristot. pol. 5. c. 8.

Τιμητὸν, τὸ, itidem census. Dem. in Aphob.

Τίνω, et τιννύω, seu τίνυμαι, idem cum τίω, luo, solvo, pendo, rependo, Il. γ'. Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος. Plat. de leg. τίνειν τὴν βλάβην, damnum rependere. Sic, μισθὸν τίνειν, mercedem solvere: apud Xen. Et in apost. can. 84. τινύτω τιμωρίαν, pœnam luat. † ποινὰς, pœnas solvere. Xen. Pæd. l. 6. p. 150. b.† (Æsch. Ag. 466. 831. 1538. Eum. 262. pro ἀπαιτῶ. Ch. 649.)

Τίνυμαι, punio, pœnas exposco, ulciscor. Hesiod. in dieb. Ἐρινύας ἀμφιπολεύειν, Ὅρκον τινυμένας, punientes eos qui falsum jusjurandum jurarunt. Item, luo, pendo, idem cum τίνυμαι. Epigr. lib. 2. Λαοδίκη, λαοῖς ἔνδικα τινυμένη, quæ meritò pœnas luis populo.

Τιταίνω, idem cum τίομαι, punio, &c. Hesiod. in Theog. † 209.† Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι Ἔργον. Expon. et neutraliter, pœnas luo, punior : ap. Schol. Hesiod. ¶ At, τιταίνω, pro τείνω, vide in Τείνω.

Τιτᾶνες, seu τιτῆνες : dæmones quidam à Jove è cœlo sub terram detrusi : sic dicti à τιταίνω, significante ulciscor, vel pœnas luo. vide schol. Hesiod. †Theog. 207.† et Plut. περὶ σαρκοφαγίας.

Τιτανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Titanicus : ut, Τιτανῶδες ἐνιδὼν, torvum intuens, more Titanum. Luc.

Τιτανικὸς, idem : ut, Τιτανικὸς τόπος, apud Plut. de solert. anim.

Τιτανὶς, ίδος, ἡ, Titania, seu Titanica : ut, Τιτανὶς γῆ, apud Etym. et Hesych. terra cognominata à Titano, uno ex Titanibus, qui solus contra deos non militavit.

(Τίτας φόνος. Æsch. Choëph. 64.) [δι' αἱμά τ' ἐκποθὲν ὑπὸ χθονὸς τρόφου, Τίτας φόνος πέπηγεν, &c. Schol. τιμωρός.]

Τιέω, punio : vel potiùs crucio, dolore afficio : unde partic. τετιηὼς, et τετιημένος. Iliad. ί. Ἶζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες, sedebant tristes. et Od. ά. τετιημένος ἦτορ, corde cruciato et tristi. † Sic Hesiod. Theog. 163.†

Composita.

Ἀντιτίω, vicissim punio seu ulciscor, vicissim pœnas sumo. Item, vicissim pœnas luo : Soph. [Aj. 1107. καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἃ'ν ἡδώμεθα, Οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις, ἃ'ν λυπώμεθα. Schol. οὐκ ἀντιτίσειν καὶ οὐκ ἀντιδοῦναι αὖθις καὶ πάλιν ἐκεῖνα ἃ ἂν λυπώμεθα.]

Ἀντιτίομαι, itidem vicissim punio : Eurip. in Medea. (261. Æschyl. Ag. 1271.)

Ἀντίτισις, mutua pœnæ luitio.

Ἀντίτιτος, vicissim punitus, vicissim pœnam passus : Hesych. Pro eo per syncopen dicitur ἄντιτος, Il. ώ.

Ἀντίτιμος, ὁ καὶ ἡ, quem aliquis ἀντιτίει. ¶ Ἀντίτιμα quæ aliquis loco mulctæ persolvit. Hesych.

Ἀντιτίνω, vicissim luo, vicissim pendo. Theogn. Μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων. (Æsch. Suppl. 441.)

Ἀποτίω, idem cum τίω, punio, &c. Unde Od. ί. Ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφαινον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς. Xen. anab. l. 3. ἀλλὰ τούτους μὲν οἱ θεοὶ ἀποτίσαιντο. † punio est significatio medii ἀποτίσασθαι, non activi. V. Kusterus de Verbo Medio p. 136.† ¶ Item, persolvo, luo. Il. φ'. Τῷ σ' αὖ νῦν οἴω ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας. Phil. de mund. τὴν κατ' ἀπελευθέρων ἀχαρίστων δίκην ἀποτίσει. ¶ Significat et, rependo seu reddo quod accepi. Il. ά. τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν.

Ἀποτίνω, itidem luo, solvo, pendo. Il. γ'. Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικε. (Æsch. Ag. 1347. 1512.) Plut. in Sol. τρεῖς δραχμὰς τῷ ἰδιώτῃ, δύο δ' ἄλλας ἀποτίνειν εἰς τὸ δημοτικόν. † χρήματα sc. pœnæ loco. Xen. Pæd. p. 239. d.†

Ἀποτίνυμι, idem cum τίνυμι.

Ἀποτίνυμαι, idem cum τίνυμαι, pœnas sumo. Il. π'. πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.

Ἀπότισις, mulcta, pœna. Nov. const.

[Ἀποτιστέον. Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 9. §. 5. γυναικὸς δὲ κενὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον, καὶ ἅμα τούτου ζημίαν ἀποτιστέον.]

Decomp. Ἀνταποτίω, retribuo, rependo : in anth. Epigr.

Ἐναποτίω, persolvo in. [Aristoph. Av. 38. Καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα.]

Ἐξαποτίνω, exolvo, ἀποτίνω. Hom.

Ἀτίετος, ὁ καὶ ἡ, qui non ulciscitur, qui non sumit pœnas. Æschyl.

Ἄτιτος, ὁ καὶ ἡ, impunitus, inultus : Phocyl. (Æsch. Ag. 72.)

Ἐκτίω, et ἐκτίομαι, idem quod ἀποτίω, punio : Soph. in Ajace. (Eurip. Med. 267.) Item, luo, solvo : interdum et, rependo : ut, ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον, persoluturum litis æstimationem justam. Demosthen. in Tim. Plut. in Sol. ἐξετίσατο τίσιν αὐτῷ, pœnas ei pependit.

Ἔκτισμα, τὸ, id quod luendum exactum est vel exigitur, pœna, mulcta. Judicatum, ἔκτισις. Ἀφίημι τῶν ἐκτισμάτων ἐπὶ τῇ δίκῃ, judicatum remitto et condono. Dionys. Halic. l. 10.

Ἔκτισις, ἡ, persolutio, exolutio, solutio. Aristot. œcon. 2. Plut. in Cim. Ἔκτισμα, judicatum.

Ἐκτιστὴς, ὁ, qui solvit. Item, exactor, vindex : Basil. in orat. contra irascentes.

Ἐκτίνω, exolvo, pendo, luo. Plut. in Sol. ἐκτίνειν ἑκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δημόσιον. (Ἄρτει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς. Æsch. S. c. Th. 554. Ag. 1571. 1591.)

Ἐκτιννύω, idem.

Decomp. Ἀντεκτίω, vicissim luo seu pendo. ¶ Item, rependo.

Ἀντέκτισις, repensio, apud Phil. ¶ Item mulcta.

Ἀντεκτίνω, idem cum ἀντεκτίω.

Συνεκτίω, simul solvo, unà pendo.

Συνεκτίνω, idem.

Συνεκτιννύω, pro iisdem : Plut. in Rom.

Ὑπερεκτίνω, solvo, vel pendo pro. Cum gen. pers. Luc.

Ἐπιτίμιον, τὸ, mulcta, pœna. † Soph. El. 1398.† Dem. pro Cor. Plut. in Coriol. Æsch. in Ctesiph.

Ἐπιτιμία, ἡ, increpatio. Paul. in alterâ ad Cor. 2. v. 6.

Ἐπιτιμάω, ulciscor, punio : Hesych. ‡ vitupero. Dem. Ol. iii. ζ'.‡

Ἐμιτίμημα, idem cum ἐπιτίμιον. Poll. l. 8.

Ἐπιτιμήτωρ, punitor, ultor, vindex : Od. ί.

Παλίντιτος, qui rependitur, vicissim punitus. Od. ά.

Πολυτίμητος, multùm punitus, multis pœnis exercitus : apud Suid.

Πολύτιτος, multùm honoratus, qui à multis honoratur, multo honore dignus, πολυτίμητος. Herodot. [lib. 5. ἐσιόντα δὲ αὐτὸν, ἰθέως ἡ Πυθίη προσαγορεύει τοῖσιδε τοῖσι ἔπεσι, Ἠετίων, οὔτις σε τίει πολύτιτον ἐόντα.]

Προστιμάω, mulcto. Dem. ὁ νόμος προστιμᾷν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ, mulctare eum jussit pecunia reip. dependenda.

Προστίμημα, idem cum ἐπιτίμιον. apud Poll. pœnæ seu mulctæ adjectio, ut fit in contractibus. in nov. const. [Demosth. adv. Timocr. ἄκυρα τὰ προστιμήματα ποιεῖ.]

Προστίμησις, idem. in eâdem const.

Ἀπροστίμητος, pœnam seu mulctam non habens, in quo pœna adjecta non est. In nov. const.

Ὑποτιμάω, seu ὑποτιμάομαι, irrogo pœnam, condemno : Plut. Item, censeo. Aristot. œcon. 2.

Ὑποτίμησις, exp. pœna, mulcta. Exponitur et, prætextus : apud Plut. in Cam.

Ἀνυποτίμητος, (*decomp.*) non census, non æstimatus. Et peculiariter, cui lis æstimata non est.

Ἀνυποτιμήτως, sine censura, sine litis æstimatione, ideoque sine mulcta : Joseph. de Antiq. Jud.

ΤΟΙ, particula est enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur, interdum ornatus tantùm gratiâ : ut, πάνυ τοι, † Xen. Pæd. 1. 6. 18.† οὕτω τοι, γάρ τοι, δέ τοι. cum quibus particulis invenitur etiam cohærere. ¶ Aliis vocabulis subjuncta, aliquando exp. quidem. ut apud Xen. ἐγώ τοί σε μὲν δίκαιον νομίζω, equidem te justum esse judico. Sic, οἶδά τοι, apud Aristoph. novi equidem. ¶ Τοὶ γὰρ aliquando exponitur, equidem ; vel, ego verò. ¶ Aliquando exp. itaque, igitur. in quæ signif. dicitur sæpè τοιγαροῦν, † Xen. Pæd. l. 4. p. 108. a.† vel τοιγάρτοι, in soluta oratione. ¶ Καίτοι, quamvis, quanquam, Demosth. καίτοι τόγε αἰσχρὸν ὁμοίως. Sic et apud Isocr. et alios. Item pro equidem : ut apud Plut. in Cæsare, καίτοι καὶ λόγον τινὰ κατέσπειραν εἰς τὸν δῆμον. ¶ Item pro atqui, at : verum, sed : itaque, proinde. ¶ Τοίνυν, interdum pro καίτοι, atqui, at, et quidem, proinde. Interdum est παραπληρωματικὸν, sicut, verò, Latinis. † Xenoph. Pædiæ l. 1. cap. 1. 2. sæpius. λέξω τοίνυν, dicam igitur. Aristoph. Nub. 958. καὶ τοίνυν. 1. 1. 5. et 1. 3. 14. εἰ τοίνυν. 1. 4. 10.† Item pro utique, profectò. ¶ Plura apud Bud. in com. ¶ Ἤτοι, aut, sive. Item pro, μὲν, quidem, apud Poëtas. Item pro certè, sanè, profectò. Item pro videlicet. (γέ τοι. Soph. Œdip. Tyr. 1192. γάρ τοι. Aristoph. R. 73. Τοιγάρ. διὰ τοῦτο. Æsch. S. c. Th. 1042. Pers. 761. Eurip. Med. 459. Soph. Tr. 1266. Œdip. Tyr. 1537. Tr. 71. Τοιγάρτοι. Æsch. Suppl. 661.)

ΤΟΙ͂ΧΟΣ, ου, ὁ, paries : interdum et murus, lateralis aut transversarius. Od. ύ. ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον, parietem tangebat. (Thuc. κβ'. 12. 30.) Thuc. lib. 2. διορύσσοντες τοὺς τοίχους. Metaph. apud Athen. lib. 13. τὸν τῆς ἡδονῆς ὑποσκάπτοντες τοῖχον. ¶ In navi latera appellantur τοῖχοι. Od. μ'. ‡ Apoll. Arg. ii. 73.‡ Plut. Symp. 2. probl. 7. ¶ Aliis etiam rebus τοῖχοι tribuuntur, à similitudine domus et cujusvis ædificii. ut poculis, apud Athen. lib. 13. quæ alta sunt, et rotunda, vel angulosa. ¶ Item hominis lateri, apud Eurip. in Troad. ¶ Lanceæ etiam partem interiorem τοῖχον nominari tradit Poll. ☞ Quidam et τεῖχος, et τοῖχος, ex τεύχω originem habere censent ; aliis ex τεῖχος τοῖχος factum esse videtur, ε in ο mutato, quum significationem affinem inter se habeant.

Τοιχόω, ῶ, murum facio.

Τοιχοῦσθαι, murum fieri vel esse. Plut. advers. Colot.

Composita.

Ἀνατοιχέω, ῶ, modò in hoc, modò in illud navis latus jactor, ut fit in tempestate. Poll. l. 1.

Ἀνατοιχάσαι, circum parietem ambulare. parietem obire. Hesych.

(Ἀργυρότοιχος. Æsch. Ag. 1547.)

Ἄτοιχος, qui ex pariete non constat, parietem non habens. Apud Euripid. in Ione [1132.] ἄτοιχοι περιβολαὶ σκηνωμάτων, dicuntur ambitus tentoriorum, sine parietibus lapideis, aut sine muro constructi.

Δεξιότοιχος, in dextra navis parte remigans.

Διάτοιχοι, Hesych. sunt οἱ vel αἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διήκοντες et διήκουσαι, à pariete ad parietem pertinentes.

Διατοιχέω, idem cum ἀνατοιχέω. Pol. ibidem.

(Ἐρειψίτοιχος —— δωμάτων ἐρειψίτοιχοι. Mœniorum eversores. Æschyl. S. c. Th. 886.)

Μεσότοιχον, τὸ, paries interjectus et medius, paries intergerinus. in ep. ad Ephes. c. 2. Legitur et μεσότοιχος, apud Athen. l. 7. Nam naturâ suâ adjectivum est compositum, ὁ καὶ ἡ.

Ὁμότοιχος, communem habens parietem : ut, ὁμότοιχος οἰκία, apud Isæum. (Æsch. Ag. 1012.)

ΤΟ'ΛΜΑ, ης, ἡ, audacia. Plerumque in malam partem acceptum vitio ponitur. Thuc. l. 3. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρεία φιλέταιρος ἐνομίσθη. Xen. Pæd. 1. μαινόμενον γινώσκων τῇ τόλμῃ. Interdum plus aliquid significat quàm fidentia, et in bonam partem capitur. ut apud Isocr. in ep. ad Philip. οὔτε γὰρ φωνὴν ἔσχον ἱκανὴν, οὔτε τόλμαν δυναμένην ὄχλῳ χρήσασθαι. (Eurip. Med. 395. Pl. Soph. Tr. 591.)

Τολμήεις, εντος, ὁ, audens, audax, intrepidus. ¶ Interdum et, intolerans. ut, τολμήεις θυμὸς, Od. ρ'.

Τολμηρὸς, ὁ, idem. vel temerarius. Thuc. l. 7. Dem. in epitaph.

Τολμηρῶς, audacter, intrepidè. Thuc. l. 3.

(Τόλμος ut τολμήεις. Æsch. Pers. 1004.)

Τολμάω, ῶ, audax sum, audeo. Iliad. μ'. οὐδὲ οἱ ἵπποι Τόλμων ὠκύποδες, non audebant. Herodian. lib. 1. τολμῆσαί τε ἅμα καὶ δρᾶσαι πεφυκὼς, audax et promptus. Et cum infinitivo. Dem. pro cor. καὶ βλέπειν εἰς τὰ τουτονὶ πρόσωπα τολμᾷς ; Cum eodem interdum exp. sustineo : ut apud Isocr. τίς γὰρ ἱκετεύειν τολμήσει ; Significat et, sustineo, tolero, perfero. Eurip. in Hec. Αἶ αἶ τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεί. Τολμᾷ θ' ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμενον, sustinet et patitur quæ non decet. (Med. 696. Phœniss. 242. Æschyl. Pr. 998. Soph. Tr. 408. 592.) Cum accus. exp. audeo : vel patro, committo, summa cum audacia perpetro. Thuc. l. 3. ἐθέλοντες τολμᾷν μετὰ κινδύνων τὰ βέλτιστα. Sic et apud eundem l. 4. et Isocr. Exponitur etiam, comminiscor : apud Herodian. lib. 4. τολμᾷ δὴ τοιοῦτο, tale quid comminiscitur.

Τολμᾶσθαι, dicitur quod summa cum audacia suscipitur et admittitur : ut apud eundem l. 6. τὰ κατὰ τὰς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ βαρβάρου τολμώμενα οὐκ ἀνασχετὰ ἡγούμενοι, audaciam et insolentiam barbari non ampliùs tolerandum esse.

Τόλμημα, τὸ, facinus quod quis perpetrare ausus est : ausum. Interdum in bonam partem accipitur : ut apud Thuc. l. 2. Luc. in Har. et Phil. de vit. M. l. 1. Interdum in malam : ut apud Aristophan. in Plut. Τόλμημα ἀνασχετόν. (Eurip. Phœniss. 1616. 1178.)

(Τολμητέον. Eurip. Med. 1053.)

Τολμητὴς, qui aliquid suscipere et aggredi audet, homo audax. Thucyd. lib. 1.

Τολμητίας, ου, ὁ, idem : apud Suid.

Composita.

Ἀνατολμάω, idem quod τολμάω, audeo. Eurip.

(Ἀντίτολμος. Æsch. Eum. 556.) [τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι παραιβάδην, &c. Schol. τὸν τὰ ἐναντία τοῖς εἰρημένοις τολμῶντα. ἀντὶ τοῦ, τὸν ἄδικον.]

Ἀντιτολμάω, contrà audeo, adversor alicui sumpta audacia, audacter obsisto. Thuc. l. 7.

Ἀπότολμος, ὁ et ἡ, non audax. Et superlat. ἀποτολμότατος, minimè audax omnium. Luc.

Ἀποτολμάω, confidenter audeo, confidenter aggredior. Æschin. contra Ctesiph. ἀπετόλμησε λέγειν. Exponitur et, facinorosè audeo, apud Lys.

Ἀποτολμᾶσθαι dicitur, quod cum confidentia et audacia suscipitur, vel quasi confidente quadam audacia : unde, ἀποτετολμημένον, confidenter, seu audacter cœptum, magnum ausum.

Ἀρείτολμος, (q. d. à Marte audaciam sumens,) martius, bellicosus. Epigram.

Ἄτολμος, idem quod ἀπότολμος, timidus, omni audacia carens. Thuc. l. 2. Plut. de educ. lib. † Aristoph. Nub. 457.† (R. 927. Æsch. Ch. 628.)

Ἀτολμία, ἡ, timiditas, formido, ignavia. Xenoph. Hel. 5. Phil. de v. M. lib. 1.

Ἀτολμέω, inaudax sum, timeo, formido. Thuc. l. 1.

(Ἀπόλμητος. Æsch. Ag. 383.) [Pind. Isthm. Od. Η. 19. Ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεὸς Ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. Schol. παρέτρεψέ τις θεῶν τὸν ἀνυπομόνητον καὶ δεινὸν τῇ Ἑλλάδι πόλεμον.]

Δορίτολμος, hastâ audax. Epigr.

Ἐπιτολμάω, audeo in aliqua re. Cum dat. Synes. ep. 4. Item, sustineo, tolero. Od. ά. Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν.

Εὔτολμος, audax, confidens, animosus, intrepidus. ut, κύνες εὔτολμοι, apud Oppian. de ven. lib. 3. et νεανίσκος εὔτολμος, apud Herodian. lib. 7. (Æsch. Ag. 1311.)

Εὐτολμία, audacia, confidentia, animositas. (Eurip. Med. 470.) Plut. de deo Socr. Phil. de vit. M. l. 1. et 3.

Εὐτόλμως, audacter, animosè, intrepidè. (Æsch. Ag. 1307.)

Κατατολμάω, audeo adversus : cum genit. apud Suid.

Μεγαλότολμος, magnopere audax, immani audacia præditus.

Παντολμία, audacia, nihil non audens. ex Adamant.

Παντολμίας, idem quod πάντολμος. Ibid.

Παντότολμος, seu πάντολμος, omnia audens, audacissimus. prius apud Greg. posterius apud Eurip. in Suppl. (Πάντολμος, Æsch. S. c. Th. 677. Ch. 428. παντότολμος. Ag. 229. 1246.)

Παράτολμος, audax : vel, nimiùm audax, temerarius. Plut. in Dem. et symp. l. 4. Probl. 1.

Παρατολμάω, præcipitanter audeo. Naz.

Πολύτολμος, multa audens, audacissimus. Plut.

Προτολμάω, prior audeo. Item, priùs patro. Audaciæ exemplum do. ¶ Injuriâ lacesso. Herodian.

Προτολμᾶσθαι, dicitur quod per audaciam cœptatur pri-

usquam &c. ¶ Item, lacessi injuriâ. Thuc. l. 3. Herodian. l. 6.

Προτολμίζεσθαι, apud Suid. exp. præire. Exponitur et, prætentare, audendi exemplum dare. προτολμᾶν.

Ὑπέρτολμος, supra modum audax. Æschyl. [Ch. 592.]

ΤΟΛΥ´ΠΗ, ης, ἡ, lana carpta et pexa, et operi parata: vel, pila seu glomus lanarum carptarum, et ad nendum paratarum, teste Eustath. Diosc. l. 5. cap. 85. πλείονος τῆς αὐξήσεως συμβαινούσης, (τὸ σῶμα) ἐρίων τολύπαις ἀφομοιοῦσθαι. ¶ Apud Athen. lib. 13. τῶν πράσων τολύπαι, dicuntur porri in pilæ formam conglobati; seu, globus, qui ex porris convolutis fit, et ori ingeritur. ¶ Item à τολύπης sphærica figura mazæ etiam genus quoddam τολύπη dicebatur, teste Eust. et Tryph. apud Athen. l. 3. ¶ Suidæ est etiam sylvestris colocynthis, quomodo accipi putatur Regum l. 4. c. 4.

Τολυπεύω, glomero, conglomero, conglobo. Eustath. Exponitur etiam, torqueo: apud Hesych. ¶ Item nexo, contexo: unde, δόλους τολυπεύειν, Od. τ´. ¶ Significat etiam, machinor. fabricor, struo: ut Iliad. ω´. ἠδ᾽ ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ Καὶ πάθεν ἄλγεα, quantos dolores cum ipso machinatus sit et intulerit. ¶ Item conficio, ad finem perduco: ut, πόλεμον τολύπευσεν. Od. ξ´. Et, τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους, Il. ξ´. ¶ Exponitur et passivè, ærumnas patior, labores molestos exantlo. Hesych.

Τολύπευμα, τὸ, idem cum τολύπη, glomus lanæ, &c. Suid.

Τολυπευτικὸς, qui novit τολυπεύειν. Hesych.

Ἐκτολυπεύω, (*comp.*) perficio, conficio. Hesiod. in Asp. † 44.† χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας. (Æsch. Ag. 1042.)

ΤΟΝΘΟΡΥ´ΖΩ, et τονθορίζω, murmuro, vel submissa voce murmuro. Item, musso, summissè loquor. Aristoph. in Ran. τί δὲ τονθορίζεις, ἡνίκ᾽ ἂν, πληγὰς λαβὼν Πολλὰς, ἀπῇς θύραζε; Idem in Acharn. τονθορίζοντες δὲ γῆρα τῷ λίθῳ προσέσταμεν.

Τονθορὺς, ύος, ὁ, murmur. Apud Hesych. τενθρὺς exp. φωνή.

Τονθρύζω, idem quod τονθορύζω. Oppian.

Ὑποτονθορύζω, (*comp.*) submurmuro, ὑπογογγύζω. Hesych. et Suid. apud Lucian. cum accus. ἅμα καὶ τὴν ᾠδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας.

ΤΟ´ΞΟΝ, ου, τὸ, arcus. Od. φ´. Ἔνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον. Plutarch. in lib. an seni capess. resp. τόξον μὲν γὰρ ἐπιτεινόμενον ῥήγνυται, ψυχὴ δὲ ἀνιεμένη. (Æsch. Ag. 519. Philostr. l. 2. c. 32.) Interdum per τὰ τόξα intelliguntur sagittæ cum arcu: ut Il. θ´. τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρει. † Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 1. 4. 23.† Interdum et, pharetra cum telis et arcu. Ut Il. φ´. Diana dicitur Junonem fugere, et relinquere αὐτόθι τόξα. Interdum τόξα ipsam artem sagittariam significant: ut Il. β´. τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς.

Τοξάριον, parvus arcus, arculus. Lucian.

Τοξοσύνη, ars sagittandi. Il. ν´. et Eurip. in Androm.

Τοξότης, ου, ὁ, sagittarius, arcitenens. Thuc. l. 1. Xen. Hellen. 4. &c. † Pæd. 1. 5. 5.† Fœm. τοξότις, ιδος, epitheton Dianæ, apud Luc.

Τοξικὸς, ὁ, sagittarius, ad sagittas aptus. Ut, τοξικὸς κάλαμος, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. † Superlat. τοξικώτατος. Xen. Pæd. l. 6. 157. c.† Et, ἡ τοξικὴ, s. τέχνη, ars sagittaria, scientia utendi arcu et sagittis. apud Plut. in lib. de frat. char. et alibi. Item, τοξικαὶ θυρίδες, fenestræ à sagittis idcirco dictæ, quòd instar sagittarum angustum in ædes lumen immittant, et intrinsecus dilatentur. Hier. in Ezech. c. 40. ¶ Τὸ τοξικὸν, dicitur venenum quoddam ex eo, quòd barbarorum sagittæ eo collinerentur, ut tradit Diosc. l. 6. c. 20. et Nic. in Alex. Schol. tamen Nicand. refert, quosdam ideo sic appellatum velle, quoniam haustum seu potum, è vestigio interimat hominem instar sagittæ: vel quòd ortum sit ex sanguine hydræ quam sagittis confecit Hercules. Vide et Plin. l. 16. c. 10. et l. 26. c. 8.

Τοξάζομαι, ex arcu sagittam emitto, jaculor. Od. χ´. τῷ κε τάχ᾽ οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο. Item sagittis peto seu impeto: ut, ibidem, Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι.

Τοξεύω, f. εύσω, idem. Xenoph. Pæd. 1. τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς. Apud eund. Pæd. 3. τοξεύειν ἐς τοὺς ἀποκτείναντας, in cædis autores tela dirigere. Luc. de calum. ἐπ᾽ ἐκεῖνον τοξεύουσαι. Interdum, velut arcu emitto. Ut, τοξεύει μελιγήρυας ὕμνους, apud Plut. de orac. Pyth. Sic apud Eurip. in Hec. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην. (Soph. Œdip. Tyr. 1220. Æsch. Suppl. 455.) Item, arcu peto, sagittis impeto, vel ferio: ut, τοξεύειν τὰ θηρία, apud eundem Xen. Pæd. 1. † Discrepat ab ἀκοντίζειν, quod manu fit. Xen. Pæd. 1. 2. 8. et 10.†

Τοξεύομαι, arcu petor, sagittis ferior. (Æsch. Eum. 679.) Plut. symp. 9. τοξευθεὶς ὑπὸ Πάριδος.

Τοξεία, ars sagittandi. Plut.

Τόξευμα, τὸ, quod arcu emissum est: sagitta, jaculum, apud Diosc. loco suprà in τοξικὸς indicato. Item, ipse ictus seu jactus sagittæ aut teli. † Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Plut. in Alex. Pæd. 1. (Æsch. Suppl. 1012.)

Τοξευτὴρ, ῆρος, ὁ, arcitenens, sagittarius, apud Arat. et Oppian.

Τοξεύτειρα, sagittaria: apud eundem Oppian. de venat. l. 3.

Τοξευτὴς, idem quod τοξευτήρ. Il. ψ´.

Τοξευτὸς, sagittâ percussus. Soph.

Composita.

Ἀγκυλότοξος, qui curvo seu adunco arcu utitur, sinuatum seu lunatum arcum gerens. Il. ς´.

Ἀποτοξεύω, arcu propulso: sagittis emissis. Item, sagittâ arceo seu propello. Luc. τὸν ἀκειρεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμὸν ἔχοντες. Significat et, sagittâ appeto.

Ἀποτοξεύεσθαι, sagittis appeti: sagittis arceri seu propelli. Metaph. apud eundem, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, aptè et scitè probatum est, et velut sagittâ tactum.

Ἀργυρότοξος, argenteum arcum habens: epitheton Apoll. Iliad. φ´. et alibi apud Hom.

Ἄτοξος, arcu et jaculis carens.

Ἀτόξευτος, qui sagitta ictus seu percussus non est. Item qui sagitta peti seu tangi nequit.

Διατοξεύω, sagitta penetro vel trajicio. Et simpliciter, jaculor, telum vibro. Xen. †Pæd. 1. 4. 4. pr. *arcu*, non *manu*.†

Ἐκτοξεύω, jaculando seu emittendo pharetram exhaurio. unde apud Herodot. τὰ βέλη ἐξετοξεύετο, sagittæ absumebantur. Metaphoricè apud Aristoph. in Plut. βίος, vita, dicitur ἐκτετοξεῦσθαι, i. exhausta, et confecta esse.

Ἐπιτοξὶς, crena et concavum illud cui imponitur sagitta. Vitruv. lib. 10. c. 15.

Ἐπιτοξάζομαι, idem cum τοξάζομαι, sagittis peto, arcum dirigo in. Il. γ´. Τῷ δ᾽ ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.

Εὔτοξος, et ἐΰτοξος, bonum arcum habens, et bonas sagittas: ut, ἐΰτοξος φαρέτρη.

Εὐτοξία, dexteritas et jaculandi peritia.

Ἱπποτοξότης, ου, ὁ, sagittarius equester, qui ex equo sagittas emittit. †Xen. Pæd. l. 5. p. 129. a.† Phil. de v. M. l. 1.

Decomp. Ἀμφιπποτοξόται, οἱ, desultores sagittarii.

Ἀφιπποτοξόται, idem cum ἱπποτοξόται.

Καλλίτοξος, pulchrum arcum habens: vel idem quod εὔτοξος. Eur. in Phœn. (1177.)

Κατατοξεύω, sagitta impeto, sagittam dirigo in. Item, sagitta trajicio, sagitta conficio. Luc. in Hermot. ὡς δέον τὴν πλειάδα κατατοξεῦσαι, ὅδε τὴν μήρινθον ἔτεμεν. Sic et apud Thucyd. lib. 3. Significat et simpliciter, trajicio, transfigo, confodio. unde metaph. apud Aristoph. in Nub. † 941.† ῥηματίοισι καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύσω.

Κλυτότοξος, arcu et jaculis inclytus, arte sagittandi celebris. epitheton Apollinis, passim apud Hom.

Παρατόξευσις, cum quis malè vel etiam obiter arcum intendit et dirigit. Plut. jaculatio perfunctoria.

Περιτοξεύω, sagittis undique configo. Aristoph. [Acharn. 712. Περιετόξευσε δ᾽ ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.]

Σκυθοτοξότης, Scythicus sagittarius: vel qui in arte sagittaria Scythas imitatur. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. καὶ οἱ Σκυθοτοξόται ἐτόξευσαν, &c.]

(Ὑπερτοξεύσιμος, ἀνυπέρβλητος. Æsch. Suppl. 482.)

ΤΟ´ΠΟΣ, ου, ὁ, locus: qui, secundum Aristot. Phys. lib. 4. est τὸ πρῶτον περιέχον ἑκάστου τῶν σωμάτων πέρας. Æschin. in Ctesiph. οὐ γὰρ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μετήλλαξε, non mores, sed locum solùm mutavit. Ubi παρονομασία τοῦ τρόπου καὶ τοῦ τόπου. quæ in Latino dari nequit. (Soph. Tr. 972.) ¶ Medicis τόπος est locus morbi, vel pars corporis affecta. ¶ Peculiariter dicitur de naturalibus mulierum, seu locis fœminarum. idque frequentiùs in plurali. ut apud Aristot. hist. an. l. 7. c. 3. ὅταν εὐθὺς γένηται μετὰ τὴν ὁμιλίαν ὁ τόπος ξηρός. et Diosc. l. 1. c. 59. (de oleo sampsuchino;) τῇ σφοδρᾷ στύψει σκληρύνει τοὺς τόπους. ¶ Item apud Dialect. et Rhet. τόποι, dicuntur sedes et domicilia argumentorum: de quibus Aristot. in top. Suid. et Quintil. l. 5. c. 10. ut sunt, locus caussæ, effecti, subjecti, adjuncti, &c. ¶ In oratione vel disputatione τόπος dicitur argumentum, vel thema, quod tractatur. Isocr. in Helen. enc. ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι᾽ ἀπορίαν ἀποτρίβειν.

Τοπικὸς, q. d. localis. Ut, τοπικὰ φάρμακα, medicamenta quæ partibus seu locis affectis adhibentur; Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 1. c. 1. Et, ἡ τοπικὴ τέχνη, ars inveniendi, seu ars explicans τόπους Dialecticos, et monstrans quomodo ex iis argumenta inveniantur ad quæstionem confirmandam: unde τὰ τοπικὰ, sc. βιβλία, inscribuntur libri Aristot. τοπικὴν tractantes.

Τοπικῶς, ratione loci. Plut. de def. orac. Exponitur et, per locos communes, per capita.

Τοπάζω, statuo, colloco. q. d. in loco pono: unde, τοπάζει, Hesych. exp. ἱδρύει. ¶ Exponitur et, conjicio, suspicor. Soph. in Erigone, ἃ δὲ Δόξη, τοπάζω· ταῦτ᾽ ἰδεῖν σαφῶς θέλω. (Æsch. Ag. 1378.) Plat. de leg. l. 2. εἰ δ᾽ οὖν τοπάζειν δεῖ, quòd si conjectura uti oportet. ¶ Significat etiam, quæro, Troglodytarum linguâ, teste Plin. l. 37. c. 8.

Τοπάζιος λίθος, topazius lapis: sic dictus παρὰ τὸ τοπάζειν, quòd olim magno studio quæreretur. Plin. tamen lib. 6. c. 39. insulam Topazon gemmæ huic nomen dedisse scribit, ipsam verò insulam, quòd sæpe quæsita sit à navigantibus, à τοπάζειν fuisse denominatam. Eadem gemma neut. gen. τοπάζιον dicitur, in Apoc. c. 21. et Exod. 28. Trisyllaba verò voce τόπαζος, seu τόπαζον, apud Dionys. de situ orbis.

Τοπέω, idem quod τοπάζω, conjicio; conjector, suspicor. Suid.

Τοπεῖον, τὸ, funis, rudens. Suid. ex Strattide, τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι δεσμεύοντες τοπείοις ἄνδρες. Pro eodem scribitur et τοπίον, apud Poll. Hinc apud Lat. topia et topiaria opera: de quibus Plin. lib. 16. cap. 33.

Composita.

Ἄτοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. locum non habens, nulli loco conveniens,) absurdus, inconveniens, rationi minimè consentaneus. Isocrat. in ep. ad Phil. ἀτόποις καὶ λίαν ἀνοήτοις ἐπιχειρῶ πράγμασιν. Plat. ep. 7. ἀτόπῳ καὶ αἰσχρᾷ νίκῃ νικᾶν. Sic, λόγοι ἄτοποι, apud Athen. l. 2. Exponitur et, insolens, inusitatus, novus: apud Thuc. l. 3. Interdum et, ineptus, stolidus: ut apud Athen. lib. 7. ex comico quodam, Εἰ τοῦτον ἔζων πάντες ὃν ἐγὼ ζῶ, Οὐκ ἄτοπος ἦν ἂν οὐδὲ μοιχὸς οὐδείς.

Ἀτόπως, absurdè, inconvenienter, ineptè. Demosth. Exponitur et, incompositè, insolenter.

Ἀτοπία, absurditas, inconvenientia. Isocr. Phil. de mun. Item, insolentia, inusitata novitas. Thuc. l. 3. Plut. in Coriol. (Aristoph. R. 1419.)

Ἀτόπημα, factum aut dictum absurdum et inconveniens. Damasc.

Ἀτόπαστος, quem conjectura assequi non licet. Hesych.

Ὑπάτοπος, (*decomp.*) aliquo modo absurdus.

Δύστοπος, unde δυστόπως, ex quo superl. δυστοπώτατα exp. difficillimè. item absurdissimè. Suid.

Δυστοπάζω, difficulter conjicio. Hesych.

Δυστόπαστος, quem conjectura assequi difficulter possis: ut, δυστόπαστ᾽ αἰνίγματα, apud Eurip. in Suppl. ubi tamen legitur δυστόχαστα.

Ἔκτοπος, q. d. qui est extra locum, loco suo emotus: unde, ἐκτοπώτατον, apud Suid. et Hesych. exp. ἐξεστραμμένον. ¶ Frequentiùs idem significat cum ἄτοπος, insolens, inusitatus, mirabilis; Plut. de solert. an. Apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 8. ἔκτοπος χειμὼν, exp. vehemens hyems, seu mirum in modum frigida. Exponitur et, peregrinus: ut, ἄρουρα ἔκτοπος, apud Soph. in Trachin.

Ἐκτόπως, mirum in modum, modo insolito et inusitato. apud Suid.

Ἐκτόπιος, idem cum ἔκτοπος, peregrinus, longè remotus. Soph. in Œdip. Colon. ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ; ἐκτόπιος συθείς. ex hoc peregrino profectus solo. Unde, ἐκτόπιον ἀνύτειν, amovere et amoliri è loco quo erat. apud eundem in Œdip. Tyr. ἀνύσατ᾽ ἐκτοπίαν φλόγα πήματος.

Ἐκτοπίζω, è loco moveo, summoveo. in lib. Maccab. ἐξετόπιζον ἑαυτούς. ¶ Item neutraliter, discedo è loco in quo eram, peregrè abeo, peregrinor, habitationem muto. Laërt. de Plat. ἐξετόπισε δὲ καὶ αὐτὸς πλεῖστα. Plut. in Demetr. τοῖς στρατιώταις δι᾽ ὑποψίας ἦν, ὡς ἐπ᾽ Ἀρμενίαν καὶ Μηδίαν ἐκτοπίζων. ¶ Item, à re proposita discedo; apud Aristot. rhet. 2. et hist. anim. l. 4.

Ἐκτοπισμὸς, locorum et hominum alienatio à finitimis populis. Strab. lib. 3.

Ἐκτοπιστικὸς, qui locum mutare solet et relicto domicilio suo aliò se conferre. ἐκτοπιστικὰ ζῶα, apud Aristot.

[Ἔντοπος. Soph. Œd. Col. 1526. Ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν εἴ τις ἔντοπος Τὸν πάντ᾽ ἄριστον δεῦρο Θησέ᾽ ἂν πόροι; Philoct. 216. Φροντίδας νέας, ὡς οὐκ ἔξεδρος ἀλλ᾽ ἔντοπος ἀνήρ. Schol. οὐ μακρὰν, ἀλλ᾽ ἐγγὺς, καὶ ἐπὶ τόπου.]

Ἐντόπιος, qui hunc locum colit, indigena: ut, ἐντόπιοι θεοὶ, apud Plat. in Phædro. Pro eodem dicitur et ἔντοπος, teste Poll. l. 3. c. 4.

Ἐντοπίζω, in loco et sede mea me contineo, sedem non muto. apud Suid.

Ἐπιτοπίζω, idem: apud eundem.

Λογότοπος, ὁ καὶ ἡ. Τὸ λογότοπον, (sc. ἐπιχείρημα) apud Philosophos dicitur argumentatio, vel argumentum, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων σύνθετον, Suid. i. syllogismus hypotheticus, qui componitur (in assumptione et conclusione) ex plenis partibus propositionis: habens in minore totum tertium argumentum, idque solum; τὸν τόπον in conclusione τὸν λόγον, qui probandus fuit.

Παράτοπος, idem ferè quod ἄτοπος, absurdus, inconveniens: apud eundem.

Ὑποτοπάζω, idem cum τοπάζω. Etymol.

Ὑποτοπέω, idem cum τοπέω. Thuc. l. 1.

Καχυπότοπος, (*decomp.*) mala suspicans: apud Suid.

Καχυποτοπεῖσθαι, mala suspicari. Aristoph. in Ran.

ΤΟΡΔΥ´ΛΙΟΝ, seu τόρδυλον, nomen herbæ, quæ et seseli Creticum dicitur; de qua Diosc. l. 3. c. 63.

ΤΟ´ΡΜΗ, vel, τόρμος, autore Hesych. dicitur modiolus rotæ, in quem axis inseritur, qui aliàs πλήμνη et χνόη. ¶ Suidæ et Eustath. est meta. item carceres et repagula. Item cursus in hippodromo. Unde, ἐκ τόρμης, apud Hesych. exp. ἐκ τοῦ καθήκοντος, extra metam; extra id, quod decet seu convenit. ¶ Apud Lycophr. τόρμος nominatur etiam orbita, seu vestigium rotæ, teste Eustath.

Ἐκτερμάω, (*comp.*) constitutum cursum egredior, extra metas excurro: ἐκ τοῦ καθήκοντος δρόμου βαίνω. Eust. ex Pausan.

ΤΟ´ΦΟΣ, ου, ὁ, lapidis scabri genus, qui facile in arenam resolvitur. ¶ Vide et Πῶρος.

ΤΡΑ´ΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, caper. (☞ Dictus παρὰ τὸ τρώγειν, ob voracitatem animalis. Aut παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχειν, teste Etym. Od. ι. τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφι, Ἀρνειούς τε τράγους τε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.) ¶ Sic et dicitur fœtor qui aliàs γράσος, et κινάβρα. ¶ Ponitur et pro libidine et salacitate: sunt enim hirci animal lascivum et libidinosum: apud Luc. ¶ Hippocr. epidem. l. 6. juvenes pubescentes, vocemque mutantes, i. τραγίζοντας, appellavit τράγους, Lat. hirquitallos. ¶ Item τράγοι nominantur naves hirci capite insignitæ: teste Poll. l. 1. ¶ Messeniorum dialecto caprificus τράγος dicitur, teste Suid. ¶ Est et piscis nomen, apud Athen. lib. 8. ¶ Item spongiarum genus quoddam. apud Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. et Diosc. l. 5. c. 138. ¶ Numeratur et inter Cerealia frumenta, ut est χόνδρος, ἄλιξ, alica, alicastrum: apud Diosc. l. 2. c. 115. Item inter herbas, apud eundem, l. 4. c. 51. ¶ Est et pultis genus, quod ex tritici semine fit, ut vult Plin. l. 18. c. 7. et 10. ex olyra autem, ut tradit Galen. de alim. ¶ Item in auris cavitate τράγος dicitur ea pars quæ sub extremitate temporum superassurgit in interiorem nervum. Poll. l. 2.

Τράγειος, ὁ, hircinus.

Τράγεος, idem: unde, τραγέα, s. δορὰ, pellis hircina, Plut. in Hell. quæ contractè dicitur τραγῆ, apud Suid.

Τραγίσκος, hirculus, hircus parvulus: aut hœdus, apud Theocrit. idyll. 5.

Τράγαιναι, αἱ, capræ, utriusque sexus genitalia habentes. Aristot. de gen. an. lib. 4.

Τράγιον, seu τραγεῖον, (ut est apud Hesych.) herba, inde dicta, quòd folia ejus autumno hirci virus olent, teste Diosc. l. 4. c. 50.

Τράγανος, eadem herba quæ et τράγος, de qua idem ejusdem lib. cap 51.

Τραγίζω, hircum refero, vel odore, vel lascivia: apud Hippocr. de juvenibus. ¶ Interdum τραγίζειν de iisdem dicitur, quum pubertatem attingentes vocem ex acuta in gravem et asperiorem mutant. Aristot. hist. an. l. 1.

Τραγιστὴς, qui victimas furatur, sacrilegus. Hesych.

Τραγάω, idem cum τραγίζω. unde, παιδία ἡβάσκοντα τραγᾷν dicuntur, apud Alex. Aphr. probl. l. 1. quæst. 125. quæ pubertatis annos ingressa, mutare vocem incipiunt, et hircorum virus olere, et eorum libidinem imitari. ¶ Dicuntur et vites τραγᾷν, quæ fructu carentes fronde luxuriant: ductà signif. ab hircorum natura, qui, obesiores, minùs semine abundant, macriores autem, magis ad gignendum sunt idonei, teste Aristot. de gen. anim. l. 5. c. 18.

[Τραγασαῖος. Aristoph. Acharn. 808. ὡς τραγασαῖα φαίνεται. 853. Πατρὸς τραγασαίου. Schol. διὰ τὴν τῶν τράγων δυσωδίαν εἶπε. Vide Not. Cl. Kust.]

Τραγικὸς, idem quod τραγῳδικὸς, pertinens ad tragœdum, seu tragœdorum proprius. ut, τραγικοὶ αὐλοὶ, apud Athen. lib. 4. et, ἄγγελος τραγικὸς, Luc. in Nigr. ¶ Vide Τραγῳδὸς, in compos. ex Ἀείδω. ¶ Item, conveniens tragicis, dignus tragicis: seu qualis in tragœdis fieri solet. unde, τὰ τραγικὰ, gravia, et tragœdis convenientia; apud Aristot. de arte poët. ¶ Interdum οἱ τραγικοὶ dicitur pro τραγικοὶ ποιηταὶ, ut apud eundem ibidem, et in Rhet. Fœm. τραγικὴ, s. ποίησις, tragica camœna, apud eundem, Rhet. 3.

Τραγικῶς, tragicè, more tragicorum: seu, ita ut tragicos decet. Greg.

Τραγικεύομαι, tragicè loquor, schol. Aristoph.

Composita.

Ἀντίτραγος, pars opposita τῷ τράγῳ in aure. Poll. l. 2.

Αὐτοτραγικὸς πίθηκος, tragica simia, salax. Demosth.

Ἐπίτραγος, vitium vitis quum carbunculatur. Poll. l. 7.

Ἐπιτραγία, ἡ, Veneris cognomen, ex eo impositum ipsi, quòd capra, quam Theseus ad mare immolabat, Venerem itineris ducem et comitem sibi adjungere oraculo Delphico jussus, fortuitò in caprum transierit. Plut. in Thes.

Ἐπιτραγίαι, αἱ, pisces esse dicuntur apud Aristot. hist. anim. l. 4.

Ὑπερτραγίζω, supra modum oleo hircum. Diosc. l. 1. c. 6.

ΤΡΑ´ΠΕΖΑ, ης, ἡ, mensa. (Æsch. Ag. 409. 710. Soph. Œdip. Tyr. 1477.) (☞ Dicta quasi τετράπεζα, παρὰ τὴν πέζαν. quòd initio mensæ quatuor haberent pedes. Etym.) Od. ι. παρέθηκε τράπεζαν Ἀμβροσίης πλήσασα. Xen. Pæd. 8. τράπεζαν κοσμεῖ, μάττει ὄψα. ¶ Interdum accipitur pro mensa instructa epulis. Ut Il. ω. νῦν δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. Et apud Thuc. l. 1. τράπεζαν Μηδικὴν παρετίθετο, mensam Persico more instructam. Sic et sæpe apud Plut. Xenoph. et Athen. ¶ Interdum sic quasi κατ' ἐξοχὴν nominatur mensa argentariorum seu nummulariorum: ut apud Demost. ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκεν ἑπτὰ μνᾶς. ¶ Apud architectos sic dicitur pegma, constans ex regulis et diapegmatis, et tabula inter regulas et diapegmata collocata. Ctesiph. de catapulta, et Turneb. advers. lib. 2. cap. 5. ¶ Apud Aristoph. sic vocatur pulpitum aut locus editior, in quo vernæ et mancipia omnium oculis venum exponebantur, teste Poll. lib. 7. ¶ Scapularum etiam circa dorsum partes latiores τράπεζαι appellantur. ¶ Item pars hepatis, latior instar mensulæ, τράπεζα dicitur. Nic. in Alexiph. ¶ Est etiam τράπεζα, τὸ λεαῖνον τὰ σιτία. Poll. l. 2.

Τραπεζὼν, ῶνος, festum quoddam Athenis. Hesych.

Τραπεζεὺς, έως, ὁ, mensæ assecla, qui non vocatus ad mensam venit: epitheton canis, apud Homer. Iliad. ψ'. et χ'.

Τραπεζεύτης, ου, ὁ, idem. Suid. et Eust.

Τραπεζήεις, mensarius, ad mensam pertinens, mensæ inserviens. Nicand. Τραπεζήεις κόμβος.

Τραπεζίτης, mensarius, nummularius. Plut. in consolat. ad Apoll. Athen. lib. 6.

Τραπεζιτικὸς, οῦ, ὁ, ad mensarium pertinens. Demosth. τόκος τραπεζιτικὸς, fœnus nummulariorum.

Τραπεζιτεύω, mensarius sum. Poll.

Τραπεζία, ἡ, mensarum confectio: apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

Τραπέζιον, τὸ, mensula, abaculus. Hesych.

Τραπεζώδης, mensarius, mensæ similis, ad instar mensæ effictus. Strab.

Τραπεζόω, f. ώσω, mensæ impono, unde apud Soph. in Triptol. Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ, fundo carens calix haud mensæ imponitur.

Τραπέζωμα, τὸ, quod supra mensam ponitur: ut vasa. Eust.

Composita.

Ἀργυροτράπεζα, argentaria mensa. In edict. Justinian. Est et mensa argentea.

Δυστράπεζος, qui mensa utitur malè instructa: seu infelix propter mensam. Eurip. [Herc. Fur. 384. χαρμοναῖσιν ἀνδροβρῶσι δυστράπεζοι.]

Ἐκτράπεζος, ου, ὁ καὶ ἡ, extra mensam constitutus, qui mensæ non infertur. Luc.

Ἐντραπεζίτης, ου, ὁ, mensæ assecla.

Ἐντραπεζῖτις, ιδος, ἡ, quæ in mensa nostra alitur. Suid.

Ἐπιτραπέζιος, ου, ὁ, qui super mensam est, aut super mensa fit: ut, ἐπιτραπέζιον ὕδωρ, Luc. in Hermot. Exponitur et, mensarum assecla. Hesych.

Ἐπιτραπεζίδιος, idem, apud eundem.

Ἐπιτραπεζώματα, τὰ, quæ in mensa, seu super mensa, apponuntur. Athen. l. 4. Et peculiariter, secundæ mensæ: apud eundem ibidem.

Εὐτράπεζος, ut, εὐτράπεζος βίος, vita quæ degitur ad mensam bene instructam. Athen. lib. 4. (Æsch. Ag. 251.) Homines verò εὐτράπεζοι dicuntur, qui bene instructa mensa utuntur: apud eundem l. 14.

Μικροτράπεζος, qui exiguam seu tenuem mensam apponit. idem ibidem.

Μονοτράπεζος, unicam mensam habens: vel solus in mensa cibum capiens. Apud Eurip. in Iph. Taur. [949.] ξένια μονοτράπεζα, dicuntur munera hospitalia, quæ seorsum ab aliis in mensa solitaria Oresti apponebantur, i. hospitalis mensa seorsum apposita.

Ὁμοτράπεζος, qui eadem mensa utitur. Lucian. in Somn.

Συντράπεζος, idem.

ΤΡΑΥΛΟ´Σ, οῦ, ὁ, balbus, blæsus. Qualis Alcibiades fuisse dicitur à Plut. utpote λ pro ρ pronuncians. Unde irridetur ab Aristophane in Vesp. Idem Plut. de prud. animal. ψελλὸν τε τῶν ἀγλώσσων ἢ τῶν ἀναύδων φύσει τραυλὸν οὐδὲν ἂν προσείποις. Et, τραυλὴ erat fœmina Calliæ comici, apud Pollucem. Τραυλὴ μέν ἐστιν, ἀλλ' ἀπεστομωμένη.

Τραυλότης, ητος, ἡ, balbuties. Plut. in Alcib.

Τραυλίζω, balbutio, balbus sum, aut blæsus. Aristoph. in Vesp. εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας. Et cum accus. apud eundem in Nub. †1384.† αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος.

Τραυλισμὸς, balbuties: idem quod τραυλότης.

Composita.

Ἡμίτραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, semibalbus, dimidia ex parte balbus.

Ποικιλότραυλος, variè balbutiens. Theocr. in Epigr.

Ὑποτραυλίζω, q. d. subbalbutio, aliquantum balbutio. Lucian. in Tim.

ΤΡΑ´ΧΗΛΟΣ, ου, ὁ, collum, cervix. (Aristoph. R. 19.) (☞ Nomen habens παρὰ τὴν τραχύτητα. ὀστῶδες γὰρ τὸ μέρος. Aut quasi τραχεῖς ἥλους ἔχων, inquit Orus apud Etym.) Plut. in Alex. δραξάμενος τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τῆς κόμης αὐτοῦ, ἀπέτεμε τῷ ξυρῷ τὸν τράχηλον. ¶ Purpurarum etiam et reliquorum ostreorum superiores partes τράχηλοι dicuntur, apud Athen. l. 3. ¶ Item κύστεως, i. vesicæ parvum os, τράχηλος nominatur, apud Hippocr. ¶ Item apud Athen. lib. 11. quidam dicit, se ἐκ κώθωνος bibisse τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένης. (Κώθων heic fœm. gener. est. At in loco pro masculino est annotatum.) ¶ Eodem Athen. teste ibidem, nautici mali media pars τράχηλος quoque dicitur. ¶ Exponitur et, vertebra, verticillum, apud Dioscor. l. 4. c. 17. ¶ Per metaplasmum generis pro τράχηλοι dicitur et τράχηλα, teste Eust.

Τραχήλια, τὰ, propriè sunt edulia quæ ex trunculis extremisque partibus truncatis ac recisis, præcipue cervicibus avium, parantur, viliora cæteris: unde et quisquilias nonnulli expon. Aristoph. in Vesp.

Τραχηλιάω, collum seu cervicem attollo, superbio, ferocio. Greg. de theol. κατέναντι Κυρίου παντοκράτορος τραχηλιᾷν, καὶ πίπτειν ἐκ τῆς ἐπάρσεως.

Τραχηλίζω, in collum seu cervicem resupino. Item, obtorqueo collum, obtorto collo traho, ango, ut luctator luctatorem. Ut apud Suid. Κλεόστρατος Ῥόδιος πάλῃ νικᾷ, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανε. Et in pass. apud Plut. τραχηλιζόμενος τὸν βίον διατετέλεκε, totà vità nihil aliud egit, quàm ut collo obtorto traheretur à luctatoribus. ¶ Exponitur etiam, cervicem cædo et ferio: ut et in præcedenti loco quidam accipiunt. ¶ Significare etiam dicitur, luctatores cervicibus manuum complexu mutuo hærentes atque implicitos separo. unde apud Plut. in Ant. τοὺς νεανίσκους ἐτραχήλιζεν, exp. juvenes luctantes dirimens prostravit. ¶ Est etiam, patefacio, aperio: ductà metaph. ab iis, quorum facies resupinata omnium oculis exponitur. ut in ep. Hebr. c. 4. πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ.

Τραχηλισμὸς, cervicis resupinatio vel flexus. Athen. lib. 1. Plut. περὶ φιλοπλουτ.

Τραχηλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, duræ cervicis.

Composita.

Ἀποτραχηλίζω, collum frango, strangulo. Suid. ex Eunap.

(Ἀτράχηλος. Æsch. Eum. 367.) ‡ In Scholiast. invenies ad vocem ἀτίρμονι.‡

Βραχυτράχηλος, qui breve collum habet. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 8. cap. 12.]

Γλυκυτράχηλος, dulcem cervicem seu dulce collum habens.

Διατραχηλίζω, præcipitando collum frango: vel præcipito.

Ἐκτραχηλίζω, excutio, et collum frango. Plut. de discern. adul. ab am. ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δυναμένους ὀχεῖσθαι. † de collo, de tergo dejicere. Xen. Pæd. 1. 4. 8.† Metaph. apud eundem de educ. lib. ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα, perdere juventutem. ¶ Exponitur et, in superbiam ago, effero, extollo: apud Hermog. cap. περὶ σεμνότητος, loquentem de sophistarum tumida oratione et insolenter figurata.

Ἐκτραχηλίζομαι, excutior, et in collum devolvor. Aristoph. in Plut. ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών. † et Nub. 1503.†

Ἐπιτραχήλιος, qui supra collum est: ut, ἐπιτραχήλιος κόσμος, apud Suid.

Λεπτοτράχηλος, qui collum subtilius habet. Arist.

Μακροτράχηλος, longum collum habens: ut, μακροτράχηλοι ἵπποι, Iliad. ψ'.

Παχυτράχηλος, qui crassam habet cervicem seu collum. In Physiog.

Περιτραχήλιος, qui collo circumdatur, collum cingens.

Σκληροτράχηλος, duram et rigidam cervicem habens: et metaph. pertinax.

Ὑγροτράχηλος, mollem et flexilem cervicem habens. Aristoph.

Ὑποτραχήλιον, colli pars infra cervicem et intra scoptula operta, sive humeraria ossa ὠμοπλάται dicta. ¶ Est et in contracturis scaporum columnæ ὑποτραχήλιον, apud Vitruv. l. 3. c. 2. et l. 4. c. 1.

ΤΡΑΧΥ´Σ, έος, ὁ, asper, scaber: interdum et, confragosus, salebrosus: cui opponitur λεῖος, lævis. Aristot. (de polypo;) πορεύεται δὲ ἐπὶ τοῦ τραχέος, τὸ δὲ λεῖον φεύγει. Herodian. lib. 6. ὄρη τραχύτατα καὶ κρημνωδέστατα. Item metaph. asper, agrestis. Demosth. Philipp. 2. ὀργίλους ὑμᾶς καὶ τραχεῖς ἔσεσθαι νομίζω. (Æsch. Pr. 725. Ag. 1430.)

Τραχέως, asperè. Plerunque in metaph. signif. Isocr. in Nic. Dem. de malè gesta leg. Compar. τραχύτερον, asperiùs, Luc. in Dem. Superlat. τραχύτατα, asperrimè, Herodian. l. 7.

Τραχύτης, ητος, ἡ, asperitas: ut, τραχύτης τῆς χώρας, Xen. Pæd. 7. Et, τραχύτης λόγων, oratio gravis auribus audientium. Isocr. de Pace.

Τραχύνω, aspero, exaspero, asperum facio. Athen. l. 2.

Τράχυσμα, et τραχυσμὸς, exasperatio, seu asperitas. Idem l. 11.

Τραχυντικὸς, exasperandi vim habens, exasperans.

Τραχώδης, idem quod τραχύς.

Τράχωμα, idem quod τραχύτης, seu τραχυσμός. Peculiariter medicis sic dicitur aspretudo palpebræ interna parte. vide Aët. et Galen. τῶν κατὰ τόπ. l. 4.

Τραχωματικὸν κολλούριον, collyrii species, tollendis oculorum asperitatibus efficax. Aët. l. 7.

Τραχὼν, ῶνος, ὁ, locus asper et salebrosus.

Τραχεινὸς, idem quod τραχὺς, et τραχώδης. ut, τραχεινὴ ὁδὸς, apud Suid.

Τρηχὺς, poëtice, idem cum *τραχύς*. Iliad. κ'. *λίθον μέλανα τρηχύν τε μέγαν τε.*

Τρηχίως, idem quod *τραχίως*.

Τρηχύνω, pro *τραχύνω*. Oppian. de venat. lib. 3.

Τρηχαλέος, itidem, asper. Epigr. l. 4.

Τρηχὼ, οῦς, ἡ, locus asper et salebrosus. Nic. in Ther.

Τρήχω, asper et salebrosus sum. Idem ibidem, *Ἤ πού ἐν τρήχοντι πάγῳ ἢ ἀποσφάγι βήσσῃ*, Præt. *τέτρηχα*, asper et scabrosus factus sum. Interdum et, asper sum; Dionys. de situ orb. Il. β'. *Τετρήχει δ' ἀγορὴ*, exp. concio turbis et tumultibus plena erat.

Composita.

Ἀποτραχύνω, et Ἐκτραχύνω, idem quod *τραχύνω*, exaspero: apud Suid. et Plut.

Ἐντραχὺς, in quo asperitas est. idem quod *τραχύς*.

Ἐπιτρηχύνω, exaspero. Aratus.

Ὑπότραχυς, aliquantùm asper. Pro quo Ionicè *ὑπότρηχυς*, apud Athen. l. 7.

ΤΡΕΙ͂Σ, οἱ et αἱ, tres. Neutr. Τρία, tria. Theocr. idyll. 27. *Ἰνὼ κ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάρῃος Ἀγαύα, Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.* Aristoph. *ἔχε πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.*

Τρίαινα, ἡ, tridens. Interdum est piscatorium instrumentum, quo majores pisces figuntur. Unde et Neptuno tribuitur, velut insigne, tanquam piscatorum et maris deo præsidi. ut Odyss ἑ. *Χερσὶ τρίαιναν ἔχων.* † Aristoph. Nub. 566. *μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν*, de Neptuno.† (Eurip. Phœniss. 182. Æschyl. Suppl. 226.)

Τριαινωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui tridente utitur. Hesych.

Τριαινόω, tridente moveo. Apud Aristoph. in Pace, *τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.*

Comp. Ἐκτριαινόω, tridente emoveo. Luc.

Συντριαινόω, tridente concutio: vel, tanquam tridente quasso. Euripid. in Hercul. furent. [946.] *Στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσειν πόλιν.*

Τριάκοντα, triginta. Plat. Pro quo poët. *τριήκοντα.*

Τριακοντάκις, tricies. Plut. in. Coriol.

Τριακοστὸς, et poët. *τριηκοστὸς*, trigesimus: unde, *τριακοστὴ*, sc. *μοῖρα*, trigesima pars. Demosth. † Xen. Pæd. l. 5. p. 126. d.†

Τριακὰς, άδος, ἡ, trigesima dies mensis, Luc. de luctu. Item, numerus tricenarius. Greg. Hesych. Est etiam civium tertia pars. (Pl. Æschyl. Pers. 339.) Pro eodem poët. dicitur *τριηκάς*. ut apud Hesiod. in Dieb.

Τριακόσιοι, trecenti. Pro quo Ionicè *τριηκόσιοι*. Herodot. † Hes. Th. 215.†

Τρίας, αντος, ὁ, triens.

Τριὰς, άδος, ἡ, numerus ternarius, ternio.

Τριασμὸς, ternarii numeri ratio.

Τρισσὸς, et Atticè, *τριττὸς*, triplex. ¶ Exponitur *τρισσὸς*, etiam, ternus, trinus. ¶ Apud Plat. de leg. *τριτταῖς πόλεσι*, exp. civitatibus tribus. Sic, *τριττοὶ δῆμοι*, tres populi, apud Dem. ¶ Τρισσὸς, exp. etiam, tertius. Etym.

Τρισσῶς, tripliciter, trifariam. Exponitur, et, tertiò, i. tertia vice. Reg. l. 1. c. 20.

Τρισσάκις, ter. Epigr.

Τρισσαχῆ, tribus in locis Aristot. meteor. lib. 1.

Τρισσάτιος, itidem, triplex, ternus, in Epigr.

Τρισσόω, triplico. Greg. in Pentecost.

Τρισσεύω, tertiò facio; Regum l. 3. c. 18. Exponitur et, tres dies maneo; Reg. l. 1. c. 20. Ibidem, *τρισσεύω ἀκοντίζων*, ter sagittis jaculor.

Τριττὺς, triplicitas, ternio: apud Gregor. Item triens, tertia pars: apud Dem. et Æschin. Peculiariter, tertia pars tribus; Poll. et Suid. ¶ Scribitur et *τριτὺς*, apud Etym. ¶ Item *τριττὺς*, seu *τριττύα*, (ut est apud Eust.) sacrificium perfectum et omnibus suis numeris absolutum, quod tribus constabat, sue, ariete, et hirco. Vide Etym. et Eust.

Τριξὸς. Ionice dicitur pro *τρισσὸς*, apud Herodot.

Τρίτος, seu *τρίτατος*, tertius. Plat. in Symp. *τίς ἡμῖν τρίτος ὁ συμπότης*; Il. ά. *μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε.* Fœm. *τρίτη* sæpè absolutè dicitur pro *ἡ τρίτη χορδὴ*, apud Aristot. in probl. et Plut. de mus. Interdum pro *ἡ τρίτη μοῖρα*, tertia pars, triens. Interdum etiam pro *ἡ τρίτη ἡμέρα*. Plut. *περὶ ἀοργησ*. (Æsch. Ag. 1614.)

Τρίτως, tertio loco.

Τριταῖος, interdum idem quod *τρίτος*. ut, *τριταῖον φέγγος*, tertia lux, seu tertius dies, apud Eurip. in Hec. Interdum signific. triduanus, qui tertio die aliquid facit, seu cui tertio die quidpiam accidit. ut, *τριταῖος ἀφίκετο*, apud Herodot. et, *τριταῖος πυρετὸς*, apud medicos. apud quos etiam sine adjectione per *τοὺς τριταίους* intelliguntur febres tertianæ: ut apud Diosc. l. 2. c. 72.

Τριταϊκὸς, ut, *τριταϊκαὶ περίοδοι*, apud eundem l. 2. c. 67. febris tertianæ circuitus.

Τριταϊκῶς, more febrium tertianarum: seu, alternis, et tertio quoque die. Aët. l. 12. c. 37.

Τριταΐζω, tertiana febre laboro. Diosc. l. 4. c. 61.

Τριτόω, tertiò facio. Cyrill. ¶ Dicitur etiam significare, in tres partes divido.

Τριτεύω, tertius sum, tertius obtineo.

Τριτεῖα, τὰ, tertiæ partes, tertia palma. Plat. in Phileb.

Τριτεὺς, tertia medimni pars. Poll. l. 4. c. 23.

Τρὶς, ter. Hesiod. *Τρὶς ὕδατος προχέειν.* † *εἰς τρὶς*, vacante *εἰς*. Xen. Pæd. p. 172. d.† ¶ In compositione plerunque significat, multoties, sæpe, teste Eust. Interdum, admodum, valde.

Τριάκις, itidem, ter. Hesych.

Τρίχα, tripliciter, trifariam, in tres partes. ¶ Ὁ ἡ τὸ τρίχα, triplex. ¶ Τὸ τρίχα, triplicitas. Herodot. Od. ξ'. *ὅτε δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην*, postquam noctis triplicitas fuerat; quum esset tertia et ultima noctis pars. Pro eo poëticè dicitur *τριχθὰ*, Il. β'. et γ'.

(Τρίχαλος. V. Æschyl. S. c. Th. 757.) ‡ et Gloss. el. Blomf.‡

Τριχθάδιος, triplex, trinus. Epigr.

Τριχῆ, tripliciter. Exponitur et, in tres partes.

Τριχοῦ, tribus in locis. Exponitur et, tripliciter.

Τριχόθεν, tribus ex locis.

Τριχῶς, idem cum *τριχῆ*.

Τριπλόος, οῦς, triplus, triplicatus: ut, *τριπλᾶ κηρία*, triplices favi. Aristot. hist. an. l. 5. (Soph. Œdip. Tyr. 736.)

Τριπλῆ, (adverb.) tripliciter, triplicatò. Iliad. ά.

Τριπλάσιος, triplo major, seu amplior. Pro eodem dicitur et *τριπλασίων*.

Τριπλασιάζω, triplico, vel triplo majorem facio.

Τρίπλαξ, triplex. Il. σ'. Vide et comp. ex Πλὰξ, in Πλατύς.

Τριάσσω, f. ξω, vinco, supero. verbum ab athletis sumptum, apud quos victoria in triplici certamine sita erat: hinc, *τριαχθῆναι*, ter vinci. apud Suid.

(Τριακτὴρ, *νικήτης*. Æsch. Ag. 179.)

Τρίακτος, devictus, superabilis.

Τρίγλα, seu *τρίγλη*, mullus: piscis, sic dictus à trino partu, quoniam, teste Aristot. l. 5. an. c. 9. ter anno parit. Vide et Athen. l. 7.

Τριγλὶς, ίδος, ἡ, mullulus. Suid.

Τριγλίζειν, Hesych. *κατὰ μίμησιν* dici scribit de ridentibus.

Τρίναξ, seu *θρίναξ*, instrumentum rusticum, tridenti simile. Suid. ex Epigr. *Καὶ τρίνακας ξυλίνας, χεῖρας ἀρουροπόνων.*

Θρίνακις, et Θρινακία, dicta Sicilia, quòd sit *τρίνακι* similis, teste Stephan. et Strab. l. 6. Apud Nicand. in Ther. radix thapsi *θρινακίη* dicitur, quod in Sicilia nascatur, teste ejus schol.

Θριαὶ, αἱ, calculi sortilegorum, quos in urnam mittunt. Callim. hymn. in Apoll. *Κείνου δὲ θριαὶ αἱ μάντιες.* ☞ Sic dicuntur, quasi *τρεῖς τινες οὖσαι*. quòd tres sint; et à tribus nymphis inventi. Etym.

Θριάσιον πεδίον, *εἰς ὃ ἐβλήθησαν ὑπ' Ἀθηνᾶς αἱ θριαί.* Etym.

Θριᾶσθαι, vaticinari. Suid. (proprie, per sortilegia.)

Θρίοι, οἱ, *ἔκφοροι καὶ ἔσχατοι κάλοι*, vel *κάλῳ* vel *κάλως*. extremi rudentes. funes nautici, qui, sedatâ tempestate, de prorâ primi laxantur. Aristoph.

Θρῖον, ου, et *θρῖον*, ω, τὸ, ficus folium. (☞ Quod *τριμερὲς εἶναι* scribit Etym.) Athen. lib. 7. *θρίοισι ταύτην εἵλησα.* ¶ Item, quodvis folium. Unde, *χαμαιπίτυος θρῖα*, apud Nic. ¶ Sic dicebatur etiam edulium ex tribus, lacte, adipe suillo, ac semidalide, quod ficulnis foliis apud Athenienses incoquebatur. Aristoph. Acharn. *θρῖον ταρίχους οἶσε σαπροῦ δεῦρό μοι.* ¶ Apud eund. Aristoph. *θρῖα ἐγκεφάλου* sunt membranæ cerebri, ob similitudinem cum foliis ficulnis. (R. 134.)

Θριάζω, folia fici arboris colligo. ¶ Furore percitus sum, sortilegorum more. Hesych.

Θριασταὶ, οἱ, ficuum cultores, ¶ Item, vinitores.

Composit. Ἀποθριάζω, folium fici decerpo. Et simpl. aufero, avello. Aristoph. in Acharn.

Ἐκθριάζειν, *παραβαίνειν ἀπὸ τῶν μαντικῶν θριῶν.* Hesych.

Ἐνθριοῦμαι, foliis ficulnis involvor. Suid.

Composita: ac primùm ex τρεῖς, τρὶς, τρίχα et τρίτος.

Ἀποτριτόω, ad tertias redigo, ad tertias decoquo. in Hippiatr. et apud Diosc. l. 4. c. 140.

Διάτριτος, accessio morbi seu febris tertia die. Galen.

Διάτριχα, tripliciter, trifariam. Il. β'. *διάτριχα κοσμηθέντες.*

Εἰκοσιτρεῖς, viginti tres. Εἰκοσιτρία, viginti tria.

Ἔντριτος, triplex. Legitur apud interpr. ecclesiastæ Solom. cap. 4.

Ἐπίτριτος, sesquitertius. Plat. in Tim.

Ἐπίτριτος πούς, pes metricus, tres longas habens syllabas, cum unâ brevi, omnimodis. ut adeo quatuor sint epitriti.

Ἐπιτρὶς, ter. Diosc l. 5. c. 4.

Ἡμιτριταῖος, semitertianus. ut, *ἡμιτριταῖοι πυρετοί.* Gal.

Πρότριτα, triduo antè: seu tertio antè die. Thuc. l. 2. Synes. ep. 4.

Σύντρεις, simul tres, terni. Od. ί.

Τεσσαρακοντατρεῖς, *τεσσαρακοντατρία*, quadraginta tres, vel tria.

Ὑπότριτος, subtertius: in musica. Capell.

Composita ex τρίαινα.

Ἀγλαοτριαίνας, Neptuni epith. Pind. splendidum tridentem gerens. [Olymp. A. 60. *Ὄφρ' ἐκάλεσε Πατὴρ τὸν — τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι, Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ*, &c. Te tunc Tridente-inclytum (sc. Neptunum) rapuisse.]

Εὐτριαίνας, cum tridente incedens. Neptuni epith. Pind.

Ὀρσοτριαίνας, tridentem impellens. Idem. [Olymp. Od. H. 64. Schol. Pyth. B. 23. *Ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.* Nem. Δ. 141.]

Composita ex τριάσσω.

(Ἀποτριαδίζω. Sch. Æschyl. Ag. 179.)

Ἀποτριάσσω, idem cum *τριάσσω*. Poll. et Hesych. Scribitur et *ἀποτριάζω*.

Ἀτρίακτος, invictus. Æschyl. in Choëph.

Πεντετριαζόμενος, quinquies victus. Epigr. l. 2. *εἰς ἀγωνιστάς.*

ΤΡΕ'ΠΩ, f. ψω, verto, converto. † *τινὰ*, movere. Xen. Pæd. p. 221. e.† Hesiod. in Erg. *Ἀντίον εὐκραέος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον*, vento obversa facie. Iliad. ν'. *Ἐς Τρώην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ.* Synes. ep. 60. *ἔτρεψας ἐπ' ἐμὲ τὴν ὀργὴν*, convertisti in me iram. Apud Plut. in Rom. *εἰς ἑτέρους τὰς αἰτίας τρέπουσιν*, in alios causas transferunt. † *τέτροφας τοῦ ἐμβάδας.* Aristoph. Nub. 1266.† (*τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν τρέπει.* In eum omnes hanc culpam conferunt. Soph. Aj. 28.) ¶ Interdum *τρέπω* dicitur pro, *τρέπω εἰς φυγὴν*, in fugam converto. Iliad. σ'. *τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς.* Thuc lib. 3. *κατὰ μέσον τὸ στράτευμα τρέπει.* ¶ Interdum exp. muto. ut Od. τ'. *Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπε*, mentem ei mutavit. ¶ Item, verso, considero, perpendo. Xen. Pæd. 5. *ἐν σοὶ τρέψας πάντα, καταθέασαι οἷά σοι φαίνεται*, tecum animo versans et considerans.

Τρέπομαι, (pass.) vertor, convertor: vel converto me, converto gradum, pedem refero. Iliad. ε'. *Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω, Ἠὲ σαωθήτω*, converso gressu. ¶ Τρέπεσθαί τινα, sc. ὁδὸν, viam aliquam ingredi. Synes. *μετ' ἐκείνους ἡμεῖς τὴν ἐπὶ θάτερα ἐτραπόμεθα.* ¶ Item *τρέπομαι*, converto, i. confero me, relictis aliis negotiis aggredior. Iliad. γ'. *Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο.* Plut. in symp. sept. sap. *ἐτράποντο πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις*, hujusmodi percontationibus uti cœperunt. ¶ Interdum converto, i. accedo, confugio. Thuc. lib. 3. *πρὸς Ἀθηναίους ἐκελεύετε τρέπεσθαι*, ut ad Athenienses confugeremus. ¶ Significat et, convertor, i. oculos seu faciem meam converto. Phil. de v. M. lib. 1. *τραπόμενος κατὰ τὴν ἐρήμην*, in solitudinem facie versa. ¶ Item in fugam vertor. fugor. Xen. Hell. 3. *ἐτρέφθησαν οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ τοῦ κατάντους.* ¶ Item mutor. Iliad. κ'. *ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.* Sic Iliad. ε'. *τῶν δ' ἐτράπετο χρὼς*, horum color mutabatur. ¶ Item vergo, specto. Thuc. l. 2. *ἔτεμον τὴν πρὸς Εὔβοιάν τε καὶ Ἄνδρον τετραμμένην*, viam conficiebant ad Andrum spectantem.

Τρέπομαι, (medium,) idem quod *τρέπω*, in fugam hostes verto. Xen. Hell. 1. † Pæd. l. 4. p. 99. d. l. 2. p. 42. c. *ἐπί τι*, se conferre ad quid. *ἐφ' ἁρπαγήν*. l. 4. p. 95. b. Vid. Kusterus de verbo Medio p. 14.† Plut. in Anton. (Æsch. Pers. 459. pro *ἡττᾶμαι* 1033. Eurip. Med. 246. 360. 503. Aristoph. R. 1057. *φιλότητι τραπείομεν.* i. e. *εἰς φιλ.* Il. γ'. 441. Theoc. ζ'. 112. ib. ιγ'. 26.)

Τράπομαι, Ionicè, idem quod *τρέπομαι*. Herodot.

Τρεπτὸς, qui verti potest. ¶ Item qui mutari potest, mutabilis. Naz.

Τρεπτότης, ητος, ἡ, conversio, versio. Hesych.

Τροπὴ, ῆς, ἡ, idem: ut, *τροπαὶ ἠελίοιο*. (quæ fiunt in solstitiis.) Hesiod. in Erg. et Od. ό. ¶ Item, conversio in fugam. Plut. in Cam. *τὴν τροπὴν τῶν Ῥωμαίων αἰσθανόμενος.* Idem ibidem, *τροπὴν ἐποίησε τοῖς πολεμίοις*, in fugam convertit. ¶ Item, mutatio: ut, *τροπὴ περὶ τὸν ἀέρα*, apud eundem in Numa. ¶ Apud Hermogen. *τροπὴ λέξεως*, translatio: seu figura. ¶ Τροπαὶ dicuntur etiam venti, qui aliàs *τροπαῖαι πνοαί*. Aristot. probl. 4. l. 26.

Τροπιάζω, solstitium facio. Gaza de mensib.

Τροπαῖος, ὁ, is cujus fit conversio, seu qui convertitur. ut, *πνοὴ τροπαία*, quæ et sine adjectione dicitur *τροπαία*, ventus qui flatu converso è mari in terram revertitur; Aristotel. lib. 26. probl. 5. Τροπαῖος Ζεὺς, et Τροπαία Ἥρα, quorum beneficio *ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων γίνεσθαι* credebatur, et in quorum honorem trophæa erigebantur. Sic, Τροπαῖος Ποσειδῶν, apud Pausan. in Att. (Τροπαίαν. V. Æschyl. Ag. 227. Ch. 773. Soph. Tr. 307. 764.)

Τροπαῖον, vel *τρόπαιον*, τὸ, monumentum *τῆς τῶν πολεμίων τροπῆς*. Xen. Hell. 7. Thuc. lib. 1. Interdum cum genit. ut, *τροπαῖον τῆς ἱππομαχίας*, apud eundem lib. 6. Plerunque dicitur, *στῆσαι* seu *ἀναστῆσαι τρόπαιον ἀπό τινος*. ut Aristid. *τρόπαιον ἐστήσατε ἀπὸ τῶν Θηβαίων*. (Æsch. S. c. Th. 283. 965. Eurip. Phœniss. 529. 1210. Soph. Tr. 1118.)

Τρόπος, ου, ὁ. Plut. in vita Hom. est *ἡ τῶν λέξεων ἐκτροπὴ*, deflexio in verbis à communi usu et propria significatione: verborum immutatio, Cicer. Vide et Quint. l. 8. c. 6. ¶ Item modus, ratio. Aristoph. *ἁπλῷ τρόπῳ*. Æsch. *μηδενὶ τρόπῳ στεφανοῦν*, nullo modo, haudquaquam. Sic et apud

Plat. Thucyd. &c. Interdum dicitur, *τρόπον*, sub. *κατά*. ut apud Demosth. *τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ τοιαύταις τέχναις*. ¶ Item mos, ritus, consuetudo. Xen. *κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον*. Sic, *Λακωνικὸς τρόπος*, Plat. de leg. l. 4. Et addito genit. *ἐν τρόπῳ βοσκήματος*, more seu instar pecudis. Lucian. *Κατὰ τρόπον*, eo quo decet modo, rectè, convenienter. Pro quo dicitur et, *πρὸς τρόπου*, apud Plat. de leg. lib. 9. *Ἀπὸ τρόπου*, perperam, ineptè, inconvenienter: apud eundem in Crat. et Plut. de educ. lib. ¶ Item, *τρόπος*, mores: ingenium, indoles, animus. Thuc. lib. 8. *διάφοροι πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον*, ingenio et moribus dissimiles. † Xen. Pæd. l. 2. 47. a. et l. 3. p. 76. e.† Hinc et, *πρὸς τρόπου*, ex moribus. Plut. in Phæd. Sic et passim, apud Isocr. Dem. &c. ¶ Exponitur et, autoritas: apud Plat. ¶ Item studium, institutum, voluntas. (*τὸν μέγαν τρόπον*. Æsch. S. c. Th. 289. Adverbial. Ag. 49. Ch. 272. 477. *ἑκουσίῳ τρόπῳ*. Eurip. Med. 752. Phœniss. 347. Soph. Œdip. Tyr. 99. *τίνι τρόπῳ*; qua caussâ. 10.)

Τροπικὸς, ut, *τροπικοὶ κύκλοι*, circuli tropici, i. quos quum attigerit Sol, solstitium facit, et *τρέπεται*, convertit, et reflectit cursum suum. Procl. in sphær. *Τροπικὰ σημεῖα*, puncta reversionis. Plut. de def. orac. Apud Rhet. *τροπικαὶ λέξεις*, in quibus est *τροπὴ*, vel *τρόπος*, seu quæ figuratæ sunt et translatæ.

Τροπικῶς, tropicè, per tropum: schol. Aristoph.

Τροπία, ἡ, versutia, versatile ingenium. Hom.

Τροπίας οἶνος, q. d. vinum versum: vinum vappa factum. Aristoph.

Τροπαλίζω, idem quod *τρέπω*, verto, converto.

Τροπαλισμὸς, conversio, mutatio. Hesych.

Τροπάω, idem quod *τροπαλίζω*.

Τροπάομαι, idem cum *τρέπομαι*, vertor, convertor, seu converto me. Iliad. ό. *οὐδὲ τροπάασθε φόβονδε*.

Τρωπάω, idem cum *τροπάω*. Od. τ'. *Ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν*, subinde convertens et mutans.

Τρωπάομαι, idem cum *τροπάομαι*. Od. ώ.

Τρωπάσκω, et *τροπάσκομαι*, idem cum *Τρωπάω*, et *τρωπάομαι*. Il. λ'.

Τροπόω, in fugam verto, et vinco. Unde, *τρωπώσομαι*, quod Suid. exp. *νικήσω, ὑποτάξω*. Et *τροποῦσθαι, τρέπεσθαι, μεταβάλλεσθαι*. Hesych.

Τροπὸς, lorum contortum quo remus scalmo alligatur. Od. δ'.

Τροπόω, loro illo ad scalmum alligo. Luc. *τῶν κωπῶν ἑκάστη τετρόπωται*. (*Τροποῦμαι. ναυάτης τ' ἀνὴρ Τροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον*. Æschyl. Pers. 376.)

Τροπωτὴρ ἱμὰς, idem cum *τροπὸς*, Thuc. lib. 2.

Τρόπηξ, manubrium remi: à *τρέπεσθαι* dictum, quoniam inter remigandum versatur.

Τρόπηλις, seu *τρόπαλλις*, fasciculus alliorum, seu alliorum manipulus. apud Aristoph. in Acharn. Dicitur autem à *τρέπεσθαι*, significante *εἰλεῖσθαι*, teste Suid.

Τρόπις, *ιδος*, vel *ιος*, ἡ, carina: *στεῖρα*, ima navis pars. Odyss. μ'. Metaphoricè pro principio sumitur. ut, *τρόπις τοῦ πράγματος*. Aristophan. in Vesp. quoniam *τῶν δρυόχων ἡ τρόπις ἵσταται πρῶτον*, inquit schol.

Τροπίδιος, ut, *Τροπίδια ξύλα*, ligna apta ad fabricandas navium carinas. Etymol. Item, ad carinam pertinens. Plat. de leg. lib. 7.

Τροπίζω, carinâ instruo: unde, *ναῦς ἱκανῶς τετροπισμένη*. Hippocr.

Τραπελίζω, idem quod *τροπαλίζω*.

Τραπελίζομαι, idem quod *τροπαλίζομαι*. Hesych.

Τραπελὸς, οῦ, ὁ, mutabilis.

Τραπέω, uvas calco in lacu. Hesiod. in Asp. † 301.† *Οἵ γε μὲν ἐτράπεον*. Odyss. ή. *Ἄλλοι δὲ τραπέουσι*

Τραπηταὶ, οἱ, uvarum calcatores. Hesych.

Τραπητὸς, et *τραπητὸν*, τὸ, et ὁ *τράπης*, *ητος*, mustum, vinum. Idem. ¶ Sed alii reddunt molam oleariam, trapetum, et trapetem.

Composita: ac primùm cùm præpositione.

Ἀνατρέπω, subverto, everto, prosterno. Plat. *τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις, τὸ δ' ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει*. Dem. pro cor. *ὃς ἅπαντα ἀνέτρεψε τὰ τῶν Ἑλλήνων*. † Xen. Pæd. l. 2. p. 45. e. et *τύχη* (*τινός*.) l. 4. p. 95. b.† Apud Aristoph. in Nub. †897.† *ἀνατρέψω ταῦτ' ἀντιλέγων*, evertam ista, i. refutabo. (V. Æschyl. S. c. Th. 1084. Eurip. Phœniss. 850. excito. Soph. Tr. 1026. *ἀντρέψειεν*. Æsch. Ag. 1337.)

Ἀνατρέπομαι, evertor, exturbor, prosternor. † Xen. Pæd. p. 153. e.† Plut. in Fab. Mare *ἀνατρέπεσθαι* dicitur, quum id quod in imo est, emergit, et sursum fertur. Aristot. hist. anim. l. 8. Item, *ἀνατρέπομαι*, pro *ἀνατρέπω*. Xen. Pæd. 7. (Aristoph. R. 550.)

Ἀνάτρεπτος, prostratus, immutabilis. In novell. Const.

Ἀνατρεπτικὸς, subversorius, evertendi vim habens. [Plat. de Rep. lib. 3. Si quem deprehenderis mentientem vatem vel medicum,—— *κολάσει, ὡς ἐπιτήδευμα, εἰσάγοντα, πόλεως, ὥσπερ νεὼς, ἀνατρεπτικόν τε καὶ ὀλέθριον*.] (Athan. V. S. Ant.)

Ἀνατροπὴ, subversio, eversio, exturbatio. Greg. (*δωμάτων ἀνατροπάς*. Æschyl. Eum. 356.) Item eversio, refutatio. Apud Diosc. *ἀνατροπὴ στομάχου*, stomachi dissolutio, quum in vomitiones effunditur.

Ἀνατροπεὺς, *έως*, ὁ, subversor, eversor. Plut.

Decomp. *Δυσανάτρεπτος*, subversu vel eversu difficilis: apud eundem.

Εὐανάτρεπτος, subversu seu eversu facilis.

Προσανατρέπω, insuper everto, vel everto, *ἀνατρέπω*. Eccles.

Ἀποτρέπω, averto: item avoco, revoco, deterreo, dehortor. Iliad. λ'. *ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη*. Iliad. ύ. *Ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα*. Isocr. in Paneg. *οὐκ ἀποτρέπειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὴν στρατιάν*. Idem cum genit. ibidem, *ἀποτρέπειν τῶν ἁμαρτημάτων*, avocare à peccatis. (Ellipticè. Soph. Tr. 1031. Æsch. Suppl. 887. 888.)

Ἀποτρέπομαι, avertor, seu averto me, pedem averto et retrò converto. Xenoph. Pæd. 5. *διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο*, gradum revocavit Et cum genit. Luc. *ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ*, quum à via deflexissent. Et cum *πρός*. Plut. in Fab. *ἀποτετράφθαι πρὸς Ἰταλίαν*, convertisse gressum in Italiam. ¶ Item, aversor, rejicio, repudio, repello. Idem ibidem, *ταύτην μὲν ἀπετρέψατο τὴν δέησιν*. (*φοβοῦμαι κ' ἀποτρέπομαι δεῖμα πολιτῶν*. Æsch. S. c. Th. 1068.)

Ἀποτρεπτικὸς, avertendi seu depellendi vim habens. Luc. Exponitur et, dissuasorius, dehortatorius.

Ἀποτροπὴ, aversio: item, amolitio, depulsio. (Æsch. Pers. 217.) Plat. de leg. l. 2. Isocr. in Areop. Plut. de def. orac. Item, dehortatio, dissuasio, Arist. rhet. 1. Thuc. l. 3.

Ἀποτρόπαιος, malorum aversor et depulsor. Ut, *Ζεὺς ἀποτρόπαιος*, apud Luc. et, *Ἄπολλον ἀποτρόπαιε*, Aristoph. in Plut. Item, *οἱ ἀποτρόπαιοι*, sc. *δαίμονες*, averrunci et depellentes, Xen. Hell. 3. ¶ Interdum *ἀποτρόπαιος*, qui fit malorum avertendorum caussâ: ut, *ἱερουργίαι ἀποτρόπαιοι*. Plut. in probl. Hell. ¶ Item, averruncandus, avertendus, ideoque horrendus, abominandus. Plat. *ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἦν ἀκοῦσαι ταῦτα*. (*Ἀποτρόπαιον* scil. *ἄγαλμα*. Philostr. l. 4. c. 10. bis.)

Ἀποτροπιάζομαι, aversor, abominor, peto ut dii averruncent. Synes. ¶ Exponitur etiam, placo, expio. in Bibl.

Ἀποτροπίασμα, sacrificium quod fit malorum avertendorum gratia: piaculum, piamen, piamentum.

Ἀποτροπιασμὸς, averruncatio deûm iræ. Exponitur et, aversatio. schol. Soph.

Ἀποτροπία, seu *ἀποτροπίη*, Ionicè, depulsio, aversio, *ἀποτροπή*. Apoll.

Ἀπότροπος, quem alii aversantur, abominantur et refugiunt. Ut, *ἀπότροπον ἅδαν*, apud Soph. in Ajace. ¶ Od. ξ'. *Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος, οὐδὲ πόλινδε Ἔρχομαι*, exp. separatus et quasi exterminatus: seu aversans urbem et fugiens. ¶ Item, depulsor mali, averruncus sive averruncator. Plat. de leg. l. 9. (*Ἀποτρόποισι δαίμοσι θέλουσα θῦσαι*. Æschyl. Pers. 203. Ch. 41. 153. Eurip. Phœniss. 543. Soph. Œdip. Tyr. 1338.)

Ἀποτροπάω, idem quod *ἀποτρέπω*. Od. π'. et φ'. Il. σ'. et ύ.

Ἀποτροπάομαι, aversor, declino. Phocyl. *Χρὴ κακοεργὸν ἀποτρωπάασθαι*.

Δυσαπότρεπτος, (*decomp.*) qui difficulter averti potest et depelli. Item, qui difficulter potest avocari, refractarius.

Διατρέπω, distorqueo, perverto. Hom. hymn. 1. Merc. *Ῥεῖα μάλ' ἴχνια πάντα διέτρεπεν ἐν κονίῃσιν*. Item, averto, dissuadendo avoco et abstraho, pudore injecto deterreo. Herodian. lib. 1. *διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον*. Exponitur et, confundo, perterreo, ad inopiam consilii redigo.

Διατρέπομαι, pudefio, erubesco. Plut. de def. orac. *ὥστε καὶ τοὺς Ἐπικουρείους διατραπῆναι*. Item, perturbor, perterreor, ad inopiam consilii redigor. Polyb. *τὴν σύγκλητον αὐτὴν συνέβη διατραπῆναι*.

Διατρεπτικὸς, dissuasivus, avocativus, vim avertendi seu abstrahendi habens. Plut.

Διατροπὴ, pudor, confusa facies. Item, confusio, et perturbatio. Polyb. l. 5.

Διάτροπος, ὁ *διατετραμμένος*. seu, qui solet *διατρέπεσθαι*. Apud Eurip. in Iphig. Aul. *διάτροποι φύσεις βροτῶν*, exp. naturæ hominum mutabiles.

Decomp. *Ἀδιάτρεπτος*, qui non potest *διατρέπεσθαι*. immotus.

Ἀδιατρέπτως, immutabiliter, ita ut nequeat *διατρέπεσθαι*. Eccles c. 26.

Συνδιατρέπομαι, unà erubesco et confundor. Plut.

Εἰστρέπομαι, vertor in, seu intra: recipio me intra, seu in us. Aristot. hist. an. l. 9.

Ἐκτρέπω, averto, deflecto seu declino: item, detorqueo. Plut. in vita Hom. *τὰ πράγματα μετεωρίζει, καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας*, deflectit à communi consuetudine et usu proprio. Antiph. *τὴν αὐτοῦ μιαρίαν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκτρέψαι*, detorquere. Interdum, cogo ut declinet. Soph. in Œdip. Tyr. †816.† *Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην Παίω δι' ὀργῆς*, cogentem me via cedere. (*Ἐκτρέπω πρὸς*, cogo ut deflectat ad. Aj. 53. Œdip. Tyr. 872. V. Æschyl. S. c. Th. 634. Ag 1473.)

Ἐκτρέπομαι, deflecto et declino à via. Aristoph. in Plut. *Οἱ δ' ἐξετρέποντο, κ' οὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι*. Plut. in symp. sep. s p. *ἐβαδίζομεν ἐκτραπόμενοι διὰ τῶν χωρίων καθ' ἡσυχίαν*. Et cum accus. person. Demosth. *οὗτος ἐκτρέπεταί με νῦν ἀπαντῶν*, obviam mihi factus, continuò se avertit aliò. Significat et, aversor, vito, fugio. Plat. in Phileb. Item, mutor. Et in malam partem, degenero. Chrysost. *εἰς ὀλιγωρίαν ἐκτρέπονται*.

Ἐκτροπὴ, deflexio, declinatio: ut, *ἐκτροπὴ τῶν λέξεων*. Plut. in Homer. Interdum, digressio, diverticulum: apud eundem symp. 4. probl. 1. Item, locus ad quem deflectimus, diverticulum, divortium. Aristoph. in Ran. *Ἐκτροπαὶ ὑδάτων*, alvei per quos aquæ à solito meatu diversæ emittuntur. (113. Æschyl. Pr. 912.) Item, *ἐκτροπὴ*, depravatio. ut, *ἐκτροπὴ τῆς κράσεως*, excessus.

Ἐκτροπίας, qui passus est *ἐκτροπήν*. ut, *ἐκτροπίας οἶνος*, vinum in vappam conversum: seu simpliciter, vappa: quæ et absolutè *ἐκτροπίας* dicitur apud Aristoph.

Ἐκτρόπιον, τὸ, ἡ *τοῦ βλεφάρου ἐκτροπὴ*, morbus, quando palpebræ deorsum conversæ sunt. Aut. defin. med. et Actuar.

Ἔκτροπος, deflexus, digressus: seu qui declinat et recedit. Exponitur et, dissentaneus.

Ἐκτράπελος, invenustus, illepidus, inscitus. Item, quem aversari et declinare solemus; seu, horrendus, aversandus. ut apud Suid. *τῷ εἴδει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος*. Interdum exp. monstrosus. ut apud Hermog. *περὶ πολιτικοῦ λόγου*. Item activè, horrens, aversans: apud eundem Suid.

Decomp. *Παρεκτρέπω*, averto, abduco, diverto, seduco, defero à. Eurip. in Supplic. *Μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον, Νώτοισι, καὶ στρωμναῖσι, καὶ μαντεύμασι Παρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥστε μὴ θανεῖν*.

Παρεκτρέπομαι, deflector, detorqueor. Aristot. de gen. an. l. 4.

Τριβολεκτράπελα, τὰ, (compositum ἐκ *τοῦ τριβόλου καὶ ἐκτραπέλου*,) apud Aristoph. in Nub. † 999.† dicuntur *σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα*, i. dura, incondita et absurda, teste Suid.

Ὑπεκτρέπω, paullulùm deflecto: seu, clàm averto. (cum Gen. et Acc. Soph. Tr. 557.)

Ὑπεκτρέπομαι, paullulùm declino, paullatim aversor et vito. Plat. in Phædro.

Ἐντρέπω, pudore afficio, pudorem ac ruborem injicio: propriè, facio ut præ pudore faciem deflectat aliquis. Plut. in Hom. *τὴν αἰτίαν τῆς ὀλιγωρίας εἰς ὀλίγους τοὺς μηδενὸς ἀξίους ἀναφέρων, τοὺς πολλοὺς ἐντρέπει*. Sic et apud Chrysost. comment. in ep. ad Rom. et in ep. Paul. ad Cor. 1. c. 4.

Ἐντρέπομαι, pudore suffundor, verecundor, revereor. Plut. *ἐντρεπομένων πολλῶν τὸ ἀξίωμα τῶν γυναικὸς παῤῥησιαζομένης*. Sic et Luc. 20. et alibi in N. Test. ¶ Significat et, curo, curam habeo: ductâ signif. ab iis, qui curâ et desiderio rei alicujus inter eundum subinde se convertunt et respectant. Sophoc. *Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου*; (cur tam parum comitem tuam curas? Aj. 90. Œdip. Tyr. 744. 1076. 1250.) Plato in Phædr. *οὔτε κέντρων ἡνιοχικῶν, οὔτε μάστιγος ἔτι ἐντρέπεται*. ¶ Exponitur et, mutor, flector. Od. ό. *οὐδέ νυ σοί περ Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο*.

Ἐντρεπτικὸς, pudefaciendi vim habens, idoneus ad pudorem suffundendum.

Ἐντρεπτικῶς, pudore reprehensum afficiendo. Chrysost. comm. in ep. ad Cor. 1. c. 11.

Ἐντροπὴ, pudefactio, in 1 ad Cor. cap. 15. [34. 1 Epist. ad Corinth. vi. 5. *πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω*. Soph. Œd. Col. 503. *Ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν Ἢ φροντίδ' ἕξειν κἀπόνως ἐλθεῖν πέλας*;] ¶ Et pro conversione et solstitio ponitur. Aratus.

Ἐντροπίας οἶνος, idem quod *ἐκτροπίας*, Hesych. Suid.

Ἐντροπῶσαι, induere. Hesych.

Ἐντροπίδες, calceamenta quædam, apud eundem.

Ἐντροπάδην, alterna manuum commutatione. Idem.

Ἐντροπαλίζω, converto, verto: unde, *ἐντροπαλιζόμενος*, subinde se convertens, reflectens inter eundem. Il. λ'. et ρ'.

Ἐπιτρέπω, committo, curæ alicujus trado. demando. Od. τ'. *Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσι*. Sic et Il. κ'. Item, committo, i. permitto. † *σύ δ' ἐπιτρέπεις*; permittis tu? Aristoph. Nub. 797. et Xenoph. Cyri Pædiæ l. 1. 1. 2. permittere, sinere. Sic l. 3. p. 71. d. Sic p. 82. e. *κακίαν εὐδαιμονίᾳ*, p. 199. e.† Herodian. l. 1. *ἐπιτρέψαι τῇ Πεσσινουντίᾳ θεῷ τὴν κρίσιν*, ut judicium de se Pessinuntiæ deæ permitterent. Pro quo interdum sine accusat. dicitur *ἐπιτρέψαι*, ut Demosth. *ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις*, rem permittere arbitrio amicorum. Interdum cum infinit. Plat. in Apoll. *ἐπιτρέπω τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ*. † Xen. Pæd. l. 5. p. 120. c.† Qui infinitivus sæpe subaudiendus relinquitur: ut apud Xen. Pæd. 3. Thuc. l. 1. &c.

Ἐπιτρέπομαι, meæ curæ traditur, mihi committitur. Iliad. β'. *Ὧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε*. Thucyd. lib. 1. *οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν*, quibus Atheniensium custodiæ cura commissa erat. Item, mihi permittitur. Luc. *οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης, ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν*.

Ἐπιτροπὴ, ipsa actio *τοῦ ἐπιτρέπειν*, quum arbitrium alicui permittimus. Thuc. l. 5. Demosth. in Apatur. Exponitur et, procuratio, tutela.

Ἐπιτροπαῖος, ut, *ἐπιτροπαίαν ἔχω τὴν βασιληΐην*, regnum in mea tutela est. [Herod. lib. 4.]

Ἐπίτροπος, cui cura alicujus rei commissa est seu committitur, curator, procurator, vicarius. Herodian. lib. 7. *ὁ κατὰ τὴν Λιβύην ἐπίτροπος*, † Xen. Pæd. l. 4. p. 96. e. de militaribus procuratoribus.† Peculiariter *ἐπίτροποι* dicun-

tur quibus parentes morituri liberorum suorum curam commendat, aut qui ejusmodi curam suscipiunt, vel sponte, vel rogati: tutores. Plut. in Lyc. et in Cam. Plat. in Charm.

Ἐπιτροπικὸς, ad tutelam pertinens: ut, ἐπιτροπικὸς νόμος, Plat. de leg.

Ἐπιτροπεύω, sum administrator et præfectus, procuro, administro. Herodot. ἐπιτροπεύων τῆς Αἰγύπτου. Item, tutor sum, in tutela mea babeo. Plut. in Alcib. τοῦ δὲ Ἀλκιβιάδου Περικλῆς καὶ Ἀρίφρων, οἱ Ξανθίππου προσήκοντες κατὰ γένος, ἐπετρόπευον.

Ἐπιτροπεύομαι, sum sub tutoribus.

Ἐπιτροπευτικὸς, peritus τοῦ ἐπιτροπεύειν, cui aliquid ἐπιτρέπειν possumus tanquam homini perito. Xen. in Œcon.

Ἐπιτροπεία, ἡ, præfectura, procuratio.

Ἐπιτροπάδην, ex commisso, non sponte. Hesych.

Ἐπιτροπάω, idem quod ἐπιτρέπω. Apoll. Rhod. † 1. 351.†

Ἐπιτράπω, Ionicè dicitur pro ἐπιτρέπω, apud Herodot.

Ἀνεπίτροπος, (*decomp.*) tutoribus carens. Suid.

Κατατρέπω, et κατατρέπομαι, in fugam converto, fundo, fugo. Greg.

Κατάτροπος, deorsum versus seu conversus, deorsum vergens. Hes.

Μετατρέπω, converto.

Μετατρέπομαι, convertor. Il. ά. Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, faciem retrò convertit. ¶ Item, curo, curam habeo. Il. μ'. Τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω.

Μετατροπὴ, conversio, mutatio. Item, cura, animadversio.

Μετάτροπος, qui potest converti: versatilis, mutabilis: ut, μετάτροπον ἦθος, apud Nonn. Item reversus, redux, Epigr. l. 3. Apud Hesiod. in Theog. †89.† μετάτροπα ἔργα τελεῦσι, exp. res in integrum restituunt. (Æsch. Pers. 948.)

[Μετατροπία. Pind. Pyth. Od. X. 31. Μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν Μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν.]

Decomp. Ἀμετάτρεπτος, qui mutari non potest, immutabilis, immotus. Plut.

Ἀμετάτροπος, qui verti mutarique nequit.

[Μετατρωπάω. Apoll Rhod. Arg. iii. 297. ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς ἐς χλόον, &c.]

Παρατρέπω, diverto, deflecto, à solita et instituta via averto vel avoco. Thucyd. lib. 1. παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ. Plat. ep. 7. ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι, ab honestissima vita ad diversam avocare. † Sic Hesiod. Theog. 103.†

Παρατρέπομαι, avertor, avocor. Plat. de leg. l. 10. Et neutraliter, digredior. Xenoph. in œcon. παρατρεπόμενος τοῦ λόγου. (Theoc. κβ'. 151.)

Παρατροπὴ, deflexio, i. ipsa actio deflectendi alium. Plut. de orac. Pyth. Et neutr. deflexio, digressio. Theodor. hist. eccl. l. 3. τὴν εἰς ἀσέβειαν αὐτοῦ παρατροπὴν προθέμενοι.

Παράτροπος, deflexus, aversus, Nonn. Et activè, avertens, avertendi vim habens: ut, παράτροπον μέλος μόρου. Eurip. in Androm. [526.] carmen quod mortem avertit. [Pind. Pyth. B. 63. Εὐναὶ δὲ παράτροποι, &c. Schol. παρατρόπους εὐνάς φησι, τὰς μοιχιδίους καὶ τοῦ δέοντος, παρατετραμμένας.]

Παρατρωπάω, idem cum παρατρέπω. Iliad. ι'. Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι, Λοιβῇ τε, κνίσσῃ τε, παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι, flectunt, et ab ira avertunt.

Παρατροπέω, Ionicè, idem. Od. δ'. τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύεις; à recta via abducens.

Ἀπαράτρεπτος, (*decomp.*) non perversus, non detortus, non depravatus: ut, κρίσεις ἀπαράτρεπτοι, apud Basil.

Ἀπαρατρέπτως, rectà, nullo diverticulo.

Περιτρέπω, circumago. Item circumactu averto et percello. Luc. χειμὼν δὲ καὶ γνόφος ἐμπεσὼν, ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῶν τὴν ναῦν. Exponitur et, in errorem induco. in Axioch. νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτόν. Et simpliciter, induco, impello, redigo: ut Act. Ap. c. 26. πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, ad insaniam redigunt. Item verto: sc. in melius. Aristid. πειρωμένη πᾶσι περιτρέπειν τὰς συμφορὰς ἐπὶ θάτερα. Sumitur et neutraliter pro convertor. Hesiod. in Theog. † 58.† περὶ δ' ἔτραπον ὧραι.

Περιτροπὴ, circumactus, circuitus seu circuitio, vertigo. Unde, ἐκ περιτροπῆς, per vices, seu in orbem. Basil. in Hexaëm. hom. 8.

Περίτροπος, idem. Hesych.

Περιτροπάδην, circumagendo. Apoll. Arg. 2.

Περιτροπάω, et Ionicè περιτροπέω, circumeo, obeo. Hom. Hym. 1. in Merc. πολλὰ περιτροπέων ἀμεγάρτων φῦλ' ἀνθρώπων. Et, περιτροπέων ἐνιαυτὸς, apud eundem, Iliad. β'. annus circumiens: seu, qui circumagitur.

Decomp. Ἀπερίτρεπτος, qui non circumvertitur, vel, qui circumverti nequit. Hesych.

Ἀπερίτροπος, idem: vel, non revertens, non redux. Soph. in Electr. Aliis, præfractus, et obstinatis moribus.

Εὐπερίτρεπτος, circumactu facilis, versatilis. Exponitur et, subverti facilis. Luc.

Συμπεριτρέπω, unà circumago, περιτρέπω. Diosc.

Προτρέπω, q. d. antè me verto, propello: unde passivè. Il. ε'. Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν. Item, cieo, provoco: ut, προτρέπειν τὰ οὖρα, apud Gal. ad Glauc. l. 1. ¶ Item, προτρέπω, seu προτρέπομαι, hortor, adhortor, monitis incito et impello: metaphora ab iis qui instigant et cogunt subsistentem ut progrediatur. Herodian. l. 3. προὔτρεπεν εἰς τοὺς ἐλέγχους, adhortabatur ad redarguendum. † Xen. Pæd. l. 2. 47. c. τὸ προτρέπον πείθεσθαι. 1. 6. 17.† Cum ἐπὶ, Isocr. in Areop. προτρέποντες ἐπὶ τὰς ἀδικίας. Cum πρὸς, apud eundem in Nic. et Plut. in symp. sept. sap. ¶ Item, προτρέπομαι, cedo: προτρέπεσθαι ἄχεϊ, Hom. cedere dolori. (Soph. Œdip. Tyr. 366. 1461. El. 1199. Athan. V. S. Ant. 497.)

Προτρεπτικὸς, exhortatorius, incitatorius: προτρεπτικὸς λόγος, Isocr.

(Προτρεπτικῶς. Luc. Som. p. 4.)

Προτροπὴ, exhortatio, incitatio, impulsus monitis mixtus. Aristot. Rhet. 2. Plut. de laude propr.

Προτροπάδην φοβεῖσθαι seu φεύγειν dicuntur qui hostibus terga vertentes quanta maxima possunt cum celeritate fugiunt. Il. π'. Polyb. lib. 2. Plat. in Symp.

Προτροπάω, idem quod προτρέπω. Expon. et, verto, flecto.

Πρότροπος οἶνος, vinum quod sua citatum sponte defluit antequam uvæ calcentur. Athen. l. 1. et 2. Quidam sic nominari volunt, quoniam defluit πρὸ τοῦ τραπεῖσθαι τουτέστι θλίβεσθαι τοὺς βότρυας. alii simpliciter à προτρέπομαι, cieor, provocor: ut sit οἶνος ὁ προτρεπόμενος.

Προτροπὶς, Hesych. est σπυρίς.

Προστρέπω, oro, obsecro, precor: ad genua provolutus, et adorans. Soph. in Ajace, Τοσαῦτά σ' ὦ Ζεῦ προστρέπω. Passiva voce utitur Plat. de leg. lib. 9. (Προστραπέσθαι. Æsch. Eum. 205.)

Προστροπὴ, supplicatio, preces supplices. Soph. in Œdip. Colon. ‡558.‡ (V. Æschyl. Pers. 216. Ch. 19. 83. Eum. 721.) Item, devotio, detestatio. Æschin. in Ctesiph. Item, reatus ob homicidium; piaculum; labes sceleratæ contagionis. Synes. Ep. 44. et 58.

Προστρόπαιος, cui supplicamus, seu ad cujus genua supplices provolvimur: προστρόπαιος Ζεύς. Interdum dicitur is qui supplex alicui ad genua accidit. Sophocl. in Ajace. (ἱκέτης. Æschyl. 234. 237. 448. pro quo ποτιτρόπαιος. ib. Ag. 1596. Ch. 285. Eum. 41. pro ἀκαθάρτος.) Item, obnoxius devotionibus τοῦ προστρεπομένου, qui ad aliquem confugit expiari patratum à se scelus cupiens, qui cæde manus polluit, et adhuc pœnas debet ei quem occidit. Æschin. περὶ παραπρεσβ. Exponitur et, qui piaculum importat, ob quem religio oboritur. Antiph. in Apolog.

(Πρόστροπος, supplex. Soph. Œdip. Tyr. 41.)

Ὑποτροπὴ, reversio, reciprocatio. Galen. in lex. Hippocr.

Ὑποτροπίη, idem. Apoll. Rhod. Argon. 1.

Ὑποτροπιάζω, revertor, reciproco, recurro. Hippocr. Aphor. l. 4.

Ὑποτροπιασμὸς, idem quod ὑποτροπή. Idem ibidem.

Ὑπότροπος, reversus, redux. Il. ζ'. Od. ύ.

Composita sine præpositione: ac primùm ex τρέπω et τρεπτὸς.

Ἄτρεπτος, qui verti et immutari nequit, immutabilis, immotus, ideoque rigidus, firmus, constans: tam de re animata quam inanima. Plut. in Alcib. et Luc.

Ἀτρέπτως, immutabiliter, constanter, rigidè. Phil. de vit. M. lib. 1. Exponitur etiam, rectè: apud Ælian.

Ἐθελότρεπτος, cujus voluntas mutabilis est. Damasc.

Εὔτρεπτος, verti facilis: mutabilis. Aristot.

Εὐτρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, paratus: q. d. benè versatus ad opus aliquod. Eurip. in Hec. πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε. Exponitur etiam, absolutus: item, æquus, δίκαιος. Hesych.

Εὐτρεπίζω, paro, apparo: instruo. Demosth. Phil. 1. ἱππαγωγοὺς τριήρεις καὶ πλοῖα ἱκανὰ εὐτρεπίσαι κελεύω. (Æsch. Ag. 1660.)

Εὐτρεπίζομαι, idem. † Xen. Pæd. 6. p. 163. c.† Pausan. ἐς πολιορκίαν εὐτρεπίζοντο. Item passivè, paro me, sum paratus. Dem. pro cor. Herodian. l. 6.

Εὐτρεπισμὸς, apparatio. Exponitur etiam, bonus ordo.

Decomp. Ἐξευτρεπίζω, idem quod simplex. Eurip. in El. [74.] τὰν δόμοις δ' ἡμᾶς χρεὼν Ἐξευτρεπίζειν.

Κατευτρεπίζω, idem. Aristoph. [Eccles. 505. καὶ μὴν τοί συ μὲν ταύτας κατευτρέπιζ'.] † Corrigo. Xen. Pæd. p. 232. c.†

Παρευτρεπίζω, pro iisdem. Eur. in Iph. Taur. [725.] παρευτρεπίζετε Τἄνδον μόλοντες τοῖς ἐφεστῶσι σφαγῇ.

Προευτρεπίζω, præparo.

Πολύτρεπτος, volubilis, convertibilis, mutabilis. Plut.

Composita ex τροπὴ, et τρόπος.

Αἰολότροπος, ὁ καὶ ἡ, variis præditus moribus, mores subinde mutans. Hesych.

Ἁλίτροπος, qui vertitur in mari, qui in mari huc illuc versatur et jactatur. Phocyl.

Ἀλλοτροπέω, muto, immuto: q. d. aliò converto. Hesych.

Ἀλλοιότροπος, idem cum αἰολότροπος, apud eundem.

Ἀλλοιοτροπέω, exp. variè muto, apud Hippocr.

Ἀρτίτροπος, recenter mutatus. Æsch.

Ἀρχαιότροπος, antiquis moribus præditus, antiquos mores resipiens: ut, ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα, apud Thuc. l. 1.

Ἀρχαιοτρόπως, antiquis moribus, antiqua morum simplicitate.

Ἀρχαιοτροπία, ἡ, antiqui mores. Plut. in Phoc. Expon. etiam, prisca vivendi forma.

Ἄτροπος, idem quod ἄτρεπτος. ¶ Est et nomen unius Parcarum: sic dictæ, quoniam ejus mens non flectitur aut mutatur, sed inexorabilis permanet. Aristot. de mun. Vide et Λάχεσις, et Κλωθώ.

Ἀτροπία, ἡ, exp. malè morata natura, improbitas, temeritas. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 387. οἷα καὶ αὐτὴ σῇ πάθεν ἀτροπίῃ.] ‡ sævitia. ejusdem. l. v. 1006.‡ Possit etiam exponi, verti flectique non posse; immutabilitas, rigiditas. Pro eo Ionicè dicitur ἀτροπίη, quod expon. nox intempesta, media nox: apud Hesych.

(Βδελύκτροπος. ὃν τις βδελύξαιτο καὶ ἐντραπείη μισήσας, σκυθρωπός. Æschyl. Eum. 51.)

Δύστροπος, qui ingenio et moribus est difficilibus, difficilis. Demosth. Philip. 2. Item, qui transferri vel mutari difficulter potest. Suid.

Δυστροπία, difficultas morum, seu mores difficiles: apud eundem.

Δυστρόπως, malignè, morum perversitate et pravitate. Poll.

Ἐναντιοτροπὴ, ἡ, conversio contraria. Laërt.

Ἑτερότροπος, aliusmodi, diversus, alius. Epigr.

Εὔτροπος, qui probatis est moribus, bene moratus. Aristotel. eth. 4. cap. 8.

Εὐτροπία, morum probitas, morum elegantia.

Ἡλιοτρόπιον, ου, τὸ, herba solaris: herba verrucaria, heliotropium. Nomen accepit ἀπὸ τοῦ συμπεριτρέπεσθαι τὰ φύλλα τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει, quòd folia unà cum Sole circumagat, teste Diosc. l. 4. c. 193. ¶ Est et gemmæ nomen, quæ dejecta in vas aquæ, fulgorem Solis accedentem percussu sanguineo mutat. ¶ Item solarium, vas horoscopon, seu locus in quo horæ ad Solem denotantur, veruto umbram faciente, vel pinnula, qua umbra ad Solis cursum circumagitur. Athen. l. 5.

(Θεότρεπτος, ὁ ἐκ θεοῦ τραπείς. Æschyl. Pers. 907.)

Ἰδιότροπος, qui proprii cujusdam et peculiaris modi est.

Ἰδιοτρόπως, modo quodam proprio et peculiari. Greg.

Κακότροπος, qui malis est moribus, vel moratus: vel pravus, perversus, malignus.

Κακοτροπία, mali mores, mores perversi et pravi: malignitas, nequitia. Ammon.

Κακοτροπεύομαι, malis artibus ago, malitiosè improbeque ago. Polyb. lib. 5.

Μονότροπος, uniusmodi, simplex. Plut. symp. 4. ¶ Μονότροποι dicuntur etiam, qui solitariam amant vitam: apud eundem περὶ φιλαδ.

Μονοτρόπως, uno tantùm modo et singulari. Joseph. de capt. Jud.

Ὁμοιότροπος, qui similis et ejusdem modi est. Aristot. polit. 6. cap. 8. Item, qui similibus præditus est moribus, qui ejusdem est ingenii. Thuc. l. 8. et 3.

Ὁμοιοτρόπως, iisdem moribus, eodem modo. Philo de mundo.

Ὁμοιοτροπία, similis et idem propè modus. Item, morum similitudo.

Ὁμότροπος, idem quod ὁμοιότροπος. ut, ὁμότροπα ἤθη, apud Plat. Exponitur etiam, consentaneus. [Herodot. Hist. lib. 2. ὁμότροπα γὰρ ἂν ἦν τοῖσι Ἕλλησι, καὶ οὐ πάντῃ ἐσαγμένα.]

Παλίντροπος, retrò convertens gressum, retrò reflectens gradum. Exponitur etiam, reversus, redux. [Soph. Philoct. 1254. Οὐκ ἂν φράσειας ἥν τιν' αὖ παλίντροπος Κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς; Æschyl. Agam. 787. Suppl. 179. νῦν ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν. Eurip. Herc. Fur. 1067. Σῖγα, σῖγα, παλίντροπος ἐξεγειρόμενος στρέφεται.]

Παλιντροπὴς, idem quod παλίντροπος. Nicand.

Παλιντροπία, conversio retro facta, immutatio, παρεπιστροφὴ, Apoll. [Arg. iii. 1156. παλιντροπίῃσιν. Schol. ἤτοι ταῖς παρεπιστροφαῖς· ἢ διὰ τὸ ἔμπαλιν τετράφθαι αὐτῆς τὴν ψυχήν.]

Παλιντροπάασθαι, idem quod παλιντρέπεσθαι, retro se convertere. Eust.

(Πάντροπος. τελευτᾷ δ' αἵδ' ἐπηλάλαξαν ἀραὶ τὸν ὀξὺν νόμον τετραμμένου παντρόπῳ φυγᾷ γένους. Æsch. S. c. Th. 962.)

Πολύτροπος, cujus multi sunt modi, multiplex, varius: ut, πολύτροποι συμφοραὶ, apud Thuc. l. 2. Πολύτροπος ἀνήρ. cujus ingenium velut in varias partes vertitur; versutus, versatilis ingenii. Od. ά. et alibi apud Homer. Tunc verò compositum ex τροπὴ potiùs quàm ex τρόπος, teste Eust.

Πολυτρόπως, multis modis, seu multimodè, multifariam, variè: in ep. ad Hebr. c. 1.

Πολυτροπία, multiplex et versatile ingenium, versutia. [Herodot. Hist. lib. 2. βουληθέντα πολυτροπίῃ τοῦ βασιλέος περιγενέσθαι.]

Τοιουτότροπος, hujusmodi, talis. Plat. de leg. l. 5.

Composita formata ex aor. 2. ἔτραπον, itidem sine præpositione.

Ἀτράπιλος, idem quod δυστράπελος. schol. Soph. [Aj. 939.]

Ἀτραπὸς, sive Ἀτραπιτὸς, οῦ, ἡ, et poëticè metathesi ἀταρπὸς sive ἀταρπιτὸς, via trita, non habens diverticula, sed recta: ex qua non licet τραπέσθαι seu ἐκτραπέσθαι,

teste Hesych. Lat. callis, semita, trames. Prius apud Arist. in Ran. Herodian. lib. 8. Posteriora tria apud Hom. leguntur, Od. ι'. Il. π'. et σ'. ¶ Ἀτραπὸς dicitur etiam vinum quod sponte fluit uvâ nondum calcatâ. teste Etym.

Ἀτραπίζειν, viam carpere, iter facere. Hesych.

Δυστράπελος, morosus, qui difficulter moveri et flecti potest, cujus animus placari et mutari nequit. Soph. in Ajace.

Δυστραπελία, perversitas et malignitas morum, improbi et maligni mores. Item, molestia aliquid ægrè efficiendi, quum quis facilè explicare se non potest: apud Diod. Sic.

Δυστραπέλως, implacidè, contumaciter. Item inconcinnè, inconditè. Xenophon.

Εὐτράπελος, lepidus, scitus: elegans, venustus, urbanus. quasi εὔτροπος seu εὐκίνητος. Isocr. in Areop. Aristot. eth. 2. c. 7.

[Εὐτραπέλως. Thucyd. Hist. lib. 2. καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι. Schol. εὐκινήτως, ἐνδεξίως.]

Εὐτραπελία, ἡ, facetiæ, festivitas, urbanitas, lepor. ¶ Accipitur et in malam partem, pro scurrilitate, dicacitate, et dicteriis, quæ non referuntur ad finem honestum: in ep. ad Ephes. c. 5.

Εὐτραπελεύομαι, sum εὐτράπελος. Chrys. com. in ep. ad Eph. cap. 6.

Παλιντράπελος, in contrarium versus. Pind. [Olymp. B. 68. Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ, &c. Schol. ἀντεστραμμένον.]

ΤΡΕ'ΦΩ, f. θρέψω, tenui in aspiratam mutata, ad differentiam futuri τρέψω, præcedentis τρέπω, quod et in aliis temporibus observatur, quæ sine φ efferuntur. (Certè præsens esset θρέφω, nisi duas aspiratas syllabas contiguas Græca lingua aversaretur.) alo, nutrio, educo. Il. ν'. Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθὸν ἐόντα. Il. π'. Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν. Xen. pæd. 1. τρέφειν τοὺς παῖδας ἀργοῦντας. Hom. Il. ψ'. de nutritione comæ, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, Τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν. ¶ Apud Soph. pro αὔξω et ἔχω ponitur, teste ejus schol. Ut in Œdip. Colon. ὅτι πόλις τέτροφεν ἄφιλον, quod et civitas invisum habet. Sic et in Ajace, et alibi. (Œdip. Tyr. 98. Eurip. Med. 563. Æsch. Eum. 949.)

Derivata à τρέφω, alo, nutrio.

Τρέφομαι, alor, nutrior, educor. Il. ψ'. ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροισι δόμοισι. Xen. pæd. 8. ἀρκεῖ καὶ μία ἑκάστῳ τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι, et unica ars cuique sufficit ad alendum se, et victum sibi parandum. † Pæd. 1. 41. ἐκ τῆς πολεμίας. l. 3. p. 78. c.† Isocr. in ep. ad Philip. ἀνθρώπου βαρβάρου καὶ κακῶς τεθραμμένου, malè educati. (Θαρσεῖτε παῖδες μητέρων τεθραμμέναι. Sch. ex. συγγενεῖς, δειλαί, ὑπὸ μητέρων ἁπαλῶς τεθραμμέναι. Soph. Œdip. Tyr. 97. 382. 1164. Æschyl. S. c. Th. 798. Eum. 304. Ag. 1209.)

Θρέμμα, τὸ, alumnus: omne illud quod nutritur, alitur et educatur. Plat. de leg. δύσκολον τὸ θρέμμα ἄνθρωπος. Soph. in Electra, Ὦ θρέμμ' ἀναιδές. (Θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά. Convitiatus sic chorum appellat Eteocles. Æschyl. S. c. Th. 188. Soph. Tr. 583. 1109. Œdip. Tr. 1164.) Athen. l. 9. de animantibus aliis et bestiis dixit.

Θρέψις, ἡ, nutritio, alitura. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, seu altor. Nonn.

Θρέπτειρα, ἡ, nutrix, altrix: Eurip. in Troad. Pro quo per syncopen dicitur θρέπτρια.

Θρεπτήριος, ου, ὁ, qui ali et nutriri solet: ut, θρεπτήριος πλόκαμος, apud Æschyl. Item, ad alendum idoneus.

Θρεπτήρια, τὰ, alimenta. Item, nutritionis et alituræ præmia. Hesiod. in Erg. † Apollon. Arg. 1. 283.† Pro eodem per syncopen dicitur et θρέπτρα, apud Hom. Il. ρ'. θρέπτα, apud Eust. nisi vitium est libri.

[Θρεπτέον. Plat. Tim. Καὶ μὴν ὅτι γε τὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν θρεπτέον ἔφαμεν εἶναι, τὰ δὲ τῶν φαύλων, &c. Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 9. §. 5. καὶ τὰς μὲν προσηκούσας κόρας οἴκοι θρεπτέον, &c.]

Θρεπτὸς, altus, nutritus: seu qui alitur et nutritur. Pol. l. 7. c. 3.

Θρεπτικὸς, aptus ad nutriendum et alendum, alendi et nutriendi vi præditus: ut, θρεπτικὴ δύναμις, apud Aristot. eth. 1. c. 7.

Τρέφος, εος, τὸ, idem quod θρέμμα. Athen. l. 9. ex Soph.

Τροφὸς, οῦ, ὁ, altor, nutritor. Plat. in Pol. αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φῶμεν. Et in fœm. gen. ἡ τροφὸς, altrix et nutrix infantis: apud Hom. Soph. (Œdip. Tyr. 1112. Fœm. Æsch. Ch. 729.) Plat. Plut. † Xen. Pæd. p. 185. d.† Metaph. Isocr. in Paneg. Athenas τὴν τῶν Ἑλλήνων τροφὸν dixit. Et Plat. in Pol. γῆν τροφὸν ἡμετέραν. ¶ Τροφοὶ, sunt etiam θρέμματα. Hesych. τροφοὶ, βόες, ὕες, κύνες. ζῶα τροφά.

Τροφὴ, ῆς, ἡ, alitura, nutritio, educatio. Soph. et Eurip. ¶ Item, nutrimentum, alimonia, victus. Aristot. pol. lib. 1. τροφὴν τῷ γεννηθέντι παρέχειν. Sic et apud Isocr. Demosth. Plut. &c. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 12.† ¶ Item, ipse pastus. Athen. lib. 1. ¶ Τροφαὶ, adolescentes. Soph. ¶ Τροφαὶ αἱ παιδευόμεναι, institutiones. (τέκνοις δ' ἀραιὰς ἐφῆκεν ἐπὶ κότους τροφάς. Sch. ex ἐπιβλαβεῖς δὲ ἐντολὰς περὶ τροφῶν ἐφῆκεν αὐτοῖς. Æsch. S. c. Th. 792. V. ib. 671. νέα τροφὴ, nova soboles. Soph. Œdip. Tyr. 1.)

Τρόφις, apud Gal. in lex. Hippocr. exp. benè nutritus. crassus, pinguis. Item, alumnus. Eust. ex Herodoto et Oppian.

Τροφίας, ου, ὁ, altilis, alumnus: ut, τροφίαι ἵπποι, qui domi nutriuntur. Aristot. hist. an. l. 8.

Τρόφιμος, alimentum præbens, alens. Ut, τρόφιμον γάλα, Diosc. l. 2. c. 75. Sic Theophr. de caus. pl. l. 6. τὸ ἡμῖν ἄτροφον, ἄλλοις ζώοις τρόφιμον. Item, herus qui famulitium alit. Poll. l. 3. c. 9. Item, alumnus, is quem domi nostræ alimus. Oppian. et Aristid.

Τροφίμη, ἡ, mater, domina: ex Epigr. et Poll. l. 3. c. 9.

Τροφόεις, εντος, ὁ, idem quod τρόφις, bene altus et nutritus. Hesych.

Τροφώδης, ὁ καὶ ἡ, alimento abundans, copiosum nutrimentum suggerens. Aristot. in probl.

Τροφέω, idem cum τρέφω, significante αὔξω. Odyss. γ'. κύματά τε τροφέοντο, fluctus augebantur: ubi tamen legitur et τροφόεντα.

Τροφεύω, itidem, nutrio, &c.

Τροφεὺς, έως, ὁ, altor, nutritor. Plat. de leg. Plut. in Alex. (Eurip. Phœniss. 45. Æschyl. Ch. 758.)

Τροφεῖον, τὸ, merces seu præmium nutritionis et educationis. Isocr. in Archid. (θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονί. Æsch. S. c. Th. 483.)

Τραφερὸς, οῦ, ὁ, aridus, siccus; item πηκτὸς, compactus. ‡ Apoll. Arg. ii. 547.‡ (Theoc. κά. 44.) Τραφερὴ γῆ, terra sicca, compacta, continens. ¶ Item, τρόφιμος. atque sic tam de mari dicitur quam de terra, quòd utraque pars animalia nutriat: teste Eust.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνατρέφω, idem quod τρέφω. vel, alendo et nutriendo facio ut augescat, et in majorem molem assurgat. Interdum medici ἀνατρέφειν ægrotos dicuntur, quum iis certam victus rationem præscribunt.

Ἀνατρέφομαι, nutrior, seu nutriendo in molem assurgo. Apud Plut. de flamma, quum inquit, ἀνατραφείσης ἐν ὕλῃ πυκνῇ τῆς φλογὸς, καὶ κύκλῳ περινεμομένης.

Ἀνάθρεμμα, idem quod θρέμμα. Theocr. idyll. 24.

Ἀνάθρεψις, εως, ἡ, q. d. renutritio, restauratio, reparatio, refectio. Hippocr. in Aphor.

Ἀνάθρεπτος, ὁ καὶ ἡ, alumnus. Appian.

Ἀνατροφὴ, nutritio, educatio.

Ἀνατροφεὺς, nutritor, educator.

Ἐπανατρέφω, (*decomp.*) cibo et alimento reparo, reficio. Hipp. l. 2. Aphor.

Προσανατρέφω, insuper alo, seu insuper nutrio, ut ex morbo assurgat; apud Cic. ep. ad Attic. l. 6. [Epist. 1.]

Ἀντιτρέφω, vicissim alo, alimenta reddo. Xen. Pæd. 8. ἀντέτρεφεν ἐκεῖνον ἕως ἔζη.

Ἀποτροφὴ, alimentum. In anth.

Ἀπότροφος, ὁ καὶ ἡ, qui procul à parentibus suis altus et educatus fuit. Plut. de sol. an. Synes. ep. 67. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. cap. 9. τῶν μικρῶν ὀρνίθων ἔνια οὐ τὴν αὐτὴν ἀφίησι φωνὴν ἐν τῷ ᾄδειν τοῖς γεννήσασιν, ἂν ἀπότροφα γένωνται, καὶ τῶν ἄλλων ἀκούωσιν ὀρνίθων ᾀδόντων. Herodot. Hist. lib. 2. §. 64. οἰκέειν ἐν τῷ ἱρῷ τούτῳ, τοῦ Ἄρεος τὴν μητέρα, καὶ τὸν Ἄρεα ἀπότροφον γενόμενον, ἐλθεῖν ἐξανδρούμενον, ἐθέλοντα τῇ ματρὶ συμμῖξαι, &c.]

Διατρέφω, alo, nutrio, vel enutrio. apud eundem Synes. ἀπὸ ἀρτοποιΐας τὴν οἰκίαν διατρέφει.

Ἐκτρέφω, idem cum ἀνατρέφω. seu, à primis usque annis enutrio. Aristophan. † Nub. 519.† τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με. Et in media voce apud Hesiod. in Erg. φυτὰ δ' ἐκθρέψασθαι ἀρίστη, plantis alendis et enutriendis, ut excrescant, est optima. (Soph. Œdip. Tyr. 847. 1410. Æsch. Ch. 748.)

(Ἐκτρέφομαι. Eurip. Med. 940. 1031. 1351.)

Ἐκτροφὴ, enutritio, educatio. [Aristot. de Hist. Animal. τὰ μὲν οὖν πλέον ἔχει γάλα, ἢ ὅσον εἰς τὴν ἐκτροφὴν τῶν τέκνων, &c.] ¶ Expon. et, enutriendæ prolis ratio.

Decomp. Ἀντεκτρέφω, vicissim enutrio et educo. unde apud Aristot. hist. an. l. 9. φασὶ δὲ, καὶ τοὺς μέροπας ἀντεκτρέφεσθαι ὑπὸ τῶν γονέων.

Συνεκτρέφω, simul enutrio et educo. unde apud Euripid. in Iphig. Taur. συνεκτραφεὶς ἐμοὶ, unà mecum nutritus et educatus.

Συνέκτροφος, simul educatus, simul enutritus. Macc.

Ἐντρέφω, et poët. ἐνιτρέφω. alo seu nutrio in. unde in Epigr. ἐνιτέτροφε βότρυν, et apud Herod. l. 5. μακρῷ χρόνῳ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ ἐντεθραμμένη, longo tempore inter principalem potentiam enutrita. (Ἐντρέφομαι. Eurip. Phœniss. 325.)

Ἔντροφος, innutritus. Ut, ἔντροφος ὕλη, apud Apoll. Rhod. Et, ἔντροφος αἰγιαλῶν, in Epigr.

Ἐπιτρέφω, alo super: seu alendo et nutriendo superinduco: ut, σὰρξ, apud medicos, dicitur ἐπιτραφῆναι.

Μετατρέφω, alo et educo inter. Unde pass. apud Apoll. Arg. 2. Κουρήτεσσι μετετρέφετ' Ἰδαίοισι, inter Idæos Curetes educabatur.

Παρατρέφω, alo et educo juxtà, nutrio præter. Plut. de non fœner. ἄνθρωποι δὲ, περιουσίᾳ συνόντες, διὰ τὸ εὐμήχανον, ἵππους παρατρέφουσιν, &c. Exponitur et, in transcursu educo.

Παρατρέφεσθαι, apud Plut. de pauperibus dicitur, qui miserè aluntur. Dicitur et de iis, qui apud aliquem aluntur: apud Synes. Ep. 140.

(Προστρέφομαι. Æsch. Ag. 745.)

Συντρέφω, idem quod συνεκτρέφω, simul nutrio et educo. Plut. de solert. anim. (loquens de lusciniis;) διδάσκονται γὰρ αἱ συντρεφόμεναι καὶ μανθάνουσιν. † συντεθραμμένος. Xen. Pæd. 1. 3. 1. ἔν τινι. 1. 6. 29.†

Σύντροφος, † ὁ, ἡ,† qui simul nutritus et educatus est, et (ex consequenti) contubernalis, sodalis. Xenoph. Plut. Symp. 9. Metaph. apud eundem in Lyc. συντρόφους ποιῶν ταῖς τοιαύταις ὄψεσι τοὺς νέους, innutriens et insuefaciens. Sic, σύντροφος τῇ ἁπλότητι, simplicitati assuefactus. Greg.

Συντροφία, communis educatio, nutritionis communitas, convictus, sodalitium. in Epigr.

Συντροφέω, simul alor et educor.

Ὑποτρέφω, clàm alo, latenter nutrio. Gal.

Ὑποτροφὴ, nutritio. Max. Tyr.

Composita sine præpositione: ac primùm in τρεφὴς, τροφὴς, aut τραφὴς, desinentia.

Ἁλιοτρεφὴς, qui in mari nutritur aut nutritus est; ut, φωκάων ἁλιοτρεφέων. apud Hom. Od. δ'.

Ἁλιτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ex mari alitur, i. vel esu piscium marinorum, vel eorum piscatu. Nonn.

Ἀνεμοτρεφὴς, et ἀνεμοτραφὴς, à vento nutritus, à vento auctus et corroboratus. Ut, ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος, hasta corroborata à ventis, antequam ex arbore absinderetur; Il. λ'. Sic Il. ὁ. ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, fluctus à vento sumens alimentum et incrementum.

Ἁπαλοτρεφὴς, molliter nutritus, cibis delicatis nutritus. Il. φ'. ἁπαλοτρεφὴς σίαλος, à quibusdam exp. porcus saginatus.

Βυθοτρεφὴς, in profundo nutritus. ¶ In lib. Maccab. βυθοτρεφὲς κῆτος, exp. in profundo utero nutriens.

Διοτρεφὴς, à Jove nutritus, Jovis alumnus. epitheton regum, apud Hom. vel quòd à Jove ducant originem, vel quòd ab eo regnum sint adepti. † Sic Hes. Th. 82.†

Δονακοτρεφὲς ἔρνος, germen arundines ferens. Nonn.

Ἐαροτροφὴς, vere nutritus: apud Mosch. idyl. 2. [66.] λειμῶνες dicuntur ἐαροτροφέες, quia verno tempore herbis et floribus quasi aluntur.

(Εὐτραφὴς. Eurip. Med. 921. Æsch. Ch. 898.)

Εὐτρεφὴς, benè nutritus, benè saginatus: ut, αἰγὸς Εὐτρεφέος. Odyss. ξ'. (Æsch. S. c. Th. 314.)

Ζατρεφὴς, admodùm benè nutritus et saginatus, pinguis, præpinguis. ut, Ταύρων ζατρεφέων, Il. ἡ. et Od. δ'. φώκας ζατρεφέας.

Κηριτρεφὴς, qui unà cum lethifero fato alitur, vel qui educatur inter multas duræ sortis miserias, et illis est obnoxius. Hesiod. in Erg.

Νεοτρεφὴς, nuper seu recens nutritus: ut, κόροι νεοτρεφεῖς, apud Eurip. in Heracl.

Οἰκοτραφὴς, domi nutritus, verna.

Ὀρειτρεφὴς, in monte nutritus. Apoll. Arg. 2.

Πεδοτρεφὴς, in solo nutritus, seu in terra. Apud Nonn. πεδοτρεφὲς ὕδωρ, aqua quæ nutrita est in terra, i. è terra scaturiens, tanquam ex nutrice sua.

Σκιατραφὴς, qui in umbra seu vita umbratili educatus est.

Σκιατραφία, idem quod σκιατροφία, Plut. quod suo loco heic sequitur.

Σκιατραφοῦμαι, in umbra nutrior, seu educor, umbratilem vitam dego. Dicitur tam de plantis quàm hominibus, apud Xen. et Plut. de lib. educ. Dicitur et, ἐσκιατραφηκὼς, pro ἐσκιατραφημένος, in vita umbratili educatus, apud Plat. de republ. l. 8.

Ὑδατοτρεφὴς, in aqua nutritus. Od. ρ'.

(Χθονοτρεφής. Æsch. Ag. 1416.)

Composita ex θρέμμα, itidem sine præpositione.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, vitam alens et sustentans: almus. Aristoph. in Nub. † 570.† αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων.

Πελειοθρέμμων, columbarum altor aut altrix: ut, πελειοθρέμμονα νῆσον, apud Hesych. (Æsch. Pers. 309.) [οἱ δ' ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα Νικώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα. Schol. οὗτοι περὶ τὴν νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα (ἤτοι τὴν Σαλαμῖνα· πολυτρήρων γὰρ αὕτη) συνέκρουον ἀλλήλοις. Vide Schol. ad Hom. Iliad. B. 502. (al. 9).]

Πολυθρέμμων, pecorosus, multa alens pecora. (Æsch. Pers. 33.)

Πολυθρέμματος, idem. Joseph. in Antiq. Jud.

Ὑδατοθρέμμων, in aqua nutritus et altus, aquatilis seu aquaticus: ut, ὑδατοθρέμμονες ἰχθῦς, apud Plut. ex Emped.

Χιονοθρέμμων, qui nive nutritur et alitur: ut, χιονοθρέμμονες σκοπιαὶ, apud Eurip. in Hel. [1339.]

Composita ex θρεπτὸς, itidem sine præpositione.

Ἑλεόθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, altus et enutritus in paludibus, seu crescens in paludibus: ut, ἑλεόθρεπτον σέλινον, apud Hom. in Bœot. (Il. β'. Cat. N. 283.)

Μαμμόθρεπτος, à nutrice vel potiùs aviâ educatus: et ideo educatus molliùs.

Νεόθρεπτος, nuper altus, recens nutritus.

Μελίθρεπτος, melle nutritus. Epigr.

Οὐρίθρεπτος, in monte nutritus. Eurip. in Hecub. [204. Σκύμνον γάρ μ' ὥς τ' οὐριθρέπταν μόσχον δείλαια δειλαίαν εἰσόψει &c.]

Composita ex præterit. τέτροφα, itidem sine præposit.

Ἀγελαιοτροφία, q. d. gregaria nutritio: actio nutriendi gregem vel greges. Plat. in Pol.

Ἀγελαιοτροφικὴ, s. ἐπιστήμη, scientia nutriendi greges. Idem ibid.

Ἀναγκοτροφέω, ῶ, necessitate coactus me bene nutrio et alo, necessariò corpus bene curo. Exponitur etiam, necessariis vescor. Epictet.

Ἀναριτοτρόφους νήσους, dixit Æschylus in Persis, teste Athen. hoc est, altrices seu nutrices anaritarum cochlearum.

Ἁρματοτροφέω, curules equos alo: Laërt. in Polemone. [Xenoph. de Ages. cap. 9. §. 6. Κυνίσκαν δὲ ἀδελφὴν οὖσαν πεῖσαι ἁρματοτροφεῖν, &c.]

Ἁρματοτροφία, curulium equorum nutritio. Xen. [Tyran. cap. 11. §. 5. ἁρματοτροφίαν ποτέρως ἂν δοκῇς μάλιστα κοσμεῖν, εἰ αὐτὸς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἅρματα τρέφοις—— ἢ εἰ &c.]

Ἀρτοτροφέω, pane alo. Poll.

Ἀσπιδότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui aspidibus vescitur. Gal.

Ἄτροφος, qui non alitur et nutritur: vel, qui ex alimento, quod assumit, non augescit, nec habitior fit. Plin. l. 28. c. 9. ¶ De re dictum, quæ in cibo potuque sumitur, exp. non alens, nullum alimentum suppeditans. Cui opponitur πολύτροφος, et τρόφιμος. Athen. lib. 7. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 4. et 14.

Ἀτροφία, ἡ, non ali seu nutriri, ex alimento seu nutrimento nullum sentire incrementum corporis et virium. Gal. de caus. symp.

Ἀτροφέω, non nutrior: è nutrimentis alimentisque nullum corporis viriumque incrementum sumo. Aristot. de mun. et Theophr. Vel, desunt mihi quibus alar et nutriar. ut apud Phil. de mun. ἀτροφῆσαν γὰρ τὸ πῦρ, αὐτίκα σβέννυται.

Βρεφοτροφεῖον, locus alendis et educandis infantibus destinatus. In lege Sancimus. can. de Sacr. eccl.

Βουτρόφος, ου, ὁ, qui boves alit et pascit, bubulcus.

Βοοτρόφος, idem.

Γαλακτοτρόφεω, lacte alo.

Γηροτρόφος, senectutis altor. Eurip. in Alcest. [666. εἰ δ' ἄλλου τυχὼν Σωτῆρος, αὐγὰς εἰσορῶ, κείνου λέγω Καὶ παῖδά μ' εἶναι, καὶ φίλον γηροτρόφον. Plat. de Rep. lib. 1. τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστι, καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει. Lege quæ sequuntur.]

Γηροτροφία, actio et cura illa alendi: apud Plut.

Γηροτροφεῖον, locus in quo illa cura fit.

Γηροτροφέω, in senectute alo. Isocr.

Ἀντιγηροτροφῶ, (*decomp.*) vicissim alo in senectute. ex Lesbonacte. (Inveniuntur hæc scripta etiam per ω.)

Δονακοτρόφος, arundines alens: ut, Εὐρώτα δονακοτρόφου, apud Eurip. Iph. Aul. [179. Theognid. Sentent. 782. Ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον, Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ.]

Δύστροφος, qui difficulter alitur, qui ægrè nutricatur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 9.

Ἐγχελυοτρόφος, vel ἐγχελεοτρόφος, anguillarum nutritor, qui habet vivarium ubi aluntur anguillæ. Athen. l. 7. Aristot.

Ἑλειότροφος, idem quod ἑλεόθρεπτος, apud Athen. l. 7.

Ἑλειοτρόφος ἅλων autem, erit area, quæ glires nutrit.

Ἐρωτοτρόφος, amoris nutrix, i. mater amoris. Ven. epith.

Εὔτροφος, qui benè altus seu nutritus est: ideoque pinguis, plenus. Diosc. l. 4. Item activè, probè nutriens, copiosum subministrans alimentum, apud eundem l. 2. c. 79.

Εὐτροφέω, bene nutrior, copiosum alimentum accipio.

Εὐτροφέομαι, idem. Theophr. de caus. pl. l. 4.

Εὐτροφία, bona nutritio seu altura: alimenti copia: vel habitus vegetior.

Ζευγοτρόφος, qui jugum seu par jumentorum alit. Peculiariter, qui alit par equorum ad certamen. Legitur apud Plut. in Per.

Ζευγοτροφεῖν dicebantur illi qui tales equos alebant.

Καταζευγοτροφεῖν (*decomp.*) ad alendos equos hujusmodi insumere. Isæus.

Ζωοτρόφος, animalia nutriens. Hesych.

Ζωοτροφέω, animalia nutrio.

Ζωοτροφία, ἡ, animalium nutritio. Plat. in Pol.

Ζωοτροφικὸς, ad nutritionem animalium pertinens. Idem ibid.

Θηροτρόφος, feras nutriens. [Bacch. 102. ἔνθεν ἄγραν θηροτρόφοι Μαινάδες ἀμφιβάλλονται πλοκάμοις. 556. Apoll. Rhod. Arg. iv. 1560. εἰ δή τιν' ἀκούετε,—Εὐρύπυλον Λιβύῃ θηροτρόφῳ ἐγγεγαῶτα.]

Θηρότροφος, qui feris vescitur, qui belluis se alit: ut, θηροτρόφου δράκοντος, apud Eurip. in Phœn. [826.]

Θηριότροφος, idem cum θηρότροφος, peculiariter, qui serpentibus vescitur. Gal. ad Glauc. l. 2.

Θηριοτρόφος, idem cum θηροτρόφος.

Θηριοτροφεῖον, locus ubi belluæ aluntur: leporarium, i. (ut Varro apud Gell. expon.) omne septum ædificium villæ, habentis inclusa animalia, quæ pascuntur. roborarium.

Ἰδιότροφος, qui seorsim alitur et pascitur: vel, qui peculiaribus sibi nutrimentis utitur. [Aristot. de Hist. Animal. τὰ δὲ, παμφάγα· τὰ δὲ, καρποφάγα· τὰ δὲ ἰδιότροφα.]

Ἱπποτρόφος, equorum nutritor seu nutrix: ut, ἱπποτρόφος Θήβη, apud Mosch. in Megara. ¶ Peculiariter sic dicebatur, qui curules equos alebat: ut apud Dem. pro cor.

Ἱπποτροφία, equorum nutritio. Thuc. l. 6. Athen. l. 14.

Ἱπποτροφέω, equos nutrio, equos alo. Diosc. l. 4. c. 15. Athen. l. 12. Dicebantur specialiter ἱπποτροφεῖν, qui curules equos alebant, seu qui in sacris certaminibus vincere cupiebant.

Decomp. **Καθιπποτροφέω**, ad alendos equos insumo. Isæus.

Τεθριπποτρόφος, qui quadrijuges alit equos, quadrigarius.

Τεθριπποτροφέω, quadrigas, i. quadrijuges equos alo. Herod. in Er.

Ἰχθυοτρόφος, qui pisces alit, piscinarius. Item (de loco aliquo dictum) piscosus. Hesych.

Ἰχθυοτροφικὸς, qui piscibus alendis delectatur. in Geopon.

Ἰχθυοτροφεῖον, piscium vivarium, locus ubi pisces aluntur. Athen. l. 12.

Κακοτρόφος, malè nutriens.

Κακοτροφία, mala nutritio, mala altura: seu malè nutriri, malè nutritum esse.

Κακοτροφέω, malè nutrior, parum alimenti accipio. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Καρπότροφος, frugibus nutritus et altus: ut, καρπότροφοι νεανίδες, apud Eurip. in Ione. [475.]

Κηροτρόφος, (q. d. mortem (τὴν κῆρα) nutriens, et velut in sinu fovens,) lethifer, mortifer. Nic. in Ther. ¶ Item ceram (τὸν κηρὸν) alens, in Epigr.

Κοινοτροφικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia versans circa communem nutritionis rationem. Plat. in Pol.

Κομοτροφέω, comam nutrio. Strab.

Κουροτρόφος, juvenum seu juvenculorum nutritor. Hom. Od. ι. Hesiod. in Erg. †In Theog. 450. de Hecate.† (Theoc. ιη. 50.) Plut. in Probl. Rom.

Κτηνοτρόφος, jumentorum pastor, seu pecudum aut porcorum.

Κτηνοτροφία, ipsa actio pascendi jumenta seu pecora. Plut.

Κτηνοτροφέω, jumenta pasco, sum pastor jumentorum. Phil. de v. M. l. 1.

Λαγωτροφέω, lepores alo. Eust.

Λαγωτροφεῖον, vivarium in quo lepores aluntur. Col. l. 1. Item, leporarium, roborarium.

Λαοτρόφος, populum alens seu nutriens. [Pind. Olymp. Od. E. 8. Ὃς τὰν σὰν πόλιν αὔξων—λαοτρόφον, &c.]

Λαότροφος, qui à populo alitur seu nutritur. [Od. vi. 102. Αἰτίαν λαότροφον τιμάν τιν' ἐᾷ κεφαλᾷ νυκτὸς ὑπαίθριος. Schol. τὴν τρεφομένην ὑπὸ τῶν λαῶν ἐπιστήμην ἑαυτῷ αἰτῶν. (Ἄλλως—) βασιλικὴν ἀρχήν.]

Λωτοτρόφος, lotum alens seu nutriens, lotum producens. epitheton prati, apud Eurip. in Phœn. [1563. Εὗρε—τέκνα Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, &c.]

Μεθυτρόφος, alens vinum.

Μελισσοτρόφος, apes nutriens: epitheton insulæ Salaminis, apud Eurip. in Troad. [794. Μελισσοτρόφου Σαλαμῖνος —νάσου περικύμονος οἰκήσας ἕδρας, &c.]

Μηλοτρόφος, ovium nutritor, qui oves alit. Nonn. (Æsch. Pers. 765.)

Μονοτροφῶ, solitario pastu utor. Strab.

Μονοτροφία, nutritio unius animalis, Plat. in Pol. pastus solitarius.

Νεοσσοτροφεῖον, locus ubi pulli aluntur: aviarium. Colum. l. 8. c. 15.

Νεοττοτροφέω, pullos alo: unde metaph. νεοττοτροφεῖσθαι aliquis dicitur, i. à pueritiâ educari veluti pullus, vel veluti pullus ali et nutriri. Aristoph. in Nub. †995.†

Νεότροφος, recens nutritus. Æsch. [Agam. 734. νεοτρόφου τέκνου δίκαν, &c.]

Νοσοτροφία, morbi nutritio: quum quis morbum curando corpore producit: aut longus morbus. Plat. de rep. l. 3. et 6.

Ξενοτρόφος, externos milites alens.

Ξενοτροφία, ipsa actio alendi milites externos, et stipendia illis præbendi. Hyper.

Ξενοτροφέω, externos milites alo: vel, externos milites mercede conduco. Isocr.

Ξηροτροφικὸς, qui in sicco ali solet. Plat. in Pol.

Ὀλιγότροφος, qui pauco cibo seu nutrimento contentus est. ¶ Item, parum nutrimenti in cibo præbens. Athen.

Ὁμότροφος, simul nutritus et educatus: convictor, sodalis. Ut apud Homer. hymno in Dian. Diana dicitur ὁμότροφος Ἀπόλλωνος. Aristophan.

Ὁμοτρόφα πεδία, campi qui aliquos simul alunt. Aristoph. in Avib.

Ὀρεσίτροφος, idem quod suprà Ὀρειτρεφής. Il. μ'. Pro eodem dicitur et ὀρίτροφος, et ὀρεσσίτροφος.

Ὀρνιθοτροφία, avium nutritio. Plut. in Per.

Ὀρνιθοτροφεῖον, locus ad nutriendas seu alendas aves: aviarium. Colum. l. 8. c. 3.

Ὀρτυγοτροφεῖον, locus ubi coturnices aluntur. Arist. in probl.

Ὀρφανοτρόφος, qui orphanum seu orphanos alit, pupillorum nutritor.

Ὀρφανοτροφεῖον, locus in quo orphani aluntur. Justin. L. Illud 16. et L. Sancimus 18. Cod. de sacr. Eccles.

Ὀρφανοτροφέω, orphanos alo seu educo: vel educationis orphanorum seu pupillorum curam gero. Schol. Eurip.

Παιδοτρόφος, puerorum vel et servorum educator seu altor. [Eurip. Herc. Fur. 901. Τὸν γεραιὸν ὡς στένω Πατέρα, τάν τε παιδοτρόφον. Schol. μητέρα. Soph. Œd. Col. 733. γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας.]

Παιδοτροφία, puerorum, servorum, educatio. Plat. [de Rep. lib. 5. θεραπείας δὲ καὶ ταμιείας αὖ καὶ παιδοτροφίας εἴς τι μέσον ἀφικνεῖσθαι; Xenoph. Œconom. cap. 7. §. 21. στεγνῶν δὲ δεῖται καὶ ἡ τῶν νεογνῶν τέκνων παιδοτροφία, &c. Demosth. Orat. adv. Androtion. φειδόμενοι, διὰ παιδοτροφίας —ἐλλελοιπότες τὰς εἰσφοράς. Eadem fere occurrunt, Orat. adv. Timocrat.]

Παιδοτροφέω, pueros educo. Hippocr. [Aristoph. Lysistr. 955. Πῶς ταύτην παιδοτροφήσω; Schol et Schol. Biset. παιδοτροφήσω δὲ, ὡς παῖδα θρέψω.] ¶ Item, servos alo.

Παντοτρόφος, seu παντρόφος, omnium nutritor et altor, omnibus alimentum præbens. epithetum Dei, vel terræ.

Πάντροφος πελειὰς, palumbus fœcundus, semperque nutriens pullum. Æsch. [Sept. 300. πάντροφος πελειάς. Schol. β'. ἡ δι' ὅλου τοῦ ἔτους τίκτουσα, διὸ καὶ ἀνάκειται τῇ Ἀφροδίτῃ. Vide Lycophr. Alex. 86. Schol.]

Πισσοτρόφος, picem alens, picem fundens. Plut. Sym. 3. prob. 2.

Ποιοτρόφος, herbarum altrix seu nutrix: apud Oppian. de Ven. l. 3.

Πολεμοτροφέω, bellum nutrio, bellum foveo: Maccab. l. 2. c. 10.

Πολύτροφος, multum accipiens alimentum: ideoque bene habitus et pinguis. ¶ Item, multum alimenti suppeditans: ut, πολύτροφος τυρὸς, apud Diosc. l. 2. c. 83. ut sit ita ex τροφή.

Πολυτροφία, alimenti multa copia et abundantia.

Πορτιτρόφος, vitulos nutriens. Hom. hymn. 1. in Apoll.

Πτωχοτρόφος, qui mendicos alit.

Πτωχοτροφία, mendicorum nutritio. Greg.

Πτωχοτροφεῖον, locus alendis mendicis dicatus.

Πωγωνοτροφέω, barbam nutrio seu alo. Plut. in Apophth.

Σαρκοτροφέω, q. d. carnem alo, cutem bellè curo. Greg.

Σκιατροφία, vita umbratilis seu umbratica, apud Poll. l. 6. c. 39.

Σκιατροφίας, ου, ὁ, in umbratili vita educatus, seu umbraculis innutritus. apud eundem.

Σκιατροφοῦμαι, idem quod suprà σκιατραφοῦμαι. Theophr. de caus. plant. lib. 2.

Τεκνοτροφέω, liberos educo.

Τεκνοτροφία, liberorum seu sobolis educatio. Aristot.

Τρεμματοτροφεῖν, pecora alere, pascere pecora. Strab.

Ὑγροτροφικὸς, qui in humido ali solet et nutriri. Plat. in Pol.

Φιλοτροφεῖν, lubenter alere, studiosum esse alendi. Plat. in symp.

Χηνοτροφεῖον, cors in qua aluntur et educantur anseres. Columell. lib. 1.

Χιονότροφος, qui nivibus alitur, nivibus victitans. Eurip. in Phœn.

Χλοηροτρόφος, alens herbida, seu virentia: in quo herbacea et viridia proveniunt. Idem ibid.

Χοιροτροφεῖον, hara, locus in quo porculi nutriuntur saginanturque. Poll. lib. 7.

Ψυχότροφος, qui frigore alitur vel gaudet.

Ψυχότροφον, τὸ, nomen herbæ, (φυτοῦ) sic dictæ, quòd frigore seu frigidis locis gaudeat. Diosc. l. 4. c. 1.

Derivata ex τρέφω, i. πήγνυμι.

Τρέφομαι, cogor, coagulor, concresco.

Τροφιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pensus, coagulatus. Gal. in lex. Hippocr.

Τρόφι κῦμα, apud Hom. Il. λ'. dicitur fluctus, quem ventus erectum quasi coagulavit et condensavit, teste Eust. Est autem neutrum à masculino τρόφις, quamvis Hesych. per apocopen ex τρόφιμον factum esse velit.

Τροφαλὶς, dicitur caseus, quòd ex lacte coagulato fiat. Eustath. ex Antiph. τροφαλίδας τε λινοσάρκους μανθάνεις; τυρὸν λέγω. Athen. l. 14. ex Aristophan. Σικελίας αὔχημα τροφαλίς. Pro eodem scribitur et τρυφαλίς. Unde τρυφαλίδες Hesych. exp. frusta è tenero et recenti caseo desecta. Et, τρυφαλίδες γάλακτος, formellæ casei: Reg. l. 1. c. 17. Scribitur et τροφαλλὶς, apud Athen. et Hesych. Item τράφαλλος, et τράφαλλις, apud eundem Hesych.

Τραφερὴ, ἡ, specialiter dicitur terra, quòd compacta sit et firma, ut inquit Eust. Il. ξ'. οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Sic et Epigr. l. 2. Et apud Apoll. Arg. 2.

Τράφηξ, ηκος, labium, receptaculum, in navi, in quo scalmi ponuntur. Item simpliciter pro ligno, tabula, cui aliquid imponitur, apud Lycophr. Exponitur et, lignum, in quo panes ponuntur ad furnum, pala. Etym. et Hesych.

Composita.

Ἀμφίθρεπτος, circùm concretus: ut, ἀμφίθρεπτον αἷμα. Soph. in Tr.

Ἄτροφος, Laconibus dicitur τυρὸς ὁ μὴ πεπηγμένος, qui non coagulatur. Hesych.

Νεόθρεπτος, recens compactus, recens coagulatus: ut, νεόθρεπτος τυρὸς, in Epigr.

Περιτρέφω, circùm conglacio et concrescere facio. Od. ξ'. αὐτὰρ ἔπειτα χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος. Sic et Il. ε.

ΤΡΕ'ΧΩ, curro. Plut. de discern. adul. ab am. αὐτός φησι ταχέως τρέχειν, ἵπτασθαι δ' ἐκεῖνον. Proverbialiter τρέχειν τὴν ἐσχάτην dicuntur, qui extremum incurrère periculum, et tamen ex eo evadere conantur. Apud Suid. Item, τρέχειν περὶ ψυχῆς, scil. κίνδυνον, vel δρόμον, incurrisse periculum vitæ, seu de vita periclitari: apud Herodot. in Call. Dicitur et τρέχων τις ποιεῖν τι, i. properare, festinare: more eorum qui inter agendum currunt. Plato apud Athen. l. 15. Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; † ἀπαγξαίμην τρέχων. Aristoph. Nub. 778.† Format hoc verbum duplex futurum, θρέξομαι, et δραμοῦμαι, seu δραμῶ. alterum ex se, ut ante ex τρέφω θρέψω. alterum ex inusitato δρέμω, seu δρέμομαι. unde et aor. 2. ἔδραμον, et præt. δεδράμηκα. Athen. lib. 8. δραμὼν εἰς τὴν ἀγοράν. Ex utroque autem themate oriuntur derivata, seu ex utriusque thematis temporibus.

Derivata ex τρέχω.

Θρεκτὸς, decursus, i. cursu peractus: ut, Θρεκτὸς δρόμος, apud eund.

Θρεκτικὸς, οῦ, ὁ, velox, celer, vel cursu velox. Hesych.

Θρεξάσκω, cursito. Il. σ'. Ἄλλοτε δὲ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι.

Τρόχος, cursus. Hesych. ¶ Item locus in quo curritur, curriculum. Eur. in Med. (46.) Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι Στείχουσι. ¶ Exponitur etiam, cursor, nuntius: apud Eust.

Τροχαῖος, cursorius, cursui aptus: vel qui cursu fit: ut, τροχαῖα ὁδὸς, apud Hesych. ex Rhinth.

Τροχαῖόν τι συμβοᾷν, Suid. i. τραχὺ, τροχαλὸν, ἢ περιτρέχον. Hesych.

Τροχαῖος ποῦς, pes metricus, constans priore longâ et posteriore brevi. quem sic nominatum scribit schol. Hephæst. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων, quoniam ii ἐν τῷ προϊέναι μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ, κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν. Hinc

Τροχαϊκὸς, constans trochæis: τροχαϊκὸν μέτρον, et τροχαϊκὴ διποδία, apud Schol. Hephæst. Et comp.

Διτρόχαιος, duplex trochæus.

Τροχαλὸς, velox, citus, currens: ut, τροχαλοῖσιν ὄχοις, vehiculo volucri. apud Eurip. in Iphig. Aul. Sic apud Hesiod. in Erg. τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι, velocem efficit senem in cursu, seu, facit ut cito cursu petat calidum locum. ¶ Vide et post Τροχὸς, mox. ¶ Τροχαλὸν est etiam τροχαῖον, τραχύ.

Τροχαλῶς, citò.

Τρόχαλος, septum aulæ, cortis, &c. περίφραγμα, χόρτος, interp. Hom. Il. λ'. qui et τρόχμαλος, uti mox heic dicetur.

Τροχάλους propriè dici scribit Moschopulus, lapillos, τοὺς κόχλακας, qui in mari et fluviis reperiuntur, vel in fluminum ripis et maris littoribus.

Τρόχμαλα verò apud Etym. Lycophr. dicitur appellasse lapillos et scrupos, qui modò οἱ τρόχαλοι.

Τρόχμαλον, Hesych. exp. acervum lapidum: in qua signif. usus est Nic. in Ther. ¶ Sed et τρόχμαλος significare dicitur scrupum, glaream: apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 7. ¶ Quamvis Etym. τρόχμαλον (masculino genere) appellari velit septum seu maceriam ex rotundis lapidibus quibus agri cingi solent; uti jam dictum.

Τροχερὸς, idem quod τροχαλὸς, currens, citus, volubilis. Aristot. Rhet. lib. 3.

Τροχίας, cursor, nuntius. Hesych.

Τρόχις, idem. Æschyl. in Prometh.

Τροχάω, idem quod τρέχω, citato gradu feror, propero, festino. Od. ό. παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω, Κερδαλέον δὴ τοῖον ἅμα τροχάοντα θύραζε. Pro eodem dicitur et τροχάζω. Ut apud Xen. Hel. 7. τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον. † Pæd. 2. 56. c.† Apud Eurip. in Hel. λαμπάδων μεμνήμεθ', ἃς τετραόροις Ἵπποις τροχάζων παρέφερον, exp. equis quadrijugis invectus, properans. Dicitur et, τρωχάω pro τροχάω. Il. χ'. et Od. ζ'.

Τροχὸς, οῦ, ὁ, rota. Il. ψ'. ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη. Sic et apud Xen. Pæd. 6. et Plut. ¶ Interdum de pœnali rota dicitur, quæ in questionibus utebantur et torquendis sontibus. Ut Aristoph. in Plut. Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δεῖ γάρ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν ἃ πανούργηκας. Sic et apud Plut. de aud. Poëm. et Athen. l. 12. ¶ Dicitur et, de rotula qua pueri ludunt. quæ Lat. itidem trochus. ¶ Item, τροχοὶ nominari dicuntur pisces quidam qui Lat. rotæ. ¶ Τροχοὶ denique appellantur, quæcunque sunt orbiculari rotunditate in modum rotarum; orbes. ut, Od. μ'. Poll. 1. et Schol. Apoll.

Τροχόεις, εντος, ὁ, rotundus, inclinatus, incurvus, volubilis, in modum rotæ vel orbis: ut, τροχόεσσα κύλιξ. Epigr. l. 2.

Τρόχεος, idem. Nic. in Ther.

Τροχαλὸς, pro iisdem. Unde apud Hesiod. in Erg. Τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι, quidam exp. efficit ut incurvet se senex et contrahat, in modum rotæ; silicernium eum facit; teste Etym. Eadem aliter videsis paullo antè.

Τροχάλειον, τὸ, orbis rotundus in modum rotæ orbis circularis. Arat.

Τροχαλία, ἡ, rota quâ aqua è puteo trahitur. Poll. l. 10. c. 5.

Τροχαλιώδης, qui τροχαλίας formam refert, τροχαλίᾳ similis. Hippocr. περὶ ἀγμῶν.

Τροχιλαία, scriptum reperitur pro τροχαλία, apud Aristot. in Mech. Et pro iisdem, τροχηλία, apud Theophr. hist. pl. lib. et c. 4. et τροχηλιά. Item τροχιλία, apud Polyb. et Suid. Et τροχιλέα, apud Diog. Laërt. unde Latinis trochlea dicitur. Rursus pro iisdem τροχήλιον legitur apud Athen. l. 5. et τροχίλιον itidem esse dicitur rotula.

Τρόχιλος seu τροχίλος, aviculæ nomen est, apud Aristot. Herodot. et Oppian. quæ Lat. regulus, et rex avium. vide de ea et Plut. de solert. an. Plin. l. 6. c. 25.

Τρόχιλος, ἡ σκοτία, scotia, quid sit in columnâ τριγλύφῳ, Vitruv. videndus in lib. et c. 3. alibique.

Τροχιὰ, rotæ vestigium, orbita. Exponitur et, via, semita: idem, cursus. Hesych. et Suid.

Τροχίσκος, rotula, seu orbiculus, pastillus, medicamentum quod in orbiculos fingitur. Vide Cels. l. 5. c. 17.

Τροχίζω, rota torqueo, radiis rotæ districtum torqueo. Aristot. eth. 7. c. 13.

Τροχαντὴρ, genus tormenti, ut τροχός. Greg. in Maccab. enc. ¶ Apud medicos τροχαντῆρες dicuntur duæ apophyses in cervice superiore femoris: una interna, altera externa; illa major, hæc minor. Poll. lib. 2. Quidam à τροχάζω sic dictas putant, quoniam cruris motus cursusque per musculos his apophysibus insertos perficiantur.

Derivata à temporibus formatis ex inusitato δρέμω, seu δρέμομαι.

Δράμημα, τὸ, cursus, Athen. l. 11. ex Ione. (Æsch. Pers. 247. Soph. Œdip. Tyr. 202.) Pro eodem dicitur et δρόμημα, apud Eurip. in Med. [1179. ἅπασα δὲ Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν. Orest. 1005. Phœn. 1388. Troad. 688. Πάρεισαν αὐτοὺς κυμάτων δρομήμασιν. Bacch. 870. 1089. Vide Not. Cl. Barnes in Atreum. 5.]

Δρόμος, ου, ὁ, idem. Od. θ'. Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. Thucyd. lib. 5. χωρήσαντας πρὸς αὐτὸν δρόμῳ. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† (Æsch. Pr. 882. Ag. 1254. Ch. 794.)

Δρομαῖος, cursilis: ut, δρομαῖον πόδα, apud Aristoph. in Ran. Item, qui adhuc in cursu est et viget. Plut. apud Luc. δρομαῖος ἀφῖξαι, curriculo accessisse. (Soph. Tr. 494.)

Δρομαίως, curriculo, cursim.

Δρομὰς, άδος, ὁ, ἡ, cursitans, cursitorius. Δρομάδων καμήλων, qui cursu valent; Strab. Ἄμπυκα δρομάδα, rotam currus ad bene currendum factam; Soph. in Philoct. (Eurip. Phœniss. 1085.) ¶ Item, scortum, vagum et erroneum. Hesych.

Δρομάσσω, idem cum τρέχω, apud eundem.

Δρομάδην, idem quod δρομαίως, eidem.

Δρομεὺς, έως, ὁ, cursor. Luc. de cal.

Δρομικὸς, qui cursu valet: aptus et habilis ad cursum. Aristot. eth. 1. c. 1.

Δρομαλὸς λαγωὸς, lepus inter currendum captus. Hesych.

Δρόμων, ωνος, ὁ, parvus cancer: quem ideo sic nominatum scribunt, quoniam in maris æstuariis capiatur, sagittæque in modum per aquæ summum decurrat. Meminit Hesych. et Plin.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίδρομος, ὁ et ἡ, circumcurrens vel circumcursans: seu undique incursans: ut, κῦμα ἀμφίδρομον, apud Soph. in Ajace. ¶ Τὸ ἀμφίδρομον, frequentiùs passivè dicitur, quod circumcursari potest, seu quod cursu potest circuiri. ¶ Ἀμφίδρομος, exp. etiam, qui habet ancipitem cursum, ut cancer. Strab. l. 10.

Ἀμφιδρομία, ἡ, dicebatur quintus à partu infantis dies, quo mulieres, quæ in partu adfuissent et obstetricando juvissent, manus abluere solebant, ac infantem gestantes forum circumcursare. Dicitur et in plur. ἀμφιδρόμια, τὰ, apud Plat. in Theæt. et Athen. l. 9. ex Ephippo comico.

Ἀνατρέχω, recurro, i. retrorsum curro, vel redeo currens. Iliad. π'. αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ. (Theoc. ιη'. 29.) Et simpliciter, redeo. ἀναλύω, ἐπανέρχομαι, remigro, revenio. ¶ Item, reciproco, refluo. Polyb. l. 3. ἀναδραμόντες ἐπὶ τὴν παρέκβασιν τῆς διηγήσεως. ¶ Significat etiam, erigor in altum, attollor. ut propriè sit, sursum excurro, vel sursum versus. Odyss. ι. λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, in altum erigitur. Sic, ἀνατρέχειν πρὸς τὸν οὐρανὸν, apud Phil. de mundo. ¶ Ἀνατρέχειν τοῖς χρόνοις, apud Polyb. exp. rem altiùs repetere: ad superiora tempora velut ascendendo recurrere. ¶ Item, ἀνατρέχειν, prosilire, resilire, scaturire, exilire: apud Theodor. in hist. eccl. l. 1.

Ἀναδρομὴ, recursus: item sublatio in altum: de re quæ assurgit et in altum erigitur. Exponitur et, germinatio: apud Eurip. Item ascensus, ascensio: ut, ἀναδρομὴ τῆς ὑστέρας, apud Gal.

Ἀνατροχάω, idem quod ἀνατρέχω.

Ἐπανατρέχω, (*decomp.*) recurro. apud Basil. τὰ φυτὰ ἐπανατρέχειν dicuntur, i. in sublime excrescere.

Ἐπαναδρομὴ, recursio, recursus, reditus, ἀναδρομή. In nov. Const.

Ἀντιτρέχω, curro contrà, seu in contrariam partem.

Ἀποτρέχω, currendo abeo. Item expatior: apud Aristophan. in Nub. † 1001.† εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις. ¶ Expon. etiam, revertor currens: ἀναχωρῶ. Hesych.

Ἀπόδρομος, qui recurrit, cursu revertens: apud eundem. ¶ Item cursu inferior: apud Sophocl. in Acris. teste eodem. ¶ Item qui desiit artem cursoriam, in cursorio certamine emeritus; Eustathius.

Ὑπαποτρέχειν, (*decomp.*) exp. ὀπίσω τρέχειν. schol. Aristoph. [Eccles. 284.]

Διατρέχω, discurro, percurro, curriculo pertranseo. Hom. hym. in Pana, Πολλάκι δ' αἰγινέεντα διέδραμεν οὔρεα μακρά. Thuc. l. 3. διαδραμὼν τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, percurso Atheniensium exercitu. ¶ Herodian. l. 2. μιᾶς δήπου καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης, quum unus et alter dies præteriisset.

Διαδρομὴ, discursus, discursio.

Διαδρομαὶ, dicuntur et excursiones ad lacessendam pugnam. Plut. in Lucul.

Διάδρομος, idem quod διαδρομὴ, significans quandam δίοδον, apud Luc. in Hip. (Διαδρόμους φυγάς. Æsch. S. c. Th. 197.)

Διαδρομέω, discurro: apud eundem in lib. de Astrologia.

Διατροχάζω, idem quod τροχάζω. Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 7. §. 11. Μετὰ δὲ ταῦτα τὸν αὐτοφυῆ διατροχάζων, διαχαλῴη τ' ἂν ἀλυπότατα τὸ σῶμα, &c.]

Εἰστρέχω, incurro, discurro. Maccab.

Εἰσδρομὴ, vel ἐσδρομὴ, incursus, invasio, irruptio. [Eurip. Rhes. 603. πυλῶν ἔσω Λόγχῃ πλατεῖαν εἰσδρομὴν σπουδμενον.]

Ἐκτρέχω, excurro. Herodian. lib. 4. τῶν κούφως καὶ εὐσταλῶς ἐκτρέχειν δυναμένων. Apud eundem lib. 7. ἐκδραμὼν τῆς συγκλήτου εἰς τὸν δῆμον.

Ἐκδρομὴ, excursio seu excursus.

Ἔκδρομος, idem. Poll. l. 1. ¶ Exp. et, excursor. ¶ Item, pervius.

Ἐκτροχάζω, excurro, vel procurro.

Decomp. Ἀνέκδρομος, excursum et effugium non habens. Epigr.

Διεκτρέχω, idem quod διατρέχω. Plut.

Δυσέκδρομος, unde difficillimum est effugium.

Διεκδρομὴ, excursus, vel percursus.

Ἐπεκτρέχω, excurro adversum: vel excursionibus et latrociniis infesto. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. §. 17. καὶ γὰρ οἱ Μαντινεῖς βοηθήσαντές ποτε, ἐπεκδραμόντες πελτάσταις, &c.]

Ἐπεκδρομὴ, ejusmodi excursio. [Thucyd. Hist. lib. 4. ἐπεκδρομὴν δὲ ποιησάμενοι οἱ Μεσσήνιοι, &c.]

Ἐπεκδραμέω, idem quod ἐπεκτρέχω. Plut. in Amat. narr.

Παρεκδραμεῖν, in latus excurrere: apud eundem.

Συνεκτρέχω, unà excurro. concurro ad eos qui sunt extra. Plut. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. καὶ πάντες οὗτοι τῶν συνεκδραμόντων τε ἐγένοντο, καὶ ἐς δόρυ ἀφικόμενοι ἔτρεψαν τὸ καθ' αὐτούς. Orat. in Agesil. §. 11.]

Ὑπεκτρέχω, longè excurro: et metaph. excello, supero. Euripid. in Troad. εἰ θεὰς ὑπεκδράμοι Κάλλει, si deas pulchritudine excelleret. [Phœn. 581. ὑπεκδράμῃ. Schol. παρέλθῃ, νικήσῃ. 880. ὑπεκδραμούμενοι. Med. 524. ὑπεκδραμεῖν. Androm. 338. ὑπεκδράμω. 414. ὑπεκδραμῇς.] Significat etiam, effugio. Soph. in Trachin. (170.) Ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος. [Antig. 1098. τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμῇ.]

Ἐντρέχω, q. d. incurro: convenio, quadro, aptus sum: more lignorum quæ ita sunt aptata à fabris, ut dum alterum alteri inseritur, quasi in id incurrat. Sic Il. τ'. Achilles dicitur se ipsum sub armis probare, Εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα. ¶ Item insideo, inhæreo. Luc. τῶν ἀρετῶν οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει.

Ἐντρεχὴς, έος, ὁ et ἡ, acutus, solers, celer ingenio. propriè, qui omnibus rebus novit se accommodare. Exponitur et, diligens, acer. apud Herodian. l. 4. et Plat. de rep. l. 7.

Ἐντρέχεια, ἡ, solertia, industria. Basil. in ep. ad Athan.

Ἐνδρομὴ, certaminis quoddam genus, apud Plut. de musica.

Ἐνδρομίδες, αἱ, sunt calceamentorum quoddam genus, quo cursores utebantur. Poll. l. 3.

Κακεντρεχὴς, (*decomp.*) industrius et solers in re mala: versutus, astutus. Basil.

Κακεντρέχεια, solertia subdola et malefica: apud eundem. [Polyb. Hist. lib. 4. εὕρηται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια καὶ βασκανία καὶ δόλος, ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, &c.]

Ἐπιτρέχω, percurro. Odyss. ζ΄. αἴθρη πέπταται ἀνέφελος λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, percurrit cœlum, et in ejus superficie velut innatat. Apud Xenoph. ἐπιτρέχειν τῷ λόγῳ, oratione percurrere. Item, per summas partes curro. Plut. symp. lib. 4. problem. ult. ἃ δὴ, (scilicet λέπρα καὶ ψωρικὰ,) καχεξίας ἐγγενομένης τῷ σώματι καὶ φθορᾶς, ἐπιτρέχειν δοκεῖ τοῖς σώμασι. ¶ Item, incurro, incido: ut apud eundem in Cim. ἁμαρτίαι ἐπιτρέχουσαι ταῖς πολιτικαῖς πράξεσιν. Et cum accusat. Apoll. Arg. 1. ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη, in animam incurrit oblivio. ¶ Interdum, incurso, incursionem facio: ut Herodian. lib. 7. ἀνοίξαντες αἰφνιδίως τὰς πύλας, ἐπέδραμον τῷ δήμῳ. ¶ Interdum exponitur accurro. ut Iliad. σ΄. Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον.

Ἐπίτροχος, velox, volubilis. Luc.

Ἐπιτρόχως, citò, velociter, modo eorum qui currunt: apud Suid.

Ἐπιτρόχαλος, idem cum ἐπίτροχος.

Ἐπιτρόχαλον, idem cum ἐπιτρόχως. Hesych.

Ἐπιτροχάδην, itidem citò, velociter. Iliad. γ΄. tolutim. (q. volutim. Non.)

Ἐπιδρομὴ, incursus, incursio, irruptio. Thucyd. lib. 4. Herodian. lib. 1. Plut. &c. Metaph. apud Dem. in Mid. τὸ γὰρ ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλούτου πονηρὸν εἶναι καὶ ὑβριστὴν, τεῖχός ἐστι πρὸς τὸ μηδὲν ἂν αὐτὸν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν. Sic apud Plut. in Ant. ἐξ ἐπιδρομῆς λέγειν, ex tempore dicere. Apud Aristotel. de mund. κυμάτων ἐπιδρομαὶ, undarum excursiones.

Ἐπιδρομία, incursio, incursus. ἐπιδρομή. Apoll. [Arg. 3. 592. ἠδὲ βοτήρων Αὔλια δυσκελάδοισιν ἐπιδρομίῃσι δαΐξαι.]

Ἐπίδρομος, expositus incursionibus. Πεδίον ἐπίδρομον ζεφύροισι, campus zephyris patens. Epigr. Item, super quo curri et occurri potest. ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, murus, in quo currus obvii liberè transeunt. Il. ζ΄. et Epigr. Sic et mare dicitur esse νηυσὶν ἐπίδρομον, apud Theocr. idyll. 19. ¶ Item, ἐπίδρομος, sc. σχοῖνος, funiculus in reti, qui per inferioris et superioris oræ laqueos trajicitur, ut ipsæ plagæ eo contrahi possint et dissolvi. Poll. l. 5. Is et περίδρομος. ¶ Ἐπίδρομος, sc. ἱστὸς, malus navis posterior. Poll. l. 1.

Ἐπίδρομον, sc. ἱστίον. τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, ὃ καλοῦσι φᾶρον ὀθόνην, καὶ ἔλασσον ἱστίον. Hesych.

Ἐπιδρομάδην, festinanter. Hesych.

Ἐπιτροχάζω, percurro.

Ἐπιτροχασμὸς, percursio.

[Ἐπιτροχάω. Apoll. Rhod. Arg. 4. 1265. ἤλυθα δ' ὕδωρ Ξαινόμενον πολιοῖσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι. 1606.]

Decomp. Ἐξεπιτρέχω, excurro in alios. Arat.

Κατατρέχω, incurro, incursionem facio, incursionibus vasto. †Xen. Pæd. 6. p. 164. d.† Herodian. l. 6. τὰ πεδία κατατρέχουσι. Thuc. l. 8. τῆς Χεῤῥονήσου τι μέρος κατέδραμον. ¶ Item, insector, invehor, reprehendo. Athen. l. 5. πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος. (Palæph. p. 11.)

Καταδρομὴ, incursio. Thuc. l. 1. et 8. †Xen. Pæd. l. 3. p. 79. e.† Item, insectatio, reprehensio. Athen. l. 5.

Κατάδρομος, q. d. decursorium: locus in quo decurrunt equites. [Eurip. Troad. 1300. Μαλερὰ μέλαθρα, πυρὶ κατάδρομα, Δαΐᾳ τε λόγχᾳ.]

Καταδρομέω, idem quod κατατρέχω. ¶ Exp. et contrà curro.

Κατατροχάζω, decurro, incurro. ¶ Exp. etiam, roto.

Μετατρέχω, transcurro: item curro post, persequor.

Μεταδρομὴ, transcursus. Item, incursio. Item discursio. [Eurip. Iph. in Taur. 941. Xenoph. Κυνηγ. cap. 3. §. 7. Ὅσαι δὲ τὰ τῶν ἄλλων κινῶν εὑρήματα ἐν ταῖς ἰχνείαις καὶ μεταδρομαῖς προθέουσαι, &c.]

Μετάδρομος, cursor. ¶ Exponitur et, animadversor, ultor: q. d. qui currit post aliquem ad pœnas de eo sumendas. [Soph. El. 387. βεβᾶσι δ' ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι Μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων.]

Μεταδρομάδην, cursim, currendo, seu currendo post. Apoll. Rhod.

Μετατροχαζόντως, idem. Hesych.

Παρατρέχω, à latere curro: unde, παρατρέχοντες, stipatores, satellites, Reg. 3. c. 14. ¶ Item, prætercurro; interdum et, prætereo, præterlabor, elabor. Greg. Naz. παρατρέχων τὸ σήμερον ἐπιτηρεῖς τὸ εἰς αὔριον. Herodian. l. 2. δύο δέ που ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, duobus aut tribus diebus præterlapsis.

Παρατροχάζω, itidem, prætercurro, cursu prætereo. Lucil. Epigr. l. 2.

Decomp. Συμπαρατροχάζω, unà prætercurro, unà curro. Plut.

Παραδρομὴ, cursus quo alicui à latere currimus; Athen. l. 12. Item, transcursus, seu cursus, qui fit prætereundo. Aristot. polit. l. 7. ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον. In Pand. μετὰ τὴν τῆς δικαστίας παραδρομὴν, post elapsum decennium.

Παράδρομος, qui potest παρατρέχεσθαι. Poll. l. 5. c. 4. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 6. §. 9. πηγνύων τὰς σχαλίδας μεταξὺ τῶν σαρδονίων, ἐπὶ ἄκρας ἐπιβάλλων τοὺς ἐπιδρόμους, καὶ παράδρομα συμφράττων.]

Περιτρέχω, circumcurro, currendo circumeo. Aristoph. in Ran. Οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων. Athen. l. 5. Ἀτλαντίς τε περιέτρεχον τὴν ναῦν ἐκτὸς ἑξαπήχεις. Apud Plat. epist. 7. περιτρέχουσα ἑταιρία, exp. vulgaris amicitia.

Περίτροχος, circumcurrens, vel orbiculatus, rotundus. Hesych.

Περιτρόχαλος, idem. Apud Plut. de virt. mul. τὰς δὲ θηλείας ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι, exp. cogebat comam tondendo rotundare.

Περιτροχάω, idem cum περιτρέχω. Epigr.

Περιδρομὴ, circumcursus, cursus quo circumcurrimus et obimus. Plut. de deo Socr. Expon. et, circuitus, circinatio, pars ambiens.

Περίδρομος, idem quod περίτροχος. ut, περίδρομοι κύνες, apud Aristoph. in Ran. Item, rotundus, teres: ut, πλῆμναι περίδρομοι, Iliad. έ. ¶ Substantivè usurpatum interdum significat locum circularis figuræ, in quo circumiri potest: ut apud Xen. pæd. 6. et Herodian. l. 1. Interdum dicitur de circulo illo, qui calvarium circumcurrit, seu de orbe quem imi capilli describunt, teste Poll. lib. 2. Sunt et ἴτυος εὐτόρνου περίδρομοι, apud Euripid. in Troad. ambitus in umbone clypei. Item, περίδρομοι dicuntur funes, qui retis laqueis ab imo et summo inditi, ipsum modò contrahunt expansum, modò contractum explicant: apud Xen. in Cyneg. iidem qui et ἐπίδρομοι. (Æsch. Suppl. 354.)

Περιδρομίδες, apud Vitruv. lib. 5. cap. 11. sunt hypæthræ ambulationes, in quibus per hyemem ex porticu tectâ prodeuntes athletæ, cœlo sereno jussu xystarchæ exercentur.

Προστρέχω, accurro. Chrysost. Dem. in Med. †πρός τινα. Xen. Pæd. 1. 3. 10.†

Πρόστροχος, exp. στρογγύλος, Hesych. Propriè signif. accurrens, vel ad quem accurri potest.

Προτρέχω, præcurro, curro antè: ut, προτρέχοντες τῶν ἁρμάτων, Reg. l. 1. cap. 8. Metaph. apud Isocrat. ad Dem. πολλοῖς γὰρ προτρέχει ἡ γλῶττα τῆς διανοίας.

Πρόδρομος, præcursor, prævius: vel excursor, emissarius. Plut. in Alcib. προδρόμους ἅμ' ἡμέρᾳ προεξέπεμψε. Sic et apud Herod. et Thucyd. Nominantur et aquilones quidam πνοαὶ πρόδρομοι, quoniam exortum caniculæ diebus fermè octo antecedunt. Plin. lib. 2. cap. 47. (Eurip. Phœniss. 269.)

Πρόδρομος οἶνος, vinum quod ex uvis nondum calcatis sua sponte defluit. Dicuntur et σῦκα quædam πρόδρομα, quæ citiùs ad maturitatem perveniunt cæteris: apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 1.

Συντρέχω, concurro, in unum concurro. Plut. in Alcib. πρὸς δὲ ἐκεῖνον συντρέχοντες ἐβόων, ἠσπάζοντο, &c. †κριταῖς, ad judices simul ire. Xen. Pæd. p. 212 e.† Et metaph. convenio, consentaneus sum, consentio. Eurip. in Ione, τῷ χρόνῳ γε συντρέχει. (Soph. Tr. 299. 895.) Et, συντρέχοντα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα, apud Phil. de vit. M. l. 1.

Συντροχάω, et συντροχάζω, idem. Exponitur etiam, occurro, obvius fio. Apud Etym. συντροχάσαι, exp. πληρωθῆναι, sumpta metaphora à rotis, quæ axem implent.

Συνδρομὴ, concursus, cursus plurium in unum eundemque locum. Aristot. Rhet. 3.

Σύνδρομος, concurrens, in unum idemque currens. Unde apud Apoll. Arg. l. 2. σύνδρομα πετράων, (sc. σώματα,) petræ quæ inter se concurrisse dicuntur. Item qui cum aliquo currit. Epigr. l. 3.

(Συνδρόμως. Æsch. Ag. 1193.) [Aristot. de Hist. Animal. τὸ δὲ πρὸς ἄλλας μὴ συνδρόμως ἔχειν, πάντων τῶν ἐρημένων ὑπαρξάντων, οὐ γεννῶσιν.]

Συνδρομὰς, unde, Κυανέαι συνδρομάδες, insulæ quæ inter se concurrisse finguntur, apud Theocr. idyll. 33. Sic et, συνδρομάδες πέτραι, apud Eurip. in Iph. Taur.

Ὑπερτρέχω, supercurro. Exponitur et, transcurro. item, depopulor.

Ὑποτρέχω, currens subeo. Iliad. φ΄. ὁ δ' ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων. Plut. in Apophth. αἷς (πλατάνοις) ὑποτρέχουσι χειμαζόμενοι. Item, cursu comprehendo, fugientem prehendo: ut Xenoph. pæd. 1. λῃστὰς ὑποδραμεῖν. Item, cursu suffugio, vel, suffugio. Galen. ad Glauc. Item, subeo: ut dicitur ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχειν ἐν τῇ ἐκλείψει, apud Themist. in post. an. l. 1. Item, subeo, i. in mentem venio, succurro. Basil. τούτων ἕκαστον ὑποτρεχέτω σου τὴν διάνοιαν. Interdum latenter subeo, subrepo, insinuo me; apud eundem et Æschin. in Ctesiph. Plat. de leg. l. 11. ¶ Apud Dioscor. l. 7. c. 4. ὑποδραμὼν ὑποδείξω, expon. cursim ostendam.

Ὑποτροχάω, idem quod ὑποτρέχω, currens subeo: seu curro subter. Moschus de Alpheo amne, τὴν δὲ θάλασσαν Νέρθεν ὑποτροχάει. sicut Virgilius eundem amnem dixit occultas egisse vias subter mare.

Ὑποτρόχαλος, currens in rotundum, in rotunditatem factus. subrotundus.

Ὑποτρόχαλα, adverb. Apud Herodot. in Thal. κείρονται ὑποτρόχαλα, καὶ περιξυροῦνται τοὺς κροτάφους.

Ὑποδρομὴ, ipse subeundi actus. Themist. post. an. l. 1. Apud Diosc. ὑποδρομὴ αἵματος, exp. suffusio sanguinis.

(Ὑπόδρομος. Eurip. Phœniss. 1348.)

Composita sine præposit. ac primùm ex præt. med. τέτροχα et τροχαλός.

(Ἑλίτροχος. Σύριγγες ἑλίτροχοι. Sch. ex. περὶ ἃς ἑλίσσονται οἱ τρόχοι. Æsch. S. c. Th. 210.)

Εὔτροχος, seu ἐΰτροχος, bene currens, velox, celer, agilis: ut, ἐΰτροχος ἅμαξα. Odyss. ζ΄. Exponitur et, volubilis: ut, εὔτροχος γλῶσσα, apud Eurip. in Bacch. et Plut. in Per.

Εὐτρόχαλος, et ἐϋτρόχαλος, idem qued εὔτροχος. Ut, εὐτρόχαλοι ἅμαξαι, apud Apoll. et, εὐτρόχαλος μέλισσα, operosa. in Epigr. Exp. et, pulchros habens orbes, rotundus. Hesych. Item æquabilis, planus. ut, ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Hesiod. in Erg.

Θαματροχεῖ, apud Hesych. expon. non quiescit, propriè, frequenter currit.

Λοξοτροχὶς, ίδος, ἡ, obliquè percurrens: per ambages obscurè verba volvens. Epigr.

Ὀλοοίτροχος, sub. λίθος, lapis, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ἑτέρῳ ὀλοὸς, perniciosus currenti. teste Eust. Iliad. ν΄.

Πολυτρόχαλος, multùm currens, multùm agilis in currendo. Apud Eurip. πολυτροχάλοις ἀγορῇσι, exp. concionibus volubilibus.

Composita ex τροχὸς, rota.

Ἁματροχία, ἡ, rotarum concursus et commissio inter sese.

Ἁρματροχία, curriculi orbita. Ælian. pro eodem, metri gratiâ, et mutato accentu, dicitur ἁρματροχιὴ, Il. ψ΄.

Ἁρμαξοτροχία, idem Poll. l. 7. ex Calliæ Cyclopibus.

Κλινότροχος, ου, ὁ, exp. lectirotaria, (arboris, quæ acer dicitur, species, Gazæ sic vocata,) apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 11.

Ὀλοίτροχος, omni ex parte rotundus in modum rotæ vel orbis: ut, ὀλοίτροχος πέτρος, apud Herodot. Pro eodem scibitur et, ὀλοοίτροχος. Il. ν΄.

Παρατρόχια, τὰ, quæ juxta rotam seu à latere rotæ sunt. Poll. l. 1.

Ποδοτρόχαλος, pede rotam circumagens, figulus. Hesych.

Ὑποτροχίζεσθαι, sub rotam decidere, ab eaque sauciari. Suid.

Composita ex inusitato verbo δρέμω, sive ex nomine δρόμος, sine præpos. Nam quæ præfixam habent præpositionem, collocata sunt cum compositis ex Τρέχω.

Ἀεροδρομέω, per aërem curro. Luc. de vera hist.

Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, per ætherem currens. Aristoph. [Av. 1393. Εἴδωλα πετεινῶν αἰθεροδρόμων οἰωνῶν ταναοδείρων.] et in Anth. Epig.

Ἁλίδρομος, per mare currens, marivagus. navis epith. apud poët.

Ἀνεμόδρομος, cursor cum vento currens: vel, cursor qui à vento impellitur. Lucian. de vera hist. l. 1.

Ἁρματοδρομία, ἡ, curule certamen: quum cursu currus certant.

(Ἀστυδρομοῦμαι, incursionibus vastor. Æsch. S. c. Th. 226.)

Αὐτόδρομον, per se et suapte natura currens. Et generaliter, quod per se et sua natura movetur. Gal. apud Hippocr.

Βοηδρόμος, et Doricè βοαδρόμος, q. d. ad clamorem alicujus accurrens: auxiliator, opitulator. Eurip. in Phœn.

Βοηδρομέω, auxilior. Eurip. in Orest. βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικούς. Et cum ἐπὶ, sequente accus. pers. apud Plut.

Βοηδρόμιος, ου, ὁ, auxiliaris.

Βοηδρόμια, τὰ, Plut. in Theseo festum esse dicit, Athenis celebrari solitum, ob prælium adversus Amazones feliciter gestum Boëdromione mense. Apud Etym. scribitur βοηδρομία, ἡ, dicentem, festum esse Athenis, inde sic nominatum, quòd Xuthus pugnantibus Atheniensibus adversus Eumolpum Neptuni filium suppetias tulerit. Idem et Apollinem βοηδρόμιον et mensem βοηδρομιῶνα, et festum βοηδρόμια, nomen habere scribit à voce exercitus Atheniensis victoris in urbem currente. Est autem βοηδρομιὼν mensis Augusto respondens. [Demost. Olynth. B. pag. 81. 9. Ed. Mount. ubi Schol. Ἑκατομβαιὼν, ἤτοι Ἰανουάριος — εἶτα Μεταγειτνιὼν, ἤγουν Φεβρουάριος. εἶτα Βοηδρομιὼν, ἤγουν Μάρτιος. Vide Notam Cl. Editoris, pag. 329. de Cor. pag. 323. A. Ed. Wolf. μηνὸς Βοηδρομιῶνος, Mense Sextili. 327. C.]

Βουδρομία, cursus citus seu incitatus. à βοῦ particula intensiva. Exponitur et, acceleratio, apud schol. Dem.

Βουδρομεῖν, accelerare, cursu incitato ferre.

Βραχύδρομος, qui breve curriculum facit. Xen. in Cyn. [cap. 5. §. 21. Καί εἰσι μακροδρομώτατοι μὲν — βραχυδρομώτατοι δὲ, οἱ ἐκ τῶν δάσεων.]

Γυρόδρομος πέτρος, lapis in orbem motus, ut mola. Epigr.

Διαυλοδρόμος, qui diaulum currit, qui cursum circensem peragit.

[Διαυλοδρόμης. Pind. Pyth. Od. X. 12. ὁ Παρνάσσιος αὐτὸν μυχὸς Διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν. Schol. διαυλοδρομᾶν δὲ, ἀπὸ τῆς διαυλοδρόμης εὐθείας. αἱ διαυλοδρόμαι, τῶν διαυλοδρομᾶν. καὶ τροπῇ Δωρικῇ, διαυλοδρομᾶν.]

Διαυλοδρομεῖν, quum ad calcem perveneris, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. de gen. an. l. 2.

Δολιχοδρόμος, qui sexies (ut quidam putant) stadium curriculo obibat. Plat. de leg. Xen. in symp.

Δολιχοδρομέω, dolichum curro, i. longissimum cursum. Æschin. contra Ctes.

Εὔδρομος, qui bene currit, celer. Metaph. apud Greg. εὔδρομος λόγος, inoffensus, benè procedens.

Εὐδρομίας, ου, ὁ, idem. Plut. ex Eratosth.

Εὐδρομέω, bene curro, agilis et pernix sum cursu, in Epigr. Exponitur et, inoffenso cursu progredior, apud Greg. περὶ φιλοπτωχ.

Εὐθύδρομος, qui recto cursu pergit. [Pind. Olymp. Od. X. 76. Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύδρομον, &c.]

Εὐθυδρομέω, recto cursu contendo seu eo. Act. Ap. c. 16. et 21.

Ἡμεροδόμος, ου, ὁ, (q. d. diurnus cursor,) cursor vel stator, aut qui est à pedibus. Exp. et, qui cursum die conficit, apud Herodot. in Erat. Item, qui per diem totum currit. Est et Solis epith. utpote cujus cursus sit diurnus. Hesych.

Ἡμεροδρομέω, sum cursor, seu stator, sum à pedibus. Luc.

Ἰθύδρομος, qui rectam viam in currendo tenet, rectè currens: in anth. Epigr.

Ἱππόδρομος, equorum curriculum, spatium decursionis equestris. Il. ψ'. Plut. in Probl. Rom.

Ἱπποδρόμιος μὴν, mensis in quo equorum cursu certatur. Plut. in Cam.

Ἱπποδρόμια, τὰ, equiria, ludi curules.

Ἱπποδρόμιον, dicitur animalculum marinum, quod aliàs ἱππόκαμπος. Maccab. l. 3.

Ἱπποδρομία, ἡ, certamen equestre, quo equorum cursu certant. ludi circenses, seu certamen curule. Thuc. l. 3. Xen. Hell. 3.

Ἰσόδρομος, cursu æquans. Arist. de mund.

Ἰσοδρομέω, cursu æquo.

Ἱστιοδρομεῖν, navis dicitur, quæ passis velis currit, et vento secundo fertur, non remis impellitur: apud Polyb. et in ep. Hippocr. ad Demag.

Κοινοδρομεῖν, pari incitatione communiter decurrere, ut currens socium adæquet cursus velocitate. Xen. in symp.

Κυνοδρομέω, incitato cursu tanquam canis feror. Ita quidam legunt apud Xen. loco citato. [Sympos. cap. 4. §. 63. 7. Vide Κοινοδρομεῖν. Thes. App. col. 1250. C. Κυνηγ. cap. 6. §. 17. 18. 19.]

Κυνοδρομία, canum cursus. Callim.

Λαιψηροδρόμος, velociter currens, celer. Eurip. in Iph. Aul. [207. Λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα, τὸν ἁ Θέτις τίκε, &c.]

Λαμπαδηδρομία, cursus in quo faces seu lampades accensæ manu gestabantur, certabaturque quis primus ad scopum perveniret non extincta lampade. schol. Aristoph.

Μακρόδρομος, qui longa curricula facit. Xen. in Cyneg.

Μακροδρομώτατοι, qui longissimè currunt. Ex Μακροδρόμος.

Μουσοδρόμοις πέτραις, quas Musæ percurrunt: in Epigr.

Νυκτιδρόμος, noctu currens, viator nocturnus. Orpheus hymno in lunam.

Ὁμοδρομέω, simul curro: vel concurro. Plut. de mus.

[Ὁμόδρομος. Plat. Epinom. ὁ δ' ὁμόδρομος Ἡλίῳ τε ἅμα καὶ τούτῳ, στίλβων.]

Ὁπλιτοδρόμος, qui armatus cursu cum aliquo contendit, qui in armis stadium decurrit. Poll. l. 3.

Ὁπλιτοδρομέω, stadium in armis decurro, vel armatus cursu cum aliquo contendo. Pausan.

Ὀρειδρόμος, qui montes percurrit, montivagus. Eurip. [Iph. in Aul. 1592. Ὁρᾶτε τήνδε θυσίαν,—ἔλαφον ὀρειδρόμον;] Scribitur et, ὀριδρόμος, apud Suid.

Ὀριδρομία, cursus per montes. Epigr.

Ὀρθόδρομος ἀταρπιτὸς, callis, trames, qui recto cursu pergit, qui rectà decurritur ad &c.

Ὀρθοδρομέω, recto cursu contendo seu eo. Xen.

Οὐρανοδρόμος, cursu in cœlum tendens. Greg.

Οὐριοδρόμος, vento secundo currens.

Οὐριοδρομέω, secundo vento curro. Laërt. in Pher.

Παλίνδρομος ὁδὸς, via recurrens, reciprocans.

Παλινδρομία, recursus, cursus reciprocus.

Παλινδρομέω, recurro, cursu reciproco redeo. Plut.

Ἀναπαλινδρομέω, (*decomp.*) idem. Hippocr. de fract.

Παταγοδρόμος, fragorem edens in cursu seu inter currendum: ut, παταγοδρόμος αὐδὴ, tonitrui periphrasis, apud Orpheum hymno in Jovem fulguratorem.

(Πολύδρομος. Æsch. Suppl. 745.)

Σταδιοδρόμος, qui stadium seu spatium sexcentenûm pedum decurrit, stadiodromus. Plat. de Leg. Luc. Epigr. l. 2.

Σταδιοδρομέω, stadium curro. Demosth.

Σταφυλοδρόμοι, dicebantur quidam τῶν Καρνεατῶν, qui incitabant vindemiatores. Hesych.

(Τανύδρομος, Æsch. Eum. 377.)

Ταχυδρόμος, qui velociter currit.

Ταχυδρομέω, velociter curro: unde, ταχυδρομοῦντα ζῶα, apud Greg. de homine.

Ὠκύδρομος, idem quod ταχύδρομος. ut, ὠκυδρόμοις ἀέλλαις. Euripid. in Bacch. [871.]

ΤΡΕ'Ω, F. τρέσω, tremo, intremisco, trepido: peculiariter, ex pavore trepido. Il. φ'. Πηλείδη μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει. Iliad. ό. ἔτρεσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς. Sic et Il. ρ'. et alibi apud Hom. Item, territus seu pavefactus fugio. ut in Epig. Ἀνίκ' ἀπὸ πτολέμου τρέσσαντά σε δέξατο μήτηρ. Sic et apud Plut, in Apoph. et in Agesil. (Æschyl. Ag. 558. Eum 429. Eurip. Phœniss. 1037.)

Τρέστης, ου, ὁ, trepidus, seu trepidator, qui facilè expavescit, meticulosus.

Τρέμω, idem quod Τρέω, ex eoque derivatum. Od. λ'. τρέμον δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου. Dem. pro cor. λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων. Chrys. τρέμει περὶ τῆς ἀρχῆς, anxius est de principatu. (Eurip. Med. 1171. Soph. Œdip. Tyr. 967.)

Τρόμος, ου, ὁ, tremor: motus depravatus facultatis animalis, partim à voluntate, partim ab onere partis editus. Plut. symp. 3. probl. 3. Item plerunque, tremor qui ex pavore oritur. Od. σ'. ὑπὸ τρόμος ἤλυθε γυῖα. Sic et alibi apud Hom.

Τρομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tremulus, trepidus. Plut. symp. 8. et de def. orac.

Τρομερὸς, οῦ, ὁ, idem. Aristoph. in Avibus. (Eurip. Phœniss. 273. 1243.)

Τρομέω, idem quod τρέμω, seu τρέω. Il. ή. τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. Sic et Il. ό. et alibi. Item, horreo, timeo aliquem. Odyss. σ'. Εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς. Sic Od. ύ. Οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν. (Æsch. Pr. 544. Τρομέομαι. Pers. 64.)

Τρομητὸς, tremulus, trepidus.

Τετρεμαίνω, idem quod τρέμω, ex eoque derivatum. Athen. lib. 13. Et cum accus. apud Aristoph. in Nub. † 293.† οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.

Τρήρων, ωνος, ἡ, columba, (ἀπὸ τοῦ τρεῖν. est enim maximè timida avis.) Il. ψ'. ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν. Sic et Odyss. μ'. et apud Athen. lib. 11.

Πολυτρήρων, (*comp.*) columbis abundans. Hom. in Bœot.

Composita: ac primum ex τρέω.

Ἄτρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intrepidus, imperterritus. Soph. [Aj. 366. addas Œd. Tyr. 594. ἢ ἄτρεστον εὕδοντ', &c. Æschyl. Prom. 415. Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι παρθένοι, μάχας ἄτρεστοι, &c. Agam. 1411. ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας λέγω. intrepido corde.]

Ἄτρεστα, adverbial. idem quod sequens ἀτρέστως. apud Eurip. in Ione, Λοξίου γὰρ ἐν δόμοις Ἄτρεστα ναίουσι.

Ἀτρέστως, intrepidè, animo imperterrito, apud Suid. [Æschyl. Suppl. 247. Ἀπρόξενοί τε, νόσφιν ἡγητῶν, μολεῖν Ἔτλητ' ἀτρέστως, τοῦτο θαυμαστὸν πέλει.]

Διατρέω, intremisco, perhorresco. Item, tremefactus diffugio. Il. λ'. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.

Ζατρεύω, in pistrino torqueo. Suid. et Etym. παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν, καὶ τρέω.

Ζητρεῖον, ου, τὸ, servorum carcer: locus in quo servi vinciebantur. Etymol.

Παρατρέω, idem quod διατρέω. Il. έ.

Ὑποτρέω, intremisco, perterrefio: vel tremefactus et timore perculsus suffugio. Il. ή. et ρ'. Et Synes. epist. 4. Pro eodem metri caussà dicitur ὑποτρείω. ut apud Plut. de vir. mor. ex Timone.

Composita ex τρέμω.

Ἀμφιτρομέω, ῶ, circumtremo, vel ab omni parte tremo.

Ἀτρομέω, intrepidus sum, non tremo, non sum tremulus. Theogn.

Ἄτρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tremens, intrepidus. Il. έ. π'. et ρ'.

Ἀτρόμως, intrepidè. Suid. ex Piside.

Ἀτρόμητος, idem quod ἄτρομος. Idem ex quodam Epigr.

Ἀτρεμαῖος, placidus, remissus. ut, ἀτρεμαίαν βοάν. Eurip. in Orest. [147.] Item, quietus. Plut.

Ἀτρέμας, sine tremore, i. sine motu eo qui in tremore fit. Et general. sine ullo motu, quietè. Il. ν'. et έ. Pro eodem dicitur et ἀτρέμα. † ἀτρέμα ἔχε, esto quietè. Aristoph. Nub. 741.† Exponitur etiam, sensim, leniter, paullatim, remissè, apud Aristoph. in Nub. † 260.† Gal. ad Glauc. Plut. in Alcib.

[Ἀτρεμής. Xenoph. de Agesilao. cap. 6. §. 7. νομίζων ἐν τῷ τοιούτῳ τό, τε ἀτρεμὲς, καὶ ἀνεκπληκτότατον,——εἶναι.]

Ἀτρεμία, ἡ, quies, seu, non moveri, immotum manere. Xen. Pæd. 6.

Ἀτρεμέω, immotus maneo, quietus sto, seu quiesco. Hesiod. in Erg. ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσιν. Plut. in Rom. τῶν στρατευμάτων ἐν ὅπλοις ἀτρεμούντων. Sic et apud eund. in Alcib. et Ant.

Ἀτρέμητον, τὸ, quod immotum manet. Hesych.

Ἀτρεμίζω, idem quod ἀτρεμέω, Herodot. ἀτρεμίζω τὴν ψυχὴν, tranquillo animo consisto. [lib. 7. cap. 18. ἐπιστάμενος ὦν ταῦτα, γνώμην εἶχον, ἀτρεμίζοντά σε μακαριστὸν εἶναι πρὸς πάντων ἀνθρώπων. lib. 1. cap. 185. 190. Item, transitivè, firmo, stabilio, facio ut quis immotus persistat. Theogn. Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν.]

Ἔντρομος, in tremore constitutus, tremens, seu tremefactus.

Περιτρέμω, circumtremo. Greg. Naz.

Περίτρομος, circumtremens, undique tremefactus.

Περιτρόμως, undique trepidando: ut, περιτρόμως ἔχω πρὸς τὴν δίκην, reformido, seu omni ex parte reformido judicium. Phal. in ep.

Περιτρομέω, vel περιτρομέομαι, tremo circa. Odyss. σ'. σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι.

Σύντρομος, tremulus. Joseph.

Ὑποτρέμω, aliquantùm tremo et trepido, subtimeo. Plat. de rep. lib. 1.

Ὑπότρομος, subtremulus, qui timore et pavore velut succutitur. Plut. de def. orac. et Æschin. in Ctesiph.

Ὑποτρομέω, tremore succutior. Il. τ'. Καὶ δέ τί μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες.

ΤΡΙ'ΒΩ, F. ψω, tero, contero, tundo, comminuo. Diosc. l. 5. c. 89. (de squama æris;) πλατείᾳ τε τῇ χειρὶ τρίβε εὐτόνως ἐν τῇ θυίᾳ. Demosth. pro cor. τρίβων τὸ μέλαν, atramentum terens. Sic dicitur ἄλευρον τρίβειν, qui farinam subigit, et manibus domat, ac pugno tundit: apud Aristot. in probl. sect. 21. quæst. 22. At boves τρίβειν fruges dicuntur, i. triturare: apud Hom. Idem Il. ύ. τρίβειν ὁδὸν, viam terere. unde, ἀτραπὸς τετριμμένη, apud Aristoph. in Ran. Hinc ductà metaph. βίον τρίβειν dicimur, i. degere seu transigere: interdum et, sectari, colere, ætatem terere in. Aristoph. in Pace. ὁπόσοι γεωργικὸν βίον ἐτρίβομεν. ¶ Item, τρίβω, tero, i. crebrò exerceo quotidianis laboribus. Plut. in Cam. τρίβειν τοὺς πολίτας καὶ περισπᾷν. ¶ Item, attero, detero: ut vestis quæ diuturno usu deteritur. Interdum attero, vexo, exhaurio: ut apud Hesiod. in Erg. ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσιν Ἀλλήλους τρίβουσι. Et Thuc. l. 8. ἔτι βουλομένῳ τρίβειν ἀμφοτέρους, ut utrique se attererent et magis exhaurirent. ¶ Τρίβειν τι πρός τι, aliquid alicui affricare, duo aliqua inter se collidere: apud Plat. Epist. 7. ¶ Τρίψαι τὴν κεφαλὴν, caput perfricare, caput scalpere, et vellere: ut fit ab iis qui perplexi sunt, et animo hæsitant. Æschin. ☞ Derivatum dicitur ex τρῶ, quod per syncopen factum est ex τερέω. Hoc autem ex τείρω originem habere existimatur, itidem significante tero. (Philostr. l. 1. c. 16. τρίβεσθαι μῦσος. Æsch. Eum. 195. Eurip. Med. 687.)

Τρίβομαι, teror, contundor, comminuor, &c. Item vexor, exhaurior. Thucyd. lib. 6. τὴν πόλιν, ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ αὐτήν.

Τρίμμα, τὸ, quod tritum seu intritum est. Athen. lib. 7. παράθες θερμὸν ταχέως, καὶ τρίμμα μετ' αὐτοῦ. Apud eundem ibidem, τρίμμα συκάμινον, mora intrita. Item, potio ex aromatis intritis, seu cui aromata sunt intrita: ut testatur Pol. l. 6. c. 2. et Athen. l. 1. Sic dicitur et homo, qui aliqua in re diu se exercuit. ut apud Aristoph. in Nub. Λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη. Sumitur et pro usu et exercitatione, apud eundem in Avib.

Τριμμάτιον, ου, τὸ, (diminut.) pro τρίμμα, accipitur apud Athen. lib. 6. et 7.

Τριμμὸς, οῦ, ὁ, idem quod τρίψις, tritus. Apud Plut. symp. lib. 3. probl. 6. dicuntur τριμμοὶ πριόνων, strepitus quem edunt serræ terentes et scindentes lignum aut lapidem; vel etiam quem edunt ea quæ lima teruntur. Apud Xen. in Cyneg. τριμμοὶ sunt tramites triti, qui per aliquem locum ducunt.

Τρίψις, εως, ἡ, tritus, tritura. Aristot. hist. anim. l. 4. c. 9. τρίψιν vocat subactionem farinæ. Accipitur et pro frictu seu frictione, apud Gal.

Τριπτὴρ, ῆρος, ὁ, tritor. Sic etiam dicitur instrumentum quo aliquid teritur. Hesych. Item vas in quo aliquid teritur et contundendo comminuitur. Nic. in Alex.

Τριπτήριον, τὸ, idem quod τριπτὴρ, omne id quo terimus seu fricamus et scalpimus aliquid.

Τρίπτης, ου, ὁ, idem cum τριπτὴρ, tritor. Τρίπται vocantur famuli, qui destringunt et fricant suos heros. Plut. in Alex.

Τρίπτος, ου, ὁ, tritus, contusus, vel concisus.

Τριβὴ, ἡ, tritus, i. tritura, idem quod τρίψις. Unde metaph. apud Aristoph. Οὗτος μὲν οὐκ ἀχάριστος εἰς τριβήν. Exponitur et, usus, exercitatio: unde, τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχειν, usum rei bellicæ habere, apud Polyb. l. 1. ¶ Interdum idem est quod διατριβὴ, et exp. mora, procrastinatio, ut apud Plut. in Alcib. τὸν πόλεμον τριβὴν ἕξειν, procrastinatum iri bellum. Sic Thuc. l. 8. τριβῆς ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς. (Æsch. Pr. 640. Ag. 473. Ch. 747. 943. Pl. Soph. Œdip. Tyr. 1181.)

Τριβακὸν, τὸ, lacerna seu vestis trita. Suid. Sic et

Τριβακὴ, dicitur de veste seu pallio, aut linteo trito, apud Cæl. Rhod. lib. 3. c. 19.

Τριβακὸς, οῦ, ὁ, tritus homo; i. in rebus agendis exercitatus et diuturno usu veluti tritus. Eust. Scribitur et τρίβακος προπαροξυτόνως, apud Hesych. et Etym. Quod etiam est genitivus à nominativo

Τρίβαξ, idem significante.

Τρίβανον, τὸ, idem ferè quod τριπτήριον. Quibusdam est id quod terit fomitem, seu id quo teritur fomes: apud Theophr. hist. plant. l. 5. c. ult. Ab Hesych. exp. λήκυθος, i. ampulla olearia.

Τριβὰς, άδος, ἡ, frictrix.

Τριβάδες, αἱ, dicuntur fœminæ, perditæ libidinis ac nefariæ lascivìæ: quæ ὀλίσβῳ sese τρίβουσιν mutuo. Cæl. Aurel. Chron. l. 4. c. ult.

Τριβαδικὴ ἀσέλγεια, tribadum illa insana et nefaria libido. Luc. in amorib.

Τριβεὺς, tritor, qui fricat, seu defricat. Strabo.

Τρίβος, ου, ἡ, semita à viatoribus trita, Xen. Pæd, 4. ¶ Item pro itinere seu cursu, quo quis viam terit pedibus; apud Nicand. in Alexiph. ¶ Significat etiam idem quod τριβὴ, i. trita consuetudo: unde τρίβον λαβεῖν, assuescere et inveterascere: apud Hippocr. in lib. περὶ ἄρθρων. (διατριβή. Æsch. Ag. 205. 399. Eurip. Phœniss. 93.)

Τρίβων, ωνος, ὁ, idem quod τριβακὸς, homo rerum usu veluti tritus. Aristoph. in Nub. τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων ἐνθάδε, insuetus hujus nostræ pensilis cratis. ¶ Item pallium tritum et lacerna: Athen. l. 10. (Philostr. l. 2. c. 40.)

Τριβώνιον, τὸ, palliolum tritum, lacernula detrita: Aristoph. in Plut. ‡ 714.‡ Luc. de scrib. hist.

Τριβωνάριον, idem. Athen. l. 10.

Τριβωνικῶς, in modum pallii detriti, seu lacernæ. Aristoph. in Vesp.

Τριβωνεύομαι, Suid. accipere videtur pro, τρίβων εἰμὶ πραγμάτων.

Θρὶψ, πὸς, ὁ, vermis: peculiariter is qui ligna terebrando et corrodendo terit. Theophr. hist. plant. 5. c. 5. ἐσθίεσθαι ὑπὸ σκωλήκων καὶ θριπῶν. Et pallo pòst, οἱ δὲ θρίπες ὅμοιοι τοῖς σκώληξιν, ὑφ' ὧν περαίνεται κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα.

Θριπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, putrescens, vermibus obnoxius. Theophrast. histor. plant. l. 3. c. 2.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνατρίβω, contero. Xenoph. Exponitur et, affrico. Item refrico, confrico, infrico, misceo.

Ἀνάτριψις, attritus. Item, frictio.

Ἀνάτριπτος, attritus: ut, ἀνάτριπτα ἱμάτια.

Συνανατρίβω, (*decomp.*) simul contero: vel contritum permisceo.

Συνανατρίβομαι, exp. versor cum.

Ἀποτρίβω, detero: attero, contero. unde metaphor. apud Theocr. Idyll. 26. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα, antequam senium juventam contereret, i. aboleret et expelleret. Item, frictu detergo, seu tritu abstergo. Idem Idyll. 16. οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη, æruginem frictu detersam.

Ἀποτρίβομαι, idem. Unde metaph. apud Diod. Sic. λόγοις φιλανθρώποις ἐπειρᾶτο τὰς καθ' αὑτοῦ διαβολὰς ἀποτρίβεσθαι, detergere et diluere calumnias. Sic apud Æschin. in Timarch. ἀλλοτρίαις αἰτίαις ἀποτριψάμενος τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ ἐγκλήματα, ἐκπέφευγεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου. Interdum exp. summoveo, amolior. Item, arceo, à me repello, repudio. Plut. in Bruto, ἀποτριβόμενος τὰς δεήσεις τὸ πρῶτον, rejiciens seu repudians. Polyb. lib. 5. τὸν ὑπὲρ τῆς τύχης διδόμενον ἀποτρίβεσθαι στέφανον. Exponitur etiam, impedio, et alterius conatum attero. apud Suid. τοὺς πολεμίους ἀποτριβόμενος.

Ἀπότριμμα, quod deterendo decidit, ramentum deterendo detractum.

Ἀποτριβὴ, detritus, attritus. Demosth. et Plut. in Cam.

Decomp. Ἀναπότριπτος, indelebilis. Hesych.

Δυσαπότριπτος, qui vix amoveri et depelli potest. Plut.

Διατρίβω, attero, absumo, consumo. Odyss. ζ'. τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί. Herodian. lib. 3. τὰ πλεῖστα τοῦ βίου διέτριβεν ἐν βασιλικοῖς προαστείοις, bonam vitæ partem terebat in suburbanis. Xenoph. ἐν ταῖς ὁδοῖς πολὺν χρόνον διατρίβων, multum temporis terens. Item neutraliter, immoror, agito, dego, tempus impendo in, exerceo me in. Plat. in Apol. διατρίβοντες μετ' ἐμοῦ. Herodian. l. 3. διέτριβεν εἰρήνην ἄγων, in pace agitabat. Apud eundem ibid. ἐτῶν οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτριψε, haud paucos annos Romæ est moratus. Demosth. ἐν οἷς ἑκάτεροι διατρίβετε, quibus tempus impenditis. Cum ἐπὶ, Plut. in Sol. διατρίβοντες ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις, rei pecuariæ operam dantes. Sic et cum πρὸς, sequente dat. apud Athen. l. 2. Cum περὶ, sequente accus. Isocr. τοὺς περὶ ταῦτα διατρίβοντας. Sic et apud Phil. &c. † Xen. Pæd. 1. 2. 11.† Item, procrastino, differo, extraho in longum: tempus terendo. Od. υ'. Οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον. Sic et Od. β'. Interdum, nimiùm moror, nimium procrastino. Aristoph. in Vesp. Οἴμοι διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν. Luc. in vit. aut. μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. ¶ Usurpatur et pro simplici τρίβω, tero, apud Homerum hymn. 1. in Merc. Ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχων, διέτριβε κέλευθα, vias terebat.

Διατρίβομαι, itidem tempus tero. Apoll. Argon. 2. διατρίβεσθαι passivè dicitur χρόνος, i. teri, consumi. res autem, atteri: interdum et, corrumpi: ut, ναῦς διατριβῆναι dicitur, apud Thuc. l. 8.

Διάτριμμα, τὸ, intertrigo.

Διατριβὴ, mora; temporis in longum extractio: procrastinatio. (Eurip. Phœniss. 705.) Interdum addito genit. χρόνου, ut apud Thuc. l. 8. Frequentiùs absolutè. ut apud Herodian. l. 6. διατριβῆς ματαίως ἐγγινομένης, quum frustra tempus tererent. Unde res aliqua διατριβὴν ἔχειν dicitur, et διατριβῆς δεῖσθαι, in qua immorari est necesse: apud Luc. Et, διατριβὴν ποιεῖσθαι, cunctari, morari: apud Isocr. in Panath. Et, διατριβὴν ποιεῖν τινι, moram afferre, in longum producere. Athen. lib. 10. ex Alex. ¶ Item, διατριβὴ, commoratio, conversatio, vita quæ alicubi degitur. Plutarch. in Num. Herodian. lib. 1. ¶ Item, studium et opera quæ alicui rei impenditur: seu, studium quo alicui rei impendendo tempus terimus. In qua signif. plerunque cum περὶ construitur: ut, περὶ λόγους διατριβαὶ, apud Plut. in symp. Interdum et cum ἐν. Interdum absolutè: apud eundem et Luc. &c. ¶ Διατριβαὶ, dicuntur Philosophorum congressus et disputationes, quæ Plut. διατριβαὶ περὶ λόγους. apud Plat. in Charm. et in Apol. Socr. ¶ Item, locus, in quo διατρίβουσι περί τι, διατριβὴ dicitur: apud Isocr. Luc. Plut. in Alcib.

[Διατριπτικός. Aristoph. Lysistr. 941. Οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογὶ, Εἰ μὴ διατριπτικόν τι, κοὐκ ὄζει γάμων.]

Decomp. Ἀποδιατρίβω, immoror, tempus consumo. [Demosth. de falsa Legat. ἀμφοτέρων ἔφη θαυμάζειν —— ὅταν παρέντες τὸν χρόνον, οἱ μὲν τὸν τοῦ βουλεύσασθαι, οἱ δὲ τὸν τοῦ συμβουλεύειν, ἀποδιατρίβωσι, τὴν ὑπερόριον λαλιὰν ἀγαπῶντες ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασιν.]

Ἐνδιατρίβω, tempus tero in, versor in, operam et studium pono in. Plut. in Per. ἐνδιατρίψαι τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ. Thuc. l. 2. πλέοντες περὶ αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον ἐνδιέτριψαν. Construitur et cum περὶ, et ἐν, apud Xen. Pæd. 5. † p. 117. b. ὄψιν διατρίβειν ἐν καλοῖς.† (Aristoph. R. 726.)

Ἐπιδιατρίβω, idem. Herodot.

Παραδιατρίβω, unde παραδιατριβαὶ, præpostera studia, exercitationes, et litigia, quum tempus præposterè teritur in aliqua re. in ep. ad Tim. 1. c. 6.

Προσδιατρίβω, idem cum ἐνδιατρίβω et ἐπιδιατρίβω. Cum dat. pers. Plat. in Theæt. Cum dat. rei. Aristid.

Προσδιατριβὴ, commoratio in aliqua re vel apud aliquem.

Συνδιατρίβω, idem cum προσδιατρίβω. Isocrat. μεθ' ὧν ἥδιστα συνδιατρίψεις. Et cum dat. apud eundem. itidemque apud Xenophon. apomn. lib. 1.

Ἐκτρίβω, extero, terendo excutio. Xen. Pæd. 2. ἐκ γε σοῦ πῦρ οἶμαι ῥᾷον ἄν τις ἐκτρίψειεν, ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι. Item, extero, i. terendo et fricando extergeo. Plut. περὶ δυσωπ. αἱ τίτθαι τῶν βρεφῶν ἐκτρίβουσι πολλάκις τὸν ῥύπον, ἕλκουσιν ἐνίοτε τὴν σάρκα. † Ἐκτρίβομαι passiv. hinc ἐκτριβήσεται. Soph. Œd. Tyr. 436.† (Ἐκτρίβειν βίον. Soph. Œdip. Tyr. 256.)

Ἔκτριμμα, τὸ, id quo aliquid exterimus: mantile quo manus ablutæ exterguntur. Athen. l. 10.

Ἔκτριψις, extritus, extritio, vel deletio. Galen. apud Hippocr. est ἡ εἰς τὰ σπλάγχνα οὖσα παράλλαξις.

Ἐκτριβὴ, idem. Item idem quod τριβὴ, Hesych.

Decomp. Παρεκτρίβω, attritu elido. Aristot. de cœlo.

Συνεκτρίβω, simul elido.

Ἐντρίβω, intero, infrico. Xen. Pæd. 8. τοὺς κοσμητὰς, οἳ ἀποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς. Et metaph. infligo, incutio, impingo. Plut. in Alcib. ἐντρίψε κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐπὶ γέλωτι. Sic, κακὸν ἐντρίβειν, apud Luc.

Ἔντριμμα, τὸ, id quod infricatur faciei; ut fucus, cerussa. Poll. l. 5.

Ἔντριψις, ἡ, infricatio. Xen. Pæd. 1.

Ἐντριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui diu in aliqua re versatus est, alicui rei assuetus seu insuetus. Plut. de leg. l. 6.

Ἐπιτρίβω, attero, affligo: unde apud Aristoph. in Ran. (88.) περὶ δ' ἐμοῦ οὐδεὶς λόγος, Ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα, cui humerus tantopere atteritur et affligitur. † et Nub. 968. ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς. et v. 1409.† Item, attero, exhaurio. Idem in eadem comœdia, Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική. Et pro perdo, everto: metaph. sumptâ ab iis, qui aliquid atterunt seu conterunt. Unde pass. apud eundem ibidem, Καί μιν ἐπιτέτριψαί γε. pro quo paullo antè dixerat, ἀπόλωλας. Item, infrico, affrico. Exponitur et, infligo, infero: ut, νόσον ἐπιτρίβουσι, morbum invehunt; apud Chrysost.

Ἐπίτριμμα, τὸ, id quod ἐπιτρίβεται. Hesych.

Ἐπίτριψις, ipsa actio τοῦ ἐπιτρίβειν. Expon. et fluctus, Psal. 92.

Ἐπίτριπτος, ὁ et ἡ, contritus: seu dignus qui conteratur: perditus, sceleratus. Aristoph. in Plut. ‡ 275.‡ Athen. l. 4. (Soph. Aj. 103.)

Decomp. Προσεπιτρίβω, affligo. attero. Plut.

Κατατρίβω, contero, attero. Thuc. l. 8. τοὺς Ἕλληνας κατατρίψαι. Xen. Pæd. 8. ἐγὼ ταῦτα ἀθροίζω, οὐδ' ὅπως αὐτὸς καταδαπανήσω, οὐδ' ὅπως αὐτὸς κατατρίψω. Accipitur et pro simplici τρίβω. Æschin. περὶ παραπρ. κατέτριψε τὴν ἡμέραν ἀπολογούμενος. Sic Xenoph. dicit, geometriæ studia ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον κατατρίβειν, in quibus homo totum vitæ tempus terat. † Κατατρίβομαι passiv. conteri. κατατριβομένων καὶ καταῤῥηγνυμένων. Pæd. l. 6. p. 162. a.†

Κατατριβὴ, contusio. Diog.

Παρατρίβω, attero, affrico.

Παρατρίβομαι, affricor, atteror. Synes. πρὸς ποῖον ἄλλο πυρεῖον παρατριβεὶς ἀποτίκτομαι φωτοειδὲς ἔγγονον; Sic apud Aristot. in hist. an. quædam animalia dicuntur παρατριβόμενα ὀχεύεσθαι τὰ ὕπτια πρὸς ὕπτια, i. coire attritu mutuo supinarum partium. ¶ Item, infensus sum, et animo infesto affricor alicui, ut ipsum vel conteram vel atteram. Polyb. ᾔδεσαν, τὸν Προυσίαν παρατριβόμενον ἐκ τινῶν πρὸς τοὺς Βυζαντίους, Byzantiis infestum esse certis de causis. Παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον, frontem perfricare: quod fit ab iis qui verecundiæ fines transeunt et pudorem deponunt. Strab. l. 13.

Παράτριμμα, τὸ, id quod affrictu seu attritu detritum est. Exponitur et, intertrimentum, intertritura. Gal. et Diosc.

Παράτριψις, attritus, affrictus. Diosc. lib. 5. cap. 95. Exponitur et, collisio.

Παρατριβὴ, contentio quæ jurgiis fit: apud Suid.

Περιτρίβω, circumcirca tero aut frico. item contundo, item detero.

Περίτριμμα, τὸ, dicitur de homine qui rei alicujus tractatione velut attritus est: apud Aristoph. in Nub. † 446.† et Dem. pro cor.

Περιτριβὴς, obtritus, pertritus, attritus. [Apoll. Rhod. Arg. i. 1175. περιτριβέας δέ τε χεῖρας Εἰσορόων κακὰ πολλὰ ἑῇ ἠρήσατο γαστρί. Schol. τὰς πολὺ πονησάσας χεῖρας ὑπὸ τοῦ κόπου.]

Προστρίβω, idem quod παρατρίβω, attero, affrico. Basil. τοῦ χρυσοῦ τὴν διαφορὰν προστρίβοντες τῇ λίθῳ γινώσκομεν. Metaphoricè plerunque aliquis προστρίβειν aliquid dicitur, quod alicui veluti infricat aut inurit: more eorum quæ ita affricantur, ut eo in loco remaneant qui confricatus fuit. Ut apud Chrysost. comment. in Evang. Joan. μηδὲ ἐκ τῆς σῆς κακοτεχνίας προστρίψῃς τινὰ βλασφημίαν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ πνεύματος.

Προστρίβομαι, mihi affricatur seu infricatur, mihi inuritur. Item, idem quod προστρίβω, affrico. Plut. τῇ μητρὶ προστριβόμενος αἰσχρὰν διαβολήν. Apud eundem, τὰς αἰτίας τῇ Φουλβίᾳ προσετρίβετο, Fulviam iis criminibus aspergebat. Significat etiam, incutio, infligo, impingo, ut apud Aristoph. πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις. (Æsch. Eum. 238.)

Προστρίμμα, id quod attritum est, fragmentum. Plut. (Æsch. Ag. 403.)

Πρόστριψις, attritus, affrictus.

Συντρίβω, simul tero. Luc. αὐτοὶ δὲ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐποιούμεθα. Item contero, contundo, comminuo. Xenoph. Hell. 7. πάντες ξυνέτριψαν τὰ δόρατα. † Aristoph. Nub. 1125.†

Συντρίβομαι, conteror, contundor. † Xen. Pæd. p. 152. e.† Plut. de primo frig. Item dolore et tristitia veluti conteror et contundor: apud eundem de aud. et Lucæ cap. 4.

Σύντριμμα, τὸ, et Συντριμμὸς, ὁ, contritio, contusio, confractio. Rom. cap. 3. Reg. l. 2. c. 22.

Σύντριψις, idem: apud Gregor.

Συντριβὴ, ἡ, pro iisdem. Proverb. 16.

Συντριβὴς, qui conversatur cum aliquo. Hesych.

Ὑποτρίβω, subtero.

Ὑπότριμμα, genus edulii. apud Plut. in Præcept. sanit. et symp. 2. problem. 10. et Aristoph. in Concion.

Ὑποτριμμάτιον, (diminut.) idem. Poll. l. 6. c. 10.

Composita sine præpositione.

Ἁλετρίβανος, pistillus quo sal teritur: παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν. Scribitur et ἀλετρίβανος, cum tenui, παρὰ τὸ ἀλεῖν καὶ τρίβειν. Utitur hac voce Aristoph. in Pace.

Ἀλότριψ, idem. in Epigr.

Ἀτριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui tritus non est. Ut, ἀτριβὴς ὁδός. Sic, νῆσος ἀτριβὴς, Thuc. l. 4. et, ἀτριβὴς ἐρήμη, Phil. de vita Mos. lib. 1. et 3. Item, non attritus, integer: † Xen. Pæd. p. 237. c.† inviolatus. Item, inexercitatus, imperitus, qui usu rerum tritus non est: in qua signif. dicitur et, ἄτριψ, apud Suid. et, ἀτρίβαστος, apud Xen. in Hipparch.

Ἀτριβὶ, exp. sine detrimento, sine mora.

Ἀτρίβων, non palliatus. [Eurip. Licymn. v. 3.] Metaph. pro simplici, et minimè fucato. apud Laërt.

Ἄτριπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀτριβὴς, qui tritus non est. Item, qui teri nequit: ut, ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις, apud Theocr. spinis indomitis et calcatu difficillimis. Item, non subactus: ut, ἄτριπτοι ἄρτοι, apud Aristot. probl. sect. 21. quæst. 16. Exponitur etiam, laboris insuetus, seu laboris inexpertus, delicatus: ut, χεῖρες ἄτριπτοι, Odyss. φ'.

Ἀτριψία, inexperientia, imperitia. Cicero.

Ἀχυρότριψ, ιβος, ὁ καὶ ἡ, paleam terens: in Epigr.

Ἐλαιοτριβεῖον, ου, τὸ, locus ubi olivæ teruntur, et oleum exprimitur.

(Ἐπασσυτεροτριβὴς, ἀλλεπάλληλος. Æschyl. Ch. 423.)

Εὐτριβὴς, benè tritus. Nicand.

Εὔτριπτος, tritu facilis, qui facilè teri potest, seu contundi et comminui: friabilis.

(Ἱστοτριβής. ναυτίλων σελμάτων ἱστοτριβής. Æsch. Ag. 1452.)

Κυμινότριβοι ἅλες, sal cum cumino tritus. Athen. l. 7.

Λειοτριβὴς, qui ita tritus et tusus est, ut sit λεῖος, tritu levigatus, minutim tusus seu contusus ac contritus.

Λειοτριβέω, contero seu contundo et comminuo ita ut levigetur. Gal. et in Geopon.

Ἐκλειοτριβέω, (*decomp.*) tero minutissimè, contero et contundo ita ut levissimum evadat.

Λιθοτριβικὴ, ars lapides elaborantium ad operum ornamenta: apud Suid.

Νεοτριβὴς, nuper tritus, recens tritus. Phocyl.

Ξηροτριβία, ἡ, frictio sicca. Aristot. probl. sect. 37.

Ὀδοντότριμμα, τὸ, dentifricium: id quo dentes fricantur et gingivæ.

Οἰκοτρίβης, ου, ὁ, verna, servus vernaculus, et non nunc primùm emptus, sed diu domi nostræ versatus, aut ex parentibus servis natus. Hesych. et Suid.

Οἰκότριψ, idem. Phil. de v. M. l. 1.

Οἰκοτρίβαιον, (sub. παιδίον,) puer ex verna natus. Poll. l. 3.

Παιδοτρίβης, qui pueros exercet, præfectus pueris exercendis. Quidam exp. gymnasii magister, palæstræ magister: apud Plutarch. in amat. narr. † Aristoph. Nub. 969. Vib. ibi Spanhemius.† Item, præceptor, doctor, ludimagister. Luc.

Παιδότριψ, pro eodem: in Axiocho, et apud Luc.

Παιδοτριβικὸς, οῦ, ὁ, ad pædotribam pertinens. Et, παιδοτριβικὴ, (s. τέχνη,) apud Aristot. ars pædotribarum.

Παιδοτριβικῶς, more pædotribarum: vel, ut decet pædotribas. Aristoph. in Equit.

Παιδοτριβία, pro παιδοτριβικὴ, apud Poll.

Παιδοτριβεῖον, τὸ, locus in quo pueri exercentur.

Παιδοτριβέω, pueros exerceo, sum pædotriba. Et metaph. instituo, formo: exerceo. Exponitur etiam, educo et promoveo, apud Plut. Utitur et Basil. ac Greg.

Ἀπαιδοτρίβητος, (*decomp.*) qui sub magistro exercitatus non fuit. Item, inexercitatus, ἀγύμναστος. Hesych.

Παλιντριβὴς, qui denuò tritus est. [Soph. Philoct. 454. παλιντριβῆ. Schol. τετριμμένα τοῖς κακοῖς.] Apud Simonidem in Iamb. de mulieribus, παλιντριβὴς ὄνος, exp. dossuarius asinus.

Πολύτριπτος, ὁ καὶ ἡ, multùm tritus. Oppian.

Φαρμακοτρίβης, seu φαρμακότριψ, qui pharmaca terit et apparat. Poll. ex Demosth.

Χειροτριβέω, manu frico seu perfrico: in Hippiatr.

Χειροτριβίη, apud Hippocr. pro τριβή.

Χρονοτριβέω, tempus tero, inutiliter tempus tero, et nihil efficio. Aristot. rhet. l. 3.

Ἀχρονοτριβὴς, (*decomp.*) in quo tempus tritum non est, ideoque celeriter vel subitò factus: aut qui tempus non terit. Hesych.

Ὠμοτριβὴς, qui tritus et contusus fuit quum adhuc crudus esset. ὠμοτριβὲς ἔλαιον, oleum expressum ex olivis quæ crudæ adhuc tritæ et tusæ fuerunt; Diosc. l. 1. c. 29.

ΤΡΙ'ΖΩ, strido. (☞ Verbum ex sono factum.) Od. ώ. ψυχαὶ τρίζουσαι. Marci c. 9. τρίζειν τοὺς ὀδόντας, stridere dentibus. Præt. τέτριγα pro præsenti ponitur. Ut Il. ψ΄. ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς Ὤχετο τετριγυῖα. Sic et apud Plut. de sera num. vind. Et Il. β. ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγότας, stridentes. Sic apud Synes. ep. 4. τὸ κέρας ἐτετρίγει, antenna stridebat. Et apud Luc. in Zeuxide, ἐπεὶ μόνον τετριγότων ἤκουσαν τῶν ἐλεφάντων, quum elephantorum stridorem duntaxat inaudissent. Dicitur etiam de ferro, apud Alex. Aphrod.

Τρισμὸς, sive τριγμὸς, οῦ, ὁ, stridor. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 16. (de vermiculis qui in ficu nascuntur;) φθέγγονται δὲ οἷον τρισμόν. Dicitur et, μυὸς τρισμὸς, apud Plut. in Marcello. Dicitur et, τριγμὸς ὀδόντων.

Τρύζω, idem ferè quod τρίζω, murmuro, susurro. Propriè est turturis, quæ hinc τρυγὼν nominatur. Aratus: Ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγὼν, Cic. interpr. Et matutinis acredula vocibus instat. Sic Theocr. Idyll. 7. ἁ δ' ὀλολυγὼν Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. Apud Hom. Il. ί. τρύζητε exp. γογγύζητε. [Philostr. l. 2. c. 4.]

Τρυσμὸς, οῦ, ὁ, murmur, susurrus, mussitatio. Greg. in poëmat.

Τρυγὼν, όνος, ἡ, turtur: dicta παρὰ τὸ τρύζειν. Unde proverb. τρυγόνος λαλίστερος, teste Eust. Vide Aristot. hist. an. l. 5. c. 13. et Athen. l. 9. ¶ Est etiam piscis marinus: apud Aristot. hist. an. lib. 5. c. 3. Ælian. Nicand. et Diosc. l. 7. c. 8. et l. 8. c. 6. Latini pastinacam marinam nuncupant.

Τρυγονάω, ῶ, unde apud Suid. ex Aristoph. τρυγονῶσα τὴν θύραν, exp. ἡσύχως κνῶσα.

Compositum ex τρίζω et τρύζω.

Ἀμφιπεριτρύζω, circumstrideo: vel, circummurmuro et susurro.

Ἐπιτρύζω, admurmuro, accino. ἐπιγογγύζω. Hesych.

Κατατρίζω, idem quod τρίζω, Hom. in Batrachom.

Παρατρύζω, juxtà murmuro. Hesych.

Ὑποτρύζω, paullulùm murmuro, leniter murmuro. Exponitur etiam, submissè loquor, musso.

ΤΡΥ'ΒΛΙΟΝ, aut τρυβλίον, ου, τὸ, catinus, paropsis. de vase in quod cibi imponuntur. apud Luc. in Tim. ἀκριβῶς τὰ τρυβλία τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων. Athen. lib. 12. esse dicit ἄγγος κεραμεοῦν, ἐπιδεχόμενον ὡς εἴκοσιν ἀρτάβας. Exponitur etiam, patella, ollula, acetabulum. Item culeus. Aristoph. in Pluto, ‡ 709. ‡ —— ὁ Ζεὺς βούλεται εἰς ταὐτὸν ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρυτλίον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν. Exponitur etiam, trulla, apud Plut. et Joseph.

ΤΡΥ'ΓΗ, ης, ἡ, triticum, hordeum, cereales fruges, et quilibet fructus. Homer. hymno in Apollinem, (de Latona alloquente Delum;) Οὔτ' εὔβων σε ἔσεσθαι ὀΐομαι, οὐδ' εὔμηλον, Οὐδὲ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἂρ φυτὰ μυρία φύσεις, neque triticum feres, neque alias plantas produces. ¶ Pro vindemia etiam usurpatur. Epigr. lib. 2. τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον, vindemiæ falcem. Sic et apud Poll. l. 1. c. 12. τρύγη et τρυγητὸς pro eodem ponuntur. ¶ Item ariditas, siccitas. ut apud Nicand. in Ther. ὅταν ὕδωρ Σείριος ἀζήνησι, τρύγη δ' ἐν πυθμένι λίμνης.

Τρυγάω, ῶ, f. ήσω, cereales fructus colligo: peculiariter autem, uvas carpo, vindemio (vindemio, i. vinum demo.) Plutarch. symp. 6. probl. 7. τρυγᾷν λέγομεν τοὺς δρεπομένους τὴν ἀμπελίνην ὀπώραν. Interdum cum accus. ut apud Hesiod. in Asp. † 292.† Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, vindemiabant vites. Sic apud Aristoph. in Vesp. τρυγᾷν ἐρήμας, sub. ἀμπέλους, vacuas vindemiare vites. Sic et Od. ή. Item metaph. fruor, percipio. Luc. (de meretricibus;) καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν. Idem, καὶ σὺ Γλυκέριον ἄλλο τρυγήσεις.

Τρυγάομαι, ῶμαι, vindemior; decerpitur, colligitur ex me. Diosc. l. 1. c. 149. τρυγᾶται φοῖνιξ. et apud Athen. l. 1. τρυγηθεὶς οἶνος.

Τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, vindemiator: vindemitor, qui demit et colligit cereales fruges et uvas; Hesiod. in Asp. ¶ Est etiam sidus cœleste. Colum. l. 11. c. 2. et Procl. Vide Προτρυγητήρ.

Τρυγητὴς, οῦ, ὁ, idem quod τρυγητήρ.

Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, vindemia. Plut. l. 4. symp. sub finem, ἀκμάζοντι τρυγητῷ, media vindemia. Dicitur etiam, τρυγητὸς δένδρων, apud Poll. pro fructuum autumnalium collectione. Ponitur etiam pro vindemiæ tempore. ut apud Theophylact. ep. 83. et apud Athen. lib. 2. ex Gal. in qua tamen signif. quidam προπαροξυτόνως scribunt τρύγητος. Scribitur et τρύγετος, pro ipsâ vindemiâ.

Τρὺξ, υγὸς, ἡ, Hesych. vinum recens, mustum nondum perculatum. Ut apud Athen. lib. 15. στεφανοῦται τῇ λύγῳ, καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα. Per catachresin dicitur τρὺξ et vetus vinum, ut Theocriti schol. annotavit. ¶ Item, fæx vini: ut Theocr. Idyll. 7. καὶ εἰς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. Aristoph. in Pluto, Ὅμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους Πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, quoniam vinum bibisti, fæx tibi pariter exhaurienda. Sic et apud Plutarch. symp. 6. probl. 7. ¶ Dicitur etiam de fæce olei, i. fracibus, teste Poll. lib. 1. ¶ Item de scoria ferri: apud Nicand. in Alexiph.

Τρυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fæcis plenus: vel fæcem referens, fæculentus. Alexand. Aphr. in problem. Sunt et quædam τρυγώδη κολλύρια, apud medicos: de quib. Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 4. cap. 3. et Paul. Ægin. l. 7. c. 15.

Τρυγηρὸς, idem. Hesych.

Τρύγινος, ου, ὁ, fæcatus, vel è fæcibus expressus.

Τρυγίας, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum fæculentum, vini reliquiæ cum sua fæce. Exponitur etiam, fæx. Psal. 74.

Τρυγεῖσθαι, mox habes in Ἀτρύγετος.

Composita: ac primùm ex τρύγη, &c.

[Ἀποτρυγάω, vindemio. Philostr. l. 3. c. 4.]

Ἀτρυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui vindemiari nequit: ut in Epigrammat. ἀτρυγὲς ἄλλοις μέλι, mel quod alii vindemiare non poterant. (alioquin et mellis vindemiam Plinius dixit.)

Ἀτρύγετος, sterilis. ut Iliad. ά. ἀτρύγετος ἅλς vocatur, quòd fit ἄκαρπος, inquit Eust. vel quod τρυγεῖσθαι, i. exsiccari nequeat. † V. Clericus ad Hesiod. Theog. 131.† Vide et in composit. ex τρύξ. Dicitur etiam de aëre: ut Il. ρ΄.

Διατρύγιος, ut, διατρύγιος ὄρχος, Od. ώ. locus inter vitium ordines, consitus frumento, aliove cerealium frugum genere. ¶ Exponitur etiam, διατρύγιος, frugifer.

Ἐκτρυγάω, vindemio. Levit.

Ἐπανατρυγάω, denuò vindemio, vindemio iterum: veluti quum post primam vindemiam colliguntur racemuli, præcedente τρυγητῷ prætermissi. Levit. c. 17. Deut. 24.

Εὐτρύγητος, vindemiatu seu decerptu facilis.

Προτρύγης, Bacchi cognomentum, apud Ælian. seu vindemiæ genius, dux, et antecessor.

Προτρυγητὴρ, sive προτρυγητὴς, q. d. provindemiator. sideris cœlestis nomen, quod nonnullis provindemia major, aliis antevindemiator dicitur; Plinio, stella maturitatem vindemiæ promittens; ἀστὴρ vindemiator, seu vindemitor; ad dextram sideris virginis alam. Arat. in Phœn. et Procl. in sphæra. Scribitur et προτρύγετος, apud Vitruv. l. 9. c. 6. (sc. ἀστήρ.) ¶ Quemadmodum verò vindemiæ tempus vocatur τρυγητὸς, sic et proximum ante vindemiam universalem tempus, quando jam nonnullæ vineæ sunt maturæ, προτρύγετος dici potest.

Composita ex τρύξ.

Ἄτρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, fæce carens, non fæculentus, purus. apud Athen. l. 1. et Plut. in Hellen. probl.

Ἀτρύγετος ἅλς, quidam exponunt βαθυτάτη, ἄβυσσος, cujus τρύγα invenire nemo queat. vide et præcedente classe compos. è Τρύγη.

Ἐλαιότρυγον, ου, τὸ, olei fæx, amurca. Hesych.

ΤΡΥ'ΠΑ, ης, ἡ, foramen. Eustath. ¶ Pro terebro accipi putatur apud Suid. ut sit idem quod τρύπανον. ☞ Deducitur à τρύω, terebro, perforo.

Τρυπάω, terebro, perforo, pertundo. Luc. in Herc. τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, pertusâ dei linguâ. ¶ Obscœna signif. apud Theocr. Idyll. 5. καὶ ὁ τράγος αὐτὰς (s. χιμαίρας) ἐτρύπη, i. conscendebat, inibat.

Τρυπῶμαι, terebror, perforor, pertundor. unde, ὠτὸς τρυπωμένου, apud Plut. symp. 1. probl. 8. ex Soph.

Τρύπημα, τὸ, foramen, idem quod τρύπα. Epigr. l. 2.

Τρύπησις, εως, ἡ, terebratio.

Τρύπανον, ου, τὸ, seu τρυπάνη, ἡ, terebrum, seu terebra. prius apud Eur. in Cycl. et Athen. l. 5. posterius apud Hesych.

Τρύπανον, metaphoricè dicitur veterator. schol. Aristoph.

Τρυπανίζω, idem quod τρυπῶ. Hesych.

Composita.

Ἀτρύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non perforatus, nullo foramine pervius.

Αὐλοτρύπης, ου, ὁ, qui tibias perforat. Poll.

Διατρυπάω, perterebro, perforo, pertundo. Exponitur et, penetro, transfigo. Item, excavo. apud Etymol. διατετρύπηται γὰρ κατὰ τῶν ἄκρων σινδόνων.

Δυστρύπητος, terebratu difficilis. hist. pl. l. 5. c. 8.

Εἰστρυπάω, terebro intrò, terebrando penetro. Item, insinuo me, clàm me ingero. Suid.

Ἐκτρυπάω, terebrando egero. Item, veluti terebrando erumpo. Ælius Dion. apud Eustath.

Ἐκτρύπημα, τὸ, id quod terebrando egeritur, ramentum seu scobs quam terebra educit. apud Theophr. loco citato.

ΤΡΥ'Ω, tero, attero, idem quod τείρω. (☞ Ex quo derivatum dicitur.) ¶ Item vexo, defatigo, exhaurio, conficio, eneco et macero: unde τρύειν Hesych. exp. κατατρίβειν, καταπονεῖν.

Τρύομαι, teror, atteror, vexor, &c. Plat. de leg. τετρυμένος ἡλίῳ. In Epigr. Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος.

Τρύμα, seu τρύμη, veterator, et homo qui longo rerum usu velut est tritus: apud Aristoph. in Nub. † 447.† Significat et foramen, teste schol. Aristoph. Unde

Τρυμάτιον, pro parvo foramine, apud Etym. et Suid. legitur.

Τρυμαλιὰ, ἡ, itidem foramen. Matth. 10. et Luc. 18.

Τρύσις, εως, ἡ, afflictio, ærumna. Hesych.

Τρύσκω, idem quod τρύω. unde τρύσκει Hesych. est τρύχει. Apud eundem exp. etiam, ξηραίνει.

Τρυσσὸς, οῦ, ὁ, afflictus, invalidus, æger. Exponitur et, λεπτός. quæ enim vel atteruntur vel emaciantur, eadem et λεπτύνονται. Hesych.

Τρύχω, et τρυχόω, idem quod τρύω, attero, absumo. Odyss. ά. τρύχουσι δὲ οἶκον, atterunt domi nostræ collectas opes. Herodian. lib. 3. ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα. Et cum dat. Xen. Hellen. 5. πολὺν χρόνον τρύχειν στρατιαῖς τὴν πόλιν, exhaurire urbem. [Soph. Œdip. Tyr. 680. Tr. 114.] Sic in passivo Od. κ΄. μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ, nec fame conficiamur.

Τρυχνόω, Gal. in lex. Hippocrat. ponit pro iisdem.

Τρύχος, εος, τὸ, pannus attritus seu lacerus. Aristoph. in Acharn. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Τρυχηρὸς, et τρύχινος, ὁ, attritus, lacer. prius apud Eurip. in Troad. posterius apud Joseph. in Antiq. Jud. Propriè autem τρυχηρὸς, est, attritus et lacer in modum τρύχους.

Τρύχινος, consutus ἐκ τῶν τρυχῶν.

Τρύχιον, ου, τὸ, idem cum τρύχος. Hippocr. περὶ γυναικ. l. 1.

Τρυτάνη, ἡ, trutina: dicta παρὰ τὸ τρύω, quoniam τρύεται seu τείρεται τῷ βάρει τῶν ὄγκων, teste Eust. Cornutus apud Persium scribit, trutinam esse foramen, intra quod est lingua bilancis, ad quod est examinatio. Pro statera synecdoch. aut bilance accepit Dem. pro cor. ὥσπερ ἂν εἰ ἐν τρυτάνῃ ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβούλευκα. ubi et metaphora est à gravioribus ponderibus, εἰς τὸ λῆμμα, lucrum et emolumentum, cedentibus.

Τρυτανεύω, trutino, trutinâ examino, trutinâ pensito, in trutinâ suspendo.

Composita: ac primùm ex τρύω.

Ἁλίτρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in mari vexatus. Ut, ἁλίτρυτος κύμβη, in Anthol. Epigr. Et, ἁλίτρυτος γέρων, apud Theocr. Idyll. 1.

Ἀποτρύω, detero, attero. Item, edomo, defatigo, conficio laboribus. Unde apud Plut. in Gracch. πρὸς οὐδὲν ἀποτρυόμενος τῶν τοιούτων. Apud Sophocl. in Trachin. ‡ 124.‡ ἀποτρύειν ἐλπίδα, deponere spem, lassescere et despondere animum.

[Ἀτρύμων —— κακῶν ἀτρύμονες. i. e. ἀκμῆτες, ἀκορεστοὶ, vel ἀκαταπόνητοι, ἀδαμαστοί. Æsch. S. c. Th. 880.]

Ἄτρυτος, indomitus, infatigabilis, indefessus. Ut, ἄτρυτος δύναμις, apud Aristot. de mundo. Et, ἄτρυτος ὀφθαλμὸς, apud Plutarch. Symp. 4. probl. ult. ¶ Τὸ ἄτρυτον, nullis laboribus frangi; vita defatigationis expers. Aristot. eth. 10. c. 7. ¶ Item, ἄτρυτος, qui sine intermissione vexat, vehemens, immensus, inexhaustus. ut, ἄτρυτος πόνος, apud Herodot. ἄτρυτα κακὰ, apud Soph. in Ajace. [Ἄτρυτον πόδα. Æsch. Eum. 406. Theoc. ιέ. 7.]

Ἀτρυτώνη, Minervæ epitheton est, apud Hom. Il. β΄. et alibi, sic dictæ, quòd bellicis laboribus inexhausta sit, seu quòd militaribus laboribus defatigari ac frangi nequeat, teste Etym.

Κατατρύω, emacero, conficio. Nic. in Alexiph. Καὶ πόσιος ξήραινε, κατατρύσαιο δὲ γυῖα, artus ei macera.

Composita ex τρύχω.

Ἀμφιτρυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, attritus, Hesych. et Suid. [Eurip. Phœn. 335. Δυσόρφναια δ' ἀμφιτρύχη τάδε σκότι' Ἀμείβομαι. Schol. τὰ δυσόρφναια καὶ σκότια τρύχη διαδέχομαι. An Scholiastes putavit præpositionem Ἀμφὶ à Verbo Ἀμείβομαι, per Τμῆσιν separari; Ἀμφὶ τρύχη—ἀμείβομαι?] ‡ Porsonus prætulit ἀμφὶ τρύχη.‡

Ἀποτρύχω, idem quod ἀποτρύω, attero, consumo, exhaurio. Plut. in Cam.

Ἐκτρύχω, seu ἐκτρυχόω, idem: apud Suid.

Κατατρύχω, itidem exhaurio, affligo, vexo. Od. ό. ἵνα μηδὲ κατατρύχω καὶ ἑταίρους. Theocrit. Idyll. 1. Τίς τὺ κατατρύχει; Utitur et Chrysostom. de sacerdot. †Κατατρύχομαι, passiv. affligi, confici. Xen. Pæd. l. 5. p. 134. c.† (Eurip. Med. 1102.)

ΤΡΩ´ΓΩ, (Fut. τρώξομαι, Aor. 2. ἔτραγον,) arrodo, rodo, comedo. Od. ζ'. Καὶ τοὺς μὲν ποταμὸν σεῦαν παρὰ δινήεντα Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. Theocr. Idyll. 9. Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε, arbutum arrodentes. Propriè de animantibus ratione carentibus dici traditur. Dicitur tamen et de hominibus: ut apud Athen. l. 14. Μελίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέρει, τρώγοιμ' ἄν.

Τρῶξις, εως, ἡ, esus, vel rosio.

Τρώξιμος, ὁ καὶ ἡ, qui comedi potest aut solet, edulis, vescus. Hippocrat. in lib. de intern. affect. ‡ maturus. Theoc. Id. i. 49.‡ Peculiariter τρώξιμον dicitur intybum, seu herba seris, vulgò endivia. apud Ægin. l. 3. cap. 46. et Alex. Trall.

Τρώξανα, τὰ, rami tenelli, et qui à pecore arrodi possunt: apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2. ¶ At τρώξανα dicuntur, quæ jumentis ex pabulo reliqua fiunt. Item spinosa quædam et arida ligna. Suid. ex Pherecr.

Τρὼξ, vermiculus ille qui legumina rodit. schol. Hesiod. ¶ Sunt et τρωξαλλίδες, vermium genus apud Athen. l. 3.

Τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator. ¶ Exponitur et πανοῦργος, ἀπατεὼν, Odyss. ξ'. et ό.

Τρωκτὸς, idem quod τρώξιμος. ut, τρωκτὴ σταφὶς, Geopon. l. 14. c. 17. Plerunque τρωκτὰ, dicuntur quæ cruda comedi solent, et secundis mensis apponi. ut apud Hippocr. et Artemid. l. 1. c. 60.

Τρωγάλιος, idem cum τρωκτὸς et τρώξιμος. Et, τὰ τρωγάλια, eadem cum τρωκτὰ, bellaria. Athen. l. 14. Aristoph. in Plut.

Τράγημα, τὸ, idem quod τρωγάλιον, quod in mensa secunda apponi solet comedendum seu arrodendum. Plat. polit. 1. Athen. l. 14. (Aristoph. R. 513. Philostr. l. 1. c. 8.)

Τραγηματίζομαι, comedo bellaria. Athen. l. 4. et 11.

Τραγηματισμὸς, comestio bellariorum. Idem. l. 4.

Τραγαλίζω, exp. ἀποτρώγω, apud Aristoph. in Vesp.

Τρώγλη, propriè esse dicitur caverna seu foramen rosione factum, ut murium et teredinum, teste etym. Epigr. l. 2. et in Batrach.

Τρωγλῖται, hirundinum species in foraminibus et cavernis nidulantium, quæ et ἄποδες et κύψελλοι. Aristot. hist. an. l. 9. c. 3.

Composita.

Ἀποτρώγω, abedo, avello seu abscindo morsu, dentibus excindo. Laërt. in Zen. Δημήτριος δέ φησι τὸν μυκτῆρα αὐτὸν ἀποτραγεῖν. (Aristoph. R. 370.)

Ἀποτράγημα, reliquiæ bellariorum. Athen. l. 14. ex Eupol.

Διατρώγω, peredo, perrodo, vel erodo. [Aristoph. Vesp. 164. Διατρώξομαι τοίνυν γ' ὀδὰξ τὸ δίκτυον. 366. Διατραγεῖν τοίνυν κράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον. 370. Διατέτρωκται. Av. 655. ἔστι γάρ τι ῥίζιον ὃ, διατραγόντ' ἔσεσθον ἐπτερωμένω.]

Ἐντρώγω, comedens ingero in ventriculum. vel simpliciter, comedo. Athen. l. 7. ἔντραγε τὴν σηπίαν. Exponitur etiam, secundariam cœnam perago, apud eundem l. 14.

Παρεντρώγω, (*decomp.*) in os ingero, devoro, deglutio: apud eundem ibidem.

Ἐπιτρώγω, arrodo, comedo. Lucian.

Θερμοτραγέω, calida comedo. Luc. in Lexiph.

Κατατρώγω, comedendo seu rodendo consumo: vel simpliciter, comedo. Theocr. Idyll. 5. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὰς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται.

Decomp. Συγκατατρώγω, simul comedo, simul comedendo consumo. Plutarch.

Κοτινοτράγος, oleastro vescens, seu baccis oleastri; oleastrum rodens. Aristoph. [Av. 241. Τὰ δὲ κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα.]

Κυαμοτρὼξ, ῶγος, ὁ, fabarum vorator. ¶ Ita dicitur judex, qui fabis, quibus suffragia dabantur, victitat; aut omnis qui in suffragio ferendo fabam suam quæstui habet. Suid. [Aristoph. Equit. 41. Κυαμοτρώξ. Sch. Δικαστικός. κυάμους ἐσθίων. —— ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ σ, κυαμοτρὼς, &c. Lysistr. 689. Sch.]

Παρατρώγω, abrodo; comedo. (cum Gen. Aristoph. R. 1019.)

Περιτρώγω, circumrodo, obrodo, accido. Luc. in Nic. Τὰ ὀστᾶ γυμνάσαντες καὶ περιτραγόντες. Metaph. Aristoph. in Vesp. Σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς, τὴς σῆς τοὺς ἀργιλόφους περιτρώγων. (Ἀργιλόφων vox nullibi est explicata.)

Πτερνοτρώκτης, qui vorat πτέρναν. pernivorus. nomen muris in Batrachom.

Σχινοτρὼξ, qui lentiscum mandit. sic dicebantur homines molles et effœminati, qui ad nitorem candoremque dentium frequenter commanducabant lentiscum. Suid.

Σχινοτρώκτης, idem. Luc. in Lexiph.

Τριχοτρώκτης. pilorum erosor: nomen vermiculi pilos rodentis. Hesych.

Ὑποτρώγω, subrodo. Xen.

Φθειροτραγεῖν, pediculos edere: apud Herodot. [lib. 4. οἱ μὲν γὰρ Βουδῖνοι, ἐόντες αὐτόχθονες —— φθειροτραγέουσι μοῦνοι τῶν ταύτῃ. Cl. Portus in Lex. Ion. legit Φθειροφαγέω, non Φθειροτραγέω.]

Φθειροτρωκτεῖν, idem, apud eundem.

Φιλοτραγήμων, bellariorum appetens. Athen.

ΤΥΓΧΑ´ΝΩ, (F. τεύξομαι, à τεύχω, unde et derivatur: item τυχήσω, tanquam à τυχέω, unde et perf. τετύχηκα, et aor. 2. ἔτυχον,) sum. Soph. in Ajace, Ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, intus est. Plat. in Apol. τυγχάνει μέγιστον ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν τοῦτο. In hac signif. sæpe participio jungitur verbi εἰμί. Ut apud Thuc. lib. 2. ἔτυχον γὰρ ἤδη ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, jam tum in Ægina erant. Et Luc. ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, nuda erat. † Sic Xen. Pæd. 1. 3. 7.† Sæpe et aliis participiis. Plat. in Min. ὃ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, quod ex te quæro. Aristoph. in Vesp. τυγχάνει καθεύδων, dormit. Plut. in Cam. ἐτύγχανε νοσῶν, ægrotabat. †Cum ἔχων. Xen. Pæd. 1. 4. 3. ποιῶν. l. 2. p. 47. a. εἰληφώς. l. 5. p. 127. d.† ¶ Interdum significat, accidit ut sim, forte sum. Herodot. l. 8. ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ, se forte tunc fuisse cum Demareto. Od. ξ'. τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς, i. ἔτυχεν ἔρχεσθαι, forte ibat navis; contigit ut navis esset itura. Aristot. eth. 3. c. 8. εἰ οὕτως ἔτυχεν, si forte ita esse contingat: vel, si forte ita contigerit. ¶ Accipitur enim etiam simpliciter pro contingo, evenio, accido. Ut Od. ξ'. Καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλὰ, permulta mihi eveniebant. ¶ Particip. ὁ τυχὼν plerunque dicitur pro, ὅστις ἔτυχε, seu, ὃς ἔτυχε, quem primùm sors obtulerit, quivis, quilibet. Ut, παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, apud Xen. † ὁ τυχὼν, qui obvius alicui fit. Hes. Theog. 973.† Et, τὸ τυχὸν πταῖσμα, offensio quæcunque, Dem. ad Philipp. ep. Interdum exp. vulgaris, vilis, plebeius. Ut apud Isocr. in Helen. enc. εἷς τῶν τυχόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενηνοχότων, unus è multis, unus è plebe. At τυχὸν, adverbialiter usurpatur pro, fortuitò, casu, forte fortunâ. Interdum et, fortasse. ut apud Synes. in ep. ad fratrem, τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν, fortasse et primæ partes nobis indulgerentur. Interdum et, τυχὸν ἴσως, ἐκ παραλλήλου dicuntur, Attico more, teste schol. Aristoph.. ¶ Item, τυγχάνω, assequor, attingo. In qua signif. propriè quidem de jaculantibus dicitur, qui propositam metam, telis ad eam directis, attingunt. Ut apud Luc. in Hermot. ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσι, aves attingunt et feriunt. † Cum gen. Xen. Pæd. 2. 54. b. et l. 8. p. 217. a. et b.† ¶ Generaliter tamen et metaph. significat, assequor, nanciscor, voti compos fio, contingit mihi, obtineo, impetro. Idque cum genit. Ut Od. ό. τυχὼν παρὰ σεῖο φιλότητος. Et apud Dem. pro cor. τυγχάνειν ἀρετῆς. Sic τυγχάνειν λόγου, impetrare à judicibus, ut audiatur, et facti sui rationes afferat. Et, τυγχάνειν ἐπιεικείας, obtinere ut judices æquiores sint, nec summo jure agant; apud eundem in Mid. Τύχε τῆς σωτηρίας, consequere salutem, Naz. Τυχεῖν τῆς εἰρήνης, pacem obtinere. Τυχεῖν τῆς χάριτος, gratiam inire. In rem malam, apud Æschin. τυγχάνειν ζημίας, mulctari. † Sic χαλεπωτάτων. Xen. Pæd. l. 4. p. 94. d.† Τυχεῖν τῆς τιμωρίας, dare pœnas. Et, κατηγορίας τυγχάνειν, in accusationem incurrere, apud Demosth. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 10. et ibid. τινὸς ὑπό τινος, aliquid ab aliquo. et l. 2. p. 49. b. τῶν ἀξίων, digna assequi. et τιμῆς. l. 2. 51. d. et συγγνώμης, veniam. l. 3. p. 63. d. σίτου καὶ ὕπνου, cibo et somno frui. l. 3. p. 66. e. et ἀρίστου, prandere. l. 4. p. 97. c. et τινὸς παρά τινος. l. 5. p. 144. d.† Aliquando in his signif. genit. subaudiendus relinquitur. Ut Il. ί. Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, non attigisti scopum quem petebas. Et Hesiod. in Theog. τῷ δὲ τυχόντι, qui eam nactus fuerit. † Τεύξομαι in significatione τοῦ *ero* nunquam dici, sed semper ἔσομαι, nec τετύχηκα in sig. τοῦ *fui*, sed semper γέγονα, docet Verweij in Grammatica suâ p. 199. reg. 13. sec. 2. sive l. 6. 5. cap. 3. reg. 4.† (τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι Σιγᾶν. Eurip. Med. 259. 339. Phœniss. 106. 221. 1406. Aristoph. R. 976. Soph. Œdip. Tyr. 1449. 1492. 1537. τεύξεται. Æschyl. Ag. 631. 1239. Ch. 216.)

Τυγχαίνω, pro, rem habeo, coëo, Eurip.

Derivata à τυγχάνω, sum, vel contingo.

Τυχόντως, prout contingit seu contigerit, quolibet modo, utcunque. Aristot.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, eventus seu casus fortuitus, sive prosper sit, sive adversus. Dem. pro cor. τὴν τῆς πόλεως τύχην ἀγαθὴν ἡγοῦμαι. Herodian. l. 7. ἐξ εὐτελείας τῆς ἐσχάτης εἰς τοσαύτην τύχην ἤλασεν, ad tantam dignitatem à fortuna est evectus. † αἱ τύχαι. Aristoph. Nub. 1267. ἀνατρέψαι τύχην (τινὸς,) fortunam (alicujus,) evertere. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. b. τύχη τοιάδε γένηται. 6. p. 162. a.† ¶ Τύχῃ, ἀπὸ τύχης, διὰ τύχην, κατὰ τύχην, forte fortunâ, fortuitò, casu. Philostr. ep. 21. τύχῃ τὸ δέον διδαχθείς. Plut. ἀπὸ τύχης καὶ αὐτομάτως. Isocr. in Paneg. διὰ τύχην μέγα φρονοῦντας. ¶ Τῆς τύχης, dicitur pro, ὦ τῆς τύχης, seu, φεῦ τῆς τύχης, ab eo qui infortunia sua deplorat, seu fortunæ iniquitatem accusat. Xen. Pæd. 2. (Æschyl. Eum. 93. δειναὶ τύχαι. Eurip. Med. 198. 332. 672. 1011. id. Phœniss. 854. 859. 876. 956. 1593. Soph. Œdip. Tyr. 52. 80. item in malam part. 51. 102. 969. 997. Æschyl. Ag. 1174. 1656. Ch. 783.)

Τυχαῖος, fortuitus. ¶ Et, τὰ τυχαῖα, fortuita, quæ forte accidunt; casus, Synes. ep. 4.

Τυχηρὸς, idem. ut, τυχηρὰ ἀγαθὰ, apud Plut. de lib. educ. et, τυχηρὰ πράγματα, Phil. de mundo. Item, fortunatus, felix. Suid. (Æsch. Ag. 472.)

Τυχηρῶς, fortuitò. Item fortunatè, feliciter. Etym. [Aristoph. Acharn. 249. Thesm. 312. Τυχηρῶς. Schol. Εὐτυχῶς δὲ καὶ εὐπραγῶς.]

Τυχικὸς, itidem, fortuitò.

Composita ex eodem τυγχάνω.

Ἐντυγχάνω, incido, occurro. (Æsch. Suppl. 176.) Thuc. l. 2. τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδείς πω πολέμιος ἐνέτυχε, nostris viribus nullus dum hostis occurrit. † ἐντυγχάνειν ἀρίστῳ. Xen. Pæd. 1. 3. 10. accipere, compos fieri.† Hinc, οἱ ἐντυγχάνοντες dicuntur, in quos forte fortunâ incidimus, qui nobis obvium fiunt. Herodian. l. 3. φονεύειν τὸν ἐντυγχάνοντα κελεύσας, occidere obvium quemque. ¶ Item, adeo, convenio, colloquor, compello. Cum dat. person. Plat. in Apol. ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδῃ καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος, quum convenirem Palamedem et Ajacem. Rom. c. 11. ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, colloquitur cum Deo. Cum præpos. Plut. in Fab. ἐντυγχάνων πρὸς αὐτὸν, interpellat. Et Hebr. 7. ἐντυγχάνει ὑπὲρ αὐτῶν, i. πρεσβεύει. ¶ Item, negotium et commercium habeo cum, versor cum. Plat. de rep. ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, versatus sum cum. ¶ Ἐντυγχάνειν τινὶ κατ' ὄψιν, videre aliquem: ut apud Plut. in Lyc. Lycurgus dicitur Ὁμήρῳ κατ' ὄψιν ἐντυχεῖν, Homerum vidisse. ¶ At, ἐντυγχάνειν τινὶ in sermone, est, incidentem in aliquem, verba de eo facere. Greg. Naz. Θεῷ δὲ ἐντευξόμεθα νῦν μὲν ὀλίγα. ¶ Dicitur et is ἐντυγχάνειν rei alicui, qui, dum ea fit, adstat et interest: ut, βλάστῃ ἐντυγχάνειν, herbæ, dum pullulat, adstare; apud Diosc. in præf. lib. 1. ¶ Ἐντυγχάνειν ἐπιγράμμασι, legere literas: apud Herodian. lib. 4. Sic apud Plut. in Lyc. ἐντυχὼν ποιήμασι, qui legit poëmata.

Ἐντυχία, ἡ, congressus, colloquium, compellatio. Plut. de deo Socr.

Ἔντευξις, ἡ, idem. Isocr. ad Demon. τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς. Plut. in Solone, ἡ πρὸς Κροῖσον ἔντευξις, congressus et colloquium cum Crœso.

Ἐντευκτικὸς, ὁ, qui conveniri et compellari facilè potest: affabilis, comis, humanus. Plut. de educ. lib.

Decomp. Ἀνέντευκτος, hominum congressus fugiens, inaffabilis.

Δυσέντευκτος, ad quem non facilè patet aditus, adeuntibus se difficilem præbens, inaffabilis. Polyb.

(Ἐπέντευκτος, sumptu facilis. *Pachym.* in Procem. ad Dionys.)

Κατεντυγχάνω, convenio et compello aliquem contra alium. Basil.

Κατεντευκτὴς, qui aliquem conveniens et compellans, accusat vel alium, vel illum ipsum quem convenit ac compellat. Jobi c. 7.

Προεντυγχάνω, priùs incido. Synes. epist. 108. τοῖς σκαιοῖς ἡμῶν προεντυχόντες. Apud eundem ep. 88. ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυχεῖν, quod non oportet alium librum antè legere.

Ὑπερεντυγχάνω, convenio et compello pro. interpello et intercedo pro. Rom. c. 8.

Ὑπερέντευξις, compellatio ejusmodi, seu intercessio aut deprecatio: apud Greg. Naz.

Ἐπιτυγχάνω, idem quod ἐντυγχάνω, incido. † Xen. Pæd. l. 2. 46. a. ἐπέτυχεν δυσκόλως.† Aristoph. εἴσιθ', ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ. (R. 1422.) Synes. ep. 34. εἰ μὲν οὖν ἐπέτυχέ σου ζητῶν, si in te incidit. ¶ Hinc particip. ἐπιτυχὼν, quilibet in quem incidimus. Ut Plat. de leg. τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γιγνόμενα, quæ cujuslibet sunt legislatoris. Et, τὰ ἐπιτυχόντα φάρμακα, quælibet medicamenta. Item, vilis, vulgaris, trivialis: quoniam, quæ passim obvia sunt, vilia sunt. Plat. de rep. l. 2. οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, non agitur de re levi. At homo ἐπιτυχὼν, vilis conditionis, unus ex plebe. ¶ Ἐπιτυγχάνω accipitur et pro ἐντυγχάνω, adeo, convenio, colloquor. apud Plat. de leg. l. 6.

Παρατυγχάνω, adsum, intersum. Polyb. μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, pugnæ interesse non posse. Interdum significat, casu fortuito occurro, vel adsum. Ut apud Xen. † Pæd. 1. 4. 18.† ἐκβοηθεῖ εἰς τὰ μεθόρια σὺν τοῖς παρα-

τυχοῦσιν ἱππόταις, cum equitibus qui tum forte aderant. Sic alibi apud eundem, et sæpe apud Thuc. Plat. et Plut. Dicitur, ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ex tempore, è re nata, subitò; apud Thuc. et Plut. Dicitur et, παρατυχὸν, adverbialiter, i. quum se offerat occasio, seu quum liceat. apud Thuc. l. 1.

Περιτυγχάνω, incido, forte reperio. Xen. ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν, in judicem iniquum incidere. Thuc. lib. 1. τῷ Ἱππάρχῳ περιτυχόντες, quum forte in Hipparchum incidissent.

Προστυγχάνω, occurro, obvius fio, offero me: vel, forte occurro, casu obvius fio. Plut. advèrsus Colot. καὶ ὁ προστυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα μονονοὺ κατέδεται. ¶ Itidem τὸ προστυχὸν dicitur, quod forte fortunâ nobis occurrit, fortuitum: Plat. in Tim. ¶ Dicitur et, ἐκ τοῦ προστυχόντος, subitò, ex tempore, ita ut sors tulit. Plutarch. in symp. sep. sap. (Soph. El. 1489. sc. ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχόν. pœnas mihi forte dans.)

Προστυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod προστυχὼν, qui fortè occurrit: obvius. [Plat. Epinom. ἣν δὲ γεωμετρίαν ἐκάλεσαν οἱ προστυχεῖς αὐτῇ γεγονότες.]

Προτυγχάνω, prior sum, antè sum.

Συντυγχάνω, concurro, occurro, obviam fio. Aristoph. † Nub. 608.† ἡ σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν, nobis obviam facta. † Xen. Pæd. l. 5. p. 135. e. et l. 6. p. 163. e.† Item, convenio, adeo. Ut Luc. c. 8. οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ. Item, colloquor, congredior, conversor, commercium et consuetudinem habeo. Dicuntur etiam nobis συντυγχάνειν, quæ nobis contingunt seu accidunt: unde συντυγχάνοντα, casus, fortuiti eventus. Xen. apud Plutarch. in Oth. πρὸς τὸ συντυχὸν, exp. in eventum fortunæ: item, in præcipitem casum. (Soph. Œdip. Tyr. 122. Aristoph. R. 198.)

Συντυχία, ἡ, colloquium, congressus. Synes. ep. 100. Item, eventus, casus: sæpe apud Thuc. (Aristoph. R. 1036. Æsch. Suppl. 93.)

Σύντευξις, idem: Suid.

Ὑποτυγχάνω, protinus appositeque respondeo. idem quod ὑπολαμβάνω. Hippocr. in ep. ad Damag. et Plut. in apophth. ac consol. ad Apollon. et de orac. Pyth.

Derivata à τυγχάνω, assequor, nanciscor.

Τεῦξις, εως, ἡ, adeptio, consequutio. Synes. ep. 140.

Τευκτικὸς, οῦ, ὁ, consequendi seu adipiscendi vim habens, qui assequi et adipisci potest. Aristot.

Τυγχάζω, idem quod τυγχάνω, assequor, attingo. unde, τυγχάζεσθαι, Hesych. exp. στοχάζεσθαι.

Composita.

Ἀντιτυγχάνω, vicissim adipiscor, vicissim assequor seu consequor, vicissim nanciscor: ut, Τοίων ἀντιτύχοιμι θεῶν πάρα, talia vicissim consequar à diis.

Ἀποτυγχάνω, aberro, non assequor. Ut, ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, aberro à scopo, scopum non attingo, apud Aristot. eth. 2. Sic apud Plut. Σικελίας ἀποτυχὼν, quum Siciliâ potiri non posset, seu, frustratus spe potiundæ Siciliæ. Sic apud Dem. ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος, frustrari spe. Item, perdo, amitto. Xen. Pæd. 1. διὰ ταῦτα, ὧν εἶχον, καὶ ἀπέτυχον. Item, repulsam patior, accipio, fero.

Ἀποτυγχάνομαι, frustror, voti compos non fio. Unde, ἀποτετευγμένος, frustratus, cui malè quid successit. ¶ Dicitur res aliqua ἀποτυγχάνεσθαι, quæ præter animi sententiam evenit, quæ non ex voto succedit: sæpe apud Luc.

Ἀποτυχόντως, præter votum.

Ἀπότευγμα, τὸ, res quæ malè et præter animi sententiam successit. Plut. περὶ εὐθυμ. et Cic. ad Att. l. 9. ep. 21.

Ἀπότευξις, sinister et infelix successus, cùm quis voti sui compos non fit. Plut. in Galb. Item, repulsa.

Ἀποτευκτικὸς, qui solet aberrare et frustrari. Dicitur, ἀποτευκτικὸν φάρμακον, quod infelix esse et successu carere compertum est: cui oppon. ἐπιτευκτικὸν, apud Gal. l. 4. τῶν κατὰ τόπους.

Ἀποτύχημα, et ἀποτυχία, spei frustratio, infelix successus, infortunium: vel etiam, repulsa.

Ἄτευκτος, qui consequutus non est.

Ἀτευκτέω, non attingo, non assequor, aberro. idem quod ἀποτυγχάνω, apud Suid. cum genit.

Ἀτυχὴς, &c. vide in compositis ex τύχη quæ sequuntur.

Ἐκτυγχάνω, assequor. unde partic. ἐκτυχὼν, assequutus. Greg. Naz.

Ἐντυγχάνω, adipiscor, invenio, nanciscor. ut apud Xen. ὁ τοῖς ῥᾴστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, qui rebus inventu et adeptu facillimis moderatè utitur. Sic, ἐντυγχάνειν ἐπιστολαῖς, accipere et adipisci literas: apud Synes.

Ἐπιτυγχάνω, assequor, nanciscor: propriè de sagittariis, ut et τυγχάνειν. Plut. de def. orac. καθάπερ οἱ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις, qui multùm jaculantur, sæpe attingunt et assequuntur scopum. Et metaph. apud Demosth. δόξης ἐπιτυγχάνων, gloriam assequens, gloriam sibi comparans. Passivè res aliqua ἐπιτυγχάνεσθαι dicitur, quum succedit et ex animi sententia evenit. Et, ἐπιτετευγμέναι πράξεις, apud Polyb. res quæ felici successu et ex voto gestæ sunt.

Ἐπιτυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui voti sui compos fit. Apud Isocr. in Panathen. δόξα ἐπιτυχὴς καιρῶν, quæ occasiones nanciscitur. (Æsch. Suppl. 752.)

Ἐπιτυχῶς, ita ut assequaris, prospero successu, feliciter. Isocr.

Ἐπιτυχία, adeptio, prosper successus. Alcidam. et in epitome Polyb.

Ἐπίτευγμα, et ἐπίτευξις, idem cum ἐπιτυχία, adeptio, successus. Item, obventio, reditus, proventus; apud Suid.

Ἐπιτευκτικὸς, qui solet assequi id ad quod contendebat; successu non carens, idem quod ἐπιτυχής. Ut, ἐπιτευκτικὸν φάρμακον. Paul. Ægin. l. 3. c. 78. Cui oppon. ἀποτευκτικόν.

Ἐπιτετευγμένως, felici successu, feliciter. Laërt.

Κατατυγχάνω, evenio, successum habeo. Demosth. pro cor. Exponitur etiam, assequor, sortior. Itidemque κατατυχὼν, voti compos, successu usus.

Περιτυγχάνω, nanciscor, cum dat. Xen. Dem. Thuc.

Decomp. Συμπεριτυγχάνω, simul incurro. Ælian. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. ἐνταῦθα οἱ περὶ Ξενοφῶντα συμπεριτυγχάνουσιν αὐτῷ, καὶ λαμβάνουσιν αὐτὸν, &c.]

Συντυχικὸς, fortuitus. Plut.

Composita ex nomine τύχη.

(Ἀνδροτυχής. Æsch. Eum. 961.)

Ἀτυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix. Demosth. ¶ Exponitur etiam, impos voti. Cui opponitur ἐπιτυχής. Ergò hoc significatu ex τυγχάνω potiùs compositum est.

Ἀτυχῶς, infeliciter. item, præter votum. Isocr.

Ἀτυχία, ἡ, fortuna adversa, casus adversus, infortunium. Item, calamitas, clades. Plut. Isocr.

Ἀτυχέω, ῶ, adversâ fortunâ utor, infortunatus sum, infeliciter rem gero. Isocr. in ep. ad Philip. οὕτω δὲ τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἀτυχοῦσι, tanto infortunio bellum gerunt. Synes. epist. 10. ἀτυχῶ δὲ πολλὰ, καὶ ὅσα ἄνθρωπος ἀτυχῆσαι δύναται, in multis miser sum et calamitosus. Significat etiam idem quod ἀποτυγχάνω, non assequor, voti compos non fio, frustror, repulsam patior. Xen. Pæd. 1. † 3. 12. cum gen. p. 234. e. et παρά τινος 1. 6. 6.† Interdum etiam cum genit. ut in Axiocho, οὐκ ἀποτυχήσεις μου οὐδενὸς τῶν μετρίων, non feres repulsam.

Ἀτυχεῖσθαι dicitur, quod adversâ fortunâ geritur: unde, τὰ ἀτυχηθέντα, apud Demosthen. quæ adversâ fortunâ gesta sunt.

Ἀτύχημα, τὸ, idem quod ἀτυχία. Thuc. Aristot.

Ἀτύχησις, idem. Hesych.

Δυστυχὴς, idem cum ἀτυχὴς, miser, calamitosus, infelix. Isocr. in Nic. Eurip. &c.

Δυστυχῶς, infeliciter, reflante fortunâ, adversâ fortunâ. (Æsch. Ag. 1669.) Luc. de scrib. hist.

Δυστυχία, infortunium, adversa fortuna, calamitas: Isocr. Plut.

Δυστυχέω, difficili et adversâ fortunâ utor, res mihi sunt adversæ, infelix sum. Isocr. (Eurip. Phœniss. 360.) Interdum cum dat. ut apud eundem, δυστυχῶ τῷ πολέμῳ, adversâ fortunâ utor in bello. Interdum cum ἐν, vel περί. Ut Luc. δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Plut. in Camill. δυστυχήσας περὶ τὴν μάχην. Interdum cum accus. Hermog. δυστυχῶ τὴν ἀπαιδίαν. Passiva voce, δυστυχεῖσθαι dicuntur ea, quæ non succedunt feliciter, sed adversâ fortunâ fiunt.

Δυστύχημα, infortunium, calamitas. Xen. Hellen. 4.

Ἐνδυστυχέω, (*decomp.*) infelix et miser sum in. Plutarch. in Fab. Eurip. in Bacch. (Phœniss. 681.)

Ἐπιτυχὴς, vide cum ἐπιτυγχάνω, in præcedenti ordine compositorum.

Εὐτυχὴς, fortunatus, felix. Plut. (Εὐτυχὴς, et εὐδαίμων differunt. Eurip. Med. 1231. Soph. El. 776. 999.)

Εὐτυχέως, sive εὐτυχῶς, feliciter, fortunatè, favente fortunâ: Herodian. lib. 3. (Εὐτυχῶς. Soph. Œdip. Tyr. 1018.)

Εὐτυχία, felicitas, prospera et secunda fortuna. Isocr. † Xen. Pæd. l. 4. p. 89. d. Aristoph. Nub. 512. et 1207.†

Εὐτυχέω, felix sum, feliciter rem gero, fortuna mihi favet. Thucyd lib. 7. Xenoph. Pæd. 3. Apud Dem. pro cor. εὐτυχεῖτε, in fine epistolæ, pro ἔρρωσθε, valete. Aliquando cum ἐν. ut apud Synes. epist. 44. Ipsæ etiam res dicuntur εὐτυχεῖν, quum feliciter succedunt et ex animi sententia, Thuc. lib. 4. Itidemque εὐτυχεῖσθαι, quum feliciter geruntur. Plut. Interdum εὐτυχέω significat, assequor, consequor, nanciscor, adipiscor, obtineo, impetro. cum accus. et aliquando cum genit. Synes. (Euripid. Phœniss. 981. Soph. Œdip. Tyran. 1492.)

Εὐτύχημα, idem quod εὐτυχία. (Eurip. Phœniss. 1313.) Xen. Plut. Aristot. &c.

(Εὔτυχος. Æsch. Suppl. 1001.)

Decomp Διευτυχέω, usquequaque prosperâ utor fortunâ. [Demosth. Orat. Amat. τῇ μὲν ἀνδρείᾳ καὶ τῇ τοῦ ζεύγους ὁρμῇ κρείττων ἐγένου· τῷ δὲ τάχει, καὶ τοὺς διευτυχηκότας τῶν ἀνταγωνιστῶν παρῆλθες.]

Ἐνευτυχέω, felix sum in, feliciter ago in. Aristid.

Κατευτυχέω, ut, κατευτυχῶ τοῦδε τοῦ πράγματος, apud Areth. in Apocal. mihi hæc res successit.

Κακοτυχὴς, idem cum δυστυχὴς, infelix. Eurip. in Hippol. steph. [669. Τάλανες, ὦ κακοτυχεῖς γυναικῶν πότμοι. 679. Med. 1274. ἰὼ κακοτυχὲς γύναι. Herc. Fur. 133.]

Κακοτυχέω, ῶ, infelix sum, infeliciter ago. Thuc. l. 4. (Παλιντυχής. Æsch. Ag. 473.)

ΤΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, callus, seu callum: cutis in aliqua corporis parte obdurata ex labore vel opere. Lucian. τὰ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως. Diosc. de laserpitio, ἥλους τε καὶ τύλους αἴρει προπεριχαραχθέντας, callos priùs circùm scarificatos. ¶ Item, clavus ligneus. Aristoph. in Acharn. ¶ Item, τὸ αἰδοῖον, Poll. l. 2. Unde, ἀποτυλοῦν, quod Pherecrati, manu denudare glandem; Hesychio, ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον. Τύλους item à medicis superciliorum etiam pilos dici, testatur Poll. lib. 2.

Τυλόεις, idem quod τυλοειδὴς, callosus. Nicand.

Τυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, callosus. Plut. de aud. ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει.

Τυλόω, callosum reddo, callum obduco. Xen. de arte equ ὁ μὲν γὰρ (χαλινὸς) ἄγαν πρὸς αὐταῖς (sc. γνάθοις) τυλοῖ τὸ στόμα.

Τυλόομαι, callosus et durus fio, obcallesco: unde, τετυλωμέναι ῥαγάδες, apud Diosc. Apud Suid. κορύναι σιδήρῳ τετυλωμέναι, dicuntur clavæ ferro obductæ, seu inductæ. (Theoc. ις'. 32.)

Τύλωμα, τὸ, idem quod τύλος, Hesych. et schol. Aristoph. ¶ Item, pars pedis inferior: calcaneus, seu vola, vel planta pedis. Poll. l. 2.

Τύλωσις, εως, ἡ, ipsa actio callum obducendi, vel occallescendi. Medicis sic dicitur magna et inveterata palpebrarum asperitas, quæ jam callum contraxit. Ægin. l. 3. c. 22. Aët. l. 7.

Τυλωτὸς, unde τυλωτὰ ῥόπαλα, clavæ præferratæ.

Τύλη, seu τύλα, ἡ, idem quod τύλος. Aristoph. in Acharn. ¶ Item, cameli à spina dorsi incipiens summa pellis. Hesych. ¶ Item culcitra, seu culcita, lodix. Epigr. Exponitur etiam, stragulum, Suid. στρωμνή.

Τυλεία, et τυλεῖον, culcita. Poll. l. 10. c. 8. ex Sophoclis Iocle, λινόῤῥαφος τυλεία, culcitra consuta ex panno lineo, vel consuta filis lineis.

Τυλίττω, in modum culcitræ convolvo: unde, τυλιχθεὶς, exp. συσπειραθείς. Exponitur etiam, perscrutor, indago: more eorum qui evolutis stragulis aliquid perquirunt. (Τυλίττομαι. Theoc. κγ'. 54.)

Composita.

Ἀνατυλίττω, revolvo seu evolvo quod est involutum. Luc. Exponitur et simpliciter, volvo, voluto.

Ἀποτυλόω, vide Τύλος.

Ἐντυλόω, callum obduco. idem quod τυλόω.

Ἐντυλίττω, involvo, Matth. 27.

Ἐντυλίττομαι, involvor. Aristoph. in Nub. † 983. ἐν ἱματίοισι.†

Μεσοτύλαρον, pudendum. Hesych. testiculus, genitale.

Ἐπιτυλίττω, evolvo, revolvo: ut evolvere librum dicimus. Laërt.

ΤΥ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, bustum, sepulchrum. Od. μ'. Τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν. ¶ Apud Etymol. et Suid. derivatur ex τύφω, uro, cremo, quoniam ibi defunctorum cadavera cremabantur. ¶ Eurip. in Med. γέροντα τύμβον, dixit capularem senem, et propediem busto inferendum. (Med. 1211. Æsch. Ch. 198. 509. 926.)

Τυμβιὰς αὐδὴ, vox seu sermo sepulchralis. Nonn.

Τυμβὰς, άδος, ἡ, dicitur venefica, quòd identidem in sepulchris seu circum sepulchra versetur. Hesych.

Τυμβείτης, ου, ὁ, sepulchralis. ut, λᾶας τυμβείτης apud Suid. ex Epigr.

Τυμβεύω, busto infero, tumulo, sepio. Soph. in Ajace, αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων Τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ. Apud eundem in El. † 408.† τυμβεῦσαι χοὰς, exp. libamina super bustum effundere. Apud Lycophr. Ἄσαρκα μιστύλλοισ' ἐτύμβευσεν τάφῳ, exp. devoravit: in ventre quasi sepeliit.

Τύμβευμα, id quod busto infertur, cadaver. Eurip. in Ione. [932.] θηρσὶ φίλον τύμβευμα, feris acceptum cadaver. [Soph. Ant. 1234. ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι Τὸν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν, &c.]

Τυμβεία, ἡ, tumulatio, inhumatio.

Composita.

Ἀτύμβευτος, carens tumulo, non humatus. Oppian.

Ἄτυμβος, ὁ et ἡ, busto carens, inhumatus, insepultus.

Ἐπιτύμβιος, seu ἐπιτυμβίδιος, super sepulchro positus: ut, ἐπιτύμβιος κρηπὶς, in Epig. Item, ad sepulchrum pertinens, sive ad sepulchri honorem: ut, ἐπιτύμβια θεσμὰ, apud Nonn. Et, ἐπιτύμβιος λόγος, vel, ἐπιτυμβίδιος λόγος, oratio quæ ad ornandum sepulchrum habetur. (Æsch. Ag. 1556.)

Ἐπιτυμβίδιοι, cognominatæ fuerunt etiam alaudæ, apud Theocrit. Idyll. 7. vel quòd ut plurimùm circa busta versentur; vel quòd veluti τύμβον in capite ferant; habent enim aliquid erectum in eo, ceu galerum; unde et galeritæ dicuntur, teste schol. (Æsch. Ch. 332. 340.)

Ἡμιτύμβιον, dimidiatum vel parvum bustum. Suid.

¶ Poll. l. 7. c. 16. ex Aristophanis Pluto, ‡ 728.‡ Ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύμβιον λαβὼν, Τὰ βλέφαρα περιέψησεν, ἡμιτύμβιον id esse dicit, quod in media comœdia vocabatur καψιδρώτιον, nunc ve ὁ σουδάριον. Sed quidam in hoc significatu ibi legunt ἡμιτύβιον, quomodo et Galen. apud Hippocr. ἡμιτύβιον testatur esse ὀθονίου παχέος μέρος, partem crassi lintei.

Περιτύμβιος, qui sepulchro seu busto circumfusus est: περιτύμβια δάκρυα, in Epigr.

ΤΥ'ΝΟΣ, vel potiùs τύννος, (et apud Hesych. τυννὸς,) parvus, μικρὸς, schol. Aristoph. † Nub. 391.†

Τυννοῦτος, vel (Attica terminatione) τυννουτοσὶ, parvus, parvulus, tantillus. Vocabulum est Atticum frequens apud Aristoph. Ut in Acharn. Ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσὶ τυννουτοσί. ubi schol. annòtat, τυννουτοσὶ dici, ostendendo minimum digitum. Et in Nub. † 876.† παιδάριον ὢν τυννουτονί. Ibidem, † 391.† ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ, à ventriculo tantillo. Et in Ran. ἐν πλοιαρίῳ τυννουτῳί.

ΤΥ'ΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, lutum, πηλός. Aristoph. interpr. in Pac. Item, locus cœnosus. ¶ Item, tumultus, τάραχος.

Τυντλώδης, εος, ὁ, ἡ, lutosus, ἰλυώδης. Suid.

Τυντλάζειν, in luto versari. Et ex consequenti, luto adspergere. Hinc metaph. blaterare, ταυτολογεῖν.

ΤΥΠ'ΤΩ, F. ψω, verbero, percutio, pulso, tundo. Iliad. φ'. ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ, Τύψε κατὰ κληῖδα, κατ' αὐχένα. Od. μ'. κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτετε. Xen. Pæd. 5. τύπτει αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον. (Æsch. Ag. 1137.)

Τύπτομαι, verberor, percutior, &c. Il. ό. βλήμενος, ἠὲ τυπεὶς, telo ictus, aut gladio percussus. Plat. de leg. l. 11. κατὰ δραχμὴν ἑκάστην τυπτέσθω πληγὰς, in singulas drachmas singulos accipiat ictus. (Æsch. S. c. Th. 894. 895. Eum. 512.)

Τύμμα, τὸ, ictus, percussus, plaga. Theocr. Idyll. 4. Ὀσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει; Utitur et Philetas apud Athen. l. 2. et Agath. Epigr. l. 2. (Æsch. Ag. 1439.)

Τυμμὴ, ἡ, idem: apud Suid.

Τυπὴ, ἡ, pro iisdem, apud eundem. Scribitur et τύπη, apud Hesych.

Τύπης, ου, ὁ, eidem est πλήκτης, percussor.

Τυπάζω, idem quod τύπτω, apud eundem.

Τυπέω, pro eodem. Hesych.

Τυπετὸς, ὁ, percussio, verberatio: peculiariter ea, qua in luctu et mœrore quidam pectora tundunt et pulsant, quidam caput et femur percutiunt: planctus, plangor. Dion. Halic. hist. l. 5.

Τυπίας, ου, ὁ, qui ictibus aut malleo ductus est; ductilis: ut, τυπίας χαλκὸς, apud Poll. l. 7.

Τυπὰς, άδος, ἡ, malleus. Plut. in polit. præcept.

Τυπὶς, pro eodem, apud Apoll. Rhod. Arg. 4. ‡ 762.‡

Τύπος, ου, ὁ, vestigium et nota percutiendo seu pulsando impressa. Athen. lib. 13. τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα. Interdum et, vestigium quocunque modo impressum: unde, χύτρας τύπος, vestigium quod olla in cinere impressum reliquit, apud Plutarch. Symp. 8. Item, figura, simulacrum, imago, effigies. Ut, τύπος τοῦ θεοῦ, apud Herodian. l. 5. Τύπος τῆς μορφῆς, apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 18. Sic et apud Isocr. et Naz. ¶ Interdum τύπος dicitur exemplum seu exemplar quod imitamur. Lat. forma et formula. Ut in ep. Paul. ad Tit. c. 2. σεαυτὸν παρέχων τύπον καλῶν ἔργων. Sic et alibi in Epist. ejusdem, et apud Damaso. ¶ Item descriptio minùs exacta, et quæ fit rudiore minerva. Unde, τύπῳ, exp. pingui minerva, crasso modo: interdum et, summatim, paucis. Aristot. eth. 1. c. 3. τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι. Theophr. hist. pl. l. 4. ὡς ἐν τύπῳ καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ut summatim dicam. ¶ In medicina τύπος nominari dicitur forma atque ordo, qui per accessiones remissionesque in morbi temporibus notatur, quóque morbi genus discernitur: unde Galeni liber περὶ τύπων. ¶ Erat et τύπος, judicium quoddam, quo iis interdicebatur foro, qui creditoribus paria non facerent: teste Philostr. in vitis Sophist. et Cæl. Rhod. l. et c. 20. (——μέγας τύπος dicitur q. μέγας ὢν καὶ κάλλιστον ἔχων σχῆμα. Æsch. S. c. Th. 494. οὐδ' αὖτε γοργείοισιν εἰκάσω τύποις. Eum. 49. Eurip. Phœniss. 1090.)

Τυπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, non exactus, rudi descriptione comprehensus: ut, τυπώδης μάθησις. apud Aristot. de mun.

Τυπωδῶς, idem quod dativus τύπῳ. Cic. ad Att. lib. 4. Exponitur et, expressè, graphicè: apud Strab.

Τυπικὸς, figuratus, symbolicè innuens et figurans. Greg. de bapt.

Τυπικῶς, typicè, per figuram et formam: apud eundem.

Τυπόω, ῶ, informo, figuro, signum imprimo vel insculpo. Appian. ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγῖδι τοῦ Μαρκέλλου, signum impressit. Greg. τῇ γραφῇ τυπωθέντες, exp. sacræ scripturæ penicillo effigiati.

Τύπωμα, τὸ, idem quod τύπος, figura. Ut, τύπωμα μορφῆς, apud Eur. in Phœn. Apud Soph. † El. 54.† τύπωμα χαλκόπλευρον, urna ærea seu ex ære sculpta.

Τύπωσις, figuratio, formatio, expressio.

Τυπωτὸς, informatus, expressus, effictus. Lycophr.

Τύπανον, τὸ, baculus, baculum. Item instrumentum quoddam bellicum quo cietur sonus. Homer. hymno in matrem Deorum, Ἡ κροτάλων τυπάνων ἰαχὴ, σὺν δὲ τρόμος αὐλῶν Εὔαδεν. Legitur et apud Apoll. Rhod. et in Epigr.

Τύμπανον, itidem fustis seu baculus, teste Suid. Est τύμπανον seu τύμπανος etiam instrumentum, quo pulsato sonus cietur, apud Euripid. in Cyclop. Τί βακχιάζετ'; οὐ Διόνυσος τάδε; Οὐ κρόταλα χαλκοῦ, τυμπάνων τ' ἀράγματα; Utitur et Athen. lib. 8. et lib. 13. ¶ Dicitur et avis quædam τύμπανος, apud Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 1.

Τυμπάνιον, parvum tympanum. Strabo.

Τυμπανόεις, εντος, et τυμπανίτης, et τυμπανίας, ου, ὁ, dicitur hydrops quidam, quod eo venter ita tendatur ut tympanum, et ita tentus pulsatusque tympano similem sonum reddat. Nic. in Alexiph. Hippocrat.

Τυμπανίζω, fustibus cædo: unde in ep. ad Hebr. c. 11. ἐτυμπανίσθησαν, quidam exp. fustibus cæsi sunt. ¶ Item, tympanum pulso seu tundo. Reg. l. 1. c. 21. ἐτυμπάνιζεν ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς πόλεως.

Τυμπανισμὸς, tympani pulsatio. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Τυμπανιστὴς, qui tympanum pulsat. Strabo.

Τυμπανίστρια, quæ tympanum pulsat, tympanistria. Demosthen. pro cor.

Τυμπανώδης, tympano similis, tympanum referens. Ægin.

Κτυπέω, (factum ex τυπέω, pleonasmo τοῦ κ.) pulsu sonitum cieo, qualis est tympani; strepo, resono. Iliad. ψ'. (de arboribus cæsis,) ταὶ δὲ μέγα κτυπέουσαι πίπτον. magno cum sonitu terram pulsantes. † Ζεὺς ἔκτυπε, Jupiter intonuit. Hesiod. Asp. 383.† Eurip. in Med. ἅπασα δὲ Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασι, cursu crebro domus strepebat seu sonitum edebat. Luc. de salt. τῶν τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων. Significat etiam, quatio, percutio, ferio, tundo. Ut apud Hesiod. in Asp. † 61.† χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι. Apud Eurip. in Rheso, Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον, exp. metum sonitu incutiebat. (Phœniss. 1141. Soph. Tr. 789.)

Κτυπέομαι, idem. Aristoph. in Pluto.

Κτύπημα, τὸ, sonitus, strepitus: propriè, qui pulsu cietur. Interdum et, fragor. Eur. in Androm.

Κτύπος, ου, ὁ, idem. Il. τ'. Od. π'. Xen. Pæd. 7. † p. 192. a. Soph. El. 716.† (Eurip. Phœniss. 242. Æschyl. Pr. 915. Ag. 1542.)

Composita: ac primùm ex τύπτω cum præpositione.

Ἀντιτύπτω, vicissim verbero, repercutio. Aristoph. † Nub. 1426.† [Plat. Crito. ἢ πρὸς μὲν ἄρά σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον,—ὥστε ἅπερ πάσχεις, ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν, οὔτε κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν, οὔτε τυπτόμενον ἀντιτύπτειν, &c.]

Ἀντίτυπος, ου, et ἀντιτυπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ictum repellens, repercutiens, vel qui pedum illisui non cedit, nec rumpitur: durus, asper. Ut, βοὸς ἀντιτύποιο, Epigr. lib. 4. et, ξύλον ἀντίτυπον, Luc. in Hermot. Sic, ἀντιτυπὲς ῥεῖθρον, apud Herodian. lib. 6. Metaphoricè homo ἀντίτυπος dicitur, qui monentis verba non admitit, sed instar duræ incudis repercutit; renitens, refractarius. Plat. in Theæt. σκληροὺς λέγεις, καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. Interdum significat, contrarius, repugnans: ut, ἀντίτυπος μῦθος, apud Nonn.

Ἀντιτυπία, ἡ, renixus τοῦ ἀντιτύπου. durities, asperitas. Athen. lib. 3. Plut. de exil. et περὶ φιλαδελφ. Exponitur etiam, dissidentia et contrarietas, apud eundem.

Ἀντιτύπως, repercutiendo, cum repercussione et renixu. Item, durè, asperè.

Ἀντιτυπέω, sum ἀντίτυπος, repercutio, relido. Luc. μὴ ἀντιτυποῦντες τῇ ὁπλῇ. Item, renitor, resisto, refragor. Aristot. eth. 4. c. 6.

Ἀποτύπτω, verberare desino.

Ἀποτύπτομαι, desino vapulare. Herodot. l. 2. [c. 40.]

Προτύπτω, antè verbero, prior verbero seu cædo, Hom. ¶ Item, prorumpo. Od. ώ. ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη Δριμὺ μένος προὔτυψεν. [Apoll. Rhod. Arg. i. 953. Ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισι Θρηϊκίοις, &c.] (Προτυπὲν στόμιον. Æsch. Ag. 136.)

Ὑποτύπτω, verbero. Exponitur et, suffringo, decutio. Gregor.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia πτ.

Πατροτύπτης, ου, ὁ, patris percussor aut verberator, qui patrem verberibus afficit. Poll. ex Isæo.

Στερνοτύπτης, qui pectus tundit seu ferit: ut fit in dolore: Hesych. et Suid.

Στερνοτυπτέομαι, pectus ferio, pectus verbero seu plango. Suid.

Composita formata ex temporibus verbi τύπτω, quæ τ abjecerunt; et ex τυπέω.

Ἁλίτυπος, à mari percussus. Æschyl. (Pers. 90.)

Ἀλληλοτυπεῖν, sese invicem ferire.

Ἀλληλοτυπία, mutua conflictio. Phil. de mundo.

Βούτυπος, bovem cædens, qui boves mactat. Athen. lib. 14. ¶ Est etiam species animalculi quod ἐμπὶς dicitur, teste Hesych.

Δουριτυπὴς, hastâ verberatus.

Δουριτυπὴς σφυρὰ, malleus ad tundenda ligna. in Epigr.

Ἐγγλωσσοτυπέω, seu Ἐγγλωττοτυπέω, q. d. linguâ crepo: in ore semper habeo et jacto seu prædico. Aristoph. in Equit.

Ζηλότυπος, invidiâ percussus: ὁ ζήλῳ τυπεὶς, qui præ fervore amoris rivalem pati nequit, sed aliis ejusdem amoris invidet societatem. Aristoph. Luc.

Ζηλοτυπία, ἡ, zelotypia: propriè illa invidentia, qua rivalem in amore mulieris pati non possumus. Generaliter, ægritudo ex eo, quòd alter quoque potiatur ea re, quam nos ipsi concupivimus. Plut. in Per. Luc. Æsch. &c.

Ζηλοτυπέω, zelotypus sum, præ fervore amoris rivalem pati nequeo. Athen. l. 12. ζηλοτυπήσας τὴν αὑτοῦ γυναῖκα. Et generaliter, zelo ducor. Greg. τίς δὲ μᾶλλον τὰς κατὰ θεοῦ ὕβρεις ἐζηλοτύπησεν; Item, æmulor, zelo bono prosequor. Idem, ζηλοτυπεῖ τὴν ἀλήθειαν κινδυνεύουσαν. Item, invideo, animo maligno prosequor. Æsch. contra Ctesiph. κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετήν.

Decomp. Ἀζηλότυπος, zelotypiâ et invidiâ carens. Cic. ad Att.

Ἀζηλοτύπητος, quem æmulari aut cui invidere nemo solet. Plut. in lib. an sen. capess. resp.

Διαζηλοτυπέομαι, æmulor, invideo. Athen. l. 13.

Ἐπιζηλοτυπέω, zelotypiâ laboro.

Ἡλότυπος, clavo percussus aut fixus. Nonn.

Ἰοτυπὴς, jaculo seu sagitta percussus. Epigr.

Καλαμοτύπος, apud Lacones dicitur auceps: quasi, τύπτων τὸν κάλαμον, Hesych. arundinem, i. tendiculam figens.

Καλοτύπος, ligna tundens. ita dicitur picus Martius, Marti sacer apud veteres gentiles, à tundendis arboribus. Hesych. δρυοκολάπτης.

Κεντροτύπος, stimulo seu jaculo feriens, aculeum infigens. schol. Aristoph.

(Κερωτυποῦμαι. Æsch. Ag. 604.) [αἱ δὲ, κερωτυπούμεναι βίᾳ χειμῶνι, &c. Sch. ἤγουν τοῖς κέρασιν ἀλλήλων τυπτόμεναι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ταύρων.]

Λατύπος, q. d. qui tundit seu percutit lapides: lapicida. Poll. ex Sophocl.

Λατύπη, ἡ, quod è lapide abraditur, abscinditur. segmentum. ramentum. Plut. de primo frig. ¶ Item, terra figlina, terra Cimolia, vel gypsum. schol. Aristoph. ¶ Numeratur et inter χαλκέως instrumenta, apud Plut.

Λατυπέω, lapides incido. Item, muros è lapidibus extruo. Lycoph.

(Μηλοτυπέω. Æsch. Ag. 1161.)

Μηροτυπὴς, femora feriens seu percutiens: ut, μηροτυπὲς κέντρον, in Anth. Epigr.

Ὀρειτύπος, qui ligna in montibus cædit, lignator. Pro quo dicitur et ὀρεοτύπος, apud Theophr. et ὀρειτύπος, apud Nic. in Ther.

Ὀρειτυπία, labor ille quem in montibus subeunt. Hipp.

Ὀρείτυπος, et Ὀρείτυπτος, in monte cæsus. Nic. in Ther.

Παλιντυπὴς, qui repercutitur. Item, repercutiens, ἀντιτύπτης. Apoll. [iii. 1252. ἆλτο δ' ἀκωκὴ, Ῥαιστὴρ ἄκμονος ὥστε, παλιντυπές.]

Στερνοτυπὴς, pectora tundens et feriens. Apud Eur. in Supp. [604.] στερνοτυπεῖς κτύποι, strepitus pectora plangentium ferientes.

Στερνοτυπέομαι, idem quod suprà στερνοτυπτέομαι. Athen. l. 6. et Synes. ep. 132.

Στερνοτυπία, pectoris percussio, pectoris planctus. Luc. de luctu.

Χαλκότυπος, ære percussus, ære inflictus. ut, χαλκοτύπους ὠτειλάς. Iliad. τ'.

Χαλκοτύπος, qui æs percutit, faber ærarius: Plut. in Peric. Accipitur et pro χαλκοπλάστης, apud eundem περὶ δεισιδαιμον. et Xen. Hell. 3.

Χαλκοτυπεῖσθαι, dicitur quod fingitur à fabro ærario, seu æris fusore: Plut. in Polit. præc.

Χαμαιτύπος, humi feriens et tundens: ut, χαμαιτύποι ἱέρακες, accipitres, qui humi seu super terram rostro suo et unguibus in prædam irruunt, eamque tundunt: Aristot. hist. an. l. 9. c. 36.

Χαμαιτύπη, ἡ, scortum triviale, quod humi se cuivis prostituit: Plut. de educ. lib.

Χαμαιτυπεῖον, locus in quo ejusmodi meretriculæ se prostituunt: lupanar. Suid.

Χαμαιτυπία, scortatio cum triviali et abjecto scorto. Hesych.

(Χειμανότυπος. Æsch. Suppl. 34.)

Χοροιτύπος, qui in choro seu chorea terram pedibus pulsat: vel ὁ χορὸν τύπτων, i. ipsum saltationis locum. Apud Hom. Mercurius chelyn suam inventam χοροιτύπον appellat; vel quòd instrumentum musicum, ad id confectum, efficiat, ut choreæ agitentur, et terra à saltantibus pulsetur; vel quòd ipsum instrumentum digitis pulsetur in choreis; qua signif. scribendum foret χορoίτυπον.

Χοροιτυπία, ipsa actio plaudendi pedibus inter saltandum: chorus, vel chorea. Il. ώ.

Χρυσεότυπος, ex auro percussus, ex auro confectus: deauratus, vel aureus: ut, χρυσεοτύπῳ κράνει, apud Eur. in Elect.

Composita cum nomine τύπος, et ejusdem derivatis.

Ἀνατυπόω, et ἀνατυπόομαι, reformo, iterum formo. Et

metaph. informo aliquid in animo, informationem rei alicujus concipio, imaginor: Greg.

Ἀνατύπωσις, reformatio vel formatio: Hesych. Item imaginatio, διανόησις. Suid.

Ἀντίτυπος, seu ἀντίτυπον, typus, figura, exemplum. Greg. Ἀβραὰμ θύει θυσίαν ξένην καὶ τῆς μεγάλης ἀντίτυπον. Apud eundem orat. in pascha, anguis æneus à Mose erectus dicitur κρεμᾶσθαι οὐχ' ὡς τύπος τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος, ἀλλ' ὡς ἀντίτυπος. Significat etiam exemplar, ἀντίγραφον, apud Syn. ep. ad Theoph. Adjectivè etiam accipitur ἀντίτυπος, pro, eandem formam habens, similis: ut, ἀντίτυπα ἤθη, apud Nonn.

Ἀποτυπόω, et ἀποτυπόομαι, exprimo, effingo. Plat. in Tim.

[Ἀποτύπωμα. Plat. Theæt. κατ' αὐτὴν μὲν καὶ κατὰ τὸ εὐθὺ τὰ οἰκεῖα συνάγουσα ἀποτυπώματα καὶ τυπώσασα, ἀληθής· εἰς πλάγια δὲ καὶ σκολιὰ, ψευδής.]

Ἐναποτυπόω, (*decomp.*) imprimo.

Ἀρτίτυπος ὀπωπὴ, aspectus recens formatus: apud eundem Nonn.

Ἀρχέτυπον, τὸ, exemplar primigenium, forma primigenia: typus initio factus, et omnium primus. Luc. in Zeux. (Prometh. in Verb. p. 15.) Dicitur et ἀρχέτυπος γραφὴ, apud Phil. de vita M. l. 3. Utriusque autem vocis proprius usus est in imaginibus; metaphoricus in aliis rebus.

Ἀρχετυπία, exemplar, idea: Dionys. Areop. de cœl. hier.

Ἄτυποι dici putantur, qui non satis expeditè linguâ utuntur, tanquam aërem non rectè ferientes, non satis verba exprimentes conformantesque. Item, qui, decenti et justa membrorum forma destituti, quasi monstrosi sunt.

Ἀτύπωτος, non formatus, non effictus seu expressus: apud Suid.

Αὐτότυπος, ὁ καὶ ἡ, à se ipso impressus.

Γνωμοτύπος, q. d. sententiarum excussor: sententiarum fabricator. Aristoph. in Ran. † Γνωμοτύποις μερίμναις. Nub. 949. curis sententias excutientibus.† et Aristot. rhet. l. 2.

Γνωμοτυπικὸς, qualis est ὁ τῶν γνωμοτύπων. [Aristoph. Equit. 1376. Καὶ γνωμοτυπικὸς, καὶ σαφὴς, καὶ κρουστικὸς, &c.]

Γνωμοτυπικῶς, exp. γνωμολογικῶς. Suid.

Γνωμοτυπία, exp. γνωμολογία ἀκριβής. Hesych.

[Γνωμοτυπέω. Aristoph. Thesm. 60. καὶ γνωμοτυπεῖ. Schol. Boord. τυποῖ τὰς γνώμας, γνωμολογεῖ ἀκριβῶς. Schol. Biset. γνωμοτυπεῖ, γνώμας τυποῖ, σχηματίζει, χαρακτηρίζει, &c.]

Διατυπόω, informo, instituto. Item, conformo, meliùs dispono. apud Suid. διατυπῶν τὸ ἀτύπωτον, καὶ μετατάττων πρὸς εὐσχημοσύνην τὸ ἄτακτον. Item, sancio, condo: ut, διατυποῦν νόμους, Luc. Item, constituto, statuo, animo concipio. Herodian. l. 4. ταῦτα δὲ αὐτῶν διατυπούντων, hæc cum illi apud se constituerent et agitarent.

Διατύπωσις, informatio. Basil. de vita solit. ὑποδέξασθαι τῇ καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς θείας διδασκαλίας ἐγγινομένας διατυπώσεις. Item informatio, i. descriptio, lineamentum. Exponitur et, constitutio, statutum. item testamentum: apud Chrysost.

Decomp. Ἀδιατύπωτος, qui informatus et effictus non est, informis: ut, ἀὴρ ἀδιατύπωτος, apud Ocell. de universo.

Δυσδιατύπωτος δοῦλος, servus qui ægrè ad bonos mores formatur. Chrysost.

Ἔκτυπος, expressus ex archetypo. Plin. l. 35. c. 12. et l. 37. c. 10.

Ἐκτύπως, expressè: unde, ἐκτυπώτερον, expressiùs, perfectiùs, apud Gregor.

Ἐκτυπόω, exprimo, effingo. Item, formo, informo. Plut. de plac. philos. ἐκτυπῶ εἰς κηρὸν, in ceram exprimo. Greg. ἐκτυπούτωσαν κηρὸν, ceram informent.

Ἐκτυπόομαι, idem. Plat. de leg. l. 6.

Ἐκτύπωμα, expressio, effigies.

Ἔντυπος, impressus.

Ἐντυπὰς, (adverb.) impresso corporis vestigio. Il. ω. † 163. V. Stephanum. Apollon. Arg. 1. 264.†

Ἐντυπόω, et ἐντυπόομαι, imprimo. Item, formam et effigiem exprimo: Aristot. de mundo.

Ἐντετυπωμένως, impresso vestigio. Utuntur Hesych. Suid. et Eust. in exposit. Ἐντυπάς.

(Ἐντύπωμα, cœlatura. Var. Lect. v. Philostr. l. 2. c. 33.)

Ἐντύπωσις, dicitur humeri acetabulum, ubi humerus cum brachio coalescit et committitur. Poll. l. 2.

Ἐντυπωτὴς, impressor.

Ἱερότυπος, cui sacra figura impressa est: Dionys.

Ἰσότυπον, exemplar. In Anth.

Μετατυπόω, transformo. Eust.

Μετατύπωσις, transformatio, seu transfiguratio. schema apud Gram. quo aliquid transformatur ex composita dictione in simplicem, teste Eust. ut quum λευκὴ πέτρα dicitur pro λευκόπετρα, et κενὴ δόξα pro κενοδοξία.

Παράτυπος, perperam cusus et signatus: ut, παράτυπον νόμισμα, apud schol. Aristoph.

Παρατυπόω, perperam formo seu figuro: vel obiter et in transitu formo.

Παρατύπωσις, informatio, expressio, effigies, τύπωσις. Plut.

Παρατυπωτικῶς, rudiùs minusque expressè, crassiore minerva. Gal. de caus. symp. l. 3.

Πρόστυπος, appressus seu impressus. Athen. l. 5. et Diosc. l. 4. c. 11.

Προστυπόω, apprimo: unde, προστυποῦσθαι, apprimi. Gal. ad Glauc.

Πρότυπος, seu πρότυπον, futuri operis præcedens typus et forma, speciminis gratiâ: Plin. l. 35. c. 12.

Προτυπόω, præformo, præinformo.

Πρωτότυπος, idem quod ἀρχέτυπος, exemplar ex quo simile facimus. Apud Gramm. πρωτότυπον dicitur nomen primitivum seu primigenium.

Σταυρότυπος, crucis typum et formam gerens.

Σταυροτύπως, typo et formâ crucis.

Ὑποτυπόω, seu ὑποτυπόομαι, informo, delineo, et oculis subjicio, repræsento, et speciem rei informo. Aristot. eth. l. 1. c. 7. δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι, informare primùm, et summaria inscriptione designare.

Ὑποτυπόομαι, idem. Herodian. l. 1. τοιαῦτα δή τινα τοῦ μειρακίου ὑποτυπούμενοι, talem deliciarum speciem animo ejus subjicientes.

Ὑποτυποῦμαι, exp. etiam, animo verso et imaginor; apud eundem eod. lib.

Χονδρότυπος, ex cartilagine formatus, cartilaginis figuram habens: Aristot. hist. an. l. 9.

Composita ex τυμπανίζω.

Ἀποτυμπανίζω, fustibus concido. Plut. ἀποτυμπανιεῖ τὸ παιδίον. Sic et apud Dem. Joseph. Exponitur etiam, tympanis et fidiculis extendo, apud Athen. l. 4.

Ἐντυμπάνωσις, cum venter, aut aliquid aliud ceu tympanum intumescit, seu in modum tympani. Strabo.

Περιτυμπανίζω, tympanorum pulsatione et boatu circumdo. unde apud Plut. περὶ δεισιδαιμον. αἱ τίγρεις περιτυμπανιζόμεναι, dicuntur ἐκμαίνεσθαι καὶ ἐκταράττεσθαι.

Composita ex κτυπέω, et κτύπος.

Ἁλίκτυπος, mari seu undis marinis resonans: marisonus. Epigr. Apud Eurip. in Or. [373.] ἁλίκτυποι dicuntur piscatores, quòd mare remis pulsantes strepitum excitent. [Ita κῦμα ἁλίκτυπον, ej. Hippol. 754. Anacreont. Od. 39. Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον, ἀπορίπτεται μέριμνα —— ἐς ἁλικτύπους ἀήτας, ad mare pulsantes ventos. Soph. Antig. 965. οὐ πύργοι, οὐχ ἁλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.]

Ἀντίκτυπος, contra seu ex adverso sonans: contrarium sonum edens. Apud Nonn. ἀντίκτυπος ὀμφὴ, vox respondentis.

Ἀποκτυπέω, sonum edo vel cieo. apud Suid. οἱ Ἰνδοὶ ἀντὶ σάλπιγγος ταῖς μάστιξιν ἀπεκτύπουν εἰς τὸν ἀέρα.

(Ἁρματόκτυπος, ἁρματόκτυπον ὄτοβον. Æsch. S. c. Th. 209.)

Βαρύκτυπος, graviter resonans, gravem edens sonum: gravisonus. epitheton Iovis, à tonitruorum gravi horrendoque sonitu. apud Hom. Hesiod. in Theog. † 388.† et cæteros Poëtas. [Pind. Olymp. Α. 116. Ἄπυεν βαρύκτυπον Εὐτρίαιναν· sc. Neptunum. Schol. βαρύκτυπον δὲ εἶπε τὸν Ποσειδῶνα, ἀπὸ τοῦ κτύπου τῆς θαλάσσης. Nem. Δ. 141. Ὀρσοτρίαινα ἵν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου θάλησε Κορινθίοις σελίνοις.]

Βολοκτυπία, sonitus ex jactu tesserarum, dum moventur; sonitus in ludo fritilli.

(Διόκτυπος. Æsch. Suppl. 160.)

Δορίκτυπος, hastâ strepens. [Pind. Nem. Od. Γ. 103. δορίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίων τε προσμένοι, καὶ Φρυγῶν, &c.]

Ἐπικτυπέω, insono, strepo, perstrepo: vel strepitum excito. Aristoph. τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε.

Ἑπτάκτυπος φόρμιγξ, q. d. septisona cithara: Pind. [Pyth. Β. 129.]

Ἐρίκτυπος, magnos et vehementes edens sonitus; epitheton Neptuni apud Hesiod. in Theog. † 441. et 930.†

Λυροκτύπος, qui lyram pulsans sonitum ciet.

Λυροκτυπία, lyræ pulsus, vel lyræ pulsatæ sonus: Epigr. l. 4.

Μενέκτυπος, qui bellicos strepitus et tumultus sustinet, nec expavescit.

Μυδροκτύπος, dicitur faber ferrarius. ut qui candentem ferri massam malleo tundat. [Eurip. Herc. Fur. 992. Μυδροκτύπον μίμημ' ὑπὲρ κάρα βαλὼν, &c.]

Μυδροκτυπέω, candentem ferri massam malleo tundo. Æschin. in Prom.

Νιφόκτυπος, nivis casu resonans. Athen. l. 10.

(Ὀμβρόκτυπος. Æsch. Ag. 665.)

(Ὀρόκτυπος —— δίκαν ὕδατος ὀροκτύπου. Æschyl. S. c. Th. 84.)

[Ὀρσίκτυπος. Pind. Olymp. I. 96. Κελαδησόμεθα, βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος Ὀρσικτύπου Διός. &c. Schol. Νεώτ. Διὸς τοῦ κινοῦντος τοὺς κτύπους τῶν βροντῶν.]

(Πεδιοπλόκτυπος. V. Sch. Æschyl. Ἑπτὰ ἐπὶ Θ. 83.)

Περικτυπέω, circumstrepo, circumsono: Basil. in ep. ad Eust.

Ἀπερικτύπητος, (*decomp.*) qui nullis strepitibus circumsonat, seu circumsonatur: Suid.

Χαλκόκτυπος, ære pulsato sonitum edens: apud Athen. l. 14.

Χιονόκτυπος, q. d. qui nive est percussus, nive obrutus et conspersus: Soph. in Ajace.

ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, tyrannus, tyranna, rex, regina, princeps. Eur. in Suppl. τίς γῆς τύραννος; quis huic ditioni imperat? Aristoph. in Nub. † 563.† ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον, Jovem deorum regem. Sic et apud Athen. l. 14. Ἔρως dicitur esse τύραννος θεῶν τε κἀνθρώπων, deorum et hominum imperator. ¶ Quum autem initio honestum esset vocabulum, postea principum malitia et crudelitate crescente vituperari cœpit, et in malam partem acceptum fuit, pro rege seu principe iniquo. Ut apud Isocr. de Pace, τοῖς δὲ τυράννοις ἦθος καθέστηκε, τοῖς τῶν ἄλλων πόνοις καὶ κακοῖς αὐτοῖς ἡδονὰς παρασκευάζειν. Arist. rhet. 2. τριάκοντα τυράννους κατέλυσε. ¶ Interdum cum genit. ut Plut. de sera num. vind. ἐν μεγάλῃ πόλει Λυδιάδος ἦν τύραννος. Sic et apud Athen. l. 8. ¶ Interdum adjectivè, ut, τύραννα σκῆπτρα, apud Æschyl. in Prom. et, τύραννον πόλιν, apud Thuc. l. 1. (Eurip. Med. 42. 119. 140. 454. Τυράννους παῖδας ib. 598. 779. Fœm. ib. 878. Soph. Œdip. Tyr. 819. 893. τύραννα δρᾶν imperata facere 596.) ☞ In hac significatione Etym. deducit ἀπὸ τοῦ τρύω, ὃ καταπονῶ, vexo, fatigo; ut dicatur quasi τρύανος. ¶ Est et avis nomen apud Aristot. an. l. 8.

Τυραννικὸς, ὁ, tyrannicus, ad tyrannum pertinens. Ut, τυραννικαὶ στέγαι, apud Eurip. (Med. 349. 741. Æsch. Ag. 837. Ch. 477.) Et, τυραννικὴ οἰκία, Demosth. Olynth. 2. Item à tyranno profectus: seu, tyrannum decens, quo tyrannus utitur. ut, τυραννικοὶ νόμοι, Plat. polit. 2. et, τυραννικαὶ ἀρχαὶ, Aristot. polit. 4. c. 10. Item tyrannidem exercens. Plut. de deo Socrat. ἄδικος μὲν ἀνὴρ, καὶ τυραννικός. ¶ Item dominandi peritus: apud Isocr. in Evag.

Τυραννικῶς, tyrannicè, tyrannorum more. Isocr. orat. ad Phil.

Τυραννία, ἡ, tyrannis, tyrannicus dominatus. Xen.

Τυραννιάω, tyrannidem affecto; Suid. apud Laërt. in Plat. Plato τοὺς λόγους Διονυσίου τυραννιᾷν dicit, i. tyrannidem declarare.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ, idem cum τυραννία. Interdum generaliter accipitur pro regnum, imperium: ut apud Eurip. in Phœniss. et Isocrat. in Evag. (Soph. Œdip. Tyr. 128. 600. Æsch. Ag. 1364. Ch. 403.) Sæpiùs in malam partem, pro dominatu injusto et crudeli: ut apud Aristot. polit. 3. Plut. et Herodian. ¶ Τυραννὶς dicitur etiam uxor tyranni seu principis, in libro Esther c. 2. Quæ Græciùs dicetur ἡ τύραννος.

Τυραννεῖον, τὸ, domus seu domicilium tyranni: Plut. in Timol.

Τυραννεύω, sum τύραννος, regno, impero. Eurip. in Elect. Νῦν οἱ πάρος ἁμέτεροι Γαίας τυραννεύσουσι φίλοι βασιλῆες. Et in malam partem, tyrannidem exerceo, tyrannum ago. Appian. in Mithrid. ἐτυράννευσαν ὠμότερον τῶν ἰδιωτικῶν τυράννων.

Τυραννεύομαι, sum sub tyranno, tyranno subjectus sum, tyranno pareo. Plat. ep. 8. Thuc. l. 1.

Τυραννέω, idem quod τυραννεύω. † τυραννεῖν ἐπιχειρήσαντες. Xenoph. cap. 1. Pædiæ.† Athen. lib. 1. τυραννεῖν ἐπεχείρησε τῆς πατρίδος. Demosth. Philipp. 3. τυραννοῦσι τοὺς τότε σώζοντας αὐτοὺς, tyrannidem exercent in eos, à quibus tunc servati fuerant. Sic apud Greg. de Juliano, ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τυραννήσας πρὸ τῶν ἄλλων τοὺς λόγους, tyrannidem exercens in studia liberalia. Item generaliter, dominor, obtineo, vel exupero: ut apud Alex. Aphr. probl. l. 1. τυραννεῖ ξηρότης ὑγρότητος ἀπωλείᾳ. (Eurip. Med. 968. Soph. Œdip. Tyr. 416.)

Τυραννέομαι, idem quod τυραννεύομαι. Plat. polit. 1. τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται. Significat etiam, cogor, vim patior, violor: apud Greg. oratione de Filio.

Τυραννησείω, cupio τυραννεῖν, tyrannidem et imperium affecto. Laërt. lib. 1.

Τυραννίζω, cum tyrannis facio, tyranno faveo, sto à partibus tyranni.

Composita.

Ἀτυράννευτος, ὁ καὶ ἡ, liber à tyrannico dominatu. Thuc. l. 1.

Ἐντυραννεῖσθαι, tyranno subjectum esse.

Ἰσοτύραννος, tyrannis par et æqualis: ut, ἰσοτύραννος ἀρχὴ, apud Aristot. polit. 2. c. 7.

Κατατυραννέω, tyrannidem exerceo, τυραννέω. Strabo.

Μισοτύραννος, tyrannorum seu tyranni osor.

Συντύραννος, tyrannici dominatus particeps: socius in tyrannide.

Συντυραννέω, simul tyrannidem exerceo. Strabo.

Φιλοτύραννος, amans et studiosus tyrannorum: vel tyrannidis amans.

Ὠμοτύραννος, crudelis tyrannus. Maccab. l. 2. c. 7.

ΤΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, caseus. Od. ι. Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. Aristoph. in Ran. τυρὸν χλωρὸν appellat caseum recentem: cui opponitur ὁ ξηρὸς, et ὁ παλαιός. Apud Athen. lib. 1. et 14. τυρὸς αἴγειος, caseus caprinus. ☞ Etym. itemque Eustath. παρὰ τὸ τηρεῖν deducunt, dicentes, τυρὸν esse τὸ τηρούμενον γάλα, lac quod servatur et reponitur, mutato η in υ, quod in similibus quibusdam dictionibus accidit.

Τυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caseosus, seu qui è caseorum genere est. Plat. in polit. præcept.

Τυρόεις, εντος, ὁ, idem. Τυρόεις, sc. ἄρτος, panis qui intritum caseum permixtum habet. Theocr. Idyll. 1. Pro eodem per contractionem dicitur τυροῦς, unde τυροῦντες ἄρτοι, qui et τυρῶντες apud Eust. et Athen. lib. 3.

Τυρίον, ου, τὸ, caseolus.

Τυρόω, ῶ, coagulo, et cogo in caseum. Item, agito, turbo, commisceo: sicut lac rudicula agitatur, dum condensatur. Athen. lib. 7. Ἀλλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυροῦντες ἅπαντα.

Τυροῦσθαι dicitur lac, quum in caseum condensatur. Apud Greg. ὑπὲρ γάλα ἐτυρώθητε, à quibusdam exp. lacte candidiores facti: ab aliis, conglutinati estis.

Τυρεύω, f. σω, idem quod τυρόω, in caseum cogo et denso: unde, τυρεύεται γάλα, apud Aristot. hist. an. l. 3. Item agito, turbo, commisceo. Hesych. et Eust. Exponitur et, machinor, struo, fabricor, apud Dem. ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευσε ταῦτα.

Τύρευμα, τὸ, lac coagulatum et condensatum, vel lacticinium. Eur. in Cyclop. Ἐκφέρετε νῦν τυρεύματ' ἢ μήλων τόκον. [189. Πηκτοῦ γάλακτός τ' οὐ σπάνια τυρεύματα. Elect. 496. τεύχεών τ' ἐξελὼν τυρεύματα, &c. ἤγουν τυροὺς, ut πεπλώματα pro πέπλους. Barnes.]

Τύρευσις, εος, ἡ, et τυρεία, ἡ, lactis coagulatio, et in caseum densatio. Exponitur et, confectio casei. Aristot.

Composita.

Ἁλίτυρος, caseus sale aspersus, in Anth. Epigr.

Ἀτύρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui in caseum densatus et coagulatus non est: vel qui in caseum densari et coagulari nequit. Diosc. l. 3. c. 41.

Βούτυρον, ου, τὸ, butyrum: spuma lactis, concretiusque quàm serum; inde dictum quòd à bubulo lacte ut plurimùm fiat, teste Galen. et Plin. vide et de eo Diosc. l. 2. c. 81.

Βούτυρος, ου, ὁ, herbæ species. Hesych. ex Dionysio.

Βουτύρινος, ου, ὁ, butyro factus: ut, βουτύρινον μύρον, apud Diosc. lib. 1. cap. 65.

Συντυρόω, ῶ, in caseum cogo, et condenso, coagulo. Metaphoricè hujus passivo utitur Aristoph. in Equit.

Ὑποτυρὶς, ίδος, ἡ, edulii genus, apud Athen. l. 14. quod fieri scribit melle injecto lacti, dum coagulatur: coagulato autem jam, cribello aut flabello vimineo imponi, ut serum perfluat.

ΤΥ'ΡΣΙΣ, εως, ἡ, turris: ea præsertim quæ est in mœnibus, ut vult Gal. apud Hippocr. ☞ Dicta à Tyrrhenis ipsorum inventoribus. ¶ Est etiam ambitus muri, apud Suid. ex Xenoph. in Pæd. ¶ Item propugnaculum. Hesych. ¶ Pro munitionibus aut ambitu urbis à Philostrato poni tradit Bud. ¶ Dicitur etiam τύρσος, Suid.

ΤΥΦΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, cæcus, oculis captus, orbus luminibus. Il. ζ. Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς, luminibus eum privavit, (Soph. Tr. 1120. Œdip. Tyr. sæpè.) Plut. de fortuna, ἣν τυφλὴν λοιδοροῦμεν, ὡς τυφλοὶ περιπίπτοντες αὐτῇ. Idem symp. 2. ταὐτὰ καὶ τυφλῷ δῆλα. Metaphoricè dicuntur τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, partes corporis quæ non habent oculos: apud Xen. Pæd. 3. † p. 83. b. de tergo.† Apud Architectos τυφλοὶ τοῖχοι, cæci parietes, in quibus non sunt fenestræ, quæ lumen inferant. Apud Medicos, τυφλὸν ἔντερον, dicitur intestinum à ventriculo ordine quartum: quoniam uno foramine, tanquam oculo, sit præditum. Dicitur etiam homo τυφλὸς esse rei alicujus, quam non perspicit et videt: ut apud Plutarch. in Solone, τυφλός ἐστι τοῦ μέλλοντος ὁ ἄνθρωπος. ¶ Item, qui non videtur, vix apparens, obscurus: ut, τυφλὸν κῦμα. in Epigr. Τυφλὴ πίδαξ, fons non apparens, Xen. ¶ Item, surdus, κωφός. Hesych.

Τυφλότης, ητος, ἡ, cæcitas. Plut. Aristot.

Τυφλόω, ῶ, f. ώσω, excæco, seu obcæco, oculis privo. Eurip. in Cycl. Οὖτίς με τυφλοῖ βλέφαρον. (ὄψιν τυφλώσας. Phœniss. 718.)

Τυφλόομαι, excæcor, oculis privor. Metaphoricè apud Pindar. in Olymp. τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι, futura non cernunt mentes. Apud Plat. in Tim. τούτων τυφλωθεὶς, exp. his orbatus. Dicitur et vox τυφλοῦσθαι, obscurari. Plut. symp. 8.

Τύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio seu obcæcatio. Exponitur et, cæcitas, apud Hippocr. aphor. l. 6.

Τυφλώδης, qui mutus sedet, et velut attonitus: ut Gal. apud Hippocrat. exp.

Τυφλώττω, cæcus sum, cæcutio. Metaphoricè plerumque de animo dicitur. Herodian. l. 3. Πλαυτιανὸς τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, cæcutiens nimia cupiditate. Greg. de bapt. τοῖς τυφλώττουσι τὸ ἡγεμονικὸν, quibus ratio est obcæcata. Vide et composita ex Ὄσσος, in Ὄπτομαι.

Τυφλῖναι, dicuntur serpentes cæci: quibusdam, cæciliæ. Aristot. hist. anim. lib. 8.

Τύφλη, nomen piscis, apud Athen. l. 7.

Composita.

Ἀποτυφλόω, ῶ, excæco, seu obcæco, Alex. Aphr. Plut. περὶ δυσωπίας.

Ἐκτυφλόω, ῶ, idem. Aristoph. Plut. et Eurip. (Ἐκτυφλόομαι. Æsch. Ch. 534.)

Ἐκτύφλωσις, excæcatio. [Herodot. Hist. lib. 9. Εὐήνιε, ταύτην δίκην Ἀπολλωνιῆται τῆς ἐκτυφλώσιος ἐκτίνουσί τοι &c.]

Decomp. Προσεκτυφλόω, excæco. Plut.

Ἐπιτυφλόω, ῶ, obcæco.

Ὑπότυφλος, aliquantum cæcus, lusciosus.

ΤΥ'ΦΩ. F. θύψω, fumum excito. In qua significatione dicuntur etiam τύφειν καπνὸν, Herodot. fumum excitare ad dandum signum sui adventus, οἱ ἐσβάντες τὰ πλοῖα. Dicitur etiam, τύφω καπνῷ, fumo excitato infesto: apud Aristoph. in Vesp. ¶ Item accendo, incendo, inflammo, uro. Eur. in Cyclop. Τυφέτω, καιέτω τὸν Αἴτνας μηλονόμον.

Τύφομαι, fumo infestor. Apollon. Arg. 2. λιγνυόεντι καπνῷ τυφόμεναι. Item neutraliter, fumo, fumigo: ut Esaiæ 45. λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, linum fumigans non extinguet. ¶ Item, incendor, inflammor, uror. Plut. in Solone, τυφομένην ἁδροῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα τὴν ἐρωτικὴν μνήμην καὶ χάριν, flammam incensam adulto et corroborato igne. Item neutraliter, ardeo. Exponitur etiam, marcesco seu flaccesco. Hesych.

Θύψις, εως, ἡ, ustio, crematio. Suid. et Schol. Aristoph.

Θυμάλωψ, titio, semiustus carbo: seu, titio ex igni sublatus et ambustus. Aristoph. in Acharn.

Τυφεδὼν, όνος, ἡ, accensio, inflammatio, ustio: Suid.

Τυφεδανὸς, οῦ, ὁ, epitheton decrepiti, et cujus cadaver propediem sit cremandum. Aristoph. in Vesp.

Τύφος, seu τῦφος, ου, ὁ, fumus: apud Marc. Aurel. ¶ Item jactantia, ostentatio, arrogantia, fastus, insolentia. (Æsch. S. c. Th. 667.) Luc. οὐ τὸν τῦφον ἀπομαθήσῃ καὶ γνώσῃ σεαυτόν; Plut. de deo Socr. τὸν δὲ τῦφον, ὥσπερ τινὰ καπνὸν φιλοσοφίας, εἰς τοὺς σοφιστὰς ἀποσκεδάσας. Exponitur etiam, stupor attonitus, apud Hippocr.

Τυφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, decrepitus et capularis. Apud medicos τυφώδης πυρετὸς, febris quædam continua et ardens; de qua Gal. comment. in Aphor. 42. l. 7. et Aët. l. 5. c. 82.

Τυφόω, idem quod τύφω, fumo infesto vel eneco: Hesych. ¶ Item effero et insolentem reddo. Plut. ἄνθρωπον δὲ τυφοῦσι καὶ ἀπολλύουσιν οἱ ψευδῶς καὶ παρ' ἀξίαν ἐπαινοῦντες, faciunt ut insolescat. Herodian. l. 6. τὸν δὲ Πέρσην εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων ἐτύφωσε τηλικούτων ἔργων εὐπραγία.

Τυφόομαι, οῦμαι, efferor, insolesco. Laërt. in Antisth. ἔσκωπτε Πλάτωνα ὡς τετυφωμένον. Sic et apud Luc. Item, ὁ τετυφωμένος, qui est è mente sua collocatus et attonitus. Aristot. in probl. διά τι ὁ οἶνος τετυφωμένους ποιεῖ καὶ μανικούς. Sic et apud Dem. et Plut.

Τυφὼν, ventus quidam repentinus, seu procella: vortex igne factus, seu vortex procellosus et everberans. Aristot. de mundo, τυφών ἐστι τὸ ἀστράψαν ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, ἐὰν ἄπυρον ᾖ παντελῶς. Pro eodem dicitur et τυφὼς, apud Eur. in Phœn. et Aristoph. in Ran. et Soph. in Antig. ‡418.‡

Τυφωνικὸς, οῦ, ὁ, typhonicus: ut, ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος εὐροκλύδων, ventus tempestuosus, ac typhonis quodammodo æmulus: Act. Ap. 27.

Τυφὼν, Τυφὼς, poëticè Τυφάων, Τυφαεὺς, Τυφωεὺς, et Τυφεὺς, gigas Typhon. Hom. in Bœot. Hesiod. in Theog. † 306.†

Τυφαόνιος, Typhaonius, seu Typhonius: τυφαονία πέτρα.

Composita: ac primùm ex τύφω, et τυφόω.

Ἐκτυφόω, et ἐκτύφω, in fumum redigo.

Ἐκτυφόομαι, et ἐκτύφομαι, in fumum evanesco: Diosc. l. 1.

Ἐντύφω, idem quod τύφω. Aristoph. in Vesp. καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην, ἔντυφε τὸν Σελλαρτίου, fumo infesta, et abige. Item, incendo; Chrys. in Ep. ad Ephes. Exponitur etiam, intus foveo, apud Phil. de mundo.

Ἐπιτύφω, accendo in, inflammo adversus: Suid. ex Aristoph. [Lysistr. 221. 222.]

Decomp. Συνεπιτυφόω, simul accendo. Plut.

Ὑποτύφω, suffumigo, fumum subtus excito: Plut. in Pericl. Item, succendo, ignem subjicio. Et metaph. irrito, provoco: apud Dionys. Areop. Item, paullatim uro, seu ustulo: Luc.

Composita ex τῦφος, jactantia.

Ἄτυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè fastuosus: Plut. in Alex.

Ἀτύφως, sine fastu, modestè: Idem de aud. poëm.

Ἀτυφία, animus fastus expers, simplicitas animi, humilitas. Idem in Numa, et de deo Socrat.

Ἱπποτυφία, ἡ, equina superbia, i. immensa. aut fastus, qualis est eorum qui se equis jactitant: Laërt. in Plat. Luc. de hist. scrib.

Μισότυφος, ostentationis osor. Luc.

Ὑπότυφος, aliquantùm fastuosus et elatus, seu sub quo latet jactantia et superbia: Plut. in Pericle.

ΤΩΘΑ'ΖΩ, dicteriis incesso, irrideo, mordeo opprobriis. Exponitur etiam, convitiis incesso. Aristoph. in Vesp. ἵν' αὐτὸν τωθάζω νεανικῶς. Aristot. rhet. 2. οἱ ἐπιδέξιοι τῷ τωθάσαι. Apud Theocrit. Idyll. 16. Πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον, exp. multùm me incusantes.

Τωθασμὸς, irrisio.

Τωθαστὴς, irrisor.

Τωθαστικὸς, irrisorius.

Τωθαστικῶς, irrisoriè, cum irrisione, apud Laërt. in Speusippo.

Ἐπιτωθάζω, (*comp.*) irrideo, derideo, convitior. Theodor. hist. Eccl. lib. 3. Item, effusè rideo, et cachinnor. Hippocr. ep. ad Demagetum, καὶ μάλα ἀθρόοντι ἀνεκάγχασε καὶ ἐπιτώθασε. Exponitur etiam, assentor, adulor.

[Ἐπιτωθασμός. Polyb. Hist. lib. 3. τὰ μὲν ἀγανακτῶν τὸν ἐπιτωθασμὸν τῶν ὄχλων, οὐ δυνάσεται περιορᾶν δῃουμένην τὴν χώραν· τὰ δὲ &c.]

Φιλοτωθάζω, libenter derideo: Hippocr. ep. ad Demag.

Υ.

Υ NOTA literæ quam ὑψιλὸν communiter vocant, Æoles autem ὖμ, ut tradit Eust. ¶ Ab hujus literæ figura os quoddam ad radicem linguæ situm dicitur ὑοειδὲς, à quibusdam et ὑψιλοειδές. ¶ Ab Æolibus ponit υ pro ο. ut, ὄνυμα pro ὄνομα.

Ὗ Ὗ, vox ficta ad exprimendum sonum, quem quis olfaciens edit, spiritum naribus attrahendo: ut ille apud Aristoph. in Pluto, carnes suillas olfaciens, ait, ἔνδον ἐστὶν, ὦ μιαρώτατε, Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων Ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ. Scholiastes dicit, esse etiam adverbium admirantis.

ὙΑ'ΚΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, vel ὁ, hyacinthus: nomen herbæ et floris, apud Theocr. Idyll. 10. Nicand. in Ther. Diosc. l. 4. c. 63. ¶ Delphinii etiam speciem quandam ὑάκινθον nominari, scribit idem Diosc. l. 4. c. 63. ¶ Est etiam gemma apud Luc. in Epigr. et Apocal. 21. à colore hyacinthi flori simili sic dicta. ¶ Item, lana aut fila hyacinthino colore imbuta. ὑάκινθος ἔριον. ταλάσιον ὑακίνθινον. Exodi 28.

Ὑακινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, hyacinthinus, i. hyacintho similis.

Ὑακίνθινος, ου, ὁ, hyacinthinus, purpureus, vel subniger, in modum hyacinthi. Od. ψ'. Οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

Ὑακινθὶς, sc. ὁδὸς, Athen. l. 4. via, platea hyacinthi. quales appellantur sic seu forte fortunà, seu ex instituto, ab Hyacintho aliquo, vel flore, aut mercaturâ, lanificioque in hyacinthis.

Ὑακινθίζω, hyacinthum refero, hyacinthum imitor, hyacinthino sum colore: apud Areth.

Ὑακίνθια, τὰ, festum Laconicum, nocturnis sacris celebrari solitum, in memoriam Hyacinthi pueri, ab Apolline disci jactu interempti. Ovid. Hieronym. contra Jovinian.

ὝΑΛΟΣ, sive ὕελος, ου, ἡ, vitrum. Lucian. de scrib. hist. παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου. Alex. Aphr. ὥσπερ δι' ὑέλου ἐμφαίνει τὸ εὐανθὲς τοῦ χρώματος, tanquam per vitrum repræsentat. ¶ Item crystallus; apud antiquos, ut testatur schol. Aristoph. apud eum in Nub. † 766. ubi λίθος διαφανὴς vocatur. Videatur Suidas.† (Ὕελος. Philostr. l. 3. c. 1.)

Ὑάλη, dicitur etiam pro ὕαλος, teste Hesych. et Suid: ut, τύλη, pro τύλος.

Ὑαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vitro similis, vitreus. Pro eodem dicitur et ὑελώδης.

Ὑαλόεις, εντος, ὁ, idem: unde ὑαλόεν Hesych. est λαμπρὸν, διαφανὲς, splendidum, pellucidum.

Ὑάλεος, et contractè ὑαλοῦς, è vitro confectus, vitreus: ut, ὑαλᾶ ἐκπώματα, apud Luc. de scrib. hist.

Ὑέλεος, idem: unde, ὑελοῦν ἀγγεῖον, Diosc.

Ὑάλινος, ὁ, idem: unde, ὑαλίνη θάλασσα, Apoc. 4. Dicitur et ὑέλινος: ut, ὑέλινα κάτοπτρα, apud Alex. Aphr.

Ὑαλὸς, pro iisdem. Hesych.

Ὑαλίζω, vitrum imitor colore et pelluciditate, in modum vitri sum pellucidus: apud eundem.

Ὑελίζω, idem.

Ὑαλόω, in vitrum converto.

Ὑάλωμα, τὸ, vitium in oculis equorum: apud Apsyrt. in Hippiatr.

ὙΒΛΗ, Hyble, Hybla. mons et urbs in Siciliâ; quæ postea Megara vocitata.

Ὑβλαῖον μέλι, pro melle optimo; quale fertur apud et in Hybla fuisse propter thymi copiam.

ὝΒΡΙΣ, εως, ἡ, injuria, contumelia, seu injuria contumeliosa, aut injuria simul et contumelia, injuria petulanter illata: vis illata; et consequenter, stupratio, et adulterium. Interdum exponitur etiam, insolentia, petulantia, superbia. Aristoph. in Plut. ἀλλ' οὐχ ὕβρις πολλὰ ταῦτ' ἐστί. † Xen. Pæd. p. 222. e.† Dem. in Mid. dicit, οὐκ εἶναι τῶν πάντων οὐδὲν ὕβρεως ἀφορητότερον. Dicitur, ὕβριν ὑβρίζειν. ut apud Plut. symp. sept. sap. ὕβριν πρὸς ἡμᾶς ὕβρικε, nobis fecit injuriam. Et, ὕβριν ἀνταποδιδόναι, vicissim injuriâ et contumeliâ afficere, apud eundem in polit. præc. ¶ Apud Hesiod. ὁ ὕβρις ἀνὴρ, adjectivè sumitur, pro, ὑβριστής. in Erg. καὶ ὕβριν ἀνέρα τιμήσουσιν. (Æsch. S. c. Th. 412. 508.

Pers. 810. Ag. 772. Eum. 536. Suppl. 84. 109. 496. Eurip. Med. 1368. Soph. Tr. 904. Œdip. Tyr. 793. Aristoph. R. 21. Theoc. κγ'. 14.]

Ὑβρὶς, ἴδος, avis species nocturnæ, Hesych. ex accipitrum genere, quæ dicitur acriter infestare aquilas.

Ὕβρις, ιδος, ὁ, ἡ, animal imparibus prognatum parentibus: ut, fero, et domesticâ; Parthico, et Romanâ; equo et asinâ. quæ est ὕβρις et adulterium naturæ. Porphyr. Plin.

Ὑβρίζω, f. ίσω, et Att. ιῶ, injurius sum, protervus et insolens sum, insolesco. [Eurip. Phœniss. 588.] Odyss. σ'. Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. Demosth. Olynth. 3. οὔτε Φίλιππος τοσοῦτον ὑβρίκει χρόνον. Æschyl. apud Athen. l. 15. οὐδὲν ἥσσονας Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς, non minùs erat injurius et contumeliosus. Item, injuriâ et contumeliâ afficio, petulanter injuriam infero. Il. λ'. Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Demosth. ἐὰν ἰδιώτην τινὰ ὑβρίσῃ τις. Et cum gemino accus. Xen. Pæd. 5. τοὺς μὲν ἀσθενοῦντας οἷα ὑβρίζει, τί δεῖ λέγειν; Sæpè cum præpos. εἰς, sequente vel accus. pers. ut, εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζειν, apud Aristoph. in Nub. † 1508.† vel accus. rei: ut apud Herodian. l. 4. οὐκ ἤνεγκεν ἀδελφὸν ὑβρίσαντα μόνον εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα. Significat etiam, stupro, constupro, pudicitiæ vim infero. ut apud Luc. in Solœc. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σε ὑβρίζει. ¶ Bruta etiam animantia ὑβρίζειν dicuntur, quum petulantia sunt et lasciva: ut quum taurus petulcus cornu ferit: unde ὑβρίζοντες οἱ ὄνοι, apud Herodot. † de equo. Xen. Pæd. p. 196. d.† ¶ Dicuntur et plantæ ὑβρίζειν, quum frondibus luxuriant et foliorum copiâ; unde, ὑβρίζον δένδρον, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑβρίζομαι, contumeliâ afficior. [Eurip. Phœniss. 1072.] Demosth. in Mid. ἐλέγξω δὲ πρῶτον, ὅσα αὐτὸς ὑβρίσθην. † στόλη ὑβρισμένη οὐδέν τι, exp. vestis non alieno ornatu contaminata. Xen. Pæd. l. 5. p. 56. e.†

Ὕβρισμα, τὸ, idem quod ὕβρις. Plat. in ep. Dem. ad Mid. Sic dicitur etiam, quod quis pro ludibrio habet. apud Eurip. in Orest. Ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.

Ὑβρισμὸς, idem. Athen. l. 15. ex Æschyl.

Ὑβριστὴρ, ῆρος, injuriosus, contumeliosus, insolens et protervus. Exponitur etiam, convitiator. Item stuprator.

Ὑβρίστρια, convitiatrix. Ὁμιλία ὑβρίστρια, i. στηλιτευτικὴ, oratio invectiva.

Ὑβριστὴς, οῦ, ὁ, idem cum ὑβριστήρ. Odyss. ά. Ὑβρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλον ἄνδρες ἔχουσιν. Plat. in Apol. ὑβριστὴς καὶ ἀκόλαστος. Sic et apud Aristot. Æsch. Plut. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβρισταὶ, tauri cornu ferientes, seu petulci. [Soph. Tr. 112.] † protervus, libidinosus. Aristoph. Nub. 1064. ἵππος. Xen. Pæd. p. 196. d.† ¶ Fœm. ὑβρίστις, injuriosa, contumeliosa. Etym. Et substantivè idem cum ὕβρις. Suid. ¶ Comparat. ὑβριστότερος, protervior, petulantior, insolentior. Xen. † Pæd. l. 5. p. 147. c.† ¶ Superlat. ὑβριστότατος, petulantissimus, insolentissimus: apud eund. apomn. 1. [ὑβριστότατος. Luc. Prometh. in Verb. p. 17.]

Ὑβριστικὸς, pronus ad afficiendum injuriâ et contumeliâ, qui injuriosus esse solet: interdum idem cum ὑβριστής. ut, ὑβριστικὴ ἐπιστολὴ, apud Æsch. in Ctesiph. et, ὑβριστικαὶ ἀποφάσεις, Plut. in symp. sept. sap. sententiæ contumeliosæ. † ὑβριστικόν τι, insolens quid. Xen. Pæd. p. 205. a.† ¶ Dicuntur et vites ὑβριστικαὶ, quæ luxuriare frondibus solent, nec fructum ferunt. Theophrast. de caus. pl. l. 3. ¶ At ὑβριστικὰ, τὰ, dicebatur quoddam Argivorum festum, quo mulieres insolentiùs in maritos agebant virilibus indutæ vestibus, in memoriam patriæ ab hostibus suâ virtute defensæ. Plut. in l. de virt. mul.

Ὑβριστικῶς, more τῶν ὑβριστικῶν, injuriosè, contumeliosè, insolenter, petulanter. Xen. Pæd. 6. Plut. in Erot.

Composita.

Ἀνθυβρίζω, vicissim injuriâ vel contumeliâ afficio, illatam injuriam ulciscor. Plut. in Per. [Ἀνθυβρίζομαι. Eurip. Phœniss. 629.]

Ἀνύβριστος, ὁ καὶ ἡ, nullâ injuriâ seu contumeliâ affectus, nulli injuriæ obnoxius. Phoc. ¶ Item, à quo injuriæ et contumeliæ alienæ sunt; non insolens, nec petulans: ut, ἀνύβριστος παιδιὰ, apud Plut.

Ἀφυβρίζω, injuriâ vel contumeliâ afficere desino, à petulantia et protervia desisto. Synes. ep. ad Eupt.

Ἐνυβρίζω, injurius et contumeliosus sum in; insolentiâ et petulantiâ utor in. Herodian. l. 5. τὰ σώματα παρέδοσαν σύρειν τε καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις. Idem cum dat. pers. l. 8. θελήσαντες ζῶσιν ἐνυβρίσαι.

Ἐνύβρισμα, τὸ, id in quod injuriosè et contumeliosè debacchamur: ludibrium. Plut. Joseph. Exponitur et, contumelia.

Ἐξυβρίζω, insolentiùs efferor, insolentiâ et petulantiâ modum excedo. Xenoph. Pæd. 3. δοκεῖ μέντοι μοι, τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι, καὶ εὐτυχῶντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. Apud Dionys. Areop. εἰς θείας ἀθέσμως οὐκ ἐξύβρισε δυνάμεις, exp. procul ab eo abfuit ut petulanter de divinis copiis dissereret. ¶ Dicuntur et flumina ἐξυβρίζειν, quum extra alveos erumpentia petulanter evagantur. ¶ Item plantæ, quæ nimia soli ubertate lasciviunt et luxuriant. apud Theophr. de caus. plant. l. 3. et alibi.

Ἐξύβρισις, ἡ, in segetibus dicitur ejusmodi lascivia et luxuria.

Ἐφυβρίζω, contumeliâ afficio, injurius et petulans sum adversus aliquem. Il. ί. [Eurip. Phœniss. 173.] Greg. Naz. Exponitur etiam, sugillo: Plut. [Ἐφυβρίζομαι. Eurip. Phœniss. 1603.]

Ἐφυβριστὴρ, et ἐφυβριστὴς, qui in aliquem injurius seu contumeliosus est: injurius, contumeliosus, insolens, petulans: in Epigram.

Ἐφύβριστος, contumeliosus, probrosus: ut, τυραννίδος ἐφυβρίστου, apud Herodian. l. 6.

Ἐφυβρίστως, contumeliosè, ignominiosè. Idem l. 2.

Καθυβρίζω, idem quod ἐφυβρίζω. vel, insolenter et petulanter afficio injuriis. Exponitur et, injuriâ lacesso, Plut. in Cam. πολλὰ τὴν χώραν καθυβρίσαντες. Item, insulto. Soph. in Ajace, τοῖς σοῖς ἄχεσι καθυβρίζων. [Eurip. Med. 783.] Item, ignominiâ et dedecore afficio, dedecus inuro, contumeliosum et probrosum reddo. Herodian. l. 1. καθυβρίζοντα τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μεμιασμένῳ σχήματι.

Ἐγκαθυβρίζω, insolens et contumeliosus sum in vel adversus. vel idem quod καθυβρίζω. Eurip. in Troad. [996.] οὐδ' ἦν ἱκανά σοι τὰ Μενέλεω Μέλαθρα ταῖς σαῖς ἐγκαθυβρίζειν τρυφαῖς.

Περιϋβρίζω, singulari injuriâ et contumeliâ afficio, injuriosissimus et contumeliosissimus sum in. Herodot. τὸν βασιλέα ἡμέων περιϋβρίσας ἐξέβαλε. Et simpliciter, injuriâ et contumeliâ afficio: Aristoph. in Vesp.

Περιϋβρίζομαι, singulari injuriâ afficior. Plut. Λεύκολλος ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου περιϋβρισμένος.

Προσυβρίζω, adhuc injuriâ vel ignominiâ afficio, insuper sum contumeliosus: Demosthen.

ὙΓΙΗ'Σ, ἔος, ὁ καὶ ἡ, sanus, integræ et incolumis valetudinis. Ut, ὑγιέστερος κρότωνος, proverb. apud Suid. quod dici scribit de iis, qui sunt optimæ valetudinis. Thuc. l. 3. πάλιν αὐτὸν καταστήσειν εἰς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ. (Attica contractione pro, ὑγιέα.) ¶ Item metaphor. sanus, non vitiosus, non vitiatus. Ut apud Dionys. Long. ὑγιὴς κριτής. Plat. ep. 6. φίλοι βέβαιοί τε καὶ ἦθος ἔχοντες ὑγιὲς, bonis moribus præditi. Sic passim. Οὐδὲν ὑγιὲς, apud Aristoph. Thuc. Plat. Dem. &c. ¶ Exponitur etiam, verus, syncerus. Ut Iliad. θ'. μῦθος ὑγιής. Sic apud Dem. ταύτης τοίνυν ἐπιστολῆς οὐδέν ἐστι ὑγιὲς, nihil verum et simplex, sed omnia subdola. [Eurip. Phœniss. 195.]

Ὑγιῶς, sanè. Ut, ὑγιῶς διάγειν, apud Athen. l. 2. Item metaph. rectè, sine vitio. Dem. pro cor. Philo de mund.

Ὑγίεια, ἡ, sanitas, bona valetudo. [Æsch. Ag. 1011.] Isocrat. ad Demon. τῆς ὑγιείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχομεν. Athen. l. 1. παλαιὸς οἶνος πρὸς ὑγίειαν προσφορώτερος. ¶ Pro eodem per syncopen dicitur ὑγεία, apud Luc. quod et Minervæ est epitheton, apud Pausan. in Att. et Plut. in Per. ¶ Item, ὑγεία seu ὑγίεια dicebatur maza, quæ in sacrificiis degustanda præbebatur, teste Athen. l. 3. Etym. et Hesych.

Ὑγιεινὸς, idem quod ὑγιὴς, sanus, prospera veletudine utens. Ut, ὑγιεινὰ σώματα, Aristot. eth. 3. c. 4. ¶ Item, sanitatis capax; teste Aristot. metaph. 3. ¶ Item, conferens ad sanitatem corporis vel tuendam vel recuperandam, saluber. Unde, τῶν σιτίων τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαίρειν, Isocrat. &c. ὕδασι ὑγιεινοῖς χρῆσθαι, apud Aristot. polit. 8. † στρατόπεδον. Xen. Pæd. 1. 6. 13. et ibid. χωρίον. Superlat. ὑγιεινότατος. p. 151. e.† ¶ Ὑγιεινὴ, ἡ, dicitur pars medicinæ, cui sanitatis cura incumbit. ¶ Τὸ ὑγιεινὸν, dicitur etiam, signum sanitatis.

Ὑγιεινῶς, sanè, salubriter. Plat. Polit. 9.

Ὑγιαίνω, sanus sum, rectè valeo, bona utor valetudine. † Xen. Pæd. l. 6. p. 152. a.† Luc. ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον δὲ, πλουτεῖν. ¶ Imperativus, ὑγίαινε, in salutationibus usurpatur, quum prosperam valetudinem alicui precamur, seu quum alicui salutem dicimus, tam in colloquio, quàm in epistolis. Alexis, Ὦ δέσποθ', ὑγίαιν', ὡς χρόνιος εἰλήλυθας. ¶ Pro quo imperativo et infinitivus adhibetur, in inscriptionibus præsertim epistolarum. Κέλσῳ ὑγιαίνειν. sc. λέγω, vel λέγει. Celso salutem. Sic quoque, χαίρειν, εὖ πράττειν, εὖ διάγειν. ¶ Item, ὑγιαίνω, mentis, vel, sanæ mentis, compos sum. Aristoph. Γέρων, ἀνὴρ ὢν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. [R. 165. Cum παρά. Philostr. l. 1. c. 10.] Dem. Philip. 3. μήτε νῦν, μήτ' αὖθις, ὡς ὑγιαίνοντί μοι προσέχετε τὸν νοῦν. Unde ὑγιαίνειν, exordiis epistolarum præfigi solebat, quoties saniorem mentem precabantur: et etiam interdum in colloquio per ὑγίαινε mens sana optabatur ei, qui per χαῖρε aliquem salutârat: ut apud Plut. de loquac. de Cæsare et Fulvio narratur. ¶ Significat ὑγιαίνω etiam, salubris sum: ut, γῆς ὑγιαινούσης χυμοὶ, terræ salubris succi: apud Synes. ep. 76. ¶ Item, rectè habeo. Dem. τὰ παρ' ἡμῶν ὑγιαίνει.

Ὑγίανσις, q. d. convalescentia: via ad sanitatem. Themist. in Phys. lib. 3.

Ἐξυγιαίνω, (comp.) sano, sanitati restituo: Hippocr.

Ὑγιάζω, idem. Aristot. polit. 3. ἄρνυνται τὸν μισθὸν τοὺς κάμνοντας ὑγιάσαντες, ægris sanitati restitutis. Et neutraliter, idem quod ὑγιαίνω. Xen. in Œcon. ἀμφότεροι, καὶ νέοι ὄντες, καὶ ὑγιάζοντες.

Ὑγιάζομαι, sanitati restituor, sanesco, convalesco: ut, ἕλκη ὑγιαζόμενα, apud Alex. Aphr. probl. 1.

Ὑγίασμα, medela.

[Ἐξυγιάζω. Polyb. Hist. lib. 3. παραπλησίως δὲ καὶ τῶν ἀνδρῶν, τοὺς μὲν τραυματίας ἐξυγίασε, &c.]

Ὑγιόω, idem quod ὑγιάζω et ὑγιάζομαι, Hesych.

Ὑγιηρὸς, sanus. ut, ὑγιηρὸς γόνος, apud Hippocr.

Ὑγιηρὴς, idem.

ὙΓΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, humidus, humectus, madidus. Ut apud Xen. de re equ. τὰ ὑγρὰ καὶ λεῖα τῶν σταθμῶν, stabula quæ sunt humidiora. Sic apud Hippocr. ἀνδράσι τοῖσιν ὑγροῖσι τὰς φύσιας, viris naturâ humidis. Interdum dicitur de rebus liquidis et fluidis: ut, ὑγρὸν ἔλαιον, ὑγρὸν δάκρυ, ὑγρὸν ὕδωρ, ὑγρὸν γάλα. Sic, ὑγρὰ πίσσα, apud Dioscor. Apud Plat. de legib. ὑγρὰ μέτρα, mensuræ rerum liquidarum. Fœm. gen. ὑγρὰ, seu Ionicè ὑγρὴ, interdum substantivè accipitur pro ὑγρὰ κέλευθος, (quod est apud Homer. Iliad. ά.) mare, pelagus. pro quo in plur. ὑγρὰ κέλευθα, Odyss. γ'. At Iliad. ξ'. οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν, qui me per mare et per terras ferent. † τὸ ὑγρὸν, humor. Xen. Pæd. 1. p. 8. a. et l. 8. p. 239. e.† ¶ Item metaph. tener, mollis. Ut, ὑγραὶ ἀγκάλαι, apud Eur. in Theseo, molles et teneri lacerti. [Phœniss. 1604. Apollon. Rhod. 4. 481. quibus in locis, ὑγρὸς, *sanguine madidus* significat.] ‡ Soph. Antig. 1236.‡ Apud Xen. de re equ. χαλινὸς ὑγρὸς, molle frænum: cui oppon. σκληρὸς, ibidem. ¶ Item, flexibilis et agilis. Idem ibidem: τὰ σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει. ¶ Exponitur etiam, laxus, remissus, apud eundem. ¶ Item fluxus, lubricus, apud Plut. de fortit. Rom. ☞ Fieri ab ὕω, tradit Etym.

Ὑγρῶς, humidè, liquidè, fluidè. Item molliter. Athen. l. 11. Item, flexibiliter, agiliter: unde, ὑγροτέρως, molliùs, flexibiliùs, apud Xen. de re eq.

Ὑγρότης, ητος, ἡ, humiditas, humor. Plut. de fort. Alex. Luc. de saltat. Item, flexibilitas: ut, ὑγρότης τῶν μελῶν, apud eundem Luc. de luctu. [Eurip. Phœniss. 1215.]

Ὑγραίνω, humecto, madefacio. Plat. polit. 1. οὐδὲ ξηρότητος τὸ ὑγραίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. Eurip. in Helen. βλέφαρον ὑγραίνω δάκρυσι. [Philostr. l. 1. c. 12.]

Ὕγρανσις, ἡ, humectatio: Alex. Aphr.

Ὑγρασία, ἡ, humiditas, humor, uligo: Galen. et Hippocr.

[Ὑγρώσσω, humoris aquæ plenus sum. Æsch. Ag. 1337.]

Composita.

Ἀνυγραίνω, humecto, madefacio. Item, mollio, mollifico: Plutarch. in Pomp.

Διΰγρος, humidus, uliginosus. Item, mollis, infirmus. [Διΰγρα τριπάλτων πημάτων. Sch. expl. πήματα χεόμενα καὶ πολλά. Æsch. S. c. Th. 993.]

Διυγραίνω, madefacio, madore perfundo, humecto. Hippocr. aphor. lib. 7.

Ἔνυγρος, itidem, humidus, madens. ut, ἔνυγροι τόποι, apud Dioscor. Item, in humido degens, aquatilis.

Ἔξυγρος, prorsus humidus, seu aqueus. Hippocr. de victu in morbis acut.

Ἐξυγραίνω, idem quod διϋγραίνω, apud eundem. Exponitur et, languidum reddo.

Συνεξυγραίνω, *decomp.* unà mollio seu mollifico. Plut.

Ἔφυγρος, idem quod δίϋγρος et ἔνυγρος.

Κάθυγρος, pro iisdem. Diosc. et Hippocr.

Καθυγραίνω, idem cum ἐξυγραίνω. Hippocr. aphor. l. 4. et Theophr.

Πάρυγρος, leviter humidus: vel simpl. humidus, madens. ¶ Τὸ πάρυγρον, emplastri quoddam genus, inde nominatum, quoniam initio liquidum est, sed postea consistit et durescit. vide Gal. τῶν κατὰ γένη. lib. 7.

Παρυγραίνω, aliquantùm humecto.

Προϋγραίνω, antè humecto. Hippocr. aphor. l. 4. et Theophr.

Στενυγρὸς, arctus, angustus: propriè de angustia in mari aut fluviis aut aliis locis humidis. Simonid. Μοῦνος στενυγρῇ ξυντυχὼν ἐν ἀτραπῷ, in semita seu calle angusta.

Στενυγρόω, humorum meatus constringo et sicco; coarcto locum, in quo humiditas est: testibus Gal. in lex. Hippocr. et Erotian. Exponitur et generaliter, coangusto, in arctum spatium cogo: apud eundem Gal. ibidem.

Ὕφυγρος, aliquantùm humidus, vel simpl. humidus.

ὙΔΩ, celebro, cano, dico, ὑμνῶ, ᾄδω, λέγω. Hesych. et Etym. Apud Nicand. in Alexiph. poni dicitur pro voco.

Ὑδέω, ῶ, idem. Hesych. et Etym. ‡ Apoll. Arg. ii. 530.‡ Pro eodem dicitur etiam ὑδείω, metri caussa. Callim. in hymn. in Jovem, Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο.

Ὑδέομαι, celebror, cantor, laudor. Apoll. Arg. l. 2. Καὶ τὰ μὲν ὡς ὑδέονται, i. ᾄδονται καὶ λέγονται.

Ὕδης, ου, ὁ, qui carmina pangit, vel qui carminibus laudes alicujus dicit: poëta. Hesych. Item, sapiens, intelligens, prudens: in qua significatione legitur et ὕδνης, apud eundem.

Ὕμνος, ου, ὁ, hymnus, carmen. Ut, γαμικὸς ὕμνος, apud Athen. l. 4. carmen nuptiale. Hesiod. in Erg. ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, carmina dicere. Dicitur et, ἀοιδῆς ὕμνος, Od. θ'. pro ᾠδὴ, seu ὕμνος. Interdum peculiariter dicitur carmen in honorem Dei: ut, ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, εἰς Δία, &c. Dicitur et, ὕμνος Ἀπόλλωνος, pro, εἰς Ἀπόλλωνα. apud Athen. Davidis etiam Psalmi vocantur ὕμνοι, à Philone. ¶ Item,

oraculum, χρησμὸς, Hesych. ¶ Anacreontem ὕμνος pro θρῆνος usurpasse, testatur Eust. Itidemque scholiastes Sophoclis annotat, apud Poëtas, præsertim tragicos, accipi, pro cantione lugubri. (In malam partem. Eurip. Med. 428. Æsch. Ag. 120. 1483.)

Ὑμνέω, ῶ, (et poëticè ὑμνείω,) idem quod ὕδω seu ὑδέω, carmine celebro, hyminis decanto. † Θεοὺς, deos hymnis celebrare. Xen. Pæd. p. 204. b.† Propriè de poëtis dicitur et iis qui carmina recitant. Hom. hymn. in Apoll. ¶ Item simpl. prædico, i. dico. Ut apud Plat. de rep. l. 2. πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη, uno ore prædicant seu dicunt. ¶ Item, prædico, i. celebro, decanto, laudibus celebro, laudo. Herodian. l. 1. τῶν κολάκων εἰς ἀνδρείας δόξαν αὐτὸν ὑμνούντων. Et cum duplici accus. Thuc. l. 2. ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν, quæ in urbis laudem et gloriam dixi. ¶ Item, convitior, incuso, seu accuso, carmine perstringo et diffamo, vel maledictis celebro. Eurip. in Medea, τὴν ἐμὴν ὑμνοῦσ' ἀπιστοσύνην. Sic et Sophoc. Æschyl. (Ag. 1200. 1483.) Plat. de rep. lib. 1. ¶ Item, deploro et lamentor, apud eundem Plat. et Soph. in Electra, †384.† ut exponit Schol. et Suid. (Ὑμνέομαι. Eurip. Phœniss. 395.)

[Ὑμνητέον. Plat. Epinom. ἡ γὰρ θεοὺς αὐτοὺς ταῦτα ὑμνητέον ὀρθότατα, ἃ &c.]

Ὕμνησις, ἡ, celebratio quæ fit hymnis aut carmine. Et, pro laudum decantatione, apud Greg. Naz.

Ὑμνητὴρ, ῆρος, sive ὑμνητὴς, οῦ, ὁ, celebrator, laudator: propriè, qui carmine laudes alicujus celebrat.

Ὕμνητος, celebris. Pind.

Composita ex ὕμνος, et ὑμνέω.

Ἀνυμνέω, idem quod ὑμνέω. Luc.

Βαρυΰμνων εὐαγέων, in Epigr. exp. hymnorum sanctorum. Ergò substantivè, sicut Εὔυμνος.

Ἐξυμνέω, hymnis prosequor, celebro: idem quod ὑμνέω.

Εὔυμνος, seu ἐΰυμνος, laude dignus, celebrandus. Hom. hymn. in Apoll. [19.] Πῶς γάρ σ' ὑμνήσω πάντως ἐΰυμνον ἐόντα; Substantivè pro bono hymno usurpavit Lasc.

Ἐφύμνιον, ου, τὸ, quod hymno succinitur. canticum quod post hymnum decantatur. Apoll. Rhod. Arg. 2.

Ἐφυμνέω, ῶ, decanto, celebro, apud Plat. de leg. ¶ Apud Soph. in Œdip. Tyr. † 1284 † τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, in malam partem accipitur, pro δυσφημῶν, teste Eust. vel pro ἀνοιμώζων, ut vult Schol. Apud eundem in Antig. λοίσθιον δέ σοι κακὰς Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ, idem Schol. exp. diras imprecata tibi ut liberorum tuorum occisori.

Καθυμνέω, ῶ, idem cum ἐφυμνέω.

Πολύϋμνος, multos habens hymnos, celebris. Hom. hym. in Bacch. [7. pag. 82. Ed. Barnes. Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνδε Θεαὶ πολύϋμνον ἔθρεψαν, &c. Eurip. Ion. 1074. Αἰσχύνομαι τὸν πολύϋμνον Θεὸν, &c. Aristoph. Equit. 1324. Ἀλλ' ὀλολύξατε φαινομέναις ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις Καὶ θαυμασταῖς καὶ πολυΰμνοις, &c.]

[Πολυΰμνητος. Pind. Pyth. Od. I. 33. Schol. εὐτυχὴς δὲ οὗτος ἀνὴρ καὶ πολυΰμνητος παρὰ τοῖς σοφοῖς γίνεται. Nem. Od. B. 8. ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.]

Ὑπερύμνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, laudibus super omnia evectus vel evehendus: summis laudibus celebratus vel celebrandus.

Φίλυμνος, hymnos seu carmina amans, cantus amans. [Anacr. Od. 43. Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε, &c. Vide Notam.]

ὙΔΩΡ, τὸ, (genit. ὕδατος, ab inus. ὕδας,) aqua. Interdum producitur: ut Od. ν'. θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Interdum corripitur: ut Il. ι'. φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, afferte aquam lavandis manibus. Dicitur, ὕδωρ κατὰ χειρὸς, apud Aristoph. in Vesp. aqua quæ lavandis manibus ante cibum adhibebatur. ¶ Peculiariter interdum ὕδωρ dicitur mare: ut Od. γ'. τὰς πέντε νέας κυανοπρωρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε, καὶ ὕδωρ. ¶ Ita vocatur etiam aqua pluvia. Xenoph. Hellen. 1. ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. Aristot. (de apibus,) προγινώσκουσι δὲ καὶ χειμῶνα καὶ ὕδωρ αἱ μέλιτται. Apud medicos dicitur etiam de aqua intercute: ut apud Diosc. l. 4. c. 173. καθαίρει κάτω χολὴν καὶ φλέγμα καὶ ὕδωρ, per inferna bilem, pituitam, aquasque detrahit. Sic et Aristot. in probl. ¶ Apud Proclum in Sphæra, ὕδωρ τὸ ἀπὸ ὑδροχόου, sidus est: aqua quam aquarius è suo vase effundit.

Ὕδος, τὸ, etiam dicitur poëticè pro ὕδωρ. Ut Hesiod. Erg. Γαῖαν ὕδει φύρειν, pro ὕδατι. Et Orph. in Argon. (de Acheronte fluvio;) Ἀργυροειδὲς ὕδος προρέων. ☞ Grammatici ab ὕω derivatum dicunt pleonasmo literæ δ.

Ὑδατώδης, aquosus, multum in se aquæ continens, aqueus. Theophrast. Aët. &c.

Ὑδατόεις, εντος, ὁ, idem: unde in fœm. ὑδατόεσσα ἴασπις, apud Dionys. de situ orb.

Ὑδάτινος, aqueus. in Epigr. ὑδατίνους βραχίονας, exp. brachia roscida.

Ὑδατικὸς, aquarius, ad aquam pertinens: ut, ὑδατικὸν σημεῖον, signum et indicium pluviæ futuræ. Theophr. in Prognost.

Ὑδάτιον, τὸ, aquula: seu simpliciter, aqua: et specialiter, aqua pluvia. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 4. Aristot. hist. an. l. 8.

Ὑδατὶς, ίδος, ἡ, aquula: medicis est pinguitudinis superiori palpebræ substratæ extima parte incrementum. Exponitur etiam, stilla, gutta. Hesych. et Suid.

Ὑδατόω, aquosum reddo: unde, ὑδατοῦσθαι, in humorem resolvi.

Ὑδαταίνω, aquosus fio, aquesco: vel, idem quod ὑδατόω. Gal. apud Hippocrat.

Ὑδαλέος, aquosus, aqueus: apud eundem.

Ὑδαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Ut, ὑδαρὲς ὀξύκρατον, apud eundem ad Glauc. Et, ὑδαρὴς οἶνος, vinum aqueum, et immodicè dilutum, Xen. et Athen. l. 10. Metaphoricè usurpatur pro, fluxus, infirmus; ut, ὑδαρὴς φιλία, Aristot. polit. 2. (Æsch. Ag. 807.)

Ὑδαρὸς, pro eodem. Hesych.

Ὑδαρόω, reddo aquosum seu aqueum et dilutum: unde, ὑδαρωθεὶς οἶνος, in Pand.

Ὕδερος, idem cum ὕδρωψ, aqua intercus, hydrops. Aristot. eth. 7. c. 8. Luc. in Lexiph.

Ὑδερώδης, hydropicus. Gal.

Ὑδερικὸς, idem: apud eundem ad Glauc.

Ὑδεριάω, hydropicus sum, intercutibus vitiis laboro. Diosc. l. 5.

Ὑδερίασις, aquæ intercutis, et hydropis, πάθος.

Ὑδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aquosus, humidus.

Ὑδρόεις, εντος, ὁ, idem: unde fœm. ὑδρόεσσα, et contractè ὑδροῦσσα. ¶ Hydrussæ, ab aquarum ubertate, nuncupantur duæ insulæ in mari Ægæo, Andros, et Ceos, vel Cos. Quarum meminit Plin. l. 4. c. 12. Nec non Aristot.

Ὑδρηλὸς, idem cum præcedentibus: ut, γῆ ὑδρηλὴ, apud Athen. lib. 2. (Æsch. Pers. 615. Suppl. 800.) Apud Nicand. in Ther. ὑδρηλὴ καλάμινθος, vocatur calamintha viridis vel aquatica, ad differentiam montanæ, teste ejus schol. ¶ At ὑδραλὴς, Hesych. est coluber seu serpens aquaticus. Item, mutabilis.

Ὑδρεῖον, τὸ, aquula. Item parvum vas aquarium, parva hydria. Hipp.

Ὑδρία, ἡ, vas aquarium, aqualis, hydria: ut, ὑδρία λιθίνη, apud Athen. l. 13. Idem utitur et l. 5. et 11. et alibi.

Ὑδρίαι, Athenis dicebantur situlæ et urnæ, in quas conjiciebantur calculi et sortes. Aristoph. Xen. Isocr.

Ὑδρίσκη, ἡ, parva hydria, urnula. Athen. l. 10.

Ὑδριάδες νύμφαι, nymphæ aquaticæ. Epigr. l. 4.

Ὑδραίνω, lavo, irrigo: aquâ perfundo. Exponitur et simpliciter, effundo, seu perfundo. apud Eur. in Iph. Taur. ᾧ τάσδε Χοὰς μέλλω κρατῆρά τε Τὸν φθιμένων Ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις, cui libamina ista et poculum manium effusura sum in superficie terræ; vel, quem libaminibus istis et cratere inferorum perfusura sum et irrigatura in terræ superficie.

Ὑδραίνομαι, lavor, vel lavo me. Od. δ'. Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα, &c. quum te laveris.

Ὑδρεύω, f. εύσω, aquor, aquam peto seu haurio. Od. κ'. Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ. Item, rigo, irrigo, apud Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑδρεύομαι, idem. Od. ρ'. ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, unde oppidani aquam hauriebant. Plut. symp. 9. ἐκ τοῦ Νείλου οἱ πλέοντες ὑδρεύονται. Item, rigor, irrigor. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Ὑδρευόμεναι, aquatrices, quæ aquatum eunt. Genes.

Ὕδρευμα, aquationum ratione disposita mansio. Plin. l. 6. c. 13.

Ὑδρεία, et ὕδρευσις, ἡ, aquatio, aquæ haustio. Apoll. Arg. l. 4. Plut. Symp. 8. Item, rigatio, irrigatio. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 8. et de caus. pl. l. 3. c. 24.

Ὑδρεῖον, τὸ, vas quo utimur in aquando, hydria, situla, urna. Plut. in Philopœm. Athen. l. 8. Pro eodem Ionicè dicitur ὑδρήϊον, apud Herodot.

Ὕδρος, serpens aquaticus, coluber in aquis vivens. ¶ Exponitur et, natrix, apud Aristot. Utuntur et Homer. in Bœot. et Arat. in progn. ¶ Est et sideris nomen, apud Procl. in Sphæra.

Ὕδρα, hydra; idem cum ὕδρος, serpens. Plerunque sic dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occisus; quem κύνα etiam vocat Eur. in Herc. fur.

Composita.

Ἄνυδρος, ὁ καὶ ἡ, aquâ carens, aquarum penuriâ laborans. Ut, ἄνυδρα πεδία, Geopon. l. 2. Et, ἄνυδρος γῆ vel χώρα, quæ et simpliciter ἄνυδρος dicitur, apud Athen. l. 2.

Ἀνυδρία, ἡ, aquæ penuria, aquarum inopia. Thuc. l. 3. Xen. Pæd. 8.

Ἀνυδρεύω, seu ἀνυδρεύομαι, ex fonte haurio, exhaurio.

Ἀνύδρευτος, non rigatus. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Αὔδρος, idem cum ἄνυδρος. Hesiod. Ἄργος ἄυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον.

Αὐδρία, idem quod ἀνυδρία.

Ἔνυδρος, aquas in se habens, aquis abundans, aquis irriguus: ut, ἔνυδρα πεδία, Geopon. l. 2. † Xen. Pæd. l. 8. p. 22. c.† ¶ Item in aquis degens, aquaticus: ut, ἔνυδρα ζῶα, apud Aristot. Dicitur et gemma quædam ἔνυδρος, apud Plin. l. 17. c. 11. (Eurip. Phœniss. 625. Æschyl. Ag. 1137. Aristoph. R. 249.)

Ἐνυδρὶς, seu ἔνυδρις, lutra: animal simile fibro: nunc in terra, nunc in aquis agitans. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5. Plin. l. 30. c. 3. et l. 32. c. 7.

Ἐνυδρία, aquæ copia.

Ἐνυδρόω, reddo ἔνυδρον. Hesych.

Ἐξυδατόω, in aqueam naturam converto, in aquam resolvo. unde pass. ἐξυδατοῦσθαι, aquescere, liquescere, apud Diosc. l. 1. cap. 88. et Ægin. l. 3. c. 48.

Ἐξυδάτωσις τοῦ αἵματος, corruptio sanguinis in substantiam aqueam, quando, læsâ facultate sanguificâ, (quæ est ἐξαιμάτωσις,) loco sanguinis generatur aqua.

Ἐξυδρίας ἄνεμος, ventus cum aquis pluviis erumpens. Arist. de mundo.

Ἐξυδαρόω, idem cum Ἐξυδατόω. ¶ Gazæ est tabefacio.

Ἐξυδαροῦσθαι, in aquam verti, Alex. Aphr. ἐξυδαρούμενος οἶνος, in aquam conversus. ¶ Gazæ, ἐξυδαρωθῆναι, est tabere.

Εὔυδρος, bonam habens aquam, bonis aquis riguus: vel aquis abundans, aquosus: ut, εὔυδρος γῆ, apud Herodot. et, εὔυδρος τόπος, apud Phil. de vit. M. l. 1.

Ἐφυδάτιος, aquaticus, udus.

Ἐφυδατὶς, nomen Nymphæ. Apoll.

Ἔφυδρος, et Ionicè ἔπυδρος, aquosus, aquis scatens. ἔφυδροι τόποι, apud Diosc. l. 1. c. 14. Item, aquaticus, udus, i. aquas seu pluvias afferens: ut, ἔφυδρος ζέφυρος, Od. ξ'.

Ἐφυδρία, ἡ, idem cum ἐνυδρία.

Ἐφύδωρ, Athenis dicebatur apparitor, qui clepsydras moderabatur. Poll. l. 8. Quidam tamen divisim scribere malunt, ὁ ἐφ' ὕδωρ.

Κάθυδρος, aquosus, abundans aquis. [Soph. Œd. Col. 154. κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει, &c.]

Κλεψύδρα, ἡ, clepsydra: instrumentum horologicum, in fundo habens exile foramen, per quod aqua sensim et quasi furtim distillat, unde et nomen habet. Aristoph. in Avib. Hinc οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας, qui ad clepsydram exercentur, apud Philost. in vit. Adr. Soph. ¶ Est et fontis nomen, apud Paus.

Κλεψύδριον, τὸ, parva clepsydra. Philostr. ibidem.

Λειψυδρία, aquæ defectus, seu penuria. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 16.

Λειψύδριον, τὸ, dictus fuit quidam locus Athenis ab aquarum penuria.

Μελάνυδρος, nigras effundens aquas, nigris scatens seu manans aquis: ut, κρήνης μελανύδρου, Il. π'.

Ὀλιγόϋδρος, parum aquæ habens, parum aquosus. Item, pauca aqua contentus. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7.

Ὀρσύδρα, foramen unde aqua concitato cursu desilit: ὀπὴ δι' ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὑψοῦ, Eust.

Παρυδάτιος, juxta aquam positus, juxta aquas natus vel satus.

Πάρυδρος, idem. Theophr.

Πελεσσύδραι, aquarum vortices. Hesych. (πηλὸν χρῶμα γὰρ καὶ πελιδνὴ ἐπιφάνεια ἐν ταῖς πελεσσύδραις.)

Πολύϋδρος, multis affluens aquis, multo humore abundans. Plat. de leg.

Πολυϋδρία, aquarum copia et abundantia.

Σπάνυδρος, cui raræ sunt aquæ, minimè aquosus: aquæ penuriâ laborans. Σπάνυδρα σῦκα, ficus in quibus non multum aquosi succi inest. Athen. l. 3.

Ὑπέρυδρος, supra modum aquosus. Item, distentus aquâ inter cutem collectâ. Hippocr. Exponitur etiam, qui supra aquas est.

Ὕφυδρος, qui sub aquis est, sub aquas demersus: ut, ὕφυδροι κολυμβηταὶ, apud Thucyd. Item aqua intercute laborans. Gal. in lex. Hippocrat.

Φεύγυδρος, qui fugitat aquam, aquam refugiens et reformidans. Polybius.

Φίλυδρος, aquæ amans, gaudens aquis. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 5.

Φιλυδριάω, aquas amo, aquis et locis riguis gaudeo. Hesych.

Χέλυδρος, testudo marina seu aquatica. Est et venenati serpentis nomen, qui ὕδρος aliàs nominatur, et χέρσυδρος, item δρυΐνης, apud Nic. in Ther.

Χέρσυδρος, idem ac χέλυδρος serpens: sic dictus quòd in aquis pariter et terra degat: apud eundem Nic. ibid.

ὝΘΛΟΣ, ου, ὁ, nugæ, loquacitas. idem quod φλυαρία. cum quo etiam conjungitur, apud Dem. Plat. de rep. l. 1. ὡς ἐγὼ οὐκ ἀποδέξομαι, ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς.

Ὑθλέω, nugor. Aristoph. in Nub. †781.† Ὑθλεῖς· ἄπερρε.

ΥἹΌΣ, οῦ, ὁ, filius, natus, seu gnatus. Odyss. α'. Ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος. Demosth. Philip. 3. υἱὸς ἐν πολλῇ οὐσίᾳ γεγονὼς γνήσιος. Plut. ἀγαπητὸν υἱόν. ☞ Eustath. ab ὕω deducit, διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα. Vel παρὰ τὸ φύω. Sunt enim οἱ υἱοὶ φύτευμα, planta prolesque parentum.

Υἱεὺς Atticus nominativus est, ut annotat Schol. Thuc. isque nullis usitatus. Unde gen. υἱέως, apud Thucyd. lib. 1. et Plat. ep. 7. seu υἱέος, ut scribitur apud Luc. pro quo Iones dicunt υἱῆος. Dat. υἱέϊ et υἱεῖ, Odys. ξ'. Accus. υἱέα, et Ion. υἱῆα, apud Nonn. Dual. num. τὼ υἱέε, apud Plat. in Apol. Plur. num. nom. υἱέες, Od. ι'. et Ionicè υἱῆες, apud Apoll. Arg. 2. Gen. υἱέων, Plat. Dat. υἱέσι, Apud Aristoph. in Nub. et Xen. apomn. l. 1. pro υἱεῦσι.

Υἷις, et contractè υἷς, inusitata, obliquos dant poëticos, υἷος, υἷι, υἷα, υἷε, υἷοιν, υἷες, υἷων, υἱάσι, υἷας, omnes extraordinariè contractos. Eustath. Odyss. γ'. Ἔνθ' ἄρα Νέστωρ ἧστο σὺν υἱάσι.

Υἱότης, ητος, ἡ, q. d. filiatio, filium esse, vel, filium appellari. Greg. Naz. Dion. Areop.

Υἱόω, filium facio, adopto.

Υἱώσις, adoptio.

Ὑϊκὸς, filialis.

Ὑϊκῶς, filii more.

Υἵδιον, seu υἱίδιον, filiolus. Aristoph. in Vesp. [1437.]

Υἱωνὸς, οῦ, ὁ, filii filius, nepos ex filio. Iliad. β'. Υἱέες, υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης. Sic et Od. ω'. et apud Plut. de sera num. vind. (Theoc. ιζ'. 23.)

Υἱώνη, seu potiùs υἱωνὴ, filii filia, neptis ex filio.

Υἱωνεὺς, έως, ὁ, idem cum υἱωνός. Hesych.

Υἱδοῦς, seu υἱιδεὺς, έως, ὁ, idem cum υἱωνός. Prius apud Aristot. posterius apud Isocr. in ep. ad magistratus Mitylen.

Υἱδῆ, idem cum υἱωνή. Hesych.

Ὑῒς, ἴδος, ἡ, idem apud eundem.

Υἱὴς, idem cum υἱὸς, teste Hesych. ¶ Significat etiam vitem ἀναδενδράδα, quæ arboribus juncta eas scandit, et quasi arboris, cui jungitur, filius vel filia esse videtur: apud eundem.

ὙΚΕΛΟΣ, sanus, ὑγιὴς, annotatur à quibusdam, sed absque autore.

ὙΚΗΣ, et ὕκος, ὕκκης, et ὕκκος, ου, ὁ, et ὕκη vel ὕκκη, ἡ, Athenæo piscis, quem Callim. ἱερὸν ἰχθῦν dixit, Cyrenæi verò ἐρυθρῖνον, quod ait Zenodot. Sic et Hesych. ὕκκος, ἐρυθρῖνος. At Hermippus, ὕκκην, τὴν ἰουλίδα. (Ἐριθρῖνος, aliis ἐρυθρινὸς, et ἐρύθρινος, Scapula neglexit, ut alia ὅσα κόνις.) Gaza rubellionem vertit ex Aristotel. Athenæus item δύκην, ἥτις ἡ δύκη, dictis Cyrenæis appellari testatur. fortean quasi mergus. Huic φάγρον καὶ ἥπατον esse similem affirmat.

ὙΛΑ'Ω, ῶ, F. άσω, latro. canum proprium. Odyss. π'. Οὐδ' ὕλαον προσιόντα. Ibidem, ἐπεὶ κύνες οὐχ' ὑλάουσιν. Ibidem usupatur et vox pass. ὑλᾶσθαι, pro ὑλᾶν.

Ὕλαγμα, τὸ, latratus. In Geopon. (Æsch. Ag. 1640. 1681.)

Ὑλαγμὸς, οῦ, ὁ, idem. Il. φ'. Xen. de venat.

Ὑλακτικὸς, οῦ, ὁ, qui solet latrare, pronus ad latrandum.

Ὑλακτέω, ῶ, idem quod ὑλάω. Iliad. σ'. Interdum cum accus. pro allatro, seu latratu prosequor. Isocr. τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσι. Pollux de vulpibus etiam et lupis dici ait. Dicitur etiam de homine, in modum canis latrantis vociferante. Soph. in Electra, Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ. Dicitur et cor latrare, quum palpitat. Iliad. υ'. et apud Plut. περὶ ἀδολεσχίας.

Ὑλακὴ, ἡ, latratus, idem quod ὑλαγμὸς, in Geopon.

Ὑλακόω, ῶ, idem cum ὑλάω, et ὑλακτέω. Oppian. de venat. l. 3.

Ὑλακόεις, latrativus. Oppian.

Ὑλεὺς, canis nomen, apud Xenoph.

Composita.

Ἀμφυλάω, circumlatro, seu circumallatro, oblatro undique.

Ἐξυλακτέω, ῶ, latratum emitto, vel in latratum erumpo. Plut. de aud.

Καθυλακτέω, ῶ, oblatro, latro in. Basil.

Μαψύλακτος, frustra latrans, inania deblaterans magno cum clamore. apud Plut.

Μαψυλάκας, ου, ὁ, idem.

Σκύλαξ, ακος, ὁ et ἡ, catulus. propriè catulus canis. (Soph. Tr. 1114.) ☞ Dictum enim vult Orus apud Etymon. quasi σχύλαξ, ἀπὸ τοῦ ἐπισχεῖν τὴν ὑλακήν. Hom. Odyss. μ'. Τῆς δ' ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς. Interdum dicitur de illo etiam, qui eam ætatem excessit: ut apud Xen. Pæd. 1. ὥσπερ σκύλακι γενναίῳ, ἀνακλάζοντι ὁπότε πλησιάζοι θηρίῳ. Venatici etiam canes σκύλακες nominantur, apud Plut. in lib. περὶ πολυπρ. Significat et quemvis catulum. ut, σκύλαξ ἄρκτου, Luc. et σκύλαξ γαλέης. Nicand in Ther. ¶ Item pro pisce. ¶ Et pro catena ferrea, apud Poll. ¶ Pro σκύλαξ dicitur σκύλλος, apud Etym.

Σκυλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, conveniens σκύλαξι. unde τὸ σκυλακῶδες apud Xenoph. in Pæd. mètaphoricè dicitur de puero, habente aliquid in quo σκυλακῶν naturam imitabatur. Exponitur etiam, inverecundus. Item, caninus. Et, τὸ σκυλακῶδες, frons inverecunda, impudentia: item pro blanditiis, apud eundem ibid.

Σκυλακεύω, canes admitto. ut apud Xenoph. in Cyneg. σκυλακεύειν δὲ τὰς κύνας, ἐπανιέντα τῶν πόνων τοῦ χειμῶνος. Poll. est τὰς κύνας ἐμπιπλάναι καὶ ὀχεύειν. ¶ Exponitur etiam, canes alo seu educo. Apud Strab. (de Romulo et Remo;) ὑπὸ λυκαίνης ὁραθῆναι σκυλακευομένους, à lupa educatos tanquam catulos.

Σκυλάκευμα, τὸ, pro catulo ponitur. Aristoph. Ἔῤῥε, κακὸν σκυλάκευμα, metaphoricè.

Σκυλακεία, ἡ, canum admissura. Item, canum seu catulorum educatio.

Σκυλάκιον, catellus, parvus catulus. Xen. Aristot.

Σκύλια, τὰ, caniculæ pisces. Aristot. an. l. 6. et Ælian.

Περισκυλακισμὸς, οῦ, ὁ, (*decomp.*) lustratio, seu expiatio, quæ fit τῇ σκυλάκων περιμάξει, Plut. in probl. Rom. et in Romulo, immolatione σκύλακος canis.

Προϋλακτέω, ῶ, priùs latro.

ὝΛΗ, ης, ἡ, materia seu materies. (Æsch. Ag. 506.) Aristot. pol. l. 1. ὕλη ἐστὶ τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον, subjectum et res proposita, ex qua aliquid efficitur. Plut. Symp. 8. τὸ πῦρ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἀνήφθη, μητέρα καὶ πατέρα οὖσαν ἤσθιε. ¶ Peculiariter sic vocantur ligna. Ut apud Theophr. hist. pl. l. 5. ὅλως δὲ, πρὸς ποῖα τῆς ὕλης ἑκάστη χρησίμη, καὶ ποία ναυπηγήσιμος, καὶ οἰκοδομική, πειρατέον εἰπεῖν, quæ ligna navibus, quæ item ædificiis extruendis apta sint. Iliad. ψ'. νέον ὕλην, ligna coacervabant. Sic, ὕλη αὔη, ligna arida, apud Plat. de leg. ¶ Frutices quoque stirpesque parvulæ quæ in segete nascuntur, vel herbæ quæ in frutices assurgunt, ὕλη dicuntur: apud Xenoph. in Œcon. et alibi. ¶ Sæpe sylva ὕλη nominatur. Ut Od. ι'. Ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα, virens sylva. et Il. υ'. βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη. † Hes. Th. 694.† Sic et apud Herodian. l. 7. Xen. in Cyn. Plut. &c. ¶ Etiam ea, quibus corpus alitur et vita sustentatur, ὕλη appellantur. Ut apud Herodot. ἐξ ὕλης ἀγρίης ζώοντα ἔθνεα. Sic et apud Aristot. hist. an. l. 8. ¶ Apud Plut. symp. 6. problem. 2. ὕλη dicuntur et fæces cibi concocti, vel ipsi cibi concocti. ¶ Apud Theologos verò ὕλη interdum nominantur sordes fæcesque mundanæ, quibus involuti sunt ii, qui res divinas contemnunt. Ut apud Synes. hymn. 3. δνοφερὰν ὕλας κηλῖδα φέρω. Sic et alibi passim, apud eundem, et Greg.

Ὑλήεις, εντος, ὁ, sylvosus, arboribus densus et opacus: ut, ῥίῳ ὑλήεντι, Odyss. ι'. † In fem. ὑλήεσσα. Hes. Th. 1010.†

Ὑλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem: unde, τὰ ὑλώδεα, loci sylvosi, apud Xen. in Cyn. ¶ Item qui crassæ materiæ est, fæculentus: ut, ὕδωρ ὑλῶδες apud Diosc. l. 5. c. 87.

Ὑλαῖος, ου, ὁ, sylvaticus, sylvestris: luxurians frondibus, et sylvescens. Epigr. lib. 2. Item: materialis: ut, ποῖαι ὑλαῖαι, apud Synes. de insomn.

Ὑλειώτης, ου, ὁ, sylvaticus, in sylvis degens: epith. Panis in Epigr.

Ὕλημα, τὸ, frutices et stirpes humiliores, mediæ inter arbores et herbas, propiùs tamen accedentes ad genus herbaceum. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 10. et alibi.

Ὕλις, εως, ἡ, idem quod ὕλη, Etym.

Ὑλικὸς, materialis: ut, ὑλικαὶ ἀρχαὶ, apud Plut. symp. 8. ¶ Item, crassus, mundanis sordibus inquinatus. Greg.

Ὑλάζομαι, materior, lignor, materiam seu ligna colligo aut comporto. Hesych. et Etym.

Ὑλάστρια, ἡ, lignatrix, mulier quæ ligna comportat. Etym.

Ὕλασσα, ἡ, lignatio, lignorum et virgultorum congestio. Hesych.

Ὑλίζω, defæco, fæcibus expurgo, vel, per colum transfundo defæcandi causa. Unde apud Dioscor. l. 3. c. 9. ὑλίζεται δι' ὀθονίου. Apud Cratin. ὕλιζε τὰς ῥῖνας, emunge nares. Poll. l. 2.

Ὑλιστὴρ, ῆρος, ὁ, colum, cribrum: vel saccellus, per quem aliquid transfunditur, ut à fæcibus repurgetur. Poll. l. 6. et Diosc. l. 2.

Ὑλιστήριον, et ὑλίστριον, idem. Schol. Nic.

Ὑλότης, materiæ ratio, quasi dicas materietas, ipsa materia fabricæ. Merc. Trism.

Composita.

Ἄνυλος, ὁ καὶ ἡ, sylvis carens, qui sylvosus et nemorosus non est. Theophrast. expers materiæ, è nulla constans materia, incorporeus. Hesychius.

Ἀνυλήεις, carens arboribus, carens sylvis. Strab.

Ἀφυλίζω, defæco. apud Etymol.

Διϋλάζομαι, exp. in materiem abeo: apud Plat. in Tim.

Διϋλίζω, idem quod ὑλίζω, defæco, per colum transfundo. Plut. Symp. 6. Diosc. l. 5. c. 82.

Διΰλισις, percolatio, per colum transfusio. Suid.

Διϋλιστὴρ, idem quod ὑλιστήρ.

Προδιϋλίζω, antè percolo. Diosc. l. 1. c. 94.

Ἔνυλος, materie constans, materialis. Themist. phys. l. 2.

Πρόσυλος, materiæ adhærens. Item qui rebus mundanis deditus est, carnalis.

ὙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, membrana, pellicula, tunica, seu tunicula. ‡ Apoll. Arg. iv. 1647.‡ Eust. et Athen. ἐξήλαυνόν τινες τὸν ἄργυρον εἰς ὑμένος ἰδέαν, i. λεπτότατον ἐποίουν, ὑμένος δίκην, ut ipse exp. Sic Gal. ad Glauc. ὑμένα appellat membranam seu tunicam oculi: alii ὑμένας vocant membranas quibus fœtus involvitur. ¶ Item, carmen nuptiale, carmen quod in nuptiis cantari solet. idem quod ὑμέναιος, Poll. quod vide.

Ὑμενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, membranaceus, seu, tenui membrana constans: vel, membranæ speciem gerens: ut, ὑμενώδεις δεσμοὶ, apud Aristot.

Ὑμένιος, ὁ, membranaceus, i. è membrana factus: ut, ὑμενίη περιγλωττὶς, apud Athen. lib. 1.

Ὑμένος, membranæ in modum tenuis: vel simpl. tenuis. Hesych.

Ὑμέναιος, ὁ, hymenæus: nuptiale carmen, seu quod in nuptiis sponso et sponsæ accinitur. Il. σ'. Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὕπο λαμπομενάων Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. (Soph. Œdip. Tyr. 430.) ☞ Quidam sic dici volunt, παρὰ τὸν παρθένιον ὑμένα, i. à membrana virginitatis indice, quæ primo coitu rumpitur. Alii aliunde derivant. Vide Eustath. in Il. σ'. ¶ Accipitur et pro ipsis nuptiis, teste Hesych. ¶ Item, sic dicitur ipse nuptiarum præses genius, apud Lucian. in Herodot.

Ὑμεναιόω, hymenæum canto: vel, connubio jungo. Etym.

Ἀνυμέναιος, (*comp.*) hymenæi expers, justos hymenæos non passa. Eurip. in Hec. [416. Ἄνυμφος, ἀνυμέναιος, ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν. Herc. Furens. 834. Νυκτὸς κελαίνης ἀνυμέναιε παρθένε, &c. Iph. in Taur. 856.] (Phœniss. 805.) † Soph. El. 968. ἀνυμέναια, adverbial.† [Antig. 888. Ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος, ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν. Œd. Col. 1285.]

ὙΜΗΤΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, mons Atticæ clarissimus, semperque frondens.

Ὑμήττιον μέλι, pro melle pretiosissimo; quale in Hymetto colligebatur.

ὝΝΝΟΣ, ου, ὁ, equuleus, equus parvulus, veluti nanus et pumilio in equino genere. Ejusmodi equulei à Latinis vocantur manni, et mannuli; hinni, et hinnuli. Unde, hinnire, potiùs, quàm ut cum Colum. hinni ab hinniendo denominentur. Vide schol. Aristoph. in Pace. Apud Hesych. ὕννος, exp. πῶλος ὁ ἐν τῇ γαστρὶ νοσήσας πρὶν κυηθῆναι.

Pro ὕννος scribitur et ἰννὸς, item γίννος. Quidam verò ἰννὸν sive γίννον aiunt esse partum equæ ex asino aut mulo conceptum. Arist. in fine l. 2. de gener. an. scribit, γίννους dici fœtus mulinos, asininos aut equinos, qui in ventre matris corrumpuntur, nascunturque membris depravatis ac oblæsis. Vide et l. 6. c. 24. in eodem opere. Hesych. tradit, quosdam ἰννὸν vocare mulum aut equulum qui non crescat: ipse verò esse dicit fœtum ex equo et mula aut asina. Idem Hesych. ἴννους exponit etiam παῖδας, et ἴννιν, puellam parvulam: item pupillam oculi.

Ἶνις, idem Hesych. exp. υἱὸς νέος, παῖς, βρέφος, ἀπόγονος, νήπιος.

Ὑννὴ, Hesych. est αἶξ, capra.

Ὑννὰς, eidem est capra agrestis seu fera.

ὝΠΑΙΘΑ, ex obliquo, coràm, rectà. Apoll. Argon. 2. ‡ 737.‡ κατακέκλιται ἠπείροιο Κοίλη ὕπαιθα νάπη. Hom. Il. ξ'. ὕπαιθα λιάσθη, in obliquum declinavit, sive in anteriorem partem. ☞ Ἀντὶ τοῦ, ἔμπροσθεν, καὶ ὕπαι τὸ ἰθὺ, inquit Eust. etymon exprimens.

ὝΠΑΡ, τὸ, (nomen indeclin.) visio, vera visio, quæ eventu comprobatur. (Æsch. Pr. 485.) (☞ Quasi ὕπνου ἄρσις. nimirum διὰ τὴν ἐγρήγορσιν.) Cui opponitur ὄναρ, somnium. Od. τ'. Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται. Sic et Plat. ep. 3. διὸ τὸ τότε σοι ὕβρισμα νῦν ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος γέγονεν. Et Plut. de sera num. vind. ὅσῳ τὸ ὕπαρ ἂν εἴη τοῦ ὀνείρατος ἐναργέστερον. ¶ Apud Greg. in Julian. invect. 4. καθ' ὕπαρ, per veram visionem. quod et καθύπαρ conjunctim scribitur. ¶ Interdum ὕπαρ adverbialiter usurpatur pro καθ' ὕπαρ. ut apud Plut. lib. 2. de rep. τὸ θεῖος ἁπλοῦν καὶ ἀληθὲς οὔτ' ἄλλους ἐξαπατᾷ, οὐδ' ὕπαρ, οὐδ' ὄναρ, nec vigilantes et revera cernentes, nec somniantes, decipit.

ὙΠΕ'Ρ, (et poëticè ὑπεὶρ, ut Od. ι'.) præpos. pro varia constructione varia significans.

Cum genit. super, supra. Iliad. ζ'. Στῆ δ' ἄρ ὑπὲρ κεφαλῆς, stetit autem supra caput. Plato in Tim. ὑπὲρ γῆς χάλαζα συνίσταται, supra terram grando concrescit. Luc. καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, super terram relictus amicus et superstes. Apud Thuc. lib. 2. ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου, quæ est super Ægyptum. Apud eundem, οἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως, expon. urbi imminentes. Item Σικελοὶ οἱ ὑπὲρ τῶν ἄκρων, Siculi montani. ¶ Signif. et, pro, (defensivè.) Ut, Λόγος Δημοσθένους ὑπὲρ Κτησιφῶντος. † Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 1. 4. 12.† Interdum, ὑπὲρ σοῦ, expon. nomine tuo, tuâ caussâ, in gratiam tuam, propter te. † Sic ὑπὲρ ἐμοῦ, pro me, vice mea. Aristoph. Nub. 837. ὑπέρ τινος μάχεσθαι, pro aliquo pugnare. Xen. Pæd. l. 4. p. 103. b.† Interdum vice tua; apud Isocr. Demosth. et alios. ¶ Item pro πρὸς, per. Ut Greg. ὑπὲρ Χριστοῦ δέομαι, rogo te per Christum. Sic Iliad. α'. Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο Λίσσεο, καὶ τέκεος. ¶ Item pro περὶ, de: ut apud Galen. ad Glauc. lib. 1. ὑπὲρ πασῶν γράψαι οὐκ ἐγχωρεῖ. (ὑπὲρ δουλοσύνης. Sch. ex. ὑπὲρ τοῦ μὴ εἰς δουλείαν ἀχθῆναι. Æschyl. S. c. Th. 115. Ag. 585. Eurip. Phœniss. 202. 212. 632. Poëticè ὑπείρ. Æsch. Ag. 294.)

Cum accus. ultra, trans: ut in proverbio, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Demosthen. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, supra dignitatem. ὑπὲρ λόγον, supra quàm dici potest. Ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονὼς, natus supra sexaginta annos, vel ultra, i. qui annum sexagesimum excessit; Plut. in Lycurg. Apud Luc. in Iconibus, ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχεόμενον λέγειν, aquæ modum in dicendo excedere, i. ultra clepsydræ mensuram orationem protrahere. ¶ Item, præter, vel contra, παρά. Iliad. γ'. ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν (299. Soph. Tr. 485. Theoc. κδ'. 93.) ¶ Pro κατὰ accipi putat Eust. Odyss. ι'. ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

In compositione auget: ut in ὑπεράγαν, ὑπερλίαν, max-

imè, vehementissimè. ¶ Interdum cum verbis nonnullis vim habet comparativi: ut apud Aristot. polit. l. 4. ὑπερτείνει τῷ ποιῷ, ἢ λείπεται τῷ ποσῷ, magis superat qualitate, quàm deficiat quantitate. ¶ Significat etiam, τὸ ἔξωθεν, et τὸ ἄνωθεν. ut in ὑπέρθυρον, et ὑπερῷον. ¶ Interdum vacat. ut in ὑπεραίρω.

Ὑπέρτερος, ου, ὁ, superior, præstantior major, potior. Herodian. l. 6. εἰ καὶ ἐκ τοῦ κρείττονος ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι, quamvis bello superiores fuisse viderentur. Iliad. λ'. ὑπέρτερον εὖχος. [Eurip. Med. 922. 1221. Æsch. Ch. 103. Theoc. ιβ'. 22.] ¶ Et, ὑπερτέρος ὀμφὴ, pro ὑπερτέρα, apud Nonn. ¶ Interdum cum accusat. vel dat. ejus rei quæ quis alium superat. Oppian. de venat. lib. 3. Ἄλλος δ' αὖ μέγεθος μὲν ὑπέρτερος, staturâ superat reliquos. ¶ Ὑπέρτερα κρέα, in victima dicuntur carnes exteriores, seu quæ forinsecus objacent: apud Plut. symp. 5. probl. 8. ex Odyss. γ'. ¶ Veteres Iones ὑπέρτερον dixerunt etiam juniorem, ut Eustath. annotat. Iliad. λ'.

Ὑπερτερεώτερος, idem cum ὑπέρτερος, superior: item junior. Hesych. Pro ὑπερτερώτερος, comparativ. ex comparativo.

Ὑπερτερέω, ῶ, sum superior: cum genit. apud Suid.

Ὑπερτερία, ἡ, storea. Od. ζ'.

Καθυπέρτερος, (comp.) idem quod ὑπέρτερος. [Æschyl. S. c. Th. 232. Theoc. Id. 2. 60. κδ'. 98.] Thuc. lib. 5. Xenoph. apomn. 4. Plut. in prob. Rom. et alibi. Apud Herodot. legitur κατυπέρτερος, Ionicè.

Καθυπερτερέω, ῶ, præsto, superior sum, antecello. Areth. in apoc. c. 1.

Ὑπέρτατος, supremus, summus, altissimus. Il. ψ'. ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ, altissimus in speculâ. Item pro, maximus. [Æsch. Suppl. 680.]

Comp. Καθυπέρτατος, idem.

Πανυπέρτατος, omnium supremus, omnium excelsissimus: ut, οὐρανὸς πανυπέρτατος, apud Aristot. de mundo. Item, præstantissimus.

Ὕπερθε, sive ὕπερθεν, desuper, supernè, in superiori parte, suprà: sæpe apud Homer. [Ὕπερθ' ὀμμάτων. Æsch. S. c. Th. 234. μόχθων δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν, ἢ, &c. Eurip. Med. 653. Theoc. ιε'. 24.] Τὰ ὕπερθεν, apud Xenoph. superna, superiores partes. Οἱ ὕπερθεν, superi, cœlites.

[Ἐξύπερθε. Soph. Philoct. 29. Τόδ' ἐξύπερθε, καὶ στίβου γ' οὐδεὶς τύπος.]

Comp. Ἐφύπερθε, sive ἐφύπερθεν, idem quod ὕπερθε. itidem apud Hom. In Epigr. ἐφύπερθε κεφαλῆς, supra caput.

Καθύπερθε, sive καθύπερθεν, idem quod præcedens. Od. μ'. Interdum cum genit. ut apud Nicand. in Ther. Apud Homer. Od. ό. Ὀρτυγίης καθύπερθεν, exp. trans Ortygiam.

Ὑπερτάζω, sive ὑπερτάζομαι, superficiarium sulcum produco, i. non altè impresso terræ vomere aro: apud Theophrast. histor. plant. lib. 3. cap. 4.

Ὑπέρα, ἡ, funis, quo antennarum cornua transferuntur, seu tenduntur et laxantur: apud Suid. ☞ Παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι.

Ὕπατος, dicitur per syncopen, pro ὑπέρτατος, (ut νέατος, pro νεώτατος,) summus, supremus. Iliad. ψ'. et ώ'. Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, in rogo excelsissimo. In Epigram. ὕπατον ὄρος, altissimus mons. et, ὕπατον κλέος, maximum decus. et, ὕπατος Ἀπόλλων, ibidem. Sic, ὕπατος Ζεὺς, Iliad. τ'. Et cum genitivo, ut Iliad. θ'. ὕπατε κρειόντων, summe regum. [cum Gen. Æschyl. Ag. 50. 518.] ¶ Apud musicos ὑπάτη χορδὴ, suprema chorda, quæ et simpliciter ὑπάτη dicitur: cui opponitur νήτη. Unde compos. παρυπάτη. quemadmodum et παρανήτη. Vide Martian. Capell. et Vitruv. nec non Aristot. in probl. et ante omneis Boëth. in Music. ¶ Ὕπατος accipitur etiam pro imo et profundissimo: ut Apoll. Rhod. Arg. l. 2. ἐξ ὑπάτοιο Στήθεος ἀμπνεύσας. ¶ Apud Græcos rerum Rom. Scriptores ὕπατος est consul: quòd apud consules post exactos reges summa eset potestas: Dionys. Halic. et Plutarch. in Rom. In fœm. gen. dixit Herodian. lib. 2. ὕπατος ἀρχὴ, pro ὑπατικὴ, consulatus, consulare imperium.

Ab hac signif. sunt quæ sequuntur derivata et compos.

Ὑπατικὸς, οῦ, ὁ, consularis, ad consulem pertinens. Herodian. lib. 7. et Plut. in Camillo.

Ὑπατεύω, sum consul. consulatum gero. Herodian. et Plut.

Ὑπατεύσας, vir consularis, qui consul fuit, consulatu defunctus, exconsul. quemadmodum est exquæstor, ὁ ταμιεύσας.

Ὑπατεία, ἡ, consulatus: apud eundem.

Compos. Ἀνθύπατος, ου, ὁ, proconsul: qui consulis vicem gerit. Plut. in polit. præc. Luc. in Demon.

Ἀνθυπατικὸς, proconsularis. Plut. in Probl. Rom.

Ἀνθυπατεύω, proconsulare imperium obtineo. proconsul sum, pro consule provinciam administro, sum legatus pro consule. Act. c. 18. Herodian. l. 7.

Ἀνθυπατεία, ἡ, proconsulatus, proconsulare imperium. Herodian. l. 7.

Συνύπατος, collega in consulatu, consularis Imperii particeps.

Συνυπατεύω, socius sum et collega in gerendo consulatu: apud Plut.

ὙΠΕΡΙΚΟΝ, vel ὑπερικὸν, hypericum: herba, de qua Diosc. l. 3. c. 171. Dicitur etiam ἡ ὑπέρεικος, apud Nic. in Alexiph.

ὝΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, pistillum. Hesiod. in Erg. Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν, mortarium quidem tripedale seca, pistillum verò tricubitale. Et. ὑπέρου περιστροφὴ, proverb. apud Hesych.

ὙΠΗΝΗ, ης, ἡ, barba: propriè quæ est sub mento, et malarum. licet à Gaza apud Aristot. l. 3. anim. exp. mustax. Plut. in Camillo, ἥψατο τοῦ γενείου, καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην βαθεῖαν οὖσαν. In Epigram. ἄχνος ὑπήνης, exp. malæ imberbes. [Theoc. κ'. 22.]

Ὑπηνήτης, ου, ὁ, juvenis, utpote cui ὑπήνη suboriri incipiat. Luc. de sacrif. vide Poll.

Ἀνύπηνος, ου, ὁ, (comp.) imberbis, qui non habet barbam. Suid. et Hesych.

[Σαλπιγγολογχυπηνάδης, (decomp.) hosti barbiformidandus. Aristoph. R. 997.]

ὝΠΝΟΣ, ου, ὁ, somnus. Iliad. ά. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, quum eum invadebat somnus dulcis. Iliad. ώ. οὐδέ μιν ὕπνος Ἥρει πανδαμάτωρ. Demosth. pro cor. τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἁπάντας ἔχειν. Dicitur etiam aliquis ὕπνον λαβεῖν, Plat. in symp. et pro eodem, ὕπνον αἱρεῖν, item, ὕπνον ἀωτεῖν, Od. κ'. et γ'. et Il. κ'. Dicitur, ἐν ὕπνῳ, et, καθ' ὕπνον, in somnis, per somnum, per quietem: et frequentiùs in plur. ἐν τοῖς ὕπνοις, et, κατὰ τοὺς ὕπνους, apud Athen. et Plut. ☞ Quidam deducunt παρὰ τὸ ὑποπνεῖν, (suspirare,) quòd in plerisque dormientibus, præsertim benè sanis, molliùs et submissiùs ducatur spiritus, ut vix deprehendatur. Alii παρὰ τὸ λύειν τοὺς πόνους, quasi λύπνος. nam et ab Homero vocatur λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ὕπνον τὸ μεσαμβρινὸν, Theocr. idyll. 10.

Ὑπνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, somnolentus, somniculosus. Plut. de. aud. poëm.

Ὑπνηλὸς, οῦ, ὁ, idem. Athen. l. 15.

Ὑπναλέος, ου, ὁ, idem. Nicand. in Alex.

Ὑπναλὶ dicitur esse aspidis genus, morsu somnum inducens, atque sic necans.

Ὑπνάω, sive ὑπνέω, ῶ, dormio, somnum capio.

Ὑπνητικὸς, idem cum ὑπνωτικός.

Ὑπνόω, ῶ, idem quod præcedentia. Unde, ὑπνῶσαι, dormire, et sopiri somno, apud Luc. et Xenoph. Sic et apud Greg. ἡδέως ὑπνώσεις, suaviter dormies. Item activè, somnum affero, somnum concilio: ut apud Diosc. l. 4. c. 64. (de papavere erratico;) ταύτης τὰ κεφάλια πέντε ἢ ἓξ μετ' οἴνου κυάθων τριῶν ἑψήσας πότιζε οὓς βούλῃ ὑπνῶσαι.

Ὑπνωτικὸς, somnolentus, in somnum pronus. Aristot. οἱ δὲ φλεβώδεις οὐχ' ὑπνωτικοὶ διὰ τὸ εὔροιαν τῶν πόρων. ¶ Et activè, soporificus seu soporiferus, apud Plut. symp. 3. probl. 5. Athen. l. 2. et Diosc. l. 2. de lactuca.

Ὑπνώω, idem quod ὑπνόω. poëticum et Ionicum. Od. ώ. (de virga Mercurii;) τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Ὑπνώττω, idem quod præcedens: somnum capio, dormio. Galen. [Ὑπνώσσω. φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ. Æsch. S. c. Th. 293. Eum. 124.] [Eurip. Orest. 173. Ὑπνώσσει. ΗΛ. λέγεις εὖ. Ὑπνώττω. Steph. Thes. iii. 1744. B.]

Composita.

Αἰένυπνος, ὁ καὶ ἡ, æterno perfusus somno. Item, æternos somnos afferens. Soph. in Œdip. Colon. [1648.] Pro eodem dicitur et, ἀείϋπνος, apud Schol. Soph. [Œd. C. 1648.] et Suid.

Ἄϋπνος, insomnis, somnum non capiens, vigil, pervigil. Odyss. τ'. et Lucian. Νὺξ ἄϋπνος, nox in qua somnus non capitur. Xenoph. Pæd. 2. et Il. ί. [Ἄϋπνον. i. e. τῶν μὲν ἐόντων με ἠρεμεῖν. Æschyl. S. c. Th. 212. V. Eurip. Med. 482.]

Ἀϋπνία, ἡ, insomnia, vigiliæ, pervigilatio. Plat. de leg. l. 7.

Πανάϋπνος, omnino insomnis. Oppian.

Ἄγρυπνος, idem quod ἄϋπνος, ex eoque ortum pleonasmo literarum γρ, teste Etym. ut, ἄγρυπνος ἥρως, apud Theocrit. idyll. 25. Utitur et Eurip. in Rheso, et Luc. in Terps. [Ἀγρύπνου ζῆλος. Æsch. Pr. 358.]

Ἀγρυπνία, insomnia, vigiliæ: idem cum ἀϋπνία. Xen. pæd. † l. 5. p. 131. d. † Oppian. de venat. lib. 3.

Ἀγρυπνὶς, ίδος, ἡ, festum Bacchi pernox, et insomne. Hesych.

Ἀγρυπνέω, insomnem noctem duco, vigilo, non dormio. Xenoph. Hell. 7. ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠγρύπνησαν, ἐκάθευδον μέχρι πόῤῥω τῆς ἡμέρας. † et Pæd. l. 5. 11. et l. 3. p. 77. 5. † Item, invigilo, vigili et attenta mente observo. Lucian. ἀγρυπνῶ τοῖς καιροῖς.

Ἀγρυπνητικὸς, vigilias facilè ferens, qui vigilare et insomnis esse solet. Plut.

Decomp. Διαγρυπνέω, pervigilo, insomnem noctem transigo. Ath. l. 4. [Aristoph. Ran. 962. Ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ Νυκτὸς διηγρύπνησα, &c. Equit. 277. Schol. Thesm. 100. Schol.]

Ἐπαγρυπνέω, insomnes noctes duco ob vel super. Cum dat. Luc. et Basil.

Πανάγρυπνος, omnino insomnis. Epigr.

Προσαγρυπνέω, noctem insomnem duco. Plut.

Φιλάγρυπνος, vigiliarum amans. Tryph.

Ἀφυπνόω, obdormio, obdormisco. Lucæ c. 8.

Ἀφυπνίζω, expergefacio, è somno excito. Eurip. Rheso, Ὄτρυν' ἔγχος ἀείρειν, ἀφύπνισον.

Βραχύϋπνος, brevi contentus somno, non diu dormiens. Aristot. [de Hist. Animal. lib. 4. cap. 10.]

Διϋπνίζω, idem quod ἀφυπνίζω.

Δύσυπνος, qui difficulter somnum capit, ægrè obdormiscens.

Δυσυπνέω, ægrè obdormisco, seu ægrè dormio. Plat. de leg. l. 7.

Ἐνύπνιον, τὸ, insomnium, visum, quod se dormienti obtulit è fatigatione, sermone, et curis diurnis. Plat. in Phæd. Plut. de deo Socr. Xenoph. in symp. &c. Quomodo ab ὀνείρῳ differat, vide Macrob. comm. in somn. Scip. l. 1. c. 3. ¶ Adverbialiter etiam ponitur pro, in somnis, per quietem. Il. β'. [Ἐνύπνια, τά. Æsch. Pers. 226. 518.]

[Ἐνύπνιος. ἄγαν δ' ἀληθῶς ἐνυπνίων φαντασμάτων Ὄψεις. Æsch. S. c. Th. 716.]

Ἐνυπνιάζω, insomnium video, somnio. Arist. hist. an. l. 4. ἐνυπνιάζει τῶν ζώων μάλιστα ἄνθρωπος.

Ἐνυπνιάζομαι, idem. Plut. et Act. Ap. c. 2.

Ἐνυπνιαστὴς, οῦ, ὁ, insomniator, qui videre insomnia solet. Gen. c. 37.

Ἐνυπνιώδης, insomnio similis, vanus ut insomnia. Strabo.

Ἔξυπνος, qui è somno evigilavit; expergefactus.

Ἐξυπνίζω, expergefacio. Phrynich.

Ἐξυπνόω, expergiscor. Joseph.

Ἐφυπνίδιος, qui ad somnum afferendum facit. Epigr.

Κάθυπνος, gravi seu alto oppressus somno: vel somnolentus, vehementis somni. Aristot. probl. l. 3.

Καθυπνέω, idem. Nic. in Alex.

Φίλυπνος, amans somni, somnolentus. Theocr. idyll. 18. [Aristot. de Somno. &c. καὶ τὸ ὅλον δὲ φίλυπνοι οἱ ἀδηλόφλεβοι καὶ νανώδεις καὶ μεγαλοκέφαλοι.]

ὙΠΟ', præpositio, variam habens constructionem et significationem.

Cum genit. signif. à, ab, cum verbis passivis aut neutris. Ut Isocr. παιδεύομαι ὑπ' ἐκείνου, instituor ab illo. Dem. in Mid. τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου. Sic Xen. pæd. 4. ἐκεῖνος δὲ τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν, interfectus est à vobis. † Postponitur ab Hesiod. Theog. 70. † ¶ Item, propter. ut Plut. in Per. ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτιῶν πόλεμος συμπίπτει τοῖς Ἀθηναίοις. ¶ Item, præ. Ut, δακρύειν ὑφ' ἡδονῆς, lacrymari præ voluptate. Sic, ὑπ' ἐνδείας, apud Plut. præ penuria. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 15. Sic ὑπὸ φιλοκλίας, præ parsimonia, apud Aristoph. Nub. 833. † ¶ Item per. Plut. ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἐγγίγνεται, per ipsum ne sapere quidem nobis licet. Plato, τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, plebi paucorum facultates per decreta distribuens. ¶ Item, sub. ut, ὑπὸ γῆς, sub terra, vel sub terram. ὑπὸ μάλης, sub ala. Luc. † Sic ὑπὸ Ἑλικῶνος, sub Helicone. i. e. ad pedem Heliconis. Hesiod. Theog. 23. † [Eurip. Phœniss. 534. 1442. Il. γ'. 276. Soph. Tr. 425. Subint. 781. 852. Œdip. Tyr. 1093. 1152. 1276. Æsch. Ch. 80. Suppl. 940. 1039.]

Cum dat. itidem signif. sub. Ut, τόπος ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺς, Luc. Sic apud Hesiod. in Theog. κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ, sub cavo saxo. Apud Herodot. ὑπὸ Πέρσῃσιν Αἴγυπτος, sub ditione Persarum. Sic apud Thuc. ὑπὸ Ἀθηναίοις εἰσὶν, Atheniensibus subjecti sunt, seu parent. ¶ Interdum, sub, vel in. Ut apud Hom. κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ, in sinu. Et apud Apoll. ὑπὸ φωτὶ, in nocte vel sub noctem. ¶ Item pro μετὰ, cum. Plut. in Galba, ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προῆει, cum multo lumine. ¶ Apud Apoll. Rhod. ὑπὸ κιθάρῃ πλήττω, exp. ad citharam ferio, i. ad ejus sonum. ¶ Interdum dativum pro genitivo habet. Ut Il. κ'. ὑπὸ χερσὶ δαμείς. Et Il. γ'. ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι. † Sic ᾧ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι, filio suo domari. Hesiod. Theog. 464. † Interdum et pro accusativo: ut Il. θ'. Αἱ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι Ναιετάουσι πόλιες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. [Æsch. Pers. 190. Eum. 360. Ag. 869. Eurip. Phœniss. 199. 706. 747. 1173. Instrum. Soph. Œdip. Tyr. 37. 210. Tr. 395. Il. β'. Cat. N. 221. 235. γ'. 61. ubi Subint. Particip. Theoc. θ'. 3. κδ'. 116.]

Cum accus. itidem signif. sub. Plut. in Colot. καὶ τὰ ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χεύσιν, &c. sub terra. Sic Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 13. ἐὰν ὑπὸ τὸ δέρμα γίνονται, sub cute et corio. Apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 132. a. et l. 5. 3. † τῶν ὑφ' ἑαυτὸν ἐγεμόνων, ducum quos sibi subjectos habet, sive sub sua ditione. Iliad. β'. ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, exp. εἰς, vel ἐπί. Quandoque tempus denotat. Ut, ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, apud Xen. sub finem belli. Sic, ὑπὸ κύνα, apud Aristot. an. l. 8. sub caniculum, sub exortum caniculæ. Ὑπὸ νύκτα, interdum expon. sub noctem: interdum capitur pro, κατὰ νύκτα, per noctem, de nocte, noctu, apud Hom. et Thucyd. † ὑπὸ τὰ ἐρύματα προσάγειν

προβατα, sub, subter castellum. Xen. Pæd. l. 5. p. 119. d. Sic ἐλάσαντας ὑπὸ τὴν σκοπὴν, sub speculam usque. l. 6. p. 165. c.† (ὑπὸ πτόλιν. Æschyl. S. c. Th. 567. Ag. 995. Ch. 270. Suppl. 603. 730. *Sub.* Il. δ'. 279.)

In compositione interdum signif. sub. ut in ὑπάγω, ὑπέχω, ὑπακούω. ¶ Interdum minuit. ut in ὑπέρυθρος, et ὑπόλευκος. ¶ Interdum indicat, aliquid sensim, simulque cum aliqua fraude fieri: ut in ὑπέρχομαι, et ὑπάγομαι. ¶ Nonnunquam idem valet quod πρό. ut in ὑπογραμμὸς, ὑποδεικνύω, ὑφηγοῦμαι. ¶ Interdum pro παρὰ ponitur. ut in ὑποφέρω, pro παραφέρω. ¶ Item pro ἀνά. ut in ὑποτροπὴ, et ὑποτροπιάζειν. ¶ Interdum vacat: ut in ὑπολείπω, ὑποκάτω, ὑπάνω. ¶ Apud poëtas interdum posteriorem syllabam mutat in eam literam, à qua simplex incipit: ut in ὑββάλλω, pro ὑποββάλλω.

Ὑπαὶ poëticè pro ὑπὸ, ut παραὶ pro παρά. Il. β'. ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης. Apud eundem, ὑπαὶ νεφέων, pro ὑπὸ τὰ νέφη. Apud Aristoph. in Achar. ὑπαὶ πτερύγων, schol. exp. μετὰ πτερύγων. (Æschyl. Ag. 901. 953. 800. Ch. 613. in Composit.)

ὙΠΟΛΑἸΣ, aviculа, quæ Latinis curruca dicitur, et ex ovis cuculi in nido suo positis exclusos pullos pro suis alit. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 24. οὐδὲ ἦν γένεσις τοῦ κόκκυγος, εἰ μὴ ἦν ὑπολαΐς. Vocatur etiam Ὑπολλαῒς, et Ἐπιλαΐς.

ὝΠΤΙΟΣ, ου, ὁ, supinus, resupinus, in dorsum versus. (Soph. Œdip. Tyr. 831.) Od. σ'. πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι. Athen. l. 6. ὥσθ' ὑπτίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν. Apud Luc. in Timon. στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, resupinam, i. retrorsum vergentem. ¶ Apud Suid. χεῖρες ὕπτιαι dicuntur passæ manus seu supinæ. ¶ Idem annotat, ὕπτιον ὕπνον, in Epigr. dici τὸ ἄπρακτον. ¶ Τὰ ὕπτια interdum dicuntur plana: ut, ὕπτια πεδία, apud eundem. ¶ Interdum excelsa: apud eundem. ¶ Interdum partes inferiores. Ut apud Theophr. τὰ ὕπτια ποωδέστερα καὶ λειότερα. Plin. exp. foliorum pars inferior à terra herbido viret colore. ☞ Dici ὕπτιος quasi ὄπτιος, eò quòd τὰ ὕπτια εὐθεώρητα sint, scribit Etymol.

Ὑπτίως, supinè.

Ὑπτιότης, ητος, ἡ, supinitas. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Ὑπτιόω, ῶ, f. ώσω, supino, resupino: unde, ὑπτιοῦσθαι, supinari, resupinari: apud Diosc. l. 4. et Galen. (Ὑπτιοῦμαι. Æsch. Pers. 418.)

Ὑπτιάζω, supinus sum: vel supinor, supinus relabor. Herodian. l. 1. ὑπὸ δ' ἀσθενείας καὶ ἀθυμίας αὖθις ὑπτιάζειν. Item, supinus sum, resupinus ac negligens, negligenter ago. Idem l. 2. ὑπτίαζε πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, ignaviter sese habebat ac supinè.

Ὑπτίασμα, τὸ, supinatio, resupinatio. Apud Æschyl. in Prometh. γυναικομίμοις ὑπτιάσμασι χερῶν, exp. supina manuum inflexione. (Ag. 1293.)

Ὑπτιασμὸς, idem. Luc. de saltat.

[Ὑπτιαστέον. Xenoph. περὶ Ἱππ. §. 8. καὶ ἑαυτὸν ὑπτιαστέον, &c.]

Composita.

Ἐξυπτιάζω, idem quod ὑπτιάζω. Arist. hist. an. lib. 2. τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζοντα ἔχουσι μᾶλλον, magis resupina cornua habent et retroflexa. Ex activè, resupino, supino. ut apud Luc. σεμνῶς προβαίνων καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτόν. (V. Æschyl S. c. Th. 583. pro ἀναπτύσσω, ἐτυμολογῶ.)

Ἐξυπτιάζομαι, resupinor, supinor. Athen. l. 1. οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν.

Ὑπερύπτιος, supra modum supinus.

ὝΡΟΝ, τὸ, examen apum. Hesych.

Ὕριον, favus. Idem.

ὙΡΧΗ', ῆς, ἡ, Hesychio est ἡ χοῖρος, porcus fœmina. ☞ Κατ' ὀνοματοποιΐαν sic dicta, à grunnitu singulari, quem porca mater præ aliis suibus edit.

Ὕρχη verò est instrumentum, in quo nautæ onera bajulant; eidem. ¶ Apud Aristoph. in Vesp. τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν Ὕρχας οἴνου, Pollux dicit, esse vocem Æolicam, quæ significet τὸ προσεοικὸς τῷ βίκῳ κεράμιον. At schol. dicit, ὕρχας esse vasa fictilia, quibus salsamenta imponuntur. Quidquid sic, duas ansas habet, seu ut unus brachia immittens humeris gestet, seu duo manibus, aut vectem trajicientes.

ὝΣΓΙΝΟΝ, ου, τὸ, hysginum: plantæ genus, quo color tingitur coccineo similis. Hesych. esse ait βάμμα τι. Vide Plin. l. 35. c. 6. Legitur et ὕσγη, apud Suidam, herbæ genus esse dicentem.

Ὑσγινόεις, εντος, ὁ, ad hysginum pertinens.

ὙΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, verutum missile, ut Lasc. exp. apud Polyb. ¶ Alii exp. pilum: ut apud Plut. in Mario, ἐξακοντίζειν τοὺς ὑσσούς. Et in Pompeio, ἐκβολαὶ ὑσσῶν, pilorum vel telorum jactus. ¶ Quidam interpr. etiam, gessum, vel gæsum; quasi hac Latina voce inde sumpta. ¶ Quidquid est, missile est.

Ὑσσωτὸς, verutus, a, um, quæ veru, mucronem, præfixum habent.

ὝΣΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, posterior: nonnunquam serior: interdum et, sequens, secundus, posterus.† Cum gen. Xen. Pæd. l. 5. p. 131. c.† Plut. symp. 8. κυριώτερα τὰ ὕστερα νομίζεται καὶ βεβαιότερα τῶν πρώτων. Æsch. in Ctesiph. τὰς συμμαχίας ὑστέρας ποιεῖσθαι μετὰ τὰς εὐεργεσίας, secundo loco inire belli societates. Ὕστερος ἐλθεῖν dicitur, qui serior venit et post alios. Il. σ'. et apud Aristoph. in Vesp. Ὕστερόν τι ποιεῖν τινὶ, vel ὕστερον τίθεσθαι τινὸς, posthabere alii, postponere aliquid alicui: apud Plut. in Demetr. Item, qui se alicui submittit, ὕστερόν τινος ἑαυτὸν τιθέναι dicitur. Ut apud eundem in Fab. ὕστερον αὐτὸν τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος τίθησι, legi et consuli se submittit. Sic apud Æschin. μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος, πολιτεύου, subjice te legibus, et iis sis secundus. Interdum ὕστερος dicitur secundus, inferior: seu posthabendus. Ut, γένει ὕστερος, ætate inferior, Il. γ'. Thuc. l. 1. οὐδενὸς ὕστεροι γνώμῃ φανῆναι. Item, proximus, futurus, proximè, venturus. Ut, ὕστερος σύλλογος, proximum concilium. et, ὑστέρᾳ Ὀλυμπιάδι, proxima Olympiade. Sic, ὑστέρῳ χρόνῳ, futuro tempore, postea, apud Plut. in amat. narr. Pro quo dicitur etiam, ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ, apud Thucyd. At, ἐς ὕστερον, absolute, pro, in posterum tempus. Plat. ep. 7. ¶ Ὕστερον πρότερον. Vid. Πρωθύστερος in compos. (V. Eurip. Phœniss. 142. ὑστέραισιν ἡμέραις. Æschyl. Ag. 1675. Theoc. ιγ'. 67.)

Ὕστερον, adverbialiter, signif. pòst, postea, posteriore loco, deinde: nonnunquam et, seriùs, tardiùs: Item deinceps, posthac. Interdum cum genit. ut apud Xen. ὕστερον τῶν ἱππέων, post equites. Herod. ὕστερον τουτέων, post ea tempora. Interdum cum dativo tempus denotante. Isocr. in Æginet. πένθ' ἡμέραις ὕστερον, quinque diebus pòst. Demosthen. οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον ἐξέπεμψεν. Pro quo, omisso substant. χρόνῳ, Plutarch. in Pers. dixit, ὀλίγῳ δ' ὕστερον. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 132. c. Xen. Pæd. 1. 6. 19. πρῶτον καὶ ὕστερον. Hesiod. Th. 34.† Aliquando cum articulo ponitur. ut, οἱ ὕστερον, posteri, apud Herodian. lib. 4. et, τῷ ὕστερον ἔτει, postero anno. Aristot. histor. an. lib. 5.

Ὕστερον, τὸ, seu ὕστερα, τὰ, secundæ, χόριον, vel χορίον, et omnia quæ editum in lucem infantem cum amnio statim sequuntur, apud Dioscorid.

Ὑστέρα, (fœm. gen.) dicitur, pro, ὑστέρα ἡμέρα, sequens dies: ut apud Plut. in l. de fort. Rom. ¶ At, ὑστέρα δεκάτη, vicesima prima, vel vicesima secunda mensis dies, in calendario Romano. In Græco calendario ὑστέρα δεκάτη, est dies trigesimus. Ὑστέρα δεκὰς τοῦ μηνὸς, sunt omnes reliqui post vigesimum dies.

Ὑστέραν Medici et Physici vocant vulvam, uterum, matricem, quòd extremum locum inter viscera obtineat, si non exactè, at saltem κατὰ πλάτος. Soran. περὶ μήτρας. et Poll. l. 2. Hinc

Ὑστερικὸς, ad vulvam pertinens: ut, ὑστερικοὶ πόροι, apud Aristotel. hist. an. l. 6.

Ὑστερικῶς, ut, ὑστερικῶς πνιγόμεναι γυναῖκες, fœminæ quæ obnoxiæ sunt vulvæ suffocationi, apud Diosc. l. 2. c. 10.

Ὑστεραῖος, idem quod ὕστερος. unde, ὑστεραία, s. ἡμέρα, postera dies. † Xen. Pæd. 1. 2. 11. et 1. 4. 16.† Plat. ep. 7. ἔφην εἰς ὑστεραίαν ἀπαγγελεῖν, dixi me postridie renuntiaturum. Item, qui fit τῇ ὑστεραίᾳ. ut, ὑστεραία προσβολὴ, secunda oppugnatio, apud Xen. Hell. 2.

Ὑστερέω, sum ὕστερος, posterior sum. Plut. ἡ ἀποικία τῶν Ἰώνων ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα, sexaginta annis est posterior. Item, tardiùs venio seu adsum: seriùs advenio. Ut in Axioch. τοῦ ζεύγους ὑστερήσαντος, ὑποδύντες αὐτοὶ, διήνεγκαν αὐτὴν εἰς τὸν νεώ. Et apud Arist. ὑστέρησαν τῆς μάχης ἡμέρᾳ μιᾷ, tardiùs ad pugnam uno die venêre, i. postridie quàm pugnatum est. Item, frustror, non assequor: utpote qui in captando, vel persequendo fuerim negligentior: ut, ὑστερεῖν τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων. apud Isocr. Item, deficior, non habeo, deest mihi. Lucæ 22. μή τινος ὑστερήσατε; Sic et in ep. ad Cor. 1. c. 12. Dicitur et res aliqua ὑστερεῖν, qua destituimur et caremus: ut Joan. c. 2. ὑστερήσαντος οἴνου. (Eurip. Phœniss. 938. 1241.)

Ὑστεροῦμαι, propriè significare dicitur, in cursu linquor, et posterior fio. Plerunque tamen (sicut ὑστερέω) exp. destituor, egeo, inopiam patior. Idque absolutè interdum, ut Lucæ c. 15. Interdum cum genitiv. ut apud Basil. ὅσοι ὑστερεῖσθε ἄρτων, ἔλθετε πρός με. Et cum præp. ἐν, sequente dat. 1 ep. ad Cor. c. 1.

Ὑστέρημα, τὸ, partes posteriores: ejus propriè qui in cursu deficit et vincitur. Item, defectus, inopia, penuria, 1 epist. ad Thessal. c. 3. et alibi sæpius in Nov. Test.

Ὑστέρησις, penuria, inopia, egestas. Marci 12.

Ὑστερητικὸς, qui solet ὑστερεῖν, et tardiùs accedere. Apud medicos, ὑστερητικὸς τύπος, in morbo, retardatio accessionis, vel remissionis. Gal.

Ὑστερίζω, f. ίσω, idem cum ὑστερέω, sum posterior. † Xen. Pæd. p. 194. c. et l. 8. p. 226. c.† Item, tardo, cunctor, serior venio. Thuc. l. 8. ὑστερίσαντες οὐ πολλῷ. Demosth. τοῖς τοῦ πολέμου καιροῖς ἀκολουθεῖν, καὶ μηδενὸς ὑστερίζειν, nulla re tardiorem venire, i. nullam rem cunctando prætermittere. ¶ Item, destituor, deficior. Isocr. in Evag. ὑστερίζω τῆς ἀκμῆς τοῦ ἐμαυτοῦ, vires me deficiunt. Item, inferior sum, superor, vincor. Xen. κατῤῥαθυμήσαντες ὑστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων. † Κραυγῇ οὐδὲν ὑστερίζουσα τοῦ λαγῶ. Xen. Pæd. 1. 6. 35. V. Steph. in Thesauro suo.†

Ὕστατος, (factum tanquam ex ὑστερώτατος,) postremus, ultimus. Il. λ'. τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν; Aristoph. in Ran. ἐν τοῖς ὑστάτοις φράσω, postremo loco dicam. † Xen. Pæd. l. 2. 45. d.†

Ὕστατον, et ὕστατα, adverbialiter usurpantur, pro, postremùm, ultimò. Lucian. ἡμεῖς μὲν οὖν, τὸ ὕστατον προσειπόντες ἀλλήλους, ἐμένομεν. Il. ά. νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Sic et alibi apud Hom.

Ὑστάτιος, idem quod ὕστατος. Il. ό, ὑστατίῃσι βόεσσι Αἰὲν ὁμοστιχάει.

Ὑστάτιον, idem cum ὕστατον. ut Od. θ'. Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;

Composita.

Ἀφυστερέω, destituor, defraudor.

Ἀφυστερίζω, seriùs venio, tardo, moror.

Ἐφυστερίζω, posterior sum vel fio. Thuc. l. 3.

Καθυστερέω, posterior sum: item, tardiùs et seriùs venio. Polyb. l. 16. Plut. in symp. sept. sap. Et cum dat. apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. Item, cedo, et inferior sum: cum genit. apud Strab. et Luc.

Καθυστερίζω, itidem tardo, moror. Eccles. c. 16.

(Μεθύστερον. i. e. μετὰ τοῦτο. Æsch. Ag. 435. Pers. 207. Soph. Tr. 712. Ph. 1133. Μεθύστεροι, posteri. Æsch. S. c. Th. 587.)

Πανύστατος, omnium postremus seu ultimus.

Πανύστατον, et πανύστατα, adv. omnium postremo loco: apud Soph. in Ajace, [873. Πανύστατον. Schol. ἀντὶ τοῦ ὕστατον. τῶν ποιητῶν ἐστι τὸ προστιθέναι τοῖς ὑπερθετικοῖς ἑτέρας ἐπιτάσεις, οἷον ὕστατον, πανύστατον· ἄριστον, πανάριστον. Huic Exemplo addas, Trachin. 887.] et Eurip. in Hec. [611. Ὡς παῖδα λούτροις τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν — Λούσω. Med. 1041. Elect. 157. Aristoph. Acharn. 1183.]

Πανυστάτιον, idem quod ὕστατον, postremò, ultimò. Callim.

Πρωθύστερος, præposterus. Apud gramm. et rhetores πρωθύστερον est, quando τὸ ὕστερον memoratur πρότερον, antè, quàm τὸ πρῶτον, et τὸ πρότερον subjicitur τῷ ὑστέρῳ, posteriore loco, vel ὕστερον. Quod fieri dicitur Ὁμηρικῶς, eo quòd Homero frequens sit hujus schematis usus, τὸ ὕστερον πρότερον memorando.

ὙΦΑ'Ω, ῶ, Ionicè ὑφόω, texo. Odyss. ή. Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι, καὶ ἠλάκατα στρωφῶσι.

Ὑφὴ, ἡ, textura, textus. Athen. l. 2. Plat. de leg. l. 12. (Pl. Æsch. Ag. 958.)

Ὕφος, εος, τὸ, textile, id quod textum est, tela. Dioscor. l. 2. c. 68. Interdum pro sindone accipitur, aut pro velo: ut apud Joseph. Apud Athen. l. 3. περιπετάσματα appellantur ὕφη.

Ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo, ordior. Il. γ'. τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ, ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε. Sic et Il. ζ'. et Od. β'. Metaphorica sunt, μύθους ὑφαίνειν, et μήδεα ὑφαίνειν. Il. γ'. item, ὑφαίνειν δόλον, texere fraudes seu dolos, Il. ζ'. † μῆτιν. Hesiod. Asp. 28.†

Ὕφασμα, τὸ, idem quod ὕφος, Euripid. in Ione, πολλὰ παρθένων ὑφάσματα. (Æsch. Ag. 1501. 1525. Ch. 1015.) Interdum accipitur pro panno, et nonnunquam pro veste: ut apud Herodian. l. 5. et 4. Plut. de orac. Pyth. Interdum sic dicitur ipse textus: ut apud Phil. de v. M. l. 3.

Ὕφανσις, εως, ἡ, textura, textus. Poll. l. 7.

Ὑφάντης, ου, ὁ, textor. Plat. de rep. l. 2. Aristot. polit. 1.

Ὑφαντικὸς, ad textorem pertinens, textorius. Poll. l. 7. Et, ὑφαντικὴ, s. τέχνη, ars texendi, ars textoria. Aristot. pol. l. 1. c. 5.

Ὑφαντικῶς, more textorum. Poll. ibidem.

Ὑφαντὸς, textus, seu textilis: ut, ὑφαντὰ εἵματα, Od. μ'. et, ἐσθῆτα ὑφαντὴν, Odyss. ν'. (Soph. Tr. 1069. Æschyl. Ag. 1589.)

Ὑφὰς, άδος, ἡ, Polluci l. 10. est πλεκτὸν ἀγγεῖον, quo sacra feruntur.

Ὕφα, idem quod ὕφασμα, teste Suid. † Indeclinabile, Vossius in Grammatica Græca. p. 16.†

Composita.

Ἀραχνοϋφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ab aranea contextus.

Ἄργυφος, ὁ καὶ ἡ, ex alba textura constans. Et simpliciter, albus: ut, ὄϊν ἄργυφον, Il. ω'. Et quam alii ὄϊν dicunt ἀργυρόν.

Ἀργύφεος, idem: ut, ἀργύφεον φᾶρος, Odyss. έ. Metaph. ἀργύφεον σπέος, Iliad. σ'. † et ἀργυρέη ἐσθὴς, alba vestis. Hes. Th. 574.† ‡ Apoll. Arg. iv. 475.‡

Διϋφαίνω, pertexo: vel intertexo.

Ἐνυφαίνω, intexo. Athen. l. 12.

(Ἐνύφαντος. Theoc. ιέ. 83.)

Ἐξυφαίνω, pertexo, contexo: seu texendo absolvo et conficio. In Batrachom. Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα. Exponitur etiam, compono, struo: apud Greg. loquentem de ape.

Ἐξύφασμα, idem quod ὕφασμα, textum, tela. ut, ἐξύφασμα κερκίδος, apud Eurip. in Elect. [539.]

Εὐϋφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene textus : scitè et eleganter textus : ut, εὐϋφέα λαίφεα, in Epigr. (Soph. Tr. 611.)

Εὐΰφαντος, idem.

Ἐφυφὴ, id quod stamini intexitur, trama, subtegmen. Plat. de leg. lib. 3.

Ἐφυφαίνω, idem quod ἐνυφαίνω : seu inter texendum ingero. Et pro simplici ὑφαίνω, apud Oppian. de venat. l. 3.

Καθυφαίνω, exp. intexo.

Decomp. Συγκαθυφαίνω, simul intexo. Esai.

Κροκύφαντος, peplus seu velum ex trama textum : τὸ διὰ κρόκης ὑφαινόμενον, Etym. Eustathio idem est cum κεκρύφαλος.

Λεπτοϋφὴς, subtiliter et tenuiter contextus. Lucian.

Λευκοϋφὴς, idem cum ἄργυφος seu ἀργύφεος. Eust.

Παρυφάω, attexo.

Παρυφὴ, ἡ, id quod telæ seu textili attextum est, veluti sunt virgæ aureæ, purpuræ, candidæ, &c. Plut. in Lac. instit. σακκοφόρον ἀπῖλον, διότι παρυφὴν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλε.

Παρυφὴς, έος, et πάρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, (adject.) ἔχων παρυφὰς, vel παρύφους; (subst.) i. τὰς ἐν τοῖς χιτῶσι πορφυρᾶς ῥάβδους. Poll. l. 7. c. 14. Χιτὼν πάρυφος, vel παρυφὴς, virgatum sagulum.

Πάρυφος, ου, ὁ, (subst.) idem quod παρυφή. ¶ Adject. verò est idem quod παρυφής.

Παρυφαίνω, idem quod παρυφάω, apud eundem ibidem. Apud Xen. pæd. 5. παρυφασμένα ὅπλα, exp. obtenta arma.

Decomp. Εὐπάρυφος, cujus vestis insignem pulchrumque limbum attextum habet. Luc. in somn. Dicitur et vestis εὐπάρυφος, eleganti limbo prætexta : apud Herodian. l. 1.

Λευκοπάρυφος, cujus vestis candido limbo prætexta est. Plut. in Apophthegm.

Φοινικοπάρυφος, puniceo limbo prætextam vestem gerens.

Χρυσοπάρυφος, aureum limbum in sua veste gestans.

Προσυφαίνω, attexo. Plat. in Tim.

Σακχυφάντης, saccorum textor. Dem. in Olympiodor.

Συνυφάω, contexo.

Συνυφὴ, contextus, contextio, Plat. de leg. l. 5. tela. idem quod ὑφή.

Συνυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, contextus. Aristot. hist. an. l. 9. c. 37.

Συνυφαίνω, idem quod συνυφάω. Vel, attexo. Unde metaph. apud Phil. de mund. τούτου δὴ προομολογηθέντος, ἀκόλουθον ἂν εἴη συνυφαίνειν τὰ ἁρμόζοντα. Sic et apud Luc. de scrib. hist.

Ταναϋφὴς, in longum textus. Suid.

(Τρίχυφος, ex pilis textus. Pherecrates.)

Τυλυφάντης, qui culcitras texit, culcitrarum et lodicum artifex. Poll. l. 7. ex Hyper.

Χρυσοϋφὴς, ex auro textus : vel auro intextus, seu intertextus. Athen. lib. 10.

ὝΦΕΑΡ, αρος, τὸ, visci genus, quod in abiete et larice nascitur. Theophr. de caus. pl. l. 16. c. 23. Plin. l. 17. c. ult. Idem Theophr. hyphear tribuit ilici, l. 3. de hist. pl. c. 16.

ὝΨΟΣ, εος, τὸ, altitudo, celsitudo, sublimitas : interdum et cacumen, fastigium, vertex. Thuc. l. 1. σαφῶς κατηγορούντων, ὅτι τειχίζεται, καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει. Plut. de sera num. vind. κατενεχθεὶς ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον, ex cacumine quodam. Metaphoricè apud Herodian. lib. 2. οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων, nihil verbis extollens. Sic et apud Aristot. de mund. et Luc. in Hermot. (Eurip. Phœniss. 361. ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος. Æsch. Ag. 1385.) ☞ Etymol. dici vult quàsi ὄψος, ab ὄπτομαι, ut sit ἀφ' οὗ ἔστιν ὁρᾶν, unde patet prospectus.

Ὑψηλὸς, οῦ, ὁ, altus, excelsus, sublimis : ut, πύργοι ὑψηλοὶ, Il. ή. (Æsch. Ag. 906.) Metaphoricè Luc. in Hermot. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, sublimia affectas animo. Sic apud Dion. Longin. οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ τῇ φύσει. Dicitur, ἀφ' ὑψηλοῦ, sc. τόπου, ex alto, è loco excelso : apud Luc. de scrib. histor.

Ὑψηλῶς, altè, excelsè, sublimiter.

Ὑψόθεν, ex alto, desuper. Il. ύ. Cum genit. signif. super : ut apud Apoll. Arg. 2. ὑψόθεν ἀκτῆς.

Ὑψόθι, in alto, in sublimi. Iliad. ρ'. Item, super, cum genit : ut, ὑψόθι γαστρὸς, Epigram. l. 1. Significat etiam, altè, in altum : apud Apoll. Arg. l. 2.

Ὑψόσε, in altum, in sublime. Od. μ'. χεῖρας Ὑψόσ' ἀειρόμενος.

Ὑψοῦ, altè, in alto. Il. ά. et Soph.

Ὕψι, idem. Il. ξ'. et ύ. Hesiod. in Erg.

Ὑψιτὸς, idem cum ὑψηλός. Hesych.

Ὑψίτερος, altior : ut, δρύες ὑψίτεραι, apud Theocr. idyll. 8.

Ὕψιστος, altissimus, excelsissimus. Hac voce sæpe intelligitur Deus in sacr. lit. ut Act. 7. Lucæ 1. et alibi.

Ὑψιστάριος αἵρεσις dicitur τῶν τὸν Ὕψιστον σεβόντων. Hesych. et Suid.

Ὑψόω, in altum tollo, exalto, extollo. in Batrach. Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας. Luc. 14. ὅστις ὑψώσῃ ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται. Item, perficio, absolvo : metaphora ab ædificiis sumpta, quæ tum demum perfecta sunt, quum ad fastigium sunt perducta. Joseph. πρὶν ὑψῶσαι τὸ ἔργον, ἔφθη τελευτήσας. Exponitur etiam, ὑψηλὸν κηρύττω. Suid. ex Psalm. David.

Ὕψωμα, exaltatio, elevatio : ut, ὑψώματα τῶν ἀστέρων, apud Plut. Item, altitudo. Rom. 8. Expon. et, cacumen, summitas. Phocyl.

Ὕψωσις, exaltatio, elevatio. Suid.

Composita.

Ἀνυψόω, idem quod ὑψόω. Epigr. l. 4.

Ἐξυψόω, extollo. Eccles.

Ἰσοϋψὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui paris est altitudinis, æquè altus.

Ἰσοψὴς, idem quod ἰσοϋψής. Strabo.

Προσυψόω, exalto, extollo, ὑψόω. Maccab.

Συνυψόω, simul exalto, unà in altum eveho.

Ὑπερυψόω, supra alia extollo : vel, supra modum extollo et eveho.

Ὑπερύψηλος, altissimus, excelsissimus, Ælian. in varia hist. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. ἔνθεν μὲν γὰρ ὄρη ἦν ὑπερύψηλα, ἔνθεν δὲ &c.]

ὝΩ, F. ὕσω, pluo. Od. ξ'. ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος, nocte pluebat tota Jupiter. Luc. ὕοντα θεὸν τηροῦσιν οἱ Γαράμαντες. Interdum cum dat. personæ. ut Aristoph. in Nub. †1116.† ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν. Interdum cum dat. rei qua pluit : ut Athen. l. 8. οἶδα δὲ καὶ πολλαχοῦ ὕσαντα τὸν θεὸν ἰχθύσιν. Et cum accusat. apud eundem ibid. Phænias scribit, ἐν Χεῤῥονήσῳ ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις ὗσαι τὸν θεὸν ἰχθύας. Dicitur et impersonaliter ὕει, pro ὕει Ζεὺς, apud Arist. rhet. 2. et Theophr. de caus. pl. l. 4. ¶ Item activè, irrigo, pluvià perfundo.

Ὕεσθαι dicitur, quod pluendo decidit. ut apud Greg. ἄρτος ὑόμενος ἐν ἐρήμῳ. Item quod irrigatur et pluvià perfunditur. Ut apud Arrian. l. 6. οὐ γὰρ ὕεται τὸ πολὺ ἡ γῆ αὕτη ἐξ οὐρανοῦ, non multùm pulviis humectatur. Sic et apud Herodot. Theophr. et Pausan.

Ὕσμα, seu ὗμα, τὸ, pluvia : Erot. apud Hippocr.

Ὗσις, ipsa pluendi actio. Hesych.

Ὑάδες, hyades : stellæ quædam in cornibus Tauri, à pluendo sic dictæ, quoniam ortu occasuque suo pluvias largosque imbres concitant, ut Cicer. et Plin. testantur, et post hos Etymologus. Eurip. in Ione, ὑάδες τε ναυτίλοις σαφέστατον σημεῖον. Quidam Latinè suculas appellant, ab ὗς derivantes. Alii etiam à litera ὑψιλοῦ sic nominari volunt, quam aliquo modo repræsentent, ut docet idem Etymol.

Ὑακίζω, pluo, madefacio, rigo. Hesych.

Ὑετὸς, οῦ, ὁ, pluvia. Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp. Aristot. de mun.

Ὑετώτατος, pluviosissimus : ut, ὑετώτατος ἄνεμος, apud Herod.

Ὑέτιος, pluvius, pluviosus. Ut, ὑετίη ἀτραπὸς, in Epigr. et, ἄνεμοι ὑέτιοι, Aristot. in Probl.

Ὕης, appellatur Jupiter, qui et ὑέτιος, et ὄμβριος, Lat. pluvius. Est et Bacchi epitheton, teste Suid. ex Clidemo, quoniam sacra ei faciebant quum plueret.

Ὕη, nominatur Semele, teste Pherecyde et Hesych.

Composita.

Ἐφύω, superpluo, pluvià perfundo : unde ἐφύει, impluit, pluvia statim sequitur, pluvia incessit. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9. ἐὰν δὲ καὶ ἐφύσῃ σπαρέντι, δυσφυέστερος. Significat et, pluvia consequitur, statim pòst pluit. apud eundem de caus. pl. l. 6. (de Iride,) ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐφιστῇ.

Καθύω, compluo.

Καθύεσθαι, complui.

Φ.

Φ NOTA literæ quam vocant Φῖ, ab Hebræorum Phe seu Pe. ¶ Æoles ea initio dictionum pro Θ utuntur, dicentes Φῆρες, pro Θῆρες. Φλᾶν, pro Θλᾶν. Φλίβειν, pro Θλίβειν. ¶ Est et numeralis nota, de qua vide in Append.

ΦΑΓΩ, vel φήγω, (utrunque enim thema statuit Eust.) edo, comedo. Frequens est usus aor. 2. ἔφαγον, et infinitivi φαγεῖν. Ut Od. ξ'. Ἡ τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες. Odyss. ό. Καὶ φαγέμεν πιέμεν τε. Æschin. in Ctesiph. ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες καὶ ἔπιες, καὶ ἔσπεισας. Aristot. polit. 7. ἂν ἐπιθυμήσῃ τοῦ φαγεῖν. † Xen. Pæd. 1. 2. 11.† Eadem tempora passim etiam occurrunt in sacris lit. Fut. Med. Φάγομαι, pro Φαγοῦμαι, dicitur, sicut πίομαι, pro πιοῦμαι. Unde φάγεσαι, apud Luc. c. 17.

Φάγημα, τὸ, id quod comeditur, esculenta, edulia, apud Suid.

Φάγησις, εως, ἡ, comestio, voratio.

Φαγησία ἑορτὴ, festum quoddam in quo cibo ad satietatem usque exhilarabantur. Athen. lib. 7. Idem dicitur et Φαγήσια, τὰ, apud eundem ibidem.

Φαγίσωρος, à comicis dicitur ὁ ἄπληστος, inexplebilis, teste Poll. l. 6. Lat. edo, comedo, phago, onis.

Φάγαινα, et Φαγέδαινα, dicitur affectus stomachi, quum vehementer appetens, cibum immodicè sumit, nec satiari vorando potest. in definit. med. et apud Galen. lib. 3. comm. in lib. Epidem. aphor. 37. ¶ Φαγέδαινα, de ulceribus quoque dicitur, et interdum omnia ulcera designat, quæ semper majora et deteriora fiunt. Interdum speciatim ulcus quoddam denotat, quod describit Poll. l. 4. c. penult. Celso l. 6. est genus cancri. Hinc apud Æschyl. in Phil. Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός. Ab hoc ulcere ad favorum quendam morbum transfertur. de quo Colum. de re rust. l. 9. c. 13.

Φαγεδαινικὸς, phagedænicus. ut, Φαγεδαινικὰ ἕλκη, apud Dioscor. lib. 2. cap. 99.

Φάγος, vorax, edax, comedo, onis. Matth. 11. Lucæ 7.

Φάγρος, Cretensium linguâ dicitur cos : quia acuendo ferrum adedit, Athen. l. 7. Item, piscis quidam, à voracitate, ut putatur, sic vocatus. apud eundem ibidem. Videsis Ὕκης.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Διαφάγω, peredo, exedo, edendo consumo. Phil. de mundo, ὅταν ἑρπινώδους νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὼν διαφάγῃ, quum ærugo gliscens exest.

Ἐκφάγω, itidem exedo : unde, ἐξέφαγε, apud Poll. l. 6. c. 7.

Ἐμφάγω, ori inditum deglutio, comedo. † Xen. Pæd. p. 172. a.†

Ἐπιφάγω, post aliquid edo, superedo. Item, unà cum pane vescor. Poll. ibidem.

Καταφάγω, peredo, edo, devoro. Aristoph. in Plut. δοίης καταφάγειν καὶ κρέας. Athen. lib. 10. τὸν Μίλωνα ταῦρον καταφαγεῖν. Dicitur etiam κτήματα aliquis καταφαγεῖν, absumere per luxum, abligurire. Ut Odyss. ό. Sic et, πατρῴαν γῆν, et πατρῴαν οὐσίαν καταφαγεῖν. apud Athen. l. 5. et alibi.

Καταφαγὰς, comedo, onis, helluo. Poll. ex Myrtilo comico, et Æschyl.

Συγκαταφάγω, (*decomp.*) unà comedo seu devoro.

Προσφάγω, pani additum comedo, cum pane vescor.

Προσφάγιον, τὸ, quo cum pane vescimur, opsonium : apud Joan. c. ult.

Προφαγεῖν, præcomedere, ante alia comedere.

Συμφάγω, unà comedo. Plat. de leg.

Composita sine præpositione.

Ἀγκιστροφάγος, ὁ καὶ ἡ, q. d. hamivorus. Aristotel. et metaph. avarus. Hesych.

Ἀδδηφάγος, seu ἀδηφάγος, ad satietatem et libitum comedens : vorax, helluo. Theocr. idyll. 23. Metaphoricè apud Aristophan. in Nub. λύχνοι dicuntur ἀδηφάγοι, lychni bibuli, qui multum olei devorant. Sic, ἀδηφάγοι ἵπποι, equi curules, qui magnis sumptibus ad certamina curulia aut bellum nutriebantur. Eust. ex rhet. lex. Sic et, ναῦς ἀδηφάγος, cui plenum dabatur stipendium : apud Lys. et, ἀδηφάγοι τριήρεις, in quas magni erogantur sumptus, apud Suid.

Ἀδδηφαγέω, seu ἀδηφαγέω, ad satietatem usque comedo, vorax sum. Isocr. in Archid. Alciphr. ep. 22.

Ἀδδηφαγία, seu ἀδηφαγία, esus ad satietatem usque, voracitas. Athen. l. 10. Oppian. halieut. 3.

Αἰγοφάγος, caprivorus, caprum seu capras vorans aut edens. Peculiariter sic Juno vocabatur apud Spartanos, quòd apud eos capræ ipsi immolarentur. Hesych.

Ἀκανθοφάγος χρυσόμιτρις, ut Gaza reddit, aurivittis avis, quæ spinis victitat.

Ἀκανθοφαγέω, spinis vescor.

Ἀκριδοφάγος, qui locustis victitat.

Ἀκριδοφάγοι, cognominati fuerunt quidam populi, de quibus Strabo, Agatharchides, et alii.

Ἀλληλοφάγοι, sese invicem devorantes. Aristot. hist. an. l. 8.

Ἀλληλοφαγία, mutua devoratio. Herodot. [lib. 3. §. 25. πυθόμενος δὲ ταῦτα ὁ Καμβύσης, δείσας τὴν ἀλληλοφαγίην,—ὀπίσω ἐπορεύετο.]

Ἀλληλοφαγεῖν, mutuò sese devorare : ut plurimùm de piscibus dicitur : ut apud Aristot. loco citato.

Ἀλλοτριοφάγος, aliena comedens. Athen. l. 4.

Ἀλλοτριοφαγέω, aliena comedo. Eust.

Ἀναγκοφάγος, qui necessitate coactus comedit, ut athletæ.

Ἀναγκοφαγία, comedendi necessitas, victus athleticus. Aristot. polit. 2. cap. 3.

Ἀναγκοφαγέω, coactus comedo, liberaliori victu uti cogor, ut athletæ. Hesych. [Longinus, de Sublim. sect. 31: a Cl. Auctore citatur. Vide omnino Notas apud Tollium, ut et Illust. Spanhem. ad Callim. Hym. in Dian. 160.]

Ἀνδροφάγος, hominivorus seu homivorus, humana carne vescens. Philostr. in Heroic.

Ἀνδροφαγέω, humana carne vescor. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 107. Μελαγχλαῖνοι——ἀνδροφαγέουσι δὲ μοῦνοι τούτων, νόμοισι δὲ Σκυθικοῖσι χρέωνται.]

Ἀνθρωποφάγος, idem cum ἀνδροφάγος. ut, ἀνθρωποφάγοι ἰχθῦς, apud Athen. lib. 7. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. cap. 1. Apud Indos Bellua gignitur,——ταχὺ δὲ θεῖν οὐχ ἧττον τῶν ἐλάφων, καὶ εἶναι ἄγριον καὶ ἀνθρωποφάγον.]

Ἀνθρωποφαγία, hominum devoratio, esus carnium humanarum.

Ἀρνοφάγος, agnos devorans.

'Αρτοφάγος, panivorus, qui pane vescitur. Athen. l. 10. Est et muris nomen in Batrachom.

'Αρτοφαγέω, panem voro, pane vescor.

Βαλανηφάγος, glandivorus, qui glandibus vescitur. Plut. in Caio.

Βαλανηφαγία, glandibus vesci. Eust.

Βουφάγος, q. d. qui bovem una cœna absumpserit. vorax, edax, comedo: ut sit ex epitatica particula βου. Herc. epitheton. in Epigr.

Γαλακτοφάγος, lactivorus, lacte victitans.

Γλακτοφάγοι, (per syncopen,) epitheton gentis cujusdam est, apud Homer. Il. ν'. [6.]

Γηφάγος, qui terrâ vescitur. Hesych. ex Callim.

Γυιοφάγος, membra exedens.

Δαμαληφάγος, bucularum seu vaccarum esor. epitheton Herculis in Epigram.

Δαφνηφάγος, lauri comestor. epitheton vaticinantium, quoniam comesta lauro numen haurire credebantur: unde et ipsa laurus à Latinis fatidica dicitur. Lycophr. in Alexandra.

Δριμυφάγος, qui acribus vescitur, vel qui acrium esu delectatur.

Δριμυφαγία, acrium ciborum esus. Cæl. Aur. chron. l. 3. c. 2. Item, vomitus esu acrium provocatus. Diosc. l. 2. c. 33.

Δριμυφαγέω, acribus vescor.

Δωροφάγος, donivorus. Hesiod. in Erg. Sic judices olim vocabantur, ut inquit Proclus interpr.

Ζωοφάγος, qui animantes devorat, qui animalium carne vescitur. Aristot. polit. l. 1.

Ζωοφαγέω, animalibus victito. Idem hist. an. l. 8.

Θριποφάγος, qui vermibus lignorum vescitur, cui victus est è cossis. Aristot. hist. an. l. 9.

(Θυηφάγος. Æsch. Ag. 606.)

Θυμβροφάγος, qui thymbra herba victitat. Aristoph. in Acharn.

'Ιξοφάγος, seu ἰξιφάγος, (q. d. viscivorus,) visco victitans. Peculiariter de quibusdam turdis dicitur.

'Ιχθυοφάγος, qui pisces comedit, piscibus victitans. Athen. lib. 8. Paus. in Att.

'Ιχθυοφαγέω, piscibus victito. Aristot.

Καρποφάγος, fructibus vivens, fructuum esu vitam suam sustentans. Idem in polit.

Καρποφαγέω, fructibus vescor. fructuum esu vivo: apud eundem.

Κατωφαγᾶς, ᾶ, ὁ, nomen avis, quæ ὀρύσσει τὰ σπέρματα. fortassis ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν, inquiunt schol. Aristoph. et Suid. Ab hac sic etiam nominatus fuit Cleonymus apud comicos, quòd semper capite in terram dejecto esset, et voraret.

Κομαροφάγος, qui arbutis vescitur. Aristoph. in Avib.

Κραδοφάγος, qui ficos comedit, aut ficulnis ramis foliisve victitat. Hesych.

Κραδοφάγοι, nominantur homines rustici, et qui ex rebus vilibus quæstum faciunt. Eust.

Κραμβοφάγος, qui brassica vescitur. nomen ranæ in Batrach.

Κρεωφάγος, carnivorus, qui carnibus vescitur.

Κρεωφαγία, carnium voratus. Plut. in præcept. san.

Κρεωφαγέω, carnes voro. [Polyb. Hist. lib. 2. διὰ γὰρ τὸ στιβαδοκοιτεῖν καὶ κρεωφαγεῖν, &c.]

Κριθοφάγος, hordei comestor, qui hordeo victitat.

Κριθοφαγία, hordei comestio. pœna militaris, apud Polyb.

Κριοφάγος, arietum vorator. Deus quidam gentilitius, cui arietes immolabantur. Hesych.

Λαβροφαγέω, avido et hianti ore voro.

Λαγωφαγία, leporum esus, leporum comestio. Epigr.

Μιαροφάγος, pollutorum ciborum esor, qui impuris cibis vescitur.

Μιαροφαγέω, contaminatis cibis vescor. Greg. in encom. Maccab.

Μιαροφαγία, pollutorum esus. Areth. in Apocal.

Μονοφάγος, qui solus cibum capit. Athen. l. 1. ¶ Μονοφάγοι dicti fuerunt quidam in Ægina, quòd suos propinquos è bello reversos convivio excepissent, cæteris, qui suos in bello peremptos lugebant, non invitatis. Plut. in Prob. Hell. Verùm Athenæus Græcos veteres μονοφάγους fuisse arguit, quòd seorsum fere pranderent; more à Romanis diverso; qui simul cum amicis decumbebant; unde cœna ab eis dicta διὰ τὴν κοινωνίαν. Cæl. et Erasm. in Chil.

Μονοφαγίστατος, qui maximè et supra quosvis talis est ut cibum solus sumat. Aristoph.

Μονοφαγέω, solus comedo, neminem ad cœnam invito. Athen. l. 1.

Μονοφαγία, solum comedere.

Ναστοφάγος, placentæ comestor quæ ναστὸς dicitur.

Ναστοφαγέω, ναστὸν comedo. Poll. et Hesych.

Νυκτιλαθραιοφάγος, qui noctu clàm vorat. Ælian. l. 4.

Ξηροφαγέω, arida epulor: comedo quæ siccandi vim habent; cibis siccioribus utor. Diosc. l. 2. et Epigr. l. 2.

Οἰοφάγος, oves devorans. Hesych.

Οἰσοφάγος, gula: meatus à faucibus in ventriculum, per quem cibus et potus in ventriculum οἴσονται, i. φέρονται, deferuntur. Aristot. de part. an. Exponitur et, os ventriculi: apud Hippocr. Verùm οἱ τῆς 'Ανατομῆς παῖδες heic consulendi, quando imperiti lexicographi lectorem non expediunt, sed intricant magis.

'Οψοφάγος, qui opsoniis inhiat, popinalium deliciarum avidus devorator. Athen. l. 8. Peculiariter sic dicebatur, qui pisces avidiùs devorabat, teste Plut. symp. 4. probl. 4.

'Οψοφαγίστατος, avidissimus opsoniorum devorator. Xen. apomn. 3.

'Οψοφαγία, opsoniorum devoratio: peculiariter, piscium delicatorum avida devoratio: Athen. l. 8.

'Οψοφαγέω, opsonia devoro, popinalibus deliciis, et præsertim piscibus, devorandis delector. Aristoph. in Nub. † 979. Vid. ibi Spanhemius.†

Κατοψοφαγία, (*decomp.*) idem cum ὀψοφαγία. Poll. l. 6. c. 7.

Κατοψοφαγέω, idem cum ὀψοφαγέω. Athen. l. 5.

Παμφάγος, qui omnia devorat; comedo, helluo. (Παμφάγου πυρός. Eurip. Med. 1189.) ¶ Et in bonam partem, qui omni ciborum genere vescitur: ut, παμφάγα ζῶα, apud Aristot. pol. l. 1.

Παντοφαγία, esus omnium rerum, vel, cum omnibus cibum sumere. Joseph.

Ποηφάγος, herbis vescens: ut, ποηφάγον θηρίον, Suid. ¶ Est et animal Indicum, quàm equus duplo majus: apud Ælian. l. 16. c. 11.

Ποηφαγία, herbis vesci, victus ex herba.

Πολυφάγος, qui multum comedit, vorax, helluo.

Πολυφάγια, multi cibi esus, edacitas.

Πρασοφάγος, qui porrum comedit, vel algæ illam speciem quæ πράσον dicitur. nomen ranæ in Batrach.

'Ριζοφάγος, radicibus vescens.

Σαρκοφάγος, carnivorus, qui carne vescitur: ut, σαρκοφάγα ζῶα, apud Aristotel. et Athen. ¶ Item, substantivè, pro sepulchro. Item, lapis quidam Assius sive Asius, ita dictus, quòd carnem exedat. Diosc. l. 5. c. 142. Gal. et Plin.

Σαρκοφαγία, carnis seu carnium esus: unde libelli Plutarchi περὶ σαρκοφαγίας.

Σιτοφάγος, frumento vescens, pane victitans. Od. ί. Est et nomen ranæ, in Batrach.

Σκατοφάγος, merdivorus: à σκὼρ, σκατός. Æsculapii epitheton, apud Aristoph. in Pluto.

Σπλαγχνοφάγος, viscerum vorator.

Σπλαγχνοφάγοι, homines violenti pauperum voratores: seu qui in sacris hominum viscera edebant: in l. Sapient. c. 2.

Ταυροφάγος, taurorum vorator. Epitheton Bacchi, apud Soph. quoniam τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο, teste Etym. qui etiam exponi posse ait, crudivorus: ut apud Plut. in lib. utrum Athenienses rei bellicæ an literarum peritia magis claruerint. (Aristoph. R. 360.)

Τεκνοφάγος, liberorum vorator. Greg. Naz.

Τρυγηφάγος, Cerealium frugum comestor. Plut. symp. 8. probl. 8. Pro eodem dicitur et, ὀτρυγηφάγος, apud Eustath. et Hesych. προσθέσει τοῦ ο.

'Υλοφάγος, qui sylvas depascitur: qui in sylvis pascitur seu degit. Hesiod. in Erg.

Φθειροφάγος, pediculorum esor. Sic etiam cognominata fuit gens quædam Ponti, à squalore et sordibus, teste Strabone.

Χαλινοφάγος, q. d. qui frænum mandit seu rodit. epitheton generosi equi, apud Callim. hymno 5. [Hym. in Lavacr. Pall. 11. ἐφοίβασεν δὲ παγέντα Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων. Vide Not. Cl. Vulcan.]

Χελωνοφάγος, testudinum vorator. In Carmaniâ populum esse τῶν Χελωνοφάγων, ait Plin. l. 6. et 10. qui testudinum carne vescantur, testisque singulis singulas casas tegant, proque scaphis utantur. Strab. ¶ Hesychius et inter aquilarum genera χελωνοφάγους habet.

Χλωροφαγέω, viridi gramine pascor. in Hippiatr.

'Ωμοφάγος, crudivorus, crudis cibis vescens. Il. ί. et ό. λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι. Il. π'. λύκοι ὣς 'Ωμοφάγοι.

'Ωμοφαγία, crudis vesci, crudorum voratio.

ΦΑΙΔΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, hilaris, alacer. Xen. Hellen. 6. λιπαροὺς καὶ φαιδροὺς ἐν τῷ φανερῷ ἀναστρεφομένους. Sic, ὄμμα φαιδρὸν, apud Eurip. in Med. Exponitur et, splendidus, luculentus. (Æsch. Ag. 306.)

Φαιδρῶς, hilariter, alacriter. † Xen. Pæd. l. 4. p. 92. e.†

Φαιδρότης, ητος, ἡ, hilaritas, alacritas. ¶ Item, splendor.

Φαιδρόω, ῶ, exhilaro, alacrem reddo. † In pass. Xen. Pæd. l. 2. 48. b.†

Φαιδρύνω, idem. (Æsch. Ag. 1118. 1129.) ¶ Item, splendidum reddo, seu nitidum, aut tersum, ut μορφὴν φαιδρύνειν, ap. Eur. in Helene. Item, expurgo. Poll.

Φαιδρύνομαι, alacer fio. † Pass. Xen. Pæd. l. 5. p. 146. e.†

Φαιδρυντὴς, æditnus. Hesych. lotor, mundator.

Φαιδρύντρια, lotrix. Æschyl. mundatrix.

Φαίδιμος, ὁ καὶ ἡ, illustris: ut, φαίδιμος Ἕκτωρ, et, φαίδιμ' 'Οδυσσεῦ, apud Hom. Il. γ'. et Od. λ'. † Hesiod. Th. 453.† (Aristoph. R. 1023.)

Φαιδιμόεις, idem: ut, φαιδιμόεντες 'Επειοί. Il. ν'. [686.]

Composita.

'Εκφαιδρύνω, idem cum Φαιδρύνω, nitidum ac tersum reddo. Euripid. in Bacch. [766.] σταγόνα δ' ἐκ παρηΐδων Γλώσσῃ δράκοντος ἐξεφαίδρυνον χροός.

'Επιφαιδρύνω, idem. Apollon. Rhod. Arg. lib. 4. [662.] ἔνθα δὲ Κίρκην Εὗρον, ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν.

ΦΑΙΚΑ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, calceamenti genus. Hesych. rusticum calceamentum esse tradit; ideoque nonnulli φαικάσια interpr. perones. Appianus dicit, fuisse calceamentum 'Αλεξανδρέων, καὶ ἱερέων 'Αττικῶν, quo uteretur Antonius dum esset cum Cleopatra. Sic et Plutarch. in Antonio, μετὰ τῶν γυμνασιαρχῶν ἐν ἱματίῳ καὶ φαικασίοις προήει. ¶ Ex Suetonii mulis phæcasiatis, i. soleatis, et ἀπὸ τοῦ ἐλαφροῦ φεκασίου Eratosthenis apud Pollucem, tum et, quòd sacerdotes, ipsique dii, phæcasiati essent, certiùs dices, φαικάσια esse soleas, ut quæ tantummodo solum pedis, i. solam pedis plantam, obtegant. ¶ Sunt, qui masculè οἱ φαικάσιοι ponant: sunt et, qui τὰ φεκάσσια.

ΦΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, p. πέφαγκα, pro quo usitatius est aor. 1. ἔφηνα, in lucem edo, in lucem profero: item, ostendo. Il. β'. Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὅσπερ ἔφηνεν. Od. σ'. Φαῖνε δὲ μηροὺς Καλούς τε μεγάλους τε· φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι. ¶ Item neutraliter, luceo, colluceo, illuceo, splendeo. Ut apud Aristoph. ὁ δ' ἥλιον οὐ φανεῖν ἔφασκεν ἡμῖν. Plat. in Tim. Φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, ἵνα ὅτι μάλιστα εἰς ἅπαντα φαίνοι τὸν οὐρανόν. ¶ Est etiam, præluceo, δᾳδουχῶ, simplex pro compos. προφαίνω. ¶ Item, pro Φαίνομαι, appareo. Od. λ'. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ Γαῖα μέλαινα φάνεσκε. ¶ Rursum transitivè, defero, accuso. Xen. καὶ ἥν τις ἐλλίπῃ τι τῶν νομίμων, φαίνουσι μὲν οἱ φύλαρχοι καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος. Sic et apud Dem. orat. κατὰ Θεοκρίνου. ¶ Interdum exp. defero ad fiscum: unde φαίνοντες dicuntur, qui quadruplaturas factitant: apud Dem. ¶ Apud Xen. in Hell. φαίνειν φρουρὰν, exp. decernere exercitum, aut delectum habere. (Soph. Œdip. Tyr. 132. 745. 1076. 1253. Tr. 243. Æsch. Ch. 813.) ☞ Derivari existimatur à Φάω, luceo. unde Φαείνω, sicut αἴρω ex ἀείρω.

Φαίνων, οντος, ὁ, (sc. ἀστὴρ,) stella Saturni, apud Aristot. de mund.

Φαίνομαι, in lucem prodeo. Od. φ'. ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον, Οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' 'Αχαιΐδα γαῖαν. ¶ Item, luceo, splendeo. Il. ά. δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, oculi micuerunt. ¶ Item accusor, deferor, reus sum. ¶ Item, appareo, conspicior, in conspectum venio, cernor. Il. ά. Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. Plato in Protag. πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ; † Xen. Pæd. 1. 2. 16. et 1. 4. 7. et l. 2. p. 38. a.† Peculiariter apud astrologos τὰ φαινόμενα dicuntur, quæ apparent in cœlo. Arat. Item, videor. Aristoph. in Nub. ἀτὰρ εὖ λέγειν φαίνει, videris rectè dicere. Herodot. φαίνομαι πεποιηκέναι, videor mihi fecisse. Dicitur et, τοῦτό μοι φαίνεται, hoc mihi videtur, hoc sentio. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 7.† Sic, τὸ φαινόμενόν μοι, quod mihi videtur, sententia mea: apud Isocr. et Plut. ¶ Φαίνεται, cum participio, pro δῆλός ἐστιν, comperitur. Ut apud Thuc. Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν 'Ελλὰς καλουμένη. Sic et apud Aristid. Φαίνεται γεγονὼς, comperitur fuisse. † ἐφαίνετο διαφέρων. Xen. Pæd. 1. 3. 1. Sic l. 3. p. 64. b.† (Æsch. Pers. 670. Ag. 382. 1641. φανέντος. 492. Pr. 842. Eurip. Phœniss. 1682. Soph. Tr. 1. 255. 440. 756. Œdip. Tyr. 757. 858. 868. 1499.)

Particip. πεφασμένος dicitur tanquam à πέφασμαι, (pro quo dicitur πέφαμμαι, apparui, comparui,) ostensus, demonstratus, patefactus; apud Soph. in Œdip. Tyr. et apud Plat. in Phædro. Item, pro πεφαμένος, dictus, à φάω, dico. Item pro, interfectus, à φάω, occido.

Πεφασμένως, apertè, palàm: apud Lys. et Plut.

Præt. med. πέφηνα, apparui, comparui, visus sum, extiti, fui, in conspectum veni.

Φάσμα, τὸ, visum, spectrum. Eurip. in Hec. (Æschyl. Ag. 150. 282. 424. Soph. Tr. 517. 850.) Item, ostentum, portentum, prodigium. Aristot. in Meteorol.

Φάσις, εως, ἡ, apparitio. Quidam exp. comparentia, comparitio. Aristot. in Meteorol. (de Martis stella,) πολλὰς ἐκλείπει φάσεις, rarò apparet. Democritus docet, φάσιν εἶναι τῶν κομητῶν, σύμφασιν τῶν πλανητῶν ἀστέρων. ¶ Item, delatio, accusatio. Unde, δοῦναι φάσιν κατά τινος, aliquem deferre. Φάσεις φαίνειν, delationes factitare, ἐνδείξεις ἐνδεικνύναι, γραφὰς γράφεσθαι. Poll. docet, φάσεις εἶναι πάσας τὰς μηνύσεις τῶν λανθανόντων ἀδικημάτων. ¶ Alias signif. vide in Φάω, dico, et Φᾶσις, in loco.

Φασιανὸς, et φασιανικὸς, ὁ συκοφάντης, delator. Aristophan. in Acharn. Aliam signif. vide in Φᾶσις, suo loco.

Φαντίζω, apparere facio, speciem præbeo, ostendo. Areth. in Apoc. c. 13. Φαντάζει γὰρ ἑαυτὸν ἐπιεικῆ ὡς ὁ Χριστὸς, ἵνα πλανᾷ. Alex. Aphr. τοῦτο φαντάζοντα ὡς κατ' ἀλήθειαν, hoc repræsentantia ac si vera res fuisset.

Φαντάζομαι, appareo, videor. (Æsch. Ag. 1509.) Eur. in Phœn. Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται; Plat. de rep. l. 9. ἥκιστα παράνομαι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων. ¶ Item, imaginor, imaginem seu speciem mente concipio. Gal. ad Glauc. l. 1. φαντάζονται μαρμαρυγὰς ὁρᾶν. ¶ Expon. et contemplor, apud Greg. ¶ Item, accusor, ut φαίνομαι. Aristoph. in Acharn. ¶ Item, ostento me, et tanquam spectaculo omnibus esse volo: vel, tanquam

mirandum quoddam spectaculum in omnium oculos incurro, apud Herodot. in Polym.

Φάντασμα, τὸ, quod apparet, visum, spectrum, Aristot. de mundo. Eurip. in Hec. (Æsch. S. c. Th. 716.) Sæpe dicitur de eo, cujus vana species et imago nobis obversatur, et oculos nostros deludit : ut apud Plat. de rep. Plut. et Athen.

Φαντασμάτιον, diminut. parvum visum. Plut.

Φαντασία, ἡ, visum, visio : quum imagines rerum absentium ita repræsentantur animo, ut eas cernere oculis ac præsentes habere videamur. Phil. de mundo. ¶ Interdum expon. species : unde, φαντασίαν ἐμφαίνειν μήκους, longitudinis speciem præbere. Aristot. de mundo. ¶ Item, cogitatio vehemens, rei speciem animo repræsentans ; imaginatio, seu imago rerum animo insidentium, species animo concepta. Aristot. rhet. 2. Polyb. Herod. ¶ Item, ostentatio, seu splendor speciosus, omnibus conspicuus, Athen l. 5. Act. Ap. c. 25. pompa, fastus, superbus comitatus.

Φαντασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ex aliqua visione seu imaginatione proveniens, vel in imaginationibus consistens.

Φαντασιαστικὸς, ad visiones concipiendas aptus. Apud Plut. de def. orac. ποιοῦσι φαντασιαστικοὺς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας, exp. visionum impulsione præsagos reddunt.

Φαντασιόομαι, visiones concipio et rerum imaginationes, obversantur mihi visa et imaginationes. Alex. Aphr, de an. l. 2.

Φανταστὸς, ὁ, efficiens aut concipiens visiones, qui talis est ut efficiat seu concipiat visiones et imaginationes. Plut. de Plac. philosoph. et de def. orac.

Φανταστικὸς, talis, ut visiones et imaginationes concipiat. Plut. in lib. utra anim. prud.

Φανταστικῶς, concipiendo visiones et imaginationes : apud eundem in lib. de def. orac.

Φανὸς, ὁ, lucidus, splendidus. Plat. Aristotel. in œcon. Aristophan. (Φανὸς λαμπάς. Æsch. Ag. 292. φαναῖς εὐφροσύναις. Pr. 538.) ¶ Item substantivè, laterna, lampas, fax. Joan. c. 18. In qua signif. scribitur et πανὸς, apud Athen. lib. ultim. ex Menand. et Diphilo. ¶ Apud Aristophan. sic dicitur delator, accusator, sycophanta.

Φαναὶ, αἱ, Hesych. sunt ἐλλάμψεις. unde apud Eur. in Rheso, Terpsichore una ex novem musis Orpheum dicit δεῖξαι φανὰς μυστηρίων ἀποῤῥήτων, i. monstrasse, mysteria Bacchi arcana facibus peragenda esse, et ignis coruscatione adhibita. Apud eundem Eur. in Ione itidem per φανὰς Βακχίου intelligi dicuntur orgia Bacchi, nocturno tempore facibus accensis agitari solita.

Φανίον, τὸ, laternula, facula. Menand.

Φανάριον, idem cum φανίον. apud Eust.

Φάνιον, locus in quem purgamenta conjiciebantur. Suid.

Φαναῖος Ζεὺς, splendidus Jupiter seu nitidus. Eur. in Rheso. Φαναῖος Ἀπόλλων, cognomen apud Chios frequens, teste Hesych.

Φανερὸς, ὁ, apparens, Aristot. Item manifestus, apertus. Isocrat. in Archid. διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν. Xen. apomn. l. 1. θύων τε γὰρ φανερὸς ἦν, manifestè sacrificabat. † Pæd. 1. 2. 16. et l. 2. p. 47. e.† Apud Plat. de rep. l. 1. φανερὸς ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, manifestum erat, eum cupere dicere. Dicitur et, ἐκ τοῦ φανεροῦ, apertè, palàm. † Sic Xen. Pæd. 2. 59.† Interdum et, ex professo ; Thuc. l. 4. Et pro eodem, ἐν τῷ φανερῷ, apud Xen. Item, clarus, illustris, celebris. Xen. Pæd. 7. et Synes.

Φανερῶς, manifestè, apertè, palàm. Plat. Æschin. Dem. &c. † Aristoph. Nub. 290. et 808.†

Φανερόω, manifestum facio, patefacio, declaro. vox in sacris lit. usitata. ut Joan. c. 7. φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ. Sic et c. 2.

Φανεροῦμαι, manifestus fio, patefio. Marci c. 4. οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ.

Φανέρωσις, patefactio, declaratio. Merc. Trism.

Φάνης, ητος, ὁ, dicitur sol, quòd quotidie novus apparet, Macr. Apud Orph. sic nominatur Amor, quòd ex chao primus apparuerit.

Φαντιάω, apparere volo.

Φανίας, ου, ὁ, proprium fuit cujusdam, qui, quum esset tenuissimæ fortunæ, summas tamen divitias jactabat et simulabat. Qualis ingenii homo quilibet τοῦ φανίου nomine insigniri potest. Erasm. in Chil.

Φαάντερος, et Φαάντατος, splendidior, splendidissimus. Od. ν'. Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος. Greg. in Carm. τῆς οὔτι φαάντερον εἰσενόησας.

Φαινίνδα, ἡ, dicebatur modus pilæ ludendi. παρὰ τὸ φαίνειν, quoniam pilam alteri ostendentes alteri mittebant, decepto eo qui se accepturum putabat. Poll. lib. 9. Eust. Vide Athen. lib. 1. ubi et alia etyma affert.

Composita : ac primùm cum præpositione.

(Ἀμφαίνω. Æsch. Suppl. 836.) [Eurip. Herc. Fur. 918. Ἄταν πατέρος ἀμφαίνεις ; indicas. Ἀμφαίνεις pro ἀναφαίνεις.]

Ἀμφιφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, undique apparens et conspicuus. Euripid. in Androm.

Ἀναφαίνω, manifesto, ostendo, exhibeo, edo. Il. ά. Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις. Sic Il. ὀ. πολλὴν ἀρετὴν ἀναφαίνων. Act. Ap. 21. ἀναφαίνοντες τὴν Κύπρον, exp. quum Cyprum cernere cœpissemus. Alii legunt Græcissimè, ἀναφανέντες. Fuêre codices, qui et ἀναφάναντες, et ἀναφήναντες habebant.

Ἀναφαίνομαι, appareo, conspicuus fio, manifestus reddor. (Æsch. Ch. 326.) Il. ρ'. ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. † Hes. Th. 710.† Præt. ἀναπέφασμαι, et ἀναπέφηνα, † Xen. Pæd. l. 3. p. 73. c.† compertus sum. Plat. de rep. l. 1. ὁ μὲν δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθός. Idem in Apolog. οὔτε ὀμνὺς, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα.

Ἀναφανδὸν, et ἀναφανδὰ, manifestò, palàm, propalàm. prius apud Luc. et Plut. in Alcib. posterius. Od. γ'. et λ'. Pro iisdem per syncopen dicitur ἀμφαδὸν, et ἀμφαδὰ, Od. ξ'. et apud Nonn. [Ἀμφανδόν. Pind. Pyth. Θ. 73. Αἰδέοντ' ἀμφανδὸν ἁδείας τυχεῖν τόπρωτον εὐνᾶς. Schol. ἐκ τοῦ φανεροῦ τῆς ἡδείας κοίτης τυχεῖν.]

Ἀμφανέω, idem quod ἀναφαίνω. Hom.

Ἄμφαδος, apertus, manifestus. Apoll.

Ἀμφάδιος, idem. Unde, ἀμφαδίῃ, sc. μάχῃ. aperto conflictu. Il. ή. [356.] Ἀμφαδίῃ ἀλέεινεν. Et accus. ἀμφαδίην, Od. ί. [120.] ubi itidem substantivum aliquod subaudiri docet Eustathius, vel adverbialiter usurpari.

Decomp. Ἐξαναφανδὸν, idem quod ἀναφανδόν.

Ἐπαμφάδησε, circumspexit, admiratus est. Hesych.

Ἀποφαίνω, ostendo, demonstro, palàm facio, declaro. Interdum et, probo, indico. Aristoph. in Plut. κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην Ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμέ. Thuc. l. 3. πειρασόμεθα ἀποφαίνειν, demonstrare conabimur. Item lib. 4. καθαιρετὴν ὧν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων, eversorem hostium quos ille indicaverat. Exp. etiam, exhibeo, profero. Unde, ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, exhibere et proferre tabulas testamenti, apud Lys. Sic apud Dem. ἔργον μὲν οὐδὲν ἀποφαίνουσι τοῖς χρήμασι, nullum exhibent fœnus. Item, defero : unde, ἀποφαίνειν πρὸς τὸ δημόσιον, ad populum rem deferre, Plat. de leg. ¶ Item, efficio, reddo : vel potiùs, effectum exhibeo. ut apud Luc. πλουσίους ἐκ πενήτων ἀποφαίνειν, ex pauperibus divites efficere.

Ἀποφαίνομαι, ostendor, demonstror, convincor. (Æsch. Pers. 861. Eum. 309.) Dem. in Dinarch. et alibi. Unde, τὰ ἀποπεφασμένα dicuntur, quæ probata sunt, demonstrata et comperta. ut, ἀποπεφασμένα χρήματα, pecuniæ quas compertum est aliquem accepisse. ¶ Item activè, idem quod ἀποφαίνω, declaro, explico. † Sic Aristoph. Nub. 367. ἀπόφηναι τοῦτό μοι, declara hoc mihi. ἀποφαίνομαι med. Xen. Pæd. p. 240. e.† ¶ Interdum et, pronuntio, affirmo. Xen. Pæd. 4. τότε τὴν γνώμην περὶ αὐτῶν ἀποφανοῦμαι. Isocr. in Panath. μὴ προπετῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν ἴσασι. ¶ Apud Dialecticos signif. enuntio : ut apud Aristot. περὶ ἑρμην.

Ἀποπεφασμένως, manifestè, apertè, palàm. Dem. in Næer.

Ἀπόφανσις, et ἀπόφασις, εως, ἡ, enuntiatio, seu pronuntiatio, Aristot. περὶ ἑρμην. ¶ Item, sententia: ut, ἀπόφασιν ποιεῖσθαι, sententiam ferre, idem quod ἀποφαίνεσθαι, apud Dem. Interdum, sententia, i. breve dictum : ut quum Plut. in Publ. dicit, τὸν Σόλωνα ἐξενέγκαι περὶ εὐδαιμονίας ἀπόφασιν πρὸς Κροῖσον. ¶ Ἀποφάσεις dicebantur etiam rei quæsitæ probationes, quæ fiebant in curia Areopagi : ut apud Dinar. in Dem. Item, indices seu commentarii seu recensiones, vulgò inventaria : unde, ἀποφάσεις τῶν ὄντων ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι. ¶ Alias signif. nom. ἀπόφασις vide in Ἀπόφημι, in comp. ex Φάω, dico.

Ἀποφαντικὸς, enuntiativus, pronuntiativus : ut, λόγος ἀποφαντικὸς, sermo perfectam sententiam ita continens, ut aut affirmationem aut negationem admittat. Aristot. περὶ ἑρμην.

Ἀποφαντικῶς, enuntiativè, more eorum qui de re aliqua pronuntiant. Hermog.

Decomp. Ἀνταποφαίνω, vicissim ostendo, contrà ostendo. Thucyd. [lib. 3. §. 67. καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀνταποφαίνομεν πολλῷ δεινότερα παθοῦσαν τὴν ὑπὸ τούτων ἡλικίαν ἡμῶν διεφθαρμένην, &c. ita etiam lib. 3. §. 38. si legas ἀνταποφῆναι cum ι subscripto. Verum ἀνταποφῆναι deducitur ab ἀνταπόφημι, ut ἀνταποφῆναι ab ἀνταποφαίνω. Vide Steph. App. col. 200. E.]

Ἐξαποφαίνω, idem cum ἀποφαίνω.

Διαφαίνω, q. d. interostendo, διαδείκνυμι. Hesych. et Suid. Et neutraliter, eluceo. unde apud Plut. in Pomp. τῷ νεαρῷ καὶ ἀνθοῦντι διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμή.

Διαφαίνομαι, inter alia appareo et conspicuus sum. Il. θ'. Ἐν καθαρῷ ὅτι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. Item, transparens et translucens sum, seu perlucidus : ut Odyss. ί. (de veste candente,) διεφαίνετο δ' αἰνῶς. Hinc, τὸ διαφαινόμενον, perlucidum, apud Aristoph. in probl. † perlucere. Xen. Pæd. 1. 4. 3.† Signif. et simpl. conspicuus fio, in conspectum venio, videor. ut apud Phil. de mund. loquentem de insulis Rhodo et Delo, χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττουμένης (sc. τῆς θαλάττης) κατ' ὀλίγον ἀνίσχουσαι διεφάνησαν, existere sensim cœperunt et conspici. Sic et apud Thuc. lib. 2. et 4.

Διάφανσις, seu διάφασις, q. d. interlucentia. Cic. ad Att. l. 2. Ep. 2. Item transparentia.

Διαφανὴς, perlucidus, qui translucet seu transparet. ut, διαφανὲς σῶμα, apud Aristotel. in lib. de sensu. et, διαφανὴς κεκρύφαλος, et, διαφανὲς ὕδωρ, apud Synes. † Aristoph. Nub. 765. λίθος διαφανὴς, lapis perlucidus ; de chrystallo loquitur.† Item, illustris, celebris, clarus : apud Plat. in Tim. et Philophon. in Procl. (Soph. Œdip. Tyr. 774.)

Διαφανῶς, perspicuè, apertè, manifestè. Thuc. l. 2

Διαφάνεια, ἡ, perluciditas. Eust.

Ἐκφαίνω, in lucem edo, profero, evulgo, patefacio. (Soph. Œdip. Tyr. 251.) Hes. in Theog. † 688.† ἐκ δέ τε πᾶσαν φαῖνε βίην, omnem vim exerebat. Basil. in ep. ad Andron. ὀκνῶν τὴν αἰτίαν ἐκφαίνειν ὑπὲρ ὧν ποιοῦμαι τοὺς λόγους.

Ἐκφαίνομαι, in lucem edor, emergo. † Hes. Th. 200.† Item, appareo, conspicuus sum. Od. κ'. οὐδέ τις αὐτῶν Ἐξεφάνη, nullus eorum apparuit. Iliad. κ'. ἐν δέ οἱ ὄσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν, oculi sicut flamma micuerunt. (Soph. Œdip. Tyr. 1083.)

Decomp. Συνεκφαίνω, unà patefacio, simul declaro. Plut.

Ἔκφανσις, patefactio, evulgatio. Synes. ep. 143. Exponitur etiam, expressio, enarratio, significatio : apud eundem.

Ἔκφαντος, patefactus, evulgatus.

Ἐκφαντικὸς, enuntiativus, enarrativus : ut, ἐκφαντικὴ ἀνάπλασις, apud Dionys. de cœl. hier. c. 2.

Ἐκφαντικῶς, enuntiativè. Item, expressè, significanter.

Ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, enuntiator, enarrator, interpres ; qui arcanum aliquod patefacit : ut, ἀληθείας ἐκφάντωρ, apud eundem in epist. ad Polycarp.

Ἐκφαντορικὸς, idem cum ἐκφαντικός. ut apud Damasc. πνεῦμα τὸ ἅγιον dicitur esse ἐκφαντορικὴ τοῦ κρυφίου τῆς θεότητος δύναμις τοῦ πατρός.

Ἐκφαντορία, doctrina, rerum reconditarum ac mysticarum interpres et enarratrix : apud Dionys. de cœl. hier. c. 2.

Ἐκφανὴς, manifestus, apertus. Item, splendidus, illustris. Polyb. (Æsch. Pers. 398.)

Ἐκφανίζω, manifestum reddo, aperio. Hesych.

Ἐκφανόω, attono, percello. unde, ἐκπεφάνωται, apud eundem, expon. ἀπόπληκτος γέγονεν.

Ἐκφάδην, apertè, manifestè, apud eund.

[Ἔκφασμα. Eurip. Orest. 407. Ἐκφασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο ;]

Decomp. Διεκφανὴς, idem quod διαφανής.

Παρεκφαίνομαι, leviter eluceo et appareo. Greg. Naz.

Ὑφεκφαίνομαι, subluceo.

Ἐμφαίνω, repræsento, speciem præbeo, præ me fero, vel ostendo. ut apud Theophrast. ἅπαντες δέ πως ἐμφαίνουσιν οἱ καρποὶ καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλόν. Interdum, verbis ob oculos pono, et quasi repræsento, indico, innuo. Herodian. lib. 4. τοιαῦτά τινα πλαγίως ἐμφαίνων, obliquè innuens. Interdum exp. refero : ut quum Diosc. dicit, τοῦ οἰνανθίνου δοκιμώτατον εἶναι τὸ ἐμφαῖνον ἐν τῇ ὀσμῇ τὴν οἰνάνθην. (Soph. Tr. 616.) ¶ Ἐμφαίνει, impersonaliter usurpatur pro videtur, ut apud Ceb. ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. † In pass. appareo. Xen. Pæd. 1. 4. 3.†

Ἔμφασις, εως, ἡ, repræsentatio, inanis rei exhibitio, species expressa. Exponitur et, simulatio ; apud Polyb. Item, efficacia significandi, figuræ nomen, apud Rhet. quum verbis tacita subest significationis efficacia : vel, quum plus significatum est quàm dictum. Quint. l. 9. c. 2. et alibi.

Ἐμφαντικὸς, seu ἐμφατικὸς, habens efficaciam, seu significans cum efficacia, efficax in significando.

Ἐμφατικῶς, et ἐμφαντικῶς, significanter, magna cum significatione, vel luculenta. Polyb. et Phil. efficaciter.

Ἐμφανὴς, qui repræsentatur oculis nostris, qui palàm est, conspicuus. Item, manifestus, apertus. Unde, τὰ πράγματα ἐμφανῆ ποιῆσαι, apud Dem. Et, ἐμφανὴς μίξις, coitus qui fit in propatulo. Herodot. † Sic ἐξ ἐμφανοῦς. Xen. Pæd. 1. 6. 36.† (Soph. Œdip. Tyr. 929. El. 1109. 1454. Æsch. Pers. 518. Eum. 423.)

Ἐμφανῶς, perspicuè, apertè, manifestè. Hesych. (Æsch. Ag. 635. Soph. Œdip. Tyr. 542. Tr. 282.) [Aj. 459. καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν, ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς Ἐχθαίρομαι. Œd. Tyr. 96. Eurip. Heraclid. 675.] † Aristoph. Nub. 611.† [de Cyri Exp. lib. 5. ἐζήτουν δὲ καὶ ταῖς ἑταίραις αἷς ἦγον οἱ Ἕλληνες, ἐμφανῶς συγγενέσθαι.]

Ἐμφάνεια, aspectus, apparitio. Item, significatio, demonstratio. Areop.

Ἐμφανίζω, repræsento, ante oculos pono, patefacio : ut, τὴν ἀλήθειαν ἐμφανίζειν, apud Luc. Sic Johan. 14. ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν. Item, indico, as, certiorem facio. Act. Ap. c. 23. ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με. Sic et c. 25. † Xen. Pæd. p. 204. d. et p. 207. d.†

Ἐμφανίζομαι, in conspectum venio, appareo : in ep. ad Hebr. c. 9.

Ἐμφανισμὸς, patefactio, declaratio. Indicium. Insinuatio forensis. In Anthol.

Ἐμφανίσιμος, insinuativus, ibid.

Ἐμφανιστικὸς, quod facit ad patefactionem, ad declarationem. Item, insinuativus. ibid.

Decomp. Ἀνέμφατος, ὁ καὶ ἡ, carens efficaciâ, sine significatione efficaci, luculentam speciem non præbens.

Ἀνεμφάτως, sine efficacia, vel, non expressè. Herm. περὶ πολιτικοῦ λόγου.

Ἀνέμφαντος, non demonstratus.

Ἀνεμφάνιστος, non insinuatus. In Anthol.

Ἀπεμφαίνω, nullo modo refero speciem, non convenio, dissimilis sum : ut, σύγκρισις ἀπεμφαίνουσα τῶν ἐμψύχων τοῖς ἀψύχοις, apud Polyb.

Ἀπέμφασις, declaratio, expositio, demonstratio. Strabo.

Διεμφαίνω, q. d. interostendo. Luc. ὀφθαλμοὶ πολὺ γορ-

γὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες, coruscantes, et truculentum ac divinum quid evibrantes.

Δυσέμφατος, malæ, vel molestæ significationis. Damasc.

Παρεμφαίνω, præterea vel simul ostendo, seu præterea et simul significo: unde passivè, παρεμφαίνεσθαι, consignificari, συνεμφαίνεσθαι, dicitur ἡ ὕλη καὶ ἡ μορφὴ, apud Arist. ¶ Item, declaro, explano. Ath. ¶ Item, refero, similis sum. Dios. λίαν παρεμφαῖνον τὴν τῆς τήλεως ὀσμήν.

Παρέμφασις, declaratio, explanatio, repræsentatio.

Παρεμφατικὸς, explanativus, significativus, repræsentativus.

Ἀπαρέμφατος, q. d. minimè declarativus, cui nulla subest declaratio: ut, ἀπαρέμφατος ἔγκλισις, apud Gramm. modus infinitivus.

Ἀπαρεμφάτως, absque declaratione, indefinitè, per modum infinitivum.

Συνεμφαίνω, simul ostendo, simul significo. Item, simul refero. Theophrast.

Συνεπεμφαίνω, adhuc in lucem edo, adhuc patefacio. Plut.

Ὑπεμφαίνω, q. d. subostendo, vel subsignifico.

Ἐπιφαίνω, q. d. superostendo. Et neutraliter, illucesco. Luc. c. 1.

Ἐπιφαίνομαι, q. d. superappareo, appareo super aliqua re; i. dum res aliqua geritur, intervenio, supervenio. Xen. † Pæd. 1. 6. 38.† εἴ γε δή σοι κατὰ κέρας οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν. Sic et apud Herodian. l. 3. Apud Plut. in Galb. ἐπεφαίνετο τὰ πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ. exp. in facie apparebant.

Ἐπίφασις, q. d. apparentia: apud Suid.

Ἐπιφανὴς, qui supra alios apparet, et conspicuus est. Et metaph. illustris, insignis, clarus: apud Polyb. et Plut.

Ἐπιφανῶς, insigniter, insignem in modum. Item splendidè, magnificè.

Ἐπιφάνεια, ἡ, q. d. superapparentia: apparentia, quæ est supernè, et in summo: summum: ut, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πελάγους, summum æquor, apud Phil. Exponitur et, superficies: apud Plut. et Geometras. Accipitur et pro habitu et forma loci, seu plani, seu montosi, seu confragosi, apud Polyb. Item pro habitu et specie oris, apud eundem. Significat et, celebritas. ¶ Peculiariter apud Christianos Græcos Theolog. sic dicta fuit apparitio Christi servatoris nostri in carne, teste Suid.

Ἐπιφάνια, seu ἐπιφάνεια, τὰ, dictus fuit dies, in quo celebrabatur memoria baptismi Christi, et quo catechumeni quoque baptizabantur: vel dies quo Christus manifestari cœpit gentibus, quum ad eum adorandum magi ab oriente venerunt. Epiphanius, lib. adversus hæreses, vult esse diem, quo natus est Christus in carne. Vide et Aug. hac de re variis in locis.

[Ἐπίφαντος. Soph. Antig. 851. τί με πρὸς θεῶν πατρῴων οὐκ οὐλομέναν ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον;]

Συνεπιφαίνομαι, (*decomp.*) simul appareo vel exorior.

Καταφαίνομαι, appareo, videor esse. Theocr. idyll. 3. Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν, Νύμφα, καὶ προγένειος. Aristot. de mund. μικρὰ κατεφαίνετο ἂν καὶ οὐδενὸς ἄξια.

Καταφανὴς, qui apparet, vel conspicuus, apertus: unde, καταφανὲς ποιεῖν et ποιεῖσθαι, manifestum reddere, declarare, apud Isocrat. et Xenoph. † Pæd. 1. 6. 12. ἐν καταφανεῖ στρατοπεδεύεσθαι. l. 3. p. 80. e. ἐν τῷ καταφανεῖ ἀλλήλοις ἐγένοντο, in conspectum venire. p. 173. a.† Τὸ καταφανὲς, expon. etiam, compertum, notum. apud eund.

Καταφανῶς, evidenter, manifestè.

Παραφαίνω, q. d. in transitu et veluti præteriens ostendo. Exponitur etiam, ex propinquo ostendo, seu monstro. Item simpliciter, ostendo: apud Hesiod. in Erg. (Aristoph. R. 1408.)

Παραφαίνομαι, in transitu appareo, vel in conspectum venio. Plut. παραφανεὶς ἐν καιρῷ, opportunè in conspectum veniens, tanquam prætereundo.

Περιφαίνομαι, circumquaque conspicior, vel conspicuus sum. Hom. hymn. in Ven. περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ.

Περίφαντος, circumquaque conspicuus, vel valde conspicuus et apertus. [Soph. Ag. 228.]

Περιφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Soph. in Ajace. Exponitur et simpl. conspicuus, apud Luc.

Περιφανῶς, (q. d. circumspicuè,) valde manifestè. Item simpl. manifestè, apertè. Soph. ibid. [Aj. 81. Aristoph. Plut. 949. Equit. 1183. Ἐπισκοπεῖ γὰρ περιφανῶς τὸ ναυτικόν. Av. 1290. Thesm. 471. δεῖ δὲ ταύτης τῆς ὕβρεως ἡμῖν τὸν ἄνδρα περιφανῶς δοῦναι δίκην. Schol. ἀντικρὺς καὶ ἐμφανῶς. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. καὶ πᾶσι περιφανῶς ἔδοξε λῆξαι τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος. Demosth. Orat. in Neæram. τὴν τοίνυν περιφανῶς ἐγνωσμένην ξένην εἶναι, &c. Plat. Epist. vii.]

Περιφάνεια, (q. d. circumspicuitas,) prospectus in omnem partem. [Demosth. in Stephan. τοσαύτη περιφάνεια τοῦ πράγματός ἐστιν.]

Προσφαίνομαι, appareo. † Xen. Pæd. l. 4. p. 111. b.†

Προσφανὴς, apparens, manifestus: unde, προσφανές ἐστι, apud Dem.

Προφαίνω, præluceo, lumen præfero. Plut. καὶ πρῶτος μὲν ὁ προφαίνων ἐπιστὰς τῷ Δομιτίῳ, πληγεὶς καὶ πεσὼν ἀπέθανε. ¶ Item, præmonstro, seu præmonstro speciem futuri, et quasi polliceor. Theophrast. de caus. pl. l. 1. προφαίνει μὲν οὖν τὰ ἄγρια πολὺν καρπὸν, τοῦτον δ' οὐκ ἐκπέττει. Item, ostento. Xen. ὁ μὲν θεὸς πολλὰ ἀγαθὰ προφαίνει, ostentat nobis spem ingentium rerum. † ἆθλα, præmia præponere. Pæd. l. 2. p. 42. a.† Item, portendo aliquid, ac significo prodigio. (Soph. Tr. 328. 863. Œdip. Tyr. 810.)

Προφαίνεσθαι, dicitur id quod portenditur. Plut. Item, quod præindicatur seu præsignificatur: unde, προφαινόμενοι θεοὶ, apud Dem. qui per oraculum præindicantur. Item, προφαίνομαι, appareo, in conspectum prodeo. Soph. προφάνητέ μοι. (Œdip. Tyr. 403. 171. El. 1285.) Exponitur etiam, obversor.

Πρόφασις, quomodo huc pertineat, vide in compos. ex Φημὶ, in Φάω, dico.

Προφανὴς, conspicuus, manifestus, apertus. Unde, ἐκ τοῦ προφανοῦς, apertè, manifestè. Et, ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, pro eodem. Thuc. † Xen. Pæd. l. 4. p. 93. d.†

Προφανία, conspicuitas, ambitio. Merc. Trism.

Προφανῶς, conspicuè, apertè. in Epigr.

Decomp. Ἐπιπροφαίνομαι, supra aliquam rem appareo. Apoll. [Arg. iii. 916. Mopsus, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνισπεῖν, Οἰωνοὺς, ἐσθλὸς δὲ συνευφράσσασθαι ἰοῦσιν.]

Συμφανὴς, manifestus, apertus.

Σύμφασις, expon. multarum stellarum unus emersus et conspectus; apud Aristot.

Συμφάσεις, αἱ, vocari dicuntur simul apparentes in iride colores.

Decomp. Ἀσυμφανὴς, non conspicuus, non perspicuus. Aristot.

Ἀσυμφανῶς, obscurè, ænigmaticè, tectè.

Ὑπερφαίνομαι, q. d. superappareo, appareo supra, conspicior supra: ut, ὑπερεφάνησαν τοῦ λόφου, supra collem apparuerunt: apud Thuc. Item, superemineo. ut, ὑπερφαίνομαι τῶν πολλῶν, apud Basil.

Ὑπερηφανὴς, q. d. apparens et conspicuus supra alios, seu supra alia. Exp. etiam, arduus et erectus, apud Xen. in Hipparch.

Ὑπερήφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, superbus, arrogans. q. d. qui supra cæteros se conspiciendum præbet. unde, ὑπερήφανος τρόπος, superbi mores. et ὑπερήφανοι λόγοι, verba superba. apud Dem. † Hes. Th. 149.† ¶ Compar. ὑπερηφανώτερος, superbior: apud Aristot. rhet. 2. ¶ Τὸ ὑπερήφανον, magnificum, eximium, maximi pretii. Plat. in Gor. Plut. in Per.

Ὑπερηφανῶς, superbè, arroganter.

Ὑπερηφάνεια, et ὑπερηφανία, ἡ, superbia, arrogantia. Demosth. in Mid. † ὑπερηφανία τοῦ τρόπου, morum superbia. Xen. Pæd. l. 5. p. 123. d.† Expon. etiam, contemptus, vel, superbus contemptus; apud Plat. de rep. l. 3.

Ὑπερηφανέω, superbio, insolesco. Il. λ'. et apud Polyb. Item, effero, vel, superbè effero: apud eund. Polyb. l. 5. Item, contemno, fastidio, vel, superbè contemno. Luc.

Ὑπερηφανεύομαι, idem. Apud Basil. ὑπερηφανεύομαι ταῦτα, exp. superbè jacto.

Ὑποφαίνω, (q. d. subluceo,) illucesco: ut, ὑπέφαινεν ἡμέρα, illucescebat dies. Luc. Sic et apud Plat. in Protag. Item activè, et metaph. subostendo, non plenè ostendo: ut, ἀγαθὰς ὑποφαίνειν ἐλπίδας, apud Herodian.

Ὑποφαίνομαι, idem quod ὑποφαίνω. Xen. Pæd. 4. ἐπεὶ δ' ἡμέρα ὑπεφαίνετο, &c. Et, ὑποφαινόμεναι ἐλπίδες, spes quæ subaffulgent.

Ὑποφαίνεσθαι, dicitur etiam id quod ex loco inferiori apparet. Plut. in Camill. ὁ τόπος, ἐφ' οὗ βεβηκὼς ἐνυκτομάχησε πρὸς τοὺς Κελτοὺς, ὑπεφαίνετο τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τοῦ Καπιτολίου.

Ὑπόφασις, q. d. subostensio, sublucentia, suspectio. Hipp.

Προϋποφαίνω, (*decomp.*) antè subluceo, antè prædico, is. Plut.

Composita sine præpositione: ac primùm partim ex ipso φαίνω, partim in φανὴς desinentia.

Ἀγχιφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex propinquo apparens, propinquus. Nonn.

Ἀειφανὴς, semper apparens, semper perspicuus: ut, ἀειφανεῖς ἀστέρες. Basil.

Ἀκροφανὴς, q. d. in summo apparens. Apud Nonn. ἀκροφανὴς ἠὼς, aurora summo diluculo apparens: vel, quæ superficiariam tantùm et non plenam lucem habet: vel, apparere et exoriri incipiens.

Ἀλλοφανὴς, qui alius et diversus apparet; apud eundem.

Ἀρτιφανὴς, nuper in lucem editus, qui nuper apparere incipit. Epigramm.

Ἀφανὴς, qui disparuit et evanuit, quem cernere desinimus. Plut. in amat. narr. παραχρῆμα ἀφανὴς ἐγένετο. Item, ab aspectu nostro remotus, oculos fallens, latens, obscurus. Arist. Eth. 2. δεῖ ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι. † Xen. Pæd. l. 3. p. 80. e. superlat. 1. 6. 30. non visus. et l. 6. p. 165. d. non perspectus. Sic l. 5. p. 124. d.† Sic et apud Thuc. l. 1. Item obscurus, ignobilis. Phil. de v. M. l. 1.

Ἀφανῶς, ita ut non appareat, occultè, clanculum.

(Ἀφάνεια, Æsch. Ag. 389.) [Pind. Isthm. Δ. 52. Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας καὶ μαρναμένων, πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.]

Ἀφανία, obscuritas. Thuc. l. 2. [§. 37. οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανίᾳ, κεκώλυται.]

Ἀφανίζω, (q. d. ab aspectu removeo, è conspectu aufero.) aboleo aliquid, ita ut nulla ejus vestigia cernantur; extinguo, perimo, evanidum reddo. (Eurip. Phœniss. 1003.) Isocr. ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων. [Polyb. Hist. lib. 1. cap. 82. εἰ δυνηθείη τοὺς ἐχθροὺς ἄρδην ἀφανίσαι.] † Aristoph. Nub. 542. ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα et ver. 968. μούσας.† Exponitur et, occulto, celo, supprimo, apud Dem. Item obscuro. Matth. c. 6. [19. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, &c.]

Ἀφανισμὸς, et ἀφάνισις, ipsa actio ex oculis tollendi et evanidum reddendi. Item circumductio, obliteratio. ut, ἀφάνισις τῆς δίκης, apud Aristoph. † Nub. 762.† Ἀφάνισις, exp. etiam, disparitio, seu quum aliquis evanescit, et ex oculis tollitur; Aristot. Apud Plut. symp. 4. ἀφανισμοὶ τῆς σελήνης, quando luna non apparet.

Ἀφανιστὴς, qui ab aspectu removet et evanidum reddit; deletor.

Ἀφανιστικὸς, vim habens è medio tollendi, et exolefaciendi.

Γεωφάνιον, locus in quo metallum. Suid. ¶ Schol. Nic herbam, quæ Nicandro phyllis dicatur, in Samothracia sic appellari dicit.

Δουλοφανὴς, qui servus esse videtur. ¶ Τὸ δουλοφανὲς, forma servilis.

Δυσφανὴς, vix apparens, obscurus. Plut.

Ἐγερσιφανὸς πέτρος, lapis igniarius, q. d. lucis excitatorius. Epigr.

Εἰδωλοφανὴς, simulachri speciem habens.

Εἰδωλοφανοῦντες, simulachri speciem habentes. Plut.

Ἡλιοφανὴς, solarem splendorem habens, vel à sole illustratus.

Ἡλιοφάνεια, solaris claritas.

Ἡμιοφανὴς, qui ex dimidio apparet. Strabo.

Θεοφάνεια, ἡ, apparitio Dei, qua Deus hominibus se conspiciendum præbet. Greg. Scribitur et θεοφανία, apud Dionys. ¶ Apud quem est etiam pars doctrinæ divinæ, quatenus in verbi scripti auditu auditoribus discipulis æterna Dei Sapientia apparet, ac sese conspiciendam offert, et communicandam.

Θεοφάνια, τὰ, seu θεοφανίαι, αἱ, festum solemne, quod eo die celebratur, quo Deus hominibus apparuit. prius apud Poll. l. 1. posterius apud Herodot. l. 1. ¶ Apud Christianos sic dicitur festum, quod die natali Jesu Christi celebratur, quòd eo die natus hominibus se conspiciendum in corpore humano dedit.

Θηλυφανὴς, qui videtur esse fœmina, fœminæ similis.

Μεσσοφανὴς, in medio apparens.

Μολυβδοφανὴς, qui plumbeus esse videtur, plumbeus adspectu. Athen. lib. 9.

Νυκτιφανὴς, noctu apparens, noctu lucens. epitheton lunæ.

Ὀπισθοφανὴς, Hesych. est, εἰς τοὐπίσω προσέχων.

Ὀπισθοφανῶς, retrorsum, in aversum.

Ὀστοφανέω, ossa ostendo, ossa conspicienda præbeo, in Hippiatr.

Ὀφθαλμοφανὴς, qui oculis cernitur, sub oculorum sensum cadens. Chrysost. Τὸ ὀφθαλμοφανὲς, quod ante oculos positum est, et manifestum. Strab.

Ὀφθαλμοφανῶς, manifestè, perspicuè, more eorum quæ oculis cernuntur. Chrysost. de Sacerd.

Ὀψιφανὴς, serò apparens.

Παμφαίνω, totus luceo vel fulgeo. Il. τ'. Τεύχεσι παμφαίνων ὥς ἠλέκτωρ Ὑπερίων. Sic et apud Hesiod. in Erg.

Παμφανάω, idem. Il. β'. Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε. Sic, τεύχεα παμφανόωντα. Il. σ'.

Παμφαλάω, attonitus, et veluti numine afflatus aspicio, vel circumspicio. Schol. Apoll. ex Euricio, Πάντοσε παμφαλόωντες δινήσαντο πόδεσσι. ☞ Factum videri potest hoc verbum ex παμφανάω, ν in λ mutato, ac propriè esse, omnia collustro oculis, omnia adspicio. Etymologus tamen dictum esse putat παρὰ τὸ τὰ φάη ὧδε κἀκεῖσε ἄλλεσθαι.

Ἐπιπαμφαλάω, (*decomp.*) idem. Apoll. Arg. l, 2, ‡ 127.‡

Πρωτοφανὴς, primò apparens. Nonn.

Ταυροφανὴς, qui taurus esse videtur, tauro similis. Dion. de sit orb.

Τηλεφανὴς, qui procul apparet, seu conspicitur: procul dissitus, longinquus: ut, τηλεφανεῖς σκοπιαὶ, Aristoph. in Nub. † 280.†

Τρυγηφάνιος οἶνος, vinum quod fit ex expressis acinorum folliculis et aqua perfusis: lora. Sic dici videtur, quoniam velut fæx est istud vinum, respectu ejus quod sponte ex uvis subjectis prelo defluit. Poll. l. 6. c. 2. et l, 7.

Ὑπερφανὴς, supra modum apparens. Strabo.

Ὑψιφανὴς, altè apparens, in alto. Nonn.

Χαλκοφανὴς, æreo colore splendens.

Ψευδοφανὴς, mendaci et adulterina luce splendens.

Ψευδοφαὴς, idem quod ψευδοφανὴς, Laërt.

Ψιμμυθοφανὴς, qui cerussa esse videtur, cerussam repræsentans. Diosc. l. 5. c. 97.

Composita quædam syncopen passa.

Ἀκραιφνὴς, (dictum pro ἀκραιοφανὴς, teste Etym. et schol. Thucyd.) purus. Ut, ἀκραιφνὲς αἷμα, apud Eurip. in Hec. Et, ἀκραιφνέστατον φῶς, apud Greg. Item, integer. intactus, illæsus. Thuc. l. 2. ‡ Soph. Œd. C. 1147.‡

Ἄφνω, (per syncopen factum ex ἀφανῶς, et abjecto σ, ut tradit Etym.) subitò, repente: quasi, ex occulto adveniendo. Dem. in Mid. Exponitur et, insperatò, seu ex insperato.

Αἴφνης, idem: ex eoque ortum. Eurip. in Iphig. Aul.

Αἰφνίδιος, ὁ καὶ ἡ, repentinus, subitus, improvisus: vel, ex improviso adveniens: ut, αἰφνίδιος δύσπνοια, apud Gal. ad Glauc. lib. 1. Τὸ αἰφνίδιον, quod repentinum est. Thuc. Adverbialiter etiam usurpatur αἰφνίδιον, pro αἰφνιδίως. Plut. in Numa.

Αἰφνιδίως, repente, subitò, idem cum αἴφνης. 1 ep. ad Thess. c. 5.

Ἐξαίφνης, (*decomp.*) idem cum αἴφνης. Il. φ'. Xen. de arte equ. † Pæd. l. 3. p. 80. e. Aristoph. Nub. 1313.† (Æsch. Pr. 1076.)

Ἐξαιφνίδιος, idem quod αἰφνίδιος.

Ἐξαπίνης, poëticum est, pro eodem ἐξαίφνης. Il. ἑ. (Theoc. Id. 2. 25.) † Xen. Pæd. l. 6. p. 161. b.†

[Ἐξάπινα. S. Marc. Evang. ix. 8. Καὶ ἐξάπινα περιβλεψάμενοι, οὐκέτι οὐδένα εἶδον, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον μεθ' ἑαυτῶν.]

Ἐξαπιναῖος, idem cum ἐξαιφνίδιος. Xen. de arte equ.

Ἐξαπιναίως, idem quod αἰφνιδίως, apud eundem, eod. lib. et apud Thucydid.

Μεταίφνιος, repentinus. Hesych.

Composita ex secunda et tertia persona præt. pass. sine præpositione.

Ἄφαντος, ὁ καὶ ἡ, qui disparuit et evanuit. Eurip. in Hel. Βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτύχας Ἀρθεῖσ' ἄφαντος. Item, ab oculis remotus, abstrusus: ut, ἄφαντον φῶς, apud Soph. in Phil. Apud Hom. de eo dicitur, qui funditus cum stirpe periit. (Æsch. Ag. 704. Soph. Œdip. Tyr. 568. 851.)

(Ἡμερόφαντος. ὄναρ ἡμερόφαντον. Æsch. Ag. 82.)

Θεόφαντος, à deo declaratus aut manifestatus: ut, θεόφαντα ὄργια, apud Plut. in lib. advers. Colot.

Θεοφάντωρ, ορος, ὁ, sacerdos, vel theologus, Hesych. Cui deus apparet; scripti divini federis discipulus et auditor.

Ἱεροφάντης, sacrorum antistes; qui sacra et cermonias docet. Plut. in Num. et Phil. de v. M.

Ἱεροφαντία, ἡ, antistitium, antistitis sacrorum dignitas. Plut. in Alcib.

Ἱεροφαντικὸς, ad sacrorum antistites pertinens. Ἱεροφαντικαὶ βίβλοι, libri de jure pontificio. Plut. in Numa.

Ἱεροφαντικῶς, more sacrorum antistitum.

Ἱεροφαντέω, sacrorum antistes sum, sacra doceo. Luc.

Μονόφαντος, qui solus apparet. Hesych.

Νυκτίφαντος, qui noctu apparet, qui noctu conspicitur. Eur. in Hel.

(Ὀνειρόφαντος. Æsch. Ag. 429.)

Οὐρανοφάντωρ, ad cœlum usque resplendens, cujus splendor ad cœlum usque pertingit. Suid.

Συκοφάντης, ου, ὁ, sycophanta: calumniator, delator. Sycophantæ apud Athenienses dicebantur, qui indicabant, siquis ficus ex Attica exportasset. Vetitum enim erat apud eos, exportare ficus: utpote qui ficum arborem in pretio haberent, et summopere admirarentur. Hinc audire sycophantæ cœperunt, qui, ut aliquid pecuniolæ corraderent, in judicium pertrahebant alios, reosque agebant, levissimis de causis, interdum et ficta crimina intendentes: more τῶν συκοφαντῶν, qui ex eo vitæ genere victum sibi comparabant. ut docet schol. Aristophan. et confirmat Plut. περὶ πολυπραγμ. vide schol. Aristoph. et Fest. qui et alias etymi hujus rationes afferunt. Dem. pro cor. πονηρὸν ὁ συκοφάντης, ἀεὶ καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον. Sic et sæpe apud Aristoph.

Συκοφαντικὸς, ad sycophantam pertinens: vel sycophantæ conveniens: calumniosus, calumniatorius. Luc.

Συκοφαντικῶς, calumniosè, calumniatoriè, more sycophantarum.

Συκοφαντώδης, idem cum συκοφαντικός. Lys. in Æschin.

Συκοφαντωδῶς, idem quod Συκοφαντικῶς.

Συκοφαντέω, sycophantor, sycophantem ago: calumniosas comminiscor delationes, falsò criminor. Dem. pro cor. τί οὖν συκοφαντεῖς, τί λόγους πλάττεις; Et cum accus. apud eundem ibidem. et Aristot. pol. 5. Cum accus. et genit. Ælian. ἐσυκοφάντει τὸν θεὸν ὀλιγωρίας. Cum genit. pers. et accus. rei Lucæ 19. Accipitur et pro, κνίζω ἐρωτικῶς, simulo me aversari id quod amo. Apud Plat. Com. et Menand. teste Suid.

Συκοφαντοῦμαι, sycophantosè deferor, calumniosè accusor. Xenoph. in Œcon.

Συκοφάντημα, τὸ, crimen quod sycophantosè alicui impingitur, sycophantia, calumnia. Plut. in Per.

(Συκοφαντητέος. Sch. ad Aristoph. R. 53.)

Συκοφαντία, sycophantosa et calumniatoria accusatio. Item dolus sycophantosè calumniandi. Xen. Hell. 2.

Συκοφάντρια, ἡ, mulier quæ calumniosè aliquid defert, sycophantosa accusatrix. Aristoph. in Plut.

Συκόφασος, (quasi συκόφανσος,) idem cum Συκοφάντης, Suid. ex Epig.

Decomp. Ἀσυκοφάντητος, qui sycophantosè delatus non est: vel, qui sycophantosè et calumniosè deferri nequit [Æschin. c. Ctesiph. pag. 127. 10. Ed. Oxon. καὶ τῆς σιωπῆς μου κατηγορεῖ (ἵνα μηδὲν αὐτῷ τόπος ἀσυκοφάντητος παραλίπηται) καὶ τὰς &c.]

Ἐπισυκοφαντεῖν, sycophanticè aliquem insectari. Hyperides.

Ὑδροφάντης, qui aliquo loco latentes aquas deprehendit et ostendit quærentibus.

Ὑδροφαντικὴ, sc. τέχνη, ars prodendi aquas iis qui eas quærunt. Geopon. lib. 2.

Composita ex φαντάζω, &c.

Ἀναφαντάζω, apparere facio, et phantasiâ afficio. Basil.

Ἀφαντασίωτος, ὁ καὶ ἡ, qui visiones non concipit

Ἀφαντασίαστος, qui phantasia et imaginatione comprehendi non potest. Merc. Trism.

Ἀφάνταστος, visionibus et imaginationibus carens. Plut. et Synes.

Δυσφάνταστος, non facilè visiones concipiens, ad visorum informationem difficilis. Plut.

Εὐφαντασίωτος, qui benè vel facilè concipit visiones.

Καταφαντάζω, idem quod ἀναφαντάζω.

Πολυφάνταστος, q. d. multas efficiens habensve fictas visiones. Plut.

Συμφαντάζομαι, simul animo imaginor, simul concipio. Plut.

ΦΑΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, fuscus, subniger: qui medio est inter candidum et nigrum colore. Plat. in Tim. Alex. Aphr. probl. l. 1. Diosc. l. 5. c. 93. Athen. l. 3. φαιὸς ἄρτος, panis cibarius et ater.

Composita.

Λευκόφαιος, ex albo et fusco mixtus. Poll. l. 7. c. 28.

Φλογόφαιος, color ex flammeo et fusco.

ΦΑ'ΚΕΛΛΟΣ, ου, ὁ, (et φάκελος, Ammon.) fasciculus, fascis. Suid. ex Thuc. φοροῦντες ὕλης φακέλλους. Eurip. in Cycl. μέγαν φάκελλον ξύλων Ἐπιθεὶς ἀνῆψας. Sic apud Syn. ep. 34. πρώην ἅπασι γέγραφα φάκελλον ἐπιστολῶν, fasciculum literarum. Pro eodem dicitur et σφάκελλος. ut, σφάκελλοι φρυγάνων, fasces seu fasciculi virgultorum: apud Dionys. Halic. hist. l. 7. Pro quo legitur et φακέλοι φρυγάνων, apud eundem lib. 10. Item, φάκελλος Suidæ est quoddam gestamen capitis, quod et φακιόλιον nominari dicit.

ΦΑΚΗ', ῆς, ἡ, lens, lenticula: seu lens cocta, et ipsum ex lente pulmentum. ‡ Aristoph. Plut. 192.‡ Laërt. in vita Diog. ἐξέβαλε δὲ καὶ τρυβλίον, θεασάμενος τῷ κοίλῳ ἄρτῳ τοῦ ψωμίου τὴν φακὴν ἀποδεχόμενον. ¶ Dicitur quasi φανάκη, ut sit ἡ τὰ φάη κακοῦσα. Etym.

Φακὸς, ὁ, lens cruda. Proverbialiter φακὸν κόπτειν dicitur, qui operam ludit. Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων, lens palustris: apud Diosc. Φακὸς vide quoque in φακωτὸς, heic. ¶ Dicitur et de vase in quo mortuorum cineres conduntur: apud Justin. Mart. ¶ Item, nigra quædam oculi macula. Hesych.

Φάκος, faciei lenticula, lentigo, verruca. facies verrucosa. Dioscorid. lib. 1.

Φακωτὸς, lenticulatus, in lentis modum conformatus: ut, φακωτὸν πυριατήριον, quod idem et φακὸς, vas in lenticulæ formam factum, quo ad ignem calente, vel aquâ (ut sit lenticula) vel oleo (ut sit lecythus, seria) calidis pleno, fotus fiunt: apud Hippocr. ¶ De scalpri quodam genere dicitur apud Gal. meth. med. 6.

Φάκινος, qui ex lente est. Eustath.

Τευτλοφάκη, edulium quoddam, ex betâ et lente mistis. Dioscor. et Oribas.

ΦΑ'ΛΑΓΞ, αγγος, ἡ, phalanx, legio, testudo aciei longior quàm latior. genus aciei apud Macedones, constans centum et viginti hominibus, teste Eust. seu (ut quidam volunt) octo millibus armatorum. Generaliter dicitur de quavis acie, turmaque. ut Il. λ'. Ἀργεῖοι γ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας. Sic et apud Dem. et Xen. (τάξις ἀπὸ ἑκατὸν εἴκοσιν ἀνδρῶν. Il. ζ. 254. Aristoph. R. 1349.) ¶ Item, regula lances libræ suspendens. Aristot. in mech. ¶ Φάλαγγες, αἱ, dicuntur internodia digitorum: ossa terna, mutuò colligata, et velut in acie disposita: apud Gal. eædem quæ σκυταλίδες. Τὰ τοῦ δακτύλου ἀκαμπτα. quemadmodum, οἱ κόνδυλοι, τὰ καμπτικά. ¶ Item, araneus, (propter similitudinem internodiorum in pedibus aranei cum internodiis humani digiti.) Plat. de Hellade, Ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τούτοις τοῖς λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τοῖσι τοίχοισιν ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. ¶ Item, φάλαγγες, phalangæ, vectes, σκυτάλαι, ligna rotunda, fustesque teretes instar cylindri: quibus suppositis naves in mare deducuntur, aut ad littus subducuntur; quibus et in navali fulciuntur, et in quibus resident. Apoll. Arg. 2. ‡ 855.‡

Φαλαγγίτης, ου, ὁ, miles legionarius. [Polyb. Hist. lib. 4. ἀπεσφάγη τοὺς αὐτοῦ φαλαγγίτας.] ¶ Est et herba Æginetæ, quæ φαλάγγιον, et φαλαγγίτιον.

[Φαλαγγιτικός. E Polyb. Hist. lib. 17. τιθεὶς ἐναλλὰξ σημαίας καὶ σπεῖρας φαλαγγιτικὰς ἐν τοῖς πρὸς Ῥωμαίους ἀγῶσιν.]

Φαλαγγηδὸν, per phalanges, turmatim. Il. π'. τάξεως δίκην.

Φαλάγγιον, τὸ, aranei genus, à crurum longioribus internodiis dictum: apud Xen. et Diosc. ¶ Item herbæ nomen, quæ et φαλαγγίτιον apud Diosc. l. 3. c. 22. φαλαγγίτης à Paul. Ægin. nominatur. ¶ Φαλάγγιαι, dicebantur eadem ligna quæ et φάλαγγες. Eust.

Φαλαγγόω, efferor, in ferinam naturam vertor, irritor: unde, φαλαγγῶσα, Hesych. exp. τεθηριωμένη, ἠρεθισμένη. à φάλαγξ, significante araneum.

Φαλάγγωμα, pompa quædam, quæ in bacchanalibus celebrabatur: apud eundem.

Φαλάγγωσις, oculi affectio, quum cilium intrò spectat, pilorum acie simul cum eo inversa, ita ut pili oculum compungant: apud Gal. et Æginet.

Composita.

Διφαλαγγία, duplicata phalanx, duæ phalanges. Ælian.

Μονοφαλαγγία, unica phalanx. Idem.

Τετραφαλαγγία, quadruplata phalanx, quatuor phalanges. Idem.

Τριφαλαγγία, triplicata phalanx, tres phalanges: apud eundem.

Ὑπερφαλαγγεῖν dicitur phalanx, quæ utrinque hostibus circumfusa aciem eorum coërcet. Arrian. † Xen. Pæd. 6. p. 166. d. et p. 173. a.†

Ὑπερφαλάγγωσις, actio illa, &c.

ΦΑ'ΛΑΙΝΑ, ης, ἡ, cicindela, lampyris, quæ noctu lucernis advolat. (☞ Unde sic dicta existimatur παρὰ τὸ εἰς φῶς ἅλλεσθαι.) Nic. in Ther. φαλαίνῃ ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνους Ἀκρόνυχος δειπνηστὸς ἀπήλασε παιφάσσουσαν. A Lycophrone φάλαιναι dicuntur et φάλαι, per apocopen. ¶ Φάλαινα aliquando etiam est balæna, quod et Latina vox è Græco facta docet. (Φάλλαινα. Philostr. l. 2. c. 14.)

ΦΑΛΑΚΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, calvus. Φαλακρὸν τίλλεις, proverb. apud Suid. Et apud Luc. φαλακρὸς ὑπὸ κεφαλὴν, τὴν δ' ὄψιν ἐρρυτιδωμένος. ☞ Existimatur dici φαλακρὸς, quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν, τουτέστι, λευκόν. vel, παρὰ τὸ φαλὸν ἔχειν τὸ κάρα.

Φαλακρότης, et φαλάκρα, calvitium.

Φαλάκραι, dicuntur etiam glabreta, i. loca nullo gramine nullisque satis et fruticibus vestita.

Φαλακρόω, calvum reddo.

Φαλακροῦμαι, calvus fio, calvesco.

Φαλάκρωμα, et φαλάκρωσις, calvitium. Ezech. 27.

Composita.

Ἡμιφάλακρος, semicalvus: in Epigr.

Ὀπισθοφάλακρος, à tergo calvus, qui occipite est calvo. Epitheton καιροῦ, apud Poëtas; Fronte capillata est; sed pòst, occasio, calva.

ΦΑΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, penis ligneus vel coriaceus: lignum oblongum, in summo habens penem lignem aut coriaceum. Quidam exp. ficulneum veretrum: apud Herodot.

Φαλλικὸς, ut, φαλλικὸν ᾆσμα, carmen ad phallos pertinens, carmen extemporaneum, quod in honorem Bacchi super phallis canebatur. Apud Aristoph. in Acharn. ᾄσομαι τὸ φαλλικὸν, quidam interpr. cantabo fescenninos versus, carmen oscum. Poll. l. 4. scribit, φαλλικὸν, esse ὄρχημα ἐπὶ Διονύσῳ.

Ἀνασεισίφαλλαι, obscœno epitheto appellantur meretrices, apud Suid. tanquam quatientes τὸν φαλλόν.

Ἰθύφαλλος, ου, ὁ, (*comp.*) interdum dicitur penis erectus; interdum carmen, quod in arrectum penem cantabatur; teste Hesych. et Suid. Dicitur et de ipsis hominibus, qui erectos penes gestabant. vide Athen. l. 4.

Ἰθυφαλλικὸν μέτρον, carmen ithyphallicum, oscum, fescenninum, impurum.

ΦΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, splendidus, albus. ☞ Παρὰ τὸ φάω, luceo: teste Etym. ¶ Item substantivè, scutulum quoddam splendidum et album. ¶ Item, petra in mari eminens, apud eundem, ex Rhet. lex. ¶ Item, conus galeæ, cui crista inseritur. ¶ Item, ἧλοί τινες λαμπροὶ, ἕνεκα κόσμου τῆς περικεφαλαίας, ut idem inquit. In his galeæ duabus significationibus scribitur et φάλος, ut Iliad. γ'. (362.) πλῆξε φάλον κόρυθος.

Φάλιος, idem quod φαλός. Exponitur et, albos crines habens in fronte. Hesych.

Φαληρὸς, albus, spumeus: apud eundem. Pro eodem dicitur et φαληριός, φαλήρις, et φαληριόεις, apud eundem, et Eust.

Φαληριάω, albesco spumâ, spumesco. Unde, κύματα φαληριόωντα, Il. ν'. Et, φαληριῶσα σπίλος, ἡ λευκὴ νῆσος, apud Lycophr. teste Eustathio.

Φαλύνω, splendidum seu album reddo. Hesych.

Φάλα, galeæ ornamentum, clavus, phaleræ. Etym. et Suid. Sunt et qui per caput, capitisque ornamentum exponunt.

Φάλαρα, τὰ, Hesychio, sunt ἀστραγαλίσκοι ἐπὶ τῆς περι-

κεφαλαίας, phaleræ. (Æsch. Pers. 665.) ¶ Item, phaleræ, ornamenta equorum seu equitum, et nobilium. Herodot. ¶ Apud Eur. in Suppl. pro loris usurpari dicitur, quum Theseus inquit, ὁρμᾶσθαι χρεὼν πάντ' ἄνδρ' ὁπλίτην, ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην Μοναμπύκων δὲ φάλαρα κινεῖσθαι στόμα. ¶ Pro eodem dicitur et φάληρα, teste Eust.

Φαλαρὶς, avis quædam marina seu palustris: de qua Athen. l. 7. et 9. Eadem dicitur et φαληρὶς, apud Suid.

Composita: ac primùm ex φάλος.

Ἀμφίφαλος, galeæ epitheton: quia circumcirca ornari φάλοις, i. clavis seu cuneolis solebat. Il. ἑ.

Ἄφαλος κυνέη, galea, quæ clavis seu scutulis ex auro splendentibus insignis non est. Il. κ'.

Τετράφαλος, quatuor conos seu eminentias habens. Apoll. Arg. l. 2.

Τρυφάλεια, sæpe pro galea, apud Hom. quoniam τρεῖς φάλους habebat; posito υ pro ι. †Hesiod Asp. 199.† (Aristoph. R. 1048. Theoc. κβ'. 193.)

Composita ex φάλαρα, seu φάληρα.

Ἀργυροφάλαρος, argenteis phaleris ornatus. Athen. l. 5.

Καπφάλαρα, Æolica et poëtica syncope dicitur, pro κατὰ φάλαρα, juxta clavos galeæ. Il. π'.

Τετραφάληρος, idem quod τετράφαλος, Il. ἑ.

Χρυσοφάλαρος, aureas phaleras habens. Eurip. in Troad. [519. Ὅτ' ἔλιπον ἵππον οὐρανία βρέμοντα, χρυσεοφάλαρον, ἔνοπλον, &c.]

(ΦΑΝΙ'ΔΕΣ. Sch. Theoc. Id. 5. 92.)

ΦΑ'ΡΑΓΞ, αγγος, ἡ, barathrum, præceps locus: præcipitium. Plut. ἀνεδέξατο τὸν Μιθριδάτην ὤσειν κατὰ τῆς φάραγγος. Sic apud Thuc. l. 2. dicuntur quidam ἐς φάραγγας ἐσβάλλεσθαι. Usurpatur et de loco prærupto in litore maris. apud Plut. in Ant. φερόμενος δὲ ταῖς ναυσὶ πρὸς κρημνοὺς καὶ φάραγγας ἀγχιβαθεῖς. Exp. etiam, terræ cavitas, hiatus, fauces terræ. Item, vallis, convallis, apud Apoll. l. 2. Legas et, φάραγγες ὄρους, apud Plut. πρὸς Κολ. Eust. etiam annotat, hominem ἄσωτον appellatum fuisse φάραγγα. (Æsch. Pr. 15. 142. 619. 1016.)

Φαραγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut, φαραγγώδεις τόποι, loca in quibus sunt terræ hiatus. Aristot.

Φαραγγίνδην, ab Atticis scommaticè jactatum fuit εἰς γαστριμαργίαν, teste Suida. qui et addit, dici sicut ἀριστίνδην.

ΦΑΡΕ'ΤΡΑ, ἡ, pharetra. † Xen. Pæd. 1. 2. 9.† (☞ Παρὰ τὸ φέρειν τὰ τρῶσαι δυνάμενα.) Hesiod. in Asp. †129.† κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην Καββάλετ' ἐξόπιθεν.

Φαρέτριον, parva pharetra. in Epigr.

Φαρετρεὼν, ῶνος, ὁ, idem quod φαρέτρα. Hesych. exp. τοξότης.

Εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ, (*comp.*) altam seu amplam habens pharetram. Epitheton Apollinis, apud Pind. [Pyth. Od. Θ. 45. Κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας Ὀμβρίμῳ &c.] teste Eust.

Εὐφαρέτρας, ὁ, pulchram pharetram habens Soph. [Trachin. 212. τὸν εὐφαρέτραν Ἀπόλλωνα προστάταν, ὁμοῦ δὲ καὶ Παιᾶνα, Παιᾶνα, ἀνάγετε, ὦ παρθένοι.]

ΦΑΡΙΚΟ'Ν, genus veneni. Diosc. l. 5. c. 13. et l. 6. c. 20. et Nic. in Alex. ¶ Scribitur et φαριακὸν, ex Athen.

ΦΑΡΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, ruga. Hesych. exp. ῥυτὶς ἡ ἐκ τοῦ γήρους γινομένη, ἤ, ῥίζα πρὸς ῥυτίδας ποιοῦσα. ἡ στολὶς, plica.

Φαρκιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rugosus.

Φαρκιδοῦν, rugare, caperare.

Φαρκιδούμενος, qui rugatur, seu corrugatur, qui est fronte caperata, στυγνάζων. Hesych.

ΦΑ'ΡΜΑΚΟΝ, ου, τὸ, medicamentum, venenum. Vox est ambigua et anceps. Interdum enim in bonam partem de medicamento salutari dicitur; interdum in malam de lethali medicina, seu vulgò dicto veneno. ¶ In bonam partem dictum interdum absolutè ponitur, aliquando epithetis jungitur. Absolute dict. Plut. in l. de sera numinis vindicta; φάρμακα ἐνίοις μὲν οὐχ' ἁρμόζει νοσοῦσιν, ἐνίοις δὲ λυσιτελεῖ καὶ μὴ νοσοῦσιν. Additis vero epithetis, φάρμακα μητιόεντα dicuntur. Od. δ'. Item, φάρμακον ἔγχριστον, et ἐπίμαστον, linitivum ex pinguedine, et abstersivum; apud Theocr. idyll. 11. Sic, φάρμακα ὑπνωτικὰ, somnum conciliantia, apud Plut. symp. 3. et, φάρμακον πλαστὸν, et καταπλαστὸν, linitivum absque pinguedine; cataplasma. Aristoph. in Plut. Φάρμακον ποτὸν, vel πιστὸν, potabile. χριστὸν, unguentum. παστὸν, quod inspergitur; κατάπασμα, idem quod et ἐπίπαστον. ¶ Generaliter etiam et metaphor. pro quovis remedio accipitur. ut apud Hesiod. in Erg. Arist. pol. 6. et Herodian. l. 6. ¶ In malam partem de veneno seu medicamento lethali, apud Thuc. l. 2. ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐμβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα. Sic Xen. Pæd. 8. οὐδαμοῦ γοῦν πλείους ἢ ἐκεῖ οὔτε ἀποθνήσκουσιν, οὔτε διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων. Apud Diosc. θανάσιμα φάρμακα dicuntur omnia illa, quæ in medicina ûsum aliquem habent, per se autem lethalia sunt. ☞Pro medicamento salutari grammatici dictum volunt quasi φέρον ἄκος. pro exitiali verò, quasi φέρον ἄχος, teste Eust. ¶ Φάρμακα, dicuntur etiam colores, quibus utuntur pictores: aut quibus aliquid tingitur; pigmenta. Ut apud Aristoph. οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον Ἔντιχες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται, quo Lysicrates canos suos tingit et nigros reddit. (R. 745. Eurip. Med. 386. 719. Æsch. Ag. 857. 1269.) Sic et apud Plat. in Pol. ¶ Quidam etiam τὰ ἄνθη φάρμακα appellavit: ut est apud Eust. Hesychius verò φάρμακα dicit esse πᾶσαν πόαν.

Φαρμακόεις, εντος, ὁ, medicamentarius, cui medicamentum inest, medicamenti vim habens. Ut, φαρμακόεσσαι πόσιες, potiones medicatæ, apud Nic. in Epigr. Φαρμακόεις δόλος, ars pigmentaria. Et, φαρμακόεν βέλος, venenatum telum, veneno imbutum. Mosch.

Φαρμακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem: ut, φύλλα φαρμακώδη, apud Diosc. Sic et sæpe apud Theophr. Item, venenatus, veneno tinctus: ut, φαρμακώδη τοξεύματα, apud eundem Diosc. l. 3. c. 94.

Φαρμακὼν, ῶνος, ὁ, officina in qua tingitur, Eust. Poll. l. 7. βαφεῖον.

Φαρμάκων, ωνος, ὁ, qui medicamentis seu venenis est læsus. Dem. pro cor. Etym.

Φαρμακὸς, ὁ, veneficus, magus. Plat. in symp. Item homo sacer et devotus, detestandus, execrabilis: κάθαρμα. Aristoph.

Φαρμακὶς, ίδος, ἡ, venefica, apud eundem in Nub. †747.†

Φαρμακίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, dictum fuit vinum Pramnium, teste Eustath.

Φαρμακεὺς, qui parat venenum, veneficus. Idem.

Φαρμακῖτις, ad medicinam pertinens. ut, φαρμακίτιδες βίβλοι. Gal. ad Glauc. l. 2. et φαρμακῖτις γῆ, apud Diosc.

Φαρμακεύω, veneficio aut veneno utor. Plat. de leg. Item, veneficio afficio. Item, conficio medicamenta. Item, tingo, condio. Apud Hippocr. significat, medicamento purgante utor.

Φαρμακεὺς, έως, ὁ, idem cum φαρμακὸς, magus, veneficus. Synes. (Soph. Tr. 1156.)

Φαρμάκευσις, et φαρμακεία, ipsa actio veneficio afficiendi: vel ipsa medicandi actio, medicatio, apud Plat.

Φαρμακεῖαι, dicuntur et ipsa medicamenta, apud Aristotel. pro quo Epigr. l. 1. legitur φαρμακίαι.

Φαρμακευτὴς, veneficus. Plat. φαρμακεύτρια, ἡ, venefica.

Φαρμακευτικὸς, ad veneficia pertinens; vel ad medicamenta, medicamentarius.

Φαρμακόω, medico: unde, πεφαρμακωμένον μελίκρατον. Plut.

Φαρμακάω, refertus sum medicamentis. ¶ Vel, indigeo medicamentis, expeto medicamenta. Eust.

Φαρμάσσω, seu φαρμάττω, veneno afficio, veneno noceo. Plat. in symp. φαρμάττειν βούλει με, ὦ Σώκρατες, ἵνα διαθορυβηθῶ. ¶ Item metaph. lenocinio afficio, adultero, fuco. Plut. in pol. præcept. Φαρμάσσοντες τὰ πράγματα ταῖς βλασφημίαις. ¶ Item, tingo. Hesych. Poll. et Eust. ¶ Interdum, intingo. ut, φαρμάσσειν πέλεκυν, aut σκέπαρνον. Od. ἱ. securim candentem in aquam immergere, ut acies ejus induretur. (Φαρμάσσομαι. Æsch. Ag. 94.)

Φαρμακτὴς, veneficus, qui veneno tingit, inficitque. Oppian.

Φάρμαξις, tinctura, immersio, maleficium. Plut. [Phileb. καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐκ ἄλλης δεόμενα φαρμάξεως.]

Composita.

Ἀλεξιφάρμακον, remedium adversus pharmacum seu venenum; amuletum. Diosc. Et metaph. præsidium. Dem. contra Timocr. Exponitur et simpliciter, remedium: unde, λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. Suâ naturâ est adjectivum, ἀλεξιφάρμακος, ὁ καὶ ἡ. unde, ἀλεξιφαρμάκους δυνάμεις, apud Plut. symp. 4. et, ἀλεξιφάρμακος λόγος, liber tradens amoliendorum venenorum rationem: apud Diosc. l. 7. c. 1.

Ἀντιφάρμακον, ut Ἀλεξιφάρμακον. Diosc. l. 2. c. 56.

Ἀφάρμακος, ὁ καὶ ἡ, veneno carens, non infectus. ¶ Et, τὸ ἀφάρμακον, τὸ ἄνευ ἄνθους. Eust.

Ἀφάρμακτος, veneficio non infectus. Luc.

Διαφαρμακεύω, medeor, medicamentum purgans præbeo. Plut.

Εὐφάρμακος, medicamentis conveniens seu utilis. Item, τὸ εὐφάρμακον, τὸ εὔχροον. Eust.

Καταφαρμακεύω, veneficio afficio, et sortilegio. Plat. in Phæd.

Καταφαρμάσσω, seu Καταφαρμάττω, idem. Plut. in Dione.

Παμφάρμακος, qui vel quæ commodas veneficorum artes callet. Pind. [Pyth. Δ. 414. Πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλλει, Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς.]

Πενταφάρμακος, quinque medicamentis constans. Τὸ πενταφάρμακον, convivium quintuplici condimentorum genere. Cæl. Rhod.

Πολυφάρμακος, medicamentis abundans, aut venenis. Item, multorum medicamentorum peritus, multis medicamentis utens. Iliad. π'.

Τετραφάρμακος, quatuor medicamentis constans. Est et emplastrum quoddam τετραφάρμακον, apud medicos.

Ὑποφαρμάσσω, quodammodo fuco vel adultero, aut etiam, medicor. Plut.

ΦΑ'ΡΟΣ, εος, τὸ, et φάρος, palla, pallium, vestis exterior: sicut χιτὼν interior. Od. δ. χιτῶνα Δῦνεν καὶ μέγα φᾶρος, pro palla virili. Pro fœminea autem, Od. ἑ. ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη. Corripitur apud Hesiod. in Erg. Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω, &c. (Æsch. S. c. Th. 335. Ch. 9. 1011. Eum. 637. Eurip. Phœniss. 289.) ¶ Capitur etiam pro ὀθόνη. Od. ἑ. τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ δῖα θεάων &c. lintea vela. ¶ Item, velum capitis; tegmen, τὸ ὕφος, apud Eurip. [Phœn. 1088. Vide Not. Cl. Barnes. —— Scholia —— φάρος ὄνομα τόπου· φᾶρος δὲ τὸ ἱμάτιον, &c. Suppl. 286. Μῆτερ, τί κλαίεις, λέπτ' ἐπ' ὀμμάτων φάρη Βαλοῦσα τῶν σῶν; Herc. Fur. 414. Χρυσεόστολον φάρος, &c. Soph. Aj. 942. φάρει. Trachin. 932. ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις Τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη. Aristoph. Thesm. 897. Φάρει καλυπτὸς, &c. Schol. Bourd. Φάρος δὲ σημαίνει τὸ ἱμάτιον, καὶ περιβόλαιον. Vide Schol. Biset. Etymolog. Magn. col. 788. 8. Herodot. Hist. lib. 9. ἐξυφήνασα Ἄμηστρις ἡ Ξέρξεω γυνὴ φᾶρος μέγα τε καὶ ποικίλον καὶ θέης ἄξιον, διδοῖ Ξέρξῃ.] ¶ Etymologo est ἡ ἄροσις, vel ἀροτρίασις.

Φάρσος, εος, τὸ, integumentum, involucrum. Nicand. in Ther. Apud Joseph. de antiq. Jud. λίνεον φάρσος, velamen lineum.

Composita.

Ἄφαρος, ὁ καὶ ἡ, investis. Hesych. ¶ Item inaratus, incultus, ἀγεώργητος, ἀνήροτος. Ἄφαρος γῆ, apud Suid.

Ἀφάροτος, et ἀφάρατος, idem cum ἄφαρος. Etym.

Βλέφαρον, extat in loco suo, cum compos.

Ἡμιφάριον, dimidiata vestis pars. Suid.

Ἰσοφαρίζω, paribus indumentis sum amictus. παρὰ τὸ ἴσα φάρη περιβεβλῆσθαι. Vide et secundum ordinem comp. ex Φέρω.

Καλλίφαρον φῶς, lux pulchro amicta vestitu, i. lux splendida. Eurip. in Ione.

ΦΑ'ΡΥΓΞ, υγγος, ὁ vel ἡ, guttur, fauces. Hippocr. in Progn. φάρυγξ ἑλκουμένη πυρετῷ, δεινόν. Item, pro aspera arteria. Gal. l. 2. de plac. Hippocr. et Plat. τὸ μὲν γὰρ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἥνπερ δὴ καὶ φάρυγγα προσαγορεύομεν. Sic et, lib. 8. de usu part. apud eundem. Pro φάρυγξ dicitur et φάρυξ. ut Od. τ'. Φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι. (Aristoph. R. 60. Ὦ μιαρὰ φάρυγξ. 579.) Vide et Λάρυγξ suo loco.

Φαρυγγίζω, apud Dem. idem quod λαρυγγίζω.

Φαρυγγὶς, ίδος, ἡ, ingluvies, edacitas, γαστριμαργία. Hesych.

Φαρυγγίδην, cum ingluvie, cum voracitate. Scribitur et, φαρυγγίνδην, apud Etym.

Φαρύγεθρον, ου, τὸ, idem quod φάρυγξ, apud Hippocr. et Gal. in Isag.

Composita.

Ἐμφαρυγξάμενος, qui in guttur immisit et deglutiit seu devoravit.

Ἡδυφάρυγγες θρυμματίδες, apud Athen. gutturi gratæ, gutturi suaves et jucundæ.

ΦΑΣΗ'ΟΛΟΣ, et φασίολος, φάσηλος, et φάσιλος, ὁ, leguminis oblongi genus. Diosc. l. 2. c. 120. et l. 4. c. 121. ¶ Hinc et φάσηλος navigium oblongum significat. ¶ Phaseli nonnullis sunt cicerculæ, quæ hodie phasilli vulgò: phaseoli verò planta hortensis smilax; cujus fructus lobi, dolichique. Theophr.

ΦΑ'ΣΙΣ, εως, et ιδος, ὁ, Colchidis prægrandis fluvius. ¶ Sed et oppidum fuit, ad Phasidis ostium; Plin. l. 6. c. 4.

Φασιὰς Μήδεια, Medea, alumna Phasidis, seu fluvii, seu oppidi.

Φασιανὸς, φασιανικὸς, et ἡ, ὄρνις, phasianus gallus, phasiana gallina: avium genus, quarum copia apud Phasidem fluvium. Phasianus etiam ὁ τατύρας ab Athen. lib. nominatur. ¶ Aliud φασιανὸς habes ad Φάσις verbi Φαίνω.

ΦΑ'ΤΝΗ, ης, ἡ, præsepe, stabulum. Iliad. ζ'. Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, &c. Sic Iliad. ἑ. Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ. &c. † Xen. Pæd. l. 3. p. 80. c.† Apud Luc. proverbial. dicitur, κύων ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένη. ¶ Stellæ item, quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτνη, ut annotatur ex Proclo. Sic apud Theocr. idyll. 32. Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ Φάτνη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα. ¶ Exponitur etiam, mensa, apud Suid.

Φάτναι, et Φατνίαι, loculamenta dentium, quasi præsepia et capsulæ, in quibus collocantur. Gal. l. 2. de Oss. dicit, dentes contineri ἐν τοῖς τῶν φατνίων βοθρίοις, scribitque, φάτναι ossa esse dentes continentia: βόθρια verò, cavitates in quas dentes inserti sunt.

Φατνώματα, τὰ, lacunaria, laquearia. Eustath. et Suid.

Exponitur etiam, navium foramina, per quæ in adnavigantes missilia emittuntur, apud Athen. ¶ Dicuntur et dentium esse φατνώματα, apud Eustath.

Φατνωματικὸς, laqueatus. Plut. in Lyc. τῆς στέγης τοῦ οἴκου τὴν κατασκευὴν πολυτελῆ καὶ φατνωματικήν.

Φατνωτὸς, laqueatus, tabulatus.

Composita.

Ἐκφατνίζω, è præsepi ejicio. Item metaph. excutio, expello. ut, ἐκφατνίζει ὀδόντας, excutit dentes, seu è præsepibus suis, in quibus sunt collocati, ejicit, apud Eust.

Ἐκφατνίζομαι, è præsepi ejicior, evertor. unde apud eundem Eust. ἐκφατνιζομένων σωρευμάτων ἕκαστος ἀπέφερεν ὁλομελῆ κρέα.

Ἐκφατνίσματα, τὰ, præsepium purgamenta: sordes quæ è præsepibus ejiciuntur, quum purgantur. Hesych. Sic dicuntur etiam reliquiæ mensarum quæ excutiuntur pro canibus. apud Athen. l. 6. (Philostr. l. 1. c. 19.)

Ἐμφατνίσματα, τὰ, dicuntur tabulæ, quæ tolluntur è præsepi ad expurgandas pabuli reliquias. Poll. l. 10. c. 38.

Ἐπιφατνίδιος, præsepialis: ut, φορβειὰ ἐπιφατνίδιος, apud Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 5. § 1.]

---

‡ ΦΑ'ΣΣΑ. Vide Indicem. ‡

‡ Φάττος, ου, ὁ, palumbes, pro περιστερὸς, Lucian. Lex. Const. ‡

‡ Φάττιον, vox blandiendi. Aristoph. Plut. 1011. ed. Brunck. ‡

ΦΑΥ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, vilis, nullius pretii, abjectus, humilis, contemptus. † Xen. Pæd. 1. 3. 2. † Dem. de perperam obita leg. οὐ γὰρ εἰ φαύλοις χρῆσθε ὑμεῖς εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματά ἐστι φαῦλα ἃν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις, neque enim quòd vos sæpè hominum despicabilium operâ soletis uti in rebus vestris publicè administrandis, idcirco quoque despicabilia sunt ea quæ nobis committenda exteri credendaque duxerunt. Apud Isocr. φαῦλα et καταφρονούμενα copulantur. Dicitur et, παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihili facere, apud Synes. ¶ Item, parvus: apud Diog. Laërt. in vita Plat. Sic et apud Thuc. φαῦλον τείχισμα, expon. μικρόν. ¶ Item, simplex et mediocris: ut à Plat. usurpari tradit Diog. Laërt. Sic Hippocr. de fract. κατάστασιν φαυλοτέραν dixit, extensionem simpliciorem, et quæ non magno negotio perficitur. Idem φαύλαν δίαιταν appellavit, quæ τῇ σκεθρᾷ contraria est. ¶ Expon. etiam, ineptus, ridiculus. ¶ Item, malus, vitiosus: ut, φαῦλα ὕδατα. Aristot. malæ aquæ, aut insalubres. Sic, φαῦλα ἐδέσματα, itemque ποτὰ φαῦλα, apud Herodian. Vocantur etiam φαῦλοι ποιηταὶ, et φαῦλοι ῥήτορες, mali poëtæ, et mali rhetores. Dicitur et, φαῦλος ἄνθρωπος, malus, improbus, nequam: apud Isocr. Xen. Arist. (Eurip. Med. 808. Id. Phœniss. 94.)

Φαύλως, malè, Dem. (Eurip. Phœniss. 110.) ¶ Item facilè, apud Aristoph. in Acharn. † Φαυλότατα, adverbialiter, facillimè. Nub. 776. vel levissimè. †

Φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas: ut, φαυλότης τῆς στολῆς, apud Xen. pæd. 2. † 56. e. βρωμάτων. l. 5. p. 122. a. † Item, ineptia, rusticitas, inscitia. Plat. in Hipp. Expon. etiam, imbecillitas, infœcunditas, apud Plat. de leg.

φαυλίζω, pro vili habeo, elevo, flocci facio, parvi facio: item pro nihilo duco, elevo, contemno. Xen. τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις. [Memorab. lib. 1. cui Exemplo addas, lib. 4. τοὺς τοῖς νόμοις πειθομένους φαυλίζων, &c.]

Φαυλισμὸς, οῦ, ὁ, contemptio, despectus.

Φαυλίστρια, contemptrix, subsannatrix.

Φαυλία ἐλαία, quæ et φαυλὴ ἐλαία, oliva cujus parvus est fructus. Theophr. l. 6. c. 11.

Φλαῦρος, idem cum φαῦλος, vilis. Atticum tamen esse existimatur, ideoque non pro φαῦλος, sed pro φλύαρος, factum esse per ἀναγραμματισμὸν, vel μετάθεσιν, quidam tradunt. ¶ Item, malus: ut, φλαῦρον ἔπος, contumeliosum verbum, apud Sophocl. † Sic Aristoph. Nub. 1306. πράγματα. † et, φλαῦρον εἰπεῖν, apud Aristoph. † Nub. 832. † et Demosth. (Æsch. Pers. 217. εἴτ' ἐπὶ φλαύροις, εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς μοχθοῦσι. Eurip. Med. 1105.)

Φλαύρως, malè: ut, φλαύρως ἔχειν, malè se habere, apud Herodot. Thucyd. Aristoph.

Φλαυρίζω, idem quod φαυλίζω, pro vili habeo.

Composita: ac primùm ex φαυλίζω.

Ἀποφαυλίζω, idem quod φαυλίζω.

Διαφαυλίζω, idem. [Plat. de Leg. lib. 7. Παντάπασι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἡμῖν, ὦ ξένε, διαφαυλίζεις.]

Ἐκφαυλίζω, idem cum φαυλίζω. Plut.

Composita ex φλαυρίζω.

Ἀποφλαυρίζω, idem quod φλαυρίζω. Quidam expon. aversor tanquam malum seu improbum. [Pind. Pyth. Γ. 22. Ἀ δ' ἀποφλαυρίξαισά μιν—Ἄλλον αἴνησε γάμον, &c. Schol. ἡ δὲ δὴ Κορωνὶς φησιν ἐκφαυλίσασα τὸν Ἀπόλλωνος γάμον, &c. Herodot. Hist. lib. 1. cap. 86. ὡς ἦλθε ἀρχὴν ὁ Σόλων ἐὼν Ἀθηναῖος, καὶ θεησάμενος πάντα τὸν ἑωϋτοῦ ὄλβον, ἀποφλαυρίσειε.] ¶ Item, fio deterior, in deterius labor. Item, ad malum convertor.

Ἀσκοφλαυρίζω, pro ἀσκῷ φλαυρίζω, apud Eust.

Ἐκφλαυρίζω, idem quod ἐκφαυλίζω.

ΦΑ'Ω, ῶ, (poëticum,) luceo, splendeo, fulgeo, mico. Unde, φάε, tertia persona sing. præteriti imperf. abjecto incremento, pro ἔφαε. Od. ξ'. (de aurora,) φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς. Extat et particip. φάουσαι, apud Aratum. Οὐδ' ἂν ἐπερχόμεναι χηλαὶ καὶ λεπτὰ φάουσαι. ¶ Item, φάω, dico, aio. pro quo usurpatur potiùs φημὶ ab eo deductum. Item, φάω, occido, interficio. Quæ significatio non nisi in passiva voce invenitur. ¶ Ponitur φάω et pro πυρόω, ut vult Eust.

Derivata à φάω, luceo.

Φάος, εος, τὸ, lumen, lux: ut, φάος ἠελίοιο, Odyss. δ'. et π'. et alibi. Pro quo et absolute φάος dicitur: Odyss. γ'. Sic, φάος πυρὸς, apud eundem Hom. Ut in Evang. divi Luc. πρὸς τὸ φῶς, sc. τοῦ πυρός. ¶ Expon. et, Solis ortus, diluculum, apud Hesych. ¶ Item, oculus. Odyss. ρ'. Κῦσε δέ μιν κεφαλὴν, καὶ ἄμφω φάεα καλά. Ponitur et pro vita, in Axiocho. ¶ Item, φάος, dies: pro quo frequentior est num. plur. φάεα, Epigr. l. 2. ¶ Usurpatur et pro salute: item pro auxilio, quod salutem et victoriam affert: interdum et pro ipsa victoria, apud Hom. Exponitur et, gaudium. Hesych. ¶ Interdum hac voce compellamus quempiam, ei blandientes; ut et Lat. lux mea: ut Od. ρ'. (Φάος βλέπει. Æschyl. Pers. 261. et seq. φάος σωτήριον. Eurip. Med. 483. ὦ φάος διογενές. ib. 1260. id. Phœniss. 1240. λαμπρότης καὶ ἀρθότης φρενῶν. Æsch. Eum. 552.)

(Φῷδος, et φῷδες, infrà, in φάω, πυρόω.)

Φῶς, φωτὸς, τὸ, idem quod præcedens, ex eoque per contractionem ortum. † Xen. Pæd. p. 192. a. † Plut. symp. 4. τὸ σκότος τοῦ φωτὸς ἡγοῦντο πρεσβύτερον. ¶ Accipitur et pro oculo, teste Hesych. ¶ Item sic nominatur papillarum quasi areola, et nigellus ambitus, sub quo lactis quasi sedimentum: Poll. (Æschyl. Ag. 287. Soph. Œdip. Tyr. 1253.)

At Φὼς, ωτὸς, ὁ, apud Poëtas est vir, aut simpliciter, homo, ut Od. ά. Il. λ'. et ξ'. sic denominatus, quoniam μόνος φωτίζει τὰς διανοίας τῷ λόγῳ, teste Etym. Hinc duo comp.

Δαμασίφως, hominum domitor: epitheton somni, apud Simon.

Ὀλοφώϊος, exitialis, ὁ ὀλλύων τοὺς φῶτας, ut exp. schol. Nic. apud eum in Theriac. Exponitur et, versutus, improbus. Od. κ'. et δ'. (Theoc. κέ. 185.)

Φωτεινὸς, οῦ, ὁ, lucidus. Xen.

Φωτίζω, lucidum reddo, illumino, illustro. Gal. Item, in lucem profero, patefacio, apud Suid. Φωτίζειν τὸ ἀπόῤῥητον. ¶ Apud Greg. signif. illumino lumine baptismi, et, baptizo.

Φώτισμα, illuminatio. Item baptismus, apud Gregor. Chrysost. et Areopag.

Φωτισμὸς, exp. αὐγὴ, splendor. Hesych.

Φωτιστικὸς, illuminandi seu illustrandi vim habens. Greg.

Φώσκω, luceo, illucesco: unde composita διαφώσκω, &c. inf.

Φωστὴρ, luminare. Gen. 1. et in ep. ad Phil. c. 2.

Φόως, idem quod φῶς, ex eoque factum poët. per pleonasmum literæ ο. Metaphoricè etiam usurpatur pro salute et auxilio lætitiam afferente: ut Il. θ'. et π'. Et pro victoria, Il. ζ'. Dicitur et φόωσδε, in lucem, Il. β'. et γ'. † Hes. Th. 669. †

Φαύω, Æolicè dicitur pro φάω, luceo. Etym. et Eust.

Φαῦσις, εως, ἡ, q. d. lucentia, i. ipsa lucendi actio: lux, splendor.

Φαύσιγγες, infrà, in φάω, i. πυρόω.

Φαυστήριος, Bacchi epith. apud Lycophr. quòd cum facibus celebrarentur ejus mysteria.

Φαύσκω, idem quod φαύω.

Πιφαύσκω, (factum per reduplicationem ex φαύσκω,) in lucem profero. Hesych. (Æsch. Pers. 665. Ag. 23. Ch. 277. Eum. 623.) Vide et in derivatis à φάω, dico.

Φαέθω, idem quod φάω. Unde particip.

Φαέθων. Quod interdum est Solis epith. ut apud Homer. et Hesiod. † Th. 760. † Interdum absolutè pro sole ponitur: ut in Anth. Epigr. l. 1. ¶ Est et nomen stellæ Jovis, apud Aristot. de mund.

Φαείνω, itidem splendeo, luceo, fulgeo. Od. γ'. (de Sole,) ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ, &c. † Sic Hesiod. Theog. 372. de luna. †

Φαείνομαι, idem. Apoll. Arg. l. 2.

Φαεινὸς, splendidus, lucidus, fulgidus, nitens: ut, φαεινὴν πήληκα, et φαεινὸν δόρυ, apud Hom. (Il. γ'. 247. Eurip. Phœniss. 84.) Sic, ἀκτῖνα φαεινὴν, Alex. Aphr. in præfat. probl. l. 2.

Φαεννὸς, idem: ut, φαεννὰ ὅπλα, apud Eurip.

Ἀμφιφαείνω, (*comp.*) circumluceo, splendore cingor. Hom. hymn. in Apoll. αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει.

Φιαρὸς, οῦ, ὁ, lucidus, splendidus, splendorem quendam aqueum habens, Suid. Quasi φαερὸς, ut tradit Etym. derivans à φάος. ¶ Item pinguis. ut, ὄρνιθος φιαρῆς, pinguis gallinæ. Nic.

Φιαρύνω, splendorem affero, λαμπρύνω. Hesych.

Composita: ac primùm ex φάω, habentia tamen ferè omnia terminationem adjectivorum in ης.

Ἀμφιφάω, circumcirca luceo, colluceo, igni aut facibus accensis. Hinc participio ἀμφιφῶν nominatur mazæ quoddam genus, seu placentæ sacræ, quæ in ædem Munychiæ Dianæ ferebatur, affixis circumcirca facibus ardentibus, teste Poll. lib. 6. c. 14. et Hesych. apud quem legitur ἀμφιφόων. Philochorus verò apud Athen. ἀμφιφῶντα nominatum vult, quoniam in illo die, quo offertur Dianæ, cœlum gemino collustratur lumine, lunæ occidentis et solis exorientis.

Ἀμφιφαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumquaque vel utrinque lucem habens: vel utrinque lucens aut apparens. Aristot. de mund.

Ἀρτιφαὴς, qui modò lucem habuit, sc. oculorum, qui modò visum recuperavit. Nonn.

Ἀστροφαὴς, stellis resplendens, aut in modum stellarum. Hesych.

Ἡδυφαὴς ἤλεκτρος, electrum seu succinum suave splendens. Dionys. de situ orb.

Ἠλεκτροφαὴς, instar electri fulgens, electri splendorem habens. Eur. in Hippol. Steph. [740. ——δακρύων τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς.]

Κελαινοφαὴς, niger, obscurus, ater. Aristoph. in Ran. [1366.]

Κεραυνοφαὴς, in modum fulminis coruscans. Apud Eur. in Troad. [1103.] κεραυνοφαὲς πῦρ, ignes fulminei.

Λευκοφαὴς, qui albus videtur, albus aspectu. Eurip. in Iph. Aul. [1054. Παρὰ δὲ λευκοφαῆ ψάμαθον εἱλισσόμεναι, &c.]

Μελαμφαὴς, ater, obscurus, tenebricosus: ut, μελαμφαὲς ἔρεβος. Idem in Hellen. [524.]

Παμφαὴς, in omnem partem mittens suam lucem, omnia luce sua illustrans. ut, παμφαὲς σέλας, apud Eurip. in Troad. [547.] (παμφαὴς ἀκτὶς ἀελίου. Med. 1253. Æschyl. Pers. 614.) [Soph. Philoct. 744.] et παμφαὴς ἥλιος, Aristot. de mund.

Πασιφαὴς, omnibus apparens. Nonn.

Περιφαὴς, valde conspicuus, valde lucens; Oppian. idem cum περιφανής.

Πλησιφαὴς, plenam lucem habens. Damasc.

Ὑψιφαὴς, altam lucem habens, vel in alto lucem habens, Item, altè apparens, celsus: ut, ὑψιφαῆ τάφον, in Anthol. Epigr.

Φοινικοφαὴς, qui puniceus esse videtur, puniceus aspectu: ut, φοινικοφαῆ πόδα, apud Eurip. in Ione. [162.]

Χρυσοφαὴς, auream lucem habens, i. auri modo splendens, Eurip. in Hippol. Plut. in Flam.

Composita ex φῶς et φωτίζω.

Ἀμφιφῶς, qui dubia luce collustratur. Athen.

Ἀντιφωτισμὸς, illuminatio quæ fit ex opposito.

Ἀρχίφωτος, initium et autor luminis. Sic apud Dionys. Areop. dicitur baptismus, quoniam post eum animæ initiatorum Christianæ religioni solent φωτίζεσθαι.

Αὐτοφῶς, ipsa lux. Ita dicitur spiritus sanctus apud Greg. quoniam vera et unica lux est, et sine eo nemo φωτίζεται.

Ἀφώτιστος, ὁ καὶ ἡ, non illuminatus, lucis expers. aut obscuratus. epitheton lunæ non lucentis: apud Alex. Aphr.

Διαφωτίζω, idem quod φωτίζω.

Ἐκφωτίζω, idem quod φωτίζω, illustro, illumino. Plut.

Decomp. Συνεκφωτίζω, simul illustro, ἐκφωτίζω. Plut.

Ἐμφώτειος ἐσθὴς, vestis quæ induebatur ab eo qui baptizabatur. Gregor.

Ἐπτιφωτισμὸς, φωτισμός. Idem.

Καταφωτίζω, illumino, illustro. in Epigr. et apud Naz.

Λυκόφως, tempus quod solis exortum præcedit. sic dictum (ut quidam volunt) παρὰ τὸν λύκον, quòd lupi colorem referat, qui cinereus est, nec intensiorem nigredinem præfert: seu quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi sunt, exteriore parte nigriores. ¶ Dicitur et λυγόφως, pro eodem: παρὰ τὴν λύγην, τὴν σκοτίαν, quòd sit lux obscura et nocti non absimilis, qualis est circa diluculum, et vesperi, quum dies et nox misceri incipiunt.

Περιφωτίζω, q. d. circùm illumino. unde pass. apud Plut. de prim. frig. τὸ δὲ λαμπρὸν οὐ παρίησιν ὑπὸ στερεότητος, ἀλλ' ἐπιπολῆς περιφωτίζεται.

Συμφωτίζω, collustro, simul illumino. Plut.

Composita ex φώσκω, et φαύω, seu φαύσκω.

Διαφώσκω, illuceo, illucesco. Herodot. in Thal. ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ.

[Διαφαύσκω. Herodot. Hist. lib. 9. cap. 44. νῦν δὲ οἱ δέδοκται, τὰ μὲν σφαγία ἐᾶν χαίρειν, ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφαυσκούσῃ συμβολὴν ποιέεσθαι.]

Διαφαύω, idem. Reg. l. 1. c. 4. ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα.

Ἐπιφώσκω, idem quod præcedentia. Luc. 23. σάββατον ἐπέφωσκε.

Ἐπιφαύω, pro eodem. in ep. ad Eph. c. 5.

Ἐπιφαύσκομαι, in lucem profero, ostendo, commonstro. Homer. hymn. in Apoll. Ἐν δ' ἄρ ὄγε φλόγα δαῖε, ἐπιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα.

Ὑποφαύσκω, q. d. sublucceo. Aristot. in probl. ὑποφαυσκούσης ἕω, prima luce.

Composita remotiora.

Ἀλλοφάσσω, vide in comp. ex Φάω, i. dico.

Κατηφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est vultu demisso, præ pudore aut mœrore: unde interdum exp. pudibundus, interdum subtristis. ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν. Theophyl. ep. 29. paupertatem esse dicit κακὸν ῥᾳθυμασιῶν κατηφές. Utitur et Plut. Item Aristot. hist. an. l. 9.

Κατήφεια, ας, ἡ, et Ionicè, κατηφείη, vultus demissus, seu pudor cum mœrore. Il. γ'. Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ. Plut. in Coriol. τὴν δὲ βουλὴν ἄχος ἔσχε καὶ κατήφεια δεινή. Sic et apud eundem in Publ. et Phil. de v. M. l. 3.

Κατηφέω, sum vultu demisso præ pudore, erecto vultu intueri non audeo. Il. χ'. Στῆ δὲ κατηφήσας. Aristot. hist. an. lib. 8. (de equo lymphato,) κατηφεῖ δὲ ἀεὶ κἂν λυπήσῃ. (cum Acc. Eurip. Med. 1014.)

Κατηφιάω, idem: apud Plut. in cons. ad Apoll. Pro quo Ionicè dicitur κατηφιόω. Ut apud Greg. in carm. Κείμενος ἐν μέσσοισι κατηφιόων καὶ ἄναυδος.

Ὑποκατηφὴς, (*decomp.*) subtriste.

Παιφάσσω, oculos circumquaque verto, oculos quoquoversum circumduco. Exponitur etiam, illustro. Item, ἐκφανῶς καὶ ἐνθουσιαστικῶς ὁρμῶ. Il. ϛ'. Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν Ὀτρύνουσ' ἰέναι. ☞ Quidam per reduplicationem ex φάω dictum volunt: alii quasi, πάντη τὰ φάη ἀΐσσω.

Decomp. Ἐκπαιφάσσω, furo, seu fanaticorum more excurro, et impetu feror. Il. έ. πολεμίζειν οὐκ εἴασκον, Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν.

Μεταπαιφάσσω, unde apud Apoll. Rhod. Arg. l. 3. [1265.] μεταπαιφάσσεσθαι, schol. exp. τὸ διάλαμπον σημαίνειν.

Derivata à Φάω, dico.

Φάομαι, inusitatum thema, format ex se præteritum πέφασμαι. Unde imperat. πεφάσθω, dictum sit: apud Plat. Et, πεφασμένος, dictus. (Φᾶσθαι. V. Æschyl. Pers. 703.) Hinc et verbalia quæ sequuntur.

Φάσις, εως, ἡ, dictio. Item dictum, sententia seu apophthegma. Aristot. Eth. 6. Ponitur et pro denuntiatione ac rumore, Act. Apost. c. 21. Significat et affirmationem, apud Aristot. Item propositionem, apud eundem metaphys. 3. ¶ Alias signif. vide in Φαίνω.

Φάτις, itidem dictum, sententia: ut, φάτις φυσική, in Epigr. Item, responsum vatis, oraculum. Eurip. in Phœn. Item, sermo vel verbum. Suid. ex Soph. Item, nuntius, rumor, fama, ut Od. ψ'. et apud Soph. in Ajace. Exponitur etiam, gloria. Od. ζ'. (Æsch. Pers. 227. Ag. 284. Eurip. Phœniss. 23. Jovis filia dicta. Soph. Œdip. Tyr. 151. 318. 331. 735. Tr. 706.)

Φατίζω, f. ίσω, vel ίξω. Soph. in Ajace, οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαι μ' ἄν. Apud Herodot. ἐφάτισαν, exp. confessi sunt.

Φάτης, ου, ὁ, loquutuleius, loquax. Exponitur et, mendax. Hesych.

Φατειὸς, οῦ, ὁ, dicendus, nominandus. Hesiod. in Asp. et in Theog. † 310.†

Φατὸς, ὁ, idem apud eundem in Asp. † 230.† Item, celebris, apud eundem in Erg. Aliam signif. vide in Φάω, occido.

Φημὶ, φάω, aio, dico, affirmo. Il. β'. Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν. Æschin. in Ctesiph. σκοπεῖτε μὴ, τίς φησὶν εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐστιν. Fut. 1. est φήσω. † Aristoph. Nub. 1211.† Præt. imp. et aor. 2. ἔφην. quorum hoc η in omnibus personis retinet, illud in α mutat. Dicitur enim, ἔφαμεν, et ἔφασαν, et pro eodem abjecto augmento φάσαν. item ἔφαν, per syncopen, et pro hoc rursus, φὰν, apud Hom. Dicitur et, φῆν pro ἔφην, aorist. 2. Item, φῆς, pro, ἔφης, &c. Sic et pro φημὶ, interdum ἠμὶ dicitur: ut apud Aristoph. in Nub. † 1243.† et ἦν, ἦς, ἦ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη, passim apud Plat. † ὡς ἐγώ φημι. formula, quam Latinè, de mea sententia. Xen. Pæd. l. 4. p. 97. d. et p. 102. e. Κῦρον ἔφασαν λέγειν. 1. 3. 4. et 1. 4. 20. perhibeat.† (τί φῶ σε; Eurip. Phœniss. 280. Aristoph. R. 37. 132. 646. λογίζομαι. Il. γ'. 366. Soph. Tr. 424. Œdip. Tyr. 1381.)

Φαμαὶ, inusitatum format ex se præt. imperf. et aor. 2. Med. ἐφάμην. prius Od. ξ'. Ὡς ἐφάμην, à posteriore est infin. φᾶσθαι, apud Hom. Ab eodem φαμαὶ est imperat. φάο, dic. pro φάσο. Od. σ'. et partic. φάμενος, dicens, Xen. οὐ φαμένου Λυσάνδρου.

Φῆμις, idem quod φάτις, sermo, verbum. Hesych. Item, rumor, fama. Od. ξ'. et ώ. Exponitur et, concio. Od. ό. Item, omen. Od. ύ.

Φημίζω, f, ίσω, vel ίξω, dico. Dionys. de situ orb. Item, vulgo. Unde, φήμην φημίζειν, Hesiod. in Erg. Apud Eurip. in Iph. Aul. ἣν ἐφήμισεν πατήρ μοι, exp. quam famâ mihi adjudicavit pater. (Æsch. Ch. 556. Φημίζομαι Æsch. Ag. 638. 1171.)

Φημισμὸς, idem cum φήμη, quod sequitur. Suid.

Φήμη, ἡ, fama, rumor. Plut. in Apol. ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσαντες, rumore dissipato. Sic et passim apud Plut. Herodian. &c. Item opinio et existimatio concepta de aliquo. Hesiod. in Erg. δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην. Sic et apud Plat. et Isocr. Exponitur etiam, omen: ut apud Xen. Pæd. 8. et Plut. in Colot. (vox, oraculum. Soph. Œdip. Tyr. 43. 86. 162. 743. Pl. Philostr. l. 3. c. 44.)

Φημὺς, ύος, ἡ, idem quod φήμη, fama, rumor.

Φάσκω, idem quod φημὶ, dico. apud Hom. Demosth. et Luc. † Xen. Pæd. 1. 4. 4. et Aristoph. Nub. 586.† (Soph. Œdip. Tyr. 110. 862.)

Πιφάσκω, vel πιφαύσκω, (per reduplicationem factum ex φάσκω, et inserto υ, φαύσκω,) idem significat Poëtis quod φάσκω. Vel, memoro, commemoro. Orph. in Argon. φρικώδεα κῆλ' ἐπίφασκον. Idem, Σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρίταο πιφαύσκω. Sic et Od. λ'. Μήδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν. Exponitur et, denuntio, nuntio. Item, manifesto, declaro, demonstro. Hesych.

Πιφαύσκομαι, idem. Od. έ. ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι. Iliad. ό. Ἀλλά οἱ Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, denuntiat, ostendit. † Πιφάσκομαι. Hes. Th. 655.†

Composita: ac primùm ex φημὶ cum præpositione.

Ἀντίφημι, contradico, refragor, nego. Plat. in Gorg.

Ἀντίφασις, contradictio. Aristot.

Ἀντιφατικὸς, contradictorius: ut, ἀντιφατικὸς λόγος, apud eundem.

Ἀπόφημι, contradico: nego, inficior. † Xen. Pæd. 1. 6. 12. et l. 6. p. 153. b.† Plutarch. in Alcib. ἀπέφησε μὴ γενέσθαι ἐξ αὐτοῦ. Sic et apud Aristot. metaph. l 3. ¶ Idem etiam valet quod ἀποφαίνομαι, profiteor, edico. ut Il. κ'. Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω, apertè profiteor. Exponitur et, censeo, autumo: apud Aristot.

Ἀπόφαμαι, unde ἀπόφασθε, Il. ί. renuntiate, declarate.

Ἀπόφασις, negatio: passim apud Aristot. ¶ Vide et in Ἀποφαίνω.

Ἀποφαντὸς, (κατ' ἐπένθεσιν, ἀντὶ τοῦ ἀποφατὸς,) enuntiatus, pronuntiatus. Laërt. in Zenon. ¶ Est et idem cum ἀποφατικὸς, negativus, negandus. Suid. in defin. τοῦ ἀξιώματος.

Ἀποφατικὸς, negativus seu negans: apud Aristot.

Ἔκφημι, eloquor: unde, ἔκφατο μῦθον, apud Apoll.

Ἔκφασις, edictum.

(Ἐκφάτως. Æsch. Ag. 714.)

Ἔμφατον, Hesych. exp. τὸ αἰνιγματοειδῶς εἰρημένον.

Κακέμφατον, (*decomp.*) obscœna dictio. oratio mali ominis.

Ἐπίφατος, qui malè audit, apud Soph.

Κατάφημι, aio, affirmo. Aristot. (cum Gen. person. assentior. Soph. Œdip. Tyr. 515.)

Κατάφασις, affirmatio, apud eundem.

Καταφαντὸς, (sicut ἀποφαντὸς,) affirmativus, affirmandus. Suid. in descr. ἀξιώματος.

Καταφατικὸς, affirmativus, affirmans: Aristot.

Καταφατίζω, dico seu testor contra aliquem. Item, sanctè polliceor vel affirmo. Plut. in Sol.

Μετάφημι, interloquor, inter alios loquor. Hom.

Παράφημι, dico aliquid suadendo, suadeo, consilium do, hortor, admoneo. Iliad. ά. Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ, &c.

Παράφαμαι, idem: unde particip. παραιφάμενος, ι insertum habens, metri gratiâ. Apoll. Arg. 2. Τοῖα παραιφαμένη, κατέρυκε, talia suadens. † Hesiod. Theog. 90.† Pro eodem per syncopen dicitur παρφάμενος, Od. ί. quod Eust. exp. παραπείσας, παραγαγὼν λόγοις. Sic et, παρφάσθαι, Od. δ'. exp. decipere, suadere.

Παραίφασις, et παραιφασία, admonitio, consilium, adhortatio: vel etiam, consolatio. Prius Il. ά. posterius apud Apoll. Arg. 2. [324. παραιφασίῃσι. Schol. παραινέσεσιν, ὑποθήκαις. Huic Exemplo addas lib. 3. 554.] Pro παραίφασις, dicitur et πάρφασις, Il. ξ'.

Πρόσφημι, alloquor: unde tertia persona aor. 2. προσέφη, sæpe apud Hom. quum inquit: Τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, &c. † Sic Hesiod. Th. 558.†

Πρόφημι, prædico, is. unde aor. 2. προέφην.

Προφαντὸς, (sicut ἀποφαντὸς,) præmonstratus, præsignificatus. Hesych. Exp. etiam, prædictus, ab eod. (Soph. Tr. 1175. 1179.) Τὸ προφαντὸν, prædictio, oraculum. Προφαντὸν ἐγένετό σφι, oraculum factum est ad ipsos. Herod.

Decomp. Ἀπρόφατος, subitò et ex improviso accidens. non prædictus. Στεροπαὶ ἀπρόφατοι, Apoll. Arg. 2.

Ἀπροφάτως, ex improviso, repente; ap. eund. ibid. [lib. 2. 62.]

Προφήτης, ου, ὁ, propheta, qui prædicit futura; divinus. Plut. de defect. oracul. et passim in scriptis sacris. Apud veteres προφῆται dicebantur fanorum antistites, oraculorumque interpretes, teste Festo: ut apud Plat. in Tim. Sic apud Luc. ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης, dicitur veritatis ac libertatis in dicendo antistes ac interpres. Fœm. προφῆτις, ιδος, ἡ, quæ prædicit futura; divina; prophetis, prophetissa: apud Plut. de def. orac. (Διὸς προφήτης δ' ἐστι Λοξίας πατρός. Æschyl. Ag. 418. 1108. Eum. 19.)

Προφητικὸς, propheticus, ad prophetas pertinens: ut, προφητικαὶ γραφαὶ, et προφητικὸς λόγος, in ep. Paul. et Pet.

Προφητεύω, prædico futura, vaticinor. Matth. 7. et 11. et alibi in N. Test. Item, fanorum antistes sum, oraculorumque interpres. Plut. de def. orac. Ἐχεκράτους προφητεύοντος, ἀνεῖλε νίκην καὶ κράτος πολέμου τοῖς Ἕλλησιν ὁ Θεός. Sic et in epist. ad Cor. 1. c. 14. προφητεύειν de eo dicitur, qui sacra scripta interpretatur seu enarrat.

Προφητεία, ἡ, prædictio futurorum, vaticinatio aut vaticinium. Matth. c. 13. et alibi. Item, scripturæ interpretatio seu enarratio. Rom. 12. 1. ep. ad Thess. c. 4.

Προφητίζω, idem quod προφητεύω. Hippocr. πορῤητ. l. 2.

Πρόφασις, εως, ἡ, propriè dici videtur sermo, quo aliquis factum suum excusat, seu verus is sit, seu fictus; i. caussa, quæ pro defensione dicitur, seu vera ea sit, seu ficta et speciosa; quam Latini prætextum, colorem, speciem et obtentum appellant. Ut apud Aristot. polit. 5. ὅσα προφάσεως χάριν ἐν ταῖς πολιτείαις σοφίζονται πρὸς δῆμον. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 43. d.† Sic, προφάσεις ζητεῖν, apud Demosth. pro cor. quærere prætextum, quærere quod dicere possis ad excusandum factum. Hinc et, ἐπὶ προφάσει, sub prætextu, sub specie, apud Herodian. lib. 7. pro quo et, πρόφασιν, dicitur, subauditâ præpos. κατὰ, apud Thucyd. l. 3. et Demosth. pro cor. † πρόφασις, causa (sc. vera). Xen. Pæd. l. 3. p. 87. b.† ☞ Galenus, quum annotat, apud Hippocrat. προφάσεις vocari caussas ut plurimùm manifestas et veras, innuit, πρόφασιν à προφαίνω dici; ut sit caussa ita aperta, ut quasi ab alio præmonstrata videatur; seu, ut sit caussa quæ ad tuendum aliquid ostenditur, et tanquam lumen præfertur. in qua significatione Thuc. etiam usurpat l. 1. et 3. et Aristoph. in Vesp. Ab eâdem origine descendens, exp. etiam, occasio, ansa: aliquid nimirum quod se offert et ostendit. unde, πρόφασιν λαμβάνειν, arripere occasionem, apud Demosth. &c. Dicitur et corpus ἔχειν πρόφασιν, i. ægrum esse et caussarium, apud Isocr. in epist. (Soph. Tr. 675.)

Προφασίζομαι, fingo caussas, caussificor, tergiversor caussando et prætexendo aliquid. Thuc. l. 2. Item, prætexo, prætendo, caussæ loco affero, excuso. Demosth. pro cor. ἃ νῦν τοῦτο λέγων προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ. Sic et apud Xenoph. † Pæd. l. 2. p. 50. e.† Herodian. et Synes. Et cum præposit. ὑπὲρ, sequente genit. apud Isocrat. in Paneg. Passivè etiam usurpatur apud Thuc. l. 8. εὗρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Σάμου προφασισθὲν, simulatum et confictum.

Προφασιστικὸς, excusatorius, quem prætendere et quo excusare nos possumus aut solemus: ut, προφασιστικὸς λόγος, Deut. 22.

Decomp. Ἀπροφάσιστος, prætextu et excusatione carens: ut, ἀπροφάσιστος θάνατος, apud Eurip. in Bacch. Item qui sine ullo prætextu et simulatione aliquid agit, sine tergiversatione. Xenoph. Pæd. 2. φίλους γὰρ, οὐκ ἐχθροὺς, δεῖ εἶναι, τοὺς μέλλοντας ἀπροφασίστους συμμάχους ἔσεσθαι.

Ἀπροφασίστως, sine prætextu et excusatione. Idem Pæd. 2. et 8. Thucyd. lib. 1.

Ἀπρόφατος, idem quod ἀπροφάσιστος. Apol. Arg. l. 1.

Ἀπροφάτως, nullo allato prætextu: apud eundem Arg. l. 2. [lib. 4. ver. 1005.]

Εὐπροφάσιστος, prætextu facilis, vel speciosum habens prætextum: ut, εὐπροφάσιστος αἰτία, apud Thuc. l. 6.

Εὐπροφασίστως, specioso prætextu.

Ψευδοπροφήτης, falsus propheta, qui falsò prophetæ nomen sibi usurpat. Act. Ap. c. 13. et alibi in N. T.

Σύμφημι, q. d. unà cum alio aliquid dico, assentior, consentio, adstipulor. Eurip. in Hippol. coron. Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι. (Soph. Œdip. Tyr. 561.) Item, fateor, concedo. ut apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 73. e.† συνέφη καὶ τοῦτο. Sic apud Plat. ξύμφαθι, ἢ ἄπειπε.

Συμφήτωρ, ορος, ὁ, (q. d. qui unà cum alio aliquid esse dicit,) assensor, adstipulator. Exponitur et, testis. Hesych.

Ὑπόφημι, unde ὑποφήτης, et ὑποφάτης, Pind. q. d. subloquutor: qui loquitur sub vate, hoc illi velut dictante vaticinia et oracula quæ loqui debet: vaticiniorum seu oraculorum quasi internuncius. Exponitur et, qui ab alio acceptum oraculum promit, deorum interpres. Il. π'. Accipi et alicubi pro προφήτης, sunt qui tradunt. Dicuntur et poëtæ ὑποφῆται Musarum, i. Musarum internuncii et interpretes: apud Theocr. idyll. 17. Lascaris etiam ὑποφήτας appellavit enarratores et explanatores poëtarum.

Ὑποφητικὸς, pertinens ad ὑποφήτην, seu ad ejus munus et functionem. Ὑποφητικαὶ τάξεις, angelorum ordines, qui divina interpretandi munere funguntur. Dionys. Aerop.

Ὑποφητικῶς, more ejus qui fungitur munere interpretandi divina.

Ὑποφητεύω, fungor munere interpretis rerum divinarum. Luc.

Ὑποφητεία, ἡ, munus et functio τοῦ ὑποφήτου. Suid.

Ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, idem quod ὑποφήτης. unde ὑποφήτορες μοῦσαι, apud Apoll. Rhod. † l. 1. ver. 22.†

[Ὑπόφατις. Pind. Pyth. B. 140. διαβολιᾶν ὑποφάτιες, &c. Schol. ὑποφάτιες δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἑρμηνευταὶ, καὶ διάβολοι.]

Composita ex φήμη et φημίζω.

Ἀπόφημος, ὁ καὶ ἡ, mali ominis, inominatus: apud Suid.

Ἄφημος, et ἀφήμων, qui fama celebris non est, inglorius, immemoratus. Hesych.

Ἀφήμως, exp. ἐν κόσμῳ, ἡσυχῇ, decorè, tacitè. Thuc. l. 3. [§. 104. ex Hom. Hym. in Apoll. 171. Ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθε ἀφήμως, &c. Schol. σιγῇ, ἥσυχα, ἀθρόως. Homerus loco ἀφήμως habet ἀφ' ἡμέων.]

Βλάσφημος, famam alicujus lædens et inquinans, qui infamat aliquem, sparsis de eo falsis rumoribus: ὁ βλάπτων τὴν φήμην, seu, ὁ ταῖς φήμαις βάλλων. Demosth. in Epitaph. μηδὲν εἰπόντες βλάσφημον.

Βλασφημοσύνη, ἡ, maledicentia, qua probra alicui ingeruntur. Synes. ep. 57.

Βλασφημία, ἡ, idem. Plat. de leg. Dem. pro cor. Herodian. l. 8.

Βλασφημέω, probra et convitia jacto in aliquem; famam et existimationem alicujus lædo, eum calumniando et ei obtrectando. Herodian. l. 2. πόῤῥωθεν ἑστῶτες ἐβλασφήμουν, καὶ κακῶς ἠγόρευον. Isocr. in Helen. encom. ἐξ ὧν ἐβλασφήμησαν περὶ ἐκείνου. Idem in Panath. τοὺς ὑπὲρ ἐκείνων βλασφημοῦντας. Et cum præposit. εἰς, apud Plat. de rep. l. 2. Cum accusat. person. apud Appian.

Διαφημίζω, famam spargo, famâ aliquid vulgo.

Δύσφημος, maledicus, famam existimationemque alicujus lædens. idem cum βλάσφημος. ut, δύσφημοι βλασφημίαι, apud Herodian. lib. 8. ¶ Item mali ominis, inominatus, infaustus: unde, δύσφημος τάφος, apud Hesiod. in Dieb. et, δύσφημοι φάμαι, apud Eurip. in Hec.

Δύσφημον, τὸ, ignominia, probrum. Plut.

Δυσφημία, idem cum βλασφημία, Œcum. in Act. Ap. c. 22. Item, mala fama, infelices rumores et nuncii: apud Suid.

Δυσφημέω, idem cum βλασφημέω, apud eundem Œcum. ibidem. ¶ Item, malè ominor, ominosa loquor. Eurip. in Hec. τί δυσφημεῖς φροίμιά μοι κακά; † Soph. El. 1188. ubi Schol. exp. ἐλεεινολογεῖν, σχετλιάζειν, lamentari.† (Æsch. Ag. 1087.)

Ἐπιδυσφημέω, (*decomp.*) infami appellatione noto. Aristot. eth. 3.

Ἐπιφημίζω, famæ seu nomini alicujus adscribo: vel simpl. adscribo, attribuo, assigno. Luc. εἰς τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς. Plut. in Public. εἰωθότες ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζειν τὸ δαιμόνιον, omnes res magnas Deo adscribere. ¶ Item, pervulgo, rumorem dissemino. Idem in Sertor. πολλὰ τῶν ἀδήλων ἐπεφήμιζεν αὐτῷ δηλοῦν.

Ἐπιφήμισμα, τὸ, omen. Thuc. l. 7.

Ἐπιφημισμὸς, proloquutio, verbi prolatio.

Ἐπιφημιστὴς, (tanquam ab ἐπιφημέω,) fausta precans, qui bene ominatur, acclamans, assentiens. Hesych. εὐφημούμενος.

Εὔφημος, honorificus: ut, εὔφημος μνήμη, honorifica memoria, apud Synes. ep. 17. Item pius, religiosus: unde, εὔφημα ἐρωτήματα, apud Platonem in Hippia majore. Item, boni ominis, faustus: unde, εὔφημα φωνεῖν, apud Soph. et, εὔφημος γλῶσσα, in Epigram. Apud Æschyl. εὐφήμοις γόοις, per antiphrasin dicitur pro δυσφήμοις, teste Hesych. (Ag. 645. 1256.)

Εὐφήμως, honesto nomine. schol. Thucyd. Item faustè, feliciter. Hesych.

Εὐφημία, bona fama. Chrysost. Item, honesta seu honorifica appellatio. Demosth. et Plat. Item, bonum omen. Æschin. Luc. Athen. &c. Item, fausta acclamatio: passim apud Herodian. (Εὐφημίαν ἴσχε pro εὐφήμει. Soph. Tr. 180.)

Εὐφημέω, celebro, laudo. Hesych. Item, fausta precor, gratulor. Plut. in Erot. οὐκ εὐφημήσετε γάμων ὄντων. Item, benè ominor. Plat. epist. 7. νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἰωνοῦ. Item, faveo linguâ; bona verba dico. Iliad. ί. Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε. Sic apud Luc. εὐφήμει, ὦ Ἄρες, dic meliora; i. tace. † Sic εὐφήμει, bona verba. Xen. Pæd. l. 2. p. 47. b. et l. 8. p. 221. d. Videatur omnino de hac re Dan. Heins. ad Horatium l. 1. od. 15. ver. 3.† Item, faustis acclamationibus prosequor: apud Herodian. l. 3. et 8. (Æsch. Pers. 389. Ag. 28. 605. Aristoph. R. 1305.)

Εὐφημοῦμαι, faustis acclamationibus excipior: apud eundem l. 7.

Εὐφημίζω, idem quod εὐφημέω: unde pass. apud Herodian. lib. 2. πρὸς πάντων εὐφημισθεὶς, ab omnibus exceptus votis, et acclamationibus.

Εὐφημισμὸς, idem quod εὐφημία, apud Demetr. Phal. et sæpè apud Eustath.

Decomp. Ἀνευφημέω, celebro, faustis ominibus prosequens. ¶ Item, lamento edo, seu clamorem cum ejulatu. Plat. in Phæd. et Soph. in Trachin.

Ἐπευφημέω, faustâ acclamatione do significationem approbationis, secundâ admurmuratione approbo. Il. ά. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ, &c. (Æsch. Pers. 622.)

Συνεπευφημέω, unà cum aliis faustâ acclamatione approbo.

Ἐπευφημίζω, faustâ acclamatione significationem do, ἐπευφημέω. Strabo. (Luc. Prometh. in Verb. p. 13.)

Κατευφημέω, faustâ acclamatione prosequor. Item, laudo, collaudo. Plutarch.

Κακόφημος, qui est mali ominis, inauspicatus. Item, bonam famam lædens, et infamiam afferens.

Κακοφημία, obtrectatio. Ælian.

Καταφημίζω, exp. divulgo.

Πανεύφημος, et Ὑπερεύφημος, eximia et præstanti laude prædicandus. Areop.

Παλίμφημος, idem: Eurip. in Ione. [1096. Παλίμφαμος ἀοιδὰ, &c. Εὔφημος δηλονότι, ἀντὶ τοῦ δυσφήμου. Παλίμφαμος ἀοιδὰ est elegans Periphrasis pro παλινῳδία. Cl. Barnes.]

Περίφημος, cujus fama est maxima, valde celeber. Hesych.

Πολύφημος, idem. Apud Hom. πολύφημος ἀγορὰ, forum in quo varii rumores narrantur.

Ὑστεροφημία, fama apud posteros, nomen celebre post obitum. Plut. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο, &c.

Ψευδόφημος, falsam famam seu rumorem afferens, falsò vaticinans, mendax. Soph.

Composita ex φάσις, et φατὸς, sine præpositione.

Ἀφασία, ας, ἡ, loqui non posse; stupor, quo vox et sermo intercipitur, seu, quum quis nescit quid dicat. Eur. in Helen. Herodian. l. 1. et 8. Pro eodem metri gratiâ dicitur ἀμφασίη. Od. δ'.

Ἄφατος, qui dici non potest, ineffabilis, inenarrabilis. Chrysost. et in Epigr. Item, non dicendus, infandus, nefandus. Item, incelebris, illaudatus, inglorius. Hesiod. in Erg.

Διφασία, duobus modis dici. Hesych.

Διφάσιος, bifarius, qui duobus modis dicitur. Idem. Item, duplex, geminus: apud Herodian.

Δίφατος, qui duobus modis dicitur. Hesych.

Δύσφατος, nefandus, non dicendus. (Æsch. Ag. 1161.)

Ἔμφατον, est in Comp. ex Φημὶ, cum Κακέμφατον.

Θεόφατος, à Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus. Hesych.

Θεοφατίζω, ex Deo loquor, vaticinor. apud eundem.

Θέσφατος, divino ore pronuntiatus; divino consilio, eveniens, fatalis. Il. ζ'. Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι. Od. δ'. Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν. (Æsch. Ag. 1330.) Et, τὰ θέσφατα, vaticinia, responsa divina. Od. ν'. (Æschyl. Pers. 803. Eurip. Phœniss. 379. 615. 869. Soph. Tr. 86. 1166. Œdip. Tyr. 927. 1199.)

Decomp. Ἀθέσφατος, ineffabilis, inenarrabilis. Hesiod. in Erg. Il. γ'. Od. λ'. Et, ἀθέσφατον, (adverbialiter,) ita ut vix dici possit, ὃ οὐδὲ θεὸς ἂν φατίσειε.

Ἐκθέσφατον, exp. scientia divina.

Κακέφατος, inglorius, ignobilis. Hesych. ¶ Τὸ κακέφατον est etiam figura apud gramm. de qua Quint. l. 8. c. 3. ¶ Pro eodem dicitur et κακόφατον, apud eundem loco citato, et κακέμφατον, apud Chrysost. in ep. ad Corinth. Quod et suprà in Comp. ex Φημί.

(Κακόφατις βοά. Æsch. Pers. 939.)

Ἀκακέμφατος, (*decomp.*) qui mala fama est liberatus, qui non amplius malè audit. Hesych.

Νεήφατος, nuper dictus seu celebratus, novus: ut, νεήφατος ὄσσα, apud Hom. hymno 1. in Merc. Potest etiam deduci à Φάω, occîdo, ut sit idem quod πρόσφατος.

Παλαίφατος, jam olim dictus seu celebratus: priscus, antiquus: ut, παλαίφατα θέσφατα. Od. ν'. et, δρυὸς παλαιφάτου, in Epigr. (Soph. Tr. 836. Æsch. Suppl. 541.)

Πολυφασία, loquacitas, multa loqui. Hesych. et Suid.

Πολύφατος, multùm celebris, multorum sermone jactatus. Pind. in Olymp. Od. 1. [13. Huic Exemplo addas, Pyth. Od. xi. 71. Nem. Od. vii. 119.]

(Πυρίφατος, πυρὶ ἀναλωθείς. Æschyl. Suppl. 641.)

Τριφάσιος, trifarius, triplex: propriè, qui tribus modis dicitur. Herodot. in Thalia, τριφασίας στρατηίας, triplices seu tres expeditiones.

Τρίφατος, idem quod τριφάσιος, triplex. Nicand.

Composita ex φάσκω.

Ἀποφάσκω, idem quod ἀπόφημι, nego, inficior. Philop. Interdum significat, effor, eloquor. Areop. (Ἀποφάσκοντα, et δοκοῦντα contraria. Soph. Œdip. Tyr. 493.)

Καταφάσκω, idem quod κατάφημι.

Παραφάσκω, pro quo poëticè παραιφάσκω, inserto ι, idem quod παράφημι.

Composita in φάσσω, desinentia.

Ἀλλοφάσσειν, Eust. dicit significare, aliud loqui, ἄλλο φάσσειν, seu φᾶσθαι. Erotian. apud Hippocr. exp. ἀπορεῖσθαι καὶ θορυβεῖσθαι, animo esse, in anxietate animi constitutum esse. ☞ Παρὰ τὸ ἀλλαχοῦ τὰ φάη περιφέρειν. ¶ Exponitur etiam, desipere. Galen.

Παραφάσσω, desipio, idem quod ἀλλοφάσσω. Galen.

Derivata à φάω, occîdo.

Φάομαι, ῶμαι, inusitatum thema, format ex se præt. πέφαμαι. unde tertia persona πέφαται, occisus est, Il. ρ'. et, πέφανται, occisi sunt, Iliad. έ. Item, infinit. πεφάσθαι, occisum esse, Il. ν'. Item, paullo pòst fut. πεφήσομαι, cujus secunda persona, πεφήσεαι, occidêris, legitur Il. ν'. Est et aliud præt. πέφασμαι. tanquam à φάζω. unde πεφασμένος ταῦρος, apud Hesych. et Lycophr.

Φατὸς, occisus, mortuus. Hesych.

Composita.

Ἀλλόφατος, ab alio interfectus. Hesych.

Ἀρηίφατος, in prælio occisus. Il. τ'. et ώ.

Ἀρείφατος, idem. Exponitur et simpliciter, bellicosus, seu in bello perpetratus: ut, ἀρείφατοι φόνοι, apud Eurip. in Suppl. [603.] (Æsch. Eum. 916.)

Ἀρτίφατος, recens peremptus, non ita pridem occisus. Hesych.

Δουρίφατος, hasta interfectus. Oppian.

Ἐπίσφατος, perniciosus, exitialis, pleonasmo τοῦ σ. Eust.

Κηρίφατος, qui morbo decessit. Hesych.

Μυλήφατος, molâ fractus et contusus, et quasi occisus. ut, ἄλφιτον μυλήφατον, apud Hom.

Ὀδυνήφατος, dolores domans, dolores pellens et quasi perimens. ut, ῥίζα ὀδυνήφατος, Il. λ'. et, ὀδυνήφατα φάρμακα, Il. έ.

Πρόσφατος, recenter interfectus. Il. ώ. (Æsch. Ch. 802.) Et general. recens. ut, πρόσφατα πράγματα, apud Plut. in symp. sept. sap.

Προσφάτως, recens, nuperrime, novissimè. Act. Ap. c. 18.

Derivata à φάω, idem significante cum πυρόω.

Φαύσιγγες, maculæ in tibiis rubræ et rotundæ, ex igne contractæ. Poll. et Hesych. quæ et φῷδες. Hesych. ad fissuras calcanei refert. Aliis sunt αὐγαὶ, ἀκτῖνες λαμπηδόνες, αἱμοῤῥοΐδες.

Φωγνύω, et φώγνυμι, torreo, uro. unde φώγνυται, torretur, adoletur, apud Diosc. l. 1. c. 80. Pro φωγνύω apud Etymol. et Suid. legitur φωγύνω, quod exp. φρύγω.

Προφώγνυμι, (*comp.*) antè seu priùs torreo.

Φώζω, idem quod φωγνύω. unde φωχθεὶς, apud Diosc. et πεφωσμέναι ἰσχάδες, apud Athen.

Φῷδες, et φωΐδες, hinc deductum esse, ait Eustath. et apud Aristoph. in Plut. significare ἀποκαύματα, id est rubentes maculas cruribus feminibusque inductas ex nimia ignis propinquitate. Ponunt et τὰ φῷδα, et ὁ φῷδος, vesica, bulla, ex adustione.

ΦΕ'ΒΟΜΑΙ, fugio. Ut Iliad. έ. φεβώμεθα Τυδέος υἱόν. Sic Iliad. λ'. μέγα μὲν κακὸν, αἴκε φέβωμαι Πληθὺν ταρβήσας. Item timeo, metuo. Hesych.

Φόβος, ου, ὁ, fuga. Iliad. ρ'. Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο, fugere cœpit. Sic Il. έ. Item, timor, metus. Thuc. l. 2. ἐς φόβον καταστάντων. Sic et apud Xen. Plat. &c. † Sic Lucæ cap. 1. 12. φόβος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν, timor incidit in illum. τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ φόβῳ, i. e. metu sui. Xen. Pæd. 1. 1. 5. ἀπὸ πολεμίων. l. 3. p. 84. e.† (Eurip. Med. 1259. Soph. Œdip. Tyr. 937. Æsch. Ch. 929.)

Φοβερὸς, qui est timori seu terrori, timendus, formidabilis. Isocrat. ad Phil. τοῖς μὲν Ἕλλησιν ἔσῃ πιστὸς, τοῖς δὲ βαρβάροις φοβερός. Item activè, timidus, meticulosus. Arrian. et Xen. † Pæd. l. 3. p. 79. b. ubi Comparat. est.† (Soph. Œdip. Tyr. 154.)

Φοβερῶς, metum incutiendo, formidabiliter.

Φοβερότης, ητος, timor, terror. Aristot. rhet. l. 1.

Φοβερίζω, terreo. apud Daniel. et Esdr.

Φοβερισμὸς, terror.

Φοβέριος, idem quod φοβερὸς, Strabo. [Æschyl. Ἠδων. Fragm. Ed. Stanl. pag. 639. 10. f. Vide Strab. Geogr. lib. 10.]

Φοβέω, ῶ, F. ήσω, in fugam verto. Il. ρ'. Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς. Item metum seu terrorem incutio, terrefacio. Thuc. l. 8. οὔτ' ἄλλο οὐδὲν οὕτως ἐφόβησεν. (Æsch. Pers. 215. Soph. Œdip. Tyr. 1033.)

Φοβέομαι, οῦμαι, in fugam vertor. Hom. Iliad. έ. Item, metuo, timeo, formido. Aristot. rhet. 2. οὐδεὶς γὰρ, ὃν φοβεῖται, φιλεῖ. Isocrat. οὐ φοβεῖται θάλασσαν ὁ μὴ πλέων. † φοβέομαι μὴ, metuo ne. Xen. Pæd. 1. 6. 10. Sic l. 3. p. 66. d. θεούς. l. 5. p. 118. b. ὡς. p. 121. b. 1. 4. 19. τινά. 2. 60. c. Sic l. 3. p. 66. d. Aristoph. Nub. 293. φοβεῖσθαι βροντὰς, formidare tonitrua.† Et cum præpos. περὶ, sequente genit. apud eundem in Evag. φοβούμενος περὶ τῶν μελλόντων. † Xen. Pæd. l. 5. p. 125. b.† Sequente dat. Thuc. φοβηθεὶς περὶ τῷ χωρίῳ. (Eurip. Med. 1134. Phœniss. 242. Æschyl. Pr. 932. Soph. Tr. 1229. Cum εἰς, Œdip. Tyr. 235. 742. 997. 1000.)

[Φόβημα. Soph. Œd. Col. 730. φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον, ἐγχέων φόβημα δαΐων, &c. Eurip. Hec. 93. Schol.]

Φοβητικὸς, meticulosus, qui facilè metu percellitur. Aristot.

Φόβητρον, τὸ, quod metum incutit seu incutere potest, terriculum, terriculamentum: in Axioch.

Φόβη, ης, ἡ, coma. ☞ Sic dicta, quòd φόβον incutiat: vel, παρὰ τὸ φοβεροὺς εἶναι τοὺς κομῶντας, teste Etymol. Sophocl. in Œdip. Col. ἐς δ' ἄκραν δειμ' ὑπῆλθε τοῦ κρατὸς φόβαν. ¶ Usurpatur et de frondibus, apud eundem in Antig. ‡ 419.‡ Eurip. in Alc. et in Bacch. Nicand. in Ther. (Æsch. Ch. 186.)

Composita.

Αἱμόφοβος, ὁ καὶ ἡ, sanguinem metuens. Item metuens missionis sanguinis, apud Gal. therap. l. 9.

Ἄφοβος, metu carens, intrepidus, imperterritus. Aristot. eth. 4. Plut. &c. Item metum non afferens. Plat.

Ἀφόβως, sine metu, intrepidè, imperterritè. [Plat. de Leg. lib. 6. Ὡς εὐκόλως καὶ ἀφόβως ἀπείροις ἀνδράσι νομοθετοῦμεν, &c. S. Lucæ Evang. i. 74.]

Ἀφοβία, animus metu carens, animus intrepidus et imperterritus. [Aristot. de Moribus. lib. 2. cap. 7. περὶ μὲν οὖν φόβους καὶ θάῤῥη ἀνδρία μεσότης.—τῶν δ' ὑπερβαλλόντων, ὁ μὲν τῇ ἀφοβίᾳ, ἀνώνυμος·—ὁ δ' ἐν τῷ θαῤῥεῖν ὑπερβάλλων, θρασύς. Plat. de Leg. lib. 1. τοῦ μὲν δὴ φόβου σχεδὸν οὔτε θεὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις τοιοῦτον φάρμακον—τῆς δὲ ἀφοβίας καὶ &c.]

Ἀφόβητος, metu non perculsus, seu non metuens, non formidans. Soph. in Œdip. Tyr.

Διαφοβέω, metum injicio, in fugam verto. Hierem.

Διαφόβημα, metus, perterrefactio, id quod terrore incutitur.

Ἔκφοβος, metu perculsus, perterritus.

Ἐκφοβέω, exterreo, exterrefacio. Gal.

Ἐκφοβέομαι, exterreor. Item, metuo, extimesco. Soph. in Elect. (Œdip. Tyr. 1009.)

Ἐκφόβηθρον, terriculamentum.

Προεκφοβέω, (*decomp.*) antè terrefacio.

Προεκφόβησις, antè incussus metus. [Thucyd. Hist. lib. 5. διὰ τὸ μὴ ἐκ παρατάξεως, ἀπὸ δὲ τοιαύτης ξυντυχίας καὶ προεκφοβήσεως τὴν μάχην μᾶλλον γενέσθαι.]

Ἔμφοβος, idem quod ἔκφοβος. [Soph. Œd. Col. 39. Ἄθικτος, οὐδ' οἰκητὸς, (sc. Χῶρος.) αἱ γὰρ ἔμφοβοι Θεαί σφ' ἔχουσι, γῆς τε καὶ σκότου κόραι.]

Ἐμφοβοῦμαι, metuo. Plut. in Oth.

Ἐπίφοβος, idem cum ἔμφοβος. (Æsch. Ag. 1161.)

Θεόφοβος, Dei timens. Hesych.

Ἱπποφοβὰς, άδος, ἡ, q. d. equis terrorem seu metum incutiens. herbæ nomen Democrito, apud Plin. lib. 24. cap. 7. quam equæ præcipuè aversantur.

Καταφόβος, formidolosus. qui timetur.

Κατάφοβος, formidolosus. qui timet. [Polyb. Hist. lib. 1. οὕτως ἦσαν κατάφοβοι τοὺς ἐλέφαντας, &c.]

Καταφοβέω, exterreo, conterreo.

Καταφοβοῦμαι, extimesco. Aristoph. in Ran.

Περίφοβος, metu vehementi perculsus, pertrepidus. (Æsch. Suppl. 744.) Plat. Demosth. Xenoph. [Κυνηγ. cap. 5. §. 12. ὑπομένει δὲ πανταχοῦ ἰχνευόμενος, ἐὰν μήτι περίφοβος τῆς νυκτὸς γένηται.]

Περιφοβεῖσθαι, pertimescere. Xenoph.

(Προφοβοῦμαι. Sed Sch. leg. φοβοῦμαι. Æsch. Suppl. 1052.) † προφοβεῖσθαι, pro aliquo timere. Xen. Pæd. 1. 6. 21.†

Ὑδρόφοβος, qui aquam timet. Gal. therap. lib. 9. et Cels. l. 5.

Ὑδροφοβία, aquæ metus.

Ὑδροφοβικὸς, ut, ὑδροφοβικὸν πάθος, morbus, quo aliquis à cane rabioso commorsus, aquam timet, perinde ut ipse canis, à quo est morsus. Diosc. l. 7. c. 2. ¶ Item, τῷ ὑδροφοβικῷ πάθει laborans.

Ὑδροφοβιάω, aquam timeo, seu laboro eo morbo qui ὑδροφοβία dicitur. Diosc. ibidem.

Ὑπερφοβοῦμαι, in summo seu vehementissimo metu versor. Xenoph. in Œcon. † et Pæd. 1. 4. 2.† (Æsch. S. c. Th. 244.)

Ὑπέρφοβος, qui valdè timet, meticulosus. Xen. [περὶ Ἱππ. §. 9. οἱ γὰρ ὑπέρφοβοι βλάπτειν μὲν τοὺς πολεμίους ἀφ' ἑαυτῶν οὐκ ἐῶσι, &c.]

Ὑπνοφόβης, in somnis terrens, somniis et visis per quietem terrens. Bacchi epitheton in Epigr.

Ψυχρόφοβος, frigidam metuens. Apud Gal. therap. lib. 9. Sic dicitur medicus, qui frigidam ægro exhibere metuit.

ΦΕ΄ΓΓΟΣ, εος, τὸ, splendor, lux, lumen. Euripid. in Iphig. Aul. Κοὐκέτι μοι φῶς, Οὐδ' ἀελίου τόδε φέγγος. Apud eundem ibidem, φέγγος ὀμμάτων, lux oculorum. Interdum ponitur pro jubare, seu luce Solis. ut apud eundem in Helene, φησὶ δ' ἐν φάει Πόσιν τὸν ἀμὸν ζῶντα φέγγος εἰσορᾷν. Interdum pro luce, i. vita. ut Epigr. l. 2. Οὓς γλυκεροῦ φέγγους Ζώπυρος ἐστέρισε, quos luce jucunda Zopyrus privavit. Item pro luce, i. die. ut apud Eurip. initio Hec. νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης Ἑκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν, Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος. (Æsch. Ag. 513. 611. 1586. Ch. 1037.)

Φεγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, splendore seu luce abundans, luminosus: ut, φεγγώδης Ἰησοῦς, apud Nazianz.

Φέγγω, splendorem seu lucem præbeo, illumino, illustro. Hesych.

Φέγγομαι, fulgeo, splendeo. Aristoph.

Composita.

Ἀργυροφεγγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, argento splendens. Epigr. l. 2.

Ἀφέγγεια, splendoris carentia, obscuritas. Max. Tyr.

Ἀφεγγὴς, splendore seu luce carens, tenebrosus. Euripid. in Phœn. [546.] Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς. (Æsch. Pr. 115.)

Βραχυφεγγίτης, breve et exiguum lumen præbens: apud Suid.

Διαφεγγὴς, transparens, translucens, pellucidus. Lucian.

Εὐφεγγὴς, pulchrum splendorem habens, vel valde splendidus aut lucidus. (Æsch. Pers. 386.) [Apoll. Rhod. Arg. iii. 1194. εὐφεγγέος ἀστέρες ἄρκτου, &c.]

Ζαφεγγὴς, admodum lucidus et splendidus. Hesych.

Καλλιφεγγὴς, idem quod εὐφεγγής. Eurip. in Troad. [860.] Ὦ καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας τόδε. [Hippol. 455.]

Λιποφεγγὴς, quem lumen deficit, cæcus. [Mus. de Her. et Leandro. 238. Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὀμιχλὴν, &c.]

Παμφεγγὴς, totus lucens, illustris, fulgidus. [Soph. Elect. 104. ἔστ' ἂν λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπὰς, &c.]

Περιφέγγεια, ἡ, circumfusus splendor, circumfusa lux.

Πολυφεγγὴς, multum splendorem habens, multùm lucidus.

(Χρυσοφεγγής. Æsch. Ag. 296.) [Eurip. Phaeth. 34. Ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας;]

ΦΕΙ΄ΔΟΜΑΙ, F. σομαι, P. εισμαι, parco, remitto pœnam, do veniam, ignosco. Od. χ'. σὺ δὲ φείδεο λαῶν Σῶν. Thuc. l. 3. φείσασθαι δὲ, καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ. Plut. in Galba, διεκελεύετο φείδεσθαι τοῦ αὐτοκράτορος. Apud Herodian. lib. 6. ὅμως ἐφείσατο ὡς μὴ φονεῦσα, exp. tamen ab illorum cæde abstinuit. ¶ Item, parco, parcè utor, sum parcus. ut Hesiod. in Erg. μὴ φείδεο σίτου, ne parcas cibo. Sic apud Xen. apomn. l. 1. φείδεσθαι χρημάτων, parcere pecuniis. Interdum est, abstineo, tempero à. Ut, φείδεσθαι τῆς ἀμετρίας τοῦ λόγου, abstinere à prolixitate nimia. † κινδύνου, periculo, Xen. Pæd. l. 5. p. 144. a.† Et cum infinit. ut apud Xenoph. Pæd. 1. φείδου, εἴ τι ἔχεις, διδάσκειν. Ibid. φείδεσθαι τοῦ μὴ λέγειν. † Pæd. 1. 6. 16.† (Theoc. κά. 41.)

Φειδομένως, parcè, cum parsimonia, in ep. ad. Cor. 2. cap. 9. Dicitur et, πεφεισμένως, pro eodem.

Φεισμονὴ, ἡ, parsimonia. Item, affectus quo adducimur ad parcendum. Suid.

Φειδὼ, όος, ἡ, parsimonia. Hesiod. in Erg. δεινὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ. Aristot. rhet. 2. οὔτε πρὸς φειδὼ, οὔτε πρὸς ἀσωτίαν. Item, ipsa actio parcendi. Herodian. lib. 4. οὐδέ τις ἦν φειδὼ ἡλικίας, nulli ætati parcebatur.

Φείδων, ωνος, ὁ, parcus. in Epigr. ¶ Ponitur et pro vase oleario, apud Aristot. et Poll.

Φειδὸς, itidem, parcus: apud comicos.

Φειδωλὸς, idem cum præcedentibus. Aristot. eth. 4. c. 1. † Aristoph. Nub. 420. φειδωλὸς γαστήρ.†

Φειδωλὴ, et φειδωλία, ἡ, parsimonia. illud apud Homer. hoc apud Gregor. † et apud Aristoph. Nub. 833.†

Φειδίτιον, seu φειδίτειον, (scribitur et φιδίτιον,) sodalitas quædam apud Spartanos simul epulari solitorum, sed cum parsimonia et frugaliter, ex legis præscripto. ¶ Item, locus in quem conveniebant qui ejusdem sodalitii erant. Athen.

Φειδίται, vel φιδίται, qui φειδίτια celebrant. apud eundem.

Φειδιτικὸς, pertinens ad φειδίτια. Et, φειδιτικὰ δεῖπνα, quæ et φειδίτια, eidem.

Composita.

Ἀφειδὴς. έος, ὁ καὶ ἡ, qui non parcit: ut, ἀφειδὴς τοῦ βίου, apud Aristot. eth. 4. (Æsch. Suppl. 203.) Item, qui parsimonia non utitur, profusus, immodicus: ut, ἀφειδὴς τὰ ἀναλώματα, apud Herodian. † ἀφειδέστερον, ἢ ὡς δεσπόται, κολαζόντων ἐκείνους. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. e.†

Ἀφειδῶς, non parcendo: ut, πάντας ἀφειδῶς κολάζειν, apud eundem, nemini parcere, sed omnes interficere. Item, absque parsimonia, profusè: ut apud eundem, ἀφειδῶς χορηγεῖν. Sic, ἀφειδῶς χρημάτων ἔχειν, pecunia abundare. Synes. [Ἀφειδέως. Herodot. Hist. lib. 9. cap. 38. ἑλόντες δὲ ταύτην τὴν ἄγρην οἱ Πέρσαι, ἀφειδέως ἐφόνευον, οὐ φειδομένου οὔτε ὑποζυγίου οὐδενὸς, οὔτε ἀνθρώπου. Ἀφειδείως. Apoll. Rhod. Arg. iii. 896. Εἰ δ' ἄγε μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν Μειλιχίῃ, &c. satianter.]

Ἀφειδία, ἡ, non parcere. ut, ἐν ἀφειδίᾳ τοῦ σώματος, in eo quòd corpori non parcant, in ep. ad Coloss. c. 2.

Ἀφειδέω, non parco. ut, ἀφειδεῖν τοῦ βίου, apud Thucyd. et, τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν. Luc. in Anachars. Item, contemno, aspernor, nullam curam habeo: more ejus qui corpori suo non parcit, sed id periculis exponens veluti contemptui habet. Apoll. Arg. l. 2. ἀφείδησαν βασιλῆος. † 1. 338.† Item, parcus non sum, non utor parsimonia.

Περιφείδομαι, idem quod φείδομαι. Theocr. in Epigr. Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο. [Apoll. Rhod. Arg. i. 620. Οἴη δ' ἐκ πασέων γεραροῦ περιφείσατο πατρὸς Ὑψιπύλεια Θόαντος, &c.]

Ὑποφείδομαι, aliquantulùm parco. Plut.

ΦΕΛΛΟ΄Σ, οῦ, ὁ, suber. Ut, κουφότερον εἶναι φελλοῦ, apud Strab. proverbialiter, subere levius. Pind. in Pyth. 2. ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὡς, mergi nequeo, ut suber. (Æsch. Ch. 504.)

Φελλεύω, fluito suberis more. Hesych.

Φελλίνας, ὁ, levis in modum suberis: apud eundem.

Φελλεὺς, fuit Atticè locus salebrosus, teste Suida.

ΦΕ΄ΝΑΞ, ακος, ὁ, impostor, derisor. Aristoph. (R. 940.) ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ. Ab Hesychio exponitur etiam, ψεύστης.

Μετεωροφένακες, (*comp.*) qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus: Aristoph. † Nub. 332.†

Φενακίζω, decipio, fallo, impono, do verba, illudo, ludificor. Demosth. pro cor. ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ, καὶ φενακίσας ὑμᾶς. Scribitur et φαινακίζω, apud Hesych. Sic et Aristoph. in Pluto. Μῶν ἀξιοῖς, φαινακίσας ἡμᾶς, ἀπαλλαγῆναι, Ἀζήμιος; (Φενακίζομαι. R. 952.)

Φενακισμὸς, οῦ, ὁ, deceptio, impostura, illusio, ludificatio, Aristoph. in Equit.

Φενάκη, ης, ἡ, coma addititia, Eustath. galericulum, capillamentum. Poll.

Πηνίκη, sive πηνήκη, ἡ, idem quod φενάκη, ex quo quidam factum esse existimant; alii contrà. Etym. et Eust.

Πηνικίζω, idem quod φενακίζω. Hesych. et Suid.

Πηνίκισμα, τὸ, impostura. Hesych.

Διαπηνικίζω, sive διαπηνηκίζω, (*comp.*) idem quod πηνικίζω. apud Hesych. et Suid.

ΦΕ΄ΝΩ, occîdo, interficio. Suid. ¶ Eustathius derivatum esse dicit ex φάω, φῶ.

Πέφνω, idem quod φένω, ex quo factum esse vult Eustathius, facta primùm syncope, deinde anadiplosi. Il. κ'. ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς, quem nos interfecimus. † Hesiod. Asp. 57.† (Soph. Œdip. Tyr. 1511.)

Καταπέφνω. (*comp.*) idem quod simplex. Il. γ'. Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ.

Φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidium. Exponitur et, clades. Ut Iliad. γ'. Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι. Sic et apud Plutarch. ¶ Apud Homer. est etiam sanguis in cæde effusus, aut locus in quo perpetrata cædes est. (Θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου. Æsch. S. c. Th. 44. Pl. Soph. Tr. 567. Œdip. Tyr. 3002.) ¶ Item φόνοι, Dorum lingua, qui perpetrarunt cæde digna. Eustath. ex Heracl. ¶ Φόνος appellatur etiam herba atractylis.

Φόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cæde contaminatus, homicida, sanguinarius. Item, lethalis, mortifer: interdum et, truculentus. Fœm. Φονία, seu φονίη, ut, φονίη ἔχις, lethalis vipera. Apud Eurip. φόνιον δίκην αἰτεῖ, de cæda pœnas exigit. (Phœniss. 895. Soph. Œdip. Tyr. 474. Aristoph. R. 1374.) Et in Epigr. φόνιον κῦμα μόρου, pro cæde.

Φοίνιος, idem quod φόνιος. ut in Epigr. φοίνιος ἀνήρ. et apud Soph. † El. 1445.† χεὶρ φοινία, manus sanguinolenta. (Œdip. Tyr. 24.)

Φονικὸς, ad cædem pertinens: ut, φονικαὶ δίκαι, et φονικὸν δικαστήριον, Aristot. Item, qui facilè ad cædem perpetrandam incitatur, cædis cupidus. Herodian.

Φονικῶς, sanguinariè. item, crudeliter.

Φονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cædem repræsentans, seu cruorem in cæde effusum. Theophr.

Φονεύω, F. εύσω, cædem perpetro, occîdo. Eurip. in Orest. φονεύετε, καίνετε, θείνετε, ὄλλυτε. (Med. 856. Passivè explicand. ib. 1241.) Et cum accusat. pers. ἄνδρας φονεύειν, apud eundem ibidem. † ἄνδρας καὶ ἵππους. Xen. Pæd. l. 2. p. 86. c.†

Φονεὺς, έος, ὁ, homicida. Isocr. et Eurip. (Soph. Œdip. Tyr. 741.) † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. e.†

Φόνευμα, quod occisum est: cadaver. Idem in Ione. [1496.]

Φονευτὴς, οῦ, ὁ, interfector.

Φονάω, cædis perpetrandæ avidus sum. Gal. in lex. Hippocr. Exponitur etiam, temerariè in cædem ruo. apud Suid.

Φονόω, idem quod φονάω. Tryph.

(Φονή. Æsch. Ag. 456.)

Composita ex φόνος.

Ἀλληλοφόνοι, ων, οἱ, mutuò se interficientes, mutua cæde pereuntes. (ἐτελεύτησαν ὑπ' ἀλληλοφόνοις χερσί. Æsch. S. c. Th. 937. Ag. 1584.) [Xenoph. Tyran. cap. 3. §. 8. πολλοὺς δὲ ἀδελφοὺς ἐν τυραννίσιν ἀλληλοφόνους γεγενημένους, &c.]

Ἀλληλοφονία, ἡ, mutua cædes. [Pind. Olymp. B. 73. Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐρινὺς Πέφνεν οἱ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος Ἀρήϊον. Schol. ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ γένος, καὶ δι' ἀλλήλων χωρῆσαι ἐποίησε.]

Ἀνδροφόνος, † ὁ, ἡ,† homicida. Il. ώ. Hesiod. Erg. Item specialiter, viros interficiens: ut, ἀνδροφόνοι Ἰλιάδες, apud Eurip. in Hec. † Epith. Martis. Hesiod. Asp. 98.†

Ἀνδροφονία, homicidium. [Aristot. de Moribus. lib. 2. cap. 6. ἔνια γὰρ εὐθὺς ὠνόμασται συνειλημμένα μετὰ τῆς φαυλότητος· οἷον —— φθόνος· καὶ ἐπὶ τῶν πράξεων, μοιχεία, κλοπὴ, ἀνδροφονία.]

Ἀνδροφονέω, sum homicida, et simpliciter, occido. Hippocrat. in ep. ad Demag.

Ἀνδρειφόντης, idem quod ἀνδροφόνος. Martis epitheton, Il. ῥ'. pro quo scribitur et ἀνδρειφόντης. (Ἀνδροφόντης. Æsch. S. c. Th. 578. ἀνδρειφόντης. Il. β. Cat. N. 158.)

Ἀντίφονος, qui pro cæde rependitur, cædem compensans: ut, ἀντιφόνους δίκας, apud Soph. [El. 250. addas Philoct. 1171. ἔρπετε νῦν καλὸν, ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν τᾶσδ' αἰόλας σαρκός.] (αἱ αἱ δ' ἀντιφόνων θανάτων ἀραί. Æsch. S. c. Th. 898. Eum. 982.)

Ἀπόφονος φόνος, injusta cædes, et non conveniens. Eur. in Orest.

Ἀργειφόντης, Argi occisor. Mercurii epith. ab occiso Argo illo πολυοφθάλμῳ, apud Hom.

Αὐτοφόνος, αὐτοφονευτὴς et αὐτοφόντης, qui se ipsum perimit vel peremit, propriæ cædis autor. Epigr. l. 3. (κάκ' αὐτοφόνα dicuntur ubi aliqui mutuò se interficiant. Æsch. S. c. Th. 855. et proparoxyt. Ag. 1099.)

(Αὐτοφόνος. Æsch. Suppl. 67.)

Αὐτοφόντης, dicitur etiam qui propria manu alii infert cædem. Eurip. in Medea. [1268.] † Soph. El. 274.†

Βουφόνος, qui boves cædit et mactat. (Æsch. Pr. 531.) Homer. hymno 1. in Mercur. Βουφόνοι dicebantur quidam sacerdotes boves immolantes. Paus. in Att.

Βουφόνια, τὰ, boum mactationes: festum apud Athenienses, de quo Aristoph. in Nub.

Βουφονέω, boves macto. Iliad. ή.

Γιγαντοφόνος, qui gigantes interficit aut interfecit: ut, δόρυ γιγαντοφόνον. Eur. in Her. fur. [1190.]

Γοργοφόνη, ἡ, Gorgûs interfectrix. Epitheton Palladis, apud Euripid. in Helene. [Ion. 1478. Ἴστω Γοργοφόνα. Γοργοφόνα autem Pallas dicitur, vel quia ipsa Gorgonem interemit, vel quia ejusdem consilio Perseus, &c. Barnes.]

Δαφοινὸς, seu δαφοίνεος, † ὁ, ἡ,† ὁ λίαν φοίνιος, i. vel cædis admodum avidus, vel cruore ex cæde valde conspersus. ut, δαφοινοὶ θῶες, Il. λ'. δαφοινὸς Ἄρης, in Epigram. Item, εἷμα δαφοίνεον, Il. σ'. et Hesiod. in Asp. † 159.† Exponitur etiam, rubeus, maculis rubris ac veluti sanguineis distinctus: ut, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. Il. β'. (Æschyl. Pr. 1021. Ch. 606. Philostr. l. 3. c. 6.)

(Δολόφονος. Æsch. Ag. 1138.)

Δολοφονία, cædes dolo perpetrata et insidiis.

Δολοφονέω, dolo occîdo et ex insidiis. Plut. in Per.

Ἐλλοφόνος, hinnulorum peremptor seu catulorum cervinorum: epitheton Dianæ. Etym. et Suid.

(Ἐπιφόνος. Æsch. Eum. 373.)

Θηλυφόνος, fœminas occidens, fœminei sexus animalia interficiens.

Θηλυφόνον, dictum fuit aconitum, quòd imposita ejus radix genitalibus fœminei sexus animantium, eodem die mortem afferat, teste Diosc. l. 4. c. 7. et Plin. l. 27. c. 2. et 3.

Θηροφόνος, feras occidens: epitheton Dianæ, apud Euripid. in Herc. fur. [378. Hippolyt. 216. ἵνα θηροφόνοι στείβουσι κύνες, &c. Aristoph. Thesm. 327. Καὶ πολυώνυμε, θηροφόνε παῖ Λατοῦς, &c. Schol. Biset. Θηροκτόνε.]

Καταφόνοι, οἱ, iidem dicti fuerunt qui et φόνοι, i. qui perpetrarunt propter quæ meritò sint interficiendi. Eust. ex Heracl.

Καταφονεύω, idem quod φονεύω. Eurip. in Bacch.

Λαοφόνος, populi occisor: bellicosus: epitheton Diomedis, apud Theocr. Idyll. 17. [53.]

Λεοντοφόνος, leonicida, interfector leonis. Epigr.

Λεοντοφόνον, dicitur et animal quoddam, de quo Plin. l. 8. c. 38.

Μαγοφονία, magorum cædes, eorum qui Persidis regnum invaserant. Herodot. lib. 3.

Μηλοφόνος, ovium occisor, epitheton lupi, apud Oppian. de ven. l. 3. (Æsch. Ag. 739.)

Μητροφόνος, et Μητροφόντης, matricida. Eurip. in Orest. [479. Ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων Στίλβει νοσώδεις ἀστραπὰς, &c. Schol. ὁ τῆς μητρὸς φονεὺς, &c. 1140. 1424. Androm. 999.] et Aristot. rhet. 3. (Æsch. Eum. 257.)

Μιαιφόνος, ὁ μιαίνων ἑαυτὸν φόνῳ, qui se cæde polluit, qui homicidium admisit, sanguinarius, sicarius. † Xen. Pæd. p. 236. e.† epitheton Martis, Il. έ. (Eurip. Med. 266. 1348. Phœniss. 1695.) pro quo apud Archiloch. dicitur μιηφόνος.

Μιαιφονία, contaminatio ex cæde, cædes, homicidium. Plutarch. περὶ ἀοργησ.

Μιαιφονέω, polluo me cæde, homicidium perpetro, occîdo. Plat. Isocr. Luc.

Μυοφόνος, mures occidens.

Μυοφόνον, dicitur aconitum, apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 2. quoniam odore suo mures necet.

Μύσφονον, muscipula. παρὰ τὸ τοῖς μυσὶ φόνον ἐπιφέρειν, quod exitium adferat muribus.

Νεόφονος, recens occisus, non ita pridem interfectus. Eur. in Elect. [1172.] μητρὸς νεοφόνου ἐν αἵμασι.

Νηττοφόνος, anates occidens. Aristot. hist. an. l. 9. c. 33.

Ξενοφόνος, hospitis vel hospitum occisor. Plat.

Ξενοφονέω, occîdo hospites. Eurip. in Iphig. Taur. [1021.]

Οὐλοφόνον, dicitur chamæleon herba, viscum profundens, apud Nic. in Alexiph. et Diosc. Schol. Nic. exp. τὰ οὖλα βλάπτον, ἢ ὅλον φονευτικόν.

Παιδοφόνος, puerorum vel liberorum interfector aut interfectrix. Eurip. in Med. [1407.] παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης. [Herc. Fur. 1199. Αἰδούμενος τὸ σὸν ὄμμα, —— Αἷμά τε παιδοφόνον. Herodot. Hist. lib. 7. ἐν γάρ τις καὶ τούτῳ ἄχαρις συμφορὴ, λυπεῦσα παιδοφόνος.]

Παιδοφονία, puerorum vel liberorum occisio. Naz.

Πατροφόνος, parricida, patris interfector aut interfectrix. Euripid. in Orest. [191. Ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς Μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς Πατροφόνου ματέρος. Æschyl. Sept. c. Theb. 789. πατροφόνῳ χερὶ τῶν κρεισσοτέκνων δ' ἀπ' ὀμμάτων ἐπλάγχθη. Plat. de Leg. ὥστ' εἴπερ οἷόντ' ἦν τὸ πολλάκις ἀποθνήσκειν τὸν αὐτὸν, καὶ τὸν πατροφόνον ἢ μητροκτόνον, —— δικαιότατον θανάτων πολλῶν ἦν τυγχάνειν.]

Πατροφονεὺς, idem: item qui alterius patrem interficit. Od. ά.

Πατροφόντης, pro iisdem. Eurip. (Soph. Tr. 1141. Œdip. Tyr. 1455.)

Περσεφόνη, seu Περσεφόνεια, quæ cædibus omnia vastat, ἡ τῷ φόνῳ πάντα πέρθουσα. Est nomen Proserpinæ filiæ Jovis et Cereris, quæ et Φερσεφόνη et Περσέφασσα dicitur passim apud poëtas.

Πολυφόνος, qui multos occîdit, qui multas cædes perpetravit. Eur. in Herc. fur. [420.] Πολυφόνον κύνα Λέρνας. [Rhes. 62. Κτείνων Ἀχαιοὺς τῇδε πολυφόνῳ χερί. 465.]

Συμφονεύω, simul cum alio interficio. Eurip. in Ione. [851. συμφονεύειν. 1044. Hec. 391. Ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε, &c.]

Συοφόντης, suium interfector.

Συοφόντις, ιδος, ἡ, suium seu aprorum interfectrix. Epigr.

Ταυροφόνος, taurorum interfector: epitheton Herculis apud Theocrit. Idyll. 17. et in Epigr.

ΦΕ΄ΡΒΩ, F. ψω, pasco, alo, nutrio. Hesiod in Erg. † 377.† Μουνογενὴς δὲ παῖς σώζοι πατρώϊον οἶκον Φερβέμεν. Eur. in Hippol. coron. Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτά. Utitur et Theocr. Idyll. 7. ☞ Dictum putatur quasi φέρω βίον, vel quasi φέρω τὸ βιοῦν, ut est apud Eust.

Φέρβομαι, pascor, alor. Theocr. in Eur. οὐχ οἷος σταθμοῖς ἔνι φέρβεται. (Æsch. Ag. 121.)

(Φέρμα, γέννημα. Æsch. Suppl. 698.)

Φορβὴ, ἡ, pabulum. Et generaliùs, alimentum, esca. Iliad. κ'. Apoll. Argon. 2.

Φορβαῖος, pascuus. Callim.

Φορβὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, alimentum suppeditans: ut, φορβὰς γῆ, apud Soph. ¶ Φορβὰς ἵππος seu πῶλος, qui pascitur cum aliis et est unus è grege, gregarius. Plat. ¶ Dicitur et φορβὰς γυνὴ, mulier quæ corpus multis prostituit victûs quærendi gratia. Poll. et Eustath.

Φορβειὰ, (subst.) cibus, esca. Suid. ¶ Ponitur et pro capistro, apud Aristot. polit. 7. c. 2. in qua signif. scribitur etiam φορβαιὰ, apud Lucian. et φορβιὰ apud Xen. et φορβία, seu φορβεὰ, in Hippiatr.

Φορβειὰ, et φόρβιον, translatè dicitur de corio, velutque capistro, quo tibicines ora sua muniebant: ut ne nimio flatu labia scinderentur, aut ut expirati aëris moderatione inflatus lenior esset, sonusque gratior auribus accederet. Aristoph. in Vesp.

Composita.

Ἀποφέρβομαι, pascor seu alor ex, vel pasco seu alo me ex. Apud Eur. in Med. ἀποφερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν, exp. fruentes sapientia.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui clypeo se alit: et per consequens, qui ex bello vivit, bellicosus. Eur. in Phœn. Γένναν ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον, Schol. exp. ἀσπιδοθρέμμονα. φέρψαι γὰρ τὸ θρέψαι.

Αὐτοφορβὸς, Hesych. exp. αὐτοφάγος, ex Æschyli Circe.

Βουφορβὸς, οῦ, ὁ, qui boves pascit, bubulcus. Plat. in polit.

Βουφόρβια, τὰ, armenta. Eurip. in Iph. Taur. [Alcest. 1031. Νικῶσι, πυγμὴν, καὶ πάλην, βουφόρβια.]

Βουφορβέω, boves pasco. Idem in Alc.

Ἐμφόρβια κακῆς νόσου, malignum morbum depascentia et absumentia. Nic. in Ther.

Ἐμφορβιόω, seu ἐμφορβειόω, capistro, capistrum injicio. unde particip. ἐμπεφορβιωμένος, de tibicine, qui corio, quod φορβειὰ seu φόρβιον nominant, instructus est, labiis circumposito: apud Aristoph. in Avib. Scribitur et ἐμπεφορβειωμένος, apud Eust.

Ἐπιφέρβω, idem quod φέρβω. Hom.

Ἐπιφορβέω, pasco in, vel super. Hom. hymn. 1. in Mercur.

Εὐφορβία, ἡ, pastus seu cibi copia.

Εὐφόρβιον, τὸ, nomen arboris, de qua Diosc. Galen. Aët. At Plin. euphorbiam habet.

Ἱπποφορβὸς, equorum pastor. Plat. in polit. Ἱπποφορβὸς αὐλὸς, tibia qua pastores equarii utebantur. Pol. l. 4. † Xen. l. 1. 1. 2. Pædiæ.†

Ἱπποφορβεὺς, έως, ὁ, idem: apud eundem.

Ἱπποφόρβιον, τὸ, locus pascendis equis. schol. Hom.

Ἱπποφόρβια, τὰ, greges equorum, equariæ. Xen. Hell. 4.

Μονοφορβὸς, solus pascens. Hesych.

Ὀνοφορβὸς, asinorum pastor. [Herodot. Hist. lib. 6. φασί σε ἐσελθεῖν παρὰ τῶν οἰκετέων τὸν ὀνοφορβὸν, &c.]

Πάμφορβος, omnibus pabulum præbens. Eust.

Πολύφορβος, multis pabulum seu escam suppeditans: ut, πολυφόρβου πείρατα γαίης. Il. ξ'. Legitur et πολυφόρβη γῆ, apud Hom. et, πολυφόρβης Δήμητρος, apud Hesiod. † Th. 912.†

Συοφορβὸς, suium pastor, subulcus. Hesych.

Συοφόρβιον, τὸ, grex suium quæ pascuntur. Idem.

Συοφορβία, ἡ, ipsa suium pastura.

Συφορβὸς, idem quod συοφορβός. Il. φ'.

Συφόρβιον, idem quod συοφόρβιον.

Ὑλοφορβὸς, in sylvis pascens. Et simpl. pastor. Eur. in Iph. Taur. [260.]

Ὑοφορβὸς, idem quod συφορβός. Pol. l. 7.

Ὑφορβὸς, pro eodem, apud Theocr. in Idyll. cui tit. Χάριτες.

ΦΕΡΝΗ΄, ῆς, ἡ, dos, προῖξ, i. quam sponsa affert et dat marito. † Xen. Pæd. p. 228. a.† ☞ Παρὰ τὸ φέρειν, (teste Hesych.) Eurip. in Hippol. coron. Προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε καὶ θρέψας πατὴρ Φερνὰς, ἀπῴκισ' ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ. Utitur idem in Phœn. et Iph. Aul. (Med. 957. id. Phœniss. 1527. Æsch. Suppl. 986.)

Φερνίζω, doto. Exodi c. 22.

Composita.

Ἀντίφερνα, τὰ, esse dicuntur, quæ vicissim à marito sponsæ dantur loco dotis. (Æsch. Ag. 414.)

Παράφερνα, bona apud Jurisconsultos dicuntur τὰ ἐξώπροικα, i. quæ sponsa præter constitutam dotem secum fert.

Πολύφερνος, cui multa dos obtigit, benè dotata.

ΦΕ΄ΡΩ, (F. οἴσω, tanquam ab οἴω. quod vide suo loco. Præt. med. Att. ἐνήνοχα, tanquam ab ἐνέχω. aor. 1. ἤνεγκα, † poët. ἔνεικα. hinc inf. ἐνεῖκαι. Hes. Th. 784.† et 2. ἤνεγκον, tanquam ab ἐνέγκω.) fero, porto. Aristoph. in Vesp. εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν. Et, φέρειν ὅπλον, φέρειν πόνους, ξίφος, &c. apud Xenoph. Apud Greg. εἰς ᾅδου φέρουσα, (sub. ὁδὸς,) via quæ fert ad inferos. Sæpe conjunguntur, φέρειν καὶ ἄγειν, pro, diripere et populari. † Xen. Pæd. l. 5. p. 144. e.† Jungitur et cum adverbiis: ut, φέρειν χαλεπῶς, seu βαρέως, molestè ferre, seu graviter. † Xen. Pæd. l. 5. p. 129. b.† Apud Plat. σε ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, Cic. interpr. tibi tolerabilem senectutem videri. Dicitur etiam, φέρειν ψῆφον, apud Demosth. ferre suffragium. ¶ Item, φέρειν, ferre, i. pertinere. Ut apud Plat. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè vivendum ferunt. Aristoph. ἐφ' ὃ φέρει τοὔνομα τούτων, ad quod potissimùm pertinet. ¶ Item, φέρειν, ferre, reportare, obtinere, consequi. Hesiod. in Erg. φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα. † Th. 438.† Et, μισθὸν φέρειν, præmium reportare. ¶ Item, φέρειν, pendere, solvere, persolvere. Ut Plat. ep. 7. φόρον ἐτάξατε φέρειν τοῖς βαρβάροις. Et, φέρειν χρήματα. Plut. † δασμὸν, tributum afferre, pendere. Xen. Pæd. l. 3. p. 64. a.† ¶ Item, φέρω, fero, profero, produco. Herodian. l. 4. ἀρώματά τε καὶ θυμιάματα πάντα ὅσα γῆ φέρει. ¶ Item, fèro, affero, pario, metaph. Ut Il. ά. φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Et, φέρειν ἀργύριον, Æschin. afferre pecuniam. Plat. in Epist. τοῦτο πρὸς πολλῶν εὐδοξίαν σοι οἴσει. Sic apud Homer. φόνον καὶ κῆρα φέρειν, et, κακὰ φέρειν. ¶ Item, infero. Ut apud Hesiod. in Asp. † 150.† Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷϊ φέροιεν, qui bellum inferrent Jovis filio. ¶ Item, aufero, rapio. Il. β'. οὓς μὲν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Greg. καὶ εἰ μὲν ψευδὲς, αὖραι φέροιεν, auferant venti, rapiant venti, in ventos abeat. ¶ Item, confero. Ut Il. ί. φέρειν χάριν, conferre beneficium, quod exp. etiam obsequi, gratificari. ¶ Item Φέρω, teneo. Aratus; Παρθένον ἣ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα, Cic. interpr. Spicum illustre tenens splendenti corpore virgo. (pro, spicam.) Dicitur et, διὰ μνήμης φέρειν, apud Herodian. l. 2. tenere memoriâ, i. meminisse, recordari. † φέρειν. ducere, ferre; cum πρὸς, de via. Xen. Pæd. 2. 56. e. ἁμαρτάνοντα, peccantem ferre. l. 3. p. 67. d. πόνους, labores, l. 3. p. 77. d. ψύχη, θάλπη, λιμὸν, δίψος. p. 205. d.† (Φέρω. κινέω. Æsch. S. c. Th. 549. Ag. 1571. V. Eurip. Med. 509. Τῶνδε φέρω τὸ πένθος, istos lugeo. Soph. Œdip. Tyr. 93. 883. 1003. Tr. 110. 469. 582. 1200. sumo. Aristoph. R. 1334. Soph. Œdip. Tyr. 525. 527. 650. ruo. facio. Æsch. Eum. 834. Theoc. Id. 5. 125.)

Φέρων, particip. est interdum pars orationis, ornatus magis caussâ, quàm significationis, posita. Luc. σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας.

Φέρε, (quod est imperativi modi,) interdum adverbialiter usurpatur, et exp. age, agedum, agesis. † φέρε γὰρ, ποῦ 'στι. dic, fer enim, ubi est. Aristoph. Nub. 900.† Cum subjunctivo Aristoph. Φέρ' ἴδω τί ὀφείλω. Plut. Φέρε λάβωμεν. Cum imperat. Gregor. Φέρε πείσθητι. Cum infinitivo εἰπεῖν, exp. ut ita dicam, exempli gratiâ. ut apud Porphyr. εἰς ἕνα ἀνάγουσι, φέρε εἰπεῖν, τὸν Δία, ad unum referunt, verbi gratiâ, Jovem.

Φέρομαι, feror, portor. ¶ Item, impetu feror, i. irruo, invado. vergo, tendo. ut, φέρεσθαι εἰς, vel ἐπὶ βαρβάρους. Plut. † ὁμόσε φέρεσθαι, cominus (i. e. in hostes) ferrè. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. b.† ¶ Dicuntur etiam φέρεσθαι, pro περιφέρεσθαι, quæ in manibus hominum versantur, ut liber editus. ¶ Item, φέρεσθαι, pro ἐπιφέρεσθαι, Paul. ad Ebr. 9. ἰδεῖ φέρεσθαι θάνατον, intercedere. ¶ Item, pro ἀποφέρεσθαι, i. λαμβάνειν. φέρεσθαι μισθὸν, ἆθλον, δόξαν, χάριν, δῶρα, ἴσα, δεύτερα, πρῶτα, ἔσχατα. † Xen. Pæd. l. 3. p. 68. d. auferre.† ¶ Porro, φέρομαι πένθος ἐπί σοι, te lugeo. Phal. ¶ Ἔλαττον φέρομαι, posteriores fero, cedo, ἔλαττον ἔχω, vincor. ¶ Φερόμεθα πλέον ὑμῶν, vobis antecellimus. Herodot. ¶ Item, auferri et rapi impetu. ut apud Isocr. αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῶν καιρῶν, sentio me auferri longiùs à proposito, et hæc commemorare intempestivè. ¶ Item, φέρεσθαι, studio alicujus rei teneri, versatum esse,

occupatum esse. Laërt. φέρεσθαι μᾶλλον ἢ ἧττον ἐν. ¶ Dicitur etiam, καλῶς i. εὖ, aut κακῶς, ἀτυχῶς, φέρεσθαι, is quicum benè aut malè agitur, is cui res feliciter aut infeliciter cedunt. Res quoque alicujus dicuntur εὖ, καλῶς φέρεσθαι, seu κακῶς, ἀτυχῶς. Apud Thuc. Εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίας, cui benè cedit imperatoris munus. Sic, φέρεσθαι ἄμεινον, καὶ χεῖρον. (ἀπὸ δὲ σοῦ βοσκὰν φεροίμαν πόματος δυσπότου. Æsch. Eum. 266. Soph. Œdip. Tyr. 509.)

Φερέστερος, et φέρτερος, q. d. qui plus fert seu portat: vel qui plus ferre potest et portare: et per consequens, validior, robustior. Plerunque tamen accipitur pro, potentior, præstantior: Item melior, utilior. Il. β΄ ἄλλων μῦθον ἄκουε, Οἵ σεο φέρτεροί εἰσι. Et Il. ά. ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι Οἴκαδ᾽ ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι, quoniam multo satius est.

Φέρτερον ᾄδεις, adverb. Theocr.

Φέρτατος, validissimus, robustissimus. †Epith. Jovis. Hesiod. Theog. 49. et Herculis in Asp. 330.† Item præstantissimus, utilissimus. Il. ά. Pro eodem dicitur et φέριστος, apud Hom. hym. 1. in Merc. et Soph. (Œdip. Tyr. 1170.)

Φερτὸς, tolerabilis. Eurip. in Hecub.

Φέρετρον, et Φέρτρον, pheretrum, capulum, capulus. Il. σ΄. ¶ Item, lectica.

Φερετρεύω, circumfero in pompà, transveho in pompâ: sumpta metaph. à pompa funebri. unde in pass. φερετρευομένου τροπαίου, apud Plut. in Coriol. quum sacramenta victoriæ pomposè in publico circumferrentur.

Φορὸς, ὁ, ferens: ut, φορὸς ἄνεμος, ventus ferens et secundus, apud Suid. Sic metaph. φορὸς κύβος, alea secunda et prospera. Luc. Item, commodus, ac proferens ad finem homini propositum. Alex. Aphr. περὶ ψυχῆς. ¶ Sumi annotatur et pro εὔφορος, ferax, fertilis. φορὸν θῆλυ τέκνων.

Φόρος, quod penditur seu pensitatur, tributum, vectigal. ut, φόρους φέρειν, apud Demosth. et Aristoph. et, φόρους ὑποτελεῖν, Isocr.

Φόρος, ὁ, forum. πωλητήριον. Suid.

Φορὰ, ἡ, latio, delatio: propriè species motus κομιδή. Apud Aristot. de anima lib. 1. et alibi. Φορὰ δίσκου, jactus disci, Aristid. Πλαγία φορὰ, motio transversa. Plat. Πρώτη καὶ δευτέρα φορὰ, i. περιφορὰ, prima et secunda conversio cœli. Ἡ κάτω φορὰ, descensus. Plat. Φορᾷ κινεῖν, movere, Aristot. Αὐτόματος φορὰ, i. συντυχία, Greg. Φορὰ πραγμάτων, cursus rerum. ¶ Φορὰ, vectura, bajulatio; mercesque pro eis, vectigal, portorium, τέλος, κόμιστρον, φόρετρον, et φορεῖον. Poll. l. 17. ¶ Interdum de eo dicitur quod fertur cum impetu. atque adeo impetus quandam significationem habet, apud Plut. et metaph. pro impetu casus temerarii ponitur, apud Demosth. pro cor. et Naz. Dicitur et de impetu naturæ ad aliquid concitatæ. ut Themistocles apud Plut. ὁμολογεῖται φορᾶς μεστὸς εἶναι. Item, φορὰ, pensio, collatio, tributum. Thucyd. et Demosth. †Solutio. Xen. Pæd. l. 3. p. 68. e.† ¶ Dicitur et de feracitate, ubertate seu proventu. ut Aristot. μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι dixit. Sic, φορὰ ἀκροδρύων, apud Phil. Metaphoricè, φορὰ ῥητόρων, apud Æschin. et, φορὰ τῶν σοφιστῶν, Plutarch. (Soph. Tr. 1229.)

Φοράδην, q. d. portabundè aut gestabundè: portando, gestando. Luc. εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέποιεν σε φοράδην πολέμου ἐκκομιζόμενον. Utitur et Eurip. in Rheso. (Soph. Œdip. Tyr. 1334.)

Φοράδες, αἱ, equæ; ita dictæ à gestando utero. Hesych.

Φορεὺς, έως, ὁ, portator, bajulus, Iliad. σ΄. †Apollon. Arg. 1. 132.† Hesychio φορεῖς sunt pueri, qui metallicam egerunt. Item, lora clypeorum.

Φορεῖον, τὸ, gestatorium, sella gestatoria, lectica. Item vehiculum. Dinarch. in Dem. Appian. Herodian. lib. 5. ¶ Item merces quæ bajulo datur. Poll. l. 7.

Φορέω, gesto, fero. Plut. in Publ. Τυῤῥηνίδα φορῶν ἐσθῆτα. Thuc. lib. 1. ἐπειδὴ χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, postquam desierunt gestare tunicas lineas. Exponitur interdum, habeo. ut apud Aristoph. in Plut. ἵνα γὰρ γομφίον μόνον φορεῖ. Dicuntur et ἵπποι φορέειν, ferre, portare, Il. β΄. Legitur ibid. infinit. φορῆναι, tanquàm à φόρημι seu φοραίνω. (Φορέομαι. Æsch. S. c. Th. 825.)

Φόρημα, τὸ, gestamen, quod gestatur. Plut. in Luc. †Xen. Pæd. 2. 53. e. οἷον φόρημα ὁ φόβος, quale onus metus erat. l. 3. p. 66. e.†

Φορητὸς, i. ὑποιστὸς, ἀνασχετὸς, Poll. βαστακτὸς, ἀκτὸς, Hesych. ¶ Item, ad ferendum idoneus. ut, λαβὴ φορητὴ, apud Epict. Item tolerabilis. Luc. (Æsch. Pr. 978.)

Φοραδὸν, idem cum φοράδην, apud eundem.

Φόρετρον, merces quæ bajulo numeratur. Poll. l. 7.

Φόριμον, dicitur aluminis liquidi genus, quoniam vilis pretii est, et ubique reperiri potest, teste Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 8.

Composita ac primùm ex φέρω, cum præpositione.

(Ἀμφέρω. Eurip. Phœniss. 1367. Æschyl. Ch. 841.)

Ἀμφιφορεὺς, έως, (Ionicè ῆος,) ὁ, cadus, amphora, i. vas utrinque auriculas habens quibus gestari potest. dicitur enim παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν κατὰ τὰ ὦτα δύνασθαι φέρεσθαι, teste Athen. l. 11. Il. ψ΄. Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας. ¶ Est etiam certæ mensuræ genus. amphora. hydria. ¶ Item, σορὸς, pheretrum. Hesych. sandapila.

Ἀμφιφορίτης, sc. ἀγὼν, certamen apud Æginetas circa Asopidem fontem, quo hydriis ex fonte repletis humero impositis contendebant, quis cursu alterum vinceret, heroës ea in re imitantes, inquit Etymologus.

Ἀμφορεὺς, per syncopen dicitur pro ἀμφιφορεὺς, apud Aristoph. in Heroib. ¶ Eaque propter etiam certæ mensuræ nomen est, quæ aliàs κεράμιον, amphora, dicitur, apud Diosc. l. 5. c. 71.

Ἀμφορεῖον, τὸ, unde, ἀμφορείῳ. Hesych. est φορείῳ, pheretro, seu lecticæ.

Ἀμφορίδιον, q. d. amphorula: ut, Θάσια ἀμφορίδια. Aristoph. [Acharn. 1110. Pac. 201.]

Decomp. Ἡμιαμφόριον, dimidium amphoræ, amphora dimidiata. Suid.

Μυριάμφορος, decies mille amphorarum capax, vel decies mille amphoras æquans. Aristoph. in Pace.

Ἀναφέρω, sursum fero, sustollo, subveho: ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Æschin. ¶ Item, perfero, fero, patior, et q. d. in humeros sublatum porto; ut Christus dicitur ἀνενεγκεῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, 1 Ep. Pet. c. 2. ¶ Item, produco, edo, emitto; quod fit quasi sursum ferendo. ut apud Alex. Aphr. ἑπταμηνιαῖα τὰ βρέφη τοὺς ὀδόντας ἀναφέρει. ¶ Item, offero, confero ad cultum divinum: et q. d. Deo subveho. Aristot. œcon. 2. in ep. ad Hebr. c. 7. et alibi in Novo Testamento. ¶ Item, ἀναφέρω, refero, in propria signif. Thuc. τὸ σπέρμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν ἑαυτῶν ἀναφέρειν. ¶ Item, refero, i. attribuo. Plat. in Apol. εἰς ἀξιόχρεων τὸν λέγοντα ἀνοίσω. Sic, ἀναφέρειν εἴς τινα τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν, generis sui originem ad aliquem referre, i. alicui tribuere. ¶ Item, refero. ut dicitur, ad senatum referre. Plut. in Cam. ἀνήνεγκε πρὸς τοὺς χιλιάρχους πρᾶγμα φροντίδος ἄξιον. ¶ Item, refero. i. commemoro. Eur. in Phœn. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος. (1668. Æschyl. Ch. 446.) ¶ Interdum, transfero, rejicio. Eur. in Or. ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι μίασμα λῦσαι; scelus in eum transferenti. ¶ Item, recreor, me reficio, me colligo. Plutarch. in Rom. ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέρων, ex vulnere convalescens. Sic, ἐκ μέθης ἀναφέρειν, apud Luc.

Ἀναφέρομαι, sursum feror, sustollor: ut, ἀναφερομένη κνίσσα, apud Luc. Item, comportor: ut apud Aristot. pol. 6. ἄλλη δ᾽ ἐστὶν ἀρχὴ πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται. ¶ Item, referor, reducor. Idem metaphys. 3. πάντα ἀναφέρεται πρὸς τὸ πρῶτον. ¶ Item, me colligo, ad me redeo, Herodian. μόλις δέ ποτε ἀνενεχθεὶς εἶπεν.

Ἀναφορὰ, ἡ, latio sursum versus, subvectio, emersio. Ut apud Aristot. hist. anim. lib. 9. nautilus piscis τὴν ἀναφορὰν ποιεῖσθαι dicitur κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ, ex profunditate sursum vehi. Sic, αἵματος ἀναφορὰ, emissio sanguinis sursum. Exponitur et, exhalatio, seu evaporatio, apud Athen. ¶ Item, relatio, ut Aristot. dicit, τὴν ἀναφορὰν περὶ πάντων πραγμάτων εἰς τὸν δῆμον εἶναι, omnia ad populum referri. et apud Alex. Aphr. πρὸς τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφορὰν, ad scopum, habet relationem, i. ad scopum refertur et tendit. ¶ Item, criminis relatio, seu jus referendæ quæstionis in alium quempiam, quàm cum quo judicium priùs est agitatum. Demosth. in Timocr. ¶ Exponitur et, refugium seu præsidium. ut apud Eurip. in Orest. ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς. ¶ Item, oblatio: ut Ps. 50. ¶ Item, reditus, proventus. Plut. in Lyc. ¶ Dicitur et de erectione ejus quod cecidit. Item, de virium et animi collectione. Plutarch. in Fab. ¶ Est et mathematicum vocabulum, ut videbis in Ἐπικαταφορά.

Ἀνάφορον, τὸ, fulcimentum dossuarium vel humerarium + seu vectis humerarius, aut quippiam simile quo bajuli utuntur. Aristoph. in Ran.

Ἀναφορικὸς, relativus: ut, ἀναφορικὸν ἄρθρον, apud Gramm. ¶ Dici traduntur et ἀναφορικοὶ, qui cruenta seu vitiosa rejiciunt, et pectore extussiunt.

Ἀναφορεὺς, έως, ὁ, idem. Paralipom. c. 5. ¶ Exponitur et, lorum. Suid.

Ἀναφορέω, in altum erigo, ascendere facio, sursum impono, vel impono sublatum in altum. schol. Thuc.

Decomp. Ἀνταναφέρω, vicissim refero.

Δυσαναφορικὸς, qui difficulter ἀναφορεῖ et excreat. Hesych. At δυσανάφορος ὕπνος, exp. δυσβάστακτος.

Ἐξαναφέρω, reficio et reparo me, convalesco. Plut. in symp. sept. sap. Item, suffero, sustineo.

Ἐπαναφέρω, transfero, removeo, rejicio. Demosth. in Aphob. καὶ τότε εἰς ἀλλήλους ἐπαναφέρετε, caussam alter in alium rejicit. Sic apud Aristoph. †Nub. 1076.† ¶ Item, refero: renuntio. unde apud Xen. οἱ δὲ πρέσβεις ἐπανεφέροντο ταῦτα εἰς Ἀθήνας. ¶ Item, refero, reduco. Hermog. ¶ Item, repeto, conduplico.

Ἐπαναφορὰ, nomen schematis apud Rhet. quo ab eodem verbo plures sententiæ initium sumunt. Plut. in Hom. Jul. Ruffin. ¶ Vide et Ἐπικαταφορά.

Προσαναφέρω, offero. Tobith.

Συναναφέρω, simul subveho vel eveho. Gregor.

Ἀντιφέρω, refero, vel reddo: unde, ἀντοίσομεν, Hesych. exponit, ἀντιδώσομεν.

Ἀντιφέρομαι, obviam me fero, occurro in certamine, obsisto. Iliad. ά. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, difficile est contendere cum Jove.

Ἀντιφερίζω, itidem oppono me, obsisto, contendo, vel æquiparo me. Hesiod. in Theog. †609.† Τῷ δὲ ἀπ᾽ αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει Ἔμμεναι. Aristoph. ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστοκλεῖ;

Ἀποφέρω, aufero, tollo. Athen. l. 13. βραδέως τοίνυν καὶ πρόσφερέ μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα. Liban. ἀποφέρει δὲ ἡ νόσος τὸν ἄνθρωπον, hominem de medio tollit. ¶ Item, aufero, i. refero, reporto. Luc. in Tim. ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες. ¶ Item, pendo, adnumero, persolvo, acceptum vel allatum pendo: ut, φόρον ἀποφέρειν τῷ δήμῳ. apud Polyb. †δασμὸν, tributum. Xen. Pæd. l. 4. p. 113. b.† ¶ Et generaliter, affero: ut, ἀποφέρειν τὰ ὅπλα συνδεδεμένα. apud Xen. Pæd. 4. ¶ Item, renuntio, designo, nomen alicujus edo. Dem. in Polycl. ἀποφέρειν ναύτας. ¶ Interdum et, in album refero: unde apud Lys. τοὺς ἱππεύσαντας ἀναγκαῖον ἦν ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπενεχθῆναι. ¶ Ἀποφέρω κατά τινος δίκην vel γραφὴν, defero aliquem, et reum postulo. Dem. pro cor. ¶ Ἀποφέρω λόγον, seu λόγους, rationes ad ærarium refero, Dem. in Timot. et general. rationes refero. apud eundem in Aphob. μεγάλων ἀναλωμάτων λόγους ἀπενηνόχατε. (Soph. Œdip. Tyr. 1204.)

Ἀποφέρομαι, itidem, reporto, refero: ut, δόξαν ἀποφέρεσθαι, apud Herodian. Item passivè, auferor, tollor, &c. Dicitur et ἀποφέρεσθαι γραφὴ, apud Æschin. in Ctesiph. ¶ Item, expiro, exhalo, emano. Plut. Symp. 5. (Eurip. Phœniss. 552. 1121.)

Ἀπενέγκωσις, Hesychio est ἀποσφήλωσις.

Ἀποφορὰ, ἡ, ablatio: Aristot. metaph. l. 8. ¶ Item lucrum, emolumentum. ¶ Item, pensio: propriè, quæ est servorum. Plutarch. et Andoc. Dicitur et de stipendio militari, apud eundem Plut. in apoph. ¶ Item, exhalatio, expiratio, effluxio. Plut. symp. 5. Interdum significat et graveolentiam. ut apud Diosc.

Ἀπόφορος, Hesych. est ἀσθενέστερος, infirmior, imbecillior: quasi oneri ferendo non sufficiens. Idem ἀπόφορα δένδρα dici scribit, τὰ μὴ φέροντα καρπὸν, præpositione ἀπὸ obtinente vicem τοῦ α τοῦ στερητικοῦ. ¶ Item, ἀπόφορος, non sufferendus, aversandus. Phal. in ep. ad Agemort. μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον.

Decomp. Συναποφέρομαι, simul exhalo, emano. Plut.

Διαφέρω, differo, i. in diversas partes fero, dissipo, distraho, ut qui discerpunt et dilaniant. Æschyl. in Choëphor. ἄτη διαλγὴς διαφέρει τὸν αἴτιον Παναρκέτας νόσους βρύειν. Plutarch. in præcept. san. τὰς ψυχὰς διαφέρειν μετὰ δεῖπνον μήτε πράγμασι, μήτε φροντίσι, animas distrahere et vexare. ¶ Item, animo verso, agito cogitando. Idem de Cæsare. loquens Rubiconem transeunte, πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διήνεγκε. ¶ Exponitur et, dispono: apud Xenoph. in Œcon. ¶ Item perfero, exporto. Appian. διήνεγκεν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλατταν. ¶ Interdum, perfero, tolero: ut, διαφέρειν τὴν πολιορκίαν, apud Pausan. Sic apud Sophocl. †Œd. Tyr. 321.† ῥᾷστα τὸ σὸν διοίσεις. (Tr. 327. pro προκομίζω.) ¶ Item differo, discrepo. ut apud Platon. in apol. οὗτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. †Cum gen. Xen. Pæd. 1. 6. 12. Aristoph. Nub. 1430.† unde, τὰ διαφέροντα, dicuntur controversiæ, dissidia, apud Thuc. ¶ Item, antecello, præsto, excello. Xen. Pæd. 1. τοσοῦτον διήνεγκε τῶν ἄλλων βασιλέων. †διήνεγκεν εἰς τὸ ἄρχειν ἀνθρώπων. Pæd. 1. 1. 5.† Plat. in apol. διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, re quapiam antecellere vulgus, et quasi ab eo discrepare. Apud eundem ibid. διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετήν. ¶ Item, διαφέρω, conduco, prosum. Just. Mart. οὐκ αὐτοῖς τοῖς Ἰουδαίοις, ἀλλ᾽ ἡμῖν ἡ ἐκ τούτων διαφέρει διδασκαλία. Hinc, διαφέρει, imper sonaliter usurpatur pro interest. ¶ Demosth. ᾧ ἐκείνους σωθῆναι μάλιστα διέφερεν, cujus maximè intererat, et cui maximè conducebat ut servarentur. Sic apud Plat. de rep. l. 1. τί σοι τοῦτο διαφέρει;

Διαφέρομαι, differor, i. in diversas partes feror, jactor, diffundor. Plutarch. in lib. de exilio, διαφέρονται, ὡς ἐπὶ σχεδίας, τῆς ἐλπίδος, spe, ceu rate quadam, jactantur. ¶ Item neutraliter, dissideo, dissentio, discrepo. Plat. in Hippia min. διαφέρομαι πάνυ σφόδρα. †Cum dat. pers. Xen. Pæd. p. 149. e.† Exponitur et, contendo, ambigo, litigo, apud Aristot. Xenoph. et Athen.

(Διοιστέον. Eurip. Phœniss. 238.)

Διαφερόντως, excellenter, egregiè. Item magis, maximè, vehementer. Plat.

Διάφορος, ὁ καὶ ἡ, differens, diversus: ut, ὁδὸς διάφορος, apud Aristot. de mundo. Item, præstans, excellens. Plat. Item, conferens, commodus: unde apud eundem, διάφορος πρὸς σωτηρίαν, ad salutem commodus. Item, dissidens, dissentiens. Dem. ἐν τῇ δημαρχίᾳ διάφορος ἐγενόμην. Sic et apud Aristot. polit. 1. et Paus. in Phoc. (cum Dat. Eurip. Phœniss. 580.) ¶ Τὸ διάφορον interdum dicitur dissidium, controversia: ut apud Thuc. Interdum, impensa seu expensa: ut apud eundem, et Dionys. Halic.

Διαφορὰ, ἡ, differentia, discrimen: sæpe apud Aristot. et cet. philos, Item, dissidium, dissensio, controversia, contentio. Plut. in Cam. διαφορᾶς πρὸς αὐτοὺς γενομένης. Sic et apud Thuc. Plat. &c. (—— μητρὶ διαφορὰν ἔχει. Eurip. Med. 75.)

Διαφόρως, differenter, cum differentia. Item, diversè, variè, multifariam. Thucyd. [Demosth. adv. Apatur ὅσπερ καὶ ἐμοὶ τοῦ ἀγῶνος αἴτιός ἐστι, διαφόρως ἔχων.]

Διαφορότης, idem cum διαφορά. Plat. Et pro dissidio. Ælian.

Διαφορέω, idem quod διαφέρω, differo, disjicio, distraho, &c. Euripid. in Bacch. Χωρίς τε θηρὸς ἄρθρα διεφορήσαμεν. ¶ Item, diripio, compilo, spolio. unde apud Dem. περὶ

παραπτ. διαφορουμένης αὐτοῦ τῆς χώρας ὑπὸ τῶν λῃστῶν. ¶ Significat et, excutio, ut equus dicitur διαφορεῖν, apud Suid. Item, discutio, digero. Alex. Aphr. διαφορεῖ τὰ περιττώματα.

Διαφοροῦμαι, immodico sudore exhaurior et resolvor. Gal. ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου.

Διαφόρημα, τὸ, quo dissipatur seu disjicitur. Suidæ, παίγνιον, res ludicra.

Διαφόρησις, dissipatio. item, actio discutiendi et digerendi. item, dissolutio, resolutio. Gal.

Διαφορητικὸς, discutiendi vim habens, discussorius: ut, διαφορητικὰ φάρμακα.

Decomp. Ἀδιάφορος, indifferens, non dissimilis. Et, τὸ ἀδιάφορον quod non refert, quod nihil momenti habet. ut, ἀδιάφορον πρᾶγμα, apud Chrysostomum comm. in ep. ad Eph. c. 5. Item, ἀδιάφοροι, negligentes, et discrimen rerum non attendentes.

Ἀδιαφορία, ἡ, q. d. indifferentia, i. qualitas ea rerum, per quam indifferentes habentur. utitur Cic. ad Att.

Ἀδιαφορέω, rem aliquam pro indifferente habeo: vel, indifferens sum aliqua in re. ¶ Exponitur etiam, neglectim transmitto, contemno, non magni pendo. Chrysost. in ep. ad Ephes. c. 4. εἰ δέ τις ἀδιαφοροίη, αὐτὸς ἂν εἰδέτω.

Decomp. Ἐναδιαφορῶ i. ἀδιαφορῶ ἐν. Basil. in mart. Julittam, ἐναδιαφορῶν ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀλγήμασι.

Δυσδιαφόρητος, in gen. qui ægrè digeritur. In specie, cui difficulter succi perspirabili cute digeruntur. Gal.

Εὐδιαφόρητος, oppositum præcedenti: apud eundem.

Συνδιαφέρω, cum alio perfero aut sustineo, adjuvo in tolerando. Synes.

[Συνδιαφορέω. Dion. Longin. Sect. xl. 5.]

Εἰσφέρω, infero, fero intrò, importo. in ep. ad Tim. 1. cap. 6. οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον. Exponitur et, ingero. Item, confero. ut, εἰσφέρειν χρήματα, apud Plutarch. in Publ. † Xen. Pæd. p. 174. b.† quod et absolutè εἰσφέρειν dicitur, apud Dem. pro cor. τῷ πώποτε τῶν Ἀθηναίων εἰσήνεγκας; Item, infero seu pendo tributum. Demosthen. in Mid. εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, tributa pendens. Item, infero, inveho. ut Plutarch. in Cam. εἰσενήνοχε τοῖς βαρβάροις ἀτυχίας. ¶ Νόμον εἰσφέρω, legem fero, legem rogo, cum populo ago. Athen. ¶ Apud Plat. de leg. εἰσφέρειν εἰς τοὺς νομοφύλακας, exp. referre.

Εἰσφέρομαι, inferor, importor: item ingeror; unde, εἰσφερομένη τροφὴ, apud Aristot. Dicuntur et χρήματα, item νόμοι, εἰσφέρεσθαι. Item, τὰ εἰσφερόμενα, ea de quibus ad populum aut senatum refertur; Aristot. Polit. 4. Item, εἰσφέρομαι, in medium affero, introduco. Dion. Halic. Item, intrò admitto. Aristot. de somn. et vigil.

Εἰσφορὰ, ἡ, illatio. Item collatio, pensitatio, tributum. Thucydid. et Aristot.

Decomp. Ἀνείσφορος, immunis à tributis et εἰσφοραῖς.

Ἀντεισφέρω, contrà infero, seu in locum alius infero. Ἀντεισφέρειν νόμον, legem legi latæ contrariam ferre. Ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι τὸ θέλημα, voluntati voluntatem opponere. Naz. [Aristoph. Lysist. 655. Εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφορὰς, &c. Demost. Orat. adv. Lept. Οὐκοῦν ἐναντίον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ κυρίας εἶναι τὰς δωρεὰς, ἃς ὁ δῆμος ἔδωκε, —— ἀλλ' οὐκ ἐν ᾧ νῦν ὅδε ἀντεισφέρει νόμῳ.]

Ἐπεισφέρω, q. d. superinfero et impono, præterea importo. Eurip. in Hippol. coron. [867.] τὸ δ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς Ἐπεισφέρει θεὸς κακόν. [Phœn. 207. Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, Πλείους ἐπεισφέρουσιν. Æschyl. Agam. 873. καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ Κάκιον ἄλλο πῆμα, &c. Χοηφ. 646. τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμασι, αἱμάτων παλαιτέρων. Aristoph. Pac. 1194. Ἔπειτ' ἐπείσφερε τὰς ἀμύλους, &c. Thesm. 1175. Χρεία δὲ ποία τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον. Schol. ἐπάγεις τοιοῦτον τὸν λόγον.] Ponitur et pro, infero et intromitto. ut Phil. de mun. αἴσθησις τὰ φανέντα ἐπεισφέρει τῷ νῷ.

Παρεισφέρω νόμον, legem cum lege et rogationem cum rogatione compono. Demosth. Exponitur et, legem legi contrariam fero.

Προεισφέρω, prior seu antè infero. Greg. [Demosth. adv. Midiam, ἡμεῖς οἱ προεισφέροντες ὑμῖν. Adv. Phœnipp.]

[Προεισφορά. Demosth. adv. Polycl. ἔθηκα τὰς προεισφορὰς πρῶτος.]

Συνεισφέρω, simul infero. item simul confero. Idem orat. 2. in Jul.

Συνεισφορὰ, exp. collatio, collecta.

Ἐκφέρω, effero, exporto. Greg. loco citato, τοῖς κόλποις τὸν χοῦν ἐκφερούσας. Item, effero, sc. funere. Interdum, effero, i. divulgo, enuntio, foras effero. Plutarch. in Them. πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκε. Item, profero, do, depromo. Ut, ἐκφέρειν γραμματεῖον, apud Aristoph. Sic, δεῖγμα ἐκφέρειν, specimen edere: apud Demosthen. περὶ παραπ. † Xen. Pæd. p. 213. c.† ¶ Dicuntur et fœminæ ἐκφέρειν, quæ uterum ad exactos menses perferunt, et maturum fœtum pariunt; apud Aristot. hist. anim. lib. 8. Hinc metaph. apud Plut. in Demetr. κακίας μεγάλας ὥσπερ ἀρετὰς αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσι. ¶ Apud Plutarch. ἐκφέρειν πρὸς τὴν σύγκλητον, exp. ad senatum referre. ¶ Ἐκφέρειν etiam equus dicitur, i. contumaciter auferre sessorem apud Xenoph.. Sic Iliad. ψ'. ὦκα δ' ἔπειτα Αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεις ἔκφερον ἵπποι, præ impetu rapuerunt. ¶ Est etiam, è carceribus cursorum exire, et cursum auspicari: ut ibidem, ὦκα δ' ἔπειτα Ἔκφερ' Ὀϊλιάδης. (V. Soph. Aj. 7. Tr. 837. Eurip. Phœniss. 733. Aristoph. R. 171.) ¶ Significat et, pendere, teste Polluce.

Ἐκφέρομαι, efferor. Item funere efferor. Antiph. τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐξεφέρετο ὁ παῖς. ¶ Item, auferor, rapior, transversus agor. Aristot. ἐκφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ πράγματος. † abripior, πρός τι. Xen. Pæd. 1. 6. 29.† ¶ Item activè, effero. Xenoph. ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς ἀγοράν. (Soph. Tr. 505. Aristoph. R. 169.)

(Ἐξοιστέον τ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει. Eurip. Phœniss. 666.)

Ἐκφορὰ, ἡ, elatio, exportatio. Et specialiter, elatio quæ est in funere. Aristoph. in Plut. et apud Lys. Item divulgatio, pervulgatio: unde Periandri dictum, λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. ¶ Item actio auferendi seu abripiendi. ¶ Impetus equi sessorem auferentis. Xenoph. ¶ Exponitur et, projectura: apud Vitruv. lib. 3. c. 3. (V. Sch. Æsch. S. c. Th. 1032. Ch. 428.)

Ἔκφορος, q. d. exportatitius, exportandus. Aristoph. in Pluto. ¶ Item, qui quodam animi impetu velut aufertur et abripitur: concitatus, percitus. Synes. αἰσθάνομαι γιγνόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ἔκφορος. ¶ Ἔκφοροι κάλῳ, funes nautici qui primi sedata tempestate de prora laxantur. schol. Aristoph. ¶ Item, ἔκφορος, divulgatus, elatus in vulgus, proditus. Greg. μὴ ῥιπτεῖν εἰς βεβήλας ἀκοὰς τὰ μὴ ἔκφορα. (Æsch. Eum. 913.) ‡ sterilis.‡

Ἐκφορικὸς, idem quod ἔκφορος, vulgatus, pervagatus, pervulgatus. Plutarch.

Ἐκφόριον, τὸ, quod terra producit seu edit, fructus quem terra edit. Basil. Exponitur et, census: quod pro solo pensitatur, apud Aristot. Œcon. lib. 2.

Ἐκφορέω, effero, exporto, egero. Lucian. σὺ δὲ κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἐκφορέομαι, efferor, &c. Item, idem quod ἐκφορέω. Euripid. in Cycl. τούς τ' ἄρνας ἐξεφοροῦντο. Apud Demosthen. ἐκφορήσασθαι, exp. pignorari. et, ἐκπεφορημένα χρήματα, pignora capta.

Ἐκφόρημα, quod exportatum est seu egestum.

Ἐκφόρησις, exportatio, egestio.

Decomp. Ἀνέξοιστος, quem efferre non licet, non evulgandus. Eust.

Ἀνέκφορος, quem efferre non licet, i. evulgare. Eust.

Ἀντεκφέρω, vicissim effero seu exporto.

Δυσέξοιστος, elatu seu expositu difficilis. Hesych.

Ἐπεκφορὰ, elatio, i. pronuntiatio. Gaz.

Εὐέκφορος, dicitur mulier, quæ uterum ad exactos menses perfert, et maturam prolem parit, apud Aristotel. hist. anim. l. 8.

Μετεκφέρω, præterveho, asporto ultra vel trans. Hom.

Παρεκφέρομαι, efferor, vel concitor, vel aliàs, afficior. Plutarch. in consol. τὸ δὲ πέρα τοῦ μέτρου παρεκφέρεσθαι, καὶ ξυναύξειν τὰ πένθη, παρὰ φύσιν εἶναί φημι.

Ὑπεκφέρω, q. d. subeffero: clàm effero. Item sensim effero. Iliad. θ'. Ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος. Odyss. γ'. Τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι, exp. cum impetu ferebant, utpote σπουδαίως κινούμενοι, inquit Eustath.

Ἐμφέρομαι, feror in. Et simpliciter, feror. Philostr. in Heroic. ἐμφερόμενος ἐν πελάγει, delatus per mare. Expon. et, contineor: apud Phil. de vita M. l. 3. ᾧ σχεδὸν πάντα τἄλλα ἐμφέρεται.

Ἐμφερὴς, έος, ὁ et ἡ, similis. Soph. ἐμφερὴς ἐμοὶ, ὀργήν θ' ὅμοιος. † Xen. Pæd. l. 5. p. 145. e.† Plut. in Per. ἐδόκει Πεισιστράτῳ τῷ τυράννῳ ἐμφερὴς εἶναι. † Aristoph. Nub. 502.† (Æsch. Ch. 204. Eum. 415. Suppl. 287.)

Ἐμφέρεια, ἡ, similitudo. Suid.

Ἐμφορέω, importo. Plutarch. ἐνταῦθα τῶν βασιλικῶν ἐνεφόρει τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς. Item, infligo, incutio: ut, ἐμφορεῖν τῷ προσώπῳ πληγὰς, apud eundem.

Ἐμφοροῦμαι, repleor, satior, ingurgitor. Herodian. ἐπὰν οἴνου πλείονος ἐμφορηθῶσιν. Et metaph. insolenter et immodicè utor. ut apud Plutarch. τῆς ἐξουσίας ἄγαν ἐμφορεῖσθαι. Significat et, fruor: apud Jul. et Phalar. (Philostr. l. 3. c. 16.)

Ἐμφόρησις, repletio, satietas. Plut.

Decomp. Ἀπεμφερὴς, dissimilis, absimilis. Theophr. l. 8.

Παρεμφέρω, similis sum, refero. Diosc. l. 1. παρεμφέρει τῇ Αἰγυπτίᾳ ἀκάνθῃ.

Παρεμφερὴς, idem quod ἐμφερής.

Προσεμφορέω, infero, importo. Plut.

Προσεμφερὴς, idem quod παρεμφερής. apud Theophrast.

Προσεμφέρεια, similitudo. Laërt.

Ὑπερεμφοροῦμαι, supra modum repleor, ingurgitor. Lucian.

Ἐπιφέρω, infero, induco. Iliad. ά. Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει. Sic apud Thuc. πόλεμον ἐπιφέρειν. Et, ἐπιφέρειν δουλείαν, apud eundem l. 3. ¶ Ἐπιφέρειν αἰτίαν, impingere vel objicere crimen. pro quo et simpliciter φέρειν vel ἐπενεγκεῖν dicitur. ut apud Procop. ἐπενεγκών τι αὐτῷ, ὅτι δὴ οὐχ ἥκιστα ἀληθίζεται. ¶ Item, ἐπιφέρω, impono, superimpono: ut, ἐπιφέρειν τῷ νεκρῷ στέφανον, Plutarch. in Per. ¶ Exponitur et, subjicio, subjungo, et q. d. post cætera profero, allego, in medium affero.

Ἐπιφέρομαι, itidem, infero, importo, inveho. ut apud Dem. in Aristocr. τὴν ἐπιορκίαν ἐπενηνεγμένος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ τῷ γένει, admissi perjurii piaculum importans. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Item, profero, promo: ut, ἐπιφέρεσθαι τὸ βιβλίον, apud Herodian. Interdum, affero, apporto. ut apud eundem, ἕκαστος ἐπεφέρετο οἴκοθεν, ἢ ξιφίδιον ἢ πέλεκυν, ἢ δοράτια.

Ἐπιφέρομαι, (pass.) feror, vel, cum impetu feror, irruo. Synes. οἳ μηδένα τῶν ἐρρωμένως ἐπιφερομένων ὑφίστανται. Interdum, à tergo irruo: ut apud Xen. Pæd. 2. (de aquila insectante leporem,) ἐπιφερόμενος ἔπαισε αὐτόν. Ἐπιφέρεσθαι dicitur πόλεμος, i. inferri. Sic ἐγκλήματα dicuntur ἐπιφέρεσθαι. Dicitur et is ἐπιφέρεσθαι, qui fertur seu vergit in aliquam sententiam, apud Aristot.

Ἐπένεγξις, illatio. Etym.

Ἐπηγκενίδες, tabulæ navium, à puppi ad proram extensæ, Odyss. έ. dictæ quasi ἐπενεγκίδες, inquit Eust.

Ἐπιφορὰ, impetus, quo aliquis fertur quum irruit: ut, ἐπιφορὰ τῶν ἐχθρῶν, apud Polyb. ¶ Hinc metaph. de invectiva oratione dicitur, et cum impetu prolata, apud Hermog. ¶ Peculiariter medicis ἐπιφορὰ, est humoris impetus in aliquam partem influentis, seu fluxio in aliquam partem veluti irruens. Dicitur tamen et ἐπιφορὰ ῥεύματος, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 4. ¶ Item, Dialecticis, ἐπιφορὰ est illatio, quæ assumptionem sequitur in syllogismis, i. conclusio. Laërt. ¶ Item, sententia addita sermoni præcedenti. Herm. ¶ Item corollarium, τὸ προστιθέμενον τῷ μισθῷ. Poll. ἐπίμετρον.

Ἐπίφορος, ferens, perferens. ut, ἐπίφορος ἄνεμος, apud Thuc. ventus ferens et secundus. et, ἐπίφορον πνεῦμα, apud Pausan. et Luc. ¶ Dicitur et fœmina ἐπίφορος, uterum ferens, apud Xenoph. et Theophrast. de caus. pl. lib. 4. ¶ Item, ἐπίφορος, proclivis ad aliquid, ὁρμητικῶς ἔχων, εὐεπίφορος. Et simpliciter, pronus, καταφερής. ut, ἐπίφορον χωρίον, in ep. Hippocr. ad Demag. præsertim, inclinatus ad vitia. (Superl. Æsch. Ch. 811.)

Ἐπιφορέω, comporto, aggero, congero, injicio. unde apud Plut. in Num. ἐπιφορουμένης γῆς ἄνωθεν, desuper injectâ terra. Significat etiam, fero post cætera, postremo loco fero.

Ἐπιφόρημα, unde ἐπιφορήματα dicuntur, quæ feruntur post primam mensam; bellaria, mensæ secundæ. Athen. lib. 14.

Decomp. Εὐεπίφορος, idem quod ἐπίφορος, proclivis ad aliquid.

Εὐεπιφόρως, ut, εὐεπιφόρως ἔχειν πρός τι, pronum esse ad aliquid, facilè ad aliquid ferri: apud Strab.

Συνεπιφέρω, simul fero.

Καταφέρω, deorsum fero, defero, demitto. Phil. de mund. κἂν ἀψάμενος δᾷδα, πρὸς γῆν καταφέρῃς, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιβιάσεται, si succensam facem in terram demittas. Item, dejicio, deturbo. Chrysost. in ep. ad Coloss. ὁρᾷς τὸν διάβολον πῶς ἐπεχείρησε κατενεγκεῖν τὸν Ἀδάμ. ¶ Εἰς ὕπνον καταφέρειν, sopire: q. d. in somnum dejicere aut demittere. ¶ Item, καταφέρω, adigo, allido, incutio: quod fit quasi deorsum plagam ferendo. Luc. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων, altè ligonem adigens. Idem, κέκραχθι, κατοίσω καὶ τρίτην, tertiam plagam incutiam. ¶ Interdum ponitur pro φέρω κατά. ut apud Plutarch. in Apophth. καταφέρει ξίφος τῷ πολεμίῳ, ensem infert in hostem. (Æsch. Eum. 376. Luc. Som. p. 4.)

Καταφέρομαι, deorsum feror, deferor. ut apud Lucam Act. Ap. c. 20. adolescens quidam dicitur κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, πίπτειν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω. Item, pessum eo, sido, mergor: ut, ἐὰν τὸ ἀποδέον ἐπιπολάζειν, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεσθαι κάτω, dicitur, in Geopon. ¶ Item, dejicior, deturbor, evertor: ut, οἰκία κατενεχθεῖσα, apud Chrysost. in comm. ep. 1. ad Cor. Exponitur et neutraliter, ruo, labor. ut apud Hippocr. εἰς τὸ εἰωθὸς πάθος κατηνέχθη. ¶ Interdum καταφέρομαι dicitur pro καταφέρομαι εἰς ὕπνον, vehementiùs obdormisco. in somnum collabor, apud Aristot. de gen. an. l. 3. et Diosc. ¶ Item, καταφέρομαι, appello, seu appellor. Thuc. lib. 1. καταφέρεται χειμὼν εἰς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον.

Καταφορὰ, lapsus, delapsus: ut, καταφοραὶ ὄμβρων, in Axioch. ¶ Item, ictus, allisio: ut, καταφοραὶ τῶν μαχαιρῶν, apud Polyb. ¶ Et peculiariter, somni vehementis impetus: vel, magna et gravis somnolentia. Diosc. l. 6. Gal. meth. l. 13. ¶ Oratoribus inter accusandum dicitur esse longior spiritus productio. Hermog.

Κατάφορος, proclivis, pronus, propensus: ut, κατάφορος πρὸς δόξαν. Plut. Them.

Καταφορικὸς, vehemens, impetu incurrens: ut, καταφορικὸς λόγος, apud Chrysost. comm. in 1 ad Corinth. c. 15. Καταφορικὸς ὕπνος, somnus vehementiùs incubans. Ægin.

Καταφορέω, deorsum fero, defero.

Καταφερὴς, idem quod κατάφορος, pronus, proclivis: ut, καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, apud Athen. pro quo et simpliciter καταφερὴς dicitur, apud Laërt. loquentem de Arcesilao.

Καταφέρεια, proclivitas. Athen.

Decomp. Ἐπικαταφορὰ, astrologis dicitur præceps locus cœli in octavo ab horoscopo signo: seu pars Zodiaci, quæ totidem partibus in demersu occiduum punctum signiferi præcesserit, quot partibus in emersu ἀναφορὰ ab horoscopo relinquitur. Est autem ἀναφορὰ, et interdum ἐπαναφορὰ ea pars cœli, quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo, in quo horoscopus inchoatur: quasi pars jam emersura.

Ἐπικατάφορος, proclivis, pronus. Athen.

Εὐκατάφορος, idem. Aristot. eth. 2.

Εὐκαταφορίαι, proclivitates. Diog. Laërt.

Συγκαταφέρομαι, simul feror deorsum, simul deferor.

Μεταφέρω, transfero. Φημὶ μεταφέρων, loquor per metaphoram. translatè, figuratè, metaphoricè loquor. Aristot. eth. 9. (ὡς ἀτρεμέα κέντρα καὶ σώφρονα πώλοις μεταφέρων, ἴθυνε. Eurip. Phœniss. 172.)

Μεταφορὰ, ἡ, translatio. Sæpè de ea translatione, de qua à rhetoribus tractatur. Fab. l. 8. c. 6. Utitur et Isocr. in enc. Evag.

Μεταφορικὸς, translaticius, usurpatus per translationem, metaphoricus.

Μεταφορικῶς, metaphoricè, per translationem.

Μεταφόρητος, translatilis, translaticius, qui transferri potest: ut, τὸ ἀγγεῖον dicitur esse τόπος μεταφόρητος, apud Aristot. phys. 4.

Συμμεταφέρω, (*decomp.*) simul vel unà transfero.

Παραφέρω, in medium affero, profero, in medium produco. Æschin. in Timarch. τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀνδοκίδου καλούμενον παραφέρει ἐν σώματος μέρει. Sic, παραφέρειν ὄψον, apud Xenoph. Pæd. 3. † et l. 1. 3. 6.† Exponitur et, affero cum alio; vel, obiter affero, apud Plat. in epist. ad Dionys. χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν παραφέροντες παραφέρειν τὴν χεῖρα, manum porrigere. Demosth. ¶ Item, παραφέρω, depravo, detorqueo: ut, παραφέρει τὸν ὀφθαλμὸν, apud Luc. Item, transversum fero, rapio, abripio. Plut. de def. orac. τοῦ χρόνου καθάπερ ῥεύματος ἕκαστα παραφέροντος. ¶ Interdum significat, supero. ut apud Aristid. in Panath. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις. ¶ Apud Eurip. in Helen. pro præfero usurpari videtur, seu à latere fero, quum dicitur, Λαμπάδων μεμνήμεθ', ἃς τετραόροις Ἵπποις τροχάζων παρέφερον, quas præferebam.

Παραφέρομαι, in medium afferor: unde, τὰ παραφερόμενα interdum dicuntur cibi, qui in mensam afferuntur, fercula: ut apud Lucian. ¶ Item perperam agor, perperam moveor. Aristot. eth. 1. τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια εἰς τὰ δεξιὰ προαιρουμένων κινῆσαι, τοὐναντίον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται. ¶ Item, transversus auferor, rapior, abripior. Herodian. l. 8.

Παραφορὰ, error mentis. (Æsch. Eum. 331. 344.) Gregor. de homin. τὰς γὰρ παραφορὰς οὐκ ἐκ μόνης καρηβαρίας γενέσθαι μεμαθήκαμεν. Interdum additur genitiv. διανοίας. ut apud Plut. de virt. mul. et Dioscor.

Παράφορος, insanus, cujus mens à ratione aberrat: vel, animi impos, delirans. unde, παράφορον βλέπειν, efferatis oculis intueri, apud Lucian. [Eurip. Hec. 1050. τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδί. Sch. διὰ τοῦτο παραφόρῳ ποδὶ φησὶν, ἤγουν παραφερομένῳ, καὶ οὐκ ὀρθῶς βαδίζοντι, ἀλλὰ τετυφλωμένῳ, διὰ τὸ τετυφλῶσθαι αὐτόν.] ¶ Exponitur et, titubans. ut, παράφορος γλῶσσα, apud Greg. et, παράφορον βαδίζειν, apud eundem Luc. titubanter incedere.

Παραφόρως, errabundâ mente, insanè: non satis sana mente, titubanter.

Παραφορότης, ἡ, efferatio. Plat. in Tim. immanitas.

Παραφορέω, in medium affero. Item, juxtà affero. Hinc, παραφορήσασθαι, exp. congerere, colligere, apud Plat. de leg. [Aristoph. Equit. 1212. ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρουν.]

(Παρφέρω. Eurip. Phœniss. 1100.)

Παρφέρομαι, per syncopen dicitur pro παραφέρομαι. in Anth. Epigram. lib. 2.

Decomp. Εὐπαράφορος, qui facilè in malam partem detorquetur. Item, qui facilè in mentis errorem seu insaniam incidere potest.

Συμπαραφέρομαι, unà transversus auferor, unà abripior.

Περιφέρω, circumfero. † τινὰ ἐν ἀγκάλαις, in ulnis aliquem. Xen. Pæd. p. 195. a.† Synes. ep. 123. τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. ¶ Item, in diversum et contrarium fero. Item, circumago, roto. Item, redigo in, redigo ad. ut apud Appian. μὴ τὴν Ἰταλίαν περιπλέοντες εἰς λιμὸν περιενέγκαιεν, ne ad famem redigerent. Sic apud Plut. in Per. περιήνεγκεν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, in suam potestatem redegit. Item, traduco, per ora oculosque hominum circumduco. περιάγω. Synes. τοὺς πονηροὺς περιηνέγκατε. ¶ Item, in errorem induco, perturbo. ut in ecclesiast. Solon. περιφέρει ἡ συκοφαντία τὸν σοφόν.

Περιφέρομαι, circumferor. item, circumagor; modò huc, modò illuc feror. Exponitur et, vagor, erro, palor. Plut. (de Cicer. proscripto;) ἄνω καὶ κάτω περιφερόμενον ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. Idem in Cæs. περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τολμωμένων, ἔσχετο δρόμου, magnitudine circumactus.

Περιφορὰ, circumlatio, circumactio, circumvectio: ut, περιφοραὶ τῆς σελήνης, Aristoph. † Nub. 172.† ¶ Item, ferculorum missus qui conviviis apponuntur, aut singulis convivis, aut quaternis. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 45. d.† ¶ Item obturbatio, erratio, hallucinatio. Greg. de theol. l. 2. Eccles. c. 2.

Περιφορέω, circumfero, circumago.

Περιφόρητος, qui circumagi potest, versatilis.

Περίφορος, circuitus. Lucian.

Περιφερὴς, orbicularis, rotundus: ut, λίθος περιφερὴς, Herodian. l. 5. et, περιφερεῖς τράχηλοι, Xenoph.

Περιφερῶς, rotundè, rotundâ formâ seu orbiculari.

Περιφέρεια, ἡ, rotunditas, rotunda forma. Exponitur et, circumflexus; item, circumcurrens linea. Aristot. eth. 1. et alibi. Dicitur et de erroribus mentis. Eccles. c. 10.

Decomp. Ἀπεριφερὴς, non orbiculatus. Theophr.

Συμπεριφέρω, unà circumfero et circumrapio. Alex. Aphr. συμπεριφέρων αὐτὸν τῇδε κἀκεῖσε.

Συμπεριφέρομαι, unà circumferor, unà circumrapior. Lucian. τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἀεί. Item, comitor, coëo, unà huc illucque ventito. Athen. φιλικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι. Item, comitor alicui me do, et morigerus sum. Laërt. in Socr. κἀγὼ Ξανθίππῃ χρώμενος, τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι, morigerabor. Exponitur et, unà versor.

Συμπεριφορὰ, comitatus, et frequens huc illucque assectatio. Polyb. lib. 6.

Εὐσυμπερίφορος, qui ea vitæ facilitate præditus est, ut paratus sit ad facienda eadem quæ et alii: qui facilem se præbet assensorem. Laërt. in Xen.

Προσφέρω, offero: ut, προσφέρειν δῶρα καὶ θυσίας, in ep. ad Hebr. ¶ Interdum, offero, porrigo: ut, προσφέρειν φάρμακον, apud Plut. Et specialiter, ori vel naribus admoveo: unde apud eundem in probl. sect. 2. ἀνάῤῥινον dicitur οὐ ποιεῖν ὁμοίως δακρύειν προσφερόμενον, naribus admotum. ¶ Προσφέρειν ἑαυτῷ τὰς χεῖρας, manus sibi afferre; Polyb. 5. Προσφέρειν λόγον, inferre sermonem. Herodot. in Thalia. † λόγους τινὶ περί τινος. Xen. Pæd. p. 153. b.† Thuc. l. 3. ἐπιφέρειν. (Eurip. Phœniss. 1657.)

Προσφέρεσθαι dicitur, quod offertur. Thucyd. lib. 2. δῶρα οὐκ ἐλάσσω τούτου χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου προσεφέρετο. Item, quod offertur edendum: unde τὰ προσφερόμενα, cibus, seu cibi, ea quæ esitantur, Aristot. ¶ Hinc et προσφέρομαι, exp. cibum sumo, esito, assumo: adfertur mihi quod edam. unde, ἰχθύας προσφέρεσθαι, piscibus vesci, apud Plut. in Alex. † et addito σῖτον καὶ ποτόν. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. a.† ¶ Item, προσφέρομαι, admoveor, inferor, irruo. Plut. in Gal. προσφερόμενος γυμνῷ τῷ ξίφει. † In med. irruo, me infero. Xen. Pæd. 1. 4. 8. et l. 2. p. 61. a. et l. 4. p. 94. a.† ¶ Item, congredior, manus consero. Idem, μαλακώτερον τοῖς Ῥωμαίοις προσεφέροντο περὶ τὰς σιτολογίας. ¶ Interdum προσφέρεσθαί τινι est accedere ad aliquid, alicui se adjungere. ut apud Herodot. αἵρεσιν ὑμῖν δίδομεν ἡμεῖς, ὁποτέροις βούλεσθε προσφέρεσθαι. ¶ Interdum verò, is προσφέρεσθαί τινι dicitur, qui se alicui exhibet, qui cum alio agit, seu qui se erga aliquid aut aliquem gerit. Demosth. ἐγὼ μὲν οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι, talem me erga vos exhibui, sic me vobiscum gessi. Plat. in ep. ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ, ut meliùs cum aliis agas. † πρὸς τοῦτον τὸν λόγον προσηνέχθη, sic se gessit ad hunc sermonem. Xen. Pæd. l. 4. p. 109. c.† ¶ Item, Plut. in Fab. τἆλλα τῷ Φαβίῳ προσεφέροντο λαμπρῶς, in aliis erga Fabium magnifice gerebant sese. Herodian. l. 4. διὰ τὰς χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς, quibus eos prosequebatur. ¶ Προσφέρομαι, exp. etiam, utor, seu tracto: ut, ἵπποις προσφέρεσθαι, apud Xen. Pæd. 8. ¶ Activè etiam sumitur pro adhibeo, admoveo. Plat. de rep. l. 8. κἂν ὁτιοῦν δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν ἐξὸν, καὶ μὴ ἀνέχεσθαι.

Προσφορὰ, oblatio, id quod offertur. Act. Ap. 21. Rom. 15. et alibi in Novo Testam. Item, admotio, adhibitio. ¶ Item, cibi assumptio: interdum et, cibus: apud Theophr. ¶ Exponitur et, reditus: apud Antiph. Item, προσθήκη, πρόσδοσις. Suid. ¶ Item, probrum, vituperatio, insectatio: et q. d. vitiorum ob oculos positio. Polyb. ‡ exprobratio. Soph. Œd. C. 1270.‡

Πρόσφορος, commodus, aptus, conveniens, utilis. Aristoph. in Vesp. γέροντι πρόσφορον Ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας. Plut. in Per. ὀφθαλμῷ χρόα πρόσφορος. (Æsch. Ch. 709. 712. Eum. 207. Eurip. Phœniss. 126.) ¶ Πρόσφορος δικαστὴς, de eo qui jurisdictionem habet, in Pand.

Προσφόρως, commodè, convenienter, utiliter. Theophr. de caus. pl. lib. 4. c. 8.

[Προσφορέω. Herodot. Hist. lib. 1. σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ προσφορήσας τὰ ὅπλα πρὸς τὸ ἑωϋτοῦ στρατόπεδον, &c. Προσφόρημα. Eurip. Elect. 422. πολλά τοι γυνὴ Χρῄζουσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα.]

Προσφερὴς, idem quod ἐμφερὴς, similis. Eurip. in Hellen. (Æsch. Ag. 1227. Ch. 174.) Item idem quod πρόσφορος. Herodot.

Πρόσοιμα, quod offertur, adhibetur, aut assumitur. Hippocr. (Superiùs ponendum fuit, in Οἴω, fero: cum προσοιστέος, adjiciendus, addendus. Eurip.)

Decomp. Ἀπρόσφορος, incommodus, non conveniens. Apud Euripid. in Iphig. Aulid. νῆσοι ναυβάταις ἀπρόσφοροι dicuntur insulæ, ad quas non sine periculo nautæ appellere possunt.

Ἀπρόσοιστος, intolerandus, non ferendus. Æschyl. [Pers. 91. ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν στρατὸς, ἀλκίφρων τε λεώς. Schol. ἀπρόσοιστος. ἀκαταμάχητος.]

Ἀπροσοίστως, intolerabiliter, ita ut sufferri nequeat. Isocr. in Evag.

Εὐπρόσφορος ἐν λόγοις, facundus, disertus. Herodian. l. 8.

Εὐπρόσοιστος, allatu facilis. ¶ Accessibilis, pervius, expositus. Polyb. (Eurip. Med. 279.)

Προφέρω, profero, in medium affero, exhibeo, propono. Iliad. ρ'. Σπεύσομεν, ὄφρα νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν. Greg. εἰς φῶς προσενέγκωμεν, ὥσπέρ τινα τόκον. Interdum exp. promo, depromo: ut, ἐκ ταμιείου προφέρειν, Isocr. ¶ Interdum, allego, cito: προφέρειν νόμους, apud Xen. ¶ Item, objicio, crimini objicio. Iliad. γ'. Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης. Sic, τὴν ξενίαν προφέρειν. Æschin. ¶ Item, enuncio, loquor. Greg. ¶ Item neutraliter, præsto, antecello, anteeo. προέχω. Herodot. προφέρων πλούτῳ Ἀθηναίων. Eur. in Med. προφέρω σου εἰς εὐτυχίαν. (προφέρειν εἰς εὐτυχίαν τῶν γειναμένων. Med. 1094. 1113. Æsch. Ag. 209.) ¶ Apud Hesiod. in Erg. Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, quidam exp. incrementum confert et vitæ et operi: alii, promovet: videtur propriè sonare, ulteriùs fert, seu portat.

Προφέρομαι, (activè,) profero, i. allego. Xenoph. ἄλλα τῶν βασιλικῶν νόμων προφερόμενος, πειρῶμαι δικαίους ἀπεργάζεσθαι. ¶ Item, objicio: ut, προφέρεσθαι ἀσέβειαν, Polyb. ¶ Item, enuntio. Hermog. et Themist. ¶ Item, infero, ἐπιφέρομαι. ut, κακὴν ἔριδα προφέρεσθαι, Il. γ'. ¶ Passivè, προφέρεσθαι dicuntur quæ enunciantur: unde apud Herodian. l. 7. τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα.

Προφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est provecta ætate. Æschin. in Timarch. ἔνιοι γὰρ νέοι ὄντες, προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται. ¶ Item, præstans: unde compar. προφερέστερος, et superl. προφερέστατος, apud Hom. et Arat. † Hesiod. Theog. 79. et Apollon. Ag. 1. 113.†

Προφορὰ, prolatio, pronuntiatio: ut, προφορὰ ῥημάτων, apud Herodian. lib. 1.

Πρόφορος, dicitur humor cruentus et aquosus inter membranas, quibus fœtus continetur. Aristot. hist. an. l. 7. c. 7.

Προφορικὸς λόγος, sermo externus, qui in enuntiatione orali consistit, qui profertur ore. Plut. in Philo. Quemadmodum ἐνδιάθετος est internus et mentalis.

Προφορέομαι, tramam filumque duco atque reduco: unde pro, ultrò citroque cursito, ponitur. Aristoph. Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.

Decomp. Ἐπιπροφέρω, profero, infero. Apoll. [Arg. iv. 1518. Τῷ δ' ἄκρην ἐπ' ἄκανθαν ἐνεστηρίξατο Μόψος Λαιὸν ἐπιπροφέρων ταρσὸν ποδός.]

Συμφέρω, simul fero, porto, adjuvo in ferendo. Xen. Pæd. 4. ἂν δέον ὅπλον φέρειν, τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν. Interdum comporto, conveho, congrego in locum quempiam. ut, συμφέρειν χρήματα, apud Thucyd. et, συμφέρειν τῆς τέχνης πάμπολλα θεωρήματα, apud Syn. de somn. ¶ Item, confero, utilis sum. Thuc. ὅτῳ ξυνενηνόχασι οἱ αὐτοὶ καιροὶ καὶ τοῖς τῆς πόλεως ἐχθροῖς. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 20.† Unde, συμφέρει, interdum impersonaliter ponitur pro, confert, expedit. ut Plat. de rep. lib. 1. συμφέρει αὐτῷ πλεῖν. † Sic Xen. Pæd. l. 6. p. 149. d.† Hinc et part. συμφέρον, sæpè nominis vim obtinens. † Xen. Pæd. 1. 6. 18.† Dicitur enim, τὸ τῇ πόλει συμφέρον, à Dem. et, τὸ τῶν ἐχθρῶν συμφέρον, apud eundem in orat. pro cor. ¶ Significat et idem quod συμφωνῶ, teste Schol. Aristoph. ¶ Item, quadro, competo, Soph. ¶ Item, pareo, obsequor. apud eund. in Elect. † 1492.† συμφέρειν τοῖς κρείττοσι. (αὐτὴ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι. In omnibus demerens Jasonem. Eurip. Med. 13. V. Æschyl. Pers. 528. Eum. 851.)

Συμφέρομαι, deferor. ¶ Συμφέρεσθαί τινι dicuntur, quæ simul feruntur et moventur. Ut, τῷ ἡλίῳ συμφέρεται, Plut. in Sol. Metaph. qui alicui assentiuntur seu cum eo sentiunt: ut Plat. de rep. l. 6. ἔγωγ' ἂν τῇ Σπάρτῃ ξυμφεροίμην. Sic, τοῖς παροῦσι συμφέρονται illi, qui præsenti rerum statui acquiescunt, et sorte sua sunt contenti. Dicuntur et συμφέρεσθαί τινι, qui conveniunt aliquem, et cum eo congrediuntur: apud Plat. et Herodot. Item, qui confligunt cum aliquo et manus conserunt. Plut. in Sol. πεζῇ συμφέρεσθαι τοῖς Μεγαρεῦσι. ¶ Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, unus sum è multis. Plut. ¶ Item, συμφέρομαι, evenio, contingo. Idem in Cæs. τύχη τις ἄχαρις τῷ Καίσαρι συνηνέχθη κατὰ τὸν οἶκον, evenit. Sic et apud Herodot. Thuc. Luc. et Arrian. (Æsch. S. c. Th. 516. Suppl. 251.)

Συνενείκω, apud Poëtas, idem quod συμφέρω. sicut ἐνείκω, idem quod fero. unde apud Hesiod. in Asp. † 440.† πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν Ὑψηλος, τῷ δὴ συνενείκεται, collis ei occurrit, in quem defertur.

°Συμφερόντως, commodè, utiliter. Dem. in Mid.

Συμφερτὸς, pro συμφερητὸς, i, συνακτὸς, confertus, suffertus. Συμφερτὴ πορείη, Nonn. iter multis hominibus differtum et condensatum. Il. ν'. Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, solida virtus; virtutum congeries. Pro eodem dicitur et συνοιστὸς, Eustath.

Συμφορὰ, collatio, congestio. Luc. in Lexiph. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν, cæna erat collatitia. ¶ Item, quod accidit, casus, eventus: ut, συμφοραὶ βίου, apud Soph. Plerunque pro infelici eventu, fortuna adversa quæ accidit, calamitate, infortunio: ut passim apud Eurip. Xen. † Pæd. l. 4. p. 91. a. et l. 5. p. 124. e.† Dem. &c. Interdum et fortunam prosperam denotat. ut apud Eustath. ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθός μοι ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. (Συμφορὰ πάθους. Æsch. Pers. 292. 436. Ag. 18. Ch. 10. 716. 1064. Eum. 900. Eurip. Med. 393. Phœniss. 1612. Soph. Œdip. Tyr. 33. 853. Tr. 247. 1161.)

Σύμφορος, utilis, commodus. Aristoph. in Vesp. παρέχων Ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα. Exponitur et, aptus, conveniens. Theog. Οὐ σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι. † Superl. συμφορώτατα. Xen. Pæd. l. 5. p. 128. d.† ¶ Item, qui simul versatur, assecla, comes: ut, λιμὸς dicitur esse

σύμφορος ἀνδρὶ ἀεργῷ, apud Hesiod. in Erg. (Eurip. Med. 780. Theoc. κγ'. 16.)

Συμφόρως, commodè, utiliter. Isocr. Xen. † Pæd. l. 4. p. 98. c.†

Συμφορέω, confero, comporto, conveho, accumulo. Thuc. l. 6. λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες. Dem. pro cor. σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας.

Συμφορεῖσθαι, activè, dicuntur aves, quum nidos construunt: Aristot. Passivè vero, quod congeritur et comportatur: ut, καλιὰ ἐκ δένδρων συμπεφορημένη, apud Luc.

Συμφόρημα, quod congestum est, congeries: Plut. de prim. frig.

Συμφόρησις, actio congerendi, coacervatio. Et pro συμφόρημα, multitudo collecta. Idem in Per.

Συμφορητὸς, congestitius, congestus; Luc. Aristot. polit. 3.

Decomp. Ἀσύμφορος, incommodus, inutilis, damnosus. Hesiod. in Erg. Plat. de reg. lib. 2. † Xen. Pæd. l. 5. p. 123. b.†

Ἀσυμφόρως, inutiliter, damnosè. Xenoph.

Βαρυσύμφορος, gravi calamitate pressus: Herodot. [lib. 1. cap. 45. συγγινωσκόμενος ἀνθρώπων εἶναι τῶν αὐτὸς ᾔδεε βαρυσυμφορώτατος.]

Ὑπερφέρω, fero super vel ultra, transveho. Thuc. lib. 3. ὑπερενεγκόντες τὸν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς, quum naves transvexissent. ¶ Item, præsto, antecello, anteeo. Isocr. ὑπερενεγκὼν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Plut. in Rom. ὑπερφέρει μεγέθει πάντας. Et cum genit. pers. et dat. rei apud Thuc.

Ὑπερφέρομαι, idem. Herodot.

Ὑπερφερὴς, præstans: unde, ὑπερφερέστερος, et ὑπερφερέστατος.

Ὑπερφορέω, superfero. Aratus. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 8. τὰ γὰρ πνεύματα ὑπερφορεῖ τὴν χιόνα ὑπὲρ τῶν τοιούτων.]

Ὑποφέρω, suffero, sustineo, fero, tolero. Xen. in Œcon. εἰσφοράς σοι τοσαύτας ἐπιτάξουσιν, ὅσας οὐ ῥᾳδίως ὑποίσεις. ¶ Item pro simplici φέρω: ὑποφέρειν ὅπλα, apud eundem. † Pæd. l. 4. p. 111. b. δασμὸν, tributum. p. 187. d.† ¶ Exponitur et, occultè fero. ¶ Item, aufero pedem, vestigium fallo: unde, χωρία ὑποφέροντα, quæ vestigium fallunt præ lubricitate, teste Poll. ¶ Item aufero, rapio, abripio. Aristid. ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ. ¶ Item, subduco, eximo. ¶ Item, objicio, exprobro: idem quod προφέρω, more Atticorum. ut apud Herodian. εἴ τι ὑποπτεύετε, ἑτέροις ὑποφέρειν τὸ ἔγκλημα δεῖ. ¶ Exponitur et, deduco: ut, ὑποφέρων εἰς διόρθωσιν. Plut. in Lyc. ¶ Apud Aristot. hist. an. l. 8. τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, καὶ ὑποφέρουσιν, ὥστε ἀλλήλοις συγκρούεσθαι, exp. crura posteriora inter se titubante gressu colliduntur. (Soph. Œdip. Tyr. 389.)

Ὑποφέρομαι, labor, decido. Appian. de bello civil. l. 2. ἐκ φιλοτιμίας εἰς πενίαν ὑπενηνεγμένος. Unde, ὑποφερόμενον, dicitur quicquid labascit aut titubat, nec firmiter nixum est, sed pessum ire videtur. Plut. in Sert. Κίννας δὲ νεωτερίζων ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, labantem Marii factionem reparabat. ¶ Item, abripior, abducor, vehementer inclinor. Plut. in Coriol. ἐξέπεσον αὖθις οἱ πολλοὶ τῆς πρὸς Μάρκιον εὐνοίας, εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι. ¶ Est etiam, subducor, eximor, absum. Il. ϛ. τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, parum à morte absunt. ¶ Exponitur et, recedo: apud Aristot. in l. de gressu animalium.

Ὑπόφορος, tributo obnoxius, vectigalis, tributarius. Plut.

Ὑποφορὰ, objectio. ¶ Apud Alex. Aphr. et Diosc. ὑποφοραὶ dicuntur profunda et subducta ulcera, quæ dehiscunt in fistulam: ulcera cavernosa.

Decomp. Ἀνθυποφέρω, per sermonis exceptionem objicio: refero, replico. Chrysost. in epist. ad Corinth. c. 13. ἐρώμεθα οὖν τοὺς ταῦτα ἡμῖν ἀνθυποφέροντας.

Ἀνθυποφορὰ, subjectio: schema rhet.

Δυσύποιστος, qui ægrè sufferri potest, ægrè tolerabilis.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia Φερ.

Ἀνωφερὴς, qui sursum fertur, superna petens: Aristot. et Damasc. Exponitur et, acclivis.

Ἀνωφέρεια, vis illa seu natura petendi superna: aut, actio ipsa petendi supera. ¶ Exponitur etiam, acclivitas: Alex. Aphr.

Ἄφερτος, non ferendus, non tolerandus. (Ἄφερτον κακὸν, i. e. ἀφόρητον. Æschyl. Ag. 403. 573. 1112. 1609. Ch. 440. 467. Eum. 145.) Unde ἀφέρτερος, et ἀφέρτατος, irregulariter ex eo formata: apud Greg. in tragœd.

Ἀφέρτεροι, expon. etiam, inferiores et oneri ferendo impares: Hesych.

Εὐθυφερὴς, in rectum tendens, rectus. Plat. [de Leg. lib. 7. ὅποταν γίγνηται μίμημα εὐθυφερὲς, &c.]

Ἰσοφαρίζω, (dictum quasi ἰσοφερίζω,) æquiparo, adæquo, par sum. Il. ζ'. Hesiod. in Erg. (Theoc. ζ'. 30.) ¶ Aliud habes in Φᾶρος.

Κατωφερὴς, qui deorsum fertur, qui deorsum propendet. Exponitur et, declivis: ut, κατωφερὴς ῥοπὴ, apud Alex. Aphr.

Κατωφερῶς, deorsum, et in præceps: schol. Aristoph.

Κατωφέρεια, pronitas, qua aliquid deorsum fertur, et ad ima tendit.

Οἰνοφερὴς, proclivis ad vini potum, vinosus: Hesych.

Composita ε in ο mutantia: itidem sine præpositione.

Ἀγκαλιδοφόρος, seu ἀγκαλιδηφόρος, qui manipulos portat seu fasciculos. Et generaliter, bajulus. Poll.

Ἀγκαλιδοφορεῖν, manipulos portare seu fasciculos, bajulum esse.

Ἀειφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, semper ferens: et peculiariter, semper ferens fructus. Item, semper virens et germinans: Hesych. ex Sophocl. Telepho.

Ἀεθλοφόρος, ου, ὁ, præmium certaminis ferens, victor in certamine: Herodot. l. 2. Il. χ'. Dicitur et ἀθλοφόρος, Il. ἱ.

(Αἱματηφόρος, τρέμω δ' αἱματηφόρους μόρους ὑπὲρ φίλων ὀλομένων ἰδέσθαι. Æsch. S. c. Th. 425.)

Αἰχμοφόρος, hastatus, hastam gerens, satelles. Herodian. l. 1. [Herodot. Hist. lib. 1. §. 103. Cyaxares πρῶτος διέταξε χωρὶς ἑκάστους εἶναι, τούς τε αἰχμοφόρους, καὶ τοὺς ἱππέας, καὶ τοὺς τοξοφόρους. §. 215. Massagetæ sunt—— καὶ τοξόται τε καὶ αἰχμοφόροι, &c. lib. 7. §. 40. 55.]

Ἀκανθοφόρος, spiniger, spinas gerens, seu aculeos, vel spinas ferens: ut, ἀκανθοφόροισιν ἀρούραις, apud Greg.

Ἀκανθοφέρω, spinas gero.

Ἀκεσφόρος, remedium afferens, salutaris: σταλαγμὸς γοργοῦς αἵματος ἀκεσφόρος νόσων, apud Eurip. in Ione. [1005.]

Ἀκοντοφόρος, qui jaculum gestat. Dion.

Ἀκρατοφόρος, qui meracum fert, vel ad meracum ferendum aptus: ut, κοτυλίσκος ἀκρατοφόρος, apud Poll.

Ἀμνοφόρος, agnum ferens, agnum utero gestans. Theocritus idyll. 11.

Ἀμφορεαφόρος, amphoræ gerulus, qui amphoras bajulat mercede conductus: Menand.

Ἀμφορεαφορέω, amphoram bajulo seu porto. Et metaph. bajulo veluti amphoram: Aristoph. in Heroib.

Ἀνεμοφόρητος, à ventis disjectus, à ventis in diversas partes latus.

Ἀνθοφόρος, floriger, florigerus. (Aristoph. R. 444.) Pro quo dicitur et ἀνθεσφόρος, apud Eurip. in Bacch. Item ἀνθηφόρος, in Epigr.

Ἀνθοφόρια, τὰ, Proserpinæ festum, nomen habens ex eo quòd Pluto eam rapuisset legendis floribus intentam. Scribitur etiam, ἀνθοσφόρια.

Ἀνθοφορέω, flores fero vel gero. Item, flores comporto seu conveho: Diosc. in præfat. l. 1.

Ἀνώφορος, idem quod ἀνωφερής. Dionys. Areop.

Ἀῤῥηφόρος, qui nefanda et arcana gestat: quasi ἄῤῥητα φέρων, teste Hesych. et Etym.

Ἀῤῥηφορία, (quasi ἀῤῥητοφορία,) gestatio arcanorum: nomen festi apud Athenienses, quod ex arcanis sacris constabat: apud eosdem.

Ἀῤῥηφορεῖν, secreta et arcana illa sacra gestare: Harpocr. ex Dinarcho. Etym, et Suid.

Ἀρτοφόρον, ου, τὸ, vas quo panis fertur, panarium. Athen. l. 4.

Ἀσπιδοφόρος, et ἀσπιδηφόρος, clypeum gestans: Eurip. in Bacch. [779. στεῖχ' ἐπ' Ἠλέκτρας ἰὼν Πύλας, κέλευε πάντας, ἀσπιδηφόρους, Ἵππων τ' ἀπαντᾶν ταχυπόδων ἐπεμβάτας, &c. Suppl. 390. Phœn. 1102. ἱππότας μὲν ἱππόταις Ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι, Æschyl. Sept. c. Theb. 19. ἐθρέψατ' οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους Πιστοὺς, &c. Schol. β'. οἰκήτορας πολεμιστὰς καὶ ἀνδρείους.]

Ἀστραπηφόρος, fulgura ferens: Apud Eurip. in Bacchis vers. 3. Semele dicitur λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρὶ, i. igne fulgureo.

Ἀστραπηφορέω, fulgura fero: Aristoph. in Pace.

Ἄφορος, minimè ferax, infertilis, sterilis. [Xenoph. Œconom. cap. 20. §. 3. οὐδὲ ὅτι ἀγνοήσας τις τὴν γῆν φέρουσαν ἀμπέλους, ἐν ἀφόρῳ ἐφύτευσεν, &c.]

Ἀφορία, ἡ, infœcunditas, sterilitas. Plat. Plut. de Soc. dæm. et Phil.

Ἀφόρητος, intolerabilis: Luc. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 28. ἔνθα τοὺς μὲν ὀκτὼ τῶν μηνῶν ἀφόρητος οἷος γίνεται κρυμὸς, &c.]

Ἀφορήτως, intolerabiliter, graviter, vel gravissimè.

Βαϊφόρος, qui ramum palmæ gestat.

Βαλανηφόρος, glandiferus: ut, βαλανηφόροι φοίνικες, apud Athen. [Herod. lib. 1.]

Βιβλιοφόρος, librum ferens, tabellas ferens, tabellarius. Et pro eodem, βιβλοφόρος. Poll.

Βρυοφόρος, (q. d. muscifer,) musci fertilis: Theophrast. de caus. pl. lib. 2. c. 5.

Γερατόροφος, præmium vel præmia ferens seu capiens: Hesych.

[Γερασφόρος. Pind. Pyth. B. 78. Ἄνευ δ' οἱ Χαρίτων τέκε Γόνον ὑπερφίαλον,——οὔτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον, οὔτ' ἐν θεῶν νόμοις. Schol.——γόνον, ὃς οὔτε ἐν ἀνθρώποις οὔτε ἐν θεοῖς τιμὴν εἶχεν.]

Γραμματοφόρος, vel γραμματηφόρος, literarum lator, tabellarius: Polyb. [lib. 1.] Plut. Luc.

Δᾳδοφόρος, qui tædam seu facem gestat: Plut. ad Colot.

Δᾳδοφορέω, tædam fero: Theophr. hist. pl. l. 9. c. 2.

Δαιμονοφόρητος, qui à dæmone agitatur, dæmoniacus.

Δασμοφόρος, tributi pensitator, tributarius. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. Πολεμικῆς δ' ἐπιστήμης καὶ μελέτης παντάπασιν οὐ μεταδοτέον τούτοις, οὓς τινας ἐργατάς τε ἡμετέρους καὶ δασμοφόρους βουλόμεθα κτήσασθαι. Herodot. Hist. lib. 3. cap. 97. ἡ Περσὶς δὲ χώρη μούνη μοι οὐκ εἴρηται δασμοφόρος· ἀτελέα γὰρ Πέρσαι νέμονται χώρην· οἵδε δὲ φόρον μὲν οὐδένα ἐτάχθησαν φέρειν, δῶρα δὲ ἀγίνεον.]

Δασμοφορῶ, tributum pensito. (Æsch. Pers. 588.)

Δαφνοφόρος, lauriger, laureatus. (Æsch. Suppl. 712.) Pro quo dicitur et δαφνηφόρος, apud Plut. et Herodian. l. 8.

Δαφνοφόρως, cum lauru, seu laureâ.

Δαφνοφορέω, laurum fero, sum laureatus. Idem l. 2. c. 3.

Δειπνοφόρος, cœnam ferens, aut ad cœnam ferendam comparatus. apud Lys. Poll. et Suid.

Δειπνοφορία, cœnæ portatio. Poll. ex Isæo.

Δενδροφόρος, arboriferus, arborum ferax: Athen. l. 14.

Δερματοφορέω, pellem seu pelles gesto, pellibus amicus sum.

(Δικηφόρος. Æsch. Ag. 534. 1586. Ch. 118.)

Δίφορος, biferus sum, bis anno fructum ferens: ut, δίφορος συκῆ, apud Aristot.

Διφορέω, biferus sum, bis fructum fero: Theophr. de caus. pl. l. 3.

Διφορεῖσθαι dicitur λέξις aliqua, apud Grammaticos, i. duobus modus efferri, vel scribi.

Διφροφόρος, vel διφρηφόρος, qui sella lecticaria aliquem gestat: Plut. Athen. lib. 12. [Aristoph. Eccl. 729. Ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; Schol. Ἡ τὸ σελλίον ἢ τὸ καθιστήριον βαστάζουσα. Suid. Lex. 1. 611. in Voce Δίφρον. ubi vide omnino Notam Cl. Kusteri.]

Διφροφορέω, sellam lecticariam fero: Athen. l. 6. [Aristoph. Av. 1551. Καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών. Schol. Ἐδιφροφόρει.]

Διφροφορεῖσθαι, sella lecticaria gestari: Herodot. [lib. 3. cap. 146.]

Δορυφόρος, spiculator, satelles, hastatus satelles. (Æsch. Ch. 767.) Xen. Pæd. 8. Plat. in Artox. Pro eodem dicitur et δορατοφόρος.

Δορυφορία, ἡ, satellitium. † Xen. Pæd. l. 2. p. 46. e.†

Δορυφορικὸς, ad satellites pertinens: ut, δορυφορικὴ οἴκησις, apud Plat.

Δορυφορέω, stipo, sum satelles: Thuc. lib. 1. Plut. de fr. char. Item metaph. stipo, assector. unde apud Isocr. in Helen. enc. τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος. † Cum dat. Xen. Pæd. p. 290. a.† ¶ Item, tueor, protego, tutum ab omni violentia injuriaque præbeo: Dem. contra Timoc. ¶ Item, servio. cum dat. apud Basil.

Δορυφόρημα, satellitium; satellitum hastatorum comitatus: Plut. in Artox. Luc. de hist. scrib.

Ἀδορυφόρητος, (*decomp.*) satellitibus hastatis non stipatus, qui stipatoribus non utitur. Aristot. polit. l. 5. [cap. 12.]

† Δρεπανηφόρος, falciger; de curru. Xen. Pæd. l. 6. p. 156. a.†

Δροσοφόρος, roriferus.

Δύσφορος, portatu difficilis. Item, qui non facilè tolerari potest, molestus, gravis. δυσφορής. Eur. in Alc. ταῦτα μὲν φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα δύσφορα. (Æsch. S. c. Th. 663. Ag. 868. Soph. Œdip. Tyr. 790.) Utitur et Plut. in l. de Herodot. † δύσφορον ὑπερεμπίμπλασθαι. Xen. Pæd. 1. 6. 14.†

Δυσφόρως, ita ut vix portari possit. δυσβαστάκτως. Item, molestè, ægrè, iniquo animo. Herodian. l. 4. et 6. δυσχερῶς.

Δυσφορία, portandi seu tolerandi difficultas. Med. difficultas in morbo ferendo.

Δυσφορέω, difficulter porto vel tolero. Metaphor. ægrè ferò, indignor. Herodian. l. 5. ἀλύω. (ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν μαινομένᾳ κραδίᾳ. Æsch. S. c. Th. 786. Suppl. 522. Aristoph. R. 953.)

Δυσφορέομαι, idem. Xen. Pæd. 2.

Δυσφόρητος, latu toleratuque difficilis. Hesych. ¶ Apud Gal. ad Glauc. l. 2. δυσφόρητος ὄγκος, exp. tumor, qui non facilè resolvitur.

Ὑποδυσφορέω, (*decomp.*) subirascor, subindignor. Plat. ep. 9.

Δωροφόρος, dona ferens. Athen. l. 6.

Δωροφορία, munerum oblatio.

Δωροφορέω, munera fero seu offero. Greg. in genethl.

Εἰδοφορέω, speciem gero, repræsento.

Ἐλαιοφόρος, oliviferus, olivarum fertilis. ut, ἐλαιοφόρος ὄχθος, apud Eur. in Herc. fur. [1178.] et, ἐλαιοφόρος χώρα, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. ¶ Item, ad oleum ferendum aptus: ut, ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον.

Ἐναρφόρος, (per syncopen, pro ἐναροφόρος,) spolia ferens, exuvias ferens: et per consequens, bellicosus, bello strenuus: epitheton Martis apud Hesiod. in Asp. ‡ 192.†

Ἐναρηφόρος, idem. in Epigr.

Ἐνιαυτοφόρος, unius anni fructum ferens.

Ἐνιαυτοφορέω, unius anni fructum fero.

Παρενιαυτοφόρος, (*decomp.*) alternis annis fructum ferens. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 24.

Ἑξαφόροι, qui seni aliquod onus gestant. Vitruv. l. 10. c. 8.

Ἑξάφορον, dicitur lectica quæ à sex servis gestatur.

Ἐπετειοφόρος, qui in singulos annos fructificat, annuatim fructum ferens. Theophr. ibid.

Ἐπετειοφορεῖν, singulis annis fructum ferre.

Ἐπιστολιοφόρος, qui epistolia fert, tabellarius, tabellio. Xenophon. Hellen. 6.

Ἐριοφόρος, laniger, seu lanifer: ut, ἐριοφόρα δένδρα, apud Theophr.

Εὐθυφορεῖσθαι, in rectum seu recta ferri: unde, εὐθυφορούμενον σῶμα, apud Procl.

Εὔφορος, portatu seu toleratu facilis. Et activè, qui facilè portare potest, qui ferendo est. Interdum, agilis, expeditus: unde, εὐφορώτερον σῶμα. † Superl. Xen. Pæd. 2. 55. d.† Exponitur etiam, ferax, fertilis. Herodian. l. 1.

Εὐφόρως, ita ut facilè portetur seu toleretur. Exponitur et simpl. leviter, facilè, εὐχερῶς, apud Hippocr. l. 1. aphor. 2. cui contrar. δυσφόρως, δυσβαστάκτως. Alex. Aphr. probl. 2. τὰ βάρη εὐφορώτερον ἐν τοῖς ἀριστεροῖς φέρομεν.

Εὐφορία, q. d. portandi facilitas. Galen. ¶ Item feracitas, fertilitas. Phil. de vita M. l. 3. copia, εὐθηνία. ¶ Medic. facilitas in morbo ferendo. εὐφόρως φέρειν, εὐφόρως ἔχειν.

Εὐφορέω, ferax sum, uberes fructus affero. Lucæ c. 12.

Εὐφόρητος, portatu seu toleratu facilis, tolerabilis. (εὐτυχὲς, φορὰ γὰρ ἡ τύχη. Æsch. Ch. 351.)

Ἑωσφόρος, lucifer, stella auroræ seu lucis prænuncia: unde eam secum ferre creditur. Il. ψ. † Adjectivè. Hesiod. Theog. 381.†

Ζυγηφόρος, jugum ferens: ut, ζυγηφόρος πῶλος, apud Euripid. in Herc. fur. [120. Hippolyt. 1183. Ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους, &c. Rhes. 303.]

Ζωηφόρος, vitam afferens, salutaris: ut, ζωηφόρος ψῆφος, apud Themistocl.

Ζωοφόρος, idem: ut, ζωοφόροι ἄνεμοι, in Epigr. ¶ Item sic nominatur Zodiacus circulus, Latinis signifer; à duodecim animalium effigiebus, quas gestare fingitur. Apud Aristot. de mund. et Procl. in sphæra. ¶ Vitruvio sic dicitur pars illa in columnis inter epistylium et coronidem, quæ pulvinatis sæpe figuris visitur, ornamentisque diversis instructa.

(Θανατηφόρῳ πέδῳ, campo cadaveribus pleno. Soph. Œdip. Tyr. 190. Æsch. Ch. 367. Ag. 1185.) ‡ In postremo exemplo Stanl. habet θανατοφόρος.‡

Θεοφόρος, Deum ferens: ut, θεοφόρα ὀνόματα, quæ à diis desumpta alicui indita sunt. Athen. l. 11.

Θεόφορος, qui divino motu fertur, numine afflatus. Damasc. (Æsch. Ag. 1159.)

Θεοφορία, ἡ, numinis afflatus, seu numine afflatum esse.

Θεοφορέομαι, divino numine correptus agor, divino spiritu feror. Phil. de vita M. l. 1. et 3. ¶ Item in malam partem, malò seu fanatico spiritu agor.

Θεοφόρητος, qui numine agitur. Plut. de discern. adul. ab am. (Æsch. Ag. 1149. Philostr. l. 2. c. 37.)

Θεοφορήτως, numine divino agente, divino instinctu.

Θεσμοφόρος, legislator. Nonn. et Epigram. Interdum Cereris est epithetón, utpote quæ invento frumento prima quoque leges invenisse et dedisse mortalibus fingatur; apud Orph. in Argon. Herodot. et Paus. in Bœot.

Θεσμοφόρια, τὰ, festa quæ in Cereris honorem agitabantur. Aristoph.

Θεσμοφοριάζω, sacra legiferæ Cereris celebro. Xen. Hellen. 5.

Θυρεοφόρος, scutifer, qui gestat id clypei genus, quod θυρεὸς appellatur. Plutarch.

Θυρσοφόρος, thyrsifer, thyrsum gestans: in Epigr. et apud Athen. l. 10.

Θυρσοφορία, thyrsi gestatio.

Θυρσοφορέω, thyrsum gesto. Eurip. in Bacch. [556.]

Θωρακοφόρος, qui thoracem gestat, thoracatus. Xen. Pæd. 5.

Ἱεροφόρος, sacriferus, qui sacra fert.

Ἰσοφόρος, æquale ferens, seu æqualem partem. Od. σ.

Καλαμοφόρος, calamum seu arundinem gestans. Xen. Hellen. 2. Dicitur et Καλαμηφόρος, pro eod.

Καλαμηφορεῖν, calamum gestare, apud Themist.

Κανηφόρος, canistrum gerens. Pro quo Doricè κανηφόρος, apud Theocr. Idyll. 2.

Κανηφορεῖν, canistrum ferre. Plut. in amat. nar.

Καρποφόρος, fructiferus: ut, καρποφόροι γύαλοι. Eurip. in Iph. Taur. valles frugiferæ.

Καρποφορία, actio ipsa fructus ferendi, aut fructuum ubertas. Naz.

Καρποφορέω, fructum fero. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 6. Item, produco, veluti fructum, sequente accus. apud Greg. in orat. de Cypriano. ¶ Lucrifacio, σαυτὸν καρποφόρησον, idem.

Κατώφορος, idem quod κατωφερής. Al. Aphr.

Κερατοφόρος, corniger, cornutus. Aristot. de part. an. l. 5. Pro eodem dicitur et κερασφόρος, apud Eurip. in Phœniss. et κεροφόρος, apud eundem in Bacch. [690.]

Κερατοφορέω, corniger sum: cornua gero. Aristot. ibid. (Κερασφορέω ut κερατοφορέω. Philostr. l. 2. c. 13.)

Κεραυνοφόρος, qui fulmen fert, fulmen gerens. Plut. in Alcib.

Κερκοφόρος, qui caudam gerit, caudatus.

Κηρεσσιφόρητος, qui à lethifero fato fertur, quem funesta fata adferunt, seu secum adducunt. Il. θ.

Κερνοφόρος ζάκορος, apud Nic. in Alexiph. dicitur sacerdos ferens crateres qui κέρνοι nominantur. Et, κερνοφόρον ὄρχημα, saltatio in qua κέρνα seu ἐσχαρίδας gestabant. Poll. l. 4. c. 14.

Κισσοφόρος, seu κιττοφόρος, hederam gerens, hederaceam frondem gestans. illud apud Dionys. de situ orb. hoc apud Demosthen. pro cor.

Κισσοφορέω, sive κιττοφορέω, hederam gero, vel hederæ fronde corymbisve redimitus sum, ut bacchantes. Plut. de educ. lib.

Φιλοκισσοφόρος (decomp.) amans hederæ gestandæ, qui delectatur hederaceis frondibus gestandis. Eurip. in Cyclop.

Κιστοφόρος, cistifer, qui cistam seu capsulam gestat. Suid. ¶ Item nummi species, sic dicti à canephoris virginibus, quæ Palladi ministrabant: seu ab imagine alicujus, qui cistam ferebat, in eo expressa. apud Cic. et Liv.

Κλωποφορέω, furto aufero, furtim expilo. Genes. c. 3.

Κνημιδοφόρος, qui ocreas seu tibialia gestat, tibialibus indutus.

Κοντοφόρος, qui contum gestat, conto armatus. Luc. in lib. de scrib. hist.

[Κοπροφόρος. Xenoph. Memorab. lib. 3. §. 6. Ἆρ' οὖν, ἔφη, καὶ κόφινος κοπροφόρος καλόν ἐστιν;]

Κοπροφορέω, stercora fero. Item, stercus ingero, stercus injicio. Aristoph.

Κοτινηφόρος, oleastros ferens: ut, κοτινηφόρον ὕδωρ, apud Bion. Idyll. 4. [Moschi Idyll. viii. 2. Ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, &c.]

Κουκιοφόρον δένδρον, arbor cucifera: de qua Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 4. Plinio arbor cuci.

Κραδηφορία, ἡ, gestatio ramorum, seu ramorum ficus. Plutarch. Symp. lib. 4.

(Κραιπνοφόρος, velociger. Æsch. Pr. 132.)

Κριθοφόρος, hordeum ferens, seu hordei ferax.

Κριοφόρος, arietem gestans. sic cognominatus fuit Mercurius apud Tanagræos, quòd pestiferum morbum ab ipsis propulsarit ariete circum mœnia civitatis portato, teste Paus. in Bœot.

Κυκλοφορέω, in orbem ago.

Κυκλοφορέομαι, in orbem agor vel feror. Aristot. de mundo.

Κυκλοφορητικὸς, et κυκλοφορικὸς, talis qui in orbem circumque ferri queat, orbicularis. Plut. in Areop.

Κυκλοφορητικῶς, more eorum quæ in orbem circumque feruntur. Athenag. in Apol.

Κυκλοφορία, rotatio, in orbem circumactio, motus quo aliqua in orbem circumque feruntur. Aristot. metaphys. 9.

Κυοφορέω, gravida sum, uterum fero. Luc.

Κυοφορία, tempus quo mulier fert uterum.

(Κωδωνοφορέω, tintinnabula gestare. Philostr. l. 3. c. 57.)

Κωνοφόρος, conum ferens, conifer. Suid. ex Epigram. Καὶ θύρσον χλοερὸν, κωνοφόρον κάμακα. ¶ Est etiam arbor assimilis pinui: apud Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 10.

Λακιδοφορέω, panniculos λακίδας circa ulcerosas tibias gesto. vulneratus, ulcerosus, chirurgum adeo, frequento. utor operâ chirurgi. Hesych.

Λαμπαδηφόρος, qui facem seu lampadem gestat. Pausan. (Æsch. Ag. 320.)

Λαμπαδηφορία, lampadis gestatio. Item, certamen illud, quo lampada gestantes cursu contendebant. Herodian. in Uran.

Λαμπαδηφορέω, lampadem gesto, lampadem gestans cursu certo.

Λαμπροφόρος, splendidam seu candidam gerens vestem. Item, lucernam ferens. Suid. ex Aristoph.

Λαμπροφορία, splendidæ vestis gestatio. Greg.

Λαοφόρος, populos ferens. Λαοφόρος ὁδὸς, via publica seu pervulgata à crebra multitudine, quæ per eam commeat. Sic, λαοφόροι ἐκτροπαὶ, apud Eurip. in Rheso. (Theoc. xi. 155.)

(Λαχανηφόρος. Sch. Theoc. Id. 1. 46.)

Λεωφόρος, idem. λεωφόρος ὁδὸς, apud Herodian. l. 8. Phil. de vita M. l. 1.

Λευκοφόρος, albam seu candidam vestem ferens, albatus, candidatus. Epigr. l. 2.

Λικνοφόρος, qui λίκνον fert. Dem. in Æschin.

Λικνοφορέω, λίκνον gesto. Athen. l. 11.

Λογχοφόρος, qui lanceam fert. [Eurip. Hec. 1089. Αἶ αἶ ἰὼ Θρῄκης λογχοφόρον, ἔνοπλον, Εὔιππον, Ἄρει κάτοχον γένος. Aristoph. Pac. 1292.] † Xen. Pæd. l. 2. p. 39. a.†

(Λουτροφόρος. Eurip. Phœniss. 306.)

† Μαστιγοφόρος, flagellifer. Xen. Pæd. p. 214. d.†

Μαχαιροφόρος, qui gladium gestat, gladio cinctus. (Æsch. Pers. 56.) Thuc. l. 2. et 7. † Xen. Pæd. l. 3. p. 72. b.†

Μηλοφόρος, q. d. mala ferens seu gestans: unde, μηλοφόροι, apud Athen. sunt regis Persarum satellites, aurea mala gestantes ἐπὶ τῶν στυράκων.

Μηλοφορέω, mala gesto. Theocr. in Epigr.

Μισθοφόρος, qui aufert mercedem seu capit: qui mercede aliquid facit. Ut, μισθοφόροι μαχλάδες, in Epigr. Et, μισθοφόροι στρατιῶται, apud Demosth. qui interdum absolutè μισθοφόροι, mercenarii milites, dicuntur: ut apud Thuc. l. 1. et Herodian. l. 2.

Μισθοφορέω, mercedem capio, quæstum facio. Aristoph. in Vesp. Item æra mereo, stipendia facio, stipendior. † Xen. Pæd. l. 3. p. 74. e.† Thucyd. et Plut. in apophth. Μισθοφορῶ παρά σοι, sub te mereo. ¶ Item transitivè, cùm accus. cui stipendia persolvo, stipendia numero. Phalar. στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς.

Μισθοφορικὸς, qui mercenariorum est, seu militum æra merentium: aut qui stipendia facere solet. ¶ Et, τὸ μισθοφορικὸν, idem quod μισθοφόροι στρατιῶται, Plut. in Artox.

Μισθοφορία, ipsa actio æra merendi: genus vitæ quo quis stipendiatur.

Μισθοφορὰ, stipendium; id ipsum quod mercedis loco aufertur, ipsa merces: salarium. Thuc. Isocr. ad Philip.

Καταμισθοφορέω, (decomp.) in stipendia militum exhaurio. Æsch.

Μυριοφόρος ναῦς, dicitur de navi oneraria et prægrandi: apud Phil. de mundo.

† Ναρθηκοφόρος, qui ferulam fert. Xen. Pæd. 2. 54. c.†

Ναυσιφόρητος, qui navi fertur. Pind. [Pyth. Od. Α. 64. Ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις ἐς πλόον ἀρχομένοις, &c. Schol. ὡς τοῖς διὰ νηὸς φερομένοις ἀνδράσι χάρις καὶ ἡδονὴ πρώτοις φερομένοις διὰ θαλάσσης, &c.]

Νεκροφόρος, qui defunctos effert, et humat. Poll.

Νικηφόρος, q. d. qui victoriam tulit, victor: ἀθλητὴς νικηφόρος, Plut. Item, triumphans: ut exp. apud Herodian. l. 3. (Eurip. Phœniss. 735. Soph. Tr. 189. Æschyl. Ch. 146. Eum. 480. 780.)

[Νικαφορία. Pind. Olymp. Od. X. 71. Ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ νικαφορίαισί τε, &c. Pyth. Α. 114. Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νικαφορία πατέρος. Nem. Β. 6. Θ. 116. Schol. νίκη. Ι. 76.]

Νουσοφόρος, morbos afferens. Epigr.

† Νωτοφόρος, dossuarius. Xen. Pæd. 6. p. 162. c.†

(Νωτοφοροῦμαι. Sch. Æschyl. Suppl. 293. ib. νωτοφόρος.)

Ξιφηφόρος, ensifer, ense armatus. (Æsch. Ch. 582.) Antiphan. apud Athen. l. 14. Herodian. l. 7.

Ξιφηφορέω, ensem gesto, ense armatus sum. Idem. Herodian. ibid.

Ξιφηφορία, gladii seu ensis gestatio. Suid.

Ξυλοφόρος, qui ligna fert, calo. Athen. lib. 4. Item, qui fustem seu baculum manu gestat.

Ξυλοφορέω, ligna porto. Item, fustem gesto.

Ξυλοφορία, lignorum portatio, apud Lys. teste Poll.

[Ξυροφορέω. Aristoph. Thesm. 225. σὺ μέντοι ξυροφορεῖς ἑκάστοτε. Schol. φέρεις ξυρόν.]

Ξυστοφόρος, qui hastile gestat, quod radendo politum et ferro præfixum: seu spiculator. Xen. Pæd. 7. et 8.

Οἰνοφόρος, vinum ferens: seu vino ferendo aptus: ut, οἰνοφόρος κύλιξ, apud Athen. l. 10.

Ὀλβοφόρος, divitias et beatitudinem afferens: unde, οἱ ὀλβοφόροι θεοὶ, apud Eurip. in Iph. Aul. [596.]

(Ὀμβροφόρος. Æsch. Suppl. 36.) † imbrifer. Aristoph. Nub. 297.† ‡ Av. 1748.‡

Ὁπλοφόρος, qui arma gestat: armiger, telifer. Eurip. in Phœniss. Xen. Pæd. 8.

Ὁπλοφορέω, arma gero seu gesto. Xen. Pæd. 4. Item, armatus stipo alicujus latus.

Ὁπλοφορέομαι, ab armatis stipor. Plut.

Ὀπωροφορέω, poma fero.

Ὀροφηφόρος, tectum seu contignationem ferens: unde, ὀροφηφόρον ζῶον dicitur, quod aliàs ὀστρακόδερμον. Hesych.

Ὀσχοφόρος, seu ὠσχοφόρος, vitis palmitem racemis onustum gestans. Harpocr. ex Hyperide.

Ὀσχοφόρια, sive ὠσχοφόρια, festum quo vitis ramulos racemis onustos gestabant. Hesych. et Suid. Plut. in Thes.

Παμφόρος, omnia ferens, omnium ferax: unde, χώρα παμφορωτάτη, apud Xen. Hellen. 3.

Πελεκυφόρος, qui securim gestat: bipennifer. [Polyb. Hist. lib. 2. ἵνα δὲ τῶν πελεκυφόρων εἰς Τυῤῥηνίαν. ὁ μὲν γὰρ ἕτερος τῶν ὑπάτων, &c.]

† Πελτοφόρος, cetratus. Xen. Pæd. p. 176. c.† [Orat. in Ages. cap. 3. §. 4. χιλίους μὲν ἱππέας, δισχιλίους δὲ πελτοφόρους ἔχων. Πελταφόρος. Polyb. Hist. lib. 3. ὃς καὶ πεντακοσίους αὐτοῖς ἐξαπέστειλε Κρῆτας, καὶ χιλίους πελταφόρους.]

Πηλοφόρος, qui lutum seu limum bajulat. cæmentarius. General. est Suidæ, χειροτέχνης, μισθωτός.

Πηλοφορέω, lutum fero seu bajulo. cæmentarium ago. Aristoph. [Av. 1142. Ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσί τινες; Eccles. 308. νυνὶ δὲ τριώβολον ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πράττωσί τι κοινὸν ὥσπερ πηλοφοροῦντες.]

Πλειστοφόρος, plurimorum ferax.

Πληροφορία, plena fides, quæ nobis fit re aliqua; plena persuasio. Exponitur et, certa fides, certa persuasio, in ep. ad Thess. 1. cap. 1. et apud Basil.

Πληροφορέω, plenam fidem facio, plenè certioro. in ep. ad Tim. 2. c. 4. Hinc et in pass. πεπληροφορημένα πράγματα, res quarum plena nobis est facta fides, Lucæ c. 1. † ver. 1.† Item, πληροφορέω, certum et securum reddo: apud Basil. et Chrysost.

Πληροφοροῦμαι, certissimè novi et compertum habeo, plenè persuasum habeo. Isocr. in Trapez. ἐμὲ, πολλῶν ἀκουόντων, ἔξαρνον πληροφορηθεὶς γεγενῆσθαι, μηδὲν κεκτῆσθαι. Quidam πληροφοροῦμαι priùs in usu fuisse censent quàm πληροφορῶ, et dici πληροφοροῦμαι, quasi πλήρη πίστιν φέρομαι, i. λαμβάνω, vel πλήρη φέρομαι τὰ πρὸς πίστιν. Sed et activum πληροφορῶ denominatum dici potest παρὰ τὸ, πλήρη πίστιν φέρω seu φορέω, plenam fidem affero: ut hac ratione locum suum retineat. Sunt qui per ω ista scribenda velint in antepenultima, derivari putantes παρὰ τὸ φωρᾶν, ut πληροφωρία sit plena deprehensio, ἔλεγχος καὶ περιφανὲς φώριον, plenissimum testimonium et probatio.

Πολυφόρος, multorum ferax. [Aristoph. Plut. 854. Οὕτω

πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι; Schol. εἴρηται δὲ, ὅτι πολυφόρον μὲν ἔλεγον τὴν πολλὴν κρᾶσιν δεχόμενον· ὀλιγοφόρον δὲ, τὴν ὀλίγην. Plat. de Leg. τραχεῖα δὲ οὖσα δῆλον ὡς οὐκ ἂν πολυφόρος τε εἴη καὶ πάμφορος ἅμα.]

Πολυφορέω, multum fero, ferax seu fertilis sum.

Πολυφορία, feracitas, fertilitas. [Xenoph. Œconom. cap. 19. §. 19. διὰ πολυφορίαν δὲ τοὺς μὲν πέπονας δεικνύουσα βότρυς, τοὺς δὲ ὠμοτέρους φέρουσα, &c.]

Ποταμοφόρητος, qui à fluvio aufertur seu rapitur. Apoc. 12.

Πτεροφόρος, aliger, penniger: ut, πτεροφόροι θεαὶ, apud Eur. in Orest. (Æsch. Ag. 1156.) Sic dicebatur etiam agmen quoddam militare: forsan à pennigeris cristis, ut Hesych. annotat. ¶ Item πτεροφόροι vocabantur cursores, tabellarii ac nuncii celebres, quòd ii peregrè proficiscentes (ut Dionys. scribit) surrectas in capite pennas gestare solerent. Plut. in Othone.

Πτερυγοφόρος, idem quod πτεροφόρος.

Πυργοφόρος, turrifer seu turriger. Synes.

Πυργοφορέω, turrim gesto.

Πυροφόρος, triticum ferens, tritici ferax, Iliad. μ'. et φ'. pro quo et πυρηφόρος dicitur, Od. γ'. (Eurip. Phœniss. 616.)

Πυροφόρος, ignifer. Pro quo frequentiùs dicitur πυρφόρος. Ut, πυρφόροι ὀϊστοὶ, missilia ignifera, apud Thuc. l. 2. Πυρφόροι ἱερεῖς, apud Luc. qui ignem ad adolendas victimas gerunt, vel qui in acie ignem præferunt. Apud Soph. † Œd. Tyr. 26.† pestis etiam πυρφόρος θεὸς, nominatur, tanquam febriles ardores immittens seu inferens. (209.) Pollux πυρφόρον, etiam dici posse existimat τὸν χυτρόπουν, i. foculum, quo prunæ introferri solent ad recalefacienda edulia mensæ apposita. (Æsch. S. c. Th. 450. Eurip. Phœniss. 642.)

Πυρφορέω, ignem seu faces gesto. Eurip. in Troad. (Æsch. S. c. Th. 347.)

Πυρσοφόρος, qui facem gestat. Item, vas prunis ferendis idoneum; foculus. Hesych.

Πωγωνοφορία, gestatio barbæ.

Ῥαβδοφόρος, qui virgam seu virgas gestat, aut fasces seu bacillum, lictor.

Ῥαβδοφορέω, virgas gesto seu baculum. Xenoph.

Σακεσφόρος, scutifer, epitheton Ajacis, apud Hom. utitur et Eurip. in Phœn. (134. Soph. Aj. 19.)

Σειραφόρος, q. d. catenam ferens: equus extra jugum ferens catenam: seu habenam, qui aliàs σειραῖος dicitur. A quibusdam exponitur helciarius. Herodot. † Aristoph. Nub. 1033. V. ibi Kusterus.† (Σειρασφόρος. Æsch. Ag. 851. 1649.)

(Σελασφόρος. Æsch. Eum. 1025.)

Σημαιοφόρος, signifer, antesignanus, vexillarius. Polyb. Dicitur et pro eodem σημειοφόρος, in l. de vocab. milit.

Σιδηροφόρος, ferri ferax: ut, σιδηροφόρος γαῖα, apud Apoll. Rhod.

Σιδηροφορέω, ferrum gesto, arma fero. Thuc. l. 1. Plut. in probl. Hellen.

Σιτοφόρος, frumentum ferens, frumenti ferax. Item, frumentum subvectans, commeatum seu cibaria vehens: ut, σιτοφόροι κάμηλοι, apud Herodot. l. 7. Item paniferendo aptus: ut, σιτοφόρον κανοῦν.

Σκαφηφόρος, scapham ferens. Harpocr. Poll. et Hesych.

Σκαφηφορέω, scapham gesto. Harpocr.

Σκευοφόρος, vasa seu instrumenta portans. (Aristoph. R. 500.) Xen. Hellen. 3. † et Pæd. l. 3. p. 70. c. et l. 4. p. 95. b.† Plut. in Polit. præcep. † τὰ σκευοφόρα, impedimenta, vasa. Xen. Pæd. l. 5. p. 140. c. et l. 6. p. 163. e.† Dicitur et σκευηφόρος.

Σκευοφορία, vasorum sarcinarumque bajulatio.

Σκευοφορικὸς, ad σκευοφόρον pertinens: ut, σκευοφορικὸν βάρος, apud Xen. Pæd. 6.

Σκευοφορίτης, idem cum σκευοφόρος. Poll. ex Eupol.

Σκευοφόριον, lignum è quo vasa suspensa feruntur seu bajulantur. Idem l. 10. c. 2. Scribitur et σκευοφορεῖον, apud eund. l. 7. c. 29.

Σκευοφορέω, vasa et instrumenta fero seu bajulo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 70. d.† Plut. Symp. 2. Dicitur et σκευηφορέω.

Σκευοφοροῦμαι, vasa et impedimenta mihi bajulantur: vasa et impedimenta mihi bajulanda curo, apud eundem.

† Συσκευοφορέω, simul vasa fero. Xen. Pæd. lib. 2. p. 214. b.†

Σκυταληφόρος, claviger. scuticam, virgam, vectem, et ea ferens, quæ σκυτάλης nomen obtinent. tabellarius, lorum epistolam ferens.

Σπερμοφόρος, semen ferens: seu semen commissum reddens, fructum ferens. in Epigr.

Σπερμοφορέω, semen fero, semento. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 2.

Σταφυλοφόρος, uviger. Aristot.

Στεφανοφόρος, coronam gestans, coronatus. Poll. Pro quo dicitur et στεφανηφόρος. Quod erat etiam nomen dignitatem quandam obtinentis, et inter alia ornamenta coronam ex lauro gestantis: ut docet Athen. l. 5. Hinc et, στεφανηφόρος ἀρχὴ, dignitas τοῦ στεφανηφόρου, apud eundem l. 2.

Στεφανοφορία, coronæ gestatio: coronatum esse. Euripid. in Herc. fur. Pro eodem dicitur et Στεφανηφορία.

Στεφανοφορέω, coronam gesto, coronatus sum. et στεφανηφορέω, pro eodem. Dem. in Mid. Plut. in apophth.

Συκοφορέω, ficus fero seu produco. Epigr.

Σχοινοφόρος, junceum funem gestans: seu simpl. qui funem gerit. Greg. Naz.

Τελεσφόρος, q. d. finem afferens, ad finem perducens: ut, τελεσφόρος Ζεὺς, apud Hom. hymn. in eum. ¶ Exponitur et passivè, qui ad finem perducitur, seu ad finem perductus. Ut, τελεσφόρος ἐνιαυτὸς, apud Homer. dicitur annus integer et ad finem perductus. Sic, χρησμὸς τελεσφόρος, oraculum completum, apud Eurip. in Phœn. (Æsch. S c. Th. 661. Ag. 1005. 1009. Pr. 510. Ch. 210. 539. 661. οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος Γένοιτο παίδων. Eurip. Med. 715. μὴ τελεσφόρους ἀρὰς θεοὶ κραίνωσι. Id. Phœniss. 69. 613.) ¶ Exponitur et, ad finem usque officio suo fungens, seu perfectè; apud Theophr. ¶ Item, τελεσφόρα δένδρα, apud Plut. dicuntur arbores, quæ fructus tempestivos et maturos ferunt.

Τελεσφορέω, ad finem perduco, perficio. Item, ad maturitatem perduco: de arbore dictum.

[Τελεσφορία. Apoll. Rhod. Arg. i. 916. ὄφρα δαέντες Ἀῤῥήκτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμιστας, &c. Vide Not. ad 917.]

Ἀτελεσφόρητος, (*decomp.*) ad maturitatem non perductus. Diosc.

Τευχεσφόρος, idem quod ὁπλοφόρος. Eur. (Æsch. Ch. 625.)

Τευχοφόρος, idem. apud eundem initio Rhesi. [3.—Εἰ τευχοφόρων δέξαιτο νέων Κληδόνα μύθων, &c.]

Τοξοφόρος, arcum ferens. Idem ibid.

Τριβωνοφόρος, qui pallium tritum gestat: vel detritam vestem gerens. Etym.

Τριβωνοφορία, triti pallii gestatio. Plut. de discern. adul. ab am.

Τριβωνοφορέω, pallium tritum gesto. Idem ibid.

Τροπαιοφόρος, trophæum gestans.

Τροπαιοφορία, trophæorum gestatio: seu quum in pompa circumferuntur et ostentantur monumenta victoriæ. processio publica in pompam victoriæ.

Τροποφορέω, ῶ, mores et ingenium alicujus fero seu tolero. Act. Apost. c. 13.

Τυμπανοφορέομαι, tympanum fero seu porto. Athen. l. 12.

Τυροφορεῖον, τὸ, asser in casearia taberna, dispositos caseos sustinens. Poll. l. 1. c. 12.

Τυφλοφόρος, q. d. cæcum ferens. Apud Theocr. in Syring. τυφλοφόροι vocantur pastores peras portantes: per metalepsin pro πηροφόροι. πηρὸς enim cæcum significat, at πήρα, peram.

Ὑδροφόρος, aquæ gerulus: lixa, seu calo, qui aquam afferre domum solet. Luc. in vit. aut.

Ὑδροφορία, aquæ gestatio, Athenis erat festum lugubre, in memoriam eorum institutum, qui diluvio periissent; teste Suid. ex Apoll. et Hesych.

Ὑδροφορέω, aquam gero seu fero. Athen. l. 10.

Ὑδριαφόρος, qui hydriam gestat. Harpocr.

Ὑλοφόρος, seu ὑληφόρος, qui materiam et ligna comportat. Etymol. et Suid.

Ὑλοφορέω, materiam comporto. Phil. de vita M. l. 1.

Ὑπνοφόρος, somnifer, somnum afferens. Plut. symp. 3. probl. 9.

Φαεσφόρος, lucifer, lumen afferens. ut, μήνης φαεσφόρου, apud Orph. de Deo. Apud Eurip. ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει, exp. in lucido Cyclopis oculo. (Æsch. Ag. 498.)

Φωσφόρος, idem. Ut, φωσφόρος Ἄρτεμις, apud eundem in Iph. Taur. Sic apud eundem, ibidem, κόραι φωσφόροι nominantur, i. splendentes, illustres. ¶ Substantivè sic dicitur stella Veneris solem antegrediens; quæ eundem subsequens ἕσπερος nominatur. (Φωσφόρος ἀστήρ. Aristoph. R. 346.)

Φωσφορεῖν, lumen præbere seu ministrare. Phil.

Φαλλοφόροι, phalli gestatores: actores quidam theatrici, apud Athen. lib. 14.

Φορειαφόρος, qui lecticam portat, lecticarius servus. Plut. in Galb.

Φυλλοφόρος, folia ferens, foliatus. Signo frondis dans suffragium.

Φυλλοφορῶ, et Ἐκφυλλοφορῶ, (*decomp.*) senatu vel ordine aliquem moveo et ejicio: ductâ significatione ex eo, quoniam frondibus suffragiorum loco utebantur. Æschin. in Timarch.

Ἐκφυλλοφορία, illa ejectio è tribu seu populo. Etym.

(Χθονιαφόρος, ὁ εἰς τὴν γῆν φερόμενος. Æsch. Eum. 785. 817.)

Χλαμυδηφόρος, qui chlamydem fert seu gestat: ut, χλαμυδηφόροι ἄνδρες, apud Theocr. Idyll. 15.

Χλαμυδηφορέω, chlamydem fero. Poll. l. 7. c. 13.

Χλοηφόρος, viridem herbam seu viridia gramina ferens. Euripid. in Phœn. [649. Νοτὶς ἐπέρχεται γαίας Δίρκας χλοηφόρους, &c. 656.]

Χλοηφορέω, herbam seu gramen viride fero: vel herbesco, seu herbasco. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 16.

Χρυσοφόρος, qui aurum gestat seu fert: aurifer. Eurip. in Hec.

Χρυσοφόρον, τὸ, dicitur electrum, apud Diosc. l. 1. c. 114. quod quidam et χρυσοφόριον nominari volunt, ab auri colore quem habet.

Χρυσοφορία, auri gestatio.

Χρυσοφορέω, aurum fero seu gero, i. aurata vestimenta, vel aurea monilia gero. Aristot. Œcon. 2. Athen. l. 12.

Ψηφοφόρος, suffragii lator seu suffragiorum, qui fert suffragium seu sententiam.

Ψηφοφορία, suffragii latio aut sententiæ. Aristot.

Ψηφοφορέω, suffragium fero, sententiam fero. Luc. Item, suffragio meo creo: sequente accus. pers. apud Dion. Halic.

Ἀψηφοφόρητος, (*decomp.*) qui nondum suffragium tulit seu sententiam. Polyb.

[Ψηφιδοφόρος. Herodot. Hist. lib. 6. ἦν γὰρ ἑνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχέειν.]

Ὠοφόρος, ovum ferens.

Ὠσχοφόρος, vide Ὀσχοφόρος, suprà, heic.

ΦΕΥ͂, heu, eheu. Xen. Pæd. 7. φεῦ, ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ, οἴχῃ δὴ ἀπολιπὼν ἡμᾶς. Cum genitivo apud eundem l. 7. (de homine indigna morte perempto;) φεῦ τοῦ ἀνδρός. † Xen. Pæd. l. 3. p. 69. e.† Cum nominativo apud Sophoclem, φεῦ τάλας, heu me miserum, ô me miserum. Et cum accusat. apud Eur. Dicitur et, φεῦ φεῦ, heu heu. ¶ Φεῦ, admirantis, (ut phy, apud Terentium in Adelphis,) papæ. Ut, φεῦ τοῦ λόγου, papæ quid ego audio! Sic, φεῦ τοῦ κάλλους, papæ qualem pulchritudinem, vel, ô qualem pulchritudinem! In Epigr. φεῦ ποιῆς, ὅσσον ἀνῆψεν ἕως, dii boni quantum &c. Apud Aristoph. in Avib. φεῦ φεῦ, ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει, annotat scholiastes; ἔστι μὲν σχετλιαστικὸν, νῦν δὲ θαυμαστικόν. Aliquando exponitur etiam, per Deos immortales. (Φεῦ φεῦ. Eurip. Phœniss. 224. Soph. Œdip. Tyr. 984. 1222. Cum acc. Æschyl. Ag. 1492.) [Φῦ. Aristoph. Lysistr. 305. Φῦ, Φῦ.]

Φεύζω, clamo φεῦ.

(Ὑπέρφευ. σοβαρῶς. Æschyl. Pers. 822. Ag. 385. Eurip. Phœniss. 507.) [Herc. Fur. 1321. Φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μή;]

ΦΕΥ΄ΓΩ, (F. φεύξομαι, et φευξοῦμαι. pro quibus legitur et φευξῶ. Apud Eurip. in Herc. fur. P. πέφευγα. aor. 2. ἔφυγον,) fugio, fugam capio, do me in fugam. Od. ώ. μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν. Dicitur et, φεύγειν ἐς πατρίδα. et φεύξομαι ἐκ πολέμοιο, apud Hom. Et, φεύγειν φυγὴν, apud Aristoph. (φυγόντα μητρόθεν σκότον. i. e. γεννηθέντα. Æsch. S. c. Th. 670. Ch. 134. φευξούμεθα. Eurip. Med. 339. 342. 513. 786. id. Phœniss. 1175. Cum Infinit. Soph. Œdip. Tyr. 1030.) ¶ Item, effugio, evado: ut apud Isocr. in Arch. φυγόντες τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν. Item, refugio, vito, declino, aversor. Ut, φεύγειν δικαστήριον, apud Plat. de leg. Et, φεύγειν τὴν ἐλπίδα, spem rejicere, apud Plut. Et apud Xen. ἀπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν, Scyllam aversari. Item cum infin. recuso: ut apud Plat. διδάξαι ἔφυγες. ¶ Item, fugio patriam, (ut loquitur Virgil.) exulo, verto solum. Ut apud Homer. φεύγων ἐξ Ἄργεος. Apud Xen. ἠγγέλθη τοῖς στρατηγοῖς ὅτι φεύγοιεν παρὰ τὸν νόμον. Et, ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, revocatio. Apud Plat. φεύγοντες ἀειφυγίαν, perpetuo exilio mulctati. Dicitur et, φεύγειν τὴν πατρίδα. et, φεύγειν τὴν πόλιν, exulare patria, exulare sua civitate. ¶ Item φεύγω, reus sum, accusor. Ut apud Æschin. οἱ τῆς ξενίας φεύγοντες, rei peregrinitatis. † Sic Aristoph. Nub. 1195. οἱ φεύγοντες.† Sic, φεύγειν φόνου, cædis reus. et, φεύγειν ὕβρεως. Ubi subaud. δίκην. Qui accusativus interdum additur: ut apud Dem. adversus Onetorem, οὗτος φεύγει ταύτην ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην. vel accusat. γραφήν. ut apud eundem, φεύγει γραφὴν ὕβρεως.

Φεύγομαι, à quo partic. πεφυγμένος, (euphoniæ gratiâ, et ablato ε, dictum pro πεφευγμένος,) qui effugit, qui vitavit. Il. ζ'. (Soph. Œdip. Tyr. 363. pro *effugio pœnam propter.*)

Φεῦξις, εως, ἡ, fuga. Hesych.

Φεύξιμος, ὁ, ἡ, à quo fugiendum, qui effugi potest seu vitari. ¶ Apud Plut. in l. de instit. βωμὸς φεύξιμος, expon. ara ad quam confugitur, seu ad quam confugere licet.

Φευκτὸς, οῦ, ὁ, qui effugi potest seu vitari, vitabilis, vitandus. Soph. in Ajace. Item, detestabilis: apud Aristot.

Φευκτικὸς, οῦ, ὁ, fugax.

Φύξις, idem quod Φεῦξις. Il. κ'. Exponitur et, effugium.

Φύξιμος, idem quod Φεύξιμος. Od. ἑ. ὅτι μοι φάτο φύξιμον εἶναι. ¶ Exponitur et activè, fugans, qui in fugam vertit: ut, φύξιμος ὀδμὴ, apud Nic. in Ther.

Φύξιος, itidem qui fugat. Item, fugæ favens, fugæ præses: ut, φύξιος Ζεὺς, apud schol. Apoll.

Φύζηλις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, profugus, exul. ¶ Exponitur et, fugax, timidus seu ignavus. Suid. et Hesych. In qua posteriori signif. quidam φύζηλιν dici putarunt ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἅλις, vel ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἴλας.

Φυκτὸς, idem cum φευκτός. Od. ϑ'. et ξ'. οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.

Φυγὴ, ῆς, ἡ, fuga. Odyss. κ'. φυγῇ ἔτι νῆας ἱκέσθαι. Et, φυγὴν ποιεῖν τοῖς πολεμίοις, hostes in fugam vertere. Xen. † Pæd. 1. 4. 22.† Item, effugium, vitatio aut evitatio: vel vitandi ratio. Basil. ad Naz. ¶ Item, exilium. Eurip. in Orest. (Pl. cum Gen. Med. 401. Phœniss. 335. Soph. Œdip. Tyr. 476.)

Φύγαδε, in fugam. Iliad. ϑ'. (Φύγδα. Æsch. Eum. 256.)

Φυγὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, profugus, exul. (Eurip. Med. 273. Soph. Œdip. Tyr. 311. Æsch. Suppl. 1051.) Xen. † Pæd. l. 3. p. 66. e.† Dem. &c. Item, servus fugitivus, in Pand.

Φυγαδικὸς, ad exulem seu exules pertinens: vel, qualis est exulis aut exulum. Item, idem cum φυγάς. Isocr. in Evag.

Φυγαδικῶς, exulis more. Plut. in Timol.

Φυγαδεύω, in exilium mitto seu pello. Unde, πεφυγαδευμένοι, exules. Plut. Et, πεφυγαδεῦσθαι, exulem esse. Herodian.

Φυγαδεία, ἡ, exilium. Greg. in Athen.

Φυγαδευτήριον, usurpatur pro urbe quæ asylum habet, quò rei confugiunt et exules. in lib. Paral. et Josuæ.

Φύγδην, fugaciter, fugæ instar. Nicand.

Πεφύγω, idem quod φεύγω, ex ejusque præterito medio πέφυγα ortum, sicut πεπλήγω ex πέπληγα. Eust.

Φυγγάνω, pro eodem. Soph. ξυνίημι τάδ' οὔτι με φυγγάνει. (Æsch. Pr. 512.)

Φύζα, idem quod φυγὴ, Ionicè: propriè fuga cum pavore et trepidatione. Il. ί. et Od. ξ'.

Φυζαλέος, et φυζακινὸς, pavidus, timidus: ut, φυζακιναὶ ἔλαφοι. Suid. et Eustath. Pro iisdem legitur et φύζηλος, apud Hesych.

Φύζω, Ionicè dicitur pro φύγω. hoc autem pro φεύγω, teste Eustath. Unde particip. πεφυζὼς, Iliad. φ'. Τῇ ῥ' οἵ γε προχέοντο πεφυζότες. Idem tamen hoc particip. per syncopen factum esse ex πεφυζηκὼς à φυζῶ, dici posse scribit.

Composita: ac primùm sine præpositione.

Ἀναφεύγω, rursum fugio. Hesych. Item, pro ἀποφεύγω. Unde apud Xenoph. γνοὺς ὁ Κριτίας, ὅτι, εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀναφεύξοιτο.

Ἀνάφυξις, exp. effugium. Plat. [de Leg. lib. 4. λέγει δὴ καὶ νῦν οὗτος ὁ λόγος ἀληθείᾳ χρώμενος, ὡς ὅσων ἂν πόλεων μὴ θεὸς ἀλλά τις ἄρχῃ θνητὸς, οὐκ ἔστι κακῶν αὐτοῖς οὐδὲ πόνων ἀνάφυξις.]

(Ἀναφυγή. Pl. Æsch. Ch. 943.)

Ἀμφεύγω, poëticè pro ἀναφεύγω, effugio, evado. Unde apud Eurip. in Iph. Taur. Παρὰ δ' ὀλίγον ἀμπέφυγες Ὄλεθρον ἀνόσιον, vix effugisti cædem impiam.

Ἀποφεύγω, effugio, evado. Ut, ἀποφεύγειν θανάτου λεύσιμον ἄταν, apud Eurip. in Ione, et, ἀποφεύγειν νόσον, Demosth. Dicitur et, ἀποφυγόντες τῆς φθορᾶς, 2 ep. Petr. c. 1. ¶ Interdum exp. absolvor, sequentibus accusativis δίκην, γραφὴν, αἰτίαν, vel similibus. Ut Aristoph. ῥᾳδίως ἂν φεύγων ἀποφύγοι δίκην. Sic, ἀποφεύγειν εὐθύνας, Plat. Dicitur et, δίκην τοῦτον ἀπέφυγον ἀντιδικοῦντα hoc contra me orante sum absolutus. apud Dem. Interdum sine his accusat. hanc significationem habet. ut apud Athen. κρινομένη ὑπὸ Εὐθίου τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπέφυγε. ubi tamen δίκην subintell.

Ἀπόφευξις, effugium, evasio. Aristoph. in Nub. † 872. verbum forense, ut illic monet Spanhemius.† [cui exemplo addas, Vesp. 560. Ἀλλ' ἀκροῶμαι πάσας φωνὰς ἱέντων εἰς ἀπόφευξιν. 643.]

Ἀποφευκτικὸς, effugiendi seu evadendi peritus; qui hanc fortunam habet, ut facilè evadat.

Ἀποφυγὴ, idem quod ἀπόφευξις. Item, evitatio. Plat. ep. 7. Alexand. Aphrod.

[Ἀποφυγγάνω. Demosth. adv. Aristocrat. λογιζόμενοι δ' ὅτι μητέρα Ὀρέστης ἀπεκτονὼς, ὁμολογῶν, θεῶν δικαστῶν τυχὼν, ἀποφυγγάνει, νομίσαι δίκαιόν τινα εἶναι φόνον.]

Διαφεύγω, idem cum ἀποφεύγω, effugio, evado, evito. Plat. de leg. lib. 12. τὰ μὲν δὴ γέρα τοιαῦτα τοῖς τὰς εὐθύνας διαφυγοῦσιν. Isocr. διαφεύγειν τὴν συμφοράν. Item, effugio periculum: sæpè apud Thuc. Item, evado mortem. apud eundem lib. 2. et Isocr. in Busir. enc. Dicitur et διαφεύγειν ἡμᾶς illa res, quà excidimus, quæve è manibus quasi nobis elabitur: apud Æschin. in Ctesiph. Item, quod nobis è memoria elabitur et excidit. quo modo usus est Isocrat. et Plutarch.

Διαφευκτικὸς, idem quod ἀποφευκτικός.

[Διάφευξις. Thucyd. Hist. lib. 3. §. 23. ἐγένετο δὲ καὶ ἡ διάφευξις αὐτοῖς μᾶλλον διὰ τοῦ χειμῶνος τὸ μέγεθος.]

Διαφυγὴ, effugium. Plat. de leg. l. 5.

Διαφυγγάνω, idem cum διαφεύγω. Thuc.

Δυσδιάφευκτος, (*decomp.*) qui vix effugi potest, ægrè evitabilis. Suid.

Ἐκφεύγω, effugio, elabor. Xenoph. Hell. 1. τῶν δὲ ἀνδρῶν οἱ μὲν πλεῖστοι ἐξέφυγον. Plat. in Apol. τὸ μὲν θανεῖν ῥᾷον ἄν τις ἐκφύγοι. Apud Plut. de an. procreat. ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν, expon. omnem sensum effugit. Sic apud Diosc. ἐκφυγόντα τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας, dicuntur φάρμακα, quæ præsentaneam vim perdiderunt. Item, excido, elabor: ut Iliad. ξ'. βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. Sic et, ἐκφεύγειν ἡμᾶς dicitur id, quo excidimus: apud Dem. (Eurip. Med. 1066. id. Phœniss. 1175. 1614. Soph. Œdip. Tyr. 111. 860.)

Ἐκφυγὴ, effugium.

Ἔκφευξις, effugium.

Decomp. Ἀνέκφευκτος, quem nemo effugere potest. Item, cui non licet effugere. Plut. περὶ δεισιδαιμ.

Προεκφεύγω, antè effugio. Plut.

Ὑπεκφεύγω, clàm effugio, subterfugio. Hom. et Eur. in Medea.

Καταφεύγω, confugio. Demosth. καταφεύγω ἐφ' ἡμᾶς. Xen. † Pæd. l. 3. p. 66. d.† καταφεύγω ἐπὶ λόφον.

Καταφυγὴ, perfugium, refugium. Eurip. in Orest. Isocr. Æschin.

Κατάφευξις, pro eodem. [Thucyd. Hist. lib. 7. ὅπως εἴ τις βιάζοιτο ναῦς, εἴη κατάφευξις ἀσφαλὴς, καὶ πάλιν καθ' ἡσυχίαν ἔκπλους.]

Καταφύξιμος, ad quem est perfugium. Plut.

Καταφυγγάνω, idem quod καταφεύγω. Æschin. [c. Ctesiph. Herodot. Hist. lib. 6. καταφυγγάνουσι πρὸς τὴν Μυκάλην.]

Προκαταφεύγω, (*decomp.*) antè vel priùs confugio.

Περιφεύγω, ita fugio ut ad extremum evadam, ad extremum evado et superstes sum. Plat. de leg. lib. 3. οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθοράν. Dem. ἐγὼ ἀσθενῶν κατεκείμην, οὐκ εἰδὼς εἰ περιφεύξομαι.

Προσφεύγω, fugio ad, confugio. Plut. in Sol. προσφυγόντες τοῖς βωμοῖς. Exponitur et, transfugio, apud Herodian.

Πρόσφυξ, γος, ὁ καὶ ἡ, qui confugit ad aliquem. unde, πρόσφυγες, clientes, in Pand. et, πρόσφυγες θεότητος, apud Gregor. Item, transfuga, perfuga. Herodian.

Προφεύγω, profugio. Item, effugio. Theocr. Idyll. 23. προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας Ἀργώ.

Decomp. Ἐκπροφεύγω. Unde,

Παρεκπροφεύγω, effugio. Hom.

Ὑπεκπροφεύγω, clàm profugio. Hesiod. in Asp. †42.†

Συμφεύγω, unà fugio. (Eurip. Phœniss. 1619.)

Συμφυγὰς, άδος, ὁ et ἡ, exilii comes. Eurip. in Bacch. [1380. Ἵνα συμφυγάδας λήψομ' οἰκτράς. Xenoph. Gr. Hist. lib. 1. Ἀλκιβιάδην δὲ Ἀθηναῖον, Ἀλκιβιάδου ὄντα ἀνεψιὸν καὶ ξυμφυγάδα, κατέλευσεν.]

Ὑποφεύγω, clàm effugio, subterfugio. Thuc. l. 7. et Plut. † Xen. Pæd. l. 3. p. 72. a.†

Composita sine præpositione.

Ἀειφυγία, perpetuum exilium. Plat.

Ἄφυκτος, ὁ καὶ ἡ, inevitabilis, ex quo nulla effugiendi est facultas: ut, ἄφυκτα δεσμὰ, apud Luc. de Luct. Item, qui evadere non potest, Aristoph. in Nub. † 1043.† (Eurip. Med. 532. Æschyl. Suppl. 791.)

Ἀφύκτως, absque ullo effugio, citra spem effugii. Plut. [Herodot. Hist. lib. 9. cap. 115. οὔτε προσδεχόμενος τοὺς Ἕλληνας· ἀφύκτως δέ κως αὐτῷ ἐπέπεσον.]

Πανάφυκτος, (*decomp.*) omnino inevitabilis. Epigr.

Εὐφυγία, fugæ facilitas. Polyb.

Κρησφύγετον, perfugium, refugium: munitio subsidiaria: apud Herodot. et Luc. Propriè, et juxta etymon, sic dicebatur refugium, quod habebant qui Minoëm Κρῆτα, i. Cretensem, legum latorem, fugiebant, teste Etym. et Eust. Exponitur et, latebra, asylum.

Παμφύγδην, idem quod φύγδην, effusâ fugâ. Oppian.

ΦΕ'ΨΑΛΟΣ, ου, ὁ, scintilla, vel scintilla parva, (☞ Ut vult scholiastes Æschyli in Prometh. derivans ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ ἅψασθαι.) Aristot. Meteor. l. 2. τέλος δὲ ὄγκου ῥαγέντος, ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ, καὶ φέψαλον καὶ τέφραν ἀνήνεγκε. ubi tamen gemino λ scribitur φέψαλλον. Aristoph. in Acharn. Ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

Φεψαλόω, ῶ, in scintillas converto, comburo: à cujus passivo φεψαλοῦμαι, est ἐφεψαλώθη, apud Æschyl. [Pr. 362.]

Φεψάλυξ, idem quod φέψαλος. Archilochus, Πυρὸς δὲ ἦν αὐτῷ φεψάλυξ.

ΦΗΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, fagus: arbor ex quercuum genere, de qua Dioscor. l. 1. c. 145. (☞ Nomen habens ἀπὸ τοῦ φαγεῖν, quòd olim fructu ejus et glandibus victitarent, teste Eust.) Iliad. ή. Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διός. Plut. symp. 2. φηγοῦ κλώνιον. ¶ Apud Theophr. φηγὸς nominari dicitur arbor quæ Lat. esculus: fagum autem ipse τὴν ὀξύαν nominat. ¶ Item, fructus hujus arboris φαγὸς appellatur glans fagea. unde apud Plat. polit. 2. recensentem suorum civium τραγήματα· φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. ¶ Aristophan. in Pace rectè φηγὸν nominat membrum genitale, quoniam pars quædam ejus βάλανος, i. glans, dicitur. (Soph. Tr. 174.)

Φήγινος, ὁ, faginus, fagineus: ut, φήγινος κολοσσὸς, in Epigr.

Φηγίνεος, idem: unde, φηγίνεον Πανὸς ἄγαλμα, apud Athen. l. 2.

Φηγαλεὺς, έως, ὁ, cognomen Bacchi, ob fagos, quæ viti pedamentum præbent. Eust.

Φήγιον, nominatus fuit quidam mons; à fagorum copia, in eo nascentium; teste eodem.

ΦΗ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, impostor, fallax. Suid. et Hesych.

Φηλέω, ῶ, impono, decipio: pro quo veteres dicebant φηλόω.

Φηλήτης, ου, ὁ, impostor. Hom. hymn. in Merc. Eur. in Rheso.

Φηλόω, ῶ, impono, decipio. unde Lycophr. φήλωσας πρόμον, pro, ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα. Utitur et Menander apud Suid.

Φηλώματα, et φηλώσεις, imposturæ, deceptiones, fallaciæ. Suid.

Φήληξ, ηκος, ὁ, impostor, ὁ ἀπατεὼν, Suid. ¶ Item, grossus, i. ficus nondum matura; vel potiùs, quæ, quum immatura sit, quandam maturitatis speciem præ se fert. Aristoph. in Pace.

Composita.

Ἀποφηλακίζω, decerpo seu deligo ficos immaturas, φήληκας ἀφαιρῶ. Item metaphoricè, vim affero. Suid.

Ἀσύφηλος, vilis et abjectus, nullius pretii, infamis. Iliad. ί. ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης. ☞ Etymol. et Eustath. derivant παρὰ τὸ ἄτω τὸ βλάπτω, καὶ τὸ φηλόω. ¶ Quidam tamen interpretantur etiam, stolidus, insipiens: derivantes ex σοφὸς, facta Æolica mutatione τοῦ ο εἰς υ. Iliad. ώ. Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον.

ΦΗ'ΝΗ, ης, ἡ, ossifraga. Gaz. apud Aristot. l. 6. an. c. 6. et l. 8. c. 3. Avis est major quàm aquila. Dicitur et φίνις.

ΦΗ'ΡΕΑ, τὰ, nervorum tumores et tensiones oblongiores; apud Hippocr. ☞ Sic dicti putantur à satyris, quos Iones φῆρας vocant, et fingunt habere oblongas quasdam eminentias in auribus. Sunt etiam qui ἀπὸ τῶν Φηρῶν derivent, quòd ἐν ταῖς Φηραῖς, civitate Peloponnensi, tumores ii sint frequentes. Sunt item, qui φέρεα scribant, ἀπὸ τῶν Φερῶν, quæ civitas est Thessaliæ. Vide Gal. comment. 3. in l. 6. τῶν ἐπιδημιῶν, et in lexico Hippocr.

ΦΘΑ'ΝΩ, (fut. φθάσω, à φθάζω, inusit. Aor. 2. ἔφθην, tanquam à φθῆμι,) prævenio, anteverto, occupo. Herodot. φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τῶν Λακεδαιμονίων. Thucyd. lib. 3. φθάσαι δὲ οὐ δυνάμενοι τὸν τῶν Ἀθηναίων ἐπίπλουν. † Xen. Pæd. 1. 3. 11. et 1. 5. 3.† Sæpe cum participio. ut Xenoph. φθάνω ἀναβὰς, prior ascendo. et, φθάνω ποιῶν, apud eundem. † φθάνειν ἔλκων πετεινὰ πρὸ τοῦ φυγεῖν. Pæd. 1. 6. 34.† Interdum post particip. ponitur πρίν. Ut, φθάνω ἀναλισκόμενος πρὶν ψοφῆσαι, apud Aristot. in probl. Sic et apud Xen. † Pæd. 2. 60. e. ubi part. pass.† Interdum, ἔφθην ποιήσας, dicitur pro ἐποίησα. Sic Xen. ἔφθη κατακωλυθεὶς, pro κατεκωλύθη. † Sic παραλλάξας ἔφθασα. Pæd. 1. 4. 21.† Interdum et cum infinit. sequent. itidem particulâ πρίν. Ut Plut. in apophth. ἔφθη γὰρ τελευτῆσαι, πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν. Sic Aphr. probl. lib. 1. φθάνουσι πεφθῆναι πρὶν δράσωσι. † οὐκ ἔφθης φράσας. Aristoph. Nub. 1387.† ¶ Item, assequor quod efficere contendi. Significat etiam illud quod non satis uno verbo exprimi potest, (inquit Bud.) Demosth. οὐ γὰρ ἔφθη ὁ Θεόπομπος, καὶ &c. neque enim facere potuit Theopompus, quin, &c. Gregorius de Trinitate loquens, οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, unum animo concipere nequo, ut non trium splendore circumfundar. simul atque unitatem concepi, tribus etiam personis undique collustror. οὐ φθάνω τὰ τρία διελεῖν, καὶ εἰς τὸ ἓν ἀναφέρομαι, tria dividere non possum, quin continuò ad unum referar. Apud Plat. in Phædone, ἀλλὰ μὴν, ὡς διδόντος σοι, οὐκ ἂν φθάνοις, atqui omnino igitur id facias, quando ille tibi hoc, quod postulas, protinus concesserit. non poteris non facere, non tergiversaberis. Et in Euthydemo, οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων, jamjam audies. Ibidem, οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς, non effugies quin convivio nos excipias. Dicitur etiam, οὐκ ἂν φθάνοις, propositi summam non assequeris, voti compos non eris. Apud Lucian. οὐκ ἂν φθάνοις ὠνησάμενος, non effugies quin emas. ¶ Item, φθάνω, pervenio. Il. ί. φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. Greg. κἂν μέχρι τρίτου κατὰ Παῦλον οὐρανοῦ φθάσῃς. Apud eundem, ἄνω φθάνειν exp. in sublime evadere. † φθάνειν εἴς τινα χῶρον, anteverso alio ad locum quendam se conferre. Xen. Pæd. l. 5. p. 134. e.† (Æsch. Pers. 754. καὶ μόλις φθάνει Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν. Eurip. Med. 1165. id. Phœniss. 1239. ἔφθημεν. ib. 1425.)

Composita.

Ἐπιφθάνω, idem quod φθάνω, prævenio. Hom.

(Καταφθάνω, provenio. Sch. Æschyl. Eum. 401.)

(Καταφθατουμένην. Sch. ex. καταφθάνουσαν. Æsch. Eum. 401.)

Παραφθάνω, idem quod φθάνω, prævenio, præverto, anteverto. ut, παραφθάνῃσι, apud Hom. antevertat. † Xen. Pæd. p. 193. c.† Et apud Nonn. παραφθάσας ἐρεείνει, præveniens rogat.

Προφθάνω, idem: unde, προφθάσει, 2 Reg. 9. (Eurip. Phœniss. 1342. Æsch. Ag. 1037.)

Προφθαδίην, (q. d. prævenienter,) præveniendo, antevertendo: ut, προφθαδίην ἀγορεύειν, Nonn. antevertere sermone.

Ὑποφθάνω, idem quod præcedentia: unde, ὑποφθὰς, apud Homer. idem quod προφθὰς, προλαβών. Item Od. έ. ὑποφθαμένη φάτο μῦθον.

ΦΘΕ'ΓΓΟΜΑΙ, F. γξομαι, P. ἔφθεγμαι, loquor. Mosch. in Am. fugit. Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. Item, vocem edo seu emitto, sonum edo. Od. ί. ἐφθεγξαμένου ἢ αὐδήσαντος. Lucian. φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀπεκόπτόμην. ¶ Aliquando apud Homer. expon. clamo. Dici-

tur tamen apud Plat. de leg. φθέγγεσθαι μετὰ βοῆς. Apud Aristot. in probl. φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν dicuntur, quibus vox per nares erumpens stridet. ¶ Sæpe cum accus. expon. profero, enuntio, dico. Dem. τούτων τοίνυν οὐδὲν εἴρηκεν, οὐδ' ἐφθέγξατο, οὐδ' ἤκουσεν ὑμῶν οὐδείς. Plato ep. 7. πρὸς ἐμὲ δὲ οὐδὲν ὅλως ἐφθέγγετο περὶ αὐτῶν. Aristot. φθέγγεσθαι γράμματα, proferre literas. Dem. in Midiam. μέγα φθεγγόμενος, superbè loquens. Apud eundem, μέγιστον φθέγγεσθαι, expon. altissima voce loqui. ¶ De brutis etiam, deque inanimatis dicitur: ut, apud Herodot. in Thalia, ὅτευ ἵππος πρῶτος φθέγξηται. De corvis apud Plutarch. φθεγγόμενοι θορυβώδες. De vermibus, apud Theophr. de caus. pl. l. 5. 14. De lyra quoque seu cithara, apud Plat. Aristot. et Plut. De janua strepitum edente, apud Aristoph. in Pluto. (R. 215. Eurip. Phœniss. 432.) † Sic βροντὴ ἐφθέγξατο, tonitru insonuit. Xen. Pæd. p. 172. c.†

Φθέγγω, quoque pro φθέγγομαι dicitur, sono, sonum emitto. Homer. hymno 1. in Mercurium, loquens de cithara Mercurii, Ἐργασίην φθέγγουσα δυήπαθον.

Φθέγμα, τὸ, loquentis vox: quævis vox; sonus. Soph. in Elect. † 1236.† Aristoph. in Nub. † 318.†

Φθεγκτὸς, ὁ, vocalis. Epigr.

Φθογγὴ, ἡ, et φθόγγος, ὁ, sonus: apud Hom. in Bœot. et Od. ί. Plat. &c. (Æsch. Ag. 37. φθόγγος ἀραιός. 245. 1639. Soph. Œdip. Tyr. 1333.) ¶ Item, φθόγγος, litera, apud Plut. in Fab. et specialiter, vocalis litera: apud eundem.

Φθογγήεις, εντος, ὁ, vocalis, vocem seu sonum edens.

Φθογγάζομαι, vocem seu sonitum edo. Epigr.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφθέγγομαι, alta voce eloquor, pronuntio exclamans, exclamo: ut, ἀναφθέγγεσθαι χρησμοὺς, apud Plut. in Thes. Sic, ἀναφθέγγεσθαι φωνὴν, altè emittere vocem. Synes.

Ἀντιφθέγγομαι, obloquor, contraria loquor iis quæ dicta sunt: vel, contrà vocem seu sonum edo. Item, vicissim sonum edo. Eurip. in Hippol. coron. [1215.] πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη φρικῶδες ἀντεφθέγγετο. [Pind. Olymp. vi. 104. Ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα, μετάλλασέν τέ μιν.]

Ἀντίφθογγος, contrarium sonum edens. Est et echûs epitheton, utpote quæ vicissim sonum edat.

Ἀποφθέγγομαι, eloquor, vel, sententiosè dico. Laërt. ἀπεφθέγξατο δὲ, Μηδὲν ἄγαν. Et cum accus. φωνὰς ἀποφθέγγεσθαι, apud eundem.

Ἀπόφθεγμα, dictum sententiosum et breve: unde, Ἀποφθέγματα Plutarchi.

Ἀποφθεγματικὸς, peritus apophthegmata loquendi, et ad id prompto ingenio præditus: vel, qui apophthegmatis loquendis gaudet. Idem in Lycurgo.

Ἀπόφθεγκτος, à sermone semotus, et separatus. Eurip. [Iph. in Taur. 951. Σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀπόφθεγκτόν μ', &c. sc. προσφωνηθῆναι ἀνάξιον. Vide Not. Cl. Barnes.]

Ἐμφθέγγομαι, vocem edo. Lucian.

Ἐπιφθέγγομαι, adsono, acclamo, respondeo. Plut. (Æsch. Ch. 455.)

Ἐπίφθεγμα, acclamatio.

Decomp. Συνεπιφθέγγομαι, accino, concino, consono. Plut.

Παραφθέγγομαι, (q. d. sono, aut vocem edo contra vel præter rhythmum,) non concinnè respondeo, nihil ad rem pertinentia loquor: Plat. in Euthyd. et Isæus.

Παράφθεγμα, sonus editus contra seu præter rhythmum. Item, inconcinnum responsum et minimè consentaneum. Plato ibid.

Παραφθεγκτήρια, festa quædam nuptialia. Poll.

Προσφθέγγομαι, adsono: vel, alloquor, compello. Euripid. in Orest. Μενέλαε, προσφθέγγῃ νιν ἀνόσιον κάρα; [Hippolyt. 1097. ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγξομαι. Alcest. 331.]

Πρόσφθεγμα, alloquium, alloquutio: apud eundem ibid. (Æsch. Ag. 912.)

Προσφθεγκτήριος, unde, τὰ προσφθεγκτήρια, sunt illa dona, quæ sponsus pro ablatâ virginitate donabat, sponsam honorificè salutans. Poll.

Πρόσφθεγκτος, id est, προσφθεγχθῆναι ἄξιος. Soph. [Philoct. 1079. Ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι Γενήσομαι πρόσφθεγκτος, ἀλλ' οὕτως ἄπει; Schol. προσφωνηθῆναι ἄξιος.]

Πρόσφθογγος, compellatorius, salutatorius. Æschyl. [Pers. 153. καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. Schol. καὶ προσηγόροις δὲ λόγοις πρέπον αὐτὴν προσφωνεῖν, ἤτοι πρέπει χαιρετίσαι αὐτήν. 938.]

(Σύμφθογγος. Æsch. Ag. 1196.)

Ὑπερφθέγγομαι, q. d. sono supra alium, sono altiùs, elatiorem sonum edo. Luc. in Toxar.

Ὑποφθέγγομαι, q. d. subloquor.

Composita sine præpos. ex φθεγκτὸς, et φθόγγος.

Ἀγάφθεγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde vocalis, valde sonans seu sonorus. Pind.

Ἄφθεγκτος, non vocalis. (Æsch. Eum. 245.) [Soph. Œd. Col. 152. ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προσπέσῃς νάπει ποιάεντι, &c.]

Ἄφθογγος, voce carens, vocem non edens, mutus. (Æsch. Pers. 206.) Euripid. in Orest. Soph. in Ajace.

Βαρύφθογγος, q. d. gravisonus, grave sonans seu graviter, gravem sonum edens: epith. leonis, apud Hom. hymno in Ven. [Pind. Isthm. Od. vi. 49. Σφετέρας δ' οὐ φείσατο Χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς Ἡρακλέης.]

Δίφθογγος, cujus geminus est sonus: qui est duarum vocum. sæpe apud Gramm.

Ἀποδιφθογγόω, (*decomp.*) conflo in diphthongum.

Ἀποδιφθόγγωσις, conflatio in diphthongum, seu confectio diphthongi. apud Gaz.

Ἐννεάφθογγος, novem sonos reddens. Epigr. [Eurip. Belleroph. 105. τὸν γὰρ Ὀρφέα λαβὼν Ἅπαν τε Μουσῶν ἐννεάφθογγον μέλος, Οὐκ ἂν πίθοιμι γαστέρ', ἀλλὰ δεῖ βίου.]

Ἑπτάφθογγος, septem sonos habens. Exponitur et, septem nervos habens seu fides: ut, ἑπταφθόγγου κιθάρας, apud Eur. in Ione. [881. Vide Not. Cl. Barnes.] Item, septem foramina habens. quales tibiæ, fistulæve musicæ.

Εὔφθογγος, bene sonans, amabilem edens sonum: ut, εὔφθογγος λύρα, apud Theogn. (Æsch. Ch. 339.) [Eurip. Troad. 127. Συρίγγων τ' εὐφθόγγων φωνᾷ βαινούσαις, &c.]

Καλαμόφθογγος, calamo sonans sive canens. Aristoph. [Ran. 232. καὶ κεροβάτας Πὰν, Ὁ καλαμόφθογγα παίζων. Schol. Ἐξ οὗ ἡ σύριγξ· ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμοις ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο.]

Καλαμοφθέγγης, ου, ὁ, pro eodem.

Καλλίφθογγος, pulchrum reddens sonum: ut, καλλίφθογγος κιθάρη, Eur. in Herc. fur. [350. Iph. in Taur. 221. ἵστοις ἐν καλλιφθόγγοις, &c. Ion. 169.]

Λαθίφθογγος, vocis oblivionem inducens, faciens ut loqui obliviscamur. Hesiod. in Theogon. † In Asp. 131. epith. Mortis.†

Λιγύφθογγος, argutam vocem edens, stridulum et argutum sonans: canorus, argutus. Il. Γ.

Λιπόφθογγος, quem vox destituit: mutus.

Μελίφθογγος, q. d. mellisonus, mellitos et dulces sonos edens. Hesiod.

(Μεσόφθεγμα. Sch. Æschyl. Eum. 344.)

Μονόφθογγος, unum sonum habens.

Ὁμόφθογγος, consonus, ejusdem soni. Nonn.

Πολύφθογγος, multisonus: ut, πολύφθογγος αὐλὸς, apud Poll.

Τανύφθογγος, extensam vocem habens, canorus. Tryph.

Ὑγρόφθογγον. sc. ποτήριον, poculum, in quo liquores resonant. Epigr.

ΦΘΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, corrumpo, labefacto, perdo, interimo. Hinc apud Hesych. φθείης, exp. φθαρείης. Invenitur vox pass. in passiva itidem signif. ut Od. λ'. Πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθεῖτ' ἄμβροτος. Et alibi apud eundem poëtam, φῇς δ' αὐτὸν φθεῖσθαι, eum dicis interiisse. Pro quo infinitivo et φθίσθαι scribi tradit Eustathius, seu pro φθίεσθαι, seu pro ἐφθίσθαι. Apud Hesych. φθήσονται exp. διαφθαρήσονται. (Φθίμενοι. Æsch. Pers. 628.)

Φθόη, ἡ, tabes. idem quod φθίσις, apud Gal. 7. aph. commen. 16. (Philostr. l. 1. c. 6. l. 3. c. 44.)

Νεοφθόητος, (*comp.*) nuper corruptus.

Φθίω, f. ίσω, idem cum φθέω. Homer. Il. σ'. Ἤτοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν. Il. ή. Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, et perdet tuum robur. Apud eundem invenitur et infinit. Φθῖσαι, et conjunct. φθίωμεν. (Æsch. Eum. 461.)

Φθίομαι, corrumpor, perdor, pereo. Præt. ἔφθιμαι. unde, ἔφθιται, Od. ά. † et plusq. perf. ἐφθίτο. Soph. Œd. Tyr. 972.† et particip. φθίμενος, pro ἐφθιμένος, corruptus, perditus, interfectus, apud Eurip. in Iph. Taur. et Xenoph. Pæd. 7. Apud Soph. in Ajace, τῆς φθιμένης νυκτὸς, præterita nocte. De φθίσθαι modò dictum.

Φθίσις, εως, ἡ, corruptio. Item, extenuatio, consumptio, decrementum; apud Aristot. in lib. de gen. et corr. et in lib de mundo. Apud medicos, tabes, præsertim pulmonis, phthisis. Item, pupillæ affectus, quum ea angustior, hebetior, obscurior, rugosiorque evasit.

Φθισικὸς, οῦ, ὁ, qui laborat tabe. in specie, pulmonarius. Alex. Aphrod. Plut. symp. l. 5.

Φθισιάω, ῶ, tabe laboro. Exponitur etiam, tabe consumor. Unde, φθισιάσαι apud Aristot. in probl.

Φθιτὸς, οῦ, ὁ, corruptibilis, corruptioni obnoxius seu interitui, mortalis: in Epigr. Apud Plutarch. de primo frig. φθιτῶν καὶ νεκρῶν, mortuorum. (Φθιτοὶ, mortui. Æsch. Pers. Pers. 220. 523.)

Φθίνω, (neutr.) corrumpor, consumor. pereo, deficio, tabesco. Od. έ. μηδέ τοι αἰὼν Φθινέτω. Apud Plat. in Timæo, φθίνοντα ζῶα, consumpti animantes, Cicer. Apud Plut. in cons. ad Apoll. αὔξεσθαι et φθίνειν inter se opponuntur. Dies quoque φθίνειν dicitur, quum Sol à medio cœli axe devergit occasum versus. Eust. (V. Æschyl. Ag. 7. Soph. Tr. 1060. Œdip. Tyr. 25. 680.)

Φθίνοντος μηνὸς, Od. ξ'. exp. desinentis. Sic et apud Thuc. et Plut. in Alex. † exacto mense. Hesiod. Theogn. 59. V. ibi Grævius.† At apud Aristot. hist. an. l. 7. c. 2. περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας, exp. decrescente lunâ.

Φθινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui jam phthisi correptus est, vel, qui ad phthisin natura proclivis est. Exponitur etiam, tabidus, qui tabe conficitur. Diosc.

Φθινὰς, άδος, ἡ, ut, φθινὰς νόσος, pro φθίσις, tabes, q. d. tabificus morbus. Plut in Galba.

Φθίνασμα, τὸ, idem. Apud Hesych. φθινάσματα ἡλίου, Eustath. exp. Solis occasus. (τῆλε πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος ἡλίου φθινασμάτων. Æsch. Pers. 232.)

Φθινύθω, perdo, profligo. Item, corrumpo, consumo. ut Odyss. ά. φθινύθειν οἶκον. et, οἶνον φθινύθειν. Od. ξ'. et, φθινύθειν κῆρ, Il. ά. macerare cor seu animum. Item neutr. contabesco, macero. ut Il. β'. τούσδε δ' ἔα φθινύθειν ἕνα καὶ δύω.

Φθείρω, f. ερῶ, p. αρκα, aorist. 2. αρον, corrumpo, vitio, idem quod φθίω. Et apud Thucyd. φθείρειν τὰ πράγματα, statum rerum labefactare. Aristot. ethic. 3. καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν. (Soph. Tr. 729.)

Φθείρομαι, corrumpor, &c. Aristot. eth. 2. † Intereo, perimor. Soph. El. 767.† Item interimor, interficior. Herodian. l. 1. ἐφθείρετο δὲ ὁ δῆμος, &c. (interimor. Soph. Aj. 25. Œdip. Tyr. 1516. Æsch. Pers. 286. 451.) Apud Thuc. πολέμῳ φθείρεσθαι, exp. bello vexari. Apud eundem, ἐφθαρμένη πόλις, fracta civitas, afflictis viribus. Imperat. φθείρου, apud Aristoph. exp. in malam rem (sc. abi.)

Φθάρμα, τὸ, corruptio, corruptela. Joseph.

Φθαρτὸς, οῦ, ὁ, q. d. corruptibilis, corruptioni obnoxius, aut interitui, mortalis. Ut, φθαρτὸς στέφανος, 1 ep. ad Cor. c. 9. et, φθαρτοῦ εἰκόνος, Rom. 1.

Φθαρτικὸς, (q. d. corruptorius, corruptivus,) corrumpendi vim habens. Exponitur etiam, exitialis, lethalis: ut, φθαρτικὸν κακὸν, apud Aristot. rhet. 2. Apud Plut. φθαρτικὴ φύσις, exp. tabifica natura. Apud Diosc. lib. 6. φθαρτικὸν, pro herba venenata seu arbore aut frutice: ubi tamen quidam legunt φαρικόν.

Φθορὰ, ἡ, corruptio, interitus, perditio, internecio. † Xen. Pæd. p. 197. a.† Interdum labes, lues. Thuc. Plat. Plut. Exponitur etiam, corruptela, vitium.

Φθόρος, ου, ὁ, idem quod φθορὰ, internecio, strages. (οὐκ ἐς φθόραν στυγοῦσ' ἀνασχήσῃ τάδε; Æsch. S. c. Th. 258.) Thuc. l. 2. Plut. in Dione. Item pro corruptione, pernicie, jactura, morte, apud Plat. in Com. et Aristot. in probl. Apud Aristoph. et Demosth. φθόρος ἄνθρωπος, pro pernicioso.

Φθορεὺς, έως, ὁ, corruptor, vitiator. in Pand.

Φθόριος, ου, ὁ καὶ ἡ, corrumpendi seu perdendi et extinguendi vim habens. Apud Dioscor. lib. 5. φθόριος ἐμβρύων οἶνος, vinum quod fœtus enecat, vinum abortivum. Sic, φθόρια φάρμακα, medicamenta abortus efficientia, apud Plut. Exponitur etiam, quæ valent ad abigendos ex utero fœtus.

Φθεὶρ, ρὸς, ὁ, pediculus. Aristoph. in Pace, καὶ τοῖς φθειρσὶ πολεμοῦντας. ‡ Plut. 537.‡ Utitur et Plut. in vita Homer. ¶ Item, medium clavi sive gubernaculi. Poll. l. 1. ¶ Vocantur φθεῖρες etiam τὰ τῶν πιτύων ἐξανθήματα, Iliad. β'. quod similia sint pediculis. ¶ Item, φθεὶρ, nomen piscis, apud Aristot.

Φθειρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aptus ad procreandos pediculos. [Aristot. de Hist. Animal. παισὶ μὲν οὖν οὔσιν, αἱ κεφαλαὶ φθειρώδεις γίνονται· τοῖς δὲ ἀνδράσιν, ἧττον. γίνονται δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν μᾶλλον φθειρώδεις.]

[Φθειρίζομαι. Herodot. de Vita Hom. καθήμενοι δὲ ἐν γῇ, ἐφθειρίζοντο.]

Φθειριάω, ῶ, pediculis scateo, pediculari morbo laboro. Laërt.

Φθειρίασις, pedicularis morbus.

Φθέρρω, Æolicè pro φθείρω.

Περιφθείρομαι, (*comp.*) Hesych. exp. τοὺς φθεῖρας συλλέγω, pediculos colligo. Vide et in comp. ex φθείρω.

Composita: ac primùm ex φθίω, φθίνω, et φθινύθω.

Ἀμφιπεριφθινύθω, circumquaque corrumpor et pereo. Hom. hymn. in Ven. φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει.

Ἀποφθίω, idem quod φθίω, perdo, interficio. Hesiod. in Erg. et Soph. in Ajace. Item, (sicut ἀποφθίομαι,) morior, pereo: unde, ἀπέφθιτο, in Epigr. Particip. ἀποφθίμενος. perditus, interfectus, mortuus. Il. γ'. † Hesiod. Th. 606.† seu præsens, seu perfectum.

Ἀποφθίνω, intereo, pereo. item, interimo, perdo: Hippocr. (Æsch. Agamemn. V. 866. 1463.)

Ἀποφθινύθω, idem quod φθινύθω: ut, θυμὸν ἀποφθινύθει, Iliad. π'. Item neutr. ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί. Hesiod. in Erg.

Ἄφθιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incorruptibilis, corruptioni minimè obnoxius. Item, immortalis, æternus. ut Iliad. β. σκῆπτρον ἄφθιτον. Hesiod. in Theog. † ver. 389. Sed et ibi exp. incorruptibilis.† Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη. Apud Soph. ἄφθιτα γνώμαις, exp. ἀμετάτρεπτα.

Ἐκφθίνω, idem quod φθίω. Æschyl. [Pers. 927. Ἀγβαβάται γὰρ πολλοὶ φῶτες χώρας ἄνθος τοξοδάμαντες (πάνυ γὰρ φυστὶς μυριὰς ἀνδρῶν) ἐξέφθινται.]

Καταφθίω, idem quod φθίω. unde κατέφθιμενος, † Hesiod. Th. 850.† sicut ἀποφθίμενος, in Æschyli epitaph. aut per syncop. aut retracto accentu propter abject. augm. (Soph. Œdip. Tyr. 990. 1222. Κατέφθιτο. a καταφθίομαι. Æschyl. Pers. 319. 377.)

Καταφθίνω, pereo, marcesco. Eurip. in Alc. οὐ δ' οἰκτί σου Στείχοντα γῆρα πενθίμως καταφθινεῖν. Item, consumo tabe.

Καταφθινύθω, idem quod φθινύθω.

Νεόφθιτος, qui recens interiit. Suid. Apud Hesych. νεόφθιτος κόρη, recens vitiata mulier.

Προφθίμενος, præmortuus, seu antè mortuus. in Epigr. (ut Ἀποφθίμενος, et Καταφθίμενος.)

Συμφθίνω, unà diminuor, simul decresco.

(Ὑποφθίνω. Soph. Œdip. Tyr. 211.)

Composita ex Φθείρω: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφθείρομαι, iterum corrumpor, iterum intereo. Aristoph.

Ἀποφθείρω, corrumpo, perdo. (Æsch. Ch. 254.) Et peculiariter, corruptum edo fœtum, abortum pario: pro, ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον. Hippocrat. epidem. lib. 1.

Ἀποφθείρομαι, corrumpor, perdor. Apud Aristoph. οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθαρεῖ μου, exp. non à me protinus in malam rem abibis. † ἀποφθερεῖ legitur Nub. 787.†

Ἀπόφθαρμα, τὸ, pharmacum abortum faciens. Hippocrat. epidem. lib. 5.

Ἀποφθορὰ, ἡ, abortus, editio fœtus in utero corrupti. Idem epidem. lib. 3. (Æsch. Eum. 187.)

Decomp. Ἐξαποφθείρω, idem quod ἀποφθείρω. Æschyl. [Pers. 463. κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη, Ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.] (Soph. Tr. 726.)

Προαποφθείρομαι, præmorior. In nov. const.

Διαφθείρω, corrumpo. Ut, διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον, apud Dem. in Mid. et, τοὺς νέους διαφθείρειν, Xen. apomn. l. 1. † Pæd. 1. 4. 7.† Item, corrumpo. i. stupro: ut, διαφθείρειν τὴν γυναῖκα, apud Lys. Item, interficio. Thuc. (Eurip. Med. 226. Æsch. Ag. 619.)

Διαφθείρεσθαι, corrumpi. † γνώμαις, animis et consiliis privari. Xen. Pæd. l. 4. p. 88. e. p. 181. d.† Item stuprari. Plutarch. in Galba. Item, interfici, seu mori. Præt. med. διέφθορα, corruptus sum. Eur. in Med. Et activè, idem quod διέφθειρα. Ammon. et Eust.

Διαφθορὰ, ἡ, corruptio, corruptela: ut, διαφθοραὶ κριτῶν, apud Aristot. Item, stupratio. Herodian. Item, internecio, strages, cædes. pernicies. Thuc. (Eurip. Med. 350. Pl. pro *cædes*. Soph. Œdip. Tyr. 581.)

Διαφθορεὺς, έως, ὁ, corruptor. Plat. in Crit. Item, stuprator.

Decomp. Ἀδιάφθορος, incorruptus, integer: aut corruptioni non obnoxius: ut, ἀδιάφθορος ψυχὴ, Dem. pro cor. [Plato in Phæd. Ὁπότε δὴ τὸ ἀθάνατον, καὶ ἀδιάφθορόν ἐστιν, ἄλλο τι ψυχὴ, ἢ, εἰ ἀθάνατος τυγχάνει οὖσα, καὶ ἀνώλεθρος ἂν εἴη.]

[Ἀδιαφθόρως. Æschin. in Timarch. Καὶ τὸ μὲν ἀδιαφθόρως ἐρᾶσθαί φημι καλὸν εἶναι· τὸ δὲ ἐπαρθέντα μισθῷ πεπορνεῦσθαι, αἰσχρόν.]

Ἀδιαφθορία, q. d. incorruptibilitas, integritas: quum quis corrumpi non potest pecuniis vel precibus.

Ἀδιάφθαρτος, idem cum ἀδιάφθορος. Plat. in Apol. Socrat.

Ἀδιαφθαρσία, idem cum ἀδιαφθορία.

Εὐδιάφθορος, qui facilè corrumpitur seu corrumpi potest.

[Εὐδιάφθαρτος. Hom. Iliad. A. 50. Schol. πᾶν γὰρ εὐδιάφθαρτον τὸ τοιοῦτον. Plat. de leg. lib. 8. ὕδωρ δὲ πάντων μὲν τὸ περὶ τὰς κηπείας διαφερόντως τρόφιμον εὐδιάφθαρτον δέ.]

Προδιαφθείρω, antè corrumpo, aut interficio. [Thucyd. Hist. lib. 1. τοσούτῳ δὲ καὶ ἀσφαλέστερον, ὅσῳ οὐ προδιεφθαρμένου ἐμοῦ, ἔχων δὲ ξύμμαχόν με, καὶ οὐκ ἔρημος ἀγωνιεῖται. Polyb. Hist. lib. 5.]

Προσδιαφθείρω, insuper corrumpo, &c. [Soph. Philoct. 77. ὄλωλα, καί σε προσδιαφθερῶ ξυνών. Demosth. adv. Midiam. προσδιαφθείρας τοίνυν τοὺς κριτὰς τῷ ἀγῶνι τῶν ἀνδρῶν, &c.]

Συνδιαφθείρω, simul vel unà corrumpo.

Προσυνδιαφθείρω, antè corrumpo. In nov. const.

Εἰσφθείρομαι, cum certa pernicie irrepo et introducor. Greg.

Παρεισφθείρομαι, (*decomp.*) perniciosè obrepo et fallo, per obreptionem insinuor: apud eundem.

Ἐκφθείρομαι, inauspicatò et in perniciem ac in malam rem exeo. Suid.

Ἐμφθορὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui periit. Nicand. in Ther.

Ἐπίφθορον φάρμακον, exitiale medicamentum seu lethale. Poll.

Καταφθείρω, idem quod διαφθείρω. Theocr. idyll. 26. οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις Βουκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθείρουσι νομήων. (Æschyl. Pers. 731. Soph. Œdip. Tyr. 339. Καταφθείρομαι. Æsch. Pers. 345.)

Καταφθορὰ, idem quod διαφθορά. Eurip. in Ione. [1236.] (Æsch. Ch. 209.)

(Πάμφθαρτος. Æsch. Ch. 293.)

Παραφθείρω, aliquantum corrumpo, leviter destruo: vel idem quod φθείρω.

Παραφθορὰ, corruptio, labes. Hermog.

Περιφθείρομαι, Hesych. exp. ἐλαττοῦμαι, minuor. unde apud Gregor. πώγων dicitur περιφθείρεσθαι. Exponi etiam potest, circumcirca corrumpor et pereo. Videsis et in φθεὶρ, antè, heic.

Συμπεριφθείρομαι, (*decomp.*) simul περιφθείρομαι. Exponitur et, simul oberro: apud Luc.

Προσφθείρομαι, cum pernicie mea accedo: vel, depereo, insano amore teneor. Alciph. προσφθείρεται Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἅβρᾳ.

Συμφθείρω, simul perdo: vel, simpliciter, everto, labefacto. Eurip. in Androm. [947.]

Composita sine præpositione: ac primùm formata ex secunda et tertia persona præt. pass. singul.

Ἀφθαρσία, q. incorruptibilitas, corruptionis immunitas, immortalitas. Rom. 2. et alibi, in ep. Paul.

Ἄφθαρτος, incorruptibilis, corruptioni non obnoxius. ut, δόξα ἀφθάρτου Θεοῦ, Rom. 2. ἄφθαρτος στέφανος, 1 ep. ad Cor. 9.

Ἀφθαρτίζω, incorruptibilem reddo, vel immortalem.

Δύσφθαρτος, vix corruptibilis, cujus corruptio ægrè contingit, difficilis corruptu.

Composita ex præt. med. Ἔφθορα, *seu* φθορὰ, *itidem sine præpositione.*

Ἁλιφθόρος, ὁ, in mari perdens: prædo marinus. in Anth. Epigr.

Ἁλιφθορίη ναυτῶν, perditio nautarum in mari. ibidem.

Ἀλληλοφθορεῖν, sese invicem corrumpere et perdere.

Ἀλληλοφθορία, mutua perditio, mutua consumptio. Plat.

Ἀνδροφθόρος, homines corrumpens, homines occidens. Soph. [Antig. 1034. οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοὰς, Ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος. Philoct. 271. Philoctetem τῆσδ' ἀνδροφθόρου Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι.]

Ἀνεμόφθορος, à vento disperditus, à vento periens. Oseæ c. 8.

Ἀνεμοφθορία, corruptio quæ fit à vento. Suid.

Ἄφθορος, ὁ καὶ ἡ, incorruptus, vel incorrupta: ut, ἄφθορος κούρη, Epigram. lib. 2.

Ἀφθορία, ἡ, incorruptum esse, status corporis incorrupti.

Βιοφθόρος, vitam corrumpens, mortiferus.

(Βροτοφθόρος. Æsch. Eum. 788. 818. Suppl. 271.) [Eurip. Aug. 2. Σκῦλα μὲν βροτοφθόρα Χαίρεις ὁρῶσα, κἀπὸ νεκρῶν ἐρείπια.]

Θυμοφθόρος, animo perniciosus, animum lædens et labefactans: ut, πενίη θυμοφθόρος, apud Hesiod. in Erg.

[Θυμοφθορέω. Soph. Trach. 145. ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ, μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα.]

Κακοφθορεὺς, malè perdens, perditor, κακῶς φθείρων. Nicand.

Κακοφθόρος, malè perdens, malè corrumpens. Idem.

Λαοφθόρος, populi pernicies, populum corrumpens et evertens. Theognis, στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον.

(Λινοφθόρος. Æsch. Choëph. 25.) [λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες &c. Schol. τὰ λῖνα διαφθείρουσαι.]

Μητροφθόρος, qui matrem occidit: ut, μητροφθόρον ἄνδρα, in Anth. Epigram. l. 4. tit. εἰς ἀσεβεῖς.

Ναύφθορος, in navi corruptus et perditus; ut, ναυφθόρου στολῆς, vestis quæ in navi periit, apud Eurip. in Helen. [1399. 1555.]

Ναυφθορία, exp. naufragium.

Ξυλοφθόρος, qui ligna corrumpit, ut vermes, exedendo. Aristotel. hist. anim. l. 5. c. 32.

Οἰκοφθόρος, domuum pernicies, qui domos pessundat, seu qui bona domestica dilapidat. Hesych. Οἰκοφθόροι sunt μοιχοί.

Οἰκοφθορία, domus seu familiæ eversio, rei familiaris dilapidatio. Plat.

Οἰκοφθορέω, domum seu familiam pessundo, rem familiarem dilapido. Idem de leg. l. 11.

Κατοικοφθορέω, (*decomp.*) domum et familiam penitus everto, rem familiarem exhaurio. Impropriè apud Plut. in Alcibiade, κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν, exhausit vires civitatis.

Παιδοφθόρος, puerorum corruptor et stuprator: pædico, cinædus.

Πολεμοφθόρος, bello consumens. Æschyl. [Pers. 654. οὔτε γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ πολεμοφθόροισιν ἄταις, &c.]

Πολιτοφθόρος, civium pernicies: civibus seu civitati pestifer et exitiosus. Plat. de leg.

Πολυφθόρος, qui vel quæ multos occidit, multorum interfector seu interfectrix. Eurip. in Phœn. [1029.] de Sphinge, πολύστονος. [Pind. Nem. H. 53. Ἄλλων τε μόχθων πολυφθόροισιν ἐν Ἀμέραις. Isthm. E. 63. Ἐν πολυφθόρῳ —— Διὸς ὄμβρῳ, &c.] (Æschyl. Pr. 634. S. c. Th. 932.)

Πολύφθορος, cædibus abundans, multas strages habens. Ut, πολύφθορον δῶμα, apud Soph. (Tr. 484.) et consequenter, πολύστονον. [El. 10.]

(Σωματοφθορέω. Æsch. Ag. 958.)

Ψυχοφθόρος, animæ seu animabus exitium ferens: lethifer.

ΦΘΟΐΣ, ίδος, et per contract. φθοῖς, ὁ, quoddam placentæ genus ex caseo cribrato et siligine. Aristoph. in Pluto, ‡ 677.‡ τοὺς φθόεις ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Apud Hippocratem φθόεις Galen. exp. τροχίσκοι. pastilli. Legitur et φθοΐσκοι, apud eundem, περὶ γυναικ. l. 1.

ΦΘΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, invidia, invidentia. Apud Philosophos definitur hoc modo: φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, id est, (ut vertit Cic. Tusc. 4.) invidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. φθόνον ἔχειν, ponitur pro invidere, apud Aristid. et pro invidiam pati, apud Isocr. Dicitur et, συνάγειν φθόνον, apud Dem. conflare invidiam seu concitare. Et pro eodem, φθόνον κινεῖν, apud Hermog. Frequens est apud Plut. Luc. &c. οὐδεὶς φθόνος, (sub. ἐστὶ, vel ἔσται.) pro, οὐ φθονήσω, non invidebo tibi quod postulas, vel, non denegabo, libens præstabo. Aliquando additur infinit. ut apud Philonem de mundo, φθόνος οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν, docere non gravabimur. Cum genit. apud Greg. φθόνος οὐδεὶς ἀναβάσεως, exp. ad altiora contendentibus non invidendum. Item, φθόνος exp. μέμψις, νέμεσις, i. νεμέσεως ἄξιον. apud Eurip. in Hecuba, ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας. ubi subauditur ἐστίν. i. φθόνον ἔχει, ἐπιλήψιμόν ἐστι, καὶ μέμψεως ἄξιον, reprehensione non vacat. (Φθόνος ἕρπειν dicitur δίκην ὄφεως. Sch. Soph. Aj. 157. Æschyl. Pr. 629. Ag. 271. 842. Soph. Tr. 254.) ☞ Etymol. dici putat φθόνος παρὰ τὸ φόνος. vel quoniam, qui invidiæ obnoxius est, se ipsum ea quodammodo necat, et consumit intus et extrà. vel quia in conspectu Dei invidia cædes censetur.

Φθονερὸς, οῦ, ὁ, invidus, qui invidere solet, qui invidiæ morbo laborat: apud Plut. in Alcib. Aristot. rhet. 2. Eurip. &c. (Æsch. Ag. 459.)

Φθονερῶς, invidè, per invidiam. Xen. † Pæd. 1. 4. 15.†

Φθονερία, invidia, invidentia, i. habitus invidiæ à natura insitus.

Φθονέω, ῶ, invideo. Ut, φθονεῖν τοῖς εὖ πράττειν δοκοῦσι, apud Plut. in l. περὶ φθόνου καὶ μίσους. Et, φθονῆσαι τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς. Thuc. l. 6. Interdum cum Genit. rei et Dat. pers. Phocyl. Μὴ φθονέῃς ἀγαθῶν ἑτάροις. Plat. φθονῶ σοι τοῦ θανάτου. Et cum infinit. Eurip. in Med. τὸ σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν, quòd res tuæ feliciter se habeant, non invideo. Item, nego, denego, concedere nolo: propter invidiam. Isocr. in Paneg. κυρία γενομένη, τοιούτων ἀγαθῶν οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις. Plat. in Hipparch. οὐδενὶ φιλοσοφίας φθονεῖν. Et cum accusat. Polyb. φθονῆσαι τοῖς ἑαλωκόσι τὴν σωτηρίαν. Cum infin. Eurip. in Med. μὴ φθόνει φράσαι, ne graveris dicere. (οὔτι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος. Æschyl. Pr. 586. S. c. Th. 248. Soph. Œdip. Tyr. 632.)

Φθονέομαι, invidiosus sum, invidetur mihi, invidiam habeo. Xen. Pæd. 8. (Philostr. l. 1. c. 2.)

Φθονητικὸς, ad invidiam pertinens.

Φθόνησις, invidia. Soph. [Trachin. 1229. Φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.]

Composita.

Ἀλλοτριοφθονέω, alienis invideo.

Ἄφθονος, ὁ καὶ ἡ, invidiâ carens, ab invidia alienus. Herodot. lib. 3. τύραννον ἄφθονον ἔδει εἶναι. ¶ Item, copiosus, largus, multus: q. d. citra invidiam datus, vel dans: ducta significatione ab iis, qui invidiæ expertes, largè et copiosè impertiuntur, quum invidi aut nihil aut gravatè aliis aliquid communicent. Theocrit. Idyll. 8. —— κἤν τι Μενάλκας Τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. Æsch. in Ctes. ἄφθονα δήπου καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν. † Sic Xen. Pæd. 2. 58. a. ἄφθονα ἔχειν. et l. 3. p. 79. e. ἄφθονα ἔχειν τὰ ἐπιτήδεια. In superl. ἀφθονώτατα χρήματα. l. 3. p. 75. c. abs. sc. χωρία, loca uberrima. Idem l. 5. p. 139. e. ἀφθονεστέρα ἐσθής. l. 6. p. 161. d.† Item, cui copia rei alicujus suppetit. ut, ἄφθονος βίος, Isocr. in Paneg. et, ἄφθονος ὕδασι, Aristot. polit. 7. (Eurip. Med. 613. id. Phœniss. 669. Æsch. Ag. 313. 479.)

Ἀφθόνως, absque invidia, candidè. Item, largè, copiosè, affatim. Herodian. l. 6. † Xen. Pæd. l. 3. p. 75. b.†

Ἀφθονία, q. d. invidiæ carentia: animus invidiæ expers. Item, copia, abundantia, ubertas. Xen. Pæd. 8. et in symp. † συνουσίαις. Pæd. p. 195. b.†

Ἀφθόνητος, qui talis est ut non ei invideatur, invidiæ non obnoxius, nullam invidiam habens. [Pind. Olymp. Od. xi. 7. Ἀφθόνατος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις Οὗτος ἄγκειται. Schol. Νεώτ. ἀφθόνητος· ἤγουν ἄπειρος τῶν κακῶν τοῦ φθόνου, τουτέστιν ἀκαταπόνητος, ἢ ἀδιάβλητος, ἀνάκειται, &c. xiii. 34. Ὕπατ' εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας, Ἀφθόνατος ἔπεσσιν Γίνοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ, &c. Schol. ἐπὶ τοῖς ἔπεσι τῆς Ὀλυμπίας καὶ τοῖς ὕμνοις οἷς λέγω περὶ αὐτῶν, μὴ νεμεσήσῃς, ὦ Ζεῦ.] (Æsch. Ag. 948.)

(Διαφθονέω, cum Dat. Marcellin. Vit. Thucyd.)

Διαφθονέομαι, idem quod Φθονέομαι. Chrysost.

Ἐπίφθονος, invidiæ expositus, invidiosus. Ut, ἐπίφθονον κτῆμα, Plat. de leg. lib. 11. Et, ἐπίφθονος πρὸς ἀνθρώπων, Herodot. Dicitur et, ἐπίφθονόν ἐστι, invidiosum est. Item, reprehensione dignum est: Eurip. in Hippol. coron. (Med. 304. Æsch. Eum. 373. Ag. 930.)

Ἐπιφθόνως, invidiosè. Thuc. l. 1. Xen. Pæd. 3. et 8. † ἐπιφθόνως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους, sibi mutuò invidere. l. 3. p. 77. e.†

Ἐπιφθονέω, q. d. invideo ob vel super: invideo propter aliquid.

Ἀνεπίφθονος, (*decomp.*) minimè invidiosus: ut, ἀνεπίφθονος ἐπωνυμία, Plutarch. in Cic. Item, non reprehensus, reprehensioni non obnoxius. (Soph. Tr. 1051.)

Ἀνεπιφθόνως, non invidiosè. Item, citra reprehensionem, inculpatè, Thucyd. † Xen. Pæd. p. 193. b.†

Πολυφθονερὸς, valdè invidus. Dialecticos Epicurus appellare solebat πολυφθονερούς. Laërt.

Προσφθονέω, insuper invideo.

Ὑποφθονέω, aliquantùm invideo. Xen. † Pæd. l. 4. p. 89. c.†

[Ὑποφθόνως. Xenoph. Græc. Hist. lib. 7. §. 15. Οἱ μὲν

δὲ Θηβαῖοι διὰ ταῦτα ὑποφθόνως καὶ οὐκέτι φιλικῶς εἶχον πρὸς τοὺς Ἀρκάδας.]

ΦΙ, et Φιν, syllaba paragogica, quam poëtæ interdum dativis singularibus addunt, interdum et pluralibus. Dicitur enim, δεξιτερῆφι χειρὶ, pro δεξιτερῇ, Od. ι. Et, ἰτέρηφι, pro, ἰτέρῃ, apud Hesiod. † Sic κεφαλῆφιν. Th. 578.† Dicitur ὄχεσφιν, pro ὄχεσι, curribus, Il. γ. ι. θ. Sic, στήθεσφι, pro, στήθεσι, apud Hom. Interdum mutata terminali casus syllaba, vel dativo juncta reperitur, vel gen. ut quum θεόφιν dicitur pro θεοῖς, et, ἐκ θεόφιν, pro ἐκ θεοῦ, Il. ψ. Sic, δακρυόφιν, pro δακρύοις, vel δακρύων, Od. τ. et ω. Dicitur et, ἶνηφι, pro, ἶνῃ apud Hesiod. in Erg.

ΦΙΑ΄ΛΗ, ης, ἡ, phiala. Exponitur etiam, poculum, patera. † Xen. Pæd. 1. 3. 7. et 8. et l. 5. p. 126. a.† Apud Athen. Φιάλη ἀμφίθετος, phiala duplex, cujus pars una alteri imponitur. ¶ Dicta παρὰ τὸ πιεῖν ἅλις, quasi πιάλη, ut tradit Etymol.

Φιαλίσκη, ἡ, parva phiala.

Φιαλὶς, ἴδος, ἡ, idem. Unde plur. num. φιαλίδες, apud Luc. in Lexiph.

Φιαλεῖν, compotare, hilariter vivere. Item opus aggredi. Aristoph.

Ὑπερφίαλος, (*comp.*) exp. fœdifragus, infidus, perfidus. ut Il. γ. ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Propriè (ut quidam volunt) qui transgreditur jusjurandum quod per phialas datum est. ¶ Exponitur etiam, superbus, arrogans, insolens. Od. ξ. ὑπερφίαλον ἔπος. ¶ Ponitur etiam pro, ὑπερφυὴς, in gradu immodico, tam in vituperio, quàm laude; opidoquam, perquam. Ut, ὑπερφίαλοι ἡμεῖς, i. ἀγαθοὶ ὑπερφυεῖς ὄντες, perquam generosi. Ὑπερφίαλος ἀπιστία, i. ὑπερφυὴς οὖσα, perfidia opidoquam sublesta. (Theoc. κβ΄. 97.)

Ὑπερφιάλως, fœdifragè, more eorum qui sunt fœdifragi. ¶ Item, superbè, arroganter. ¶ Item pro μεγάλως, ὑπερφυῶς, apud Hom.

ΦΙΒΑΛΕ΄Η, ης, ἡ, carica, ficus arida. Etym. et Hesych.

Φιβάλεον, ficus: Etym. ex Apollophane.

Φιβαλὶς, ficus quoddam genus, apud Athen.

Φιβάλεως, itidem ficus species, apud Gal. in Gloss. Hippocr.

Φιβαλεῖς, dicti sunt homines graciles.

ΦΙΛΙ΄Σ, ἴδος, ἡ, canna: item σῦριγξ. Hesych.

Φίλινος, qui est ex canna seu cannis, q. d. canneus. φιλίνη ἐσθής. Herodot.

ΦΙΛΛΥΡΕ΄Α, ας, ἡ, arbor ligustro similis, apud Dioscorid. lib. 1, cap. 126.

ΦΙ΄ΛΟΣ, ου, ὁ, amicus, qui amat: vel, qui amatur, charus. Homer. Il. χ. αἴθε θεοῖσι φίλος τόσσονδε γένοιτο Ὅσσον ἐμοί. Sic apud eundem, φίλον τέκος, φίλη μήτηρ, φίλος Ὀδυσσεύς. Xen. Pæd. 1. φίλους ὠφελεῖν, καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾷν. † φίλος τινὶ, amicus alicui, propitius. Xen. Pæd. 1. 6. 4. φίλον χωρίον τινὶ καταλείπειν. l. 5. p. 128. b. φίλος τινός. l. 4. p. 112. c.† ¶ Item, placitus, libitus, gratus. Plat. de rep. l. 6. τοῦτο δὲ λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ ὑμῖν φίλον. Sic et alibi apud eundem, et Hom. ¶ Pro φιλώτερος comparativo per syncopen dicitur φίλτερος. ¶ Et pro superlat. φιλώτατος, φίλτατος. quod φιλώτατος etiam apud Hesych. legitur, sicut et neutrum φιλώτατα. Per τὰ φίλτατα sæpe intelliguntur liberi, aut aliæ res nobis charissimæ: ut apud Luc. et Xen. Pæd. 4. (τὰ φίλτατα. Eurip. Med. 16. Æschyl. S. c. Th. 881. φίλοις γὰρ εἰσιν οὐκ ἐμοῖς προσίκτορες. Eum. 119. Soph. Œdip. Tyr. 888.) ¶ Dicitur et φιλαίτερος, Xenoph. pro φίλτερος, et φιλαίτατος pro φίλτατος, Attica dialecto. Xenoph. Hellen. δ. φιλαίτατος μὲν ἦν Λακεδαιμονίοις. ¶ Legitur et φιλίων, pro φίλτερος, Odyss. τ. Et φίλιστος pro φίλτατος, apud Soph. in Ajace. ¶ At φιλίσκιον vocatur sparibe ab Hippocrat. ut putat Gal. in ejus lex.

(φίλως, Æsch. Ag. 1590.) † lubenter. Hes. Asp. 45.†

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, benevolentia. Iliad. δ. φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. Plut. φιλότης ἰσότητα ἀπεργάζεται. Dicitur et, ὦ φιλότης, pro, ὦ amice, seu, amicissime: apud Lucian. et Synes. ep. 134. ¶ Item, φιλότης, concubitus, venus: unde, μίσγεσθαι φιλότητι, sæpe apud Hom. et, Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ φιλότητος. apud eundem. (Æsch. Ag. 807.)

Φιλοτήσιος, ὁ καὶ ἡ, ad amicitiam pertinens: amicitiæ conveniens: vel, amicitiæ conciliandæ aptus. Ut, φιλοτήσιος κοτύλη, apud Theogn. poculum quod amicitiæ conciliandæ ergò alteri præbibi solebat. Sic apud Plutarch. τὰ τῶν μουσικῶν δῶρα μᾶλλον φιλοτήσια esse dicuntur, ἢ τὰ τῆς Ἀφροδίτης. ¶ Item, ad concubitum seu venerem pertinens, venereus: ut, φιλοτήσιος εὐνὴ, apud Appian.

Φιλοτησία, ἡ, propinatio: seu invitatiuncula ad bibendum: peculiariter, propinatio post cœnam benevolentiæ ergò. Unde, φιλοτησίας προπίνειν, amicos invitare ad bibendum, apud Dem. Sic et apud Luc. et Athen. ¶ Φιλοτησία dicebatur etiam dies, qua reges aurea vel argentea pocula prægustata porrigebant cui vellent, ut hac propinatione suam erga ipsum benevolentiam testarentur. Suid. (Philostr. l. 3. c. 32.)

Φιλία, ἡ, amor, charitas, amicitia. Isocrat. ad Dem. ἀρχὴ γὰρ φιλίας μὲν, ἔπαινος· ἔχθρας δὲ, ψόγος.

Φίλιος, qui est amicorum seu fœderatorum: qui in amicitia est, fœderatus: ut, φιλίας χώρας, apud Xen. quæ et omisso subst. φιλία dicitur. unde, ἐν φιλίᾳ, apud eundem † Pæd. 1. 6. 9.† exp. in pacato. ¶ Item, φίλιος, amicitiæ præses: cognomen Jovis, apud Synes. (Eurip. Med. 1264. Æschyl. Ch. 808.)

Φιλίως, ut decet eos qui sunt in amicitia et societate, more fœderatorum: vel, amicè, amanter. Thuc. l. 3.

Φιλιόω, amicum reddo, benevolum reddo, concilio: unde, ἀλώπηξ καὶ ἀετὸς φιλιωθέντες, in Fab. Æsop.

Φιλιωτὴς, οῦ, ὁ, conciliator. Suid.

Φιλιάζω, ineo amicitiam, fio amicus. Ecclesiast. c. 37.

Φιλιαστὴς, Hesych. est συναλλακτής.

Φιλικὸς, amicitiæ conveniens, ad amicitiam pertinens. Exponitur et, amabilis. Item, amicus. Φιλικὴ λειτουργία, apud Luc. de salt. Φιλικαὶ ἑστιάσεις, apud Plut. symp. 4. Item, ad amandum propensus. quod et φιλητικός. Aristot. eth. 8. † τὰ φιλικά. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c. ἔργα. id. p. 286. b.†

Φιλικῶς, ut decet eos qui sunt amici: amanter. Idem polit. 2. Xen. et Polyb.

Φιλέω, ῶ, amicus sum, amo, diligo. Hesiod. in Erg. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Hom. hymn. 1. in Merc. φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεὺς Ἐκ πάσης ὁσίης. Aristot. monitum, μισεῖν ὡς φιλήσοντα. Item, amicè tracto, amicitiæ officiis prosequor. Od. δ. χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν. Item, amo, i. soleo. Herodot. Uran. οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ. (ἔθος ἔχω. Æsch. Pers. 600. Soph. Tr. 557.) Aristoph. in Nub. † 810.† φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι. Sic Thucyd. l. 2. ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν. ¶ Item, osculor, suavior, basio. Unde apud Theocr. idyll. 2. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι. Et paullo pòst, οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν. Sic et apud Athen. lib. 1. Dicitur et, φιλεῖν τῷ στόματι, apud Xen. Pæd. 1. † 3. 8.†

Φιλέομαι, amor, diligor. Il. β. Et activè, idem quod φιλέω. Homer. hymn. in Musas. Apoll. ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα Μοῦσαι φιλεῦνται.

Φίλημα, τὸ, osculum, suavium, basium: ut, φίλημα διτάλαντον, apud Luc. Pro eo Doricè dicitur φίλαμα, apud Theocrit. idyll. 3. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

Φίλησις, ἡ, amatio, dilectio. Aristot. eth. 8. c. 5.

Φιλητὸς, amabilis, amore dignus. Idem ejusdem l. c. 2.

Φιλητικὸς, ad amandum propensus: apud eundem l. 3. c. 10. Item, libenter osculans: qualem esse melancholicum ebrium idem scribit.

Φιλητὴς, οῦ, ὁ, amator.

Φιλήτης, fur: aut latro. Hesiod. in Erg. (Æsch. Ch. 1001.)

Φιλήτωρ, amator, φιλητής. Nonn. [Æsch. Agam. 1455. κεῖται φιλήτωρ τοῦδ', &c. Schol. ἐκ ψυχῆς φιλούμενος τῷ Ἀγαμέμνονι.]

Φιλητεύω, idem quod φιλέω, osculor. Hom. hym. 1. in Mercur.

Φίλτρον, τὸ, amoris illecebra, quod ad amorem illicit. Exponitur et, amatorium poculum, desiderii poculum. Euripid. in Hippol. coron. Ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια Ἔρωτος. (Phœniss. 1219. Æsch. Ch. 1029.) Sic et apud Plut. in polit. præcept. Sic dicitur et res quævis amicitias seu alium amorem quàm Cupidineum concilians: apud Xen. Exponitur et amor: apud Herodian. et Greg. ¶ Item, φίλτρον, cavitas quæ superiori labro inest valliculæ similis. Poll. l. 2. ¶ Item cariota radix, seu pastinaca agrestis, teste Eustath. cujus radicem venerem stimulare tradit Dioscor. l. 3. c. 59. unde sic dicta putatur.

Φιλτάτιον, diminut. à φίλτατος. Aristoph. in Acharn.

Composita.

Ἀνδρόφιλος, virum amans, vel viro amicus.

Ἀντιφιλέω, redamo, vicissim amo. Theocr. idyll. 12. Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς. Aristot. rhet. 2.

Ἀντιφίλησις, redamatio, mutuus amor.

Ἀξιοφίλητος, dignus qui ametur. Xenoph. [Œconom. cap. 10. §. 3. Εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ γύναι, ποτέρως ἄν με κρίναις ἀξιοφίλητον μᾶλλον εἶναι χρημάτων κοινωνὸν, εἴ σοι—ἢ εἰ &c. §. 5. Ποτέρως ἂν οὖν, (ἔφην ἐγὼ) τοῦ σώματος ἂν δοκοίην εἶναι ἀξιοφίλητος μᾶλλον κοινωνὸς, εἴ σοι—ἢ εἰ &c.]

Ἀρηΐφιλος, q. d. Marti charus, vel cui charus est Mars: bellicosus bellator; epitheton Menelai, sæpe apud Hom. [Iliad. Γ. 21. Schol. Πολεμικός. Huic Exemplo adde B. 778. Schol. Γ. 52. Schol. Δ. 150. Pind. Isthm. Od. H. 50. Τοῦ μὲν ἀντίθεοι Ἀριστέυου υἱέες, Υἱέων τ' ἀρηΐφιλοι Παῖδες, &c.] † Hesiod. Th. 317.†

Ἄφιλος, ὁ καὶ ἡ, amicis carens. Plat. Item, ab amicitia alienus, seu, amicitiæ non conveniens. Aristot. eth. 1. c. 1.

(Ἀφίλως. Æsch. Ag. 814.)

Ἀφιλία, ἡ, amicorum penuria, amicis destitui. Aristot. rhet. l. 2. [de Morib. lib. 4. cap. 9. φοβούμεθα οὖν πάντα τὰ κακά· οἷον ἀδοξίαν, πενίαν, νόσον, ἀφιλίαν, θάνατον.]

Ἀφίλητος, qui amabilis non est, quem amare non possumus. Soph. [Œd. Col. 1777. οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοί ποτε, &c. ἧς.]

Ἀφιλίωτος, qui conciliari nequit, cum quo amicitia et familiaritas iniri non potest: ἀδιάλλακτος. Hesych.

Γαστρόφιλος, ventris amans, ventri deditus.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ, mulierum amans, mulierosus. Theocr. idyll. 8.

Δυσφιλὴς, inimicus, ingratus. Soph. [Œd. C. 1322.] (Æsch. Eum. 54. Ag. 1241. Ch. 622. 1058.)

Εὐφιλὴς, gratus, charus, προσφιλής. Æschyl. [Agam. 34. γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφιλῆ χέρα Ἄνακτος οἴκων τῇδε βαστάσαι χερί. Eumen. 197. ποιμνῆς τοιαύτης δ' οὔτις εὐφιλὴς θεῶν.]

(Εὐφίλητος. Æsch. S. c. Th. 109.)

Θεόφιλος, Dei amans, amicus Dei.

Θεοφιλία, ἡ, amor Dei, amicitia et familiaritas cum Deo. Areop.

Θεοφιλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui à Deo amatur, Deo charus. Plat. in Euthyphr. et de rep. l. 2. (Aristoph. R. 446.) ¶ Τὸ θεοφιλὲς dicitur etiam quod favore divini numinis alicui contingit: apud Xen. in Apol. Socrat. et Plut. de educ. lib.

[Θεοφιλῶς. Plat. Alcibiad. Δικαίως μὲν γὰρ πράττοντες καὶ σωφρόνως σύ τε καὶ ἡ πόλις, θεοφιλῶς πράξετε. Isocrat. Panegyr.]

Καινόφιλος, qui non iisdem verùm subinde novis amicis utitur. Suid.

Καταφιλέω, osculor. Xen. Pæd. 7. Κύρου κατεφίλουν καὶ χεῖρας καὶ πόδας.

Λυκοφίλιος, ut, λυκοφίλιαι διαλλαγαὶ, Menand. fœdera quæ supina quadam amicitia sunt inita, ita ut suspecta sint.

Λυκοφιλίως, suspectè, cum occulta quadam simultate. Eustath. ex Æl. Dionys.

Λυκοφιλία, lupina amicitia et suspecta. Plat. ep. 3.

Μισόφιλος, osor amicorum.

Ὀλιγοφιλία, amicorum paucitas. Aristot. rhet. l. 2.

Παιδόφιλος, vel παιδοφίλης, (quod est apud Poll.) puerorum amator: (in malam partem.) pædico.

Παιδοφιλέω, sum puerorum amator: pædico sum: unde, παιδοφιλεῖσθαι dicitur de puero qui amatur, apud Plat. com.

Πάμφιλος, omnibus gratus. Joseph.

Πολύφιλος, cui multi sunt amici. Aristot. rhet. 1. [Pind. Pyth. od. 5. 5. Πολύφιλον ἑπέταν. Schol. πολύφιλον δὲ φησιν αὐτὸν ἑπέταν, ἐπειδὴ τῷ πλουτοῦντι πολλοὶ ἕπονται.]

Πολυφιλία, amicorum copia. Idem ibidem. et Plut.

Πολύφιλτρος, admodum amori deditus. Theocr. idyll. 24. [xxiii. 1. Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω, &c.]

Πονηρόφιλος, improborum amans, qui malorum consuetudine et commercio gaudet. Aristot. Polit. 5. c. 11.

Προσφιλὴς, amicus, benevolus. Thuc. lib. 7. et Xen. Item amatus, suavis, gratus. Ut, προσφιλὲς μέλος, apud Theocrit. idyll. 8. Sic apud Synes. τὸ γὰρ ἀληθὲς τῷ θεῷ προσφιλέστατον. (Soph. Œdip. Tyr. 330.)

Προσφίλεια, amicitia, benevolentia. Æschyl. [Sept. c. Theb. 521. τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων. Schol. οἰκείωσις. Schol. β. σχέσις, οἰκείωσις.]

Προσφιλῶς, amicè, ut amicum decet. Xenoph. Item gratè, jucundè, suaviter.

Συμφιλία, pro consensu mutuo, concordia. Laërt.

Συμφιλέω, simul amore prosequor. Plut. [Soph. Ant. 529. Οὔτοι συνέχθειν ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.]

Τηλέφιλον, apud Theocrit. idyll. 3. dici traditur papaveris folium, quasi δηλέφιλον, quoniam amoris indicia ex eo fieri olim solebant. Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν. Legitur tamen ibi et τηλέφυλλον, quod metri leges ferre posse non videntur.

Τριφίλητος, et Doricè τριφίλατος, ter amatus: multùm amatus, seu maximè amabilis. ut, τριφίλατος Ἄδωνις, apud Theocr. idyll. 25. [86.]

Ὑπερφιλέω, supra modum amo, amo supra quàm dici queat. Xen. Pæd. 3. et Hellen. 7.

Ὑπέρφιλος, valdè amicus. supra modum amicus. Plut.

Φανερόφιλος, qui palàm amat. Aristot. eth. 4.

Φιλόφιλος, amico aut amicis amicus: amator aut studiosus amici seu amicorum. Aristot. rhet. 1.

Φιλοφιλία, amicitia amici seu amicorum. Idem eth. 8. c. 1.

Χρηστόφιλος, qui bonus amicus est, cui amicitia cum bonis intercedit, bonos habens amicos. Aristot. rhet. l. 1. [pag. 63. 2. f. Ed. Cant. ᾧ δὲ καὶ ἑταιρικῶς ἄνδρες, χρηστόφιλος.]

Χρηστοφιλία, amicitia quæ intercedit alicui cum bonis, amicorum bonitas, ibidem.

Χωροφιλέω, in loco aliquo lubens versor: Et simpliciter, libens versor. Antiph.

ΦΙΛΥ΄ΚΗ, ης, ἡ, philyca, arbor semper virens, idemque inter lauri genera numerata nonnullis; Theophr. hist. pl. l. 1. c. 14. et l. 3. c. 4. Tinum Plinii, l. 15. c. 30. quidam esse credunt.

ΦΙΛΥ΄ΡΑ, ας, ἡ, tilia: arbor de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. et Plin. l. 16. c. 14.

Φιλύρινος, tiliaceus: ut, φιλύρινοι πίνακες, tabellæ tiliaceæ, quibus pro chartis veteres utebantur; Ælian. et Eust.

Φιλύριος, idem cum φιλύρινος. Aristoph. in Avib.

ΦΙΜΟ΄Σ, οῦ, vel φίμος, ου, ὁ, camus, κημὸς, fiscella. Ut

apud Luc. καὶ σιωπᾷν ποιῶ, φιμὸν αὐτοῖς περιθείς. Esa. c. 38. ἐμβαλῶ φίμον εἰς τὴν ῥῖνά σου, injiciam camum naribus tuis. Eccles. c. 20. Φίμος ἐν στόματι, exp. capistrum. (φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον. Æsch. S. c. Th. 469.) ¶ Apud Etym. ponitur etiam pro obturamento, quo sibi os obligant urinatores, ne aquam sorbere cogantur. Item pro piscatorio instrumento, pro reticulo seu sagena reticulata, fiscellæ figura. ¶ Est etiam aleatorum instrumentum. ut apud Æschin. in Timarch. καὶ φιμοὺς κυβευτικὰ ὄργανα. Existimatur, Latinè dici fritillus. ¶ Quidam medici φιμὸν propriè significare aiunt nexum summi oris perarum et sacculorum, quum, toto superiore ejus ambitu in angustum collecto, funiculo religantur. idem quod φίμωσις. Diosc. l. 4. φίμους τοὺς ἐν αἰδοίοις χαλᾷ.

Φιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cami seu fiscellæ formam habens: vel, cami usum præstans. Apud Nic. φιμώδεα μύρτα, exp. myrti fructus, adstrictoria vi pollentes.

Φιμόω, f. ώσω, camo obligo aut adstringo, fiscello capistro. Et general. os obturo. ut, βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, Deuter. c. 25. Exponitur et simpl. obturo, coarcto, constringo. ut apud Aristoph. in Nub. † 592.† Φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα.

Φίμωσις, obligatio seu obstrictio quæ fit camo. ¶ Peculiariter φίμωσις medicis dicitur colligatio seu coarctatio, quæ callo quodam in sede atque ano contingit; teste Galen. τῶν κατὰ τόπ. l. 9. c. 6. Item quum præputio ita arctè obligatur glans, ut cute sua renudari nequeat.

Composita.

Ἀποφιμόω. idem quod φιμόω.

Εὔφιμος, obstruendi obturandique vi pollens.

Παραφίμωσις, et περιφίμωσις, penis vitium, quum cutis ita curta est, ut glandem adducta contegere nequeat. Auth. defin. med.

Παραφίμωσις, dicitur etiam, quum quæcunque alia, quæ naturales meatus occludunt, ita retrorsum deducta sunt, ut reduci nequeant. Pro iisdem dicitur et περιπεφίμωσις.

ΦΙ´ΝΤΙΣ, ὁ, auriga. Pind. in Olymp. ὦ φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων.

ΦΛΑ´ΖΩ, Gal. in lexico Hippocr. dicit significare, stultè et inarticulatè loquor; fictitiumque esse vocabulum. ¶ Expon. etiam, ferveo. quæ signif. potiùs convenit verbo παφλάζω, quod ex hoc factum creditur. (Φλάζω, unde ἔφλαδον. Æschyl. Choëph. 26.)

Φλασμὸς, οῦ, ὁ, fastus, τύφος. Hesych.

Παφλάζω, ferveo, æstuo: propriè dictum de maris æstu putatur, et à sono fictum. Il. ν'. Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Metaphoricè apud Aristophan. μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς, exp. tumultuans, vel æstuans irâ. Dicitur et de iis qui in loquendo offensant, seu labuntur, et eadem repetunt, sicut φλάζω, apud eundem Hippocr. teste eodem Gal.

Πάφλασμα, τὸ, fervor, æstuatio, æstus. Item, strepitus, quem æstuans mare edit. Et metaph. παφλάσματα, de verbis insolentibus, et elatis, apud Aristoph. in Avib.

Composita ex παφλάζω.

Ἐπιπαφλάζω, inferveo, infervesco. et q. d. inæstuo: vel superferveo, superæstuo: apud Nonn.

Πομφολυγοπάφλασμα, τὸ, bulla cum strepitu erumpens seu ebulliens. Aristoph. in Ranis.

Ὑπερπαφλάζω, supra modum ferveo. Luc. in Lexiph.

(Φλαττοθραττοφλαττόθρατ. et φλαττοφλαττόθρατ. Aristoph. R. 1319. 1323.) [1325. 1328. 1330.]

ΦΛΑ´Ω, ῶ, contundo: vel mollio contundendo, contero. Aristoph. in Plut. ἔπειτ' ἔφλα Ἐν τῇ θυείᾳ συμπαραμιγνύων ὄπον. Exponitur etiam, frango, rumpo. Atque adeò dictum Atticè pro θλάω, tradit Eust. Aristoph. in Pluto, ‡ 784.‡ κόπτουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια, rumpunt. ¶ Exponitur etiam, flaccidum reddo. ¶ Item, voro, comedo avidè. Aristoph. ibidem, ‡ 694.‡ Κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων. ubi schol. φλᾶν esse scribit propriè, cum flatu et sibilo comedere; qui mos est helluonum, avidiusque edentium. Esse enim fictitium verbum. ¶ In obscœna etiam signif. usurpatur. unde Hesych. ἔφλα exp. συνεμίσγετο, συνῆν.

Φλαστὸς, οῦ, ὁ, talis ut contundi seu conteri possit. Aristot.

Φλαδιάω, idem cum φλάω.

Composita.

Ἀναφλάω, ῶ, obscœnam signif. habet, de masturbante dictum. Luc. Idem quod ἀνακλᾶν τὴν φωλὴν, μαλάσσειν, χειροτριβεῖν, στύειν masturbare.

Ἀναφλασμὸς, οῦ, ὁ, masturbatio. Suid. vel mastupratio.

Ἄφλαστον, ου, τὸ, summa puppis pars: παρὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως φλᾶσθαι, i. θλᾶσθαι, ut tradit Eustath. ¶ Exponitur etiam, ἀκροστόλιον. ¶ Alii ἄφλαστα, dici volunt κατ' ἀντίφρασιν, quoniam sunt εὔφλαστα, seu εὔθλαστα. ¶ Schol. Apollon. ἄφλαστον esse vult συνήθως κατὰ τὴν πρύμναν. Latini aplustre vocant.

ΦΛΕ´ΓΩ, F. ξω, P. χα, uro, incendo, inflammo. Ut, φλέγειν φέγγος, accendere lumen, apud Soph. in Ajace. Ibidem, ἄτην οὐρανίαν φλέγων, accendens, excitans. ¶ Item metaph. illustro, (more ignis illustrantis ea quæ splendida reddit.) ut apud eundem Soph. ibidem, πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. ¶ Item, ango, animum concito. Hesych. ¶ Interdum, amore uro, Soph. (ut amantes uri solent.) Mosch. idyll. 5. Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχώ. ¶ Neutraliter etiam usurpatur, pro, ardeo. Ut, πυρὸς φλέγοντος, apud ibidem. Et, ὅπλοις φλέγουσι, armis ardentibus. Plut. in Rom. (Æschyl. S. c. Th. 394. Pers. 504. Eurip. Phœniss. 221.)

Φλέγομαι, uror, incendor, &c. Et metaph. angor, ringor. Aristoph. in Nub. † 988.† (Æsch. Ag. 91.)

Φλέγμα, τὸ, inflammatio, ardor. Item incendium. Il. φ'. et apud Hippocr. ¶ Item, humor albidus et frigidus: pituita. apud Gal. et cet. med. sic dicta per antiphrasin, quasi minimè usta.

Φλεγματικὸς, et φλεγματώδης, cui pituita inest, abundans pituitâ. Alex. Aphr. et Gal.

Φλεγματόεις, idem. At Φλεγματίων ἔκρηγμα. Hesych. est, eruptio flammæ.

Φλεγμασία, ἡ, inflammatio, æstus, ardor. Hippocr. ¶ Exp. etiam, febris, apud Aristot. in probl.

Φλεγματίας, seu φλεγματίης, ου, ὁ, pituitosus; apud Hippocr. in l. de vulneribus in capite.

Φλεγμαίνω, ardeo, æstuo, exæstuo, effervesco. ut, φλεγμαίνοντα παρίσθμια, apud Diosc. l. 1. tonsillæ inflammationes. Metaphoricè apud Greg. φλεγμαίνων τῇ πονηρίᾳ, crudelitate fervens. Item, intumesco, intumeo, tumeo, apud Aristot. Unde metaphor. φλεγμαίνουσα πόλις, luxu turgens seu tumens: apud Plat. de rep. l. 2. Sic, γλῶττα φλεγμαίνουσα ὀνομάτων καινότητι, apud Synes. de insom. ¶ Item tumeo, i. superbio, ferocio. Chrysost. com. in ep. ad Coloss. orat. 7.

Φλέγμανσις, idem quod φλεγμασία. Aristot. de gen. an. l. 2.

Φλεγμονὴ, ἡ, inflammatio, vel tumor cum inflammatione. apud Hippocr. et Gal. Et specialiter, tumor cum inflammatione, cui impetus nixus accidit, pulsus, dolor, et rubor: apud med. recent.

Φλεγμονώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, inflammationem habens, cum inflammatione conjunctus ea quæ phlegmone dicitur.

Φλεγμαῖος, exp. inflatus.

Φλέξις, εως, ἡ, incensio, incendium, exustio.

Φλεξὶς, ἴδος, inter aves numeratur, apud Aristoph. in Avib.

Φλεγυρὸς, ignitus, ardens: Aristoph. in Acharn. Exp. etiam, splendidus: apud Hesych. Item, injuriosus, damnosus, ἀπὸ τῶν Φλεγυῶν, gente injuriosa et impia, apud eundem. (Immo Φλεγύαι, insulani Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre sunt cognominati. Hic verò propter sacrilegia et immanitatem Φλεγύας dictus ἀπὸ τοῦ φλεγυρός.)

Φλεγεὸς, rubor: qualis est flammæ color. Galen.

† Φλεγύας, ου, aquila. Hesiod. Asp. 134.†

Φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma. Il. Θ'. ι'. et ψ'. Xen. Pæd. 7. Plut. in Fab. † Aristoph. Nub. 1496.† (Æsch. Pers. 505. Eurip. Phœniss. 3. Soph. Tr. 709. Œdip. Tyr. 169.) ¶ Est et floris nomen, apud Plin. l. 21. c. 11. πορφύρεον, φλόγινον, (sc. ἄνθος, ἴον,) purpurea, flammea, (sc. rosa, vel viola,) quæ colore tantummodo placet, odoris prorsus expers. Φρύγιος φλὸξ fortasse huc quoque referri queat.

Φλόγεος, et φλογερὸς, et φλογόεις, flammeus. Item, ardens, fervidus, splendidus, fulgidus: item rutilus, ruber. Ut, φλογέῳ κεραυνῷ, apud Theocr. idyll. 23. (Aristoph. R. 343.) Secundum legitur in Epigr. [Eurip. Helen. 1136. πυρσεύσας Φλογερὸν σέλας ἀμφὶ ῥυτὰν Εὔβοιαν, &c.] Tertium apud Nonn.

Φλόγινος, et Φλογώδης, pro iisdem. ut, φλογίνη ῥομφαία, apud Greg. et, φλογώδης θερμασία, apud Erasistr.

Φλόγινον χρῶμα, numeratur et inter colores pretiosos, apud Athen.

Φλογιὰ, ἡ, idem quod φλὸξ, flamma. Nic. in Alexiph.

Φλογὶς, ἴδος, ἡ, caro assa. Poll. et Athen.

Φλογίδιον, significare videtur parvum frustum carnis assæ. Hesych. Eidem φλογίδια sunt αἱ κεγχρίδες δι' ἐλαίου σπογγιζόμεναι.

Φλογίζω, ustulo: unde, φλογίσαι, Hesych. est καῦσαι. (Soph. Tr. 95.)

Φλογισμὸς, ustulatio. Pro quo per syncopen dicitur φλογμὸς, (sicut στολμὸς pro στολισμὸς,) quod exp. ardor, æstus: ut, ἡλίου φλογμὸς, apud Phil. Expon. et, flamma: ut, πυρὸς φλογμὸς, apud Eurip. in Supplic. (Æsch. Eum. 943.) Item, fulgur: apud eundem Phil.

Φλογιστὸς, ustulatus. † crematus. Soph. El. 58.†

Φλογιάω, inflammor cum rubore. Gal. in lex. Hipp.

Φλογόω, inflammo, incendo.

Φλόγωσις, inflammatio: et peculiariter ea quæ φλεγμονὴ dicitur. Thucyd. et Gal.

Φλόγωμα, ustulati panis quasi pustula. Hesych.

Φλογίον, q. d. flammula. Dionys. Longin.

Φλεγέθω, idem quod φλέγω. ut, κεραυνοῦ φλεγέθοντος. Hesiod. in Theog. † 846.† (Eurip. Phœniss. 162. Soph. Tr. 100. Æsch. Suppl. 91.)

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίφλοξ, ancipites et dubiæ flammæ. Eurip. Exponi etiam potest, utrinque flammam habens.

Ἀναφλέγω, rursum incendo, rursum comburo: idem quod φλέγω. unde metaph. apud Plat. in Alcib. ὁ δὲ παντάπασι τὸν ἔρωτα ἀναφλέξας αὐτῶν. et in pass. ἀναφλεχθῆναι, irâ exardere, excandescere. Plat. ep. 7.

Ἀνάφλεξις, incendium. Plut.

Ἀναφλεγμαίνω, rursus ardeo vel æstuo: rursus intumesco. Item pro simplici φλεγμαίνω. Plut. in Ant. ἀνεφλέγμηνε γὰρ αὐτῆς τὰ στέρνα τυπτομένης, intumuerunt.

Decomp. Συναναφλέγω, simul inflammo. Ælian. [lib. 14. cap. 7.]

Ἀντιφλέγω, contrà illustro. Pind. [Olymp. Γ. 35. διχομήνις ὅλον χρυσάρματος Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε μήνα.]

Ἀποφλεγμαίνω, ardere seu æstuare desino. Item, tumere desino, tumorem depono. Galen.

Ἀποφλεγματίζω, pituitâ purgo, pituitam elicio. Diosc. l. 2.

Ἀποφλεγματισμὸς, purgatio vel repurgatio à pituita: vel, id quod facit ad eliciendum pituitam et ab ea repurgandum. Idem l. 5.

Ἀποφλογόω, inflammo; et, ἀποφλογοῦμαι, inflammor, φλογοῦμαι. Max. Tyr.

Ἐκφλέγω, exuro. Aristoph.

Ἐκφλεγματοῦσθαι, in phlegmata converti. Hippocr. in l. de victu in morb. acut.

Ἐκφλογόω, inflammo. Item, in flammam ejaculor.

Ἐμφλέγω, inflammo, vel comburo in.

Ἔμφλοξ, inflammatus, ignitus. Epigr.

Ἐπιφλέγω, incendo, inflammo, comburo. Il. β'. Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην. (Ἐπιφλέγω pro ἀναγείρω. Æsch. Pers. 395.)

Ἐπιφλογὴς, flammeus, incendens. Arist.

Ἐπιφλόγισμα, τὸ, inflammatio, incendium. Hippocr. Aphor. l. 5.

Καταφλέγω, comburo, exuro: penitus uro: apud Suid. † Hesiod. Asp. 18.†

Κατάφλεξις, combustio, exustio, conflagratio.

Συγκαταφλέγω, (*decomp.*) unà vel simul comburo. Luc.

Περιφλέγω, amburo, circumquaque uro.

Περιφλεγὴς, ambustus. Sapient. c. 18.

Περιφλεγῶς, ardenter, vehementi ardore. Plut. in Cat.

Σύμφλεγω, comburo, vel idem quod φλέγω. Eurip. in Bacch. [595.] Σύμφλεγε, σύμφλεγε δώματα Πενθέως. Theocr. idyll. 23. φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.

Συμφλεγίζω, simul uro, succendo. 2 Maccab. 6.

Συμφλεγμαίνω, simul inflammor. Gal.

Ὑποφλεγέθω, leviter aduro, suburo. Nicand.

Ὑποφλεγμαίνω, subæstuo, subinflammatus sum. Actuar.

Composita sine præpositione.

Ἀειφλεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semper ardens.

Ἀφλέγμαντος, ὁ καὶ ἡ, inflammatione carens. Item inflammationem prohibens. Apoll. Arg. 1.

Ἄφλεκτος, non ustus. Item, non coctus, non tostus. Idem. [1. 1074. Eurip. Hel. 1349. Οὐδ' ἦσαν θεῶν θυσίαι, βωμοῖς τ' ἄφλεκτοι πέλανοι.] Non ardens, quod comburi nequit.

Πυράφλεκτος, (*decomp.*) ardens, ita tamen ut ab igni consumi nequeat. ut, βάθος πυράφλεκτος, apud eundem Suid.

Ἀφλόγιστος, non ustulatus.

Εὔφλεκτος, inflammatu seu ustu facilis. † Xen. Pæd. lib. Z. p. 191. c.†

Ζαφλεγὴς, valde seu vehementer ardens. Item, summè splendens. summè vigens. Iliad. φ'.

Ζαφλεγῶς, maxime cum ardore.

Decomp. Ἐπιζαφελῶς, exp. ardenter, vehementer: ut dicatur quasi ἐπιζαφλεγῶς. Vide et in Ζαφελὴς, suo loco.

Ἡμιφλεγὴς, semiustus.

Ἡμίφλεκτος, idem.

Καλλίφλοξ, pulchra flamma seu splendido igne coruscans: ut, καλλίφλογα πέλανον, libum quod in sacrificiis accendebatur, apud Eurip. in Ione. [706.]

Λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, qui totius corporis superficiem alba pituita plenam in tumorem extollit.

Πάμφλεκτος, omnia comburens, totus flammans. Soph. [Elect. 1145. εἴτε παμφλέκτου πυρὸς Ἀνειλόμην ὡς εἰκὸς ἄθλιον βάρος. Antig. 1019. βωμοῖσι παμφλέκτοισιν.] Athen. l. 8.

Πυριφλεγὴς, et πυρίφλεκτος, igni ardens: vel igni adustus, igneo ardore flagrans. ut, καῦμα πυριφλεγὲς, apud Xen. et, ἥλιοι πυριφλεγεῖς, apud Plut. πυρίφλεκτος κάμινος, apud Suid. Πυριφλεγὴς τόπος, locus igni combustus. lib. 3. Maccab.

Πυριφλεγέθων, idem quod πυριφλεγής. ut, πυριφλεγέθοντες ποταμοὶ, apud Dion. Areop. de cœlest. hierarch. Est et nomen fluvii infernalis, apud Hom. Od. κ'. et Luc. de Luct.

[Πυριφλέγων. Eurip. Bacch. 1016. ἢ πυριφλέγων Ὁρᾶσθαι λέων.]

ΦΛΕ'Ψ, βὸς, ἡ, vena. Il. ν'. ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν. Xen. Hell. 5. ῥήγνυται ὁποιαδὴ φλέψ. Item metaph. φλέβες ὑδάτων, venæ aquarum, apud Eust. et, φλέβες χρυσοῦ, apud Theophyl. in ep.

Φλεβικὸς, ad venas pertinens, qui venarum est.

Φλεβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, venosus, venis abundans. Aristot.

Φλεβάζω, scaturio tanquam è vena. Etym. et Suid.

Φλέβιον, τὸ, venula. Hippocr. aph. l. 4.

Βλεμεαίνω, quidam exp. ἀναῤῥώννυμαι, καὶ προθυμοῦμαι, à φλὲψ deducentes, ut dicatur quasi φλεβεαίνω. Vide et Βλέμμα, in Βλέπω.

Composita.

Ἀδηλόφλεβος, habens venas obscuras.

Ἄφλεβος, ὁ καὶ ἡ, venis carens, nullam venam habens.

Ἀφλεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Eustathio νωθρὸς, segnis, ignavus: quasi ἀφλεβής τις ὤν. Vide et Βλεμεαίνω, in Βλέπω.

Ἐπίφλεβος, venæ applicatus.

Μεγαλόφλεβος, cui magnæ sunt venæ.

ΦΛΕ'Ω, nugor, φλυαρῶ. Hesych. Eust. Suid. et Etym. ¶ Item, plenus sum seu refertus. ¶ Item, fructu abundo, γέμω, et εὐκαρπῶ, Hesych. et Etymol. Unde φλεὺς dictus Bacchus apud Chios, ut tradit idem Etym. et φλέων, itidem Bacchi epith. apud Ælian. (Æsch. Ag. 385. 1425.)

Φλεδὼν, όνος, ἡ, nugæ: Suid. et Etym.

Φλέδων, ονος, ὁ, nugator, nugax: Suid. Scribitur tamen etiam φλεδὼν, ὁ καὶ ἡ, de homine inepto, apud Hesych. et Eustath. (Æsch. Ag. 1204.)

Φλεδονεύω, nugor, garrio: apud Suid. et Etym.

Φλεδονεία, ἡ, nugacitas, nugæ; ineptiæ: apud eosdem.

Φλεδονέω, ῶ, idem quod φλεδονεύω, apud Hesych.

Φλεδονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugax, nugo. Hipp. et Gal.

Φληδάω, ῶ, nugor, ληρῶ. Hesych.

Φλήναφος, ου, ὁ, nugæ: Etym. et Suid. Interdum et, nugator, nugatrix, nugax, stultiloquus. ut apud Synes. φλήναφος γραῦς. (Luc. Som. p. 5.)

Φληναφία, nugæ, φλυαρία. Suid.

Φληναφώδης, nugax. Gal. apud Hippocr.

Φληναφέω, ῶ, nugor, stultè loquor: apud Aristoph. in Nub. † 1477.† Legitur et φληναφάω, apud Hesych.

Φληνύω seu φληνέω, idem: Gal. apud Hippocr.

Φλύω, et φλύζω, idem cum φλέω, nugor. Illud apud Etym. et Suid. hoc apud Nicand. in Alexiph. Αὐτὰρ ὁ μηκάζει, μανίης ὕπο μυρία φλύζων. ¶ Item, ferveo, bullio, ebullio, fervendo seu bulliendo strido. Hesych. et Eust. ¶ Apud Hippocr. φλυζούσῃσι Galenus expon. βλυούσαις. et, φλύεται, apud eundem, ὑγραίνεται. ¶ Exponitur etiam, amburo. (Æschyl. in Prometh. 503. et in Sept. ad Theb. 667.)

Derivata ex Φλύω, nugor.

Φλύος, nugæ: Archiloch. apud Eust.

Φλύαρος, nugæ, ineptiæ. Item res vanæ et futiles. Aristophan. in Nub. † 364.† Αὗται γάρ τοι μόναι εἰσὶ θεαί, τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος. Plut. in symp. 7. ᾤετο παιδιὰν εἶναι καὶ φλύαρον. ¶ Item, nugator, nugax, stultiloquus: in Axiocho. Dicitur et, φλύαρος λόγος, apud Plutarch. Sic, φλύαρος ᾠδή.

Φλυαρία, ἡ, idem quod φλεδὼν, et φληναφία. Plat. in Apol. ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα. Dicitur et de rebus futilibus, apud Luc.

Φλυαρέω, ῶ, nugor, ineptè garrio, ineptio, blatero. Aristophan. in Vesp. ἄλλως φλυαρεῖτε. (R. 204.) † Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Interdum cum accus. ut apud Plat. de rep. l. 1. οὐκ ἀποδέξομαί σου, ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς, si talia nugeris, si tales nugas effutias.

Φλυαρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugatorius, nugax.

Φλύαξ, ακος, ὁ, jocosus, jocator, γελωαστὴς, Hesych. Interdum pro scurra poni putatur. Exp. etiam, ebriosus, violentus. Hesych.

Φλυάσσω, idem quod φλύω et φλύζω, nugor. Pro eodem legas et φλοιάσσω, apud Hesych.

Composita.

Ἐπιφλυαρίζω, nugas esse dico. Plut.

Ἐπιφλύω, idem quod φλύω, nugor, deblatero. ¶ Apoll. Arg. 1. τοία φάτις, καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν Υἷας Ἀλωϊάδας. convitiari.

Καταφλυαρέω, ῶ, ut, καταφλυαρῶ σου, adversus te deblatero. Apud Diog. Laërt. μήτι σου κατεφλυάρησα;

Μακροφλυαρίτης, ου, ὁ, prolixus nugator.

Περιφλύω, passim et ubique nugor: ex eodem.

Derivata ex Φλύω, ferveo.

Φλύσις, eruptio in cute ex superfluitate humoris qui est in corpore. Hippocrat.

Φλύασσω, f. ξω, eructo. Hesych.

Φλύκταινα, ἡ, tumor seu tuberculum in cute ex adustione: papula vel pustula. Thuc. l. 2. Phil. de vita Mos. lib. 1. Aristoph. in Vesp. (R. 238.) Pro eodem dicitur et Φλυκτὶς, apud Eust.

Φλυκταινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. pustularis,) cui pustulæ insunt, vel pustularum speciem gerens.

Φλυκταινόομαι, οῦμαι, in pustulas erumpo. Diosc. l. 1. c. 134.

Φλυκταίνωσις, pustularum eruptio.

Φλυκτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod φλυκταινώδης. schol. Theocr.

Φλυζάκιον, idem quod φλύκταινα. Hippocr.

Φλυδάω, ῶ, humesco, madeo: item flaccesco. Hippocr.

Φλυδαρὸς, οῦ, ὁ, humidus, uvidus. Item flaccidus.

Composita.

Ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, qui simul est ostentator, animo remisso et nugaci, apud Athen. lib. 1.

Ἀναφλύω, idem quod φλύω, ferveo, &c. Il. φ'. ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.

Ἀναφλύζω, idem.

Ἀφλυκταίνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex quo pustulæ non eruperunt seu non erumpunt. Diosc.

Ἐκφλύζω, idem quod φλύζω.

Ἐκφλύσσω, unde ἐκφλύξαι, apud Apoll. Arg. l. 1. † 275.† exp. εἰπεῖν.

Ἐκφλυνδάνω, erumpo. ut apud Hipp. in l. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν· καὶ ἕλκεα ἐκφλυνδάνει ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, qui vino bullit, qui vinum eructat, vinosus, ebriosus. Xen. [Socr. Apolog. §. 19. σὺ δὲ εἰπὲ εἴ τινα οἶσθα ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον,—ὡς ἐκ μετριοπότου οἰνόφλυγα, &c.] et Poll.

Οἰνοφλυγία, vinolentia, ebrietas. Aristot. eth. 3. c. 5.

Οἰνοφλυγέω, ῶ, vinosus sum, vino me ingurgito, inebrior. Deut. 21. et apud Poll. l. 6. c. 3.

Οἰνόφλυκτος, temulentus, ebrius. Basil.

Ὁλοφλυκτὶς, idem quod φλυκτὶς, pustula. Gal. apud Hippocr. Pro eodem dicitur et ὀλοφυγδὼν, apud Theocr. idyll. θ'. unde et adject. ὀλόφυγδος, pustulosus, apud Nic. in Ther.

Περιφλύω, exp. amburo. Aristoph. in Nub. † 395.† (de fulmine,) καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει. [Περιφλεύω. Herodot. Hist. lib. 5. αἵπερ (sc. πέδαι) ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν περιεοῦσαι, κρεμάμεναι ἐκ τείχεων περιπεφλευσμένων πυρὶ ὑπὸ τοῦ Μήδου, &c.]

Ὑπερφλύζω, effervesco, inundo.

(ΦΛΕ'ΩΣ, ω. Aristoph. R. 246.)

ΦΛΙΑ', ᾶς, ἡ, portæ antepagmentum, antæ. παραστάται τῆς θύρας. ¶ Aliis est et vestibulum, limenque: ut etiam exponitur apud Theocrit. idyll. 24. Καὶ κύσε τὰν φλιάν. ¶ In plur. Φλιαὶ, valvarum postes: ut apud Josephum de Samsone, τὰς πύλας αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ αὐτὰς ἦν ξύλωσις ἀράμενος κατωμαδὸν, valvas cum ipsis postibus et repagulis, sive pessulis. ¶ Apud Hippocrat. φλιαὶ (ut expon. Gal. in gloss.) sunt ligna directa et ex transverso depacta. ¶ Idem alibi vocat fulcimenta, quæ suculas utrinque dispescunt. Sunt etiam scalarum firmamenta, quæ gradus transversarios, per quos ascenditur, utrinque compingunt. ☞ Grammatici annotant ἐκ τοῦ θλίβω fieri θλιὰ, et Æolicè φλιὰ, sicut φὴρ dicitur pro θήρ.

ΦΛΙΔΑ'Ω, ῶ, putresco, putrefio, σήπομαι. Hesych. ¶ Item, rumpor, laceror, lanior. Plut. in Symp. τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα ζῶα ῥήγνυται, καὶ τοὺς ὄνυχας μελαίνεται, καὶ τριχοῤῥοεῖ, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ, καὶ ῥακοῦται. Sic Nicand. in Ther. μυδόεν τεκμήρατο νύγμα, Σηπεδόσι φλιδόωσα. ¶ Item, rugas contraho: ut apud eundem, Ἀλθαίνει καὶ γέντα συὸς φλιδόωντος ἀλοιφῇ, exp. rugas contrahentis præ obesitate.

Φλιδόνες, αἱ, rugæ vestium et sinus. Hesych.

Φλιδάνω, idem exp. διαπίπτω, διαῤῥῶ.

Περιφλιδάω, (comp.) idem quod φλιδάω, rugas contraho. Nicand. in Alexiph. Καί τε βοὸς νέα γέντα περιφλιδόωντος ἀλοιφῇ.

[ΦΛΟΙ'Α. ‡ postis.‡ Apoll. Rhod. Arg. iii. 278. Ὦκα δ' ὑπὸ φλοιὴν προδόμῳ ἔνι τόξα τανύσσας &c. Hesych. Lex. Φλοιὰν, τὴν Κόρην τὴν θεὸν οὕτω καλοῦσι Λάκωνες.]

ΦΛΟΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, cortex. Iliad. ά. ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιόν. Gal. 2. ad Glauc. φλοιὸς καππάρεως ῥίζης. ¶ Pro eodem dicitur etiam φλόος, et per contract. φλοῦς. unde accus. φλοῦν, apud Diosc. l. 3. c. 164. et in Hippiatr. ¶ Metaph. dicitur de pelle. ut apud Nic. in Ther. (de serpentis exuvio;) Εὖτ' ἂν ἀπ' ἠελίοιο περὶ φλόον αὖα βάλλῃ. Ponitur et φλόα, pro φλοῦν, apud eundem, Alexiph. ἦχί τε φοῖβος ἀπὸ φλόα δύσατο γυίων, cutem.

Φλοιώδης εος, ὁ καὶ ἡ, cortici similis, corticis speciem præ se ferens: ut, φλοιώδης ὕλη, apud Aristot. ¶ Metaphoricè τὸ φλοιῶδες dicitur vanum, futile, vel quod parvi momenti est. Exponitur et, ἀλαζονικόν. apud Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο, &c.

Φλοίζω, vel φλοίω, decortico, corticem detraho, eximo, exero. unde particip. pass. φλοισθεὶς, decorticatus: apud Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 16. et l. 5. c. 10.

Φλοισμὸς, οῦ, ὁ, decorticatio, corticis detractio seu exemptio: apud eundem, hist. pl. l. 5.

Φλοιστικὸς, q. d. decorticatorius, ad decorticationem pertinens vel aptus: ut, φλοιστικὴ τέχνη, apud Plat.

Φλοιάριον, ου, τὸ, parvus cortex.

[Φλοΐνεος. Herodot. Hist. lib. 3. οὗτοι μὲν δὴ τῶν Ἰνδῶν φορέουσι ἐσθῆτά τε φλοΐνην.]

Composita.

Ἁλίφλοιος, ου, ὁ, q. d. maricortex, aut salicortex: species roboris seu quercus: apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Ἀποφλοιόω, ῶ, decortico, corticem detraho. Et metaph. exuo. Epigr.

Αὐτόφλοιος, ipsum corticem adhuc habens, nondum à cortice sejunctus: ut, βάκτρον αὐτόφλοιον, apud Theocr. idyll. 26.

Ἄφλοιος, ὁ καὶ ἡ, cortice carens, cortice privatus. Theophr.

Δασύφλοιος, densum vel hirsutum et asperum habens corticem. epitheton castaneæ. apud Nic. in Alexiph.

Ἔμφλοιος, corticem habens, cui cortex inest. Theophr.

Εὐθύφλοιος, expon. recticortex: species roboris: apud eundem histor. plant. l. 3.

Κακόφλοιος, malum corticem habens. Nicand.

Λειόφλοιος, levem, seu tactu mollem corticem habens: ut, λειόφλοια δένδρα. Basil.

Λεπτόφλοιος, tenuem corticem habens. Theophr.

Μαλακόφλοιος, mollem corticem habens.

Ὁμόφλοιος, similem corticem habens vel eundem.

Παχύφλοιος, qui crasso est cortice. Diosc. l. 1. c. 12.

Περίφλοιος, delibratus. decorticatus. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 9. §. 12. Χρὴ δὲ εἶναι τὰς ποδοστραβὰς σμίλακος πεπλεγμένας, μὴ περιφλοίους, ἵνα μὴ σήπωνται, &c. §. 13. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἐξαπτόμενον, ἔστω μὲν δρυὸς ἢ πρίνου, μέγεθος τρισπίθαμον, περίφλοιον, πάχος παλαιστῆς.]

Περιφλοίζω, (q. d. circumdecortico,) circumquaque decortico, seu in circuitu. Diosc. l. 1. et Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5.

Περιφλοισμὸς, (q. d. circumdecorticatio,) decorticatio quæ fit circumquaque, corticis in orbem detractio.

Ῥηξίφλοιος, corticem habens diruptum seu rimosum. Basil.

Ῥιζόφλοιος, cui cortex radicis speciem gerit. Theophr. hist. plant. lib. 1. cap. 8.

Ῥυτιδόφλοιος, cortices rugosos habens. Epigr.

Τανύφλοιος, corticem habens longè protentum, i. longum: ut, τανύφλοιος ἐρινὸς, apud Theocr. idyll. 25.

Τραχύφλοιος, qui aspero et scabro cortice est. Theophr. loco antè citato.

ΦΛΟΙ͂ΣΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus quem aqua edit, præsertim quum fluctus excitantur: murmur, tumultus: et, φλοῖσβος θαλάσσης, murmur ponti. (Æsch. Pr. 791.) ¶ Etym. dicit, esse vocem factam per onomatopœiam.

Πολύφλοισβος, (comp.) multo strepitu resonans: turbulentus: epitheton maris. Iliad. ά.

ΦΛΟ'ΜΟΣ, ου, ὁ, verbascum, herba qua pro ellychniis utuntur. Eadem dicitur et πλόμος, apud Aristot. histor. an. lib. 8. cap. 20. Apud Suid. φλῶμος, quæ et φλόνις, et θρυαλλίς. ☞ A Φλέγω, quasi φλόγος.

Φλομὶς, ίδος, ἡ, verbasculum.

Φλονῖτις, herba quæ et ὄνωνις. Diosc. l. 3. c. 147.

Φλονίδες autem, squamæ, λεπίδες. Hesych.

ΦΟΙ͂ΒΟΣ, ου, ὁ, purus, impollutus, castus. Hesych. et Etymol. ¶ Item, splendidus, lucidus. Hesych. Sic Sol dicitur φοῖβος. ¶ Exponitur etiam, vaticinus, vaticinandi peritus: estque Apollinis epithetum: ut Il. ά. ἔκλυε φοῖβος Ἀπόλλων. (Æsch. Pr. 22.)

Φοίβειος, et φοιβήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, phœbeus, phœbeïus, ad Phœbum pertinens: ut, φοίβειος ἐλάτας, apud Eurip. in Ione. Fœm. gen. [Phœn. 233. φοιβείαισι λατρείαις.]

Φοιβὴς, ίδος, ἡ, phœbea: ut, φοιβὴς δάφνη, in Epigr.

Φοιβητεύω, oraculo edo: propriè, Phœbi spiritu instinctus, seu Phœbi numine afflatus, Hesych.

Φοιβήτρια, ἡ, q. d. editrix oraculorum. Exponitur et, purgatrix, apud eundem.

Φοιβὰς, άδος, ἡ, Phœbas: quæ fatidica est, vaticinatrix, utpote Phœbi numine afflata. Eurip. in Hec.

Φοιβάζω, vaticinor, Phœbi numine afflata aut afflatus. Item vaticinans dico. Lycophr. in Alex. Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα. ¶ Item, purgo, abluo: ut apud Callim. hymno in lavacra Palladis, ἐφοίβασεν δὲ παγέντα Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.

Φοιβαστικὸς, q. d. vaticinativus: i. vaticinandi vi præditus. Dionys. Long. Et fœm. φοιβαστικὴ, vates Apollinis spiritu plena. Plut.

Φοιβαίνω, vaticinor. Item, purgo, purifico, lustro. Item, orno, splendidum reddo. Hesych. et Etym.

Φοιβάω, ῶ, lustro, purgo, splendidum reddo. Apollon. Arg. 2. ‡ 302.‡ νιψάν περὶ δέρμα γέροντος Πάντῃ φοιβήσαντες. Theocr. in encom. Ptol. Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, manibus unguento nitidis redditis.

Composita ex Φοιβάζω.

Ἀναφοιβάζω, repurgo, ἀνακαθαίρω. Hesych.

Ἀποφοιβάζω, repurgo, ἀποκαθαίρω.

(Ἀφοίβαντον χέρα. Æsch. Eum. 236.)

Διαφοιβάζομαι, vaticinor ut insani poëtæ, μαίνομαι. unde præt. pass. διαπεφοιβάσθαι, apud Soph. in Ajace, ἐκμεμηνέναι.

Προφοιβάζω, antè purifico. Nonn.

ΦΟΙ῀ΝΙΞ, ικος, ὁ, interdum substantivum est, interdum adjectivum. ¶ Quum substantivè accipitur, interdum de palma arbore dicitur. ut Od. ζ. Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. † Xen. Pæd. l. 5. p. 142. b.† Interdum sic appellatur hujus arboris ramus, teste Poll. Sæpè ejus fructus hoc nomine intelligitur, palmula: ut apud Herodot. Cujus fructus in palma adhuc florente pendentis involucrum φοίνικα ἐλάτην vocat Diosc. l. 1. c. 151. ¶ Herba etiam quædam φοῖνιξ dicitur, spicam ferens lolio similem, ad palmulæ maturæ colorem accedentem: de qua Diosc. l. 4. c. 43. ¶ Est et φοῖνιξ, avis phœnix, à phœniceo pennarum colore dicta: ab aliis à palmæ cujusdem natura nomen accepisse putatur: de qua Plin. l. 13. c. 4. et Oppian. in Ixeut. ¶ Interdum φοῖνιξ dicitur color ruber: seu phœniceus color, qualis est palmulæ. ☞ Quidam exp. sanguineus, ad etymon alludentes, quo Eust. φοῖνιξ à φόνος dici scribit, significante αἷμα. Utitur Hom. in hac signif. Il. ψ. et Eur. in Phœn. ¶ Item φοῖνιξ, instrumentum quoddam musicum à Phœnicibus inventum, de quo Athen. l. 14. ¶ Dicitur sic et collyrium quoddam τραχωματικὸν, de quo Gal. et Aët.

Φοῖνιξ denique, qui ex Phœnicia. Hinc φοινικίζειν, Phœnicem agere (in impuritate et obscœnitate.) Φοινικία, Φοινίκη, regio Phœnice, Phœnicia. in quâ Tyrus et Sidon. Ὁ φοινικίας, ventus à Phœnice flans; euronotus; thrasciæ oppositus. ¶ Phœnicum autor putatur ὁ Φοῖνιξ, Neptuni et Libyes filius. ¶ Est etiam Φοῖνιξ Thessaliæ fluvius, in Asopum influens. ¶ Nomen id et Achillis præceptor proprium habuit. Hom.

Φοίνιξ, adjectivum exp. ruber, ad rubrum colorem accedens. Item, rutilus: ut apud Apoll. Arg. 2. φοίνικι λόφῳ ἐπιλάμπετο πήληξ, rubra crista. † ἱμάτια. Xen. Pæd. p. 213. d.† (Eurip. Phœniss. 1443. Theoc. κέ. 128. φοίνικι ἐγκεφάλῳ. Philostr. l. 2. c. 26. l. 3. c. 49. Φοίνισσα. Æsch. Ch. 22.)

Derivata à Φοῖνιξ, palma.

Φοινικίτης, ου, ὁ, palmeus: ut, φοινικίτης οἶνος, vinum ex palmulis confectum. Diosc. l. 5. c. 40.

Φοινίκινος, sc. οἶνος, idem cum φοινικίτης. Athen. l. 1. et 14.

Φοινικίνη νόσος, apud Hippocr. dicitur elephantiasis; forsan à colore palmæ fructus, ut existimari posse dicit Galen. in lex. Hippocrat.

Φοινίκειος, et Ionicè φοινικήϊος. Ut, φοινικήϊος οἶνος, qui et φοινικίτης. Et, φοινικήϊοι βίκοι, dolia palmeo vino plena, apud Herodot.

Φοινικὼν, ῶνος, ὁ, palmetum.

Φοινίκεος, et per contract. φοινικοῦς, phœniceus, puniceus. Aristot de cœl. et meteorol. l. 3. Apud Xen. et alios, φοινικοῦς χιτῶνας. Sic apud Plut. in Numa, φοινικοῦς χιτωνίσκους. Et, φοινικοῦν ῥάκος, apud Diosc. l. 3. c. 105.

Φοινικίζω, ad puniceum colorem vergo, purpurasco.

[Φοινικιστής. Xenoph. de Cyri Exp. lib. A. Κῦρος ἀπέκτεινεν ἄνδρα Πέρσην, Μεγαφέρνην φοινικιστὴν βασίλειον, &c.]

[Φοινικιστί. Polyb. Hist. lib. 1. πάλαι γὰρ στρατευόμενος ἔδει διαλέγεσθαι Φοινικιστί.]

Φοινικόεις, εντος, ὁ, idem quod φοινικοῦς. Ut, φοινικόεσσα χλαῖνα, Od. ξ. Et, ἡνία φοινικόεντα, apud Hes. in Asp. † 95.†

Φοινικὶς, ίδος, ἡ, vestis phœnicei coloris seu punicei, puniceus amictus. Exp. etiam, purpurea vestis, purpureus amictus, ob coloris affinitatem. Xen. Pæd. 6. ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. Item pro panno puniceo, apud Aristoph. in Pluto. Item, φοινικίδες, pro tapetibus puniceis seu purpureis, apud Æschin. Cujus diminut. φοινικίδιον. Laërt.

Φοινίσσω, f. ξω, puniceo colore inficio, aut etiam purpureo. (Φοινίσσομαι. Theoc. κ'. 16.)

Φοινήεις, εντος, ὁ, idem quod φοινικόεις. Iliad. μ'. φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον.

Φοινώδης, purpureus, ruber, φοινικοῦς. Nicand.

Φοινικινὸς, puniceus, palmaris. Strabo.

Compositα.

Ἐπιφοινικίζω, q. d. superpurasco, in superficie ad colorem purpureum seu puniceum vergo. Aristot. de cœl.

Ἐπιφοινίσσω, purpurasco. Plut.

Σπαθοφοίνικον, apud Nic. Myreps. exp. spatha palmæ, i. fructus palmæ adhuc florentis involucrum.

Ὑποφοινικίζω, q. d. suppunicesco, suppurpurasco.

Ὑποφοινίσσω, idem: ut, ὑποφοινισσόμενα φύλλα, apud Diosc. l. 3. c. 78. folia in puniceum colorem vergentia.

Pertinentia ad φοῖνιξ, significans ruborem aut colorem sanguineum.

Φοινικόεις, rubefactus: ut, αἵματι φοινικόεις, sanguine cruentatus. apud Hesiod. in Asp.

Φοινίσσω, rubefacio, sanguine inficio, cruento. undè apud Liban. de Marte, γῆν τε φοινίττων, καὶ χρωννύων ποταμούς. Et in pass. apud Theocrit. idyll. 24. Αἷμα δ' ἐφοινίχθη. Sic Bion in epitaph. Adon. de Venere, Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο, pectora rubefiebant. Apud Eurip. in Iph. Aul. αἰσχύνῃ φοινίσσω, exp. rubore suffundo. (μάστιγι φοινιχθείς. Soph. Ajac. 110.)

Φοινιγμὸς, οῦ, ὁ, q. d. rubefactio. Peculiariter apud eundem sic dicitur ruboris per medicamenta excitatio in aliqua parte: ut apud Ægin. lib. 3.

Φοίνιξις, idem quod φοινιγμὸς, rubefactio.

Ἐκφοινίσσω, rubefacio, cruento. Eurip. in Phœn. πῶλοι δέ νιν χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν.

Λυροφοίνιξ, species quædam citharæ. Athen. l. 4.

ΦΟΙΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, ito, ventito. Interdum peculiariter dicitur de discipulis ad præceptorem aut ad scholam discendi caussâ ventitantibus. Ut apud Aristoph. † Nub. 913.† διά σε φοιτᾷν οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων, ad me ventitare, discendi caussâ. Dicitur etiam, φοιτᾷν εἰς διδασκάλου, apud Xen. Pæd. 2. † εἰς διδασκαλεῖα. 1. 2. 6.† et, φοιτᾷν εἰς τὰ διδασκαλεῖα, apud Plut. in Camillo. ¶ Item simpliciter, ventito ad aliquem, eo, venio, accedo. Plat. de rep. l. 1. δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα, ὡς παρὰ φίλους. Et de reb. inanimis. Ut apud Thuc. ἐφοίτων ἀγγελίαι, crebri nuntii afferebantur. Apud Herodot. l. 1. φοιτᾷν εἰς ὁμιλίην ἀνδρῶν, expon. cum viris coire. Sic et apud Plut. in Per. τῷ Περικλεῖ γυναῖκας εἰς τὸ αὐτὸ φοιτώσας ὑποδέχεται, cum Pericle coëuntes. ¶ Item, insanio, furo: ut refert Eust. ex veteribus. Apud Soph. in Ajace, φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσι νόσοις. (Œdip. Tyr. 485. 1279.) ¶ Eustathius ex veterum authoritate tradit, φοιτᾷν esse factum ἐκ τοῦ προϊέναι, vel ἐκ τῆς ὁδοῦ.

Φοίτησις, εως, ἡ, itatio, ventitatio, ipsa actio itandi seu ventitandi. Xen. Hell. 1.

Φοιτητὴς, οῦ, ὁ, q. d. itator, ventitator. Peculiariter dicitur de eo, qui ad præceptorem ventitat: discipulus.

Φοιτητὴρ, idem quod φοιτητής. Coluth.

Φοίτης, ου, ὁ, præco. παρὰ τὸ φοιτᾷν πανταχοῦ. Hesych.

Φοῖτος, ου, ὁ, insania, rabies. Eust. et schol. Soph. in Ajace.

Φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa. Item, vaga. Epigr. l. 3. φοιτάδος ἐμπορίης. (Φοιτάσι πτεροῖς. Eurip. Phœniss. 986. Soph. Tr. 997. Æsch. Ag. 1282.) ¶ Item, meretrix.

Φοιταλέος, ὁ καὶ ἡ, insanus, furiosus. Eurip. in Hippolyto coron. (de Cybele;) Ματρὸς οὐρείας φοιταλέου. Dicitur et, φοιταλέη, apud Apoll. l. 4. et apud Mosch. idyll. 2. (Æsch. Pr. 600.)

Φοιταλιεὺς, furiosus, insanus. Bacchi epith. apud Oppian.

Φοιτίζω, idem quod φοιτάω. Homer. hymn. in. Bacch. φοιτίζεσκε καθ' ὑλήεντας ἐναύλους. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 53. τί δ' ἱκάνετον, οὔ τι πάρος γε Λίην φοιτίζουσαι; Hom. Hym. xxv. 8.]

Composita.

Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, aërem frequentans, ad aërem ventitans.

[Ἀερόφοιτος. Aristoph. R. 1326. Κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις, τὸ φλαττοφλαττόθρατ.]

Ἀϊδοφοίτης, qui ad inferos ventitat; apud Athen. l. 12.

Ἀναφοιτάω, ῶ, redeo, rursum eo, repeto: ut, εἰς οὐρανοὺς ἀνεφοίτησεν, apud Herodot.

Ἀνάφοιτος, ὁ καὶ ἡ, ad superna vadens, superna petens. Phil. de mundo.

Ἀποφοιτάω, abeo, abscedo, non frequento. Philostr. ἀπεφοίτα τῶν ἐκκλησιῶν. ¶ Item, morior.

Ἀποφοίτησις, abitus, abitio, discessus. Hesych.

Προαποφοιτάω, (*decomp.*) præmorior: unde, προαποπεφοίτηκε, præmortuus est, apud Plut. in consol. Apoll.

Ἀφοίτητος, qui frequentari non potest, inaccessibilis.

Διαφοιτάω, divagor, pervagor seu pervado, i. percrebresco. † Xen. Pæd. 6. p. 158. e.† Plut. in Fab. τοῦ ἔργου λόγος μείζων διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην. Herodian. l. 7. ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα.

Εἰναλίφοιτος, marivagus, in mari vagans, seu per mare.

Εἰσφοιτάω, sive ἐσφοιτάω, ingredior, intro: aut, sæpe ingredior: Eurip. in Androm. [945. Πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον εἰσφοιτᾷν ἐᾷν Γυναῖκας. Aristoph. Equit. 1020. Ἐσφοιτῶν δ' ἐς τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδόν.]

Ἐκφοιτάω, exeo, egredior, prodeo, excedo. Laërt. τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας.

Ἐκφοίτησις, egressio.

Ἀνεκφοίτητος, (*decomp.*) non prodiens.

Ἐπιφοιτάω, venio ad, accedo ad, cum dat. apud Plut. et Herodian. Item, ventito ad aliquem, audiendi caussâ. Item, viso. Plut. in Dionys. ¶ Item, pervado, peragro: apud Thucyd. ¶ Item, in mentem venio, apud Damasc. ¶ Item, consuetudinem stupri habeo: apud Herodian.

Ἐπιφοίτησις, accessus, adventus. Areop. Item ipsa actio superveniendi.

Ἠερόφοιτος, per aërem itans, aërem frequentans. Phocyl.

Ἠεροφοῖτις, quæ per infernas tenebras ambulat et vagatur. Il. β'. et τ'.

Ἡμερόφοιτος, interdiu oberrans. Basil.

Ἠνεμόφοιτος, per aëra vadens, aërius, vadens cum vento.

Καταφοιτάω, advenio ex aliquo loco descendens, descendo. Herodot.

(Λυδοφοίτης. Sch. Æschyl. Pers. 41.)

Μεταφοιτάω, transeo, transferor. Strab.

Νεόφοιτος, ὁ καὶ ἡ, recenter prodiens, vel, recenter insaniens. Tryph.

Νυκτίφοιτος, noctu ventitans. Νυκτίφοιτ' ὀνείρατα, nocturna somnia. Æschyl. in Prometh. [657.]

Ὁμόφοιτος, qui simul it, comes. Nonn. [Pind. Nem. H. 55. αἱμύλων μύθων ὁμόφοιτος, &c. Schol. ἀπατητικῶν λόγων σύμφυτος &c.]

Ὀρειφοίτης, montivagus, qui montes pererrat, et in iis versatur. Suid. Pro eodem dicitur et οὐρεσιφοίτης. Et fœmin. οὐρεσφοιτὰς, montivaga. Epigr. l. 2.

Ὀρθριοφοίτης, qui matutinus advenit. Suid.

Οὐρανοφοιτάω, per cœlum gradior, in cœlo versor. Hesych.

Οὐρανοφοίτης, qui per cœlum graditur. Suid.

Περιφοιτάω, circumeo, circumambulo.

Περίφοιτος, qui circumit, qui circumvagatur. Nonn.

Προσφοιτάω, accedo, advenio. Plut. [Antiphan. apud Aristoph. Vesp. 439. Schol. Biset. Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἐργαστήριον, Ἅπαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά. Demosth. c. Aristogit. οὐδὲ προσφοιτᾷ πρός τι τούτων τῶν ἐν τῇ πόλει κουρείων, ἢ μυροπωλίων, &c.]

Συμφοιτάω, unà ventito. Peculiariter dicitur de iis, qui unà ventitant in scholam, ideoque exp. sum condiscipulus. Poll.

Συμφοιτητὴς, condiscipulus. Phal. in ep. [Æschin. in Timarch. καὶ τὸ τελευταῖον περὶ τῆς συμφοιτήσεως τῶν παίδων, &c.]

Ὑψιφοίτης, altigradus: alta percurrens seu pervadens. Exponitur etiam, qui animo est elato et superbo. Suid.

ΦΟΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, quæ Etymol. et φολὸς, squama, qualis est serpentis. Oppian. de ven. l. 3. θηρῶν φολίδεσσιν ὁμοίη. Aristot. hist. an. l. 2. οὔτε φολίδας οὔτε τρίχας ἔχουσιν οἱ ὄρνιθες. Dicitur et, φολὶς τοῦ χαλκοῦ, τοῦ θώρακος, squama æris, loricæ, apud Hippocr. in l. de visu, quam Diosc. λεπίδα τοῦ χαλκοῦ nuncupat. ☞ Etymologus ex λεπὶς ortum esse dicit, mutatione facta et transpositione literarum. ¶ Exponitur et, ποίκιλμα, apud Apoll. † l. 1. 221.† ¶ Sic etiam dicuntur parvæ pennæ seu plumæ, quoniam squamis sunt similes. Etymol.

Φολιδωτὸς, οῦ, ὁ, squameus, squamatus. Arist. de par. an. Apud Athen. l. 9. φολιδωτὸς θώραξ, squameus thorax, seu squamea lorica. (Philostr. l. 3. c. 6.)

ΦΟ'ΛΛΙΣ, εως, ὁ, obolus, teste Suidâ et Eustath. ¶ Est et φύλακος, sacculus, marsupium, recondendis obolis, et consequenter nummis. ¶ Est et φῦσα, vel φῦσσα, follis, instrumentum vento attrahendo ac efflando.

Φολλιώδης, follicularis, fungosus, inanis, instar follis. θυλακώδης, σομφός. Hippocr.

ΦΟ'ΛΛΙΞ, ἡ, et αἱ φόλλικες, aspritudines cutis; quales scabiosorum, quæ et ἔφηλις, et ἐφηλὶς, vocantur.

Φολλικώδης, i. ἐφηλώδης, λεπρώδης. Erotian. in lex. Hippocr.

ΦΟΛΥ'ΝΩ, idem quod μολύνω, inquino. ¶ Item, impleo.

ΦΟ'ΛΥΣ, rufus.

ΦΟΞΟ'Σ, οῦ, ὁ, cujus caput est acutum et veluti turbinatum. Il. β'. [218.] de Thersite, Φοξὸς ἔην κεφαλήν. ☞ Dicitur quasi φαοξὸς, ut sit ὁ πρὸς τὰ φάη ὀξὺ ὁρώμενος, inquit Athen. l. 11. Etymologus tamen φοξὸν hominem denominari scribit ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων, τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ὑπὸ φωτὸς, τουτέστι πυρὸς ὀξυμμένων.

Φοξότης, ητος, ἡ, esse φοξὸν, πάθος τοῦ φοξοῦ. Eust. Il. β'.

Φόξινος, piscis quidam, celeriter nascens in ostiis fluviorum. Fortasse ab acuminato capite sic dictus. apud Aristot. anim. l. 6.

ΦΟ'ΡΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, idem quod κιθάρα, cithara. Iliad. σ'. Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. (Eurip. Phœniss. 783.) ☞ Scribit Eustath. videre deductam esse hanc vocem παρὰ τὸ φροίμιον, quod per syncopen dicitur pro προοίμιον. Etymolog. autem dici tradit παρὰ τὸ προηγεῖσθαι τῆς οἴμης, quasi προοίμιγξ. Primo enim loco solitum fuisse Apollinem citharam pulsare, deinde Musarum cantum seu carmina fuisse subsecuta.

Φορμίζω, citharam pulso, cithara ludo. Od. ά.

Φορμικτὴς, seu φορμιγκτὴς, citharœdus. Epigr. (Φορμικτάς. Apollinis epith. Aristoph. R. 234.)

Composita.

Ἀναξιφόρμιγξ, ὁ καὶ ἡ, dominans citharæ, potestatem habens in citharam: ut, ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, apud Pind. in Olymp. Od. 2.

Ἀφόρμιγκτος, qui caret cithara. Æschyl. [Ἀφόρμικτος. Eum. 332. ὕμνος ἐξ ἐριννύων, δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὑων βροτούς. Schol. οὐ γὰρ σὺν ὀργανικοῖς μουσικοῖς γίνεται οὗτος ὁ ὕμνος. 346.]

Δυσφόρμιγξ, infelicem habens citharam. Apud Euripid. in Iphig. Taur. [224.] δυσφόρμιγγα ἄταν, exp. luctuosam calamitatem: quasi quæ lamentabili et insuavi citharæ sono sit commemoranda.

Εὐφόρμιγξ, seu ἐϋφόρμιγξ, pulchram citharam habens. Et substantivè, cithara. Epigr.

Ποικιλοφόρμιγξ. Pind. qui diversi generis citharas habet. [Olymp. Od. Δ. 3. Τεαὶ γὰρ ὧραι Ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς Ἑλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν, &c.]

Φιλοφόρμιγξ, amans citharam, citharæ cupidus. Æschyl. [Suppl. 704. ἀγνῶν τ' ἐκ στομάτων φερέσθω φήμα φιλοφόρμιγξ.]

ΦΟΡΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, sporta, corbis, calathus: nexus vitilium: seu plegma ex junco, sparto, et id genus aliis. Hesiod. in Erg. Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ, παῦροι δέ σε θηήσονται. (Theoc. κά. 13.) ¶ Interdum sic dicitur teges, seu storea: ut apud Aristoph. in Plut. ‡ 542.‡ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν. Sic et apud Aristotel. rhet. 2. et Polyb. ¶ Pollux tradit, esse τὸ ἀγγεῖον τῶν ἀνθράκων, quod dictum sit et λάρκος. ¶ Dicitur esse et mensura quædam frumenti, apud Lys. ☞ Deducitur à φέρω, teste Eust. et Etym.

Φορμηδὸν, in modum sportæ seu corbis: vel, in modum tegetis seu storeæ. Thucyd. l. 2.

Φορμίον, τὸ, item φορμίσκος, et φορμίσκιον, item φορμὶς, ίδος, ἡ, sportula, corbula. Item tegeticula, parva storea. Priora apud Etymolog. et Hesych. postremum apud Aristoph. in Vesp. et Aristot. hist. an. l. 5.

Φόρμιον, herba, ex qua storeæ mattæque plectuntur.

ΦΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ. (☞ Quasi φέρτος, παρὰ τὸ φέρειν,) propriè de navis onere dici traditur. Unde et Hesiod. in Erg. jubet νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον Ἄρμενον ἐντύνασθαι. Sic apud Plutarch. in Lyc. φόρτος ἐμπορικός. Dicitur tamen de quovis onere: et metaphoricè de re molesta et odiosa. Item apud Aristophan. in Plut. ‡ 796.‡ sic nominatur importuna molestaque irrisio: Ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν.

Φόρταξ, ακος, ὁ, bajulus. Poll.

Φορτίον, τὸ, onus, sarcina: propriè, quæ navi imponitur. Hesiod. in Erg. Interdum τὰ φορτία, exp. merces: ut apud Aristoph. in Vesp. (R. 581.) † Xen. Pæd. l. 2. 53. d. de militum sarcinis.† Metaphoricè apud Demosthen. in orat. ad Philippi epist. μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον.

Φορτικὸς, onerarius: ut, φορτικὸν πλοῖον, Thuc. Item metaph. gravis, odiosus, molestus, tædiosus: Aristot. eth. 4. Plut. in Anth. Exponitur etiam, ineptus, insulsus: ut, κωμῳδία φορτικὴ, apud Aristoph. Item, fastuosus, arrogans, insolens. Demosth. in Timocr. ἵνα μή τι φορτικὸν εἴπω.

Φορτικῶς, odiosè, molestè, ineptè. Item, arroganter, insolenter. Plut. et Synes.

Φορτικότης, ἡ, q. d. odiositas et tædiositas. Arrogantia. Aristot. rhet. 2.

Φορτικεύομαι, idem quod σκευοφορῶ.

Φορτὶς ναῦς, oneraria navis. Od. ί.

Φορτίζω, onero. Lucæ 11. φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα. Apud Hesiod. in Erg. μείονα φορτίζεσθαι, exp. minora vehere onera in sarcinam collecta.

Composita.

Ἀναφορτίζω, onus in humeros tollo ut asportem.

Ἀναφορτίζεσθαι dicitur onus, quod in humeros tollitur asportandum. Unde ἀναπεφορτίσθαι is dicitur metaph. qui proditus ac tanquam venditus, venit in potestatem emptoris, estque ab eo asportatus, velut mercium onus. Soph. in Antig.

Ἀντιφορτίζομαι, q. d. vicissim onus asporto: mercium scil. Id est, ex pretio rerum venditarum alias merces emo, et mecum in patriam reporto. Demosth. [Orat. adv. Lacrit. καὶ ἀπάξουσι τὰ χρήματα τὰ ἐκ τοῦ οἴνου ἀντιφορτισθέντα, πάλιν Ἀθήναζε ἐν τῷ αὐτῷ πλοίῳ ἅπαντα. Xenoph. de Provent. cap. 3. §. 2. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῖς ἐμπόροις ἐν μὲν ταῖς πλείσταις τῶν πόλεων ἀντιφορτίζεσθαί τι ἀνάγκη.]

Ἀποφορτίζομαι, onus abjicio, onus excutio, exonero. Hesych. Item, excutio velut onus. Synes. ἀποφορτισάμενοι τὴν ἀπληστίαν τῆς βιαίας φορᾶς. [Act. Apost. xxi. 3. ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον.]

Αὐτόφορτος ναῦς, navis cum ipso onere et mercibus. Plut. in lib. περὶ εὐθυμ. (Sch. ex. ἐπὶ ἰδίᾳ πραγματείᾳ. Æsch. Ch. 672.)

Βαρύφορτος, cujus onus est grave, onerosus: valde onerosus et ponderosus.

Ἐκφορτίζομαι, idem cum ἀποφορτίζομαι.

Ἔμφορτος, oneratus, onustus. Oppian.

Ἐπιφορτίζω, onero, onus impono. Joseph

Ἐπιφορτίζομαι, idem. Greg. Et metaphor. molestiam exhibeo seu negotium. schol. Aristoph. Item, in humeros tollo, gesto.

Καταφορτίζω, abduco, depravo. Hipparch.

Καταφορτικὸς, onerosus, vehemens. Hesych.

Μυριόφορτος, cujus onus est infinitum. In Epigr. μυριόφορτος ναῦς, exp. navis oneraria: q. d. infinita vehens onera.

Παραφορτίζομαι, de onere aliquid subduco. Poll. ¶ Exponitur et, præter onus impono, oneri onus addo.

Πολύφορτος, cui multum oneris est, qui multo premitur onere seu pondere: ut, πολύφορτος ἀπήνη, apud Mosch. idyll. 2. et Theocrit. idyll. 19. [Herodot. de Vita Hom. καὶ Μελανωπὸς—οὐ πολύφορτος, ἀλλὰ βραχέα τοῦ βίου ἔχων.]

ΦΟΡΥ'Ω, et φορύνω, item φορύσσω, pinso, subigo. Item, misceo, turbo, farinam subigentis more confundo. Item, fœdo, polluo. Od. σ'. φορύξας αἵματι πολλῷ.

Φορύνομαι, misceor, turbor, &c. Od. χ. Σῖτός τε, κρέατ' ὀπτὰ φορύνετο, inquinabantur.

Φορυτὸς, quisquiliæ ex variis rebus commixtis. Et pro quisquiliis aridis, apud Athen. et Arist. hist. an. l. 9. Exponitur et, congestitia et confusa materia, congeries, colluvio. ¶ Item, funis ex congestis stramentis et vitilibus ad πλέγματα. Aristoph. in Acharn.

Composita.

Αἱμοφόρυκτος, ὁ καὶ ἡ, sanguine inquinatus seu pollutus. Od. ύ.

Ἀναφορύσσω, subigo in modum farinæ. Item commisceo. Hippocr. γυναικ. l. 1. et 2.

Ἀφόρυκτος, impollutus, non inquinatus. Epigr. l. 1.

ΦΡΑ'ΖΩ. (F. σω, P. κα, Aor. 2. ἔφραδον, præt. med. πέφραδα,) dico, memoro, commemoro, expono. Od. λ'. ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φράσε Κίρκη. Od. τ'. ἐπεί ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς Πέφραδ' ὅπως τελέει. Demosth. Olynth. 1. φρασάτω τις ἐμοὶ, τί τὸ κωλῦον ἔτ' αὐτὸν ἔσται. Exp. etiam, jubeo. Ut apud Thucyd. l. 6. ὁ δὲ τοῖς ἐπικούροις φράσας ὅπλα ὑπολαβεῖν. Sic apud Plutarch. μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν βουλῇ κανευδεῖσι, valere jubens. Item, indico, nuntio. Lys. ἡ δὲ θεράπαινα ἐγείρασά με φράζει ὅτι ἔνδον ἐστί. (Eurip. Med. 1181. Soph. Œdip. Tyr. 665. 1140. Cum Gen. Tr. 1138. Suadeo. El. 213.) † Geminant poëtæ τὸ σ in temporibus à futuro oriundis. Sic φράσσασθαι. Hesiod. Asp. 218.† ☞ Deducit Eustath. à φάω, dico: unde primò fiat φάζω, et, epenthesi literæ ρ, φράζω.

Φράζομαι, dico: unde particip. πεφραδμένος, pro πεφρασμένος, dictus. ¶ Item, in animo verso, consilium ineo: item, delibero, statuo: perpendo, cogito. Item, animadverto, deprehendo. Il. σ'. Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι. Odyss. ν'. Φράζεσθαι μνηστῆρσιν ὄλεθρον, consilium agitare de internecione procorum. Il. ψ'. Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ' ἵππους, animadvertit. (Æsch. Suppl. 473. Cum Gen. Theoc. Id. 2. 84. Id. 6. 13.)

Φράσμων, seu φράδμων, consultus, circumspectus, solers. Interdum et, peritus. Iliad. π'.

Φραδμοσύνη, consilium, prudentia. Item, scientia, peritia. Hesiod. in Erg. † Theog. 626. et 884.†

Φράσις, εως, ἡ, loquutio, phrasis. (Soph. Tr. 1258.) Item, genus loquendi: apud Eust.

Φραστὴρ, ῆρος, ὁ, eloquutor, indicator, explicator. Xen. pæd. 5. † 4. p. 106. a. ὀδῶν. l. 5. p. 139. e.† et Plut. Item φραστῆρες, dentes septennii, in pueris. schol. Aristoph.

Φραστικὸς, vir loquendi valens. Diog. Laërt.

Φραστὺς, ἡ, idem quod φράσις. Item, consideratio, consilium. Hesych.

(Φράστωρ, ορος. Æsch. Suppl. 501.) [ὀπάονας δὲ φράστοράς τ' ἐγχωρίων ξύμπεμψον, &c. Schol. τοὺς φράσοντας.]

Φράδη, ἡ, prudentia: apud eundem.

Φράδαι, αἱ, mentes. Pindar. in Olymp. (ἔπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς. Æschyl. Ch. 941. Eum. 245. Eurip. Phœniss. 630.)

Φραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, consultus, prudens. Iliad. ώ. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.

Φραδῶς, prudenter. Item, disertè, apertè. Hesych.

Φραδεύω, dico. Hesych.

Φραδάω, interpretor, enuntio. Idem.

Πεφράδω, idem quod φράζω. ex cujus præt. med. formatum est, sicut πεπλήγω, ex πέπληγα, teste Eust. Il. π'. Καί τινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ. Sic et apud Hesiod. † Th. 74.† ἐπέφραδε τιμάς.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντιφράζω, per contrarium loquor, contraria appellatione nomino.

Ἀντίφρασις, figura Gram. ut qua bellum dicitur, quòd minimè sit bellum, &c.

Ἀποφρὰς, άδος, ἡ, unde, ἀποφράδες ἡμέραι, nefasti dies. quasi μὴ οἷαί τε οὖσαι φράζεσθαι. Luc. in Pseudol. Plut. in Cam. ¶ Item, ἀποφράδες πύλαι, portæ nefastæ, vel sceleratæ, per quas capitis supplicio afficiendi, et piacula, educuntur: apud eundem in l. περὶ πολυπραγμοσύνης. ¶ Item, ἀποφρὰς ἄνθρωπος, sceleratus homo et nefandus, apud Synes.

Διαφράζω, indico. Oppian.

Ἐκφράζω, eloquor, enarro, edissero, describo, commemorando singula, et ob oculos ponendo. [Æschyl. Prometh. 948. καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως, Ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε. Eurip. Herc. Fur. 1119. Εἰ μὴ καθ' ᾅδου Βάκχος, ἐκφράσαιμεν ἄν.]

Ἔκφρασις, enarratio, descriptio, quasi ob oculos ponens id quod narratur. Aphthon.

Ἐκφραστικὸς, eloquendi facultate præditus et describendi. ¶ Τὸ ἐκφραστικὸν, vis exprimendi conceptus mentis. Laërt.

Ἀνέκφραστος, (decomp.) qui eloquendo exprimi non potest seu describi. Greg.

Ἐπιφράζω, indico: ut, ἐπέφραδε τιμὰς, indixit honores, apud Hesiod. † Theog. 74.† quidam enim hinc deducunt. Exponitur etiam, admoneo, suggero.

Ἐπιφράζομαι, excogito, comminiscor. Od. ί. et apud Herodot. † Hesiod. Theog. 160.†

Ἐπιφραδέως, consultò, prudenter. Apoll. Arg. 2.

Ἀνεπίφραστος, (decomp.) qui excogitari non potest, quem comminisci non licet. Simonid. in vitam humanam, μυρίαι βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι, Καὶ πήματ' ἐστί.

Καταφράζομαι, considero, perpendo, animadverto. Hesiod. in Erg. ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ τήνδε δίκην.

Μεταφράζω, in aliud orationis genus, seu in aliam formam muto. Phil. de vita Mos. l. 2. Item, in aliam orationem (alius linguæ) transfero, interpretor. Plut.

Μεταφράζομαι postea considero, et in animo verso. Il. ά.

Μετάφρασις, mutatio in aliud orationis genus, sive in aliam formam. apud Plutarch. in l. utrum Atheniens. &c. Item, interpretatio.

Μεταφραστὴς, qui metaphrasi utitur, interpres.

Μεταφραστικὸς, qui habet metaphrasin seu metaphraseôs formam.

Παραφράζω, q. d. loquor juxta: i. loquor juxta ea quæ alius dixit, et velut orationis ejus vestigiis insistendo: eodem sermone utens aliquid latiùs et explicatiùs eloquor. Plut. in vita Hom. Phil. de vita Mos. l. 2.

Παράφρασις, interpretatio, qua aliquis sermone eodem utens aliquid latiùs eloquitur. Fab. l. 10. c. 5.

Παραφραστὴς, qui utitur paraphrasi.

Περιφράζω, circumloquor, circumloquendo eloquor, pluribus verbis explico id, quod uno aut paucioribus est dictum. Dion. Halic. ¶ Item, considero, perpendo. Nic. in Ther. Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο φάλαγγος.

Περίφρασις, circumloquutio, circuitio loquendi. Fab. l. 8. c. 6.

Περιφραστικὸς λόγος, oratio in qua utimur periphrasi.

Περιφραδὴς, scitus, peritus. Hom. hymn. 1. in Merc. [Soph. Antig. 352. πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν (ἄγει) σπείραισι δικτυοκλώστοις περιφραδὴς ἀνήρ.]

Περιφραδέως, scitè, peritè: seu ritè. Od. ξ'. (Il. β'. 429.)

Προφράζομαι, prædicor, prænuntior: unde, προπεφραδμένος, prædictus, prænuntiatus: ut, προπεφραδμένα ἄεθλα. Hesiod. in Erg.

Συμφράζομαι, simul consulto, simul delibero. Item, mecum reputo. Il. ά. συμφράσσατο βουλὰς Ἀργυρόπεζα Θέτις.

Συμφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui unà consilia agitat, consiliarius. Il. β'. Exponitur et, unanimis, concors.

Ὑποφράζομαι, animadverto, vel, subanimadverto: unde, ὑποφρασθεὶς, apud Apoll. Rhod.

† Ὑποφραδμοσύνη, prudentia. Hesiod. Theog. 658.†

Composita sine præpositione.

Ἀριφραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde manifestus: ut, σῆμα ἀριφραδὲς, Il. ψ'. (Theoc. κδ'. 39.)

Ἀριφραδέως, valde apertè, admodum evidenter. Theocr. idyll. 26. [Apoll. Rhod. Argon. lib. 3. 314. ἃ δ' ἐν ποσὶν ὕμμιν ὄρωρεν, Εἴπατ' ἀριφραδέως. Hom. Odyss. ψ. 225. Νῦν δ' ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας Εὐνῆς ἡμετέρης, &c.]

Ἀφράσμων, vel ἀφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, inconsultus, inconsideratus, imprudens. Hesych. (Æsch. Ag. 1410.)

(Ἀφραδμόνως. ἀβούλως, ἀδιδάκτως. Æschyl. Pers. 417. pro eodem ἀφρασμόνως. Ag. 298.)

Ἀφραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Od. β'.

Ἀφραδέως, inconsultè, inconsideratè, imprudenter, stultè. Il. ψ'.

Ἀφραδία, et Ionicè ἀφραδίη, inconsideratio, imprudentia, inscitia, temeritas. Interdum cum genit. ut Iliad. ϛ'. ἀφραδίῃ πολέμοιο, imperitia belli.

Ἀφραδέω, ῶ, inconsultus sum, inconsultè aliquid facio seu dico, desipio. Iliad. ί.

Ἄφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dictus, vel non dicendus: Suid. ¶ Item, qui dici nequit, ineffabilis. Soph. in Trach. ¶ Item, incogitatus, improvisus, inexpectatus. Ut, ἄφραστος κηλὶς, Eurip. in Hippol. Et, ἄφραστον ὄλεθρον. Apoll. Arg. 2. Apud Nicand. ἄφραστοι γελόωσι, exp. ἀλογίστως, dementer. (Æsch. Suppl. 100.)

Ἀφράστως, ex improviso, præter expectationem, Item inconsideratè, apud Sophocl. [El. 1374. ἐπεί σε νῦν ἀφράστως ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.]

Ἀφραστὺς, ύος, ἡ, idem quod ἀφραδία. Suid.

Ἀφράζω, desipio. Hippocr.

Δολοφραδὴς, doli cogitator: dolos animo versans. Hom. hymn. 1. in Merc. [282.] Ὦ πέπον ἠπεροπευτὰ δολοφραδές. [Pind. Nem. Od. H. 54. Ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι, αἱμύλων μύθων ὁμόφοιτος, δολοφραδὴς, κακοποιὸν ὄνειδος.]

Δύσφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vix explicari potest.

Εὔφραστος, explicatu facilis, pronuntiatu facilis. Aristotel. rhet. 3. Item pro εὔγνωστος et certus: Dionys. de sit. orbis.

Εὐφραδὴς, clarus, manifestus. Hesych. Item, benè disserens, disertus.

Εὐφραδέως, eleganter, prudenter. item, decenter, ornatè. Odyss. τ΄. Item, clarè.

Εὐφραδία, venustas sermonis, vis dicendi.

Θεοφράδμων, qui ex Deo loquitur. Phil. de vita Mos. lib. 3. in quo Deus loquitur.

Θεοφραδὴς, à Deo pronuntiatus: ut, θεοφραδὴς μῦθος, apud Nonn.

Θεοφραδία, consilium divinum, oraculum divinum. Hesych.

Κακοφραδὴς, mala cogitans et machinans. Il. ψ΄.

Κακοφραδία, malum consilium. Nicand.

Ὁμοφράδμων, qui unà cum alio consultat, consilii particeps. Item, unanimis, concors. Plat. in ep.

Ὁμοφραδὴς, idem. Nonn.

Πολυφράσμων, seu πολυφράδμων, valde consultus, valde consideratus, valde prudens. Apoll. Rhod.

Πολυφραδὴς, idem. Simonid. in Iamb. de mul.

Σκινδαλαμοφράστης, ου, ὁ, qui de assulis loquitur seu de rebus subtilibus, nugatorias subtilitates effutiens.

ΦΡΑ'ΣΣΩ, sive φράττω, F. ξω, P. χα, sepio, munio. Herodian. τάχιστα οὖν φράξαντες τῷ τείχει τὴν πόλιν. Idem, πανοπλίᾳ φράσσοντες αὐτοὺς, armatura muniti. ¶ Item, obstruo, obturo: ut Hebr. c. 11. ἔφραξαν στόματα λεόντων. ¶ Exponitur etiam, addenso, constipo. apud Hom. Il. ν΄. φράξαντες δόρυ δουρί. [Æsch. Pers. 456.]

Φράσσομαι, seu φράττομαι, sepior, munior, obstruor, obturor. [Eurip. Phœniss. 687.] Unde partic. πεφραγμένος, (sine adjectione,) munitus et instructus ad bellum. Et, φραχθεὶς, munitus. Il. ρ΄. Φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσιν. † Xen. Pæd. 2. 60. e.†

Φράγμα, τὸ, sepimentum, septum, sepes. Exp. etiam, maceria, vallum. Item munimentum. Ut in Epigr. cornua cervi dicuntur φράγματα μετώπων. Apud Athen. l. 4. λάθρα κατὰ μηχανὰς σχασθέντων τῶν φραγμάτων, quidam exp. per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabulatis.

Φραγμὸς, οῦ, ὁ, idem quod φράγμα, sepes: apud Plat. in Per. et sæpe in Novo Test. [Soph. Œdip. Tyr. 1441.] ¶ Ab anatomicis sic appellatur totus dentium ordo atque acies, ut scribit Paul. Ægin.

Φραγμίτης, ου, ὁ, ad sepes pertinens: vel sepimentis idoneus: vel qui circa sepes nascitur: apud Diosc. l. 1. c. 21.

Φρακτὸς, οῦ, ὁ, septus, munitus. Pro eodem per hyperthesin literarum dicitur φαρκτός. Etym.

Φρακτικὸς, idem quod κατάφρακτος.

Φρακτὴρ, ῆρος, ὁ, sepes.

Φράγνυμι, idem quod φράσσω. unde apud Suid. τῶν νέων τοὺς ἀπορωτάτους τοῖς ὅπλοις φραγνύντες.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφράσσω, aperio et explico quod septo clausum erat. Hesych.

Ἀντιφράσσω, et ἀντιφράττω, q. d. contrà obstruo, obstructionem obstructioni oppono. Exponitur et simpliciter, obstruo. Item, opponor. apud Alexand. Aphr. ἐκλείπει ἡ σελήνη διὰ τὸ ἀντιφράττειν τὴν γῆν αὐτῇ. [Plat. Timæus. δηλοῦνται δὲ, ὁπόταν τινὸς ἀντιφραχθέντος περὶ τὴν ἀναπνοὴν, ἄγῃ τις βίᾳ τὸ πνεῦμα εἰς αὐτόν.]

Ἀντίφραγμα, obstaculum, obstructio. Plut.

Ἀντίφραξις, q. d. obstructio quæ fit contrà, oppositio alicujus quod obstruat. Exponitur etiam, interpositio: ut, ἔκλειψις τῆς σελήνης dicitur fieri δι' ἀντίφραξιν ὑπὸ γῆς, apud Aristotel. post. annal. lib. 1. cap. 7.

Ἀποφράσσω, seu ἀποφράττω, obstruo, obturo, intersepio. Ut, ἀποφράττειν τὸ στόμα, apud Basil. τὴν ὁδὸν ἀπέφραττε, Alex. Aphr.

Ἀποφράγνυμι, seu ἀποφραγνύω, idem. Item, communio veluti septo. Qua in signif. passivum etiam legitur apud Soph. in Antig. κἀποφράγνυται Κύκλῳ τὸ πρᾶγμα.

Ἀπόφαξις, obstructio, obturatio. Xen. [de Exp. Cyri. lib. 4. cap. 2. §. 15. Ξενοφῶν ὄπισθεν ἐκβαίνων πρὸς τὰ ὄρη, ἔλυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου τοῖς πρώτοις, &c.—ἔλυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου τοῖς ὄπισθεν.]

Διαφράσσω, sive διαφράττω, intersepio, septo interjecto separo et discludo. Herodian. l. 2.

Διάφραγμα, q. d. intersepimentum: quod intersepit, seu intersepiendo discludit. Thuc. 1. Poll. l. 2. ¶ Διάφραγμα τῆς καρδίας, πραπίδες, περικάρδια, præcordia; discrimen et membrana, quæ, parietis instar, cor et pulmonem à jecinore et liene distinguit, septum transversum. περίζωμα, cinctus, discretorium, φρένες.

Διαφράγνυμι, et διαφράγνυμαι, sepio, munio, vel obstruo. Plutarch. in Camer.

Ἀδιάφρακτος, (*decomp.*) non interseptus. Theophrast. hist. pl. l. 1. c. 8.

Ἀδιαφράκτως, nullo interjecto sepimento, nullo discludente septo: apud eundem, hist. pl. l. 6. c. 5.

Ἐκφράττω, idem quod ἀποφράττω, obstructione libero, obstructiones amoveo. Diosc. l. 3.

Ἐκφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus vis inest expediendi meatus obstructos, apud Gal.

Ἐμφράσσω, vel ἐμφράττω, obstruo, obturo. Athen. l. 5. Item, intersepio: ut, ἐμφράττειν τὸν χυμὸν, Gal. Item, infercio. Æschin. ταῖς αἰτίαις ἐνέφραξας τὰς κατὰ σοῦ τιμωρίας.

Ἔμφραγμα, et ἐμφραγμὸς, obturamentum, septum, obex.

Ἔμφραξις, obturatio, obstructio. peculiariter, obstructio aurium: seu morbus aurium obstructarum. Hesych.

Ἔμφρακτος, obstructus, obturatus, septus, munitus.

Ἐμφρακτικὸς, obstruendi facultate præditus.

Ἐπιφράσσω, vel ἐπιφράττω, obstruo, obturo. Basil.

Ἐπίφραγμα, obturamentum. Hesych.

Ἐπίφραξις, obturatio, ἐπίφραγμα. Plut.

Καταφράσσω, seu καταφράττω, munio. Et specialiter, armis munio.

Καταφράττομαι, munior: unde, ἵπποι κατατεφραγμένοι, apud Plutarch. in Alexand.

Κατάφραγμα, τὸ, munimentum.

Κατάφρακτος, circumquaque armis munitus: cataphractus. Ut, κατάφρακτοι ἱππεῖς, apud Herodian. l. 8. qui et absolutè κατάφρακτοι dicuntur, apud eundem l. 4. Livio, equites loricati.

Κατάφρακτος ναῦς, navis quæ tecta est et constrata, ut magis sit munita. Polyb. Sic, κατάφρακτα πλοῖα, apud Thuc. l. 1.

Ἀκατάφρακτος, (*decomp.*) qui non est κατάφρακτος; ut, ἀκατάφρακτος ἱππεὺς, in l. de vocab. milit.

Παραφράσσω, seu παραφράττω, obsepio, obstruo. Herodian. l. 4. et 8.

Παράφραγμα, sepimentum munimento alicui additum seu circundatum. Thuc. l. 4.

Περιφράσσω, seu περιφράττω, circumsepio, circumvallo.

Περίφραγμα, septum quo aliquid circundatur. Poll. l. 1.

Περιφραγμὸς, idem.

Περίφρακτος, circummunitus, circumseptus.

Συμπεριφράττω, (*decomp.*) unà circumsepio, unà circummunio.

Προφράσσω, seu προφράττω, ante sepio, vel munio, i. ante aliquem locum.

Πρόφραγμα, septum alicui loco prætentum. Aristot. Œcon. 2. Item, locus ante scenam. Hesych. Et generaliter, propugnaculum, tutamen. Polyb.

Συμφράσσω, consepio, communio.

Composita ex φρακτὸς, sine præpositione.

Ἄφρακτος, ὁ καὶ ἡ, non septus, non munitus: ut, ἄφρακτοι οἰκήσεις, et ἄφρακτον στρατόπεδον, apud Thuc. Et cum genit. ἄφρακτος φίλων. apud Soph. [Aj. 935. ἄφρακτος τῶν φίλων. Schol. ἀφύλακτος. οὐ πεφραγμένος καὶ τετειχισμένος τοῖς φίλοις, &c.] Apud Eurip. in Hippol. [657.] ἄφρακτος ὅρκοις, expon. non obstrictus juramentis. Item, ἄφρακτος, non obstructus. [Aristoph. Thesm. 588. ἀφράκτοις. Schol. Ἀπροβουλήτοις, καὶ μὴ προορῶσι, ἀφυλάκτοις τε καὶ οὐ φραχθεῖσιν πρὸς τὴν ἄπειρξιν τοῦ μέλλοντος —— κακοῦ. ἀπὸ τοῦ φράττειν. Thucyd. Hist. lib. 1. §. 6.]

Δρύφακτος, vel δρύφακτον, tabulatum, sepes, cancelli. Peculiariter sic Athenis dicebantur cancelli ejus loci, in quo senatus judicabat. Poll. et Hesych. Quasi δρύφρακτοι, seu δρύφρακτα. παρὰ τὸ ταῖς δρυσὶ φράσσεσθαι, τουτέστι, ξύλοις.

Decomp. Ἀδρύφακτος, δρυφάκτοις et cancellis non munitus. Item, judicio carens: quoniam judicii locus Athenis δρυφάκτοις sepiebatur. Hesych.

Καταδρυφάσσω, (pro καταδρυφράσσω,) δρυσὶν καταφράσσω. Et generaliter, munio.

Ναύφρακτος, navibus septus, navibus armatus et munitus. ut, ναύφρακτον στράτευμα, apud Eurip. in Iph. Aul. et, ναύφρακτος στρατὸς, apud Aristoph. [Æsch. Pers. 955. 1033.]

Ξυλόφρακτος, lignis septus seu circumseptus.

ΦΡΑΤΡΙ'Α, seu φατρία, ας, ἡ, curia. Φρατρίαι, dicuntur conventus quidam hominum, aut conventicula, quasi pagi, propria sibi sacra peculiariaque communiter habentium, teste Bud. apud Aristotel. in polit. Athenis sic dicta fuit tertia tribus pars, quum populus in quatuor duntaxat tribus divisus erat, ut tradit Poll. lib. 8. Isocr. orat. de Pace, τὰς δὲ φρατρίας καὶ τὰ γραμματεῖα τὰ ληξιαρχικά. Sic et apud Æschinem in orat. de malè gesta leg. ☞ Idem Bud. τὴν φρατρίαν dictam scribit ἀπὸ τοῦ φρέατος, à puteo, quòd, qui erant ejusdem φρατρίας, communi puteo uterentur. Orus verò φατρίαν apud Etymol. nominari vult quasi πατρίαν, à πατὴρ, mutato π in φ.

Φράτριος, curialis, ad curiam pertinens: ut, φράτριος αἴξ, capra quæ immolabatur ab iis, qui ejusdem curiæ erant. Poll.

Φράτριον, τὸ, sive φάτριον, locus in quem conveniunt curiales. Eust.

Φρατριακὸς, curialis, ad curiam pertinens.

Φρατριάζω, sive φρατρίζω, sum unus è curialibus, sum particeps curiæ. prius apud Demosthen. in Macart. posterius apud Æl. Dionys.

Φρατριαστὴς, οῦ, ὁ, curialis, qui est in ejusdem curiæ consortio.

Φρατὴρ, pro eodem. Atticorum proprium, teste Eustath.

Φράτωρ, idem. Exponitur etiam, tribulis, contribulis. Aristot. polit. l. 2. Demosth. [Aristoph. R. 421. Æschyl. Eum. 659.]

[Φρατορικός. Demosth. adv. Leochar. πείσας ἕνα τῶν φρατέρων ἐνέγραψεν εἰς τὸ φρατορικὸν γραμματεῖον.]

Φρατορία, idem quod φρατρία. apud Suid.

Φρήτρη, (Ionicum,) pro iisdem. Il. β΄.

Ἀφρήτωρ, (*comp.*) qui in nullius curiæ consortio est, seu sodalitio: vel, qui ab omni societate cum hominibus abhorret. ibid.

ΦΡΕ'ΑΡ, et poëtice φρεῖαρ, ατος, τὸ, puteus. Luc. in Demon. ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν. Il. φ΄. Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν. ¶ Impropriè apud Athen. l. 5. et 11. sic vocatur prægrande poculum.

Φρεατιαῖος, putealis, puteanus: ut φρεατιαῖον ὕδωρ, apud Plut. de primo frig. et Athen.

Φρεατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in putei modum profundus.

Φρεάτιον, τὸ, puteolus, parvus puteus. Item, profunda fossa. Suid. In qua signif. legitur et φρεατία, apud Xen. [Hist. Græc. lib. 3. ἐπέστησεν ἐπὶ τῇ φρεατίᾳ.]

Φρεατίδιος, putealis. Plut.

ΦΡΕ'Ω, ῶ, et φρημὶ, f. ήσω, emitto. ☞ Factum ex πρὸ et ἕω (mitto) syncopen passis, et π in φ mutato. Quidam tamen à φέρω transpositis literis deducunt.

Composita.

Εἰσφρέω, (itidem dictum pro εἰσφέρω, secundum quosdam,) et εἴσφρημι, intus admitto, recipio intus. Aristoph. in Vesp. Ὡς ἐνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν, quum cœperint causas dicere, neminem admittemus. Demosth. in Leptin. εἰσέφρουν τὸ στράτευμα. ¶ Exponitur etiam, devoro, apud Arist. in lib. de auditu mirab. quum inquit, τοὺς πελεκᾶνας τὰς ἐν τοῖς ποταμοῖς γινομένας κόγχας ὀρύττοντας κατεσθίειν· ἔπειτα, ὅταν πλῆθος εἰσφρήσωσιν αὐτῶν, πάλιν ἐξεμεῖν.

Εἰσφρέομαι, idem. apud Eurip. in Troad. et Dem. in orat. περὶ τῶν ἐν χεῤῥονήσῳ &c.

Ἐπεισφρέω, (*decomp.*) insuper intrò fero. Eurip. in El. [1032.] Λέκτροις ἐπεισέφρηκα. [Alcest. 1056. Καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει; Herc. Fur. 1266. γοργωποὺς ὄφεις Ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς Ἡ τοῦ Διὸς σύλλεκτρος, ὡς ὀλοίμεθα. Vide Not. Cl. Barnes.] ¶ Et neutr. super intro. Suid.

Ἐκφρέω, et ἔκφρημι, emitto foras. Aristoph. οὐκ ἐκφρήσετε; Item effero. Luc. in Lexiph. ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

[Ἐκφρείω. Aristoph. Vesp. 125. Ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν. Schol. Ἐξεφέρομεν.]

ΦΡΗ'Ν, ενὸς, ἡ, mens. idem quod νοῦς, et διάνοια. Iliad. κ΄. ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. Sæpe usurpatur plur. pro sing. Ut passim apud Homer. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. et, ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν. Quod à Virg. dicitur, tu condita mente teneto. In soluta oratione φρένες sæpe significat prudentiam. unde apud Herodian. φρένας ἔχειν, et apud Plut. in apophth. Lacon. ἔξω φρενῶν καθεστὼς, vel γενόμενος, mente captus. Sæpè etiam conjungitur cum νοῦς. ut apud Aristoph. νοῦν ἔχειν καὶ φρένας. sic et apud Dem. pro cor. ¶ Item, φρένες, præcordia, tanquam mentis sedes: apud Aristot. de part. an. l. 3. c. 10. Sic et Od. ι. Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι. † Sic θυμὸς ἐν φρεσὶ, animus in pectoribus. Hes. Th. 549. Φρένες dici docet ὑμήν τις ὑπεζωκὼς in corporibus, Scholiast. Hesiod. Asp. 223. sive p. 206. b. edit. Heins. 4to.† [Φρενῶν θράσει, animi audaciâ. Soph. Aj. 46. Æsch. S. c. Th. 618. 667. 1042. Pers. 705. φρένες. pro λογισμός. Ag. 1061. 1559. Eum. 333. 346. Soph. Tr. 1000. Pl. Œdip. Tyr. 747. Tr. 948. φρένες cordis sedes. Ch. 831. 847. 1004. 1057.] Vide Διάφραγμα.

Φρενόθεν, à mente. Soph. in Ajace.

Φρενόω, ad mentem reduco, prudentem reddo, facio ut quis sapiat: interdum et, castigo. Æschyl. in Prom. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς, Ἢ σαυτόν. [Ag. 1192. Ch. 114.] Sic et apud Xen. apomn. l. 2.

Φρενόομαι, ad sanam mentem reducor, prudens reddor. ¶ Item, efferor, animor. Maccab. l. 1. πεφρενωμένος ταῖς μυριάσι τῶν πεζῶν.

Φρένωσις, εως, ἡ, castigatio, admonitio. Hesych.

Φρενωτήριον, idem: apud eundem. Item quod ad παραίνεσιν aptum est et accommodatum. Locus quoque, ubi fiunt admonitiones et castigationes.

Φρενικὸς, ad mentem pertinens. Item, qui diaphragmatis est, ad diaphragma (quod etiam per φρένας intelligitur) spectans: ut, φρενικαὶ φλέβες.

Φρενῖτις, ιδος, ἡ, mentis delirium: inflammatio membranarum cerebri, febrem acutam et mentis perturbationem inducens. Alex. Aphr. Greg. de hom. Juvenali, phrenesis, ἡ φρένησις.

Φρενιτικὸς, qui laborat phrenesi, phreniticus. Galeno apud Hippocr. φρενιτικοὶ interdum omnes vocantur, quibus mens oblæsa est, etiamsi perpetua cataphora non teneantur.

Φρενιτιάω, et φρενιτίζω, sum phreniticus, phrenitide laboro. illo utitur Alex. Aphr. in probl. hoc Gal. et Paul. Ægin.

Φρενιτίασις, idem quod φρενῖτις.

Φρονέω, ῶ, (dicitum quasi φρενέω,) mente et ratione præ-

ditus sum, mentis sum compos, sapio. Isocr. ad Phil. διὰ τὸ γῆρας ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν. Iliad. χ'. Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον, ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε Δύσμορον, adhuc mentis compotem. Iliad ψ'. ἀλλὰ φίλος, φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι, si sapis. ¶ Item delibero, cogito, in animo habeo. Od. ί. Ὧς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι. Iliad. ρ'. φρόνεον δὲ μάλιστα Ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι, in animo habebant: vel etiam, sperabant, ut scholiastes exponit. † τοξεύειν. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. d. V. Stephan. Thesaurus.† ¶ Item sentio. Soph. in Ajace, Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος. Alia sentiendi significatione apud Aristot. de mundo, οὕτω χρὴ περὶ τοῦ σύμπαντος φρονεῖν. † φρονῶν φαίνῃ ὅσα λέγεις. Xen. Pæd. l. 4. p. 113. a.† ¶ Κακὰ φρονεῖν, malè animatum esse, malè velle. Il. χ'. et Od. ύ. Pro quo dicitur et, ὀλοὰ φρονεῖν, Il. π'. et, κακῶς φρονεῖν, Od. σ'. ¶ Ἀγαθὰ φρονεῖν, et, εὖ φρονεῖν, benevolo animo esse, bene, cupere: Eurip. et Soph. † φρονεῖν μετριώτερα πρός τινα, modestiorem esse erga aliquem. Xen. Pæd. l. 4. p. 99. e.† ¶ Φρονῶ τὰ σὰ, faveo tibi: vel, sto à tuis partibus. Sic apud Dem. in orat. ὑπὲρ τῶν συμμοριῶν Θηβαίων τὰ ἐκείνου φρονούντων, ἀνάγκη τοὺς τούτων ἐχθροὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν. ¶ Φρονῶ μέγα, sum animo elato. † Xen. Pæd. l. 3. p. 69. b.† Isocrat. in Evagor. μέγα φρονῶν ἐπὶ τοῖς διὰ τὴν τύχην γιγνομένοις ἀγαθοῖς. Sic apud Dem. et Xenoph. Huic opponitur, μικρὰ φρονῶ, sum animo demisso, submissè me gero, apud Soph. † Φρονεῖν ὅμα, similes esse. V. Heinsius de his locutionibus ad Hesiod. Asp. 50. φρονεῖν ἐπί τινι ὡς μέγιστον, propter aliquem animo quam maximo esse. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. a.† ¶ Item, φρονῶ, sapio, resipio, oleo. quæ significatio frequens est in sacr. lit. ut, φρονεῖν τὰ τοῦ Θεοῦ, apud Matth. et Marc. et, τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν, in ep. ad Rom. c. 8. ¶ Item, animum adjungo, animum intendo. Od. φ'. Νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες. (ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Æsch. S. c. Th. 431. Ch. 751. Eurip. Phœniss. 349. κακῶς φρονεῖν quid. Æschyl. Ag. 936. Soph. Tr. 480. Œdip. Tyr. 310. 334. 625. 661. 1658. pro scio 1098.)

(Φρονούντως. Æsch. Suppl. 212.) [Soph. Antig. 693.]

Φρόνημα, τὸ, cogitatio, cogitatum. Item, sensus: ut, φρόνημα τῆς σαρκὸς, in ep. ad Rom. ¶ Item, animus elatus, seu elatio animi et fiducia: cui opponitur ταπεινότης. Interdum et, cogitatio quæ ab elato animo proficiscitur. Thuc. l. 12. Xen. pæd. 5. † l. 2. 41. b. ubi pro ψυχὴ ponitur, quod præcesserat. p. 40. d.† et Plut. Interdum in malam partem, insolentia, superbia, fastus: ut apud Greg. orat. in Basil. (Æsch. Pers. 810. 830. Ag. 996. καρτερὰ φρονήματα pro virtute. Pr. 207. 376. 952. Ch. 321. in mal. part. 996.)

Φρονηματίας, ου, ὁ, qui est elato animo, ἀλογίστως ἐπαιρόμενος. ¶ Vir excelsi animi, Aristot. polit. 5.

Φρονηματώδης, pro eodem.

Φρονηματίζομαι, animos tollo, majores spiritus duco: magnificè de me sentio. Polyb. et Diodor.

Φρονηματισμὸς, ipsa actio efferendi se, et animos tollendi: animi elatio: apud Suid.

Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, sapientia. (Soph. Œdip. Tyr. 678.) Item intelligentia. Aristotel. rhet. 1. Isocrat. ad Demon. &c. Accipitur et pro scientia, apud Plat. † Xen. Pæd l. 2. 51. e. ἐν φρονήσει δικαίων. Lucæ cap. 1. 17. i. e. (secundum Bos in exercitat. Philologicis p. 26.) *in suasione justitiæ vel suadendo justitiam*; vulgò vertitur, *ad prudentiam justorum*.†

Φρόνις, idem quod φρόνησις: ex quo et per syncopen factum quidam putarunt. Od. γ'.

Φρόνιμος, ὁ καὶ ἡ, prudens, sapiens: qui quid differat ἀπὸ τοῦ λεγομένου σοφοῦ, docet Aristotel. eth. 6. Plat. de leg. Φρόνιμος περὶ συνουσίας. Item, peritus. ut apud Xen. in apol. Socr. φρόνιμος περὶ τῶν πολεμικῶν, peritus rei bellicæ. † Pæd. 1. 6. 12. cum περί. et 1. 6. 18. ubi et compar. est. φρόνιμος, differt, minusque est τῷ σώφρων. l. 3. p. 65. e. Cum ὥστε et infin. l. 4. p. 100. c. Superlat. p. 237. a.† (Soph. Œdip. Tyr. 711.)

Φρονίμως, prudenter, vel sapienter. † Xen. Pæd. l. 3. p. 85. c.†

Composita.

Ἀγανόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, animo leni præditus, cujus φρὴν est ἀγανὴ, id est, mitis et mansueta: vel ἀγανὰ φρονῶν, lenia et mitia cogitans. Il. ύ.

Ἀγανοφροσύνη, ἡ, lenitas, mansuetudo, comitas. Il. ώ.

Ἀεσίφρων, q. d. ventosa mente præditus: levis, inconstans. Item temerarius, stultus. Il. ύ. Hesiod. in Erg.

Ἀεσιφροσύνη, levitas, stultitia. Od. ό. † Hesiod. Th. 502. in plur.†

Αἰδόφρων, verecundam mentem habens, verecundus. Eur. in Alc. [658. Soph. Œd. Col. 241. Ὦ ξένοι αἰδόφρονες, &c.]

Ἀκεστόφρων, prudens, συνετός. Hesych. mentem sanabilem habens, cordatus.

Ἀλκίφρων, fortis et prudens. Eustath. (Æsch. Pers. 91.) [ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσῶν στρατὸς, ἀλκίφρων τε λαός. Magnanimusque populus.]

Ἀλεόφρων, demens, mente captus. Comp. ex ἀλεὸς, quod Doricè dicitur pro ἠλεός.

Ἀλλοφρονέω, aliud in animo habeo, mentem non attendo ad id quod cerno. Od. κ'. Item, mente sum alienata, insanio. Il. ψ'.

Ἀμερσίφρων, idem quod ἀμερσίνοος, mente privans. Hesych. Comp. ex ἀμέρδω.

Ἀναφρονέω, rursum sapio, resipisco. Basil.

Ἀντιόφρων, contraria sentiens. Hesych.

Ἀπατιόφρων, idem cum δολιόφρων.

Ἀρίφρων, cui est mala mens, malè animatus. Hesych.

Ἀρτίφρων, qui mente est integra, minimeque læsa, integer mentis. Eurip. in Iph. Aul. [877.] Plat. polit. 7. (Æsch. S. c. Th. 784. Eurip. Med. 295.)

Ἀταλόφρων, seu ἀταλάφρων, tenera sapiens seu cogitans, tener. Il. ζ'.

Ἄφρονος, idem quod ἄφρων, insipiens. Sap.

Ἄφρων, amens, demens, insipiens. † ψυχὴ, σῶμα. Xen. Pæd. p. 237. a.† Theogn. Ἄφρονος ἀνδρὸς, ὁμῶς καὶ σώφρονος, οἶνος, ὅταν δὴ Πίνῃ θ' ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον. (Eurip. Med. 886.)

Ἀφρόνως, stultè, amenter, insipienter. Soph. [Aj. 781. ὁδ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 1. ἐξέπληττες αὐτὸν, ὥστε ἀφρόνως ἁλίσκεσθαι. Græc. Hist. lib. 5. cap. 1. §. 16. De Agesil. cap. 2. §. 3. Κυνηγ. cap. 3. §. 5. Polyb. Hist. lib. 2. Ἀφρονεστέρως. Plat. Laches. Καὶ μήν που ἀφρονεστέρως γε,——οἱ τοιοῦτοι κινδυνεύουσί τε καὶ καρτεροῦσιν, ἢ οἱ μετὰ τέχνης αὐτὸ πράττοντες.]

Ἀφροσύνη, amentia, dementia. Solon. Τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσι Συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης. † ἀφροσύνη πρός τινα, dementia adversus aliquem. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. d. 1. 5. 10. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 122. οὐ γὰρ δὴ πεφευγότες ταῦτα, ἐπὶ τὴν πλείστους δὴ βλάψασαν καταφρόνησιν κεχωρήκατε, ἣ——τὸ ἐναντίον ὄνομα ἀφροσύνη μετωνόμασται. Herodot. Hist. lib. 9. cap. 81. τῶνδε εἵνεκα ἐγὼ ὑμέας συνήγαγον, βουλόμενος ὑμῖν τοῦδε τοῦ Μήδων βασιλῆος τὴν ἀφροσύνην δεῖξαι.]

Ἀφραίνω, amenter seu dementer me gero, amens sum. Il. β'. et ί.

Ἀφρονέω, idem. Phocyl.

Decomp. Ὑπάφρων, aliquantulùm imprudens.

Ὑπαφρονέστερος, aliquantùm imprudentior. Herodot.

Βαθύφρων, q. d. cui mens est profunda, i. cujus mens in profundis cogitationibus versatur: qui profundas cogitationes mente agitat, valde prudens. [Pind. Nem. Z. 1. Ἐλείθυια, πάρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρόνων, Παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον, &c.]

Βαρύφρων, q. d. cui mens est gravis, et curis onusta: qui mente graviter est affectus. [Apoll. Rhod. Arg. vi. 731. Κολχίδα γῆριν ἱεῖσα, βαρύφρονος Αἰήταο Κούρη, μειλιχίως, &c.]

Βαρυφροσύνη, ἡ, status mentis graviter affectæ, et curis ac molestiis velut gravatæ.

Βαρυφρονέω, graviter mente sum affectus.

Βλαψίφρων, cui mens læsa est, stolidus. (Æsch. S. c. Th. 730.)

(Βλοσυρόφρων. Æsch. Suppl. 840.)

Βυσσόφρων, in profundo cogitans, pectore videlicet. Hesych. (Æsch. Ch. 649.)

Δαΐφρων, bellicosus, Il. ρ'. Od. γ'. et ό. δαΐα (i. πολεμικὰ) φρονῶν. Vel, prudens: ut sit ὁ δεδαὼς φρεσὶ, mente doctus, ὁ δεδαημένος φρονεῖν. à δαίω, disco. Vel etiam à δαίω, divido; ut sit cui δαίεται ἡ φρὴν, et, ὁ πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. (Æsch. S. c. Th. 924. Il. γ'. 252.)

Δαμασίφρων χρυσὸς, aurum quod animum humanum suis illecebris domat. Pind. [Olymp. Od. xiii. 108. ὅππως τε οἱ αὐτὰ Ζηνὸς ἐγχεικεραύνου παῖς ἔπορεν Δαμασίφρονα χρυσόν. Schol. δαμάζοντα δὲ τὸ φρόνημα τὸ ἄγριον τῶν ἵππων καὶ ἥμερα φρονεῖν ἀναγκάζοντα.]

Δηλίφρων, et Doricè δαλίφρων, cui mens oblæsa est, stolidus: ut, δαλίφρονας ἀσπαλιῆες, apud Naumach. (Ἄσπαλος, Athamanum linguà, piscis. Ἀσπαλία, piscatio. Ἀσπαλιεὺς, et ἀσπαλιευτὴς, ὁ τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος. Quæ hactenus fuêre neglecta.)

Διχόφρων, qui mente est dissidente et discordi. (Æsch. S. c. Th. 903.)

Διχοφροσύνη, discordia. Item, inimicitiæ, seditio.

Δολιόφρων, dolosa cogitans, fraudulentus: ut, δολιόφρων Κύπρις. Eurip. in Iph. Aul. [1301.] (Æsch. Ch. 946.)

Δολοφρονέω, dolum seu dolos cogito, fraudes meditor. Hom. Il. ξ'. † Hes. Th. 550.†

Δολοφροσύνη, doli meditatio, dolus, fraudes. Il. τ'.

(Δουλόφρων. Æsch. Suppl. 758.)

Δύσφρων, cujus mens malè se habet, anxius, tristis. Item, tristitiam afferens: ut, δύσφρονος ἔριδος, apud Eurip. in Androm. [Soph. Antig. 1275. Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα στερεὰ, θανατόεντ'. Pind. Olymp. B. 93. Τὸ δὲ τυχεῖν, πειρώμενον ἀγωνίας, παραλύει δυσφρόνων. Schol. τῶν δυσκόλων φροντίδων. Schol. Νεώτ. τῶν πρὶν προσόντων αὐτῷ ἀλγεινῶν, ἢ δυστυχιῶν.] (Æschyl. S. c. Th. 880. Ag. 556. 617. 843. Ch. 276. Suppl. 399. 520.)

Δυσφρόνως, ægrè, cum angore. Æschyl. [Pers. 552. Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως βαρίδεσσι ποντίαις.]

Δυσφροσύνη, animi ægritudo, anxietas, mœror, solicitudo. Hesiod. in Theogon. † 528.†

Δυσφρόνη, idem cum δυσφροσύνη. Pind. † Hesiod. Theog. 101.†

Ἔκφρων, qui est extra mentem, amens. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. Οἱ δὲ ἵπποι αὐτὰς ἐκ πάνυ πολλοῦ οὐκ ἐδέχοντο, ἀλλ' οἱ μὲν ἔκφρονες γιγνόμενοι ἔφευγον, οἱ δ' &c. Κυνηγ. cap. 5. §. 15. Plat. Io. κοῦφον γὰρ χρῆμα ποιητής ἐστι, καὶ πτηνὸν, καὶ ἱερόν· καὶ οὐ πρότερον οἷός τε ποιεῖν πρὶν ἂν ἔνθεός τε γένηται καὶ ἔκφρων, καὶ ὁ νοῦς μηκέτι ἐν αὐτῷ ἐνῇ.]

Ἐκφρόνως, amenter. Utrumque apud Suid.

Ἐμπεδόφρων, qui mente firma præditus est, qui mente captus non est. Phal.

Ἔμφρων, mentis compos. (Æsch. Pr. 847.) Soph. Plat. in Tim. Item, prudens, sapiens. apud eundem, Thuc. et Plut.

Ἐμφρόνως, ut decet eum qui mentis compos est, prudenter. [Plat. de Rep. lib. 7.]

Ἐπίφρων, idem cum ἔμφρων. Hesiod. in Theog. † 122. et 161.†

Decomp. Πανεπίφρων, omnino seu admodum prudens. Oppian.

Ἐπιφροσύνη, prudentia. Theognis.

Ἑτερόφρων, aliter sentiens.

(Εὐθύφρων. Æsch. Eum. 1035.)

Εὔφρων, et poët. ἐΰφρων, q. d. cui mens bene se habet: hilaris, lætus: ut, θυμὸς ἐΰφρων, Od. ρ'. Item, lætitiam afferens, exhilarans: ut, οἶνον ἐΰφρονα, Il. γ'. (Æsch. Ag. 271. 806. Eum. 995.)

[Εὐφρόνως. Æschyl. Pers. 839. ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως συ πράϋνον λόγοις. Agam. 359. 858. Eurip. Hippolyt. 793. Pind. Pyth. Od. X. 61. Δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες, εἰλαπινάζουσιν εὐφρόνως. Schol. σωφρόνως καὶ συνετῶς.]

Εὐφροσύνη, lætitia, hilaritas, animi voluptas. Od. ύ. Xen. Pæd. 8. † p. 205. b. ubi plur. et l. 3. p. 77. b.†

Εὐφρόσυνος, lætitiam afferens. (Æsch. Pr. 540.) Diosc. l. 4. c. 128.

Εὐφροσύνως, hilariter. Theocr.

Εὐφραίνω, seu ἐϋφραίνω, lætitia afficio, lætum reddo, exhilaro, oblecto. Il. ή. Τρῶας ἐϋφρανέω, καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους. Xen. εὖ πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνων. † Pæd. l. 4. p. 79. d. res dicitur εὐφραίνειν τινά. p. 235. d.† (Eurip. Med. 1060.)

Εὐφραίνομαι, lætitia afficior, gaudium percipio. Od. β'. et apud Xen. † Pæd. 1. 4. 15. et 1. 5. 9. γέλωτι. l. 2. 46. a.† (Eurip. Med. 36.)

Εὐφρασία, ἡ, lætitia, gaudium, idque honestum. idem quod εὐφροσύνη.

Εὐφρονέω, vel ἐϋφρονέω, sapio, bene cupio. καλῶς νοῶ, καλῶς φρονῶ, prudens sum, recte sentio, sum benevolus. Il. ά. Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν, i. prudentià valens. Εὐφρονῶ τὰ σὰ, sum tibi benevolus, tibi faveo, εὔνους σοί εἰμι.

Εὐφρόνη, dicta nox est, apud Hesiod. et Euripid. παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν. quòd putaretur multum conferre ad inventionem et considerationem eorum quæ quæruntur. διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον, teste Plut. in l. 3. περὶ πολυπραγμ. Hesych. idem est quod εὐφροσύνη. (Æsch. Pr. 656.)

Decomp. Ἀνεύφραντος, expers lætitiæ et oblectationis.

Ἀντευφραίνομαι, vicissim delector.

Ἀντεύφρασμα, mutua delectatio. Suid.

Ἐνευφραίνω, et ἐνευφραίνομαι, idem quod εὐφραίνω, et εὐφραίνομαι. Solom.

Ἐξευφραίνω, idem quod εὐφραίνω, lætitia afficio. Merc. Trism.

Πανεύφρων, pernox: apud Cratin. teste Pol.

Συνευφραίνομαι, q. d. collætor, congaudeo. Poll.

Ὑπερευφραίνω, mirum in modum lætitia afficio. Luc.

Ἐχέφρων, q. d. habens mentem, mentis compos, cordatus, prudens. Odyss. δ'. Hesiod. in Theog. † 88.† Item, qui mentem reprimit, apud Nonn.

Ἐχεφροσύνη, prudentia, mens cordata. Epigr.

Ἐχεφρονέω, prudens et cordatus sum. In iisdem.

Ἐχυρόφρων, firma et stabili prudentia præditus: seria cogitans. Hesych. et Etymol.

Ζηνόφρων, Jovem sapiens: epitheton Apollinis, quòd sit fatidicus, et oracula sint à Jove.

Θελξίφρων, mentem demulcens. Eurip. in Bacch. [402.]

Θεόφρων, qui divina sapit.

Θεοφροσύνη, pietas, qua divina sapimus. Ambo apud Hesych.

Θηλύφρων, muliebri quadam mente præditus; mollis et effœminatus. Aristoph. [Eccl. 110. Καί πως γυναικῶν θηλύφρων ἐξουσία Δημηγορήσει.]

(Κακοφρονέω. Æsch. Ag. 1183.)

Κακόφρων, cui mala mens est, vel malitiosa. Item, cui malevolus est animus. Item, stulta mente præditus. Eurip. in Iph. Aul. κακόφρονες, φιλόγαμοι μνηστῆρες. (Æsch. Ag. 100.)

Κακοφροσύνη, mens mala seu malitiosa. Item, mens malevola. Item, stultitia.

Καλόφρων, benevolus. Hesych.

Καρτερόφρων, seu κρατερόφρων, cui mens est rigida seu dura: durus, acer, præfractus, violentus: item, magnanimus. Hesiod. in Theogn. † 297. et 509.†

Καταφρονέω, contemno, despicio: q. d. φρονῶ κατά τινος, sentio adversus aliquem, i. malam de eo concepi opinionem. Thucyd. l. 8. τούς τε παρόντας πολεμίους ἐκ τῶν λεχθέντων καταφρονεῖν. Herodian. l. 5. καταφρονήσας τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος λεχθέντων. † Cum gen. Xen. Pæd. 2. 58. b. contemnere. Sic l. 3. p. 77. d.† Exponitur etiam, affecto, meditor. Herodot.

Καταφρονοῦμαι, contemnor, despicior. Xen. Hellen. 7. καταφρονούμενοι ὑπ' Ἀρκάδων.

Καταφρόνημα, contemptus, contemptio, despicientia. Thucyd. lib. 2.

Καταφρόνησις, idem: apud eundem ibidem.

Καταφρονητὴς, οῦ, ὁ, contemptor. Plut.

Καταφρονητικὸς, ad contemnendum propensus, qui facilè contemnit. Aristot. eth. 4. c. 3.

Καταφρονητικῶς, contemptim, per contemptum. Xen. Hell. 4 et 5.

Decomp. **Ἀκαταφρόνητος**, non contemptibilis: vel, non contemnendus. Plutarch.

Δυσκαταφρόνητος, qui contemni despicique vix potest. † Compar. est apud Xen. Pæd. lib. H. p. 206. d.†

Εὐκαταφρόνητος, qui talis est, ut facilè in contemptum veniat, seu venire possit; aspernabilis. Lucian. in somn. et Herodian.

(**Κελαινόφρων**. Æsch. Eum. 462.)

Κενόφρων, et κεινόφρων, vana cogitans. Theogn. et Pind. [Nem. Od. xi. 38. Schol. Ita etiam legit Cl. Schmidt. ad loc.] (Æsch. Pr. 761.)

Κενοφροσύνη, vana mens, inanis opinio mente concepta, apud Plut. in quæst. Plat.

Κερδαλεόφρων, astuta seu versuta cogitans, versutus, callidus: veterator. Poni etiam dicitur pro φιλοχρήματος, qui non aliud nisi lucrum cogitat. Iliad. ά.

Κλεψίφρων, idem quod κλεψίνοος, qui aliud loquitur, aliud in pectore clausum tenet; qui occulit animum suum; impostor. epitheton Mercurii, apud Hom. hymno in eum.

Κοινόφρων, q. d. communem cum alio mentem habens, i. communem mentis voluntatem. Eurip. in Ione. [577. Iph. in Taur. 1008. κοινόφρονι δέ σοι Καὶ ζῆν θέλοιμ' ἂν, καὶ θανὼν λαχεῖν ἴσον.]

(**Κυνόφρων**. Æsch. Ch. 619. de Scylla dicitur.) [Vide Not. Cl. Stanl. ad locum.]

Λαθίφρων, cujus mens obliviosa est: vel, mentis suæ oblitus, i. stultus, demens. Hesych.

Λαθιφροσύνη, oblivio, dementia. Argon. l. 4.

Λυκόφρων, lupina quædam cogitans et in animo versans: vel, lupinâ quâdam audaciâ præditus. Hesych.

Λυσίφρων, q. d. mentem solvens, mentem à curis et tristitia liberans: vel, prudentiam à mente tollens. epitheton Lyæi, i. vini, apud Anacreontem. [Od. 27. Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος Ὁ λυσίφρων, Λύαιος, &c.]

Ματαιόφρων, qui inepta et absurda sapit. Damasc.

Ματαιοφρονῶ, desipio. Soph.

Μεγαλόφρων, cui magnus est animus, magnanimus. Isocr. ad Nicand. Plut. in Alex. † Xen. Pæd. l. 6. 2. 44. c. μεγαλοφρονέστερος πρὸς πολεμίους.†

Μεγαλοφρόνως, cum animi magnitudine, excelso animo. Poll. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. ὁ δὲ Ἀγησίλαος μάλα μεγαλοφρόνως τούτους μὲν οὐδ' ὁρᾶν ἐδόκει, &c. Plat. Euthydem.]

Μεγαλοφροσύνη, magnitudo animi, animus excelsus et erectus. [Herodot. Hist. lib. 7. Ξέρξης ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, οὐκ ἔφη ὅμοιος ἔσεσθαι Λακεδαιμονίοισι.] (Philostr. l. 1. c. 34)

Μεγαλοφρονέω, q. d. magnum sapio: magnificè de me sentio, superbio. Xen. Hellen. 6. Plat. de rep. l. 7.

Μεγάφρων, idem quod μεγαλόφρων. Dicitur etiam pro, μέγ' ἄφρων, multùm stolidus, teste Hesych.

Μειόφρων, mente diminutus, levis, stultus. Hesych.

Μελεόφρων, infelix animi, cui misera est mens et infelix. Euripid. in Iphig. Taur.

Μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit et oblectat. Il. ώ. et Odyss. ή.

Μετάφρενον, τὸ, dorsi pars, quæ ad septum transversum sita est, quasi τὸ μετὰ τὰς φρένας. Rufo, pars inter dorsum et lumbos media, qua renes adjacent. Exponitur etiam, interscapilium, i. interstitium, quod est inter scapulas seu humeros. Il. β'. † Hesiod. Asp. 223. dorsum.†

Μετριοφρονέω, moderatè, seu modestè, de me sentio, non nimiùm me offero. Appian.

(**Μονόφρων**. Æsch. Ag. 766.)

Νηπιόφρων, qui puerili mente est præditus; qui non plus sapit, quàm infans aut puerulus.

Νηπιοφροσύνη, stultitia, qualis est infantis aut puerili.

(**Οἰόφρων**. Æsch. Suppl. 802.)

Ὀλιγόφρων, pusillanimis. Hesych.

Ὀλοόφρων, cui mens est perniciosa, qui mente agitat aliis perniciosa. Il. ό. ὀλοόφρων λέων simpliciter dicitur ὁ ὀλοός.

Ὁλόφρων, qui animo universa agitat, qui omnium curam gerit: vel, ὁ συνετὸς, καὶ ὁλόκληρα φρονῶν, ut est apud Eust. Od. ά. et κ'.

Ὁμόφρων, qui ejusdem est animi, concors: ut, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες, apud Hom. hymn. 1. in Merc. et Theogn. † Hesiod. 60.† [Pind. Olymp. Od. Z. 10. θῆκέ μιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς. Aristoph. Av. 632. Ἢν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος Ὁμόφρονας λόγους —— ἐπὶ θεοὺς ἴῃς, &c.]

Ὁμοφροσύνη, concordia. Od. ζ'.

Ὁμοφρονέω, eadem sum mente seu voluntate, idem sentio, sum concors. Odyss. ί.

Ὀνειρόφρων, somniorum peritus interpres. Euripid. in Hecub. [708.]

Ὀξύφρων, acuta et solerti mente præditus. Euripid. in Medea. (645.)

Ὀρθόφρων, qui erecto animo est. Hesych.

Οὐρανόφρων, qui cœlestia sapit, pius, religiosus. Cyrill.

(**Παλαιόφρων**. Æsch. Eum. 841. 874. Suppl. 601.)

Παράφρων, idem quod ἄφρων, amens, delirans. Euripid. in Hippol. cor. Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος; [Soph. Elect. 475. Εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων μάντις ἔφυν, &c. Schol. εἰ μὴ ἔφυν καὶ ὑπάρχω ἐγὼ μάντις παράφρων, καὶ λειπομένη καὶ ἐστερημένη γνώμης σοφῆς, ἤγουν διανοίας φρονίμου. Œd. Tyr. 710. Schol.]

Παραφροσύνη, amentia, dementia, delirium. Plat. ep. 7. Plut. symp. 3.

Παραφρονέω, et poët. παραιφρονέω, demens sum, desipio, deliro. Aristoph. in Plut. † 2.† et Nub. † 842.† (Παραφρονῶ φόβῳ λόγου, metu sermonis istius ad insaniam redigor. Æsch. S. c. Th. 812.)

Παραφρόνησις, idem quod παραφροσύνη.

Παραφρόνιμος, idem quod παράφρων. apud Suid. (Soph. Œdip. Tyr. 691.)

Παχύφρων, qui crassa mente est, et intelligentia non valet; stupidus, bardus. Hesych.

(**Περισσόφρων**. Æsch. Pr. 328.)

Περίφρων, prudens, sapiens, cordatus, castus: valde prudens, valde sapiens: ut, περίφρων Πηνελόπεια, sæpe apud Hom. in Od. (Æsch. Ag. 1435. Suppl. 765.) ¶ Et pro contemptore. Joseph.

Περιφρονέω, contemno, despicio. Plut. in Per. περιφρονῆσαι τῶν Λακεδαιμονίων. Greg. in epit. part. τοῦ κόσμου περιφρονεῖν τὸ ἀπατηλὸν καὶ ἄτακτον. ¶ Item, circumquaque mentem verto; perpendo, mentem circumquaque agitans; contemplor, inquiro. Aristoph. de Socr. Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. † In Nub. 215. et 1505.†

Περιφρόνησις, contemptus, despicientia. Greg. ¶ Item contemptatio, scrutatio.

Πινυτόφρων, cui est mens prudens. Hesych.

Ποικιλόφρων, mentem versutam et callidam habens. Eur. in Hec. [133.]

Πολύφρων, cui multum est mentis. i. prudentiæ: ut, πολύφρονος Ἡφαίστοιο. Od. θ'. [297. Iliad. Σ. 108. πολύφρονα. Schol. Τὸν πάνυ σώφρονα καὶ συνετόν. Φ. 367. πολύφρονος. Ξ. 424. Ὀδυσσῆα πολύφρονα.]

Πολυφροσύνη, prudentia. Theogn. [Herodot. Hist. lib. 2. ὡς δὲ καὶ ταῦτα ἐς τὸν βασιλέα ἀνενείχθη, ἐκπεπλῆχθαι μὲν ἐπὶ τῇ πολυφροσύνῃ τε καὶ τόλμῃ τἀνθρώπου.]

Πρόφρων, qui est mente propensa erga aliquem: propensus, benevolus. Hom. Od. ξ'. Theocr. Idyll. 26. † Soph. El. 1396. Hesiod. Th. 419.† (Æsch. Ch. 1063.)

Προφρονέως, prompto seu propenso animo, lubenter. † Hesiod. Th. 433.† [Hom. Iliad. Ε. 810. προφρονέως. Schol. Προθύμως. Η. 160. Schol. Apoll. Rhod. Arg. ii. 802. Τίσω προφρονέως. iii. 1188.]

(**Προφρόνως**. Æschyl. Ag. 181. Ch. 476. Suppl. 1. Eum. 930. 972.) [Pind. Pyth. 28. τὸν ὁ Χρυσοχαίτας προφρόνως Ἐφίλασ' Ἀπόλλων, &c. Nem. A. 50.]

Πρόφρασσα, propensa, benevola, lubens. Od. κ'.

Πυκινόφρων, qui prudenti consilio est. Hom. hymn. in Merc.

Ῥηξίφρων, qui animum alicujus fregit et contundit, qui ferociam alicujus repressit. Hesych.

Σιδηρόφρων, ferreus animo, crudelis. Æschyl. in Prom. et Euripid. in Phœniss.

Σκολιόφρων, qui prava cogitat, qui pravâ est mente. Hippocr. ep. ad Demag.

Στερεόφρων, qui est mente solida, i. rigida et dura: cujus mens moveri nequit, crudelis, immitis. Soph. in Ajace.

Σύμφρων, qui eadem est mente qua alius, concors, consentiens. Plat. ep. 7. (Æsch. Ch. 800.)

Συμφροσύνη, concordia, consensus. Item, conspiratio. Appian. bell. civ. lib. 2.

Συμφρονέω, eadem sum mente, consentio, assentior. Greg. συμφρονήσας δῆμος ἅπας. Item, conspiro. Polyb. lib. 5. Exponitur et, communi consilio delibero. Plut. ¶ Item, una intelligentia concipio et comprehendo. Aristot. τὰ πλεῖστον ἀλλήλων ἀφεστῶτα τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συνεφρόνησεν. ¶ Item, intelligo, conjicio, percipio: propriè ita, ut cogitatio animum meum subiens vel recordatio alicujus rei faciat ut intelligam: vel, re perpensa intelligo. Ut, συνεφρόνησε τὴν αἰτίαν. apud Plutarch. in Ant. Sic et alibi apud eundem.

Συμφρόνησις, consensio, consensus. Item, conspiratio.

Σώφρων, (et σαόφρων, apud poëtas,) q. d. ὁ σῶς, vel σάως τὴν φρένα, cui mens salva est et incolumis, mentis compos. Item, prudens. Theogn. Καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα Ἕσπετο. ¶ Exp. etiam, moderatus, temperans, apud Dem. et Æschin. &c. Item, honestus, bene moratus, probus. ut apud Soph. τοὺς δὲ σώφρονας Θεοὶ φιλοῦσι. (Eurip. Med. 350. Phœniss. 172.) Item, castus, pudicus, continens. † Σῶφρον ἄνθος. Aristoph. Nub. 1023. Σώφρων opp. τῷ ἀδικοῦντι. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. b. plusquam φρόνιμος. V. in φρόνιμος. σωφρονέστερος, magis intelligens, politus, cultus. l. 3. p. 69. e. V. ibi Leunclavius.†

Σωφρόνως, sana mente, prudenter. Thuc. Plat. Item, modestè, temperanter, castè, pudicè. Herodian. Aristot. et alii. (Æsch. Eum. 44. Eurip. Phœniss. 1072.)

Σωφροσύνη, καὶ σαοφροσύνη, (apud Hom. &c.) sanitas mentis, mens sana. Xen. ¶ Item, prudentia. Thucyd. ¶ Item. temperantia, moderatio, modestia. Arist. Rhet. 1. † Aristoph. Nub. 959. et Xen. Pæd. 1. 2. 8.† ¶ Exponitur et, frugalitas. ¶ Item, castitas, pudicitia. Euripid. in Hippol. ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων.

Σωφρονέω, sanæ mentis sum, mentis sum compos: cui opponitur μαίνομαι, apud Plat. de rep. l. 1. † Xen. Pæd. 1. 2. 13. σωφρονεῖν πρός τινα. l. 3. p. 71. b. et exp. in officio erga aliquem manere.† ¶ Item, prudens sum, prudenter me gero. Æschin. τριακόσια τάλαντα κατέπεμψε τῷ δήμῳ· ἃ σωφρονῶν οὐκ ἐδέξατο. ¶ Item, modestia utor, modestus sum: vel, continens sum, temperanter et modestè me gero. † Xen. Pæd. 1. 28.† ¶ Item castus sum et pudicus, casta aut pudica. Eur. in Hippol. cor. (de Phædra;) Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν. Ibidem, Τιμῆς ἐμέμφθη, σωφρονοῦντι δ' ἤχθετο. (Med. 312. 885. Phœniss. 1632. Æsch. Ag. 1434.)

Σωφρονεῖσθαι dicitur, quod modestè et temperanter geritur: unde, τὰ σεσωφρονημένα, modestè et temperanter acta: apud Æschin. in Timarch.

Σωφρόνημα, moderatione factum, prudenter factum. Xen. [Orat. in Agesil. ἆρ' οὐ τοῦτό γε ἤδη τὸ σωφρόνημα καὶ λίαν μανικόν;]

Σωφρονούντως, prudenter se gerendo: vel utendo prudentia. Item, modestè, moderatè, modicè.

Σωφρονικὸς, qui natura comparatus est ad temperantiam. Aristot. eth. 6. cap. 13. Item, modestiæ et moderationi deditus: apud Xenoph. et Athen.

Σωφρονικῶς, ut decet eum qui est σωφρονικός.

Σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco, facio ut quis sapiat. Eurip. in Troad. οὐδέ σ' αἱ τύχαι, τέκνον, Σεσωφρονίκασιν. Exponitur etiam, castigo, emendo. Item coërceo. Xen. Pæd. 8. ἢν δέ τις ὑβρίζῃ, σωφρονίζει. † Σωφρονίζομαι, ad sanam mentem reducor. Pæd. l. 3. p. 65. d.†

(**Σεσωφρονισμένως**. Æsch. Suppl. 732.)

Σωφρονισμὸς, castigatio, emendatio.

Σωφρόνισμα, quo quis castigatur et emendatur. Greg. (Æsch. Suppl. 999.)

Σωφρονιστὴς, οῦ, ὁ, castigator, emendator. Thuc. l. 3. et 6.

Σωφρονιστῆρες, dicuntur genuini dentes à Cleanthe, quòd omnium extremi nascantur, circa vigesimum annum: κατὰ τὴν τοῦ σωφρονεῖν ὥραν, inquit Etymol. vel quasi secum adducentes τὴν σωφροσύνην.

Decomp. **Ἀνασωφρόνησις**, resipiscentia. In nov. const.

Ἀσωφρόνιστος, ὁ καὶ ἡ, non castigatus et emendatus. Et activè, qui non emendat seu corrigit. Gregor.

Περισώφρων, admodum temperans. Æschyl.

Συσσωφρονέω, sapio cum. Eurip. in Iph. Aul. [407.] Συσσωφρονεῖν σοι βούλομ' ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.

Ταλασίφρων, et ταλάφρων, qui animo patienti est, cujus pectus omnia tolerat, nec ullis ærumnis vincitur. prius Il. γ'. † de Ulysse. Hes. Th. 1012. † (Theoc. κδ'. 50.) posterius Iliad. ν'. Pro iisdem dicitur et ταλαίφρων, apud Eur. in Helena.

Ταπεινόφρων, qui est animo humili et abjecto. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Ταπεινοφροσύνη, animi humilitas et demissio: animus demissus et humilis. in ep. ad Coloss. c. 2. et 3.

Ταπεινοφρονέω, animo sum humili et dejecto, demissè et humiliter sentio.

(**Τελεσίφρων**. Æsch. Ag. 708.)

Ὑπέρφρων, q. d. qui mente modum superat: superbus, arrogans, Sophocl.

Ὑπερφρόνως, superbè, arroganter: apud Suid.

Ὑπερφρονέω, supra modum de me sentio, insolesco. Exponitur et, plùs sapio: apud Æschin. in Timarch. et in ep. ad Rom. cap. 12. Item, contemno, despicio. Aristoph. in Nub. † 225.† τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς. † cum gen. τῶν νόμων. Nub. 1402.† Sic apud Thuc. et Plut. (Æsch. Pers. 827. Ag. 1048.)

Ὑπερφροσύνη, insolentia, inconstantia. Plut.

Ὑποφρονέω, despicio, sperno, contemno. Joseph.

Ὑψόφρων, et ὑψηλόφρων, qui est mente excelsa, vel qui est mente elata et superba. Eurip. in Iphig. Aul.

Ὑψηλοφροσύνη, mens alta: vel, animus superbus et nimiùm se efferens.

Ὑψηλοφρονέω, alta sum mente. Item, in malam partem, animo sum elato; superbio, arroganter de me sentio.

[**Ὑψίφρων**. Pind. Pyth. Od. B. 94. καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν.]

Φιλόφρων, cui mens est benevola erga quempiam; benevolus, comis. Eurip. in Iphig. Taur. Γυναῖκές ἐσμεν φιλόφρον ἀλλήλων γένος. (Æsch. Pers. 97.)

Φιλοφρόνως, benevolo animo, benevolè, comiter, amanter. Sophocl. Xenoph. Pæd. 5. † p. 146. a. φιλοφρόνως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους. l. 3. p. 77. e.† [Φιλοφρονεστέρως. Xenoph. Conviv. cap. 1. § 10. οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ σώφρονος ἔρωτος ἔνθεοι, τά τε ὄμματα φιλοφρονεστέρως ἔχουσι, &c.]

Φιλοφροσύνη, benevolentia, comitas. Plut. in Coriol. † Xen. Pæd. l. 8. p. 208. a.† Exponitur et, amicitia, familiaritas. Il. ί.

Φιλοφρονέομαι, comitate prosequor et humanitate, amanter complector. Cum accus. person. Synes. ep. 10. Et cum dat. instrumenti, apud Luc. in Tim. καί σε φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. Cum accus. rei et dat. pers. Xen. Pæd. 3. † p. 63. c.†

Φιλοφρόνησις, actio excipiendi comiter et humanè: vel, idem quod φιλοφροσύνη.

Φιλοφρονητικὸς, qui comitatem præ se fert et humanitatem, blandus. schol. Aristoph.

Decomp. Ἀντιφιλοφρονέομαι, vicissim amanter complector. Plut.

Φυσίφρων, inflatus mente, cui mens superbiâ tumet. Hesych.

Χαλίφρων, ὁ χάλις τὰς φρένας, cui mens laxata et emota est, amens, demens. Odyss. δ'.

Χαλιφρονέω, sum χαλίφρων, demens sum et stolidus. Od. ψ'.

Χαλιφροσύνη, mens laxa et emota sua sede. Od. π'.

Χαρμόφρων, dicitur Mercurius, teste Hesych. q. d. qui est gaudium mentibus, mentibus lætitiam afferens. Apud Hom. hymno 1. in Merc. legitur Ἑρμῆς χαρμοφέρων. ubi pro eo χαρμόφρων reponendum videtur: ut apud Hesych. pro hoc illud.

Ὠμόφρων, qui crudeli mente est. Eurip. in Elect. et apud Soph. (Tr. 992. Æsch. S. c. Th. 736. Eurip. Phœniss. 624.)

(Ὠμοφρόνως. Æsch. Pers. 914.)

ΦΡΙ'Ξ, ικὸς, ἡ, maris vel fluctuum fremitus, motus maris incipiens, primaque agitatio fluctuum, undæ fluctuatio superficiaria: veluti quum mare exigua aura stringitur. Od. δ'. Πνοιῇ ὑπὸ ζεφύροιο μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς. Il. ψ'. Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς Θῖν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψε. Sic et in Anthol. epigr. l. 3. καὶ μαλακὴν φρῖκα φέροι ζέφυρος.

Φρίκη, ἡ, interdum idem quod φρίξ. Apud Plut. in symp. 7. sap. exp. æstus. ¶ Interdum dicitur de horrore frigoris, et peculiariter de horrore febrili, apud Alex. Aphr. probl. l. 2. Exponitur et generaliter, horror, metus: ut, φρίκα μητρὸς, apud Euripid. in Ione. (Phœniss. 1243. Soph. Œdip. Tyr. 1330.) † πρὸς τὸ θεῖον, erga numen. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. d.†

Φρικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, horribilis, horrorem inducens, horrendus. Eur. in Hippol. cor. Βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν. Et paullo pòst, Φρικῶδες ἀντεφθέγγετ', horribiliter seu horrendùm resonuit. (Aristoph. R. 1372.) Sic, φρικώδης πυρετὸς, apud Hippocr. epidem. l. 1. ¶ Exponitur et, venerandus, sacrosanctus.

Φρικαλέος, idem. Epigr. l. 3.

Φρικίαι, αἱ, et φρικία, τὰ, horrores, quales sunt in accessionibus febrium. apud Diosc. l. 1. c. 182. et l. 4. c. 14.

Φρικιάω, horrore febrili corripior, vel correptus sum.

Φρικίασις, horror. præsertim febrilis.

Φρίσσω, et φρίττω, f. ξω, pr. χα, horreo, horresco. Primò ac propriè de mari dicitur, sicut et φρίξ. Exinde variis rebus tribuitur. Dicuntur etiam segetes φρίσσειν ταῖς ἀσταχύεσσιν, apud Homer. Dicitur et ἡ μάχη et φάλαγξ ταῖς ἐγχείαις φρίσσειν, ut Iliad. η. στίχες εἵατο πυκναὶ, Ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. Sic et Il. δ'. de phalangibus. Homo verò aut aliud animal ταῖς θριξὶν seu τὰς τρίχας φρίσσειν dicitur: idque vel in frigore, vel in metu: vel ad pugnam se parans: ut apud Hesiod. in Asp. †391.† (de apro;) ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. † Sic αὐχένας φρίσσων. 171.† In gaudio etiam homini tribuitur: ut apud Aristoph. in Nub. Ἔφριξ' ἐρῶντι. Interdum sine adjectione de eo dicitur. ut apud Naz. ἐγὼ μὲν φρίττω, τὸν πλοῦτον ἐννοῶν. Item ipsæ τρίχες vel ἔθειραι φρίσσειν dicuntur. ut apud Theocr. Idyll. 26. (de leone;) πᾶσαι δ' ἔφριξαν ἔθειραι Σκυζομένῳ. Præt. med. πέφρικα præsentis interdum significationem habet: ut Il. λ'. Οἵ τέ σε πεφρίκασι. Sic et Iliad. ώ. et apud Dem. pro cor. † Cum verbo præsenti jungitur. Aristoph. Nub. 1130. † (Cum Acc. Æschyl. S. c. Th. 726. Suppl. 616. Eurip. Phœniss. 1065.)

Φρικτὸς, οῦ, ὁ, horrendus, horribilis, horrorem incutiens: ut, φρικτῶν δαιμονίων, Epigr. l. 2. Interdum τὰ φρικτὰ dicuntur sacrosancta: ut, φρικτὰ μυστήρια, apud Chrysost.

Composita.

Ἀναφρίσσω, horreo: vel horreo pilis: ut, ἀναφρίσσοντες ἴας, apud Aristotel.

Ἀπόφρικτος, exterritus, qui metu maximo concussus est. Suet.

Ἐπιφρὶξ, idem quod φρὶξ, vacante præpositione. Il. η.

Ἐπιφρίττω, inhorreo. Dion.

Περιφρίττω, perhorresco.

Ὑποφρίσσω, aliquantùm horreo, apud Athen.

Ὑπόφρικτος, subhorrens, qui horrore aliquantùm tenetur.

ΦΡΟΝΤΙ'Σ, ίδος, ἡ, cogitatio. (☞ Dicta παρὰ τὸ φρονεῖν, quod interdum cogitare significat.) Eur. in Hippol. coron. Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι, Cic. Philip. 12. exposuit, posteriores cogitationes sapientiores solent esse. Idem, quod Eur. in Theseo dixit, Εἰς φροντίδας νῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην, exp. Tuscul. 3. futuras mecum commentabar miserias. (Φροντὶς νέα. Med. 48. πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάναις. 342. 347. Soph. Œdip. Tyr. 67. φροντίδ' ἄπληστον. Æsch. Ag. 102. 678. 1539.) ¶ Item, cura, solicitudo. Ut apud Herodian. l. 8. πάντα εἶχον διὰ φροντίδος, omnia mihi curæ erant. Sic in Epigr. φροντίδα ἔχειν τινὸς, curam habere alicujus. Eadem significatione dicitur et, ἐν φροντίδι et φροντίσιν εἶναι, apud Xen. † ἐν φροντίδι ἐγίγνετο, sollicitus erat. Pæd. l. 6. p. 158. c.† et Herodian. Ἐν φροντίδι μοι ἐγένετο, mihi cupido incessit, Aristoph. Ἐν φροντίδι ποιοῦμαι, sum sollicitus. Φροντίδα vel φροντίδας ποιήσομαι, vel παρέξω, curam suscipiam. Φροντὶς πατρικὴ, paternum officium et indulgentia.

Φροντίζω, f. ίσω, (Atticè ιῶ,) pr. ικα, cogito, commentor, meditor. Plut. in symp. Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ τι φροντίζων ἑστήκει. ¶ Item, curo, curam gero. Aristoph. in Nub. σοῦ δ' οὐ φροντιῶ. Plut. in Thes. φροντίζων τῆς ἀπειλῆς αὐτοῦ. † Sollicitus sum. Xen. Pæd. l. 2. 45. d. Sic l. 3. p. 81. d.† Cum περὶ, apud Xen. περὶ τῶν ἐνθάδε φροντίζειν. Cum ὑπὲρ, itidem sequente genit. apud Dem. Olynth. 1. Et cum accus. apud Aristoph. Interdum exp. studeo, studium et operam pono: ut apud Xenoph. apomn. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἐπεδείκνυε. Particip. πεφροντικὼς, solicitus, anxius: apud Synes. (Eurip. Med. 1313. anxius sto. Athan. V. S. Ant. 486.)

Φροντίζομαι, cogitor: unde, πεφροντισμένη ἀπόκρισις, meditata responsio, apud Plut. in Lyc.

Φρόντισμα, τὸ, cogitatio, commentatio, commentum. Aristoph. (Philostr. l. 2. c. 14.)

Φρόντισις, pro officio seu administratione. In edict. Just.

Φροντιστὴς, οῦ, ὁ, commentator, qui commentationibus deditus est et speculationibus. Xen. in symp. † Aristoph. Nub. 413. et 1035.†

Φροντιστικὸς, ad commentationem seu meditationem aptus: aut idem cum φροντιστής. Apud Theophrast. φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφὴν, expon. magis solicita de cibo. ¶ Τὸ φροντιστικὸν, cogitatio. Plutarch. de def. orac.

Φροντιστικῶς, cogitabundè, solicitè.

Φροντιστήριον, locus in quo cogitationes seu commentationes nostras explicamus: schola. vel, idem quod σεμνεῖον. Aristoph. in Nub. †1142.†

Composita.

Ἀναφροντίζω, idem quod φροντίζω. Pind. [Olymp. A. 111. ἕτοιμον ἀνεφρόντισεν γάμον.]

Ἄφροντις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, curæ expers, curâ seu curis vacuus. Metrodor. in anth. Epigram. ἄφροντις, ἄπαις βίος. Luc. εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες.

Ἀφρόντιστος, idem. Item passivè, cujus nulla cura habetur. [Æschyl. Agam. 1386. ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι Νίκης παλαιᾶς ἦλθε, &c.] ¶ Amor verò apud Theocr. Idyll. 10. vocatur ἀφρόντιστος, i. curis abundans, ἀ existente ἐπιτατικῷ.

Ἀφροντίστως, absque cura, securè. Item, negligenter. Interdum et, contemptim. Soph. [Aj. 356. Δῆλοι δὲ τοὔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει. Schol. μανικῶς. Trach. 370. ὡς τούσδε πέμπων, οὐκ ἀφροντίστως, γύναι, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ διὰ πολλῆς φροντίδος ἔχων αὐτὴν καὶ ἀγαπῶν. Eurip. Med. 914. Ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. A. Μηδέποτε οὖν ἀφροντίστως ἔχε, ἀλλὰ τῆς μὲν νυκτὸς προσκόπει τί σοι ποιήσουσιν οἱ ἀρχόμενοι, &c.]

Ἀφροντιστία, ἡ, curarum vacuitas. Item securitas, negligentia.

Ἀφροντιστέω, curam non gero, non curo, securus sum. Item, negligo, contemno. Plat. de leg. l. 10. ἀφροντιστῶν τῶν ἀρχόντων.

Διαφροντίζω, curo, curam suscipio et adhibeo.

(Δίφροντις, διχογνώμων. Æsch. Ch. 193.)

Ἐκφροντίζω, excogito, meditor. Aristoph. in Nub. †695.† Ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. Exponitur etiam, extra curam pono. apud Thuc. lib. 3.

Καταφροντίζω, in curas literarias expendo, i. in studia literarum, seu in disciplinam. Aristoph. in Nub. †855.†

Μεριμνοφροντισταὶ, οἱ, anxii contemplatores. Idem ibidem.

Μισόφροντις, osor curarum. Synes. ep. 105.

Πολύφροντις, multas curas, meditationes et cogitationes habens. Sap. Sol. [Anacreont. Od. xxxix. Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον, ἀπορίπτεται μέριμνα, πολυφρόντιδές τε βουλαὶ, ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.]

Πολυφρόντιστος, admodum accuratus. Expon. et, prudens, in Epigr.

ΦΡΥΑ'ΤΤΟΜΑΙ, fremo. Propriè de equo dicitur. ut apud Plut. in Luc. ἵπποι φρυαττόμενοι πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Metaphoricè plerunque significat, insolesco, magnificè me effero, ferocio. Ut apud Phil. de v. M. lib. 1. φρυαττόμενοι ὡς ἐπὶ σεμνῷ πράγματι τῷ καταγελάστῳ. Maccab. lib. 2. cap. 7. φρυαττόμενος ἀδήλοις ἐλπίσι, elatus vana spe. ¶ Exponitur et, καταπλήττω, peterrefacio, apud Suid. ex Menandro.

Φρύαγμα, τὸ, et φρυαγμὸς, ὁ, fremitus. † ἱππικόν. Soph. El. 719.† Xen. de arte eq. Metaphoricè ponitur pro ferocia seu fastu, aut insolentia: ap. Greg. in Epigr. l. 1. (Ἱππικῶν φρυαγμάτων. Æsch. S. c. Th. 251. 481.)

Φρυαγματίας, ου, ὁ, fastuosus, insolens, turgidus. Plut. in Ant.

Φρυακτὴς, οῦ, ὁ, idem quod φρυαγματίας. de equo, fremitum indicem ferociæ edente, dictum. apud Laërt. in Antisthene.

Φριμάσσομαι, idem quod φρυάττομαι, (à quo et derivari dicit Etym.) fremo, flatum naribus emitto. Herodot. in Thalia, φριμάξασθαί τε καὶ χρεμετίσαι. Pollux tamen caprarum proprium esse putat. Apud Theocrit. Idyll. 5. dicitur de hircis, φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων Νῦν ἀγέλη.

Φριμαγμὸς, οῦ, ὁ, fremitus, flatus quem equi naribus emittunt. Item pro hinnitu, apud Etym. ex Lycophr.

ΦΡΥ'ΓΩ, vel φρύσσω, seu φρύττω, torreo, torrefacio, frigo. Aristoph. in Conc. Καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. (R. 514.) Athen. l. 2. ἀλλὰ τὰ μὲν ἑψεῖν, τὰ δὲ φρύγειν. Theocr. Idyll. 6. ὡς ἀπ' ἀκάνθας Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύττει.

Φρύγομαι, et φρύττομαι, torreor, torrefio, frigor. Athen. eodem libro, ἀλυπότερα δὲ τὰ ἑφθὰ τῶν ὠμῶν καὶ φρυγομένων.

Φρυγμὸς, οῦ, ὁ, torrefactio, frixio, ipsa frigendi actio. Hesych.

Φρυκτὸς, οῦ, ὁ, tostus: torrefactus, frixus. Ut, φρυκτὴ ῥητίνη, fricta vel tosta resina: Gal. 2. τῶν κατὰ τόπ. Diosc. l. 1. Sed φρυκτὴ absolutè dicitur resina pinea seu colophonia, quòd ceteras antecedat, sitque omnium maximè parabilis. ¶ Item, φρυκτὸς κύαμος, faba torrefacta, quæ et absolutè φρυκτὸς dicebatur, teste Suida. Unde φρυκτοὶ appellati fuerunt calculi judiciarii, apud Athenienses: quoniam fabis suffragia ferebant, teste Poll. l. 8. ¶ Item, fax, qua hostium adventus prænunciatur, ignis angarus, ignis prænuntius: apud Thuc. l. 2. et 3. (Æsch. Ag. 30. 300.) ¶ Inde et οἱ μάντεις, qui sunt divinorum suppliciorum angari et præcursores, Hesychio φρυκτοὶ dicuntur.

Φρυγεὺς, έως, ὁ, qui torret, qui frigit. Item, vas in quo frigitur. Poll.

Φρύγετρον, τὸ, Pollux vas esse dicit in quo hordea tosta frigebant. Hesychio est ξυλήφιον ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς.

Φρύγιος, eidem est ξηρὸς, aridus.

Φρύγιος, (sc. φλὸξ,) Theophrast. hist. plant. l. 6. floris æstivi nomen esse dicitur. Vide Φλὸξ in Φλέγω.

Φρυγία, ἡ, quæ torret. Hesych.

Φρύγιον, τὸ, idem esse dicit lignum aridum. Exponitur etiam, cremium, apud Greg. interpr. Psalm. 102.

Φρύγιος λίθος, Φρύγιος ἁρμονία, vel ἡ Φρυγιστὶ ἁρμονία, Φρύγιον ᾆσμα, ad arma incitans; Φρυγιανοὶ χιτῶνες καὶ τάπητες, et eorum ἐργάται Φρυγίωνες, acupictores: ad nomen gentis ac terræ Phrygiæ pertinent.

Φρυγίνδα, ἡ, lusus genus, in quo fabis utebantur, teste Hesych. eæ autem tostæ seu frixæ fuisse putantur. Ejusdem lusus meminit et Poll. l. 9. ὀστράκων usum in eo fuisse, non κυάμων, indicans.

Φρύγανον, τὸ, cremium, virgultum aridum, seu omne sarmentosum lignum aridum, et crematu facile. apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 5. et Thuc. lib. 3. † Xen. Pæd. l. 5. p. 122. a.†

Φρυγανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cremiis similis, seu virgultis aridis. Item, cremiorum in modum lignosus: ut, φρυγανώδης θάμνος, et πόα, apud Dioscor.

Φρυγανικὰ, τὰ, virgulta minùs virentia: vel, idem quod τὰ φρυγανώδη, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Φρυγανίζομαι, cremia seu virgulta arida colligo. Basil. homil. 9. Exponitur et, lignor.

Φρυγανισμὸς, cremiorum collectio: Item, lignatio. Arrian. et Thuc.

Φρυγανίστρια, ἡ, cremiorum seu virgultorum aridorum collectrix, Poll. ex Aristoph.

Φρυγάνιον, τὸ, parvum virgultum aridum. Exponitur et, exiguus frutex, apud Diosc. l. 3. c. 105.

Φρυγέω, ponunt quidam, pro, areo.

Composita.

Διάφρυκτος, Hesychio est sors: quoniam judices in sortibus fabis utebantur, quæ ab Atheniensibus φρυκτοὶ dicebantur.

Διαφρυκτοῦν, sortiri, suffragia ferre. Suid.

Διφρυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bis tostus: seu qui torretur. Unde, τὸ διφρυγὲς, apud medicos et metallicos nominatur perfecti æris veluti fæx subsidens, et cohærens imæ fornacum parti; quod æs ex luto fit quod bis torretur: primò, Solis ardore, quum è specu quodam Cypri tollitur: deinde calore ignis: arefactum enim Sole, mox circumdatum sarmentis uritur. Diosc. l. 5. c. 120.

Καταφρύσσω, seu καταφρύττω, dicitur de sole urente, apud Basil.

Περιφρυγέω, valdè torrefacio, circumtorreo. Trall.

Συμφρύγω, idem quod φρύγω. Psal. 102. τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν.

ΦΡΥ'ΝΟΣ, ου, ὁ, rubeta, (quòd in rubis plærunque victitat,) rana venenosa: ut, φρύνου πόσις, haustum rubetæ venenum, apud Diosc. l. 2. c. 100. Lucian. in Philopseude, φρῦνοι καὶ φύσαλοι, rubetæ, et bufones. Pro eodem dicitur etiam φρύνη, apud Aristot. 2. anim. item φρυνέας, apud Etymol. Ponunt et φρὺν, τοῦ φρυνός.

Φρύνιον, ου, τὸ, fruticis genus sic dicti, quòd adversus rubetas sit auxilio. Traditur accipi et pro rubeta.

ΦΥ˜ΚΟΣ, εος, τὸ, fucus: genus herbæ marinæ vel fruticis potiùs, unde lana inficitur. Utuntur et mulieres ejus radice ad ementiendum ori ruborem. Unde Dioscor. lib. 4. c. 100. tradit, Eustathio φῦκος esse speciem quandam μνίου καὶ βρύου. Il. ι'. πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευεν. Plut. περὶ ἀοργησίας conjungit βρύα καὶ φῦκος. Quidam exp. alga. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7. meminit ποντίου φύκους, quo tingi dicit ταινίας, item ἐρία et ἱμάτια. ¶ Φῦκος à Galeno, itidemque ab Aëtio, inter metalla quoque reponitur. Quod alii tamen ut falsum damnant.

Φυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, algosus, algâ abundans. [Aristot. de Hist. Animal.]

Φυκόω, ῶ, fuco, as, fuco oblino.

Φυκόομαι, fucor, fuco oblinor. Plut. symp. 6. φυκούμεναι καὶ μυριζόμεναι.

Φυκίον, seu φύκιον, τὸ, idem quod φύκος, fucus quo mulieres utuntur: apud Luc. de hist. scrib. et Philostr. ep. 39. Item alga. Plut. de prud. anim.

Φυκιόεις, εντος, ὁ, idem quod φυκώδης. unde in fœm. apud Theocr. Idyll. 11. ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσης.

Φυκὶς, ίδος, ἡ, fuca, piscis, apud Aristot. anim. l. 8. quem Gaza phucam appellat. Idem dicitur et φυκὴν, apud Athen. l. 8. Putatur autem nomen habere à φῦκος, seu φύκιον, quoniam vivat in locis algosis.

Φυκίδιον, τὸ, parva fuca. Aristot.

Ἄφυκος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) fuco carens. Hesych.

ΦΥΛΑ´ΣΣΩ, et Atticè φυλάττω, custodio, servo, conservo, tueor. Odyss. μ'. Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα, καὶ ἕλικας βοῦς. Sic Odyss. ξ'. Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Et, φυλάττειν τἀγαθὰ, tueri bona parta, apud Demosth. Olynth. 1. Sic apud Xen. Pæd. 8. πάντα τὰ ἐν ταῖς πόλεσι φυλάττουσιν, custodiunt. At, χόλον φυλάσσειν, exp. simultatem gerere. Il. π'. Dicitur et, φυλάσσω σε ἀπὸ τούτου, custodio te ab hac re: apud Xen. Pæd. 1. et in ep. ad Thessal. c. 3. † custodia imponere. Xen. Pæd. l. 5. p. 139. d.† ¶ Interdum φυλάσσω, exp. excubo, quum de excubitoribus dicitur aut vigilibus: ut apud Herodian. l. 2. ἐπιστάντες δὲ αὐτοῦ κεκλεισμένης τῆς οἰκίας ταῖς θύραις, διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα. Eodem significato dicitur et, φυλάσσω φυλακὰς, apud Plat. de leg. Interdum exp. insidias colloco, vel vigilias: ut apud Xen. in Hipparch. ¶ Item, φυλάσσω, observo et capto. Athen. φυλάξας ἀσέληνον νύκτα, observata nocte obscura. (Æsch. Ag. 8.) ¶ Exponitur et, occasionem reditus. ¶ Item, caveo, vito. ut apud Thuc. lib. 7. ὅπως φυλάσσοιεν μηδένα ἀπὸ Κορίνθου καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐς τὴν Σικελίαν περαιοῦσθαι, ut caverent, ne. Dicitur et, φυλάττειν ἑαυτὸν ἀπό τινος, cavere sibi ab aliqua re: ut in epist. Joann. 1. c. 5. Παιδία, φυλάττετε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων. vers. ult.

Φυλάσσομαι, et φυλάττομαι, custodior, servor. Aristoph. in Vesp. Νέος γάρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. ¶ Item activè, idem quod φυλάσσω, custodio. Iliad. κ'. ¶ Interdum et, observo. unde apud Hesiod. in Dieb. Ἤματα δ' ἐκδιόθεν πεφυλαγμένος, dies observans. ¶ Item pro φυλάσσω, caveo, vito, fugio, aversor. Xen. φυλάττου, ὅπως μὴ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσῃς. † Pæd. 1. 2. 10.† Cum accusat. pers. apud eundem Pæd. 4. et Thuc. l. 6. Cum accusat. rei, apud Hesiod. in Erg. Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες. (Eurip. Med. 102. Soph. Œdip. Tyr. 390. Æsch. Pr. 390.) Sic et apud Plut. de deo Socr. † Xen. Pæd. 1. 4. 7.† Cum præpos. sequente genit. apud Xen. et Reg. l. 1. c. 11. Hinc et partic. πεφυλαγμένος expon. cautus: Il. ψ'. et apud Plut. † φυλάττεσθαι med. cavere (sibi.) Xen. Pæd. 2. 52. e. et cum infin. τὸ ἐφ' ἁρπαγὴν τραπέσθαι. l. 4. p. 95. b. V. Kusterus de Verbo Medio p. 14.†

Πεφυλαγμένως, cautè, providè, circumspectè. Isocr. Item, vigiliis et excubiis positis. Xen. [Ἱππαρχ. cap. 6. ὅπως τε σῖτον ἕξουσι, καὶ ὅπως ἀσφαλῶς μὲν ἀποχωρήσουσι, πεφυλαγμένως δὲ ἀναπαύσονται. Demosth. de Haloneso. ἆρ' ὑμῖν δοκεῖ πεφυλαγμένως ἅπαντα πρὸς ὑμᾶς ἐπιστέλλειν, ὅπως &c.]

Φύλαγμα, τὸ, quod custoditur seu servatur: quod datum est ad custodiendum.

Φυλάξιμος, ὁ καὶ ἡ, qui custodiri potest.

Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, custos, vigil. Iliad. ι'.

Φυλακτηρία, ἡ, custodia, excubiæ.

Φυλακτήριον, τὸ, statio excubitorum seu vigilum. Aristot. pol. 7. Item, præsidium, munimentum, arx: aut quicquid nos custodit et tuetur. Xen. Pæd. 7. Chrysost. in l. de prec. Item, antidotum contra venena, amuletum. Diosc. l. 5.

Φυλακτήρια, τὰ, Matth. 23. v. 5. de quibus præceptum extat Deuter. 22. 12. et Num. 15. 39. amicula quæ vestimentis superinjiciuntur ad memoriam legis conservandam. conservatoria legis.

Φυλακτήριος, ὁ, custodiendi vim habens, aptus ad custodiendum. vel simpl. custodiens: apud eundem ibid.

Φυλακτικὸς, custodiendi seu servandi peritus. Φυλακτικὸς ἐγκλημάτων, ab Aristot. rhet. 3. dicitur, qui ἐγκλημάτων memoriam servat, qui ἐγκλήματα mente condita tenet. ¶ Item, φυλακτικὸς, q. d. cavendi peritus, qui sibi cavere novit, cautus. Ut, φυλακτικὰ ζῶα, apud Aristot. Sic, σοφία ἡ περὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀδίκους φυλακτικὴ, apud Plat. in epist.

Φύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, custos. (Æsch. Ag. 1461.) Item, excubitor, vigil. Il. ι'. et κ'. Xen. Pæd. 8. Plut. &c. Et cum genit. ut, φύλαξ τῆς Σουσίδος γυναικὸς, apud Xenoph. ibidem. et, φύλαξ τῆς δημοκρατίας, Æschin. ¶ Interdum φύλακες exp. præsidiarii milites, præsidium: apud Thuc. l. 2. Sic apud eundem, φύλακες νῆες, dicuntur naves præsidiariæ.

Φυλακὶς, ίδος, ἡ, quæ est custos. Plat. In qua signif. dicitur et φυλάκισσα, apud Græc. bibl. interpr. in Cantico canticorum. At, φυλακὶς ναῦς, navis ad præsidia locorumve custodiam mitti solita. Xenophon.

Φύλακος, seu Φυλακὸς, (ut scribit Aristarchus,) idem quod Φύλαξ. Iliad. ω'.

Φυλακὴ, ἡ, custodia, ipsa custodiendi actio, conservatio, tutatio. † Xen. Pæd. 1. 2. 9.† Item, excubatio, excubiæ. Ut, φυλακὴν ἔχειν τῆς πόλεως, apud Thuc. urbem tueri. Et, νυκτερινὴ φυλακὴ, excubiæ nocturnæ seu vigiliæ, apud Arrian. † Xen. Pæd. 1. 6. 38.† Sic, φυλακαὶ κρυπταὶ καὶ φανεραὶ, apud Xenoph. in Hipparch. (οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς. Æsch. Pers. 594.) ¶ Exponitur φυλακὴ etiam, præsidium: unde, φυλακὴν seu φυλακὰς καθίστημι, præsidium vel præsidia impono. apud Thucyd. † de militibus. Xen. Pæd. 1. 4. 17.† ¶ Item, quarta pars noctis: Suid. quoniam in quatuor partes divisa erat, in quibus vigiliarum munus permutatis vicibus ad alios perveniebat. in hac signif. frequens est apud Evangelistas. ¶ Item φυλακὴ, custodia, i. custodes qui cingunt latus principum, satellites, stipatores. Aristot. † Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 1. 4. 16.† ¶ Item custodia, i. carcer. Lucil. epigr. lib. 3. Aristot. Œcon. 2. ¶ Item, cautio: unde apud Thuc. l. 4. ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, cautionem magnam adhibebant. † Xen. Pæd. 1. 6. 32.†

Φυλακίζω, in carcerem conjicio. Act. Ap. c. 12.

Φυλακικὸς, custodiendi seu servandi peritus: aptus ad custodiam. Plat.

Φυλακεῖον, τὸ, locus in castris ubi sunt excubiæ; statio, præsidium. arx. Polyb. l. 5.

Composita: ac primùm ex φυλάσσω, cum præpositione.

Ἀντιφυλάσσω, seu ἀντιφυλάττω, vicissim custodio vel observo.

Ἀντιφυλάττομαι, vicissim caveo. Xen. anab. l. 2. ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα, ἀντεφυλαττόμεθα.

[Ἀντιφυλακή. Thucyd. Hist. lib. 2. §. 84. τοῖς κόντοις διωθοῦντο, βοῇ τε χρώμενοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακῇ τε καὶ λοιδορίᾳ, οὐδὲν κατήκουον &c.]

Διαφυλάσσω, seu διαφυλάττω, asservo, conservo. Idem Pæd. 5. διαφυλάξαι αὐτῷ τήν τε γυναῖκα καὶ τὴν σκηνήν. † εὐτυχίαν. l. 4. p. 89. e.†

Διαφυλάττομαι, conservor. Item, incolumis evado.

† Διαφσλακτέος. servandus. verbale. in fem. διαφυλακτέα. Xen. Pæd. l. 5. p. 131. c.†

Διαφυλακτικὸς, aptus ad conservandum, vel, conservandi peritus.

Δυσδιαφύλακτος, (*decomp.*) qui difficulter custodiri potest, qui difficulter caveri potest. Hesych.

Ἐπιφυλάττω, observo. Plat. de leg.

Καταφυλάττω, idem. Aristoph.

Παραφυλάσσω, seu παραφυλάττω, pro iisdem. Herodian. l. 4. ὁ δὲ Μαρτιάλιος, τοὺς καιροὺς πάντας παραφυλάττων, omnes temporum articulos captans. ¶ Exponitur et, occasionem seu opportunitatem observo. ut apud Plut. in amat. narr. παρεφύλασσε τὴν πανήγυριν τοῦ Ἰσθμίου, i. occasionem τῆς πανηγύρεως. ¶ Item, caveo: unde, παραφυλάττειν αὑτὸν, cavere sibi, apud eundem in l. de def. orac. ¶ Item, excubo: ut, σπεῖρα παραφυλάττουσα, apud eundem.

Παραφυλακὴ, observatio. Item, cautio. [Polyb. Hist. lib. 2. πρεσβεύσαντες πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἠξίωσαν δοῦναι παραφυλακὴν αὐτοῖς. lib. 4.]

Ἀπαραφύλακτος, (*decomp.*) incautus.

Ἀπαραφυλάκτως, incautè, in Fab. Æsop.

Προφυλάσσω, aut προφυλάττω, q. d. antè excubo. Thuc. lib. 2. οὔτε γὰρ ναυτικὸν ἦν προφυλάσσον ἐν αὐτῷ οὐδέν. ¶ Apud Herodot. προφυλάττω σε, exp. à te caveo.

Προφυλάττομαι, præcaveo: item prævideo.

Προφυλακτικὸς, ad præcautionem aptus, seu qui adhibetur ad præcavendum: ut, προφυλακτικὰ βοηθήματα, apud Diosc. ¶ Fœm. προφυλακτικὴ, seu προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, pars medicinæ, quæ caussas morborum arcet præcavendo.

Προφύλαξ, ὁ, qui antè excubat: vel simpliciter, excubitor, speculator, præsidiarius. Plut. de fort. Rom.

Προφυλακὴ, excubiæ, vigilæ. Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 80. b. et 6. p. 164. e.† Item præcautio, cautio. Paul. Ægin. ¶ Item pro amuleto ad canis rabidi morsum, apud Diosc.

Προφυλακὶς ναῦς, navis quæ ante exercitum excubat, aut ante alias. navis præsidiaria. Thuc.

Ἀπροφύλακτος, (*decomp.*) incustoditus: vel, nulla cautione prævisus. [Thucyd. Hist. lib. 4. §. 55. πανταχόθεν σφας περιεστῶτος πολέμου ταχέος καὶ ἀπροφυλάκτου. Schol. ἄνευ τοῦ δύνασθαι προφυλάξασθαι.]

Συμφυλάττω, unà custodio: unà conservo. Xen.

[Συμφύλαξ. Xenoph. Ἱππαρχ. ὁ γὰρ φόβος δεινὸς δοκεῖ συμφύλαξ εἶναι. Κύρ. Παιδ. lib. H. Plat. de Rep.]

Composita sine præpositione: ac primùm formata ex secunda et tertia pers. sing. præt. pass.

Ἀφυλαξία, ἡ, q. d. incustodia, i. custodiæ seu excubiarum defectus. Xenophon. [Tyrann. cap. 6. §. 4. Τὸ δὲ φοβεῖσθαι μὲν ὄχλον, φοβεῖσθαι δ' ἐρημίαν, φοβεῖσθαι δὲ ἀφυλαξίαν, &c.]

Ἀφύλακτος, ὁ καὶ ἡ, incustoditus. Thuc. l. 3. Item, non observatus, seu, qui non observatur. Item, inevitabilis, qui caveri non potest. Plut. in Cæs. ¶ Item activè, qui sibi non cavet, incautus, improvidus. Greg. ἀφύλακτον ἡ ἁπλότης. ¶ Item, non observans. Nonn. μοῦνος ἐὼν ἀφύλακτος.

Ἀφυλάκτως, incustoditè. Item, incautè, improvidè. Xenoph. Hell. Herodian. lib. 6.

Ἀφυλακτέω, mihi non caveo, incautè me gero. Aristot. hist. an. l. 7. Item, vigilias non dispono in castris. Xen. † cum gen. Pæd. 1. 6. 5. opp. τῷ ἐπιμελεῖσθαι.†

Ἀφυλακτεῖσθαι dicitur, quod fit incautè. Item, quod non observatur aut custoditur. ut, ἀφυλακτούμενοι λόγοι, apud Luc. et, ἀφυλακτούμενος τόπος. Polyb.

Δυσφύλακτος, custoditu difficilis, qui non facilè servari potest seu custodiri. Alexis, Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρήματα, Οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν, ὡς γυνή. (Eurip. Phœniss. 886.)

Εὐφύλακτος, custoditu seu servatu facilis. Thuc. (Æsch. Suppl. 1005.) Item, bene observatus, captatus; Idem. Item, à quo facilè caveri potest.

Composita ex nomine φύλαξ: itidem sine præpositione.

Ἀγροφύλαξ, ὁ, agri custos.

Ἀκροφύλαξ. arcis præfectus. Polyb.

Ἀρκτοφύλαξ, ursæ custos: astrum arctophylax, qui bootes: ut Cic. vertit apud Arat.

Βιβλιοφυλάκιον, locus ubi servantur libri.

Γαζοφύλαξ, gazæ custos, seu thesauri. Nonn.

Γαζοφυλάκιον, locus in quo gazæ seu thesauri custodiuntur. In templo Hierosolymitano sic dictus fuit locus, in quem conferebantur pecuniæ: templi veluti thesaurus et ærarium. ut Lucæ 21.

Γραμματοφυλάκιον, τὸ, ubi tabulæ et instrumenta publica monumentaque rerum gestarum asservantur: tablinum, in Pandect.

Δεσμοφύλαξ, (dictum quasi δεσμιοφύλαξ, vinctorum custos:) custos carceris, vel qui custodias asservat. Luc. de Peregr.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, (*decomp.*) præfectus custodum carceris.

Εἰρηνοφύλαξ, pacis custos. Æschin.

Εἱργμοφύλαξ, carceris custos. Xen. Hellen. 5.

Θεσμοφύλαξ, legum et institutorum custos, apud Thuc. et in Pand.

Θησαυροφύλαξ, qui thesauri custodiæ præest.

Θησαυροφυλάκιον, locus in quo repositi thesauri custodiuntur. Suid.

Ἱεροφύλαξ, sacrorum custos.

Ἱεροφυλάκιον, locus ubi sacra custodiuntur, sacrarium.

Ἱματιοφύλαξ, vestium custos.

Ἱματιοφυλάκιον, arca vestiaria, vestiarium.

Καιροφυλακέω, occasionem observo, occasioni immineo ad nocendum alicui. Demosth. in Aristocr.

Καιροφυλακτέω, idem. Luc.

Καρδιοφύλαξ, cordis tutamen. Erat æramentum quoddam pectori à Romanis mulitibus opponi solitum, apud Polyb. [lib. 4.] ferreum pectorale. pectoralis lamina ferrea. ferreum tegmen pectoris.

Καρποφύλαξ, fructuum custos. Epigr.

Κρηνοφύκαξ, fontis custos. Hesych.

Κρηνοφυλάκιον, fontis custodia: seu munus custodiendi et curandi fontis. Poll. l. 8.

Λιμενοφύλαξ, portus seu portuum custos.

Λιμενοφυλακία, ἡ, munus custodiendi portus. Aristot.

Μηλοφύλαξ, ovium custos: in anthol. Epigr.

Ναοφύλαξ, cui templi et rerum sacrarum custodia tradita est, æditaus. Euripid. in Iphig. Taur. Aristot. polit. 6. Pro eodem Atticè dicitur νεωφύλαξ.

Νομοφύλαξ, legis vel legum custos: unde νομοφύλακες, legum custodes vel præsides: de quibus vide Aristot. polit. 4. Cic. de leg. l. 3. et Colum. l. 12. c. 3.

Νομοφυλακία, ἡ, legum custodia: munus τῶν νομοφυλάκων. Aristot. polit. lib. 6.

Νεμοφυλάκιον, seu νομοφυλακεῖον, locus ubi νομοφύλακες judicabant. Poll. lib. 8. c. 5.

Νυκτοφυλακέω, noctu custodio, seu nocturnas agens excubias custodio. Xenoph. Pæd. 4.

Νυκτοφυλάκησις, custoditio seu custodia nocturna.

Ὁδοφύλαξ, viæ custos: vel, qui viatores in via observat. Eust.

Οἰκοφύλαξ, domus custos. Epigr. (Æsch. Suppl. 27.)

Οἰκοφυλάκιον, præmium custoditæ domus, apud Eust.

Οἰκοφυλακέω, domum custodio.

Ὀπισθοφύλαξ, qui à tergo agmen tutatur seu ductat. Phil. de vita M. lib. 1. † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. c.†

Ὀπισθοφυλακία, ἡ, custodia militum à tergo, seu post principia.

Ὀπισθοφυλακέω, à tergo agmen custodio et tueor. Herodian. lib. 8. Phil. de v. M. l. 1. † Xen. Pæd. lib. 4. p. 91. c.†

Ὀπωροφύλαξ, autumnalium fructuum custos.

Ὀπωροφυλάκιον, gurgustium et casula τοῦ ὀπωροφύλακος. apud Iesaiam, et Hesych.

Πιννοφύλαξ, idem quod πιννοτήρης. quod vide in Τηρέω. Aristot. hist. anim. lib. 5. 15. ¶ Alium πιννοφύλακα memorat Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. araneum in cubilibus spongiarum.

Πλαγιοφύλακες, qui obliqua seu latera aciei custodiunt. Ælian. in Tact.

Πολιτοφύλακες, civium custodes, vel civitatis. Aristot. in polit.

Ῥητροφύλακες, tabularum et instrumentorum publicorum custodes, qui et γραμματοφύλακες.

Σιτοφύλακες, erant Athenis, qui frumento asservando præerant, curabantque ut justo pretio venderetur. Harpocr. et Suid.

Σιτοφυλακεῖον, locus seu vas in quo frumentum asservatur.

Σκευοφύλαξ, vasorum seu utensilium custos.

Σκευοφυλακέω, vasa et utensilia custodio, seu sarcinas.

Σκευοφυλάκιον, locus custodiendis vasis et utensilibus destinatus. Suid. et Euagr. in hist. Eccles.

Στρατοφύλαξ, custos exercitus.

Στρωματοφύλαξ, cui stratorum custodia demandata est. Plutarch. in Alex.

Συνθηκοφύλαξ, cui custodiendæ datæ sunt συνθῆκαι, i. tabulæ pactorum vel fœderis.

Σφραγιδοφυλάκιον, loculus in quo reponuntur σφραγῖδες, i. annuli signatorii, seu gemmis insignes. ¶ Item, annuli pars in qua gemma sedet. funda, seu pala annuli.

Σωματοφύλαξ, corporis custos, seu qui latus alicujus stipat, satelles. Herodian. l. 4. Athen. l. 1.

Ἀρχισωματοφύλαξ, (*decomp.*) qui principem locum tenet inter custodes corporis : qui præest stipatoribus.

Τειχοφύλαξ, murorum custos.

Τειχοφυλακέω, muros custodio, murorum custodiæ præsum.

Χαλαζοφύλαξ, speculator et observator grandinis futuræ. Plutarch. symp. 17. problem. 2.

Χαρτοφύλαξ, chartarum custos ; i. principalium chartarum ; præfectus scriniorum.

Χαρτοφυλάκιον, scrinium, in quo reponuntur et asservantur chartæ.

Χρυσοφύλαξ, auri custos, qui aurum asservat. Eurip. in Ione.

Χωροφύλαξ, loci custos : vel potiùs, agri custos.

Ὠοφυλακέω, ova custodio. Aristot.

ΦΥΛΉ, ῆς, ἡ, tribus. Athenis decima urbis pars. Æsch. in Ctesiph. οὐδ' οἱ πρόεδροι, οὐδ' ἡ προεδρεύουσα φυλὴ, τὸ δέκατον μέρος τῆς πόλεως. ¶ Metaphoricè exp. classis, apud Xenoph. ὅπλων ἄλλη φυλὴ, ἄλλη ταλασιουργικῶν ὀργάνων. † turma. Pæd. 1. 4. 17.† ¶ Exponitur et, genus.

Φυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu, tribulis, contribulis. Aristot. polit. 2. c. 2. Luc. in Hermot. Fœm. φυλέτις. ut, φυλέτις ἐκκλησία, curiata comitia. Arrian.

Φυλετικὸς, ad tribules pertinens, qui est τῶν φυλετῶν. ut, φυλετικὴ φιλία, amicitia quæ est inter contribules, Aristot. in pol. Sic, φυλετικαὶ δίκαι, judicia quæ inter tribules exercentur. Plato de legibus.

Φυλετεύω, tribules facio, in tribus describo. Aristot. polit. l. 3.

Φῦλον, τὸ, idem quod φυλή. Iliad. β'. Exponitur et, gens, genus. Ut, φῦλ' ἀνθρώπων, apud Homer. et Hesiod. † Th. 330.† Sic, φῦλα γυναικῶν, apud eundem Hesiod. in Theog. † φῦλα, gentes, nationes. Xen. Pæd. 1. 1. 5. et 1. 5. 2. tamen minus est quàm ἔθνος. φῦλος ἡγούμενον στρατιᾶς, præfecti militum. l. 4. p. 88. e.† (V. Æschyl. Pr. 807. Eum. 57.) Item, sexus. Xen. in polit. Lacedæm.

Composita.

Αἰολόφυλος, varii generis. Oppian.

Ἀλλόφυλος, ὁ καὶ ἡ, qui est ex alia tribu. Poll. Item, qui diversæ est gentis seu nationis, externus, peregrinus. Thuc. l. 1. [§. 2.] Sic, πόλεμος ἀλλόφυλος, apud Plut. in Cam. Item metaph. qui diversi est generis, seu diversæ naturæ ; apud eundem sympos. l. 4. (Æsch. Eum. 854.)

Ἀλλοφυλισμὸς, dicitur esse ritus exoticus, seu ritus alienigenarum. Maccab. l. 2. c. 4. Exponitur et, in alienos mores degeneratio : ejusdem libri c. 6.

Ἀλλοφυλεῖν, ritibus extraneis seu exoticis addictum esse, in alienos mores degenerare. Joseph.

Ἀπόφυλος, tribum non habens, peregrinus. Poll. et Hesych.

Ἀρχίφυλος, præfectus tribuum. Deut. 29.

Δεκάφυλος, decem tribus habens, in decem tribus divisus. Herodot. et Plut. in Cam.

Ἔκφυλος, externus, peregrinus. Item, à moribus gentis abhorrens, inusitatus. ut, ἔκφυλον σῶμα, apud Plutarch. in Brut. et, ἔκφυλος πόλεμος. Ælian.

Ἔμφυλος, qui est ejusdem tribus, tribulis. Od. ό. et Demosth.

Ἐμφύλιος, ut, ἐμφύλιος πόλεμος, bellum civile, intestinum, aut domesticum : vel, bellum inter ejusdem gentis homines. Plutarch. in Cic. (Soph. Œdip. Tyr. 1420. Æschyl. Eum. 866.)

Ἑτερόφυλος, idem quod ἀλλόφυλος. Hesych.

Καταφυλαδὸν, per tribus : seu per gentes. Idem. (Il. ϐ'. Cat. N. 175.)

Μονόφυλος, unius generis. Oppian.

Μυριόφυλος, innumera, infinita genera habens. Oppian.

Ὁμόφυλος, qui ejusdem est tribus, tribulis, Herodian. l. 6. Item, qui ejusdem est generis : ut, ὁμόφυλοι ὄρνιθες, apud Xenoph. † ejusdem gentis. Pæd. l. 5. p. 137. e. ejusdem generis (de rebus.) p. 237. b.† Item, qui ejusdem est sexus, et nationis. Aristot. de mund.

Ὁμοφυλία, identitas generis, similitudo generis. Strabo.

Πάμφυλος, omnis generis gentes habens, ex omni gentium genere mixtus. Metaphoricè apud Aristoph. [Av. 1063.] παμφύλων θηρῶν, omnis generis ferarum.

Σύμφυλος, idem quod ὁμόφυλος. ut, σύμφυλος αἰθὴρ, cognatus : ejusdem generis. in Axioch. Sic, σύμφυλα σπέρματα, apud Diosc. in præfat. l. 3.

Συμφυλέτης, idem quod φυλέτης. Suid.

Ἀσύμφυλος, (*decomp.*) nullam cognationem habens. Et general. alienus, abhorrens. Exponitur et, non quadrans. Luc. et Plut.

Τετράφυλος, quatuor habens tribus, in quatuor tribus distributus. Herodot.

Τρίφυλος, in tres tribus divisus, qui è tribus constat tribubus. Herodot. [lib. 4.]

ΦΎΛΛΟΝ, ου, τὸ, folium, frons frondis. Il. ζ. φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα φύει. Athen. l. 14. οὗ τὰ μὲν φύλλα τὰ πρόβατα ἐσθίει, τὸν δὲ βλαστὸν αἱ ὕες. Φύλλα παρακανθίζοντα, (quæ vox suo loco neglecta,) folia in ambitu spinosa, vel utrinque aculeata. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 16. φύλλος, arista. V. Grævius ad Hesiod. Asp. 289.† ¶ Interdum κατ' ἐξοχὴν sic dicitur malabathri seu malobathri folium. ¶ Hippocr. lib. 2. γυναικ. sic nominat silphii semen, ob latitudinem, teste Gal. ¶ Est et herbæ nomen, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. et Diosc. lib. 3. c. 142. ¶ Item, τὰ φύλλα. Hippocr. appellasse dicitur herbas, quæ condimentis adhibentur, ut sunt ruta, mentha, apium, &c. quæ auctarii loco à venditore adjici solebant. ☞ Dictum volunt quidam φύλλον à φύω. Eustathius verò διὰ τὸ ἐν τῷ φυσᾶσθαι λαλαγεῖν.

Φυλλικὸς, οῦ, ὁ, q. d. foliaris : ut, φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germinatio.

Φύλλινος, ὁ καὶ ἡ, idem : unde, φύλλινοι ἀγῶνες, certamina quorum præmia sunt coronæ ex foliis : qui et φυλλίναι ἀγῶνες, apud Poll. et Hesych.

Φυλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, foliosus, foliis abundans.

Φυλλιάω, folia emitto, frondesco. Arat. in Phœn.

Φυλλὰς, άδος, ἡ, strues seu cumulus foliorum. Athen. lib. 5. Eurip. in Androm. lectus è foliis ac frondibus congestis. (Æsch. Ag. 79. 975. Soph. Tr. 767.) Strab. Hesychio φυλλάδες sunt οἱ ξηροὶ κλάδοι, καὶ φύλλα ἔχοντες.

Φυλλάριον, τὸ, foliolum. Dioscor.

Φύλλιον, idem quod φύλλον. Φύλλια, dicuntur flores, quos terra producit, teste Hesych. seu herbæ virides hortorum odoriferæ, ut sunt, coriandrum, mentha, ruta, &c. Legitur et φύλλεια, seu φυλλεῖα, apud Aristoph. in Acharn. quæ Hesychius esse dicit olera vilia et marcida, quæ à venditoribus emptori adjici solebant. ¶ Schol. Aristoph. φυλλεῖα nominari scribit lactucæ folia : in qua signif. apud Suid. scribitur φύλλεια.

Φυλλῖτις, ιδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Dioscor. lib. 3. c. 121. lingua cervina, vulgo.

Composita.

Ἀγριόφυλλον, à quibusdam dicitur peucedanum : ut est apud Diosc.

Ἀείφυλλος, semper folia habens.

Ἀειφυλλία, foliorum perpetuitas.

Ἀκανθόφυλλος, spinosa, seu echinata folia habens.

(Ἀξίφυλλος. Æsch. Ag. 705.) [κελσάντων Σιμόεντος ἀκτὰς ἐπ' ἀξιφύλλους δι' ἔριν αἱματόεσσαν. Cl. Stanl. in Notam ad 706. legit αὐξιφύλλους.]

Παρακανθόφυλλος, (*decomp.*) secundum spinam folium habens. qualia, tribulus, ononis, hippophyes.

Ἀκριτόφυλλος, plurima folia habens, ita ut præ multitudine discerni non possint. Iliad. ϐ'.

Ἀκρόφυλλος, in summitate, seu in cacumine folia habens.

Ἀποφυλλίζω, folia amputo, seu frondes. Theophr. pl. l. 7. c. 11.

Ἀποφύλλισις, foliorum amputatio, frondatio.

Ἀρνόφυλλον, τὸ, q. d. agni folium ; herba qua agni delectantur. Hesych.

Ἄφυλλος, foliis carens. Apud Eurip. in Orest. [383.] ἀφύλλου στόματος, exp. ἱκετηρίαν οὐκ ἔχοντος. (Il. β'. 425. Æsch. Eum. 767. 817.)

Ἀφύλλωτος, q. d. non foliatus.

Βαθύφυλλος, q. d. profunda folia habens : ut, πλατάνῳ βαθυφύλλῳ, apud Mosch. Idyll. 4.

Βραχύφυλλος, brevia folia habens. in Epigr.

Γωνιόφυλλος, angulosa folia habens.

Δίφυλλος, bina folia habens, bifolius.

Δωδεκάφυλλος, duodecim folia habens : ut, δωδεκάφυλλα ῥόδα, apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6.

Ἐγγειόφυλλος, humi habens serpentia folia : apud eundem ibid.

Εἰκοσάφυλλος, viginti folia habens. Idem ibid.

Ἑκατοντάφυλλος, centum folia habens : ibid.

Ἐμπεδόφυλλος, cui sua folia firmiter manent, folia non amittens. epitheton palmæ, perpetuò virentis frondibus.

Ἐννοσίφυλλος, et εἰνοσίφυλλος, quatiens seu agitans frondes : videlicet vento flante. Item, in quo frondes agitantur : ut, ὄρος εἰνοσίφυλλον, Il. β'. ex quo intelligitur mons frondosas arbores habens, vel vento expositus, utpote celsus.

Ἐπετειόφυλλος, singulis annis folia mutans. Theophr.

Ἐπιγειόφυλλος, humi sparsa folia habens : apud eundem hist. plant. lib. 8. c. 9.

Ἐπικαυλόφυλλος, à caule tantùm foliatus. Ibid.

Ἐπιφυλλὶς, ίδος, ἡ, racemulus, qui magno racemo superjacet, vel racemus per se parvus : ita dictus quòd tegatur foliis. Exponitur et, pampinus racemarius, qui exiles racemos profert, et in cacumine supra folia : unde et nomen. ¶ Metaphoricè apud Aristoph. in Ran. †92.† ἐπιφυλλίδες dicuntur mali poëtæ : quoniam parvi pretii sunt ejusmodi racemi, et à vindemiatoribus solent præteriri. ¶ Item ἐπιφυλλὶς, racematio : apud Obadiam proph. Item, racemus post vindemiam relictus. Damasc.

Ἐπιφυλλίζω, racemationem facio, racemor. Et metaphoricè, accuratè exquiro : apud Græc. interpr. in Threnis Jerem. c. 1. Ejusdem operis c. 3. ὁ ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλιεῖ ἐπὶ τὴν ψυχήν μου, expon. oculus meus solicitam et anxiam habebit animam meam.

Ἐρίφυλλος, valde foliatus : multa aut magna folia habens. Hesych. Item sic dicitur arbor, quæ et φελλὸς, suber.

Εὔφυλλος, pulchra folia habens : Eurip. in Iph. Taur. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1158. Κράατα δ' εὐφύλλοις ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσιν, &c.]

Καλαμόφυλλος, arundinacea folia habens.

Καλλόφυλλος, pulchris foliis præditus.

Καλλίφυλλον, q. d. pulchrifolium. [Anacr. Od. 5. Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον κροτάφοισιν ἁρμόσαντες, &c.] Ita Hippocrates vocat herbam, quam alii καλλίτριχον appellant, et ἀδίαντον, teste Gal.

Καρυόφυλλον, q. d. nucis folium. Est arboris fructus (ut vult Aët.) vel flos (autore Paulo) arboris in India nascentis : cujus descriptionem vide apud eosdem. Quidam ipsi etiam frutici hoc nomen tribuunt.

Κοιλόφυλλος, concava habens folia.

Λειόφυλλος, lævia habens folia.

Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens. Aristot. probl. sect. 1. quæst. 58.

Μακρόφυλλος, longa habens folia.

Μανόφυλλος, cui sunt rara folia.

Μεγαλόφυλλος, magna habens folia.

Μελάμφυλλος, nigra folia habens, epitheton hederæ, apud Dionys. τὸν περιηγητήν. [Pind. Pyth. A. 52. Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς, &c. Schol. ταῖς πολυδένδροις. ἡ γὰρ τῶν δένδρων πυκνότης βαθεῖαν ἀπεργάζεται τὴν ὕλην. Aristoph. Thesm. 1006. Μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, &c. Schol. Bourd. Μελαινόμενα τοῖς φύλλοις, καὶ παχέα ὄντα πυκνά τε. Vide etiam Schol. Bisct. Soph. Œd. Col. 495. Anacr. Fragm. Vide Schol. Soph. Ant. 137.]

Μελάμφυλλον, τὸ, acanthi species, quam et παιδέρωτα vocant Galen. et Aët.

Μελισσόφυλλον, melissophyllum, apiastrum : herba de qua Dioscor. l. 3. c. 118. quæ inde nomen invenit, quòd apes ea delectentur, vel ejus flore, ut tradit Plin. l. 21. c. 20. Eadem dicitur et, μελίφυλλον, apud Nic. in Ther. v. 354.

Μικρόφυλλος, qui parvis seu minutis est foliis. Diosc.

Μονόφυλλος, unicum folium habens.

Μυριόφυλλος, mille, seu infinita folia habens.

Μυριόφυλλον, τὸ, herba quæ millefolium Plinio.

Νηριτόφυλλος, multa habens folia. Hesych.

Ὀλιγόφυλλος, pauca folia habens. Theophr.

Ὀξύφυλλος, qui acutis est foliis.

Οὐλόφυλλος, crispa folia habens.

Πεντάφυλλος, quinque folia habens. Theophr.

Πεντάφυλλον, τὸ, quinquefolium, herba. Sic etiam à quibusdam dicitur eupatorium, teste Archigene, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 5. c. 9.

Πλατύφυλλος, lata folia habens : ut, πλατύφυλλος τιθύμαλος, apud Dioscor. Δάφνη πλατύφυλλος, μύρτος πλατύφυλλος. Plin. Item, latifolia : species quercus, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9. quam nonnulli eandem putant cum esculo ; Plin. Πλατύφυλλον, τὸ, latifolium : apud eundem hist. l. 6. c. 6.

Πολύφυλλος, multa folia habens, foliis abundans. Theophr.

Πυκνόφυλλος, densa habens folia, seu densus foliis.

Ῥιζόφυλλος, à radice foliatus.

Προσριζόφυλλος, (*decomp.*) juxta radices folia habens.

Σαρκόφυλλος, carnosa folia habens. Theophr.

Σπαθόφυλλος, cujus folia spathæ similia sunt. Idem hist. plant. lib. 1. cap. 16.

Σπανόφυλλος, idem quod μανόφυλλος, suprà.

Στενόφυλλος, angusta folia habens.

Στενοφυλλία, ἡ, angustia foliorum.

Συνηρέφυλλον, telephium herba. Hesych. portulaca agrestis. ἀνδράχνη ἀγρία, ἀείζωον ἄγριον. (☞ Nomen ab erectis foliis.)

Τανύφυλλος, habens folia in latitudinem extensa, aut in longitudinem. Hom. et Theocr. Idyll. 26.

Τριόφυλλον, idem quod τρίφυλλον. Nicand.

Τρίφυλλος, terna folia habens, trifolius.

Τρίφυλλον, trifolium: herbæ nomen apud Diosc. l. 3. c. 123.

Τριχόφυλλος, folia habens capillata, seu capillamentis similia. Theophrast.

Ὑδνόφυλλον, folium tuberis terræ, i. herba quæ tuberi terræ superinnascitur. ☞ Ab ὕδνον, quod scribitur pro οἴδνον. Athen. lib. 2. ex Pamphyli glossis.

Χαιρέφυλλον, oleris genus, de quo Plin. l. 19. c. 8. Colum. lib. 11. c. 3. Pallad. l. 3. c. 24. Sic dictum putatur, quòd foliis gaudeat. Sunt et qui eam herbam esse suspicentur quæ apud Galen. et Dioscor. γιγγίδιον dicitur.

ΦΥ'ΡΩ, F. υρῶ, Æolicè, φύρσω, P. υρκα, misceo, commisceo. Hesiod. in Erg. Γαῖαν ὕδει φύρειν, terram aquæ miscere. Plutarch. in lib. de defect. orac. πάντα φύρειν ἅμα καὶ ταράττειν ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς. ¶ Item inquino, fœdo: aut perfundo, rigo. Odyss. σ'. καὶ στήθεα φύρσω Αἵματος. Iliad. ώ. Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον, perfundebant, aut rigabant. ¶ Interdum significat, macero, subigo. Item, pinso, ut apud Xen. in qua tamen signif. frequentius est φυράω. ¶ Scribit Eustathius, forsan hoc φύρω ortum esse ex φορύω, facta syncope et transpositione literarum: quum itidem significet confundo, inquino, &c.

Φύρομαι, commisceor, perfundor, inquinor. Plut. in Rom. πεφυρμένη σώματι ψυχή. Od. ί. πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, sanguine inquinatum. [Æsch. Ag. 741.] ¶ Item, maceror, subigor. unde apud Thuc. πεφυρμένα ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, farina macerata vino et oleo.

Πεφυρμένως, mixtim, permixtim.

Φύρμα, τὸ, inquinamentum, sordes, strigmentum, recrementum. Nicand.

Φυρμὸς, ὁ, inquinatio, inquinamentum. Hesych.

Φύρδην, idem quod πεφυρμένως. † Xen. Pæd. p. 178. d.† Item, confusè, inordinatè. Plutarch. in Oth. [Æsch. Pers. 184.]

Φυράω, idem quod φύρω, misceo. item, macero, subigo. ut, πηλὸν φυράσαι, apud Plut. et, φύρασον οἴνῳ, apud Diosc.

Φυράομαι, idem quod φύρομαι. Unde apud eundem Diosc. φυραθεὶς ἐλαίῳ, maceratus et subactus oleo. Idem, πεφυραμένος σὺν ἀλφίτῳ, cum polenta subactus. ¶ Item activè, idem quod φυράω. unde metaph. apud Aristoph. in Nub. † 975.† μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν, molliens et frangens vocem erga amatorem.

Φύραμα, τὸ, massa farinæ subactæ et humore maceratæ ad panificium. in ep. ad Cor. 1. c. 5. Item, pro massa figuli. Rom. cap. 9. ¶ Dicitur et de aliis rebus quæ subigendo miscentur: ut apud Constant. Geop. l. 15.

Φύρασις, εως, ἡ, maceratio, subactio ad conficiendas massas.

Φυράστης, permistor, qui permisturam fecit; Cicero.

Φύρσιμος, miscellaneus, misturæ aptus, confusus. Nicand.

Composita.

Αἱματόφυρτος, ὁ καὶ ἡ, sanguine permixtus, sanguinolentus: ut, αἱματόφυρτα βέλη, in anthol. Epigr. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος, apud Lycophr.

Ἀναφύρω, commisceo, permisceo, confundo. Item inquino, fœdo. unde particip. pass. ἀναπεφυρμένος, apud Euripid. in Bacch. [740.] ἀναπεφυρμέν' αἵματι.

Ἀναφυράω, idem quod φυράω. Diosc. l. 2. c. 131.

Συναναφύρω, (*decomp.*) unde συναναφύρεσθαι aliquis cum scortis dicitur, i. cum iis volutari. Luc. παισὶν ἢ γυναιξὶ συναναφυρέντες. Sic et apud Athen. συναναφύρῃ οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν.

Ἀκριτόφυρτος, confusus, miscellaneus. Æschyl. [Sept. c. Theb. 366. πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίοισι φορεῖται. Schol. ἀναμεμιγμένη. et Schol. β'. ἀδιαίρετος.]

Διαφυράω, subigo, pinso.

Ἐκφύρω, inquino, φύρω. Hieron.

Ἐμφυράω, misceo, immisceo, commisceo. Oppian.

[Ἐμφύρω. inquino. Athan. Orat. Con. Gent.]

Εὐφυρώτατος, apud Alex. Aphr. exp. penitus inutilis.

Μελίφυρτος, melle mixtus. Epigr.

Πάμφυρτος, ex omnibus mixtus.

[Παντόφυρτος. Æsch. Eum. 557.]

Συμφύρω, commisceo, confundo. unde in pass. apud Plut. in Cam. συμπεφυρμένην ταῖς οἰκήσεσι πόλιν. [Συμφύρομαι. Eurip. Med. 1201.]

Σύμφυρτος, commixtus, confusus. [Eurip. Hippolyt. 1234. Σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα.]

Συμφύρδην, commixtim, confusè, promiscuè. Nic. in Ther.

Ἀσύμφυρτος, (*decomp.*) non commixtus, non confusus. Dionys. Areopag.

Χειροφυρὴς, manu subactus. Epigr.

ΦΥΣΑ'Ω, (vel φυσσάω,) sufflo, inflo, flatu distendo. Lucil. Epigr. l. 2. Τὸν λεπτὸν φυσῶντα τὸ πῦρ Πρόκλον ἦρεν ὁ καπνός. Aristoph. in Nub. † 454.† ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, tanquam vesicam inflat. Et, φυσᾶν αὐλὸν, inflare tibiam, apud Plut. in Alcib. Sic, φυσᾶν κόχλους, conchas inflare, apud Eurip. in Iph. Taur. Interdum φυσῶ est efflo: ut apud Soph. φυσῶν τ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, efflantem cruorem per nares. [φυσᾶν φρένας, cristas attollere. Elect. 1385. Aristoph. R. 1130.] Sic et apud Plutarch. de primo frig. ὅταν δὴ συστρέψαντες τὰ χείλη φυσήσωμεν, quum labris contractis efflamus. Interdum φυσᾶν dicitur de superbiente et insolescente: ut apud Phil. de vita M. lib. 2. φυσῶσι καὶ πνέουσι μεγάλα. Sic apud Plutarch. in polit. præc. μικρὸν ἰσχύειν, καὶ μέγα φυσᾶν, magnum spirare. Apud eundem de educ. lib. δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν, laudibus efferre et inflare, i. insolentes et inflatos reddere. † Sic Mars dicitur αἷμα φυσῶν, sanguinem spirans. Soph. El. 1401.†

Φυσῶμαι, (seu φυσσῶμαι, sufflor: inflor, tumeo. Aristoph. in Nub. (de ventre;) ἡ δ' ἄρ ἐφυσσᾶτο. Item metaph. inflor, efferor. Plut. ὑπὸ τῆς τύχης φυσωμένους καὶ σαλευομένους. Et Xen. apomn. lib. 1. πεφυσμένος δυνάμει.

Φύσημα, τὸ, inflatio, inflatus, flatus: ut, φυσήματα κρυσταλλόπηκτα, apud Euripid. in Rheso. [Phœniss. 1395.] In bullante humore sic dicitur bulla. et apud eundem in Phœn. sanguinis ebullientis eruptio appellatur φύσημα. ¶ Peculiariter pineam resinam φύσημα nominari, testatur Galen. de compos. medic. κατὰ γένη, l. 7. et Aët. l. 1. ¶ Item metaph. spiritus, flatus, de insolescentibus dictum et superbientibus: ut apud Plat. in Alcib. post. et Athen.

Φύσησις, εως, ἡ, q. d. flatio: ipsa flandi actio, vel sufflatio, inflatio. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 10.

Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, flabellum, schol. Aristoph. Item, follis: Dioscor. ¶ Dicitur et esse piscis quidam cetaceus, apud Ælian. et Strab. lib. 3. qui dum inspirat, apparet procul inspectantibus columnæ in modum nebulosa quædam facies. Sed apud Hesych. legitur φυσσητὴρ, dicentem esse fistulam piscium cetaceorum. [Herod. lib. 4.] ¶ Dicitur φυσητὴρ etiam de meatu polypodis quo ova sua parit, apud Athen. lib. 7.

Φυσητήριον, τὸ, instrumentum aptum ad inflandum: aut instrumentum quod inflatur.

Φυσητικὸς, ad inflandum aptus, inflandi vim habens. Aristot.

Φῦσα, vel φύσσα, follis, Il. σ'. ‡ Apoll. Arg. iii. 1299.‡ Exponitur et, vesica, apud Diosc. l. 2. c. 26. et schol. Aristoph. qui etiam addit, φυσᾶν appellari ἀφ' οὗ πάσχειν πέφυκεν, i. ab eo quod illi solet accidere. ¶ Item, flatus: apud Xen. Pæd. 1. Aristot. et Alex. Aphr. ¶ Metaphoricè de insolentia dicitur, sicut et φύσημα, teste Eust. ¶ Numeratur et inter pisces Niliacos, apud Hesych. et Athen. l. 7.

Φυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flatuosus, flatu abundans. Item, flatus seu inflationes movens: ut, πνεῦμα ἄπεπτον καὶ φυσῶδες, apud Galen. ad Glauc. lib. 3.

Φυσαλὶς, φυσσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens. Luc. in Charm. Item, tibia seu fistula. Hesych. et Suid. ¶ Sic etiam dicitur vesicaria: nomen fruticis apud Diosc. vel quòd vesicæ prosit, (quæ φῦσα dicitur,) ut vult Plin. vel à vesicis et folliculis quos habet orbiculatos, vesicis non dissimiles: ut putant alii.

Φύσαλος, ου, ὁ, bufo: venenatum id ranarum genus, quod se mirum in modum inflat, turgescitque ita, ut sæpe crepet: apud Luc. in Philopseud.

Φύσιγξ, γος, ἡ, vesicula seu pustula in manibus aut pedibus. Poll. In aliis sic dicitur velut vesicula turgida: vel genus quoddam alliorum, teste Hesych. et Gal. in lex. Hippocr.

Φυσιγγόομαι, οῦμαι, inturgesco in vesicæ modum. Et generaliter, inturgesco. unde apud Aristophan. in Acharn. ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι.

Φύσκη, ἡ, crassum intestinum, ex quo farina et carnibus injectis lucanicæ fiunt, schol. Aristoph. in Equit. Athen. l. 14. Etym. et Suid. Item, vesicula manibus oborta: ut inter remigandum, remorum attritu, schol. Aristoph. in Vesp.

Φύσκιον, τὸ, vesicula, folliculus, utriculus. Diosc.

Φύσκων, ωνος, ὁ, ventricosus: apud Joseph. γάστρων.

Φύστα, τὰ, farina melle conspersa, τὰ ἀναπεφυρμένα μέλιτι ἄλευρα. Etymolog.

Φύστη, (vel φυστὴ,) maza ex farina et vino, teste schol. Aristoph. apud eum in Vesp. Athen. l. 3. est maza μὴ ἄγαν τετριμμένη.

Φυσόω, idem quod φυσάω, inflo, i. superbum reddo.

Φυσοῦμαι, inflor, intumesco, efferor.

Φυσιόω, anhelo: ut, ἵπποι φυσιόωντες. Il. π'. Item, tumeo, turgeo: (præ superbia.) Greg. Οἱ θανάτῳ ζῶντες ἐπόσια φυσιόομεν. ¶ Item activè, inflo, idem cum φυσόω, in ep. ad Cor. 1. c. 8.

Φυσιοῦμαι, inflor, superbio: ejusdem ep. c. 4.

Φυσίωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor animi, superbia, arrogantia, in ep. 2 ad Cor. c. 12. et apud Gregor.

[Φυσιάω. πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ Σπλάγχνον. Æsch. Eum. 248.]

[Φυσίασμα. ῥέγχουσι δ' οὐ πλαστοῖσι φυσιάσμασι. Æsch. Eum. 53.] ‡ Legitur et φυσίαμα.‡

Φυσιασμὸς, (tanquam à φυσιάω,) ipsa flandi seu efflandi actio. Exponitur, et flatus: apud Aristot. in probl. sect. 11. quæst. 41.

Ποιφύσσω, f. ξω, spiro, flatum emitto. Nicand. in Ther. (de aspide;) ψαφαρὸς δ' ἀναπίμπλαται αὐχὴν Ἄκριτα ποιφύσσοντος. Exponitur et, terreo, exterrefacio: propriè tamen, flatu vehementer emisso. schol. Nic. Item, flatum emitto vehementer et cum sonitu quodam. ut apud Suid. ex Epigr. παρὰ σκαρθμοῖσι νεὼς περιαλλέα χείλη Ποιφύσσω τάμα.

Ποίφυγμα, vehemens spiritus emissio. Hesych. est σχῆμα ὀρχηστικόν. [Sch. ex. ἐκφόβημα. Æschyl. S. c. Th. 286.]

Ποιφύγδην, terrifico cum flatu. Nic. in Ther.

Φώσων, ὁ, velum, carbasus: (à φυσάω, dictus, quoniam φυσώμενος πλησιστίῳ ἀνέμῳ ἐνεργεῖ, inquit Eustath.) Scribitur et φώσσων, apud Etym. ex Lycophr. Ἄφλαστα καὶ φώσσωνας ὠργυιωμένους.

Φωσώνιον, τὸ, linteum quo facies detergitur, sudariolum. Etymol. ¶ Item solarium: παρὰ τὸ φῶς.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφυσάω, sursum flo, sursum emitto flatum. Item, sufflo, inflo. ¶ Et metaph. elatum reddo, superbire facio: unde in pass. apud Xen. Pæd. 7. ὑπὸ τοιούτων δὲ λόγων ἀναφυσώμενος.

Ἀναφύσημα, τὸ, inflatio. Luc. Item, evaporatio, spiraculum. Aristot. de mundo.

Ἀναφύσησις, ἡ, inflatio. Peculiariter sic dicitur quædam tibiarum inflatio, seu certus quidam modus inflandi tibias: apud Eustath. Item, idem quod ἀναφύσημα, spiraculum. Aristot. ibidem.

Ἀναφυσιάω, anhelo. Hesiod in Asp. Apoll. Argon. 2.

Ἀποφυσάω, efflo. Aristoph. in Vesp. Item, flatu expello. Aristot. meteor. l. 2.

Διαφυσάω, perflo. item, flatu discindo. Gal. Item, efflo, apud Plut. de primo frig.

Διαφύσησις, perflatio.

Ἐκφυσάω, efflo, exufflo. unde apud Diosc. καίεται ἐπ' ἀνθράκων ἐκφυσσωμένη. Item, follibus ventilo. Metaphoricè apud Aristoph. in Pace, ἐξεφύσησε τοσοῦτον πόλεμον, excitavit tantum bellum. [Æschyl. Pr. 719. Theoc. κγ'. 47.]

Ἐκφύσημα, efflatio, exufflatio. Item, inflatio, morbus. Poll. Exponi etiam potest, id quod efflatur.

Ἐκφύσησις, efflatio, exufflatio. Gal. de motu muscul. l. 2.

[Ἐκφυσιῶν. Æsch. Ag. 1398.]

Ἐμφυσάω, inflo, inspiro, flatu immitto. Joan. c. 20. Exponitur et, flatu accendo.

Ἐμφύσημα, insufflatio. Item, quod insufflatur, seu inflando immittitur: unde apud Greg. ἐμφύσημα dicitur Spiritus sanctus. Dicuntur et morbi quidam ἐμφυσήματα, inflationes, apud Dioscor. l. 3. c. 163. et Galen.

Ἐμφυσιοῦμαι, idem quod φυσιοῦμαι, inflor, tumeo, superbio.

Ἐπιφυσάω, inflo.

Καταφυσάω, flatu effundo, inflando perfundo. Aristot. hist. an. l. 9. καταφυσῶσιν οἴνῳ γλυκεῖ τὸ σμῆνος οἱ μελιτουργοί.

[Περιφύσητος. Aristoph. Lysistr. 322. Πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλυκήν τε, καὶ Κριτύλλαν περιφυσήτω, &c. Schol. Biset. ad 323. Δυϊκόν ἐστι τοῦ περιφύσητος, τουτέστι ὁ πανταχόθεν φυσώμενος, καὶ πνεύμασι πιεζόμενος.]

Συμφυσάω, unà sufflo, vel inflo. Item metaphoricè, conspiro. Plat. de leg. l. 4.

Ὑπερφυσόομαι, supra modum inflor et efferor. Basil. hom. 10.

Composita ex Φῦσα sine præpositione.

Ἀκροφύσιον, ου, τὸ, follium pars summa seu extrema, quæ fornacis ori immittitur. Thuc. l. 4.

Ἄφυσος, sive ἄφυσσος, expers flatuum. ¶ Item, nullos generans flatus, non inflans. ut, ἄφυσος δίαιτα, apud Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 1. c. 6. ¶ Dicuntur ἄφυσα etiam, quæ flatus generatos discutiunt propelluntque: ut, σπέρματα ἄφυσα, apud Aët. l. 19. c. 11.

Προφύσια, τὰ, in metallis dicuntur præmunimina, quibus follium fistulæ teguntur.

ΦΥ'Ω, F. σω, P. κα, gigno, produco, edo, pario. Xenoph. Pæd. 8. γῆ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δὲ τἀγαθὰ φύει τε καὶ τρέφει. † φύειν ἱερά. l. 5. p. 122. a.† Sic Iliad. ά. (de sceptro;) τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει. Sic homo dicitur φύειν τρίχας, apud Aristot. de gen. anim. l. 5. item πώγωνα καὶ πολιὰς, apud Lucian. Sic pater dicitur filium φύειν, apud Sophocl. unde ὁ φύσας, genitor, pater: apud Aristoph. in Vesp. et Lys. orat. in Theomnest. 1. ¶ Item, neutraliter, nascor: ut Iliad. ζ'. Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. † φύσει πεφυκέναι βασιλέα. Xen. Pæd. l. 5. p. 118. b. ἀνθρώπῳ πεφυκότι. l. 1. 1. §. 3.† In hac signif. usi-

tatius est præt. πέφυκα, natus sum. Plat. in apol. Socrat. ἐξ ἀνθρώπων πέφυκα. Sic apud Greg. Naz. ἐκ τοῦ υἱοῦ πεφυκώς. ¶ Interdum πέφυκα significat, naturâ comparatus sum, à natura habeo. † τὸ πεφυκέναι, ingenium, ut a natura comparatum est. Xen. Pæd. 2. 53. b.† Cum infinit. Thucyd. πεφύκασί τε ἅπαντες καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν, ita comparatum est, ut &c. Sic apud Plat. πεφύκασι ποιεῖν, consueverunt facere. Sæpe cum adverbio. Ut Demosth. οὕτω ταῦτα πέφυκε, sic hæc naturâ comparata sunt. Idem, ὡς πέφυκα, ζῶ, ut fert ingenium meum. Aliquando dicitur aliquis εὖ πεφυκέναι πρός τι, i. ingenio esse ad aliquam rem apto, vel natus esse ad aliquid: apud Aristot. Plut. et Xen. ¶ Interdum πέφυκα, exp. hæreo, adhæresco. ut apud Galen. πεφυκὼς ὑμὴν τῷ κερατοειδεῖ, membrana quæ corneæ inhæret. (Æsch. S. c. Th. 541. Eurip. Phœniss. 34. 225. Aristoph. R. 421. Soph. Tr. 1050. 1284. Natales ostendo. Œdip. Tyr. 446. 1055. 1102. 1210.)

Πεφυκότως, ut natura comparatum est, ut fert natura. Aristot.

Πεφύκω, (formatum ex πέφυκα, sicut πεπλήγω ex πέπληγα,) idem quod Φύω, nascor. Hesiod. in Erg. χεῖρες ἄαπτοι Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσι. †et Theog. 152. et 673.† (Theoc. Id. 5. 33.)

Φῦμι, inusitatum format ex se aor. 2. ἔφυν significantem idem quod πέφυκα, natus sum. Xenoph. Pæd. 2. ὑμεῖς καὶ ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ καὶ ἐτράφητε. Hinc et infinit. φῦναι, apud eundem. † Pæd. l. 5. p. 115. d.† Et partic. φὺς, φύντος. ut, φὺς ἀγαθῶν πατέρων, apud Plat. Sic, φύντα κακὰ, apud Demosth. † ἀπό τινος, ex aliquo. Xen. Pæd. l. 5. p. 138. b. naturâ comparatum esse. 1. 2. 1.† (Eurip. Med. 598. φῦναι. ib. Phœniss. 9. ἔφυ. ib. 11. φύς. ib. 19. Seq. Infin. pro possum. Soph. Œdip. Tyr. 595. 601.)

Φύομαι, nascor, enascor, orior, exorior: ut, τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς, quæ nascuntur è terra. Xenoph. Pæd. 8. Metaph. κίνδυνος et κακὸν φύεσθαι dicitur, apud Demosth. in epitaph. et pro coron. Præt. med. πέφυα, idem quod πέφυκα: unde πεφύασι, Il. δ'. Et particip. πεφυὼς, idem quod πεφυκώς.

Φῦμα, τὸ, quod enatum est: propriè, è terra. ¶ Item, tumor omnis præter naturam, qui sine externa causa oritur, more eorum quæ è terra enascuntur et erumpunt: tuberculum, et oriens tuberculum, Celso. Interdum exp. papula, nec non verruca et nævus, apud Aristot. ¶ Interdum specialiter Φῦμα dicitur phlegmone, quæ in adenosa carne sponte oborta statim augetur, atque ad suppurationem citò pervenit, apud Galen. et Aët. ¶ Est et φύγεθλον.

Φυμάτιον, panellus, panula, panicula.

Φυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, phymatis abundans. Hippocr.

Φυματίας, ου, ὁ, idem: apud eundem.

Φυματοῦσθαι, dicitur pars corporis, in qua φύματα nascuntur. Item persona cui illa innascuntur, apud eundem.

Φύσις, εως, ἡ, q. d. enascentia: ortus, generatio: ut, φύσις γάλακτος, apud Aristotel. ¶ Item natura, vis. Ut, πυρὸς φύσις, apud eundem de part. animal. lib. 2. cap. 2. Et, φύσις τῶν ὀργάνων, apud Galen. comm. in Hippocr. lib. 1. περὶ φύσιος ἀνθρώπου. ¶ Apud medicos interdum exp. natura. ¶ Interdum sic dicitur vis quæ ex se ipsa nostri opifex est et conservatrix: seu temperamentum ex primis elementis conflatum ¶ Interdum φύσιος nomine intelligitur ἕξις, i. ipsa partium structura et compositio. ¶ Aliquando idem significat quod genus vel species vel forma: ut docet Galen. apud Hippocrat. ¶ Item, φύσις, natura, substantia: πᾶσα γὰρ οὐσία φύσις λέγεται, inquit Aristot. metaphys. lib. 4. ¶ Item, ingenium: ut exp. Cicer. apud Plat. in Phædro, loquentem de Isocr. et Lysia. † natura. Xen. Pæd. l. 1. 1. 5.† ¶ Item sexus. Thuc. l. 2. Unde ut utriusque sexus pudenda φύσιος nomine efferuntur, apud Diodor. et in Geopon. ¶ Item, statura, apud Lucian. ¶ Item, figura, apud Plat. ¶ Exponitur et, constitutio, apud Xenoph. † φύσιν τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς μορφῆς τοιαύτην ἔχων, habuit talem animi et formæ naturam, vim, aut constitutionem. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† (Æsch. Ag. 642. Soph. Tr. 312. 383. Pl. Œdip. Tyr. 689. 760.)

Φυσικὸς, οῦ, ὁ, naturalis, ad naturam pertinens, naturæ conveniens. ut, φυσικαὶ ὀρέξεις, apud Aristot. et, φυσικὰ αἴτια, apud eundem, et cæt. philos. ¶ Item, physicus, naturæ seu rerum naturalium investigator. Plut. de primo frig. ¶ Item, flatum ciens, apud Aristot. tanquam à verbo φυσᾶν, seu nomine φῦσα.

Φυσικῶς, naturaliter, secundum naturam. Item naturali ratione. Plat. Aristot. &c.

Φύσιμος, ὁ καὶ ἡ, productivus, producendi seu procreandi vim habens. Theophr. histor. plant. l. 4.

(Φύστις, ἔκφυσις, γονή. Æsch. Pers. 929.)

Φύτωρ, ορος, ὁ, sator, genitor. Hesych.

Φύτρα, idem quod φύσις, natura, generatio. Idem.

Φύτλη, eidem est generatio, ortus, genus.

Φυτὸν, οῦ, τὸ, planta, stirps. Aristot. ethic. 1. et sæpe apud Theophr. ¶ De homine etiam dicitur apud Eur. (Med. 231.) et Plat. de leg. l. 6. ¶ Item, idem quod φῦμα, tuberculum, apud Archiloch. teste schol. Theocr. ¶ Quidam etiam sic nominant cynoglosson herbam, ut est in Append. Diosc. seu inter notha Diosc.

Φυτικὸς, ad plantam seu plantas pertinens: ut, φυτικὰ αἴτια, apud Athen. ¶ Exponitur et, vegetativus. item, crescenti vim dans, apud Aristot.

Φύτιος, Solis vel Jovis epitheton, teste Hesych. à quibusdam expon. germinationis autor.

Φυταλιὰ, ἡ, terra plantas seu stirpes ferens: seu locus arboribus consitus. Il. ζ. et υ. ¶ Exponitur et, plantatio: ut, φυταλιὴ καρποῖο μελίφρονος, apud Apollon. ¶ Item hyemis pars postrema, sic dicta à veteribus, quòd eo tempore insitiones optimè fiant.

Φυταλίζω, φυταλιάζω, planto, φυτεύω. item, genero, gigno. Hesych. et Suid. Addunt alii, φυταλίζειν vel φυταλιάζειν τὴν, i. πλησιάζειν τῇ, consuescere, concumbere cum.

Φυτάλιμος, ad plantationem aptus. Hesych.

Φυτάλμιος, Jovis est epitheton τοῦ ζωογόνου, satoris, teste eodem. Apud Soph. in Œd. Col. φυτάλμιος exp. ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γενέσεως. (Æsch. Ag. 335. sc. pro φυτόσπορος.)

Φυτεύω, planto. Od. σ'. καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων. † Xen. Pæd. 1. 5. 10.† Et metaph. gigno, procreo. Hesiod. in Asp. † 29.† ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεῦσαι. Sic et apud Euripid. in Orest. (Med. 835. 879. 1093. Soph. Œdip. Tyr. 813. 893. 1027. 1518. Æsch. Suppl. 318.) ¶ Item, molior, struo, machinor: ut Od. ξ'. κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν. (Φυτεύομαι. Philostr. l. 2. c. 8.)

Φυτεία, ἡ, plantatio, consitio, satio. Plut. in Alex. Item, idem quod φύτευμα, apud Athen.

Φύτευμα, τὸ, planta quæ deponitur et conseritur: semen. Theophr. et Plat. de leg. ¶ Item, plantatio, seu locus plantis consitus. ¶ Est et herbæ nomen apud Diosc. l. 4. c. 130.

Φύτευσις, ἡ, plantatio, consitio. Aristot. de mun.

Φυτευτήριος, plantarius, seminarius, qui plantari seminarique solet vel potest.

Φυτευτήριον, idem quod φύτευμα, planta et viviradix, quæ in terram deponitur, surculus, stolo, &c. apud Theophrast. de caus. plant. l. 3. c. 6. Præcipuè tamen sic dicitur planta seu semen oleaginum, teste Poll. lib. 1. c. 12. ¶ Accipitur et pro loco in quo sunt plantæ è semine natæ, quæ postea transplantantur in viridariis. In qua significatione dicitur et φυτώριον seu φυτώρειον. in Geopon. lib. 3. et 11.

Φυτευτικὸς, idem cum φυτάλιμος. Hesych.

Φυτάνη, ἡ, plantationis tempus. Hippocr.

Φυτάω, seu φυτάομαι, idem cum Φυτεύω. unde apud Hesiod. in Theog. † 986.† Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱόν.

Φυτὰς, άδος, ἡ, idem cum φυτὸν, planta, stirps. Plutarch. de def. orac.

Φιτύω, idem quod φυτεύω, genero, gigno. De patre tantùm dici vult Etymolog. qui et pro exemplo versum Hesiodi subjicit, φιτύσατο legens, non φυτήσατο, quemadmodum heic in Φυτάω præcessit. (Æsch. Pr. 233.) [Soph. Tr. 315. Plat. de Rep. ὡς παῖδα φιτύοντος τῇ πόλει, &c.]

Φίτυμα, τὸ, germen, stirps, proles. Pro eodem per apocopen dici videtur φῖτυ, apud Aristoph. in Pace. [1164.] et Eupolin in Autolyco. (Æsch. Ag. 1290. per Apocop. φῖτυ. Eum. 914.)

Φίτυς, υος, ὁ, pater, genitor.

Φιτρὸς, ὁ, arboris caudex, stirps, truncus. [Apoll. Rhod. i. 404. ὦκα δὲ τοίγε Φιτροὺς ἀζαλέης στόρεσαν καθύπερθεν ἐλαίης.] Item, in herbis, caulis, thyrsus. ☞ Dicitur quasi φιτυρὸς, teste Eust.

Φυὴ, ῆς, ἡ, natura. ut apud Pind. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ. Item, habitus oris, indoles: apud Hom. Il. ά. β'. &c. Exponitur et, statura apud Hesiod. in Erg. ubi ait, argenteum seculum χρυσέῳ οὔτε φυὴν fuisse ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα. † Asp. 88. ubi opp. τῷ νόημα. V. ibi Heins.†

Φύγεθλον, τὸ, panus, seu panis: φῦμα vel tumor non altus, latus, aut longus, in quo quiddam pustulæ simile est. vide Cels. lib. 5. c. 25. et Paul. l. 4. c. 22.

Composita: ac primùm ex Φύω, Φῦμι, et Φυὴ, cum præpositione.

Ἀμφιφύα, ἡ, idem quod ἀμφαυξις, ut tradit Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. 8.

Ἀναφύω, renasci facio, rursum produco. Et idem quod φύω, nasci facio, emitto, produco. Theocrit. idyll. 10. Ὦ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.

Ἀναφύομαι, renascor, rursum exorior. Plut. in Thes. ἀνεφύοντο τῷ Αἰγεῖ διαβολαί. Item, orior, oborior, nascor. &c. Theophrast. ἅμα δὲ συμβαίνει καὶ πόαν ἀναφύεσθαι πολλήν. Sic et apud Plutarch. in Per. et Luc.

Ἀμφύω, per syncopen dicitur pro ἀναφύω.

Decomp. Ὑπαναφύομαι, succresco, subpullulo. Ælian. [lib. 14. cap. 7.]

Ἀποφύω, q. d. abnascor. Exponitur tamen, adnascor, seu agnascor. Item, surculum emitto. Præt. ἀποπέφυκα, à natura abhorreo. Synes. βιάζονταί με μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως, πρὸς ἣν ἀποπεφυκὼς οἶδα.

Ἀποφυὰς, άδος, ἡ, appendix; ramulus adnascens ramis majoribus.

Ἀπόφυσις, εως, ἡ, pars ossis exuberans.

Διαφύω, internascor: unde particip. διαπεφυκὸς, quod natum est inter. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Διαφύομαι, enascor, orior: apud eundem.

Διαφυὴ, ἡ, interstitium inter artus, intervallum. Plat. in Phæd.

Διάφυσις, idem. Exponitur et, fissura, rima, res intercurrens, discriminans. Arist. hist. an. l. 6. c. 3. Apud Hippocr. in genu commissurâ sic nominatur corpus quoddam νευροχονδρῶδες, teste Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἐκφύω, idem quod φύω, gigno, produco, edo, cum accus. Aristot. de mund. et Theophrast. hist. plant. l. 6. Præt. ἐκπέφυκα, enatus vel editus sum. cum genit. Eurip. in Phœn. ὃς δράκοντος γένυς ἐκπέφυκε. Legitur et aor. 2. ἐξέφυν, tanquam ab ἔκφυμι, apud Soph. ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός. (V. Eurip. Med. 1065. Phœniss. 8. 903. Soph. Œdip. Tyr. 847. 1037.)

Ἐκφυὰς, ἡ, res quæ alii adnata est, ut sit velut appendix. Aristot. de part. anim. l. 2. c. 14.

Ἔκφυμα, τὸ, exp. ἐξάνθημα.

Ἔκφυσις, q. d. enascentia: exortus, ortus, germinatio. Item eruptio germinantium post sementem. Theophr. hist. plant. l. 8. cap. 11. ¶ Apud anatomicos et medicos sic dicitur exortus intestinorum, quem ex pyloro intestinum excipit, teste Galen. de usu partium. Item, in osse idem quod ἀπόφυσις. ¶ Exponitur et, generatio, procreatio.

Ἐκφυὴς, (compositum ex φυὴ,) q. d. qui extra naturam est, id est, qui tanto ingenio est, ut id consuetum naturæ modum velut egrediatur.

Ἐμφύω, ingenero. Odyss. χ'. θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν. Sic Xenoph. ἐμφῦσαι ἔρωτα τῆς τεκνοποιίας. Hinc, ἐμπεφυκέναι dicitur aliquid, quod ingeneratum seu ingenitum est: ut apud Eurip. πᾶσιν ἐμπέφυκε τόδε. (Med. 520. 1347. Soph. Œdip. Tyr. 299.)

Ἐμφύομαι, ingeneror, innascor. † θάρσος ἐμφύεται. Xen. Pæd. l. 5. p. 124. d.† Plutarch. in lib. adversus Colot. Item, amplexus adhæreo vel inhæreo, ita ut avelli nequeam, et veluti ingenerer ei cui adhæreo. Od. ά. ἐν χείρεσσι φύοντο. per tmesin pro ἐνεφύοντο. Sic et apud Plut. in Cam. et in Fab. Hinc particip. præt. med. ἐμπεφυὼς, amplexus, adhærens: unde fœm. ἐμπεφυυῖα, Iliad. ά.

Ἔμφυμα, id quod ingeneratur. Val.

Ἔμφυσις, ingeneratio, ipsa actio ingenerandi.

Ἔμφυτος, ingenitus, insitus, non insiticius, non ἐμφυτευθεὶς, sed, nativus, purus, ingenuus, sincerus; à purissimo naturæ autore inditus. Jacobi c. 1. Dem. in epitaph. et pro cor.

Ἐμφυτεύω, inferius sequitur.

Ἐμφυὴς, idem quod ἔμφυτος. ut, ἐμφυὲς ἦθος, apud Pind.

Ἔμφυμι, unde aor. 2. ἐνέφυν, idem quod ἐμφύομαι, in secunda signif. Od. ί. et alibi. Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί. per tmesin, pro ἐνέφυ. (Theoc. Id. 2. 56.)

Decomp. Ἐνεμφύομαι, innascor, ingenitus sum. [Herodot. Hist. lib. 3. ἐγγίνεται μὲν γάρ οἱ ὕβρις ὑπὸ τῶν παρεόντων ἀγαθῶν, φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐνεμφύεται ἀνθρώπῳ.]

Μετέμφυτος, ex uno in aliud insitus. Epigr.

Παρεμφύομαι, juxta seu præter innascor. Luc.

Ἐπιφύω, insuper produco seu edo: unde præt. ἐπιπέφυκα, insuper productus sum seu editus. Exponitur etiam, agnatus sum seu innatus: ut, καρπὸν τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα, apud Diosc. l. 3. c. 249. foliis innatum, adhærentem, annexum.

Ἐπιφύομαι, insuper nascor, adnascor, accerso: unde particip. ἐπιφυεὶς, exp. agnatus, postnatus: apud Greg. ¶ Item, adhæreo seu adhæresco. Plut. de lib. inst. τίσιν ἀγαθοῖς ἐπιφύεσθαι παραινέσαιμεν; Item, adorior, invado. Gregor. de Spiritu sancto, μή μοί τις ἐπιφύεσθαι πάλιν τῶν λογομάχων. Apud Plut. in Anton. ἐπεφύετο τῶν γεγραμμένων μάλιστα τῷ περὶ ταφῆς. expon. inter ea, quæ accusabat, id urgebat maximè, quod de sepulturà dicebatur.

Ἐπίφυσις, accretio, accrementum. Theophr. hist. plant. lib. 1. c. 1. ¶ Apud anatomicos est unitio ossis cum altero osse, quasi os unum alteri innatum: non est autem pars ossis, sed quiddam ossi adnatum: Gal. lib. de ossib.

Ἐπιφυάδες, dicuntur esse propagines: apud Theophr.

Ἐπίφυμι, exp. adnascor. Hinc particip. ἐπιφὺς, idem quod ἐπιφυεὶς, apud Synes. σπαράττεται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐνδεικτῶν κακῶς ἐπιφύντων τῇ Κυρήνῃ.

Προσεπιφύομαι, (*decomp.*) insuper adnascor.

Κατάφυτος, consitus. Luc. de luctu, et Plut.

Μεταφύομαι, transformor, naturam muto. Plut. in Tim.

Παραφύω, q. d. adgenero, genero seu gigno juxta. Item, idem quod ἐκφύω, apud Theophr. hist. pl. l. 3. et 7.

Παραφύομαι, adnascor, nascor juxta. Diosc. l. 4. c. 83. Item, nascor præter naturam. Aristot.

Παραφυὰς, ἡ, quod agnascitur arbori, soboles adfruticans. Theophr. et Phil. de mund.

Παράφυσις, agnatio.

Παραφύσεις, agnata membra. Item, q. d. nascentiæ præter naturam. Aristot de gen. an. l. 4.

Παράφυτος, juxtà consitus. Theophr.

(Περιφύω. Philostr. l. 2. c. 13.)

Περιφύομαι, circumnascor. ¶ Item, excresco. Theophr. hist. pl. l. 8. ¶ Exponitur etiam, obducor: item, complector.

Περίφυσις, q. d. circumnascentia. ¶ Exponitur etiam, incrementum, quod in ambitu fit. Theophr. l. 5.

Περιφυὴς, ut, περιφυὴς τῇ γῇ, terræ inhærens, humilis: apud Diosc. lib. 4. c. 104.

Περίφυμι, unde, περιέφυσα, exp. agnatus sum, proveni.

Item, adhæsi. Aristoph. in Nub. *ψυχαὶ περιέφυσαν περσικαί.*

Προσφύω, agnasci facio. Basil. in ep. ad Liban. *τὰς λεπτὰς ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ἄνθει προσέφυσε.* ¶ Præter. *προσπέφυκα*, agnatus sum. Aristot. de gen. anim. l. 4. Item, annexus sum, adhæreo, apud eundem. Item me immiscui. Plat. de leg. † Aristoph. Nub. 371. *προσέφυσας λόγῳ.*† (Æsch. Suppl. 284.)

Προσφύομαι, agnascor, accresco. Theophr. et Phil. Item, adhæreo, adhæresco.

Πρόσφυσις, agnatio, coalitio. Item, adhæsio: vel, cohærentia, connexio. Theophr. et Alexand. Aphr.

Προσφυὴς, coalescens, adhærens. Theophrast. de caus. plant. lib. 1. Item, idem quod *συμφυὴς*, apud Gal. Exponitur etiam, natura accommodatus, congruens: apud Gregor. Apud Plat. ep. 7. *τῶν δικαίων μὴ προσφυεῖς* dicuntur, qui ab iis, quæ justa sunt, abhorrent.

Προσφυῶς, cum quadam coalescentia: vel coalescendo, cohærendo. Item, congruenter. Pro eodem dicitur et *προσπεφυκότως*.

Πρόσφυμι, unde particip. *προσφὺς*, agnatus. Item, adhærens. Luc. et Plat.

Εὐπρόσφυτος, (*decomp.*) facilè coalescens seu coiens. Theophrast. de caus. pl. lib. 1.

Προφύω, antè genero seu gigno.

Πρόφυσις, germinatio, germen. apud Hippocr.

Πρόφυμι, unde *προὔφυ*, apud Soph. dictum pro *προέφυ*, i. antè extitit.

Συμφύω, coalescere facio, conglutino, coagmento. Plat. in symp. ¶ Præt. *συμπέφυκα*, coalui et concrevi, congenitus sum: unde particip. *συμπεφυκὼς*, qui coaluit, concretus. Aristotel. de gen. anim. lib. 4. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. c.†

Συμφύομαι, coalesco, conglutinor: item, cohæresco. Theophrast. *δεῖ δὲ ὁμοιοπαθῆ εἶναι τὰ μέλλοντα συμφύεσθαι.* Exponitur et, complector, seu complexus adhæreo. Appian. *συμφυέντες ἀλλήλοις διὰ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανον.*

Σύμφυσις, coalescentia, concretio, consociatio. Theophrast. Item, naturalis ossium unio: apud medicos.

Σύμφυτος, congenitus, innatus, à natura insitus. Aristot. metaph. l. 1. et alibi. Item, qui coire potest, consociabilis. Theophr. de caus. pl. l. 5. *σύμφυτον γὰρ πᾶν τὸ ζῶν τῷ ζῶντι.* Apud Nonn. *σύμφυτός εἰμι τοκῆος*, exp. ejusdem sum cum patre essentiæ. (*Σύμφυτος αἰών.* Æsch. Ag. 108. 157.)

Σύμφυτον, τὸ, nomen herbæ, sic dicta à conglutinandi facultate, qua pollet: apud Diosc. l. 4. c. 9. et 10. Glycyrrhiza etiam à quibusdam dicta fuit *σύμφυτον*, propter effectus similitudinem: ut est in Append. Diosc.

Συμφυτικὸς, quo fit ut quid coalescat: ut, *συμφυτικὸν φάρμακον*, apud Galen.

Συμφυὴς, idem quod *σύμφυτος*, ingenitus, innatus. Polyb. *σιδήρῳ μὲν ἰὸς, ξύλοις δὲ θρῖπες συμφυεῖς εἰσι λῦμαι.* Exponitur, et adhærens. Item, qui coaluit cum aliquo. Plut. in Lyc. Et metaphor. unanimis, consentiens. Greg.

Συμφυῶς, more eorum quæ congenita sunt, cum tali coalescentia, qualis est rerum congenitarum.

Συμφυΐα, ἡ, cohærentia, seu concretio duorum quæ coalescunt: vel concretio, coalitus. Philo de mund. Basil. Greg.

Decomp. Ἀσυμφυὴς, non coalescens. apud Suid.

Εὐσύμφυτος, facilè concrescens et coalescens. Theophr.

Ὑπερφυὴς, naturæ modum excedens, mirum in modum excellens aut insignis: valde admirandus: vel simpliciter, insignis, eximius. Aristoph. in Plut. *ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος δύο δράκοντε.* ¶ Exponitur et, *μεγαλοπρεπής*. ut, *τιμαὶ μεγαλοπρεπεῖς*. apud Plutarch. in Cæs. honores ex humano fastigio majores. ¶ Item, absurdus. apud Isocr. in Trapez. ¶ Item, ita atrox, ut vix in humanam naturam talis atrocitas cadere possit. apud Dem. in Mid.

Ὑπερφυῶς, excedendo consuetum naturæ modum: vel, mirum in modum, mirificè, eximiè. Herodian. l. 5. et Plut.

Ὑποφύομαι, subnascor, succresco, suppullulo: vel, sensim et paullatim nascor.

Ὑπόφυσις, q. d. subnascentia. ¶ Suidæ *ὑποφύσεις* sunt *παραφυάδες*.

Decomp. Συνυποφύομαι, unà suppullulo, unà clanculum enascor. Plut.

Composita sine præpositione, ex eodem φύω, aut ex nomine φυή.

Ἀγαθοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, naturâ sive indole bonus.

Ἀγαθοφυΐα, bonitas à natura proveniens.

Ἀκανθοφυέω, spinas produco.

Ἀκροφυὴς, in cacumine proveniens, in summitate nascens. Item, summa indole præditus. Synes. ep. 40.

Ἀλληλοφυεῖς, ex se invicem enascentes, mutuum ortum habentes.

Ἀνθοφυὴς, flores emittens seu producens, florulentus: in Anth. Epigram.

Ἀνθρωποφυὴς, humanam habens naturam. Item, ortum humanum habens, vel ex hominibus. Herodot. [lib. 1. §. 131. *ὡς μὲν ἐμοὶ δοκέειν, ὅτι οὐκ ἀνθρωποφυέας ἐνόμισαν* (sc. Persæ) *τοὺς θεοὺς, κατάπερ οἱ Ἕλληνες.*]

Ἀντροφυὴς, qui in antris nascitur, degit, adhærescit. Oppian.

Ἀρτιφυὴς, recens natus. Poll.

Αὐτοφυὴς, naturæ sponte proveniens: ut, *αὐτοφυὴς καρπὸς*, apud Plut. Item, nativus, opere non factus, arte carens: ut, *αὐτοφυεῖς λιμένες*, apud Thuc. Item, genuinus, germanus. Synes. *τούτους αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδας ἐνόμισα.*

Αὐτοφυῶς, suapte natura, sponte naturæ: item, nativè, genuinè.

Ἀφροφυὴς, spumam innatam habens: ut, *ἀφροφυῆ πέταλα*, in Epigr. lactucarum folia, quæ videntur habere spumam innatam sibi.

Ἀφυὴς, qui naturâ minimè habilis est aut aptus. minimè natus ad aliquid. Plat. ep. 7. *οὐκ ἔστιν ἀφυὴς πρὸς τὴν τοῦ μανθάνειν δύναμιν.* Sic, *ἀφυὴς πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν*, apud Xenoph. † Pæd. 1. 6. 28. *τὸ σῶμα*, corpore inhabilis. Xen. Pæd. 2. 52. c.† Metaph. apud Polyb. *καιρὸς ἀφυέστερος*, dicitur tempus minùs aptum et opportunum. Ponitur et pro *κακοφυής*. Item pro *μικροφυής*. Unde Eust. *ἀφύην* dici scribit apuam piscem, tanquam *σμικροπρεπεστάτην ἐν ἰχθύσι.*

Ἀφυῶς, naturâ inhabili. Apud Plut. in Cam. *ἀφυῶς κεκραμένη χώρα*, exp. male temperata regio.

Ἀφυΐα, ἡ, natura inhabilis ad aliquid seu inepta. Epictet.

Ἀφύσιμος, ingenio hebes ac tardus. Laërt.

Διφυὴς, duplicis aut ancipitis naturæ: ut apud Soph. in Trach. *διφυῆ στρατὸν θηρῶν*, de Centauris semihominibus et biformibus. (Æsch. Ag. 1478.) Et generaliter, geminus, bipertitus, bifidus. Aristot.

Διφυΐα, ἡ, (q. d. duplicitas naturæ, natura duplex aut anceps.) exp. bifida partitio: apud Aristot. de part. an. l. 3.

Διφυὸς, pro *διφυής*, geminus. Laërt.

Δυσφυὴς, difficulter nascens aut proveniens. Theophrast. hist. plant. lib. 7.

Δυσφυΐα, ἡ, nascendi difficultas, apud eundem.

Δύσφυσις, mala natura. Hesych.

Ἐλαιοφυὴς, oleis consitus, in quo oleæ natæ sunt: ut, *ἐλαιοφυὴς πάγος*, apud Eurip. in Ione. [1479.]

Ἑτεροφυὴς, diversæ naturæ. Item, alibi natus.

Εὐρυφυὴς, latè crescens. Od. δ'.

Εὐφυὴς, qui à natura habet ut sit ad aliquid habilis, naturali ad omnia ingenii dexteritate præditus, ingeniosus, industrius. † *πρός τι.* Xen. Pæd. 1. 6. 28.† Æschin. *ἄνδρα λέγειν μὲν οὐκ εὐφυᾶ, τὰ δὲ κατὰ πόλεμον λαμπρόν.* Et, *εὐφυέστατος τὴν γνώμην*, apud Isocr. Peculiariter, *εὐφυὴς*, apud Athen. dicebatur *ὁ εὐτράπελος καὶ σκώπτειν δυνάμενος*, ut idem Isocr. testatur in Areopag. (*Εὐφυὲς πρόσωπον.* Eurip. Med. 1200.) ¶ Item, benè crescens, copiosè succrescens: ut, *πτελέην εὐφυέα*, Il. φ'.

Εὐφυῶς, cum naturali quadam ingenii dexteritate: seu, ut decet bona indole præditum. [Polyb. Hist. lib. 1. *πρὸς μὲν τὰς πελαγίους πνοιὰς εὖ ναῦς κείμενος, θανασίμων δὲ θηρίων εἰς τέλος ἄμοιρος.*] ¶ Item, benè seu copiosè succrescendo.

Εὐφυΐα, ἡ, naturalis ingenii ad omnia dexteritas, bona indoles. (Luc. Som. p. 3.)

Ἱπποφυὲς, τὸ, frutex, carduus, spina, qua fullones utuntur in concinnandis vestibus: de quo Diosc. l. 4. Plin. itidem hippophyes nominat, scribens, eam herbam accommodatam esse naturæ equorum, atque inde nomen accepisse. Idem frutex dicitur et *ἱππόφυον*, apud Theophr. et *ἱπποφαὲς*, seu *ἱπποφανές*. Item *ἱππόφεως*, apud Gal. in Lex. Hippocr. Idem in Glossis Hippocr. *γνάφον* appellat, et *στίλβον*, et *στίλβην* alibi. Est inter *παρακανθόφυλλα*, quæ secundum spinam folium habent. Quidam lappaginem et lappulam interpretantur: alii negant.

Ἰσοφυὴς, æqualis seu paris naturæ. Nonn.

Ἀνισοφυὴς, (*decomp.*) naturæ dissimilis.

Ἰουλοφυέω, primam lanuginem produco. Gaz. de senect.

Κακοφυὴς, qui pravâ est naturâ, pravo ingenio seu malâ indole præditus. ¶ Item malè nascens, malè proveniens. [Plat. de Rep. lib. 3.]

Κακοφυΐα, mala indoles, ingenium pravum.

Καρποφυέω, fructus edo seu gigno.

Κοιλοφυὴς, qui natura concavus est. Oppian.

Λεοντοφυὴς, ex leone natus. Apud Eurip. in Bacch. [1193.] *ἄγρα λεοντοφυὴς*, dicitur præda leonina: seu catulus leonis, quem se venatam Agave putabat, quum corpus Penthei filii, regis Thebanorum, dilaniasset. Exponi etiam potest, qui est leoninæ naturæ, indolem leonis habens.

Λεπτοφυὴς, qui tenuis est seu gracilis naturæ, vel qui natus est tenuis.

Λιμνοφυὴς, in palude seu stagno natus vel ortus: ut, *λιμνοφυὴς δόναξ*. in Epigr.

Μακροφυὴς, qui longus nascitur: seu qui natura sua longus est.

Μεγαλοφυὴς, magnanimus, magno animo præditus. Greg.

Μεγαλοφυΐα, magnanimitas. Hesych.

Μονοφυὴς, unius naturæ, simplex, non geminus. Item, unistirpis: apud Aristoph. et Theophr.

Νεοφυὴς, nuper natus seu genitus.

Ὀδοντοφυὴς, dentes producens: ut *ὀδοντοφυῆ βρέφη*, apud Poll. lib. 2. Item passivè, è dente seu dentibus prognatus: ut, *γένναν ὀδοντοφυῆ*, apud Eurip. in Phœn. [828.]

Ὀδοντοφυΐα, dentitio, dentium emissio seu productio. Paul. Ægin. lib. 1. cap. 9.

Ὀδοντοφυέω, dentes produco. Hippocr. in Aphorism.

Ὁλοφυὴς, totus, absolutus in naturâ suâ; omnibus partibus plenus et consummatus. *Καρποὶ ὁλοφυεῖς*, fructus maturi. *Ἡλικία ὁλοφυὴς*, ætas matura, senectus.

Ὁμοφυὴς, qui ejusdem est naturæ: aut, simul natus, congenitus. Theodoret. in eccles. hist. [Plat. de Rep. *τὰς γυναῖκας ἐκλέξας, παραδώσεις καθόσον οἷόν τε ὁμοφυεῖς.*]

Ὁμοφυΐα, naturæ communitas. Greg.

Ὀρθοφυὴς, in rectitudinem crescens, seu in rectum. Exponitur et, in altum assurgens. Item, erectus, procerus: ut, *ὀρθοφυὲς δένδρον*, apud Theophr.

Ὀρθοφυΐα, q. d. in rectitudinem crescentia, ipsa actio crescendi in rectitudinem. Item, rectitudo, proceritas; apud eundem.

Ὀρθοφυεῖσθαι, in rectitudinem crescere, seu in rectum: in proceritatem crescere. apud eundem.

Ὀστοφυὴς, osseus naturâ. Hom. in Batrach.

Παλιμφυὴς, iterum natus, renatus. Exponitur et, renascens: item redivivus. Nonn.

Παντοφυὴς, omnia producens, copiosus, ingeniosus. Laërt.

Πετροφυὴς, saxis adhærescens: ut, *πετροφυὴς πολύπους*, apud Phocyl.

Πετροφυὲς, dicitur sedum majus; quòd in petris nascatur; ut est in Append. Diosc.

Πολυφυὴς, multifidus. [Aristot. de Hist. Animal. *καὶ τὸ μὲν διφυὲς τοῦ σώματος, παρίσθμιον· τὸ δὲ πολυφυὲς, οὖλον.*]

Πρωτοφυὲς, primò natum seu exortum. Apoll. l. 3.

Ῥιζοφυὴς, qui radicem seu radices emisit. Theophr.

Ῥιζοφυέω, radicem emitto seu radices, radices ago. apud eundem hist. plant. lib. 1.

Σπερμοφυέω, semen produco, semen fero: apud eund. hist. pl. lib. 7. et de caus. pl. l. 1.

Σπερμοφυὴς, semine erumpens, semine nascens.

Τριταιοφυὴς πυρετὸς, febris quæ tertianæ naturam imitatur et observat.

Τριφυὴς, triplicem naturam habens. Item, triplex, trifidus. Theophr.

Τριχοφυέω, capillos produco.

Τριχοφυὴς, capillos producendi vim habens. Diosc. l. 2.

Composita formata ex 3. pers. sing. pass. itidem sine præpositione.

Ἀμπελόφυτος, ὁ καὶ ἡ, vitibus consitus: ut, *ἀμπελόφυτος χώρα*, apud Diodor. l. 36.

Ἀμπελοφύτωρ, vitium sator, epitheton Bacchi, in Anth. Epigr.

Ἀρτίφυτος, nuper plantatus vel natus.

Αὐτόφυτος, ex se ipso seu per se natus. ut, *αὐτόφυτος θεὸς*, Nonn. et *αὐτόφυτος ἄμπελος*, sponte enata vitis, Hipp. ep. ad Dem. [Pind. Pyth. Γ. 83. *Τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μόλον, αὐτοφύτων Ἑλκέων ξυνάονες*, &c. Schol. *τούτους μὲν, ὅσοι παρεγένοντο αὐτοφύτων ἑλκῶν κοινωνοὶ, ταῦτα γὰρ αὐτόφυτα ἕλκη, ὡς ἂν οὐχ᾽ ὑπ᾽ ἄλλων ἐπακτὰ ὄντα, ἀλλ᾽ αὐτόματα γινόμενα.*]

Ἀφυταῖος ἄμπελος, vitis species, apud Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 10. (Annon ab oppido Thraciæ Aphyte? quemadmodum vitis Pramnia à Pramniâ rupe. Ergò huc non pertinet.)

Δενδρόφυτος, arboribus consitus, aut arbores producens, arboriferus. Plut. in Cam.

Ἐλαιόφυτος, oleis consitus. Diod. lib. 35. (Æsch. Pers. 884.) Τὸ ἐλαιόφυτον, locus olivis consitus: olivetum, oletum.

Νεόφυτος, nuper natus, recens natus seu genitus. Exponitur et, nuper insitus aut plantatus. Poll. Metaph. de eo dicitur, qui recens ad fidem Christianam accessit; novitius in religione: in Epist. ad Tim. 1. c. 3. quales Judæis erant *προσήλυτοι*.

Οἰνόφυτον, (sc. *χωρίον*,) locus in quo vinum nascitur: vel, locus vitibus consitus, vinea: ut derivetur ab *οἴνη*.

Ῥιζόφυτος, è radice proveniens.

Ῥιζόφυτον, τὸ, stirps. Gaza.

Composita ex φυτὸν et φυτεύω.

Ἀεξίφυτος, ὁ καὶ ἡ, plantas augens, plantis dans incrementum. epitheton auroræ, in Anth. Epigr.

Ἀντιφυτεύω, vicissim planto seu sero, vicissim gigno seu genero, Phocyl.

Ἀποφυτεύω, stolonem evulsum sero, transplanto. Aristot. in lib. de juvent. et senect.

Ἀποφυτεία, ἡ, transplantatio hujusmodi, quum stolo evulsus seritur: apud eundem.

Ἀφύτευτος, non plantatus seu satus. Theophyl. ep. 75. Exponitur et, non consitus. [Xenoph. Œconom. cap. 20. §. 22. *ὅστις ἢ δι᾽ ἀμέλειαν ἢ δι᾽ ἀδυναμίαν τῶν κεκτημένων καὶ ἀργὸς καὶ ἀφύτευτος εἴη*, (sc. *χῶρος*) *τοῦτον ὠνεῖσθαι παραινεῖ.*]

Γλυκύφυτον, q. d. dulcis planta. sic à quibusdam dicitur *γλυκύρριζα*, ut est in Append. Diosc.

Ἐκφυτεύω, translatum seu exemptum alicunde semino seu planto. Aristot. in Probl.

Ἐμφυτεύω, insero, planto in. sæpè apud Theophr. Ἐμφυτευθεὶς, insiticius. non suæ, sed alienæ originis. (Philostr. l. 1. c. 24.)

Ἐμφύτευμα, idem quod *ἐμφύτευσις*, res quæ in emphytensin ducta est. in Anth.

Ἐμφύτευσις, et *ἐμφυτεία*, ἡ, insitio: apud eundem.

Ἐμφυτευτικὸς, ad emphyteusin pertinens.

Ἐπιφυτεύω, supersero. Plat. [Aristoph. Pac. 167. Κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω ;]

Ζωόφυτα dicuntur, quæ natura quadam constant media inter plantam et animal : ut spongiæ, ostrea, urtica marina. Budæus vertit, plantanimantes, vel plantanimes: plantanimalia.

Ζώφυτος, fertilis plantarum. Plut. in Rom. (Æsch. Suppl. 863.)

Ἰδιόφυτον, dicitur à quibusdam leontopodion herba, ut est in Append. Diosc.

Καταφυτεύω, exp. planto. item, transplanto.

Μεταφυτεύω, transplanto, plantatum aliò transfero. Theophr. hist. plant. lib. 2. c. 17.

Μεταφυτεία, transplantatio, translatio plantæ de loco in locum. Idem ibidem.

Οὐρανόφυτος, cœlo satus, è cœlo natus.

Παραφυτεύω, adsero, juxta sero. Exponitur et, utrinque sero. Julian. in ep. ad Liban.

[Περιφυτεύω. Plat. de Leg. οὗ τὸν μακάριον γεγονότα θέντες, κύκλῳ χώσαντες, πέριξ δένδρων ἄλσος περιφυτεύσουσι, πλὴν κώλου ἑνός.]

Προφυτεύω, priùs planto vel sero, præsero. Metaph. apud Soph. in El. προφυτεύσαντες, exp. qui fundamenta jecerunt; autores.

Συμφυτεύω, simul planto vel sero. Et metaph. simul sum autor. Cum acc. rei. Soph. Œd. Tyr. 355.

Συμπεφυτεῦσθαι aliquid alicui dicitur, quod cum eo natum est. unde apud Xenoph. συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναὶ, animo ingenitæ voluptates.

ΦΩ'ΚΑΙΝΑ, ης, ἡ, phocæna, balæna ; tursio, Gazæ. genus est piscis : de quo Plin. l. 9. c. 9.

Φώκη, ης, ἡ, dicitur esse vitulus marinus. Odyss. δ'. πεῖρε γὰρ αἰνῶς Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή. unde et apud Aristoph. in Vesp. Φώκης ὀσμή.

Φωκὶς, genus quoddam piri, apud Theophr. de caus. pl. l. 2.

ΦΩΛΕΟ'Σ, et apud Poëtas φωλειὸς, seu φωλεὰ, ἡ, lustrum, latibulum, antrum : propriè, in quo feræ latent. Ut, ἄρκτων φωλεοὶ, apud Plutarch. de sera num. vind. Idem in Erat. ἐν φωλεῷ λέαινα καταδῦσα. Sic et Matth. 8. et Luc. 9. ☞ Παρὰ τὸ φῶς, per antiphrasin. (ut et Lat. lustrum.) quòd luce careat. ¶ Item φωλεὸς, Ionibus idem est quod παιδευτήριον, aut διδασκαλεῖον, teste Suid. Hesych. verò φωλεὰς idem significare dicit quod φωλητήρια. de quo mox.

Φωλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, latebrosus, in modum antri factus : ut, φωλεώδης τοῦ δράκοντος χειὰ, apud Plut. de def. orac.

Φωλέω, latibulum habeo, in lustro et specu lateo. Arist. hist. an l. 7. c. 14. τὰ δ' ἔντομα σχεδὸν ἅπαντα φωλεῖ.

Φωλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui in lustro latet, seu qui semper in odem loco desidet. Hesych.

Φωλητήριον, τὸ, idem quod φωλεός. ¶ Item, schola, ludus. Hesych. et Suid. Exponitur etiam, convivalis domus, seu ubi clàm potatur : αἱ τῶν θιασωτῶν οἶκοι, Poll. l. 6.

Φωλεύω, idem cum φωλέω. Theocr. idyll. 26. Aristot. in hist. an. et Plut. Item velut in specu lateo. apud Phil. de mund.

Φωλεία, ἡ, latebra. vel, delitescentia in latebroso antro. Aristot. hist. anim. lib. 7.

Φωλεία, vel φωλία, morbus quidam ursi, quum præpinguis factus latebras quærit, et sese emaciat, aliquandiu delitescens in specu. Plut. de solert. anim.

Φωλάζω, idem quod Φωλέω, et Φωλεύω. Hesych.

Φωλὰς, άδος, ἡ, quæ antris et latibulis conditur, quæ in cavernis delitescit. Hesych. ‡ Theoc. Id. i. 115.‡ ¶ Sic dicitur et gallina, quum incubat, et κλώζει, teste Suid. ¶ Est etiam idem morbus, qui φωλεία, dicitur; apud eundem. ¶ Significat et antrum occultum, speluncam absconditam, apud Babriam, teste eodem. ¶ Apud Nonn. Φωλὰς σιγὴ, adjectivè exp. conditum silentium.

Φωλὶς, ίδος, ἡ, piscis nomen : apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 37. qui παρὰ τὸ φωλεύειν dictus putatur, quoniam in muco suo, qua circa eum περιπλάττεται, φωλεύει.

Composita.

Ἀποφώλιος, ὁ καὶ ἡ, vanus, irritus : ut, οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων. Od. λ'. ¶ Propriè ἀποφώλια dicuntur ova irrita et sterilia, quæ ἐκ τῶν φωλεῶν ejiciunt aves. ¶ Item, monstra abortiva, partus degeneres, qui ab iisdem extruduntur, teste Eust. ¶ Exponitur et, monstrosus, prodigiosus : apud Plut. in Thes. ¶ Item, ἀποφώλιος, ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος, stolidus, contemnendus, quoniam apud antiquos scholæ et ludi literarii dicebantur φωλεοὶ, ut idem Eust. annot. in hunc Od. ἱ. versum, Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, οὐκ ἀποφώλια εἰδώς.

Ἐμφωλεύω, lateo in, seu tenebras quæro in. Greg. cum dat.

ΦΩΝΗ', ῆς, ἡ, vox : interdum et, sonus. Il. λ'. Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή. Luc. in Nigr. τῆς φωνῆς ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. Sic, ὁ τόνος τῆς φωνῆς, apud Demosth. ¶ Item, vox, vocabulum, verbum. † Aristoph. Nub. 960.† Greg. μήτε ἡμᾶς εὐθύνετε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, (sc. ἕνεκεν,) ob verbum latiùs elatum. † Nomen. Sic ἔθηκε φωνὴν, nomen imposuit Hes. Erg. 80. V. ibi Græv.† ¶ Item lingua : unde, τῇ φωνῇ ἑλληνίζειν, apud Æschin. ¶ Item, rumor, fama. Act. c. 2. γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης. ☞ Dici φωνὴν quòd sit φῶς τοῦ νοῦ, Etym. cum Eust. tradit. Alii simpliciter à φάω deducunt, quod est dico.

Φωνήεις, εντος, ὁ, voce præditus, vocalis : ut, φωνήεντα ζῶα, apud Xen. et Hesiod. in Theog. † 584.† Φωνῆεν, sc. γράμμα, vocalis litera, apud Plat. et Aristot.

Φωνέω, ῶ, vocem emitto, sonum edo. Item, dico, loquor. Iliad. β'. ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὄπα φωνησάσης. Soph. in El. τί φωνεῖς; Il. ά. Καί μιν φωνήσας. Cum dat. Soph. ἕρποντι φωνεῖς. (Œdip. Tyr. 441. Theoc. Id. 2. 109.) Item, compello, voco : ut, Αἴαντα φωνῶ, apud eundem. Expon. et, gemo, de palumbe dictum, apud Aristot.

Φώνημα, τὸ, quod quis loquutus est, dictum. Item, vox. Soph. in Ajace. Plut. in amat. narr.

Φώνησις, vocis emissio, actio edendi vocem. Poll.

Φωνητήριος, vocalis. Strabo.

Φωνητικὸς, vocis emittendæ facultate præditus, vocalis : ut, φωνητικὰ ὄργανα, apud Greg. Naz.

Composita : ac primùm cum præpositione

Ἀναφωνέω, alta voce pronuntio, exclamo : proloquor, pronuntio. Plut. in Themist.

Ἀναφωνεῖσθαι, cum clamore pronuntiari : vel simpliciter, pronuntiari. Aristot. de mund.

Ἀναφώνημα, et, Ἀναφώνησις, exclamatio, pronuntiatio rei alicujus alta voce. Plut. in Pomp. Gal. de san. tuend. l. 5.

Προαναφώνησις, (*decomp.*) exclamatio quæ ante rem aliquam fit.

Ἀντίφωνος, ὁ καὶ ἡ, contrariam vocem seu contrarium sonum edens, obsonus : ut, ἀντίφωνοι χορδαὶ, apud Aristot. in probl. sect. 19. Τὸ ἀντίφωνον, contraria voce respondens : obversarium. Plat. de leg.

Ἀντιφωνέω, contrarium sonum edo, contrà sono. ¶ Item, obloquor. Cum accus. apud Soph. in Elect. Cum dat. apud Suid. (Ἀντιφωνέω, ἀποκρίνομαι. Æsch. Eum. 303. Soph. Tr. 1130. El. 1501.) ¶ Item, constituo me soluturum, expromitto : in Pand. et Novel. const. Just.

Ἀντιφώνησις, contradictio, qua velut contrarius sonus editur. Item, expromissio, apud Just. ibidem.

Ἀντιφωνητὴς, expromissor.

Decomp. Ἀναντιφωνησία, non respondere : apud Cic. ep. ad Att. 3. l. 15. Item non contradicere, contradictionis retentio.

Ἀναντιφώνητος, responso carens, cui responsum non est. Idem l. 6. ep. ad Att. 1. Item, cui nihil contradicitur vel contradici potest.

Ἐναντιόφωνος, contrariam vocem habens.

Διάφωνος, q. d. dissonam seu discrepentem vocem habens, cujus sonus discrepat, dissonus. dissentiens. Sallust. discordiosus.

Διαφωνία, vocis seu soni discrepantia. ¶ Et generaliter, dissensio, discordia, discrepantia ; Cic. [Plat. de Leg. lib. 3. ταύτην τὴν διαφωνίαν λύπης τε καὶ ἡδονῆς πρὸς τὴν κατὰ λόγον δόξαν, ἀμαθίαν φημὶ εἶναι τὴν ἐσχάτην.]

Διαφωνέω, voce seu sono dissideo, dissentientem sonum edo. Et generaliter, dissideo, discrepo. Aristot. polit. 7. διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις. Phal. in ep. ἀρχαὶ πρὸς τὰ τέλη διαφωνοῦσι. ¶ Item, διαφωνεῖν, exanimari : sæpè in Hippiatr. ¶ Interdum et de iis dicitur, qui vocem ultra vires contendere volentes, stupefacti postea obmutescunt, ut ne hiscere quidem possint, teste Moschopulo. ¶ Διαπεφωνήκαμεν, desperavimus ; Ezechiel. c. 37. ¶ Οὐ διεφώνησεν αὐτοῖς, nihil defuit eis. l. 1. Reg. c. 30.

Διαφωνεῖσθαι, dicitur aliquid, de quo inter aliquos controvertitur : unde, διαπεφώνηται, apud Gal. exp. controversum est. Et, διαπεφωνημένον, in controversiam adductum, discrepans.

Διαφώνησις, dissensio, discrepantia, vociferatio discrepantium.

Διαφωνητικὸς, qui est ingenio ad dissidendum propenso. Plinio, discordialis.

Ἐκφωνέω, exclamo, vocem altam edo. Plut. in Cæs. Item, pronuntio, exprimo. Item, exprimo, i. expressè seu nominatim dico : in Pand. Interdum simpliciter exp. emitto. ut, φωνὰς ἐκφωνεῖν, apud Gal. ¶ Item, evoco.

Ἐκφώνησις, ἡ, exclamatio : peculiariter eà quæ inter schemata rhetorica numeratur. Macr. l. 4. c. ult. ¶ Item, pronuntiatio, vocis emissio. Damaso. ¶ Item, expressio, expressa alicujus et determinata nominatio. ¶ Item, evocatio.

Decomp. Ἀνεκφώνητος, non pronuntiatus, non expressus. Item, ineffabilis.

Συνεκφώνησις, figura gramm. quæ et Συνίζησις, Eust.

Ἔμφωνος, vocem in se habens, canorus.

Ἐπιφωνέω, acclamo ; dictum aliquod iis, quæ dixi, cum acclamatione subjungo. Plut. in lib. de malit. Herodot. et in vita Luculli. Exponitur et, inclamo.

Ἐπιφώνημα, acclamatio : dictum quod alicui sententiæ cum acclamatione additur. Fab. l. 8. c. 5. Utitur et Plut. in vita Alex.

Ἐπιφωνηματικὸς λόγος, oratio seu sententia quæ per acclamationem effertur.

Ἐπιφωνηματικῶς, per epiphonema seu per acclamationem. Demetr. Phal. et Hermog.

Ἐπιφώνησις, acclamatio, inclamatio.

Καταφωνέω, sonorum reddo, resonare facio. Greg. in carm. Τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος.

Καταφώνησις, actio illa reddendi sonorum.

Μεταφωνέω, interloquor, i. inter alios loquor seu vocem edo. Apoll. μετεφώνεεν ἱεμένοισι. Item, alloquor, compello, apud eundem. Ἰφινόην μετεφώνεεν ἆσσον ἰοῦσαν.

Παραφωνία, vocis absurditas.

Παραφωνέω, exp. acclamo.

Παραφώνησις, acclamatio.

Περιφωνέω, circumsono, resono.

Προσφωνέω, alloquor, compello : interdum et, acclamo. Od. σ'. προσεφώνεε Νέστορος υἱόν. Cum dat. pers. Act. Ap. c. 22. et Matth. cap. 11. (προοίμιον Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλοις. Eurip. Med. 665. Soph. Œdip. Tyr. 838.) ¶ Item, dico, as, seu dedico, nuncupo. Laërt. in Chrysip. τοσαῦτα γοῦν βιβλία γράψας, οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσεφώνησε.

Προσφωνεῖσθαι alicui dicitur liber aliquis, i. dicari, nuncupari, apud Plut. in lib. advers. Colot. (Soph. Tr. 233.)

Προσφώνημα, alloquutio, compellatio, vel acclamatio. Demetr. Phal. Item, oratio qua aliquis compellatur.

Προσφώνησις, idem : in priori signif. Item, dedicatio, nuncupatio. Plut. in Gracch.

Decomp. Ἀπροσφώνητος, non compellatus, qui in colloquium non venit. Plut.

Προφωνέω, priùs vocem edo, præloquor. Item, prædico, is, præmoneo, denuntio. Eur. in Hip. Steph. φεύγειν προφωνῶ πᾶσιν. (Æsch. Pers. 363. Ag. 891. Eum. 469. 507. Soph. Œdip. Tyr. 231.)

Σύμφωνος, voce seu sono cum alio consentiens, consonus : ut, ἦχος σύμφωνος, apud Aristot. in Probl. Et generaliter, concors, consentiens. (Soph. Œdip. Tyr. 429.) Τὸ σύμφωνον, pactum : sæpè in Pand. ¶ At subaudito γράμμα, consonans litera, apud Gramm.

Συμφώνως, voce seu sono inter se conveniente. Item, unanimi consensu, concorditer.

Συμφωνία, convenientia vocum inter se et sonorum : seu consonantia plurium dissimilium, alioqui et disparium sonorum vel vocum proportione conjunctarum. Exponitur et, consonantia : Item concentus, harmonia ; Plat. in symp. Et generaliter, consensus, concordia ; Plut. et Herodian.

Συμφωνέω, in edenda voce cum alio consentio, simul vocem seu sonum emitto. Item, consonantiam efficio : apud Aristot. in Probl. Et generaliter, consentio. Apud eund. pol. 3. τοὺς μονάρχους συμφωνεῖν ταῖς πόλεσι. Theophr. de caus. pl. l. 5. cap. 13. ταῦτα μὲν οὖν σχεδὸν συμφωνοῦσι πάντες, de his inter se consentiunt. ¶ Interdum expon. convenio, congruo : ut Luc. 5. τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ καινοῦ. ¶ Interdum, conspiro. Itidem cum dat. apud Aristot. pol. l. 3. ¶ Item paciscor, cum πρὸς sequente accus. pers. apud Xen. Cum περὶ sequente genit. apud Polyb. l. 2. Cum μετὰ apud Matth. c. 20. συμφωνήσας μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου. Et cum solo genit. ibid. οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησά σοι;

Συμφωνεῖσθαι dicitur id, de quo inter omnes convenit : apud Arrian. l. 6. ¶ Item, quod pacto promittitur. Greg. πρὶν ἢ συμφωνηθῆναι αὐτοῖς τὸν μισθόν.

Συμφώνησις, vocis seu soni consensus. Et generaliter, consensus, concordia, convenientia.

Decomp. Ἀντισυμφωνέω, vicissim consentio.

Ἀσύμφωνος, non consonus, dissonus, discrepans. Item, non consentiens, discors. Act. Apost. cap. 28. ¶ Item, ἀσύμφωνος dicitur aliquis aliquid ποιεῖν, i. absque conventione, priusquàm ei cum alio convenerit. Sic et apud Gregor. ἀσύμφωνοι τῇ ἐργασίᾳ προσῆλθον. ¶ Item, ἀσύμφωνοι, qui non utuntur eadem lingua : apud Plat. de leg. lib. 5. [de Rep. lib. 3. τῶν δὲ ὅτι μάλιστα τοιούτων ἀνθρώπων ὅγε μουσικὸς ἐρῴη ἄν· εἰ δὲ ἀξύμφωνος εἴη, οὐκ ἂν ἐρῴη.]

Ἀσυμφώνως, discrepanter, inconcinniter.

Ἀσυμφωνία, dissonantia, discrepantia.

Δισσύμφωνος, qui duarum est consonantium.

Δισσυμφωνεῖν, duarum esse consonantium, apud Gram.

Ὑπερφωνέω, voce clariore utor.

Ὑποφωνέω, succlamo, ut fit in concione : acclamo, ut populus concioni respondens. Plut. Τίνα, εἶπεν, ἕξετε ἄλλον; ἐκ μιᾶς γνώμης ὑπεφώνησαν ἅπαντες, Σεαυτόν. Item, currentem vel certantem clamore excito : apud Basil.

Ὑποφώνησις, adhortatio certatorum : seu clamor certantes adhortantium : apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀγλαόφωνος, præclaram vocem habens.

Ἀγριόφωνος, ὁ καὶ ἡ, agrestem seu ferocem vocem habens. Od. θ'.

Αἰολόφωνος, variè sonans, variam vocem seu cantum habens. Philomelæ epith. Oppian.

Ἀκριτόφωνος, indistinctam et confusam vocem habens. Hesych.

Ἀλεκτρυοφωνία, tempus quo gallus gallinaceus canere incipit, gallicinium. Marc. c. 13.

Ἀλλόφωνος, alia voce utens. Item, peregrina voce utens.
Ἀνδρόφωνος, virilem vocem habens. Athen. l. 9.

Ἀρτίφωνος, cui vox est integra et perfecta, quique verba ἀρτίως, i. integrè, et perfectè pronuntiat.

Αὐτόφωνος, qui sua ipsius voce utitur ad dicendum aliquid. Unde, αὐτόφωνοι χρησμοὶ, oracula quæ ipsiusmet dei voce, non autem sacerdotis, edebantur, apud Luc. in Pseud.

Ἄφωνος, voce carens, mutus. Æschin. in Ctesiph. † Aristoph. Nub. 1323.† ¶ Et, τὰ ἄφωνα γράμματα, apud Plat. et Aristot. mutæ literæ. Quibus contradistinguuntur ἡμίφωνα, semivocales. quemadmodum consonantibus vocales. ¶ Item, ἄφωνος, qui vocem non emittit, qui obmutescit. Demosth. pro cor. (Æschyl. Pers. 821. 1 Corinth. 14. 10.)

Ἀφώνως, mutè, sine ullo vocis usu: aut vocem non emittendo. [Soph. Œd. Col. 128. καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως, τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες.]

Ἀφωνία, vocis expertem esse, destitutum esse voce. Item, obmutescere: vel taciturnitas, silentium. Luc. interdum exp. infantia. ut apud Phil. νομίσας, τὴν ἀνθρωπίνην λογιότητα κατὰ σύγκρισιν τῆς ἀληθείας ἀφωνίαν εἶναι.

Ἀφώνητος, privatus facultate edendi vocem. Nonn. [Pind. Pyth. Δ. 422. Ἴυξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει, Δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς. Schol. ἀφώνῳ καθὸ οὐκ ἄν τις φωνὴν ἀφίη ἀλλ' ἐκσταίη, ὅμως ἀνεβόησε θαυμάσας. Soph. Œd. Col. 1347. παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.]

Βαθύφωνος, profundam et demissam vocem habens. Esai.

Βαρβαρόφωνος, barbaram vocem habens. Il. β'. [374. Herodot. Hist. lib. 8. cap. 20. Βάκιδι γὰρ ὧδε ἔχει περὶ τουτέων ὁ χρησμός, φράζεο, βαρβαρόφωνον ὅταν ζυγὸν εἰς ἅλα βάλλη Βύβλινον, Εὐβοίης ἀπέχειν πολυμηκάδας αἶγας. lib. 9. cap. 42.]

Βαρβαροφωνέω, barbarè loquor. barbaro sermone utor. Strab.

Βαρύφωνος, cui vox est gravis.

Βαρυφωνία, gravitas vocis. Pol. l. 2. ex Alex.

Γλυκύφωνος, cui dulcis vox est, dulciter canens. Theocritus, Idyll. 15. [146.]

Γλυκυφωνία, dulcis vox, cantus dulcis. Pol.

Γυναικόφωνος, muliebrem vocem habens. Aristoph. [Thesm. 198. Σὺ δ' εὐπρόσωπος, λευκός, ἐξυρημένος, Γυναικόφωνος, &c.]

Δίφωνος, duplicem edens vocem. Item, duplici voce loquens, bilinguis. Pol. ex Philistio.

Δύσφωνος, malam vocem habens, seu malum sonum et insuavem. Demetr. Phal.

Δυσφώνως, voce mala, sono aspero.

Δυσφωνία, asperitas vocis seu soni: apud eundem.

Ἐννεάφωνος, novem voces habens vel sonos: ut, σύριγξ ἐννεάφωνος, apud Theocr. Idyll. 8.

Ἑπτάφωνος στοὰ, septem voces seu sonos habens. ¶ Peculiariter erat nomen cujusdam porticus in Olympia, quòd echo septies ibi vocem eadem redderet. Plin. l. 36. c. 15.

Ἑτερόφωνος, aliam et diversam edens vocem. [Æschyl. Sept. c. Theb. 175. πόλιν δορίπονον μὴ προδῶθ' ἑτεροφώνῳ στρατῷ. Schol. τῷ μὴ Βοιωτιάζοντι. —— ἄλλως· τῷ ἔχοντι ἄνδρας ἐκ πολλῶν ἐθνῶν.]

Ἑτεροφωνία, diversitas et differentia vocis. Athen. l. 9.

Εὔφωνος, bonam ac facilem pronuntiationem habens, seu bonum sonum et suavem. ¶ Item, canorus, vocalis. Demosth. pro cor. (Æsch. Ag. 1196. Suppl. 326.)

Εὐφώνως, bona voce, suavi pronuntiatione. ¶ Item, canorè. Poll.

Εὐφωνία, bona vox, vox canora, vel bonus sonus. suavis pronuntiatio. Dom. Phal.

Decomp. Ἀνευφωνέω, cum planctu et gemitu exclamo. Soph. [Trach. 796. ἅπας δ' ἀνευφώνησεν οἰμωγῇ λεώς, &c. Schol. ἀνευφώνησεν. κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐστέναξε.]

Ἡδύφωνος, suavem vocem habens vel jucundam: suaviloquus.

Ἡδυφώνως, suavem vocem emittendo, suaviter sonando. Pol.

Ἡδυφωνία, suavitas vocis. Idem.

Ἠερόφωνος, elatam seu altam vocem habens: voce aërem replens. Il. ὀ.

Ἡμίφωνος, q. d. dimidiatam vocem edens, seu dimidiatè: semivocalis: ut, ἡμίφωνα φωνήεντα, apud Gram. Immo, σύμφωνα ἡμιφώνητα, consonæ semivocales. [Aristot. de Poeticâ. cap. 20. pag. 58. Ed. Cant. Ἡμίφωνον δὲ, τὸ μετὰ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν· οἷον τὸ σ, καὶ τὸ ρ. Ἄφωνον δὲ, &c.]

Θρασύφωνος, audaci et procaci voce utens.

Θρασυφωνία, vocis audacitas et procacitas. Pol. l. 2.

Ἱερόφωνος, sacram vocem habens vel magnam. Suid.

Ἱμερόφωνος, idem quod γλυκύφωνος. ut, χάριτες ἱμερόφωνοι, apud Theocr. Idyll. 29. suavem, amabilem vocem edentes.

Ἰσχνόφωνος, qui gracili seu exili voce est, λεπτόφωνος, Hesych. ¶ Item, cui vox supprimitur et sistitur inter loquendum, ὁ ἰσχόμενος τοῦ φωνεῖν, apud Aristot. probl. sect. 11. quæst. 45. [Herodot. Hist. lib. 4. χρόνου δὲ περιϊόντος ἐξεγένετό οἱ παῖς ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός, &c.]

Ἰσχνοφωνία, vocis exilitas. ¶ Item, linguæ hæsitantia: apud eundem ejusd. operis sect. 11. quæst. 30.

Κακόφωνος, malam vocem habens seu sonum: vel asperam vocem aut asperum sonum habens. ¶ Insuavem et ingratam pronuntiationem habens.

Κακοφωνία, vox seu sonus asper. ¶ Insuavis pronuntiatio.

Κακοφώνως, ingratâ cum pronuntiatione.

Καλλίφωνος, pulchram vocem habens: seu pulchrum sonum et elegantem. Poll. l. 2. [Plat. de Leg. lib. 7. καὶ καλλιφώνους ὑποκριτὰς εἰσαγομένους, &c.]

Καλλιφωνία, pulchra vox, seu sonus elegans.

Κενόφωνος, cui inanis vox est: inanes voces funditans.

Κενοφωνία, vocis inanitas, inanium vocum funditatio. ματαιολογία. Hesych.

Κενοφωνέω, inanes emitto voces, vana verba fundito. Suid.

Κερατόφωνος, è cornu resonans. Athen. l. 14.

Λαμπρόφωνος, splendida et eleganti voce præditus.

Λαμπροφωνία, vocis splendor et elegantia. Poll. l. 2. [Herodot. Hist. lib. 6. οὐ κατὰ λαμπροφωνίην ἐπιτιθέμενοι ἄλλοι σφέας παρακλήουσι, &c.]

Λεπτόφωνος, idem quod ἰσχνόφωνος. Hesych. [Aristot. de Hist. Animal. πάντα τὰ θήλεα λεπτοφωνότερα καὶ ὀξυφωνότερα, &c.]

Λεπτοφωνία, exilitas vocis.

Λιγύφωνος, argutam seu canoram vocem habens. Hesiod. in Theog. † 275.†

Λιγυφωνέω, arguta voce loquor.

Μαλθακόφωνος, cui vox mollis est. Pind.

Μαψίφωνος, frustra et inaniter loquens, garrulus: ματαιόφωνος, Hesych.

Μεγαλόφωνος, magnam seu altam vocem habens: vocalis. Exponitur et, altiloquus: Epitheton Platonis.

Μεγαλοφωνία, vocis magnitudo, altiloquentia.

Μελάμφωνος, cui vox fusca est et obscura. Gal. de dogmatis l. 4.

Μικρόφωνος, idem quod Ἰσχνόφωνος. Pro quo dicitur et σμικρόφωνος. Poll.

Μικροφώνως, et σμικροφώνως, cum exilitate vocis. Idem.

Μικροφωνία, idem quod λεπτοφωνία.

Μυριόφωνος δῆμος, populus infinitas voces edens: infinitis linguis loquens. Epigr.

Ξενόφωνος, peregrina voce utens.

Ξενοφωνία, peregrina vox: peregrinum loquendi genus et inusitatum. Poll. l. 2.

Ὀλοόφωνος, voce sua lædens, voce seu cantu molestus: ut, ὀλοόφωνος ἀλέκτωρ, apud Crat. in Horis, ex Athen. lib. 9. ὀλοόφωνοι ἀλεκτορίδες.

Ὁμόφωνος, cujus eadem vox est, seu idem sonus: consonus, consentiens. Item qui eadem voce, i. lingua, utitur: apud Thuc. l. 4. (Adverb. Æsch. Ag. 166.)

Ὁμοφώνως, eadem voce, vocibus inter se consentientibus. unâ et eâdem linguâ.

Ὁμοφωνία, vocis convenientia, concentus. ejusdem linguæ usus. Luc. in somn. ¶ Item cantus simplex et unimodi. Aristot.

Ὁμοφωνέω, eandem vocem edo, seu eundem sonum; voce seu sono consentio.

Ὀξύφωνος, acutam vocem habens. (Soph. Tr. 980.) Luc. in Gallo, et Hesych. in Λιγύφθογγος.

Ὀξυφωνία, vox acuta.

Πάμφωνος, omnis generis voces reddens. in Epigr. [Pind. Olymp. Ζ. 21. παμφώνοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν. Schol. Νεώτ. πολυφθόγγοις, διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ὀπάς. Pyth. Γ. 29. ΙΒ. 34. Isthm. Ε. 35.]

Πεντάφωνος, quinque voces seu sonos reddens.

Πολύφωνος, qui multarum est vocum. epigr. ¶ Interdum, qui multorum est verborum; garrulus, loquax.

Πολυφωνία, loquacitas, garrulitas.

Στενόφωνον ὄργανον, angustum sonum edens. Poll. 2.

Στρηνόφωνος, cui aspera vox est. Poll. ex Callisto comico.

Ταχύφωνος, qui celeriter loquitur, cujus vox celeris est. Polem.

Τραχύφωνος, idem quod Στρηνόφωνος. Gal.

Ὑστερόφωνος, qui posterior vocem edit. Greg.

Χαλκόφωνος, et χαλκεόφωνος, æream vocem habens, i. vel valde acutam, vel valde firmam. Il. ἑ. Hesiod. in Theog. † 311. † ¶ Χαλκόφωνος dicitur etiam gemma quædam, quæ æris sonum seu tinnitum pulsu reddit. Plin. l. 37. c. 10.

ΦΩ'Ρ, φωρὸς, ὁ, fur. (☞ Juxta Etym. denominatum est à φέρω, eliso ε, et literis transpositis.) Paus. in Phoc. ἐγὼ μὲν δὴ τὸ ἔγκλημα ἐς κακούργους τε ἦγον, καὶ φῶρας ἀνθρώπους. Plat. Pol. 1. ὅτου τὶς ἄρα δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φὼρ δεινός. Item, fucus: Aristot. hist. an. l. 9. ¶ Item, φώρ, seu φῶρος, ου, ὁ, speculator, explorator. Hesych. et Suid. Fortean et fœm. speculatrix, &c.

Φωρὰ, ἡ, furtum, i. vel ipsa actio furandi, vel id quod quis furatus est: ut apud Mosch. Idyll. 6. οὐκ ἐπὶ φωρὰν Ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω. ¶ At φώρα Hesych. est ἔρευνα.

Φώριον, τὸ, idem cum φωρὰ, res furtiva. Luc. ἑάλω ἐν χερσὶν ἔχων φώρια. ¶ Apud Joseph. de antiq. Jud. περιφανὲς φώριον, exp. manifestum judicium, seu manifesta probatio.

Φώριος, ου, ὁ, furtivus: ut, φώρια λέκτρα, i. impura, apud Suid. ex Epigramm. ¶ Item, substantivè, genus quoddam apis, immo fuci, qui et φὼρ dicitur. Hesych.

Φωρεία, (tanquam à φωρεύω,) exp. λῃστεία, apud Suid.

Φωράω, in furto deprehendo, furtum invenio. Et simpliciter, quæro, pervestigo: ducta significatione ab iis qui scrutantur ad deprehendendum furtum. Aristoph. in Nub. †499.† οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι. † φωράω (τι) furtim quid agere, scrutari. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. e.† Et cum accus. pers. apud Plutarch. Cum accus. rei, apud Plat. de leg. lib. 12. Item, deprehendo: unde particip. pass. φωραθεὶς, deprehensus. Aristot. polit. 5. φωραθεὶς ἐπιβουλεύων. Sic apud Plut. in symp. sept. sap. (Aristoph. R. 1409.)

Φώρασις, εως, ἡ, deprehensio.

Φωρατὴς, οῦ, ὁ, deprehensor.

Φωριάω, idem quod φωράω. Hesych.

Φωριαμὸς, οῦ, ὁ, arca, scrinium, aut arcula. Iliad. ὠ. Odyss. ὀ. Apoll. Arg. 3. ‡ 801.‡ ☞ Παρὰ τοὺς φῶρας· διὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν, ut inquit Eustath. vel quia πρὸς φυλακὴν τῶν φωρῶν κατεσκεύασται, i. ad cavendum sibi à furibus, ut vult Etym. Eratosthenes, ἐν τῷ Ἑρμῇ, à nomine φώριος deducit, dicens, φωριαμὸν δ' ὀνόμηναν, ὅ μιν κύθε φώριον ἄγρην.

Composita.

Αὐτόφωρος, unde ἐπ' αὐτοφώρῳ aliquis ἁλίσκεσθαι dicitur, qui in ipso furto deprehenditur, vel in aliquo alio scelere. Aristoph. in Plut. ὦ καθάρματα, Ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω. Hinc et, κολάζω αὐτοφώρους, apud Thuc. l. 6. schol. exp. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνων, et consequenter, puniens in ipso facinore deprehensos. [Soph. Antig. 50. ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο, Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς Ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί. Schol. αὐτοφώρων. ἐμφανεστάτων, καὶ ἃ ἐφώρασεν αὐτὸς, καὶ εἰς ἃ ἐφωράθη. Eurip. Ion. 1213.—γεραιὰν ὠλένην λαβὼν, Ἐπ' αὐτοφώρῳ πρέσβυν ὡς ἔχονθ' ἕλοι. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 72. ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲ ἁλοὺς αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ἐπικατήμενος χειρῖ διπλῇ ἀργυρίου, ἔφυγε &c. cap. 137. Xenoph. Conviv. cap. 3. §. 13. ἐπ' αὐτοφώρῳ εἴλημμαι, ἔφη, πλουσιώτατος — ἀνθρώπων ὤν. Johan. viii. 4. αὕτη ἡ γυνὴ κατειλήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχευομένη. Demosth. de falsa legat. οὐ δ' ὅ, τι μᾶλλον δεδωροδοκηκότ' αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ πεπρακότα πάντ' ἐξελέγξει.]

Αὐτοφωρία, et αὐτοφωρὶ, idem quod ἐπ' αὐτοφώρῳ. unde, αὐτοφωρία, Hesych. exp. ἐπ' αὐτῇ τῇ φωρᾷ.

Ἀφώρατος, non deprehensus, seu qui deprehendi non potest: propriè, in furto.

Δυσφώρατος, qui difficilè deprehendi potest.

Ἐπιφωράω, idem quod φωράω, deprehendo et comperio: propriè, in furto, aut alio facinore. Synes.

Εὐφώρατος, deprehensu facilis.

Κατάφωρος, deprehensus, manifestus, vel manifestarius. Plutarch.

Καταφωράω, idem quod ἐπιφωράω. Thuc. l. 1. τοὺς ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾷν. Exponitur etiam, furto prodo. Item, manifestarium facio: apud Luc in somnio. Item, scrutor, exquiro. Hesych. Item intelligo, apud Xen. Pæd. 8.

Περίφωρος, manifestus, idem quod κατάφωρος, Plut. in inst. Lacon.

Εὐπερίφωρος, (*decomp.*) qui facilè fieri potest, manifestus, deprehensu facilis. Et general. pro eo in quo aliquid facile animadvertitur. apud eundem ibidem.

X.

X LITERA Romanis est nota decussis sive decem assium. Eâ Athenienses adulterinos nummos notabant: idque significabat verbo χιάζειν, i. notare literâ χ. Soph. comment. χιασμὸς, κιβδηλεία. Quum enim Chios odio prosequerentur, quemcunque nummum vitiosum offendebant, ei notam literæ χ imprimebant. à se Chios eodem modo rejici innuentes: talem deinde nummum dicebant κίβδηλον, τὸν τοῦ πονηροῦ κόμματος, καὶ δεδολωμένον, ὡς ὑπὸ τῶν Χίων, καὶ τὰ νῦν ὡς διὰ τοῦ χ δῆλον ὄντα. Alii ad Athenienses in suo tantùm adversus Chios bello fecisse commemorant. Plato in Timæo, οἷον χ προσβαλὼν, κατέκαμψεν εἰς κύκλον. ¶ X litera, punctulis quatuor velut intercisa, nota decussantis erat asterisci. Eustath.

Χιάζω, literâ χ noto ut spurium: χιαζόμενος στίχος, versus qui notatur ut spurius. Latinè exponitur, decusso, i. duabus obliquis lineis, intersecantibus se in modum crucis, ceu literâ χ, figuro. ¶ Significat etiam χιάζειν, Chium illum Democritum imitari in curiosa nimium et aliquid supervacaneæ artis habente modulatione. Suid.

Χιασμὸς, decussatio, εἰς τὸ χ κατάκαμψις. Plat. ¶ Est etiam figura, quando ex quatuor propositis, tertium secundo sic respondet et convenit, ut quartum primo. Hermog.

Χιαστὸς, decussationis formam habens, apud Eust.

ΧΑ'ΖΩ, cedo, do locum, recedo, retrocedo, ἀναχωρῶ. Hesych. In qua significatione usurpatur potiùs vox passiva. Aor. 2. med. Ionic. κεκαδόμην. Hom. Il. ‡ ψ'. 498.‡ κεκάδοντο, i. ταρασσόμενοι ἐσκορπίζοντο καὶ ἔφυγον. pro, ἐχάζοντο. ¶ Item, privo; unde particip. aor. 2. κεκαδὼν, (Ionicè pro χαδὼν,) apud Hom. Il. λ'. θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, quum vitâ privasset. Eust. exp. στερήσας· μᾶλλον δὲ, ὑποχωρεῖν ποιήσας· originem hujus significationis exprimens. ¶ Item, capio, capax sum: in qua significatione legitur aor. 2. ἔχαδον, et fut. 2. infin. χαδέειν, pro χαδεῖν. Item præt. med. κέχανδα, pro κέχαδα. Il. δ'. Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. Iliad. ξ'.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, omneis littus capere non poterat. Odyss. δ'. δόμον τε κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, domum quæ capacitate sua continebat multa bona. ¶ Hinc novum verbum Κεχάνδω. Il. ψ'. ὅς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει. ¶ Χάζω explicatur etiam per τὸ μεριμνῶ, apud Apoll. lib. 4.

Χάζομαι, idem quod χάζω, recedo. Il. π'. χάζεο, διογενὲς Πατρόκλεις. Cum gen. Il. λ'. Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί. Sic et Il. π'. ¶ Item, cedo, non repugno, non recuso. Eurip. in Orest. Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι, bis mori non recuso.

Χάσις, εως, ἡ, privatio. ¶ Item segregatio, separatio, Hesych.

Χανδάνω, idem quod χάζω, capio, capax sum. ‡ Il. ρ'. 343.‡ Καὶ κρέα, ὅς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. [Aristoph. R. 261.]

Composita.

Ἀναχάζω, seu ἀναχάζομαι, retrocedo, gressum inhibeo. Xenophon. anab. 4. ἐπιδιώκοντες, καὶ πάλιν ἀναχάζοντες, πορεύεσθαι. Iliad. ό. Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν.

Ἀνεπιχάδην, nihil cedendo. Hesych.

Ἀποχάζω, et ἀποχάζομαι, abscedo, recedo: ut Odyss. λ'. Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου.

Εὐρυχαδὴς, ὁ καὶ ἡ, latus, capax: ut, εὐρυχαδῆ ποτήρια, apud Lucian. in Alexiph.

Πολυχανδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multum capiens, valde capax: ut, πολυχανδέα κρωσσὸν, apud Theocr. Idyll. 13. [Themist. Orat. xxiii. ἐκβοῶσιν ὅτι τοῦ νέκταρος ὄδωδε τὸ πόμα ἐκεῖνο καὶ ἡ κοτύλη πολυχανδεστέρα.]

Συγχάσαι, concedere, συγχωρῆσαι. Hesych.

Ὑποχάζομαι, sensim recedo, pedem subduco, ὑποχωρῶ. Iliad. δ'. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο, Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος, per tmesin, pro ὑπεκεκάδοντο.

ΧΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, hisco, dehisco. Iliad. ζ'. ὥς κέν οἱ αὐτῷ Γαῖα χάνοι, utinam ipsi terra dehiscat. Luc. de saltat. πρόσωπον οὐ κεχηνὸς ὡς ἐκεῖνα. [Som. p. 9.] Aristoph. κέχηνα βλέπων εἰς τὸν οὐρανὸν, ore hianti cœlum intueor. † πρός τι, alicui rei inhiare, hianti ore spectare quid. Nub. 992.† ¶ Idem, ἐκεχήνεσαν πρός με, in me intenti erant. ¶ Dicitur etiam χαίνειν, qui os in verba resolvit. (ut et hiscere Lat.) Chrysost. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χᾶναι, οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα, συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς, ne hiscendi quidem occasionem ipsis reliquimus. Et cum accus. Aristoph. in Vesp. Τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν. Item, qui aliquid hiante ore captat, χαίνειν πρός τι dicitur: ut Od. μ'. Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, fluctus incurrentes hiante ore excipiens. ¶ Item, χαίνω, inhio, metaph. i. appeto. Lyc. in Peregr. πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς τὰς διανομὰς κεχηνότες.

Χάσμα, τὸ, hiatus. Plat. polit. 2. Eur. in Phœn. Plut. de deo Socr.

Χασματικὸς σεισμὸς, terræ motus, quum movente terra hiatus fiunt: qui soli considentias in cavernas facit. Idem dicitur χασματίας, ου, ὁ, apud Aristot. in mundo.

Χάσμη, ἡ, hiatus vel hiatio: peculiariter ea, qua quis os inter oscitandum diducit; oscitatio, oscedo. Aristot. ἡ δὲ χάσμη πνεῦμα, καὶ ὑγροῦ κίνησίς ἐστι.

Χασμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oscitator, qui frequenter oscitat. Diog. Laërt.

Χασμωδία, ἡ, oscitantia. Item, verborum compositio hiulca. Eust.

Χασμάομαι, ῶμαι, hio. Plat. in Gorg. Athenæus lib. 4. Item, oscito. Alexand. Aphrod. probl. 1. διὰ τί οἱ βλέποντες τοὺς χασμωμένους χασμῶνται.

Χάσμημα, τὸ, hiatus vel rictus. Apud Aristoph. pro rostro hianti poni dicitur.

Χάνος, τὸ, idem cum χάσμα, rictus, os apertum, et magno hiatu diductum. Usurpatur et pro στόμα, apud Comicos, teste Poll. l. 2.

Χάννος, ὁ, hiatula piscis. qui et ipse à χαίνειν dicitur, teste Eustath. Ejus meminit Athen. l. 8. ubi et χάννη fœm. gen. nominatur: sicut apud Aristot. χάνη. Alibi eidem χαύνη dicitur hodie; verùm sine dubio vitium est librariorum.

Χάνην nonnulli vocant τὸν γαργαρεῶνα, propterea quòd gargar suprà sit largius, arctius infrà, velut infundibulum, quod χοάνη et χώνη vocatur. Quod χώνη perinde quoque eidem gulæ ab Alex. Aphr. tribuitur.

Χανέω, quidam ponunt, ex χάνος, pro χαίνω, χάσκω.

Χανύω, vel χανύσσω, vociferor, clamo: os magno hiatu diducens. Hesych.

Χανδὸν, ore hiante, faucibus magno hiatu diductis. Odyss. φ'. Luc. Athenæus.

Χήμη, ἡ, hiatus, oscitatio quæ fit ore hiante: idem quod χάσμη. Hesych. ¶ Item ostrei quædam species, quam Athen. l. 3. annotat videri denominatam παρὰ τὸ κεχηνέναι. ¶ Item, mensura liquidorum: apud Diosc. et Cleopatr. tractatu de mensuris.

Χήμωσις, ἡ, apud medicos dicitur affectus oculi, quum album ejus ita super nigrum intumuit, ut, nigro subsidente et albo eminente, hiatus cujusdam similitudo oriatur.

Χάος, εος, τὸ, idem cum χάσμα, hiatus: ut, χάος εὐρὺ, apud Oppian. de venat. l. 3. ¶ Peculiariter philosophis sic dicitur hiatus ille cœcus et immensus, qui erat ante conditum orbem, Hesiod. in Theogon. † 123.† Plat. et Arist.

Χαὸς, (ὀξύτ.) apud Lacedæmonios dicebatur ἀρχαῖος, patricius, ex veteri stemmate, εὐγενής. item ἀγαθός. ut annotat schol. Theocr. in Idyll. 7. ubi hac voce Theocr. utitur. In hac significatione apud Hesych. scribitur χαιός. Et apud Aristoph. χαΐα, exp. ἀγαθή.

Χάσκω, et χασκάζω, idem quod χαίνω. Aristot. hist. anim. l. 9. cap. 8. πέτονταί τε περὶ τὸν τῆς ὀχείας καιρὸν χάσκοντες. Epigr. l. 2. καὶ στόμα χάσκων, stans ore aperto et hiante. Aristoph. in Vesp. Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρέτην, ore hiante observas seu respectas.

Χάσκαξ, scommaticè dicitur de homine, qui ore hiante stat et respectat aliquid, teste Eustath. Sic et Athenienses, loco Ἀθηναῖοι, per parodiam ab Aristoph. κεχηναῖοι nominantur.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιχαίνω, circumhio. [Soph. Ant. 118. στὰς ὑπὲρ μελάθρων φονίαισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα ἔβα.] Item, undique inhians devoro: vel simpliciter, devoro, deglutio. unde, ἀμφιχανὼν, de pisce dicitur hamum devorante: apud Greg. in carm.

[Ἀμφιχάσκω. καὶ μασθὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον. Æsch. Ch. 548.]

Ἀναχαίνω, idem cum χαίνω. Luc. de vera hist. ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν κῆτος μέγα καὶ πλατὺ ἐνοικεῖν. Exponitur et, oscitor.

Ἀναχάσκω, idem: apud eundem.

Ἀναχηνέω, hio. 2 Maccab. 6. Ex simpl. χηνέω.

Ἀντιχασμάομαι, vicissim oscito, oscitatione respondeo. Aristot. in probl.

Διαχαίνω, itidem hisco: magno hiatu diducor.

Διαχάσκω, idem. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

Ἐγχαίνω, et ἐγχαίνομαι, inhio. ¶ Item hiante ore illudo. Unde Aristoph. in Eq. Ἀλλ' ἐξαπατήσεις, κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα. † et Nub. 1438.† Et cum accus. apud eundem in Vesp.

Ἐγχανδὴς, hians, inhians. Nicand.

Ἐγχάσκω, idem: apud eundem.

Decomp. Ἐπεγχαίνω, pro iisdem. Suid. ἐπεγχανεῖν τῷ τοῦ Μέλητος θανάτῳ.

Κατεγχαίνω, idem. Aristophan. in Acharn. εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον, Κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις, ore cachinnis diducto deluderet.

Ἐπιχαίνω, inhio. In qua significatione usurpatur et præt. ἐπικέχηνα. Luc. εὐωχοῦνται πάντες οἱ θεοὶ, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ. ¶ Exponitur etiam, irrideo, ut sit idem quod ἐγχαίνω.

Καταχαίνω, hisco contra; derideo cachinnans, et magno hiatu os diducens.

Κατάχασμα, hiatus, profunditas. Expon. et, sectio profundior.

Καταχασμάομαι, idem quod καταχαίνω. Theophrast. de caus. plant. lib. 4. cap. 14.

Καταχάσμησις, derisio.

Καταχήνη, idem: apud Aristoph. in Vesp.

Καταχὴ, pro iisdem. Hesych.

Περιχαίνω, idem cum ἀμφιχαίνω. Aristot. hist. an. l. 8. c. 24. et Luc.

Περιχάσκω, pro eodem.

[Προσχαίνω. Æsch. Ag. 929.]

Προχαίνειν, Eustathio est προφάσκειν, seu προφασίζεσθαι, derivanti hinc προχάνη, significans idem quod πρόφασις.

Ὑποχαίνω, aliquantùm hio.

Ὑποχάσκω, idem: vel, prono capite hio. Aristoph. in Plut. ‡314.‡ et Xen. de re equ.

Composita sine præpositione.

Ἀειχῆνες, (poët. pro ἀειχῆνες,) dicuntur pauperes. παρὰ τὸ ἀεὶ χαίνειν, quòd semper hiante ore appetant opes. Hesych.

Ἀκροχανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, immanis, vastus. in extremitatibus ac summitate hians. Epigr.

Ἀχανὴς, non hians, non hiscens. Item, mutus, os non aperiens. Hesych. et Suid. ¶ Item, qui immani hiatu os diducit, ὁ λίαν χάσκων. Athen. l. 7. Et generaliter, immani vastus hiatu: ut, πέλαγος ἀχανὲς, apud Phil. de v. Mos. l. 3.

Ἀκὴν, q. d. ἀχανῆς, καὶ χωρὶς τοῦ χαίνειν. Deducitur enim à χαίνω, præmisso ἀ στερητικῷ, et aspirata in tenuem conversa. Il. δ'. ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, taciti ibant, non hiscentes. [γ'. 95.] Sic Od. φ'. fœminæ et ancillæ, quæ erant in ædibus Ulyssis, jubentur ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ, tacitæ manere apud opus.

Ἀκέων, tacitè, ne hiscendo quidem. Iliad. δ'. Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. ¶ Frequentiùs est adjectivum participiale. Ut Odyss. ρ'. ἀκέων κίνησε κάρη. Odyss. ξ'. δαίνυσθαί τ' ἀκέοντα, tacitos quietosque epulari. Legitur et fœmin. ἀκέουσα, apud Hom. Item, ἀκεόντως, pro ἀκέων, apud Hesych.

Ἀκάσκα, vel ἀκασκᾶ, quietè et placidè, molliter, lentè: apud Eust. Ælius Dionys. ex Cratino, σκήπτρῳσιν ἀκασκᾶ προβιβῶντα, scipione nixum pedetentim et lentè progredientem.

[Ἀκασκαῖος, λίαν κεκοσμημένος. Æschyl. Ag. 749.]

Βουχανδὴς, bovis capax: Epigr.

Ῥηγμοχασμὸς, οῦ, ὁ, hians ruptura. Celsus l. 4. c. 4.

ΧΑΙ˜ΟΝ, ου, τὸ, pedum, baculum pastorale, incurvum. Callim. Ποιμενικὸν πίλημα, καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα. Apollon. Arg. 4. ‡ 972.‡ Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἐνὶ πηχύνουσα.

Ἐρυσίχαιον, idem. Alcman.

ΧΑΙ'ΡΩ, (F. χαρῶ, sive χαιρήσω,) lætor, lætus sum, lætitiam capio, gaudeo, delector. Odyss. τ'. Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον Εἰς Ἰθάκην. Apud Plat. in Epitaph. οὔτε χαίρων, οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται. Cic. interpret. neque lætabitur unquam, nec mœrebit nimis. Iliad. ά. χαίρειν ἐν θυμῷ, gaudere animo, animo esse læto. Iliad. ψ'. χαίρει δέ μοι ἦτορ, lætatur mihi cor. Sæpe in comminationibus dicitur, οὐ χαιρήσεις. ut apud Aristoph. in Pluto, apud Lucian. et Hom. Iliad. ύ. † ἤ τινι χαίρεις. Aristoph. Nub. 957. et Xen. Pæd. 1. 4. 24.† Cum dat. Odyss. μ'. χαῖρε γύναι φιλότητι. Xenoph. οὐδενὶ οὕτω χαίρεις ὡς φίλοις ἀγαθοῖς. Interdum additur præpositio ἐπί. ut Xenoph. Pæd. 8. πῶς ἂν εἴην δῆλος χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς; quibus signis declarabo lætitiam, quam ex rebus tuis prosperis percepi? Dem. pro cor. ἐφ' οἷς ἔχαιρον οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἐλυπεῖτο ὁρῶν. Cum participio, Iliad. τ'. Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας. Sic Xenoph. † Pæd. 1. 5. 12.† χαίρω ἐπαινούμενος, laudibus delector. Cum accus. Dem. pro cor. ταὐτὰ λυπεῖσθαι, καὶ ταὐτὰ χαίρειν, pro, ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς. Sic apud Aristot. in rhet. χαίρω τινὰ ἡδονὴν, afficior quadam voluptate. ¶ Neutro gen. et substantivè dicitur, τὸ χαῖρον, pro ἡ χαρὰ, apud Plutarch. in Fab. ¶ Imperat. χαῖρε aliquando est salutantis seu salvere jubentis. Ut Odyss. θ'. Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε. Cui respondet Ulysses. Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. Sic apud Xen. Pæd. 7. Crœso salutanti Cyrum, χαῖρε, ὦ δέσποτα, respondet Cyrus, καὶ σύ γε, ὦ Κροῖσε, tu quoque salve. ¶ Aliquando usurpatur in valedicendo. Ut Od. ό. χαίρετον, ὦ κούρω, valete, ô adolescentes. † Sic Hesiod. Theog. 963.† Et apud Xen. Pæd. 8. Cyrus longam orationem sic claudit, καὶ χαίρετε, ὦ φίλοι παῖδες· καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε ὡς παρ' ἐμοῦ· καὶ πάντες δὲ, οἱ παρόντες καὶ οἱ ἀπόντες φίλοι, χαίρετε. ¶ Usurpatur etiam idem imperat. in eos qui in malam crucem relegantur, aut qui cum contemptu relinquuntur. Ut apud Eurip. in Med. χαιρέτω βουλεύματα, valeant consilia. Aristot. post. anal. l. 1. c. 13. τὰ γὰρ εἴδη χαιρέτω, valeant. ¶ Eodem modo usurpatur et infinit. χαίρειν, præcedente alio verbo. Ut apud Xen. Hellen. 4. ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπον. Ajax apud Soph. Χαίρειν, Ἀθανᾶ, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι, cupio ut valeas. ¶ In exordiis epistolarum usurpatur χαίρειν, subaudito κελεύω, vel alio ejusmodi, pro eo quod Cic. dicit, S. vel, S. D. vel, S. P. D. Ut apud Xen. Pæd. 4. Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν. Sic apud Dem. Hippocr. &c. ¶ Frequentissimum est χαίρειν ἐᾷν, sinere valere, i. valedicere et repudiare. apud Aristoph. in Pluto. Plat. de leg. Plutarch. in Alcib. et alibi. ¶ Pro eodem dicitur et, χαίρειν φράσαι, et, χαίρειν προσαγορεύειν. [V. Schol. Soph. Aj. 112. in ista verba χαίρειν Ἀθανᾶ τ' ἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι. sc. χαιρέτω βουλεύματα τὰ πρόσθεν. Tr. 938. Œdip. Tyr. 190. Eurip. Med. 1046. Phœniss. 317. Aristoph. R. 164. 186.] [Vesp. 761. κεχάρηκας. Schol. Ἀπὸ ῥήματος περισπωμένου τοῦ χαιρῶ, ὁ παρακείμενος κεχάρηκα. Schol. Biset. Ἀπὸ τοῦ χαίρω γίνεται ἀοριστὸς β, ἔχαρον· ὅθεν τὸ περισπώμενον ποιητικὸν, χαρέω, ῶ, χαρήσω, κεχάρηκα, Lege quæ sequuntur. Theocr. Idyll. xxvii. 70.]

Χαίρομαι, idem quod χαίρω. Aristophan. in Pace, Ὡς ἥδομαι, καὶ χαίρομαι, καὶ τέρπομαι, quanquam interpres id aiat per comicam licentiam βεβαρβαρίσθαι. Cujus participio χαιρόμενοι, Alex. Aphr. non semel utitur. Aorist. 2. ἐχάρην. Unde particip. χαρεὶς, gaudens, lætus, seu gavisus; Iliad. κ'. † Aristoph. Nub. 274. χαρεῖσαι τοῖς ἱεροῖσι.† Præt. sunt, κέχαρμαι, et, κεχάρημαι. illud apud Eurip. in Orest. hoc apud Hesiod. in Asp. Aor. 2. med. est ἐχαρόμην. pro quo Poëtæ per reduplicationem dicunt κεχαρόμην. unde Iliad. δ'. κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί. † Plusq. perf. ἐκεχαρήμην est apud Hesiod. Asp. 65.†

Χάρμα, τὸ, gaudium, lætitia: vel, id quod gaudium et lætitiam affert. Il. γ'. Od. τ'. &c. [Pl. Æsch. Pers. 1039. Ag. 274. Eum. 987. Eurip. Phœniss. 1456.]

Χάρμη, ἡ, idem: apud Phocyl. ¶ Apud Hom. Il. ν'. et alibi, est, animus ad pugnam promptus, et eam lætus iniens. ¶ Accipitur et simpliciter pro pugna, conflictu, prælio: ut Iliad. ί. et ρ'.

Χαρμονὴ, idem quod χάρμα. apud Eurip. [Phœniss. 283.] Soph. et Xen.

Χαρμοσύνη, pro eodem.

Χαρμόσυνα, τὰ, festum quoddam Athenis. Hesych.

Χαρτὸς, ὁ, lætificus, dignus quo lætemur et gaudeamus. Soph. χαίροις ἂν εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε. [Tr. 239. Eurip. Phœniss. 585.]

Χαιρετίζω, saluto, salvere jubeo. Laërt. in Plat. et in lib. Tobiæ c. 7.

Χαιροσύνη, idem cum χαρμοσύνη. Hesych.

Χαιρηδὼν, όνος, ἡ, idem. Suid. et Hesych.

Χαρὰ, ᾶς, ἡ, idem cum præcedentibus. (Æsch. Ag. 550.) Plut. Χαρᾶς γὰρ οὐδὲν ὡς γόνιμόν ἐστιν ὡς χάρις. Plato in Cratylo non à χαίρω deducit, sed compositam dictionem facit ex χέω et ῥέω. dici enim χαρὰν ob τὴν διάχυσιν καὶ εὐπορίαν τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς.

Composita: ac primùm ex χαίρω, cum præpositione.

Ἐπιχαίρω, idem quod χαίρω ἐπί τινι, aliqua re lætor, aliqua ex re lætitiam et gaudium percipio. (Æsch. Pr. 16.) Soph. in Ajace, σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω. Item, ἐπιχαίρω τινὶ, malis et infortuniis alicujus lætor. Dem. in Mid.

Ἐπίχαρμα, τὸ, quod nobis gaudii et lætitiæ materiam præbet. [Eurip. Herc. Fur. 458. Ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρέψαμεν Ὕβρισμα, κἀπίχαρμα, καὶ διαφθοράν.] Theocrit. idyll. 2. Ecclesiastici c. 18. ¶ Item idem quod ἐπίχαρσις.

Ἐπίχαρσις, gaudium et lætitia ob rem aliquam. ipsa actio τοῦ ἐπιχαίρειν.

Ἐπίχαρτος, ob quem, vel, apud quem, lætamur; lætitiam nobis et gaudium afferens: ut, πυρὴ ἐπίχαρτος, apud Soph. in Trachin. (1279. Æsch. Pr. 158. Ag. 731.) ¶ Item, cujus infortuniis et malis lætamur et gaudemus. Plat. ep. 8. βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος, insultans.

Ἐπιχαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lætitiam et voluptatem aliqua ex re capiens: in lib. Jobi.

Κατεχαίρω, idem quod ἐπιχαίρω, gaudeo ob infortunium alicujus. Exponitur et simpliciter, insulto, cum præposit. ἐπὶ, sequente dat. pers. Herodot.

Κατάχαρμα, ludibrium, insultus. Theogn.

Περιχαίρω, summopere lætor, perlætus fio. unde apud Greg. περιχάρηθι τῷ ἀγαθῷ.

Περιχαρὴς, supra modum lætus: vel, nimio gaudio elatus. Isocr. ad Demon. Athen. l. 7. Aristoph. in Vesp. ¶ Τὸ περιχαρὲς, summa et immoderata lætitia. Thuc. l. 7.

Περιχάρεια, idem quod τὸ περιχαρές. Plut. in consol. ad ux.

Προσχαίρω, unde Προσχαιρητήρια. quæ Harpocrat. ἑορτὴν esse scribit apud Athenienses, ad memoriam raptus Proserpinæ ἀγομένην, ὅτε δοκεῖ ἀπιέναι ἡ κόρη.

(Προχαιρέτω. Æsch. Ag. 259.)

Συγχαίρω, unà gaudeo, lætor cum amico lætante, congratulor, gratulor. cum genit. rei, et dat. pers. Demosth. (Æsch. Ag. 802.)

Ὑπερχαίρω, idem quod περιχαίρω. † Xen. Pæd. 1. 3. 3. et 11. cum participio.† (cum Dat. Eurip. Med. 1167.)

Ὑποχαίρω, latenter et in sinu gaudeo. Exponitur et simpliciter, gaudeo.

Composita sine præpositione.

Αἱματοχαρὴς, et αἱμοχαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sanguine gaudens, sanguinarius: ut, αἱματοχαρεῖς λύκοι, apud Suid.

Ἀκαματοχάρμης, ου, ὁ, indefessus, et indefatigabilis bello: epitheton Ajacis. apud Pind.

Βελεσσιχαρὴς, jaculis gaudens, jaculator: epith. Apoll. in Epigr.

Ἰοχέαιρα, ἡ, sagittis gaudens: epitheton Dianæ. Il. έ. et alibi. † Hesiod. Th. 14. et 918.†

Ἱπποχάρμης, vel ἱππιοχάρμης, equis gaudens, vel, qui equo in pugna utitur. (V. Æschyl. Pers. 29. 106.)

Κακόχαρτος, malis gaudens, alienis insultans calamitatibus: ἔρις κακόχαρτος. Hesiod. in Erg. ¶ Exponitur etiam, quo mali gaudent et delectantur. Pro eodem per syncopen dicitur κάκχαρτος, teste Hesychio.

Λιμνοχαρὴς, paludibus gaudens, nomen ranæ in Batrachom.

Μενεχάρμης, qui bellicos labores strenue et infracto animo sustinet: ὁ μένων ἐν τῇ χάρμῃ. Iliad. ί. Pro eodem dicitur et μενέχαρμος, Il. χ'.

Μνησιχάρη, voluptas. Hesych. gaudium ex memoriâ voluptatis.

Νεβροχαρὴς, hinnulis gaudens: epitheton Apollinis in Epigr.

Ὀρειοχαρὴς, montanus, seu montosis locis gaudens. Epigr.

Πατελλοχάρων, qui pateris gaudet, qui pateris potare amat. Alciphron. Ex πατέλλιον, voce à Latinis mutuo sumpta, cujus meminit Poll. l. 6. c. 13.

Ὑδροχαρὴς, aquis gaudens: nomen ranæ in Batrachom.

Ψαλμοχαρὴς, psalmis gaudens, qui delectatur fidium pulsu et carminibus quæ fidibus canuntur. in Epigr.

ΧΑΙ'ΤΗ, ης, ἡ, juba, propriè equi. Ut Iliad. ψ'. Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο. Philostr. ep. 25. ἵππος ὁ ἤδη τῇ χαίτῃ πεπιστευκώς. Tribuitur et quibusdam aliis quadrupedibus. ut bonaso, apud Aristot. in hist. anim. et leoni. In homine sic dicitur coma, cæsaries. ut Il. ψ'. Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην. Sic et Iliad. ά. Usurpatur et de frondibus vitis: apud Athen. ex Archestrato. Sic Theocr. idyll. σ'. χαίτας appellavit cinaræ spinosi fruticis pappos, teste ejus schol. (Eurip. Med. 842. 1193. Phœniss. 277.)

Χαιτήεις, εντος, ὁ, jubatus. Item, comatus; ut, χαιτήεντι ἵππῳ, apud Apoll. Arg. 2.

Χαιτέεις, idem.

Χαίτωμα, idem quod χαίτη. Æsch. [S. c. Th. 391.]

Composita.

Ἁβροχαίτης, ου, ὁ, mollem habens jubam. Item, mollem habens comam seu cæsariem: epitheton Apollinis. in Epigr.

Αἰολοχαίτης, qui varios habet capillos. Eust.

Ἀναχαιτίζω, neutraliter de equo dicitur, mordente frænum, seque jubis erectis efferente: ut apud Eurip. in Rheso, αἱ δὲ (sc. ἵπποι) ἀνεχαίτιζον φόβῳ. Sic, ἵππος ἀναχαιτίσας, Plutarch. in symp. Ἀναχαιτίζει τὴν κόμην, comam excutit, jubas vibrat, Philostr. in Her. Item metaph. contumaciter efferor, lascivio, in licentiam erumpo. ut, δῆμος ἀναχαιτίσας, apud eundem in Demetr. Item, non morigerus sum, repugno: apud Sophocl. ¶ Item activè, inhibeo comâ retrahens. Et generaliter ac metaph. retrorsus inhibeo, retroago, reprimo. Demosth. in Olynth. 2. ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε, omnia retroegit. Item, revoco, dissuadeo. Alexand. Aphr. in Topic. l. 5. ἀναχαιτίζει αὐτὰ τῆς ἀλόγου ὁρμῆς.

Βαθυχαίτης, promissam habens jubam, seu cui profunda, i. prolixa coma est et cæsaries. Hesiod. in Theog. † 977.†

Βοτρυοχαίτης, botros crinibus implicatos habens: epitheton Bacch. Epigr. l. 1.

Γλαυκοχαίτης, cæsiam jubam vel comam habens. Eust.

Δρομιχαίτης, setas inter currendum agitans: apud eundem.

Εὐρυχαίτης, laticomis. Pind. [Isthm. Od. Ζ. 3. ἦ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν Ἀντείλας Διώνυσον;]

Εὐχαίτης, bene seu pulchre jubatus. Item, bene comatus, multam aut pulchram comam habens. Metaphoricè εὐχαίτης κισσὸς, in Epigramm.

Ἱππιοχαίτης, ex juba equina factus: ut, λόφον ἱππιοχαίτην. Il. ζ'.

Κυανοχαίτης, cujus setæ cyanum referunt, crines cæruleos seu nigricantes habens. ut, ἵππον ἀρείονα κυανοχαίτην, apud Hesiod. in Asp. † 120.† Interdum est Neptuni epitheton: ut apud Lucian. Interdum ipse Neptunus substantivè κυανοχαίτης dicitur: ut apud Hesiod. in Theog. † 278.†

Μελαγχαίτης, qui nigra est juba, nigram cæsariem comámve habens. Hesiod. in Theog. † Asp. 186. epith. Mimantis centauri. [Eurip. Alcest. 438. Ἴστω δ' Ἀΐδας ὁ μελαγχαίτας θεὸς, &c. Soph. Trach. 850. μελαγχαίτα. Schol. δασυτρίχου.]

Ὀρθοχαίτης, cui juba aut coma stat erecta. Hesych.

Χρυσοχαίτης, aurea coma decorus, auricomis. Anacreon. [Od. 6. Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτης, &c. Pind. Pyth. Od. Β. 28. τὸν ὁ Χρυσοχαίτας προφρόνως Ἐφίλασ' Ἀπόλλων, &c.]

ΧΑ'ΛΑΖΑ, ης, ἡ, grando. Aristot. de mundo, χάλαζα δὲ λέγεται νιφετοῦ συστραφέντος, &c. fit grando ex nive volutim contorta. Il. χ'. εἰκυῖα χαλάζῃ, Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. (Soph. Œdip. Tyr. 1303. Phil. l. 2. c. 13.) ¶ Χάλαζα, dicuntur etiam tubercula quædam pellucida grandini similia, per cutem sparsa. Vide Paul. et Aët. ¶ Sic nominatur et vitium quoddam in suis ore sub lingua. Athen. l. 3. ¶ In ovorum quoque luteo χάλαζαι dicuntur à grandinis forma ac colore. Arist. hist. an. l. 3. c. 2.

Χαλαζήεις, grandinosus. Nicand.

Χαλαζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, grandinosus, grandinis speciem habens. Aristot. hist. an. l. 8. c. 21.

Χαλαζίας λίθος, lapis seu gemma grandinis colore et figura. Plin. l. 37. c. 11.

Χαλάζιον, τὸ, vitium quoddam palpebræ, quum in ea tubercula quædam nascuntur grandini similia. Paul. Ægin. l. 3. c. 22. et l. 6. c. 16.

Χαλαζιᾶν, laborare eo vitio. Aët. l. 7. c. 82.

Χαλαζοῦσθαι, grandine infestari: Aristot. hist. an. l. 1. concipere grandinem. de sue. Idem ibid. l. 8.

Χαλάζωσις, q. d. grandinatio, eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes. Autor τῆς εἰσαγωγῆς.

Χαλαζάω, grandine laboro. ut, ὕες χαλαζῶσαι, grandinosi sues, apud Aristot. histor. an. l. 8. c. 21. ¶ Χαλαζῶσα δραχμὴ per jocum dicta fuit stips quædam theatralis, quòd, quum daretur, grando ruisset. Zenodot.

Ἐπιχαλαζῶ, (comp.) grandine impetu seu verbero. Luc. in Tim.

Καταχαλαζάω, idem. Luc. in somn.

ΧΑΛΑ'Ω, f. άσω, laxo, remitto. (cui opponitur ἐντείνω, seu κατατείνω.) Eurip. in Androm. Χαλᾶν κελεύω δεσμὰ, laxare vincula. Metaphoricè apud Aristoph. in Vesp. χαλᾶν τὸ μέτωπον, frontem adductam et corrugatam laxare. Ibidem dicitur, ὀργὴν χαλᾶν, et, τῆς ὀργῆς χαλᾶν, de ira aliquid remittere. Item, laxo, i. emollio, subduco, facio ut fluat. unde apud Galen. φάρμακα μαλάττειν τε καὶ χαλᾶν δυνάμενα. Item, laxo, aperio, ut apud Eurip. in Iph. Taur. χαλᾶτε κλῇθρα, claustra laxate. Sic, χαλῶσι τὸ στόμα, apud Xen. de re equ. ¶ Item, demitto. Marci 12. χαλῶσι τὸν κράββατον, funibus demittunt. Sic dicitur, χαλᾶν ἱστὸν, apud Apoll. Arg. l. 2. et, χαλᾶν πόδα, apud Eurip. in Orest. ¶ Item neutraliter, remitto, laxo, cesso. Plat. polit. 1. ἐπειδὰν γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται, κατατείνουσαι, καὶ χαλάσωσι. Plut. τοῦ νοσήματος ὑπείκοντος καὶ χαλῶντος, morbo languescente et remittente. ¶ Item, cedo, concedo. Eurip. in Hec. Χαλᾶν τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις. Accipitur et pro passivo, χαλῶμαι, laxor, aperior. ut apud Euripid. ζῶναί τέ σοι χαλῶσι. Sic apud Xen. Pæd. 7. ὡς εἶδον τὰς πύλας χαλώσας, quum portas aperiri cernerent. (V. Æschyl. Eum. 219. Pr. 176. 1056. Ch. 879. χαλᾷ τε κλῇδας. Eurip. Med. 1316. Soph. Œdip. Tyr. 1290. El. 1478.)

Χαλάομαι, ῶμαι, laxor, remittor. unde, κεχαλασμένη χορδὴ, apud Greg. in l. de hom. Item, laxor, i. aperior. Item, demittor, dejicior, deprimor. ut, ὕδωρ εἰς φρέαρ χαλώμενον, apud Alexand. Aphr. problem. l. 1. Et, κιονίδα κεχαλασμένην, uvam dejectam, apud Diosc. l. 5. c. 21. ¶ Item, mollior. unde apud Plat. σίδηρος πυρὶ χαλασθείς. (Æsch. Pr. 990.)

Χάλασμα, τὸ, laxatio. in Hippiatr.

Χαλάζεσθαι exponunt, pessum ire.

Χαλασμὸς, οῦ, ὁ, laxatio, remissio. ut, χαλασμοὶ ἄρθρων, Diosc. l. 1. c. 151.

Χάλασις, εως, ἡ, laxatio, remissio. Exponitur et, resolutio.

Χαλαστὸς, οῦ, ὁ, laxatilis, qui laxari et demitti potest. ¶ Χαλαστὸν, τὸ, catena dicitur, quoniam laxatur et demittitur, modò intenditur aut adducitur. Paralip. l. 2. c. 3.

Χαλαστικὸς, laxandi remittendique vim habens: ut, χαλαστικὸν φάρμακον, apud medicos.

Χαλαρὸς, laxus, laxatus, non contentus: ut, χαλαρὸς χαλινὸς, apud Xen. de re equ. Significat etiam, agilis, flexibilis: ut, χαλαρὰ κοτυληδὼν, apud Aristoph. in Vesp.

Χαλάρα, Hesych. est catena.

Χαλαρότης, ητος, ἡ, laxitas, lentitudo. Xen. de re eq.

Χαλαίνω, idem cum χαλάω. Hesiod. in Asp. † 308.† ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους Ῥυτὰ χαλαίνοντες.

Χαλία, Hesychio est ἡσυχία, quies, qua corpora laxantur à laboribus et molestiis.

Χαλιστὸς, eidem est σκαιός. Item, ἀγαθὸς καὶ δίκαιος.

Χάλιμος, Hesychio est φαρμακὸς, veneficus: qui suis venenis hominum animos et corpora potest χαλᾶν.

Χαλίμη, scortum impudens, πᾶσι χαλῶσα ἑαυτήν. ¶ Item, venefica. Suid.

Χαλιμὰς, άδος, ἡ, Baccha. ἡ χαλωμένη ὑπὸ μέθης τὸ σῶμα, inquit Eust. ex veteribus. vel, ἡ χαλωμένη πρὸς συνουσίαν, ut ait Etym.

Χαλιμάζω, more χαλιμάδων in libidinem ruo. Suid.

Composita.

Ἀναχαλάω, relaxo: vel idem quod χαλάω. Pro eodem poëticè dicitur ἀγχαλάω.

Ἀναχαλασμὸς, relaxatio.

Ἀναχαλαστικὸς, relaxativus: relaxandi vim habens: ut, ἀναχαλαστικὸς τῆς ὑστέρας, apud Diosc.

Ἀποχαλάω, relaxo, remitto, resolvo, seu laxatum emitto. Aristoph. in Nub. † 760.† Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἀέρα λινόδετον.

Διαχαλάω, dissolvo, seu laxo et dissolvo. Athen. l. 13. ex Epicrate comico, Τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος. Exponitur et, resolvo, dissipo, aperio. Eurip.

Δυσχαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Hesychio est ἄκρατος. Item, κακὸς, λίαν βλάσφημος, χαλεπός.

Ἐγχαλάω. Unde ἐπεγχαλάω, laxo, resolvo, demitto. Nicand.

Ἐκχαλάω, demitto seu laxando emitto. Exponitur et, dejicio.

Ἐπιχαλάω, laxo, resolvo: ut, δεσμὸν ἐπιχαλᾶν, apud Luc. in Herc. Gall. Item, demitto, deprimo. Grég. de hom. τὸ ὕπνου βάρος ἐπιχαλᾷ τὸ βλέφαρον τοῖς ὀφθαλμοῖς. Item neutraliter, remitto. Æsch. in Prometh. καὶ πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς.

Καγχαλάω, exulto, summo gaudio afficior. Exponitur et, rideo. Iliad. κ'. Καγχαλόων, ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί. Hesych. καγχαλῶ exp. χαλῶμαι ὑπὸ χαρᾶς, etymon exprimens. Itidemque Eustath. καγχαλόωσα est, χαίρουσα καὶ χαλωμένη, καὶ ὡς οἷον χαλίφρων ὑφ' ἡδονῆς γινομένη.

Καγχαλίζομαι, Hesych. est χαίρω.

Καταχαλάω, demitto per funem. Josuæ c. 2.

Παραχαλάω, relaxo.

Περιχαλάω, circumcirca solvo. Joseph.

Ὑποχαλάω, paullulùm laxo, aliquantùm remitto: vel, clanculum laxo.

ΧΑΛΒΑ'ΝΗ, ης, ἡ, galbanum: succus ferulæ nascentis in Syria. Diosc. l. 2. c. 79.

Χαλβανόεις, εντος, ὁ, galbaneus. Nicand. in Ther.

ΧΑΛΕ'ΠΤΩ, F. ψω, damno afficio: vel, everto, labefacto. Od. γ'. εἴρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει. i. βλάπτει. Hesiod. in Erg. Ῥεῖα μὲν βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Sic apud Phocyl. χρυσὲ, πάντα χαλέπτων, omnia evertens et pessundans.

Χαλέπτομαι, irascor, succenseo, indignor. Apoll. Arg. 3. τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε χαλεφθείς. Jungitur et dat. apud Nic. in Ther. et Appian. l. 3. bell. civil.

Χαλεπὸς, οῦ, ὁ, perniciosus, noxius, gravis. Od. τ'. χαλεπὸς δέ τις ὦρορε δαίμων. Theocr. idyll. 10. χαλεπὸν, χορίων κύνα γεύειν, noxia res est, cani degustandas præbere

secundas. Item, molestus, acerbus, durus: ut χαλεποῖς ἐπέεσσιν, Iliad. ψ'. Χαλεπὸν μῦθον, Odyss. υ'. Sic apud Demosth. in Epitaph. χαλεπὸν πατρὶ καὶ μητρὶ, παίδων στερηθῆναι. Apud Plat. de leg. l. 10. χαλεπὸν οὐδὲν, exp. nihil magnopere verendum. Item, difficilis, qui magno cum labore fit. Unde Hesiod. χαλεπὴν οἶμον ἀρετῆς dixit esse, in Erg. Sic apud Thuc. l. 5. χαλεπὴ, sc. ὁδὸς, via quæ cum labore transitur. † χαλεπῶν ἔργων ἢ τῶν ἀνθρώπων ἄρχειν. Xen. Pæd. 1. 1. 3. χαλεπόν ἐστι, difficile est. 1. 3. 11. et 1. 6. 14. ubi et comp. et superl. est.† Item, iracundus, asper, sævus, immitis: dictum de ingeniis et moribus animantium: ut, κύνες χαλεποὶ, apud Xen. anab. l. 5. † Idem Cyri Pæd. 1. 1. 2. χαλεπώτεραι ἀγέλαι.† Sic de hominibus, apud Isocr. Thuc. Aristot. &c.

Χαλεπῶς, molestè, graviter, ægrè. Ut, χαλεπῶς φέρειν, apud Thucyd. lib. 2. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 142. c.† et, χαλεπῶς νοσεῖν, Herodian. lib. 5. Item, difficulter, magno cum labore. Hesiod. in Erg. χαλεπῶς γε φύγοις κακόν. Sic et apud Plut. in symp. sept. sap. Xen. Hell. 7. &c. Item malè, difficili fortuna: unde, χαλεπῶς ἔχειν, vel πράττειν, aliquis dicitur, cui res malè succedit: apud Thucyd. lib. 7. et 8. Item, iratè, acerbè, aspere; ut, χαλεπῶς εἶχον τῷ Ἀλκιβιάδῃ, succensebant Alcibiadi. Xenoph. ¶ Χαλεπωτέρως, acerbiùs. Thuc.

Χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas. Item, gravitas, asperitas, acerbitas. Interdum et sævitia. Ut, χαλεπότης τῶν Λακεδαιμονίων, apud Isocr. in Panathen. Sic, χαλεπότης τρόπων. Plat. de leg.

Χαλεπαίνω, exhibeo me χαλεπὸν, infensus sum, irascor, succenseo. Odyss. π'. Οὔτε τι μοὶ πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει. † Xen. Pæd. l. 3. p. 69. d. cum dat. personæ. Sic et l. 5. p. 143. a.† Cum præposit. ἐπὶ, sequente dat. Odyss. σ'. Thucyd. l. 2. ὁρῶν αὐτοὺς πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας. Apud Plat. in Apophthegm. χαλεπαίνω πρὸς τοὺς νόμους, expon. ægrè fero leges. ¶ Item transitivè, injuria lacesso, lædo: vel, acerbiùs lædo. Iliad. τ'. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. (Aristoph. R. 1052.)

Χαλεπαίνομαι, acerbiùs accipior, acriùs objurgor. Plat. polit. 1. Item, idem quod χαλεπαίνω. Xen. Pæd. 5. † p. 122. c. πρὸς ἀλλήλους.†

Χαλεπάω, molestia afficio, noceo.

Χαλεπήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod χαλεπὸς, gravis, durus. Strabo.

Composita ex χαλεπὸς, et χαλεπαίνω.

Ἀντιχαλεπαίνω, vicissim succenseo: vel è contrario indignor.

Παγχάλεπος, omnino difficilis, perdifficilis. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. ἄλλως δὲ παγχάλεπον ἐδόκει εἶναι ἀπελθεῖν. Plat. Phæd. τὸ μὲν σαφὲς εἰδέναι ἐν τῷ νῦν βίῳ, ἢ ἀδύνατον εἶναι, ἢ παγχάλεπόν τι. De Leg. lib. 2. ἐν οἷς δὴ παγχάλεπον ἄνευ λόγου γιγνόμενον ῥυθμόν τε καὶ ἁρμονίαν γιγνώσκειν, &c.]

ΧΑΛΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, frænum. Il. τ'. Ἵππους Ζεύγνυον, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἕσαν· ἐν δὲ χαλινοὺς Γαμφηλῇσ' ἔβαλον, &c. Sic apud Xenoph. ὁ ἱππόκομος τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλῃ. Metaphoricè apud Æschyl. in Prometh. Διὸς χαλινὸς, pro imperio. (Pr. 564. 673. S. c. Th. 213.) Sic apud Plut. in Fab. σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβάλλειν ὕβρεως καὶ θρασύτητος. ☞ Etymolog. à χαλάω derivat, dicens, χαλινὸν esse τὸ μετὰ δυνάμεως χαλώμενον. † Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 213. b. a χαλᾷν τὴν ἶνα.† ¶ Χαλινοὶ dicuntur etiam labiorum ultimi fines, et oris anguli, apud Poll. lib. 2. ¶ Nicander verò τοὺς χαλινοὺς appellavit dentes, in Ther. ¶ Pro eodem χαλινοὶ per metaplasmum generis dicitur χαλινὰ apud Diodor. Sic. ¶ Quæ χαλινὰ etiam funes nauticos significant: apud Oppian.

Χαλινόω, fræno, frænum injicio: vel, fræno injecto rego: ut, ἵππον χαλινοῦν. apud Xen. Hell. 7. † Pæd. l. 3. 80. d.† Plut. de aud. poëm.

Χαλίνωσις, εως, ἡ, frænatio, fræni injectio. Xen. de re equ.

Χαλινωτήριον, τὸ, frænationis instrumentum; id quo frænamus.

Χαλινωτήρια νεῶν dicuntur navium retinacula, et quasi fræna, seu habenæ: apud Eurip. in Hec.

Composita.

Ἀποχαλινόω, frænum detraho, effræno. Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 11. §. 7. ὅταν δὲ καλῶς μετεωρίζῃ ἑαυτὸν, ταχύ τι καταβαίνηται καὶ ἀποχαλινῶται, &c.] et Plut.

Ἀργυροχάλινος, argenteis frænis ornatus.

Ἀχάλινος, ὁ καὶ ἡ, fræno carens, effrænis, seu effrænus: vel, qui nullo coërceri potest fræno: ut, ἀχάλινον στόμα. apud Plat. de leg. l. 11. et Aristoph. in Ran. (862.)

Ἀχαλίνωτος, idem Greg. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 5. §. 3. καὶ ἀεὶ δὲ ὅποι ἂν ἀχαλίνωτον ἄγῃ, κημοῦν δεῖ.]

Ἐγχαλινόω, idem cum χαλινόω. unde in pass. ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, frænata habentes ora.

Ἐπιχάλινος, qui super frænum est, vel ad frænum pertinens. Zachar.

Πειθιχάλινος, frænis obediens. Pind.

Ὑποχαλινίδιος, adject. ad fræni inferiorem partem pertinens. Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 7. §. 1. πρῶτον μὲν τοίνυν τὸν ῥυταγωγέα χρὴ ἐκ τῆς ὑποχαλινιδίας (sc. ἡνίας)—ἠρτημένον &c.]

Χρυσοχάλινος, aureo fræno utens. Xen. Pæd. 1. et 8.

ΧΑ'ΛΙΞ, κος, ὁ, χέρμα, acervus lapidum, qui unà manu tolli possunt. ¶ Χάλικες dicuntur lapides minuti, quibus ad structuras ædium utuntur, ut sunt silices et cæmenta, teste Hesych. Sic apud Thucyd. l. 1. ἐντὸς δὲ οὔτε χάλιξ, οὔτε πηλὸς ἦν. Et Plut. symp. 6. probl. 5. διὰ τίνα αἰτίαν αἱ χάλικες καὶ αἱ μολυβδίδες ἐμβαλλόμεναι ψυχρότερον τὸ ὕδωρ ποιοῦσι.

ΧΑ'ΛΙΣ, ὁ, ἄκρατος οἶνος, vinum meracum. (☞ Ἀπὸ τοῦ χαλᾷν τὰς φρένας καὶ ἶνας. Hesych.) ¶ Ponunt alii, ὁ χαλὶς, ἰδος, ὁ μεμηνὼς, καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας, insanus, impos sui.

Ἀκρόχαλιξ, (*comp.*) supra modum laxatus seu solutus. Dionys. de situ orb. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. 433. Ἀκροχάλιξ οἴνῳ. Schol. ἄκρως μεθύων ἀκράτῳ ἢ νέκταρι.] ☞ Eustathius exp. etiam. ὁ ἀκράτῳ χαλασθεὶς τοῦ φρονεῖν, innuens, per syncopen videri dici, pro, ἀκρατόχαλιξ. ¶ Hesychio est, dimidiâ tantùm parte ebrius. (Fortasse rectiùs idem erit cum ἀκροθώραξ, ἄκρως μεθύων.)

ΧΑΛΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, æs. Il. ζ'. Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος. Apud Diosc. l. 5. c. 97. et 80. χαλκὸς κεκαυμένος, æs ustum. et χαλκοῦ ἄνθος, æris flos. et, χαλκοῦ λεπὶς, æris squama. ¶ Synecdochicè χαλκὸς dicitur etiam quicquid ex ære conflatum est; ut vasa ærea. Hesiod. in Erg. Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι, Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. † urna ærea. Soph. El. 760.† Apud Dioscor. l. 1. c. 153. ἐν χαλκῷ κυπρίῳ, exp. in vase cupreo. Sic pro vomere æreo, in Epigr. Pro securi ærea, Il. ν'. Pro gladio, seu ense, Iliad. δ'. ε'. τ'. et alibi sæpe. Pro aliis quoque armis, non minùs frequenter. Item, pro ærea moneta seu pecunia, apud Poll. l. 9. c. 1. Sic et Epigr. l. 2. et Marci c. 12. (Æsch. Ag. 398. 621. Eurip. Phœniss. 753. Philostr. l. 3. c. 7. et 20.) ☞ Quidam tradunt; dictum esse χαλκὸν παρὰ τὸ χέειν τὴν ἀλκὴν καὶ τὴν δύναμιν τῶν ἀναιρουμένων.

Χαλκόφι, per paragogen poëticam dicitur pro χαλκοῦ. Hom. πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός.

Χάλκεος, et contractè χαλκοῦς, æreus, ex ære factus. Ut, χάλκεα τεύχεα, et, χάλκεοι οἶκοι, apud Hesiod. in Erg. † Th. 724.† Sic, χαλκοῖς τείχεσι, apud Æschin in Ctesiph. Et, χαλκῆν ἔχει ἀσπίδα, apud Xen. in Lac. rep. Metaph. χάλκεον ἦτορ, Il. β'. et, χάλκεον ὄπα, Il. ε'.

Χαλκῆ μυῖα, ludi genus, de quo Poll. l. 9.

Χαλκοῦς, (sc. νοῦμμος,) interdum substantivè appellatur æreum nummisma. ut apud Dem. in Mid. Plut. symp. 4. ¶ Interdum est ponderis nomen, videlicet sextæ oboli partis. Pollux tamen obolum octo chalcos continere scribit. ¶ Significat et æream statuam, subaudito subst. ἀνδριάς. ut apud Luc. in Lexiph. ¶ Fuit et cognomentum rhetoris cujusdam ac poëtæ Dionysii, quòd Atheniensibus autor fuerit nummismate æreo utendi, teste Athen. lib. 15.

Χάλκειος, metri gratiâ, idem quod χάλκεος. ut, ἔγχεϊ χαλκείῳ, Il. γ'. † χαλκεία. Hes. Th. 733.† (Eurip. Phœniss. 1316.) ¶ Est et suffruticis genus, apud Theophrast. hist. plant. l. 6. c. 3. Plinio, chalceos, χάλκεος, (sc. βοτάνη.) lib. 21. cap. 18. spinosos aculeos habens.

Χάλκεια, seu χαλκεῖα, τὰ, festum antiquum, et à populo olim celebratum, postea verò à solis fabris, in honorem Vulcani. Etymol. ¶ Χαλκεῖα Polyb. χαλκουργεία dicit. ¶ Vide et infrà.

Χαλκαία, urbs in Cariâ. Unde

Χαλκαιάται, Chalcæates. nomen gentil. Steph.

Χαλκεὼν, ῶνος, ὁ, officina fabri ærarii. Od. θ'.

Χαλκίον, τὸ, idem cum χαλκὸς, æs. Aristophan. in Ran. Item, vas æreum, seu æramentum. Xen. in Œcon. Marci 7.

Χαλκίδιον, itidem vasculum ex ære. Poll. l. 10. ex Hermippo comm. ¶ Videtur etiam accipi pro vili æris moneta.

Χαλκιδῖτις πόρνη, vili et triviale scortum, quod vel pro æreo nummo se prostituit: apud Joseph.

Χαλκῖτις, ιδος, ἡ, scil. λίθος, chalcitis: medicamentum metallicum: de quo Diosc. l. 5. c. 115. et Plin. l. 34. c. 12.

Χαλκόω, æreum reddo: vel ære obduco et munio. unde in pass. Paralip. l. 2. c. 3. θυρώματα κεχαλκωμένα.

Χάλκωμα, æramentum, vas aut aliud opus ex ære factum. Xen. in Anab. Aristoph. in Pelasg. Sophron. apud Athen. l. 6. Apud Plut. χαλκώματα dicuntur ærata navium rostra.

Χαλκεύω, ærariam artem tracto, æs exerceo, et malleo tundo, Thucyd. l. 3. Item transitivè, ex ære fabrico: vel etiam ex ferro. Il. σ'. Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά. ¶ Item, ære cudo, cupro exprimo, metallo imprimo.

Χαλκεύομαι, idem. Plut. in Cam. ἐχαλκεύσατο κράνη τοῖς πλείστοις ὁλοσίδηρα. Item passivè, χαλκεύεσθαι dicitur, quod ex ære cuditur, vel et, ære incuditur. unde metaph. apud Aristoph. in Equit. ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται, i. adornantur, struuntur.

Χαλκεὺς, έως, ὁ, faber ærarius; vel etiam, faber ferrarius. † Xen. Pæd. 6. p. 162. e.† Aristot. de arte poët. Od. ι'. Dicitur et de aurifice, Od. γ'. Deque impressore, qui χαλκεύει. ¶ Est et piscis à chalcide diversus, apud Athen. l. 7.

Χάλκευμα, machina ærea, quælibet res ærea. Æschyl. [Χοηφ. 574. ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.]

Χαλκευτὴς, οῦ, ὁ, idem quod χαλκεὺς, qui æramenta cudit. Et generaliter, fabricator, artifex. Epigr. l. 3.

Χαλκευτικὸς, ad fabrum ærarium seu ferrarium pertinens. Item, qui artem ærariam seu ferrariam probè callet. [Xenoph. Memorab. lib. 1. §. 7. Œconom. cap. 1. §. 1. Περὶ Προσόδ. cap. 4. §. 6. ἀξίων γενομένων τῶν χαλκευτικῶν ἔργων, &c.]

Χαλκευτήριον, τὸ, officina τοῦ χαλκευτοῦ.

Χαλκεῖον, τὸ, idem. Luc. ¶ Item vas æreum. Xenoph. in sympos. Athen. l. 10. ¶ Hesych. χαλκεῖα sunt etiam monumenta artium inventarum.

Χαλκήϊος, Ionicè pro χάλκειος, ærarius seu ferrarius, fabrilis: ut, χαλκήϊος δόμος. Od. ά.

Χαλκίζω, ludo χαλκοῖς, Poll. l. 7. c. 24. ¶ Item, æs refero, æri similis sum. Eust.

Χαλκισμὸς, ludus in quo ludebant chalcis, aut alio nomismate. Quidam fuisse dicunt ludi genus, quo nummum raptim circumagendo digito impositum excutiebant pueri, et priusquam humi caderet, excipiebant recto digito. Poll. l. 6. et Eust.

Χαλκὶς, ἴδος, ἡ, chalcis: avis nomen, inde dictæ, quoniam colore æs refert, teste Eustath. Hom. κύμινδις. Plin. noctua, et nocturnus accipiter, internecinum cum aquilâ bellum gerens. ¶ Est et piscis genus, teste eodem et Athen. l. 7. quod à Dorione etiam χαλκιδικὴ dicitur, è scombrorum genere. Plin. Ter in anno parit. Sale asservatus, salsamentum præstat. Gaza spuriam et ericam reddit. Aristot. ζυγὶς est. Mox erit χαλκιδικὴ σαῦρα. ¶ Item, serpentis genus, sic appellatum ob virgulas quasdam ænei coloris, quæ tergum ejus distinguunt, teste schol. Nicand. Plinius in lacertarum genere numeravit. Eidem et sepa est.

Χαλκὶς, Laconicè dicebatur famula, teste Eustath.

Χαλκὶς et urbs est nobilis Eubœæ. Item in Syriâ Jamblicho præstantissimo philosopho natale solum. Item, fluvius Peloponnesi, apud Strab. Sed et aliæ urbes hujus nominis à Stephano commemorantur. ¶ Hinc et gentil. χαλκὶς γυνή. Et ἀκρόπολις χαλκιδικὴ, i. Cuma. Et ὄρος χαλκιδικὸν τῆς Σικελίας. Καλκιδικὰ ποτήρια, quæ fiebant in urbe Chalcide. Χαλκιδικὴ σαῦρα, quæ modò fuit χαλκίς. Diosc. l. 2. c. 70.

Χαλκίδειος, vel ἰδεος, Chalcidensis.

Χαλκιδεὺς, è Chalcide urbe oriundus.

Χαλκιδίζειν, sordidum esse et parcum: ducta significat. ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων, Hesych. Item, obscœno puerorum amori deditum esse: quoniam tales puerorum amores apud Chalcidenses frequentes erant. Idem et Suid.

Χαλκιδεύεσθαι, idem.

Χάλκη, ἡ, dicitur ἡ πορφύρα, teste Hesych. et schol. Nicand. afferente exemplum hujus signif. ex Numenio.

Composita.

Ἀποχαλκεόω, fabrico. Item, ære munio: unde, κνώδοντες ἀποκεχαλκευμένοι, apud Xen. in Cyn.

Ἀποχαλκίζω, ære privo seu spolio, i. pecuniâ: in Anthol. Epig.

Ἀχάλκευτος, qui non est ex ære aut ferro fabricatus. Plut. (Æsch. Ch. 491.)

Ἄχαλκος, ære carens: unde, ἄχαλκος ἀσπίδων, æreis carens clypeis: apud Soph. in Œdip. Tyr. Item, carens æreis nummis, non habens pecunias. Gregor.

Ἀχαλκέω, sum sine ære, pecunias non habeo. Epigr. l. 2.

Ἀχαλκὴς, idem quod ἄχαλκος. Tryph.

Γυιόχαλκος, æreis membris constans.

Δεκάχαλκον, τὸ, decem chalci, decem ærei nummi, denarius. Plut.

Δίχαλκον, duo chalci, quarta oboli pars. Poll. l. 9. Diosc. l. 4. c. 155.

Ἔγχαλκος, cui æs inest, æreus. Item, cui est pecunia. in anth. Epigram. l. 2.

Ἐπίχαλκος, in superficie æratus, ære obductus. Aristoph. in Vesp.

Ἐπίχαλκον, τὸ, Hesych. est τὸ στόμα τῶν αὐλῶν.

Ἐπιχαλκῖται, οἱ, armati. Idem.

Ἐπιχαλκεύω, fabricor seu cudo super. Item, insuper fabricor et cudo, ferramentum ferramento agglutino. Metaphoricè accipi traditur pro expolio. ¶ Apud Aristotel. rhet. lib. 3. significat, auditorum mentes sibi conciliare. Sunt tamen qui pro expolire accipiant.

Εὔχαλκος, bonum æs habens, ex pulchro ære factus: ex ære pulchrè fabricatus. (Æsch. S. c. Th. 465. Pers. 456.)

Καταχαλκεύω, ex ære fabrico. Plut.

Κατάχαλκος, æratus. Eurip. in Phœn.

Καταχαλκόω, ære obduco.

Λεπιδόχαλκος, æris squama. Cels. l. 2. c. 22.

Ὀρείχαλκος, æs montanum: orichalcum. aliis, χαλκολίβανον. Schol. Hesiod. scribit, esse æs candidum, quod in montibus inveniatur, aut materiam quandam metallicam, ære pretiosiorem, habeat. Hesiod. in Asp. † 122.† et Plat. in Crit. ¶ Interdum adjectivè significat, confectus ex

orichalco: ut, ὀρείχαλκος στήλη, apud Suid. ¶ Scribitur et, ὀρίχαλκος. (Philost. l. 2. c. 6. et 20.)

Πάγχαλκος, solidus ex ære, totus æreus. Soph. in Antig. [147. Elect. 197. ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγὰ, &c. Eurip. Orest. 444. Κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις. Phœn. 122. 1248.] (Æschyl. S. c. Th. 597.)

[Παγχάλκεος. Apoll. Rhod. Arg. iv. 1655. καὶ εἰ παγχάλκεον ἴσχει Ὃν δέμας. Hom. Odyss. Λ. 574. Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, &c. Schol. πανταχόθεν σεσιδηρωμένον.]

Παραχαλκεύω, cudo.

Πεντέχαλκον, seu πεντάχαλκον, quinque ærei nummi. Poll. l. 5. ex Aristophontis Didymis.

Περιχαλκόω, ære obduco. Aphthon.

Πολύχαλκος, multum habens æris, ære abundans: vel, cui multum est pecuniæ. Il. κ'. Item, firmus, validus: οὐρανὸν πολύχαλκον. Il. ἑ.

(Προσχαλκεύω. Æsch. Ch. 645.)

Ταναχαλκος, longè lateque æratus. Suid. ex Epigr.

Ὑπόχαλκος, subæratus, sub quo æs latet: ut, ὑπόχαλκον νόμισμα. apud Poll.

(ΧΑ'ΛΥΨ. χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος σίδηρος. ferrum sive Ensis ferreus ex Scythicis ferrifodinis erutus. V. Æschyl. S. c. Th. 734. cum H. Stephani var. Lect. ubi habes Adjectiva ista χαλυβδικὸς, χαλυβικὸς, χαλυβαϊκός. p. 13.)

ΧΑΜΑΙ', humi, in terra. Od. ἡ. χαμαὶ ἧσθαι. Xen. pæd. 7. εἶδε τὴν γυναῖκα χαμαὶ καθημένην. Item, humi, in terram, ad terram. Il. ν'. Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε. (Eurip. Med. 1172.)

Χαμαῖθεν, ex terra, humi, è fundo. Plut.

Χαμαῖτις, sive χαμῖτις, vitis quæ humi serpit. Suid. et Eust.

Χαμηλὸς, humilis, χαμαίζηλος. apud Xen. de re eq. ὄνυχες χαμηλοὶ, pro ὁμαλοὶ, de equorum ungulis.

Χαμάδις, humi, in terram. Il. γ'. ό. π'. Od. τ'. (Æsch. S. c. Th. 364.)

Χαμάζε, humi, in terram. Il. γ'. et ρ'.

Χαμόθεν, è terrâ, ex humo. Aristot. Rhet. 2. Xen. Hell. 7.

Χθαμαλὸς, (pleonasmo τοῦ θ, pro χαμαλὸς,) humilis, depressus, non multùm à terra assurgens, non altus. Iliad. ν'. Odyss. μ'. apud Phil. de mundo.

Χθαμαλόω, ῶ, f. ώσω, humilem reddo, solo æquo, complano.

(ΧΑ'ΟΣ. Sch. Æsch. εὐγενὴς, unde βαθυχαῖος. ib. Suppl. 865. sc. μεγάλως εὐγενής.)

ΧΑΡΑ'ΣΣΩ, seu χαράττω, f. ξω, sculpo. Item, sculpo, imprimo. Item, excavo. Hesych. Item, scarifico, incîdo. Item, cavo. Hesiod. in Erg. τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων, Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν.

Χαράσσομαι, sculpor, insculpor. Item, incîdor, scarificor. Ut, φύλλα κεχαραγμένα, apud Dioscorid. lib. 4. cap. 175. Item, acuor. Hesiod. in Erg. τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου, quum primùm acuitur ferrum. (Æsch. Pers. 685. κεῖνῳ τόδε μὴ χαράσσου. Eurip. Med. 156.)

Χάραγμα, τὸ, nota quam impressit ὁ χαράσσων, vestigium et veluti sulcus, qui fit διὰ τοῦ χαράσσειν. Sophocl. in Philoct. et in Epigr.

Χαραγμὸς, ὁ, incisura, incisio. Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. 13. et lib. 4. cap. 15.

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, nota impressa vel insculpta aut inscripta. Unde, χαρακτῆρα ἐπιβάλλειν, idem quod σημαίνειν, apud Aristot. polit. 1. cap. 6. loquentem de numismate. Et, ἐπικόπτειν χαρακτῆρα, percutere monetam; Idem 2. Œconom. (Eurip. Med. 520. Æschyl. Suppl. 290.) ¶ De notis literarum seu literis æneæ tabulæ vel ceratæ inscriptis, apud Plut. in lib. adversus Colot. Metaphoricè apud Isocr. ad Demon. οἷς (i. ὧν) τοῖς ἔργοις ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τηλικοῦτον ἐνέβαλεν εὐδοξίας χαρακτῆρα, quorum rebus gestis tantum laudis insigne, signum tantum, adjecit, impressit. ¶ Item, forma dicendi, stylus, genus orationis. Demetrius Phaler. ¶ Item, figura, effigies, imago, lineamentum, ductus: apud Demosth. ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις ὁ τῆς ψυχῆς χαρακτὴρ βλέπεται. ¶ Item, ritus, Maccab. lib. 2. cap. 4. ¶ Item, sexus. Gal. ¶ Item, forma, differentia, descriptio, qua describitur aliqua res veluti ex nota ei impressa, à cæteris rebus eam distinguendo. Cicero in Topic.

Χαρακτηρικὸν dicitur, in quo est nota characteris, et styli, vel differentia. Dion. Halic.

Χαρακτηρίζω, insignio, charactere et nota distinguo, notam rei et formam exprimo. Chrysostom. in epistol. ad Hebr. μάλιστα δὲ χαρακτηρίζει τὸν χριστιανισμὸν ἡ ἀγάπη. Plut. in Homer. οὐκ ἠμέλησε δὲ οὐδὲ χαρακτηρίσαι τοὺς ῥήτορας, non neglexit oratores suis characteribus et scribendi generibus repræsentare. Item, notam habeo, significo, typus sum. ut Arethas, comm. in apocal. c. 6. dicit, τὸν μόσχον τὸν δεύτερον τὰς τῶν ἁγίων μαρτύρων ἱερὰς θυσίας χαρακτηρίζειν.

Χαρακτηρισμὸς, designatio, denotatio, rei alicujus suis veluti notis insignitæ repræsentatio.

Χαρακτηριστικὸς, in quo est nota differentiæ: ut, χαρακτηριστικὰ ἰδιώματα, notæ quibus alius ab alio discernitur. Damascen.

Χαρακτήριος, et per syncopen χάρακτρος, incidendi vim habens: vel, aptus ad incidendum et secandum. Nicand. in Alexipharm.

Κάρχαρος, asper. Unde animal κάρχαρον dicitur, pro καρχαρόδουν, i. acutos habens dentes, et quasi κεχαραγμένους. Sic, κύων κάρχαρος, apud Lucian. de luct. Metaphoricè apud eundem de scrib. hist. τὴν τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην καὶ κάρχαρον.

Καρχαρέοι κύνες, iidem qui et κάρχαροι, acutos habentes dentes.

Καρχαρίας, ου, ὁ, dicitur canis marinus, piscis species, quòd dentibus sit καρχάροις. Athen. l. 1.

Χάραξ, ακος, ὁ, terræ sulcus, aratro aut fossorio instrumento excavatæ: fossa. Peculiariter sic dicitur vallum seu agger quo castra muniri solent. ut apud Menand. πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες Τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθεν. Sic et apud Plut. de fortit. Rom. Exponitur etiam, castra, à Cicer. apud Polyb. Hesychio est etiam sepimentum. ¶ Item, planta quædam spinosa. ¶ Significat et vallum præacutum, palum, pedamentum. In qua significat. fœmininum esse annotant grammat. sicut κάμαξ. Unde Aristoph. in Vesp. Εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

Χαράκιον, itidem, vallus, pedamentum, sustentaculum. Hesych.

Χαρακίας, ου, ὁ, degens in vallis aut proveniens. ut, χαρακίας κάλαμος, apud Theophrast. l. 4. c. 12. et, χαρακίας τιθύμαλλος, apud Diosc. l. 4. c. 165.

Χαρακίζω, vallis depactis munio: vallo protego. Item, vallo seu palo erigo. Hesych.

Χαρακισμὸς, munitio quæ palis defixis fit, palorum defixio. Athen. 6.

Χαρακόω, vallo communio, circumvallo. Æsch. in Ctesiph. cum accusat. Impropriè apud Athen. l. 2. μᾶζα κεχαρακωμένη ἀχύροις dicitur, id est, constans è furfuracea et acerosa farina, et aceribus non aliter palatum pungens, quàm valli acuti pedes supergradientium.

Χαράκωμα, idem quod χάραξ, vallum, agger. Demosth. Philipp. 2. Xen. Hellen. 2.

Χαράδρα, ἡ, terræ fissura, facta ex terræ motu: caverna, salebra, vorago. Thucyd. lib. 3. ἐσπίπτοντες εἰς χαράδρας ἀνεκβάτους. Sic et apud Phil. de vita Mos. l. 1. ¶ Item, sulcus, quem torrens rapido suo impetu ἐχάραξεν. ¶ Item, ipse torrens, qui, impetuosè è monte aut præcipite loco decurrens, terram excavat. Il. π'. et apud Aristoph. in Vesp.

Χαραδραῖος, ου, ὁ, è χαράδρα desumptus aut lectus. Ut, χαραδραῖα βέλεμνα, apud Nonn. fragosi lapides et asperi. Χαραδραῖος ποταμὸς, idem quod χαράδρα, torrens, apud eundem. Χαραδραίη pro χαράδρα, in Epigr.

Χαραδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salebrosus. Ut, χαραδρώδεσι τόποις, apud Dioscor. l. 4. c. 57. Χαραδρώδης ποταμὸς, idem quod χαραδραῖος ποταμὸς, Strab.

Χαραδριὼν, ῶνος, ὁ, torrentis alveus: vel, locus frequens torrentibus. Eust.

Χαράδριος, ὁ, avis quæ in salebris et alveis torrentium degit. Aristoph. in Avibus. rupex, hiaticula.

Χαραδρόω, salebrosum et cavernosum reddo, torrentibus impetuosis excavo: unde, χώρη κεχαραδρωμένη, apud Herodot. in Euterp.

Composita: ac primùm ex χαράσσω.

Αναχαράσσω, denuo sculpo, denuo incîdo. Plut.

Ἀποχαράσσω, scarifico, derado. in Hippiatr. Item, impresso vestigio signo et noto.

Ἀποχάραξις, ejusmodi vestigii et notæ impressio. schol. Soph.

Ἀρτιχάρακτος, ὁ καὶ ἡ, recenter sculptus seu insculptus: ut, ἀρτιχάρακτον γράμμα, apud Athen. l. 5. ex epigrammate Archimeli.

Ἀχάρακτος, nullas habens sibi impressas notas, ineffigiatus, informis. Apud Nonn. ἀχάρακτος ὀπωπὴ, facies non expressa.

Ἐγχαράττω, insculpo, imprimo, inscribo, incîdo. Plut. in Per.

Ἐγχάραγμα, τὸ, vestigium διὰ τοῦ χαράσσεσθαι impressum. Polyb.

Ἐγχάραξις, ἡ, insculptura, incisura. Item, scarificatio: apud medicos.

Ἐπιχαράττω, idem quod ἐγχαράττω. Plut. in Public. Item, incido, et incisuris serratum reddo.

Νεοχάρακτος, nuper insculptus, nuper impressus. Soph. in Ajace. (6.)

Παραχαράττω, perperam signo, adulterino impresso signo cudo. Ut apud Suid. τὸ νόμισμα παραχάραξον. Item metaphor. adultero, falso, Gregor. orat. 1. de filio, παραχαράττων τι τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἀληθείας.

Παραχάραγμα, adulterinus nummus: vel, signum adulterinum.

Παραχαράκτης, ου, ὁ, falsus monetarius. in Pand.

Περιχαράττω, circumcido, circino, et circino circumscribo; in iisdem. Item, circumscarifico, et circumcirca incîdo. unde, περικεχαραγμένον φύλλον, apud Theophr. hist. pl. l. 3.

Περιχάραξις, εως, ἡ, circumscriptio.

Περιχαρακτὴρ, circumscarificator; i. scalpellus, quo dentes circumscarificant. Cæl. Aur. chron. lib. 2.

Περιχαρακτικὸς, habens vim circumscribendi et emarginandi. Dioscor. l. 1. c. 138.

Προπεριχαράττω, antè circumscarifico.

Προχαράττω, prima lineamenta duco, primam sculpturam facio ante polituram, præformo. Greg. in epitaph. patr.

Προχάραγμα, futuræ rei repræsentatio imaginaria, imago futuri: apud eundem.

Ὑποχαράττω, subimprimo, subsigno. Max. Tyr.

Composita ex χάραξ, et χαράδρα.

Ἀποχαρακόω, vallo seu aggere occludo aut includo: unde, ποταμὸς ἀποκεχαρακωμένος, apud Plut.

Ἀχαράκωτος τόπος, locus vallo non munitus. Polyb.

Ἐκχαραδρόω, in torrentis alveum excavo; cavernosum et salebrosum reddo. Polyb. l. 4.

Περιχαρακόω, vallo circummunio, aggere cingo. Æsch. in Ctesiph. [Dinarch. Orat. c. Demosth. τὸν περικεχαρακωμένην παραδεδωκότα τὴν πατρίδα, ταῖς αὐτοῦ συμβουλίαις.]

Περιχαράκωμα, vallum seu agger locum aliquem cingens et circummuniens.

ΧΑ'ΡΙΣ, ιτος, ἡ, Gratia, i. gratiæ genius. Hinc Χάριτες, tres sorores, Gratiæ dictæ, Ἀγλαΐη, Εὐφροσύνη, Θαλίη, Græcis gentilibus. Quo significatu Χάριτα dicendum volunt nonnulli in accus. non χάριν. ¶ Χάρις, gratia, i. venustas, lepos, elegantia. Od. θ'. τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη Θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. Aristoph. in Vesp. ᾧ χάρις ἐφέσπετο. Sæpe dicitur, λέγειν τι vel πράττειν πρὸς χάριν τινὸς, dicere aliquid vel facere in gratiam alicujus; apud Thuc. Isocr. &c. Sæpe etiam, σὴν χάριν, (omissa præpositione,) gratiâ tui, tui caussâ: aut, nomine tuo. Sic, ἐμὴν χάριν ἠγερέθεσθε, convenistis mei gratiâ. ¶ Quo sensu χάριν ponitur pro ἕνεκα, vel ἔργῳ. ut, τούτου χάριν, hujus rei gratiâ, propter hoc, hujus ergo. (Ubi ergo non est conjunctio, sed abl. absque accentu scribendus.) Χάριν ἔχειν τούτου, habere gratiam pro hac re, Xenoph. Pæd. 3. † l. 5. p. 117. e.† Pro quo dicitur et, χάριν εἰδέναι, apud Isocrat. Luc. et alios. † Sic εἴσομαι χάριν. Xen. Pæd. 1. 3. 12. Sic l. 3. p. 67. e.† Interdum tamen, χάριν ἔχειν, exp. gratiam promereri, aut gratiam inire. ut, χάριν ἐν τούτῳ μείζω ἔτι ἔσχε, Thuc. in l. 8. Χάριν ἀποδιδόναι, referre gratiam, Xen. Pæd. 5. † χάριν ἀποδιδόναι τινί τινος, alicui pro aliqua re. l. 4. p. 93. a.† Pro quo idem dixit, χάριν ἀπονέμειν. Pro iisdem dicitur et, χάριν ἐκτίνειν, apud Plat. de rep. lib. 1. et, χάριν ἀπομνήσασθαι, apud Thuc. † Sic Hesiod. Th. 503.† Χάριν καταθέσθαι τινὶ, gratiam collocare apud aliquem, gratificari alicui: apud Dem. Pro quo et, φέρειν χάριν, apud Hom. et Andoc. ¶ Item, χάρις, gratia, i. amicitia seu benevolentia. Unde, χάριν ποιεῖν, conciliare benevolentiam, apud Xenoph. Cui contrarium est, χάριν διαλύειν. † χάριτος ἕνεκα (τι ποιεῖν) Xen. Pæd. l. 4. p. 93. a.† ¶ Item, beneficium. Unde, νέμειν χάριν, conferre beneficium, apud Soph. in Ajace. Et, χάριν ὀφείλειν, beneficio devinctum esse, Xen. Pæd. 3. † p. 73. c. beneficia debere.† ¶ Interdum peculiariter dicitur de obsequio mulieris, quo sui copiam facit, teste Poll. lib. 5. ¶ Item, præmium: unde, χάριν φέρεσθαι, præmium accipere; apud Andoc. ¶ Χάριτες, dicti fuerunt etiam ramuli myrti: apud Hom. Iliad. ρ'. teste ejus schol. (V. Æschyl. S. c. Th. 709. Ag. 796. 830. 1052. 1067. 1215. 1313. 1396. 1554. μοχθοῦ δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω. Eurip. Med. 186. βίου χάριν μεθεῖσα. ib. 227. βέβακεν ὅρκων χάρις. ib. 440. σοὶ χάριν φέρουσα. ib. 509. 539. 984. ἐμὴν χάριν. ib. 1157. Phœniss. 526. 716. 1691. Soph. Tr. 478. 492.) ☞ Dicitur χάρις ex χαίρω, vel potiùs à nomine χαρὰ derivato à χαίρω. quoniam nihil æquè est χαρᾶς γόνιμον, quàm χάρις, teste Plut.

Χαρίεις, εντος, ὁ, venustus, elegans, pulcher. Ut, εἵματα χαρίεντα, apud Homer. et, χαρίεντα λόγον. Aristoph. Sic apud Aristotel. eth. 4. c. 8. Et, χαρίεντες dicuntur homines festivi, in dictis elegantes et politi. Exponitur etiam, gratus, jucundus.

Χαριέστερος, venustior, lepidior. Aristotel. eth. 4. c. 7. Item, gratior, jucundior.

Χαριέστατος, venustissimus. Item, gratissimus, jucundissimus. Od. κ'.

Χαριέντως, lepidè, scitè, festivè. Plat. de rep. lib. 1.

Χαριεστέρως, elegantiùs, urbaniùs. Aristot.

Χαριέστατα, venustissimè.

Χαριεντίζομαι, jocor, lepida urbanitate utor, facetè aliquid dico. Plato de rep. l. 4. et Theophr. Legitur et activum χαριεντίζω, apud Aristoph. teste Etym.

Χαριεντισμὸς, lepos et venustas sermonis: dictum salsum, et facetum. Dion. Halic. in Isocr.

Χαριτία, ἡ, lepidum aliquod et joculare factum. Xen. † Pæd. l. 2. 47. c.†

Χαρίζομαι, f. ίσομαι, p. ισμαι, gratificor, rem gratam facio, obsequium aliquod præsto, Iliad. ό. Et ρ'. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος. Xenoph. Pæd. 4. ἤλθομεν, σοὶ χαριζόμενοι, μακρὰν ὁδόν. Sic et apud Plut. in lib. de discern. adul. ab am. † Xen. Pæd. l. 1. 1. 5. Cum acc. rei et dat. Personæ. 1. 3. 11. et 1. 4. 9. huic referri potest. l. 3. p.

76. a. cum acc. et dat. pers. gratificari alicui in aliqua re.† ¶ Exponitur et, gratiam concilio, demereor. apud Demosth. pro cor. *κενὰς χαρίζῃ χάριτας τούτοισιν, ἐμὲ συκοφαντῶν*, frivolam gratiam inis. ¶ Item, indulgeo: ut, *ἔρωτι χαρίζεσθαι*, apud Plutarch. ¶ Item, dono, largior. Moschus in Amore fugitivo, *λάβε, ταῦτα χαρίζομαι, ὅσσα μοι, ὅπλα*. Sic et apud Herodian. lib. 1. et 3. †*χαρίσασθαι γαστρί*. Xen. Pæd. l. 4. p. 97. d. et *ἡδονῇ*, p. 99. a.† Et cum genit. Od. *ά*. *χαριζομένη παρεόντων*. ¶ Item, condono: cum dat. pers. et accus. rei in epist. ad Corinth. 2. cap. 2. ¶ Dicitur et mulier *χαρίζεσθαι*, quæ viro sui copiam facit: apud Xen. et Philostr. in epist. [V. Æschyl. Pers. 702. Ag. 312. Cum Gen. R. Dat. Pers. Theoc. *κέ*. 188.]

Κεχαρισμένος, qui gratam rem alicui fecit, qui beneficium aliquod contulit. ¶ Item passivè, beneficio affectus, Xen. anab. lib. 1. et apomn. lib. 1. ¶ Item, acceptus, gratus, placitus: unde apud Hom. *ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ*. [Theoc. *ις'*. 68.]

Κεχαρισμένως, gratè, acceptè, jucundè: vel, ad gratiam, ad voluptatem. Plut.

Χάρισμα, τὸ, quod aliquis gratificando donavit: donum. Rom. c. 5. et alibi apud sacr. script.

Χαριστήριος, ὁ καὶ ἡ. Ut, *χαριστήριος λόγος*, oratio qua gratiæ aguntur: apud Julian. Sic, *χαριστήριοι ὕμνοι*, Synes.

Χαριστήριον, τὸ, munus quod datur ab eo qui gratias agit. Unde plur. num. *χαριστήρια*, apud Xen. †Pæd. l. 4. p. 87. c. l. 8. p. 234. a.† et Arrian.

Χαρίσιον, pro eodem, teste Suida. ¶ Est *χαρίσιον*, etiam, placentæ species. Hesych. Itidemque *χαρίσιαι*, Athen. l. 15. sunt *πεμμάτια*. Qualia dono dantur.

Χαριτόω, q. d. gratiâ afficio, facio ut quis gratiâ præditus sit, seu gratiâ valeat, in ep. ad Ephes. c. 1.

Χαριτόομαι, gratiâ afficior, gratiam accipio. Unde fœmin. particip. *κεχαριτωμένη*, gratiâ donata, ornata, Luc. c. 1.

Composita.

Ἀντίχαρις, ἡ, gratia quæ vicissim confertur in aliquem, gratia pro accepto beneficio.

Ἀντιχαριεντίζομαι, vicissim jocor, vicissim facetè cavillor.

Ἀντιχαρίζομαι, beneficium rependo; remuneror. Xen. Pæd. 4. et 8.

Ἀποχαρίζομαι, elargior.

Ἀρτοχάριτες, placentarum genus. panes rotundi et lati, tenuesque; popana, quæ dono dantur. Hesych.

Ἄχαρις, ὁ καὶ ἡ, gratiæ omnis expers, invenustus, illepidus: et consequenter, ingratus, injucundus. ut, *ἄχαρις γνῶσις*, apud Herodian. et, *ἄχαρις λόγος*, Demetr. Phal. ¶ Exponitur et, tristis, durus, acerbus. unde apud Arrian. *μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλῆος*. ¶ Item, ingratus, immemor beneficii, inofficiosus. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 41. *ἐγώ σε συμφορῇ πεπληγμένον, ἄχαρί τι οὐκ ὀνειδίζω*, &c.] ¶ *Ἄχαρις*, dicitur etiam, quæ per ætatem nondum apta est venereo obsequio: apud Plut. in Erot. [Æsch. Ag. 1553. Ch. 40.]

Ἀχαρίτως, absque ulla gratia, invenustè, illepidè. Hermog. Item, ingratè, injucundè. Potest autem hoc adverbium etiam ab *ἀχάριτος* deduci, idem significante cum *ἄχαρις*. ut, *ἀχαρίτους ἐπιπλοκὰς*, Plut. in Sol.

Ἀχάριστος, ὁ καὶ ἡ, beneficii accepti immemor, ingratus. Herodian. lib. 6. *τοῦ τε Μαξιμίνου ὡς ἀπίστου καὶ ἀχαρίστου κατηγόρει*. Xenoph. †Pæd. 1. 2. 7.† *πρὸς τοὺς γονεῖς ἀχάριστον εἶναι*. ¶ Item ingratus, injucundus, molestus, minimè gratiosus, inamœnus. Odyss. *θ'*. *οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις*. †Comparat. apud Xen. Pæd. p. 220. a.† [Eurip. Med. 660. Phœniss. 1691.]

Ἀχαρίστως, ingratè, animo immemore beneficii. Item, injucundè, molestè. Interdum et, non libenter, gravatè. Xen. Pæd. 7.

Ἀχαριστία, ἡ, animus ingratus, animus beneficii immemor. †Xen. Pæd. 1. 2. 7.†

Ἀχαριστοσύνη, idem. Epigr.

Ἀχαριστέω, ingratus sum, gratiam non refero. Xen. *ἀχαριστεῖν πρὸς τοὺς φίλους, ἄδικόν ἐστι*. Item, non obsequor.

Ἀχαριστοῦμαι, gratiâ debitâ fraudor ab aliquo ingrato et beneficii immemore. Plut. in Cam.

Γλωσσοχαριτέω, linguam ad gratiam alicujus comparo, gratiam linguâ aucupor, blandior. Proverb. Solomon. c. 28.

Δημοχαριστὴς, qui populo libenter gratificatur. Eurip. in Hec.

Δυσχάριστος, parum gratus. Plut.

[*Ἐπιχαρίζομαι*. Xenoph. *περὶ Ἱππ.* cap. 6. §. 12. *καὶ ἄλλῳ, ἤν τινι βούληται, τὸν ἀναβαλοῦντα ἐπιχαρίσηται*.]

Ἐπίχαρις, cui gratia inest, venustus, lepidus. †Xen. Pæd. 1. 4. 4.† [Æsch. S. c. Th. 916. Eurip. Med. 633.] ¶ Item, gratus, jucundus. Et, *τὸ ἐπίχαρι*, quod gratiam conciliat, quod gratiosè fit ac dicitur. Xen. et Plut.

Ἐπιχάριτος, venustus, lepidus, gratus. Xen. †Pæd. lib. H. p. 207. e. *ἐπιχαριτώτερος*.† [Œcon. cap. 7. §. 37.]

Ἐπιχαρίτως, venustè, lepidè. Item, ad gratiam.

[*Ἐπιχαρίττομαι*. Aristoph. Acharn. 884. *Ἔκβαθι τῷδε κἠπιχαρίττα τῷ ξένῳ*. Schol. *Ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίτως ἔκβηθι τῷ ξένῳ*.]

Ἐπιχαριεντίζομαι, festivè et jocosè aliquid dico. Lucian.

Εὔχαρις, idem quod *ἐπίχαρις*, nisi quòd amplius aliquid significare videtur. Plut. †Xen. Pæd. l. 2. p. 47. c.†

Εὐχάριστος, gratus, beneficii memor, Phil. gratiosus, acceptus, amabilis. Col. 3. †Superl. Xen. Pæd. l. 2. 45. a. et l. 8. p. 219. e.† [Sympos. cap. 3. §. 9. *νὴ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐπ' εὐχαρίστῳ γε πράγματι*.]

Εὐχαρίστως, animo beneficii memore. [Eurip. Heracl. 379. *Μή μοι δορὶ συνταράξῃς τὰν εὐχαρίστως ἔχουσαν πόλιν, ἀλλ' ἀνάσχου*.]

Εὐχαριστία, grata beneficiorum recordatio: grata animi significatio: vel, gratiarum actio: sæpe in epist. Paul. ¶ Sic peculiariter theologi appellant mysterium cœnæ Dominicæ, quoniam pars ejus præcipua est gratiarum actio, conjuncta cum commemoratione beneficiorum Dei et celebratione.

Εὐχαριστέω, gratum me præbeo. Item, gratias ago: passim in Nov. Testam.

Εὐχαριστοῦμαι, gratiæ mihi aguntur. Areop.

Εὐχαριστήριον, gratiarum actio. Item pro *εὐχαριστία*, in can. 13. concil. Nicæn.

Εὐχαριστήριος adjectivè, idem quod *χαριστήριος*.

Καταχαρίζομαι, gratificor, i. condono gratiosè et remitto. Lys. Item, in gratiam facio. Dem. Exponitur et, populariter et ambitiosè loquor. Isocrat.

Κάχαρις, imaguncula seu puppa ex cera alba aut auro, puellarum ludicrum. Hesychius. (☞ Fortasse quasi *κήρχαρις*, ex *κηρὸς*, cera.)

Προσχαρίζομαι, gratificor, ad gratiam loquor. Strab. [Xenoph. Œconom. *τῇ γὰρ γαστρὶ αὐτῶν ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαριζόμενος ἄν, πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν*.]

Προχαρίζομαι, q. d. antè vel priùs gratificor, atque condono.

Προχαριστήρια, τὰ, dies, quo magistratus omnes, fructibus germinare incipientibus, sub finem hyemis, Minervæ sacrificabant. Suid. ex Lycurgo.

ΧΑ'ΡΤΗΣ, *ου, ὁ*, charta. Diosc. l. 1. c. 116. *πάπυρος γνώριμός ἐστι πᾶσιν, ἀφ' ἧς ὁ χάρτης κατασκευάζεται*. [Athan. V. S. Ant.] ☞ Eustathio à *χαράσσω* derivatum videtur, quòd in eo literas exaramus.

Χαρτίον, ου, τὸ, chartula, charta. Plut. de discern. am. et adul.

ΧΑ'ΡΥΒΔΙΣ, charybdis: vortex maris, apud poëtas. ☞ *Παρὰ τὸ εἰς χάος ῥᾷον ὑποδύνειν τὰ σκάφη*.

Ποντοχάρυβδις, (*comp.*) pontica charybdis, ponti vorago: apud Athen.

ΧΑ'ΡΩΝ, *οντος, ὁ*, Charon, Orci portitor, apud ethnicos poëtas: unde et pro morte sumitur. Aristoph. in Pluto, *Ὁ δὲ Χάρων ξύμβολον δίδωσι*, i. *μέλλεις ἀποθανεῖν*.

Χαρωνῖται, Orcini. Plut. in Ant.

Χαρώνειον, vel *Χαρωνεῖον*, et, *Χαρώνειος θύρα*, porta, per quam ad supplicium abducebantur qui damnati erant: vide Poll. lib. 8. et 4. ¶ Item *Χαρωνεῖα, τὰ*, Laërtio in Zenone, et geographis, barathra Plutonia, fœdos odores exhalantia. Gal. *πολλάκις δ' ἀπὸ τοῦ πνεύματος μόνον κατὰ τὴν εἰσπνοὴν ἡ βλάβη γίνεται, καθάπερ ἐν τοῖς χαρωνείοις ὀνομαζομένοις χωρίοις*.

ΧΑΤΕ'Ω, *ῶ*, (poët.) egeo, indigeo, opus habeo. Od. *γ'*. *πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι*, omnes divino auxilio indigent. Item, desidero, cupio, percupio. Od. *ό*. *Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ, ἔμπης Ἐνθάδε παρμενέμεν*. Sic Od. *β'*. et *ν'*.

Χατεύω, idem. Hesych.

Χατίζω, pro iisdem. Hesiod. in Erg. *μήπως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους*, ne interim penuriâ laborans mendicare cogaris. Item, desidero, peto. Il. *ά*. *Ἀτρείδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χατίζεις*. Sic. Il. *σ'*.

Χατὶς, ίδος, ἡ, indigentia, seu usus. item desiderium, cupiditas. Hesych.

Χῆτις, seu *χῆτος*, indigentia, penuria, inopia. Unde dat. *χήτει*, Od. *π'*. Il. *τ'*. †Hes. Th. 605.† et apud Plut. in lib. de discern. adul. ab amico.

Χητοσύνη, idem. Exponitur et, viduatio, direptio. Anthol. Epig.

Χήτειος, ου, ὁ, inopiâ laborans, indigens: ut, *χήτειοι γυναῖκες*, Od. *ά*. ut quidam ibi legunt.

Χητεία, ἡ, idem cum *χῆτις*, seu *χῆτος*. Hesych.

Χητίζω, idem quod *χατίζω*. Etym.

Composita.

Ἐπιχατὴς, qui indiget, egenus, inops. Hesych.

Ἐπιχητίας, ου, ὁ, idem. apud eundem.

ΧΑΥ'ΝΟΣ, *ου, ὁ*, laxus, fungosus, Theophr. (de baliphlœo robore,) *παχὺ μὲν ἔχει τὸ στέλεχος, χαῦνον δὲ, καὶ κοῖλον ὡς ἐπὶ πολύ*. Athen. l. 7. *ἡ καὶ τῶν χλωρῶν κυβίων σὰρξ χαυνοτέρα ἐστὶ*, fungosior est. Rursum apud Theophr. de caus. pl. l. 3. *χαῦνος καὶ μανὸς πυρὸς*, triticum fungosum et rarum. ¶ Apud Aristoph. in avib. *χαῦνον οὔνομα*, expon. amplum. ¶ Quoniam autem quæ laxa sunt et fungosa, nonnunquam vento inflantur et tumefiunt, ideo *χαῦνος* aliquando sig. inanis, inflatus, tumidus, superbus. Ut apud Plat. ep. 7. *ἐμπλῆσαι ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος*, implere spe tumida et inani. Et, *ἄνθρωπος χαῦνος*, inflatus admiratione sui, apud Aristot. eth. lib. 4. ¶ Quidam à *χαίνω* derivant: ut *χαῦνα* propriè sint, quæ hiatibus quibusdam diducta fiunt laxiora et fungosiora.

Χαύνως, laxè. Herodian. l. 4.

Χαυνότης, ητος, ἡ, fungositas, laxitas: ut, *συνθλίψαι χαυνότητα τῆς χιόνος*, Plut. symp. 6. Item, stolida et tumida superbia, inanis ventosaque ambitio. Aristot. eth. l. 2. c. 7.

Χαυνόω, laxum fungosumque reddo, laxo et aperio. Athen. l. 13. et 8.

Χαυνόομαι, laxor. ¶ Item, stultâ superbiâ inflor, magnificè de me sentio, quum tamen nihil sim. Plut. in educ. lib. *χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων, καὶ θρύπτονται*.

Χαύνωσις, εως, ἡ, laxatio, dissolutio. Aristoph. in Nub. †873. *Χαύνωσις ἀναπειστήρια*. Suidas exponit (sub verbo *ἀναπειστηρίαν*) *λύσιν τῶν δικῶν*, dissolutio judicii, i. e. quo facimus ut quis absolvatur, qui jure accusatus erat, judices fallacibus verbis persuadendo.†

Χαυνωτικὸς, vim habens laxum efficiendi. Plut.

Χαύναξ, ακος, ὁ, homo tumida et inani inflatus superbia. Hesych.

Χαυνιάζω, decipio, in errorem induco: apud eundem.

Χαυνῶνες, eidem sunt panes admixto oleo subacti, qua subactione fungosi fieri et laxi creduntur. Pro quo apud Suid. legitur *χαύνωνες*.

Composita ex Χαυνόω.

Ἐκχαυνόω, laxiorem reddo, emollio.

Ὑποχαυνόω, paullulùm inflo, aliquantùm superbum et tumidum reddo. Plut. de aud. poëm.

Ὑπόχαυνος, subtumidus, ex parte superbus. Polem.

ΧΕ'ΖΩ, F. *έσω*, caco, ventris onus depono. idem quod *ἀποπατέω*. Aristoph. in Nub. †390.† *Χ' ὅταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ*. Plut. in apoph. Lacon. *ἐμεσάντων ἐν τῷ ἐφορείῳ, καὶ χεσάντων ἐπὶ τῶν δίφρων*.

Χέζομαι, (medium,) idem quod *χέζω*. Fut. *χέσομαι*, sive *χεσοῦμαι*. Unde apud Aristophan. *χεσεῖσθαι*, cacaturum esse. Idem in Equit. *χέσαιτο μὲν, εἰ μαχέσαιτο*. Præt. *κέχοδα*, cacavi.

Χεσείω, cacaturio, alvum evacuare cupio. Aristoph. in Nub. †294.†

Χεζητιάω, idem. apud eundem ibidem. †1390.†

Composita.

Ἐγχέζω, incaco, caco in. unde præt. *ἐγκέχοδα*, apud Aristoph. in Ran.

Ἐπιχέζω, caco super. unde partic. *ἐπικεχοδὼς*, præteriti *ἐπικέχοδα*, apud eundem in Avib.

Καταχέζω, decaco: seu, concaco. Idem in Nub. †173.†

Μεσσηγυδορποχέστης, ου, ὁ, qui inter cœnam cacat, qui inter cœnandum subinde surgit è mensa ad exonerandam alvum. Eustath. ex Hipponacte.

Μυοχόδον, τὸ, muscerda, stercus muris. Hippocrat. *γυναικείων* lib. 1. et apud Dioscor.

Μυόχοδος, vilis, qui rejicitur instar fimi murini. Hesych.

ΧΕΙ'ΛΟΣ, *εος, τὸ*, labrum, labium. Iliad. *δ'*. *ἡ δ' ἐγέλασσε χείλεσιν*. †Aristoph. Nub. 871.† Xenoph. in symp. *παχέα ἔχειν τὰ χείλη*. Equo etiam tribuuntur *χείλη*, apud eundem de re eq. Per metaphoram verò *χεῖλος* tribuitur etiam poculis, doliis, navibus, aliisque vasis. Epigram. lib. 2. *Τετράκις ἀμφορέως περὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα*, quum quater sua labra admovisset labris amphoræ. Hesiod. in Erg. *πίθου ὑπὸ χείλεσι*, sub labris dolii. Fossis quoque tribuitur, Iliad. *μ'*. et apud Æschyl. *χεῖλος τῆς τάφρου*, crepido fossæ. Dicuntur et *ποταμῶν χείλη*, labra et crepidines fluviorum, i. summæ riparum oræ, vel etiam ipsæ ripæ. Apud Gal. lib. 2. ad Glauc. *τὰ χείλη τῶν τραυμάτων*, labra seu oræ vulnerum, aperturam ambientes. [Theoc. *ζ'*. 20. *κ'*. 4. 9.]

Χειλάριον, τὸ, labellum.

Χείλων, labeo. in Epigramm. ¶ At *χειλῶνες*, Hesych. sunt *τῶν ἀλεκτρυόνων τινές*.

Χειλόω, labro circundo, labrum in ambitu duco.

Χειλωτὴρ, dicitur *ἡ αὐλητικὴ στομὶς*, quoniam labris circumligatur, ut interiore flatu non rumpatur. ¶ Vide et in der. à *Χιλός*.

Χελύνη, ἡ, idem quod *χεῖλος*, ex eoque derivatum, ut putatur. Aristoph. in Vesp. ¶ Vide et in derivatis à *Χέλυς*.

Composita.

Ἀγκυλόχειλος, ὁ καὶ ἡ, et *ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ*, curva habens labia, qui est labris inflexis. Il. *π'*. Od. *χ'*. Hesiod. in Asp. †405.†

Ἄχειλος, labiis carens. Item, qui sine ora est, sine margine et crepidine.

Βαθύχειλος, qui profundis est labiis seu crepidinibus.

Ἐπιχειλὴς, labra attingens, labris vicinus: ut, ἐπιχειλὲς μέτρον, apud Poll. lib. 2. Item, qui super labro seu crepidine est vel apparet: unde idem Aristophanem dicit ἐπιχειλῆ πράγματα appellasse τὰ ἐπιπόλαια.

Εὔχειλος, bene labrosus, pulchra seu magna labia habens.

Ἰσοχειλὴς, labra æquans, labris æqualis et par: ut, ἰσοχειλεῖ μέτρῳ, apud Poll. lib. 2. Sic, ζωρὸς ἰσοχειλὴς, merum usque ad poculi labra infusum.

Ἰσοχειλέω, labrum pari libramento demitto.

Κεράσχειλος, labia cornuum modo incurva habens. Hesych.

Λεπτόχειλος, tenuia habens labra.

Μακρόχειλος, qui est labro longo, labrosus. Strabo.

Μυρτόχειλα, seu μυρτοχειλίδες, muliebris pudendi extremitates, et velut labia, quæ utrinque sunt, Poll. l. 2. et Ruff. Ephes. πτερυγώματα, et κρημνοὶ, quoque dictæ.

Ὀνόχειλος, dicitur anchusæ altera species, apud Gal. de alim. facul. lib. 1. Apud Diosc. l. 4. c. 24. dicitur ὀνοχειλές.

Παχύχειλος, cui crassa sunt labra; labeo. [Aristot. de Hist. Animal. τὰ μὲν γὰρ, λεπτόχειλά ἐστιν, οἷον αἱ μύες· τὰ δὲ, παχύχειλα, οἷον τὰ λιμνόστρεα.]

Περιχειλόω, idem quod χειλόω. Xen. de re equest.

Πρόχειλος, seu προχειλὴς, qui prominentibus est labris, labrosus.

Πρόχειλον, et προχειλίδιον, τὸ, prominens labiorum pars. Poll. l. 2.

Ὑπέρχειλος, seu ὑπερχειλὴς, qui supra labia est, qui labra excedit. ut, ὑπερχειλὲς μέτρον, apud Poll. Sic, ὑπερχειλεῖς κρατῆρες, dicuntur crateres, qui supra labra implentur et exuberant: apud Athen. lib. 2.

Φοξίχειλος, qui labris est coarctatis et in angustum desinentibus: ut, φοξίχειλος κύλιξ, apud Athen. ex Simonide Amorgio.

ΧΕΙ͂ΜΑ, ατος, τὸ, hyems. Od. ή. Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει Χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος. Sic et apud Hesiod. in Erg. (Æsch. Ag. 636. Soph. Œdip. Tyr. 1159.) ☞ Derivari dicitur παρὰ τὸ χέω, quoniam multas fundit pluvias: unde a Latinis poëtis nominatur aquosa et imbrifera.

Χειμὼν, ῶνος, idem. Od. δ'. Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος. Xen. Hellen. 6. ἐπεὶ χειμὼν ἐγένετο, καὶ οὐκ εἶχεν τροφήν. Interdum sic dicitur procella maris, † Xen. Pæd. l. 5. p. 134. c.† interdum imber, interdum ventus, aliquando et utrumque. Aristot. de apibus, προγινώσκουσι δὲ χειμῶνα καὶ ὕδωρ. Sic apud Demosth. pro cor. χειμῶνι χρησάμενος. (Æsch. Ag. 643.)

Χειμὰς, άδος, ἡ, sub. ὥρα, tempus hybernum, idem quod χειμών. Item, χειμὰς, sc. ἐσθὴς, vestis hyberna. Hesych.

Χειμάδιος, hybernus: ut, χειμάδιος δύναμις. Demosth. Phil. 1.

Χειμάζω, f. σω, hyemo, hyemem traduco, hyberno. Idem Phil. 4. ἐν τῷ βαρβάρῳ χειμάζειν. ¶ Item, tempestate jacto seu vexo: hyemali tempestate jacto. Item, vexo velut furibunda procella: ut, χειμάζειν πόλιν, apud Soph. in Œdip. Tyran. † 100.† Dicitur et impersonaliter, χειμάζει, tempestas oritur, frigus est.

Χειμάζομαι, tempestate vexor, peculiariter tali qualis hyeme in mari solet cooriri. Unde, νῆες χειμασθεῖσαι, apud Thuc. lib. 3. Et Plut. de def. orac. οἱ Τυνδαρίδαι τοῖς χειμαζομένοις βοηθοῦσι. Item hyeme infestor, seu hyemali frigore: ut, καρποὶ χειμαζόμενοι, apud Theophrast. de caus. pl. l. 2. (Æsch. Pr. 563.)

Χειμασία, ἡ, hybernatio, hyematio, hyemis traductio. Polyb. ¶ Item procella, tempestas, mare turbatum hybernis procellis. Hesych.

Χείμαστρον, τὸ, vestis qua hyemali tempore utimur. Poll. l. 10. et 27. ex Aristoph.

Χειμαίνω, idem quod χειμάζω. Et neutraliter, idem quod χειμάζομαι. apud Aristot. de arte poët. Dicitur et, χειμαίνει, pro χειμάζει, impersonaliter: ut apud Theocr. idyll. 9. (20.)

Χειμαίνομαι, idem quod χειμάζομαι, apud Herodot.

Χειμάω, seu χειμέω, hyemali frigore infestor: seu simpliciter, frigeo, rigeo. Hesych.

Χειμέριος, et χειμερινὸς, hyemalis, hybernus. Ut, ἄελλαι χειμέριαι, Il. β'. Et, χωρίῳ χειμερινῷ, apud Thuc. l. 2. Sic, χειμεριναὶ νόσοι, apud Hippocr.

Χειμεριώτατος, superl. exp. admodum gaudens algoribus.

Χειμερίζω, hyberno, hyemem traduco: apud Suid. et Hesych. [Herodot. Hist. lib. 6. Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατὸς ὁ Περσέων, χειμερίσας περὶ Μίλητον &c.]

Χειμίη, ἡ, hybernum frigus: vel simpliciter, frigus, rigor. Galen. apud Hippocr.

Χειμιοῦσα, quæ friget, rigens. Hippocr. in lib. de locis in homine. (à verbo χειμιέω.)

Χείμεθλον, seu χίμετλον, ulcus ex hyberno frigore, quod digiti pedum, manuumque, nec non tali, contrahunt; Lat. pernio. apud Arist. rhet. l. 3. et Aristoph. in Vesp. Dicitur et, χιμέτλη, ἡ, apud Diosc. l. 2. c. 199. et l. 1. c. 184.

Χειμετλιάω, seu χιμετλιάω, pernionibus laboro, manus pedesve frigore hyberno exulceratos habeo.

Χίμαρος, ου, ὁ, hircus aut hœdus hyeme natus. Hesych. et Eust. At χίμαρος, ἡ, capra aut capella, ἡ ἑνὸς χειμῶνος οὖσα, inquit schol. Theocr. apud eum idyll. 1. ‡ 16.‡ ¶ In qua significatione dicitur et χίμαιρα, ἡ, sæpe apud Theocr. Plut. in Lyc. et Xen. Hell. 4. (Æsch. Ag. 240.) ¶ At de fabulosa chimæra vide Eust.

Composita.

Ἀποχειμάζει, hyems desinit, hyems deszævit. Aristot.

Ἀχείμαστος, ὁ καὶ ἡ, nulla tempestate jactatus, qui sine tempestate est.

(Ἀχείματος. Æsch. Suppl. 139.)

Ἀχείμαντος, idem: ut, ἀχείμαντος ἀνὴρ, apud Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 27.

Ἀχείμερος, carens hyeme, carens tempestate. Aratus.

Διαχειμάζω, hyemem traduco, hyberno. Thuc. l. 6.

Δύσχειμος, et δυσχείμερος, difficilis habitu ob hyberna frigora, infestus hyberno gelu. Ut, δύσχειμον χθόνα, apud Eur. in Bacch. [15. Suppl. 961. πλαγκτὰ δ' ὡσεί τις νεφέλα, πνευμάτων ὑπὸ δυσχειμέρων ἀΐσσω.] Et, Δωδώνην δυσχείμερον, Il. β'. Sic apud Herodian. l. 3. δυσχείμερος γὰρ ἡ πᾶσα Καππαδοκία. ¶ Δυσχείμερος expon. etiam, algoris impatiens, alsiosus. (Δύσχιμος pro δύσχειμος. Æschyl. S. c. Th. 509. Ch. 184. δυσχείμερος. Ch. 269. Pers. 567. Aristoph. R. 125.)

Δυσχείμων, tempestuosus, δυσχείμερος. Apoll. [iv. 634. ἐκ δ' ἄρα τοῖο Λίμνας εἰσέλασαν δυσχείμονας, &c.]

Δυσχειμερινὸς, pro iisdem. apud Theophr.

Ἐγχειμάζω, hyemem dego in, hyberno in. Poll. l. 1.

Ἐπιχειμάζω, idem. vel simpliciter, in hybernis me contineo. [Thucyd. Hist. lib. 1. καὶ ἐπιχειμάσαντες εἷλον αὐτὴν, ἐκλιπόντων τῶν βαρβάρων.]

Ἐπιχείμασις, dicitur tempestas quæ post diem statutum sequitur, Plin. l. 18. c. 25. vel (secundum alios) quæ fit circa solemnem statutumque diem.

Εὐχείμερος, ad hyberna accommodatus: vel, salubri frigori expositus. Aristot. Polit. 7. c. 10. Item, frigoris patiens.

Μελάγχειμος, qui hyeme niger est. ¶ Τὰ μελάγχειμα, substantivè, dicuntur loca hyeme atra, nec ullis dealbata nivibus. Xen. in Cyneg. Poll. l. 5. c. 12. scribit, in ipsa nive μελάγχειμα esse cavos quosdam, in quibus nix liquata est; qui sic nominentur, quoniam sola nigrentur, ceterâ humo nivibus existente albâ. (Μελάγχιμος. Æsch. Suppl. 727. 753.)

Μεταχείμασις, idem quod ἐπιχείμασις, in priore signif. Plin. ibid.

Παραχειμάζω, hyberno apud: vel simpliciter, hyemo. Polyb.

Παραχειμασία, hyematio, hybernaculum. Idem. l. 3.

Προχειμάζω, prior hyberno: vel, ante tempus in hyberna concedo. ¶ Item, ante statutum tempus sum tempestuosus.

Προχείμασις, tempestas quæ est ante statutum diem. Plin. l. 18. c. 25.

Συγχειμάζω, unà sum in hybernis.

Συγχειμάζομαι, unà tempestate jactor. Item, unà hyemali frigore infestor. Aristoph. in Plut.

ΧΕΙ͂Ρ, τῆς χειρὸς, (et poët. χερὸς, item χερρὸς, et χηρὸς, ut tradit Eust. Dat. plur. χερσὶ, et poëticè χείρεσι, vel χείρεσσι. In duali τὼ χεῖρε seu χέρε. Τὼ Attic. est gen. com.) manus. Prima tamen et antiquissima significatio putatur esse, qua ponitur pro toto brachio ab humero usque ad extremos digitos. Il. έ. ἔλασ' ὦμον Φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. Il. λ'. Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. Sic et apud Plut. in Ant. διασχοῦσα τὰς χεῖρας, expandens brachia. † Xen. Pæd. 1. 31. ψέλλια περὶ χεροῖν.† Item specialiter, manus, quæ ὄργανον ἀντιληπτικὸν appellatur à Gal. de usu part. l. 3. Sic Il. κ'. Χερσὶν ἑλέσθαι. Thuc. l. 4. καὶ τὼ χεῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπλέκοντες. Xen. Pæd. 2. τὼ χεῖρε προέχειν. Legitur et, χεῖρε ἀμφότεραι. Il. φ'. Quibusdam etiam brutis animantibus tribuitur. ut apud Galen. de usu partium, χεὶρ πιθηκεία, manus simiæ. Sic, ἄρκτου χεὶρ, apud Plut. in quæst. nat. Elephantis quoque προβοσκὶς, et προνομαία, dicitur χεὶρ, ut Lat. manus Cicer. Plin. et Curt. ¶ Item, manus, i. scriptura seu chirographum alicujus. Hyperides apud Poll. οὔτε τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα δυνατὸν ἀρνήσασθαι. Et, χεὶρ Ἀπελλοῦ, Apellis tabula. ¶ Item, manus, i. copiæ. Thuc. l. 3. ἐπειδή τε ὁ στρατὸς ἐσεβεβλήκει, πολλῇ χειρὶ ἐπεβοήθουν πάντες. Herodian. l. 3. δεῖσθαι τοίνυν χειρὸς πλείονος πρὸς βοήθειαν τοῦ τόπου. Sic et sæpe apud Plut. Et apud Polyb. ἄρισται χεῖρες, copiæ præclaræ. Apud Herodot. χεὶρ βασιλῆος ὑπερμήκης, immensa regis potentia. Et Il. ό. τὸν δὲ Ζεὺς ὦρσεν ὄπισθε Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, magna vi. † ἄρχειν ἀδίκων χειρῶν. Xen. Pæd. 1. 5. 13.† ¶ Est et emplastri nomen, quod quinque pharmacis, ut manus digitis, constat, inæqualibus etiam ponderibus. ¶ Χεὶρ, à quibusdam dictus est etiam ὁ διψακὸς, herba labrum Veneris dicta. ut est in append. Dioscor. (αἰχμαλώτιδας χέρας. Soph. Aj. 71. χειρὶ βρίθειν. ib. 130. κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων. præ se ferens. Æschyl. S. c. Th. 479. 560. Ag. 34. 1366. Eum. 280. Ch. 948. Eurip. Med. 336. 371. δεξιά. ib. 497. ἐς χεῖρας. Soph. Tr. 449. 543. opponitur λόγῳ. Œdip. Tyr. 903.)

Χείριος, ου, ὁ, interdum de eo dicitur qui est in potestate alicujus. ut apud Eurip. in Cyclop. Ἐλάβετε Τροίαν, τὴν Ἑλένην τε χειρίαν. Interdum expon. utilis. Item, mansuetus, cicur. Hesych. et Eustath.

Χειρίζω, manu tracto. Item, manibus curationem exequor: apud Hippocr. et in Hippiatr. Item, administro, tracto. Polyb. lib. 2. ἀδήλως αὐτὰ διενοεῖτο χειρίζειν.

Χείρισμα, et χειρισμὸς, de arte chirurgica dicuntur. Item, χειρισμὸς, administratio, apud Polyb. et Athen. l. 5. [Χειριστής. Polyb. Hist. lib. 3. τὸ δὲ μέγιστον, διὰ τὸ τῶν πλείστων μὴ μόνον αὐτόπτης, ἀλλ' ὧν δὲ καὶ χειριστὴς γεγονέναι.]

Χείριξις, ἡ, Hippocr. idem est quod χειρουργία. vel simpliciter, universa rerum admotio quæ manu perficitur.

Χειρὶς, ίδος, ἡ, manica, manus involucrum. Odyss. ώ. Plutarch. in Oth. Xenoph. † Pæd. p. 215. b. et p. 241. b.†

Χειριδωτὸς, vel Χειριδωτὸς χιτὼν, tunica χειρίδας habens, manicata tunica, vel manuleata. Herodian. l. 5.

Χειρίδιον, τὸ, parva manica. Dicitur etiam fuisse instrumentum instar manus, repurgandis pavimenti parietumque sordibus accommodatum: ex Poll.

Χειρύδριον, seu χερύδριον, parva manus. Moschus idyll. 1.

Χειρόω, seu Χειρόομαι, οῦμαι, manuum viribus supero, vel manibus superatum capio, in potestatem redigo, subigo, domo. Aristoph. in Vesp. πρὸς βίαν χειροῦσι. Eurip. in Phœn. Ἀταλάντην κάπρον χειρουμένην, domantem aprum. (Æsch. Pr. 353. Soph. Tr. 282. 1074. 1125.) Sic Xenoph. anab. 7. ἢν δέ τις ἀντιστῆται, σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χειροῦσθαι. † Pæd. l. 5. p. 148. a.† (Χειρόομαι. Æsch. S. c. Th. 332. Ch. 692. Eurip. Phœniss. 1069.)

(Χείρωμα. τυμβόχοα χειρώματα. Æsch. S. c. Th. 1030. Ag. 1335.) † Cædes manu perpetrata. Soph. Œd. Tyr. 568. q. a χειρῶσθαι i. e. φονεῦσαι apud Hesychium.†

Χείρωσις, εως, ἡ, subjugatio, subactio: actio robore manuum vincendi.

Χειρωτὸς, qui talis est ut subjugari possit, qui manuum viribus superari potest.

Χειραδίαι, Hesych. sunt τῶν χειμάρρων αἱ λιθώδεις ἀθροίσεις.

Χειρὰς, άδος, ἡ, (pro quo scribitur et χιρὰς,) fissura in manibus. apud Hesych. et Laërt. in Pittaco. Per catachresin dicitur et fissura pedum, testibus iisdem. Hesychio χειράδες sunt etiam, αἱ μετὰ λίθων καὶ ὅπλων βολαί.

Χιραλέος, (à χιρὰς,) cui sunt fissuræ in manibus seu pedibus. apud eundem.

Χειριάω, laboro manuum fissura. Item, doleo ex labore. Poll. l. 2. Exponitur et, ruptis sum pedibus.

Χερμὰς, άδος, ἡ, lapis qui manum implere potest. vel, qui una manu potest sustolli. Epigr. l. 4. (Χερμάδ' ὀκρυόεσσαν. Æsch. S. c. Th. 306.) ¶ Impropriè sic dicitur saxum magnum maritimum, cui alligantur funes navium. ¶ Item, tumulus. Epigram. lib. 1.

Χερμάδιον, idem cum χερμὰς significante lapidem, &c. Il. δ'. Od. κ'.

Χερμάδιος adjectiv. apud Luc. ὁ δὲ μολιβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων ἐλιθοβόλει, i. χειροπλήθεις. Vide et composita ex Μάσσω, tango.

Χειρματιστὴρ, idem quod χερμάς. Hesych. ¶ Exponitur et, δίσκος βακχεῖος, apud eundem.

Χερμαστὴρ, exp. funda. Suid.

Χέρμα, Hesych. idem est quod χάλιξ, i. acervus parvorum lapidum qui una manu tolli possunt.

Χερὰς, idem. Apoll. Arg. l. 1.

Χέραδος, τὸ, Eust. scribit secundum quosdam sic vocari sordes omnes quæ ex aqua in unum locum confluunt: idque μιμητικῶς ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ κατασύρεσθαι. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt τὴν μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ἰλὺν, vel τῶν ἐς χερμάδας ἐπιτηδείων λίθων.

Χέρνα, ἡ, paupertas, inopia. Hesych.

Χέρνης, ητος, ὁ καὶ ἡ, inops, pauper: unde apud Eur. in Electra, ναίω δ' ἐν χέρνησι δόμοις, exp. habito in domo egena.

Χερνὴς, ῆτος, qui vel quæ manu victum quærit, manu se sustentans. Aristot. polit. 3. ¶ Dicitur et adjectivè, χερνῆτα βίον, in Epigr.

Χερνήτης, ου, ὁ, idem quod χερνὴς substantivum. apud Suid. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ κνέφει σὺν τοῖς χερνήταις τοῖς ἐπὶ τοὺς ἀγροὺς ἰοῦσιν ὑπεξῆλθε.

Χερνῖτις, ιδος, ἡ, manuum labore vivens. ¶ Vide et in comp. ex Νέω, neo.

Χερνητικὸς, pertinens ad χερνῆτας, vel, qualis est eorum qui χερνῆτες, vel χερνῆται dicuntur: unde, χερνητικὸν δήμου εἶδος, apud Aristot.

Χείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pejor, deterior. † Xen. Pæd. 1. 5. 8.† Thuc. 1. 6. χείρων οὐδενὶ δοκεῖν ἀξιῶ. Exponitur et, inferior: ut apud Xen. pæd. 5. οὔτε τὸ εἶδος ἐκείνου χείρονι, οὔτε τὴν γνώμην. † χείρων τι ποιεῖν, in quid faciendo. Xen. Pæd. l. 2. 41. d.† Poëticè pro eodem dicitur et χερείων et χερειότερος. quod apud Hom. exp. etiam, vilior. Item, χειρότερος, apud Hesiod. in Erg. † Asp. 51.† Ac pro iisdem χειρότερος sumi dicitur. Item, χειρίων, apud Hesych. Invenitur et dat. χέρηϊ, accusat. χέρηα. Item nominat. plur. χέρηες. Od. ό. Superlativi sunt χείριστος et χειρότατος, deterrimus, pessimus, vilissimus. ☞ Dicitur autem χείρων propriè ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων καὶ ἐλάττων, teste Etymol. vel (juxta alios) ὁ διὰ τῶν χειρῶν πορίζων τὸ ζῆν.

¶ Est et nomen unius ex Centauris: de quo Hom. Iliad. λ. qui Achilli pædagogus fuit, Herculi astrologiam tradidit, Æsculapio verò medicinam. ¶ Sagittarii denique signum in Zodiaco habet Chironis nomen.

Χειρώνειον ἕλκος, seu χειρώνιον, ulcus malignum, inveteratum, oras habens duras, callosas, et tumentes: quod sic dicitur tanquam Chirone medico opus habens. utitur Diosc. et Alex. Aphr. probl. l. 2. quæst. 92.

Χειρώνειον, seu χειρωνὰς, herba etiam centaurium magnum: ut est in append. Diosc.

Composita: ac primùm ex χείρ.

Ἀκρόχειρ, ἡ, ab Hippocr. dictum fuit totum id quod à cubito ad extremam usque digitorum aciem est. In qua significatione dicitur et ἀκρόχειρον, et ἀκροχειρίς.

Ἀκρόχειρος verò Hesych. est ἀνδροφόνος, homicida.

Ἀκροχειρσίτης, dictus fuit pancratiasta quidam Sicyonius, quòd ἄκρας χεῖρας adversarii comprehendere soleret, nec priùs dimittere, quàm illum viribus defici sentiret. Pausan. Eliac. l. 2.

Ἀντίχειρ, ὁ, pollex: sic dictus quòd solus tantùm valeat, quantum reliqui quatuor digiti, teste Gal. seu quòd quasi manus altera sit, quippe quo dempto manca futura sit manus, et mancus ejus usus. Quidam tamen et ex eo nomen habere tradunt, quod digitis oppositus sit, et ex adverso situs.

Ἀριστόχειρ, ὁ καὶ ἡ, cui manus est præstantissima seu strenuissima: ex quo intelligitur strenuissimus, fortissimus. Apud Soph. in Ajace, ἀριστόχειρ ἀγὼν, dicitur certamen popositum τοῖς ἀρίστοις χειρί.

Ἀρτίχειρ, cui manus sunt perfectæ nec ullo laborant vitio: seu, qui utraque manu æquè utitur. Plat. de leg. l. 7.

Αὐτόχειρ, qui sua ipse manu aliquid facit. Ut, αὐτόχειρ τῆς μάχης, apud Herodian. lib. 7. dicitur Maximinus, quoniam ipsemet manus conserebat in prælio. Sic, αὐτόχειρ τῆς ἀσελγείας, qui manum infert, qui vim facit, per insolentiam. apud Dem. in Mid. Apud Isocr. in orat. ad Philipp. dii dicuntur αὐτόχειρες τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν, quasi bonorum et malorum sua manu datores. ¶ Interdum αὐτόχειρ, dicitur pro αὐτόχειρ τοῦ φόνου, qui sua manu, seu sibi, seu aliis, cædem infert et immittit; αὐτοεὶς, αὐθεὶς, αὐτοέντης, αὐθέντης, homicida, interfector: ut apud eundem in orat. Plataica. Et cum genit. personæ: apud Appian. bell. civil. l. 4. αὐτόχειρας Γαΐου Καίσαρος. Platoni φόνος αὐτόχειρ, est cædes propriâ manu facta. Dicitur etiam aliquis aliquem κτείνειν αὐτόχειρι μοίρᾳ, i. cæde suis manibus patrata: ut apud Euripid. in Med. Item αὐτόχειρι σφαγῇ λείπει βίον, is qui cædem sibi ipsi infert: apud eundem in Or. [Phœniss. 295. 842. Soph. Aj. 57. Tr. 1211. Cum Gen. et Dat. Œdip. Tyr. 274. Æsch. Suppl. 600.]

Αὐτοχειρία, ἡ, homicidium quod quis manu propria perpetravit. Plat. ep. 7.

Αὐτοχειρία, sua ipsius manu. Herodotus in Thal. Philo de vita Mos. lib. 3.

Αὐτοχειρὶ, idem. Eur. in Or. Paus. in Ach.

Αὐτόχειρος, qui se ipsum occidit. Hesych.

Αὐτοχείριος, idem quod αὐτόχειρ. schol. Eurip.

Ἄχειρ, manu seu manibus carens, mancus. Hermog.

Ἄχειρος, idem. unde apud Xen. in Pæd. [lib. 3.] terga dicuntur τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, καὶ ἄοπλα, καὶ ἄχειρα. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 3. cap. 5. ἔχει δὲ νεῦρα, πάντα ὅσα ἔχει αἷμα, ἀλλ' ἐν οἷς μὴ εἰσὶ καμπαὶ, ἀλλ' ἄποδα καὶ ἄχειρά ἐστι, καὶ λεπτὰ καὶ ἄδηλα.]

Ἀχειρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedentibus. ¶ Exp. et, multas habens manus: ut ἀ sit epitaticon, apud autorem Batrachom. Signif. et, inutilis: unde, ἀχειρὲς, Hesych. ἀχρεῖον. dicitur enim inutilis, qui manuum ministerio est destitutus.

Βριαρόχειρ, qui manibus est robustis et validis, fortis manu.

Γαστρόχειρ, ex manibus vivens, i. manuum labore. Etym.

Δαιδαλόχειρ, artificiosas manus habens et solertes, in Epigr.

Δεξιόχειρος, manibus dexter et agilis, ambidexter. Soph. in Ant.

Ἐγχειρίδιον, parvus gladius, pugio, sica. Thuc. l. 6. Xen. 2. Sic dicitur, quòd aptè, ob brevitatem, manu gestari et tractari possit. ¶ Item, libellus qui manu facilè gestari potest vel debet: utitur Gell. l. ult. c. ult. ¶ Item, pars qua manus aliquid prehendit; ansa, capulus, um, manubrium. Athen. et Pol. [Æsch. Suppl. 22. Philostr. l. 2. c. 32.]

Ἐγχειρέω, (q. d: in manum sumo,) manum admoveo, aggredior, capesso. Plat. in Pol. ταῦτ', ὦ Θεόδωρε, ποιητέον, ἐπείπερ ἅπαξ γε ἐνεχειρήσαμεν. Et cum dat. ἐγχειρῶ μάχῃ. pro quo Thuc. dixit, ἐγχειρῶ μάχεσθαι. Interdum exp. incipio, vel conor. Xen. πρότερος ἐγχειρῶ ἐπιμελεῖσθαι, prior incipio curare. Dem. τοὺς ἐγχειροῦντας τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν. ¶ Item, aggredior, adorior: cum dat. pers. Arist. pol. l. 5. οὕτω τοῖς μονάρχοις ἐγχειροῦσιν. [Eurip. Med. 378.] ‡ Aristoph. Plut. 717.‡

Ἐγχειρεῖσθαι, dicitur quod aggredimur. Synes. οὔπω δὲ τότε φόνος ἐνεχείρετο.

Ἐγχείρημα, τὸ, id quod aliquis aggreditur, seu aggressus est, molimen, molimentum. Synes. † Soph. Œd. Tyr. 548.† ¶ Interdum ipsa actio aggrediendi aliquid. Isocr. ad Nic.

Ἐγχείρησις, eadem actio. Exponitur et, tractatio. Gal.

Ἐγχειρητὴς, qui aliquid aggreditur seu molitur. Aristoph. in Aul.

Ἐγχειρητικὸς, aptus ad aggrediendas res seu moliendas: vel, solers in hominibus vel rebus aggrediendis. Xen. Hell. 4.

Παρεγχειρέω, (decomp.) aggredior præter id quod quis aggressus est et molitus.

Παρεγχείρησις, ipsa actio admoliendi quidpiam molimini aliorum. ¶ Item, quod quis admolitus est molimini aliorum. Themist. com. in Anal. post.

Ἑκατόγχειρ, centum manus habens. Poll. l. 2.

Ἑκατόγχειρος, idem. Il. ά.

Ἐκεχειρία, cessatio pugnæ pactitia, vacatio à bello, dicta quasi ἐχεχειρία, παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, quòd eo tempore manus cohibeantur à pugna: teste Gell. l. 1. c. 25. Utitur Thuc. l. 5. et Synes. ep. 4. Interdum dicitur de induciarum formula, teste scholiast. Thuc. ¶ Metaph. apud Aristoph. in Pace sic nominatur cessatio seu intermissio ab accipiendis muneribus. ¶ Item simpliciter, vacatio, cessatio. Joseph.

Ἑξάχειρ, qui sex manus habet. Luc.

Ἐπίχειρ, qui est ad manum, qui præsto est. Pol.

Ἐπίχειρον, manupretium. [Æsch. Pr. 319.] ¶ Ἐπίχειρα, τὰ, præmia militiæ et autoramenta. Plat. de rep. l. 10. ¶ Item pro pœna. Luc.

Ἐπιχειρία, Polluci sunt, quæ aliàs ἔπαθλα et νικητήρια.

Ἐπιχειρέω, manum admoveo, manus injicio. Il. ώ. σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες. Isocr. in or. ad Phil. μὴ τούτοις ἐπιχειρεῖν ἃ καὶ τῶν τυχόντων ἄν τις κατανπράξειεν. Idem cum accus. ad Dem. κακὸν μὲν ἔργον ἐπιχειροῦσιν, inceptant. Interdum exp. conor, nitor, aggredior. cum infin. Dem. † Xen. Pæd. l. 3. p. 64. b. et φεύγειν. p. 83. b. et l. 4. p. 94. b. et ἀδικεῖν τινα. l. 6. p. 150. b. ἄρχειν. l. 7. p. 196. a. γαμεῖν. l. 8. p. 223. a. Sic apud Lucam cap. 1. ver. 1.† ¶ Item, aggredior, adorior: cum dat. Pers. Herodot. et Arist. pol. 5. † Cum dat. pers. Xen. Pæd. l. 3. p. 83. d.† ¶ Item, argumentis astruere et tueri conor: quasi peto argumentis, et invado. Arist. de cœl. l. 1. Laërt. in Pol. et Arcesil. [Aristoph. R. 81.]

Ἐπιχειρεῖσθαι, dicitur res cui incumbitur, vel quæ tentatur Plat. Item, ἐπιχειροῦμαι, invador, me adoriuntur. Plut. in Sert. Thuc. lib. 2. Dicitur et ἐπιχειρεῖσθαι, quod argumentis infertur, seu quod argumentatione adstruitur. Phil. de mundo.

Ἐπιχείρημα, τὸ, quod quis aggreditur seu molitur, molimentum, conatus. Thuc. l. 7. Xen. Hell. 1. ¶ Item, argumentum, quo aliquid probari, illustrari, et argui potest. de quo agit inventio, prima Logices pars. de quo multa et Quint. l. 5. c. 10. Sic utitur Plut. in lib. de primo frig. Verùm Alex. Aphr. in Top. l. 8. dicit, esse dialecticum syllogismum.

Ἐπιχειρηματικὸς, exercitatus in argumentationibus. ¶ Item, qui novit petitiones athleticas et gladiatorias.

Ἐπιχείρησις, εως, ἡ, aggressio, molitio. Thuc. l. 1. ¶ Item, argumentatio. Ammon.

Ἐπιχειρητὴς, aggressor, molitor, promptus ad res aggrediendas. Thuc. lib. 8.

Decomp. Ἀντεπιχειρέντες, qui talis est ut invadi non possit. Hesych.

Ἀντεπιχειρέω, contrà aggredior, vicissim molior. cum dat. rei. Item, contrà invado. cum dat. pers. Item, contrà argumentor. Aristot.

Δυσεπιχείρητος, qui non facilè invadi potest. Item, adstructu et confectu difficilis: ut, δυσεπιχείρητος θέσις. Alex. Aphr.

Εὐεπιχείρητος, quem facilè adoriri licet. Problemata εὐεπιχείρητα, quæ facilè adstrui et confici possunt. Idem.

Προεπιχειρέω, prior aggredior seu molior. prior invado.

Ἐργόχειρον, opus manus, seu manuum. Χρήσομαι τῷ ἐργοχείρῳ σου, utar operâ tuâ. Quod et ἰδιόχειρον.

Εὔχειρ, cui sunt manus habiles, qui manuum dexteritate valet. [Pind. Olymp. Od. ix. 163. Ὄρθιον ὠρύσαι θαρσέων, τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν, εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶντ' ἀλκάν. Soph. Œd. Col. 485. Κραταιὲς εἰσὶν, ἀνδρὸς εὐχείρου τέχνη, &c.]

Εὐχειρία, manuum dexteritas seu agilitas. Herodian. l. 1.

Ἠπιόχειρ, epitheton Apollinis in Epigr. ex eo quòd medicus esset, et benigna manu opem ferret laborantibus.

Θρασύχειρ, audax manu. in epigr.

Θρασυχειρία, audacia manus, seu manuum.

Ἰδιόχειρον, propria manu scriptum, factumve. ἐργόχειρον.

Ἰδιοχείρως, propria manu: in Pand.

Καλλίχειρ, pulchras habens manus, Athen. l. 13.

[Καταχείριος. Apoll. Rhod. Arg. i. 1189. καταχείριον. Schol. τὸ τῇ χειρὶ ἁρμόδιον.]

Μακρόχειρ, longimanus, cui manus una longior est altera. Plut. in Artox.

Μαλακόχειρ, mollem habens manum. Pind. [Nem. Od. Γ. 95. Τὸν φαρμάκων δίδαξε Μαλακόχειρα νόμον.]

Μεταχείριος, qui est inter manus, qui versatur in manibus. Nonn.

Μονόχειρ, unam tantùm habens manum, unimanus.

Ὀμπνιόχειρ, larga manu dans; abundans, almus. Hesych.

Ὀξύχειρ, celer manu seu manibus. Athen. ex Nicom. [Lysiæ Orat. de Vuln. &c. εἶτα ὑπὸ τῆς ἀνθρώπου παροξυμμένος, ὀξύχειρ λίαν καὶ πάροινός ἐστιν.] [Æsch. Choëph. 21.]

Ὀξυχειρία, celeritas manus seu manuum. Menand.

Περίχειρον, quod brachio vel manui circumponitur. Polyb. l. 2.

Πολύχειρ, multimanus, cui multæ sunt manus. [Æschyl. Pers. 83. πολύχειρ καὶ πολυναύτης, Σύριόν θ' ἅρμα διώκων, &c. Soph. Elect. 491. ἥξει δὲ καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ δεινοῖς κρυπτομένα λόχοις χαλκόπους Ἐρινύς.]

Πολυχειρία, multitudo manuum. Apud historicos, multitudo manuum est, quas diversi alicui operi admovent: ut apud Thuc. l. 2. [cap. 77.] † Xen. Pæd. l. 3. p. 80. c.†

Πρόχειρος, ad manum situs.

Πρόχειρος, qui est ad manum, qui est in promptu, obvius, inventu facilis. Unde βιβλίον aliquis πρόχειρον ἔχειν dicitur, i. in manibus tenere: apud Plut. in lib. de util. percip. Sic πρόχειρα σκεύη, vasa expedita: apud eundem in Lyc. Apud Luc. πρόχειρος κεραυνὸς, fulmen quod Jupiter in manu tenet. † κοπίδας προχείρους ἔχειν, in manu gladios habere. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. c.† ¶ Item de homine dictum, promptus: interdum et, temerarius, apud Suid. [Πρόχειρος εἶ κτανεῖν. statim interficis. Soph. El. 150.]

Προχείρως, promptè. Synes. Item, temerè. Athen. l. 4. [Προχειροτέρως. Æneæ Poliorcet. διὰ γὰρ ταῦτα προχειροτέρως ἂν ἐγχειροῖεν. Plat. Alcibiad. ἢ τῷ ὄντι εἰδέναι τοῦτο ὃ ἂν προχειρότερος μέλλομέν τι ἢ λέγειν ἢ πράττειν.]

Ταχύχειρ, idem quod ὀξύχειρ. Pol. l. 2. ex Critia.

Ταχυχειρία, idem quod ὀξυχειρία. Idem.

Ὑποχείριος, qui sub manu est, vel sub manibus. Od. ύ. [Æsch. Suppl. 397.] ¶ Item, qui est in potestate alicujus, in potestatem redactus. † Xen. Pæd. 2. 58. c. ὑποχείριος γενέσθαι. et θηρίον ὑποχείριον ποιεῖσθαι. l. 4. p. 98. d.† Interdum exp. et obnoxius. Thuc. l. 3. ὑποχειρίους ἔχοντες τοὺς πλείους. Metaph. apud Herodian. l. 1. τῶν ἀρίστων ὑποχρηται εἶχον αὐτὸν ὑποχείριον, eum sibi addictum habebant. Dicitur et, ὑποχείρια, ἡ, apud Soph.

Χρυσόχειρ, aureas vel auratas habens manus. Item, qui aureos annulos in manu gestat. Luc. in Tim.

Composita ex χειρίζω.

Ἀκροχειρίζομαι, summa manu capto. Propriè de Pancratiastis dicitur, quorum alter alterum manibus captat ante ipsam συμπλοκήν. Athen. l. 4. πρὸς ἀλλήλους ἀκροχειρίζονται. [Plat. Alcib. Εἰ οὖν βουλεύοιντο Ἀθηναῖοι τίσι χρὴ προσπαλαίειν, καὶ τίσιν ἀκροχειρίζεσθαι, &c.]

Ἀκροχειρὶς, idem significare videtur quod ἀκροχειρισμὸς, apud Hippocr. lib. de diæta. Idem tamen lib. 3. hæc distinguit.

Ἀκροχειρισμὸς, exercitatio pancratiastarum, quum alter alterum manu captat. Luc. [Ἀκροχειριασμός. Lucian. Lexiph. pag. 526. C. ἧκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀποσθωμένοι ἤδη, ὁ μέν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ, τραχηλισμῷ καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, &c. Genus luctæ ἀκροχειρισμὸς, qua solebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis et nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνοι. Vide Bourdelot. Notam ad loc. pag. 22.]

Ἀκροχειριστὴς, qui se exercet ἀκροχειρισμῷ.

Ἀποχειρίζω, manum amputo, manu privo. unde pass. apud Suid. ἀπεχειρίσθη τὴν δεξιάν.

Αὐτοχειρίζω, manu propria facio. unde, αὐτοχειρίσαντες, apud Philist. teste Poll. quod tamen improbat.

[Διαχειρία, distributio. Æsch. S. c. Th. 794.]

Διαχειρίζω, administro, rego: quasi διὰ χειρὸς ἔχω. Æschin. in Ctesiph. ὅσοι διαχειρίζουσί τι τῶν τῆς πόλεως. ¶ Item, interficio, manibus conficio. Plut.

Διαχειρίζομαι, idem. in prima signif. apud Plut. in Pericl. in posteriore apud Herodian. l. 3.

Διαχειρισμὸς, administratio, διαχείρισις, idem. Thuc. l. 1.

Ἐγχειρίζω, in manum seu manus do: trado, committo. cum accus. Dem. Plut. in Fab. et Herodian. † cum accus. rei et dat. pers. Xen. Pæd. l. 5. p. 121. a.†

Ἐγχειρίζομαι, in manus mihi traditur, mihi committitur vel creditur. Herodian. l. 3. τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγχειρισθέντες. Dicitur et res ἐγχειρίζεσθαι. unde, ἐγχειρισμένα τῆς φρουρᾶς χωρία, apud eund. l. 8.

Ἐγχειρισμὸς, ipsa actio tradendi aliquid in manus. Theophr.

Ἐγχείρισις, idem.

Εἰσχειρίζω, idem quod ἐγχειρίζω. [Soph. Œdip. Tyr. 392.]

Ἐπιχειρίζω, enitor, conor. Strabo.

Μεταχειρίζω, tracto: μετὰ χειρὸς ἔχω. ut, μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς. Thuc. l. 1. ¶ Item, tracto cum attentione, excutio, examino. Chrysost. com. in ep. Paul. ad Rom. ¶ Alia tractandi significatione apud Thuc. l. 1. χαλεπῶς μετεχείρισαν, durè tractarunt.

Μεταχειρίζομαι, tracto vulnus, manu medicor. Lys. ¶ Item, administro, gero, fungor: unde, ἀρχὰς μεταχειρίζεσθαι, magistratibus fungi, apud Plat. ¶ Exponitur et, rego, moderor. apud Xen. ὁ νοῦς τὸ σὸν σῶμα, ὅπως βούλεται, μεταχειρίζεται.

Μεταχειρισμὸς, tractatio. ¶ Item, retractatio, emendatio sui errati. Œcum. in Act. Ap. c. 13.

Μεταχείρισις, idem : in prima signif. Et pro tractatione chirurgica, apud Gal. comm. 1. in l. περὶ ἀγμῶν.

Decomp. Ἀμεταχείριστος, ὁ καὶ ἡ, intractabilis. Aristoph. Expon. et, incomprehensibilis. Hesych.

Δυσμεταχείριστος, apud Synes. ep. 67. Expon. et, qui capi aut teneri facilè nequit.

Δυσμεταχειρίστως, ita ut vix tractari queat.

Εὐμεταχείριστος, commodè tractabilis. Plut. Item, qui facilè capi potest. Xen. Pæd. 8.

Εὐμεταχειρίστως, ita ut facilè tractari queat.

Συμμεταχειρίζομαι, unà cum alio tracto, vel administro. Isæus in orat. περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. Cum accus.

Προχειρίζω, omnibus notum facio : et quasi ante manus colloco. Suid. Exponitur etiam, desumo, deligo. Arrian.

Προχειρίζομαι, facio, ut quid in promptu sit, profero in medium, produco. Luc. ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος. ¶ Item, deligo, sumo ad aliquid faciendum, designo. Polyb. cum accus. ¶ Item, præverto, ante omnia facio, primùm in manus sumo. Arist. de cœl. lib. 1. ¶ Et passive, deligor, desumor. Polyb. ¶ Item, instituor : ut, λόγος de re aliqua προχειρίζεσθαι dicitur : apud Plat.

Προχειρίζομαι, promo, depromo, edo. Plut.

Composita formata ex tertia persona præt. pass. verbi χειρόω.

Ἀχείρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui subigi non potest, insuperabilis. Item, manu non factus. Pol. l. 2. ex Soph. [Œd. Col. 730. φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον ἔγχεων φόβημα δαΐων, &c.]

Δυσχείρωτος, qui difficulter subjugari potest. Plut. in Alcib. [Herodot. Hist. lib. 8. εἰ δὲ πάντας ἔδει πολεμέειν πρὸς ἀλλήλους, ἐξευρίσκειν χρὴν τῇ ἑκάτεροί εἰσι δυσχειρωτότατοι, καὶ ταύτῃ πειρᾶν.]

Εὐχείρωτος, qui facilè in potestatem redigi potest, facilè superabilis. (Æsch. Pers. 452.) Polyb. l. 5. Plut. de deo Socr. † Superl. apud Xen. Pæd. l. 6. 31. et Comparat. p. 196. b.†

Composita, quæ ι ex ει diphthongo abjecerunt.

Ἄχερδος, Etymol. est spina quædam : Od. ξ'. Quidam dixerunt, esse sylvestrem pirum, quæ et ipsa solet esse spinosa. ☞ Dicitur autem quasi ἄχερος, pleonasmo τοῦ δ, quoniam difficulter tangi et tractari manu potest.

Ἀχερδούσιος, spinosus, intractabilis : apud Etym.

Δυσχερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, manibus non facilè tractabilis : difficilis, arduus. Aristot. ¶ Item, molestus, odiosus, gravis. Dem. in Epit. (Eurip. Med. 734. Æsch. Suppl. 577.)

Δυσχερῶς, difficulter : Hippocr. aphor. lib. 1. Item, molestè, odiosè. Demosth.

Δυσχέρεια, ἡ, difficultas. Item, molestia, tædium, incommodum. Synes. ep. 44.

Δυσχεραίνω, molestè fero, gravor : item, pertæsus sum, indignor. Cum accus. Arist. Demosth. &c. Cum dat. Plut. in Per. δυσχεραίνοντες τῇ τριβῇ, moræ pertæsi. Cum ἐπὶ seq. dat. Aristot. et Herodian. Cum κατὰ seq. gen. Luc. Et cum infinit. ut apud Plat. de rep. lib. 3. Cum partic. apud eundem, ep. 7. ¶ Item rem difficilem esse censeo, addubito, hæsito. Aristot.

Δυσχεραινόντως, cum indignatione et stomacho. Arist. rhet. l. 3.

Δυσχεραίνομαι, molestus sum, odiosus, invisus. Plut. in Publ.

[**Δυσχεραντέον**. Plat. de leg. lib. 8. καὶ οὐ δυσχεραντέον πολεμικοῖς ἀνθρώποις τὸν τοιοῦτον θεὸν, ἀλλὰ τιμητέον, &c.]

Δυσχέρασμα, morositas. Plat. in Phileb.

Decomp. Ὑποδυσχεραίνω, submolestè fero, subindignor. Plut.

Εὐχερὴς, manibus facilè tractabilis : facilis. Item, levis. Demosthen. Apud Plat. de leg. l. 12. ἐλέφας οὐκ εὐχερὲς ἀνάθημα, exp. non aptum munus quod diis consecretur.

Εὐχερῶς, facilè. Aristot. eth. l. 4. c. 1.

Εὐχέρεια, ἡ, facilitas. Plut. in Pericl. Item, lenitas : apud eundem, de educandis liberis. (Æsch. Eum. 498.)

Εὐχερίζω, idem quod εὐμαρίζω.

Κατευχερίζω, (decomp.) idem quod κατευμαρίζω.

Ὁλοσχερὴς, integer, plenus, totus, consummatus ; manum implens quasi, et omneis vireis requirens, extremus, summus. Polyb. l. 3. ὁλοσχερὴς κίνδυνος, summa belli dimicatio. Idem, κόγχος ἢ τὰς ὁλοσχερεῖς ἀποστέγει πληγὰς λίθων καὶ σαρισσῶν, ostreum, quod ictus lapidum et sarissarum summâ vi intentos diluit et respuit. Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult. (de rhu coriariorum ;) ἄνθος λευκὸν βοτρυῶδες, τῷ σχήματι ὁλοσχερές, flos habitu plenus. Phil. ὁλοσχερέστεραι μοῖραι, ampliores partes. Ὁλοσχερέστερα φυτὰ, præcipuæ stirpes. Dioscor. cap. 84. εἰς ὁλοσχερέστατα μέρη θλάσας, particulatim frangens.

Ὁλοσχερῶς, planè, ad extremum, ὁλοτελῶς, τελείως. Polyb. (de equo Scipionis ;) οὐ μὴν ὁλοσχερῶς ἐσφάλμησε, non planè, non omnibus totisque viribus. Diosc. c. 74. ὁλοσχερῶς συνθλάσας, pleniusculè confringens. Idem l. 2. c. 94. ὁλοσχερῶς κεκομμένον, contusum, sed non ad scobem. Polyb. l. 1. Ῥωμαίους ὁλοσχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν, plusquam satis. Ibid. ἀσπάλαθον ὁλοσχερέστερον κόψαντα, paullo hebetiùs contusum. Ibid. ὁλοσχερέστερα, (etiam adv.) κεκομμένα, contusa, sed non ad scobis modum ; integrè tusa.

Πρόσχερος, idem quod πρόσχειρος, ad manum situs. Athen. l. 4.

ΧΕΛΙΔΩ'Ν, όνος, ἡ, hirundo. Hesiod. in Erg. Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδών. Od. χ'. Χελιδόνι εἰκέλη ἄντην. Eurip. χελιδόνων μουσεῖον, ubi hirundines garriunt, quod proverbialiter etiam de garrulitatis officina dixit Aristoph. in Ran. (93. 693. Æsch. Ag. 1059.) ¶ Item, piscis polypo similis, apud Aristot. Ælian. et Athen. l. 8. ¶ Item, cavitas ungulæ equorum. Xen. de re eq. ¶ Item, cavitas in brachii hominis flexu circa cubitum. Hesych. ¶ Item, pudendum muliebre. Suid. ¶ Eodem teste sic dicitur Peloponnesiacum nomisma. ¶ Item, navis, quæ in Massiliam transvehebat, apud eundem. ¶ Item, ornamenti muliebris genus quoddam. Eccles. c. 21. ¶ Χελιδόνες Barbari dicuntur, quoniam sermo eorum intelligi nequit : ut nec hirundinum garritus. Hes. ¶ Item, χελιδόνες, ficus Atticæ, Pol. l. 6. c. 11. quæ et χελιδόνιοι ἰσχάδες, et apud Athen. l. 3. χελιδόνια σῦκα.

Χελιδόνιος λίθος, lapis Chelidonius, de quo Plin. l. 11. c. 37. ¶ Χελιδονία (πόα,) seu χελιδόνιον (φυτὸν,) hirundinaria herba ; quæ ita nominata, vel quòd hirundines eam monstravêre, vel quod sub adventum hirundinum floreat. Diosc. l. 2. c. 121. et 212. Plin. l. 8. c. 27.

Χελιδόνειος, ὁ καὶ ἡ, hirundininus.

Χελιδονίας, idem quod χελιδόνιος : nomen piscis, apud Athen. lib. 8. et venti, apud Plin. l. 2. c. 47. Sunt et χελιδονίαι λαγωοὶ, apud Athen.

Χελιδονιδεῖς, hirundinum pulli. Eust.

Χελιδονίζω, hirundines imitor garrulitate : vel, barbarè loquor, ita ut non magis intelligi possim quam hirundo. schol. Aristophan. [Av. 1680.] ¶ Item, hirundini stipem calligo, circumeundo oppidanorum ædes, et cantilenam quandam canendo de adventu hirundinis. Athen. lib. 8.

Χελιδόνισμα, cantilena, quam canunt οἱ χελιδονίζοντες.

Χελιδονισμὸς, ipsa circuitio et collectio stipis.

Χελιδονιστὴς, qui hirundini stipem colligit. Hesych.

Χελιδὼ, όος, ἡ, idem quod χελιδὼν, hirundo : Eust.

ΧΕ'ΛΥΣ, υος, ἡ, testudo, animal durissimæ testæ. Hom. hym. 1. in Merc. Ἔνθα χέλυν εὑρὼν, ἐκτήσατο μυρίον ὄλβον. Apud Plut. symp. 1. probl. 2. Καὶ μὴν κηρύκων τι λιθοῤῥίνων, χελύων τε, testudinum lapidea cute tectarum. ¶ Item, chelys, testudo : i. instrumentum musicum à similitudine illius animalis sic dictum. Arat. in Phænom. ¶ Item, machinamentum quoddam. Hesych. ¶ Pectus etiam significat, teste eodem et schol. Nic.

Χέλυον, seu χέλειον, testa qua integitur testudo. Nic. in Alex.

Χελύσσω, Spartanis est, tussio, screo, βήσσω. A quo partic. χελύσσουσα legitur apud Lycophr. teste Etymol. quod ipse expon. navi permeans, natans.

Χελύσσομαι, seu χελύττομαι, expectoro, è pectore ejicio, eructo. Pro quo metri gratiâ dicitur χελλύσσομαι, apud Nic. in Alex.

Χέλυσμα, τὸ, assamentum, quod postremùm clavis substernitur carinæ et affigitur, ne atteratur frangaturve, quum navis subducitur. Theophr. l. 5. c. 8. asser, σανίδωμα, statumen carinæ.

Χέλυσκον, Erotian. exp. τρυβλίον.

Χελύσκιον, sicca tussicula, quâ nihil excernitur. Hippocr.

Χελεὺς, idem quod χέλυς. Hesych.

Χελοὺς, instrumentum musicum, testudo. Hesych.

Χελούειν, tussire : apud eundem.

Χελύνη, ἡ, itidem, testudo. ¶ Item, instrumentum bellicum : apud eundem. ¶ Eodem teste significat etiam ungulam. ¶ Aliam signif. vide in Χεῖλος.

Χελώνη, idem quod præcedens, de testudine dictum : apud Aristot. histor. an. lib. 2. et Nic. in Alexiph. ¶ Item, genus nomismatis Peloponnesiaci, sic à testudine insculpta nominatum. Hesych. ¶ Item, scabellum, sedicula ; apud Suid. ¶ Item, testudo, i. continuata series scutorum, curvata in modum testudinis. Xiphil. in Aug. Joseph. de cap. Jud. ¶ Item, bellicum instrumentum, quo in oppugnandis urbibus utebantur. Xenoph. Hellen. 3. et Polyb. Pro eodem dicitur et χελὼν, teste Hesych. ¶ Est χελὼν mugilis etiam quædam species, apud Arist. hist. an. l. 5. et Athen. l. 7.

Χελώνιον, tegumentum testudinis. Arist. Metaph. 4. Plut. de Orac. Pyth. ¶ Item, convexa dorsi pars : vel pars illa gibbosa, quæ in scapulis prominet. Poll. l. 2.

Χελωνὶς, ίδος, ἡ, limen ostii, in lib. Jud. c. 4. ¶ Item, musicum instrumentum : apud Athen. l. 12.

Χελωνιὰς, dicitur ἡ ποικίλη κανθαρὶς, Hesych.

Χελώνιος, et χελωνίτης, testudinarius.

Χελωνία, et χελωνῖτις λίθος, gemma chelonia seu chelonitis : de qua Plin. l. 37. c. 10.

Composita.

Ἀναχελύσσομαι, exscreo, tussio, screando educo ex pectore. Hippocr.

Καλλιχέλωνος, dicitur ὁ ὀβολὸς, obolus : habebat enim testudinis effigiem sibi insculptam. Hesych.

Χελιχελώνη, ludus quidam virginum : apud Poll. l. 9.

ΧΕ'ΡΣΟΣ, sive χέρσος, ὁ καὶ ἡ, desertus incultusque, asper. Χέρσος γῆ, terra quæ non aratur, sed inculta relinquitur. Χέρσος τόπος, apud Diosc. l. 2. c. 158. Χέρσος λιμὴν, in Epigr. Metaph. apud Greg. ψυχὴ χέρσος. et apud Soph. in Œdip. Tyranno, ‡ 1503.‡ χέρσοι παῖδες, vocantur virgines illocatæ ac innuptæ : translatione ab agris, qui aut coluntur aut inculti deseruntur. (Æschyl. S. c. Th. 866. Ag. 567. Eum. 240. Suppl. 32.) ¶ Plerunque χέρσος, sicut ἔρημος, ponitur subst. pro χέρσος γῆ, desertum et asperum solum. Sic apud Theoph. de caus. pl. l. 3. exp. ager rudis. Interdum et simpliciter pro terra seu solo accipitur. Ut Od. ί. Τὴν δ' ἂψ ἠπείρονδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα, Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι. Sic Philoni de mundo, χέρσος θαλαττωθεῖσα, dicitur terra admisso mari mersa.

Χερσαῖος, ου, ὁ, terrestris : ut, χερσαῖοι μύες, et, χερσαῖαι χελῶναι, apud Arist. Τὰ χερσαῖα dici etiam traduntur, quæ locis incultis nascuntur.

Χερσινὸς, idem quod χερσαῖος. Plin. l. 9. c. 10.

Χέρσονδε, in terram seu continentem. Il. φ'.

[**Χερσόθεν**. Eurip. Helen. 1285. Ὥστ' ἐξορᾶσθαι ῥόθια χερσόθεν μόλις.]

Χερσόθι, in continenti. Epigr.

Χερσεύω, incultus jaceo, negligor, non color. Xen. ἂν ἀναγκασθῇ ἡ γῆ χερσεύειν, ἀποσβέννυνται αἱ ἄλλαι τέχναι.

Χερσεύομαι, idem. Expon. etiam sylvesco, aut sterilesco. Plut.

Χερσία, ἡ, solitudo.

Χερσόω, ῶ, desolo, efficio ut terra fiat inculta et deserta.

Χερσοῦμαι, desertus, incultusque fio, instar inculti loci me habeo. Theodor. hist. Eccles. l. 4. ¶ Item, exiccor. Nonn. Dionys. 6. θερμοτέραις ἀκτῖσιν ἐχερσώθη πάλιν ἰλύς.

ΧΕ'Ω, seu χείω, (F. χέσω, et χείσω, et χεύσω, tanquam à χεύω, à quo et aor. 1. ἔχευσα, et ἔχεα,) fundo, effundo, diffundo. Propriè de rebus liquidis dicitur : ut Od. ά. Ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, aquam manibus infuderunt. Od. ώ. πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοί, multas circum te fundebant lacrymas, i. multis te lacrymis deplorabant. Metaph. aliis rebus tribuitur : ut Od. ή. ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν, veluti fundendo somnum sparserat. (Ἑλλάδος χέουσαν φθόγγον. Æsch. S. c. Th. 73.) ¶ Item, fundo, i. liquefaciendo diffundo, et diffluere facio. Gal. τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τὴν δὲ πίλησιν τοῖς χέουσι. Item, è terra fusili educo. unde, τύμβον χεύαντες, humo egesta busto structo, Od. μ'. Pro quo et σῆμα χεῦσαι dicitur, Odyss. ά. Interdum et absolutè χέειν dici, pro γῆν ἐπιχεῖν τοῖς τεθνεῶσι, i. humare, sepelire, tradit Eust. cum schol. Hom. ¶ Item, χέω, seu χείω, capax sum. Eust.

Derivata à χέω, fundo.

Χέομαι, idem quod χέω. Iliad. ί. Ἀμφὶ δ' ἐὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ. Item, libamina manibus fundo, supina manu libo. Isæus et Apoll. Arg. l. 2.

Χεῦμα, τὸ, quod fusum, effusum, aut diffusum fluit, flumen. Dion. Long. ¶ Item, libamen, apud Suid. et schol. Aristoph. (Æschyl. Eum. 293. Suppl. 1027. Eurip. Phœniss. 749.)

Χεύματα, τὰ, dicuntur vasa escaria, disci, &c. quoniam plerunque ex stanno alióve metallo fusili conficiuntur. Poll. l. 6. c. 13.

Χοὴ, ἡ, libamen paterâ fusum : peculiariter, inferiæ, exequiæ super tumulo alicujus. Eurip. in Hec. (Phœniss. 895. Æsch. Ch. 513.) Arist. de mund. &c.

Χοάνη, ἡ, infundibulum, vasculum in summo oris lati, in imo angustam habens fistulam : quo uti solent in liquore ex uno vase in aliud transfundendo. ¶ Ab hujus similitudine, apud Gal. et cæteros med. nominari dicitur cerebri concavitas meatus excipiens. Vide et in χέω, liquando diffundo.

Χώνη, (factum per contract. ex præcedenti,) idem. Alexand. Aphr. ¶ Apud eundem in probl. gula etiam χώνη nominari dicitur, tum à forma infundibuli, tum quoniam per eam velut per infundibulum cibus potusque in ventriculum transfunduntur.

Χῶνος, ὁ, (contractum ex χόανος, de quo in χέω, liquefaciendo diffundo,) itidem infundibulum significat : apud Hippocr. in lib. de corde. Vide et tertium ord. deriv. ex Χέω.

Χοῦς, ἡ, dicitur vas aquarium, quo aqua manibus datur, et in mensam infunditur miscendo vino. Eust. ¶ Χοῦς mascul. vide in derivatis à χέω, humo egestâ extruo.

Χύω, seu χύνω, format ex se fut. χύσω : unde, χύσον, apud Aristophan. funde. Et præt. pass. κέχυμαι, fusus aut effusus sum : unde tertia persona plusquam. augmento carens, χύτο, Il. ψ'. Hinc et particip. κεχυμένος, apud Luc. εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, in venerem effusus : metaph. (Soph. Tr. 866.) ¶ Aliam signif. vide in Χέω, humo egestâ extruo.

Χύμα, τὸ, idem quod χεῦμα, et χοή. Hesych. exponitur etiam multitudo. Maccab. l. 2. c. 2.

Χυμὸς, οῦ, ὁ, succus quem plantæ aut alia prelo manúve pressa fuderunt. Athen. lib. 2. et 3. Alex. Aphr. &c. ¶ Item, sapor: Plut. symp. problem. 6. Luc. in Tim. Atque sic utrobique χυλὸς cum χυμὸς confunditur. Ubi vide. ¶ Aliam signific. vide in tertio ordine derivatorum ex Χέω.

[Χυμίζω. Aristoph. Thesm. 169. ἐχύμισαν. Schol. Biset. Ἀντὶ τοῦ ἔγχυμον ἐποίησαν, ὡς ὁ Σουίδας ἑρμηνεύει. Lege quæ sequuntur.]

Χυμίον, τὸ, succulus, modicum succi. Athen. l. 7.

Χύσις, εως, ἡ, fusio, fusura, effusio: ut, οἴνου χύσις, apud Hom. et χύσις ὕδατος, Arat. in Phæn. (Æsch. Choëph. 95.) ¶ Exponitur etiam, scaturigo. ¶ Vide et ordines derivatorum duos sequentes.

Χυτὸς, οῦ, ὁ, fusus, fusilis. Χυτὸς ἄργυρος, ab Alex. Aphr. dicitur argentum vivum, quòd aquæ modo diffluat, et liquidum semper sit ut argentum in χοάνῳ diffusum. Χυτοὶ ἰχθύες, apud Arist. hist. an. l. 5. c. 9. dicuntur pisces, qui fusim retibus capiuntur. ¶ Vide et aliam significationem in tertio ordine derivatorum.

Χυτικὸς, diffundendi vim habens. Exp. et, qui diffundit, vel resolvit.

Χύδην, fusè, more eorum quæ fusa sunt. Item abundanter, copiosè, affatim. Epigr. l. 2. Item, temerè, inconsideratè, absque delectu quidvis effundendo. Isocr. in Panath. Dicitur etiam aliquid χύδην vel efferri vel scribi, quod soluta oratione effertur aut scribitur: Aristot. Rhet. l. 3.

Χυδαῖος, ου, ὁ, cujus magna copia est; abundans. Interdum etiam, vilis, vulgaris: apud Diosc. l. 5. c. 40. Exponitur etiam, diffusus. item, confusus.

Χυδαιότης, ητος, ὁ, vulgaritas, vilitas.

Χύτλον, ου, τὸ, oleum aquâ mixtum, quo perfundi et inungi balneantium corpora solebant, schol. Aristoph. ex epig. ¶ Item, species quædam divinationis, quæ fiebat cum aqua ut oleo: Hesych. ¶ Item, vas olearium, in quo oleum servabant ungendis à balneo corporibus; pro quo dicitur potiùs voce compositâ κατάχυτλον. Polluci dicuntur χύτλα etiam libamina, quæ in mortuorum busta effundebantur. Apoll. Rhod. Arg. l. 1. εὖτ' ἄν σφιν ἐτήσια χύτλα χέωνται. ‡ ii. 928.‡

Χυτλόω, ῶ, perfundo oleo aquâ mixto. Item, lavo, abluo. Odyss. ζ'. et Callim.

Χυτλάζω, idem. Aristoph. in Vesp. Hippocr. Gal.

Διαχυτλάζω, (*comp.*) perfundo, humecto: Hesych.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιχέω, circumfundo, fundo et spargo circùm. Hesiod. in Erg. χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

Ἀμφιχύω, idem. Unde apud Hom. Il. β'. in metaph. sign. θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.

Ἀμφίχυτος, circumfusus. ¶ Vide et in comp. ex Χέω, terrâ egestâ extruo.

Ἀναχέω, refundo: unde, ἀναχεθεὶς, apud Greg. Item, confundo.

Ἀναχοὴ, refusio. Item, meatus: Hesych.

Ἀναχύω, idem quod ἀναχέω.

Ἀνάχυσις, refusio.

Ἀναχύσεις, dicuntur maris æstuaria navigabilia, Strab. l. 6. Exponitur et, confusio. Hesych. Item, animi viriumque exolutio, mollities.

(Ἐπαγχέασα, (*decomp.*) συναναμίξασα, συγκεράσασα. Æsch. Ag. 1146.)

Ἀποχέω, effundo, profundo: unde, ἀποχεόμενον ὕδωρ, apud Diosc. l. 2. c. 20. Exponitur et, fundo: ut, ἀποχεῖν καρπόν. Gaz.

Ἀποχεύομαι, idem. Eurip. in Ione, [146.] Γαίας παγὰν, Ἃν ἀποχεύονται Κασταλίας Δῖναι.

Ἀποχύω, idem quod præcedentia.

Ἀπόχυμα, id quod effusum est alicunde. ¶ Apud medicos est zopissæ genus, quod fit derasa à navibus resina, unà cum cera. Diosc. l. 1. c. 99.

Ἀπόχυσις, ἡ, effusio. ¶ Item, spicæ emissio, in frumento. Theophr. hist. pl. 8.

(Δακρυχέω. Æsch. S. c. Th. 925.)

Διαχέω, diffundo, fundendo dissipo: ut nix διαχεῖσθαι dicitur, apud Xen. ¶ Apud Oreg. οἱ πόροι διαχέονται, i. aperiuntur. ¶ Item, dissipo, discutio: ut, διαχεῖν φύματα, apud Diosc. l. 3. c. 170. ¶ Item, disseco, divido, Od. ξ'. et τ'. ¶ Significat et, transfundo, perfundo.

Διαχύω, itidem diffundo. Plut. de def. orac. ὁρῶ ὑμᾶς διακεχυμένους τοῖς προσώποις, lætitiâ diffusos et hilaritate. Sic apud Syn. Ep. 98. πάσῃ διαχυθῆναι τῇ ψυχῇ.

Διάχυσις, diffusio. Plut. symp. 4. et de fort. Alex.

Διάχυτος, diffusus. ut, οἶνος διάχυτος. Plin.

Διαχυτικὸς, diffundendi vim habens et discutiendi. Diosc. ¶ Exponitur et prodigus, qui res suas profundit.

Decomp. Ἀδιάχυτος, qui diffusus non est, qui diffundi nequit: vel, qui non dissolvitur.

Εὐδιάχυτος, qui facilè diffunditur et effluit. Plut. de primo frig. Et pro, lætus, diffusus. Epicur.

Ἐγχέω, infundo. Xenoph. † Pæd. 1. 3. 8.† ἐγχέω σοι οἶνον. Apud Synes. ep. 140. ταῖς ἐπιστολαῖς δάκρυα ἐγχεῖν, epistolas lacrymis rigare.

(Ἐπεγχέω. (*decomp.*) Philostr. l. 3. c. 2.) [Eurip. Cycl. 422. ἐγὼ δ' ἐπεγχέων Ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ, σπλάγχν' ἐθέρμαινον ποτῷ.]

Decomp. Ὑπεγχέω, suffundo. Item, ἐγχέω, fundo vinum. Plut.

Ἐγχύω, idem quod Ἐγχέω.

Ἔγχυμα, quod infunditur, seu infusum est. ¶ Item, placenta, infundibulo fusa ad frigendum.

Ἐγχύματα apud medicos, et ἔγχυτα, dicuntur medicamenta liquida, quæ guttatim in dolentes aures, vel oculos, &c. instillantur. ¶ Iisdem ἔγχυμα est altera species plenitudinis et copiæ humorum, quam locus continens metitur.

Ἐγχυματίζω, infundo, instillo. Diosc. l. 1. et 2.

Ἐγχυματισμὸς, infusio, salviatum, in Hippiatr.

Ἔγχυμος, vide in comp. ex χυμός.

Ἔγχυσις, infusio.

Ἔγχυτος, infusus, qui infundi solet aut potest.

Ἔγχυτα, vide Ἐγχύματα.

Decomp. Ἐπεγχύω, insuper infundo, iterum infundo.

Ἐπέγχυμα, idem cum ἔγχυμα.

Ἐπεγχυματίζω, instillo, infundo, Diosc. l. 5. c. 23.

Ἐπεγχύτης, pincerna, qui vinum infundit. Athen. l. 10.

Μητρεγχύτης, instrumentum, quo in uterum medicamentum infunditur, clysteris modo. Gal. meth. l. 5.

Παρεγχύω, præterinfundo, aut obiter infundo.

Παρέγχυμα ab Erasistrato dicta fuit propria cujusque visceris substantia: ex eo, quòd existimaret, viscerum molem ex sanguine è venis effuso concrescere. Gal. simp. med. l. 11.

Ῥινεγχυσία, ἡ, infusio, seu instillatio in nares.

Ῥινεγχύτης, ου, ὁ, instrumentum per quod in nares infunditur aliquid. Cæl. Aur. chr. l. 2. c. 4.

Ῥινεγχυτεῖσθαι, dicitur, quod naribus infunditur. Diosc.

Ὠτεγχύτης, instrumentum chirurgicum, quo aliquid auribus infunditur.

Εἰσχέω, idem quod Ἐγχέω.

Ἐκχέω, effundo, in propria et metaph. signif. Luc. in Tim. Synes. ep. 152. ¶ Item, erumpo in modum effusæ plenis vasis aquæ. Il. π'. ¶ Item, velut effundendo abjicio aut amitto: ut, δόξαν τῶν προβεβιωμένων ἐκχέειν, apud Plut. de inst. lib. ¶ Exponitur et, diffundo. ¶ Item transitivè, elicio: ut, δάκρυα ἐκχέειν. Plut. in Alcib. (Æschyl. Ag. 330. Cum Dat. Il. γ'. 296. nisi ibi ἔγχεον legendum.)

Ὑπερεκχέω, (*decomp.*) supereffundo. Solom.

Ἐκχύω, seu ἐκχύνω, idem quod ἐκχέω. Unde Il. φ'. ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χαμαὶ χολάδες, humi effundebantur. ¶ Metaph. multitudo ex loco ἐκχύεσθαι dicitur, et in locum alium ἐπιχύεσθαι. ut apud Joseph. et Synes. ep. 59. ¶ Dicitur et ἐκχύεσθαι, qui amore captus est alicujus rei, vel qui summa lætitia affectus veluti cor suum effundit. ut apud Aristoph. in Vesp. Item. ἐκχύεσθαι, solvi, languescere: unde, ἐκκεχυμέναι παλάμαι, apud Apoll.

(Ἐκκεχυμένως, effusè. Plato. Euthyphr.)

Ἐκχυμίζω, vide in comp. ex Χυμός.

Ἔκχυσις, effusio. Athen. l. 14. et Greg.

Ἐκχύτης, effusor, profusor: Luc. in vit. auct.

Ἔκχυτος, profusus, effusus. ut, ἔκχυτον κόμμι, in Epigr.

Ἔκχυτον dicitur vocari potionis genus, seu edulii liquidi, in iisdem.

Αἱματεκχυσία, ἡ, (*decomp.*) sanguinis effusio: Hebr. c. 9.

Ἐπιχέω, infundo, superinfundo. Odyss. ά. Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε. Sic apud Diosc. l. 2. c. 91. (Ἐπιχέομαι. Theoc. Id. 2. 152.)

Ἐπιχύω, seu ἐπιχύνω, idem. Dioscor. ἐπιχυθεὶς γάλακτι. ¶ Dicitur et multitudo aliqua ἐπιχύεσθαι in locum aliquem, quum catervatim eò se effundit, vel confluit: ut Il. π'.

Ἐπίχυσις, infusio, infusus. ¶ Item vasculum, quo aliquid infundimus. Poll. et Hesych. ¶ Eidem est etiam dealbatio. Apud Plat. de leg. ἐπίχυσις πολιτῶν, exp. redundans civium numerus.

Ἐπίχυτος, infusus, infusione factus. ἐπίχυτον λάγανον, placenta infundendo cocta. Athen. l. 14.

Προσεπιχέω, (*decomp.*) insuper infundo. Diosc. l. 2. c. 90.

Καταχέω, defundo, effundo: vel, profusum aut effusum dejicio. Od. τ'. Ἥντ' Εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν ζέφυρος καταχεύῃ. Metaph. Il. έ. πέπλον κατέχευεν, peplum dejecit. Cum dativo. Il. β'. Καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε, in eos effudit seu profudit. Sic et Il. γ'. et Odyss. ξ'. Pro dativo interdum gen. ponitur. ut Herodot. καταχέουσι τὸ αἷμα τοῦ ἀκινάκεος, acinacem cruore perfundunt. Sic et apud Aristoph. et Gal.

Decomp. Περικαταχέω, circùm effundo. Strab.

Καταχεύομαι, idem. Hesiod. in Erg. λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδήν.

Καταχύω, pro iisdem. Unde pass. Il. ú.

Κατάχυμα, seu κατάχυσμα, quod defunditur seu effunditur in aliquem. Καταχύματα, propriè volunt esse aquam quæ in balneis in aliquem effunditur. Καταχύσματα autem, bellaria, quibus sponsi et sponsæ in ædes primùm ingressæ; nec non qui primi legationem obituri aut oraculum sciscitaturi emittebantur; ut et servi novitii, boni ominis caussâ perfundebantur, apud Aristoph. ‡ Plut. 768.‡ et Dem. Καταχύσματα sunt et juscula, quibus carnes aut panis intritus perfunduntur: ut apud eundem Aristoph. in Avib. Item, aqua, qua in balneo perfunduntur se lavantes.

Καταχυσμάτιον, jusculum et condimentum, quo perfunditur caro assa, aut tale quid. Poll. l. 6.

Κατάχυσις, defusio, affusio, vel profusio. Item, instrumentum, quo aqua vel manibus infunditur, vel mensæ infertur. Hesych.

Κατάχυτλον, q. d. perfundibulum: vas, ex quo eos, qui se lavant, aquâ perfundunt balneatores. Poll. l. 10. c. 17. ex Eupolide.

Μεταχέω, transfundo, ex uno vase in aliud fundo.

Παραχέω, affundo: cum dat. apud Gal. et Diosc. ¶ Expon. et, aquâ affusâ rigo: unde, στέαρ παραχεόμενον ὕδατι, apud eundem Diosc.

Παραχύω, idem.

Παράχυσις, affusio. Strabo.

Παραχύτης, balneatoris minister aquam affundens iis qui lavantur. Plut. et Athen. l. 12.

Ἀπαράχυτος, (*decomp.*) affusione carens. Οἶνος ἀπαράχυτος, peculiariter dicitur vinum, cui aqua marina non est affusa seu admixta. Gal. meth. l. 12.

Περιχέω, circumfundo. Cum accus. Il. φ'. cum dat. Luc. Item perfundo: itidem cum accus. apud Diosc. l. 4. c. 155.

Περιχέομαι, oculis obversor: apud Luc. in Judicio Dearum.

Περιχεύομαι, idem cum περιχέω. Od. ψ'.

Περίχευμα, quod circumfusum est, seu circumcircà affusum. Il. ψ'.

Περιχύω, idem quod περιχέω, et περιχεύομαι. Unde in pass. apud Luc. περιχυθεὶς αὐτῷ. Dicitur et περικεχύσθαι τινὶ hominum aut negotiorum multitudo circumdans: apud Plut. in Per. et Synes. de insom.

Περίχυμα, quod circumfunditur alicui aut circumfusum est.

Περίχυσις, circumfusio, vel offusio.

Εὐπερίχυτος, (*decomp.*) qui facilè circumfunditur. Plut. de primo frig.

Προσχέω, idem cum παραχέω. Unde in pass. Luc. τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον. ¶ Item, perfundo, affundendo rigo: itidem in pass. cum dat. apud Aristot. in probl.

Προσχύω, idem.

Πρόσχυσις, affusio.

Προχέω, profundo, effundo, cum genit. et accus. Herodian. l. 5. Cum dat. Epigr.

Προχέομαι, effundor. Metaph. Il. β'. ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων Εἰς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον.

Πρόχευμα, profusio, vel id quod profunditur. [Eurip. Helen. 1145. Ὅτι οὔτε πατρίδος ἄπο, προχευμάτων ποταμῶν... τέρας, οὐ τέρας, &c.]

Πρόχοος, seu πρόχους, † ἡ,† aqualis. idem quod suprà χοῦς. Od. ά. † Hes. Th. 785.† Athen. l. 11. † Xen. Pæd. l. 5. p. 120. b.†

Προχοὴ, idem. Suid. ex Epigr. Athen. lib. 11. Pro eodem scribitur et πρεχοή. (Æsch. Suppl. 1032.) ¶ Significat προχοὴ etiam ostium, quo fluvius in mare effunditur. Od. έ. Hesiod. in Erg. † Sic Aristoph. Nub. 271.†

Προχοὶς, et προχοΐδιον, aqualiculus; parvus aqualis: quo aqua effunditur manibus abluendis, vel miscendo vino. illud apud Xen. Pæd. 8. hoc apud Strab.

Προχύω, idem quod Προχέω, profundo, effundo. Unde apud Phil. de v. Mos. l. 1. (loquentem de manna,) ἣ διὰ τὴν ἐπάλληλον φορὰν σωρηδὸν προὐκέχυτο τῶν σκηνῶν, ante tabernacula cœlitus profusa jacebat.

Πρόχυμα, quod profunditur aut profusum est. Peculiariter vinum sponte defluens antequam uvæ calcentur. Geop. l. 6. c. 16. Idem dicitur et σκυβελίτης οἶνος, quasi χυβελίτης, apud Aët. l. 9. c. 24.

Πρόχυσις, profusio, effusio. Herodot.

Προχύτης, ὁ, et προχύτη, ἡ, poculi species: apud Athen. l. 11.

Προχύτη est quoque vas ad libandum. Item, primitiæ hordei. Item, aqua, quæ in aurem victimæ infundebatur. ¶ Vide et pòst.

Προχύται, οἱ, vel αἱ, dicebantur fruges, seu mola salsa, quâ conspergebatur victima mactanda: apud Eurip. in Iph. Aul. ¶ Item, variarum rerum missilia, quæ jaci solebant à populo, faustis acclamationibus principes salutante. Quod et victoribus in certamine accidebat: ut apud Plut. in Dion. Quando plærumque folia quoque et flores spargebantur, et objiciebantur. quod est φυλλοβολεῖν.

Decomp. Καταπροχέω, effundo, profundo. Apoll.

Περιπροχύομαι, circumfundo. unde, περιπροχυθεὶς. Il. ψ'.

Συγχέω, confundo, confundendo misceo. cum accus. Il. δ'. et apud Isæum. Item, conturbo. Il. έ. Phil. de v. M. l. 1. ¶ Item, enervo, dejicio, prosterno. Il. έ. θεὸν μὲν ἐα καταφθίας ἰοὺς Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας. (Eurip. Med. 793. Soph. Tr. 1246. Σύν γ' ὅρκι' ἔχευσαν. Il. δ'. 269.)

Συγχύω, idem: ut Il. τ'. ἵνα δέ σφι Σύγχυτ', habenæ

confundebantur. (Συγχυθείς. Eurip. Med. 1006.) Pro eodem dicitur et συγχύνω. Act. Ap. c. 9.

Συγκεχυμένως, confusè. Plut. περὶ δεισιδαιμον.

Σύγχυσις, confusio, commixtio, conturbatio. Isocr. in Pan. Athen. &c.

Ἀσύγχυτος, ὁ καὶ ἡ, (*decomp.*) non confusus, non permixtus, distinctus.

Ἀσυγχύτως, citra confusionem, distinctè.

Ὑπερχέω, superfundo, superfusione obruo.

Ὑπερχέομαι, supra modum excresco et exubero. Plut. de deo Socr.

Ὑπερχύω, idem quod ὑπερχέω. (Ὑπερχύομαι. Philostr. l. 3. c. 14.)

Ὑπέρχυσις, immodica effusio, profusio. Greg.

Ὑποχέω, suffundo. Metaph. clanculum admisceo: cum dat. Plut. in Pericl.

Ὑποχέομαι, idem quod ὑποχέω, suffundo. Oppian.

Ὑποχύω, idem. [Herodot. Hist. lib. 3. Περσέων δὲ τοῖσι παρεοῦσι ἀπιστίη πολλὴ ὑπεκέχυτο, &c.]

Ὑπόχυμα, et ὑπόχυσις, id quod suffusum est, suffusio. ¶ Medicis est crassi humoris in cornea membrana juxta pupillam concretio. Dioscorid.

[Ὑπόχευμα. Pind. Pyth. E. 134. ὕμνων δ' ὑποχεύμασιν, &c. Cl. Schmidt legit ὑπὸ χευμάτων. Vide ejus Notam, pag. 254. col. 2.]

Ὑποχυτὴρ, guttus olearius, quo oleum lychno suffundunt. Suid.

Ὑπόχυτος, cui suffusum est aliquid, et ex eo subturbidus: ut, ὑπόχυτος οἶνος, apud Athen. l. 1.

Composita sine præpositione: ac primùm tenentia ο, quæ sunt desinentia in χοος, χοῦς, χοέω, &c.

Ἑκατοντάχους, cum centesimo fundens, centies auctum sese in horreum refundens. Theophr. hist. pl. l. 8.

Λουτρόχοος, aquam lavantibus fundens. Xen. Pæd. 8.

Οἰκτροχοέω, miserabiliter fundo. Aristoph. in Vesp.

Οἰκτροχοεῖν, miserabilia verba fundere.

Οἰνόχοος, qui vinum infundit, pincerna. Il. β'. Xen. Hell. 7. † Pæd. 1. 3. 7. et l. 5. p. 147. b.† (Philostr. l. 3 c. 27.)

Οἰνοχόη, ἡ, vas ex quo vinum in pocula infunditur, trulla. Hesiod. in Erg. Thuc. l. 6. (Philostr. l. 3. c. 27.)

Οἰνοχοέω, vinum infundo, sum pincerna. Od. ύ. Xen. Pæd. 1. Et cum accus. οἶνον ἐῳνοχόει. Il. γ'. Metaph. Plut. in Per. πολλὴν καὶ ἄκρατον τοῖς πολίταις ἐλευθερίαν οἰνοχοῶν.

Οἰνοχοεῖσθαι, vinum à ministris infusum accipere. Greg.

Οἰνοχόημα, quod à pincerna infunditur. Plut. in Phoc.

Οἰνοχοεύω, idem quod οἰνοχοέω. Il. ύ.

Οἰνοχοΐα, vini infusio, munus pincernæ.

Decomp. Ἀρχιοινόχοος, qui principem locum inter pocillatores tenet.

Ἀρχιοινοχοΐα, dignitas τοῦ ἀρχιοινοχόου.

Διοινοχοέω, vinum fundo, misceo. Athen. lib. 3. διοινοχοεῖται γὰρ οἰνόμελι.

Ὀλιγόχοος, et ὀλιγόχους, parum refundens. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9.

Ὀλιγοχοέω, parum refundo, exiguo cum fœnore refundo.

Οὐλοχόϊον, vasculum in quod molæ conjiciuntur à sacrificaturis.

Πεντηκοντάχοος, seu πεντηκοντάχους, cum quinquagesimo fundens. Theophr. hist. pl. l. 8.

Πολύχοος, seu πολύχους, multa cum usura se refundens. Idem ibidem. Apud Arist. rhet. 4. πολύχους ἐναντίωσις, fusa et varia contentio.

Πολυχοέω, multo cum fœnore refundo, fœcundus sum et fertilis. Aristot. de gen. an. l. 4.

Ῥινόχοος, idem videtur esse quod ῥινεγχύτης, instrumentum quo aliquid naribus infunditur. Hesych.

Σιαλόχοος, qui salivam fundit dum aliquem alloquitur. Hesych.

(Τυμβόχοος. τυμβόχοα χειρώματα. i. e. θύματα ἐπὶ τοῖς νεκροῖς διὰ χειρῶν ἐργαζόμενα τῷ τύμβῳ τοῦ νεκροῦ. Æschyl. S. c. Th. 1030.)

Ὑδρόχοος, et ὑδροχοεὺς, aquarius: unum ex duodecim signis Zodiaci: apud Arat. et Procl. in sphæra.

Ὑδροχόη, aquæ ductus, meatus aquam aliquò effundens. Hesych.

Φυλλόχοος, q. d. folia fundens: nomen mensis illius quo folia decidunt. apud Plut. symp. 8. probl. ult.

Φυλλοχοεῖν, dicuntur arbores quibus folia decidunt.

Composita ex nomine χυμός.

Ἄχυμος, ὁ καὶ ἡ, exuccus, succo destitutus. Item, insipidus.

Δύσχυμος, difficilem et molestum succum habens seu saporem.

Ἔγχυμος, succulentus, succis plenus. Item, sapidus. Arist. Theophr.

Ἐγχύμωμα, et ἐγχύμωσις, apud medicos dicitur sanguinis et humorum in partem aliquam naturalis effusio, per quam et partis ejus venulæ replentur sanguine, et color lividus parti redditur: ut apud Hippocr. epid. l. 2.

Ἐκχυμίζω, exp. exugo, saporibus perfruor. Item neutr. evaporo.

Ἐκχυμόω, unde ἐκχυμοῦσθαι aliquid dicitur, quod succos et humores extra vasa sua effundit: ut apud Hippocr. περὶ ἀγμῶν.

Ἐκχύμωμα, et ἐκχύμωσις, sanguinis sub cutem per grumos effusio.

Συνεκχυμοῦν, (*decomp.*) coeffundere, i. naturam effundentem et vacationes molientem adjuvare et incitare. Hippoc. epid. l. 6. Expon. etiam, succis salutaribus miscere · apud Gal. in lex. Hipp.

Κακόχυμος, malis et vitiosis humoribus plenus. Athen. l. 3.

Κακοχυμία, redundantia vitiosi humoris in toto corpore. Alex. Aphr. &c.

Παχύχυμος, qui succo est crasso: apud eundem.

Composita partim ex χύσις, et χυτὸς, partim desinentia in χύνετος.

Ἀρτίχυτος, ὁ καὶ ἡ, nuper seu modò fusus.

Αὐτόχυτος, per sese et sponte sua fusus vel diffusus. Phocyl.

Ἀχύνετος, longè lateque et in multas partes fusus: ut, ἀχύνετον πῦρ, apud Nic. in Alex. Est autem ἀ ἐπιτατικόν.

Γήχυτον, exterior pars terræ mollis, et minimè lapidosa. Gal. apud Hipp.

Νήχυτος, latè fluens, fluidus. Apoll. Arg. 3. ‡ 530.‡

[Οἰνόχυτος. Soph. Phil. 732. ὃς μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτη χρόνον. Schol. τουτέστι, οἴνου (περιφραστικῶς) ἐνεπλήσθη, ἢ οὐδὲ οἴνου μετείληφε.]

Οὐλόχυτα, τὰ, seu οὐλοχύται, αἱ, primitiæ ante sacrificium, seu ipsæ molæ quæ victimis affundebantur. prius apud Hesych. posterius Il. ά.

Οὐλοχύται, αἱ, dicuntur etiam ipsa canistra, ex quibus molæ effunduntur. Eust.

Πολύχυτος, idem quod ἀχύνετος, schol. Apol.

Ὑδρόχυτος, aquam fundens: ut, κρήναις ὑδροχύτοις, apud Euripid. in Cyclop. ¶ Exponitur et, aqua perfusus. Nonn.

Φωτοχυσία, luminis abundantia. Dion. Areop.

Compositum remotius est

Ἴσκυθα, excrementum quod sus effundit: succerda: quasi ὕσχυθα. Hesychius.

Derivata à χέω, liquefaciendo diffundo.

Χόανος, seu χόανον, vas ex argilla, quo argentarii et chymici utuntur in fundendis ac liquefaciendis metallis; fornax fusoria. Il. σ'. Hesiod. in Asp. † Th. 863.† ‡ Apoll. Arg. iii. 1298.‡ ¶ Suidæ τὰ χόανα sunt etiam μέταλλα.

Χοάνη, idem quod χόανος. apud Greg. Nyss. de hom.

Χοανεύω, fundo et liquo ἐν τῷ χοάνῳ, conflo. Hes. et Eust. ex Aristoph. [Thesm. 62. 68.]

Χῶνος, idem quod χόανος.

Χόννος, proculi ærei genus, apud Gortynios. Eust. Quod et χόνος scribunt, uno ν.

Χώνη, idem quod χοάνη, vas argillaceum, in quo metalla funduntur et liquefiunt. Diosc. l. 5. c. 85. ¶ Vide et in Χέω, quod præcessit.

Χωνεύω, in fornacem conflatoriam conjicio. Item, in fornace fusoria fabrico. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Χώνευμα, quod in fusoria fornace conflatum est, vel, conflatura.

Χωνευτὴς, conflator, flator, fusor.

Χωνευτήριον, fornax, in qua metalla conflantur. Greg. Nyss. de hom.

Χωνευτὸς, conflatilis, à fusore fabricatus.

Χωνεία, ἡ, conflatura. Suid.

Χωνεῖον, τὸ, idem quod χωνευτήριον. Hesych. et Suid.

Χωνίον, instrumentum fusorium, apud eundem Suid.

Χύσις, exp. fusura, liquefactio.

Composita: ac primùm desinentia in χόος, et χοέω.

Ἀργυροχόος, argenti fusor, faber argentarius.

Μολυβδοχοέω, plumbum fundo, tracto artem fundendi plumbi. Poll. [Aristoph. Eccles. 1102.]

Χρυσοχόος, auri fusor, aurifex. Dem. pro cor. Plut. de non fœn.

Χρυσοχοϊκὸς, ad auri fusorem pertinens, quo aurifex utitur. Unde χρυσοχοϊκὴ, sc. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ars fundendi aurum seu tractandi: apud Dem. in Mid.

Χρυσοχοεῖον, aurifusorium, aurificina: apud eundem ibidem.

Χρυσοχοέω, aurifex sum, aurum fundo, aurum conflo: apud Dinarch. Aristoph. in Plut. et Poll. l. 7. c. 24.

Composita ex χῶνος, seu χωνεύω.

Ἀναχωνεύω, rursus conflo, refundo. Greg. de Baptis.

Αὐτοχόανος, crassa minerva fusus, et veluti sua sponte. Il. ψ'. Pro eo Hesych. habet αὐτόχωνος.

Αὐτοχώνευτος, idem. utitur Hesych. illud in exposit. præcedentis.

Ἀχώνευτος, non conflatus: qui conflari nequit.

Καταχωνεύω, et Συγχωνεύω, conflo. Demosth.

Derivata à χέω, terrâ aggestâ extruo, ex terra fusili educo.

Χοῦς, ὁ, terra egesta, vel quæ egeritur aut egeri potest: vel simpliciter, terra, humus. Thuc. l. 2. Arist. hist. an. l. 9. Item, terra in tumulum egesta, vel tumulus. Interdum et, bustum quo defunctus aliquis conditur: in Psal. et apud Hesych.

Χοϊκὸς, seu χόϊνος, ὁ, terreus, terrenus: in ep. ad Cor. 1. c. 16.

Χῶνος, fovea, scrobs: item, collis, tumulus. Hesych.

Χόω, unde, χωννύω, et χώννυμι, f. χώσω, aggerem duco. Thuc. l. 2. χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν. Sic in epit. Ctesiæ, ἐχώννυε χῶμα ἐπὶ Σαλαμῖνα. Æsch. in Ctesiph. τοὺς λιμένας ἔχωσαν. † μνῆμα. Xen. Pæd. p. 183. c.† Passivè χοῦσθαι μνῆμα dicitur, quum humo aggesta extruitur, apud Pausan. locus verò, quando aggere educto munitur. † μνῆμα κεχῶσθαι. Xen. Pæd. p. 186. a.†

Χῶμα, τὸ, opus quod οἱ χοῦντες reliquerunt, agger. Thuc. Xen. Plut. Item, tumulus, sepulchrum. Plat. de leg. Paus. in Att. (Æsch. Ch. 721. Suppl. 877.)

Χωμάτιον, parvus agger: vel parvum bustum, modicâ humo aggestà.

Χῶμος, idem quod χῶμα. Hesych.

Χῶσις, aggeris eductio, aggestus. Exp. et agger, obex ad obstruendum.

Χωστὸς, humo egesta eductus vel extructus: ut, χωστὸς τάφος, apud Eur.

Χωστρὶς, ίδος, ἡ, ut, χωστρὶς χελώνη, testudo ad congestiones fossarum seu fodiendum parata. Diod. Sic. l. 9.

Χύσθαι dicitur, quod terra fossili aggeritur seu extruitur. unde apud Apol. κέχυται τύμβος.

Χυμὸς, bustum ex humo fossili aggestum. Hesych.

Χύσις, exp. congeries, tumulus.

Χυτὸς, fossitius, ut, χυτὴ γαῖα, terra fodiendo eruta, qua mortui obruuntur. Il. ζ'. et ψ'. Sic χυτὸς λιμὴν, portus aggesta terra structus. Apoll. Arg. l. 1.

Composita: ac primùm ex χόω, seu χώννυμι, et inus. χοέω.

Ἀναχόω, ἀναχωννύω, et ἀναχώννυμι, aggero, è terra aggesta extruo. Demosth. τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, aggeribus lapidum et ruderum viâ obstructâ. Hinc, ἀνακεχωσμένος, expon. obrutus: apud Synes.

Ἀποχόω, ἀποχωννύω, seu ἀποχώννυμι, terrâ aggestâ averto: vel aggere communio. Xen. Hell. 6.

Ἀπόχωσις, terra aggesta ad arcendum flumen intra ripas. Plut.

Διαχόω, διαχωννύω, aut διαχώννυμι, aggerem perduco. Herodot. ἐς τὴν Σαλαμῖνα χῶμα ἐπειρᾶτο διαχοῦν. Exp. et, aggere arceo. Phalar.

Ἐγχόω, ἐγχωννύω, aut ἐγχώννυμι, terrâ aggestâ impleo. Appian.

Ἔγχωσις, impletio quæ fit terrâ aggestâ in locum cavum: vel, quum alveus fluminis obducto limo paullatim completur. Poll.

Ἐκχοΐζω, humum egero, fodio. Suid.

Ἐπιχόω, ἐπιχωννύω, aut ἐπιχώννυμι, aggere munio. Item, terrâ aggestâ operio.

Ἐπίχωμα, et ἐπίχωσις, agger et aggestus. Polyb.

Ἐπιχωματίζω, unde, ἐπιχωματισμὸς, exp. exaggeratio.

Προσεπιχόω, (*decomp.*) obturo, operio, terrâ aggestâ obruo. Plut.

Εὔχωστος, unde (*decomp.*) Δυσεύχωστος, qui difficulter muniri potest, qui difficulter aggerari potest, qui non facilè aggerationem ferre potest. Strabo.

Καταχόω, καταχωννύω, aut καταχώννυμι, terrâ aggestâ obruo: vel, defodio. cum accusat. in epit. Ctesiæ. Item metaph. obruo, velut aggestâ terrâ sepelio. itidem seq. accusat. apud Plat. in Gorg. et Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Ἐπικαταχωννύω, (*decomp.*) exp. adobruo.

Περιχόω, περιχωννύω, aut περιχώννυμι, circumaggero, humo circumcirca aggestâ operio.

Πολύχωστος, multâ terrâ aggestâ exstructus. Æsch. [Χοηφ. 349. πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον &c. Schol. ὑπὸ πολλῶν κεχωσμένον.]

Ποταμόχωστος γῆ, terra limo operta, arenâve à fluvio devectâ. schol. Apoll. [Arg. iv. 269.] quæ et πρόχυσις χθονός. et χῶμα τὸ μεταξύ. alluvio.

Προσχόω, προσχωννύω, seu προσχώννυμι, aggero, terrâ aggestâ munio. unde pass. apud Thuc. l. 2.

Πρόσχωμα, et πρόσχωσις, agger: terra et limus à fluvio aggestus. Æschyl. in Prometh. Joseph. de antiq. Jud.

Προχόω, προχωννύω, aut προχώννυμι, aggere præmunio. Herodot.

Συγχόω, συγχωννύω, aut συγχώννυμι, aggere communio. Item, terrâ aggestâ obruo, contumulo. Greg. (Æsch. Pr. 1048.)

Σύγχωσμα, unde, συγχώσματα, apud eundem, dici videntur sordes et maculæ, quas contrahunt quæ terrâ aggestâ obruta sunt.

Τυμβοχοέω, tumulum struo, sepelio. Hesych.

Τυμβοχοή, tumulus. Il. χ'.

[Τυμβόχωστος. Soph. Antig. 861. πρὸς ἕργμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου Ποταινίου.]

Composita ex χύομαι.

Αἱματεκχυσία, sanguinis effusio: in ep. ad Hebr. c. 9.

Ἀμφίχυτος, ὁ καὶ ἡ, utrinque terrâ aggestâ munitus: ut, ἀμφίχυτον τεῖχος, Il. υ.

Ἐκχύομαι, terrâ aggestâ munior. unde apud Herodot. ἐκκεχυμένης ὑψοῦ τῆς πόλεως, alto aggere circum urbem extructo.

Προχύομαι, agger ante me extruitur.

Πρόχυσις, terra ante locum aliquem aggesta. Apoll. Arg. l. 2.

Προχύτη νῆσος, πρόχυσις χθονὸς, terra avulsa à continente, et insula facta. Strab. l. 5. Qualis Prochyta fuit, insula in sinu Puteolano. ¶ Vide et præcedens Ποταμόχωστος.

Προχυταῖος, qui natus est in Prochyta insula, vel in ea habitat: apud Steph.

Derivata à χέω, seu χείω, capio, capax sum.

Χείομαι, idem quod χείω. Hom. Od. σ'. Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται.

Χειὰ, seu χειὴ, dicitur ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσις, ἡ καταδεχομένη τὸ ζῶον, latibulum serpentis, Athen. lib. 11. Φωλεώδης τοῦ δράκοντος χειά. Plut. de def. or.

Χοεὺς, έως, et χοῦς, οὸς, ὁ, et Dor. χῶς, apud Athen. congius: mensura liquidorum, apud Atticos, capiens sextarios sex, seu libras novem, seu cotylas Atticas duodecim, teste Ægin. l. 7. c. ultim. Prius apud Aristoph. in Nub. † 1240. † ἐξ χοᾶς χωρήσεται. contractè pro χοέας. Posterius apud Diosc. et cet.

Οἱ χόες dictum etiam fuit festum quoddam Athenis, anthesterione mense celebrari solitum in honorem Bacchi: à congio vini, quem Pandion unicuique convivarum apposuit, quum Orestes post cædem matris Athenas venisset. vide schol. Aristophan. in Acharn.

Χοαῖος, congium capiens, congium æquans: ut, σκύφος χοαῖος, apud Eustath.

Χοΐδιον, diminut. Suidæ est σταμνίον.

Χοεῖον, idem esse dicit crassum intestinum.

Χηλὸς, arca seu arcula, capsula, ἡ χέουσα τὰ ἐντιθέμενα. Od. ν'. Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋξέστῃ ἐνὶ χηλῷ Κεῖται. Sic et Od. β'. et φ'. (Theoc. ις'. 10.)

Composita ex χοῦς.

Δίχους, qui duorum est congiorum. Diosc. l. 3. c. 59.

Ἑξάχους, sex congiorum capax. Plut. in Sol.

Ἡμίχους, dimidium continens congium.

Ἡμίχουν, τὸ, sc. ἀγγεῖον, dimidiatus congius. Arist. hist. an. l. 9.

Ἡμιχοαῖος, idem cum ἡμίχους. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 6.

ΧΗΛΗ', ῆς, ἡ, forfex cancrorum. Arist. hist. an. l. 4. c. 2. (de astacis,) οὗτοι δὲ διαφέρουσι τῶν καράβων τῷ ἔχειν χηλάς. ¶ De cancro cœlesti apud Arat. ¶ Item, ungula, bisulca et bipartita instar forficis cancri. De bobus, apud Plut. de sera num. vind. De ovibus et capris: apud Suid. De equi ungulis: apud Hesiod. in Asp. † 62. † De lupo, Theocr. epigr. 6. Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος. Tribuitur et avibus: apud Soph. et specialiter, ungulis columbarum: apud Eur. in Ione. (Phœniss. 42. 765. 987. V. Æschyl. Pers. 208.) ¶ Χηλὴ, dicitur etiam specillum bifurcum, à similitudine: apud Hipp. de morb. l. 1. ¶ Item, saxa litoreo muro præstructa, ut undarum appellentium vim retundant et murum defendant. Columellæ, crepido. Virg. saxea pila: quòd ungulam bovis referant, teste schol. Thuc. ap. eund. l. 1. ¶ Χηλαὶ appellantur etiam ciliorum extrema, per somnum se contingentia. Ruf. ¶ Hesychio χηλὴ est etiam maxilla. ¶ Numeratur et inter morbos: apud Poll.

Χηλόω, in chelas findo, bisulcum reddo: unde, κεχηλωμένος, apud Heronem.

Χήλωμα, fissura bisulca: crena sagittæ, cui applicant nervum inter jaculandum. Gal. in lex. Hippocr.

Χηλεύω, necto, plecto, suo. Hesych. à χηλὴ dictum: forsan, quoniam, qui suunt, forficibus uti solent, cancri forficibus non absimilibus.

Χήλευμα, τὸ, instrumentum ejus qui suit aliquid vel nectit; subula. Pol. l. 7. c. 21. ¶ Item, ipsum opus textile vel sutile. unde apud Herodot. galeæ sutæ χηλεύματα dicuntur, habentes quasdam forfices; teste Hesych.

Χηλευτὸς, nexilis, plexilis, sutilis: vel, nexus, plexus, sutus: ut, κράνεα χηλευτὰ, apud Herodot. l. 7. Pro eodem dicitur et χηλινός. ut, χηλινὸν ἄγγος, apud Anacreontem.

Composita ex χηλή.

(Ἀγκυλοχήλης. Batrach. 265.)

Δίχηλος, (et Doricè δίχαλος,) ὁ καὶ ἡ, in duas chelas fissus, bisulcus, bifidus. Aristot.

Διχηλέω, ungulam habeo bisulcam. Levit. 11.

Μακρόχηλος, qui ungulas longiores habet.

Ὀνόχηλος, ungulam seu pedem asininum habens.

ΧΗ'Ν, ηνὸς, ὁ, vel ἡ, anser. (☞ Dictus παρὰ τὸ χαίνειν καὶ χανδὸν ἐσθίειν, Eust.) Odyss. ό. Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Athen. l. 9. χῆνες σιτευτοί.

Χήνειος, ου, ὁ, anserinus: ut, χήνεια ἥπατα, apud eundem Athen. ibid. Pro eodem dicitur et χήνεος, apud Gal. et χήνιος, apud Dioscor. lib. 1. cap. 82.

Χηνίσκος, ὁ, anserculus, plerunque is qui in puppi navis ad ornamentum effingebatur. Luc. in Dial. cui tit. πλοῖον. ¶ Locus anchorarum in prorâ suspensarum et ipse hoc nomen habet.

Χηνίον, τὸ, idem. Athen. l. 4.

Χηνιδεῖς, οἱ, anserum pulli. Eust.

Χηνίζειν, dicitur de iis qui tibiâ canunt: apud Athen. l. 14.

Χηνέω, irrideo, illudo: propriè, ore hiante et in cachinnos resoluto. Hesych.

Χήνημα, illusio, irrisio: apud eundem.

Χηνυστέω, clamo, vociferor: eidem.

Χηνύστρα, hiatus, χάσμη. Idem.

Composita.

Ἀγριοχηνάρια, anserculi feri. Theophil. Inst. 2.

Ἀκριοχηνίσκοι, extremitates ejus partis jugi, quæ dicitur ζεύγλη. Poll. lib. 1.

ΧΗΡΑΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, caverna, latibulum, lustrum ferarum. ‡ Apoll. Arg. iv. 1284. ‡ Phocyl. πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν, in cavi saxi recessu. Synes. ep. 122. ἐν χηραμοῖς ὀρῶν, in latebris montium. Metaph. χηραμοὶ dicuntur etiam duo linguæ sinus cavi. Poll. l. 2.

Χηραμὶς, ίδος, ἡ, cavernula, latibulum parvum. Hesych.

ΧΗ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, desertus, μονωθείς. Inde, viduus, qui vel prima conjuge amissa uxorem non duxit: ut scribit Suid. vel qui uxorem non habet, ut vult Hesych. cœlebs. Dicuntur et perdices mares χῆροι, quum femellæ incubant ovis: apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 8. Item, χῆρος, orbus, dejectus, aut aliqua re indigens. Ut, δρυμοὶ χῆροι, luci vidui, arboribus orbati nempe. Epigr. χῆρα δένδρα, arbores comis viduatæ. Ibid. Sic, χῆρον λέχος, apud Apoll. Arg. l. 2. ¶ Fœm. χήρα interdum cum γυνὴ dicitur: ut Il. ζ'. Interdum absolutè: ut apud Plut. in Erot. Aliquando cum genit. ut Il. ζ'. ἡ τάχα χήρη σεῦ ἔσομαι.

Χηροσύνη, viduitas. Apoll. Arg. 4.

Χηράζω, idem quod χηρόω, viduo, viduum vel viduam reddo. Job.

Χηρόω, viduo, viduum reddo. Il. ρ'. Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο. Metaph. Il. ἑ. χήρωσε δ' ἀγυιὰς, desolavit. Item, privo, destituo: cum genit. ¶ Item neutr. idem quod χηρεύω. Plut. in Erot.

Χήρωσις, ἡ, viduatio, orbatio, desolatio.

Χηρωσταὶ, οἱ, quibusdam sunt viduarum tutores: aliis, qui propinquitate juncti sunt generi et familiæ, hæredibus successoribusque viduatæ; vel, qui succedunt ubi nulli legitimi et propinqui hæredes sunt; ut Eust. exp. Iliad. ἑ. schol. Soph. et Hesiod. † Th. 607. ubi sic Schol. ἀλλότριοι, ἢ οἱ πόρρωθεν συγγενεῖς· διότι χηρεύοντος τοῦ οἴκου καὶ ἐρήμου ὄντος τέκνων, αὐτὴν κληρονομοῦσι. † Dicuntur et χηρωσταὶ, quorum uxores manent viduæ.

Χηρεύω, viduus sum, vel vidua, viduam vitam dego: ut, χηρεύουσαι γυναῖκες. Reg. 2. c. 13. Metaph. apud Soph. in Œd. Tyr. ταῦρος χηρεύων. ¶ Item, destituor, privor: vel, destitutus sum, careo. cum genit. Od. ί. et apud Synes. ep. 139. ¶ Item transitivè, idem quod χηρόω. Aphthon.

Χήρευσις, et χηρεία, viduitas, vita vidua. Thuc. l. 2.

Χηρήϊος οἶκος, vidua domus. ¶ Exponitur et ἄτακτος. Hesych. ex Antimach.

ΧΘΕ'Σ, heri. Hom. hymn. in Merc. Χθὲς γενόμην, ἁπαλοὶ δὲ πόδες, &c. Xen. χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν. i. χθὲς καὶ πρώην. ¶ Pro eodem dicitur ἐχθὲς, apud Theoc. Idyll. 2. et 8. † et Xenoph. Pæd. p. 195. c. †

Χθεσινὸς, οῦ, ὁ, hesternus. ¶ Interdum signif. idem quod ἕωλος, translatione sumpta à cibis pridie relictis. (Aristoph. R. 1018.)

Χθιζὸν, idem quod χθὲς, in Epigr.

Χθιζὰ, pro iisdem, Il. β'.

Χθιζὸς, idem quod χθεσινός. Il. β'. et apud Nonn.

Composita.

Κἀχθὲς, pro, καὶ ἐχθὲς, apud Aristot. l. 1.

Πρόχθες, ante hesternum diem, nudiustertius.

ΧΘΩ'Ν, ονὸς, ἡ, terra, humus. idem quod γαῖα apud poëtas. Iliad. ρ'. αἵματι δὲ χθὼν Δεύετο πορφυρέῳ. Il. γ'. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. Sic et alibi apud Hom. &c. † Sic Aristoph. Nub. 281. † (Soph. Tr. 711.)

Χθόνιος, terrestris: ut, χθόνιος πρηστὴρ, Aristot. de mun. ¶ Item, qui hujus vel illius territorii est, ex hac vel illa regione ortus. ut, χθονίαις νύμφαις, Apol. Arg. l. 2. ‡ 506. Schol. ταῖς ἐγχωρίοις. ‡ ¶ Item, subterraneus, qui est sub terra; apud Euripid. in Hec. et Soph. in Ajac. (Æsch. Pers. 630.) ¶ Apud antiquos omnia gravia et infesta seu infausta χθόνια dicebantur, teste schol. Aristoph. ¶ Χθόνιος ἄνθρωπος dicitur homo subdolus et fraudulentus. Eustath.

Composita.

Ἀντίχθων, ὁ καὶ ἡ, oppositam pedibus nostris terram incolens. Plin. lib. 6. c. 22.

Αὐτόχθων, ex ipsa terra ortus. Eur. Isocr. Dem. &c. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 197. ὅτι τέσσερα ἔθνεα νέμεται ταύτην (sc. χώρην.)—Καὶ τὰ μὲν δύο, αὐτόχθονα τῶν ἐθνέων, τὰ δὲ, οὔ. Λίβυες μὲν καὶ Αἰθίοπες, αὐτόχθονες——Φοίνικες δὲ καὶ Ἕλληνες ἐπήλυδες.]

(Αὐτόχθονος. Æsch. Ag. 544.)

(Βαθύχθον' αἶαν. i. e. εὔγειον. Æschyl. S. c. Th. 310.)

Ἐγχθόνιος, qui in terra est: terrenus, testaceus. Epigr.

Ἐλελίχθων, qui terram rapido motu concutit et commovet. Soph. in Antig.

Ἐνοσίχθων, idem: παρὰ τὸ ἐνόσαι (κινῆσαι) τὴν χθόνα. Ἐνοσίγαιος. Epitheton Neptuni, et interdum nomen ipsum. Od. γ'.

Ἐπιχθόνιος, qui super terra est seu vivit. Od. θ'. Il. ά. † Hesiod. Theog. 241. et 755. †

Καταχθόνιος, subterraneus. Hom. Hesiod. &c. (Eurip. Phœniss. 767.)

Κατάχθονος, pinguis, nutriendi vim habens. Hesych.

Μεσόχθων, mediterraneus.

Μεταχθόνιος χιτὼν, tunica terrestris. Nonn. Apud Apoll. Arg. 3. μεταχθονίη πεπότητο, exp. quæ terram reliquit, relictâ terrâ.

Παλαίχθων, antiquam terram habens, antiquus terræ possessor. ut, παλαίχθων δῆμος, apud Æschyl. de populo Atheniensi, semper ejusdem terræ incolâ. (Παλαίχθων, Ἄρης dicitur. Æsch. S. c. Th. 105. Suppl. 258. 352.)

(Πλουτόχθων. Æsch. Eum. 949.)

Σεισίχθων, motor seu quassator terræ. epit. Neptuni ac nomen quandoque, sicut et ἐνοσίχθων. (Philostr. l. 4. c. 6.)

Ὑποχθόνιος, idem quod καταχθόνιος. Hesiod.

ΧΙ'ΛΙΟΙ, fœm. χίλιαι. Neut. χίλια, mille. Il. λ'. Plat. Isocr. &c. Legitur et, χιλίη ἵππος, † Xen. Pæd. l. 4. p. 111. e. † pro χίλιοι ἱππεῖς, mille equites: apud Herodot. [lib. 8.] Æolicè pro χίλιοι scribitur et χείλιοι. Etym.

Χιλιοπλάσιος, millecuplex, millies auctus. Themist.

Χιλιοστὸς, millesimus. † Xen. Pæd. 2. 51. a. † ¶ Χιλιοστὴ, tributum quoddam ex sacrificio. Hesych. millesima. sicut decima, centesima.

Χιλιοστὺς, ύος, ἡ, millesima pars. † Xen. Pæd. 2. 56. d. † ¶ In exercitu, mille viri seu mille milites. Exponitur et, cohors millenaria. ¶ General. millenarius numerus. Xenoph. Pæd. 6. Pro eodem scribitur et χειλιοστύς. Etymolog.

Χιλιὰς, άδος, ἡ, numerus mille continens: seu, hoc mille. Theoc. Idyll. 17.

Χιλιασταὶ, οἱ, millenarii, seu milliarii. Sic dicebantur hæretici illi, qui ad mille annos postremos præsentis mundi restringebant impletionem quarundam prophetiarum.

Χιλιόω, f. ώσω, mille drachmis mulcto. unde apud Lyc. in Aristog. χιλιωθέντα.

Δισχίλιοι, bis mille. Plut. † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. c. †

Δισχιλία, ας, ἡ, numerus bis mille continens. Esa.

Δισχιλιοστὸς, unus è duobus millibus.

Δισχιλιὰς, άδος, ἡ, duo millia, numerus bis mille continens.

Τρισχίλιοι, ter mille. Aristoph. in Plut.

Τρισχιλιοστὸς, unus ex tribus millibus. Sic, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, et deinceps, in infinitum usque, præmittendo semper nomini χίλιοι adverbium ejus numeri quem significare volumus. † Sic ἑπτακισχίλιοι. Xen. Pæd. l. 3. p. 68. c. † Apud poëtas pro δεκακισχίλιοι δεκάχιλοι dicitur: ut Il. ἑ. Sic ἐννεάχιλοι, pro ἐννεακισχίλιοι, ibidem. [Il. E. 859.] Sic et, τετράχιλοι pro τετρακισχίλιοι.

ΧΙΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, pabulum: peculiariter jumentorum. Ut apud Suid. ex Xen. τὰ δὲ κτήνη πάντα χιλῷ ἔνδον ἐτρέφετο. Et ex Herodot. διὰ τῆς ἐτέρης χώρης, τῇ χιλός τε ἵπποισι καὶ ὕδατα ἦν. Sic Arr. lib. 3. καὶ χιλὸς τοῖς ἵπποις, καὶ τὰ ἐπιτήδεια. Scribitur et χειλὸς, apud Æl. Dionys.

Χιλόω, ῶ. f. ώσω, pasco, pabulum præbeo. Xenoph. anab. 7. Pro eodem scribitur et χειλόω.

Χιλωτὴρ, fiscella pabulum continens, quæ equi ori circumponitur è vertice suspensa: Hesych. apud quem et scribitur et χειλωτής. ¶ Vide et suprà in χεῖλος.

Χιλεύω, idem quod χιλόω, pasco, sagino. Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 23. τούτοις καὶ τοὺς βοῦς καὶ τὰ ὑποζύγια χιλεύουσιν. Item, pascor, depascor. Nic. in Ther. Scribitur et χειλεύω, apud Hesych.

Composita.

Ἄχιλος, ὁ καὶ ἡ, pabulo destitutus. Et generaliter, qui non nutritur. Item, pabulo abundans; ἀ existente ἐπιτατικῷ.

(Βούχιλος. Æsch. Suppl. 346.) [παλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέσταν ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπὰς, λειμῶνα βούχιλον, &c. Schol. ἔνθα ἐχιλοῦτο ἡ βοῦς καὶ ἤσθιεν.]

Ἐκχιλόω, unde ἐκχιλοῦσθαι, locus aliquis dicitur, qui vel neglectu cultorum, vel frigoris vi, gramine nudatur, ac sylvestrem naturam induit: vel in quo nihil nisi χιλὸς nascitur. Paus.

Εὔχιλος, abundans pabulo et alimonia. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 1. §. 12. καὶ πλευρὰ δὲ ἡ βαθυτέρα, καὶ πρὸς τὴν γαστέρα ὀγκωδεστέρα, ἅμα——εὐχιλότερον ὡς ἐπὶ πολὺ τὸν ἵππον παρέχεται.] Pro pro scribitur et εὔχειλος, apud Hesych.

Περιχιλόω, et περιχειλόω, abunde pasco, bene sagino. Et neutraliter, bene saginor: unde, περιχηλοῦντες, apud Hesych. exp. ἄδην κορεσθέντες.

ΧΙ͂ΟΣ, ου, ὁ, (sc. ἀστράγαλος,) jactus taxilli minimus. ἡ μονάς. Cujus oppositus est κῶος, ἡ ἑξάς. ☞ Ab insulâ Chio, quæ ἡ Χίος. ¶ Hinc et adject. gentile, χῖος. Οἶνος χῖος. Ναῦς χία.

ΧΙΤΩ͂Ν, ῶνος, ὁ, (pro quo Ionicè κιθὼν, transpositis aspiratis apud Herodot.) tunica. Interdum de interiore tunica dicitur, i. indusio seu interula. Ut Il. β'. Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Sic et Od. ξ'. et apud Plat. περὶ ἀδολεσχίας. Interdum de exteriore tunica intelligitur. Ut apud Hesiod. in Asp. † 287.† ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας Ἔσταλτο, tunicas succincti erant. Xen. Pæd. 1. μέγαν ἔχων χιτῶνα. Plut. symp. 4. χιτῶνα ποδήρη φορεῖν. Dicitur et de militari tunica, cui arma superinduuntur. ut Il. ί. ὡς ὅπλον ὑπόκειται, χιτών. Metaph. etiam dicitur aliquis ἀποδύεσθαι τὸν χιτῶνα τῆς ἀρετῆς vel δόξης, apud Athen. l. 7. et 11. Tribuitur etiam aliis rebus quæ membranâ teguntur veluti tuniculà: apud Athen. l. 2. ex Theophr. et Gal. 7. de anatomicis administrationibus. Animantibus etiam quibusdam tribuitur: ut apud Aristot. (de tinearum quodam genere,) ἐάν τις τὸν χιτῶνα περιέλῃ, ἀποθνήσκει. ☞ Derivant grammatici à χέω, quoniam περίχειται τῇ σαρκὶ, seu τῷ σώματι.

Χιτωνάριον, ου, τὸ, tunicula. Lucil. Epigr. l. 2.

Χιτώνιον, idem: peculiariter de muliebri tunica: apud Luc. in Lex. Aristoph. in Plut. et Plut. in symp. 7. sap.

Χιτωνίσκος, itidem tunicula: tam virorum, quàm mulierum. Dem. in Mid. Plut. de fort. Alex.

Χιτωνισκάριον, pro eodem.

Composita.

Ἀβροχίτων, ὁ καὶ ἡ, molli indutus tunica. Et, in malam partem, molliter vestitus. (λέκτρων εὐνὰς ἀβροχιτῶνας. Æsch. Pers. 541.)

Ἀστροχίτων, stellis velut tunicâ indutus, stellis amictus. Orph. in Arg.

Ἀχίτων, tunica carens. Plut. in probl. Rom.

Διχίτων, duabus tectus seu involutus tunicis.

Ἑλκεχίτων, cui longa tunica est, cui vestis ad imos pedes diffluit, ita ut eam post se trahat. Il. ν'. ☞ Quidam ἑλκεχίτωνας dici voluerunt ab ἑλκόω, quasi ἕλκος ποιοῦντας ἐν τοῖς τῶν πολεμίων χιτῶσι. Eust.

Κισσοχίτων, hederacea indutus tunica, hedera velut tunica amictus. Orph. de lapid.

Λευκοχίτων, candidam tunicam gerens seu habens. Hom.

Μελαγχίτων, nigra vestitus tunica. Et metaph. mœstus, tristis: atrati enim sunt luctum præ se ferentes: apud Æschyl.

Μιτροχίτων, tunicam mitra cingens. Athen.

Ἀμιτροχίτων, (*decomp.*) cujus tunica cincta non est: vel, cujus tunica mitra non est redimita: vel qui humi jacet spoliatus et mitra et tunica. Eust. in Il. π'.

Μονοχίτων, unica vel simplici indutus tunica. Hesych.

Οἰοχίτων: idem: vel, qui tunicam ex ovis lana gestat, apud eundem.

Πολυχίτων, multis amictus tunicis. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 16.

Προβατοχίτων, idem quod οἰοχίτων. in post. sign. Hesych.

Ὑποχίτων, sub tunica latens.

(Φαιοχίτων. Æsch. Ch. 1048.) [Vide Notam Cl. Stanl.]

Χαλκοχίτων, ærea indutus tunica, æream loricam gestans. Il. β'.

ΧΙΩ͂Ν, όνος, ἡ, nix. Od. τ'. Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. Plut. symp. 3. ἐν τοῖς νοτεροῖς τόποις ἢ προσήλοις αἱ χιόνες ῥέουσι. (Æsch. Ag. 573.) ☞ Dicitur quasi χεὼν, à χέω, Etym.

Χιονώδης, nivosus, nivalis, nivibus oppletus. Dionys. de situ orb. Item, niveus, candidus in modum nivis. Epigr.

Χιονόεις, εντος, ὁ, idem. Nic. in Alexiph.

Χιόνεος, idem: ut, χιονέοισι χιτῶσι, apud Athen. l. 12.

Χιονόω, nivibus obruo, nive operio: unde ἀνδριάντες κεχιονωμένοι, apud Diog. Laërt. Item, dealbo, niveo colore imbuo: apud Hesych.

Χιονωτὸς φύσις, nivalis natura. Nonn.

Χιονίζω, idem quod χιονόω. Hesych. Neutraliter significat, ningo: unde, ἐχιόνιζε, apud Herodot.

ΧΛΑ'ΖΩ, ῥοφέω, sibilo, θρυλλοῦμαι. Pindar. Præt. med. κέχλαδα.

ΧΛΑΙ͂ΝΑ, ἡ, læna: vestis, quæ tunicæ exteriori superindui solebat, ut frigus à corpore arceret. (☞ Unde et παρὰ τὸ χλιαίνειν derivant grammatici.) Od. ξ'. Ἐκ μέν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματ' ἔδυσαν. Sic et alibi apud Hom. Dicitur etiam de crassioribus illis tegminibus, in quibus dormimus aut cubamus: ut Il. ώ. Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας, καθύπερθεν ἕσασθαι. (Æsch. Ag. 881. Aristoph. R. 1507. Soph. Tr. 550.)

Χλαινόω, ῶ, lænâ induo aut operio. Et simpliciter, induo, in Epigr.

Χλαίνωμα, idem quod χλαῖνα. vel, vestimentum quod pro læna gestatur. Epigr.

Χλανὶς, ίδος, ἡ, læna tenuior et mollior: apud Athen. l. 6. et 12. Luc. in Herodot.

Χλανίδιον, τὸ, ejusmodi lænula. Eurip. in Suppl. Plutarch. Symp. 6. probl. 6.

Χλανίσκος, et χλανίσκιον, pro eodem. Poll. l. 7.

[Χλανισκίδιον. Aristoph. Pac. 1002. Δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν.]

Χλανίτιδες, torques, quibus virgines utuntur.

Composita.

Ἁλίχλαινος, exp. ex mari lænam habens.

Ἀναχλαινόω, lænâ vestio. Et generaliter, vestio.

Ἄχλαινος, ὁ καὶ ἡ, lænam non habens: Athen. l. 3.

[Ἀχλαινία. Eurip. Hel. 1297. φημὰς δέ μοι Ἐσθλὰς ἐνεγκών γ', ἀντὶ τῆς ἀχλαινίας.]

Δύσχλαινος, attrita et lacera læna indutus.

Δυσχλαινία, mala et detrita læna. Et quævis vestis squalida et pannosa. Eurip. in Helena.

Λεοντόχλαινος, pelle leonina pro læna seu veste utens: epith. Herc. in Epigr.

Μελάγχλαινος, atra indutus læna. Mosch. in epitaph. Bion. Smyrn. [27. Herodot. Hist. lib. 4. Μελάγχλαινοι δὲ εἵματα μὲν μέλανα φορέουσι πάντες, &c.]

Περιχλανίζεσθαι, læna operiri vel involvi. Hesych.

Φιλόχλαινος, bonam vestem amans. Nonn.

ΧΛΑΜΥ'Σ, ύδος, ἡ, chlamys: vestis, quæ tunicæ superindui solet. quidam paludamentum, alii sagulum vocant. Plut. in apophth. et in polit. præc. ἀναλαμβάνων τὴν χλαμύδα, ὁπότε μέλλοι στρατηγεῖν. Herodian. lib. 7. χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι, purpuream chlamydem circumponunt. Præcipuè autem militiæ fuit usitata chlamys: et apud Macedonas rotunda ac circularis fuisse dicitur: ut patet etiam ex Plut. in Alex. ☞ Ejusdem autem originis cum χλαῖνα putatur esse.

Χλαμύδιον, ου, τὸ, chlamydicula, parva chlamys. Item, idem quod χλαμὺς, apud Plut. in Erot.

Χλαμυδόω, ῶ, chlamyde induo: unde in pass. μειράκιον κεχλαμυδωμένον, apud Athen. l. 2.

Χλαμὸς, Hesych. idem est quod χλαῖνα.

ΧΛΕΥ'Η, ης, ἡ, risus, derisio, illusio, ludibrium. ‡ Apoll. Arg. iv. 1726.‡ Herodian. lib. 8. οὐ θαύματος, ἀλλὰ χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια. Philo de vita Mos. lib. 1. χλεύην τίθεται τὰ ἐπίγεια, ludibria censet.

Χλευάζω, f. άσω, ludificor, i. ludo, irrideo: vel subsanno, cavillor. Herodian. l. 4. οὐ παύσεσθε χλευάζοντες πρεσβύτην; Plutarch. in Oth. πολλὰ βλάσφημα χλευάζοντες ἀλλήλοις ἔγραφον.

Χλευάζομαι, irrideor, &c. Athen. l. 2.

Χλευασμὸς, illusio, irrisio, cavillatio. Dem. pro cor. Plut. symp. 9. ¶ Est et nomen figuræ Rhet. de qua Jul. Rufin.

Χλευασία, ἡ, idem. Aristot. top. l. 6.

Χλευαστὴς, οῦ, ὁ, illusor, irrisor, Aristot. Rhet. l. 2.

Χλευαστικὸς, et χλεύαξ, idem. Poll.

[Διαχλευάζω. Æschin. Dial. iii. §. 2. καίτοιγε τὸν πρόσθεν χρόνον διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον, καὶ πρᾴως ἐπιτωθάζων.]

Ἐπιχλευάζω, et καταχλευάζω, (*comp.*) idem quod χλευάζω.

ΧΛΙΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, tepefacio, modicè calefacio: vel simpliciter, calefacio. Athen. l. 9. Ὥστε προσοπτήσαντα χλιαίνειν πάλιν. Soph. apud eundem lib. 13. Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων γυμνὸν ἐποίησεν.

Χλιαίνομαι, tepefio, calefio. Luc. in Lexiph.

Χλίασμα, τὸ, fomentum seu medicamentum tepidum. Hippocr. de morb. l. 1. et alibi. Pro eodem dicitur et λίασμα, apud Athen. l. 8.

Χλίανσις, εως, ἡ, tepefactio: vel tepor, tepiditas.

Χλιαρὸς, οῦ, ὁ, tepidus, egelidus. Ut, χλιαρὸν ὕδωρ, apud Athen. lib. 3. et, χλιαρῷ ἐλαίῳ, Gal. ad Glauc. Pro eodem dicitur et λιαρὸς, Il. χ'. Odyss. ό. et ή.

Composita.

Ἀκροχλίαρος, summa parte tepidus. Diosc. lib. 2.

Ἀναχλιαίνω, idem quod χλιαίνω.

Ὑποχλιαίνω, subcalefacio. Plut.

ΧΛΙ'Ω, deliciis frango, luxu effœmino: unde, χλίει, Hesych. expon. θρύπτει. (Æsch. Choëph. 135. Suppl. 244.)

Χλιδὴ, ἡ, deliciæ, luxus: effœminata mollities. Xen. Pæd. 4. οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα, ἀλλὰ χωριτικῶς. Item, vestis delicata, qua uti solent homines luxui dediti: apud eundem eodem libro. Sic apud Eurip. in Rhes. πέπλων χλιδὴ, dicuntur pepli molles et delicati. (Phœniss. 210. Æsch. Pr. 435. 465. Pers. 610. Ag. 1456. Suppl. 840. 1010.) Dicuntur χλιδαὶ et capilli molliores et delicatiores: apud Soph. in El. † 52.†

Χλιδανὸς, delicatus, luxuriosus. (Æsch. Pers. 544.) Poll. l. 6. c. 39.

Χλιδανῶς, delicatè, luxuriosè, molliter. Poll.

Χλιδαίνω, idem quod χλίω. unde, χλιδαινόμενος, qui deliciis frangitur. vel simpliciter, qui effœminatur: apud Xen. in Symp.

Χλιδάω, luxui deditus sum, in deliciis vivo. (Æsch. Pr. 971.) Poll. lib. 6. cap. 39. Part. Κεχλιδὼς, vide in comp. Διαχλιδάω.

Χλίδημα, τὸ, luxus, deliciæ, vel id in quo luxuriamus. Exp. et, vestis, amictus, paludamentum: sed delicatius et luxuriosius. Eurip. in Iph. Aul. de Paride, [74.] Χρυσῷ τε λάμπων βαρβάρῳ χλιδήματι.

Χλιδῶνες, οἱ, brachialia, monilia: sic dicta, quoniam χλιδῶντες iis utuntur. Athen. et Diodor. l. 18.

Χλῖδος, εος, τὸ, idem quod χλίδημα ornamentum luxuriosius. Ion. in Agamem.

Χλίδος, ου, ὁ, dicitur omnis cumulus, maximè verò lapidum, excrementorum, et terræ, quem fluvius aut torrens in unum locum convehit. Apud Æschyl. in Argiv. et Demosthen. orat. contra Callicl.

Χλίδειος, delicatus, mollis. Nicand.

Composita.

Διαχλιδάω, idem quod χλιδάω. Unde particip. præt. med. διακεχλιδὼς, apud Plut. in Alcib. (Procul dubio per syncop. ex act. διακεχλιδηκώς.)

Ἐγχλίω, delicias habeo in, luxurior in. Hesych. (Æsch. Suppl. 921.)

Ἐγχλιδάω, idem. Athen. l. 3.

Κατεγχλιδάω, (*decomp.*) delicias facio. delicatiusculo fastidio rejicio. fastidiosè indulgeo. cum dat. pers. Athen. l. 13.

Καταχλιδάω, delicias facio. Athen. l. 5.

Ὑπερχλιδάω, in deliciis modum excedo. Item, insolentia et petulantia modum supero. Soph. in Trachin.

ΧΛΟ'Α, vel χλόη, (Ionicè χλοίη,) ης, ἡ, herba virens, gramen: vel viride germen. ¶ Interdum et, herbæ, folia, fœnum. Euripid. in Bacch. αἱ δὲ νεμομέναις χλόην Μόσχοις ἐπῆλθον, χειρὸς ἀσιδήρου μέτα, vitulos invasère gramine vescentes. Aristot. de mundo, γῆ πεποίκιλται χλόαις μυρίαις. ¶ Est etiam Cereris epitheton: vel ob viriditatem plantarum: vel quòd fruges ad maturitatem perductæ flavescant, quarum inventrix esse dicitur. Eust.

Χλοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virenti gramini similis, herbaceus, viridis: apud Hippocr. Pro quo Ionicè apud eundem dicitur χλοιώδης.

Χλοηρὸς, idem: ut, χλοηροῖσι λαχάνοισι. apud eundem.

Χλοερὸς, pro iisdem, apud Apoll. Rhod. Theoc. et Plut. Symp. 3. (Eurip. Phœniss. 626.)

Χλωρὸς, (per crasin ortum ex χλοερὸς seu χλοηρὸς,) idem cum præcedentibus: virens, herbidus, viridis in modum germinum recens ex planta germinantium. ut, χλωροῖς πετάλοισιν, apud Theocr. Idyll. 7. et, ἔτνος χλωρὸν, Plut. symp. 2. Interdum opponitur τῷ ξηρῷ seu αὔῳ, ut viridis sicco: ut apud Hesiod. in Erg. Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ. ¶ Interdum exp. recens, tener, mollis: ut, χλωρὸς τυρὸς, et, χλωροὶ κάβιοι, apud Athen. l. 7. Metaphoricè apud Aristot. πράγματα χλωρὰ dicuntur et apud Theocr. Idyll. 14. γόνυ χλωρόν. ¶ Item, χλωρὸς, ita viridis ut in pallorem vergat, pallidus instar herbarum arescentium et flaccescentium. ut, χλωροῦ ἀδάμαντος, apud Hesiod. in Asp. et, μέλι χλωρὸν, Il. λ'. ¶ Exponitur etiam, decolores efficiens. ut, χλωρὸν δέος, Od. μ'. (Χλωρὸν αἷμα, Soph. Tr. 1072. Æsch. Suppl. 575.)

Χλωρὸς, nom. prop. fluvii Ciliciæ. Plin. l. 5. c. 27.

Χλωρότης, ητος, ἡ, viriditas, viror. Plut. symp. l. 5. Item, palliditas, pallor: apud Hippocr.

Χλωρίτης, ου, ὁ, viridans, virens. ¶ Item, gemma herbacei coloris. Vide Plin. l. ult. c. 10.

Χλωρίων, ωνος, et, χλωρεὺς, έως, ὁ, avis nomen ex colore. Aristot. hist. an. lib. 9. c. 1. et 22. Trallianus χλωρὸν πυργίτην appellat. Ex passerum genere.

Χλωρηὶς, ίδος, ἡ, virens, viridis: ut, κάμπην χλωρηΐδα, apud Nicand. in Ther. viridem erucam. ¶ Subst. est lutea avis. Item χλωρηὶς, et χλωρὶς, luscinia: quoniam vere apparet, quum omnia virent: aut, quoniam in virentibus arborum frondibus sedet; schol. Hom. apud eum, Od. τ'. vel à colore; à quo et χλωραύχην nominatur.

Χλωρὶς, Græcis, et Romanis Flora, florum genius.

Χλωρεῖον, τὸ, itidem est animalculum quoddam ob viriditatem sic dictum. Suid. Aliis χλώριον, magnitudine turturis, per solstitium æstivum apparens, non aliàs.

Χλωραίνω, viridem reddo: unde, χλωρανθεὶς, apud Sophocl. viridis factus.

Χλωράζω, viridi pascor gramine, vel viridibus herbis. Gal.

Χλώρασμα, viror seu pallor. Hippocr. epidem. l. 6.

Χλωρίζω, viridis sum, vireo: ut, χλωρίζουσα ἴασπις, apud Areth. in apoc. Item metaph. vigeo, firmus sum: ut, χλωρίζον κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου, apud eundem. ¶ Item, palleo, pallidus sum. Levit. c. 14.

Χλωρίασις, (tanquam à χλωριάω,) viror, pallor.

Χλοάω, (Ionicè χλοιάω,) idem quod χλωρίζω, vireo. Nic. in Ther.

Χλοάζω, idem: apud Hesych.

Χλόασμα, idem quod χλώρασμα.

Χλοῦσθαι, virere, germinare. Pro quo Ionicè χλοιοῦσθαι, apud Hippocr.

Χλόος, idem quod χλόη, significans viriditatem. ¶ Item, pallor, Apoll. Arg. l. 2. Nic. in Alexiph.

Χλοῦς, idem. Hippocr.

Χλουνὸς, aurum. à χλοῦς denominatum, ob pallorem.

Composita, ac primùm ex χλωρός.

Ἀείχλωρος, semper virens: vel, perpetuò pallidus. Nic.

Ἀποχλωρίας, ου, ὁ, cui color faciei mutatur ex pudore aut insania, propriè, in pallorem. Hesych.

Ἐγχλοάω, idem quod χλοάω, vireo, viridis sum. Nicand.

Ἐγχλοάσθαι, ἐμφῦναι. Hesych.

Ἔγχλωρος, virorem in se habens, viridis. Exponitur et, propè viridis: apud Nicand.

Εὔχλωρος, pulchrè viridans: vel simpliciter, viridis.

‡ Εὔχλοος, frugifer. Soph. Œd. C. 1600. ‡

Μελάγχλωρος, colorem habens atrum pallore mixtum: vel, viridis simul, nigerque: Hippocr.

Μελίχλωρος, pallens mellis colore. Nicand. in Ther. Theocr. Id. 10. ¶ Est et gemma, coloris partim flavi, partim mellei: apud Plin. l. ult. c. 11.

Ὑπόχλωρος, subviridis. Item, aliqua ex parte pallens. Hippocr. in Progn.

Ὑπόχλοος, idem quod ὑπόχλωρος, subviridis, subpallidus. Callim. [Hymn. in Del. 80. καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειὴν, &c.]

Composita ex χλόος, et χλοῦς.

Ἄχλοος, ὁ καὶ ἡ, virore destitutus. [Eurip. Hel. 1343. Βροτοῖσιν δ' ἄχλοα πεδία γᾶς οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις.] Hippocr. in Coac. progn.

Δονακόχλους, arundinibus virens: unde, δονακόχλοα Εὐρώταν, apud Eurip. in Iph. Aul. [Taur. 400.]

Μεσόχλοος, dimidia ex parte virens. Nic. in Ther.

ΧΝΑΥ'Ω, F. αύσω, carpo, vellico. Hesych. ¶ Item, catillonum more voro et deglutio. Eurip. in Cyclop. ἕτοιμά σοι Ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ καὶ ἀνθρακιᾶς ἄπο χναύειν, parata sunt elixa et assa, quæ vel à prunis deglutire tibi licet. Athen. lib. 9. ex Ephippo com. κοινῇ τε χναύειν τευθίσι σηπίδια, sepiolas unà cum teuthidibus devorare.

Χναύομαι, carpor, vellicor: unde, χναύεται, Hesych. est περικνίζεται.

Χναῦμα, τὸ, quod carpitur, et catillonum more deglutitur: Poll. lib. 6. cap. 9.

Χναυμάτιον, ου, τὸ, unde apud Athen. l. 9. πτερόεντα χναυμάτια dicuntur aviculæ, quæ delicatiùs apparatæ gulosè devorantur.

Χναυστικὸς, οῦ, ὁ, qui χναύμασι delectatur, catillo. apud eundem Athen. lib. 14. ex Posidippo.

Χνόος, et contractè χνοῦς, rasio. Hesych. Item, primi pili qui in gena erumpentes radi possunt: lanugo. apud Aristoph. in Nub. Callim. hymn. in Apoll. ¶ Item, molle tomentum, quo culcitræ infercientur, ex tenera lana constans, ut genarum lanugo mollissima est. Poll. 10. cap. 8. ex Aristoph. Babyl. ¶ Maris etiam spuma χνοῦς ἁλὸς dicitur, Od. ζ. quoniam veluti lanugo ei innatat. ¶ Exponitur χνόος etiam, strepitus, sonitus. Hesych.

Χνοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanuginosus. Theophr. hist. plant. lib. 1. c. 21. et apud Diosc.

Χνοάω, seu χνοάζω, f. άσω, lanugine obsitus sum. Interdum de ipsis genis dicitur, aut pubescente aut adolescente. ut apud Luc. ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὰς παρειάς. ¶ Interdum de ipsis pilis lanuginosis: unde apud Apoll. Arg. 2. χνοάοντας ἰούλους Ἀντίλλων. (Soph. Œdip. Tyr. 762.)

Χνόη, ἡ, idem quod χνόος, seu χνοῦς, strepitus. Unde apud Æschyl. πέμπτιμοι χνόαι ποδῶν dicuntur de continuo motu pedum, qui cum strepitu perficitur. ¶ Item fistula axis, cui axis immittitur: apud Soph. in Elect. †747. v. 719. pro toto curru.† ¶ Interdum et, ipsa axis extrema pars, quæ modiolo inseritur. ut apud Æschyl. in trag. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. ¶ Pro eodem χνόη Ionicè dicitur χνοίη.

Composita ex χνόος.

Ἀναχνοαίνεσθαι, lanugine obsitum esse: vel, primam lanuginem emittere. Aristoph. in Acharn.

Ἄχνοος, seu ἄχνους, lanugine carens, impubis: ut, ἄχνους ἵππος, in Epigr.

(Ἀποχναύω. Eurip. Cycl. 356. Ἀναστόμου τὸ χεῖλος, ὡς ἕτοιμά σοι Ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ, καὶ ἀνθρακιᾶς ἀποχναύειν.)

Ἔγχνοος, seu ἔγχνους, lanuginem in se habens, lanuginosus.

Ἐπίχνοος, et ἐπίχνους, lanugine tectus, super quo lanugo est seu conspicitur.

Ἐπιχνάω, sum ἐπίχνους, Apoll. Arg. l. 1. λευκῇσιν ἐπιχνοάουσαι ἐθείραις.

(Ἐπιχνοάζω. Sch. Theoc. ιέ. 130.)

Ἰσόχνοος, æquè lanuginosus. in Epigr.

Καλαμόχνοος, et καλαμόχνους, q. d. arundinum lanugo. Sic dicitur ἀδάρκης, quòd in arundinibus concretæ lanuginis modo inveniatur: apud Plin. l. 32. c. 10.

Πρωτόχνοος, seu πρωτόχνους, primam lanuginem habens.

ΧΟΙ῀ΝΙΞ, ικος, ἡ, mensuræ nomen est, sextarios duos continentis, seu cotylas quatuor, ut tradit Paul. Ægin. Athen. l. 5. χοίνικα κριθῶν εἰς τέσσαρας ἡμέρας διαμέτρει τοῖς ἀνοήτοις Ἀθηναίοις. ¶ Erant χοίνικες et pedicæ quædam, videlicet ligna crassa et rotunda chœnicis modo, in quæ crura immittebantur. Aristoph. in Plut. αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν Ἰοὺ Ἰοὺ, τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.

Χοινίκιον, τὸ, et Χοινικὶς, ίδος, ἡ, modiolus rotæ, qui et χνόη dicitur, axem in cavitatem suam recipiens. Gal. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν comm. 1. ¶ Item modiolus, i. instrumentum quoddam chirurgicum: apud Cels. l. 3. c. 8. et Ægin. l. 6. c. 90. Pro χοινικὶς, in prima sign. dicitur et χοινίκη, apud Hesych.

Composita.

Διχοίνικος, ὁ καὶ ἡ, duas capiens chœnicas: unde, διχοίνικον, subint. μέτρον, dicitur mensura continens duas chœnicas. Aristoph. in Nub. †640.†

Ἡμιχοίνικος, dimidiatam chœnicem capiens. Diosc, l. 5.

Decomp. Πενθημιχοίνιξ, duæ chœnices cum dimidia. Theophrast. hist. plant. l. 8. c. 4.

Τριημιχοίνιξ, chœnix cum dimidia: apud eundem ibidem.

Ὁμοχοίνιξ, qui eadem chœnice victitat. ¶ Item, ὁμοχοίνικες, qui dimensum acceptum conferunt, et communes ex eo sumptus faciunt. Plut. symp. 2. probl. 10.

Τετραχοίνικος, quatuor continens χοίνικας. ut. τετραχοίνικον μέτρον, apud Diosc. l. 1. c. 39.

Τριχοίνικος, trium chœnicum capax. ¶ Item, trium chœnicum pretio dignus. Aristoph. in Vesp.

ΧΟΙ῀ΡΟΣ, ου, ὁ, porcus, sus. Aristoph. in Plut. ὑμεῖς δὲ, γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας, ἕπεσθε μητρὶ, χοῖροι. Plut. de leg. 2. θυσαμένους οὐ χοῖρον, ἀλλά τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα. Fœmin. etiam gen. dicitur ἡ χοῖρος. ut, ἀγρίας χοίρου, apud Athen. lib. 9. ex Hipponacte. ¶ Item porcus, i. pudendum muliebre: apud Aristoph. in Acharn. (Theoc. ιδ'. 15.) ¶ Est et nomen Nilotici piscis: apud Athen. l. 7.

Χοίρειος, ου, ὁ, porcinus: χοίρειοι ἐγκέφαλοι, apud Athen. lib. 2. Pro eodem, eliso ι, dicitur χοίρεος, Od. ξ'. Et, eliso ε, χοίριος. ut, κύστις χοιρία, apud Gal. ad Glauc. l. 2.

Χοιρίνη, ἡ, sc. δορὰ, porcina pellis. ¶ Item, subint. θρὶξ, seta porcina, Aristoph. in Vesp. ¶ Χοιρίναι dicuntur etiam conchæ marinæ, quibus olim in suffragiis utebantur: apud eundem in eadem comœdia, et in Equit. ¶ Sunt et in placentarum genere: apud Athen. lib. 14.

Χοίριον, et χοιρίδιον, τὸ, porculus, porcellus. Aristoph. in Acharn. ¶ Item, muliebre pudendum: apud eundem in Vesp.

Χοιρεάται, οἱ, q. d. porculatores vel porcarii: sic à Clysthene Sicyonis tyranno dicti fuêre tribules quidam Sicyonii, per derisionem pristino mutato nomine: apud Herodot. l. 5.

Χοιρὰς, άδος, ἡ, porcula, scrofula. ¶ Item, rupes è mari aliquantùm eminens, ita ut porco natanti similis sit; quæ undis marinis circumluitur, et cavum antrum habet. Eur. in Andromed. Theocr. Idyll. 13. (Χοιράδες. Sch. ex. θαλάσσιαι πέτραι. Æsch. Pers. 421. Eum. 9.) ¶ Item, morbus struma, tumor glandulosus. sic dictus, vel à petris, quæ χοιράδες dicuntur; vel à porcis, in quorum gutture frequenter ejusmodi tumores reperiuntur. Cels. l. 5. cap. 28. Scrofula, scruma scrofularia, indurati adenes.

Χοιραδώδης, strumosus. Plut. symp. 4. Χοιραδώδη φύματα, pro ipsis strumis morbo.

Composita.

Ἀκανθόχοιρος, q. d. porcus spinis horrens: echinus terrestris. Suid.

Καλλίχοιρος, ἡ, pulchros porculos pariens. Aristot. hist. an. l. 6. c. 18.

Μετάχοιρος, seu μετάχοιρον, porcellus, qui, in utero matris læsus, post statum tempus partu editur. Idem ibidem.

Ὑποχοιρὶς, oleris quædam species: apud Theophr. hist. pl. l. 7. porcelia, Gazæ.

ΧΟΛΗ', ῆς, ἡ, bilis, fel. Χολὴ ξανθὴ, quæ et χολέρα, flava bilis. Χολὴ μέλαινα, bilis atra, i. μελαγχολία. Plut. περὶ εὐθυμ. οἱ Σοφοκλέους ἰατροὶ Πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ, amaram bilem eluunt pharmaco amaro. Apud eundem de sera num. vind. ὑαίνης χολὴ, fel hyænæ. ¶ Item, bilis, i. ira. Athen. lib. 11. κινεῖται γάρ εὐθύς μοι χολὴ, Ἐξ οὗπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης φάρμακον, statim bilis mihi in nasum concitur. Sic et alibi apud eundem et Luc. in Tim. ¶ Item, fastidium, nausea: apud Plut. Symp. 7. probl. 7. ¶ Item, vesica, continens bilem seu fel. ¶ Dicitur et de sepiæ atramento, quod velut atram bilem effundit. Nic. in Alexiph. σηπιάδος φυξήλιδος, ἥτε μελαίνει Οἶδμα χολῇ. (Aristoph. R. 4. Æsch. Pr. 494.) ‡ Χολαί. Brunckius exp. exta. Soph. Antig. 1010. ‡

Χολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, biliosus, felleus. Hippocr. Gal. Ægin.

Χολικὸς, idem. Plut. in lib. de virtut. et vit. χολικῷ μέλι προσφέρεις, homini in quo flava bilis exuperat.

Χολόεις, εντος, ὁ, idem cum præcedentibus: ut, χολόεντες νηδύος ὄγκοι, apud Nic. in Ther.

Χολήϊος, bilem educens, bilem vacuans seu purgans. Galen. apud Hippocr.

Χολαῖος, idem cum χολόεις, et χολικός. unde, χολαῖον, dicitur hepar, apud Suid. in cujus parte cava inferiore dependet fellis receptaculum.

Χολέρα, ἡ, cholera: morbus, in quo bilis vel excernitur, vel evomitur. De quo Cels. lib. 4. c. 11. Et Alex. Trallian. l. 7. ☞ Qui tamen non à χολὴ nomen habere scribit, sed à χολὰς, intestinum: quoniam materia, quæ per ventrem advehitur, per intestina excernatur. ¶ Est et χολὴ ξανθή. vide in χυλός.

Χολερώδης, qualis est eorum qui cholerâ vexantur: choleræ similis: ut, ἀλγεῖν τρόπον χολερώδη, doloribus infestari similibus eorum qui cholerâ laborant: Hippocr. in Coac. prognost.

Χολερικὸς, idem. Ut, χολερικὰ πάθη, morbi quales sunt cholerâ laborantium. apud eundem epidem. l. 5. ¶ Item, χολερικὸς, obnoxius choleræ seu χολερικῷ πάθει, cholericus. Diosc. l. et c. 4.

Χολεριάω, cholerâ vexor: apud Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 7. c. 7. Dioscor. lib. 1. cap. 161.

Χολὰς, άδος, ἡ, intestinum. (☞ Dictum παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ χολῶδες τοῦ ἥπατος. Hesych. tamen sic appellari scribit ἀπὸ τοῦ κεχαλᾶσθαι. alii à κοῖλος, quasi κολάς.) Utitur Hom. Il. δ'. et φ'.

Χόλιξ, ικος, ἡ, itidem intestinum, sed crassum. Aristoph. in Equit. et in Pace.

Χολάω, bile mihi jecur accenditur, irâ inflammor, irascor. Cum dat. pers. Joan. c. 7. ¶ Item, furo, insanio: apud Athen. l. 9. † χολῶσιν ἀνδράσι πείθῃ, insanientibus credis. Aristoph. Nub. 831.† (Il. β'. Cat. N. 106.)

Χόλος, idem quod χολὴ, fel, bilis. Iliad. π'. χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ. ¶ Item, bilis, i. ira: passim apud Hom. et ceteros poëtas. † Hes. Th. 533.† (Χόλος καρδίας. Eurip. Med. 245. Æschyl. Pr. 313. Soph. Tr. 273.)

Χόλιος, iratus. Epigr.

Χολόω, bile inflammo, ad iram concito. Od. θ'. ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην. † χολόω ἦτορ, ad iram commovere cordem. Hes. Th. 568.† (Soph. Tr. 1053.)

Χολοῦμαι, ad iram concitor: irascor, indignor. Il. θ'. Ἥρῃ δ' οὐ τόσσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι. (cum Dat. Il. ά. 9.)

Χολωτὸς, iratus, iracundus: ut, χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, Il. δ. et Od. χ'.

Χόω, idem cum χολόω. ex quo et, eliso λ, et duobus ο in ω contractis, ortum putatur.

Χώομαι, idem cum χολοῦμαι. Cum genit. subint. ἕνεκα, Iliad. β'. cum dat. pers. Odyss. ί. et ψ'. Et cum περὶ, seq. dat. Hesiod. in Asp. † 12.† χωσάμενος περὶ βουσί.

Composita.

Ἀκρητόχολος, ὁ καὶ ἡ, ὁ ἄκρατον ἀθροίζων χόλον, qui meram bilem congerit. Hippocr.

Ἀκρόχολος, extremè biliosus: cui subitò bilis accenditur, qui repente irascitur. Aristot. eth. 2. c. 5. [lib. 4. cap. 11. ὑπερβολῇ δ' εἰσὶν οἱ ἀκρόχολοι ὀξεῖς καὶ πρὸς πᾶν ὀργίλοι καὶ ἐπὶ παντί· ὅθεν καὶ τοὔνομα. Plat. de Rep. lib. 3. ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδῶν γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεῳ. Aristoph. Lys. 689. Schol.] Pro eodem dicitur et ἀκράχολος, apud Aristoph. in Equit. et Theocr. Idyll. 25.

Ἀκροχολία, proclivitas ad iram. Plut. περὶ ἀοργησ. Pro quo dicitur et ἀκραχολία, Hesych.

Ἀκροχολέω, subitò irascor, repente ad iram concitor. Plat. de lib. 5.

Ἀμφιχολόομαι, irascor circum, vel propter. Greg. Naz.

Αὐτοχόλωτος, qui sua sponte iram concipit; sibi ipsi iratus. Epigr.

Ἄχολος, bile seu felle carens. Item, bilem tollens et abigens: ut, φάρμακον ἄχολον, Od. δ'.

Ἀχολία, bile carere, mens non biliosa. Plut. in consol. ad uxor.

Ἀψίχολος, qui citò irascitur, sed facilè iram deponit.

Διχόλωτος ἀνάγκη, exp. necessitas duplicis iræ. in Epigr.

Ἐγκρασίχολος, cui admixtum fel est, biliosus. ¶ Ἐγκρασίχολοι dicuntur pisces quidam, quòd bilem in capite habeant, teste Etym. De iis Athen. l. 7. et Aristot. hist. an. l. 6. c. 5.

Ἐκχολόω, in bilem verto. unde pass. ἐκχολοῦται, apud Gal. de alim. facul. l. 5. et alibi.

Ἐπίχολος, exp. iracundus. Pol. l. 2.
Ζάχολος, valde iracundus.
Ἡμιχολώδης, semibiliosus. Hippoc. epidem. l. 7.
Κλεψίχολος, bilem occultans. bilem occultam habens. Lucian.
Κρυψίχολος, qui bilem celat et dissimulat. Eustath.
[Μελάγχολος, atrâ bile tinctus. Soph. Tr. 582.]
Μελαγχολία, ἡ, furor seu desipiscentia ex atræ bilis redundantia. apud Hippocr. &c. Vide et Χυλός.
Μελαγχολικός, ex melancholia seu crasso humore proficiscens: ut, μελαγχολικὸν πάθος, apud eundem. Item, in quo dominatur melancholicus humor: melancholiæ obnoxius: et qui facilè in eam incidit. Plut. de def. orac. et alibi.
Μελαγχολικῶς, melancholicè, melancholicorum more. Galen. 2. comm. in prorrhet.
Μελαγχολάω, melancholiâ laboro, ex atræ bilis redundantia. furo. Aristoph. in Plut. Luc. in Lexiph.
Μελαγχολόω, melancholiam genero, melancholiam efficio: unde μελαγχολωθῆναι, apud Pol. exponi posse videtur, melancholiæ obnoxium factum esse.
Ξανθόχολος, qui flava bile laborat. Eust.
Ξανθοχολικός, biliosus, cholericus. Ægin.
Ὀξύχολος, qui subitò et acriter irascitur.
Ὀξυχολία, ita repentina et acris iracundia.
Πικρόχολος, in quo redundat amara bilis. Hippocr. In Epigr. metaph. Archilochi στόμα πικρόχολον dicitur, i. os effundens verba ex amara bile profecta.
Ἀπικρόχολος, (decomp.) qui biliosus non est. Hesych.
Ὑδατόχολα διαχωρήματα, excrementa premixta bile aquosâ: apud Actuar.
Ὑπέρχολος, supra modum iratus. Suid. in Antiphonte.
Ὑπερχολάω, valde biliosus sum: vehementer irascor.
Ὑπόχολος, subiratus. Ab Atticis sic dicitur ὁ μελαγχολῶν, teste Poll. lib. 2.

ΧΟ'ΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, granum: vel omne id quod ex continuo aliquo seorsim concrevit: ut salis grumi, et thuris micæ: unde χόνδρος ἁλὸς, apud Aët. l. 9. c. 39. ¶ Item, alica, i. vel tritici genus et certæ frugis species, ut quidam ex Gal. tradunt, de facul. alim. lib. 3. vel farina ex zea certo modo concinnata, quem describit Constant. Geopon. l. 3. sic dicta, quòd aquâ aspersâ exsiccetur, et in grumos granaque concrescat, quæ ad usum reponuntur. ¶ Athenæus Aristoph. in Δαιταλεῦσι, ῥόφημα χόνδρον appellasse scribit, quod quidam exp. granum quod sorbetur. ¶ Item, χόνδρος, cartilago, i. pars corporis, omnium post os maximè terrea et solida, sensûs expers: apud Nic. in Alexiph.
Χονδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, speciem grani gerens: grumosus. Athen. lib. 3. ¶ Item, cartilagineus, cartilaginosus. Aristotel. histor. anim. lib. 1.
Χονδρίτης, ου, ὁ. ut, χονδρίτης ἄρτος, panis è chondro seu alica. Athen. lib. 12.
Χονδρῖτις, ἡ, (sc. σίλιγνις,) Hesych. exp. crassa, i. grumosa simila.
Χόνδριβος, (sc. ἄρτος,) itidem est panis species, apud Athen. ibidem.
Χονδριάω, sum grumosus: ut, χονδριῶντες μαστοὶ, mammæ ita turgescentes, ut in eis grumi concreti esse videantur: apud Diosc. l. 2.
Χονδρεύω, facio alicam seu similam. Hesych.
Χονδρίλη, ἡ, nomen herbæ, de qua Diosc. l. 2. c. 161.

Composita.

Ἔγχονδρος, grumos in se habens, grumosus: ut, ἔγχονδρος λίβανος, apud Diosc. l. 1. Item, cartilagineus.
Ἐγχονδρίζω, chondro seu alica perspergo: vel, ipsam cataplasmatis modo impono: item, cartilaginem coapto: apud Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 3.
Νευροχονδρώδης, ex nervis et cartilagine constans. Galen.
Συγχόνδρωσις, quum ossa coalescunt cartilaginis interventu: apud eundem de oss.
Ὑποχόνδριος, qui sub cartilagine est. Unde,
Ὑποχόνδριον, medicis dicitur tota illa corporis humani regio, quæ à mucronata cartilagine utrinque ad ilia usque protenditur: quòd sub cartilagine jaceat, postque eam sit.
Ὑποχονδριακός, ab hypochondrio inflammationem perpetiens. Ὑποχονδριακὸν νόσημα. Ægin. Ὑποχονδριακὸν νόσημα, morbus hypochondriacus. Πάθημα φρενὸς, παρὰ τῇ ψευδωνύμῳ γνώσει ἀνίατον, ἐκ τῆς φλεγμονῆς τῶν ὑποχονδρίων γεγονός. Ἔστι τοῦτο καὶ ζηλοδουλεία λεγόμενον τὸ πάθος, διότι ὁ φρενητικὸς, ζήλῳ τινὶ ἀκαίρῳ τε καὶ ἀλόγῳ, τῷ φρονήματι αὐτοῦ ἑαυτὸν καταδουλοῖ. Ὅλον τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει (κατὰ τὸ πλέον καὶ τὸ ἧττον) κοινὸν τοῦτο, ἥκιστα δὲ τισιν ὀλίγοις ἀνθρώποις ἴδιον ὑπάρχει.

ΧΟΡΔΗ', ῆς, ἡ, intestinum: ut, χορδαὶ ἐρίφων, apud Athen. lib. 7. ¶ Item, chorda, fides, ex intestino contorto et arefacto; quæ, musico instrumento intenta, pulsa melodicos sonos reddit. Il. φ'. et apud Plat. polit. 1.
Χορδάω, implico et involvo: ut chordæ involvi solent. unde apud Aristoph. in Conc. χορδούμενα σώματα, corpora quæ in coitu sibi mutuò implicantur.
Χορδεύω, idem. apud eundem in Equit. χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα Ἅπαντα.
Χόρδευμα, idem quod χορδὴ, intestinum. Idem ibidem.

Composita.

Ἀκροχορδὼν, όνος, ἡ, dicitur verruca, quæ sub cute coit, durior et paullo asperior, callosa, et plerunque teres; ejusdem coloris, infrà tenuis, ad cutem latior; pueros maximè infestans. ☞ Quòd similis sit vertice suo resectæ chordæ secundum extremitatem: ut scribit Aët. vel quòd in imo adeò angusta sit, ut pendere videatur, ut vult Cels.
Ἀντίχορδος, ὁ καὶ ἡ, contrarias chordas habens, vel contrarium sonum chordis emittens. Exponitur et ἰσόχορδος. Item, σύγχορδος. Hesych.
Ἄχορδος, nullas habens chordas: ut, φόρμιγξ ἄχορδος, apud Aristot. rhet. 3.
Δεκάχορδος, decem intentus fidibus: ut δεκάχορδον ψαλτήριον, Psalm. 18.
Ἐννεάχορδος, novem chordas habens: ut, ἐννεάχορδα ὄργανα, apud Athen. lib. 14.
Ἐπιχορδὶς, corpus membranosum, in medio intestinorum situm: idem quod μεσεντέριον. Areth. de morb. acut. l. 2. c. 6.
Ἑπτάχορδος, septem chordis constans.
Εὔχορδος, pulchras chordas habens. Pind. [Nem. Od. X. 39. Ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν, καὶ παλαισμάτων λαβὲ φροντίδ'.]
Ἰσόχορδος, paribus vel æqualibus constans chordis. Hesych.
Καταχορδεύω, exp. rescindo. Herodot. [lib. 6. ἐς ὃ ἐς τὴν γαστέρα ἀπίκετο, καὶ ταύτην καταχορδεύων, ἀπέθανε &c. Vide Longin. de Subl. cap. 31.]
Μονόχορδος, unica intentus chorda. Poll. l. 4. c. 9.
Ὀλιγοχορδία, ἡ, paucitas fidium.
Παράχορδος, aberrans à chorda, absonus. Suid.
Παραχορδίζω, dissono à chordis, à chorda aberro. Aristoph. in Conc. [295.]
Παραχορδέω, idem. Suid.
Πεντάχορδος, quinque habens chordas: ut, πεντάχορδον ὄργανον. apud Poll. lib. 4. c. 9.
Πολύχορδος, multas habens chordas seu fides: ut, πολύχορδος γῆρυς. Eurip. in Rhes. [548.] [Πολυχόρδοις ᾠδαῖς. Med. 196.]
Πολυχορδία, chordarum multitudo. Athen. l. 8.
Πρόσχορδος, ad chordas quadrans, chordis consonus. Et generaliter, consonus. Plat. de leg.
Σύγχορδος, idem. Hesych.
Τετράχορδος, quatuor instructus chordis.
Τρίχορδος, triplici intentus chorda. Poll. l. 4. c. 9.

ΧΟΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, chorus, chorea, tripudium: tam de actione saltandi, quàm de saltantium multitudine. Od. θ'. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε. Il. σ'. τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης Ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος. Xen. Pæd. 7. τοῦ χοροῦ ἡγήσατο Πέρσαις κατὰ τὰ πάτρια, primas obtinuit in ducendo choro. ¶ In tragœdiis, comœdiis, et satyris peculiariter χορὸς dicebatur multitudo quæ saltabat et canebat inter actus: interdum interloquebatur, histrionis personam sustinens: ut apud Athen. lib. 8. et 14. Aristot. de Arte poët. &c. ¶ Locus etiam choreis agitandis destinatus chorus dicitur. Od. θ'. [Metaph. de dentibus. Aristoph. R. 556. χορὸν λαμβάνειν. 94.]
Χορικὸς, ὁ, choricus, ad chorum pertinens, quo chorus uti solet: ut, χορικὰ μέλη vel ᾄσματα, apud Poll. l. 4. c. 15. et 16. ¶ Item, τοῦ χοροῦ ἐξάρχων. Suid.
Χόριος, et χορεῖος, pes in doctrinâ metricâ, idem qui trochæus, ex longâ brevique constans syllabâ; sic dictus, quòd eo conscripti versus choreis apti erant. schol. Hephæst. ¶ Item, χορεῖος, ὁ καὶ ἡ, quo chorus utitur, saltationi conveniens. Ut, χορεία ἀοιδὴ, Apoll. Arg. l. 1. Sic, χορεῖος αὔλησις. Athen. l. 14.
Χορεύω, choros agito, salto, tripudio: propriè, cum cantu. ¶ Isocr. in Areop. χορεύοντας ἐν χρυσοῖς ἱματίοις χορεύειν πόδας, exp. agitare pedes more saltantium. Epigr. l. 2. ¶ Γάμους χορεύειν, choris nuptias celebrare. Eurip. in Iph. Aul. [Soph. Œdip. Tyr. 916.]
Χορεύομαι, unde κεχόρευται, exp. tripudiatum est et saltatum. [Æsch. Ag. 31. Soph. Œdip. Tyr. 1113.] Aristoph. in Nub. Et aor. 1. χορευθεὶς, sub specie saltationis expressus. Plat. de leg.
[Χορευτέον. Eurip. Bacch. 324. ἀλλ' ὅμως χορευτέον Κοὐ θεομαχήσω, σῶν λόγων πεισθεὶς ὕπο.]
Χόρευμα, quod saltando exprimitur: vel, saltatio. Eurip. in Phœn.
Χόρευσις, idem. Suid.
Χορευτὴς, οῦ, ὁ, saltator, tripudiator: vel, qui simul cantat et saltat. Plat. in symp. Aristot. polit. 3.
Χορεία, ἡ, tripudium cum cantu mixtum, chorea. [Eurip. Phœniss. 1224. χορείαν φθέγξασθαι. Aristoph. R. 250.] Plat. de leg. Plut. de def. orac.
Χορεῖον, idem quod χορὸς, de loco, ubi saltatur, dictum.
Χορῆτις, ιδος, ἡ, saltatrix, quæ choros agitat. Callim. [Hym. in Dian. 13. Δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορήτιδας Ὠκεανίνας, &c. Hom. in Del. 306. Vide Illustr. Spanhem. Observ.]
Χορόνδε, i. ἐπὶ χορόν. ductum choreas. Il. γ'.
Χόριον, τὸ, extima fœtus membrana, ipsum totum involvens: tam in animantibus cæteris, quàm in homine. De homine apud Hip. γυναικ. l. 1. et alibi. De cerva apud Aristot. hist. an. l. 9. ☞ Quidam dictum putant ἀπὸ τοῦ χοροῦ, quòd in eo vasa veluti in choro disposita sint. Scribitur et χωρίον, apud Hippoc. de nat. inf. quòd fœtûs velut domicilium sit: vel ἀ χωρέω, quòd unà cum fœtu procedat. ¶ Χόρια dicuntur etiam edulia ex lacte et melle, teste Athen. l. 14. Pro quo scribitur et χορεῖα, apud eundem l. 12.

Composita.

Ἀγησίχορος, ducens chorum vel auspicans. Pind. [Secundum Athenæum, in Deipn. lib. 4. pag. 180. E. Pindarus vocat φορμίγα (Hymnus) ἀγησίχορα, eodem aut simili modo, quo Stesichorus vocat Musam ἀρχεσίμολπον. Vide Pind. Pyth. A. 6.]
Ἀμφιχορεύω, circumtripudio cantans saltansque obeo. [Eurip. Pirith. 4. ἄστρων ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.]
Ἀναχορεύω, idem quod χορεύω. vel, saltatione et tripudio celebro. Eurip. in Bacch. Πᾶς ἀναχορεύει βαρβάρων τάδ' ὄργια. [Bacch. 1151. Ἀναχορεύσωμεν Βακχεῖον. Celebremus. Ion. 1078. ὅτε καὶ Διὸς ἀστερωπὸς Ἀνεχόρευσεν αἰθὴρ, Χορεύει δὲ Σελάνα, &c. Herc. Furens. 782. Ἑσταί θ' ἑπταπύλου πόλεως Ἀναχορεύσατ' ἀγυιαί. Aristoph. Thesm. 1003. Choris qui delectaris ——Εὔϊον, εὔϊον, εὐοῖ ἀναχορεύων. Schol. Ἀναχορεύων. Χορεύων.] [Eurip. Phœniss. 1690. Aristoph. R. 329.]
Συναναχορεύω, (decomp.) unà tripudio, unà ad cantum moveor: unde metaph. apud Aristot. de mundo, ὁ οὐρανὸς συναναχορεύει πᾶσι τούτοις ἀπαύστως.
Ἀντιχορία, opposita chori pars: vel, quod opposita pars chori canit. Poll. lib. 4. c. 15.
Ἀρτιχόρευτος, recens choreis celebratus: ut, ἀρτιχόρευτος ἑορτή. Nonn.
Ἀρχέχορος, qui præest choro, choragus, seu qui choros inchoat. in Epigr. [Eurip. Troad. 151. Ποδὸς ἀρχεχόρου πληγαῖς Φρυγίαις Εὐκόμποις ἐξῆρχον θεούς.]
Ἄχορος, ὁ καὶ ἡ, chororum expers, qui sine choreis est vel fit. [Æsch. Suppl. 641.] Eurip. in Androm. [1036.] Plut. de aud. poëm.
Ἀχόρευτος, non celebratus choreis. Item alienus à chorea, chorea nunquam usus. Plat. de leg. l. 2. [Eurip. Troad. 120. Μοῦσα δὲ χ' αὕτη τοῖς δυστήνοις, Ἄτας κελαδεῖν ἀχορεύτους. Soph. El. 1074. ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη. Schol. ἐφ' οἷς οὐκ ἄν τις χορεύσειεν.]
Διχορία, divisio chori in duas partes; vel, chorus in duas partes divisus. Poll. l. 4. c. 15.
Διχοριάζειν, in duobus choreis canere. Hesych.
Ἐγχορεύω, choros duco in.
Ἐκχορεύομαι, è choro excludo, è choro ejicio. Eurip. in Helen. [387.] Ἄν τέ ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο.
Ἐγερσίχορος, choreas excitans. Callim.
Εὐρύχορος Ἑλλὰς, in qua ampli chori duci possunt, ideoque ampla, spatiosa. Il. ι'.
Ἡμιχόριον, altera pars chori bipertiti. Poll. l. 4. c. 5.
Καλλίχορος, in quo pulchræ choreæ duci possunt: ex quo intelligitur, pulcher, amabilis, amœnus. ut, καλλιχόροισι παγαῖς, apud Eur. in Ione. [1075.] Item activè, pulchras choreas agitans; vel simpliciter, tripudiis se oblectans: ut, καλλιχόρων δελφίνων, apud eundem in Helen. [1470. Phœn. 793. Suppl. 392. 619. Heracl. 360. Herc. Fur. 690. Hom. Odyss. Λ. 590. Πυθώδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος. Schol. καλοὺς τόπους ἐχούσης. Hym. in Herc. 2.] [Superl. Aristoph. R. 454.]
Καταχόρευσις, species cantûs, quo in Pythiis ludis repræsentabatur Apollo jam ovans. Poll.
Μεσόχορος, qui medius in choro est. Plin. ep. 2. ad Max.
Παραχορεύω, choreas agito apud. unde apud Eur. in Ione, [463.] παραχορευομένῳ τρίποδι, tripodi, apud quem choreæ ducuntur.
Περιχορεύω, idem quod ἀμφιχορεύω. [ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα. Eurip. Phœniss. 282.]
Περιχορίζω, pro iisdem. Hesych.
Πρόσχορος, in choro seu chorea junctus, in choro adstans. Apud Aristoph. etiam sic dicitur fœmina, quæ cum alio aut alia saltat. teste Polyb.
[Προχορεύω. Eurip. Phœniss. 746.]
Συγχορεύω, unà tripudio.
Συγχορευτὴς, qui unà choros exercet et celebrat. Plat. de leg.
Συγχορεύτρια, quæ alicui in chorea juncta est et adstat. Poll. ex Aristoph.
Τερψίχορος, tripudiis se vel alios oblectans: epith. Apoll. in Epig.
Τερψιχόρη, una ex novem Musis: apud Plut. symp. 9. probl. 14.
Τριχορία, triplex chorus. Poll. l. 4. c. 15.
Φιλόχορος, chori seu chorearum amans. ut, φιλόχορος κιθάρη, apud Eurip. in Iph. Aul. [1037. Aristoph. Thesm. 997. ἐγὼ δὲ κώμοις Σὲ φιλοχόροισιν μέλψω Εὔϊον, &c. 1147. Æschyl. Pers. 448. ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει, &c. Schol. φιλόχορον τὸν Πᾶνα τὸν θεὸν λέγει, τὸν αὐλητήν.]
Φιλοχορευτὴς, choreas ducendi studiosus. Aristoph. [Ran. 405. Ἴακχε φιλοχορευτὰ συμπρόπεμπέ με. 411. 416.]

ΧΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, fœnum. Xen. Pæd. 8. μήτε ἵπποις ἀγυμ-

νάστοις χόρτον ἐμβάλλετε. Sic Plut. in apophth. πυθόμενος ὅτι χόρτος οὐκ ἔστι ὑποζυγίοις. ¶ Interdum dicitur de herba adhuc virenti: ut Mat. 13. et Marci 4. ¶ Aliquando pro quolibet cibo sumitur: ut apud Athen. lib. 7. σῦκα μέτρια τρώγων, Καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον. Item, septum quo cincta est cors. ut Il. λ'. Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Et Il. ω'. Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.

Χορτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, herbaceus, gramineus, ad formam fœni seu graminis accedens.

Χορταῖος χιτὼν, tunica hirsuta, qualem Sileni gestabant. Polyb. lib. 4 cap. 8.

Χορτάριον, τὸ, idem quod χόρτος.

Χορτάζω, gramine pasco, fœno sagino. Hesiod. in Erg. Et simpliciter, pasco, alo. apud Athen. l. 2. Βολβοῖς τ' ἐμαυτὸν χορτάζων ἐλήλυθα. ¶ Interdum, satio, exaturo: ut, χορτάσαι ἄρτων, Marci octavo.

Χόρτασμα, τὸ, pabulum, cibus. Act. Ap. c. 7.

Χορτασμὸς, saturatio, repletio. Poll. l. 6. c. 8. ex Anax. comico.

Χόρτινος, gramineus, ex gramine. ut, χόρτινον ἔλαιον, Plut.

Composita.

Ἀχόρταστος, ὁ καὶ ἡ, insatiatus, inexpletus: vel, insaturabilis, inexplebilis. Hesych.

Δύσχορτος, graminis seu fœni non ferax, graminis penuriâ laborans: ex quo intelligitur, incultus, desertus, inamœnus. Eurip. Iph. Taur. [219.] Δυσχόρτους οἴκους ναίω.

Εὔχορτος, fœno seu gramine abundans: ut, εὔχορτα πεδία, Poll. l. 7.

Σύγχορτος, gramine consitus: vel simpliciter, consitus; ut, σύγχορτοί τ' Ὁμόλας ἔναυλοι πεύκαισιν, torrentes piceis arboribus consiti. Eurip. in Herc. fur. [Æsch. Suppl. 6.]

ΧΡΑ'Ω, F. ήσω, P. ηκα, commodo, commodatò do, do utendum, mutuo, i. mutuum do. Unde apud Plut. κέχρηκε, commodavit. et, κεχρήκει, commodaverat, apud Appian. apud Demetr. προσελθὼν τῷ πατρὶ ἐμῷ, ἐκέλευσε χρῆσαι χιλίας τριακοσίας πεντήκοντα μίαν. ¶ Item, oraculo edo, responsum reddo oraculo, prædico, is, vaticinor. Eurip. in Iph. Taur. ποῖ μ' αὖ τήνδ' ἐς ἄρκυν ἤγαγες Χρήσας; oraculo reddito. [Med. 679. ἔχρησε χρησμόν. id. Phœniss. 366. 616.] Apud Hermag. de stat. Ἀνδροφόνοις οὐ χρῶ. Apoll. Arg. 2. Ἔχραεν ἐνδυκέως πάντεσσιν, prædicebat omnibus futura. ¶ Item, coloro, imbuo, tingo, polluo. Hesych. ¶ Item, invado furiosè, et cum impetu aggredior. Ut Il. φ'. Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν Ἐξ ἄλλων; Sic Od. κ'. Πῶς ἦλθες Ὀδυσεῦ, τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; furiosè te est agressus?

Derivata à χράω, i. commodo, mutuo.

Κιχράω, ῶ, et κίχρημι, idem quod χράω, commodo. Demosth. τῶν δὲ χρημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρημι, ὅ, τι βούλει. Sic et apud Plut. in Pomp. et Greg. de bapt. Particip. κιχράμενος, qui utendum rogavit. apud Plut. περὶ δυσωπίας.

Χράομαι, ῶμαι, P. κέχρημαι, commodatò accipio, mutuor. Plutarch. in Ant. ἐνεκάλει δὲ, ὅτι χρησάμενος ναῦς παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν πόλεμον, ἀπεστέρησε, quòd naves non reddiderat quas utendas acceperat. ¶ Item, utor: in qua significat. cum dat. rei plerunque jungitur. ut apud Plut. in Rom. χρῶνται βολαῖς λίθων πρὸς ἀλλήλους. † Xen. Pæd. l. 2. 9. et 13.† Interdum cum dat. et accusat. ut Aristoph. Τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις, εἰπέ μοι; quem in usum convertet aliquis calceos? † Sic τί χρήσαιτό τις ἰσχυρῷ. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. b.† Interdum et dat. pers. habet. ut apud Dem. in Mid. ἐνιοί μοι προσιόντες τῶν χρωμένων αὐτῷ, utentium ipso. i. familiaritate ejus. Dicitur et, χρῶμαί σοι φίλῳ, et, χρῶμαί σοι ἐχθρῷ, utor te inimico: ut apud Liban. † Χρῆσθαι ὡς πολεμίῳ, pro hoste habere aliquem. Xen. Pæd. l. 5. p. 66. c.† ¶ Aliquando χράομαι significat utor, i. præditus sum. ut, τοιαύτῃ διανοίᾳ χρῶμαι, apud Isocr. † εὐτυχίᾳ χρῆσθαι ἀπλήστως. Xen. Pæd. l. 4. p. 89. c.† ¶ Item, habeo. ut apud Thucydid. πόλεως οὔτε ἱεροῖς καὶ κατασκευαῖσι πολυτελέσι χρησαμένης. † Xenoph. Pæd. l. 1. cap. 1. sec. 1. τούτοις χρῆσθαι πειθομένοις, his uti vel hos habere obedientes. Sic l. 7. p. 175. b.† ¶ Exponitur et, sum. apud eundem lib. 6. ταῖς ἐπιθυμίαις μείζοσιν, ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν ἐχρῆτο, majores erant ejus cupiditates. † οὕτω χρῶνται Πέρσαι, sic in more habent Persæ. Xen. Pæd. l. 4. p. 102. b.† ¶ Χρῆσθαι λόγῳ, interdum exp. ratione præditum esse. Interdum significat, verba facere, loqui: ut apud Soph. in El. et Plutarch. in Num. ¶ Significat χρῆσθαι et, respondere. apud Plat. in Phæd. πάνυ ἐθαύμαζον εἴ τι ἕξει τὶς χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, neminem futurum putabam qui ei respondere possit. ¶ Χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, interdum est, potiri rebus, esse in summo actu rerum: ut apud Plutarch. ¶ Interdum est, gerere et administrare res. ut apud Dem Olynth. 2. et Isocr. in Archid. Sic, καλῶς χρῆσθαι φίλοις, honestè se gerere erga amicos. apud Xen. † Sic Pæd. l. 5. 11. Χρῆσθαί τινι, agere cum aliquo, tractare aliquem. l. 6. p. 149. d. ὅτι χρῆσθαι περὶ φρουρίων συμβουλεύσαντο. l. 5. p. 141. b.† ¶ Χρῆσθαι βίῳ, vitam agitare, vivere, apud Synes. Τέλει χρῆσθαι, mori: Herodian. ¶ Dicitur et, χρῆσθαί τι τινὶ ἀνθρώπῳ, aliquid de homine aliquo statuere: ut apud Thuc. l. 2. [χρῶ χειρί. i. e. ἀπόλαυε τῆς χειρὸς πρὸς τὸ σὸν θέλημα. Soph. Aj. 115. σωφρονεῖν κεχρημένοι. i. e. χρῄζοντες καὶ θέλοντες. Æschyl. Pers. 831. Unde à χρῄζω potius derivatur, quod vid. loco suo. V. Eurip. Med. 240. συμφορᾷ κεχρημένους. ib. 348. 617. id. Phœniss. 916. Œdip. Tyr. 117. 898. 1265. ὁδῷ χρ. Philostrat. l. 1. c. 18.]

† Χρηστέον. verb. utendum. Xen. Pæd. p. 202. p.†

Χρῆμα, &c. vide suo loco.

Χρήμη, ἡ, exp. commodum, utilitas. ut apud Herodot. ἐναντιωθέντας τῇ χρήμῃ αὐτοῦ.

Χρῆσις, εως, ἡ, usus. † Xen. Pæd. p. 226. c.† Herodian. Plut. &c. Exponitur et, commodatum. Aristot.

Χρήσιμος, ὁ καὶ ἡ, utilis, commodus. Dem. Philip. παρασχεῖν αὐτὸν χρήσιμον τῇ πόλει. Dicitur et, χρήσιμος πρός τι, et εἴς τι, apud Aristoph. et Plut. † χρήσιμός τι, utilis ad quid. Aristoph. Nub. 202.† Dicitur et, χρησίμη, fœm. gen. apud Aristot. in Polit. [Eurip. Phœniss. 1676. Soph. Œdip. Tyr. 898.]

Χρησίμως, utiliter. Thuc.

Χρησιμεύω, utilis sum, commodo, commodus sum. cum dat. Luc. et Greg. Et cum εἰς seq. accus. apud Alex. Aphr. in top. l. 1. Item, in usu sum, usitatus sum. Exponitur etiam, commodo afficio.

Χραισμέω, opitulor, opem fero: dictum (ut quidam putarunt) quasi χρησιμῶ. Il. π'. Ἆ δειλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλλεύς. Sic et alibi. ¶ Il. ά. extat χραίσμῃ, ex χραίσμω. [Apoll. Rhod. Arg. ii. 218. Χραίσμετέ μοι. Schol. βοηθεῖτέ μοι. τὸ γὰρ χραισμεῖν κλιτόριοι λέγουσι τὸ ἐπαρκεῖν, ἀπὸ βαρυτόνου δὲ κέκλικε τοῦ χραίσμω, ὡς βαίνω, βαίνετε. τὸ γὰρ περισπώμενον, χραισμεῖτε.]

Χραίσμη, auxilium, remedium. Nic. in Ther.

Χραισμήτωρ, ορος, ὁ, auxiliator, opem ferens. Nonn.

Χραισμήεις, εντος, ὁ, idem. Nic. in Ther.

Χρήστης, ου, ὁ, qui commodavit, vel mutuò dedit: creditor. Apud Aristoph. in Nub. † 239.† et Phocyl. ¶ Item, qui commodatò accepit, debitor: itidem apud Phocyl. et Demosth. in orat. pro Phorm. ¶ Aliam signif. vide in χράω, oraculum edo.

Χρηστὸς, οῦ, ὁ, utilis, commodus. Aristoph. in Nub. † 791.† Plut. in quæst. Hellen. Item, bonus. Sic χρηστοῖς οἱ πονηροὶ opponuntur: apud Xenoph. in Athen. rep. Sic, χρηστὴ δόξα, χρηστὴ ἐλπὶς, &c. apud Aristoph. [R. 180. Eurip. Med. 1106. id. Phœniss. 979.] et Dem. ¶ Interdum pro strenuo ponitur: ut apud Thucyd. lib. 3. ¶ Interdum significat, mitis, clemens, benignus. ut apud Hesiod. Theocr. Idyll. 15. χρηστοῦ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός. Sic et apud Herodian. lib. 4. et in epist. Paul. ad Ephes. c. 4. ¶ Exponitur et, suavis, jucundus, facilis. apud Matth. cap. 11. et Gregor. ¶ Item, levis, in metaph. signif. ut, χρηστὰ ἤθη, apud Menand. in hoc versu, Φθείρουσιν ἤθη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί. 1 Cor. c. 15.

[Χρηστῶς. Aristoph. Ran. 1094. Eccl. 219. εἰ τοῦτο χρηστῶς εἶχεν, &c. Herodot. Hist. lib. 4. Φωνῇ δὲ οἱ Σαυρομάται νομίζουσι Σκυθικῇ, σολοικίζοντες αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, ἐπεὶ οὐ χρηστῶς ἐξέμαθον αὐτὴν αἱ Ἀμαζόνες.]

Χρηστότης, ητος, ἡ, utilitas. Item, bonitas, apud Plut. et Herodian. Item, clementia, benignitas. in epist. Paul. ad Gal. c. 5.

Χρηστεύομαι, benignitate utor, clementer me gero: in epist. ad Cor. 1. c. 13. Exponitur et, probè ago. Basil.

Χρηστικὸς, qui novit commodè uti rebus. Arist. Œcon. lib. 1. Exp. et, qui est frugi.

Χρηστικῶς, frugaliter, utiliter.

Χρηστήριος, utilis, usum præbens. Athen.

Χρηστήριον, τὸ, unde χρηστήρια, τὰ, cædes, corpora occisa. Sophocl. in Ajace.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντικιχράω, ῶ, seu ἀντικίχρημι, vicissim commodo seu utendum præbeo.

Ἀντίχρησις, εως, ἡ, mutuus usus: ut cùm ei, à quo res aliqua utenda accipitur, alia vicissim utenda datur.

Ἀποχράομαι, abutor. Aristotel. Œcon. 2. ἀπεχρᾶτο τῷ στρατοπέδῳ. ¶ Item, utendo consumo, usu attero. Plut. in Cæs. Exponitur et, vehementer utor: apud Luc. in tyr. ¶ Item pro simpl. χρῶμαι. Plut. in Pomp. ¶ Item, interficio. Aristoph. τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοτρόφους. ¶ Item, contentus sum. apud Herodot. οὐκ ἀπεχρᾶτο ἄρχειν Μήδων.

Ἀπόχρησις, abusus. Item, interfectio, occisio.

Διαχράομαι, idem quod χράομαι, utor. Herodot. διαχρῶνται τρόπῳ ζωῆς τοιῷδε. † Xen. Pæd. l. 5. 12.† ¶ Apud Arrian. ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι χαλεπῶς, exp. ægrè se sustentare exiguæ aquæ usu. ¶ Item διαχράομαι, idem quod ἀποχράομαι, interficio. [Theoc. ιέ. 54.] ¶ Διαχρῆσθαι exp. etiam, mutuò sumi: unde, διακεχρημένος, mutuò sumptus.

Ἐπιχράομαι, utor: id est, familiaris sum alicui. Plat. de leg. l. 12.

Καταχράομαι, abutor. Synes. epist. 66. χρῆσθαι δεῖ ταῖς τῶν δυνατῶν φιλίαις, οὐ καταχρῆσθαι. Item, immodicè utor, absumo, profundo. cum accus. apud Luc. et Plut. in Demetr. Hinc præt. καταχεχρῆσθαι, absumptum esse seu consumptum, vel absumpta aut consumpta. Isocr. in Paneg. ¶ Pro χράομαι apud Plat. ep. 8. οὐκ ὀρθῶς καταχέχρηται δωρεᾷ. ¶ Item καταχράομαι, malè accipio verberibus, vel morte afficio: cum dat. pers. Æschin. in Tim.

Κατάχρησις, ἡ, abusio, abusus. Est et schema apud rhet de quo Fab. lib. 8. c. 6.

Καταχρηστικὸς, abusivus, per abusionem dictus.

Καταχρηστικῶς, abusivè, per abusionem: apud gram

Decomp. Παρακαταχράομαι, exp. abutor: apud Aristot.

Προκαταχράομαι, antè utor. Item, priùs consumo: unde, προκατακεχρῆσθαι, priùs consumptum esse; Demosth. περὶ παραπρ.

Παραχράομαι, itidem, abutor. Plutarch. περὶ φιλοπλ. ¶ Item, negligo, aspernor, floccifacio: apud Herodot. παραχρησάμενοι τὸν Βάκιδος χρησμόν. [lib. 2. τὸν ἐν ἀλογίῃσι ἔχειν παραχρησάμενον τῶν μαχίμων Αἰγυπτίων, &c.]

Παράχρησις, idem quod κατάχρησις. Suid.

Προσχράομαι, insuper utor. Et simpliciter, utor. Plut. in Tim. τοιούτῳ τινὶ προσχρώμενος παραδείγματι.

Συγχράομαι, commodatò peto: vel, utendum accipio. Polyb. libro primo, παρὰ Λοκρῶν συγχρησάμενοι τριήρεις. ¶ Item, unà cum alio vel aliis utor. ¶ Exponitur et, commercium habeo, Joan. c. 4.

Σύγχρησις, communis usus, commercium. In nov. const.

Alia composita itidem cum præpos. quorum tamen significatio à præcedentibus diversa est.

Ἀποχρᾷ, sufficit, satis est. Pausanias, οὐδὲ ἀποχρᾷ σφίσιν, ἐκτέμνειν τοὺς μηρούς. Sic et apud Herodotum, ἀποχρῶσι νέες χειρώσασθαι. Infinit. ἀποχρᾶν, apud eundem. Particip. ἀποχρῶν, sufficiens, apud Plut. in Public. itidemque apud Luc. et Synes.

Ἀποχρώντως, sufficienter, satis, abunde, quantum satis est; apud Suid. et Hesych. [Thucyd. lib. 1. §. 21.]

Ἀπόχρη, idem quod ἀποχρᾷ. (ex χρῆμι, pro ἀπόχρησι.) Præt. imperf. ἀπέχρη. Fut. ἀποχρήσει. Aor. 1. ἀπέχρησεν. Infinit. ἀποχρῆν, pro ἀποχρῆναι, per apocopen, ut Eust. tradit. Luc. ἀπόχρη, τὰ πρῶτα κεφάλαια εἰπεῖν, satis est, prima capita exponere. Demosth. adversus Midiam, οὐκ ἀπέχρησε δὲ αὐτῷ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ, &c. non satis illi fuit. Idem pro cor. καὶ οὐκ ἀπέχρη ταῦτα, nec verò his contentus erat. Rursus apud Luc. ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν. [Æsch. Ag. 1584.]

Ἐκχρᾷ, sufficit. Ut apud Herodot. οὐκ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρη, non suffecit eis dies, defecit eos dies. Apud eundem: ἐκχρήσει περιϋβρίσθαι τάδε, exp. ex usu erit, hanc injuriam intulisse.

Καταχρᾷ, idem quod præcedentia; apud Herodot. lib. 1. Sic, καταχρήσει, sufficiet, satis erit; apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀείχρηστος, semper utilis, perpetuo bonus. Hesych. est vinum (subint. οἶνος.)

Ἀχρησία, idem quod ἀχρηστία; inutilitas. in Pand.

Ἄχρηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inutilis, incommodus. Dem. Philipp. 3. Aristot. in Œcon. † Xen. Pæd. l. 6. p. 161. d.† ¶ Interdum, inusitatus. ¶ Item, improbus. Vide et χράω in secunda signif.

Ἀχρήστως, inutiliter. Item, inusitatè. [Demosth. Orat. Amat. ἣν δ' ἴσθι τὴν μὲν ἐκ τῶν πράξεων ἐμπειρίαν γιγνομένην, σφαλερὰν οὖσαν, καὶ πρὸς τὸν λοιπὸν βίον ἀχρήστως ἔχουσαν. Isocrat. Panegyr. pag. 114. 11. Ed. Cant. μήτε τοῖς εὐδαιμονοῦσι, μήτε τοῖς δυστυχοῦσιν ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἀχρήστως ἔχειν.]

Ἀχρηστία, ἡ, inutilitas. Appian. Item simpliciter, non uti, Plutarch. Usus et utilitatis privatio. incommoditas.

Ἀχρηστέω, vel ἀχρηστοῦμαι, inutilis sum: vel inusitatus sum.

Βιόχρηστος, vitæ et victui utilis. βιωφελής.

Δύσχρηστος, quo difficulter uti possumus. Xen. Pæd. 3. Polyb.

Δυσχρήστως, ita ut facilè uti non possis. Polyb. l. 16.

Δυσχρηστία, difficultas utendi re aliqua, incommoditas. Exponitur et, anxietas et inextricabilis difficultas, apud eundem. l. 1.

Δυσχρηστέω, difficilis usus sum, aut, nullius sum usus. Idem l. 2.

Δυσχρηστοῦμαι, usu rei cujuspiam offendor. Athen. lib. 3. Item, incommodè et impeditè versor, inextricabili difficultate opprimor. Polyb.

Δυσχρήστημα, τὸ, incommodum. [Cic de Fin. lib. 3. cap. 21. Commoda autem et incommoda, (ita enim εὐχρηστήματα et δυσχρηστήματα adpello) communia esse voluerunt, paria noluerunt.]

Εὔχρηστος, cujus facilis est usus, usui accommodatus. Polyb. Exponitur etiam, utilis. † Comp. εὐχρηστότερος. Xen. Pæd. l. 5. p. 131. a.†

Εὐχρήστως, commodè, utiliter.

Εὐχρηστία, utendi facilitas, usus commodus. Polyb. Exponitur et, utilitas.

Εὐχρηστέω, facilem seu commodum usum præbeo: vel, utilis sum. Diosc. lib. 1.

Εὐχρηστοῦμαι, commodè tractor, commodis afficior, seu beneficiis. Plut. in apophth.

Εὐχρήστημα, commodum.

Ἡμίχρηστος, semibonus, semiprobus. Aristot. Polit. 5. μὴ πόνηρος, ἀλλ' ἡμιπόνηρος. inter bonum et malum medius. semimalus.

Κακοχράσμων, (Ion. pro κακοχρήσμων,) qui malitia utitur: ὁ τοῖς κακοῖς χρώμενος. Theocr. Idyll. 5. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

Κοινοχρησία, communis usus. Œcumen. in acta Apost.

Μισόχρηστος, bonorum osor. Xen. Hellen. 2.

Πάγχρηστος, ad omnia usum præbens: vel, omnino utilis, apud eundem. [Aristoph. Acharn. 934. Πάγχρηστον ἄγγος ἔσται, κρατὴρ κακῶν, &c. Xenoph. Memorab. l. 5.]

Πολύχρηστος, ad multa utilis seu commodus. Exponitur et, multùm usitatus. Gal. ad Glauc.

Φιλόχρηστος, amans bonorum. Item, æquus, bonus. Xen. [Memorab. lib. 2. cap. 9. §. 3. οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, ἀλλὰ φιλόχρηστός τε, καὶ &c.]

Derivata à χράω, oraculo edo.

Χράομαι, ῶμαι, oraculum consulo. Odyss. κ'. Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο. Æschin. συνθύοντας καὶ χρωμένους τῷ θεῷ. Sic et apud Plut. in amat. narr. Passivè χρησθῆναι dicitur, quod oraculo editum est, apud eundem Plut. de sera num. vindict. Hinc et, τὸ χρησθὲν, quod oraculo responsum est. (Eurip. Phœniss. 919. χρησθέν. Soph. Œdip. Tyr. 611.)

Χρησμὸς, οῦ, ὁ, idem quod τὸ χρησθὲν, responsum, oraculum. (Eurip. Med. 677. Phœniss. 366. Soph. Œdip. Tyr. 731. 817.) Aristot. Plut. &c.

(Χρησμώδης, vis fatidica. Philostr. l. 2. c. 37.)

Χρήστης, ου, ὁ, qui oracula edit, vates. Hesych.

Χρηστήριον, τὸ, locus in quo eduntur oracula; cortina. Plutarch. de Pyth. Significat et idem quod χρησμὸς, apud Herodian. et schol. Sophocl. (Æschyl. S. c. Th. 236. Suppl. 459. pro victima.

(Χρηστήριος. Adj. ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους. Æsch. Ag. 1279. Eum. 194.)

Χρηστηριάζομαι, oraculum consulo seu sciscitor: vel, confero me ad locum, in quo editur oraculum, ad responsum accipiendum. Xen. et Alciphr.

Χρῆμα, et χρηματίζω, vide suo loco.

Χρείω, vaticinor, oracula edo. Apoll. Arg. 2. χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.

Composita.

Ἀποχράω, ῶ, idem quod χράω. Suid.

Ἄχρηστος, cui oraculum nihil respondit. Athen.

Δύσχρηστος, exp. κακόμαντις. Suid.

Παραχρηστηριάζω, malè oraculum sciscitanti respondeo; fallax oraculum seu responsum edo. Strabo.

(Πυθοχρήστας, ὁ. Æsch. Ch. 940.)

Πυθόχρηστος, Pythico oraculo editus vel comprobatus. ut, πυθόχρηστος νεανίας. Eurip. in Ione. et, πυθόχρηστοι νόμοι, Xen. (Æsch. Ch. 901.)

Derivata à χράω, coloro, vel polluo.

Χράομαι, ῶμαι, polluor. Hesych.

Χραύω, leviter saucio, vel summam tantùm cutem vulnerando perstringo: propriè, leviter vulnerans, sanguine corpus fœdo. Il. ί. Eustath. tamen compositè etiam dictum vult quasi χροὸς αὔω, i. θίγω, καὶ ἅπτομαι. ¶ Exponitur et, appropinquo.

Χραῦσις, εως, ἡ, anchora unicum duntaxat uncum habens. Hesych.

Χραίνω, itidem, coloro, imbuo. Interdum et, ungo, lino, seu inungo, illino. Ut apud Nic. in Alexiph. Τῷ μὲν (sc. τοξικῷ) Γερραῖοι νομάδες χαλκήρεας αἰχμὰς Χραίνουσιν. Item, contamino, fœdo, inquino. Ut apud Eur. in Hippol. Steph. Τὸν τᾶμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη. (Æsch. Eum. 170. Soph. Œdip. Tyr. 841.)

(Χραίνομαι. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ, In vobis credens se manum cæde polluere. *i. e.* cæde vestra. Soph. Aj. 43. Æschyl. Suppl. 274.)

Composita.

Ἀποχραίνω, idem quod χραίνω, colorem do, vel, floribus orno. Plat. de rep. lib. 6.

Ἀχρανὴς, έος, et, Ἄχραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impollutus, incontaminatus, intactus. prius apud Hesych. posterius apud Eurip. in Iph. Aul. legitur. Ἄχραντον αἷμα καλλιπαρθένου δέρης. Pro Ἀχρανὴς dicitur et ἀχραὴς, apud Nic. in Ther.

Καταχραίνω, idem quod χραίνω. Epigr.

Quæ sequuntur, composita sunt ex χράω, significante ἐπιπίπτω.

Ἐγχράω, seu ἐγχραύω, idem quod χράω. Item transitivè, impingo, infringo, infligo, ut apud Herod. [lib. 6. cap. 75.] ἐνέχραεν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον.

Ἐπιχράω, itidem significat, invado, adorior vehementi cum impetu. Iliad. π'. Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι. Sic et Odyss. β'. et apud Apoll. Argon. 2.

Ζαχρηὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magno cum impetu irruens et invadens. Il. ί. et μ'.

ΧΡΕΙ'Α, ας, ἡ, usus, utilitas, commodum. Isocr. τὴν μὲν γὰρ τούτων χρείαν ῥαδίως εἰδήσεις. Plut. κοινωνίας ἐπὶ χρείᾳ συνισταμένης ὁμηρεύματα, pro usu, ad utilitatem societatis; communis vitæ caussâ. Plur. χρεῖαι, usus. ut apud Aristot. Œcon. 2. εἰς τὰς καθ' ἡμέραν χρείας ἀναλίσκειν, in quotidianos usus impendere. Dativus χρείᾳ interdum exp. vice, loco. Ut apud Laërt. in Aristot. Sic dicitur aliquid χρείαν παρέχειν τινὸς et ἀποπληροῦν, usum præbere. ☞ Derivatur à verbo χράομαι, i. utor. ¶ Apud Rhetores χρεία est dictum, breviter aliquid ostendens; aut factum, scitè in personam certam, quódve pro persona sit, collatum; ut definitur à Theone. ¶ Alii exp. celebre et apophthegmaticum responsum: apud Laërt. ¶ Item, χρεία, indigentia, egestas, opus. Et, ἐν χρείᾳ εἶναί τινος, aliqua re egere; Aristot. in Polit. Et, οἱ ἐν χρείᾳ ὄντες, egeni, inopes. Dem. Sic, χρεία ἐστὶ τούτου, opus est hac re. Sic, χρεία τίς σοι ἐμοῦ: apud Eurip. ¶ Exponitur etiam, necessitas. Ut, εἰς χρείαν τοῦ μάχεσθαι ἀφικνεῖσθαι, eò venire necessitatis, ut dimicandum sit. Plat. de leg. ¶ Item, χρεία, negotium: ut exp. Act. Apost. c. 6. Sunt tamen qui ibi exp. necessarium munus, vel, necessarium negotium. (ἐν χρείᾳ τύχης. Æsch. S. c. Th. 512. χρεία προσήκει. Pers. 143. Pr. 213. 659. Soph. Œdip. Tyr. 564. 745. 811. 1196. 1459. 1447.)

Derivata et composita ex χρεία, in prima signif.

Χρειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, utilis, commodus. Plut. Herodian.

Ἀχρεῖος, ου, ὁ, inutilis. Plut. de rep. l. 2. ἀχρεῖοι ἄλλο ἔργον πράττειν. † Xen. Pæd. 6. p. 166. e.† (Eurip. Med. 300. Æschyl. Pr. 363.)

Ἀχρεῖον, adverbialiter capitur pro ἀχρείως, apud Homer. (Theoc. κέ. 72.)

Ἀχρείως, inutiliter.

Ἀχρειόω, inutilem seu inutile reddo. Unde in Psal. David. aor. pass. ἠχρειώθησαν. Et apud Eust. ἀχρειοῦσι τὴν Ὁμηρικὴν ἀρετήν. [Polyb. Hist. lib. 1. ὥστε καὶ τὰς βάσεις τῶν πύργων, καὶ τὰ τύπη τῶν κριῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀχρειωθῆναι.]

Ἀχρήϊος, poëticè dicitur pro ἀχρεῖος. apud Hesiod. in Erg. Pro quo legitur et ἀχρήεις, apud Hesych.

Ζαχρεῖος, valde utilis.

Derivata à χρεία, indigentia, opus.

Χρεῖος, egenus, inops. Philo de vita Mos. lib. 1. παρασκευῆς οὐδεμιᾶς ἐστι χρεῖος ὁ βοηθός. Sic et alibi apud eundem. (Æsch. Suppl. 202. 210.) ¶ At χρεῖος pro χρέος, vide in χρέος.

Χρειὼ, Ionicè, idem quod χρεία. Cum genit. Iliad. ά. Exponitur et, necessitas, Iliad. κ'. Odyss. δ'. Pro eodem dicitur et χρεὼ, Iliad. ί. et alibi apud Hom.

Χρήζω, egeo, indigeo, cum genit. apud Plut. Herodian. &c. ¶ Exponitur et, desidero: ut apud Soph. in Ajace. Αἰσχρὸν γὰρ, ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου, Ὅστις κακοῖσιν οὐδὲν ἐξαλλάσσεται. † Cum in fin. Xen. Pæd. 1. 6. 12.† ¶ Item, volo. Aristoph. in Nub. †452.† δρώντων ἀτεχνῶς ὅ, τι χρήζουσιν. ¶ Item, rogo, efflagito, peto. ut apud Herodot. χρῆσαι σφέων, βοηθεῖν. Eurip. ὅσια χρήζω, justa peto. (Med. 1401. Soph. Œdip. Tyr. 603. 605. 953. Æsch. Ch. 338. 528.) ¶ Sumi dicitur et pro χράω, oraculum edo: apud Athen. l. 8. ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρηζεν. Sed sunt qui legendum putent ἔχρησεν, ut sit aoristum primum à χράω.

Κεχρημένος, egens, indigens. ut, βίου κεχρημένος, Hesiod. in Erg. Item, egenus inops. unde apud Hom. et Hesiod. κεχρημένος ἀνήρ.

Χρησμοσύνη, egestas, indigentia: sæpe apud Theogn. [Apoll. Rhod. Arg. i. 837. Χρησμοσύνης. ii. 475. Χρησμοσύνης. Schol. ἀπορία, πενία, ἔνδεια.] Item, oraculum. Herodot. [lib. 9. δεινὰ ἐποίευν τε καὶ μετίεσαν τῆς χρησμοσύνης τοπαραπᾶν.]

Χρηΐζω, idem quod χρήζω. Od. ρ'. Ὅττευ χρηΐζων ἱκόμην Λακεδαίμονα δῖαν. (Æsch. Ch. 813.)

[Χρηΐσκομαι. Herodot. Hist. lib. 3. σπείροντες μελίνην, καὶ σήσαμον, χρηΐσκοντο τῷ ὕδατι.] ‡ aquam desiderabant.‡

Χρὴ, (impersonale,) opus est. Odyss. γ'. οὐ μέν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἠβαιόν, non tibi opus est verecundiâ. ¶ Item, oportet, decet, par est. Iliad. ά. Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν. Sic, χρὴ ποιεῖν, apud Plat. et, χρὴ πολεμεῖν. Thuc. Interdum omittitur infinit. ut apud eundem l. 1. ¶ Præt. imperf. ἐχρῆν, et χρῆν, oportebat. Xenoph. apomn. l. 1. χρῆν τὸν Σωκράτην τὰ πολιτικὰ διδάσκειν. (Χρῆν. Æsch. Ag. 1667.) ¶ Interdum exp. fatale erat. ¶ Interdum χρῆν pro χρῆναι ponitur: ut apud Eur. ¶ Scribit autem Eust. quosdam χρὴ per apocopen dictum voluisse pro χρήζει, ideoque etiam acuto tono notari; alios putasse, adverbium esse.

† Προσχρήζω. hinc προσχρήζων apud Soph. Œd. Tyr. 1165.†

ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ, F. ίσω, hinnio, hinnitum edo. apud Herodot. Xenoph. Lucian.

Χρεμετισμὸς, et χρεμέτισμα, hinnitus.

Χρεμετιστικὸς, q. d. hinnibilis. ut, equus dicitur esse animal χρεμετιστικόν.

Χρεμετάω, ῶ, idem quod χρεμετίζω.

Χρεμέθω, idem.

Χρεμίζω, per syncopen pro χρεμετίζω. unde apud Hesiod. in Asp. † 348.† ὀξεῖα χρέμισαν.

[Ἐπιχρεμέθω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1259. Σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον, αὐτὰρ ὕπερθε &c.]

ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ, screo, exscreo. Luc. χρεμψάμενος πλατὺ, καὶ καταπτύσας μου. Idem, ὡς ἐμμελῶς ἐχρέμπτετο.

Χρέμμα, τὸ, screatus, sputum. Diog. Laërt.

Χρέμψις, idem.

Composita.

Ἀναχρέμπτομαι, exscreo, screatu egero.

Ἀνάχρεμψις, exscreatio, aut cum screatu egestio. Item, extussitio. Gal. comment. in Prorrhet. l. 1.

Συναναχρέμπτομαι, (*decomp.*) unà exscreo, unà cum screatu egero. Luc. in somn. συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος.

Ἀποχρέμπτομαι, exscreo, screatu ejicio.

Ἀπόχρεμμα, id quod exscreatum seu screatu ejectum est, sputum. Hesych.

Ἀπόχρεμψις, exscreatio. Hippocr. aphor. sect. 4. artic. 46.

Ἀποχρεμπτικὸς, exscreabilis.

Ἐγχρέμπτομαι, inspuo, exscreo in.

Ἔγχρεμμα, τὸ, quod in aliquem exscreamus. Plut.

Καταχρέμπτομαι, exscreo in, conspuo: vel, despuo. Aristoph. in pace, Ὧν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ μοῦσα.

ΧΡΕ'ΟΣ, (et poëticè χρεῖος,) ους, τὸ, interdum etiam χρέως, et χρείως, (quod est Atticum,) debitum, mutuum, æs alienum. Ut, χρεῖος ὀφείλειν, Iliad. λ'. et, χρέος ἀποδοῦναι, apud Aristoph. Sic Aristot. Œcon. ἡ πόλις τοῦ χρέους ἀπηλλάγη, civitas ære alieno liberata est. Dicitur et, διάλυσις χρεῶν, apud Plat. de leg. ¶ Item, fatum, mors: q. d. debitum fatale. Alciphr. epist. 26. ζῆν μὲν γὰρ καὶ τεθνάναι μεμοίραται ἡμῖν, καὶ οὐκ ἔστι τὸ χρέος φυγεῖν. ¶ Interdum χρέος ponitur pro munere seu officio. Ut apud Sophocl. in El. σοὶ δ' ἤδη, γέρον, τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος, tuum implere munus. Sic Eur. χρέος σὸν τόδε, ἀνευρίσκειν, tuum est munus, tuæ sunt partes. ¶ Nonnunquam exp. negotium. Item, res, vel causa. Ut apud Oppian. Τί χρέος ἐκ μερόπων δὲ κλυτὰς ἤμειψε γυναῖκας; Hippocr. in ep. ad Demagetum, τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν, ἑταῖρε; quæ caussa te huc venire pepulit? ¶ Item, χρέος, indigentia, egestas. Ut Epigr. lib. 4. Μόχθων τοσσατίων οὔ σοι χρέος. Aristoph. in Acharn. Τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος; Herodot. χρέος ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος. ¶ Interdum ponitur etiam pro necessitate: ut, χρέος εἷλέ μιν ὁδεύειν, apud Nonn. ¶ Ponitur et pro χρεία, i. utilitas: apud Eurip. ¶ Item, χρέος, vaticinium, oraculum: ut quidem nonnulli accipiunt. Odyss. λ'. Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος. Alii tamen aliter exponere malunt. ¶ Theocrito χρέος est portentum. (V. Æschyl. Pers. 779. Ag. 85. 466. Soph. Œdip, Tyr, 160.) ☞ Deducitur autem χρέος in prima signif. (ex quo nonnullæ sequentium pendent) à χράω, significante, do mutuò, et χράομαι, mutuò accipio: in postrema autem signif. itidem à χράω, quod est, oracula edo.

Χρεώστης, ου, ὁ, debitor. Plut. et Herodian,

Χρεωστέω, ῶ, sum debitor, debeo. Greg.

Χρεωστεῖσθαι, deberi. Idem, χρεωστεῖταί σοι μισθὸς τῆς δουλείας καὶ πλινθείας.

Χρεωστεύω, idem quod χρεωστέω.

Χρεὼν, τὸ, idem quod χρέος, fatum, fatale debitum. Herodot. et Pausan. Interdum, fatum, i. mors: ut apud Luc. in Hermot. ¶ Annotant grammatici, vocem indeclinabilem esse. ac, pro fato, seu morte, cum articulo semper usurpari. At χρεὼν, sine articulo, habens subauditum verbum ἐστὶ, interdum exp. necesse est, oportet, fatale est: apud Hom. et Plat. in Tim. † Aristoph. Nub. 1449.† ¶ Interdum exp. decet, convenit, fas est: item, operæ pretium est. apud eundem Plat. Eurip. et Aristoph. ‡ ὑμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἄρχοιτε, justè. Thuc. iii. 40.‡ (Eurip. Med. 243. Soph. Œdip. Tyr. 645. 1502. Æsch. Ch. 930.)

[Χρῆος. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1197. Σὺν πᾶσι χρήεσσι. Vide Notam Cl. Hœlz.] ‡ *Cum rebus necessariis* Hœlzl. vertit, lectorem simul breviter monens, "Χρῆος pro χρέος, lexicis aggregandum."‡

Composita.

Ἀξιόχρεως, ὁ καὶ ἡ, qui solvendo est, locuples. ut, ἀξιόχρεως ἐγγυητὴς, apud Dem. Philip. 4. ¶ Item generaliter, sufficiens, par, idoneus. † Superl. ἀξιοχρεώτατος. Xen. Pæd. p. 197. e.† Cum infinit. apud Herodot. et Dem. Cum præpos. εἰς, seq. acc. Paus. ¶ Item, satis amplus, non aspernandus, non pœnitendus: ut, μέγεθος ἀξιόχρεων, apud Athen.

Ἀξιοχρέως, sufficienter. Hesych,

Κατάχρεως, seu κατάχρεος, ære alieno pressus, obæratus, apud Syn. Metaphoricè in lib. Sap. c. 1. ἐν σώματι καταχρέῳ ἁμαρτίας, in corpore obnoxio peccato.

Ὑπέρχρεως, qui supra facultates est obæratus, seu ære alieno premitur. Hesych.

Ὑπόχρεως, (q. d. qui subjacet æri alieno,) obæratus, qui ære alieno premitur. Aristoph. in Nub. † 241.† Exponitur et generaliter, obnoxius, obstrictus: ut, ὑπόχρεως τῇ συγκλήτῳ, apud Polyb.

ΧΡΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, res, negotium. Plat. in Gorg. ἐπειδὰν δὲ ἤδη πρεσβύτερος ὢν ἄνθρωπος ἔτι φιλοσοφῇ, καταγέλαστον, ὦ Σώκρατες, τὸ χρῆμα γίγνεται. Sophocl. in Ajace, τί χρῆμα δρᾷς; quid rei agis? † Xen. Pæd. l. 2. p. 39. a. παμπολύ τι χρῆμα σφενδονητῶν i. e. ingens copia.† Interdum, rei magnæ, multæ, pulchræ, &c. χρῆμα dicitur esse πολὺ, μέγα, καλὸν, &c. Ut apud Aristoph. in Nub. πολὺ χρῆμα τεμάχων καὶ κρεῶν ὠπτημένων, i. πολλὰ τεμάχη καὶ κρέατα ὠπτημένα. † Xen. Pæd. 1. 4. 8. de cerva.† Sic apud eundem initio Nubium, τὸ χρῆμα νυκτῶν ὅσον ἀπέρατον, i. noctes quàm sunt infinitæ. Sic apud Luc. πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, i. pulcherrima virgo. (Æsch. Ag. 1017. Theoc. ιά. 4.) ¶ Χρῆμα θεοῦ, χρῆμα θεῖον, δαιμόνιον χρῆμα, oraculum, responsum, à Deo. ¶ Apud tragicos idem significat quod χρεία, indigentia, necessitas. Eust. ¶ Χρήματα, et, χρήματα ἀναγκαῖα, dicuntur utensilia. Χρήματα ἐν ἀγρῷ, instrumenta ad colendum agrum necessaria. Sic apud Hesiod. in Erg. Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα, et, Χρήματα οἰκεῖα, res familiaris: Gaza. ¶ Χρήματα, pecuniæ, et ea quæ pecuniæ nomine Jureconsulti intelligunt, corpora, bona mobilia, immobiliaque, οὐσία, κτήματα, βοσκήματα, census, opes, τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὄντα, hæreditas, fortunæ, facultates. Ut Xen. in Œcon. καὶ ὁμολογουμένως γε, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ, ἐπείπερ εἴρηται, τὰ ὠφελοῦντα χρήματα εἶναι. † χώρα ἡ χρήματα ἔχουσα, regio opulenta. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. c. Sic l. 3. p. 68. b.† ¶ Peculiariter de mercibus dicitur, apud Dem. in Orat. πρὸς τὴν Λακρ. ἀνταγοράζειν πάλιν χρήματα. † Χρῆμα in sing. pro πρᾶγμα, uti docet ex Suida et exemplis, sed in plur. χρήματα pro πράγματα, uti dubitat Æm. Portus ad Xen. Pæd. l. 5. p. 124. c.† ☞ Deducitur autem χρῆμα παρὰ τὸ χρῆσθαι, ab usu. et τὰ χρήματα, παρὰ τὸ χρήσιμα εἶναι.

Χρηματίζω, rebus explicandis constituendisque vaco, actui rerum operam do, jus reddo. Diodor. in hist. Alex. ἐν τῷ παραδείσῳ ἔκειτο αὐτῷ θρόνος, καὶ κλῖναι ἀργυρόποδες, ἐφ' ὧν καθεζόμενος ἐχρημάτιζε μετὰ τῶν ἑταίρων. Sic Plut. in Camill. χρηματίζοντος τοῦ Καμίλλου ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Lucian. ἐπεὶ ὁ Ζεὺς ἱκανῶς ταῖς εὐχαῖς ἐχρημάτισε, quum Jupiter hominum votis audiendis vacavit, et de iis statuit. ¶ Interdum expon. refero ad populum, ago cum populo. ut apud Dem. in Mid. ἐν δὲ ταύτῃ ἐκκλησίᾳ ὁ νόμος κελεύει, ἐπειδὰν χρηματίσωσιν οἱ πρόεδροι περὶ ὧν διῴκηκεν ὁ ἄρχων, χρηματίζειν περὶ ὧν ἄν τις ἠδικηκὼς ᾖ περὶ τὴν ἑορτήν. ¶ Interdum significat, consilium agito, consulto, decerno. ut apud Dem. pro cor. ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντος, βοηδρομιῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ, βουλῆς γνώμῃ πρυτάνεις καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀνενεγκόντες, de concilii sententia concilium agitatum est super iis, de quibus πρυτάνεις retulerant ad curiam, quæ in concione populi priùs agitata fuerant. ¶ Item, conversor, commercium habeo. ut apud Thuc. ἐχρημάτισέ τισι πόλεσι. ¶ Et simpliciter, alloquor, compello, ago cum aliquo de negotio. ut apud Dinarch. καὶ συμπάντων τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον διειλεγμένος Νικάνορι, καὶ κεχρηματικὼς περὶ ὧν ἐβουλήθης, ἐλεεινὸν σεαυτὸν παρασκευάζεις, προδότης ὢν καὶ δωροδόκος. ¶ Item, negotium gero et tracto. ut apud Æschin. in ep. ad Ctesiph. καὶ αὐτὸς δὲ ἐπέστειλα περὶ ὧν ἐχρημάτιζον, Ἀθήνησί μοι γενέσθαι πολλάκις. ¶ Item, χρηματίζω, nomen mihi sumo, appello me; et consequenter, appellor, nominor. Plut. de virt. mul. νόμος ἦν τοῖς Ξανθίοις μὴ πατρόθεν, ἀλλὰ ἀπὸ μητρὸς χρηματίζειν. Sic Act. c. 11. ἐγένετο δὲ πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ χρηματίσαι τοὺς μαθητὰς χριστιανούς. Orta est autem hæc significatio ex præcedenti: quum cognomenta hominibus imponi soleant ex negotio quod tractant, vel officio quo funguntur. Exponitur etiam, sum: apud Damasc. ¶ Item oraculum reddo. Greg. ὁ θεὸς χρηματίζων Μωϋσεῖ ἐπὶ τοῦ ὄρους. General. responsum do ad postulata. Ut, πρεσβείαις χρηματίζειν, Diodor.

Χρηματίζομαι, oraculum percipio, oraculo admoneor. ad Hebr. c. 11. πίστει χρηματισθεὶς Νῶε. Sic Matth. 2. et alibi. ¶ Item, pecuniam colligo. In qua signif. usurpatur potiùs vox pass. Ut apud Thuc. l. 7. καὶ οἰόμενοι χρηματιεῖσθαι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι. Isocr. in Busir. ἐκ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσιν, ex literarum studio quæstum facere. † Potius Med. Xen. Pæd. p. 224. c.† Unde part. præt. κεχρηματισμένος, apud Dinarch. qui locupletatus est et quæstus uberes fecit. † Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c.†

[Χρηματιστέον. Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 7. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἱματίων γε ἕνεκα χρηματιστέον.]

Χρηματισμὸς, οῦ, ὁ, responsum divinum, oraculum; monitum, mandatum à Deo. Rom. 11. ¶ Item, responsum quod dant magistratus ad postulationes. Athen. ¶ Item, pecuniæ comparatio, studium quod impenditur comparandæ pecuniæ, studium faciendi quæstus. Interdum et pro ipso quæstu: ut apud Plat. in Apol. Exponitur et, quæstuaria negotiatio. Item, res pecuniaria.

Χρημάτισις, εως, ἡ, χρηματισμὸς magistratuum. ¶ Itidemque, pecuniarum collectio. Ælian. Item, quæstus. Xenoph.

Χρηματιστὴς, οῦ, ὁ, qui colligendæ aut comparandæ pecuniæ deditus est: aut qui artem pecuniæ comparandæ novit. Aristotel. eth. lib. 1. cap. 5.

Χρηματιστικὸς, οῦ, ὁ, comparandæ pecuniæ peritus. ¶ Τὸ χρηματιστικὸν, ex quo quæstus percipi potest.

Χρηματιστήριον, ου, τὸ, locus in quo ars quæstuaria exercetur: aut locus in quo χρηματισταὶ suam negotiationem exercent.

Composita: ac primùm ex χρῆμα, i. res.

(Ἀποχρῆμα. Lectio dubia. Æschyl. Ch. 273.)

Αὐτόχρημα, (adverb.) re ipsa, revera, planè, omnino. Synes. ep. 4. ὁ δὲ αὐτόχρημα Μακκαβαῖος οἷος ἦν ἐγκαρτερῆσαι τῷ δόγματι, ille autem planè Maccabæus.

Παραχρῆμα, q. d. in ipsa re, i. dum ipsa res geritur, in præsentia, è vestigio, continuò, ex tempore. Thucyd. lib. 7. ἀπηυτομολήκεσαν γὰρ πάλαι τε καὶ οἱ πλεῖστοι παραχρῆμα. Aristoph. in Pluto, ὡς χαλεποί εἰσιν οἱ φίλοι οἱ φαινόμενοι παραχρῆμα, ὅταν πράττῃ τὶς εὖ. ¶ Plerunque construitur cum articulo. Ut apud Thucyd. lib. 1. ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης, ob præsentem necessitatem, vel ex subita necessitate. Idem lib. 2. τῷ παραχρῆμα περιχαρεῖ, ob præsentem lætitiam. Apud Dem. ἐκ τοῦ παραχρῆμα, subitò. Et, εἰς τὸ παραχρῆμα, pro eodem, apud Plat. Apud Xenoph. αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ, extemporaneæ voluptates. Dicitur et, ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, apud eundem, i. ex tempore. et, ἐν τῷ παραχρῆμα, in præsentia, in præsens, hac vice. † Xen. Pæd. 2. 58. c. statim.†

Composita ex plur. χρήματα, pecuniæ.

Ἀχρήματος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens pecuniâ, inops. (Æsch. Pers. 167.) [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 89. Πέρσαι φύσιν ἐόντες ὑβρισταὶ, εἰσὶ ἀχρήματοι.]

Ἀχρηματία, pecuniæ penuria, inopia. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 11. Αἴτιον δ' ἦν οὐχ ἡ ὀλιγανθρωπία τοσοῦτον ὅσον ἡ ἀχρηματία. Hunc locum citat fere verbatim Hermogenes, περὶ ἴσων σχημάτων.]

Ἀχρηματέω, ῶ, pecunia careo, sum inops.

Ἀχρήμων, ονος, ὁ et ἡ, idem quod ἀχρήματος, in Solonis elegiis. (Eurip. Med. 462.)

Ἀχρημοσύνη, idem quod ἀχρηματία.

Ἀχρημονέω, idem quod ἀχρηματέω. Poll. ex Plat. com.

Ἀχρηματίζομαι, q. d. expilo aliquem pecunia, vel emungo pecunia. Thuc. lib. 8.

Ἐρασιχρήματος, pecuniæ amans, pecuniæ avidus. Xen. apomn. l. 1. [cap. 2. §. 5. οὐ μὴν οὐδ' ἐρασιχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίει.]

Εὐχρήματος, pecuniosus, locuples, opulentus.

Εὐχρηματία, opulentia.

Εὐχρηματέω, ῶ, pecuniâ abundo.

Εὐχρημονέω, idem. Poll. ex Plat. com.

Περιχρήματος, admodum pecuniosus, prædives. Plut.

Πολυχρήματος, cui multum est pecuniæ, pecuniosus.

Πολυχρηματία, pecuniæ abundantia, opulentia. [Xenoph. Conviv. cap. 4. §. 42. Ἀλλὰ μὴν καὶ πολὺ δικαιοτέρους γε εἰκὸς εἶναι τοὺς εὐτέλειαν μᾶλλον ἢ πολυχρηματίαν σκοποῦντας.]

Πολυχρηματίζω, valde ditesco, valde dives fio. Strabo.

Πολυχρήμων, idem quod πολυχρήματος.

Πολυχρημοσύνη, idem cum πολυχρηματία.

Φιλοχρήματος, cupidus pecuniæ, avarus. Plat. epist. 7.

Φιλοχρημάτως, avarè, cum cupiditate pecuniæ. Isocr.

Φιλοχρηματία, pecuniæ cupiditas, avaritia. Plat. de leg.

Φιλοχρηματέω, ῶ, pecuniæ avidus sum, sum avarus. Plat. et Plut.

[Φιλοχρηματιστής. Plat. de Rep. lib. 8. Ἀντὶ δὴ φιλονείκων καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν, φιλοχρηματισταὶ καὶ φιλοχρήματοι τελευτῶντες ἐγένοντο.]

Φιλοχρήμων, idem quod φιλοχρήματος.

Φιλοχρημοσύνη, idem quod φιλοχρηματία.

Φιλοχρημονέω, idem quod φιλοχρηματέω. Plat. de leg. l. 5.

Ἀφιλοχρηματία, (*decomp.*) pecuniæ contemptus neglectusque: pecuniarum nullus amor.

ΧΡΙ΄ΜΠΤΩ, F. ψω, appropinquare facio, appello, admoveo. Soph. in Electra, † 723.† Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων, Ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα. ¶ Item neutraliter, appropinquo, accedo, appello. Apoll. Arg. l. 3. Χρίμψε δ' ἔπειτα κιὼν, deinde ivit et accessit propiùs. Idem Arg. l. 2. cum dat. ἀλλ' ὅτε νήσῳ Χρίμψαντες σκαιῆσιν ἐπήϊσαν, cùm ad insulam appropinquassent, ubi ad insulam venissent. Eur. in Androm. λίσσου δὲ γούνασι δεσπότου χρίμπτου, ὦ τέκνον. (Æsch. Pr. 712.) ¶ Item fulcior, fulcio me, nitor. Hesych. ¶ Item ungo, illino. Hesych. et Eust. (Χρίμπτομαι, cum Dat. Æsch. Eum. 185. Eurip. Phœniss. 99.)

Composita.

Ἐγχρίμπτω, idem quod χρίμπτω. in prima sign. Herodot. ἐγχρίμψαντες βᾶριν τῇ γῇ, navigium appellentes ad terram. Idem lib. 3. ἐγχρίμπτει τῇ θηλέϊ, admovet fœminæ. Item pro ἐγχρίμπτομαι, appropinquo, propè accedo. Il. ψ'. Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους. Apoll. Arg. l. 2. ἕως μυχάτῃ ἐνιχρίμψειε θαλάσσῃ.

Ἐγχρίμπτομαι, appropinquo, propè accedo. Herod. lib. 4. et Hom. Il. ρ'. At Il. ή. Ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς, quidam exp. impactus, illisus. (Æsch. Suppl. 797.)

Ἐπιχρίμπτω, idem quod simplex. unde ἐπιχριμφθεὶς, innixus et inclinatus. [Apoll. i. 1234. Αὐτὰρ ὅγ' ὡς τὰ πρῶτα ῥόῳ ἔνι κάλπιν ἔρεισε Λέχρις ἐπιχριμφθεὶς, &c. Schol. πλαγίως πρὸς τὴν κρήνην ἐπικλιθείς.]

(Περιχριμπτὸς, cum var. Lect. Æschyl. Suppl. 885.) [περιχριμπτὰ βρυάζεις ὃς ἐρωτᾷς. Cl. Stanl. legit περιχρεμπτὰ, ut apud Pindarum ἀποχρεμπτά. Vide Not. Stanl.]

Συγχρίμπτω, collido, seu committo et coire facio. unde, συγχριμφθεὶς, collisus, offensus.

ΧΡΙ΄Ω, F. ίσω, ungo, perungo, inungo: seu, lino, oblino, illino. Od. γ'. Ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼν ἔλεεον, καὶ χρῖον ἐλαίῳ. Sic Od. δ'. Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ. ¶ Item, pungo, stimulo, extimulo. Æschyl. in Prom. χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἶστρος. (ἱμέρῳ χρίσας ἄφυκτον οἰστόν. Eurip. Med. 636.) ☞ Ex χράω, coloro, originem traxisse creditur, mutato α in ι.

Χρίομαι, ungor, inungor: seu, illinor, perlinor, oblinor. Xenoph. Pæd. 7. τὰ μὲν ἄλλα ἐκέχριστο τῷ χρυσοειδεῖ χρώματι. ¶ In voce media idem significat quod χρίω. ut Od. ζ'. χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ.

Χρίσμα, seu χρῖμα, τὸ, unguentum; id quo ungitur seu oblinitur aliquid. prius apud Phil. de vita Mos. l. 1. posterius apud Athen. l. 9. ex Philoxeno. ¶ Χρίσμα interdum exp. oleum: quoniam ejus præcipuus in ungendo usus est: ut apud Diosc. l. 1. c. 161. (Χρίσματος ἁγνοῦ. Æsch. Ag. 94.)

Χρίσις, εως, ἡ, unctio, illitio: apud Suid.

Χριστήριον, ου, τὸ, idem quod χρίσμα, apud eundem.

Χριστὸς, οῦ, ὁ, unctus, inunctus, perunctus. Item, τὸ χριστὸν, res quæ inungitur, vel, quo inungi solemus: ut, χριστὸν φάρμακον, apud schol. Theocr. ¶ Peculiari nomine Χριστὸς, dicitur filiùs Dei et servator noster, (sicut eodem sensu apud Hebræos Messias,) verè sacerdos, propheta, et rex: quæ tria hominum genera sola sacrò oleo in veteri testamento inungi solebant.

Χριστιανὸς, οῦ, ὁ, Christianus, qui Christi sese discipulum profitetur, et à Christo sese denominat, propter unctionem Spiritus sancti, quam per fidem in sanguine Christi percipiunt.

Χριστιανίζω, Christianis faveo, vel Christianus sum. Greg.

Χριστιανισμὸς, οῦ, ὁ, professio religionis Christianæ: sæpe apud Basil. et Eust.

Composita: ac primùm ex Χρίω.

Ἀναχριαίνω, idem quod ἀναχρίω: unde ἀγχριάνασθαι, (per syncopen pro ἀναχριάνασθαι,) apud Hesych.

Ἀποχρίω, detraho seu derado quod innuctum fuit. Et simpliciter, derado: apud Diosc.

Διαχρίω, perungo, perlino. Aristot. in hist. an.

Διάχρισμα, id quo perlinimur: unguentum. Exponitur et, perunctio.

Decomp. Ἐνδιαχρίω, illino, oblino.

Προδιαχρίω, antè perlino.

Ἐγχρίω, inungo, illino. Epigr. l. 2. Ἰατρὸς Καπίτων Χρύσην ἐνέχρισεν. ¶ Item, pungo, stimulo. Eust. ex Æl. Dionys. παίω, ut vespa vel scorpius percutit aculeo.

Ἔγχριστος, inunctus, illitus. Item, qui illinitur seu inungitur. ut, ἔγχριστον φάρμακον, apud Theocr. Idyll. 11.

Ἐλαιοχριστία, unctio olei. Laërt.

Ἐπιχρίω, inungo, illino: propriè, in superficie. apud Luc. de scrib. hist. et Gal. ad Glauc.

Ἐπίχρισμα, id quod illinitur, quo inungimur. Diosc. l. 1. c. 91.

Ἐπίχριστος, qui litus est: ut, ἐπίχριστος εὐμορφία. Luc. Item, qui inungi solet aut potest.

Καταχρίω, idem quod ἐπιχρίω. Gal. ad Glauc. l. 2.

Κατάχρισμα, id quo inungimur; unguentum. Diosc. lib. 2.

Κατάχρισις, inunctio, illitio. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Κατάχριστος, inunctus, illitus: vel qui inungitur.

Decomp. Νεοκατάχριστος, recens inunctus seu illitus.

Προκαταχρίω, priùs illino.

Μυρόχριστος, ὁ et ἡ, unguentis illitus, unguentis nitidus. Euripid. in Cyclope. [497.]

Περιχρίω, circumcirca illino seu oblino. Luc.

Περίχρισις, ipsa circumlinendi seu oblinendi actio. Dioscorid. lib. 1. cap. 131.

Περίχριστος, circumlitus: vel qui circumlini solet aut potest: ut, περίχριστα φάρμακα, apud eundem l. 1. c. 97.

Περιχριστάριον, s. φάρμακον, medicamentum quoddam ex argumento nomen habens. Marcell. Empir. c. 4.

Προχρίω, antè inungo, Geopon. l. 5. (Soph. Tr. 709.)

Συγχρίω, simul ungo. Et simpliciter, perungo, oblino.

Σύγχρισμα, unguentum quo illinimur. Diosc. l. 1. c. 132.

Ὑποχρίω, subtus ungo: vel lino, pingo. Xen. Pæd. 8. †p. 206. c. ὑποχρίεσθαι.†

Composita ex nomine Χριστὸς epitheto Servatoris nostri.

Ἀντίχριστος, qui se Christo opponit: Christi adversarius sub nomine Christi, conscius, vel nescius. Damas-

cenus generaliter sic nominari ait, qui ea, quæ Christi sunt, non sentit: specialiter autem, qui Christo regiam sedem (quæ publicè in auditu verbi federis absolutè vero et sancto posita) eripere conatur; sese illum Christum et Deum esse mentiens. 1 Joan. 2.

Ἄχριστος, non unctus: qui unctus seu illitus non est.

Ἄχριος, idem. Hesych.

Μισόχριστος, osor Christi, qui Christum odit. apud Greg.

Φιλόχριστος, amator Christi, amans et studiosus Christi, apud eundem.

Ψευδόχριστος, qui Christi nomen mentitur, qui falsò Christi nomen sibi usurpat.

ΧΡΟ΄Α, ας, ἡ, color. (☞ A verbo χράω, coloro.) Plut. in symp. χρόας δὲ κάλλος ἡ κατ' ἄνθη δίαιτα τοῦ θεοῦ σημαίνει, coloris pulchritudinem. Ὕπωχρος χρόα, Galen. et, ὑπόχλωρος χρόα, Hippocr. subpallidus color. Μεταβάλλειν τὰς χρόας, apud Theophr. ¶ Item, superficies rei cui inductus color est, seu color cum ipsa superficie: peculiariter, corpus seu cutis hominis. Aristoph. in Pluto, Ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ με, dicebat, suavem esse odorem cutis seu corporis mei. ¶ Χρόα, interdum est etiam accusat. ex contracto χροῦς, ut χόα ex χοῦς.

Χροιὰ, inserto ι, pro eodem, Dor. Ut apud Aristoph. in Nub. Ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδὼν, quàm me delectat primus coloris tui aspectus. Gal. ad Glauc. l. 2. τῇ χροιᾷ χλωρὸς, colore viridis. Dicitur etiam de corpore hominis cum suo colore. apud Hom. Il. ξ. (Æsch. Pr. 492.)

Derivata ex χρόα, i. color.

Χροΐζω, f. ίσω, coloro, colore imbuo, tingo. Aristot. in lib. de color.

Χρώζω, idem; ex eoque per crasin ortum: apud eundem in probl.

Χρωστὴρ, ῆρος, ὁ, colorator, infector. Suid. in Epigr.

Χρόω, χρωννύω, seu χρώννυμι, idem cum χροΐζω et χρώζω. Liban. χρωννύων τοὺς ποταμούς. Item, quasi colore et fuco exorno; apud Lucian. de hist. scrib. Item, contamino, fœdo, polluo: ut in Epigr. αἵματι χρῶσαι παλάμαν.

Χρῶμα, τὸ, color. Plat. Xen. † Pæd. 1. 3. 2. et 1. 6. 13.† &c. ¶ Metaphoricè dicitur oratio sua habere χρώματα, quibus elegantior redditur et illustrior: ut apud Plat. de leg. ¶ Musicæ etiam harmoniæ χρῶμα tribuitur: apud eundem ibidem. Vide et Boëth. ¶ Sic dicitur et radicula quædam quæ ex Syria affertur, cujus usus est in colorandis tingendisque unguentis: apud Theophr. in lib. de odor.

Χρωματικὸς, οῦ, ὁ, ad colores pertinens: vel coloribus ornatus. Plat. symp. 3. probl. 1. Γένος ἁρμονίας χρωματικὸν, Musicis.

Χρωμάτιον, ου, τὸ, idem quod χρῶμα, in Epigr.

Χρωματίζω, f. ίσω, idem quod χρώζω, coloro. Theophr. in l. de odor.

Χρωματισμὸς, οῦ, ὁ, coloratio. schol. Aristoph. † Nub. 516.†

Χρῶσις, coloratio, tinctura. Poll. l. 7.

Χρωτίζω, inficio. Plut. † Aristoph. Nub. 516. τὴν φύσιν πράγμασι χρωτίζεται.†

Χροιέω, idem quod χρόω, Greg. Τίς πρῶτος χροίησε θεοῦ πλάσιν;

Composita.

Ἀερόχροος, ους, ὁ καὶ ἡ, colorem aëris habens.

Αἱμόχροος, όχρους, sanguineo colore infectus.

Ἀναιμόχρους, (*decomp.*) qui est exangui colore. Galen.

Ἀλλόχροος, qui est alio colore: vel in quo color subinde mutatur. Eurip. in Hippol. coron. [175.] Ἀλλόχροον δέμας βασιλείας.

Ἀλλόχροια, mutatio coloris. Polem.

Ἀλλοχροέω, alium atque alium colorem induo, colorem muto. Aristot. in probl. sect. 4. quæst. 30.

Ἀλφιτόχρως, farinæ colorem habens. Hesych.

Ἀλωπόχρους, vulpicolor, vulpis colorem habens. Suid. et Eust.

Ἀμφίχροος, seu ἀμφίχρους, utrinque coloratus.

Ἀναχρωννύω, sive ἀναχρώννυμι, idem quod χρωννύω seu χρώννυμι. Et metaph. contagio inficio velut colore.

Ἀνάχρωσις, coloratio, ipsa actio inficiendi. Item, contagium. Plut. de discern. adul. ab am.

Decomp. Προσαναχρωννύω, exp. transformo me in eosdem colores.

Συναναχρώννυμι, q. d. concoloro.

Συναναχρώννυμαι, q. d. concoloror. i. ex conjunctione cum alio colorem accipio. Plut. de educ. lib. μὴ συναναχρωννύμενοι τοῖς βαρβάροις καὶ τὸ ἦθος μοχθηροῖς.

Συνανάχρωσις, q. d. concoloratio. Et metaph. contagium, quale est corporum quæ contactu aliquem colorem imbibunt.

Ἀπόχρωσις, coloratio, tinctura. Plut.

Αὐτόχροος, et αὐτόχρους, per se coloratus, ascititium colorem non habens.

Ἄχροος, et ἄχρους, nullo imbutus colore, coloris expers; ut, ἄχροον σκότος, apud Ocell. de Univ. Item, qui nativum colorem amisit, decolor.

Ἀχροια, q. d. coloris carentia, nullus color. Item, pallidus color amisso colore genuino. Gal. ad Glauc. l. 1.

Ἀχροέω, sum coloris expers. Item, pallidus sum, nativum colorem amisi.

Ἄχρωμος, idem quod ἄχροος. ¶ Exponitur et, inverecundus, impudens. Suid.

Ἀχρωμάτιστος, nullo colore imbutus: vel, qui colorari non solet. Theophr. in lib. de odor.

[Ἀχρώματος. Plat. Phædrus ἡ γὰρ ἀχρώματός τε καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφὴς οὐσία ὄντως οὖσα ψυχῆς κυβερνήτῃ, μόνῳ θεατῇ νῷ χρῆται.]

Ἄχρωστος, idem.

Βαθύχροος, seu βαθύχρους, profunde coloratus, qui denso est colore.

Γαλακτόχροος, lactis colorem habens.

Διαχρόω, διαχρωννύω, aut διαχρώννυμι, idem quod simplicia.

Διδυμόχροος, qui gemini coloris est, bicolor.

Δίχροος, seu δίχρους, idem. Aristot.

Δίχροια, ἡ, geminus color.

Δίχρωμος, idem quod δίχροος, Galen. ad Glauc. l. 2.

Δύσχροος, et δύσχρους, malè coloratus. Athen. l. 3. et Hippocr. aph. l. 3.

Δύσχροια, ἡ, deformis color, decoloratio. Gal.

Ἐγχρώζω, ἐγχρόω, seu ἐγχρωννύω, et ἐγχρώννυμι, colore imbuo. Item, imbuo velut colore: ut, πάθος ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ, apud Aristot. eth. 2. cap. 3.

Ἐκχρώζω, coloro, inficio. Strabo.

Ἐνερόχρωτες, mortuorum colorem habentes, luridi.

Ἐπιχρώζω, seu ἐπιχρόω, aut ἐπιχρωννύω, et ἐπιχρώννυμι, in superficie coloro: unde, ἐπικεχρωσμένος, per summa coloratus. Plat. in ep.

Ἐπίχρωσις, macula superficiei affricata. Theophrast. de caus. plant. lib. 2. cap. 7.

Ἐπιχρωματίζω, colore inficio. unde metaph. χρώματα ἐπιχρωματίζειν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασι. apud Plat. de leg. l. 10.

Ἐρατόχροος, seu ἐρατόχρους, amabili præditus colore. in Epigr.

Ἑτερόχροος, et ἑτερόχρως, et ἑτερόχροιος, diverso præditus colore.

Ἑτερόχρως, idem. Nonn.

Ἑτεροχροιότης, diversitas coloris. Laërt.

Ἑτερόχροια, diversitas coloris, mutatio coloris. Gal.

Ἑτεροχροέω, alio et diverso colore sum. Basil.

Ἑτερόχρωμος, idem quod ἑτερόχροος. in Hippiatr.

Εὔχροος, et εὔχρους, bono præditus colore, probè coloratus. Xen. in Lac. rep. † Pæd. l. 6. p. 206. c. ubi comparat.†

Εὔχροια, pulcher color, bene coloratum esse. Galen. comm. 3. in Epidem. lib. 6.

Εὐχροέω, bono sum colore, vel hilari aut jucundo. Idem ibidem.

Εὐχροὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod εὔχροος: ut, εὐχροὲς δέρμα, apud Hom.

Εὔχρως, idem. Theophr. hist. pl. l. 3.

[Εὐχρόαστος. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 1. §. 17. πολλῷ γὰρ πλείονες εὐχρόαστοι ἐξ αἰσχρῶν, ἢ ἐκ τοιούτων αἰσχροὶ γίγνονται.]

Ἡδύχροος, seu ἡδύχρους, jucundo colore præditus. ut, ἡδύχροον μύρον, apud Diosc. lib. 2.

Θειόχροος, et θειόχρους, sulphuris colorem habens, luridus.

Ἰσόχροος, et ἰσόχρους, æquali vel simili colore præditus.

Κακόχροος, seu κακόχρους, decolor, pallore decoloratus.

Κακόχροια, malus color. Gal. loco antè citato.

Κακοχροέω, mali sum coloris, decoloratus sum turpi pallore.

Καταχρώζω, καταχρόω, καταχρωννύω, et καταχρώννυμι, idem quod χρώζω, seu χρόω. ut, φόβας κατάχρωσαι, in Epigr. Item metaph. contamino, fœdo: ut, τὸ καλὸν τοῦ πράγματος κατέχρωζε, apud Suid.

Κατάχρωσις, coloratio, infectio. Pol. l. 7.

Κρατερόχροος, qui forti et robusto est corpore. Oppian.

[Κυανόχροος. Eurip. Helen. 1515. Οἴ ναίετ'—Κυανόχροά τε κυμάτων Ῥόθια πολιὰ θαλάσσας, &c.]

Κυανόχρως, qui cyani colore est, cæruleus: ut, κυανόχρως πλόκαμος. Eurip. in Phœn. [315.]

Λευκόχροος, seu λευκόχρους, qui albi coloris est, colore albicans. à posteriori est, λευκόχροα κόμαν, apud eundem ibidem.

Λευκόχροια, candidus color.

Λευκόχρως, idem quod λευκόχροος. [Eurip. Phœn. 326. Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι—κόμαν, &c.]

Λυκόχροος, lupi colorem habens.

Μελάγχροος, seu μελάγχρους, qui nigri coloris est.

Μελανοχροὴς, et μελαγχροὴς, idem. Pro quo posteriore per syncopen dicitur μελαγχρὴς, apud Athen. l. 2. Et inserto ι μελαγχροιής.

[Μελανόχροος. Hom. Odyss. Τ. 246. Γῦρος ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος.]

Μελάγχρως, pro iisdem. Luc. et Laërt.

Μελανόχρως, idem quod μελανοχροής. [Eurip. Hec. 1105. Ἢ τὸν ἐς Ἀΐδα μελανοχρῶτα πορθμὸν ἀΐξω τάλας; Theocrit. Idyll. Γ. 35.] (Æsch. Suppl. 792.)

Μελίχροος, et μελίχρους, item μελίχρωος, mellis colorem imitans: unde μελίχρουν, apud Plutarch. de discer. adul. ab am. et μελίχρωον, apud Theocr. in idyll. ut ibi schol. legit. Μελίχρωος utitur et Philostr. in Heroic. Apud Hippocr. de morb. lib. 1. vinum μελίχρουν dicitur, non solùm dulce, sed etiam mel admixtum habens.

Μελίχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedentibus. Plin. lib. ult. c. 12.

Μεταχρόω, seu μεταχρωννύω, aut μεταχρώννυμι, alio colore inficio et imbuo. Item, transfiguro. Suid.

Μολιβδόχρους, et μολιβδόχρως, qui plumbi colore est. illud apud Diosc. l. 5. c. 100. hoc apud Gal. de arte medendi. l. 12.

Μονόχροος, seu μονόχρους, unicolor, qui unius ejusdemque est coloris: ut, ᾠὸν μονόχρουν, apud Aristot. de gen. an. l. 3.

[Μονόχρωμος. Aristot. de Gen. Animal. Τῶν δὲ χρωμάτων αἴτιον τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις, καὶ τοῦ μονόχρωμα εἶναι, καὶ τοῦ ποικίλα, ἡ τοῦ δέρματος χύσις.]

Ξανθόχροος, qui flavo est colore: ut, δέμας ξανθόχροον, apud Mosch. Idyll.

Οἰνόχρως, vinum colore referens. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 13.

Ὁλόχροος, q. d. toticolor, toto corpore unum colorem habens: ut, ὁλόχροα ζῶα, apud Aristot. de gener. an. l. 5. c. 6.

Ὁμόχροος, seu ὁμόχρους, qui ejusdem coloris est, concolor.

Ὁμόχροια, ἡ, idem seu similis color. Aristot.

Οὐρανοχρώματος, cœli colorem habens, cæruleus.

Παράχροος, aut παράχρους, perversè tinctus aut coloratus. Lucian.

Ποικιλόχροος, vario colore tinctus.

Πολιόχρως, qui est colore canus, albus. Eurip. [Bacch. 1362. Ὄρνις ὅπως κηφῆνα πολιόχρως κύκνος;]

Πολύχροος, qui multis est coloribus præditus. [Aristot. de Generat. Animal. Τῶν δὲ ζώων, τὰ μέν εἰσι, μονόχροα·—τὰ δὲ, πολύχροα μὲν, ὁλόχροα δέ·—τὰ δὲ, ποικίλα. Πολύχρους. Steph. Thes. iv. 630. F. Aristot. de Hist. Animal. Μόνον δὲ μάλιστα, ἢ μᾶλλον τῶν ζώων ἄνθρωπος, πολύχρους τὰ ὄμματά ἐστι.]

Πολύχροια, colorum varietas.

Πολυχρώματος, idem. Plat.

Πυρόχρως, et πυρίχρως, ignei coloris, rutilus, fulvus. Aristot. rhet. 2.

Ῥοδόχροος, ῥοδόχρους, et ῥοδόχρως, roseum colorem habens, roseus. Dioscorid. (Ῥοδόχρως. Theoc. ιη. 31.)

Σιτόχροος, vel σιτόχρους, qui est colore frumenti.

Σύγχροος, seu σύγχρους, qui unius ejusdemque coloris est, concolor. Plut. de sera num. vind.

Συγχρώζω, simul colore imbuo, simul coloro. Plut.

Ὑδατόχροος, aqueo colore præditus: ut, ὑδατόχροα οὖρα, apud Hipp.

Χιονόχροος, seu χιονόχρους, qui niveo colore est: ut, χιονόχρόας μάζας. Athen. l. 4. Pro eodem dicitur et χιονόχρως, apud Eur. in Hel. [216.]

Ψαφαρόχρως, qui squalido colore est.

Derivata à χρόα, i. cutis.

Χρόος, ου, ὁ, et contractè χροῦς, χροὸς, χροΐ, † acc. χρόα. Hesiod. Theogn. 5.† &c. cutis; idem quod ἡ χρόα. (Aristoph. R. 1347.) Interdum significat cutem cum carne subjecta. ut Iliad. ψ'. Ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω. Dativus χρῷ contractus ex χρόῳ passim occurrit apud prosæ scriptores. ut apud Luc. in Hermot. ὁ πώγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά. Sic apud Thucyd. in Plutarch. &c. schol. Thucyd. hunc dat. per apocopen dici vult pro χρωτὶ, ita ut subscribere non sit necesse, Suidas verò Atticum esse ait, à nomin. χρῶς, τοῦ χρῶ.

Χροΐζω, et χροΐζομαι, applico, tango ad cutem, vel simpliciter, tango: unde apud Theocr. Idyll. 10. Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἁ καλαμαία. i. nuda cute te nudum tangit.

Χρώζω, idem. Eurip. in Phœn. τὰ γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά. (ὡς μάτην κεχρώσμεθα Κακοῦ πρὸς ἀνδρός. Med. 498.) Exponitur etiam, applico, admoveo. Hesych.

Χρῶμα, τὸ, idem quod χρόος, seu χρόα. Hipp. de insomn. τὴν γὰρ κάθαρσιν διὰ τοῦ χρώματος συμφέρει ποιέεσθαι. (Pl. Eurip. Phœniss. 1205.)

Χρὼς, ωτὸς, ὁ, idem. Interdum est cutis cum subjecta carne: ut Il. ν'. Αἰεὶ τοῦγ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων. Sic et Aristot. in probl. διὰ τί, ὅταν ἄρξωνται ἀφροδισιάζειν δύνασθαι, οἱ χρῶτες ὄζουσι. Interdum pro ipso corpore sumitur, aut tota corporis compage: ut Il. ν'. Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ. Sic et apud Plut. in Alex. et alios. (Eurip. Med. 690.)

Χρωτίζω, idem quod χρώζω.

Χρωτίζομαι, pro eodem. Aristophan. in Nub. νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ πράγμασι χρωτίζεται, naturam suam applicat.

Composita.

Ἀλλόχρως, aliam corporis speciem gerens. Eurip. in Androm. [879. Phœn. 140. Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι μιξοβάρβαρος.]

Ἀπαλόχρους, οος, ὁ καὶ ἡ, qui tenera et delicata est cute seu tenero corpore: ut, παρθενικὴ ἁπαλόχρους. Hesiod. in Erg.

Ἀπαλόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Θρυψίχροος, qui molli est cute et delicata. Hesych.

Λευκόχροος, qui albo seu nitido est corpore. Epigr.

Λιπαρόχροος, idem. Theocr. Idyll. 2. [165.]

Μελαγχρὼς, ῶτος, qui nigra cute est, vel atro corpore. Eur. in Orest.

Συγχρωτίζω, idem quod χρωτίζω, apud Diog. Laërt. in Zen. Cittico.

Τακερόχρως, ωτος, cui corpus colliquefactum est, corpus liquatum habens. Athen. lib. 10.

Ταμεσίχρως, cutem seu corpus incidens ac vulnerans. Il. γ'.

Τρυφεροχρὼς, ῶτος, vel τρυφερόχρωτος, habens cutem teneram, delicatulus. Diosc. l. 1. c. 87.

Ψαφαρόχρους, qui squalida est cute. Eur. in Rhes.

ΧΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, tempus, temporis spatium. Il. ψ'. Μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον. Dem. Olynth. 3. τίνα γὰρ χρόνον ἢ τίνα καιρὸν τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε. (Mora. Æsch. Pers. 694. χρόνῳ. Eurip. Med. 905. 913. Phœniss. 160. 834. πόσον τίνα χρόνον. quamdiu est ex quo. Soph. Œdip. Tyr. 566. σὺν χρόνῳ. Tr. 204. χρόνῳ πολλῷ. post longum tempus. 231. 477. Aristoph. R. 160. Æsch. Ag. 734. 530. Ch. 956. Theoc. ιά. 1.) ¶ Ἀνὰ χρόνον, aliquandiu. item, tandem. item, interjecto tempore. ¶ Sic et, ἐπὶ χρόνον, aliquandiu. Iliad. β'. μείνατ' ἐπὶ χρόνον. ¶ Item, χρόνος, temporis diuturnitas, seu longinquitas : † vel progressus. Xen. Pæd. l. 1. 4. 4.† in qua signif. usurpatur et dies. Eur. in Alc. χρόνος μαλάξει. Plutarch. in consol. ad Apoll. χρόνος, ὁ πάντα πεπαίνειν εἰωθώς. Hinc, χρόνῳ, exp. tandem, progressu temporis : ut apud Thuc. l. 1. ἐκβάλλουσιν σὺν τοὺς Ἀργείους οἱ Ἀμπρακιῶται χρόνῳ. † χρόνῳ ποτὲ, tandem aliquando. Aristoph. Nub. 863.† ¶ Item, χρόνος, tempus ætatis, ætas anni. ut in Axioch. ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ. ¶ Χρόνος, cœlum. vide Μεταχρόνιος, pòst. ¶ Apud gramm. de quantitate syllabarum dicitur, apud Eust. &c. quà brevis unum, longa syllaba duo tempora habere dicitur. ¶ Sunt et verborum χρόνοι, ἐνεστὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος συντελικὸς καὶ ὑπερσυντελικὸς, ἀόριστοι, καὶ οἱ μέλλοντες.

Χρονικὸς, ὁ, ad tempus seu tempora pertinens. Unde, τὰ χρονικὰ, libri in quibus annotatur quo tempore quidque gestum sit vel evenerit: apud Luc. in Macrob. et Plut. in Themist. Item, χρονικαὶ ἔννοιαι, tempori obnoxiæ cogitationes. Basil.

Χρονικῶς, ut tempus declarat.

Χρόνιος, multo durans tempore, diuturnus : ut, χρόνια πάθη, apud Aret. et, χρόνιαι βῆχες, Diosc. l. 1. c. 102. Item, qui diu moratur, serus, tardus, lentus. unde, χρόνιος aliquid ποιεῖν quis dicitur, quum id serò facit, et longo temporis spatio interjecto. Eurip. in Iph. Aul. πόσιν χρόνιον ἀπόντα. (Phœniss. 14. 324.) Alexis apud Luc. ὡς χρόνιος ἐλήλυθας ; (Χρόνια. Adverb. Æsch. S. c. Th. 712.)

Χρονίως, longo tempore, diu pòst, serò, cunctanter.

Χρονιότης, diuturnitas, longum temporis intervallum.

Χρονία, ἡ, vetustas.

Χρονιαῖος, diuturnus : vetus.

Χρονίζω, longo tempore duro, inveterasco : ut, χρονίζοντα ἕλκη, apud Gal. ad Glauc. l. 1. ¶ Item, moror, tardo ; serò venio. Eurip. in Herc. fur. χρονίζοντος πατρὸς, Παῖδες προσίσχον ὄμμα. (Med. 625. Æschyl. Ag. 856. 1365.)

Χρονίζομαι, idem : ut, χρονιζόμενον ὕδωρ, aqua inveterascens ; Aristot. de color. (Æsch. Ag. 736.)

Χρονισμὸς, diuturnitas, longinquitas. Item, mora, cunctatio.

Χρονιστὸς, qui cunctat, serus. Ælian.

Composita.

Ἀναχρονισμὸς, tropus seu figura ; quasi temporis retractio.

Ἀντιχρονισμὸς, et ἀντιχρόνισμα, temporis pro tempore positio : apud gramm. ut schol. Eurip.

Ἀπερισσόχρονος, ὁ καὶ ἡ, qui tempori seu annis impar non est. Theophrast de caus. pl. l. 1. c. 22.

Ἄχρονος, expers temporis, nullo comprehensus tempore, æternus. Nonn.

Ἀχρόνως, sine tempore, extra omnem temporis mensuram. Themist. et Philop.

Βραχυχρόνιος, brevi tempore durans.

Δίχρονος, duplex tempus habens : vox gramm.

Διχρονέω, sum duorum temporum.

Ἔγχρονος, temporarius, per aliquod tempus durans. Appian.

Ἐγχρονίζω, diu permaneo in, immoror. Thuc. lib. 3. Item, inveterasco. Phil. de vita Mos. l. 3.

Ἐπίχρονος, idem.

Ἐπιχρόνιος, diuturnus, inveteratus.

Ἐπιχρονίζω, immoror. Item, inveterasco. Gal. ad Glauc.

Ἰσόχρονος, tempore seu ætate æqualis et par, comtemporaneus.

Ἰσοχρονέω, tempore æquo, æquali tempore vivo. Heraclit. in epist. ad Hermod.

Ἰσοχρόνιος, idem quod ἰσόχρονος. Theophr. de caus. pl. l. 4.

Μακροχρόνιος, longo tempore durans, diuturnus. Plat. in Tim.

Μακροχρονίζω, longævus sum. Deut.

Μετάχρονος, idem quod μεταχρόνιος. Lucian.

Μεταχρόνιος, aliquanto pòst tempore faciens aliquid. Apud Hesiod. in Theog. † 269.† (de Harpyis ;) μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, exp. in cœlum volabant. cœlum enim etiam χρόνον dici, annotat schol. Sed sunt qui legant μεταχθόνιαι, ut sit, relictà terrà. † V. ibi Græviuus.† ‡ Eadem diversitas lectionum occurrit in Apoll. Rhod. 2. 300.‡

Ὀλιγοχρόνιος, qui brevis est temporis, exiguo temporis spatio durans. Xen. Pæd. 4.

Παντολιγοχρόνιος, (*decomp.*) omnino exiguo tempore circumscriptus.

Ὁμόχρονος, idem quod ἰσόχρονος. Greg. in Maccab. enc.

Ὁμοχρονέω, eodem tempore sum, tempore æquo. Luc. de scrib. hist.

Πολυχρόνιος, multo seu longo tempore durans, diuturnus. Exponitur et, antiquus. Aristot. Xen. Hippocr.

Πολυχρονίως, diutissimè. Hippocr. epist. ad Demag.

Πολυχρονέω, diu duro, longævus sum.

Πρόχρονος, tempore anterior, tempore præcedens. Lucian.

Σύγχρονος, contemporaneus, coævus, æqualis.

Συγχρονίζω, coætaneus sum. ¶ Exponitur et, commoror.

Συγχρονισμὸς, de iis dicitur quæ concurrunt in idem tempus. Gel. lib. 17. c. 21. q. coævitas.

Τρίχρονος, qui trium temporum est.

Ὑπέρχρονος, omne tempus exuperans.

Ὑπερχρονίζω, supra modum χρόνιος sum. Hesych.

Φιλόχρονος, amans temporis. Greg. Naz.

ΧΡΥΣΟ`Σ, οῦ, ὁ, aurum. Od. θ'. χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος. Athen. l. 12. μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν. ¶ Item, vas aureum seu ex auro confectum. ut apud eundem l. 11. χρυσὸς οἶνον ἔχων. ¶ Item, piscis quidam aurei coloris. Plin. 32.

Χρυσότερος, magis aureus. Demetr. Phal.

Χρύσεος, et contractè χρυσοῦς, aureus, ex auro factus. Ut, χρύσεος ὅρμος. Il. σ'. et, θρόνος χρυσοῦς, Od. θ'. Sic, χρυσᾶ ποτήρια. Xen. Hellen. 7. Item, χρυσοῦς, subaud. στατὴρ, aureus stater. Plutarch. in Galb. Phal. in epist. (Χρύσεος. de Personâ. Soph. Œdip. Tyr. 161. 197.) ¶ Τὸ χρυσοῦν, in ovo, dicitur vitellus, quoniam fulvi et aurei est coloris. apud Athen. l. 9.

Χρύσειος, idem quod χρύσεος, poëticè, ut, χρύσεια τάλαντα, Il. θ'. et, χρύσεια κάνεια, Od. κ'.

Χρύσινος, idem quod χρυσοῦς. Item, aureus numus, sc. στατήρ. Synes. ep. 129.

Χρυσίον, τὸ, idem quod χρυσός. Plut. in Alex. βασιλικὸν χρυσίον κομίζοντα. ¶ Τὰ χρυσία dicuntur interdum nummi aurei, interdum vasa et instrumenta, interdum alia ex auro ornamenta : ut apud Thucyd. lib. 2. Plat. de rep. lib. 2. Plut. in Artox. ¶ Scribitur et χρυσεῖα, pro χρυσία, apud Poll. l. 7. c. 24. Quod etiam significat officinam aurariam : apud Strab. l. 3. à nominat. χρυσεῖον. ¶ Χρυσίον, Hesych. est etiam puerorum pudendum.

Χρυσὶς, ἴδος, ἡ, aurea : ut, χρυσὶς φιάλη, aurea phiala : quæ absolute χρυσὶς dicitur, apud Athen. lib. 11. Sic, χρυσὶς, sc. ἐσθὴς, aurea vestis. Luc.

Χρυσίτης, ου, ὁ, aureolus, auri colorem referens. ¶ Fœm. χρυσῖτις. ut, χρυσῖτις ψάμμος, Herodot. ¶ Λίθος χρυσίτης seu χρυσῖτις, dicitur lapis Lydius, cui affricatum aurum probatur. Poll. l. 7. ¶ Herba quoque χρυσοκόμη, χρυσῖτις dicitur, teste Gat. ¶ Item, sedum majus : apud Diosc.

Χρυσίδιον, q. d. aurulum. Isocr. in orat. contra sophist. ¶ Item, parum auri, Phal.

Χρυσιδάριον, et χρυσάφιον, idem. Aristoph. in Babyl. et Eust.

Χρυσαλὶς, ίδος, ἡ, nomen insecti : apud Aristot. hist. an. l. 5. cap. 19. Gazæ, aureola seu aurelia.

Χρυσαΐζω, auro exorno, vel aureis vestibus et monilibus. Hesych.

Χρυσίζω, auro similis sum, sum aureolus : ut, ῥάβδοι χρυσίζουσαι. Athen. lib. 7.

Χρυσόω, auro obduco, inauro, deauro : unde, εἴδωλα κεχρυσωμένα, apud eundem, lib. 5.

Χρύσωμα, vas aureum. Idem lib. 6. ex Lys.

Χρύσωσις, auratura, deauratio, inauratio. Plut.

Χρυσωτὴς, deaurator. Plut.

Χρυσὼν, ῶνος, monetarius. In edict. Inst.

Composita.

Ἀμμόχρυσος, ὁ, gemma in qua aurum arenis videtur mistum esse. Plin. lib. 7. c. 11.

[Ἀμφίχρυσος. Eurip. Hec. 543. Εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν, &c. Schol. ἔπειτα περικεχρυσωμένον ξίφος λαβὼν ἀπὸ τῆς λαβῆς.]

Ἀποχρυσόω, deauro, auro perlino. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 26. τὴν δὲ κεφαλὴν αὐτοῦ ψιλώσαντες καὶ ἐκκαθήραντες, ἀποχρυσοῦσι.]

Ἄχρυσος, ὁ καὶ ἡ, auro carens, nihil auri habens. Plat. de leg. l. 3.

Διάχρυσος, auro distinctus, aurum intextum habens, inauratus : ut, στολαὶ διάχρυσοι, Athen. lib. 5.

Ἔγχρυσος, aurum habens, in quo aurum est.

Ἑλειόχρυσος, nomen plantæ agrestis, florem aurei coloris habentis, apud Theophr. pl. l. 9. c. 29. Eadem dicitur et ἑλίχρυσος, apud Theocr. Idyll. 1. ‡ 30.‡ (2. 78.) Nic. in Ther. et Diosc. l. 4. c. 57.

Ἐπίχρυσος, auro obductus, inauratus : ut, ἐπίχρυσος κόσμος, apud Plat. de leg.

[Εὔχρυσος. Soph. Philoct. 398. ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις, &c. Vide Schol.]

Ζάχρυσος, auro abundans, dives auri. Eur. [Alcest. 498. Ἄρεος, ζαχρύσου Θρῃκίας πέλτης ἄναξ. Rhes. 370.]

Ἡμίχρυσος, ex dimidia parte aureus : vel nummus aureus dimidium staterem valens. Poll. ex Anaxand.

Ἰσόχρυσος, auro par, qui auro repe..ditur.

Κατάχρυσος, idem quod ἐπίχρυσος, Eurip. Metaphoricè apud Diphilum, Εὐριπίδης dicitur κατάχρυσος.

Καταχρυσόω, inauro, deauro. Apud Plut. in Per. καταχρυσοῦντες τὴν πόλιν, exp. auro urbem illustrantes.

Λευκόχρυσος, aureus interveniente candida vena. Plin. l. 37. c. 9.

Ὁλόχρυσος, qui est totus ex auro, ex auro solido factus. Plut.

Πάγχρυσος, totus aureus. Eur. [Med. 5.] et Aristoph. † Nub. 598.†

Παγχρύσεος, idem. Il. β'. † Hesiod. Th. 335.†

Περίχρυσος, circumcircà aureus vel inauratus.

Περιχρυσόω, deauro, auro circumvestio. [Herodot. Hist. lib. 4. ἔσωθεν δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρᾶται ποτηρίῳ.]

Πολύχρυσος, multum auri habens, affluens auro. Il. σ'. † Hes. Th. 980. et Asp. 8.† Xen. Pæd. 8. (Æschyl. Pers. 3. 9. 45. 53. Soph. Œdip. Tyr. 152.)

Τησίχρυσος ῥίνη, exp. lima aurum atterens ; ex Epigr. Pro quo scribendum videtur Τριψίχρυσος, à Τρίβω.

Ὑπόχρυσος, cui aliquid auri subest, subaureus. (Philostr. l. 2. c. 6.)

Φιλόχρυσος, auri amans, auro inhians. Luc. in Gal.

Φιλοχρυσία, auri amor.

Ψευδόχρυσος, aurum arte mentiens.

ΧΥΛΟ`Σ, οῦ, ὁ, succus, humor, qui manibus, torculari, igne &c. è corpore suo exprimitur, vel è re funditur et exudat. (☞ Unde et à χύω dicitur.) Ut, χυλὸς πτισάνης, Gal. ad Glauc. l. 1. Χυλὸς σταφυλῆς. Diosc. lib. 5. ¶ Apud medicos peculiariter sic dicitur succus, quem ventriculus per concoctionem è cibis elicit, et qui chymi, (chylo in hepar attracto, ibique in chymum cocto,) ut et chymus sanguinis, est materia, quando chymus, in venas distributus, exactiùs coquitur, et tandem, ad universas corporis partes delapsus, vertitur in illarum alimentum, instauratque quod à calore naturali fuerat dissipatum. ¶ Iidem Medici, cum Physicis, quatuor humores recensent, τὸ αἷμα, χολὴν τὴν ξανθὴν, (quæ et ἡ χολέρα,) καὶ τὴν μέλαιναν, i. μελαγχολίαν, καὶ τὸ φλέγμα. ¶ Porro, χυλὸς confunditur cum χυμὸς, quando sign. sapor. Ut apud Aristot. eth. lib. 3. c. 10. τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν. Sic Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 18. διάφοροι καὶ κατὰ χυλοὺς καὶ ὀσμὰς, saporibus discrepant et odoribus.

Χυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, succosus, vel succi speciem gerens : aut qui è succorum genere est. Τὸ χυλῶδες, pars succosa, ipse succus ; Diosc. lib. 3. cap. 22.

Χυλάριον, q. d. succulus. ¶ Apud Actuar. et Nicol. Alex. sic dicitur decoctio herbarum ; quæ fit adjecto mediocri melle aut saccharo.

Χυλόω, in succum redigo, liquo : vel, succum exprimo : unde, ῥίζαι χυλωθεῖσαι, apud Diosc. l. 2. c. 212.

Χύλωσις, εως, ἡ, succi expressio : vel, ipse succus et cremor expressus. Diosc. l. 2. c. 108. ¶ Item succi generatio, propria ventriculi actio cibum in chylum mutantis.

Χυλίζω, idem quod χυλόω, succum elicio, in succum resolvo : unde passivè apud Diosc. lib. 2. c. 213.

Χύλισμα, τὸ, succus expressus. Theophr. hist. pl. l. 9.

Χυλισμὸς, ὁ, ipsa succi expressio. Idem ibidem.

Composita.

Ἀποχυλίζω, succum extraho. Diosc.

Ἄχυλος, ὁ καὶ ἡ, exuccus, vel insipidus, Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 19.

Δύσχυλος, difficilem habens saporem, i. ingratum et insuavem. idem ib.

Δυσχυλία, saporis injucunditas, ingratus sapor : apud eundem.

Ἔγχυλος, succum in se habens, succulentus. Idem de caus. pl. l. 4. Item, sapidus, apud eundem de caus. pl. l. 6.

Ἐγχυλίζω, in succum redigo. succum elicio. ibidem.

Ἐγχυλισμὸς, succus expressus.

Ἐκχυλίζω, idem quod ἐγχυλίζω.

Εὔχυλος, bono succo præditus : vel succo abundans. Item, sapore gratus. Athen. lib. 7.

Εὐχυλία, bonitas succi : vel, gratus sapor.

Κακόχυλος, qui mali est succi. Athen. l. 3.

Λεπτόχυλος, qui tenuis succi est.

Ὀλιγόχυλος, paucum succum habens. Athen.

Παχύχυλος, crasso succo præditus.

Πολύχυλος, multum habens succi, succosus. Diosc.

Ὑποχυλίζω, subliquefio, obliquesco, Diosc. in succum liquesco.

ΧΥ'ΤΡΟΣ, ου, ὁ, olla. (☞ Derivatum à χύω, fundo: quippe in quam liquores fundantur, et ex qua liquida transfundi possint.) Diphilus apud Poll. l. 10. c. 24. Χύτρον μέγαν παρὰ τοῦ μαγείρου. ¶ Χύτροι, erat etiam festi nomen apud Athenienses, in quo (teste Suida) semina omnis generis in olla coquere solebant, atque sacrificare Baccho et Mercurio: vide et schol. Aristoph. in Ran. ¶ Sic dicebantur etiam lavacra calida apud Thermopylas. Herodot. l. 7.

Χύτρα, ἡ, idem quod χύτρος, olla, testa, cacabus. [Aristoph. R. 1014.] Hen. Hell. 4. φέροντας πῦρ ἐν χύτραις. ¶ Χύτραι, dicuntur etiam tabernæ, in quibus ollæ venduntur. Hesych.

Χυτραῖος, et χύτρεος, ου, ὁ, fictilis, testaceus. Pro χύτρεος, contractè dicitur χυτροῦς, apud Aristoph. in Nub. † 1475.†

Χύτρινος, idem: unde, χύτρινοι ἀγῶνες, in quibus χύτραις utebantur. schol. Aristoph. ex Philochoro. ¶ Χύτρινος, (sc. κέραμος,) idem quod χύτρα, apud Hippocr. γυναικ. lib. 2.

Χυτρίτης, ου, ὁ, ollaris, in ollà coctus.

Χυτρεὺς, έως, ὁ, ollarum figulus. Plat. in lib. de rep. et Luc.

Χυτρεῖον, τὸ, locus ubi ollæ conduntur et asservantur.

Χυτρεῖα, τὰ, dicuntur etiam ollarum testæ. Poll. l. 7.

Χυτρίον, τὸ, ollula. Aristoph. Exponitur et, ollæ operculum.

Χυτρὶς, ίδος, ἡ, olla, vel ollula. Dion. ¶ Χυτρίδες, dictæ fuerunt etiam tabernæ, in quibus ollæ venum exponebantur. Poll.

Χυτρίδιον, τὸ, ollula. Aristoph. in Acharn.

Χυτρίνδα, ἡ, ludi genus; quod describit Poll. lib. 9. in quo quidam in medio sedens, quem χύτραν nominant, à circumcursantibus pueris vellicatur et percutitur tamdiu, donec arreptum unum in locum suum collocet.

Χυτρίζω, in olla pono vel expono. Hesych.

Χυτρισμὸς, expositio infantis in testa seu fictili: apud eundem.

Composita.

Ἐγχυτρίζω, idem quod χυτρίζω, in testa condo. Item, in fictili expono. Exponitur et, occido: ducta signif. ab infantibus, qui morti exponuntur. Aristoph. in Vesp.

Ἐγχυτρίστρια, seu ἐγχύτρια, quæ cacabo seu fictili aliquid imponit. schol. Aristoph. ex Plat. Min.

Ἐκχυτρίζω, ex olla effundo, vel eximo: vel simpliciter, effundo. Hesych.

Ἐμβασίχυτρος, nomen est muris. Hom.

Καταχυτρίζω, idem quod ἐγχυτρίζω.

ΧΩΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, claudus. Iliad. β'. χωλὸς δ' ἦν ἕτερον πόδα. Plutarch. symp. 9. ποτέρῳ σκέλει χωλὸς ἦν ὁ Φίλιππος, utro pede claudicaret Philippus. Item, claudus, i. mutilus, imperfectus. Ut, χωλὴ φύσις, Plat. χωλὴ ἀρετὴ, apud Plut. de educ. lib. Sic et, χωλὸν μέτρον, apud Dem. Phal. At apud Xen. Hellen. 3. χωλὴ βασιλεία, dicitur regnum quod claudus administrat. † χωλὸς et κόλοσος, claudus, mutilus, sc. hoc *natura*, illud *resecando partem*. Xen. Pæd. 1. 4. 11.† ☞ A κῶλον significante interdum pedem, dici χωλὸν, ut sit ὁ πεπονθὼς τὸ κῶλον, testatur Eust.

Χωλότης, ητος, ἡ, clauditas, claudicatio, claudum esse. Plutarch. de orac. Pyth. Tribuitur et metro, apud Athen. l. 14.

Χωλαίνω, claudus sum, claudico. Greg.

Χωλαίνεσθαι, claudum fieri.

Χώλασμα, idem quod χωλότης. in Hippiat.

Χώλανσις, idem. Epict.

Χωλεύω, idem quod χωλαίνω. Il. σ'. βῆ δὲ θύραζε Χωλεύων. Item, claudum reddo, vel mancum et mutilum. Gal. in lex. Hippocr.

Χωλεύομαι, claudus fio. Luc. de sacrific.

Χωλεία, ἡ, claudicatio. Poll. lib. 4. c. 25.

Χωλόω, itidem claudum reddo: unde, χωλωθῆναι, idem quod χωλεύεσθαι, apud Hippocr. de natura inf.

Χώλωμα, τὸ, claudicatio. Et generaliter, mutilatio: apud eundem περὶ ἄρθρων.

Χώλωσις, ἡ, idem: apud eundem prorrhet. lib. 2.

Composita.

Ἀκρόχωλος, ὁ καὶ ἡ, aliquantùm claudus. Suid.

Ἀμφίχωλος, utrinque claudus.

Ἀποχωλεύω, claudum reddo. Xen. Pæd. 7.

Ἀποχωλόω, idem: unde, ἀποχωλοῦσθαι, claudum fieri. Paus. in Phoc.

Δίσχωλος, idem quod ἀμφίχωλος.

Δύσχωλος, graviter claudicans.

Ἐπίχωλος, aliquantum claudus: vel idem quod χωλός.

Καταχωλεύω, claudico. Greg.

Πρόχωλος, claudicans, χωλός. Lucian.

Χειρόχωλος, manu debilis, mancus. Poll. ex Hipponacte.

ΧΩΡΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, eo, accedo, proficiscor, profero me. Eur. χώρει σὺ δεῦρο, huc veni. Idem in Medea, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα, abi, proficiscere. † χώρει δευρὶ, huc veni. Aristoph. Nub. 886. et 1111. abi.† Sæpe in hac signif. cum præpositionibus construitur. Ut, χωρῶ πρὸς ἔργον, confero me ad opus, Sophocl. in Ajace. [Œdip. Tyr. 626. Tr. 308. χωρεῖν πρὸ δόμων appropinquare. 978. Aristoph. R. 654. 1050.] Thucyd. lib. 2. κατὰ γῆν χωρήσαντες, terra profecti. Apud eundem l. 8. ἐπὶ Ἴωνας χωροῦντες, adversus Iones tendentes. Interdum cum adverb. sequente dat. sine præpositione. ut, ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις, prodire adversus hostes, hostiliter obviam ire. Metaphoricè etiam usurpatur. Dicuntur enim λόγοι χωρεῖν, rumores manare, apud Plat. epist. 7. † Xen. Pæd. l. 3. p. 86. b.† Dicitur et, ὁμόσε χωρεῖν τῷ πράγματι, periculo occurrere. Sic, ὁμόσε χωρῆσαι τοῖς παροῦσι, rebus adversis fortiter resistere. Polyb. ¶ Interdum exp. cedo, evado: ut Pausan, ἔλπιζε χωρήσειν πολεμοῦντι, cessurum bellum. Item, cedo, locum do. ut Iliad. ψ'. Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν Ἔν γ' αὐτοσταδίῃ. ¶ Item, χωρέω, capio, capax sum: ut de loco capacitas dicitur. (☞ Unde et à χῶρος seu χώρα derivatur.) Thuc. l. 2. οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις. Metaphoricè ἀνθρώπινος λογισμὸς μυρία ἄλλα οὐ χωρεῖν dicitur, apud Phil. de mundo. Et apud Phocyl. Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν. ¶ Apud Synes. τὴν αἰτίαν ἐχώρει, exp. suspectus erat criminis quod ei objiciebatur. ¶ Exponitur et, comprehendo, percipio. ¶ Item, χωρεῖ, impersonaliter interdum ponitur pro ἐγχωρεῖ, locus est, facultas datur. Exemplum inferiùs est ex Demosth. πᾶσι χωρεῖ τοῦτο πράσσειν. Exemplum Aristot. ex lib. 9. histor. huc non quadrat, quòd ibi non est impersonale, sed nominativum habet; ὅταν μηκέτι τὰ κηρία χωρῇ αὐταῖς (μελίσσαις) ἐργαζομέναις. apud Aristot. hist. an. l. 9.

Χωροῦμαι, in med. voce, idem quod χωρῶ. unde fut. χωρήσομαι, pro χωρήσω. Ut apud Thuc. lib. 2. ἀδεέστερον ἤδη ἐς τὸ ὕστερον, τό, τε πεδίον τεμεῖν, καὶ ἐς αὐτὴν πόλιν χωρήσεσθαι. Plato in Theæt. καὶ ὁμόσε χωρήσεται. ¶ Item pro χωρῶ, capio, capax sum. ut apud Aristoph. †Nub. 1240.† ἓξ χοᾶς χωρήσεται. ¶ Item passivè, capior, contineor. Item, comprehendor, percipior, apud Greg. Naz.

Χώρημα, τὸ, capacitas. Item, receptaculum. Geopon. l. 1.

Χώρησις, ἡ, ipsa capiendi actio.

Χωρητὸς, οῦ, ὁ, cujus aliquis capax esse potest. Et metaph. qui percipi et intelligi potest. Greg. Naz.

Χωρητικὸς, οῦ, ὁ, qui talis est ut capere possit, seu capax esse: aut simpl. capax: apud eundem.

Composita.

Ἀχώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui capi non potest, cujus aliquis capax esse nequit: apud eundem.

Ἀναχωρέω, ῶ, retrocedo, redeo, revertor. † πρός τινα. Xen. Pæd. l. 3. p. 85. a εἰς τόπον τινά. p. 221. a.† Thucydid. lib. 2. ἀναχωρήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τρόπαιον ἔστησαν. [Eurip. Phœniss. 684.] ¶ Item, introrsus recedo, remotus sum à via: unde, ἀνακεχωρηκὼς τόπος, penetrale, locus qui est in recessu, apud Herodian. lib. 1. ¶ Dicitur et, ἀνακεχωρηκέναι, alienum esse, abhorrere: ut, τὸ ἀνακεχωρηκὸς τῆς φύσεως, apud Chrysost.

Ἀναχώρημα, τὸ, recessus, secessus: ut, ἀναχωρήματα θαλάσσης, Aristot. de mund. Item, locus qui est secessu.

Ἀναχώρησις, itidem, recessus, secessus. Item, reditus; Polyb. Item, receptus ex pugna et periculo, apud Æschin. Item, locus semotus, solitudo, apud Greg. Item, locus refugii, vel refugium. Demosth.

Ἀναχωρητὴς, οῦ, ὁ, recessor, secessor: qui in solitudine vivit: eremita. in Novel. constitut. 5.

Decomp. Ἐξαναχωρέω, recedo è. Phil. de mundo.

Ἐπαναχωρέω, redeo, revertor. [Thucyd. Hist. lib. 3. Plat. de Leg. lib. 6. Πάλιν τοίνυν ἐπὶ τὰ πρῶτα ἐπαναχωρήσαμεν λεχθέντα.] † recedo. Xen. Pæd. l. 5. p. 134. e.†

Ἐπαναχώρησις, reditus. Thuc. l. 3.

Ὑπαναχωρέω, sensim recedo, clàm retro abeo. Herodian.

Ὑπαναχώρησις, recessio quæ sensim fit.

Ἀποχωρέω, abscedo, discedo, recedo. Cum genit. Greg. τὰ ἀποχωροῦντα, exp. excrementa, quæ è corpore ejiciuntur. Xen. † Pæd. 1. 4. 26.†

Ἀποχώρημα, unde ἀποχωρήματα, retrimenta. Hippocr.

Ἀποχώρησις, abscessus, discessus. † Xen. Pæd. l. 5. p. 141. a.† Exponitur et, egestio: apud eundem. [Polyb. Hist. lib. 1. καὶ τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς πρωτοπορίας ἀναστρέφοντας, σπουδῇ ποιεῖσθαι τὴν ἀποχώρησιν ἐκέλευσε. lib. 2. φυγῇ παραπλησίαν ἐποιήσαντο τὴν ἀποχώρησιν εἰς τὴν οἰκείαν. lib. 3.]

Διαχωρέω, pervado: ut, νόμισμα διαχωρεῖν dicitur παρὰ τοῖς κάτω, apud Luc. † discedere. Xen. Pæd. p. 177. c.† ¶ Item, excerno, onus ventris pono. Plat. in Phæd. Dicitur et γαστὴρ διαχωρεῖν τι, apud Aristot. de part. an. l. 3.

Διαχωρεῖσθαι dicitur quæ egeruntur, Diosc. l. 4.

Διαχώρημα, excrementum. Alex. Aphr. ¶ Exponitur etiam, hiatus, apud Luc.

Διαχώρησις, ipsa excernendi actio, egestio. Aristot. de partibus anim. lib. 3. Hippocr. in Aphor.

Decomp. Δυσδιαχώρητος, qui difficulter excernit. Alex. Aphr. lib. 1. probl. 90. ¶ Τὸ δυσδιαχώρητον, quod difficulter excernitur.

Εὐδιαχώρητον, quod facilè egeritur.

Προδιαχωρέω, priùs dissideo, prior me ab amicitia alicujus separo. Aristot. rhet. 1.

Ἐγχωρέω, concedo, admitto. tanquam locum dans. Lys. ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκληρῶσαι, non dat facultatem tempus sortiendi aliud. ¶ Hinc ἐγχωρεῖ impersonaliter, exp. licet, locus est, facultas est. Ut apud Demosth. πᾶσιν μᾶλλον ἐνεχώρει τοῦτο πράσσειν. Sic et partic. ἐγχωροῦν, cùm liceat, cùm possibile sit, apud Lys. Οὐκ ἐγχωρεῖ, non contingit; Aristot. et Gal.

Ἀνεγχώρητον, (*decomp.*) quod fieri non contingit, impossibile. Greg.

Ἐκχωρέω, cedo, locum do. Soph. Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει. Item, discedo, emigro. cum genit. Plut. in Apophth. ¶ Hinc et ἐκχωρῆσαν ἄρθρον, membrum loco motum. Poll.

Ἐκχώρησις, cessio, recessio. Epicur.

Ὑπεκχωρῶ, (*decomp.*) sensim excedo seu abscedo, cum genit. Plat. de leg. [Æsch. Pers. 401.]

Ἐπιχωρέω, concedo, permitto. Plut. in Alex.

Ἐπιχωρεῖσθαι, concedi, permitti. Maccab. l. 2. c. 4.

Ἐπιχώρησις, concessio, permissio. Expon. et, cessio, apud Arrian.

Μεταχωρέω, secedo, migro, transeo. Greg. Item, transitionem facio, transeo in diversas partes. Plut. in Demetr.

Μεταχώρησις, secessio, migratio, transitio.

Παραχωρέω, cedo. Herodian. lib. 4. σοί τε τῆς ἀρχῆς παραχωρῶ, cedo tibi imperio. Demosth. τῇ πόλει παραχωρῶ τῆς τιμωρίας, cedo civitati ulciscendi jure. † Xen. Pæd. p. 191. b.† ¶ Item, cedo, concedo: tanquam superatus. Synes. τῶν μελιττῶν ὁ βόμβος εἰς ἡδονῆς λόγον οὐδεμιᾷ παραχωρεῖν μουσικῇ. ¶ Item, cedo. ut in Pand. τὸ τίμημα εἰς πρᾶγμα τοῦ δεσπότου παραχωρεῖν dicitur, i. in rem domini cedere.

Παραχώρημα, id quo quis alii cedit.

Παραχώρησις, ipsa cedendi actio.

Decomp. Ἀντιπαραχωρεῖν, dicuntur quæ sibi invicem cedunt.

Ἀντιπαραχώρησις, ipsa actio cedendi sibi mutuò. Areopag.

Ἀντιπαραχώρητος, nihil cedens, pertinax.

Περιχωρέω, tandem cedo. Paus. in Phoc. εἰς Φάλαικον τὸν παῖδα αὐτοῦ περιεχώρησεν ἡ Φωκεῦσι δυναστεία. ¶ Exponitur etiam, circuitu redeo. ut apud Greg. mors et vita εἰς ἄλληλα περιχωροῦσί πως, καὶ ἀντικαθίστανται.

Περιχώρησις, q. d. cessio, quæ fit tandem. ¶ Item, reditus per circuitum. ¶ Exponitur etiam, unio, apud Damasc. Ἡ περιχώρησις τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐν τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ, ἐν τῷ νῦν τῷ αἰωνίῳ, caussa est τῆς προχωρήσεως ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ, ἐν τῷ χρόνῳ οὐ μόνον, μάλιστα δ' ἐν τῷ νῦν τῷ αὐτῷ τῷ αἰωνίῳ.

Decomp. Ἀντιπεριχωρέω, contra aliquem circuitu redeo; adversus aliquem tandem hostiliter admoveo. Plut.

Προσχωρέω, concedo, i. me confero. [Eurip. Med. 222.] Thucyd. lib. 1. προσεχώρησαν καὶ Μεγαρεῖς Ἀθηναίοις εἰς ξυμμαχίαν, concesserunt in societatem. ¶ Item, dedo me, deditionem facio, venio in fidem. Idem lib. 3. ὡς δ' οὐ προσεχώρουν. † φρούρια προσκεχωρηκότα σοι, castella tibi concedisse, se dedisse. Xen. Pæd. l. 5. p. 145. a.† ¶ Item, attribuor, contribuor. ut apud Pausan. οἱ Ἐλευθερεῖς τοῖς Ἀθηναίοις προσεχώρησαν.

Προσχώρησις, deditio.

Προχωρέω, procedo, progredior: tam de re, quàm persona. Herodian. l. 5. τὸν Μακρῖνον πολὺ προκεχωρηκότα. Idem lib. 2. τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προκεχωρήκει. † ὡς προχωρῇ, de re. ut cedat. Xen. Pæd. p. 209. a.† ¶ Exponitur et, ingredior: ut apud Thuc. lib. 2. προὐχώρει εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, regionem eorum ingrediebatur. ¶ Item, προχωρεῖν, succedere, bene cedere: ut, προχωρήσαντος τοῦ ἔργου, apud Herodian. † Sic Xen. Pæd. 2. 54. a.† ¶ Sæpe ponitur tanquam impersonaliter: ut apud Thuc. lib. 2. οὐ μέν τοι προεχώρησέ γε. ¶ Apud Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 75. d.† ἢν οὖν πέμψῃς αὐτῷ χρήματα, ὅσα σοι προχωρεῖ, exp. quantum tibi commodum erit. † ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ, quum cuique commodum sit. Xen. Pæd. 1. 2. 4.† ¶ Item, procedo. [Eurip. Phœniss. 1225.]

Προχώρημα, τὸ, id quod succedit seu successit. ¶ Ezech. c. 32. προχωρήματα dicuntur excrementa, quæ et διαχωρήματα.

Προχώρησις, successio: quemadmodum προχωρεῖν sign. succedere. In Anthol. ¶ Item, processio.

Συγχωρέω, concedo, assentior, consentio, non reclamo. Plat. polit. 2. συγχωρεῖς ἄρα, ἔφην, τοῦτον τύπον δεύτερον εἶναι &c. Et cum accusat. apud eundem eodem libro, παντάπασιν ἔγωγε τοὺς τύπους τούτους συγχωρῶ. Cum dat. pers. et accus. rei, apud eundem, ejusdem operis l. 1. † Cum dat. rei. Aristoph. Nub. 1440.† ¶ Item, indulgeo, gratiam facio, condono. Isocr. μηδὲ συγχωροῦντες τοῖς πολεμίοις παρὰ τὸ δίκαιον. Dem. φησὶ γὰρ, τοὺς δανειστὰς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους, condonasse ipsi fœnora. ¶ Item, ignosco, veniam do: ut, συγχωρεῖν τὸ ἁμάρτημα, apud eundem. [Philostr. 2. c. 39.]

Συγχωρεῖσθαι dicitur id, quod paciscuntur aliqui, de quo inter aliquos convenit. Dem. συγχωρηθέντων δὲ τούτων.

Συγχώρημα, et συγχώρησις, concessio, assensus, astipulatio. Item, actio ignoscendi, venia. Chrysost.

Συγχωρητικὸς, ad veniam dandam propensus.

Ἀσυγχώρητος, (*decomp.*) non concedendus seu permittendus. ¶ Item, venia non dignus, cui non est ignoscendum. ut apud Greg. ἀσυγχώρητος, βλασφημία εἰς τὸ πνεῦμα. ¶ Item activè, qui ad veniam dandam propensus non est, nimiùm severus, inclemens: ut, κατάγνωσις ἀσυγχώρητος, apud eundem.

Ἀσυγχωρήτως, ita ut venia dari non possit, citra spem veniæ.

Ὑποχωρέω, sensim recedo, clàm me subduco, pedem aufero. Iliad. χ'. Ὡς Ἕκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει. Thuc. οἱ δὲ νικώμενοι ὑπεχώρουν. Item, decedo, cedo: ut, ὑποχωροῦντες ὁδῶν. Plutarch. in Apoph. † Xen. Pæd. 6. p. 169. d.† Et cum dat. pers. Dem. pro cor. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. ¶ Exponitur et, in excrementum abeo. Aristot. in probl. [cum Dat. Pers. Gen. Rei. Aristoph. R. 802.]

Ὑποχώρημα, excrementum. Diosc. l. 2.

Ὑποχώρησις, idem. Aristot. meteorol. l. 4. ¶ Exponitur et, discessio, recessus, apud Plut. de primo frig.

Ὑποχωρητικὰ μέλη, carmina quæ cantabantur in catastrophe fabulæ ab histrionibus à scena excessuris. schol. Aristoph.

Decomp. Ἀνθυποχώρησις, recessus, regressus.

Συνυποχωρέω, unà retrocedo.

ΧΩΡΙ'Σ, seorsum, separatim, singulatim. Æschin. in Ctesiph. τὸν βουλόμενον χωρὶς καὶ ἐν μέρει περὶ ἑκάστου τὴν γνώμην ἀποφαίνεσθαι. Xen. Pæd. 6. χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων, separati eramus alteri ab alteris. † χωρὶς γενέσθαι, de militibus, copias dividere. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. c.† ¶ Item, sine, absque, præter. ut Aristot. in Rhet. χωρὶς δὲ τῶν εἰρημένων, præter ea quæ dicta sunt. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 5.† ¶ Interdum dicitur et, χωρὶς δὲ, præterea verò: ut apud Thuc. lib. 2. ¶ Interdum significat, præterquam, nisi: sequente ἂν μὴ, vel εἰ μὴ, vel ἢ ὅτι. ut apud Plut. in Cam. et Herodot. lib. 4. [Æschyl. Pers. 340. χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν. Sch. ex. ταῦτα λέγοντες ἀτίζομεν τοὺς θεούς. Ag. 646. Eurip. Phœniss. 1143. Adverbialitèr pro *privatim*. Soph. Œdip. Tyr. 616. Theocr. ιγ'. 10. Philostr. l. 3. c. 20.] ☞ Derivari χωρὶς à χώρα, scribit Eust. διὰ τὸ χώραν ἤτοι χωρίον εἶναί τι μεταξὺ τῶν χωρὶς ὄντων.

Χωρίζω, separo, secerno: vel, dispesco, dirimo. Plat. in Phæd. χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχήν. [Eurip. Phœniss. 107.]

Χωρίζομαι, segregor, &c. Isocr. de Pace, πλεῖστον δ' ἀλλήλων κεχώρισται. † Xen. Pæd. l. 6. p. 149. d †

Χωρισμὸς, separatio, sejunctio, divisio. Plut. in l. adversus Colot.

Χώρισις, idem. Hesych.

Χωριστὸς, separabilis: vel, separatus, secretus, sejunctus. Aristot. metaphys. 5.

[Χωριστέον. Plat. Politic. ἀλλὰ χωριστέον ἐν τῷ τοῦ Πλούτωνος μηνὶ τῷ δωδεκάτῳ κατὰ τὸν νόμον ἀποδιδόντας.]

Composita.

† Ἀναχωρίζω, recedere facio. Xen. Pæd. p. 179. b. V. Stephani Appendix.†

Ἀποχωρίζω, idem quod χωρίζω. [Plat. Politic. ἢ τὸν ἀριθμόν τις αὖ νομίζοι κατ' εἴδη δύο διαιρεῖν, μυριάδα ἀποτεμνόμενος ἀπὸ πάντων, ὡς ἓν εἶδος ἀποχωρίζων, &c.]

Ἀχώριστος, ὁ καὶ ἡ, inseparabilis, qui secerni non potest. Greg. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 9. §. 5. Πολλάκις δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ διαιρουμένων τοὺς ἀντισφαιρίζοντας, ἀχώριστος περιγίγνεται. Plat. de Rep. lib. 7.]

Διαχωρίζω, disgrego, discerno, disjungo. Xen. in Œcon.

Διαχωρισμὸς, et διαχώρισις, separatio, sejunctio.

Διαχωριστικὸς, separandi vim habens; qui discernit ac dirimit.

Ἀδιαχώριστος, (*decomp.*) inseparabilis.

Δυσχώριστος, qui difficulter sejungi et secerni potest.

Εὐχώριστος, separatu et secretu facilis.

ΧΩ̃ΡΟΣ, ου, ὁ, locus, sedes: item spatium. Iliad. γ'. χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον. Odyss. λ'. ἀτερπέα χῶρον, sedes tristes, sedes infernas. [Æsch. Eum. 24. Ch. 541. Suppl. 983. Soph. Œdip. Tyr. 1147. Tr. 148. Il. γ'. 315.] ¶ Item, ager, prædium, fundus. Xenoph. Pæd. 7. μεστοὶ δὲ οἱ χῶροι ἐργαζομένων. ¶ Χῶρος plurium est simul; ὁ τόπος, singulorum suus.

Χώρα, ἡ, idem quod χῶρος, locus, sedes. Xenoph. in Œconom. ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται. † Pæd. 1. 2. 4.† Plut. ἐν βασιλικῇ χώρᾳ κατέκλινε, in sede regia. Dicitur et, κατὰ χώραν ἔχειν, quiescere, nihil movere aut tentare. † Κατὰ χώραν ἕπεσθαι, loco suo sequi. i. e. sine mutatione. Xen. Pæd. 2. 56. d. Sic et l. 3. p. 87. a. στῆναι.† ¶ Ἐν χώρᾳ, interdum expon. vice, loco. ut, ἐν χώρᾳ μισθοφόρου εἶναι, esse loco mercenarii, Xenoph. † Pæd. l. 2. p. 42. a.† ¶ Item, χώρα, spatium, Iliad. ζ'. ¶ Item, loculamentum, conceptaculum; Plut. in Demetr. ¶ Item, solum, ager, terra; Thucydid. Aristot. Demosthen. ¶ Item, regio, provincia. ut, τὴν χώραν τὴν Ἀττικήν, Athen. lib. 3. quæ Attica, omisso ἡ Ἀττικὴ, synecdochice χώρα frequenter dicitur: apud Plut. in Apophth. &c. Interdum per solum articulum, subintellecto χώρα, nominatur. ut apud Thuc. l. 4. οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῶν ὁρμῶνται οἱ Ἀθηναῖοι. [Eurip. Med. 714. Soph. Œdip. Tyr. 14. 1224.]

Χωρίον, τὸ, idem quod χῶρος, locus. Unde, χωρία τὰ ἱππάσιμα apud Xenoph. ¶ Item, locus munitus, castellum, oppidulum. Aristotel. polit. 2. Demosth. in epist. ad Phil. † Xen. Pæd. l. 5. p. 127. d.† ¶ Item, ager, prædium, villa. campus, &c. Demosthen. in orat. contra Nicostr. † Sic Aristoph. Nub. 1121.† ¶ Item apud geometras id spatii, quod intra concurrentes lineas figurarum continetur: quod et area dicitur. Galen. meth. lib. 1. ¶ Χωρίον, locus; ut dicitur locus autoris. Suid. ¶ Χωρία, τὰ, regiones. Herodian.

Χωρίτης, ου, ὁ, rusticus, rusticanus. Fœmin. χωρῖτις, ἡ, rustica, villica. Lucian.

Χωριτικὸς, ut, χωριτικὸν πλῆθος, rustica multitudo, multitudo agrestis. Plut. in Per.

Χωριτικῶς, rusticè, ut rusticis convenit. Xen. Pæd. 4.

Χωρικὸς, idem quod χωριτικός.

Χωρικῶς, idem quod χωριτικῶς. Syn. in epist.

Χωριάζω, rusticor.

Χωρίδιον, τὸ, agellus, prædiolum. Plut. de exil.

Composita.

Ἁδρόχωρος, seu ἁδρόχωρος, qui uberem regionem habitat. Hesych.

Ἀναχωρίζω, suæ terræ restituo, recedere facio, τὸ ἀναχωρεῖν ποιῶ. Xen. Pæd. 2. ὁ λοχαγὸς αὐτοὺς ἀνεχώριζεν.

Ἄχωρος, ὁ καὶ ἡ, q. d. qui sine loco est aut regione: cui interdictum est igni et aqua: extorris. Hesych.

Διάχωρος, intervalla quæ sunt inter cohortes et centurias. Suid.

Δυσχωρία, ἡ, difficultas regionis seu locorum, loca difficilia. Xenoph. Pæd. 1.

Ἔγχωρος, qui natus est in ea regione in qua versatur, indigena. Item, de re dictum, patrius: ut, νόμοι ἔγχωροι.

Ἐγχώριος, idem. ut, ἐγχώριοι θεοὶ καὶ ἥρωες, apud Thuc. lib. 2. et, ἐγχωρίη ἐσθής. Herodot.

Ἐγχώριον, τὸ, subst. Hesych. est τόκος et δάνειον, pignus, usura. quæ ἐν χώρᾳ τινὸς, &c. pro usu rei, &c solvuntur.

Ἐπιχώριος, idem quod ἐγχώριος. Ut, ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπὴ, indigenarum; Plat. de rep. l. 1. Sic, ἡ ἐπιχώριος θεὸς, patria dea; Aristoph. † Nub. 605.† [R. 464. Soph. Œdip. Tyr. 959. Æsch. Suppl. 669.] Et, ἐπιχώριον ἔρνος, apud Theocr. idyll. 27. germen, quod in loco aliquo seu regione nasci solet; vernaculus frutex. † θώραξ. Xen. Pæd. 6. p. 169. b. τὰ ἐπιχώρια. 1. 4. 25.†

Ἐπιχωρίως, more regionis, more patrio. Aristoph. in Vesp.

Ἐπιχωριάζω, sum indigena, sum vernaculus: ut, γλώττης ἐπιχωριαζούσης, apud Dionys. Halic. in vita Lys. ¶ Item, ad locum aliquem ventito; frequenter versor apud. Plat. in Phæd. τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε. ¶ Ἐπιχωριάζεσθαι, consuetum esse et patruum. Aristot.

Εὐρύχωρος, latum locum habens, amplus, spatiosus, capax: ut, εὐρυχώρους ἀγυιάς, apud Euripid. [Pind. Nem. Od. l. 96. Ἐπεὶ Εὐρυχώρου ταμίαι Σπάρτας &c. Homerus dicitur usurpasse Vocem Εὐρύχορος pro Εὐρύχωρος, posito ο pro ω. Hom. Iliad. Β. 498. (al. 5.) εὐρύχορον Μυκαλησσόν. Schol. πλατεῖαν, μεγάλην. Odyss. Ζ. 4. Schol. πλατυχώρῳ, μεγάλῃ. Α. 255. Schol.] Pro eodem dicitur et εὐρυχωρὴς, apud Strab.

Εὐρυχωρία, locus amplus, latum spatium. Thuc. l. 2. † Xen. Pæd. l. 4. p. 90. c.†

Καλλίχωρος, pulchram regionem habens. Hom.

Καταχωρίζω, in aliquo loco colloco. Xen. Pæd. 2. † p. 46. d. et l. 4. p. 99. b. καταχωρίζεσθαι. p. 225. e.†

Μικρόχωρος, parvam habens regionem, exiguum solum habens. Strabo.

Ὁμόχωρος, ejusdem regionis, popularis. Plut.

Περίχωρος, regioni circumjacens: aut simpl. circumjacens, finitimus, vicinus. Plut. et Lucæ cap. 3.

Πλησιόχωρος, vicinus, habitans in loco vicino, accola. [Herodot. Hist. lib. 3. οὗτοι οἱ Αἰθίοπες καὶ οἱ πλησιόχωροι τούτοισι, &c. Thucyd. Hist. lib. 3.]

Πολύχωρος, idem quod εὐρύχωρος. unde, πολυχωροτάτη ψυχὴ, apud Synes.

Πρόσχωρος, idem quod πλησιόχωρος. † τόπος. Soph. Œd. Tyr. 1138. Xen. Pæd. l. 4. p. 108. c.† [Æschyl. Pers. 273.]

Στενόχωρος, angustum habens spatium, arctus, angustus.

Στενοχωρία, angustum spatium, angustus locus.

Στενοχωρέω, coangusto, coarcto. Alex. in probl.

Στενοχωροῦμαι, in angustiis versor. Basilius.

Φιλόχωρος, qui locum amat, qui in loco aliquo libenter versatur. Gregor.

Φιλοχωρία, amor, quo quis libenter in loco aliquo commoratur. Aristoph. in Vesp.

Φιλοχωρέω, libenter in loco versor aut habito; Plut. de Socr. dæm. Et simpliciter, libenter versor, aut habito: ut apud Phil. de mun. πατρίδι φιλοχωρεῖν.

Ἐμφιλοχωρέω, (*decomp.*) libenter habito in. Theophyl. in ep. ἐμφιλοχωρεῖ τῷ γηδίῳ. Metaphoricè apud Synes. de insomn. ἐμφιλοχωρῆσαι τῷ περὶ αὐτὴν σκέμματι, commorari in illa commentatione, tanquam in loco quo delectamur.

Ψ.

Ψ LITERA, quæ ψῖ vocatur, duplicium est consonarum tertia, valens modò πσ, aliàs βσ. Φσ ad πσ reducitur. Quod cognoscitur ex declinatione, conjugatione, et similitudine. Ὠψ, ὠπὸς, est πσ. Ἄραψ, Ἄραβος, est βσ. Sic porro. Τύψας est πσ, quoniam ex τύπτω. Λείψω, ex λείβω, est βσ. at ex λείπω, πσ. Apsis, vel hapsis, non absis; quòd hæc talia ex ἅπτω. Apsinthium, non absinthium, per similitudinem cum aliis; quando nulla ratio pro bs apparet. ¶ Quatenus ψ nota est numeralis septingentorum, id in Appendice lustrabis.

ΨΑ'ΓΔΑΣ, unguenti genus, ut tradit Gal. in glossis.

ΨΑΘΥΡΟ'Σ, et Atticè ψαθυρὸς, οῦ, ὁ, friabilis, qui in minutas particulas friari potest. ¶ Exponitur et, arenosus, contracta siccitate fragilis. Ut, ψαθυρὰ κρέα, apud Gal. comm. 3. in prorrhet. Hippocr. Sic apud Athen. lib. 2. ψαθυρὰ θρίδαξ. et, ψαθυρὸν ὕδωρ, apud Aristotel. in lib. de sensu. ☞ Derivatur à ψάω, comminuo, frango.

Ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura, fragilitas ex siccitate. Aristotel. hist. anim. lib. 4.

Ψαθυροῦσθαι, friabilem fieri. ¶ Item, arescere, seu inarescere. Unde in Psal. David. τὰ ὀστά μου ὡσεὶ φρύγιον ἐψαθυρώθη.

Ψαθύριον, ου, τὸ, frustulum ex friatura. Athen. lib. 14.

Ὑποψάθυρος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) qui aliquantùm seu aliquatenus ψαθυρὸς est. Hippocr. in prorrhet.

ΨΑΙΔΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, rarus. et, raros habens capillos. Hesych. et Eust.

ΨΑΚΑ'Σ, άδος, ἡ, ros. ¶ Item, stilla, gutta. Unde apud Aristoph. in Pace, Ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἦν πάνυ πάμπαν. [Æsch. Ag. 1399. 1543.] ☞ Deducitur à ψάω, λεπτύνω. quoniam minutissimum et tenuissimum quiddam est ros, et guttula.

Ψακάδιον, ου, τὸ, roris guttula: vel, guttula, stillula. Athen. l. 2.

Ψακάζω, roro, roris guttas stillo: vel generaliùs, stillo. Athen. l. 6. ψακαζέτω δὲ ἄρτοισιν. Item, rore vel aliis guttis aspergo, et madefacio: unde, λύκος ψακαζόμενος, apud Arist. rhet. 3. Vide et mox.

Ψακαστὸς, οῦ, ὁ, stillatitius: ut, μύροις ψακαστοῖς, Athen. l. 4.

Ψαικὰς, idem quod ψακάς. Suid. et Hesych.

Ψαικάζω, pro ψακάζω, apud eosdem.

Ψαίκαλον, et ψάκαλον, idem quod ἔμβρυον, βρέφος. Hesych. et Eust.

Ψεκὰς, itidem, ros: vel, guttula roris. Eurip. initio Helenæ de Nilo, Ὃς, ἀντὶ δίας ψεκάδος, Αἰγύπτου πέδον Λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γυίας. Exponitur et generaliter, gutta minuta in modum roris, apud Aristot. de mundo. Dici traditur et de aliis rebus minutis, ut est aurum inter arenam. Item, ψεκάδας dictas volunt ancillas, quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conspergebant.

Ψεκάδιον, ου, τὸ, guttula roris vel pluviæ. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Ψεκάζω, idem quod ψακάζω, roris in modum minutulis guttulis pluo. Aristoph. in Nub. Item, stillo, guttatim defluo. Item, rore seu guttulis in modum roris minutis conspergo et madefacio. unde apud Theophr. de caus. plant. l. 6. c. ultim. τὰ ἴχνη τῶν λαγῶν ψεκασθέντα. ¶ Apud Aristotel. rhet. 3. λύκος ψεκαζόμενος, exp. lupus frendens. [Philostr. l. 3. c. 15.]

Composita ex ψεκάζω.

Ἐπιψεκάζω, irroro, rore aspergo: interdum et, instillo. Xenoph. in sympos.

Καταψεκάζω, idem: vel generaliùs, adspergo. [Æsch. Ag. 570.] Plut. in Alex.

Ὑποψεκάζω, aliquantùm irroro. ¶ Apud Poll. l. 6. c. 6. πυκνὸν ὑποψεκάζειν, de convivis dici videtur, qui poculum alii propinatum non uno haustu exhauriunt, sed sæpius bibentes guttatim quasi id sibi infundunt. ¶ Dicitur tamen significare, largiorem haustum facere, ἀντιφραστικῶς, ex eodem Poll.

ΨΑ'ΛΙΟΝ, vel ψαλίον, pro quo et ψέλλιον, ου, τὸ, frænum. Ut apud Plat. in Lys. ὅμως ἄκρατον ἔτι τὴν ὀλιγαρχίαν καὶ ἰσχυρὰν οἱ μετ' αὐτὸν ὁρῶντες, σπαραγμὸν καὶ θυμουμένων, οἷον ψάλιον ἐμβάλλουσιν αὐτῇ τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν. ¶ Apud Xenoph. lib. de re eq. pro fræni parte inferiori ponitur. ¶ Quidam dicunt, esse catenulam illam ferream equorum mentum substringentem. ¶ Item, ψάλια, sive ψέλλια, dicuntur torques, monilia, collaria: item, armillæ, brachialia: apud Paus. in Arcad. Plut. in Artox. Xen. Pæd. l. et 6.

¶ Generaliter etiam quivis annuli sic vocantur. [Ψέλιον. Philostr. l. 2. c. 1. Eurip. Phœniss. 748. Æschyl. Pr. 54. Ch. 962.]

Ψέλλισμα, vide in Ψελλός.

ΨΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, forfex. Epigr. l. 2. Τῷ σε χρὴ δρεπάνοισι, καὶ οὐ ψαλίδεσσι, καρῆναι, tonderi falcibus, et non forficibus. ¶ Apud architectos ψαλίδες dici traduntur in fornicibus et frontibus ædificiorum, maximè verò in fornicato aditu portarum, oblongi lapides, qui in sui coagmentatione forficum figuram efficiunt: item ipsæ fornices seu structuræ arcuatæ. Sic usurpasse putatur Plat. de leg. lib. 12. et Aristot. de mundo. † Sic vocatur vitis Capreolus ab Diacono ad Hesiod. Asp. p. 213. a.† ☞ Ab Hesychio exponitur etiam, motus celer. qua expositione innuere videtur derivatum esse à ψάλλω, moveo.

Ψαλίδιον, ου, τὸ, forficula. ¶ Numeratur et inter ornamenta muliebria apud Poll. l. 7. c. 22.

Ψαλιδοῦν, opus facere fornicatum.

Ψαλίδωμα, τὸ, fornicatum opus. Strab.

Ψαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, forfice reseco. Apsyrt. in Hippiatr. Item, forfice tondeo: unde, ψαλίξω, apud Anacr. ode in hirundinem.

Composita ex ψαλίζω.

Ἀποψαλίζω, forfice reseco seu absoindo. Diosc. l. 1. c. 131.

Διαψαλίζω, forfice discindo. Gal.

Παραψαλίζω, unde παραψαλιστής, qui circumcidit perperam et dolosè, ut qui radit: in Pand.

ΨΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, P. αλκα, tango, pulso, et leni quodam motu perstringo. Eurip. in Bacch. Πέλτας δ' ὅσοι πάλλουσι, καὶ τόξων χερὶ Ψάλλουσι νευρὰς, qui arcuum nervos tangunt et impellunt. Sic musici dicuntur suas χορδὰς ψάλλειν, citharam pulsare, canere fidibus, apud Aristotel. in probl. vel simpliciter, ψάλλειν. ut apud Plut. in Pericl. πρὸς τὸν υἱὸν ἐπιτερπῶς ἔν τινι πότῳ ψήλαντα, qui suaviter fidibus tactis luserat. Item metaph. psallo, carminibus ac hymnis deum celebro; deo grates canto. in ep. ad Ephes. cap. 5. ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ. ¶ Generaliter etiam significat moveo, quatio: ut apud Æsch. in Persis, ψάλλ' ἔθειραν. ☞ Derivatur à ψάω, significante, appropinquo, accedo, attingo, contingo.

Ψάλλεσθαι dicitur chorda quæ tangitur, movetur, aut impellitur. Item homo cui fidibus canitur, cui cithara pulsatur: ut apud Athen. lib. 9. ψαλλόμενος Στρατόνικος.

Ψάλμα, τὸ, fidium cantus: vel carmen fidibus cantatum. Eurip.

Ψαλμὸς, οῦ, ὁ, idem. Athen. l. 14.

Ψαλτὴς, ῆρος, et ψάλτης, ου, ὁ, qui psallere novit, qui scit fidibus ludere. Idem l. 8. et Plut. in Apophth. Fœm. ψάλτρια, ἡ, psaltria, fœmina quæ scit fidibus ludere. apud Athen. l. 14.

Ψαλτικὸς, οῦ, ὁ, ad psalten pertinens, quo psaltes utitur: ut, ὄργανον ψαλτικόν.

Ψαλτήριον, ου, τὸ, psalterium: instrumentum quo psallitur, quod olim magadis dicebatur: ut testatur Athen. l. 14.

Ψαλτὸς, οῦ, ὁ, qui psalli potest, citharæ aptus.

Ψάλτιγξ, sive ψάλτιξ, idem quod κιθάρα, cithara. Suid. et Hesych.

Composita.

Ἀντιψάλλω, vicissim psallo, alteri in psallendo respondeo. Aristoph. [Av. 217. τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, &c. Schol. Ἀντιψάλλων. ἀντὶ τοῦ ἀνακρούων.]

Ἀντίψαλμος ᾠδὴ, cantilena quæ vicissim canitur, carmen ex adverso respondens, vel reciprocum. Eurip. in Iphig. Taur. [178.]

Ἀποψάλλω, perstringendo evello: ducta metaphora à psallentibus. Hesych.

Ἄψαλτος, fidium pulsu carens.

Διαψάλλω, idem quod ψάλλω. Athen. l. 14.

Διάψαλμα, melodiæ et cantus modulationisque immutatio. Suid.

Ἐπιψάλλω, idem cum ψάλλω. unde, ὄργανα ἐπιψαλλόμενα, instrumenta quæ pulsantur à psallente. Poll. l. 4. c. 8.

Ἱεροψάλτης, qui sacra canit. Basil.

Καταψάλλω, fidibus cano, fidibus oblecto. [cum Gen. Athan. V. S. Ant. 475.]

Καταψάλλεσθαι is dicitur, qui fidium cantu oblectatur: apud Plutarch. in Ant.

Παραψάλλω, fidibus accino. ¶ Item, leviter tango et pulso: apud eundem in præcept. san. et in Demetr.

Τρυγονοψάλλειν, proverbialiter dicitur ἐπὶ τῶν φαύλως πραττόντων. Hesychius. et κατ' ἀντίφρασιν, ut qui minime turtures in tractando imitentur.

ΨΑ'ΜΜΟΣ, ου, ἡ, arena, sabulum. Plut. ex Pind. ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε. Athen. τὰς ἐν Λιβύῃ ψάμμους. ☞ Quidam ψάμμος ex ἄμμος factum esse censent, addita litera ψ. aliis probabilius esse videtur, ἄμμος ex ψάμμος originem habere: ipsum autem ψάμμος à ψάω, deduci, significante λεπτύνω, quòd arenâ nihil exilius sit aut minutius.

Ψαμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arenosus, sabulosus.

Ψαμμωτὸς, idem.

Ψαμμῖτις, ιδος, ἡ, ut, ὗς ψαμμῖτις, q. d. arenacea, quæ in arenâ se volutat. apud Athen. l. 7.

Ψαμμίζω, unde ψαμμισμὸς, defossio in arenam. Paul. Ægin. l. 3. c. 48.

Ψάμμιον, ου, τὸ, arenula. Alex. Aphr. probl. l. 1. [Ψάμμιος. Æsch. p. 206.] [Ψάμμινος. Herodot. Hist. lib. 2. τὸν γὰρ ποταμὸν πάντα ῥέειν παρὰ τὸ ὄρος τὸ ψάμμινον πρὸς Λιβύης.]

Ψάμμαθος, ἡ, idem quod ψάμμος. Iliad. ί. Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. ¶ Accipitur et pro ipso littore, apud Soph. ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος.

Ψαμαθώδης, idem quod ψαμμώδης. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1376. ψαμαθώδεος ἐνδόθι γαίης Οἴσομεν, &c.]

Ἄμμος, ου, ἡ, idem quod ψάμμος. Athen. l. 7.

Ἀμμώδης, idem quod ψαμμώδης.

Ἄμαθος, ου, ἡ, idem quod ψάμαθος. Suidas verò ἄμαθον tradit esse campi pulverem, ψάμαθον autem eum qui est prope mare, i. litoralem. Hom. Il. έ. τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης.

Ἀμαθίτιδες κόγχοι, αἱ, conchæ gaudentes arenâ littoreâ. apud Athen. lib. 3. ex Epicharm.

Ἀμαθώδης, et ἀμαθόεις, idem quod ψαμαθώδης. †et ἠμαθόεις. Hesiod. Asp. 360.†

Ἀμαθύνω, in ἄμαθον redigo; perdo, destruo. Iliad. ί. πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. [Æsch. Eum. 940.]

Composita.

Ἄψαμμος, seu ἀψάμαθος, ὁ καὶ ἡ, arenis carens: non sabulosus. Hesychius.

[Διαμαθύνω. Æsch. Ag. 833.]

Καθαμμίζω, arenâ obruo. Aristot. de anim. l. 9.

Λιάμαθος, quære in ἀμαθὴς, verbi Μανθάνω. ¶ At λιάμαθος, admodum arenosus, huc pertinet. Hesych.

Πολυψάμμαθος, ὁ καὶ ἡ, arenosus, multam habens arenam. Oppian. [Æschyl. Suppl. 876. κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα πολυψάμαθον ἀλαθεὶς, &c.]

Ὑπόψαμμος, subtus arenam habens, arenosus. [Herodot. Hist. lib. 2. τὴν δὲ Λιβύην ἴδμεν ἐρυθροτέρην τε γῆν καὶ ὑποψαμμοτέρην. Xenoph. Græc. Hist. lib. 3. καὶ λίμνη πλέον ἢ σταδίου, ὑπόψαμμος, &c.]

Ὕφαμμος, idem. Theophr.

Ἀνύφαμμος, (decomp.) non arenosa terra, vel, non arenosus ager.

Χρύσαμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, aurea arena. Potiùs adjectivum est, ut omnia talia composita; auream habens arenam; aurum in arenâ vehens.

ΨΑΥΚΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, celer, levis, tenuis. delicatus, qui vix pedem in terram ponit. κούφως βαίνων καὶ ἁβρῶς. quod delicatuli mollesque solent. ☞ Ἀπὸ τοῦ ἄκρως ψαύειν τὴν γῆν.

ΨΑΦΑΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, aridus, squalidus, infirmus, friabilis. Hesych. Apud Theophr. de caus. pl. l. 1. ψαφαροὶ τόποι, exp. loca arenacea et sabulosa. Et, ψαφαρὰ χώρα, apud eundem hist. pl. l. 8. [Ψαφαρᾶ σποδῷ. i, e. ἀσθενεῖ. ἐλαφρᾷ. Æsch. S. c. Th. 329.] ¶ Item, tenebrosus: ut, ψαφαρὰ νεφέλη, apud Hesych. Sic apud Dioscor. l. 3. c. 136. ἄνθος ψαφαρὸν, quidam expon. minùs splendens. Pro ψαφαρὸς, scribitur et ψαφερός.

Ψαφαρία, ἡ, squalor, vel fragilitas ex squalore. Diosc. l. 1. c. 19.

ΨΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, tergo, abstergo: vel, radendo detergeo. Exponitur et, mulceo. Eust. Item, radendo complano. ¶ Item, appropinquo, accedo. Vel, attingo, contingo. Unde apud Sophocl. ψῇ κατ' ἄκρας, in summa parte attingit. [διαφθείρομαι. Tr. 680.] ¶ Item, in tenues partes comminuo, extenuo. Suid. in Eustath. ¶ Item, uro, foveo, calefacio.

Derivata a ψάω, tergo, &c.

Ψηστὸς, οῦ, ὁ, tersus, detersus: vel, rasus, radendo detersus.

Ψήχω, f. ξω, idem cum ψάω, rado, frico: vel, fricando detergeo. Xenoph. Hellen. 2. ἱπποκόμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους, ψόφον ἐποίουν, destringentes equos. Sic et apud eundem in l. de re equ. ¶ Exp. etiam, delinio, demulceo: more eorum qui animal aliquod levius destringentes demulcent et deliniunt. Hesych.

Ψήχομαι, rador, tergor, destringor, &c. apud Xen. de re equ. Item activè, delinio, demulceo. ut apud Hesych. ψήχομαι τὸν δικαστήν.

Ψῆγμα, τὸ, quod radendo, destringendo et detergendo detractum est. ramentum. [Æsch. Ag. 451.] Herod. Plut. symp. 8. Strab. l. 3.

Ψῆξις, εως, ἡ, rasura, defrictio, detersio. Xen. de re equ.

Ψηκτὴς, ῆρος, ὁ, et ψήκτρα, ἡ, instrumentum quo radimus, destringimus et detergimus; radula, strigil: in Epigram. et apud Eurip. in Hippol. coron. Pro iisdem dicitur etiam ψηκτρὶς, et ψήκτρια, apud Hesych.

Ψαίω, idem quod ψήχω, et ψάω. Hesych.

Ψαίστωρ, ορος, ὁ, destrictorius, derasorius, detersorius: ut, σπόγγον ψαίστορα, apud Epigr.

Ψαιστὸς, ὁ, contusus, contritus: unde, τὰ ψαιστὰ, Suidæ sunt ἄλφιτα ὑπὸ μύλης κατεψηγμένα. ¶ Item, farinæ vino et oleo subactæ, quæ adolebantur diis. Ut apud Aristophan. in Plut. ‡ 138.‡ Ὅ, τ' οὐδ' ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων, ἔτι Οὐ βοῦν ἐὰν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἀλλ' οὐδέν. ¶ Hinc et ψαιστὴ μᾶζα, Galeno apud Hippocrat. est placenta melle et oleo imbuta.

Παλίψαιστος, (comp.) idem quod παλίμψηστος. de quo in comp. ex ψάω.

Ψαίρω, ab Hesych. expon. ψαίω. Item, τινάσσω, ῥιπίζω. σύρω. ¶ Galen. expon. innato, attingo: unde apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. ὥστε ψαίρειν τὰς ὑστέρας. ¶ Significat etiam, accelero. propero, festino. Suid.

Ψαρὸς, οῦ, ὁ, mobilis, agilis, celer, velox: ut, ψαρὸς ἵππος, apud Aristoph. † Nub. 1227.† ¶ Exponitur etiam, varius, cinerei coloris. Hesych. Hinc comp. λευκόψαρος, qui simul ψαρὸς est et albus. In Hippiatr. exp. albicans in cinereum colorem.

Ψάρος, avis nomen, itidem variis distinctæ maculis: ut testatur Aristot. hist. anim. l. 9. c. 26. Eadem et ψὰρ dicitur. Unde genit. plur. ψαρῶν, Il. ρ'. Et ψῆρας, pro ψᾶρας, Il. π'. Hesych. genus passeris esse dicit. Latini sturnos vocant.

Λαιψηρὸς, et αἰψηρὸς, idem cum ψαρός. Unde, λαιψηρὰ γούνατα, Il. χ'. Il. τ'. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν, expon. concionem celeriter dimisit. pro αἰψηρῶς. Sic Od. δ'. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο, exp. citò capit satietas lamentorum. Vide et in Αἶψα.

Αἰψηρῶς, velociter, confestim.

Composita: ac primùm ex ipso ψάω.

Ἀναψάω, tergo: vel, tergendo demulceo. Item, detergendo colligo et excipio. Ut apud Ctes. οὓς ἐρίῳ ἀναψῶντες ἀπὸ τοῦ δένδρου ἀποπιέζουσιν εἰς ἀλαβάστρους λιθίνους, lanâ ex arbore detergentes et accipientes.

Ἀποψάω, abstergo. Interdum et, abstergendo colligo: ut apud Dioscorid. lib. 4. cap. 65. ἀποψᾶν τὸ δάκρυον ἐπερχόμενον δακτύλῳ εἰς μύακα. [Aristoph. R. 493.]

Ἀποψάομαι, idem quod ἀποψάω. Lucian. in insomn. ἐπειδὰν σὺ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι, ubi absterseris mel ab oculis. Xenoph. Pæd. 1. ὅταν μὲν οὖν ἄρτου ἅψῃ, εἰς οὐδὲν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον ὁρῶ σε. ¶ Peculiariter significat, nares abstergere: ut apud Aristoph. in Plut.

Ἀπόψημα, τὸ, quod abstergendo seu radendo detractum est: ramentum.

Ἀπόψηστος, detersus, derasus. ¶ Τὸ ἀπόψηστον, substantivè dicitur hostorium: lignum quo mensuræ deraduntur. Hesych.

Διαψάω, radendo seu tergendo penetro. Et simpliciter, perforo, perfodio: unde, διαψᾶν τὴν ἄμμον, apud Suid.

Καταψάω, tergendo fricandóve demulceo. Et simpliciter, defrico, demulceo. Ut apud Xenoph. in apol. Socr. καταψήσας αὐτοῦ τὴν κεφαλήν. Sic apud Philostr. καταψῆσαι τοῦ ἵππου καὶ τὰ ὦτα καὶ τὴν κεφαλήν.

Παλίμψηστος, (pro quo scribitur παλίψηστος, et παλίμψαιστος, à ψαίω,) ὁ καὶ ἡ, iterum derasus vel deradendo tersus: ut, παλίμψηστον βιβλίον, apud Plut. Latini itidem palimpsestum dicunt: ut Cic. ad Trebat. lib. 7. ep. 18. Charta deletilis, deleticia. Catullo palinxestus, παλίγξεστος, tabula, in quâ delentur scripta et eraduntur, quoties lubet, ut alia rescribantur.

Περιψάω, circumcircâ abstergo vel defrico. Aristoph. καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν, τὰ βλέφαρα περιέψησε.

Περίψημα, sordes et purgamenta, ejusmodi detersione defrictionéve detracta: in ep. ad Corinth. 1. c. 4.

[Ποδόψηστρα, τά. Æsch. Ag. 935.] [χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων κληδὼν ἀϋτεῖ. Schol. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πέπλων, δι' ὧν τοὺς πόδας ἐκμάσσοντες, λαμπροτέρους ποιοῦσιν οἱ τούτους ἐκπλύνοντες συνεχῶς. ποδόψηστρα γὰρ κυρίως ταῦτα λέγεται. νῦν δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας ἁπλῶς πέπλα οὕτως εἴρηκε.]

Συμψάω, corrado. Item, radendo complano. Aristoph. in Nub. †971.† Dicitur et fluvius aliquid συμψᾶν, quod sorbens ex conspectu hominum subducit: ut apud Herodot.

Composita ex ψήχω.

Ἀναψήχω, idem quod ἀναψάω.

Ἀποψήχω, derado, destringo, detergo. Diosc. l. 5. c. 89.

Ἀπόψηγμα, ramentum, strigmentum, purgamentum.

Ἄψηκτος, ὁ καὶ ἡ, qui non est rasus, destrictus, aut detersus. Exponitur et, durus, non mollitus: ut, ἀψήκτῳ κοθόρνῳ, apud Suid.

Ἐπιψήχω, in superficie rado, destringo, detergo.

Ἐπίψηγμα, ejusmodi ramentum seu strigmentum. Dioscor. l. 5. cap. 119.

Καταψήχω, derado, destringo, detergo. Unde apud Nic. in Ther. Κέδρος πουλυόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις, cedrus dentatis securibus, gladiis dentatis, i. serris, destricta.

¶ Exponitur etiam, æquo, complano. Suid. ¶ Item, leviter contrecto, seu defrico; demulceo, adulor. Hesych. ¶ Significat etiam, contero, contundo. apud Nic. in Alexiph. in qua signif. pertinet ad ψάω, significans λεπτύνω. (Soph. Tr. 700.)

Παραψήχω, idem quod καταψήχω. Plut. symp. 2. probl. 7. παραψήχουσι τοὺς τοίχους.

Συμψήχω, corrado. ¶ Item contero: συνεψηγμένα, contrita: apud Dioscorid.

Composita ex ψαίρω.

Διαψαίρω, perpurgo. Hesych. Item, perflo, perspiro. Aristoph. in Avib. Αὖραι ἀποψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ, perflant cirros fumi. metaphora sumpta à re nautica. ¶ Exponitur etiam, distraho. ¶ Item, dissolutus sum, diffluo. ¶ Item, quietus sum. ex Eurip.

Καταψαίρω, moveor, commoveor. Hesych. et Suid.

Μεταψαίρω, Hesych. est μεταφέρω, transfero: afferenti particip. μεταψαίρων, ex Eurip. Phœn. [1399.] ubi legitur, Ἐτεοκλῆς δὲ ποδὶ μεταψαίρων πέτρον, saxum pede transferens. ¶ Quidam exp. pede ad saxum offendens.

Derivata à ψάω, significante accedo et attingo.

Ψαύω, f. σω, idem quod ψάω, tango, contrecto. Peleus apud Eurip. in Androm. Χώρει, τίς ὑμῶν ἅψεται; κλαίων ἄρα Ψαύσει, flens vos attinget. (Med. 1322. Phœniss. 82. 1633. pro διακόπτω. Æsch. Pr. 394. Pers. 202. Soph. Tr. 1038. 1231.) Sic apud Gal. ad Glauc. l. 2. ἀλλήλων ψαύοντα σώματα, corpora quæ se mutuò attingunt. ¶ Item assequor vel pervenio ad. Plut. de Deo. Socr. ἔστιν ὅπη ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες. ¶ Item, tango, contingo, ita ut capessam vel accedam. Polyb. καλῶν ἔργων ἀφίενται μὲν πολλοὶ, τολμῶσι δ' ὀλίγοι ψαύειν.

Ψαύομαι, idem quod ψαύω, apud Diosc. l. 5. c. 27.

Ψαῦσις, εως, ἡ, tactus, attactus, contactus. Plut. in Alcib.

Ψαυστὸς, ου, ὁ, qui tactus est. Item quem tangere aut contingere licet: ut, ἄγαλμα ψαυστόν. Herodian. l. 1.

Ψαλάσσω, f. ξω, itidem significat, tango, contrecto. Hesych. et Suid. Pro eodem dicitur et ψαθάλλω, apud eosdem.

Ψάλαγμα, τὸ, tactus, contactus. Hesych.

Ψαλακτὸς, οῦ, ὁ, tactui patens, sub tactum cadens: apud eundem.

Ψόαι, sive ψύαι, et ψοιαὶ, duo maximi musculi in interna lumborum regione siti: apud Hippocratem in libro de Arte. Sunt et, qui externos spinæ musculos ψόας vocent, carnem lumborum musculosam, lumborum pulpam et pulpamentum, ut scribit Poll. Marcellus Virgilius ψόας propriè dici lumbos contendit: idque nomen grammaticos à libidine deductam velle, quoniam illic libidinis pruritus excitatur maximè, quòd iis renes subjacent. Athen. lib. 9. ψύας vocari dicit διὰ τὸ ῥαδίως ἀποψᾶσθαι, οἷον τις οὖσα ἐπιψαύουσα σὰρξ, καὶ ἐπιπολῆς τοῖς ὀστέοις ὑπάρχουσα.

Ψοΐτης μυελὸς, medulla lumbaris.

Composita: ac primùm ex ψαύω.

Ἄψαυστος, ὁ καὶ ἡ, intactus, illibatus: ut, ἀψαύστοιο κορείας, in Epigr. Item, non tangendus. Thuc. l. 4. (Soph. Œdip. Tyr. 989.) ¶ Item activè, qui non tetigit. cum genit. Apoll. Arg. l. 2.

Ἀψαύστως, sive ἀψαυστὶ, citra tactum. Plut. symp. 4.

Ἀψαυστέω, non tango. Appian.

Ἐπιψαύω, attingo, attrecto: vel in superficie et leviter tango. Hesiod. in Asp. †27.† Οὔτ' ἄρ ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὔθ' ἑκὰς αὐτοῦ. Cum dat. Od. Θ'. Ἀνέρι ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι. (Theoc. κά. 84.)

Ἐπιψαύδην, ita ut summis tantùm digitis attingas, et leviter, strictim.

Παρεπιψαύω, (*decomp.*) leviter attingo, stringo.

Καταψαύω, tango, contrecto, ψαύω. Strab.

Παραψαύω, idem.

Περιψαύω, circùm tango, comprehendo. Nicand.

(Προσψαύω, attingo, vel idem quod ἐπιψαύω. [Soph. Philoct. 1068.] (accedo. Œdip. Tyr. 682.)

Συμψαύω, contingo, tactu mutuo junctus sum.

Σύμψαυσις, contactus.

Ὑποψαύω, leniter attingo, tango.

Composita ex ψαλάσσω.

Ἀψάλακτος, qui tactus non est, vel tangi nequit. Expon. etiam, immotus, immobilis. Soph. in Scythis.

Διαψαλάττεσθαι, Suid. et Hesych. exp. εἰς ἔρευναν διαστέλλεσθαι. Pro eodem ponitur et διαψαθάλλειν.

Ὑποψαλάσσω, subtus contrecto, vel, leviter contrecto: apud Suid. ex Aristoph.

ΨΈΓΩ, f. ξω, reprehendo, vitupero. Plat. in Minoë, νεμεσᾷ γὰρ ὁ Θεὸς, ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον, ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα. Aristoph. in Nub. †1401.† τίνα γνώμην ἔχων ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά; (Æschyl. Ag. 194. 1412. Soph. Œdip. Tyr. 346.)

Ψέγομαι, reprehendor, vituperor. Plut. περὶ δυσωπίας· κακός ἐστιν ἄνθρωπος, ἢ κακὸν ἐπαινῶν ἢ ὑπὸ χρηστοῦ ψεγόμενος.

Ψέγμα, τὸ, vituperium.

Ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehensor. Poll. ex Plat.

Ψεκτὸς, ὁ, vituperatus, reprehensus.

Ψεκτικὸς, vituperatori proprius: quo vituperator uti solet; reprehensorius. Item, propensus ad reprehendendum. Poll. l. 5. c. 12.

Ψεκτικῶς, more τῶν ψεκτικῶν, sive ut ψεκτικὸν decet: apud eundem ibidem.

Ψόγος, ου, ὁ, reprehensio, vituperium. Plat. de virt. mor. ἡ νουθεσία καὶ ψόγος ἐμποιεῖ μετάνοιαν καὶ αἰσχύνην. (Eurip. Phœniss. 94. Æsch. Ag. 946. Eum. 441.)

Ψογερὸς, et Ψόγιος, vituperabilis: Hesych.

Composita.

Ἀψεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, irreprehensus, vituperio carens. Soph. in El.

[Ἀψεγέως. Apoll. Rhod. Arg. ii. 1023. Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροις πεπονήμεθα, κεῖνα θυράζε Ἀψεγέως μέσσῃσιν ἐνὶ ῥέζουσιν ἀγυιαῖς.]

Ἄψεκτος, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Διαψέγω, idem quod ψέγω, apud Plut.

Ἐπίψογος, qui reprehensionem meretur, in vituperium incurrens. Poll. l. 5. c. 44. (Æsch. Ag. 620.)

Κακόψογος, maledicus, qui perperam et nequiter reprehendit. Theogn.

Φιλόψογος, reprehendere amans. Eurip. in Phœniss.

ΨΕΔΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, raros habens pilos, calvus, glaber. μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. Iliad. β'. (de Thersite,) Φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

ΨΈΔΩ, curam gero, ἐπιτρέπω, φροντίζω. Hesych.

Ἐπιψέδω, (*comp.*) ἐπικηδεύω, Hesych. inhumo, sepelio. Ubi male ἐπιψέγω.

ΨΕΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, balbus, blæsus, inarticulatè loquens, ita ut vix intelligi possit. Suidæ specialiter sic dicitur, qui crassiùs pronuntiat literam σ, teste Hesych. Generali significatione apud Plutarch. symp. lib. 1. cap. 4. τοῖς λεγομένοις προστάγμασιν ἐξυβρίζουσι, προστάττοντες ἄδειν ψελλοῖς. ¶ Dicitur et aliquid nobis ψελλὸν esse quod non intelligimus. Æschyl. in Prometh. Τῶνδ' εἴ τι σοὶ ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον.

Ψελλότης, ητος, ἡ, balbuties, blæsitas. Aristot.

Ψελλίζω, f. ίσω, balbutio: apud eundem in probl. sect. l. 1.

Ψελλίζομαι, idem. Plat. in Gorg. ¶ Item, ineptè loquor, nugor. Aristot. metaphys. l. 1.

Ψέλλισμα, τὸ, et ψελλισμὸς, ὁ, balbuties: linguæ hesitatio atque titubatio. Plut. symp. 3. probl. 1. ¶ Apud eundem, ποδάγρας ψελλισμὸν dici quidam volunt quasi catenam et compedes; ut sit à ψέλλιον derivatum. Quidam exp. balbutientem podagram.

ΨΕΥ'ΔΩ, F. σω, fallo, decipio, frustro. Soph. in Ajace, καί με ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ, multùm fefellisti spem meam. Xen. Pæd. 1. πιστεύω τοι, μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. (cum Gen. Rei Acc. Pers. Æschyl. Pers. 472.)

Ψεύδομαι, fallor, decipior, frustror. Herodot. ψευσθεὶς ἐλπίδος, spe falsus seu frustratus. Cum dat. Soph. in Ajace, κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις. (Æsch. Ag. 1217.) ¶ Item activè, idem quod ψεύδω. Herodian. lib. 2. τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος καὶ ἀπατήσας. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 16.† ¶ Exponitur et, non servo, frango. Ut Il. η. ὅρκια πιστὰ ψευσάμενοι μαχόμεσθα. Xenoph. Pæd. 6. οὐδὲν γὰρ ψεύδεται ὧν ὑπέσχετο. ¶ Item neutraliter, falsò dico, verbis fallo, mentior. Odyss. Γ. Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; Demosth. Olynth. 2. ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἵου τε ψεύδεσθαι, qui mentiri nequit. † Xen. Pæd. 1. 6. 27.† Cum dat. pers. Act. Apost. cap. 5. Cum infinit. Plut. ἐψεύσατο Νεοπτόλεμον εἶναι. ¶ Dicitur passivè ἐψεῦσθαι, ementitum et confictum esse fallendi causâ: unde, ἐψευσμέναι ἀγγελίαι, apud Thuc. lib. 6.

Ψεῦσμα, τὸ, mendacium. ¶ Item mendacii nota: pustula quæ mendacium hominum naribus vulgò supercrescere creditur. Schol. Theocr.

Ψεῦσις, εως, ἡ, idem quod ψεῦσμα, in prim. signif.

Ψεύστης, ου, ὁ, mentitor, mendax. Il. ώ. Demosth. de malè gest. leg.

Ψευστέω, mendacium dico, mentior: vel, fallor, scopum propositum non assequor. Iliad. τ'.

(Ψεδυρός. q. à ψεύδομαι derivat. Sch. sed potest à ψέδω deriv. Æschyl. Suppl. 1050.)

Ψευδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, falsus, mendax: ut, ψευδὴς λόγος, apud Demosth. et Isocr. Exponitur et, fictus, fictitiùs, simulatus, apud Plut. de discern. adul. ab am. (Æsch. Ag. 629. ψευδῆ. 634.)

Ψευδῶς, falsò' ementitè. Thuc. lib. 1.

Ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium, idem quod ψεῦσμα. sæpe apud Hom. et Plat. ¶ Item pustula quæ nari mendacis supercrescere dicitur. apud Theocrit. idyll. 12. ¶ Adverbialiter etiam sumitur, pro ψευδῶς. ut Il. ι. Ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.

Ψευδίστατος, falsissimus, mendacissimus. apud Aristoph.

Ψευδαλέος, idem cum ψευδής. Nonn.

Ψευδάλιος, idem.

Ψύθω, idem quod ψεύδω. unde, ἔψυθεν, Hesych. exp. ἐψεύσατο.

Ψύθος, idem quod ψεῦδος. ex quo factum ait Eust. more Dorico, exempto ε, et δ in θ mutato.

Ψυθὸς, apud Hesych. idem valet quod ψευδής. ut, ψυθὸν οὔνομα, apud Callim.

Ψυθὸς exp. etiam susurro. Hesych. (Æsch. Ag. 486. 1098.) —— Hinc

Ψυθίζω, susurro, susurra lingua murmuro.

Ψυθιστὴς, susurrator: apud eundem. Quæ cum ψιθυρίζω, et ψιθυριστὴς, cognationem habere videntur.

Ψυδρὸς, (ortum ex ψευδηρὸς, per syncopen, ut vult Eust.) falsus, fictitius, ementitus. Hesych.

Composita.

Ἀποψεύδομαι, mentior, fingo, confingo.

Ἄψευστος, ὁ καὶ ἡ, non mendax, non fallax. ¶ Item, non mentitus, non fictus ad fallendum. ¶ Item, non falsus, non violatus, non corruptus.

Ἀψευστέω, non mentior. Polyb. l. 3.

Ἀψευδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, verus, minimè falsus, minimè fallens, certus: ut, ἀψευδεῖ θρόνῳ, Eurip. in Iph. Taur. † Hesiod. Theog. 232. V. ibi Scholias.† [Epist. ad Tit. i. 2. ἣν ἐπηγγείλατο ὁ ἀψευδὴς Θεὸς πρὸ χρόνων αἰωνίων, &c. Æschyl. Χοηφ. 557. Ἄναξ Ἀπόλλων, μάντις ἀψευδὴς, &c. Ἀψευδὴς non tantum Personis et brutis Animalibus, sed etiam Rebus tribuitur. Æschyl. Sept. c. Theb. 25. ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσὶν, πυρὸς δίχα, Χρηστηρίους ὄρνιθας ἀψευδεῖ τέχνῃ. Suppl. 254. Εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον. Eurip. Herc. Fur. 57. Τοιοῦτον ἀνθρώποισιν ἡ δυσπραξία, Ἧς μή ποτ', ὅστις καὶ μέσως εὔνους ἐμοὶ, Τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον. Pind. Pyth. A. 166. ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν. Schol. ὅ ἐστι, φιλαλήθως ἴσο' ἤτοι, ἀλήθευε.]

[Ἀψευδέως. Herodot. Hist. lib. 9. cap. 57. διέδεξάν τε, ἐπεί σφεας ἔδεε πρὸς τοὺς ἀψευδέως ἀρίστους ἀνθρώπων μάχῃ διακριθῆναι, &c.]

Ἀψεύδεια, ἡ, veritas, veracitas. apud Aristot. de mundo: ἡ τῶν ὡρῶν ἀψεύδεια, statæ et non aberrantes vices, quæ nunquam fallunt.

Ἀψευδέω, non mentior, verax sum. Dem. in epistol. ad Heracl. et Xenoph. Pæd. 1. † l. 5. p. 120. d.† [Soph. Trach. 474. σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν Πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἐμ' ἀψευδεῖν ἀεί. Demosth. c. Ctesiph. δεῖ γὰρ τὸν κήρυκα ἀψευδεῖν ὅταν τὴν ἀνάῤῥησιν ἐν τῷ θεάτρῳ ποιῆται πρὸς τοὺς Ἕλληνας.]

Διαψεύδομαι, idem cum ψεύδομαι. Isocrat. in Orat. ad Philipp. διαψευσθεὶς ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας τῆς νῦν μοι παρούσης, deceptus. Et cum genit. Plutarch. in Lyc. διεψεύσθη τῶν λογισμῶν, opinione sua est falsus. ¶ Item activè, idem quod ψεύδω, decipio. apud eundem in Fab. διαψεύσασθαι τὸν Ἀννίβαν οὐχ ὑπομένων. ¶ Exponitur et, mentior.

Ἀδιάψευστος, (*decomp.*) qui falli et decipi nequit: vel, qui non fallit, nec decipit. Athen. l. 8.

Ἐπιψεύδομαι, affingo, ementior. Philo de v. M. l. 3.

Καταψεύδομαι, mentior, mendaciter confingo. Item sequente genit. pers. mendaciter dico contra, mendaciter traduco. Demosth. in Mid. οὗτοι δι' ἔχθραν καταψεύδονταί μου. Plat. in ep. καταψεύσομαί σου προδοσίαν, proditionis crimen tibi affingam. ¶ Dicuntur et passivè κατεψεῦσθαι, quæ mentita et conficta sunt, apud Plut. in Themist.

Κατάψευσις, figmentum, mendacium. Strabo.

Καταψευσμὸς, mendacium.

Decomp. Ἀκατάψευστος, non ementitus, non confictus. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 191. καὶ ἄγριοι ἄνδρες, καὶ γυναῖκες ἀγρίαι, καὶ ἄλλα πλήθει πολλὰ θηρία ἀκατάψευστα.]

Ἐπικαταψεύδομαι, idem quod καταψεύδομαι, vel, mentior adversus. [Herodot. Hist. lib. 3. ὁ μὲν δή σφι ἔλεγε, οὐδὲν ἐπικατεψευσμένος. Thucyd. Hist. lib. 8. καὶ ἄλλα πολλὰ ἐπικαταψευδόμενος ἔλεγεν.]

Συγκαταψεύδομαι, simul mendacio opprimo. Æschin. [de falsâ Legat. Ἀριστοφάνης μου συγκατεψεύσατο, &c.]

Προσψεύδομαι, idem quod ἐπιψεύδομαι.

[Συμψεύδομαι. Polyb. Hist. lib. 6. ᾗ καὶ συμψεύδονται καὶ συγχρῶνται πάντες οἱ μόναρχοι, καθ' ὅσον οἷοί τ' εἰσὶ, τῷ τῆς βασιλείας ὀνόματι.]

Φιλοψευδὴς, mendaciorum amans.

Φιλοψεύδεια, ἡ, mendacii studium. Hippocr. epist. ad Demag.

ΨΈΦΟΣ, τὸ, tenebræ, obscuritas, σκότος. Suid. Item, fumus. Hesych. ¶ Item adjectivè, tenebrosus, obscurus: ut, ψέφος νυκτὸς, apud eundem Hesych.

Ψεφαρὸς, obscurus, non clarus: apud eundem.

Ψεφηνὸς, idem. Eurip.

Ψεφὰς, ἡ, idem quod ψέφος, tenebræ, apud eundem Hesych.

Καταψεφέω, ῶ, (*comp.*) obtenebro, κατασκοτίζω Idem.

ΨΗ'Ν, ηνὸς, ὁ, vermiculus vel culex in caprificis nascens, teste Aristotel. histor. anim. lib. 5. cap. 32. et Theophrast. de caus. pl. lib. 2. cap. 21.

Ψηνίζω, caprifico, i. submissis culicibus ficariis grossos ad maturitatem perduco.

ΨΗΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, calvus, φαλακρὸς, ψιλὸς, rarus. Hesych. Suid. ¶ Ridiculus, jocosus.

Ψηνίζω, rado. (nam rasi fiunt calvi.) Suid. ¶ Ineo, in obscenâ signif. Suid. [Aristoph. Equit. 520.]

Ὑποψηνίζω, (*comp.*) unde ὑπεψηνισμένη, ἡ ἐγκύμων, feta, turgentem habens uterum, à mare impleta.

ΨΗ͂ΣΣΑ, et Atticè, Ψῆττα, piscis è latorum genere. Athen. lib. 7. et Aristot. hist. anim. l. 9. c. 37.

ΨΗ͂ΦΟΣ, ου, ἡ, lapillus, calculus. Herodot. in Thalia, *αἱ μὲν τῶν Περσέων κεφαλαί εἰσι ἀσθενέες οὕτως, ὥστε, εἰ θέλεις ψήφῳ μούνῃ βαλέειν, διατετρανέεις.* ¶ Item pro lapillo pretioso, gemma: apud Dioscorid. ¶ Item, scrupus, calculus, quo luditur. Plutarch. in lib. de def. orac. ¶ Item, calculus, quo in computando utimur. ¶ Item, calculus, quo suffragium fertur in comitiis. et, calculus judicialis. apud Lys. et Plut. in Alcib. et in Apophth. ¶ Interdum pro eo quod calculo et calculatione efficitur; quod vulgo computus et computum dicitur. Sic et pro ipso suffragio sumitur, seu sententiâ et decreto, quod calculis ferebatur. ut apud Dem. in Ctesiph. *Ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο.* Sic et alibi apud eundem. † Xen. Pæd. 1. 3. 14. *ψῆφον ἐμβάλλειν*, referre ut decretum fiat. l. 2. p. 49. b.† [Æsch. Ag. 579. 825. Philostr. l. 2. c. 40. l. 3. c. 27.] ☞ Deducitur à *ψάω*, significante *λεπτύνω*. Sunt enim propriè *ψῆφοι* attenuati lapilli.

Ψήφινος, ὁ καὶ ἡ, qui calculis constat, ex calculis factus.

Ψηφίζω, calculis computo. Et general. computo, supputo. Epigr. lib. 2. *Ζῇ δ' ἡ ψῆφος νῦν τοῦ ψηφίζοντος ἑταίρη.* Cum accus. Lucæ 14. *ψηφίζειν τὴν δαπάνην.* ¶ Item, decerno, statuo. Soph. in Ajace, *οὐκ ἄν ποτε Δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.* Sic et apud Herodian. lib. 2.

Ψηφίζομαι, idem cum *ψηφίζω*, in post. signif. calculo meo aut suffragio statuo, vel simpliciter, decerno, scisco. Thuc. l. 1. *ἐψηφίσαντο ἃ ἐκέλευε.* † Xen. Pæd. l. 2. 49. a.† Plut. in Per. *ψηφίζεται τὸν εἰς Σάμον πλοῦν.* Et cum infin. apud Dem. in orat. *πρὸς Πολυκλ.* Hinc partic. *ἐψηφισμένος*, et *ψηφισθεὶς*, decretus. Isocrat. et Appian. ¶ Dicuntur et judices *ψηφίζεσθαι*, cùm sententiam ferunt: ut apud Aristoph. in Vesp. et Dem. adversus Olymp. ¶ Item, *ψηφίζομαι*, suffragor, adstipulor, ejusdem sum sententiæ, cum dativ. apud Philostr. et Chrysost. [Æsch. Ag. 1362.]

Ψήφισμα, τὸ, psephisma, i. decretum, scitum, plebiscitum, sæpe apud Dem. Tribuitur etiam diis et deabus, apud Plut. in lib. de exil. ex Emped. et Aristoph. in Vesp. † et Nub. 1015. *γράφειν.* ver. 1431.†

Ψηφισματώδης, ad decretum pertinens, aut decreto similis. de naturâ decreti. decreti naturam resipiens. Aristot. eth. l. 5. c. 7.

Ψηφιστὴς, οῦ, ὁ, calculator, computator, supputator.

Ψηφὶς, ἴδος, ἡ, idem quod *ψῆφος*, calculus, scrupus, lapillus. Plut. symp. 4. Phil. de mund. ¶ Item, calculus computatorius. Epigram. lib. 2. ¶ Item, calculus quo suffragium fertur. ¶ Item, lapillus pretiosus, gemma. in Anth. Epigr.

Ψηφάω, cogito, curo, ratiocinor. unde, *ψηφᾶν*, Hesych. est *φροντίζων.*

Ψάφαξ, Æolicè dicitur pro *ψῆφος*. Dicitur et *ψάφιγξ*, pro iisdem.

Composita.

Ἀναψηφίζω, iterum fero suffragia. Dion. hist. l. 39.

Ἀναψήφισις, suffragiorum iteratio.

Ἀντιψηφίζομαι, contrà decerno, contrà statuo seu scisco. Max. Tyr.

[Ἀντίψηφος. Plat. Alcibiad. *οὐδὲ γὰρ ἂν εἰκὸς εἴη ἀντίψηφον ἐμὲ τῷ θεῷ γίγνεσθαι.*]

Ἀποψηφίζομαι, suffragio meo absolvo: vel simpliciter, absolvo. Demosthen. *ἀπεψηφίσασθέ μου*, decreto vestro me absolvistis. ¶ Item, suffragio meo antiquo seu aboleo: ut, *ἀποψηφίζεσθαι τὴν γραφὴν*, apud Æsch. antiquare criminationem. Exponitur et, abrogo: cum accusat. pers. Plut. in Dione. Item, repello suffragio à magistratu quem quis petit: ut apud eundem in Coriol. ¶ Item, censeo. Demosthen. *ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν*, censuerunt, non mittendum.

[Ἀποψηφιστέον. Demosth. Adv. Androtion. *ὅτι τοίνυν οὐδ' εἰ φανερῶς ἔμελλεν, ἀλόντος τούτου, μηδεὶς εἰσοίσειν, μηδ' ἐθελήσειν εἰσπράττειν.*]

Ἀποψήφισις, absolutio, actio absolvendi reum. Item q. d. è tribu motio et ejectio: judicium, quo quis, peregrinitatis arcessitus, quasi in tribus suæ tabulas obrepserit, judicum sententiâ, damnatur.

Ἄψηφος, ὁ καὶ ἡ, suffragio carens.

Ἀψήφιστος, qui non tulit suffragium et sententiam. [Aristoph. Vesp. 750. *Τίς ἀψήφιστος ἀνιστάσθω.* Vide Schol. et Suid. Lex. I. 406.] ¶ Item, non computatus.

Διαψηφίζομαι, calculum in urnam mitto, sententiam de aliqua re dico. Plut. de leg. et Dem.

Διαψήφισις, suffragiorum disquisitio et latio, sententiarum dictio. Exponitur et, disquisitio, apud Plat. de leg. l. 9. et Lys. ¶ Sic propriè dicebatur recognitio recensióve civium populatim tributimque citatorum: ob id instituta, ut obrepticii cives, et falsò in civitatem adscripti, tribu et populo moverentur, apud Demosthen.

Διαψηφιστὴς, calculator, qui suffragia colligit. Paul.

Ἐπιψηφίζω, in suffragium mitto, ad suffragium ferendum voco, rogo sententias. Thuc. l. 1. Plat. in Gorg. ¶ Item, suffragio meo confirmo, decreto comprobo. Xen. anab. l. 7. et Æschin. in Ctesiph. Cum dat. Luc. in Tim. *ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων*, confirmavit decretum concionis.

Ἐπιψηφίζομαι, scisco, decerno. Xen. ¶ Dicitur et passivè, *ἐπιψηφίζεσθαι*, quod decreto confirmatur, aut decernitur: unde, *ἐπεψηφισμένη ἀμνηστία*, apud Appian. bell. civil. l. 3.

Ἐπιψήφισις, actio vocandi in suffragia. ¶ Item, confirmatio decreti.

Συνεπιψηφίζω, (*decomp.*) unà cum aliis suffragio meo confirmo. Aristot. polit. l. 2.

Ἰσόψηφος, ὁ καὶ ἡ, qui par est in suffragio ferendo, parem autoritatem in suffragio ferendo habens. Thuc. l. 3. [Æsch. Eum. 744. 798.] Dicuntur et versus quidam Homeri *ἰσόψηφοι*, apud Gell. l. 14. c. 6.

Ἰσοψηφία, ἡ, par autoritas in suffragiis ferendis. Exponitur et, par numerus suffragiorum.

Καταψηφίζομαι, suffragio meo damno: vel simpliciter, damno, condemno. Cum genit. pers. Plat. in apolog. Cum genit. et accus. rei: apud eundem in Gorg. et Xenoph. in apolog. Præt. *κατεψήφισμαι*, damnatus sum: unde, *κατεψηφισμένος*, et, *καταψηφισθεὶς*, damnatus: apud eundem Plat. ¶ Item, *καταψηφίζομαι*, faciendum esse censeo: vel simpliciter, censeo, Aristotel. polit. ¶ Item negativam sententiam fero, pronuncio negativè.

[Καταψηφιστέον. Demosth. Orat. adv. Androtion. *ὥστ' εἰ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, διά γε ταῦτα καταψηφιστέον.*]

Συγκαταψηφίζομαι, (*decomp.*) unà damno. Act. Apost. c. 3. *συγκατεψηφίσθη*, exp. communibus calculis est allectus.

Μελαμψηφὶς, ἴδος, ἡ, nigros calculos seu lapillos habens. Gell. [Callim. Hym. in Dian. 100. *αἱ μὲν ἐπ' ὄχθῃς Αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψηφῖδος Ἀναύρου*, &c. Vide Observ. Illustr. Spanh. pag. 203. Hym. in Del. 76.]

Μεταψηφίζω, quod uni decretum est, in alium transfero: unde apud Appian. belli civil. lib. 4. *Συρία καὶ Μακεδονία ἐς τοὺς ὑπάτους Ἀντώνιον καὶ Δολοβέλλαν μεταψηφίζεσθαι* dicuntur, i. in consules Antonium et Dolabellam transferri, cum aliis decretæ essent.

Μεταψήφισις, decretum quo aliquid ex uno in alium transfertur.

Μονόψηφος, unius suffragii. Pind. [Æsch. Suppl. 378.]

Ὁμόψηφος, cujus idem est suffragium, seu eadem sententia. Item, annumeratus in ferenda sententia. Herodot. [lib. 7. *μετὰ δὲ δύο τῶν σφετέρων ὁμόψηφον τὸν Ἀργείων εἶναι, κωλύειν οὐδέν.*]

Παμψηφεὶ, omnium calculis, omnium suffragiis.

Περίψηφος, calculator, ratiocinator. Suid.

Πολύψηφος, qui multa æquat suffragia: propter dignitatem. Luc.

Πολυψηφία, multitudo suffragia ferentium. Thuc.

Πολυψηφὶς, ἴδος, ὁ καὶ ἡ, multos habens calculos seu lapillos: ut, *πολυψηφῖδι ῥηγμῖνι θαλάσσης*, Naumach. [Herodot Hist. lib. 1. cap. 55. ex Orac. Delph. *Καὶ τότε Λυδὲ ποδαβρὲ πολυψηφῖδα παρ' Ἕρμον φεύγειν.*]

Προσψηφίζομαι, ultrà decerno. Exponitur et, aliud scisco et decerno. Appian.

Σύμψηφος, idem quod *ὁμόψηφος*, in prima signif. Plat. de rep. l. 2.

Συμψηφίζω, sum *σύμψηφος*. [Aristoph. Lysistr. 142. *ξυμψηφίσαι.* Lege omnino Schol. Biset.]

ΨΙΑ', ἡ, lætitia, *χαρὰ*, ludus, *παιδιά*, voluptas, (naturæ rorantis.) Suid.

Ψιὰς, άδος, ἡ, roris gutta, stilla minuta et exilis, ros: idem quod *ψακὰς, ῥανὶς, σταγών*. Il. π'. *Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε Παῖδα φίλον τιμῶν.* Hesiod. in Asp. † 384.† *ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας, Σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μέγα θαρσέϊ παιδί.*

Ψιαδέω, ludo: *παίζω.* Hesych.

Ψιαρὸς, roris instar exhilarans, odore inprimis; odorus, *εὐώδης.*

Ψιάζω, roro, guttatim cado, minutatim stillo. idem quod *ψακάζω*. Aristoph. in Lysist. *τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάζοντι.*

ΨΙ'ΑΘΟΣ, ὁ, vel ἡ, storea, teges: peculiariter ea quæ è junco aut vitili contexitur. Aristoph. in Ran. *Ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε τὰς ψιάθους λαβών.* Apud eundem legitur et masculino genere. Item, ipsa planta ex qua texitur storea. Hesych.

Ψιάθιον, ου, τὸ, storeola, tegeticula, Dioscorid. l. 5. c. 103. *φορμίσκος.* Diosc. ibid. c. 95. *ψιάθιον καλάμινον*, teges vel storea arundinea.

Ψιαθηδὸν, in modum tegetis seu storeæ. schol. Thuc.

ΨΙΒΔΕ'Ω, sufflo, pedo. *ὑποπνῶ, βδῶ.* Hesych.

ΨΙ'ΔΩΝ, ωνος, et ονος, calumniator, susurro, *ψιθυρὸς, διάβολος.* Hesychius.

ΨΙ'ΖΟΜΑΙ, fleo, *κλαίω.* Hesych.

ΨΙΘΙ'Α, ἡ, vitis Pramnia, interpr. Nicand. in Alexiph. Sic, *οἶνος ψίθιος*, et passum psithium, et melampsithium passum, apud Plin. l. 14. c. 9.

ΨΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, convitium.

ΨΙ'ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, susurrus, tenuiorem et exiliorem sonum edens. Soph. in Ajace, *Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάττων, Εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς.* ¶ Item substantivè, susurro, qui maledicis susurris alios traducere solet. Plut. symp. 7.

Ψιθύρα, instrumentum quoddam musicum, de quo Poll. l. 4. c. 9.

Ψιθυρίζω, f. ίσω, susurro. † Aristoph. Nub. 1004.† Plut. in Agesil. *ψιθυρίζουσαν οἴκοι πρὸς τὰς εἱλώτιδας.* Pollux hirundinum proprium esse vult. [Theoc. Id. 2. 141.] ¶ Significat etiam, obtrecto, obloquor, occulta delatione accuso. ut apud Suid. *Φαῖδρα* dicitur *ψιθυρίσαι Θησεῖ κατὰ Ἱππολύτου.*

Ψιθύρισμα, τὸ, susurrus et lene murmur. Theocr. idyll. [ver. 1.]

Ψιθυρισμὸς, οῦ, ὁ, susurratio: Plut. de aud. Item, occulta delatio. in epist. ad Corinth. 2. c. 12.

Ψιθυριστὴς, οῦ, ὁ, susurrator: item, occultus delator, in epist. ad Roman. cap. 1.

Composita.

Διαψιθυρίζω, murmuro, susurro. Lucian. in somn.

Καταψιθυρίζω, insusurro. Plut.

Προσψιθυρίζω, q. d. adsusurro, adsibilo. in Epigr.

Συμψιθυρίζω, q. d. consusurro: unà susurro. Plut. *περὶ πολυπραγμ.*

Ὑποψιθυρίζω, clanculum murmuro, leniter susurro. Hesych.

ΨΙΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, tenuis, exilis. † *μάχαιρα.* Xen. Pæd. l. 4. p. 111. c. V. ibi Leunclavius.† In qua signif. frequenter legitur apud gramm. Demetr. Phal. et Athen. *Πνεῦμα ψιλὸν*, spiritus tenuis et lenis. ¶ Item, nudus, glaber, ut, *ψιλὸν ὅπλων*, armis nudus, Plat. de leg. et, *ψιλὸς δενδρέων.* Herodot. † Sic *ψιλὸς ἱππέων*, nudus equitibus. Xen. Pæd. l. 5. p. 133. a.† Sæpe aliquid dicitur esse *ψιλὸν*, omisso genitivo declarante id à quo est nudum. Sic, *ψιλὸν δέρμα* dicitur, pro *ψιλὸν τριχῶν*, apud Hom. Il. ν'. Sic, *γῆ ψιλὴ*, pro *ψιλὴ βοτάνης*, terra nuda et non consita, Il. ι'. et apud Dem. Dicitur et, *ψιλὸς*, pro *ψιλὸς ὅπλων*, apud Thuc. l. 3. Unde, *οἱ ψιλοὶ στρατιῶται*, milites levis armaturæ, apud eundem, et cet. historicos. Sic, *ψιλὴ*, pro, *ψιλὴ μαλλῶν δάπις*, apud Athen. l. 5. Sic et, *τὰ ψιλὰ*, pro, *τὰ ψιλὰ δένδρων καὶ φυτῶν χωρία*, apud Xen. de venat.

Ψιλῶς, cum tenui litera vel spiritu: apud Athen. lib. 9. Item, nudè, leviter. Hesych.

Ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas, glabrities. Plut. symp. 3. probl. 4.

Ψιλῆται, οἱ, sc. *στρατιῶται*, iidem qui et *ψιλοί.* Eust.

Ψιλεὺς, έως, ὁ, Suidæ est *ὁ ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενος.* Hesychio *ψιλεῖς* sunt, qui postremo in chorea loco sunt.

Ψιλίζω, nudo: apud Eust.

Ψιλόω, itidem, nudo, privo. Thucyd. lib. 3. Xenoph. Pæd. 4. Item, deglabro, depilo. unde, *ἐψιλωμένος*, cui pili evulsi sunt, apud Aristotel.

Ψίλωσις, ἡ, nudatio, deglabratio. Athen l. 12. ¶ Spiritus lenis frequens usus.

Ψιλωτὴς, nudator, denudator.

Ψιλωτικὸς, qui gaudet vocabulorum *ψιλώσεσι*, Eustath. ut Æolica dialectus.

Ψίλωθρον, τὸ, medicamentum, quo utuntur in deglabrando et depilando corpore. ¶ Peculiariter sic dicta est vitis alba: ut est apud Dioscorid. quòd esset ex genere eorum quibus corpus pilis nudari potest.

Composita.

Ἀκρόψιλος, ὁ et ἡ, in summo nudus. Gal. apud Hippocr.

Ἀποψιλόω, idem quod *ψιλόω*. [Aristoph. Thesm. 545. *Ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον.* Schol. *Ἀποτιλοῦμεν, ἐκτιλοῦμεν τὰς τρίχας τῆς γαστρὸς, ἢ μήτρας.* Lysistr. 827. Schol. Æschyl. Choëph. 693. *φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν πανάθλιαν.* Schol. *ἀπογυμνοῖς με.* Herodot. Hist. lib. 3. cap. 32. *τήνδ' εἰπεῖν, Ταύτην μέν τοί κοτέ σὺ τὴν θρίδακα ἐμιμήσαο, τὸν Κύρου οἶκον ἀποψιλώσας.*]

Ἀποψίλωσις, idem quod *ψίλωσις*.

Ἄψιλος, non nudus vel glaber. Hesych.

Καταψιλόω, connudo, compilo, idem cum *ἀποψιλόω*.

Περιψιλόω, circumcircà nudo, in orbem deglabro. [Herodot. Hist. lib. 9. *ἐφάνη δὲ καὶ τόδε ὕστερον ἐπὶ τουτέων τῶν νεκρῶν περιψιλωθέντων τὰς σάρκας· —— εὑρέθη κεφαλὴ* &c.]

Φιλόψιλος, φιλῶν καὶ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἵστασθαι. Suid. ex Alcmane.

ΨΙ'ΜΜΥΘΟΣ, sive ψίμυθος, ου, ὁ, cerussa. Lucil. in Epigr. Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε.

Ψιμύθιον, sive ψιμμύθιον, τὸ, idem. Aristot. eth. 1. c. 6. Athen. lib. 13. Diosc. l. 5. c. 65. ‡ Aristoph. Plut. 1065.‡

Ψιμμυθιόω, ῶ, cerussa illino, seu dealbo, cerussa fuco. Plutarch. in Alcib.

ΨΙ'ΝΑΘΟΣ, ἡ, caprea, ἀγρία αἴξ. Hesych.

ΨΙ'ΝΔΕΣΘΑΙ, flere, κλαίειν. Hesych.

ΨΙ'ΝΕΣΘΑΙ dicitur vitis quum deflorens irrorat, aut quum acini defluunt, et remanentes parvuli constant. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 16.

Ψινὰς ἄμπελος, vitis cui fructus decidit seu defluit, vitis quæ fructum amittere solet: ibid. Eadem dicitur et ῥυάς. At vicium ac defluvium ῥυάδων vitium, est ἡ ῥοάς.

Ψινάζειν, foliis defluere, φυλλοῤῥοεῖν.

ΨΙ'ΝΘΟΣ, delectatio, τέρψις. Hesych. ¶ Unde nomen habet ἄψινθος, et ἀψίνθιον, herba, ob amarorem, minimè delectabilis.

ΨΙΝΥ'ΘΙΟΣ, vilis, vitiosus, φαῦλος. Suid.

ΨΙ'Ξ, ιχὸς, mica, minutum frustulum panis friati. Alex. Aphr. ἐὰν ψὶξ ἢ ποτὸν εἰς τραχεῖαν ἀρτηρίαν παραδράμῃ, πνιγμὸς ἕπεται. Sic apud Greg. ἡ ψὶξ παραδραμοῦσα ἀπώλεσε. ¶ Pro eodem dicitur et ψίχη, apud Hesych.

Ψιχίον, τὸ, parva mica, minutissimum frustulum. Matth. c. 15.

Ψιχώδης, micæ speciem gerens, minutus instar micæ: apud Eust.

ΨΙΤΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ, psittaca: Indica avis humanam vocem imitans. apud Arist. hist. anim. l. 8. c. 12. Dicitur et ψίττακος, ab Athen. l. 9. et Plut. de solert. anim. itidemque psittacus à Latinis. Vocatur etiam σιττακός. Vide Ælian. Oppian. et Plin.

ΨΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, fumus. item flamma, et fuligo. Æschyl. apud schol. Nicandri, Κάρφει παλαιῷ καπνίβωμιν ψόλῳ.

Ψολόεις, εντος, ὁ, fumidus, fumosus: vel, flammeus, flammans. item, fuliginosus. ut, ψολόεις κεραυνὸς, Od. ψ'. et apud Hesiod. in Asp. †422. Theog. 515.† et apud Aristot. de mundo.

ΨΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, strepitus, crepitus. Interdum et, fragor; vel generaliùs, sonus. Epigr. l. 2. Ὁ ψόφος ἦν ὑποπληγγος ἐν οὔασι, strepitus sonticæ audiebatur. Thuc. l. 3. (de tegula;) ἣ πεσοῦσα ψόφον ἐποίησε, καὶ αὐτίκα βοὴ ἦν. Aristotel. οἱ δὲ ἰχθύες ἄφωνοι μέν εἰσι, ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι, sonos quosdam emittunt.

Ψοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, crepitu seu sonitu plenus, sonorus, sonans. Aristot. rhet. l. 3.

Ψοφέω, strepitum seu crepitum edo: sonitum do: vel sono. Aristoph. ψοφεῖ λάλον τι. Plut. in Publ. ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας, foribus pulsatis strepitum excitant.

Ψόφημα, τὸ, idem quod ψόφος. Greg.

Ψοφητικὸς, οῦ, ὁ, strepitum edens, streperus: vel, qui strepitum et sonum edere potest: apud Suid.

Composita.

Ἀποψοφῶ, idem quod ψοφῶ. vel, magnum strepitum edo. Item, crepitum ventris edo, pedo. Aristotel. histor. anim. lib. 9. cap. 48. Athen. lib. 9.

Ἄψοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, strepitum seu crepitum nullum edens: tacitus, silens. (Soph. Tr. 984.) [Eurip. Troad. 887. πάντα γὰρ δι' ἀψόφου βαίνων κελεύθου, κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις. Ἄψοφον autem vocat viam Providentiæ Divinæ, quia nec vestigium, nec volam relinquit, nec strepitum facit, quo vel aures vel oculi hominum ad illam investigandam dirigantur. Cl. Barnes.]

Ἀψόφητος, ut apud Soph. in Ajace, ἀψόφητος κωκυμάτων, nullum strepitum edens lamentis.

Ἀψοφητὶ, sine strepitu. Hesych. et Suid. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. cap. 8. ἂν μὲν ἀψοφητὶ προσπλεύσωσι, λανθάνουσι, καὶ καταλαμβάνουσιν ἐπιπολάζοντας ἔτι· ἐὰν δέ τις ψοφήσας &c.] (Philostr. l. 3. c. 36.)

Ἔμψοφος, cui sonitus inest, sonitus non expers.

Περιψοφέω, obstrepo, circumstrepo, circumsono.

Περιψόφησις, circumstrepitus, strepitus circumsonans. Plut.

[Συμψοφέω. Polyb. Hist. lib. 1. τότε δὴ καὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων στρατόπεδον κατὰ τὰ παρ' αὐτοῖς ἔθη συνεψόφησαν τοῖς ὅπλοις.]

Ὑποψοφέω, leviter strepo.

ΨΥ'ΔΡΑΚΕΣ, et ψυδράκια, dicuntur pustulæ parvæ veluti bullæ quædam supra cutem eminentes. Gal. l. 1. κατὰ τόπ. Diosc. l. 4. c. 119. ☞ Ἀπὸ ψύχους, i. à frigore, à quo oriuntur.

Ἀψυδρακίωτος, (comp.) pustulis illis, quæ ψύδρακες dicuntur, non infestatus. Diosc.

ΨΥ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, et ψύλλα, ης, ἡ, pulex. Aristotel. hist. anim. l. 5. c. 31. Apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. 5. dicuntur ψύλλαι infestare etiam olera. ¶ Ψύλλα dicitur etiam genus phalangii, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 39.

Ψύλλιον, ου, τὸ, psyllium, pulicaria herba. Dioscor. lib. 4. cap. 70. et Plin. l. 25. c. 11.

Ψυλλίζω, pulico, i. pulices venor.

ΨΥ'ΛΩΝ, ωνος, ὁ, psylon, piscis in littoribus pariens. Aristotel. anim. l. 6. c. 14.

ΨΥΧΗ', ῆς, ἡ, anima, vita. (☞ A ψύχω, significante spiro, vel refrigero. Nam Chrysippus, apud Plutarch. περὶ στωϊκῶν ἐναντιωμάτων, putat, τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ φύσει τρέφεσθαι, καθάπερ φυτόν. ὅταν δὲ τεχθῇ, ψυχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος, καὶ στομούμενον, τὸ πνεῦμα μεταβάλλειν, καὶ γίνεσθαι ζῶον. ὅθεν οὐκ ἀπὸ τρόπου τὴν ψυχὴν ὀνομάσθαι παρὰ τὴν ψύξιν. Itidemque Socr. apud Plat. in Cratylo, οἶεταί τι τοιοῦτον νοεῖν τοὺς τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντας. ὡς τοῦτο ἄρα, ὅταν παρῇ τῷ σώματι, αἴτιόν ἐστι τοῦ ζῆν, αὐτῷ τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον, καὶ ἀναψύχον. ἅμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος, τὸ σῶμα ἀπόλλυταί τε καὶ τελευτᾷ.) Iliad. ί. Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, non tanti æstimo, quanti animam seu vitam meam. Thuc. l. 8. περὶ τῆς ψυχῆς δι' ἐκείνους κινδυνεύοντι, de vita periclitanti. Brutis quoque animantibus tribuitur. Ut Od. ξ'. (de sue;) Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή· τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν. Et apud Luc. ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων. Dicitur etiam de plantis. Impropriè pro sanguine accipitur, apud Aristoph. in Nub. †711.† Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσι, animam mihi exugunt. ¶ Ψυχὴ interdum peculiariter dicitur animæ pars ratione prædita, qua à cæteris animantibus distinguimur. Latinè animus, ratio. Isocr. ad Demon. ἡ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι δοκεῖ. † οὐ ψυχὴ ἀλλὰ νόμος μέτρον αὐτῷ ἐστι. Xen. Pæd. 1. 3. 15.† ¶ Interdum sic dicitur animi audacia et strenuitas. ut Xen. Hell. 3. τὸ εἶδος πάντας, καὶ τὴν ψυχὴν εὐρώστος. † Pæd. l. 2. 40. d. quod et pag. 41. b. in φρόνημα mutatur.† In bestiis ψυχὴ, dicitur etiam ferum ingenium. ut apud Isocr. θηρίων τὰς ψυχὰς ἡμεροῦμεν, ferarum ingenia cicuramus. ¶ Ψυχὴ phrasi Hebraicæ linguæ peculiari dicitur homo. Ut Rom. c. 13. πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. Sic et Act. c. 2. et alibi in Nov. Test. ¶ Ψυχὴ, anima, i. spiritus, flatus. Hes. ¶ Item, papilio. apud Plut. symp. 2. prob. 3. et Arist. hist. an. l. 5. 19. (μεγάλων ψυχῶν. pro viris magnis. Soph. Aj. 154. Æsch. Pers. 632. 843. Eum. 115. Ag. 1652. Eurip. Med. 226. id. Phœnias. 961. Theoc. ις'. 24.)

Ψυχῖος, ου, ὁ, animatus, anima præditus, vivus. Luc.

Ψυχικὸς, animalis, qui animæ vel animi est, ad animum vel animam pertinens. ut, ψυχικὴ νόσος, Plut. περὶ φιλοπλουτ. et, ψυχικαὶ ἡδοναὶ, Aristot. eth. 3. c. 10. ¶ In sacris literis τῷ πνευματικῷ opponitur: ut in Epist. ad Cor. 1. c. 15. vers. 45. et c. 2. vers. 14.

Ψυχικῶς, animaliter, animo. Ψυχικῶς ἐπιλυπηθεὶς, animo contristatus.

Ψυχάριον, animula. Plat. [de Rep.]

Ψυχίδιον, idem. Luc.

Ψυχόω, animo, animam et vitam indo, vivum facio. Epigr. l. 4. Τίς λίθον ἐψύχωσε; Item, animo, i. animum addo, calcar et stimulum subdo. Theophyl. ep. 1.

Ψυχόομαι, animatus fio, animum sumo. Phil. de vita M. l. 1. ἡ δ' αὐτίκα ψυχωθεῖσα εἶρπε.

Ψύχωσις, εως, ἡ, animatio, et q. d. animæ inditio. Greg.

Composita.

Ἀντίψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicem animæ præstans. Τὸ ἀντίψυχον, quod pro anima datur. Chrysost. in epist. ad Coloss.

Ἁπαλόψυχος, qui est animo molli, effœminato: pusillanimis. Epigr.

Ἀσθενόψυχος, debilis animo, animus infirmus. Joseph.

Ἄψυχος, animâ carens, inanimatus seu inanimus. Plut. de solert. anim. et alibi. Item timidus. Hesych.

Ἀψυχία, ἡ, inanimum esse. Item, timiditas, ignavia. Eurip. Significat etiam, animi deliquium, defectio animi; apud Hippocr. in prorrhet. et alibi.

Ἀψυχέω, animæ expers sum. Item, animo linquor, exanimor. apud eundem.

Βαρύψυχος, qui gravi et ignavo animo est. Soph. in Ajace.

Διλόψυχος, ὁ καὶ ἡ, timidus. Joseph.

Δίψυχος, qui duplicis animi est, duplex animo: in ep. Jacobi c. 1.

Ἔμψυχος, in quo anima est: animâ vitali præditus; spirans, vivus. (Eurip. Med. 230.) Plat. in Phædr. et in Tim. &c.

Ἐμψύχως, vivè, vivaciter, animatò. Hermog.

Ἐμψυχία, animatio, vivificatio. Plut.

Ἐμψυχόω, ῶ, animam indo seu inspiro, animo, vivifico. Epigr.

Μετεμψυχόω, (decomp.) transfero in aliud ἔμψυχον, traduco animam ex uno corpore animato in aliud.

Μετεμψύχωσις, translatio seu traductio animæ ex uno corpore in aliud. Plat. in Phæd. qualem Pythagoras asserebat.

Εὔψυχος, qui generoso et alacri animo est, animosus, magnanimus. (Æsch. Pers. 394.) Thuc. lib. 2. Synes. ep. 4. Exponitur etiam, lætus, animo miti præditus.

Εὐψύχως, animosè, forti et magno animo. Poll. l. 3. c. 28.

Εὐψυχία, ἡ, animi præstantia et fortitudo, magnanimitas. Thucyd. lib. 1. et 2. (θαῤῥαλεότης, ἀνδρεία. Æsch. Pers. 326. Eurip. Med. 404.)

Εὐψυχέω, sum animo præstanti, forti magnoque animo sum, vel bono sum animo, confido. Poll. l. 3. c. 28.

Ἱερόψυχος, qui est divinæ mentis, divinum animum habens. Joseph.

Ἰσόψυχος, pari animo præditus: vel, unanimus. (Æsch. Ag. 1479.)

Κακόψυχος, pusillanimis, qui est animo demisso.

Κακοψυχία, pusillanimitas, demissio animi. [Plat. de Leg. lib. 7. οὐ σμικρὸν μόριον εὐψυχίας καὶ κακοψυχίας ἑκάτερον γιγνόμενον, γίγνοιτο ἄν.]

Λαμπρόψυχος, qui egregio et præstanti animo est.

Λιποψυχέω, ῶ, animo linquor, animo deficio. Isocr. et Xen. Hell. 5. ¶ Item, ignavus sum. Thuc. ¶ Dicitur etiam, λειποψυχέω, apud Athen. l. 6. quod exp. etiam, efflo animam: in Epigr.

Λιποψυχία, defectio seu deliquium animi, exanimatio. Herod. l. 1.

Λιποψυχώδης, qualis est in animi deliquio: ut, λιποψυχώδεα συμπτώματα, apud Hippocr. de victu in morb. acut.

Μαλακοψυχέω, sum molli animo. Joseph.

Μεγαλόψυχος, magno et excelso animo præditus: magnanimus. Aristot. eth. 1. c. 10.

Μεγαλοψύχως, magno animo et excelso. Demosth.

Μεγαλοψυχία, magnanimitas, animi celsitudo. Aristot. eth. 4. c. 3. et rhet. lib. 1.

Μικρόψυχος, pusillanimis, qui est animo pusillo et dejecto. Aristot. eth. 4. c. 3. Item, illiberalis, sordidus. Dem.

Μικροψυχία, pusillanimitas, animus demissus et abjectus. Arist. rhet. 2.

Μικροψυχέω, pusillo animo sum. Exponitur etiam, animo deficio.

Ὀλιγόψυχος, idem quod μικρόψυχος. [1 Epist. ad Thess. ver. 14. παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους, &c.] Exponitur et, impatiens.

Ὀλιγοψυχέω, idem quod μικροψυχέω. Hesych.

Ὁλοψύχως, toto animo. Cyrill.

Ὁμόψυχος, qui ejusdem animi est, unanimis, concors.

Ὁμοψύχως, uno animo, unanimiter, unanimi consensu.

Παλίμψυχος, qui resumpsit animam, redivivus.

Πάμψυχος, Amphiarai epith. quòd omnibus apud inferos animabus imperet: vel quòd immortalis sit: apud Soph. in El.

Σύμψυχος, qui ejusdem animi et sententiæ est: unanimis.

Συμψυχία, unanimitas, animorum concordia.

Φιλόψυχος, animarum amans: Dei epitheton, Sapient. 11. De homine dictum expon. nimiùm vitæ cupidus, nimiùm timens ne animâ et vitâ suâ privetur: timidus: ut, φιλόψυχος γυνὴ, Euripid. in Hec. (Phœniss. 554.)

Φιλοψυχία, amor vitæ nimius. Plat. in apol. Socr.

Φιλοψυχέω, nimiùm amo animulam meam, vitæ turpiter et ignavè parcò. Eurip. in Iphig. Aul. et Heracl.

ΨΥ'ΧΩ, F. ξω, frigefacio, refrigero. Plut. symp. 6. probl. 6. ταὐτὸ ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνειν, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν. Plat. in Tim. οὐ ξυναίτια, ἀλλ' αἴτια εἶναι τῶν πάντων ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα. ¶ Item, sicco, arefacio, Hesych. In qua significatione scribitur et ψόχω, apud Diosc. l. 1. c. 21. ¶ Item, flo, spiro. Iliad. ύ. Καὶ τό γ' Ἀθήνη Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο, Ἦκα μάλα ψύξασα, flatu ab Achille eam hastam retorsit, leniter admodum spirans. (Æsch. Pr. 692.)

Ψύχομαι, frigeo, refrigeror. Athen. l. 3. ex Strattide, οἶνον ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι, χιόνι μεμιγμένον. Dicitur et flamma ignis ψύχεσθαι quæ extinguitur, apud Suid. ex Epigr. (Theoc. Id. 2. 106.)

Ψυγμὸς, οῦ, ὁ, refrigeratio vel perfrictio. Item, siccatio: ut, ψυγμὸς σαγηνῶν, Ezech. 26.

Ψῦξις, εως, ἡ, refrigeratio, perfrictio. Item, flatus. Hesych.

Ψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, refrigerator: vas in quo pocula abluuntur, et vinum refrigeratur. Suid. ¶ Putatur sic etiam dici vas in quo vinum et aqua simul miscentur, et refrigerantur, quod aliàs κρατὴρ nominatur, apud Athen. lib. 4. ¶ Numeratur et inter pocula, apud Poll. l. 6. c. 16. et Plat. in symp. ¶ Dicuntur et ψυκτῆρες loca umbrosa et opaca condensis arboribus, in quibus ad captandum frigus deambulatur, apud Athen. l. 11.

Ψυκτηρίδιον, τὸ, parvus ψυκτὴρ, idem l. 11. et l. 13.

Ψυκτήριος, ὁ, aptus ad refrigerandum, frigefaciendi vim habens: ut, ψυκτήρια φάρμακα, Gal. ¶ Τὰ ψυκτήρια, dicuntur eadem quæ et ψυκτῆρες, pro vasis in quibus vinum refrigeratur. utitur Athen. lib. 5. ¶ Pro locis nemorosis apud eundem legitur l. 11.

Ψυκτηρία, ἡ, et ψυκτηρίας, ὁ, idem quod ψυκτήρ. Prius apud Athen. lib. 11. posterius apud Eust.

Ψυκτὸς, refrigeratus: vel, qui frigefieri potest. Hesychio ἡ ψυκτὰ, est maza non multâ aquâ subacta.

Ψυκτικὸς, οῦ, ὁ, idem quod ψυκτήριος. Plut. in lib. adversus Colot. οἱ μὲν ψυκτικὸν φασιν εἶναι τὸν οἶνον, οἱ δὲ θερμαντικόν.

Ψυγεὺς, έως, ὁ, idem quod, ψυκτὴρ, Athen. l. 11.

Ψυγεῖον, τὸ, vas vel locus in quò aliquid frigefit. Hesych. Pro eodem dicitur et ψυχεῖον. Athen. lib. 3.

Ψύχος, εος, τὸ, frigus. Odyss. κ'. Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων. Plat. in symp. ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον. Dicitur plerunque de intentiore frigore et gelu, quale est hibernum: ut apud Xen. Hell. 4. Aristot. polit. 7. Plut. &c. † frigus, quale noctes in æstate habeat. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. a. opponitur calori 1. 2. 10.† (Æsch. Ag. 980.)

Ψυχεινὸς, frigidus: interdum et gelidus. Xen. in Cyneg.

Ψυχάζω, frigus capto, apud Suid.

Ψυχαστὴς, οῦ, ὁ, qui frigus captat. ¶ Ψυχασταὶ, nomen est fabulæ Strattidis, apud Athen. l. 2.

Ψυχὸς, (per syncopen factum ex ψυχηρὸς,) idem quod ψυχεινός. ut, ὕδωρ ψυχρὸν, Odyss. ί. et, ψυχροῦ πόματος λῆψις, Athen. l. 3. ¶ Τὸ ψυχρὸν interdum dicitur pro ἡ ψυχρότης. ut apud Xenoph. in Cyneg. interdum pro ψυχρὸν ὕδωρ. ut apud Athen. lib. 5. ¶ Itidem τὰ ψυχρὰ absolutè dicuntur ψυχρὰ βρώματα seu ἐδέσματα, apud eundem lib. 8. ¶ Item, ψυχρὸς, frigus inducens: peculiariter lethale et mortiferum. ut, ψυχρὸν δέος, apud Hom. et, ψυχρὸν ὄφιν, Theocr. idyll. 15. ¶ Usurpatur et metaphoricè: dicitur enim homo ψυχρὸς, frigidus et jejunus in verbis: apud Isocr. ad Nic. et Xenoph. Pæd. 8. ¶ Dicitur et, ψυχρὸς βίος, vita misera et molesta, apud Aristoph. in Plut. et, ψυχρὰ φλὸξ, Athen. l. 13.

Ψυχρῶς, frigide. Item, ineptè.

Ψυχρότης, ητος, ἡ, frigiditas. Luc. de scrib. hist. Metaphoricè apud Dem. pro cor. et Plat. in Fab.

Ψυχρία, ἡ, idem. Plut. in Alex.

Ψυχραίνω, refrigero.

Ψυχρεύω, et ψυχρεύομαι, frigidè loquor, aliquid loquor quod omnino gratiâ caret. Hermog. de ideis.

Ψύχρευμα, idem quod ψυχρότης, frigus. Item, ineptiæ. Gal. de crisimis diebus lib. 3.

Ψυχρίζω, idem quod ψυχραίνω. Alex. Trall.

Composita.

Ἀναψύχω, refrigero, eventilo. ¶ Item, abstergo, desicco. Od. δ'. et Iliad. ί. Plut. in Themist. ¶ Item metaph. refocillo, recreo: propriè à calore. Hesiod. in Erg. Δμῶας ἀναψύξειν φίλα γούνατα. Eurip. in Iph. Aul. Εὔρυτον παρὰ Κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν. Exponitur et, respiro: in metaph. signif. apud Gregor. ¶ Dicuntur et ἀναψύχειν, quæ animum reducunt; et ἀναψύχεσθαι, qui ex animi deliquio recreantur, teste Eust. in Il. κ'. ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ, innuente, in hac signif. etiam à ψυχὴ deduci posse.

Ἀνάψυξις, εως, ἡ, refrigeratio. Item, recreatio, refocillatio: Act. Apost. cap. 3. [19.]

Ἀναψυχὴ, ἡ, idem. Plat. in symp. [Eurip. Suppl. 615. κακῶν δ' ἀναψυχὰς Θεοὶ βροτοῖσι νέμουσιν Ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες αὐτοί. Ion. 1604. ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων, Εὐδαίμον' ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι.]

[Ἀναψυκτήρ. Eurip. Androm. 10. Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος, Πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος.]

Ἐξαναψύχω, (*decomp.*) idem quod ἀναψύχω.

Ἀντιψύχω, contrà vel vicissim refrigero.

Ἀποψύχω, idem quod ψύχω, frigefacio. Athen. l. 9. ¶ Item, restinguo. Hesiod. ¶ Item, exicco, vel depurgo. apud Diosc. l. 5. c. 89. ¶ Item, expiro, animam efflo. Eust. ¶ Item, animi deliquium patior. Od. ώ. τὸν δὲ προτί οἱ Εἶλεν ἀποψύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. ¶ Significat et, excerno, alvum exonero. Hesych.

Ἀποψύχομαι, refrigeror, frigefio. Aristot. Diosc. et Gal. ¶ Expon. et, consumor: apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 45. ¶ Item activè, idem quod ἀποψύχω. Iliad. χ'. ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, sudorem abstergendo, se à calore reficiebant.

Ἀπόψυγμα, id quod excernitur, stercus. Hesych.

Ἀπόψυξις, ventris exoneratio. Eustath. ex Pausan.

Ἐναποψύχω, (*decomp.*) exspiro et efflo animam in, immorior. ¶ Item, flatum et crepitum ventris emitto in: vel excrementa ventris ejicio in. Hesiod. in diebus.

Ἄψυκτος, ὁ καὶ ἡ, qui refrigerari nequit: vel, qui refrigerationem non sentit. [Plat. Phæd. Ὡς δ' αὔτως, οἶμαι, κἂν εἰ τὸ ἄψυκτον ἀνώλεθρον ἦν, ὁπότε ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρόν τι ἐπῄει οὔποτ' ἂν ἀπεσβέννυτο,——ἀλλὰ σῶν ἂν ἀπελθὸν ᾤχετο.]

Διαψύχω, perfrigero: item, recreo, reficio. Significat et, aëri seu ventis perflandum expono, exicco: ut, τὰς ναῦς διαψῦξαι, apud Thuc. l. 6. † Xen. Pæd. p. 211. d.†

Ἐκψύχω, idem quod ἀποψύχω, exanimor, animo linquor. Hesych. Item neutraliter, refrigeror, frigesco. Exponitur et, exspiro.

Ἐμψύχω, refrigero, frigus ingenero. Al. Aph. et Gal. ad Glauc.

Ἔμψυξις, refrigeratio.

Ἐπιψύχω, idem quod ἐμψύχω. Item, perflo, perspiro. Apoll. Arg. l. 2. Γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιοι ἐκ Διὸς αὖραι.

Εὔψυκτος, refrigeratu facilis: item, qui facilè frigus sentit.

Ἡμίψυκτος, semigelatus, semifrigefactus. Strabo.

Ἡμιψυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semifrigefactus. Diosc. l. 5.

Καταψύχω, idem quod ἐπιψύχω. Plut. symp. 3. probl. 5. Item, inarefacio, exicco: unde, κατεψυγμένος, aridus, siccus: apud eundem.

Κατάψυξις, refrigeratio: vel, perfrictio, frigiditas. apud eundem symp. lib. 4. probl. 5.

Κατάψυκτος, refrigeratus: vel, qui refrigerari potest.

Καταψυκτικὸς, refrigerandi vim habens, refrigeratorius.

Κατάψυχρος, perfrigidus, prægelidus. Gal. et Diosc.

Παραψύχω, unde παραψυχὴ, refectio, recreamentum; vel, consolatio, solatium. Eurip. in Hec. Dem. in epitaph.

Περιψύχω, perfrigero, refrigero. Plut. symp. 6. probl. 4.

Περίψυξις, perfrigeratio, refrigeratio. Idem symp. 6. probl. 5. Apud medicos accipitur pro vehementi frigore, et affectione illa febri laborantium, quæ horrorem præcedit: ut apud Gal. et Al. Aphr. probl. lib. 2.

Περίψυκτος, perfrigeratus, perfrigidus, vel, qui perfrigerari potest.

Decomp. Ἀντιπεριψύχω, vicissim perfrigero seu refrigero. Plut. sympos. 6. probl. 5.

Δυσπερίψυκτος, qui difficulter perfrigerari potest, vix perfrigescens. Diosc. lib. 1.

Προψύχω, priùs refrigero. Plut. symp. 6. probl. 5.

Υπέρψυχρος, supra modum frigidus.

Ὑποψύχω, leviter refrigero.

Ὑπόψυχρος, aliquatenus frigidus.

Παρυποψύχω, (*decomp.*) idem quod ὑποψύχω. Diosc.

Φιλόψυχρος, qui frigida amat: vel amans frigidi. Plut. sympos. 3. problem. 2.

ΨΩ'Α, ας, ἡ, fœtor, odor teter. ut apud Suid. ἄτλητον ἐπὶ ψόαν πνείεσκον.

Ψωΐα, ἡ, idem. Hesych.

Ψώϊζος, idem, apud eundem. qui exponit etiam, liquidum excrementum: item, inquinamentum: item, situs, squalor.

Ψῶζα, idem quod ψόα, apud Etym. et Suid. Sed hic dicit, esse pruritum cum fœtore conjunctum.

ΨΩ'ΘΙΟΝ, ου, τὸ, frustulum, mica: Hesych. Eustath. Athen. l. 14. ¶ Item, inferior crusta panis. ☞ A ψάω, significante λεπτύνω.

ΨΩΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, verpus, apella, recutitus. Aristoph. in Avib. ¶ Exponitur etiam, ἀσχήμων κατὰ παρέκτασιν τοῦ αἰδοίου, apud eundem comicum in Plut. et in Equit. [960.] ☞ Ἀπὸ τοῦ ψάω, ῶ, i. κόπτω. ¶ Item, titio, δαλὸς ἐκκεκαυμένος. ☞ Παρὰ τὸ ψῶ, i. καίω, ut annotant grammatici.

Ψωλὴ, ἡ, mentula, apud Aristoph. in Lysistr. [143. 978. 962. Schol. ψωλὴ δὲ, τὸ ἀνδρὸς αἰδοῖον. Av. 560. ἤνπερ δ' ἐπίωσ', ἐπιβάλλειν Σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλὴν, &c.]

Composita.

Ἀκρόψωλος, qui in summa tantùm parte recutitus est. schol. Aristoph.

Ἀποψωλέω, ῶ, præputium detraho, glandem nudo, vel apellam et verpum facio: unde, ἀπεψωλημένος, cui præputium detractum est. Aristoph. in Pluto. [295. Ἔπεσθε ἀπεψωλημένοι. Vide Notam Cl. Kusteri, pag. 7. Acharn. 160. 592. Τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας. Pac. 903. Vide Notam Christ. Thesm. 1199. Ἀπεψωλημένος. Schol. ἀποτετιλμένος, ἀποκεκαρμένος τὴν ψωλήν. Schol. Biset. Lysistr. 1138. Schol.]

ΨΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, frustum rei esculentæ, quantum bucca possit semel capere: buccea, bucella. Od. ί. φάρυγγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος, Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι. Athen. l. 4. ἀποματτόμενοι τοῖς ψωμοῖς. ☞ Derivatur à ψάω, significante λεπτύνω, κόπτω.

Ψωμίον, ου, τὸ, frustulum quod ori ingeritur, offula, offella. Laërt. in vita Diog.

Ψωμίζω, ίσω, (Att. ιῶ,) bucceâ seu turundâ in os insertâ pasco et nutrio. Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. Et simpl. pasco, cibo. Paul. ad Rom. c. 12. Item, in pastum consumo. in epist. ad Cor. 1. c. 13. ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου.

Ψωμίζομαι, nutrior buccellis in os insertis. Aristoph. in Equ. ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν, οἷς ψωμίζεται.

Ψώμισμα, idem quod ψωμός. Aristot. rhet. l. 3. Plut. de fort. Rom.

Ἐπιψωμίζω, (*comp.*) insuper cibo, insuper ingero bolos in buccam. Hesychius.

ΨΩ'ΡΑ, ας, ἡ, scabies: asperitas summæ cutis, ex ea furfures eliciens cum pruritu et colliquatione corporis. Suidæ est κνησμονὴ, pruritus. ☞ Unde à ψάω derivari putatur, significante scalpo, rado. vel à ψάω deducitur, quod est tango: qui enim psora laborant, eam radere et contrectare subinde solent ut extinguant. ¶ Est etiam arborum, et inter has ficuum, impetigo, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 16. ¶ Est etiam nomen bestiolæ. schol. Nic. quæ in lychnos ardentes invehitur, aliter pyrausta et phalæna dicta. Eust.

Ψωραλέος, ου, ὁ, scabiosus. Xen. Pæd. 1.

Ψωρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ψωρικὸς, qui ex genere τῆς ψώρας est: ut, ψωρικὰ ἐξανθήματα, apud Plut. symp. 4. probl. ult. ¶ Item, faciens contra psoram: ut, ψωρικαὶ σμήξεις, Diosc. l. 5. c. 118.

Ψωριάω, ῶ, scabie laboro, psorâ infestor. Plutarch. in præcept. san. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 16.

Ψωρίασις, ἡ, affectus seu vitium illud. scabies. Diosc. l. 3. c. 7.

Ψωρὸς, idem quod ψωρώδης, scaber: apud eundem l. 5. c. 139.

Ψῶρος, Hesych. est παιδεραστὴς, pædico.

Composita.

Ἀθηριοψωρία, scabies fera. Hesych.

Λιμόψωρος, scabies et strigositas, qua animantia in fame corripiuntur. Suid. [Polyb. Hist. lib. 3. ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι ὁ λεγόμενος λιμόψωρος, καὶ τοιαύτη καχεξία. Vide Suid. Lex. ii. 448. ubi hæc fere verbatim citantur, nullo tamen nominato Scriptore.]

ΨΩ'ΧΩ, f. ξω, in frusta comminuo, attenuo: idem quod ψάω, significans λεπτύνω. ☞ Unde et derivatum est, ut tradit Eust. et Hesych. ¶ Exp. etiam, πλύνω, ab eodem Hesych. itidemque ψώχοντες, exp. λεπτύνοντες, item πλύνοντες, item ἀναξαίνοντες.

Ψωχὸς, οῦ, ὁ, terra arenosa. Hesych. et Suid.

Ω.

Ω ULTIMA in literarum serie litera. Interdum pro fine capitur, sicut α pro principio. Apocal. 1. et 21. et 22. cap. Ἐγώ εἰμι τὸ ἀ καὶ τὸ ὦ. Quod de Christo dicitur, quippe qui sit æternus Deus, omnium rerum principio antiquior, et omni fine posterior: quique verbum est patris, ad communem publicamque salutem viginti quatuor literis descriptum, in iisque ab omnibus audiendum, et in auditu supra omnia conservandum. ¶ Pro nota numerali, vide append.

Ὦ, (cum tenui et circumfl.) adverb. interdum vocantis. Ut apud Aristoph. in Nub. ὦ Σώκρατες, ὦ Σωκρατίδιον. Ad quæ respondet Socrates, Τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε; Interdum subauditur. ¶ Sæpe adhibetur simplici interrogationi seu compellationi. Od. ζ'. Ὦ 'ρίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε Ἤγαγες; ¶ Interdum est exclamantis cum admiratione: ut, ὦ Ἡράκλεις, ὦ Ζεῦ. Sic apud Demosth. pro cor. δεινόν μ', ὦ γῆ, καὶ θεοί. Et sequente genit. apud Aristoph. in Nub. † 363.† ὦ γῆ, τοῦ φθέγματος. ibidem, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Et cum πρὸς, Xenoph. ὦ πρὸς τῶν θεῶν, ô dii immortales. ¶ At ὦ, sim, est conjunct. ab εἰμὶ, i. sum. Est et indicativ. ex ἔω, pro, sum. Joan. c. 9. v. 5.

Ὤ, (oxyton.) adverb. admirantis. Cum genit. Luc. in Piscat. ὢ τῆς ἀναισχυντίας! Greg. ὢ τοῦ θαύματος, ô rem miram! Cum nominat. Julian. in epist. quadam ad Liban. ὢ λόγος, ὢ φρένες, ὢ σύνεσις, ὢ ἐπιχειρήματα, ὢ ἁρμονία, ὢ συνθήκη. In hac signif. interdum invenitur scriptum ὦ. ¶ Nonnunquam est dolentis, itidem cum genit. Luc. ὢ τῆς συμφορᾶς, ô calamitatem. Interdum cum nominat. Sophoc. in Ajace, ὢ τάλας ἐγώ. (Ὤμοι. Tr. 988.) Lucian. ὢ δείλαιος ἐγὼ, (φὴς) καὶ ἄθλιος. Interdum sine casu, sequente particula πῶς, ut apud Greg. ὢ πῶς ἀδακρυτὶ τὴν τούτων ἐνέγκω μνήμην.

Ὧ, ᾗς, ᾗ, aor. 2. subj. à verb. ἵημι, mitto.

Ὧ, (cum ι subscripto,) dat. est articuli ὅς. ¶ Item pro ἑῷ, suo.

Ὠὴ, adverb. vocantis. Eurip. in Iph. Taur. [Ion. 907. Ὠή. τὸν Λατοῦς αὐδῶ, &c. Herc. Fur. 1106.] (Phœniss. 242. 1027. 1688. Æsch. Eum. 94.)

Ὤζω, dico ô, exclamo cum admirativâ particulâ ὦ. Aristophan. in Vesp. ὤζουσιν οἱ θεαταί. Utitur et Æschyl. (Ὠγμός. V. Æschyl. Eum. 123.)

ὨΒ'Η, ῆς, ἡ, tribus, pars populi in certas classes distincti: dialecto Laconica. Plut. in Lyc.

Ὠβάζω, populum in ὠβὰς distribuo. ibidem.

Ὠβάτης, ου, ὁ, tribulis, contribulis. Hesych.

ὨΓΥ'ΓΙΟΣ, Ogygius. Pro antiquo seu vetusto accipitur. ab Ogygo antiquissimo Thebanorum rege. Ut, ὠγυγίη Τύρος, antiqua Tyrus, Dionys. de situ orb. Et, ὠγύγια τείχη, apud Hesych. Et, ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσι, sub vetustis montibus. Pind. (Æschyl. S. c. Th. 327. Pers. 37. Eurip. Phœniss. 1073.)

ὨΘΕ'Ω, ῶ, (f. ὠθήσω, et ὤσω, tanquam ab ὤθω,) trudo, pello. interdum et, impello, propello. motu violento à me dimoveo. Od. λ'. Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, saxum volvebat contra montem. † ἄνω τινὰ, rursum protrudere. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. d.† Aristoph. in Vesp. Τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ λύχνον ὠθεῖς; lucernæ ellychnium digito trudis?

Plat. in Charm. ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν καθημένων συγχωρῶν τὸν πλησίον ὠθεῖ σπουδῇ, ἵνα παρ' αὐτοῦ καθέζοιτο, proximum quenque obnixè trudebat. Cum præposit. Iliad. έ. ὦσε δ' ἀφ' ἵππων. Plat. polit. 8. ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου. Demosth. in Nicostr. ὠθεῖ με εἰς τὰς λιθοτομίας. Et cum κατὰ, Plutarch. in Cam. ἔωσεν ὀπίσω κατὰ τῆς πέτρας, protrusit, et resupinatum de rupe præcipitem dejecit. (μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος. Eurip. Med. 41.)

Ὠθοῦμαι, trudor, pellor, &c. Item irruo, et me quasi intrudo. Plut. in Cam. ὠθούμενος εἰς τοὺς διώκοντας, in persequentes irruens. †Med. Sic ὠθουμένων αὐτῶν, se intrudentibus et quasi trudendo se prementibus. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. c.† (Eurip. Med. 336.)

Ὠσμὸς, οῦ, ὁ, impulsio, propulsio. Interdum et, eversio. Hesych.

Ὤθησις, εως, ὁ, trusio, extrusio, expulsio. Alex. Aphr. probl. l. 1. qu. 90.

Ὦσις, idem. Aristot. et Hippocr. aphor. l. 3.

Ὤστης, ου, ὁ, impulsor, trusor. Arist. de mund.

Ὠστικὸς, impulsorius.

Ὠστικῶς, impulsorum modo, impellendo, trudendo. Item, irrumpendo, apud Suid.

Ὠστίζω, idem quod ὠθῶ.

Ὠστίζομαι, idem quod ὠθοῦμαι, trudor, premor. Aristophan. in Plut. ‡330.‡ Δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν εἵνεκα Ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ. Sic et alibi apud eundem, et Luc. in Lexiph.

Ὠθίζω, idem quod ὠθέω. Item, vexo, concutio, malè tracto. Joseph. l. 2. in Ap. ὠθίζουσι τὰ πλήθη μετὰ πολλῆς ἀνομίας.

Ὠθίζομαι, idem quod ὠστίζομαι, in conferta turba premor. ¶ Item, discrepo, contendo, in unam sententiam non convenio: ducta signif. ex eo quòd interdum rixæ oboriantur in turba mutuò se trudente. Herodot. in Thal. ¶ Significat etiam, irruo, irrumpo: ut, πρὸς τὸ ξίφος ὠθίζεσθαι. Greg.

Ὠθισμὸς, οῦ, ὁ, nixus quo aliquid amoliri, pellere vel dejicere conamur: impulsio, propulsio. Plut. symp. 2. probl. 5. Dicitur et de trusione turbæ mutuo se prementis: apud Luc. in Nig.

Composita.

Ἀνωθέω, sursum impello. Od. ί. Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον εἰς πόλιν, navi subvecta. Item, repello, retrudo.

Ἀνωθοῦμαι, sursum impellor, subvehor. Aristot. in probl. Item, repellor: apud eundem ibidem.

Ἀνώθησις, impulsio sursum versus, vel repulsio.

Ἀντωθέω, repello, renitor, obnitor; Theoph. hist. pl. l. 5. Ἀντωθεῖσθαι dicuntur aliqua, cùm alterum ab altero retruditur; Aristot. in prob.

Ἄντωσις, repulsio, renixus. Idem in lib. de respiratione.

Ἀπωθέω, detrudo, depello: vel arceo, prohibeo. Od. ί. Οὐ μὲν δή σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς ἐίσης. Demosth. Olynth. 1. ἀπωθεῖν ἐκεῖσε τὸν πόλεμον. Item, detrudo, dejicio, deturbo. Thuc. l. 3. Item, repello, renitor. Arist. in probl. Item, retrudo, removeo. Il. φ'. ἀπῶσαν ὀχῆας. (Eurip. Phœniss. 76.)

Ἀπωθοῦμαι, (medium,) idem. Thuc. l. 2. τὰς προβολὰς, ᾗ προσπίπτοιεν, ἀπεωθοῦντο, impressionem repellebant. †prohibere, rejicere. Xen. Pæd. p. 152. c.† (Eurip. Med. 624. Soph. Œdip. Tyr. 685. pro ἐξορμῶμαι. Tr. 28. 1266. Non obtempero. Œdip. Tyr. 242. recuso.)

Ἀπωσμὸς, et Ἄπωσις, repulsio, rejectio.

Ἀπωστὸς, depulsus, propulsatus, extrusus. Soph. in Ajace.

Ἀπωστικὸς, expellendi vim habens vel repellendi.

Decomp. Ἀνταπωθέω, vicissim repello: vel retrudo, repello. Aristot in probl. sect. 24.

Ἀνταπώθησις, et ἀντάπωσις, repulsio, renixus, relisio.

Προσαπωθέω, insuper expello, ἀπωθέω. Eccles.

Συναπωθέω, unà expello, unà repello.

Βολωσία, dicebatur Lucina, quoniam partus dolores, qui βολαὶ nominantur, amoliri et ὠθεῖν credebatur, teste Etym.

Βοώτης, ου, ὁ, boum agitator. bubulcus, i. qui bobus arat. ¶ Est et nomen signi cœlestis, quod et Arctophylax dicitur: apud Arat.

Βοωτεῖν, bobus agitatis arare: vel simpliciter, arare. Hesiod. in Erg. Exponitur etiam, boves pascere, apud ejus schol. Hesych. βοωτεῖν Laconibus esse dicit, arare sub Orionis occasum.

Διωθέω, dispello, disjicio. Item, diluo, refello; Dem. in Mid. Item, intrudo per, trajicio impellendo et intrudendo; Athen. l. 5. Item, detrudo, deturbo, dejicio; Hesych. Item, ejicio, propulso, repello. unde apud Plat. in Pub. διωσάμενοι τὸν ὄχλον. Idem, διωσάμενος τὴν ἀρχὴν, repudiato imperio, et à se rejecto.

Δίωσις, ἡ, depulsio, deturbatio, propulsio. Aristot. rhet. 1. Item, dilatatio cum pulsu, Aristot. probl. sect. 34.

Διωστὴρ, ῆρος, ὁ, chirurgicum instrumentum, quo in vulnus immisso, telum expellitur seu extruditur. Paul. Ægin. l. 6. c. 88.

Διωστῆρες, dicuntur etiam vectes et phalangæ, quibus, per annulos impulsu trajectis, arca aliqua vel mensa portatur. ut Exod. c. 36.

Διωθίζω, idem quod διωθέω.

Διωθισμὸς, idem quod ὠθισμός. Plut. in Cam.

Εἰσωθέω, intrudo, intropello.

Ἐξωθέω, extrudo, expello, ejicio. †Xen. Pæd. 6. p. 171. b.† Aristot. in probl. sect. 34. ἐξωθοῦμεν τὸ πῦρ μετὰ τοῦ πνεύματος. Et specialiter, ex cœtu aut civitate hominum ejicio. Soph. in Ajace, τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν. Item, sedibus expello et extermino. Act. Ap. 7.

Ἐξώθησις, εως, ἡ, expulsio, ejectio. Alex. Aphr. probl. l. 1. q. 90.

Ἐξώστης, et ἐξωστὴρ, ῆρος, ὁ, expulsor. Synes. ep. 129. ¶ Ἐξῶσται dicuntur meniana, Codic. lib. 8. tit. 11.

Ἐξώστρα, ἡ, machina quædam lignea, qua circumacta, et foras impulsu conversa, ostendebatur spectatoribus quid in scenæ penetralibus secretò pararetur. Poll. et Hesych.

Παρεξωθέω, (*decomp.*) obiter et per errorem expello, quasi aliud agens extrudo. Aristot. de mun.

Ἐπωθέω, impello. (Ἐπώσθην. Æsch. Ch. 182.)

Ἔπωσις, impulsio.

Ἐπωθίζω, idem quod ἐπωθέω, Luc.

Κατωθέω, depello, dejicio.

Παρωθέω, idem quod ἀπωθέω, expello, ejicio. Gregor. Et specialiter, domo expello. Æschin. orat. in Timarch. Item, rejicio, aspernor, negligo. Eurip. in Orest. παρώσαντες τὸ ἴσον. (Soph. Tr. 362.) Item ejicio in aliud tempus, procrastino. Plat. de rep. l. 5.

Ὑποπαρωθέω, (*decomp.*) clàm summoveo, latenter dejicio. Isæus.

Περιωθέω, indignè trudo, pulso, aut vexo: vel, per singularem injuriam trudo aut vexo. Dem. in Mid. πάντα τρόπον περιωθῶν καὶ ἐλαύνων τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀντιπεριωθέω, (*decomp.*) comprimo, coarcto, cohibeo intro (obnitens et repellens).

Ἀντιπερίωσις, ejusmodi obnixus et compressio. ambo apud Plut. in quæst. Plat.

Προωθέω, protrudo, propello. Theophr.

Πρόωσις, protrusio, actio pellendi in anteriorem partem: apud eundem.

Προωστικὸς, propellendi vim habens: ut, προωστικὴ δύναμις, ipsa vis expultrix. Gal. de diff. symp. l. 3.

Προσωθέω, impingo, allido, pulsu aut impulsu. Hesych.

Συνωθέω, simul detrudo. Herodian. l. 4. Item, contrudo, trudendo in unum locum cogo. ut apud Xen. συνώσας τὸν καθαρὸν σῖτον. Item generaliter, cogo, coarcto, compello: apud Aristot. de respirat. Item, trudendo conturbo: apud Polyb. l. 5.

Συνώθησις, et σύνωσις, compulsio, coarctatio. Aristot. ibid.

Ὑπωθέω, summoveo. Hom.

ὨΚΕΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, Oceanus: mare ambiens terrarum orbem, omnes ceteras fundens recipiensque aquas. (☞ Nomen habens ἀπὸ τῆς ὠκύτητος, à celeritate, teste Jul. Solino polyhistore c. 36.) †Clericus ad Hesiod. Theog. 133. a Chaldæa voce, quæ *circulum* sonat, deducit. Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 214. b. ab ὠκέως νάειν.† Arist. de mundo, πέλαγος δὲ τὸ μὲν ἔξω τῆς οἰκουμένης, Ἄτλαντον καλεῖται, καὶ Ὠκεανὸς, περιῤῥέον ἡμᾶς. Apud Hom. substantivè et adjectivè usurpatur. Substantivè dicitur. Il. φ'. μέγα σθένος Ὠκεανοῖο. Adjectivè, Od. λ'. Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο.

Ὠκεάνειος, ου, ὁ, Oceanus: ut, ὠκεάνειον ῥεῦμα. Suid.

Ὠκεανίτης, ου, ὁ, idem.

Ὠκεανῖτις, ιδος, ἡ, Oceanitis.

Ὠκεανίνη, ἡ, Oceanine, filia Oceani. Hesiod. in Theog. †364.†

Composita.

Ἐξωκεανισθῆναι, egressum fuisse in Oceanum.

Ἐξωκεανισμὸς, οῦ, ὁ, egressio in Oceanum.

Παρωκέανοι, οἱ, qui ad Oceanum habitant, Oceani accolæ.

Παρωκεάνιος, idem quod παρωκέανος, Oceani accola. Plut.

Παρωκεανίτης, maritimus, littoralis: vel, qui est ex littore Oceani.

Παρωκεανιτικὸς, juxta Oceanum, maritimus. Strabo.

ὨΚΥ'Σ, έος, ὁ, celer, velox, pernix. Od. θ'. οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. Cum accus. sæpe apud Hom. πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Pro fœm. ὠκεῖα dicitur et ὠκέα metri gratia: ut, ὠκέα Ἶρις. Hesiod. in Theog. †266. 780. et 269. πτέρυξ, ala.†

Comparat. ὠκύτερος. Superl. ὠκύτατος. Od. θ'. Pro quibus dicitur et ὠκίων, et ὤκιστος,

Ὠκύτης, ητος, ἡ, velocitas, celeritas, pernicitas. in Axioch.

Ὠκύνω, accelero, festino. Hesych.

Ὠκέως, celeriter, velociter, citò. Gal. ad Glauc. Pro eodem usurpatur et nominat. plur. ὠκέα. unde per syncopen fit ὦκα. quod legitur Od. μ'. et alibi apud Hom. Ὤκιστα, celerrimè, velocissimè.

Ὤκιμον, ου, τὸ, ocimum: herba quædam sic appellata à celeritate proveniendi, teste Plin. et Varr. Vide Theophrast. hist. pl. l. 7. c. 3. Diosc. l. 2. c. 130. et Gal. 8. simpl.

Ὠκιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ocimum referens.

Ὠκίμινος, ex ocimo confectus: ut, ὠκίμινον μύρον. Diosc. l. 1. c. 67.

Composita.

Ἀνεμώκης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. venti celeritatem habens: velox. idem quod ὠκύς. Aristoph. [Av. 698.] (Eurip. Phœniss. 157.)

Ποδώκης, pedibus celer. Iliad. β'. et κ'. †Hes. Th. 320.† (Πόδωκες ὄμμα. Æsch. S. c. Th. 629. Ch. 574. Palæph. p. 10.)

Ποδωκεία, et Ionicè, ποδωκείη, ἡ, pedum pernicitas. Il. β'. Pro eodem dicitur et ποδωκία. Xen. [Κυνηγ. cap. 5. §. 27.] (Ποδωκίᾳ σκελῶν. Æsch. Eum. 37.) At ποδώκεια adjectivum exp. ταχεῖα, fitque à πόδωκυς seu ποδῶκυς. quod idem cum ποδώκης.

Πτερυγῶκυς, et πτερύγωκυς. alis celer. Æschyl. [Πτερυγωκής. Æschyl. Prometh. 286. τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων. Schol. ἤτοι τοῦτον τὸν ἐν τοῖς πτεροῖς ταχύτατον οἰωνὸν τὸν γρύπα, &c. Schol. β'. τὸν ταχὺν ταῖς πτέρυξι γρύπα ᾧ ἐπωχεῖτο.]

ὨΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, cubitus, brachium, ulna: idem quod πῆχυς, ut scribunt Poll. lib. 2. et Hesych. Eurip. in Phœn. Ἀμφίβαλλε μαστὸν ὠλέναισι ματρός. (φίλην ὀρέξετ' ὠλένην. Med. 903. id. Phœniss. 629. Arist. R. 1357.)

Composita.

Ἀκρωλένιον, ου, τὸ, summitas, vel extremitas cubiti. Poll. Item, retis pars quædam, apud Xenoph. in Cyneg. Item metaph. montis cacumen.

Διωλένιος. Arat.

Ἐπωλένιος, qui in ulnis fertur, quem ulnis impositum gestamus. Apoll. Rhod.

Εὐώλενος, pulchros habens lacertos. Pind. [Pyth. Od. Θ. 31. Ὁ δὲ τὰν εὐώλενον θρέψατο παῖδα Κυράναν, Schol. τὴν λευκόπηχυν.]

Λευκώλενος, †ὁ, ἡ,† candidos habens lacertos. Et synecdochicè, formosus, seu formosa. Il. ά. †Hesiod. Theog. 913.†

Παρωλένιος, qui ad brachia seu lacertos est: vicinus brachiis seu ulnis: ut, παρωλενίη φαρέτρη. Vocantur παρωλένια etiam interiores lacertorum tori. Poll. l. 2.

Ὑπωλένιος, pharetræ epithetum. Laërt. (Theoc. ιζ'. 30.)

ὨΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, ludus, in quo vincit is, qui in circumscriptum circulum nucem ita conjecerit, ut ibi maneat, nec circumductam lineam excurrat. ☞ Suid. ex Eupol. innuens, compositum esse ex ἡ ἅμιλλα.

ὮΜΟΣ, ου, ὁ, humerus: id totum quod in articulatione brachii cum omoplata apparet sensibus. Il. χ'. Σεῖεν Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον. Isocr. Φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων, humeris impositum bajulans. (Aristoph. R. 30.)

Ὠμαδὸν, et ὠμαδὶς, super humero vel humeris. Hesych.

Ὠμάδιον, eidem est τὸ ἐπ' ὤμους.

Ὠμιαῖος, humerarius, humeralis, ut, ὠμιαῖα φλέψ, Aristot.

Ὠμίας, ου, ὁ, qui repandis et amplis est humeris: ideoque robustis. Hesychius.

Ὤμιον, τὸ, humerulus. Epigr.

Composita.

Ἀκρωμία, ἡ, vel ἀκρώμιον, τὸ, summitas humeri, pars humeri exterior prominens et brachio hærens. Poll. [Aristot. de Hist. Anim. lib. 2. cap. 1. ἔχει δὲ καὶ ὁ ἱππέλαφος ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ χαίτην, καὶ τὸ θηρίον ἱππάρδιον ὀνομαζόμενον· ἀπὸ δὲ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὴν ἀκρωμίαν, λεπτὴν ἑκάτερον. Xenoph. Ἱππ. cap. 1. §. 11.] ¶ Item metaph. montis vertex.

Ἄνωμος, ὁ καὶ ἡ, humero carens.

Ἔξωμος, (sc. χιτὼν,) Hesychio est tunica servilis. ¶ Aliàs ἔξωμος est, expeditus, humeros nullo indutu adstrictus.

Ἐξωμὶς, ίδος, ἡ, brevis et absque manicis substricta tunica, circa humerum desinens. Xen. et Aristoph. in Vesp. (Philostr. l. 3. c. 15.)

Ἐξωμίας, ου, ὁ, qui est humeris altis. Luc. in vitarum vendit. ¶ Exponitur et, exertus.

Ἐξωμίδιος, ου, ὁ, superhumeralis: vel, ex humeris dependens.

Ἐξωμίζω, humero tenus nudo. Aristoph. in Concion.

Ἐπωμὶς, ίδος, ἡ, superhumerale, i. summa humeri pars, quæ et ἀκρωμία. Eur. in Hec. ¶ Exp. et simpliciter, humerus, apud eundem in Iph. Taur. ¶ Est et nomen vestis muliebris, teste Poll. l. 7. et Athen. l. 13. ¶ Item, in navi sic dicitur eminens pars, ubi inscriptum est elogium; apud eundem Athen. ex Archimelo.

Ἐπωμίδιον, parva epomis.

Ἐπώμιος, humeralis, superhumeralis. Luc.

Ἐπωμαδὸν, super humeros. Apoll. Arg. l. 1.

Ἐπωμάδιος, superhumeralis, humeris superimpositus. Epigr.

Κάτωμος, qui est demissis humeris vel armis. in Hippiatr.

Κατωμαδὸν, idem quod *κατὰ τὸν ὦμον*. Iliad. ψ'. Apollon. Arg. lib. 2. et apud Synes.

Κατωμάδιος, qui humeris fertur, vel ex humeris dependet. Epig. l. 4.

Κατωμίζω, humeris tollo. Hippocr. in l. *περὶ ἄρθρων*.

Κατωμισμὸς, sublatio in humeros. ¶ Peculiariter chirurgis sic dicitur modus reponendi humeri prolapsi, quo super summum humerum alterius qui major sit, hominem ægrum collocant, ut summo illius humero æger alâ suspendatur.

Κατωμιστὴς ἵππος, equus ex humeris sessorem excutiens, sternax. Hesychius.

Παρωμὶς, superhumerale. Exodi. 28.

Παχώμιος. De Pachomii regulâ videsis Salmasii commentarium de Usuris.

Περιώμιος, qui circum humeros est, humeris circundatus.

Συνωμία, compages humerorum vel armorum, qua humeri committuntur. Ab aliis dicitur esse scapularum contractio, qua scapularum discrimen confunditur: in Hippiatr.

Ὑπερωμία, eminentia humerorum. Chrysost.

Ὑπωμιαῖος, subhumeralis, qui sub humero est. Arat.

Ὑπωμία, q. d. subhumeralis pars. Hippocr.

ʼΩΜΟ'Σ, *οῦ*, *ὁ*, crudus: propriè de fructibus dicitur, teste Arist. meteor. l. 4. Metaphoricè cibis, humoribus, et morbis tribuitur. Ut Od. *μ'*. *κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὠμὰ*, carnes assatæ et crudæ. Sic, *ὠμὸς ἰχθὺς*, apud Athen. lib. 8. et, *ὠμὰ ὠὰ*, apud eundem lib. 13. Dicitur et, *ὠμὸν γῆρας*. Od. *ό*. senecta ante tempus adveniens: itidem ducta metaph. à fructibus, qui ante tempus et crudi decerpuntur. ¶ Homini etiam tribuitur immiti, duro, rigido. Item sævo, inhumano, crudeli: ut Xenoph. Pæd. 4. *λέγεται ὠμὸς εἶναι καὶ ἀγνώμων*. (Æsch. Ag. 1054. Suppl. 195. Soph. Œdip. Tyr. 848.)

Ὠμῶς, crudeliter, sævè.

Ὠμότης, *ητος*, *ἡ*, cruditas. Aristot. meteor. l. 4. ¶ Item, crudelitas, sævitia. Isocr. in panath. † Xen. Pæd. l. 4. p. 106. e.†

Ἔνωμος, *ὁ καὶ ἡ*, (*comp.*) cui cruditatis aliquid adhuc inest: crudiusculus, acerbus: ut, *ἔνωμος καρπός*. Diosc. l. 1.

ʼΩΝΕ'ΟΜΑΙ, *οῦμαι*, F. *ήσομαι*, emo, mercor. Mercurius apud Luc. in vitarum vendit. *βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον. τίς ὠνήσεται;* Interdum pretium, quo emimus, in dativo ponitur, interdum in genitivo: ac tum exp. etiam, impetro, comparo, obtineo. In dat. apud Greg. *ὤνησαι τῷ θανάτῳ τὴν σωτηρίαν*, morte salutem redime. Cum genit. Demosth. Phil. 3. *χρημάτων ὠνεῖσθαι παρ' οὐδενὸς οὐδέν*. ‡ *ὁ ἐωνημένος*, qui emit. Aristoph. Pl. 7.‡ ¶ Dicitur et passivè aliquid *ὠνεῖσθαι*, emi, ut apud Xen. *ἐωνήθη δ' ἔρια*. Legitur et activum *ὠνεῖν*, expositum, vendere, frui: apud Hesych. ¶ Est et *ἐξωνοῦμαι*, redimo. *Τἄχθιστα τοῖς φιλτάτοις ὠνούμεθα*, invisam maximè rem re carissimâ redimimus. Aristot. polit. l. 5. ☞ Quidam ab *ὄνος* originem habere censent: ut *πωλέω* à *πῶλος*, quòd in pecoribus et jumentis veterum divitiæ et commercia consisterent. (Philostr. l. 3. c. 31.)

Ὤνημα, *τὸ*, res empta. Appian.

Ὤνησις, *ἡ*, emptio: interdum et, redemptio. Expon. et, venditio, mancipatio. Hesych. Pro eodem dicitur et *ὠνὴ*, (sicut *βοὴ* pro *βόησις*) apud Plat. de leg. et Plut. in Alcib.

Ὠνητὴς, *οῦ*, *ὁ*, emptor. (Soph. Œdip. Tyr. 1144.) Luc. in vit. auct. Xen. et Isæus.

Ὠνητικὸς, *οῦ*, *ὁ*, propensus ad emendum.

Ὠνητὸς, *οῦ*, *ὁ*, emptus, pretio comparatus: ut, *ὠνητὴ μήτηρ*, Od. *ξ'*. Item, emptitius, qui emi potest: vel, venalis. Isocr. ad Nicocl. Chrysost. de sacerdot.

Ὠνητιάω, *ῶ*, empturio, emere cupio. Suid.

Ὤνιος, *ου*, *ὁ καὶ ἡ*, emptoribus expositus, venalis. apud Plut. Luc. et Synes. Item, qui emitur, vel emi potest. Æschin. in Ctesiph. *αἵματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὠνία*. Hinc, *τὰ ὤνια*, res venales, apud Demost. et Athen. † et Xen. Pæd. 1. 2. 3.†

Ὦνος, *ου*, *ὁ*, pretium quod emptor persolvit venditori pro re quam emit, Od. *ό*. Il. *φ'*. ‡ Theoc. Id. 1. 58.‡ ¶ Interdum accipitur et pro emptione: ut exp. Od. *ό*. *ἐπείγετε δ' ὦνον ὁ δαίων*.

Composita.

Αἰξωνεὺς, *έως*, *ὁ*, caprarum emptor. Suid.

Ἁλώνητος, *ου*, *ὁ καὶ ἡ*, sale emptus, mancipium, quoniam Thraces olim mancipia sale emebant. Eust. et Suid.

Ἀντωνέομαι, liceor adversus alium: certatim emo, oblationem alterius augeo. Lys. [Xenoph. Œconom. cap. 20. §. 26. *καὶ ἀπεδίδοτο νὴ Δί', —— ἀλλὰ ἄλλον τοι εὐθὺς ἀντεωνεῖτο ἀργὸν, διὰ τὴν φιλεργίαν*.]

Ἀργυρώνητος, emptus argento vel pecuniâ. Eurip. in Alc. (Æsch. Ag. 958.) [Demosth. de Fœd. Alex. *ἢ πεισθέντας γε δουλεύειν ἀντὶ τῶν ἀργυρωνήτων*. Herodot. Hist. lib. 4. cap. 72. *οἶδε εἰσὶ Σκύθαι ἐγγενέες· οὗτοι γάρ εἰσι θεραπεύοντες τοὺς ἂν αὐτὸς ὁ βασιλεὺς κελεύσῃ, ἀργυρώνητοι δὲ οὐκ εἰσί σφι θεράποντες*.]

Ἀρχώνης, qui præst emptionibus. Etymol.

Βιώνης, qui ad victum seu vitam necessaria emit. Suid.

Βοώνης, *ου*, *ὁ*, boum emptor: Dem. in Mid.

Βοώνητος, bove seu bovis pretio emptus. Hesych.

Δεκατώνης, qui decimas redimit. Poll. l. 6. c. 31.

Δημοσιώνης, vilis, plebeius: quasi è populari fæce emptus. apud Suid.

Δημοσιώνιον, *ου*, *τὸ*, proventus publicus. Plut. in polit. præcept.

Δυσώνης, difficilis emptor, i. qui morosus est in emendo, et plus semper de pretio indicato detrahere vult, quàm æquum sit. Athen. l. 6.

Δυσωνέω, seu *δυσωνοῦμαι*, difficilem me præbeo in emendo, noloque tantum dare, quantum petitur. Poll. ex Plat. com. et Nic. epig. l. 3.

Ἐξωνέομαι, redimo. Aristot. œcon. 2. *χρημάτων ἐξωνοῦντο τοὺς συνειλημμένους*. Item passivè, redimor: apud Greg.

Ἐξώνησις, redemptio, vel licitatio. in Pand.

Ἐπώνιον, *τὸ*, tributum, quod pro aliquâ re emptâ penditur. Poll. l. 7.

Εὔωνος, qui boni pretii est, qui vili pretio emi potest. Dem. pro cor.

Εὐώνως, bono seu vili pretio.

Εὐωνία, vile pretium, vilitas mercium. Poll. l. 7.

Εὐωνίζω, vilis pretii rem facio.

Decomp. *Ἀπευωνίζω*, idem quod *εὐωνίζω*. Luc.

Ἐπευωνίζω, idem. Plut. in Cic.

Θεατρώνης, *ου*, *ὁ*, theatri magister, qui theatrum conduxit. Theophr.

Θητώνιον, pretium quo mercenarius conducitur. Suid.

Ἱππώνης, equorum emptor, qui equariam mercaturam exercet.

Ἱππωνία, equorum emptio. Xen.

Ἱππωνέω, equos emo: apud eundem de re equ.

Νεώνητος, nuper emptus. Aristoph. in Plut. [769. Equit. 2. Schol. *τὸν νεωστὶ ἠγορασμένον*. Vide Steph. Thes. iv. 500. D.]

Ὀσπριώνης, leguminum emptor, cui commissum est munus emendorum leguminum.

Ὀσπριωνία, ipsum munus *τῶν ὀσπριωνῶν*.

Ὀψώνης, *ου*, *ὁ*, opsonator, qui opsonia coëmit: vel opsoniis coëmendis deditus. Aristoph. in Tagenistis.

Ὀψωνία, *ἡ*, opsonii coëmptio, opsonatus. Plut. in Lyc. Athen. l. 4.

Ὀψώνιον, *τὸ*, opsonium, id quod ab opsonatore emitur. ¶ Sæpe accipitur pro annona, quæ militibus in singulos menses dabatur pro stipendio seu salario. Polyb. et Greg.

Ὀψωνιάζω, stipendia præbeo. ¶ Exponitur etiam, alo: unde apud Dion. Halic. l. 9. *ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζόμενοι χρημάτων*, dicuntur qui ex alienis aluntur pecuniis.

Ὀψωνιασμὸς, annona, stipendium. Polyb. l. 5.

Ὀψωνέω, opsonia coëmo, opsonor. Aristoph. in Vesp. Plut. Symp. 7. probl. 3. cum accus.

Ὀψωνητικὸς, idem cum *ὀψώνης*. ¶ Item, opsoniorum coëmendorum peritus: unde, *τέχνη ὀψωνητικὴ*, apud Athen. l. 6.

Decomp. *Παροψωνέω*, clàm opsonia coëmo, Aristoph. in Conc.

Παροψώνημα, opsonium, quòd extrà et clàm è foro comparatum est et coëmptum. Metaphoricè eo usus Æschyl. in Agam. [1455. *ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν Εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς*. Schol. *τὴν ἐκ περιουσίας τρυφήν*.]

Ὑποψωνέω, in opsoniis coëmendis decipio. Idem in Acharn.

Σιτώνης, frumenti emptor, annonæ coëmendæ præfectus. Greg.

Σιτωνία, frumenti emptio, seu munus publicæ annonæ coëmendæ. Dion. Halic. l. 7. Pro eodem dicitur et *σιτώνη*.

Σιτωνέω, frumentum coëmo, seu, rei frumentariæ curandæ præfectus sum.

Συνωνέομαι, coëmo. Herodian. l. 1.

Τελώνης, q. d. tributorum seu vectigalium emptor: vectigalium redemptor, publicanus. Plut. in lib. *περὶ πολυπραγμ.* (Philostr. l. ... c. 20.) ¶ Pro eodem dicitur et *τέλων*, *ωνος*, *ὁ*.

Τελωνικὸς, ad publicanum seu publicanos pertinens.

Τελώνιον, *τὸ*, locus in quo sedent publicani, publicanorum mensa, apud Matth. et Marc. utitur et Pisides apud Suid.

Τελωνία, seu *τελωνεία*, vectigalium redemptura, vel vectigalis exactio. Poll.

Τελωνέω, vectigalia redimo. ¶ Item, vectigal exigo. ¶ Significat et generaliter, quæstui habeo, apud Basil. in ep. ad Liban.

Τελωνοῦμαι, à me exigitur vectigal aut tributum, tributum solvo. Maccab. l. 1. c. 13.

Decomp. *Ἀρχιτελώνης*, publicanorum princeps. Lucæ 19.

Ἀτελώνητος, *ὁ καὶ ἡ*, pro quo aut cujus nomine vectigal non pensum est aut non penditur.

Παρατελωνέω, exp. adversus publicanorum jura aliquid committo.

Χαλκώνητος, emptus ære; vel simpliciter, emptus. Hesych.

Χρυσώνητος, auro emptus. Athen. l. 5.

Χρυσωνέω, aurum emo: numisma aureum argento permuto. Isocr. in Trapez.

ʼΩΟΝ, (per ω cum ι subscripto,) *ου*, *τὸ*, superior domûs pars. Eust. *τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων, ᾦα καλοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι*. Pro *ᾦα* dicitur etiam *ᾤϊα*, apud Athen. l. 1.

Ὑπερῷος, *ου*, *ὁ*, (*comp.*) qui in summa ædium parte est. Ut, *ὑπερῷος θάλαμος*. Plut. in Pelopida. Et, *ὑπερῷον οἴκημα*, apud eundem. Pro quo interdum absolutè dicitur *ὑπερῷον*, ut apud Aristoph. in Pluto. Plut. symp. 1. (Antiph. Orat. l. p. 20.)

Ὑπερῴα, sive *ὑπερῴη*, Ionicè dicitur palatum, quoniam summum in ore locum occupat. Il. *χ'*. Plut. de aud. poëm. Gal. l. 1. ad Glauc.

Ὑπερώϊος, etiam legitur, pro *ὑπερῷος*, Apud Athen. l. 2. Et, *ὑπερώϊον* pro *ὑπερῷον*, Od. *ό*. Il. *β'*.

Ὑπερωϊόθεν, ex summa ædium parte, Od. *ά*.

ʼΩΟ'Ν, *οῦ*, *τὸ*, ovum: tam piscium et serpentium, quàm avium. Athen. de perdice mare, *τὰ ὠὰ τῆς θηλείας συντρίβει, ἵνα ἀπολαύῃ τῶν ἀφροδισίων*. Idem de polypo, *τὰ ὠὰ τίκτει βοτρυδόν*. Apud eundem l. 11. dicitur et, *ὠὸν χρυσοῦν*. ☞ Etym. derivari scribit *παρὰ τὸ οἷον*, solum: quoniam solum pariatur.

Ὠάριον, *τὸ*, q. d. ovulum. Athen. l. 2.

Ὠΐον, idem quod *ὠὸν*, apud eundem ibidem.

Ὠεὸν, pro eodem, ibid. ex Epicharmo.

Ὠώδης, *εος*, *ὁ καὶ ἡ*, ovi speciem gerens.

Ἐπωάζω, (*comp.*) ovis incubo. Athen. l. 9. et 7.

Ἐπωασμὸς, et *ἐπώασις*, incubatio, incubitus. Aristot. hist. an. l. 6.

Ἐπωαστικὸς, qui incubare solet ovis: apud eundem.

ʼΩΟ'Π, et, *Ὠὸπ ὄπ*, sunt acclamationes nauticæ, apud Aristoph. in Ran. et Avibus.

ʽΩΡΑ, *ας*, *ἡ*, tempus, ut dicitur tempus anni. Il. *β'*. *Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε δὴ γλάγος ἄγγεα δεύει*. Thuc. lib. 7. *τῆς τε ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ταύτης οὔσης, ἐν ᾗ ἀσθενοῦσι ἄνθρωποι μάλιστα*. ¶ Interdum dicitur de certo anni tempore. Ut de vere, apud Hom. et Aristoph. † Nub. 1004. *ἦρος ὥρᾳ*.† Item de tempore quo exoritur canicula, quod est dierum ferè quadraginta, æstas, teste Galen. Hinc, *ὧραι*, *αἱ*, quatuor anni temporum genii, ipsaque tempora. Il. *έ*. et *θ'*. ¶ Item, *ὥρα*, tempus: in generali significatione. Ut Od. *λ'*. *Ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου*. Sic, *ὥρα ἀρίστου*, apud Xen. Hell. 1. † Pæd. 1. 4. 13. et 28.† ¶ Item, hora, pars vicesima quarta diei naturalis. Epigr. lib. 2. Dicitur et sumi pro ipsa die, apud Gal. *τῶν κατὰ τόπ.* l. 7. c. 2. ¶ Item, tempus ætatis florentis, flos et vigor ætatis. Unde apud Luc. *οἱ ἐν ὥρᾳ παῖδες*. Plut. *υἱῷ γὰρ αὐτοῦ συνοικεῖν ὥραν εἶχεν ἡ Κορνηλία*, perfectam ætatem. ¶ Item, pulchritudo, venustas; propriè talis, qualis est in flore ætatis, seu quam ipse flos affert: vel, coloris bonitas cum gratia, qualis *ἐν τοῖς ὡραίοις* fructibus elucet: apud Xenoph. in symp. et Athen. ¶ Hinc *ὧραι* dici putantur deæ pulchritudinis, apud Hesych. in Erg. In hac signif. communiter scribi *ὥρα*, Att. autem *ὥρα*, annotat Eust. † *Ὧραι*, anni partes quatuor. Hesiod. Theog. 58. V. ibi Clericus qui *τὸ Ὥρα* deducit ab Phænica voce, quæ *lucere* significat.† (Æsch. S. c. Th. 541. Eurip. Phœniss. 741. Aristoph. R. 383. Soph. Œdip. Tyr. Athan. V. S. Ant. 494. Theoc. *κά*. 40.)

Ὡραῖος, *ου*, *ὁ*, tempestivus. Ut, *ἄροτος ὡραῖος*, apud Hesiod. in Erg. Sic, *ὡραῖοι χειμῶνες*, apud Theoph. Dicitur et aliquis *ὡραῖος ποιεῖν τι*, quum tempestivè id facit. Sic apud Hesiod. in Erg. jubetur Perses *ὡραῖος γυναῖκα ἄγεσθαι*, tempestivè uxorem ducere. Sic et apud Plutarch. in Apophth. *ὡραῖος ἀπέθανε*, tempestivam mortem obiit. ¶ Adolescentes aut puellæ *ὡραῖοι* aut *ὡραῖαι* dicuntur, cùm sunt ætate matura conjugio: apud Xen. in symp. Interdum tamen additur genit. *γάμου*, ut apud eundem Pæd. 4. et genit. *ἀνδρὸς*, apud Athen. l. 12. ¶ Item, *ὡραῖος*, qui formâ venustâ est et decorâ: ut, *ὡραῖαι ἑταῖραι*, apud Athen. lib. 13. ‡ formosus. Theoc. Id. i. 109.‡ ¶ Dicuntur et fructus quidam *ὡραῖοι*, qui colliguntur ea anni parte, quæ peculiariter *ὥρα* nominatur, i. æstas. Gal. de alim. facul. † æstate collectus. Sic *βίος*. Hesiod. op. et Di. v. 31. V. ibi Grævius.† (Eurip. Phœniss. 930. Aristoph. R. 397. Philostr. l. 3. c. 26.)

Ὡραίως, tempestivè, Hippocr. aphor. l. 3.

Ὡραιότης, *ητος*, *ἡ*, tempestivitas, maturitas. ¶ Interdum et, pulchritudo, decor formæ. [Xenoph. Œconom. cap. 7. *Τὰ γὰρ καλά τε κἀγαθὰ, ἐγὼ ἔφην, οὐ διὰ τὰς ὡραιότητας, ἀλλὰ διὰ τὰς ἀρετὰς εἰς τὸν βίον τοῖς ἀνθρώποις ἐπαύξεται*.]

Ὡραιόω, *ῶ*, decoro, venusto, venustatem concilio. † V. Grævius ad Hesiod. Theog. 963.†

Ὡραΐζω, idem.

Ὡραΐζομαι, excolo seu exorno me: vel, exornor, decore conspicuus fio. Greg. et Athen.

Ὡραϊσμὸς, *οῦ*, *ὁ*, decoratio ad venustatem formæ ostentandam. Plut. in lib. de solert. anim. ¶ In oratione sic metaph. dicitur, cùm lenocinio quodam et fuco exornatur, ut venustior et decentior esse videatur: apud eundem in Fabio et Hermog.

Ὡρικὸς, *οῦ*, *ὁ*, tempestivus. ¶ Item, florens ætate: ideoque venustâ et decenti formâ conspicuus. Aristoph. in Acharn.

Ὡρικῶς, venustè, lepidè, scitè. Idem in Plut.

῞Ωριμος, ὁ καὶ ἡ, itidem tempestivus, maturus. Athen. l. 7.

῞Ωριος, ου, ὁ, idem. Ut, ὥριον ἔργον, Hesiod, in Erg. Sic Odyss. ί. φέρει δέ κεν ὥρια πάντα, omnia tempestivè profert. ¶ Interdum exp. qui stato solennique anni tempore fieri solet: ut apud Synes. ep. 148. ¶ Interdum exp. maturus: ut, ἀπάργματα ὥρια, apud Nazianz.

῞Ωρια, τὰ, pro fructibus. Bion.

Ὡριαίνω, idem quod ὡραΐζω, unde, ὡριαίνομαι, idem quod ὡραΐζομαι, apud Athen. lib. 13.

Ὡρία, ἡ, maturitas. item, venustas, pulchritudo. Epigr.

Ὡρίως, tempestivè. Item, venustè, eleganter. Suid.

Ὡριαῖος, qui est unius horæ, horæ spatium æquans: ut, ὡριαῖα διαστήματα. Ptolem.

῞Ωρος, ου, ὁ, annus. Hesych. et Suid. Item generaliter, tempus: apud Hippocr. in secunda præfat. περὶ ἑπταμήνου.

Ὡρέω, exp. χρονίζω. Erotian. in lex. Hippocr.

Composita.

Ἀνθωραΐζομαι, vicissim decorem ostento. Greg. de homine.

῎Ανωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus. [Herodot. Hist. lib. 2. §. 79. ἔφασαν δέ μιν (sc. Λίνον) Αἰγύπτιοι τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Αἰγύπτου παῖδα μουνογενέα γενέσθαι· ἀποθανόντα δ' αὐτὸν ἄνωρον, θρήνοισι τούτοισι ὑπ' Αἰγυπτίων τιμηθῆναι.] ¶ Item immaturus, præcox.

Ἀνωρία, ἡ, intempestivitas, importunitas. [Herodot. Hist. lib. 8. §. 113. ἔδοξε γὰρ Μαρδονίῳ, ἅμα μὲν προπέμψαι βασιλῆα, ἅμα δὲ ἀνωρίη εἶναι τοῦ ἔτεος πολεμέειν.]

Αὐθωρὸν, eâdem horâ, eodem momento. Hesych.

Αὐθωρὶ, eâdem horâ. idem quod αὐθωρόν. Plut.

῎Αωρος, idem quod ἄνωρος, qui non suo tempore fit. Ut, ἄωρος θάνατος, apud Plut. in consol. ad Apoll. Apud eundem in symp. sept. sap. ἄωρος ἥκει, exp. intempestivè venit. ¶ Significat etiam, immaturus: ut, ἄωρος πρὸς γάμον, apud eundem in Lyc. ¶ Item, invenustus, informis. Xenoph. ¶ Vide et in compositis ab ῞Ωρα, i. cura.

Ἀωρία, intempestivum tempus. Aristoph. in Acharn. ¶ Exponitur etiam, deformitas.

Ἀωρὶ, intempestivè. Athen. l. 12. (Theoc. κδ'. 38.)

Ἀνώριος, idem quod ἄωρος. Et metaphoricè, durus, agrestis. Hesych.

Decomp. Πανάωρος, ὁ καὶ ἡ, omnino intempestivus. Talem Homerus vocat eum, qui præcoci fato et immatura morte periturus est, ideoque infelix est: ut Il. ω'.

Τρισάωρος, ter intempestivus, i. admodum intempestivus. Epigr.

Ἐννέωρος, novennis, qui novem annorum est. Il. σ'. et Od. κ'.

῎Ενωρος, tempestivus. ¶ Exponitur et, in vigore constitutus.

Ἐνωραΐζομαι, idem quod ἐγκαλλωπίζομαι, placeo mihi, et ostento me in. Luc.

῎Εξωρος, qui et quæ justum et legitimum tempus excessit. Vir et mulier ἔξωρος dicitur, qui vel quæ jam natu grandior est: exoletus, vetula: ut, ἔξωρος γραῦς, apud Luc. de sacrif. † ῎Εξωρα, ætati suæ non convenientia. Soph. El. 620. ibi Camerar.† (Philostr. l. 3. c. 4.)

Ἐξωραΐζομαι, exorno me, et venustiorem reddo. Hesych.

Εὔωρος, idem cum ἔνωρος, tempestivus: ut εὔωρος γάμος, apud Soph. in Eride.

Ἐφώριος, exp. tempestivus. item maturus. Etym.

Ἡμιώριον, ου, τὸ, semihora. Apoc. c. 8.

Καθωραΐζομαι, exp. glorior.

Μινυώριος, qui brevis est temporis: fluxus, caducus. μινυνθάδιος.

Οὐδενόσωρος, exp. qui ne uno quidem momento durat. ¶ Vide et in comp. ex ῞Ωρα cura.

Παλίνωρος, qui suis horis redit. Aratus. (Æsch. Suppl. 696.)

Πάρωρος, idem cum ἄωρος, intempestivus. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Πρόωρος, qui justum legitimumque tempus prævenit, præmaturus, præcox: ut, πρόωρος μοῖρα, in Epigr.

Πρωώριος, idem. Nonn.

Ὑπέρωρος, qui excessit tempus legitimum, exoletus, apud Æschin. in epist.

Χιλίωρος, (sc. χρόνος,) exp. mille annorum tempus. Lycophr.

῞ΩΡΑ, ας, ἡ, (cum tenui,) cura. Hesiod. in Erg. ῞Ωρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε, ῟Ωι τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται. Suid. ex Æliano, ἀνδρὶ ἐπιόρκῳ καὶ τὰ θεῖα ἐν μηδεμιᾷ ὥρᾳ τιθεμένῳ, homini divina nihil curanti.

Ὡρέω, ῶ, curo, curam gero. Interdum et, custodio. Hesych. et Galen. in lex. Hippocr. quod ad Οὖρος, custos, pertinet.

Ὠρήσσω, et Ὠρίζω, idem: apud Hesych.

Ὡρακιάω, curis nimiis confectus concido. Aristoph. in Ran. ἀλλ' ὡρακιῶ. Ἀλλ' οἶσον πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν. Sic et apud eundem in Pace.

Composita: quorum etiam nonnulla cum compositis ex οὖρος, custos, collocata sunt.

῎Αωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, curam non gerens, negligens. ¶ Item, qui difficulter custodiri potest: ut exp. Odyss. μ'. ¶ Exponitur et, οὗ πολλὴ φροντὶς, ab Eustath. (ex ἀ intens.) ¶ Vide et in comp. ex ῞Ωρα, et ex Οὖρος, custos.

Ἀωρέω, non curo, negligo. Hesych.

Πανάωρος, (*decomp.*) quem omnino nulla dignamur cura. Æschyl. in Prom.

Ἐγχεσίμωρος, quidam dici volunt, quasi ὁ ἐγχέων ὥραν ἔχων, i. φροντίδα. ¶ Vide et in comp. ex Μόρος in Μείρω, et ex Μωρός.

Εὔωρος, malè curatus, neglectus, per antiphrasin. Suid. ex Euphr. ¶ Exponitur et activè, qui non curat, negligens. Hesych.

Εὐωρία, ἡ, negligentia, incuria. apud eosdem.

Εὐωριάζω, negligo, non curo. Hesych. ex Soph.

Εὐωρέω, idem: apud eundem.

Ἐξωριάζω, idem quod εὐωριάζω. Æschyl. in Prom. Ἐξωριάζειν γὰρ λόγους πατρὸς, βαρὺ, negligere patris dicta, grave fuerit.

Ἰόμωρος, secundum quosdam dicitur ὁ τῶν ἰῶν ὥραν ἔχων, cui sagittæ curæ sunt, teste Eust. Il. ξ'. ¶ Vide et comp. ex Μόρος in Μείρω.

Κηπωρὸς, hortulanus, olitor: horti curam habens vel gerens.

Ὀλίγωρος, qui aliquid parum curat, negligens, incuriosus. Isocr. Panath. Aristot. rhet. 3.

Ὀλιγώρως, negligenter, contemptim. Dem. in Xen.

Ὀλιγωρία, ἡ, negligentia, incuria: vel, neglectus, contemptus. Aristot. Thuc. Plut. &c.

Ὀλιγωρέω, parvam curam habeo, negligo, contemno. Isocr. in Paneg. οὐ γὰρ ὠλιγώρουν τῶν κοινῶν. (Athan. V. S. Ant.)

[Ὀλιγώρησις. Themist. Orat. X. pag. 136. 10. Ed. Hard. τοὺς μὲν γὰρ ἐκ τῆς περὶ τὰς φρουρὰς ὀλιγωρήσεως ἐπεπιστεύκεισαν οἱ πολέμιοι &c.]

Decomp. Ἐξολιγωρέω, prorsus negligo et contemno.

Κατολιγωρέω, idem. Polyb.

Παρολιγωρέω, susque deque habeo. Polyb. [lib. 4.] μεγαλείως παρολιγωρεῖσθαι, insigniter contemni. [Plat. Epinom. εἰρῆσθαι τὸ, θεῶν εἶναι πάντα πλέα· καὶ μηδέποτε λήθῃ μηδὲ ἀμελείᾳ τῶν κρειττόνων ἡμᾶς παρολιγωρῆσθαι.]

Οὐδενόσωρος, nulla cura dignus, minimè curandus. Il. θ'. ¶ Vide et in comp. ex ῞Ωρα, tempus.

Πολυωρέω, multa cura dignor, magnam curam gero. Æschin. in Timocr. Laërt. in Antisth. ¶ Exponitur et, honoro, in honore et pretio habeo. ¶ Item lautè et accuratè accipio.

Πολυωρητικὸς, οῦ, ὁ, multam curam gerens, solicitus. Plut. in Problemat. Rom.

Πολυωρία, ἡ, multa cura. vel, ratio et observatio. Suid. ex Ælian.

ὨΡΙ'ΩΝ, ωνος, ὁ, Orion: signum cœleste; apud Proclum de Sphæra. ¶ At, ὡρίων, (cum aspiratione,) nomen avis, apud Ælian.

ὨΡΥ'Ω, seu ὠρύομαι, ululo. Propriè de canibus dicitur, lupis et leonibus, propter famem ingemiscentibus, aut alio ex dolore ejulatui similem vocem edentibus. Apoll. Arg. 4. (de leone;) ὅς ῥά τ' ἀν' ὕλην Σύννομον ὃν μεθέπων ὠρύεται. Luc. in dial. Char. et Merc. ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοί. Dicuntur et lupi quendam cum ejulatu deplorare: ut apud Theocr. Idyll. 1. ‡ 71.‡ Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. (de tigribus. Philost. l. 3. c. 14.) Metaphoricè de homine dicitur, erumpente in ejulatus, similes canum luporumque ululatibus, et leonum rugitibus. Hesych.

Ὠρύωμα, τὸ, rugitus. Ezech. 19.

Ὠρυθμὸς, οῦ, ὁ, ululatus: vel rugitus. Theocr. Idyll. 26.

Ὠρυγὴ, ἡ, idem. Plut. de deo Socr. Athen. l. 13.

Ὠρυδὸν, cum ululatu. Nic. in Alexiph.

῏Ωρυες, à quibusdam nominari dicuntur feræ. Unde in Ovo Simmiæ Rhod. Λίγεια μὲν Καμφιμάτρεως ὠδὶς Ἁγνᾶς ἀηδόνος, ὠρύων δ' ἄγριος.

Composita.

Ἀνωρύομαι, magno cum ululatu exclamo. Interdum, graviter ejulo ac lamentor.

Ἐπωρύω, seu ἐπωρύομαι, ululo, infremo. Epigr.

ὯΣ, particula varios habens usus. ¶ Frequentissimè est adverbium similitudinis, ut, sicut, velut. Luc. ὡς ᾤετο, ut putabat. ὡς εἰκὸς, ut par est. † ὡς ἄξιον ὄντα θαυμάζεσθαι τὸν ἄνδρα. Xen. Pæd. 1. 1. 4. Postponitur. Hes. Th. 863.† Sæpe adhibetur comparationibus, eique subjungitur οὕτω, vel ὣς cum accentu: ut Il. ψ'. ύ. et alibi passim. ¶ At, ὣς, ὡς, est, tam, quàm. Plat. Χαρᾶς γὰρ οὐδὲν ὣς γόνιμόν ἐστιν ὡς χάρις. quasi, οὕτως, ὡς. ¶ Item, ὡς, tanquam, quasi, perinde, ac si. ¶ Interdum significat, οὕτω, ita, sic. In qua signif. scribitur potiùs ὣς cum accentu. Ut, ὣς φάτο, passim apud Hom. Sic, ὣς ἄρα φωνήσας, &c. Dicitur et de proportione. Ut apud Aristot. de hist. an. l. 8. ὡς κατὰ μέγεθος, proportione magnitudinis. Sic apud Thuc. l. 3. ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, pro magnitudine urbis. Et cum nomine comparativi gradus: μείζων ἢ ὡς κατὰ ἄνθρωπον, major quàm pro humana statura. Et cum præpositione πρός. Luc. τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ, si mecum comparatur. Sic Xen. Pæd. 1. ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίσασθαι, si nobiscum comparentur. ¶ Exponitur etiam, ferè, fermè, propemodum, circiter. Herodian. ἀπίκεται τοῦ στρατοῦ ὡς πέντε μυριάδας. Thuc. ὡς πεντήκοντα. ¶ Apud Sophocl. in Ajace. ῟Ως ἐστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι, exp. ὄντως et ἀληθῶς, certè, revera. quasi pro οὕτως. ¶ Interdum est adverbium temporis, significans, ut, i. postquam, simul atque. Il. φ'. Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον, &c. Aristoph. in Plut. ὡς ἡμῖν παρήγγειλε καθεύδειν. Et cum infinit. Plato, εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα. Demosth. ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας. Interdum geminatur. Theocr. Idyll. 2. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη Δειλαίας. Sæpè ponitur cum τάχιστα: ut ὡς τάχιστα, simul atque, quum primùm, apud Euripid. in Hecuba, et Æschin. de legat. perperam obita. ¶ Apud Hom. Od. ρ'. ῟Ησθιε δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν. Eust. exp. ἕως ὅτε, donec. ¶ Interdum indicat causam finalem, poniturque pro ἵνα vel ὅπως, ut. Cum Optat. Il. φ'. δόλῳ δ' ἄρ ἔθελγεν Ἀπόλλων, Ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν. Herodian. l. 1. ὡς ἄν τις εἴποι, ut ita dixerim. Cum conjunct. Soph. Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω. Cum infinit. ὡς εἰπεῖν, ut ita dicam, vel, propè dixerim. Plut. symp. lib. 4. οὐδὲν γὰρ, ὡς εἰπεῖν, πολυχρονιόν ἐστι. ¶ Item pro ὥστε, ita ut, adeò ut. Paus. et Xenoph. ¶ Item pro εἴθε, utinam. Od. ά. Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Sic et apud Synes. Dicitur etiam ὡς εἴθε. ut apud Luc. ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν. Item, ὡς ὤφελες, Il. γ'. ¶ Item, ὡς, quàm. Cum adverbio superl. gr. ut apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 73. a.† ὡς ἐδύνατο τάχιστα, quàm celerrimè potuit. Cum nomine itidem superl. gr. ut apud eundem, ἵνα ὁ βίος αὐτοῖν ὡς βέλτιστος ᾖ. Cum ὅτι, sequente itidem superlativo. ut, ὡς ὅτι βέλτιστον, apud Plat. ¶ Sæpe subjungitur adverbio θαυμαστῶς sive θαυμασίως. Plat. in Phædone, νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονε. Demosth, θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθην. Interdum et adverbio ὑπερφυῶς. Plat. in Symp. ὑπερφυῶς ὡς χαίρω, mirificè lætor. Idem in Phædone, ὑπερφυῶς μὲν οὖν ὡς βούλομαι. ¶ Cum adverbio ἑτέρως, item ἀληθῶς, vacat. Nam, ὡς ἑτέρως, apud Demosth. pro cor. idem est quod ἑτέρως, aliter. Sic, ὡς ἀληθῶς, verè, apud Plat. de rep. l. 1. † Aristoph. Nub. 209.† ¶ Interdum admirationi adhibetur: ut Latinè quàm. Aristoph. in Pluto, † ver. 1.† Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ, καὶ θεοὶ Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου, quàm molesta res, vel quàm dura res est aut acerba. Luc. in dialogo Jovis et Ganymedis, ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι καὶ ἁπλοϊκὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι. ¶ Item pro ὅτι, quòd. Plut. in Lyc. Ἐπαμινώνδαν εἰπεῖν λέγουσιν, ὡς τὸ τοιοῦτον ἄριστον οὐ χωρεῖ προδοσίαν, Epaminondam dixisse ferunt, hujusmodi prandium non admittere proditionem. Sic et apud Herodot. in Melp. et Demosth. Philip. 1. † Sic Aristoph. Nub. 1335. Xen. Pæd. l. 3. p. 65.† Dicitur et ὡς ὅτι. ut apud Xen. in Hell. εἰπὼν τῷ Φάρακι ὡς ὅτι ὀκνοίη μή. † cum inf. Pæd. l. 2. 40. d.† ¶ Item, nam, quippe, quandoquidem, ἐπεί. Luc. ὡς νῦν γε καὶ σε ἐλεῶ, τελέως ἤδη ἐκβεβακχευμένον, nam nunc quidem te miseror, ut bacchari cœpisti. Thuc. l. 1. ὡς οὐκέτι ἐνδέχεται. Idem l. 2. ὡς οἵτινες πρὸς τὰς ξυμφορὰς γνώμῃ μὲν ἥκιστα λυποῦνται, &c. ¶ Item pro πρὸς, vel εἰς, ad. Od. ρ'. Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Xen. apom. 2. συνεληλύθασιν ὡς ἐμέ. † Xen. Pæd. 1. 3. 22. (ἐπὶ vel παρὰ intelligitur.† ¶ Jungitur etiam variis particulis vacantibus. Ut, ὡς ἄρα, in admiratione, Od. δ. Ὡς οὖν, postquam, Paus. Ὡς δ' αὔτως, similiter, itidem. Od. ί. † Hesiod. Th. 600.† Apud Xen. scribitur et divisim, ὡς δ' αὔτως, et conjunctim, ὡσαύτως. Ubi dicit, ὡσαύτως δὲ λοχαγῷ τὸν λόχον, ὡς δ' αὔτως ταξιάρχῳ, ὡς δ' αὔτως δὲ ἑκάστῳ τῶν ἄλλων ἀρχόντων. † ὡς μὴ, ne. Xen. Pæd. 1, 2. 3. et 1. 4. 17. ὡς ἂν, quasi. 1. 4. 23. ὥς κε δύναιο, quantum posses. Hesiod. Asp. 121.† ¶ Sunt et aliæ particulæ cum quib. ὡς cohæret. Ut infra. (Sch. exp. λίαν. Æsch. Pers. 188. 251. Ag. 623. 920. 1245. 1667. Ch. 378. ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε; Eurip. Phœniss. 591. 949. Cum Particip. Accus. post Verbum pro Infinit. Soph. El. .... item cum Particip. Nom. post Verbum pro Futuro. —— interdum omittitur. Cum Particip. Acc. Aristot. Art. Poët. c. 3. Cum. τοσοῦτον. Soph. Tr. 1133. 1199. 1258. Œdip. Tyr. 333. 1138. 1196. 1242. 1315. 1367. 1446. Aristoph. R. 1223. Cum Indicat. 1280. Theoc. ή. 88. 90.)

Ὡσεὶ, velut, tanquam, quasi. Apud Hesiod. in Asp. Αἵματι φοινικόεις ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων. Sic. Od. ρ'. Od. ξ'. ὡσεί τε κατὰ ῥόον, quidam exp. utpote secundum undas. (Theoc. κέ. 163.) Huic particulæ respondet ὡς, tanquam. ¶ Sæpe etiam ponitur ὡσεὶ pro, circiter, ferme, apud Xen. Sic et apud Lucam c. 22. itidemque cap. 1. et 3. ¶ Disjunctim quoque multis in locis scribitur. ¶ Pro ὡσεὶ dicitur etiam ὡσανεί.

Ὡσανεὶ, interjectâ particulâ ἂν, apud Plut. de prud. anim. ¶ Eademque in tres particulas divisa invenitur. Ut apud Aristot. de mundo, ὡς ἂν εἰ λέγομεν, tanquam si dicamus.

῞Ωσπερ, ut, sicut, quemadmodum. cui sæpe subjungitur οὕτω, † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† vel καὶ, † Xen. Pæd. 1. 4. 3.† aut aliquid tale. ¶ Item, veluti, quasi, tanquam, apud Thucyd. Isocr. et alios. † Xen. Pæd. l. 4. p. 89. c.† ¶ Sæpe etiam jungitur aliis particulis vacantibus, vel di-

visim vel conjunctim. ut, ὥσπερ οὖν, vel ὡσπεροῦν, idem quod ὥσπερ. sic, ὥσπερ ἂν εἰ, vel ὡσπερανεί. † ὥσπερ εἰ. Aristoph. Nub. 1361.† (Soph. Œdip. Tyr. 1134. ὡσπερεί. Æsch. Ag. 1228. 1424. Ch. 751.)

Ὥστε, ut, ita ut, adeò ut. Cum infinit. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Plut. in Themist. λέγεται οὕτω καταφορος πρὸς δόξαν εἶναι, ὥστε νέος ὢν ἔτι σύννους ὁρᾶσθαι τὰ πολλὰ πρὸς ἑαυτῷ, καὶ τὰς νύκτας ἀγρυπνεῖν, fertur adeò amori gloriæ deditus fuisse, ut, &c. Æschin. de falsa leg. τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη ὁ Δημοσθένης, ὥστε ἀποῤῥάψειν τὸ στόμα τοῦ Φιλίππου. † Cum Imperativo. Xen. Pæd. 1. 3. 15. Cum optativo. l. 3. p. 82. a.† ¶ Aliquando exp. ut quidem. Plato, ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διαλέσθαι, nos enim adhuc juvenes sumus, ut quidem est tantæ rei explicatio et judicium. ¶ Præcedente comparativo cum particula ἢ, exp. ut. βαρύτερον φορτίον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν, gravius onus quàm ut ferre possim. Cum Indicativo, Atticè. Aristoph. in Nub. † 830.† Σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, Ὥστ' ἀνδράσιν πείθεις χολῶσιν. Sic et apud Thuc. Isocr. Demosth. Xen. et alios. ¶ Item, ὥστε, quamobrem, itaque. Plato in Timæo, ὥστε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐκ ἴσασι χρόνον ὄντα τὰς τούτων πλάνας, itaque nesciunt, hos siderum errores id ipsum esse quod ritè dicitur tempus. ¶ Item, ὥστε, pro ὡς, ut, significatione similitudinis, apud Apollon. itidemque Il. γ'. sequente ὣς, i. sic. (Ὥστε cum Præt. Indic. ut. ὥσθ' οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμήσουσ' ἔτι. Ita ut non amplius Ajacem sint contumeliis affecturi. Soph. Aj. 98. V. Æsch. Pers. 244. post ἐχρήσας. ib. 278. Eurip. Phœniss. 1553. Aristoph. R. 1121. Soph. Tr. cum Infin. pro *Quantum*. 1237. Œdip. Tyr. 1065. Aristoph. R. 893.)

Τὼς pro ὧς, i. οὕτως, sic, ita. Iliad γ'. Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα. Et apud Soph. τὼς αὐτοσφαγεῖς ὀλοίατο. ¶ Item, τὼς Doricè pro τούς.

Καθὼς, idem quod ὡς, ut, velut, sicut. Aristot. de mundo. Item, postquam, quum: Act. c. 7.

Ἕως, et poëticè εἵως, idem quod ὡς (ex quo factum esse per Atticum literæ ε pleonasmum, tradit Eust. sicut ἐὰν ex ἄν,) id est, ὅπως. Ut Od. τ'. ἀρώμενος ἕως ἵκοιο γῆρας, precans ut pervenires ad senectutem. Item, donec, usquedum, tantisperdum, quoad, quamdiu. Il. ή. Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον Ἐς ποταμόν. Od. μ'. Οἱ δὲ ἕως μὲν σῖτον ἔχον, καὶ οἶνον ἐρυθρὸν, Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, quam diu habuerunt frumentum et vinum, tam diu ab esu boum abstinuerunt. Plutarch. in Lyc. ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, οὐδὲν ἀλλάσσειν, quoad ipse ex Delphis reverterit. Demosth. Olynth. 1. ἕως ἐστὶ καιρὸς, ἀντιλαβέσθε τῶν πραγμάτων. Cum optativo. ut apud Aristoph. ἕως ἀφίκοιτο, donec pervenerit. Cum subjunct. Herodot. νῦν γὰρ ἄν τι ἐπιδέξαιο ἔργον, ἕως νέος ἦς, quandiu es juvenis. Matth. c. 5. οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν, ἕως ἂν ἀποδῷς τὸν ἔσχατον κοδράντην, usque dum reddideris. Marci c. 6. ἕως αὐτὸς ἀπολύῃ τὸν ὄχλον, dum dimitteret turbam, vel dimisisset. Matth. 10. οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, exp. non obieritis urbes Israëlis, quin venerit filius hominis. † Xen. Pæd. 1. 6. 10.† ¶ Interdum ἕως significat, interim, ad tempus aliquod. Odyss. μ'. Οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν. ubi Eust. ἕως exp. τέως. item, πρὸς τὸ παρόν. ¶ Ἕως interdum adjunctam habet aliquam particulam tempus significantem. Ut, ἕως ὅτε, pro ἕως, donec, quoad, apud Xen. Pæd. 5. Ἕως πότε; interrogativè sumitur, usquedum? quousque? sæpè apud Evangelistas. Dicitur et, ἕως νῦν, et, ἕως ἄρτι, apud eosdem, q. d. usque nunc. † ἕως ἔτι. Xen. Pæd. 1. 6. 9.† Et, ἕως σήμερον, apud Paulum. Et cum adverbiis loci. Ut, ἕως ὧδε, apud Luc. ἕως ἔξω τῆς πόλεως, apud eundem. Jungitur etiam aliis adverbiis. Cum ἄνω et κάτω, cum ἔσω, apud eosdem Evang. Et cum præposit. εἰς, apud Polyb. l. 3. ἕως εἰς τὸν χάρακα, usque ad vallum. ¶ Genitivo quoque jungitur. Qui interdum vacat. Ut, ἕως οὗ, pro ἕως, frequens in Novo Test. Sic et apud Herodot. ἕως οὗ ἀπέδειξαν. Dicitur et, ἕως ὅτου, pro, ἕως οὗ, itidem in Novo Test. i. donec, usquedum, quousque: interdum et pro, quandiu, sive tantisper dum. Legitur et apud Demosthen. ἕως ὅτου κομισαίμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν, i. donec. Dicitur et, ἕως τίνος; quousque? et, ἕως τινὸς, usque ad aliquod tempus. et, ἕως τούτου, huc usque, Luc. 22. Apud Aristot. verò de anim. l. 9. ἕως τούτου προέρχεται, ἕως ἂν μυκτὴρ ὑπερέχῃ αὐτοῦ, eatenus mergitur, quatenus ejus promuscis extat. Dicitur et, ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας, usque in hodiernum diem. et ἕως τοῦ νῦν, apud Matth. et Marc. et, ἕως ὥρας ἐννάτης, apud Matth. Marc. et Luc. Item, ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδου, usque ad mortem Herodis, Matth. 2. Item, ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους, Luc. 4. ἕως τοῦ οὐρανοῦ, usque ad cœlum. ¶ Ἕως, aurora, vide in Ἠώς.

Τέως, tam diu: cui respondet ἕως, quam diu. Luc. in Alcyone, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, tam diu quam diu fuerint imperiti: vel, tantisper dum fuerint imperiti. ¶ Τέως, antea. Plato in symp. τέως γὰρ καὶ τὰ αἰδοῖα ἐκτὸς εἶχον, καὶ ἐγέννων, καὶ ἔτικτον, οὐκ εἰς ἀλλήλους, ἀλλ' εἰς τὴν γῆν. ¶ Exponitur etiam, interim. Odyss. ό. ὁ δὴ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάκοιο Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων. Ex Demosth. τέως ἔτι, interim etiam. Ex Phalaride. τέως τοῦ παρόντος, ad hunc usque diem. (Aristoph. R. 1020. Luc. Prometh. in Verb. p. 15.) † Poët. τεῖως. Apollon. Arg. 1. 359.†

Εἵσοκε, ἕως ἄν. donec. Il. γ'. 409.)

ὨΦΕΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, juvo, prosum: idem cum ὀφέλλω. † τινὰ εἴς τι, juvare aliquem vel prodesse alicui ad quid. Xen. Pæd. l. 3. p. 85. a. Aristoph. Nub. 577. ὠφελούσαις τὴν πόλιν. ὠφελῶσί τι τὸν χορὸν ἐκ τῶν δικαίων. 1114. et 1414. Xen. Pæd. 1. 4. 25.† ☞ A quo et originem traxisse creditur. Plat. epist. 7. ἀλλήλους εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν. Luc. in Anach. ἐκείνην ἔσῃ τὰ μέγιστα ὠφεληκὼς, maximum in eam beneficium contuleris. Cum dat. apud Aristot. rhet. 1. et Dioscorid. (Eurip. Phœniss. 321.)

Ὠφελέομαι, οῦμαι, juvor, fructum et utilitatem capio. Thucydid. et Xenoph. † Cyri Pædiæ l. 1. 1. 2. et l. 2. 43. d. πρός τι.†

Ὠφέλημα, τὸ, adjumentum, emolumentum.

Ὠφέλησις, ἡ, utilitas, emolumentum. Soph.

Ὠφελήσιμος, ὁ καὶ ἡ, utilis, quo juvari possumus. Idem in Ajace.

Ὠφέλεια, ἡ, utilitas, emolumentum. Plat. polit. 1. et in Tim. † Xen. Pæd. 6. p. 159. a.† Item, adjumentum, auxilium: ut, ὠφέλειαν πέμπειν, Thuc. l. 1. Pro eodem poëticè dicitur ὠφελίη, sive ὠφελία. ut in Epigr.

Ὠφέλιμος, ὁ καὶ ἡ, utilis, adjumentum et emolumentum afferens. ὁ ὠφέλειαν ἐμποιῶν. Plat. polit. 1. τὸ αὐτῆς ὠφέλιμον παρασκευάζει. † Xen. Pæd. 6. p. 162. c.†

Ὠφελίμως, utiliter, cum commodo et emolumento: Diosc.

Composita.

Ἀντωφελέω, ῶ, vicissim adjuvo: unde, ἀντωφελεῖσθαι, apud Xen. [Memorab. lib. 2. cap. 8. §. 3. cui addas, cap. 10. §. 3. αἰσχύνοιτο δ' ἂν, εἰ ὠφελούμενος ὑπό σου, μὴ ἀντωφελοίη σε. Κύρ. Παιδ. lib. 1. Τὸ δ' ἔχοντα δύναμιν, ᾗ ἐστι μὲν φίλους εὖ ποιοῦντα ἀντωφελεῖσθαι, &c.]

Ἀνωφέλητος, non adjutus, nullo commodo affectus. Soph. Item, inutilis. Xen. Pæd. 1. † 6. 11.† (Æsch. Ch. 750.) [Soph. El. 1249. οἴμοι τάλαινα, τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς Ἀνωφελήτου, &c. Schol. ματαίας. ἐπ' οὐδεμιᾷ γὰρ ὠφελείᾳ ταύτην ἐποίησα· ἤγουν, οὐδεμίας ὠφελείας ἀπήλαυσα παρ' αὐτῆς. Antig. 656. ὅστις δ' ἀνωφέλητα φυτεύει τέκνα, Τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους Φῦσαι, πολλὴν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων; 1278. ἄνολβα. Schol. ἀνωφέλητα.]

Ἀνωφέλεια, contrarium τῆς ὠφελείας. Laërt.

Ἀνωφελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inutilis. Plat. in Crat. [Aristot. de Moribus. lib. 1. cap. 1. ἔτι δὲ τοῖς πάθεσιν ἀκολουθητικὸς ὢν, ματαίως ἀκούσεται καὶ ἀνωφελῶς.]

Ἀνωφελῶς, inutiliter, nullo commodo.

Ἀπωφελέω, juvo, prosum: idem quod ὠφελέω. Max. Tyr.

Βιωφελὴς, vitæ utilis, vitæ humanæ usibus idoneus: utitur Gell. l. 1. cap. 22.

Δημωφελὴς, populo utilis, Philo de v. M. l. 3. et apud Synes.

Δημωφελέω, populo prosum.

Ἐπωφελέω, insuper juvo seu prosum. Aristoph. in Nub.

Ἐπωφέλημα, utilitas. Soph. [Philoct. 280.]

Ἐπωφελὴς, utilis.

Ἐπωφέλεια, utilitas. Basil.

Ἐπωφέλιμος, idem quod ἐπωφελής. Pythag. in Carm.

Κατωφελὴς, idem.

Κοινωφελὴς, communem afferens utilitatem. Suid. (Æsch. Eum. 988.)

Κοινωφελία, communis utilitas.

Κοινωφέλιμος idem quod κοινωφελής.

Μεγαλωφελὴς, maximam utilitatem afferens, multæ frugis. Plut.

Οἰκωφελὴς, domui seu familiæ utilis. Theocr. Idyll. 29.

Οἰκωφελῶς, cum utilitate totius familiæ. Dion.

Οἰκωφελία, frugalitas toti familiæ utilitatem afferens: Od. ξ'.

Πολυωφελὴς, valde utilis, multam utilitatem afferens. [Aristot. Eth. Nicom. lib. 1. cap. 3. pag. 7. 4. Ed. Oxon. τοῖς δὲ κατὰ λόγον τὰς ὀρέξεις ποιουμένοις καὶ πράττουσι, πολυωφελὲς ἂν εἴη τὸ περὶ τούτων εἰδέναι. Xenoph. Ἱππαρχ. lib. 1. cap. 1. §. 1. σαυτῷ δὲ καὶ φίλοις, καὶ τῇ πόλει προσφιλέστατα, καὶ εὐκλεέστατα, καὶ πολυωφελέστατα.]

[Πολυωφελῶς. Aristoph. Thesm. 311.]

Προσωφελέω, insuper prosum et commodo: vel, adjuvo, auxilium affero. Eurip.

Προσωφέλημα, subsidium, auxilium. Eurip. (Med. 612.)

Προσωφέλησις, auxilium. Soph. [Philoct. 1440. Τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις.]

Συνωφελέω, ῶ, unà prosum seu adjuvo. Xen. in Œcon.

ὨΧΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, pallidus. Athen. lib. 2. χρῶμα δ' ἀσίτων ἡμῶν γίνεται ὠχρόν. Luc. in Hermot. ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα καταλελυκότα.

Ὦχρος, ου, ὁ, pallor, palliditas. Iliad. γ'. ¶ Sic dicitur et legumen quoddam, Latinis ervilia, apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 40. et Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 3.

Ὤχρα, ἡ, coloris quoddam genus à pallore denominatum. Galen. comm. 2. in l. Hipp. de victus ratione in morb. acut.

Ὠχρότης, ητος, ἡ, palliditas, pallor. Plut. de orac. Pyth.

Ὠχρίας, ου, ὁ, pallidus: dicitur tantùm de homine, cujus facies pallet, et velut ochra videtur esse profusa. Aristot. in prædicam. qualitatis.

Ὠχριάω, ῶ, palleo, pallore perfusus sum. Athen. l. 5. Item pallesco, pallore perfundor. Aristot. eth. 4. c. 8. (Aristoph. R. 309.)

Ὠχρίασις, pallor: vel τὸ pallescere. Plut. symp. 3. probl. 6.

Ὠχράω, idem quod ὠχριάω. Od. λ'.

Ὠχραίνω, pallefacio, pallidum reddo. Nic. in Alexiph.

Ὠχρόω, idem significare putatur quod ὠχραίνω. apud Suid.

Ὤχρωμα, pallor, palliditas corpori alicui inducta.

Composita.

Ἔνωχρος, ὁ καὶ ἡ, in quo pallor est: pallidum colorem in se habens.

Ἔξωχρος, præpallidus, admodum pallidus.

Κατωχριάω, perpalleo, perpallesco, admodum pallidus fio.

Κατωχράω, idem. in Epigr.

Πάρωχρος, ad pallidum colorem vergens.

Ὕπωχρος, subpallidus, quadantenus pallidus. Galen.

JACOBI ZUINGERI

PHILOSOPHI ET MEDICI BASILIENSIS,

GRÆCARUM DIALECTARUM

HYPOTYPOSIS,

SEORSIM PRIMUM SINGULARUM, TUM CONJUNCTIM OMNIUM,
TABULIS METHODICIS,

JUDICIO MEMORIÆQUE SERVIENTIBUS, PROPOSITA.

LÆTIS STUDIORUM INITIIS

GEMINI THEODORI:

ALTERIUS QUIDEM,

PASCHALIS GALLI,

VIRI CLARISS. PHILOS. ET MEDICI PICTAVIENSIS:

ALTERIUS VERO; PROPRII FILII, BENE COMPRECATUS

JACOBUS ZUINGERUS,

PASCHALI SUO;

Εὐδαιμονέστατα διάγειν.

TE appello, Clarissime Vir, cum FILIOS nostros debebam. Sed quando illi, in morem benè natorum à nostro pendent ore, quod Meo occino, id tu, me interprete, Tuo. Ait Philosophus, *λόγον μόνον ἄνθρωπος ἔχει τῶν ζώων.* Quid ergò mirum, si præclara hac nota à bestiis distet in ipsa quoque infantia puer, cujus linguam à sollicitis matribus formari, ut articulatim, distincteque vocem edat? Id verò etiam in Literarum curriculo in usu venit. Ut rerum omnium postliminiò reminiscatur, quæ Platonis non spernenda sententia est, ductore opus habet, cujus monitis rectam viam ingrediatur. At solis nutibus nequicquam id fiet, ni sermonis præcepta singula, observanda indigitârint. Jam quia Græcorum jactis fundamentis, quicquid humanæ est vel divinæ scientiæ, jure debetur: illorum certè sermonis cognitio tàm necessaria est, ut qui aliàs loquelæ defectu non homo putari queat, Græci sermonis inscitia, non Sciens habendus sit. Id non nescivit decus literariæ tuæ Galliæ, Gulielmus Budæus. Ætate grandior Græcas didicit literas: et quod commendat stupendum ingenium hominis, quantumvis *ὀψιμαθὴς*, in Græciam, viam, vel *αὐτοδίδακτος* invenit: maximoque bono *τῶν ἐπιγενομένων*, inoffensam eam et facilem patefecit. Scilicet is Censorii Catonis exemplum secutus est, qui senex Græcè didicisse, à Plutarcho traditur. At ipsa jam Græca lingua copia verborum diffluit, quam componendorum festivitas ita restinguit, ut pro concisa minimeque redundante habeatur. Est tamen præter ambigua vocum significata, tàm varia dialectorum idiotismis, ut nisi hac parte discentium infirmitas sublevetur, nimio satius difficilem impeditamque se objiciat. Heic ergò mihi, vel opera duntaxat subcisiva, desudandum existimavi, et uno quasi obtutu, quæ notanda varietas esset, non magis exacta, quam cuivis obvia methodo, regulis et canonibus ferè perpetuis edocendum. Non fui subveritus, eandem proprietatem, diversis id locis poscentibus, identidem ingeminare. Communis quidem regula, ad plura se extendens, compendio servit: sed damnosa obscuritas est, quam secum vehit, usumque præceptorum et impeditum et inutilem discentibus reddit. Quod si jam operæ curæque precium est, quod feci, quibus id verius, quàm Nostris fecisse videbor? Nostris, inquam, ea in ætate constitutis, qua similes variegatis Psittacis, maturi judicii penuriam, Latini, Græci, Hebraici sermonis oblectamento compensent: eò liberius subinde ad RERUM notitiam, cujus ambitu vitæ humanæ beatitas inclusa est, provehendi. Memor sum nostræ juventutis, quam magnam partem in Italia egimus. Ibi tum, Venetiis imprimis occasionem quotidiani convictus Græcorum sollicitè petebamus: ea nimirum cupiti sermonis usum sine majore labore facilem nobis comparaturi. Sed nulla fuit, quod omnes barbarè, non Græcè loquerentur: vel si fuit peregrinis nobis minus secura, tutave putabatur. Viximus interea vita, studiisque unanimes. Ego candore tuo delectatus, unicè gaudebam, ingenuitatem meam ita probari tibi, ut voluntas utriusque communis esset, quodque vellet alter, alter non nollet. Italiam universam perambulavimus, plantarum sarcinas, quæ tum istius philosophematis nostra cupido erat, humeris gestavimus, quæque literariæ peregrinationis prima est utilitas, doctos, quos licuit, Antonium Musam Ferariæ, Mercurialem, Aldroandum, Tagliacotium, Costæum Bononiæ: Andream Baccium Romæ; Portam Neapoli, viros ad invidiam præclaros omnes: binos idem solertes Pharmacopœos, Ferdinandum Imperatum Neapoli, Joannem Ponam Veronæ, qui rerum naturalium accurata notitia in omnium ore versabantur, nobis conciliavimus. Adjuti nimirum virtute et doctrina verè illustris Jo. Vincentii Pinelli, bonorum omnium communis amici, tum Herculis Saxoniæ, medici et Philosophi perelegantis, amborum Patavii Antenoris viventium. Ita peregrinati sumus. Quod eò libentiùs hac occasione publicè profiteor, qua nostram prolem ad mutui amoris fraternum adfectum, paternæ adolescentiæ exemplo, eorundemque studiorum communitate invitandam duxi. Ut ergo tu mecum quantumvis absens jugiter es: sic hoc literariæ amicitiæ communi nexu Theodoros quoque nostros devincio: ut ubi ubi fuerint memores dicti Homerici:

Ξεῖνοι ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι, Parentum vestigiis innutriti, discant se mutuò amare. Uterque Theodori Zuingeri, quem nemo non magni inter mortales æstimavit unquam, fert nomen. Utinam, utinam quod tuum pariter votum est, omine nominis, et Deo servire et proximo prodesse, *τετραγόνου δίκην* ex animo conetur uterque. Qua bona spe jam finem facturus, tibi Meum ita commendo, ut mihi Tuus perpetuò alterius filii loco futurus sit. Optimè vale. Basileæ, 16 Novemb. 1605.

DIALECTUS ATTICA.

ATTICORUM et Ionum antiquitùs eadem fuit sermonis proprietas et Attica Europææ Ioniæ pars. Crescente verò multitudine postea quam missæ in Asiam coloniæ, Ionum appellationem usurpassent, cæteri, qui remansêre, avito Atticorum nomine retento, vernaculam suam magno studio excoluerunt, opeque præclarorum ingeniorum, Lysiæ, Platonis, Aristotelis, Æschinis, Isocratis, Xenophontis, Demosthenis, Aristophanis, et aliorum longè lateque propagârunt, ut rectè dixerit Fabius, Venerem, Atticis concessam, ne Græcos quidem in alio genere linguæ obtinuisse. Horum ergo dialectum, vel sermonis genus, ea methodo, quæ discentibus facilis, docentibus perportuna futura est, considerabimus, et ostendemus primùm generalissima divisione, quænam obtineat peculiaria, ratione tum

- *Significationis.* Hæc enim unius et ejusdem dictionis apud diversas gentes nonnunquam diversa est. Attici ergo præter communem usum cæterorum Græcorum aliam significationem tribuunt partibus orationis: quod nonnullis exemplis docebimus,
  - *Articulorum.* Quis enim communiter sit usus præpositivi ὁ, non ignoratur. Attici tamen attribuunt illi significationem nominis interrogativi et infiniti τις: ut, apud Demosthenem, τοῦ χάριν ταῦτα λέγω, pro τινὸς χάριν. Τὸ etiam pro τοῦτο usurpant, ut et τόγε, et ὅγε, pro οὗτος. Compositivum etiam ὅδε pro οὗτος· τόδε pro τοῦτο: et extra compositionem ὁ δὲ, pro οὗτος δέ. Pari ratione postpositivum ὃς, pro pronomine οὗτος: ut, apud Platonem, ἦδ' ὃς, pro ἔφη δὲ οὗτος.
  - *Nominum.* Προμήθης communi dialecto est providus: Atticè figulus. Ὦτος, avicula nycticoraci similis: Atticè, homo simplex, fatuus. Ὄρνις, avicula quævis: Atticè gallina. Τέχνη ars: Att. ars mechanica. Μάμμη, avia: Att. mater. Γραμματεῖον, libellus, tabella: Att. locus, in quo pecuniæ reponuntur. Ῥυπὸς, sordes: Att. cera sigillaris. Ἄστυ, urbs: Atticè Athenæ. Μουσικὴ, ars musica: Att. ars quævis. Ἰδίως διδασκάλους λέγουσιν, ait Etymologus, οἱ Ἀττικοὶ, τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων, ἢ τῶν κωμῳδιῶν, ἢ τῶν τραγῳδιῶν.
  - *Pronominum.* Οὗτος pro ἐγὼ ab Atticis usurpari testis est Schol. Aristophanis.
  - *Verborum.* Ait Suidas βαστάζειν, Atticis non esse ἆραι, portare, sed rem aliquam manu contrectando, pondus ejus explorare: ut, apud Homer. Odyss. φ'. v. 405. Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντα. Annotat Aristophanis scholiastes in Pluto χολᾶν Atticis significare, furere, μαίνεσθαι: communiter autem θυμοῦσθαι, irasci. Ἐθέλω, volo: Att. δύναμαι, possum: ut, apud Platonem, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Θαυμάζειν, admirari: Att. mercedem dare. Ἰδεῖν τινα, videre aliquem. Att. colloqui cum aliquo. Καλοῦμαι, voco: Att. in jus voco.
  - *Adverbiorum.* Οὐδὲν μᾶλλον, nihil magis, apud Thucydidem, Atticorum scriptorum principem, idem est, quod simplex οὐ. Scholiastes Thucydidis illud οὐδὲν μᾶλλον reddit per οὐδόλως. Οὐ γὰρ ἀλλὰ, non enim, vel, sed non, Atticè pro καὶ γὰρ dici Aristophanis schol. habet. Ita ἧττον minus, Atticè significat οὐδαμῶς, nequaquam.
  - *Conjunctionum.* Δὲ, communiter, vero: Atticè significat δὴ, sanè, item ἀλλὰ, sed, γὰρ, enim, καὶ, et, ut annotat Thucyd. enarrator, Atticè etiam significat idem quod ἔτι, adhuc. Ἀλλὰ communiter sed, hortando utuntur Attici, ut Corinthus scribit. Ὡς pro ἐς et πρός.
  - *Præpositionum.* Ἐν utuntur Atticè pro εἰς: ut ἐν τοῖς ἀποστόλοις ἐμβὰς, pro εἰς τοὺς ἀποστόλους. Εἰς pro ἐν: ut, εἰς οἶκον εἶναι, pro ἐν οἴκῳ. Ὑπὸ pro πρό: ut, ὑπόθεσις pro πρόθεσις. Ἐπὶ pro κατά.
- *Vocis* seu dictionis, quatenus ea, cum ore formatur, tum linearibus notis scribitur. De hac latissimus est dicendi campus, in quo, ne multitudine dicendorum obruamur, distinctè notanda est varietas, quæ se offert in
  - *Una* tantùm dictione. Hæc enim apud Atticos vel
    - *Omninò* diversa est à communi Græcorum loquendi consuetudine: atque adeò solis Atticis propria. Ait Plato in Cratylo, οὕτω δὲ καὶ ταῖς πόλεσιν ὁρῶ ἴδια ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς κείμενα ὀνόματα, καὶ ἕλλησι παρὰ τοὺς ἄλλους ἕλληνας, καὶ ἕλλησι παρὰ βαρβάρους. Talia sunt Atticis propria Mensium nomina: ἑκατομβαιὼν, Junius: μεταγειτνιὼν, Julius, &c. Τριώβολον, διώβολον, Atticorum numismatum nomina. Ἀπληγὶς, teste Polluce, vestis simplex est, nullis rugis plicata. Σαυλὸς, scribit Hesychius, apud Atticos significare mollem, delicatum. Πόμαλα, minimè gentium. Ἀλευρότησις, indumentum. Plura annotat H. Stephanus, de Attica dialecto.
    - *Ex* parte tantum: aliquot literis transpositis, mutatis, aut penitus sublatis. Quod generatim prius, tum specialim docebimus: ut si quæ generalem supputationem confusionis vitandæ causa, non attingent, speciali examini inserantur: quæ vero specialiùs ob sui copiam recenseri omnia non possunt, ad generalem classem referantur. Hanc ergo diversitatem expediemus, tum
      - *Generaliter* ratione primorum dictionis principiorum, Literæ et Syllabæ: quorum considerationem vulgus Grammaticorum, illius quidem Orthographiæ, hujus verò Prosodiæ demandat. Afficiunt quidem hæc ipsa principia, dum patiuntur, et variè immutantur, suum opus. Sed cùm dictio, qua talis est, peculiari sua proprietate gaudeat: eam Etymologicæ classi relinquemus, et impræsentiarum generatim duntaxat Atticas literarum et syllabarum affectiones adumbrabimus. Vide sign. A
      - *Specialiter*, revocantes eam ad singulas Etymologiæ partes distinctas. Vide sign. B.
  - *Pluribus*, quocunque modo syntacticè cohærentibus. Vide sign. C.

- **A.** *Generales* Atticarum vocum affectiones exhibent, tum
  - *Orthographia*: quæ non externam respicit literarum formam, sed quantitatem et qualitatem: quatenus vel plures sunt, vel pauciores: vel saltem aliæ ab hactenus consuetis. Ergo in dictionibus singulis habenda est ratio literarum, tum
    - *Quantitatis*. Nam solent Attici, iis vocabulis, quæ sunt communis Dialecti, literas vel
      - *Adjicere* novas alias: idque tum in
        - *Initio*, per πρόσθεσιν, ut inde dictio augeatur, tum Litera Γ: ut, γλάμων pro λήμη: tum Syllaba, Ε: ut, ἑώρακα pro ὥρακα. Α: ut, ἄσταχυς, pro στάχυς. Dicunt hoc proprium Atticorum esse, ut initio abundet α. Sunt quoque apud ipsos frequentes Anadiplasiasmi, quod ex augmentis verborum clarissimè perspicietur: ut, ἤγαγον pro ἦγον.
        - *Medio*, per ἐπένθεσιν, ut accedat, vel sola litera, vel syllaba. *Litera* quidem, Ι: ut χροιὰ pro χρόα, quod Stephanus libenter concedit Atticum esse, cùm eo sæpiùs utatur Aristophanes. Τ: ut, πτόλις, pro πόλις, quod inquiunt veterum Atticorum fuisse; ἀνύτω pro ἀνύω. Ρ, ut, κατέῤῥεξε pro κατέρεξε. Observat enim Eustathius literæ ρ geminationem consuetam esse Atticis. *Syllaba* verò: ut, Ο: ἀγήοχα pro ἄγηχα, κοράμβη pro κράμβη: et meritò ait Corinthus, cum dictum sit ἀπὸ τοῦ τὰς κόρας ἀμβλύνεσθαι, quod pupillas hebetet. Quamvis H. Stephanus vocem illam haud quaquam Atticam, et ne Græcam quidem existimet. Ω, quod veteres Attici interponebant: ut, εἴωθα pro εἶθα, ita quidem, ut iota diphthongi eliderent, et ἔωθα pro εἶθα dicerent: quod tamen nonnullis est Æolicum, pro ἦθα, præter. medio verbi ἔθω. Δο: ut, ἐδήδοκα, pro ἔδηκα. Να: ut, ἀμυνάθω pro ἀμύνω. Κα: ut, διώκαθω pro διώκω.
        - *Fine*, per παραγωγὴν, ut accedat tum *Litera*: ut, Ν. ἐφελκυστικὸν, dativis pluralibus et tertiis verborum addunt sequente licet consonante: ut, εἰσῆλθεν πόλιν. Quanquam tertiæ quoque plusquamperfecti id ipsum præter aliorum usum adjicere sunt soliti: ut ᾔδειν pro ᾔδει, tum *Syllaba*: ut, Ι, οὑτοσί, pro οὗτος, λῃσταῖσι pro λῃσταῖς, νυνὶ pro νῦν. Δί: ut, νυνδὶ pro νῦν, ἐνθαδὶ pro ἔνθα. Θα: ut, ἔφησθα pro ἔφης, οἴδασθα pro οἶδας, ἦσθα, pro ἦς. Hoc enim H. Stephanus inter atticismos refert. Huc etiam pertinent dictiones παραπληρωματικαὶ, δη, γε, θεν, ουν, ωστε: ut, τόνγε pro τὸν, ὁτῳοῦν pro ὅτῳ, &c. Ει: ut, οἱονεὶ pro οἷον. Τι: ut, πάνυτι pro πάνυ. Χι: ut, ναιχὶ pro ναί.
      - *Demere* hactenus usitatas, idque tum in
        - *Initio*, per ἀφαίρεσιν, *Syllabæ*, Ε: ut, συγγεγόνει, pro ἐσυγγεγόνει, μοῦ pro ἐμοῦ. Α, intercedente apostropho: ut, τῇ 'γορᾷ pro τῇ ἀγορᾷ.
        - *Medio* per συγκοπὴν, *Literæ*, Ι, quam ex diphthongis auferunt: ut, κλάει pro κλαίει, χρύσεος pro χρύσειος, ποεῖν pro ποιεῖν, ὑὸς pro υἱὸς, quod ab Eustathio dicitur Atticum esse. Β: ut, βόλιτον pro βόλβιτον, apud Corinthum. Σ: ut, νομιῶ pro νομίσω. *Syllabæ* vero, Ο: ut, οἶμαι pro οἴομαι. Ω: ut, ἑκατέρθεν pro ἑκατέρωθεν: Ει: ut, ὄφλω pro ὀφείλω. Δα: ut, οἶσθα pro οἴδασθα, quod Stephanus Atticis attribuit.
        - *Fine*, per ἀποκοπὴν, *Literæ*, Ν: ut, ἄλλο pro ἄλλον, καλὸ pro καλόν. *Syllabæ*, Ι: ut, πρῷ pro πρωΐ. Να: ut, ἀπόλλω pro ἀπόλλωνα, κρείττω pro κρείττονα. Amant enim concisiones Attici, teste Corintho. Νον: ut, κάρα et Ionicè κάρη pro κάρηνον. Σα: ut, βασιλὶς pro βασίλισσα. Τός: ut, πρέπον pro πρεπόντως, ut vult Corinthus. Hoc tamen pernegat Stephanus.
    - *Qualitatis*, quando mutatio fit per ἀντιστοιχίαν. Mutantur enim
      - *Vocales*
        - Una
          - A in
            - Ε, ut λεὼς pro λαὸς, ὕελος, pro ὕαλος.
            - Η: ut, ἠνειχόμην, pro ἀνειχόμην, in verbis compositis cum præpositione ἀνά. Hoc agunt quoque Attici in 4. verbis secundæ circumflexorum, et α ex contractione natum mutant in η, nec tamen iota subscribunt: ut, ζῶ, ζῇς, ζῇ: πεινῶ, πεινῇς: διψῶ, διψῇς: χρῶμαι, χρῇ, χρῆται, χρῆσθαι: quo pertinet τάε, τῆ imperativus, à τάω, τῶ. Sic apud Homerum Ulysses, τῆ κύκλωψ, πίε οἶνον. Dicunt etiam ὀπιδὸς pro ὀπαδὸς, ἀλοιάσω pro ἀλοιάσω.
            - Ο: ut, ὀσταφὶς pro ἀσταφὶς apud Athenæum, ὀσταχὶς pro ἀσταχίς.
            - Ω: ut, κρώζω, pro κράζω. Atheniensib. usitatum fuit, teste Etymologo.
          - E in
            - Α: ut, βδάλλω, pro βδέλλω.
            - Η: ut, ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην.
            - Ι: ut, ὁδὶ pro ὁδὲ, τοιοσδὶ pro τοιοσδέ.
            - Υ: ut, in contractionibus, τοὔνδυμα pro τὸ ἔνδυμα. Hoc annotat Jo. Gramm.
            - Ο: ut, πέπομφα pro πέπεμφα.
            - ΑΙ: ut, δαὶ pro δέ.
          - H in
            - Α: ut, ἀνάβαθι ascende, pro ἀνάβηθι. In paucissimas hoc egerunt, dicit Caninius suavitatis causa: ut, κάλη pro κήλη: ἀχέτας pro ἠχέτης. δάματερ pro δήμητερ, admirantis adverbium. Sic è λήμη fecerunt γλάμων, suavitatis causa.
            - Ε: ut, νεὼς pro νηός.
            - ΕΑ: ut, ἑάλωκα pro ἥλωκα.
            - ΕΙ: ut, κείρυλος pro κήρυλος.
          - I in Ε: ut, ἴρεδες pro ἴριδες, teste H. Stephano.
          - O in
            - Ι: ut, δευρὶ pro δεῦρο.
            - Ω: ut, δύω pro δύο, νεὼς pro ναὸς, βασιλέως pro βασιλέος.
        - *Plures* etiam vocales inter se permutant Attici:
          - ΑΕΙ in Η, sine iota subscripto, quod in nonnullis verbis Attici cum Doribus commune habent: ut, πεινῆς, pro πεινάεις, διψῆς pro διψάεις.
          - ΑΕ in ΟΥ, in quibusdam compositis ex ἔτος: ut, τριακοντούτης pro τριακονταέτης.
          - ΑΟ in Ω: ut, ἵστω pro ἵσταο.
          - ΕΑ in Α: ut, πειραῖα pro πειραιέα.
          - ΕΙ in ΕΙ͂: ut, πηλείδης pro πηλεΐδης.
          - ΕΟ in
            - ΕΙ: ut, πλεῖν pro πλέον, δεῖν pro δέον.
            - ΟΥ: ut, ἐτίθου pro ἐτίθεο, quod excussit σ, pro ἐτίθεσο.
          - ΕΩ in Ω: ut, πειραιῶς pro πειραιέως.
          - ΗΙ͂ in Η. cum iota subscript. ut, νηρῇδα pro νηρηΐδα.
          - ΟΕ in ΟΥ, in iis compositis, quorum pars prior desinit in ο, posterior ab ε incipit: ut, φυτουργος, pro φυτοεργος. Excipiantur tamen composita ab ὁμοῦ. Dicunt enim ὁμοεθνὴς, non ὁμουθνής. Composita etiam ab αὐτὸς excipiantur: quamvis αὐτουργὸς legatur, pro αὐτοεργός. Sin pars posterior incipiat ab ει diphthongo tum nulla fit contractio: ut, ὁμοειδής.
          - ΟΙ͂ in ΟΙ: ut, οἶς pro ὄϊς. Hoc tamen Poëtis adscribit Antesignanus.
          - ΟΟ in ου: ut, δίδουσο, δίδοο, δίδου.
          - ΩΙ in Ω cum iota subscripto: ut, λῷον pro λώϊον.
      - *Diphthongi*. Vide sign. D. *Consonantis*. Vide sign. B.
  - *Prosodia*: quæ syllabarum affectiones expendit. Tempus, Spiritum, Tonum, Passiones: de quibus sign. F.

D. *Diphthongos* quoque permutant Attici:

- AI in H cum iota subscripto: ut, ἐμίηνα aoristus primus, à verbo μιαίνω.
- EI in
  - H cum iota subscripto: ut, βασιλῆς pro βασιλεῖς. Aliqui iota non subscribunt. Henricus Stephanus reprehendit Jo. Grammaticum, aliàs dictum Philoponum, quòd iota subscripti nullam fecerit mentionem, et hanc mutationem tantùm pluralibus tertiæ contractorum adscripserit: cùm testetur Eustathius, id etiam in verbis fieri: ut quando dicunt ᾔκαζον pro εἴκαζον. Apud Aristophanem invenitur ἱππεῖς, non ἱππῆς, et è contra Ἀχαρνῆς, non Ἀχαρνεῖς.
  - EΩ: ut, ἀφίεωκα pro ἀφεῖκα, ἀφίεωνται pro ἀφεῖνται.
  - HÏ: κλῃῗδα pro κλεῖδα.
- OI in
  - EI: ut, δυεῖν pro δυοῖν, πεῖος pro ποῖος, apud antiquos Atticos.
  - Ω cum iota subscripto: ut, κλῳὸς pro κλοιὸς, νεῴ pro ναοὶ, templa.
- ET in HT: ut, ηὐχόμην pro εὐχόμην.
- OT in Ω: ut, μενέλεω pro μενελάου.
- H cum iota subscripto in EI. ut, βούλει pro βούλῃ.

E. *Consonantes* itidem permutantur apud Atticos:

- *Mutæ,*
  - Π in Φ: ut, apud Etymologum, ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος.
  - K in Γ: ut γναφεῖον pro κναφεῖον. Sic Grammaticus et Corinthus. Quamvis autem id improbet H. Stephanus, colligimus tamen ex Aristophanis Scholiaste, antiquos Atticos dixisse κναφεῖον, à κνᾶν radere: posteriores autem γναφεῖον.
  - B in Λ: ut, βόλιτος pro βόβιτος, asinorum fimus.
  - Γ in B: ut, βλήχων pro γλήχων, dictamnus. Observat hoc Aristoph. Scholiastes et Corinthus.
  - Δ in
    - Σ: ut ὀσμὴ pro ὀδμὴ, ἴσμεν pro ἴδμεν.
    - T: ut, ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια: Hoc tamen non vult H. Stephanus Atticis attribui debere, necessarium esse dicens, ut priùs quàm de dialectis feratur judicium, constet, quænam prima sit et vera dictionis alicujus scriptura.
  - X in Ξ: ut, διξὰ pro δίχα, τριξὰ pro τρίχα, πένταξα pro πένταχα. Sic Eustathius.
  - Θ in
    - Σ: ut, κλαυσμὸς pro κλαυθμὸς, apud Etymologum, ἀρισμὸς pro ἀριθμός.
    - T: ut, κολόκυντα pro κολοκύνθη, ut vult Corinthus. Contrarium scribit Caninius, τ in θ mutari Atticè, ut, κολόκυνθα pro κολόκυντα.
    - Φ: ut, φλᾶν pro θλᾶν, quod Eustathius observat.
- *Semivocales quæ etiam inter se Attica dialecto permutantur.*
  - Λ in
    - Γ: ut, μόγις, vix, pro μόλις. Corinthus.
    - P: ut, κρίβανος pro κλίβανος. Hoc non probat Stephanus, quamvis Grammaticus eo exemplo utatur. Sequendo enim Etymologiam, ait, ex κρίβανος factum est κλίβανος, et ρ potius in λ mutatum, quàm vice versa, ποδαργία quidem pro ποδαλγία, et ἀργαλέον pro ἀλγαλέον dici videtur. Sed et hæc ipsa, ait Stephanus, non carent controversia.
  - M in Σ: ut, πέφασμαι pro πέφαμμαι, μεμόλυσμαι pro μεμόλυμμαι.
  - N in Λ: ut, πλεύμων, pulmo, pro πνεύμων: λίτρον pro νίτρον.
  - P in Σ: ut, μυρσίνη, pro μυῤῥίνη, myrrhus: apud Jo. Grammaticum et Corinthum, quod tamen penitus negat H. Stephanus.
  - Σ in
    - T: ut, τεῦτλον pro σεῦτλον: et si duplex fuerit σ in duplex τ: ut, ἐλάττων pro ἐλάσσων, πίττω pro πίσσω. Lucianus in judicio vocalium asseverat, in plerisque hanc mutationem locum non habere, præsertim simplicis σ in τ initio dictionis. Ælius Dionysius refert, primum Periclem vitasse oris conformitatem, quæ fit in pronuncianda litera σ, tanquam indecentem, quum se, adhibito in consilium speculo, exerceret. Annotat H. Stephanus Thucydidem, qui primas teneat inter Atticæ linguæ scriptores, nunquam has literas invicem permutare, dicereque non θάλαττα, sed θάλασσα. Id tamen Xenophontem et Demosthenem agere. Putatur etiam μεταίχμιον Atticum esse pro μεσαίχμιον, τύρβη pro σύρβη.
    - Δ: ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι.
    - P: ut, ἄῤῥην pro ἄρσην: præsertim ubi literam ρ sequitur σ. Hoc Eustathius vult: contrarium planè Corinthus, ρ nimirum pro σ apud Atticos in usu esse, ut dicant ἄρσην pro ἄῤῥην. At H. Stephanus adversatur Corintho, et Aristophanem ἄῤῥην dicere, non ἄρσην ostendit. Et quamvis apud Thucydidem θάρσος legatur, legi tamen etiam apud eundem θάῤῥος, ut passim, apud Platonem, Demosthenem, Aristophanem. Unde colligere liceat, θάρσος, antiquissimam dictionem, à posteris in θάῤῥος, σ nimirum in ρ, mutatum fuisse.
    - Ξ: in compositis a σύν: ut, ξύμπας pro σύμπας, ξύμμαχος pro σύμμαχος. Hoc semper agit Thucydides: non item Xenophon et Demosthenes. Extra compositionem etiam ξὺν pro σὺν dicit Thucyd. Annotat Eustath. ἀναξυρὶς dici pro ἀνασυρὶς, ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι.
  - Z in
    - Δ: ut, κνίδη pro κνίζα, nidor.
    - Ττ: ut, συρίττω pro συρίζω, apud Corinthum.
  - Ξ in Σ: ut, παίσω, pro παίξω, a παίζω, Caninius.

F. *Prosodia* Attica circa syllabas versatur, et earum tum

- *Quantitatem.* Heic Attici vocales
  - *Ancipites,*
    - *Producunt:* sunt enim illorum productiones propriæ. Ergo
      - A, in βασιλεία, ἀτρία, producunt: item in ἀληθεία, ἀγνοία. Aliàs enim α breve, suntque propterea proparoxytona. ἀλήθεια, ἄγνοια.
      - I, in ὄρνις, εὐκνῆμις, aliisque nonnullis producitur: quando aliàs barytona in ις in omnibus casibus corripiuntur.
    - *Corripiunt,* apud Comicos et Tragicos I. ut, ἴσος prima correpta pro ῖσος prima producta. Sic ἡμὶν et ὑμὶν vel ἥμιν posteriora habent correpta, pro ἡμῖν et ὑμῖν: ideo amittunt circumflexum, qui productionis nota est.
  - *Correptas,* producunt, ο nimirum in ω mutatum: ut videre est in genitivis in εως, à recto in ευς, βασιλέως pro βασιλέος.
- *Qualitatem:* et quidem syllabarum, vel
  - *Integrarum.* Vide sign. G.
  - *Affectarum,* et apostropho immutatarum. Apostrophum Attici initio quoque dictionis usurpant, ut vocalis brevis sequentis dictionis, à præcedentis vocali longa vel diphthongo obliteretur: ita quidem, ut ambæ dictiones vel
    - *Disjunctæ* maneant: ut, ὦ 'γαθὲ, pro ὦ ἀγαθέ: ποῦ 'στι, pro ποῦ ἐστί.
    - *Conjungantur,* per crasin, et in unam coalescant: ut, ὦναξ pro ὦ ἄναξ: ὦνερ pro ὦ ἄνερ.

G. *Integras* syllabas affectis opponimus, et quo pacto Atticè comparatæ sint, examinamus respectu tum

- *Accentus.* Hunc Attici vel
  - *Transferunt* in aliam syllabam: nimirum ex
    - *Ultima* in
      - *Penultimam:* Ergo
        - *Oxytonum* vertunt Attici in Paroxytonum et Properispomenon: ut, τρίτης pro τριτὴς, ἴδε pro ἰδὲ, λάβε pro λαβὲ, quod in aliquot Imperativis agunt, εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ: quamvis communis dialectus, Atticos in tribus his verbis imitetur: ut apud Aristophanem εἰπέ μοι, φιλεῖς ἐμέ: Item μῶρος pro μωρός.
        - *Perispomenon* mutant Attici in Properispomenon: ut, ἧμιν pro ἡμῖν.
      - *Antepenultimam.* Ex Oxytono faciunt Attici Proparoxytonon: ut, πόνηρος pro πονηρὸς, ἀσκλήπιος pro ἀσκληπιὸς, apud Demosth.
    - *Penultima* in
      - *Ultimam.* Paroxytonum vertunt in Oxytonum Attici: ut, ἀκανθοπλὴξ pro ἀκανθόπληξ.
      - *Antepenultimam.* Ex Paroxytono faciunt Attici Proparoxytonum, licet ultima sit longa: ut, πόλεων pro πολέων. Id imprimis fit in Hyperdissyllabis quartæ simplicium: ut, εὔγεως, Μενέλεως, Νικόλεως. Ex Properispomeno etiam faciunt Proparoxytonum: ut, ἄγροικος pro ἀγροῖκος.
    - *Antepenultima* in Penultimam. Ex Paroxytono faciunt Attici Proparoxytonum, et Properispomenon: ut, ὀρνίθες pro ὄρνιθες, λυδίον πεδίον, pro λύδιον πέδιον: τροπαίον pro τρόπαιον, ὁμοῖον pro ὅμοιον, εὐγνῶμον pro εὔγνωμον.
  - *In* eadem syllaba retinent: mutant tamen, et
    - *Ex* Oxytono faciunt Perispomenon: ut, γλαῦξ pro γλαὺξ, φαλῆς pro φαλής.
    - *Ex* Perispomeno faciunt Oxytonum. Cùm enim communiter omnis genitivus, cujus ultima est longa, si in ea tonum habeat, circumflectatur, Attici duos excipiunt, λεὼ et νεώ. Sic in ες pluralia Atticè acuunt penultimam: ut, γυναίκες pro γυναῖκες, χείρες pro χεῖρες.
    - *Desinentia* in ω Attica acuuntur, eò quòd ω finale circumflecti non possit nisi in Attica apocope: ut, ποσειδῶ pro ποσειδῶνα, κυκεῶ pro κυκεῶνα, ἰδρῶ pro ἰδρῶτα.
- *Spiritus.* Hunc amant asperum, præsertim in ἀθροιστικοῖς, ut testatur Eustathius, α enim ἀθροιστικὸν adspirabant, et ἅθρους dicebant, non ἄθρους: ἕνος pro ἐνιαυτός: unde ἄφενος ait Stephan. ὁ ἀπὸ ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος, divitiæ, ab iis quæ annuatim nascuntur. Mutant ergo tenues in aspiratas: ut, ἕλιξ pro ἔλιξ, ἅμαξα pro ἄμαξα, Teste Tzetze. Quod locum attinet, cui inscribitur, is non prima tantùm est, sed etiam
  - *Ultima.* Hæc enim Atticè recipit et
    - *Densum,* teste Tryphone apud Athenæum lib. 9. ut, ταὧς: quamvis alii malint cum tenui. Litera densa aliquando, ut docet Eustathius, in densum spiritum abit. Densæ enim cum denso scribebantur: ut, ἱθὸς.
    - *Tenuem.* Est Canon Athenæi: Nomina quæ exeunt in ος purum, ultimam tenuant: ut πρᾶὀς, υἱὸς, λαὸς, κριὸς: ναὸς, λεὼς, μενέλεως.
  - Penultima. Ait Eustathius composita differentiæ causa in medio spiritum mutant. Exprimitur ergo uterque et
    - *Tenuis:* ut, Εὐαίμων, Φίλιππος, Εὐρύαλος, quæ propria sunt nomina. Item ἄϊκων, ταλαίφρος.
    - *Densus;* ut, ἀμφιαλὸς, μαλιεθὸς. συνέφρρος, ἐξέδρα. Ἐξισία, ἐσήλατο, in antepenultimis.

B.

Quod si jam generales Atticæ linguæ proprietates, ad speciales Etymologiæ classes adhibuerimus, apparebunt, ceu in speculo, illustriores. Recenseamus partes orationis, in quibus singulis communis formatio diversimodè accipitur ab Atticis:

- *ARTICULUS* quo pacto communiter habeat, non ignoratur. Attici tamen aliter efferunt
  - *Simplicem*, præpositivum et postpositivum. Vel enim
    - *Declinant* eos more nominum, quibus adhærent, aut à quorum terminatione non discrepant: ut, τοῖσι λόγοισι pro τοῖς λόγοις.
    - *Adjiciunt* eis per paragogen voculas συμπληρωματικὰς, δη, γε, ουν, ποτε: ut, τόνγε pro τὸν, ὅγε pro ὃ, ὁτῳοῦν et ὁτῳδήποτε pro ὅτῳ.
  - *Compositum*. Nam
    - Ὅδε, ἥδε, τόδε, ultimum ε Attici mutant in ι, translato etiam tono: ut, ὁδὶ, ἡδὶ, τοδί. Id etiam in reliquis casibus. Dicunt enim τησδὶ, τῃδὶ, τηνδί.
    - Ὅστις, in genitivo habet οὗτινος, &c. Attici vero id ipsum declinant, ac si esset ὅτος, et ratione terminationis duntaxat flecteretur. In Genitivo ergo dicunt ὅτου, in Dativo ὅτῳ, ὁτῳοῦν, et ὁτῳδήποτε pro ᾧτινι: in plurali ἅττα. Hoc tamen est Atticum pro ἅσσα: et hoc pro ἅτα: quod dicitur quasi esset ἅτινα. Nam cùm Megarenses, ut annotat Caninius, usurpent σ, pro τ, σα dicitur pro τα: et hoc pro τινά.
- *NOMEN* plura habet accidentia, quæ seorsim singula examinanda sunt.
  - *Species* Derivativa: est vel
    - *Comparativa* vel superlativa. Heic ergo Attici comparativum et superlativum terminant in
      - Αἵτερος et αἵτατος: ut, φίλος, φιλαίτερος, φιλαίτατος, pro φιλώτερος, φιλώτατος: περαιὸς, περαίτερος, pro περαιότερος, γεραιὸς, γεραίτερος, pro γεραιότερος.
      - Ἴστερος et ἵστατος: ut, λαλὸς, λαλίστερος, λαλίστατος, pro λαλότερος, &c. ὀλιγίστερος pro ὀλιγότερος. Iones pro ίστερος dicunt έστερος, quo etiam Attici nonnunquam utuntur: ut, ἀνιηρὸς, ἀναρέστερος, ἀρχαίος, ἀρχαιέστερος.
      - Ὕτερος et ύτατος: ut, βραχύτερος, βραχύτατος pro βραχίων, et βράχιστος.
      - Ειν:, ut, βέλτειν pro βελτίον, πλεῖν pro πλέον: Aristophanes, πλεῖν ἢ μύρια.
      - Σων: ut, μάσσων pro μείζων, μᾶσσον pro μεῖζον. Quod licet à nonnullis Poëtarum licentiæ adscribatur, reperitur tamen apud Xenophontem et Hippocratem.
      - *Nonnunquam* etiam per Metaplasmum dicunt θάττων pro θάσσων, ἐλάττων pro ἐλάσσων.
    - *Diminutiva*. Hanc licet non aliter forment, quàm cæteri Græci: ea tamen libentiùs utuntur, quam primitiva: ut, λοπάδιον dicunt, pro λοπάς: προβάτιον pro πρόβατον.
    - *Denominativa*, et Numeralis. Attici per metaplasmum δύω dicunt pro δύο.
    - *Possessiva*. In possessivis nominibus, quæ duplicem habent terminationem, altera magis est in usu apud Atticos, altera minus: ut, ἀνθρώπεια φύσις potius dicunt, quam ἀνθρωπίνη. Hoc ex Thoma Magistro colligit H. Stephanus.
    - *Verbalis*. Hanc Attici aliter formant. Pro βλέμμα dicunt βλέπος: pro αὔξησις dicunt αὔξη, pro δίφρευσις, διφρεία: pro δῆξις, δῆγμα: pro διάγνωσις, διαγνώμη.
    - *Patronymica*. Πηλείδης dicunt pro Πηλεΐδης, à πηλεὺς πηλέος. Περσείδης pro περσεΐδης, à περσεύς.
  - *Genus* apud Atticos diversum habent
    - *Adjectiva*. Nam adjectiva in ος trium generum, inprimis compositiva et derivata, apud Atticos communia sunt: ut, ὁ καὶ ἡ κόσμιος καὶ τὸ κόσμιον: ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος. Simplicia et primitiva raró admodum communis generis in prosa oratione inveniuntur. Sic illa quæ observat Eustath. γυνὴ ἀργὸς, κλαγγὴ κοινός.
    - *Substantiva*, terminatione vel
      - *Eadem*. Sic Masculina Attici in genere fœminino usurpant: ut, ἡ ἄσβολος pro ὁ ἄσβολος. Fœminina etiam in genere Masculino: ut, ὁ χοῦς pro ἡ χοῦς. Ita in duali nonnulla ex Fœminis Masculina fiunt Atticè: ut τὼ ἡμέρα, pro τὰ ἡμέρα: quod in lingua communi sequuntur hæc quatuor, γυνὴ, ὁδὸς, πόλις, χείρ. Hæc autem generis mutatio observanda est interpretibus, ne si legant τὴν ἵππον, exponant Equam, in Fœminino genere.
      - *Diversa*. Sic ex Masculino faciunt Neutrum: ut, τὸ ζυγὸν pro ὁ ζυγός. Fœmininum item: ut, ἡ κάνναβη, pro ὁ κάνναβος.
  - *Numerus* dualis apud Atticos crebrò est in usu, ut annotat Caninius. Usurpant etiam pluralem sæpiùs in verbalibus in τεον, aliisque compluribus: ut, βαδιστέα pro βαδιστέον: ἀδύνατα pro ἀδύνατον: συγγνωστὰ pro συγγνωστόν: γάμους ποιεῖν pro γάμον: διαθήκας γράφειν pro διαθήκην: ἀφύαι pro ἀφύη. Quamvis hoc quoque Atticum sit, κατὰ χειρὸς ὕδωρ ἐδέξειτο, pro κατὰ χειρῶν, ut vel hic solum libentius etiam singulari quam plurali utantur Attici.
  - *Figura*. Apud antiquos Atticos ἐξ in compositis non mutabatur in ἐκ, quanquam sequeretur consonans: ut, ἔξπουν pro ἔκπουν: ἔξκλινον pro ἔκκλινον. Jam interponunt α: ut, ἐξάπουν, ἐξάκλινον. Sic notat Caninius.
  - *Declinatio*. De qua vide sign. H.
- *RELIQUÆ* partes, *Pronomen* signo I. *Verbum* K. *Participium* L. *Adverbium* M.

H. *Declinatio* Atticorum à communi forma diversa est ratione Casuum, vel

- *Omnium*, qui in aliam declinationis speciem transferuntur, terminatione nominativa, vel
  - *Eadem* existente. Exempli gratia, Nomen desinens in
    - Ους: ut, τρίπους, quintæ declinationis simplicium, formant Attici more tertiæ simplicium: ut, τρίπου τρίπῳ pro τρίποδος, τρίποδι, &c.
    - Ον: ut, δένδρον, tertiæ simplicium, declinant Attici more primæ contractorum, δένδρους, δενδρεῖ, δένδρεα, δένδρεσι, tanquam à δένδρος. Vide Stephani animadversiones in Corinthum.
    - Ως: ut, ἥρως, quartæ contractorum, ipsi declinant more quartæ simplicium, ἥρω pro ἥροος, ἥρῳ pro ἥροϊ.
    - Ης: ut, ἀριστοφάνης, primæ contractorum, ipsi declinant more primæ simplicium, ἀριστοφάνου, 'ἀριστοφάνην. Sed tantùm habentur in usu, ait Antesignanus, nominativus, accusativus et vocativus in singulari et plurali.
  - *Diversa* quam novam constituunt Attici: exempli gratia
    - Ευς: dicentes, υἱεὺς pro υἱός: ut apud Xenoph. primo Cyropæd. ἠσπάζετο αὐτῶν τοὺς υἱεῖς. Sic βραβεὺς pro βραβευτής.
    - Η: ut, μεθύση pro μέθυσος sæpius utitur Aristophanes, ἐρήμη pro ἔρημος, χρησίμη pro χρήσιμος, Aristoteles et Thucydides.
    - Ις: ut, βασιλὶς pro βασίλισσα: αὐλητρὶς pro αὐλήτρια, μαθητρὶς pro μαθήτρια: καταβόλησις pro καταβολή, ἀγάπησις pro ἀγάπη: πρέσβευσις pro πρεσβεία.
    - Οδης. Nam composita à ποῦς, quintæ simplicium transferuntur ad primam terminatione mutata: ut, ἱπταπόδης, ἱπταπόδου pro ἱπτάπους, ἱπτάποδος.
    - Ως. Nam desinentia in ος (non solùm in αος, ut nimis strictè loquitur Grammaticus) linguæ communis apud Atticos efferuntur per ως, sique α purum præcesserit ο, mutatur in ε: unde quarta declinatio Attica nominum simplicium penes nonnullos Grammaticos. Dicunt ergo νεὼς pro ναός, λαγὼς pro λαγὸς, πλέως pro πλέος.
- *Aliquorum* tantum: idque in declinationis speciebus, vel
  - *Generatim.* Ita
    - *Vocativus* singularis apud Atticos similis est Nominativo: ut, 'Αγάμεμνον ἄναξ dicit Euripides, pro ἄνα. Hoc non intelligens Jo. Grammaticus, Atticos ait nominativum pro vocativo usurpare.
    - *Dativus* pluralis desinens in iota ν ephelcysticum Atticè recipit, sequente licet consonante.
  - *Specialim* nominum tum
    - *Simplicium.* In declinatione igitur
      - *Prima* et *secunda*, Ad dativum pluralem Atticè assumitur iota: ut, λῃσταῖσι pro λῃσταῖς: μούσαισι pro μούσαις.
      - *Tertia*
        - *Nominativum*, Accusativum, Vocativum singularem neutrius generis in ον desinentem efferunt Attici abjecto ν: ut, ἄλλο pro ἄλλον, τοιοῦτο pro τοιοῦτον, καλὸ pro καλόν. Quamvis ν quandoque adscriptum legatur sequente vocali, vel consonante: ut apud Eurip. in Iphig. εἰς ταυτὸν ὦ θύγατερ σύθ' ἥκεις σῷ πατρί. Et apud Aristot. 2. Post. cap. 8. ἐπεὶ δ' ἔστιν, ὡς ἔφαμεν, ταυτὸν τὸ εἰδέναι τί ἐστι, καὶ τὸ αἴτιον τοῦ εἰ ἐστι. Exempla sunt hæc pronominis, cui idem quod nomini contingit.
        - *Genitivum* singularem terminant Attici in οιο: ut, λόγοιο pro λόγου.
        - *Dativo* plurali additur per paragogen Atticam iota: ut, λόγοισι pro λόγοις.
      - *Quarta* Attica
        - *Quinque* nomina, more antiquorum Atticorum ν abjiciunt in accusativo, ἄθω, ἕω, κέω, κῶ, λαγὼ, quibus adjiciunt nonnulli τέω.
        - *Nomina* à communibus Atticè formata, non mutant accentum, nisi in duobus, λαγῶς pro λαγὸς, ὀρφῶς pro ὀρφός: propterea etiam hyperdissyllaba antepenultimam acuunt, licet ultima sit longa: ut, μενέλεως, μενέλεω: quia μενέλαος erat proparoxytonum.
      - *Quinta*
        - *In* Genitivo singulari pro ο Atticè substituitur ω in tribus, teste Clenardo et Antesignano: ut, πέλεκυς, πελέκεως, pro πελέκεος: πρέσβυς, πρέσβεως, pro πρέσβεος. Sic et πῆχυς. Ναῦς, ναὸς, Ionicè νηὸς, Atticè νεώς: ubi α penultimum vel η Ionicum etiam in pluralibus casibus mutatur Atticè in ε: ut, νέες, νεῶν, νήεσσι, νέας, νεές.
        - *Accusativum* singularem abbreviant Attici: ut, ἀπόλλω pro ἀπόλλωνα. Μῆνιν pro μήνιδα, teste Eustathio, Atticum est et Ionicum, et ait δῆλον, ὅτι ἐν πολλοῖς ἐπικοινωνοῦσιν αἱ δύο αὗται διάλεκτοι.
        - *Nominativum* pluralem in ες fœmininorum acuunt Attici in penultima: ut γυναῖκες pro γυναῖκες, χεῖρες pro χεῖρες, pro ὀρνῖθες ὄρνιθες.
    - *Contractorum*: in quib. Attici potius casibus utuntur contractis, quam solutis. In declinatione igitur
      - *Prima*:
        - *Genitivi* singularis ο Atticè mutatur in ω: ut, ἀληθέως pro ἀληθέος.
        - *Accusativus* singularis desinet Atticè in
          - Α, si η nominativi fuerit purum: ut, ὑγιᾶ pro ὑγιῆ. Annotat H. Stephanus per apocopen fieri ex ὑγιῆα: ut Τυδῆ ex Τυδῆα.
          - Ην, nominum tam propriorum, quam adjectivorum compositorum: ut, δημοσθένην pro δημοσθένη, ἱπταίτην pro ἱπταίτη.
        - *Nominativus* pluralis Atticè in αι desinit, Accusativus in ας. Hoc est, quod suprà diximus, quædam hujus declinationis nomina transire in primam simplicium.
      - *Secunda*:
        - *Genitivus*
          - *Singularis* Atticè in ως desinit, et retinet accentum, quamvis ultima sit longa: ut, ὄφεως pro ὄφεος.
          - *Dualis* Atticè contrahitur οιν in ῳν: ut, ὄφεῳν pro ὀφέοιν.
          - *Pluralis* tono translato effertur ab Atticis: ut πόλεων pro πολέων.
        - *Dativus* singularis, Nominativus, item Accusativus et Vocativus plurales contrahuntur Atticè in ει: ut, ὄφεῖ ὄφει, pro ὄφϊ ὄφι: ὄφεις ὄφεις, pro ὄφιες, ὄφις.
        - *Nominativus* et Accusativus dualis: ut et in neutris Nominativus, Accusativus et Vocativus plurales contrahuntur in η Atticè: ut ὄφη ex ὄφεε: σινάπη ex σινάπεα.
      - *Tertia*:
        - *Genitivus* singularis
          - *Mutat* ο in ω Atticè: ut, βασιλέως pro βασιλέος.
          - *Contrahitur* Atticè, si ε ante ως fuerit purum: ut πειραιῶς pro πειραιέως.
        - *Accusativus*
          - *Singularis* Atticè contrahitur in α, si genitivus in ως contrahatur: ut, πειραιᾶ ex πειραιέα. Apud Lycophronem autem etiam φονῆ ex φονῆα factum legitur. Quamvis videri possit Apocope Poëtica ex φονῆα.
          - *Pluralis* contrahi videtur apud Thucydidem, δωριᾶς pro δωριέας. Non tamen in omnibus est Atticus Thucydides.
        - *Nominativus* pluralis Atticè contrahitur in ης, iota à nonnullis subscripto: ut, βασιλῆς vel ῇς pro βασιλεῖς.
      - *Quinta*: omnis casus Ionici, qui possunt recipere contractionem, Atticè contrahuntur: ut, κέρως, ex κέραος Ionicè, communiter κέρατος.
      - *Comparativorum* in ων Accusat. singularis Ionicus contrahitur Atticè in ω: Nominativus, Accus. et Vocat. plurales neutrius quidem in ω: reliquorum generum in ου: ut, μείζω, pro μείζονα, μείζους pro μείζονας, &c.

I. *PRONOMINA* quoque apud Atticos nonnulla habent peculiaria:

Possessiva, et alia quæ more nominum secundæ et tertiæ simplicium declinantur, easdem quas nomina, mutationes recipiunt: ut, ἐμοῖο, ἐμοῖσι, pro ἐμοῦ, ἐμοῖς. Neutra etiam ν abjiciunt Atticè, ut nomina. Ait Stephanus in indice Thesauri, αὐτὸ Atticè pro αὐτὸν, ut, ἐκεῖνο τοῦτο, et alia similia iidem efferunt sine ν, quod tamen addi interdum comperitur, sed rariùs. Aliquando αὐτὸ habet adjunctum τοῦτο: ut, αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι. Hæc Stephanus.

Ἐγὼ, σὺ, in fine recipiunt Atticè particulam γε: ut, ἔγωγε, ἐμοῦγε, ἔμοιγε, ἐμέγε, transposito tono in nominativo et dativo: σύγε, σοῦγε. Annotat H. Stephanus, Atticos mirum in modum amâsse πρόσθεσιν τοῦ γε, ut id etiam cum aliis pronominibus junxerint, dicentes τούτονγε, αὐτόνγε, pro τοῦτον, αὐτόν.

Demonstrativa: Οὗτος, ἐκεῖνος et eorum composita, si desinant in consonantem, vocalem longam, aut diphthongum, acquirunt iota per paragogen Atticam: sin in vocalem brevem, eam in iota mutant, ultima semper acuta: ut, οὑτοσὶ pro οὗτος, τουτῳὶ pro τούτῳ, ἐκεινῳὶ pro ἐκείνῳ, τοσουτοσὶ pro τοσοῦτος, τουτὶ pro τοῦτα, ταυτὶ pro ταῦτα. Scribit Clenardus, Atticos in neutro singulari dicere, τουτοὶ, et sæpius τουτὶ, pro τοῦτο. Addunt autem iota, ait Antesignanus, ad vim significationis intendendam, ut res præsens veluti digito indicetur: quemadmodum Latinis additur met, te, pte, ce, in egomet, tute, meapte, hujusce.

K. *Verborum* Atticis affectionibus, cum plures sint, diligenter et methodicè est attendendum, quantoque fieri potest compendio, in una vel altera tabella temporum omnium diversitates certis regulis comprehensæ ob oculos discentium sunt collocandæ. Contingunt igitur verbis nonnulla ratione

Thematum. Vide sign. ☞

Temporum, quorum apud Atticos à communi lingua varietas notari potest, tum in verborum

Initio, quod occupat AUGMENTUM. Hoc suo modo formant Attici in

Simplicibus, in quibus vel

Inducunt, cùm alias non adesset. Sic

Ευ mutatur Atticè in ηυ: ut, ηὐχόμην, pro εὐχόμην. Contrariam affirmat H. Stephanus, communiter nimirum hac ratione augeri: Atticè verò nullatenus seque Eustathii potius quam recentiorum Grammaticorum opinionem sequi: quum dicat: τὸ δὲ εὔξαντο, καὶ ὅσα τοιαῦτα, εἰσὶ μὲν ἀττικῶς ἀναύξητα, κεκοίνωται δὲ πλέον, ἤπερ τὰ μετὰ αὐξήσεως κοινά.

Ει mutatur Atticè in ῃ: ut, ᾔκαζον pro εἴκαζον: ᾔκειν pro εἴκειν. Sic Eustathius. Hinc etiam pro εἰώθα et εἶθα dicunt ᾖθα.

Abjiciunt

Penitus: ut, ἀναλώσα pro ἀνήλωσα, συγγεγόνει pro ἐσυγγεγόνει.

Ex parte duntaxat, non adjiciendo, ut notat Eustathius, ad syllabicum imperfecti primam literam præsentis: ut, ἔκρυφα pro κέκρυφα, ἔβλαμμαι pro βέβλαμμαι, ἔκτημαι pro κέκτημαι.

Mutant: nimirum,

Syllabicum augmentum in temporale vertunt Attici: ut, ἤμελλον pro ἔμελλον: inprimis in tribus verbis βούλομαι, δύναμαι, μέλλω.

Augmentum commune λε et με Attici vertunt in Ει: ut, εἴληφα pro λέληφα, à λήβω, pro quo λαμβάνω: εἵμαρμαι pro μέμαρμαι, à μείρομαι.

Temporale augmentum η, verborum ab α incipientium, resolvunt Attici, teste Eustathio, in εα: ut, εάλωκα pro ἥλωκα. Hoc nonnulli poëticum existimant.

Multiplicant: ubi notandæ sunt regulæ

In verbis ab α brevi, ε et ο incipientibus, Attici perfecto communi præponunt duas primas thematis literas: ut, ἔδω, ἧκα, Atticè ἔδηκα. ἀκούομαι, ἤκουα, Atticè ἀκήκοα. Hoc ipsum verò augmentum in Plusquamperf. denuò augent tempore: ut, ἀκήκοα, ἠκηκόειν: ἀγήγερκα, ἠγηγέρκειν. In plusquamperfectis tamen, activo et medio, verbi ἐλεύθω, hoc non agunt. Dicunt enim ἐληλύκειν et ἐληλύθειν, ab perfecto ἐλήλυκα et ἐλήλυθα. Interea etiam notari debet, quod attinet, penultimam, hoc est, tertiam syllabam à prima ejusmodi Atticorum præteritorum, eam nonnunquam

Variare, quando præteritum excedit numerum trium syllabarum. Tunc enim corripitur, et si fuerit η, mutatur in ε: si ω, in ο: si ει vel ευ, prior vocalis abjicitur: si οι et ου, posterior; ut, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα: ἤληκα, ἀλήλεκα; ἤλειφα, ἀλήλιφα: ἤλευθα, ἐλήλυθα: ἤκουα, ἀκήκοα: ἠτοίμακα, ἐτητόμακα. Excipitur tamen ἐρήρεικα ab ἤρεικα, verb. ἐρείδω, ut differat ab ἐρήρικα, verbi ἐρίζω.

Non variare, in iis verbis quæ non excedunt numerum trium syllabarum: ut, ὄλω, ὦλα, ὄλωλα. Vel quorum tertia syllaba est positione longa: ut, ἤγερκα, ἀγήγερκα. Hîc verò notanda duo:

1. *Quædam* per Atticam epenthesin accipiunt ο: ut, ἔδηκα, ἐδήδοκα, ἄγηχα, ἀγήοχα.
2. *Quænam* per metathesin transponuntur: ut, ἦγον, ἄγηγον et ἤγαγον.

Verbis ab α, ο et ω incipientibus, ut et nonnullis aliis Attici, præter commune augmentum præponunt ε, eodem spiritu manente: ὥρακα, ἑώρακα: ὠσάμην, ἐωσάμην, ab ὤθομαι: εἶπα, ἔειπα: ἦκα, ἔηκα, ἀνοίγω, aperio, ἀνέῳγα: ἁνδάνω, placeo, ἑήνδανο. Sic οἰνοχοέω, vinum fundo, ἐῳνοχόει, Atticum est, apud Eustath. Hæc autem in plusquamperfecto alio adhuc tempore in medio augentur: ut, εἴκω, οἶκα, ἔοικα, et in plusquamperfecto Atticè ἐῴκειν: ἔλπω, ἔολπα, ἐώλπειν: ἔργω, ἔοργα, ἐώργειν.

Compositis, quorum vel sint, vel non sint in usu simplicia, augent Attici

Initium: ut, ἀμφισβητέω, ἠμφισβήτουν: ἀφίει, dimittebat, Atticè ἠφίει, et ἠφείθη pro ἀφείθη, dimissus est.

Medium, simplex nimirum verbum inusitatum: ut, ἀπολαύω, ἀπέλαυον: ἐπιχειρέω, ἐπεχείρεον.

Utrumque: ut, ἐνοχλέω, ἠνώχλουν: παροινέω, ἐπαρῴνουν: ἀνέχομαι, ἠνειχόμην.

Fine. Vide sig. ☞

☞ *Themata* Attici permutant, ut conjugatio ratione characteristicæ literæ vel

- *Eadem* maneat: ut, ὄφλω dicunt pro ὀφείλω: ἔγρω pro ἐγείρω: ἄγρω pro ἀγείρω. In quarta conjugatione duplex σσ mutant in duplex ττ: ut, πράττω pro πράσσω.
- *Diversa* evadat, abeatque vel
  - *Barytona* in
    - *Aliam* barytonam: ut, ἀμυνάθω pro ἀμύνω, διωκάθω pro διώκω, ἀγειρέθω pro ἀγείρω, ἀνύτω pro ἀνύω. Τ rarò est characteristicum; et in Atticis tantùm, ait Antesignanus, vel poëticis.
    - *Circumflexam*: ut, μηνιῶ pro μηνίειν: ἐπιμέλομαι pro ἐπιμελοῦμαι: κάω pro καίω, κλάω pro κλαίω, pro quibus Æoles dicunt καύω, κλαύω: σιλαγῶ pro σιλαγίζω, τυπτήσω pro τύψω.
  - *Circumflexa* in Barytonam: ut, ἀμβλυώττω pro ἀμβλυωπῶ: ἀνώγω pro ἀνωγέω. Finita in ξω Atticè à circumflexis facta: ut, αὔξω, ἀλέξω, ultra imperfectum non conjugantur, sed reliqua tempora à circumflexis, unde ducta sunt, mutuantur, teste Antesignano.

☞ *Fini* verborum penultimam adjungimus, et alia quæ præter augmentum occurrunt: et ita secundum Atticorum proprietatem consideramus *GENUS* tum

- *ACTIVUM*, ejusque modos,
  - *Indicativum*: cujus tempora Attica formatione sunt ferè talia:
    - *Præsens*:—
      - *Verborum*: in μι tertiam pluralem, quæ similis est dativo plurali Participii, resolvunt Attici: ut, τιθέασι pro τιθεῖσι: διδόασι pro διδοῦσι. Hoc alii proprium Ionum faciunt.
      - *Quod* Dores agunt in secunda circumflex. ut α perpetuò mutant in η, id Attici sunt imitati in 4. verbis. ζῶ, ζῇς, ζῇ: πεινῶ, διψῶ, χρῶμαι.
    - *Imperfectum*:
      - *Tertia* pluralis in ον desinens, vertitur in οσαν: ut, ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον: ἐδολιόοσαν, ἐδολιοῦσαν pro ἐδολίοον, ἐδολίουν. Hoc Bœoticè vel Chalcidicè dictum est. Fuit autem Chalcis in Eubœa, Atheniensium vetus colonia.
      - *Verbum* εἰμὶ, in prima persona habet ἦ pro ἦν, per crasin, ex Ionico ἔα.
    - *Perfectum*:—
      - *Verba* dissyllaba 1. et 2. barytonorum ε penultimum mutant Atticè in ο: ut, πέπομφα pro πέπεμφα.
      - *Tertia* pluralis in σι mutatur Chalcidicè in ν: ut, τέτυφαν pro τετύφασι.
      - Penultima η, Bœotorum more, vertitur in ει: ut, τέθεικα pro τέθηκα, εἶκα pro ἧκα.
      - *Verbum* anomalum ἵημι Atticè resolvit penultimam, et pro ἀφεῖκα, demisi, habet ἀφέωκα: pro ἀφεῖνται, demissi sunt, ἀφέωνται: pro ἀνεῖνται remissi sunt, ἀνέωνται. Ergo in locum τοῦ iota substituunt ω. Ita aliàs in hoc eodem tempore, loco η usurpant ω: ut, ᾤχωκα dicunt pro, ᾤχηκα, ab οἰχέομαι, abeo; teste Antesignano.
    - *Plusquamperfectum*.
      - *Prima* et tertia singularis Atticè desinit in η: ut, ᾔδη pro ᾔδειν et ᾔδει. Ait Caninius, à prima Ionica, in εα, et tertia εε, fiunt duæ Atticæ in η: ut, ἐκεχήνεα, ἐκεχήνη, à χαίνω: ᾔδεε, ᾔδη, ab εἴδω.
      - *Tertia* pluralis Atticè desinit in εσαν: ut, ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεισαν.
    - *Aoristus primus*:
      - *In* quinta conjugatione α penultimum mutatur in η, αι in ῃ: ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα: μιαίνω, μιανῶ, ἐμίῃνα. Alii iota non subscribunt: nec necessarium est. Ad producendam enim penultimam Aoristi sufficit α breve futuri mutasse in η. Qui vero subscribunt, ad præsentis αι respiciunt, quod solet in ῃ converti.
      - *Tertia* pluralis formatur Atticè, ut in Imperfecto: ut, ἐτύψασαν, pro ἔτυψαν.
    - *Aoristus* secundus: Tertia pluralis formatur, ut in imperfecto: ut, ἐτύποσαν pro ἔτυπον. In verbis autem in μι contrarium agunt Attici. Per syncopen enim contrahunt eam personam: ut, ἔσταν pro ἔστησαν, ἔδον pro ἔδοσαν.
    - *Futurum primus*:
      - *Secunda* et tertia singularis effertur Atticè per η: ut, τύψῃς pro τύψεις, τύψῃ pro τύψει.
      - *In* quibusdam barytonis formatur Atticè Futurum more circumflexorum: vel quod ipsorum præsens quondam fuerit circumflexum: ut, θελήσω, à θέλω: quod olim θελέω: vel quod habeatur, tanquam esset circumflexum: ut, ἀλεξήσω ab ἀλέξω, quasi esset ab ἀλεξέω.
      - *Desinens* in ισω, plus quàm dissyllabum, asperi soni vitandi causa, terminatur Atticè in ω, circumflexum, abjecto σ: ut, νομιῶ pro νομίσω à νομίζω. Sin desinat in ασω vel εσω, unà cum σ, abjicit quoque adhærentem proximè vocalem ά et ε, ut, διαβιβῶ pro διαβιβάσω, à διαβιβάζω: ἐξελῶ pro ἐξελάσω ab ἐξελάω: ἀμφιῶ, pro ἀμφιέσω ab ἀμφιέω.
  - *Imperativum* et reliquos qui ipsi quoque variant, de quibus Vide sign. N,
- *PASSIVUM*, de quo inferiùs sub signo, O: et *MEDIUM*, de quo sign. P.

N. *Reliquorum* modorum variatio similiter notanda est

Imperativi: in quo

In verbis duobus tonus mutatur Atticè, λαβὲ, ἰδὲ, pro λάβε, ἴδε.

Tertia pluralis præsentis et aoristorum Atticè formatur, ut genitivus pluralis participiorum, vel saltem ut tertia dualis præsentis Imperativi: ut τυπτόντων pro τυπτέτωσαν: ποιούντων pro ποιείτωσαν: τιθέντων pro τιθέτωσαν, et subanditur, ἔστωσαν τυπτόντων, sint ex numero verberantium. Ait Neander hanc tertiam nonnunquam similem esse tertiæ dualis: ut τυπτέτων pro τυπτέτωσαν, ἔστων pro ἔστωσαν. De quo Eustath. Il. ά. ἔστων, ait, aut per syncopen factum est ex ἔστωσαν: aut à tertia singulari ἔστω per assumptionem literæ ν. Plutarchus compositi meminit, ἐπίστων pro ἐπέστωσαν.

Secunda singularis verborum in μι contrahitur Atticè: ut, τίθη pro τίθετι, ἵστη pro ἵσταθι, ἀνάβα pro ἀνάβαθι, κατάβα pro κατάβαθι. Ait Neander usurpare Atticos tertiam personam Imperfecti pro Imperativo. Dicitur ita μέτει pro μέτιθι, ἔξει pro ἔξιθι, δίει pro δίϊθι, ἄπει pro ἄπιθι. Cur autem diximus ἀνάβαθι; cùm videatur dicendum esse ἀνάβηθι, quemadmodum στῆθι. Ergo quamvis communiter Aor. 2. Imperativi verborum in μι vocalem Indicativi servet Doricè, tamen et in sequentibus exemplis Attice ponitur α, pro η, ut rectè observat Antesignanus: ut, φάθι, dic, pro φῆθι; σύμφαθι, confitere, pro σύμφηθι, ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι, κατάβαθι pro κατάβηθι.

Optativi: in quo

Primæ singularis præsentis ultima syllaba μι vertitur Atticè in ν; ut, τρέφοιν pro τρέφοιμι: ut apud Euripid. ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας. Observat hoc Caninius. Vel etiam in ην in verbis circumflexis post factam contractionem; ut, ποιοίην pro ποιοῖμι; βοῴην pro βοῷμι, χρυσοίην pro χρυσοῖμι. Sic Aoristus secundus λαχοίην pro λάχοιμι, ab antiquo λήχω. Hunc morem circumflexorum imitantur etiam verba in μι tertiæ conjugationis non solum in præsenti, sed etiam in Aoristo secundo: ut, διδῴην, διδῴης, διδῴη, et δῴην, δῴης, δῴη pro διδοίην, δοίην. Quidam iota non subscribunt, Dorum more.

Secunda et tertia singularis et tertia pluralis Aoristi primi Atticè formatur, ut apud Æolas: ut, τύψειας, pro τύψαις, τύψειε pro τύψαι, τύψειαν, pro τύψαιεν.

Prima et tertia pluralis verborum in μι apud Atticos per syncopen efferuntur: ut, τιθεῖμεν pro τιθείημεν, ἱσταῖμεν pro ἱσταίημεν, διδοῖμεν pro διδοίημεν.

Infinitivi. In hujus temporibus Attici ante ν et ναι finale, ponunt syllabam με, et ex diphthongo, si quæ με antecedat, subjunctivum iota vel υ detrahunt: sique solum ν fuerit, αι addunt: ut τύπτειν, Ionicè τυπτέμεν. Atticè τυπτέμεναι: θεῖναι, θέμεν, θέμεναι, &c. Ἶναι, ire ab εἶμι, Ionicè habet ἴμεν, Att. ἴμεναι. Habet tamen etiam εἶναι, pro quo per metathesin, ἰέναι, et Atticè ἰέμεναι, ex Ionico ἴεμεν.

O. *PASSIVI* quoque generis, quo Attici libentius, quam activo utuntur, proprietates occurrunt, in modo

Indicativo: cujus tempora sunt ferè talia:

Præsens:

Secunda singularis finale, Atticè mutatur in ει, idque in omnibus ferè præsentibus et futuris, passivæ et mediæ vocis, plerarumque conjugationum; ut, τύπτει pro τύπτῃ, ἔσει pro ἔσῃ. Olim autem in εσαι terminabatur: ut, φάγεσαι pro φάγῃ: quo pacto nonnunquam formantur secundæ personæ circumflexorum: ut, καυχάεσαι, ᾶσαι pro καυχάῃ καυχᾷ, à καυχάομαι.

Eadem secunda singularis verborum in μι, abjecto σ, contrahitur Atticè, ut, τίθεσαι. τίθεαι, τίθῃ: ἵστασαι, ἵστααι, ἵστῃ.

Breves vocales Attici abjiciunt, ait Plutarchus: ut, λοῦται pro λούεται, οἶμαι pro οἴομαι. Quinetiam in nonnullis in μι vocalem longam servant: ut, ὅρημαι, ὅρηαι ὅρηται, pro ὅραμαι, &c. ab ὅρημι: ὁράω: ὄνημαι, ὄνηαι, ὄνηται, pro ὄνεμαι, ὄνεσαι, ὄνεται: φίλημαι pro φίλαμαι, κάλημαι pro κάλεμαι.

Imperfectum secundam singularem verborum in μι, passivæ et mediæ vocis, Atticè contrahit, ex resolutione Ionica: ut, ἐτίθεσο, Ion. ἐτίθεο, Att. ἐτίθου; ἵστασο, ἵσταο, ἵστω: ἐδίδοο, ἐδίδου.

Perfectum:

Primæ singularis penultima si duplex μμ fuerat, prius mutatur Atticè in σ: πέφασμαι pro πέφαμμαι. Sin fuerit σ, illud nonnunquam in δ mutatur: ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι: nonnunquam penitus abjicitur: ut, κεκόνιμαι pro κεκόνισμαι, ὁ κεκονισμένος, pulverulentus: πεπείραμαι pro πεπείρασμαι.

Tertia persona pluralis, in

Quatuor prioribus conjugationibus ante ται Atticè acquirit α, sique præcesserit tenuis, mutat in aspiratam: ut ex τέτυπται, fit τετύπαται, τετύφαται, pro τετυμμένοι εἰσί: sin præcesserit σ, mutat ipsum in characteristicam præteriti Medii: ut, πεπλήθαται à πέπλησται, pro πεπλησμένοι εἰσί.

Quinta conjugatione tantum α interponit Atticè: ut, ἐψάλαται, ab ἔψαλται, pro ἐψαλμένοι εἰσί.

Sexta α ante ται collocat Atticè, præcedente vocali, in brevem mutata: ut, πεποιέαται pro πεποίηνται. Quædam tamen diphthongum seu vocalem antepenultimam servant longam: ut, δεδαίαται pro δεδαίνται, divisi sunt: βεβλήαται, ab inusitato βλέω, pro βέβληνται, jacti fuerant.

Plusquamperfectum, tertiam pluralem Atticè format à tertia perfecti, αι mutando in ο, et augmentum imperfecti præponendo: ut, ἐτετύφατο, à τετύφαται, pro ἐτετυμμένοι ἦσαν: ἐπεποιέατο à πεποιέαται: ἐβεβλήατο, et per epenthesin Atticam ἐβεβολήατο, pro ἐβέβληντο.

Aoristum posteriorem magis amant Attici, quàm priorem: ut, ἐῤῥίφθην potius dicunt, quàm ἐῤῥίφην, ἐτράφην quàm ἐτράφθην. Hoc tradit scholiastes Sophoclis, priores Aoristos passivos ut plurimum inusitatos esse, ubi posteriores in usu sunt. Addit Stephanus, inusitatos esse præterquam apud Poëtas.

Futurum primum secundæ finalis ῃ mutat Atticè in ει: ut, τυφθήσει pro τυφθήσῃ: ut in præsenti dictum est.

Imperativo: &c. Vide sign. ☞

- *Imperativo:* in quo
  - *Secunda* singularis verborum in μι non aliter quàm in Imperfecto Atticè contrahitur, ut, τίθου pro τίθεο ex τίθετο ἵστω pro ἵσταο, ἵστατο: δίδω pro δίδοο, δίδοτο.
  - *Tertia* dualis usurpatur Atticè pro tertia plurali præsentis, et utriusque aoristi: ut, τυπτέσθων, pro τυπτέσθωσαν, ποιείσθων pro ποιείσθωσαν. Caninius in præterito quoque πεποιήσθων inquit, pro πεποιήσθωσαν usurpari.
- *Optativo:* Heic in præterito perfecto, Xenophon, pro μεμνῇτο dicit μεμνῷτο meminisset. In prima Cyropæd.
- *Infinitivo:* Ubi non minùs syllaba μι ante ναι collocatur, quàm in activis: ut, τυφθήμεναι pro τυφθῆναι, ταγήμεναι pro ταγῆναι.

P.

Medii generis Attica formatio eadem est, quæ activi et passivi: quatenus cum iis temporum similibus terminationibus convenit. Ergo in

- *Indicativo*
  - *Præsentis* et futuri secunda persona singularis Atticè desinit in ει, ut in passivo: ut τάττει pro τάττῃ, τάξει pro τάξῃ. In verbis autem in μι, contrahitur ut in passivo: ut, τίθῃ pro τίθεσαι.
  - *Imperfecti* et Aoristi secundi verborum in μι secunda singularis ex Ionica resolutione Atticè contrahitur, ut in Imperfecto passivo: ut, ἐτίθου pro ἐτίθεο, ἐτίθεσο, ἔθου pro ἔθεσο, ἵστω pro ἵστασο; ἔδου pro ἔδεσο.
  - *Plusquamperfecti* prima et tertia singularis, eodem pacto, ut in Activo Atticè variat: ut, ἐτετάγη pro ἐτετάγειν, ἐτετάγει: ἐτετάγεσαν pro ἐτετάγεισαν.
  - *Futura*, quibus medii libentiùs, quàm activi, Attici utuntur, formantur Atticè à futuris activis ut, ἀναβιβῶμαι pro ἀναβιβάσομαι. Eorundem etiam secundam personam ut præsentis in terminant: ut, ἀπολοῦμαι, ἀπολῇ, et Atticè ἀπολεῖ.
- *Imperativo*
  - *Secunda* singularis verborum in μι Ionicam terminationem contrahit Atticè, ut in passivo: ut, θοῦ ex θέο pro θέσο: ἵστω ex ἵσταο pro ἵστασο: δίδου ex δίδοο pro δίδοσο: δοῦ ex δόο pro δόσο.
  - *Tertia* pluralis præsentis et Aoristorum Atticè formatur instar tertiæ dualis, ut in passivo quoque dictum est: ut, τυψάσθων pro τυψάσθωσαν: ποιείσθων pro ποιείσθωσαν.
- *Infinitivo*, perfectum formatur, ut nonnulla tempora infinitivi activi et passivi: ut τεταγέμεναι pro τεταγέναι.

L.

Participia partem nominis et verbi capiunt. Ergo iisdem, quibus nomen et verbum, affectionibus Atticis obnoxia sunt. Notandum tamen hic est,

- *Participia* dualis fœminina formant Attici, ut masculina, ait Caninius in Hellenismo: ut apud Sophoclem, pro ἀφειδήσαντε, πράσσοντε, λαβόντε, de duabus sororibus dicitur pro ἀφειδήσασα, πράσσουσα, λαβοῦσα. Videtur tamen hoc non ad formam participiorum, sed ad constructionem et ἐτέρωσιν Atticam generum, referendum esse.
- *Perfectum* Ionicum Atticè contrahitur: ut, ἑστηκὼς, Ionicè, ἑσταὼς, et Atticè ἑστώς. Apud Euripidem in Iphig. legimus ἀτρέως γεγὼς, pro γεγαώς.

M

Adverbia apud Atticos diversimodè et ipsa formantur, quando præter communem penes alios usum, vel

- *Augentur:* ita ut accedat ipsis aliquid in
  - *Initio*, per πρόσθεσιν: ut ἐχθὲς pro χθές.
  - *Fine:* nimirum
    - I: ut, οὑτωσὶ pro οὕτως: νυνὶ pro νῦν, cum punctum temporis significat, dicit Caninius νυμενὶ, pro νῦμεν: νυνγαρὶ pro νῦνγαρ.
    - EI: ut, ὡσπερεὶ pro ὥσπερ: οἴεσει pro οἶον: καθαπερεὶ pro καθάπερ.
    - TI: ut, πάνυτι pro πάνυ: οὕτωτι pro οὕτω: ἐμοῦτι, pro ἐμοῦ: μεγαλωστὶ pro μεγάλως: νεωστὶ pro νέως.
    - XI: ut, ναιχὶ pro ναί: οὐχὶ, pro οὐ.
- *Minuuntur* in
  - *Initio:* ut, ἅπερ pro καθάπερ.
  - *Fine:* ut πρῷ pro πρωΐ. Scribunt Corinthus et Philoponus, Atticos qualitatis adverbia terminare in ον, quæ alii in ως: ut, δέον pro δεόντως, πρέπον pro πρεπόντως. Ipsos tamen reprehendit H. Stephanus: dicens δέον, πρέπον et similia, esse participia accusativi casus, loco genitivi Atticè usurpata, pro δέοντος, πρέποντος.
- *Mutantur:* nimirum
  - A in οι: ut, ἐνταυθοῖ pro ἐνταῦθα.
  - E in I: ut, ἐνθαδὶ pro ἐνθάδε.
  - O in I: ut, δευρὶ pro δεῦρο.
  - Ως in H: ut, ἄλλη pro ἄλλως, πῆ pro πῶς, ἀμαχητὶ, pro ἀμαχητως.
  - Ον in α: nimirum desinentia in ον, neutris nominibus similia, in terminatione plurali efferunt Attici et ab Eustathio vocantur πληθυντικὰ ἀττικά: ut, πρῶτα pro πρῶτον, πρότερα pro πρότερον, φίλα pro φίλον.
  - *Nomina* dativi pluralis secundæ simplicium pro adverbiis usurpant Attici; ut, θήβησι, pro ἐν Θήβαις, ἀθήνησιν pro ἐν Ἀθήναις.

C. PLURES quoque dictiones, præter communem usum diversimodè invicem Atticorum exemplo jungi possunt, ratione tum

- *Orthographiæ*: quando sola scriptio diversa est, non sensus verborum: ita ut plures una dictiones vel
  - *Dissolvantur*, cùm essent jungendæ. Atticorum est, dividere, ait Corinthus: ut, *οὐδὲ ἓν* pro *οὐδὲν*, *οὐδ' ἂν εἷς* pro *οὐδεὶς ἄν*, *μηδ' ἂν μία*, pro *μηδεμία ἄν*. Hoc tamen rarius fit, quam inter Iones: quorum dissolutio propria est.
  - *Junguntur* cùm essent dissolvendæ, Contractione vel
    - *Intercedente*, quam, inquit Plutarchus, familiarem Atticis esse: et Corinthus eos *κατακόρως*, ad satietatem usque synalœphis uti. Contrahuntur autem inprimis Atticis Præpositio et Conjunctio *καὶ* cum suo nomine: præter illa tamen et alia. Contrahuntur ergo vel
      - Simpliciter
        - *Diphthongi*, in alias;
          - AI EI in ᾳ: ut, *κᾆτα* pro *καὶ εἶτα*.
          - AI OI in ῳ: ut, *κῷνον* pro *καὶ οἶνον*.
          - AI OY in ου: ut, *κοὐκ* pro *καὶ οὐκ*.
        - *Vocales*
          - Breves omnes
            - Aα in α: ut, *τἀρχαῖα*, pro *τὰ ἀρχαῖα*. } Si neutrum plurale sequatur α vel ε.
            - Aε in α: ut, *τἀπὶ* pro *τὰ ἐπί*.
            - AI¨ in αι: ut, *θαιμάτια*, pro *τὰ ἱμάτια*.
            - Aο in ω: ut, *τὠστέα* pro *τὰ ὀστέα*.
            - OA in
              - ω: ut, *ὡνὴρ* pro *ὁ ἀνήρ*.
              - ου: ut, *τοὔλλο* pro *τὸ ἄλλο*, in neutris.
              - α: ut, *τἀργύριον* pro *τὸ ἀργύριον*.
            - OE in
              - ου: ut, *οὑμὸς* pro *ὁ ἐμός*.
              - α: ut, *ἅτερος* pro *ὁ ἕτερος*.
            - OI¨ in οι: ut, *θοἰμάτιον* pro *τὸ ἱμάτιον*.
            - Oο in ου: ut, *οὑλύμπιος* pro *ὁ ὀλύμπιος*.
          - *Mixtæ*
            - Oη in ω: ut, *θὤμισυ* pro *τὸ ἥμισυ*.
            - Hε in η: ut, *μἤνδικα* pro *μὴ ἔνδικα*.
      - *Mixtæ*, vocales et diphthongi: ut præcedat vel
        - *Vocalis*
          - O οι in ω: ut, *ὠκότριψ* pro *ὁ οἰκότριψ*.
          - H ευ in ευ: ut, *μἤυρω* pro *μὴ εὕρω*.
          - Ω οι in ῳ: ut, *ἐγᾦδα* pro *ἐγὼ οἶδα*.
        - Diphthongi
          - Aια in α: ut, *κᾄδικα* pro *καὶ ἄδικα*.
          - Aιε in
            - ᾳ: ut, *κᾀγὼ* pro *καὶ ἐγώ*.
            - η: ut, *κἠν* pro *καὶ ἐν*.
          - Aιη in η: ut, *ὁσημέραι* pro *ὅσαι ἡμέραι*.
          - Aιο in ω: ut, *χὠκύων* pro *καὶ ὁ κύων*.
          - Hε in ῃ: ut, *τῄλεφαντίνῃ* pro *τῇ ἐλεφαντίνῃ*.
          - Oια in ω: ut, *ὦλλοι* pro *οἱ ἄλλοι*.
          - Oιε in
            - α: ut, *ἅτεροι* pro *οἱ ἕτεροι*.
            - ου: ut, *οὑμοὶ* pro *οἱ ἐμοί*, *μοὐστὶν* pro *μοί ἐστιν*.
          - Oυα in
            - ω: ut, *τὠπόλλωνος* pro *τοῦ ἀπόλλωνος*.
            - α: ut, *τἀνδρὸς* pro *τοῦ ἀνδρός*.
          - Oυε in α: ut, *θατέρου* pro *τοῦ ἑτέρου*.
          - Oυη in η: ut, *θημετέρου* pro *τοῦ ἡμετέρου*.
          - Ωα in ῳ: ut, *τὠπόλλωνι* pro *τῷ ἀπόλλωνι*.
          - Ωε in α: ut, *θατέρῳ* pro *τῷ ἑτέρῳ*.
          - Ωϊ in ῷ: ut, *πατρῷον* pro *πατρώϊον*.
          - Hη in η: ut, *θημέρᾳ*, pro *τῇ ἡμέρᾳ*.
    - *Non* intercedente, quando integræ dictiunculæ, nullà literarum ablatione aut permutatione, in unum coëunt: ut, *κατακάρα* pro *κατὰ κάρα*, *ἀνάκρατος* pro *ἀνὰ κράτος*, apud Xenophontem; *οὐδεὶν* pro *οὐδὲν ἓν* apud Aristoph. in Ranis.
- *Syntaxeos*: quando plures dictiones orationis constituendæ gratia concurrunt, hic igitur notanda est Atticorum consuetudo, quatenus in orationis structura aliquid vel
  - Abundat
    - *Integrum* membrum. Hoc vocat Eustath. *παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα*, quando orationis membra synonyma copulantur. Apud Homerum, *μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν*: ubi *ἠέλιον ἐπιδῦναι* et *κνέφας ἐπελθεῖν* idem significat, crepusculum nimirum. Idem Hom. ait: *Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπες, Ἀεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι, Ἐσθλὸν δ' οὐδέτι πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσσας*: quorum omnium idem ferè sensus est.
    - *Una* tantùm dictio. Scilicet
      - *Articulus*. Solent Attici, inquit schol. Aristophan. *τὰ ἄρθρα πλεονάζειν*. Ergo abundat Articulus
        - Simplex ad
          - *Præpositivum*: quando nimirum is otiosè repetitur: ut apud Thucyd. lib. 8. *καὶ αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι, αἱ πλείους*, pro *αἱ μὲν πλείους Δήλου λαβόμεναι*.
          - *Postpositivum*. Annotat Soph. schol. solitos fuisse veteres, utrumque articulum uni eidemque nomini adjungere: ut apud Cratinum, *ὅνπερ φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν*: ubi *ὃν* et *τὸν* adhærent nomini *λόγον*, et *τὸν* superfluum est.
          - *Nomen*: ut, apud Aristoph. in Pluto, *ἥνπερ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ*. Annotat hic schol. *τὰ* redundare. Apud eundem in Ran. *οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον*, pro *πλείω χρόνον*, non retinebo ista longiore tempore. Inprimis etiam otiosè præponitur, numeralibus, superlativis, infinitivis, interrogativis: ut, *τὰ τίνα λέγεις*; quæ dicis? Apud Gregor. *ὁ τίς, καὶ πόσος, καὶ πόθεν*: quisnam, et quantus, et unde. Apud Lucam cap. 1. *ἐνένευον τῷ πατρὶ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν*. Ita dicimus *τίς ἄττα*, pro *τίς*, *ποῖα ἄττα* pro *ποῖα*. Apud Luc. *τὴν ἡσυχίαν ἄγειν*, *τὴν* redundat.
          - *Verbum*. Sic *τὸ* Atticè abundat ante Infinitivum, præfixas habens voculas *μὴ οὐ*: ut apud Xenoph. *ἀλλ' οὐδείς σοι ἀντιλέγει, τὸ μὴ οὐ λέγειν*: *τὸ* redundat. Opinatur quidem schol. Thucydidis elleipsin esse præposit. *διὰ* pro *διὰ τὸ μὴ οὐ λέγειν*: sed resistit ipsi H. Stephanus. Huc etiam reducit Stephanus pleonasmum Articuli *τὸ*, qui legitur apud Lucam, cap. 20. *καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, τὸ πῶς ἂν ἀνέλωσιν αὐτόν*. Qui pleonasmus similis est illi, quem inter conjunctiones particulæ *ὅτι* annotabimus. Ait autem Stephanus: Nonnulla in suo sermone habent Evangelistæ, quæ, quum à sermonis Græci consuetudine abhorrere videantur, debent contra illis, cum optimis quibusque scriptoribus communia existimari.
        - *Geminatus*: ut apud Platonem, *τὰ ποῖα τὰ ταῦτα λέγεις*, pro *ποῖα ταῦτα λέγεις*; ita etiam dicitur, *τὰ ποῖα ἄττα ἔργα*, pro *ποῖα ἔργα*.
      - *Nomen, Pronomen, Verbum, &c.* de quibus vide sign. Q.
  - *Deficit*. Vide sign. R. Vel *Mutatur*. vide sign. S.

Q.
Abundant etiam in orationis structura reliquæ partes Etymologiæ.

Nomen: Quando abundantis significatio, vel

Aliena est penitus ab eo quod dici debet: ut, si addatur, τὶς, ὅσος, ἥλικος. Exempli gratia, apud Lucianum: ποῖος δέ τίς ἐστι, pro ποῖος δέ ἐστι. Apud Platonem, οἷός τίς ἐστιν ὁ πυρετὸς, pro οἷός ἐστιν ὁ πυρετός. Sic ποῖός τις pro ποῖος, ὀλίγοι τίνες pro ὀλίγοι, πᾶς τις pro πᾶς, ἕκαστός τις pro ἕκαστος, αὐτός τις pro αὐτὸς, πένης τις pro πένης, ἐγὼ δέ τις pro ἐγὼ δὲ, ὀλίγον ὅσον pro ὀλίγον, μικρὸν ὅσον pro μικρόν. Non item θαυμαστόν. Nam ὅσον hic abesse non potest. Significat enim, mirum quantum.

Non quidem est aliena, sed tamen inclusa alteri, cui adhæret, vel nomini vel verbo. Nomini quidem: ut, si synonyma, ἰσοδυναμοῦντα vel παράλληλα jungantur: ut, θάνατόντε μόροντε, apud Hom. Sunt autem παράλληλα, vel, σχῆμα ἐκ παραλλήλου, quando duæ voces simul ponuntur παράλληλοι, quæ non significatione, sed προφορᾷ duntaxat differunt, ut ait Eustathius. Verbo autem: ut, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, oculis videns: ἐκαλέσατο φωνῇ, voce vocavit. Quo pertinet, quando nomen verbale additur verbo, quod est παρατιθέναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα, et ab Eustathio vocatur, παρονομασία: ut, λῆρον ληρεῖς, δουλείαν δουλεύεις, vel saltem id additur, quod pars est verbi compositi: ut, ξενοκτονεῖν ξένον, οἰκοδομεῖν οἶκον, νομοθετεῖν νόμον. Hæc omnia sunt Attica.

Pronomen: et quidem vel

Simplex: ut, ἡμῖν apud Sophoclem abundat, teste scholiaste. Dicunt quin etiam Attici ἐμὸν αὐτοῦ pro ἐμόν. Item σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, ubi pleonasmus est, vel σχῆμα ἐκ παραλλήλου.

Geminatum. H. Stephanus Pronomen με geminatum invenit apud Aristoph. in Acharnensibus. Νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε Εὐσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.

Verbum: ut apud Xenophontem verbum φάναι ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς τάτε γὰρ ἄλλα, φάναι, σου κάλλιον οἰνοχοήσω. Heic ait Steph. non solùm superfluum est φάναι, sed ferè etiam orationem turbat. Abundat etiam, quando cum εἰπεῖν ἐκ παραλλήλου ponitur ab eodem Xenophonte: ut, καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα εἰπεῖν, οὐχ' ὁρᾷς, φάναι, ὡς καλῶς οἰνοχόει. Tales pleonasmi apud Homerum, à quo schematum omne genus meritò fluxisse dicitur, sunt frequentissimi. Ita abundat εἶναι: ut, τὸ νῦν εἶναι pro τὸ νῦν: τὸ σήμερον εἶναι pro τὸ σήμερον.

Participium. Hoc Atticè redundat, adjectum *Nominibus*, Verbis, aut aliis partibus orationis. *Nominibus* quidem, ut, γραπτέον ἐν, pro γραπτέον: et apud Xenophontem 1. Pæd. εὐθὺς, οἷα δὴ παῖς φιλόστοργος ὢν φύσει ἠσπάζετο αὐτὸν, ubi ὢν redundat. *Verbis:* ut, παίζεις ἔχων pro παίζεις. Apud Gregorium, τῷ μὲν γε κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐνκατέλεξαν, id est, nomina inter clericos dare cœperunt. Hinc si tollas, ait Budæus, verbum φέροντες, eadem erit sententia. Ita etiam ἄγων, ἰὼν, et alia, πλεονάζει.

Adverbium. Hoc ita redundat Atticè, ut ejus significatio ad rem præsentem, vel

Non faciat omninò. Sic πλεονάζει, οὐ, ὡς, πάνυ, μάλα, τι adverbialiter positum: ut, οὐ μὴν ἄλλα pro ἀλλὰ μήν: οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, pro πολλοῦ δεῖ, πολύτι pro πολύ: δήτι pro δη.

Faciat quidem, sed tamen jam prius adsit inclusa alteri. Sic adverbia παράλληλα junguntur, λίαν πάνυ: πάνυ σφόδρα: μάλα σφόδρα: τυχὸν ἴσως: τάχα ἴσως: τάχα ποῦ: ἴσος ποῦ, quia, ut ait Budæus, ποῦ per se significat Fortasse: σχεδὸν ἀμφί: πάλιν αὖθις vel αὖ μάλα πάνυ: τήμερον ἡμέραν. Ait Demosth. σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ. Ita apud Esaiam οὐ μὴ pro μὴ ponitur, quando ait de Lapide offendiculi, ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ μὴ καταισχυνθῇ. Aliquando enim duæ vel plures negationes Atticè junguntur, intendendæ negationis ergò, πρὸς τὴν παντελῆ ἄρνησιν τοῦ πράγματος, ait Eustath. ut, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν, interdico tibi hoc facere: μὴ enim redundat. Ait Æschines, ἀπαγορεύω μὴ στεφανοῦν, prohibeo coronare. Sic οὐ μὰ διὰ pro μὰ διὰ ponitur. Ita etiam μὴ οὐ vel μὴ οὐχὶ, cum voce negativa junguntur, ut tres negationes pro una ponantur: ut apud Lucianum, νῦν μὲν οὐ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Hic ἔξαρνος negativum, adjuncta habet superflua μὴ οὐκ. Est tamen advertendum, geminationem sæpiùs, non majorem negationem, sed servata naturali constructionis significatione affirmationem efficere: ut apud Demosthenem οὐδὲν, ὅ, τι οὐ ποιήσει, nihil est, quod non præstabit. Huc etiam pertinet, quando adverbia comparativa et superlativa nominibus comparativis et superlativis Atticè junguntur ex abundanti: ut, μᾶλλον ὀλβιώτερον, πλεῖστα εὐδαιμονέστατος. Nam μᾶλλον et πλεῖστα, παρέλκει.

Conjunctio tum

Simplex. Abundat ergo sæpius apud Atticos, ἀλλὰ, ἂν, γὰρ, ἢ, καὶ, ὅτι, ὡς, τοί: ut, ἀλλὰ apud Aristophanem, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, pro οὐ γὰρ ἔχω κακῶς. Et, οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ pro οὐ μὴν οὐδέ. Apud Xenoph. καὶ ut, φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων. Sic γὰρ abundat, ut, ἀλλὰ γὰρ pro ἀλλά. Inprimis etiam pleonasmus τοῦ ὅτι observandus est, apud Plutarch. in apophth. Alexandri: τῶν δὲ παίδων λεγόντων, ὅτι, ταῦτά σοι κτᾶται. Et apud Marcum cap. 1. καὶ γονυπετῶν αὐτὸν, καὶ λέγων αὐτῷ, ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι. Id cum frequenter fiat in Novo Testamento miratur H. Stephanus, cur vetus interpres, in quibusdam locis eam particulam reddiderit, in quibusdam non reddiderit: cùm reddenda non sit. Quamvis idem affirmet, alibi nequaquam prætermittendam esse, sed affirmativa quadam particula reddendam: ut, Marci 7. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι καλῶς προεφήτευσεν Ἡσαΐας, &c. ubi vir quidam doctus ὅτι reddendum censuerit, sanè, equidem.

Geminata: et vel

Eadem nimirum ἀλλὰ, γὰρ, ἂν, &c. ut apud Aristoph. in Pluto: ἀλλ' οὐ μένειν χρή σ' ἀλλ' ἀνύτειν. Ubi prius ἀλλὰ omitti posset. Apud eundem in Vespis: μὰ τὸν Δί' οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον, καὶ γὰρ πρότερον, &c. ubi posterius γὰρ, παρέλκει. Ait Corinthus Atticum esse, in eodem membro conjunctionem ἂν sæpiùs usurpare: ut apud Plat. 4. de Legib. τὰ ποῖ' ἂν λεγόμενα ὀρθότατ' ἂν φέροιτο. Addit H. Steph. in uno et eodem membro bis tantùm, non pluries observari ἄν.

Diversa, ἐκ παραλλήλου posita ὡς nimirum et ὅτι. Affert H. Stephanus verba Xenophontis Hellenis. l. 6. ἐνταῦθα γνόντες οἱ Μαντινεῖς, ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτοὺς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται. Et dicit alterum esse superfluum.

Præpositio: cujus significatio

Aliena est à sensu verborum propositorum. Ita πρὸς ex Corinthi sententia non solùm in compositione abundat, sed etiam extra compositionem. Profert locum Thucydidis, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο: cui tamen non fidit H. Steph. In compositione autem et πρὸς et aliæ extra controversiam abundant: ut, μετάγγελος idem quod ἄγγελος: ἀπάνευθεν idem quod ἄνευθεν.

Non quidem aliena, sed quæ priùs adhæret, tum alteri *Præpositioni*: ut quando ἀμφὶ et περὶ ἐκ παραλλήλου ponuntur. Iliados 2. ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς, &c. tum *Adverbio*: ut, si ἐξ præpositio adjungatur adverbiis de loco, quæ tamen jam antea significationem ejus inclusam habeat: ut, ἐξ ἐμέθεν pro ἐμέθεν, ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν.

R. *Deficiunt* quinetiam Attica consuetudine in orationis contextu partes orationis.

Articulus. Atticorum est, inquit Budæus, articulos supprimere. Fit hoc frequenter in nominibus propriis: ut, φίλιππός ἐστιν, pro ὁ φίλιππός ἐστιν. Aristot. in Problematibus, διὰ τί λύγγα πάνυ πταρμὸς, pro τὸν λύγγα ὁ πταρμός. Xenoph. καὶ γὰρ χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενός ἐστι, pro ὁ χορός. Ante participia quoque redundat: ut, apud Platonem, παρῆσθα δὲ αὐτὸς λεγομένοις, pro τοῖς λεγομένοις. H. Stephanus in iis verbis Thucydidis, quæ leguntur lib. 7. ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον, existimat articulum cum præpositione ἐν redundare, pro χαλεπώτατα διῆγον, et rationem structuræ verborum subjungit.

Nomen. Ait Corinthus, defectus Atticorum sunt. Deest ergo quandoque substantivum: ut, ἐν βραχεῖ, scilicet χρόνῳ: κόπτων ἀμφοτέρῃσι, scilicet χερσί: κατ᾽ ἑκάστην: scilicet ἡμέραν: ποῖον ἔειπες apud Homerum, scilicet μῦθον: ἔρχομαι εἰς διδασκάλου, scilicet οἶκον: εἰς ἀπόλλωνος, scilicet ναόν. Apud Lucam Evangel. δαρήσεται πολλὰς, scilicet πληγάς: ut et Aristophanes dicit, ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, scilicet πληγάς. Sæpiùs substant. articulo suo deficit: ut apud Aristoph. μὰ τὸν, scilicet, θεόν: τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς, scilicet κίνδυνον: τὸ δὲ, scilicet, τὸ χωρίον: εἰς τὴν ἑαυτοῦ, scilicet πατρίδα. Quandoque etiam deest Adjectivum: ut, διὰ βίου, scilicet ὅλου, per totam vitam: διὰ χρόνου, scilicet πολλοῦ: ἐξ ὀνύχων, scilicet ἁπαλῶν.

Verbum. Ait Eustathius 2. Iliados, in Agamemnonis oratione quæ incipit Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Μὴ πρὶν ἐπ᾽ ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, Atticam elleipsin inesse verbi δὸς, vel ποίησον, vel εὔχομαι, vel alterius similis. Desideratur quandoque ἐστι: ut apud Homerum Odysseæ 4: ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι, scilicet ἐστι. Deficit quandoque infinitivus sub articulo: ut apud Thucyd. εὐθὺς ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν χῖον, ἔπλει εἰς τὴν χαῦον, pro τὸ εἰς τὴν χῖον πλεῖν. De hoc uberius consulendum moneo H. Stephanum, qui talium Atticismorum proprietatem, multis verbis, exemplisque copiosis in Attica docuit appendice. Huc etiam pertinet, quod Corinthus ἀνανταπόδοτον vocare videtur, si membro conditionali verbum non subjicitur, ut apud Sophoclem, εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν. εἰ δὲ μὴ, λέγε: pro ἔξεισιν, σιώπα.

Participium. Hoc sæpiùs Atticè ad Articulum desideratur: ut, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, scilicet ὤν: ὁ πλησίον, scilicet ὤν: οἱ περὶ vel ἀμφὶ Σωκράτην, scilicet ὄντες, qui circa Socratem sunt, vel Socrates.

Adverbium. Sic deest ὦ exclamandi: ut, τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τοῦ θράσους, ὦ τῆς ἀναιδείας. Item ὡς: ut apud Thucydidem, τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις χρῶνται, pro ὡς ἀλλοτριωτάτοις. Negativum quoque: ut apud Demosthenem, πρὸς ἓν οὐδ᾽ ὁτιοῦν τούτων ἀπολογήσεται, pro πρὸς οὐδὲν οὐδ᾽ ὁτιοῦν, &c. Ἕνεκα similiter omittitur: ut apud Thucydidem, τοῦ μή τινα ζητῆσαί ποτε, pro ἕνεκα τοῦ: et apud Matthæum cap. 2. μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτὸ, pro ἕνεκα τοῦ. Μᾶλλον: ut apud Lucam, cap. 18. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος, pro μᾶλλον δεδικαιωμένος: et in proverbiali senario, θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον pro μᾶλλον θέλω. Sic in 1 ad Corinth. cap. 14. ἀλλ᾽ ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ, pro θέλω μᾶλλον. Μόνον item: ut, Paulus ad Rom. cap. 4. ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος, ἐπὶ τὴν περιτομὴν ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν, pro ἐπὶ τὴν περιτομὴν μόνον. Sic apud Xenophontem 3. anabas. τοὺς θεοὺς προσκυνοῦμεν, pro τοὺς θεοὺς μόνον. Deficiunt etiam Attica consuetudine ὥστε, ἄλλως, ὀλίγον, et alia, quorum exempla quotidiana dabit lectio.

Præpositio: ut, ταῦτ᾽ ἄρα, pro διὰ ταῦτα. Ait H. Stephanus, Post ταῦτα positum ἐλλειπτικῶς additur frequenter particula δὴ, τοὶ, δὲ, ἄρα, &c. ut apud Plat. in Sympos. ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην, pro διὰ ταῦτα: γνώμην ἐμὴν, pro κατ᾽ ἐμὴν γνώμην: ὧν ἔπαθεν pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν. Sic etiam desunt, ἀπὸ, ἀντὶ, εἰς, ἐκ, ἐν, ἐπὶ, περὶ, πρὸ, πρὸς, σὺν, ὑπὸ, &c. Apud Xenoph. πατρὸς μὲν δὲ λέγεται Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου, pro ἐκ vel ἀπὸ πατρός. Isocrates autem et alii exprimunt quandoque in tali loquendi ratione præpositionem: ut, πρὸς δὲ μητρὸς ἀπὸ Διὸς ὤν. Huc etiam pertinet Synecdoche Grammatica, καλὸς τὸ σῶμα, pro κατὰ τὸ σῶμα, quæ elleipsis jam est in usu, ut κτήσει μὲν sit Atticæ linguæ, χρήσει δὲ Communis. Nonnunquam præpositiones in compositis quoque desiderantur: ut Iliados ζ. ἀλλ᾽ ἴθι, pro ἀλλ᾽ ἄπιθι. Sic ἅπερ pro καθάπερ.

S. *Mutantur* autem nonnulla ab Atticis, in orationis structura, quatenus ea, quæ cohærent, diversa sunt à communi usu, ratione tum

Ordinis, qui invertitur, ut posteriora prius, priora posterius collocentur, idque cum ejus quod transfertur mutatione, vel

Aliqua. Etenim quando nomen membri

Præcedentis additur membro sequenti, tum mutat Atticè accusativum in nominativum: ut apud Xenophontem in Symposio, ἀλλ᾽ οὐδείς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει, τὸ μὴ οὐ λέξειν, ὅτι ἕκαστος ἡγεῖται, πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι, pro τὸ μὴ οὐ λέξειν ἕκαστον, ὅτι ἡγεῖται. Item Xenophon. 1. anab. ὥστε ὥρα λέγειν, ὅ, τί τις, γινώσκει ἄριστον εἶναι, pro ὥρα λέγειν τινὰ, ὅ, τι γινώσκει, &c.

Sequentis attribuitur membro præcedenti, tum mutat Atticè nominativum in accusativum. Fit hoc inprimis cum verbis ὁρῶ, οἶδα, φοβοῦμαι, quæ nomen eo casu, qui ipsis acceptus est, admittunt: ut, apud Demosthenem, ἑώρων γὰρ ἡμᾶς, οἷα ἐσυκοφαντούμεθα ὑπὸ τούτων, pro ἑώρων, οἷα ἡμεῖς ἐσυκοφαντούμεθα. Marci 1. et Lucæ 4. οἶδά σε, τίς εἶ, pro οἶδά, τίς συ εἶ. et Paulus 1. ad Corinth. ultim. οἴδατε, τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, pro οἴδατε, ὅτι ἡ οἰκία Στεφανᾶ.

Nulla. Accidit quandoque, ut id, quod præcedentis membri fuisset, posteriori, nulla sui parte mutatum, Atticè inseratur: ut apud Aristotelem 3. polit. οὐδεὶς γὰρ ἑκὼν ὑπομένει τῶν ἐλευθέρων τὴν τοιαύτην ἀρχὴν, pro οὐδεὶς τῶν ἐλευθέρων. Sic negativa quandoque particula non datur suo verbo: ut, εἰσιέναι οὐ νομίζουσιν, pro νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι. Nec articulus suo adhæret nomini: ut apud Aristoph. in Acharn. τοὺς νῦν μοι λίθους χαμάζε πρῶτον ἐξεράσατε, pro τοὺς λίθους νῦν μοι, &c. Lucianus in Nigrino, τὸ γάρ μοι πάθος, τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ηὔξετο, pro τὸ πάθος γὰρ, &c. Plutarchus in Symposio, οἱ δὲ τὰ μαλθακὰ, καὶ τὰ κοῖλα τῆς χώρας, Αἰγύπτιοι γεωργοῦντες, pro οἱ Αἰγύπτιοι δὲ, &c. quæ verba vult Stephanus exemplo cujusdam Attici scriptoris dicta esse.

Terminationis, quæ apud Atticos diversis modis evariat. Vide sign. T.

T. *Terminatio* plurium verborum syntacticè cohærentium, Attica consuetudine à communibus loquendi regulis diversa, observari debebit in orationis membro, vel

- *Uno*, et vocatur τῆς φράσεως ἐνάλλαξις, in omnibus Orationis partibus consideranda: in
  - *Nomine*: ratione tum
    - *Articulo*: ratione tum
      - *Generis*, ubi notandum
        1. Του et τῳ sine accentu in fœminino genere adduntur nominibus Atticè. Scribit Schol. Sophoclis quemadmodum ὅντινα communis est generis Æolibus, sic Atticis, του et τῳ: ut, οὔτι του κλύων σάλπιγγος: et του χρείας: et ἐν τύχῃ γέ τῳ. Videtur autem pro τινὸς et τινὶ poni.
        2. *Nonnullis* fœmininis in duali numero additur articulus masculinus Atticè: ut apud Platonem τὼ τέχνα, pro τὰ τέχνα: apud Xenophontem τὼ ἡμέρα pro τὰ ἡμέρα. Vel saltem nomina, quæ priùs fœminina erant, jam inter masculina Attica recepta sunt.
        3. *Articulus* præpositivus neutrius generis τὸ, cum genitivo plurali, usurpatur pro quovis alio genere singularis numeri: ut, et τὸ τῶν ὀνύχων, pro οἱ ὄνυχες apud Thucydidem: τὰ τοῦ πολέμου, pro ὁ πόλεμος: et apud Plutarchum, τὸ τῆς ὀργῆς pro ἡ ὀργή.
      - *Numeri*, Quandoque articulus pluralis numeri cum præpositione περὶ usurpatur Atticè loco singularis: ut, οἱ περὶ Πλάτωνα pro ὁ Πλάτων.
    - *Nomine*: ratione tum
      - *Qualitatis*, Substantiva usurpant pro adjectivis Attici, teste Caninio: ut ἄνθρωπον ἦθος pro ἀνθρώπινον: ἕλλας διάλεκτος, pro ἑλληνική: γυνὴ μάζος, pro γυναικεῖος. Hoc etiam dici potest, nomen primitivum sumptum esse pro derivativo.
      - *Speciei*: Nam
        - *Primitiva* usurpantur Atticè pro
          - *Comparativis*: ut in Psalm. 117. ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον, ἢ ἐπ' ἄνθρωπον: ubi ἀγαθὸν pro ἄμεινον ponitur. Nisi subaudiri quis velit μᾶλλον, pro μᾶλλον ἀγαθὸν, de quo in adverbiis deficientibus.
          - *Possessivis*: ut apud Homerum Il. 4. ἑλλὰς γλῶττα pro ἑλληνικὴ, δοῦλον γένος pro δουλικόν. Convenit cum eo quod jam dictum est, substantivum pro adjectivo usurpari.
        - *Derivativa*: nempe
          - *Comparativa* Atticè sumuntur pro
            - *Positivis*: ut, Actor. 17. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι, εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, pro καινόν. Ita loquitur Demosth. πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴ τι λέγεται νεώτερον, pro νέον. Usum hunc comparativorum pro positivis, non audet Stephanus affirmare Atticum, quamvis id Corinthus dicat et scholiastes Thucydidis. Affert tamen illius exempla ex Demosth. et aliis: ut sibi vix constare videatur.
            - *Superlativis*: ut apud Synesium, μακρῷ πάντων βαρύτερος pro βαρύτατος, 1 ad Corinth. 13. μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη, pro μεγίστη.
          - *Superlativa* apud Atticos usurpantur pro Comparativis: ut, θηριωδέστατος πάντων pro θηριωδέστερος. Apud Aristot. κινητικώτατά ἐστι κυούμενα τὰ ἄῤῥενα τῶν θηλειῶν pro κινητικώτερα.
          - *Denominativa* pro primitivis adhibent Attici: ut, παρθενικὴ pro παρθένος. Hoc tamen Stephanus merè Poëticum esse ait, et Atticis inusitatum: et peccare Corinthum, quod quodlibet sermonis genus, à communi lingua remotum, etiam sine exemplo, Atticis tribuerit.
      - *Numeri*: Nam
        - *Singulari* numero Attici vice pluralis nonnunquam utuntur. Ita Thucydides τὸν Λακεδαίμονα, τὸν Συρακούσιον dicit, pro τοὺς Λακεδαίμονας, τοὺς Συρακουσίους. quod reprehendit Dionysius Halicarnassæus, quasi apud solum Thucydidem id fieret, cùm tamen etiam apud Demosthenem, Aristophanem et alios reperiatur.
        - *Dualis* loco pluralis apud Atticos frequenter in usu est: quum ament dualem.
        - *Pluralis* ab Atticis adhibetur loco
          - *Dualis*: ut apud Homerum, Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι, pro ἀτρεΐδα: cùm duo tantùm Atridæ fuerint: Agamemnon et Menelaus.
          - *Singularis*: nimirum, Collectivo nomini singulari adjungitur adjectivum plurale. Hoc quamvis videatur ex traditione quoque Grammaticorum communis esse dialecti, et Synthesis dici: attamen Stephanus Atticis proprium facit, sitque adeo ἀποδιδόναι πρὸς τὸ σημαινόμενον, οὐ πρὸς τὴν φωνήν: sive μὴ ἀποδιδόναι πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον: ut apud Demosth. ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι. Præterea neutra adduntur verbis aut participiis singularibus impersonalibus in numero plurali: ut apud Lucianum, ταῦτα λῆρός ἐστι. Et apud Platonem, δόξαν δὲ ἡμῖν ταῦτα, pro δόξαντα.
      - *Casus*: Etenim
        - *Nominativus* Atticè sumitur pro *Genitivo*: ut apud Hom. οἱ δὲ δύο σκόπελοι, &c. pro τοῖν δὲ δυοῖν σκοπέλοιν, nimirum pro duobus genitivis absolutè positis, usurpant Attici duos nominativos: ut apud Philonem Judæum de mundo: πᾶν γὰρ τὸ αἰσθητὸν ἐν γενέσει καὶ μεταβολαῖς οὐδέποτε κατὰ τὰ αὐτὰ ὂν, τῷ μὲν ἀοράτῳ καὶ νοητῷ προσένειμεν, &c. pro παντὸς γὰρ τοῦ αἰσθητοῦ ὄντος &c. Pro *Vocativo* etiam: ut, ὦ φίλος pro ὦ φίλε: inprimis cum Imperativo: ut Marci 5. ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον.
        - *Genitivus* Atticè usurpatur pro *Accusativo*: ut apud Homer. ὄφρα πίνοι οἴνοιο, pro οἶνον. Apud Platonem, ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, pro τὸν οἶνον. Putat Stephanus cum Eustathio subaudiri posse μέρος vel τί: ut, πίνει οἴνου scil. μέρος. Pro *Nominativo* singulari, si regatur à verbo substantivo: ut, Κροῖσός ἐστι τῶν πλουσίων, pro πλούσιος.
        - *Dativus* pro *Genitivo* absolutè Atticè collocatur: ut apud Thucyd. lib. 4. ὑποχωρῆσαι δὲ καίπερ χαλεπὸν ὂν, εὔπορον ἔσται μηδενὸς κωλύοντος, pro ὑποχωρησάντων δέ. Matth. 8. καταβάντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί, pro καταβάντος δὲ, &c.
        - *Accusativus* Atticè pro *Genitivo* sumitur propter vim verborum privandi et sentiendi; ut, ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα pro τῶν χρημάτων: ἀκούω σε λέγοντα pro σου λέγοντος. Sic Philop. pro *Dativo*: ut, apud Thucyd. εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει pro σοι τούτων: εὖ με ποιεῖς, pro μοι.
        - *Vocativus* pro *Nominativo* Atticis familiaris est: ut, νεφεληγερέτα Ζεὺς, pro νεφεληγερέτης. Hoc Stephanus non Atticorum, sed Æolum et Bœotorum esse contendit.
  - *Reliquis* partibus orationis, de quibus signo V.
- *Duobus*, vel Pluribus. Vide sign. X.

V. *Est* quoque Atticæ constructionis varietas consideranda in cæteris partibus: in

- *Pronomine.* ratione
  - *Significationis.* Atticum est sumere relativum αὐτὸς pro reciproco αὑτός: ut, Psalm. 103. ἐγνώρισε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ pro αὑτοῦ. Apud Plut. in Apophth. Antigoni, ἀξιοῦντος τὴν κρίσιν αὐτῷ γενέσθαι, petente sibi judicium institui, αὐτῷ pro αὑτῷ. Vice versa etiam Attici usurpant reciprocum loco relativi: ut apud Thucyd. lib. 2. μεθ' ἑαυτὸν, pro μετ' αὐτὸν, post eum. In Apocalypsi cap. 9. ὄνομα ἑαυτῷ ἑβραϊστὶ ἀβαδδὼν, pro ὄνομα αὐτῷ.
  - *Numeri.* In pronominibus etiam plurali numero quandoque utuntur Attici, loco singularis: ut apud Isocr. in Panegyr. οὐδὲν τοιοῦτον κατασκευάζουσιν, ἐξ ὧν ἔσται αὐτοῖς τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐγκλήματα, pro ἐξ οὗ.
  - *Casus.* Relativum Atticè sequitur casum præcedentis verbi, non sequentis: ut χρῶμαι, οἷς ἔχω, βιβλίοις, pro χρῶμαι βιβλίοις, ἃ ἔχω. Valde hoc est familiare Græcis, et appellatur à Schol. Sophoclis συνάγειν τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ.
- *Verbo,* respectu
  - *Generum.* Nam
    - *Passivis* utuntur Attici pro activis: ut ἠκούετο pro ἤκουε, ἐρίζεται pro ἐρίζει. Philoponus ait semper hoc agere Atticos: cum tamen plerumque tantum, non semper: nec oratoribus Atticis hoc adeo frequens est, qui solo futuro medio impensè delectantur: ut, ἀκούσομαι pro ἀκούσω, non ἀκούομαι pro ἀκούω.
    - *Activa* pro Passivis usurpant Attici: ut apud Hom. βουλεύειν pro βουλεύεσθαι, et apud Thucyd. ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς, pro ἐπιμιγνύμενοι, invicem mixti sine formidine. Id ita vetus interpres intelligendum dicit.
  - *Modorum.*
    - *Indicativo* vice Optativi utuntur Attici. Observat hoc H. Stephanus: ut apud Demosth. οὐ γὰρ ἐζήτουν οἱ Ἀθηναῖοι, οὔτε ῥήτορα, οὔτε στρατηγὸν, δι' ὅτου δουλεύσουσιν εὐτυχῶς, pro δουλεύσοιεν. Apud Xenoph. 2. Pæd. εἰ σὺ εἴην, ὡς τάχιστα ὅπλα ἐποιούμην, pro ποιοίμην, arma conficerem.
    - *Imperativo* utuntur Attici pro
      - *Indicativo:* ut, δράσον pro δράσεις, apud Eurip. Dicit hoc Corinthus, negat Stephanus in appendice Attica, et ad Corinthi exempla respondet. Apud Menandrum οἶδ' ὅτι ποίησον, pro ποιήσεις.
      - *Subjunctivo:* ut apud Aristoph. μὴ ψεῦσον, pro μὴ ψεύσῃς.
    - *Optativum* usurpant Attici loco
      - *Indicativi:* ut apud Thucyd. καταδύσειαν pro κατέδυον, λαλήσοι pro ἐλάλησε. Apud Xenoph. καταφρονοίη pro καταφρονεῖ, πέμποι pro πέμπει. Dicit Eustath. Optativum loco præteritorum sumi, Indicativi non meminit.
      - *Imperativi,* ut annotat scholiastes Lycophronis: ut, κλύοις ἂν pro κλῦθι. Ait Nicandri scholiastes Optativum πυθείης sumi pro Imperativo πύθι; id est, σύνει, γνῶθι.
      - *Subjunctivi,* teste Jo. Grammatico: ut, ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν ἔλθῃς. Stephanus desiderat exemplum probati auctoris.
    - *Infinitivum* adhibent Attici pro
      - *Imperativo:* ut apud Homerum, αὖτι μένειν pro μένε. Possumus tamen cum Eustathio subaudire verbum κελεύω. Sic apud Hesiodum γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, subaudiri potest ἐπιτέλλομαι. H. Stephanus non audet affirmare hoc ab Atticis fluxisse.
      - *Indicativo:* imprimis Aoristum Infinitivi, ut observat Stephanus; ut, ἐπειδὴ δὲ ἀκοῦσαι, pro ἤκουσε, apud Demosth.
  - *Temporum.*
    - *Præsenti* tempore utuntur Attici pro *Imperfecto:* ut ἴσασι pro ἴσαν, teste H. Stephano. Pro *Futuro* etiam, inprimis verbi εἶμι et compositorum. Apud Homerum hæc ἐνάλλαξις frequens est, ut Attici ipsum imitati esse credantur, sive jam futuro careat verbum, sive formet ut præsens: ut ἔπεισιν pro ἐπελεύσεται, τελεῖ pro τελέσει, διαβιβῶ pro διαβιβάσω. Apud Hesiodum, τῇ δ' εἶς, hac ibis, et apud Homerum εἶμι, ibo.
    - *Imperfectum* pro Præsenti nonnunquam usurpant Attici: ut apud Hesiodum, οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἔην pro ἐστι.
    - *Perfectum* loco Præsentis apud Atticos in usu est: ut, ἤλπικα pro ἐλπίζω, νενόμικα pro νομίζω. Lucianus in Toxaride ait: θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτοὺς, pro πιστεύετε. Aristoph. οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι, pro φοβοῦμαι.
    - *Plusquamperfecto* utuntur Attici loco *Præsentis:* ut apud Hesiod. 2. Oper. τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὸς ὦρτο χελιδών: ὦρτο pro ὄρεται, ab ὄρομαι. Loco *Imperfecti:* ut apud Xenoph. 2. Cyrop. ὁ μὲν πατὴρ πάλιν εἰς Πέρσας ἀπῄει, Κῦρος δὲ εἰς Μήδους ἐπορεύετο: ἀπῄει pro ἀπεῖ.
    - *Aoristum* utrumque sed maximè primum, usurpant Attici pro *Præsenti:* ut Soph. οὐκ ἀπώλεσε pro οὐκ ἀπόλλυσι. Pro *Futuro:* ut apud Callim. οὐ γὰρ ἀπειλὰς ὑμετέρας ἐφύλαξα: ubi schol. ait ἐφύλαξα pro φυλάξω dici.
    - *Futurum* adhibent Attici vice Præsentis, aut Aoristi in Infinitivo: ut apud Thuc. l. 8. καὶ διανοοῦνται ὁπόσοι τε ἐν Σάμῳ στρατεύονται, μὴ ὄντας τῆς σφετέρας γνώμης: τούτων πάντων τοὺς προσήκοντας λαβόντες εἴρξειν, ubi scholiastes, εἴρξειν pro εἶρξαι positum esse admonet. Plutarch. in Apophthegm. Antigoni: οἴει τὸν ὅμηρον γόγγρον ἕψειν pro ἕψαι. *Futurum* etiam Medium pro præsenti activo sumi Atticè, docet Moscopulus in Syntaxi.
  - *Numerorum.* Est enim Atticorum synthesis propria, de qua in Nominum numero etiam diximus, quando collectivo singulari additur verbum plurale: ut apud Thuc. ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν, pro ἦν. Et apud Hom. ὡς φάσαν ἡ πληθύς: φάσαν pro ἔφη. Huc etiam pertinet quando Neutro plurali frequenter Atticè jungitur verbum singulare: ut apud Lucam, ἕτοιμά ἐστι πάντα, pro εἰσι.
- *Participio.* Vide sign. ¶
- *Adverbio:* Attici adverbiis non raro addunt articulos: ut τὰ πρῶτα pro πρῶτα, τὰ μάλιστα pro μάλιστα, τὸ παραυτίκα, τὸ καταρχὰς, pro παραυτίκα, καταρχάς.
- *Præpositione.* Casum enim mutat.
  - Ἐπὶ, in significatione motus ad locum pro accusativo genitivum habet, ut apud Thuc. l. 1. ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου pro οἶκον. Nonnunquam etiam ἐπὶ accusativo junctum Atticè pro κατὰ cum genitivo usurpatur: ut ἐφ' ἡμᾶς ὥρμηνται pro καθ' ἡμῶν.
  - Εἰς loco accusativi genitivum acquirit Atticè: ut, εἰς ᾅδου pro εἰς ᾅδην. Heic tamen alii nominis defectum, de quo dictum est, causantur, pro εἰς ᾅδου τόπον. Aliàs etiam, teste Steph. εἰς pro κατὰ sumitur: ut, εἰς πάντας, pro κατὰ πάντων, ut et ἐπί.
  - Ἐν Atticè admittit genitivum loco dativi: ut, ἐν ᾅδου pro ἐν ᾅδῃ. H. Stephanus heic elleipsin proprii casus observandum dicit, pro ἐν ᾅδου τόπῳ.
  - Διὰ accusativo penes Atticos jungitur, loco genitivi; ut, διὰ πόλιν, pro πόλεος.
  - Ὑπὸ dativum vice genitivi regit Atticè: ut, ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι, pro ὑπ' Ἄρηος καὶ Ἕκτορος. Sic scribit Eustath. *Genitivum* item, vice dativi: ut apud Hom. Iliad. 2. ὑπὸ πτέρυγος λάβε, pro ὑπὸ πτέρυγι.

Participium in verborum constructione mutant Attici, per

- *Heterosin*
  - *Temporum*, Præsens tempus usurpant Attici loco Futuri: ut apud Demosth. εἰσιόντα pro εἰσελευσόμενον.
  - *Casuum*, Participia δέον, πρέπον, παρὸν, ἐνὸν, προσῆκον, μέλον, τυχὸν, δόξαν, δοκοῦν, aliaque similia in accusativo usurpant Attici, cum in Genitivo deberent. Dicit schol. Sophoclis, Atticos nonnunquam πλαγιάζειν, hoc est, in obliquo casu efferre τὰ οὐδέτερα μετοχικὰ, participalia neutra ἐξὸν, παρὸν, ἐνὸν, &c. eamque constructionem vocat πλαγιασμόν: ut Lysias ait: παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην pro παρόντος, cum posset opulentam aliam ducere. Ita ἐξὸν pro ἐξόντος, τυχὸν pro τυχόντος, δόξαν pro δόξαντος, ἄδηλον ὂν, pro ἀδήλου ὄντος. Id verò non solùm in Præsenti participii, sed etiam Aoristo et futuro fieri solet: ut, δεῆσαν pro δεήσαντος, δεῆσον pro δεήσοντος: inprimis cum particulis ὡς et ὥσπερ: ut, ὡς τοὶ ἄνδρα τοῦτο ποιήσαντα, pro ὡς τοῦ ἀνδρὸς τοῦτο ποιήσαντος: item ὥσπερ οὐκ αὐτῷ χώραν τινὰ οὖσαν, pro χώρας τινὸς οὔσης, tanquam nullam ei territorium fuisset. Sic Clenardus.
- *Antimereian.* Participium Atticè sumitur, pro
  - *Nomine*: ut, οἱ φεύγοντες pro οἱ φυγάδες, θεόμενοι pro θεαταὶ, δυνάμενοι pro δυνατοί.
  - *Verbo*: idque tribus ferè modis.
    1. *Indicativi*, aliusve modi loco utuntur Attici participiis: ut apud Demosth. οὗτος ἦν, ὁ πάντα ταῦτα διοικῶν, pro ὅστις διοικεῖ. Item τίς ὁ ταῦτα φεναχίσας, pro τίς ἦν, ὅστις ταῦτα ἐφενάκισε. Apud Thucydidem, ἔπεμψαν Δημοσθένην ἐξάξοντα, pro ἵνα ἐξάξῃ. Item ἥκω ποιήσων pro ἵνα ποιήσω.
    2. *Infinitivo* neglecto usurpant Participium Attici: ut apud Aristoph. ἴσθι τοῦτο οὕτως ἔχον: pro ἔχειν: διατελῶ ποιῶν, pro ποιεῖν: μέμνημαι ποιήσας pro ποιῆσαι. Simile est quod ait Thucydides l. 1. καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται pro ἐν τῷ μὴ μελετᾷν. Grammatici dicunt verbis cognitionis, perseverandi, desistendi, et aliis nonnullis hoc contingere.
    3. *Circumscribunt* verbum Attici adhibito participio et verbo substantivo, aut alio aliquo habente significationem congenerem, quale est εἰμὶ, τυγχάνω, γίνομαι, &c. ut, σὺ ἔσῃ σιωπήσας pro σὺ σιωπήσεις. Cum enim sint φιλομέτοχοι, pro verbo σιωπήσεις, usurpant participium σιωπήσας. Hoc autem, quia per se non absolvit sententiam, opus habet verbo substantivo, quod solum tempus adsignificet, aut certè alio verbo, quod discrepantem significationem non habeat: ut, ἦσαν ἐγγίζοντες pro ἤγγιζον: γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα, pro προσεχέτω τὰ ὦτά σου: ἥκει φέρων pro φέρει: δεδωκότες ὦσιν pro δεδωκῶσιν εὐθύνας, apud Demosth. Sic τῷ πλήθει οὐ βουλομένῳ ἦν pro τὸ πλῆθος οὐκ ἐβούλετο: εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστὶ pro εἰ ἥδῃ.
  - *Adverbio*: ut, πράττε ἀνύσας, fac properè, pro ἀνυσίμως. Aristoph. in Pluto, πέραινε τοίνυν, ὅ, τι λέγεις, ἀνύσας ποτέ. Dicit H. Stephanus heic evenire, ut participium in verbum, et vicissim verbum in participium mutetur: ut, πράττε ἀνύσας, et ἄνυε πράττων. Interea adhibent Attici participium loco adverbii, quia vim verbi aliquam includens, efficaciorem reddit orationem, quam simplex adverbium.

Plura etiam orationis membra præter communem usum ab Atticis junguntur: ut posterius ab antecedente diversum sit, et vocari solet πρὸς τὸ σημαινόμενον, non πρὸς τὴν φωνὴν seu λόγον, ad sensum non ad verba respicere: item πρὸς τὸ σημαινόμενον vel νοητὸν ἀποδιδόναι, ἀλλ' οὐ πρὸς τὴν σύνταξιν: item καταλλήλως ἔχειν, et κατ' ἄλληλον εἶναι πρὸς τὸ σημαινόμενον. Diversitas autem illa oritur, ratione tum

- *Generis.* Posterius membrum apud Atticos vel habet *Masculinum* genus pro neutro: ut apud Demosthenem, μὰ δί' οὐ τὰ τοιαῦτα κινάδη, οἱ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν, pro ἃ πεποιήκασι. Et apud Anacreontem, βρέφος μὲν ἐσορῶ, φέροντα τόξον pro φέρον. *Vel Masculinum* pro Fœminino: ut apud Demosth. καὶ ταῦτα ἔλεγεν ἡ μικρὰ καὶ ἀναιδὴς κεφαλὴ, ἐξεληλυθὼς τῇ προτεραίᾳ παρὰ Ἀριστάρχου pro ἐξεληλυθυῖα. Hoc in relativis etiam contingit: ut apud Platonem in Philebo, λόγοι μέν εἰσιν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν, pro λόγοι, οὓς ἐλπίδας, &c. Vel *neutrum* loco Fœminini: ut apud Thucyd. ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις: λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον, pro λεγομένη μέν.
- *Numeri.* Quod in simplici membro fit, id etiam in pluribus, ut nomini collectivo singulari adjiciatur Atticè in sequenti membro numerus pluralis: ut apud Xenophontem Hell. 2. εἰσιόντας δὲ αὐτοὺς ὄχλος περιεκεῖτο πολὺς, φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἥκοιεν. Heic singulari ὄχλος additur pluralis φοβούμενοι. Apud Sophoclem in Antigono: ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, Ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοὶ, pro οὗτος. Dicit scholiastes Atticum esse, singularibus pluralia adjungere.
- *Casus*: ubi notandum.
  1. *Transitur* quandoque Atticè à genitivo ad accusativum: ut apud Aristot. ὡς οὐχ' ὁμοίας φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης, καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι, pro ἀλλ' ἐνδεχομένης: ubi etiam fœmininum in neutrum genus transit. *Quandoque* etiam à dativo ad accusativum: ut apud Demosthenem, οὐ προσεκτέον ὑμῖν ἐστι τοῖς λόγοις, εἰδότας ὅτι ἐκ πάντων τούτων γίνεται συνέργεια: εἰδότας pro εἰδόσι.
  2. *Oratio* nonnunquam obliquis casibus præcedentibus, recto clauditur: ut ζῇ ἄνθρωπος ἔτη ὀγδοήκοντα, ἢ ἐννενήκοντα, ἢ ἑκατὸν, τὸ μακρότατον, pro ὅ ἐστι τὸ μακρότατον. Sic H. Stephanus. Nisi velimus τὸ μακρότατον adverbium esse, significans longissimè. Ita apud Gregorium Ἰωάννης βαπτίζει, πρόσεισιν Ἰησοῦς, ἁγιάσων, τυχὸν μὲν, καὶ τὸν βαπτιστήν. τὸ δὲ πρόδηλον πάντα τὸν παλαιὸν Ἀδὰμ, &c. pro ὃ δὲ πρόδηλόν ἐστι. Possumus autem dicere, hunc nominativum ceu per parenthesin reliquis associari.
  3. *Oratio* nonnunquam apud Atticos præcedentium constructionem non admittit, propter vim verbi sequentis, è quo regitur: ut apud Philostratum, ὁ Πρωτεὺς ὀφάριος, τὸ θαῦμα τὸ ἑλληνικὸν πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί. Hic nominativus Πρωτεὺς præcedit, cui verbum finitum adhærens regere deberet sequentem casum accusativum: ut ὁ Πρωτεὺς εἶχε πολλὰς μορφάς. Sed quia sequens verbum est, non ἔχω, sed εἰμι, subauditum, quod sua natura cum genitivo personæ et nominativo rei jungitur, ideo πολλαὶ nominativus est, respiciens εἶσι, quod subauditur, discordans à præcedentium nominativa constructione.
- *Temporis.* Membra nonnunquam temporibus Atticè discordant: ut apud Synesium, σὺ δὲ ὑγιαίνοις, καὶ ἄσπασαι τοὺς μακαρίους ἑταίρους. Heic ἄσπασαι aoristus primus est, ὑγιαίνοις præsens: simul etiam modo diversa sunt, hoc Optativi, illo Imperativi existente.
- *Modi.* Modis etiam diversis junguntur membra apud Atticos: ut apud Xenoph. 2. Cyrop. τοὺς μέν τοι Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκοῦντας, οὐδέν πω σαφὲς λέγεται, εἰ ἕπονται. Hic indicativus conditionalis, sumitur pro infinitivo ἕπεσθαι.
- *Personæ.* Hoc pertinet quando oratio ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἴδους seu τύπου ad μιμητικὸν, ab obliquo ad rectum transit, ut Lucæ cap. 5. καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδὲν εἰπεῖν, ἀλλ' ἀπελθὼν, δεῖξόν σε αὐτὸν τῷ ἀρχιερεῖ.

Antiqua Ias intercidit, ob inhabitantium commutationem. At cum ex Attica in Asiam tempore regni Davidici, ut nonnulli existimant, colonias duxissent Iones, Ephesum, Miletum, Samum, aliasque præclaras urbes condidissent, Ionum regio constituta est, et terra Ionia dicta, linguaque, qua utebantur, Ionica: quam viri præstantissimi, Pythagoras, Hippocrates, Homerus, Hesiodus, Phocylides, Theognis, Herodotus, Anacreon, Archilochus, aliique complures monumentis literarum celebrem reddiderunt. De hac compendiosè et methodicè acturi generalissima divisione considerabimus, tum

- *Vocem ipsam, quæ à communi usu diversa est: sive sit*
  - *Significationem:* quam hactenus usitatis dictionibus attribuunt Iones diversam: quod in partibus orationis, exempli gratia, ostendi potest: in
    - *Articulo.* Iones enim frequenter utuntur præpositivis loco subjunctivorum: ut, τὸν pro ὅν. Ait Hom. Iliad. 1. τὸν ὕϋνομος τίνε λητώ. Dicunt alii, postpositivo per πρόσθεσιν accedere τ.
    - *Nomine.* Herodotus in quinto testis est, prisca consuetudine in pellibus caprinis et ovillis scriptitatum esse. Quas cùm βίβλους vocarent prisci Iones, translatum est nomen ad ipsa scripta, ut annotat Polydor. lib. 2. cap. 8. de rerum invent. Ἔποικος, domesticus, Ionicè conterraneus. Λόγχη, lancea: Ionicè, ut scribit Etymol. et Hesych. sors, portio. Μύθος, fabula: Ionicè sermo. Ὅμηρος, vades, obses: Ionicè cæcus. Τέλος, finis: Ionicè sumptus. Τρύφος, fragmentum: Ionicè summa vel extrema pars montis, τὸ ἀκρωτήριον. Φάρμακον, venenum: Ionicè color.
    - *Pronomine.* Ἑὸς Ionicè pro σός. Σφέες pro αὐτοί.
    - *Verbo.* Ἀντιάζω, occurro: Ionicè bellum gero. Ἀναιρέω, occido: Ionicè vaticinor. Ἀναγινώσκω, recognosco: Ionicè persuadeo. Σπαργάω, luxurior: Ionicè desidero. Εἶναι pro γενέσθαι Ionicè sumi testatur Eustathius 2. Iliados.
    - *Adverbio.* Ἀνακῶς Ion. pro ἐπιμελῶς. Ἐπιστρεφέως pro ἀπατηλῶς. Μὴ pro μήν. Ποτὶ pro πρός.
    - *Conjunctione.* Μὲν Ionicè pro μήν: ut apud Herod. μὲ μὴν ἔχειν ἑλένην. Sic Corinthus.
    - *Præpositione,* Δὲ pro εἰς: ut πόλεμόνδε pro εἰς πόλεμον. Ἐς pro εἰς. Ἐς ὃ pro ἕως οὗ, apud Herod.
  - *Una tantum: quæ apud Iones variat, vel*
    - *Omnino.* Habent ergo et Iones peculiares quasdam voces, cæteris Græciæ populis inusitatas. Exempli gratia: Αἱμασία, sepes, maceria. Αἶτος, lucus. Ἐπάϊστος, manifestus. Ἡμακτέων, apud Suidam in manuscripto codice ex Herodoto, pro δυσφορῶν, indignans: et ἠμακτεῖν, pro indignari apud Camerarium. Ἐνάριες, milites. Μέζεα, genitalia. Οἰσύπη, sordidarum ovium lana, et excrementum. Συρμαΐζειν, purgare potione ex aqua et zea. Συργίη, olus quoddam apio simile: seu cibus ex adipe et melle. Τετραπτερυλλίδες, cicadæ, locustæ. Multa annotat Corinthus, quæ sola significationis diversitate propria sunt Ionibus.
    - *Ex parte duntaxat. Quod ostendemus tum*
      - *Speciatim,* in singulis Etymologiæ classibus. Vide B.
      - *Generatim, respectu tum*
        - *Orthographiæ: qua dictio Ionicè vel*
          - *Augetur*
            - *Initio,* per πρόσθεσιν, tum *Literæ,* nimirum T: ut, τὸν pro ὅν, τὸν λέγεις pro ὃν λέγεις: Θ: ut, θειλόπεδον pro εἰλόπεδον: tum *Syllabæ:* nimirum O: ὅου pro οὗ. E: ut, ἕε pro ἕ. A: ut, ἅπας pro πᾶς, ait Corinthus. Anadiplosis etiam apud Ionas frequens est: ut, λελάχωσι pro λάχωσι, κέκλυθι pro κλῦθι.
            - *Medio,* per ἐπένθεσιν, tum *Literæ,* nimirum I, quod ut scribit Corinthus, vocali ε adjungunt. ut, ξεῖνος pro ξένος: vocali item ο: ut, χροίᾳ pro χρόᾳ. Hoc enim utitur Hippocrates et Homerus: quamvis alii Doricum, alii Atticum, nonnulli poëticum faciant. Υ ad ο adjiciunt: ut, νοῦσος pro νόσος, κούρη pro κόρη, μοῦνος pro μόνος. Non autem dicunt ποῦνος et φοῦνος, pro πόνος et φόνος, quoniam hæc, ut ait Corinthus, à verbis πένω et φένω deducta sunt. Et quamvis μόνος quoque à verbo descendat, quia tamen est trium generum, assumit υ. Γ: ut, ἐρίγδουπος pro ἐρίδουπος. M: ut, λάμψομαι pro λήψομαι. Σ: ut, λεγόμεσθα pro λεγόμεθα. T: ut, ὅττι pro ὅτι. tum *Syllabæ:* nimirum E: ut, αἰνειέων pro αἰνείων, ἀδελφεὸς, pro ἀδελφός. I, ut, λόγοιϊν pro λόγοιν. Τη: ut, ἐτήτυμος. pro ἔτυμος.
            - *Fine,* per παραγωγὴν *Syllabæ* I: ut, δεσπότῃσι pro δεσπόταις, ποιητῇσι pro ποιητῆς. Τε: ut, ἐφ' ᾧτε pro ἐφ' ᾧ.
          - *Minuitur*
            - *Initio,* per ἀφαίρεσιν, quæ Ionibus est familiaris: tum *Literæ* Δ: ut, αἰνὸς pro δεινός. Γ: ut, αἶα pro γαῖα. Λ: ut, εἴβειν pro λείβειν. Σ: ut, μικρὸς pro σμικρός. tum *Syllabæ,* nimirum E: ut, ὀρτὴ pro ἑορτὴ, κεῖνος pro ἐκεῖνος. Extrahunt enim Iones è dictionibus primas vocales, teste Corintho. Præterea augmenta detrahunt perfectis et aoristis, vel omnia vel aliqua: ut, βλημένος pro βεβλημένος.
            - *Medio* per συγκοπὴν, tum *Literæ* I: ut, δέξω pro δείξω, ἐς pro εἰς, ἐκτόρεος pro ἐκτόρειος. Ex ει enim subjunctivam tollunt Iones, et aliquando aliam literam substituunt: ut, πονέεσθαι pro πονεῖσθαι. Γ: ut, ἐνείκω pro ἐνέγκω, substituto iota: sic Corinthus ex Herodoto. Δ: ut, ἔριος pro ἔριδος. K: ut, βέβαα pro βέβηκα, ἑσταὼς pro ἑστηκώς. Λ: ut, κάλιον pro κάλλιον. Σ: ἐτίθεο pro ἐτίθεσο. T: ut, κρέαος pro κρέατος. tum *Syllabæ,* E: ut, φέρτε pro φέρετε. Κο: ut, κάμμορος pro κακόμορος. Μη: ut, οἶμα pro οἴμημα. Μο: ut, ἄρσαντες pro ἁρμόσαντες. Ρε: ut, ἔξαιτος pro ἐξαίρετος. Ωνι: ut, δευκαλίδης pro δευκαλεωνίδης.
            - *Fine,* per ἀποκοπὴν, tum *Literæ* N. hoc enim ἐφελκυστικὸν non usurpant, adhibita potius apostropho: ut, ἔσθ' ὅπως pro ἔστιν ὅπως, tum *Syllabæ,* Να, ut, κυκεῶ pro κυκεῶνα. Σι: ut, σφί pro σφισί. Τα: ut, ἱδρῶ pro ἱδρῶτα.
          - *Mutatur:* de quo signo C.
        - *Prosodiæ,* quæ consistit in syllabarum tum
          - *Quantitate.* Ionum propriæ sunt correptiones, teste Corintho, ut Atticorum productiones. Dicunt ergo νέας pro νῆας, ζοὴ pro ζωή.
          - *Tono.* Canonem profert Etymologus: Ἐπὶ τῶν εἰς α βραχυκαταληκτούντων, εἰώθασιν οἱ Ἴωνες βαρύνειν τὰς λέξεις, ὡς καὶ ἡμεῖς, οἷον ἄγυια ὄργυια. ὅταν δὲ γένηται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρὰ Ἰωνικῷ ἔθει καταβιβάζεται ὁ τόνος, οἷον, ἀγυιὰ, ὀργυιὰ, θεσπειά. Interea auctis vel minutis dictionibus, observantur Iones quoque tonum mutare: ut εὐγενία pro εὐγένεια, ἀσθενία, pro ἀσθένεια, οὖρος pro ὄρος, ξεῖνος pro ξένος. Ait Neander, Fœminina in εια proparoxytono, Ionibus fiunt paroxytona, sublato ε ut, ἀληθία pro ἀλήθεια.
          - *Spiritu.* Ionas non minus, quam Æolas Eustathius ψιλωτικοὺς vocat.
  - *Plures,* de quibus sign. D.

C. *Mutantur* literæ ab Ionibus ratione

- *Figuræ* per ἀντιστοιχίαν: quando altera alterius locum subit. Mutantur ergo
  - Vocales
    - Una in aliam
      - A in
        - E: ut, γέμμα pro γάμμα dicunt Iones, imprimis Democritus, qui pro μῦ μῶ λέγει, ait Eustath. 3. Iliados. τέσσερες pro τέσσαρες.
        - EA: ut, σφέας pro σφᾶς.
        - H: si α sit longum: ut, σοφίη pro σοφία, στείρη pro στεῖρα: vel etiam si breve, apud recentiores: ut, ἀληθείην pro ἀλήθειαν. Sic Plutarchus, Philoponus et Corinthus. Hinc regula: In omnibus partibus orationis, cujuscunque numeri, casus et personæ fuerit, α in η mutare consueverunt Iones, Doricis nominibus exceptis.
        - Ω: ut, χρείω pro χρεῖα, ὤριστος pro ἄριστος, ὠυτὸς pro αὐτὸς in diphthongo. existimat Corinthus Ionas hoc agere in solis rectis ex collisione, et in Vocativis, quemadmodum et Atticos: ut apud Herodotum, ὤνθρωπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον, pro ὦ ἄνθρωπε.
      - E in
        - A breve: ut, μέγαθος pro μέγεθος, τάμνω pro τέμνω apud Herod.
        - H: ut, θηεῦμαι pro θεῶμαι, ἐθηεῦντο, pro ἐθεῶντο, ἐθηήσαντο pro ἐθεάσαντο, ἀγγήϊον pro ἀγγεῖον.
        - I: ut, ἱστία pro ἑστία, ἐπίστιος pro ἐφέστιος.
      - H in
        - A breve: teste Plutarcho et Corintho: ut, κάλη pro κήλη, λελασμένος pro λελησμένος.
        - AI: assumpto insuper α: ut, νικαία pro νίκη.
        - E: ut, ξερὸν pro ξηρὸν, νέας pro νῆας per Systolen.
        - EA Ionicè resolvi testatur Etymologus in voce ἔσεται, quando dicit istiusmodi resolutionis beneficio pro ἴσῃ Ionicè dici ἴσεαι, iota nimirum adscripto.
        - Ω: ut, ἀρωγὸς pro ἀρηγός.
      - I in
        - H: ut, ψημύθιον pro ψιμύθιον, κηκίω pro κικίω, πόληϊ pro πόλιϊ.
        - E: ut, ὄφεϊ pro ὄφιϊ, πόλεος pro πόλιος, τέθημι pro τίθημι.
      - O in Ω: ut, δεύρω pro δεῦρο.
      - Ω in
        - AO; ut σαόφρων pro σώφρων, apud Theognidem, Anacreontem et alios.
        - EΩ, si ω sit circumflexum: ut, τιθέω, pro τιθῶ, ἔω pro ὦ.
    - Plures
      - IE in I longum: ut vult Corinthus: ut, ἱρεὺς pro ἱερεύς.
      - EA in H: ut, φρητὸς pro φρέατος, ἦρ pro ἔαρ, σινήπι pro σινήπια.
      - EE in H: ut, ὄφη pro ὄφεε.
      - EO in EY: ut, πλεῦνας pro πλέονας.
      - OA in Ω: ut, βὼξ pro βόαξ, Gaza lib. 3. Gramm.
      - OH in Ω: ut, ὀγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα, βώσω pro βοήσω, νώσω pro νοήσω, βωθεῖν pro βοηθεῖν.
  - Diphthongi in
    - Vocales
      - EY in
        - Ω: ut, ἐκπλώσας pro ἐκπλεύσας: Corinthus ex Herodoto, κατὰ λήϊον ἐκπλώσαντες.
        - HY: ut, ἠΰκομος pro εὔκομος.
      - EI in
        - EA: ut, ποιέασθαι pro ποιεῖσθαι.
        - EE: ut, σφέες pro σφεῖς.
        - EY: ut, πλεῦν pro πλεῖν.
        - HI: ut, πυληΐδες pro πυλεῖδες, κληῒς pro κλείς.
      - A cum iota subscripto in H cum iota subscripto: ut, αἰτίῃ pro αἰτίᾳ: vel saltem HI: ut, θρῆϊξ pro θρᾷξ, ῥηΐδιον pro ῥᾴδιον.
      - AY in Ω: ut, τρῶμα pro τραῦμα.
      - H cum iota subscripto in HI: ut, χρηΐζειν pro χρῄζειν.
      - OY in
        - EO: ut, ἐμέο pro ἐμοῦ: et EΩ: ut, τέω pro τοῦ, Βορέω pro Βορέου.
        - OO: ut, ῥόος pro ῥοῦς: et OA: ut, χρόαν pro χροῦν: et OIO: ut, λόγοιο pro λόγου.
        - Ω: ut, βῶν pro βοῦν.
      - Ω cum iota subscripto in ΩI: ut, τῶϊ λόγωϊ pro τῷ λόγῳ. Et apud Hom. ὑπερῶϊον pro ὑπερῷον nisi sit poëticum.
    - Diphthongos *alias*
      - AY in
        - HY: ut, νηῦς pro ναῦς.
        - ΩY: ut, θώυμα pro θαῦμα. Nam ωυ diphthongus Ionum est propria, quæ nonnunquam dissolvitur: ut, ὠϋτὸς pro αὐτός.
      - Consonantes de quibus consule sign. E.
- *Situs* et ordinis. Transponunt enim Iones literas per
  - *Metathesin* in una tantùm syllaba: ut, κραδία pro καρδία, κάρτερος pro κράτερος.
  - *Hyperthesin*, in duabus: ut, ὀθνεῖος pro νοθεῖος, γουνὸς pro γόνυος.

E. *Consonantes* quoque inter se permutantur Ionicè, nimirum

- *Tenues* mutantur in Densas: ut, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, ἐνθεῦτεν pro ἐντεῦθεν, βάθραχος pro βάτραχος. Quod ipsum in nonnullis factitat communis dialectus: ut, ἀντήλιος pro ἀνθήλιος, ἀπηλιώτης, pro ἀφηλιώτης. Vel saltem in Tenues aliàs Π nimirum in K: ut, κόσα pro πόσα, ὅκως pro ὅπως, quod inprimis, inquit Antesignanus et Guillonius, in interrogativis fit et relativis.
- *Densæ* in Tenues: qua mutatione unicè delectantur Iones, in compositis inprimis, tum in simplicibus: ut ἀπικόμην pro ἀφικόμην, δέκομαι pro δέχομαι, οὐκ ὁρῶ pro οὐχ' ὁρῶ, ἀπ' οὗ pro ἀφ' οὗ, κατ' ὃν pro καθ' ὃν, οὐκ οὕτω pro οὐχ' οὕτω, κίθων pro χίθων. Quamvis teste Grammatico, et Corintho, X etiam in Ξ mutent: ut, τρεξὰ pro τρίχα, διξὰ pro δίχα.
- *Mediæ* mutæ: B et Γ in Z: ut, ζέρεθρον pro βέρεθρον, φύζη pro φυγή.
- *Semivocales*: Duplex σσ in Ξ: ut, διξὰ pro δισσὰ, teste Grammatico.

- ARTICULUS hæc ferè propria habet.
  - *Articuli* fœminini generis in secunda, masculini et neutri in tertia declinatione eandem cum nominibus recipiunt dialectorum varietatem: ut, τῇσι pro ταῖς, τοῖσι pro τοῖς, ἁ pro ἡ, Nicander τέων dicit pro τῶν seu ὧν masculino: quod tamen teste Caninio, non probatur Grammaticis. Nisi dicere velimus ad exemplum primæ et secundæ declinationum, in genitivo plurali accipere ε.
  - *Postpositivo* Articulo præfigunt Iones literam τ, exceptis nominativis ὃς et ἥ: ut, τοῦ pro οὗ, τῆς pro ἧς, τοὺς pro οὕς. Nisi quod jam dictum est ex Jo. Grammatico, velimus Ionas nonnunquam præpositivo articulo vice postpositivi uti. Præfigunt etiam genitivo οὗ vocalem O: ut, apud Homerum ὅου pro οὗ.
  - *Compositivi* Articuli ὅστις nonnullos casus aliter quàm consuetum est, formant Iones: ὅτεο dicunt pro ὅτου, ὅτεῳ pro ὅτῳ, ὁτέων pro ὁτῶν, ὁτέοισι pro ὁτοῖς, ἅσσα pro ἅτινα, ait Eustathius.

B. *Specialius* jam examinanda sunt ea, quæ hucusque generatim nobis secundum literarum affectiones dicta sunt: atque adeo in singulis orationis partibus Ionum proprietates declarandæ et ob oculos discentium evidenter collocandæ sunt. Ergo

- NOMEN iisdem diversum est ratione
  - *Derivationis.* Nam
    - *Comparativa* nonnulla formant Iones præter usum communem et Atticorum in
      - ἐστερος et superlativum in ἐστατος, cum prius esset, vel ότερος: ut, δίκαιος, δικαιέστερος pro δικαιότερος. Vel αίτερος: ut, πλησιέστερος pro πλησιαίτερος. Vel ων: ut, ῥαδιέστερος pro ῥαδίων. Vel tandem secundum Atticos ίστερος: ut, ἀκρατέστερος pro ἀκρατίστερος.
      - ίτερος, cùm prius esset έστερος: ut, ῥηΐτερος pro ῥαδιέστερος. Nam Iones positivum communem ῥᾴδιος resolvunt in ῥηΐδιος. Ab hoc regulariter formaretur comparativus ῥηϊδιότερος. Iones autem per Syncopen dicunt ῥηΐτερος, et in superlativo ῥήϊστος pro ῥηΐτατος.
      - εῦν, ubi Attici εῖν et communes έον dicebant: ut, πλεῦν pro πλεῖν, et πλέον.
    - *Denominativa,* et inter hæc numeralia Iones quoque per metaplasmum suo modo efferunt: ut, τέσσερες pro τέσσαρες, τριήκοντα pro τριάκοντα: et sic de cæteris, ὀγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα.
    - *Possessiva* nonnulla Ionico more amittunt iota teste Corintho: ut, ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος.
    - *Patronymica,* Iones vel
      - *Consueta* mutant. Quæ enim desinebant in δης, illi per ων efferunt: ut, κρονίων pro κρονίδης, πηλείων pro πηλείδης.
      - *Nova* formant ex desinentibus in ων: ut, πηλειωνίδης pro πηλείων.
  - *Generis.* Etenim
    - *Substantiva,* masculina in fœminina vertunt Iones, servata terminatione: ut, ἡ κίων pro ὁ κίων, columna: vel mutata: ut, ἕσπερος, pro ἑσπέρα, ait Grammat. et Corinthus. τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν. Ait Etymol. in voce ἵππος. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προσφορᾷ, τὰς ἵππους, καὶ τὰς ὄνους, καὶ τὰς βοῦς λέγοντες. Eustathius scribit Atticis cum Ionibus commune esse, ut fœmininum genus pro masculino usurpent: Iones tamen non mutare terminationem.
    - *Adjectiva* in ος apud Iones fiunt generis communis: ut, κλυτὸς ἱπποδάμεια, pro κλυτή. Quinetiam Fœminina masculinorum in ος vel ρος, mutantur in η: ut, ἀγίη pro ἀγία, ἀνθηρὴ pro ἀνθηρά.
  - *Numeri.* Numerorum dualium diligentem habent rationem Iones, teste Jo. Grammatico.
  - *Declinationis,* quæ à communi forma diversa est, ratione tum
    - *Terminationum* quæ desinunt apud Iones vel in
      - Αια ex η: ut, σεληναία pro σελήνη.
      - Αιη ex η: ut, ἀθηναίη pro ἀθήνη.
      - Ας ablato finali ος: ut, Νικόλας pro Νικόλαος, Μενέλας pro Μενέλαος.
      - Αμος ex εις: ut, οὐδαμὸς pro οὐδεὶς, in omnibus casibus: plurali οὐδαμοὶ pro οὐδένες, μηδένες, quibus oratores etiam utuntur.
      - Ευς ex ος: ut, υἱεὺς pro υἱός. Hoc ab aliis tribuitur Atticis.
      - Λον ex λυ: ut, πολλὸν pro πολὺ, πολλὸς pro πολύς.
      - Ηρ ablato finali ος: ut, ἐριὴρ, pro ἐρίηρος, amabilis.
    - *Casuum* ut dicetur folio seq. sign. ☞
- *Reliquæ* partes orationis. *Pronomen* signo G. *Verbum* signo H. *Participium* signo I. *Adverbium* et *Conjunctio* signo K.

☞ *Ionum* proprietas in Declinationibus observanda est, tum

- *Simplicibus:*
  - *Prima:*—
    - Iones in toto singulari numero et dativo plurali primæ simplicium mutant α in η, exceptis iis nominibus quæ Dorica sunt in ας desinentia: ut, αἰνείης pro αἰνείας, αἰνείῃ pro αἰνείᾳ, αἰνείαν, αἰνείην. In dativo plurali ταμίῃς, αι mutatio in ῃ. In Doricis nominibus hoc non usu venit, quia antea sunt versa ex ης in ας: ut, ληστὰς pro ληστής.
    - *Genitivus* singularis Ionicè in εω, cum accentu in antepenultima; ut, βορέεω pro βορέου. Jo. Grammaticus ait, Omne ης, cujus genitivus in ου desinit, format eum per εω.
    - *Accusativus* singularis Ionicè desinit in εα: ut, αἰνεία pro αἰνείαν, ποιητέα pro ποιητήν.
    - *Genitivus* et Accusativus plurales per epenthesin Ionicam accipiunt ε: ut, ταμιέων pro ταμιῶν, ταμιέας pro ταμίας.
    - *Dativus* pluralis αι mutat Ionicè in ῃ, assumpto nonnunquam per paragogen ι: vel retento αι, eandem recipit paragogen, hoc est, desinit Ionicè in ῃς vel ῃσι: ut, ταμίῃς pro ταμίαις, ἀλφηστῇσι pro ἀλφησταῖς, λησταῖσι pro λησταῖς.
  - *Secunda:*—
    - Iones in secunda simplicium α passim mutant in η: ut, μελίσση pro μέλισσα, γεφυρὴ, pro γέφυρα, γεφυρῆς, γεφυρῇ, &c.
    - *Genitivus* et Dativus plurales formantur Ionicè, ut in prima declinatione: ut, ἀρετέων pro ἀρετῶν, ἀρετῇς pro ἀρεταῖς, &c.
  - *Tertia:*—
    - *Genitivum* singularem resolvunt Iones in οιο: ut, λόγοιο pro λόγου.
    - *Genitivus* et Dativus duales inter ο et ν assumunt Ionicè iota, ut, λόγοϊιν pro λόγοιν.
    - *Dativo* plurali addunt Iones ι per paragogen: ut, λόγοισι pro λόγοις.
  - *Quinta:*—
    - *Barytona* in ις et υς Ionicè declinantur purè duntaxat: ut, ἔρις ἔριος, non ἔριδος, χάρις, χάριος, χάριϊ, χάριν.
    - *Genitivum* pluralem Iones in quibusdam formant ut in prima declinatione: ut, χειρέων pro χειρῶν, ποσειδέων pro ποσειδῶν.
    - *Dativum* pluralem Iones ducunt à nominativo plurali addendo σι, et in neutris insuper α mutando in εσ. ut, ἄνδρες, ἄνδρεσσι, ἔπεα, ἐπέεσσι.
- *Contractis,* &c. Vide sign. ☞

☞ *Contractis*, in quibus notandum est, Iones malle uti non contractis casibus, idque in omnibus speciebus. Ergo dicunt ἀληθέος pro ἀληθοῦς, ὄφιϊ pro ὄφι, βασιλέϊ pro βασιλεῖ, νόος pro νοῦς, ῥόος pro ῥοῦς, &c. Versus primus primi libri Homeri Iliados est, μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω ἀχιλῆος: in quo recte observat Gualtperius, nulla necessitate πηληϊάδεω dici pro πηληϊάδου, primæ simplicium, quandoquidem in scansione δεω contrahitur per συνίζησιν in δω. Notanda tamen quædam sunt in singulis speciebus declinationum, in

- *Prima*, Iones nonnunquam ex genitivo contracto nominum in κλέης desinentium formant alium genitivum, et ex eo cæteros casus: ut, ἡρακλέης Hercules, et contracta terminatione ἡρακλῆς. Hoc genitivum habet ἡρακλέεος, quem duobus modis contrahit: primum εο in ου: ut, ἡρακλέους pro ἡρακλέεος: secundo εε in η: ut, ἡρακλῆος pro ἡρακλέεος. Ab hoc posteriore contracto genitivo formant Iones alium, η in ει resolvendo vel saltem ε per epenthesin assumendo: ut, ἡρακλέηος, pro ἡρακλῆος, in dativo ἡρακλέηϊ, &c. Sic Antesignanus.
- *Secunda*,
  - *Mutant* Iones penultimum ι in η nonnunquam: ut, πόληος pro πόλιος, πόληϊ, pro πόλιϊ, πόληα pro πόλιν, πόληες pro πόλιες: nonnunquam in ε: ut, πόλεος pro πόλιος, πόλεες pro πόλιες. Hoc est, quod dicit Corinthus, in ος desinentes genitivos, à rectis in ις factos, Iones per εος proferre: ut, ὄφις, ὄφεος, πόλις, πόλεος.
  - *Contrahunt* Iones ιε et ια in iota, Corintho teste: ut, ὄφις pro ὄφιες ὄφιας. Ait Crusius: In Ionica declinatione etiam Nominativa terminatio dualis contrahitur: ut, ὄφεε, ὄφη: quod aliàs Atticorum est.
  - *Dativum* pluralem à nominativo formant Iones, ut dativum quintæ simplicium: ut, ὀφίεσσι pro ὄφεσι, à plurali Ionico ὄφεες.
- *Tertia*,
  - *Penultimum* ε in omnibus casibus, excepto nominativo singulari Ionicè mutatur in η: ut, βασιλῆος pro βασιλέος, βασιλῆες pro βασιλέες, et in dativo plurali βασιλῆσι pro βασιλεῦσι, abjecto etiam υ. Veteres tamen Iones, teste etiam Antesignano, ε in ει vertebant: ut, βασιλεῖος pro βασιλέος.
  - *Dativum* pluralem à nominativo quandoque formant Iones, ut dativum quintæ Simplicium: ut, βασιλήεσσι, pro βασιλῆες.
- *Quarta*, Accusativum in ω desinentem, Iones mutant in ουν: ut, λητοῦν pro λητώ.
- *Quinta*, Iones ex obliquis detrahunt τ literam: ut, κέραος pro κέρατος, κέραϊ pro κέρατι.
- *Oligopathon*, Iones in accusativo singulari, nominativo, accusativo et vocativo plurali ν abjiciunt: ut, μείζονες, Ionicè μείζοες, unde Atticum contractum μείζους.

G. In PRONOMINE Iones suis quoque privatis gaudent loquendi modis:

- *Quæ* more secundæ et tertiæ conjugationis simplicium declinantur pronomina, iisdem modis variant Ionicè: ut, ἐμοῖο pro ἐμοῦ, σεῖο pro σοῦ, οἷο pro οὗ, ἑοῖο pro ἑοῦ, ἐμοῖσι pro ἐμοῖς, ἡμετέρῃσι pro ἡμετέραις, &c.
- *Syllabas* circumflexas in Primitivis ἐγὼ, σὺ, οὗ, dividunt Iones, ου in εο, εις in εες, ων in εων, ας in εας: ut, ἐμέο pro ἐμοῦ, σέο pro σοῦ, ἕο pro οὗ: ἡμέες pro ἡμεῖς, ὑμέες pro ὑμεῖς, σφέες pro σφεῖς: ἡμέων pro ἡμῶν, ὑμέων pro ὑμῶν, σφέων pro σφῶν: ἡμέας pro ἡμᾶς, σφέας pro σφᾶς. Additur quandoque iota ad ε: ut, ἐμεῖο, σεῖο, εἷο, ἡμείων, ὑμείας, σφείας, &c. quod Antesignanus Poëticum esse dicit: alii Ionibus relinquunt.
- *Reciprocum* οὗ in dativo Ionicè habet ἑοῖ pro οἷ, accusativo ἓε pro ἕ, in dativo plurali σφὶ vel σφὶν pro σφίσι.
- Οὗτος, Αὐτὸς, Αὐτὸς, et eorum composita ante vocalem longam vel diphthongum terminalem, admittunt per epenthesin Ionicam ε, in αὐτὸς quandoque mutato Ionicè αυ in ωυ: ut, τουτέου pro τούτου, τουτέῳ pro τούτῳ, τουτέων pro τούτων: αὐτέη pro αὐτῇ, ταυτέης pro ταύτης, ὠυτέων pro αὐτῶν, ὠυτέοις pro αὐτοῖς: αὐτέῳ pro αὐτῷ, ὠυτέου pro αὐτοῦ: ἐμαυτέου pro ἐμαυτοῦ, ἑωυτέῳ pro ἑαυτῷ, &c.

H. VERBORUM Ionicæ proprietates, in eorum accidentibus consideranda sunt, in

- *Thematum*. Iones verbis contractis secundæ circumflexorum per epenthesin immittunt ε: ut, ὁρέω pro ὁρῶ, ex ὁράω. μνεώμενος pro μνώμενος. Annotat etiam H. Stephanus in Thesauro, ὑπνώω Ionicum esse pro ὑπνῶ, ex ὑπνόω, quod tamen etiam pro Poëtico habetur.
- *Conjugatione, in qua ratio habenda est*
  - *Temporum* reliquorum. Eorum enim varietates cum plures sint, nunc omnibus speciebus conjugationum; nunc aliquibus usitatæ, nos omnes et singulas, in discentium gratiam, Methodi ἀκριβείᾳ neglecta, per sola genera et eorum modos et tempora enumerabimus: sub quibus, si quæ singularum conjugationum fuerint proprietates, facilè deprehendentur. Heic ergo jam nunc considerabimus, tum
    - *Initium* verborum: ipsum scilicet AUGMENTUM: quod Iones vel
      - *Tollunt*. Iones augmenta verborum tollunt: ut, τίκε pro ἔτικε, τύπτε pro ἔτυπτε, hoc adeo est familiare Ionib. ut sæpiùs Plusquamperf. aliisque temporibus, quæ plura habent augmenta, tollant omnia: ut, δέκτο pro ἔδεκτο, δέδεκτο, ἐδέδεκτο: δέκται pro ἔδεκται, δέδεκται: βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, βλήμενος pro βεβλημένος. Ita quoque detrahunt augmenta temporalia. Hinc aliqui diphthongos αι et οι ab Ionibus non mutari volunt: ut, αἰτέω, αἴτεον, αἴτηκα, αἴτησα: οἰκέω, οἴκεον, οἴκηκα, οἴκησα. Quod etiam fit in Passiva voce αἴτημαι, οἴκημαι, &c.
      - *Addunt, ubi*
        - *Non* deberent Iones multis temporibus eorum modorum, quibus non conveniunt, addunt persæpè augmenta: ut in Præsenti indicativi κέκλυτε dicunt pro κλῦτε: in Futuro πεπιθήσω pro πιθήσω: in Imperativo κέκλυθι pro κλῦθι, à κλῦμι: τετλάθι pro τλάθι à τλῆμι: in Conjunctivo λελάχωσι pro λάχωσι: in Infinitivo δεδειπνάναι pro δειπνάναι, λελάβεσθαι pro λαβέσθαι, &c.
        - *Deberent* quidem, sed tamen per consuetudinem duplicant. Ergo, Iones quandoque repetunt primam literam præsentis: quandoque Atticam anadiplosin usurpant: ut, τέτυπον pro ἔτυπον, ἔην pro ἦν ex εἰμί: ἀραίρηκα pro ἥρηκα, ex αἱρέω: unde participium ἀναραιρηκὼς, quo utitur Herodotus in Terpsichore. Sic ὀρώρυγμαι pro ὤρυγμαι, ἐμήμυκα pro ἤμυκα, ab ἠμύω.
      - *Mutant*
        - *Quod* Atticorum est, hoc Etymologus Ionibus tribuit, ut augmenta λε et με mutent in ει: ut, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι, εἴληφα pro λέληφα.
        - *In* verbis ab ε incipientibus Iones assumunt pro augmento iota, non solùm in iis thematibus, quæ communia sunt, sed et in aliis nonnullis: ut, εἰρώτων, pro ἠρώτων, ab ἐρωτάω. Quanquam fateatur Corinthus, præsens quoque Ionicum esse εἰρωτάω, quod apud Herodotum et alios legatur.
    - *Finem*: sub quo non solam terminationem, sed et penultimam, quæque post augmentum leguntur alia comprehendimus. Heic autem Generatim à primo notamus, quod Iones non solas circumflexorum verborum terminationes sine crasi eloquuntur: sed etiam cæterarum conjugationum quævis tempora circumflexa resolvunt, inserto per epenthesin, ε: ut ποιέω dicunt pro ποιῶ, ποιέεσθαι pro ποιεῖσθαι, ἐχρύσοον pro ἐχρύσουν, χρυσόειν pro χρυσοῦν, βοάω item pro βοῶ, quamvis hoc rarius agant in secunda circumflexorum: ἐρέω pro ἐρῶ futuro primo verbi εἴρω: τυπέω pro τυπῶ verbi τύπτω: τυπέοιμι pro futuro secundo Optativi τυποῖμι: ταγέειν pro ταγεῖν Aoristo 2. Infinitivi: ταχθέω pro ταχθῶ, ταγέω pro ταγῶ, qui sunt Aoristi Conjunctivi vocis Passivæ: τιθέω pro τιθῶ, θέω pro θῶ, ἱστέω pro ἱστῶ, στέω pro στῶ, ἕω pro ὧ, ἱέω pro ἱῶ, quæ omnia conjunctiva sunt verborum in μι, τίθημι, ἵστημι, εἰμὶ, ἵημι, &c. Hæc generatim: jam ad Speciales proprietates. Vide sign. L.
  - *Figura*. Ait Jo. Grammaticus: Compositiones verborum proferunt Iones per consonantes tenues: ut κατορῶ, κατορᾷς, κατορᾷ pro καθορῶ, &c.

L. *Temporum* ergò Ionice formatorum ratio observanda est in Genere

PASSIVO et Medio, de quibus signo M.

ACTIVO: et illius modo

Indicativo. Cujus tempus

Præsens est:

Ad tertiam singularem adjiciunt Iones syllabam σι, et ει mutant in η, Æolum more: ut, ἐρίθησι pro ἐρίθει. Hanc formam loquendi, qua delectatus est Ibycus, Ἰβύκειον σχῆμα vocat Eustathius.

Reduplicatio verborum in μι apud Ionas fit per ε: ut, τίθημι pro τίθημι, ἕστημι pro ἵστημι, ἕημι pro ἵημι, unde ἕεμαι pro ἧμαι: τίθνημι, morior, à θνάω.

Tertia pluralis verborum in μι resolvitur Ionicè, ponendo α ante σ, et abjiciendo è diphthongo, si adsit, subjunctivam: ut, τιθέασι pro τιθεῖσι, ἱστάασι pro ἱστᾶσι, διδόασι pro διδοῦσι, ζευγνύασι pro ζευγνῦσι, ἔασι pro εἰσὶ, ἴεασι pro ἱεῖσι.

Imperfectum:

Tertia singularis Imperfecti et Aoristi utriusque omnium conjugationum, formatur Ionicè à secunda, addendo κε, et augmentum abjiciendo, penultima correpta, longis scilicet vocalibus in breves mutatis, et è diphthongis posteriori sublata: ut, τάττεσκε pro ἔταττε, τίθεσκε pro ἐτίθει, ποίεσκε pro ἐποίει, στάσκε pro ἔστη. Quamvis autem hoc idem fieri dicant Caninius et alii nonnulli in reliquis personis, non tamen illius, nisi ex Poëtis exempla proferri posse, sunt qui contendant.

Prima et tertia singularis nonnullorum verborum in μι Ionicè desinunt in εα et εε, ut plusquamperfectum: ut, ἐτίθεα pro ἐτίθην, ἐτίθεε pro ἐτίθη. Sic εἰμὶ habet ἔα et ἔην pro ἦν primæ et tertiæ personæ. Pro Poëtico etiam ἔες, εἶς, à prima persona ἔον, Iones dicunt ἔεις pro ᾖς.

Perfectum: Characteristicam literam κ exterunt Iones, et longam antecedentem corripiunt: ut βέβαα pro βέβηκα, ἕσταα pro ἕστηκα: Nonnunquam tamen longam retinent: ut, κεκότηα pro κεκότηκα, κεχάρηα, pro κεχάρηκα: nisi poëticum sit.

Plusquamperfectum: Primam in ειν vertunt Iones in εα, tertiam ει in εε: ut, ἐτετύφεα pro ἐτετύφειν. Pro ᾔειν autem dicunt ᾖα, teste Eustathio: qui etiam observat εα rursum contrahi ab Ionibus in η: ut, εἰρήκεα, εἰρήκη: Tertiæ autem in εε adjungi ν: ut, εἰρήκεεν, εἰστήκεεν: quod rursum contrahatur in ει: ut, εἰρήκειν pro εἰρήκεε, εἰστήκειν pro εἰστήκεε: unde apud Homerum, ἤσκειν εἴρεα καλὰ, pro ἤσκεε: in 3. Iliad. Sic ᾔδειν pro ᾔδεε.

Aoristus uterque in tertia singulari formatur ab Ionibus, ut dictum est in Imperfecto: ut, τάξασκε pro ἔταξε, τάγεσκε pro ἔταγε, ποιήσασκε pro ἐποίησε, δόσκε pro ἔδω, δόκασκε pro ἔδωκε.

Futurum primum:

Ad tertiam singularem addunt Iones per paragogen εν: ut, τύψειν pro τύψει.

Quintæ conjugationis circumflexum resolvunt Iones: ut, ἐρέω pro ἐρῶ, νεμέω pro νεμῶ.

Unum est verbum ἔρδω Ionicum, quod futurum habet ἔρξω. Fit enim à ῥέζω, ῥέξω, et per metathesin ἔρξω.

Futurum secundum resolvunt Iones: ut, τυπέω pro τυπῶ, τυπέομαι pro τυποῦμαι.

Subjunctivo: Tertiis personis singularibus subjunctivorum, sæpè addunt Iones σι vel σιν sequente vocali: ut δῷσι pro δῷ. Quidam iota non subscribunt, διδῷσι pro διδῷ, τύπτῃσι pro τύπτῃ, ποιῇσι pro ποιῇ. Quod si circumflexam terminationem resolvant, ut initio dictum est, terminant in εῃσι: ut, ποιέῃσι pro ποιῇ, τιθέῃσι pro τιθῇ. Varinus annotat Atticam hanc esse in subjunctivis paragogen et nominatam fuisse Ἰβύκειον, quod ea inprimis Ibicus uteretur.

Infinitivo:

Hujus tempora omnia, excepto Aoristo primo, formant Iones, ut Attici, eo solum discrimine quod αι non adjiciant: ut, ταττέμεν pro τάττειν, πεποιηκέμεν pro πεποιηκέναι, θέμεν pro θεῖναι.

Perfectum formant Iones à perfecto activo, sublato etiam κ: ut, τεθνάναι à τέθναα pro τεθνηκέναι: ἑστάναι ab ἕσταα pro ἑστηκέναι: βεβάναι à βέβαα pro βεβηκέναι.

M. *Reliqua* genera sunt

PASSIVUM, cujus considerandus est Modus

Indicativus:

Nonnulla verba in μι in Passivo genere apud Iones vocalem longam servant, Atticorum more: ut, ὄρημαι pro ὄραμαι, ὄνημαι pro ὄναμαι.

Secunda persona singularis aliquot temporum, Præsentis, Imperfecti, Futurorum trium, Subjunctivi item, formatur à tertia ejusdem numeri, ex ultima Syllaba detracto τ: ut, τάττεαι pro τάττῃ, ἐτάττεο pro ἐτάττου, ταχθήσεαι pro ταχθήσῃ, ταγήσεαι pro ταγήσῃ, τετάξεαι pro τετάξῃ, ἐτίθεο pro ἐτίθεσο ab ἐτίθετο: τεθήσεαι pro τεθήσῃ, à τεθήσεται; ἵσταο pro ἵστασο, ab ἵστατο: ἐδίδοο pro ἐδίδοσο, ab ἐδίδοτο: ἐζεύγνυο pro ἐζεύγνυσο, ab ἐζεύγνυτο: βοάαι vel βοῆαι, α in η mutato ex βοᾶται pro βοάῃ. Dicunt alii secundam personam Imperfecti in ου circumflexum resolvi Ionicè in εο: ut, ἐτάττεο pro ἐτάττου. Est tamen prior datus canon generalior etiam eas secundas comprehendens, quæ non desinunt in ου circumflexum.

Prima pluralis desinens in μεθα, omnium temporum et modorum, ad θ per epenthesin acquirit Ionicè σ: ut, ταττόμεσθα, pro ταττόμεθα, ἐποιούμεσθα pro ἐπιούμεθα, τιθέμεσθα pro τιθέμεθα.

Tertia persona pluralis Præteriti perfecti et Plusquamperfecti omnium conjugationum formatur à tertia singulari, ut apud Atticos dictum est: ut, τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσὶ, ἐψάλαται pro ἐψαλμένοι εἰσὶ, ἐπεποιέατο pro ἐπεποίηντο. Addit Antesignanus, in quinta Conjugatione, non inveniri hanc Ionicam personam, nisi verbum desinat in λω et ρω, ubi λ et ρ mahent ante α, et ρ adspiratur, ut quibusdam placet: ut, ἐσπάραται seminati sunt. Herodotus in Plusquamperfecto pro ἐστάλατο, dixit ἐσταλάδατο, per pleonasmum syllabæ δα. Neque enim invenitur in verbis sextæ, quæ ante ται habent σ.

Imperativus. Secundam syllabam Imperativi Passivi desinentem in ου Iones resolvunt in εο: ut, τύπτεο pro τύπτου, φείδεο pro φείδου. Desinentem autem in σο per Syncopen minuunt, abjecto σ, et fit in verbis in Μι: ut, τίθεο pro τίθεσο, ἵσταο pro ἵστασο, δίδοο pro δίδοσο, ζεύγνυο pro ζεύγνυσο.

Optativus. Nam

Prima pluralis in μεθα, acquirit Ionicè σ: ut in Indicativo: ut, ταττοίμεσθα pro ταττοίμεθα.

Tertia pluralis in το desinens, loco ν abjecti, acquirit α: ut, ταττοίατο pro τάττοιντο: ταχθησοίατο pro ταχθήσοιντο.

Subjunctivus. Nam

Secunda singularis præsentis formatur à tertia apud Iones, ut in Indicativo: ut, τάττηαι pro τάττῃ.

Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè σ, more temporum Indicativi: ut, ταττώμεσθα pro ταττώμεθα.

Infinitivus. Hic

Diphthongus ει primæ circumflexorum nonnunquam resolvitur Ionicè in εα: ut apud Hesiodum ἐξαλέασθαι pro ἐξαλεῖσθαι, ἀπολέασθαι pro ἀπολεῖσθαι.

Aoristus uterque Ionicè desinit in μεν, abjecto αι ab Attica formatione: ut, ταχθῆμεν pro ταχθῆναι, ταγῆμεν pro ταγῆναι, σταθῆμεν pro σταθῆναι.

MEDIUM: Vide sign. ☞

☞ MEDIUM: cujus Ionicæ variationes eædem sunt, cum Activo et passivo genere: quatenus cum iis terminationum debita proportione conveniunt. Nos carptim perstringemus omnia, vel saltem pleraque:

- *Secunda* singularis Medii generis indicativi et subjunctivi modi formatur Ionicè à tertia, abjecto τ: ut dictum est in præsenti Indicativo passivo: ut, τάττεαι pro τάττῃ, à τάττεται, ἐτάξαο pro ἐτάξω, ab ἐτάξατο, τάττηαι pro τάττῃ, à τάττηται. In hoc genere eodem pacto formatur secunda Aoristorum modi Subjunctivi: ut, τάξηαι pro τάξῃ, τάγηαι pro τάγῃ.
- *Prima* pluralis in μεθα, Indicativi, Optativi et Subjunctivi, acquirit σ, ut in Passivo: ut, ταττόμεσθα pro τατττόμεθα, ταξαίμεσθα pro ταξαίμεθα, &c.
- *Tertia* singularis, ut et prima Plusquamperfecti Indicativi Ionicè desinunt in εα et εε, ut in Activo: ut, ἐτετάγεα pro ἐτετάγειν, ἐτετάγεε pro ἐτετάγει.
- *Futurum* secundum circumflexum Iones resolvunt: ut, ταγέομαι pro ταγοῦμαι, ταγέεσθαι pro ταγεῖσθαι.
- *In* Imperativo secundam in ου, vel verborum in μι in σο desinentem Iones efferunt, ut in Passivo dictum est: ut, τάττεο pro τάττου, ἵσταο pro ἵστασο.
- *In* Optativo tertia pluralis in το desinens formatur, ut in Passivo: ut, ταττοίατο pro τάττοιντο, ταξαίατο pro τάξαιντο.
- *In* Infinitivo, Præteritum perfectum Attico more formatur, sed tamen neglecto αι: ut, τεταγέμεν pro τεταγέναι.
- *Verbi* εἶμι Perfectum εἶα et ᾖα Ionicè habet ᾔϊα et Plusquamperfectum ᾔειν, Ionicè habet ᾔεα, ut ἐτετάγεα.

I.
PARTICIPII Ionici eadem est ratio, quæ Nominum, quæ Verborum, quatenus cum iis declinationum et conjugationum similitudine convenit. Ergo ratione

- *Nominis*, quæ secundæ et tertiæ declinationis sunt participia, eodem, ut illæ, modo declinantur: ut, τεττομένοιο pro τεττομένου, ταξαμέναισι pro ταξαμέναις.
- *Verbi*, et illius, tum
  - *Initii.* Participia quoque augmenta vel abjiciunt: ut, βλήμενος pro βεβλημένος: vel præter usum communem acquirunt: ut, κεκαμὼν Aor. 2. pro καμὼν, πεπαλὼν pro παλών.
  - *Finis*, vel etiam Penultimæ:
    - *Participia* circumflexa eodem modo, ut verba, resolvuntur Ionicè: ut ταγέων pro ταγῶν, λυπεόμενος pro λυπούμενος: in secunda circumflexorum χρεώμενος pro χρώμενος, ὁρμεώμενος pro ὁρμώμενος. Ita verbum substantivum ὢν, οὖσα, ὄν, Ionicè habet ἐὼν, ἐοῦσα, ἐόν.
    - *Perfectum* formatur Ionicè à perfecto activo omisso κ: ut, ἑσταὼς pro ἑστηκώς: βεβαὼς pro βεβηκώς.
    - Participio εἰπὼν, ait Corinthus, non utuntur Iones, sed solo εἴπας ut τύψας.
    - *Futurum* medium τυπούμενος, Iones faciunt τυπεύμενος, ut Dores, teste Caninio.

K.
In reliquis orationis partibus pauca observantur, quæ Iones peculiaria habent: In

- ADVERBIO:
  - *Ea* quæ descendunt à genitivis pluralibus contractis primæ conjugationis in ως et ες, Ionicè resolvuntur: ut, ἀληθέως pro ἀληθῶς, ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς.
  - Δεύρω dicunt Iones pro δεῦρο, ultima producta.
  - Οὕτω, sequente vocali apud Ionas non recipit σ: ut apud Herod. οὕτω εὐπετέως.
- *Conjunctione*, Iones ω in ου mutant: ut, ὦν pro οὖν, γῶν pro γοῦν.

D.
Audivimus hactenus, quæ sint unius dictionis Ionicæ affectiones. Jam quæ duarum sint, aut plurium, videndum est, ratione tum

- *Orthographiæ*, si diversitas aliqua in scriptis et pronunciatis literis oboriatur, ut diversæ voces vel
  - *Disjungantur*, cum junctæ esse deberent: simulque vel
    - *Intercedat* aliquid, estque Tmesis vel Hyperbaton: ut, ἐξ ὦν εἷλον pro ἐξεῖλον. Consueverunt enim Iones ὦν redundans inter verbum et præpositionem inferre. Sic λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς pro κατεδηδώς. Item κατὰ δ᾽ ἔκτανεν Ἡετίωνα pro κατέκτανεν.
    - *Nihil* intercedat: ut, πέλοπος νῆσος, pro πελοπόννησος: αἶγα ἄγειον pro αἰγάγειον: ἄγριον ἔλαιον pro ἀγριέλαιον: δῶρα ἀπὸ αἱρεσθαι pro ἀφαιρεσθαι.
  - *Conjungantur* disjungendæ: per contractionem, quæ fit vel
    - *Simpliciter* Vocalium
      - AO in Ω, ut θὤπλα pro τὰ ὅπλα.
      - OA in Ω: ut, τὤγαλμα pro τὸ ἄγαλμα, ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, quod alii tribuunt Atticis.
      - OE in A: ut, ἅτερος pro ὁ ἕτερος.
      - ΩA in Ω: ut, ὦναξ pro ὦ ἄναξ.
    - *Mixtæ*
      - *Vocalium* et Diphthongorum: ut, OAY in AY: ut, ὡυτὸς pro ὁ αὐτός.
      - *Diphthongorum* et Vocalium
        - OIA in Ω: ut, ὤνθρωποι pro οἱ ἄνθρωποι.
        - OIE in A: ut, ἅτεροι pro οἱ ἕτεροι.
        - OYE in A: ut, θατέρου pro τοῦ ἑτέρου.
        - ΩE in A: ut, θατέρῳ pro τῷ ἑτέρῳ.
- *Syntaxeos.* Iones appellatos fuisse μακρολόγους, quòd longiore uterentur verborum ambitu, testatur Cœl. Rhodig. lib. 28. cap. 4. Est autem in ipsa orationis structura notanda Ionibus usitata
  - *Redundantia* vel Pleonasmus Articuli, Pronominis, aliarúmve partium orationis, quod lectio auctorum facilè edocebit. Sic γε, ἄρα, ὦν, τε, et similia sæpe παρέλκει.
  - *Defectus* ἔλλειψις. Ita dicunt, μετὰ δὲ scilicet τούτων posthæc vel postea: καὶ πρὸς scilicet τούτοις, et πρὸς δὲ scilicet τούτοις, Præterea, &c.
  - *Enallage*,
    - *Numerorum.* Plurali numero pro singulari frequenter utuntur Iones, ut apud Herodotum βιώσιμα pro βιώσιμον.
    - *Casuum.* Nominativum pro Genitivo instar Atticorum usurpant Iones: apud Homerum, οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν, pro τῶν δὲ δύω σκοπέλων.
    - *Modorum.* Infinitivus sæpè apud Ionas Imperativi vice ponitur: ut, ἀγορευέμεν pro ἀγόρευε apud Homerum. Fit hoc imprimis in præceptis, pactionibus et præconiis.
    - *Temporum.* Nam
      - *Imperfectum* sumunt pro præsenti Iones: ut apud Homer. Iliad. 22. ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων: ubi Eustathius annotat ἔπλεο vel ἐπέλεο, Ionicè sumi pro πέλεις.
      - *Perfecto* pro præsenti utuntur Iones, teste Eustath. ut, διατετέθμαι pro διανοοῦμαι.
  - *Anastrophe*: ut, ᾧ ἔπι pro ἐπὶ ᾧ, ὄρνιθες ὥς, pro ὡς ὄρνιθες. Herodotus lib. 4. ὑπερβορέων δὲ πέρι ἀνθρώπων οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι οὐδὲν, pro περὶ ὑπερβορέων δὲ ἀνθρώπων.

Doriensium idioma asperius est, ut et Æolum. Dicti ob id πλατοστόμοι, et apud Theocritum mulieres πλατειάσδοισαι ἅπαντα, ob frequentem usum literæ α: Peloponnesiis usitatum fuit, Spartanis inprimis, Doriensium nobilissimis; Argivis item, Rhodiis, Cretensibus et aliis; qui tamen inter se non penitus consenserunt. Eo etiam sunt usi Pythagoræi, Epicharmus, Pindarus, Ibycus, Bacchilides, Archytas, Simonides, Theocritus. Nos ejus naturam investigaturi generalissima divisione considerabimus et

- *Significationes* vocum quæ peculiares sunt Doriensibus. Ergo Ῥήτρα, pactum, conventio: Doricè est lex, ὁ νόμος. Φόνοι, cædes: Doricè ii, qui perpetrant digna cæde. Ταύτας dicunt pro τάς. Τὰ pro τινά. Κνυζοῦν, deturpare: Doricè radere. Ἄψ, iterum: Doricè retrò, ὀπίσω. Ἐν pro ἐς, ἐν χορὸν pro ἐς χορόν. ut notat Jo. Grammaticus. Ἀνὰ pro σύν: ut, χρύσεῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, pro σὺν χρύσεῳ: ἄντεινον pro σύντεινον.
- *Voces ipsas*, tum
  - *Unam* duntaxat; quæ à communi usu diversa est, vel
    - *Ex parte* solummodo: Considerandum hoc est
      - *Generatim* ratione
        - *Orthographiæ*, quatenus dictio, vel
          - *Augetur*
            - *Initio*: tum *Litera* Β: βηλέα pro ἠλέα. Solent enim Dores β præfigere dictionibus à vocali incipientibus. Τ: ut, τοὶ pro οἱ, τὼς pro ὡς, Χ: ut, χαλκὸς quasi ἀλκὸς, ait Etymologus. tum *Syllaba*. Sic nova formant themata per reduplicationem, τετάχω pro τάττω.
            - *Medio*: tum *Litera*, Ι: ut, πνοίη pro πνόη, ὀλίσαις pro ὀλίσας. Est enim Dorum proprium iota ad ο apponere, teste Corintho. Υ: ut, ζητεύω pro ζητέω. Β: ut, ἴβα pro ἴα, ἴβασον pro ἴασον, Grammaticus. Θ: ut, διχθὰ pro διχῆ, τριχθὰ pro τριχῆ. Ν: ut, ὀρύνω pro ὀρύω. Σ: ut, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα. Diplasiasmo etiam utuntur, geminatione nimirum trium consonantium, ut vult Corinthus, ut: ὄττι pro ὅτι, ὁππόθεν pro ὁπόθεν, ὅσσον pro ὅσον. tum *Syllaba*, Α: ut, ποτείδαον pro πόσειδον. Ε: ut, κενεὸς pro κενὸς, ἀεργὸς pro ἀργός. Με: ut, βήμεναι pro βῆναι. Jo. Grammat.
            - *Fine*: tum *Litera*, Ν: ut, ἐγὼν pro ἐγώ. Σ: ut, οἴκαδες pro οἴκαδε. tum *Syllaba*, Ι: ut, καλοῖσι pro καλοῖς. Γα: ut, ἐγώνγα pro ἐγώ. Νη: ut, ἐγώνη pro ἐγώ.
          - *Minuitur*
            - *Initio*: tum *Litera*, Τ: ut, ἦμος pro τῆμος: tum *Syllaba*, Θε: ut, λῶ pro θέλω, λῇς pro θέλεις.
            - *Medio*: tum *Litera*, Ι: σφὲς pro σφεῖς, γράφεν pro γράφειν. Ait Grammat. iota semper detrahunt Dores: secundum Corinthum autem, è materialibus etiam subducunt: ut, ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος. Υ: ut, νᾶς pro ναῦς, βασιλέσι pro βασιλεῦσι. Δ: ut, πάριος pro πάριδος. Θ: ut, ἐσλὸν pro ἐσθλόν. Ρ: ut, ἔμποθεν pro ἔμπροσθεν. Σ: ut, ὄπιθεν pro ὄπισθεν. Illius autem loco quandoque asperum spiritum sequenti vocali inscribunt: quod etiam agunt Argivi, Lacones, Pamphylii, Eretrii, Oropii: ut, εὖοι pro εὖσοι, βούα pro βούσοα, μωϊκὰ pro μουσική. tum *Syllaba* Ε: ut, ἔγεντο pro ἐγένετο, ἔδμεναι pro ἐδέμεναι. ΕΥ: ut, κέλομαι pro κελεύομαι. Μο: ut, ὀπάτριος pro ὁμοπάτριος, ὄτριχες pro ὁμότριχες. Ο: ut, μενέλας pro μενέλαος.
            - *Fine*: tum *Litera*, Σ: ut, ὃ pro ὅς: tum *Syllaba*, Α: ut, πὰρ pro παρὰ, ἂν pro ἀνά. Βδα: ut, λὰν pro λάμβδα. Μα. ut, δῶ pro δῶμα. Μνον: ut, Κρὶ pro κρίμνον. Τα: ut, κέρα pro κέρατα. Apocope certè, Dorum est propria.
          - *Mutatur*: de quo vide sign. A.
        - *Prosodiæ*, syllabarum nimirum, tum
          - *Quantitatis*. Ergo
            - *Productiones* ancipitum, Dorum sunt propriæ, teste Grammatico, et Corintho: ut, ἶσος ἰνυαλίῳ. Sic τὸ ὕδωρ καὶ ἰλὺς, ut scribit Etymologus, producunt. Ἴδες tamen ait Corinthus, Ionicè et ipsi corripiunt, ut apud Theocr. ὣν ἴδες, ὣν εἶπας, καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.
            - *Corripiunt* Dores accusativos plurales appellativorum in ας desinentes, similiter etiam participia: ideo etiam tonum mutant: ut, νῦμφας pro νύμφας, κρῆνας pro κρήνας, νοῆσας pro νοήσας, πρᾶξας pro πράξας.
          - *Spiritus*. Solent Dores expuncto sigma in medio, asperum spiritum sequenti vocali adscribere, ut, ποιῆαι pro ποιῆσαι.
          - *Toni*, quem Dores vel
            - *Transferunt* in alias syllabas ex
              - *Ultima* in Penultimam. Nam
                - *Ex* Oxytono in ευς masculino Doricè et Æolicè fit barytonum: ut, βασίλευς pro βασιλεὺς, ὀδύσσευς pro ὀδυσσεύς.
                - *Ex* Perispomeno faciunt Dores, in adverbiis inprimis Qualitatis Paroxytonon: ut, σόφως pro σοφῶς, ἅπλως pro ἁπλῶς.
              - *Penultima* in Ultimam. Ex Paroxytono faciunt Dores Perispomenon, in genitivis pluralibus, adverbiis qualitatis, et futuris primis verborum: ut, παιδῶν pro παίδων, παντῶν pro πάντων: οὑτῶς pro οὕτως, παντῶς pro πάντως: τυψῶ pro τύψω, ποιησῶ pro ποιήσω.
              - *Antepenultima* in Penultimam;
                - *Proparoxytona* pluralia in οι, nomina et participia. Fœminina item pluralia in ες recti casus, et Indefinita in αν et ον desinentia Doricè fiunt paroxytona: ut, φιλοσόφοι pro φιλόσοφοι, καλουμένοι pro καλούμενοι: ὀρνίθες pro ὄρνιθες: ἱστάσαν pro ἵστασαν, ἐλάβον pro ἔλαβον.
                - *Proparoxytona* mutant Dores in Properispomena futurorum mediorum: ut, τυψοῦμαι pro τύψομαι.
            - *Retinent* in eadem syllaba: sed ex Properispomeno faciunt Paroxytonum: ut, χεῖρες pro χεῖρες, νάες pro νᾶες.
      - *Speciatim*. Vide sign. B.
    - *Omnino*, Habent enim et ipsi quasdam voces peculiares, quales sunt: Αἱμακουρίαι, mortuorum parentationes. Αἶτος, lucus. Ἀπφὺς, pater. Βαίτη, vestis pastoralis. Μύχων, palearum acervus. Πρὼξ, roris gutta, &c.
  - *Plures*, vel Syntacticè vel Orthographicè cohærentes. Vide sign. C.

A. *Mutantur inter se Literæ apud Dores respectu tum*

- *Figuræ per ἀντιστοιχίαν, quatenus mutatur*
  - *Vocalis*
    - **Una**
      - **A in**
        - E: ut, παῖδε pro παῖδα, ἄτερος pro ἕτερος.
        - H: ut, σιγῆν pro σιγᾷν: nimirum si α natum sit ex contractione αε et αει: vel etiam si fuerit ᾳ ex αει et αῃ. Tum enim mutatur in η, licet iota subscribendum negligatur.
        - Υ: quod Æoles quoque agunt: ut, σὺρξ pro σὰρξ Etymologus.
      - **E in**
        - A breve: ut, γα pro γε, ἄσσον pro ἔσσον, τράχω pro τρέχω, αἶκε pro εἶκε.
        - O: ut, λάβον pro λάβε, assumpto insuper ν.
        - Ω: ut, νωμῶ pro νέμω, quando nimirum verba circumflexa sumuntur pro barytonis: ὤτερος pro ἕτερος.
      - **H in**
        - A longum: ut, σελάνα pro σελήνη. Et si duo η in duabus syllabis se mutuo sequantur, utrumque abit Doricè in α: ut, παγὰν pro πηγήν. Quamvis dicat Corinthus, primæ conjugationis circumflexorum passiva indefinita corripi in penultima: ut apud Theocritum γαμαθεῖσα pro γαμηθεῖσα: ubi per penultimam non potest, nisi μα, quod ex μη Doricè factum est, intelligi, quod in masculino γαμαθεὶς, est penultima. Regula est. In omnibus partibus orationis, cujuscunque numeri, casus et personæ, Dores η in α longum mutare consueverunt.
        - EE: ut, φιλεέσω pro φιλήσω, ait Etymologus.
        - EI: ut, τέθεικα pro τέθηκα Bœotice.
        - Ω: ut, τῶς μελίσσως pro τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσῳ pro τῇ μελίσσῃ.
      - **O in**
        - A: ut, εἴκατι pro εἴκοσι.
        - E: ut, ἀργεφόντης pro ἀργοφόντης, ἀνδρεφόνος pro ἀνδροφόνος.
        - OY: ut, ταξοῦμαι pro τάξομαι.
        - Ω: ut, ὦρος pro ὄρος, κώρος pro κόρος.
      - **Ω in**
        - A productum: ut, πρᾶτος pro πρῶτος, μοῦσαν pro μουσῶν, γελᾶν pro γελῶν. Hinc Crusius ait, se credere ω pronunciatum fuisse per α obscurum.
        - EY: ut, ἠγάπευν pro ἠγάπων, ὀπτεύμενος pro ὀπτώμενος. Hoc raro inquit fieri Caninius.
    - *Plures*, nimirum
      - AE in H: ut, ἶζη pro ἶζαε. Et licet αει fuerit, tamen in η vocalem abit, iota subscribendo vel neglecto: ut, ϐοῆς pro ϐοάεις.
      - EA in A: ut, θᾶσαι pro θεάσαι: et in H: ut, κρῆς pro κρέας.
      - EO in EY: ut, πηλεὺς pro πηλέος, ἀρεὺς pro ἄρεος. In verbis passivis hoc frequens, ubi ει per diæresin ex ου factum est: ut, ἐτάττευ pro ἐτάττεο.
      - OA in Ω: ut, ϐῶξ pro βόαξ.
      - ΩH in A: ut, πρὰν pro πρώην. Nisi dicamus eliso ω, vocalem η mutatam fuisse in α.
  - *Diphthongus.*
    - A cum iota subscripto, ut et η et ω, impropriæ sono carentes diphthongi Doricè amittunt iota subscriptum, et in simplices vocales abeunt, ut τῶ αἰτεία pro τῷ αἰτείᾳ. Quamvis hoc non ita sit generale, ut non frequenter etiam iota subscriptum retineant.
    - **AY in**
      - A: ut, νᾶν pro ναῦν; item in Ω; ut, ὦλαξ pro αὖλαξ.
      - OY: ut, τοῦτας pro ταύτας.
    - **EI in**
      - A: ut, κλᾶδας pro κλεῖδας, κλᾷξ pro κλείς. Quidam enim iota subscribunt.
      - AI: ut, αἰ pro εἰ, φθαίρω pro φθείρω.
      - H: ut, ἰδῆν pro ἰδεῖν, τῆνος pro κεῖνος. Et vero non debet esse factum per pleonasmum literæ ι, ut in Ionico ξεῖνος pro ξένος: tum enim non mutatur η, ut vult Eustathius.
    - EY in OY: ut, ἔσσουα pro ἔσευα. Sic ille Scaron: ἔῤῥει τὰ καλὰ, Μίνδαρος ἀπέσσουε, id est, τέθνηκε: Observavit hoc Caninius.
    - OI in Ω cum iota subscripto: ut, πῳμενικὸς pro ποιμενικός.
    - **OY in**
      - A: ut, αἰνεία pro αἰνείου, πᾶ pro ποῦ: et in OI: ut, μοῖσα pro μοῦσα, ἔχοισα pro ἔχουσα.
      - EY, quoties ου venit ex contractione, facta in εο vel εου, et quoties in verbis circumflexum habet, quamvis non veniat ex contractione: ut, φιλεῦσι pro φιλοῦσι, ἀλεῦμαι pro ἀλοῦμαι, saliam.
      - Ω: ut, ὠρανὸς pro οὐρανὸς, μῶσα pro μοῦσα.
  - *Consonans*
    - *Muta*
      - Π in Φ: ut in κῆφα pro καὶ εἶπα. ΠΤ etiam in Z: ut νίζω pro νίπτω, apud Etymologum.
      - K in T: ut, τῆνος pro κεῖνος.
      - **T in**
        - Π: in σπάδιον pro στάδιον: in K etiam: ut, πόκα pro πότε, ὅκα pro ὅτε.
        - Δ: ut, θέμιδος pro θέμιτος, teste Guillonio: et in N: ut, τετραενὶς pro τετραετίς.
      - B in Δ: ut, ὀδελὸς pro ὀβελός: et in M: ut, μιαιφόνος, οἷον ϐιαιφόνος, ait Etymologus: et in Ξ: ut, ξέρεθρον pro ϐέρεθρον.
      - Γ in Δ: ut, δνόφος pro γνόφος, δᾶ pro γῆ: et in Z: ut, φύζη pro φυγή.
      - Δ in Θ: ψύθος pro ψεῦδος: et in Z, ut, ἀζηχὲς pro ἀδηχὲς, Etymologus.
      - Θ in Z: ut, ζεὸς pro θεός: et in X: ut, ὄρνιχα pro ὄρνιθα.
      - X in K: ut, κύτρα pro χύτρα, κιτὼν, pro χιτὼν, teste Jo. Grammatico.
    - *Semivocales*
      - A in N, sequente ϑ et τ, ut ait Caninius. Eam certè literam nominatim dicit H. Stephanus in hac Dialecto τῷ.
      - A ἀντιστοιχεῖν: ut, φίντατος pro φίλτατος, ἤνθομες pro ἤλθομεν.
      - N in Σ: ut, τύπτομες pro τύπτομεν, in omnibus pluralibus verborum, desinentibus in μεν.
      - P in K: ut, μικκὸν pro μικρόν.
      - **Z in**
        - Δ simplex et duplex: ut ἔρδω pro ἔρζω, per metathesin τοῦ ῥέζω, θερίδδειν pro θερίζειν.
        - Σδ: ut, συρίσδω pro συρίζω.
      - **Σ in**
        - T: ut, φατὶ pro φασὶ, τὺ pro σύ: et in Δ: ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι, ὀδμὴ pro ὀσμή.
        - Z: si duplex σσ fuerit: ut, νίζω pro νίσσω, δοάζω, pro δοάσσω, ait Etymologus.
        - Ξ: ut, καθίξας pro καθίσας, quod fit in futuris, et Aoristis primis 4. barytonorum.
- *Situs*, et ordinis. Ait Plutarchus, Doriensium est literas transponere: ut, ἔρταμις pro ἄρτεμις per hypenthesin: et βάδιστος pro βράδιστος, κρίμος pro κίρμος, κάρτερος pro κράτερος per metathesin.

B. *Jam* verò specialius Doricas proprietates, inprimis quoad finem seu terminationem vocum consideraturi, Partes orationis singulas examinabimus,

- *Articulum:* ubi notanda sunt:
  - *Uterque* articulus easdem mutationes Doricè recipit cum iis declinationibus nominum, juxta quas inflectitur: ut, τᾶν μοισᾶν pro τῶν μουσῶν, τὰς pro τούς, τῶ pro τοῦ, ἃ pro ἧ, &c.
  - *Præpositivus* pluralis οἱ et αἱ invenitur Doricè cum τ et accentu: ut, τοὶ pro οἱ, ταὶ pro αἱ, τοὶ θεοὶ pro οἱ θεοί, ταὶ μοῦσαι pro αἱ μοῦσαι.
  - *Postpositivus*
    - Ὅς Doricè amittit σ: ut, ὃ pro ὅς. Apud Theocritum, ὃ τριφίλητος Ἄδωνις. Sic Corinthus. Hinc etiam ὅτις pro ὅστις: apud Homerum Odyss. 4. κλῦθι ἄναξ, ὅτις ἐσσί.
    - *Ionum* more apud Dores quoque per prosthesin acquirit τ, exceptis nominativis ὅς et ἥ, teste Caninio: ut, τοῦ pro οὗ, τῆς pro ἧς.
  - *Compositivus* ὅστις Genitivum Doricè in ευ format: ut, ὅτευ pro ὅτου Attico.
- *Nomen ratione accidentium esse*
  - *Speciei*
    - *Comparativæ.* Dores per Metaplasmum et ἀντιστοιχίαν jam dictam varia efficiunt comparativa, pro κρείσσων dicunt κρέσσων, pro μείων μήων, pro πλείων πλήων, pro ἥσσων ἄσσων, pro πλέον πλεῦν. Inprimis autem notanda sunt quædam:
      - *Comparativorum* syllabam penultimam, γι, δι, θι, κι, χι, vel similem Dores in σσ vertunt: ut, ἄσσων pro ἐγγίων, βράσσων pro βραδίων, βάσσων pro βαθίων, γλύσσων pro γλυκίων, πάσσων pro παχίων, θάσσων pro ταχίων, ἐλάσσων pro ἐλαχίων.
      - Ος mutant Dores in ων, interveniente syncope: ut, κάῤῥων pro κάρτερος, elisa syllaba τε.
      - Ιον in ειν vertunt Dores: ut, βέλτειν pro βέλτιον, quod alii Atticis tribuunt.
    - *Denominativæ,* et Numeralis. Dicunt Dorienses τέτορες pro τέσσαρες, εἴκατι pro εἴκοσι, διχθὰ pro διχῆ, τριχθὰ pro τριχῆ, τετραχθὰ pro τετραχῆ, &c.
    - *Diminutivæ.* Habent Dores nonnulla peculiaria diminutiva, φύντις amiculus, πυῤῥίχος rufulus, ὁσσίχος quantulus.
  - *Generis. Nam*
    - *Subjunctivorum* nominum genera mutant Dores terminatione vel eadem existente: ut, ἡ τάρταρος pro ὁ τάρταρος, ἡ ἰσθμὸς pro ὁ ἰσθμός; vel diversa: ut, ἡ φθόγγος pro ὁ φθόγγη.
    - *Adjectiva*
      - *Desinentia* in ος, communia faciunt Dores: ut, ὁ καὶ ἡ γενναῖος, στεῤῥός. Dicunt enim γενναῖος pro γενναία, στεῤῥὸς pro στεῤῥά.
      - *Fœminina* in η, masculinorum in ος, Dores per α reddunt: ut, καλὰ pro καλή, ἀγαθὰ pro ἀγαθή.
  - *Declinationis.* Ubi observanda est varietas
    - *Casuum in declinationibus*
      - *Simplicium:*
        - *Prima:*
          - *In* singulari numero η Doricè mutatur in α longum: ut, ποιητὰς pro ποιητής, ποιητὰν pro ποιητήν.
          - *Genitivus* singularis Doricè desinit in α: ut, αἰνεία pro αἰνείου. Hoc imitatur communis usus in nominibus maximè propriis: ut, θωμᾶ pro θωμοῦ, Πυθαγόρα pro Πυθαγόρου. Hoc ipsum sic eloquitur H. Stephanus: Primæ declinationis nomina in ας, quædam non in ου tantum, sed etiam in α genitivum habent: quædam in α tantum: ut, ἀρχύτας, πατραλοίας, habent ἀρχύτου et ἀρχύτα, πατραλοίου et πατραλοία. Sed Μνᾶς, Θωμᾶς, &c. solum habet μνᾶ, θωμᾶ.
          - *Dativo* sæpiùs non scribunt iota Dores: ut, αἰνεία pro αἰνείᾳ, ποιητᾶ pro ποιητῇ.
          - *Genitivus* pluralis apud Dores desinit in αν: ut, τᾶν ταμιᾶν pro τῶν ταμιῶν.
          - *Dativus* pluralis Doricè desinit in ῃς vel ῃσι, vel αισι, ut apud Iones: ut, ταμίῃς, ταμίῃσι, ταμίαισι pro ταμίαις.
          - *Accusativos* in ας corripiunt Dores, ut in Prosodia dictum est.
        - *Secunda:*
          - *Dores* η singularis numeri mutant in α: ut, τιμὰ pro τιμή, τιμὰν pro τιμήν.
          - *Genitivi* et Dativi singularis η vel α mutant Dores in ω: ut, τῶς μελίσσως pro τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσῳ pro τῇ μελίσσῃ, iota subscripto, vel neglecto.
          - *Genitivus* pluralis apud Dores desinit in αν, ut in prima: ut, τᾶν τιμᾶν pro τῶν τιμῶν. In εων etiam, ut apud Iones. Ait enim Etymologus Genitivi in ων à rectis in αι, Æolicè quidem habent άων, μελισσάων: Doricè autem έων πυλέων.
          - *Dativus* pluralis formatur Doricè, ut in prima declinatione: ut, γεφυρῇς, γεφυραῖσι, γεφυρῇσι, pro γεφυραῖς.
        - *Tertia:*
          - *Genitivus* singularis Doricè in ω desinit, vel in οιο: ut, λόγω vel λόγοιο pro λόγου.
          - *Nominativus* pluralis in οι penultimam acuit, ut dictum in Prosodia: ut φιλοσόφοι, pro φιλόσοφοι.
          - *Dativus* pluralis Doricè per paragogen acquirit ι: ut λόγοισι pro λόγοις.
          - *Accusativus* pluralis Doricè in ος vel ως desinit: ut, τὼς λόγως, vel τὸς λόγος pro τοὺς λόγους.
        - *Quinta:*
          - *Ex* obliquis casibus singularis numeri Dores auferunt δ et τ: ut, πάρις, πάριος pro πάριδος: χάρις, χάριος pro χάριτος. Sic Jo. Grammaticus. Hoc aliàs est Ionum.
          - *Genitivum* et Dativum singularem formant Dores à nominativo, ablato σ: ut, θόας, θόα, pro θόαντος: φόρκυς, τοῦ φόρκυ, τῷ φόρκυ pro φόρκυος, φόρκυϊ. Ita quoque ἰησοῦς, ἰησοῦ, ἰησοῦ, ἰησοῦν declinatur.
          - *Accusativum* singularem terminant Dores in ε: ut, παῖδε pro παῖδα: in ω item, nominum in ους: ut, βῶν pro βοῦν: et in plurali βῶς pro βοῦς.
          - *Vocativum* quandoque resolvunt Dores: ut, ποσείδαον pro πόσειδον.
      - *Contractorum,* de quibus signo D.
    - *Terminationum,* quas novas ex antiquis et usitatis condunt Dores, exempli gratia:
      - Ἄξ ex ακις: ut, πάλλαξ pro παλλακίς: vel ex αλος, ut, πάσσαξ pro πάσσαλος.
      - Ας ex αυς, ut, νᾶς pro ναῦς.
      - Η ex ις: ut, δαμάλη pro δάμαλις, φύη pro φύσις.
      - Ιον ex ον: ut, κράνιον pro κράνον.
      - Ας etiam ablato ο: ut ἀκουσίλας pro ἀκουσίλαος. Ionum etiam consuetudine.
- *Reliquas partes.* Pronomen *sign. E.* Verbum *sign. F.* Participium *sign. G.* Adverbium, Præpositionem, Conjunctionem *sign. H.*

D. *In* Contractis quoque declinationibus Dores suas habent proprietates, in

- *Prima:* Genitivum singularem Dorienses per ευς reddunt: ut, διογένευς pro διογένους, ἄρευς pro ἄρους. Alii Doriensibus etiam tribuunt genitivum primæ simplicium, διογένου pro διογένους: ut et Vocativum in ε desinentem, qui aliàs est Æolum: ut, ὦ Σώκρατε, pro ὦ Σώκρατες.
- *Secunda:* Genitivus singularis apud Dores in ευς desinit: ut, πόλευς pro πόλεος.
- *Tertia:*
  - *Omnia* in ευς masculina oxytona Doricè et Æolicè sunt Barytona, teste Caninio: ut, βασίλευς pro βασιλεὺς, Ὀδύσσευς pro Ὀδυσσεύς.
  - *Genitivum* singularem formant Dores in ευς ut in prima et secunda declinatione: ut, βασιλεῦς pro βασιλέος: ut idem Caninius observat.
  - *Dativos* plurales à rectis in ευς efferunt Dores, ut Dativum pluralem primæ declinationis: ut, βασιλέεσσι pro βασιλεῦσι, Δωριέεσσι pro Δωριεῦσι. Apud Theocritum, Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.
- *Quinta:*
  - *Dores* in obliquis singularis numeri τ sæpiùs auferunt: ut, κέραος pro κέρατος.
  - *Desinentia* in εα Doricè sæpiùs contrahuntur: ut, κρῆς pro κρέας.

E. *Pronominum* Doricas variationes in plerisque speciatim annotabimus:

- Ἐγὼ in
  - *Nominativo* Doricè, addito νη, habet ἐγώνη. Sin η auferatur, ἐγών: et adjecta syllaba γα, ἐγώνγα.
  - *Genitivo* ἐμεῦ vel μεῦ pro μοῦ.
  - *Dativo* ἐμὶν vel μὶν pro ἐμοὶ vel μοί.
  - *Nominativo* et Accusativo duali ἄμμε pro νῶ. Antesignanus.
  - *Nominativo* Plurali ἄμες vel ἄμμες pro ἡμεῖς. Et sic in reliquis casibus η mutatur Doricè in α ἀμέων vel ἀμῶν, ἀμῖν, ἄμμε. Alii Accusativum ἀμᾶς faciunt, quem fatetur Caninius se nusquam legisse.
- Σὺ in
  - *Nominativo* Doricè habet τὺ, σ in τ mutato: et addito νη vel γα, τύνη, τύγα.
  - *Genitivo* σεῦ, τεῦ, τεοῖο, et quod addit Joan. Grammaticus, σέθεν pro σοῦ.
  - *Dativo* τοὶ, τὶν, et τεὶν pro σοί.
  - *Accusativo* τὺ et τὲ pro σέ.
  - *Nominativo* et Accusativo duali ὔμμε pro σφῶ. Antesignanus.
  - *Nominativo* plurali ὔμες et ὔμμες pro ὑμεῖς. In cæteris casibus Dores sunt Æolibus similes ὑμμέων, ὔμμιν, ὔμμας. Apud Theognidem, πάντως κύρνε καὶ ὔμμας ὀλεῖ.
- Οὗ in
  - *Genitivo* habet Doricè εὗ.
  - *Dativo* σφὶν pro οἱ.
  - *Accusativo* μὶν et νὶν pro ἑ: ducentes à nominativo inusitato ἷς pro ὃς, cujus accusativus est ἷν et præposito μ vel ν, μὶν vel νίν.
  - *Nominativo* plurali σφὲς pro σφεῖς.
  - *Accusativo* ψὲ pro σφᾶς.
- Σός. Mutant heic Dores σ in τ, et inserunt per epenthesin ε: ut, τεὸς, τεὰ, τεὸν, pro σὸς, σὰ, σόν.
- Ἡμέτερος. Doricè ἀμέτερος: item, ἀμὸς, ἀμὰ, ἀμὸν, pro ἡμέτερος, &c.
- Ὑμέτερος. Doricè ὑμὸς, ὑμὰ, ὑμὸν, pro ὑμέτερος, &c.
- Σφέτερος. Doricè σφὸς, σφὰ, σφὸν, pro σφέτερος, &c.
- Οὗτος. Accusativum pluralem ταύτας, efferunt Dorienses per τούτας.
- Ἐκεῖνος. Dores ablato ε, et κ in τ verso, ει in η, dicunt τῆνος, τῆνα, τῆνον, et τῆνο pro ἐκεῖνος, η, ο. Servatur nonnunquam κ, teste Etymologo, diciturque κῆνος.
- Αὐτὸς. Dores, unà cum poëtis, utuntur dictiunculis μὶν, νὶν, et ut vult Hesychius, ψὲ pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, αὐτοὺς, αὐτὰ, Caninius observat νὶν Dorum esse, μὶν Æolum.
- Ἑαυτοῦ: Pro ἑαυτὸν dicunt Cretenses ἁὐασὸν, teste Corintho.

F. *Verborum* Doricas affectiones sigillatim omnes pendendæ veniunt, in eorum

- *Temporibus* et horum vel
  - *Augmento:* quod vel
    - *Detrahitur:* Dores et syllabicum et temporale augmentum è nonnullis verbis submovent: ut, apud Pindarum, γέρας ἔδεκτο pro ἐδέδεκτο: ἆδον et ἆσα pro ᾖδον et ᾖσα, ab ᾄδω cano. Hoc potius mutatione τοῦ η in α, quàm augmenti sublatione factum videtur.
    - *Mutatur:* nimirum
      - Ου augmentum Dores nonnunquam in ω vertunt: ut, ὤταζον pro οὔταζον.
      - ΕΙ quorundam verborum, nimirum illorum sedecim, quæ ad ε augmenti loco acquirunt iota, Dores veteres vertebant in η: ut, ἧλκον pro εἷλκον, ἦχεν pro εἶχον.
      - *Perfecti* Attici penultimam longam servant Dores: ut, ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα. Vide Perfectum.
  - *Reliquis* omnibus, quæ ad Doricam formationem requiruntur, et proximè post initium vel augmentum verborum occurrunt, ultima scilicet, et penultima. Vide L.
- *Figura.* Concidunt Dores in compositis præpositiones, teste Corintho: ut, ἄντεινον pro ἀνάτεινον, ἀμβολιεργὸς pro ἀναβολιεργὸς, καββαλεῖν pro καταβαλεῖν.
- *Thematibus* quæ vel
  - *Nova fingunt:*
    - A præterito perfecto Dores nova ducunt themata: τετάχω à τέταχα verbi τάττω: πεφύκω à πέφυκα: ἀνήγω ab ἄνηγα pro ἦχα, verbi ἀνάσσω.
    - A Barytonis Dores circumflexa producunt, ait Corinthus: ut, στρωφάω, στρωφῶ, à στρέφω: νωμάω, νωμῶ, à νέμω: πωτάω, πωτῶ, à πέτω.
  - *Characteristicas permutant:*
    - *Verbis* in εω et αω veteres Dorienses addunt υ: ut, ζητεύω pro ζητέω, ψαύω pro ψάω.
    - *Quæ* in ιω et υω desinunt, Doricè accipiunt ν: ut, πίνω pro πίω, θύνω pro θύω, παλύνω pro παλύω.
    - *Quartæ* barytonorum ζ Doricè in σδ abit: ut, κωμάσδω pro κωμάζω.

L. *Ut* autem Tempora Doricè probè cognoscamus nonnulla communia inter se habent, ut cum *α* in *η*, *ε* in *α*, *ου* in *ευ*, *μεν* in *μες* frequenter mutatur. Quia tamen magis conducet, singulis privatam, propriamque suam varietatem, assignabimus, et considerabimus Genus verborum.

- **Activum ejusque modum**
  - **Indicativum et Tempus**
    - *Præsens:*
      - *In* secunda et tertia singulari è diphthongo *ει*, posteriorem vocalem abjiciunt Dores: ut, τάττες pro τάττεις, τάττε pro τάττει.
      - *Secundam* circumflexorum contrahunt Dores, non in ᾶ, sed in ῆ, iota neglecto: ut, ὁρῆς pro ὁρᾷς, βοῆς pro βοᾷς. Hoc imitati sunt Attici in πεινῆς, διψοῦς, ζῆς, et aliis. E contra in aliis nonnullis *η* penultimum mutant in *α*: ut, φαμὶ pro φημὶ, ἵσαμι pro ἵσημι.
      - *Tertia* singularis verborum in *μι* Doricè mutat *σ* in *τ*: τίθητι pro τίθησι, ἵστητι pro ἵστησι, δίδωτι pro δίδωσι, ζεύγνυτι pro ζεύγνυσι.
      - *Prima* pluralis in *μεν* desinens, ut et cæterorum omnium temporum, modorum, generum, Doricè mutatur in *μες*: ut, τάττομες pro τάττομεν, ποιοῦμες pro ποιοῦμεν, τίθεμες pro τίθεμεν.
      - *Eadem* prima pluralis, *ου* penultimum, mutat Doricè in *ευ*: ut, ποιεῦμες pro ποιοῦμεν, ποιεῦσι vel ποιεῦντι pro ποιοῦσι. Sin *ου* contractum sit verborum in *οω*, tunc ut vult Antesignanus, in annotationibus circumflexorum non abit in *ευ*: ut ita pro χρυσοῦμεν, non dicamus χρυσεῦμεν, quamvis Caninius dicat χρυσεῦν pro χρυσοῦν.
      - *Tertia* pluralis omnium conjugationum, Præsentis et Futurorum, Doricè similis est dativo singulari participii masculini ejusdem generis: ut, τύπτοντι pro τύπτουσι, ποιοῦντι vel ποιεῦντι pro ποιοῦσι, βοῶντι pro βοῶσι, χρυσοῦντι pro χρυσοῦσι, τιθέντι pro τιθεῖσι, ἱστάντι pro ἱστᾶσι, διδόντι pro διδοῦσι, ζευγνύντι pro ζευγνῦσι, ἐντὶ pro εἰσὶ, φαντὶ pro φασί.
      - *Verbi* substantivi εἰμὶ Dorica formatio nonnulla habet peculiaria. Pro εἰμὶ dicunt Dores ἐμμὶ, pro εἶς, ἐσσί: pro ἐστὶ, ἐντί: pro ἐσμὲν, dicunt ἐμὲν, εἰμὲν et εἰμές: pro εἰσὶ, ut jam vidimus, ἐντί.
    - *Imperfectum:*
      - *Dores* *ου* quoque in Imperfecto vertunt in *ευ*, et *μεν* in *μες*: ut, ἐποίευν pro ἐποίουν, ἐποιεῦμεν pro ἐποιοῦμεν, ἐτάττομες pro ἐτάττομεν, ἐβοῶμες pro ἐβοῶμεν.
      - *In* secunda circumflexorum observavit Caninius *ω* in *ευ* contrahi Doricè: ut, ἠγάπευν pro ἠγάπεον, ἠγάπων. Hoc tamen rarius ait contingere. Contingit etiam, ut contractio fiat non in *α*, sed in *η*, ex *αε*: ut, ἔζη pro ἔζαε, ἔζα.
      - *Tertia* pluralis Imperfecti et Aoristi utriusque Barytonorum formatur Doricè, pro litera *ν* ponendo *σαν*: ut, ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον, εἴδοσαν pro εἶδον, ἐμάθοσαν pro ἔμαθον. Sic Imperfectum tertiæ circumflexorum ἐδολιόοσαν, ἐδολιοῦσαν pro ἐδολίοον, ἐδολίουν, à δολιόω, dolosè ago. Hoc invenitur in Psalm. 5. ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν, linguis suis dolosè agebant.
      - *Tertia* pluralis imperfecti et Aoristi secundi verborum in *μι* formatur Doricè à prima singulari, ultima longa in brevem mutata: ut, ἔτιθεν pro ἐτίθεσαν, ἐδίδον pro ἐδίδοσαν, ἵσταν pro ἵστασαν, ἐζεύγνυν pro ἐζεύγνυσαν, ubi *υ* breve est.
      - *Verbi* substantivi tertiam singularem formant Dores, *ν* in *σ* mutato, ἦς pro ἦν vel ἧ.
    - *Perfectum:*
      - *Penultima* perfecti Attici, tres syllabas excedentis, apud Dores retinetur longa: ut, ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα, et Poëticè εἰλήλουθα. Quidam enim inquiunt *ι* et *ο* in *ει* et *ου* Poëticè redundare. Eustathius πρόσθεσιν τοῦ *ι* Ionicam esse dicit, τοῦ *ο* Bœoticam.
      - *In* nonnullis verbis *η* mutant Dores in *α*: ut, ἕστακα pro ἕστηκα, κέκμακα pro κέκμηκα, à κάμνω.
      - *Prima* pluralis in *μεν*, Doricè *μες* habet: ut, τετάχαμες pro τετάχαμεν.
      - *Tertia* pluralis Doricè terminatur in *αντι*: ut, τετάχαντι pro τετάχασι, ἑστήκαντι pro ἑστήκασι, πεποιήκαντι pro πεποιήκασι, τετείκαντι pro τετείκασι.
    - *Plusquamperfectum:*
      - *Prima* et tertia singularis Doricè in *η* desinit, Tertia pluralis in *εσαν*, ut apud Atticos: ut, ἐτετάχη pro ἐτετάχειν et pro ἐτετάχει, ἐτετάχεσαν pro ἐτετάχεισαν.
      - *Prima* pluralis in *μεν* Doricè in *μες* desinit: ut, ἐτετάχειμες pro ἐτετάχειμεν.
    - *Aoristum* primum:
      - *Eandem* cum futuro characteristicam et penultimam Doricè habet Aoristus primus: ut, ἔκλαξα pro ἔκλεισα, à futuro κλάξω; hinc Imperativus ἀπόκλαξον, exclude: ἐβάδιξα pro ἐβάδισα, à βαδίζω: ἐβόασα pro ἐβόησα, à futuro βοασῶ, pro βοήσω, ἔστασα pro ἔστησα, à στασῶ pro στήσω.
      - *Primam* pluralem, ut præsentis, in *μες* terminant Dores: ut, ἐτύψαμες pro ἐτύψαμεν, &c.
      - *Tertia* pluralis Barytonorum Doricè desinit in *σαν*, ut in Imperfecto: ut, ἐτάξασαν pro ἔταξαν.
    - *Aoristum* secundum:
      - *Prima* pluralis Doricè in *μες* desinit: ut, ἐτάγομες pro ἐτάγομεν.
      - *Tertia* pluralis Barytonorum quidem Doricè in *σαν* desinit: verborum autem in *μι* à prima singulari formatur, ut in Imperfecto: ut, ἐτάγοσαν pro ἔταγον: ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔσταν pro ἔστησαν, ἔδον pro ἔδωσαν, ἔφυν, ita ut *υ* corripiatur, pro ἔφυσαν.
    - *Futurum* primum:
      - *Characteristica* litera *σ*, sæpe mutatur Doricè in *ξ*, maximè in 4. Barytonorum, vel penitùs omittitur: ut, βαδίξω pro βαδίσω, καθίξω pro καθίσω, κλάξω pro κλείσω, *ει* in *α* quoque mutato à κλείω: ἀγωνιοῦμαι pro ἀγωνίσομαι.
      - *Nonnunquam* heic quoque mutant Dores *η* in *α*: ut, βοασῶ pro βοήσω: στασῶ pro στήσω, δοκασῶ pro δοκήσω.
      - *In* omni conjugatione futurum primum Doricè circumflectitur, ut simile evadat secundo: ut, τυψῶ pro τύψω, ποιησῶ pro ποιήσω, δωσῶ pro δώσω, στασῶ pro στήσω.
      - *Prima* pluralis Doricè in *μες* desinit, tertia similis est dativo singulari participii in utroque Futuro: ut dictum est in Imperfecto: ut, τάξομες pro τάξομεν: τάξοντι vel ταξοῦντι, vel etiam ταξεῦντι pro τάξουσι: ταγοῦντι vel ταγεῦντι pro ταγοῦσι.
      - *Desinentia* in *ου* Dores mutant in *ευ*: ut, ποιησεῦντι pro ποιησοῦντι, δωσεῦντι pro δωσοῦσι.
  - *Reliquos:* quorum non minor est quàm Indicativi varietas. Vide signum M.
- **Passivum** et Medium. Vide sign. N.

M. *In* reliquis modis Activi generis et quidem in

- *Imperativo.*
  - *Præsens*:
    - *In* prima circumflexorum ει mutatur Doricè in η: in tertia autem ου in ω: ut, ποιῆτο pro ποιείτω, ποιείτω: χρυσώτω pro χρυσοέτω, χρυσούτω. Sic verbum εἰμὶ in Imperativo habet ἔτω pro ἴστω, tanquam à verbo ἴω.
    - *In* secunda circumflexorum contractio Doricè fit in η: ut, ζῆ, ζήτω pro ζᾶ, ζάτω, ex ζάε, ζαέτω.
    - *In* verbis in μι usurpatur potius à Doriensibus terminatio contracta: ut, τίθει pro τίθετι, ἵστα pro ἵσταθι, δίδοι pro δίδου vel δίδοθι.
  - *Aoristus* secundus:
    - *Mutari* solet ε in ον exemplo Syracusanorum: ut, λάβεν pro λάβε, τύπον pro τύπε.
    - *In* secunda conjugatione Verborum in μι ponitur α pro η: ut, στᾶθι pro στῆθι.
- *Optativo.*
  - *Prima* pluralis in μεν omnium conjugationum et temporum Doricè in μες desinit: ut, τύπτοιμες pro τύπτοιμεν, ποιήσοιμες pro ποιήσοιμεν, &c.
  - *Præsens* tempus verborum circumflexorum terminant Dorienses et Æoles in ῴην: ut, ποιῴην pro ποιοῖμι, χρυσῴην pro χρυσοῖμι, βοῴην pro βοῷμι.
  - *Aoristi* utriusque tertia pluralis formatur Doricè in σαν, ferè ut imperfecti indicativi: ut, ἔλθοισαν pro ἔλθοιεν, τύψαισαν pro τύψαιεν, ὀλέσαισαν pro ὀλέσαιεν.
- *Conjunctivo.*
  - *Prima* pluralis in μεν omnium temporum et conjugationum effertur apud Dores per μες: ut, τύπτωμες pro τύπτωμεν.
  - *Tertia* pluralis omnium temporum Doricè est dativo participii similis, ut in Præsenti Indicativi: ut, τύπτωντι pro τύπτωσι, ποιῶντι pro ποιῶσι, βοῶντι pro βοῶσι, τετύπωντι pro τετύπωσι.
- *Infinitivo.*
  - *Tempora* quæ in ειν desinunt formant Dores tribus diversis modis: 1. ut Attici in έμεναι: ut, τυπτέμεναι pro τύπτειν, ποιησέμεναι pro ποιήσειν, &c. Ait tamen Etymologus in voce βασκέμεν: καὶ οἱ Δωριεῖς τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα, διὰ τοῦ έμεν προφέρουσι: γεγάμεν pro γεγάναι, τιθέμεν pro τιθέναι. Ita certè εἶναι non solùm Doricè habet ἔμεναι, vel ut scribit Corinthus εἴμεναι: sed etiam ἦμεν, ε insuper in η mutato vel ἦμες, si ν Dorico more in σ abeat. 2. Ex ει diphthongo auferunt iota: ut, τύπτεν pro τύπτειν, τυπὲν et translato tono τύπεν pro τυπεῖν. 3. Ει in η mutant iota vel subscripto vel neglecto: ut, τύπτῃν vel τύπτην pro τύπτειν, δραμῆν pro δραμεῖν, λαβῆν pro λαβεῖν, γελῆν pro γελᾶν.
  - *Perfectum* in έναι Doricè, ut apud Atticos in έμεναι desinit: ut, πεποιηκέμεναι pro πεποιηκέναι, τεταχέμεναι pro τεταχέναι.
  - *Secunda* circumflexorum α mutatur Doricè in η: ut, βοῆν vel βοήμεναι pro βοᾶν, iota vel subscripto, vel neglecto. Viceversa in secunda in μι, η in α: ut, στᾶναι pro στῆναι.

N. *Reliqua* Genera sunt

- Medium: quod easdem habet Doricas variationes, quas Activum et Passivum quandoquidem cum iis temporum nonnullorum terminationibus convenit. Ergo
  - *Dores* ου vertunt in ευ, ubicunque possunt: ut, ἐτάττευ pro ἐτάττου, ἐποιεύμην pro ἐποιούμην, ἴθευ pro, ἴθου τάττευ pro τάττου.
  - *Personam* primam numeri pluralis in μεθα et μεν desinentem omnium temporum, modorum, conjugationum in μεσθα et μες terminant Dores: ut, ταττόμεσθα pro ταττόμεθα, βοώμεσθα pro βοώμεθα: ἐτετάγειμες pro ἐτετάγειμεν, τετάγαμες pro τετάγαμεν, &c.
  - *Præteriti* perfecti tertia pluralis Doricè in αντι desinit, ut in activo: ut, τετάγαντι pro τετάγασι.
  - *Plusquamperfecti* prima et tertia singularis in η, tertia pluralis in εσαν desinit apud Dores, ut in activo: ut, ἐτετάγη pro ἐτετάγειν, et ἐτετάγει: ἐτετάγεσαν pro ἐτετάγεισαν.
  - *Aoristi* primi secunda singularis Doricè in α desinit: ut, ἐτάξα pro ἐτάξω.
  - *Futurum* in Medio quoque circumflectitur Doricè: ut, τυψοῦμαι vel τυψεῦμαι pro τύψομαι, στασεῦμαι pro στήσομαι, θησεῦμαι pro θήσομαι, &c.
  - *Infinitivi* perfectum tempus Doricè in έμεναι desinit, ut in Pass. ut, τετυπέμεναι pro τετυπέναι.
- Passivum cujus expendimus modum
  - *Indicativum*: In quo
    - *Prima* pluralis in μέθα acquirit ad θ literam σ, in μεν autem ν mutat in σ, Dorico more: ut, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, τιθέμεσθα pro τιθέμεθα: ἐτύφθημες pro ἐτύφθημεν, ἐτάγημες pro ἐτάγημεν.
    - *In* Præsenti et imperfecto ου Doricè mutatur in ευ; ut, ἐτάττευ pro ἐτάττου, ποιεῦμαι pro ποιοῦμαι, ἐτίθευ pro ἐτίθου.
    - *Secunda* singularis præsentis secundæ circumflexorum contrahitur in η: ut, βοῆ pro βοᾷ. vel etiam ut annotat Antesignanus, βοᾶσαι pro βοᾷ. Viceversa secundæ conjugationis in μι personam secundam Atticam ἵστη Dores ἵστα dicunt, η in α mutato.
    - *In* Perfecto quartæ baryton. loco σ assumunt Dores characteristicam Aoristo secundi: ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι. Hoc alii Atticis tribuunt.
    - *Aoristus* uterque.
      - *Frequenter* hic Dores η in α mutant: ut, ἀπέβαν pro ἀπέβην, ἀνεπτάμαν pro ἀνεπτάμην.
      - *Tertiam* pluralem formant Dores et Æoles à prima singulari; longa in brevem mutata, ην in εν; ut, ἔταχθεν pro ἐτάχθησαν ab ἐτάχθην; ἔταγεν pro ἐτάγησαν, ab ἐτάγην.
      - *Prima* pluralis ultimum ν mutat Doricè in σ; ut ἐτάχθημες pro ἐτάχθημεν, ἐτάγημες pro ἐτάγημεν.
      - *Penultima* Aoristi primi per omnes modos et tempora Doricè corripitur, ut observat Neander; ut, ἐποιέθην pro ἐποιήθην.
      - In participio γαμεθεῖσα pro γαμηθεῖσα. Corinthus locum ex Theocrito citat; οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσα ἀνάχοιτο. Hic α breve est, ex ε factum Doricè.
  - *Imperativum*; Dores ου in ευ vertunt; ut, τάττευ pro τάττου, ποιεῦ pro ποιοῦ, τίθευ pro τίθου.
  - *Optativum*. Hic
    - *Præsentis* η Doricè in α mutatur; ut, γενοίμαν pro γενοίμην.
    - *Prima* Pluralis in μεσθα vel μεν Doricè effertur, ut Indicativo; ut, γενοίμεσθα pro γενοίμεθα ταγείημες pro ταγείημεν.
  - *Subjunctivum*, ubi
    - *Prima* pluralis in μεθα acquirit σ, in μεν desinens, abit in μες Doricè; ut, ταττάμεσθα pro ταττώμεθα, τυφθῶμες pro τυφθῶμεν.
    - *Tertia* pluralis Aoristorum in ᾶντι desinit Doricè, teste Caninio; ut, ταχθᾶντι pro ταχθῶσι, ταγᾶντι pro ταγῶσι.
  - *Infinitivum*.
    - *Aoristum* utrumque in ημεναι terminant Dores, ut Attici; ut, ταχθήμεναι pro ταχθῆναι, ταγήμεναι pro ταγῆναι, τιθήμεναι pro τιθῆναι.
    - *Secunda* circumflexorum Doricè mutat α in η: ut, χρῆσθαι, pro χρᾶσθαι, βοᾶσθαι pro βοῆσθαι.

G. *Participii* Dorica formatio propter terminationis similitudinem in plerisque convenit cum

- *Nominibus*, quibuscum easdem recipit declinationum formas: ut, ἁ τετυμμένα, pro ἡ τετυμμένη.
- *Verbis*, ratione
  - *Initii*, vel augmenti. Participia quoque Dores augent præter usum communem aliorum: ut, ἐκλελαθόντα φυλάσσεις pro ἐκλαθόντα.
  - *Finis*, vel etiam penultimæ:
    - *In* Barytonis activis præsentis temporis, ου fœmininorum Doricè abit in οι: τύπτοισα pro τύπτουσα.
    - *Primæ* circumflexorum participia ου mutant in ευ: ut, ποιεῦσα pro ποιοῦσα, ποιεύμενος pro ποιούμενος.
    - *Aoristus* primus in αι desinens per epenthesin Doricam acquirit iota: ut τύψαις pro τύψας. Pindarus etiam τύψαισα dicit. ποιήσαις pro ποιήσας.
    - *Circumflexa* in ῶν efferunt Dores per ᾶν: ut, γελᾶν pro γελῶν, ἐλᾶν pro ἐλῶν.
    - Εἰμὶ in præsenti participii formatur Doricè εἰς, ἔντος: in fœminino, ἔασσα, ἐάσσας, quod apud Timæum frequens esse dicit Caninius. Hoc tamen alii Æolibus tribuunt.

H. *Reliquæ* orationis partes in multis etiam Dorum privatam inflexionem sequuntur:

- *Adverbium* diversimodè afficitur sui vel
  - *Initio.* Dicunt ergo Dores τῶς pro ὥς. Ἄψ item pro ὀπίσω, ο mutato in α, π et σ in ψ, abjecto iota et ω.
  - *Medio*: πλατίον dicunt pro πλησίον.
  - *Fine*
    - *Frequenter* apud Dores adverbia in α desinunt: ut, ἄλλοκα pro ἄλλοτε, ἁμᾶ pro ὁμοῦ, ὅκα et ὅκκα pro ὅτε, ὁπότε, ὁππόκα, ὅπου: ὅπα pro ὅπη vel ὅπου: πᾶ pro πῆ: παντᾶ pro παντῇ: πόκα pro πόθι: τόκα pro τότε.
    - *Præterea* dicunt ἔνδοι pro ἔνδον, οἴκαδις pro οἴκαδε, πῶ pro πόθεν, πελοποννασιστὶ pro πελοποννησιστί.
- *Præpositiones* Dores et
  - *Mutant*: ut ποτὶ et προτὶ pro πρός: nimirum σ in τ mutato, et post adjectum iota, litera ρ, vel retenta, vel abjecta. Hinc composita, πόταγε pro πρόσαγε.
  - *Minuunt* per apocopen: ut, πὰρ pro παρὰ, ἂν pro ἀνά.
- *Conjunctiones* Doricæ sunt, αἰ pro εἰ, αἴπερ pro εἴπερ, αἴκε vel αἴκα pro εἴκε, αἴκεν pro εἴκεν: γα pro γε: κἄνις, pro καὶ ἄνευ: ὦν pro οὖν.

C. *Hucusque*, quæ unius dictionis Dorica proprietas esset generatim primùm, tum speciatim quantum licuit et decuit breviter comprobavimus. Quod si jam plurium quoque connexum requiremus, eum quoque apud Dorienses diversum esse comperiemus, ratione tum

- *Orthographiæ*, quatenus innectuntur dictiones, contractione vel
  - *Aliqua* intercedente: ut nimirum
    - AA contrahantur in A: ut, ἀναγορὰν pro ἀνὰ ἀγοράν.
    - AO in Ω: ut, τὠνείρατα pro τα ὀνείρατα.
    - AIA in A: ut, κἄνις pro καὶ ἄνευ.
    - AIE in
      - A: ut, θάτεραι pro ταὶ ἕτεραι.
      - H: ut, κἠκτοῦ αὐτοῦ, pro καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ.
    - AIEI in H: ut, κῆφα pro καὶ εἶπα, utroque ioto abjecto.
    - AIEY in HY: ut, κηὖ pro καὶ εὖ.
    - HE in H: ut, μήστι pro μὴ ἔστι.
    - HEY in HY: ut, μηύρω pro μὴ εὕρω.
    - OE in Ω: ut, ὠγὼ pro ὁ ἐγὼ, ὦξ αἴτνας pro ὁ ἐξ αἴτνας.
    - OA in Ω: ut, ὤδωνις pro ὁ Ἄδωνις.
    - OIAI in Ω cum iota subscripto: ut ᾡπόλοι pro οἱ αἰπόλοι, αο in ω mutato, et posteriore iota subscripto.
    - OYA in Ω: ut, τὤλγεος pro τοῦ ἄλγεος.
    - OYAY in ΩY: ut, τωὐτοῦ pro τοῦ αὐτοῦ.
    - ΩA in Ω: ut, τὠγάλματι pro τῷ ἀγάλματι.
    - ΩE in Ω: ut, ὠτᾶν pro ὦ ἐτᾶν.
  - *Nullo*: ita tamen, ut literæ auferantur: ut, ποτὰν ματέρα pro ποτὶ τὰν ματέρα, καττοῦτο pro κατὰ τοῦτο.
- *Syntaxeos*: Ubi notatur
  - *Elleipsis*: ut, οὐ γᾶν pro οὐ μὰ τὴν γῆν, apud Theocrit.
  - *Enallage*
    - *Specierum*, Primitivo uti possessivo Doribus et Atticis commune esse dicit Eustathius, et addit, quæ duriora sunt nostris auribus Dorum esse, quæ molliora et jucundiora Atticorum: ut, ἄνθρωπον ἦθος pro ἀνθρώπινον, γυναῖκα μάζον pro γυναικεῖον.
    - *Numerorum*,
      - *Pro* singularibus fœmininis plures casus proferunt Dores: teste Jo. Gram. ut καλὰς dicunt pro καλὴν, σοφὰς, pro σοφήν.
      - *Pluralia* sæpè ut dualia proferunt Dores, ait Corinthus, et exemplum subjicit ex Pindaro, Μαθόντες δὲ λαῦροι παγγλωσσίᾳ κόρακες Ὡς, ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
    - *Casuum*, pro Genitivo singulari utuntur Dores Dativo ejusdem numeri in prima et tertia simplicium. Sic quidam inquiunt. Est autem ea ratio, quam diximus suo loco, quoniam ου genitivi primæ declinationis mutant in α: tertiæ autem in ω, ut ita genitivi et dativi sint similes.
    - *Verborum.* Nam Tertiis personis pluralibus utuntur Dores loco participiorum. Ait Corinthus, proferunt et tertias personas plurales pariter cum dativis propriorum participiorum: ut apud Pindarum: ὅρμοις τὰς χεῖρας ἀναπλέκονται καὶ στεφάνοις pro ἀναπλέκουσι.
    - *Modorum.* Subjunctivum loco Indicativi Dores quoque adhibent: ut, τὰ μάλιστα δεδοίκω pro δέδοικα.

Æoles Doriensium colonia fuêre, in Siciliam et Italiam ducta. Illorum ergo sermonis proprietas Doriensium assimilis. Ut autem horum Lacones, sic Æolum integerrimi Thessali fuêre, teste Scaligero. Æolicâ linguâ Sappho et Alcæus scripsêre: Homerus, item Aristophanes eâ sunt usi. Nos illius naturam examinaturi, considerabimus vocum

- *Significationem*, quam diversam habent à cæteris Græcis. Ἄφατος, ignobilis: Æolicè Vulcanus est. Κλάδος, ramus: Æolicè saltus. Πεμπάζω, mitto: Æolicè, in quinque metior. Χελώνη, testudo; Æolicè cithara. Σταλαγμὸς, gutta: Æolicè dolor. Κατὰ pro μετὰ accipiunt Æoles, teste Grammatico.
- *Diversitatem*, quæ sese in scriptione et pronunciatione offert, partim,
  - *Unius* dictionis, quæ à communi usu diversa est vel
    - *Ex parte duntaxat*: quod considerabimus et
      - *Generatim* ratione tum
        - *Orthographiæ*: quà dictio Æolica vel
          - *Augetur*
            - *Initio*, tum *Litera*, O, quod præponunt Æoles υ psilo: ut, ὄϋδωρ pro ὕδωρ. B, quod præmittunt literæ ρ, sequente δ, κ, τ, teste Jo. Grammat. vel etiam ζ, ut annotat Caninius: ut, βρόδον pro ῥόδον, βράκος pro ῥάκος, βρυτὴρ pro ῥυτὴρ, βρίζα pro ῥίζα. Ϝ, Digamma, quod Æolicum vocatur, quoniam ab iis inventum et usurpatum est: ut, Ϝελένη pro ἑλένη, Ϝανὴρ pro ἀνὴρ. Apud Alcæum semel tantùm inveniri, Ϝρῆξις pro ῥῆξις, inquit Triphon Grammaticus, qui eodem vult Iones uti, Dores, Lacones, Bœotos. Præfigebatur autem vocibus à vocali aut diphthongo incipientibus: tum *Syllaba* E: ut, ἐδάπεδον pro δάπεδον.
            - *Medio*: *Litera*, I: ut, καλαῖς pro καλάς. Υ, inprimis si post ε sequatur alia vocalis, teste Grammat. aut aliàs nulla sequatur post vocalem consonans: ut, εὔαδε pro ἔαδε, χεύαντες pro χέαντες, αὐὴρ pro ἀὴρ. B: ut, ἀλιβδύειν pro ἀλιδύειν. K: ut, ὄκχος pro ὄχος. Σ: ut, στέρσω pro στερῶ. Inprimis diplasiasmo gaudent consonantium, λ, μ, ν, π, ρ, σ, τ, et aliarum: ut, ἄμμες pro ἡμεῖς, ἔμμα pro εἷμα: ἔννεπε pro ἔνεπε: σελλάνα pro σελήνη, ἐγέρρω pro ἐγείρω, ὅσσος pro ὅσος, ὅππως pro ὅπως, ὅττι pro ὅτι: quamvis dicat Grammat. ὅππη et ὅππως communia esse. Nam communis, ait, relativa duplicat, ὁπποῖος pro ὁποῖος, ὅσσος pro ὅσος: tum *Syllaba*, A: ut, θεάων pro θεῶν. E: ut, δύεσι pro δυσί. O: ut, ἐστέρoται pro ἔστρωται.
            - *Fine*: tum *Litera*, N: ut, λητῶν pro λητὼ, ἐγῶν pro ἐγώ. tum *Syllaba*, Θα: ut, εἴπησθα pro εἴπῃς, ἦσθα pro ἦς.
          - *Minuitur*
            - *Initio*. *Litera*, Δ: ut, αἰνὸς pro δεινός. M: ut, ἴα pro μία. Σ: ut, μίλαξ pro σμίλαξ, μυκτὴρ pro σμυκτήρ.
            - *Medio*. Syncopes Æolum sunt propriæ, ait Jo. Grammat. tum *Literæ*, I: ut, ἄρχαος pro ἀρχαῖος, ἔταρος pro ἑταῖρος. Hoc vero non solum ex αι aufertur, sed etiam ex ει, ita quidem, ut in illius locum succedat consonans aliqua, vel similis sequenti, vel alia aliqua: ut, χέῤῥες pro χεῖρες, τέννω pro τείνω, σπίνδω pro σπείδω. Hic ν succedit, non δ duplicatur, ut in prioribus. Γ, ex iis quæ desinunt in υγξ: ut, φάρυξ pro φάρυγξ. Δ: ut, πάριος pro πάριδος. tum *Syllaba*, E: ut, ἱρὸν pro ἱερόν. Μη: ut, ἄρσεν pro ἀρμησεν. O: ut, ἀγνώκαμες pro ἠγνοήκαμες.
            - *Fine*. *Litera*, N. ut, ὄπισθα pro ὄπισθεν. Σ: ut, ὃ pro ὃς, ἀρχίτα pro ἀρχίτας.
          - *Mutatur*. Vide signum A.
        - *Prosodiæ*. In quà consideatur
          - *Spiritus*. Æoles asperum semper vertunt in tenuem: quem ob id H. Stephanus Æolicum vocat, ipsosque Æoles, ψιλωτικοὺς, Eustathius: ut, ἧλιος pro ἥλιος. Inde fit, ut in Compositione tenuis non vertatur in aspiratam. Interea Æoles loco spiritus asperi usurpabant notulam, ex duobus Γ sibi mutuò erectè insistentibus, Ϝ, vel inversè ꟻ effictam, quam ut v consonans Latinorum proferebant. Ait Victorius: Æolis Ϝ idem valet, quod apud nos v, cùm pro consonante scribitur, vocaturque βαῦ, et δίγαμμα Æolicum. Addit Lipsius, pro βαῦ, voluisse dicere οὐαῦ. At verò Græci sæpiùs β pro ου usurpant, et Caninius testatur, Lacones et Cretenses β usos fuisse loco digammæ: ut, ἀεὶν, ἀβίον, unde Latinorum ovum: ἀέλιος, βαβέλιος. Digamma ergo pro v consonante, vel etiam pro aspero spiritu usurpabatur: ut Ϝεσπέρα pro ἑσπέρα, Ϝέλενα pro ἑλένη, Ϝεσπὰ pro ἑπτὰ. Quamvis inveniantur nonnunquam etiam pro tenui spiritu adhibuisse: ut, Ϝοῖνος pro οἶνος, Ϝίσχυς pro ἴσχυς.
          - *Tonus*, sive Accentus. Vide sign. B.
      - *Speciatim*: quatenus ea pertinebunt ad singulas etymologiæ classes. Vide sign. C.
    - *Penitus*. Tales Æolum propriæ dictiones sunt, Ἀκιρὰ, debilis. Ἄγορ, aquila, Καταγωγὶς, indumentum muliebre. Δρίκαν, vir, ἀνήρ. Μύνη, prætextus, πρόφασις. Ῥεῦτος, facies,
  - *Plurium*, invicem conjungendarum. Vide sign. D.

A. *Permutantur* inter se unius dictionis literæ, Æolico more; vel

- *Figura*
  - *Vocales,*
    - *Una*
      - A in
        - E: ut, πρίεμος pro πρίαμος, λεγόμεθε pro λεγόμεθα.
        - H: ut, ἦηρ pro ἀήρ.
        - Υ: ut, σύρκες pro σάρκες.
        - O: ut, στροτὸς pro στρατὸς, μέμορμαι pro μέμαρμαι, ὄνω pro ἄνω.
      - E in
        - A: ut, αἰνὸς pro δεινὸς, ὄπισθα pro ὄπισθεν.
        - H: ut, ἀχιλλῆος pro ἀχιλλέος.
        - O: ut, οἴδασθα pro εἴδησθα, teste Etymologo.
      - H in
        - A longum, vel in breve, secundum alios, ad differentiam Dorum: ut, πύλα pro πύλη.
        - E: ut, ἄρες pro ἄρης. Imprimis hoc fit ab Æolibus, quando sequentem consonantem duplicant: ut τίθεμμι pro τίθημι, ἀδικέσσαι pro ἀδικῆσαι.
        - AI: ut, τίθαιμι pro τίθημι, μιμναίσκω pro μιμνήσκω.
        - EI: ut, πείλευς pro πήλευς, μεὶς pro μὴν mensis.
      - I in
        - E: ut, ἀδέκαστος pro ἀδίκαστος, apud Etymol.
        - H: ut, ἀκτὴν pro ἀκτὶν, ψημμύθιον pro ψιμμύθιον.
      - Υ in
        - Ω: ut, ὤψηλὸς pro ὕψηλος.
        - H: ut, ἀ νέος, ait Etymologus; fit νύος, (ὡς τὸ νύον ἀνδρῶν αἰχμητάων, pro νύμφην) et Æolica mutatione νέος. Sylburgius in notis ait: Haud scio, an verior lectio, παρὰ τὸ υἱος, γίνεται υἱος, καὶ Αἰολικῇ τροπῇ, νύος.
        - I: ut, ἴψηλὸς pro ὕψηλος, ἴπαρ pro ὕπαρ.
      - O in
        - A: ut, ἄσσα pro ὅσα, Etymologus.
        - E: ut, πρὲς pro πρὸς, ἐδόντες pro ὀδόντες.
        - Υ: ut, ὄνυμα pro ὄνομα. Ἐπώνυμος autem, teste Eustathio, commune est.
        - Ω: ut, ὤμοιος pro ὅμοιος, ὤσσα pro ὅσα.
      - Ω in
        - O: ut, ὄρα pro ὤρα.
        - A: ut, γελᾶν pro γελῶν.
    - *Plures* EA in H per contract. idque in quibusdam tantum, non in omnibus, teste Gramm. ut, κρῆς pro κρέας.
  - *Diphthongi.*
    - A cum iota subscripto in Aΐ: ut, βοάϊς pro βοᾷς. Non enim subscribunt iota Æoles, sed adscribunt separatim.
    - AI in Aΐ per diæresin, quam amant Æoles: ut, πάϊς pro παῖς.
    - EI in
      - H: ut, ἦλθην pro ἐλθεῖν. Priscianus ait, ει ab Æolibus verti in η. Constat tamen iota ab iis vel negligi, vel adscribi, non autem subscribi. Sic ἀηδὼν, luscinia, ab ἀείδω derivatur, Æolica mutatione τοῦ ει in η, teste Eustathio. Unde etiam Lycophron Σειρῆνας vocavit ἀηδόνας ὡς καλὸν ἀειδούσας.
      - Eΐ per diæresin: ut, ἀργέϊοι pro ἀργεῖοι.
      - OI: ut, ὄνοιρος pro ὄνειρος, οἰκὼς pro εἰκώς.
    - EΥ in H: ut, ὄρφης pro ὀρφεὺς, ἀχίλλης pro ἀχίλλευς.
    - OI in Oΐ per diæresin. ut, κόϊλον pro κοιλὸν, χρόϊα pro χροία.
    - OΥ in
      - Ω si non fuerit natum ex erasi: ut, μῶσα pro μοῦσα. Fit hoc præcipuè, ut ait Jo. Grammat. in participiis fœmininis, desinentibus in οῦσα circumflexum: ut, ἰδῶσα pro ἰδοῦσα.
      - AO: ut, αἰνέαο pro αἰνέου.
      - H: ut, φοβήμενος pro φοβούμενος.
      - EΥ: si ex crasi natum fuerit: ut, λαλεῦσα pro λαλοῦσα, ἀκεύμενος pro ἀκούμενος.
      - OI: ut, χρύσοιν vel χρύσοις pro χρυσοῖν. In participiis inprimis fœmininis verborum gravitonorum præsentis temporis: ut, τύπτοισα pro τύπτουσα, γελάοισα pro γελάουσα, quod ab aliis Doriensibus adscribitur.
  - *Consonantes, tum*
    - *Mutæ*, de quibus signo E.
    - *Semivocales*
      - M in
        - B: ut, βύρμαξ pro μύρμηξ, βέλλω pro μέλλω.
        - Π, et simplex et duplex; ut, παθοῦσα pro μαθοῦσα, ὄππατα pro ὄμματα.
      - N in Σ: ut, φρένις pro φρενῶν, νέις pro νεῶν.
      - Z in
        - Δσ vel Σδ: ut, δσδὺς vel σδεὺς pro ζεὺς, errantes pronunciatione, ait Corinthus.
        - Δ: ut, δυγὸς pro ζυγὸς, teste Etymologo.
      - Ξ in Κσ vel Σκ: ut, κσένος vel σκένος pro ξένος.
      - Ψ in Πσ vel Σπ: ut, πέλοπς pro πέλοψ, σπαλὶς pro ψαλίς.
      - Σ in
        - T: ut, τὺ pro σὺ, quemadmodum Dores.
        - Δ: ut, ὀδμὴν pro ὀσμὴν, teste Plutarcho.
        - Θ: ut, μνηθμὸς pro μνησμὸς, ut notat H. Stephanus.
        - N: ut, in perfectis participiis, νενοήκαν pro νενοηκώς.
        - P: ut, μάρτυρ pro μάρτυς, Eustath. teste, ἵππορ pro ἵππος, οὖτορ pro οὖτος, ἄῤῥην pro ἄρσην, κόῤῥη pro κόρση, ait Caninius.
        - Z, si σσ duplex fuerit: ut, μέζων vel μείζων, à μέσσων, positivi μέγας. Sic Etymologus.
- *Situ*, et ordine. Æoles ρ transponunt, et quandoque duplicant, ι in ε mutato; ut, πέῤῥαμος pro πρίαμος, κόπεῤῥα pro κόπρεια, μέτεῤῥος pro μέτριος, τέρτος pro τρίτος, τέρτη pro τρίτη.

E. *Mutæ* consonantes ab Æolis per ἀντιστοιχίαν variis modis permutantur.

- Π in
  - Κ: ut, κοῖον pro ποῖον.
  - Μ: ut, ματῶ pro πατῶ.
- ΠΤ in Σσ præeunte vocali brevi: ut, ἐμπίσσω pro ἐμπίπτω, ὄσσω pro ὄπτω, πίσσω pro πίπτω. Non autem τύσσω dicunt pro τύπτω, quoniam υ longum est.
- Τ in Π: ut, πέπραπται pro τέτραπται, σπολὴ pro στολή.
- Β in
  - Ζ: ut, ζέρεθρον pro βέρεθρον.
  - Δ: ut, ὀδελὸς pro ὀβελός.
  - Μ: ut, ϐάρμιτος pro βάρβιτος, teste Etymol.
- Γ in Ζ: ut, ὀλίζον pro ὀλίγον.
- Δ in
  - Ζ: ut, ζία vel ζὰ, pro διὰ, ζαϐάλλειν pro διαβάλλειν.
  - Β: ut, ϐέλεαρ pro δέλεαρ.
  - Θ: ut, θάσος pro δάσος.
- Φ in Π: ut, ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ἀμπέχω pro ἀμφέχω.
- Χ in
  - Ξ: ut, διξᾶ pro διχῆ, τριξᾶ pro τριχῆ. Hoc alii Doribus tribuunt.
  - Φ: ut, αὐφὴν pro αὐχήν.
- Θ in
  - Τ: ut, κατῆκε pro καθῆκε: nimirum aspirationem nescientes, tenues non mutant.
  - Φ: ut, φλᾶται pro θλᾶται.

B. Quæ etiam sit accentus vel toni apud Æoles scribendi ratio, brevi dicendum est. Tonum ergo contra communis linguæ consuetudinem Æoles vel

- *Movent* loco, nimirum ex
  - *Ultima* in
    - *Penultimam*, ut, accentum vel eundem servent vel mutent. Ergo
      - *Oxytonum* mutant Æoles in Paroxytonon. Ait Dionysius, omnem dictionem supra unam syllabam, communiter oxytonam, Æoles gravant, præter præpositiones et conjunctiones. Et Jo. Grammaticus Dissyllaba apud nos in acutum tonum desinentia, Æoles gravi tono proferunt: ut, σόφος pro σοφὸς, φίλεις pro φιλεὶς, ἔντος: ἱράτω pro ἱρατῶς, βασίλευς pro ϐασιλεύς. Idem fit, si pronomen σος, cum articulo coalescat: ut, ὅσος pro ὁ σὸς, ἥσυ pro ἡ σὺ, τόσον pro τὸ σόν.
      - *Perispomenon* mutant Æoles in Paroxytonon: ut, φρόνην pro φρονεῖν, γέλαις pro γελᾶν, ἄμμιν pro ἡμῖν, χέῤῥες pro χεῖρες.
      - *Oxytonon* mutant Æoles in properispomenon: ut, λεῦκος pro λευκὸς, θῦμος pro θυμὸς, χῶλος pro χωλός.
    - *Antepenultimam.* Ex oxytono faciunt Æolii proparoxytonum: ut, πόταμος pro ποταμὸς, δύνατος pro δυνατὸς, κοῖλον pro κοιλὸν, ὄμφαλος pro ὀμφαλός.
  - *Penultima* in Antepenultimam: nimirum, Ex paroxytono et properispomeno faciunt proparoxytonon Æoles: ut, χρύσιον pro χρυσίον, τίθεντι pro τιθέντι, δίδοντι pro διδόντι: ϐασίληος, pro βασιλῆος, ϐασίλειος pro βασιλεῖος.
  - *Antepenultima* in
    - *Penultimam.* Proparoxytonon mutant Æolii in paroxytonon: ut, προσώπωα pro πρόσωπα.
    - *Ultimam.* Ex Proparoxytono formant Æoles oxytonon: ut, ἰψηλὸς pro ὕψηλος.
- *Non* movent, sed mutant: nimirum
  - *Oxytonon* mutant Æoles in perispomenon, et ut ait Jo. Grammat. et alii Monosyllaba longa circumflectunt: ut, ῥῶξ pro ῥὼξ, ζεῦς pro ζεὺς, χῆν pro χήν. Sic, dicunt ἐγῶν pro ἐγώ.
  - *Properispomenon* mutant in paroxytonum: ut, ψάφαξ pro ψῆφος.

C. *Ut* verò has ipsas generales literarum mutationes ad speciales partium orationis classes adhibeamus, considerandæ sunt partes singulæ:

- Articulus. Ergo
  - *Præpositivum* Æoles eodem pacto inflectunt, quo nomen cui præponitur: ut, τάων μουσάων pro τῶν μουσῶν.
  - *Postpositivus* amittit Æolicè σ: ut, ὃ pro ὅς. Unde compositum ὅτις pro ὅστις.
  - *Compositivus* genitivum habet Æolicè ὅττεο pro ὅτεο, ὅτου. Ait scholiastes Sophoclis, Æolios accusativum ὅττινα in utroque genere usurpare, quemadmodum Attici του et τῳ.
- Nomen ratione accidentium
  - *Speciei.* Ergo
    - *Patronymica* in ιδης efferunt Æolii per αδιος, ut, ὑῤῥάδιος pro ὑῤῥίδης.
    - *Numeralia* suo more formant Æoles, ἴα dicunt pro μία, τέρτος pro τρίτος. hinc Latinorum tertius, τέρτη pro τρίτη, πίσσυρες pro τέσσαρες, πίσσυρα pro τέσσαρα, πέμπε pro πέντε.
  - *Generis.* Masculinum in fœmininum mutant Æoles: ut, ἡ αἰθὴρ pro ὁ αἰθὴρ, ἡ ἀὴρ pro ὁ ἀήρ.
  - *Numeri.* Duali numero non utuntur Æolii, ait Corinthus, ut nec Romani, qui ab iis sunt deducti.
  - *Deslinationis.* De qua vide signum F.
- Reliquæ Pronomen *G.* Verbum *H.* Participium *I.* Adverbium *K.*

E. *Declinationis* Æolicæ varietas deprehenditur ex nominum

- *Terminatione*, quam diversam ab usu communi formare solent. Mutant enim
  - Ας neutrum in Ος: ut, τὸ ὗδος pro ὗδας, κῶος pro κῶας.
  - Ευς in Αν: ut, ζὰν, ζανὸς, pro ζεύς.
  - Ην in Εις: ut, μεὶς, mensis, pro μήν.
  - Ις in Ος: ut, τὸς pro τίς.
  - Υς, adjiciendo Ος: ut, μάρτυρος pro μάρτυρ, à cujus Genitivo μάρτυρος, fit novum nomen.
  - Ος in
    - Αξ: ut, ψάφαξ pro ψῆφος.
    - Ος: ut, ἀκκὸς pro ἀκκὸς, ἵππος pro ἵππος.
  - Ωρ in Ος: ut, ὗδος pro ὕδωρ.
  - Ων in Ος: ut, ἄγωνος pro ἄγων: nimirum à genitivo ἄγωνος novum nomen ducentes.
  - Ως in Ος: ἔρος, ἔρου, pro ἔρως, ἔρωτος.
- *Casibus*, qui variant in Declinationum speciebus tum
  - *Simplicibus*:
    - *Prima*:
      - *Nominativus* singularis Æolicè desinit in α: ὁ ἀρχύτα pro ἀρχύτης, ὑβραγόρα pro ὑβραγόρας, ἱππηλάτα pro ἱππηλάτης, ἱππότα pro ἱππότης. Ab his Nominativis Æolicis Latini suos fecêre, Propheta, Bibliopola, Geometra, Scytha, &c. Eustathius Poëtas ait Nominativum primæ simplicium in ας et ης formare ut vocativum: ut, ἀρχύτα pro ἀρχύτης, ὁ μητιέτα pro μητιέτης, ὁ θυέστα pro θυέστης. Quod si sciatur Æoliorum esse proprium, cur non dicantur potius Æolicè loqui Poëtæ, quam Poëticè? Inquiunt nonnulli vocativum loco nominativi usurpari: quod improbat Caninius, versiculo epigrammatis quem citat Eustathius, πατὴρ δέ μ' ἔφυσε κοπαίνας. Potuisset enim in fine versus κοπαίνης dici, nullo obstante metro.
      - *Genitivus* singularis Æolicè desinit, vel in ευ, vel in αο: ut, αἰακίδευ pro αἰακίδου, αἰνείαο pro αἰνείου.
      - *Genitivus* pluralis per epenthesin acquirit Æolicè α: ut, αἰνειάων pro αἰνείων.
      - *Dativus* pluralis per Æolicam paragogen assumit, ut apud Atticos, iota: ut, λησταῖσι pro λησταῖς.
      - *Accusativus* pluralis per syncopen Æolicam amittit nonnunquam ex diphthongo ι: ut, τιμὰς pro τιμαῖς, εἴρεας apud Hesiodum pro εἰρέαις.
    - *Secunda*:
      - *Genitivus* pluralis per epenthesin Æolicam accipit α: ut, θεάων pro θεῶν.
      - *Dativus* pluralis apud Æolicos acquirit iota. Ait enim Antesignanus: Dativis pluralibus cujuscunque declinationis in σ desinentibus, Atticè, Ionicè, Æolicè additur iota: ut, πηγαῖσι pro πηγαῖς.
      - *Accusativo* plurali Æoles inserunt iota servato tono: ut, καλαὶς pro καλὰς, σοφαὶς pro σοφάς.
    - *Tertia*:
      - *Genitivus* singularis Æolicè ου mutat in ω: ut, τῶ λόγω pro τοῦ λόγου.
      - *Dativus* singularis apud Æolas iota subscriptum non habet: ut, τῶ λόγω pro τῷ λόγῳ: ut ita Genitivus et Dativus sint similes.
      - *Dativus* pluralis, teste Jo. Grammat. apud Æolas acquirit iota per epenthesin: ut, τοῖς λόγοισι pro τοῖς λόγοις.
      - *Accusativus* pluralis ου mutat Æolicè in ω, vel secundum alios etiam in οι: ut, τὼς λόγως pro τοὺς λόγους, τοῖς νόμοις pro τοὺς νόμους.
    - *Quinta*:
      - *Nominativus*:
        - *Monosyllaba* in αις resolvuntur per diæresin, mutato et transposito tono: ut, πάϊς pro παῖς, δάϊς pro δαῖς. Jo. Grammaticus.
        - *Masculina* in ας acquirunt Æolicè iota: ut μέλαις pro μέλας. Non tamen αἴαις pro αἴας dicitur, ne duæ vocales duriter coincidant, teste Corintho.
      - *Genitivus* in ις fœminina per δος declinata, amittunt Æolicè δ, in reliquis quoque casibus: ἀρτέμιος pro ἀρτέμιδος, μήνιος pro μήνιδος, σφραγὶν pro σφραγίδα, κνάμιν pro κνημίδα.
      - *Vocativus* nominativorum in ων, desinit Æolicè in ον, accentu non retracto, sed servato: ut, δαΐφρων, ὦ δαΐφρον pro δαΐφρων: ἀπόλλων, ὦ ἀπόλλον pro ἀπόλλων: χελιδὼν, ὦ χελιδὸν pro χελιδών.
      - *Dativos* plurales Æolii formant à Genitivo singulari, ος vertendo in εσσι: ut, ἀνδρὸς, ἄνδρεσσι pro ἀνδράσι: γυναικὸς, γυναίκεσσι pro γυναιξί: τρωὸς, τρώεσσι pro τρῶσσι, ἄνακτος, ἀνάκτεσσι pro ἄναξι. Item pro dativis pluralibus 5. simplicium, Æoles usurpant dativos tertiæ: ut, πάθημα, παθημάτοις pro παθήμασι. Apud Eustath. μὴ καταγελᾶτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις.
  - *Contractis*:
    - *Prima*:
      - *Genitivum* singularem contrahunt Æoles in ευς: ut, δημοσθένευς pro δημοσθένους. Nonnunquam etiam à communi detrahunt sigma: ut, Σωκράτου pro Σωκράτους. Utrumque volunt Doriensium esse nonnulli.
      - *Vocativus* Nominativi in ης, Æolicè desinit in ε: ut, ὦ σώκρατε pro ὦ σώκρατες.
    - *Secunda*: Æoles genitivi penultimum iota secundum aliquos in η vertunt: quod aliàs Ionibus adscribitur: ut, πόληος pro πόλιος.
    - *Tertia*:
      - *Æoles* in hac declinatione retrahunt accentum: ut, βασίλευς pro βασιλεὺς, βασίληος et βασίλειος pro βασιλῆος et βασιλεῖος.
      - *Genitivus* singularis nonnunquam etiam Doribus similis est apud Æolios: ut, βασιλεῦς pro βασιλῆος.
    - *Quarta*:
      - *Genitivus* singularis Æolicè desinit in ως, ut, λητῶς pro λητοῦς.
      - *Accusativus* singularis Æolicè in ων desinit, quemadmodum Ionicè in ουν: ut, λητὼν pro λητώ: vel etiam retracto tono λήτω.
      - *Numerus* pluralis Æolicè secundum quintam simplicium in nonnullis flectitur, quod tamen alii Poëticum esse inquiunt, ut, αἱ κλῶθες, ταῖς κλωσὶ pro αἱ κλωθαὶ, κλωθοῖς.

G.

Pronominum Æoliæ proprietates nonnullæ communes sunt iis nominibus, quibus cum declinationis modo conveniunt: ut ἐμάων pro ἐμῶν, ἐμοῖσι pro ἐμοῖς. Nos de iis loquemur tantùm, quæ singulis eveniunt:

- Ἐγὼ in
  - *Nominativo* Æolicè circumflectitur: ut, ἐγῶ et ἐγῶν.
  - *Genitivo habet* ἐμεῦ et μεῦ, ut apud Dores, pro μοῦ.
  - *Duali*, ἄμμε pro νῶϊ, νῶι.
  - *Plurali Nominativo*, ἄμμες pro ἡμεῖς: ἀμμέων et ἀμμων pro ἡμῶν: ἄμμι et ἄμμιν pro ἡμῖν: ἄμμε et ἄμμας pro ἡμᾶς.
- Σὺ in
  - *Nominativo* Æolicè habet τὺ pro σύ.
  - *Genitivo* σεῦ et τεῦ pro σοῦ, ut apud Dores.
  - *Duali* ὔμμε pro σφῶϊ σφῷ.
  - *Plurali* ὔμμες pro ὑμεῖς: ὑμμέων et ὑμμῶν pro ὑμῶν: ὔμμι et ὔμμιν pro ὑμῖν: ὔμμας pro ὑμᾶς.
- Οὗ in
  - *Genitivo* habet Æolicè ἑῦ pro οὗ. Cyprii pro οὗ per digamma Æolicum, Ϝίο dicunt. Hoc cum scribatur à nonnullis per γ simplex, γίο, erratum esse videtur, digamma Æolici non animadversi. Et Caninius Hesychium malè ait multa per gamma scribere, quæ per digamma debebant: ut, γιλλός, γισχὺς, γισάμεναι, qui scribi debebant Ϝιλλὸς, Ϝισχὺς, Ϝισάμεναι.
- Σὸς cum suo articulo coit, retracto tono: ut, ὅσος pro ὁ σὸς, ὅση pro ἡ σὴ, τόσον pro τὸ σόν.
- Ἡμέτερος, α, ον, Æolicè ἄμος, ἄμα vel ἄμη, ἄμον.
- Ὑμέτερος, α, ον, Æolicè habet ὔμος, ὔμα vel ὔμη, ὔμον.
- Αὐτὸς in Accusativo omnis generis et numeri habet Æolicè μίν.
- Ἐκεῖνος efferunt Æoles per aphæresin, dicentes κεῖνος.

H.

In verbis quoque suos habent idiotismos Æoles. Consideranda sunt accidentia eorum:

- *Conjugatio*, quæ à natura thematum dependet. Heic ergo vel
  - *Mutant* Characteristicas literas Æoles:
    - Εω in
      - Ηω. Etenim verba primæ circumflexorum, per ηω efferunt Æolii, teste Caninio: ut, ἀδικήω pro ἀδικέω.
      - Ευω: ut, ῥεύω pro ῥέω. Hinc in Aor. ἔῤῥυον. Ait Antesignanus, δεύεσθαι dici Poëticè pro δέεσθαι, δεύομαι pro δέομαι.
    - Πτω in Σσω: ut, ὄσσω pro ὄπτω, πίσσω pro πίπτω.
    - Σσω in Ζω: ut, ταράζω pro ταράσσω. Unde creditur ζ non solùm valere σδ sed et duplex σσ.
  - *Nova* themata fingunt. Nam à verbis circumflexis omnium conjugationum Æoles nova verba in μι formant; ut, Ὀνέω, ὄνημι: νοέω, νόημι: δαμνάω, δάμνημι: γέλαω, γέλημι: ἐλευθερόω, ἐλευθέρωμι: δοκιμόω, δοκίμωμι. Nonnunquam geminant initium: ut, ἀχέω, ἀκάχημι: ἀλάω, ἀλάλημι: πλάω, πλῆμι, πίμπλημι: ἀλυκτέω, ἀλαλύκτημι.
  - *Metaplasmo* themata communia aliter efferunt ratione penultimæ ut, φθέῤῥω dicunt pro φθείρω, &c.
- *Tempora*: quorum observandum est et
  - *Initium*, seu Augmentum: quod vel
    - *Tollunt*. Augmentum quandoque abjicitur Æolicè, in verbo tantùm Passivo, ait Caninius: ut, δέκται pro δέδεκται, βλῆται pro βέβληται, ὄρθαι pro ἆρθαι, ἐλέγμην pro ἐλελέγμην. Ita in optativo λύμην pro λελύμην apud Homerum, idem quod λελυμένος εἴην. Pro ἔφην etiam dicere videntur φῆν, φῆς, φῆ.
    - *Mutant*
      - *Ad* augmentum εα, resolutum ex η, addunt Æoles υ: ut in Aor. 2. εὔαδον pro ἕαδον, quod dictum est pro ἧδον, placui, ab ἥδω.
      - *Verbis* à ρ incipientibus, dicunt ῥέριφα pro ἔῤῥιφα. Hinc apud Pindarum ῥερίφθαι, quod Caninius Æolicum esse dicit.
  - *Finis*, tum etiam Penultima omnium Generum
    - *Activi* et ejus Modorum.
      - *Indicativi*, de quo, ut et de Imperativo et Optativo, consule sign. L.
      - *Subjunctivi*, Æoles secundæ personæ singulari addunt per paragogen θα: ut, ἐθέλῃσθα pro ἐθέλῃς, ἔλθῃσθα pro ἔλθῃς, σπένδῃσθα pro σπένδῃς, ᾖ, ᾖς et Æolicè ἧσθα.
      - *Infinitivi*
        - *Barytonorum* ειν Æoles in ην vel εν transformant: ut, τάττην vel τάττεν pro τάττειν, idque Dorum more, ποίην pro ποιεῖν. Dicunt nonnulli Æolios ην usurpare in Præsenti et Futuro primo duntaxat.
        - *Circumflexorum* ειν Æoles vertunt in εις, quamvis etiam in ην et εν aliquando: ᾶν autem in άϊν vel άϊς, οῦν in οις et οιν: ut ποίεις pro ποιεῖν: item ποίην aut ποίεν pro ποιεῖν: γελάϊς, et γελάϊν pro γελᾶν: χρύσοις et χρύσοιν pro χρυσοῦν. Hesiodus ait ἀρόμμεναι pro ἀροῦν, ut ita etiam in όμμεναι Æolicè desinere videri possit.
        - *Perfectum* quintæ conjugationis, habens ε in Penultima Præsentis, α mutat Æolicè in ο, et tonum retrahit: ut, τέτορθαι pro τετάρθαι, à τείρω.
    - *Passivi*. Etenim
      - *Prima* pluralis in μέθα ab Æolibus terminatur in μέθε et μέθεν. ut, λεγόμεθε, vel λεγόμεθεν pro λεγόμεθα.
      - *Doricum* ευν Æolicè amittit ν: ut, ποιεῦται pro ποιεῦνται.
      - *Imperfectum* per epenthesin trium literarum σκ, efferunt Æoles, abjecto augmento: ut, ταττεσκόμην pro ἐταττόμην.
      - *Præteriti* perfecti penultima α frequenter abit Æolicè in ο: ut, ἔφθορμαι pro ἔφθαρμαι, μέμορμαι pro μέμαρμαι.
      - *Verba* in μι primæ conjugationis η penultimum in Imperfecto retinent Æolicè: ut ἐκαλήμην pro ἐκαλέμην, ἐφιλήμην pro ἐφιλέμην.
      - *Aoristi* utriusque tertia pluralis Æolicè formatur à prima singulari mutata ultima in ν, quod etiam fit à Doriensibus: ut, ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν, ἔτυπεν pro ἐτύπησαν. Ait Eustathius fieri à prima plurali, per syncopen in duarum literarum η et μ, ab ἐτύφθημεν nimirum, ἐτύφθεν, ab ἐτύπημεν, ἔτυπεν.
      - *In* Optativo Aoristo 2. Æoles pro θείμην, θεῖο, θεῖτο, dicunt θοίμην, θοῖο, θοῖτο.
      - *In* Infinitivo verba quintæ baryton. quæ habent ε in penultima præsentis, revocant tonum in tertiam à fine, α in ο mutando: ut, τέτορθαι pro τετάρθαι, à τείρω: μέμορθαι pro μεμάρθαι à μείρω.
    - *Medii*: eadem nimirum quæ in duobus jam dictis, quatenus scilicet cum iis terminationum similitudine convenit. Exempli gratia:
      - *Prima* pluralis in μεθα, α ultimum Æolicè in ε mutat, sumpto nonnunquam per paragogen ν: ut, ἐταξάμεθε pro ἐταξάμεθα, ἐταγόμεθεν pro ἐταγόμεθα.
      - *Doricum* ευν hic quoque ν amittit Æolicè: ut, ταξεῦται pro ταξεῦνται, ποιεῦται pro ποιεῦνται.
      - *Secunda* persona singularis Æolicè acquirit θα: ut, οἶδασθα, et per syncopen οἶσθα pro οἶδας.
      - *Imperfectum*, et Aoristi, ut in Activo, per epenthesin recipit tres literas σκ abjecto augmento: ut, ταττεσκόμην, ταττέσκου, ταττέσκετο, ταττέσκοντο, pro ἐταττόμην, ἐτάττου, ἐτάττετο, ἐτάττοντο: δαδάσκετο pro ἐδάσατο.
- *Figura*. Heic ergo
  - *Syncope* frequenter utuntur Æoles, teste Plutarcho: ut, ὑββάλλειν pro ὑποβάλλειν, καδραθέτην pro καταδραθέτην.
  - *Tenues* non vertunt in aspiratas Æolii: ut, κατοςᾶται pro καθορᾶται. Nam ignorant aspirationem.

L. Reliquorum modorum Activi generis ratio itidem habenda est.

- Indicativi: cujus observanda tempora.
  - Præsens:
    - Secunda et tertia persona Præsentis et Futuri ει mutat Æolicè in η, iota non subscripto: ut, τάττης pro τάττεις, τάττη pro τάττει.
    - In nonnullis verbis secunda persona singularis præsentis Indicativi, sed et aliorum Modorum et Temporum Æolicè acquirit θα: ut, εἶσθα pro εἶς, ab εἶμι, eo. Huc spectare videtur χρῆσθα, quod Æolicè dicitur pro χρή: quamvis id Varinus Doricum esse velit.
    - Dorica in ευν Æoles formant abjecto ν: ut, ποιεῦτι pro ποιεῦντι.
    - Verba secundæ circumflexorum contractionem in α resolvunt Æolicè, iota non subscripto sed adscripto: ut, γελάϊς pro γελᾷς, γελάϊ pro γελᾷ.
    - Primæ conjugationis in Mι, α in ε mutatur Æolicè, μ geminato: ut, τίθεμμι pro τίθημι, πόθεμμι pro πόθημι. In tertia plurali τίθεντι pro τιθεῖσι. In duali autem, et in prima et secunda plurali retinet η, φίλητον, φίλημεν, φίλητε. Sic Caninius.
    - Secunda in Mι penultimum η mutat Æolica in αι: ut, γέλαιμι, γέλαις, γέλαι, pro γέλημι à γελάω.
    - Tertia pluralis Dorica verborum in Mι, accentum transfert Æolicè in antepenultimam: ut, τίθεντι pro τιθέντι, ἵσταντι pro ἱστάντι, δίδοντι pro διδόντι, ζεύγνυντι pro ζευγνύντι.
    - Εἰμὶ Æolicè habet ἦμι, et in tertia plurali ἔντι pro εἰσί.
    - Φημὶ in tertia plurali habet Æolicè φαισὶ pro φασί. Æoles etiam per aphæresin auferunt φ: et dicunt ἠμὶ, ἦς et ἦσθα, ἠσὶ et ἠτί.
  - Imperfectum:
    - Totum singularem numerum Imperfecti et Aoristi utriusque Activi et Medii generis formant Æoles in σκον, σκες, σκε, primam pluralem in σκομεν, tertiam in σκον: hoc est, per epenthesin ultimæ syllabæ præmittunt tres literas: ut, τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, τυπτέσκομεν, τύπτεσκον: ποίεσκον, ποίεσκες, pro ἐποίεον, &c. ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, pro ἦν verbi substantivi.
    - Tertia persona in ει desinens Æolice aliquando per η effertur: ut, ἐφίλη pro ἐφίλει, ἐνόη pro ἐνόει.
    - Secunda singularis acquirit nonnunquam Æolicè θα: ut, ἦσθα pro ἦς, ἔφησθα pro ἔφης.
  - Plusquamperfect. Secunda persona, ut in Imperfecto, Æolicè nonnunquam acquirit θα: ut, ᾔδεισθα pro ᾔδεις.
  - Aoristus uterque formatur Æolicè, ut Imperfectum: ut, τάξασκον, τάξασκες, τάξασκε, ταξάσκαμεν, τάξασκαν. τάγεσκον, τάγεσκες, τάγεσκε, ταγέσκομεν, τάγεσκον.
  - Futurum:
    - Quintæ barytonorum in ρω et λω Æolicè inseritur σ: ut, σπέρσω pro σπερῶ, ψάλσω pro ψαλῶ.
    - Secunda et tertia singularis Æol. mutatur in η, ut in præsenti dictum, ut, τάξης pro τάξεις, τάξη pro τάξει.
    - Doricum ευν Æolice amittit ν: ut, ποιησεῦτι pro ποιησεῦντι, ταξεῦτι pro ταξεῦντι.
- Imperativi. Hic Æoles retinent penultimam longam in verbis in Mι: ut, τίθητι τιθήτω, pro τίθετι τιθέτω, ἵστηθι pro ἵσταθι, δίδωθι pro δίδοθι.
- Optativi.
  - Præsens primæ circumflexorum contrahitur Æolicè in οιην: ut, ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη pro ποιοῖμι. Ab ἀξιόω autem tertiæ circumflexorum, venit etiam ἀξιοίη pro ἀξιοῖ, ut rectè annotat Crusius: quod tamen Atticum esse potest. Ait enim Aristot. 3. de cœlo cap. ult. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀξιοίη. Antesignanus dicit Æoles sequi Dorienses terminando Optativum in ῴην: ut, ποιῴην pro ποιοῖμι, χρυσῴην pro χρυσοῖμι.
  - Secunda persona acquirit nonnunquam Æolicum θα: ut, κλαίοισθα pro κλαίοις, πεφύγοισθα pro πεφύγοις.
  - Aoristus primus Æolicè inflectitur per εια, ειας, ειε: ut, τύψεια, τύψειας, τύψειε, pro τύψαιμι: quam formam Eustathius communem factam esse dicit. Scribit Corinthus, primam singularem et tertiam pluralem esse Æolicam: secundam et tertiam Atticorum. Alii omnium personarum formationem ambobus relinquunt. Annotat Caninius in solo duali Atticos et Æolios nihil mutare.
- Infinitivi.
  - Barytona in ειν terminant Æol. in ην, accentu retento vel translato: ut, τύπτην pro τύπτειν, ἐλθῆν vel ἔλθην pro ἐλθεῖν.
  - Primæ conjugationis circumflexa in ειν terminant Æoles in εις vel ην iota subscripto vel neglecto, accentu quinetiam retento vel translato: ut, ποίεις vel ποιῆν, pro ποιεῖν, φρονῆν vel φρόνην pro φρονεῖν.
  - Secundæ conjugationis circumflexa in αν, iota ad latus scripto, Æoles vel contractè efferunt, vel solutè per diæresin, ν quandoque in ς mutato, sæpiùs etiam translato tono: ut, γελαῖν vel γελάϊν vel γελάϊς, vel γέλαις pro γελᾶν.
  - Tertiæ conjugationis circumflexa in οῦν, terminant Æoles in οις vel οιν, accentu retento vel translato: ut, χρυσοῖς χρυσοῖν, χρύσοιν pro χρυσοῦν.

L. Participii Æolismi conveniunt partim cum

- Nominibus, quibuscum easdem recipiunt formas declinationum: ut, πιπτουσάων pro πιπτουσῶν, τυπτομέναις pro τυπτομένας, τῷ ταξαμένῳ pro τοῦ ταξαμένου, &c. Ita quoque τύψαις dicunt pro τύψας.
- Verbo in
  - Initio, ratione augmenti. Nam Æoles, ablato incremento, tonum in antepenultimam transferunt: ut, βλήμενος pro βεβλημένος, δέγμενος pro δεδεγμένος.
  - Fine. Ergo.
    - Fœmininorum οῦ circumflexum Æolicè mutatur in ῶ, teste Antesignano: ut, ἰδῶσα pro ἰδοῦσα,
    - Perfecti ultima Æolicè mutat ς in ν translato tono: ut, τετύφων pro τετυφώς.
    - Ejusdem characteristicam Æoles nonnunquam negligunt: ut, τεθνὼς pro τεθνηκώς.
    - Prima circumflexorum in ων Æolicè in εις abit, quasi esset verbum in μι: ut, ποιεὶς pro ποιῶν, φιλεὶς pro φιλῶν, ἀεὶς pro ἀῶν. Sic εἷς pro ὤν, ab εἶμι. Hoc scribunt nonnulli: sed non animadvertunt, participium illud esse non verbi circumflexi ποιέω ποιῶ, sed verbi in μι, ποίημι, quod à circumflexis Æoles frequenter derivant.
    - Secunda circumflexorum pro ων Æolicè habet αν: ut, γελᾶν pro γελῶν, ἐλᾶν pro ἐλῶν. Alii hoc Doribus tribuunt.

K. Quæ cæteræ sunt partes orationis, parùm variant Æolicè:

- Adverbium. Quæ desinunt in θεν, ν abjecto, mutant ε in α: ut, ὄπισθα pro ὄπισθεν, ἔνθα pro ἔνθεν, ἄτερθα pro ἄτερθεν.
- Præpositio. Dicunt Æoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ζὰ pro διὰ, πρὲς pro πρός.

D. Plurium autem dictionum connexio Æolica heic considerari potest, vel

- Orthographica, quando diversæ dictiones quæ dividendæ erant junguntur, contractione vel
  - Intercedente. Sic mutatur ΟΑ in
    - Ω: ut, ὤλλος pro ὁ ἄλλος.
    - ΟΥ: ut, τοὖλλο pro τὸ ἄλλο.
  - Non intercedente, literis nonnullis mutatis et ablatis: ut, κάδδι pro κατὰ δέ: ζανυκτὸς pro διὰ νυκτός: ὤσος pro ὁ σός, solo accentu et spiritu mutato.
- Syntactica, quando constructio genuina variat, per enallagen
  - Partium orationis. Participiis verborum loco utuntur Æoles: ut, καρπῷ βριθομένη pro βρίθεται.
  - Accidentium, Casus.
    - Dativum pluralem tertiæ simplicium usurpant Æoles pro accusativo ejusdem numeri: ut, τοῖς νόμοις pro τοὺς νόμους. Hoc ideo fit quia gaudent τροπῇ τοῦ υ in ι.
    - Vocativo primæ simpl. utuntur Æoles loco Nominativi: ut, ἱππότα νέστωρ pro ἱππότης. An non hoc, quia Nominat. eum terminant in α? Ait H. Steph. Quod Philoponus Atticorum esse perperam tradidit, id Eustathius de Æolibus et Bœotis refert.

In **Poetarum** describenda licentia, eorum duntaxat meminerimus, quæ præter alias dialectos, et usum communem metri causa diversimodè extulerunt. Ergo Tempora verborum in σκον, σκες, σκε terminare frequenti consonantium diplasiasmo gaudere, non Poëtarum licentiæ est, sed utrumque Æoliorum consuetudinis. Ita dativorum pluralium quintæ simplicium à nominativo formationem Ionibus et Æolibus relinquemus, et id tantùm Poëticum censebimus, quod diversarum Græciæ nationum Poëtæ, communi licentiâ, præter usum vulgarem Oratorum, Historicorum, Populi metri constituendi gratiâ adhibebunt. Ergo hic quoque generalissima divisione considerabimus et

- Voces ipsas, quatenus à soluta lingua diversæ sunt: vel
  - Significationes vocum Poëticas easque usitatis aliquot scholarum schematismis exempli gratiâ determinabimus:
    - Metaphora. Sic ἀνθεῖν florere significat: Poëticè gaudere, θάλλειν. Δόμος, domus est: apud Hesiod. dolium: Καλία, nidus: Poët. domus, Φυὴ, natura, vel indoles: Poët. ætas.
    - Metalepsi. Sophocles per ἀργύριον, argentum, significat avaritiam. Ait Homerus ἔῤῥε κακὴ γλήνη, pereat timida virguncula. Cum enim γλήνη, significet κόρην, pupillam, et κόρη quandoque virginem: per metalepsin voci γλήνη, eandem virginis significationem tribuit.
    - Synedoche. Ὀφρὺς, supercilium, apud Homer. totum caput significat. Δρῦς, quercus: Poët. non rarò quævis arbor, ut etiam vitis dicatur δρῦς οἰνοχίτων. Hesiodus voce πηδάλιον temo, omne rusticum instrumentum intelligit.
    - Metonymia. Apud Homer. Apollo ἔδωκεν τόξον Pandaro: id est, τοξικὴν ἐμπειρίαν. Per δήμητρα Cererem, intelligunt Poëtæ fruges. Per μούσας, quæ Deæ sunt tutelares liberalium artium, Artes ipsas.
    - Catachresi. Hesiodus per βασιλῆα, regem, abusivè quemvis judicem intelligit.
    - Periphrasi. Jovem vocant Poëtæ μακάρεσσιν ἀνάσσοντα beatis imperantem. Musas τέκνα διὸς, filias Jovis. Cygnum παῖδα ἐνυαλίοιο ἄνακτος, filium regis Martis. Invisibilem appellant ἠέρα ἑσσάμενον, aëre indutum.
  - Una duntaxat, tum
    - Omnino. Κρίκε, stridebat, λίγξε, Poëtica verba esse videntur, per onomatopœiam facta. In compositionibus, inprimis licentiam suam exercuerunt Poëtæ. Λακκόπλουτος, ex fossa locupletatus: quam vocem Plut. in Aristid. vita, ex Comicis adducit. Κομποφακελοῤῥήμων, gravibus et sesquipedalibus verbis utens, apud Aristoph. legitur. Ψαμμακοσιογάργαρα, innumera et infinita. Huc referri potest Hegesandri Epigramma, quod extat apud Athenæum lib. 4. adversus Philosophos.

      Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινοκατασπηξιγένειοι,
      Σακκογενειοτρόφοι, καὶ λοπαδαρπαγίδαι,
      Ἱματανωπερίβαλλοι, νηλιποκαιβλεπέλαιοι,
      Νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπάται πλάγιοι,
      Μειρακιεξαπάται καὶ συλλαβοπευσιλαβηταὶ,
      Δοξοματαιόσοφοι, ζηταρετησιάδαι.
    - Ex parte, quod ostendemus in
      - Specie: adhibitis iis, quam generatim dicentur, ad singulas Orationis partes. Vide sign. A.
      - Genere, ratione tum
        - Orthographiæ, quatenus vox aliqua ad metrum aptius constituendum literis
          - Augetur
            - Initio, tum litera, Γ: ut, γέντο pro ἕντο. tum Syllaba, Α: ut, ἄασα pro ἆσα. Ε: ut, ἐείκοσι pro εἴκοσι. Πρό: ut, προπάροιθεν pro πάροιθεν.
            - Medio, tum Litera Ι, quo frequenter utuntur: ut, ἀγνοιέω pro ἀγνοέω, γελοίω pro γελόω, εἴριον pro ἔριον. Υ: ut, ἀχεύω pro ἀχέω. Κ: ut, ὀκχὸς pro ὀχός. Σ: ad ο aut aliam vocalem brevem adjiciunt, si plures in eodem composito occurrant: ut, θεόσδοτος pro θεόδοτος, δικάσπολος pro δικάπολος. tum Syllaba, Α: ut, κεράατος pro κέρατος. Ε: ut, γενέεσθαι pro γενέσθαι. ΕΙ: ut, θαμειὸς pro θαμὸς, ἀφνειὸς pro ἄφνος. Η: ut, θεήϊος pro θεῖος.
            - Fine, Syllaba, Ε: ut, ἦε pro ἦ. Θεν: ut, πάροιθεν pro πάρος. Ο: ut, μίνεο pro μένω, à nomine μένος. Φι: ut, στρατόφι pro στρατός.
          - Minuitur
            - Initio, Litera, Σ: ut, καμάνδριον pro σκαμάνδριον. Syllaba, Ε: ut, πίσταται pro ἐπίσταται.
            - Medio, Litera, Ι: ut, ἀγέρω pro ἀγείρω. Υ: ut, δίπος pro δίπους, in compositis à ποῦς: Γ: ut, φάρυξ pro φάρυγξ. Δ: ut, μόλιβος pro μόλιβδος. Λ: ut, ἀχιλῆος pro ἀχιλλῆος. Syllaba, Α: ut, ἔλσας pro ἐλάσας. Ε: ut, ἔπλε pro ἔπελε, δῆσει pro δεήσει. Ο: ut, τίπτε pro τίποτε, θέσκελος pro θεόσκελος. Ω: ut, ἑκάτερθεν pro ἑκατέρωθεν: Κα: ut, δεδοίγμεν pro δεδοίκαμεν, ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν. Νε: ut, ἀμώνα pro ἀνεμώνη. Ρε: ut, ἔξαιτος pro ἐξαίρετος. Συ: ut, δάσκιον pro δασύσκιον.
            - Fine, Litera, Ν: ut, πρόσθε pro πρόσθεν. Σ: ut, πολλάκι pro πολλάκις. Syllaba, Α: ut, ἀνλύω pro ἀναλύω. Ε: ut, λέε pro ἐλέει, ὄσσε pro ὄσσεε, ab ὄσσος, ὄσσεος. Ον: ut, ἶφι pro ἶφιον. Μεν: ut, τρέφε pro τρέφιμεν.
          - Mutatur, per ἀντιστοιχίαν. Vide sign. B.
        - Prosodiæ. Poëtæ enim
          - Quantitatem syllabarum metri gratia mutant, longas corripiunt, breves producunt, ancipites vel corripiunt vel producunt tantum: de quo consulantur libelli ea de re scripti.
          - Accentus etiam mutant, et ex inflexis acuta faciunt in dativis pluralibus pronominum: ut, ἥμιν pro ἡμῖν, ὕμιν pro ὑμῖν. Præterea omnes præpositiones dissyllabæ postpositæ suis nominibus transferunt tonum apud Poëtas: ut, ἐμῶν μετά. Sed in oratione soluta περὶ duntaxat postponitur nominibus, et tonum transfert: ut τούτων πέρι. Sic Varennius.
          - Spiritum asperum quandoque relinquunt literæ ῥ in medio dictionis, quando prius ρ metri causa abjicitur: ut, ἄρεκτον pro ἄῤῥεκτον, ab ἄῤῥεκτον.
          - Apostrophos negligunt: ut, ἀποαιρεῖσθαι pro ἀφαιρεῖσθαι.
  - Plures, de quibus consule sign. C.

B. Mutant ergo literas Poëtæ tum

- Forma, quatenus alia in aliam mutatur,
  - Vocalis
    - Una
      - A in O et Ω: ut, ὁρόω pro ὁράω, δρώω pro δράω. Nisi dicamus ο et ω post contractionem forinsecus Poëticè assumi.
      - E in
        - H: ut, ἀητὸς pro ἄετος.
        - Ω: ut, τρωπάω pro τρέπω. Ejusmodi enim τροπῇ ε in ω transsumitur.
      - H in
        - E: ut, ξερὸς pro ξηρὸς, νοσερὸς pro νοσηρός.
        - EA: ἐάγην pro ἤγην. Hoc nonnulli Atticis adscribunt.
        - EY: ut ἄρευς pro ἄρης.
      - O in
        - H: ut, θεητόκος pro θεοτόκος. In compositis inprimis, ne tot breves concurrant.
        - EY: ut, ὑδροχόευς pro ὑδροχόος.
      - Ω in O: ut, εὐρύχορος pro εὐρύχωρος.
    - Plures
      - EE in EI: ut, δημοσθένει pro δημοσθένεε.
      - EO in EY: ut, πόλευς pro πόλεος.
  - Diphthongus.
    - AI in H cum iota subscripto: ut, στῄην pro σταίην.
    - EI in
      - EÏ per diæresin: ut, θεῖος pro θεῖος.
      - EE: ut, ἐέργω per εἴργω.
    - EY in
      - EŸ per diæresin: ut, ἐΰζοος pro εὔζοος.
      - HŸ per diæresin: ut, ἠΰκομος pro εὔκομος.
    - H cum iota subscripto in HÏ per diæresin: ut, κληῗδων pro κληδών.
  - Consonantes. Tenues enim, mutæ, et aspiratæ abeunt in medias: ut, δίδοιγμεν pro δεδοίκαμεν, ἴγμεν pro ἰχέμεν. Quamvis etiam γ medium in χ aspiratum abeat: ut, ἄνωχθι pro ἄνωγε.
- Situ et ordine per
  - Metathesin: ut, ἔμμορα pro μέμορα, ῥέριφα pro ἔῤῥιφα.
  - Hyperthesin: δρίφος pro δίφρος, ὑπείρεχον pro ὑπέρειχον. Quamvis dici possit compositum esse à præpositione ὑπεὶρ Poëtica, et ἔχον abjecto augmento, pro εἶχον.

A. Speciali examine affectionum Poëticarum, considerandæ sunt Orationis partes:

- ARTICULUS
  - Præpositivus.
    - Liberum est Poëtis articulum servare integrum, etiamsi vox cui servit, dialecti alicujus formam induat: ut, τοῦ λόγοιο pro τοῖο λόγοιο, Gualtperius. τοῦ pro τίνος interrogativo Poëticè habet τεῦ vel τέο.
    - Dativus pluralis τοῖσδε Poëticè habet τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι.
  - Postpositivus. Pro ὃς dicunt ὅστε Poëtæ: item ὃ abjecto σ, quod alii Doriensibus tribuunt.
  - Compositus. Dicunt Poëtæ οἵτις pro ὅστις vel οἵτινες. Item ὅτινα pro ὅντινα vel ἅτινα: ὅτινας pro οὕστινας.
  - Dativum etiam pluralem τοῖσδε, compositi ὅδε, efferunt adjecto σι: ut, τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι pro τοῖσδε.
- NOMEN et ejus accidentia:
  - Qualitas. Adjectiva nova fingunt Poëtæ: ut, δότης, δότειρα: πρέσβους, πρέσβειρα.
  - Species:
    - Comparativa et Superlativa. Hæc apud Poëtas vel
      - Usitata mutatur, per Syncopen: ut, πλέων dicunt Poëtæ pro πλείων: ῥῆϊος pro ῥηΐδιος. Per Hyperthesin etiam: ut, χερείων pro χείρων, assumpto ε.
      - Nova fingitur, à
        - Positivis. Solent nonnunquam Poëtæ à nominibus adjectivis vel substantivis, vel aliis etiam partibus orationis, præter usum communem, novos formare comparativos et superlativos: ut κακώτερος, à κακὸς pro κακίων: φίλιστος pro φίλτατος à φίλος: θεώτερος à θεὸς apud Homerum. ἀρείων ab ἄρης, Mars, βέλτερος pro βελτίων, à βάλλω: μονώτατος, à μόνος, solus, &c.
        - Comparativis: ut, χερειότερος, vel χειρότερος, à χερείων. ῥαΐτερος, à ῥάων, ἀσσότερος ab ἄσσων, προτεραίτερος, à πρότερος, λωΐτερος, à λωίων.
        - Superlativis: ut ἐσχατώτατος ab ἔσχατος: χειριστότερος à χείριστος.
    - Denominativa. Numeralia nonnunquam aliter efferunt Poëtæ: ut, δοιὼ et δοιοὶ pro δύο, teste Henrico Stephano. Antesignanus Poëtas ait δύο dicere per omnes casus, præterquam in dativo: pro communi δυοῖν, ipsi dicant δυσὶ, et genitivum pluralem formant δυῶν. Dicunt etiam πίσυρες et πίσυρα, pro τέσσαρες et τέσσαρα: δυοκάδεκον pro δώδεκα, τριηκόντων pro τριήκοντα, ut idem observat Antesignanus.
    - Patronymica.
      - In Patronymicis frequenter apud Poëtas occurrit epenthesis literæ α, si masculina fuerint: literæ verò η, si fœminina: ut πηληϊάδης pro πηλήδης, καδμηῒς pro καδμίς.
      - Nonnunquam per Syncopen efferuntur Patronymica: ut, ἡετίδης pro ἡετιωνίδης.
  - Genus. Poëtæ, ut annotat Eustath. mutant genera: ut, τὰ κέλευθα pro αἱ κέλευθοι, τὰ μηρὰ pro τοὺς μηρούς. Hoc quamvis aliis quoque dialectis sit usitatum, observari tamen debebit, quibus in dictionibus soli Poëtæ id agant.
  - Declinatio, de qua signo D.
- Reliquæ partes orationis, Pronomen, signo E. Verbum F. Adverbium, Conjunctio, Præpositio, G.

D. Declinatio nominum Poëtica diversa est, ratione tum

- **Terminationis, quam vel**
  - **Mutant Poëtæ: ut species quandoque declinationis etiam immutetur. Terminant ergo in**
    - Αος, pro ως: ut, φάος, φάεος, φάους pro φῶς, φωτός.
    - Ας, pro υ: ut, δόρας, δόρατος vel δούρας, δούρατος, pro δόρυ, δόρυος, et per metathesin Poëticam δουρός. Hoc δόρυ aliàs etiam Poëtice effertur per ος, δόρος, δόρεος, δόρους, ut sit primæ contractorum. Sic etiam Γόνας, γόνατος pro γόνυ, γόνυος, et Poëticè γουνός. Κάρηας, Καρήατος, et κρὰς, κρατὸς, pro κάρηνον, καρήνου, caput.
    - Ευς, pro ως: ut, αἰγοκερεὺς pro αἰγόκερως: pro ης: ut, ἄρευς pro ἄρης: pro ων: ut, γηρειονὺς pro γηρίων: pro ας: ut, βορεὺς pro βορέας: pro ος: ut, πατροφονὺς pro πατροφόνος, ὑδροχέυς pro ὑδροχόος.
    - Ις, pro η: ut, αὖλις pro αὐλή: φῆμις, φημίδος, pro φημή: pro ιν etiam: ut, ῥὶς pro ῥίν, δελφὶς pro δελφίν.
    - Ην pro ευς: ut, ζὴν, ζηνὸς, pro ζεὺς, διὸς, &c. Hujus alii adhuc octo nominativi inveniuntur apud Poëtas, nempe Δεὺς, Βδεὺς, Ζὰν, Ζῆς, Δὴν, Δὰν, Δὶς, à quo ultimo fiunt communes obliqui διὸς, διὶ, δία.
    - Ηὺς, pro αυς: ut, γρηῦς pro γραῦς, νηῦς pro ναῦς, et in accusativo νῆα, γρῆα, pro ναῦν, γραῦν.
    - Φι. Poëtæ nonnunquam adjiciunt nominibus per paragogen syllabam φι seu φιν, ultima vel non mutata, in desinentibus in η vel α: ut, εὐνῆφι pro εὐνῇ, οὐρανίαφι pro οὐρανία: vel mutata: sic quidem, ut α vertatur in η, ος primæ contractorum in ες, ος et ον tertiæ simplicium ultimam consonantem amittant: ων quintæ simplicium formato prius genitivo, in locum abjecti σ, acquirat tum primam syllabicam illam adjectionem: ut, βίηφι pro βία, στήθεσφι pro στήθος, στρατόφι pro στρατὸς, ὀστέοφι pro ὀστέον, κοτυληδόνοφι pro κοτυληδὼν, à genitivo κοτυληδόνος.
  - **Eandem servant, sed declinationis speciem mutant: vel saltem obliquorum formationem:**
    - Ex tertia simplicium faciunt quintam: ut, πολὺς, genit. πολλοῦ, Poëticè regulariter formatur, πολέος, tanquam ἡδὺς, ἡδέως.
    - Ex quinta simplicium faciunt quartam: ut, γέλως, γέλωτος, et Poëticè γέλως, γέλω, &c.
    - Ex prima contractorum faciunt primam simplicium, aut quintam: ut, pro ἄρης, ἄρεος dicunt ἄρης, ἄρου, vel ἄρης, ἄρητος. H. Stephanus annotat ἄρου non legi, quamvis illius præter Antesignanum et alios Grammaticos, etiam Lascaris meminerit.
    - Ex secunda contractorum fit quinta simplicium: ut, οἶς, οἶος, Poëtæ dicunt ὄϊς, ὄϊδος: ut, φθοῖς, φθοΐδος. Dicunt etiam per synæresin οἶς, οἶδος.
    - Licet declinationis eadem species maneat, tamen ratione penultimæ aliter nonnunquam obliqui à Poëtis formantur: ut, χάρις, χάριδος vel χάριστος pro χάριτος: θέμις, θέμιτος et θέμιστος pro θέμιδος: χεὶρ, χερὸς, χερὶ, pro χειρὸς, χειρί. H. Stephanus ridet Antesignani genitivum Poëticum χάριδος vel χάριστος, quod nullibi bonorum auctorum inveniatur. Legitur tamen is non apud Ceporinum duntaxat, sed etiam apud Lascarim.
- **Casuum, in declinatione**
  - **Simplicium**
    - **Prima:**
      - Genitivum singularem primæ simplicium terminant Poëtæ in ω: ut, αἰνίω pro αἰνίου. Notari heic potest canon qui apud Etymologum legitur: In metro Heroïco genitivi rectorum in ης, non in ου fiunt, sed vel in εω: ut, πηλείδεω pro πηλείδου: vel in αο, ὀρέσταο pro ὀρέστου: vel etiam asscito iota ad ι, fit ει: ut, πηλείδιω. Hæ tamen formationes non sunt propriè Poëtarum, sed Ionum vel Æolum.
      - Dativum singularem, nonnunquam efferunt Poëtæ terminatione quintæ simplicium: ut, ἀΐδι pro ᾅδη.
    - **Secunda:** Dativus singularis effertur Poëticè, more dativi quintæ simplicium: ut, τῇ ἀλκὶ pro ἀλκῇ.
    - **Tertia:** Dativus et Accusativus singularis, Nominativus, Dativus et Accusativus pluralis nonnunquam Poëticè fiunt quintæ declinationis. ut, τῇ κλαδὶ pro τῷ κλαδῷ, τῷ διχομηνὶ pro τῷ διχομηνῷ, τῇ λιτὶ pro τῷ λιτῷ, τῷ μελίκρατι pro τῷ μελικράτῳ, τῇ παρθένι pro τῷ παρθένῳ, tanquam à nominativis, ἡ κλὰς, ὁ διχόμην, ἡ λὶς, τὸ μελίκρατον, ἡ παρθήν. Sic etiam τὴν λίτα pro τὸν λίτον, τὸν ἰκτῖνα pro τὸν ἰκτῖνον, tanquam ab ἰκτίν. Et, προσώπασι pro προσώποις. Item προσώπατα pro πρόσωπα, κρίνεα pro κρίνα.
    - **Quarta:** Genitivus singularis per paragogen Poëticam acquirit ο: ut, μίνωο pro μίνω, πετεῶο pro πετεῶ.
    - **Quinta:**
      - Nomina in ις et υς pari genitivi, formant Poëticè Accusativum singularem in α: ut, εὔρυα pro εὖρυν, ὄφια pro ὄφιν, δρύα pro δρῦν.
      - Accusativum nonnunquam concidunt Poëtæ contra communem aliorum usum: ut, θύγατρα pro θυγατέρα.
      - Vocativus oxytonorum in ις ἰδος formatur Poëticè à nominativo, abjecto σ: ut, ἀμαρυλλὶς, ἀμαρυλλίδος, in vocativo Poëticè ἀμαρυλλί.
      - Nominum per ντ declinatorum vocativus in αν vel ουν, Poëticè amittit ν: ut, ὦ λαοδάμα pro λαοδάμαν ὦ αἶα pro αἶαν, ὦ σιμοῦ pro σιμοῦν, ὦ πλακοῦ pro πλακοῦν.
      - E Dativo plurali Ionico et Æolico Poëtæ nonnunquam alterum σ exterunt: ut, αἰάντεσι pro αἰάντεσσι, βημάτεσι pro βημάτεσσι.
  - **Contractorum**
    - **Prima:**
      - Propria quædam in κλέης bifariam contrahuntur, propter vocalium concursum, Poëticè: ut ἡρακλέης, et contractè ἡρακλῆς, in genitivo habet ἡρακλέεος, quod bifariam contrahitur, εο in ου, fit ἡρακλέους, et ει in η, fit ἡρακλῆος, tanquam à nominativo contracto ἡρακλῆς. Et contractio ἡρακλέους, rursum contrahitur ἡρακλοῦς. Vocativus autem ὦ ἡρακλέες vel contrahitur in εις: ut, ὦ ἡράκλεις: vel alterum ε amittit, ἡράκλες. Quæ syncope Poëtis etiam in aliis casibus usurpatur: ut, ἡρακλέϊ pro ἡρακλέεϊ, ἡρακλέει: ἡρακλέα pro ἡρακλέεα, ἡρακλέη. Hinc regula extruitur. Quæ desinunt in duplex εε, loco contractionis, alterum nonnunquam amittunt Poëtice: ut, κλέος, in accusativo κλέεα, κλέα pro κλέη. χρέος, χρέεα, χρέα pro χρέη. Sic in duali τῷ ὄσσε pro ὄσσεε. Sic verò etiam quædam in ος bifariam contrahuntur: ut, σπέος, σπέεος, σπέους, et σπῆος: Dativo σπέϊ, σπέει et σπῆϊ: Accusativo, σπέεα, σπέη, et σπῆα: vel etiamsi alterum ε abjiciatur, σπέα.
      - Dualis nominativus et accusat. Poët. desinit in ει: ut, δημοσθένει pro δημοσθένεε, σκέλει pro σκέλεε.
      - Plurale εις Poëticè amittit iota: ut, ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεῖς.
    - **Secunda:** Quædam in ις contrahunt Poëtæ per omnes casus: ut, ὄϊς, facta synæresi in οι, οἶς: οἶιος, οἶος; ὄϊι, οἶ, ὄϊν, οἶν.
    - **Tertia:**
      - Accusativus singularis amittit α per apocopen, vel per crasin Poëticam: ut, βασιλῆ pro βασιλῆα, vel βασιλέα.
      - Dativo plurali subtrahunt Poëtæ υ: ut, βασιλέσι pro βασιλεῦσι, υἱέσι pro υἱεῦσι, δρομέσι pro δρομεῦσι.
    - **Quarta:** pluralem numerum nonnunquam more quintæ simplicium inflectunt: ut, αἱ κλῶθες, Parcæ, κλωθῶν, κλωσὶ, pro κλωθοὶ, κλωθῶν, κλωθοῖς, à singulari ἡ κλωθώ.
    - **Quinta:** contractio, quæ communiter fit in α productum, à Poëtis fit in α correptum: ut, κέρατα, κέραα, κέρα. Hoc tamen ita intelligit Antesignanus, ut non velit fieri contractionem duorum αα in α: cùm talis ex necessitate longa foret: sed fieri apocopen Poëticam syllabæ τα: ut, κέρα pro κέρατα.

E. *In Pronominibus* etiam sua libertate utuntur Poëtæ: et præter usum variarum dialectorum, nonnulla peculiari ratione efferunt.

- **Ἐγώ.**
  - *Hoc* apud Comicos et Tragicos frequenter legitur per aphæresin seu apostrophum à fronte scriptum. ut, ’γὼ pro ἐγώ.
  - *Ad* Ionicos casus, Poëtæ, vel iota addunt, per epenthesin: vel syllabam θεν, per paragogen: ut, ἐμεῖο pro ἐμέο, ἡμείων pro ἡμέων: ἐμέοθεν et per syncopen ἐμέθεν pro ἐμές. Volunt hoc aliqui Ionibus usitatum esse, ut et σεῖο, ὑμείων, &c.
  - *In* duali νῶϊ et νῶϊν Poëtarum esse inquiunt.
  - *Dativi* pluralis ultimam corripiunt Poëtæ: ut, ἡμὶν pro ἡμῖν.
- **Σύ.**
  - *Ad* Ionicos casus Poëtæ vel iota addunt per epenthesin, vel syllabam θεν: ut, σεῖο pro σέο, ὑμείων pro ὑμέων, σέοθεν pro σέο.
  - *In* duali σφῶϊ et σφῶϊν Poëtarum esse inquiunt.
  - *Dativi* pluralis ultimam corripiunt Poëtæ: ut, ὑμὶν pro ὑμῖν.
- **Οὗ.**
  - *Ad* Ionicos casus Poëtæ et iota addunt, et θεν: ut, σφείων pro σφέων: ἕοθεν pro ἕο.
  - *Pro* hujus accusativo ἕ, Poëtæ dicunt σφέ. Nam ait Antesignanus: Euripides et Sophocles interdum usurpant duale σφὲ, pro singulari ἕ. Cui etiam addunt θεν: ut, ἕθεν pro ἕο.
  - *In* duali nominativo et accusativo Poëticè habet σφὲε pro σφὲ, in genitivo et dativo σφῶϊν pro σφίν.
- **Οὗτος.** Pro hujus genitivo plurali τούτων, Poëtæ dicunt τάων. Sic quidam inquiunt: sed nos heic Æolica proprietate existimamus τάων pro τῶν dici: τῶν autem articulum præpositivum usurpari pro pronomine τούτων: ut ὁ, pro οὗτος.
- **Αὐτός.** Pro hoc sæpenumerò usurpatur Poëticè, relativum ὅς, cujus genitivus οὗ. Ut ita pro αὐτῷ Poëtæ dicunt οἷ, pro αὐτὸν, σφέ.
- **Ἑαυτοῦ** declinatur in singulari divisim, præcipuè apud Homerum: ut, ἕο αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, ἕοι αὐτῷ pro ἑαυτῷ, ἓε αὐτὸν pro ἑαυτόν: Antesignanus.
- **Δεῖνα.** Pro hoc Poëtæ dicunt et declinant, ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

F. *Verbi*, Poëtica variatio in ejus accidentibus conspicitur, in

- *Figura*: Quando cum verbo copulantur vel
  - *Præpositiones.* In Figura Poëtica, nonnunquam ex præpositione ἀνὰ, κατὰ, παρὰ, solum α abjicitur: ut, κάτθεο pro κατάθεο, ἀντείνω pro ἀνατείνω: παρκόπτω pro παρακόπτω: nonnunquam consonantes quoque antecedentes: ut, κασχέθω pro κατασχέθω, ἀμνήσει pro ἀναμνήσει. Aliquando præpositio et verbum integra servantur: ut, ἀμφιελίσσω pro ἀμφελίσσω, ἐπιέπομαι pro ἐφέπομαι. Quandoque et præpositio et verbum aliquid mutationis recipiunt: ut, κάββαλον pro κατέβαλον, κάππεσον pro κατέπεσον, ἄνστην pro ἀνέστην.
  - *Aliæ* partes orationis. Conjungunt Poëtæ quasvis, etiam plures orationis partes, præter usum communem liberrimè: ut, μεγαλοκαμπυλαύχην, qui longum obtortum collum habet. Huc pertinent id quod in fine ἐκκλησιαζουσῶν apud Aristophanem legitur, quod singularem facilitatem Græcæ compositionis arguit, ex partibus undeviginti constans: Λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτοτριμματοσιλφιοπαραμελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσυνφοπεριστεραλεκτρυονοπτοκεφαλιοκιγκλοπελειολαγωοσιραιοβαφητραγανοπτερίγων.
- *Conjugatione*: ubi habenda ratio et
  - *Thematis.* Hic ergo
    - *Obsoleta* verba in usum vocant Poëtæ: ut, ἔπω, οἴω, πεύθομαι: etiam ea, quorum characteristica est τ: ut, πέτω pro πίπτω, λίτομαι pro λίσσομαι. Dicunt etiam διδοῖ pro δίδωσι, à διδόω, παρατιθεῖ pro παρατίθησι, à παρατιθέω, &c.
    - *Ex* Barytonis faciunt alia verba Poëtæ: vel Barytona: ut, ἀλεγίζω ex ἀλέγω, βρωσείω pro βρώσω, κιχείω pro κίχω, ἐρείω pro ἔρω: accedente etiam reduplicatione: ut, τιταίνω pro τείνω, λιλαίω pro λαίω. Vel circumflexa: ut ἱκνῶ pro ἵκω, μαχέομαι pro μάχομαι, ἀγνῶ pro ἄγω, et per epenthesin ἀγινῶ, τροπάω à τρέπω, νωμάω à νέμω: Vel verba in μι: ut, ἔχημι pro ἔχω, φέρημι à φέρω.
    - *Ex* circumflexis faciunt Poëtæ Barytona: ut, προκαλίζω à προκαλῶ, πολεμίζω à πολεμῶ, νεμεσίζω à νεμεσάω.
    - *Ex* verbis in μι formant barytona in ωω: ut, ῥώω pro ῥωννύω.
    - *Themata* nova formant Poëtæ à Futuris: ut, οἴσω, à futuro οἴσω, verbi οἴω: δυσέω, à δύσω, verbi δύω: νίτομαι et νίσσομαι, à futuro νίσω, verbi νίω. Hæc tamen ultra imperfectum non declinantur, teste Etymologo.
  - *Temporum*: ipsorumque tum
    - *Initii*, seu Augmenti: in quo pauca quædam habent peculiaria:
      - *Augmentum* commune η resolvunt Poëtæ in εα: ut, ἐάγην pro ἤγην, ἐάφθην pro ἤφθην, ἐάδει pro ἤδει, ἐάλωκα pro ἥλωκα: quamvis hoc alii Atticis attribuant. Nonnunquam temporali adjiciunt syllabicum: ut, ἕηκα pro ἧκα, ἔειπε pro εἶπε, ἀνέηκα pro ἀνῆκα.
      - *Incipientia* à ρ augent Poëtæ, ut cætera, quæ à consonante incipiunt: ut ῥέριφα pro ἔῤῥιφα, à ῥίπτω, ῥέριμμαι pro ἔῤῥιμμαι, ἔραπτον pro ἔῤῥαπτον, à ῥάπτω.
      - *Syllabicum* augmentum producunt nonnunquam positione Poëtæ, geminata consonante sequente, vel assumpta externa: ut, ἔλληξα pro ἤληξα, à λήγω, ἐγδούπησα pro ἐδούπησα, à δουπέω.
      - *Verbis* ἄγω et ἔδω Atticè auctis, per epenthesin inserunt Poëtæ syllabas δο et γο: ut, ἀγήγοχα, vel ablato γ, ἀγήοχα pro ἄγηχα: ἐδήδοκα pro ἤδηκα. Sic εἶπε recipit πα Poëticè: ut, εἴπαπε pro εἶπε, ab inusitato ἔπω.
    - *Finis*, de quo consule signum H.

H. *Finem, ut et penultimam, fini proximam, temporum Poëticorum considerabimus in Genere*

- *Activo*, ejusque modo
  - *Indicativo*: cujus Poëticum
    - *Præsens* est:
      - *In* secunda circumflexorum, si contractio fiat in α, præmittunt Poëtæ aliud α: sin, in ω, præmittunt ω vel ο. Ait Antesignanus, si vocalis præcedat longa, præmittitur ω, sin brevis, ο: ut βοάει, βοᾷ et Poët. βοάα: μνάει, μνᾷ et Poët. μνάα. πηδάω, πηδῶ et Poët. πηδάω: ὁράω, ὁρῶ et Poet. ὁρόω. Id verò etiam in tertia videtur contingere, ut contractioni præmittatur ω. Dicunt enim ὑπνώω pro ὑπνόω, ὑπνῶ: χώω pro χόω, χῶ.
      - *Verbum* εἰμὶ in secunda persona Poëticè habet ἐσσὶ pro εἶ. In plurali ἐμὲν et εἰμὲν pro ἐσμὲν, ἐντὶ pro ἐστί.
      - *Composita* ab ἐστὶ per apocopen Poëticam amittunt verbum, sola remanente præpositione et accentu in penultimam retracto: ut, ἔνι pro ἔνεστι, μέτα pro μέτεστι, πάρα pro πάρεστι, ἔπι pro ἔπεστι, πέρι pro περίεστι, ἄπο pro ἄπεστι, ὕπο pro ὕπεστι.
    - *Imperfectum*:
      - *Contractioni* secundæ circumflexorum Poëtæ α, ω vel ο præmittunt, ut in Præsenti: ut, ἐβοόων pro ἐβόων, ἐβόαα pro ἐβόα.
      - *Verbum* substantivum in prima Persona habet Poëticè, εἶεν, ἔον, ἦα, et ἔα pro ἦν. In secunda ἔες et crasi εἶς pro ἦς. In tertia ἔε, ἦε, ἦεν, ἤην pro ἦν. In duali pro ἦτον, habet ἔστον ἤστον, et in tertia pro ἤτην habet ἤστην et ἔστην. Tandem in plurali, secunda persona ἦστε pro ἦτε: in tertia pro ἦσαν, ἔσαν, ἔσσαν et ἦν pro ἦσαν.
      - *Verbum* εἶμι in Imperfecto Poëticè habet εἶον, εἶες, εἶε, pro ἴον, ἴες, ἴε, tanquam esset ab ἴω.
    - *Perfectum*: Hoc nonnunquam per Syncopen efferunt Poëtæ: ut, τέτμηκα pro τετίμηκα, κέκμηκα pro κεκάμηκα. Nonnunquam per epenthesin inserto γ ante κ: ἔκταγκα pro ἔκτακα, à κτείνω, occido.
    - *Plusquamperfectum*: Nonnunquam Poëtæ Syncopen usurpant correpta vocali vel diphthongo antecedente: ut, ἐπέπιθμεν pro ἐπεποίθειμεν. Quidam, ait Caninius, ab Aor. 2. Ionico ἐπεπίθομεν, ducunt, sed ε repugnat, quod non ponitur ante Ionicam duplicationem. Sic εἴκω, per diæresin ἐΐσκω: in plusquamperfecto εἴκειν: in duali εἰκείτην, diæresi ἐϊκείτην, et per Syncopen Poëticam ἐΐκτην.
    - *Indefinitum*:
      - *Quædam* Poëtica habent α purum, neglecto σ, futuri characteristica: ut, χέω χεύσω, ἔχεα, et Æolicè ἔχευα pro ἔχευσα: καίω, καύσω, ἔκηα: ἀλεύω ἀλεύσω ἤλευα pro ἤλευσα.
      - *Metathesin* nonnunquam usurpant Poëtæ: ut, ἔδρακον pro ἔδαρκον: à δέρκω: ἔπραθον pro ἔπαρθον à πέρθω.
      - *Penultima* brevi Poëtæ geminant sequentem consonantem: ut, ἐτέλεσσα pro ἐτέλεσα, ἔφρασσα pro ἔφρασα.
    - *Futurum*:
      - *Anadiplasiasmus* quoque frequens est Poëtis: ut, ἔσσομαι pro ἔσομαι, ἐσσεῖται pro ἐσεῖται, ἀμφιέσσω pro ἀμφιέσω.
      - *Verba* sextæ conjugationis haud rarò σ abjiciunt in futuris primis: δήω pro δήσω, inveniam, à δέω: κλείω pro κλείσω, laudabo, à κλείω: κέω pro κέσω, dormiam, à κέω. Hinc Italorum cheto, id est, quietè still. χεύω pro χεύσω, spargam, à χέω Sic βείομαι pro βείσομαι, à βείω, id est, βιόω.
      - *Quædam* futura Poëtæ à regulari themate formant, quæ communiter irregularia fuissent: ut, δεκήσω pro δόξω, à verbo δοκέω. Hinc participium perfectum δεδοκημένος.
  - *Imperativo*:
    - *Contractioni* secundæ circumflexorum α præmittunt Poëtæ: ut, βοαάτω pro βοάτω.
    - *Verbum* εἰμὶ habet Poëticè ἔσθι et ἔσσο pro ἔσο: ἔτο pro ἔστω.
  - *Optativo*:
    - *Contractioni* secundæ circumflexorum præmittunt Poëtæ ω: ut, βοόωμι pro βοῷμι.
    - *Aoristus* secundus, secundæ et tertiæ verborum in μι Poëticè contrahitur: ut, στήην, στήης, στήη, pro σταίην, &c. δῴην, δῴης, δῴη, pro δοίην, &c.
    - *Anomala* in μι Poëtæ efferunt per ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, pro εἴην, &c. ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, pro ἰείην, ης, η. Sic Antesignanus.
  - *Conjunctivo*:
    - *Contractioni* secundæ circumflexorum præmittitur ο, ω vel α: ut, βοόω pro βοῶ, βοάᾳ, pro βοᾷ: id etiam videmus Aoristo secundo tertiæ in μι contingere: ut, δώω, δώῃς, δώῃ, pro δῶ, δῷς, δῷ: et in plurali δώωσι pro δῶσι, γνώωσι pro γνῶσι.
    - *Terminationi* Ionicæ inserunt Poëtæ iota: στείω pro στέω, εἴω pro ἔω, ῥείω pro ῥέω: Id quod etiam fit in pronuntiatione, ἐμεῖο pro ἐμέο.
    - *Primam* pluralem in ωμεν, efferunt per ομεν, ait Antesignanus: ut, δείμομεν pro δείμωμεν, ædificemus, à δέμω, ἔδειμα in Aoristo primo. Ita δώομεν pro δώωμεν, quod etiam Poëticè dicitur pro δῶμεν demus: τύπτομεν pro τύπτωμεν.
  - *Infinitivo*:
    - *Contractioni* hic quoque præmittitur α: ut, βοάαν pro βοᾶν.
    - *Atticè* formato tempore in ἔμεναι, Poëtæ geminant μ per anadiplasiasmum: ut, τεττίμμεναι pro τεττίμεναι. Quandoque per ἔκτασιν, ε in η mutant, inprimis in prima circumflexorum: ut, ποιήμεναι pro ποιέμεναι, κιχήμεναι pro κιχέμεναι.
- *Passivo*, de quo signo I.
- *Medio*, cujus variationes Poëticæ ferè sunt eædem cum Activo et Passivo. Etenim
  - *Contractis* in α vel secundæ circumflexorum quoque Poëtæ in quovis modo præmittunt α, ο vel ω: ut, βοάωμαι pro βοῶμαι, βοάασθαι pro βοᾶσθαι.
  - *Præterita* nonnunquam transponunt Poëtæ per metathesin: ut, ἔμμορα pro μέμορα, δέδρεκα pro δέδορκα à δέρκω.
  - *Præteriti* quoque penultimam producunt Poëtæ: ut, δείδια pro δέδια, à δείδω: μέμηλα pro μέμελα, à μέλομαι.
  - *Cùm* rarò formetur præteritum medium in sexta barytonorum, fingunt illud frequenter Poëtæ: ut, δέδηα à δαίω, κέκηα à καίω, πέφυα à φύω.
  - *Tertia* conjugatio circumflexorum futurum secundum non habet. At verò Poëtæ hoc sibi pro libitu fingere permissum existimant: ut, ὀμοῦμαι dicunt in futuro medio, ab ὀμόω, juro.
  - *Infinitivi* Perfectum Atticum per diplasiasmum reddunt: ut, τεταγίμμεναι pro τεταγίμεναι.

I. *Passivi* quoque generis Poëtica formatio examinari debet per modos ejus et tempora. Est ergo Poëticus

- *Indicativus:*
  - *Contractio* in α et ω per epenthesin poëticam; heic quoque, ut in reliquis modis, acquiret alterum α, ο et ω' inprimis tertiis pluralibus imperfecti: ut, βοόωμαι pro βοῶμαι: ἠγορόωντο pro ἠγορῶντο, ab ἀγοράομαι: ἐστιχόωντο pro ἐστιχῶντο ab στιχάομαι. In participio ἀντιόωσα pro ἀντιῶσα ab ἀντιάω.
  - *Tertia* pluralis præsentis Imperfecti et Futurorum formatur Poëticè à tertia singulari, ponendo α ante ται, vel το: servata nonnunquam vocali longa, vel diphthongo metri causa, idque non solùm in dictis temporibus, sed etiam in Præterito perfect. et Plusquamperfecto, Ionicè eodem modo formatis: ut, τεττίαται pro τάττονται, ποιέαται et ποιείαται pro ποιοῦνται: ἐποιέατο vel ἐποιείατο pro ἐποιοῦντο, ἥατο et εἵατο vel ἥατο pro ἧντο ab ἧμαι: ταχθησίαται pro ταχθήσονται, &c. πεποιέαται Ionicè et πεποιήαται Poëticè pro πεποίηνται.
  - *Verba* in νω, et alia nonnulla, quæ in præterito amittebant ν, illud in Aoristo primo recipiunt: ut, ἐκλίνθην pro ἐκλίθην, à κλίνομαι: ἐκρίνθην pro ἐκρίθην, à κρίνομαι, ἐπνύνθην pro ἐπνύθην, à πνύω spiro.
  - *Nonnunquam* in perfecto per μετάθεσιν dicunt Poëtæ ἔσσυμαι pro σέσυμαι. Hinc plusquamperfectum ἐσσύμην: aoristus ἐσσύθην; participium ἐσσύμενος. In aoristo item, ἐτάρφην pro ἐτράφην, ἐτάρφημεν pro ἐτράφημεν, à τρέφομαι.
- *Imperativus:* In hoc modo, ut et in sequentibus, ubi contractio secundæ circumflexorum in α vel ω fit, Poëtæ alterum interserunt vel α vel ω: ut, βοάασθαι pro βοᾶσθαι, βοάω pro βοῶ, βοόωμεν pro βοῶμεν, &c.

G. *In* reliquis etiam orationis partibus Poëtarum notanda est consuetudo. Ergo

- *Adverbia*
  - *Nonnulla* à nominibus formant Poëtæ, adjecta particula δε: ut, Μέγαράδε, ad Megara: οἶκόνδε, domum: ἅλαδε, ad mare: θανάτοιο τέλοσδε, ad terminum mortis: ubi δὲ videtur assumere significationem præpositionis ἐν.
  - *Usitata* immutant Poëtæ, vel addendo aliquid per paragogen: ut, τίη pro τί, cur? vel auferendo: ut, τίποτε pro τίποτε, ποτὶ, pro ποτέ. Σ inprimis et ν abjiciunt: ut, πολλάκι pro πολλάκις, πλειστάκι pro πλειστάκις, χῶρι pro χῶρις: πρόσθε pro πρόσθεν, ὄπισθε pro ὄπισθεν, ἑκατέρωθε pro ἑκατέρωθεν.
- *Conjunctiones* suo modo efferunt metri causa Poëtæ: pro καίπερ dicunt πέρ, pro ἄρα ἄρ. Particulas παραπληρωματικὰς proprias habent, ῥα, κὲν, κὲ, νὺ, θὴν, τοι, πω.
- *Præpositiones* Poëtæ efferunt nonnunquam per apocopen: ut, πὰρ pro παρὰ, ἂν pro ἀνά. Nonnunquam iota ex abundanti adjiciunt: ut, ἐνὶ, εἰνὶ et εἰν pro ἐν, ὑπεὶρ pro ὑπὲρ, παραὶ pro παρὰ, καταὶ pro κατὰ, περὶ, ἀπαὶ, ὑπαὶ, pro περὶ, ἀπὸ, ὑπό.

C. *Duæ* vel plures dictiones poëtica licentia respectum habent inter se, vel

- *Orthographicum,* quando à Poëtis solvuntur ea, quæ deberent esse juncta. Est ergo tmesis apud Poëtas frequentissima ut et hysterologia: ut, πέμψαι ἐπ' ἀτρείδη, pro ἐπιπέμψαι ἀτρείδη.
- *Syntacticum,* ubi observari potest
  - *Elleipsis:* exempli gratia Nominis: ut, οὐδ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε κρονίων ait Homerus, et subauditur ἐέλδωρ vel εὐχὴν. Præpositionis item: ut, αἴθερι ναίων pro ἐν αἴθερι. Et certè apud Poëtas frequenter omittuntur præpositiones, sed subaudiendæ sunt.
  - *Pleonasmus* frequens apud Poëtas, particularum, μὲν, δὲ, aliarum, inprimis completivarum.
  - *Enallage*
    - *Antimereia:*
      - *Nomina* pro Adverbiis usurpant Poëtæ: ut, πλατὺ χαίνειν pro πλατέως. ἀκὺ βαδίζειν pro ὠκέως, ὡραῖος pro ὡραίως, παννύχιος, pernox pro tota nocte: apud Homer. Il. 2. οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.
      - *Præpositionibus* verborum loco videntur uti Poëtæ: ut, παρὰ pro πάρεστι, ἔνι pro ἔνεστι. Quamvis revera præpositio non sit, sed verbum per apocopen Poëticam formatum.
      - *Verbis* utuntur Poëtæ vice Nominum: ut, παρέστε βουλῇ καὶ μάχεσθαι pro μάχῃ.
      - *Adverbia* pro Nominibus usurpant Poëtæ: ut, ἐξ οὐρανόθεν, pro οὐρανοῦ. Sic Nicander. Nisi dicere velimus, præpositionem ἐξ abundare.
    - *Heterosis:*
      - *Qualitatis:* Annotat Eustathius, substantiva innumera facere apud Poëtas officia epithetorum: ut, ἀνὴρ γυνὴ pro γυναικώδης.
      - *Speciei.*
        - *Possessivis* utuntur Poëtæ pro primitivis: ut, παρθενικὴ pro παρθένος. Hoc Atticorum esse dicit Corinthus, sed pernegat H. Stephanus.
        - *In* pronominibus etiam loco Derivatorum primitivis utuntur Poëtæ: ut apud Hesiod. μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω. Hic σὲ pro σὸν usurpatur.
      - *Numeri:* Dualem pro plurali frequenter usurpant Poëtæ: ut, βρώξαντε pro βρώξαντες, βοῶντε pro βοῶντες.
      - *Generis*
        - *Nominum:*
          - *Terminationis* similitudine quandoque genus pro genere usurpant Poëtæ: ut, ἐκ πύλου ἠμαθόεντος, ex Pylo arenosa. Hic πύλος ratione terminationis videtur esse masculinum, cùm revera fœmininum sit.
          - *Nonnunquam* solius significationis ratione habita negligunt Genus Poëtæ: ut apud Hom. τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ, pro κηδόμενον.
        - *Verborum:*
          - *Activum* pro Passivo adhibent Poëtæ: ut, πόλις εὖ ναιετάουσα, civitas benè habitans, pro benè habitata: πεπληγὼς, qui percussit, pro percusso. Ait Caninius se unum observasse Aor. secundum apud Poëtas, qui passivam habeat significationem, nimirum, ἔτραφον, ἔτραφες, ἔτραφε, pro nutritus fui, &c.
          - *Passivum* vice Activi usurpant Poëtæ: ut apud Euripid. πειθώμεθα αὖτις πατέρα pro πείθωμεν. Sic inquiunt nonnulli. Et tamen mediam terminationem duntaxat, quæ sua quoque natura activè significat, pro passiva usurpant: ut, ὁρῶμαι pro ὁρῶ. Est enim illa non minus media, quàm passiva terminatio.
      - *Casuum in præpositionibus:*
        - Μετὰ Poëticè cum Dativo construitur: ut, μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει id est, σὺν ἀνθρώποις.
        - Περὶ Dativum acquirit Poëticè: ut δέδοικα περὶ ξάνθῳ Μενελάῳ, timui à flavo Menelao.
        - Κατὰ cum Genitivo pro ἀπὸ Poëticè usurpatur: ut, κατ' ὀλύμπου καρήνων, de verticibus Olympi.
  - *Hyperbaton:* ut apud Sophoclem: μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν, pro ἀραῖος ὀλοίμην: id est, Ne mihi sit usura ullius boni, sed execratus peream, si quicquam contra te, &c. de quibus me accuses. Apud eundem, δελφῶν κἀπὸ δαυλίας, pro ἀπὸ δελφῶν καὶ δαυλίας.

Sigillatim jam vidimus, quæ sint Dialectorum Græciæ præcipuarum diversæ proprietates. Quod si in unum collectis singulis, Methodi ἡγεμονίᾳ, convenientiam omnium et discrepantiam ostendemus, laboris quidem plus satis fuerit, sed discentium utilitati peropportunum. Ergo quæ prius fuère dicta, generali moderatione revocabimus heic in scenam, ut quam posset accuratiorem considerationem desiderare quispiam, in speciali tabula depictam cogitet. Sed et minus celebrata minorum Græciæ nationum idiomata suo loco et ordini adjiciemus, quòd prius ob loci importunitatem fieri non potuit. A communi itaque Græcorum lingua, quam doctissimi Grammatici ex probatorum auctorum scriptis in compendiosa præcepta redegerunt: particularium quorundam ejusdem Græciæ populorum loquendi usus variat, tum

- *Significatione*, quam inter se earundem vocum habent diversam: quod paucis aliquot exemplis docebimus, plurium seligendorum dexteritatem, quotidianæ studiosorum lectioni relinquentes.
  - *Æoles*, ut audivimus, κλάδος saltum vocant, ut notat Etymologus, quæ vox aliàs ramum denotat. Sic σταλαγμὸς, dolor, al. gutta.
  - *Attici* τέχνας vocant artes mechanicas, aliàs in genere Artem denotante voce.
  - *Bœotis* λέσχαι, τὰ κοινὰ δειπνητήρια, cœnacula publica: aliàs confabulationes.
  - *Cretensibus* ἄκαρα, τὰ σκέλη, aliàs civitas est Asiæ, nunc Nyssa. ἀμήτορες, κιθαρισταὶ, al. matre carentes. ἄνθρισκα, τὸ ἄνισον, al. flores. γάστριον, πέμμα τι σησαμῶδες, aliàs γάστριος, gulosus. δορὰ, trabs, al. pellis. ἔλλοπες, muti, al. pisces.
  - *Cypriis* κέραμος, carcer, al. regula. κίῤῥις, Adonis, al. piscis.
  - *Cyrenensibus* ἄμναμοι, οἱ τῶν ἀμνῶν ἀμνοὶ, al. nepotes. βάσσαρος, vulpes, teste Herodoto, al. βασσάρα, baccha. βρέτας, insensatus, al. idolum. γέρανος, imber, aliàs grus.
  - *Delphis* ζύγαστρον, γραμματοφυλάκιον, al. arca.
  - *Doriensibus* κνυζοῦν, est radere, al. deturpare.
  - *Ephesiis* ἔσσην, rex, al. rex apum.
  - *Ionibus* μῦθος sermo, al. fabula. φάρμακον, color: aliàs venenum.
  - *Lacones* εἰσπνεῖν vocant ἐρᾷν. al. inspirare et εἰσπνήλαι, τοὺς ἐραστάς. μόθων, verna, al. terribilis.
  - *Lydis* ἄκυλος, τὸ αἰδοῖον, al. glans Ilicis.
  - *Macedonibus* ἄγημα, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς τάξεως, al. agmen, quod ducem præibat. ἀκραῖα, παῖς θήλεια, al. quæ præest arcibus, ut Ἀφροδίτη quæ est in Acropoli.
  - *Megarenses* σα dicunt pro τίνα.
  - *Phœnicibus* vel Punicis, γάλωνες, τὰ περιφράγματα, al. χρῶμα ἵππων τὸ ἰοειδές. Etym.
  - *Rheginensibus* ἄτερπνος, insomnis, al. ἄτερπος, tristis.
  - *Siculis* μίζα, τὰ αἰδοῖα, al. media. κίναδος, ἡ καταδίκη τῶν κακούργων, al. vulpes.
  - *Syracusiis* ἀντίφαρα, ἡ ζήλη, æmulatio, al. ἀντίφαρες contrarium significat. ἀρύειν, invocare, al. haurire. κῦδος, calumnia, aliàs gloria. πᾶς, pater. al. omnis.
  - *Tarentinis* γαιὸς, merces, al. colonus. μέσα, τὰ αἰδοῖα, al. media.
  - *Thessalis* δημιουργὸς, ὁ περὶ τὰ τέλη, al. artifex.
- *Voce*, vel dictione, quæ pronuntiata, scriptionis adminiculo oculorum sensu discernitur. Hujus diversitates variæ sunt, quando vel sola literis et syllabis multis modis afficitur: vel cum aliis juncta præter communem usum, alienam copulam nanciscitur. Ut id clarè deprehendamus, distinctè considerandum fuerit, quæ sit affectio tum
  - *Unius* dictionis, quæ à communi lingua diversa est, vel
    - *Omnino*, ut illius totius usus communis nullus sit: sed distinctis nationibus proprius, Sic apud
      - *Æoles*, καταγωγὶς, indumentum muliebre significat.
      - *Atticos*, varia sunt et privata mensium, sacrificiorum, judiciorum nomina, de quibus abundè H. Stephanus in app. Thesauri.
      - *Bœotos*, βάστακες, divites, βάστραξ, collum.
      - *Chios*, φλεὺς, Bacchus.
      - *Cretenses*, κριθαὶ vocantur δηαί. Etymol.
      - *Cyprios*, κορδύλη est capitis involucrum.
      - *Dores*, αἶτος, lucus, ἀμφὺς, pater.
      - *Iones*, ἠμακτεῖν, indignari, ἐνήρεις, milites.
      - *Lacones*, βίστον est ἱμάτιον. δεικελισταὶ, mimi, imitatores, alii scribunt δεικηλικταί. ἐμβραμένα, fatum. κοὸς, magnus. μόρα, ordo militaris.
      - *Lycios*, ἀλωρῆται, οἱ τὰς ἅλως φυλλάττοντες. Nam ὠρεῖν, est φυλάττειν.
      - *Macedones* γυάλα genus poculi.
      - *Phœnices* et Punicos, ἀσοὺς, crater. βεταγὼν, Saturnus. διδὼ, vagabunda. ἀλλετία, virgo. Κιννάμωμον, cinnamomum, Phœnicum dictionem esse Herodotus in Thalia his asserit: ὄρνιθας δὲ λέγουσι μεγάλας φορέειν ταῦτα τὰ κάρφεα, τὰ ἡμεῖς ἀπὸ φοινίκων μαθόντες, κιννάμωμον καλέομεν.
      - *Spartanos*, γεράστιος mensis nomen. Thucyd. εὐνομάτια et μοῖρα, vocabula propria fuisse Spartanorum Pollux testatur.
      - *Syracusios*, γαφάγας, vermis, δαφνίτης, Apollo.
      - *Tarentinos*, ἀγάλιος, obtrectatio, ἀγαλίζεσθαι, obtrectari, ἀειμύτας, ὁ ὄνος, ὁ ἀεί μεις θυόμενος. βανίας, cœnum.
      - *Thessalos*, γεγγιάζειν, clamare, Philostr. in Gorgia.
      - Trœzenios, βάκαρος, τὸ ἔαρ, ver.
    - *Aliqua* tantùm ex parte. Vide A a.
  - *Plurium* invicem, quacunque demum ratione cohærentium. E e,

A a. Si aliqua tantùm ex parte, diversa vox fuerit, expendendæ quædam in

- Genere, eorum respectu quæ dictioni præter usum vulgatiorem contingunt, ratione tum
  - Literarum, quæ varia patiuntur, ut vel suo loco moveantur, et mutentur, vel accedant de novo, aut evanescent penitus, de quibus signo B b.
  - Syllabarum, quarum tum quantitas est, tum accessio eorum, quæ inscribuntur, Toni et Spiritus, de quibus signo C c.
- Specie, quatenus specialioribus Etymologiæ classibus jam adhibentur ea, quæ in genere fuêre adumbrata. D d.

B b. Orthographiæ tribuimus, ut doceat quomodo dictio afficiatur ratione literarum tum

- Quantitatis: quatenus vel
  - Augetur
    - Initio,
      - LITERA, quæ esse potest O, quod Bœoti præponunt τῷ υ, οὔλη pro ὕλη, οὔδωρ pro ὕδωρ. Hoc Æoliorum est, secundum alios.
      - B: quod Dores præfigere solent dictionibus à vocali incipientibus, βηλέα pro ἠλέα: quod etiam agunt Cretenses, Lacones et Pamphylii. βάξον pro ἄξον, βαλικιώτης pro ἠλικιώτης. Æoles illud præponunt literæ ρ, sequentibus δ, κ, τ, βρόδον pro ῥόδον, βράκος pro ῥάκος.
      - Γ: Poët. γέντο pro ἕντο. Il. Θ'. γέντο δ' ἱμάσθλην. Atticè: ut, γλάμων pro λήμη.
      - ϝ Digamma: Æoles, ϝοῖνος pro οἶνος.
      - Θ: Iones, θειλόπεδον pro εἰλόπεδον.
      - Σ: Ait Herodotus Syracusios τοὺς πύρους dicere σπύρους.
      - Τ: Ion. Dor. Æol. Poët. τὼς pro ὣς, τὸν pro ὅν. Cyprii ἀνύτω pro ἀνύω.
      - Χ: Dor. ut annotat Etymol. χαλκὸς quasi ἀλκός.
      - SYLLABA, Α: Atticè, ἄσταχυς pro στάχυς: Poët. ἄασα pro ἆσα. Ion. ἅπας pro πᾶς, ut ait Corinthus.
      - Ε: Atticè, ἑώρακα pro ὥρακα. Ion. ἔε pro ἕ. Æol. ἐδάπεδον pro δάπεδον. Poët. ἐείκοσιν pro εἴκοσι.
      - Ο: Ion. ὅου, pro οὗ.
      - Βα: Cretenses aliquando hanc syllabam præponunt. βασκαρίζω pro σκαρίζω, βαστραχηλίζω pro τραχηλίζω, assumpto etiam σ.
      - Reduplicationes et anadiplasiasmi usitatæ sunt Atticis, nonnunquam etiam reliquis, inprimis Poëtis, Bœotis item, τετέλειμι pro τέλειμι.
    - Fine: vide F f.
    - Medio,
      - LITERA, Ι: Iones adjungunt literæ ε, ξεῖνος pro ξένος. Attici quoque et Dores interserunt: ut, χροία pro χρόα, ὀλέσαις pro ὀλέσας, Æol. μούσαις pro μούσας. Poët. δείδια pro δέδια. Syracusani excluso ν, iota substituunt, εἴνατος pro ἔνατος.
      - Ο: Bœoticè ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα.
      - Υ: Iones literæ ο addunt: οὖρος pro ὄρος. Dor. ζητεύω pro ζητέω. Æol. εὔαδε pro ἕαδε. Poët. ἀχεύω pro ἀχέω. Cretenses αὐσὸς pro ἀλσὸς, etiam detracto λ. Bœoti, ὀπείττομαι pro οὐ πείθομαι.
      - Β: Æol. ἀλιβδύειν pro ἀλιδύειν. Doricè ἔβα pro ἕα. Lacones ἔβασον pro ἕασον. Cretenses ἔβα pro ἕα: omni enim vocali præmittunt β, quod apud Eustath. Heraclides de Pamphyliis dicit.
      - Γ: Ion. ἐρίγδουπος pro ἐρίδουπος. Bœot. ἰὼ pro ἐγώ.
      - Ζ: καλήζω pro καλήω, quod pro καλέω dicitur, Cypriis.
      - Θ: Dor. διχθὰ pro διχῆ.
      - Κ: Æol. ὀκχὸς pro ὄχος. Maced. ἀκηδία pro ἀηδία. Poët. ὄκκα pro ὄκα.
      - Μ: Ion. λάμψομαι pro λήψομαι.
      - Ν: Dor. ὀρύνω pro ὀρύω. Lacones ἄνδα pro αὕτη, sublato ν. Cretenses σπένδω pro σπείδω, extrito ν.
      - Ρ: Atticè: ut, κατέῤῥεξε pro κατέρεξε, Eustath.
      - Σ: Ion. Dor. Æol. λεγόμεσθα pro λεγόμεθα.
      - Τ: Att. et Cypr. πτόλις pro πόλις. Ion. ὅττι pro ὅτι.
      - Diplasiasmum inprimis Poëtæ amant: Iones item, Dores, et maximè Æoles, qui hac parte aliquid peculiare habere videntur.
      - SYLLABA, Α: Dor. ποτείδαον pro πόσειδον. Æol. μουσάων pro μουσῶν. Poët. κεράατος pro κέρατος. Bœot. ληστάων pro ληστῶν.
      - Ε: Ion. αἰνειέων pro αἰνείων. Dor. κενὸς pro κενός. Æol. δύεσι pro δύσι. Poët. γενέεσθαι pro γενέσθαι.
      - Η: Poëtice: ut, θεήϊος pro θεῖος.
      - Ι: Ion. λόγοιϊν pro λόγοιν. Poët. ἵπποιϊν pro ἵπποιν.
      - Ο: Att. ἀγήοχα pro ἄγηχα. Æolicè ἐστέρται pro ἔστροται.
      - Ω: Attici veteres, εἴωθα pro εἶθα.
      - ΕΙ: Poët. θαμειὸς pro θαμός.
      - Δο: Att. ἐδήδοκα pro ἔδηκα.
      - Τη: Ion. ἐτήτυμος pro ἔτυμος.
      - Verba aliàs suo modo nova per epenthesin formabant Attici, ut suo loco dicitur, διωκάθω pro διώκω.
  - Minuitur, de quo sequente pagina G g.
- Qualitatis, qua mutatur per ἀντιστοιχίαν. Vide H h.

F f. In fine augetur dictio

- LITERA, N: ἐφελκυστικὸν etiam seq. consonante, addunt Attici et Poëtæ. Illi aliàs dicunt ἤδειν pro ἤδει. Æol. ἄρεν pro ἄρα. Dor. ἐγὼν pro ἐγώ.
- Σ: Dores et Megarenses οἴκαδες pro οἴκαδε. Cret. ἄγες pro ἄγε.

- SYLLABA, Ε: Poëticè ἦε pro ἦ.
- Ο: Poëticè, μίνοω pro μίνω.
- Ι: Att. Dor. Ion. λόγοισι pro λόγοις. Attici inprimis hoc agunt, ad intendendam vim significationis, νυνὶ, πρινί.
- ΕΙ: Att. οἰονεὶ pro οἷον. Ion. et Ephesii, ἀφαρεὶ pro ἄφαρ.
- Δε, et alias similes dictiunculas paragogicas Attici usurpant.
- Δι: ut, νυνδὶ pro νῦν Atticè.
- Θεν: Poëticè πάροιθεν pro πάρος.
- Θα: Æol. ἔφησθα pro ἔφης, χρῆσθα pro χρὴ, ἦσθα pro ἦς. Hoc etiam Atticis tribuit Stephanus.
- Νη: Dor. ἐγώνη pro ἐγώ.
- Γα: Dor. ἐγώνγα pro ἐγώ.
- Τι: Att. πάνυτι pro πάνυ.
- Τε: Ion. ἐφ' ᾧτε pro ἐφ' ᾧ.
- Χι: Att. ναιχὶ pro ναὶ, Dor. ἆχι pro ἦ.
- Φι: Poët. ut, στρατόφι pro στρατός.

G g. Minuitur dictio Dialectorum:

Initio,

- LITERA, Δ: Ion. et Æol. αἰνὸς pro δεινός.
- Γ: Ionicè αἶα pro γαῖα.
- Λ: Ionicè εἴβειν pro λείβειν.
- Μ: Æolicè ἴα pro μία.
- Σ: Ionicè et Doricè μικρὸς pro σμικρός. Æol. μίλαξ pro σμίλαξ. Poëticè καμάνδριον pro σκαμάνδριον. Cyr. ἀγάνα pro σαγήνη.
- Τ: Dor. ἦμος pro τῆμος.

- SYLLABA, Α: Attici et Poëtæ mediante apostropho τῇ 'γορᾷ pro τῇ ἀγορᾷ. Alii hoc tribuunt Æoliis.
- Ε: Atticè μῷ pro ἐμῷ. Ion. κεῖνος pro ἐκεῖνος. Poët. πίσταται pro ἐπίσταται.
- Λω: Dor. λῶ pro θέλω.
- Iones, etiam Poëtæ augmentum detrahunt, βλήμενος pro βεβλημένος.

Medio,

- LITERA, Ε: Dor. ἔγεντο pro ἐγένετο.
- Ι: Ion. δέξω pro δείξω. Att. ποεῖν pro ποιεῖν. Dor. σφὲς pro σφεῖς. Æol. ἄρχαος pro ἀρχαῖος. Atticè ἕταρος pro ἕταιρος. Poët. ἀγέρω pro ἀγείρω.
- Υ: Dor. βασιλέσι pro βασιλεῦσι. Poët. δίπος pro δίπους. Cret. ἄρκετος pro ἄρκευθος.
- Β: Att. βόλιτον pro βόλβιτον.
- Γ: Æol. et Poët. φάρυξ pro φάρυγξ. Ion. ἐνείκω pro ἐνέγκω. Bœot. ἰὼ pro ἐγώ. Tarent. ὀλίος pro ὀλίγος.
- Δ: Ion. Dor. Æol. ἔριος pro ἔριδος. Poët. μόλιβος pro μόλιβδος.
- Θ: Dor. ἐσλὸν pro ἐσθλόν.
- Κ: Ion. et Dor. βίβαα pro βίβηκα.
- Λ: Dor. κάλιον pro κάλλιον, parelleipsis. Ionicè item.
- Σ: Att. νομιῶ pro νομίσω. Ion. ἐτίθεο pro ἐτίθεσο. Dor. ὄπισθεν pro ὄπιθεν, qui asperum spiritum illius loco seq. vocali inscribunt, ut et Pamphilii, Eretrienses, Lacones, ποιοῦαι pro ποιοῦσαι. Bœot. ἐργάη pro ἐργάσῃ.
- Ρ: Dor. σκῆπτον pro σκῆπτρον.
- Τ: Ion. κέραος pro κέρατος.

- SYLLABA, Α: Poët. ἔλσας pro ἐλάσας, γλακτοφάγοι pro γαλακτοφάγοι. Sic et Maced. κεβλὴ pro κεφαλή.

- Ε: Att. πρίδας pro πρείδας. Dor. ἔδμεναι pro ἐδέμεναι. Poët. ἔπλε pro ἔπελε. Ion. φέρτε pro φέρετε. Æolicè ἰρὸν pro ἱερόν.
- Ο: Att. οἶμαι pro οἴομαι. Dor. μενέλας pro μενέλαος. Æol. ἀγνήκαμες pro ἠγνοήκαμεν. Poët. τίπτε pro τίποτε.
- Ω: Att. et Poët. ἑκάτερθεν pro ἑκατέρωθεν.
- ΕΙ: Att. ὄφλω pro ὀφείλω.
- Ευ: Dor. κέλομαι pro κελεύομαι.
- Δα: Att. ut, οἶσθα pro οἶδασθα.
- Μο: Dor. ὀπάτριος pro ὁμοπάτριος. Ion. ἄρσαντες pro ἁρμόσαντες.
- Μη: Æol. ὤρσεν pro ὥρμησεν. Ion. οἶμα pro οἴμημα.
- Νε: Poet. ἀμώνα pro ἀνεμώνη.
- Ρε: Ion. ἔξαιτος pro ἐξαίρετος.
- Το: Laconicè et Creticè, αὖς pro αὐτός.
- Est etiam Poëtica Syncope compositorum notanda: de qua suo loco.

Fine minuitur dictio vel

- LITERA, Ν: Att. ἄλλο pro ἄλλον. Æol. ὄπισθα pro ὄπισθεν. Iones ν ἐφελκυστικὸν, non addunt, ut nec Attici veteres Poëtæ: πρόσθε pro πρόσθεν. Syracusii ν auferunt substituto iota. ἐνδοῖ pro ἐνδόν.
- Σ: Dor. ὃ pro ὅς. Æol. ὁ pro ὅς. Poët. πολλάκι pro πολλάκις. Maced. κοπαίνα pro κοπαίνας.

- SYLLABA, Α: Dor. πὰρ pro πάρα. Poët. αἰλύω pro ἀναλύω.
- Ε: Poët. λόε pro ἐλόεε.
- Ι: Atticè: ut, πρῷ pro πρωΐ.
- Μα: Dor. δῶ pro δῶμα.
- Να: Att. κρείττω pro κρείττονα. Ion. κικεῶ pro κικεῶνα.
- Νον: Att. ut, κάρα, Ion. κάρη pro κάρηνον.
- Μνον: Dor. κρὶ pro κρίμνον.
- Βδα: Dor. λὰμ pro λάμβδα.
- Σα: Att. βασιλὶς pro βασίλισσα.
- Σι: Ion. σφὶ pro σφισί.
- Τα: Ion. ἱδρῶ pro ἱδρῶτα. Dor. κέρα pro κέρατα.
- Τως: Attice, ut, πρέπον pro πρεπόντως, ut ait Corinthus, quod tamen negat Stephanus.

H h. Qualitas dictionis per dialectos variatæ, comprehendit in se mutationem literarum: et eam tum

- **Ordinis**, qui turbatur, ut posteriores præeant, præeuntes sequantur, quod per Hyperthesin et Metathesin ab Ionibus fit, Doribus, Æolibus et Poëtis, ut suo loco exemplis ostenditur.
- **Figuræ**: per ἀντιστοιχίαν, quam Enallagen vocat Grammaticus. Mutatur ergo
  - **Vocalis** vel
    - **Una tantum**
      - **A in**
        - E, Atticè, λεὼς pro λάος. Ion. γέμμα pro γάμμα. Dor. ἄτερος pro ἕτερος. Æol. λεγόμεθεν pro λεγόμεθα, addito ν.
        - H, Atticè, ἠνειχόμην pro ἀνειχόμην. Ionicè α mutatur in η, si sit longum: quamvis apud posteriores etiam breve α in η abeat: θύρη pro θύρα. Dor. pro πηγὴν παγάν. Æol. ἠὴρ pro ἀήρ. Poët. βίηφι pro βία. Cret. ἧραι pro ἆραι. Bœot. πρωΐην pro πρωΐαν. Sicul. φήμα pro φήμη.
        - O, Atticè, ὀσταφὶς pro ἀσταφίς. Æol. στροτὸς pro στρατός. Poët. ὁρόω pro ὁράω.
        - Υ, Dor. σὺρξ pro σάρξ. Æol. σύρκες pro σάρκες. Dor. item.
        - Ω, Att. κρώζω pro κράζω. Ion. χρείω pro χρεία. Poët. δρώω pro δράω. Bœot. ὤριστος pro ἄριστος, ait Etymol.
        - AI, Æol. φαισὶ pro φασί.
        - EA, Ion. σφέας pro σφᾶς.
      - **E in**
        - A, Ion. μέγαθος pro μέγεθος, Dor. τράχω pro τρέχω. Æol. ὄπισθα pro ὄπισθεν. Att. ἄτερος pro ἕτερος.
        - H, Att. ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην. Ion. θηήσαντο pro ἐθεάσαντο. Æol. ἀχιλλῆος pro ἀχιλλέος. Poët. ἀητὸς pro ἀετός.
        - I, Atticè, ὁδὶ pro ὁδέ. Ion. ἐπίστιος pro ἐφέστιος. Bœot. ἰὼ pro ἐγώ. Cret. ἰν φάος pro ἐς φάος.
        - Υ, in contractionibus Atticè: ut, τοὔνδυμα pro τὸ ἔνδυμα.
        - O, Att. πέπομφα pro πέπεμφα. Dor. λάβον pro λάβε. Æol. οἶδασθα pro εἴδησθα.
        - Ω, Dor. νωμῶ pro νεμῶ. Poët. τρωπάω pro τρέπω.
        - AI, Att. ut, δαὶ pro δέ.
      - **H in**
        - A, longum Atticè: ut, ὑγιᾶ pro ὑγιῆ. Ion. in α breve κάλη pro κήλη, λελακυῖα pro λεληκυῖα. Dor. in α longum σελάνη pro σελήνη, δᾶμος pro δῆμος. Æol. etiam et Bœot. πύλα pro πύλη, pleno hujus literæ sono delectati.
        - E, Att. νεὼς pro ναός. Ion. in paucis ἑσσόω pro ἡσσόω. Doricè ἄρες pro ἄρης. Poët. νοσερὸς pro νοσηρός. Æolicè ἀδικέσσαι pro ἀδικῆσαι.
        - I, Bœot. πιδᾶν, unde πίδαξ, pro πηδᾶν. Etymol.
        - Ω, Ion. ἀρωγὸς pro ἀρηγός. Dor. τῶς μελίσσως pro τῆς μελίσσης. Att. ὤχωκα pro ὤχηκα.
        - AI, Ion. et Poët. νικαία pro νίκη, assumpto α: Lacon. βλαιτὴ pro βλητή. Dor. τίθαιμι pro τίθημι. Hoc etiam Æoliis tribuunt.
        - EI, Att. κείρυλος pro κήρυλος. Æol. πειλεὺς pro πηλεύς. Ion. πηνελόπεια pro πηνελόπη, assumpto α, Dor. τέθεικα pro τέθηκα, quod etiam Bœoti agunt, quorum est proprium η in ει commutare, nimirum, ut, Antesignanus annotat, ubi Dores servant η: ubi verò mutant in α, tunc servare in η.
        - EA, Att. ἑάλωκα pro ἥλωκα. Poët. ἐάγην pro ἤγην.
        - EE, Dor. φιλεέσω pro φιλήσω. Etymol.
        - EY, Poët. ἄρευς pro ἄρης.
      - **I in**
        - E, Ion. ὄφεϊ ὄφιϊ. Æol. ἀδέκαστος pro ἀδίκαστος. Att. ἔριδες pro ἴριδες.
        - H, Ion. κηκίω pro κικίω. Æol. ἀκτὴν pro ἀκτίν.
      - **Υ in**
        - H, Æol. vide tabulam propriam.
        - I, Æol. ἰψηλὸς pro ὕψηλος.
        - Ω, Æol. ὤψηλος pro ὕψηλος.
      - **O in**
        - A, Æol. ἄσσα pro ὅσσα. Doricè εἴκατι pro εἴκοσι. Cret. ἄναιρος pro ὄνειρος.
        - E, Dor. ἀνδρεφόνος pro ἀνδροφόνος. Æol. πρὲς pro πρός.
        - I, Att. ut, δευρὶ pro δεῦρο.
        - Υ, Æol. ὄνυμα pro ὄνομα.
        - Ω, Att. δύω pro δύο. Ion. δεύρω pro δεῦρο. Dor. ὦρος pro ὅρος. Æol. ὤμοιος pro ὅμοιος. Poët. δώω pro δόω.
        - H, Poët. θεητόκος pro θεοτόκος.
        - EY, Poët. ὑδροχόευς pro ὑδροχόος.
        - OI, Dor. πνοιὴ pro πνοή.
        - OY, Dor. ταξοῦμαι pro τάξομαι.
      - **Ω in**
        - A, productum, Dor. γελᾶν pro γελῶν. Æol. quoque Bœot. ποσειδᾶν pro ποσειδῶν. Tarentini ἆτα pro οὖτα. Cret. ἄελον pro ἔωλον metathesi. Siculè etiam ἐτύψα pro ἐτύψω, ut quidam volunt.
        - O, Æol. ὄρα pro ὥρα. Poët. εὐρύχορος pro εὐρύχωρος.
        - AO, Ion. σαόφρων pro σώφρων. Poët. φάος pro φῶς.
        - OY, Lac. ἀπέσουξεν pro ἀπέσωσεν.
        - EY, Dor. ἠγάπευν pro ἠγάπων.
        - EΩ, Ion. ut, τιθέω pro τιθῶ.
        - OI, Syrac. ἐξοῖ pro ἐξῶ.
    - **Plures**, quæ, vel in unam solam, vel in diphthongum abeunt: de quibus I i.
  - **Diphthongi** K k. **Consonantes** L l.

I i. Plures quoque vocales cum aliis permutantur:

- AEI in H sine iota subscripto, Atticè et Doricè: ut, πεινῆς pro πεινᾷς, διψῆς pro διψᾷς.
- AE in
  - H, Doricè ἔζης pro ἔζαες, ἐγέλης pro ἐγέλαες, κιρνῆς pro κιρνάεις. Attici quoque in aliquibus verbis idem agunt, πεινῆς pro πεινάεις.
  - OY Atticè τριακοντούτης pro τριακονταέτης.
- AO in Ω, Atticè ἵστω pro ἵσταο.
- EA in
  - A, Atticè πειραιᾶ pro πειραιέα. Doricè θᾶσαι pro θεάσαι.
  - H, Ionicè σινήπη pro σινήπεα. Doricè κρῆς pro κρέας. Æolicè, item Poët. βασιλῆ pro βασιλέα.
- EE in EI, Ionicè ὄφεις pro ὄφεες. Poëticè δημοσθένει pro δημοσθένεε.
- EI͏̈ in EI, Atticè πηλείδης pro πηλεΐδης.
- EO in
  - EI, Atticè δεῖν pro δέον.
  - EY, Ionicè πλεῦνας pro πλέονας. Dor. ἄρευς pro ἄρεος. Poët. πόλευς pro πόλεος.
  - OY, Att. ἐτίθου pro ἐτίθεσο, extrito σ.
- EΩ in Ω, Att. πειραιῶς pro πειραιέως.
- HI͏̈ in H, cum iota subscripto νηρῇδα pro νηρηΐδα.
- IE in I longum, Ion. ἱρὸς pro ἱερός.
- OA in Ω, Ion. βῶξ pro βόαξ. Doricè item.
- OE in OY, Att. φυτοῦργος pro φυτόεργος.
- OI͏̈ in OI, Att. οἶς pro ὄϊς.
- OH in Ω, Ion. βώσω pro βοήσω.
- OO in OY, Atticè: ut, δίδου pro δίδοο, δίδοσο.
- ΩH in Ω, Dor. πρὰν pro πρώην.
- OI in Ω, cum iota subscripto, λῷον pro λωΐον Atticè.
- OI͏̈ in OI, Bœot. γελάϊος pro γελοῖος.

K k. Diphthongi similiter transmutantur, et quidem

- Propriæ,
  - AI in
    - H cum iota subscripto, Att. ἐμίηνα à μιαίνω. Ion. αἰνείῃς, pro αἰνείαις. Poët. στῄην pro σταίην. Bœot. ποιουμένη pro ποιούμεναι: ubi iota non subscribitur.
    - AI per diæresin Æol. παῖς pro παῖς, in monosyllabis.
  - AY in
    - A, Dor. νᾶν pro ναῦν.
    - Ω, Dor. ὦλαξ pro αὖλαξ. Ion. τρῶμα pro τραῦμα.
    - HY, Ion. νηῦς pro ναῦς.
    - OY, Dor. τούτας pro ταύτας.
    - OY, Ion. θωῦμα pro θαῦμα: vel etiam ωϋ dissolvitur.
  - EI in
    - A: ut, Dor. κλᾶδας pro κλεῖδας.
    - H cum iota subscript. Att. βασιλῆς pro βασιλεῖς. Dor. τῆνος pro κεῖνος. Æol. ἔλθην pro ἔλθειν, etiamsi iota subscribatur. Bœot. νήφω à νείφω, ait Etymol. Lac. λύκνος pro λύκειος.
    - EA, Ion. ποιέασθαι pro ποιεῖσθαι.
    - EE, Ion. σφέες pro σφεῖς. Poët. ἐέργω pro εἴργω.
    - EY, Ion. πλεῦν pro πλεῖν.
    - EI, Æol. ἀργέϊοι pro ἀργεῖοι. Poët. θέϊος pro θεῖος.
    - EΩ, Att. ἀφέωκα pro ἀφεῖκα.
    - HI͏̈, Att. κληΐδα pro κλεῖδα. Ion. πηληΐδης pro πηλείδης.
    - OI, Æol. ὄνοιρος pro ὄνειρος.
    - AI, Dor. φθαίρω pro φθείρω. Cret. ὄναιρος pro ὄνειρος.
  - EY in
    - H, Æol. ὄρφη pro ὀρφεῦ, Ἀχίλλης pro Ἀχιλλεύς.
    - Ω, Ion. ἐκπλώσας pro ἐκπλεύσας.
    - EY, Poët. ἐΰζοος pro εὔζοος.
    - OY, Dor. ut, ἴσσουα pro ἴσσευα.
    - HY, Att. ηὐχόμην pro εὐχόμην: et in HY, Poët. et Ion. ἠΰκομος pro εὔκομος.
  - OI in
    - EI, Att. δυεῖν pro δυοῖν.
    - OI͏̈, Æol. κοΐλον pro κοιλόν.
    - Ω cum iota subscripto, Att. μενέλᾳ pro μενέλαοι. Dor. πωμενικὸς pro ποιμενικός.
  - OY in
    - Ω, Att. μενέλεω pro μενελάου. Dor. et Æol. μῶσα pro μοῦσα. Ion. ὦν pro οὖν. Bœot. quoque. Sic ὠτειλὴ fit ab οὐτήσω. Etym.
    - A, Dor. αἰνεία pro αἰνείου.
    - H, Æol. φοβήμενος pro φοβούμενος.
    - AO, Æol. αἰνείαο pro αἰνείου. Bœot. itidem.
    - EO, Ion. ἐμέο pro ἐμοῦ.
    - EΩ, Ion. βορέεω pro βορέου.
    - EY, Æol. λαλεῦσα pro λαλοῦσα. Dor. φιλεῦσι pro φιλοῦσι.
    - OA, Ion. χρόα pro χροῦν.
    - OI, Dor. μοῖσα pro μοῦσα. Æol. χρύσοιν pro χρυσοῦν.
    - OO, Ion. ῥόος pro ῥοῦς.
    - OIO, Ion. et Poët. λόγοιο pro λόγου. Att. item et Dor.
- Impropriæ, quas Dores in simplices vocales mutant, ablato iota subscripto, ᾳ in α, ῃ in η, ῳ in ω. Præterea
  - A cum iota subscripto in
    - H cum iota subscripto, Ion. mutatur αἰνείῃ pro αἰνείᾳ.
    - AI, Æol. βοάϊς pro βοᾷς.
    - HI, Ion. ῥηΐδιον pro ῥᾴδιον.
  - H cum iota subscripto in
    - EI, Att. βούλει pro βούλῃ.
    - HI͏̈, Ion. χρηΐζειν pro χρῄζειν. Poët. κληδὼν pro κλῃδών.
    - A cum iota subscripto, Dor. ᾆχι pro ᾗχι.
  - Ω cum iota subscripto in
    - ΩI͏̈, Ion. τῷϊ λόγωϊ pro τῷ λόγῳ.
    - OI, Bœot. ἡροῖος pro ἡρῷος. Syrac. ἁρμοῖ pro ἁρμῷ.

M m. Σ pariter in alias consonantes mutatur, vel

- Simplex, in
  - Δ, Att. πέφραδμαι pro πέφρασμαι. Dor. ὀδμὴ pro ὀσμή.
  - K, Bœot. ἴδωκα pro ἴδωσα. Lac. ἀκκὸς pro ἀσκός.
  - P, Æol. ἄῤῥην pro ἄρσην. Att. μάρτυς pro μάρτυς. Lac. ἀκκὸρ pro ἀσκός. Elei ἵππορ pro ἵππος dicunt.
  - T, Att. τεῦτλον pro σεῦτλον. Dor. φατὶ pro φασί. Æol. τὺ pro σύ. Bœot. ἴττω pro ἴστω. Lac. πλητίον pro πλησίον.
  - Θ, Æol. μνηθμὸς pro μνησμός.
  - Ξ, Att. ξύμπας pro σύμπας. Dor. καθίσας pro καθίξας.
  - N, Æol. νενόηκαν pro νενοηκώς.
- Duplex, in
  - Z, Dor. νίζω pro νίσσω. Æol. μίζων à μίσσων. Etymol. Tarentini pro πλάζω πλάσσω dicunt. Iones διξὰ pro δισσὰ, teste Grammatico.
  - Ξ, Ion. διξὰ pro δισσὰ, τριξὰ pro τρισσά.
  - Ττ, Att. ἐλάττων pro ἐλάσσων. Bœot. φράττω pro φράσσω, apud Corinth. Et hanc mutationem potiùs Bœoticam esse quam Atticam dicit Caninius, θάλαττα, πίττα, μαλαττία, θατταλία.

- **L l. Consonantium variationes et mutuæ permutationes diversæ sunt. Nam quoad**
  - **Mutas.**
    - Iones hoc habent ferè peculiare, ut mutent Tenues in Densas, et Densas in Tenues vice versa, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, δέκω pro δέχω.
    - Poëtæ mutant tenues et aspiratas in medias, δίδοιγμεν pro δεδοίκαμεν, ἴγμεν pro ἰχέμεν.
    - Π in
      - Κ : Æol. κοῖον pro ποῖον. Ion. in Interrog. et relativis maximè, κόσα pro ὅσα.
      - Φ : Dor. κῆφα pro καὶ εἶπα. Att. ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος.
      - Μ : Æol. ματῶ pro πατῶ. Maced. ἀμαλὸς pro ἀπαλός.
    - Κ in
      - Γ : Att. γναφεῖον pro κναφεῖον, γνάφαλλον pro κνάφαλλον.
      - Ξ : Bœot. εἴξασιν pro εἴκασι, apud Aristoph.
      - Τ : Dor. τῆνος pro κεῖνος.
    - Τ in
      - Θ : Att. ait Caninius κολόκυνθα pro κολόκυντα : contrarium Jo. Grammat.
      - Κ : Dor. ὄκα pro ὅτε, ἄλλοκα pro ἄλλοτε.
      - Ν : Dor. τετραγενὶς pro τετραετές.
      - Π : Dor. et Cret. σπάδιον pro στάδιον. Æol. πέπραπται pro τέτραπται.
      - Σ : Cyprii, σίβολε pro τίβουλει, Hesychius. Megarenses σὰ pro τὰ, id est, τινὰ, σά μαν, pro τίνα μήν.
      - Δ : Doricè, θέμιδος pro θέμιτος.
    - Ττ, in Ππ, Maced. ἄππα pro ἄττα.
    - Πτ in Ζ: Dor. νίζω pro νίπτω. Etymol.——et in Σσ : Æol. ἐμπίσσω pro ἐμπίπτω.
    - Β in
      - Δ : Dor. ὄδελος pro ὄβελος. Æolicè quoque.
      - Γ : γλέφαρα pro βλέφαρα, Atticè : Ionicè etiam φύζη pro φυγή.
      - Ζ : Æol. ζέρετρον pro βέρεθρον. Ionibus hoc alii tribuunt : alii Doribus.
      - Λ : Att. βόλιτος pro βόβιτος.
      - Μ : Dor. μιαιφόνος pro βιαιφόνος. Etymol. Æolii, βάρμιτος pro βάρβιτος, Etym.
      - Π : Creticè, ἀϐλόπες pro ἀϐλαϐές.
    - Γ in
      - Β : Bœot. βανῆκες pro γυναῖκες.
      - Δ : Dor. δνόφος pro γνόφος.
      - Ζ : Æol. ὀλίζον pro ὀλίγον, Doricè, φύζη pro φυγή.
    - Ϝ in Β, Pamph. Lacones, Cretenses, ὠβεὸν pro ὠϜεὸν, βαϐέλιος pro ἀϜέλιος.
    - Δ in
      - Γ : Poët. κεήγυον pro κηρήδυον.
      - Β : Æol. βέλεαρ pro δέλεαρ. Bœoti et Æolii ϐελφῖνες pro δελφῖνες dicunt.
      - Ζ : Dor. ἀζηχὲς pro ἀδηχές. Æol. ζία pro δία.
      - Θ : ψῦθος pro ψεῦδος. Æol. θάσος pro δάσος.
      - Τ : Att. ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια.
      - Σ : Atticè : ut ὀσμὴ pro ὀδμή.
    - Φ in Π : Æol. ἀμπὶ pro ἀμφί.——et in Β : Siculi et Macedones, βῶ pro φῶ, κῦβος pro κῦφος, κεϐλὴ pro κεφαλή.
    - Χ in
      - Κ : Siculi, κιτὼν pro χιτών. Hoc Doriensibus tribuit Gramm.
      - Ξ : Att. διξὰ pro διχά. Æol. τριξᾶ τριχῆ. Hoc etiam Ionibus tribuit Corinthus.
      - Φ : Æol. αὔφενα pro αὐχένα.
    - Θ in
      - Σ : Att. κλαυσμὸς pro κλαυθμός. Dor. σεὸς pro θεός. Lac. σιὸς pro θεός.
      - Τ : Att. κολόκυντα pro κολόκυνθη. Æol. κατῆκε pro καθῆκε.
      - Δ : Maced. teste Etymol. à θέλω enim fit δέλω, ἔλδω et ἐέλδωρ.
      - Φ : Att. φλᾶν pro θλᾶν. Æol. quoque.——et in Χ: Dor. ὄρνιχα pro ὄρνιθα.
  - **Liquidas,**
    - Λ in
      - Γ : Att. μόγις pro μόλις.
      - Ν : Dor. φίντατος pro φίλτατος.——et in Ρ : Att. κρίβανος pro κλίϐανος.
    - Μ in
      - Β : Æol. βέλλω pro μέλλω.
      - Π: Æol. παθοῦσα pro μαθοῦσα. et ΜΜ in ΠΠ. ὄππατα pro ὄμματα.——et in Σ : Att. πέφασμαι pro πέφαμμαι.
    - Ν in
      - Λ : Att. πλεύμων pro πνεύμων.
      - Σ : Dor. τύπτομες pro τύπτομεν. Æol. φρόνεις pro φρονεῖν. Cret. ἐς pro ἐν.
    - Ρ in Σ : Att. μυρσίνη pro μυῤῥίνη.——et in Κ : Dor. μικκὸν pro μικρόν.
  - **Duplices,**
    - Ζ in
      - Δ : Att. et Æol. κνίδη pro κνίζα. Dor. ἔρδω pro ἔρζω, in ΔΔ : Bœot. et Lacon. μάδδα pro μάζα.
      - Σδ et Δσ : Dor. et Æol. συρίσδω pro συρίζω, δσεὺς pro ζεύς.
      - Σσ : Dor. μάζα à μάσσω, Etymol. Tarentini σαλπίσσω pro σαλπίζω dicunt.
      - Ττ : Att. συρίττειν pro συρίζειν.
    - Ξ in Κσ vel Σκ : Æol. κσένος vel σκένος pro ξένος. Item in Σ : Att. ut, παίσω pro παίξω.
    - Ψ in Πσ vel Σπ : Æol. πέλοπς pro πέλοψ, σπαλὶς pro ψαλίς.
  - Solitarium Σ, hoc sui privati juris esse Grammatici dicunt. Vide M m.

- **Q q. Participia Nominis et Verbi naturam in plerisque recipiunt. Ergò conveniunt etiam Dialectorum proprietate cum**
  - Nominibus, qua iisdem sunt terminationibus et declinationibus obnoxia.
  - **Verbis : ratione tum**
    - Initii; Augmenti, quod inducunt, duplicant, mutant, demunt in participiorum etiam variis temporibus, pro natura et compositione verborum.
    - Finis, vel reliquorum quæ insunt participiis, præter augmenta. Hic jam varietates participiorum vel sunt
      - **Propriæ**
        - Atticorum
          - Præteritum Ionicum sublato κ, Attici contrahunt : ut, ἑσταὼς ἑστῶς pro ἑστηκώς.
          - Secundæ in μι activæ et mediæ vocis penultimum α mutatur Atticè in ω : ut καθιστῶτα pro καθιστᾶσα.
        - Ionum :
          - Participio εἴπων, ait Corinthus, non utuntur Iones : sed solo εἴπας : ut, τύψας.
          - Futurum medium τυπσούμενος Iones faciunt τυπεύμενος, ut Dores, teste Caninio.
        - Dorum :
          - In Barytonis activis præsentis temporis ου fœmininorum Dor. abit in οι : ut, τύπτοισα pro τύπτουσα.
          - Aoristus primus Doricè in αις desinit : ut, τύψαις pro τύψας.
          - Εἰμὶ in præsenti habet Doricè εἷς, ἔντος, ἔασσα, ἐάσσας.
        - Æolum :
          - Fœmininorum ου Æolicè mutatur in ω : ut, ἰδῶσα pro ἰδοῦσα.
          - Perfecti ultima mutatur Æolicè in ν : ut, τετύφων pro τετυφώς.
          - Characteristicam perfecti nonnunquam Æoles negligunt : ut, τεθνὼς pro τεθνηκώς.
          - Secunda circumflexorum ων mutat Æolicè in αν : ut, γελᾶν pro γελῶν. Ab aliis tribuitur Doriensibus.
        - Poëtarum : Præterito Attico contracto Poëtæ α vel ε per epenthesin immittunt : ut, γεγαὼς, γεγαῶτος, γεγαῶσα, γεγαὼς, pro γεγὼς, γεγῶτος, γεγῶσα, γεγώς. Nec Ionicum est : quia hoc habet γεγαὼς, γεγαότος, γεγαυῖα, γεγαός.
      - **Communes, quas imitantur, quatenus à verbis derivantur. Exempli causa proferemus omnium Dialectorum specimen.**
        - Atticum : Primæ et secundæ conjugationis penultima Atticè est ο : ut, πεπομφὼς pro πεπεμφώς.
        - Ionicum : Circumflexa resolvunt Iones : ut, ταγέων pro ταγῶν, &c.
        - Doricum : Mutant Dores ου in ευ : ut, ποιεῦσα pro ποιοῦσα.
        - Æolicum : primæ circumflexorum ων, abit Æolicè in εις : quia ex circumflexo fit verbum in μι : ut, φιλεὶς pro φιλῶν, εἷς pro ὤν, ab εἰμί.
        - Poëticum : Contractioni præmittunt α, ο vel ω Poëtæ : ut, ἀντιόωσα pro ἀντιῶσα.

C c.
Syllabarum affectiones Prosodiæ respectu jam recensendæ, cùm quæ literarum sint, satis superque ostenderimus. Attendenda est tum

- **Quantitas.** Heic Poëtæ pro sua agunt libertate producendis vel corripiendis metri gratia syllabis. Reliquæ Dialectorum vel
  - Producunt correptas
    - Ancipites. Attici α et ι, ἀληθεία, ὄρνις, Dores ι et υ. ὕδωρ, ἰλύς.
    - Natura. Attici, ut id possint legitimè, formam mutant brevium, ο in ω. βασιλέως pro βασιλέος. Sunt enim Atticorum propriæ productiones.
  - Corripiunt productas
    - Ancipites. Id inprimis etiam Comici et Tragici, sed Iones etiam: ut et Dores, desinentia in ας, νόσας.
    - Natura. Ionibus usitatæ sunt correptiones, longis in breves mutatis: νέας pro νῆας, ζοὴ pro ζωή.
- **Accentus.** Hunc mutant et transponunt plures dialecti, Attica, Ionica, Dorica, Æolica, Poëtarum item, pro cujusque terminationis varietate: quod in singularum tabulis, quæ consulendæ sunt, nonnihil est adumbratum, et quotidiana lectione observari poterit.
- **Spiritus.** Hunc
  - Attici, non primæ tantùm, sed et reliquis inscribunt: ut, ῥόός, ταὧς: ultimæ et penultimæ in polysyllabis: ut, ἀμφιάλός.
  - Iones spiritum asperum in tenuem mutant: ut, κύθραν dicunt pro χύτραν. Etym.
  - Æoles, si densus sit vel asper, penitus ignorant, et ejus loco nonnunquam suum usurpant digamma: ut, ἄγιος non ἅγιος, Ϝελένη pro ἑλένη.
  - Poëtæ asperum etiam medio solitario ρ relinquunt: ut, ἄρεκτος pro ἄῤῥεκτος.
  - Dores, Argivi, Lacones, Eretrienses, Oropii, teste Etymologo, in locum sigma, per Syncopen abjecti, densum spiritum sequenti vocali inscribunt: ut, ποιῆαι pro ποιῆσαι.
- **Apostrophus.** Hunc Attici amant vocalis initialis, sive jungantur dictiones, sive maneant solutæ: ut, ὦναξ pro ὦ ἄναξ, ὦ 'γαθὲ pro ὦ ἀγαθέ. Iones item, qui hujus adminiculo ν attractivi necessitatem elevant, Poëtæ negligunt.

D d.
Generatim hactenus Dialectorum varietatem, quà literas, quà syllabas occupat, delineavimus. Eandem jam speciatim in singulis orationis partibus ita considerabimus, ut quæ in privatis singularum tabulis dicta fuêre, heic uno quasi fasce comprehensa, gratæ brevitatis ergò simus prolaturi. Ergo,

- **Articulus considerandus est.**
  - Præpositivus: cujus affectio est vel
    - Communis cum nominibus quibuscum jungitur: ut, τοῖο λόγοιο pro τοῦ λόγου, Atticè, Ionicè, Dor. τᾶς μελίσσας pro τῆς μελίσσης, Dor. τᾷ μελίσσᾳ pro τῇ μελίσσῃ, Doricè: τέων ἀρετέων pro τῶν ἀρετῶν, Ionicè: τοῖσι λόγοισι pro τοῖς λόγοις, Atticè, Ionicè, Doricè: τάων μουσάων pro τῶν μουσῶν, Æolicè, &c.
    - Propria,
      - Attici per paragogen adjiciunt voces completivas, δη, γε, ουν, ποτε: ut, τόνγε pro τόν.
      - Dores nominativis pluralibus οἱ et αἱ addunt per πρόσθεσιν τ: ut, τοὶ pro οἱ, ταὶ pro αἱ.
      - Poëtæ articulum quandoque ad nominis variationem non mutant: ut, τοῦ λόγοιο pro τοῖο λόγοιο.
  - Compositus
    - Ὅδε.
      - Attici ε mutant in iota acutum, ὁδὶ, ἡδὶ, τοδὶ, τουδὶ, τησδὶ, τουδὶ, &c. Æoles dicunt ὅδε, ἥδε, τόδε.
      - Poëtæ dativo plurali per paragogen addunt σι: ut, τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι pro τοῖσδε.
    - Ὅστις. Hoc habet in
      - Nominativo Doricè ὅτις pro ὅστις: Æolicè ὅτις.
      - Genitivo Atticè ὅτου pro οὗτινος: Ion. ὅτεο: Dor. ὅτευ: Æol. ὅττεο: Poët. ὅττεο.
      - Dativo Att. ὅτῳ et ὁτῳοῦν et ὁτῳδήποτε pro ᾧτινι: Ion. ὅτεῳ. Æol. ὅτεῳ vel ὅττεῳ.
      - Accusativo Æol. ὅττινα pro ὅντινα: Poët. ὅτινα abjecto ν. Æoles quinetiam ὅττινα dicunt in utroque genere, et masculino et fœminino, teste Sophoclis Scholiaste.
      - Plurali Nominativo Poët. ὅτις pro οἵτινες.
      - Genitivo Ionicè ὁτέων pro ὧντινων.
      - Dativo Ionicè ὁτέοισι pro οἷστισι.
      - Accusativo Poët. ὅτινας pro οὕστινας. Et in neutro Atticè et Ionicè ἅττα vel ἅσσα pro ἅτινα.
  - Postpositivus.
    - Attici adjiciunt particulam γε: ut, ὅγε pro ὅ.
    - Iones præfigunt literam τ, excepto nominativo. ὃς et ἣ: ut, τοῦ pro οὗ, τῆς pro ἧς, τοὶ pro οἵ. Dicunt etiam ὅου pro οὗ.
    - Dores nunc abjiciunt à masculino σ, et dicunt ὃ pro ὃς, unde ὅτις pro ὅστις: nunc præfigunt τ, Ionum more, exceptis nominativis ὃς et ἣ: ut, τοῦ et οὗ, τῶν pro ὧν.
    - Æoles dicunt ὃ pro ὃς, neglecta aspiratione: unde etiam ὅτις pro ὅστις.
    - Poëtæ pro ὃς dicunt ὅστε.
    - Consentit etiam hic Articulus iis declinationibus, secundum quas inflectitur: ut Doricè, ἃ pro ἣ: ᾗσι vel αἷσι vel ᾗς pro αἷς Atticè, Ionicè, Doricè.
  - Vide in signum ☞

☞ **Nomen, et ejus accidentia diversimodè habent secundum proprietatem Dialectorum**

- **Qualitas**, Adjectiva nova fingunt Poëtæ: ut, δότειρα, à δότης, πρέσβειρα à πρέσβυς.
- **Species Derivativa**
  - **Comparativa et Superlativa.**
    - Attici formant Comparativos et Superlativos. 1. in αιτερος et αιτατος: ut, περαίτερος, περαίτατος pro περαιότερος, περαιότατος: φιλαίτερος pro φιλώτερος. 2. In ιστερος et ιστατος: ut, λαλίστερος, λαλίστατος pro λαλότερος, λαλότατος. 3. In υτερος et υτατος: ut, βραχύτερος, βραχύτατος pro βραχίων, βράχιστος. 4. In ειν: ut, βέλτειν pro βέλτιον, πλεῖν pro πλέον. 5. In σων: ut, μάσσων pro μείζων. Nonnunquam etiam per metaplasmum dicunt θάττων pro θάσσων, ἐλάττων pro ἐλάσσων.
    - Iones Comparativos et Superlativos terminant. 1. in ιστερος et ιστατος: ut, δικαιέστερος, δικαιέστατος pro δικαιότερος, &c. ῥαδιέστερος pro ῥαδίων. 2. in ιτερος: ut, ῥηΐτερος pro ῥαδιέστερος. 3. in ευν: ut, πλεῦν pro πλεῖν et πλέον.
    - Dores pro κάρτερος dicunt κάῤῥων: pro βελτίον βέλτειν, quod alii tribuunt Atticis. Nonnullorum etiam comparativorum penultimam in σσ vertunt: ut, ἔσσων pro ἐγγίων, βράσσων pro βραδίων, βάσσων pro βαθίων. per metaplasmum item κρέσσων dicunt pro κρείσσων, πλήων pro πλείων, ἅσσον pro ἆσσον, πλεῦν, ut inquiunt nonnulli, pro πλέον.
    - Poëtæ novos comparativos et superlativos, ab usitatis positivis, vel nominibus vel etiam aliis orationis partibus formant, tum etiam à comparativis et superlativis: ut, κακώτερος à κακὸς pro κακίων: ἀρείων ab ἄρης: ἀγαθώτατος ab ἀγαθός: χερειότερος à χερείων comparativo: χειριστότερος à χείριστος superlativo. Per metaplasmum etiam πλέων dicunt pro πλείων, ῥῆΐος pro ῥηΐδιος, &c.
  - **Possessiva.**
    - Apud Atticos, si Possessivorum nominum duplex sit terminatio, altera magis est in usu: ut, ἀνθρώπεια φύσις potiùs dicunt quàm ἀνθρωπίνη.
    - Ionico more nonnulla possessiva, teste Corintho, amittunt iota: ut, ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος.
  - **Diminutiva.**
    - Attici diminutivis gaudent, et libentiùs dicunt λοπάδιον quàm λοπὰς, προβάτιον quàm πρόβατον.
    - Dores nonnulla peculiaria habent: φύντις, amiculus, πυῤῥίχος, rufulus.
  - **Denominativa. Huc Numeralia.**
    - Attici δύω dicunt pro δύο.
    - Iones per metaplasmum τέσσερες dicunt pro τέσσαρες, τριήκοντα pro τριάκοντα, ἐείκοσι pro εἴκοσι.
    - Dores dicunt τέτορες pro τέσσαρες, εἴκατι pro εἴκοσι, διχθὰ pro διχῆ, &c.
    - Æoles τέρτος dicunt pro τρίτος, πίσυρες pro τέσσαρες, ἴα pro μία, πέμπε pro πέντε.
    - Poëtæ δοιὼ et δοιοὶ dicunt pro δύο, πίσσυρες pro τέσσαρες, δυοκαίδεκα pro δώδεκα. Dicunt etiam δύο per omnes casus, pro δυοῖν dicunt δυσὶ, et in genitivo plurali δυῶν.
  - **Verbalis.** Attici nonnulla habent peculiaria verbalia: ut, βλέμμα pro βλέπος, δῆγμα pro δῆξις.
  - **Patronymica.**
    - Attici πηλείδης dicunt pro πηλεΐδης, περσείδης pro περσεΐδης.
    - Iones terminant Patronymica in ων: ut, κρονίων pro κρονίδης, πηλείων pro πηλείδης. Nonnunquam etiam alterum derivant ab altero: ut, πηλειωνίδης à πηλείων.
    - Æoles, quæ in ιδης desinunt mutant in αδιος: ut, ὑῤῥάδιος ὑῤῥίδης.
    - Poëtæ usitatis Patronymicis inserunt per epenthesin α vel η: ut, πηληϊάδης, pro πηλεΐδης, καδμίνης pro καδμίς. Nonnunquam etiam syncope utuntur: ut, ἠετίδης pro ἠετιωνίδης.
- **Reliqua**, de quibus sequenti signo N n.

Reliquæ partes. Pronomen, vide sig. O o. Verbum P p. Participium Q q. Adverbium, Præpositio et Conjunctio, sig. R r.

N n. Reliqua accidentia Nominis sunt

- **Genus. Hoc secundum dialectorum proprietatem diversum est, Nominis**
  - **Adjectivi**
    - Attici desinentia adjectiva in ος trium generum, inprimis composita et derivata, communia efficiunt; ut, ὁ καὶ ἡ κόσμιος.
    - Iones et Dores Atticorum morem communis generis observant: ut, ὁ καὶ ἡ κλυτὸς, ὁ καὶ ἡ γενναῖος, Fœminini etiam α mutant in η: ut, ἀγίη pro ἀγία, καλὰ pro καλή.
  - **Substantivi:**
    - Attici substantiva masculina mutant in fœminina, et vice versa, inprimis in duali numero: ut, ἡ ἄσβολος, pro ὁ ἄσβολος, ὁ χοῦς pro ἡ χοῦς, τὼ ἡμέρα pro τὰ ἡμέρα. Quandoque etiam terminatione mutata vertunt masculinum in fœmininum vel neutrum: ut, ἡ καννάβη pro ὁ κάνναβος, τὸ ζυγὸν pro ὁ ζυγός.
    - Iones etiam genus mutant terminatione vel servata, vel mutata: ut, ἡ κίων pro ὁ κίων, ὁ ἕσπερος pro ἡ ἑσπέρα.
    - Doriensibus idem, quod Ionibus tribuitur: ut, ἡ τάρταρος pro ὁ τάρταρος, ὁ φθόγγος pro ἡ φθόγγη.
    - Æoles masculinum in fœmininum vertunt, Dorum exemplo: ut, ἡ αἰθὴρ pro ὁ αἰθήρ.
    - Poëtis quoque generum mutationes tribuuntur: ut, τὰ κέλευθα pro αἱ κέλευθοι, τὰ μηρὰ pro τοὺς μηρούς.
- **Numerus:**
  - Attici et Iones, teste Grammatico et Caninio frequenter adhibent dualem.
  - Æolii dualem negligunt, teste Corintho.
- **Figura:** Apud antiquos Atticos ἐξ in compositis non mutabatur in ἐκ: ut, ἔξπουν pro ἔκπουν. Jam interponunt α, ἐξάπουν.
- **Declinatio. In hac ratio habenda est Terminationis, quæ vel**
  - **Eadem manet, sed alio quàm communi modo declinatur,**
    - Atticè: Tertia simplicium transit in primam contractorum: ut, δένδρον, δένδρεος, δένδρεως, δένδρεϊ, &c. pro δένδρου. 2. Quinta simplicium transit in tertiam simplicium: ut, τρίπους, τρίποου, τρίπῳ, pro τρίποδος, &c. 3. Prima contractorum in primam simplicium: ut, ἀριστοφάνης, ἀριστοφάνου, pro ἀριστοφάνεος. 4. Quarta contractorum abit in quartam simplicium: ut, ἥρως, ἥρω, ἥρῳ pro ἥρωος, &c.
    - Poëticè:
      - Tertia simplicium mutatur in quintam simplicium: ut, πολὺς, πολέος, pro πολλοῦ.
      - Quinta simplicium abit in quartam simpl. ut, γέλως, γέλω pro γέλωτος.
      - Prima contractorum fit prima simpl. aut quinta: ut, ἄρης ἄρου, vel etiam ἄρης ἄρηος, pro ἄρεος.
      - Secunda contractorum transit in quintam simplicium: ut, ὄϊς, ὄϊδος pro ὄϊος.
      - Quantumvis eadem species declinationis maneat, tamen metaplasmus aliquis intervenit: ut, χάρις, χάριδος, vel χάριστος, ut præter Antesignanum, etiam Lascaris annotat, indignante licet H. Stephano, pro χάριτος: χεὶρ, χερὸς, χερὶ, pro χειρὸς, χειρί.
  - **Diversa efficitur, à variis Græciæ Nationibus.**
    - Attici nomina communis Dialecti terminant in Η, Ευς, Ις, Οδες, Ον, Ως: ut, υἱεὺς pro υἱὸς, ἐρήμη pro ἔρημος, βασιλὶς pro βασίλισσα, ἑπταπόδης pro ἑπτάπους, νεὼς pro ναὸς, ζυγὸν pro ζυγός.
    - Iones terminant in Αια, Αιη, Ας, Αμος, Ευς, Ης, Ος: ut, σεληναίη pro σελήνη, ἀθηναίη pro ἀθήνη, νικόλας pro νικόλαος, extrito ο, υἱεὺς pro υἱὸς, quod Atticis etiam tribuitur, ἐρὶνς pro ἐρίνεος ablato ος, πολλὸς pro πολὺς, ἕσπερος pro ἑσπέρα.
    - Dores terminant in Ας, Αξ, Η, Ιον, Ος, Ως: ut, νᾶς pro ναῦς, ablato υ, ἀκουσίλας pro ἀκουσίλαος, ablato ο, Ionico more, πάλλαξ pro πάλλακις, πάσσαξ pro πάσσαλος, δαμάλη pro δάμαλις, κρανίον pro κράνον, βῶς pro βοῦς, φθόγγος pro φθόγγη.
    - Æoles terminant in Αν, Αξ, Εις, Ορ, Ος: ut, ζὰν, ζανὸς pro ζεὺς, ψάφαξ pro ψῆφος, μεὶς pro μὴν, τὸρ pro τὶς, ἵππορ pro ἵππος, ὕδος pro ὕδας, μάρτυρος pro μάρτυς, ὕδος pro ὕδωρ, ἄγωνος pro ἄγων, ἔρος, ἔρου pro ἔρως, ἔρωτος.
    - Poëtæ terminant in Αος, Ας, Ευς, Ις, Ηϋς, Φι, Ην: ut, φάος pro φῶς, δόρας pro δόρυ, ἄρευς pro ἄρης, φῆμις pro φημὴ, γρηῢς pro γραῦς, ὀστεόφι pro ὄστεον, ζὴν pro ζεὺς, cujus alii adhuc sunt octo nominativi Poëtici Δεὺς Βδεὺς, Ζὴν, Ζὴς, Ζὰς, Δὶς, Δὴν, Δάν.
- **Casuum.** Vide signum ☞

☞ Casuum, in quibus generatim considerandum est apud Atticos Vocativum similem esse Nominativo, Dativum etiam pluralem, sequente licet consonante, ν ἐφελκυστικὸν acquirere. Separatim autem declinationum species singulæ examinandæ sunt nominum

- Contractorum, de quibus signo S s.
- Simplicium et quidem
  - **Prima:**
    - In toto singulari numero α mutatur Ionicè in η, et vice versa η mutatur Doricè in α: ut, *αἰνείης* pro *αἰνείας*: *ποιητὰς* pro *ποιητής*.
    - Nominativus singularis Æolicè desinit in α: ut, *ἀρχύτα* pro *ἀρχύτης*, *ὑβραγόρα* pro *ὑβραγόρας*. Hoc etiam Bœotis, Thessalis, et Macedonibus tribuitur. Nec esse vocativum pro nominativo sumptum probat Caninius.
    - Genitivus singularis Ionicè desinit in εω, Doricè in α, Æolicè et Bœoticè in εν vel αο, Poëticè in ω vel εω, ut, *βορέεω* pro *βορέου*, *αἰνεία* pro *αἰνείου*, *αἰακίδευ* pro *αἰακίδου*, *αἰνείαο* pro *αἰνείου*, *αἰνείεω* pro *αἰνείω*.
    - Dativus singularis caret sæpiùs apud Dorienses iota subscripto: ut, *τῷ ποιητᾶ* pro *ποιητῇ*. Apud Poëtas nonnunquam terminatione quintæ simplicium effertur: ut, *τῷ ἀΐδι* pro *τῷ ᾅδῃ*.
    - Accusativus singularis Ionicè desinit in εα: ut, *ποιητέα* pro *ποιητήν*.
    - Genitivus pluralis Ionicè desinit in εων, Doricè in αν, Æolicè et Bœoticè in αων: ut, *ταμιέων* pro *ταμιῶν*, *ταμιᾶν* pro *ταμιῶν*, *ταμιάων* pro *ταμιῶν*, aliàs regula est: Genitivi singulares in α, ο et ω desinentes, adjecta litera ν, formant genitivos plurales, sed ο in ω converso.
    - Dativis pluralibus in σ desinentibus omnes quatuor dialecti vocalem iota per proschematismum adjungere solent, αις nonnunquam in ῃς converso: ut, *ταμίαισι* pro *ταμίαις*, *λῃστῇσι* pro *λῃσταῖς*, &c. Æoles nonnunquam ex αι tollunt subjunctivam: ut, *τιμὰς* pro *τιμαῖς*.
    - Accusativus pluralis Ionicè desinit in εας: ut, *ταμίεας* pro *ταμίας*.
  - **Secundæ:**
    - In singulari numero α mutatur Ionicè in η: et vice versa η Doricè in α: ut, *μελίσση* pro *μέλισσα*, *τιμὰ* pro *τιμή*.
    - Genitivi et Dativi singularis α et η mutantur Doricè in ω, iota subscripto, vel neglecto: ut, *τῶς μελίσσως* pro *τῆς μελίσσης*, *τῷ μελίσσῳ* pro *τῇ μελίσσῃ*, *τῷ πονηρῷ* pro *τῇ πονηρᾷ*.
    - Dativus singularis Poëticè formatur secundum quintam simplicium: ut, *τῇ ἀλκὶ* pro *τῇ ἀλκῇ*.
    - Genitivus et Dativus plurales eodem modo Ionicè, Doricè, Æolicè formantur, ut in prima declinatione: ut, *ἀρετέων* pro *ἀρετῶν*, *τιμᾶν* pro *τιμῶν*, *θεάων* pro *θεῶν*, *ἀρετῇς* vel *ἀρετῇσι* vel *ἀρεταῖσι* pro *ἀρεταῖς*. Atticè quoque desinit in αισι.
    - Accusativus pluralis per epenthesin Æolicam accipit iota retento tono: ut, *καλαὶς* pro *καλάς*.
  - **Tertia:**
    - Nominativum, Accusativum et Vocativum neutrorum efferunt Attici abjecto ν: quod tamen aliquando adscriptum legitur: ut, *ἄλλο* pro *ἄλλον*, *αὐτὸ* pro *αὐτόν*: nimirum Atticos communis dialectus imitatur.
    - Genitivus singularis Atticè, Ionicè, Doricè et Thessalicè ου mutat in οιο: ut, *λόγοιο* pro *λόγου*. Dores tamen et Æoles quandoque ου mutant in ω: ut, *τῶ λόγω* pro *τοῦ λόγου*.
    - Dativus singularis apud Æoles iota subscriptum non habet: ut, *τῶ λόγω* pro *τῷ λόγῳ*.
    - Dativus et Accusativus singularis, Nominativus, Dativus et Accusativus plurales, nonnunquam Poëticè fiunt quintæ simplicium: ut, *τῇ κλαδὶ* pro *τῷ κλαδῷ*, *τὸν ἠκτίνα* pro *τὸν ἠκτῖνον*, *τὰ προσώπατα* pro *τὰ πρόσωπα*, *τοῖς προσώπασι* pro *τοῖς προσώποις*.
    - Genitivus et Dativus dualis per epenthesin Ionicam acquirit iota: ut, *λόγοιῒν* pro *λόγοιν*.
    - Nominativus pluralis omnium dialectorum acquirit per paragogen iota: ut, *λόγοισι* pro *λόγοις*, *νόμοισι* pro *νόμοις*.
    - Accusativus pluralis Doricè in ος desinit: vel ut et Æolicè, in ως: ut, *τὸς κυρίος* pro *τοὺς κυρίους*, *τὼς διδασκάλως* pro *τοὺς διδασκάλους*. Apud Æoles etiam in οις, secundum quosdam: ut, *τοὶς νόμοις* pro *τοὺς νόμους*.
  - **Quarta, quamvis tota sit Attica, præter cætera tamen notandum est:**
    - Nomina Atticè formata à communibus, non mutant accentum nisi in duobus, *λαγῶς* pro *λαγὸς*, *ὀρφῶς* pro *ὀρφός*.
    - Genitivus singularis per paragogen Poëticam acquirit ο: ut, *μίνωο* pro *μίνω*.
    - Accusativus singularis quinque nominum, more antiquis Atticis usitato amittit ν: ut, *ἄθω*, *ἕω*, *κέω*, *κῶ*, *λαγὼ*, pro *ἄθων*, *ἕων*, *κέων*, *κῶν*, *λαγών*.
  - **Quinta:**
    - Barytona in ις et υς purè declinantur apud Iones et Dores, apud Æoles etiam, ut quidam volunt: ut, *χάρις*, *χάριος* pro *χάριτος*, *ἔρις*, *ἔριος* pro *ἔριδος*. Sic etiam fœminina in ις declinata per δος Æolicè, purè declinantur: ut, *ἀρτέμις*, *ἀρτέμιος* pro *ἀρτέμιδος*, *σφραγίς*, *σφραγὶν* pro *σφραγίδα*.
    - Monosyllaba in αις Æolicè resolvuntur, mutato et transposito tono: ut, *πάϊς* pro *παῖς*.
    - Desinentia in ας apud Æoles acquirunt per epenthesin iota: ut, *μέλαις* pro *μέλας*.
    - Genitivus singularis trium nominum ο mutat Atticè, in ω: ut, *πέλεκυς*, *πελέκεως* pro *πελέκεος*: *πήχεως*, *πρέσβεως*. Addunt aliqui *βραχέως*.
    - Genitivus et Dativus singulares formantur Doricè à nominativo ablato σ: ut, *ὁ φόρκυς* fit *τοῦ φόρκυ*, *τῷ φόρκυ*, pro *φόρκυος*, *φόρκυι*: *αἴαν*, *τοῦ αἴαν*, pro *αἴαντος*.
    - Accusativus singularis:
      - Attici eum in nonnullis efferunt per Apocopen, Poëtæ per Syncopen: ut, *ἀπόλλω* pro *ἀπόλλωνα*. Att. *θύγατρα* pro *θυγατέρα* Poëticè.
      - Dores eum terminant aliquando in ι: ut, *παῖδι* pro *παῖδα*: aliquando in ω: ut, *βῶν* pro *βοῦν*.
      - Poëtæ in nominibus in ις et υς genitivorum purum terminant Accusativum in α: ut, *βότρυα* pro *βότρυν*, *εὐρέα* pro *εὐρυν*.
    - Vocativus singularis:
      - Dores eum nonnunquam resolvunt: ut, *ποσείδαον* pro *πόσειδον*.
      - Æoles Vocativum singularem nominum in ων, terminant in εν, accentu servato: ut, *ἀπόλλων*, *ὦ ἀπόλλεν*, pro *ἄπολλον*.
      - Poëtæ vocativum oxytonorum in ις, ιδος formant à nominativo, abjecto σ: ut, *ἀμαρυλλίς*, *ἀμαρυλλίδος*, *ὦ ἀμαρυλλί*. Nominum item per ντ declinatorum vocativus communis amittit Poëticè ν: ut, *ὦ πλακοῦ* pro *πλακοῦν*, *ὦ αἶα* pro *αἶαν*.
    - Genitivus et Dativus dualis per Ionicam epenthesin desinit in οιῒν, ut in tertia: ut, *σειρήνοιῒν* pro *σειρήνοιν*.
    - Nominativus pluralis in ες fœmininorum Atticè acuitur in penultima: ut, *γυναίκες* pro *γυναῖκες*.
    - Genitivum pluralem in quibusdam formant Iones secundum primam declinationem: ut, *χειρέων* pro *χειρῶν*, *ποσειδέων* pro *ποσειδῶν*.
    - Dativus pluralis:
      - Iones et Æoles eum formant à nominativo plurali, addendo σι, et in neutris mutando insuper α in ες: ut, *ἄνδρεσσι* ab *ἄνδρες* pro *ἄνδρεσι*, *ἐπέεσσι* ab *ἔπεα* pro *ἔπεσι*, *τρώεσσι* pro *τρωσί*.
      - Æoles dativos quintæ simplicium, nonnunquam secundum tertiam inflectunt: ut, *παθημάτοις* pro *παθήμασι*.
      - Poëtæ è dativo Ionico et Æolico nonnunquam alterum σ exterminant: ut, *βημάτεσι* pro *βημάτεσσι*.
    - Accusativus pluralis nominum in ους mutatur Dorice in ως: ut, *βῶς* pro *βοῦς*.

S s. In Contractis quoque declinationibus, in quibus Iones potiùs non contractis utuntur casibus, Attici contractis, dialectorum proprietas observanda est, in

Prima:

- Propria quædam in κλέης et alia nonnulla apud Poëtas bifariam contrahuntur: ut, ἡρακλέης, ἡρακλέεος: hoc jam contrahitur bifariam ἡρακλῆος, vel ἡρακλέους, et hoc rursum in ἡρακλοῦς. Sic σπέος, σπέεος, σποῦς et σπέους, &c. Consule privatam tabulam Poëtarum.
- Genitivus:
  - Attici genitivum singularem terminant in ως: ut, ἀληθέως pro ἀληθέος.
  - Iones à Genitivo bifariam Poëticè contracto alium novum formant, ab ἡρακλῆος, dicunt ἡρακλέηος, à σπῆος, σπέηος.
  - Dorienses eum terminant in ευς, ut et Æoles: ut, δημοσθένευς pro δημοσθένους, κλέευς pro κλέους.
  - Æoles à contracto nonnunquam detrahunt σ: ut, σωκράτευ pro σωκράτους. Hoc etiam Doribus tribuitur.
- Accusativus singularis Atticè in η desinit, si η nominativi fuerit purum, ait Eustathius: ut, ὑγιᾶ pro ὑγιῆ. In nonnullis similis est apud Atticos primæ simplicium: ut, δημοσθένην pro δημοσθένη.
- Vocativus Nominum in ης Æolicè desinit in ε: ut, ὦ σώκρατε pro ὦ σώκρατες. Aliis hoc est Doricum.
- Nominativus pluralis Atticè in αι nonnunquam desinit, Accusativus in ας. Hoc esse videtur, quòd suprà diximus Atticos nomina primæ contractorum declinare secundum primam simplicium.
- Desinentia in εις Poëticè amittunt iota: ut, ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεῖς.

Secunda:

- Penultimum iota Iones nonnunquam in ε mutant, aliquando in η: ut, πόλεος vel πόληος pro πόλιος, et in Accusativo ὄφεα pro ὄφιν. Nonnulli η volunt esse Æoliorum.
- Quædam in ις contrahunt Poëtæ per omnes casus: ut, ὄϊς, οἶς: ὄϊος, οἶος, ὄϊι, οἶ, &c.
- Genitivus singularis Atticè terminatur in ως, accentu retento: ut, ὄφεως pro ὄφεος. Doricè in ευς: ut, πόλευς pro πόλεος, ὄφευς pro ὄφεος.
- Dativus singularis, Nominativus item, Accusativus et Vocativus plurales, Atticè contrahuntur in ει: ut, ὄφεϊ, ὄφει, pro ὄφιϊ, ὄφι: ὄφεες et ὄφεας, ὄφεις pro ὄφις. Annotat Corinthus Iones solitos esse Nominativum, Accusat. et Vocativum pluralem, ιε nimirum et ια, in ι contrahere: ut, ὄφιες, ὄφιας, et Ionicè contractè ὄφις.
- Nominativus, Accusativus et Vocativus dualis, et in Neutris Nom. Acc. et Vocativus plurales Atticè contrahuntur in η: ut, ὄφεε, ὄφη, σινήπεα, σινήπη. Ait Crusius in declinatione Ionica, etiam Nominativam terminationem dualem contrahi: quod alii Atticorum esse dicunt.
- Genitivus et Dativus dualis contrahitur Atticè in ῳν: ut, ὄφεῳν pro ὀφέοιν.
- Genitivus pluralis tonum Atticè retrahit: ut, πόλεων pro πολέων.
- Dativum pluralem formant Iones à Nominativo plurali, addendo σι: ut, ὄφεες, ὀφίεσσι pro ὄφεσι.

Tertia:

- Penultimum ε, Nominativo excepto, Iones in omnibus casibus mutant in η: ut, βασιλῆος pro βασιλέος, &c. Veteres Iones ει dicebant: ut, βασιλεῖος pro βασιλέος.
- Omnia in ευς masculina oxytona, Doricè et Æolicè sunt barytona, teste Caninio: ut, βασίλευς pro βασιλεὺς, βασίληος pro βασιλῆος, βασίλειος pro βασιλεῖος.
- Genitivus:
  - Attici eum contrahunt, si ε ante ως fuerit purum: ut, πειραιέως, πειραιῶς. Mutant quinetiam ο in ω: ut, βασιλέως pro βασιλέος.
  - Dores et Æoles eum terminant in ευς: ut, βασιλεῦς pro βασιλέος. Bœoti in ιος: ut, βασιλίος.
- Accusativus singularis contrahitur Atticè, si genitivus contrahatur: ut, πειραιέα, πειραιᾶ: Poëticè verò abjicit α per apocopen: ut, βασιλῆ pro βασιλῆα, φονῆ pro φονῆα, πηλῆ pro πηλέα. Dicit hic Neander, si Nominativus non fuerit purus, tunc contractio fit in η: ut, τυδοῦ pro τυδέα vel τυδῆα Ionicè.
- Nominativus pluralis contrahitur Atticè in ης, iota à nonnullis subscripto: ut, βασιλῇς, vel βασιλῆς pro βασιλεῖς.
- Dativum pluralem formant Iones et Dores à nominativo plurali non contracto, addendo σι: ut, βασιλήεσσι, à βασιλῆες, βασιλέεσσι à βασιλέες. Poëtæ ex ευ auferunt υ: ut, βασιλέσι pro βασιλεῦσι.
- Accusativum pluralem contrahit Thucydides, Atticus scriptor: ut, δωριᾶς pro δωριέας. Neander ait similem esse Nominativo plurali Attico.

Quarta:

- Genitivus singularis Æolicè et Laconicè desinit in ως: ut, λατῶς pro λητοῦς.
- Accusativus singularis Ionicè in ουν, Æolicè in ων desinit, ut, λητοῦν vel λητῶν pro λητώ.
- Pluralem numerum Poëtæ secundum quintam simplicium, nonnunquam flectunt: ut, αἱ κλῶθες, κλωθῶν, κλωσὶ, pro κλωθοὶ, κλωθῶν, κλωθοῖς. Hoc nonnulli Æolis adscribunt.

Quinta:

- Desinentia in εα Doricè sæpiùs contrahuntur: ut, κρῆς pro κρέας.
- Ex omnibus casibus Iones τ auferunt, quod alii etiam Doribus adscribunt: Attici autem terminationem Ionicam contrahunt: ut, κέρας, κέρατος, Ionicè et Doricè κέραος, et Atticè κέρως.
- Contractio apud Poëtas fit in α correptum. Vide tabulam Poëtarum.

Oligopathis: Comparativorum in ων Accusativus singularis, Nominativus, Accusativus et Vocativus plurales, Ionicè amittunt ν, Atticè contrahuntur in ω vel ου: ut, μείζονα, μείζοα: μείζονες, μείζοας, μείζους, &c.

O o.

De Pronomine acturi, hoc prius generatim monebimus, quæ more secundæ et tertiæ simplicium nominum declinantur, easdem etiam perpessiones non respuere: ut, ἐμοῖο pro ἐμοῦ, ἐμοῖσι pro ἐμοῖς, τοῦτο pro τοῦτεν. Speciatim verò singulorum pronominum privatas dialectorum varietates paucis annotabimus.

Ἐγὼ in

- Nominativo Atticè habet ἔγωγε. Doricè ἐγώνη, vel ἐγὼν, vel ἐγώνγα. Æol. ἐγῶ et ἐγῶν: Poët. cum apostropho, ᾽γὼ pro ἐγώ. Bœoticè ἰώγα et ἰώνγα et ἐγώνγα.
- Genitivo Atticè ἐμοῦγε pro ἐμοῦ. Ionicè ἐμέο: Doricè et Æolicè, ἐμεῦ vel μεῦ: Poëticè ἐμεῖο, vel ἐμέοθεν, vel ἐμέθεν. Scribit Crusius ἐμεῖο Ionicum esse, ἐμέοθεν Atticum.
- Dativo Atticè habet ἔμοιγε pro ἐμοί: Doricè ἐμὶν vel μίν.
- Accusativo Atticè habet ἐμέγε pro ἐμέ.
- Nominativo et accusativo duali Doricè et Æolicè habet, ἄμμε pro νῶ, Poëtarum est νῶϊ.
- Nominativo plurali Ionicè habet ἡμέες pro ἡμεῖς: Doricè ἅμες et ἅμμες: Æol. ἄμμες.
- Genitivo plurali Ion. ἡμέων pro ἡμῶν: Poët. ἡμείων. Dor. ἁμέων, ἁμῶν: Æol. ἀμμέων, ἄμμων.
- Dativo plurali Att. habet ἧμιν pro ἡμῖν: Ionicè quoque ut vult Urbanus: Doricè ἁμῖν, Æol. ἄμμι et ἄμμιν: Poëticè ἡμὶν, ultima correpta.
- Accusativo plurali Ionicè habet ἡμέας pro ἡμᾶς: Dor. ἅμμε, vel secundum alios ἁμᾶς, Æolicè ἄμμε et ἄμμες.

Σὺ in

- Nominativo Atticè habet σύγε: Dor. τὺ, vel τύνη vel τύγα.
- Genitivo Att. σοῦγε pro σοῦ. Ion. σέο: Dor. et Æol. σεῦ, vel τεῦ, vel τεοῖο. Poët. σεῖο vel σέοθεν, vel σέθεν. Alii tamen σεῖο Ionibus, σέοθεν Atticis tribuunt.
- Dativo Dor. habet τοὶ vel τὶν vel τεὶν pro σοί.
- Accusativo Dor. τὲ vel τὺ pro σέ.
- Nominativo et Accusativo duali Doricè et Æolicè habet ὔμμε pro σφῶ. Poëtarum est σφῶϊ.
- Genitivo et Dativo duali Poëtarum est σφῶϊν, communis dialecti σφῶν.
- Nominativo plurali Ionicè ὑμέες pro ὑμεῖς: Dor. ὕμες et ὔμμες: Æolicè ὔμμες.
- Genitivo plurali Ionicè ὑμέων: Poëticè ὑμείων: Doricè et Æol. ὔμμων et ὑμμέων.
- Dativo plurali Dor. et Æol. ὔμμι vel ὔμμιν pro ὑμῖν: Poët. ὑμίν.
- Accusativo plur. Ionicè ὑμέας. Dor. et Æol. ὔμμας: vel ut annotat Caninius, ὔμμε.

Οὗ in

- Genitivo Ion. habet ἕο: Poët. εἷο et ἕοθεν et ἕθεν: illud tamen alii Ionibus relinquunt, hoc Atticis adscribunt: Dor. εὗ. Æol. εὗ. Pro hoc Cyprii ϝίο scribunt per digamma Æolicum.
- Dativo Poët. habet σφὶν pro οἷ, apud Sophoclem, ut notat Crusius: Ion. ἑοῖ.
- Accusativo Ion. ἕε pro ἕ. Dor. et μὶν, et νίν: Cypriè ἴν: Poët. σφέ, apud Euripidem, vel ἕθεν.
- Nominativo plurali Ion. σφέες pro σφεῖς: Dor. σφές.
- Nominativo et Accusativo duali Poët. habet σφωὲ pro σφέ.
- Genitivo et Dativo duali Poët. habet σφωὶν pro σφίν.
- Genitivo plurali Ion. σφέων pro σφῶν: Poët. σφείων.
- Dativo plurali Ion. σφὶν pro σφίσιν, ait Caninius, vel etiam σφὶ per apocopen et Poet. per aphæresin φίν.
- Accusativo plurali Ion. σφέας pro σφᾶς: Dor. ψέ: Æol. σφέ.

Σός:

- Dores pro σὸς, σὰ, σὸν, dicunt τεὸς, τεὰ, τεόν.
- Æoles contrahunt σὸς cum articulo et dicunt ὦσος, ὦσα, ὦσον, pro ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σόν.

Ἡμέτερος, Dor. habet ἁμετέρος, ἁμετέρα, ἁμέτερον: vel etiam per syncopen, ἁμὸς, ἁμὰ, ἁμόν. Æol. ἄμος, ἄμα vel ἄμη, ἄμον.

Ὑμέτερος Dor. habet ὑμὸς, ὑμὰ, vel ὑμὴ, ὑμόν: Æol. ὔμος, ὔμα vel ὔμη, ὔμον.

Σφέτερος Dor. habet σφὸς, σφὰ vel σφὴ, σφόν.

Οὗτος:

- Attici: si desinat in consonantem, vocalem longam aut diphthongum, addunt ipsi, ut compositis, per paragogen iota: sin in vocalem brevem, eam in iota mutant, ultima semper acuta: ut οὑτοσὶ pro οὗτος, τουτὶ pro τοῦτο, τουτωὶ pro τούτῳ, τοσουτὶ pro τοσοῦτο.
- Iones per epenthesin ante vocalem longam seu diphthongum, excepto duali et Nominativo plurali inserunt ε: ut, τουτέου pro τούτου, &c.
- Dores in Accusativo plurali τούτας dicunt pro ταύτας.
- Poëtæ in Genitivo plurali τάων dicunt pro τούτων.

Ἐκεῖνος:

- Attici per paragogen iota addunt, vel brevem vocalem in iota mutant, ut in οὗτος: ut, ἐκεινῳὶ pro ἐκείνῳ, ἐκεινὶ pro ἐκεῖνο.
- Dores pro ἐκεῖνος dicunt τῆνος, τήνη, τῆνον et τῆνο, vel etiam teste Etymologo, κῆνος.
- Æoles per aphæresin κεῖνος dicunt pro ἐκεῖνος: Alii hoc Poëtis vel Ionibus adscribunt.

Αὐτός:

- Iones αυ in ωυ mutant, etiam in compositis: ut, ὠυτὸς pro αὐτὸς, ἐμωυτοῦ pro ἐμαυτοῦ. Inserunt etiam ante diphthongum seu vocalem longam ε, ut in οὗτος: ut, ὠυτέου pro αὐτοῦ, ἐμαυτέων pro ἐμαυτῶν.
- Dores pro accusativis omnis generis et numeri, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά: dicunt, μὶν, νὶν, et secundum Hesychium ψέ. Dicunt nonnulli μὶν Æolum esse.
- Poëtæ pro αὐτῷ frequenter usurpant οἷ, pro αὐτὸν, σφέ.

Ἑαυτοῦ:

- Cretenses pro ἑαυτὸν dicunt αὐαυτόν, teste Corintho.
- Poëtæ hoc divisim declinant in singulari: ἕο αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, ἑοῖ αὐτῷ, ἓε αὐτόν.

Δεῖνα: Pro hoc Poëtæ dicunt, ὁ δεῖς: et declinant, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

P p. Quod Verbi attinet Dialectorum varietates, distinctè esse consideranda sunt in

- **Terminatione, quæ thematis et conjugationis diversitatem indicat. Ergo**
  - Attici themata mutant. 1. Augent ea per epenthesin, vel minuunt per syncopen: ut, ἀμυνάθω pro ἀμύνω, διωκάθω pro διώκω, ἔργω pro ἐγείρω, ἄργω pro ἀγείρω. 2. Barytona mutant in circumflexa, et vice versa circumflexa in barytona: ut, τυπτήσω pro τύψω, tanquam à τυπτέω, μηνᾶν pro μηνίειν, σελαγῶ pro σελαγίζω: ἀνώγω pro ἀνωγέω, αὔξω pro αὐξέω. 3. Quartæ conjugationis duplex σσ mutant in duplex ττ: ut, πράττω pro πράσσω.
  - Iones desinentia in αω mutant in εω: ut, ὁρέω pro ὁράω. H. Stephanus ὑπνώω pro ὑπνόω Ionicum esse inquit et Poëticum.
  - Dores nova verba fingunt à barytonis et præteritis: ut, τετάχω à τέταχα: νωμάω à νέμω. 2. Verbis in εω et αω, inserunt υ: verbis autem in ιω et υω, inserunt ν: ut, ζητέω pro ζητεύω, ψαύω pro ψάω: πίνω pro πίω, θύνω pro θύω. 3. Quartæ barytonorum ζ mutant in σδ: ut, κωμάσδω pro κωμάζω.
  - Æoles nova verba in μι formant à circumflexis: ut, νόημι à νοέω, δάμνημι à δαμνάω, ἐλευθέρωμι ab ἐλευθερόω. 2. Characteristicam ε mutant in η, πτ in σσ, σσ in ζ: ut, ἀδικήω pro ἀδικέω: ὄσσω pro ὄπτω: ταράζω pro ταράσσω. Verbis in εω inserunt quoque υ, ut Dores: ut, ῥεύω pro ῥέω. 4. Per metaplasmum etiam φθέῤῥω dicunt pro φθείρω, &c.
  - Poëtæ obsoleta themata usurpant: ut, ἔπω, πέτω. 2. Nova formant à futuris: ut, οἴσω, à futuro, οἴσω, verbi οἴω. 3. Ex barytonis faciunt alia barytona, vel circumflexa, vel verba in μι: et vicissim ex circumflexis faciunt barytona: ut, ἐρέω, ex ἔρω, τροπάω à τρέπω, ἔχημι ab ἔχω, πολεμίζω à πολεμῶ. 4. Ex verbis in μι faciunt barytona in ωω: ut, ῥώω pro ῥώννυμι.
  - Bœoti addunt reduplicationem verbis in μι, et η penultimum mutant in ει: ut, δεδείπνειμι pro δείπνημι, πεφίλειμι à φίλημι.
  - Cyprii Æolica in εω terminant in ηζω: ut, καλήζω pro καλήω, sic Etymologus.
  - Siculi cum Doribus à præteritis themata nova formant: ut, πεποιήκω à πεποίηκα, λελάθω à λέλαθα, πεποίθω à πέποιθα, πεφύκω à πέφυκα.
- **Temporibus: quorum apud Dialectos variat tum**
  - **Initium Augmentum: quod præter usum communem vel**
    - **Inducitur:**
      - Attici ευ mutant in ηυ, ει in η: ut, ηὐχόμην pro εὐχόμην, ᾔκαζον pro εἴκαζον. In compositis etiam, quem augendi modum servent, propria tabula explicat.
      - Iones temporibus et modis iis, qui communiter respuunt augmentum, illud adjungunt per anadiplasiasmum: ut, πεπιθήσω pro πιθήσω, λελάχωσι pro λάχωσι.
    - **Duplicatur vel etiam multiplicatur:**
      - Attici verbis incipientibus ab α brevi ε et ο, perfecto communi præmittunt duas primas præsentis literas, cum tertiæ à prima correptione: plusquamperfectum verò alio adhuc tempore augent: ut, ἴδω, ἦκα, ἔδηκα. ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Vide Atticam tabulam. Dores tamen nonnunquam tertiam à prima productam servant: ut, ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα. Poëticè εἰλήλουθα, adjecto ad ε iota. Nonnunquam etiam incipientibus ab α, ο et ω præter commune augmentum, addunt ε, eodem spiritu manente: ut, ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα. Videatur Atticorum tabula.
      - Iones in nonnullis imitantur Atticos: ut, ἀραίρηκα pro αἵρηκα. Aoristo secundo etiam primam literam præsentis præponunt: ut, τέτυπον pro ἔτυπον.
      - Poëtæ syllabicum augmentum positione producunt: ut, ἔλληξα pro ἔληξα, à λήγω. Tum etiam præteritum Atticum verborum ἔδω et ἄγω augent per epenthesin: ut, ἐδήδοκα pro ἔδηκα, ἀγήγοχα, vel ἀγήοχα pro ἄγηχα. Eodem ferè pacto pro εἶπε dicunt εἴπαπε. Nonnullis etiam communibus augmentis præmittunt ε: ut, ἔειπε pro εἶπε, ἔηκα pro ἧκα.
    - **Demitur:**
      - Attici quandoque omninò detrahunt augmenta: quandoque primam duntaxat literam præsentis: ut, συγγεγόνει pro ἐσυγγεγόνει, ἔκρυφα pro κέκρυφα.
      - Ionum proprium est detrahere augmenta, nunc aliqua, nunc omnia: ut pro ἐδέδεκτο dicunt δέδεκτο, ἔδεκτο, et δέκτο. Hoc etiam fit nonnunquam à Doriensibus: ut, ἆδον pro ᾖδον, ἄκουκα pro ἤκουκα, non tam ut augmentum abjiciant, quàm ut η in α mutent.
      - Æoles etiam abjiciunt, sed tantùm, ut vult Caninius, in verbo passivo: ut, βλῆται pro βέβληται.
    - **Mutatur:**
      - Attici ε syllabicum vertunt in η, λε et με in ει, η in εα: ut, ἤμελλον pro ἔμελλον, εἴληφα pro λέληφα, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι, ἑάλωκα pro ἥλωκα.
      - Iones ε in nonnullis augent abjecto iota: ut, ἠρώτων pro εἰρωτῶν. Sunt qui ipsis ει pro λε et με non minùs, quàm Atticis attribuant.
      - Dores ου mutant in ω, ει communium augmentum in α: ut, ὤταζον pro οὔταζον, ἧλκον pro εἷλκον.
      - Æoles ad εα ex η assumunt υ: et quæ à ρ incipiunt, augent præmissa prima litera præsentis: ut, εὔαδον pro ἕαδον, et ἦδον ab ἄδω, ῥέριφα pro ἔῤῥιφα. Hoc aliis Poëticum est.
      - Poëtæ η resolvunt in εα, quod alii Atticorum esse inquiunt: incipientia etiam à ρ, formant ut cætera, quæ à consonante incipiunt: ut, ἐάγην pro ἤγην: ῥέριμμαι pro ἔῤῥιμμαι, ἔραπτον pro ἔῤῥαπτον.
  - **Finis:** de quo signo U u.
- **Figura:**
  - Iones in compositis non mutant tenues in aspiratas: ut nec Æoles: ut, κατορῶ pro καθορῶ.
  - Dores et Æoles frequenter utuntur syncope in compositis: ut, ὑββάλλειν pro ὑποβάλλειν, ἄντεινον pro ἀνάτεινον.
  - Poëtæ non solùm ejusmodi concisionibus utuntur, sed etiam quandoque nulla mutatione intercedente componunt: ut, ἐπιέπομαι pro ἐφέπομαι. Imprimis diversarum partium orationis multiplici compositione, Comici delectationis et risus movendi causa utuntur: ut, μεγαλοκαμπυλαύχην. Vide Poëtarum tabulam.

U u. Finem Verborum cùm dicimus, non solam intelligimus characteristicam, solamve terminationem, sed et penultimam quæque præter Augmentum in aliqua dictione occurrere possunt alia, idiomatis varietatem exhibitura, ut eo minori errore confusionis periculum vitetur. Heic ergo examen instituemus Verbalium Generum, sub iis etiam Conjugationum species comprehensuri. VERBUM itaque vel est

- PASSIVUM, de quo signo Z z. et MEDIUM, de quo signo α α.
- ACTIVUM ejusque Modus cùm
  - Indicativus, et tempus
    - Præsens
      - Atticum:
        - Quod Dores agunt in secunda circumflexorum, ut α perpetuò mutent in η, id Attici sunt imitati in 4. verbis; ζῶ, ζῆς, ζῆ, pro ζᾷς ζᾷ, πεινῶ, διψῶ, χρῶμαι.
        - Verborum in μι tertiam pluralem, quæ similis est dativo plurali Participii, resolvunt Attici, quòd aliàs Ionibus tribuitur: ut, τιθέασι pro τιθεῖσι, ἀνιᾶσι pro ἀνιεῖσι.
        - Substantivum εἰμὶ Atticè in secunda singulari habet εἶ pro εἷς vel εἶ.
      - Ionicum:
        - Terminationem circumflexam Iones et hic et ubicunque inveniunt, resolvunt: ut, ποιέω pro ποιῶ, βοάω pro βοῶ. Hoc tamen rariùs ait Jo. Gramm. in secunda circumflexorum fieri.
        - Reduplicatio verborum in μι apud Iones fit in ε: ut, τίθημι pro τίθημι.
        - Tertiæ singulari Ionicè additur σι, et ει mutatur in η: ut, τάττησι pro τάττει.
        - Tertia pluralis in μι resolvitur Ionicè, ponendo α ante σ, et abjiciendo è diphthongo postpositivam: ut, τιθέασι pro τιθεῖσι, ἴασι pro εἰσί.
      - Doricum:
        - Vocalis η mutatur Doricè in α, non hìc solùm, sed in multis aliis temporibus: ut, φαμὶ pro φημὶ, ἵσαμι pro ἵσημι. Vice versa secunda circumflexorum contrahitur Doricè in η, iota neglecto: ut, ὁρῆς pro ὁρᾷς, ζῆς pro ζᾷς.
        - Ex secunda et tertia singulari aufertur Doricè iota: ut, τάττες pro τάττεις, τάττε pro τάττει.
        - Tertia singularis verborum in μι Doricè mutat σ in τ: ut, τίθητι pro τίθησι, &c.
        - Prima pluralis in μεν, Doricè et Creticè in μες desinit: idque in omnibus omnium modorum et generum temporibus: ut, τάττομες pro τάττομεν, ποιεῦμες pro ποιοῦμεν.
        - Eadem prima pluralis ut tertia ου penultimam mutat Doricè in ευ: ut, ποιεῦμες pro ποιοῦμεν, ποιεῦντι pro ποιοῦσι. Id tamen et vult Antesignanus: non fit in tertia circumflexorum, quamvis Caninius in infinitivo χρυσεῦν pro χρυσοῦν dicat.
        - Tertia pluralis præsentis et futurorum omnium conjugationum Doricè similis est dativo singulari participii masculini ejusdem generis: ut, τύπτοντι pro τύπτουσι, ποιοῦντι vel ποιεῦντι pro ποιοῦσι, &c.
        - Pro verbo substantivo εἰμὶ dicunt Dores ἐμμί: pro εἷς, ἐσσί: pro ἐστὶ, ἐντὶ, pro ἐσμὲν dicunt ἐμὲν, εἰμὲν et εἰμές: pro εἰσὶ, ἐντί.
      - Æolicum:
        - Secunda et tertia singularis præsentis et futuri ει mutant Æolicè in η, iota non subscripto: ut, τάττης pro τάττεις, τάττη pro τάττει.
        - In nonnullis verbis secunda persona singularis præsentis Indicativi, sed et aliorum modorum et temporum acquirit Æolicè θα: ut, εἶσθα pro εἷς, ab εἶμι, eo. Huc spectare videtur χρῆσθα pro χρή.
        - In ευν Dorica Æoles formant abjecto ν: ut, ποιεῦντι pro ποιεῦντι.
        - Verba secundæ circumflexorum contractionem in ᾳ resolvunt Æolicè iota non subscripto, sed adscripto: ut, γελάϊς pro γελᾷς.
        - In prima conjugatione in μι Æoles η penultimam mutant in ε, et μ geminant: ut, τίθεμμι pro τίθημι. In duali autem, ut et in prima et secunda plurali retinent η: ut, φίλητον, φίλημεν, φίλητε.
        - Secunda in μι penultimam η mutat Æolicè in αι: ut, γέλαιμι, γέλαις, γέλαι, pro γέλημι, à γελάω.
        - Tertia pluralis Dorica verborum in μι, accentum transfert Æolicè in antepenultimam: ut, τίθεντι pro τιθέντι, δίδοντι pro διδόντι.
        - Εἰμὶ Æolicè habet ἦμι, et ἔμμι, et in tertia plurali ἔντι pro εἰσί.
        - Φημὶ in tertia plurali Æolicè habet φαισὶ pro φασί. Æoles etiam per aphæresin dicunt ἠμὶ, ἦς, et ἠσὶ, et ἦσθα ἠτὶ, pro φαμί.
      - Poëticum:
        - Si contractio in secunda circumflexorum fiat in α, præmittunt Poëtæ aliud α: sin in ω, tum vocali præcedente longa præmittunt ω: brevi verò præcedente, ο: ut, βοάει, βοᾷ, Poët. βοάᾳ: πηδάω, πηδῶ, πηδώω, ὁράω, ὁρῶ, ὁρόω. Sic in tertia circumflexorum ὑπνώω dicunt Poëtæ pro ὑπνόω, ὑπνῶ: χώω pro χόω, χῶ.
        - Verbum εἰμὶ in secunda persona Poëticè habet ἐσσὶ pro εἶ. In plurali ἐμὲν et εἰμὲν pro ἐσμὲν, ἐτὶ pro ἐστί.
        - Composita ab ἔστι per apocopen Poëticam amittunt verbum, sola remanente præpositione, et accentu in penultimam retracto: ut, ἔνι pro ἔνεστι, μέτα pro μέτεστι.
    - Imperfectum et reliqua quære fol. seq. sign. X x.
  - Imperativus et cæteri de quibus signo Y y.

X x. Reliqua tempora Modi Indicativi activi sunt:

- **Imperfectum:**
  - **Atticum:**
    - Tertiam pluralem Atticos formare, ut Dores et Bœoti, nonnulli sunt qui affirmant.
    - Verbi substantivi εἰμὶ prima persona imperfecti Atticè habet ἦ per crasin, ex Ionico ἔα pro ἦν: vel etiam ut volunt nonnulli, ἦν, ἦς, ἦν.
  - **Ionicum:**
    - Tertia singularis imperfecti utriusque Aoristi omnium conjugationum formatur Ionicè à secunda, addendo κε, et augmentum abjiciendo, penultima correpta: ut, τάττεσκε pro ἔταττε, ποίεσκε pro ἐποίει.
    - Prima et tertia singularis nonnullorum verborum in μι Ionicè desinunt in εα et εε, ut plusquamperfectum: ut, ἐτίθεα pro ἐτίθην, ἐτίθεε pro ἐτίθη. Sic εἰμὶ habet ἔα et ἔην pro ἦν Ionicè primæ et tertiæ personæ. Pro Poëtico etiam ἔες, εἶς, à prima persona ἔον, Iones dicunt ἔεις pro ἦς.
  - **Doricum:**
    - Dores ου quoque in imperfecto vertunt in ευ, μεν in μες: ut, ἐποίευν pro ἐποίουν, ἐτάττομες pro ἐτάττομεν.
    - In secunda contractorum observat Caninius ω in ευ contrahi Doricè: ut, ἠγάπευν pro ἠγάπων. Ubi etiam contractio ex αε fit in η: ut, ἔζαε, ἔζα, et Doricè, ἔζη.
    - Tertia pluralis imperfecti et Aoristi utriusque verborum Barytonorum Doricè et Bœoticè desinit in σαν: ut, ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον. Eadem autem tertia verborum in μι formatur Doricè et Bœoticè à prima singulari, longa in brevem mutata: ut, ἔτιθεν pro ἐτίθεσαν.
    - Verbi substantivi tertia singularis Doricè habet ἦς pro ἦ.
  - **Æolicum:**
    - Totum singularem numerum imperfecti et Aoristi utriusque formant Æoles in σκον, σκες, σκε, primam pluralem in σκομεν, tertiam in σκον, abjecto augmento: ut, τάττεσκον, τάττεσκες, τάττεσκε, &c.
    - Tertia in ει Æolicè in η mutatur: ut, ἐφίλη pro ἐφίλει.
    - Secunda singularis acquirit in aliquibus syllabam θα: ut, ἦσθα pro ἦς, ἔφησθα pro ἔφης.
  - **Poëticum:**
    - Contractioni præmittunt Poëtæ α, ω, vel ο: ut, ἐβοόων pro ἐβόων, ἐβόαα pro ἐβόα.
    - Verbum substantivum in singulari habet Poëticè, εἶεν, ἔον, ἤην et ἦα pro ἦν, ἔες et εἶς pro ἦς: ἔς, ἦε, ἦν, ἤην, ἦα pro ἦν. In duali ἔτον, ἔστον et ἤστον pro ἦτον: ἔστην et ἤστην pro ἤτην. In plurali ἦστε pro ἦτε: ἔσαν, ἔσσαν et ἦν pro ἦσαν.
    - Verbum ἵημι in imperfecto Poëticè habet εἶον, εἶες, εἶε, pro ἵην, ἵης, ἵη, tanquam ab ἵω.
- **Perfectum:**
  - **Atticum:**
    - Verba dissyllaba 1. et 2. barytonorum ε penultimam mutant Atticè in ο: ut, πέπομφα, pro πέπεμφα.
    - Verbum anomalum ἵημι resolvit penultimam, et pro ἀφεῖκα, misi, Atticè habet ἀφέωκα, pro ἀφεῖνται, ἀφέωνται.
  - **Ionicum:** Characteristicam literam κ exterunt Iones et longam antecedentem corripiunt: ut, βέβαα pro βέβηκα.
  - **Doricum:**
    - Penultima perfecti Attici tres syllabas excedentis Doricè servatur longa: ut, ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα.
    - Prima pluralis in μεν Doricè habet μες: ut, τετάχαμες pro τετάχαμεν.
    - Tertia pluralis omnium conjugationum Doricè terminatur in αντι: ut, τετάχαντι pro τετάχασι.
  - **Bœoticum:**
    - Penultima η primæ conjugationis in μι mutatur Bœoticè in ει: ut, τέθεικα pro τέθηκα. Tradunt enim Grammatici: Ubi Dores servant η, Bœoti scribunt ει: ubi Dores mutant η, in secunda nimirum in μι, ut quando dicunt ἕστακα pro ἕστηκα, ibi Bœoti servant η.
    - Tertia pluralis in σι mutatur Chalcidicè in ν: ut, τέτυφαν pro τετύφασι.
  - **Poëticum:** Hoc nonnunquam Poëtæ efferunt per syncopen: ut, τέτμηκα pro τετέμηκα, κέκμηκα pro κεκάμηκα. Nonnunquam per epenthesin ante κ inserunt γ: ut, ἔκταγκα pro ἔκτακα.
- **Plusquamperfectum.**
  - **Atticum:** Prima et tertia singularis Atticè et Doricè desinit in η, tertia pluralis in ισαν: ut, ᾔδη pro ᾔδειν et ᾔδει, ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεισαν.
  - **Ionicum:** Prima singularis Ionicè desinit in εα, tertia in εε: ut, ἐτετύφεα pro ἐτετύφειν, ἐτετύφεε pro ἐτετύφει,
  - **Doricum:** Prima pluralis in μεν Doricè in μες desinit: ut, ἐτετάχειμες pro ἐτετάχειμεν.
  - **Æolicum:** Secunda singularis nonnunquam Æolicè acquirit θα: ut, ᾔδεισθα pro ᾔδεις.
  - **Poëticum:** Nonnunquam Poëtæ syncope utuntur correpta vocali vel diphthongo antecedente: ut, ἐπέπιθμεν pro ἐπεποίθειμεν.
- **Indefinitum:**
  - **Atticum:**
    - Tertiam pluralem Atticos formare ut Dores et Bœoti, sunt qui affirment.
    - In quinta conjugatione α penultimum mutatur in η Atticè, αι in ῃ: quamvis alii non subscribant iota: ut, ἔψηλα pro ἔψαλα: ἐμίῃνα vel ἐμίηνα pro ἐμίαινα.
  - **Ionicum:** Tertia singularis Ionicè formatur, ut tertia imperfecti: ut, τάξασκε pro ἔταξε, τάγεσκε pro ἔταγε.
  - **Doricum:**
    - Eandem cum futuro Characteristicam et penultimam Doricè habet Aoristus primus: ut, ἔκλαξα pro ἔκλεισα à futuro κλάξω: ἐβόασα pro ἐβόησα, à βοασῶ: ἔστασα pro ἔστησα, à στασῶ.
    - Prima pluralis Doricè desinit in μες: ut, ἐτάξαμες, ἐτάγομες pro ἐτάξαμεν, ἐτάγομεν.
    - Tertia pluralis Barytonorum utriusque Aoristi Doricè et Bœoticè in σαν desinit: ut, ἐτάξασαν, ἐτάγοσαν pro ἔταξαν, ἔταγον. Tertia autem pluralis Aoristi secundi verborum in μι, Doricè et Bœoticè à prima singulari formatur, ut tertia imperfecti: ut, ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔσταν pro ἔστησαν.
  - **Æolicum:** Aoristus uterque formatur Æolicè, ut imperfectum: ut, τάξασκον, τάγεσκον, pro ἔταξα, ἔταγον, &c.
  - **Poëticum:**
    - Poëtica quædam α purum habent neglecto σ: ut, ἤλευα pro ἤλευσα, ab ἀλεύω.
    - Penultima brevi Poëtæ geminant sequentem consonantem: ut, ἐτέλεσσα pro ἐτέλεσα.
    - Metathesin nonnunquam usurpant Poëtæ. ut, ἔπραθον pro ἔπαρθον à πέρθω: ἔδρακον pro ἔδαρκον à δέρκω.
- **Futurum:**
  - **Atticum:**
    - Secunda et tertia sing. Att. desinit in ῃ: ut, τύψῃς, τύψῃ pro τύψεις, τύψει. Hoc aliis est Æolicum.
    - Barytona quædam tanquam à præsenti circumflexo formant Atticè futura: ut, θελήσω à θέλω, ἀλεξήσω ab ἀλέξω.
    - Desinens in ισω abjecto σ circumflectitur: in ασω autem vel εσω σ abjicit cum adhærente vocali: ut, νομιῶ pro νομίσω, διαβιβῶ pro διαβιβάσω.
  - **Ionicum:**
    - Tertiæ singulari per paragogen Ionicam additur εν: ut, τύψειν pro τύψει.
    - Futurum primum et secundum circumflexum, Ionicè resolvitur: ut, νεμέω pro νεμῶ, τυπέω pro τυπῶ.
    - Verbum ἔρδω Ionicum in futuro habet ἔρξω.
  - **Doricum:**
    - In omni conjugatione futurum primum Doricè circumflectitur: ut, τυψῶ pro τύψω.
    - Characteristica σ mutatur Doricè in ξ, vel penitus omittitur: ut, βαδίξω pro βαδίσω, κλάξω pro κλείσω, ἀγονιοῦμαι pro ἀγωνίσομαι.
    - Penultimum η mutant Dores in α, ου in ευ: βοασῶ pro βοήσω, ποιησεῦντι pro ποιησοῦντι.
    - Prima pluralis in μες desinit Doricè, tertia similis est dativo plurali participii: ut, τάξομες pro τάξομεν, τάξοντι pro τάξουσι.
  - **Æolicum:**
    - Verbis in λω et ρω inseritur Æolicè σ: ut, σπέρσω pro σπερῶ, ψάλσω pro ψαλῶ.
    - Secunda et tertia singularis ει mutat Æolicè in η, ut in præsenti: ut, τάξης, τάξη, pro τάξεις, τάξει.
    - Doricum ευν Æolicè amittit ν; ut, ποιησεῦτι pro ποιησεῦντι.
  - **Poëticum:**
    - Verba sextæ conjugationis frequenter amittunt Poëticè σ: ut, δήω pro δήσω, à δέω, invenio, κλείω, laudabo, pro κλείσω, à κλείω.
    - Anadiplasiasmus quoque frequens est Poëticus in futuro: ut, ἔσσομαι pro ἔσομαι, ἔσσεαι et ἔσσῃ pro ἔσῃ, ἐσσεῖται pro ἔσεται, ἀμφιέσσω pro ἀμφιέσω.
    - Quandoque loco irregularis communis, usurpant Poëtæ regulare, ut, δοκήσω pro δόξω, à δοκέω.

Y y. Reliqui Modi generis Activi sunt:

- **Imperativus:**
  - **Atticus:**
    - Tertia pluralis præsentis et Aoristorum formatur Atticè, vel ut genitivus pluralis participiorum, vel ut tertia dualis ejusdem temporis imperativi: ut, *τυπτόντων* pro *τυπτέτωσαν*: *τυπτέτων* pro *τυπτέτωσαν*, *ἴστων* pro *ἴστωσαν*, *χρήσθων* pro *χρήσθωσαν*.
    - Secunda singularis verborum in *μι* contrahitur Atticè: ut, *τίθη* pro *τίθετι*, *ἵσταθι*, &c.
    - In duobus verbis tonus Atticè mutatur: ut, *λαβὲ*, *ἰδὲ*, pro *λάβε*, *ἴδε*.
  - **Doricus:**
    - In prima circumflexorum *ει* mutatur Doricè in *η*: in tertia *ου* in *ω*: ut, *ποιήτω* pro *ποιείτω*, *χρυσώτω* pro *χρυσούτω*. Sic *εἰμὶ* habet *ἤτω* pro *ἔστω*, tanquam ab *ἔω*.
    - In secunda circumflexorum contractio Doricè fit in *η*: ut, *ζῆ*, *ζήτω*, pro *ζᾶ*, *ζάτω*, ex *ζάε*, *ζαέτω*.
    - In verbis in *μι* usurpatur à Doriensibus terminatio circumflexa: ut, *τίθει* pro *τίθετι*, *ἵστα* pro *ἵσταθι*.
    - In Aoristo secundo secundæ in *μι* *η* mutatur in *α* Doricè: ut, *στᾶθι* pro *στῆθι*.
  - **Æolicus:** in verbis in *μι* retinent Æoles penultimam longam: ut, *τίθητι*, *τιθήτω*, pro *τίθετι*, *τιθέτω*, &c.
  - **Syracusanus:** Aoristus secundus more Syracusanorum desinit in *ον*: ut, *λάβον* pro *λάβε*.
  - **Poëticus:**
    - Contractioni præmittunt Poëtæ *α*: ut, *βοαάτω* pro *βοάτω*.
    - Verbum *εἰμὶ* in Imperativo Poëticè habet *ἴσθι* et *ἔσσο* pro *ἴσω*, *ἤτο* pro *ἔστω*.
- **Optativus:**
  - **Atticus:**
    - Præsens verborum circumflexorum post contractionem Atticè desinit in *ην*: ut, *ποιοίην* pro *ποιοῖμι*, *βοῴην* pro *βοῷμι*, *χρυσοίην* pro *χρυσοῖμι*. Ita nonnunquam etiam barytona formantur: ut, *τρεφοίην* et per syncopen *τρέφοιν* pro *τρέφοιμι*, *λαχοίην* pro *λάχοιμι*. Interdum verba tertiæ conjugationis in *μι*, illum circumflexorum optativum imitantur in præsenti et Aoristo primo: ut, *διδῴην* pro *διδοίην*, *δῴην* pro *δοίην*.
    - Secunda et tertia singularis, et tertia pluralis Aoristi primi Atticè formatur, ut apud Æoles: ut, *τύψειας* pro *τύψαις*, &c.
    - Numerus pluralis Aoristorum per syncopen apud Atticos redditur: ut, *τιθεῖμεν* pro *τιθείημεν*, *τιθεῖεν* pro *τιθείησαν*, *ταχτεῖμεν* pro *ταχτείημεν*, *ταχτεῖτε* pro *ταχτείητε*, *ταγεῖεν*, *ταγείησαν*, *ἱσταῖμεν*, *ἱσταῖτε*, *ἱσταῖεν*, &c.
  - **Doricus:**
    - Prima pluralis omnium conjugationum Doricè in *μες* desinit: ut, *τύπτοιμες* pro *τύπτοιμεν*, *ποιήσοιμες* pro *ποιήσοιμεν*.
    - Præsens circumflexorum terminant Dores et Æoles secundum Antesignanum in *ῳμην*: ut, *ποιῴμην* pro *ποιοῖμι*, *βοῴμην* pro *βοῷμι*, &c.
    - Aoristi utriusque pluralis formantur Doricè et Bœoticè in *σαν*: ut, *ἔλθοισαν* pro *ἔλθοιεν*, *θηρεύσαισαν* pro *θηρεύσαιεν*.
  - **Æolicus:**
    - Præsens tempus circumflexorum Æolicè desinit in *ῴμην*, et ut notat Crusius, in *οίην*: ut, *ποιῴμην* vel *ποιοίην* pro *ποιοῖμι*.
    - Secunda persona acquirit nonnunquam Æolicum *θα*: ut, *κλαίοισθα* pro *κλαίοις*.
    - Aoristus primus Æolicè formatur per *εια*, *ειας*, *ειε*: ut, *τύψεια* pro *τύψαιμι*, &c.
  - **Poëticus:**
    - Contractioni secundæ circumflexorum præmittunt Poëtæ *ο* vel *ω*: ut, *βοώῳμι* pro *βοῷμι*.
    - Aoristus secundus secundæ et tertiæ verborum in *μι* Poëticè contrahitur: ut, *στῇεν* pro *σταίεν*, *δῴην* pro *δοίην*.
    - Anomala in *μι* formant Poëtæ in *οιμι*: ut, *ἔοιμι* pro *εἴην*, *ἴοιμι* pro *ἰείην*.
- **Conjunctivus:**
  - **Ionicus:**
    - Tertia singularis Ionicè formatur in *σι*, ut tertia præsentis indicativi: ut, *τύπτῃσι* pro *τύπτῃ*, *τετύπῃσι* pro *τετύπῃ*, *ποιήσι* pro *ποιῇ*, vel *ποιῇσι* pro *ποιῇ*. Varinus ait hanc paragog. esse Att. Sic *δῷσι* pro *δῷ*.
    - Terminatione potius soluta utuntur Iones, quàm contracta: ut, *ποιέω* pro *ποιῶ*, *ἔω* pro *ὦ*, *στέω* pro *στῶ*.
  - **Doricus:**
    - Prima Pluralis in *μεν* omnium temporum et conjugationum Doricè in *μες* desinit: ut, *τύπτωμες* pro *τύπτωμεν*, *ποιήσωμες* pro *ποιήσωμεν*.
    - Tertia pluralis omnium temporum Doricè desinit in *ωντι*, ut in præsenti Indicativi dictum est: ut, *τύπτωντι* pro *τύπτωσι*.
  - **Poëticus:**
    - Contractioni secundæ circumflexorum præmittitur Poëticè *ο*, *ω*, vel *α*: ut, *βοόω*, pro *βοῶ*, *βοάᾳ* pro *βοᾷ*, quod etiam contingit Aoristo secundo tertiæ in *μι*: ut, *δώω* pro *δῶ*: præcipuè in plur. *δώωσι* pro *δῶσι*.
    - Terminationi Ionicè inserunt Poëtæ iota: ut, *στείω* pro *στέω*, *εἴω* pro *ἔω*.
    - Primam pluralem in *ωμεν* efferunt per *ομεν*: ut, *τύψομεν* pro *τύψωμεν*, verberemus.
- **Infinitivus:**
  - **Atticus:** Ante *ν* vel *ναι* finale Attici constituunt *με*, et ex diphthongo *ι* vel *υ* detrahunt, sique solùm *ν* fuerit, *αι* addunt: ut, *τυπτέμεναι* pro *τύπτειν*.
  - **Ionicus:**
    - Infinitivum in *ν* vel *ναι* desinentem Iones ut Attici formant, solo *αι* vel abjecto, vel non assumpto: ut, *ταττέμεν* pro *τάττειν*, *πεποιηκέμεν* pro *πεποιηκέναι*.
    - Perfectum infinitivi formant Iones à perfecto activo, sublato etiam *κε*: ut, *τεθνάναι* pro *τεθνηκέναι*, à *τέθνηκα*.
  - **Doricus:**
    - Tempora in *ειν* tribus diversis formant Dores. 1. ut Attici in *έμεναι*: ut, *τυπτέμεναι* pro *τύπτειν*. 2. ex *ει* diphthongo auferunt iota: ut, *τύπτεν* pro *τύπτειν*. 3. *ει* in *η* mutant, iota vel subscripto, vel neglecto: ut, *τύπτην* vel *τύπτῃν*.
    - Perfectum in *εναι*, ut apud Atticos, Doricè in *εμεναι* desinit: ut, *πεποιηκέμεναι* pro *πεποιηκέναι*.
    - Secunda circumflexorum *α* mutat Doricè in *η*: ut, *βοῆν* pro *βοᾷν*. At secunda in *μι*, *η* in *α* mutat: ut, *στᾶναι* pro *στῆναι*.
    - In tertia circumflexorum *ου* mutatur in *ευ* Doricè: ut, *χρυσεῦν* pro *χρυσοῦν*.
  - **Æolicus:** Barytonorum *ειν* mutant Æoles in *ην*, primæ circumflexorum *ειν* in *εις* et *ην*, secundæ circumflexorum *αν* in *αιν*, vel *αις* vel *αῖς*, tertiæ *ουν* in *οιν* vel *οις*, accentu ubique vel retento vel translato: ut, *ἐλθῆν* vel *ἔλθην* pro *ἐλθεῖν*, *ποιῆν* vel *ποίεις* pro *ποιεῖν*, *γελαῖν* vel *γέλαις* vel *γελαῖς* pro *γελᾷν*, *χρυσοῖς* vel *χρύσοιν* pro *χρυσοῦν*.
  - **Poëticus:**
    - Contractioni præmittunt Poëtæ *α*: ut, *βοάαν* pro *βοᾷν*.
    - In temporibus Atticè formatis *μ* geminant Poëtæ, quandoque verò *ε* in *η* mutant per *ἔκτασιν*: ut, *ταττέμμεναι* pro *ταττέμεναι*, *ποιήμεναι* pro *ποιέμεναι*.

Zz. Passivum quoque genus suis Dialectorum vicibus perfungitur, in Modo

- **Indicativo cum tempus est tum**
  - **Præsens:**
    - **Atticum:**
      - Secundæ singularis finale mutatur Atticè in ει, idque in omnibus ferè præsentibus et futuris Passivæ et Mediæ vocis: ut, τύπτει pro τύπτῃ. Olim in εσαι terminabatur: ut, φάγεσαι pro φάγῃ, καυχάεσαι, καυχᾶσαι, pro καυχάῃ, καυχᾷ.
      - Eadem secunda singularis verborum in μι Atticè contrahitur abjecto σ: ut, τίθεσαι, τίθεαι, τίθη, &c.
      - Breves vocales ex verbis abjiciunt Attici: ut, λοῦται pro λούεται, οἶμαι pro οἴομαι.
      - In verbis in μι vocalem longam servant Attici et Iones: ut, ὅρημαι pro ὅραμαι.
    - **Doricum:**
      - Secunda singularis præsentis, imperfecti et futurorum, ut et in Subjunctivo, formatur Ionicè à tertia singulari detracto τ ex ultima syllaba: ut, τάττεαι pro τάττῃ.
      - Prima pluralis desinens in μεθα omnium conjugationum, temporum et modorum, ad θ per epenthesin Ionicam et Doricam acquirit σ, ut, ταττόμεσθα pro ταττόμεθα.
    - **Ionicum:**
      - Mutant Dores ου in ευ: ut, ποιεῦμαι pro ποιοῦμαι.
      - Secunda singularis primæ circumflexorum contrahitur Doricè in η: secunda autem in μι desinit in α: ut, βοῆ pro βοῶ, ἵστα pro ἵστη. Dicit Antesignanus βοᾶσαι pro βοᾷ esse Doricum, quod alii antiquis Atticis tribuunt.
    - **Æolicum:**
      - Prima pluralis in μεθα omnium temporum, modorum et conjugationum Æolicè desinit in μεθε vel μεθεν: ut, λεγόμεθε vel λεγόμεθεν pro λεγόμεθα.
      - Doricum ευν Æolicè amittit ν: ut, ποιεῦται pro ποιεῦνται.
    - **Poëticum:**
      - Contractioni in α præmittitur α: in ω autem, ο vel ω Poëticè: ut, βοώωμαι pro βοῶμαι, βοάαται pro βοᾶται.
      - Tertia pluralis præsentis, imperfecti et futurorum formatur Poëticè à tertio singulari, ponendo α ante ται vel το, servata nonnunquam vocali longa vel diphthongo metri causa: ut, ταττέαται pro τάττονται, ποιέαται et ποιείαται pro ποιοῦνται.
  - **Imperfectum:**
    - **Atticum:** Secunda singularis verbi in μι passivæ et mediæ vocis Atticè contrahitur ex resolutione Ionica: ut, ἐτίθου pro ἐτίθεο, ἐτίθεσο.
    - **Ionicum:**
      - Secunda singularis formatur Ionicè ut tertia præsentis: ut, ἐτάττεο pro ἐτάττου, ab ἐτάττετο.
      - Prima pluralis desinit in μεσθα Ionicè et Doricè, ut in præsenti: ut, ἐταττόμεσθα pro ἐταττόμεθα.
    - **Doricum:** mutant Dores ου in ευ: ut, ἐποιεύμην pro ἐποιούμην.
    - **Æolicum:**
      - Hic quoque inserunt Æoles ante ομην per epenthesin tres literas εσκ, abjecto augmento, et dicunt ταττεσκόμην pro ἐταττόμην.
      - Prima pluralis formatur, ut in præsenti: ut, ἐταττόμεθε pro ἐταττόμεθα.
      - Doricum ευν Æolicè amittit ν: ut, ἐποιεῦτο pro ἐποιεῦντο.
      - Prima conjugatio in μι retinet Æolicè η: ut, ἐκαλήμην pro ἐκαλέμην.
    - **Poëticum:**
      - Contractioni præmittitur α, ο vel ω: ut, ἐβοοώμην pro ἐβοώμην, ἐβοάατο pro ἐβοᾶτο.
      - Tertia pluralis formatur, ut tertia præsentis: ut, ἐταττέατο pro ἐτάττοντο.
  - **Perfectum:**
    - **Atticum:**
      - Primæ singularis penultima, si duplex μμ fuerit, alterum mutatur in σ Atticè: ut, πέφασμαι pro πέφαμμαι. Sin fuerit σ, illud vel in δ mutatur, vel abjicitur: ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι, κεκόνιμαι pro κεκόνισμαι.
      - Tertia pluralis formatur à tertia singulari, apud Atticos et Iones, eo ferè pacto, quo apud Poët. ut, τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσί. Consule tabulam Atticam. Hic brevitati studemus.
    - **Ionicum:** Prima pluralis, in μεσθα desinit Ionicè et Doricè: ut, τετάγμεσθα pro τετάγμεθα.
    - **Doricum:** Quartæ Barytonorum σ penultimam mutant Dores in δ: id quod alii Atticis attribuunt: ut πέφραδμαι pro πέφρασμαι.
    - **Æolicum:**
      - Prima pluralis Æolicè desinit in μεθε: ut, τετάγμεθε pro τετάγμεθα.
      - Penultimum α frequenter abit Æolicè in ο: ut, ἔφθορται pro ἔφθαρται.
    - **Poëticum:**
      - Nonnunquam per μετάθεσιν dicunt Poëtæ ἔσσυμαι pro σέσυμαι.
      - Tertia pluralis Atticè et Ionicè formata antepenultimam Poëticè nonnunquam servat longam: ut, πεποιήαται pro πεποιέαται.
  - **Plusquamperfectum:**
    - **Atticum:** Tertia pluralis formatur Atticè et Ionicè, ut tertia perfecti: ut, ἐτετύφατο pro ἐτετυμμένοι ἦσαν.
    - **Ionicum:** Prima pluralis Ionicè et Dor. desinit in μεσθα: ut, ἐτετύμμεσθα pro ἐτετύμμεθα.
    - **Æolicum:** Prima pluralis Æolicè desinit in μεθε: ut, ἐτετύμμεθε pro ἐτετύμμεθα.
    - **Poëticum:** Tertia pluralis Attica et Ionica antepenultimam Poëticè servat longam: ut, ἐπεποιήατο pro ἐπεποίηντο.
  - **Indefinitivum:**
    - **Atticum:** Aoristum posteriorem magis amant quàm anteriorem Attici.
    - **Doricum:**
      - Tertiam pluralem formant Dores, Æoles et Bœoti à prima singulari, longa in brevem mutata: ut, ἔταχθεν pro ἐτάχθησαν, ἔταγεν pro ἐτάγησαν ab ἐτάχθην, ἐτάγην, ἄγερθεν pro ἠγέρθεν vel ἠγέρθησαν.
      - Prima pluralis ultimum ν mutat Doricè in σ: ut, ἐτάχθημες pro ἐτάχθημεν.
      - Penultimam Aoristi primi per omnes modos et tempora Doricè corripi observat Neander: ut, ἐποιέθην pro ἐποιήθην. In participio, γαμεθεῖσα pro γαμηθεῖσα.
    - **Poëticum:** Verba quæ in præterito amittebant ν, illud in Aoristo primo Poëticè recipiunt: ut, ἐκλίνθην pro ἐκλίθην.
  - **Futura:**
    - **Attica:** Secunda persona Atticè in ει desinit: ut, τάξει pro τάξῃ, τετάξει pro τάξῃ, ἔσει pro ἔσῃ.
    - **Ionica:**
      - Secunda singularis à tertia formatur Ionicè, ut secunda præsentis: ut, τάξεαι pro τάξῃ, à τάξεται.
      - Prima pluralis Ionicè et Doricè desinit in μεσθα: ut, ταξόμεσθα pro ταξόμεθα.
    - **Poëtica:** Tertiam pluralem formant Poëtæ, ut tertiam præsentis: ut, ποιηθησέαται pro ποιηθήσονται, ταγησέονται pro ταγήσονται, τεταξέαται pro τετάξονται.
- **Imperativo, et reliquis modis, de quibus consule signum β β.**

α α. Medii generis eadem ferè est, quæ activi et passivi, inflexionis Dialectorum proprietas. Nos singula paucis adumbrabimus. Est ergo

- **Indicativus**
  - **Atticus:**
    - Præsens et futuri secunda singularis omnium conjugationum Atticè formatur, ut in Passivo: ut, τάττει pro τάττῃ, τάξει pro τάξῃ, τίθῃ pro τίθεσαι. Vide passivam vel Atticam tabulam.
    - Imperfecti et Aoristi secundi verborum in μι secunda singularis contrahitur, ut in imperfecto Passivo: ut, ἐτίθου pro ἐτίθεο, ἔθου pro ἔθεσο.
    - Plusquamperfecti prima et tertia singularis formantur Atticè, ut in activo: ut, ἐτετάγη pro ἐτετάγειν et ἐτετάγει.
    - Futura quibus libentiùs Attici quàm activis utuntur, formantur ut Attica activa: ut, ἀναβιβῶμαι pro ἀναβιβάσομαι, βαδιοῦμαι pro βαδίσομαι.
  - **Ionicus:**
    - Secunda singularis præsentis, imperfecti Aoristi secundi et futurorum, formatur, ut dictum in præsenti indicativi Passivi: ut, τάττεαι pro τάττῃ, ἐτάττεο pro ἐτάττου, ἐτύπεο pro ἐτύπου.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè σ: ut, ταξόμεσθα pro ταξόμεθα.
    - Plusquamperfecti prima et tertia singularis desinunt in εα et εε, ut in activo: ut, ἐτετάγεα pro ἐτετάγειν, ἤεα pro ἤειν.
    - Aoristi primi secunda singularis in ω, resolvitur Ionicè in αο, ut, ἐτύψαο pro ἐτύψω.
    - Futurum secundum resolvunt Iones: ut, ταγέομαι pro ταγοῦμαι. Sic resolvunt perfectum verbi εἶμι, dicentes ἤϊα pro ἦα.
  - **Doricus:**
    - Mutant ου in ευ Dores: ut, ἐτάττευ pro ἐτάττου, ἐτύπευ pro ἐτύπου, βαδιεῦμαι pro βαδιοῦμαι.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Doricè σ: in μεν mutat ν in σ: ut, ταττόμεθα pro ταττόμεσθα, τετάγωμες pro τετάγωμεν.
    - Perfecti tertia pluralis Doricè desinit in αντι: ut, τετάγαντι pro τετάγασι.
    - Plusquamperfecti prima et tertia singularis in η, tertia pluralis in εσαν desinit Doricè: ut, ἐτετάγη pro ἐτετάγει, ἐτετάγεσαν pro ἐτετάγεισαν.
    - Aoristi primi secunda singularis Doricè et Syracusiè in α: ut, ἐτάξα pro ἐτάξω.
    - Futurum primum circumflectunt Dores: ut, τυψοῦμαι et τυψεῦμαι pro τύψομαι.
  - **Æolicus:**
    - Imperfectum et Aoristos formant Æoles, ut imperfectum activum, insertis per epenthesin tribus literis σκ, et augmento ablato: ut, ταττεσκόμην, ταττέσκε, ταττέσκετο, ταττέσκοντο pro ἐταττόμην, ἐτάττου, ἐτάττετο, ἐτάττοντο: δασάσκετο pro ἐδάσατο. Hic tres literæ invertuntur, pro σκ sunt σκε.
    - Prima pluralis in μεθα α mutat Æol. in ε vel εν: ut, ἐταξάμεθε vel ἐταξάμεθεν pro ἐταξάμεθα.
    - Doricum ευν omittit Æolicè ν: ut, ταξεῦται pro ταξεῦνται.
    - Secunda singularis acquirit aliquando syllabam θα Æolicè: ut, οἶδασθα et οἶσθα pro οἶδας.
  - **Poëticus:**
    - Contractis in α et το Poëtæ præmittunt α, ο vel ω: ut, βοάωμαι pro βοῶμαι, &c.
    - Præterita nonnunquam transponunt Poëtæ: ut, ἔμμορα pro μέμορα, δέδορκα pro δέδρακα, à δέρκω.
    - Præteriti penultimam producunt Poëtæ: ut, δείδια pro δέδια.
    - Futurum secundum in tertia quoque circumflexorum fingunt Poëtæ: ut, ὁμοῦμαι ab ὁμόομαι. Ita etiam, cùm raro formetur præteritum medium in verbis sextæ barytonorum, Poëtæ illud non raro fingunt: ut, δέδηα à δαίω, κέκηα à καίω, πέφυα à φύω.
  - **Bœoticus:**
    - Præteriti perfecti tertia pluralis, ut, præteriti Activi, Bœoticè et Chalcidicè in αν desinit: ut, τετάγαν pro τετάγασι.
    - Futuri primi secundam syllabam ablato σ contrahunt in nonnullis Bœoti: ut, ἐργᾷ, operaberis, pro ἐργάῃ ex ἐργάσῃ, ἐργάσομαι, σκεδᾷ pro σκεδάσῃ.
- **Imperativus:** et reliqui modi exhibentur signo γ γ.

β β. Passivi verbi reliqui modi sunt

- **Imperativus:**
  - **Atticus:**
    - Secunda singularis verborum in μι contrahitur Atticè, ut secunda imperfecti: ut, τίθου pro τίθεσο, ἵστω pro ἵσταο.
    - Tertia pluralis usurpatur Atticè pro tertia duali, in præsenti et utroque Aoristo: ut, τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν, ποιείσθων pro ποιείσθωσαν. In præterito quoque πεποιήσθων pro πεποιήσθωσαν.
  - **Ionicus:** Resolvunt Iones ου in εο, ex σο autem removent σ: ut, φείδεο pro φείδου, τίθεο pro τίθεσο.
  - **Doricus:** Mutant ου in ευ Dores: ut, τάττευ pro τάττου.
- **Optativus:**
  - **Atticus:** in præterito perfecto Xenophon dixit μεμνῷτο pro μεμνῇτο.
  - **Ionicus:**
    - Prima pluralis fit in μέσθα Ionicè: ut, ταττοίμεσθα pro ταττοίμεθα.
    - Tertia pluralis extrito ν acquirit α: ut, ταττοίατο pro τάττοιντο.
    - Soluta potius terminatione, quàm contracta utuntur Iones: ut, ποιεοίμην pro ποιοίμην.
  - **Doricus:**
    - Præsentis η Doricè mutatur in α: ut, γενοίμαν pro γενοίμην.
    - Prima pluralis in μεθα vel μεν Doricè fit in μεσθα et μες: ut, γενοίμεσθα pro γενοίμεθα, ταγείημες pro ταγείημεν.
  - **Æolicus:** In Aoristo 2. Æoles pro θείμην, θεῖο, θεῖτο dicunt, θοίμην, θοῖο, θοῖτο.
- **Conjunctivus:**
  - **Ionicus:**
    - Terminationes circumflexas resolvunt Iones: ut, τυπτέω, pro τυφθῶ, τυπέω pro τυπῶ, ποιέωμαι pro ποιῶμαι.
    - Secunda singularis præsentis formatur à tertia Ionica, ut in præsenti indicativo: ut, τάττει pro τάττῃ.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè et Doricè σ: ut, ταττώμεσθα pro ταττώμεθα.
  - **Doricus:**
    - Prima pluralis in μεν, ν mutat Doricè in σ: ut, τυφθῶμες pro τυφθῶμεν.
    - Tertia pluralis Aoristorum Doricè desinit in ᾶντι: ut, ταχθᾶντι, ταγᾶντι, pro ταχθῶσι, ταγῶσι.
- **Infinitivus:**
  - **Atticus:** Aoristi desinunt Atticè et Doricè in ήμεναι, ut in activo dictum: ut, ταχθήμεναι pro ταχθῆν, &c.
  - **Ionicus:**
    - Aoristi Ionicè desinunt in ημεν ut in activo dictum: ut, ταχῆμεν pro ταχθῆναι.
    - Diphthongus ει primæ circumflexorum nonnunquam resolvitur Ionicè in εα: ut, ἀπολέασθαι pro ἀπολεῖσθαι.
  - **Doricus:** Secunda circumflexorum mutat α in η: ut, χρῆσθαι pro χρᾶσθαι.
  - **Æolicus:** Verba quintæ barytonorum, quæ habent ε in penultima præsentis, revocant tonum in tertiam à fine, α mutando in ο: ut, τέτορθαι pro τετάρθαι, à τείρω, &c.
  - **Poëticus:** In secunda circumflexorum penultimæ contractæ, Poëtæ α præponunt: ut, βοάασθαι, βοᾶσθαι.

γ γ. Reliqui Modi Medii generis sunt

- **Imperativus:**
  - **Atticus:**
    - Secunda singularis verborum in μι Ionicam terminationem Atticè contrahit, ut in passivo: ut, θοῦ pro θέσο, δίδου pro δίδοσο, ex θέο et δίδοο.
    - Tertia pluralis præsentis et Aoristorum Atticè formatur instar tertiæ dualis, ut in passivo dictum est: ut, τυψάσθων pro τυψάσθωσαν.
  - **Ionicus:** Secundam in ου vel verborum in μι in σο desinentem Iones formant, ut in passivo: ut, τάττεο pro τάττου.
  - **Doricus:** Mutant ου in ευ Dores: ut, τάττευ pro τάττου.
- **Optativus:**
  - **Ionicus:** prima pluralis in μεθα et tertia in το formantur Ionicè et Doricè, ut in passivo dictum est: ut, ταξαίμεσθα pro ταξαίμεθα, ταξαίατο pro τάξαιντο.
  - **Doricus:** Prima pluralis in μεν mutat ν in σ Doricè: ut, τετάγοιμες pro τετάγοιμεν.
  - **Æolicus:** Prima pluralis in μεθα Æolicè mutat α in ε vel εν: ut, ταξοίμεθε vel ταξοίμεθεν pro ταξοίμεθα.
- **Conjunctivus:**
  - **Ionicus:**
    - Secunda singularis præsentis Aoristorum formatur à tertia singulari, ut in indicativo dictum est: ut, τάξηαι pro τάξῃ, τάγηαι pro τάγῃ.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè et Doricè σ: ut, ταγώμεσθα pro ταγώμεθα.
  - **Doricus:** Prima pluralis in μεν mutat ν in σ Doricè: ut, τετάγωμες pro τετάγωμεν.
- **Infinitivus:**
  - **Æolicus:** Prima pluralis in μεθα Æolicè mutat α in ε vel εν: ut, ταξώμεθε pro ταξώμεθα.
  - **Atticus et Doricus:** Perfectum formatur in εμεναι Atticè et Doricè: ut, τεταγέμεναι pro τεταγέναι.
  - **Ionicus:**
    - Perfectum in εμεν desinit Ionicè: ut, τεταγέμεν pro τεταγέναι.
    - Futurum secundum resolvunt Iones: ut, ταγέεσθαι pro ταγεῖσθαι.
  - **Poëticus:** Perfectum Atticum efferunt Poëtæ duplicato μμ: ut, τεταγέμμεναι pro τεταγέμεναι.

E e. Ostensum hactenus, quomodo Dialectorum varietas sese habeat in unâ tantùm dictione. Jam etiam, quomodo si duæ vel plures conjungantur. Quæ conjunctio respicit vel

- Orthographiam solam, quando aliquid in scriptione plurium committitur contra vulgatam aliorum consuetudinem. Accidit ergo ut dictiones
  - Disjungantur quæ conjunctæ esse debebant: sive jam
    - Intercedat aliquid, per tmesin aut hyperbaton: quod Iones agunt et Poëtæ: et alii quoque aliorum Græcorum quandoque.
    - Nihil interveniat. Sic Attici dicunt οὐδὲ ἓν pro οὐδέν. Iones πέλοπος νῆσος pro πελοπόννησος.
  - Conjungantur, quod fit vel
    - Simplici conjunctione. Sic Attici dicunt κατακάρα pro κατὰ κάρα. Æoles, ὅσος pro ὁ σός.
    - Conjunguntur enim vel Contractione quæ varia est.
      - Vocales tantùm.
        - Αα in α: Atticè, τἀρχαῖα pro τὰ ἀρχαῖα. Dor. ἀναγορὰν pro ἀνὰ ἀγοράν.
        - Αε in α: Att. τἀπὶ pro τὰ ἐπί.
        - Αο in ω: Att. τὠστία pro τὰ ὀστία. Ion. θὦπλα pro τὰ ὅπλα. Dor. τὠνείρατα pro τὰ ὀνείρατα.
        - Αϊ in αι: Att. θαἰμάτια pro τὰ ἱμάτια.
        - Ηε in η: Att. μὴνδικα pro μὴ ἔνδικα. Dor. μῆστι pro μή ἐστι.
        - Οα in
          - α: Att. τἀργύριον pro τὸ ἀργύριον.
          - ω: Att. ὡνὴρ pro ὁ ἀνήρ. Ion. τὤγαλμα pro τὸ ἄγαλμα. Dor. ὥδωνις pro ὁ ἄδωνις. Æol. ὦλλος pro ὁ ἄλλος.
          - ου: Æol. τοὖλλο pro τὸ ἄλλο.
        - Οε in
          - α: Att. ἅτερος pro ὁ ἕτερος. Ion. item.
          - ου: Att. οὑμὸς pro ὁ ἐμός.
          - ω: Dor. ὦξ αἴτνας pro ὁ ἐξ αἴτνας.
        - Οϊ in οι: Att. θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον.——Οο in ου: Att. οὑλύμπιος pro ὁ ὀλύμπιος.
        - Οη in ω: Att. θὤμισυ pro τὸ ἥμισυ.——Ωα in ω: Ion. ὦναξ pro ὦ ἄναξ.
        - Ωε in ω: Dor. ut, ὠτᾶν pro ὦ ἐτᾶν.
      - Diphthongi
        - Αιε in
          - α: Att. κᾆτα pro καὶ εἶτα.
          - η: Dor. κῆφα pro καὶ εἶπα.
        - Αιευ in ηυ: Dor. κηὖ pro καὶ εὖ.
        - Αιοι in ω: Att. κᾦνον pro καὶ οἶνον.
        - Αιου in ου: Att. κοὐκ pro καὶ οὐκ.
        - Οιαι in ω: Dor. ᾡπόλοι pro οἱ αἰπόλοι.
      - Mixtè vocales et diphthongi simul. Ita ergo invicem miscentur, ut vel præcedant
        - Vocales
          - Ηευ in ηυ: Dor. et Att. μηὕρω pro μὴ εὕρω.
          - Οαυ in αυ: Ion. ὡυτὸς pro ὁ αὐτός.
          - Οοι in ω: Att. ὡκότριψ pro ὁ οἰκότριψ.
          - Ωοι in ω: Att. ἐγᾦδα pro ἐγὼ οἶδα.
          - Αια in α: Att. κᾄδικα pro καὶ ἄδικα. Dor. κᾆνις pro καὶ ἄνευ.
        - Diphthongi
          - Αιε in
            - α: Att. κἀγὼ pro καὶ ἐγώ. Dor. θάτεραι pro ταὶ ἕτεραι.
            - η: Att. κἂν pro καὶ ἐν. Dor. κἠκτοῦ αὐτοῦ pro καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ.
          - Αιο in ω: Att. χὠκύων pro καὶ ὁ κύων.
          - Ηε in η: Att. τἠλεφαντίνῃ pro τῇ ἐλεφαντίνῃ.
          - Ηη in η: Att. θἠμέρᾳ pro τῇ ἡμέρᾳ.
          - Οια in ω: Att. ὦλλοι pro οἱ ἄλλοι. Ion. ὥνθρωποι pro οἱ ἄνθρωποι.
          - Οιε in
            - ω: Att. ᾅτεροι pro οἱ ἕτεροι. Ion. quoque.
            - ου: Att. οὑμοὶ pro οἱ ἐμοί.
          - Ουα in
            - α: Att. τἀνδρὸς pro τοῦ ἀνδρός.
            - ω: Att. τὠπόλλωνος pro τοῦ ἀπόλλωνος. Dor. τὤλγεος pro τοῦ ἄλγεος.
            - ωυ: Dor. τὠυτοῦ pro τοῦ αὐτοῦ.
          - Ουε in α: Att. et Ion. θατέρου pro τοῦ ἑτέρου.
          - Ουη in η: Att. θημετέρου pro τοῦ ἡμετέρου.
          - Ωα in ῳ: Att. τῴπόλλωνι pro τῷ ἀπόλλωνι. Dor. τὠγάλματι pro τῷ ἀγάλματι.
          - Ωε in α: Ion. et Att. θατέρῳ pro τῷ ἑτέρῳ.
          - Ωϊ in ῳ: Att. πατρῷον pro πατρῴϊον.
- Syntaxin, in qua etiam singularum Dialectorum proprietates observandæ essent. Sed quando Atticorum longè plures sunt, quàm cæterorum, ex privatis tabulis, quæ hîc observanda, imitandáve fuerint, quisque commodiùs longè addiscet, quàm si hac proportionis singularum imparitate, in unum locum consarcinarentur omnia. Nos ope viri optimi, H. Stephani, æterna memoria dignissimi, quæ Atticorum elegantia fuit, studiosè consignavimus. In reliquis taciturniores fuimus, quòd tali viæ præmonstratore careremus, et ipsi aliorum negotiorum συνδρομῇ, in hac grammaticali statione, minùs vigilantes esse possemus. Sed bene habet: ad aditum singularem diligens lector constitutus est. Si, quam monstravimus in bonorum auctorum lectione regiam eam fuerit ingressus, tandem eò perveniet; unde communis linguæ, et singularum nationum privatæ discrimen facili negotio sit deprehensurus. Interea ne quis hac parte nostrum jure officium desiderare possit, ad fontem duntaxat syntacticæ varietatis digitum intendimus. Vide signum ∂ ∂.

R r. Reliquas etiam partes orationis diversimodè eloquuntur privatæ Græcorum nationes et populi:

- ADVERBIA vel
  - NOVA fingunt:
    - Attici Adverbia in loco efferunt per dativum pluralem secundæ simplicium: ut, θήβησιν pro ἐν θήβαις, ἀθήνησιν pro ἐν ἀθήναις.
    - Poëtæ ex omnibus faciunt adverbia per paragogen voculæ δε: ut, μέγαράδε, ad Megaram, οἶκόνδε, ad domum, ἅλαδε, ad mare: ubi δε videtur supplere significationem præpositionis εἰς.
  - Usitata vel
    - Augent:
      - Attici per prosthesin dicunt ἐχθὲς pro χθές: per paragogen, οὑτωσὶ pro οὕτως, ὡσπερεὶ pro ὥσπερ, πάνυτι pro πάνυ, ναιχὶ pro ναί.
      - Iones ea adverbia, quæ descendunt à genitivis pluralibus nominum in ης et ες primæ contractorum, dissolvunt immisso per epenthesin ε: ut, ἀληθέως pro ἀληθῶς, ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς.
      - Dores dicunt τὼς pro ὥς, οἴκαδες pro οἴκαδε.
      - Poëtæ τίη inquiunt pro τί, cur?
    - Minuunt:
      - Attici ἅπερ dicunt pro καθάπερ, πρῷ pro πρωΐ. Scribit Corinthus et Philoponus, δέον dici pro δεόντως, πρέπον pro πρεπόντως: quod pernegat Stephanus.
      - Iones οὕτω dicunt pro οὕτως, sequenti vocali: ut, οὕτω εὐπετέως, apud Herodotum.
      - Dores πῶ dicunt pro πόθεν.
      - Æoles ἔνθα, ὄπισθα, pro ἔνθεν, ὄπισθεν, ε in α mutato.
      - Poëtæ τάχα pro τάχιστα dicunt, ἀντικρὺ pro ἀπαντικρὺ, τίπτε pro τίποτε, ἄντα pro ἐναντίαν, περ pro καίπερ. Imprimis, σ et ν per apocopen detrahunt: ut, πολλάκι pro πολλάκις, χῶρι pro χῶρις, πρόσθε pro πρόσθεν, ὄπισθε pro ὄπισθεν, ἑκατέρωθε pro ἑκατέρωθεν.
    - Mutant:
      - Attici adverbia in ον à neutris nominibus ducta, in terminatione plurali efferunt, et ab Eustathio vocantur πληθυντικὰ ἀττικά: ut, πρῶτα pro πρῶτον, πρότερα pro πρότερον, φίλα pro φίλον. Præterea dicunt, ἐνταυθοῖ pro ἐνταῦθα, ἐνθαδὶ pro ἐνθάδε, δευρὶ pro δεῦρο, ἄλλη pro ἄλλως, ποῦς pro πῶς, ἀμηγέπη pro ἀμωσγέπως.
      - Iones dicunt δεύρω pro δεῦρο.
      - Dores ὄψ ex ὀπίσω formant. Dicunt etiam πλατίον pro πλησίον, ἄλλοκα pro ἄλλοτε, ἁμᾶ pro ὁμοῦ, ὅκα pro ὅτε, ὅπα pro ὅπη, πᾶ pro πῆ, τόκα pro τότε, ἔνδοι pro ἔνδον.
      - Æoles adverbia in θεν, ν abjecto, mutant in α; ut, ἄτερθα pro ἄτερθεν, ὄπισθα pro ὄπισθεν.
- Vide in signo ☞

9 U

- ☞
  - Præpositiones
    - Augent: Poëtæ frequenter iota vel inserunt vel adjiciunt præpositionibus: ut, ἐνὶ, εἰνὶ, εἰν pro ἐν, ὑπαὶ pro ὑπὲρ, καταὶ pro κατὰ, πεὶ pro περὶ, ἀπαὶ pro ἀπὸ, ὑπαὶ pro ὑπό.
    - Minuunt: Dores inquiunt πὰρ pro παρὰ, ἂν pro ἀνά. Hoc tamen alii Poëtis tribuunt.
    - Mutant:
      - Dores ποτὶ et προτὶ dicunt pro πρός. Nam mutant σ in τ, iota etiam per paragogen adjiciunt, et literam ρ vel retinent vel negligunt. Hinc composita, πόταγε pro πρόσαγε.
      - Æoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ dicunt, ζὰ pro διά, πρὲς pro πρός.
  - Conjunctionestum
    - Augent: Poëtæ πάρος à πρὸ faciunt, pro quo etiam dicunt, πάροιθεν, προπάροιθεν.
    - Minuunt: Poëtæ περ dicunt pro καίπερ, ἄρ' pro ἄρα.
    - Mutant:
      - Iones ὦν pro οὖν dicunt, γῶν pro γοῦν.
      - Dores αἰ dicunt pro εἰ, αἴπερ pro εἴπερ, αἴκεν pro εἴκεν, αἴκα pro εἴκε, γὰ pro γε, κἄνς pro καὶ ἄνευ. Nonnulli ipsis etiam tribuunt, ὦν pro οὖν.

- δ δ. De syntactica orationis structura, secundum Idiomatum et Dialectorum varietatem dicturi, viam hactenus inter Grammaticos usitatam, servare possemus. Sed quando materiæ dicendi serviendum est, nos omnes diversitates ad quantitatem orationis compendio reducemus. Quantitatem vocamus, quum una dictio vel plures abundârint, defecerintve: qualitatem, cùm accidentis alicujus mutatio intervenerit. In orationis ergo structura vel
  - Abundat
    - Integrum membrum: quando membra synonyma copulantur, Attico more: ut apud Homerum, μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν.
    - Una tantùm dictio: nimirum
      - Articulus. Hic apud Atticos abundat, vel bis positus, vel postpositivo, Nomini, verbo junctus: ut, τὰ ποῖα τὰ ταῦτα λέγεις; pro ποῖα ταῦτα λέγεις; τὰ τίνα λέγεις; pro τίνα λέγεις; Vide Atticorum tabulam quæ de hoc et de aliis copiosè præcipit.
      - Nomen: ut, ποῖος δέ τίς ἐστι, apud Atticos pro ποῖος δέ ἐστι; πᾶς τις pro πᾶς: θάνατόν τι μόρον τε: λῆρον ληρεῖς, &c. Vide suo loco.
      - Pronomen: ut, quando Attici dicunt, ἐμὸν αὐτοῦ pro ἐμὸν, ἡμῖν αὐτοῖς pro ἡμῖν.
      - Verbum. Sic apud Atticos abundat φάναι, εἶναι, et alia: ut, τὸ σήμερον.
      - Participium. Inquiunt Attici γραπτέον ὂν pro γραπτέον: παίζεις ἔχων pro παίζεις. Sic ἄγων, ἰὼν et alia παρέλκει.
      - Adverbium. Apud Atticos πλεονάζει οὐ, ὡς, πάνυ, μάλα, τι adverbialiter positum: ut, οὐ μὴν ἀλλὰ pro ἀλλά μην. Dicunt etiam λίαν πάνυ pro λίαν: in primas duas vel tres negationes, intendendæ inficiationis ergô jungunt: ut in ἀπαγορεύω; μὴ στεφανοῦν, μὴ abundat, et in οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι, μὴ οὐκ superfluit.
      - Conjunctio. Attici frequenter otiosè adhibent particulas, ἀλλὰ, ἂν, γὰρ, ἢ, καὶ, ὅτι, ὡς, τοι: ut, τῶν δὲ παίδων λεγόντων, ὅτι ταῦτά σοι κτᾶται, apud Plut. Cætera vide suo loco. Apud Iones etiam sæpius redundant particulæ, ἄρα, γε, ὦν, τε: ut, ἔπειτε ταῦτα ἐγένετο pro ταῦτα ἐγένετο.
      - Præpositio. Apud Atticos πρὸς et aliæ, in et extra compositionem superfluum est: ut, μετάγγελος pro ἄγγελος. Quandoque ἀμφὶ et περὶ ἐκ παραλλήλου junguntur: ut, ἀμφὶ περὶ κρήνην.
  - Deficit
    - Articulus. Atticorum est, articulos supprimere: ut apud Platonem, παρῆσθα δὲ αὐτὸς λεγομένοις pro τοῖς λεγομένοις.
    - Nomen hoc facit, quod ait Corinthus, Defectus Atticorum sunt: ut, ἐν βραχεῖ scilicet χρόνῳ, διὰ ὅλου scilicet βίου.
    - Verbum. Apud Atticos sæpè desiderantur ἐστι et alia verba. Vide tabulam Atticorum.
    - Participium. Articulus brevitati serviens, sæpiùs est indicium subauditi participii apud Atticos: ut, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, scilicet ὤν.
    - Adverbium:
      - Attici persæpè omittunt adverbia, ὦ exclamandi, ὡς, ἕνεκα, μᾶλλον, μόνον, ὥστε, ἄλλως, ὀλίγου, et alia: negativa item. Exempla propria tabella exhibebit.
      - Dores οὐ γᾶν dicunt pro οὐ μὰ τὴν γᾶν, apud Theocritum.
    - Præpositio. Desunt sæpiùs apud Atticos, διὰ, ἀπὸ, ἀντὶ, εἰς, ἐκ, ἐν, ἐπὶ, περὶ, πρὸ, πρὸς, σὺν, ὑπὸ, &c. καλὸς τὸ σῶμα pro κατὰ τὸ σῶμα: quæ synechdoche est Grammatica.
  - Mutatur partim orationis
    - Ordo:
      - Atticorum consuetudo hac parte notanda est diligenter. Sæpiùs enim, dum membra copulant, quod prioris fuerat, sequenti tribuunt, et vice versa: nominum transpositorum casibus vel mutatis, vel servatis integris. Exempla cùm sint prolixiora, ex Atticorum tabella mutuari quisque potest.
      - Ionibus etiam anastrophe frequenter in usu est: ut apud Herod. lib. 4. ὑπερβορέων δὲ περὶ ἀνθρώπων, pro περὶ ὑπερβορέων δὲ ἀνθρώπων, &c.
    - Terminatio in membris vel
      - Pluribus. Atticorum hac parte loquendi modum propria tabella exhibebit, quo pacto Genere, Numero, Casu, Tempore, Modo, Persona, discordent invicem duo vel plura orationis membra.
      - Uno in quo τῆς φράσεως ἐνάλλαξις observari potest, in omnibus partibus orationis, in
        - Articulo. Attici hujus et genus mutant: ut, τὼ τείχεα pro τὰ τείχεα, τὸ τῶν ὀνύχων pro ὄνυχες, vide suo loco: et Numerum: ut, οἱ περὶ Πλάτωνα pro ὁ Πλάτων.
        - Nomine. Hoc in constructione variat
          - Qualitatem. Substantiva usurpant pro adjectivis Attici et Dores: ut, ἄνθρωπον ἦθος pro ἀνθρώπινον.
          - Speciem. Attici Primitiva usurpant pro comparativis: Comparativa pro Positivis et Superlativis: Superlativa pro comparativis: Denominativa pro primitivis. Exempla dabit privata tabula.
          - Numerum. Attici utuntur singulari pro plurali: Duali pro plurali, ut et Dores: plurali pro duali et singulari. Quod postremum etiam inter Dores in usu est.
          - Casum. Attici Nominativum usurpant loco Genitivi, ut, et Iones: loco vocativi etiam: Genitivum loco nominativi et accusativi, Dativum loco genitivi, ut et Dores et Æoles: Accusativum vice genitivi et dativi: Vocativum loco nominativi, ut et Æoles.
        - Pronomine. Apud Atticos quandoque Relativum sequitur casum verbi præcedentis. Reliqua vide suo loco.
        - Verbo quod variat
          - Genus. Attici Activis utuntur pro passivis, et vice versa. Hoc etiam Poëtis usitatum.
          - Modum. Attici Indicativum usurpant vice Optativi: Imperativum vice indicativi et subjunctivi: Optativum vice indicativi, imperativi et subjunctivi: Infinitivum vice indicativi et imperativi. Hoc postremum etiam Iones factitant. Dores Subjunctivo pro indicativo utuntur.
          - Tempora. Attici utuntur Præsenti tempore pro imperfecto et futuro: Imperfecto pro præsenti, ut et Iones perfecto pro præsenti, unà cum Ionibus: Plusquamperfecto pro præsenti et imperfecto: Aoristo pro Præsenti et futuro. Futuro pro præsenti et Aoristo.
          - Numerum. Attici Neutro plurali adjungunt verbum singulare: γράμματά ἐστι πάντα.
        - Participio. Attici præsens tempus loco futuri usurpant: et accusativum casum loco genitivi. Usurpant etiam participium pro nomine, verbo et adverbio, ut suo loco docetur: Æoles similiter Participio pro verbo utuntur. Poëtæ numerum dualem pro plurali adhibent.
        - Adverbio. Attici adverbiis addunt articulos: ut, τὰ πρῶτα pro πρῶτα.
        - Præpositione. Attici et Poëtæ Præpositionibus nonnunquam eos casus adjungunt, quos usus Græcorum communis respuere solet. Docebunt id peculiares tabulæ. Nos brevitati servientes, duntaxat ad fontem intendere voluimus.

Δόξα τῷ Θεῷ.

APPENDIX

EORUM

Quæ in ipso Lexico commodè tractari non potuerunt, interim tamen iis, qui feliciter in Græcis Auctoribus, inprimis verò Poëtis versari cupiunt, apprimè necessaria visa sunt,

Cùm ad Idiomata Græcorum varia percipienda, tùm ad diversas vocabulorum plurimorum, diversis accentibus insignitorum, Significationes cognoscendas, Græcæ linguæ studiosis utilissima futura.

DE GRÆCÆ LINGUÆ DIALECTIS, EX SCRIPTIS JOANNIS GRAMMATICI, QUÆ TEXNIKÀ FUERUNT INSCRIPTA.

ΔΙΑ'ΛΕΚΤΟΣ est linguæ ἰδίωμα, id est, proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Æolica, Ionica, Communis. Et Attica quidem vocata est ab Atthide Cranai filia: Æolica verò, ab Æolo Hellenis filio. Dorica, à Doro Hellenis filio: Ionica, ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis et Creüsæ Erechthei filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor constat. Habet autem unaquæque dialectus proprium idioma.

De Ionica dialecto.

Ionica dialectus illa est, quà usi sunt Iones: hæc autem illis antiqua esse videtur. Proprium illius est, pro α uti η, et circumflexas syllabas in duas partes dividere: et pro π, accipere κ: et pro aspiratis collisionibus tenues proferre: et è quibusdam dictionibus ι eximere.

Utuntur igitur η pro α: ut (quum dicunt) θύρην pro θύραν, et ἡμέρην pro ἡμέραν, et ὠφελείην pro ὠφέλειαν. Circumflexas autem syllabas in duas dividunt, quum pro ποιεῖν dicunt ποιέειν. Pro π, κ accipiunt: pro πῶς enim κῶς dicunt. Pro aspiratis synalœphis tenues proferunt, quum dicunt pro ἐφίππων ἐπίππων: et pro ἐφορᾶν ἐποςᾶν. Quibusdam dictionibus ι auferunt, pro ποιεῖσθαι, ποιέεσθαι dicentes. Dicta est autem Ionica ab Ione filio Apollinis et Creüsæ Erechthei filiæ.

De Attica dialecto.

Attica verò dialectus est, quà usi sunt Athenienses. Peculiare autem ipsius est, affatim uti contractionibus, et dictiones indivisim proferre. Præterea verò τ et ρ pro σ sumere: et υ pro ε, et σ pro ξ.

Contractionibus igitur abunde utuntur, quum dicunt θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, et φροίμιον pro προοίμιον. Indivisim verò nonnullas dictiones proferunt, quum dicunt πατρῷον pro πατρώϊον: et Νηρῆδα pro Νηρηΐδα. Accipiunt præterea ρ et τ, pro σ. nam θάλασσαν efferunt θάλατταν: et πράσσειν πράττειν. Rursus pro θαρσαλέως, ἄρσενα, θαῤῥαλέως, ἄῤῥενα dicunt. Pro ε summunt υ: ut, τοὔνδυμα pro τὸ ἔνδυμα: τοὔγκλημα pro τὸ ἔγκλημα: τοὔλαιον pro τὸ ἔλαιον: τοὐπίσημον pro τὸ ἐπίσημον: τοὔργον pro τὸ ἔργον. Pro σ verò ξ usurpant, quando dicunt ξύμπας pro σύμπας: et ξυμφορὰν pro συμφοράν: et ξυνέηκεν pro συνέηκεν: et ξύμβολον pro σύμβολον: et ξυνθήκη pro συνθήκη. Vocata autem est Attica, quæ Atticorum est, ab Atthide Cranai filia.

De Dorica dialecto.

Dorica autem vocata est dialectus, qua usi sunt Dores. Ejus proprium est, pro η, α uti, et pro ω, α, et pro fœmininis nominibus singularibus, plurales casus proferre: et pro ου diphthongo ω uti, et pro ει diphthongo υ assumere, et interdum pro θ, σ, et quibusdam dictionibus ι detrahere.

Pro η igitur α utuntur, quum dicunt ἅλιον pro ἥλιον: pro ἡμέραν, ἁμέραν: et pro ἡ Κύπρις, ἁ Κύπρις: et ἁδὺ pro ἡδύ. Pro ω autem α utuntur, quum dicunt pro μουσῶν, μουσᾶν: pro θυρῶν, θυρᾶν. Pro singularibus autem fœmininis nominibus plurales casus proferunt, dicendo pro καλὴν καλὰς, σοφὴν σοφάς. Pro ου autem diphthongo ω utuntur, dicendo pro μούσας μώσας. Pro ει autem diphthongo η utuntur, quum dicunt pro ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν: ἰδῆν, δραμῆν, λαβῆν. Sed et λάβεν pro λαβεῖν: et δράμεν pro δραμεῖν: et ἦλθεν pro ἐλθεῖν dicunt. Dorica autem appellata est à Doro Hellenis filio.

De Æolica dialecto.

Æolica autem dicitur dialectus, qua usi sunt Æoles. Proprium autem ipsius est acutas dictiones invertere, et quibusdam nominibus fœmininis accusativi casus ι addere: et aliquando pro υ, ω uti, et pro ο, ω: et incipientia à vocalibus tenuiter proferre: et pro ει diphthongo η ponere: et collocare in dictionibus ante ρ, β: pro gemino μμ, geminum ππ assumere.

Invertunt igitur acutas dictiones, pro ποταμὸς, πόταμος dicentes, et pro καλὸς, κάλος. Quibusdam autem nominibus fœmininis accusativi casus ι apponunt, ut quum dicunt pro καλὰς, καλαῖς: pro σοφὰς σοφαῖς. Pro ου verò ω utuntur, ut quum dicunt λιπῶσαι pro λιποῦσαι, et ἰδῶσαι pro ἰδοῦσαι: et λαλῶσαι pro λαλοῦσαι. Pro ο, ω utuntur, quum dicunt ὤμοιον pro ὅμοιον. Inchoantia verò a vocalibus, tenuiter proferunt, quum ἡμέρα attenuant, ἥλιος et ὑμεῖς. Pro ει autem diphthongo utuntur η, pro Κυθαίρειαν Κυθαίρηαν dicentes, et pro μαθεῖν, et ἐλθεῖν, μαθῆν et ἐλθῆν. Ponunt in quibusdam dictionibus ante ρ, β: pro ῥόδα βρόδα dicentes: pro ῥάκη βράκη. Pro gemino autem μμ geminum ππ accipiunt, pro τὰ ὄμματα, ὄππατα dicentes. Sunt et quædam quæ peculiariter apud eos formantur. nam κατὰ pro μετὰ præpositione accipiunt. Aliquando et pro βουλὴν βωλὴν dicunt, et pro γῆν, γᾶν: et pro ἀγῶνα, ἄγωνον, ac pro Πρίαμον, Πέῤῥαμον. Appellata est Æolica lingua ab Æolo Hellenis filio.

De communi Dialecto.

Qui nolunt communem dialectum annumerare prædictis quatuor, hanc rationem afferunt. Neque enim aiunt habere proprium, sed sicut quadripharmaca vis ex quatuor pharmacis constans quadripharmacum dicitur, nihil proprii habens: sic et communis dialectus ex quatuor conflata, non debet his annumerari. Ex iis autem qui communem dialectum introducunt, alii dicunt quòd omnibus immixta est dialectis ejusdem vocis, ut φίλος, νὺξ et hujusmodi: alii inquiunt non habere formam, sed ex variis dictionibus esse congregatam. Mutationes autem ipsius non inveniuntur. Ionicâ scripsit Homerus, Atticâ Aristophanes, Doricâ Theocritus, Æolicâ Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus, est dictio propriam formæ notam ostendens, vel dictio peculiarem vel communem ostendens notam. Dialecti autem sunt (si et communem quis annumeraverit) quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Communis. Nam quinta propriam non habens notam, communis nominata est, vel quia communiter omnium notis utitur, et ex quatuor constat: vel quia communiter eâ omnes utuntur: vel qui eæ omnes ex hac tanquam subjecta incipiunt. Remittere autem oportet hanc quidem quasi ad regulam, reliquas verò ad proprietatem. Barbaras quidem certè, quum sint multæ, eæque comprehendi nequeant, non est facilè tradere: atque adeò dicendæ non sunt dialecti, sed linguæ. At verò Hellenicas inde contigit appellari, quòd quum Hellen Jovis quidem filius, cognomento autem Deucalion loca per Græciam occupâsset: omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, sigillatim verò denominationes ab illius filiis accepisse. Dispersis enim iis in plura loca, atque eandem vocem non ampliùs servantibus, sed cum locorum mutatione unà vocem quoque mutantibus accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis et Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnassum et Asopum, Dores ab ipso appellari omnes contigit, et dialectum Doricam, quâ valde utuntur Rhodii et Cretenses et Peloponnesii, et Siculi, et Libyci, et antiqui Epiri incolæ.

Ab Æolo autem Hellenis filio et Pyrrhæ, Æolica vocata est. Hic enim quum decem urbes condidisset, et regionem Æoliam, dialectum Æolicam nominavit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filio Hellenis et Creüsæ Erechthei filiæ vocata est. Hic enim linguam quæ eadem atque Attica videbatur, quum commigrasset et condidisset tredecim urbes, à se Ionicam appellavit; urbes autem hæ sunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocæa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Tius, Samus, Colophon, Ephesus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata est, vel ab Atthide Cranai filia, (fuit autem is Atticæ rex) vel eo quòd ad litus esset, quasi ἀκτικῆτιν dixeris.

Intelligitur autem dialectus trifariam: per totius nominis immutationem, per immutationem quæ est in parte quadam, per immutationem quæ est per accidens. Per totius nominis immutationem, ut quum Æoles muliebre indumentum καταγωγὴν vocant; Attici autem, ἀλευρότησιν, quod nos τηλίαν, et similia. Per immutationem, quæ est in parte quadam, vel per Prosthesin, (ut Æoles pro ῥόδα βρόδα dicunt:) vel per Aphæresin, (ut Dores φέρεν et λέγεν pro φέρειν, et λέγειν efferunt) vel per metathesin, ut pro δίφρον dicunt δρίφον. At ex immutatione quæ est per accidens, vel in accentu, vel in spiritu, quem appellamus. In accentu, ut Attici quidem dicunt ἱκάνω, ἵκανον: et ἐλαύνω, ἔλαυνον: Dores autem pro πάντως dicunt παντῶς, et ὁιτῶς pro οὕτως: et similia, quæ dividimus per singularum dialectorum proprietates. In spiritu autem, ut Attici, quod apud nos tenuiter est, ipsi aspiratè proferunt.

De singulis quæ Atticæ dialecto propria sunt.

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ξ: nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit: et pro σεῦτλον, τεῦτλον: et pro συμφορὰν, ξυμφορὰν, et pro σύμβολον, ξύμβολον. Vertunt autem σ in ξ, in præpositione σὺν, etiam seorsum.

Semper in εις plurales nominativos à masculinis in ευς factos, per η profert: ut, γονῆς pro γονεῖς, et βασιλῆς pro βασιλεῖς.

In αος desinentia masculina antepenult. vel ultima acuta, per εως profert: ut, Μενέλεως pro Μενέλαος: et λεὼς pro λαός: et νεὼς pro ναός.

Dictionibus addit iota: ut νυνὶ, οὑτοσὶ, τουτονὶ, πρινὶ, nos autem νῦν, οὗτος, τοῦτον, πρίν.

In ευς nomina, per ω in Genitivo effert: ut, Ἀριστεὺς, Ἀριστέως: simili modo, Πηλεὺς, Πηλέως.

Synalœphæ Atticorum sunt propriæ: ut, τῷ 'μῷ pro τῷ ἐμῷ: sic ἔρχομ' ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων.

Ablationes literæ iota Atticorum sunt propriæ, et Dorum, et Æolum: ut, ἕταρον pro ἑταῖρον: et ἐς χρύσαν pro εἰς χρύσαν.

Sumere vocativos pro nominativis, Atticorum est proprium; ut, νεφεληγερέτα Ζεὺς pro νεφεληγερέτης: et ἱππότα Νέστωρ pro ἱππότης: et εὐρυόπα Ζεὺς pro εὐρυόπης. Nominativi enim pro vocativis, et vocativi pro nominativis. Hæc autem solùm Atheniensium figura.

Defectus partium orationis Atticorum sunt, et Dorum, et Ionum: ut in κόπτων ἀμφοτέρησι, deest χερσίν.

Accipere accusativos casus pro genitivis, Atticorum est: ut, Μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην pro τούτου.

Semper passivis verbis pro activis utitur: ut, γράφομαι pro γράφω: et ποιοῦμαι pro ποιῶ.

Item Atticorum est ποιείσθων et νοείσθων dicere pro ποιείτωσαν et νοείτωσαν.

In ως desinentia adverbia qualitatis, in ον terminat. nominibus enim pro adverbiis utitur: ut, δέον et πρέπον, pro δεόντως et πρεπόντως.

In ονες desinentes nominativos comparativorum nominum in ους terminat: ut, μείζους, et χείρους, et καλλίους, pro μείζονες, et χείρονες, et καλλίονες.

Synalœphis immodicè utitur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοιμάτιον: et pro τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον dicit.

Σ pro ρ utitur: nam pro θάῤῥος, θάρσος dicit: et pro θαῤῥαλέον, θαρσαλέον: et ἄρσεν pro ἄῤῥεν.

Ου pro ει usurpat quum dicit, τοὔνδυμα, et τοὔγκλημα, et τοὔπος: pro τὸ ἔνδυμα, et τὸ ἔγκλημα, et τὸ ἔπος.

Nominativis pro vocativis sæpe utitur: ut, ὦ φίλος pro ὦ φίλε.

Superlativis pro comparativis sæpe utitur, ubi dicendum esset θηριωδέστερος πάντων, dicens θηριωδέστατος.

Η pro ε usurpat. vertit enim ε in η, velut quum dicit ἠδυνάμην, et ἠβουλόμην.

Attica dialectus licet mutationes acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert. nam dualibus videmus uti et comicos Poëtas, et Atticos scriptores: dicentes τὼ πόδε, et τὼ χεῖρε, et νὴ τὼ θεὼ, et Διὸς κούρω. Dicit Plato Philosophus in Gorgia, τὼ γὰρ ξένω τώδε, Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμώ. Item δυοῖν ὀβολοῖν, et δυοῖν χαλκοῖν, et ταῖν θεαῖν.

Quæcunque in ος desinentia habent α in penultima, ea per ω et ε efferunt: ἵλεως pro ἵλαος, et per obliquos sequendo nominativi formam: ut, Μενέλεω pro Μενελάου: et in dativo similiter, cum ι subscripto Μενελέῳ, additione ν, τοῖν Μενέλεων. Accusativum, Μενέλεων. Pluralem autem rectum, æquè atque singularem dativum, Μενέλεῳ. Genitivum Μενέλεων: Dativum autem cum ι, τοῖς Μενέλεως. Accus. τοὺς Μενέλεως.

Item Atticæ est dialecti, pro εὐφυῆ et ὑγιῆ, εὐφυᾶ et ὑγιᾶ dicere: et pro Εὔβοια et Πειραιέα, dicere Εὐβοιᾶ et Πειραιᾶ. Hoc autem consuevere facere in quibus ultima syllaba in purum η desinit, penultima autem habet ε vel α, ut in propositis. Minimè verò in quibus cum consonante desinit: ut, εὐμενῆ, εὐτυχῆ. non enim dicent εὐμενᾶ aut εὐτυχᾶ. Neque rursum in quibus consonans præfixa est literæ ε quæ habetur in penultima: ut, βασιλέα, δρομέα.

In hujusmodi verbis, ἐδυνάμην, et ἐβουλόμην, et ἔμελλον, ε in η mutat dicendo ἠδυνάμην, et ἠβουλόμην, et ἤμελλον. Etiam in ἀνὰ præpositione mutant α in η, ἠνειχόμην dicentes pro ἀνειχόμην.

In verbis secundam personam passivam habentibus desinentem in ῃ, eam per ει diphthongum efferunt: βούλει enim dicunt pro βούλῃ. Quum verò fuerit subjunctivum, dicunt quemadmodum nos, ἐὰν βούλῃ.

Optativa sumunt pro subjunctivis: ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν ἔλθῃς, et ἐὰν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ.

Auferunt autem sæpius et ι, pro κλαίειν dicentes κλάειν, et μύαν pro μυῖαν: et μητρυὰν pro μητρυιάν: et ποεῖν pro ποιεῖν: et πόημα pro ποίημα.

Et loco πρὸς præpositionis, ὡς usurpant: ubi dicimus πρὸς τὸν βασιλέα, et πρὸς τὸν φίλον, dicentes ὡς τὸν βασιλέα et ὡς τὸν φίλον.

Proprium autem ipsorum est et in α desinentes singulares accusativos mascul. per η proferre: ut, Εὐρυσθῆ pro Εὐρυσθέα, et Πηλῆ pro Πηλέα, et Τυδῆ pro Τυδέα.

Utuntur et passivis pro activis: ut, Λοιδορούμενος pro λοιδορῶν: Φαινούμενος pro φαίνων: Φενακιζόμενος pro φενακίζων: Διακονούμενος pro διακονῶν: Διαβαλλόμενος pro διαβάλλων: Μισούμενος pro μισῶν.

Interdum verò activa ponunt pro passivis: ut, πολιτεύειν pro πολιτεύεσθαι, et γράφειν pro γράφεσθαι, et similia.

Indefinita tempora, et futura integra passiva ipsi in communia sæpe mutantes, dicunt pro μισηθήσεται, μισήσεται: et pro ζητηθήσεται, ζητήσεται: et pro τιμηθήσεται, τιμήσεται, ac similia.

Ab ίζω autem futura, abjicientes σ, circumflectunt, ὀνειδιῶ dicentes pro ὀνειδίσω: et ῥαντιῶ pro ῥαντίσω: et μυκτηριῶ pro μυκτηρίσω.

Delectantur etiam plerumque syncopa. nam pro Νηρεΐδας, Νηρίδας dicunt, et pro Ἀπόλλωνα, Ἀπόλλω, et pro ἀμείνονα, ἀμείνω, et pro κρείττονα, κρείττω.

Mutant præterea tonos, et sonos, et tempora. Tonos quidem, quum pro πολέων et ταξέων dicunt πόλεων et τάξεων. Sonos autem, quum pro στάφιδα et στάχυς dicunt ἀστάφιδα et ἄσταχυς. Tempora verò quum in βασιλέα producunt α, et Ἀτρέα, et ἱμᾶντα, et ἀνδριᾶντα.

Dicunt etiam Ἀθήναζε πορεύομαι pro εἰς Ἀθήνας: et Ἀθήνησι σοφιστεύω pro ἐν Ἀθήναις: et Ἀθήνηθεν pro ἐξ Ἀθηνῶν: et ἄγροθεν ἔρχομαι pro ἐξ ἀγροῦ. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε: pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι. Item pro ἐξ οὗ χρόνου, ἐξ ὅσου χρόνου.

Et ρ pro λ utuntur: nam pro κλίβανον, κρίβανον dicunt.

De singulis quæ Ionicæ dialecto propria sunt.

Ionica dialectus in ας desinentia nomina in ης mutat, (si non sint Dorica) ut pro Ἑρμίας, Ἑρμίης: et pro Σωσίας, Σωσίης. Tunc enim Iones vertunt, quum non fuerint versa ex Doribus, ut dictum est, pro Ἑρμίας, Ἑρμίης. nam Dores non vertunt ea.

Omne in ης desinens, cujus genitivus in ου terminatur, apud eos in εω desinit, pro Πέρσης, Πέρσου, Πέρσεω: pro Ξέρξης, Ξέρξου, Ξέρξεω: pro Πηληϊάδης, Πηληϊάδου, Πηληϊάδεω.

In ης masculina quorum genitivus in ους, per εος profertur: ut, Δημοσθένης, Δημοσθένεος: et ἀμαθὴς, ἀμαθέος. Accusativum autem in εα faciunt, Δημοσθένεα, ἀμαθέα.

In ους desinentes genitivos, qui à neutris in ες rectis fiunt, dividit: ut, εὐσεβὲς, εὐσεβέος: itidemque εὐγενέος, δυσγενέος, δυσσεβέος.

Omnis nominativus in ευς, per ηος profertur in genitivo apud Ionas: ut, βασιλεὺς, βασιλῆος.

Neutra genitivum in ους habentia, per εος terminant Iones: ut, πλῆθος, πλήθους, πλήθεος.

In εις rectos plurales à singularibus in ευς factos, in ηες dividunt Iones: ut, βασιλῆες pro βασιλεῖς.

In αι pluralia dividunt in genitivo per ε: ut, Πέρσαι, Περσῶν, Περσέων: et νύμφαι, νυμφῶν, νυμφέων. At verò νυμφάων, Æolicè.

Omnis dativus pluralis in οις desinens, assumit ι in fine: ut, καλοῖσι pro καλοῖς: et σοφοῖσι pro σοφοῖς, ac similia.

Omnis dativus pluralis in αις desinens, mutat α in η apud Ionas, subscripto quidem ι, sed non pronuntiato: ut pro καλαῖς, καλῇσι: pro νύμφαις, νύμφῃσι.

In α rectos, in η vertunt Iones: ut pro Ἥρα, Ἥρη: pro χώρα, χώρη.

Οὖν, conjunctionem Iones dicunt ὦν.

Verborum compositiones per tenues consonantes proferunt Iones: ut, κατορῶ, κατορᾷς, κατορᾷ.

Præpositivis articulis Iones pro subjunctivis utuntur: ut, τὸν θέλω pro ὃν θέλω: τὴν θέλω pro ἣν θέλω.

Κ pro π in interrogativis et relativis: ut pro πόσα, κόσα: et pro ὁπόσα, ὁκόσα: et pro ὅπως, ὅκως.

Ω pro α aliquando usurpant Iones, dicentes ὤνθρωπον et ὤριστον, pro ἄνθρωπον et ἄριστον.

Ωυ pro αυ diphthongo utuntur θωῦμα pro θαῦμα dicentes.

Sectiones sunt Ionum propriæ: ut, Πέλοπος νῆσος pro Πελοπόννησος: ἄγριον ἔλαιον pro ἀγριέλαιον: et ἄγριον αἶγα pro αἴγαγρον: et συὸς ἀγρίου pro συάγρου.

Sumere infinitivos pro imperativis, Ionum est: ut, πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν pro ἀγόρευε. Sic Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες pro πεῖρα, et infinita alia.

Masculinis dare locum fœmininorum, Ionum est: ut, Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν pro ἑσπέρα.

Nominativis dare locum genitivorum, Ionum est: ut, Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν, pro τῶν δὲ δύο σκοπέλων, ὁ μὲν, ὁ δέ.

In ω desinentia fœminina in accusativo, in ουν terminant: ut, pro Ἰὼ, Ἰοῦν: pro Λητὼ, Λητοῦν: pro Σαπφὼ, Σαπφοῦν.

Ex quibusdam dictionibus ι aufert Ionica: nam pro πονεῖσθαι, πονέεσθαι dicit, unde πονέοντο.

In ις desinentia fœminina, nunquam per ω declinant Iones, sed per ο: ut, πόλις πόλιος, et ὄφις ὄφιος.

Divisiones singularium dativorum in ει desinentium, Ionum sunt propriæ: ut, βέλεϊ pro βέλει: et ἔγχεϊ pro ἔγχει.

Reduplicationes peculiares sunt Ionum: ut, λελάχωσι pro λάχωσι: κέκλυθι pro κλῦθι.

Transpositione elementorum Ionica dialectus utitur: ut, κραδίη pro καρδία.

Ex ει diphthongo Iones auferunt ι: ut, ἐκτόρεος, χρύσεος pro ἐκτόρειος, χρύσειος.

In εις desinentes plurales Iones semper dividunt, si à nominativo in ευς sint per η et per ε pronuntiantes: ut pro βασιλεὺς, βασιλεῖς, βασιλῆες. Si autem sint à nominativo in ης vel υς, pronuntiantes per εε: ut, ἀληθὴς, ἀληθεῖς, ἀληθέες: ὀξὺς, ὀξεῖς, ὀξέες.

Adjectiones τοῦ ι ad ε, sequente vocali, vel una immutabilium, Ionum sunt, ut, εἴως, κεινὴ, pro ἕως, κενή.

Immutatio οι diphthongi in syllabam ες, Ionum est: ut, ἐρίηρες pro ἐρίηροι: υἱέες pro υἱοί: ἐρυσάρματες pro ἐρυσάρματοι.

In η pluralia neutra, in εα dividunt Iones: ut pro τεύχη, τεύχεα: pro ὄρη, ὄρεα. Similiter et genitivum per έων.

Semper υ adjiciunt dictionibus Iones: ut pro ὄρος, οὖρος: pro νόσος, νοῦσος: ὄνομα, οὔνομα.

Geminum σσ in ξ vertunt Iones: nam pro δισσὰ, διξὰ dicunt.

Ex dictionibus Iones sæpe ι auferunt: nam pro δείξω, δέξω: et pro ἀπόδειξιν, ἀπόδεξιν dicunt.

Ου in participiis passivis Iones dividunt: ut pro λυπούμενος dicentes λυπεόμενος.

In ων desinentia participia à prima conjugatione circumflexorum facta, quorum imperativus in secunda persona in ει diphthongum desinit, dividunt Iones: ut pro φρονῶν, φρονέων. Est enim φρόνει imperativus: sic νοῶν, νοέων, est enim imperativus νόει.

At βοῶν non vult dividi. Nam quæ sunt secundæ, divisiones non patiuntur. Sed tamen quæ dividunt pauca sunt.

Mutationes η in α breve, Ionum sunt: μεμακυῖα pro μεμηκυῖα: et λελασμένος pro λελησμένος: et ἄλαστος pro ἄληστος.

Immutationes α longi in η, Ionum sunt: ut pro ἥρα, ἥρη: et pro στεῖρα, στείρη.

Immutationes α brevis in η, recentiorum sunt: ut pro ἀλήθειαν, ἀληθείην.

Ablationes earum quæ sunt in principio consonantium, Ionum sunt: ut, εἴβειν pro λείβειν: et εἰνὸς pro δεινός.

Semper ὦν syllabam supervacaneam ponunt inter præpositiones: ut, ἐξ ὦν εἷλον, et ἀπ' ὦν ἔδοντο, pro ἐξεῖλον, et ἀπέδοντο.

Primas literas dictionum Iones auferunt: ut pro ἐκεῖνος, κεῖνος: et pro ἑορτὴ, ὀρτή. Similiter et ε præteritorum: ut pro ἐνόει, νόει: pro ἔτευχε, τεῦχε: pro ἔτικτε, τίκτε.

Π pro φ utuntur, pro ἀφικόμην enim ἀπικόμην dicunt.

Composita verba dissolvunt et interponunt: ut, λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, pro κατεδηδὼς, et κατὰ δ' ἔκτανεν ἑστίασα, pro κατέκτανεν.

Anastrophæ et hyperbata, Ionum sunt. Anastrophæ: ut, δῶρ' ἀπὸ αἱρεῖσθαι, pro ἀφαιρεῖσθαι. Hyperbata autem, ut

——Νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον, pro κατήσθιον.

Divisiones in ως desinentium adverbiorum à masculinis in ης desinentibus, et neutris in ες Ionum sunt: ut, ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς.

Ionica dialectus est eadem quæ antiqua Attica. Hac plerumque Homerus et Hesiodus et Archilochus usi sunt et Anacreon et Herodotus. Sunt autem ejus proprietates, α pro η ponere: ut, θύραν pro θύρην, ἥραν pro ἥρην, ἑστίαν pro ἑστίην. At pro καλαῖς, καλῇσι: pro σοφαῖς, σοφῇσι: pro πύλαις, πύλῃσι. Et ut ι suo in loco manere sinunt, sic η (ut dictum est) pro α Iones ponunt.

Utuntur et correpto α pro η Iones, Dores autem producto.

Fit autem in Ionica dialecto, Prosthesis, Aphæresis, Syncope, Parenthesis, Pleonasmus, Diæresis.

Prosthesis igitur fit apud eos, si in principio orationis alia assumatur litera: ut, εἵνεκα ῥιγεδανῆς, pro ἕνεκα. Sic ἴλιον εἴσω, pro ἔσω. Et μοῦνος ἐὼν, pro μόνος. Et ξεῖνος ἐδ' οὐκ ἐθέλει, pro ξένος. Et ἄρτον οὖλον ἑλὼν, pro ὅλον, et alia innumera.

Aphæresis contrarium patitur quàm Prosthesis, nam Prosthesis in principio assumit extrinsecus aliam literam, Aphæresis autem abjicit eam etiam quæ posita est: quum Iones pro ἑορτὴν, ὀρτὴν dicunt, pro ἱερὸν, ἱρόν.

Syncope, quum mediæ literæ in nominibus conciduntur: ut, μώνυχας ἵππους, pro μονώνυχας: et κάππεσον, pro κατέπεσον: et φέρτε pro φέρετε: et κακκείοντες pro κατακείοντες.

Parenthesis contrarium patitur quàm syncope. Illa enim demit, hæc assumit literam extrinsecus: ut, ἐρίγδουπος, pro ἐρίδουπος, ubi redundat γ. Sic pro ὑμέων, ὑμείων: pro σφέων, σφείων.

Enallage fit, quum aliud elementum assumitur loco proprii: ut, ποτὶ pro πρός: et ξερὸν pro ξηρόν: et ἡ δεύρω μὲν ἕποντο, pro δεῦρο. Et τιθήμενον ἔντεα καλὰ pro τιθέμενον. Sed et κ pro π juniores utuntur: ut, ὅκως pro ὅπως.

Metathesis fit, quum quædam transponuntur in eodem nomine: et vel prima litera propriæ syllaba, vel secunda: ut, κραδίην pro καρδίαν: et τέτρατον ἦμαρ pro τέταρτον: et κρατερὸς Διομήδης, pro καρτερὸς, ac similia.

Pleonasmus est, quum in pluralibus dativis masculinis casibus in οις desinentibus, vel fœmininis, in ης, assumunt ι: ut pro ποταμοῖς, ποταμοῖσι: pro καλοῖς, καλοῖσι: et pro σοφῇς, σοφῇσι.

Diæresis fit non solùm apud ipsos in dissyllabis nominibus, sed etiam in monosyllabis et appellativis: ut pro ῥοῦς, ῥόος: pro χνοῦς, χνόος. Sed in nominibus unam syllabam excedentibus, et appellativis masculinis singularibus in ης desinentibus, quorum genitivus in ου desinit, ipsi ου in εω dividunt: pro τοξότου, τοξότεω efferentes: et pro ἀτρείδου, ἀτρείδεω: pro λαέρτου, λαέρτεω. Et per parenthesin, πηλειάδεω, λαερτιάδεω, et similia. In ους autem desinentes genitivos in εος dividunt: ut pro σωκράτους, σωκράτεος: pro Διομήδους, διομήδεος. Et dativos solos dividunt, σωκράτεϊ dicentes et διομήδεϊ, et Πηλέϊ: pro σωκράτει, διομήδει, πηλεῖ. Idem et in neutris: ut, ἔγχεϊ, τείχεϊ, &c. Et in αι desinentia pluralia nomina, quorum genitivus apud nos desinit in ῶν circumflexè: illi per άων proferunt penacutè: ut pro κρῆναι, κρηνῶν, κρηνάων: pro πυλῶν, πυλάων: pro μουσῶν, μουσάων.

In verbis tollunt augmentum: ut, ἄγω, ἄγον: φέρω, φέρον: ἐλαύνω, ἔλαυνον: ὀρχοῦμαι, ὀρχεύμην: τρέχω, τρέχον: λέγω, λέγον.

Utuntur infinitivis pro imperativis: ut, τανύσαι pro τάνυσον, et κεῖσθαι pro κεῖσον.

Habent et formas eloquutionis tales: pro τετραμμένοι εἰσὶ, τετράφαται: pro τεταγμένοι εἰσὶ, τετάχαται; sic pro κέκλινται, κεκλίαται.

Etiam verba quæ in ultima circumflectuntur, dividunt: ut pro φρονῶ, φρονέω: pro λαλῶ, λαλέω: pro νοῶ, νοέω: pro χρυσῶ, χρυσόω: pro ἀργυρῶ, ἀργυρόω. Et participia ipsorum similiter dividunt: ut, φρονέων, λαλέων, ποιέων.

Dualium autem diligens observatio apud eos servatur. Vetus quidem Ionica degeneravit ob habitantium diversitatem: permansit autem usque ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, et tunc sparsi sunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλέπτης, κηπτάλης: pro δύναμις, κράτος: pro λόγος, μῦθος: et pro ὑγιαίνειν, οὐλεῖν: (unde τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων, etiam nunc οὐλὰς dicimus) et pro αὐτῶν et αὐτοῖς, σφέων et σφίσι proferunt: pro σῶν autem, ἑῶν: et pro αὐτὸς, ὡυτός. Pronomina dividunt sic: pro σφῶν, σφέων, et interjiciendo ι, σφείων, sic ἡμέων, ἡμείων: ὑμέων, ὑμείων, et similia.

De singulis quæ Doricæ dialecto propria sunt.

Dorica dialectus α pro η utitur: nam pro ἥλιον, ἅλιον dicit, et pro ἡμέραν, ἁμέραν: et pro μητέρα, ματέρα: et hujusmodi.

Α pro ω utitur in genitivis pluralium casibus: nam μουσᾶν dicit, et θυρᾶν, et θεᾶν: pro μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

In ους desinentes genitivos, à rectis in ης factos, in ευς vertit: ut, διογένης, διογένευς, pro διογένους.

Ω Litera ου pro diphthongo utitur: μώσας enim pro μούσας dicit.

Η pro ει diphthongo utitur, veluti quum dicit: ἰδῆν pro ἰδεῖν.

Σ pro ϑ utitur : nam pro ϑεὸς, σεὸς dicit : et pro ϑεὸν, σεόν.

Ex dictionibus semper ι aufert : nam λαβὶν et ἐλθὶν dicit pro λαβεῖν et ἐλθεῖν.

Item reduplicationibus earundem consonantium utitur : ut, ὅττι, ὀππόθι, et ὅσσον, pro ὅτι et ὁπόθι, et ὅσον. Æolica quoque his utitur.

Productiones ancipitum propriæ sunt Doricæ linguæ : ut, Ἴσος ἐνυαλίῳ.

A pro ε sæpe utuntur : pro ἕτερος, ἅτερος dicentes : et pro ἄρτεμις, ἄρταμις.

Apocopæ Dorum sunt propriæ : fiunt autem in fine : ut, ἡμέρτεον, δῶ pro δῶμα.

Parenthesis syllabæ με in iis quæ apud nos in ναι desinunt infinitivis, Dorum est : ut, βήμεναι pro βῆναι.

Ablationes δ et τ ex obliquis singularium casibus, Dorum sunt : ut, σπάριος, pro σπάριδος ; similiter κέραος pro κέρατος.

Doricæ linguæ multæ sunt subdivisiones locales, aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argivi et Lacedæmonii. Generales verò ipsorum sunt proprietates, pro η enim α ponunt, pro πύλην dicentes πύλαν.

Et pro genitivis casibus circumflexis, apud nos in ων desinentibus, αν proferunt, servantes eundem accentum : ut pro πυλῶν, πυλᾶν : pro καλῶν, καλᾶν : pro σεμνῶν, σεμνᾶν. Et similiter in participiis, pro γελῶν, γελᾶν : pro ἐλῶν, ἐλᾶν : et pro ναῦν, νᾶν dicentes : pro κλῆδας, κλάδας : et pro νίκην, νίκαν.

Monosyllaba nomina acuunt : similiter autem et qualitatis significativa adverbia : ut, κάλως, σόφως, κόμψως, ἅπλως. Quæ autem apud nos gravitona sunt, illi circumflectunt : ut, οὑτῶς, παντῶς, αὐτοματῶς.

In οι desinentia pluralia nomina, in penultima tonum habent : ut, φιλοσόφοι. Idem et in participiis : ut, πωλουμένοι, καλουμένοι.

Simili autem modo et in ες desinentia fœminina nomina pluralia, recti casus penultimam acuunt : ut, γυναίκες, χεῖρες, νάες, ὀρνίθες.

Item indefinita tempora in αν desinentia, in penultima acuunt : ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλύσαν, ἐδείραν, ἐκράξαν. Etiam in ον desinentia, in penultima acuunt : ἐλάβον, ἐφάγον, ἐλέγον, ἐτρέχον.

Circumflectunt verò ejusmodi, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν. Itidem quæ in ω desinunt verba gravitona, in futuro tempore circumflectunt : δωσῶ, θεραπευσῶ, νοησῶ, λαλησῶ, μενεσῶ. Etiam et tertiam personam gravitonorum verborum in ει desinentem futuri temporis circumflectunt : ut, δωσεῖ, πεσεῖ, θεραπευσεῖ, λαλησεῖ. Dicunt et pro δώσουσι, δωσοῦντι : pro λέξουσι, λεξοῦντι : et pro ποιήσουσι, ποισοῦντι.

Corripiunt autem et in ας desinentes plurales accusativos, in nominibus appellativis, et similiter in participiis : ut, νύμφας, κρῦνας, νοῆσας, πρᾶξας.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiva, per ablationem ι efferunt : ut pro φρονεῖν, φρονέν : pro ἰδεῖν, ἰδέν : pro φαγεῖν, φαγέν.

In ου autem desinentes genitivos efferunt per ω : ut, pro οἴνου, οἴνω : pro σοφοῦ, σοφῶ : pro καλοῦ, καλῶ. Et accusativos plurales masculinos in ους desinentes, per ως proferunt : τὼς καλὼς, σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως : pro τοὺς καλοὺς, σοφοὺς, ἀνθρώπους, ἵππους.

Et imperativa verba, quæ pronuntiantur per ε, per ον pronuntiant : ut pro λάβε, λάβον : pro θίγε, θίγον : pro δράμε, δράμον.

Siculi dicunt pro χύτραν, κύτραν : pro χιτῶνα, κιτῶνα : et pro γυναῖκα, γυνάν.

Cretenses autem, pro διαπαντὸς, αἰὲς : pro αὐτοῦ, αὐτεῖ : pro βέλτιον, βέλτειν : pro ἦλθεν, ἦνθεν : pro ἐς χορὸν, ἐν χορόν : pro εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐς τὰν ἀγοράν : pro ἴα, ἴβα : pro ἴασον, ἴβασον : pro ἦν, ἧς : pro ἴωθα, εἰθῶ. Pro εὐωχεῖσθαι, εὐῶ. Et Θευκυδίδης, Θευκράτης, Θευφράστος, pro Θουκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος : Pro κρέη, κρῆ : Pro ἄκρατον, ἄκρητον : Pro κρίκον, κίρκον : Pro κελεύει, κέλεται : Pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν : Pro σωροὺς ἀχύρων, μύχωνας : Pro οἴκαδε, οἴκαδες : Pro ὄρνιθες, ὄρνιχες : Pro χεῖρες, χῆρες : Pro στάδιον, σπάδιον : Pro κεῖνος, κῆνος : Pro σὺ, τύ.

Et pro λέγουσι et φέρουσι, λέγοντι et φέροντι : et pro τὰς, ταύτας : et pro πρὸς, ποτί : et pro τότε, τόκα : et pro τῆμος, τᾶμος : et pro δῆμος, δᾶμος : et pro Θεὸς, σεὸν : denique pro βουλὴν, βουλὰν, pronuntiant.

Differt autem Cretensium dialectus, qua usus est Cypselas, et Laconum, qua usus est Alcman et Sophron : Pindari tamen et Ibyci, et Simonidæ, et Bacchylidæ omnino laudatur, quòd non sint Poëtæ natura Dores, sed utantur tantùm idiomate Dorico.

De singulis quæ Æolicæ dialecto propria sunt.

Literam β ipsi ρ asciscit, quum ei subjungitur η, vel τ, vel δ : ut, βρυτὴς pro ῥυτής : βράκος pro ῥάκος : βρόδον pro ῥόδον.

Æolica dialectus genitivos à nominativis in αι dividit, et per α profert : ut, νύμφαι, νυμφάων, θύραι, θυράων : μελισσάων ἐρχομενάων, πυλάων, et similia.

Syncopæ, Æolum sunt propriæ, fiunt autem in medio : ut, ὦρσεν pro ὥρμησεν.

Additiones θα syllabæ in subjunctivorum secundis personis in σ desinentibus, Æolum sunt : ut, εἴπῃσθα pro εἴπῃς, et ἔλθῃσθα pro ἔλθῃς.

Addere υ ad ε sequente vocali, Æolum est : ut, χεύαντες pro χέαντες. In αις monosyllaba nomina dividit : ut, πάϊς, δάϊς, pro παῖς, et δαΐς.

Ω litera pro ου diphthongo utitur ; ut, μῶσαι pro μοῦσαι, λειπῶσαι pro λειποῦσαι.

Υ pro ο utitur : nam pro ὅμοιον, ὕμοιον dicit.

Η pro ει diphthongo utitur : nam ἐλθὴν pro ἐλθεῖν dicit.

Immutabiles geminat, et σ solum : ut pro ἐγείρω ἐγέρρω, pro ἐγείνατο, ἐγέννατο, pro πειθήσῃς, πενθήσσῃς, pro τόσον, τόσσον, pro τοσοῦτον, τοσσοῦτον.

Ὅππη et ὅππως, commune est, communis enim relativa duplicat : ut pro ὁποῖος, ὁπποῖος : et pro ὅσος, ὅσσος.

Semper ex αι diphthongo ι abjicit, si eam sequatur vocalis : ut pro ἀλκαῖος, ἄλκαος.

Π pro μ utitur : nam dicit ὄππατα pro ὄμματα.

Secundæ conjugationis circumflex. ι in secunda et tertia persona, quod non pronuntiatur apud alias dialectos, pronuntiat : ut, βοαῖς, βοαῖ.

Vocativos in ων desinentium nominativorum corripit : ut pro χελιδὼν, χελιδόν : pro μακεδὼν, μακεδόν : pro ἀπόλλων, ἄπολλον.

Æoles consueverunt ο pro α ponere : ut pro θρασέως, θροσέως : pro στρατὸς, στροτός : pro ἄνω, ὄνω : pro ἀνέλωνται, ὀνέλωνται : pro ἀνεχώρησεν, ὀνεχώρησεν : pro σταλεὶς, στολείς. Aliquando autem ε vel η : ut pro κράτος, κρέτος : pro πρίαμον, πρίεμον : pro γαλήνη, γελήνη : pro ἀὴρ, ἠήρ. Aliquando etiam addunt υ ad α : ut pro ναὸν, ναυόν : pro ἀὴρ, αὐήρ : pro ἄως, αὔως.

Pro δ autem ζ ponunt : ut pro διαβάλλειν, ζιαβάλλειν : pro διανυκτὸς, ζιανυκτός. At pro ε et α, η : ut pro κρέας, κρῆς. Oportet autem nosse quòd in quibusdam, sed non in omnibus, hoc faciunt : fieri enim non posset.

Pro ζ autem ponunt δ et σ : ut pro ζεὺς, δσεύς : pro ζυγὸν, δσυγόν : pro μελίζειν, μελίδσειν.

Pro η autem ponere ε vel α commune est his cum Doribus : ut pro ἄρης, ἄρες : pro ἀρήϊον, ἀρέϊον : pro ἀδικῆσαι, ἀδικέσαι. At α pro η : ut pro ἑκάβην, ἑκάβαν : pro πύλην, πύλαν : pro ἥρην, ἥραν : pro νόημα, νόαμα : pro ἠὼς, ἀώς : pro ἀπάτην, ἀπάταν.

Pro ϑ ponunt φ, ut pro θλᾶται, φλᾶται. Pro μ, π : ut pro μετ᾽ ἐμοῦ, πετ᾽ ἐμοῦ : pro ὄμματα, ὄππατα.

Pro ξ autem ponunt κ et σ : ut pro ξένος, κσένος : et pro ἱέραξ, ἱέρακς.

Pro ο ponunt υ : ut pro ὀμφαλὸς, ὐμφαλός : pro μόγις, μύγις : pro ὅμοιον, ὕμοιον. Interdum et ε : ut pro πρὸς σὲ, πρὲς σέ. Aut α : ut pro ὅσσα, ἅσσα.

Pro π, utuntur μ : ut pro πατεῖς, ματεῖς : pro παθοῦσα, μαθοῦσα.

Pro ττ, σσ : ut pro ἱμαντίττειν, ἱμακίσσειν.

Pro σ, τ : ut pro σὺ, τύ : ut pro εἰς σὲ, εἰς τέ.

Pro τ, π : ut pro στολὴν, σπολήν : pro σταλεὶς, σπαλείς : pro τέτραπται, πέτραπται.

Pro υ autem ι : ut pro ὑψηλὸν, ἰψηλόν : pro ὑψόθεν, ἰψόθεν : pro ὕπαρ, ἴπαρ.

Pro χ, φ : ut pro αὐχένα, αὐφένα.

Pro ψ, πς : ut pro πέλοψ, πέλοπς : pro ἄραψ, ἄραπς.

Et pro ω, ο : ut pro ὥρα, ὄρα : pro ὠτειλὴ, ὀτειλή.

Quæcunque autem per ει diphthongum apud nos efferuntur, illi per solum ε, geminantes consonantem, proferunt. Efficiunt autem ex sola duas consonantes : ut pro χεῖρες, χέῤῥες : pro ἱμείρων, ἱμέῤῥων : pro ὠτειλὰς, ὠτελλάς : pro εἵματα, ἔμματα : pro κτεῖναι, κτένναι : pro ἡμῖν, ἄμμιν : pro ὑμεῖς, ὔμμες : pro ἤπειρον, ἄπεῤῥον.

Quinetiam in οι sæpe mutant ει diphthongum : ut pro ὄνειρον, ὄνοιρον.

Consueverunt item vocalibus præponere digamma : ut pro οἶον, ϝοῖον.

Complura autem geminant : ut pro οἵτινες, οἵττινες, pro σελήνη, σελλάνα : pro πρόσωπα, προσώππα : pro κατέπισον, κάππισον : pro ὁπόθεν, ὁππόθεν : pro κατὰ δὲ, καδδέ : pro ὅτι, ὅττι.

Incipientibus apud nos à ρ, ipsi præponunt β, ut tenue fiat : ut pro ῥόδα, βρόδα : pro ῥαδάμανθος, βραδάμανθος : pro ῥυτῆρες, βρυτῆρες.

Peculiariter autem quæcunque apud nos aspirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, et gravitonè, ὄσιος, οὖτος, ὄρω, ὄρμος. Servant autem tenuem literam et in contractionibus : ut pro καθήκει, κατήκει : pro ἀφῆκεν, ἀπῆκεν : pro ἀφείλκυσεν, ἀπείλκυσεν.

Gravi tono efferunt non solùm nomina, sed et articulos, quando nominum ordinem habent : ut pro ὁ σὸς, ὄσος : pro τὸ σὸν, τόσον : pro ἡ σὴ, ἥση : pro τῆς σῆς, τήσσης.

Quando autem pronomina proferunt circumflectunt : ut, ἐγῶ pro ἐγώ.

Circumflectunt in universum monosyllaba vel in ωξ desinentia : ut, ῥῶξ, πτῶξ, ῥῶψ : vel in ους : ut, χροῦς, ῥοῦς, θροῦς, βοῦς, νοῦς. Item pro χὴν, ζεὺς, χῆν, ζεῦς.

Dissyllaba autem in acutum tonum apud nos desinentia, ipsi gravi tono proferunt : ut, σόφος, κάλος, λεύκος, ὄξυς, κόπις, θύρις, ἄκις, ἄσπις, βῶμος, τράχυς, θῦμος, σκλῆρος, χῶλος.

Assolent et appellativa gravi tono afficere : ut, εἰράνα, ὤρα, ἡμέρα, et propria : ut, ἀφροδίτα, ἥρα, ἑλένα.

Quæcunque nos in ις fœminina per δος declinamus : ut, ἀρτέμιδος, θέτιδος, μήνιδος, illi sine δ dicunt : ut, ἀρτέμιος, θέτιος, μήνιος.

In ης nomina quorum vocativi in ες, illi sine σ dicunt : ut σώκρατε, ἀριστόφανε, δημόσθενε.

Et à genitivis casibus σ auferunt : ut, σωκράτου, διομήδου, σοφοκλέου.

Pro accusativo dativum assumunt in passivis : ut, τοῖς θεοῖς pro τοὺς θεοὺς, τοῖς ἀνθρώποις pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia utuntur ι pro υ.

Accusativum per ως efferunt : ut, τὼς ἵππως pro τοὺς ἵππους : id quod et Dorum proprium est.

Dativum pluralem adjecto ι faciunt : ut, τοῖσι θεοῖσι, σοφοῖσι, quemadmodum Dores.

Infinitiva verba à participiis in ῶν desinentibus, desinentia in ειν, ipsi in εις transferunt : ut, νοῶν, νοεῖν, νόεις : et φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις : et καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Quando infinitiva apud nos desinunt in αν, ipsi in αις transmutant : ut pro γελᾷν, γέλαις : pro πεινᾷν, πείναις.

In ουν terminata infinitiva, ipsi per οις proferunt : ut pro ὀρθοῦν, ὄρθοις : pro γυψοῦν, γύψοις : pro χρυσοῦν, χρύσοις. Hæc autem omnia gravi tono pronuntiant.

Adhibent et ῃ pro ει in infinitivis : ut pro φιλεῖν, φίλῃν, pro καλεῖν, κάλῃν : pro φρονεῖν, φρόνῃν.

Verba in ω desinentia apud nos, pro indicativis optativa faciunt : ut pro νοῶ, νόημι : pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia acutitona in ως finiunt, per ων apud illos desinunt : ut, εἰρηκὼς, εἰρηκὼν, νενοηκὼς, νενοηκών. Servant autem eorum etiam flexiones, nominativo juxta analogiam respondentes. Dicitur præterea apud eos pro χρυσίον, χρύσιον : pro ταύρῳ, ταύρει : pro ποῦς, πέζα : pro παῖς, πάϊς : pro ἔρωτα, ἔρον : pro γέλωτα, γέλων : pro πτάρμος, πτόρμος : pro ἐπαινῶ, αἴνημι : pro χείρονα, χέῤῥονα : pro δάπεδον, ἐδάπεδον : pro ἔστρωται, ἐστόρωται : pro ἀνὴρ, δρέκων : pro θὴρ, δράκων : pro εἵματα, ἔμματα : pro ἡ μία, ἴα : pro ψῆφος, ψάφαξ : pro ἰσχὺς, et ἀσθενὴς, ἄκιρα : pro ἐγὼ, ἐγών : pro σὺ, τύ : pro ἡμῖν, ἄμμιν : pro ἡμεῖς, ἄμμες : pro ἐνθάδε, τῆδε : pro ἄλλοτε, ἑτέρωτε. Usi autem ea Alcæus et Sappho.

En tibi et dialectos in manus trado, juvenum mihi omnium amantissime literarum, in quibus et Philoponus Joannes laboravit, et Tryphon grammaticus, et alii plerique, quibus multum in libris studii et exercitationis fuit. Nondum autem quispiam in hunc usque diem quicquid ad unamquamque dialectum pertinet, notum fecit. Nec putes nos dicendis his existimare aliquid magni de nobis. Lingua enim (secundum Lysiam oratorem) intellectus neque multum neque parum habet : intellectus autem, cui multum, multus : cui parum, parvus. Non igitur nostra laudantes, eos viros in hac parte accusabimus : sed, amici quum sint, pluris facientes quàm ipsos, veritatem, quemadmodum et Plato Philosophus summus ait. Ipsi igitur Atticæ eloquutionis regulam, comicum Aristophanem nobis proponentes, et Thucydidem historicum et oratorem : Ionicæ autem, Hippocratem, Ionem, et Halicarnasseum, Herodotum : Doricæ verò, Tarentinum Archytam, et Theocritum, qui Bucolica conscripsit : Æolicæ, Alcæum : forsan de dialectis abundè tractaverimus. Si quid verò et à nobis per oblivionem omissum fuerit, non simili id accusatione dignum apud benignos : ab illis enim major pars omissa est, à nobis autem pauca forte non dicentur.

Quid sit dialectus, et quot sint.

Dialectus est idioma linguæ, vel, Dialectus est dictio, proprium characterem formæ ostendens.

Ionica, appellata est ab Ione filio Apollinis, et Creüsæ Erechthei filiæ : qua scripsit Homerus.

Attica autem ab Atthide Cranai filia, qua scripsit Aristophanes.

Dorica, à Doro Hellenis, qua scripsit Theocr.

Æolica, ab Æolo Hellenis, qua scripsit Alcæus.

Communis, qua omnes utitur : sed et Pindarus hac usus est.

De Attica Lingua.

Λῆρον ληρεῖς, Attica loquutio et figura : ut, μανίαν μαίνῃ : est enim Atticæ idioma loquutionis ubi dixeris rem, inferre verbum quod à re deducatur : ut, ὕβριν ὑβρίζεις, et φυγὴν φεύγεις.

Utuntur imperativis Attici pro subjunctivis abnegativis : et rursus ipsis imperat. pro indicativis. Et illius quidem illud Aristoph. in Thesmophoriaz. exemplum.

Μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. Pro μὴ ψεύσῃς. Hujus autem, Menander.

Οἶδ᾽ ὅτι ποίησον, pro ποιήσεις. Sed et Eurip. in Polydori tragœdia, Οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρᾶσον : pro δράσεις usurpavit.

Τροπαῖον apud Thucyd. circumflexa penultima acceptum est, et apud Aristophanem in Thesmophoriazusis, ὦ γυναῖ-

κὶς οὐκ ἀφήξετ', οὐ πολλὴν βοὴν στήσετε καὶ τροπαῖον. Et puto per analogiam hoc magis apud ipsos sic proferri, sicuti à τρίτη, τριταῖον: ab οὐρὰ, οὐραῖον: sic etiam à τροπὴ, τροπαῖον.

Item ὁμοῖος circumflexa penultima proferunt: ut apud Homerum, ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Et est analogum: nam appellativa per οιος, quæ duas syllabas superant, omnia in penultima circumflectuntur: ut, γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος, παντοῖος, sic et ὁμοῖος. Supra duas syllabas tamen dictum est, propter κλοιὸς, φλοιός. Additum est autem Appellativa, propter κολοιὸς nomen avis. Sed ὅμοιος in antepenultima acuitur secundum communem consuetudinem.

Vertit Attica σ, modò in τ, modò in ξ: nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit: et pro σεῦτλον, τεῦτλον: et pro συμφορὰν, ξυμφοράν. Vertit autem σ in ξ, in iis dictionibus, quæ à σὺν præpositione incipiunt: sed compositis tantùm. Quinetiam ipsa σὺν per se in ξ vertitur, ut ἀρτέμιδι ξύν.

Ταῦτ' ἄρα, Attica loquutio est, pro διὰ ταῦτα. Deficiunt enim præpositiones apud Atticos, sicut et apud Homerum, ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο: pro κατὰ πῦρ ἐμάχοντο, ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα. Et apud Aristophanem, γνώμην ἐμήν: pro κατὰ γνώμην ἐμήν. Et Thucyd. in tertio histor. καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν: pro διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. Generaliter autem defectus Atticorum sunt: ut, καθ' ἑκάστην deest ἡμέραν, et ἐν βραχεῖ, suppletur καιρῷ, vel λόγῳ. Quinetiam ἐν ἀκαρεῖ tale est. Et, Εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε, deest βούλει, ait enim, εἰ βούλει, πειρήθητι. Et, κόπτων ἀμφοτέρῃσι, deest ταῖς χερσί. Et apud Aristophanem, Πόθεν βροτοῦ με προσέβαλεν ὦναξ ἡράκλεις, deest enim φωνὴ vel ὀσμή.

Atticorum autem est et nominativum pro genitivo accipere, ut, apud Aristophanem in Lysistrate, εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε βουλευσομέναισιν οὐ περὶ πράγματος φαύλου, εὕδουσι καὶ οὐχ' ἥκουσιν, pro ῥηθέντος: et Thucydides in quarto, κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι, νυκτός τ' ἐπιγενομένης ἐχώρησαν ἐπ' οἴκου, pro κυρωθέντος.

Βλήχωνα per β, non per γ proferunt Attici.

Λαὸς et ναὸς, et quæ ex ipsis, μενέλαος, πρωτεσίλαος, et in genere omnia quæ nos per αος, illi per εως efferunt: ut, μενέλεως, πρωτεσίλεως, νεὼς, λεώς: declinant autem omnia per abjectionem σ: ut, τοῦ μενέλεω, τοῦ νικόλεω.

Βλέπος dicunt pro βλέμμα ut apud Aristophanem, ὡς ἔστι τοῦτο ἀττικὸν βλέπος.

Etiam hoc Atticum est, assumere sæpe in eodem membro ἂν conjunctionem, ut est invenire apud Platonem et Aristophanem: ut in Avibus, ἡ δὲ ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ' ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν.

Atticorum autem et hoc, ἐν præpositionem et εἰς construere cum genitivo: ut εἰς vel ἐν ᾄδου: et puto hic defici præpositiones nominum: quale est et hoc, ἐν διδασκάλου.

Atticorum est non respondere antecedentibus: ut Thucydid. in tertio histor. statim in principio, καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα: εἰ δὲ μὴ, μιτυληναίοις εἰπεῖν ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν: μὴ πειθομένοις δὲ, πολεμεῖν: deest enim καλῶς ἂν εἴη. Et Homerus, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι ἀχαιοὶ, deest παύσομαι, vel ἡσυχάσω.

Pro πρεσβείαν dicunt πρέσβευσιν: pro καταβολὴν, καταβόλησιν: et pro ἀγάπην, ἀγάπησιν dicunt: et magis cæteris Thucydides.

Est hoc quoque novum generaliter et Atticum, ut apud Demosthenem, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι. Et Homerus, ὣς φάσαν ἡ πληθύς.

Item οὐδὲν dividere Atticorum est: ut Thucyd. in 2. ἔθνησκον δὲ οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι, ἕν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα, ὡς εἰπεῖν, ὅ, τι χρὴ προσφέροντας ὠφελεῖν, pro οὐδέν.

Novum et hoc dicatur tibi, dicere optativa pro indicativis, quod est Atticorum: ut Thucydides, τὰ σκάφη μὲν οὐχ' εἷλκον, ἀναδούμενοι τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν, pro κατέδυον.

Et uti τῷ οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ, Atticæ linguæ nota, statim enim Historicus in secundo, ἀλλ' αἵτε ἐσβολαὶ εἰς τὴν ἀττικὴν πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς ἀθηναίους ἀπανίστασαν, pro οὐκ ἀπανίστασαν.

Item δένδρος dicitur apud ipsos, ut Thucyd. καὶ πρῶτα μὲν περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν τοῦ μηδένα ἔτι ἐξιέναι. Et Homerus, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Hujus autem rectus δένδρεος: et flectitur δένδρος, dativis δένδρεϊ, et per metaplasmum δενδρέῳ.

Et pro fœmininis, masculinorum nominum utuntur dictionibus: ut Homerus, κλυτὸς ἱπποδάμεια. Et apud Euripidem in Hecuba, Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος, pro γενναία.

Et pro ὅσαι ἡμέραι, ὁσημέραι dicunt: et pro μόλις, μόγις.

Pro dativo amant accusativum: ut Thucyd. εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν, pro σοί. Et Sophocl. Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη, pro οὐ γάρ μοι. Aliaque præterea invenias infinita eorum quæ dicimus exempla, et apud Homer. et omnes Atticæ linguæ autores.

Genitivi νεὸς (cujus rectus ναῦς) α in ε vertentes, et ο parvum in ω magnum producentes, νεὼς scribunt et proferunt.

Genitivorum in ιος qui à rectis in ις fiunt, ο producunt Attici: ut, πηλέως et οἰνέως. Illud autem, ὦ ἀχιλεῦ, πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' ἀχαιῶν apud Poëtas productum, communis est linguæ.

Pro ἀνύειν, ἀνύτειν dicunt, ut Aristoph. in Avib. μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν. Et Thucyd. in tertio Historiæ, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον.

In quibusdam dictionibus addunt ι: ut, τουτοΐ, τουτονὶ, οὑτοσὶ, νυνί.

Verbum εἶναι abundare apud eos cognovimus, ut apud Thucydidem in octavo, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἀκριτοι καὶ βιαιότερον ἀποθνήσκοιεν.

Ablationes τοῦ ι Atticorum sunt propriæ, ἑτάρων enim dicunt pro ἑταίρων. (Inveni autem ego quòd et Dorum et Æolum sunt) pro κλαίειν, κλάειν dicunt: pro ποιεῖν, ποεῖν: pro ποίημα, πόημα.

Ὡς etiam superabundare apud eos solitum est, ut in octavo fecisse Thucydides invenitur, καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι, pro καὶ γὰρ αὐτοῖς.

Εἰς præpositionem ἐς dicunt: ἐς χρύσαν, ἐς πατρίδα proferentes. Et loco πρὸς, ὡς utuntur, ὡς τὸν θεὸν dicentes, et ὡς τὸν διδάσκαλον: pro πρὸς τὸν θεὸν, et πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Particula δὲ pro δὴ sæpius utuntur: ut Thucyd. in octavo, Κεφαλαιοῦντες, μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς τὸν ἀλκιβιάδην καταγαγοῦσι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατουμένοις, βασιλέα τε ξύμμαχον ἔχειν καὶ Πελοποννησίων δὲ περιγίνεσθαι. Hîc enim μάλιστα δὲ, et πελοποννησίων δὲ pro δὴ usurpata sunt.

Hi etiam et accusativo et recto utuntur pro obliqua constructione: ut in octavo Thucydid. ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὑπόπτως προσήεσαν, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων, pro μετέχοντός τινος τῶν γιγνομένων. In tertio autem, recto pro genitivo sic usus est, οἱ δὲ ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον καταπλεύσαντες, ὡς ἑώρων, ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοὶ, pro τῶν ἀθηναίων καταπλευσάντων. Homer. Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὃ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. Et Philostratus in Vitis sophistarum, ὁ πρώτευς ὁ φάριος, τὸ θαῦμα τὸ ἑλληνικὸν πολλαὶ μετὰ αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί. Item, δαίμονες δὲ αἱ μετέωροι, ἡμέρα ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ υἱοῦ πενθοῦσα, pro τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

Et pro participiis, Attici verbis utuntur: et pro verbis vicissim participiis: ut Thucyd. ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος.

Et ἢ abundat apud Atticos, ut in 8. Thuc. ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ' ἑκὰς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος.

Ἀλλὰ conjunctionem pro hortativa sæpe ponunt, ut apud Homerum, ἀλλά γε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα.

Et accipere accusativos casus pro genitivis, Atticorum est proprium: ut, Μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην: pro ἀπὸ τούτου.

Et proferre vocativos, pro nominativis: ut, νεφεληγερέτα ζεὺς, pro νεφεληγερέτης.

Sumere duas negationes pro affirmatione una, Atticorum est. Thucyd. lib. 3. Hist. σύμμαχοι μέν τοι ἐγένομεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν ἑλλήνων, pro ἐλευθερίᾳ. Quamvis enim una sit hîc negatio, videlicet οὐ, at vox illa καταδούλωσις negatio est quodammodo, quum libertatis privationem significet et libertatis dignitati opponatur. Sic et Homerus, ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' ἀχαιῶν, pro ἀνδρεῖος.

In fœminino genere aliquid dicere consuevêre, inde inferre neutrum non ad vocem sed ad significatum respicientes: ut Homerus, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη, τὸ μὲν οὔ ποτε λήγει: nam τὸ intulit, ut ad νέφος relatum. Et Thucydides, Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς ἀθηναίοις, λεγόμενον μετὰ καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι καὶ περὶ λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις: nam λεγόμενον intulit, respiciens ad νόσημα.

A rectis in ευς plurales in εις, per ης scribunt: ut, βασιλῆς, ἱππῆς. Et ει diphthongi ε in η vertunt: interdum et ι adscribunt: ut pro κλεῖδα, κλῇδα: et pro ποσειδῶνι, ποσειδάον.

Et οὐ negationem supervacuam sæpe accipiunt, ut Thucyd. in 3. histor. ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, pro παρὰ τοὺς αἰτίους. Et Hom. Οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα διῒ φίλον. Et Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον. Sic et nos consuevimus sæpe negationibus uti, quale est illud, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν: pro ἀπαγορεύω σοι ποιεῖν. Et Theologus, ὃν οὐ προδώσομεν οὐδὲ καθυβρίσομεν, οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα.

Etiam πρὸς abundare his solet, ut Thucydides, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν ἀθηναίων ἐγένετο, pro αὐτῶν τῶν ἀθηναίων. Et Aphthonius, τοιαῦται γὰρ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτᾶσθαι, pro βίαν ἔχουσι.

Supervacua et καὶ conjunctio apud eos: et hujus infinita exempla est invenire, statim in tertio est videre hoc utentem Thucydidem: ait enim, οἱ δὲ πολλῷ θορύβῳ καὶ πεφοβημένοι, τότε ἐν πόλει καὶ τὸν ἀπόπλουν παρεσκευάζοντό τε ἅμα ἑξήκοντα ναῦς.

Atticorum est et possessiva accipere pro primitivis: ut, παρθενικὴ pro ἡ παρθένος: et ipsa primitiva pro possessivis: ut, γυναῖκά τε θήλατο μαζόν: pro γυναικεῖον ἐθήλαζε μαζόν.

Accusativos etiam accipere pro genitivis: ut Hesiodus, Ὅν τε διὰ pro δι' οὗ. Et Theologus, ὁ θυμὸς ἔστω σοι κατὰ μόνου τοῦ ὄφεως, δι' ὃν ἐξέπεσες: pro δι' οὗ ἐξέπεσες.

Consueverunt præterea augmentis et aliis augmenta superinducere: ut pro ἐβουλόμην, ἠβουλόμην: pro ἐδυνάμην, ἠδυνάμην: pro πεπαρῴνηκα, πεπαρῴνηκα.

Et comparativa pro simplicibus accipiunt, ut Thucydides in 3. Historiæ, τοὺς γὰρ ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ συμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολιπόντας, οἱ δεξάμενοι, καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων, χείρους ἡγοῦνται, hic enim est χείρους pro κακούς. Et Homerus, Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Et Theologus sermone in Christi natalem, καὶ ὥς περ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρὰ, οὕτω καὶ ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα, dixit enim pro ἀπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά.

Utuntur et superlativo pro comparativo sæpe, ubi enim dicendum θηριωδέστερον πάντων dicunt θηριωδέστατον.

Ου pro ο ι utuntur, velut quum dicunt, τοὔνδυμα et τοὔγκλημα, et τοὔμπαλιν, pro τὸ ἔνδυμα, et τὸ ἔγκλημα, et τὸ ἔμπαλιν.

Rectos et accusativos eodem modo efferunt: ut, Ὦ οὗτος αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.

Atticorum est etiam dicere, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει: pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, extrinsecus accepta ὑπὲρ præpositione.

Atticè proferuntur per ει diphthongum passivorum secundæ personæ: ut, ζηλωτὸς ἔσει, pro ἔσῃ, Atticum est et λαβεῖ pro λάβῃ.

Atticorum est, et ᾔδειν pro ᾔδει: et ἐτετύφειν pro ἐτετύφει, utuntur etiam in plusquamperf. primis pers. pro tertiis.

Pro accusativo genitivum accipiunt, ut Aristoph. Ἕως συνετρίβη τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλήν.

Et pro ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πεσεῖν dicunt Attici κατακάρα non divisim, sed sub uno accentu, ut Pindarus, οἱ μὲν κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται, pro ἐπὶ κεφαλήν.

Atticorum autem et pluralia singulariter pronuntiare, quemadmodum pro τοὺς Λακεδαιμονίους, dicere τὸν Λακεδαιμόνιον, orator in Philippicis, ἀλλὰ μὴν τόν γε παίονα, pro παίονας.

Atticorum etiam dicere βαδιστέα et ἀνυστέα, pro βαδιστέον et ἀνυστέον.

Apud eos præterea deficiunt imperativa, ut apud Aristoph. Ὦ Ζεῦ διόπτα, καὶ κατόπτα πανταχῇ, ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον, deest enim ποίησον.

Βόλιτον Attici dicunt sine β, quod nos βόλβιτον dicimus, videlicet κόπρον, id est, stercus.

Atticum est etiam θέλει pro δύναται: ut Plato, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν.

Et pro recto accusativum assumere, ut Aristoph. in Avibus. Ὡς τὸ δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν, pro δεινόν γε εἰ μὴ νοστήσει πάλιν ὁ κήρυξ ὁ παρὰ βροτοὺς οἰχόμενος.

Pro κράμβην, κοράμβην dicunt. Atque hoc meritò, quia dicunt ab hac τὰς κόρας ἀμβλύνεσθαι, id est, pupillas hebetari.

Atticorum etiam dicere τοῦ θράσους, et τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τοῦ θράσους, et ὦ τῆς ἀναιδείας. Et apud Aristophanem, Ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Et uti participiis pro nominibus. ut in Ran. Aristoph. Εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα, pro τῶν ἐθίμων. Et Hom. Τὸν δ' αὖ τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα, pro πινυτός.

Atticorum etiam hæc loquendi forma, εἰπὲ τόνδε, pro εἰπὲ περὶ τοῦδε. Arist. in Acharn. ἀλλὰ νῦν λέγε, εἴ σοι δοκεῖ, τὸν Λακεδαιμόνιον αὐτὸν, ὅτῳ τρόπῳ σοι φίλον, ἤγουν περὶ τῶν Λακεδαιμονίων αὐτῶν.

Atticorum etiam πλεῖν, pro πλέον: et ἦτα, et πάμαλα, ac ἦ δ' ὅς.

Et ponere ἢ supervacuum, ut Aristophan. in Ranis, Ἡ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει, ἢ καπηλεύει τῶν ἱματίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων, ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν, ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρώγει. Item λῆρεῖς ἔχων, et παίζεις ἔχων, Atticum.

Pro πνεύμονα, πλεύμονα dicunt: et pro νίτρον, λίτρον: et pro σπογγιὰν, σφογγιάν.

Atticum etiam est elidere simulque uti crasi: ut, οὐ γάρ μοὔστιν, pro οὐ γάρ μοί ἐστιν, eliditur enim ι, et per crasin coalescunt ο et ε in ου diphthongum: ut quum pro ἐχρύσεος ἐχρύσους, pro ποῦ ἐστι, ποῦ 'στι dicunt, elidentes ε.

Bifariam dicunt ἤνεγκα et ἤνεγκον.

Item defectivè jurare, ut μὰ τὸν, non addendo θεὸν, Atticum est.

Et accipere extrinsecus verbum ἐστί. ut Hom. Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι: deest enim εἰσί.

Pro μυρρίνας, μυρσίνας dicunt: et pro συρίζειν, συρίττειν: et pro ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν: et κολόκυνθα pro κολοκύνθη.

Pro κναφεῖον, γναφεῖον dicunt: et pro κεφαλαλγίαν, κεφαλαργίαν.

Atticum etiam pro obliquis nominativis uti, ut Aristoph. in Ranis, Εἴ τις πτερώσας κλεόκριτον κινησίᾳ, αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα, pro τοὺς πτερώτατος.

In ως adverbia qualitatis, in ον finiunt: δέον dicentes et πρέπον, pro δεόντως et πρεπόντως.

In ες desinentes rectos plurales comparativorum nominum, in ους finiunt: ut, μείζους, χείρους, καλλίους, pro μείζονες, χείρονες, καλλίονες.

Proprium ipsorum et in α purum desinentes accusativos masculinos, ab in ευς rectis factos, per η proferre: ut pro εὐρυσθέα, εὐρυσθῆ: pro τυδέα, τυδῆ.

Atticorum et pro εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ et ὑγιᾶ dicere: et pro εὐβοία, πειραιία, εὐβοιᾶ et πειραιᾶ dicere. Amant plerumque et concisiones, ἀπόλλω pro ἀπόλλωνα dicentes, et ἀμείνω pro ἀμείνονα, et κρείττω pro κρείττονα, et similia.

Eorundem est dicere ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς ἀθήνας, et ἀθήνησι σοφιστεύω, pro ἐν ἀθήναις. et ἀθήνηθεν ἔρχομαι, pro ἐξ ἀθηνῶν. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε: pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: denique pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι.

Contractionibus copiosè utuntur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοιμάτιον dicunt: et ὦναξ pro ὁ ἄναξ: et ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος.

Σ pro ρ utuntur: ut, θαρσαλέον pro θαῤῥαλέον: et pro ἄῤῥεν, ἄρσεν.

Passivis pro activis utuntur: ut, γράφομαι pro γράφω: et ποιοῦμαι pro ποιῶ: et ποιείσθων, ac νοείσθων, pro ποιείτωσαν et νοείτωσαν.

Ab ίζω futura, abjicientes σ, circumflectunt, ὀνειδιῶ enim dicunt pro ὀνειδίσω: et βαδιῶ pro βαδίσω, ac similia.

Genitivis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis personis imperativorum verborum utuntur: ut, ποιούντων et λεγόντων, pro ποιείτωσαν et λεγέτωσαν.

In ις appellativa quæ per ιος flectuntur, per εως proferunt, vertentes ο in ω, et vocales quæ sunt in penultima, in ε mutantes: ut, ὄφις, ὄφιος communiter, et ὄφεως Atticè.

De singulis quæ Doricæ dialecto propria sunt.

Dores autem ε in ευ diphthongum contrahunt, ut apud Theocritum, pro πηλέος, πηλεῦς: pro Ἰδομενέος, Ἰδομενεῦς: et Homerus, Ἰδομενεῦς κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. Hoc est Ionicum.

Primas plurales verborum activorum τύπτομεν et ποιοῦμεν efferunt τύπτομες et ποιοῦμες.

Imperfectorum passivorum indicativorum et præsentium primas personas: ut, τυπτόμεθα, ποιούμεθα, et ἐτυπτόμεθα, ἐποιούμεθα, dicunt τυπτόμεσθα, et ποιούμεσθα, et ἐτυπτόμεσθα, et ἐποιούμεσθα. Theocrit. Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. Est autem hoc et Ionicum.

Η in α longum vertunt, nam pro σελήνην, σελάναν dicunt: et pro ἥλιον, ἅλιον.

Pro ποτὲ, πόκα dicunt: ut Theocrit. Πῆ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο.

Geminationes secundorum indefinitorum, Dorum sunt: ut Theocritus, τὰν γὰρ ἀοιδὰν, Οὔτι πω εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς, pro λήθην ποιοῦντα.

Pro genitivo singulari in ου desinente ab in ος recto dativo eorum utuntur Dores: ut Theocritus, ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα ἢ κατὰ πίνδω.

Contrahere ὁ articulum cum alia vocali, videlicet α aut ε in ω, Ionum et Dorum est: ut Theocritus, θύρσις ὧδ' ὡξ αἴτνας καὶ θύρσιδος ἁδέα φωνά.

Pro πρόσαγε et πρόσεχε, πόταγε et πότεχε dicunt: Theocritus, πραξινόα πόταγ' ὧδε.

Pro πρῶτος, πρᾶτος: et pro πρώτιστον, πράτιστον: et pro ἦλθον, ἦνθον. Theocritus, ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον.

Οἱ articulum pluralem, qui habet sequentem dictionem à vocali incipientem, per ω proferunt, elidentes priùs ι articuli οἱ: ut, ᾡπόλοι, pro οἱ αἰπόλοι; elidunt enim ι, et contrahunt ο et α in ω, adscribunt autem et ι diphthongi αι.

Et pro καὶ εἶτα, dicunt κῆτα, ab αι diphthongo elidentes ι, et contrahentes α et ε in η, tenuem quoque in aspiratam vertentes: ut Theocritus, κῆτα, δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι ἁ δέ τι κώρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται.

Erat autem Diplasiasmus non solùm Ionum, ut dictum est, sed et Dorum. Est verò Diplasiasmus ejusdem consonantis additio in medio, non perficientis syllabam: ut pro μέσον, μέσσον, pro τόσον, τόσσον.

Pro ἐγένετο, ἔγεντο dicunt concidentes syllabam: ut Theocritus, Ὡπόλος οὐκ ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται, τάκεται ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο, pro ἐγένετο.

In secunda conjugatione circumflexorum, tertias personas plurales activorum: ut, βοῶσι et γελῶσι, βοῶντι et γελῶντι dicunt: sicut in dativo singulari propriorum participiorum. Pindarus: Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι ψεύδεσιν ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Pro εἶναι, ἔμμεναι dicunt, ante ναι ponentes με, et pro ι interponentes μ.

Præpositionem ἀνὰ pro σὺν accipiunt: ut Homerus, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Et Pindarus, χρυσέαις ἀν' ἵπποις.

Pro σοῦ genitivo, σέθεν dicunt. Pindarus, τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Παρὰ præpositionem concidunt, consonante sequente. Hom. Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο.

Vocativum ποσειδῶνος Æoles, πόσειδον proferunt, at Dores ποσείδαον.

Pro δίδου, δίδοι, et alia similiter ac tertias personas optativorum pronuntiant. Pindarus, τοῦ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

Pro ἐσθλὸν, ἐσλὸν dicunt. Pindarus, ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν.

Πάντη circumflectunt, παντᾶ dicentes: ut Pindarus, προφαντὸν σοφία καθ' ἕλλανας ἰόντα παντᾶ.

Αἱμακουρίας solent vocare mortuorum parentationes, id est, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα.

Proferunt autem et tertias personas plurales pariter cum dativis propriorum participiorum. Pindarus, ὅρμοισι τὰς χεῖρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις, pro ἀναπλέκουσι.

Pro ὄρνιθα, ὄρνιχα dicunt. Idem Pindarus, πρὸς διὸς ὄρνιχα θεῖον.

Pluralia sæpe ut dualia proferunt, Pindarus, μαθόντες δὲ λαῦροι παγγλωσσία κόρακες ὡς, ἄκραντα γαρύετον διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Participiis indefinitorum addunt ι. Pindarus, ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκα ἄνδρας ὀλέσαις μναστῆρας.

Pro τὶ, τὰ dicunt. Pindarus, τά τε τὶς ἀνώνυμον γέρας.

Αἶτος solent dicere pro τέμενος. Pindarus, διὸς αἶτει πανδόκῳ, sive τῷ ἐνδιαιτήματι.

Interponere ι τῷ ο, Dorum est proprium: nam pro πνοὴν, πνοιὴν dicunt: et pro χροὰν, χροιάν: et pro πόαν, ποιάν. Pindarus, πνοιῆς ὄπισθεν βορέαο.

Erat Dorum et ablatio contraria geminationi: ut Pindarus, ὀλύμπια μὲν γὰρ αὐτὸς γέρας ἔδεκτο, pro ἐδέδεκτο.

Extentiones etiam Dorum sunt: ut pro κενὸς, κεινός.

Pro ὄπισθεν, ὄπιθεν dicunt, elidentes σ.

Genitivos plurales in ων desinentes et circumflexos, per αν proferunt: nam ubi dicendum est μουσῶν, μουσᾶν dicunt.

Pro μή ἐστι, dicunt μῆστι, contrahentes η et ε, in η. ut Aristophan. Μῆστιν οὗτος χοῖρος.

Ubi dicendum est αὐτὸν, νιν dicunt Dores. Pro εἶναι, εἶμεναι.

Pro χρὴ, χρῆσθα.

Pro σιγᾶν, σιγῆν. ut Aristophanes, Οὐ χρῆσθα σιγᾶν. Sic pro διψᾶν, διψῆν: et pro πεινᾶν, πεινῆν.

Pro οἴκαδε, οἴκαδες dicunt, et pro σὲ, τέ. Sicuti, τύδ' ἀποισῶ, pro ἀποκομίσω.

Loco πρὸς, ποτὶ dicunt, deinde ι abscindunt. Ποτὰν ματέρα dicit Aristoph.

Et pro καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, κὴκ τοῦ αὐτοῦ dicunt, elidentes ι, deinde α et ε in η contrahentes: ut pro εἶχας, εἶχη: pro ἐκέρνας, ἐκέρνη, et similia: hoc autem Atticum et Ionicum est.

Pro τοῦ αὐτοῦ, τωυτοῦ dicunt: et pro κρέας, κρῆς.

Pro Ὀδυσσεὺς dicunt Ὀλυσσεύς.

Circumflectunt item futura, dicentes pro ἀποίσω, ἀποισῶ.

Pro τιμὴν, τιμὰν dicunt. Pro παρ' ἡμᾶς, παρ' ἁμᾶς.

Pro ὑμεῖς, ὑμὲς efferunt.

Οἱ articulo nominativi pluralis, τ addunt: ut τοὶ θεοὶ, et ταὶ μοῦσαι, pro οἱ et αἱ.

Πάσσακα pro πάσσαλον dicunt.

Ὄκκα pro ὁπηνίκα et ὁπότε et ὅπου utuntur.

Ἀγλῖθας dicunt pro κεφαλὰς τῶν σκορόδων, id est, alliorum capita.

Pro ὡς dicunt τὰς, ut Aristoph. in Acharnensibus, Ὑμὲς ἂν δὲ ἐσβάλητε τὰς ἀρωραίως μύας, Πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε.

Diphthongum ου in ω mutant: ut pro μούσας, μώσας: et pro οὐρανὸν, ὠρανόν: et pro κοῦρον, κῶρον.

Pro φασὶ, φαντὶ dicunt: et pro ἐγὼ, ἐγών: et pro γὲ, γὰ, ut Aristoph. καὶ γίνεται γα.

Λῆς per η pro θέλεις: ut, αἱ δὲ λῆς αὐγάσδεο. Et Aristoph. Ἀντεινον αἱ λῆς ὡς παχεῖα καὶ καλά.

Ἀνὰ præpositionem concidunt et in compositis: ut pro ἀνάτεινον, ἄντεινον. et iis quæ per appositionem dicuntur, ut ἀναγορὰν, pro ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

Pro σφὰς, ψὲ dicunt. Theocritus, Ἦπα ψὲ κεύθβαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες. Hoc est ἦπου αὐτὰς τὰς βόας ἀφ' ἑσπέρας πάσας ἀμέλγεις.

Pro τίθησι et ὑφίησι, τίθητι et ὑφίητι dicunt. Theocritus, ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κημὲ φυλάσσει.

Præteriti plusquamperfecti tertias personas per η scribunt, ut Theocrit. Καὶ πόκα τήνος ἔλαιεν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη.

Pro δάμαλις, dicunt δαμάλη. Theocrit. ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦνται.

Pro ἄλλοτε, ἄλλοκα dicunt.

Particulam μα extrinsecus accipiunt. οὐ γᾶν, inquit Theocrit. pro οὐ μὰ τὴν γῆν.

Pro ἦν, ἧς dicunt. Theocrit. Οὐδὲ γὰρ εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἧς τοι ἐνεῦθεν. Οὐκ ἦν (inquit) οὐδὲ τῷ δεσπότῃ σου ἐγκοιμᾶσθαι εὐμάρα.

Pro κείσομαι, κεισοῦμαι dicunt: inde vertunt ου diphthongum in ευ, ut Theocrit. Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.

Futura in ζω verborum per ξ proferunt, καθίξας pro καθίσας, et λογίξειν pro λογίσειν, et similia.

Pro θέασαι, θᾶσαι dicunt. Theocritus, θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει. Et rursus, Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος.

Ὀρομαλίδες dicunt pro ὄρεια μῆλα.

Pro ὁμοῦ, ἁμᾶ dicunt.

Pro ἔμπροσθεν, ἔμπροθεν. Theocrit. — ἦμὶν δὲ τὸ βουκολιάσδευ, Ἔμπροθεν. Sed quidam pro ποθὲν hanc dictionem sumpserunt: aut ἓν πρὸς ἓν ᾠδάριον, id est, ἀμοιβαδόν.

Quum fuerint duo ηη, unum post aliud, hæc in α vertunt: ut Theocr. Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλη, ἀνάσσαντοι δ' ἐγένοντο, pro ἀνήσσηντοι.

Et ἐβόατο, et ἐγελᾶτο, et ἐκλᾶτο in η vertunt.

Pro σοὶ et ἐμοὶ, τὶν et ἐμὶν dicunt.

Et ubi dicendum πλησίον, πλατίον dicunt.

Pro πρώην, πρὰν. Theocrit. Ἔγνων πρᾶν.

Ὁ articulus cum vocali alia inducta, contractus in ω magnum apud Dores sic pronuntiatur ut apud Ionas: ut et Theocritus.

Οὐχ' οὕτως ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας;

Pro ἕτερος, ἅτερος dicunt.

Pro τετραετὶς, τετράενις. Theocr. Τετράενις δὲ πίθω ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφας.

Pro σὺ, τὺ, pro πλὴν, πλὰν dicunt. Pro ἡμέραν, ἁμέραν: pro πηγὴν, παγάν.

Pro εἴκοσι, εἴκατι: Theocrit. Φεῦ φεῦ, λάκων τοὶ ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ Τυρῶ.

Pariter cum Atticis et ipsi à barytonis circumflexa producunt: ut pro στρέφω, στραφῶ, pro νέμω, νωμῶ, pro πέτω, πωτῶ. Theocrit. Πωτῶντο ξουθαὶ παρὰ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Utuntur et ὦν pro οὖν, ut Iones, χρήσδεις, ὦν εἰσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον.

Primæ conjugationis circumflexorum passiva indefinita corripiunt in penultima. Theocr. Οὕτω καὶ νύμφα γαμαθεῖσ' ἀκάχοιτο.

Pro σταγόνα τῆς δρόσου, dicunt Dores πρῶκα.

Pro βρενθύεται, dicunt φριμάσσεται.

Ἐκάθηρεν, pro ἐμάστιξε accipiunt.

Κιγκλίζειν, pro κινεῖν τὴν ὀσφύν: ut à γνῶ, γίγνω, sic à κλῶ, κιγκλῶ et inde κιγκλίζω.

Media futura prima circumflectunt, et in subjunctivis per diphthongum scribunt. Theocritus, Μή μευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλος.

Pro μικρὸν, μικκὸν dicunt. Theocrit. — Ἰθ' ὦ ξένε μικκὸν ἀκούσον. Τῇ δ' ἐλθών.

Βωστρήσομες pro καλεσόμεθα accipiunt.

Pro κυρτὸν ὕβον dicunt.

Pro ἰδοὺ dicunt ἤνιδε: Synesius quoque ἤνιδε itidem usurpat. Theocritus, Ἠνίδε τοι τὸ δέπας.

Ἐντὶ pro εἰσὶ, accipiunt. Theocrit. — ἐντὶ γὰρ αὗται.

Pro διφθέραν, βαίταν dicunt.

Ὄλπις dicitur apud ipsos ἁλιεὺς, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦς ἀγρεύων: à λέπω, λεπίς: et transpositione literæ ἔλπις: et mutatione brevis ε in ο breve, ὄλπις.

Γέλαν, pro πορφυρὰν οἶν dicunt: nigram enim corporis superficiem quando suffusione sanguinis nigrescit, πελίωμα vocant.

Πύῤῥιχος, dicitur apud eos ὁ πυῤῥός: et κακοχράσμων, ὁ δύστροπος.

Ὀσσίχον, pro ὅσον. Theocrit. Ὀσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Pro ἠγόνησε, dicunt ἠγνόησε: et pro δακρύομαι, δακρύττομαι.

Scire oportet quòd Doricæ linguæ sunt subdivisiones locales: aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argivi, aliter Lacedæmonii, aliter Syracusii et Siculi. Universales tamen ipsorum proprietates prædictæ sunt; etsi non omnes.

Item hæ, vertere in ους desinentes genitivos ab in ης rectis factos, in ευς proprium habent: ut, Διογένης, Διογενεῦς, pro Διογένους.

Η pro ει diphthongo utuntur: pro ἐλθεῖν, ἐλθῆν dicentes. Subtrahunt autem et ab infinitivis ι. nam λαβὲν pro λαβεῖν, et ἐλθὲν pro ἐλθεῖν, et ἐνεῦθεν pro ἐντεῦθεν. utuntur et geminatione trium consonantium, ut Æoles ὅττι, ὁππόθεν, ὅσσον.

Pro θεοὺς, σιοὺς dicunt: ut Lacedæmonii quum per Dioscuros jurant, dicunt. Νὴ τὼ σιὼ, id est, μὰ τοὺς θεούς.

Productiones ancipitum propriæ linguæ Doricæ, ut ἶσος ἐναλίγκιος.

Α pro ε sæpe utuntur, pro ἕτερος, ἅτερος dicentes: et pro Ἄρτεμις, Ἄρταμις.

Abscissiones propriæ ipsorum sunt, pro Ποσειδῶνα, Ποσειδῶ: pro δῶμα, δῶ: pro κρίμνον, κρί.

Additiones μι syllabæ, in iis quæ apud nos in ναι desinunt infinitivis, Dorum sunt, ut βήμεναι pro βῆναι.

Subtractiones θ ex genitivis qui per θ declinantur, pro Πάριδος, Πάριος, et κέραος pro κέρατος, Ionum sunt proprietates linguæ et Dorum.

Acuta penultima scribunt Dores qualitatis significativa adverb. καλῶς, σοφῶς, κόμψως, ἅπλως dicentes. Quæ nobis acuta penultima sunt, circumflectunt, ut, οὑτῶς, παντῶς. Et in οι nomina, similiter et participia, quum antepenultimam acuunt, ipsi penultima acuta dicunt: ut, φιλοσόφοι, μενελάοι, ποθουμένοι, δηλουμένοι.

Et participia in ων desinentia, circumflexorum in αν terminant pro γελῶν et ἐλῶν: γελᾶν, et ἐλᾶν.

Pro ναῦν, νᾶν: et pro κλεῖδας, κλᾶδας, proferunt.

Acuta penultima proferunt et tertias personas in αν desinentes indefinitorum, ἐστάσαν, ἐφάσαν. Et in ον desinentes, acuta penultima: ut ἐλάβον, ἐτρέχον, ἐλέγον, ἐφάγον.

Circumflectunt et hujusmodi, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν.

Et futura, pro δώσουσι, δωσοῦντι: et pro λέξουσι, λεξοῦντι circumflexè.

Circumflectunt et ipsi ὁμοῖος, ut Attici.

Accusativos plurales masculinos in ους desinentes per ος proferunt, τὸς καλὸς, τὸς σοφὸς, τὸς ἀνθρώπος, τὸς ἵππος.

Quæ per ε proferuntur imperativa verba, per ον proferunt, pro λάβε, λάβον: pro θίγε, θίγον.

Pro πατέρα, ἀπφῦν, et pro κούρας, κυνάδας dicunt.

Ἴδες Ionicè et ipsi corripiunt. Theocrit. in Adoniazusis, Ὧν ἴδες, ὧν εἶπας, καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

Ἀργὸν per epenthesin ἀεργὸν dicunt.

Pro δαψιλὲς, ἀδές: pro παῖδα, παῖσδα proferunt.

Subjunctivis utuntur pro indicativis. Theocritus, Ἴσαμι καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν, τὰ μάλιστα δεδοίκω: pro δεδοίκα.

Pro ἴσασιν, ἴσαντι dicunt: et pro ἑστήκασιν, ἑστήκαντι.

Theocritus, Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι, Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντὰ σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.

Materialium et ipsi ι abjiciunt, dicentes ἀργύρεος et χρύσεος.

Et ex ὃς subjunct. articulo σ abjiciunt: Theocritus, Ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κ' εἰν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Pro κλείσω, κλαξῶ dicunt. Theocrit. Τὰν αὔλειαν ἀπόκλαξον.

Defectiva etiam apud eos sunt. Παυσάσθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. Τρυγόνες ἐκκναισεῦντ πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Pro Πελοποννησιστὶ, Πελοποννασιστὶ dicunt.

Dativos plurales ab in ευς rectis factos, non sic proferunt ut nos: Πηλεῦσι et βασιλεῦσι: sed ut primæ contractionum inflectionis nomina, pariter ac Δημοσθένεϊ, ut ibi enim Δημοσθένεσι dativus pluralis, sic et hic Theocritus: Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

Pro φύσιν, φυὴν dicunt.

Pro βράδισται dicunt βάρδισται. Theocr. Βάρδισται μακάρων ὧραι φίλαι ἀλλὰ ποθειναὶ Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεί τι φεροῖσαι.

Πλαθανὸν, vocant speciem vasis cujusdam in quo præparant placentulas.

Corripiunt et in ας accusativos: ut, νύμφας, κρῆνας: et participia νοῆσας, πρᾶξας.

Et imperativa verba pronuntiata per ε tenue, per ον pronuntiant. ut pro θίγε, θίγον.

Peculiariter dicunt Siculi, pro χύτραν, κύτραν: et pro χιτῶνα, κιτῶνα: et pro μητέρα, δελφύαν: pro γυναῖκα, γάναν. Cretenses verò pro διαπαντὸς, αἶες: pro αὐτοῦ, αὐτεί: pro βέλτιον, βέντιον dicunt: pro ἴα, εὖα: pro ἑαυτὸν, αὑασόν. Vertunt iidem et ἐς præpositionis σ in ν: ut pro ἐς χορὸν, ἐν χορόν: pro ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐν τὰν ἀγοράν.

Pro εἴωθα, εἰθῶ: et pro εὐωχεῖσθαι, εὐῶ.

Pro Θουκυδίδης, Θευκυδίδης: pro Θεοκράτης, Θευκράτης: pro Θεόφραστος, Θεύφραστος.

Pro κρέα, κρῆ: pro ἄκρατον, ἄκρητον. Pro κρίκον, κίρκον: pro κελεύεται, κέλεται. Pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν. Pro σωροὺς τῶν ἀχύρων, μύχωνας dicunt. Pro τότε, τόκα: pro τῆμος, ἦμος.

Pro οἴκαδε, οἴκαδες: pro στάδιον, σπάδιον.

Pro μὲν, μὲς, ut ubi dicendum ταύτας, τοῦτας dicunt: et pro ἔνδον, ἐνδοῖ: pro κρανίον, κράνον.

Ἀδέματον ψυχὴν, τὴν νεκρὰν, hoc est, τὴν ἔξω τοῦ σώματος. Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretensium dialectus, qua Cypselas usus est: et Laconum, qua Alcman et Sophron. Pindari autem et Simonidæ et Bacchylidis omnino ignoratur, eo quòd natura non sint Dores hi Poëtæ: habebant autem peculiarem sibi loquutionem.

De singulis quæ Ionicæ dialecto propria sunt.

In ας desinentes rectos supra duas syllabas in ης proferunt Iones. Herodot. ὁ δὲ Ἀρχίης καὶ Λυκώπης μοῦνοι συμπεσόντες.

Dativis pluralibus desinentibus in οις, addunt ι: Herodotus, τοῖσι Σαμίοισι.

Pro κλεισθέντες, κληϊσθέντες dicunt: et pro Πηλειάδεω, Πηληϊάδεω, dissolvunt enim diphthongum in ε et ι, deinde producunt ε in η syllabam, sicut pro ἱερεῖον, ἱρήϊον.

In ων desinentes genitivos plurales fœmininos dissolvunt, pro ὡρῶν, Θηβῶν, πυλῶν: ὡρέων, et Θηβέων, πυλέων dicunt. Homerus, Ὣς εἰπὼν, πυλέων ἐξέσσυτο. Et Hipcrates, αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων τίκτουσι νοσήματα.

Sed et masculinorum genitivos ab in ης rectis factos, per εων proferunt, dicentes Περσέων et νησιωτέων. Herodotus in tertio, κατ' ἀρχὰς νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον.

Dativis pluralibus fœmininis nominum non solùm ι addere consueverunt, ut in dativis pluralibus masculinorum nominum, sed αι diphthongi vertere α in η consueverunt: ut Hippocrates, ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη, πρόσθεν μὴ γενομένη σημεῖον ἀγαθόν.

In ου desinentes genitivos ab in ας aut in ης rectis factos, per εω proferunt. Ab iis qui in ας Herodot. τρίτῳ δὲ ἀπ' Ἀρχίεω γεγονότι: pro ἀπ' Ἀρχίου: ab iis autem qui in ης: ut, Ἀτρείδεω δαΐφρονος.

Subjunctivis articulis, qui à vocali incipiunt addunt τ Iones: ut apud Herodotum, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμην δήμου ταυτοῦ τοῦ ἦν: pro οὗ ἦν. et alibi. τοῖς ἐντέλλετο pro οἷς.

Ad ε addunt ι: ut, Χρὴ ξεῖνον παρέοντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Et Εἴ μοι ξεῖνα δοίη. Et Εἰνάλιος θὴρ, pro ἐνάλιος.

O adjiciunt ipsi υ, pro κόρη, κούρη: pro νόσος, νοῦσος: pro ὄρος, οὖρος: pro μόνος, μοῦνος. Dixerit quispiam igitur, quomodo πόνος et φόνος non assumunt υ? non enim dicunt ποῦνος et φοῦνος. Dicimus igitur quod à verbis πένω et φένω, deducta sunt: μόνος autem, etsi à verbo deductum, quoniam trium generum est, assumit υ.

A in η vertunt, pro Ἥρα, Ἥρη: pro σφαῖρα, σφαίρη: pro δημοσία, δημοσίη: pro πρᾶγμα, πρῆγμα.

In ους desinentes genitivos per εος proferunt, eodem modo et alios casus non contractos, sed integros faciunt, Πολυκράτεα et Δημοσθένεα dicentes.

Τὸ πολλὸν dicunt non τὸ πολύ: et ὁ πολλὸς, non ὁ πολύς.

Εἰς præpositionem ἐς dicunt, ut Attici.

Præsentibus similiter et imperfectis præt. et partic. circumflexorum, et ut universaliter dicam, omnibus modis integrè utuntur: ut in Anacreonteis, Δοκέει κλύειν γὰρ ἤδε, Λαλέειν τίς εἰ θελήσει. Et in oraculo, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

Pro ὁράω, ὁρέω dicunt, α in ε vertentes: et pro ἐχρέωντο, ἐχρέοντο.

Ὦν pro οὖν dicunt, Herodot. καὶ ὦν φασὶ πολέες.

Ὦ quod significat ὑπάρχω, ἐω efferunt: ut Homer. Ὃς ᾔδει τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Tenues pro aspiratis amant, ἀπιγμένοι et ἀπίκοντο dicentes non in compositionibus solum, sed in collisionibus. Herod. οὐκ οἷοί τε ἦσαν.

Pro νῆας, νέας dicunt.

In ος genitivos ab in ευς rectis factos, per ηος proferunt, dicentes βασιλῆος et Πηλῆος.

In ου desinentes genitivos ab in ος rectis factos, per οιο proferunt: ut pro Μενελάου, Μενελάοιο: pro θείου, θείοιο.

In ος desinentes genitivos ab in ις rectis factos, per εος proferunt, dicentes ὄφις, ὄφεος per ο: πρέσβυς, πρέσβεος: μάντις, μάντεος: πόλις, πόλεος, ut in Oreste Eurip. Ὃς ἂν δύνηται πόλεος ἐν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ. Et rursus in alia fabula, Ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.

Solent eodem modo incipientia facere præterita quo præsentia ex quibus ea facta sunt: ut, τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. Et, ἄορι θεῖνε. Et, Βῆ δ' ὁ γέρων. Et, ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. Et, Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας. Et, Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Οὐδ' οὕτω γεραρόν. Et, Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν, Πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο. Præterea autem, Καί νύ με δεξάμενος Πηλεὺς τρέφεν ἐνδυκέως. Et, Σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε. Et, Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα.

Et ut universaliter dicam, correptiones Ionum sunt: ut, νέας ἀμφιελίσσας, pro νῆας: et ὄφεος et πόλεος: sicut Atticorum productiones: ut, Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής. Et, Οὐδέποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν.

Puto quòd et εὐωχία Atticè producitur et scribitur per ω; ὀχὴ enim dicitur τροφὴ et εὐωχία, quòd benè habet corpus et continent.

Secundas personas singulares passivorum faciunt ex tertia persona singulari per subtractionem τ: Homerus, Γνώσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνίησι πόνοισι διαμπερές. Et rursus, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, Σὴν ἔδεαι κραδίην.

Similiter et genitivos à rectis in ας neutrorum nominum per τος declinatorum, per subtractionem τ dicentes: ut, κέραος, γέραος.

Τε abundat apud eos, et superfluum est: ut Herodotus, ἐπείτε ἐγένετο ταῦτα: pro ἐπεί.

In ους desinentes genitivos neutrorum per εος proferunt.

Et omnem casum hujusmodi integrè deducunt: ut, τείχεος, βέλεος. Et, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς.

Κ pro π in interrogativis et relativis uti solent: ut pro πόσα, κόσα: pro ὅπως, ὅκως: pro ὁπόσα, ὁκόσα. non tamen in aliis.

Vertunt autem aspiratas in tenues, et tenues in aspiratas: ut pro χιτὼν, κιθών: pro ἀκάνθιον, ἀχάντιον: pro βάτραχος, βάθρακος, et similia.

Ω pro α aliquando uti eos dicunt: ut pro ἄνθρωπον, ὤνθρωπον: et pro ἄριστον, ὤριστον. ego autem puto ex collisione in solis rectis hoc facere eos, et in vocativis, quemadmodum et Attici faciunt. Initio Herodotus in vocativo sic inquit, ὤνθρωπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον. Et rursus alibi, ὦναξ Ἡράκλεις: pro ὦ ἄναξ. Et Sophocl. Ἀλλὰ γὰρ ὦναξ, σὺ δ' ὃς ἂν βλαστῇ, μένει Νοῦς τοῖς κακῶς πράττουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται. Et Homerus, Λοισθὸς ἀνὴρ, ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους: pro ὁ ἄριστος. Nam ο et α in ω contrahitur, vel colliditur.

Et ο et α in ω magnum contrahunt: ut, βόαξ, βῶξ, piscis genus.

Item α et ο in ω magnum commiscetur: ut, τὰ ὅπλα, θὤπλα. Et quoniam ὅπλον aspiratur, vertitur τ in θ: hoc verò Atticum est: si enim esset Ionicum, non versum esset, quia tenuibus gaudent Iones.

Ω pro α in diphthongo utuntur, ωὐτὸς dicentes pro αὐτός. et θωυμάσας pro θαυμάσας. Hinc puto Ionicè sic dictum φωρίαμος pro φαρίαμος, ut sit ab origine vocabuli quod vestes continet arca.

Incidere et dividere dictiones, Ionum proprium, ubi enim dicendum Πελοπόννησος, Πέλοπος νῆσος dicunt: et pro αἴγαγρον, αἶγα ἄγριον.

Acceptiones infinitivorum pro imperativis, Ionum sunt. Homerus: Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, pro ἀγόρευε. Et Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς, pro πειρῶ. Et innumera alia ejusmodi apud Homerum et Hesiodum invenimus.

Acceptiones masculinorum pro fœm. Ionum sunt: ut illud, Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐ ἰ ἕσπερος ἦλθεν, pro ἑσπέρα.

Divisiones in ει desinentium singularium dativorum, Ionum sunt propriæ: βέλεϊ pro βέλει: ἔγχεϊ pro ἔγχει.

In ω desinentia fœminina accusativo in ουν finiunt: ut pro Λητὼ, Λητοῦν: pro Σαπφὼ, Σαπφοῦν.

Ι extrahunt Iones interdum ex dictionibus: dicunt enim ποιέεσθαι pro ποιεῖσθαι.

Antea diximus Ionum esse scribere et dicere, ὄφεος et πόλεος. nunc autem dicimus communibus ipsorum genitivis uti Iones, et præcipuè Homerum: ut, Ἐξ ἀγροῦ νίσφι πόλιος. Et Hippocr. ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγενομένη, θανάσιμος.

Geminationes in secundis indefinitis Ionum sunt, ut hoc, τετύκοντό τε δαῖτα.

Transpositione literarum Ionica lingua utitur: ut, κραδίην pro καρδίαν: ἀτραπιτὸς pro ἀταρπιτός.

Duplex σσ in ξ vertunt Iones: nam pro δισσὰ, διξά: et pro τρισσὰ, τριξὰ dicunt.

Subtrahunt sæpe ι ex dictionibus: ut, Ἡροδότου Ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις, pro ἀπόδειξις.

Sed et subtrahere ex possessivis ι, Ionum est: ut, ἀργύρεος, χρύσεος. Homerus, Ἐντόρεόν τε χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

In ες desinentes rectos plurales, si ab in ευς rectis fiunt, per ηες proferunt: ut, βασιλῆες, ἱππῆες, quoniam et genitivum sic proferunt. Si verò ab in ης, vel in υς, per ε, ut ἀληθὴς, rectus singularium et rectus pluralium apud nos ἀληθεῖς per ει diphthongum, Ionicè autem ἀληθέες: et rursus pro πολεῖς, πολέες: ut illud, Πολέες δέ μιν ἠρήσαντο φέρειν, καὶ ὀξέες ἧλοι.

Dubitaverit autem quispiam, quomodo genitivos ab in ης rectis, non proferant per ηος, ut ἡδῆος, ὀξῆος, sicut βασιλῆος et οἰκῆος. Est igitur dicendum, quòd nunquam penultima genitivi major vult esse ultima nominativi in iis quæ inæqualiter declinantur: ut Αἴας rectus ας habet natura longum: Αἴαντος genitivus longam habet penultimam; sed et Λάχητος natura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet esse penultima genitivi ultimæ recti, aut minor, ut in Αἴαντος, et χαρίεντος, et λέων λέοντος, nunquam autem major. Quoniam igitur Πηλεὺς et similia habebant ultimam longam, fecerunt et Iones penultimam longam genitivi, ut sit æqualis ultimæ nominativi, quum non fieret ex hoc regulæ transgressio. In ἡδὺς autem non potuerunt vertere genitivum ἡδέος in η. sic enim inveniretur major penultima genitivi, ultima recti, quoniam ἡδὺς brevem habet ultimam, et ὀξὺς et hujusmodi. In σ enim desinentia cum ambigua, per abjectionem σ neutrum facientia, correptam habent ambiguam: ὁ μέγας τὸ μέγα, ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

Ex θηλεία extrahunt ι, et in omni casu hoc faciunt. Herodotus, τῶν θηλέων ἵππων μίαν τὴν ὁ Δαρεῖος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. Et rursus, Ἐγχρίμπτων τῇ θηλέῃ.

Non expressum ι pronuntiare solent, Homer. Ὑπὲρ ὤϊον εἰσαναβᾶσα, et πατρώϊός ἐστιν ἑταῖρος. Et Hesiodus, Χρηΐζειν ἀπεόντας.

Additiones ι τῷ ε sequente vocali, vel una immutabilium, Ionum sunt: ut, pro ἕως, εἵως: κεινὸ, pro κενό: et ξεῖνος pro ξένος.

Mutare ει diphthongum in ες syllabam, Ionum est. Homerus, ἐρίηρες ἑταῖροι, pro ἐρίηροι. Et, ἐρυσάρματες ἵπποι, pro ἐρυσάρματοι.

Immutationes η in α breve, Ionum sunt. ut μεμακυῖα pro μεμηκυῖα. et λελασμένος pro λελησμένος. et ἄλαστος pro ἄλαστος. Si quis autem dicat, Quomodo aliàs α in η vertunt: ut pro Ἥρα, Ἥρη, pro τιτὰν, τιτήν. aliàs η in α? scito quòd α in η vertunt, quum est α longum: α autem in η non generaliter, sed quum est α breve. Immutationes autem brevis α in η, posteriorum Ionum sunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum quæ in principio sunt consonantium, Ionum sunt, ut, pro λείβειν, εἴβειν: pro γαῖα, αἶα: pro δεινὸς, εἰνός.

Semper ὦν syllabam abundantem ponunt inter præpositiones: ut, ἐξ ὦν εἷλεν, et ἀπ' ὦν ἔδοντο.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: ut pro ἐκεῖνος, κεῖνος: pro ἑορτὴ, ὁρτή.

Composita verba dissolvunt, et interponunt nomina: ut, λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, pro κατεδηδώς. Et Κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα, pro κατέκτανε.

Invertere dictiones, Ionum est proprium: ὄρνιθες ὥς. Et, Ὦ ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα.

Hyperbata Ionum sunt: ut, Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, hoc est, διέβησαν.

Diæreses in ως desinentium adverbiorum quæ à genitivo plurali fiunt, cujus rectus singularis in ης terminatur, et in ους genitivus singularis, Ionum propriæ: ut, εὐσεβὴς, εὐσεβοῦς: genitivus pluralis εὐσεβῶν: et mutatione ν in ς, εὐσεβῶς. Sic ἀληθὴς, ἀληθοῦς, genitivus pluralis ἀληθῶν: et mutatione ν in ς, ἀληθῶς, et id genus alia. Hæc igitur et hujusmodi dividunt Iones, ut nomina, ἀληθέως dicentes et ἀτρεκέως et εὐσεβέως. Tamen in ὁσίων, ὁσίως, et δικαίων, δικαίως, et θαυμαστῶν, θαυμαστῶς, non item. horum enim genitivi non in ους desinunt, ut sint divisi et in nominibus et adverbiis.

Dores (ut dictum est) producto utuntur α vertentes η in ipsum: ut pro ἥλιος, ἅλιος: pro νῆσος, νᾶσος: pro σελήνη, σελάνα. Iones autem correpto utuntur eo.

Et ut in universum dicam, et Prosthesi et Aphæresi, et Epectasi et Syncopa utuntur. Est autem Prosthesis Aphæresi contraria, et Epectasi Syncope.

Et Prosthesis quidem est, quum in prima syllaba nominis assumitur aliqua litera, ut pro ἕνεκα, εἵνεκα: et Ἴλιον εἴσω pro ἔσω. Sic pro μόνος, μοῦνος: pro ὅλος, οὖλος. Hæc autem ego Prostheses non dico, sed Parentheses: ut et illa, pro ἥκατος, εἵκατος: pro ὑπέντες, ὑπείεντες, ut Homerus, Οἱ

δ' ἂρ ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Et, Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περὶ τροπέων ἐνιαυτός.

Prosthesis autem dicitur, quum in principio orationis alia assumitur litera: ut pro σταφὶς, ἀσταφίς: pro πᾶς, ἅπας: pro εἰλόπεδον, θειλόπεδον, estque hoc Atticum etiam. Sive igitur sit Prosthesis sive sit Parenthesis, Ionum est. Sed et quæ sunt contraria his. Est autem contraria (ut dictum est) Prosthesis Aphæresi, et Parenthesis Ellipsi.

Est verò Aphæresis, in principio sublatio: ut pro ἐκεῖνος, κεῖνος: pro ἐκεῖσε, κεῖσε: pro ἐχθὲς, χθές: pro ἐμὲ, μέ: pro ἑορτὴ, ὀρτή.

Ellipsis autem abjectio est vocalis de medio, non facientis syllabam, ut ἀμύξαι pro αἰμύξαι: et ἕταρος pro ἑταῖρος. Est autem hoc et Atticum. Hæc igitur propria Ionum sunt, Prosthesis inquam et Ellipsis, et Parenthesis et Aphæresis, itemque Syncope, quæ est contraria Epectasi.

Est autem Syncope, defectus unius syllabæ in medio dictionis: ut pro οἴμημα, οἶμα: pro κακόμορος, κάμμορος: pro ἐξαίρετος, ἔξαιτος: pro ἁρμόσαντες, ἄρσαντες.

Parectasis, abundantia est unius syllabæ in medio: ut pro ἀδελφὸς, ἀδελφεός: pro κενὸς, κενεός: pro ἔτυμος, ἐτήτυμος.

Fit autem aliquando syncope etiam duarum syllabarum, ut pro Δευκαλιωνίδης, Δευκαλίδης. Hac syncope utuntur et Æoles. utuntur et Diæresibus: ut, Ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. Diæresis autem Synalœphæ contraria.

Est autem Synalœphe, duarum vocalium divisarum in unam syllabam unio, ut pro τὸ ὄνομα, τοὔνομα: et est proprium hoc Atticorum. Anadiplosis verò (ut diximus) propria est Ionum, ut pro λάχωσι λελάχωσιν: et κεκαμὼν, pro καμών: et πεπαλὼν, pro παλών. Sed et sublatio, ipsorum est, ut pro βεβλημένος, βλήμενος. Est autem Anadiplosis contraria Arsei.

Rursus, Systole quidem Ionum est: ut, Ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, pro ξηρὸν, et νέας ἀμφιελίσσας, pro νῆας, correptum enim Ionicè fuit η in ε.

Ectasis verò Atticorum est, quæ breves in longas vertit: ut, τιθήμεναι pro τιθέμεναι.

Rursum qui dicitur Proschematismus, est Ionum. Est autem Proschematismus, abundantia syllabæ in fine: ut pro θεοῖς, θεοῖσι: pro σοφοῖς, σοφοῖσι: pro μούσαις, μούσαισιν. Huic autem contraria est Apocope, est verò hæc Dorum: ut pro ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Homerus, Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. Sic pro κυκεῶνα, κυκεῶ.

Rursus paremptosis, quæ erat contraria Ecthlipsi, Ionum est, ut pro λεγόμεθα, λεγόμεσθα.

Ecthlipsis autem Dorum tantùm est: ut pro σκῆπτρον, σκῆπτον.

Rursus διπλασιάζειν (id est duplicare) sive διπλασιασμὸς (id est duplicatio) Ionum est: qui est contrarius Paralipsi. Est autem Diplasiasmus, quum in aliqua consonantium eadem consonans additur: ut pro ὅτι, ὅττι: ut, ὅττι κεν εἴπω. Sic pro ὅσον, ὅσσον: Homerus: Τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Parellipsis est quum aliqua ex geminatis consonantibus deficit: ut pro κάλλιον, κάλιον, et est Dorum. Ionum autem proprium abjicere ex ει diphthongo ι: ut pro μείζων, μέζων, pro κρείσσων, κρέσσων. At verò Ellipsis (ut prædixi) est abjectio vocalis de medio: quale est pro αἰμύξαι, ἀμύξαι.

Pro ἐπὰν, ἐπεὰν dicunt. Herodotus, ἐπεὰν ἐκβῇ ἐς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος.

Pro ἐνταῦθα, ἐνθαῦτα dicunt permutatim. Herodotus, ἐνθαῦτα ὁ τροχίλος εἰσδύνων.

Ζωὴν vocant et τὴν ζῶσαν γυναῖκα, (id est viventem mulierem) tanquam à ζωός.

Pro λίαν, κάρτα dicunt.

Pro μέγεθος, μέγαθος. Herodotus in 2 hist. πρόσωπον δὲ ἐς τὰ μάλιστα ἐπίγρυπον, μέγαθος ὅσον κρέξ.

Ε et ο in ευ diphthongum miscentur apud eos. Herodotus, ἐς τοῦτον ὁρέων πῖνέ τε καὶ τέρπευ, ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. Et πλεῦνας pro πλέονας. Sic Μετὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν Ἑλλήνων στρατιὴν πολλὴν βοηθεῦσαν Μενελάῳ.

Pro σφίσιν, σφιν dicunt. Homerus, Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.

Μὴν copulativam conjunctionem pro μὲν expletiva accipiunt, ut apud Herodotum, Μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην.

Pro ἕως οὗ, ἐς ὃ dicunt. Herodotus, Ἐς ὃ ἐξεῖλον.

Pro Πάλιν dicunt semper αὖτις, et non αὖθις.

Ex ἐπιτήδειος ι eximunt, et ἐπιτήδεος dicunt. Herodotus, ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι ἡβητήρια ἐπιτηδεότατα.

Contractio ι et ε in ι longum, Ionum est, pro ἱερεὺς ἱρεύς: pro ἱέραξ, ἵραξ.

Et mutatio α in η: ut ἴρηξ, per eandem fit dialectum. Hesiodus, Ὧς ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Et pro ὄφεις, ὄφις, Ionicum est.

Pro τέμνειν, τάμνειν dicunt. Herodotus in secundo, τοὺς ἱρέας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συλλέξαντας πάντας μέσους διατάμνειν. Et Hippocrates, φλέβα τάμνειν.

Ex ἐνέγκω auferunt γ, et pro eo interponentes ι, ἐνείκω dicunt. Herodotus millies hoc utitur.

Pro ἐκπλεύσας, ἐκπλώσας dicunt. Herodotus, Κατὰ λήϊον ἐκπλώσαντες.

Σφεῖς σφᾶς et σφῶν dividunt, et sic proferunt, σφέες et σφέας et σφέων. Hom. Ἀλλὰ σφέας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε. Νοῦν et ῥοῦν et χροῦν dividunt, νόον et ῥόον et χρόα dicentes. Homerus, Ταμεσίχροα χαλκόν. Herodotus, Οἳ οὐκ ἐπὶ νόον τρέπουσι.

Participio εἰπὼν non utuntur, sed εἴπας ut τύψας.

Εἰρώτα per diphthongum scribunt, idque ideo, ut opinor, quoniam idem principium habentia faciunt præterita cum suis præsentibus. Est enim apud ipsos præteritum imperfectum ἐρώτα: deinde interpositione ι, fit εἰρώτα. Sic et ἐπανείρετο apud eos per ει diphthongum scriptum. Vel à themate assumit ει diphthongum. Est enim ἐρωτῶ et ἔρω, et fit interponendo ι, εἰρωτῶ et εἴρω. Et passivum εἴρομαι, εἰρόμην, εἴρευ, εἴρετο.

Præterea Iones tertias personas plurales præteritorum perfectorum sic faciunt. In tertiis personis singularibus habentibus tenuem ante τ, vertunt tenuem in suam aspiratam, et addunt α: ut pro νένιπται, νενίφαται: pro λέλεκται, λελέχαται: pro γέγραπται, γεγράφαται. Si verò vox communis linguæ gravitona fuerit per στ, tunc Ionica habet ante αται characteristicam medii præteriti perfecti, πέφρασται, πεφράδαται, quia πέφραδα dicitur. Si verò à circumflexis natura longam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante αται in debitam correptionem: ut, πεποίηται, πεποιέαται.

Item constituunt Iones in δου desinentibus patronymicis Epectases, dicentes, Πηληϊάδου et Λαερτιάδου, debebat enim esse genitivus Πηλείδου et Λαερτίδου.

Quoniam in δης patronymica una syllaba superant gen. primitivi: ut, Πηλέος et Πηλείδης, Πριάμου, Πριαμίδης: sic et Λαέρτου, Λαερτίδης debebat esse Patronymicum, sed Iones faciunt Epectasin, et sic proferunt, Λαερτιάδης dicentes, et Πηλειάδης, deinde per productionem Atticam Πηληϊάδης.

Utuntur autem et Metathesibus. Est autem Metathesis, quum vel prima litera fit secunda suæ propriæ syllabæ, ut pro ἀτραπιτὸς, ἀταρπιτός: (ex τρέπεσθαι enim jam et α privativa particula facta est hæc vox ἀτραπιτὸς, et significat τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, id est rectam viam, inde facta est metathesis, id est transpositio, primæ literæ, et dicitur ἀταρπιτὸς) aut secunda, fit prima, ut κραδία pro καρδία: pro καρτερὸς, κρατερός: pro τέταρτον, τέτρατον. Homerus, Τέτρατον ἦμαρ ἔην καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

Sciendum est autem differre Metathesin ab Hyperthesi: nam Metathesis, in eadem syllaba fit: Hyperthesis verò in posteriore: ut, ὀθνεῖος: nam à νόθος erat νοθεῖος, sed per Hyperthesin, ὀθνεῖος: et rursus γόνυ, γόνυος, et δόρυ, δόρυος: sed per Hyperthesin, γουνὸς et δουρός. Utuntur et hac mutatione Iones.

Scire autem oportet quòd antiqua Ias intercidit, ob inhabitantium commutationem, et permansit usque ad illud tempus quo fecerunt Iones colonias et in loca multa dispersi sunt.

Dicitur autem apud eos, pro ὑγιαίνειν, οὐλεῖν: unde et sanata vulnera, οὐλὰς dicimus.

Et pro λόγος, μῦθος: pro μαντεύεσθαι, ἀνελεῖν. Et loca in quibus versantur, ἤθη. Et pro ἐπιμελῶς, ἀνακῶς: pro ξενίην ἐδωρήσατο, ξενίην συνεθήκατο: et pro ἀπατηλῶς, vel ἐπιμελῶς, ἐπιστρεφέως: pro ἠκούσης, ἐχούσης: pro θυμωθεὶς, et ταραχθεὶς, σπερχθείς: pro ἔποικος, ἐφέστιος: pro δυσφορῶν, ἠμεκτέων: pro ἕτεροι, μετεξέτεροι: et pro ἡσυχάζων, ἐλινύων. Item δεῖπνα dicunt τὰ κατὰ δήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν λ' ἀνδρῶν.

Pro διανοηθέντα, ἐννώσαντα: pro ἀνέπεισεν vel ἐδίδαξεν, ἀνέγνωσε: pro βαφὰς, φάρμακα: pro ἀναλώματα, τέλη: pro λαύρας dicunt ῥύμας, id est, τὰς ἀμφόδους. Σαγάρεις autem πελέκεις, vel τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα: et φαρέτρας vocant ἄρδεις.

Φάλαρα appellant τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα: Ψῆνας, bestiolas quæ in grossis nascuntur.

Σχοινοτενὲς dicunt quod longum est et rectum. Συμψῆσας pro συντρίψας. Αἱμασιὰν autem vocant τὸ ἐκ χαλίκων οἰκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον. Dicunt præterea φάρσος pro κλάσμα: τρύφος pro ἀκρωτήριον. Et ταρσοὺς καλάμων vocant τὴν πρασιὰν οὗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. Ἔμβολον, appellant rostrum navis. Ἐναγίζειν verò dicunt τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, id est, inferias inferre aut sacrificare mortuis. Et Πρόχυσιν, libationem.

Ἔπιπλα dicunt τὴν μὴ βαθεῖαν κτῆσιν ἀλλ' ἐπιπολῆς. Λεύκην verò morbum quendam circa totum corpus. Κνυζήματα, τὰ γοερὰ ἀποφθέγματα: Γεωπείνας, τοὺς γῆς πεινῶντας καὶ ἀπορουμένους.

Pro ἱκανώσας, ἀπώσας dicunt, ut Herodot. in secundo. Ἐπιεικέστατον dicunt τὸ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον.

Pro ἀποδεχόμενοι, κάπτοντες dicunt: Κορύνην verò inflexum quoddam lignum appellant: et εὐμαρέην, ἀπόπατον.

Pro ὀπτώμενα dicunt πεσσόμενα: et βάρεις pro ναῦς.

Ὄσιριν vocant Dionysum. Ἀφιδέας pro ἀλύσεις: aut pro ψέλλια secundum quosdam.

Συρμαΐζειν dicunt τὸ καθαίρειν πόμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

Αἶνον, cantilenæ nomen, vel lyræ chordam.

Θυσάνους dicunt pro κροσσούς. Et ἀποφορὰν appellant τὴν τελουμένην παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἤλυσιν vocant τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον.

Συρνέη apud eos dicitur olus quoddam apio simile, vel cibus ex adipe et melle.

Ἐνηβητήρια sunt εὐωχητήρια.

Τριφάσιοι pro τριπλάσιοι, τρίφωνοι.

Ἀπεματάϊσε pro ἐμώρανε.

Ἀποτιμοτέρους verò dicunt pro ἀτιμοτέρους.

Pro φανερὸν, ἐπάϊστον: pro σώφρονα, φρενήρη dicunt. Accipiunt autem hoc et in contrario.

Καταπροΐξασθαι dicunt pro προῖκα ποιῆσαι (gratis seu impunè facere.) Et pro καταφανῆ, ἐπίλαμπον.

Λάξιν verò, partitionem vel sortem.

Pro κατεσπιτοιημένον, dicunt τετευγμένον.

Pro πολεμεῖν dicunt ἀντιάζειν, et pro αἰδοῖα, μέζεα. Hesiod. οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο.

Pro καταπαιχθεὶς vel γελασθεὶς dicunt διαβεβλημένος. Herodotus, ὦ βασιλεῦ, διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις;

Pro καλλωπίσας dicunt ἀσκήσας: ut, ὅς ἐμέ σοι κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψεν ὡς ἑωυτοῦ θυγατέρα.

Pro ὁπλῖται dicitur ἐνάρεις ab illis.

Διασφᾶγες illis sunt αἱ διεστῶσαι πέτραι.

Γνωσιμαχεῖν significat illis, cognoscere suam imbecillitatem et inimicorum robur.

Σίσυρα ab iis dicitur βαρβαρικὸς χιτών.

Ὑβρίζειν pro σκιρτᾷν, ab illis ponitur.

Οἰσύπη, ipsis est sordidarum ovium lana, et ovium excrementum.

Νεοχμῶσαι pro νεωστὶ κινῆσαί τι.

Φερέγγυος pro βεβαιωτής.

Ἔφεδρος pro ἐπίκληρος.

Ἀγηλατεύειν pro διώκειν.

Τετραπτερυλίδες, apud Iones dicuntur locustæ, eo quòd quatuor habeant pennas, duas extrà majores: minores autem intus alias duas.

Οὐκ ἱκνεομένως pro οὐ προσηκόντως sive οὐ καθηκόντως.

Ἀπεπλίξατο pro ἀπέφυγε, πλὶξ enim βῆμα, ex quo πλίγματα, πηδήματα, unde et pro περιβάδην, ἀμφιπλὶξ apud Sophoclem in Triptolemo, et Homerus, Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσιν.

Et ψῶσαν pro θάλπουσαν. Est autem apud eos ψῶ, rustica compellatio.

Κόλλιξ autem species est panis rotundi, ex quo et apud nos κολλίκια.

Σχοίνων συμβολεῖς, dicuntur ab ipsis ψιαθοπλόκοι.

Ἰθαγενεῖς sunt οἱ γνήσιοι παῖδες, id est, legitimi liberi.

Πρόξενοι sunt præfecti civitatum, et curatores, et qui hospitio suscipiunt.

Σπαργᾷ pro ὀρέγεται, et ἐπιθυμεῖ.

Κορδίνημα verò pro καρηβαρεῖν, sed scribitur et σκορδίνημα.

Ἶξις ab iis appellatur ἡ εὐθυωρία.

Ῥοικὸν verò τὸ ἔξω νεῦον καὶ στραβὸν, quod et ῥοιβὸν dicitur.

Pro σεσηπὸς (id est, marcidum) dicunt σαπρόν.

Pro ἐπιπάσσω, παλλύνω dicunt.

Pro πρόσφατα dicunt ποταίνια.

Βλακὸν pro τρυφερόν.

Μαριλινοὺς vocant τοὺς φρυγανώδεις ἄνθρακας. Potius autem μαρίλη vocatur ἡ θερμὴ σποδιά.

Μελεδανθέων pro μεριμνῶν sive θεραπευῶν, μελεδαίνειν enim dicitur μεριμνᾷν.

Μιστύλλην vocant τὸν κοῖλον ἄρτον, id est, panem concavum.

Μυδῶσα, dicunt pro ἐκρέουσα.

Pro δημόσιον, ἐπιδήμιον.

Pro ἐκθλίβειν, βλιμάζειν.

Et pro ἐστέναξεν, ἔμυξε.

Ἐλατήρια appellant medicamenta τὰ τὰς κάτω κοιλίας θεραπεύοντα.

Pro ἐνέδησεν dicunt Ἐνεκρίκωσε.

Ἐδικρώθη dicunt pro, in duo divisum est.

Et pro εὐθύτης εὐθυωρία dicunt.

Pro ἐτυλώθη dicunt ἐμυλώθη, et ἐχρίμπτει pro ἐμπηδᾷ.

Pro ἐκτόπως et παραδόξως dicunt ἐκτοπίως.

Pro εὐφορώτερον dicunt ἐπιστοχώτερον. Pro μύλωνα, ζάτειον.

Pro ὡμοιωμένων, ἠδελφισμένων dicunt. Pro πυρετὸν, θερμωλήν.

Pro καταδύσεις dicunt θαλάμους. Et θρίσσειν pro τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι, id est, μαίνεσθαι.

De Æolica Dialecto.

Æoles τὸ β τῷ ρ addunt quum τῷ ρ infertur τ, vel κ, vel δ, ut βρυτὴρ pro ῥυτὴρ, et βράκος pro ῥάκος, et βρόδον pro ῥόδον.

Genitivos à rectis in αι dividunt Æoles, et per αων proferunt: ut, νύμφαι, νυμφάων, et παρθενικαὶ, παρθενικάων.

Syncopæ in medio, Æolum sunt: ut ὤρσεν pro ὥρμησεν, et ὤλλος pro ὁ ἄλλος, item τοὖλλο pro τὸ ἄλλο.

Pro ποῖον Æoles κοῖον dicunt.

Τεθνηὼς et τεθνηυῖα pro τεθνηκὼς et τεθνηκυῖα.

Additiones θα syllabæ, Æolum sunt: ut, εἴπησθα.

In αις unius syllabæ nomina dividunt: ut pro παῖς, πάϊς: pro δαῖς, δάϊς.

Ω pro ου utuntur. Μῶσαι pro μοῦσαι, et λείποισα dicentes pro λείπουσα.

Υ pro ο utuntur: pro ὄνομα, ὄνυμα, et pro ὅμοιον, ὕμοιον dicentes. Interdum autem et ε pro ο. nam pro πρός σε, illi πρές σε dicunt. Et pro ο parvo, ω magno: ut pro ὄσσα, ὤσσα.

Η pro ει diphthongo utuntur. ἐλθῆν enim dicunt, et λαβῆν et ἰδῆν, per η, pro ἐλθεῖν, et λαβεῖν, et ἰδεῖν.

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferuntur, per solum ε proferunt, multiplicantes immutabiles: ut, pro ἱμείρων, ἱμέῤῥων: pro ἀπειλὰς, ἀπελλάς: pro εἵματα, ἕμματα: pro ὑμεῖς, ὔμμες.

Geminant et σ, et π, et τ: ut τοσσοῦτον, ὅππη, ὅππως, ὅττι.

Pro ὀσμὴν, ὀδμὴν dicunt: pro ἱερὸν, ἱρόν.

Genitivos in nominativos transferentes, declinant, ὁ μάρτυρος, τοῦ μαρτύρου: sic ὁ φύλακος, τοῦ φυλάκου.

Π pro μ utuntur: ὄππατα pro ὄμματα dicentes: et πετ' ἐμοῦ pro μετ' ἐμοῦ.

Vocativos in ων desinentium singularium corripiunt: ut pro χελιδὼν, χελιδόν: pro ἀηδὼν, ἀηδόν: pro σαρπηδὼν, σαρπηδόν.

Ex αι diphthongo abjiciunt ι, quum eas consonans non sequitur: pro ἀλκαῖος, ἀλκάος scribentes, et pro ἀρχαῖος, ἀρχάος.

Τὸ εἶμα scriptùm per ει diphthongum, ἕμμα dicunt.

Pro ὀδύνην, ἐδύνην: et pro ὀδόντας dicunt ἐδόντας.

Μίλητος per η scriptum, per α proferunt, μίλατος dicentes.

Errantes autem per quandam pronuntiationem dicunt σδυγὸν pro ζυγόν: pro ξίφος, σκίφος: pro ψέλλιον, σπέλλιον: et pro ψαλίδα, σπαλίδα.

Pro Θόας, Θόαις dicunt: et pro μέλας, μέλαις: pro τάλας, τάλαις. At pro αἴας, αἴαις non dicunt, propter concursum vocalium et αι diphthongi: quoniam malè sonaret. Sed dicet aliquis, Quare desinentibus in ας, habentibus α longum, addunt ι, ut in Θόας, et reliquis? Possumus autem dicere quòd productione gaudeant, simul et breviorum syllabis, pro πηλεὺς, παλεὺς dicentes: et pro φθείρω, φθέῤῥω: nam positione longa minor est quàm ea quæ natura est longa. Quoniam igitur α natura longum, majus est αι diphthongo habente ι quod pronuntiatur, (nam qui duorum militum munia obit, fortior est duobus illis) diphthongo αι utuntur.

Itidem sæpe in α faciunt rectos: ἀρχύτα enim dicunt pro ἀρχύτης. sic ὑβραγόρα pro ὑβραγόρας. Item γέρων ἱππηλάτα πηλεὺς, pro ἱππηλάτης. Et ἱππότα νέστωρ, apud Homerum.

Optativa primi indefinitivi activi per εια proferunt: ut pro τύψαιμι, τύψεια: pro ποιήσαιμι, ποιήσεια: pro λέξαιμι, λέξεια. Et prima persona hi soli utuntur: secunda verò et tertia, Athenienses, τύψειας, τύψειε. Et τύψειαν, tertia persona pluralis.

Horum sunt et diæreses: nam pro ἀργεῖοι, ἀργέϊοι dicunt: et contractiones: nam pro βασιλέϊ, dicunt βασιλεῖ.

Vertunt ει diphthongum in οι: ut quum pro ὄνειρος, dicunt ὄνοιρος.

Dualibus numeris hi minimè utuntur, quemadmodum et Romani qui ex his sunt deducti.

Hi in ω desinentibus dativis non subscribunt ι: ut τῷ ὁμήρω et τῷ σοφῷ.

Ἄρεος per ο flectunt.

Extractiones ι non solùm Æolum sunt, sed et Atticorum et Dorum. nam pro ἑταίρων, ἑτάρων dicunt.

Hi consonantes omnes geminant in brevibus, ut τὸ ἔννεπε, et τὸ ἔννη, et his similia.

Pro τρωσὶ καὶ γυναιξὶ, hi τρώεσσι, καὶ γυναίκεσσι scribunt, et his similia.

In ου desinentes genitivos per ευ proferunt: αἰακίδαο enim Ionicè, αἰακίδεω verò Atticè, αἰακίδευ autem Æoles scribunt.

Quod non pronuntiatur ι, pronuntiare consueverunt in secunda et tertia persona: ut pro βοᾷς, βοάϊς, pro γελᾷ, γελάϊ.

Pro ξ proferunt κς: ut pro ξένος, κσένος. Et πς, pro ψ: ut pro πέλοψ, πέλοπος.

Et pro η proferunt ε vel α, quod commune est etiam Doribus. Ac vertunt η in ε quidem, ut quum pro ἄρης dicunt ἄρες: in α autem, ut quum pro ἑκάβην, ἑκάβαν: pro πύλην, πύλαν: pro νόημα, νόαμα: pro ἠὼς, ἀώς: pro ἀπάτην, ἀπάταν: pro ἀδικῆσαι, ἀδικᾶσαι dicunt.

Pro θ proferunt φ: ut, φλᾶται pro θλᾶται.

Pro duobus ππ, duo σσ: ut ἐμπίσσειν, pro ἐμπίπτειν.

Pro σ, τ: ut pro σὺ, τύ: pro εἰς σὲ, εἰς τέ.

Pro τ, π: ut pro στολὴν, σπολήν: pro σταλεὶς, σπαλείς.

Pro ω magno, ο parvum: ut pro ὥρα, ὄρα: pro ἀπειλὴ, ὀπειλή.

Utuntur syncope et in compositis vocabulis, geminantes mutas: ut, κάππεσεν pro κατέπεσεν: et καδδὲ pro κατὰ δέ: et κάββαλεν pro κατέβαλεν.

Gravitonè pronuntiant non solùm nomina, sed et articulos quum nominum locum habent: ut pro ὁ σὸς, ὄσος: pro ἡ σὴ, ἤση: pro τὸ σὸν, τόσον.

Eodem autem modo et dissyllaba quæ apud nos acuunt ultimam, ipsi gravitonè pronuntiant: ut, σόφος, κάλος, ὄξυς, βράδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος, θῦμος, τράχυς, σκλῆρος, χῶλος, et similia.

Vocativum nominum in ης, qui est in ες, absque σ proferunt: ut pro σώκρατες, σώκρατε: ἀριστόφανες, ἀριστόφανε: pro δημόσθενες, δημόσθενε. Et à genitivis casibus σ auferunt, dicentes: σωκράτου, διομήδου, σοφοκλέου.

Pro accusativo dativum accipiunt in pluralibus: ut, τοῖς ἀνθρώποις pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia utuntur ι pro υ. Accusativum verò pluralem proferunt ως pro ους accipientes: ut, τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.

Infinitiva verba in ειν desinentia, ipsi per ην efferunt penultimam acuentes pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν, κάλην: pro φρονεῖν, φρόνην.

Quæ autem apud nos desinunt in ᾶν, ipsi in αῖς mutant: ut pro γελᾶν, γελαῖς: pro πεινᾶν, πειναῖς.

In ουν desinentia infinitiva ipsi per οις efferunt: ut pro ὑψοῦν, ὑψοῖς: pro ὀρθοῦν, ὀρθοῖς: pro χρυσοῦν, χρυσοῖς.

In ω terminata verba apud nos, in μι faciunt: ut pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia in ultima acuimus, et in ως terminamus, per ν apud illos efferuntur, et acuunt penultimam: ut pro εἰρηκὼς, εἰρήκων: pro νενοηκὼς, νενοήκων, servant autem et horum declinationes cum terminatione illa convenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρως, ἔρος: et pro γέλως, γέλος: et inflectunt ea quemadmodum quæ in ος desinunt propria nomina.

Ἐγὼ circumflectunt, ἐγῶν dicentes, et pro ἐμῶ, ἐμῶν.

Pro σὺ dicunt τὺ, sicut Dores: et pro ἡμῖν, ἄμμιν: pro ἡμεῖς, ἄμμες.

Pro ἐνθάδε, τῆδε: pro ἄλλοτε, ἑτέρωσε dicunt.

Pro χείρονα, χέῤῥονα: pro ἱμάτια, ἕμματα.

Pro ἐπαινῶ, αἴνημι.

Pro μία, ἴα.

Pro ψῆφος, ψᾶφαξ.

Pro ἔστρωται, ἐστόρηται.

In medio duarum vocalium interponunt υ: ἀὴρ enim αὐὴρ dicunt: et pro ἔως, εὔως. Quum verò consonans est media, non interponunt υ.

Et hæc quidem de dialectis dicta sunt à me pro viribus: fortasse autem et alia quispiam accuratè indagans, inveniet quæ ab his sunt diversa.

Ex Plutarcho excerpta de Dialectis, et Homerico earum usu.

Varia dictione usus (Homerus) ex omni Græcorum dialecto characteras suis Poëmatis interseruit. Unde eum totam Græciam et cunctas nationes peragrasse constat. Nam Doriensium ἐλλείψει (quæ perquam familiaris est brevitati studentibus) usus est, pro δῶμα dicens δῶ, ut hic, αἶψα δέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται, et pro ὅτι, ὅ: ut, ὅ μοι αἰστὸς ἔκτανε χῆνας: et pro ὀπίσω, ἄψ, ο quidem in α, π verò et σ in cognatam ipsis literam, nimirum ψ, mutando. Denique pro ἄλλοτε, ἄλλο: ut, ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ, et hujusmodi. Ad eundem modum et medias syllabas concidendo, dicit ὄτριχας pro ὁμότριχας, et οἰετέας pro ὁμοετεῖς, et ὀπάτριον pro ὁμοπάτριον: item τρεῖν pro τρέμειν, et τίω pro τιμῶ. Eorundem Doriensium est et literas transponere, ut quum pro κράτιστοι, κάρτιστοι dicunt.

Æolum verò τῇ συγκοπῇ in compositis utitur, καδδραθέτην dicens pro κατεδραθέτην, et ὑββάλλειν pro ὑποβάλλειν. Deinde tertias imperfecti personas apud alios in ει diphthongum desinentes, Æoles per η efferunt: ut, ἐφίλη, ἐνόη, pro ἐφίλει, ἐνόει, quem morem sequutus Homerus ait, δῆσε μόσχοισι λύγοισι, pro ἔδει, quod est ἐδέσμει, ligabat. Et,

Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνόμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Eorum est et commutare σ in δ, ac pro ὀσμὴ dicere ὀδμὴ, et ἴδμεν pro ἴσμεν. Præterea et pleonasmo in quibusdam vocibus utuntur: ut quum pro ἔκυλος, εὔκυλος, et pro ἀτὰρ, αὐτὰρ, dicunt. Item secundæ verborum personæ θα syllabam adjicere, pro ἔφης, ἔφησθα, et pro εἴρης, εἴρησθα dicendo. Porrò consonantium duplicationem alii Doriensibus, alii Æolibus tribuunt. quale est illud, ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος: et, ὁππότερος τάδε ἔργα.

Ionum autem proprietatem observat, dum τῇ ἀφαιρέσει in præteritis verborum temporibus utitur: veluti quum βῆ dicit pro ἔβη, et δῶκεν pro ἔδωκεν: siquidem in more habent præterita tempora ab iisdem literis inchoare, quibus et præsens: et auferre ε in voce ἱρεὺς et ἴρηξ. Præterea quum tertiis subjunctivi modi personis σι addit: ut quum pro ἔλθη, ἔλθησι, et pro λάβη, λάβησι dicit: necnon dativis eandem adjicit, θύρησι et ὕλησι dicens. Adhæc dum τοὔνομα pro τὸ ὄνομα, et νοῦσον pro νόσον, et κεινὸν pro κενὸν, et μεῖλαν pro μέλαν effert. Denique et α quum productum fuerit, in η mutat: ut, ἥρη, ἀθήνη, pro ἥρα, ἀθηνᾶ. Accidit autem nonnunquam ut è contra η in α mutantes, pro λελησμένος, λελασμένος dicant. Insuper et circumflexa ita per διαίρεσιν efferunt: pro φρονῶν, φρονέων: et pro νοῶν dicentes νοέων. Eodem modo et genitivos in οῦς desinentes proferunt: ut, διομήδεος, σάπφοος, pro διομήδους, σάπφους, et circumflexos genitivos plurales: ut, πυλέων, πετρέων: denique et plurales nominum neutrius generis rectos in η desinentes: ut, στήθεα, μέλεα: idemque de ejusdem numeri genitivis judicium. Cæterùm hoc eis proprium est: ut, τετράφαται et similia dicant.

Maximè verò Attica dialecto usus est, quippe quæ sit varia et ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς pro λαὸς usurpant, ita et ipse πηλέως et χρέως dicit. Est autem eis familiare contractionibus nonnunquam uti, et pro duabus unam syllabam efficere: ut, pro τὸ ἔπος, τοὔπος: pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον, quibus hoc (Homeri) est simile, τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες: et πεδία λωτεῦντα, pro λωτεόντα. Atticum quoque est ex hujusmodi optativis η tollere, δοκοίης, δοκοῖς, τιμώης, τιμῷς, secundum quem Atticismum dictum est, ἄλλοι δὲ διακριθεῖτε τάχιστα. Atticum est etiam hoc, οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους: quod nos κακίονες et ἀρείονες dicere solemus. Solent quoque hujusmodi accusativos non per διαίρεσιν efferre, βοῦς, ἰχθῦς, ut in hoc, βοῦς περιταμνομένους: et ἰχθῦς ὄρνιθάς τε. Et illud Atticè dictum est, οὐδέ τί μιν σθένει ῥήγνυσι ῥέοντες, ut ζεύγνυσι, ὄμνυσι. Præterea et breves vocales Attici ex verbis abjiciunt: ut, pro λούεται, λοῦται: pro οἴομαι, οἶμαι, ad quem modum et pro ἐλύετο dicunt λῦτο. Eorundem est dicere ἑώρων et ἐωνησάμην, ex abundanti addentium ε, unde etiam est ἐῳνοχόει. Elidunt etiam ι, quum pro ἠϊόνες, ἠόνες, et pro νηρηΐδες, νηρῆδες dicunt. Sic verò et illud habet σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον. Denique in dativis in ι purum desinentibus quorum penultima α obtinet, idem fit, ut in his κέραϊ, γέραϊ, σέλαϊ. Est et hoc Atticum, ubi dicitur ἔστων et ἐπέσθων, pro ἔστωσαν et ἑπέσθωσαν. Ejusdem consuetudinis est quòd optativos pro præteritis indicativorum usurpant: qua et Homerus identidem utitur. Præterea quum nominibus fœmininis articulos, participia, et adjectiva masculina conjungunt: ut, τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε: quod et Platoni familiare est, ἄγοντε καὶ φέροντε, et ἡ σοφὸς γυνὴ, et ἡ δίκαιος. Sic igitur et Homerus de Junone et Minerva dixit: Οὐκ ἂν ἐφ' ἡμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ: et ἤτοι ἀθηναίη ἀκέων ἦν: et κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Porrò quum dialecti multam quoque in constructionibus proprietatem habeant, quando Poëta dicit. Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο, Atticam consuetudinem refert et quando ait, δέξατό οἱ σκῆπτρον, et θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ δέκτο δέπας, in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum utitur nonnunquam peregrinis ut sunt prædictæ, aliquando verò priscis, ut quum dicit ἄορ et σάκος, interdum etiam communibus et assuetis, ut quum dicit ξίφος et ἀσπὶς, manifestum est. Sed est hoc admiratione dignum, vulgares etiam dictiones apud eum orationis gravitatem retinere.

Ex eodem Plutarcho excerpta de tropis, et Homerico eorum usu.

Cæterum quoniam ornata oratio à communi consuetudine discedit, unde aut evidentior, aut gravior, aut modis omnibus jucundior fit: et verborum quidem immutatio, tropus; sententiarum autem, schema vocatur, et horum species in arte dicendi perscriptæ sunt: videamus num horum aliquid ab Homero prætermissum sit, númve aliud quiddam à posteris inventum sit, quod ille non priùs dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιΐα admodum illi familiaris est. Noverat enim priscam nominum originem, quòd hi qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab eventu appellassent, et inarticulatas voces in scripta retulissent, ut quum dicerent φυσᾶν, et τρίζειν, et βροντᾶν, et quæ istis sunt similia. Unde et ipse quædam nomina prius non extantia ita finxit ut conformia essent rebus per ipsa significatis: cujusmodi sunt hæc, δοῦπος, ἄραβος, βόμβος, et ῥοχθεῖ, ἀνέβρυχε, et σίζε, aliaque istiusmodi, quibus nemo significantiora invenerit. Et rursus ubi alias voces et alias res pertinentes aliis tribuit, ut quum dicit φλέγμα κακὸν φορέουσα, (id est, malum incendium ferens) efficaciam in conflagrando significans: et dum πυρετὸν dicit pro πῦρ, (id est ignem pro febre.) Quibus et hoc affine est, χαλκοτύπους ὠτειλάς. vult enim dicere, τὰς ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τετυπωμένας. Denique (ut summatim omnia complectar) multa verborum novitate multa cum licentia usus est, alia quidem præter consuetudinem immutans, alia verò eam ob causam insigniora reddens, ut orationi decus et magnificentiam adderet.

Præterea epithetorum copia illi est, quæ propriè et suo loco subjectis accommodata, vim propriis nominibus æquipollentem habent, ut quum singulis diis, singulas appellationes attribuit, Jovem μητιέτην et ὑψιβρεμέτην, et Solem ὑπερίονα, et Apollinem φοῖβον vocans. Jam absoluta ὀνοματοποιΐα, alios quoque tropos videamus.

Κατάχρησις quidem (quæ usum ex eo quod propriè significatur, in aliud proprium nomen non habens, transfert) apud Poëtam est, ubi ait σειρὴν χρυσείην, (id est catenam auream) σειρὰ namque funiculum propriè denotat. Et ubi dicit αἰγείην κυνέην, siquidem galea apud eum κυνέη appellatur, quòd ea olim ex canina pelle conficeretur, ibi verò et eam galeam caninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μεταφορὰ autem, (quæ inde nomen sortita est quòd rem à propria significatione in aliam, cum conveniente utriusque rei similitudine, transferat) et multa et varia apud illum est, ut illud,

Ἧκεν ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο.

id est,

Contulit huc fracto se magni vertice montis,

Et,

Νῆσος, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.

id est,

Insula, quam pontus circunluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam et cacumen in monte: et quam corona ad eum cui imponitur, eandem et mare ad insulam habet. Porrò affinibus pro propriis nominibus utens, orationem non solùm speciosiorem, verumetiam evidentiorem facit. Sunt autem variæ apud eum metaphoræ: quædam ab animatis ad animata: ut *φθέγξατο δ' ἡνίοχος νηὸς κυανοπρώροιο*, (id est, Cæruleæ navis sic est auriga loquutus) pro *ναύτης*, nauta. et *βῆ δὲ μετ' ἀτρείδην ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν*, (id est, Ivit ad Atridem pastorem tot populorum) pro *βασιλέα*, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata: ut, *ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης*, (id est, sub extremum Idæ pedem) pro *τὴν ὑπώρειαν*, radices. Et *οὖθαρ ἀρούρης*, (uber agri) pro *τὸ γόνιμον*, fertilitas. Aliæ è contrà ab inanimatis ad animata, veluti *σιδήρειον νύ τοι ἦτορ*, (id est, ferreum certè tibi pectus) pro *σκληρὸν*, durum. Postremò ab inanimatis ad inanimata: ut, *σπέρμα πυρὸς σώζων*, (id est, semen ignis servans) pro *γόνιμον ἀρχήν*. Porrò sicuti nominum, ita et verborum translationes apud eum sunt, quale est, *ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω*, (id est, Littora namque boant, feriente salo atque procellis) pro *ἠχοῦσιν*, sonant.

Alius deinde tropus (quæ *μετάληψις* vocatur) fit quando per cognominationem res diversa significatur: ut, *ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσι*, insulas enim quæ propriè appellantur *ὀξεῖαι*, significare vult, siquidem *θοὸν* et *ὀξὺ* idem declarant. *Ὀξὺ* autem non solùm velocitatem motus significat, sed etiam id cujus forma tendit in tenuitatem. Istius modi et hoc est, *ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς*.

Alius tropus *συνεκδοχὴ* vocatur, quando ex eo quod propriè significatur, aliud quiddam ejusdem generis intelligitur: estque simili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus: ut, *πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὔας*, (id est, ad murum bene structum boves torridos) boum namque appellatione corium, ex quo scuta fieri solent, innuere vult. Aut ex parte totum: ut, *Τοίην δ' αὖ κεφαλὴν ποθέω*, (id est, hujusmodi autem caput desidero) nam voce capitis totum hominem significat. Et quando pro Pulchra, *λευκώλενος* dicit, (id est, Candidis ulnis prædita) et pro Bene armati, *εὐκνήμιδες*. (id est Bene ocreati.) Aut ab uno multa, ut quando ita de solo Ulysse dicit, *ἐπεὶ τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν*, (id est, Postquam Trojæ sacrum oppidum devastavit) neque enim ille solus, sed unà cum aliis Græcis Trojam evertit. E contrà ex multis unum: ut, *στήθεά θ' ἱμερόεντα*, pro *στῆθος*. Præterea ex specie genus: ut, *μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλὼν*, marmor namque saxi species est. Aut è contrà, ex genere speciem intelligimus: ut, *ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι*, siquidem non quasvis *ὄρνιθας*, (id est, aves) sed augurales tantùm dicere vult. Adhæc ex adjunctis, effectum rei: ut, *πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν*. (Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo) arcus enim nomine jaculandi peritiam notat. Et *ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ*. (id est, Sedentes dealbabant aquam.) Et *οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγόν*. (id est, Tota die jugum movebant) ex accidenti namque in priori exemplo, Remigabant, in posteriori autem, Currebant, intelligi debet. Insuper ex præcedenti consequens: ut, *λῦσε παρθενικὴν ζώνην*, (id est, Virgineam solvit zonam) ex eo namque sequitur quòd vitiaverit. Et contrà, ex consequenti præcedens, ut quando pro *φονεύειν* (id est occidere) *ἐναρίζειν* dicit, id est, spoliare.

Est autem et alius tropus *μετωνυμία*, quæ fit quando vocabulum quod de re alia positum est, aliud quiddam secundum relationem significat, quale est apud eundem,

Ἦμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα βωλοτομεῦσι,

id est,

Ast juvenes terræ Cererem concredere pergunt.

Triticeum namque fructum designat, quem sic à nomine *Δήμητρος* (id est, Cereris) inventricis appellavit. Et ubi ait,

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες ὑπείρεχον ἡφαίστοιο,

id est,

Viscera Vulcanum supra transfixa tenebant.

Nam *ἡφαίστου*, (id est, Vulcani) nomine ignem declarat. Porrò affine jam dictis et hoc est, *ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται*, (id est, qui meam chœnicem attigerit) ea namque quæ in chœnice continentur, innuit.

Præterea et alius tropus *ἀντονομασία* vocatur, et fit quum epithetum aut consignificativum pro proprio nomine accipitur: ut

Πηλείδης δ' ἐξαῦθις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προσέειπε. ——

id est,

Æacides Atriden rursus voce petulca
Increpuit. ——

Per hæc enim nomina Achillem et Agamemnonem intelligit. Et rursus,

Θάρσει τριτογένεια φίλον τέκος.

id est,

Sis animo fidens Tritonia, filia chara.

Et alibi,

Φοῖβος ἀκερσεκόμης, (id est, Phœbus intonsus.) Illic enim Minervam, hìc verò Apollinem denotat.

Est et *ἀντίφρασις*, dictio, quæ contrarium quàm præ se fert, significat: ut in hoc,

Οὐ δ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.

id est,

Hos ubi conspexit, non est lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nempe quod his conspectis indoluerit.

Est et *ἔμφασις*, quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit: ut,

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμ' ἐπειός,

id est,

Ast in equum descendentes, quem struxit Epeus.

Dum enim inquit *κατεβαίνομεν*, equi magnitudinem declarat. Simile autem illud est, *πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι*, (id est, totus enim gladius sanguine incaluit.) Per hoc enim majorem emphasin ostendit, quòd ait ensem adeò sanguine tinctum fuisse ut incaluerit. Atque hujusmodi quidem tropi qui sic vocantur, ab Homero ficti sunt.

De Schematis, et Homerico eorum usu, ex eodem Plutarcho.

VIDEAMUS autem num et eas constructionis mutationes quæ *σχήματα* (hoc est figuræ) appellantur, ipse quoque Homerus primus invenerit. Porrò schema est sermo à communi consuetudine recedens, ornatus seu utilitatis gratia secundum quandam fictionem mutatus. Dicendi namque varietas orationem non solùm venustiorem, sed etiam stylum graviorem efficit. Utilis autem est, quòd rerum qualitatem ac vim extollit, intenditque.

Inter schemata autem *πλεονασμῷ* nonnunquam metri causa utitur: ut in hoc,

Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα.

id est,

Auri autem appendens Ulysses decem tota talenta.

Vox enim *πάντα*, nihil ad sensum faciens, adjicitur. Est etiam quando ornatus causa fit: ut,

Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.

id est,

Certè omnino mortuus est Menœtii strenuus filius.

Vox namque *μάλα* Attica consuetudine abundat.

Nonnunquam verò pluribus vocibus significatum refert: quæ figura *περίφρασις* appellatur, ut quum dicit *υἷας ἀχαιῶν*, pro *ἀχαιοὺς* (filios Græcorum pro Græcos) et *βίην ἡρακλείην*, pro *ἡρακλέα*, (vim Herculeam, pro Herculem.)

Talia verò per mutationem figuratè dicit, dum consuetam structuram invertit: et dictionem in medio interponit: quæ figura *ὑπερβατὸν* vocatur: ut in hoc,

Αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς,

pro eo quod est, *λέων ταῦρον κατεδηδώς*: ac dictionem quidem sic transponit per *ὑπερβατόν*. Aliquando verò totam orationem: ut in hoc,

—— *Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες*
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Ordo namque orationis est, *Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.*

Ejusdem speciei figura est quæ *παρεμβολὴ* vocatur, et fit quando extrinsecus quædam nihil ad institutum pertinentia interseruntur: quæ etsi quis eximat, tamen constructioni nihil decedit: ut est illud,

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει. περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε.

id est,

Juro per hoc sceptrum, quod nec folia ulla nec ullos
Ramos producet, postquam trunco illud ademptum.
Nam librum illius ferrum circumundique rasit.

et cætera quæcunque de sceptro dicit. Tandem quod principio quadrat, infert,

Ἦ ποτ' ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας ἀχαιῶν.

id est,

Certè olim cupiet Peliden turba Pelasga.

Est autem apud eum et *παλιλλογία*, hoc est, repetitio alicujus partis orationis, aut plurium vocum quæ repetuntur: quæ figura etiam *ἀναδίπλωσις* appellatur: quale est,

Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.

id est,

Hunc adversus eo, quamvis sit flammea dextra,
Flammea dextra licet, vis ignea denique ferri.

Aliquando vero interseruntur alia quædam, et eadem rursus repetuntur: ut in hoc,

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀλλων.

id est,

Ille quidem Æthiopas adiit, procul inde colentes,
Æthiopas reliquis divisos partibus orbis.

Hæc autem figura non solùm dicentis affectum declarat, sed etiam auditorem movet.

Ejusdem generis est et *ἐπαναφορὰ*, quum ab initio plurium membrorum eadem particula repetitur, cujus exemplum apud Poëtam hoc est,

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν.

id est,

Nireus tres Syma naves adduxit et ipse,
Nireus Aglaia Charopoque potente creatus,
Nireus quo Trojam venit non pulchrior alter.

Estque similiter et hæc figura affectui movendo et suaviloquentiæ perquam familiaris.

Est præterea apud eum et *ἐπάνοδος*, quæ fit quando duas res et nomina proponens aliquis, sensu nondum finito, ad utrumque nominum redit, ac sententiæ defectum complet: ut in illo,

Ἄρης τε βροτολοιγὸς, ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἡ μὲν, ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊότητος
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα.

id est,

Mars homicida, dea et Contentio litigiosa,
Hæc etiam turbas ciet, ac hostilia multa:
Mars autem manibus prægrandem concutit hastam.

Officium autem schematis istius est, orationem variegatam et perspicuam reddere.

Ad hæc, schema apud illum est *ὁμοιοτέλευτον*, in quo membra in voces sono similes desinunt, easdem in fine syllabas habentia, ut est,

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

Et in illo,

Οὔλυμπόνδ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται. ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Quando verò in nomina quæ similiter declinantur, periodi seu membra desinunt, idque in eodem casu fit, *ὁμοιόπτωτον* propriè nuncupatur: quale est,

Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων,

Prædicta autem et his similia, multum gratiæ et voluptatis addunt orationi. Cæterum specimen industriæ suæ circa compositionem dedit, quòd sæpenumero duabus etiam figuris in iisdem versibus est usus, nimirum *τῇ ἐπαναφορᾷ*, et *τῷ ὁμοιοτελεύτῳ*: ut in illo,

Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω·
Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι.

Sub his illud schema continetur quod *πάρισον* appellatur, fitque ex duobus aut pluribus membris pares inter se voces habentibus. Hujus verò Homerum primum autorem esse constat: qui dixit,

Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι,
Μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι.

Quòd verò et hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obscurum est.

Porrò eandem gratiam et *παρονομασία* habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud ei simile statim modico spacio interjecto subjungitur: quale est hoc,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος παῖς, κρατερὸς Λυκόεργος,

Et illud,

Τῶν ἦτοι πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν.

Cæterùm prædicta aut per pleonasmum, aut per alium quempiam schematismum figuratè dicuntur: alia verò per vocabuli defectum, quorum è numero et ea figura est quæ ἔλλειψις appellatur: quando etiam omissa aliqua voce sensus ex prædictis patet: quale est,

Δώδεκα μὲν σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ᾽ ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ᾽ ἕνδεκα φημί. ———

Deest enim ἀλαπάξαι, (id est, vastasse) sed ex prædictis intelligitur. Illud quoque per ἔλλειψιν (id est, defectum) dicitur.

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Deest enim verbum ἐστί. Item hoc,

Ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο.

Deest enim verbum πάρεστι, vel συμβέβηκεν: aut aliquod hujusmodi.

Tale est etiam ἀσύνδετον, quum eximuntur σύνδεσμοι (id est, conjunctiones) orationem conjungentes: quod non solùm celeritatis gratia fit, sed et emphasis affectu plenæ: quale est istud,

Ἤομεν ὡς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ᾽ Ὀδυσσεῦ·
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα κίρκης.

In his enim et conjunctio exempta est, dum is qui loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.

Est inter schemata id quoque quod ἀσύντακτον appellatur, sive ἀλλοίωσις: quum consueta structura fit ἀλλοία, id est, diversa, redditurque varia: ut ornatum aut venustatem orationi afferat, dum consueta quidem structura non videtur esse ἀνακόλουθος, id est, inconsequens, sed relatio ad peculiare quidpiam: habet ἀκολουθίαν, id est, consequentiam. Contingit autem multifariam, quum nominum genera permutantur, quale est κλυτὸς Ἱπποδάμεια, pro κλυτή. Et θῆλυς ἐέρση, pro θήλεια. Veteribus namque familiare fuit, masculinis pro fœmininis etiam uti, tanquam præstantioribus et vehementioribus. Nec tamen immodicè, nec citra certam rationem hoc fecerunt: sed quum Epitheto utendum fuit, quod est extra corpus cujus mentio fiebat. Illa namque circa corpus versantur, ὁ μέγας, et ἡ μεγάλη, id est, magnus et magna, item ὁ καλός, et ἡ καλή, id est, pulcher et pulchra, et hujusmodi. Extra corpus autem, ut ἔνδοξος, id est, gloriosus, et εὐτυχής, id est, fortunatus. Quinetiam propter compositionem, utrumque genus admittunt. Generaliter enim omnia composita, utrique generi communia sunt. Præterea quum verbum masculino et fœminino nomini commune subjungitur, aut participium, masculinum prævalet: ut in hoc,

Παρθενικαί τε καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες.

Quædam etiam sunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem tum receptum, aliter ab eo dicuntur: quale est,

——— ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακράς. ———

Sæpenumero autem et metri causâ genera commutat: ut in hoc,

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Quum enim nomen τέκνον neutrius sit generis, ei subjunxit masculinum φίλε, vocem nimirum ad personam referens. Simile est et illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

Τέτλαθι τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.

Eandem quoque rationem habet et illud,

Ἦλθε δ᾽ ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. ———

Participium namque ἔχων (id est tenens) non ad ψυχήν, sed ad genus corporis, hoc est ad ipsum Tiresiam, accommodavit. Plerumque enim non ad dictionem, sed ad id quod significatur, respicit: ut in hoc,

Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες
Ἐλπόμενοι παρὰ νηυσὶν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Illud enim ἐλπόμενοι non cum φάλαγγες est construendum, sed cum (subaudito) ἄνδρες, ex quibus illæ constant.

Præterea et secundum aliam rationem genera permutat: ut quum dicit,

— νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη· τὸ μὲν οὔποτ᾽ ἐρωεῖ.

Quum enim νεφέλη et νέφος ejusdem significationis sint, et antè usus esset nomine νεφέλη articulum τὸ neutrius generis intulit, ut quo νέφος subintelligeretur. Huic autem speciei similes quoque hi sunt versus;

Τῶν δ᾽ ὥς τ᾽ ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι.

Etenim quum generale avium nomen in neutro genere præmisisset, (τὰ πετεινὰ) ac deinde illarum species in masculino subjunxisset, rursus neutraliter infert κλαγγηδὸν προκαθιζόντων: reddens videlicet id quod generali avium nomini convenit.

Non solum autem genus, sed et numerum Poëta sæpe commutat: veluti quum dicit,

——— ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

Præposito enim singulari, pluralem subjunxit, dum videlicet sensum magis quàm vocem respicit: namque πληθὺς (id est, multitudo) appellatione quidem singularis numeri est, multos autem in se complectitur.

Porrò simile est à contrario, quando plurali præposito singularis subjungitur: ut in hoc,

Οἱ δ᾽ ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, Πρόσσω πᾶς πέτεται.

Dictio enim πᾶς voce quidem singularis est, sed dum ad multitudinem refertur, idem pollet quod πάντες. Eandem schematis formam et illud habet,

Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἷξον. τοὶ δ᾽ ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον.

Pylii namque intelliguntur.

Fit apud eum et casuum mutatio, ut quum nominativus et vocativus in talibus commutantur,

Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ᾽ Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι.

Et,

Νεφεληγερέτα Ζεύς.

Et,

Δὸς φίλος. οὐ γάρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.

Genitivus autem et dativus in hujusmodi commutantur,

Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής, pro τῶν Τρώων.

Et vicissim,

Ἡ δ᾽ αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπεῖος γλαφυροῖο, pro περὶ σπεῖ.

Atque mutationis istius causa est, quòd nominativus, accusativus et vocativus quandam inter se cognationem habere videantur, præsertim quum nomina neutrius generis, et pleraque masculina ac fœminina, tres istos casus similes habeant. Similiter autem et genitivus cum dativo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit ut et Homerus casus haud immeritò præter consuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes quoque istius mutationis invenire quis possit: ut in hoc, ἐπιστάμενοι πεδίοιο: et in hoc, διέπρησσον πεδίοιο, quod perinde est atque ἐπέρων διὰ τοῦ πεδίου.

Bellè autem et casuum permutatio apud illum se habet, in utriusque Poëmatis exordio, in quibus præposito accusativo, nominativum intulit: dicens,

Μῆνιν ἄειδε θεά, ———
Ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε.

Item:

Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη.

Est etiam quando genitivo rectum infert: ut in hoc,

Τῶν οἳ νῦν βροτοί εἰσι.

Multa et alio modo figuratè dicit: quale est hoc,

Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ᾽ ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
Ἀστράπτων ἐπιδέξι᾽, ἐναίσιμα σήματα φαίνων.

Huic simile est et illud,

——— Ὁ δ᾽ ἀγλαΐηφι πεποιθώς,
Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει. ———

Et hoc quidem secundum veterem consuetudinem extulit, idque non sine ratione. Si quis enim participia in verba dissolvat, consequentiam orationis deprehendet. Siquidem ἀστράπτων idem valet quod ἤστραπτε, et πεποιθὼς idem quod πέποιθε. His et alia sunt affinia,

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει.

Item:

Τὼ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
Ἤϊ᾽, ὁ δ᾽ ἐς Τρώων ὅμαδον κίε.

Non enim ratione caret si quis de duobus aliquibus dicturus, nominativum casum præponat, et eo quod ipsorum utrique commune est, observato, commune orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune est, multum gratiæ illi afferri, nemini obscurum est. Denique est et ubi casu communi præposito, sermonem de uno infert: ut in hoc,

Ἄμφω δ᾽ ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Nominum autem species immutat, dum sæpenumero comparativum pro absoluto, tanquam per hyperbolen, usurpat: ut, σαώτερος ὥς κε νέηαι.

Nonnunquam vero superlativum itidem pro positivo: sicuti hoc, δικαιότατος κενταύρων. Talis in nominibus quidem mutatio est.

In verbis autem fit mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitivus pro imperativo sumptus fuerit: ut,

Θαρσῶν νῦν Διόμηδες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro μάχου.

Aut indicativus pro optativo: ut,

Πληθὺν δ᾽ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ᾽ ὀνομήνω, pro μυθησαίμην. et ὀνομήναιμι.

Vicissim optativus pro indicativo: ut,

Καί νύ κεν ἔνθ᾽ ἀπόλοιτο Ἄρης, pro ἀπώλετο.

Temporum autem mutatio fit, quum præsens pro futuro positum fuerit: ut in hoc,

Τὴν δ᾽ ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, pro ἐπελεύσεται.

Aut pro præterito: ut,

Ἔνθ᾽ ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ᾽ ὕδωρ
Καλὸν ὑπεκπρορέει, pro ἔρρει.

Aut futurum pro præsenti: ut,

Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ᾽ ἀνιόντος.

Aut pro præterito,

Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἴπῃ, pro εἶπε.

Quinetiam diatheses (verborum) sæpius mutantur, et passiva aut media pro activis ponuntur: veluti,

Ἕλκετο δ᾽ ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, pro εἷλκε.

Item:

Καθορώμενος Αἴας, pro ὁρῶν.

Vicissimque activum pro passivo usurpant: ut,

Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον, pro δωρήσομαι.

Est etiam cernere quomodo numeros immutans, pluralem pro singulari ponat; velut in familiari sermone, quum quis de seipso loquitur: veluti,

Τῶν ἁμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν, pro ἐμοί.

Fit autem apud illum et personarum mutatio, idque uno quidem modo sic,

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ᾽ ἐν Ὀλύμπῳ,
Σοί τ᾽ ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος.

Multi namque quum dii essent (inter quos et ea persona erat quæ loquebatur) bellè utrumque extulit, et ἐπιπείθονται et δεδμήμεσθα.

Alio autem modo, quum missa facta ea persona de qua verba faciebat, ab altera ad alteram transit. id quod ἀποστροφὴ propriè nominatur: atque per mimesin auditorem movet et ducit: cujusmodi hoc est,

Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ᾽ ἔναρα βροτόεντα.
Ὃν δ᾽ ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω.

id est,

Hector voce jubet clara Teucros agitare ad
Naves, exuviasque sinant ut quisque cruentas
Quem verò ratibus cernam procul ire relictis.

A narratione namque transitum fecit ad mimesin.

In ipsa verò etiam narratione, τῇ ἀποστροφῇ sæpè utitur: ut,

Ἀμφὶ σὲ Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί.

Verùm et per mimesin, mutatione personarum utitur: sicuti in illo,

——— ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
Ἀτρείδη, σὺ δ᾽ ἔθ᾽ ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
Ἄρχευ᾽ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

id est,

Revera pueris par est hæc concio vestra
Insipidis, quibus haud curæ sunt bellica facta.
Ast Atrida, prius veluti consultus eras, nunc
Præcipe Grajugenis quo pacto pugna ineunda.

Est et alia ἀποστροφῆς species hujusmodi,

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. Ponitur enim pro οὐκ ἄν τις γνοίη. Et rursum,

> ——— Ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει
> Θεσπεσίη, τό τ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

Participiis quoque loco verborum utitur: ut in hoc,

Ἐπὶ κόπῳ καρπῷ βριθομένη, pro βριθέται.

Hoc item:

Ἔνθ' οἵ γ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες, pro πρὶν εἰδέναι.

Articulos quoque sæpè commutat, pro postpositivis præpositivos usurpans: veluti,

Τοὺς ἔτικε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια ποδάργη.

Item:

Θώρηχ' ἣν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,

quod vice versa etiam accidit.

Præpositiones quoque ad hunc modum commutare solet: ut,

Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, pro ἐπὶ δαῖτα.

Item:

Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν.

Similiter et præpositioni casum nominis non proprium infert: ut in isto,

Μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι, pro διὰ νυκτός.

Nonnunquam verò præpositiones aufert: ut,

Τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων, pro περὶ ἧς.

Item:

——— Ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴπῃ, pro προσείπῃ.

Ad hunc modum et alias præpositiones partim commutat, partim tollit.

Adverbia etiam quædam mutat, dum iis quæ ad locum significant, in loco, et de loco, indifferenter utitur: ut,

Υἱωνοὶ δ' ἑτέρωσε κάθιζον, pro ἑτέρωθι.

Item:

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, pro ἐγγύς.

Conjunctionum etiam mutatio apud illum extat: quale est,

> ——— Εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο.
> Χόλον δ' ἀλέεινε γυναικὸς, pro χόλον γὰρ ἀλέεινε γυναικός.

Atque hæc quidem dictionis schemata sunt, quibus non solùm Poëtæ, verùm etiam orationis solutæ scriptores usi sunt.

Cæterum et schematum sententiæ species multæ apud illum sunt: qualis est et προαναφώνησις, quæ fit quando aliquis inter narrandum, id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: sicut in hoc,

Ἤτοι ὀϊστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν.

Item, ἐπιφώνησις: quale est, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Est et προσωποποιΐα apud eum frequens et varia; multas enim et diversas personas colloquentes introducit, quibus et omnis generis mores attribuit: personas verò etiam quæ non sunt, interdum fingit: ut,

Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς.

Est autem (apud eum) et διατύπωσις, accurata tractatio rerum aut factarum, aut quæ fiunt, aut futurarum: ut id quod dicitur, evidentius reddat: veluti hîc,

> Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
> Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

id est,

> *Sternunt Marte viros, urbem depascitur ignis:*
> *Ast alii abducunt prolem cum matribus omnem.*

Aut ad movendam misericordiam,

> Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
> Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
> Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκυσθείσας τε θύγατρας,
> Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
> Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
> Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.

hoc est,

> *Me miserum, extrema cui tristia fata senecta*
> *Jupiter immittet, quem cernere tanta coëgit*
> *Totque mala: occisos natos, raptasque puellas,*
> *Pollutos thalamos, allisos denique terræ*
> *Infantes, ardente feri certamine Martis:*
> *Atque nurus ipsas abductas hoste Pelasgo.*

Est et εἰρωνεία apud eum, sermo per contrarium (cum quadam morali simulatione) contrarium declarans: quale est hoc Achillis,

> Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
> Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ.

Hoc item:

> ——— Ὁδ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
> Ὅς τις οἷ γ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.

Id est,

> *Sed Laërtiade, tecum consultet, et omni*
> *Concilio regum, quo pellat navibus ignem.*

Item:

> *——— Alium legat inter Achivos*
> *Ipsum qui doceat, regno qui dignior illi.*

Declarat enim eum haud facilè alium regno digniorem inventurum. Atque hic quidem modus est, quando aliquis se extenuat, ut contrariam sui existimationem præbeat. Alius autem, quando quis se quempiam maximè laudare simulat, quum re vera vituperet. Atque hoc est quod apud Homerum à Telemacho dicitur,

Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ, πατὴρ ὣς, κήδεαι υἷος.

Inimico namque dicit, tanquam pater filium, sic me curas. Et rursus quando quis irridendi gratia alterum extollit: ut proci,

> Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει.
> Ἤ τινας ἄξει ἀμύντορας ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος,
> Ἤ νύ κε ἐκ Σπάρτηθεν. ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς.

id est,

> *Telemachus cædem haud dubiè nobis meditatur,*
> *Auxilium ex Sparta cogens, Pyliisque disertis,*
> *Multum namque sibi tribuit sumitque adolescens.*

Est et σαρκασμὸς, quædam τῆς εἰρωνείας species, quando quis per contrarium alicui convitians, risum simulat, quemadmodum Achilles,

> Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
> Εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων
> Τερπέσθω.———

id est,

> *Salva manent istis sua dona, sed unus Achilles*
> *Munere privatur, licet illi grata sit uxor*
> *Atridæ, cum qua accumbens se oblectet amanter.*

His ἀλληγορία haud dissimilis est, quæ aliud per aliud exhibet, quale est istud,

> Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις,
> Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς ἐπέοικε.

> *Atræ noctis eris custos, vigilatque Melanthi*
> *In tenero strato cubitans, ceu maximus heros.*

Vinctum namque et suspensum, in cubili delicato somnum capere dicit.

Usus est sæpenumero et τῇ ὑπερβολῇ, quæ veritatem superans multum vehementiæ ostendit: ut,

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι,

id est,

Hi candore nivem superant, cursuque Aquilonem.

Hujusmodi tropis et figuris Homerus ita usus est, et ad posteros usum eundem transmisit, ut ob hæc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

Περὶ παθῶν λέξεων, ἐκ τῶν τοῦ γραμματικοῦ Τρύφωνος.

ΤΑ` τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα, διαιροῦνται, ποσόν τε καὶ ποιόν· καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, Ἔνδεια, καὶ Πλεονασμός. τοῦ δὲ ποιοῦ, Μετάθεσις καὶ Μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, Τμῆσις γίνεται. ἔστι δὲ (ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν) πάθη πέντε, Πλεονασμὸς, Ἔνδεια, Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμῆσις.

De passionibus dictionum, ex Tryphone Grammatico.

Dictionum passiones in duo generalissima dividuntur (videlicet) in quantitatem et qualitatem. Quantitatis quidem sunt species, Endεια et Pleonasmus: sed Qualitatis, Metathesis et Metalepsis. Quum autem ambo in unum convenerunt, Sectio fit. Sunt verò (ut summatim dicam) passiones quinque: Pleonasmus, Endεια, Metathesis, Metalepsis et Tmesis.

Πλεονασμός.

Πλεονασμὸς, (id est, Redundantia) est περισσότης χρόνων ἢ χρόνου, στοιχείων ἢ στοιχείου, id est, superfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elementi: ut, κούρη pro κόρη, et κάλλος pro καλός.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, (id est Defectus) est contrà χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις, id est, temporis vel temporum, elementi vel elementorum defectus: ut, εἴδολον pro εἴδωλον, et σκῆπτον pro σκῆπτρον.

Μετάθεσις.

Μετάθεσις, (id est, Transpositio) est στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν, id est, elementi dimotio à propria sede in aliam: ut, δαρτὰ pro δρατὰ, et κραδία pro καρδία, et κάρτος pro κράτος. Vocatur autem et ἐνάλλαξις et ὑπέρθεσις, Permutatio et Transpositio.

Μετάληψις.

Μετάληψις, (id est Transsumptio) est στοιχείου μετακίνησις, id est, Elementi mutatio: ut, ἠπεδανὸς pro ἀπεδανὸς, et αἱμηπότης pro αἱμοπότης.

Τμῆσις.

Τμῆσις, (id est, Sectio) est συνθέτου λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, id est, compositi vocabuli resolutio in duas dictiones: ut, ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ τε Πλεονασμὸς, καὶ ἡ Ἔνδεια. τὰ δὲ λοιπὰ, εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Πρόσθεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἔκτασις, Ἐπέκτασις, Διαίρεσις, Παρένθεσις, Διπλασιασμὸς, Παρέμπτωσις, καὶ Προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Ἀφαίρεσις, Ἄρσις, Συστολὴ, Συγκοπὴ, Συναλοιφὴ, Ἔλλειψις, Παρέλλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀντίκειται οὖν Πρόσθεσις μὲν Ἀφαιρέσει, Ἀναδίπλωσις δὲ Ἄρσει, Ἔκτασις Συστολῇ, Ἐπέκτασις Συγκοπῇ, Διαίρεσις Συναλοιφῇ, Παρένθεσις Ἐλλείψει, Διπλασιασμὸς Παρελλείψει, Παρέμπτωσις Ἐκθλίψει, Προσχηματισμὸς Ἀποκοπῇ.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, ut Pleonasmus et Endεια, id est Redundantia et Defectus: aliquæ verò sunt insecabiles. Sed Pleonasmi species sunt novem, Additio, Reduplicatio, Extensio, Superextensio, Divisio, Interpositio, Duplicatio, Paremptosis et Proschematismus. Endεiæ autem, id est, Defectus, species sunt novem, Detractio, Ablatio, Correptio, Concisio, Synalœphe, Ellipsis, Parellipsis, Elisio, et Abscissio. Adversatur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extensio Correptioni, Superextensio Concisioni, Divisio Synalœphæ, Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellipsi, Paremptosis Elisioni, Proschematismus Abscissioni.

Πρόσθεσις.

Πρόσθεσις, (id est, Additio) est προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, id est, adjunctio elementi in principio syllabæ: ut, ἀσταφὶς pro σταφὶς, ἄσταχυς pro στάχυς, θαμὰ pro ἅμα.

Ἀναδίπλωσις.

Ἀναδίπλωσις, (id est, Reduplicatio) est ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. Id est, primarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes, vel ἀντιστοίχους, repetita prolatio. Fit autem in verbis et participiis et nominibus: estque frequens apud Ionas et Æoles: ut, κεκάμωσι pro κάμωσι, λελάχωσι pro λάχωσι, ἀταρτηρὸς pro ἀτηρὸς, ἐτήτυμον pro ἔτυμον.

Ἔκτασις.

Ἔκτασις, (id est, Extensio, sive productio) est ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα ἐς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ. Id est, quando literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, sive producuntur, vel breves in longas earum ἀντιστοίχους mutantur: ut, κάλλος pro καλὸς, κούρη pro κόρη.

Ἐπέκτασις.

Ἐπέκτασις, (id est, Superextensio, sive superproductio) est πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ, id est, redundantia syllabæ in medio, quæ ejusdem est accentus, quum generalis observatio id (fieri) non prohibet: ut, εὐτείχεον pro εὔτειχον, et ἀδελφειὸς pro ἀδελφὸς, πολεμήϊα pro πολέμια.

Διαίρεσις.

Διαίρεσις, (id est, Divisio) est συλλαβῆς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. Id est, syllabæ resolutio vel disjunctio in duo. Sed hæc passio Ionum et Thessalorum propria est: ut, πάϊς pro παῖς, et κοίλιον pro κοῖλον, et βέλεος pro βέλους.

Παρένθεσις

Παρένθεσις, (id est, Interpositio) est προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. Id est, additio vocalis in medio non facientis syllabam: ut, πνείοντες pro πνέοντες, κεινὴ pro κενὴ, νοῦσος pro νόσος, ξεῖνος pro ξένος, εἰληλυθὼς pro ἐληλυθώς. Porro hæc passio Ionum est.

Διπλασιασμός.

Διπλασιασμὸς, (id est, Duplicatio, vel geminatio) est τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. Id est, ejusdem consonantis additio in medio, non efficientis syllabam: ut, ὅττι pro ὅτι, ἄδδην pro ἄδην, μέσσον pro μέσον, ἔννεκα pro ἕνεκα, ὁππότε pro ὁπότε. Et hæc quoque passio Ionum est.

Παρέμπτωσις.

Παρέμπτωσις, (id est, Intercidentia) est προσθήκη συμφώνων κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελούντων συλλαβήν. Id est, additio consonantium in medio, non efficientium syllabam: ut, πτόλις pro πόλις, et πτόλεμος pro πόλεμος.

Προσχηματισμός.

Προσχηματισμὸς est προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. Id est, additio syllabæ in fine, quæ quatuor dialectorum est propria: ut, λόγοισι pro λόγοις, μούσαισι pro μούσαις, προσώπατα pro πρόσωπα, ἐγὼν pro ἐγώ. Porrò dicendum quoque de ἐνδείᾳ.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, (id est, Defectus) est ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου, id est, ablatio elementi ab initio: ut, ὀρτὴ pro ἑορτὴ, αἶα pro γαῖα, κεῖνος pro ἐκεῖνος. Sed hæc passio Ionum est.

Ἄρσις.

Ἄρσις, (id est, Ablatio) est ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδεδιπλωμένης συλλαβῆς, id est, abjectio geminatæ syllabæ à principio: ut, βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, δέχθαι pro δεδέχθαι, βλήμενος pro βεβλημένος.

Συστολή.

Συστολὴ, (id est, Contractio, seu correptio) est quando τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ. Id est, quando productæ bitemporeæ corripiuntur: vel longæ, in breves earum ἀντιστοίχους commutantur: ut, φυσίζοος pro φυσίζωος, ξερὸν pro ξηρόν.

Συγκοπή.

Συγκοπὴ, (id est, Concisio) est ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, id est, abjectio syllabæ in medio: ut, κάμμορος pro κακόμορος, δάσκιον pro δασύσκιον.

Συναλοιφή.

Συναλοιφὴ, est δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσις, καταβολῇ τόνων, id est, duarum syllabarum in vocalem unio, dejectione tonorum. Fit autem Synalœphe per modos septem: simplices quidem, tres, per θλίψιν, per κρᾶσιν, per συναίρεσιν: compositos autem, quatuor per θλίψιν et κρᾶσιν, per θλίψιν et συναίρεσιν, per κρᾶσιν et συναίρεσιν, per θλίψιν et κρᾶσιν et συναίρεσιν. Per θλίψιν igitur, ut ἐπ' ἐμὲ pro ἐπὶ ἐμέ. Per κρᾶσιν, ut τἀμὰ pro τὰ ἐμά. Per συναίρεσιν, ut νηρῆδες pro νηρηΐδες. Per θλίψιν et κρᾶσιν, ut κἀγὼ pro καὶ ἐγώ. Per θλίψιν et συναίρεσιν, ut ἐμοὐποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει. Per κρᾶσιν et συναίρεσιν, ut ᾡπόλος pro ὁ αἰπόλος. Denique per θλίψιν et κρᾶσιν et συναίρεσιν, ut ἐν τᾀθιοπίᾳ pro ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

Ἔλλειψις.

Ἔλλειψις, (id est, Defectus) est ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν, id est, abjectio vocalis in media, non facientis syllabam, ut ἀμύξαι pro αἰμύξαι, et γεραὸν pro γεραιόν.

Παρέλλειψις.

Παρέλλειψις, (id est, Prætermissio) est ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπεται, id est, quando una aliqua geminatorum consonantium omittitur, ut κάλιον pro κάλλιον, θᾶττον pro θᾶττον.

Ἔκθλιψις.

Ἔκθλιψις, (id est, Elisio) est ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν, id est, abjectio unius consonantis inter primam et ultimam syllabam, non facientis syllabam, ut σκῆπτον pro σκῆπτρον.

Ἀποκοπή.

Ἀποκοπὴ, (id est, Abscissio) est ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, id est, ablatio syllabæ in fine, ut δῶ pro δῶμα, ἀπόλλω pro ἀπόλλωνα, ποσειδῶ pro ποσειδῶνα.

Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, κατὰ στοιχεῖον.

Id est,

Collectio vocum quæ pro diversa significatione accentum diversum accipiunt.

Invenitur et hæc inscriptio Græca, cujus eadem est sententia.

Ὅσαι λέξεις πρὸς διάφορον σημαινόμενον, διάφορον δέχονται τόνον, κατὰ στοιχεῖον.

Autor autem vulgo quidem Cyrillus esse creditur, sed ego Philoponum esse arbitror, vel potius persuasum habeo.

ἈΓΕΛΑΙ͂ΟΣ, qui est è grege, penultima circumflexa.
Ἀγέλαιος, imperitus, rudis, indoctus, antepenacuitur.
Ἀγητὸς, οῦ, ὁ, admirabilis, acuitur.
Ἄγητος, γήτου, ὁ, Agetus, nomen proprium, antepenacuitur.
Ἄγκυρα, ἡ, anchora, antepenacuitur.
Ἀγκύρα, ἡ, urbs Galatiæ, penacuitur.
Ἄγνος, vitex, penacuitur.
Ἁγνός, purus, cum spiritu denso, et acuto in fine.
Ἀγόραιος, in foro educatus, antepenacuitur.
Ἀγοραῖος, ὁ, forensis, penult. circumflectitur.
Ἀγός, ἀγοῦ, ὁ, dux, acuitur.
Ἄγος, τοῦ ἄγεος, τὸ, scelus, penultima acuta.
Ἄγριος, agrestis, ferus, antepenacuitur.
Ἀγρεῖος, rusticus, ruri degens, penult. circumflectitur.
Ἄγροικος, imperitus, rudis, antepenacuitur.
Ἀγροῖκος, ruri degens, habitans agrum, penult. circumflectitur.
Ἀγρονόμος, in agro pascens, penacuitur.
Ἀγρόνομος, in agro pastus, antepenacuitur.
Ἀγχιαλὸς, ἡ, urbs Thraciæ, acuitur.
Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, maritimus, antepenult. acuta.
Ἀγχοῦ, adverbium, propè, circumflectitur.
Ἄγχου, imperativi modi, suffoca, penacuitur.
Ἄγων, τοῦ ἄγοντος, ὁ, agens, penult. acuta.
Ἀγών, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, certamen, ult. acuta.
Ἀδελφός, frater, ult. acuta.
Ἄδελφος, ὁ, nomen proprium, antepenacuitur.
Ἀδολέσχης, ἀδολέσχου, ὁ, nugator, penacuitur.
Ἀδολεσχής, έος, ὁ, ἡ, contemplativus, acuitur.
Ἁδρά, crassa, aspiratur et acuitur.
Ἄδρα, urbs Illyrica, tenuatur et penacuitur.
Ἄδω, Fut. ᾄσω, Præt. ᾖκα, canto, tenuatur.
Ἅδω, Fut. ἅσω, Præt. ἧκα, placeo, aspiratur.
Ἀζόμενος, siccatus, tenuatur.
Ἁζόμενος, venerans, aspiratur.
Ἀθηναῖος, Atheniensis, penult. circumflectitur.
Ἀθήναιος, Athenæus, nomen proprium, antepenacuitur.
Ἄθροος, ου, ὁ, clamore carens, seu strepitu, antepenacuitur.
Ἀθρόος, ὁ, confertus, penacuitur.
Ἀθῷος, ὁ, indemnis, penult. circumflectitur.
Ἄθωος, ὁ, Jovis epitheton, antepenacuitur.
Αἶθος, τὸ, calor, penult. circumflectitur.
Αἰθός, ὁ, ardens, acuitur.
Αἶνος, gloria, penult. circumflectitur.
Αἰνός, gravis, acuitur.
Αἰνοτόκος, gravia parens, seu gignens, penacuitur.
Αἰνότοκος, gravi fato natus, antepenacuitur.
Αἴολος, ὁ, Æolus, rex ventorum, antepenacuitur.
Αἰόλος, varius, penacuitur.
Αἰπεῖα, alta, circumflexa penult.
Αἴπεια, nomen oppidi, antepen. acuitur.
Αἴρων, τοῦ αἴροντος, ὁ, tollens, tenuatur et penacuitur.
Αἱρῶν, τοῦ αἱροῦντος, ὁ, accipiens, aspiratur et circumflectitur.
Ἀκεστής, medicus, acuitur.
Ἀκέστης, Acestes et sartor, penacuitur.
Ἀκήλητος, inexorabilis, antepenacuitur.
Ἀκηλητός, immaculatus, acuitur.
Ἀκίς, ἀκίδος, ἡ, cuspis, acuitur.
Ἄκις, ἄκιδος, ὁ, Acis fluvius, penacuitur.
Ἄκρις, ἄκριδος, ἡ, Acris oppidum, penacuitur.
Ἀκρίς, ἀκρίδος, ἡ, locusta, acuitur.
Ἄληθες, verè, adverbium, antepenacuitur.
Ἀληθές, verum, acuitur.
Ἀμητός, ἀμητοῦ, ὁ, messis tempus, acuitur.
Ἄμητος, ἀμήτου, ὁ, messis fruges, antepenacuitur.
Ἀμυγδαλῆ, arbor, circumflectitur.
Ἀμυγδάλη, fructus, penacuitur.
Ἄμφις, τοῦ ἄμφιος, ὁ, Amphis, nomen proprium, penacuitur.
Ἀμφίς, adverbium, circa, acuitur.
Ἀνὰ, præpositio, per, acuitur.
Ἄνα, Rex, penacuitur.
Ἀντικρὺ, contra, è regione, acuitur.
Ἄντικρυς, palàm, antepenultima acuta.
Ἅπερ, quæ, aspiratur.
Ἄπερ, tanquam, cum tenui spiritu.
Ἄπλοος, ἀπλόου, ὁ, innavigabilis, antepenultima acuitur.
Ἁπλόος, όου, ὁ, simplex, penacuitur.
Ἀπολλύω, per duplex λ, perdo.
Ἀπολύω, per unicum λ, dimitto.
Ἁπτὸς, ἁπτοῦ, per ο, tangibilis, acuitur.
Ἀπτὼς, ἀπτῶτος, per ω, non cadens, acuitur.
Ἆρα, adverb. an, utrum, penult. circumflexa.
Ἄρα, completiva particula, penacuitur.
Ἀρά, τῆς ἀρᾶς, ἡ, imprecatio, acuitur.
Ἀραῖος, subditus maledictioni, penult. circumflexa.
Ἀραιός, tenuis, rarus, acuitur.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, onus, penacuitur.
Ἄργος, ἄργεος, τὸ, Argos, civitas Peloponnesi, penacuitur.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, Argus, penacuitur.
Ἀργός, ἀργοῦ, ὁ, albus, aut velox, acuitur.
Ἀρίστων, τοῦ ἀρίστωνος, ὁ, Aristo, viri nomen, penultima acuta.
Ἀριστῶν, τοῦ ἀριστῶντος, ὁ, optima faciens, ultima circumflexa.
Ἄρνειος, agninus, antepenacuitur.
Ἀρνειός, agnus nuper natus, acuitur.
Ἁρπαγὴ, rapina, acuitur.
Ἁρπάγη, hamus, penacuitur.
Ἄῤῥητος, non dictus, arcanus, antepenacuitur.
Ἀῤῥητὸς, odiosus, acuitur.
Ἀρτεμὴς, ἀρτεμέος, ὁ, integer, acuitur.
Ἄρτεμις, ἀρτέμιδος, ἡ, Diana, antepenacuitur.
Ἀρτιτόκος, ἡ, nuper enixa, penacuitur.
Ἀρτίτοκος, ὁ, nuper natus, antepenacuitur.
Ἀρτίτομος, nuper incisus, antepenacuitur.
Ἀρτιτόμος, qui nuper incidit, penacuitur.
Ἅσσα, aspiratum, quæ, neutrius generis.
Ἄσσα, tenuatum, quædam.
Ἀστὴρ, stella, acuitur.
Ἄστηρ, Aster urbs, penacuitur.
Ἀσφοδελὸς, locus apud inferos, acuitur.
Ἀσφόδελος, albucum, antepenultima acuta.
Ἅττα, aspiratum, quæ.
Ἄττα, tenuatum, quædam.
Ἄττα, Homerus Iliad. θ'. Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ· λέγει ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Φοίνικα, id est, Phœnix Atta senior, inquit Achilles ad Phœnicem. vox est qua minores honorant majores.
Ἀτεχνῶς, adverbium, omnino, circumflectitur.
Ἀτέχνως, adverbium, sine arte, penacuitur.
Ἄτρεπτος, ἀτρέπτου, ὁ, ἡ, immutabilis, antepenacuitur.
Ἄτροπος, ἀτρόπου, ἡ, Atropus, Parca, antepenacuitur.
Αὔγη, αὔγης, ἡ, Auge mulier, penacuitur.
Αὐγή, αὐγῆς, ἡ, splendor, aurora, acuitur.
Αὕτη, ταύτης, ἡ, hæc, penacuitur.
Αὐτή, αὐτῆς, ἡ, ipsa, acuitur.
Ἀφετή, ἀφετῆς, ἡ, dimissio, acuitur.
Ἀφέτη, ἀφέτης, ἡ, Aphete insula, penacuitur.
Ἄφρος, ἄφρου, Afer, penacuitur.
Ἀφρός, ἀφροῦ, ὁ, spuma, acuitur.
Ἄχυρον, ύρου, τὸ, palea, antepenacuitur.
Ἀχυρὼν, ἀχυρῶνος, ὁ, stabulum palearum, acuitur.
Ἄορ, ἄορος, τὸ, ensis, penacuitur.
Ἄορ, ἄορος, ἡ, mulier, penacuitur.

B.

Βαιὸν, adverbium, paulùm, acuitur.
Βαῖον, βαίου, τὸ, ramus, penult. circumflectitur.
Βαιός, βαίου, ὁ, brevis, acuitur.
Βαῖος, βαίου, ὁ, Bajus Ulyssis socius, penult. circumflectitur.
Βασίλεια, βασιλείας, ἡ, regina, antepenacuitur.
Βασιλεία, βασιλείας, ἡ, regnum, penacuitur.
Βάτος, βάτου, ὁ, cadus, penacuitur.
Βάτος, ἡ, rubus, penacuitur.
Βατὸς, unico τ, pervius, acuitur.
Βάττος, gemino τ, Battus, penacuitur.
Βῆλος, βήλου, ὁ, Belus, penult. circumflectitur.
Βηλός, βηλοῦ, ὁ, limen, acuitur.
Βήσα, unico σ, Besa urbs, penacuitur.
Βῆσσα, gemino σ, convallis, penult. circumflectitur.
Βίος, βίου, ὁ, vita, victus, penult. acuta.
Βιός, βιοῦ, arcus, acuitur.
Βίοτος, βιότου, ὁ, vita, antepenult. acuitur.
Βιωτός, βιωτοῦ, ὁ, vivendus, acuitur.
Βλῆχρον, ου, τὸ, herbæ species, penult. circumflectitur.
Βληχρόν, βληχροῦ, τὸ, infirmum, acuitur.
Βοών, ῶνος, ἡ, custodia, apud Alexandrinos, acuitur.
Βοῶν, βοῶντος, ὁ, clamans, circumflectitur.
Βροτός, βροτοῦ, ὁ, mortalis, acuitur.
Βρότος, βρότου, ὁ, sanies, penacuitur.
Βρωτός, per ω, comestibilis, acuitur.
Βροῦχος, ου, ὁ, bruchus vermis, penult. circumflectitur.
Βρουχός, βρουχοῦ, ὁ, præco, acuitur.
Βρύων, βρύοντος, ὁ, scaturiens, penacuitur.
Βρυὼν, βρυῶνος, ὁ, Cyrenes littus, circumflectitur.

Γ.

Γαλάτεια, per ει, Galatea Nereis, antepenacuitur.
Γαλατία, per ι, Gallia regio, penacuitur.

Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, tranquillitas maris, penacuitur.
Γαληνή, γαληνῆς, ἡ, tranquilla, acuitur.
Γαυλός, γαυλοῦ, ὁ, situla, vas pastorale, acuitur.
Γαῦλος, ου, ὁ, navigium onerarium, penult. circumflectitur.
Γέλοιος, ridiculus, antepenacuitur.
Γελοῖος, qui risum movet, penult. circumflectitur.
Γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon, viri nomen, penacuitur.
Γελῶν, γελῶντος, ὁ, ridens, circumflectitur.
Γενετή, γενετῆς, ἡ, nativitas, acuitur.
Γενέτη, γενέτης, ἡ, stirps, penacuitur.
Γεραιός, γεραιοῦ, ὁ, senex, acuitur.
Γεραῖος, γεραίου, ὁ, Geræus, gentile, penult. circumflectitur.
Γῆρας, senectus.
Γήρασις, ad senectutem profectio, antepenacuitur.
Γλαύκη, γλαύκης, ἡ, cæsia, penacuitur.
Γλαυκή, γλαυκῆς, ἡ, Glauce mulier, acuitur.
Γλαῦκος, γλαύκου, ὁ, glaucus, cæsius, penult. circumflectitur.
Γλαυκός, γλαυκοῦ, ὁ, Glaucus, viri et piscis nomen, acuitur.
Γῦρος, γύρου, ὁ, ambitus, gyrus, penult. circumflectitur.
Γυρός, γυροῦ, ὁ, rotundus, acuitur.

Δ.

Δάφνη, δάφνης, ἡ, laurus, penacuitur.
Δαφνή, ῆς, ἡ, Daphne puella, acuitur.
Δείνη, ης, καὶ δεινὴ, δεινῆς, ἡ, mala, acuitur.
Δεινός, δεινοῦ, ὁ, gravis, acuitur.
Δειρή, δειρῆς, ἡ, collum anterius, acuitur.
Δείρη, δείρης, ἡ, civitas Æthiopiæ, penacuitur.
Δεκαετής, decennis, de tempore, acuitur.
Δεκαέτης, decennis, de reliquis, penacuitur.
Δελφίς, καὶ δελφίν, delphin piscis, acuitur.
Δελφύς, per υ, vulva, venter, acuitur.
Δεξαμενή, δεξαμενῆς, ἡ, Cisterna, acuitur.
Δεξαμένη, ης, ἡ, quæ accipit, penacuitur.
Δεσπότης, per η, herus, dominus, penacuitur.
Δέσποτις, per ι, domina, antepenacuitur.
Δῆλος, δήλου, ὁ, manifestus, penult. circumflectitur.
Δῆλος, ου, ἡ, Delus insula, penult. circumflectitur.
Δῆμος, τοῦ δήμου, ὁ, populus, tribus, penult. circumflectitur.
Δημός, τοῦ δημοῦ, ὁ, pinguedo, acuitur.
Δημοσίᾳ, adverbialiter, publicè, penacuitur.
Δημόσια, τῶν δημοσίων, τὰ, res publicæ, antepenacuitur.
Δηῶν, per η, populans, circumflectitur.
Δίων, ωνος, ὁ, Dion vir, penacuitur.
Δία, accusativus, Jovem, penacuitur.
Διὰ, præpositio, per, propter, acuitur.
Δίνη, δίνης, ἡ, vortex aquarum, penacuitur.
Δῖνος, δίνου, ὁ, aëris turbo, penult. circumflectitur.
Δίνων, δίνωνος, ὁ, Dino vir, penacuitur.
Δινῶν, δινοῦντος, ὁ, volvens, circumflectitur.
Διογενής, έος, ὁ, nobilis, acuitur.
Διογένης, εος, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.
Δῖος, τοῦ δίου, ὁ, divinus, penult. circumflectitur.
Διός, genitivus, Jovis, acuitur.
Δοιός, τοῦ δοιοῦ, ὁ, per οι duplex, geminus, ult. acuta.
Διχοτόμος, in duo dividens.
Διχότομος, in duo divisus.
Δόκος, τῆς δόκου, ἡ, apparentia, opinio, penacuitur.
Δοκός, τῆς δοκοῦ, ἡ, trabs, acuitur.
Δόλιος, δολίου, ὁ, dolosus, antepenacuitur.
Δολίος, δολίου, ὁ, Dolius vir, penacuitur.
Δολίχη, τῆς δολίχης, ἡ, Doliche insula, penacuitur.
Δολιχή, τῆς δολιχῆς, ἡ, longa, acuitur.
Δόλων, τοῦ δόλωνος, ὁ, Dolon vir, penacuitur.
Δολῶν, τοῦ δολοῦντος, ὁ, decipiens, circumflectitur.
Δρύμος, τοῦ δρύμου, ὁ, Drymus vir, penacuitur.
Δρυμός, οῦ, ὁ, sylva, condensus, acuitur.
Δύω, dualiter, duo, penacuitur.
Δύω, verbaliter, ingredior, penacuitur.

E.

Εἰδυία, τῆς εἰδυίας, ἡ, Idyia mater Medeæ, penult. acuta.
Εἰδυῖα, τῆς εἰδυίας, ἡ, quæ scit, penult. circumflectitur.
Εἴκων, τοῦ εἴκοντος, ὁ, obediens, penacuitur.
Εἰκών, τῆς εἰκόνος, imago, similitudo, acuitur.
Εἶπε, indicativi modi, dixit, penult. circumflectitur.
Εἰπέ, imperativi modi, dic, acuitur.
Εἰς, præpositio, in, accusativo junctum.
Εἷς, numerale, unus, circumflectitur.
Ἕκτος, τοῦ ἕκτου, ὁ, sextus, penacuitur.
Ἐκτός, adverbium, extra, sine, acuitur.
Ἐκπλέω, verbum, enavigo, penacuitur.
Ἔκπλεω, adverbium, pleuè, antepenacuitur.
Ἐλαιὼν, τοῦ ἐλαιῶνος, ὁ, olivetum, acuitur.
Ἐλεῶν, τοῦ ἐλεοῦντος, miserans, circumflectitur.
Ἐλάσσων, τοῦ ἐλάσσονος, ὁ, minor, pen. acuta.
Ἐλασσῶν, τοῦ ἐλασσοῦντος, ὁ, minuens, circumflectitur.
Ἐλάων, τοῦ ἐλάοντος, ὁ, insequens, penacuitur.
Ἐλαὼν, τοῦ ἐλαῶνος, ὁ, olivetum, acuitur.
Ἔλεος, τοῦ ἐλέου, τὸ, misericordia, antepenacuitur.
Ἐλεὸς, τοῦ ἐλεοῦ, ὁ, Eleus fluvius et mensa, acuitur.
Ἔλευσις, τῆς ἐλεύσιος, ἡ, adventus, antepenacuitur.
Ἐλευσίς, τῆς ἐλευσῖνος, ἡ, Eleusis civitas, acuitur.
Ἔλπις, τοῦ ἔλπιδος, ὁ, Elpis, vir, penacuitur.
Ἐλπίς, τῆς ἐλπίδος, ἡ, spes, acuitur.
Ἕμμεν, ab ἵημι, mittere, aspiratur.
Ἔμμεν, ab ἔω, esse, tenuatur.
Ἐννάς, τῆς ἐννάδος, ἡ, nonarius numerus, tenuatur.
Ἑνάς, τῆς ἑνάδος, ἡ, unitas, aspiratur.
Ἐν, præpositio, in, dativo juncta, tenuatur.
Ἕν, numerus, unum, acuitur et aspiratur.
Ἔνι, pro ἐστὶ, est, penacuitur.
Ἐνὶ, pro ἐν, in, acuitur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, unicum habens testiculum, aspiratur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, mas habens testiculos, tenuatur.
Ἑνός, unius, genitivus, acuitur.
Ἔνος, ἔνου, ὁ, annuus, vetus, penacuitur.
Ἑνόω, unio, aspiratur.
Ἐνόω, quatio, tenuatur.
Ἐντροπῇ, revera, circumflectitur.
Ἐντροπή, ῆς, ἡ, confusio, reverentia, acuitur.
Ἕξ, sex, nomen, cum aspiratione, acuitur.
Ἐξ, præpositio, tenuatur.
Ἐξαίρετος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, ejiciendus, antepenacuitur.
Ἐξαιρετός, τοῦ ἐξαιρετοῦ, ὁ, præcipuus, acuitur.
Ἐξαίρει, auget, penacuitur.
Ἐξαιρεῖ, liberat, circumflectitur.
Ἐξανέψιοι, οἱ, consobrinorum filii, antepenult. acuta.
Ἐξανεψιοί, οἱ, consobrini, acuitur.
Ἔξω, adverbium, extra, tenuatur.
Ἕξω, futurum, habebo, aspiratur.
Ἔοικα, cum dativo, similis sum, antepenacuitur.
Ἔοικα, sine casu, videor, itidem antepenacuitur.
Ἐοικός, ἐοικότος, τὸ, simile.
Ἐοικώς, ἐοικότος, similis.
Ἔπαινος, ἐπαίνου, laus, antepenacuitur.
Ἐπαινός, ἐπαινοῦ, ὁ, gravis, acuitur.
Ἐπαρχία, τῆς ἐπαρχίας, ἡ, provincia, penacuitur.
Ἐπάρχια, ας, ἡ, Eparchia mulier, antepenacuitur.
Ἐργάτης, ἐργάτου, ὁ, operator, penacuitur.
Ἐργάτις, ἐργάτιδος, ἡ, operatrix, penacuitur.
Ἐρινεός, τοῦ ἐρινεοῦ, ὁ, ficus genus, acuitur.
Ἐρίνεος, τοῦ ἐρινέου, ὁ, fructus ficus sylvestris, antepenult. acuitur.
Ἑρκεῖος, per ει diphthongum, Jovis epitheton. antepen. acuta.
Ἕρκιος, per ι, septum, antepenacuitur.
Ἑρμαῖος, ἑρμαίου, ὁ, Mercurialis, penult. circumflectitur.
Ἕρμαιος, ου, ὁ, λόφος, tumulus, antepenacuitur.
Ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, interpretatio, penacuitur.
Ἑρμηνία, ἑρμηνίας, ἡ, fulcrum lecti, penacuitur.
Ἐρῶ, unico ρ, dico, penacuitur.
Ἔῤῥω, duplici ρ, pereo, penacuitur.
Ἑταῖρος, ου, ὁ, amicus, socius, penult. circumflectitur.
Ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, ὁ, alter, antepenacuitur.
Ἔτος, ἔτεος, τὸ, annus, penacuitur.
Ἐτός, ἐτοῦ, ὁ, incassum, acuitur.
Εὐάνθης, εὐάνθεος, ὁ, Euanthes vir, penacuitur.
Εὐανθής, εὐανθέος, ὁ, ἡ, floridus, acuitur.
Εὐήθεια, εὐηθείας, ἡ, ignavia, antepenacuitur.
Εὐηθία, εὐηθίας, per ι, bonus mos, penacuitur.
Εὐθύβολος, εὐθυβόλου, ὁ, rectè jactus, antepenult. acuta.
Εὐθυβόλος, εὐθυβόλου, ὁ, rectè jaciens, penacuitur.
Εὐθύς, ἐπιῤῥηματικῶς, id est, adverbialiter, statim, acuitur.
Εὐθύς, ὀνομαστικῶς, id est, nominaliter, rectus, acuitur.
Εὐμαρὴς, per η, facilis, acuitur.
Εὐμαρὶς, per ι, calceus, acuitur.
Εὐπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, obediens, acuitur.
Εὐπείθης, εὐπείθεος, ὁ, ἡ, obediens principi, penult. acuta.
Εὖρος, aspiratum, latitudo.
Εὖρος, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσεβῶν, τοῦ εὐσεβοῦντος, ὁ, pietatem exercens, ultima circumflexa.
Εὐσέβων, ονος, ὁ, Eusebon vir, penacuitur.
Εὐσθένης, εος, Eusthenes vir, penacuitur.
Εὐσθενής, έος, ὁ, ἡ, fortis, acuitur.
Εὐτυχία, εὐτυχίας, ἡ, felicitas, penacuitur.
Εὐτύχια, εὐτυχίας, ἡ, Eutychia mulier, antepenacuitur.
Ἔχθρα, τῆς ἔχθρας, ἡ, inimicitia.
Ἐχθρά, τῆς ἐχθρᾶς, ἡ, inimica, acuitur.

Z.

Ζὴν, ζηνός, ὁ, Jupiter, acuitur.
Ζῆν, infinitivus, vivere, circumflectitur.
Ζυγός, ζυγοῦ, ὁ, jugum boum, masculinum.
Ζυγός, ζυγοῦ, ἡ, jugum libræ, fœm.
Ζῷον, ζώου, τὸ, animal, penult. circumflectitur.
Ζωόν, ζωοῦ, τὸ, vivum, acuitur.

H.

Ἠδέ, conjunctio, et, acuitur et tenuatur.
Ἥδε, aspiratum, hæc, penacuitur.
Ἠέ, conjunctio, sive, acuitur.
Ἤιε, ῥηματικῶς, id est, verbaliter, ibat, penult. circumflectitur.
Ἧ, aspiratum et circumflexum, ubi, cui, quatenus.
Ἦ, tenuatum et circumflexum, certè, ait.
Ἥλιος, ἡλίου, ὁ, sol, antepenacuitur.
Ἠλεῖος, ἠλείου, ὁ, Eleus, gentile, penult. circumflectitur.
Ἧλος, ἥλου, ὁ, clavus, penultima circumflectitur.
Ἠλός, ἠλοῦ, ὁ, stolidus, acuitur.
Ἥμων, ἥμονος, ὁ, jaculator, penacuitur.
Ἡμῶν, genitivus, nostrûm, circumflectitur.
Ἥραιος, ἡραίου, ὁ, Heræus vir, antepenacuitur.
Ἡραῖος, ἡραίου, ὁ, Junonius, penult. circumflectitur.
Ἡράκλεια, είας, ἡ, Heraclea mulier et urbs, antepenacuitur.
Ἡρακλεία, ἡρακλείας, ἡ, Herculea, penacuitur.
Ἡράκλειος, ἡρακλείου, ὁ, Heraclius, antepenacuitur.
Ἡρακλεῖος, ου, ὁ, Herculeus, penult. circumflectitur.
Ἡράκλεις, Hercules, item adverbium jurandi, penult. acuitur.
Ἡρακλῆς, ἡρακλέος, ὁ, Hercules, circumflectitur.
Ἥττων, ἥττονος, ὁ, minor, penacuitur.
Ἡττῶν, ἡττῶντος, ὁ, minuens, circumflectitur.
Ἧττον, adverbium, minus, penult. circumflectitur.
Ἤχη, ἤχης, ἡ, fama, penacuitur.
Ἧχι, adverbium, ubi, qua, penult. circumflectitur.

Θ.

Θαλάμαι, αἱ, lustra ferarum, penacuitur.
Θαλαμαί, αἱ, templum Castoris et Pollucis, acuitur.
Θάρσος, θάρσους, τὸ, audacia, penacuitur.
Θράσος, θράσους, τὸ, temeritas, penacuitur.
Θαλία, θαλίας, ἡ, convivium, festivitas, penult. acuta.
Θάλεια, θαλείας, ἡ, celebritas, Thalia, antepenult. acuta.
Θαμβός, θαμβοῦ, ὁ, attonitus, acuitur.
Θάμβος, θάμβεος, τὸ, pavor, stupor, penacuitur.
Θεά, θεᾶς, ἡ, Dea, acuitur.
Θέα, θέας, ἡ, spectaculum, penacuitur.
Θεοτόκος, θεοτόκου, ἡ, Deum pariens, penacuitur.
Θεότοκος, θεοτόκου, ὁ, ex Deo natus, antepenacuitur.
Θέρμη, θέρμης, ἡ, calor, caliditas, penacuitur.
Θερμή, θερμῆς, ἡ, calida, acuitur.
Θέρμος, θέρμου, ὁ, lupinus, penacuitur.
Θερμός, θερμοῦ, ὁ, calidus, penacuitur.
Θῆλυς, θήλεος, ἡ, fœmina, penult. circumflectitur.
Θηλύς, θηλύος, ἡ, papilla, acuitur.
Θηρῶν, θηρῶντος, ὁ, venans, circumflectitur.
Θήρων, θήρωνος, ὁ, Theron vir, penacuitur.
Θόλος, θόλου, ὁ, testudo, et locus scripturarum Athenis, penacuitur.
Θολός, θολοῦ, ὁ, turbidus, acuitur.
Θύμος, θύμου, ὁ, cepa agrestis, penacuitur.
Θυμός, θυμοῦ, ὁ, animus, furor, ira, desiderium, acuitur.
Θύρα, θύρας, ἡ, ostium, hoc est, lignum ipsum, penacuitur.
Θύραι, θυρῶν, αἱ, fores, hoc est apertura, penacuitur.
Θυρσός, θυρσοῦ, ὁ, Thyrsus, acuitur.
Θύρσος, θύρσου, ὁ, Thyrsus vir, penacuitur.

I.

Ἰά, τῆς ἰᾶς, ἡ, una, acuitur.
Ἴα, τῆς ἴας, ἡ, vox, penacuitur.
Ἱδρύμενος, ὁ ἑδραζόμενος, sedens, antepenult. acuitur.
Ἱδρυμένος, ἱδρυμένου, ὁ, firmatus, rectus, penult. acuitur.
Ἰδέ, conjunctio, et, acuitur.
Ἴδε, verbum, vide, penacuitur.
Ἰδού, ecce, acuitur.
Ἰδοῦ, vide, circumflectitur.
Ἱέρων, ωνος, ὁ, proprium nomen viri, penacuitur.
Ἱερῶν, ἱερῶντος, sacrificans, circumflectitur.
Ἱκέτις, τῆς ἱκέτιδος, ἡ, supplicatrix, penacuitur.
Ἱκέτης, τοῦ ἱκέτου, ὁ, supplicator, supplex, penacuitur.
Ἶνα, τῆς ἴνης, ἡ, occasus, penult. circumflectitur.
Ἵνα, ut, penacuitur.
Ἰνδός, τοῦ ἰνδοῦ, ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
Ἴνδος, τοῦ ἴνδου, ὁ, fluvius Indiæ, penacuitur.
Ἴον, ἴου, τὸ, viola, penacuitur.
Ἰόν, ἰόντος, τὸ, iens, acuitur.
Ἰπνός, τοῦ ἰπνοῦ, ὁ, furnus, acuitur.
Ἴπνος, τοῦ ἴπνου, ὁ, laterna, penacuitur.
Ἶρις, τῆς ἴριδος, ἡ, iris herba, penacuitur.
Ἶρις, δος, ἡ, Iris Dea, penult. circumflectitur.
Ἱρός, ἱροῦ, ὁ, sacer, acuitur.
Ἶρος, ἴρου, ὁ προσαίτης, mendicus, penult. circumflectitur.
Ἵσπων, ἵσπωντος, ὁ, Hispon vir, penacuitur.
Ἱσπών, ἱσπῶνος, τὸ, quod est περιεκτικὸν, id est, collectivum, acuitur.
Ἰχθύς, τοῦ ἰχθύος, ὁ, piscis, acuitur.
Ἴχθυς, τοῦ ἴχθυος, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰωνιά, τῆς ἰωνιᾶς, ἡ, violetum, acuitur.
Ἰῶν, ἰοῦντος, ὁ, plenus veneno, circumflectitur.
Ἴων, ἴωνος, ὁ, proprium et gentile, penacuitur,

K.

Καίνη, τῆς καίνης, ἡ, Cœna urbs, penacuitur,
Καινή, τῆς καινῆς, ἡ, nova, acuitur.
Κακή, τῆς κακῆς, ἡ, mala, acuitur.
Κάκη, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
Καθαιρῶν, ῶντος, ὁ, subvertens, circumflectitur.
Καθαίρων, τοῦ καθαίροντος, ὁ, purgans, penacuitur,

Καλλισθένης, εος, ὁ, Callisthenes, penacuitur.
Καλλισθενής, έος, ὁ, ἡ, potens, acuitur.
Κάλον, κάλου, τὸ, lignum, penacuitur.
Καλόν, καλοῦ, τὸ, bonum, acuitur.
Κάλλος, κάλλεος, τὸ, pulchritudo, penacuitur.
Καλός, unico λ, honestus, bonus, acuitur.
Κάλως, κάλω, ὁ, funus, penacuitur.
Καλῶς, adverbium, bene, circumflectitur.
Καμπή, καμπῆς, ἡ, flexura, curvamen, acuitur.
Κάμπη, κάμπης, ἡ, eruca, penacuitur.
Κανθός, κανθοῦ, ὁ, angulus oculi, acuitur.
Κάνθος, κάνθου, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
Κέδρος, τοῦ κέδρου, ὁ, fructus cedri, mascul.
Κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, cedrus arbor, fœmin.
Κεῖνος, pro ἐκεῖνος, ille, penult. circumflectitur.
Κεινός, κεινοῦ, ὁ, pro κενός, vacuus, acuitur.
Κήρ, τῆς κηρὸς, ἡ, Parca, mors, sors, acuitur.
Κῆρ, τοῦ κηρὸς, τὸ, cor, anima, circumflectitur.
Κῆρος, τοῦ κήρου, ὁ, Cerus, fluvius Armeniæ, penult. circumflectitur.
Κηρός, κηροῦ, ὁ, cera, acuitur.
Κίῤῥα, ας, ἡ, urbs, penacuitur.
Κιῤῥά, κιῤῥᾶς, ἡ, ignea, acuitur.
Κίων, κίονος, ὁ, columna, penacuitur.
Κιών, κιόντος, ὁ, iens, acuitur.
Κλεῖτος, τοῦ κλείτου, ὁ, Clitus, penult. circumflectitur.
Κλειτός, τοῦ κλειτοῦ, ὁ, gloriosus, acuitur.
Κλειώ, κλειόος, ἡ, Clio musa, acuitur.
Κλείω, verbum, laudo, claudo, penacuitur.
Κλῆρος, κλήρου, ὁ, sors, penult. circumflectitur.
Κληρός, κληροῦ, sorte datus, electus, acuitur.
Κλίσις, τῆς κλίσεως, ἡ, inclinatio ad dextram, penacuitur.
Κλίσις, ίσιος, ἡ, inclinatio totius exercitus, penacuitur.
Κλωθώ, κλωθόος, ἡ, Clotho Parca, acuitur.
Κλώθω, verbum, circumvolvo, penacuitur.
Κόμπος, τοῦ κόμπου, ὁ, crepitus, penacuitur.
Κομπός, τοῦ κομποῦ, ὁ, superbus, acuitur.
Κονίς, τῆς κονίδος, ἡ, pulvis, acuitur.
Κόνις, τῆς κόνιος, ἡ, lendes aut furfures capitis, penacuitur.
Κόρη, κόρης, ἡ, virgo, puella, unico ρ penacuitur.
Κόῤῥη, ης, ἡ, caput cum collo, gemino ρ, penacuitur.
Κόρυς, τῆς κόρυος, ἡ, galea, penacuitur.
Κόρις, τοῦ κόριος, ὁ, cimex, penacuitur.
Κόρωνος, τοῦ κορώνου, ἡ, Coronus mons, antepenacuitur.
Κορωνός, κορωνοῦ, ὁ, angulus, acuitur.
Κουρικός, τοῦ κουρικοῦ, ὁ, tonsorius, vas ligneum, acuitur.
Κώρικος, τοῦ κωρίκου, ὁ, emporium, antepenacuitur.
Κούριον, τοῦ κουρίου, τὸ, civitas Cypri, antepenacuitur.
Κουρεῖον, τοῦ κουρείου, τὸ, tonstrina, penult. circumflectitur.
Κρής, τοῦ κρητός, ὁ, Cres, Cretensis, acuitur.
Κρῆς, ἀντὶ τοῦ κρέας, per συναίρεσιν, caro, circumflectitur.
Κρίνω, in præs. judico, penacuitur.
Κρινῶ, in fut. judicabo, circumflectitur.
Κρίνων, τοῦ κρίνοντος, ὁ, judicans, penacuitur.
Κρινών, τοῦ κρινῶνος, ὁ, lilietum, acuitur.
Κριός, τοῦ κριοῦ, ὁ, aries, acuitur.
Κρῖος, τοῦ κρίου, ὁ, Crius vir, penult. circumflectitur.
Κρότων, κρότωνος, ὁ, ἡ, musca canina, vel civitas, penacuitur.
Κροτῶν, τοῦ κροτοῦντος, ὁ, plaudens, circumflectitur.
Κύδος, τοῦ κύδου, convitium, penacuitur.
Κῦδος, τοῦ κύδεος, gloria, penultima circumflectitur.
Κυκάω, misceo, turbo, penacuitur.
Κυκεῶ, pro κυκεῶνα, potionem ex multis herbis, circumflectitur.
Κυνώπης, τοῦ κυνώπου, ὁ, inverecundus, penult. acuitur.
Κυνῶπις, τῆς κυνώπιδος, inverecunda, penult. circumflectitur.
Κυπάρισσος, τοῦ κυπαρίσσου, ὁ, Cyparissus puer. antep. acuitur.
Κυπάρισσος, τῆς κυπαρίσσου, ἡ, Cypressus arbor, antepen. acuitur.
Κῦρος, τοῦ κύρου, ὁ, Cyrus vir, penult. circumflectitur.
Κῦρος, τοῦ κύρεος, τὸ, autoritas, dominium, penult. circumflectitur.
Κύριος, τοῦ κυρίου, ὁ, dominus, antepenacuitur.
Κυριός, τοῦ κυριοῦ, ὁ, nomen loci, acuitur.
Κυρτός, τοῦ κυρτοῦ, ὁ, gibbosus, acuitur.
Κύρτος, τοῦ κύρτου, ὁ, vas piscatorium, penacuitur.
Κυφός, τοῦ κυφοῦ, ὁ, gibbosus, acuitur.
Κῦφος, τοῦ κύφου, ἡ, urbs Thessaliæ, penult. circumflectitur.
Κύων, κύνος, ὁ, ἡ, canis, penacuitur.
Κυῶν, κυοῦντος, ὁ, prægnans, circumflectitur.

Λ.

Λαβέ, Atticè, accipe, acuitur.
Λάβε, communiter, accipe, penacuitur.
Λαβή, λαβῆς, ἡ, capulus, ansa, acuitur.
Λάβη, λάβης, ἡ, excusatio, penacuitur.
Λαβρός, λαβροῦ, ὁ, abundans, acuitur.
Λάβρος, λάβρου, ὁ, mediocris, vehemens, penult. acuitur.
Λᾶγος, λάγου, ὁ, Ptolemæi pater, penult. circumflectitur.
Λαγός, λαγοῦ, ὁ, lepus, acuitur.
Λάκων, λάκωνος, ὁ, Lacon, gentile, penacuitur.
Λακών, λακόντος, ὁ, sortitus, acuitur.
Λάθων, λάθωνος, ὁ, Lathon fluvius, penacuitur.
Λαθών, λαθόντος, qui latuit, acuitur.
Λάμπρα, ας, ἡ, Lampra urbs, penacuitur.
Λαμπρά, λαμπρᾶς, ἡ, splendida, acuitur.
Λάος, λάου, ὁ, lapis, penacuitur.
Λαός, λαοῦ, ὁ, plebs, populus, acuitur.
Λαρός, λαροῦ, ὁ, dulcis, acuitur.
Λάρος, λάρου, ὁ, larus avis, penacuitur.
Λάχος, per ο, ὁ, sors, penacuitur.
Λάχως, per ω, quasi, penacuitur.
Λεκυθοπώλης, λεκυθοπώλου, ὁ, venditor leguminum, penacuitur.
Λεκυθόπωλις, λεκυθοπώλιδος, ἡ, venditrix leguminum, antepenacuitur.
Λέπας, τοῦ λέπατος, τὸ, promontorium, penacuitur.
Λεπάς, τῆς λεπάδος, ἡ, genus ostrei, acuitur.
Λέπτη, λέπτης, ἡ, Lepte urbs, penacuitur.
Λεπτή, λεπτῆς, ἡ, tenuis, acuitur.
Λευκή, λευκῆς, ἡ, alba, acuitur.
Λεύκη, λεύκης, ἡ, arbor quæ populus dicitur, pen. acuta.
Λεύκων, λεύκωνος, ὁ, Leucon vir, penacuitur.
Λευκῶν, λευκοῦντος, ὁ, albificans, circumflectitur.
Λῆμμα, τοῦ λήμματος, quæstus, seu captio.
Λῆμα, τοῦ λήματος, spatium, seu fortuna.
Λήναιος, ληναίου, ὁ, Lenæus vir, antepenacuitur.
Ληναῖος, αίου, Lenæus Bacchus, penult. circumflectitur.
Λητουργεῖν, per η, populo ministrare.
Λιτουργεῖν, per ι, maledicere.
Λίγυς, λίγυος, ὁ, Ligur, penacuitur.
Λιγύς, λιγύος, ὁ, stridulus, canorus, acuitur.
Λιθότομος, τόμου, ὁ, incisus è petra, antepenacuitur.
Λιθοτόμος, λιθοτόμου, ὁ, lapicida, penacuitur.
Λιπάρα, ας, ἡ, Lipara insula, penacuitur.
Λιπαρά, λιπαρᾶς, ἡ, pinguis, acuitur.
Λίς, λιός, ὁ, leo, acuitur.
Λίς, λιτός, ὁ, pannus lineus, acuitur.
Λόγιον, ίου, τὸ, oraculum, antepenacuitur.
Λογεῖον, λογείου, τὸ, pulpitum, penult. circumflectitur.
Λυσίας, ου, ὁ, Lysias vir, penacuitur.
Λυσιάς, λυσιάδος, ἡ, Lysias mulier, acuitur.
Λύσις, λύσιος, ἡ, solutio, penacuitur.
Λυσίς, λυσίος, ὁ, Lysis vir, acuitur.
Λῶτος, λώτου, ὁ, Lotus vir, penult. circumflectitur.
Λωτός, ωτοῦ, ὁ, lotus herba et arbor, acuitur.

M.

Μάκρον, μάκρου, promontorium Siciliæ, penacuitur.
Μακρόν, μακροῦ, τὸ, longum, acuitur.
Μείων, μείονος, ὁ, minor, penultima acuta.
Μειῶν, μειοῦντος, τὸ, minuens, circumflectitur.
Μελιτίνη, τῆς μελιτίνης, ἡ, Melitina mulier, penacuitur.
Μελιτινή, μελιτινῆς, gentile nomen, acuitur.
Μένω, præs. temp. maneo, penacuitur.
Μενῶ, fut. temp. manebo, circumflectitur.
Μενοεικής, τοῦ μενοεικέος, ὁ, ἡ, placabilis, demulcens, acuitur.
Μενοείκης, τοῦ είκεος, ὁ, ἡ, facilè cedens, penacuitur.
Μηδίκη, τῆς μηδίκης, ἡ, medica herba, penacuitur.
Μηδική, τῆς μηδικῆς, ἡ, Medica regio, acuitur.
Μῆδος, τοῦ μήδου, ὁ, medus, penult. circumflectitur.
Μῆδος, τοῦ μήδεος, τὸ, cura, consilium, penult. circumflectitur.
Μισήτη, ἡ, libidinosa, penacuitur.
Μισητή, ἡ, odibilis, acuitur.
Μόνη, μόνης, ἡ, sola, penacuitur.
Μονή, μονῆς, ἡ, mansio, acuitur.
Μοχθηρός, οῦ, ὁ, laboriosus, acuitur.
Μοχθῆρος, ου, ὁ, difficilis, penultima circumflexa.
Μύλλος, μύλλου, ὁ, Myllus vir, penacuitur.
Μυλλός, μυλλοῦ, ὁ, strabo, acuitur.
Μυρία, τῶν μυρίων, τὰ, infinita, penacuitur.
Μύρια, τῶν μυρίων, τὰ, decem millia, antepenacuitur.
Μύριοι, decies mille, antepenacuitur.
Μυρίοι, innumeri, penacuitur.
Μύρων, τοῦ μύρωνος, ὁ, Myron vir, penacuitur.
Μυρῶν, τοῦ μυροῦντος, ὁ, redolens, circumflectitur.
Μύω, τὸ καταμύω, claudo oculos, penacuitur.
Μυῶ, τὸ διδάσκω, doceo, propriè sacra, circumflectitur.

N.

Νάρκισσος, τοῦ ίσσου, ὁ, Narcissus puer, antepenacuitur.
Ναρκίσσος, τῆς ίσσου, ἡ, Narcissus herba, penacuitur.
Νεός, νεοῦ, ἡ, novale, campus, acuitur.
Νέος, τοῦ νέου, ὁ, novus, juvenis, penacuitur.
Νίκων, τοῦ νίκωνος, ὁ, Nicon, penacuitur.
Νικῶν, τοῦ νικῶντος, ὁ, vincens, circumflectitur.
Νόμιμον, τοῦ νομίμου, τὸ, legitimum, antepenacuitur.
Νομαῖον, τοῦ νομαίου, τὸ, pascuale, penult. circumflectitur.
Νόμος, τοῦ νόμου, ὁ, lex, penacuitur.
Νομός, οῦ, ὁ, pascuum, regio, plaga, acuitur.
Νύμφιος, τοῦ νυμφίου, ὁ, sponsalis, antepenacuitur.
Νυμφίος, τοῦ νυμφίου, ὁ, sponsus, penacuitur.
Νῦν, de præsenti, præterito et futuro.
Νυνὶ, de præsenti tantùm.

Ξ.

Ξάνθος, τοῦ ξάνθου, ὁ, Xanthus fluvius, et viri nomen, penacuitur.
Ξανθός, τοῦ ξανθοῦ, ὁ, flavus, acuitur.
Ξάνθη, τῆς ξάνθης, ἡ, Xanthe mulier, penacuitur.
Ξανθή, τῆς ξανθῆς, ἡ, flava, acuitur.
Ξένων, ξένωνος, ὁ, Xenon vir, penacuitur.
Ξενών, τοῦ ξενῶνος, ὁ, hospitium, acuitur.

O.

Οἰκεῖοι, οἱ, per affinitatem domestici.
Οἰκῆες, οἱ, domestici quivis.
Οἶμος, ὁ, via, masculinum.
Οἴμη, ἡ, cantilena, fœmininum.
Ὄκνος, ὄκνου, ὁ, pigritia, penacuitur.
Ὀκνός, ὀκνοῦ, ὁ, piger, acuitur.
Ὅλος, τοῦ ὅλου, totus, penacuitur.
Ὀλός, τοῦ ὀλοῦ, atramentum sepiæ, acuitur.
Ὅμως, tamen, penacuitur.
Ὁμῶς, simul, similiter, circumflectitur.
Ὄν, ens, acuitur, et tenuatur.
Ὅν, quem, aspiratur.
Ὄναρ, adverbialiter, insomnis, penacuitur.
Ὄναρ, ὄναρος, τὸ, somnium, penacuitur.
Ὀξύς, per υ, acutus, velox, acuitur.
Ὀξίς, per ι, vas acetarium, acuitur.
Ὅπη, adverbium, ubi, quo, aspiratur, et penacuitur.
Ὀπή, ῆς, ἡ, foramen, sine aspiratione, acuitur.
Ὅπως, per ω, quomodo, ut, penacuitur.
Ὀπός, ὀποῦ, ὁ, succus, acuitur.
Ὄρθος, τοῦ ὄρθου, ὁ, Orthus, vir, penacuitur.
Ὀρθός, τοῦ ὀρθοῦ, ὁ, rectus, acuitur.
Ὅρμος, ὅρμου, ὁ, portus artificialis, penacuitur.
Ὁρμός, ὁρμοῦ, ὁ, monile, acuitur.
Ὄρος, ὄρεος, τὸ, mons, tenuatur et penacuitur.
Ὅρος, ὅρου, ὁ, terminus, aspiratur et penacuitur.
Ὀρός, τοῦ ὀροῦ, ὁ, sedum, tenuatur et acuitur.
Ὄσσα, Ossa, mons Thessaliæ.
Ὄσσα, vox, fama.
Οὗ, aspiratum, cujus et ubi, circumflectitur.
Οὔ, tenuatum, non, acuitur.
Οὐθέν, ne unum quidem, imperfectum.
Οὐδέν, nihil, perfectum est.
Οὐκοῦν, igitur, circumflectitur.
Οὔκουν, non, nequaquam, penacuitur.
Οὐρά, οὐρᾶς, ἡ, cauda, acuitur.
Οὖρα, οὔρας, ἡ, impetus, penult. circumflectitur.
Οὐρός, οὐροῦ, ὁ, navale, acuitur.
Οὖρος, εος, τὸ, mons, penult. circumflectitur.
Οὖρος, εος, τὸ, terminus, penult. circumflectitur.
Οὖρος, οὔρου, ὁ, ventus secundus, penult. circumflectitur.
Οὖρος, τὸ, urina, penult. circumflectitur.
Οὗτος, demonstrativum et relativum.
Οὑτοσὶ, demonstrativum solùm.
Οὗτος, per ο, hic, penult. circumflectitur.
Οὕτως, per ω, sic, penacuitur.

Π.

Παίδευσις, disciplina.
Παιδεία, eruditio.
Παιδιά, τῆς παιδιᾶς, ἡ, ludus, acuitur.
Παιδία, τῶν παιδίων, τὰ, pueri, per αι.
Πεδία, τῶν πεδίων, τὰ, campi, per ε.
Παιάν, τοῦ παιᾶνος, ὁ, Apollo, acuitur.
Παίων, τοῦ παίωνος, ὁ, Pæon, metri genus, penult. acuta.
Παλλάς, τῆς παλλάδος, ἡ, Minerva, acuitur.
Πάλλας, τοῦ πάλλαντος, ὁ, Pallas, gigas, penult. acuta.
Πᾶν, τοῦ παντὸς, τὸ, omne, circumflectitur.
Πὰν, τοῦ πανὸς, ὁ, Pan, deus pastorum, acuitur.
Πανταχῆ, per η, ubique.
Πανταχοῖ, per οῖ, quocunque.
Πάρα, pro πάρεστι, adest, et adsunt, penult. acuta.
Παρὰ, apud, ab, præter, acuitur.
Παρακοίτης, παρακοίτου, ὁ, maritus, penacuitur.
Παράκοιτις, κοίτιος, ἡ, uxor, antepenacuitur.
Παράῤῥητος, duplici ρ, dictus, antepenacuitur.
Παραρητός, unico ρ, supplicabilis, acuitur.
Παρειάς, τῆς ἄδος, ἡ, maxilla, acuitur.
Παρείας, τοῦ παρείου, ὁ, pareas, serpens, acuitur.
Πάρειμι, adsum, antepenacuitur.
Παρεῖμι, accedo, penult. circumflectitur.
Παρθενίκη, τῆς παρθενίκης, ἡ, Parthenice, mulier, penult. acuta.
Παρθενική, κῆς, ἡ, virgo, acuitur.
Πάσασθαι, α producto, possidere.
Πάσασθαι, α correpto, gustare.
Πατρόκτονος, τόνου, ὁ, occisus à patre, antepenacuitur.
Πατροκτόνος, τόνου, ὁ, parricida, penacuitur.
Πατρῷος, τοῦ πατρῴου, ὁ, paternus, penult. circumflectitur.
Πατρωός, τοῦ ωοῦ, vitricus, acuitur.

Πειθώ, τῆς πειθόος, ἡ, persuasio, acuitur.

Πείθω, Fut. πείσω, Præt. πεῖκα, suadeo, penacuitur.

Πελίας, τοῦ Πελίου, ὁ, Pelias vir, penacuitur.

Πελειάς, άδος, ἡ, columbæ genus, acuitur.

Πέρι, ultra, penacuitur.

Περὶ, de et circum, acuitur.

Πείρων, τοῦ πείροντος, ὁ, tranans, penacuitur.

Πειρῶν, πειρῶντος, ὁ, experiens, circumflectitur.

Πεύκινος, ου, ὁ, qui ex picea arbore fit, penult. acuta.

Πευκεῖος, τοῦ πευκείου, ὁ, Peuceus, gentile, penult. circumflectitur.

Πίνων, τοῦ πίνοντος, ὁ, bibens, penacuitur.

Πεινῶν, τοῦ πεινῶντος, ὁ, esuriens, circumflectitur.

Πλείων, τοῦ πλείονος, ὁ, comparativum, penacuitur.

Πλειών, τοῦ πλειόνος, ὁ, annus, acuitur.

Πλούτων, πλούτωνος, ὁ, Pluton, deus, penacuitur.

Πλουτῶν, πλουτοῦντος, ὁ, ditescens, ult. circumflectitur.

Ποία, τῆς ποίας, ἡ, qualis, interrogativè, penacuitur.

Ποιά, τῆς ποιᾶς, ἡ, quædam, indefinitè, acuitur.

Ποῖος, τοῦ ποίου, ὁ, qualis, interrogativè, penult. circumflectitur.

Ποιός, τοῦ ποιοῦ, ὁ, quidam, indefinitè, acuitur.

Πολέμων, τοῦ πολέμωνος, ὁ, Polemon vir, penacuitur.

Πολεμῶν, τοῦ πολεμοῦντος, ὁ, bellans, circumflectitur.

Πόνηρος, τοῦ πονήρου, agricola, antepenacuitur.

Πονηρός, τοῦ πονηροῦ, ὁ, pravus, acuitur.

Πότε, quando, penacuitur.

Ποτὲ, aliquando, acuitur.

Πότος, πότου, ὁ, potus, convivium, penacuitur.

Ποτός, οῦ, ὁ, potulentus, potabilis, acuitur.

Πρασία, σίας, ἡ, urbs Peloponnesi, penacuitur.

Πρασιά, τῆς πρασιᾶς, ἡ, areola, sulcus, acuitur.

Πρίν, adverbium, prius, antea, acuitur.

Πρίν, πρινός, ἡ, arbustum, acuitur.

Πρυτάνεια, τὰ, pretium statutum magistratus Atheniensium.

Πρυτανεία, ἡ, tempus magistratus Atheniensium.

Πρυτάνις, per ν, præfectus, administrator, penultima acuta.

Πρύτανις, πρυτάνιος, ἡ, providentia, penacuitur.

Πρωτόγονος, τοῦ πρωτογόνου, primogenitus, antepenacuitur.

Πρωτογόνος, τοῦ πρωτογόνου, ὁ, primò enixa, penultima acuta.

Πρῶτος, πρώτου, ὁ, primus, penult. circumflectitur.

Πρωτός, πρωτοῦ, fatalis, acuitur.

Πρωΐα, manè, penacuitur.

Πρωΐα, ας, ἡ, matutina hora, itidem penacuitur.

Πρωτότοκος, πρωτοτόκου, ὁ, ἡ, primogenitus, antepenultima acuitur.

Πρωτοτόκος, πρωτοτόκου, ἡ, primò enixa, penultima acuitur.

Πτύχη, πτύχης, ἡ, plicatio, penacuitur.

Πτυχὴ, πτυχῆς, ἡ, concavitas vallis, acuitur.

Πυγμή, πυγμῆς, ἡ, cestus, acuitur.

Πυγμῇ, crebrò, ultima circumflectitur.

Πυθών, ἡ, loci nomen, acuitur.

Πύθων, ὁ, Python serpens, penacuitur.

Πύλαιος, ου, ἡ, Pylæus, antepenacuitur.

Πυλαῖος, ου, ὁ, Mercurii epitheton, penult. circumflectitur.

Πύλη, πύλης, ἡ, porta, penacuitur.

Πυλίς, πυλίδος, ἡ, portula, acuitur.

Πυῤῥός, πυῤῥοῦ, ὁ, fulvus, acuitur.

Πύῤῥος, πύῤῥου, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

Ρ.

Ῥάκκος, duplici κ, naris cadi.

Ῥάκος, unico κ, vestis attrita.

Ῥίπη, τῆς ῥίπης, ἡ, Rhipe urbs, penacuitur.

Ῥιπή, τῆς ῥιπῆς, ἡ, flatus venti, acuitur.

Ῥινή, ῥινῆς, ἡ, lima, acuitur.

Ῥίνη, ῥίνης, ἡ, Rhina piscis, penacuitur.

Ῥίγιον, ῥιγίου, τὸ, onerosum, antepenacuitur.

Ῥιγεῖον, ῥιγείου, τὸ, pannus ad cooperiendum, penult. circumflectitur.

Ῥεία, ῥείας, ἡ, Rhea, pro ῥέα.

Ῥεῖα, facilè, adverbium.

Ῥοία, cum ι, malus punica.

Ῥοά, τῆς ῥοᾶς, malum punicum.

Ῥόδιος, τοῦ ῥοδίου, ὁ, Rhodiensis, antepenacuitur.

Ῥοδιός, τοῦ ῥοδιοῦ, ὁ, Rhodius fluvius, acuitur.

Ῥοδών, ῥοδῶνος, ὁ, rosetum, acuitur.

Ῥόδων, ῥόδωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.

Ῥύμβος, ου, ὁ, Rhymbus fluvius, penacuitur.

Ῥυμβός, ῥυμβοῦ, ὁ, impetus, turbo, acuitur.

Σ.

Σάκκος, duplici κ, saccus, cilicium, penacuitur.

Σάκος, unico κ, scutum, penacuitur.

Σάρων, σάρωνος, ὁ, Deus marinus, penacuitur.

Σαρῶν, σαροῦντος, ὁ, verrens, circumflectitur.

Σειρική, σειρικῆς, ἡ, gentile nomen, acuitur.

Σειρίκη, ης, ἡ, proprium mulieris, penacuitur.

Σείνων, σείνωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.

Σεινῶν, σεινῶντος, ὁ, lædens, circumflectitur.

Σίμων, σίμωνος, ὁ, Simo, penacuitur.

Σιμῶν, σιμῶντος, ὁ, impendens, circumflectitur.

Σίγηλος, σιγήλου, ὁ, Sigelus, Narcissus, antepenult. acuitur.

Σιγηλός, σιγηλοῦ, ὁ, taciturnus, acuitur.

Σίμος, σίμου, ὁ, simus piscis, penacuitur.

Σιμός, σιμοῦ, ὁ, simus, acuitur.

Σιγή, σιγῆς, ἡ, silentium, acuitur.

Σιγῇ, adverbium, tacite, circumflectitur.

Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, ferrum, antepenacuitur.

Σιδηρός, σιδηροῦ, ὁ, ferreus, acuitur.

Σῖτος, σίτου, ὁ, frumentum, circumflectitur.

Σιτός, σιτοῦ, ὁ, esculentus, acuitur.

Σκαφή, σκαφῆς, ἡ, effossio, acuitur.

Σκάφη, σκάφης, ἡ, pelvis, scapha, penacuitur.

Σκότιος, σκοτίου, ὁ, natus ex rapta, antepenult. acuitur.

Σκοτίος, Σκοτίου, ὁ, Scotius, viri nomen, penult. acuitur.

Σπάρτη, σπάρτης, ἡ, filum, rubrica carpentarii, penacuitur.

Σπαρτή, σπαρτῆς, ἡ, seminata, acuitur.

Σπάρτος, σπάρτου, ὁ, Spartus, penacuitur.

Σπαρτός, σπαρτοῦ, ὁ, seminatus, acuitur.

Σπουδή, σπουδῆς, ἡ, studium, acuitur.

Σπουδῇ, adverbium, cum studio, cum labore, circumflectitur.

Στάχυς, correptè, spica, singulariter.

Στάχυς, productè, spicæ, pluraliter.

Σταφυλή, uva, acuitur.

Σταφύλη, perpendiculum, penacuitur.

Στύραξ, ὁ, lignum jaculi, penacuitur.

Στύραξ, ἡ, odoris genus, penacuitur.

Στένων, pro στενάζων, suspirans, penacuitur.

Στενῶν, pro στενοχωρέων, coarctans, circumflectitur.

Στίλβον, στίλβοντος, τὸ, splendidum, penacuitur.

Στιλβόν, στιλβοῦ, τὸ, lascivè nutritum, acuitur.

Στρατιά, στρατιᾶς, exercitus, acuitur.

Στρατεία, στρατείας, ἡ, expeditio, penacuitur.

Σύνεργος, συνέργου, ὁ, in re quapiam cooperans, antepenacuitur.

Συνεργός, συνεργοῦ, ὁ, adjutor, acuitur.

Σὺν, præpositio, cum, acuitur.

Σῦν, accusativus, suem, circumflectitur.

Σφόδρα, adverbium, valdè, penacuitur.

Σφοδρὰ, σφοδρᾶς, ἡ, vehemens, penacuitur.

Σχέδιος, σχεδίου, ὁ, extemporalis, antepenacuitur.

Σχεδιός, σχεδιοῦ, ὁ, proprium nomen, acuitur.

Σχιστός, σχιστοῦ, ὁ, vestis muliebris, acuitur.

Σχισταί, αἱ, calceamenta, acuitur.

Σχολή, σχολῆς, ἡ, otium, aut schola, acuitur.

Σχολῇ, adverbium, circumflectitur.

Τ.

Τάρσος, τάρσου, ὁ, Tarsus in Cilicia urbs, penult. acuta.

Ταρσός, ταρσοῦ, ὁ, ordo remigantium, acuitur.

Ταυρόκτονος, ὁ, à tauro cæsus, antepenacuitur.

Ταυροκτόνος, qui taurum occidit, penacuitur.

Τεός, τεοῦ, ὁ, tuus, acuitur.

Τέος, τέου, ὁ, aliquis, penacuitur.

Τεῦκρος, τεύκρου, ὁ, Teucer, proprium, penult. circumflectitur.

Τευκρός, τευκροῦ, ὁ, Trojanus, acuitur.

Τηλεσκόπος, όπου, ὁ, longè aspiciens, penacuitur.

Τηλέσκοπος, όπου, longè visus, antepenacuitur.

Τίμων, τίμωνος, ὁ, Timon, viri nomen, penacuitur.

Τιμῶν, τιμῶντος, honorans, circumflectitur.

Τίνες, qui, interrogativè, penacuitur.

Τινές, aliqui, quidam, infinitè, acuitur.

Τόμος, τόμου, ὁ, charta, penacuitur.

Τομός, τομοῦ, ὁ, incisus, acuitur.

Τρίετες, triennio, antepenacuitur.

Τριετές, triennale, acuitur.

Τριτῶν, τριτοῦντος, tertiò faciens, circumflectitur.

Τρίτων, τῶν, tertiorum, penacuitur.

Τρυφῶν, τρυφῶντος, ὁ, delicatè vivens, circumflectitur.

Τρύφων, τρύφωνος, ὁ, Tryphon, viri nomen, penacuitur.

Τρεῖς, οἱ καὶ αἱ, hi et hæ tres, circumflectitur.

Τρίς, ter, acuitur.

Τροχός, τροχοῦ, ὁ, revolutio, rota, acuitur.

Τρόχος, τρόχου, ὁ, cursus, penult. acuta.

Τρυγητός, οῦ, ὁ, vindemiæ tempus, acuitur.

Τρύγητος, τρυγήτου, ὁ, vindemia, antepenult. acuta.

Τύρος, τύρου, ὁ, urbs Phœnissa, penult. circumflectitur.

Τυρός, τυροῦ, ὁ, caseus, acuitur.

Τύχων, ονος, ὁ περὶ τὴν ἀφροδίτην θεός, Deus qui est circa Venerem, penacuitur.

Τυχών, τυχόντος, ὁ, qui contigit, acuitur.

Φ.

Φανός, φανοῦ, ὁ, clarus, laterna, acuitur.

Φάνος, φάνου, ὁ, viri nomen, penacuitur.

Φάρος, φάρου, ἡ, insulæ nomen, penacuitur.

Φᾶρος, φάρεος, τὸ, vestis, penult. circumflectitur.

Φαῖδρος, φαίδρου, ὁ, Phædrus Platonis, penult. circumflectitur.

Φαιδρός, φαιδροῦ, ὁ, clarus, alacer, acuitur.

Φαιά, φαιᾶς, ἡ, fusca, acuitur.

Φαῖα, φαίας, ἡ, urbis nomen, penult. circumflectitur.

Φάσις, φάσιος, ἡ, fama, dictio, penacuitur.

Φᾶσις, φάσιδος, ὁ, Phasis fluvius, penult. circumflectitur.

Φιλητής, φιλητοῦ, ὁ, amator, acuitur.

Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, fur, deceptor, penacuitur.

Φίλων, φίλωνος, ὁ, Philo, penacuitur.

Φιλῶν, φιλοῦντος, ὁ, amans, circumflectitur.

Φόρος, φόρου, ὁ, tributum, penacuitur.

Φορός, φοροῦ, ὁ, ventus prosper, acuitur.

Φυλακή, φυλακῆς, ἡ, custodia, acuitur.

Φυλάκη, άκης, ἡ, urbs Thessaliæ, penacuitur.

Φῦλον, per unum λ, gens, penult. circumflectitur.

Φύλλον, per duo λ, folium, penacuitur.

Φῶς, φωτὸς, τὸ, lux, circumflectitur.

Φώς, φωτός, ὁ, vir, acuitur.

Χ.

Χάραξ, ακος, ἡ, vallus in vineis, penacuitur.

Χάραξ, ακος, ὁ, vallum in bello, penacuitur.

Χαρίτων, χαρίτωνος, ὁ, nomen proprium, et genitivus pluralis, penacuitur.

Χαριτῶν, χαριτοῦντος, ὁ, gratificans, circumflectitur.

Χάριεν, pro χαρίεντως, gratiosè, antepenacuitur.

Χαρίεν, χαρίεντος, τὸ, gratiosum, penacuitur.

Χάλκη, χάλκης, ἡ, nomen insulæ, penacuitur.

Χαλκῆ, χαλκῆς, ἡ, ærea, circumflectitur.

Χαλκιδίκη, κης, ἡ, urbis nomen, penacuitur.

Χαλκιδική, κῆς, ἡ, Chalcidica, nomen gentile, acuitur.

Χεῖλος, χείλεος, τὸ, labrum, penult. circumflectitur.

Χιλός, per ι, cibus, acuitur.

Χία, χίας, ἡ, Chia, gentile nomen, penacuitur.

Χιά, χιᾶς, ἡ, serpentis domus, acuitur.

Χίλων, χίλωνος, proprium, Chilo, penacuitur.

Χιλῶν, χιλοῦντος, ὁ, participium, circumflectitur.

Χίτων, χίτωνος, urbis nomen, penacuitur.

Χιτών, χιτῶνος, ὁ, tunica, acuitur.

Χρόα, absque ι, color, penacuitur

Χροιά, per οι, color, acuitur.

Χόα, τῆς χόας, ἡ, genus mensuræ, acuitur.

Χοά, τῆς χοᾶς, ἡ, festum quoddam, penacuitur.

Χρέων, fatale decretum, penacuitur.

Χρεών, debitum, acuitur.

Χρηστός, ὁ, bonus, utilis, acuitur.

Χρήστος, χρήστου, ὁ, Chrestus, viri nomen, penacuitur.

Ψ.

Ψάλλω, præsens, gemino λ, canto, penultima acuitur.

Ψαλῶ, futurum, unico λ, cantabo, circumflectitur.

Ψύχρος, ψύχρου, ἡ, Psychrus fluvius, penacuitur.

Ψυχρός, ψυχροῦ, ὁ, frigidus, acuitur.

Ω.

Ὦμος, ὤμου, ὁ, humerus, penult. circumflectitur.

Ὠμός, ὠμοῦ, ὁ, crudus, crudelis, acuitur.

Ὦχρος, ὤχρου, ὁ, pallor, penult. circumflectitur.

Ὠχρός, ὠχροῦ, ὁ, pallidus, acuitur.

Ὦ, ὁ, adverbium vocandi, circumflectitur.

Ὤ, heu, acuitur.

Ὥρα, ὥρας, pulchritudo, hora, aspiratur.

Ὤρα, ὤρας, cura, tenuatur.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων.

A M M O N I I

De similibus et differentibus vocabulis libellus.

EX EDITIONE L. C. VALCKENAER LUGD. BAT. APUD JOHANNEM LUZAC 1739.

ἌΒΑΞ καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γὰρ, ἐφ᾽ οὗ τὰ πράγματα παρατιθέασιν. Ἀβάκιον δὲ, ἐφ᾽ οὗ ψηφίζουσιν.

Ἀβέβηλα καὶ Βέβηλα διαφέρουσιν, ἄμφω ἐπ᾽ ἀγαθῷ λαμβανόμενα. Ἀβέβηλα μὲν γὰρ, τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἄψαυστα, καὶ μὴ βάσιμα. Βέβηλα δὲ, τὰ ὅσια μὲν, οὐχ᾽ ἱερὰ δὲ, οἷον βάσιμα ὄντα. ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις τοῦ βεβήλου τὴν ἐναντιωτάτην ἔχει πρὸς τὸ Ἀβέβηλον διαφοράν.

Ἄγγελος καὶ Ἐξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων· (ὃν Θουκυδίδης διάγγελον λέγει· ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι.) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ᾽ ἑτέρου.

Ἄγειν καὶ Φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἱ δ᾽ ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ᾽ εὐήνορα οἶνον.

Ἀγχιστεῖς καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστεῖς μὲν γὰρ, οἷς ἐπειδάν τις ἐκ τοῦ γένους ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀντιποιεῖσθαι τῶν τοιούτων δικαίων. Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὐ καλούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια. Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ᾽ ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.

Ἀγροῖκος καὶ Ἄγροικος διαφέρει. προπερισπωμένως μὲν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. προπαροξυτόνως δὲ, ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους.

Ἄγριος καὶ Ἀγρεῖος διαφέρει. Ἄγριος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὠμός. Ἀγρεῖος δὲ, ὁ ἀγροῖκος.

Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφαγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι. ἀμφαγνοεῖν δὲ, τὸ ἔν τισιν ἐπιδιστάζειν.

Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνικῶν λέγονται, Ἀθλοθέται δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

Ἀγρονόμος, ἐὰν μὲν παροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νέμων· ἐὰν δὲ προπαροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος. τὰ γὰρ προπαροξυνόμενα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη.

Ἀγόραιος, ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον. ἐὰν δὲ προπερισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον.

Ἀδεὴς καὶ Ἀδαὴς διαφέρει. Ἀδεὴς μὲν γὰρ διὰ τοῦ ἐψιλοῦ, ὁ ἄφοβος. Διὰ δὲ διφθόγγου, ὁ ἀμαθής.

Ἄελλα καὶ Θύελλα διαφέρει. Ἄελλα μὲν, ἄημα συνεστραμμένον. Θύελλα δὲ, ἄελλα θύουσα καὶ ὁρμῶσα.

Ἆθλος καὶ Ἆθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον.

Οὗτος μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάθλων,

—— ἀέθλια πόσσ᾽ ἀνελόντες.

Ἀθῆναι καὶ Ἀττικὴ διαφέρει. Ἀθῆναι μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστὶν, ἀττικὴ δὲ ἥ τε πόλις καὶ ἡ χώρα.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ αἰτῶ ἐπὶ τοῦ ἅπαξ τι λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι. τὸ δ᾽ αἰτοῦμαι, ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑμνίδι διαστέλλει,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λοπάδ᾽ αἰτούμενος.

Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν αἰδώς ἐστιν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, ὡς σεβομένως τὶς ἔχει. Αἰσχύνη δ᾽ ἐφ᾽ οἷς ἕκαστος ἁμαρτὼν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δέον τὶ πράξας. καὶ αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα. αἰσχύνεται δὲ ὃς μεθύσκεται. Διαστέλλει δὲ Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ παιδευτικῶν. φησὶ γὰρ, διαφορὰν τήνδε νομιστέον αἰδοῦς τε καὶ αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν αἰδὼς, πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν. ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι, πρὸς ἑκάστην τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέρχεται, οὕτως διακείμενος, οὐ διὰ τὸ ἡμαρτηκέναι τί, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. ἡ δ᾽ αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς,

Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ αἶνός ἐστι λόγος κατὰ ἀναπόλησιν μυθικὴν, ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὥς φησι Λούκιος Ταρραῖος ἐν τῷ πρώτῳ παροιμιῶν. οἷον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ᾽ Ἀρχιλόχῳ,

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
Ὡς ἄρ᾽ ἀλώπηξ τε κᾀετὸς
Ξυνωνίην ἔθεντο. καὶ τὰ ἑξῆς.

καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ,

Ἐρέω τιν᾽ ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχνυμένη σκυτάλη,

εἶτ᾽ ἐπιφέρει,

Πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς
Μοῦνος ἀν᾽ ἐσχατιήν.
Τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο,
Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

καὶ Ἡσίοδος,

Νῦν δ᾽ αἶνον βασιλεῦσ᾽ ἐρέω νοέουσι καὶ αὐτοῖς,
Ὧδ᾽ ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ καλλιμάχῳ,

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. Ἔν κοτε Τμώλῳ
Δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς.

καὶ ἔστιν ὁ Αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία, μετὰ διηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον, πρὸς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν ἀνθρώπων. Παροιμία δὲ ἡ τὴν ἀπὸ κεφαλαίου ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει ἐνδέουσαν τοῦ αἴνου, καὶ τὴν ἔξωθεν ἐνδεχομένη μετάβασιν. οἷον, Μένε βοῦς πότ᾽ ἐν βοτάνῃ. καὶ, Ἀ κισσὸς μετ᾽ ἀνθεστήρια.

Αἴθε καὶ Ὤφελον διαφέρει, τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρεμφάτων προσώπων. τὸ δ᾽ Ὤφελον ἐμφαίνει πρόσωπα, οἷον, ὤφελον ἐγὼ, ὤφελες σὺ, ὤφελεν ἐκεῖνος. διὸ τὸ Αἴθε ἐστὶν ἐπίρρημα, τὸ δ᾽ Ὤφελον, ῥῆμα.

Αἰκίαι καὶ Ὕβρεις διαφέρουσιν. Αἰκίαι μὲν γάρ εἰσιν, αἱ ἄνευ προπηλακισμοῦ πληγαί. καθὰ καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ φησίν· Ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ, προπεπηλάκισται δὲ τὸ σῶμα τοὐμόν.

Αἰπόλος καὶ Ποιμὴν διαφέρει. Αἰπόλος μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ τῶν αἰγῶν τεταγμένος νομεύς. Ποιμὴν δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν προβάτων.

Ἀκταὶ καὶ Θῖνες διαφέρουσιν. Ἀκταὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης. Θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις.

Ἀκόντιον Δόρατος διαφέρει. Ἀκόντιον μὲν γὰρ, τὸ ἀκοντιζόμενον, ἔλαττον δόρατος. Δόρυ δὲ, τὸ μεῖζον, ᾧ ἐκ χειρὸς ἐχρῶντο. παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, καὶ τὸ δόρυ προϊέναι.

Ἀκαιρία Ἀσχολίας διαφέρει. Ἀκαιρία μὲν γάρ ἐστιν ἔνδεια καιροῦ ἐπιτηδείου. Ἀσχολία δὲ, ἡ περί τι ἄλλο ἀναστροφή.

Ἀκαρὴς σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ, διαφέρει. Ἀκαρῆ μὲν γὰρ ἄνευ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχύ. οἷον, Οὐδ᾽ ὅσον ἀκαρῆ τῆς τύχης ἐπίσταμαι. Ἀκαρὴς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὄν. Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει.

Ἀληθὲς καὶ Ἄληθες διαφέρει. Ἀληθὲς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει. Ἄληθες δὲ προπαροξυτόνως, τὸ κατ᾽ ἐπερώτησιν λεγόμενον.

Ἁλοᾶν καὶ Ἀλοιᾶν διαφέρει. Ἁλοᾶν μὲν γὰρ δασέως, τὸ ἐπὶ τῆς ἅλω πατεῖν καὶ τρίβειν τοὺς στάχυας. Ἀλοιᾶν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Ἀριστοφάνης,

Ἢ μητέρ᾽ ἠλοίησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
Ἐπάταξεν.

ἀφ᾽ οὗ καὶ μητραλοίαν φαμὲν καὶ πατραλοίαν.

Ἀλλοίωσις Ἑτεροιώσεως διαφέρει. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ οὐ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς, ἀλλὰ καὶ τῆς πρότερον ὑπολήψεως οἴησις ἑτέρα. Ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ᾽ ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

Ἁλίπαστον καὶ Ἁλίσπαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλὶ πεπασμένον κρέας ἢ ἰχθὺν, ἔλεγον Ἁλίπαστον. Ἁλίσπαρτον δὲ, τὴν ἁλὶ ἐσπαρμένην χώραν, ὡς τινῶν φθονερῶν τοῦτο ποιούντων, ὅθεν καὶ ὁ βίος τοὺς ἡλκωμένους καὶ δυσθεραπεύτως ἔχοντας τὰ σώματα, ἁλισπάρτους καλεῖ.

Ἄλλος καὶ Ἕτερος διαφέρει. Ἕτερος μὲν γὰρ, ἐπὶ δυοῖν. Ἄλλος δὲ, ἐπὶ πλειόνων.

Ἁματροχία καὶ Ἁρματροχία διαφέρει. Ἁματροχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ταυτοσυνδρομὴ τῶν ἁρμάτων.

Τῇ ῥ᾽ εἶχε Μενέλαος ἁματροχίας ἀλεείνων.

Ἁρματροχία δὲ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ τροχοῦ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς,

——— οὐδέ τι πολλὴ
Γίνετ᾽ ἐπισσώτρων ἁρματροχίη κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ.

Ἀμυγδαλῆ καὶ Ἀμυγδάλη διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ περισπωμένως, τὸ δένδρον δηλοῖ. Ἀμυγδάλη δὲ παροξυτόνως, τὸν καρπόν. καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις φησὶ,

Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας.

Ἅμα καὶ Ὁμοῦ διαφέρει, Ἅμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα. Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν. Σόλων μὲν γὰρ ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ, εἴπερ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν. ὁμοῦ μέντοι οὐκέτι· οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγεννήθησαν, ἀλλ᾽ ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δ᾽ ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὅμηρος διαστέλλει,

Ἔνθ᾽ ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. καὶ,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ᾽ ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

καὶ,

Οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἐφ᾽ ἵπποισι μάστιγας ἄειραν.

τοπικῶς δὲ τὸ Ὁμοῦ,

Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην·

καὶ πάλιν,

Ἀλλά θ᾽ ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. καὶ,

Τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ᾽ ἔχον ὠκέας ἵππους.

ἔσθ᾽ ὅτε δ᾽ ὁ ποιητὴς τὸ Ὁμοῦ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ τάσσει ἐπιρρήματος, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης·

Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.

εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι, καὶ νῦν τὸ Ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. οἷον, ἐν Τροίᾳ ὅ τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάζει τοὺς Ἀχαιούς.

Ἀμφότεροι καὶ Ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν. Ἀμφότεροι τὴν δοκὸν μίαν οὖσαν φέρουσιν. Ἑκάτεροι δὲ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττῃ· οἷον, Ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρει. ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ᾽ ἰδίαν.

Ἀμύνεσθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς προαδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἁμαρτάνει ὁ πλημμελῶν, Διαμαρτάνει δὲ ὁ ἀποτυγχάνων.

Ἄμητος καὶ Ἀμητὸς διαφέρει. Ἄμητος μὲν γὰρ προπαροξυτόνως, σημαίνει αὐτὰ τὰ θερίσματα, τοῦτ᾽ ἔστι τὸν καρπόν· ὀξυτόνως δὲ, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ. ὥσπερ καὶ ὁ Τρυγητὸς, ὁ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν.

Ἄμαθος καὶ Ψάμαθος διαφέρει. Ἄμαθος μὲν γὰρ, ἡ ἐν πεδίῳ κόνις. Ψάμαθος δὲ, ἡ παραθαλασσία ἄμμος.

Ἀνακεῖσθαι καὶ Κατακεῖσθαι διαφέρει. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ ἀνδριὰς καὶ ἡ εἰκὼν τῷδε κατὰ τιμήν. Κατάκειται δὲ ὁ εὐωχούμενος.

Ἀνδραγάθημα καὶ Ἀνδρία διαφέρει. Ἀνδραγάθημα μὲν γάρ ἐστιν, εἰ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυροῦσαν. Ἀνδρία δὲ, δύναμις ἐπαινουμένη.

Ἀνοχὴ καὶ Ἐπικηρυκεία διαφέρει. Ἀνοχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρείαν ἀναβολὴ κατὰ συνθήκην κοινῇ, τοῦ ἐπιέναι ἀλλήλοις. Ἐπικηρυκεία δέ ἐστιν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπουσι τοὺς αἰτησομένους ἀνοχὰς, ἢ σπονδὰς, ἢ εἰρήνην.

Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων. Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ᾽ ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ.

Ἀναβάλλεσθαι καὶ Ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προΐεσθαι καὶ παριέναι τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων· Ὑπερτίθεσθαι δὲ, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων.

Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνοκωχὴ διαφέρει. Ἀνακωχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις· ἡ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνοκωχὴ, ἀνοχὴ μακρὰ πολέμου. Διακωχὴ καὶ Ὀκωχὴ, διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.

Ἀνάλγητος καὶ Ἀναλγὴς διαφέρει. Ἀνάλγητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀνεπίστρεπτος τοῦ καθήκοντος. Ἀναλγὴς δὲ, ὁ μὴ ἀλγῶν.

Ἄντικρυς καὶ ἀντικρὺ διαφέρει. Ἀντικρὺ μὲν γὰρ τὸ ἐπ᾽ εὐθείας, καὶ ἐξ ἐναντίας, χωρὶς τοῦ σ, ὡς καταντικρύ. Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς, καὶ ἐπ᾽ εὐθείας τοπικόν.

Ἀναβάτης καὶ Ἐπιβάτης διαφέρει. Ἀναβάτης μὲν γὰρ, ἐπὶ ἵππου. Ἐπιβάτης δὲ, ἐπὶ νεώς.

Ἀναστῆναι καὶ Ἐγερθῆναι διαφέρει. Ἀναστῆναι μὲν γὰρ ἐπὶ ἔργον. Ἐγερθῆναι δὲ, ἐξ ὕπνου.

Ἀναγόμενοι καὶ Ἀναχθέντες διαφέρει. Ἀνήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀναγόμεναί τε αἱ νῆες· ἀνήχθησαν δέ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον.

Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν. Ἀνεψιοὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες· Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἀναγκάζειν καὶ Βιάζεσθαι διαφέρει. Ἀναγκάζειν μὲν γάρ ἐστιν ἐπὶ ἐμψύχων. Βιάζεσθαι δὲ, ἐπὶ ἀψύχων, οἷον, βιάζεσθαι τὴν ναῦν.

Ἄναρχον καὶ Ἀναίτιον διαφέρει· ὅτι τὸ μὲν Ἀναίτιον πρὸς ἕτερον λέγεται· τὸ δ᾽ Ἄναρχον πρὸς ἑαυτόν.

Ἄντρον καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Ἄντρον μὲν, τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα, Σπήλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.

Ἄνοια καὶ Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μηδὲν νοῶν· Ἄφρων δὲ, ὁ νοῶν μὲν, οὐ φρονίμως δὲ διοικῶν.

Ἄξονες καὶ Κύρβεις διαφέρουσιν. οἱ μὲν Ἄξονες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ Κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν Ἄξονες εἶχον τοὺς ἰδιωτικοὺς νόμους ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιΐας, καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον.

Ἀξιόχρεως μέν ἐστιν, ὁ ἐπιλῦσαί τι ἱκανός. Ἀξιόπιστος δὲ, ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος.

Ἀξίωμα μέν ἐστι τὸ καθ' ὑπερβολὴν διαπρέπον. Ἀξία δὲ, ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις.

Ἀποστάσιον Ἀπροστασίου διαφέρει. Ἀποστασίου μὲν δίκην ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κρίνοιτο, ὡς ἀποστὰς τοῦ δεσπότου· Ἀπροστασίου δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

Ἀποκήρυκτος, καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας. Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· ὃ λέγουσιν, Εἰσποίητος γέγονεν.

Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. καὶ γὰρ τὸ ἁπλοῦν Λογίζεσθαι. καὶ Λογισταὶ, ἀριθμηταί.

Ἀποδράναι καὶ Ἀποφεύγειν διαφέρει. Ἀποδράναι μὲν γὰρ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα εὔδηλον εἶναι ὅπου ἐστίν. Ἀποφεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει, Οὔτε ἀποδεδράκασιν, (οἶδα γὰρ ὅπου οἴχονται) οὔτε ἀποπεφεύγουσιν.

Ἀπὸ καὶ Παρὰ διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ Ἀπὸ τίθεται ἐπὶ τῶν ἀψύχων· οἷον, ἀπ' Ἀθηνῶν· ἡ δὲ Παρὰ, ἐπὶ τῶν ἐμψύχων. οἷον, παρὰ Σωκράτους. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἁμαρτάνουσιν, ἢ ἀλλαγῇ προθέσεως χρῶνται, ὡς καὶ Ὅμηρος,

——— παρὰ νηῶν ἀνιόντε.

ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν νηῶν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησι κυρίως,

Οὔτέ ποτε προτρέποντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελεύθερος διαφέρουσιν. Ἀπελεύθερος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δούλου ἠλευθερωμένος. Ἐξελεύθερος δὲ, ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος, ἢ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς. ἤδη μέν τοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς νοήμασιν.

Ἀποφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἣν καὶ Ἀναφορὰν καλοῦσιν. Εἰσφορὰ δὲ, τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

Ἀποκριθῆναι καὶ Ἀποκρίνασθαι διαφέρει. Ἀποκριθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀποχωρισθῆναι. Ἀποκρίνασθαι δὲ, τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

Ἀπονίψασθαι, καὶ Κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, διαφέρει. Ἀπονίψασθαι μὲν γάρ ἐστι μετὰ τὸ φαγεῖν. Κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ τοῦ φαγεῖν.

Ἀποφορὰ καὶ Ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν, ὁ νῦν καλούμενος φόρος. Ἀναφορὰ δὲ, ὁ ἀπὸ τῶν εὐωδῶν ἢ δυσωδῶν ἀναφερόμενος ὀσμός.

Ἀπέθανε καὶ Τέθνηκε διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν, Τέθνηκε δὲ πάλαι· ὡς, Περιεπάτησε μὲν ὁ δεῖνα σήμερον, Περιπεπάτηκε δὲ πάλαι.

Ἀπόδοσις μὲν Ἀψύχου λέγεται, Ἀποκατάστασις δὲ ἐμψύχου καὶ ἀγομένου.

Ἄρχειν καὶ Κρατεῖν διαφέρει. Ἄρχειν μὲν γὰρ, τὸ τινῶν ἐπ' ὠφελείᾳ προΐστασθαι· Κρατεῖν δὲ, τὸ βίᾳ τινὰς ἄγειν ὑπακουομένους ἐπὶ δουλείᾳ. καθὸ καὶ τῶν θηρίων κρατεῖν, ἀλλ' οὐκ ἄρχειν λέγεται.

Ἁρπαγὴ καὶ Ἁρπάγη διαφέρει παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν ὀξυτόνως προενεγκώμεθα, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν αἰφνίδιον καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλώσει· ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἁρπάγην, ὡς Ἀνάφην, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι· καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν,

Ποτήριον, τράπεζαν, ἁρπάγην, δεύτερον κάδον.

καὶ ἐν Ἡνιόχῳ,

Τὸν παῖδα δ' οὐ δίδομεν, ἀλλ' ἁρπάγην
Αὐτῷ κατασκευάζομεν.

Ἆρα καὶ Ἄρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κατὰ περισπασμὸν λεγόμενος σύνδεσμος, ἀπορηματικός ἐστιν, ὅτε ἀποροῦντες λέγομεν, Ἆρα τέλος ἕξει τὸ πρᾶγμα; ὁ δὲ κατὰ συστολὴν, συλλογιστικός. εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστι· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί. φῶς ἄρα ἐστί. εἰ τοῦτο συμφέρον ποιεῖν, ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστί.

Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα, τὸ δ' Ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου ἔργου τελείως. ὥστε ἁμαρτάνει Σαπφὼ, λέγουσα,

Ἀρτίως μὲν ἁ χρυσοπέδιλος αὐώς.

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς Ἀρτίως σημαίνει αὐτῆς τῆς ὥρας· τὸ δ' Ἄρτι παρατατικὸς, καὶ ἐπὶ τοῦ παρῳχηκότος.

Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει. Ἀράχνη μὲν γὰρ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα, καὶ οὐδετέρως τὸ Ἀράχνιον· ἀρσενικῶς δὲ ὁ Ἀράχνης, τὸ ζῶον.

Ἄρνες καὶ Ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. Ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί.

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον.

Ἀρνειοὶ δὲ, οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ὅστ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.

Ἄρρωστος καὶ Ἀρρωστῶν διαφέρει. Ἄρρωστος μὲν γὰρ, ὁ νοσῶν. Ἀρρωστῶν δέ ἐστιν, ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀρρωστεῖν τοῦ Νοσεῖν διαφέρει. Ἀρρωστεῖ μὲν γὰρ ὁ καχεκτῶν τῷ σώματι. Νοσεῖ δὲ ὁ κλινήρης.

Ἀρρωδεῖν καὶ Ὀρρωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο, σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. οὕτως γὰρ ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν. Ὄρρος λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὃν τινες ταῦρον λέγουσιν· ὅθεν καὶ τῶν ὀρνίθων ὁ τόπος οὗτος ὀρροπύγιον καλεῖται, οὐχ, ὥς τινες ἀγνοοῦντες, ὀρθοπύγιον. ἐτύμως δ' εἴρηται, ὅρος ὢν τῆς πυγῆς, καὶ οἱονεὶ ὀροπύγιον. οἱ δ' εὐλαβούμενοι περί τινος, ἀνασπᾶν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐρὰν, ὅταν εὐλαβῆται. εὐλόγως οὖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τῷ ὀρρωδεῖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. καὶ Εὐριπίδης τὸν Πέρσην λέγοντα εἰσάγει,

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραχότων
Οὐπώποθ' ὕβρισ' αὐτὸς ὀρρωδῶν παθεῖν.

καὶ τὸ μὲν Ὀρρωδεῖν τοιοῦτον. τὸ δ' Ἀρρωδεῖν, οἷον κατὰ στέρησιν, τοῦτ' ἔστι, μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαρρηκέναι.

Ἀσφόδελος καὶ Ἀσφοδελὸς διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν γὰρ, τὸ φυτόν. ὀξυτόνως δ' ὁ τόπος.

——— κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀστεῖος καὶ Ἀστικὸς διαφέρει. Ἀστεῖος μὲν γὰρ, ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις, ἢ καθόλου ἐπιδέξιος ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ· Ἀστικὸς δὲ, ὁ ἐν ἄστει διατρίβων.

Ἄστρον καὶ Ἀστὴρ διαφέρει. Ἄστρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζώδιον, οἷον Ὠρίων, Ἄρκτος. Ἀστὴρ δὲ, ὁ εἷς.

Ἀτέχνως καὶ Ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καὶ ἀδόλως καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἄντικρυς, ἢ φανερῶς.

Ἀτιμοῦται καὶ Ἀτιμάζεται διαφέρει. Ἀτιμοῦται μὲν γάρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὁλοσχερεῖ ἀτιμίᾳ. Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τινι πράγματι.

Ἄττα ψιλούμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. ψιλούμενον μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τινά. δασυνόμενον δὲ, τὸ ἅτινα.

Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι, οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα, ἀκυρολογοῦσιν.

Αὐχὴν καὶ Δέρη διαφέρει. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου. Δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, καθ' ὅ ἐστιν ἡ φάρυγξ.

Αὖθις καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν Αὖθις ἔστι τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· τὸ δ' Αὖθι, αὐτόθι. κακῶς οὖν Καλλίμαχός φησι,

Αὖθι τὸ δ' ἐκδύοιμι. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.

Αὖθις διὰ μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν· διὰ δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

Ἄχρι χωρὶς τοῦ σ, χρονικὸν ἐπίρρημα. Ἄχρις δὲ μετὰ τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς. Ὅμηρος, Ἄχρις ἀπηλοίησεν· οἷον ἀκριβῶς ἀπέκοψεν.

Β.

Βασιλεὺς, Κοίρανος, καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστι ὁ πατρόθεν ἢ ἀπὸ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβών. Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν πρὸ τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὡς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

Ἡγεμὼν δέ ἐστιν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ ποιητής φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γάρ ἐστιν ὄνομα τὸ οὐχ' ἑλληνικόν. Βαρβαρικὸν δὲ, τὸ τῶν βαρβάρων.

Βάραθρος καὶ Βάραθρον διαφέρει. Βάραθρος μὲν γὰρ, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος· Βάραθρον δὲ, ὄρυγμά τι Ἀθήνησιν, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον, ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὸν Κεάδα.

Βασιλεῖα καὶ Βασίλεια διαφέρει· προπερισπωμένως μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή· προπαροξυτόνως δὲ, ἡ βασιλέως γυνή.

Βάρις μὲν γάρ ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου.

Βάσανος, ἥ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν.

Βασκαίνειν οὐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνουσιν.

Βεβλῆσθαι καὶ Οὐτᾶσθαι διαφέρει. Βεβλῆσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ βολῆς τετρῶσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων. Οὐτᾶσθαι δὲ, τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι.

Βιοῦν καὶ Ζῆν διαφέρει. Βιοῦν μὲν γὰρ, ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων λέγεται. Ζῆν δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. ἤδη δέ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν.

Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων. Ζωὴ δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο οὕτως, Βίος ἐστὶ λογικὴ ζωή. ὁ οὖν ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσων ἀκυρολογεῖ.

Βιῶναι μέν ἐστι τὸ ζῆν. Βιοτεύειν δὲ, τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βιοῦν μὲν φήσομεν ἀνθρώπους. Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῶον.

Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέρουσιν. Βλέπειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὁρᾶν τι ὁποσοῦν· Θεᾶσθαι δὲ, τὸ ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλην, παγκράτιον, γραφήν.

Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέρουσι. Βλέφαρα μὲν γάρ ἐστιν αὐτὰ τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα. Βλεφαρίδες δὲ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

Βόος καὶ Βόειος διαφέρει. Βόος μὲν γὰρ ποῦς ἐστιν ἐπὶ ζῶντος. Βόειος δὲ, ὁ τοῦ νεκροῦ.

Βούλει καὶ Βούλῃ διαφέρει. τὸ βούλει μὲν γὰρ ὁριστικόν ἐστιν, οἷον βούλει σχολάσαιμι. τὸ Βούλῃ δὲ, διστακτικῶς, οἷον βούλῃ πορευσώμεθα.

Βοηθεῖ μὲν ὁ συνὼν, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων. Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν. Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων. Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλότος.

Βουκολεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν διαφέρει. Βουκολεῖν μέν ἐστι τὸ ἐπιπλεῖστον ἀεὶ παραλογίζεσθαι. Ἐξαπατᾶν δὲ, τὸ περὶ οἵου πράγματα συναρπάζειν.

Βουλεύσασθαι καὶ Βουλεῦσαι διαφέρει. Βουλεύσασθαι μὲν γάρ ἐστι ταυτὸν τῷ σκέψασθαι. Βουλεῦσαι δὲ, τὸ ἐνθυμηθῆναί τι, καὶ συντάξαι κακόν· οἷον βουλεῦσαι φόνον, ἢ ἱεροσυλίαν.

Βούλεσθαι μὲν ἐπὶ μόνου λεκτέον τοῦ λογικοῦ· τὸ δὲ Θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγου ζώου.

Βλύειν καὶ Βρύειν διαφέρει. Βρύειν μὲν γὰρ, ἐπὶ τοῦ ἀνθεῖν. Βλύειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν.

Βρύκειν καὶ Βρύχειν διαφέρει. Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, τοῖς ὀδοῦσι. Βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρύχεσθαι.

Βωμὸς, Ἑστία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι. καθὰ καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπτρεὺς ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν. φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προβάσεις ἔχοντες. Ἐσχάρα δὲ, ἡ πρὸς τὴν βιωτικὴν γινομένη, ἐπὶ τῆς τάδε πολυεστία. τὸ δὲ Μέγαρον, ἡ περιῳκοδομημένη Ἑστία, ἔνθα τὰ μυστικὰ τῆς Δήμητρος. παρὰ δ' Ὁμήρῳ ἡ Ἐσχάρα, ἡ αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τὴν βάσιν σημαίνει.

Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν.

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τὸν οἶκον.

Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Ἀνέστιος, ὁ ἄοικος παρ' Ἡσιόδῳ. καὶ ἡ σωματοειδὴς θεὸς Ἑστία ἐστίν.

Ἣν καὶ Δήμητραν, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

ἰδίως δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πόλιν, βωμοὺς θεῶν φησιν, ἐσχάρας δ' ἡρώων· παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ Ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει,

Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ.

Γαμήλιος καὶ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει. Ἐπιθαλάμιος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα· ὁ δὲ Γαμήλιος οὐ περιώρισται χρόνῳ. τάττοιτο δ' ἂν καὶ κατὰ τῆς δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης.

Γεγενῆσθαι ἐροῦμεν τὸ ὡσανεὶ γεγενημένον. Γεγονέναι δὲ, τὸ ἄψυχον πρᾶγμα.

Γενέθλια καὶ Γενέσια διαφέρει. ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ ἐγεννήθη, αὕτη καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα. Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκε. ὁ οὖν λέγων ἐπὶ τῶν ζώντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

Γέρων καὶ Πρεσβύτης καὶ Προβεβηκὼς διαφέρει. Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου συμμίκτων, λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀρίστωνος περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως· Βρέφος μὲν γάρ ἐστι τὸ γεννηθὲν εὐθέως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιθηνοῦ. Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον. Παιδίσκος δ', ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. Παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι· τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲν Πάλληκα, οἱ δὲ Βούπαιδα, οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλοέφηβον καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Ἔφηβος· ἐν δὲ Κυρήνῃ τοὺς Ἐφήβους Τριακατίους καλοῦσιν· ἐν Κρήτῃ Ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Μειράκιον, εἶτα Μεῖραξ, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Προβεβηκὼς, (ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν) εἶτα Γέρων, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα Ἐσχατόγηρως.

Γελοῖον καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν χωρίς τινος ὕβρεως· Εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον.

Γέλοιος καὶ Γελοῖος διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος. Γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

Γῆμαι τοῦ Γήμασθαι διαφέρει. ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ. Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ Γήμασθαι εἰπών·

Γημαμένη ᾧ υἱῷ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας,
Γῆμε·

καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι,

Καὶ θαλάμοις ἐν ᾧ κεῖνος
Οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ,

Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

Γῆρας μέν ἐστιν ἡ τελευταία ἡλικία· Γήρασις δὲ, ἡ ἐπ' αὐτὴν πόρευσις· μήποτε οὖν ταύτῃ καὶ γηρᾶν τοῦ γηράσκειν διαφέρει.

Γράμμα Στοιχείου διαφέρει. Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· οὗ τὸ Γράμμα ἐστὶ σημεῖον ἢ τύπος, ἢ σχῆμα. ὡς ἐν τῷ Δ. Ο. τρίγωνον μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ. στρογγύλον δὲ τὸ Ο, τὸ δὲ στοιχεῖον, τὸ ὁλόκληρον, οἷον, Α. Β. καὶ τὰ λοιπά. τὰ δὲ στοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα. καὶ τὰ συγγράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, γράμματα. Καλλίμαχός που φησὶ,

Γράμματα δ' οὐχ εἵλισσεν ἀπόκρυφα.

τοῦτ' ἔστι τὰ συγγράμματα. καὶ πάλιν,

——————— Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰ φαμὲν εἰδέναι γράμματα τόνδε. οὐ γὰρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

Γυμνασθῆναι καὶ Γυμνᾶσθαι διαφέρει. Γυμνασθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου. Γυμνᾶσθαι δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ.

Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις. Ἄσκησις δὲ, ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκηνικῶν.

Δ.

Δαμάλης καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄρρην μόσχος. Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων.

Δαὶ σύνδεσμος ἐρωτηματικὸς, ἐκτεταμένως,

——— τίς δαὶ ὅμιλος,

καὶ,

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς Δὲ, συνεσταλμένως.

Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων, καὶ κύριος. Κύριος δὲ, καὶ πατὴρ υἱοῦ, καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ.

Δέος καὶ Φόβος διαφέρει. Δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια· Φόβος δὲ, ἡ παραυτίκα πτόησις. διόπερ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ, Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

Δήμιος καὶ Δημόκοινος διαφέρει. Δήμιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀναιρῶν τοὺς καταδίκους. Δημόκοινος δὲ, ὁ βασανίζων.

Δήμητερ καὶ Δάματερ διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δήμητερ γὰρ, φησὶν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς θεοῦ· Δάματερ δὲ, ἐπὶ θαυμασμοῦ.

Δῆμος καὶ Δημὸς διαφέρει. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως. Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετρημένος, ὥς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμοῦ. Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύριον. Ὅμηρος,

——— σόλον αὐτοχόωνον,

καὶ ἐν ἄλλοις,

——— λάβε δίσκον.

εἶτ' ἐπιφέρει,

Βόμβησεν δὲ λίθος.

καὶ Πίνδαρος,

Λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι.

Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος ἐν Παιδίῳ,

Εἴ τις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δ' ἕτερον. Ἀριστοφάνης Κόραις,

Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθορώς.

Ὅμηρος,

——— φρένας ἠλεὲ διέφθορας,

διεφθάρης τὰς σαυτοῦ φρένας.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος. Ἐπιβόητος δ', ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ,

——— καί μ' ἐπίβωτον

Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτον δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐπίσφατον καλοῦσιν.

Διαβόητος Περιβοήτου διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος· Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν παραδίδωσιν ὁ ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον.

Ἥττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ

Ἑαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν.

Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γάρ ἐστι κατὰ μέγεθος. Διπλάσιον δὲ, κατὰ ἀριθμόν. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει. ἐπὶ δὲ τῶν διπλουμένων τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν πτυσσομένων ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκέτι διπλάσιον.

Διχότομος καὶ Διχοτόμος διαφέρει. Διχότομος μὲν, ὁ εἰς δύο διῃρημένος· Διχοτόμος δὲ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν.

Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα· Διήγημα δὲ, καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον.

Διδάξω καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γὰρ, δι' ἑαυτοῦ. Διδάξομαι δὲ, δι' ἑτέρου. ὡς Οἰκοδομήσειν μὲν δι' ἑαυτοῦ. Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι' ἑτέρου.

Διφθέρα καὶ Μηλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γὰρ, αἰγῶν· Μηλωτὴ δὲ, προβάτων.

Διορθοῦν καὶ Ἐπανορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γὰρ, καὶ ἐπὶ δοράτων, καὶ ἐπὶ ὀβελίσκων, καὶ ἐπὶ λόγων. Ἐπανορθοῦν δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.

Διαπολιτεύεσθαι καὶ Ἀντιπολιτεύεσθαι διαφέρει. Διαπολιτεύεσθαι μὲν γὰρ, λέγουσι τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως· Ἀντιπολιτεύεσθαι δὲ, τοὺς ἐξ ἑτέρας δι' ἑτέρας ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοις. Θεόπομπος δὲ, καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους, Ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη.

Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γάρ ἐστι λόγων. Ἐπιστάτης δ' ἔργων.

Διαλέγεται μὲν ὁ διδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων. Λαλεῖ δὲ, ὁ μὴ σπουδαιολογούμενος. Λέγει δὲ καὶ ὁ κατὰ διέξοδον ἐπεξιὼν πρᾶγμα· Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

Δίκη, ἥ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

Δοάσσατο τοῦ Δοιάσσατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοάσσατο, σημαίνει τὸ Ἔδοξε· τὸ δὲ Δοιάσσατο, ἀντὶ τοῦ ἐδίστασε.

Δοῦλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Δοῦλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα. Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Δόξα καὶ Κλέος διαφέρει. Δόξα μέν ἐστιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος. Κλέος δὲ, ὁ παρὰ τῶν σπουδαίων.

Δύναμις καὶ Ἰσχὺς διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. οὐ γὰρ ταυτόν ἐστι δύναμίς τε καὶ ἰσχύς. ἡ μὲν γὰρ Δύναμις καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μανίας καὶ θυμοῦ· ἡ δὲ Ἰσχὺς ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων.

Δυσπειθὴς καὶ Ἀπειθὴς διαφέρει. Δυσπειθὴς γάρ ἐστιν, ὃς δυσχερῶς παραδέχεται τὸν πιστὸν λόγον· Ἀπειθὴς δὲ, ὃς ἀποκρούεται, καὶ οὐχ οἷός τέ ἐστι πείθεσθαι.

Δῶμα καὶ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· Δωμάτιον δὲ, θάλαμος.

Δωροδοκία, ἥ τε δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

Ε.

Ἐγχρίσαι καὶ Ἐναλεῖψαι διαφέρει. Ἐγχρίσαι μὲν γὰρ, ἐπὶ σκορπίου ἢ σφηκῶν, ἤ τινος τοιούτου λέγουσιν· Ἐναλεῖψαι δὲ, ἐπὶ ὀφθαλμῶν.

Ἐγγυᾷ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει. Ἐγγυᾷ μὲν γὰρ ὁ διδούς· Ἐγγυᾶται δ' ὁ λαμβάνων.

Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής. Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συστήσας. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Ἐδιδαξάμην μέν τοι νὴ Δί' ὦ μέλεε.

Εἰκὼν καὶ Προτομὴ διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γάρ ἐστιν ἐπ' ἀνθρώπου· Προτομὴ δὲ, λέοντος, καὶ ἵππου, καὶ τῶν ἄλλων.

Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον τῶν κατὰ τὴν πόλιν· Κατάκλησιν δὲ, ὁπότε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν, πρὸς ἐπίσκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων.

Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον. οὕτως ἐροῦμεν, Ἐκεῖ κατέλαβον αὐτὸν, καὶ Ἐκεῖσε πορεύσομαι.

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρουσιν. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ἐκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός. φησὶ γὰρ Ὅμηρος,

——— εἰ ἐτεόν γε

Κείνου ἔκγονός ἐσσι, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

καὶ δι' ὅλως τῆς ποιήσεως τετήρηκεν· Ἀπόγονος δ' ὁ ἤτοι υἱωνὸς, ἢ ἔτι ἄποθεν. καταχρῶνται δ' ἔσθ' ὅτε οἱ ἱστορικοὶ τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ υἱοῦ.

Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἔν τινι διαφέρει. δηλοῖ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος, λέγων, Ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

Ἕλκος Ὠτειλῆς διαφέρει. Ἕλκος μὲν γάρ ἐστι χρόνιον πάθος μόνον, ἐκ σιδήρου γινόμενον· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐξ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διελκύσθαι τὴν σάρκα. Ὠτειλὴ δ' ἐστὶν ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὑπὸ σιδήρου πληγή.

Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος διαφέρει. Ἐλέατρος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, παρὰ τοὺς ἐλεούς. τράπεζαι δ' εἰσὶ μαγειρικαί. Ὅμηρος,

——— καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευαν.

Ἐδέατρος δὲ, ὁ προγεύστης παρὰ τὰ ἐδέσματα.

Ἐμβάδες καὶ Ἔμβατα διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν γὰρ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα· Ἔμβατα δὲ, τὰ τραγικά.

Ἐμεῖο καὶ Ἐμοῖο διαφέρει. Ἐμεῖο μὲν γάρ ἐστιν ἀσύναρθρον, ὡς Ὅμηρος,

——— ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.

τὸ δὲ Ἐμοῖο σύναρθρον. τοῦ ἐμοῖο παιδός. καὶ,

Μνῆσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἀντὶ τοῦ πατρὸς σοῦ.

Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πεῖρα μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς ἢ δευτέρου γνῶσίς ἐστι δοκιμαζομένη. Ἐμπειρία δὲ ἡ ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία. πάλιν δὲ Τέχνη Ἐμπειρίας διαφέρει· ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς κανόσιν. ἡ γραμματικὴ δὲ τέχνη ἀδιάπτωτος, ὡς καὶ ἡ ἐπιστήμη.

Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει. Ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μὲν γάρ ἐστιν ὁ παῖς. Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων, Ἔνδον εἰσέρχομαι, ἢ Ἔσω ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς τὴν διαφορὰν συγχεῖ. φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις,

Γυναῖκες αἵ τε ἔσω στέγης, αἵ τε ἐκτός.

δέον εἰπεῖν, γυναῖκες αἵ τε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδῃ.

Καὶ τὸν γέροντα, τήν τ' ἔσω γραῖαν δόμων.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις,

Ὅπως δὲ σπεύσεθ' ὅτι τὶς γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον.

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ, τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος τοῦ τότε. ἐπὶ μὲν οὖν ἐνταυθοῖ,

Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο κύνας ἀπερύκων.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ,

Ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μήποθ' ἡλίου

Φέγγος καθορῇ.

ἔχει γὰρ καὶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν, καὶ τὴν ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε φησὶν ἡ Καλυψὼ,

Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ, τόδε δῶμα φυλάσσοις.

καὶ Ἕκτωρ φησὶ,

——— σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.

ταῦτα γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. Τὰ δ' εἰς τόπον οὕτως,

——— τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,

Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.

ἐπὶ τοῦ Ἔνθα ἐν τόπῳ,

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον,

Ἔνθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος τοῦ τότε,

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γάρ ἐστι ποιοῦ λόγου σχῆμα· τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ προστροπαίου παρ' Ἀττικοῖς. ὁ γοῦν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς φονικοῖς φησὶ, Τεθνεὼς οὗτος ὑμῖν ἐνθύμιος γενήσεται.

Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἔνδοξος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπίσημος. Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος, καὶ ἐλπιζόμενος.

Ἕνεκα καὶ Χάριν διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ἕνεκα, ψιλὴν τὴν αἰτίαν δηλοῖ. οἷον, Ἕνεκα Ἀλεξάνδρου, καὶ ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν, μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὴν χάριν. Χάριν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐστράτευσε. τουτέστι, Μενελάῳ χαριζόμενος.

Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι διαφέρει. Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ἐπιστήσας· Ἐννοεῖσθαι δὲ, ἀπὸ μακρᾶς διαλογιζόμενος.

Ἐξόσου καὶ Ἐξότου διαφέρει. Ἐξόσου μὲν γὰρ, χρόνου. Ἐξότου δὲ, τὸ ἐξ οὗ τινος.

Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρει. καὶ βαρυτόνως προφέρονται τοὔνομα· φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, Ἐξανέψιοι, ὡς ἀμέριμνοι, ἀνασταλλομένης τῆς ὀξείας ἐκ τοῦ Ἀνεψιοὶ, ὀνόματος ὀξυνομένου. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοὶ, τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα· Ἐξανέψιοι δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ, πίστεως ἐχόμενα· τὰ δ' ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

Ἐπικήδιος καὶ Θρῆνος διαφέρουσι. Ἐπικήδιον μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῷ κήδει. Θρῆνος δὲ, τὸ ἐν ᾠδῇ. οὕτω Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς τοὔμπαλιν. φησὶ γὰρ, Θρῆνος δ' ἐστὶν ᾠδὴ τῆς συμφορᾶς οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα· ὀδυρμὸν ἔχει σὺν ἐγκωμίῳ τοῦ τελευτήσαντος· τινὲς μὲν οὖν κοινῶς πάντα εἶπον Θρήνους· οἱ δὲ διαφέρειν θρῆνόν τε καὶ Ἐπικήδιον· τῷ τὸν Θρῆνον ᾄδεσθαι παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ τῆς ταφῆς, καὶ μετὰ τὴν ταφὴν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾀδόμενον ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸ δ' Ἐπικήδιον, ἔπαινόν τινα τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ.

Ἐπιστραφὴς Εὐστραφοῦς διαφέρει. Ἐπιστραφὴς, ὁ προστακτικὸς καὶ ἐπιμελής. Εὐστραφὴς δ' ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι. Σύμμαχοι δὲ, οἱ τῶν πολεμούντων. Ὅμηρος δι' ὅλης ἐφύλαξε τῆς ποιήσεως τὴν διαφοράν. οὐκ ἔστιν οὖν παρ' αὐτῷ ἐπίκουρος Ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ Τρώων.

Ἐπιστεῖλαι καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν. Ἐπιστεῖλαι μὲν, διὰ γραμμάτων. Ἐπισκῆψαι δὲ, διὰ λόγων.

Ἐπαγγέλλει καὶ Ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν, τὸ προστάσσει· Ἐπαγγέλλεται δὲ, τὸ ὑπισχνεῖται. Ὑπισχνεῖται δὲ, ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας. Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπιτίμιον μὲν γὰρ, ἡ ζημία. Ἐπίτιμον δὲ, τὸ τῆς τιμῆς μετέχον. ὥστε οὐ δεῖ λέγειν, Ἐξέτισε τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ' Ἐξέτισε τὸ ἐπιτίμιον.

Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει. Ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀναγόντι, ἢ ἀποκτείναντί τινα τῶν καταδικασθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο Διαγόραν, τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον, τὸ περὶ συμβιβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

Ἐπίτιμος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίτιμος μὲν γὰρ, ἔντιμος. Ἐπιτίμιος δὲ, ὁ ἐπιζήμιος, καὶ ἐπίπληκτος. ἀφ' οὗ τὴν ἐπίπληξιν Ἐπιτίμιον φαμέν. καὶ, Ἐπιτίμησον αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον.

Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι, τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· Συγχαίρειν δὲ, τὸ συνήδεσθαι τινὸς ἀγαθοῖς.

Ἐπιδοτικὸς μέν ἐστιν, ὁ διομένοις ἐπιδιδούς· Μεταδοτικὸς δὲ, ὁ φίλοις.

Ἐρωτᾶν τοῦ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδ' ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα,

Εἴρεαι ὁππόθεν εἰμέν, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.

καὶ Ἀχιλλεύς φησιν,

Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διῒ φίλε, Νέστορ' ἔροιο,

Ὅντινα τοῦτον ἄγει·

ὅτι δὲ τὸ Πυνθάνεσθαι ἐπὶ ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν τάσσεται, φανερὸν ἐκ τοῦ λέγειν Τηλέμαχον.

Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,

Πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός.

καὶ Ὀδυσσεύς φησι·

Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ.

Κατὰ δὲ τοὺς φιλοσόφους Ἐρώτησίς ἐστι φράσις συμβολικὴν ἀπόκρισιν ζητοῦσα, οἷον νέον, ἀμφίβολον, σαφὲς, ἄδηλον. αὗται γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις, συμβολικαὶ καλοῦνται. ἔστι μέν τοί γε ὅτε οὐχ' οὕτως, ἀλλ' ἑτέρως ἀποκρινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις. οἷον, ἡμέρα ἐστίν. καὶ οὕτως· ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα· καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστίν. Πεῦσις δέ ἐστι λέξις, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνεσθαι, οἷον· Ποῦ οἰκεῖ Ἀρίστων; φησὶ γὰρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ, Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη; ὁ δ' ἀποκρίνεται·

Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσε

Τείρεσθαι Τρῶας. ———

Οὐ γὰρ ἐνεχώρει ἐνταῦθα συμβολικῶς εἰπεῖν, ναὶ ἢ οὔ· κατά τι οὖν περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης φέρονται καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς προειρημένοις. Ποτάμων περὶ τῆς διαφορᾶς φησιν οὕτως.

Ἐρώτησις Πεύσεως καὶ Ἀνακρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι σύντομος ἀπόκρισις· Πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία. Ἀνάκρισις δὲ, ὑποδεεστέρων ἐξήγησις.

Ἔρως καὶ Πόθος διαφέρουσιν. Ἔρως μὲν γὰρ, τῶν παρόντων. Πόθος δὲ, τῶν ἀπόντων.

Ἐρᾷν καὶ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾷν μὲν γάρ ἐστι, τῶν ἐν ὄψει. Ποθεῖν δὲ, τοὺς ἀπόντας. διαστέλλει δὲ καὶ Ὅμηρος·

Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

πρὸς τὴν Ἥραν φησὶν ὁ Ζεὺς παροῦσαν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπόντος,

Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς.

Ἐρωτᾷν μέν ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναὶ ἢ οὔ. Πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιοῦν πρᾶγμα· οἷον, Πῶς ἐπολεμήσατε;

Ἔρως μέν ἐστιν ἐπιβολὴ φιλοποιΐας. Πόθος δ' ἀπόντος. Ἵμερος δ' ἔρως σπανίζων τῆς πρὸς τὸν ἐρώμενον χρείας.

Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ, τὰ καὶ νῦν ὄντα. Γενήσεται δὲ, τὰ γενέσεως τευξόμενα. οἷον, νέος πρεσβύτης ἔσται· τῷ δ' ἀτέκνῳ παῖδες γενήσονται. Ἄλλως. Ἔσται μὲν γὰρ τὸ ὑποκείμενον οἷον· ὁ παῖς ἔσται ἀνήρ· Γενήσεται δὲ, τὸ ἄριστον.

Ἑστιάτωρ καὶ Δαιτυμὼν διαφέρει. Ἑστιάτωρ μὲν γὰρ, ὁ ὑποδοχεύς· Δαιτυμόνες δὲ, οἱ ἑστιώμενοι.

Ἑσπέρα καὶ Ὀψὲ διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστι, δυομένου τοῦ ἡλίου. Ὀψὲ δὲ, βραδέως, καὶ μεθ' ὀντινοῦν χρόνον. διὰ τοῦτο καὶ προστιθέασιν, Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

Ἑταῖρος καὶ Φίλος διαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰρ Φίλος, καὶ Ἑταῖρος. ὁ δ' Ἑταῖρος, οὐ πάντως φίλος. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου φησὶν Ὅμηρος.

——— πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον.

καὶ ἄλλως. Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται πάντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες. Ἑταῖροι δὲ, ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, καὶ ἐν συνηθείᾳ καὶ ἐν συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Ἑτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ἑτερόφθαλμος μὲν γὰρ, ὁ κατὰ περίπτωσιν πηρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν. Μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ Κύκλωψ.

Ἕτερος καὶ Ἄλλος διαφέρει. Ἕτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος.

Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα.

τὸ δὲ Ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. ὡς αὐτὸς Ὅμηρος·

——— Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. Εὐφυὴς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς ὁ σκωπτικός. Εὐμαθὴς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

Εὑρεῖν καὶ Εὑρέσθαι διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γὰρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Εὑρέσθαι δὲ, οἱονεὶ τὸ ἐκπορίσασθαι. Μένανδρος Δυσκόλῳ,

Εὑρηκὼς κἀγὼ τούτου τέχνην.

Δίφιλος ἐν Πύῤῥᾳ,

Δῶρον δ' ἐμαυτῇ παρὰ θεῶν εὑρημένον.

Εὔμορφος Εὐειδοῦς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γὰρ, ὁ τὴν μορφὴν εὖ ἔχων, οἷον εὐπρόσωπος. (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν, Μορφίζειν λέγομεν) Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον πᾶν τὸ σῶμα.

Εὐθὺς, Εὐθὺ, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν. Εὐθὺς μὲν γὰρ, ὁ κανών· Εὐθὺ δὲ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν, κατ' εὐθεῖαν τοῦ γυμνασίου· ἢ Εὐθὺ τὸ κανόνιον. τὸ δὲ Εὐθέως, ἀντὶ τοῦ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος. ὁ οὖν ἐναλλάσσων ἁμαρτάνει, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ,

Τί φὴς ἰδὼν ἐνθένγε πᾶς δ' ἐλευθερῶν,
Ἀπῆλθες εὐθὺς, ὡς ταχύ.

Τινὲς μέντοι τῶν ἀρχαίων φασὶ, καὶ τὸ Εὐθὺς ἀντὶ χρονικοῦ κεῖσθαι. φασὶ γοῦν κατὰ λέξιν. Τινὲς δὲ τὸ μὲν εὐθὺ λέγουσιν ἐπί τινος εὐθέος. οἷον ἐὰν μὲν ᾖ θηλυκὸν τοὔνομα, ἡ εὐθεῖα ὁδὸς, εὐθεῖα βακτηρία. ἐὰν δὲ ἄῤῥεν, εὐθὺς ὁ κανών· ἐὰν δ' οὐδέτερον, εὐθὺ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ Εὐθὺ ἐτίθεσαν, τὸ ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπί τινος τόπου· εὐθὺ τῆς στοᾶς, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' Εὐθύς. οἷον·

Γήμαντος αὐτοῦ δ', εὐθὺς ἔσομ' ἐλεύθερος.

καὶ,

Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθὺς ἦν ἄνω, κάτω.

Εὐφραίνεσθαι καὶ Ἥδεσθαι διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρᾳ, Εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Ἥδεσθαι δὲ, ἐσθίοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι.

Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺς, χρονικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα· τὸ δὲ Εὐθὺ, τὸ ἐξ ἐναντίας δηλοῖ.

Εὐεργεσία καὶ Χάρις διαφέρει. Εὐεργεσία μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μεγάλη χάρις. Χάρις δὲ, ἡ ἐλάττων. οἷον, χιτῶνα ἢ κύνα χαρίζεται, εὐεργετεῖ δὲ οὔ.

Εὐθὺ καὶ Ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺ ἀντίκειται τῷ στρεβλῷ· τὸ Ὀρθὸν, τῷ πλαγίῳ.

Εὖ τοῦ Καλῶς διαφέρει. Εὖ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει. Καλῶς δὲ, τὸ χρήσιμον συνηρημένως. τὸ οὖν Εὖ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρησίμως.

Ἐχθρὸς Πολεμίου καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος. Πολέμιος δὲ, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν πέλας· Δυσμενὴς δ' ὁ χρόνιον πρὸς τόν ποτε φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων.

Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἤγουν τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον. Ζῆλος δὲ, μίμησις καλοῦ· οἷον, ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ. Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ δεῖνα τόνδε.

Ζηλῶσαι τοῦ Ἐρίσαι διαφέρει. Ζηλοῦν μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι. Ἐρίζειν δὲ, τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν.

Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ δι' ἐπιθυμίαν μίμησις γινομένη, δοκοῦντος τινὸς καλοῦ. Φθόνος δὲ, βασκανία τὶς τῶν ἄλλοις μὲν προσόντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ' οὔ.

Ζῆλος μέν ἐστι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ τὶς ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

Ζήλου τρία εἴδη. ὁ μὲν γάρ ἐστι Μακαρισμὸς, καθὰ καὶ φησί τις, Ζηλῶ τὸν τοῦ δεῖνα ἐπὶ τῷδε· δεύτερος, καθὸ ζηλωτής τινος λέγεται· οἷον, Θησεὺς Ἡρακλέως. τρίτος δὲ, ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

Ζυγὸς, ἀρσενικῶς μὲν, ἐπὶ τῶν βοῶν· θηλυκῶς δὲ, ἐπὶ τῶν σταθμῶν.

Ζώνη καὶ Ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ ἀνδρός. Ζώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικός.

Η.

Ἠγέρθη καὶ Ἀνέστη διαφέρει. Ἠγέρθη μὲν λεκτέον, ἀπὸ ὕπνου. Ἀνέστη δὲ, ἀπὸ κλίνης.

Ἦθος μέν ἐστιν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος. Τρόπος δὲ, ἐπίστασις πράξεων κατὰ στάσιν καὶ ἀναστροφήν.

Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος. Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

Ἡμέρα Ἠοῦς διαφέρει. Ἡμέρα μὲν γάρ ἐστι τὸ κατάστημα μόνον ἀσώματον, ἣν Ἡσίοδος Νυκτὸς γενεαλογεῖ,

Νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε καὶ ἡμέραι ἐξεγένοντο.

Ἠοῦς δὲ τὸ συναμφότερον, ὃν πάλιν Ἡσίοδος Θείας ὑποτίθεται·

Θεία δ' ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε σελήνην,
Ἠῶθ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Γείνατο. ———

ἐπὶ δὲ τῆς σωματοειδοῦς,

Ἀλλ' ἤτοι τοῦτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς.

Ἦς, καὶ Ἦσθα, καὶ Ἦ, διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἦσθα, παρῳχημένον δηλοῖ χρόνον· τὸ δὲ Ἦς, τὸν μέλλοντα. Ὅμηρος,

Δηΐφοβ' ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἦς, Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ·

Ὑπὲρ μὲν οἴνου, μηδὲ γρὺ τιτθὴ λέγε,
Ἂν τἄλλα δ' ᾖς ἄμεμπτος, εἰς τὴν ἑβδόμην
Βοηδρομιῶνος ἐνδελεχῶς ἕξεις ἀεί.

καὶ καθόλου πάντοτε οὕτω λέγεται ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. οἷον, ἐὰν νοῇς, ἐὰν λαλῇς, ὅπως λαλῇς. ἐὰν ᾖς ἀγαθός. ὁ γοῦν λέγων πρός τινα, Ἦς πότε πλούσιος, ἀγνοήσει τὴν διαφορὰν, δέον φάναι Ἦσθα. τὸ δὲ Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, τάττει Ὅμηρος.

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῇδε, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τρίτου προσώπου μόνον τάσσεται· τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφημεν.

Ἡσυχία ὁτὲ μὲν σιωπὴν σημαίνει, ὁτὲ δὲ τὴν ἐπιείκειαν, ὁπότε φαμὲν, ἐν πολλῇ διάγειν ἡσυχίᾳ.

Θ.

Θαλαμὰς, ὡς ἀγαθὰς, καὶ Θαλάμας, ὡς μεγάλας, διαφέρειν φησὶ Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν· ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μηνύει.

Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συντασσόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω καὶ κατηγορῶ. οἷον, θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην. αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ἐπαινῶ. οἷον, Θαυμάζω τοὺς οὕτω φρονοῦντας.

Θεημαχία καὶ Θεομαχία διαφέρει. Θεημαχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ πρὸς θεὸν μάχη· Θεομαχία, αὐτῶν τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους μάχη.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος. Θεατὴς δὲ, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.

Πότερον θεατὴς, ἢ χάριν μαντευμάτων;

καὶ Αἰσχύλος.

Βοᾷς τοιοῦδε πράγματος θεωρὸς ὤν.

ἁμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δέον εἰπεῖν, Θεάσασθαι. διαστέλλει οὖν τοῦτο ἐπιμελῶς Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων, καὶ πολλῶν παραθέσεις ποιεῖται, καὶ ἔστι τὸ Θεάσασθαι, ὥσπερ πρόκειται, παρὰ τὴν θέαν· τὸ δὲ θεωρεῖν (φησὶν) οὐκ ἄλλό τι ἢ τὸ τῶν θεῶν ὡρεῖν, τοῦτο δὲ τὸ φροντίζειν. διὸ καὶ τοὺς τῶν θεαμάτων ἕνεκα πεμπομένους, σὺν θυσίαις δὲ καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ὠνόμαζον θεωρούς. καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον Θεωρικὸν, οὐχὶ διὰ τὰς θέας, (ὡς Καικίλιος ὑπέλαβεν) ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν, καὶ ἐπιθεῖν, καὶ εὐφραίνεσθαι.

Θεράποντες καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Θεράποντες μὲν γὰρ οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν θεραπεύονται οἱ προσήκοντες. Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι διαφέρει. Θέσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ λαβεῖν ὑποθήκην· Ὑποθέσθαι δὲ, τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

Θέλειν καὶ Βούλεσθαι ἐὰν λέγῃ τὶς, δηλώσει, ὅτι ἀκουσίως τε καὶ εὐλόγως ὀρέγεταί τινός.

Θερίζειν, τό, τε διατρίβειν τὴν τοῦ θέρους ὥραν, (ὡς τὸ Χειμάζειν) καὶ τὸ τοὺς Δημητριακοὺς καρποὺς συλλέξαι.

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρου φησὶν, Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμηνὸν πρῶτον. τίς δ' ἐστὶ διαφορὰ Θηβαγενέων πρὸς Θηβαίους, Ἔφορος ἐν τῇ δευτέρᾳ φησί. οὗτοι μὲν οὖν συνετάχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους προσοικοῦντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάγοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πολλαχόθεν, ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπομάντιον τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων.

Θὴς, Λάτρις, Ἀμφίπολος, Ἄτμενος, διαφέρουσι. Θὴς μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων·

——— θῆτές τε δμῶές τε.

Λάτρις δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθείς. Ἀμφίπολος δὲ, κοινὸν ὄνομα ἄῤῥενος καὶ θηλείας δούλης. Ἄτμενος δὲ, οὐ μόνον ὁ δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτεταγμένος ἐλεύθερος.

Θράσος καὶ Θάρσος διαφέρει. Θράσος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἄλογος ὁρμή. Θάρσος δὲ, ἔλλογος ὁρμή.

Θύρα καὶ Θυραία διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος ἐν παρακαταθήκῃ, θύραν ἔξελε. Θυραία δὲ, τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπὴν θύρας μέγεθος.

Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι διαφέρει. Θύεσθαι μὲν γάρ ἐστιν, ἐπὶ τιμῇ θεοῦ· καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἐπὶ τιμῇ διὰ σπλάγχνων Θύεσθαι φαμέν. Σφάττεσθαι δὲ, τὸ δι' ἡντιναοῦν αἰτίαν φονεύσασθαι. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγου, τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπου τάττεται.

Θύουσι καὶ Θύονται διαφέρει. Θύουσι μὲν γὰρ οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα. Θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι.

Θύρα καὶ Θύραι διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων· Θύραι δὲ, τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ, καὶ τὰ χαλάσματα τῆς θύρας.

Θυμὸς μέν ἐστι πρόσκαιρος. Ὀργὴ δὲ, πολυχρόνιος μνησικακία.

Ι.

Ἱερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων. Ἱερῶσαι δὲ καὶ Καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων.

Ἱερεῖον καὶ Χρηστήριον διαφέρει. Ἱερεῖον μὲν γάρ ἐστι κοινῶς τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπασαν· Χρηστήριον δὲ, τὸ ἱερὸν ᾧ χρῶνται χρηστηριαζόμενοι. Ἡρόδοτος, Καθάπερ ἔτι καὶ νῦν, ὅταν χρηστήρια θύουσιν ἐν τῷ ἱερῷ.

Ἱερὰ, τούς τε περιβόλους τῶν ναῶν, καὶ τὰ σφάγια, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχιστρατίδου· καὶ τὰ ξόανα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ ἕκτῃ.

Ἱκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι διαφέρει, ὥς φησιν Ἡρακλείδης. Ἱκέσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐλθεῖν. Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ὅμηρος τὴν διαφοράν φησιν,

——οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν.

καὶ,

Ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην.

Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὥς φησι Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲν γάρ εἰσιν, οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί. Ἰδουμαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχῆθεν οὐκ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατηθέντες δὲ ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀναγκασθέντες περιτέμνεσθαι, καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθνος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα ἡγεῖσθαι, ἐκλήθησαν Ἰουδαῖοι.

Ἶπες, καὶ Θρίπες, καὶ Κίες, καὶ Ἶκες διαφέρουσιν. Ἶπες μὲν γὰρ λέγονται θηρίδια τὰ διαβρωτικὰ τῶν κεράτων. Ὅμηρος,

Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν.

Θρίπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα· καὶ Θριπηδέστατα, τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραποίητα. Κίες δὲ, τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρίδια. Ἶκες δὲ, τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων. Ἀλκμὰν, καὶ ποικίλον ἶκα, τὸν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἴσοι καὶ Κοινοὶ διαφέρει. Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ, Χρὴ γὰρ τοὺς ἐν τοῖσδε λόγοις παραγενομένους, κοινοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατὰς, ἴσους δὲ μή. ἔστι γὰρ οὐ ταυτόν. κοινῇ μὲν γὰρ ἀκοῦσαι ἀμφοτέρων χρὴ, μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ, πλέον, τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ, ἔλασσον.

Ἰσοτελὴς καὶ Μέτοικος διαφέρει. Ἰσοτελὴς μὲν γὰρ, ὁ τετιμημένος μέτοικος ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις· καὶ τὸ μὲν μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις, πλὴν τοῦ ἄρχειν· Μέτοικος δὲ, ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, καὶ τοῦ μὲν ξένου πλέον τὶ ἔχων, τοῦ δὲ πολίτου ἔλαττον. ἐτέλει δὲ ὁ Μέτοικος κατ' ἐνιαυτὸν Μετοικίου δραχμὰς δέκα, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πομπῇ σκάφην ἔφερε κηρία ἔχουσαν· ὅθεν καὶ Σκαφηφόρους ἔλεγον τοὺς μετοίκους. πολλάκις δὲ καὶ συνεστράτευον τοῖς Ἀθηναίοις.

Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰσθμὸς μὲν γάρ ἐστι γῆς στενῆς δίοδος, ἑκατέρωθεν θαλάσσης περιεχομένης. Πορθμὸς δέ ἐστι στενὸς θαλάσσης πόρος, ἑκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.

Ἴσθι καὶ Γίνωσκε διαφέρει. Ἴσθι μὲν γὰρ, ἐπὶ τοῦ γίνωσκε τάσσεται. αὐτὴ δ' οἶν ἴσθι, ἀντὶ τοῦ γίνωσκε. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἴστε, ἀντὶ γινώσκετε. καὶ Μένανδρος ἐν Ἥρωϊ·

Εὖ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

τάσσουσι δὲ ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου τὸ Ἴσθι. Εὔφημος,

——— Ἴσθι μοῦνον ἐξορμωμένη,

ἀντὶ τοῦ γίνου.

Ἱστοριογράφος Συγγραφέως διαφέρει. Ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ, ὡς Θουκυδίδης.

Ἱστοδόκη καὶ Ἱστοπέδη διαφέρουσιν. Ἱστοδόκη μὲν γάρ ἐστιν, ἐφ' ἧς ὁ ἱστὸς κατακλίνεται. Ὅμηρος,

Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν.

Ἱστοπέδη δὲ, ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος τόπος (τινὲς δὲ Ληνίδα καλοῦσιν,) εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται.

——ἀλλά με δεσμῷ
Δῆσαν ἐν ἀργαλέῳ, ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ.

Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται διαφέρουσιν. Ἰταλοὶ μὲν γὰρ, οἱ ἀρχῆθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες· Ἰταλιῶται δὲ, ὁπόσοι τῶν Ἑλλήνων ἐπῴκησαν μετὰ ταῦτα. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν Σικελιωτῶν.

Κ.

Κατοίκησις, καὶ Κατοίκισις διαφέρει, ὥς φησιν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ τρίτῳ περὶ κατεψευσμένων. Κατοίκισις μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὑφ' ἑτέρων γινομένη ἵδρυσις· Κατοίκησις δὲ, ὅταν αὐτοί τινες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαβόντες. οἷον, Ἀθηναῖοι κατῴκησαν μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατῴκισαν δὲ Ἴωνας. καὶ ἔστι

παρὰ μὲν τὸ κατοικεῖν, ἡ Κατοίκησις. παρὰ δὲ τὸ κατοικίζειν, ἡ Κατοίκισις.

Καταβολὴ καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γὰρ, ἡ ἔκτισις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου. Εἰσβολὴ δὲ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ.

Κάταγμα καὶ Κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν, ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον. Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα.

Καταχύματα καὶ Καταχύσματα διαφέρει. Καταχύματα μὲν γὰρ χωρὶς τοῦ σ, τὰ καταχεόμενα ὕδατα, ἐπὶ λουτρῶνος, καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων. Καταχύσματα δὲ σὺν τῷ σ, αἱ ἰσχάδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα, ἃ τῶν νεωνήτων δούλων κατέχεον. Ἀριστοφάνης,

Εἶτ' οὐχὶ δέξῃ δὴ τὰ Καταχύσματα;

καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν, Ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν ἂν γῆμαι, ἧ τὰ Καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεε τότε, ἡνίκα ἐωνήθη.

Κάδος καὶ Καδίσκος διαφέρει. Κάδος μὲν λέγεται, ᾧ ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμῶσι τὸ ὕδωρ· Καδίσκος δὲ, ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσι.

Καθάρσια καὶ Καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται. Καθάρματα δὲ, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀποῤῥιπτούμενα.

Κανθαρίζειν καὶ Τονθορίζειν διαφέρει. Κανθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν· Τονθορίζειν δὲ, τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν.

Καιρὸς καὶ Χρόνος διαφέρει. Καιρὸς μὲν γάρ ἐστι μέρος χρόνου, οἷον μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα. Χρόνος δὲ, Πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις. Ἄλλως, Ὁ μὲν Καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον, ὅτε πόλεμος ἦν. Χρόνος δὲ, ποσότητα, οἷον, πρὸ δέκα χρόνων, ἢ μετὰ δέκα ἔτη.

Κάλλαια καὶ Κάλλη διαφέρει. Κάλλαια μὲν γὰρ, οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες. Κάλλη δὲ, τὰ ἄνθη τῶν βαμμάτων.

Κάθησον τοῦ Κάθισον διαφέρει. Κάθησον μὲν γὰρ ἐροῦμεν αὐτῷ τινι περὶ ἑαυτοῦ κελεύοντες. Κάθισον δὲ, περὶ ἑτέρου, Κάθισον αὐτόν.

Κακὸς Πονηροῦ διαφέρει, ὥσπερ ὁ Ἄκακος τοῦ Ἀγαθοῦ. Κακὸς μὲν γὰρ, ὁ πανοῦργος. Πονηρὸς δὲ, ὁ δραστικὸς κακοῦ.

Κακοήθεια μέν ἐστι κακία κεκρυμμένη. Κακοτροπία δὲ, ποικίλη καὶ παντοδαπὴς πανουργία.

Κέλης καὶ Ἐπακτροκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γάρ ἐστι πλοιάριόν τι μικρόν. Ἐπακτροκέλης δὲ, κακοῦργον καὶ λῃστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, Ἀλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναὶ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια· ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ κυνηγέται καλοῦνται.

Κέλυφος, Κελύφανον, καὶ Ἔλυτρον διαφέρει. Κέλυφος μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον τῶν κογχυλίων. Κελύφανον δὲ, ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὀσπρίων. Ἔλυτρον δὲ, τὸ ὑγρὸν χώρημα.

Κέδρος θηλυκῶς μὲν, τὸ δένδρον· ἀρσενικῶς δὲ, ὁ καρπός. Ἀλλὰ θύε τοὺς κέδρους.

Κηρύξαι, Ἀποκηρύξαι, καὶ Ἐπικηρύξαι διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὰρ, καὶ Ἀποκηρύξαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κήρυκι ἀποδίδοσθαί τι. Μένανδρος, Ἀπεκήρυξεν αὐτὴν ἀγαγὼν, οἷον, ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. Ἐπικηρύξαι δὲ, τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀνάγοντι, καὶ ἀποκτείναντι τινὰ τῶν δικασθέντων.

Κιβωτὸς καὶ Κίστη διαφέρει. Κιβωτὸς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ξυλίνη· διὸ καὶ Ἀντίπηξ καλεῖται. Κίστη δὲ, ἡ πλεκτή.

Κίνησις Περιφορᾶς διαφέρει. Κίνησις μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ ἐκ τόπου εἰς τόπον μετάβασις. Περιφορὰ δὲ, ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στροφή.

Κίθαρις καὶ Κιθάρα διαφέρει, φησὶν Ἀριστόξενος, ἐν τῷ περὶ ὀργάνου. Κίθαρις γάρ ἐστιν ἡ λύρα, καὶ οἱ χρώμενοι αὐτῇ, Κιθαρισταὶ, οὓς ἡμεῖς λυρῳδοὺς φαμέν. Κιθάρα δὲ, ᾗ χρῆται ὁ κιθαρῳδός. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου διαστέλλει, καὶ φησὶν οὕτω· Περὶ αὐτῷ εἶχε κιθαριστὰς καὶ κιθαρῳδούς. Κιθαριστὴς μέν ἐστιν ὁ μόνον ψάλλων. Κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων.

Κλῆσις καὶ Πρόκλησις διαφέρει. Κλῆσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ εἰς ὁτιοῦν τῶν δικαστηρίων γενομένη. Πρόκλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.

Κλῆμα Κλίματος διαφέρει. Κλῆμα μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ἀμπέλου. Κλῖμα δὲ, μέρος τι τοῦ κόσμου.

Κλύσαι μὲν λέγεται ποτήριον ἢ ἀγγεῖον· Νίψαι δὲ, πρόσωπον καὶ πόδα. Πλύναι δ' ἐσθῆτα.

Κόρδαξ καὶ Κάρδαξ διαφέρει. Κόρδαξ μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως. Κάρδαξ δέ τις ἐκαλεῖτο στρατιώτης. βάρβαρος δὲ ἡ λέξις. καλεῖται δὲ ἡ μὲν τραγικὴ ὄρχησις, Ἐμμέλεια. Σίκινις δὲ, ἡ σατυρική. Κόρδαξ δὲ, ἡ κωμική.

Κομιδῆ καὶ Κομιδὴ διαφέρει. Κομιδῆ γὰρ περισπωμένως ἐπίῤῥημα, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς. Κομιδὴ ὀξυτόνως, ὄνομα, οἷον. Οὐ σφῷιν κομιδή. λέγεται δὲ ἡ ἀπόληψίς τινος Κομιδὴ, παρὰ τὸ κομίσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Κόπτει καὶ Ψοφεῖ διαφέρει. Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ὁ ἔξωθεν· Ψοφεῖ δὲ, ὁ ἔσωθεν ἐξιών.

Κομᾷν καὶ Κουριᾷν διαφέρει. Κομᾷν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπί τινος σεμνύνεσθαι τῶν καλῶς πεπραγμένων, καὶ τρέφειν τὴν κόμην. Κουριᾷν δὲ, τὸ κουρᾶς ἐπιδεῖσθαι, καὶ τὴν κόμην καθιέναι.

Κόρυδος καὶ Κορύδαλος διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὰρ, τὸ ὄρνεον· λέγεται δὲ γῆς ἱερόν. Κορύδαλος δὲ, δῆμος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ σωτῆρος κούρης ἱερόν.

Κόνις καὶ Κονὶς διαφέρει. τὸ γὰρ λεπτότατον τῆς γῆς, Κονὶς, ὀξύνεται· τὸ δ', ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον φθειρῶδες, βαρύνεται.

Κόσμος οἰκουμένης διαφέρει. τὸ μὲν, περιέχει οἰκουμένην καὶ ἄστρα· τὸ δὲ, γῆν μόνον τὴν φ νεράν.

Κτήματα καὶ Ἐπικτήματα διαφέρει. Κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ. Ἐπικτήματα δὲ, τὰ ἐν ἀλλοτρίᾳ.

Κτῆσις, μέν ἐστι πᾶσα ἡ οὐσία. Κτῆμα δ', ἕν τι.

Κραιπάλη καὶ Μέθη διαφέρει. Κραιπάλη μὲν γάρ ἐστιν ἡ χθεσινὴ μέθη. Μέθη δὲ, ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.

Κύπτειν καὶ Κυπτάζειν διαφέρει. Κύπτειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι. Κυπτάζειν δέ ἐστι τὸ στραγγεύεσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις,

Χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Κυβεύειν καὶ Πεσσεύειν διαφέρει. Κυβεύειν γάρ ἐστι τὸ διὰ ψήφων ἢ ἀστραγάλων παίζειν· Πεσσεύειν δὲ, τὸ διὰ ψήφων.

Κρίνειν τοῦ Διακρίνειν διαφέρει. Κρίνειν μὲν γὰρ, τὸ κυρίως δοκιμάζειν. Διακρίνειν δὲ, τὸ πρᾶγμα πράγματος διϊστᾷν, καὶ χωρίζειν.

Κύειν καὶ Τίκτειν διαφέρει. Κύειν μὲν, τὸ ἔγκυον εἶναι. Τίκτειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν. Εὐριπίδης ἐναντίον,

Ἡ κύουσα τίκτω (εἶπεν) ἡνίκ' ἡγόμην πάλιν.

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος γὰρ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατήρ. Δεσπότης δ' ἀργυρωνήτων τινῶν ἄλλων.

Κωφὸς καὶ Ἐνεὸς, ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. Ὅμηρος·

——— κύματι κωφῷ.

τῷ μὴ ἀποτελοῦντι ἦχον, καὶ ἡ Πυθία,

Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

παραλλήλως ἔταξε. νῦν δὲ Κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.

Κωμῳδὸς καὶ Τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτής. Κωμῳδοποιὸς δὲ καὶ Τραγῳδοποιὸς, οἱ ποιηταί. ἐνίοτε δὲ συγχέουσι τὴν διαφοράν.

Λ.

Λαγχάνειν καὶ Κληρώσασθαι διαφέρει. Λαγχάνει μὲν εἷς, οὗ ἂν ὁ κλῆρος ἔλθῃ. Ὅμηρος;

Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς ὅς κε λάχῃσι.

Κληροῦνται δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. καὶ Λαγχάνειν μέν ἐστι τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν. Κληρώσασθαι δὲ, τὸ κλήρῳ χρήσασθαι.

Λαλεῖν καὶ Λέγειν καὶ Διαλέγεσθαι διαφέρει. Λέγειν μὲν, τὸ τεταγμένως προφέρεσθαι τὸν λόγον. Λαλεῖν δὲ, τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ὑποπίπτοντα ῥήματα· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμείβεσθαι, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου παραδιδόναι πρὸς τὸν ἀντιλέγοντα. Πλάτων ἐν Σοφιστῇ. οἱ δ' ἄλλοι Φιλόσοφοι διαιροῦσιν οὕτως, Λαλεῖν μὲν τοὺς ἀτάκτως ἐκφέροντας ὁντινοῦν λόγον. Διαλέγεσθαι δὲ καὶ Λέγειν, τοὺς μετ' ἐπιμελείας λέγοντας. διαφορὰν δὲ τῶν δύο τούτων λέγουσι, καὶ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον συναίροντα, Λέγειν φασί. Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τοὺς λόγους κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι.

Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι· Δέξασθαι δὲ, τὸ διδόμενον ἐκ χειρός.

Λέπας καὶ Λεπὰς διαφέρει. Λέπας μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα. Λεπὰς δὲ, ὀξυτόνως, ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον.

Λέμβοι καὶ Λέμφοι διαφέρει. Λέμβος μὲν γάρ ἐστι πλοιαρίου τινὸς εἶδος. Λέμφοι δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίοις,

Γέρων ἀμέμικτ' ἄθλιος λέμφος.

Λέχος καὶ Εὐνὴ διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη. Εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπὶ ταύτης στρωμνή. φησὶ γοῦν Πηνελόπη·

Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνὴν,

Δέμνια καὶ χλαίνας. ———

Λείαν καὶ Λίαν διαφέρει. Λεία μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου σημαίνει τὴν ἀπέλασιν τῶν τετραπόδων·

Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσαμεν.

διὰ δὲ τοῦ ι, ἐπίῤῥημα δηλοῖ ἐπιτάσεως, ἐάν τε ἐκτείνηται, ἐάν τε συστέλληται.

Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γάρ ἐστι δι' ἑνὸς μ, τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς. Λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον.

Λητουργεῖν διὰ τοῦ η, καὶ Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι, διαφέρει, φησὶ Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρας Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ Λητουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λήϊτον γάρ φασι τὸ δημόσιον.

Λήϊτον ἀμφεπένοντο.

τὸ δὲ Λιτουργεῖν, κακὰ λέγειν.

Λίβανος καὶ Λιβανωτὸς διαφέρει. Λίβανος μὲν γὰρ κοινῶς καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον. Λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμιώμενον.

Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς διαφέρει. Λογογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τοὺς δικανικοὺς λόγους γράφων. Λογοποιὸς δὲ, ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθείς.

Λόγος Ποιήσεως διαφέρει. Λόγος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δίχα μέτρου σύνταξις. Ποίησις δὲ, ἡ σύνθεσις ἡ μέτρῳ κοσμουμένη.

Λυχνοῦχον καὶ Λάμπτηρα φασὶ τὸν νῦν φανόν. Φανὸν δὲ, τὴν λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ δὲ τραγικοὶ διὰ τοῦ π Πανόν. Λυχνίον δὲ ἐκάλουν τὴν λυχνίαν.

Λυχνίον Λύχνου διαφέρει. Λυχνίον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς· Λύχνος δὲ, ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις,

Ἑτέρου λυχνοῦχος, ἑτέρου λήκυθος.

Μ.

Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. Μαχαιρίδας δὲ, τὰς τῶν κουρέων.

Μακρολόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρει. Μακρολόγος μὲν γάρ ἐστιν ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων. Πολυλόγος δὲ, ὁ περὶ πολλῶν πολλὰ λέγων.

Μαστὸς Μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος· κυρίως δὲ τὸ οἷον μεστὸς εἶναι γάλακτος. Μαζὸς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς φησι·

Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

Μάρτυς Ἐλέγχου διαφέρει. Μάρτυς μὲν γὰρ ἐπ' ἀγαθοῦ λαμβάνεται. Ἔλεγχος δὲ, ἐπὶ φαύλου.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια. Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία διαφέρει. Μαρτυρία μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν ἐπιδημούντων· Ἐκμαρτυρία δὲ, ἡ τῶν ἀποδημούντων, ὡς διασαφεῖ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας, λέγων, Πολλὰ κἀγαθὰ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, γένοιτο ὑμῖν, καὶ τῷ νομοθετήσαντι ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι.

Μάγον, τόν τε φαρμακὸν, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· καὶ τὸν περὶ τοὺς θεοὺς ἱερουργὸν, ὡς Ἡρόδοτος.

Μανία μέν ἐστιν ἔκστασις λογισμοῦ. Λύσσα δὲ, ἐπιτεταμένη μανία. Οἶστρος δὲ, μανιώδης ἐπιθυμία.

Μαντικὴ μέν ἐστιν ἡ τέχνη. Μαντεία δὲ, ὁ χρησμός.

Μέτοικος καὶ Ἰσοτελὴς διαφέρει. Μέτοικος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὑπόφορος. Ἰσοτελὴς δὲ, ὁ μὴ τελῶν τι, ἢ ἄρχων.

Μεταβάλλεσθαι καὶ Μεταμορφοῦσθαι καὶ Ἀλλοιοῦσθαι καὶ Ἑτεροιοῦσθαι διαφέρει. Μεταβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι πάθος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων. ὁ γοῦν Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ, παριστῶν τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, φησί·

——— Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

μεταμορφοῦσθαι δὲ, μεταχαρακτηρισμὸς, καὶ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα. Ἀλλοίωσις δὲ, οὐ μόνον μετασχηματισμὸς χαρακτήρων, (ὡς τὸ,

Ἀλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφάνης νέον ἠὲ πάροιθεν)

ἀλλὰ καὶ τῆς προτέρας ὑπολήψεως ποίησις ἑτέρα. Ἑτεροίωσις, δ', ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον.

Μεῖραξ καὶ Μειράκιον καὶ Μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ, καὶ Μειρακίσκος, ὁ ἄρσην. Μεῖραξ δὲ, ἡ θήλεια.

Μετρεῖσθαι καὶ Ἵστασθαι διαφέρει. Μετρεῖσθαι μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἤ τι τοιοῦτον ἐν δάνει, ἵνα ἀποδῷ. Ἡσίοδος,

Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.

οὐχὶ ἀργύριον, ἢ χρυσίον. οὐδέπω γὰρ ἐπὶ νομίσματος· Ἵστασθαι δέ. Ὅμηρος,

Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ὑποστήσωνται Ἀχαιοὶ

Χρεῖος.

οἷον, τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐλάττωμα ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀντὶ τοῦ χρεολυτήσωσι καὶ ἀντιστήσωνται, ὡσπερεὶ ὀφειλόμενον δάνος. Χρήσασθαι δὲ ἔλεγον ἱμάτιον ἢ σκεῦος.

Μέμψασθαι, Ἐγκαλεῖν καὶ Ψέγειν διαφέρει. Μέμψις μέν ἐστιν ἀμελοῦντος κατηγορία. Ψόγος δ', ἐπονείδιστος.

Μινυρίζειν καὶ Μινύρεσθαι διαφέρει. Μινυρίζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἠρέμα προσᾴδειν. Μινύρεσθαι δὲ, τὸ θρηνεῖν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κινύρεσθαι φασίν.

Μισητὴ καὶ Μισήτη διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους· (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα) ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν. τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσι φασὶ φυλάττεσθαι, καὶ παρ' Ἴωσι.

Μισθὸς Μισθώματος διαφέρει. Μισθὸς μέν ἐστιν ὁ δίκαιος μισθός. Μίσθωμα δὲ, τὸ ἐπονείδιστον.

Μνήμη καὶ Μνεία διαφέρει. εἴ τι μὲν γὰρ Μνήμη, τοῦτο οὐ πάντως καὶ Μνεία· εἴ τι δὲ Μνεία, τοῦτο εὐθέως καὶ Μνήμη. ἔστι δὲ Μνήμη, γενικὴ τύπωσις ψυχῆς. Μνεία δὲ, λόγος κατὰ ἀνανέωσιν λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ μιμνησκόμενος, οὐ πάντως καὶ μνήσκεται· ὁ δὲ μεμνημένος, πάντως καὶ μιμνήσκεται. Ἄλλως, Μνήμη ἐστὶν ἡ τῷ μνημονικῷ ἀεὶ συνοῦσα· Μνεία δὲ, προγεγονότος τινὸς ὑπόμνησις, ὥς τε ὁ τούτοις ἐναλλὰξ χρώμενος ἁμαρτήσεται.

Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρει. Μνημεῖα μὲν γὰρ ἔλεγον τὰ μνημόσυνα. Μνήματα δὲ, τοὺς τάφους. Μνήμη μὲν γὰρ γίνεται νεκροῦ· Μνεία δὲ, ζῶντος.

Μοχθηρὸς, Μόχθηρος καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ τὰ ἤθη πονηρός. λέγουσι δὲ ἁπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρὰ, Πονηρά. ὡς Θουκυδίδης, Πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ τοῦ φαῦλα. Μόχθηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ Πόνηρος.

Μύριοι, ἐπὶ ἀριθμοῦ. Μυρίοι δὲ, οἱ πολλοί.

Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει. Ἱστορία μὲν γὰρ γεγονότα πράγματα περιέχει, ὁ δὲ Μῦθος, διαπεπλασμένα καὶ ψευδῆ. ὁ γοῦν λέγων, Εὖ πεποίηται ἡ περὶ τὸν Κύκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, οὐκ ἄγαν ὀρθοεπεῖ. μᾶλλον γὰρ ἁρμόζει λέγειν, Εὖ πεποίηται ὁ περὶ τὸν Κύκλωπα μῦθος.

Ν.

Ναὸς καὶ Σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ναὸς, ἐστὶ θεῶν· ὁ δὲ Σηκὸς, ἡρώων.

Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι διαφέρει. Ναύκληροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ ναῦς κεκτημένοι· Ναύκραροι δὲ, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια κτήματα. καὶ Ναυκράρια, οἱ τόποι ἐν οἷς ἀνέκειντο τὰ κτήματα. ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως Ναύκληροι καὶ οἱ μισθωταὶ τῶν συνοικιῶν.

Ναυαγία μέν ἐστιν αὐτὴ ἡ τῆς νηὸς διαφθορά. Ναυάγιον δὲ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβρασθέν.

Νεαρὸν Νεαλοῦς καὶ Προσφάτου διαφέρει. Νεαρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ· ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν.

Πρόσφατον δὲ τὸ κρέας· ἔγκειται γὰρ ἀπὸ τοῦ φάσαι, ὅ ἐστι τὸ φονεῦσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Νεαλὲς δὲ, τὸ νεωστὶ ἑαλωκὸς, οἷον ἰχθύς. δύναται καὶ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένον.

Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινικίων. φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν. Εἰσὶ τοίνυν οἵ φασι διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων. καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος, γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, ἤδη κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι· καὶ τὰς μὴ γνησίας, καὶ τὸν ἀριθμὸν, πλείους δὲ τὰς ἄλλας. ταῦτα φησὶ Μνασέας ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης τὸν τρόπον τοῦτον. εἶτα ἐκτίθεται διὰ μακρῶν τὴν λέξιν, καὶ ἐπιφέρει, πιθανῶς τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὔσας, Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῷ, μόνον Νηρεΐδας.

Νῆες Πλοίων διαφέρει. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως, ὅτι διαφέρουσιν αἱ Νῆες τῶν πλοίων. τὰ μὲν γάρ ἐστι στρογγύλα, αἱ δὲ, κωπήρεις καὶ στρατιώτιδες. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν Δικαιώμασι τῶν πολέμων οὕτως, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς ὑπὸ ταυτὸν χρόνον, Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς.

Νοῦς μέν ἐστιν ἀπόκρυφος λογισμός. Φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει, φησὶ κατά τινας Ἡρακλείδης ἐν πρώτῃ περὶ καθολικῆς προσῳδίας. τὸ μὲν γὰρ Νῦν χρονικὸν ἐπίῤῥημα τάσσεται ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων, ἐνεστῶτος, παρῳχημένου, καὶ μέλλοντος, οἷον, ὅτι ἀγὼν νῦν ἐστι, νῦν ἔσται. τὸ δὲ Νυνὶ, ἐπὶ μόνου ἐνεστῶτος.

Νωθέστερος μὲν, ὁ βλακώδης. Νωχελέστερος δὲ, ὁ ἀσθενέστερος.

Ξ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· Βρέτας δὲ, τῷ βροτῷ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον. Ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

Ξενίζειν μὲν οὐ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξένως διαλέγεσθαι. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν.

Ξυστὸς, τό, τε ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῷ πρώτῳ· καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ.

Ο.

Ὀβελὸς Ὀβολοῦ διαφέρει. Ὀβελὸς μὲν γάρ ἐστιν εἰς ὃν διαπείρονται τὰ κρέα μέλλοντα ὀπτᾶσθαι· Ὀβολὸς δὲ, μέρος δραχμῆς.

Ὅδε καὶ Ὁδὶ διαφέρει. Ὅδε μὲν γὰρ, ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς. Ὁδὶ δὲ, δεικτικῶς μόνον κατ' ἐπέκτασιν.

Οἰκῆας καὶ Οἰκείους διαφέρειν φασίν. Οἰκεῖοι μὲν γὰρ, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες. Οἰκῆες δ', ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι. Φησὶ γοῦν Ἕκτωρ,

——— ὄφρα ἴδωμεν
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.

καὶ,

Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρει.

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ,

Κήδετο οἰκήων οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

Οἰκίζεται καὶ Συνοικίζεται διαφέρει. Οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τῆς πρώτης τῶν συνοικητόρων ἀθροίσεως καὶ καθιδρύσεως. Συνοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τοῦ πλείονα δύναμιν σχεῖν. Διοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγέθει ἰσχυούσης εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλην πόλιν διῴκισαν.

Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότριψ μὲν γὰρ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν. Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός. παρὰ δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν Οἰκεὺς κέκληται ὁ οἰκότριψ.

Οἶμος Οἴμης διαφέρει. Οἶμος μὲν γάρ ἐστιν ἀρσενικῶς, ἡ ὁδός. Οἴμη δὲ, ἡ ᾠδή.

Οἶκτος καὶ οἰκτισμὸς διαφέρει. Οἶκτος μὲν γάρ ἐστιν οἰκτιζομένου ἔλεος. Οἰκτισμὸς δὲ, ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος.

Οἴνη καὶ Οἰνάνθη διαφέρει. Οἴνη μὲν γὰρ, ἡ ἄμπελος. Οἰνάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις. Οἰνάρια δὲ, τὰ φύλλα.

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Οἴκαδε μὲν γὰρ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν. Εἰς οἶκον δὲ, καὶ ἐφ' ἕτερον.

Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἰκίσκος, καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία. Οἰκία δὲ, ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δευτέρου κατοικουμένη. Συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μισθουμένη. Οἴκημα δὲ, τὸ τέγος, ἢ τὸ δεσμωτήριον. Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κοιτών.

Ὄλβιος καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου, ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς, φασὶ δὲ οὕτω, ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται, καὶ Ὅμηρος,

Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν.

τὴν μικράν.

Ὅλμος καὶ Ὅρμος διαφέρει. Ὅλμος μὲν γάρ ἐστι μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτονται τὰ εἴδη τὰ μυρεψικά. Ὅρμος δέ ἐστι λιμήν.

Ὄρθρος καὶ Πρωῒ διαφέρει. Ὄρθρος μὲν γὰρ, ἡ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου ὥρα, καθ' ἣν ἀναστάντες ἐξ ὕπνου ὀρθοὶ γινόμεθα· Πρωῒ δὲ, ἡ πρὸ τοῦ καθήκοντος καιροῦ. Ὅμηρος,

Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

καὶ Ἡσίοδος, τελευτῆσαι τινὰ Πρωῒ μάλ' ἠΐθεον, τοῦτ' ἔστι, πρόωρον.

Ὁρᾷν καὶ Ὑπερορᾷν διαφέρει. Ὁρᾷν μὲν γάρ ἐστι τὸ θεωρεῖν. Ὑπερορᾷν δὲ, τὸ καταφρονεῖν.

Ὀρνιθευτὴς καὶ Ὀρνιθοσκόπος διαφέρει. Ὀρνιθευτὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ θηρεύων ὄρνιθας. Ὀρνιθοσκόπος δὲ, ὁ οἰωνοσκόπος.

Ὀροφὴ καὶ Τέγος διαφέρει. Ὀροφὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ στέγη. Τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. Ὅσια μὲν γάρ ἐστι τὰ ἰδιωτικὰ ὧν ἐφίεται καὶ ἔξεστι προσάψασθαι· Ἱερὰ δὲ, τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεστι προσάψασθαι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους λέγει. Ὥστε τίθησι τοῦτον τὸν νόμον, δι' οὗ τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ὑποστερεῖ.

Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὅτι ὁτὲ μὲν αἰτίαν δηλοῖ, ὁτὲ δὲ βεβαίωσιν· τὸ δὲ Διότι αἰτίαν δηλοῖ. αὐτίκα γοῦν Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη, πάντες ἴσμεν. Διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

Οὔκουν παροξυτόνως μὲν, ἀποφαντικὸν, ἴσον τῷ οὐχιοῦν. οἷον, Οὔκουν ἀπιστεῖν. περισπωμένως δὲ, συλλογιστικός ἐστι σύνδεσμος, καὶ σημαίνει κατάφασιν.

Οὐδὲν διὰ τοῦ δ, καὶ Οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει. Οὐδὲν μὲν γὰρ τὸ ἐν τῷ καθόλου, ὡς φαμὲν, Οὐδὲν ἐν κόσμῳ κενόν· πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται. Οὐθὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον, σημαίνει τὴν τοῦ ἑνὸς ἄρσιν, καὶ ἐπιφορὰν ἑτέρας ἀρχῆς· Οὐθ' ἓν, οὔτε δύο. τὸ δὲ διὰ τοῦ δ, ἀπαρτίζει. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶν,

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

ὁ οὖν ἐναλλάσσων ἁμαρτάνει. διὸ καὶ Ζηνόδοτον εὐθύνουσι, γράφοντα,

Οὐθὲν ἀκιδνότερον.

Οὕνεκα καὶ Εἵνεκα διαφέρει. Οὕνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι· Εἵνεκα δὲ, χάριν. Ὅμηρος διαστέλλει,

Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

ἀντὶ τοῦ ὅτι.

Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης.

Ἥμαρτεν οὖν ὁ Καλλίμαχος, εἰπὼν,

Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα.

ὅπερ ἄτοπον· ἔδει γὰρ εἰπεῖν Οὕνεκα, ἵνα γένηται, ὅτι οὐχ ἓν ἄεισμα.

Οὗτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὑτοσὶ, δεικτικὸν μόνον· τὸ δὲ Οὗτος δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν. δεικτικὸν μὲν,

Οὗτός τοι Διομήδης.

ἀναφορικὸν δὲ,

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει.

ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ Τοῦτον καὶ Τουτονί.

Οὐλὴ καὶ Ὠτειλὴ διαφέρει. Οὐλὴ μέν ἐστιν ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος. Ὠτειλὴ δὲ, τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν· ἐπὶ μὲν τῆς Οὐλῆς εἰπὼν,

—— τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,

ἐπὶ δὲ τῆς Ὠτειλῆς,

Αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.

Οὖρος καὶ Οὐρὸς διαφέρει. Οὖρος μὲν, ὁ ἄνεμος. Οὐρὸς δὲ, ὁ τόπος, ἢ τὸ νεώριον,

Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον.

Ὄφλειν καὶ Ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους. Ὄφλει μὲν γάρ τις, (φησὶν) ἐπὶ καταδίκῃ· Ὀφείλει δέ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα.

Ὄφλημα καὶ Χρέος διαφέρει. Ὄφλημα μὲν γὰρ καὶ Ὀφείλημα, τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον. Χρέος δὲ, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

Ὄχθαι καὶ Ὀχθοὶ διαφέρουσι. Ὄχθαι μὲν γάρ εἰσι ποταμῶν χείλη. Ὀχθοὶ δὲ, ἐπάρματα γῆς.

Ὀψὲ καὶ Ἑσπέρα διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα· Ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺν χρόνον. ὡς Ὅμηρος,

Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε.

καὶ, —— ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει·

ὀψαρότης γὰρ, ὁ μετὰ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου ἀροτριῶν.

Π.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει. Παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐσθήματα, ἢ ἐκπώματα· τὸ δὲ Παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, οἷον προθυμίαν, εὔνοιαν. Θουκυδίδης, καὶ πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενοι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, τὴν αὐτὴν παρεχόμεθα προθυμίαν.

Παρειαὶ καὶ Παρεῖαι διαφέρουσι. Παρειαὶ μὲν γὰρ ὀξυτόνως, αἱ τοῦ ἀνθρώπου· Παρεῖαι δὲ προπερισπωμένως, ὄφεις τινὲς μετέωρα τὰ παρεῖα ἔχοντες·

——— ὡς παρείας ὢν ὄφις.

Πάσασθαι, βραχέος μὲν ὄντος τοῦ α, τὸ γεύσασθαι δηλοῖ· ἐν ἐκτάσει δὲ τούτου, τὸ κτήσασθαι.

Παραβολὴ καὶ Παράδειγμα διαφέρει. Παραβολὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ οἷά τε γενέσθαι ἐπὶ παραδείγματος. οἷον,

Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδών.

Παράδειγμα δὲ, γεγονότος πράγματος ἀντιπαράθεσις.

Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν.

Πάλτον καὶ Πέλτη διαφέρει. Πάλτον μὲν γάρ ἐστι τὸ δόρυ· Πέλτη δὲ, ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα.

Παρακέκρουσται καὶ Παρακέκρουται διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ σ, ἐνεργητικόν ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παθητικὸν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.

Παῖς, Ἀντίπαις, καὶ Βούπαις διαφέρει. Παῖς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ. Ἀντίπαις δὲ, ὁ ἐκβεβηκὼς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἤδη πρόσηβος. Βούπαις δὲ, ὁ μέγας παῖς.

Παιδίσκη καὶ Θεράπαινα διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γάρ ἐστι πᾶσα ἡ τὴν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παιδίσκος· Θεράπαινα δὲ, ἡ δούλη.

Παίδευσις καὶ Παιδεία διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν ὅροις. Παιδεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς· Παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις, καὶ ἐκ παιδὸς ἀρετὴ ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα.

Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ, ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς· Παῖς δὲ, ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ,

Ἐπὶ τοῦδε δ' αὔθ' οὕτως ὁ κακοδαίμων ἔφη,
Ὡς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρος ἄσμενος,
Καὶ ταῦτα, πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

Παρθενία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει, καὶ Παρθένος Σώφρονος. καθὸ ἡ μὲν Παρθένος σώφρων ἐστὶ πάντως· ἡ δὲ Σώφρων οὐ πάντως παρθένος.

Πάσχειν καὶ Συμπάσχειν διαφέρει, ὡς Πάσχων Συμπάσχοντος. ὁ μὲν γὰρ Πάσχων ἀλγεῖ· ὁ δὲ Συμπάσχων λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ πάσχοντος πάθει. οὐ μέν τοι ἀλγεῖ καθάπερ ὁ πάσχων· οἷον, πυρέττει τὶς τῶν φίλων σφόδρα, καὶ συμπάσχομεν τούτῳ πυρέττοντι, οὐ μὲν δὴ καὶ πυρέττομεν.

Πάτρια Πατρῴων καὶ Πατρικῶν διαφέρει. Πατρῷα μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα· Πατρικοὶ δὲ ἢ φίλοι ἢ ξένοι. Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

Παιδίσκη καὶ Παιδισκάριον διαφέρει. Παιδίσκην μὲν γὰρ λέγομεν τὴν ἐλευθέραν. Παιδισκάριον δὲ, τὴν δούλην.

Παῖδα, οὐ μόνον τὸν υἱὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν δοῦλον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον.

Πελαστὴς καὶ Πενεστὴς διαφέρει. πελαστὴς μὲν γὰρ, ὁ πρόσφυξ. Πενεστὴς δὲ παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον δορηθεὶς, ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες.

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν πορίζόμενος τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπτωκώς. ἢ ἀπὸ τοῦ πτώσσειν·

Πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα.

καὶ ἐτυμολογῶν φησὶν,

——ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον,
Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.

Περιμάξαι καὶ Ἐκμάξαι, τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι, δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν.

Πειραστὴς καὶ Πειρατὴς διαφέρει. Πειραστὴς μὲν γὰρ, ὁ πειράζων. Πειρατὴς δὲ, ὁ θαλάσσιος λῃστής. καὶ Νεῖλος, Τὰς διαλυθείσας σανίδας καταλιπόντες τοῖς πειραταῖς.

Πεῖρα καὶ Πήρα διαφέρει. Πεῖρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία. Πήρα δὲ, τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον, καὶ δέρμα τὶ ἀρτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.

Πηδάλιον καὶ Πληθρίον διαφέρει. Πηδάλιον μὲν γὰρ, νεώς. Πληθρίον δὲ, σχεδίας.

Πῆ καὶ Ποῖ, καὶ Ποῦ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ πῆ καὶ Ποῖ, εἰς τόπον· οἷον,

Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη;

τὸ δὲ ποῦ, ἐν τόπῳ· οἷον,

Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα;

ὥσθ' ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες, Ποῦ ἀπέρχῃ; δέον εἰπεῖν, Πῆ ἀπέρχῃ;

Πλεῖν τοῦ Ἀποπλεῖν, καὶ Παραπλεῖν, καὶ Περιπλεῖν, διαφέρει. Πλεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' εὐθὺ πλέειν. Ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν. Παραπλεῖν δὲ, τὸ τόπον τινὰ διὰ πλοίου διέρχεσθαι. Περιπλεῖν δὲ, τὸ περὶ σκάφος ἀναστρέφεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον.

Πλούσιος, Εὐπόρου, Ἀφνειοῦ, Ὀλβίου, καὶ Εὐτυχοῦς διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολυούσιος, ὁ πολλὴν ἔχων οὐσίαν· Εὔπορος δὲ, ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας τύχας ἀνενδεής· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἐνιαυτοῦ τὴν τροφὴν συλλέγων· (ἔνος γὰρ, ὁ ἐνιαυτός.) Ὄλβιος δὲ, ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων, οἷον, ὁλόβιος. Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Πλῆμαι καὶ Πλῆμναι διαφέρουσι. Πλῆμαι μὲν γὰρ, αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν. Πλῆμναι δὲ, αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες.

Πλῆθος καὶ Ὄχλος διαφέρει. πλῆθος μὲν γάρ ἐστι σύστημά τινων· Ὄχλος δὲ, κυρίως ἡ ὄχλησις.

Πλούσιοι Εὐπόρων διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Πλούσιοι οὐ πάντως εὐποροῦνται, ἀλλὰ ἔκ τινων περιστάσεων καὶ ἀποροῦνται ποτὲ χρημάτων, ἢ ἄλλου τινός· οἱ δὲ Εὔποροι κἂν μὴ πλουτῶσιν, ὧν δέονται ἔχουσιν. τινὲς δὲ Εὐπορίαν μὲν τὸν μέτριον πλοῦτον ἡγοῦνται· Πλοῦτον δὲ, τὴν μεγάλην εὐπορίαν.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν. Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλοῦν, διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐν δὲ συνθέτοις, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου· οἷον γαλακτοποτεῖν, καὶ ὑδροποτεῖν.

Πομπὴ καὶ Πομπεία διαφέρει. Πομπὴ μὲν γὰρ, ἣν τοῖς θεοῖς πέμπουσι· Πομπεία δὲ, ἡ λοιδορία. Δημοσθένης, Τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον.

Παῤῥησία καὶ Παρουσία διαφέρει. Παῤῥησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ λόγων πρός τινα οἰκείωσις· Παρουσία δὲ, ἡ ἐπέλευσις.

Πολίτης καὶ Πατριώτης διαφέρει. Πολίτης μὲν γὰρ ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλευθέρῳ. Πατριώτης δὲ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, δοῦλος δούλῳ. ἡ γὰρ Πατρὶς καὶ ἐπὶ τῆς χώρας τάττεται. ὡς τὸ,

Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

οὐ γὰρ πάντες ἐκ μιᾶς ἦσαν πατρίδος, ἀλλ' ἐκ μιᾶς χώρας.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν γὰρ, καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἤγουν τὸ συναμφότερον. Ἄστυ δὲ, μόνον ὁ τόπος.

Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς.

Ποιεῖν τοῦ Περιποιεῖν διαφέρει. Ποιεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ κατασκευάζειν τι. Περιποιεῖν δὲ, τὸ περικτᾶσθαι, ἢ κοσμεῖν.

Πόνηρον βαρυτονούμενον, ὡς σόλοικον, καὶ Πονηρὸν ὀξυτονούμε-

νον, ὡς κυδοιμὸν, φασὶ διαφέρειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ὁμοίως Μόχθηρον καὶ Μοχθηρόν. Πονηρὸς γάρ ἐστιν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης. Πόνηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων, καὶ τὰ φαῦλα μόχθηρα λέγομεν. κατὰ δ' ὀξύτητα φησὶ καὶ ἐπ' ἐμψύχων. μοχθηρᾶς γέ τοι τέχνης δουμιούργημα φαμὲν εἶναι. εἰ δὴ τὰ τοῦ τύπου κεκοινώνηκεν, ἄμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν, ὅτι ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βίᾳ ἀνάγκης. πᾶν γὰρ παρώνυμον εἰς ρος λῆγον παρασχηματιζόμενον τοῖς γένεσιν ὀξυτονεῖται· οἷον κάματος καματηρὸς, ὄλισθος ὀλισθηρὸς, μέλι μελιτηρὸς, τόλμα τολμηρὸς, νόσος νοσηρός· εἰ δὴ Πόνος καὶ Μόχθος τὰ πρωτότυπα, Πονηρὸς καὶ Μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως. εἰ δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυτονοῦσιν, οὐ θαυμαστόν ἐστι· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. Ἄδελφε γοῦν λέγουσι, τὴν πρώτην ὀξυτονοῦντες, ὡς ἄπελθε· φησὶν ὁ Τρύφων, παρατιθέμενος Φιλήμονα τὸν Αἰξωνέα, ὡς Θεττάλην, ὡς Μυρτάλην, καὶ χάριεν, τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀξυτονοῦντες. ὥστε οὐκ εἰς διαστολὴν (φησὶν) τοῦ σημαινομένου εὗρον τὴν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔθος ἐκπληροῦντες, οὕτω προηνέγκαντο.

Ποῖ καὶ Ποῦ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. Πῆ μὲν, τὴν ἐπὶ τόπῳ· Ποῦ δὲ, τὴν ἐκ τόπου.

Πονεῖν καὶ Ἀλγεῖν διαφέρει. Πονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐνεργεῖν. Ἀλγεῖν δὲ, τὸ ὀδυνᾶσθαι.

Πότος βαρυτόνως καὶ Ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον· ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι. ὀξυτόνως δὲ, αὐτὸ τὸ ἔκπομα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος, βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν.

Πολύτιμος καὶ Πολυτίμητος διαφέρει. Πολύτιμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένος ἄνθρωπος. Πολυτίμητος δὲ, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος. ὡς τοὺς θεοὺς πολυτιμήτους λέγομεν.

Πρεσβεύεσθαι καὶ Πρεσβεύειν διαφέρει. Πρεσβεύεσθαι μὲν γὰρ, τὸ πέμπειν πρέσβεις. Πρεσβεύειν δὲ, τὸ πέμπεσθαι πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει. Πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ· Ξένος δ' ὁ εἷς ἑνός· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἰδιόξενος. οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ Πρόξενον εἴρηκε τὸν Ἰδιόξενον·

Κακός τις ἐστὶ προξένῳ σοι χρώμενος.

Δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἁλοὺς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος μναδὴν ἢ τεταγμένη. κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος, καὶ Δορύξενος ἐκαλεῖτο.

Προτέρα καὶ Προτεραία διαφέρει. Προτέρα μὲν γὰρ, ἐπὶ τάξεως· Προτεραία δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας.

Πρῶτος καὶ Πρότερος διαφέρει. Πρῶτος μὲν γὰρ, ἐπὶ πολλῶν. Πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν Πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος· τῷ δὲ Προτέρῳ, ὕστερος. καὶ Πρότερος μὲν, ἐπὶ τάξεως, Πρῶτος δὲ, ἐπὶ ποιότητος. ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγάλματος λέγωμεν, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, οἷον ἐξόχως. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν Πρώτως ἔχειν φησὶ, τὴν δὲ ὑστέρως· δηλονότι ἡ μὲν πρωτεύει, ἡ δὲ ἕπεται. εἰ δέ τις εἴποι, πρότερον ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἁμαρτάνει. Πρῶτον γὰρ χρή.

Πρυτανεῖα, τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διωκόντων τὴν δίκην· ἦν δὲ τὰ ἐπιδέκατα τοῦ τιμήματος τῆς δίκης· Πρυτανεία δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος. διῄρητο γὰρ παρὰ Ἀθηναίοις ὁ ἐνιαυτὸς εἰς δέκα Πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν, καὶ ἐπρυτάνευσεν ἑκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἐνοίκια κατὰ τὰς πρυτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν.

Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας διαφέρει. Πρὸ μοίρας μὲν γὰρ, ὁ βιαίως ἀποθανών. Πρὸ ὥρας δὲ, ὁ ἐν νεότητι.

Πρεσβεύονται καὶ Πρεσβεύουσι διαφέρει. Πρεσβεύονται μὲν γὰρ, οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες. Πρεσβεύουσι δὲ, οἱ χειροτονούμενοι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν.

Πρέσβεις, οἱ Πρεσβευταί. Πρέσβυς δὲ οὐδέποτε λέγεται. τὸ γὰρ ἑνικὸν Πρεσβευτὴς ἀνέγνωσται.

Πρότερος καὶ Πρῶτος διαφέρει. Πρότερος μὲν, ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος ἐπὶ Τληπολέμου καὶ Σαρπηδόνος,

Τοῦ δὲ Τληπολέμοιο πρότερος.

τὸ δὲ Πρῶτος, ἐπὶ πολλῶν·

Ὦρτο πολὺ πρῶτος ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, ὁ Πρότερον τεχθείς· πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως, ἡ πρῶτον τεκοῦσα.

Προσπταίειν μὲν λέγεται τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν, ἢ κνήμῃ. Προσκρούειν δὲ, τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.

Πείθεσθαι μὲν τὸ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι· Πειθαρχεῖν δὲ, τὸ κελεύοντι πεισθῆναι.

Πυθὼν θηλυκῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ τόπος· βαρυτόνως δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.

Πῦς καὶ Ποῖ, καὶ Πεῖ καὶ Πῶ διαφέρει παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ Πῦς καὶ Ποῖ, τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Πεῖ, τὴν ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Πῶ, τὴν ἐκ τόπου. ὥσθ' οἱ Δωρίζοντες καὶ λέγοντες, Πεῖ πορεύῃ, ἁμαρτάνουσι· δέον γὰρ, Πῦς πορεύῃ. τὸ γὰρ Πεῖ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Σώφρων,

Πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος εἰλισκοπεῖται.

ἀντὶ τοῦ ποῦ. ὅταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησὶ, Πῦς ἐς μυχὸν καταδύῃ; ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα μυχόν;

Ρ.

Ῥάφανος καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τὴν παρ' ἡμῖν κράμβην. Ῥαφανίδα δὲ, τὴν παρ' ἡμῖν ῥάπανον.

Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. Ῥέφανον μὲν, ἣν καὶ ἡμεῖς φαμέν· Ῥάφανον δὲ, τὴν κράμβην.

Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι' οὗ φέρεται τὸ ῥεῦμα· Ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

Ῥᾴδιον μὲν τὸ εὐοδοῦν, τὸ ῥᾶστα τῇ ὁδῷ ἐπιτελούμενον. Εὐχερὲς δὲ, τὸ ταῖν χεροῖν ταχέως ἐπιτελεσθέν. Εὔπετὲς δὲ, τὸ ἐμπεσὸν εἰς εὐμάρειαν.

Ῥὶς καὶ Ῥύγχος διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου· Ῥύγχος δὲ, ἐπὶ ἀλόγου ζώου.

Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου καταγωγὴ μέχρι τοῦ χείλεος· Μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις, δι' ὧν ἔξεισι τὸ ὑγρὸν ἀπομασσόμενον.

Ῥοιὰ μὲν μετὰ τοῦ ι, τὸ δένδρον· Ῥοὰ δὲ, ὁ καρπός.

Ῥόδον καὶ Ῥοδωνιὰ καὶ Ῥοδῆ διαφέρει. Ῥόδον μὲν γὰρ, τὸ ἄνθος. Ῥοδωνιὰ δὲ, ὁ τόπος. Ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος,

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο,

Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφέρει. Ἀριστόξενος ἐν τῷ πρώτῳ τραγῳδοποιῶν περὶ νεωτέρων οὕτω φησὶ κατὰ λέξιν. Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφορὰν ἔχει πρὸς ἄλληλα. τὸ μὲν γὰρ Ῥύεσθαι, ἐκ θανάτου ἕλκειν· τὸ δὲ Ἐρύεσθαι, φυλάττειν.

Σ.

Σταθῆναι καὶ Στῆναι διαφέρει. Σταθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Στῆναι δὲ, τὸ κατ' ἰδίαν ὁρμὴν καὶ προαίρεσιν. οἷον, Ἐστάθη ὁ ἀνδριὰς ὑφ' ἑτέρου, Ἐστάθη ἡ νόσος. Ἔστη δ' ὁ ἄνθρωπος δι' αὑτοῦ.

Στάχυς, βραχέως τὸ ἑνικόν· ἐκτεταμμένως, τὸ πληθυντικόν.

Σταφυλὴν ὀξυτονητέον, ὡς ἀλκὴν, καὶ Σταφύλην βαρυτόνως, ὡς Μελίτην, διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος ἐν δευτέρᾳ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ προσῳδιῶν. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον (φησὶν) ὄνομα ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται· τὸ δ' ὀξυτονούμενον, ἐπὶ ὀπώρας. ὁ αὐτὸς, πάλιν ἐν δευτέρᾳ τῶν ἐν Ἰλιάδι προσῳδιῶν κατὰ λέξιν φησὶν οὕτως,

—— σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.

Σταφύλη βαρυτόνως, ὡς Νιόβη· οὐ γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ συκῇ· τοῦτο γὰρ διαιρεῖται, συκέη· ἐκεῖνο δ' οὐ διαιρεῖται. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησὶν, Ἡμαρτῆσθαι δοκεῖ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὀξυτονούμενον τοὔνομα. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς η ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων μετέχον γένους τοῦ οὐδετέρου, παρατελευτῶντος τοῦ υ, ὀξυτονεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυτονεῖται, κατὰ τὸ υ μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονοῦντα τὸ στοιχεῖον ἔχει. οἷον κοιδύλη, Δαμύλη, Φαισύλη. δοκεῖ δ' αὕτη μία τῶν τιθηνησαμένων τὸν Διόνυσον, ἃς ὁ Λυκοῦργος

Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον.

ἐδύλη. ὅθεν καὶ τὸ Σταφύλη βαρυτονητέον. οἱ δ' ὀξυτονοῦντες φασὶν, ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν εἰς ος ληγόντων τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀξυτονεῖται. ἢ, ἐὰν τὰ ἀρσενικὰ ὀξυτονῆται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσεται. οἷον πόθος, ποθή· νόμος, νομή· ὦνος, ὠνή· τίμος, τιμή· φόνος, φονή.

—— ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι.

καὶ τοὔμπαλιν. Δαναὸς, Δανάη. ἐπεὶ οὖν καὶ ἐπὶ τούτου τὸ ἀρσενικόν ἐστι Στάφυλος, (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τοῦ Διονύσου υἱὸς) τὸ θηλυκὸν Σταφυλὴ ὀξυτονηθήσεται. Πρὸς οὓς ῥητέον, ἰδοὺ κόγχος, κόγχη, καὶ οὐκ ὀξυτονεῖται. φίλος, φίλη· μόνος, μόνη· μύλος, μύλη. καὶ ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων, καλὸς, καλή· σοφὸς, σοφή. καὶ τὰ θηλυκὰ οὐ βαρύνεται, ἀλλ' ὁμοτονεῖ τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα· τοῖς δὲ ὀξυτόνοις, τὰ ὀξύτονα. ὅθεν οὐ παράδοξον καὶ ἀπὸ τοῦ στάφυλος βαρυτόνου ὀνόματος καὶ τὸ θηλυκὸν βαρυτονεῖν Σταφύλη, ὡς ἐδύλη. Τινὲς δὲ βοηθοῦντες τῇ συνηθείᾳ, καὶ ὀξυτονεῖν βουλόμενοι, φασὶν ὅτι ὅσα τοῦ αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως ἔχεται σημαινομένου, ὁμοτονεῖ· ὅσα δὲ διαλλάσσει τῶν σημαινομένων, οὐκέτι. ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη, καὶ ξένος καὶ ξένη, καὶ τὰ προκείμενα, ἀπαράλλακτά ἐστι· διὸ ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ διαφέροντα, οὐκέτι. καθάπερ γὰρ χόλος, χολή· καὶ τρόπος, τροπή· καὶ νόμος, νομή· γόνος, γονή· δόμος, δομή· στρόφος, στροφή. πόθος, ποθή. περὶ τούτου οὖν ἐν ἄλλοις ἐντελῶς εἴρηται ὅτι διαφέρει. εἰ οὖν ἐστι στάφυλος ἀρσενικὸν, διαφέρει δὲ τῷ σημαινομένῳ, ἡ σταφυλὴ, ὀπώρα δὲ, ὄντως ὀξύνεται. Τὸ μέν τοι προκείμενον τοῦ Ἡρακλείδους παρατήρημα ἰσχυρὸν, καθὰ παραγγέλλεται ὀξυτονεῖν, οὐ μόνον διὰ τὰ παρακολουθοῦντα τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐστὶ συλλαβάς· τὰ γὰρ προκείμενα, δισύλλαβα. ὥστε οὐδὲ τὴν ὀπώραν ὀξυτονεῖν ἀναλογία ἐπιτρέπει. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαίου ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ' ἣν διαφέρειν φησὶ τοῖς τόνοις τοὔνομα καὶ τῷ σημαινομένῳ.

Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ τέχνῃ, τὰ παρῳχόμενα σημείοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμηρίοις.

Σισύρα καὶ Σίσυρνα διαφέρει. Σισύρα μὲν γὰρ, τὸ ἐκ τῶν τετριχωμένων δερμάτων ἀνεπποίητον στέγαστρον· Σίσυρνα δὲ, τὸ ἐκ τῶν κροκύδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

Σηκὸς δύο σημαίνει, θεῶν τε ναὸν, καὶ προβάτων περιφράγματα.

Σικελὸς καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν· Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὤν, τὴν δὲ χώραν αὐτὴν οἰκῶν.

Σιωπὴ καὶ Σιγὴ διαφέρει. Σιωπὴ μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου· Σιγὴ δὲ, στέρξις λόγου.

Σκήπτεσθαι καὶ Σκέπτεσθαι διαφέρει. Σκήπτεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προφασίζεσθαι, Σκέπτεσθαι δὲ, τὸ βουλεύεσθαι.

Σκῶμμα, Γελοίου, Εὐτραπέλου, καὶ Γεφυρισμοῦ διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον, οἱονεὶ σκέμμα. Γελοῖον δὲ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν χωρίς τινος ὕβρεως· Εὐτράπελον, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον. Γεφυρισμὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ τοῖς Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιγράφειν ἤτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων, διασυρμούς τινῶν.

Σοφὸς καὶ Συνετὸς διαφέρει. καθὸ ὁ Σοφὸς, καὶ Συνετός· ὁ δὲ Συνετὸς, οὐ πάντως Σοφός.

Σοῖο καὶ Σεῖο παρὰ ποιηταῖς κατὰ τοὺς ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντας διαφέρει. Σοῖο μὲν γάρ ἐστι σύναρθρος ἀντωνυμία· οἷον,

Μνῶσεο πατρὸς σοῖο.

ἡ δὲ Σεῖο, οὐ σύναρθρος.

Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα.

ἀντὶ τοῦ, Σοῦ ζῶντος καὶ τρὶς τοσαῦτα δοῖεν ἄποινα, οὐκέτι Σοῦ ζῶντος· καὶ φυλάττεται ταῦτα ἄκρως παρ' Ὁμήρῳ.

Σπονδαὶ καὶ Συνθῆκαι διαφέρει. Σπονδαὶ μὲν γὰρ, ἃς ἐκ πολέμου συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, ἃς ἀναγράφονται, ἐφ' οἷς διακρίνονται. οἷον συντιθέμενοι μὴ πολεμήσειν, μηδ' ἀδικήσειν ἀλλήλους. Συντίθενται δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὸ παρὰ ταύτας πραχθὲν ἀρχὴ γίνεται πολέμου.

Σπουδάζειν καὶ Σπεύδειν διαφέρει. Σπουδάζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν· Σπεύδειν δὲ, τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι.

Στρατόπεδον καὶ Στρατὸς διαφέρει. Στρατόπεδον μὲν, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ στρατεία. Στρατὸς δὲ, τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος.

Στρατεία ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα. Στρατιὰ συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει.

Στρατὸς καὶ Στράτευμα καὶ Στρατόπεδον διαφέρει. Στρατὸς μὲν γὰρ καὶ Στράτευμα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται. Στρατόπεδον δὲ, ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσι.

Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσι τὸ σὺν ἑαυτοῖς, φησὶ Δίδυμος, εἴτ' αὐτοῖς ἐπίοιεν πολέμιοι, εἴθ' ἕτεροι ἐπιστρατεύοιεν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνονται μόνον. διέσταλκε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ, λέγων, Κερκυραίοις Ἀθηναίους συμμαχίαν μὲν οὐ ποιήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ.

Σύνεργος καὶ Συνεργὸς διαφέρει. Συνεργὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ περί τι ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπονῶν. Σύνεργος δὲ, προπαροξυτόνως, ὁ τὸ αὐτὸ μετιὼν, οἷον σύντεχνος.

Σύγγραμμα Συντάξεως διαφέρει. Σύγγραμμα μὲν γάρ ἐστιν ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ προσαγορευόμενος πεζός. Σύνταγμα δὲ πολεμικόν τι σύστημα. ἀφ' οὗ καὶ Συνταγματάρχης, ὁ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἄρχων.

Σύνθεσις Συντάξεως διαφέρει. Σύνθεσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ λόγος ὁ ἔμμετρος· Σύνταξις δὲ, ὁ λόγος ὁ πεζός.

Συμβουλὴ Παραινέσεως διαφέρει. Συμβουλὴ μὲν γάρ ἐστιν εἰσήγησις, ἀντιλογίαν ἐπιδεχομένη, διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου. καὶ γὰρ ἐάν τις συμβουλεύσῃ πόλεμον, ἀμφίβολον εἰ συμφέρει. διὸ καὶ ἔχει τὸ ἐνιστάμενον. Παραίνεσις δέ ἐστι συμβουλὴ ἀντίρρησιν οὐκ ἐπιδεχομένη, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς λεγόμενον πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθὸν, ὡς εἴ τις παραινέσει σωφρονεῖν. ὅπερ ἐστὶν ὡμολογημένον ἀγαθόν.

Σφάξαι καὶ Θῦσαι διαφέρει. Θῦσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ θυμιᾶσαι. Σφάξαι δὲ, τὸ ἱερουργῆσαί τι ζῷον. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν, οὕτως μὲν Θῦσαι εἰπὼν,

———— θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει

Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

ἐπὶ τοῦ σφάξαι,

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.

Στύραξ θηλυκῶς μὲν, θυμίαμα· ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ξύλον τοῦ ἀκοντίου.

Σχισταὶ, τὰ ὑποδήματα. Εὔπολις Φίλοις,

Οὐ δεινά ταῦτά γ'· Ἀργείας φέρειν

Σχιστάς; ἐνεργεῖν;

Σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς, χιτὼν γυναικεῖος. Ἀπολλόδωρος ἐν Ἐφήβοις,

Σχιστὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδυκας.

Σχολῇ τὸ ἠρέμα, καθὸ φαμὲν, Σχολῇ βαδίζω· καὶ τὸ ἐν καιρῷ, καθ' ὃ λέγεται· Οὐκ εἶχον σχολήν. καὶ ἡ διατριβὴ, καὶ οἱ μαθηταί· διὸ φαμὲν λαμπρὰν σχολήν.

Τ.

Τάλαν διὰ τοῦ ν, τὸ ἐπίῤῥημα. Διὰ δὲ τοῦ σ, ὁ ταλαίπωρος.

Τάπητες, καὶ Ἀμφιτάπητες διαφέρουσι. Τάπητες μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλὸν ἔχοντες. Ἀμφιτάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

Ταυρόκτονος, ὁ ὑπὸ ταύρου ἀναιρεθείς· Ταυροκτόνος δὲ παροξυτόνως, ὁ ταῦρον ἀποκτείνας.

Τέχνη Ἐπιτηδεύματος διαφέρει. Τέχνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματικὴ, ῥητορική. Ἐπιτήδευμα δὲ, τὸ λόγου χηρεῦον, οἷον χαλκευτικὴ, τεκτονική.

Τεχνίτης, καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς· Βάναυσος δὲ, ὁ δι' ἀλόγου τινὸς ἐπιτηδεύματος.

Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα. Τετράδραχμον δὲ, τῶν τεσσάρων δραχμῶν.

Τέρας Σημείου διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν γίνεται· τὸ δὲ Σημεῖον, παρὰ συνήθειαν.

Τεχνάσματα καὶ Τεχνήματα διαφέρουσι. Τεχνάσματα μὲν γὰρ, τὰ κακουργήματα· Τεχνήματα δὲ, αἱ τέχναι.

Τείχη καὶ Τειχία διαφέρει. Τείχη μὲν γάρ ἐστι τὰ τῶν πόλεων· Τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιῶν.

Τήθη καὶ Τηθὶς διαφέρει· Τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ παιδὸς τροφός· (ταύτας δ' ἔνιοι Μαίας καὶ Μάμμας καλοῦσι) Τηθὶς δέ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ἣν ἔνιοι θείαν καλοῦσι.

Τιτθὴ καὶ Τροφὸς καὶ Τιθηνὸς διαφέρει. Τιτθὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ μαστὸν παρέχουσα· Τροφὸς δὲ καὶ Τιθηνὸς, ἡ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδὸς, καὶ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν.

Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρεῖν διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν· Τιμωρεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις.

Τίθησι καὶ Τίθενται διαφέρει. Τίθησι γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης. Τίθενται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι.

Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τοὔνεκα, ἔστι τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οὕνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ κατὰ δύο τρόπους, λέγων,

Τοὔνεκεν Αἰγεὺς ἔσχεν.

ὅτι τε δέον εἰπεῖν Οὕνεκα, Τοὔνεκεν εἶπε· καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ κα, κεν εἶπεν.

Τιμωρεῖν καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι· Τιμωρεῖσθαι δὲ, τὸ κολάζειν. καὶ συντάττουσι, Τιμωρῶ τῷ φίλῳ, ἀντὶ τοῦ βοηθῶ· Τιμωροῦμαι τὸν ἐχθρὸν, ἀντὶ τοῦ κολάζω.

Τίθεται νόμον, καὶ Τίθησι, διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ, ὁ εἰσφέρων· Τίθεται δὲ, ὁ κυρῶν.

Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρει. Τόμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τεμνόμενος χάρτης· Τομὸς δὲ, ὁ τέμνων σίδηρος.

Τρίετες βαρυτόνως, καὶ Τριετὲς ὀξυτόνως διαφέρει, φησὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἐὰν μὲν γὰρ βαρυτονήσωμεν, ἔσται ἐπὶ χρόνου. διὸ καὶ ὁ ποιητής φησιν.

Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ·

ἐὰν δὲ ὀξυτονήσωμεν Τριετὲς, ὡς εὐφυὲς, ἔσται ἐπὶ ἡλικίας. οἷον, τριετὲς τὸ παιδίον· ὅθεν τὸ,

Ἐξετέ', ἀδμήτην.

χρὴ οὖν ἀναγινώσκειν ὡς ἀξιοῖ Ἀσκαλωνίτης.

Τροχοὶ ὀξυτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς Τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτονοῦντες· Τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. Ἀναγινώσκωμεν γὰρ, ὥς φησιν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου,

Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον
Στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον.

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γὰρ εἰς χος δισύλλαβα, παρατελεύτου ὄντος τοῦ ο, βαρυτονεῖται. οἷον λόχος, ὄχος, βρόχος, κόγχος, κόλχος, μόσχος· οὕτω καὶ τρόχος, καὶ ἔτι τὰ παρὰ ῥήματος εἰς ω βαρύτονα, καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλαβοῦντα, οἷον πλέκω, πλόκος· σπείρω, σπόρος. λέγω, λόγος. φέρω, φόρος. οὕτω καὶ τρέχω, τρόχος.

Τραγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοὶ, καὶ Τραγῳδοποιοὶ καὶ Κωμῳδοποιοὶ διαφέρουσι. Τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμῳδοὶ, εἰσὶν οἱ ὑποκριταὶ τῆς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας· Τραγῳδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμῳδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

Τύραννον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἔτασσον. Ἡρόδοτος ἐπὶ Κροίσου, Τυράννου δ' ἐθνέων. καὶ προβὰς, Τελευτήσαντος δὲ Ἀλυάττεω, διεδέξατο τὴν βασιληΐην. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις, Ἐνταῦθ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴρ Θόας, βραδύτερος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν. ἔσθ' ὅτε καὶ τὸν τύραννον Βασιλέα ἔλεγον, ὡς Εὔπολις ἐν Δήμοις ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου.

Τήθη μέν ἐστιν ἡ μάμμη. Ἐπιτήθη δὲ, ἡ προμάμμη. Τιθὴ δὲ, ἡ θεία. Τιτθὴ δὲ, ἡ τροφός.

Υ.

Ὕμνος Ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ὕμνος ἔστι θεῶν· τὸ δὲ Ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

Ὕπαρ Ὀνείρατος διαφέρει. Ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις. Ὄνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.

Ὑπαντῆσαι καὶ Ἀπαντῆσαι διαφέρει. Ὑπαντῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται. Ἀπαντῆσαι δὲ, τὸ περιτυχεῖν δίκῃ. οἷον, Ἀπήντησε κατὰ τὴν δίκην, ἀντὶ τοῦ περιέτυχεν.

Ὑπόσχεσις καὶ Ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν γὰρ, ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων. Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν βουλόμενος.

Ὑποψία Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γάρ ἐστι κακοῦ τις ὑπόνοια. Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Ὑπάρξαι, τό, τε γενέσθαι, καὶ τὸ κατάρξασθαι.

Ὑπάγειν καὶ Πορεύεσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ Πορεύεσθαι μέν ἐστι τὸ βαδίζειν· Ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς ἢ ἵππους, ἤ τι τῶν τοιούτων· ὡς Ὅμηρος,

—— ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν, ὅτι Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν. ὥσπερ Ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, καὶ Ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμόν· ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης,

Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω.

οὕτως οὖν καὶ Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν, τοῦτ' ἔστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ἐν Βάπταις,

Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν.

Φ.

Φακοὺς Φακῆς διαφέρειν φασί. Φακοὶ, οἱ ἔτι ὠμοὶ, οὐχ ἑψηκῶς· Φακὴ δὲ, ἡ ἑψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά.

Φαυλία καὶ Φυλία διαφέρει. Φαυλία μὲν γὰρ, εἶδος ἐλαίας. Φυλία δὲ, ἡ σχῖνος.

Φάκελος καὶ Σφάκελος διαφέρει. Φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης, φακέλους ὕλης ἀργείας· Σφάκελος δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός.

Φάσκωλος Φασκωλίου διαφέρει. Φάσκωλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορίς· Φασκώλιον δέ ἐστι δερμάτιον.

Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκου. Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς.

Φαρμακεύς. Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος.

Φάσμα μέν ἐστι τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ. Φάντασμα δὲ, τὸ ἑτερόμορφον. Εἴδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ· Τέρας δὲ, ἐναργὲς σῶμα ἑτερόμορφον· Βρέτας δὲ, τὸ ξόανον.

Φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τὰς νόσους πολυφαγία. Φαγέδαινα δὲ, φῦμα ἀνήκεστον.

Φεύγει καὶ Ἀποφεύγει διαφέρει. Φεύγει μὲν γὰρ δίκην ὁ κατηγορούμενος· (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει) Ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας.

Φθῖοι καὶ Φθιῶται διαφέρουσι. Φθῖοι μὲν γὰρ, οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ. φησὶ γοῦν Ὅμηρος,

—— πρὸ Φθίων τε Μέδων τε

οἷον, οὐκ ἀπὸ πόλεως, οὐδ' ἀπὸ χώρας, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρὸς Φθίου. Φθιῶται δὲ, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου,

Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα.

ἠγνόησεν οὖν Καλλίμαχος, εἰπὼν,

Οὐδ' ἔτι τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

Φιλεῖν καὶ Κυεῖν διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Κυεῖν, τὸ τοῖς χείλεσιν ἀσπάζεσθαι· Φιλεῖν δὲ, τὸ ἀγαπᾷν καὶ ξενίζειν.

Φίλος καὶ Ἑταῖρος διαφέρει. Φίλοι μὲν γὰρ, κοινῶς ἅπαντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δὲ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, οἱ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ ἐν τῇ συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Φόρος καὶ Φορὸς διαφέρει. Φόρος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων, οὕτως καὶ Φόρος ἡ ἀναίρεσις· Φορὸς δὲ, ὁ τόπος τῆς ἀναιρέσεως, καὶ Φορὸς ὁ φερόμενος.

Φράσον καὶ Φράσαι διαφέρει. Φράσον μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰπέ· Φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοήθητι·

—— σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις.

Φριμάττεσθαι καὶ Φρυάττεσθαι διαφέρει. Φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φαμέν· (καὶ Φριμαγμὸς ἡ τοῦ τράγου φωνὴ, ὥσπερ Φρυμαγμός.) Φρυάττεσθαι δὲ, τὸν ἵππον τὸν φυσῶντα καὶ γαυρούμενον.

Φρονεῖν τοῦ Καταφρονεῖν διαφέρει. Φρονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ λογίζεσθαί τι καὶ ἐνθυμεῖσθαι· Καταφρονεῖν δὲ, τὸ εὐτελίζειν καὶ ὑπερορᾷν.

Φερνὴ μὲν ἡ προΐξ· Φέρνιον δὲ, τὸ ἁλιευτικὸν σπυρίδιον.

Φύλλον καὶ Φῦλον διαφέρει. Φύλλον μὲν γὰρ, τὸ πέταλον δένδρου. Φῦλον δὲ, τὸ γένος.

Φωνεῖν καὶ Ὠρύεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται. Ὠρύεσθαι δὲ, ἐπὶ λύκων. παρατηρητέον δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἑκάστῳ. ὅτι Βληχᾶσθαι μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν προβάτων. Μηκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν, διὰ τοῦ η. Μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν διὰ τοῦ υ. Βρωμᾶσθαι, ἐπὶ ὄνων. Βρυχᾶσθαι δὲ, ἐπὶ λεόντων. Χρεμετίζειν δὲ, ἐπὶ ἵππων. Ἀραρίζειν δὲ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ἀπὸ τῆς αρ φωνῆς παρ' ἡμῖν Ὑλακτεῖν λέγεται.

Φωλεὸς καὶ Κοίτη διαφέρει. Φωλεὸς μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν τάσσεται· Κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ἑρπετῶν ῥητέον τὸ Φωλεύειν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ Κοιτάζειν· ἐπὶ δὲ τῶν ὀρνέων, τὸ Νοσσεύειν. ὁ γοῦν λέγων Νοσσιὰν τῶν τέκνων, ἀκυρολογεῖ. Τέκνα μὲν γὰρ, ἀνθρώπων. Νοσσοὶ δ' ὀρνίθων· Νεβροὶ δ', ἐλάφων· Σκύμνοι δὲ, λεόντων· Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

Χ.

Χάραξ θηλυκῶς μὲν, ἐπὶ τῶν τῇ ἀμπέλῳ παραδεσμουμένων· ἀρσενικῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπηγνυμένων· ἀφ' ὧν λέγουσι Χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράξαντες· καὶ Χαρακώματα, τὰ περιφράγματα.

Χαρὰ καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἡδονὴ καὶ Ἀπόλαυσις διαφέρουσι· Χαρὰ μὲν γάρ ἐστι πρόσφατος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις· Εὐφροσύνη δὲ, πάθος χρόνιον μετὰ σωφροσύνης γινόμενον. Τέρψις δὲ, οἱονεὶ τρέψις καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς ἐπὶ τὸ κρεῖσσον. Εὐθυμία δὲ, βραχεῖα ψυχῆς χαρά. Ἡδονὴ δὲ, ἐκ ψυχῆς ἀρεστία· Ἀπόλαυσις δὲ, ἕξις κοινῶς ἐπὶ πάσης μεταλήψεως τασσομένη, ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης.

Χειμάζειν, οὐ μόνον τὸ παραχειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοχλεῖν· ὡς Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ.

Χλαῖναν καὶ Χλανίδα διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ, καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντα· Χλαίνας μὲν γάρ φησι λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ παχέων· διὸ καὶ Ὅμηρον φάναι·

Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνὴν,
Δέμνια, καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

Χλανίδας δὲ, τὰς φορουμένας καὶ μαλακωτέρας. ἀντιπίπτει τῷ παρατηρήματι,

Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπισχών.

μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲν Χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων, καὶ φορουμένων. Χλανίδας δὲ, ἐπὶ μόνων τῶν φορουμένων, οὐκέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων.

Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα διαφέρει. καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. ἡ μὲν Χλαῖνα ἡρωϊκὸν φόρημα. Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικὸν, μετὰ ἑξακοσία ἔτη τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα. Σαπφὼ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς Χλαμύδος· διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ σχήματι. ἡ μὲν γὰρ Χλαῖνα, τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον· ἡ δὲ Χλαμὺς εἰς τέλειον περὶ τὰ κάτω συνῆκται· καὶ τοὺς χρησαμένους πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. προσάγεται Ἀριστοτέλην, Φύλαρχον, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσι.

Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκος διαφέρει. Χιτωνίσκος μὲν γὰρ, ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτών. Χιτώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικὸς ἔνδυμα.

Χόας συνεσταλμένως, τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν,

Ἀκούετε λεῲς κατὰ τὰ πάτρια τὰς χόας.

Χοᾶς δὲ περισπωμένως, ἐπὶ μέτρων τοῦ οἴνου.

Χορήγιον καὶ χορηγὸς διαφέρει. Χορήγιον μὲν, τὸ διδασκαλεῖον, καὶ Χορηγὸς, ὁ διδάσκαλος. Χορὸς δὲ, τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ᾀδόντων.

Χολάδες καὶ Χόλικες διαφέρει. Χολάδες μὲν γὰρ, τὰ ἔντερα.

Χῦντο χαμαὶ χολάδες.

Χόλικες δὲ, αἱ τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις,

Ἢ βεϊδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν.

Χρήστας, καὶ δανειστὰς λεκτέον, καὶ τοὺς χρεωφειλέτας.

Χρηστήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ τὸ ἱερόν.

Χύτραι καὶ Χυτρεῖα διαφέρει. Χύτραι μὲν γὰρ, καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυτροπωλεῖα. Χυτρεῖα δὲ, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα.

Ψ.

Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· Ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον· οἱ Δωριεῖς Ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ' ἄκρων χειλέων λεγομένην προσῳδίαν, Ψιλὴν ἐκαλέσαμεν, ὥς φησι Τρύφων.

Ψάμαθος καὶ Ἄμαθος διαφέρει. Ψάμαθον μὲν γὰρ, τὴν παραθαλασσίαν ἄμμον·

—— ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσιν.

Ἄμαθον δὲ, τὴν κόνιν·

—— τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείας.

Ω.

Ὧρα, δασέως, τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ φροντίς.

Ὠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι διαφέρει. Ὠνήσασθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ πρίασθαί τι τῶν πωλουμένων· Ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρῖψαι.

Ὠτειλὴ καὶ Οὐλὴ διαφέρει. Ὠτειλὴ μὲν γάρ ἐστι τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι. Οὐλὴ δὲ, ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ τραύματος παλαιοῦ. ὡς Ὅμηρος,

Οὐλὴν τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

INDEX AUCTORUM,

QUI AB AMMONIO CITANTUR.

ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ

ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ

Κατ' Ἀλφάβητον.

Ἆθλον Ἐπάθλου διαφέρει. Ἆθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ ἀγών· Ἔπαθλον δὲ, τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι δῶρον.

Ἄστρον Ἀστέρος διαφέρει. Ἄστρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνιστάμενον σχῆμα· Ἀστὴρ δὲ, ὁ μονομερής.

Ἀστρολογία Ἀστρονομίας διαφέρει. Ἀστρονομία μὲν γάρ ἐστιν ἡ κατάληψις τῶν ἄστρων· Ἀστρολογία δὲ, ἡ τὰ, ἐκ τῶν κινήσεων τῶν ἀστέρων, ἀποτελέσματα δηλοῦσα ἐπιστήμη.

Ἀράχνη καὶ Ἀράχνης διαφέρει. Ἀράχνη μὲν γάρ ἐστι τὸ λεπτότατον ὕφασμα τοῦ ζώου· Ἀράχνης δέ ἐστιν αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀρσενικῶς ἐκφωνούμενον.

Ἀνὴρ Ἀνθρώπου διαφέρει. Ἀνὴρ μὲν γάρ ἐστι κυρίως ὁ ἐπ' ἀρετῇ διαπρέπων· Ἄνθρωπος δὲ, ὁ ἐπὶ μηδενὶ διαπρέπων.

Ἄγροικος βαρυτόνως, καὶ Ἀγροῖκος προπερισπωμένως διαφέρει. Ἄγροικος μὲν γὰρ ὁ γνώσεως ἄμοιρος, ἢ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν· Ἀγροῖκος δὲ προπερισπωμένως, ὁ μὴ ἥμερος, ἴσος τῷ ἄγριος.

Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀδικήμασι τισὶ τῆς οἰκίας ἐκβληθείς· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοτὸς εἰς ποιητά.

Ἀπεκήρυξε καὶ Ἐπεκήρυξε διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὰρ, καὶ Ἀποκηρύξαι λέγεται ἐπὶ τῷ ὑπὸ κήρυκι ἀποδεδόσθαι τι. Μένανδρος, ἀπεκήρυξεν αὐτὴν Ἀγαμέμνων. οἷον ἐπὶ κήρυκι ἀπώλεσεν. Ἐπικηρύξαι δὲ, τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα.

Ἀρνειοὶ καὶ Ἄρνες διαφέρουσιν. Ἀρνειοὶ μὲν γὰρ οἱ τέλειοι· Ἄρνες δὲ, οἱ νέοι.

Ἀπαράσκευος καὶ Ἀπαρασκεύαστος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ δι' ἑαυτοῦ τὴν χορηγίαν ἔχων, Ἀπαράσκευος ἂν λέγοιτο· ὁ δὲ ἐξ ἑτέρου, Ἀπαρασκεύαστος.

Ἁλίπαστον Ἁλισπάρτου διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλσὶ πεπασμένον κρέας, Ἁλίπαστον λέγεται· Ἁλίσπαρτον δὲ, ἡ ἁλσὶ κατεσπαρμένη χώρα. ὥς τινες τῶν παλαιῶν πεποιήκασιν. δυσμενῶς γὰρ πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακείμενοι, τὰς χώρας αὐτῶν ἁλσὶ κατέσπειρον, εἰς τὸ μηκέτι δύνασθαι φέρειν καρπούς.

Ἄγειν καὶ Φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρεται δὲ, τὰ ἄψυχα.

Ἄῤῥωστος Ἀῤῥωστοῦντος διαφέρει. Ἄῤῥωστος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τι κατὰ τὰς ὀρέξεις· Ἀῤῥωστεῖ δὲ ὁ νοσῶν. οὕτως Ἀριστογεῖ δοκεῖ.

Αὖθις, καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ, διαφέρει. Αὖθις μὲν γὰρ τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· Αὖθι δὲ, τὸ αὐτόθι.

Ἀῤῥωδεῖν καὶ Ὀῤῥωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀῤῥωδεῖν σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι, καθὰ Εὐριπίδης τὸν Περσέα εἰσάγει λέγοντα,

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
Οὐπώποθ' ὕβρισ' αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

τὸ δὲ Ἀῤῥωδεῖν, τὸ ἐναντίον, τοῦτ' ἔστιν οὐκ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ θαῤῥεῖν καὶ καταφρονεῖν.

Ἀπόνοια Ἀνοίας διαφέρει. Ἀπόνοια μὲν γὰρ μανία τίς ἐστιν καὶ ὑπερηφανία μισουμένη· ἡ δὲ Ἄνοια, στέρησις φρενῶν οὖσα, ἐλεεῖται μᾶλλον ἢ μισεῖται.

Ἀμύνεσθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ μὴ δυνάμενον τελεσθῆναι.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ λαβεῖν καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δὲ Αἰτοῦμαι ἐπὶ τοῦ χρῆσθαι εἰς ἀπόδοσιν. ὡς καὶ Μένανδρος διαστέλλει τὴν διαφορὰν,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι.

Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει. Αἰδὼς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον οὕτω σεβασμίως ἔχειν· Αἰσχύνη δὲ, ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτάνων αἰσχύνεται. ὡς τὸ, Αἰδεῖται μὲν τὸν πατέρα, Αἰσχύνεται δὲ μεθύσκεσθαι.

Ἄμητος καὶ Ἀμητὸς διαφέρει. Ἄμητος γὰρ ὁ καιρὸς τοῦ θέρους· Ἀμητὸς δὲ, ὁ θερισμός.

Ἀπολείπει καὶ Ἐκβάλλει διαφέρει. Ἀπολείπει μὲν ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα· Ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα.

Ἀντικρὺ μὲν τὸ ἐπ' εὐθείας, ὀξυτόνως· Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς.

Ἀμφὶ μὲν σημαίνει τὸ περί. Ἀμφὶς δὲ, τὸ χωρὶς, ἀμφοτέρωθεν.

Ἀκταὶ μὲν οἱ πετρώδεις τόποι ἐν τῇ θαλάσσῃ· Θῖνες δὲ, οἱ αἰγιαλοί.

Ἀναφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀναφορὰ γάρ ἐστι τὸ ὑποτεταγμένων δούλων τελούμενον τοῖς δεσπόταις· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίᾳ διδόμενον τέλος, Εἰσφορά.

Ἁρπαγὴ μὲν γὰρ ἡ αἰφνίδιος ἁρπαγὴ, καὶ ἀφαίρεσις μετὰ βίας· Ἁρπάγη δὲ, ὡς ἀνάγκη.

Ἀσφόδελος, τὸ φυτόν· Ἀσφοδελὸς δὲ, τόπος, ἐν ᾧ ὁ ἀσφόδελος γίνεται.

Ἀνδραγαθία Ἀνδρείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις σώματος ἐπαινουμένη· Ἀνδραγαθία, τῆς κατὰ ψυχὴν ἀρετῆς μαρτυρία.

Ἅμα καὶ Ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίῤῥημα· Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν. Ἅμα μὲν οὖν ἐγένοντο Σκύθαι, εἴπερ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν· Ὁμοῦ μέντοι οὐκέτι, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγεννήθησαν, ἀλλ' οἱ μὲν Ἕλληνες Ἀθήνῃσι, οἱ δὲ ἐν Σκυθίᾳ.

Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Αἶνος, ὃς καὶ παραίνεσις λέγεται, ἔστι λόγος μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν· Παροιμία δὲ, τὴν ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ στοιχεῖον ἀναφορὰν ἐνδέουσαν τοῦ αἴνου.

Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίῤῥημα· τὸ δὲ Ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου καὶ τελείου.

Ἆρα καὶ Ἄρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ μετὰ προπερισπωμένης λεγόμενος, σύνδεσμος ἀπορηματικός ἐστιν· ὅταν διαποροῦντες λέγομεν, ἆρα πῶς ἔξει τὸ πρᾶγμα. ὁ δὲ κατὰ συστολὴν, ἐπὶ παρῳχηκότος χρόνου. ὡς τὸ, Ἀλλ' ἃ μὲν γὰρ ἀκράτιστε βασιλεῦ.

Αἴθε καὶ Ὤφελον διαφέρει. τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρέμφατον πρόσωπον· τὸ δὲ Ὤφελον ἐμφαίνει πρόσωπον. Ἄλλως, τὸ μὲν Αἴθε ἐστὶν ἐπίῤῥημα· τὸ δὲ Ὤφελον, ῥῆμα καὶ ἐπίῤῥημα.

Ἆθλος ἀρσενικῶς καὶ Ἆθλον οὐδετέρως διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον.

Β.

Βασιλεὺς καὶ Κοίρανος καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πατρόθεν ἢ ἐκ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβών· Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρία τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν· Ἡγεμὼν δὲ, ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος.

Βίος μὲν λέγεται ἡ λογικὴ ζωή· Ζωὴ δὲ, ἡ χρῆσις τῆς ψυχῆς. καὶ Βιοῦν ἐπὶ ἀνθρώπων μόνον λέγεται· Ζῆν δὲ, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ ζώων.

Βλέφαρα μὲν αὐτὰ τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα· Βλεφαρίδες δὲ, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων τρίχες.

Βοῦς μὲν ὁ τέλειος· Μόσχος δὲ, ὁ νεογνός. ἀφ' οὗ καὶ Μοσχία, ἡ νέα.

Γ.

Γαμήλιον καὶ Ἐπιθαλάμιον διαφέρει. Ἐπιθαλάμιον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα.

Γαμήλια καὶ Γαμηλία διαφέρει. Γαμήλια μὲν γὰρ τὰ τελούμενα ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ὁ γάμος τελεῖται· Γαμηλία δὲ, ἡ εἰς τὸν χαρτοφύλακα διδομένη ἐγγραφή.

Γέρων καὶ Πρεσβύτης καὶ Προβεβηκὼς διαφέρει. Λεκτέον δὲ περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως μέχρι γήρως. Βρέφος μὲν γὰρ, τὸ γεννηθὲν ἀρτίως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιθηνοῦ· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν καὶ τῆς λέξεως ἐχόμενον. Παιδίσκος δὲ, ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παῖς δὲ, ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι· μετὰ ταῦτα Ἡλικιώτης· εἶτα Ἔφηβος· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Μειράκιον, ἢ Μεῖραξ. εἶτα Νεανίσκος, καὶ Νεανίας. ὁ δὲ τριακονταέτης, Ἀνήρ. εἶτα Προβεβηκὼς, ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν· εἶτα Γέρων· εἶτα Πρεσβύτης· εἶτα Ἐσχατογέρων.

Δ.

Δοῦλοι Οἰκέται καὶ Θεράποντες διαφέρουσιν. Δοῦλοι μὲν γὰρ καὶ τῶν ἡδονῶν λέγονται, καὶ πάντες ὑποτεταγμένοι τῷ βασιλεῖ· Οἰκέται δὲ, οἱ ἀργυρώνητοι· Θεράποντες δὲ, οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν θεραπεύονται οἱ προσήκοντες. ὡς Ἀχιλλεὺς καὶ Πάτροκλος.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γὰρ, ὁ ἐπ' ἀρετῇ βοώμενος· Ἐπιβόητος δὲ, ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην.

Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γὰρ κατὰ τὸ μέγεθος. Διπλάσιον δὲ, κατὰ τὸν ἀριθμόν.

Ε.

Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἐπίσημος. Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος.

Ἑταῖρος καὶ Φίλος καὶ Ξένος διαφέρει. Ἑταῖρος μὲν γὰρ, ὁ σύνεργος καὶ ἐν παντὶ συναιρόμενος. Φίλος δὲ, ὁ ἀπὸ συμποσίου γεγονώς. Ξένος δὲ, ὁ ἀπὸ ξενιτείας φίλος.

Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔκγονος μὲν γὰρ ὁ υἱός· Ἀπόγονος δὲ, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός.

Ἐπίκουροι καὶ Βοηθοὶ διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις ἐπικουροῦντες, ὡς τοῖς Τρωσίν. Βοηθοὶ δὲ, οἱ σύμμαχοι τῶν πολεμούντων, ὡς τῶν Ἑλλήνων.

Ἕρκος καὶ Ἑρκίον διαφέρει. Ἕρκος ἐπὶ πόλεων. Ἑρκίον ἐπὶ ἐπαύλεων.

Εἰκότα Ἐοικότων διαφέρει. τὰ μὲν πίστεως ἐχόμενα, Εἰκότα· τὰ δὲ ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

Ἐχθρὸς Πολεμίου καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τοὺς πέλας· Δυσμενὴς δὲ, ὁ χρόνιον πρὸς τοὺς ποτὲ φίλους ἔχθραν διατηρῶν.

Ἐρωτᾷν καὶ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κατὰ ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδὲν ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾷν δὲ, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη τινὰ λαβεῖν ἀπόφασιν.

Ἐρώτησις Πεύσεως καὶ Ἀνακρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι ζήτησις ἀποκρίσεως σύντομος· Πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία· Ἀνάκρισις δὲ, δευτέρα ἐξέτασις.

Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ τὰ νῦν ὄντα· Γενήσεται δὲ, τὰ γενέσεως τευξόμενα.

Ἐρᾷν τοῦ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾷν μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν ὄψει. Ποθεῖν δὲ, τὰ ἀπόντα.

Εὔμορφος Εὐειδοῦς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ εὐπρόσωπος. Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλὸν ἔχων, οἷον ἅπαν τὸ σῶμα.

Ἔνδον πρὸς τὸ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ λεγομέν ἐστιν ὁ παῖς· Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι.

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε· τὸ δὲ Ἔνθα καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τότε. ὡς τὸ, ἔνθ᾿ ἄλλοι μὲν πάντες. καὶ τὸ ὅπου, ὡς τὸ, ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται. καὶ τὸ, ἔνθα κατεπλέομεν.

Ἐξ ὅσου καὶ Ἐξ ὅτου διαφέρει. Ἐξ ὅσου μὲν χρόνου· Ἐξ ὅτου δὲ, ἐξ οὗτινος.

Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. Εὐθὺς μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ εὐθέως· Εὐθὺ δὲ, ἀντὶ τοῦ κατ᾿ εὐθεῖαν.

Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία γάρ ἐστι τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον· Ζῆλος δὲ, ἡ μίμησις τοῦ καλοῦ.

Ζώνη Ζωνίου διαφέρει. Ζώνη μὲν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δὲ, τῆς γυναικός.

Η.

Ἡσυχάζειν καὶ Σιγᾷν διαφέρει. Ἡσυχάζειν μὲν τὸ ἀτρεμεῖν δι᾿ ὅλου· τὸ δὲ Σιγᾷν ἐπὶ γλώττης μόνον.

Ἠγγύα καὶ Ἠγγυᾶτο διαφέρει. Ἠγγύα μὲν γὰρ, ἤγουν ὡμολόγει δώσειν. Ἠγγυᾶτο δὲ ὁ λαμβάνων.

Ἡμέρα Ἠοῦς διαφέρει. Ἡμέρα γάρ ἐστι τὸ αὐτόματον· Ἠὼς δὲ, ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει.

Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, φησὶν Ὅμηρος· διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν Ἦ ἐπὶ μόνου τρίτου τάσσεται προσώπου· τὸ δὲ Ἔφην, Ἔφης, Ἔφη, καὶ ἐπὶ πάντων.

Θ.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γὰρ ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος· Θεατὴς τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν θεάτρων. ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι,

Πότερον θεατὴς ἢ χάριν μαντευμάτων.

ἁμαρτάνουσι γοῦν οἱ ἐναλλάσσοντες ταῦτα.

Θὴς Λάτρις καὶ Ἀμφίπολος. Θὴς μὲν γὰρ, ὁ μισθωτός· Λάτρις δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς καὶ δουλεύων· Ἀμφίπολος δὲ, ἐπὶ θηλείας ἡ ταῖς α . . . , ὑποτεταγμένη.

Ι.

Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰσθμὸς γὰρ ἡ μέσον δύο θαλασσῶν γῆ· Πορθμὸς δὲ, ἡ μέσον δύο γαιῶν θάλασσα.

Ἱκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι διαφέρει. Ἱκέσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν.

Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ οἱ ἐξ Ἰούδα τοῦ τετάρτου παιδὸς Ἰακὼβ κληθέντες. Ἰδουμαῖοι δὲ οἱ ἐξ Ἰσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰακώβ.

Κ.

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος μὲν γὰρ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ υἱῶν ὁ πατήρ· Δεσπότης δὲ, ὁ ἀργυρωνήτου.

Κωφὸς καὶ Ἐνεὸς ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, ἤγουν ὁ μὴ φθεγγόμενος. ὡς Ὅμηρος,

κύματι κωφῷ.

ἡ ἀψόφῳ. καὶ ἡ Πυθία,

Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

νῦν δὲ Κωφὸς, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένην ἔχων.

Λ.

Λῆμμα μὲν διὰ δύο μμ, τὸ κέρδος· Λῆμα δὲ δι᾿ ἑνὸς μ, ἡ ἀνδρεία.

Λέχος καὶ Εὐνὴ διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη· Εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπ᾿ αὐτῆς στρωμνή.

Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀνελέσθαι μηδενὸς διδόντος· Δέξασθαι δὲ, τὸ παρά τινος προτεινόμενον.

Μ.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γὰρ ἡ ἐν πολέμοις ἐστὶν ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

Μηρία καὶ Μηρὸς διαφέρει. Μηρία μὲν γὰρ, τὰ ἐναγιζόμενα τοῖς θεοῖς· Μηρὸς δὲ, τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.

Μνᾶται καὶ Μνηστεύεται διαφέρει. Μνᾶται μὲν ὁ ἀνὴρ γυναῖκα· Μνηστεύεται δὲ ἡ γυνὴ ἄνδρα.

Ν.

Νῆες τῶν Πλοίων διαφέρουσιν. Νῆες μὲν αἱ φορτηγοὶ, αἳ καὶ μέγισταί εἰσιν· Πλοῖα δὲ, τὰ προμήκη καὶ στρατιωτικά.

Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Νυνὶ ἐπὶ μόνου τοῦ ἐνεστῶτος· τὸ δὲ Νῦν ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων. ὡς τὸ, νῦν ἔσται ὁ ἀγών. νῦν ἡ μάχη πέπαυται.

Ο.

Οὗτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. Οὑτοσὶ μὲν γὰρ μετὰ τοῦ ι δεικτικὸν μόριον. Οὗτος δὲ, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν.

Οὐδὲν διὰ τοῦ δ καὶ Οὐθὲν μετὰ τοῦ θ μακρῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν δῆλον, ἐκ τοῦ οὔτε καὶ ἓν σύγκειται, ἤγουν οὔ τε ἓν, οὔ τε δύο.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον ἐπὶ ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τέτακται.

Ὁ Ὄρθρος καὶ Πρωῒ διαφέρει. Ὄρθρος μὲν γὰρ ἡ πρὸ ἀνατολῆς ὥρα· Πρωῒ δὲ, τὸ ἐκ τῆς ἡλίου περιωπῆς φῶς, ὡς καὶ τὸ ὀψὲ καὶ ἑσπέρας.

Οὕνεκα καὶ Εἵνεκα διαφέρει. τὸ μὲν Οὕνεκα σημαίνει τὸ ὅτι· τὸ δὲ Εἵνεκα, ἀντὶ τοῦ χάριν.

Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Διότι αἰτίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Ὅτι, ποτὲ μὲν αἰτίαν, ποτὲ δὲ βεβαίωσιν. αὐτίκα, ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη, ἴσμεν, διότι δὲ οὐκέτι.

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν βαδίζειν, Οἴκαδε φαμέν· τὸ δὲ εἰς ἑτέραν, Εἰς οἶκον.

Π.

Πρεσβεύειν τοῦ Πρεσβεύεσθαι διαφέρει. Πρεσβεύεσθαι τὸ μὲν πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ τὸ πέμπειν πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα· Ἄστυ δὲ, ἡ κατασκευὴ τῆς πόλεως.

Πάγετος μὲν τὸ κρύος· Παγετὸς δὲ, ὁ χειμών.

Πλούσιος Ἀφνειοῦ καὶ Ὀλβίου διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολλὴν περιουσίαν ἔχων· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ᾿ ἐνιαυτοῦ τὴν οὐσίαν συλλέγων· Ὄλβιος δέ ἐστιν, ὁ τελείαν εὐδαιμονίαν ἔχων.

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαί τι καὶ πονεῖν περὶ τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς γὰρ ὁ ἔμπειρος τῶν πολέμων· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

Ρ.

Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει. Ῥέφανον μὲν γὰρ τὸ παρ᾿ ἡμῖν λεγόμενον· Ῥάφανον δὲ, ἡ κράμβη.

Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι᾿ οὗ φέρεται· Ῥεῦμα δὲ, τὸ ὕδωρ.

Σ.

Σημεῖον Τέρατος διαφέρει. Σημεῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τοῦ ἀέρος γενόμενον· Τέρας δὲ, τὸ ἐν γῇ.

Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. τὰ μὲν παρῳχημένα Σημείοις πιστεῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα Τεκμηρίοις.

Τ.

Τεῖχος καὶ Τειχίον διαφέρει. Τεῖχος μὲν γὰρ ἐπὶ πόλεων· Τειχίον δὲ, ἐπὶ ἐπαύλεων.

Τιμωρεῖν καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γὰρ τὸ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν· Τιμωρεῖσθαι δὲ τὸν ἀδικήσαντα. Τιμωρὸς Πατρόκλου Ἀχιλλεὺς, Τιμωρεῖται δὲ Ἕκτορα.

Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γάρ ἐστι τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οὕνεκα διότι.

Τήθη καὶ Τηθὺς διαφέρει. Τήθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ μάμμη· Τηθὺς, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφή.

Τύραννοι καὶ Βασιλεῖς διαφέρουσιν. Τύραννοι μὲν γὰρ οἱ ἐξ ὠμότητος ἢ ἁρπαγῆς τὴν βασιλείαν δεξάμενοι· Βασιλεῖς δὲ, οἱ πατροπαραδοτ. . . . .

Υ.

Ὑποψία Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γάρ ἐστι κακοῦ τινος ὑπόνοια· Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον ταχθεῖσα.

Ὑπόσχεσις Ἐπαγγελίας διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν τι δυνάμενος, ἢ βουλόμενος.

Φ.

Φλαῦρον καὶ Φαῦλον διαφέρει. Φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν καὶ κοῦφον κακόν· Φαῦλον δὲ, τὸ μέγα. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις παρεδηλώσαμεν.

ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ

ΠΕΡΙ

ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Σχῆμα λόγου ἐστὶ πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν κατά τινα διάλεκτον. Εἴδη τῶν Σχημάτων εἴκοσι καὶ δύο. Εὐβοεικὸν, Κορίνθιον, Ἰβύκειον, Χαλκιδιακὸν, Ἀλκμανικὸν, Κλαζομένιον, Κολοφώνιον, Σικελικὸν, Νησιωτικὸν, Τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων, Ἰωνικὸν, Ἀττικὸν, Θηβαϊκὸν, Ἰωνικὸν καὶ Δώριον, Δώριον τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων, Ἀττικὸν, Ἄλλο Ἀττικόν. Περιηγηματικὸν, Ἄλλο Ἀττικὸν, Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον, Ῥοδιακὸν, καὶ Ἀσιανόν.

Εὐβοεικόν. ὡς τὸ, ἡδὺς παιδίον βαδίζων. Οὐδετέροις γὰρ ὀνόμασι συντάσσουσιν ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν ἐπίθετον καὶ μετοχάς. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Δῶρόν τοι ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Κορίνθιον. ὡς τὸ, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. καὶ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Ὁριστικοῖς γὰρ χρῶνται, ἀνθ᾿ ὑποτακτικῶν, ὡς τὸ,

Ὁππότ᾿ ἂν ἡβήσει τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.

Ἰβύκειον. ὡς τὸ, λαμπρὸν παμφαίνησι, καὶ ὁ λύχνος φαίνησι. ἀντίστροφόν ἐστι τῷ Κορινθίῳ, ὑποτακτικῷ χρώμενον ἀντὶ ὁριστικοῦ.

Χαλκιδιακόν. ὡς τὸ, Σωκράτης ἀπολογούμενός ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖται. Τὰ γὰρ ὁριστικὰ τῶν ῥημάτων εἰς μετοχὰς ἀναλύει, μετὰ τοῦ ἔστιν, ἢ εἰμί. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Αἰεὶ γὰρ ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμέν.

Ἀλκμανικόν. ὡς τὸ, Πλάτων ἐπορεύθησαν καὶ Ἀριστοτέλης. Γίνεται γὰρ δυοῖν ὀνομάτοιν μεταξὺ πίπτοντος πληθυντικοῦ ῥήματος.

Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα, Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι
Κωκυτός τε·
Εἰ δέ κ᾿ Ἄρης λάχωσι μαχῆς καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων.

Κλαζομένιον. ὡς τὸ, πορεύομαι σὺν ἀγῶνι, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα. Ἀλλάσσων τὴν αἰτιατικὴν εἰς δοτικὴν, καὶ τὴν πρόθεσιν εἰς πρόθεσιν. ὡς τὸ, σὺν πατρίδι ἔβη, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν πατρίδα· οὕτως Ἀντιφῶν. Ἀντίστροφον δὲ τούτῳ τὸ Ποιητικόν·

Ζεὺς γὰρ ἐς ὠκεανὸν μετ᾿ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα.

ἐνήλλακται γὰρ ἡ δοτικὴ εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἡ ἐν πρόσθεσις εἰς τὴν μετά· ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς ἀμύμοσιν Αἰθίοψιν, εἶπε, μετ᾿ ἀμύμονας.

Κολοφώνιον. ὡς τὸ, χαλινὸν τῷ ἵππῳ, ἀντὶ τοῦ ἵππου. ἡ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Νηὶ παρὰ πρύμνῃ,

ἀντὶ τοῦ νηός. καὶ,

Ἀλλ᾿ οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ.

Σικελικόν. δέξαι ἱερείᾳ, ἀντὶ τοῦ, παρὰ τῆς ἱερείας. Γίνεται δὲ παραλαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως, ἀντὶ γενικῆς, καὶ κατὰ παράλειψιν τῆς παρὰ, προθέσεως· ὡς καὶ Ὅμηρος,

Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ
Δέκτο δέπας·

ἀντὶ τοῦ παρὰ τῆς Θέμιδος. καὶ,

Δέξατό οἱ σκῆπτρον·

ἀντὶ τοῦ παρ᾿ αὐτοῦ.

Νησιωτικόν. πλούσιος ἦν χρυσοῦ, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα χρυσοῦ. Γίνεται δὲ οὕτως, τὰ συντασσόμενα τῇ δοτικῇ ῥήματα αὐτοὶ γενικῇ συντάσσουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος,

ἀφνειότερος χρυσοῖό τ᾿ ἐσθῆτός τε.

Ἀττικοὶ δὲ ἐκφέρουσι τοιαῦτα, τὸ ἕνεκα προστιθέντες.

Τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων. ἀρέσκει με, ἀντὶ τοῦ μοι. Οὕτως δὲ γίνεται, συντασσομένης δοτικῆς πτώσεως ῥήμασιν αὐτοὶ ἐπὶ αἰτιατικὴν προφέρουσι, συνήντησέ με, ἀντὶ τοῦ μοι.

Καὶ δ᾿ Ἀχιλεὺς τοῦτόν γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ἔῤῥιγ᾿ ἀντιβολῆσαι,

ἀντὶ τοῦ τούτῳ. καὶ Ἀττικοὶ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς, ἀρέσκει με, λέγων. Ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα, ἃ γενικῇ πτώσει συντάσσεται, ἐκφέρουσιν ἐπὶ αἰτιατικὴν, αὐτός με ἤρετο, καὶ ἀφαιρεῖταί με, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. Καὶ Ὅμηρος,

ἐπεί μ᾿ ἀφέλεσθέ γε δόντες.

Ἰωνικόν. Συνέβη τρωθῆναι τὸν Ἀλέξανδρον ἵππον, ἀντὶ τοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου. συντασσομένων γὰρ τῶν πρός τι ἐχόντων ὀνομάτων παρ᾿ ἡμῖν ἐπὶ γενικῆς πτώσεως, ἐκεῖνοι ἐπὶ αἰτιατικὴν ἐκφέρουσιν· ὡς τὸ,

γυναῖκα τεθήσατο μαζὸν,

ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζὸν ἐθήλασεν. ὅθεν τινὲς λέγουσι τὸ γυναῖκα εἰρῆσθαι ἀντὶ τοῦ κτητικοῦ τὸ γυναικεῖον. ὡς Ἀττικοὶ, Ἕλληνα στρατὸν, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικόν. ἦν δὲ αὐτῷ εἰπεῖν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, εἰ μὴ ἐκείνως διελέγοντο οἱ Ἕλληνες τὰ πρός τι ἔχοντα συντάσσοντες αἰτιατικαῖς πτώσεσιν,

Τρῶας στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών·

τὰς στίχας. τίνες δὲ τὰς Τρωὰς, ὀξυτόνως καὶ θηλυκῶς, ἀλλ᾿ ἐλέγχει αὐτοὺς ἡ γραφὴ, χωρὶς οὖσα τοῦ ι. ἐπὶ κασιγνήτοιο φόνοιο. ἀντὶ τοῦ, κασιγνήτου, τὸ γὰρ προσηγορικὸν ἔλαβεν ἀντὶ τοῦ κτητικοῦ.

Ἀττικὸν, σύνηθες Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι. στρατευόμενοι Θηβαῖοι ἐπὶ Ἀττικήν. Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῶν πυλῶν. τὸ γὰρ κατ᾿ ἐπιφορὰν δεῖ εἰπεῖν. Λακεδαιμόνιοι ἡττήθησαν. Γίνεται δὲ οὕτως, τῇ ἐπιφορικῇ ἐκφράσει προσυνταττομένης ὀρθῆς πτώσεως, ἀντὶ γενικῆς ἢ δοτικῆς· ἡ μὲν γάρ ἐστι προσηγορικὴ, ἡ δὲ ἐπιφορικὴ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὁ λόγος αὐτοτελὴς γίνεται· καὶ ὥσπερ ἐλλείπων πάλιν αὐτοτελὴς ἑτέρας συνδεούσης. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει.

ἀντὶ τοῦ, τῶν δύο σκοπέλων.

Νεστορίδαι δ᾿ ὁ μὲν οὔτασ᾿ Ἀτύμνιον.
Ἄμφω δ᾿ ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Ἴωνες δὲ καὶ πολλῶν φράσιν οὐ σώζοντες πάλιν, ὡς γὰρ ἡμεῖς λέγομεν, ἐξερχομένῳ μοι ἔδωκαν, αὐτοί φασιν, ἐξερχόμενος δέδωκέ μοι. Χαλκιδεῖς δὲ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ ποιοῦσιν αἰτιατικαῖς πτώσεσιν ἐπιφορὰς ποιοῦντες καὶ ζευγνῦντες· ὡς Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς, οὗτος γὰρ ἔφη περὶ Μυρίνης τῆς Ἀμαζόνος, τὴν Μυρίναν ἐξελθοῦσαν καὶ περιβλεψαμένην, ἔδοξεν αὐτὴν τὰς ἄλλας Ἀμαζόνας ἀνακαλέσασθαι.

Θηβαικόν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται. Γίνεται δὲ οὕτως, Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖ Ἀθηναίοις· μελιῤῥόθων δ᾿ ἕπεται

πλοκαμοί, ἀντὶ τοῦ ἕπονται. Καὶ, διήγεται σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο. Ὅμηρος,

Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται.

ἀντὶ τοῦ σεσήπασιν.

Ἰωνικὸν δὲ καὶ Δώριον ὁμοῦ εἰλημμένον ἀπὸ τῶν κατὰ Σικελίαν Δωριέων. Γίνεται δὲ παραλαμβανομένου ἀπαρεμφάτου ῥήματος ἀντὶ προστακτικοῦ ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, ὅταν λέγῃ τις, δός μοι τὸ βιβλίον, αὐτὸ δοῦναι φάσκει, καὶ Ὅμηρος,

Ἐλθὼν δ' ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Πάντα μάλ' —— ἀγορευέμεν.

ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καὶ,

Πειρᾷν δ' ὥς κεν Τρῶες,

ἀντὶ τοῦ πείραζε. Χρῶνται δὲ τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἐπὶ ἑνικῷ προστακτικῷ καὶ πληθυντικῷ ὁμοίως· γράφειν λέγοντες, ἀντὶ τοῦ γράφετε. Ὅμηρος,

Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν,

ἀντὶ τοῦ ἐρητύετε.

Δώριον, μάλιστα τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων. Γίνεται δὲ οὕτως. παραλαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως, ἀντὶ αἰτιατικῆς, παρεπομένης τῆς διὰ προθέσεως, οἷον εἴ τις φαίη· τῷ στρατηγῷ οἱ πολέμιοι ἀπώλοντο. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸν στρατηγόν. καὶ τούτῳ ἐσφάγη, ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο. Ὅμηρος,

Σοὶ δὲ πάντες μαχησόμεθα,

ἀντὶ τοῦ διὰ σέ.

Ἀττικὸν δὲ γίνεται οὕτως. Συντασσομένης γενικῆς πτώσεως ἀντὶ δοτικῆς κατ' ἐπιφοράν. οἷον εἴ τις φαίη, οὐκ ἂν ἡμῖν συνέβη εὐσεβῶν ὄντων τοῦτο παθεῖν. καὶ, ἡμῖν εἴρηται πράγματα μὴ πλευσάντων· καὶ Ὅμηρος,

ἡμῖν —— κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον.

Ἄλλο Ἀττικόν. τῷ, ἵνα, μορίῳ. Ἀττικὰ μόρια ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, οἷον· ἵνα θύοιτε. ὁ Πλάτων τούτῳ κέχρηται καὶ Ὅμηρος. ἵνα μήποθεν ἄλλος ἵκοιτο. καὶ, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνοι.

Περιηγητικόν. ᾧ πυκνοτέρως χρῶνται οἱ περιηγηταί. γίνεται δὲ οὕτως. Προταττομένης αἰτιατικῆς πτώσεως κατ' ἐπιφορὰν, ὅταν ἐν μεταβάσει λόγου ἐπενέγκωμεν ὀρθὴν πτῶσιν. οἷον, παραπλέομεν δύο πόλεις, αἳ καλοῦνται Σηστὸς καὶ Ἄβυδος. καὶ Ὅμηρος.

Ἄνδρ' ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
Ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντε, ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδώς.

ἀντὶ τοῦ, τὸν μέν.

Τῶν δὲ Ἀττικῶν τὸ συντάσσειν τὸ μὴ μετὰ μέλλοντος χρόνου. μὴ πείσομαι. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα τῶν περὶ Ἀντιφῶντα. σπανίως δὲ καὶ Ὅμηρος κέχρηται. ἡμεῖς δὲ τὰς ἐξ ἀμφοτέρων φωνὰς τήν τε μὴ, ἀπαγόρευσιν, καὶ τὴν οὐ, ἄρνησιν, ὑποτακτικοῖς ῥήμασι συντάσσομεν· οἷον, οὐ μὴ διαλεχθῶ σήμερον, οὐ μὴ εἴπω. Ἀνακύπτει δ' ἐκ τούτου τοῦ σχήματος καὶ ἕτερον Δώριον, ὃ γίνεται τῆς αὐτῆς συντάξεως χρεοκοπουμένης. οἷον, οὐκ εἴπω σοι, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐρῶ σοι. καὶ, σήμερον οὐκ ἴδῃς, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἴδῃς. καὶ τὸ,

Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι.

Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον. Ὅταν τὸ ῥῆμα συντάσσεται ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον τὸ θαυμάζω, καὶ τὸ ὀνειδίζω, καὶ λοιδοροῦμαι, καὶ ὀκνῶ, καὶ ἐνοχλῶ. ἔστι δὲ πλεονάζοντα παρ' Ἀττικοῖς. Δοτικαῖς γὰρ συντάσσουσι πτώσεσιν, οἷόν ἐστι τὸ μέμφομαί σοι, καὶ ὀνειδίζω σοι· οἱ δὲ Δωριεῖς, ἅπερ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπὶ δοτικῆς συνήθη, ταῦτα ἐπὶ γενικὴν μετάγουσι, μέμφομαί σου λέγοντες, ὡς πλήρη φασίν. Ἀττικοὶ δὲ συντάσσουσιν αἰτιατικαῖς πτώσεσι γενικὰς, καὶ δοτικῇ τὴν αἰτιατικήν.

Ῥόδιον. τῶν Δωριζόντων ἐν τῇ ἀκράτῳ δοτικῇ, ἤτοι τὴν ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν πτῶσιν ἐπ' αἰτιατικὴν συντάσσουσι δοτικῇ πτώσει· οἷον εἴ τις εἴποι, κάλεσον τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ τὸν ἄνθρωπον. τεκμήριον δ' ἂν εἴη ἐκ τοῦ σχήματος μάλιστα τῶν Δωριζόντων, διά τε τὴν τὶν, καὶ τὴν σφὶν ἀντωνυμίαν· αὕτη γὰρ οὐδεμίας πτώσεως, ἢ δοτικῆς δηλωτική. καὶ Ὅμηρος,

Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι.

Ἀσιανὸν, μᾶλλον ἐπιχωριάζον τοῖς ἐπὶ Σικελίας Ἕλλησιν. Γίνεται δὲ οὕτω συνηρτημένον ἔχον ὁριστικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ὀρθῆς. εἰ θέλεις ἀναστάντα κλεῖσαι τὴν θύραν, ἀντὶ τοῦ ἀναστάς. ἀπελθόντα λούσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπελθών. Ἐναντίον δ' ἂν εἴη τούτῳ τῷ σχήματι, ὃ ἔμπαλιν ἔχει τὴν μετοχὴν ἐπὶ ὀρθῆς πτώσεως ἀντὶ αἰτιατικῆς. οἷον εἴ τις εἴποι, λέγεται Ἀλέξανδρον Μακεδόνα τρῶσαι τοὺς Πέρσας ἐλθὼν εἰς χωρίον τῆς Περσίδος, ἀντὶ τοῦ ἐλθόντα. καὶ Ὅμηρος,

Φημὶ —— οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα,
Ἀστράπτων ἐπὶ δεξιᾷ,

ἀντὶ τοῦ ἀστράπτοντα.

ΠΕΡΙ Β ΑΓΡΑΡΙΣΜΟΥ

Βαρβαρισμός ἐστι λέξις ἤτοι περὶ τὰ στοιχεῖα, ἢ περὶ τὰς προσῳδίας ἡμαρτημένη. Διαφέρει δὲ τοῦ Σολοικισμοῦ· ἐπεὶ ὁ μὲν Βαρβαρισμὸς ἐν λέξει γίνεται, ὁ δὲ Σολοικισμὸς ἐν λόγῳ. Γίνεται δὲ ὁ Βαρβαρισμὸς ἐν τῇ λέξει, περὶ πλεονασμὸν στοιχείου, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἐναλλαγὴν, περὶ τόνον, περὶ χρόνον, περὶ πνεῦμα. Λέγομεν δὲ Βαρβαρίζειν καὶ τοὺς ἀλλοφύλῳ λέξει χρωμένους· ὡς εἴ τις τὸ μὲν ὑπαυχένιον Κερβικάριον λέγοι, τὸ δὲ χειρόμακτρον, Μάππαν.

ΠΕΡΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

Σολοικισμός ἐστι λόγος περὶ τὴν σύνταξιν τῶν λέξεων ἡμαρτημένος. Διαφέρει δὲ Σχήματος. ἐπεὶ τὸ μὲν Σχῆμα ἔχει τινὰ αἰτίαν εὔλογον καθισταμένην εἰς εὐπρέπειαν, ὁ δὲ Σολοικισμὸς οὐκ ἔχει. Γίνεται δὲ ὁ Σολοικισμὸς ἐν τῷ λόγῳ, περὶ πλεονασμὸν λέξεως, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἐναλλαγὴν, περὶ εἶδος, περὶ γένος, περὶ ἄρθρον, περὶ ἀριθμὸν, περὶ πτῶσιν, περὶ πρόσωπον, περὶ χρόνον, περὶ διάθεσιν, περὶ ἔγκλισιν. Λέγεται δὲ Σολοικισμὸς, ἐπεὶ σόλοικον καὶ βάρβαρον τὴν προφορὰν ἔχει. Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους. ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησὶ, Κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον. καὶ Ἱππῶναξ,

Καὶ τοὺς σολοίκους ἢν λάβωσι, περνᾶσι
Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

ΕΤΕΡΩΣ
ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ
ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

Τοῦ λόγου ἀρεταὶ μέν εἰσιν ἕξ. Ἑλληνισμὸς, Σαφήνεια, Κυριολογία, Συντομία, Εὐσυνθεσία, Εὐπρέπεια. Κακίαι δὲ ταύταις ἀντικείμεναι ὁμοίως ἕξ. Βαρβαρισμὸς, Ἀσάφεια, Ἀκυρολογία, Μακρολογία, Κακοσυνθεσία, Ἀπρέπεια.

Ἑλληνισμὸς μὲν οὖν ἐστι λέξις ὑγιὴς, καὶ ἀδιάστροφος λόγου μερῶν συμπλοκὴ κατάλληλος· Βαρβαρισμὸς δέ ἐστι λέξις ἡμαρτημένη παρὰ τὴν τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

Διαφέρει δὲ Βαρβαρισμὸς Σολοικίας· ὅτι ἡ μὲν Σολοικία τὴν τάξιν βλάπτει τοῦ λόγου, ὁ δὲ Βαρβαρισμὸς τὰ ἔπη τῆς λέξεως.

Γίνεται δὲ Βαρβαρισμὸς κατὰ τρόπους ἐννέα. προσθέσει, ἀφαιρέσει, ἐναλλαγῇ, μεταθέσει, συναλοιφῇ, διαιρέσει, τόνῳ, χρόνῳ, πνεύματι.

Κατὰ μὲν οὖν Πρόσθεσιν βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες Σωκράτην, Δημοσθένην. τὰ γὰρ εἰς ης λήγοντα σύνθετα οὐ προσλαμβάνει ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τὸ ν, ὅταν ᾖ παρ' οὐδετέρων πρὸς τὴν κατάληξιν, ἢ ῥῆμα ἐπὶ τέλει ἐμφαίνηται.

Κατὰ δὲ Ἀφαίρεσιν· ὡς εἴ τις λέγει τὸν Ἑρμῆ, δεῖ γὰρ λέγειν τὸν Ἑρμῆν.

Κατὰ δὲ Πρόσθεσιν λέγοντες τὸν δίφρον, δρίφον· καὶ τὸ φέρω, φέρνω· καὶ Μυτιληναῖον, Μιτυληναῖον· ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτωνος τοῦ κτίστου Μυτιλήνη καλεῖται.

Κατὰ δὲ Ἐναλλαγὴν, ὅσοι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδυνάμην, ἠδυνάμην· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. ὅσα γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τῶν ῥημάτων ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ, ταῦτα κατὰ τὸν παρατατικὸν ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται. λέγω, ἔλεγον· φέρω, ἔφερον· οὕτω μέλλω, ἔμελλον· βούλομαι, ἐβουλόμην· καὶ δύναμαι, ἐδυνάμην.

Κατὰ δὲ Συναλοιφὴν, ὡς Μένανδρος λέγει,

Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν.

ἀντὶ τοῦ φάναι, ὁ ἕτερος· ἡ γὰρ τοιαύτη συναλοιφὴ γίνεται ἐπὶ οὐδετέρου ἄρθρου, ὅταν αὐτῷ ἐπιφέρηται ὄνομα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, οἷον τὸ, ἕτερον, λέγω θάτερον. ἐπὶ ἀρσενικοῦ δὲ οὐδαμῶς.

Κατὰ δὲ Διαίρεσιν, ὡς ὅταν Ἡσίοδος λέγῃ,

Μάγνης δ' αὖ Δίκτην τε καὶ ἀντίθεον Πολυδεύκεα.

οὐ γὰρ διαιρεῖται, ὧν ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν λήγει· αἱ γὰρ εἰς α λήγουσαι αἰτιατικαὶ διαιροῦνται, Δημοσθένεα, Δημοσθένη γὰρ καὶ Διογένη.

Κατὰ δὲ Τόνον βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες, ἐὰν βουλῶμαι, καὶ ἐὰν ἀρχῶμαι, δεῖ γὰρ λέγειν, ἐὰν βούλωμαι, καὶ ἐὰν ἄρχωμαι· ἐπειδὴ τὰ ὑποτακτικὰ τοῖς ἰδίοις ὁριστικοῖς ὁμοτονεῖ, φέρομαι, ἐὰν φέρωμαι· λέγομαι, ἐὰν λέγωμαι· οὕτω καὶ ἐὰν βούλωμαι, καὶ ἐὰν ἄρχωμαι. Ὁμοίως καὶ περὶ τοὺς τόνους βαρβαρίζουσιν, οἱ λέγοντες ἀκρᾶτον προπερισπωμένως· δεῖ γὰρ λέγειν ἄκρατον προπαροξυτόνως· ἡ γὰρ τοῦ α στέρησις προτιθεμένη τῶν δισυλλάβων ὀνομάτων εἰς ος ληγόντων, ἀναβιβάζει τὸν τόνον· οἷον κακὸς, ἄκακος· φθαρτὸς, ἄφθαρτος· οὐκοῦν καὶ κρατὸς, ἄκρατος.

Κατὰ δὲ Χρόνους βαρβαρίζουσιν, οἱ λέγοντες πινακὶς, ἐκτεταμένως· δεῖ γὰρ λέγειν πινακὶς συνεσταλμένως, ὡς θυρὶς, σανίς.

Κατὰ δὲ Πνεῦμα βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες αὔριον δασέως. δεῖ γὰρ αὔριον, ψιλῶς· ἐπείπερ εἴρηται παρὰ τὴν αὔραν, ἥτις ἐκ τῶν ποταμῶν ἕωθεν ἀναδίδοσθαι φιλεῖ,

Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

ἄλλως τε καὶ διὰ ψιλοῦ τοῦ στοιχείου συναλείφεται,

Μήδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔνηφι.

εἰ γὰρ ἦν δασὺ, πάντως ἂν διὰ τοῦ θ ὤφειλεν εἶναι ἡ συναλοιφή.

Ἀκυρολογία δὲ, ἥτις περὶ τὸ σημαινόμενον ἁμαρτάνεται· τῆς δὲ κακίας μέρος ἐστὶ καὶ ἡ ἀκυρολογία. ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπολομένων νηπίων,

Μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκούφισαν δὲ τιθήνας.

Τοὐναντίον γὰρ, ἐβάρυναν ἀπολέσαντες τὰ ὑπ' αὐτῶν τρεφόμενα βρέφη. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ,

Ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς.

ΠΕΡΙ
ΣΟΛΟΙΚΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

Σολοικία ἐστὶν ἀκατάλληλος πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν παρὰ τὴν τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

Σολοικίζουσι δὲ κατὰ τρόπους ιε· περὶ γένη, περὶ ἀριθμοὺς, περὶ τὰς πτώσεις, περὶ τὰ εἴδη, περὶ τὰ γενικὰ καὶ εἰδικὰ, περὶ τὰ πάθη, περὶ τὰ ἐνεργήματα, περὶ τοὺς χρόνους, περὶ τὰ πρόσωπα, περὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, περὶ τὰ ἄρθρα, περὶ τὰς ἀντωνυμίας, περὶ τὰς προθέσεις, περὶ τὰ ἐπιρρήματα, περὶ τοὺς συνδέσμους.

Περὶ μὲν οὖν Γένη· ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

ἀντὶ τοῦ, τέκνον φίλον.

Περὶ δὲ τοὺς Ἀριθμούς· ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί.

ἀντὶ τοῦ, ἦσαν.

Περὶ δὲ τὰς Πτώσεις·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Ἠέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.

ἀντὶ τοῦ, ὦ ἥλιε.

Περὶ τὰ Εἴδη· ὡς εἴ τις ἁπλοῦν ἀντὶ συγκριτικοῦ τάξειεν, οἷον, δῖα θεάων. ἀντὶ τοῦ διοτάτη. καὶ γυναικῶν θηλυτεράων, ἀντὶ τοῦ θηλειῶν. καὶ, δικαιότατος κενταύρων, ἀντὶ τοῦ δίκαιος.

Περὶ δὲ Γενικὰ καὶ Εἰδικά· ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

εἶδος μὲν γὰρ ἄνδρες, γένος δὲ, ἄνθρωποι.

Περὶ δὲ τὰ Πάθη· ὡς εἴ τις λέγοι, οἰκοδομοῦμαι πύργον, ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶ.

Περὶ δὲ Ἐνεργήματα· ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

Ναιετάουσι πόληες·

ἀντὶ τοῦ ναιετάονται. καὶ,

ῥέε δ' αἵματι γαῖα.

ἀντὶ τοῦ ἐρρεῖτο.

Περὶ δὲ τὰ Πρόσωπα· ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεθα ἕκαστος.

ἀντὶ τοῦ δέδμηνται.

Περὶ δὲ Χρόνους· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ,

Θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν εἰς πέδον,
Ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.

ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν.

Περὶ δὲ τὰς Ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων· ὡς εἴ τις ἐναλλάττει εὐκτικὰ ὁριστικοῖς, ἢ προστακτικὰ ἀπαρεμφάτοις, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Πειρᾷν δ' ὥς κεν —— ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς.

ἀντὶ τοῦ πείραζε. ὡς καὶ προείρηκεν ἐλθέ. καὶ,

Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω.

ἀντὶ τοῦ οὐ μυθησαίμην.

Περὶ δὲ τὰ Ἄρθρα· ὡς εἴ τις ὑποτακτικοῖς χρήσαιτο ἀντὶ προτακτικῶν. οἷον,

Μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν ὑγιὴς εἰρημένος ἔστω.

ἀντὶ τοῦ, ὁ μέν· καὶ ἔμπαλιν προτακτικοῖς ἐχρήσατο ἀντὶ ὑποτακτικῶν,

Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.

ἀντὶ τοῦ, ὃς δή. καὶ,

ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

ἀντὶ τοῦ, ὅς μιν.

Περὶ δὲ τὰς Ἀντωνυμίας· ὡς εἴ τις ἀσύναρθρον ἀντὶ συνάρθρου παραλαμβάνοι. ὡς παρ' Ὁμήρῳ Ζηνόδοτος παραγράφει λέγων, πρὸς εἰς ἀντὶ τοῦ σοι σύναρθρος. ἢ εἴ τις, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου λέγοντος ὑμεῖς, ἐπὶ δὲ δευτέρου προσώπου τάξειεν ἀντωνυμίαν τὴν ἁρμόζουσαν τρίτῳ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.

ἀντὶ τοῦ, ὑμέτερον.

Περὶ δὲ τὰς Προθέσεις·

Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς,

ἀντὶ τοῦ, ἐλάτην. καὶ

Κάππεσον ἐν Λήμνῳ·

ἀντὶ τοῦ, εἰς Λῆμνον.

Περὶ δὲ Ἐπιρρήματα·

καὶ εἴσω δίφρον ἔλαστο.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ,

Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοὐκ ἀνώνυμος
Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανοῦ τ' ἔσω.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. καὶ,

Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων.

ἀντὶ τοῦ, ἐνθάδε. καὶ,

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον.

ἀντὶ τοῦ, νὴ τοῦτο. καὶ ὅταν τις ἀπαγορευτικῷ χρήσηται ἀντὶ ἀρνητικοῦ. οἷον,

Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

ἀντὶ τοῦ, οὐ δι' ἐμήν.

Περὶ δὲ τοὺς Συνδέσμους· ὅταν τις τῷ μὲν μὴ ἐπενέγκῃ τὸν δὲ, ἢ ἕτερον ἰσοδυναμοῦντα. ἢ τῷ ἤτοι διαζευκτικῷ μὴ ἐπενέγκῃ τὸν ἤ. ἢ εἴ τις χρήσαιτο τῷ μὲν ἢ προτακτικῷ, τῷ δὲ ἤτοι ὑποτακτικῷ λέγων, ἢ τόδε, ἤτοι τόδε· τοὐναντίον γὰρ χρὴ ποιεῖν, προτάσσειν μὲν τὸν ἤτοι, ὑποτάσσειν δὲ τὸν ἤ, λέγοντας, ἤτοι τόδε, ἢ τόδε.

Σολοικίζουσι δὲ καὶ περὶ τὸ μικτὸν καλούμενον· ἐπειδὰν δύο ἢ πλείονα εἴδη τῶν εἰρημένων ἐμπεριέχηται. ὡς ἐν τῷ, ἵνα λίθον πενθ' ὑπῆσαν σκόρπιοι. Σολοικίζει δὲ καὶ, ὁ τὸ παιδίον δεικνὺς, καὶ λέγων οὗτος.

Σολοικία δὲ καὶ Βαρβαρισμὸς τούτῳ διενηνόχασιν ἀλλήλων, ὅτι ἡ μὲν Σολοικία περὶ πλείονας γίνεται λέξεις ἀκαταλλήλως πλεκομένας, καὶ τὸ σημαινόμενον ἐναλλάσσει. οἷον, Ναιετάουσι πόλιν, ἀντὶ τοῦ ναιετάονται· ὁ δὲ Βαρβαρισμὸς περὶ μίαν γίνεται λέξιν, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ἐστιν ἁμάρτημα. ὁ γὰρ λέγων περισπωμένως εὐγενῆς, τὸ μὲν σημαινόμενον φυλάττει, πταίει δὲ κατὰ τὴν προφορὰν, περισπωμένῃ χρώμενος ἀντὶ ὀξείας.

Ὠνόμασται δὲ ὁ μὲν Βαρβαρισμὸς κατὰ ἐναντιότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπειδήπερ ἡ κατορθωμένη λέξις Ἑλληνισμὸς καλεῖται, καὶ ὅτι πᾶν τὸ ἐκ τῆς συνηθισμένης λέξεως μετενηνεγμένον, Βάρβαρον λέγεται. Σολοικισμὸς δὲ, ὅτι τοῦ σώου λόγου αἰκία· αἰκίζεται γὰρ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου· ἢ ὅτι οἱ παλαιοὶ Σολοίκους ἐκάλουν τοὺς βαρβάρους. καθὰ φησὶν Ἱππώναξ,

Καὶ τοὺς σολοίκους, ἢν λάβωσι, περνᾶσιν.

Ὥστε τῷ γένει Σολοικίαν εἶναι τὸν βαρβαρισμόν.

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΠΕΡΙ
ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.
ΕΚΛΕΓΕΝ
ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
ΤΡΥΦΩΝΟΣ. ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ. ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ.
ΚΑΙ ΕΤΕΡΩΝ.
Καὶ ἀντιγράφοις διαφόροις ἀντιβληθὲν καὶ ὀρθωθέν.

Τὸ Α πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται ἀεὶ, οἷον, ἀαρών. Ἄαπτος, ὁ ἀπροσπέλαστος, καὶ οὗ μὴ δύναταί τις ἅψασθαι.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Β, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Ρ ψιλοῦται. οἷον, ἀβειρῶν. ἀβιμέλαχ. ἄβαρις. ἄβυδος. καὶ τὰ λοιπά. τὸ μέντοι ἀβραάμ. καὶ ἀβράμιος. καὶ ἁβρός. ἁβρότης. ἁβρότονον. ἃ πάντα ἀπὸ τοῦ ἁβρὸς γίνεται, καὶ ὅσα ἐκ τούτου, δασύνονται, ὅτι ἐπάγεται τῷ Β τὸ Ρ. σεσημείωνται ἐν τούτοις τὸ Ἀβρότη νὺξ, ἐν ᾗ βροτὸς οὐ πορεύεται. καὶ Ἀβροτάζω, τὸ ἁμαρτάνω, κυρίως δὲ, τὸ βροτοῦ ἀποτυγχάνω· τοῦ Α κατὰ στέρησιν ἐπὶ τούτων λαμβανομένου. καὶ Ἄβρομοι, οἱ πολύηχοι, τοῦ Α κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου, ἢ κατὰ στέρησιν, ἤγουν οἱ βρόμον μὴ ἔχοντες.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. ἄγαν. ἀγείρω. ἀγορά. Ἄγνος, τὸ φυτόν. τὸ μέντοι Ἁγνὸς, ὁ καθαρός. καὶ ἅγιος. καὶ ἁγιάζω. καὶ ἁγιωσύνη. καὶ ἁγνίζω. καὶ ἁγνισμός. καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Ἅζω, ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ σέβομαι, τὴν δασεῖαν φυλάττουσιν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. ἀδάμ. ἄδωνις. ἀδελφός. Ἀδριὰς, κόλπος θαλάσσης. πλὴν τοῦ ᾅδης. ἁδρύνω. ἁδρότης. τὸ μέντοι Ἀδριὰς παρ' Ὁμήρῳ δασύνεσθαι φησὶν Ἡρωδιανὸς, ἐν δὲ τῷ Καθόλου ψιλοῦσθαι.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. οἷον, ἀεί. ἀετός. Ἄελλα, ἡ συστροφὴ τοῦ ἀνέμου. Ἀερόπη, κυρίως. ἀέναοι. ἀέριον.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. Ἄζω, τὸ ξηραίνω. ἐξ οὗ καὶ Ἀζαλέος, ὁ κατάξηρος. καὶ Ἀζαρίας, κύριον. Ἄζωτος, πόλις. πλὴν τοῦ Ἅζω, τὸ σέβομαι, καὶ θαυμάζω. ἅζομαι. ἁζόμενος.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Η ψιλοῦται. οἷον, Ἀήτης, ἄνεμος. ἀηδών. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον, Ἄθως, ὄνομα ὄρους, οὗ ἡ γενικὴ, ἄθω· ὡς ὁ κάλως, τοῦ κάλω· καὶ ὁ ἄπρως, τοῦ ἄπρω· καὶ ὁ ταῶς, τοῦ ταώ. Ἀθῷος, ὁ ἀζήμιος. ἀθηνᾶ. ἀθροίζω. ἀθηρηλοιγός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ϊ ψιλοῦται οἷον, Ἀΐδης, ὁ ᾅδης. Ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ. Ἀΐω, τὸ ἀκούω. Ἀϊστῶσαι, τὸ ἀφανίσαι. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. ἀκοή. ἄκμων. ἀκόνη. Ἀκαλήφη, εἶδος βοτάνης, ἡ λεγομένη κνίδη. Ἀκωκὴ, ἡ κεφαλὴ τοῦ βέλους, καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται. οἷον Ἀλῶ, τὸ πλανῶ. Ἄλη, ἡ πλάνη. Ἀλήτης, ὁ πλανήτης. Ἀλίτης, ὁ ἁμαρτωλός. καὶ ἀλιτρός. Ἄλυδις, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. ἄλλος. καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ. ἀλλεῖος. ἀλλοδαπός. ἀλλότριος. ἀλλόκοτος. ἀλλᾶς, ἀλλᾶντος. πλὴν τοῦ Ἅλς, ὃ θηλυκῶς μὲν λεγόμενον σημαίνει τὴν θάλασσαν, ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ἅλας. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, Ἁλίτης, ὁ θαλάσσιος. Ἅλιος, ὁ μάταιος, καὶ ὁ θαλάσσιος. ἁλουργίς. ἅλμη. ἁλιεύς. Ἁλικαρνασὸς, πόλις. καὶ ἁλίασος. ἁλίαρτος. Ἁλιζῶνες, ἔθνος, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῆς ἁλὸς περιζωννύεσθαι. Ἁλυκὸν, τὸ ἁλμυρόν. Ἁλίζω, τὸ ἅλατι πάσσω. σὺν τούτοις καὶ τὰ ἄθροισμα σημαίνοντα. Ἅλις, ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς, καὶ αὐτάρκως, Ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. καὶ Ἅλως, τὸ ἁλώνιον. σὺν τούτοις καὶ Ἁλῶ, τὸ κρατῶ. ἅλωσις. ἁλωτός. ἁλίσκω. ἅλυσις. σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ Ἅλλομαι, διὰ δύο λλ. ὃ σημαίνει τὸ πηδῶ, καὶ ἁλλόμενος. καὶ Ἅλμα, τὸ πήδημα. Ἄλμα δὲ, τὸ ἄλσος, ψιλοῦται, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων,

Ἵν' ἄλμαθ' ἵππου καὶ χαμευνάδος μόροι.

καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι Ἆλτο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν. ὡς καὶ Ὅμηρος,

ἆλτο χαμᾶζε

ψιλοῦται. τὸ Ἁλετρίβανον, εἰ μὲν παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν ἐτυμολογεῖται, δασύνεται· εἰ δὲ παρὰ τὸ Ἀλεῖν, ἤγουν ἀλήθειν καὶ τρίβειν, ψιλοῦται. λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ. Ἀλκυὼν, ἐκ τοῦ ἐν ἁλὶ κύειν ἐτυμολογεῖται, ὅμως ψιλοῦται, διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὸ Κ. Ἀλέα, ἡ θερμασία, δασύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δὲ τῷ Καθόλου ψιλοῦται· σὺ δὲ ψίλου κατὰ συνήθειαν. Ἅλυς, ποταμὸς, ὅθεν καὶ ἁλύτη ψιλοῦται. ὡς καὶ Ἀλύτης, πολλὴν γὰρ χώραν περιτρέχει· τινὲς δὲ δασύνουσιν, ἁλυκὸν ὕδωρ λέγοντες ἔχειν αὐτόν. Ἄλυς δὲ, ἡ ἀδημονία, παρὰ πᾶσι ψιλοῦται.

Ἄλλως. Τὸ Α πρὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου συμφώνου τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἢ τῆς δευτέρας, ἢ τῆς τρίτης, ψιλοῦται. οἷον, Ἄλπεις, ὄνομα ὄρους ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀλφειὸς, ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ. ἀλγηδών. Ἀλκὴ, ἡ δύναμις. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. Ἀλθαία, εἶδος βοτάνης. καὶ Ἀλθαίνω, τὸ θεραπεύω. ὅθεν τὸ Ἀλκυὼν, ὄνομα ὀρνέου τινὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ τίκτοντος, εἰ καὶ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἁλὶ κύειν ἐτυμολογεῖται, ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται, διότι ἐπάγεται τὸ Κ. ὡσαύτως καὶ τὸ ἆλτο. καὶ τοῦτο δείκνυσιν ἡ συναλοιφή. Φησὶ γὰρ Ὅμηρος ἐν τῇ Φῖ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος,

Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο κατακτάμεναι μενεαίνων.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Μ, ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται. οἷον ἀμνός. Ἀμύνω, τὸ βοηθῶ. καὶ Ἀμύνομαι, τὸ τιμωρῶ. ἀμείβω. Ἀμῶ, τὸ θερίζω. Ἄμη, ἡ δρεπάνη. τινὲς δὲ δασύνουσι τὴν ἄμην, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ ἅμα πολλοὺς τέμνειν στάχυας. Ἀμάλη, ἡ ἀγκάλη. ἀμαθύνω. Ἄμης, πλακοῦς. ἄμμος. ἄμαθος. Ἄμμυδις, Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. καὶ τὰ ἔχοντα τὸ Α στερητικόν. ἄμορφος. ἀμείλικτος. πλὴν τοῦ ἅμα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον Ἁμαρτῆ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα. ἁμιλλῶμαι. ἅμαξα. σὺν τούτοις, ἁματροχιά. ἁμαρτάνω. ἁμαρτία. ἁμαρτωλός. Ἅμμα, ὁ δεσμός. (γρ. τὸ σχοινίον) παρὰ τὸ ἅπτομαι. Ἁμὶς, τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον. Ἁμνίον, τὸ εἰς ὑποδοχὴν αἵματος ἐπιτήδειον ἀγγεῖον. καὶ Ὅμηρος,

Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε.

γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ αἷμα αἱμνίον, καὶ ἀμνίον κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι. Ἄμυδις, τὸ ὁμοῦ. ἀμωσγέπως. καὶ ἀμωσγέπη. τοῦτο δὲ παρὰ ἑτέροις ψιλοῦται, οἳ ἀπὸ τοῦ Ἀμὸς, ὃ σημαίνει τὸν ἡμέτερον, ἐτυμολογοῦσιν εἶναι. τὸ Ἄμμος παρὰ πᾶσι τοῖς Τεχνολόγοις δασυνόμενον εὗρον καὶ δι' ἑνὸς μ. εἰ μέντοι συνήθεια τοῦτο ψιλοῖ, καὶ διὰ δύο μμ γράφει. τὸ Ἅμαξα δασύνεται, ὡς εἴπομεν, ἐκ τοῦ ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ δύο βοῶν· τινὲς δὲ ψιλοῦσιν αὐτὸ, ἐτυμολογοῦντες ἐκ τοῦ τὸν ἄμητον ἄγειν. ὅθεν καὶ Κατημαξευμένας ὁδοὺς καὶ λέξεις λέγομεν, τὰς συνήθεις καὶ κατατετριμμένας. καὶ Ἁμαξιτὸς, ἡ ὁδός. δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος εἰπὼν,

Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο.

Τὸ Α λῆγον εἰς Μ, ἐπιφερομένου συμφώνου, ψιλοῦται ἀεί. ἄμφω. ἀμφίς. ἄμπυξ. ἄμπελος. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. ἀνία. ἄνεμος. ἀνεμώλιον. Ἀνύω, ὃ καὶ Ἀνύτω Ἀττικῶς γράφεται. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἁνδάνω, τὸ ἀρέσκω. ἐκ γὰρ τοῦ Ἥδω, τὸ εὐφραίνω, γινόμενον τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε τοῦ γεννήσαντος.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται ἀεί. ἄξων. ἀξίνη. ἀξία. Ἄξυλος ὕλη, ἡ πολύξυλος. καὶ Ἄξυλος, κύριον ὄνομα.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται. οἷον Ἄορ, τὸ ξίφος, Ἀολλέες, οἱ συνηθροισμένοι. Ἀοσσητὴρ, ὁ βοηθός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. ἀπηνής. ἀπόλλων. Ἀπολλῶτος, ὄνομα ἀποστόλου. ἀπάνθρωπος. ἀπώλεια. ἀπὸ, πρόθεσις· καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς πάντα. πλὴν τοῦ ἅπας. ἁπλοῦς. ἁπλῶς, ἐπίῤῥημα. ἁπαλός. ἅπαξ. ἁπαξάπαντες. ἅπτομαι. καὶ ἅπαν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ἀρά. ἀραιός. ἀρέθας. ἄρσην. ἀριπρεπής. ἄρδην. ἀρνός. ἄροτρον. ἄρης. ἀρητός. Ἀρβύλη, καὶ Ἀρβυλὶς, εἶδος ὑποδήματος. ἀργία. Ἄρδω, τὸ ποτίζω. Ἄργος, πόλις. ἀργός. ἄρμενον. ἀρμένιος. καὶ Ἀρμοῖ, ἀντὶ τοῦ νεωστὶ, παρὰ Λυκόφρονι, ὡς τὸ,

Θύσσησιν ἀρμοῖ μηλάτων ἀπάργματα

Θύουσαν.

πλὴν τοῦ ἁρμόζω. ἁρμογή. ἁρμός. ἁρμονία. Ἁρμαλιὰ, ἡ τροφὴ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω γίνεται. ἅρμα. Ἅρκυς, ἡ παγίς. Ἅρπη, ἡ δρεπάνη. Ἅρπυια, εἶδος ἀνέμου σφοδροῦ. ἁρπάζω. ἅρπαξ, ἁρπαλέος. καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐχόντων ἐπαγόμενον τὸ Π.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Σ, ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται· φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου. ἀσία. Ἄση, ἡ βλάβη. Ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη· παρὰ τὸ τὴν Ἄσιν, τουτέστι τὸν ῥύπον, μινύθειν καὶ ἐλαττοῦν. Ἆσσον, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ἀσσυρία. ἀσκός. ἀσσύριος. ἀσπίς. ἄστυ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἅσσα. ἀντὶ τοῦ ἅτινα. Ἄσσα δὲ, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως, ψιλοῦται.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Τ, ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται. οἷον Ἄτη, ἡ βλάβη. Ἀτεράμων, ὁ σκληρός. Ἀτρεὺς, κύριον. Ἀττέλαβος, ἡ ἀκρίς. ἀττικός. Ἄτερ, ἀντὶ τοῦ χωρίς. Ἀτταγὴν, εἶδος ὄρνιθος καταστίκτου, τὸ λεγόμενον ταγηνάριον. καὶ Ἄττα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. πλὴν τοῦ Ἅττα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα. Ἅτε, ἀντὶ τοῦ καθά. καὶ Ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. καὶ ἁτέρα, θηλυκόν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται. Ἀϋτὴ, ἡ βοή. Ἀΰω, τὸ φωνῶ. ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ,

ἀμφὶ δὲ νῆες

Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' ἀχαιῶν.

ἀντὶ τοῦ φωνησάντων.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Φ, ψιλοῦται. οἷον, ἄφνω. ἀφανής. Ἄφαρ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. πλὴν τοῦ Ἁφὴ, εἴτε τὴν χεῖρα σημαίνει, εἴτε τὴν ἔξαψιν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. οἷον Ἄχος, ἡ θλίψις. Ἄχθος, τὸ βάρος. ἄχυρον. ἀχιλλεύς. ἀχιτόφελ. ἀχαιός. ἀχυρμιά. ἀχαία. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. οἷον Ἄψ, ἀντὶ τοῦ πάλιν, καὶ εἰς τοὐπίσω. ἐξ οὗ καὶ Ἄψοῤῥος, ὁ ὀπισθόρμητος. Ἄψυρτος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν παρὰ τὸ ἅπτω, καὶ ἅπτομαι· Ἁψίκορος, ὁ ἅμα τοῦ ἅψασθαι κορεννύμενος, τουτέστιν, ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἀψιμαχία. ἁψὶς, ἁψῖδος. καὶ Ἅψεα, τὰ μέλη.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ω μέγα ψιλοῦται. οἷον Ἄω, τὸ πνέω. Ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω, καὶ ἀπανθίζω. καὶ Ὅμηρος,

ὕπνον ἀωτεῖς.

καὶ Ἀωρὶ, ἀντὶ τοῦ παρὰ καιρόν.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ τοῦ Α.

Τὸ Α, εἴτε στέρησιν δηλοῖ, ὡς τὸ ἄφιλος καὶ ἄοικος· εἴτε ἐπίτασιν, ὡς τὸ Ἄξυλος ὕλη, ἡ πολύξυλος· εἴτε κακὸν, ὡς τὸ Ἄφωνος, ὁ κακόφωνος· εἴτε ὀλίγον, ὡς τὸ Ἀμαθὴς, ὁ ὀλιγομαθής· εἴτε πλεονάζει, ὡς ἐν τῷ, στάχυς ἄσταχυς, σταφὶς ἀσταφὶς, σπαίρω ἀσπαίρω· εἴτε τὸ ὀπίσω σημαίνει, ὡς τὸ Ἀκόλουθος, ὁ ὀπίσω τὴν κέλευθον ποιούμενος· εἴτε τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ Ἄλοχος, ἡ ὁμόκοιτος, καὶ Ἀκοίτης, ὁ ἀνήρ· εἴτε τὸ ἴσον, ὡς τὸ Ἀτάλαντον, τὸ ἰσόσταθμον, ψιλοῦται. Εἰ δὲ ἄθροισιν σημαίνει, δασύνεται. οἷον ἅπας. Ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. τὸ μέντοι ἅλυσις, καὶ ᾅδης, κἂν στερητικὸν ἔχωσι τὸ Α, δασύνονται. ἐκ γὰρ τοῦ Α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ λύω. καὶ ἐκ τοῦ Α, τοῦ σημαινομένου, τὸ ὁμοῦ, καὶ τοῦ δῶ· πάντας γὰρ δεσμεῖ ὁ ᾅδης.

Τὸ Α ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται. ἀνά. ἀντί. ἀπό. ἐπειδὴ καὶ πᾶσα πρόθεσις ψιλοῦται. ἐκτὸς τῶν ἀπὸ τοῦ Υ ἀρχομένων.

Τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, κατὰ διάστασιν, ψιλοῦται. ἀαρών. ἀηδών. τὸ γὰρ αἷμα, καὶ τὰ τοιαῦτα, μὴ κατὰ διάστασιν ὄντα, δασύνονται.

Τὸ Α ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις δασύνεται. ἃ, ἃς, αἷς. ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς Δωρικοῖς. ἡμῶν, Ἁμῶν. ἡδὺ, Ἁδύ. Σημειωτέον, ὅτι τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, καὶ πρὸ τῶν δύο δασέων τοῦ Θ Χ, καὶ πρὸ τοῦ Κ Ξ ψιλοῦται ἀεί.

Ε.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Α δασύνεται. οἷον Ἑανὸν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. Ἑὰ, τὰ ἀγαθά. Ἑάλω, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθη. Ἕαται, ἀντὶ τοῦ κάθηνται, παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ,

Οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἔαρ. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἐαρίζω. Ἐαρινὸς καιρός. Ἐάω, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. καὶ Ἑαδότα, τὸν ἀρέσκοντα.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Δ ἢ τὸ Ρ. οἷον Ἔβενος, ξύλον. Ἔβερ, κύριον. Ἐβιωναῖος, ὄνομα αἱρετικῶν τινῶν. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι ἕβδομος. ἑβραῖος. καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν, δασύνονται· ὅτι ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Δ καὶ τὸ Ρ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται ἀεί. οἷον ἐγώ. ἐγείρω. ἐγγύς.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον ἔδαφος. Ἔδεσσα, πόλις. Ἐδδὸς, ὁ λαίμαργος. Ἔδω, τὸ ἐσθίω. Ἐδητὺς, ἡ εὐωχία. Ἐδωδὴ, ἡ τροφή. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕδος, τὸ ἔδαφος. ἕδρα. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, ἑδραῖος, ἑδράζω, ἑδραίωμα. σὺν τούτοις Ἕδνον, ἡ προίξ. Ἑδώλιον, ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. Ἑδανὸν, τὸ ἡδύ. καὶ Ἑδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει.

Τὸ Ε πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται. οἷον ἐείκοσιν, ἀντὶ τοῦ εἴκοσιν Ἐεισάμενος, ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθείς. καὶ Ὅμηρος,

Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε θεῖος ὄνειρος.

καὶ Ἔεργεν, ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἑέρσα, ἡ δρόσος. καὶ Ἕεστο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδύετο. καὶ Ἑὲ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων.

καὶ Ἑέλδωρ, τὸ ἐπιθύμημα. τοῦτο δὲ ψιλούμενον εὗρον ἐν τοῖς Ἰωάννου.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἷον ἐζεκίας. καὶ ὅσα κλιτικὸν ἔχει τὸ Ε, οἷον ἔζη. ἐζηλοτύπησε. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕζω, τὸ καθέζομαι.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Η δασύνεται. οἷον Ἑὴ, ἡ ἰδία. Ἑῆος, τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ προσηνοῦς. ἑήνδανε. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἔην, τοῦ ὑπῆρχε. καὶ Ἐηνὸς, ὄνομα ποταμοῦ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται, οἷον ἔθνος. ἔθος. Ἐθὰς, ὁ συνήθης. Ἔθειρα, ἡ θρίξ. ἐθέλω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕθεν, ἀντωνυμίας, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς Ὅμηρος,

Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα.

καὶ πάλιν,

οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων.

καὶ Ἑθεὶς ὁ ἐμβληθεὶς, καὶ ὁ ἀφεθείς. ἐκ τοῦ Ἕω, τὸ ἐμβάλλω, καὶ τὸ ἀπολύω.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. οἷον ἑκατόν. ἕκαστος. ἑκάτερος. Ἕκηλος, ὁ ἥσυχος. ἑκών. ἑκοῦσα. Ἑκατομβαιὼν, ὄνομα μηνός. Ἕκατι, ἀντὶ τοῦ χάριν. Ἑκὰς, τὸ πόῤῥω. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἑκηβόλος. ἑκάεργος. ἑκατηβελέτης. σὺν τούτοις, ἑκάβη. ἕκτωρ. ἑκάτη. ἕκτη. ἑκταῖον. ἕκτον. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἓξ ἀριθμοῦ. πλὴν τοῦ Ἐκ, προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς συγκειμένων. οἷον ἐκπτωτος. ἔκβλητος. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Ε, οἷον ἐκάλουν. ἔκρινον. ἐκεκτήμην. καὶ τῶν ἀποβολὴν πασχόντων τοῦ Ε. οἷον ἐκεῖνος. ἐκεῖθεν. ἐκεῖθι. ἐκεῖσε. καὶ γὰρ λέγεται, καὶ κεῖνος, καὶ κεῖθεν, καὶ κεῖθι, καὶ κεῖσε, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ε. τὸ δὲ Ἑκυρὸς, ὁ πενθερός. καὶ Ἐκεχειρία, ἡ ἄδεια, κατὰ τὰ λελεγμένα κανόνας οὐκ ἔχοντα, ὅμως ψιλοῦνται.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται, οἷον ἔλαφος. ἔλεος. Ἐλάτη, εἶδος δένδρου. ἐλεύθω. ἐλεγεῖον. Ἐλλεδανὸς, ὁ δεσμός. ἐλάχιστος. Ἐλλόβιον, τὸ ἐνώτιον. Ἐλῶ, τὸ ἐλαύνω. Ἔλλοπες, οἱ ἰχθύες. ἐλισσαῖος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἕλλην. ἑλλάς. Ἑλλανοδίκαι, οἱ κριταὶ, οἱ εἰς τοὺς ἀγῶνας καθήμενοι. καὶ Ἕλλη, κύριον. ἀφ' ἧς καὶ ἑλλήσποντος. ἑλληνοταμίας. ἑλένη. ἕλενος. Ἑλλὸς, ὁ ἔλαφος. Ἕλω, τὸ λαμβάνω, καὶ τὸ φονεύω. καὶ τὸ ἑλκύω, (ἀφ' οὗ καὶ Ἑλώρια, τὰ σπαράγματα, καὶ ἑλκύσματα τῶν κυνῶν.) καὶ τὸ προκρίνω, ἀφ' οὗ καὶ Ἑλόμενος, ὁ προκρίνας. Ἕλος, ὁ σύμφυτος τόπος, ἑλίκη. ἑλίσσω. ἕλιξ, ἕλικος. ὅθεν καὶ Ἑλίκωπες ἀχαιοὶ, καὶ Ἑλικῶπις κούρη. ἑλιγματώδης. Ἑλικὼν, ὄρος. ἕλκω. ἑλκύω. καὶ ἐλισάβετ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου τοῦ Κ ἢ τοῦ Μ, δασύνεται. οἷον ἕλκος ἕλκω. ἑλκύω. Ἕλμινς, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ σήψεως τικτόμενος σκώληξ. καὶ κλίνεται ἕλμινθος. ὡς τίρυνς, τίρυνθος. εἰ δὲ ἐπάγεται ἕτερον σύμφωνον, ψιλοῦται. οἷον ἐλπίς. ἐλθεῖν. Ἔλδεται, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμεῖ. καὶ Ὅμηρος,

Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. ἐμέ. ἐμός. Ἐμῶ, τὸ χέω. ἔμετος. ἔμπης. ἐμπόρευμα.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἑμὺς, ἡ χελώνη, παρὰ τὸ ἓ ἤγουν ἑαυτὴν Μύειν, τουτέστι κρύπτειν ἐντὸς τοῦ ὀστράκου. καὶ Ἕμα, τὸ ἄφεμα, καὶ ἡ πέμψις.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ν ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ ψιλοῦται. Ἐνὸς, ἐνιαυτός. Ἐνυὼ, ὄνομα πολεμικῆς θεᾶς. ἐξ ἧς καὶ Ἐνυάλιος, Ἄρης, καὶ σάλπιγξ ὁ τῆς Ἐνυοῦς παῖς. καὶ Ἐνῶ, ἐνόσω, τὸ κινῶ, ἐξ οὗ καὶ Ἔνοσις, ἡ κίνησις. καὶ Ἐνοσίχθων καὶ Ἐνοσίγαιος Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν κινῶν. καὶ ἔναιτος. καὶ ἐναίτη ἐννέα. καὶ ἐννενήκοντα. Ἕνη, ἡ νεομηνία. καὶ ἔννηφι. Ἐννὴς, ὁ πρᾶος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ὃ καὶ ἕνεκεν γράφεται. ἓν, ἑνός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ἑνὰς, ἡ μόνας. καὶ ἑνίζω. Ἑνῶ, τὸ μιγνύω, καὶ Ἕνωσις, ἡ μίξις. καὶ Ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδύοντο. ἐν τοῖς Θεοδωρίτου τὸ Ἕνος καὶ Ἕνη, δασυνόμενα εὗρον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς, καὶ δι' ἑνὸς ν, τὸ ἕνη. σὺ δὲ ψίλου αὐτὸ κατὰ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ξ δασύνεται. ἓξ, ἐπὶ ἀριθμοῦ. ἑξήκοντα. ἑξακόσια. ἑξῆς. ἑξείης, τὸ αὐτό. Ἕξω, ἀντὶ τοῦ λάβω, ἐπὶ μέλλοντος, καὶ Ἕξις, θετικόν. πλὴν μόνης τῆς ἐξ, προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς γινομένων. Ἔξωρος, ὁ παλαιός. ἐξορία. Ἔξαιτος, ὁ ἐξαίρετος, κατὰ συγκοπήν. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ ε. οἷον ἔξεον. ἔξαινον.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ο δασύνεται. οἷον Ἑὸν, τὸ ἴδιον, καὶ τὸ ἀγαθόν. ὡς τὸ,

> θεοὶ δωτῆρες ἑάων.

ἑορτή. ἑορτάζω. καὶ Ἕο, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς τὸ,

> ἕο μέγ' ἀμείνονα φῶτα
> Ἠτίμησε. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.

πλὴν τῶν ἀπὸ θέματος ἐχόντων αὐτό. ἔοικεν. ἔοργεν. Ἔολπεν, ἀντὶ τοῦ ἔπραξε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἤλπισε, καὶ Ἐὸν, τὸ ὑπάρχον.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἔπω, τὸ λέγω. Ἔπος, τὸ λόγιον. ἐπαίτης. Ἐπήτης, ὁ λόγιος. ἐπὶ, πρόθεσις. καὶ ὅσα ἐξ αὐτῆς. οἷον ἐπιφορά. ἐπιτήδειος. ἐπίβουλος. καὶ ἐπήβολος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕπω, ἕπομαι, τὸ ἀκολουθῶ. καὶ ἑπτὰ, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ. καὶ ἑπτὰς, ἑπτάδος. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἑπτά.

Τὸ Ε ἐπιφερομένου τοῦ Ρ, μετὰ φωνήεντος ἢ συμφώνου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Ρ, ψιλοῦται· εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ, τὸ Δ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ. οἷον ἔρως. ἐρωτῶ. Ἔρνος, ὁ κλάδος. Ἔρις, ἡ φιλονεικία. Ἐρύω, τὸ ἑλκύω. Ἔρρω, τὸ φθείρομαι. ἔρχομαι. καὶ τὰ λοιπά. εἴρηται εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ, τὸ Δ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ, διὰ τὸ Ἕρδω, τὸ πράττω. τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς Ἰωάννου δασυνόμενον εὗρον, ἔνιοι δὲ ψιλοῦσιν αὐτό, οὗ ὁ μέλλων ἔρξω. Ἕρκος, τὸ περίφραγμα. Ἕρπω, ἀφ' οὗ καὶ ἑρπετόν. καὶ ἑρπύζω. ἑρμῆς. Ἕρσα, ἡ δρόσος. καὶ Ἑρσήεις, ὁ δροσώδης. καὶ Ἕργμα, τὸ κώλυμα. Ἕρμα δὲ, τὸ ἔρεισμα, ψιλοῦται· ὡς ἀπὸ τοῦ ἔρεισμα γεγονὸς κατὰ συγκοπήν. ἐν δὲ τοῖς Θεοδωρίτου, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν Σχεδεκτοτῶν τὸ ἔρνος δασυνόμενον εὗρον. καὶ σὺ γοῦν δάσυνε μᾶλλον αὐτό. οἱ δὲ ψιλοῦντες κατὰ ἐτυμολογίαν ψιλοῦσιν, ὡς ἐκ τῆς ἔρας φυόμενον.

Τὸ Ε πρὸ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ἔσω, ἀντὶ τοῦ ἔσωθεν. ἔσοπτρον. Ἐσσαῖοι, καὶ Ἐσσηνοὶ, ὀνόματα ἐθνῶν. ἐσθὴς, ἐσθῆτος. ἐσθίω. Ἔσδρας, κύριον. Ἐσθλὸς, ἀγαθός. ἔσχατος. ἐσχάρα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἑσία, ἡ πρεσβεία. καὶ Ἕσσο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυσο. καὶ Ἑσσάμενος, ὁ ἐνδυσάμενος, ἀπὸ τοῦ Ἕω, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδύομαι. ἑσπέρα. καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. Ἑσπόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθήσομεν. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς Θεοδωρίτου ψιλούμενον εὗρον. Ἕς τε ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ. καὶ τῶν ἐχόντων τὸ Τ μετὰ τοῦ Σ. οἷον ἑστία. ἑστιῶ. ἑστίασις. Ἑστιαῖος, κύριον. ἕστηκα, ἑστηκὼς, ἑστὼς, καὶ ἑστάναι. τὸ δὲ ἔστην, ἔστησα, ἐστάθην, ἐστησάμην, ψιλοῦνται, ὡς ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Ε, ἤγουν ἀπὸ αὐξήσεως. σὺν τούτοις καὶ τὸ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει. καὶ τὸ ἔστω. ἀπὸ τοῦ Ἔω, τὸ ὑπάρχω, γινόμενα.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. ἔτος. Ἐτεὸν, τὸ ἀληθές. ἔτυμον, καὶ ἐτήτυμον, τὸ αὐτό. Ἐτώσιον, τὸ μάταιον. Ἔτνος, τὸ φάβα. πλὴν τοῦ Ἕτοιμος, ὁ πρόχειρος. ἑτοιμάζω. ἑτοιλοπείθης. Ἕτερος, ὁ ἄλλος. Ἑταῖρος, ὁ φίλος. ἑτέρα, ἡ ἄλλη. καὶ ἑτεροῖον. Ἑταίρα καὶ Ἑταιρὶς, ἡ πόρνη. καὶ ἑταιρεία. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. τινὲς δὲ καὶ τὸ Ἔτνος δασύνουσιν, ὀφεῖλον ψιλοῦσθαι· δηλοῖ δὲ τὸν ἑψημένον κύαμον· γίνεται δὲ παρὰ τὸ Ἕω, τὸ ἀπολύω, ἕτος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἔτνος, τὸ διαλελυμένον ὑπὸ τῆς ἑψήσεως, καὶ κλίνεται ἔτνους. καὶ Ἐτνήρυσις, τὸ κοχλιάριον, παρὰ τὸ, τὸ ἔτνος ἀρύεσθαι.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Υ, εἴτε ἐν συνελεύσει εἴτε ἐν διαστάσει ἐστὶ, ψιλοῦται. οἷον Ἐὺς, ὁ πλατὺς, καὶ ἀγαθός. εὐρύς. εὐρύνω. εὖ, ἀντὶ τοῦ καλῶς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. πλὴν τοῦ εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρημα, εὕρω, εὑρήσω. Εὕω, τὸ φωτίζω. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ἔφεσις. ἐφετόν. Ἔφεσος. ἐφραίμ. ἔφορος. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ Ἑφθὸς, ὁ ἑψημένος.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἔχις. ἐχθρός. ἔχω. ἐχῖνος. καὶ τὰ παραπλήσια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ψ δασύνεται ἀεί. οἷον ἕψω, καὶ ἑψῶ. ἑψήσω. ἕψημα. ἑψητόν. Ἕψω, τὸ ἀκολουθήσω, ἐπὶ μέλλοντος. εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη, ἤγουν αὐξήσεως. οἷον ἐψιλωμένος. ἔψυξα. ἐψώμισα. ἐψυχαγώγησα. Ἔψω, τὸ ἐσπόγγιζον. σημείωσαι καὶ τὸ Ἑψία, ὅ ἐστιν ἡ διὰ λόγων παιδιὰ, ἐκ τοῦ ἔπω, ἕψω, ὃ δηλοῖ τὸ λέξω. ἐξ οὗ καὶ Φιλέψιος, ὁ φιλοπαίγμων.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ω δασύνεται. οἷον Ἕως, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ἀνατολή. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἕωθεν. ἑωθινός. Ἕωλος, ὁ χθεσινός. ἑωσφόρος. καὶ Ἑωυτὸν, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. σὺν τούτοις ἕως, ἐπίρρημα χρονικόν. καὶ Ἕω, τὸ ἐνδύομαι, καὶ τὸ πληρῶ, καὶ τὸ πορεύομαι, καὶ τὸ ἀπολύω. καὶ ἑώρακα, ἀπὸ θέματος καὶ ἑωρακὼς, καὶ ἑωράκειν. πλὴν τοῦ Ἔω, τὸ ὑπάρχω. καὶ Ἐῶ, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τῶν κατὰ αὔξησιν, ἐωνημένος. ἐῴκειν. ἐώργειν. περὶ ὧν αὐτίκα ἐροῦμεν.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος τοῦ Ε.

Τὸ Ε πλεονάζον, ἐν μὲν λέξεσι ψιλουμέναις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις μεταλαμβάνει τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἐν δὲ δασυνομέναις, τοῦ δασέος. καὶ τοῦ μὲν προτέρου παράδειγμα τὸ ὠνημένος, Ἐωνημένος, ὁ ἀγορασάμενος. ᾠνοχόει, Ἐῳνοχόει. ᾦξεν, Ἔῳξεν, ἀντὶ τοῦ ἀνέῳξεν. ἦν, Ἔην, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν. εἴκοσιν, Ἐείκοσι. τοῦ δὲ δευτέρου τὸ ὥρων, ἑώρων. ὥρακα, ἑώρακα. ἥνδανεν, ἑήνδανεν. εἷς, ἕεις.

Τὸ Ε δασυνόμενον, ἐὰν προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἷον ἕκηλος, ὁ ἥσυχος, Εὔκηλος. ἕωλον, τὸ χθεσινὸν, Εὔωλον. τὸ δὲ Εὔαδεν, ἀντὶ τοῦ ἤρεσε, ψιλοῦται. διότι καὶ ἕαδεν. ἥμαρτον γὰρ οἱ δασύνοντες αὐτό.

Τὸ Ε κατὰ τοὺς παρῳχημένους προερχόμενον καὶ ἀποπίπτον ψιλοῦται· καὶ προέρχεται μὲν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς καὶ παθητικοῖς τῶν ὁριστικῶν ῥημάτων, οἷον τύπτω ἔτυπτον. λέγω ἔλεγον. τύπτομαι ἐτυπτόμην. ἀποπίπτει δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων.

Τὸ Ε ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις πρὸ συμφώνου ψιλοῦται. ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ, ἐμὸς, ἐμαυτόν. ἐκεῖνος. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ ἑαυτὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα, πρὸ συμφώνου μὴ ὄντα, δασύνεται.

Τὸ Ε ἐν τοῖς ἀριθμοῖς δασύνεται. ἕν. ἕνδεκα. ἕξ. ἑξήκοντα. ἑξακόσια. ἑπτά. ἑβδομήκοντα. ἑπτακόσια. ἑκτόν. πλὴν τοῦ ἐννέα. ἐννενήκοντα. καὶ εἴκοσιν.

Τὸ Ε ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται. ἐπί. ἐξ. ἐκ. ἐν. εἰς. ἐς. ὡς καὶ πᾶν φωνῆεν ἐν αὐταῖς ἄνευ τοῦ υ.

Σημειωτέον ὅτι τὸ Ε πρὸ τριῶν φωνηέντων τοῦ Ε Η Ι ψιλοῦται ἀεί. πλὴν τοῦ Ἑέλδωρ, τὸ ἐπιθύμημα. καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασέων τοῦ Θ Φ Χ ψιλοῦται ἀεί. πλὴν τοῦ ἑφθός. καὶ πρὸ τοῦ διπλοῦ Ψ καὶ πρὸ τοῦ Γ.

Η.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Α ἀπὸ κλίσεως ἤτοι αὐξήσεως εὑρίσκεται, καὶ ψιλοῦται. οἷον Ἠάκει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε. καὶ Ἠάριζον, ἀντὶ τοῦ, περὶ ἔαρος ἔλεγον. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Β δασύνεται. οἷον Ἥβη, ἡ ἡλικία. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, Ἡβῶ. ἡβάσκω. Ἡβηδὸν, ἀντὶ τοῦ σὺν πάσῃ ἡλικίᾳ. πλὴν τοῦ Ἠβαιὸν, τὸ ὀλίγον, καὶ μικρόν. καὶ ἠβολεῖν. καὶ τῶν μὴ παρὰ τὴν ἥβην γινομένων. τὸ μέντοι ἡβρύνετο, ὡς ἀπὸ τοῦ ἁβρὸς γινόμενον, δασύνεται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Γ δασύνεται ἀεί. οἷον ἡγεμών. ἡγεμονία. ἡγοῦμαι. ἡγούμενος. ἡγήτωρ. ἡγήσιππος. ἡγεσίλαος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη. οἷον Ἠγμένος, ὁ ἀγόμενος. ἠγορόωντο. ἠγροικίσθην. ἤγαμεν. ἠγαπᾶτο. τὸ μέντοι ἡγνικότες, ἐκ τοῦ ἁγνίζω γέγονε. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἁγνός· τὸ δὲ ἁγνὸς ἐκ τοῦ ἅζω ῥήματος τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε. καὶ πλὴν εἰ μὴ κατὰ τροπήν ἐστι τοῦ Α εἰς Η οἷον Ἠγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Δ δασύνεται. ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιστος. ἥδιον. ἡδονή. ἡδύνω. καὶ ἥδω. πλὴν τοῦ Ἠδωνοὶ, οἱ Μακεδόνες. Ἤδη, ἀντὶ ἀπάρτι. Ἦδος, τὸ ὄφελος, ὅπερ ἐστὶν ἄκλιτον. καὶ Ἤδει, ἀντὶ τοῦ ἠπίστατο. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Η. ἠδούμην. Ἦδεν, ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν. ἠδυνάμην. τὸ μέντοι ἡδρασμένος καὶ ἡδραιωμένος, ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Η, δασύνεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἑδραιῶ καὶ ἑδράζω γεγόνασι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ἠετίων, κύριον. Ἠέλιος, ὁ ἥλιος. ἠερίβοια. Ἠεροφοῖτις ἐριννὺς, ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἷον Ἤζανοι, ἔθνος. εἰ δὲ εὕρηται ἀπὸ κλίσεως, ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ θέματος. ὡς τὸ ἅζομαι ἡζόμην.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον ἦθος. Ἠθμὸς, τὸ σακελιστήριον, ἐκ τοῦ Ἠθῶ, τὸ διϋλίζω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἷον Ἤϊος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, σημαίνει δὲ τὸν τοξότην. Ἠΐθεος, ὁ ἄγαμος, ἢ ὁ ἡμίθεος. Ἤϊα, τὰ βρώματα. Ἠϊὼν, ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. Ἥκω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Ἥκιστα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἦκα, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἠκέστης. Ἠκέσατο, ἀντὶ τοῦ ἐθεράπευσεν. Ἤκαλον, ἀντὶ τοῦ ἠπάτων. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Λ ψιλοῦται. Ἠλίας καὶ Ἠλεὶ, ὀνόματα κύρια. ἠλέκτρα. Ἠλεὸς, ὁ μάταιος. Ἠλεῖοι, ἔθνος, τοῦτο δὲ τινὲς δασύνουσιν, ἐκ τοῦ ἥλιος ἱστοροῦντες. Ἠλιτόμηνον, τὸ ἡμιτελὲς κύημα, ἀπὸ τοῦ ἀλίζω, τὸ ἁμαρτάνω, καὶ τοῦ μὴν μηνὸς, τὸ ἐστερημένον τῆς ἐννεαμήνου γεννήσεως. ἠλίθιος. ἠλιθιότης. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἥλιος. Ἧλος, τὸ καρφίον. ἡλικία. καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν. ἡλιοειδής. Ἡλῶ, τὸ προσπαρφῶ. ἧλιξ, ἥλικος, ἡλικιώτης. Ἥλων, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθην, ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἁλῶ. Ἥλισεν, ἀντὶ τοῦ συνήθροισεν. Ἥλατο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν. Ἡλκωμένος, ὁ τετραυματισμένος. τούτων γὰρ τὰ θέματα δασύνονται. τὰ δὲ λοιπὰ, ὅσα ἔχουσιν ἀπὸ κλίσεως τὸ Η, ψιλοῦνται. οὐ γὰρ ἔχουσιν ἀπὸ πρωτοτύπου φωνῆς τὸ δασὺ πνεῦμα. οἷον Ἠλώμην, τὸ ἐπλανώμην. ἠλαυνόμην. ἤλειψα. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Μ ψιλοῦται. ἦμαρ. Ἠμάτιον, ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμέραν. Ἦμος. Ἠμαθόεις, ὁ ψαμμώδης. Ἠμαθὲν, ὄρος. Ἠμὶ, τὸ φημί. Ἠμύω, τὸ ἐπικλίνω. καὶ Ὅμηρος,

> ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἡμέρα. ἥμερος. ἡμερῶ, ῥῆμα. ἥμισυ. ἡμιόλιον. ἡμεῖς. ἡμέτερον. ἡμεδαπός. Ἥμων, ὁ ἀκοντιστής. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἡμμένος, ἐκ τοῦ ἅπτω. Ἥμενος, ὁ καθήμενος. τὸ δὲ Ἠμήκει, ἀντὶ τοῦ ἐθέρισεν, ἐκ τοῦ ἀμῶ, ψιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. οἷον Ἦνις. ὁ ἐνιαύσιος. Ἦνοψ, ὁ μέλας, ἢ ὁ λαμπρός. Ἠνορέη, ἡ ἀνδρία. Ἠνεμόεις, ὁ ὑψηλός. καὶ Ἠνεμόεσσα, ἡ ὑψηλή. καὶ τὰ ἀπὸ κλίσεως, οἷον ἠνώχλησα. ἠναιδησάμην. ἠνιάθην. καὶ Ἠνίπαπεν, ἀντὶ τοῦ ἐκακολόγησε. πλὴν τοῦ Ἡνία, ὁ χαλινὸς, καὶ Ἡνίον, τὸ αὐτό. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἡνίοχος. ἡνιοχεύω. ἡνιοχεία. ἡνίκα. Ἥνδανεν, ἀπὸ τοῦ ἁνδάνω. καὶ Ὅμηρος,

> Βουλὴν ἣ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ξ ἐν τῷ ἥξω μέλλοντι μόνῳ εὑρίσκεται καὶ δασύνεται. τὰ δὲ ἔχοντα αὐτὸ ἀπὸ κλίσεως ψιλοῦνται. οἷον ἠξίωσα. Ἦξεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται. οἷον Ἠονεὺς, κύριον. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἠόνει, ἀντὶ τοῦ ἔβραχε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἠπῶ, τὸ ῥάπτω. Ἠπεδανὸς, ὁ ἀσθενῶν, καὶ ὁ χθαμαλός. Ἤπιος, ὁ πρᾶος. Ἠπεροπευτὴς, ὁ ἀπατεών. Ἤπειρος, ἡ γῆ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἧπαρ, ἥπατος. ὅθεν καὶ ἡπατοσκοπία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ρ, μετὰ φυσικοῦ μακροῦ, δασύνεται. οἷον ἥρα. ἥρως. Ἥρων, κύριον. ἡρώδης. ἡρωδιανός. ἡρακλῆς. μετὰ δὲ βραχέος ψιλοῦται. οἷον Ἠριδανὸς, ποταμός. Ἠρύγιον, εἶδος βοτάνης. ἠριγένεια. ἠριγόνη. Ἠρίον, ὁ τάφος. Ἤρεμος, ὁ ἥσυχος. ἠρεμῶ. ἠρεμία. Ἠριγέρων, βοτάνη, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἦρι γηρᾶν. Ἠρινὸς καιρὸς, ὁ ἐαρινός. καὶ Ἠρέταινος, κύριον. τὸ μέντοι ἡρόδοτος καὶ ἡρόφιλος, ἐκ τοῦ ἥρα γεγονότα, κατὰ τροπὴν τοῦ μακροῦ εἰς βραχὺ δασύνονται. τὸ δὲ ἠρόμην. καὶ ἠρήρειστο. καὶ ἤρετο. ἐκ κλίσεως ὄντα, ψιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ, δασύνεται. οἷον Ἧσις, ἡ ἡδονή. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἥδω. Ἥσθην, ἀντὶ τοῦ ηὐφράνθην. καὶ Ἧσαι, ἀντὶ τοῦ εὐφρᾶναι. ἡσαΐας. ἡσαῦ. ἡσίοδος. Ἡσιόνη, κύριον. Ἥσυχος, ὁ ἤρεμος. ἡσυχάζω. ἡσυχία. Ἥσσων, ὁ ἐλάττων. Ἧσσα, ἡ τροπή. πλὴν τοῦ Ἠσὶν, ἀντὶ τοῦ φησὶν, ὅπερ ἀπὸ θέματος ἔχει τὸ η. καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως· Ἦσα, ἀντὶ τοῦ ἔλεξα. Ἦσται, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. Ἤσθιον, τὸ ἔτρωγον. Ἦσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. Ἤσθη, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη. τὸ μέντοι Ἧστο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. καὶ Ἧσται, ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι, ἐκ τοῦ ἕω γινόμενα, δασύνονται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. Ἦτορ, ἡ ψυχή. Ἦτρον, τὸ ἧπαρ, ἢ τὸ ἔντερον. Ἦτα, τὸ στοιχεῖον. Ἤτοι, ἑρμηνευτικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀπὸ κλίσεως ἠτήσατο. ἠτιάσατο. ἠτύχησεν. ἠτίμησε. καὶ ἕτερα. πλὴν τοῦ ἧττα. καὶ ἡττῶ. καὶ ἥττων. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως δασυνομένων. Ἡταιρηκὼς, ὁ πορνεύσας. καὶ ἡτοίμασα. τὸ δὲ ἥτις ἐκ τοῦ ἡ ἄρθρου καὶ τοῦ τὶς γέγονε, διὸ καὶ δασύνεται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται ἀεί. Ἠὺς, ὁ πλατύς. ἠϋγένειος. ἠΰκομος. Ἠΰτε, ἀντὶ τοῦ καθά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ δασύνεται ἀεί. ἥφαιστος ἡφαιστίων. χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως· ἠφειδηκώς. Ἤφυσεν, ἀντὶ τοῦ ἤντλησεν. ἠφίει. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἠχῶ. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἦχος. καὶ ὅσα ἀπὸ κλίσεως. Ἦχεν, ἀντὶ τοῦ ἔφερεν. ἠχθέσθη. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ψ ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἅπτω καὶ ἅπτομαι εὕρηται, διὸ καὶ δασύνεται. ἡψάμην. ἥψατο. ἧψε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ω ψιλοῦται ἀεί. οἷον Ἠὼς, ἡ ἡμέρα. Ἠϊὼν, ὁ αἰγιαλός. Ἠῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. καὶ ἀπὸ αὐξήσεως. Ἠωρημένος, Ἰωνικῶς, ὁ χρονίσας. καὶ τὰ ὅμοια.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Η.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ ἢ τοῦ Χ, ἢ καὶ πρὸ δύο δασέων, ἢ τῷ δασεῖ ὑποτασσομένου ἀμεταβόλου, ψιλοῦται. ἠφίει. ἦχος. ἤχθαιρον. ἤχλυον. σημείωσαι τὸ ἥφαιστος καὶ ἡφαιστίων.

Σημείωσαι ὅτι τὸ Η πρὸ τοῦ Β. Γ. Σ. Φ. Ψ. δασύνεται ἀεί. πλὴν τῶν ἀπ' αὐξήσεως. ἠφίει. ἠφάνισε. καὶ τῶν ἀπὸ πλεονασμοῦ. ἠβαῖος. ἠγάθεος. πρὸ δὲ παντὸς φωνήεντος ψιλοῦται ἀεί. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Ξ καὶ πρὸ τοῦ Θ.

Τὸ Η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦται. Ἦδος, τὸ ὄφελος. Ἦμαρ, ἡ ἡμέρα. ἦμος. Ἠμὶ, τὸ λέγω. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ Ἧλος, ὅσπερ ἐκ τοῦ ἵημι. ἥσω, γίνεται. καὶ ἧπαρ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω ἐστίν.

Ι.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. ἰατρός. ἰάκωβος. ἴαμβος. ἰάπτω. ἰάμβλιχις. ἴαμα. ἰατήρ. ἰάσων. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. Ἴβυκος, κύριον. Ἶβις, τὸ ζῶον. Ἴβηρες, ἔθνος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἷον Ἰγνὺς, Ἰγνύη, τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος. ἰγνάτιος. ἴγδα. πλὴν τῶν ἀπὸ κλίσεως. Ἵγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι. καὶ ἵγμενος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον Ἶδος, ὁ κόπος, καὶ ὁ ἱδρώς. Ἰδίω, τὸ κοπιῶ. ἴδιον. Ἴδε, ἀντὶ τοῦ θέασαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἰδοὺ ἰδού. Ἴδη, ἡ βοτάνη, καὶ τὸ ὄρος. καὶ Ἰδαῖος, ἀπὸ τῆς Ἴδης. πλὴν εἰ μὴ τῷ Δ τὸ Ρ ἐπάγοιτο. σεσημείωται τὸ ἴδρις· ἐν τισὶ δὲ δασυνόμενον εὗρον αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. ἰεσσαί. ἰεχονίας. ἰερεμίας. πλὴν τοῦ ἱερός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἱερεύς. ἱέρεια. Ἱερεῖον, τὸ θῦμα. ἱερεύω. ἱερουργῶ. ἱεριχώ. ἱερουσαλήμ. ἱέραξ. καὶ ἀπὸ κλίσεως, Ἵει, ἀντὶ τοῦ ἔπεμπεν. ἱεὶς, ἡ μετοχή. Ἵεμαι, ἀντὶ τοῦ προθυμοῦμαι. ἵετο. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ζ δασύνεται ἀεί. Ἵζω, τὸ κάθημαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἱζήσω. ἱζάνω.

Τὸ Ι πρὸ Η ψιλοῦται. οἷον ἰησοῦς. ἰητρός. ἰητήρ. Ἴημι, τὸ πορεύομαι. Ἴη, ἀντὶ τοῦ ἔλθῃ. πλὴν τοῦ Ἱέω, ἱῶ, τὸ πέμπω, καὶ Ἵημι, τὸ αὐτό, ὧν ὁ παρατατικὸς ἵην.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται ἀεί. Ἰθὺς, ὁ εὐθύς. Ἰθαγενὴς, ὁ ἐγχώριος. ἰθάκη. ἰθακήσιος. Ἰθώμη, πόλις. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. Ἴκελος, ὅμοιος. ἴκαρος. Ἰκάριον, πέλαγος. Ἰκόνιον, πόλις. Ἰκρίον, τὸ ὀρθὸν ξύλον. Ἰκτὶς, ὄρνεον. ἰκμάς. ἰκμαλέον. πλὴν τοῦ ἱκανός. ἱκανῶ, ῥῆμα. Ἵκω, τὸ ἱκετεύω· ἀφ' οὗ καὶ ἱκετεία, καὶ ἱκέσιος, καὶ ἱκεσία. Ἵκω, τὸ καταλαμβάνω, ποιητικὸν διὰ τοῦ ι γραφόμενον. ἀφ' οὗ καὶ ἱκάνω, παρά-

γωγω. ἱκνοῦμαι καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἵκετο, ἀντὶ τοῦ ἦλθε, καὶ ἷκτο τὸ αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται. Ἴλιος, ἡ Τροία. Ἶλος, κύριον. Ἰλὺς, ὁ βόρβορος. Ἴλη, ἡ τάξις. Ἴλλος, ὁ ὀφθαλμός. Ἰλλὰς, τὸ σχοινίον. καὶ Ἰλλούστριος, τὸ ἀξίωμα. Ἰλεὸς, ὁ φωλεός. ἴλιγγος. ἰλιγγιῶ. πλὴν τοῦ Ἵλαος, ὁ εὐμενὴς, καὶ Ἵλεως, Ἀττικῶς τὸ αὐτό. ἱλῶ, ῥῆμα. ἱλαρός. ἱλαρότης. ἱλαρίων. ἱλάσκω. ἱλασμός. καὶ Ἱλήκοις, ἀντὶ τοῦ ἵλεως εἴης.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἐπιφερομένου, δασύνεται ἀεί. Ἵμερος, ἡ ἐπιθυμία. Ἱμέριος, κύριον. Ἱμὰς, ὁ λῶρος. ἱμάσθλη. Ἱμῶ, τὸ ἀντλῶ. ἱμωνιά. Ἱμέρα, πόλις. πλὴν τοῦ Ἴμεναι, ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι. καὶ Ἴμεν, ἀντὶ τοῦ πορευόμεθα. Συμφώνου δὲ ἐπαγομένου ψιλοῦται. Ἴμβρος, νῆσος. καὶ ἕτερα.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. Ἴναχος, ποταμός. Ἰνὼ, ὄνομα θεᾶς. Ἰνίον, τὸ νεῦρον. Ἶν, Ἰνὸς, ἡ δύναμις. Ἰνῶ, τὸ ἐνδυναμῶ. πλὴν τοῦ Ἵνα, αἰτιολογικοῦ συνδέσμου. καὶ Ἵνα, ἀντὶ τοῦ ὅπου, τοπικοῦ ἐπιῤῥήματος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται. Ἶξ, ὁ σκώληξ. Ἰξίων, κύριον. πλὴν τοῦ Ἵξομαι, ἀντὶ τοῦ παραγίνομαι. καὶ Ἷξον, ἀντὶ τοῦ κατέλαβον. ὡς τὸ,

Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.

τὸ μέντοι Ἵξαλος, ὁ ὁρμητικός. καὶ ἰξὸς, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἷξαι γέγονεν, ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται. πολλάκις γὰρ ἡ παραγωγὴ εἴωθεν ἀλλάσσειν καὶ τὸ πνεῦμα. ὡς ἐν τῷ ἅμα, ἄμυδις. Ἰδίω, ἱδρώς. ἵξω, ἰξός. ὁδὸς, ὀδυσσεύς. εἴρω, Εἱρμός. εἴργω, Εἱρκτή.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται ἀεί. οἷον, ἰοβιανός. ἰοβάτης. ἰόλαος. ἰορδάνης. Ἴον, τὸ ἄνθος. Ἰοθὸρ, ὁ πενθερὸς τοῦ Μωϋσέως. ἰοκάστη. ἰός. καὶ τὰ λοιπά. ζήτει, ἐὰν τὸ Ἰὸς ἐλήφθη καὶ εἰς τὸ βέλος. οὐ γὰρ εὗρον διαστολὴν τούτου ἐν τοῖς περὶ πνευμάτων. παρὰ μέντοι τοῖς Νεωτέροις Γραμματικοῖς καὶ δασυνόμενον τοῦτο κατέλαβον, ἐκ τοῦ ἵημι, τὸ πέμπω, καὶ ψιλούμενον ἐκ τοῦ ἰοῦσθαι.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Π, ἑνὸς ὄντος, ψιλοῦται. Ἴπτω, τὸ βλάπτω. Ἴπνος, ὁ φοῦρνος. Ἶπος, ἡ παγὶς τῶν μυῶν. καὶ Ἶπες, οἱ σκώληκες. ἀπὸ πτώσεως σεσημείωται τὸ Ἵπταμαι, δασυνόμενον. Δισσοῦ δὲ ὄντος δασύνεται. οἷον Ἵππος. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ συγκείμενα. ἱππεύω. ἱππεύς. ἱππίας. ἱπποκράτης. ἱππῶναξ. Ἱππόκομος, ὁ τῶν ἵππων ἐπιμελούμενος. ἱππηλάτης. ἱππηλάσιον. ἱππομανής.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ρ ψιλοῦται. Ἶρος, ὁ πτωχός. Ἶρις, τὸ τόξον. πλὴν τῶν ἀπὸ ἱερὸς γινομένων κατὰ κρᾶσιν τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρόν. οἷον Ἱρὸς, ὁ ἱερός. Ἱρεῖον, τὸ θῦμα. Ἵρηξ, ὁ ἱέραξ. τινὲς δὲ παραλόγως ψιλοῦσι τὰ τοιαῦτα, λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα κατὰ Αἰολεῖς ψιλοῦνται. οἷον ὥρμησεν, Ὦρσεν. ἁρμόσας, Ἄρσας. πρὸς οὓς ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὸ ὥρμησεν ἐγένετο κατὰ συγκοπὴν ὦρσεν, οὔτε τὸ ἁρμόσας, ἄρσας. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ Ὄρω, τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων ὀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ὄρσω. καὶ Ἄρω, τὸ ἁρμόζω, ἀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ἄρσω. τὰ τοιαῦτα ψιλοῦνται γινόμενα. οὔτε μὴν τὸ ἱρὸς καὶ ἱρεῖον καὶ ἵρηξ, συνεκόπησαν Αἰολικῶς, ἀλλὰ κρᾶσιν ἔπαθον τοῦ ι καὶ ε εἰς ι ὡς ἐν τῷ ὄφιες ὄφις ἐστὶν εὑρεῖν.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Σ, εἰ μὴ τὸ Τ ἐπάγοιτο, ψιλοῦται ἀεί. Ἴσος, ὁ ὅμοιος. Ἶσις, ὄνομα θεᾶς. ἰσίδωρος. ἰσμηνίας. ἰσμαήλ. Ἰσπανία, χώρα. ἰσχάς. ἰσχίον. ἰσχνός. ἰσχύς. εἰ δὲ ἐπάγοιτο τὸ Τ δασύνεται. Ἵστωρ, ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία. Ἱστιαῖος, κύριον. Ἴσμα, τὸ κτίσμα. ἵστημι. ἱστός. ἱστάριον. ἱστίον. σημείωσαι, τὸ Ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἰστέον. καὶ Ἴστρος, ποταμός.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. Ἴτυς, ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος. καὶ Ἴτυς, ὁ υἱὸς τῆς ἀηδόνος. ἰταλία. ἰτέα. Ἰτέον, ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ἰταμὸς, ὁ ἀναίσχυντος. Ἴτης, ὁ πτωχός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται. Ἴυγξ, εἶδος ὀρνέου, καὶ ὀργάνου. Ἰΰζω, τὸ βοῶ. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ἴφικλος. ἴφιτος. Ἶφι, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ λίαν. καὶ ἴφια μῆλα. καὶ Ἶφις, ὁ ταχύς. Ἰφιγένεια καὶ Ἰφιάνασσα, κύρια. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἴχνος. ἰχώρ. ἰχθύς.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. ἴψ, ὁ σκώληξ. ἰψιφαγία. Ἴψω, ἐπὶ μέλλοντος, ἀντὶ τοῦ βλάψω.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ω ψιλοῦται. ἰώσηπος. Ἰωάννης. ἴων, ἴωνος. ἰωνᾶς. ἰωήλ. ἰώβ. Ἰωκὴ, ἡ δίωξις. Ἴωξις, τὸ αὐτό. Ἰῶτα, τὸ στοιχεῖον. καὶ τὰ λοιπά. Ἰῶ δὲ, τὸ πέμπω, δασύνεται.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Ι.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ Ι πρὸ παντὸς φωνήεντος ψιλοῦται ἀεὶ, καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασέων τοῦ Θ. Φ. Χ, πρὸ τοῦ Ζ διπλοῦ ἀεὶ δασύνεται, πρὸ δὲ τῶν ἑτέρων δύο διπλῶν Ξ. Ψ. ἀεὶ ψιλοῦται. καὶ πρὸ τοῦ Β. Γ. πρὸ δὲ τοῦ Μ δασύνεται ἀεὶ, πλὴν τοῦ Ἴμβρος.

Ο.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. οἷον Ὄαροι, αἱ γυναῖκες. καὶ Ὀαρίζειν, τὸ γυναικὶ συνομιλεῖν, ἤγουν μίγνυσθαι. καὶ Ὀαριστὺς, ἡ τῶν γυναικῶν ὁμιλία. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. οἷον ὀβολός. ὀβελός. ὀβελίσκος. Ὄβριμος, ὁ ἰσχυρός. Ὀβότας, κύριον. Ὀβάρης, ὁ πέρσης. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἷον Ὄγμος, ἡ τάξις. ὄγκος. ὄγδοος. ὀγδοήκοντα. Ὄγμιος, ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέος. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον ὀδύνη. ὀδοὺς, ὀδόντος. Ὀδὰξ, ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν ὀδόντων. ὀδωδώς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὁδός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, Ὁδοιδόκος, ὁ λῃστής. σὺν τούτοις καὶ Ὁδὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος, καὶ ὁ δεῖνα. τὸ μέντοι Ὀδυσσεὺς οἱ μετὰ δι' ἑνὸς σ γράφοντες δασύνουσιν αὐτό· ἐτυμολογοῦντες παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ τὸ ὕω τὸ βρέχω. Ἱστόρηται γὰρ ὅτι ἡ μήτηρ Ἀντίκλεια πρὸς γάμον δοθεῖσα τῷ Λαέρτῃ ἐγέννησεν αὐτὸν καθ' ὁδὸν ὑετοῦ γενομένου. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκλήθη. Οἱ δὲ ψιλοῦσιν, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ Ὀδύσσω, τὸ ὀργίζομαι. ὀργίλῳ γὰρ ἐῴκει, ὅτε δημηγόρει. καθὰ δηλοῖ καὶ Ὅμηρος λέγων περὶ αὐτοῦ,

Φαίης κεν ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὔτως.

φαίνονται οὖν καὶ ἀμφότεραι αἱ ἐτυμολογίαι ἀρεσταὶ, εὕρηται δὲ παρ' Ὁμήρῳ ψιλούμενον καὶ δι' ἑνὸς σ γραφόμενον διὰ τὸ μετρούμενον, ὡς ἐν τῷ,

Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον.

καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. εἰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἐτυμολογεῖται. οὐδὲν καθέστηκεν ἄπορον, πῶς οὐ δασύνεται. εἴρηται γὰρ ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλάκις εἰώθασιν ἀμείβειν τὰ πνεύματα. ἅμα, ἄμυδις. ἰδίω, ἱδρώς. οὕτως καὶ ὁδὸς, Ὀδυσσεύς.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ὀεργίλος, κύριον. Ὀέτης, ὁ ὁμοέτης, κατὰ συγκοπήν. ὡς καὶ Ὄπατρος, ὁ ὁμόπατρος.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. Ὄζος, ὁ κλάδος. ὄζω, ῥῆμα. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον ὀθόνη. Ὀθνεῖος, ὁ ξένος. Ὄθων, κύριον. Ὄθομαι, τὸ ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι. ὡς τὸ,

Οὐ δ' ὄθομαι κοτέοντος.

πλὴν τοῦ Ὅθι, ἀντὶ τοῦ ὅπου. καὶ ὅθεν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἰστός. Οἴω, τὸ ὑπολαμβάνω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. οἷον ὄκνος. ὀκλάζω. ὀκρίβας. Ὀκριόεις, ὁ φρίκωδος καὶ ὁ ταχύς. Ὀκέλλω, τὸ προσορμίζω τὴν ναῦν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν κατὰ τροπὴν τοῦ Π εἰς Κ γινομένων κατὰ διάλεκτον Ἰωνικήν. οἷον Ὁκόσον, ἀντὶ τοῦ ὁπόσον. Ὁκοῖος, ἀντὶ τοῦ ὁποῖος. Ὅκως, ἀντὶ τοῦ ὅπως. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Λ ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ ψιλοῦται, συμφώνου ἐπαγομένου ἢ φωνήεντος. ὄλεθρος. ὄλυμπος. ὄλισθος. Ὄλορος, κύριον. ὀλίγος. ὀλλύω. ὄλλω. Ὀλοοίτροχος, ὁ στρογγύλος λίθος. Ὄλβος, ὁ πλοῦτος. Ὀλμειὸς, ποταμός. Ὄλπη, ἡ λήκυθος, ὅ ἐστι τὸ ἐλαιδόχον ἀγγεῖον, ἐλαιόπη τὶς οὖσα. πλὴν τοῦ ὅλος. Ὅλμος, ἡ ἴγδη. Ὁλκὸς, τὸ σῶμα τοῦ ὄφεως, καὶ πᾶν ἐπίμηκες σῶμα, καὶ ὁ λιμὴν ἐν ᾧ αἱ ὁλκάδες ἵστανται. Ὁλκὰς, ἡ ναῦς. Ὁλκὴ, τὸ βάρος. ὅλως, ἐπίῤῥημα. ὁλικῶς. ὁλότης. καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ὅλος.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Μ, ἑνὸς ἢ δισσοῦ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον Ὀμῶ, τὸ ὀμνύω. Ὀμιχῶ, τὸ οὐρέω. ὀμίχλη. ὄμμα. ὀμματῶ. ὄμβρος. Ὄμφαξ, ἡ ὠμὴ σταφυλή. Ὀμόργνυσιν, ἀντὶ τοῦ ἀπομάσσει, καὶ ἀποσπογγίζει. πλὴν τοῦ ὁμοῦ, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον ὅμαιμων. Ὅμορος, ὁ γείτων. ὁμευνέτης. ὁμῆλιξ. ὅμηρος. ὁμώνυμος. ὅμιλος. ὁμιλία. ὅμοιος. Ὁμοκλὴ, ἡ ἀπειλή. καὶ ὁμαλός.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ν, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ὄναρ. ὄνυξ. Ὄνθος, ἡ τῶν βοῶν κόπρος. ὄνειρος. Ὀνείατα, τὰ βρώματα. καὶ Ὅμηρος,

Οἵ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ Ὃν, τὸ ἴδιον. καὶ Ὃν, ἀντὶ τοῦ ὅντινα, ἄρθρον ὑποτακτικὸν πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν. Ὂν δὲ, τὸ ὑπάρχον, ψιλοῦται, Ἐὸν γὰρ ἦν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε γέγονεν ὄν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται. οἷον ὄξος. ὀξύς. Ὀξύη, εἶδος δένδρου. Ὀξυόεν δόρυ, τὸ ταχὺ, ἢ τὸ ἐστομωμένον, ἢ τὸ ἀπὸ ὀξύης δένδρου κατεσκευασμένον. (ὡς καὶ Μείλινον, τὸ ἀπὸ μελίας· καὶ Οἰσύϊνον, τὸ ἀπὸ οἰσύας.) τινὲς δὲ τὸ καλῶς ἐξεσμένον ἀποδεδώκασιν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ξύω γίνεται ξυόεν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ο ὀξυόεν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. οἷον ὀπίσω. Ὀπὴ, ἡ τρύπα. ὀπώρα. καὶ Ὀπωρινὸς, καιρὸς, καὶ βοῤῥᾶς.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεαρδέ' ἀλωὴν
Αἶψα ξηραίνει.

Ὀπαδὸς, καὶ Ὀπάων, ὁ ἀκόλουθος. πλὴν τῶν ἐχόντων τῷ Π ἐπαγόμενον τὸ Λ, οἷον ὅπλον. ὁπλίζω. Ὁπλὴ, ὁ ὄνυξ. καὶ τῶν ἀναφορικῶν. οἷον ὅποι, καὶ ὅπου. ὁπόθεν. ὁπόθι. ὁπότε. ὁποῖος. ὁπόσος. ὁπότερος. ὅπως. ὁπωσοῦν καὶ ὁποσονοῦν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ τοῦ Ρ αὐτοῦ, ψιλοῦται. οἷον ὀρεύς. ὀρέγω. ὀρέστης. Ὄρος, ὁ βουνός. ὀργίζομαι. Ὀῤῥὸς, τὸ γάλα. Ὀῤῥωδῶ, τὸ δειλιῶ. ὀρχοῦμαι. ὀρθός. Ὄρπηξ, ὁ κλάδος. ὀρφεύς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ὁρῶ, τὸ βλέπω. ὅρος, ἀρσενικόν. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον ὁρίζω. ὁρισμός. ὁριστικόν. Ὅριον, τὸ ὁροθέσιον. καὶ πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ Κ ἢ τὸ Μ ἐπαγόμενον. οἷον Ὅρμος, ὁ λιμήν. ἀφ' οὗ καὶ Ὁρμίζω, τὸ ἐλλιμενίζω. ὁρμαθός. ὁρμῶ. ὁρμῶμαι. ὁρμώμενος. Ὄρμενος δὲ, ὁ διεγερθεὶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄῤῥω, ψιλοῦται. ὅρκος. ὁρκίζω. τὸ Ὄργιον, τὸ μυστήριον, δασυνόμενον εὗρον ἔν τε τοῖς Θεοδωρίτου, καὶ ἐν ἑτέροις, καίπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ψιλούμενον. τὸ δὲ Ὅρπηξ ἐν πολλοῖς ψιλούμενον. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὀρούειν εἰς ὕψος, ψιλοῦσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἕρπειν δασύνουσί τινές. Ὀρμαθὸς παρά τισι ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Σ, ἑτέρου συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, ψιλοῦται. οἷον ὄστρεον. ὄστρακον. ὀστοῦν. Ὀσφὺς, ὁ περὶ τοὺς νεφροὺς τόπος. ἀφ' οὗ καὶ Ὀσφυὴξ, ὁ κεκλασμένος καὶ ἀσθενὴς τὴν ὀσφύν. ἐκ τοῦ Ἄγω, ἄξω, ὃ δηλοῖ τὸ κλῶ. ὡς τὸ, γέροντος ὀσφυῆγος. Ὀστία, ἡ θύρα παρὰ Ῥωμαίοις. καὶ Ὀστιάριος, ὁ θυρωρός. Ὄσσα, ἡ φήμη, καὶ ἡ μαντεία, καὶ ὄνομα ὄρους. Ὄσσω, τὸ βλέπω. ἀφ' οὗ καὶ Ὄσσε, τὼ ὀφθαλμὼ, δυϊκῶς. ὄσφρησις καὶ τὰ λοιπά. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ Ὃς, ὁ ἴδιος. Ὃς, ἀντὶ τοῦ οὗτος. καὶ Ὃς ἀντὶ τοῦ ὅστις. φωνήεντος δὲ ἐπαγομένου δασύνεται. οἷον ὅσιος. ὁσιῶ. ὅσος. ὅσον. καὶ Ὁσία, ἡ ταφή. τὸ μέντοι Ὄσιρις, κύριον, φωνήεντος ἐπαγομένου, ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. οἷον Ὄτλος, ἡ κακοπάθεια. καὶ Ὀτλῆσαι, τὸ κακοπαθῆσαι. Ὀττοτοῖ, (γρ. θρηνητικὸν) ἀντὶ τοῦ φεῦ. Ὀτρηρὸς, ὁ σπουδαῖος. Ὀττεία, ἡ μαντεία. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὅτε. ὅτι. ὅταν. Ὅτῳ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. Ὁτεοῖσιν, ἀντὶ τοῦ οἷστισι. καὶ ὅ τε, ἀντὶ τοῦ ὅπερ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ,

Ἀλκὴν δ' οὔτοι δῶκεν, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ὄφις. Ὀφνεὶ, κύριον. ὄφελος. Ὀφειλὴ, τὸ χρέος. ὀφλισκάνω. ὀφρύς. Ὄφρα, ἀντὶ τοῦ ὅπως, ὅπερ, ἀπὸ τοῦ τόφρα κατὰ ἀφαίρεσιν γινόμενον τοῦ ψιλοῦ τ ὤφειλε δασύνεσθαι. ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται. διὰ τὸν λέγοντα κανόνα. τὸ Ε Ο πρὸ δασέος ψιλοῦται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. Ὄφελον, ἀντὶ τοῦ εἴθε. ὡς τὸ, ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. Ὀφφίκιον, παρὰ Ῥωμαίοις, ἁπλῶς πᾶσα ὑπηρεσία.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. Ὄχος, τὸ ἅρμα. ὀχεύς. ὄχανον. ὀχετός. ὀχυρός. ὄχλος. ὀχληρός. Ὄχα, ἀντὶ τοῦ ἐξόχως καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. ὄψις. ὀψία. ὀψέ. ὄψον. ὀψώνιον. ὀψοφάγος. ὀψάριον.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος τοῦ Ο.

Τὸ Ο πλεονάζον ἐν ταῖς ἀπὸ συμφώνων ἀρχομέναις λέξεσι ψιλοῦται. βριμῶ, ὄβριμος. βέλος, ὀβελός. σταφὶς, ὀσταφίς. κρυόεις, ὀκρυόεις.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α. Β. Γ. ψιλοῦται ἀεὶ, καὶ πρὸ τοῦ Ε. Ζ. Κ. Θ. Ι. πλὴν μόνων τοῦ ὅθι, καὶ ὅθεν. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Γ. Ξ. καὶ Φ. Χ. Ψ.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ δασυνόμενον, ὅτε προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἷον ὅρος, οὖρος.

Υ.

Τὸ Υ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. οἷον ὑάκινθος. ὑδός. ὑγεία. ὕδωρ. ὕελλος. ὕθλος. ὕλη. ὑμέτερος. ὕννις. ὑπήνη. ὑρκανία, Ὗς, ὁ χοῖρος. ὕφος. ὕψος. υἱός. υἱωνός. πλὴν τοῦ Ὕμμες, ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς, Αἰολικῶς. ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνω ῥηθέντα κανόνα ὁ Τυραννίων παρὰ τῷ ποιητῇ ἐδάσυνε τὸ ὕμμες. καὶ Ὕρχας, τὸ ταριχηρὸν ἀγγεῖον.

Ω.

Τὸ Ω ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἷον ὧδε καὶ ὡδὶ, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ὦχρος, καὶ ὠχρός. ὠχρότης. Ὦσχος, ὁ κλάδος. Ὠμὸς, ὁ ἀπηνής. Ὦμος, ἡ ῥάχις. Ὦτος, κύριον. Ὠστὸς, ὁ ἀποδεδιωγμένος. Ὦρος καὶ Ὠρίων, κύρια. πλὴν τοῦ Ὥρα, ὁ καιρὸς καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ Ὧρος, ὁ χρόνος. ὥριμος. Ὥρα, ἡ εὐμορφία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὡραῖος. ὡραΐζω. Ὡρακίζω, τὸ ὠχριῶ. καὶ ὡρακιῶ, τὸ αὐτό. Ὡρικὸς βοῦς, ὁ ὡραῖος. καὶ τῶν παρὰ τὸ Ὥρα, ἡ φροντίς. Ὡρῶ, τὸ φυλάσσω. ὡρεῖον. Ὧδε, ἀντὶ τοῦ κατὰ τοιοῦτον τὸν τρόπον. καὶ Ὡδὶ, τὸ αὐτό. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι, ὑποτακτικὸν ἄρθρον πτώσεως δοτικῆς τῶν ἑνικῶν. καὶ ᾧ, τῷ ἰδίῳ. ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων, ἐπὶ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν. καὶ ὧν, τῶν ἰδίων. τὸ μέντοι Ὦ, σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, καὶ ὦ τῆς κλητικῆς, καὶ ὦ ῥῆμα ὑποτακτικὸν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω. καὶ ὤν, ὁ ὑπάρχων, ψιλοῦται.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνευμάτων.

Πᾶν φωνῆεν εἰς Ρ λῆγον, ἐπιφερομένου συμφώνου δασέος, ψιλοῦται. οἷον ἀρχή. ἔρχομαι. ὀρφανός. ὀρθός. καὶ τὰ ὅμοια. διὸ καὶ οἱ Αἰολεῖς, ὡς εἴρηται, τὸ Ὕρχας ψιλοῦσιν.

Πᾶν φωνῆεν πρὸ δασέος ψιλοῦται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. ἰχνός. ἦχος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἁφή. ὅθεν καὶ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ἀλληγορικῶς, ἀπὸ τοῦ τὴν ἁφὴν αἴθειν. τὸ δὲ Ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου, κατ' ἐπέκτασίν ἐστι τῆς χι συλλαβῆς.

ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΚΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ ὑπαρκτικὰ ῥήματα ψιλοῦνται. οἷον Εἰμὶ, τὸ ὑπάρχω. Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε. τρίτον πρόσωπον. καὶ Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἐγώ. ὡς τὸ παρ' Εὐριπίδῃ,

Νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν.

λέγει δὲ περὶ ἑαυτοῦ τοῦτο ὁ Πολύδωρος. Εἴην, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοιμι, εὐκτικὸν, ἐὰν ὦ ὑποτακτικὸν, καὶ πάντα τὰ πρόσωπα, τούτου καὶ αἱ μετοχαὶ, ὤν, οὖσα, ὄν.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

Πᾶν ἄρθρον προτακτικὸν, ἢ ὑποτακτικὸν, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, δασύνεται. προτακτικὸν μὲν οἷον, ὁ, οἱ, ἡ, αἱ, ὑποτακτικὸν δὲ ὅς, ἀντὶ τοῦ ὅστις. οὗ, ᾧ. ὧν. δυϊκὰ, ᾧ, οἷν. πληθυντικὰ, οἵ, ὧν, οἷς, οὕς. θηλυκὰ ἥ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. ἧς, ᾗ, ἥν. δυϊκὰ, ἅ, αἷν. πληθυντικὰ, αἵ, ὧν, αἷς, ἅς. οὐδέτερα ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. δυϊκὰ, ὥ, οἷν. πληθυντικὰ, ἅ, ὧν, οἷς, ἅ. τὸ δὲ ὦ τῆς κλητικῆς ψιλούμενον, πολλαχῶς ἐλέγχεται μὴ εἶναι ἄρθρον, ἀλλὰ κλητικὸν ἐπίῤῥημα. πρῶτον μετὰ, ὅτι πᾶν ἄρθρον ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον δασύνεσθαι θέλει. τοῦτο δὲ ψιλοῦται. δεύτερον, ὅτι πᾶν ἄρθρον προτακτικὸν ἢ πνεῦμα ἢ τόνον ἐπιδέχεται. τοῦτο δὲ, καὶ ἀμφότερα. τρίτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον διαλλάττειν θέλει ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι καὶ ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς· ἐν μέντοι τρισὶ γένεσιν. οἷον, ὁ αἴας, ἡ μοῦσα, τὸ βῆμα. ἐν δὲ τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς. οἷον ὁ αἴας, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, ἡ μοῦσα, τὰ μούσα, αἱ μοῦσαι. τὸ βῆμα, τὼ βήματε, τὰ βήματα. τοῦτο δὲ οὐ διαλλάσσουσιν, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς. τέταρτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον πρώτου προσώπου θέλει εἶναι ἢ τρίτου, οὐχὶ δευτέρου· τοῦτο δὲ δευτέρου προσώπου ἐστί. πέμπτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον φανερὸν θέλει σημαίνειν καὶ πρόδηλον ἀριθμόν. ἕκτον, ὅτι οὐ φυλάττει τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα κλητικὴ τὸν ἴσον χρόνον θέλει ἔχειν τῆς ἰδίας εὐθείας, ἢ ἐλάττονα. οὐδέποτε δὲ μείζονα· τοῦτο γὰρ μεῖζόν ἐστι τῆς ἰδίας εὐθείας.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Τὸ ἐν ἀντωνυμίαις Ε ψιλοῦται. οἷον ἐγὼ, ἐκεῖνος, ἐμὸς, ἐμοὶ, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἕ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἑαυτὸν, καὶ τὸ ἕθεν καθ' Ὅμηρον,

Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πᾶσα πρόθεσις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη ψιλοῦται. οἷον ἀνὰ, ἀμφὶ, ἀντὶ, ἀπὸ, ἐπὶ, ἐν, εἰς, ἐξ, ἥτις καὶ ἐκ λέγεται. καὶ ὅτε μὲν ἐπάγεται φωνῆεν, φυλάττει τὸ Ξ. οἷον ἐξ οὐρανοῦ· ἐξ ὕψους. ἐξ ᾅδου. ὅτε δὲ σύμφωνον ἐπάγεται, ἐκφέρεται διὰ μόνου τοῦ Κ διὰ τὴν εὐφωνίαν. οἷον ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἐκ ῥώμης, ἐκ τῆς γῆς, ἐκ θαλάττης, καὶ τῶν ὁμοίων. πλὴν τῆς ὑπὸ καὶ ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

Πᾶς σύνδεσμος ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος ψιλοῦται. οἷον ἀλλά. ἐάν. εἰ, ἀντὶ τοῦ ἐάν. καὶ ἢ διαζευκτικὸν, διὰ τοῦ η, καὶ ἤτοι. πλὴν τῶν αἰτιολογικῶν. οὗτοι γὰρ δασύνονται. ἵνα, ὅπως, ὅτι, ἕνεκα. τὸ μέντοι ὄφρα ψιλοῦται καὶ τοῦτο κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ γινόμενον. ἔστι γὰρ κανὼν ὁ λέγων, τὰ κατὰ ἀποβολὴν ψιλοῦ δασύνονται. οἷον τόσος, ὅσος. τοῖος, οἷος. ποτὲ, ὁτέ. τότε, ὅτε. πηνίκα, ἡνίκα. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα ἀπὸ τῶν προτακτικῶν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Τ. περὶ ὧν εὑρήκαμεν πλὴν τοῦ τόφρα, ὄφρα. ὡς καὶ Ὅμηρος.

Τόφρα γοῦν ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές.

καὶ τῆμος, ἦμος. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν ἦμος, διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, τὸ Η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦται. ἦχος, ἦδος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἧπαρ, καὶ ἧλος. τὸ δὲ ὄφρα διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, ὅτι τὸ ε ο πρὸ δασέος ὄντα ψιλοῦται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. ὄφρα. ἔχις. Ὄχος, τὸ ἅρμα. ὀθόνη.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Τὸ Ε τῶν ἀριθμῶν, δασύνεται. ἕν, ἀπὸ τοῦ εἷς, ἑνὸς γινόμενον, ἕξ, ἑπτὰ, ἑβδομήκοντα, ἑκατόν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἐννέα, εἴκοσι, καὶ ἐνενήκοντα. καὶ, καθόλου εἰπεῖν, πᾶς ἀριθμὸς, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος, δασύνεται. πλὴν τῶν ῥηθέντων. καὶ τῶν ὀκτὼ καὶ τοῦ ὀγδοήκοντα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΞ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ.

Ἡ αι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἷον αἰκίζω. αἰδοῦμαι, αἰζηός. αἰλιατός. Αἴλουρος, ζῶον. αἰάζω. Αἴρω, τὸ ἐπαίρω. καὶ τὰ λοιπά. εἰ μὴ τὸ Μ ἐπάγοιτο. οἷον αἷμα. Αἱμύλος, ὁ πανοῦργος, καὶ δόλιος. Αἷμος, ὄρος. πλὴν τοῦ Αἵμων, ὁ ἐπιστήμων. σημείωσαι τὸ Αἱρῶ, τὸ κρατῶ. Αἱροῦμαι, τὸ βούλομαι. ὑπὲρ μίαν ὄντα συλλαβὴν καὶ δασυνόμενα. εἴρηται δὲ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, διὰ τὰ ἄρθρα τὰ ὑποτακτικὰ, οἷον αἵ, ἀντὶ τοῦ αἵτινες. αἷν, δυϊκόν. καὶ αἷς, ἀντὶ τοῦ αἷστισι, σημείωσαι τὸ Αἶ, ἀντὶ τοῦ φεῦ, ψιλούμενον.

Ἡ αυ δίφθογγος ψιλοῦται. αὔξω. αὐδῶ. αὐτός. αὔριον. αὐτή. πλὴν τοῦ αὕτη, βαρύτονον, ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος. καὶ αὑτὸν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν.

Ἡ ει δίφθογγος ψιλοῦται. οἷον. εἶδος. εἰκάζω. Εἴρω, τὸ πλέκω. εἴργω. εἴδω. Εἴρων, ὁ κόλαξ. εἴλη. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ εἰληθεροῦμαι. εἰλεός. εἰλικρίνεια. πλὴν τοῦ Εἵλως, ὁ δοῦλος. Εἱλωτεύω, τὸ δουλεύω. καὶ Εἱλωτεία, ἡ δουλεία. εἱλίσσω. εἱλόμην, ἀπὸ κλίσεως. Εἵκων, ὁ πέμψας. εἱμαρμένη. Εἷμα, τὸ ἱμάτιον. καὶ Εἵμενος, ὁ ἐνδεδυμένος. εἷς, εἷνα, τὸν ἕνα. καὶ εἷο ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Εἵπετο, ἀπὸ κλίσεως, ἀντὶ τοῦ ἠκολούθει. Εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε, καὶ ἔκτισεν. εἱστήκει. Εἵατο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο. καὶ Εἵαται. ἀντὶ τοῦ κάθηνται, ποιητικῶς. καὶ εἷος, ἀντὶ τοῦ ἕως. ταῦτα δὲ πάντα, ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ Ι ἐκτὸς τοῦ εἷς. σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ εἱρμὸς καὶ εἱρκτὴ, κἂν τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ Εἴρω, τὸ συμπλέκω· τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ Εἴργω, τὸ κωλύω, γίνονται, δασύνονται. ἐῤῥέθη γὰρ, ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλάκις ἀμείβουσι τὰ πνεύματα. οἷον ἅμα, ἄμυδις. ἰδίω, ἵδρως. ὁδὸς, ὀδυσσεύς. οὕτως οὖν καὶ εἴρω, εἱρμός. καὶ εἴργω, εἱρκτή.

Ἡ ευ δίφθογγος ψιλοῦται. εὐχή. Εὐλὴ, ἡ σκώληξ. εὐδία. εὐθύς. εὐθεῖα. εὐτυχής. πλὴν τοῦ Εὕδω, τὸ καθεύδω. Εὕω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω. εὕρω, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρεμα, εὑρεσιλόγος. Εὗ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, ἀπὸ τοῦ εο κατὰ κρᾶσιν Δωρικῶς τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον. ὡς τὸ ἐμέο, ἐμεῦ. καὶ σέο, σεῦ. καὶ Ὅμηρος,

Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὗ ἀκήδεσεν.

Ἡ οι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἶκος οἶστρος. Οἰδῶ, τὸ ἐξογκῶ. Οἶδμα, τὸ κῦμα. οἴδημα. Οἴγω, τὸ ἀνοίγω. Οἰνεὺς, κύριον. οἶνος. Οἶος, ὁ μόνος. Οἴμη, ἡ ᾠδή. ὅθεν καὶ οἰμώζω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Οἶμος. ἡ ὁδός. Οἱμῶ, τὸ ὁρμῶ. Οἷος, ὁ ὁποῖος, καὶ Οἷος, ὁ δυνατός. εἴρηται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, διὰ τὸ οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, ἀντωνυμίαν. καὶ οἷ, ἀντὶ ὅπου. καὶ οἱ, ἄρθρον προτακτικὸν πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ δασυνόμενον μόνον. βαρυνόμενον δὲ καὶ δασυνόμενον, ὑποτακτικὸν γίνεται. Οἶς δὲ, τὸ πρόβατον ψιλοῦται. ὡς ἀπὸ τοῦ δὶς γινόμενον κατὰ συναίρεσιν· τὸ οἰμώζω, δασυνόμενον εὗρον ἐν Σχεδευτοῦ Μουζάλωνος, γράφοντος οὕτως.

Εὖ θ' οἱμωζόντων ὀδυνηρόν.

τὸ Οἵμη, ἡ ᾠδὴ, τινὲς δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐν Οἵμοις, ὅ ἐστιν, ἐν ὁδοῖς, ψάλλεσθαι. καὶ ὁ πτωχο Πρόδρομος·

Τέρπου θ' οἱμῶν τῶν καλῶν.

τὸ δὲ οἰμώζω ψιλοῦσιν ἐκ τοῦ οἴμοι.

Ἡ ου δίφθογγος ψιλοῦται. οἷον Οὐδὸς, ἡ φλιά. Οὖθαρ, ὁ μαστός. οὐλή. οὐλόθριξ. Οὖρος, ὁ ἐπιτήδειος καὶ φορὸς ἄνεμος. καὶ Ὅμηρος,

Τοῖσι δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων.

καὶ Οὐρῆες, αἱ ἡμίονοι. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ οὗτος, οὕνεκα, οὗ, ἀντὶ τοῦ ὅπου. καὶ οὗ, ἀντὶ τοῦ οὗτινος. καὶ οὕς, ἀντὶ τοῦ οὕστινας, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. Οὖς δὲ, τὸ ὠτίον. καὶ οὐ, τὸ ἀρνητικὸν μόριον, ψιλοῦται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΡΩ.

Τὸ ῥῶ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. οἷον ῥώμη. ῥωμύλος. ῥίπτω. ῥίζα. ῥέω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ῥάριον, πεδίον. καὶ Ῥάρος, τὸ ἀμβλωθρίδιον βρέφος.

Τὸ ῥῶ ἐὰν δισσὸν γένηται ἐν μέσῃ λέξει, τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, οἷον ἐπίῤῥημα. ἄῤῥωστος. συῤῥάπτω. καὶ τὰ λοιπά. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν πρῶτον, διότι οὐδέποτε συλλαβὴ Ἑλληνικῆς λέξεως εἰς δασὺ λήγει, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, διότι φίλαρχός ἐστιν ἡ δασεῖα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΙΔΟΣ.

Ἰστέον ὅτι ἡ κορωνὶς, ὅτι οὐκ ἐν πάσαις τίθεται ταῖς κράσεσιν, ἀλλ' ὅτε ἐν ἁρμογῇ δύο λέξεων γένηται ἡ κρᾶσις. οἷον τὸ ἔργον, τοὔργον, τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἔπος, τοὔπος, καὶ ἐγὼ, κἀγώ. τὰ ἄλλα, τἄλλα. καὶ τὰ ὅμοια. ὅτε δὲ μὴ ἐν ἁρμογῇ λέξεων δύο γένηται ἡ κρᾶσις, οὐ τίθεται ἡ κορωνίς. οἷον νόος, νοῦς. πλόος, πλοῦς.

Τάξις παλαιὰ καὶ ὀνομασίαι τῶν ἀρχόντων.

Καταλοχίσαι ἐστὶ τὸ εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ. Λόχος, ἔνιοι μὲν, τὸ σύστημα τὸ ἐξ ἀνδρῶν ή. οἱ δὲ, τὸ ἐξ ἀνδρῶν ιβ'. οἱ δὲ, τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος, ὃ καὶ τέλειον φασὶ καὶ σύμμετρον.

Λοχαγὸς, πρωτοστάτης καὶ ἡγεμὼν, ὁ αὐτός ἐστιν. ἔστι δὲ ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου.

Οὐραγὸς, ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου.

Στίχος καὶ δεκανία καὶ λόχος, τὸ αὐτό ἐστιν. οἱ δὲ καὶ ἐνωμοτίαν αὐτὸ καλοῦσιν. οἱ δέ τὸ ς' λέγουσι τοῦ λόχου τὴν ἐνωμοτίαν, οἱ δὲ τὸ δ'.

Ἐνωμοτάρχης, ὁ τῆς ἐνωμοτίας ἄρχων.

Διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν τὸ αὐτό φασι· καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας καὶ ἡμιλοχίας.

Ἐπιστάτης, ὁ τοῦ λόχου ὀπίσω τεταγμένος. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, πρωτοστάτης. ὁ δὲ μετὰ τοῦτον πάλιν, ἐπιστάτης· ὡς εἶναι τὸν ὅλον στίχον ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν συγκείμενον, ἔνιοι δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν πρωτοστάτην λέγουσιν, ὥσπερ καὶ οὗτοι. καὶ οὐραγὸν τὸν ἐπιστάτην· τοὺς ἐν μέσῳ δὲ, οὐχ ὡσαύτως. ἀλλ' ἐπιστάτην μὲν, τὸν μετὰ τὸν πρωτοστάτην, ἤτοι δεύτερον· τὸν δὲ τρίτον ἀπὸ τοῦ πρωτοστάτου, ὑποστάτην.

Συλλοχισμός ἐστιν, ὅταν τῷ πρώτῳ λόχῳ ἕτερος λόχος ἐπιτεθῇ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ, καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρίστασθαι.

Παραστάται, οἱ ὁμόλοχοι, ἀνδρῶν ξδ'. καὶ ὁ ἡγούμενος, τετράρχης.

Τάξεις, αἱ δύο τετραρχίαι, ἀνδρῶν ρκη'. καὶ ὁ ἡγούμενος, πάλαι μὲν ταξίαρχος· νῦν δὲ, ἑκατοντάρχης.

Σύνταγμα, ὃ ἔνιοι παράταξιν, αἱ β' τάξεις, ἄνδρες σνς', καὶ ὁ ἡγούμενος, συνταγματάρχης, τοῦτο δὲ ἔνιοι καὶ ξεναγίαν καλοῦσι, καὶ ξεναγὸν τὸν ἡγούμενον.

Πεντακοσιαρχία, τὰ β' τάγματα, ἄνδρες φιβ'. καὶ ὁ ἡγούμενος, πεντακοσιάρχης.

Ἔκτακτοι, τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διότι τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν, εἰσὶ δὲ ε'. στρατοκήρυξ, σαλπικτής, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, οὐραγός. νῦν δὲ, καὶ τοῦ συντάγματος λέγονται καὶ τῶν ἄλλων. ἔχειν δὲ δεῖ τούτους τὴν τάξιν, ἢ τὸ σύνταγμα. τὸν μὲν, ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνῃ τὸ πραττόμενον· τὸν δὲ, ὅπως τῷ σημείῳ, εἰ μὴ ἡ φωνὴ κατακούοιτο διὰ θόρυβον· τὸν δὲ σαλπικτὴν, ὁπότε μηδὲ σημεῖα βλέποιεν διὰ κονιορτόν. καὶ τὸν ὑπηρέτην, ὥστε τι τῶν εἰς τὴν χρείαν παρακομίσαι τόνγε μὲν ἔκτακτον οὐραγὸν, πρὸς τὸ ἐπανάγειν τὸ ἀπολειπόμενον ἐπὶ τὴν τάξιν, ὃς, τῶν τεσσάρων ἄνω τυπουμένων κατὰ μέτωπον, κάτω τάσσεται.

Ξεναγία, αἱ β' πεντακοσιαρχίαι, ἀνδρῶν ακδ'. οἱ δὲ πλεῖστοι τοῦτο τὸ πλῆθος χιλιαρχίαν καλοῦσι, καὶ χιλίαρχον, τὸν ἡγούμενον.

Μεραρχία, αἱ β' χιλιαρχίαι, ἀνδρῶν βμη'. οἱ δὲ καὶ τέλος ὀνομάζουσι, καὶ τὸν ἡγούμενον, μεράρχην· οἱ δὲ, τελάρχην.

Φαλαγγαρχία, αἱ β' μεραρχίαι. ἄνδρες δϟς'. τοῦτο ἔνιοι καὶ ἀποτομὴν κέρατος φασὶν, οἱ δὲ μέρος. πάλαι δὲ καὶ στρατηγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὁ ἡγούμενος, στρατηγός. νῦν δὲ, φαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, αἱ β' φαλαγγαρχίαι, ἄνδρες ηρϞβ'. τοῦτο δὲ καὶ μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται· ἀλλὰ καὶ κέρας. καὶ ὁ ἡγούμενος, κεράρχης.

Φάλαγξ, ἡ τετραφαλαγγαρχία, αἱ β' φάλαγγες, ἄνδρες, ςπδ'. τοῦτο γὰρ, ἡ τελεία καὶ εὔχρηστος φάλαγξ.

Μῆκος ἐστὶ φάλαγγος τὸ α' ἐκ τῶν λόχων σύνταγμα, ὃ μίαν εὐθεῖαν τάσσεται, ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας διατεῖνον. καλεῖται δὲ τοῦτο καὶ πρόσωπον, καὶ μέτωπον, καὶ στόμα, καὶ παράταξις, καὶ πρωτολοχία, καὶ πρωτοστάται. ὁ δὲ κατόπιν τούτου στίχος καὶ παράλληλος κείμενος, δεύτερον ζυγὸν καλεῖται. καὶ ὁ τρίτος, τρίτον ζυγὸν, καὶ ἑξῆς ὁμοίως.

Βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν· καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος, κατὰ βάθος λέγεται.

Ζυγεῖν ἐστι τὸ ἐπ' εὐθείας τῷ κατὰ μῆκος στίχῳ κεῖσθαι, ἤτοι παραλλήλως ἔχειν.

Στιχεῖν ἐστι τὸ ἐπ' εὐθείας κεῖσθαι τῷ κατὰ βάθος στίχῳ. τοῦτο γὰρ, καὶ κυρίως στίχος λέγεται.

Διχοτομία φάλαγγος, ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. ταῦτα δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα. ὧν τὸ μὲν, εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ οὐρά. τὸ δὲ λοιπὸν δεξιὸν, καὶ κεφαλή. καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ δεξιὰ ἀρχή.

Ἄραρος καὶ ὀμφαλὸς καὶ συνοχὴ, πρᾶγμα ὡς ἔνιοι, καὶ στόμα, ὡς ἕτεροι, ἡ διχοτομία καλεῖται.

Ὁπλῖται, πελτασταὶ, ψιλοὶ, τῆς πεζικῆς εἰσὶ καὶ μαχίμου δυνάμεως. ἔχουσι δὲ διαφοράν. Ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγονται οἱ βαρυτάτῃ κεχρημένοι ὁπλίσει, κατὰ τὸν μακεδονικὸν τρόπον, ἀσπίσι περιφερέσι καὶ δόρασι περιμηκεστέροις. Ψιλοὶ δὲ, οἱ κουφοτάτῃ. κέχρηνται γὰρ τόξῳ καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις ἐκ σφενδόνης, ἢ ἐκ χειρός. οἱ δὲ πελτασταὶ μέσῃ πως κέχρηνται σκευῇ. ἡ γὰρ πέλτη μικρά τίς ἐστιν ἀσπιδίσκη, καὶ κούφη, καὶ τὰ δόρατα πολὺ τῶν ὁπλιτῶν λειπόμενα.

Εἰσὶ δὲ καὶ τῆς ὀχηματικῆς δυνάμεως τρεῖς διαφοραί. ἡ μὲν γάρ ἐστιν ἱππικὴ, ἡ δὲ, δι' ἁρμάτων, ἡ δὲ, δι' ἐλεφάντων. τοῦ δὲ ἱππικοῦ τὸ μὲν ἁπλῶς οὕτω καλεῖται, ἱππεῖς καὶ ἱππικόν. τὸ δὲ, ἄμφιππον, καὶ ἄμφιπποι μὲν, οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτοιν ἵπποιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, οἳ καὶ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. τοῦ δὲ κυρίως ἱππικοῦ τὸ μέν ἐστι κατάφρακτον, ὃ καὶ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἱππέας πεφραγμένους παρέχεται. τὸ δὲ, ἀκατάφρακτον. τούτων δὲ, οἱ μὲν θυρεοὺς ἔχοντες, θυρεοφόροι καλοῦνται. οἱ δὲ, ἁπλῶς δορατοφόροι. αὐτῶν δὲ οἱ μὲν μόνον ἀκοντίζουσιν, εἰς δὲ χεῖρας τοῖς πολεμίοις οὐκ ἔρχονται. καὶ καλοῦνται ἱππακοντισταὶ, καὶ ταραντῖνοι. οἱ δὲ, τόξοις, οἳ λέγονται ἱπποτοξόται. ἔτι δὲ, οἱ μὲν δορατοφόροι, ἢ κοντοφόροι, ἢ ξυστοφόροι· καλοῦνται γὰρ τοῖς τρισὶν ὀνόμασιν. οὗτοι δέ εἰσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ πλησίον πολεμίοις δόρασι μαχόμενοι. οἱ δὲ, ἀκροβολισταὶ, οἷον πόῤῥωθεν βάλλοντες. ἔτι τῆς ἱππικῆς δυνάμεως κατάφρακτοι, ἱππακοντισταὶ, ἐλαφροὶ, θυρεοφόροι, οἱ καὶ ταραντῖνοι, ἱπποτοξόται.

Πύκνωσις, κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην. τουτέστι, πύκνωσις κατὰ μῆκος καὶ βάθος. κατέχει δὲ ὁ πεπυκνωμένος ἀνὴρ πήχεις ς'. ὁ δὲ ἁπλῶς τεταγμένος, πήχεις δ'.

Συνασπισμὸς, ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ τῶν ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα, τοῦτο καλεῖται συνασπισμός.

Πρόταξις ψιλῶν, ὅτε τῶν ἄλλων οὗτοι ἐν πολέμῳ προτάττονται. Ὑπόταξις δὲ, ὅτε ὑποτάττονται. Προσένταξις δὲ, ὅτε καὶ ἐμπλεκόμενοι τῇ φάλαγγι, παρ' ἄνδρα τάττονται. λέγεται δὲ καὶ παρένταξις τοῦτο.

Παρεμβολὴ παρεντάξεως διαφέρει. ἡ μὲν γάρ ἐστι τῶν ὁμοίων παρένθεσις, οἷον ὁπλιτῶν παρ' ὁπλίτας, ἢ ψιλῶν παρὰ ψιλούς. Παρένταξις δὲ, ἡ τῶν ἀνομοίων, οἷον ὁπλιτῶν παρὰ ψιλοὺς, ἢ ψιλῶν παρ' ὁπλίτας.

Λόχος, ἀνδρῶν ὀκτώ.

Σύστασις, τέσσαρες λόχοι, ἀνδρῶν λβ'.

Πεντηκονταρχία, β' συστάσεων, ἀνδρῶν ἑξήκοντα τεσσάρων.

Ἑκατονταρχία, β' πεντηκονταρχίαι, ἀνδρῶν ρκη'. ἑκάστη δὲ ἑκατονταρχία ἐκτάκτους ἔχει πέντε.

Ψιλαγία β' ἑκατονταρχίαι, ἀνδρῶν διακοσίων πεντηκονταέξ.

Ξεναγία, β' ψιλαγίαι, ἀνδρῶν φιβ'.

Σύστρεμμα, β' ξεναγίαι, ἀνδρῶν ακδ'.

Ἐπιξεναγία, δύο συστρέμματα, ἀνδρῶν βμη'.

Στῖφος, δύο ἐπιξεναγίαι, ἀνδρῶν δϟς'.

Ἐπίταγμα, δύο στίφη, ἀνδρῶν ηρϞβ'. τούτου ἔκτακτοι ἄνδρες ή. ἐπιξεναγοὶ μὲν δύο, συστρεμματάρχαι δὲ, οἱ λοιποί.

Ἔμβολον παρατάξεως ὄνομα τοιᾶσδε. ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου τοιοῦδε ὄντος.

Ῥομβοειδὲς, παράταξις ὀνομάζεται καὶ σφηνοειδής.

Ἴλη ἱππέων ἐστὶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἐπιλαρχία, β' ἶλαι, ἱππέων ρκη'.

Ταραντιναρχία, β' ἐπιλαρχίαι. ἱππέων διακοσίων πεντηκονταέξ.

Ἱππαρχία, β' ταραντιναρχίαι, ἱππέων πεντακοσίων δώδεκα.

Ἐφιππαρχία, β' ἱππαρχίαι, ἱππέων χιλίων εἴκοσι τεσσάρων.

Τέλος, δύο ἐφιππαρχίαι, ἱππέων δισχιλίων τεσσαράκοντα ὀκτώ.

Ἐπίταγμα, β' τέλη, ἱππέων τετρακισχιλίων λς'.

Κλίσις, ἡ κατὰ ἄνδρα κίνησις.

Κλίσις ἐπὶ δόρυ, ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίσις. Ἐπανάκλισις δὲ, ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κλίσις.

Ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ὁμοίως.

Μεταβολή ἐστιν ἡ δὶς ἐπὶ τὸ γινομένη κλίσις, κατὰ νώτου τὰς τῶν ὁπλιτῶν ὄψεις μετατεθεῖσα, ἧς δύο διαφοραί. ἡ μὲν, ἀπὸ τῶν πολεμίων, ἣν καὶ ἐπ' οὐρὰν ὀνομάζουσιν· ἡ δὲ, ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἀπ' οὐρᾶς καλουμένη. ἔνιοι δὲ, οὕτω καὶ αὐτὴν ὑπογράφουσιν. Μεταβολὴ, ἐστὶ μετάληψις τῆς προϋπαρχούσης ἐπιφανείας εἰς τὴν κατ' οὐρὰν ἐπιφάνειαν, ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὴν ἐναντίαν, καὶ ἡ μὲν ἀπὸ τῶν πολεμίων μεταβολὴ, δὶς ἐπὶ δόρυ κλινάντων γίνεται. ἡ δὲ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, δὶς ἐπ' ἀσπίδα.

Ἐπιστροφή ἐστιν, ἐπειδὰν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκνώσαντες κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, καθάπερ ἑνὸς ἀνδρὸς σῶμα, ἐπὶ δόρυ ἢ ἐπ' ἀσπίδα ἐγκλίνωμεν, καθάπερ ἐπὶ κέντρῳ τῷ λοχαγῷ, παντὸς τοῦ τάγματος περιενεχθέντος, καὶ μεταλαβόντος τόπον, μετὰ τὸν ἔμπροσθεν. Ἐπιφάνειαν δὲ τὴν ἐκ δεξιῶν, διαμενόντων ἑκάστῳ τῶν παραστατῶν καὶ τῶν ἐπιστατῶν.

Ἀναστροφή ἐστιν ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέραν χώραν. Περισπασμὸς δέ ἐστιν ἡ ἐκ δυοῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον. Ἐκπερισπασμὸς δέ ἐστιν, ἐκ τριῶν ἐπιστροφῶν συνεχῶν κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν, ἐὰν μὲν ἐπὶ δόρυ γίνηται, τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν. ἐὰν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν. εἰς ὀρθὸν δέ ἐστιν ἀποδοῦναι, τὸ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι ἄνδρα ἕκαστον. ὥστε εἰ ἐπὶ δόρυ κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοιντο, εἶτ' αὖθις εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι, δεήσει ἐπὶ τοὺς πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι. καλεῖ δὲ τοῦτο καὶ ἐπ' ὀρθὸν ἀποκαταστῆσαι.

Ἐξελιγμῶν διτταί εἰσιν ἰδέαι. ἡ μὲν, κατὰ λόχους· ἡ δὲ, κατὰ ζυγά. εἴδη δὲ ἀνὰ ἑκάτερον αὐτῶν, β'. καλεῖται γὰρ ὁ μὲν μακεδὼν, ὁ δὲ χορεῖος, ὃν καὶ κρητικὸν καὶ περσικὸν καλοῦσι. τούτων δὲ, μακεδὼν ἐξελιγμός ἐστιν, ὁ κατὰ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ἔμπροσθεν τόπον, ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον

ἐπιφανείας τὴν ὄπισθεν. Χορεῖος δὲ ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς φάλαγγος τῶν ὁπλιτῶν κατὰ μέρος, ἀνθ᾽ ὧν προκατεῖχον τόπον ἑτέρους μεταλαμβανόντων. τοῦ μὲν λοχαγοῦ, τὸν τοῦ οὐραγοῦ· τοῦ δὲ οὐραγοῦ, τὸν τοῦ λοχαγοῦ. ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἔμπροσθεν ἐπιφανείας, τὴν ὄπισθεν, οἱ δὲ δὴ κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ἐπειδὰν ἐπὶ τῶν ἀποτομῶν βούληταί τις τὰ κέρατα καθιστάναι· τὰς δὲ ἀποτομὰς ἐπὶ τῶν κεράτων, χάριν τοῦ τὰ μέσα ἰσχυροποιεῖν. καὶ ὁμοίως τὰ δεξιὰ ἐν τοῖς εὐωνύμοις, καὶ τὰ εὐώνυμα, ἐν τοῖς δεξιοῖς.

Διπλασιάσαι διχῶς λέγεται. ἢ γὰρ τόπον ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ, μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν, ἢ ἀριθμὸν αὐτῶν. γίνεται δὲ ἑκάτερον διχῶς, ἢ κατὰ λόχον, ἢ ζυγά. ταυτὸν δ᾽ εἰπεῖν κατὰ μῆκος καὶ κατὰ βάθος. Κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων παραβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμοὺς, τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε πύκνωσιν γενέσθαι μόνον ἐκ τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. Κατὰ βάθος δὲ, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα, ὥστε κατὰ βάθος πύκνωσιν εἶναι μόνην. Κατὰ μῆκος δὲ, τόπου γίνεται διπλασιασμὸς, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ μῆκος πύκνωσιν μανότητι μετατάττωμεν, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ μῆκος. Κατὰ βάθος δὲ γίνεται τόπου διπλασιασμὸς, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ βάθος πύκνωσιν μετατάττωμεν μανότητι, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ βάθος. ἔνιοι δὲ τοὺς τοιούτους διπλασιασμοὺς ἀποδοκιμάζουσι, καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων τῶν πολεμίων. ἐφ᾽ ἑκάτερα δὲ τῶν κεράτων τοὺς ψιλοὺς καὶ τοὺς ἱππέας ἐπεκτείνοντες τὴν ὄψιν τοῦ διπλασιασμοῦ, χωρὶς ταραχῆς τῆς φάλαγγος ἀποδιδόασι.

Πλαγία λέγεται φάλαγξ, ἥτις ἔχει τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον. Ὀρθία δὲ λεγέται ὅταν ἐπὶ κέρατος πορεύηται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τοῦ βάθους τὸ μῆκος. καθόλου δὲ παράμηκες μὲν λέγεται πᾶν τάγμα, ὃ ἂν τὸ μῆκος ἔχῃ πλέον τοῦ βάθους.

Λοξὴ λέγεται φάλαγξ, ἡ τὸ μὲν ἕτερον κέρας, ὁπότερον ἂν προῄρηται, πλησίον τῶν πολεμίων ἔχουσα, καὶ ἐν αὐτῷ τὸν ἀγῶνα ποιουμένη. τὸ δὲ ἕτερον, ἐν ἀποστάσει δι᾽ ὑποστολῆς ἔχουσα. Δεξιὰ μὲν, ἡ τὸ δεξιὸν προβεβλημένη, λαιὰ δὲ, ἡ τὸ λαιόν.

Παρεμβολὴ λέγεται ἐπειδὰν προτεταγμένων τινῶν, εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ἐκ τῶν ἐπιτεταγμένων καθιστῶνται αὐτοῖς ἐπ᾽ εὐθείας.

Πρόταξις δὲ ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς τάξεως, ἢ ἑκατέρου κατὰ τὸ κέρας αὐτὸ προστεθῇ τι στίφος τῇ πάσῃ φάλαγγι, κατευθὺ τοῦ μετώπου τῆς τάξεως.

Ἔνταξις δὲ, ἐπειδάν τις προαιρῆται τοὺς ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσειν, ἄνδρα παρ᾽ ἄνδρα. ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ παρένταξιν ὀνομάζουσιν.

Ἐπαγωγὴ δὲ λέγεται, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσηται. οἷον, τετραρχίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ὑποτάσσονται. ἢ ξεναγίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθοῦσι. καὶ καθόλου ὅταν σύνταγμα συντάγματι ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοῖς τοῦ προηγουμένου συντάγματος οὐραγοῖς τοὺς τοῦ ἑξῆς τάγματος ἡγεμόνας συνάπτειν.

Παραγωγὴ λέγεται ὅταν ἡ φάλαγξ πορεύηται τοὺς ἡγεμόνας ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχουσα, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν. κἂν μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχῃ τοὺς ἡγεμόνας, εὐώνυμος παραγωγὴ λέγεται. ἐὰν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιὰ παραγωγή. εἴτε δὲ ἡ πορεία ἐν ἐπαγωγῇ γίνεται, εἴτε ἐν παραγωγῇ, ἐν μονοπλεύρῳ, ἢ διπλεύρῳ, ἢ τριπλεύρῳ, ἢ τετραπλεύρῳ τάγματι βαδιεῖται. μονοπλεύρῳ μὲν, ὅταν μοναχόθεν φοβηθῇ. διπλεύρῳ δὲ ὅταν διχόθεν. τριπλεύρῳ δὲ, ὅταν τριχόθεν. καὶ τετραπλεύρῳ, ὅταν οἱ πολέμιοι πανταχόθεν ἐπιτίθεσθαι ὑφορῶνται.

Ἀμφίστομος φάλαγξ καλεῖται ἡ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινώτους εἶναι. Διφαλαγγία δὲ ἀμφίστομος, ἥτις ἐν τῇ πορείᾳ τοὺς ἡγεμόνας ἔχει ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν ἐπαγωγαῖς τεταγμένους. οὓς μὲν δεξιᾷ παραγωγῇ, οὓς δὲ ἐν εὐωνύμοις. τοὺς δὲ οὐραγοὺς, ἔσω τεταγμένους.

Ἀντίστομος διφαλαγγία, ἡ τοὺς μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσους τεταγμένους, τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν παραγωγαῖς τεταγμένους.

Ἑτερόστομος φάλαγξ καλεῖται, ἥτις ἂν πορεύηται, τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ. τουτέστι, τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐωνύμου. τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεως τοὺς ἡγεμόνας, ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ.

Ὁμοιόστομος δὲ ἐν πορείᾳ διφαλαγγία ἐστὶν, ἥτις τοὺς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει τεταγμένους, οἷον ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων ἑκατέρας φάλαγγος.

Ἔμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις συνάψῃ, τὰ δὲ ἑπόμενα διαστήσῃ.

Κοιλέμβολον δὲ καλεῖται, ἐπειδὰν ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ.

Πλαίσιον ὀνομάζεται ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις ἑτερομήκει σχήματι.

Πλινθία δὲ ἢ πλινθίον λέγεται, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι ταυτὸ τοῦτο πράξῃ. ὅπερ Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ.

Πεπλεγμένη φάλαγξ ἐστὶν, ἥτις τοῖς ὑποπίπτουσι τόποις ἀναγκαζομένη ἐξομοιοῦσθαι, τρηδόνος λόγον ἐπέχει. καὶ ξιφοειδὴς ἡ φάλαγξ ὅλη γίνεται, καὶ πολυειδὴς τῇ τάξει.

Ἐπικαμπὴς δὲ, ἐπὰν τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις προσπίπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὄρθια ὑφ᾽ ἑαυτὴν ἔχῃ τεταγμένα.

Ἐσπαρμένη δὲ, ὅταν εἰς ὄγκους πλείονας διαλύηται τῶν ταγμάτων.

Κυρτὴ δὲ καὶ κοίλη καὶ ἐπικάμπιος λέγεται εἰς τοὐπίσω καὶ πρόσω, ἡ τὸ στόμα κοῖλον ἔχουσα ἢ κυρτὸν ἢ ἐπικαμπές. καὶ τοῦτο (ὡς εἴρηται) ἢ εἰς τοὐπίσω, ἢ εἰς τὸ πρόσω, ὥστε τὰ εἴδη αὐτῶν γίνεσθαι ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν εἰς τοὐπίσω σχηματιζομένης, ἢ εἰς τὸ πρόσω.

Ὑπερφαλάγγισις λέγεται ὅταν ἐκ ἑκατέρων μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.

Ὑπερκέρασις δὲ, ὅταν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μόνον ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.

Λεπτυσμός ἐστιν, ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναιρῆται, καὶ ἀντὶ ιϛ´ τυχὸν ἀνδρῶν ἐλάττους γίνωνται.

Ὀρβικίου περὶ τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν, ὁ μὲν πέντε ἀνδρῶν ἀριθμὸς καλεῖται Πεμπὰς, ὁ δὲ ἄρχων Πεμπάδαρχος. ὁ δὲ τῶν δέκα, Δεκὰς, καὶ Δεκάδαρχος. ὁ δὲ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι, Λόχος, καὶ Λοχαγός. ὁ τῶν πεντήκοντα, πεντηκοστὺς, καὶ πεντηκόνταρχος, ὁ τῶν ἑκατὸν, Τάξις, καὶ Ταξίαρχος. ὁ τῶν πεντήκοντα καὶ διακοσίων, Σύνταγμα, καὶ Συνταγματάρχης. ὁ τῶν πεντακοσίων, Πεντακοσιοστὺς, καὶ Πεντακοσίαρχος. ὁ τῶν χιλίων, Χιλιοστὺς, καὶ Χιλίαρχος. ὁ τῶν δισχιλίων, Μεραρχία, καὶ Τέλος, καὶ Μεράρχης, καὶ Τελάρχης. ὁ τῶν τετρακισχιλίων, Φαλαγγάρχης. ὁ τῶν μυρίων, Μυριαστὺς, καὶ Μυρίαρχος. αἱ δύο διφαλαγγαρχίαι, Τετραφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων, καὶ ὁ ἄρχων Τετραφαλαγγάρχης. τὸ μέντοι πεζικὸν ἅπαν στράτευμα ὁμωνύμως τοῖς μερικοῖς τάγμασι λέγεται Φάλαγξ· καὶ ὁ ἡγούμενος, Στρατηγός. τοῦ δὲ ἱππικοῦ, Ἵππαρχος. τὸ δὲ συναμφότερον πεζοί τε καὶ ἱππεῖς, Στρατιά. τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ Μέτωπον λεγόμενον, (ὃ καὶ πρῶτον ζυγὸν καλοῦσι) Πρωτοστάται, καὶ ὁ ἡγούμενος Πρωτοστάτης. οἱ δὲ παρ᾽ ἑκάτερα ταττόμενοι κέρατα, δεξιόν τε καὶ εὐώνυμον, οἱ αὐτοὶ καὶ Παραστάται, ὁ δὲ ἀρχὸς ὁμωνύμως· οἱ δὲ ὄπισθεν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ βάθος ταττόμενοι, Ἐπιστάται. τὸ δὲ ἐπὶ τούτοις πρὸς τὸ βάθος ἔσχατον ζυγὸν, οὐρὰ καὶ οὐραγός. ὁ αὐτὸς δὲ ὀπισθοφύλαξ. ἡ συνήθεια Πεντηκονταφύλακα αὐτὸν καλεῖ. ὁ δέ γε τοῦ παντὸς στρατοῦ ἡγεμονεύων, Βασιλεύς.

VERBORUM QUORUNDAM THEMATA,

Quæ magna ex parte vel sunt Anomala, vel Poëtica, aut certè ejusmodi ut non obviam cuilibet habeant originem,

Quæ jam in gratiam juniorum, multo quam antehac auctiora prodeunt et correctiora:

De hac autem illorum collectione aliquid in ejus calce dicetur.

Ἄαδε, (molestus fuit: ἐλύπησεν, Hesych.) Aor. 2. verbi ἀαδέω. Præsentis autem ἀαδεῖν idem Hesych. meminit, exponens ὀχλεῖν, ἀδικεῖν, item λυπεῖσθαι, ἀποϱεῖσθαι.

Ἀάθην, (deceptus fui, ἠπατήθην, Var.) Aor. 1. passivus verbi ἀάομαι.

Ἀασάμην, (damnum dedi: interdum et damnum accepi, læsus sum, ἐϐλάβην, Hesych. et Eustath.) Aor. 1. medius, ab Aor. activo ἄασα, ex verbo ἀάω. Unde et Aor. 1. pass. ἀάσθην, significans itidem ἐβλάβην. Sed et ἀᾶται tertia persona præsentis temporis apud Homerum legitur, ex prima ἀάομαι.

Ἀᾶσι, flant. 3. pl. ab ἄημι, flo; ut ἵστημι, ἱστᾶσι, hinc ἄαμαι, σαι, ται, saturatur. Th. ἄω, flo, spiro.

Ἄαται, (satiatur: κορέννυται, Varino) ab ἄαμαι. id autem ab ἄημι, activo.

Ἀϐάκησαν, (nescierunt: ἠγνόησαν, Hesych. et aliis) Poëticè et Ionicè pro ἠβάκησαν, ab ἀβακέω.

Ἄββαλε, Poëticè pro ἀνέβαλε, (ut κάββαλε pro κατέβαλε, et ὕββαλε pro ὑπέβαλε) ex præsenti ἀναβάλλω.

Ἀβούτεω, gen. Ion. pro ἀβούτου, ab ἀβούτης, ου, bobus carens, ex α priv. et βοῦς, bos, vacca.

Ἀγάγας pro ἀγαγὼν dici Hesych. tradit. Est autem ἀγαγὼν particip. Aor. 2. activæ vocis, ab ἄγω. Idem et ἄγαγον pro ἄγαγε usurpari scribit. quod est imperativi modi Aor. 2. ab ἄγω.

Ἀγαπῴην, optativo modo et tempore præsenti dicunt Attici pro ἀγαπάοιμι, ἀγαπῷμι, à Themate ἀγαπάω.

Ἀγασαίμην, Aor. 1. optativi modi: cujus indicativus ἠγασάμην, à Themate ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι, significante admiror, vel etiam, colo. Hesych. enim ἀγάζεται exp. etiam σέβεται. Poëticè et Ionicè ἀγάσαντο etiam dicitur pro ἠγάσαντο, admirati sunt: et ἀγασάμην pro ἠγασάμην. Unde et particip. ἀγασσάμενος metri causa duplicatum habens σ pro ἀγασάμενος, admiratus. at ἀγασόμενος est futuri 1. medii participium.

Ἀγασθεὶς, admiratus: part. Aor. 1. passivi, ab eodem Themate, nimirum ab ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι.

Ἀγγελέων, nuntiaturus: fœm. ἀγγελέουσα, nuntiatura. Ionicè pro ἀγγελῶν et ἀγγελοῦσα. Est autem ἀγγελῶν particip. à futuro indicativi ἀγγελῶ: id vero ex præsenti ἀγγέλλω. Itidem in aliis solent Iones ῶ in έω resolvere, et οῦ in έου.

Ἀγγελλόντων, Attici dicunt pro ἀγγελλέτωσαν, nuntient: participii activi genitivo plurali posito pro tertia persona plurali imperativi modi. Sic βοώντων dicunt pro βοάτωσαν, et τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Ἄγειραν, 3. pl. a. 1. act. Ion. pro ἤγειραν. ab ἀγείρω, congrego. f. ρῶ. p. ἤγερκα, et Att. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα.

Ἀγέμεν, Dor. et Ion. pro ἄγειν, ducere: ab ἄγω, f. ξω, p. χα. a. 1. ἦξα.

Ἄγεν, Bœoticè pro ἄγησαν, fracti sunt: tertia persona plur. Aor. 2. pass. ab ἄγην: id autem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante, frango.

Ἅγεο, prima syllaba producta et aspirata, Doricum est pro ἡγέο, ἡγοῦ, duc. à præsenti ἡγέομαι. At ἄγεο prima correpta et tenuata, Ionicè pro ἄγου, ducere: à præsenti ἄγομαι, ducor.

Ἀγερόμενοι quidam pro ἀγόμενοι positum aiunt: Hesych. tamen exp. θαυμάζοντες, admirantes: ab ἀγέομαι.

Ἄγερθεν, congregati sunt: Aor. 1. pass. Ionicum pro ἠγέρθησαν, ab ἠγέρθην: id autem ab ἀγείρω. Similiter ἀγέρθη dicunt iidem Iones pro ἠγέρθη, congregatus est. Unde particip. ἀγερθεὶς, et futurum indicativum ἀγερθήσομαι.

Ἀγέροντο, Ionicè pro ἠγέροντο, congregati sunt. Aor. 2. medius. ἀγείρω enim facit fut. 2. ἀγερῶ, unde Aor. 2. ἤγερον: ex quo ἠγερόμην. Quidam Poët. pro ἠγείροντο dictum volunt imperfecti esse temporis dicentes: itidemque ἀγέρω pro ἀγείρω, dici aiunt Poët. exempto ι.

Ἄγες, Hesych. ἄγε, φέρε: Poët. forsan adjecto σ.

Ἄγεσκεν, pro ἦγε dicunt Iones: ut, τύπτεσκε pro ἔτυπτε: abjecto primùm augmento, deinde annexo σκε, ab ἄγω.

Ἄγη, Ion. pro Att. ἐάγη, fractus est: tertia pers. sing. Aor. 2. passivi: à Them. ἄγνυμι pro ἄγω. Unde fut. 2. ἀγῶ: ex quo Aor. 2. ἦγον: unde pass. ἤγην, Ion. ἄγην. Attic. ἐάγην.

Ἀγηγέραται, tertia persona plur. præt. passivi Ionica pro ἠγερμένοι εἰσί: itidemque in plusquamperf. ἀγηγέρατο pro ἠγερμένοι ἦσαν ex ἀγείρω facto præterito activo ἤγερκα, et Attica reduplicatione ἀγήγερκα: passivè ἤγερμαι, et Attica reduplicatione ἀγήγερμαι.

Ἀγήγερκα (congregavi) Atticè iteratis duabus initialibus literis præsentis pro ἤγερκα. Itemque ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι dicitur, congregatus seu collectus sum. Quorum illud activæ vocis, hoc autem passivæ præteritum est, à Them. ἀγείρω.

Ἀγῆλαι, (exornasse, consecrasse: Hesych. κοσμῆσαι, σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, nec non εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν) Aor. 1. infinitivi modi, ab Aor. 1. Indic. modi, ἤγηλα, ex Them. ἀγάλλω. Unde et conjunctivo modo, ἀγήλω, quod idem exp. κοσμήσω, exornavero: et partic. ἀγήλας, qui exornavit. At ἀγηλόμεναι, quod idem lexicographus affert pro χαίρουσαι, ab alio profectum Themate videtur.

Ἀγήοχα, duxi: præt. pers. activum ex ἦχα factum formatione Att. primùm enim reduplicatis primis duabus literis, fit ἄγηχα, ut ἀγήγερκα ex ἤγερκα, deinde ο inserto ἀγήοχα.

Ἀγήρω, acc. sing. 4. simpl. ab ἀγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ, senii expers. ex α priv. et γῆρας, ατος, τὸ, senectus.

Ἀγκαλέει, tertia pers. sing. præs. indic. Poët. pro ἀνακαλεῖ: ab ἀνακαλέω, ut ἀγκαλέω etiam dicitur pro ἀνακαλῶ, teste Hesych.

Ἄγκαλον, idem lexicogr. affert pro ἄνοιξον, aperi. Pro quo fortassis scribendum ἄγχαλον ab ἀγχαλάω Poët. itidem usurpato pro ἀναχαλάω, relaxo et aperio.

Ἄγκειμαι, Poët. pro ἀνάκειμαι, recumbo, vel repositus sum.

Ἀγκλίνας, part. Aor. 1. activi, pro ἀνακλίνας, more Poët. à Them. ἀνακλίνω, reclino, resupino, vel etiam aperio: Hesych. ἀγκλίνας exponente non solùm ἀνακλίνας, sed etiam ἀνοίξας.

Ἀγκορυφῶσα, itidem pro ἀνακορυφῶσα apud Hesych. qui exp. ἀνατιθεῖσα.

Ἀγκρινάμεναι, quod idem pro ἀποφηνάμεναι affert, Poët. et ipsum est pro ἀνακρινάμεναι: ab ἀγκρίνω Poët. dicto pro ἀνακρίνω.

Ἀγνώκαμες, teste eodem, dicunt Æoles pro ἠγνοήκαμεν ignoravimus: à Them. ἀγνοέω.

Ἄγνυτ', pro ἄγνυτο. 3. sing. imperf. pass. ab ἄγνυμι, frango, vel ἀγνύω. Th. est ἄγω. f. ξω, frango.

Ἀγοίατο, (ducerentur) tertia pers. plur. optativi passivi, Ionicè pro ἄγοιντο, à Th. activo ἄγω.

Ἆγον, penult. circumfl. præt. imperf. Doricum est pro ἦγον, ducebam: ἄγον autem penultima correpta et penacuta, Aor. 2. duxi: pro quo Attici dicunt ἤγαγον, à Th. ἄγω.

Ἀγοράασθαι, Poët. pro ἀγοράεσθαι seu ἀγορᾶσθαι, concionari, διαλέγεσθαι: à Th. ἀγοράομαι. Hesych.

Ἀγορευέμεν, referre, præs. inf. Ion. pro ἀγορεύειν.

Ἀγόρευον, Ion. et Poët. pro ἠγόρευον, nunciabant, à Th. ἀγορεύω. Ἀγόρευσε, aor. 1. ind. pro ἠγόρευσε, Ion.

Ἀγρομένους, (quod Hesych. exp. συνελθόντας, συναθροισθέντας, qui coïerunt et in unum congregati sunt) particip. est per syncopen factum ex ἀγερομένους. est autem ἀγερόμενος particip. aor. 2. à Th. act. ἀγείρω.

Ἄγχαζε, Poët. pro ἀνάχαζε: et ἄγχασαι pro ἀνάχασαι, itidemque ἀγχάσασθαι pro ἀναχάσασθαι, à Th. ἀγχάζω Poët. pro ἀναχάζω, quod est ἀναχωρέω, recedo.

Ἄγχασδε, Dor. pro ἄγχαζε: ἄγχαζε autem pro ἀνάχαζε, ut dictum est. ambo apud Hesych.

Ἀγχιϐέϐακε, Dor. pro ἀγχιβέβηκε, prope accessit: ab ἀγχιβαίνω. unde et ἀγχιβάτης et ἀγχιβατέω. id autem βαίνω futurum facit βήσω.

Ἄγχου, imperativus pass. à Th. act. ἄγχω, suffoco, strangulo, ango: ut ἀγχοῦ, perispomenως, adverbium est, significans propè.

Ἀγωνίδαται, Ion. pro ἠγωνισμένοι εἰσί: tertia pers. pl. præt. perf. pass. Them. activi ἀγωνίζω, facta ex tertia singulari ἠγώνισται, abjecto primùm augmento, deinde correpta penultima, hoc est exempto σ et ejus loco inserta syllaba δα ut πεφράδαται dicitur pro πεφρασμένοι εἰσί. Quidam ex prima persona præteriti medii formare malunt, abjecta syllaba ται.

Ἀγωνιεῦμαι, Ionicè et Doricè pro ἀγωνιοῦμαι, pugnabo. Hoc autem ἀγωνιοῦμαι, Attic. est pro ἀγωνίσομαι, a. 1. imperat. med. ἀγώνισαι, certato, ab ἀγωνίζω, certo. f. σω. p. ἠγώνικα. Th. ἀγὼν, certamen.

Ἀδδηκότες, metri causa pro ἀδηκότες dicitur. Id autem ἀδηκότες est part. præt. temp. Ionicum pro ἠδηκότες, à Th. ἀδέω: quod ἀδέω ex ἀηδέω factum putatur, et significat, ærumnis seu laboribus et molestiis conficior seu fatisco.

Ἆδον, prima circumflexa, et ïota asscripto est vel imperfectum Doricum pro ᾖδον, canebam: vel partic. neutrius generis, à masculino ᾄδων: utrumque autem à Th. activo ᾄδω. At ἅδον, prima brevi et aspirata, est aor. 2. activæ vocis, ab ἁνδάνω vel ἁδέω, f. ήσω. et significat, placeo: ut apud Hom. ἅδε δ' ἔκτορι μῦθος, pro ἤρεσε, teste Hesych. etiam.

Ἄειδε, canebat, imperf. pro ἤειδε, Poët. verbi ᾄδω.

Ἄειρα, (sustuli vel extuli) aor. 1. activæ vocis sine augmento, à Th. ἀείρω.

Ἀεὶς part. præs. temp. ab. ἄημι significante flo, spiro.

Ἄεισε, cecinit, aor. 1. act. ab ἀείδω, Poët. verbo, pro quo in prosa dicitur ᾄδω. Caret autem illud ἄεισε augmento, more Ion. et Poët.

Ἄεισιν, Æol. pro ἀεῖσιν, spirant: à Th. ἄημι.

Ἀέντων, gen. pl. part. præs. act. ab ἄημι, flo.

Ἀέξε, augebat, et ἀέξετο, augebatur: Poët. et Ion. sine augmento, ab ἀέξω, itidem Poët. verbo pro αὔξω, et αὐξάνω. f. ήσω. p. ηὔξηκα. ἀεξομένοιο, genit. Ion. part. præs.

Ἀεξήσω, Poët. pro αὐξήσω, augebo: à Poët. Them. ἀεξέω.

Ἀερθεὶς, particip. aor. 1. pass. significans sublatus, elatus, evectus: à Th. activo ἀείρω. itidem ἀέρθην est aor. 1. pass. indic. modi, augmento carens pro ἠέρθην, ex tertia pers. præt. pass. ἤερται: et ipsum à Th. activo ἀείρω, cujus fut. 1. ἀερῶ: aor. 1. ἤειρα, præt. perf. ἤερκα.

Ἄερον, sustuli, extuli, aor. 2. act. à Th. ἀείρω. Unde in subjunctivo ἀέρῃς, quod Hesych. exp. ἄρῃς, βαστάσῃς.

Ἀέσαι, aor. 1. infinitivi modi, ab inusitat. Th. ἀέω, significans spirare, dormire: Hesychio ἀῆσαι, κοιμηθῆναι. apud quem est et ἀέσσαμεν pro ἐκοιμήθημεν duplicato σ. Meminit et Eustath. Rursum verò apud Hesych. est ἀέσκοντο, ab eodem Them. derivato verbo ἀέσκομαι: quod idem exp. ἀνεπαύοντο, ἐκοιμῶντο.

Ἅζεο, (cole, reverere: ἐντρέπου, σέβου, εὐλάβου, Hesych.) Ion. pro ἅζου, à Them. ἅζομαι.

Ἄη, (spirabat: ἔπνει, ἐφύσα, Hesych.) tertia persona præt. imperf. activi, à Them. ἄημι.

Ἀήδιζον, sine augmento dicitur pro ἠήδιζον, propter cacophoniam illam ex concurrentia duorum η: à Them. ἀηδίζω, Eustath.

Ἄηθ' pro ἄητο, spirabat. imperf. ab ἄω, flo. hinc ἄημι, et ἄημαι.

Ἀήθεσσον, itidem pro ἠήθεσσον dicitur, euphoniæ causa, à Them. ἀηθέσσω, insuetus sum.

Ἀήμεναι, infinitivus præs. Ion. pro ἀῆναι, spirare, flare: πνεῖν, Hesych. à Them. ἄημι. Quanquam Eustath. hoc ἀῆναι esse dicit tanquam ex ἀαίνω. tunc autem esset aor. 1.

Ἀθέριζον, parvi penderunt, imperf. Ion. ab ἀθερίζω. f. σω. Them. ἀθήρ, spica.

Ἄητον, spirant. in dual. verb. ἄημι, vel ἀάω.

Ἀΐδαο, genit. Æol. pro ᾅδου, ab ᾅδης, orcus.

Αἴδεσθεν, Ion. pro ᾐδέσθησαν, veriti sunt: ab ᾐδέσθην, aor. 1. pass. verbi αἰδέομαι. Ex quo Aoristo est et imperat. αἰδέσθητι, reverere. Nota autem hoc αἰδέομαι duplex habere futurum, alterum per η, nimirum αἰδήσομαι, alterum per ε αἰδέσομαι. unde et imper. med. αἴδεσαι, reverere, et geminato σσ, Poët. αἴδεσσαι.

Αἴδεσσαι, reverere, aor. 1. imperat. med. Vide in αἴδεσθεν.

Αἴνημ', pro αἴνημι, probo, et hoc pro αἰνέω. laudo. Them. αἶνος, laus.

Αἴνυτο. 3. sing. imperf. ab αἴνυμαι, capio.

Ἀΐξας, irruens, aor. 1. part. act. ab ἀΐσσω. f. ξω. ruo.

Ἄϊον, præt. imper. augmento carens pro ἤϊον: audiebam: a Th. ἀΐω.

Αἰθέσθαι, aor. 2. med. infin. modi, ex Aoristo indicativo ᾐσθόμην, a Them. αἰσθέομαι vel αἰσθανόμαι. Ex quo αἰσθέομαι est et fut. med. αἰσθήσομαι, sentiam.

Αἶρας per syncopen pro ἀείρας, ex Them. ἀείρω. nam ab αἴρω fit ἄρας sine diphthongo.

Αἰρεθέωσι, aor. 1. pass. subjunct. modi, Ion. pro αἱρεθῶσιν, cujus indicat. modus est ᾑρέθην, ex Them. αἱρέομαι.

Αἰρέθη, tertia pers. sing. aor. 1. pass. indic. modi, Ion,

pro ᾑρέθη, captus est: unde et fut. 1. pass. αἱρεθήσομαι. ambo ab act. Th. αἱρέω.

Αἶρε, tolle. præs. imperat. pro αἴρου. ab αἴρω, tollo f. ἀρῶ. p. ἦρκα.

Αἱρέεσκε, apud Herodot. Ion. pro ᾕρεε, ceperat, ab act. Them. αἱρέω.

Αἰτιόωντο, apud Hom. et Herod. Ion. pro αἰτιῶντο, culparent à Th. αἰτιάομαι.

Ἀϊχθῆναι, moveri, aor. 1. inf. pass. ab ἀΐσσομαι. p. ἦϊγμαι. aor. 1. ἠΐχθη.

Ἀκαχείατο, (pro quo et ἀκαχείατο dicitur metri gratia) Ionicè pro ἀκάχηντο, tristati erant, vel etiam tristabantur, ex ἀχέομαι reduplicatione Attica facto præt. ἀκάχημαι. Ex quo particip. ἀκαχημένος. Quod si ἀκαχήμενος scribas, signific. λυπούμενος: estque particip. præsentis temporis, à Th. ἀκάχημαι, cujus Hesych. meminit. apud quem legitur et ἀκαχήδαται, expositum itidem λυποῦνται pro quo et ἀκηχέδαται infrà.

Ἀκαχήμενος, ex animo dolens, præs. part. ab ἀκάχημι pro ἀκαχέω. Th. ἄχος, εος, τὸ, dolor.

Ἀκάχμενος, quidam ex ἀκάζω formant, quidam ex ἀκαχήμενος factum per syncopen aiunt, quorum probabilior est opinio. Exponit autem ἀκάχμενον ἔγχος Hesych. apud Hom. ἠκονημένον καὶ ἐστομωμένον δόρυ, acuta hasta. Possis etiam, tristis seu dolorifica hasta, interpretari, ex eo quòd ἄχος et dolorem afferat suo ictu: ut, ψυχρὸς χαλκὸς ab eodem Poëta dicitur ex eo quòd lethale frigus inferat ictis.

Ἀκειόμενος, Ionicè et Poëticè pro ἀκεόμενος.

Ἀκηδέδαται apud Hesych. λύπῃ κατέχονται, pro quo fortassis scribendum ἀκηχέδαται.

Ἀκήκοα, præt. med. Atticum pro ἤκοα, reduplicatis literis initialibus præsentis: à quo et ἀκηκόεσαν, in plusquamperf. pro ἠκόεισαν seu ἀκηκόεισαν, audiverant: à Th. ἀκούω.

Ἀκηχέατο, præt. plusquamperf. pass. Ion. pro ἀκήχηντο, ex ἀχέομαι reduplicatione Attica literarum initialium facto ἀκηχήμην, tristitia affectus fueram, vel etiam tristitia afficiebar.

Ἀκηχέδαται, Ionicè itidem pro ἀκήχηνται, interposito etiam δ, sicut in ἐληλέδαται pro ἐλήλαται interpositum itidem δ est una cum ε, ut Eustath. testatur, qui illud ἀκηχέδαται expon. λελύπηνται. Est et partic. præt. pass. ἀκηχεμένη, ex indic. ἀκήχεμαι, ut ἀκαχήμενος est ex ἀκάχημαι.

Ἀκουέμεν, Ionicus infin. est pro ἀκούειν, audire: à Th. ἀκούω.

Ἄκουκα, præt. perf. Ionicum augmento carens pro ἤκουκα, audivi: itidem à Th. ἀκούω.

Ἀκουόντεσσι, dat. pl. part. præs. Ion. ab ἀκούω, audio.

Ἀκουτιεῖς, fut. Attic. pro ἀκουτίσεις, audire facias: ex Th. ἀκουτίζω.

Ἀκοῶ, (audiam) fut. 2. ex Th. ἀκούω: unde et aor. 2. ἤκοον.

Ἀλαθεὶς, part. aor. 1. signif. vagatus, qui erravit. ex Th. ἀλάομαι. unde et præt. imperf. ἀλᾶτο apud Hom.

Ἀλάλημαι, (erravi, vagatus sum, Hesych. πεπλάνημαι) præt. perf. pass. ab ἀλάομαι, reduplicatione literarum initialium. Quidam præsentis etiam temporis esse hoc ἀλάλημαι dicunt ex ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus literis. Unde est infinitivus ἀλάλησθαι, præsentis temporis et ipse significationem habens: itidemque part. ἀλαλήμενος. Sic verò et ἀκάχημαι secundum quosdam præsentis, secundum alios præter. temporis est. Rursum tamen Hesych. ἀλάλητο per præt. plusquam exp. ἐπεπλάνητο.

Ἀλαλκομενῆϊς, per reduplicationem, pro ἀλκομενῆϊς, potens. ab ἄλκη, robur.

Ἄλαλκον, aor. 2. act. pro ἤλαλκον, ex ἀλαλκέω, ut ἔδουπον ex δουπέω. Unde et subjunct. modo ἀλάλκῃ, quod Hesych. exp. βοηθήσῃ, ἀπαλεξήσῃ, juverit, propulsarit. Th. ἀλκὴ, robur.

Ἀλαλύκτημαι, perturbatus sum: (Hesych. τεθορύβημαι, ἀπὸ τοῦ κατὰ διάνοιαν ἀλᾶσθαι) præt. perf. pass. Atticam reduplicationem habens, à Them. ἀλυκτέομαι. Quidam verò et præsentis esse temporis volunt ut ἀλάλημαι et ἀκάχημαι: facto nimirum primùm ἀλύκτημι ex ἀλυκτῶ, indeque passivo ἀλύκτημαι, ex hoc autem, repetitis initialibus literis, ἀλαλύκτημαι. Utriusque derivationis meminit Eustath.

Ἀλάπαξα, vastavi, aor. 1. Ion. ab ἀλαπάζω. f. ξω. p. χα.

Ἀλέασθαι, vitare, aor. 1. m. infinit. pro ἀλεύασθαι, pro quo ἀλεύασθαι et ἀλέασθαι. ab ἀλέω, molo. f. έσω. et pro hoc dicitur etiam ἀλεύω.

Ἀλεὶς, Partic. præs. temp. à Them. ἄλημι. Est autem ἄλημι, contorqueo me et conglobo. Unde apud Hesych. ἀλέντων, quod exp. συστρεψάντων, item ἀθροισθέντων, nec non συγκλεισθέντων. Et ἀλήμεναι, eidem συστραφῆναι, nec non πλανηθῆναι, errare. Apud eundem et ἀλεὶς legitur, exponiturque non modò συστραφεὶς, sed etiam πληγεὶς, κρατηθεὶς, ἀρθεὶς, item φυλαχθεὶς, et πηδήσας.

Ἀλέξασθαι, quidam per syncopen factum aiunt ex ἀλεξήσασθαι, aor. 1. verbi medii ἀλεξέομαι. Potest tamen et regularis esse Aoristus ille ex barytono Themate ἀλέξω.

Ἀλεξέμεναι. Dor. et Ion. pro ἀλέξειν seu ἀλεξεῖν, à Them. ἀλέξω vel ἀλεξέω. f. ήσω.

Ἀλεύασθαι. Vide in Ἀλέασθαι.

Ἀλεώμεθα, vitemus, præs. sub. m. ab ἀλέω. f. ήσω et έσω, effugio.

Ἀλήλεκα, (molui) præt. perf. Attica reduplicatione factum ex communi ἤλεκα, à Th. ἀλέω. unde et præt. pass. ἀλήλεσμαι, molitus sum: ex quo particip. ἀληλεσμένος, molitus.

Ἀλήλημαι, Atticum præteritum pass. ex Them. ἀλάομαι, reduplicatis literis initialibus: et synonymum τῷ ἀλάλημαι, erravi, vagatus sum: sed ab eo differens ea re sola quòd ἀλάλημαι augmento caret, hoc autem ἀλήλημαι non item: sicut ἀκάχημαι quoque augmentum non habet, habet autem ἀκήχημαι. Sunt tamen et qui præsentis temporis hæc esse dicant, uti suprà quoque admonui.

Ἀλήλιμμαι, Atticum itidem præter. pass. pro ἤλειμμαι, reduplicatis literis initialibus, et exempto ε ex diphthongo, à Th. activo ἀλείφω. Unde partic. ἀληλιμμένος, pro ἠλειμμένος, unctus. Itidem ἀλήλιπται dicitur pro ἤλειπται, unctus est.

Ἀλήλιφα, Atticum præter. activum pro ἤλειφα, ex eodem Th. ἀλείφω, eodem modo quo passivum formatum.

Ἀλήμεναι, Dor. pro ἀλῆναι, præs. inf. significans ἀθροισθῆναι vel συγκλεισθῆναι, congregari aut concludi: ex Them. ἄλημι. et hoc ab ἀλάμαι, vagor.

Ἄλθετο, sanata est, imperf. Ion. pro ἤλθετο, ab ἀλθέομαι, vel ἄλθομαι.

Ἀλιτημένον, part. præt. pass. Ion. ab ἀλιτέω, pecco.

Ἀλλάξαιτο, permutaret, a. 1. opt. med. ab ἀλλάσσω. f. ξω. p. χα.

Ἀλλέξαι, Poët. metri causa pro ἀναλέξαι, à Th. ἀναλέγω. Eustath.

Ἀλλύεσκε, Poët. et Ion. pro ἀνέλυε, resolvebat. Poëtæ enim ἄλλυε dicunt pro ἀνέλυε metri causa: et Iones addunt suum σκε: ex Th. ἀναλύω. Eustath.

Ἅλμενος, pro ἁλλόμενος, ex Th. ἅλλομαι, per syncopen, et Æolicè tenui facto ex aspirato.

Ἀλοία, pulsabat. imperf. Ion. pro ἠλοία, ab ἀλοιάω, et hoc ab ἀλοάω, trituro.

Ἁλοίην, (captus sim) aor. 2. activi opt. modi, à Them. ἅλωμι, ut δοίην à δίδωμι, pro quo dicitur ἁλῴην ut δῴην pro δοίην.

Ἁλοὺς (captus) partic. aor. 2. activi ab eodem Them. Fit enim ex ἧλων ἁλοὺς, ut δοὺς ex ἔδων.

Ἆλσο et ἆλτο, (saliisti, saliit: seu cum saltu irruisti et irruit) secundum quosdam per syncopen sunt ex ἅλασο et ἅλατο, abjecto augmento pro ἥλασο et ἥλατο, et exempto α: et tunc essent aor. 1. medii: ab ἅλλομαι. secundum alios sunt præt. plusquamperf. temporis, abjecto itidem augmento pro ἧλσο et ἧλτο, et aspirata in tenuem conversa. Quæ posterior opinio est probabilior et simplicior: sed tunc ἆλσο et ἆλτο imperfecto potius reddenda sunt, insiliebas, insiliebat.

Ἀλύξεται, vitabit, fut. 1. m. ab ἀλύσκω, fugio, f. ξω. Th. ἀλέω, vito.

Ἁλῴην, captus sim vel caperet, Atticè pro ἁλοίην: quod vide.

Ἅλωθι, capere seu capiaris. imperativus aor. 2. ab ἅλωμι, ut δόθι ex δίδωμι, et γνῶθι, ex inusitato γίγνωμι.

Ἅλωκα, captus sum, præt. perf. act. vocis, pro ἥλωκα, ex Them. ἅλωμι: pro quo Attici dicunt ἑάλωκα.

Ἅμαρτεν, erravit, peccavit, aor. 2. act. Ion. augmento carens pro ἥμαρτε, ab inusitato Them. ἁμαρτέω, vel ἁμαρτάνω, f. ήσω. aor. 2. ἥμαρτον. a. 1. part. pass. ἁμαρτηθέν.

Ἁμαρτήσω, futurum ejusdem inusitati Them. ἁμαρτέω.

Ἀμαυρωθείη, intereat. a. 1. opt. pass. ab ἀμαυρόω, obfusco. Th. ἀμαυρὸς, obscurus.

Ἀμβαλλόμεθα, Poët. et metri causa pro ἀναβαλλόμεθα.

Ἀμβάσῃ, Poët. et Dor. pro ἀναβήσῃ, ascendes: ex Poët. Them. ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω: cujus fut. Poët. et Dor. ἀμβάσομαι pro ἀναβήσομαι. Itidem verò ἄμβασις et ἀμβατὸς Poët. dicuntur pro ἀνάβασις et pro ἀναβατός.

Ἀμέρσῃς, 2. sing. a. 1. act. sub. ab ἀμέρδω, privo. f. σω. Th. μέρδω, privo.

Ἄμμεναι, satiatum esse, infinitivus Doricus ex Them. ἄω. inde enim primùm fit ἄειν, regulariter: ex quo ἀέμεναι, Dor. seu Ion. et exempto ε ejusque loco inserto μ, ἄμμεναι, ut Varinus tradit. Apud Hesych. unico μ scriptum ἄμεναι, itidem expositum πληρωθῆναι, quod simpliciter Dor. seu Ion. est pro ἄειν.

Ἀμυνέμεν et ἀμυνέμεναι, auxiliari, inf. Ion. et Dor. pro ἀμύνειν, ab ἀμύνω. f. νῶ. p. ἤμυγκα. a. 1. ἤμυνα.

Ἀμύξεις, lacerabis, f. 1. ab ἀμύσσω. f. ξω. p. χα.

Ἀμπείρας, Poët. pro ἀναπείρας, ex ἀναπείρω.

Ἀμπεπαλὼν, partic. aor. 2. Poët. pro ἀναπαλὼν, ex Th. ἀναπάλλω. Inde enim regulariter fit ἀναπαλὼν, ex quo Poët. ἀμπαλὼν, et inserto augmento præteriti perf. ἀμπεπαλών. Est autem ἀναπάλλω, vibro.

Ἀμπίσαι, Lacon. pro ἀμφιέσαι apud Hesych. ex inusit. Th. ἀμπίω, pro quo dicitur ἀμφιέννυμι. Sic ἀμπέχειν pro ἀμφιέχειν.

Ἀμπέτασον, Poët. pro ἀναπέτασον, à Them. ἀμπετάζω pro ἀναπετάζω.

Ἀμπλακὼν, qui erravit, partic. aor. 2. act. ex Th. ἀμπλακέω: ex quo primùm fit ἤμπλακον, inde autem ἀμπλακών.

Ἀμπνύνθη, tertia persona aor. 1. pass. Ion. pro ἠμπνύνθη, tanquam ex Them. ἀναπνύνομαι, ex quo et ἀνεπνύσθη. duplici enim modo formant præteritum illa in ύνω terminata, vel in μμαι vel in σμαι. Est autem ἀμπνύνθη, respiravit: pro ἀνέπνευσε. Verum et ἄμπνυσθαι legitur apud Poëtas, ab ἄμπνυμαι, idem significante quod ἀναπνέω in prosa.

Ἀμφιέπεσκε, imperf. med. ab ἀμφιέπομαι, foveo, agito. Th. ἕπω, operor.

Ἀμφέστην, circumstiti, aor. 2. act. vocis, ab ἀμφίστημι.

Ἀμφέχυτο, circumfusus erat, vel etiam circumfundebatur, præt. plusquamperf. pass. augmento ex parte carens pro ἀμφικέχυτο, ex Th. ἀμφιχέω: unde et aor. 1. pass. ἀμφεχύθην, circumfusus sum.

Ἀμφιβάλῃ. aor. 2. m. sub. ab ἀμφιβάλλω, circumjicio, f. λῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον. p. m. βέβολα. Th. βάλλω.

Ἀμφιβέβηκας, tueris, perf. act. à βαίνω, eo. f. βήσομαι. aor. 2. ἔβην.

Ἀμφιδέδηε, 3. sing. pl. perf. m. à δαίω, divido, scio, comburo. a. 2. act. ἔδαον. p. m. δέδηα.

Ἀμφιεσάμενος, part. ex a. 1. med. ἠμφιεσάμην: id autem ex Th. ἀμφιέννυμαι, circuminduor seu circuminduo me.

Ἀμφιέσω, futurum ejusdem Them. ἀμφιέννυμι seu ἀμφιέω: pro quo metri gratia dicitur interdum ἀμφιέσσω, circuminduam seu circumamiciam.

Ἀμφιχέαι, aor. 1. inf. act. à χέω, fundo. f. χεύσω. aor. 1. ἔχευσα, ἔχευα et ἔχεα. perf. κέχευκα. p. pass. κέχυμαι. aor. 1. pass. ἐχύθην.

Ἀμῶνται, 3. pl. ind. pass. ab ἀμάω, f. ήσω. meto.

Ἄνα, per apocopen pro ἀνάστα vel ἀνίστημι, retracto etiam accentu, ab ἀνίσταμαι significante surgo, ex ἀνὰ καὶ ἵστημι.

Ἀνάβα, pro ἀνάβαθι, ascende: imp. aor. 2. ex indic. ἀνέβην, ut ἀνάστα ex ἀνέστην: ἀναβάντες. a. 2. part. à Th. ἀνάβημι pro ἀναβαίνω.

Ἀναγνόντες, a. 2. part. act. ab ἀναγινώσκω, lego.

Ἀνάγοντο, reducti sunt, imperf. vel aor. 2. m. ab ἀνάγομαι.

Ἀναθεματιῶ, fut. Att. pro ἀναθεματίσω, ex Them. ἀναθεματίζω, devoveo.

Ἀναθηλήσει, revirescet, ab ἀναθηλέω, Th. θάλλω, vireo.

Ἀναίνετο, recusabat. imperf. Ion. pro ἀνῄνετο, ab ἀναίνομαι.

Ἀναλαβεῖν, aor. 2. inf. à λαμβάνω, capio.

Ἀναλλέξας, Poët. metri causa duplicato λ, pro ἀναλέξας, ex Them. ἀναλέγω, relego, seu subligo, aut colligo.

Ἀνάλωκα, præt. perf. augmento carens pro ἀνήλωκα, ex Th. ἀναλόω seu ἀναλίσκω. Sic ἀνάλωσα ab eodem Th. pro ἀνήλωσα: pro quo ἀνήλωσα, transpositis literis dicitur interdum ἠνάλωσα. Futurum ejusdem Them. est. ἀναλώσω, consumam seu insumam.

Ἀναλῶσαι, consumere, aor. 1. inf. act. ab ἀναλίσκω. f. ἀναλώσω. p. ἀνήλωκα. aor. 1. ἀνήλωσα.

Ἀναπρήσας, cum gemitu effundens, a. 1. part. ab ἀναπρήθω, f. ήσω.

Ἀνασσέμεν, Ion. pro ἀνάσσειν, ex Th. ἀνάσσω, regno, impero.

Ἀνάστα, surge, a. 2. imperat. act. pro ἀνάσταθι ab ἀνίστημι ut ἀνάβα pro ἀνάβαθι.

Ἄναστε, per syncopen ex ἀνάστητε factum aiunt, ab eodem Them.

Ἀναστήσειεν, dimoveret, a. 1. opt. Æol. ab ἀνίστημι. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Ἀνασφῆλαι, aor. 1. act. infin. modi, ex indic. ἀνέσφηλα: id autem ex ἀνασφάλλω, significante, resurgo ex lapsu, vel resurgo ex morbo.

Ἀνάσχεο, imperat. Ion. pro ἀνάσχου, suffer. ab ἀνασχέω, Th. σχέω, vel ἔχω.

Ἀναχάσσασθαι, a. 1. m. inf. pro ἀναχάσασθαι. Poët. ab ἀναχάζω, recedo. Th. χάζω. f. άσω, recedo.

Ἀναψύξαι, a. 1. inf. act. ab ἀναψύχω, refocillo. f. ξω. Th. ψύχω, refrigero.

Ἀνατιθέασι, transferunt, 3. pl. præs. ind. pro ἀνατιθεῖσι, à τίθημι, pono.

Ἀναφανέντες, a. 2. part. pass. ab ἀναφαίνω, appareo.

Ἀνδραποδιεῦνται Ion. est pro ἀνδραποδιοῦνται. hoc autem ἀνδραποδιοῦνται est fut. 2. mediæ vocis, Attic. pro ἀνδραποδίσονται, mancipabuntur, seu in servitutem rapientur: ex act. Them. ἀνδραποδίζω.

Ἀνεγνωρίσθη, agnitus est, aor. 1. pass. ab ἀναγνωρίζω.

Ἀνέδυ, prodiit, aor. 2. vel imperf. ab ἀνάδυμι, vel ἀναδύω, hinc ἀνεδύσατο. a. 1. m.

Ἀνέζευξεν, discessit, a. 1. ind. ab ἀναζευγνύω, vel ζεύγνυμι, f. ζεύξω. a. 1. ἔζευξα, a. 2. ἔζυγον.

Ἀνέηκεν, pro ἀνῆκεν, Attic. induxit, a. 1. ind. ab ἀνίημι. f. ήσω. a. 2. ἀνῆν.

Ἀνεθεὶς, (remissus) part. pass. ex aor. 1. pass. ἀνέθην: id autem ex activo Them. ἀνίημι.

Ἀνέθη, laxata sunt: a. 1. pass. ab ἀνίημι.

Ἀνεθρέψατο, nutrivit, a. 1. m. ab ἀνατρέφω.

Ἀνεῖλεν, (sustulit seu interemit) tertia pers. aor. 2. activi, ex Th. ἀναιρέω: quod fut. 2. habet mutuatitium ἀνελῶ, ex ἀνέλω: unde a. 2. ἀνεῖλον.

Ἀνεῖναι, (remisisse, vel omisisse) infin. aor. 2. ex Them. ἀνίημι cujus aor. 2. indic. modi, est ἀνῆν, ex quo infinit. ille. Inde et partic. ἀνεὶς: nec non infin. med. ἀνέσθαι. At ἀνεῖσθαι, est præt. perf. pass. infin. modi, ab eodem Th.

Ἀνεῖσαν, tertia pers. plur. aor. 1. à Them. ἄνειμι, ascendo.

Ἀνεῖσθαι, (remissum seu resolutum esse) infin. præt. perf. pass. ex indic. ἀνεῖμαι: id autem ex act. Them. ἀνίημι, ut paulò antè dixi in ἀνεῖναι.

Ἀνελεῖ, (tollet, interimet) tertia persona fut. temp. tanquam à Them. ἀνέλω. Isto porro futuro ἀνελῶ verbum ἀναιρέω utitur mutuatio loco fut. 2. estque inde aor. 2. ἀνεῖλον: ex quo infin. ἀνελεῖν, et partic. ἀνελών. Inde et infin. med. ἀνελέσθαι, ejusdem temporis et signif. cum ἀνελεῖν.

Ἀνελόντα acc. part. aor. 2. act. ab ἀναιρέω, tollo, aufero. in aor. 2. ἀνεῖλον, aor. 2. part. act. ἀνελὼν, όντος, aor. 2. m. ἀνελόμην. Them. αἱρέω, ῶ, f. ήσω. p. ᾕρηκα. aor. 2. εἷλον.

Ἀνελπίσῃς, desperes, aor. 1. sub. ab ἀνελπίζω. f. σω. p. ἀνήλπικα. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, spes.

Ἀνέντες, emittentes, num. plur. ex sing. ἀνείς. part. aor. 2. ex indic. ἄνην. Id autem ex Them. ἀνίημι, remitto.

Ἀνεπάλμενος, pro ἀνεπαλλόμενος, ex Them. ἀνεπάλλομαι: ex quo et ἀνέπαλτο, pro ἀνεπῆλτο, ut ἆλτο pro ἧλτο dici suprà monui.

Ἀνερειψαμένη, abripiens. aor. 1. m. part. ab ἀναρείπομαι. Th. ἐρείπω, everto.

Ἄνες, (omitte vel remitte) imper. Aor. 2. ex ἄνην id autem ex Them. ἀνίημι. Ex illo verò aor. 2. ἄνην. Est et tertia pers. plur. num. ἄνεσαν, remiserunt aut demiserunt.

Ἀνέσταν, ex ἀνέστησαν factum est Æolica syncope. Est autem ἀνέστησαν tertia persona plur. num. aor. 2. indic. modi, à prima pers. ἀνέστην. Hoc verò ἀνέστην à Th. ἀνίστημι.

Ἀνέτειλεν, tertia pers. sing. aor. 1. ἀνέτειλα, exortus sum: à Them. ἀνατέλλω.

Ἀνέῳγα, præt. med. Att. pro ἄνῳγα apertus sum: à Them. ἀνοίγω. Solent enim Att. in præt. et aor. verborum ab ο vel ω incipientium, augmento præponere ε, dicentes ἑώρακα pro ὥρακα, ἑώνημα pro ὤνημα, ἔωσα pro ὦσα: non id tamen faciunt in omnibus. Itidem in aor. 1. dicitur ἀνέῳξα pro ἄνῳξα: pro quo et ἤνῳξα interdum reperitur, ut ἠνάλωσα pro ἀνήλωσα.

Ἀνεῳγμένους, apertos. perf. part. ab ἀνοίγω.

Ἀνέωνται, Att. est tradunt nonnulli pro ἀνεῖνται, dimissi sunt, quod est præt. perf. pass. ab act. Th. ἀνίημι. Ego tamen potius esse judico a. 2. conjunct. modi, pro ἀνῶνται, ut ἀφέωνται pro ἀφῶνται dici tradit Eustath.

Ἀνεῴχθησαν, adapertæ sunt, a. 1. ind. pass. ab ἀνοίγω.

Ἀνήγαγεν, adduxit, aor. 2. ab ἀνάγω, f. ξω. p. χα. aor. 2. ἦγον, et Att. ἤγαγον.

Ἀνήῃ pro ἀνῇ, epenthesi literæ η: vel etiam ex ἀνείῃ, diphthongo ει conversa in vocalem η, à Them. ἀνίημι, teste Eustathio. Hesych. priorem opinionem sequitur, exponens ἀφῇ, item ἀναπαύσῃ: innuensque esse aor. 2. conjunctivi modi.

Ἀνῆκε, remisit, aor. 1. ab. ἀνίημι.

Ἀνηλώθη, tertia pers. aor. 1. pass. ab inusit. Them. ἀναλόω. Unde et præt. perf. activum ἀνήλωκα, et aor. 1. ἀνήλωσα, consumpsi seu insumpsi. Pro quibus mutata vocalium sede reperitur etiam ἠνάλωσα, ἠνάλωκα, ἠναλώθην.

Ἀνῆμεν tradunt nonnulli per syncopen dici pro ἀνήκαμεν, remisimus: à Them. ἀνίημι: quidam pro ἄνεμεν, producta penultima, ex eodem Them. At ἀνῇμεν est præt. imperf. ab ἄνειμι significante ἀνέρχομαι.

Ἀνήνασθαι, (renuisse) ab ἀνηνάμην, aor. 1. med. ex Th. ἀναίνομαι, ut ἐμιηνάμην ex μιαίνομαι. perf. ἀνῄνημαι, σαι, ται.

Ἀνενήνοχα, et ἀνήνοχα, et ἀνηνέχθην, sunt ab inusitato Themate ἀνενέγκω, à quo verbum ἀναφέρω hæc tempora mutuatur.

Ἀνῃρέθη, interemptus est, aor. 1. pass. ab ἀναιρέω.

Ἀνῃρηκὼς, part. præt. perf. activi, ex ἀνῄρηκα, quod significat, sustuli. Id autem, ex Them. ἀναιρέω.

Ἀνήρπασε, rapuit, aor. 1. ab ἁρπάζω. f. σω. et ξω. a. 2. ἥρπαδον.

Ἀνθέμενος, Poët. metri causa pro ἀναθέμενος: ex. Th. ἀνατίθημι.

Ἀνθέξομαι, fut. med. à Them. ἀντέχω: tenui in aspiratam mutata quoniam et ἔξω suum spiritum in futuro mutat.

Ἄνθεσαν, Poët. metri causa pro ἀνέθεσαν. est autem ἀνέθεσαν, tertia persona plur. num. ex prima sing. ἀνέθην: quod est aor. 2. verbi ἀνατίθημι.

Ἀνθεῦσι, 3. pl. ind. Dor. pro ἀνθοῦσι, florent. ab ἀνθέω ῶ, f. ήσω. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos.

Ἄνθετο, itidem Poët. dicitur pro ἀνέθετο, metri causa: aor. 2. medius ex eodem Them.

Ἄνθορε quoque Poët. metri causa dicitur pro ἀνέθορε, ex Them. ἀνθορέω Poët. pro ἀναθορέω, estque itidem aor. 2.

Ἀνιᾶσι (sursum mittunt) tertia pers. plur. indic. modi, ex Them. ἀνίημι.

Ἀνίεσκε, Poët. pro ἀνίει. 3. pers. imperf. ab ἀνίημι, in imperf. ἀνίην, ης, η. et Poët. ἀνίεσκον, ες, ε. Th. ἵημι, vel ἵω, mitto.

Ἀνίστω, (surge) Attic. pro ἀνίστασο: imper. modo, ex Th. ἀνίσταμαι.

Ἀνιὼν (qui ascendit vel exortus est) part. act. aor. 2. ab ἄνιον id autem ex Them. ἄνειμι.

Ἀνιεὶς, έντος, remittens, præs. part. ab ἀνίημι. Th. ἵημι.

Ἀνοῖξαι, aor. 1. inf. act. ab ἀνοίγω, aperio.

Ἀνόρουσε, surrexit, tertia pers. sing. aor. 1. Ion. ab ἀνορούω. Th. ὄρω, excito.

Ἀνστὰς, Poët. pro ἀναστὰς, qui surrexit. ab ἀνέστην, aor. 2. verbi ἀνίσταμαι.

Ἀνστήτην, Poët. itidem pro ἀνεστήτην seu ἀναστήτην, in duali, ab ἀνέστην, aor. 2. ab ἀνίστημι. f. ἀναστήσω.

Ἀνστρέφεται, pro ἀναστρέφεται, percurrit. ab ἀνὰ et στρέφω, verto.

Ἀνσχήσεσθαι, toleraturus, per syncop. pro ἀνασχήσεσθαι, f. 1. inf. m. à σχέω, vel ἔχω.

Ἄνσχοιτο et ipsum Poët. et metri causa pro ἀνάσχοιτο dicitur, optativo modo, ab ἀνεσχόμην aor. 2. medio verbi act. ἀνέχω. Facit enim ἀνέχω fut. 2. act. ἀνασχῶ: unde aor. 2. ἀνέσχον: ex quo med. ἀνεσχόμην.

Ἄντεινον quoque dicitur eodem modo pro ἀνάτεινον, extende. imper. modo aor. 1. ex ἀνέτεινα. aor. 1. verbi ἀνατείνω. Similiter ἀντείνω pro ἀνατείνω reperitur. Quam syncopen nonnulli non Poëticam solùm metri causa esse dicunt, sed etiam Doricam.

Ἀντιληπτέον, suscipiendum. verbale ab ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιόων et ἀντιόωσα, Poëticè pro ἀντιῶν et ἀντιῶσα, epenthesi literæ ο, et retractione accentus facta: à Them. ἀντιάω, obvio seu occurro.

Ἀνύσσας, part. aor. 1. act. pro ἀνύσας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω, aor. 1. ἤνυσα.

Ἄνωγα, præt. med. verbi ἀνώγω seu ἀνωγέω, augmento carens: ex quo Th. et imperf. ἀνώγουν, et aor. 2. ἄνωγον. f. ξω. p. m. ἤνωγα.

Ἀνωΐχθην, resoluta diphthongo pro ἀνῴχθην, apertus sum, à Th. ἀνοίγω.

Ἄνωχθι, imperativus μεταπεπλασμένος ἐκ τοῦ ἄνωγε, teste Eustath. cujus Hesych. quoque meminit, allato etiam ἀνώχθω pro ἀνωγέτω, jubeat, κελευέτω.

Ἄξαις, 2. sing. aor. 1. opt. act. ab ἄγνυμι seu ἄγω. f. ξω. frango. hinc ἄξειαν, aor. 1. opt. Æol.

Ἄξε, ut volunt nonnulli, est imperativus præsentis temporis futuri formam habens, à verbo ἄξω, quod Poëtæ fecerunt ex ἄξω futuro verbi ἄγω. Vel dictum est pro ἄξον, in aor. 1. ut vicissim in aor. 2. reperitur λάβον pro λαβέ.

Ἀξιώσειαν, aor. 1. opt. Æol. ab ἀξιόω, ῶ, dignum esse censeo, f. ώσω. p. ἠξίωκα. ab ἄξιος, dignus.

Ἄξον, imper. aor. 1. à Th. ἄγω vel ἄγνυμι, significans vel duc vel frange, à quo est et futur. indic. ἄξω.

Ἀξῶ Dor. est pro ἄξω, à Them. ἄγω vel ἄγνυμι.

Ἀπαγγεῖλαι, nuntiare, aor. 1. inf. ab ἀγγέλλω. f. λῶ. p. κα. aor. 1. ἤγγειλα.

Ἀπαλήσεται, vagabitur, f. 1. m. ab ἄλημι vel ἀλάομαι. f. ήσομαι.

Ἀπαμμένος, Ionic. pro ἀφημμένος, sublata aspiratione et augmento: à Them. ἀφάπτομαι.

Ἀπανήνασθαι, recusare, aor. 1. m. inf. ab ἀπαναίνομαι, recuso. aor. 1. m. ἀπηνάμην, ex ἀπὸ et ἀναίνομαι, recuso, quod ab αἰνέω, laudo.

Ἀπάρας, part. act. a. 1. à Them. ἀπαίρω. id enim fut. facit ἀπαρῶ, aor. 1. ἀπῆρα seu ἀπῆρα, unde istud partic.

Ἀπάτησε, decepit, aor. 1. Ion. ab ἀπατάω, f. ήσω.

Ἀπέβα, Dor. pro ἀπέβη, aor. 2. verbi ἀποβαίνω.

Ἀπέβην, discessit, aor. 2. act. et ἀπεβήσατο. aor. 1. m. à βαίνω. f. βήσομαι.

Ἀπέδοσθε, vendidistis. aor. 2. m. ab ἀποδίδωμι.

Ἀπέδρα, per apocopen secundum quosdam pro ἀπέδρασεν, aufugit. unde plur. ἀπέδραμεν et ἀπέδραν. Alii verò ab ἀπόδρημι derivare malunt.

Ἀπέειπεν, negabat, imperf. vel aor. 2. per prosthesin Poët. ab ἔπω, dico.

Ἀπέθανον, aor. 2. ind. ab ἀποθνήσκω, morior. f. 2. θανοῦμαι. p. τέθνηκα.

Ἄπει, secunda pers. præs. indic. à Them. ἄπειμι, absum, secundum quosdam est secunda pers. præs. indic. ab ἄπειμι, abeo, et imper. verbi ejusdem pro ἄπιθι, abi.

Ἀπειλήτην, per η scriptum in penultima est per syncopen factum ex ἀπειλησάτην: at per ει diphthongum est præt. imper. dualis num. à Them. ἀπειλέω. Eustath.

Ἀπέκτανεν, a. 2. act. ind. ab ἀποκτείνω, occido. f. κτενῶ. p. ἔκτακα. a. 1. ἔκτεινα. p. m. ἔκτονα.

Ἀπέκτεινε, occidit. aor. 1. ind. Vide ἀπέκτανεν.

Ἀπέλαυον et ἀπέλαυσα sunt ex Them. ἀπολαύω: pro quibus reperitur etiam ἀπήλαυον et ἀπήλαυσα.

Ἀπελέσθαι, Ionic. pro ἀφελέσθαι, abstulisse, infinitivi modi, ex aor. 2. med. indic. ἀφειλόμην. à Them. ἀφαιρέω, quod fut. 2. mutuatitium facit ἀφελῶ.

Ἀπεμνήσαντο, aor. 1. m. ab ἀπομιμνήσκω, vel μνάομαι, recordor. f. μνήσομαι. p. μέμνημαι. aor. 1. pass. ἐμνήσθην.

Ἀπεόντος, gen. part. pro ἀπόντος, Ion. ab ἄπειμι, absum.

Ἀπέπλευσαν, navigarunt, aor. 1. act. ab ἀποπλέω, f. πλεύσω.

Ἀπέπτην, (avolavi) aor. 2. ind. modi, à Them. ἀφίπταμαι. ἵπτημι enim facit ἔπτην, ut ἵστημι facit ἔστην: unde comp. ἀπέπτην.

Ἀπεργμαι, præt. perf. pass. ex Them. ἀπέργω, abarceo: unde part. ἀπεργμένος.

Ἄπες, Ion. pro ἄφες: imper. modo, aor. 2. à Them. ἀφίημι, dimitto.

Ἀπέσομαι. fut. verbi ἄπειμι, absum.

Ἀπέσσυθεν. 3. pl. a. 1. pass. Æol. vel Bœot. pro ἀπεσσύθησαν, proruperunt. Th. σείω, vel σεύω, agito.

Ἀπέσσυτο, 3. sing. perf. pass. pro ἀπεσέσυτο. in perf. enim est σέσυμαι, Poët. ἔσυμαι, item ἔσσυμαι à σεύω.

Ἀπεστάλη, missus est, aor. 2. pass. ab ἀποστέλλω. a. 1. pass. ἀπεστάλθην.

Ἀπέσταλκα, perf. act. ab ἀποστέλλω, mitto. f. λῶ. a. 1. ἀπέστειλα. a. 2. ἀπέσταλον. p. m. ἀπέστολα.

Ἀπέστην, aor. 2. indic. modi, à Them. ἀφίσταμαι.

Ἀπέστησαν, abscesserunt, aor. 2. act. ab ἀφίστημι.

Ἀπεφθέγξατο, locutus est, aor. 1. m. ἀποφθέγγομαι.

Ἀπέχθηαι, odio sis. subjunct. Ion. pro ἀπέχθῃ ab ἀπέχθομαι, ἀπεχθάνομαι, aor. 2. m. ἀπηχθόμην. Th. ἔχθος, εος, odium.

Ἀπεχθήσομαι, fut. 1. med. verbi ἀπεχθέομαι, pro quo dicitur potiùs ἀπεχθάνομαι: unde et aor. 2. med. ἀπηχθόμην, odio fui, invisus fui, nisi imperfectum id esse malis.

Ἀπέχρη, præt. imperf. impersonalis verbi ἀποχρῇ, sufficit.

Ἀπεὼν, partic. Ionicum pro ἀπὼν, à Them. ἄπειμι, absum.

Ἀπῆκε, aor. 1. Ionic. indic. modi, pro ἀφῆκε, dimisit: à Them. ἀφίημι.

Ἀπήλασεν, abegit. a. 1. ind. act. ab ἀπελαύνω. f. άσω.

Ἀπηλλάγη, a. 2. pass. ind. ab ἀπαλλάττω, committo, f. ξω. p. ἤλλαχα. aor. 1. ἤλλαξα.

Ἀπήλαυον et ἀπήλαυσα. pro ἀπέλαυον et ἀπέλαυσα, ex Th. ἀπολαύω. Utrorumque exempla suo loco reperies in ἀπολαύω.

Ἀπήμυνεν, adjuvit. imperf. ab ἀμύνω. f. νῶ.

Ἀπῆν, præt. imperf. indic. modi ab ἄπειμι. significans, aberam. Quidam aiunt esse etiam præt. imperf. ab ἄπειμι, significante, abeo. Sed tunc scribendum esset potius ἀπῄειν. nam verbi εἶμι præt. imperf. est ᾔειν.

Ἀπηνεώθην, (obstupefactus sum et obmutui) aor. 1. pass. indic. modi ab ἀπενεόομαι.

Ἀπῆνθον, Dor. pro ἀπῆλθον, apud Theocritum frequens. Est autem ἀπῆλθον, aor. 2. indic. modi, à Them. ἀπέρχομαι seu ἀπελεύθω.

Ἀπηῦρον, quod Hesych. ex Eurip. Androm. affert pro ἀφείλοντο, est aor. 2. indic. modi ab ἀπαυράω. unde et ἀπηύρα, 3. sing. imperf. quod idem expon. ἀφεῖλεν, necnon ἀφῆκεν: Th. αὔρα, aura.

Ἀπήχθημαι, præt. perf. pass. indic. modi, à Them. ἀπεχθέομαι: pro quo usitatius est ἀπεχθάνομαι. significans, odio sum, invisus sum.

Ἀπῇ, absit. præs. sub. ab ἄπειμι. Th. εἰμὶ, sum.

Ἀπήεσαν, abiverunt, a. 1. Att. pro ἀπεῖσαν, ab ἄπειμι vel ἀπίημι, abeo.

Ἀπῃωρεῦντ', pro ἀπῃωρεῦντο, suspensi erant, Dor. pro ἀπῃωροῦντο, imperf. ab ἀπαιωρέω, ῶ, ex sublimi dependeo. Th. αἰωρέω, ῶ, sursum tollo.

Ἀπιέναι, abire, præs. inf. ab ἄπειμι, f. ἀπείσω, aor. 2. ἄπιον. Th. εἶμι, eo.

Ἀπίενται, Ion. pro ἀφίενται, ex Ion. Them. ἀπίεμαι pro ἀφίεμαι.

Ἀπικόμενος, itidem Ion. pro ἀφικόμενος: partic. ex aor. 2. indic. modi ἀπικόμην pro ἀφικόμην, ex Ion. Them. ἀπικνέομαι, pro ἀφικνέομαι.

Ἀποβήσομαι, descendam. fut. 1. m. à βαίνω. f. βήσομαι. a. 2. ἔβην.

Ἀπογνὼς, a. 2. sub. act. ab ἀπογιγνώσκω, non agnosco. f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων.

Ἀπογυμνωθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἀπογυμνόω. f. σω. nudo. Th. γυμνὸς, οῦ, ὁ, nudus.

Ἀποδόμεναι, reddere, a. 2. inf. Æol. pro ἀποδοῦναι. à δίδωμι.

Ἀποδρὰς, partic. aor. 2. ab ἀπέδρα, tanquam ex ἀπόδρημι: pro quo dicitur potiùs ἀποδιδράσκω, aufugio.

Ἀποδραίην, Attic. optat. pro ἀποδράοιμι, aufugerem.

Ἀποεῖπον, Poët. pro ἀπεῖπον, aor. 2. ab inusitato Them. ἀπέπω, à quo ἀπαγορεύω mutuatur futurum secundum. a. 2. inf. ἀποειπεῖν.

Ἀπόερσεν, et ἀπόερσε, et ἀπόερσῃ, aor. 1. à Them. ἀποέρρω, quod Æol. format futurum suum ἀποέρσω, ut tradit Eustathius, ἀπόερσεν illud exponens ἀπέφθειρεν itidemque cætera duo.

Ἀποθέσθαι, a. 2. m. inf. à τίθημι, pono.

Ἀποίσετον, auferent. fut. dualis, ab ἀποφέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα.

Ἀπόκλαξον, imp. aor. 1. Dor. pro ἀπόκλεισον seu ἀποκλήϊσον. nam loco communi futuri ἀποκλείσω, dicunt primum ἀποκληΐξω, deinde η in α converso, et subscripto ι, ἀποκλᾴξω. unde aor. 1. ἀπέκλαξα: et ex eo imper. ἀπόκλαξον.

Ἀποκρινθέντε, semoti. aor. 1. part. Poët. ab. ἀποκρίνομαι, aor. 1. ἐκρίθην.

Ἀποκρύπτασκε vel ἀποκρύπτεσκε, Ion. pro ἀπέκρυπτε. 3. imperf. act. à κρύπτω. f. ψω. abscondo. p. φα. a. 2. ἔκρυβον.

Ἀποκτάμεν, interficere, a. 1. inf. Ion. pro ἀποκτεῖναι. à κτείνω. f. νῶ. p, ἔκτακα. a. 1. ἔκτεινα.

Ἀπολαμφθέντες, partic. aor. 1. pass. Ionicum pro ἀποληφθέντες. Nam ab ἀπολαμβάνω Iones in futuro dicunt non ἀπολήψω, cum aliis Græcis, sed peculiari modo ἀπολάμψω, tanquam ab ἀπολάμβω. Itidem vero ἀπολελαμμένοι dicunt pro ἀπολελημμένοι seu ἀπειλημμένοι. Ambo apud Herodotum frequenti in usu.

Ἀπολεῖ, Attic. pro ἀπολῇ, peribis. secunda persona fut. 2. medii ἀπολοῦμαι, ex Them. ἀπόλλυμαι seu ἀπολέομαι.

Ἀπολελαμμένος, vide in præcedente ἀπολαμφθέντες.

Ἀπολέλαυκα, præt. perf. act. à Them. ἀπολαύω.

Ἀπόλεσσαν, interfecerunt, a. 1. ind. Poët. pro ἀπώλεσαν ab ὄλλυμι. f. ὀλέσω. hinc ἀπολέσθαι, aor. 2. inf. m.

Ἀπόλοιτ', a. 2. opt. m. ab. ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω, p. m. ὦλα, Att. ὄλωλα, a. 2. m. ὠλόμην.

Ἀπολοῦμαι, fut. 2. med. verbi ἀπόλλυμαι seu ἀπολέομαι.

Ἀπολωλεκέναι, perf. inf. act. Att. ab ἀπόλλυμι, perdo. f. ἀπολέσω. p. ἀπώλεκα et Att. ἀπολώλεκα. a. 2. m. ἀπωλόμην. p. m. ἀπῶλα, et Att. ἀπόλωλα. hinc,

Ἀπολωλὸς, quod perierat.

Ἀπόλωλα, præt. med. ejusdem Thematis. Ejusdem præteritum activum est ἀπολώλεκα. Ambo habentia reduplicationem Atticam literarum simplicis Thematis initialium, ut ὄρωρα, ἐρήρεικα, ἐνήνοχα, et similia.

Ἀπομηνίσαντος, irato me, aor. 1. part. ab ἀπομηνίζω. f. σω. Them. μῆνις, ira.

Ἀποπαύεο, abstine, imper. Ion. pro ἀποπαύου, à παύω, cesso, f. σω.

Ἀποπνείουσα, pro πνέουσα, præs. part. f. g. Poët. à πνέω et Poët. πνείω, spiro. f. πνεύσω.

Ἀπονενοημένος, desperatus. perf. part. pass. à νοέω, ῶ, cogito.

Ἀποξύσας, abradens. aor. 1. part. ab ἀποξύω, f. ύσω. p. κα.

Ἀποπτάμενος, a. 2. m. part. ab ἀφίπταμαι, avolo, ex ἀπὸ et ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι. a. 2. ἔπτην. a. 2. med. ἐπτάμην.

Ἀποῤῥίψαντα, cum abjecerit, a. 1. part. à ῥίπτω. f. ψω. p. φα.

Ἀπόστα pro ἀπόστηθι, ut ἀνάστα pro ἀνάστηθι: imper. aor. 2. ex Th. ἀφίστημι.

Ἀποστάντα, aor. 2. part. act. ab ἀφίστημι, discedo.

Ἀποστάς, part. aor. 2. ab eodem Themate.

Ἀποστῆναι, infinitivus aor. 2. ejusdem. Ex quo etiam fut. 1. act. ἀποστήσω.

Ἀπόστητε, abstinete, a. 2. imperat. act. ab ἀφίστημι, eo.

Ἀπότμηξας, aor. 1. part. act. ab ἀποτμήγω, abscindo. f. ξω. aor. 2. ἐτμάγην. Th. τέμνω. seco.

Ἀπούρας, per syncopen pro ἀπαυρίσας: itidemque ἀποῦραι pro ἀπουρίσαι, et ἀπουράμενος, voce media pro ἀπουρισάμενος: à Them. ἀπούρω pro ἀπουρίζω et hoc pro ἀφορίζω. composito ex οὖρος Ion. pro ὅρος. Eustath. Sic vero ἀπαύρας dictum putatur pro ἀπαυρήσας.

Ἀπουράμενοι privati, per syncop. pro ἀπουρισάμενοι, a. 1. part. m. ab ἀπουρίζω Ion. pro ἀφορίζω extermino, ab ὅρος, ου, vel Ion. οὖρος, εος, mons.

Ἀποσφήλειε, aberrare faceret, a. 1. opt. Æol. ab ἀποσφάλλω. f. λῶ. p. κα. a. 1. ἔσφηλα.

Ἀπόφασθε, renuntiate, aor. 2. imperat. m. ab ἀπόφημι, aor. 2. m. ἐφάμην.

Ἀποφθίμενος, præs. part. per syncopen, pro ἀποφθιόμενος, ab ἀποφθίω, perdo, Th. φθίω vel φθίω, corrumpo.

Ἀποφθίσειε, perdiderit, a. 1. opt. Æol. pro ἀποφθίσαι. à φθίω, perdo.

Ἀπόχρη, impersonale verbum significans, sufficit, satis est. Unde infinit. ἀποχρῆν pro ἀποχρᾶν, satis esse seu sufficere. Futur. ἀποχρήσει, satis erit, sufficiet. particip. ἀποχρῶν, sufficiens: cujus fœmin. ἀποχρῶσα.

Ἀποώμνυς, Poët. pro ἀπώμνυς, abjurabas: à Poët. Th. ἀποόμνυμι pro ἀπόμνυμι.

Ἀπώλεσας, perdidisti, a. 1. ind. ab ἀπολλύω, f. ἀπολέσω, p. ἀπώλεκα, p. m. ἀπῶλα. ab ὄλλυμι, perdo.

Ἀπώλεσεν, perdidit, aor. 1. act. Th. ὄλλυμι. perdo. f. ὀλέσω. p. m. ὦλα.

Ἀπώσατο, repulit. a. 1. m. ab ἀπωθέομαι.

Ἀράβησε, insonuit, aor. 1. Ion. ab ἀραβέω, f. ήσω. Them. ἄραβος, tumultus.

Ἆραι infinitivus ab ἦρα seu ἆρα aor. 1. verbi αἴρω.

Ἀραιρημένος, Atticè et Ionicè simul pro ἡρημένος, à Themate αἱρέω. Illa enim reduplicatio initialium literarum, Attica est: augmenti autem omissio, Ionica est. Sic ἀραίρητο pro ἥρητο. Ambo apud Herodot.

Ἀράμενον, aor. 1. part. m. ab αἴρω, tollo. f. ρῶ. p. ἦρκα. aor. 1. ἦρα. hinc

Ἄραρα facta reduplicatione pro ἦρα in præt. med. et Poët. ἄραρα à Them. ἄρω. Unde part. ἀραρὼς, ἀραρυῖα.

Ἀραροίατο, Ionicè pro ἀράροιντο, convenissent. Potest autem hoc ἀραροίμην esse vel præsens optativi passivi, vel aor. 2. optativi medii: ambo habentia Atticam literarum initialium reduplicationem. Sed est potius aor. 2. quàm præsentis, quia reperitur activ. aor. ἄραρον eandem habens reduplicationem pro ἦρον, ut λελαθόμην pro ἐλαθόμην, et κέκαμον pro ἔκαμον. quæ tamen Poëtis duntaxat usitata sunt.

Ἄρας, aor. 1. part. act. Vide ἆραι.

Ἄρασθαι, infin. med. ab ἠράμην aor. 1. med. verbi αἴρω.

Ἀρᾶται, precatur, præs. ind. ab ἀράομαι. f. άσομαι.

Ἀρέσομαι, fut. 1. med. verbi ἀρέσκω, tanquam à Them. ἀρέω. A quo Them. est et fut. 1. ἀρέσω, et aor. 1. ἤρεσα, hinc 3. pl. a. 1. m. Ion. ἀρέσαντο. et infin. act. ἀρέσαι. p. ἤρεκα.

Ἀρεσσάμενος. placans, aor. 1. m. Poët. pro ἀρεσάμενος. ab ἀρέσκω. f. έσω.

Ἀρέσθαι, a. 2. m. inf. ab αἴρω, tollo. f. ἀρῶ. p. ἦρκα, a. 1. ἦρα, a. 2. ἦρον. a. 1. pass. ἤρθην. f. 1. pass. ἀρθήσομαι.

Ἄρετο, ceperat, imperf. Ion. pro ἤρετο. ab αἴρομαι.

Ἄρῃαι, Ionica consuetudine pro ἄρῃ: est autem aor. 1. med. subjunct. modi à Them. αἴρω.

Ἀρηγέμεν, Ion. pro ἀρήγειν, præs. inf. ab ἀρήγω, auxilior.

Ἄρηρα, Attica reduplicatione pro ἦρα. Est autem præt. med. vel ab ἄρω, et significat, compactus sum, aut congrui: vel ab αἴρω, et significat, sustuli vel abstuli. Ubi discriminis causa subscribi posset ι. præt. plusquamperf. ἀρήρειν.

Ἀρησόμεθα, supplicemus, pro ἀρασόμεθα, f. 1. m. ab ἀράομαι. f. άσομαι.

Ἀρθεὶς, partic. pass. ab aor. 1. indic. ἤρθην, ex quo et infin. ἀρθῆναι, et futurum primum pass. ἀρθήσομαι: ex Them. activo αἴρω.

Ἄρθητι, imper. pass. itidem ab ἤρθην aor. 1. pass. verbi αἴρομαι.

Ἄρμενα, apta, pro ἀρόμενα, ab ἄρω, apto. f. ἄρσω et ἀρῶ.

Ἀρόῃς, οῖς, 2. sing. præs. act. sub. ab ἀρόω, ῶ, aro. f. όσω, p. ἤροκα.

Ἀροίμεθα, retulerimus. a. 2. opt. ab αἴρω. f. ἀρῶ, a. 1. ἦρα.

Ἀρόμμεναι, Poët. pro ἀρόμεναι, hoc Dor. pro ἀρόειν, arare. ab ἀρόω. f. όσω. hinc ἀρόσῃς. a. 1. act. sub. ab a. 1. ἤροσα.

Ἀροῦν, præs. inf. pro ἀρόειν, extra crasin ἀρόων. præt. part. ab ἀρόω.

Ἀρσάμενος, Æol. pro ἀράμενος, a. 1. part. m. ab ἄρω. f. ἀρῶ. et ἄρσω. hinc ἄρσαντες, aor. 1. part. Æol. a. 1. ἦρα.

Ἄρσον, imper. aor. 1. ab ἦρσα, Æol. aor. verbi ἄρω. Facit enim id Æol. futurum ἄρσω pro ἀρῶ, unde illi duo aor.

Ἄρχμενος, per syncopen pro ἀρχόμενος. ex ἄρχομαι. Varro.

Ἄρω, interdum est Thema, cujus fut. ἄρσω, et præt. med. ἄρηρα seu ἄραρα. interdum est aor. 1. subjunctivi modi à Them. αἴρω.

Ἆσαι, infin. aor. 1. act. significans interdum βλάψαι. et tunc per contractionem ex ἀάσαι factum putatur, ex Them. ἀάω: interdum κορέσαι aut ἀναπνεῦσαι, à verbo ἄω. Unde et media voce ἄσασθαι, pro κορέσασθαι, et optat. act. ἄσαιμι significans itidem κορέσαιμι.

Ἀσηθείην, aor. 1. pass. optat. modi, ex ἠσήθην. aor. 1. pass. indic. modi. Id autem ex Them. ἀσάομαι. Unde et aor. 1. med. subjunct. ἀσήσῃ. quod Hesych. exp. λυπηθήσῃ, βλαβήσῃ.

Αἰσθεὶς, partic. pass. ex ᾔσθην aor. 1. pass. verbi ᾄδω.

Ἄσθην, Poëtic. et Ionic. pro ἀάσθην dici tradunt ex Them. ἄτω vel ἄω significante, damno afficio, lædo, pro quo tamen potius ἀάω dicitur.

Ἄσμενος pro ἡσμένος, ex Them. ἥδομαι secundum nonnullos. Videtur tamen potius ex ἅδω derivandum, Ionicè primùm detracto augmento et spiritu aspero in tenuem mutato, postea retracto accentu more Æolico.

Ἀτιμάζεσκε, ignominia afficiebat. imperf. Ion. et Poët. pro ἠτίμαζε. ab ἀτιμάζω.

Ἀτιταλλέμεναι, Dor. pro ἀτιτάλλειν, præs. inf. ab ἀτιτάλλω, vel ἀτάλλω, delicatè nutrio.

Αὐάνθην. aor. 1. pass. indic. modi, ex Them. αὐαίνω.

Αὐγάσδεο, Dor. imper. præs. temporis pro αὐγάζου, ex Them. αὐγάζομαι, ζ in σδ mutato, et diphthongo ου in εο resoluta.

Αὐγάσεαι, respicies, Ion. pro αὐγάσῃ. fut. 1. m. ab αὐγάζομαι, video. Th. αὐγὴ, ῆς, ἡ, splendor.

Αὐδήσασκ' vociferabatur, aor. 1. Ion. per epenthesin τοῦ σκ. ab αὐδάω, f. ήσω.

Αὐξήσω, fut. 1. verbi αὐξέω: pro quo dicitur potius αὐξάνω vel αὔξω, augeo.

Αὔτευν, pro ηὔτευν Dor. resonabant. 3. pl. imperf. act. ab αὐτέω, clamo. Th. αὔω, clamo.

Ἀφεθήσεται, remittatur. f. 1. pass. ab ἀφίημι.

Ἀφέντι, a. 2. part. act. ab ἀφίημι, emitto. Th. ἵημι, mitto.

Ἀφεῖμαι, præt. perf. pass. ind. mod. ex Th. act. ἀφίημι, ut τέθειμαι ex τίθημι. Unde part. ἀφειμένος, dimissus.

Ἀφεῖμεν pro ἀφέμεν, ab ἄφην, Aor. 2. verbi ἀφίημι. Unde et inf. ἀφεῖναι, dimisisse.

Ἀφεὶς, et fœm. ἀφεῖσα, et neutrum ἀφὲν, part. ab eodem Aor, ἄφην ex eodem Th. ἀφίημι.

Ἀφεκτέον, adverb. positivum à verbo ἀπέχω.

Ἀφέλεσθε, aufertis, pro ἀφείλεσθε, a. 2. m. Ion. ab ἀφαιρέω. f. ήσω. a. 2, ἀφεῖλον. Th. αἱρέω.

Ἀφέλωμαι, auferam, a. 2. sub. m. ab ἀφαιρέω, aufero, f. ήσω. p. ἀφῄρηκα. a. 2. ἀφεῖλον. Th. αἱρέω, capio.

Ἀφέξω, futurum 1. ab ἀπέχω.

Ἄφες, remitte, a. 2. imperat. ab ἀφίημι, f. ἀφήσω. p. ἀφῆκα. a. 2. ἀφῆν. præt. pass. ἀφεῖμαι. a. 1. part. pass. ἀφεθείς. Th. ἵημι, mitto.

Ἀφεσταίη, novo et Poëtico more pro ἀποσταίη apud Hom. secundum quosdam ex Th. ἀφίστημι.

Ἀφέστατε, per syncopen pro ἀφεστήκατε, ab ἀφίστημι. Eust.

Ἀφετέον, adverb. positivum ab ἀφίημι, dimitto.

Ἀφέωκα, pro ἀφεῖκα, ἐλλείψει literæ ι, et pleonasmo τοῦ ω, ex Th. ἀφίημι. Var.

Ἀφέωνται. remissa sunt. 3. pl. perf. pass. Att. pro ἀφεῖνται, ab ἀφίημι.

Ἀφηρέθην, Aor. 1. pass. indic. modi, à Th. ἀφαιρέομαι.

Ἀφθεὶς, part. ab ἥφθην. Aor. 1. pass. verbi ἅπτομαι.

Ἀφιᾶσι, tertia pers. plur. præs. indic. ἀφίημι, per contractionem ex Ion. ἀφιέασι pro quo communiter dicitur ἀφιεῖσι.

Ἀφῖγμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex Th. ἀφίκομαι, pro quo frequentius dicitur ἀφικνέομαι.

Ἀφίει, tertia pers. sing. præt. imperf. act. indic. modi, ex Th. ἀφιέω, pro quo dicitur etiam ἀφίη, ex Th. ἀφίημι. ut non solùm ἐτίθη dicitur, sed etiam ἐτίθει, ex baryt. Th. τιθέω. Idem ἀφίει est etiam imperativus ab eodem Th. barytono ἀφιέω: pro quo alioquin ex ἀφίημι dicitur ἀφίεθι.

Ἀφίκηαι, Ion. paragoge pro ἀφίκῃ: secunda persona Aor. 2. medii subjunctivi modi ex Th. ἀφικνέομαι. cujus aor. 2. indic. est ἀφικόμην, ου, ετο. f. ἵξομαι. p. ἷγμαι.

Ἀφίξομαι, fut. 1. med. ejusdem Th. ἀφικνέομαι. vel potius ἀφίκομαι. Unde et præt. perf. pass. ἀφῖγμαι. ex quo infin. ἀφῖχθαι.

Ἄφου, imper. Aor. 2. vocis mediæ: sed irregularis: regulariter enim ἄφεσο dicitur, unde postea fit ἄφου, exempto σ et εο contracto in ου diphthongum, sicut θοῦ quoque pro θέσο dicitur, ac similia alia. ex Th. activo Ἀφίημι.

Ἀφύξειν, exhausturus. f. 1. inf. ab ἀφύσσω. f. ξω.

Ἀφύσσαι pro ἀφύσαι, Poët. a. 1. inf. act. ab ἀφύω. f. σω.

Ἀφῶσι, aor. 2. conjunct. modi, ab eodem Them.

Ἄχει, prima longa, Dor. pro ἤχει, resonabat: ex Th. ἠχέω. Sin priore brevi reperiatur usurpatum, est à Th. ἀχέω, augmento carens.

Ἀχθεὶς, part. pass. ex ἤχθην, Aor. 1. pass. indic. modi, Th. activi ἄγω.

Ἀχθέσει, Att. pro ἀχθέσῃ, molestè feres: secunda persona futuri ἀχθέσομαι, ex inusitato Th. ἀχθέομαι, pro quo usurpatur ἄχθομαι. unde et aor. 1. pass. ἠχθέσθην. ex quo part. ἀχθεσθείς. Reperitur tamen et ἀχθήσομαι pro ἀχθέσομαι in futuro medio.

Ἀχθῆναι, adduci, a. 1. inf. pass. ab ἄγω.

Ἀχνύμενος, constitutus, præs. part. ab ἄχνυμαι. f. ύσομαι. p. ἤγνυσμαι.

Ἄωρτο, per syncopen pro αἰώρητο, ex Th. αἰωρέω. Sin ἄορτο scribas, est à Th. ἀείρω. Eustath. Quidam ex ἦρτο factum volunt, η in α converso, et inserto ω. Est autem illud ἦρτο præt. plusquamperf. pass. ex Th. ἄρω, vel etiam ab αἴρω.

B.

Βᾶ, pro βῆθι, incede: ab ἔβην, Aor. 2. verb. βῆμι, ut κατάβα etiam dicitur pro κατάβαθι.

Βαδιοῦμαι, Att. pro βαδίσομαι, fut. med. verbi act. βαδίζω. Sic βαδιῶ, Att. itidem dicitur pro βαδίσω, ab eodem Th.

Βαῖεν, Aor. 2. opt. modi, per contractionem pro βαίησαν, ex prima persona, βαίην, ut σταίην. Hoc autem Βαίην, ex aor. 2. ἔβην, à Themate βῆμι.

Βαῖνε, Ion. pro ἔβαινε, incedebat: à Th. βαίνω. Alioqui et imperativus esse potest ejusdem verbi. f. βήσομαι. p. βέβηκα.

Βαλέειν, Ion. et Poët. pro βαλεῖν. infin. aor. 2. vel fut. 2. à Th. βάλλω. hinc βάλε, vel βάλον, a. 2. ind. Ion. hinc βαλέτην. a. 2. dualis. de quo futuro dicetur et paulo post.

Βάλλε, Ion. pro ἔβαλλε, vel etiam imperativus: à Th. βάλλω.

Βάλλεο, imper. Ion. pro βάλλου; et Βάλληαι pro βάλλῃ.

βαλλήσομεν, fut. inusitati Th. βαλλέω: apud Aristoph. Alioqui βάλλω fut. 1. mutuatitium habet à βλέω. nimirum βλήσω. (sicut præt. βέβληκα ex eodem sumit.) nam βαλῶ (licet quidam utrunque esse velint) est fut. 2. Itidem βάλλησα Poët. pro ἐβάλλησα, ex eodem βαλλέω.

Βαλὼν, part. ex ἔβαλον. aor. 2. act. Th. βάλλω.

Βᾶμεν, Dor. apud Theocr. pro βῶμεν, eamus: aor. 2. subjunct. modi ex ἔβην aor. 2. indic. modi, Th. βῆμι.

Βᾶν, pro ἔβησαν, itidem aor. 2. ind. modi, verbi βῆμι.

Βὰς, βάντος, et βᾶσα, a. 2. part. ex ἔβην, aor. 2. Th. βῆμι vel βαίνω.

Βασεῦνται, Dor. pro βήσονται. ex eodem βῆμι seu βαίνω. Sed et βασοῦνται affertur pro βήσονται, diciturque Æolicum esse.

Βᾶτε, Dor. pro βῆτε: et βάτην pro ἐβήτην ambo aor. 2. ejusdem Thematis.

Βάτω, tertia pers. imper. ex prima pers. βᾶθι: itidem ex aor. 2. ἔβην, ejusdem verbi.

Βέβαα, quidam ex βέβηκα, factum esse dicunt, detracto κ, et η in α mutato Ion. (quemadmodum et ἕσταα formatur ex ἕστηκα.) Unde tertia pers. plur. βεβάασι pro βεβήκασι, et part. βεβαὼς, ῶτος.

Βέβαμεν quoque ex βεβήκαμεν per syncopen esse dicunt. At βεβάμεν infinitivus est pro βεβηκέναι, ivisse. Ambo ex inusitato Th. βῆμι.

Βεβαρηὼς, Ion. pro βεβαρηκὼς, exempto κ, ex Th. βαρέω.

Βέβαφα, præt. act. ex verbo βάπτω.

Βεβαὼς, part. ex præt. βέβαα, de quo paulo ante.

Βέβηκα, præt. perf. activæ vocis ex inus. Th. βάω, pro quo alioqui βαίνω dicitur. Unde præter. plusquamperf. βεβήκειν: et part. βεβηκώς.

Βεβίηκα, præt. perf. act. à Th. βιάω, unde et part. pass. βεβιημένος.

Βεβίωμαι, præt. pass. ex act. Th. βιόω. Pass. tertiam

personam præteriti habet βεβίωται, quæ impersonaliter nonnunquam ponitur. Hinc part. pass. βεβιωμένος.

Βέβλαφα, præt. perf. act. ex Th. βλάπτω. Medium præteritum, βέβλαβα: pass. βέβλαμμαι, unde aor. 1. ἐβλάφθην.

Βεβλήαται, Ion. pro βέβληνται et βέβληαι. Ion. pro βέβλησαι itidemque βεβλήατο pro βέβληντο: quorum illa sunt præt. perf. pass. hoc verò præt. plusquamperf. Ambo ex Activo Th. βάλλω. habente futurum mutuatitium βλήσω.

Βέβληκα, præt. perf. act. verbi βάλλω, habentis (ut jam dixi) mutuatitium futurum βλήσω, ex inusitato Th. βλέω. unde præt. plusquamperf. βεβλήκειν. Et præt. pass. βέβλημαι: ex quo part. βεβλημένος.

Βεβοήαται. Ion. consuetudine pro βεβόηνται, ex Th. βοάω.

Βεβολήαται et βεβολήατο, Ion. pro βεβόληνται et βεβόληντο. Hæc autem sunt vel ex Th. βολέομαι, vel ex βέβληνται et βέβληντο, inserta litera ο, à βάλλομαι, id quod et de part. βεβολημένος dicendum est pro βεβλημένος: nec non de infinit. βεβολῆσθαι.

Βέβουλα, præt. med. verbi βούλομαι.

Βεβούλημαι, præt. pass. verbi βούλομαι: ex inus. βουλέομαι formatum.

Βεβρέμηκα, præt. perf. act. verbi βρέμω, interposito η euphoniæ causa, secundum quosdam: ut in νενέμηκα et similibus. Nisi potius est mutuatitium præteritum ex inusitato βρεμέω.

Βέβρεχα, præt. perf. act. verbi βρέχω: βέβροχα autem, mediæ vocis præt. ab eodem Th.

Βέβριθα, præt. med. verbi βρίθω, sum gravis. Unde part. βεβριθὼς, υῖα, ός.

Βεβρώθω, Them. habet ex verbo βρῶ (ut κλώθω ex κλῶ) reduplicatione Att. syllabæ βε. Eust. Alii tamen βεβρώθοις volunt esse secundam personam præt. med. in opt. modo.

Βέβρωκα, mutuatitium præteritum verbi βιβρώσκω, ex inusitato Them. βρόω. Unde plusquamperf. βεβρώκειν, et præt. perf. pass. βέβρωμαι.

Βεβρὼς, part. præt. perf. ab eodem Th. per syncopen ex βεβρωκὼς, secundum Eust. Nisi malis esse præteriti medii, ut sit ex βεβροὼς, sicut ἑστὼς ex ἑσταώς.

Βέβωκα, mutuatitium præt. perf. verbi βόσκω, ex inus. Th. βόω.

Βεβὼς, ex βεβαὼς, ut ἑστὼς ex ἑσταώς. Est autem βεβαὼς part. ex præt. med. βέβαα, ab inusitato Th. βάω. Alii ex βεβηκὼς esse factum aiunt Att. more, exempto primùm κ, deinde η in α converso, et α atque ω contractis.

Βείη, Ion. pro βῇ, ut ἔῃ pro ᾖ, aor. 2. subjunctivi modi, ex Themate βῆμι.

Βείομαι, apud Homerum pro βιώσομαι, facto βείω, ex βῶ. aut ex βέομαι, interjecto ι. Eustath. Fuerit itaque βείομαι pro βιώσομαι, ut πίομαι pro πιοῦμαι, et φάγομαι pro φαγοῦμαι.

Βείω, Poët. metri causa pro βῶ. Primùm enim ex βῶ, Ion. fit βέω, inde ι inserto βείω. Ambo aor. 2. conjunctivi modi, ex inusit. Th. βῆμι seu βάω.

Βελτίω, meliora, acc. pl. n. g. ab ἀγαθὸς, bonus, βελτίων, βέλτιστος.

Βῆ, aor. 2. Poëticus augmento carens, pro ἔβη, à βαίνω. Sin cum ι subscripto occurrat βῇ, est tertia pers. sing. subjunctivi modi, ejusdem temporis, et ex eod. Th. At βήη pro βαίη, ut στήη pro σταίη, teste Eustath.

Βῆθι, imper. aor. 2. activi ex eodem Th.

Βήμεναι, Dor. et Poët. pro βῆναι: aor. 2. infin. modi, ex eodem Them.

Βῆν, Poët. sine augmento, pro ἔβην, ex eodem verbo.

Βησάμενος, part. ex ἐβησάμην aor. 1. medio, verbi βαίνω, mutuantis sua tempora ex inusitato βάω.

Βῆσαν, Poët. sine augmento, pro ἔβησαν. aor. 2. verbi βῆμι. Sic βῆσε pro ἔβησε, a. 1. act. à βαίνω, eo. f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2. ἔβην.

Βήσομαι, fut. med. verbi βαίνω, mutuò sumptum ex βάω. à quo habet et activum fut. βήσω.

Βήτην, Poët. pro ἐβήτην, quod est tertia pers. dualis num. ex ἔβην, aor. 2. verbi βῆμι.

Βιβὰς, ingrediens, part. a. 2. à βίβημι. Th. βαίνω.

Βιήσατο, Poët. itidem sine augmento, ex Th. βιάομαι.

Βιοὺς, part. aor. 2. ex ἐβίων, ut δοὺς ex ἔδων. Hoc autem ἐβίων, ex Th. βίωμι, ut ἔδων ex δίδωμι.

Βιῴην, Att. pro βιοίην, ut δῴην pro δοίην, ex eodem Th. βιῶναι quoque est ex ἐβίων, ut γνῶναι ex ἔγνων.

Βιώτω, tertia pers. imper. modi, temporis aor. 2. ex prima βίωθι, ut δότω et δόθι. Ambo autem illa ex Th. βίωμι, ut hæc ex δίδωμι.

Βλαβεὶς part. aor. 2. pass. ex ἐβλάβην: ambo ex Th. βλάπτω, faciente fut. 2. βλαβῶ. tenui in mediam commutata. Unde fœm. βλαβεῖσα. Ex eodem verò ἐβλάβην est et infin. βλαβῆναι: nec non fut. 2. βλαβήσομαι.

Βλαστήσω, mutuatitium fut. verb. βλαστάνω, ex inus. βλαστέω.

Βλαφθεὶς, læsus, a. 1. part. pass. a βλάπτω. f. ψω. a. 2. ἔβλαβον.

Βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, opt. modo, aor. 2. med. ex inus. Them. βλῆμι: ut θείμην, θεῖο, θεῖτο, ex τίθημι: et εἵμην, εἷο, εἷτο, ex ἵημι.

Βλεὶς, part. ex ἔβλην aor. 2. verbi βλῆμι, ut θεὶς, ex ἔθην. Alii verò per syncopen ex βληθεὶς factum volunt, teste Varino.

Βληθεὶς, βληθῆναι, βληθῶ, et hujusmodi alia, sunt aor. 1. pass. ex Th. βάλλω, cujus mutuatitium futurum est βλήσω.

Βλῆτο, Poët. pro ἐβέβλητο, abjecto augmento præt. plusquamperf. ex eodem Them. Sic in infinitivo præt. perf. et plusquamperf. dicitur βλῆσθαι, pro βεβλῆσθαι, et part. βλήμενος pro βεβλημένος.

Βοάα, Poët. pro βοᾷ dicitur, ut ὁράα pro ὁρᾷ, pleonasmo literæ α.

Βολάων, ictuum, gen. pl. Æol. à βολὴ, Th. βάλλω.

Βοσκήσω, mutuatitium fut. verbi βόσκω, ex inus. Th. βοσκέω.

Βούλει Att. pro βούλῃ ut et βούληαι, pro βούλῃ Ion. 2. pers. verbi βούλομαι.

Βουλεύησθα, consulas, pro βουλεύῃς, per paragogen τοῦ θα à βουλεύω.

Βουλήσομαι, fut. 1. medium, verbi βούλομαι, mutuatitium ex Th. βουλέομαι, quod inusitatum est. a. 1. pass. ἐβουλήθην.

Βοῴην, Att. pro βοάοιμι seu βοῷμι, à Th. βοάω. βόων, imperf. pro ἐβόων, clamabant.

Βρασθεὶς, part. ex ἐβράσθην, aor. 1. verbi βράζομαι.

Βραχεὶς, part ex ἐβράχην, aor. 2. verbi βρέχομαι. Ex quo aor. 2. ἐβράχην, est etiam infin. βραχῆναι.

Βρωθεὶς, particip. ex aorist. 1. ἐβρώθην. Nam verbum βιβρώσκω futur. 1. βρώσω, mutuatitium ex inus. Them. βρόω. unde præt. perf. act. βέβρωκα, pass. βέβρωμαι, ex cujus tertia pers. est aor. 1. ἐβρώθην.

Βρωθῆναι, aor. 1. inf. pass. à βρώσκω, comedo, fut. ώσω, præt. βέβρωκα.

Βωθεῖν per contractionem ex βοηθεῖν. Eust.

Βώσομαι, itidem ex βοήσομαι per contractionem factum esse testatur idem Grammaticus et βώσεσθαι pro βοήσεσθαι. Testatur verò et Hesych. qui præterea affert βῶσον pro βόησον, κάλεσον. Nec non Varinus βώσαντι affert pro βοήσαντι, κράξαντι: afferens tamen et βώσεσθε pro βιώσεσθε. procul dubio ex Apollonio. apud eum enim lib. 1. Πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι; Schol. exponit πῶς βιώσεσθε καὶ ζήσεσθε;

Γ.

Γαθεῖν, Dor. pro γηθεῖν, ex Th. γαθέω pro γηθέω.

Γαμοῖτο, præs. opt. nubat. a γαμέω.

Γαμέσσεται Poët. pro γαμέσεται seu γαμήσεται, ex Them. γαμέω, quanquam Eust. inter illa duo γαμέσσεται et γαμήσεται discrimen facit. Annotat enim γαμῆσαι per η, significare εἰς γάμον ἐλθεῖν, sive γυναῖκα λαβεῖν: γαμέσαι autem per ε, esse τὸ γυναῖκα δοῦναι; dicente Homero Iliad. ί. Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός: usurpantéque illud γαμέσασθαι pro ἐγγαμίσασθαι et ἐκπροικίσαι, ut recentiores loquuntur.

Γαρύεν apud Pind. Dor. pro γηρύειν: à Dor. Th. γαρύω pro γηρύω. Primùm enim η in α vertunt, deinde ex infinitivis in ειν desinentibus ι tollunt.

Γέγαα, Poët. præt. ex γείνω. tradunt enim ex ejus præt. γέγαγκα, exempto γ, fieri primum γέγακα, deinde κ etiam dempto, γέγαα. Unde et tertia pers. plur. γεγάασι, et part. γεγαὼς, pro γεγακώς. Possit tamen hoc ipsum γέγαα pro præt. etiam medio haberi: facto videlicet ex γάω, fut. 2. γαῶ, et inde præt. med. γέγαα.

Γεγάμεν, Dor. pro γεγενῆσθαι dicitur: facto nimirum γέγημι ex inus. γάω, indeque infin. γεγάναι, ut ἱστάναι ex ἵστημι, et Dor. γεγάμεν pro γεγάναι, ut ἱστάμεν pro ἱστάναι. Etymolog.

Γεγένημαι, præt. perf. pass. verbi γίνομαι seu γείνομαι, mutuatitium ex inus. Th. γενάομαι.

Γέγηθα, per syncopen ex γεγήθηκα, quod est præt. perf. act γήθω ex inus. Th. γηθέω. unde part. γεγηθώς.

Γέγονα, præt. med. verbi γίνομαι ex inus. Th. γείνομαι vel γένομαι. Hujus enim γείνω seu γένω fut. 2. est γενῶ unde γέγονα, ut τείνω, τενῶ, τέτονα: μένω, μενῶ, μέμονα. Unde part. γεγονώς. inf. γεγονέναι. a. 1. m. ἐγεινάμην. a. 2. m. ἐγενόμην.

Γεγωνέμεν, Dor. pro γεγωνεῖν: et γεγώνευν Dor. itidem pro ἐγεγώνουν, abjecto etiam augmento. Hoc autem γεγωνέω est ex præt. med. γέγωνα, teste Eust. qui id ipsum γέγωνα per metathesin factum esse ait ex γέγνωα, ab inus. Th. γνόω.

Γεγὼς, per contractionem pro γεγαὼς dicitur, ut βεβὼς pro βεβαώς. Hoc autem γεγαὼς part. ex præter. perf. γέγαα, de quo paulo antè.

Γεινάμην Poët. et Ion. pro ἐγεινάμην, abjecto augmento, quod ἐγεινάμην est aor. 1. med. verbi γείνομαι, ut ἐτεινάμην verbi τείνομαι. itidemque γείνατο dicitur pro ἐγείνατο. Unde part. γεινάμενος apud Homerum pass. signif. pro γεννηθείς.

Γεινόμην itidem Poët. pro ἐγενόμην abjecto primùm augmento, deinde ι inserto metri causa. Itidemque γείνετο pro ἐγένετο et γεινόμεθα pro ἐγενόμεθα seu ἐγεννήθημεν, nati sumus, apud Homerum. apud quem tamen γεινομένῳ in hoc hemistichio Odyss. δ. —— γαμέοντί τε γεινομένῳ τε, Eust. accipi posse ait non solùm pro γεννηθέντι, sed etiam pro γεννῶντι et τεκνοποιοῦντι. Et tunc præsentis esset temporis ex Th. γείνομαι, ex quo et γείνατο pro ἐγέννησεν act. signific. γεινόμενος enim pro γενόμενος seu γεννηθεὶς, est aor. 2. medii, passivam habens significationem.

Γείνεαι, Ion. pro γείνῃ, ex Th. γείνομαι: activa signif. apud Homer. Odyss. ύ. Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπειδὴ γείνεαι αὐτός. Ubi tamen Eust. videtur innuere esse conjunctivi modi, quum exponit γεννήσῃ: esse etiam aor. 2. non præs.

Γελαῖς, Æol. pro γελᾷς, secundum quosdam: ex Th. γελάω.

Γελᾶν, Dor. pro γελᾶν, ut ἐλᾶν pro ἐλᾶν. γελᾷν cum ι subscripto, infin. est. contractus ex γελάειν. Ambo ex Th. γελάω.

Γελᾶσα, Dor. itidem pro γελάουσα, quod est part. fœm. gen. ex eodem Them. Ambo apud Var. et γελάεισα nimirum et præcedens γελᾶν.

Γελῇς, Dor. iterum pro γελᾷς, Atticè etiam secundum quosdam.

Γελοίωντες, et γελόωντες, Poët. pro γελῶντες. Ambo apud Homer. sub finem Odyss. σ. Ibi enim quidam codices habent γελοίωντες τετύκοντο, quidam γελόωντες, teste etiam Eustath. Sed et γελοίων paulò antè locum illum legitur pro ἐγέλων: γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισι.

Γεμίσατε, implete, aor. 1. imperat. act. à γεμίζω. Them. γέμω, plenus sum.

Γένευ, Poët. et Doric. pro ἐγένου abjecto augmento et ου in ευ converso: et γένετο, pro ἐγένετο. et γένεο Ion. pro γένου et hoc pro ἐγένου, aor. 2. med. ex Them. γίνομαι seu γείνομαι. Infin. γενέσθαι, part. γενομένος.

Γενήσομαι, fut. 1. med. verbi γίνομαι seu γείνομαι, ex inus. Th. γενάομαι vel γενέομαι. Ex quo et præt. pass. γεγένημαι, et aorist. 1. ἐγενήθην. At γένηται est tertia pers. aorist. 2. med. subjunctivi modi.

Γέννατο significans ἐγέννησε, Var. ait factum esse vel ex ἐγείνατο, abjecto primùm augmento, deinde ι in ν converso Æol. consuetudine, vel ex ἐγεννήσατο per syncopen et aphæresin.

Γενοίατο, Ion. pro γένοιντο. Ambo aor. 2. med. vocis opt. modi ex Them. γίνομαι seu γείνομαι.

Γέντο, Poët. pro ἐγένετο, abjecto primùm augmento deinde exempto ε. Ambo aor. 2. med. vocis ind. modi, ex eodem Them. Interdum verò hoc γέντο significat ἔλαβε: estque itidem aor. 2. med. vocis ind. modi, sed factum ex εἵλετο seu ἕλετο, pleonasmo literæ γ, exempto itidem ε, et λ in ν converso, more Dor. ut ἦνθε iidem dicunt pro ἦλθε. Etymol. et Eustath.

Γήθησειν, Ion. et Poët. pro ἐγήθησεν, abjecto augmento: γηθήσειε, lætetur, aorist. primum opt. Æolic. a γηθέω. Nam et γηθέω reperitur et γήθω. Sic γήθεεν pro ἐγήθεεν ex eodem γηθήσας, aoristus 1. part.

Γῆμε, Ion. itidem et Poët. pro ἔγημε. Est autem ἔγημα, aor. 1. act. pro ἐγάμησα. verbi γαμέω, tanquam ex Th. γάμω, ut ἔψηλα ex ψάλλω. Ex quo aor. est et infin. γῆμαι et part. γήμας.

Γηράντεσσι, Ion. pro γηρᾶσι. Est autem hoc, dativus plur. part. γηρὰς, quod est ex inusitato Them. γήρημι. ut ἱστὰς ex ἵστημι: vel etiam per syncopen factum ex γηράσας, part. mutuatitio verbi γηράσκω ex γηράω.

Γηράσω, fut. mutuatitium verbi γηράσκω ex γηράω, uti jam dictum est unde aor. 1. ἐγήρασα, præt. perf. γεγήρακα: ex quibus participia γηράσας et γεγηρακώς.

Γνοίην, Aor. 2. opt. modi, ex inus. Them. γνῶμι vel γιγνώσκω: ut ἁλοίην ex ἅλωμι, δοίην ex δίδωμι cujus secunda persona singular. γνοίης, et tertia plur. γνοῖεν apud Homer. Att. autem γνῴην pro eodem dici potest, ut δῴην pro δοίην, et ἁλῴην pro ἁλοίην. a. 2. part. γνοὺς, inf. γνῶναι.

Γνοὺς part. ex aor. 2. ἔγνων, ut δοὺς pro ἴδων, ab eodem Th.

Γνῶ Ion. et Poët. pro ἔγνω, a. 2. ind. γινώσκω.

Γνῶθι, imp. aor. 2. ex inus. Th. γνῶμι ut δόθι ex δίδωμι. Itemque γνῶναι ab eodem Th. ut ἁλῶναι ex ἅλωμι.

Γνωριῶ. Att. pro γνωρίσω, ex Th. γνωρίζω.

Γνώσω, fut. 1. act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium à Them. inus. γνόω, unde fut. med. γνώσομαι, cujus secunda persona Ion. est γνώσεαι pro γνώσῃ. Inde et aor. 1. pass. part. γνωσθείς.

Γνώωσι Poët. pro γνῶσι, aor. 2. subjunctivi modi, à γιγνώσκω. Etym. tamen ex Th. γνόω derivare mavult.

Γοήμεναι, Dor. infin. ex Th. γοάω vel γόημι. Eust.

Γρηγορὼς, part. augmento carens ex ἐγρήγορα præt. medio verbi γρηγορέω.

Γυιωθεὶς, mutilatus, aorist. 1. part. pass. à γυιόω. Them. γυῖον, τὸ, membrum.

Δ.

Δαήμεναι, Dor. pro δαῆναι, ambo infinitivi modi ex ἐδάην aor. 2. pass. verbi δαίω: ex quo fut. 2. δαήσομαι, cujus secunda persona Ion. est δαήσεαι pro δαήσῃ apud Homerum.

Δαίνυ pro δαίνυθι per apocopen, præbe convivium, ex Them. δαίνυμι.

Δάκον, Poët. abjecto augmento pro ἔδακον, a. 2. à Th. ind. act. δάκνω. fut. 2. δακῶ, vel ex se nimirum abjecto ν, vel ex inus. Them. δάκω: unde postea aor. ille ἔδακον. et ex eo infin. δακεῖν.

Δάμασον, mitiga, a. 1. imperat. à δαμάζω. vide in δάμασσα.

Δάμασσα, itidem Poët. pro ἐδάμασα, abjecto augmento et duplicato σ metri causa. Itidemque δάμασσεν pro ἐδάμασε, et voce media δαμάσσατο pro ἐδαμάσατο. Ex Th. δαμάζω, Poëtis usurpato.

Δαμείῃ, a. 2. opt. vide in Δάμεν.

Δάμεν, itidem Poët. et Bœot. pro ἐδάμησαν: aor. 2. pass. ex Th. δάμνω, facit enim id fut. 2. δαμῶ, unde aor. 2. ἔδαμον, et voce pass. ἐδάμην. Unde opt. quoque δαμείην, et infin. δαμῆναι, partic. δαμεὶς, δαμέντος, et similia alia.

Δαμήμεναι, Dor. pro δαμῆναι: infin. a. 2. pass. ex Th. δάμνω, uti jam dictum est.

Δαμναίμαν, Dor. itidem pro δαμναίμην: opt. pass. præsent. temporis ex activo Th. δάμνημι: cujus tertia pers. δάμνησι apud Homerum, et pass. δάμναται apud eundem.

Δαρήσομαι, fut. 2. pass. verbi δέρω, facit enim id fut. 2. δαρῶ, unde aor. 2. ἔδαρον, pass. ἐδάρην, ex quo δαρήσομαι. aor. 1. ἔδειρα. Th. δέρας, pellis,

Δαρθεῖν, infin. aor. 2. ἔδαρθον, ex δαρθάνω seu δαρθέω: unde et fut. med. δαρθήσομαι.

Δάσαντο, Poët. et Ion. pro ἐδάσαντο, a. 1. medii abjecto augmento: ex Th. δάζω, vel δαίω, abjecto ι. unde infin. δάσασθαι.

Δασάσκετο, itidem Poët. et Ion. pro ἐδάσατο, a. 1. med. detracto augmento et interposito σκε. Nisi ex Them. δασάσκω derivare malis, ut ὤσασκε ex ὠσάσκω.

Δασεῖται, Dor. pro δάσεται, circumflectunt enim Dores futura sua, dicentes οἰσῶ pro οἴσω, et οἰσοῦμαι pro οἴσομαι.

Δατεῦντο, pro ἐδατοῦντο, Ion. abjecto augmento, et ου in ευ converso: à Them. δατέομαι.

Δάωμεν, aorist. 2. subjunctivi modi ex Them. δαίω seu δαέω: at δαῶμεν est pass. vocis, ejusdem tamen et temporis et modi, ut τυφθῶμεν ex ἐτύφθην, sic illud ex ἐδάην, teste Eustath. Possit tamen δαῶμεν esse etiam præsens activum subjunctivi itidem modi ex Th. δαέω.

Δέαται, Ion. pro δέδενται, abjecto etiam augmento: ex Them. δέω. Etymol.

Δέγμενος, Poët. pro δεχόμενος, facta primum syncope, deinde χ in γ verso, vel etiam pro δεδεγμένος, perf. part. pass. abjecto augmento et retracto accentu, more Æolico. Eustath.

Δεδάασθαι, infin. aor. 1. à præt. δεδάεσθαι: hoc autem ex δαίεσθαι, exempto ι et reduplicatis primis literis, ut annotat idem Grammaticus.

Δεδάηκα, præt. perf. act. ex Them. δαέω. pass. δεδάημαι ejusdem temporis et ex eodem. Unde part. δεδαημένος, sicut ex δεδάηκα, infin. δεδαηκέναι et itidem participium δεδαηκώς.

Δεδαίαται, Ion. pro δέδαινται: itidemque δεδαίατο pro ἐδέδαιντο: ex Them. δαίω. Etymol.

Δέδαον, reduplicatione Poët. pro ἔδαον, ut λέλαβον pro ἔλαβον: ex Them. δαίω seu δαέω.

Δέδαρμαι, præt. perf. pass. ex Them. δέρω, facit enim id fut. δαρῶ, præt. perf. act. δέδαρκα.

Δέδασμαι, præt. perf. pass. verbi δάζω.

Δεδαώς, particip. ex δέδαα præt. medio verbi δαίω.

Δεδέημαι, præt. perf. pass. verbi δέομαι, habet enim id fut. mutuatitium δεήσομαι, ex inus. Them. δεέομαι.

Δεδείπναμεν, ex inus. Them. δείπνημι, reduplicatione Ion. primarum literarum, ut Eustath. tradit. Possit tamen dici esse etiam præt. medium verbi δειπνέω, ut δέδουπα est à δουπέω.

Δεδεῖσαι, Ion. reduplicatione apud Poëtas pro δεῖσαι: in aor. 1. infin. modi à Them. δείδω.

Δέδειχα, (pro quo Ion. δέδεχα) præt. perf. act. verbi δείκνυμι, mutuatitium ex inus. Them. δείκω.

Δέδεμαι, et Δεδέμην, præt. perf. et plusquamperf. pass. verbi δέω, sine σ, contra communem regulam irregulariter etiam pro δέδημαι et δεδήμην. nam fut. facit. δήσω.

Δεδέμηκα, præt. perf. act. verbi δέμω, ut νενέμηκα verbi νέμω: mutuatitium ex inus. Them. δεμέω.

Δεδέξεται, Ion. reduplicatione pro δέξεται, teste Eustath. Potest tamen esse et fut. paulo post, ut τετύψομαι.

Δέδετο, pro ἐδέδετο, Ion. ligatus erat, plusquamperf. à δέω.

Δεδέχαται, Ion. pro δεδεγμένοι εἰσί. Itidemque δεδέχατο pro δεδεγμένοι ἦσαν: quod aliquando accipitur etiam pro imperf. ἐδεξιοῦντο seu ἐδέχοντο.

Δέδηε et Δεδήει, præt. perf. et plusquamperf. med. à Them. δαίω. ut κέκηε ex καίω: Att. vel Ion. pro δέδαια, α in η verso et subscripto ι.

Δεδῆσθε, pro δεδεμένοι εἴητε: secunda persona plur. præt. perf. et plusquamperf. optativi pass. à Them. δέω. facit enim id fut. δήσω, præt. pass. δέδημαι, unde hoc δεδήμην, ut πεποιήμην ex πεποίημαι à Them. ποιέω.

Δεδήσομαι, fut. paulo post, ex eodem Them. facit enim fut. duplex verbum illud, et δέσω nimirum et δήσω.

Δέδηχα, præt. perf. activum verbi δάκνω, mutuatitium ex inusitato δήκω: unde particip. δεδηχώς. pass. δέδηγμαι. unde partic. δεδηγμένος: aor. 1. ἐδήχθην, unde particip. δηχθείς.

Δεδῄωται, præt. perf. pass. ex Them. δῃόω.

Δέδια, præt. med. verbi δείδω, ex inus. Them. δίω, secundum Eustath. Nisi ex δέδεικα factum esse malis dicere, exempto primum κ, deinde ε ex diphthongo sublato: vel potius ex δέδοιδα, regulari præt. medio, exempto itidem δ etc.

Δεδιῄτηκα, præt. perf. act. ex verbo διαιτάω, duplex habens augmentum, ex quo pass. δεδιῄτημαι.

Δέδιθι, imper. verbi δείδω, factus ex δέδιε, converso ε in θ, ut tradunt Grammatici. Videtur tamen potius esse ex inus. Them. δέδιμι.

Δέδιμεν et Δέδιτε per syncopen, pro δεδίαμεν et δεδίατε, præt. med. verbi δείδω, ut paulo antè etiam dictum est.

Δεδιηκόνηκε, præt. perfect. act. verbi διακονέω, duplex habens augmentum.

Δεδιῴκηνται, præter. perf. pass. ex verbo διοικέω, duplici augmento pro διῴκηνται: pro quo et δεδιοίκηνται dicitur. Eustath.

Δεδμήατο, Ion. pro δέδμηντο seu δεδμημένοι ἦσαν: ut et δεδμήαται pro δέδμηνται seu δεδμημένοι εἰσὶ, ex inus. Th. δμάω signific. δάμνω. Etymol. addit, ἐκτάσει literæ ε (dicendum enim fuisse δεδμέατο, ut πεποιέατο) hoc δεδμήατο factum esse, ut πεφοβήατο.

Δέδμηκα, per syncopen pro δεδέμηκα: præt. perf. act. verbi δέμω, vel δμάω, ut supra etiam annotavi. Itidem δέδμημαι pro δεδέμημαι, ex eodem: nec non δέδμητο pro δεδέμητο in plusquamperf.

Δέδογμαι, præter perf. pass. verbi δοκέω, mutuatitium ex inus. Them. δόκω.

Δέδοιγμεν, per syncopen pro δεδοίκαμεν, tenui in mediam conversa, præt. med. verbi δείδω.

Δέδοικα, præter. med. verbi δείδω, euphoniæ gratia pro δέδοιδα, teste Eustath. et aliis: et ε verso in ο, sicut in πέποιθα, λέλοιπα, λέβοιβα, οἶδα, et similibus. Subjunctivo modo δεδοίκω, quo Theocrit. utitur loco præsentis, more Dorico.

Δεδόκημαι, præt. perf. pass. verbi δοκάω.

Δέδορκα, præt. perf. med. verbi δέρκω, ut ἐλήλουθα ex ἐλεύθω, πέπορδα ex πέρδω. fut. 2. δρακῶ, a. 2. ἔδρακον.

Δέδουπα, præt. perf. med. verbi δουπέω, unde particip. δεδουπώς.

Δέδρακα, perf. act. verbi δράω: unde pass. δέδραμαι. ex quo particip. δεδραμένος.

Δεδράμηκα, præt. perf. act. inus. verbi δρέμω. facit enim fut. δραμῶ, unde præt. δεδράμηκα, ut νενέμηκα ex νεμῶ fut. verbi νέμω.

Δέδραται apud Homer. pro δέδαρται, facta literarum transpositione: itidemque περιδέδραται pro περιδέδαρται, ex Them. δέρω et περιδέρω, facit enim δέρω futurum δαρῶ, præt. δέδαρκα, pass. δέδαρμαι, et per metathesin δέδραμαι.

Δέδροκα quoque pro δέδορκα dici transpositis literis aiunt.

Δέδρομα, præter. med. verbi τρέχω, mutuatitium ex inus. Them. δρέμω.

Δεδυκεῖν pro δεδυκέναι Poët. vel etiam Dor. ut quum Theocr. apud Eustath. τῷ ἤδη θανόντι dicit τὸν ἥλιον πάντα δεδυκεῖν, totum occidisse solem: à verbo δύνω seu δύω.

Δεδύνημαι, præt. perf. pass. verbi δύναμαι mutuatitium à δυνέομαι: facit enim δύναμαι fut. δυνήσομαι.

Δεδυστύχηκα præt. perf. verbi δυστυχέω, foris assumpto augmento. Quæ ratio est in cæteris quoque verbis compositis ex δύς.

Δεήσει, fut. imperson. verbi δεῖ, mutuatitium ex inus. δεέει. Unde particip. a. 1, δεῆσαν: et futuri primi, δεῆσον, quorum illud significat, quod oportuit: hoc verò, quod oportebit.

Δεήσομαι, fut. 1. med. verbi δέομαι, mutuatitium ex δεέομαι. unde et præt. perf. pass. δεδέημαι.

Δείδεκτο, Ion. et Poët. pro ἐδέδεκτο, præt. plusquamperf. pass. verbi δέχομαι, Poët. ectasin primæ syllabæ habens pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο: ut apud Homer. δείδεκτ' Ἀχιλῆα. Sic in infin. δειδέχθαι dicitur pro δεδέχθαι.

Δειδέχαται, Ion. pro δεδεγμένοι εἰσίν: et δειδέχατο itidem pro δεδεγμένοι ἦσαν, ex eodem Them. habentia et ipsa ectasin primæ syllabæ metri causa, apud Homer.

Δείδια quoque primæ syllabæ ectasin Poët. habet, propter metrum, pro δέδια. quod esse præteritum medium verbi δείδω, supra docui.

Δείδιθι, eodem modo pro δέδιθι, et hoc pro δέδιε, à p. m. δέδια, à δείδω. Itidemque δείδιμεν pro δέδιμεν: de quo supra dictum est. Et δειδίξασθαι pro δεδίξασθαι, a δεδίττομαι.

Δειδίξεται, perterrebit, fut. med. Poët. a δεδίττομαι. Th. δείδω.

Δείδοικα, etiam pro δέδοικα eadem ratione dicitur, ex Th. δείδω. vel pro δέδοιδα. p. m.

Δείκνυ, secundum quosdam pro ἐδείκνυ, Ion. ablato augmento, secundum quosdam pro δείκνυσι per apocopen: in hoc loco Hesiodi, Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι. Alioqui et imperativi modi est, ut apud Gregor. in Maccab. encom. δείκνυ τὸ τῆς μιᾶς γαστρὸς εὐσεβὲς πολυάνδριον. velut et ἵστη dicitur imperativè. Etymol.

Δεῖμε, Ion. et Poët. pro ἔδειμε, ædificavit, aor. 1. verbi δέμω. Unde particip. δείμας, et aor. 1. med. infin. modi δείμασθαι, nec non particip. aor. 1. δειμάμενος.

Δείομεν, Poët. pro δείμωμεν, indicativo posito loco subjunctivi: ut ἴομεν iidem dicunt pro ἴωμεν et τράπομεν pro τράπωμεν, ac hujusmodi alia.

Δεῖξε, Ion. et Poët. pro ἔδειξε, abjecto augmento: aor. 1. activus mutuatitius ex Th. inus. δείκω. Facit enim δείκνυμι seu δεικνύω fut. 1. δείξω: unde aor. 1. ἔδειξα, præt. perf. δέδειχα.

Δείρας, particip. aor. 1. ex Them. δέρω, ut δείμας ex δέμω, νείμας ex νέμω.

Δεῖσε, Ionicè et Poëticè pro ἔδεισε: veritus est, aor. 1. act. verbi δείδω.

Δέκομαι, Ion. pro δέχομαι: itidemque δεκόμεθα pro δεχόμεθα: frequentia apud Herodot. imprimis.

Δέκτο, itidem Ion. et Poët. pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο ablato augmento. præt. plusquamperf. pass. verbi δέχομαι.

Δεξάμενος, qui excepit, aor. 1. med. part. à δέχομαι.

Δεξιόωντο. Poët. pro ἐδεξιοῦντο, ablato augmento à Themat. δεξιόομαι.

Δερκιόωνται pro δερκιῶνται, à δερκιάομαι. Th. δέρκω.

Δερχθεὶς, part. pass. aor. 1. ex Th. δέρκω.

Δευήσομαι, Poët. pro δεήσομαι, ut δεύομαι quoque pro δέομαι, opus habeo. Alioqui δεύομαι est etiam verbum pass. ab act. δεύω, significante, madefacio, humecto.

Δευοίατο, indigerent, pro δεύοιντο, opt. Ion. m. a δεύομαι pro δέομαι.

Δέχαται pro δεδέχαται, abjecto augmento. Ambo præt. perf. pass. Ion. pro δεδεγμένοι εἰσὶν, à Them. δέχομαι.

Δέχθαι, Ion. et Poët. pro δεδέχθαι, præt. perf. pass. infin. modi ab eodem Them. apud Hesych.

Δέχμενος, apud eundem pro δεχόμενος, per syncopen, pro quo suprà δέγμενος.

Δήετε, invenietis, ex Th. δήω, derivato ex δαίω, α in η converso et subscripto ι.

Δήξω, fut. 1. verbi δάκνω, mutuatitium à verbo δήκω: unde et fut. 2. δακῶ mutuatur, et tempora ex his formata.

Δῄουν, feriebant, imperf. à δηϊόω, à δηΐς, pugna. Th. δαίω.

Δῆσαν, pro ἔδησαν, a. 1. à δέω.

Δηώσειν, f. 1. inf. à δηόω pro δηϊόω à δαΐς, pugna. Th. δαίω, uro.

Διαβὰς, part. a. 2. à διαβαίνω, hinc διαβῇ, a. 2. sub.

Διαδραμοῦσα, a. 2. part. f. g. à διατρέχω, f. θρέξω, a. 2. ἔδραμον.

Δῆσαι, aor. 1. infin. modi, à Th. δέω, cujus fut. δήσω.

Διᾶγε, Dor. pro διῆγε, præt. imperf. vel aor. 2. indic. act. vocis, à Them. διάγω.

Διάδος, imperat. act. aor. 2. à διέδων, ut δὸς ab ἔδων: ex Them. διαδίδωμι.

Διαδράκοι, aor. 2. opt. modi, act. vocis, ex Them. διαδέρκω, δέρκω enim facit δρακῶ, unde ἔδρακον, et in opt. δράκοιμι.

Διαδράναι, infin. aor. 1. ex inus. Th. διάδρημι, pro quo διαδράσκω, dici solet. Unde et part. διαδρὰς, ab a. 2. διέδραν ut στὰς ex ἵστημι.

Διαείσομαι, fut. 1. med. verbi διαείδω seu διείδω significantis perspicio, cognosco. Item verbi διαείω significantis idem quod διελαύνω, ut annotat Eustath. in hoc loco Hom. Iliad. γ'. διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς.

Διαήσι, perflat. 3. sing. ind. à διάημι. Th. ἄω vel ἄημι.

Διαήσει, Poët. pro διήσει, à Them. διαΐημι pro διΐημι, transmitto, mutuante sua tempora ex διέω. Hesych. verò διάησει, exp. etiam διαπνεῖ, perflat. Pro quo scribendum potius διάησι, à Th. διάημι: aut certè pro διαπνεῖ reponendum διαπνεύσει. ut illud διαήσει sit fut. verbi hujus διάημι.

Διαιωνιεῖ, Att. pro διαιωνίσει, ex Th. διαιωνίζω.

Διακλάσσας, qui infregit. a. 1. part. gem. σσ à κλάω.

Διακοσμηθεῖμεν pro διακοσμηθείημεν, per syncop. ex διακοσμέω.

Διακριθεῖτε, Poët. metri causa pro διακριθείητε, per syncopen etiam, opt. aor. 1. pass. ex Them. διακρίνω. Nisi potius existimandum est dici non solum ἐκρίθην ut ἐκλίθην, sed etiam ἐκρίνθην ut ἐκλίνθην.

Διακριθήμεναι, Dor. pro διακριθῆναι, ex Th. διακρίνω.

Διακρινθέντες, discreti, a. 1. part. Poët. pro διακριθέντες, à διακρίνομαι.

Διαλαχεῖν, et part. διαλαχὼν, aor. 2. act. ex Th. διαλαγχάνω. verbum enim λαγχάνω fut. 1. facit λήξω seu λήξομαι, mutuatitium ex inus. λήχω, ex quo habet et fut. 2. λαχῶ, unde aor. 2. ἔλαχον.

Διαμπραθέειν, quod Hesych. exp. διαπορθῆσαι, est infin. aor. 2. ex Th. διαπέρθω, inserto μ, ut sit sonantius. Nisi fortè est Poët. pro διαναπραθεῖν metri causa. Porrò πέρθω fut. 2. facit πραθῶ, ut δέρκω facit δρακῶ, et δαρθάνω seu δαρθέω, δραθῶ. unde aor. 2. ἔπραθον, ex quo infin. πραθεῖν, et Ion. ac Poët. πραθέειν.

Διάναι, aor. 1. act. infin. modi ex Th. διαίνω.

Διανεῖμαι, aor. 1. act. infin. modi, ex Th. διανέμω: ex quo et pass. aor. 1. sub. διανεμεθῇ. Ambo apud Hesych.

Διανεμεθῇ serpat, a. 1. sub. pass. à νέμω.

Διαπεράναι, aor. 1. act. infin. modi, ex Them. διαπεραίνω.

Διαπεσεῖσθαι, infin. fut. med. ex verbo διαπίπτω: ex quo et aor. 2. act. διαπεσεῖν.

Διαπραθέειν a. 2. inf. pro διαπραθεῖν, ex διαπέρθω, ut docui paulo antè in διαμπραθέειν.

Διαπρήσσουσα, pertransiens, præs. part. f. g. à διαπρήσσω, Ion. pro διαπράττω, conficio.

Διαῤῥαγείης, opt. pass. aor. 2. ex διαῤῥήγνυμι, mutuante sua tempora ex inus. διαῤῥήγω, vel potius ex διαῤῥήσσω.

Διαῤῥαίσει, vastabit, f. 1. à διαῤῥαίω, f. σω.

Διασκιδνᾶσιν, dissipant, à διασκίδνημι, f. ήσω. p. ηκα.

Διαστῆσαι, aor. 1. act. infin. modi, ex Th. διΐστημι.

Διαστήτην, disjuncti sunt, pro διεστήτην, a. 2. dual. à διΐστημι.

Διασχὼν part. a. 2. act. verbi διέχω, mutuatitium à διασχέω.

Διατεταχέναι, præt. inf. act. à διατάσσω, edico.

Διαφθαρῇ, corrumpitur a. 2. sub. pass. à διαφθείρω.

Διαυανθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi ex Th. διαυαίνω.

Διαχέαι, infin. aor. 1. act. ex Th. διαχέω.

Διδάξω, fut. 1. verbi διδάσκω, mutuatit. ex inus. Th. διδάχω.

Διδασκέμεναι, docere, inf. Dor. pro διδάσκειν.

Διδασκῆσαι, infin. aor. 1. act. ab eodem Them. ex inus. verbo διδασκέω. Hesych.

Διδείασι, Poët, pro διδέασι seu διδεῖσι, ut τιθείασι pro τιθέασι seu τιθεῖσι, ex Them. δίδημι: apud Hesych.

Δίδη, Ion. et Poët. pro ἐδίδη, ex Th. δίδημι.

Διδόαμεν pro δίδομεν, pleonasmo literæ α, ex Th. δίδωμι. Eust.

Διδοῖσθα pro διδοῖς, pleonasmo, seu paragoge Æol. syllabæ θα, ut in ἔφησθα et similibus apud Var. διδοῖ pro δίδωσι.

Δίδου, imperf. Ion. pro ἐδίδου, quasi à διδόω. Th. δίδωμι.

Διδοῦναι, pro διδόναι, Poët. epenthesi literæ υ, ut τιθεῖναι pro τιθέναι iidem dicunt. Eust. apud Hom.

Δίδωθι pro δίδοθι, Æol. esse tradunt nonnulli, aiunt enim Æoles in imperativis verborum in μι, retinere longas vocales, dicentes φίληθι, ἵληθι, πίμπληθι. Quin apud Homerum quoque legi δίδωθι illud, brevi propter metrum in longam conversa, scimus ex Eust.

Δίε pro timuit, afferunt nonnulli, deducentes ex inus. Th. δείω pro δείδω, cujus a. 2. fit, ἔδιον, ἔδιες, ἔδιε, ex quo δίε, detracto augmento. Alioqui posset esse ex δίω significante διώκω, vel tertia pers. imperf. aut aor. 2. augmento carens, vel imperativus.

Διεδάσσατο, distribuit, a. 1. med. Poët. à διαδάζω. Them. δαίω, divido.

Διέθετο, pepigit, a. 2. m. à διατίθημι.

Δίει, imperf. præsens verbi δίημι, ex inus. Th. διέω, per contractionem pro δίεε, pro quo et δίες dicitur. Alioqui δίει est etiam aliquando tertiæ pers. præs. temp. à Th. δίω.

Διεῖλε, aor. 2. act. verbi διαιρέω, mutuat. ab inus. διέλω, cujus infin. διελεῖν. Sic et διέλοντο, pro διείλοντο, a. 2. med.

Διείρεο, interroga, imperat. Ion. pro διείρου ab εἴρομαι.

Διεξιέμεναι, Dor. pro διεξιέναι, à Th. διέξειμι: à quo et διεξιοίμεθα significans διεξερχοίμεθα.

Διέπεσε, a. 2. act. ind. modi, verbi διαπίπτω, mutuat. ab inus. Them. διαπεσέω.

Διεπέφραδε, Poët. anadiplosi pro διέφραδε: ex διαφράζω. sicut ἐπέφραδον quoque dicitur pro ἔφραδον.

Διεπράθομεν, a. 2. act. ind. modi, ex Th. διαπέρθω: Facit enim πέρθω fut. 2. πραθῶ, unde ἔπραθον.

Διέπρησσον, exegi, imperf. Ion. à διαπράσσω.

Διεσπάρησαν, dispersi sunt, a. 2. ind. pass. à διασπείρω.

Διεστειλάμεθα, præceperamus, a. 1. m. à διαστέλλω.

Διεστραμμένα, perversa, part. præt. pass. à διαστρέφω.

Διέστην, aor. 2. verbi διΐστημι: cujus part. διαστάς.

Διεστὼς, part. præt. perf. ex eodem Them. pro διεστηκώς. Tradunt enim primùm dici Ionicè διεσταὼς exempto κ, et correpta penult. deinde sublato etiam α, fieri διεστώς. Nisi malis dicere ex στάω esse præt. med. ἔσταα, ex quo part. ἑσταὼς, unde ἑστὼς, absorpto α.

Διέσχε, divisit. a. 2. à διέχω.

Διέτμαγεν, divisi sunt. a. 2. pass. pro διετμάγησαν, Bœot. syncope, à τμήγω vel τμήσσω, f. 2. τμαγῶ, a. 2. ἔτμαγον. Th. τέμνω, seco.

Διετεκμήραντο, destinarunt, 3. pl. a. 1. m. à διατεκμαίρω. f. αρῶ, a. 1. διετέκμηρα. Th. τέκμαρ, signum.

Διεχειρίσασθε, interfecistis, a. 1. m. à διαχειρίζομαι.

Δίζηαι, Poët. pro δίζεαι, facta ectasi literæ ε metri causa: hoc autem δίζεαι Ion. est pro δίζῃ secundæ pers. sing. verbi δίζομαι.

Διῄειν, præt. imperf. verbi δίειμι.

Διῆλθεν, a. 2. act. à διέρχομαι.

Διήνοιξε, adaperuit, a. 1. act. à διανοίγω.

Διηπόρουν, ambigebant, imperf. à διαπορέω.

Διήρεσα, a. 1. ind. verbi διερέσσω, secundum quosdam.

Διήρχθην, quod Hesych. exp. διεκωλύθην, est a. 1. pass. ind. modi, ex Th. διέργω.

Διῆσαν, a. 1. act. ind. modi, ex Them. δίημι; cujus fut. διήσω ex inus. Them. διέω.

Διίξομαι permeabo, f. 1. à διικνέομαι, a. 2. m. διϊκόμην.

Διίχθαι, præt. perf. pass. infin. modi, ex Th. διϊκνέομαι, mutuante fut. suum ab inus. verbo διίκομαι.

Δικαζέμεν, Dor. vel Ion. pro δικάζειν, a δικάζω, decerno.

Δικάσσαι, a. 1, inf. pro δικάσαι, à δικάζω.

Δινέμεν, vertere, præs. inf. Ion. pro Æol. δινέμεναι, et hoc pro δινεῖν à δινέω. Th. δίνη, ης, ἡ, vortex.

Δινεύεσκον, Ion. pro ἐδίνευον, à Them. δινεύω.

Διοίσω, fut. 1. verbi διαφέρω, mutuatitium, à διοίω.

Δίσδημαι, Dor. pro δίζημαι, ζ in σδ converso.

Διωκέμεν, insequi. inf. Ion. pro διώκειν.

Δμηθήτω, imper. aor. 1. pass. ex inus. Th. δμάω, f. ήσω. p. δέδμημαι, pro quo dicitur δάμνημι et δάμνω, nec non δαμάζω, hinc δμηθεὶς, a. 1. part.

Δοάσσατο, dictum putatur pro δοιάσατο, detracto ι et geminato σ: vel pro ἐδοξάσατο, sublato primùm augmento, deinde exempto ξ, et Æol. duplicato σ. Vide Etymol.

Δοῖεν pro δοίησαν: tertia plur. a. 2. act. opt. modi, à prima δοίην, hæc autem ab ἔδων, a. 2. ind. modi, ex Th. δίδωμι.

Δοκηκῶ, per jocum, apud Hermipp. comicum pro δοκῶ, ut refert Varin.

Δόμεν, Dor. pro δοῦναι, vel ut alii Ion. ut ἔμεν pro εἶναι, θέμεν pro θεῖναι, et similia: aorist. 2. infin. modi, à δίδωμι. Iidem Dores et Æoles, δόμεναι dicunt pro δοῦναι, ut ἔμεναι pro εἶναι, θέμεναι pro θεῖναι ab eodem Th.

Δόξω, fut. 1. verbi δοκέω, mutuatitium ab inus. Th. δόκω, ex quo a. 1. ἔδοξα, et part. δόξαν.

Δὸς, imperat. ab ἔδων aor. 2. act. verbi δίδωμι: pro quo et δόθι dicitur, ut ἔθι et ἕς.

Δόσαν, Ion. et Poët. pro ἔδοσαν, tertia pers. plur. aor. 2. ἔδων, ex eodem Th.

Δόσκον, imperf. Poët. itidem pro ἐδίδων: et δόσκες pro ἐδίδως, δόσκε pro ἐδίδω, derivato ex δόω verbo δόσκω, ut βόσκω ex βόω. Them. δίδωμι.

Δοῦ, pro δόσο, sublato σ, et duobus ο in ου coalescentibus: secunda pers. imper. aor. 2. vocis mediæ, ex Th. δίδωμι.

Δούπησεν, Ion. pro ἐδούπησεν, sonuit. a. 1. à δουπέω.

Δοῦναι, infin. ejusdem aor. 2. ἔδων, ex eodem Th. Itidemque δοὺς, part. ejusdem aor. ab eodem verbo.

Δοχμωθεὶς, a. 1. part. pass. à δοχμόω. Th. δοχμὸς, obliquus.

Δραθεῖν, aor. 2. act. inf. modi à Th. δαρθάνω, mutuante sua tempora à δαρθέω. facit hoc δαρθέω, fut. 2. δραθῶ, transpositis literis, ut πέρθω facit πραθῶ: unde aor. 2. ἔδραθον, ex quo infin. δραθεῖν. Alii tamen à δρήθω derivatum malunt.

Δραίην, fugerem: opt. aor. 2. ab ind. ἔδρην. hoc autem ab inus. Th. δρῆμι, ut σταίην ab ἵστημι, pro quo usurpari solet διδράσκω.

Δράκον, aspiciebant, pro ἔδρακον, a. 2. act. à δέρκω, video, a. 2. ἔδαρκον, et per metathesin ἔδρακον.

Δραμεῖν, aor. 2. infin. modi verbi inus. δρέμω: pro quo solet usurpari τρέχω. Ejusdem fut. 2. med. est δραμοῦμαι.

Δράναι, a. 2. infin. modi, ab ἔδρην a. 2. indic. verbi διδρημι, cujus aor. part. est, δρὰς, ut στάς.

Δράσον apud Aristoph. Att. pro δράσεις, ex Th. δράω, faciente fut. δράσω. Sic enim ille, οἶσθ' οὖν ὃ δράσον.

Δρώντων, Att. pro δράτωσαν ex Th. δράω. Solent enim Att. gen. plur. participiorum quorundam usurpare pro tertiis pers. plur. imperativorum præs. temporis.

Δρώοιμι, quod Hesych. exp. ὑπηρετοίην, est pro δρῷμι seu δράοιμι, opt. præsens ex Th. δράω.

Δῦ, Poët. et Ion. pro ἔδυ, detracto augmento: a. 2. verbi δῦμι seu δίδυμι.

Δύῃς, ineas, præs. sub. à δύω.

Δῦθι, imperat. ejusdem aor.

Δύμεναι, Dor. pro δῦναι, infin. ejusdem aor.

Δυνάσθη, Ion. pro ἐδυνάσθη, detracto augmento: a. 1. pass. ind. modi, à Th. δύναμαι, mutuatitium habente fut. δυνάσομαι, tanquam à δυνάζω.

Δῦνε, induit, imperf. pro δῦνε, Ion. pro ἔδυνε, ex Th. δύνω.

Δύνῃ ut ἐπίστῃ pro δύνασαι et ἐπίστασαι: ex quibus et κατὰ πάθος facta putantur. Ion. enim δύνεαι et ἐπίστεαι, unde δύνῃ et ἐπίστῃ, contracto ε et α in η, et subscripto ι. Var.

Δυνήσεαι, Ion. pro δυνήσῃ, η resoluto in εαι. Ambo secunda pers. fut. δυνήσομαι, quod verbum δύναμαι mutuatitium habet ex inus. δυνέομαι.

Δυόωσι, Poët. pro δυῶσι, ex Th. δυάω derivato ex δύα.

Δῦσαι, a. 1. inf. δύσεαι, Ion. pro δύσῃ, secunda pers. fut. 1. medii δύσομαι, ex Th. δύνω seu δύω. Nisi malis esse secundam pers. præs. temp. ex Poët. verbo δύσομαι, formato et translato ex fut. in præsens, à cujus imperfecto est secunda pers. δύσεο, et tertia δύσετο sive δύσσετο, augmento carentes. Nec non imp. δύσεο, Ion. pro δύσου, ut apud Hom. δύσεο δ' ἀλκὴν, indue te robore, δῦθι.

Δυσπεπίστουν, imperf. verbi δυσπεπιστέω.

Δύσκε, Ion. pro ἔδυσκε, à Poët. verb. δύσκω pro δύνω seu δύω.

Δύσσεο et Ion. δύσεο pro δύσω, à δύσομαι. Th. δύω, induo.

Δυσσομενάων, gen. pl. f. g. Æol. pro δυσομένων, præs. part. Poët. à δύσομαι, mergor, idem quod δύνω vel δύω.

Δῶ, domum pro δῶμα per apocopen.

Δῴην, δῴης, δῴη, Att. pro δοίην, δοίης, δοίη, a. 2. opt. modi à Th. δίδωμι.

Δῶκ', dedit, pro δῶκε, et hoc pro ἔδωκε, apocope Poët. a. 1. ind. à δίδωμι.

Δῷσι, cum ι subscripto est singul. numeri et tertiæ pers. Poët. seu Ion. habens paragogen, ut λάβῃσι, ἔλθῃσι, et similia, pro δῷ; sin absque ι, est tertia pers. pluralis. Ambo subjunct. modi. aor. 2. act. à Th. δίδωμι. Hesych. et alii.

Δωσοῦντι, Dor. pro δώσουσι, ut λεξοῦντι pro λέξουσι. Solent enim Dores circumflectere futura, et in tertiis plur. pro σι, dicere ντι.

Δῶχ', dedit, pro δῶκε, et hoc pro ἔδωκε a. 1. Ion. à δίδωμι.

Δώωσι, Poët. pleon. literæ ω, pro δῶσι, a. 2. sub. de quo paulò antè. Sed et δώω affertur pro δῶ, dicitúrque esse Ionicum.

E.

Ἔα, interdum est præt. imperf. Ion. pro ἦν, vel ἦ, ab εἰμί. secundum quosdam συνεσταλμένον ex ἦα, dicentes etiam regulariter debuisse dici ἔω: secundum alios ex ἦν, per τμῆσιν sive διάλυσιν, ut ᾔδεα ex ᾔδειν. Interdum est tertiæ personæ singul. præs. temp. per apocopen facta ex ἐάα, nam ἐάω facit ἐᾷ in tertia pers. per contractionem ex ἐάει, pro quo Poëtæ dicunt ἐάα, ut ὁράα, ἰσχανάα, pleonasmo seu epenthesi literæ α ut apud Hom. Il. ε. Ἀντίον εἶμ' αὐτῶν, τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη, non sinit me trepidare et metuere. Nonnunquam est imper. præs. temp. per contractionem ex ἔαε sinebat. Alioqui est interjectio ἐκπλήξεως, ut tradunt nonnulli.

Ἐάα Poët. pro ἐᾷ, uti jam dixi in præcedente Ἔα.

Ἔαγα, Att. seu Ion. dialysi diphthongi pro ἦγα, præt. med. verbi ἄγνυμι seu ἄγω significantis, frango. Unde part. ἐαγώς.

Ἐάγην, Att. itidem pro ἤγην: aor. 2. pass. ab eodem Th. Unde part. ἐαγεὶς, et inf. ἐαγῆναι, retento augmento.

Ἔαδε, itidem Att. seu Ion. diphthongi resolutione, pro ἦδε. quod ἦδε est præt. med. verbi ἁνδάνω seu ἅδω, significantis ἀρέσκω, placeo. Unde part. ἑαδὼς, ότος.

Ἔακα, pro εἴακα, præt. perf. verbi ἐάω.

Ἐάλη, similiter Att. seu Ion. diphthongi resolutione pro ἤλη: aor. 2. Th. ἄλημι significantis ἐκκλίνω, πλανῶμαι, συστρέφομαι, ex quo part. ἀλείς. Etymol.

Ἑάλων, eodem modo pro ἥλων: aor. 2. verbi ἅλωμι. Et ἑάλωκα itidem pro ἥλωκα, ab eodem ἅλωμι, mutuante sua tempora ab ἁλόω.

Ἑάνδανον, eadem ratione pro ἥνδανον dicitur, à Th. ἁνδάνω.

Ἕαντο, Ion. resolutione diphthongi et ipsum dicitur pro ἧνται, et ἕαντο pro ἧντο, ab ἧμαι. Ambo apud Hesych.

Ἔαξα quoque pro ἦξα dicitur, ut ἔαγε pro ἦγε, itidem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante, frango.

Ἐάσαμεν, sinamus, 1. aor. ab ἐάω, f. σω. p. εἴακα. ἔασε a. 1. Ion. pro εἴασε.

Ἕασας etiam Var. affert pro ἐχαροποίησας, annotans et ipse Ion. diphthongi dissolutione dictum esse pro ἧσας, ab ἥδω. Alioqui et ab ἅδω seu ἁνδάνω esse posset, si neutralem significationem haberet.

Ἔασι, Ion. pro εἰσὶ sicut τιθέασι iidem Iones dicunt pro τιθεῖσι et διδόασι pro διδοῦσι, resolventes diphthongum penultimæ syllabæ in tertiis pers. plur. præs. temp. vocis activæ verborum in μι.

Ἔασκε, Ion. itidem pro εἴα, ex Th. ἐάω: nisi malis ἐάσκω.

Ἕαται et ἕατο, Ion. pro ἧνται, et ἧντο, sicut πεποιέαται et πεποιέατο pro πεποίηνται et πεποίηντο. Ambo à verbo ἧμαι, quod formam præteriti, præs. autem habet signific. Paulò antè ἕανται et ἕαντο habuimus ex Hesych. Ionic. itidem, sed tantùm cum vocalis η resolutione in εα.

Ἑάφθη etiam Ion. habet diphthongi resolutionem pro εἵφθη ex Th. ἕπομαι, sicut ἔασι pro εἰσὶ iidem Iones dicunt, et τιθέασι pro τιθεῖσι: nec non ἐάλη secundum Eust. pro εἴλη ex εἴλημι, derivato ab εἰλέω: secundum alios tamen pro ἤλη ab εἴλημι. Utitur autem isto ἑάφθη Homer. Il. ν'. dicens, Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη, insequuta est, ἐπηκολούθησε. Minus probabilis eorum opinio est qui ἑάφθη istud pro ἑάθη dictum volunt pleonasmo literæ φ. Verùm affertur ἑάφθη et pro ἥφθη, ab ἅπτομαι, η in εα resoluto, ut paulo antè in multis aliis.

Ἔβα, pro ἔβη, aor. 2. indic. verbi βῆμι, significantis gradior, vado. quod ἔβα Aristoph. usurpavit etiam pro ἐπέβη seu ἐπῆλθε, aggressus est et invasit. simplici usurpato pro composito: dicens τί χρέος ἔβα με. Rursum ἔβα Lacon. usurpari aiunt pro ἴα, pleonasmo literæ β, ut ἔβασον pro ἔασον dici, paulò post annotabo.

Ἔβαλον, jeci, a. 2. à βάλλω. f. λῶ. p. βέβληκα. p. m. βέβολα.

Ἔβαν per syncop. et Poët. pro ἔβησαν, aor. 2. indic. verbi βῆμι vel βαίνω.

Ἐβαρυώπησαν. a. 1. ind. à verbo βαρυωπέω.

Ἔβασον pro ἔασον, hoc est συγχώρησον, pleonasmo literæ β, Syracusano et Lacon. ut testatur Etym. qui itidem ἔβαται pro ἔαται dici annotat.

Ἔβαφον, a. 2. act. ind. modi, à verbo βάπτω, tanquam ex βάφω, vel etiam tenui in aspiratam conversa, euphoniæ causa. Unde pass. ἐβάφην.

Ἔβην, a. 2. ind. modi, à verbo βῆμι, vel βαίνω. ut ἔστην ab ἵστημι, ἔθην à τίθημι. cujus tertia plur. est ἔβησαν.

Ἔβησε, a. 1. ind. modi, itidem a βῆμι seu βαίνω, mutuantibus sua tempora à βάω, ut ἵστημι, à στάω.

Ἐβήσετο, imperf. verbi βήσομαι, quod Poët. more ex fut. in præs. tralatum est. Sic δύσετο ex δύσομαι, de quo paulo supra. Sunt verò et alia quorum ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα ἀνατρέχει.

Ἐβίου, imperf. act. à βιόω, vivo.

Ἐβίων, aor. 2. verbi βίωμι, ut ἔγνων et ἑάλων et ἔδων à γνῶμι, ἅλωμι, δίδωμι. Verum pro βίωμι dicitur potius βιόω.

Ἔβλαβον, a. 2. verbi βλάπτω, tenui in mediam versa. unde pass. ἐβλάφην.

Ἐβλάκευμαι, Att. secundum quosdam pro βεβλάκευμαι ex Th. βλακεύω.

Ἔβλαμμαι, itidem Att. pro βέβλαμμαι, a Th. βλάπτω, Eustath.

Ἐξλαστηκότες, itidem pro ἐξεβλαστηκότες, Att. abjectione consonantis ex augmento. quemadmodum iidem Att. ἐβριγωμένος dicunt pro βεβριγωμένος, ἐβρωμένος pro βεβρωμένος: Æol. lingua è contra consonantem augmenti in communi etiam lingua omitti solitam, asciscente, dicentéque ἐσπάραγμαι pro ἐσπάραγμαι, et πεπτερύγωμαι pro ἐπτερύγωμαι. præsente enim incipiente à duplici consonante, tantum ε augmenti loco asciscitur. Etym. et lex. meum vetus.

Ἔβλαστον, a. 2. indic. à Th. βλαστάνω seu βλαστέω, ut ἥμαρτον ab ἁμαρτάνω seu ἁμαρτέω.

Ἔβλητο, per syncopen pro ἐβέβλητο, quod est præt. plusquamperf. pass. verbi βάλλω, mutuantis fut. primum, a βλέω. Nisi quis esse velit imperf. à Th. βλῆμαι.

Ἐβούλευκα, Att. pro βεβούλευκα, propter euphoniam, ut refert Eustath. At ἐβόλοντο Hesych. affert pro ἐβούλοντο et ἐβουλεύσαντο. quod haud scio an sit a. 2. verbi βούλομαι.

Ἐβουλήθην, a. 1. pass. verbi βούλομαι, mutuatitius ab inus. βουλέομαι.

Ἐβράσθην, aor. 1. pass. verbi βράζω seu βράσσω.

Ἔβραχον, aor. 2. act. verbi βρέχω. unde pass. ἐβράχην, et particip. βραχείς.

Ἔβρων aor. 2. verbi βρῶμι, ut ἔδω ex δίδωμι, ἔγνω ex γνῶμι. Legitur apud Hesych. et exponitur non solum ἔφαγεν, sed etiam ἔδακεν, διέσπασεν.

Ἔβωσεν, apud eundem pro ἐβόησεν, seu ἔκραξεν, ἐκάλεσεν. ut Var. quoque ἔβωσαν affert pro ἐβόησαν. Sic βώσομαι suprà habuimus pro βοήσομαι.

Ἐγγέγαα præt. med. verbi ἐγγίνομαι seu ἐγγείνομαι, tanquam ex ἐγγάω. Pro cujus secunda et tertia pers. duali ἐγγεγάατον per syncopen metri causa dicitur ἐγγέγατον, ut infrà ἐκγέγαμεν pro ἐκγεγάαμεν. Homer. Iliad. ζ. τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι. Et apud Etymol. Ἀμφω δ' ἐγγέγατον φαεσιμβρότου ἠελίοιο. Ubi legendum videtur ἐκγέγατον et φαεσιμβρότου.

Ἐγγεγύηκα, præt. perf. verbi ἐγγυάω, habens augmentum intrinsecus, alioqui et extrinsecus augmentum assumendo, facit ἠγγύηκα.

Ἐγγιῶ, fut. Att. verbi ἐγγίζω pro ἐγγίσω.

Ἐγγυαλίξαι, tradere. aorist. 1. act. infin. abἐγγυαλίζω. f. ίξω.

Ἐγγύησα, a. 1. act. verbi ἐγγυάω, augmento carens, ut et in comp. παρεγγύησε apud Synes. et in ἐνεγγύησε apud Plutar. itidemque in ἐνεγγυησάμην apud Demosth. Quorum hæc duo sunt ab ἐνεγγυάω, illud à παρεγγυάω.

Ἐγεγραφήκειν, præt. plusquamperf. activ. verbi γράφω. mutuatitium ex γραφέω. facit enim γράφω non solum γράψω, sed etiam γραφήσω, ut τύπτω non solum τύψω, verum etiam τυπτήσω.

Ἔγειραι, surge, a. 1. imperat. med. ab ἐγείρω. f. ερῶ.

Ἐγέμισαν, a. 1. ind. a γεμίζω. Th. γέμω, plenus sum.

Ἐγενόμην, aor. 2. med. verbi γείνομαι.

Ἔγεντο, per syncopen Poët. ex ἐγένετο, à verbo γίνομαι seu γείνομαι. Exponitur etiam εἵλετο, de qua signif. dixi suprà in Γέντο.

Ἔγερθεν, Dor. seu Bœot. pro ἠγέρθησαν: aor. 2. pass. verbi ἐγείρω. facit enim id fut. ἐγερῶ vel ἐγέρσω, unde ἤγερκα. et pass. ἤγερμαι, ex quo ἠγέρθην.

Ἐγηγέρατο, Ion. pro ἐγηγερμένοι ἦσαν: plusquamperf. pass. indic. modi, ab eodem Them.

Ἐγήγερμαι, præt. perf. pass. ejusdem verbi ἐγείρω. Att. pro ἤγερμαι, ut act. quoque voce ἐγήγερκα dicitur pro ἤγερκα. Unde plusquamperf. pass. ἐγηγέρμην et part. ἐγηγερμένος.

Ἔγημα, aor. 1. act. verbi γαμέω, tanquam ex γάμω, ut ἔψηλα ex ψάλλω, ἔφηνα ex φαίνω. Alii tamen per syncopen ex ἐγάμησα factum aiunt, α in η Ion. converso. Unde part. γήμας.

Ἐγήρα pro ἐγήρη, ut ἔβα pro ἔβη, ex inus. Th. γήρημι, ut Eust. tradit. Potest tamen et à γηράω deduci.

Ἐγκάτθετο, condidit, per syncop. pro ἐγκατέθετο, a. 2. m. in ἐγκατατίθημι.

Ἐγκέχοδα, præt. med. verbi ἐγχέζω, ut φράζω facit πέφραδα. ε autem in ejusmodi bisyllabis verbis in præt. medio verti in ο, notum est, ut λείπω, λέλοιπα.

Ἐγκεχυρασμένος, part. pass. ex præt. perf. verbi ἐγχυράζω ut ἐγκεχειρισμένος ex verb. ἐγχειρίζω. facit ἐγχυράζομαι, præt. perf. ἐγκεχύρασμαι, ut ἐγχειρίζομαι dat ἐγκεχείρισμαι. Verum non solùm intrinsecus augeri dicunt hoc verbum, sed etiam extrinsecus, et dici ἠνεχυρασμένος. Quod tamen non est ab hoc ἐγχυράζω, sed ab ἐνεχυράζω. Itaque dicendum foret ἠγχυρασμένος, ut non modo ἀνάλωκα, sed etiam ἠνάλωκα reperimus.

Ἐγκύρσας part. ex ἐνέκυρσα aor. 1. act. ἐγκύρω, facientis fut. non modò ἐγκυρῶ, sed etiam ἐγκύρσω, Æol.

Ἔγμεν, per syncopen ex ἐχέμεν Dorico infin. verbi ἔχω, apud Hesych.

Ἔγνωκα, præt. perf. act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium ex γνόω. facit enim γιγνώσκω fut. γνώσω, unde et a. 1. ἔγνωσα. a. 2. ἔγνων.

Ἔγνων, a. 2. verbi γνῶμι vel γιγνώσκω, quod in 3. pers. a. 2. est ἔγνωσαν, ut ἧλον ex ἅλωμι est.

Ἔγνωσμαι, præt. perf. pass. ejusdem verbi γνῶμι seu γιγνώσκω, mutuatitium itidem ex γνόω. Unde aor. 1. pass. ἐγνώσθην.

Ἔγρεο, Att. syncope, ut volunt nonnulli, pro ἐγείρεο: imperat. verbi ἔγρομαι, eadem syncope facti ex ἐγείρομαι. Unde et imperf. ἔγρετο pro ἠγείρετο.

Ἐγρήγορα, præt. med. verbi ἐγείρω. id enim fut. 2. facit ἐγερῶ, præt. med. ἤγορα. Att. ε in ο converso, ut in ἔσπορα, ἔφθορα, et similibus. inde repetitis duabus initialibus literis præsentis Attico more: inserto etiam ρ, ἐγρήγορα. Unde Poët. verbum ἐγρηγορέω, pro quo alioqui dici solet γρηγορέω, abjecto ε.

Ἐγρήγορθαι, inf. pass. ex medio formatus. ἐγείρω, enim facit præt. med. ἐγρήγορα, uti jam dictum est. unde fit ἐγρήγορκα, terminatione activa, inserto κ, ex pass. ἐγρήγορμαι, ex quo infinitivus ἐγρήγορθαι. quanquam nonnulli ex passivo ἐγρηγορῆσθαι factum malint per syncopen. Solent autem Æoles ejusmodi infinitivos passivos in ορθαι desinentes προπαροξύνειν, contra communem regulam, ut πέπορθαι, μέμορθαι, ἔφθορθαι, Eustath. pag. 790. Idem tamen alibi imperativum ἐγρήγορθε per syncopen et τροπὴν factum esse scribit ex ἐγρηγόρατε. sicut infinitivum ἐγρήγορθαι nonnulli ex ἐγρηγορέναι quoque deducunt, dicentes primò pleonasmum esse literæ θ, de industria à Poëta admissum, ut alluderet ad nomen ὄρθρος: deinde syncopen literarum ε et ν, insuperque Æolicam accentus retractionem.

Ἔγρηνται, Hesych. affert pro ἥρηνται: forsan ex inus. Th. γρέω, ex quo ζωγρέω, significans ζωὸν αἱρέω, vivum capio.

Ἔγρομαι, Attica syncope pro ἐγείρομαι: itidemque è part. ἐγειρόμενος per syncopen fit ἐγρόμενος.

Ἐγύμνασμαι, Att. pro γεγύμνασμαι. apud Hesych.

Ἔγχεον, Poët. et Ionic. pro ἐνέχεον, sine augmento à Themate ἐγχέω.

Ἐγχρώσας, part. a. 1. act. verbi ἐγχρώννυμι, mutuat. ab ἐγχρόω.

Ἔδαον, ἔδαες, ἔδαε, aor. 2. act. verbi δαίω seu δαέω. Unde aor. 2. pass. ἐδάην.

Ἔδακον, aor. 2. act. verbi δάκνω, vel proprius vel mutuatitius ab inus. Th. δήκω. f. δήξομαι. p. δέδηχα.

Ἐδάμασσα, domui. a. 1. Poët. à δαμάω. f. σω.

Ἐδάμην, a. 2. pass. verbi δάμνω seu δάμνημι. facit enim fut. 2. δαμῶ aor. 2. act. ἔδαμον, ex quo pass. ἐδάμην.

Ἐδάμνα, præt. imperf. verbi δαμνάω, secundum quosdam. Potest tamen esse et à δάμνημι, habereque τροπὴν τοῦ η, sicut ἔβα et ἐγήρα.

Ἔδαρθον, a. 2. act. verbi δαρθάνω seu δαρθέω. Apud Hesychium legitur et pass. aor. 2. ἐδάρθη, expos. ἐκοιμήθη.

Ἔδαρκον, per metathesin pro ἔδρακον, metri gratia. est autem a. 2. act. verbi δέρκω.

Ἐδασσάμεθ' divisimus, a. 1. m. Poët. geminat. σ. à δάζομαι. Them. δαίω.

Ἐδαφιεῖ, fut. 1. Att. verbi ἐδαφίζω, pro ἐδαφίσει.

Ἔδδεισε, Poët. geminata consonante metri gratia, pro ἔδεισε: a. 1. act. verbi δείδω.

Ἔδεαι, Ion. pro ἔδῃ: secunda pers. verbi ἔδομαι.

Ἐδέγμην, per syncopen vel pro ἐδεδέγμην, exempta syllaba δε, et tunc est præt. plusquamperf. vel pro ἐδεχόμην: exempto ο, et aspirata in mediam conversa. Them. δέχομαι.

Ἐδεδήει, præt. plusquamperf. med. verbi δαίω. facit id præt. perf. δέδηα. At ἐδεδίει est plusquamperf. med. verbi δείδω. facere enim id præteritum δέδια supra docui.

Ἐδέδμητο, præt. plusquamperf. pass. verbi δέμω, per syncopen pro ἐδεδέμητο. facit enim δέμω fut. δεμῶ. unde præt. perf. δεδέμηκα, ut νενέμηκα ex νέμω: et per syncopen δέδμηκα, exempto ε, pass. δέδμημαι, ex quo ἐδεδμήμην.

Ἐδέησε, a. 1. act. verbi δέω, vel etiam impersonalis verbi δεῖ, mutuat. ex δεέω, seu δεέει.

Ἐδέθην, aor. 1. pass. verbi δέω, cujus præt. pass. δέδεμαι.

Ἐδείδισαν, per syncopen pro ἐδεδίεισαν, ut testatur Etymol. est autem hoc ἐδεδίεισαν tertia pers. plur. præt. plusquamperfect. verbi δείδω, ex perfecto med. δείδια, de quo supra.

Ἔδειμα, a. 1. act. verbi δέμω, ut ἔνειμα. Et voce med. ἐδειμάμην, cujus tertia pers. plur. num. est ἐδείμαντο.

Ἔδειξα, aor. 1. act. verbi δείκνυμι seu δεικνύω, mutantis fut. suum ab inus. Th. δείκω. Unde med. aor. ἐδειξάμην, pass. autem ἐδείχθην.

Ἔδειρα, a. 1. act. verbi δέρω, ut ἔδειμα paulò antè.

Ἔδεκτο, Dor. pro ἐδέδεκτο per syncopen: plusquamperfect. pass. verbi δέχομαι.

Ἐδέξατο, a. 1. à δέχομαι.

Ἐδεύησε, Poët. pro ἐδέησε seu ἔδησε. dicunt enim δεύομαι pro δέομαι, et δεύει pro δέει, metri gratia.

Ἐδῇ, secunda persona fut. 2. ἐδοῦμαι. ex verbo ἕζομαι.

Ἐδηδα, præt. med. verbi ἔδω pro ἦδα, habens Att. reduplicationem duarum præsentis initialium literarum.

Ἐδήδαται et ἐδήδατο, Ion. pro ἐδηδεσμένος ἐστί, et ἐδηδεσμένος ἦν: præt. perf. et plusquamperf. pass. verbi ἔδω. facit ἔδω fut. 1. act. ἐδέσω. præt. perf. ἤδεκα. et Att. ἐδήδεκα: unde præt. perf. pass. ἐδήδεσμαι, cujus tertia persona ἐδήδεσται, abjecto σ ἐδήδεται, et Ion. ἐδήδαται, ut refert Etymol. ex Herodiano Gramm. Utitur autem eo verbo Hom. dicens, Ὀσσά τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδαται, quæcunque tibi ebibita et comesa sunt.

Ἐδήδοκα, præt. perf. act. verbi ἔδω Att. Fut. enim facit ἐδόσω, ex inus. Th. ἐδόω. Unde præt. perf. ἤδοκα, et Att. primum reduplicatis duabus præs. initialibus literis, deinde ε in ο converso, (ut in τέτροφα, κέκλοφα, πέπομφα, et similibus aliis) ἐδήδοκα. Sic in præt. plusquamperf. ἐδηδόκειν, et part. ἐδηδοκώς. ex quibus compos. κατεδήδοκα et κατεδηδοκώς. Var. vero et ἐδήδοται ex vet. schol. seu comment. affert: quod pass. est ex Th. ἐδῶ faciente fut. ἐδώσω, præt. ἤδωκα, et Att. ἐδήδοκα, ex quo pass. ἐδήδομαι, ut δίδομαι.

Ἐδηδώς, part. præt. medii ἔδηδα, ex eodem Th. Facit enim ἔδω fut. 2. ἐδῶ, præt. med. ἦδα, et Att. reduplicatis primis duabus literis præsentis ἔδηδα.

Ἔδηκα, quoque esse dicitur præt. Att. præfixis præs. primis literis, pro ἧκα. cujus tamen nullam apud Græcos mentionem reperio, ideoque suspectum ipsum habeo.

Ἔδησαν, a. 1. à δέω, ligo.

Ἐδήχθη, a. 1. pass. verbi δάκνω. habet enim id fut. δήξω, mutuat. ab inus. Them. δήκω. Unde præt. pass. δέδηγμαι, et ex eo aor. 1. ἐδήχθην.

Ἐδίδαξαν, a. 1. à διδάσκω. f. ξω. p. χα. doceo.

Ἐδίδου pro ἐδίδω, ut ἐτίθει pro ἐτίθη. Illud, ex διδόω pro δίδωμι usurpato. hoc ex τιθέω pro τίθημι. Sic et ἐδίδουν pro ἐδίδοσαν. 3. plural. imperf.

Ἐδίηνα, a. 1. act. verbi διαίνω, ut ἐμίηνα, ἴηνα.

Ἔδμεναι, Dor. et Poët. pro ἔδειν, ex Them. ἔδω. Habet autem syncopen hoc ἔδμεναι. nam pro ἔδειν prius dicitur ἐδέμεν et ἐδέμεναι, unde postea illud ἔδμεναι, per syncopen factum est.

Ἔδομαι, Att. interdum pro ἐδοῦμαι, ut φάγομαι pro φαγοῦμαι. fut. 2. med. verbi ἔδω.

Ἔδον pro ἔδοσαν, ab ἔδων a. 2. verbi δίδωμι more Bœot.

Ἔδοντι, Dor. seu Æol. pro ἔδουσι à Th. ἔδω.

Ἐδοῦμαι, fut. 2. med. verbi ἕζω: tenui autem spiritu scriptum ἐδοῦμαι, est fut. 2. med. verbi ἔδω.

Ἐδούπησα, a. 2. act. verbi δουπέω. Facit enim fut. 2. δουπῶ et a. 2. ἔδουπον ut στυγέω facit ἔστυγον, et κτυπέω, ἔκτυπον.

Ἔδρα pro ἔδρη, τροπῇ τοῦ η εἰς α, ut supra in ἔβα, ἐγήρα, ἐδάμνα, a. 2. verbi δρῆμι seu δίδρημι. Alioqui potest esse et imperfect. verbi δράω, contractum ex ἔδραε.

Ἔδραθον, aor. 2. act. verbi δαρθάνω seu δαρθέω, Poët. literarum metathesin habens pro ἔδαρθον, ut ἔδρακον, ἔπραθον. Sunt tamen qui à δρέθω derivare malint. Eodem modo comp. καταδαρθάνω seu καταδαρθέω facit κατέδραθον. Hesych. verò et ἐδράθη affert pro κατεκοιμήθη. quod est pass. aor. 2. ejusdem Them.

Ἔδρακον, aor. 2. act. verbi δέρκω, ut jam dictum est.

Ἔδραμον, aor. 2. act. verbi inus. δρέμω, pro quo usurpari solet τρέχω. f. θρέξω. p. δεδράμηκα. p. m. δέδρομα.

Ἔδραν, pro ἔδρησαν, ut ἔβαν pro ἔβησαν, ἔδον pro ἔδοσαν. aor. 2. act. verbi δρῆμι seu δίδρημι. Nisi malis esse aor. 1. act. verbi διδράσκω seu δράω per syncopen itidem pro ἔδρασαν: nam verbum illud διδράσκω, facit fut. δράσω, à δράω.

Ἐδριόωντο, Poët. pro ἐδριῶντο, ut ὁρόωντες pro ὁρῶντες. ex Them. ἑδριάομαι.

Ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, aor. 2. act. verbi δῦμι. Verum ἔδυν interdum est prima pers. sing. numeri, interdum tertia plur. pro ἔδυσαν, more Bœotico, ut ἔδον pro ἔδοσαν.

Ἐδυνήθην, aor. 1. pass. verbi δύναμαι, mutuatitium ex inus. Th. δυνέομαι, ex quo habet. fut. δυνήσομαι, præt. δεδύνημαι. Atticè verò et ἠδυνήθην dicitur pro ἐδυνήθην.

Ἐδύσσατο, Poët. metri gratia, geminato σ pro ἐδύσατο: aor. 1. med. verbi δύνω seu δύω.

Ἔδωκα, pro ἔδωσα, ut ἔθηκα pro ἔθησα: aor. 1. act. verbi δίδωμι, mutuatitium ex inus. Them. δόω.

Ἐείκται, Poët. pleonasmo pro εἴκται: ut ἐείδεσθαι pro εἴδεσθαι et ἐείκοσι pro εἴκοσι dicunt iidem. Est autem hoc εἴκται præt. perf. pass. verbi εἴσκω seu εἴκω.

Ἐείλεον, eodem modo pro εἴλεον, ex Them. εἰλέω.

Ἔειπα, itidem Poët. pleonasmo dicitur pro εἶπα: et ἔειπον pro εἶπον. quorum illud est aor. 1. verbi inus. εἴπω, hoc autem aor. 2.

Ἐεισάμενος, similiter pro εἰσάμενος: part. ex ἐεισάμην pro εἰσάμην, aor. 1. med. verbi εἴδω. Cujus aor. secunda pers. est ἐείσαο pro εἴσαο vel potius εἴσω, significans ὁμοιώσω, nam passivam habet signif. Hesych. verò ἐεισάσθην affert etiam pro ὡρμησαν, ἐπῆλθον quod videtur esse ab εἴω, eo.

Ἐεισάμην autem est pro εἰσάμην, ab ἕννυμι seu ἕω significante induo.

Ἐείσαο, Ion. pro ἐείσω, visus. a. 1. m. εἰσάμην. ab εἴδω. f. σω.

Ἐέλδομαι etiam pleonasmo literæ ε dicitur pro ἔλδομαι. Et derivatum indè ἐέλδωρ pro ἔλδωρ.

Ἐέλσαι itidem pro ἔλσαι: hoc autem per syncopen interdum pro ἐλάσαι, interdum pro εἰλῆσαι. Unde partic. ἐελμένος itidem pro ἐλμένος. significans ἐνλαμβανόμενος vel εἰλημένος interdum et ἀποκεκλεισμένος et ἀπειργμένος. Ambo apud Homer.

Ἐέλπετο similiter pro ἔλπετο seu ἤλπετο: et ἐέλποιμεν pro ἔλποιμεν seu ἐλπίσωμεν. Ambo Poëtica.

Ἐένδυνεν, eodem modo pro ἔνδυνεν seu ἐνέδυνεν, à Th. ἐνδύνω.

Ἐέργαθε, itidem Poët. pleonasmo pro εἴργαθε seu ἔργαθε, à Them. ἐργάθω.

Ἔεργε quoque pro ἔεργε seu εἶργε, à Them. ἐέργω pro ἔργω. Unde et præt. imperf. ἐέργετο pro ἔεργετο seu εἴργετο: et præter. plusquamperfect. ἔερκτο pro εἶρκτο: particip. ἐεργμένος pro εἰργμένος.

Ἐεργμέναι, muniti, pro εἰργμέναι. præt. part. ab εἴργω, arceo. f. ξω. præt. εἶργμαι.

Ἐέργνυσθαι eadem ratione pro ἔργνυσθαι, quod ἔργνυσθαι erivatum est ex ἔργω.

Ἔερτο autem, quod Hesych. affert pro ἐκρέμετο, dubium sit ne pro εἶρτο an ἦρτο an alio quopiam.

Ἐέρχατο, rursum pro ἔρχατο seu εἴρχατο. Est autem hoc Ion. pro εἰργμένοι ἦσαν. præt. plusquamperf. pass. ab ἔργω.

Ἑέσθω item pro ἕσθω: tertia pers. aor. 2. pass. imper. modi, ex activo Them. ἕννυμι seu ἕω. Ex quo ἕεστο pro εἷστο præt. plusquamperf. pass. Et a. 1. med. ἑέσσατο pro ἕσσατο, geminato etiam σ metri causa.

Ἔζει, fervebat, tertia imperf. à ζέω.

Ἔζην, ἔζης, ἔζη, Doricè secundum quosdam dicitur pro ἔζων, ἔζας, ἔζα, à Them. ζάω. Potest tamen esse etiam ab inus. Th. ζῆμι. ejusdem ζάω, aor. 1. est ἔζησα.

Ἐζύγην, aor. 2. pass. verbi ζεύγνυμι seu ζεύγω. facit enim fut. 2. ζυγῶ, aor. 2. ἔζυγον, unde postea passivum illud.

Ἔζωον, Poët. pro ἔζων, ex Th. ζάω. f. ζήσω. p. ἔζηκα. vivo.

Ἔζωσμαι, præt. pass. verbi ζώννυμι, mutuatitium ex ζόω, ut χώννυμι sua tempora ex χόω mutuatur. Unde aor. 1. ἐζώσθην, et particip. ἐζωσμένος.

Ἔῃ, Poët. pro ᾖ tertia pers. præsentis subjunctivi ὦ, ex verbo εἰμί. Vide et Ἔοι infra.

Ἔην, itidem Poët. pro ἦν, eram: ἔης, pro ἦς, eras: imperf. indic. modi, ab eodem Them.

Ἔηκε, similiter pro ἧκε, pleonasmo literæ ε Poëtico: et ἕηκα pro ἧκα. aor. 1. act. verbi ἵημι, facientis fut. 1. ἥσω, ex ἵημι.

Ἑήνδανον, eodem modo pro ἥνδανον, à Th. ἀνδάνω. apud Varin.

Ἔησθα quoque pro ἦσθα usurpatum, habet Poëticum istum literæ ε pleonasmum. Rursum vero ἦσθα illud Poët. vel Æol. habet paragogen pro ἦς, ut ἔφησθα pro ἔφης. est autem imperfect. verbi εἰμί.

Ἔῃσι item pro ᾖσι. Hoc autem ᾖσι Poët. adhuc paragoge pro ᾖ. solent enim Poëtæ tertiis pers. singul. conjunctivorum adsciscere illud σι, dicereque λάβῃσι pro λάβῃ, eodemque modo ἔῃσι pro ἔῃ. Atticam tamen esse hanc τοῦ σι ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς προσθήκην, et peculiariter nominatam fuisse Ἰβύκειον, quòd Ibycus imprimis ea uteretur, annotat ex priscis Grammaticis Varin.

Ἔησον, idem quod ἔασον, teste Hesych. Unde intelligimus ἐάω duplex facere futurum, et ἐάσω nimirum et ἐήσω.

Ἔητε rursum pro ἧτε, miseritis. a. 2. conjunctivi modi, à Th. ἵημι.

Ἔθαλον, aor. 2. act. verbi θάλλω.

Ἔθανον, a. 2. act. verbi θνήσκω, mutuatitius ex inus. Th. θάνω.

Ἔθαψαν, a. 1. à θάπτω, sepelio.

Ἔθεεν, currebat, imperf. à θέω. f. θεύσομαι seu θευσοῦμαι.

Ἑθεὶς, partic. ab ἕθην, seu εἵθην, aor. 2. pass. verbi act. ἵημι.

Ἐθέλεσκε, pro ἤθελε volebat, imperf. per epenth. τοῦ σκ.

Ἐθέλῃσθα, Poët. paragoge pro ἐθέλῃς, præs. sub. ut ἔφῃσθα pro ἔφῃς, et ᾖσθα pro ᾖς. Conjunct. præs. ex Them. ἐθέλω. Sic ἐθέλησω, pro ἐθέλω.

Ἐθελήσω. fut. 1. verbi ἐθέλω, mutuatitium ex inus. Th. ἐθελέω.

Ἔθεσαν, aor. 2. indic. modi à Them. τίθημι. Media voce ἔθεντο dicitur in eodem tempore et ab eodem Them. cujus prima pers. sing. est ἐθέμην, tertia ἔθετο.

Ἐθηεύμεθα et Ἐθηεῦντο, Ion. pro ἐθηώμεθα et ἐθηῶντο: à θηέομαι Ionicè itidem usurpato pro θεάομαι, undè et aor. 1. med. ἐθηήσαντο pro ἐθεάσαντο. nec non ἐθήησεν voce activa Varinus affert pro ἐθεάσατο, et ἐθαύμασεν.

Ἔθηκα, aor. 1. verbi τίθημι contra regulam pro ἔθησα, ut ἔδωκα irregulariter itidem pro ἔδωσα usurpari notum est. Mutuatur autem hoc τίθημι futurum suum ab inus. Them. θέω.

Ἔθηλα, aor. 1. act. verbi θάλλω, ut ἔψηλα est à ψάλλω.

Ἕθην, aor. 1. pass. indic. modi, à verbo act. ἵημι: pro quo et εἵθην dicitur. Dicitur enim et ἀφείθη et ἀφέθη. quia duplex est præteritum pass. ἕμαι et εἷμαι.

Ἐθοίνων, depascebant, 3. pl. imperf. à θοινάω. f. ήσω. Them. θοίνη, epulum.

Ἔθου pro ἔθεσο, Ion. ἔθεο, et per crasin Atticam ἔθου, ut σοῦ pro σέο: secunda pers. a. 2. med. indic. modi, ex Th. τίθημι a. 2. act. ἔθην, unde pass. ἐθέμην, et secunda pers. ἔθεσο, ex qua ἔθου, ejecto σ, et εο contracto in ου.

Ἔθρεξα, a. 1. act. verbi τρέχω: tenui in aspiratam reversa, propter χ enim sequens θ in τρέχω mutatum fuit in τ.

Ἔθρεψα, itidem tenui in aspiratam reversa est a. 1. à verbo τρέφω, cujus fut. θρέψω. At a. 1. pass. ἐθρέφθην, an recte itidem per aspiratam scribatur, dubito. a. 2. ἐτράφην. p. m. τέτροφα.

Ἑθῶσι, tertia pers. aor. 2. pass. conjunct. modi à Them. ἵημι: ex prima ἑθῶ. Ea autem ex a. 2. pass. indicat. ἕθην.

Εἶ, secunda pers. verbi εἰμὶ vel εἶμι: interdum et imperf. præsens verbi εἶμι, unde δίει et ἄπει pro δίιθι et ἄπιθι: sicut τίθει quoque pro τίθετι reperitur.

Εἶα, εἶας, εἶε, præt. med. verbi εἶμι. pro quo et ἦα dicitur Poët. Alioqui εἶα est interjectio quædam hortantis, pro quo εἴα quoque scribitur.

Εἴαντο, Poët. metri causa pro ἕαντο. hoc autem ἕαντο Ionicam resolutionem habet τοῦ η pro ἧντο, sicut ἐάλω pro ἥλω dicitur, et similia alia, præt. imperf. ab ἧμαι. Hesych. tamen exp. ἦσαν.

Εἴας, sinebas, imperf. εἴαον, ας, ε, et per crasin, εἴων, ας, α. Ion. ab ἐάω.

Εἴασκε, Ion. paragoge τοῦ σκε, pro εἴα: imperf. verbi ἐάω. at εἴασε est a. 1. ejusdem.

Εἴαται et Εἴατο Poët. et metri gratia pro ἕαται et ἕατο. Ἕαται autem et Ἕατο Ion. dicta pro ἧνται et ἧντο: quorum illud est præter. perf. temporis vel præsentis. hoc plusquamperf. vel imperfecti, verbi ἧμαι, sedeo.

Εἴβειν, Ionica στερήσει τοῦ κατάρχοντος λ, pro λείβειν, sicut εἴβεσθαι quoque et εἰβόμενος pro λείβεσθαι et λειβόμενος.

Εἰδείην, opt. præs. verbi εἴδημι: ex quo et infin. præsens εἰδέναι, ut τιθείην et τιθέναι ex τίθημι. Hæc enim formatio simplicior est quam eorum qui illud ex εἴδοιμι dicunt μεταπεπλάσθαι, hoc autem ex εἰδηκέναι συγκεκόφθαι, et perf. inf. esse tradunt, ab εἰδέω. f. ήσω. Notum autem est esse multa verba quorum quædam tempora sequuntur normam verborum in μι desinentium, quædam τῶν εἰς ω.

Εἰδήσω, fut. 1. act. verbi εἴδω, mutuatitium à Them. εἰδέω. nam ex sese εἴσω facit.

Εἰδόθ', pro εἰδότα peritum, et id quidem per syncopen pro εἰδηκότα, ab εἰδέω, f. ήσω. p. m. οἶδα.

Εἶδον, aor. 2. act. verbi εἴδω: pro quo et ἴδον dicitur.

Εἴδοσαν, Bœot. pro εἶδον, viderunt. Tradunt enim Bœot. tertia pers. plur. imperfect et utriusque aoristi, ἰσοσυλλάβους facere primis plur. dicentes ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον, ἐτύψασαν pro ἔτυψαν, εἴδοσαν pro εἶδον, ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Εἰδῶ, præsens subjunctivi à verbo εἴδημι, ut τιθῶ à τίθημι, ἱστῶ ab ἵστημι. Nam εἴδω seu εἰδέω facit quædam tempora in modum verborum in μι, nimirum εἰδείην, in optativo præsentis temporis: εἰδῶ in subjunctivo: εἰδέναι, in infinitivo. Mutuantur autem verba in μι præsens illud subjunctivi à suis verbis circumflexis, τίθημι, à τιθέω, ἵστημι ab ἱστάω, δίδωμι, à διδόω, et sic alia ab aliis.

Εἰδὼς, partic. medium ejusdem Them. εἴδω seu εἰδέω. facit enim in indicativo præteritum med. εἶδα à fut. 2. εἰδῶ, unde et aor. 2. εἶδον. Quamvis alii hoc εἰδὼς per syncopen ex εἰδηκὼς factum existiment, inter quos est Eustath. Sed Etymol. sententia simplicior est.

Εἰδὼς, ότος, et in f. g. εἰδυῖα, pro εἰδηκὼς, εἰδηκυῖα, perf. part. ab εἰδέω, scio.

Εἶεν, tertia pers. præs. opt. per syncop. Att. pro εἴησαν, ex Them. εἰμί. Quin et cæteras personas pluralis numeri syncopen hanc pati annotant, dicique εἶμεν pro εἴημεν, et εἶτε pro εἴητε. sicuti διακρινθεῖτε pro διακρινθείητε apud Homerum legi, supra docui. Prima autem singul. est εἴην.

Εἵην autem est aor. 2. opt. act. ex Th. ἵημι, ut θείην ex τίθημι.

Εἵθην, seu ἕθην, aor. 1. part. indic. modi ex eodem Them. Facit enim ἵημι seu ἕω præt. pass. duplex, ἕμαι et εἷμαι. unde duplex iste aor εἵθην et ἕθην.

Εἴθισα, aor. 1. act. verbi ἐθίζω. ex quo et particip. præter. act. εἰθικὼς, et præt. pass. εἴθισμαι.

Εἶκα, præt. perf. med. verbi εἴκω: pro quo Att. ἔοικα dicitur, repetita initiali præsentis litera, et ε in ο verso sicut in πέποιθα, οἶδα. Quidam tamen volunt esse, aor. 1. Bœoticum pro εἶξα, ut ἔθηκα pro ἔθησα.

Εἷκα, præt. perf. med. activum verbi ἵημι, Bœoticum secundum quosdam pro ἧκα, ut τέθεικα pro τέθηκα. Potest tamen ex ἕω formatum tale habere augmentum dici quale εἶπα, εἶλον, εἶχον, et quæ his sunt similia, quæ nimirum ε augmenti loco sibi asciscunt in præteritis et Aoristis.

Ἐΐκτον et Ἐΐκτην, Poët. diphth. dialysi dicuntur, pro εἴκτον et εἴκτην. hæc autem syncopen passa, usurpantur pro εἴκατον et εἰκάτην, personis dualibus præteriti perfecti et plusquamperf. εἶκα et εἴκειν, ex Th. εἴκω. vel est imperf. per syncopen pro εἰκέτην et soluta diphth. ἐΐκτην.

Ἐΐκτο autem, est tertia pers. singul. præt. plusquamperf. passivi, ex prima εἴγμην, passa itidem Poët. diphthongi dialysin. facit enim εἴκω præt. perf. pass. εἶγμαι, ex activo εἶχα.

Εἰκυῖα et Εἰκὼς, particip. præt. perf. εἶκα, ex eodem Th. εἴκω.

Εἷλε, cepit, aor. 2. ab αἱρέω, f. ήσω. p. ᾕρηκα. aor. 2. εἷλον ab inusit ἕλω.

Εἴλεγμαι, præt. perf. pass. verbi λέγω, Att. pro λέλεγμαι. solent enim Attici augmentum λε quorundam à λ incipientium in præt. vertere in ει, ut εἴληφα etiam dicunt pro λέληφα, euphoniæ gratia, ut putatur. Inde partic. εἰλεγμένος pro λελεγμένος.

Εἴλειφα, itidem præt. Att. verbi λείβω, pro λέλειφα.

Εἵλετο, tertia pers. singul. a. 2. med. εἱλόμην, ex verbo αἱρέω, mutuante suum fut. 2. ab inus. Them. ἕλω.

Εἰλεῦντο, Dor. pro εἰλέοντο seu εἰλοῦντο, à Them. activo εἰλέω.

Εἰλήλουθα, Poët. pro ἐλήλυθα, metri gratia insertis ι et ο. hoc autem ἐλήλυθα est præt. med. verbi ἔρχομαι, mutuantis fut. 2. act. ab ἐλεύθω. facit enim fut. 2. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthougo ad corripiendam (juxta regulam) penultimam. unde aor. 2. ἤλυθον, et per syncopen ἦλθον: præt. med. ἤλυθα, et Att. reduplicatis primis præsent. ἐλεύθω literis, ἐλήλυθα.

Εἰλήλουθμεν, Poët. syncope pro εἰληλούθαμεν. 1. pl. præt. m. ab ἔρχομαι. Notandum verò præterea est, quod ad εἰλήλουθα attinet, esse qui dicant in prima quidem syllaba Poët. esse ἔκτασιν τοῦ ε, in penultima verò syncopen Æol. propriam. Eustath. τὴν πρόσθεσιν τοῦ ι ἐν τῇ ἀρχούσῃ Ionicam esse scribit, alteram autem Bœot.

Εἴλημμαι, Att. pro λέλημμαι, ut εἴλεγμαι paulo antè pro λέλεγμαι: præt. pass. verbi act. λαμβάνω, mutuatitium ab inus. Them. λήβω. Unde partic. εἰλημμένος pro λελημμένος.

Εἴληφα, præt. activum ejusdem Them. Att. itidem pro λέληφα. Unde particip. εἰληφώς.

Εἴληχα, itidem præt. Att. verbi λαγχάνω, pro λέληχα: ex inus. Them. λήχω.

Εἰλιγμένος, intortus, perf. part. ab εἰλίττω. Th. εἰλέω.

Εἰλίχατο, Ion. pro εἰλιγμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. ab act. Them. ἐλίσσω, ut ὀρωρύχατο iidem dicunt pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, ante το in tertia singul. inserto α, et tenui quæ præcedit, conversa in aspiratam.

Εἱλόμην, aor. 2. med. verbi αἱρέω, mutuatitius ab ἕλω. cujus tertia plur. εἵλοντο: secunda singul. εἵλου.

Εἷλον, aor. 2. act. ejusdem Them.

Εἴλοχα, Att. secundum quosdam pro λέλεχα: præt. perf. activum verbi λέγω. habet autem ο in penultima ut κέκλοφα, πέπομφα et similia.

Εἰλύαται, Ion. pro εἰλυμένοι εἰσὶ, ex Them. εἰλύω. Dictum enim est paulò antè etiam, Iones tertias personas præteritorum passivorum indicativi modi formare ex tertiis singularibus, inserto α ante ται vel το.

Εἷμαι, præt. perf. pass. interdum verbi ἵημι, interdum verbi ἕννυμι: ideoque significans modò missus sum, modò indutus sum. Unde partic. εἱμένος.

Εἵμαρμαι, Atticè pro μέμαρμαι, præt. perf. passivum verbi act. μείρω. facit enim μείρω præt. pass. μέμαρμαι, ut σπείρω ἔσπαρμαι, κείρω κέκαρμαι: unde εἵμαρμαι fit, augmento με Atticè in ει converso, sicut in εἴληφα, εἴληχα, εἴλεγμαι augmentum λε in ει versum esse videmus.

Εἰμὲν, Poët. pro ἐσμὲν, prima pers. plur. verbi εἰμί.

Εἴμεναι, Dor. pro εἶναι: præs. infin. ejusdem Them. Habet verò illud εἴμεναι ι ascititium. Dicitur enim primùm ἔμεναι Dor. pro εἶναι, deinde εἴμεναι, advocato ι ad ε, ut volunt nonnulli.

Εἰμὲς, Dor. itidem pro εἰμὲν, ut λέγομες pro λέγομεν dicunt iidem. εἰμὲν autem Poët. pro ἐσμὲν, ut paulo antè docui, est à Them. εἰμί. quanquam secundum Heraclidem εἰμὲν regularius est quam ἐσμὲν, ut prolixius docet Varin. et alii.

Εἶν, præt. imperf. verbi εἶμι, ibam: secundum quosdam Poëticè etiam usurpari solitum pro ἦν, eram, à Them. εἰμί. quibus nondum assentiri possum.

Εἶναι, infin. aor. 2. act. à Them. ἵημι, ut θεῖναι est infin. aor. 2. verbi τίθημι. At verò εἶναι est infin. præs. verbi substantivi εἰμί. nam εἶμι significo. πορεύομαι, et properispomenon, facit ἰέναι.

Εἶνται, tertia pers. plur. præt. perf. pass. εἷμαι, de quo supra. cujus plusquamperf. εἶντο.

Εἶξα, a. 1. verbi εἴκω. At tertia pers. plur. εἴξασι, Bœot. pro εἴκασι usurpata comperitur, pleonasmo literæ σ, estque præt. med. non item a. 1. act. Aristoph. εἴξασι δ' οὖν ἐρίοισι πεπταμένοισι. Etymol.

Εἶπα, a. 1. anomalus verbi inus. ἔπω, ut tradunt nonnulli. Quod si præteritum medium esse dicamus, regulare erit, ut εἶκα. Aoristum tamen potius esse, ostendit partic. εἴπας. Sic εἰπάτωσαν, dicant, aor. 1. imperat.

Εἰπὲ, imper. aor. 2. ab εἶπον, ut λαβὲ ab ἔλαβον, Att. mutato accentu, ut volunt nonnulli. Ab eodem Them. ἔπω.

Εἰπεῖν, infin. ejusdem aor. ab eodem verbo.

Εἰπέμεν, inf. Ion. pro εἰπεῖν.

Εἴπεσκε, Ionic. pro εἶπε: tertia pers. singularis aorist. 2. εἶπον.

Εἴπῃσθα, Æolica paragoge pro εἴπῃς, ut ἦσθα pro ἦς, aor. 2. subjunct. ab eodem Them.

Εἱπόμην, imperf. verbi ἕπομαι, augmenti loco ascititium habens ι, ut εἷλον, εἶχον, et similia.

Εἶπον, aor. 2. act. verbi ἔπω, itidem augmenti loco habens ascititium ι, quod in reliquorum quoque modorum temporibus inde formatis retinetur peculiari quodam privilegio, nam εἰπὲ dicitur in imperativo, εἴποιμι in optativo, εἴπω in subjunctivo, εἰπεῖν in infinitivo, itidemque participium facit εἰπών. At εἶπον est imper. ex aor. 1. εἶπα, mutatum habens accentum itidem ut εἰπὲ, pro εἶπον: forsan etiam ad differentiam aor. 2. indic. modi.

Εἴργασμαι, εἴργασται, εἰργάσθη, sunt præt. perf. et aor. 1. pass. ab act. Them. ἐργάζω, quod itidem augmenti loco asciscit ι. Unde et a. 1. med. εἰργασάμην.

Εἶργμαι, præt. pass. verbi ἔργω vel εἴργω: at εἶργμαι est ab εἴργνυμι, mutuante itidem ab εἴργω sua tempora. Εἶργον, coërcens, part. præs. n. g.

Εἴρεαι, Ion. pro εἴρῃ. secunda pers. sing. verbi εἴρομαι.

Εἴρεο, Ion. itidem pro εἴρου: secunda pers. imper. præs. ab eod. Th.

Εἰρεῦσαι, enumerantes pro ἐρεῦσαι Dor. præs. part. f. g. ab ἐρέω, Poët. pro εἰρέω. Th. εἴρω.

Εἴρηκα, præt. perf. act. inus. verbi ἐρέω, habens ascititium ι loco augmenti, ut εἶπον, εἰργασμαι, et similia. Cujus pass. εἴρημαι: unde partic. εἰρημένος. Alii à ῥέω, quod in perf. est ἔῤῥημαι, Att. εἴρημαι.

Εἴρυκα præt. perf. act. verbi ἐρύω, habens et ipsum ι loco augmenti ascitum, cujus a. 1. εἴρυσα: præt. imperf. εἶρυον.

Εἰρύατο, Ion. pro εἰρυμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. facta ex tertia singul. ante το inserto α, sicut in εἰλύατο. ab eodem Th. ἐρύω.

Εἰρύαται, tertia pl. n. præt. pass. Iones tertiam pluralem perf. formant à tertia sing. ante ται α breve inserentes. ab ἐρύω, custodio. f. σω. p. εἴρυκα. a. 1. εἰρύθην.

Εἰρύμεναι, præs. inf. Dor. pro εἰρύειν. ab ἐρύω, traho.

Εἰρύσασθαι, custodire, a. 1. inf. m. ab ἐρύομαι.

Εἴρυτο, tertia pers. singul. num. præt. plusquamperf. passivi, ab eodem Them.

Εἴρχαται et Εἴρχατο, Ion. pro εἰργμένοι εἰσὶ et εἰργμένοι ἦσαν: præt. perfect. et plusquamperfect. verbi εἴργνυμι seu εἴργω, sicut εἰλίχατο supra.

Εἷρψα, aor. 1. verbi ἕρπω, habens et ipse ι loco augmenti ascitum, ut εἵρυκα, εἵρυσα, et similia. Itidem in imperf. facit εἵρπομεν.

Εἰρώτων et Εἰρώτα, pro ἠρώτων et ἠρώτα, tanquam ex εἰρωτάω, habente Ionicam πρόσθεσιν τοῦ ι, sicut et εἴρω pro ἔρω Ionice usurpari creditur.

Εἷς, secunda persona præsentis vel imperfecti à Them. εἶμι. Ab εἰμὶ autem non dici εἷς, sed εἰς tradunt, oxytonõs, idque encliticum esse interdum.

Εἵς, particip. aor. 2. activi à Them. ἵημι, ut θεὶς à τίθημι. Cujus fœm. εἷσα, neutrum ἕν.

Εἶσα aor. 1. act. interdum verbi εἴδω: interdum verbi εἶμι, pro quo ἦσα etiam dicitur, resoluta diphthongo, conversoque ε in η, et subscripto ι. At εἷσα aspiratum, est a. 1. verbi ἕννυμι seu ἕω.

Εἰσάμην, a. 1. med. verbi εἴδω scio vel εἶμι, exponitur enim non solum ὡμοιώθην, nec non διενόησα, sed etiam ἐπορεύθην. unde est εἴσατ' ἴμεν, pro eo quod Homerus dicit βῆ δ' ἴμεν. Quanquam in hac signif. sunt qui non ab εἶμι, sed ab εἴω derivatum velint.

Εἰσανιὼν, scandens, a. 2. part. ab εἶμι, eo.

Εἰσδραμοῦσα, introcurrens, a. 2. part. à τρέχω. f. ξω. a. 2. ἔδραμον.

Εἰσήει, introiit plusquamperf. m. ab εἴσειμι.

Εἴσεται, sciet. f. 1. ab εἴδομαι.

Εἴσεαι, Ionicè pro εἴσῃ, secunda pers. fut. 1. medii. ex Th. εἴδω, vel εἴω.

Εἷσε, a. 1. ind. ab ἕω, induo. perf. εἷμαι.

Εἶσθα, Æol. paragoge pro εἷς, ut εἴπησθα pro εἴπῃς, ἔφησθα pro ἔφης: à Them. εἶμι. apud Homer.

Εἷσθαι, infin. præt. perfect. pass. interdum à verbo ἵημι, interdum à Them. ἕννυμι seu ἕω, ut, εἷμαι quoque.

Εἶσι, tertia pers. singul. verbi εἶμι: at verò oxytonon εἰσὶ, est tertia pluralis, verbi substantivi εἰμί.

Εἴσκω, Poët. pro ἴσκω, præs. ab εἴκω, similis sum.

Εἴσομαι, fut. 1. med. verbi εἴδω: item verbi εἶμι, ab inus. εἴω. unde et a. 1. med. eadem duo verba communem habent. Hesych. vero εἴσομαι exp. non solum ὄψομαι, γνώσομαι: nec non ὁμοιώσομαι, ab εἴδω: adhæc εἰσελεύσομαι, ὁδοιπορήσω, ab εἶμι: verum etiam ἱδρύσομαι. In qua postrema significatione videtur ι habere κατὰ πρόσθεσιν Ἰωνικὴν, ab εἴω pro ἕω. Significat enim ἕω etiam statuo. unde a. 1. εἶσεν, quod Etymolog. exp. ἐκάθισε: et comp. καδ' δ' εἶσεν pro ἐκάθισε δέ.

Εἰσορόων, inspiciens, pro εἰσορῶν, præs. part. et εἰσορόωσαι, pro εἰσορῶσαι, part. f. g. Poët. ab ὁράω.

Εἷσται, tertia pers. præt. perf. pass. εἷμαι: quod est non solum ab ἵημι, sed etiam ab ἕννυμι seu ἕω significante induo, interdum et ab ἕω significante καθίζω. unde in plusquamperf. εἷστο.

Εἱστήκειν, præt. plusquamperf. act. verbi ἵστημι, pleonasmo literæ ι in prima syllaba.

Εἴσω, fut. 1. act. verbi εἴδω.

Εἶτε, per syncopen per εἴητε, ut διακριθεῖτε apud Homer. pro διακριθείητε. præs. opt. à Th. εἰμί.

Εἴτω, per contractionem ex ἰέτω: quod est tertia pers. imper. præsentis pro ἴστω, à Th. εἰμί. Eustath. At εἴτω quod Hesych. exp. ἐλθέτω, est ab εἶμι.

Εἰχέναι, quod idem Hesych. affert pro ἐοικέναι, est inf. præt. perf. activi ab εἴκω. facit enim εἴκω, fut. 1. εἴξω, præt. perf. εἶχα.

Εἶχον, præt. imperf. verbi ἔχω, augmenti loco ascitum habens ι.

Εἴωθα, præt. med. verbi ἔθω, ι augmenti loco itidem ascitum habens. ω autem κατὰ πλεονασμὸν, ut tradunt Grammatici. hinc εἰωθὼς, ότος.

Εἴων, præt. imperf. verbi ἐάω, contractum ex εἴαον, habens verò et ipsum ι loco augmenti. At in εἰῶσι, præsente conjunctivi, pleonasmus est τοῦ ι, pro ἐῶσι.

Εἴωσιν pro ἕωσι, itidem habet pleonasmum τοῦ ι, apud Hesych.

Ἐκάδευον, Dor. pro ἐκήδευον, à καδεύω, Dorico Th. pro κηδεύω: apud eundem. exponit autem ἐπένθουν.

Ἐκάην, a. 2. pass. verbi καίω, f. καύσω. facit enim fut. 2. καῶ, a. 2. ἔκαον. unde pass. ἐκάην.

Ἐκάθευδον, præt. imperf. verbi καθεύδω: habens augmentum extrinsecus assumptum, sicut a. 1. ἐκάλωσα, et similia.

Ἐκαθήμην, itidem augmentum habet extrinsecus, hoc est præpositioni præfixum: à verbo κάθημαι.

Ἐκάθηρεν, aor. 1. act. verbi καθαίρω, duplex habens augmentum, et intrinsecus et extrinsecus, ut et alia quædam.

Ἐκάθιζον, præt. imperf. verbi καθίζω, habens et ipsum augmentum extrinsecus, ut ἐκαθήμην. Itidemque ἐκαθίσατο dicitur: nec non ἐκαθέσθη à καθέζομαι.

Ἐκάλεσσε, pro ἐκάλεσε, a. 1. Poët. à καλέω, voco. p. κέκληκα.

Ἐκαλήμην, Æolice pro ἐκαλούμην, ut ἐνοήμην pro ἐνοούμην. apud Varin.

Ἔκαμον, aor. 2. act. verbi κάμνω: med. autem, ἐκάμοντο apud Hesych. qui exp. κατειργάσαντο.

Ἐκάμμυσεν, Poët. pro κατέμυσεν, à καμμύω pro καταμύω. aor. 1. ἐκάμμυσα.

Ἔκανον, aor. 2. act. verbi καίνω, facit enim fut. 2. κανῶ.

Ἔκαον, aor. 2. act. verbi καίω. unde med. voce ἐκαόμην.

Ἐκάρη, aor. 2. pass. verbi κείρω.

Ἐκαρτύναντο, confirmabant, a. 1. med. à καρτύνω. Th. κράτος. et per metathesin κάρτος.

Ἔκαυσα, aor. 1. act. verbi καίω. at pass. aor. 1. ἐκαύσθην.

Ἔκβαλον, Poët. pro ἐξέβαλον: aor. 2. act. verbi ἐκβάλλω.

Ἐκβήσῃ, eris. f. 1. m. ab ἐκβαίνω.

Ἐκγεγάμεν, Poët. pro ἐκγεγονέναι: ex verbo ἐκγίνομαι. facit enim fut. 2. ἐκγαῶ, mutuatitium ab ἐκγάω: unde præt. med. ἐκγέγαα. ex quo infin. ἐκγεγαέναι, et Dor. ἐκγεγαέμεν ex quo ἐκγεγάμεν per syncopen. ἐκγεγαυῖα præt. part. f. g.

Ἐκδεδαρμένος, particip. præt. perf. pass. à Them. ἐκδείρω.

Ἐκέδασσε, dissipavit, a. 1. gemin. σσ, à κεδάω, idem quod σκεδάω.

Ἐκεκάσμην et Ἐκέκαστο, præt. plusquamperf. pass. verbi κάζω. f. σω. p. κέκασμαι.

Ἐκέκλετο, pro ἐκέλετο, pleonasmo τοῦ κ, ex Them. κέκλομαι pro κέλομαι. Varinus tamen longius petitam formationem affert.

Ἔκερσα, Æol. pro ἔκειρα, aor. 1. act. verbi κείρω.

Ἐκεχήνεα, Ion. pro ἐκεχήνειν et ἐκεχήνει, pro quo Att. ἐκεχήνη dicitur, contractis ε et α in η. Varin.

Ἔκηα, aor. 1. act. verbi καίω. f. καίσω, κήσω et καύσω. ut χέω facit ἔχεα, verum hîc retenta brevi, illic autem in longam versa sicut in ἔψηλα. Sic ἔληα.

Ἔκηδε, affligebat. imperf. à κήδω.

Ἐκήκιεν, per reduplicationem Poëticam pro ἔκιον, tanquam ex Them. κηκίω.

Ἐκθέμεν, Dor. pro ἐκθεῖν, signific. ἐκτρέχειν, apud Hesych. Possit verò alicubi esse etiam pro ἐκθεῖναι, à verbo ἐκτίθημι.

Ἔκιχε, aor. 2. verbi κιχάνω mutuatitium à κιχέω.

Ἔκλαγεν, aor. 2. act. verbi κλάγγω, mutuatitium à κλήγω. at a. 1. ejusdem est ἔκλαγξα.

Ἐκλάπη, a. 2. pass. à κλέπτομαι. p. m. κέκλοπα.

Ἐκλάσθην, aor. 1. pass. verbi κλάω: ut ἐκλείσθην, aor. 1. pass. verbi κλείω.

Ἐκλείσθησαν, a. 1. ind. pass. à κλείω, claudo.

Ἐκλέλαθον, Poët. pro ἐξέλαθον, aorist. 2. act. verbi ἐκλήθω. At ἐκλέλαθα est præt. med. ejusdem verbi, habens η in α conversum.

Ἐκλήϊσαν, Ion. pro ἔκλεισαν, resoluta diphthongo, et ε in η converso. Nisi malis esse à κληΐζω. Utroque certe modo derivat Eust.

Ἐκλίνθη, inclinata est, a. 1. pass. ind. à κλίνω. f. νῶ. p. κέκλικα.

Ἐκλιπεῖν, a. 2. inf. ab ἐκλείπω. f. ψω. a. 2. ἐξέλιπεν.

Ἔκλυον, audiebam, imperf. à κλύω.

Ἐκμανῶ, aor. 2. pass. conjunctivi modi, ex Them. ἐκμαίνομαι. Unde infin. ἐκμανῆναι.

Ἔκμολε, Poët. pro ἐξέμολε: à Them. ἐκμολέω.

Ἐκόπη, aor. 2. pass. verbi κόπτω.

Ἐκορέσθη, aor. 1. pass. verbi κορέννυμι, facientis fut. 1. κορέσω, ex inus. Them. κορέω.

Ἐκόσμηθεν, Bœot. pro ἐκοσμήθησαν, converso ησαν in εν, aor. 1. pass. verbi κοσμέω.

Ἐκπέρσωσ', a. 1. sub. ab ἐκπέρθω. vasto. f. σω. a. 2. ἔπραθον.

Ἐκπέσωσι, a. 2. sub. act. ab ἐκπίπτω, incido.

Ἐκπηνιεῖται, fut. Attic. pro ἐκπηνίσεται, à Th. ἐκπηνίζομαι.

Ἔκραγα. præt. med. verbi κράζω. facit enim fut. 2. κραγῶ, unde et aor. 2. ἔκραγον. a. 1. ἔκραξα. At ἐκραγῆναι, et ἐκραγεὶς, sunt ab ἐξεῤῥάγην, a. 2. pass. verbi ἐκρήγνυμι seu ἐκρήσσω.

Ἐκραίαινον, implebat, imperf. à κραιαίνω, pro κραίνω.

Ἐκρέματο, tertia pers. præt. imperf. à κρέμαμαι. At ἐκρέμω, pro ἐκρέμασο, est ejusdem imperf. secunda persona. Ion. enim ἐκρέμαο dicitur pro ἐκρέμασο, exempto σ, unde postea ἐκρέμω per contractionem et Atticè.

Ἐκρήηνα pro ἔκρηνα, a. 1. act. verbi κραιαίνω pro κραίνω.

Ἐκρούσω, secunda pers. aor. 1. med. ἐκρουσάμην, à Them. κρούομαι. Pro quo Iones dicunt ἐκρούσαο. At ἐκρούσθην est aorist. 1. pass. ejusdem verbi.

Ἐκρύβην, aor. 2. pass. verbi κρύπτω, facientis fut. 2. κρυβῶ, tenui in mediam versa. ut in βλαβῶ.

Ἔκρυφα, Att. pro κέκρυφα. præt. perf. act. verbi κρύπτω.

Ἔκτα, per apocopen pro ἔκταν, teste Eust. aor. 2. act. ex κτείνω. Vel potius est ἔκτα pro ἔκτη, ut ἔβα pro ἔβη, ex inus. Them. κτῆμι, unde et particip. κτάς.

Ἔκταγκα, Poët. pro ἔκτακα, à κτείνω, ut τέτακα à τείνω.

Ἔκταθεν, Bœot. pro ἐκτάθησαν, occisi sunt, converso ησαν in εν et retracto accentu: itidem à verbo κτείνω. At ἐκταθῆναι est infin a. 1. pass. à verbo ἐκτείνω. Ambo apud Varin.

Ἐκτάμῃσι, Ionica paragoge pro ἐκτάμῃ: aor. 2. act. subjunctivi modi ex Them. ἐκτέμνω.

Ἔκταν, pro ἔκτασαν, ut ἔβαν pro ἔβασαν seu ἔβησαν. aor. 2. act inus. verbi κτῆμι. medius autem ἐκτάμην. Varin. et Etymol.

Ἔκτανεν, aor. 2. act. verbi κτείνω. facit enim fut. 2. κτανῶ, ut σπείρω, σπαρῶ, unde aor. 2. ἔκτανεν.

Ἐκτάνθαι, infin. præt. pass. à κτείνω, ut ἐσπάρθαι à σπείρω. Et ἐκτάνθην, aor. 1. pass. indic. modi ab eodem Them. Facit enim κτείνω, perf. act. ἔκταγκα, tanquam à κταίνω.

Ἔκτας, per syncopen pro ἔκτεινας, secundum quosdam. Sed est potius a. 2. verbi κτῆμι, ut in ἔκτα paulo antè admonui.

Ἔκτατο, a. 1. med. verbi κτῆμι, facit enim ἔκτην voce media ἐκτάμην. Varin.

Ἑκτέον, adverbium positivum à verbo ἔχω.

Ἐκτέατο, Ion. pro ἔκτηντο seu ἐκέκτηντο. Solent enim tertias plurales præteritorum ex verbis in ω purum desinentibus formare ex tertiis singularibus, inserto α ante ται et το. Nota verò et ἔκτημαι pro κέκτημαι, Ionicè itidem usurpatum, vel Atticè secundum quosdam; et similiter ἐκτῆσθαι pro κεκτῆσθαι, quæ apud Herodotum sunt frequentia.

Ἔκτεινε, occidit. a. 1. act. à κτείνω. f. νῶ. p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον.

Ἐκτήσατο, acquisivit, a. 1. m. à κτάομαι. f. κτήσομαι. hinc ἐκτῆσθαι, perf. inf. pro κεκτῆσθαι.

Ἔκτονα, præt. med. verbi κτείνω, ut ἔσπορα.

Ἔκτυπε, intonuit, a. 2. à κτυπέω. Th. κτύπος, ου, ὁ, fragor.

Ἐκυδάσσαο, Ionicè et Poëticè pro ἐκυδάσω, aor. 1. med. verbi κυδάζομαι.

Ἔκυρσα, aor. 1. Æol. verbi κύρω, ut ἔκερσα.

Ἔκφανεν, Poët. et Bœot. pro ἐξεφάνησαν, sublato primum augmento, deinde ησαν in εν converso. Ex Them. ἐκφαίνω.

Ἐκφερέμεν, efferre, Ion. pro ἐκφέρειν. à φέρω.

Ἔκφυγε, a. 2. pro ἐξέφυγε, ab ἐκφεύγω, effugio.

Ἐλᾷ, Att. pro ἐλάσεις.

Ἐλάαν, Poët. pro ἐλᾶν seu ἐλαύνειν, ut ὁράαν pro ὁρᾶν. Itidemque ἐλάα in Epigram. pro ἐλάει seu ἐλαύνει. Alioqui ἐλάα est et nomen Atticum pro Ἐλαία.

Ἐλάασκον, Ionice pro ἤλαον seu ἤλαυνον, ab ἐλάω. Nisi malis ab ἐλαάσκω.

Ἔλαβον, aor. 2. act. verbi λαμβάνω, mutuatitius ex inus. Them. λήβω.

Ἐλαθεὶς, particip. ex ἠλάθην, a. 1. pass. verbi ἐλαύνω seu ἐλάω.

Ἔλαθον, a. 2. act. verbi λανθάνω, mutuatitius ab inus. Th. λήθω. Unde et aor. 2. med. ἐλαθόμην.

Ἔλακον, a. 2. act. verbi ληκέω, teste Eustath. Dor. pro λακέω.

Ἐλάσασκε, Poët. et Ion. pro ἤλασε, abjecto primum augmento, deinde σε in σασκε converso, a. 1. act. verbi ἐλαύνω, ex ἐλάω. hinc ἐλάσαι. a. 1. inf.

Ἔλασκε, itidem Poët. et Ion. pro ἦλα seu ἤλαυνε: præt. imperf. verbi ἐλάω. Et ἔλασε, Ion. pro ἤλασε. ἐλάσειας. a. 1. opt. Æol.

Ἐλασσάμενος, Poët. geminato σ metri causa, pro ἐλασάμενος, particip. a. 1. med. à verbo ἐλαύνω, faciente fut. 1. act. ἐλάσω, ex Th. ἐλάω. Itidem voce act. ἐλάσσωσι pro ἐλάσωσι, ἔλασσε pro ἔλασε. a. 1.

Ἐλαυνέμεν, inf. Ion. pro ἐλαύνειν, abigere.

Ἐλάχησε, aor. 1. act. verbi λαγχάνω.

Ἔλαχον, aor. 2. act. verbi λαγχάνω, ex inus. Them. λήχω. p. m. λέλογχα.

Ἔλε imper. aor. 2. act. pro εἷλε, verbi αἱρέω, ex Th. ἕλω, ἑλεῖν, a. 2. inf.

Ἐλέγξῃς, spreveris, aor. 1. sub. ab ἐλέγχω, f. ξω.

Ἑλέειν, Ion. et Poët. pro ἑλεῖν: aor. 2. vel fut. 2. ejusdem verbi ab eodem Them.

Ἐληθῶσι, aor. 1. pass. conjunctivi modi ex Them. ἐλεέω.

Ἐλείψασκον, Ion. pro ἔλειψαν, αν (terminatione plurali tertiæ pers. aor. 1. act. indic. modi) verso in ασκον, ut ὤρσασκον et ὤσασκον iidem Iones dicunt pro ὦρσαν et ὦσαν. Etymol.

Ἔλεκτο, Ion. et Poët. pro ἐλέλεκτο: præt. plusquamperf. pass. verbi λέγομαι. Nisi quis malit esse præter. imperf. exempto per syncopen ε, et media in aspiratam conversa. Sic ἔδεκτο dicitur vel pro ἐδέδεκτο, vel pro ἐδέχετο: et similia alia.

Ἐλελήθει, Ion. diphthongi ει resolutione pro ἐλελήθει: præt. plusquamperf. med. verbi λανθάνω, ex inus. Them. λήθω. A quo est et ἐλελήθεσαν pro ἐλελήθεισαν, Att. exempti ι ex diphthongo.

Ἐλέλικτο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἑλίσσω, facit enim fut. 1. ἑλίξω, præt. perf. act. εἷλιχα, pass. εἷλιγμαι, et Att. repetitis duabus initialibus Thematis literis ac systole facta τοῦ η, ἐλέλιγμαι. Ita Etym. Possit tamen dici etiam esse ab ἐλελίζω, et carere augmento, sicut aor. 1. act. ἐλέλιξεν itidem augmento carens, ab eodem verbo defluxit. ex quo et part. ἐλελιξάμενος. Utitur autem his Homerus, apud quem et part. præs. ἐλελιζομένη.

Ἐλέλιξεν, concussit, a. 1. Ion. ab ἐλελίττω. f. ξω. hinc ἐλελίχθησαν, a. 1. pass.

Ἐλέλιχθεν, Bœot. pro ἐλελίχθησαν, converso ησαν in εν aor. 1. pass. verbi ἐλελίζω, augmento carens: vel etiam verbi ἑλίσσω habens reduplicationem Atticam et τροπὴν τοῦ η εἰς ε, sicut præcedens ἐλέλικτο.

Ἐλελοίπεσαν, Att. pro ἐλελοίπεισαν: tertiæ pers. plur. præt. perf. med. à Them. λείπω, ut ἐπεποίθεισαν à πείθω.

Ἕλεν pro εἷλεν, aor. 2. vide in ἑλέτην.

Ἐλέξατο, dormivit, a. 1. m. à λέχομαι, f. ξομαι.

Ἑλέσθαι, infin. aor. 2. med. ex Them. αἱρέω, mutuatitius ex inus. verbo ἕλω. At ἑλέσθω et ἕλεσθε, sunt imperativi, ejusdem temporis et ab eodem Th. et ἕλετο, pro εἵλετο. a. 2. m.

Ἑλέτην Ion. et Poët. pro εἱλέτην, dempto augmento. tertia pers. dualis num. ex prima ἕλον pro εἷλον: aor. 2. act. ab eodem verbo.

Ἑλεῦ, Dor. pro ἑλοῦ: imp. aor. 2. med. ab eodem.

Ἐλεύσομαι, fut. 1. med. verbi ἔρχομαι, mutuatitium ab ἐλεύθω. Unde et part. ἐλευσόμενος.

Ἐλέχθην, aor. 1. pass. indic. modi, à Them. act. λέγω.

Ἔλεψε, decorticavit. a. 1. à λέπω. f. ψω.

Ἔληα, aor. 1. act. verbi λάω, pro ἔλησα, exempto σ, ut ἔχεα et ἔχευα, pro ἔχευσα, et ἔκηα pro ἔκησα seu ἔκαυσα. Nisi quis per aphæresin duarum initialium literarum et syncopen τοῦ σ ex ἠθέλησα factum esse malit.

Ἐλήθετο, secundum quosdam aor. 2. med. verbi λανθάνω pro ἐλάθετο. Potest tamen esse et imper. pass. verbi λήθομαι.

Ἐλήλακα, præt. perf. activum verbi ἐλαύνω, ex ἐλάω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, pro ἤλακα. Unde præt. plusquamperf. ἐληλάκειν cujus tertia pers. plur. ἐληλάκεσαν pro ἐληλάκεισαν, Attico itidem more correpta penultima. Inde et part. ἐληλακώς.

Ἐλήλαμαι et ἐλήλαται, præt. perf. pass. ejusdem Th. habens et ipsum reduplicationem Att. pro ἤλαμαι. Unde præt. plusquamperf. ἐληλάμην, cujus tertia pers. ἐλήλατο. Ex ambobus autem part. ἐληλάμενος pro ἐληλασμένος, amisso σ et accentu in antepenultimam retracto, sicut in οὐτάμενος pro οὐτασμένος. solent enim ejusmodi participia præteritorum passivorum μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ, προπαροξύνεσθαι, καὶ συμπίπτουσι τῷ χαρακτῆρι τῶν εἰς άμενος καταληγόντων ἐνεστώτων, ut Etymol. annotat.

Ἐλήλεγκται, præt. perf. pass. verbi act. ἐλέγχω, itidem initialium duarum Them. literarum reduplicationem habens pro ἤλεγκται, sicut et prima pers. ἐλήλεγμαι pro ἤλεγμαι: in qua nota etiam unum γ omissum esse, quod in secunda et tertia resumitur.

Ἐληλέδαται, Ion. pro ἐλήλανται seu ἐληλασμένοι εἰσὶ, tertia pers. plur. num. præt. perf. pass. verbi ἐλαύνω seu ἐλάω, facta ex tertia singulari pleonasmo τοῦ δε, sicut ἀκηχέδαται pro ἀκήχηνται ex ἀκήχηται, et πεφράδαται pro πεφρασμένοι εἰσὶ ex πέφρασται. In quibus tamen δα per pleonasmum insertum est tertiæ singulari, correpta simul penultima.

Ἐληλουθὼς part. præt. perf. medii, à verbo ἔρχομαι seu ἐλεύθω, facit enim ἐλεύθω fut. 2. ἐλυθῶ, præt. med. ἤλυθα, et Att. reduplicatis primis duabus literis Th. ἐλήλυθα: ex quo postea ἐλήλουθα, Æolica epenthesi τοῦ υ. Nisi potius υ hoc dicendum est ex ipso Them. fuisse retentum, et ε in ο conversum, sicut in πέποιθα, λέλοιπα et similibus.

Ἐληλύθειν, præt. plusquamperf. med. ejusdem verbi, cujus tertia plur. ἐληλύθεσαν Attico more correpta penult. pro ἐληλύθεισαν.

Ἐληλυθυῖα, part. fœm. præt. perf. et plusquamperf. medii, ab eodem Them.

Ἕλῃται, adimeret, a. 2. sub. ab αἱρέω. f. ήσω. a. 2. εἷλον.

Ἐλθὲ, Att. pro ἔλθε, ut λαβὲ pro λάβε, εἰπὲ pro εἶπε. solent enim Att. in aor. 2. imperativis quorundam verborum accentum ex penultima transferre in ultimam. est autem hoc ἐλθὲ, aor. 2. imp. verbi ἐλεύθω, ἐλθεῖν, a. 2. inf. ἔλθῃ. a. 2. sub.

Ἐλθέμεν sive ἐλθέμεναι, Dor. pro ἐλθεῖν, infin. aor. 2. act. ab eodem Them.

Ἐλθῆν, itidem Dor. pro ἐλθεῖν, ἔλθοι. a. 2. opt.

Ἔλθοσαν, Bœot. pro ἦλθον, inserto σα ante ν in tertia persona plurali aor. 2. activi indicativi modi, ut εἴδοσαν suprà pro εἶδον. unde etiam ἔλθοισαν apud Græcos Bibliorum interpretes pro ἔλθοιεν, in optativo.

Ἐλθὼν, part. ab ἦλθον, aor. 2. act. indic. verbi ἐλεύθω, ἐλθόντε. a. 2. dual. part.

Ἐλιγήσομαι, fut. 2. pass. verbi activi ἑλίσσω. facit enim id fut. 2. act. ἑλιγῶ, aor. 2. ἥλιγον, passiva voce ἠλίγην, unde postea futurum illud.

Ἔλιπον, aor. 2. act. verbi λείπω: cujus pass. ἐλίπην. p. m. λέλοιπα.

Ἑλισσέμεν et ἑλισσέμεναι, Dor. pro ἑλίσσειν, à Them. ἑλίσσω. Apud Homerum.

Ἔλιφθεν, Bœotica seu Æolica syncope pro ἐλείφθησαν, exempto simul ε ex diphthongo, ut volunt nonnulli. Est autem aor. 1. pass. ejusdem Th.

Ἕλκεο pro ἕλκου, Ion. diphthongi resolutione. est autem imper. præs. pass. vocis, ab act. ἕλκω. Sic ἕλκον, Imperf. Ion. pro εἷλκον.

Ἔλλαβε, Poët. metri gratia duplicato λ pro ἔλαβε, aor. 2. act. indic. à verbo λαμβάνω seu λήβω. Itidem voce media ἐλλάβετο dicitur pro ἐλάβετο.

Ἐλλάσαι annotant quidam dictum esse pro ἐλάσαι, itidem Poëtico more propter metrum geminato λ: Hesych. tamen exp. συγκλεῖσαι, κωλῦσαι.

Ἔλλαχεν, itidem geminatum habet λ metri causa, pro ἔλαχε, aor. 2. act. verbi inusitati λήχω, ex quo λαγχάνω mutuatur sua tempora.

Ἔλληξα, eodem modo pro ἔληξα: aor. 1. act. verbi λήγω.

Ἐλόειν, Dor. pro ἐλόουν seu ἐλόεον, à Poët. Them. λοέω.

Ἕλοιμι, ἕλοις, ἕλοι, a. 2. opt. nimirum ab αἱρέω. facit enim id fut. 2. ἑλῶ, aor. 2. εἷλον. Unde optativus activæ vocis ἕλοιμι, et imperativus vocis mediæ ἑλοῦ. at ἕλον Poëticum est pro εἷλον, augmento carens, hinc ἑλόντα, a. 2. part. ut et ἑλοῦσα, f. g.

Ἐλοῦμεν, per syncopen Att. pro ἐλούομεν præt. imperf. act. verbi λούω. At ἑλοῦμεν, aspiratum, est fut. 2. act. verbi αἱρέω, mutuatitium ab inus. Them. ἕλω.

Ἐλόωσι, Poët. pro ἐλῶσι seu ἐλάουσι, ut ὁρόωσι Poët. itidem pro ὁρῶσι seu ὁράουσι. Homer. in fut. utitur pro ἐλάσουσι, ut ἐλῶ quoque pro ἐλάσω, et ἐλᾷν pro ἐλάσειν Att. usurpata comperiuntur.

Ἔλπεο, Ion. diphthongi resolutione pro ἔλπου, imper. præsentis temp. a Poët. verbo ἔλπομαι.

Ἐλπιῶ, fut. 1. act. verbi ἐλπίζω, Att. pro ἐλπίσω. solent enim Attici futura verborum in ίζω terminatorum circumflectere in ultima syllaba exempto σ.

Ἔλσαι, apud Homerum per syncopen aliàs pro εἰλῆσαι, aliàs pro ἐλάσαι, ut tradunt Grammatici: est a. 1. inf. ab ἐλαύνω. Itidemque partic. ἔλσας pro ἐλάσας.

Ἐλύμην, aor. 2. med, indic. modi, significans ἐλυτρώθην, ut tradit Etymolog. Erit igitur à Th. λῦμι. Utitur autem eo Homerus dicens, Νῦν δ' ἐλύμην τρὶς τόσσα πορών.

Ἐλυμήνατο, aor. 1. med. verbi λυμαίνομαι.

Ἐλύσατο, a. 1. m. à λύω, solvo.

Ἐλυτρώσω, secunda pers. aor. 1. med. act. Th. λυτρόω.

Ἕλω, aor. 2. act. conjunctivi modi, similis ipsi Them. ἕλω, à quo αἱρέω suum fut. 2. mutuatur. At ἑλῶ, perispomenωs, est fut. 2. act. ejusdem αἱρέω: unde aor. 2. εἷλον.

Ἕλωμαι, aor. 2. med. subjunctivi modi, ab eodem Them.

Ἑλὼν, part. aor. 2. activi, ejusdem Them. αἱρέω.

Ἔμαθον, aor. 2. act. indic. modi, ex inus. Them. μήθω, unde μανθάνω suum fut. 2. mutuatur.

Ἐμάθοσαν, Bœot. pro ἔμαθον tertia pers. pluralis ejusdem temporis, ut εἴδοσαν suprà pro εἶδον, et ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Ἐμαίμασσε, Poët. metri causa geminato σ pro ἐμαίμασε, aor. 1. act. verbi μαιμάω.

Ἐμαλάχθην, aor. 1. pass. verbi μαλάσσω.

Ἐμάνην, aor. 2. pass. verbi μαίνομαι.

Ἐμάξατο, aor. 1. med. verbi μάσσω seu μάττω.

Ἐμαράνθην, aor. 1. pass. verbi μαραίνω, facit enim fut. 1. μαρανῶ, præt. act. μεμάραγκα, passivum μεμάραμμαι, ex cujus tertia pers. sing. μεμάρανται fit ἐμαράνθην.

Ἐμαργήναντο, aor. 1. med. verbi activi μαργαίνω.

Ἐμαρνάσθην, 3. dual. imperf. a μάρναμαι pugno.

Ἐμαχεσάμην, aor. 1. med. verbi μάχομαι, facientis fut. 1. μαχέσομαι, ex inus. Them. μαχέομαι.

Ἔμβα, per apocopen pro ἔμβηθι, ut κατάβα pro κατάβηθι, et ἀνάστα pro ἀνάστηθι: imperativus a. 2. act. à Th. ἔμβημι.

Ἔμβαινον, præt. imp. verbi ἐμβαίνω, augmento carens pro ἐνέβαινον: apud Hom. et alios Poëtas.

Ἔμβαλλε, a. 2. act. ind. modi, augmento et ipse carens pro ἐνέβαλλε, a Th. ἐμβάλλω. Alioqui est etiam imperativus ejusdem temporis ab eodem verbo. ἔμβαλοι, a. 2. opt.

Ἐμβάλλεο, Ion. diphthongi dissolutione pro ἐμβάλλου: imper. præsens pass. ab eodem Them.

Ἐμβέβασαν, per syncopen pro ἐνεβεβήκεισαν, tradunt enim ex βῆμι seu βαίνω, faciente fut. 1. βήσω, fieri primùm præt. perf. βέβηκα, itidemque præter. plusquamperfect. ἐβεβήκειν, et tertia plurali ἐβεβήκεισαν, deinde η in α verso ἐβεβάκεισαν, et per syncopen exempto κει, ἐβέβασαν: unde comp. ἐνεβέβασαν, et dempto ε, ἐμβέβασαν.

Ἐμβεβαὼς quoque ex ἐμβεβηκὼς fieri eodem modo dicitur, η nimirum in α verso et exempto κ. habet enim præt. et formam et signif. ab eodem Th.

Ἐμβέῃ, Ion. pro ἐμβῇ, ut ἔῃ pro ᾖ, aor. 2. subjunct. modi, act. vocis, ex eodem verbo.

Ἔμβη, Ion. item et Poët. sine augmento pro ἐνέβη: aor. 2. act. indic. modi ab eodem Th.

Ἐμβῴη, pro ἐμβαίη, ut στῴη pro σταίη, φῴη pro φαίη: aor. 2. act. opt. modi ab eodem Th. habens α conversum in η, et ι subscriptum.

Ἔμβηθι, aor. 2. act. imper. modi, ab ἐνέβην, aor. 2. ind. ut στῆθι ab ἔστην. cujus secunda pers. dualis est ἔμβητον, tertia ἐμβήτων, et sic deinceps.

Ἔμβραμαι, Lacon. pro εἵμαρμαι: itidemque ἔμβραται pro εἵμαρται, et ἐμβραμένη pro εἱμαρμένη sublato primùm ι et mutato spiritu, deinde transposito ρ, et præmisso ei β euphoniæ causa. Apud Hesych. et Etymol.

Ἐμέγηρα, aor. 1. act. verbi μεγαίρω.

Ἔμεθα, aor. 2. med. ab activo verbo ἵημι. facit enim in prima pers. ἔμην, ut τίθημι, ἐθέμην.

Ἔμεινα, aor. 1. act. verbi μένω. f. νῶ. p. μεμένηκα. a. 1. inf. μεῖναι.

Ἔμελε, aor. 2. vel præt. imperf. impersonalis verbi μέλει.

Ἐμέλησε. aor. 1. ejusdem verbi ex fut. μελήσει, tanquam à μελέει.

Ἐμεμεκὼς, part. præt. perf. activi à Th. ἐμέω. facit enim id fut. 1. ἐμήσω (interdum verò et ἐμέσω) unde ἤμηκα, et Att. reduplicatis duabus initialibus literis præsentis ἐμήμεκα.

Ἔμεν et ἔμεναι, Dor. pro εἶναι: infin. verbi substantivi εἰμί. At ἐμὲν, Dor. itidem est, sed pro ἐσμὲν, sumus, ab eodem Th.

Ἕμεν et ἕμεναι, Dor. et ipsa pro εἶναι: aor. 2. act. infin. modi, à Them. ἵημι. Alioqui ἕμεν est etiam prima pers. plur. aor. 2. indic. modi, ab eodem Them. ut ἔθεμεν à τίθημι: cujus prima persona est ἧν, ut ἔθην.

Ἐμενοίνα, curabat. imperf. à μενοινάω. Th. μένος, εος, τό.

Ἕμενος, part. ex ἕμην, aor. 2. med. ejusdem Th. ut θέμενος.

Ἐμέσας, part. aor. 1. act. à verbo ἐμέω, faciente fut. 1. ἐμέσω.

Ἕμην, aor. 2. med. verbi ἵημι, ut ἐθέμην ex τίθημι.

Ἐμήνυθεν, Bœot. sive Æol. syncope pro ἐμηνύθησαν, converso ησαν in εν. aor. 1. pass. act. verbi μηνύω.

Ἐμηνάμην, aor. 1. med. verbi μαίνομαι, ut ἐφηνάμην.

Ἐμήσατο, aor. 1. med. verbi μήδομαι. f. ήσομαι, cogito.

Ἔμιγον, aor. 2. act. verbi activi μίγνυμι, ex inus. Th. μίγω. unde et pass. aor. 2. ἐμίγην.

Ἐμίηνα, aor. 1. act. verbi μιαίνω.

Ἔμικτο, Ion. pro ἐμέμικτο, ut ἔκτητο, pro ἐκέκτητο, ἔλεκτο pro ἐλέλεκτο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. μίγνυμι ex inus Th. μίγω.

Ἔμιχθεν, Bœot. seu Æol. syncope pro ἐμίχθησαν. ab eodem Th. ut ἐμήνυθεν paulo ante habuimus itidem pro ἐμηνύθησαν.

Ἔμμαθε, Poët. pro ἔμαθε, metri causa geminato μ, ut λ in ἔλλαβε, ἔλλαχε, et similibus aor. 1. act. verbi activi μανθάνω, ex inus. Them. μήθω.

Ἐμμεμαυῖα, p. m. part. f. g. à μάω. cupio.

Ἐμμέμηνα, præt. med. verbi ἐμμαίνομαι.

Ἔμμεν et ἔμμεναι, pro ἔμεν et ἔμεναι, utraque dialecti Dor. propria pro εἶναι: ex substantivo verbo εἰμὶ, ut τιθέμεν et τιθέμεναι ex τιθέναι.

Ἐμμὶ Dor. itidem pro εἰμὶ, sublato ι et duplicato μ.

Ἔμμορα pro μέμορα, transpositis primæ syllabæ literis: præt. med. verbi μείρω.

Ἐμνήμυκα, Eustath. teste dictum est pro ἤμυκα ab ἠμύω, reduplicatione Attica et pleonasmo τοῦ ν. exponit autem ἐστύγνακα, τεταπείνωμαι, κατηβίβλημαι.

Ἔμνησα, aor. 1. verbi μιμνήσκω, mutuatitius à verbo μνάω.

Ἐμνήσθην, aor. 1. pass. verbi μνάομαι. facit enim fut. μνήσομαι, præt. pass. μέμνημαι.

Ἐμνώοντο Poët. pro ἐμνῶντο, pleonasmo τοῦ ο, ex eodem Them.

Ἔμολε, aor. 2. act. verbi μολέω.

Ἐμπάζεαι, Ion. pro ἐμπάζῃ secunda pers. verbi ἐμπάζομαι.

Ἐμπίλα, imper. præsens verbi ἐμπιλάω.

Ἐμπεπαρμένος, part. præt. perf. pass. ab act. Th. ἐμπείρω. facit enim præt. act. ἐμπέπαρκα, ut ἔσπαρκα.

Ἔμπεσε, Poët. et Ion. pro ἐνέπεσε, abjecto augmento, aor. 2. verbi ἐμπίπτω, mutuatitius ab inus. Them. ἐμπεσέω. Unde infin. ἐμπεσεῖν et ἐμπεσεῖσθαι.

Ἐμπεφυυῖα, part. præt. perf. medii ἐμπέφυα, à Themate ἐμφύω. f. autem generis, ex masculino ἐμπεφυώς. Sunt tamen qui πέφυα per syncopen factum dicant ex activo præt. πέφυκα.

Ἐμπίπλη, Att. pro ἐμπίπληθι seu ἐμπίπλαθι: (utrunque enim reperitur) præsens imper. modi à Th. ἐμπίπλημι.

Ἐμπλείμην, aor. 2. med. verbi ἐμπίπλημι, ut θείμην ex τίθημι, et βλείμην ex βλῆμι. Apud Varin.

Ἐμπλήμενος per syncopen pro ἐμπλησάμενος, ab eodem ἐμπίπλημι: apud Aristoph. teste Eustathio. Sed apud Suid. scribitur ἐμπλημένος, qui præteritum esse innuit augmento carens, exponitque πεπληρωμένος, in hoc loco ejusdem Aristoph. Ἔβαπτε νύχθ' ὅλην τριχίδ' ἐμπλημένος.

Ἐμπλήσατε, Poët. pro ἐνεπλήσατε, abjecto augmento, ab eodem Them.

Ἐμπνεύσας, inspirans, a. 1. part. à πνέω. f. πνεύσω.

Ἐμπνύθη apud Hesych. aor. 1. pass. tanquam à verbo

ἐμπνύομαι aut ἔμπνυμαι unde et ἔμπνυτο apud eundem ab eodem Th. Utrunque autem caret augmento.

Ἐμπολόωντο, Poët. pro ἐμπολῶντο, pleonasmo τοῦ ο. hoc autem ἐμπολῶντο est præt. imperf. verbi ἐμπολάομαι augmento carens more Ion. et Poët.

Ἐμπρησθεὶς, particip. ab ἐνεπρήσθην, aor. 1. pass. verbi ἐμπίπρημι seu ἐμπρήθω. At ἐμπρισθεὶς est particip. itidem aor. 1. pass. ex Th. ἐμπρίω.

Ἔμυκον, aor. 2. act. verbi μυκάω.

Ἐναγκωνιεῖς, fut. 1. act. verb. ἐναγκωνίζω, Att. pro ἐναγκωνίσεις.

Ἐναλόντες, particip. act. aor. 2. interdum ab ἐνάλωμαι, et nominativum sing. habet ἐναλοὺς, interdum ab ἐνάλλω, (ut Hesych. innuit) et habet ἐναλών.

Ἔναξε, aor. 1. act. verbi νάσσω.

Ἐνάριξε, Poët. et Dor. pro ἠνάρισε, abjecto augmento et σ in ξ verso, à Them. ἐναρίζω.

Ἔναρον, aor. 2. act. Poët. verbi ἐναίρω, pro ἔνηρον vel ἤναρον.

Ἐνάσθην, aor. 1. pass. inus. Them. νάω, pro quo ναίω dici solet.

Ἐνάσσατο, Poët. geminato σ metri causa pro ἐνάσατο: a. 1. med. ejusdem Them.

Ἔνδεικτο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἐνδείκνυμι mutuantis sua tempora ab ἐνδείκω, augmento carens pro ἐνδέδεικτο seu ἐνεδέδεικτο, ut δέκτο pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο reperitur. Quidam ἐνδεῖκτο scribendum aiunt, sed non assentientibus Hesych. exemplaribus.

Ἐνδίεσαν, Poët. sine augmento pro ἐνεδίεσαν, à Them. ἐνδίημι, ut ἐτίθεσαν à τίθημι. Eustath. verò annotat, hoc ἐνδίεσαν quosdam non solum accipere pro ἐνδιέτριβον, à Them. ἐνδίημι, sed etiam pro ἐνίεσαν significante ἐνέβαλον, dicentes esse pleonasmum pro ἐνίεσαν, à Them. ἐνίημι: alios rursum dicere esse compositum ex δίημι significante διώκω.

Ἐνεβίβασεν, a. 1. ind. act. ab ἐμβιβάζω, impono.

Ἐνεγγύησα, aor. 1. act. verbi ἐνεγγυάω, augmento carens, pro ἐνηγγύησα: quemadmodum apud Demosth. quoque ἐνεγγυησάμην legitur pro ἐνηγγυησάμην.

Ἔνεγκον, aor. 2. act. verbi φέρω, mutuatitius ab inus. Th. ἐνέγκω, carensque augmento, more Ion. et Poët. pro ἤνεγκον. Potest esse et imper. aor. 1. ab eodem.

Ἐνέγκαι, aor. 1. act. infin. modi, ab eodem Them. Unde et particip. ἐνέγκας.

Ἐνέγκαντο, aor 1. med. augmento carens, pro ἠνέγκαντο: ab eodem verbo. Ex quo aor. est infin. ἐνέγκασθαι, et particip. ἐνεγκάμενος.

Ἐνεγκάτω, imper. aor. 1. activi, ab eodem Them.

Ἐνεγκεῖν, infin. a. 2. act. ejusdem verbi. unde et particip. ἐνεγκὼν, ejusdem cum ἐνεγκεῖν temporis.

Ἐνέεικαν, Poët. pro ἤνεικαν: nec non ἐνεείκω pro ἐνέγκω. Ambo aor. 1. act. itidemque à φέρω mutuante sua tempora ab ἐνέγκω: ambo etiam apud Hesych.

Ἐνέηκεν, Poët. et Ion. pro ἐνῆκεν. aor. 1. act. vel etiam præter. perf. act. verbi ἐνίημι.

Ἐνεθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi, à Them. act. ἐνίημι, ut τεθῆναι, à τίθημι.

Ἐνείην, optativus interdum præsentis temporis, à verbo ἔνειμι, insum. interdum aor. 2. act. à Them. ἐνίημι. facit enim ἵημι in opt. aor. 2. act. εἵην, ut τίθημι facit θείην.

Ἔνεικα, aor. 1. act. verbi φέρω, mutuatitius ab ἐνείκω, carens autem augmento pro ἤνεικα. Itidem verò ἔνεγκα pro ἤνεγκα, ejusdem temporis, et ab eodem Them. Quanquam hoc ἔνεικα sit potius ab ἐνείκω usurpato Ionicè pro ἐνέγκω, ut Eustath. quoque indicat. Unde infin. ἐνεῖκαι, et particip. ἐνείκας. Item media voce ἐνεικάμην pro ἠνεικάμην: cujus subjunct. est ἐνείκωμαι, infin. ἐνείκασθαι, particip. ἐνεικάμενος.

Ἔνειμεν, ab ἔνειμα, est a. 1. act. verbi νέμω. ut ἔδειμεν. Interdum tamen ἔνειμεν pro ἔνεσμεν, est prima pers. plur. verbi ἔνειμι.

Ἐνεὶς, part. aor. 2. activi, à verbo ἐνίημι. facit enim ἵημι, aor. 2. act. ἧν, unde part. εἷς, ut τίθημι facit ἔθην, unde particip. θεὶς. fœm. autem genus ejus participii est ἐνεῖσα, neutrum ἐνέν.

Ἐνεῖσθαι, præter. perf. pass. infin. modi, interdum ab activo Them. ἐνίημι, interdum ab ἐνέω seu ἐνέννυμι. nam et ἕννυμι et ἵημι faciunt præt. pass. indic. modi εἷμαι.

Ἐνείχθην, sine augmento pro ἠνέχθην, Ion. etiam insertum ι habens pro ἠνέχθην, ab ἐνείκω Ion. verbo pro ἐνέγκω. Unde particip. ἐνειχθεὶς.

Ἐνέκειτο, inerat, imperf. ab ἔγκειμαι.

Ἐνεκτέον, adverbium positivum ex verbo ἐνέχω.

Ἐνελίπανεν, aor. 1. act. verbi ἐλλιπαίνω.

Ἐνεμήθην, aor. 1. pass. verbi νέμω, facientis præt. perf. act. νενέμηκα, tanquam ex νεμέω.

Ἐνένητο Hesych. exp. ἐνενόητο, ideoque pro ipso per syncopen usurpatum indicat. Est autem hoc ἐνενόητο præter. plusquamperf. pass. verbi activi νοέω. Vide et ἐνενώκασι paulo post.

Ἐνένιπτε, Att. reduplicatione pro ἤνιπτε, à Them. ἐνίπτω.

Ἐνενώκασι et ἐνένωτο, Ion. apud Herodot. per contractionem pro ἐνενοήκασι et ἐνενόητο: ab act. Them. νοέω.

Ἐνεπάγησαν, aor. 2. pass. indic. modi, à verbo activo ἐμπήγνυμι seu ἐμπήσσω, ut ἐνεπλάγησαν est ab ἐμπλήσσω seu ἐμπλήττω.

Ἐνέπνευσαν, a. 1. act. ab ἐμπνέω. f. εύσω.

Ἐνεπνύνθη, aor. 1. pass. tanquam à Them. ἐμπνύνω, pro quo in prosa dicitur ἐμπνέω. Sic ἀνεπνύνθη supra dixi esse quasi ex Them. ἀναπνύνω. Nisi quis esse malit pleonasmum τοῦ ν, tanquam ex ἀνάπνυμαι et ἔμπνυμαι. Apud Hesych. enim et ἐμπνύθη legitur sine ν, augmento carens, et ἐνεπνύνθη, cum ν.

Ἔνεσαν, tertia pers. plur. aor. 2. activi indic. modi à Them. ἐνίημι, ut ἔθεσαν à τίθημι. Etymolog. dicit esse etiam ab ἔνειμι signific. ἐνυπάρχω. nam imperf. ἦν facere numero plurali ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. systole igitur fuerit pro ἐνῆσαν.

Ἐνέσται, per syncopen pro ἐνέσεται: fut. med. verbi ἔνειμι.

Ἐνεστησάμην, aor. 1. med. verbi activi ἐνίστημι.

Ἐνεστὼς, per syncopen pro ἐνεστηκὼς sublata κ et correpta penultima, ut tradunt grammatici. Est igitur particip. præt. perf. à Them. ἐνίστημι.

Ἐνετείλατο, aor. 1. med. verbi ἐντέλλω.

Ἐνέτυχε, compellavit, a. 2. ind. ab ἐντυγχάνω.

Ἐνεφάνισας, a. 1. act. ab ἐμφανίζω, indico.

Ἐνεχθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi à verbo φέρω, mutuante sua tempora ab ἐνέγκω. Reperitur et in indic. modo ἐνέχθη, sine augmento pro ἠνέχθη, ab eodem Them.

Ἐνέχρας, aor. 2. act. verbi ἐγχραύω vel ἐγχράω.

Ἐνῆεν, Poët. pro ἐνῆν, tanquam ab ἐνέω. Immò sunt qui ἦν per contractionem ex ἦεν factum dicunt, ex Them. ἔω. Qua de re prolixius apud Varin.

Ἐνῆκα, præt. perf. activum verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, ex quo habet fut. ἐνήσω. Vel etiam aor. 1. act. irregularis pro ἐνῆσα, ut ἔδωκα quoque pro ἔδωσα usurpari notum est, et ἔθηκα pro ἔθησα.

Ἐνήνοθα, Poët. præter. verbi ἀνθέω habens primùm reduplicationem Atticam, ut ἐνένιπτεν, et similia: deinde interpositum ο: nam regulariter dici debuisset ἦνθα. Unde compos. ἐπενήνοθα.

Ἐνήνοχα, præt. med. verbi φέρω, ex ἐνέχω seu ἐνέγκω. facit enim fut. ἐνέξω, præt. perf. act. ἤνεχα, med. ἤνοχα, et Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum, ἐνήνοχα. Etymol.

Ἐνήρατο, a. 1. m. ab ἐναίρω, occido. f. ρῶ.

Ἐνῆσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. à Them. ἔνειμι.

Ἐνήσω, fut. 1. act. indic. verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, unde infin. ἐνήσειν, et particip. ἐνήσων.

Ἔνθεο, interdum est indicativi modi, temp. aor. 2. med. pro ἐνέθου seu ἐνέθεσο, augmento carens: interdum imperativi modi est, ejusdem temporis. Ab act. Them. ἐντίθημι.

Ἔνθες, imper. aor. 2. activi, ab eodem Them. facit enim τίθημι, aor. 2. ἔθην, unde in imper. θὲς, ut δὸς à δίδωμι, ἓς ab ἵημι.

Ἔνθορον, Ion. et Poët. pro ἐνέθορον, metri causa abjecto augmento. aor. 2. act. verbi ἐνθορέω.

Ἐνθρέψατο, a. 1. m. ind. ab ἐντρέφω.

Ἔνι, per syncopen pro ἔνεστι, à Them. ἔνειμι.

Ἐνίει, imper. præsens verbi ἐνίημι, mutuatitius ab ἐνιέω. ut τίθημι quoque facit interdum τίθει, ex τιθέω. Suidas verò ἐνίει affert etiam pro ἐμβάλλει: quod suspectum est. si enim præsentis esset temporis, potius scribendum foret ἐνιεῖ, ab ἐνιέω: alioqui esset à Them. ἐνίω.

Ἔνιεν, aor. 2. act. verbi ἔνειμι, compositi ex ἐν et εἶμι signific. πορεύομαι. Ita nonnulli, non tamen allato exemplo vel nominato autore. At pro ἔνιε, quod Varin. affert pro ᾤκει, fortasse scribendum ἔνης, ut ita sit à ναίω sicut ἔκης à καίω seu κάω.

Ἐνιέναι, infin. præs. act. à Them. ἐνίημι. Unde et particip. ἐνιεὶς, cujus fœm. ἐνιεῖσα. Ex eodem verò ἐνίημι est et imperf. ἐνίεσαν, et imperf. præs. ἐνίετε. Alioqui ἐνιέναι posset esse et infin. præsens verbi ἔνειμι compositi ex εἶμι signific. ἐμπορεύομαι, si usus ejus aliquis comperiretur.

Ἐνικάτθεο, Poët. et Ion. pro ἐγκατάθου seu ἐγκατάθεσο, a. 2. med. imper. modi, à Them. ἐγκατατίθημι.

Ἔνισπε, aor. 2. act. indic. modi, ex Them. ἐνισπέω. vel ἐνίσπειν præs. inf. pro ἐνέπειν. Th. ἔπω, dico.

Ἐνισσέμεν, Dor. pro ἐνίσσειν, à Them. ἐνίσσω.

Ἐννέπετε, præs. imperat. Poët. pro ἐνέπετε. Th. ἔπω, dico.

Ἐννοσίμεν, Dor. itidem pro ἐνόσαι, ab ἐνόθω, habente ν geminatum metri gratia. Hesych. verò illud ἐννοσίμεν exp. ἐπιπλῆξαι.

Ἐννώσας, Ion. apud Herodot. pro ἐννοήσας, teste Suida sicut supra βῶσαι pro βοῆσαι, et βωθεῖν pro βοηθεῖν accipi dictum est. Itidem ἐννωσάμην pro ἐννοησάμην: Ambo à Them. ἐννοέω.

Ἐνόσουν, imperf. à νοσέω. f. ήσω.

Ἐντακεὶς, particip. aor. 2. pass. à Them. act. ἐντήκω.

Ἐνταλθεὶς, particip. aor. 1. pass. à Them. ἐντέλλω. in perf. pass. ἐντέταλμαι. p. m. ἐντέτολα.

Ἐντέταται, præt. perf. pass. verbi activi ἐντείνω.

Ἐντετύχηκα, præt. perf. act. verbi ἐντυγχάνω, ex ἐντυχέω.

Ἐντὶ, Dor. pro εἰσί: à verbo substantivo εἰμί.

Ἔντο, aor. 2. med. à verbo ἵημι. facit enim ἕμην, ut τίθημι facit θέμην, unde tertia illa pers. plur. ἕντο ut θέντο.

Ἔντυε, sine augmento pro ἤντυε, à verbo ἐντύω.

Ἐντύνασθαι, a. 1. inf. m. ab ἐντύνομαι. Th. ἔντεα.

Ἐνυπνιασθήσομαι, f. 1. pass. ab ἐνυπνιάζω.

Ἐνῶρσε, aor. 1. act. verbi ἐνόρω, Æolicus, ut κέρσαι. Ex quo et præt. plusquamperf. pass. ἐνῶρτο: ὄρω faciente ὦρκα, pass. ὦρμαι.

Ἐνῶσι, subjunct. præsens verbi ἔνειμι.

Ἐνωτίσασθε, auribus percipite. a. 1. imperat, ab ἐνωτίζομαι. ab ἐν et οὖς ὠτὸς, auris.

Ἐξαγαγέτωσαν, educant. a. 2. imperat. ab ἐξάγω.

Ἐξαιρεύμην, pro ἐξῃρούμην, omisso augmento et ου verso in ευ.

Ἐξαλαπάξει, deripiet, f. 1. Th. λαπάζω. f. ξω.

Ἐξαλέασθαι, evitare, a. 1. m. inf. vide in ἀλέασθαι.

Ἐξαπάτησε, pro ἐξηπάτησε, a. 1. ind. Th. ἀπατάω. f. ήσω, decipio.

Ἐξαπατίσκω, Poët. idem quod ἐξαπατάω.

Ἐξέβαν, per syncopen pro ἐξέβησαν: aor. 2. verbi ἐκβῆμι.

Ἐξεγένοντο, procreati sunt, a. 2. m. ab ἐκγίνομαι.

Ἐξέδυσαν. a. 1. ind. ab ἐκδύω. a. 2. ἔδυν.

Ἐξεθέντο, a. 2. m. ἐκτίθημι.

Ἐξέθορε, a. 2. act. ab ἐκθορέω, prosilio. Th. θόρω.

Ἔξει, imper. præs. verbi ἔξειμι, ex inus. Them. ἐξέω, ut εἶμι quoque facit εἶ, ex Th. ἔω. At ἐξεῖ erit imper. ab ἐξίημι, ex inus. Them. ἐξέω.

Ἐξειλόμην, ἐξείλου, ἐξείλετο, aor. 2. med. verbi ἐξαιρέω, ab inus. Them. ἐξέλω. aor. 2. act. ἐξεῖλον. præt. ἐξῄρηκα.

Ἐξείνισα, aor. 1. act. Ion. verbi ξεινίζω pro ξενίζω.

Ἐξεὶς, particip. aor. 2. act. à Them. ἐξίημι. Ex quo est et infinit. ἐξεῖναι, sicut ἐκθεῖναι ab ἐκτίθημι.

Ἔξεισι, tertia pers. sing. verbi ἔξειμι.

Ἐξελάαν, Poëtica τοῦ α epenthesi, pro ἐξελᾶν, ab ἐξελάω, expello. hinc ἐξελάουσι.

Ἐξελέξω, elegeris, a. 1. med. 2. persona, ab ἐκλέγω.

Ἐξελθεῖν, aor. 2. inf. ab ἐξέρχομαι.

Ἔξελον, aor. 2. act. verbi ἐξαιρέω, augmento carens pro ἐξεῖλον, itidemque ἔξελε pro ἐξεῖλε. Unde etiam infin. ἐξελεῖν, et particip. ἐξελών. hinc a. 2. m. ἐξέλεθ' pro ἐξέλετο.

Ἐξελῶ, interdum est fut. 2. verbi ἐξαιρέω, ab ἐξέλω: et tunc aspero spiritu notandum esset in media syllaba, hoc modo ἐξἑλῶ. interdum fut. Attic. pro ἐξελάσω, ab ἐξελαύνω seu ἐξελάω, et tunc differentiæ causa tenui spiritu scribi posset ἐξἐλῶ. nam medias quoque syllabas in compositis admittere spiritum discriminis causa, Eustath. docet, ut inter alia, videre est in iis quæ in Ἄωρος ab H. Steph. dicta sunt.

Ἐξέμεν, infin. aor. 2. act. Doricus pro ἐξεῖναι, à Them. ἐξίημι. Itidem verò ἐξέμεναι Dor. dicitur pro ἐξεῖναι. Verum ἐξέμεν et ἐξέμεναι dici possent etiam pro ἐξεῖναι, ab ἔξεστι, sicut ἔμεν et ἔμεναι pro εἶναι usurpari suprà annotatum fuit. Et ἐξέμεν, fut. 1. infin. pro ἕξειν, ab ἔχω.

Ἐξενάριξε, a. 1. ind. verbi ἐξεναρίζω. f. ξω. Th. ἐναίρω. occido.

Ἐξενεῖκαι, pro ἐξενέγκαι, Ionicè, ab Ionico itidem Them. ἐξενείκω pro ἐξενέγκω, refertur autem ad ἐκφέρω.

Ἐξένισεν, a. 1. à ξενίζω, f. σω, in hospitio habeo.

Ἐξέντο, tertia pers. plur. aor. 2. med. ἐξέμην, ab act. Them. ἐξίημι.

Ἐξεπλάγη, a. 2. pass. à Them. ἐκπλήττω faciente fut. 2. ἐκπλαγῶ.

Ἐξέπλει, imperf. ab ἐκπλέω enavigo f. πλεύσω. hinc aor. 1. m. ἐξεπλευσάμην.

Ἐξεπράθομεν, aor. 2. act. verbi ἐκπέρθω, habens literarum transpositionem ut aor. 2. ἐδράκομεν ex δέρκω.

Ἐξέπτη, aor. 2. act. verbi ἐξίπτημι, nam ἵπτημι, aor. 2. facit ἔπτην ut ἵστημι ἔστην.

Ἐξεριπόντες, a. 2. part. act. ab ἐξερείπω. cado. f. ψω. a. 2. ἤριπον.

Ἐξέσμων, præt. imperf. verbi ἐκσμάω.

Ἐξέσκληκα, præt. perf. verbi ἐκσκέλλω seu ἐκσκελέω, vel etiam verbi ἐκσκλῆμι, mutuantis fut. ab ἐκσκλέω.

Ἐξέστην, aor. 2. act. verbi ἐξίστημι, aor. autem 1. est ἐξέστησα: præt. ἐξέστησα sive ἐξέστακα, unde apud Varin. ἐξεστακέναι, quod exp. καταπλῆξαι.

Ἐξέταμον, aor. 2, act. verbi ἐκτέμνω. p. ἐκτέτμηκα.

Ἐξετμήθη, aor. 1. pass. ejusdem verbi, tanquam ex ἐκτμάω.

Ἐξετράπησαν, aor. 2. pass. verbi ἐκτρέπω, facientis fut. 2. ἐκτραπῶ, unde aor. 2. ἐξέτραπον.

Ἐξέτρωσε, aor. 1. act. verbi ἐκτιτρώσκω, ab ἐκτρόω.

Ἐξεφαάνθη, pleonasmo τοῦ α pro ἐξεφάνθη: aor. 1. pass. verbi activi ἐκφαίνω.

Ἐξεφερίομεν, Ion. pro ἐξεφέρομεν, tanquam à Them. ἐκφερίω: apud Aristophan. Videtur autem ex φέρω factum primum φρέω, per metathesin, deinde Ionica epenthesi τοῦ ι, φρείω, unde postea compos. illud.

Ἐξέχεε, effudit, a. 1. act. ab ἐκχέω, f. χεύσω. a. 1. ἐξέχεα, &c.

Ἐξεχύθη, effusa sunt. a. 1. ind. pass. ab ἐκχύω.

Ἐξέψυξε, a. 1. act. ab ἐκψύχω, animam efflo.

Ἐξέωσαν, Att. pro ἐξῶσαν, à Them. ἐξωθέω seu ἐξώθω.

Ἐξηγρόμην, per syncopen pro ἐξηγειρόμην vel ἐξηγερόμην, à Them. ἐξέγρομαι, habente itidem syncopen pro ἐξεγείρομαι.

Ἐξήλατο, aor. 1. med. verbi ἐξάλλομαι, ut à ψάλλω est ψῆλαι.

Ἐξῆλθεν, per syncopen pro ἐξήλυθεν: aor. 2. act. verbi ἐξέρχομαι, facientis fut. 2. ἐξελυθῶ, ab ἐξελεύθω.

Ἐξήπλωτο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἐξαπλόω, Ineptiunt enim qui ab ἐκπλόω detorquent.

Ἐξῆρα, aor. 1. act. verbi ἐξαίρω, ut ἐπῆρα ab ἐπαίρω. a. 2. ἐξῆρον.

Ἐξήραμμαι sive Ἐξήρασμαι, præt. perf. pass. verbi activi ξηραίνω. Unde et aor. 1. pass. ἐξηράνθην.

Ἐξίκετ', pervenit, a. 2. m. ab ἐξικνέομαι, f. ἵξομαι. p. ἶγμαι.

Ἐξίμεναι, Dor. pro ἐξιέναι, teste Eustath. etiam, nec non Hesych. exponente ἐξελθεῖν. Idem exp. et ἐξαφεῖναι, pro quo scribendum potius esset ἐξέμεναι, de quo paulo ante.

Ἐξοίσουσι, efferent. f. 1. ab ἐκφέρω.

Ἐξοιχνεῦσιν, pro ἐξοιχνοῦσιν, Dor. et Ion. ab οἰχνέω, ῶ.

Ἐξυνῆκε, vide infrà in Ἐσυνῆκε.

Ἐξύρημαι, præt. perf. pass. verbi act. ξυράω sive ξυρέω.

Ἕξω, fut. 1. act. verbi ἔχω: cujus med. fut. ἕξομαι.

Ἐξώδηκα, præt. perf. act. verbi ἐξοιδέω.

Ἐξῴκισα, a. 1. act. verbi ἐξοικίζω.

Ἐξωλώκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἐξόλλυμαι ab ἐξολέω.

Ἐξώλισθεν, a. 2. act. verbi ἐξολισθάνω ab ἐξολισθέω.

Ἐξώπλισε, armavit, a. 1. act. ab ἐξοπλίζω. f. σω. Th. ὅπλον, arma.

Ἐξώρκιζον, imperf. ab ἐξορκίζω, adjuro. Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ἐξῶσαι, expellere, a. 1. inf. act. ab ἐξωθέω. a. 1. ἔξωσα.

Ἐξῴχοντο, præt. imperf. verbi ἐξοίχομαι.

Ἕοι, a. 2. opt. modi à verbo εἰμὶ, mutuatitius ab ἔω. facit enim a. 2. ἔον. unde optativus ille ἔοι, et conjunctivus ἔῃ Poëtis usurpatus pro ᾖ: nec non particip. ἐών. Ita Eustath.

Ἔοιγμεν, per syncopen pro ἐοίκαμεν, exempto α et κ in γ converso. Ambo præt. med. verbi εἴκω cum reduplicatione Attica, ut ἔοσσα, ἐωνοχόει.

Ἐοίκεσαν, Att. pro ἐοικείσαν, exempto ι ex diphthongo. præter. plusquamperf. med. ejusdem Th. Facit enim εἴκω præt. med. οἶκα, ut πείθω πέποιθα, et Attica initialis literæ præsentis repetitione ἔοικα, ut ἐώνημαι. Unde particip. ἐοικώς.

Ἕοιμι, a. 2. act. verbi ἵημι ex ἕω, sicut εἰμὶ facit ἔοιμι ex ἔω. Meminit autem hujus ἔοιμι Hesychius: exponens ἐμβάλλοιμι.

Ἔοισα, Dor. pro ἐοῦσα, particip. a. 2. ab εἰμί.

Ἔολπα, præt. med. verbi Poët. ἔλπω seu ἔλπομαι, ut enim εἴκω facit primum οἶκα, sic ἔλπω ὄλπα, et Atticè reduplicata initiali præsentis litera ἔοικα et ἔολπα.

Ἔον, a. 2. verbi εἰμὶ, ab ἔω, augmento carens pro ἦον. Unde opt. ἔοιμι, ut apud Homerum, Πῶς γὰρ ἔοι τάδε ἔργα; Atque adeo hæc regularia sunt ut et ἦον. Nec non ἔην ab εἰμὶ regularius est quàm ἦν, ut Eustath. annot. ἔοντα pro ὄντα.

Ἔοργα pro ἔῤῥογα, per metathesin literarum, præt. med. verbi ἔργω vel ῥέζω, eandem habens formationem quam ἔολπα. Hinc ἔοργαν, tertia pl. præt. m. pro ἐόργασι.

Ἐοῦσα, particip. fœm. gen. ex masculino ἐών. Ambo a. 2. verbi εἰμὶ, ut in ἔοι paulo ante annotavi.

Ἐπάγην, a. 2. pass. verbi πήγνυμι seu πήσσω, facientis f. 2. act. παγῶ ex quo a. 2. act. ἔπαγον, et inde pass. ἐπάγην, ut ἐπλάγην, à πλήσσω.

Ἔπαθον, a. 2. act. verbi πάσχω, ex inus. Them. παθέω: secundum alios ex πείθω.

Ἐπαινήσσιμι, a. 1. opt. Æol. ab ἐπαινέω.

Ἐπαίχθη, a. 1. pass. verbi act. παίζω.

Ἐπάλμενος, per syncopen pro ἐφαλλόμενος, Æol. mutato etiam spiritu aspero in tenuem, à Them. ἐφάλλομαι.

Ἔπαλτο, eodem modo pro ἐφάλλετο, abjecto simul augmento.

Ἐπάμειπτο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἐπαμείβομαι, augmento carens.

Ἐπανθήσεται, f. 1. pass. verbi act. ἐπανίημι, ut τεθήσεται est à τίθημι. Ex quo ἐπανίημι est et partic. a. 2. act. ἐπανείς, ut θείς à τίθημι.

Ἐπανιτέον, adverbium theticum ex verbo ἐπάνειμι, ex quo et particip. ἐπανιών.

Ἔπαον, a. 2. act. verbi παύω: unde pass. ἐπάην.

Ἐπάρη, a. 2. pass. à verbo πείρω, ut ἐσπάρη à σπείρω. At ἐπάρῃ, est a. 1. act. subjunctivi modi, à Them. ἐπαίρω, ex quo et particip. ἐπάρας.

Ἐπαρήρει, præt. plusquamperf. medium verbi ἐπάρω, facit enim ἄρω præt. med. ἦρα, et Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis, ἄρηρα.

Ἔπαρθον, a. 2. act. verbi πέρθω, pro quo et ἔπραθον dicitur transpositis literis. Sic δέρκω aor. 2. facit ἔδρακον, simul et ἔδαρκον.

Ἐπάσαντο, per syncop. quidam usurpatum tradunt pro ἐπατήσαντο, à Them. πατέω, significante ἐσθίω. Alii præsenti carere aiunt. præsens enim mutuatitium esse δαίνυμαι, ex quo imperf. ἐδαινύμην: fut. πάσομαι, aor. 1. med. ἐπασάμην, præt. pass. πέπασμαι, omnia autem hæc esse Poëtica. Ἐπᾶσαι autem, est a. 1. infin. modi, ex verbo ἐπάδω.

Ἐπάρμενον, vide in ἄρμενον.

Ἐπάσσαντο pro ἐπάσαντο, a. 1. m. à πάομαι. f. άσομαι.

Ἐπατήθην, a. 1. pass. verbi πατέω.

Ἐπαύρηαι, Ion. pro ἐπαύρῃ. secunda pers. præsentis subjunct. à Th. ἐπαύρομαι. Ex quo et infin. a. 1. med. ἐπαύρασθαι. At ἐπαυρέμεν, sive ἐπαυρέμεναι, Dorica sunt pro ἐπαυρεῖν.

Ἐπαύσω, secunda pers. a. 1. med. indic. modi, à παύομαι.

Ἐπαφαυάνθη, a. 1. pass. indic. modi, à Them. ἐπαφαυαίνω.

Ἐπάφησεν, a. 1. act. indic. verbi act. ἐπαφίημι, ex ἐπαφέω: unde et med. vocis particip. ἐπαφησαμένη. Ejusdem ἐπαφίημι tertia plur. est ἐπαφιᾶσι: præt. perf. ἐπαφῆκα: et a. 2. conjunct. ἐπαφῶ.

Ἐπαχύνθη, pinguefactum est. a. 1. pass. à παχύνω.

Ἐπεβήσατο, a. 1. med. verbi ἐπίβημι seu ἐπιβαίνω: activus autem a. 1. est ἐπέβησε, aor. 2. ἐπέβην.

Ἐπέγρετο, per syncopen Poëticam pro ἐπηγείρετο, ex Poët. itidem et syncopen passo Them. ἐπέγρομαι pro ἐπεγείρομαι.

Ἐπέδραμε, a. 2. ab ἐπιτρέχω. f. θρέξω. p. δεδράμηκα.

Ἐπέδυν, a. 2. vel præt. imperf. act. verbi ἐπίδυμι.

Ἐπεζάρησαν pro ἐπεβάρησαν dici κατὰ ξένην τινὰ γλῶσσαν, annotat Eustath.

Ἐπέζησα, aor. 1. act. verbi ἐπιζάω.

Ἐπέθετο et Ἐπέθεντο, a. 2. med. à verbo ἐπιτίθημι: à quo est et a. 1. act. ἐπέθηκα irregularis pro ἐπέθησα, ut ἔδωκα pro ἔδωσα itidem usurpari scimus contra regulam.

Ἐπειράσω, secunda pers. a. 1. med. indic. à Th. πειράομαι.

Ἐπείρη, Ion. pro ἐπείρα: præt. imperf. act. verbi πειράω.

Ἐπείχθη, Ἐπείχθητι, Ἐπειχθῶ, a. 1. pass. verbi ἐπείγομαι: at ἐπείχθη augmento carens pro ἠπείχθη à Poët. usurpatum est.

Ἐπεκέκλετο, appellasset, pl. perf. pass. ab ἐπικαλέω.

Ἐπένειμε, a. 1. ab ἐπινέμω. f. μῶ.

Ἐπεμηνάμην, a. 1. med. verbi ἐπιμαίνομαι.

Ἐπενήνοθε, præt. med. secundum quosdam ex ἐπανθέω: dicunt enim ἐπανθῶ facere præt. med. ἐπῆνθα, unde fieri ἐπήνοθα, epenthesi τοῦ ο, et ἐπενήνοθα reduplicatione Attica. Secundum alios est præt. med. verbi ἐπενθέω, dicentes primum pro θέω dici ἔθω, per metathesin, unde ἐνέθω facere præt. med. ἦνοθα, ex quo fieri ἐνήνοθα, Att. reduplicatis duabus initialibus literis præsentis: et ἐπενήνοθα per compositionem.

Ἐπέξιθι, imper. act. verbi ἐπέξειμι, ut ἄπιθι ab ἄπειμι.

Ἐπέπεσεν, incidit, a. 2. act. ab ἐπιπίπτω.

Ἐπεπήγει, pl. perf. med. à πήγνυμι. f. ξω. p. χα. p. m. πέπηγα.

Ἐπέπιθμεν, per syncopen Æolicam pro ἐπίθομεν, Ionicè reduplicatis etiam primis duabus literis: aor. 2. act. verbi πείθω. Ita quidam. Sed aliorum probabilior videtur sententia qui dicunt esse præt. plusquamperfect. med. pro ἐπεπίθειμεν seu ἐπεποίθειμεν. nam πείθω præt. perf. med. facere potest et πέποιθα, ut ἔοικα, et πέπιθα, ut ἐλήλυθα. abjecto ι ex diphthongo. Passivè certè accipitur pro ἐπεθαῤῥήκειμεν.

Ἐπέπληγον Syracusana lingua pro ἔπληγον, ut ἐπέφευγε pro ἔφευγε, et ἐπέφραδον pro ἔφραδον: formato præsenti πεπλήγω ex præt. πέπληγα, ut κεκλήγω ex κέκληγα.

Ἐπέπλως, præt. imperf. act. verbi ἐπίπλωμι, ut ἐδίδως. secundum alios verò per apocopen dictum est pro ἐπιπλώσας, a. 1. verbi ἐπιπλώω vel ἐπίπλωμι. Th. πλέω f. πλεύσω, navigo.

Ἐπεποίθειν, præt. plusquamperf. med. verbi πείθομαι seu πείθω. facit enim id præt. perf. πέποιθα, ut λείπω λέλοιπα. Facit verò et πέπιθα sine diphthongo, ut ἤλυθα quemadmodum in Ἐπέπιθμεν admonui paulo ante.

Ἐπεπόνθη, Att. vel Ion. pro ἐπεπόνθειν, ut ἑωράκη pro ἑωράκειν, ᾔδη pro ᾔδειν. præt. plusquamperf. med. verbi πάσχω tanquam ex πένθω. Apud Suid.

Ἐπέπταρε, a. 2. act. verbi ἐπιπταίρω.

Ἐπεπτώκειν præt. plusquamperf. act. verbi πίπτω, ex πτόω.

Ἐπέπυστο, præt. plusquamperf. pass. verbi πυνθάνομαι, ex πεύθομαι seu πύθομαι.

Ἐπερήρεισμαι, præt. perf. pass. verbi ἐπερείδομαι, habens duarum initialium præsentis literarum reduplicationem Atticam. Itidem pro ἐπερήρασθαι, quod Varin. affert pro ἐπιστηριχθῆναι, videtur scribendum potius ἐπερηρεῖσθαι, ut sit infin. ejusdem præteriti.

Ἐπεῤῥάγη, a. 2. pass. verbi ἐπιῤῥήγνυμι seu ἐπιῤῥήσσω.

Ἐπεῤῥίφη, a. 2. pass. verbi ἐπιῤῥίπτω, facientis fut. 2. act. ἐπιῤῥιφῶ, tanquam ab ἐπιῤῥίφω.

Ἐπεῤῥώοντο et ἐπεῤῥώσαντο, præt. imperf. pass. et a. 1. med. verbi ἐπιῤῥώω, signific. ἐπισείω καὶ ἐπικινέω, ut Etymolog. annotat.

Ἐπέσθων, sequantur, imperat. dual. ab ἕπομαι.

Ἔπεσον, a. 2. act. verbi πίπτω, ex inus. Them. πεσέω.

Ἐπέσπον, aor. 2. act. indic. verbi inusitati ἐπισπέω. unde et infin. ἐπισπεῖν, et particip. ἐπισπών: nec non med. vocis particip. ἐπισπόμενος. Varin.

Ἐπέσσεται, Poëtica geminatione τοῦ σ metri causa pro ἐπέσεται, f. 1. med. verbi ἔπειμι derivati ab εἰμί.

Ἐπέσσυται, præt. perf. pass. pro ἐπισέσυται. verbi ἐπισεύομαι seu ἐπισύομαι, habens ὑπερβιβασμὸν τοῦ ι pro ἐπισέσυται, secundum quosdam. Veruntamen ut dicitur ἐσσεύοντο et ἐπέσσυον, metri causa duplicato σ pro ἐσεύοντο, et ἐπέσυον, ita ἔσσυται dici potest esse pro ἔσυται, hoc autem Ionicè pro σέσυται, ut ἔκτημαι, pro κέκτημαι, ἐβούλευκα pro βεβούλευκα.

Ἐπέσταλμαι, præt. perf. pass. verbi act. ἐπιστέλλω.

Ἐπεστήριξαν, confirmarunt, a. 1. ab ἐπιστηρίζω.

Ἔπεσχε, a. 2. ab ἐπέχω. f. ἐφέξω.

Ἐπετάσθην, a. 1. pass. verbi act. πετάννυμι seu πετάζω, ridiculi enim sunt, qui ex πέταμαι derivant.

Ἐπέτειλα, aor. 1. act. verbi ἐπιτέλλω.

Ἐπετίθουν, imperf. quasi ab ἐπιτιθέω, a τίθημι.

Ἐπετράπην, aor. 2. pass. verbi ἐπιτρέπω, facientis fut. 2. act. ἐπιτραπῶ.

Ἐπέτυχον, a. 2. act. verbi ἐπιτυγχάνω, ex ἐπιτυχέω.

Ἐπεύχεο, Ionica diphthongi resolutione pro ἐπεύχου: imp. præsens verbi ἐπεύχομαι.

Ἐπέφαντο, tertia pl. plusquamperf. Poët. pro πεφασμένοι ἦσαν. à φαίνομαι, appareo.

Ἔπεφνον, per syncopen pro ἐπέφενον. hoc autem Syracusanæ linguæ propria reduplicatione pro ἔφενον, aor. 2. verbi φένω derivati ex φῶ signific. φονεύω. Ita Etymol. qui etiam addit, imperitè quosdam dicere esse præt. imperf. verbi πέφνω. id enim πέφνω non esse præsentis indic. sed aor. 2. conjunctivi.

Ἐπέφραδον, Syracusana reduplicatione pro ἔφραδον, facto Them. πεφράδω ex præt. med. πέφραδα, quod est ex φράζω faciente fut. 2. act. φραδῶ. Sic ἐπέφρασαν pro ἔφρασαν aor. 2. act. ejusdem Them. Ambo apud Hesych.

Ἐπέφυκον, itidem Syracusano more pro ἔφυον, facto Them. πεφύκω ex præt. act. πέφυκα, ut κεκλήγω ex κέκληγα. Legitur autem apud Hesiod.

Ἐπέχθη, aor. 1. pass. verbi act. πέκω.

Ἐπέχραον, a. 2. act. verbi act. ἐπιχραύω seu ἐπιχράω.

Ἐπῄει et ἐπῄεσαν, præt. imp. verbi ἔπειμι signific. ἐπέρχομαι.

Ἐπῇξεν, a. 1. act. verbi ἐπαΐω: ut ἐπῇξε est ab ἐπαΐσσω.

Ἐπηθρηκυῖα, particip. præt. perf. act. à Them. ἐπαθρέω.

Ἔπηλαν, a. 1. act. verbi πάλλω, ut ἔψηλαν à ψάλλω.

Ἐπήμηναν, a. 1. act. verbi πημαίνω.

Ἐπήνεον pro ἐπῄνουν, præt. imperf. act. verbi ἐπαινέω. Unde et a. 1. ἐπῄνεσα: et pass. ἐπῃνέθην. item præt. act. ἐπῄνεκα. unde infin. ἐπῃνεκέναι: sed rarioris usus. Apud Homer. verò et ἐπήνησαν legitur pro ἐπῄνεσαν.

Ἐπηνύσθη, a. 1. pass. verbi act. ἐπανύω seu ἐπανύτω: ex quo et activæ vocis a. 1. ἐπήνυσα.

Ἐπηπείλησε, a. 1. ab ἐπαπειλέω. f. ήσω.

Ἐπηρέσσατο, Poët. metri causa geminato σ pro ἐπηρέσατο, aor. 1. med. verbi ἐπαρέσκω, ex inus. Them. ἐπαρέω.

Ἐπῆρα, a. 1. act. verbi ἐπαίρω. unde media voce ἐπηράμην: ac pass. ἐπήρθην, ex præt. pass. ἐπῆρμαι.

Ἐπήρετο, præt. imperf. verbi ἐπέρομαι. significantis apud Poëtas ἐπερωτῶ. At ἐπῄρετο, cum ι subscripto, est imperf. pass. verbi ἐπαίρομαι significantis, attollor.

Ἐπήρθη, a. 1. pass. ejusdem verbi ἐπαίρω, ex præt. perf. ἐπῆρμαι.

Ἐπῆρσαν, a. 1. Æol. verbi ἐπάρω, ut ἔκερσε.

Ἐπῇσαν, per synæresin pro ἐπῄεσαν, teste Var. Ambo præt. imperf. verbi ἔπειμι signific. ἐπέρχομαι.

Ἐπησθῆεν, Ion. pro ἐφησθῆεν et ἐπιχαρεῖν, ab Ion. Th. ἐπήδομαι pro ἐφήδομαι. Itidemque ἐπησθέντες pro ἐφησθέντες. Apud Suid. et Var.

Ἐπῄσθετο, a. 2. med. verbi ἐπαισθάνομαι ex ἐπαισθέομαι.

Ἐπιβαίην, a. 2. opt. act. à βαίνω, vel βῆμι, eo.

Ἐπιβαινέμεν, præs. inf. Ion. pro ἐπιβαίνειν.

Ἐπιβήμεναι, Æol. pro ἐπιβῆναι, a. 2. inf. à βαίνω.

Ἐπιβήσεο, imper. præsens ex Th. ἐπιβήσομαι. Ionica diphthongi resolutione pro ἐπιβήσου. Thema autem illud ἐπιβήσομαι contra regulam è fut. in præsens est translatum, sicut πεπλήγω ex præt. med. πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα, et similia.

Ἐπιβησέμεν, f. 1. inf. pro ἐπιβήσειν.

Ἐπιβρίσῃ, a. 1. sub. act. ab ἐπιβρίθω, ingruo.

Ἐπιγνόντες, a. 2. act. part. ab ἐπιγινώσκω.

Ἐπιδῶμεν et Ἐπιδώμεθα, a. 2. subjunct. verbi ἐπείδω.

Ἐπιειμένος, particip. præt. perf. pass. ex Th. ἐπιέννυμι seu ἐπιέω: pro quo in prosa diceretur potius ἐφειμένος et ἐφέννυμι.

Ἐπιείσεται, fut. 1. med. verbi ἔπειμι, ex ἐπιέω. Interdum vero est fut. 1. med. verbi ἐπείδω.

Ἐπιέσσασθαι, Poët. metri causa geminato σ, pro ἐπιέσασθαι seu ἐφέσασθαι. a. 1. med. verbi ἐπιέννυμι, facientis fut. 1. act. ἐπιέσω, ex ἐπιέω. Unde particip. ἐπιεσσάμενος. At ἐπιέσαι et ἐπιέσαμεν sunt itidem a. 1. ab eodem Themate, sed activæ vocis.

Ἐπίηλεν, a. 1. act. verbi ἐπιάλλω, ut πάλλω, facit ἔπηλε.

Ἐπιησθέντες, Ion. vel Poët. pro ἐφησθέντες, à Them. ἐπιήδομαι usurpato pro ἐφήδομαι.

Ἐπιθεῖτε, per syncop. pro ἐπιθείητε, ut διακριθεῖτε pro διακριθείητε, a. 2. act. opt. modi, à Th. ἐπιτίθημι. At ἐπιθεῖναι, infin. est ejusdem temporis: et ἐπιθείς, partic. ἐπίθες autem imperat.

Ἔπιθι, imper. præs. verbi ἔπειμι signific. ἐπέρχομαι, ut ἄπειμι quoque facit ἄπιθι.

Ἔπιθον, a. 2. act. Sed ἐπίθοντο, a. 2. m. verbi πείθω.

Ἐπιθῶνται, a. 2. med. subjunct. modi ex activo Them. ἐπιτίθημι. facit enim a. 2. indic. ἐπεθέμην.

Ἐπικρανεῖς, fut. 1. vel 2. verbi act. ἐπικραίνω. Unde et infin. a. 1. act. ἐπικρᾶναι.

Ἐπικράνθη, a. 1. pass. verbi act. ἐπικραίνω.

Ἐπικρῆνον pro ἐπίκρηνον, a. 1. imper. à κραίνω.

Ἐπικρήναιμεν, a. 1. act. subjunct. ab ἐπικραίνω, facientis a. 1. act. indic. modi ἐπίκρηνα, ut ἔφηνα, ἔμηνα. Imper. autem ejusdem temporis est ἐπικρῆνον, pro quo dicitur et ἐπίκρηνον.

Ἐπικρῆσαι, Ion. pro ἐπικεράσαι, tanquam ex ἐπικρέω aut ἐπικράω.

Ἐπιλήσομαι, fut. 1. med. verbi ἐπιλανθάνομαι ex ἐπιλήθομαι.

Ἐπιλελῆσθαι, perf. inf. pass. ab ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιμάσσασθαι, Poët. metri causa geminato σ pro ἐπιμάσασθαι, ex Them. act. ἐπιμῶ, ut Eustath. tradit.

Ἐπιμέμφεαι, Ion. pro ἐπιμέμφῃ, à Them. ἐπιμέμφομαι.

Ἐπίμπλω, secunda pers. præt. imperf. à Them. πίμπλαμαι: per contractionem ex ἐπίμπλαο, id autem Ion. more ex ἐπίμπλασο factum est exempto σ. ut ἐκρέμω ex ἐκρέμαο, id verò ex ἐκρέμασο.

Ἐπινενησμένος, particip. præt. perf. pass. ex Th. ἐπινήθω, unde a. 1. pass. ἐπινησθεῖσαι.

Ἔπιον, a. 2. act. verbi πίνω, ex Them. πίω.

Ἐπιούσῃ, a. 2. part. f. g. ab ἐπιών. ab εἶμι, eo.

Ἐπιπλομένοιο, volvente, gen. Ion. pro ἐπιπελομένοιο. à πέλομαι, sum.

Ἐπίπλων, implebant, 3. pl. a. 2. act. à πιμπλάω, vel πίμπλημι.

Ἐπιπεπτωκὼς. perf. part. ab ἐπιπίπτω.

Ἐπιπνείουσαι, Ion. epenthesi τοῦ ι pro ἐπιπνέουσαι, ex Th. ἐπιπνέω.

Ἐπιπτέσθαι, a. 2. med. infin. modi, ex ἐπιπτέω aut ἐπίπτημι, ut σχέσθαι, ex σχέω vel σχῆμι, ἕσθαι ex ἵημι seu ἕω. estque a. 2. med. ind. modi ἐπτόμην, unde apud Soph. περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμην, ut ἐσχόμην itidem à σχέω. Nisi malis esse per syncopen pro ἐπιπέτεσθαι. Etymol.

Ἐπισμῇ, Ion. pro ἐπισμᾷ, à Them. ἐπισμάω.

Ἐπιστάντες, a. 2. part. ab ἐφίστημι.

Ἐπίστῃ, Attic. pro ἐπίστασαι, secunda pers. præs. indic. ab ἐπίσταμαι. primum enim ex isto ἐπίστασαι fieri tradunt ἐπίστααι, Ion. exempto σ, unde postea ἐπίστῃ esse per contractionem.

Ἐπιστήσῃ, itidem secunda pers. fut. 1. med. ab eodem ἐπίσταμαι, tanquam ex ἐπιστάομαι.

Ἐπιστοβέεσκον, Ion. pro ἐπεστόβουν seu ἐπεστόβεον, ex Them. ἐπιστοβέω. Varin. ex Apollonio.

Ἐπίστω, interdum est persona secunda præt. imperf. pass. ab ἐπίσταμαι: interdum imperativus præsens ejusdem verbi. Dicitur autem per contractionem pro ἐπίσταο, quod Ionico more factum est ex ἐπίστασο, exempto σ, ut ἐπίμπλω et ἐκρέμω ex ἐπίμπλαο, et ἐκρέμαο, pro ἐπίμπλασο, et ἐκρέμασο.

Ἐπίσχεο, Ion. diphth. resolutione pro ἐπίσχου imper. a. 2. med. à Them. act. ἐπέχω, mutuante fut. 2. ab ἐπισχέω. Inde est et particip. a. 2. med. ἐπισχόμενος, nec non particip. a. 2. act. ἐπισχών.

Ἐπιτεῖλαι, a. 1. act. infin. modi, à Them. ἐπιτέλλω, ut ἐπιστεῖλαι est ab ἐπιστέλλω. Unde et particip. ἐπιτείλας. Inde imper. quoque ἐπίτειλον, et subjunct. ἐπιτείλω.

Ἐπιτέλλεο, Ion. diphthongi dissolutione pro ἐπιτέλλου: imper. præsens pass. ex eodem ἐπιτέλλω.

Ἐπιτέταται, præt. perf. pass. indic. verbi act. ἐπιτείνω. facit enim id præt. perf. act. ἐπιτέτακα, tanquam ex ἐπιτάω.

Ἐπιτετράφαται, Ion. pro ἐπιτετραμμένοι εἰσὶ, ut ὀρωρύχαται pro ὀρωρυγμένοι εἰσὶ, tertia pers. plur. præt. perf. pass. ἐπιτέτραμμαι, ex act. Them. ἐπιτρέπω, facta ex tertia singul. inserto α ante ται finale et tenui in aspiratam conversa.

Ἐπλάγην, a. 2. pass. verbi πλήττω, facientis fut. 2. act. πλαγῶ: ab ἔπλαγον, a. 2. act. ejusdem Them. Dicitur et ἐπλήγην.

Ἐπλάγχθης, a. 1. pass. ab inus. Them. πλάγγω, unde et f. 1. med. πλάγξομαι. Secundum alios verò per epithesin τοῦ γ pro ἐπλάχθη ex πλάζω.

Ἔπλασε, a. 1. act. indic. modi ex act. Th. πλάττω seu πλάσσω: unde et a. 1. pass. ἐπλάσθη, faciente præterito perf. passivo tertiam pers. πέπλασται.

Ἔπλεο, Ἔπλευ, et Ἔπλετο, per syncop. dicta sunt pro ἐπέλεο, ἐπέλευ, ἐπέλετο, ex Poëtico verbo πέλομαι. priora vero duo Ion. etiam terminationem habent pro ἔπλου seu ἐπέλου, ut σέο et σεῦ pro σοῦ dici novimus. Sic et ἔπλε affertur per syncopen usurpatum pro ἔπελε, ex act. πέλω. At ἔπλει est tertia persona singul. præt. imp. verbi πλέω, per contractionem ex ἔπλεε.

Ἐπλεύσαμεν, navigavimus, a. 1. act. à πλέω, f. πλεύσω.

Ἔπληγον, a. 2. act. verbi πλήττω facientis f. 2. act. πληγῶ. Unde pass. a. 2. ἐπλήγην. Dicitur verò et ἔπλαγον et ἐπλάγην ex futur. 2. πλαγῶ. Inter quæ discrimen statuunt, dicentes τὰ διὰ η ad corpus referri. τὰ δὲ διὰ τοῦ α, ad animum.

Ἐπλήθη, a. 1. pass. verbi act. πίμπλημι mutuantis futurum suum ab inus. Them. πλάω.

Ἔπληντο, Ion. pro ἐπέπληντο, sicut ἔδεκτο et ἔλεκτο pro ἐδέδεκτο et ἐλέλεκτο. præt. plusquamperf. pass. verbi act. πίμπλημι, ex inus. Th. πλάω. Nonnulli tamen præt. imperf. pass. esse malunt ex Them. πλῆμι. facit enim id imperf. pass. ἐπλήμην. ἔπλησο, ἔπλητο.

Ἐπλήσθη, a. 1. pass. verbi act. πλήθω facientis præt. pass. πέπλησμαι, ut σήθω σέσησμαι, νήθω νένησμαι.

Ἔπνευσε, a. 1. act. verbi πνέω, sicut ἔπλευσε à πλέω est, assumpto υ ad ε in futuro.

Ἐπνύνθη, a. 1. pass. tanquam à Th. πνύνω, ut ἐκλίνθη à κλίνω. unde comp. ἀμπνύνθη et ἐμπνύνθη augmento carentia pro ἀνεπνύνθη et ἐνεπνύνθη. Verum et sine ν reperitur ἐμπνύθη et ἔμπνυτο, itidemque ἔπνυτο, tanquam à Th. πνύω vel πνῦμι. unde et πέπνυμαι. Omnium mentio apud Hesych. Vide et Ἐστέχυντο, paulo infra.

Ἐποῖσαι, a. 1. infin. modi, à verbo ἐπιφέρω, mutuatitius à Th. inus. ἐποίω: unde et fut. 1. act. ἐποίσω, et pass. ἐποισθήσεται.

Ἐπομόσαι, a. 1. act. infin. modi à Them. ἐπόμνυμι, faciente f. 1. act. ἐπομόσω, ex ἐπομόω. Sic ἐπομόσσῃ, tertia sing. a 1. act. sub. Poët. pro ἐπομόσῃ.

Ἔπορσον, a. 1. act. imper. modi à Them. ἐπόρω, faciente f. 1. act. ἐπόρσω, more Æolico.

Ἐπράδειν, Ion. pro ἐπεπόρδειν, præt. plusquamperf. med. verbi πέρδω facientis fut. 2. act. πραδῶ, aor. 2. ἔπραδον, præt. med. πέπραδα, et plusquamperf. ἐπεπράδειν, ex quo ἐπράδειν. imminuto augmento sicut in ἔκτητο. Itidem verò πέρθω, facit fut. 2. πραθῶ, et δέρκω δρακῶ, unde itidem ἔδρακον et ἔπραθον. Apud Suid.

Ἐπράθη, a. 1. pass. verbi πιπράσκω, ex inus. Th. πράω per syncopen facto ex περάω, ut suo loco docui.

Ἔπραθον, a. 1. act. verbi πέρθω facientis fut. 2. πραθῶ, ut πέρδω πραδῶ, δέρκω δρακῶ.

Ἐπρασε, a. 1. act. verbi πιπράσκω, itidem ex inus. Them. πράω per syncopen facto ex περάω.

Ἔπρεσε vel ἔπρησε, a. 1. act. verbi πρήθω, vel etiam verbi πίμπρημι ex inus. Th. πράω. At pass. a. 1. ἐπρήσθην, est duntaxat à πρήθω, faciente præt. pass. πέπρησμαι.

Ἐπρήχθην, Ion. pro ἐπράχθην, ab Ion. itidem Th. πρήσσω pro πράσσω. Sic ἐπρησσόμην pro ἐπρασσόμην dicitur: et voce act. ἔπρηξε pro ἔπραξε, itidemque in aliis temporibus et modis.

Ἐπρίω, secunda pers. præt. imperf. à Them. πρίαμαι: facta per contractionem ex ἐπρίαο, Ion. habente exemptum σ. Sic ἐκρέμω, ἐπίστω, et similia, facta sunt ex ἐκρέμαο, ἐπίσταο: hæc autem ex ἐκρέμασο, ἐπίστασο.

Ἔπρωσεν, quod Hesych. exp. ἐμοίρασεν, per syncopen est ex ἐπεράτωσεν, si verum est quod Eustath. dicit πεπρωμένος per syncopen esse pro πεπερατωμένος: tanquam ex πρόω per syncopen itidem dicto pro περατόω.

Ἐπτάμην, a. 1. med. verbi ἵπταμαι, teste Eustathio: forsan per syncopen pro ἐπτησάμην. Sunt tamen qui dicant esse aor. 2. πτῆμι enim facere aor. 2. act. ἔπτην, ut ἵστημι, ἔστην, unde media voce fieri ἐπτάμην ut ἐστάμην. Inde infin. πτάσθαι, particip. πτάμενος: et in compos. διαπτάσθαι apud Eurip. initio Medeæ, ἀποπτάμενος apud Homer.

Ἔπταρον, aor. 2. act. indic. verbi πταίρω.

Ἐπτερύγη, aor. 2. pass. verbi πτερύσσομαι.

Ἔπτην, a. 2. act. verbi ἵπτημι seu πτῆμι, ut ἵστημι facit ἔστην. unde infin. πτῆναι, particip. πτὰς, sed rarioris usus.

Ἐπτοίηται, evolat. tertia sing. præt. pass. à πτοέω. Poët. πτοιέω.

Ἐπτόμην, a. 2. med. ab ἵπτημι, ut testantur omnes ferè Grammatici. quorum tamen nonnulli dicunt eum habere τροπὴν τοῦ α εἰς ο, regulariter enim debuisse dici ἐπτάμην, ut ἐστάμην, ab ἔπτην. alii vero dicunt per syncop. esse ex ἐπετόμην, à Th. πέτομαι. Unde infin. πτέσθαι, particip. πτόμενος: et in comp. ἐπιπτέσθαι, ἐπιπτόμενος.

Ἐπτωκὼς, Ionicè pro πεπτωκὼς, ut ἐκτημένος pro κεκτημένος: particip. præt. perf. activi ἔπτωκα, à Th. πίπτω, faciente fut. 1. πτώσω ex inus. verbo πτόω.

Ἐπυθόμην, a. 2. med. verbi πυνθάνομαι, ex πύθομαι seu πεύθομαι. f. πεύσομαι. p. πέπυσμαι.

Ἐπώκειλαν, illiserunt, a. 1. act. ab ἐποκέλλω.

Ἐπώλουν, imperf. act. à πωλέω, vendo.

Ἐπωρορέχατο, Ion. pro ἐπορωρεγμένοι ἦσαν, præt. plusquamperf. pass. tertia pers. plur. facta ex tertia singul. ἐπωρόρεκτο, inserto α ante το, et tenui præcedente versa in aspiratam: sicut ὀρωρύχατο, positum itidem pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, factum est ex ὀρώρυκτο, ac ut hoc est à Th. ὀρύσσω, ita illud ab ὀρέγω: ambo habentia reduplicationem Atticam primarum duarum præsentis literarum: in eo tamen illud ab hoc differens quod augmentum transsumpsit in prius ο sicut ὤρορα. regulariter enim scribi debebat ἐπορωρέχατο. Legitur autem apud Hesych.

Ἐπῶρσε, a. 1. act. ab ὄρω. f. ρῶ, et ὄρσω. concito.

Ἐπώχατο, itidem Ion. pro ἐπωγμένοι ἦσαν. tertia pers. plur. præt. perf. passivi, facta ex tertia singulari ἐπῶκτο, inserto α ante το, et tenui versa in aspiratam: à Them. simplici οἴγω, faciente futur. 1. act. οἴξω, præt. perf. act. ᾦχα, pass. ᾦγμαι, et in comp. ἐποίξω, ἐπῷχα, ἐπῷγμαι. At ἐπῴχετο est tertia pers. singul. præt. imperf. pass. à Th. ἐποίχομαι. Ambo apud Homer.

Ἐραίσθη, aor. 1. pass. verbi act. ῥαίω.

Ἐράσθη, Ion. vel Poët. pro ἠράσθη, sine augmento: a. 1. pass. verbi ἔραμαι seu ἐράομαι.

Ἐργᾷ, Bœot. pro ἐργάσῃ: secunda pers. singul. fut. 1. medii ex ἐργάζομαι, hoc autem modo formatur. eximitur primum σ, ut itidem in secundis pers. aor. 1. med. et præt. imperf. pass. in αμην terminatorum, nec non imperativorum pass. in ασο finitorum: deinde α et η in ᾳ contrahuntur, secundum regulam.

Ἔργαθεν, Poët. pro εἴργαθεν, sine augmento, ex Th. ἐργάθω.

Ἔρδεσκε, Ionicè, primum augmento carens deinde Ionicam illam paragogen σκε habens, ut τύπτεσκε: à Poët. Them. ἔρδω.

Ἔρεεο, Ion. itidem pro ἔρου, ex Them. ἔρομαι: primum videlicet diphthongo ου in εο resoluta, deinde ε ascito ad ε metri causa.

Ἐρείσατο, hæsit, a. 1. m. ab ἐρείδω. f. σω.

Ἐρείω, itidem pro ἐρέω dicitur metri causa assumpto ι: unde ἐρείομεν itidem pro ἐρέομεν.

Ἐρέριπτο, sine augmento pro ἐρήριπτο: præt. plusquamperf. pass. verbi ἐρείπω, habens reduplicationem Atticam duarum initialium præsentis literarum, et dialysin diphthongi quæ erat in penultima, sicut ἀλείφω facit ἀλήλιφα et ἀλήλιμμαι. Minus aptè quidam ex ῥίπτω deducunt.

Ἐρεσσέμεναι, præs. inf. Dor. pro ἐρέσσειν. ab ἐρέσσω. f. ξω. p. χα.

Ἐρεύμενον, Ionicè pro ἐρούμενον, apud Hesiodum à Them. εἴρω seu ἐρέω.

Ἐρέω, Ion. circumflexæ vocalis dialysi pro ἐρῶ: fut. 1. verbi εἴρω.

Ἐρηρέδαται, Ionicè pro ἐρηρεισμένοι εἰσὶ tertia pers. plur. præt. perf. pass. ex Them. ἐρείδω: facta ex tertia singul. ἐρήρεισται, inserto primùm δα, deinde correpta syllaba præcedente. Sicut πεφράδαται, positum itidem pro πεφρασμένοι εἰσὶ, fit ex πέφρασται, correpta penultima, et δα ante ται inserto: aliis tamen ex præter. medio hæc formare malentibus.

Ἐρήρεικα, præt. act. verbi ἐρείδω, Atticam habens reduplicationem duarum initialium præsentis literarum pro ἤρεικα: unde pass. ἐρήρεισμαι, ex quo infin. ἐρηρεῖσθαι.

Ἐρήρικα, præt. perf. act. verbi ἐρίζω, habens et ipsum Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem. Unde pass. ἐρήρισμαι.

Ἐρήριφα, præt. perf. activi verbi ἐρείπω, præter Attic. istam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, habens etiam συστολὴν τῆς παραληγούσης, exempto ε ex diphthongo, sicut ἀλήλιφα ex ἀλείφω. Unde præt. perf. pass. ἐρήριμμαι, ἐρήριψαι, ἐρήριπται: et præt. plusquamperf. ἐρηρίμμην. ἐρήριψο, ἐρήριπτο ut ἀλήλιμμαι, ἀληλίμμην.

Ἐρηρώτηκα, præt. perf. act. verbi ἐρωτάω, Attico more habens et ipsum repetitas duas initiales literas præsentis. Unde partic. ἐρηρωτηκὼς, apud Suidam.

Ἐρήσομαι, fut. 1. med. verbi ἔρομαι seu ἐρέομαι. unde et a. 1. med. opt. modi ἐρήσαιο apud Hesych. quod expon. ἐρωτήσειας.

Ἐρήτυθεν, Bœot. syncope pro ἐρητύθησαν: tertia pers. plur. aor. 1. pass. indic. modi, ἐρητύσειε, aor. 1. opt. Æolic, à Them. ἐρητύω, habens συγκεκομμένον ησαν εἰς εν, deinde etiam augmento carens, more Poëtico et Ionico.

Ἐρίδηνα, a. 1. act. verbi ἐριδαίνω, carens augmento pro ἠρίδηνα.

Ἐριδήσασθαι, Poët. more pro ἐρίσαι seu ἐρίσασθαι, facto Th. ἐριδέω ex fut. 2. ἐριδῶ.

Ἐριδμαίνεσιν, Poët. pleonasmo τοῦ μ, metri causa, pro ἐριδαίνεσιν, à Them. ἐριδαίνω.

Ἐριζέμεν et Ἐριζέμεναι, Doricè pro ἐρίζειν, ex Them. ἐρίζω.

Ἐριζέμεναι, pro ἐρίζειν, præs. inf. Dor. ab ἐρίζω. f. σω.

Ἐριπεῖν, infin. aor. 2. vel fut. 2. act. ex Th. ἐρείπω, faciente fut. 2. ἐριπῶ, aor. 2. ἤριπον.

Ἔρξαν, Ion. pro εἶρξαν. omisso augmento, aor. 1. act. verbi ἔργω significantis vel arceo, prohibeo: vel facio, ἐργάζομαι. Aliis tamen in hac postrema signif. malentibus esse à ῥέζω κατὰ μετάθεσιν τῶν τῆς πρώτης συλλαβῆς γραμμάτων. Idem dicendum de futur. 1. act. ἔρξω, ἔρξεις: et de participio ἔρξας, cæterisque vel à futuro vel ab aor. 1. derivatis.

Ἐροίην, Atticè pro ἐροῖμι. ut ποιοίην pro ποιοῖμι.

Ἐροῦσι, tertia pers. plur. fut. 1. act. ἐρῶ ex Them. εἴρω.

Ἔῤῥαγον, aor. 2. act. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω, facientis fut. 2. act. ῥαγῶ, ut πλήσσω πλαγῶ. Unde aor. 2. pass. ἐῤῥάγην, ut ἐπλάγην.

Ἐῤῥάδαται et Ἐῤῥάδατο, Ionico more pro ἐῤῥασμένοι εἰσὶ et ἐῤῥασμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. præt. perf. et plusquamperf. pass. ex tertia singul. ἔῤῥασται, correpta primum penultima, deinde ante ται et το inserto δα, ut fiunt item πεφράδαται et πεφράδατο ex πέφρασται et πέφραστο. Nisi malis formare hæc ex præterito med. ἔῤῥαδα, abjecto ται et το. Activum autem horum Thema est ῥάζω, significans idem quod ῥαίνω, teste Eustath. et Etymol.

Ἐῤῥάφη, a. 2. pass. verbi act. ῥάπτω, facientis fut. 2. ῥαφῶ aspirata sumpta loco tenuis, ut in aliis quoque fieri docent exempla.

Ἔῤῥε et ἐῤῥέτω, imperf. verbi ἔῤῥω, significantis μετὰ φθορᾶς ἄπειμι, existimatur enim ex φθείρω factum esse aphæresi duarum initialium literarum, Æolibus φθέῤῥω dicentibus.

Ἐῤῥέθην, contra regulam pro ἐῤῥήθην, ut εὑρέθην pro εὑρήθην. a. 1. pass. verbi ῥῶ. Ambo apud Var.

Ἔῤῥηξαν, aor. 1. act. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω.

Ἔῤῥεξε, a. 1. act. à ῥέζω. f. ξω.

Ἐῤῥήσω, fut. 1. act. verbi ἔῤῥω, tanquam ex ἐῤῥέω: apud Aristoph. οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε;

Ἔῤῥιγα, præt. med. verbi ῥιγέω. cujus tertia pers. ἔῤῥιγεν apud Homer. Quidam tamen malunt dicere συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐῤῥίγηκα.

Ἐῤῥίγῃσι, Ion. seu Poët. paragoge pro ἐῤῥίγῃ: tertia pers. singul. præt. perf. medii, conjunctivi modi, ab eodem Them.

Ἐῤῥίγοντος, partic. præsent. act. à Them. ἐῤῥίγω. novo et Poëtico more è præterito perf. transsumpto in præsens: quale est et κεκλήγω, πεφύκω.

Ἐῤῥίζωμαι, præt. perf. pass. verbi activi ῥιζόω: unde et aorist. 1. ἐῤῥιζώθην.

Ἔῤῥιμμαι, præt. perf. pass. verbi activi ῥίπτω. ex quo Th. et imperf. ἔῤῥιπτον, aor. 1. ἔῤῥιψα, aor. 2. ἔῤῥιφον, tenui in aspiratam versa ut in Ἐῤῥάφη. ex pass. autem præt. perf. secunda pers. ἔῤῥιψαι, est imperf. ἔῤῥιψο, cujus tertia dualis ἔῤῥιφθον apud Var.

Ἔῤῥιψε, a. 1. act. à ῥίπτω, abjicio. a. 2. ἔῤῥιπεν.

Ἐῤῥύηκα, præt. perf. act. verbi ῥυέω.

Ἐῤῥύην aor. 2. pass. ejusdem Them.

Ἐῤῥύπηνα, aor. 1. act. verbi ῥυπαίνω. Idque Attic. esse tradunt, non item ἐῤῥύπανα.

Ἐῤῥύσατο, aor. 1. med. verbi ῥύομαι. Ab ἐρύομαι enim est potius εἰρύσατο, vel ἐρύσατο sine augmento apud Poëtas. Eustath.

Ἔῤῥωγα, præt. perf. med. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω, habens η vel α versum in ω. regulariter enim dicendum foret ἔῤῥηγα vel ἔῤῥαγα, futuro secundo faciente ῥηγῶ et ῥαγῶ. unde tertia pers. ἐῤῥώγασι: et particip. ἐῤῥωγώς.

Ἔῤῥωμαι, præt. perf. pass. verbi ῥώννυμι, tanquam ex ῥόω. Unde et aor. 1. pass. ἐῤῥώσθην, ut ἐχώσθην: imper. præt. perf. ἔῤῥωσο, infin. ἐῤῥῶσθαι, particip. ἐῤῥωμένος.

Ἐῤῥώσαντο, aor. 1. med. verbi ῥώω, ex quo et præt. imperf. ἐπεῤῥώοντο.

Ἔρσω, fut. 1. Æolicum verbi ἔῤῥω.

Ἐρυγεῖν, a. 1. vel fut. 2. act. inf. modi à Th. ἐρεύγω, faciente fut. 2. ἐρυγῶ, et a. 2. ἤρυγον. exempto ε ex diphth. ut et in ἐλεύθω fit.

Ἐρυθήνας, particip. aor. 1. act. ex verbo ἐρυθαίνω.

Ἐρυκέμεν et Ἐρυκέμεναι, Dor. pro ἐρύκειν, ex ἐρύκω.

Ἐρυσαίατο pro ἐρύσαιντο, a. 1. opt. m. ab ἐρύω. Sic ἔρυτο, pro ἐρύσατο. a. 1. m.

Ἔρχαται et Ἔρχατο, Ion. pro εἰργμένοι εἰσὶ et εἰργμένοι ἦσαν tertia pers. plur. præt. perf. et plusquamperf. pass. à verbo εἴργνυμι seu εἴργω, facta ex tertia singul. inserto α ante ται et præcedente tenui in aspiratam versa: deinde ι ex diphth. sublato et mutato spiritu.

Ἐρχατόωντο, Ion. pro ἐρχατῶντο: ex Them. ἐρχατόω, novo more facto ex Ionico illo præterito ἔρχατο, ut ἐῤῥίγω, πεφύκω, κεκλήγω, ex ἔῤῥιγα, πέφυκα, κέκληγα.

Ἐρῶ, fut. 1. vel 2. verbi εἴρω.

Ἐρωτῷο, per contractionem pro ἐρωτάοιο, ut ἐρωτῷτο pro ἐρωτάοιτο, et ἐρωτῴμην pro ἐρωταοίμην præs. opt. pass. ab act. Th. ἐρωτάω.

Ἕς, a. 2. imper. modi, ex Them. ἵημι, ut θὲς ex τίθημι, δὸς ex δίδωμι. unde comp. ἄνες, ἄφες, πρόες, et similia alia.

Ἐσᾶλτο, secundum quosdam pro ἐσῆλτο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἅλλομαι, carens augmento: secundum alios autem itidem augmento carens, sed per syncopen pro imperf. εἰσήλλετο, aut aor. 1. med. ἐσήλατο.

Ἔσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. à Th. εἰμὶ pro ἦσαν, facta systole: nisi potius est aor. 2. ut ἔσαν, regulariter formatus. corripitur enim η illud a. 2. verborum in μι, in duali et plurali numero. nam ab ἔθην dicitur ἔθεμεν, ab ἧν ἕμεν, ab ἔδων ἔδομεν.

Ἕσαν, a. 2. act. indic. modi, à Th. ἵημι. interdum ab ἕννυμι seu ἕω est id ipsum ἕσαν, sed tunc est a. 1. act. ex fut. ἕσω, carens augmento pro εἷσαν.

Ἕσαντο, sine augmento pro εἵσαντο: aor. 1. med. ejusdem Th. ἕω seu ἕννυμι.

Ἐσάπην, a. 2. pass. verbi act. σήπω.

Ἐσάωθεν pro ἐσαώθησαν, syncope Bœotica: solent enim Bœoti tertias pers. a. 1. pass. indic. modi, finitas in ησαν, terminare in εν. A Th. Poët. σαόω. unde est et ἐσάωσε in voce act. à fut. σαώσω.

Ἔσβεσε, a. 1. act. verbi σβέννυμι ex σβέω.

Ἔσβην, a. 2. act. verbi σβῆμι, vel σβέννυμι: ut βῆμι facit ἔβην.

Ἐσδώμεθα, Doricè pro ἑζώμεθα, ex Dorico Them. ἕσδομαι pro ἕζομαι.

Ἔσεαι, Ion. pro ἔσῃ: secunda pers. fut. 1. med. à Th. εἰμί.

Ἔσει, autem Atticum est pro eodem ἔσῃ.

Ἐσείσατο, a. 1. med. verbi act. σείω.

Ἐσεῖται, Dor. pro ἔσεται, fut. 1. med. verbi εἰμί. circumflectunt enim Dores fut. act. et med. ut ἐσοῦμαι, ἐσῆ, ἐσεῖται.

Ἐσεσάχατο, præt. plusquamperf. pass. indic. modi, tertia pers. plur. verbi σάττω. facta Ionico more ex tertia singulari ἐσέσακτο, inserto α ante το, et tenui quæ præcedit conversa in aspiratam. ut ἔρχαται quoque paulo antè.

Ἐσεσήρει, præt. plusquamperf. med. Th. σήρω potius quam σαίρω.

Ἔσευα, a. 1. act. verbi σεύω, pro ἔσευσα, ablata characteristica consonante futuri, sicut in ἔχευα. Æolico more secundum quosdam Grammaticos.

Ἐσεῦμαι, Dor. pro ἔσομαι. fut. 1. med. verbi εἰμὶ ex inus. Th. ἔω.

Ἐσίφθην, a. 1. pass. indic. modi, ex Th. σίβομαι.

Ἐσέχυντο, Ion. pro ἐσεκέχυντο, ut ἔπληντο pro ἐπέπληντο, ἔκταντο pro ἐκέκταντο. præt. plusquamperf. pass. verbi χέω tanquam ex χύνω: ut à πνέω est ἔπνυντο et ἐπνύνθη. tanquam ex πνύνω.

Ἐσήκασθεν, Bœot. syncope pro ἐσηκάσθησαν: tertia pers. plur. aor. 1. pass. ex Them. σηκάζω.

Ἐσήλατο, a. 1. med. indic. modi, ex Them. ἐσάλλομαι.

Ἐσημήναντο, a. 1. med. indic. modi, ex act. ἐσήμηνα alii ἐσήμανα: ambo à Th. σημαίνω.

Ἕσθαι, a. 2. med. infin. interdum ex Them. ἵημι, interdum ex ἕννυμι seu ἕω.

Ἔσθορε, Poët. pro εἰσέθορε: a. 2. act. à Th. ἐσθορέω seu εἰσθορέω.

Ἔσθω, Poët. Th. factum ex ἔδω, pleonasmo τοῦ σ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, unde ἐσθίω in prosa. quanquam nonnulli ex hoc ἐσθίω, illud ἔσθω, per syncopen factum dicere malunt. Unde particip. ἔσθων. Alioqui ἔσθω, sive εἴσθω, est etiam a. 2. act. subjunctivi modi, ex Th. ἐστίθημι.

Ἕσθω, a. 2. med. imper. tertia pers. sing. ex secunda οὗ, ut θοῦ facit θέσθω, ex act. Them. ἵημι. Ἑσθῶ autem est aor. 1. pass. subjunct. modi à verbo ἕννυμι seu ἕω.

Ἐσίδῃ, Poët. pro εἰσίδῃ, a. 2. act. sub. ab εἴδω, video.

Ἔσκαφα, verbi activi σκάπτω præt. perf. act. vel medium. nam σκάπτω facit fut. 2. σκαφῶ, ut ῥάπτω ῥαφῶ, ῥίπτω ῥιφῶ et similia alia, tenui in aspiratam mutata. unde a. 2. ἔσκαφον, ut ἔῤῥαφον, et ἔῤῥιφον. Ex act. autem ἔσκαφα est pass. ἔσκαμμαι. unde a. 1. pass. ἐσκάφθην.

Ἐσκάτθετο, pro εἰσκατέθετο, a. 2. m. à τίθημι.

Ἔσκε, Ion. pro ἦν vel potius εἶ, ut ὤθεσκε pro ὤθει. nam εἰμὶ facit non solum ἦν in imperfecto, sed etiam ἔον. (nisi a. 2. esse malis sine augmento:) cujus tertia pers. ἔε et εἶ per contractionem ex inus. Th. ἔω. Sic ἔσκον infra pro ἔον.

Ἔσκεμμαι, præt. perf. pass. verbi σκέπτομαι.

Ἐσκευάδαται, Ion. pro ἐσκευασμένοι εἰσί: itidemque ἐσκευάδατο pro ἐσκευασμένοι ἦσαν. præt. perf. et plusquamperf. pass. indic. modi, pers. tertia plur. facta ex tertia singul. ἐσκεύασται et ἐσκεύαστο, primum correpta penultima, hoc est abjecto σ, deinde inserto δα ante ται et το ut ἐρηρέδαται et πεφράδαται dictum est. Ex Them. act. σκευάζω, cujus fut. 1. act. σκευάσω, præt. ἐσκεύακα, pass. ἐσκεύασμαι.

Ἐσκίδναντο, præt. imperf. pass. verbi σκίδναμαι.

Ἔσκλη, a. 1. act. vel præt. imperf. verbi inus. σκλῆμι, ut ἔβην ex βῆμι est.

Ἔσκληκα, præt. perf. act. ejusdem σκλῆμι, facti per syncopen ex σκελέω, unde particip. ἐσκληκώς.

Ἔσκον, Ion. pro ἦν eram: vel potius pro ἔον. imperf. verbi substantivi ἔω: vel etiam a. 2. ut quidam volunt.

Ἐσμὲν, prima pers. plur. indic. ab eodem Them. εἰμί.

Ἔσμηγμαι, præt. perf. pass. verbi act. σμήχω.

Ἔσο, ἔστω, secunda et tertia pers. imper. præsentis, à Th. εἰμί.

Ἔσομαι, fut. 1. med. ejusdem verbi εἰμὶ, ex inus, Th. ἔω.

Ἐσορῇ, Dor. pro ἐσορᾷ apud Theoc. Itidemque ἐσορῇς pro ἐσορᾷς, à Them. ἐσοράω.

Ἐσοῦμαι, Dor. itidem pro ἔσομαι, fut. 1. med. verbi εἰμὶ ex ἔω. Solent enim Dores circumflectere fut. act. et med. dicentes ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, et sic deinceps.

Ἔσπακα, præt. perf. act. verbi σπάω.

Ἔσπαρκα, præt. perf. act. verbi σπείρω, unde pass. præt. perf. ἔσπαρμαι: et infin. ἐσπάρθαι. Itidem verò κείρω facit κέκαρμαι.

Ἔσπεικα, præt. perf. act. verbi σπένδω ex inus. Th. σπείδω. Unde præt. pass. ἔσπεισμαι, ex quo infin. ἐσπεῖσθαι, et particip. ἐσπεισμένος a. 1. act. ἔσπεισα: med. ἐσπεισάμην.

Ἕσπεο, vide in sequente Ἕσπον.

Ἕσπετε, vide in Ἕσπομαι. Et ἕσπετο, pro εἵπετο, sequebatur.

Ἐσπλαγχνίσθη, misertus est, a. 1. ind. pass. ab σπλαγχνίζομαι. præt. ἐσπλάγχνισμαι. Th. σπλάγχνον, ου, τὸ, viscus.

Ἕσπομαι, Poëtica epenthesi pro ἕπομαι dicitur: unde particip. ἑσπόμενος. Itidemque ἕσπω pro ἕπω. Unde imper. ἕσπετε pro εἴπετε, dicitur frequens apud Homer. qui et præcedente ἕσπομαι non minus crebro utitur, ac inter alia optativo ἑσποίμην, et particip. ἑσπόμενος. Idem vero et imperfecto ἕσπετο utitur sine augmento: Od. ά. Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ' ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἕσπον, aor. 2. act. Poëtici verbi σπέω. Unde infin. σπεῖν, et particip. σπών, et in compos. ἐπισπεῖν, ἐπισπών. Item media voce ἑσπόμην, σπέσθαι, σπόμενος. et in compos. ἐπεσπόμην, ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος. quod particip. præ aliis frequens est apud Homerum. Meminit vero et Hesych. hujus a. 2. med. indic. modi: afferens ἕσπεο pro ἠκολούθεις, et ἕσπετο pro ἠκολούθησε. Meminit et participii σπόμενος: afferens præterea σπείομεν et σπεῖο habentia insertum ι et resolutionem Ionicam vocalis circumflexæ, illud enim pro σπῶμεν dicitur, primùm διαλυθέντος τοῦ ῶ εἰς εο, καὶ διὰ τὸ μέτρον ἐπενθέντος τοῦ ι: hoc verò pro σποῦ, dissoluta itidem vocali circumflexa οῦ in εο, et inserto ι metri causa. Errant igitur qui ἔσπον esse aiunt aor. 2. verbi σπάω. quanquam iis Hesych. quoque astipulari videtur, dum ἐπίσπῃ exp. ἐπισπάσηται, καταλάβῃ.

Ἕσσα, Poët. pro εἷσα, geminato σ metri causa, et abjecto augmento. aor. 1. act. interdum ab ἕω seu ἕννυμι significante induo, interdum ab ἕω seu ἕζω significante, sedere facio, καθίζω. Sic ἑσσαμένη, a. 1. part. med. pro ἑσαμένη.

Ἕσσαι, Poëticè itidem pro ἕσαι, σ geminato metri gratia: aor. 1. act. infin. modi ab iisdem Them. Unde med. voce ἕσσασθαι. Interdum tamen ἕσσαι est secunda pers. præt. perf. pass. eorundem Them. pro ἕσαι, à prima pers. ἕμαι. sicut ἕσσο quoque pro ἕσο dicitur in plusquamperf.

Ἕσσαν, Poët. rursum pro ἕσαν, duplicato σ ut metro succurreretur: tertia pers. plur. præt. imperf. act. à Th. εἰμί.

Ἕσσας. particip. a. 1. ἕσσα. Qui a. 1. act. ἕσσα, media voce facit ἑσσάμην, unde infin. ἕσσασθαι, et particip. ἑσσάμενος.

Ἕσσε, tertia pers. aor. illius ἕσσα, de quo suprà.

Ἔσσεαι, Poët. pro ἔσῃ, geminato primum σ metri causa, deinde η resoluto in εαι more Ionico secunda pers. fut. ἔσομαι, ex Th. εἰμί.

Ἐσσεῖται, habet et ipsum metri gratia duplicatum σ, pro ἐσεῖται, quod ἐσεῖται, Doricum esse pro ἔσεται, supra dixi.

Ἔσσεται, eodem modo geminato σ dicitur pro ἔσεται: tertia pers. singul. fut. ἔσομαι.

Ἔσσευαν, Ἐσσεύαντο, similiter apud Poëtas duplicata litera σ proferuntur cogente metro, pro ἔσευαν et ἐσεύαντο, à Th. σεύω. Ambo autem aor. 1. sunt, indicativi modi, sed prius activæ, posterius mediæ vocis: ambo etiam carentia σ characteristica litera futuri, ut ἔχευα. Similiter ἔσσευμαι (quod est prima pers. singul. præt. perf. pass. ex eodem Them.) dici potest pro ἔσευμαι positum esse: hoc autem, Ion. pro σέσευμαι, ut ἐβούλευκα pro βεβούλευκα, ἔκτημαι pro κέκτημαι. licet alii malint in hoc ἔσσευμαι, ut et in ἔσσυμαι, et reliquis ejusmodi, esse metathesin τῶν τῆς ἀρχούσης γραμμάτων.

Ἔσσηται, quoque pro ἔσηται dictum videtur, esseque aor. 1. med. conjunctivi modi, à Them. εἰμί. Hesychius tamen in indic. modo ex futuro ἔσται.

Ἐσσὶ, Poët. et contra regulas grammaticas pro εἶ seu εἶς, es, secunda pers. præs. indic. à Them. εἰμί. licet Varin. annotet Poëticè usurpari pro ἐστί quoque. Nunquam autem asciscit ν, sequente vocali aliqua, ut annotat Eustath.

Ἔσσο, Poët. rursum geminatum metri causa σ habet pro ἔσο: estque imper. præsens verbi εἰμί. At ἕσσο, itidem geminatum habens σ pro ἕσο, abjecto augmento pro εἷσο, est secunda pers. singul. præt. plusquamperf. pass. à Them. ἕννυμι seu ἕω, faciente fut. 1. act. ἕσω, præt. εἶκα, pass. εἷμαι et plusquamperf. εἵμην.

Ἐσσόμενος, similiter pro ἐσόμενος, partic. fut. 1. à Them. εἰμί.

Ἕσσον, itidem pro ἕσον geminato metri causa σ, imper. a. 1. act. ab eodem Them. cujus aor. 1. act. indic. est ἕσσα. ut paulo supra docui.

Ἔσσυθεν, Bœot. pro ἐσσύθησαν, a. 1. pass. indic. modi, à Them. σύω, habens et ipse metri causa duplicatum σ.

Ἔσσυται et Ἔσσυτο, pro σέσυται, et σέσυτο, dici possunt et ipsa habere σ metri gratia geminatum, ut in ἔσσευαν paulo supra admonui: afferens tamen et aliorum super iis sententiam. sunt autem ab eodem Them. σύω.

Ἕσσωμαι, Ion. pro ἥσσωμαι, ab ἑσσόομαι, Ion. Th. pro ἡσσάομαι: caret autem augmento pro ἥσσωμαι.

Ἕστακα, per syncopen pro ἕστηκα, verso simul η in α, ut volunt nonnulli. præt. perf. verbi ἵστημι mutuantis fut. 1. à στάω.

Ἔσταθεν, pro ἐστάθησαν, Bœotica syncope, ut ἔσσυθεν pro ἐσσύθησαν. aor. 1. pass. ejusdem verbi facientis præt. pass. ἕσταμαι, ex cujus tertia pers. sing. aor. ille ἐστάθην.

Ἔσται, per syncopen pro ἔσεται tertia pers. sing. fut. ἔσομαι, ex εἰμί.

Ἑσταίην, opt. præs. act. verbi ἕστημι unde et imperat. ἕσταθι, infin. ἑστάναι et particip. ἑστάς: et in comp. ἀφέσταθι, ἀφεστάναι. Varin.

Ἕστακα, per systolen et τροπὴν τοῦ η εἰς α pro ἕστηκα: itidemque ἑστακέναι pro ἑστηκέναι. præt. perf. verbi ἵστημι.

Ἔστακτο, præt. plusquamperf. pass. verbi στάζω, regulare.

Ἐσταλάδατο, Ionico pleonasmo syllabæ δα pro ἐστάλατο, signific. ἐσταλισμένοι ἦσαν seu ἐσταλμένοι. Apud Hesych.

Ἐστάλαται et ἐστάλατο, Ion. pro ἐσταλμένοι εἰσὶ et ἐσταλμένοι ἦσαν. tertiæ pers. plur. perf. et plusquamperf. pass. verbi activi στέλλω, factæ ex tertiis sing. ἔσταλται et ἔσταλτο, inserto α ante ται et το.

Ἔσταλκα, præt. perf. act. ejusdem Th. στέλλω: unde præt. perf. pass. ἔσταλμαι, et inde præt. plusquamperf. ἐστάλμην, et a. 1. pass. ἐστάλθην.

Ἔσταλον, aoristus 2. act. ejusdem verbi: ex quo pass. ἐστάλην.

Ἕσταμεν, secundum Eustath. per syncopen usurpatum est pro ἑστήκαμεν, præt. perf. act. verbi ἵστημι ex ἱστάω. Alii tamen dicunt esse præsentis temporis ex Them. ἕστημι. de quo vide quæ in ἑσταίην paulo antè tradidi ex Var.

Ἔσταν Bœot. syncope pro ἔστησαν, ut ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔδον pro ἔδοσαν, tertia pers. plur. a. 2. act. indic. à Th.

ἵστημι. Scribitur et ἕσταν aspirata prima litera, quod potius ex ἵστασαν videtur συγκεκόφθαι.

Ἑστάναι, secundum quosdam συγκέκοπται ἐκ τοῦ ἑστηκέναι seu ἑστακέναι: tuncque est præteriti perf. act. à Them. ἵστημι: secundum alios autem præsens est infinititivi modi, ex Them. ἵστημι, ut ἱστάναι ex ἵστημι. Vide Ἑσταίην.

Ἕστασαν per syncopen pro ἑστήκεισαν, verso etiam η in α, ut tradit Eustathius: ut alii, pro ἑστάκεισαν itidem per syncopen. Quidam tenui spiritu ἔστασαν scribunt, et habere dicunt τροπὴν τοῦ η εἰς α, esseque aor. 2. pro ἔστησαν.

Ἑσταότ' pro ἑσταότε, part. perf. dualis ab ἵστημι, sto.

Ἑστᾶσι, per contractionem pro ἑστάασι: hoc autem per syncopen et τροπὴν τοῦ η pro ἑστήκασι, ut tradunt nonnulli, innuentes esse præt. verbi ἵστημι. Potest tamen esse etiam præs. temporis, ex Th. ἕστημι, ut ἱστᾶσι ex ἵστημι. de quo Them. vide in Ἑσταίην supra.

Ἑστάτω quoque nonnulli tradunt per syncopen esse pro ἑστακέτω. potest tamen et ipsum esse præsens imperativum ex secunda pers. ἕσταθι, ab ἕστημι. Vide itidem Ἑσταίην.

Ἑσταὼς, particip. præt. ἕσταα. ex Them. ἵστημι.

Ἔστειλε, a. 1. act. verbi στέλλω: unde voce media ἐστείλατο.

Ἐστερεώθησαν, confirmati sunt. a. 1. ind. pass. à στερεόω.

Ἐστέρημαι, præt. perf. pass. verbi στερίσκω ex στερέω. unde a. 1. pass. ἐστερήθην.

Ἐστεφάνιξα, a. 1. act. verbi στεφανίζω, Dor. pro ἐστεφάνισα.

Ἐστεφάνωται, tertia præt. perf. pass. à στεφανόω. Th. στέφω.

Ἑστεὼς, pro ἑσταὼς, apud Hom. ex præt. perf. ἕστεα ἕσταα, ab ἵστημι. Dicit enim. ἑστεότ' εἰν ἀΐδαο.

Ἔστη, a. 2. act. verbi ἵστημι, ut τίθημι facit ἔθην. habet tertiam pers. pluralem ἔστησαν communem cum a. 1. ἔστησα. sed in eo differentem quod neutram habeat signif. at aor. 1. transitivam.

Ἕστηκα, præt. perf. act. verbi ἵστημι. unde plusquamperf. ἑστήκειν, et partic. ἑστηκώς. Alii tamen med. vocis esse hæc volunt ex Th. ἑστήκω.

Ἑστήκειν, apud Hom. pro ἑστήκει, facta contractione Ion. ἑστήκεεν, in quo ν propter sequentem vocalem ascitum est. Ambo tertiæ pers. sing. præt. plusquamperf. à Them. ἵστημι.

Ἑστήκαντι, Dor. pro ἑστήκασι, præt. perf. verbi ἵστημι.

Ἑστήξει et Ἑστήξεται, fut. 1. act. et med. verbi ἑστήκω, facti ex præt. ἕστηκα.

Ἐστήρικται, tertia sing. præt. perf. à στηρίζω. f. ξω, statuo.

Ἔστησε, a. 1. act. verbi ἵστημι facientis fut. 1. act. στήσω, ex στάω. Tertia autem pers. plur. ἔστησαν, ejusdem aor. eadem est terminatione cum tertia aor. 2. sed non item signific. ut annot. in Ἔστη paulò antè.

Ἐστησάμην, aor. 1. med. ex act. ἔστησα, ab eodem Them.

Ἑστηὼς, quoque per syncopen dici pro ἑστηκὼς, ut ἑσταὼς pro ἑστακὼς, κεκοτηὼς pro κεκοτηκὼς, κεχαρηὼς pro κεχαρηκὼς, annotant nonnulli recentiores Grammatici.

Ἑστιάθη, Ion. pro εἱστιάθη, omisso augmento à Th. ἑστιάομαι. apud Hesych.

Ἔστιβεν, aor. 2. act. verbi στείβω, facientis fut. 2. στιβῶ.

Ἐστιχόωντο, Poët. pro ἐστιχῶντο, præt. imperf. pass. verbi στιχάομαι.

Ἕστο, Poët. seu Ion. pro εἷστο: tertia pers. singul. præt. plusquamperf. pass. à Them. ἕννυμι seu ἕω, facientis fut. 1. act. ἕσω, præt. perf. med. εἷκα, unde pass. εἷμαι.

Ἔστον, secunda et tertia dualis numeri, præs. temporis, ex Th. εἰμί.

Ἔστοργα, præt. perf. med. verbi στέργω. ut ἔοργα.

Ἐστόρεσα, aor. 1. act. verbi στορέννυμι ex στορέω, faciente fut. 1. act. στορέσω. Unde et aor. 1. pass. ἐστορέσθη.

Ἐστόρωται, in tertia singul. perf. pass. ab eodem Them. Doricè pro ἐστόρεσται dicitur, ut ex recentioribus quidam tradunt.

Ἔστραμμαι, præt. perf. pass. verbi act. στρέφω, ut τέτραμμαι est ex τρέφω verso ε in α.

Ἐστρατόωντο, Ion. vel Poët. pro ἐστρατῶντο, pleonasmo τοῦ ο, ex Th. στρατάομαι.

Ἐστράφατο, Ion. pro ἐστραμμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. à Th. eodem, facta ex tertia singul. ἔστραπτο, inserto α ante το, et tenui præced. commutata in aspiratam.

Ἐστρέφθην, aor. 1. pass. verbi act. στρέφω, ex tertia præt. ἔστραπται, α præteriti reverso in ε præsentis.

Ἔστροφα, præt. perf. med. ejusdem verbi, ut τέτροφα ex τρέφω est, ε verso in ο, ut in aliis fieri solet bisyllabis ε in priore syllaba habentibus, ut sunt λέγω, πλέκω, πέκω, πείθω, σπείρω, et similia.

Ἔστρωμαι, præt. perf. pass. verbi act. στρώννυμι, ex στρόω faciente fut. 1. act. στρώσω, ut χώννυμι ex χόω facit χώσω.

Ἔστρωσα, aor. 1. act. ejusdem Thematis.

Ἔστυγον, aor. 2. act. verbi στυγέω, facientis fut. 2. στυγῶ.

Ἔστω, tertia pers. imper. præs. à Them. εἰμί.

Ἐστωμυλάμην, aor. 1. med. verbi στωμύλλω.

Ἔστων, Att. syncope pro ἔστωσαν ponitur, ut ἐφέστων, quoque pro ἐφέστωσαν: duali numero usurpato pro plurali. est enim ἔστων dualis numeri, pers. tertiæ, imper. modi, à Them. εἰμί: ἔστωσαν autem plur. numeri, et tertiæ pers. ejusdem alioqui modi, et ab eodem Them.

Ἑστὼς, particip. præt. perf. syncopen itidem passum, factumque ex ἑστηκὼς seu ἑστακὼς, vel potius ex ἑσταὼς, aut ἑστεὼς, absorpta vocali præcedente. Itidem in comp. ἀνεστὼς, ἀφεστὼς, διεστὼς, ἐνεστὼς, ἐφεστὼς, καθεστὼς, et ceteris, ab ἵστημι.

Ἐσύθην, aor. 1. pass. verbi σύω, ut ἐχύθην est ex χύω.

Ἐσυνῆκεν, apud Alcæum, et ἐξυνῆκε, apud Anacreontem, Atticè pro συνῆκε sive ξυνῆκε, Attico more ascito duplici augmento, ut in πεπαρῴνηκα, ἠνώχληκα, παρηνώχληκα, à παροινέω, ἐνοχλέω, παρενοχλέω. Etym. Est autem aor. 1. irreg. verbi συνίημι sive ξυνίημι, facientis fut. 1. act. ξυνήσω, tanquam à ξυνέω seu συνέω.

Ἐσφάγην, aor. 2. pass. verbi σφάττω, facientis fut. 2. σφαγῶ, et aor. 2. ἔσφαγον.

Ἐσφάλην, a. 2. pass. verbi act. σφάλλω, facientis fut. 2. act. σφαλῶ, et aor. 2. ἔσφαλον.

Ἔσφαλμαι, præt. perf. pass. ejusdem Them. ex act. ἔσφαλκα.

Ἔσφαξα, aor. 1. act. verbi σφάττω. f. ξω.

Ἔσφηλα, a. 1. act. verbi σφάλλω, ut ἔπηλα à πάλλω, ἔψηλα à ψάλλω.

Ἐσχέθην, a. 1. pass. verbi act. ἔχω seu σχέω, facientis fut. 1. act. σχήσω, præt. perf. ἔσχηκα, pass. ἔσχημαι, ex cujus tertia pers. ἔσχηται fit hic aor. ἐσχέθην, commutata vocali longa in brevem, ut in εὑρέθη, ἐῤῥέθη et similibus. Ἔσχεθεν autem est tertia persona singul. præt. imperf. act. è Th. σχέθω. nonnunquam tamen et Bœot. syncope usurpatum esse potest pro ἐσχέθησαν, ut ἐμήνυθεν pro ἐμηνύθησαν, et similia: tuncque rursum est aor. 1. pass. Th. σχέω, plur. num. et tertiæ personæ.

Ἔσχηκα, præt. perf. act. ejusdem Them. σχέω.

Ἐσχίσθη, divisa est, a. 1. pass. à σχίζω.

Ἔσχον, aor. 2. act. verbi ἔχω, mututatitius ab eodem verbo σχέω. Unde aor. 2. med. ἐσχόμην.

Ἕσω, fut. 1. act. verbi ἕω signific. vel induo (pro quo ἕννυμι potius dicitur) vel sedere facio: pro quo usitatius est, ἕζω, nec non ἵζω.

Ἐσώθην, aor. 1. pass. verbi act. σώζω, ex tertia pers. singul. præt. perf. σέσωσται, detracto σ.

Ἐτάγην, aor. 2. pass. verbi act. τάσσω, facientis fut. 2. act. ταγῶ, aor. 2. ἔταγον.

Ἐτάθην, a. 1. pass. verbi act. τείνω, facientis præt. perf. act. τέτακα, pass. τέταμαι, tanquam ex Them. τάω.

Ἐτάκην, a. 1. pass. verbi act. τήκω, facientis fut. 2. act. τακῶ, aor. 2. ἔτακον.

Ἔταμον, aor. 2. act. verbi τέμνω vel τάμνω.

Ἐτανύσθη, a. 1. pass. à τανύω. Th. τείνω, tendo.

Ἑταρίσσατο, aor. 1. med. augmento carens et σ duplicatum habens metri causa: ex Poët. Them. ἑταρίζω. pro quo in prosa dicitur ἑταιρίζω.

Ἔτασον, aor. 1. act. imper. modi ex Them. act. ἐτάζω.

Ἐτάφην, aor. 2. pass. verbi act. θάπτω, facientis fut. 2. act. ταφῶ, aor. 2. ἔταφον. tenui in aspiratam versa, ut ἐῤῥίφην, ἐσκάφην, ἐῤῥάφην, ex ῥίπτω, σκάπτω, ῥάπτω.

Ἐτεθήλει, præt. plusquamperf. med. verbi θάλλω, ectasin habens penultimæ syllabæ pro ἐτεθάλει, metri gratia ab Homer. admissam. regulariter enim ex fut. 2. θαλῶ, fit præt. med. τέθαλα, unde partic. τεθαλυῖα apud eundem frequentissimum. irregulariter vero propter metrum τέθηλα. non minus crebrum apud eundem.

Ἐτέθην, a. 1. pass. verbi act. τίθημι facientis fut. 1. act. θήσω, ex θέω, (verbo inus.) præt. perf. τέθηκα, et voce pass. τέθημαι, seu τέθειμαι,: ex cujus tertia pers. singul. τέθηται, aor. hic ἐτέθην, correpta penultima, et aspirata versa in tenuem propter aliam immediate sequentem aspiratam, ut in ἐτύθην, à θύω.

Ἐτέθηπε, Ion. pro ἐτεθήπει: tertia pers. præt. plusquamperf. med. verbi θήπω, facientis præt. med. τέθηπα.

Ἐτεθνήκειν, præt. plusquamperf. verbi θνήσκω, facientis fut. θνήξω, præt. τέθνηκα.

Ἔτεινα, aor. 1. act. verbi τείνω.

Ἔτεκον, a. 2. act. verbi τίκτω, ex inus. Them. τέκω.

Ἐτελείετο, Ion. et Poët. pro ἐτελεῖτο, nulla facta contractione ex imperf. pass. ἐτελέετο, et ascito ι ad ε metri causa. ut et τελείω dicunt iidem Iones pro τελέω.

Ἐτέλεσε, a. 1. act. ejusdem verbi τελέω, facientis fut. 1. τελέσω, retento ε. Ex quo est et pass. aor. 1. ἐτελέσθην, factus ex tertia pers. singul. præt. pass. τετέλεσται.

Ἔτεμε, aor. 2. act. verbi τέμνω: ἔταμον potius à τάμνω est. Unde pass. aor. 2. ἐτέμην.

Ἐτέρσε, aor. 1. act. verbi τείρω, Æolicè, ut ἔκερσε ex κείρω est. alioqui est et à τέρσω, signific. exicco, unde τερσαίνω etiam.

Ἐτετάλμην, præt. plusquamperf. pass. verbi act. τέλλω, facientis præt. perf. act. τέταλκα, et ἔσταλκα, pass. τέταλμαι, ἔσταλμαι.

Ἐτετάχατο, verbi activi τάσσω in præt. plusquamperf. pass. tertia pers. pluralis, Ionicè pro ἐτεταγμένοι ἦσαν, ex tertia singul. ἐτέτακτο, inserto α ante το, et tenui præcedente versa in aspiratam. Sic ἐσεσάχατο supra.

Ἐτετεύχατο, Ionicè, ut præcedens ἐτετάχατο, tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. à Them. act. τεύχω, facta ex tertia singul. ἐτέτευκτο, inserto α ante το, et tenui præcedente versa in aspiratam. Communi lingua dicitur ἐτετευγμένοι ἦσαν.

Ἔτετμεν, imperf. innsitati verbi τέτμω, facti ex τμῶ pleonasmo syllabæ τε: pro quo in prosa dicitur τέμνω. Nisi pleonasmum esse malis τοῦ τ pro ἔτεμε.

Ἐτετρήχει, præt. plusquamperf. med. tanquam ex τρήχω vel τρηχέω: cujus usus apud Poëtas duntaxat est pro ἐτετράχυντο.

Ἐτέτυκτο, præt. plusquamperf. pass. verbi τεύχω tanquam ex τύχω. Usurpatur verò et ipsum tantummodo à Poëtis. secunda persona est ἐτέτυξο, ex prima ἐτετύγμην.

Ἐτετύφεα, Ion. pro ἐτετύφειν, et ἐτετύφεε pro ἐτετύφει: ut ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, et ἐπεποιήκεε pro ἐπεποιήκει, resoluta diphthongo et abjecto ν. Est autem præt. plusquamperf. act. verbi τύπτω.

Ἑτητοίμακα, præt. perf. act. verbi ἑτοιμάζω, Attic. pro ἡτοίμακα reduplicatis duabus initialibus literis præsentis. Dicitur verò pro eodem et ἑτητόμακα, exempto ι ex diphthongo.

Ἐτίθει, tertia pers. præt. imperf. ex verbo τίθημι, Attico more transsumpta ab inus. Th. τιθέω, ut ἠφίει ex ἀφιέω.

Ἐτίθου, secunda pers. præt. imperf. pass. ἐτιθέμην, pro ἐτίθεσο. Solent enim Iones exempto σ dicere ἐτίθεο, ut ἐκρέμαο pro ἐκρέμασο: unde postea Atticè et in communi lingua factum ἐτίθου, per contractionem. Sunt verò ex eodem. Them. τίθημι.

Ἔτλην, præt. imperf. vel aor. 2. verbi τλῆμι facti ex τλάω, pro ταλάω, f. τλήσω, p. τέτληκα.

Ἔτμαγεν, Bœot. syncope pro ἐτμάγησαν, ab ἐτμάγην, a. 2. pass. verbi activi τμήγω seu τμήσσω facientis fut. 2. act. τμαγῶ, aorist. 2. ἔτμαγον. Alioqui et tertia pers. singul. esse potest aor. 2. act. habens ascitum ν, pro διέτμαγε.

Ἔτμηγον, aor. 2. act. ejusdem Them. τμήγω seu τμήσσω, facientis fut. 2. act. non solùm τμαγῶ, sed etiam τμηγῶ, ut πλήσσω et πλαγῶ facit et πληγῶ.

Ἐτμήθην, aor. 1. pass. verbi τέμνω, tanquam ex τμάω. facit enim fut. 1. act. τμήσω, præt. perf. τέτμηκα, pass. τέτμημαι, ex cujus tertia pers. τέτμηται fit aor. ille.

Ἔτμηξα, aor. 1. act. verbi τμήγω seu τμήσσω.

Ἐτόλμα, imperf. à τολμάω, audeo.

Ἕτον, ἕτην, ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, dual. et plur. aor. 2. act. à Th. ἵημι, facientis in prima sing. ἧν, ut ἔθην.

Ἔτραγον, a. 2. act. verbi τρώγω, tanquam ex τράγω vel τραγέω.

Ἔτραπεν, aor. 2. act. verbi τρέπω facientis fut. 2. τραπῶ. quo Homerus in passiva significatione usus est pro ἐτράπη, (est enim ἐτράπην, aorist. 2. pass. ex activo illo ἔτραπον) dicens, Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε. ut annotat Eustath. Alioqui enim subaudiendus foret accusativus aliquis, nimirum τοὺς ἵππους vel ἑαυτόν. Media voce dicitur ἐτραπόμην, ἐτράπου, ἐτράπετο. Rursum ἔτραπεν potest alicubi Bœotica syncope positum esse pro ἐτράπησαν, in aor. 2. pass.

Ἐτράφην, aor. 2. pass. verbi τρέφω, facientis fut. 2. act. τραφῶ, et aor. 2. ἔτραφον.

Ἔτρεσα, a. 1. act. verbi τρέω, facientis fut. 1. τρέσω, retento ε.

Ἔτρησε, a. 1. act. verbi τίτρημι seu τιτράω, ex Themate, τράω.

Ἔτριγον, aor. 2. act. verbi τρίζω facientis fut. 2. τριγῶ, verso ζ in γ, ut alia quoque secundæ conjugationis verba in ζω desinentia, κράζω, κλάζω.

Ἐτρύγων, tertia pl. imperf. pro ἐτρύγαον, à τρυγάω.

Ἐτρύφη, aor. 2. pass. verbi activi θρύπτω, facientis fut. 2. act. τρυφῶ, ut ῥάπτω ῥαφῶ: ῥίπτω ῥιφῶ, et similia quæ tenuem mutant in aspiratam: propter quam etiam aspiratam coactum est verbum hoc præcedentis syllabæ aspiratam vertere in tenuem, ne duæ aspiratæ concurrentes τραχύτητα quampiam et cacophoniam efficerent. sicut ἐτύθην quoque et ἐτέθην mutarunt Thematis sui aspiratam θ in tenuem, à θύω et τίθημι.

Ἔτρωσα, a. 1. act. verbi τιτρώσκω, ex inus. Th. τρόω, unde fut. 1. τρώσω. pass. a. 1. est ἐτρώθην, ex præt. pass. τέτρωμαι tertia pers. singul. quæ est τέτρωται.

Ἐτύθην, a. 1. pass. verbi θύω in quo aspirata præsentis litera θ versa est in tenuem propter sequentem immediatè aliam aspiratam: qualem mutationem factam esse in Ἐτέθην quoque et Ἐτρύφην, paulo supra admonui.

Ἐτύχθην, a. 1. pass. verbi act. τεύχω, abjectum habens ε ex diphthongo. nisi potius est ex inus. Them. τύχω vel τύκω.

Ἔτυχον, a. 2. act verbi τυγχάνω, ex τεύχω, faciente fut. 2. τυχῶ, sublato ε ex diphthongo.

Εὔαδε, pleonasmo Æolico τοῦ υ, pro ἕαδε, mutato simul spiritu. hoc autem ἕαδε factum est (resoluta Ion. seu Att. vocali circumflexa ῃ in εα) ex ἧδε, aorist. 2. verbi Poëtici ἀνδάνω seu ἅδω. ut supra docui.

Εὐγνοίης, apud Homer. pro εὖ γνοίης.

Εὐηγγέλην, aorist. 2. pass. verbi εὐαγγελέω, intrinsecus habens augmentum.

Εὐήκτουν, præterit. imperf. verbi εὐεκτέω, intrinsecus habens augmentum.

Εὐηρέστησα, a. 1. act. verbi εὐαρεστέω, similis præcedentibus.

Εὐκτιμένον, bene exstructum, perf. part. pro εὖ ἐκτισμένον, à κτίζω, f. ίσω, condo.

Εὔξαιο, a. 1. opt. m. ab εὔχομαι, opto.

Εὐνηθεῖσα, a. 1. part. f. g. ab εὐνάω.

Εὐράμην, per syncopen pro εὑρησάμην, ut tradunt quidam Grammatici veteres: aor. 1. med. verbi act. εὑρίσκω mutuantis futurum εὑρήσω ex εὑρέω. Nisi quis ex εὕρω malit facere fut. 1. εὑρῶ, aor. 1. act. εὗρα, indeque medium εὑράμην. Ex quo infinitivus εὕρασθαι. Ambo autem rarioris usus sunt: atque adeo quidam eorum usu interdicunt.

Εὑρὲ, aor. 2. act. imper. modi, Atticè mutatum habens accentum pro εὗρε, ut εἰπὲ pro εἶπε, λαβὲ pro λάβε. Fit autem ex indic. εὑρίσκω, a. 2. εὗρον.

Εὑρέθην, a. 1. pass. verbi ejusdem εὑρίσκω ex εὑρέω. faciente fut. 1. act. εὑρήσω, præt. perf. act. εὕρηκα, pass. εὕρημαι. ex cujus tertia pers. εὕρηται factus est aor. ille εὑρέθην, mutata vocali longa in brevem. Unde particip. εὑρεθεὶς, et infin. εὑρεθῆναι.

Εὑρήσω, fut. 1. act. verbi εὑρίσκω, ex inus. Them. εὑρέω: ex quo aor. 1. εὕρησα, et præt. perf. εὕρηκα.

Εὗρον, a. 2. act. ejusdem Th. ex eodem verbo εὑρέω. facit enim fut. 2. εὑρῶ, unde hic aor. εὗρον, et inde aor. 2. med. εὑρόμην.

Εὔρυναν, a. 1. act. verbi εὐρύνω, carens augmento.

Εὗσαν, a. 1. act. verbi εὕω, facientis fut. 1. act. εὕσω.

Εὔχεο, Ion. pro ηὔχου, primum omisso augmento, deinde diphthongo ου resoluta in εο secunda pers. præt. imperf. pass. à Them. εὔχομαι.

Εὐχετοῴμην, pleonasmo Poëtico τοῦ ο pro εὐχετῴμην. Est autem hoc εὐχετῴμην, opt. præs. per contractionem ex εὐχεταοίμην à Them. εὐχετάομαι. sicut βοῴμην fit ex βοαοίμην: et pleonasmo τοῦ ο, βοοῴμην.

Εὔχθω, tertia pers. imper. modi, præt. perf. pass. ex secunda εὖξο. Ambo ex Them. εὔχομαι.

Ἐφαάνθην, vide paulò post in Ἐφάνθην.

Ἔφαγον, aor. 2. verbi φάγω, facientis fut. 2. φαγῶ.

Ἔφαθ', pro ἔφατο. τ in θ mutato ob sequent. aspirat. aor. 2. med. à φημί.

Ἐφαλῶν, quod Hesych. exponit προσηλῶν, Dor. est pro ἐφηλῶν, ex Them. ἐφηλόω.

Ἐφάμην, aor. 2. med. verbi φημὶ, ex aor. 2. act. ἔφην, ut ἐθέμην ex ἔθην. Etymol.

Ἔφαν, Bœotica syncope pro ἔφασαν, ut ἔβαν pro ἔβασαν exempta syllaba σα. est autem præterit. imperf. act. ejusdem Them. Idem Etymol.

Ἐφάνην, aor. 2. pass. verbi act. φαίνω, facientis fut. 2. act. φανῶ, aor. 2. ἔφανον.

Ἐφάνθην, aor. 1. pass. ejusdem Them. facientis præt. pass. πέφασμαι, ex cujus tertia pers. πέφανται Aor. ille formatus est. Poëtæ autem ἐφαάνθην dicunt pleonasmo τοῦ α, nec non φαάνθην, sine augmento, pro eodem.

Ἐφάρξαντο, a. 1. med. verbi φάργνυμι, facientis fut. 1. act. φάρξω. Factum est autem φάργνυμι hoc ex φράσσω, transpositis literis, meminitque ejus Hesych. afferens ἐφάργνυσαν, quod exp. ἔφραξαν, quamvis id potius sit aor. 1. act. ex Them. φαργνύω.

Ἐφέηκαν, Ion. seu Poët. pro ἐφῆκαν: aor. 1. act. verbi ἐφίημι, facientis fut. 1. ἐφήσω ex inus. Them. ἐφέω: habens η circumflexum Ionico more dissolutum in έη. ut et προέηκα, ξυνέηκα, et similia, dicuntur pro προῆκα, συνῆκα.

Ἐφεθεὶς, particip. aor. 1. pass. ex eodem Them. Facit enim præt. perf. pass. ἐφεῖμαι, ex cujus tertia pers. fit ἐφέθην hoc, exempto ι ex diphthongo, correptaque penult. ut ex τέθειται fit ἐτέθην.

Ἐφεῖναι, aor. 2. act. ejusdem verbi, ut θεῖναι ex τίθημι est.

Ἐφεῖντο, præt. plusquamperf. pass. vel ex eodem Them. vel ex ἐφέννυμι seu ἐφέω, habent enim hæc commune perf. pass. ἐφεῖμαι, quod eandem cum τέθειμαι formationem est sortitum.

Ἐφείσθω, imper. præt. perf. pass. ab eodem.

Ἐφείω, Poët. pro ἐφῶ, resoluto primum ω circumflexo in εω, deinde metri causa ascito ι ad ε aor. 2. act. subjunct. modi ab eodem verbo, ἵημι.

Ἐφέμεν, Dor. pro ἐφεῖναι, a. 2. act. infin. modi ex eodem Them.

Ἐφέπεσκεν, Ion. pro ἐφεῖπον, abjecto augmento, et inserto σκ. præt. imperf. vel a. 2. act. à verbo ἐφέπω.

Ἔφερσεν, quod Hesych. affert pro ἐκύησεν, videtur esse aor. 1. act. verbi φέρω, facientis Æol. more fut. 1. φέρσω, et signific. eo in loco quem exponit, in utero fero.

Ἕφες, a. 2. act. imper. modi, à Th. ἐφίημι, ut θὲς ex τίθημι.

Ἔφεσσαι, Poët. metri causa geminato σ pro ἕφεσαι: aor. 1. med. imper. modi, ex Them. ἐφέννυμι aut ἐφέω, faciente fut. 1. act. ἐφέσω. Unde med. aor. 1. infin. modi ἐφέσσασθαι pro ἐφέσασθαι.

Ἐφέστασαν, imperf. ab ἐφίστημι pro ἐφίστημι. f. ἐπιστήσω.

Ἐφεστῶτα, perf. part. pro ἐφεστηκότα ab ἐπίστημι.

Ἐφεώρα, tertia imperf. ab ὁράω, ῶ, f. άσω, præt. Att. ἑώρακα.

Ἐφεψιόωντο, Poët. pleonasmo τοῦ ο pro ἐφεψιῶντο: præt. imperf. verbi ἐφεψιάομαι.

Ἐφῆκα, præt. perf. act. verbi ἐφίημι ex fut. ἐφήσω, quod mutuatur, à Th. inus. ἐφέω. Vel etiam aor. 1. act. irregularis, ut ἔδωκα, ἔθηκα, pro ἐφῆσα, ἔδωσα, ἔθησα. Mediæ certè vocis aor. 1. ἐφήκατο, apud Hesych. legitur. At ἐφήκει præsens est tertia pers. ex Th. ἐφήκω.

Ἐφήλατο, aor. 1. med. verbi ἐφάλλομαι.

Ἔφην, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi φημὶ, ut ἔβην.

Ἔφηνα, aor. 1. act. verbi φαίνω. Unde med. voce ἐφηνάμην.

Ἐφήρμοσε, a. 1. ind. ab ἐφαρμόζω. Th. ἄρω, apto.

Ἔφησα, a. 1. act. verbi φημὶ, mutuatitius ab inus. φάω, faciente fut. 1. φήσω.

Ἔφησθα, paragoge Æol. pro ἔφης, ut εἴπησθα pro εἴπῃς. secunda pers. aor. 2. ἔφην, ab eodem Them.

Ἐφησθεῖεν, opt. aor. 1. pass. ex Th. ἐφήδομαι, faciente præt. pass. ἐφῆσμαι, aor. 1. pass. ἐφήσθην. unde et particip. ἐφησθείς.

Ἐφήσομαι, fut. 1. med. verbi act. ἐφίημι vel etiam verbi pass. ἐφήδομαι. Habet verò ἐφίημι hoc fut. medium, ut et act. ἐφήσω, ex inus. Them. ἐφέω: ἐφήδομαι autem suum ex seipso.

Ἔφθακα, præt. perf. act. verbi φθάνω, ejecto ν.

Ἐφθάρην, aor. 2. pass. verbi φθείρω facientis fut. 2. act. φθαρῶ, a. 2. ἔφθαρον.

Ἔφθαρκα, præt. perf. act. verbi ejusdem mutuatitium à Dor. φθαίρω, ut Eustath. tradit. Unde præt. perf. pass. ἔφθαρμαι, cum suo infin. ἐφθάρθαι, et part. ἐφθαρμένος: nec non a. 1. ind. ἐφθάρθην.

Ἔφθασα, a. 1. act. verbi φθάνω ex Th. φθάω.

Ἔφθην, aoristus 2. ejusdem verbi, ex Them. φθῆμι, ut ἔφην.

Ἐφθίατο, Ion. pro ἔφθιντο: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ex Th. φθίνω seu φθίω, facta ex tertia singulari, inserto α ante το.

Ἐφθίσθη, a. 1. pass. verbi φθίνω facientis præt. pass. ἔφθισμαι. Legitur apud Hesych.

Ἔφθιτο, præt. plusquamperf. pass. ejusdem Th. uti jam dixi, φθίνω nimirum.

Ἔφθορα, præt. perfect. med. verbi φθείρω, ut ex σπείρω est ἔσπορα.

Ἐφιᾶσι, tertia pers. plur. verbi ἐφίημι, in præs. indic. modi, ut ἵημι quoque facit ἱᾶσι.

Ἐφιγμένος, part. præt. perf. pass. ab ἐφικνέομαι faciente fut. 1. med. ἐφίξομαι, et præt. pass. ἐφῖγμαι, ex inus. Th. ἐφίκομαι, unde fut. 2. etiam habet, et aor. 2.

Ἐφίει, tertia pers. sing. præt. imperf. act. ex inus. Th. ἐφιέω, pro quo ἐφίημι in usu est. Interdum est et secunda persona imperativi præs. ab eodem Th.

Ἐφιέμεν et Ἐφιέμεναι, Dor. pro ἐφιέναι. præs. infin. ab eodem ἐφίημι, ἐφίεσαν, 3. pl. imperf.

Ἐφιέναι, infin. præsens verbi ἐφίημι, ut dixi: veluti τιθέναι est ex τίθημι.

Ἐφίησι, tertia pers. sing. præs. indic. ab eodem. At ἐφίῃσι, est præsens quidem itidem, sed subjunctivi modi, habens Ion. paragogen σι, ut λάβῃσι, θέῃσι et similia, pro ἐφίῃ, λάβῃ, θέῃ.

Ἐφίκοντο, aor. 2. med. verbi ἐφικνέομαι facientis fut. 2. med. ἐφικοῦμαι, aor. 2. ἐφικόμην, cujus hoc ἐφίκοντο est tertia persona plur.

Ἐφίλατο, aor. 1. med. verbi φίλημι, unde et imper. φίλαι. ut Eustath. tradit: vel a. 1. m. pro ἐφιλήσατο, à φιλέω. Ambobus utitur Homerus, illo pro ἠγάπησεν. Iliad. έ: hoc autem pro ἀγάπησον, Iliad. κ': ι in ambobus producens.

Ἐφίληθεν, Bœot. syncope pro ἐφιλήθησαν. a. 1. pass. verbi activi φιλέω, facientis fut. 1. act. φιλήσω, præt. perf. pass. πεφίλημαι.

Ἐφίστη, tertia pers. sing. præt. imperf. à Th. ἐφίστημι. Quidam et imperativum esse aiunt pro ἐφίσταθι.

Ἔφλαδον, aor. 2. act. verbi φλάζω: apud Etymolog.

Ἐφλέχθη, aor. 1. pass. verbi act. φλέγω facientis fut. 1. act. φλέξω, præt. pass. πέφλεγμαι.

Ἐφόβηθεν, ut ἐφίληθεν paulò antè, Bœot. syncope pro ἐφοβήθησαν. aor. 1 pass. verbi activi φοβέω.

Ἐφόρευν, ferebant. imperf. Dor. pro ἐφόρουν, à φορέω. Th. φέρω.

Ἔφραδον, aor. 2. act. verbi φράζω, facientis fut. 2. φραδῶ, converso ζ in δ, ut in aliis quoque verbis tertiæ declinationis quæ in ζω finiuntur, ἐφράσαθ', a. 1. m.

Εὐφράνθη, oblectatum est, a. 1. pass. ab εὐφραίνω.

Ἔφρυξα, a. 1. act. verbi φρύγω seu φρύττω.

Ἔφυ, tertia pers. a. 2. ἔφυν, de quo mox.

Ἔφυγον, a. 2. act. verbi φεύγω facientis fut. 2. φυγῶ exempto ε ex diphthongo, ut in ἐλεύθω, τεύχω, et similibus.

Ἐφύγοσαν: Dor. epenthesi syllabæ σα pro ἔφυγον, tertia plur. a. 2. act. ut ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον.

Ἐφύη, a. 2. pass. verbi act. φύω, ex a. 2. act. ἔφυον.

Ἔφυν, a. 2. act. verbi inusitati φῦμι unde part. φύς.

Ἔχ', contine, pro ἔχε, præs. imperat. ab ἔχω.

Ἔχαδον, a. 2. act. verbi χάζω, ut ἔφραδον.

Ἐχαλέπηνα, a. 1. act. verbi act. χαλεπαίνω, versa α in η, et subscripto ι.

Ἔχανεν, a. 2. verbi act. χαίνω, facientis fut. 2. χανῶ. At a. 1. foret ἔχηνα.

Ἐχάρην, a. 2. pass. verbi act. χαίρω, facientis fut. 2. act. χαρῶ, a. 2. ἔχαρον. p. m. κέχαρα.

Ἔχεα, a. 1. act. verbi χέω, ex ἔχευα. unde infin. χέαι.

Ἐχέμεν, Dor. pro ἔχειν: infin. præs. verbi ἔχω. et ἔχε, imperf. pro εἶχε.

Ἔχεσκεν, Ion. pro εἶχε, abjecto primùm augmento, deinde adjecta paragoge σκε, ut et in aliis præt. imperf. ind. modi, ab eodem Th. f. ἕξω. p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. a. 2. sub. σχῶ.

Ἔχευα, a. 1. act. verbi χέω, uti jam dixi: contra regulam pro ἔχευσα, exemplo σ, characteristica futuri litera in tertia conjugatione, unde, dempto præterea υ, fit ἔχεα. Nisi quis potius hoc ἔχευα ex illo ἔχεα factum existimet pleonasmo τοῦ υ Æolico, qualis est in Εὔαδεν, et Δεύομαι, ac similibus. Inde in med. voce ἐχεύατο.

Ἔχηρα, a. 1. act. verbi χαίρω, ut à διαίνω est ἐδίηνα. Var. Ion. esse ait pro ἐχάρην.

Ἐχθήρειε, a. 1. act. optat. modi, Att. et Æol. pro ἐχθήραι, à Th. ἐχθαίρω faciente a. 1. ind. modi ἤχθηρα, ut præcedens ἔχηρα à χαίρω est. subjunct. a. 1. act. est ἐχθήρω.

Ἐχθήσομαι, fut. 1. med. verbi ἔχθομαι ex ἐχθέομαι.

Ἐχόντων, Att. pro ἐχέτωσαν: part. præs. temporis pluralis numeri genitivi casus usurpato pro tertia pers. pluralis imperativi modi. Ambo à Th. ἔχω.

Ἔχραον, aor. 2. act. verbi χραύω facientis futurum secundum χραῶ exempto υ ex diphthongo, ad corripiendum penultimam. Interdum est et imperf. verbi χράω.

Ἐχρέωντο, Poët. pleonasmo τοῦ ο pro ἐχρῶντο, ut ἐφεψιόωντο pro ἐφεψιῶντο, et similia. præter. imperf. verbi pass. χρῶμαι.

Ἐχύη, a. 2. pass. verbi χύω seu χέω, ut ἐῤῥύη. Apud Hesych.

Ἐχύθη, a. 1. pass. ejusdem verbi, ut ἐλύθη.

Ἐχώσθη, a. 1. pass. verbi χώννυμι seu χόω, facientis futurum 1. act. χώσω, præt. pass. κέχωσμαι, ut χρώννυμι facit κέχρωσμαι: et similia, assumpto σ contra morem aliorum in όω desinentium.

Ἐψαθήλατο, aor. 1. med. verbi act. ψαθάλλω, ut ἥλατο ab ἅλλομαι formatum est.

Ἐψάλαται, Ion. pro ἐψαλμένοι εἰσί. tertia pers. plur. præt. perf. pass. verbi activi ψάλλω, ex tertia sing. facta inserto α ante ται.

Ἔψεαι, Ion. itidem pro ἕψῃ, resoluta diphthongo. secunda pers. singul. fut. 1. med. ἕψομαι, ex Th. ἕπομαι. Apud Hesych. verò et ἕψεο, legitur, quod itidem Ionicam diphthongi dissolutionem admisit pro ἕψου: ipse in imper. modo et temp. præs. exp. ἀκολούθει, ἕπου, sequere: tanquam fut. 1. medio ἕψομαι, transeunte in præsens, sicut à βήσομαι et δύσομαι est ἐβήσετο et ἐδύσετο.

Ἐψεύσθησαν, a. 1. pass. à ψεύδω, fallo. p. ἔψευκα, hinc ἐψεύσω, 2. person. a. 1. m.

Ἐψιάασθαι, Poët. pleonasmo τοῦ α pro ἐψιᾶσθαι, ut μηχανάασθαι pro μηχανᾶσθαι, et similia.

Ἐψιθυρίσδομεν, Dor. pro ἐψιθυρίζομεν: à Dor. itidem Th. ψιθυρίσδω pro ψιθυρίζω.

Ἐψιόωντο, Poët. pleonasmo τοῦ ο pro ἐψιῶντο, ut ἐχρέωντο, pro ἐχρῶντο: à Th. ἐψιάομαι seu ἐψιῶμαι.

Ἕω, ἕῃς, ἕῃ, Ion. pro ὦ, ᾗς, ᾗ, resoluta vocali circumflexa, aor. 2. act. subjunct. modi, à Th. ἵημι seu ἕω, nam interdum ἕω Thema quoque est, et aliquando est origo τοῦ ἵημι, faciens fut. 1. act. ἥσω, aliquando τοῦ ἕννυμι vel ἵζω, faciens ἕσω.

Ἔω, ἔῃς, ἔῃ, itidem Ion. pro ὦ, ᾖς, ᾖ, resoluta vocali circumflexa, præsens est subjunctivi à Th. εἰμὶ nisi aor. 2. esse malis. nam tradunt Grammatici hoc εἰμὶ in aor. 2. facere ἔον, optativo ἔοιμι, subjunctivo ἔω, participio ἐών. Hoc verò ἔον est et ipsum à Them. ἔω. nam et ἔω, ut ἕω, Thema interdum est, et primitivum atque origo est modo τοῦ εἰμὶ, faciens fut. 1. med. ἔσομαι, modò τοῦ εἶμι, significantis πορεύομαι, faciens fut. 1. med. εἴσομαι, assumpto ι.

Ἔῳγα, pr. m. verbi act. οἴγω. Att. assumpto ε pro ᾦγα.

Ἔῳγμαι, præt. pass. ejusdem Th. itidem habens Att. assumptum ε pro ᾦγμαι. Unde part. ἐῳγμένος.

Ἐῳγυῖα part. fœm. gen. ex masculino ἐῳγώς. Ambo part. ex præt. med. ἔῳγα.

Ἔωθα, præt. med. verbi ἔθω, ut ἔργω, facit ἔωργα, pro ἔοθα, et ἔοργα, verso primùm ε prioris syllabæ in ο, deinde repetita initiali litera præsentis, ut ἔλπω etiam facit ἔολπα. Utitur porro hoc præterito ἔωθα Araros, ut et Thucyd. plusquamperfecto Attico ἐῴθεσαν pro ἐώθεισαν: et Archippus participio ἐωθός. Var. Alioquin et εἴωθα dicitur pro ἔωθα assumpto ι.

Ἐώθουν, itidem Att. assumpto ε dicitur pro ὤθουν: hoc autem per contractionem pro ὤθεον. præt. imperf. act. verbi ὠθέω.

Ἐῴκειν, pro ἐοίκειν, ο verso in ω et subscripto ι. plusquamperf. med. verbi activi εἴκω, habens et ipsum ε, ex Attica reduplicatione initialis literæ præsentis, ut ἔωθα.

Ἐώλπειν, pro ἠόλπειν, κατὰ χρόνου μετάθεσιν, ut scribit Eustathius, innuens regulariter debuisse dici ἠόλπειν in hoc plusquamperfecto verbi ἔλπω, assumpto aliquo augmento præter augmentum præt. ἔολπα: sed Poët. quadam licentia ab Homero transposito augmento, hoc est è prima syllaba translato in secundam, dictum fuisse ἐώλπειν. Habet verò et hoc ἔολπα, nec non ἐόλπειν, Att. more reduplicatam initialem præs. literam. Sic ἐώργειν dicitur.

Ἕωμεν, pleonasmo τοῦ ε pro ὦμεν: a. 2. subjunct. act.

ab inus. Th. ἔημι ex ἔω, significante πληρῶ, ut tradit Eust. qui etiam addit, pro eo ἐῶμεν scribi et ἔομεν.

Ἐῷμι, per contractionem ex ἐάοιμι: opt. præsens verbi act. ἐάω.

Ἐὼν, Poët. pleonasmo τοῦ ε pro ὢν, ut tradunt nonnulli, qui part. præs. esse temporis indicant. Alii a. 2. esse aiunt, regulare, ab a. 2. indic. modi ἔον, ut paulo ante etiam in Ἔω admonui.

Ἔων, sine augmento pro εἴων, Poët. vel Ion. more præt. imperf. act. verbi ἐάω.

Ἐώνημαι, Att. assumpto ε dicitur pro ὤνημαι, ut ἐώθουν et ἔωσα pro ὤθουν et ὦσα. Est autem præt. perf. pass. verbi ὠνέομαι. Ex quo et a. 1. pass. ἐωνήθην. Itidem in præt. imperf. ἐωνούμην, dicitur pro ὠνούμην.

Ἐῳνοχόουν, præt. imperfect. act. verbi οἰνοχοέω, habens et ipsum Attico more assumptum ε, pro ᾠνοχόουν, ut ἔῳγα dici pro ᾦγα suprà docui.

Ἔῳξα eodem modo pro ᾦξα: a. 1. act. verbi οἴγω.

Ἑώρα itidem Att. assumpto ε pro ὥρα. tertia pers. præt. imperf. act. ex prima ἑώρων pro ὥρων. ambo ex act. Th. ὁράω.

Ἑώρακα, similiter pro ὥρακα dicitur: præt. perf. act. ejusdem Th. ὁράω.

Ἐώργειν, præt. plusquamperf. medium verbi ἔργω, ex perf. ἔοργα, assumpto augmento intrinsecus, quod extrinsecus assumi oportebat, ut in ἐώλπειν supra. Similem ectasin habere tradunt et ἐωργὸς pro ἐοργός. Legitur verò et in præt. perf. indic. modi apud Hesych. ἔωργε, quod exp. εἴργασται, similem habens ectasin.

Ἑώρταζον, præt. imperf. act. verbi ἑορτάζω, habens augmentum intrinsecus.

Ἑώρων, Att. pro ὥρων, assumpto ε, ut in ἐῳνοχόουν. præt. imperf. verbi act. ὁράω.

Ἔωσα, itidem Att. assumpto ε, pro ὦσα: a. 1. act. verbi ὠθέω ex inus. Them. ὤθω. Itidemque media voce in eodem tempore dicitur ἐωσάμην et ἐώσαντο pro ὠσάμην et ὤσαντο.

Ἐώσθην, simili modo assumpto Att. ε pro ὤσθην dicitur, est autem aor. 1. pass. ejusdem Th. ὠθέω, itidem ab inus. ὤθω, ex præt. pass. ἔωσμαι.

Ἔωσι, Ion. pro ὦσι, resoluta vocali circumflexa, ut volunt nonnulli, qui aiunt esse præsentis temporis subjunctivi modi. Potest tamen esse et regularis aor. 2. subjunctivi ex aor. 2. indicativi ἔον. qua de re vide et quæ paulo antè dixi in ἔω.

Ἔωσμαι, præt. perf. pass. verbi activi ὠθέω, ex inus. Th. ὤθω facientis fut. 1. ὤσω. habet autem Att. assumptum ε, ut et aor. ἔωσα et ἐωσάμην, itidemque præt. ἔωσμαι pro ὦσμαι. itidemque in tertia pers. ἔωσται pro ὦσται.

Z.

Ζαεὶς, part. præs. ex Th. Poët. ζάημι, ut ἀεὶς ex ἄημι. Idemque ferè significant ζάημι et ἄημι, nisi quod ζάημι videtur significare σφόδρα ἄημι, tanquam compositum ex ζα particula intensiva, et verbo ἄημι.

Ζαῖεν, syncope Attica pro ζαίησαν tertia pers. pluralis, ex prima ζαίην. præs. optativi modi, ex inus. Th. ζῆμι, ut βαίην ex βῆμι, ἱσταίην ex ἵστημι. Itidem verò ζαῖμεν et ζαῖτε syncope illa Attica dici aiunt pro ζαίημεν et ζαίητε.

Ζαλεῦ, Dor. pro ζηλοῦ verso η in α, et οῦ in εῦ. imperat. præs. pass. verbi act. ζηλόω. Legitur apud Hesych. ab eoque exponitur μιμοῦ.

Ζατεῦσα, eodem modo pro ζητοῦσα dicunt iidem Dores. Est autem part. præs. act. ex Th. Dor. ζατέω pro ζητέω.

Ζείουσα, Ion. et Poët. inserto ι, pro ζέουσα, à Th. ζείω pro ζέω.

Ζέσεν, Ion. itidem et Poëticè pro ἔζεσε, abjecto augmento: a. 1. act. verbi ζέω, facientis fut. 1. act. ζέσω, retento ε. Passiva autem voce facit aor. 1. ἐζέσθην, unde est. part. ζεσθεὶς, fervefactus.

Ζευγνύασι, Var. tradit elegantius esse quam ζευγνῦσι. Videtur tamen id Ionicum esse, ut τιθέασι pro τιθεῖσι. Est autem tertia pers. plur. præs. temporis vocis activæ, à Th. ζεύγνυμι, habens epenthesin τοῦ α pro ζευγνῦσι, ut δεικνῦσι.

Ζεῦξαι, infin. aor. 1. ejusdem verbi ζεύγνυμι facientis fut. 1. act. ζεύξω ab inus. Th. ζεύγω.

Ζεύσασθαι, Dor. pro γεύσασθαι, verso γ in ζ. à Dor. itidem Th. ζεύομαι pro γεύομαι seu ζεύω pro γεύω. Etymol. et Var.

Ζῆ, interdum est imper. modi, καθ' ἀποκοπὴν pro ζῆθι: interdum indic. modi est, et tertia pers. singularis vel præter imperf. vel aor. 2. activi, carens augmento pro ἔζη, ut βῆ scimus à Poëtis usurpari pro ἔβη. Ambo ab inus. Th. ζῆμι. Quidam verò per contractionem esse dicunt pro ζάε.

Ζημιωθῇ, a. 1. sub. pass. à ζημιόω.

Ζῆθι, imperat. præsent. vel aorist. 2. act. a ζῆμι, ut στῆθι ab ἵστημι. Alii tamen ex ζάω formare malunt. volunt enim ex eo primùm esse ζάε, ex quo per contractionem fieri ζῆ, indeque ζῆθι, adjecta syllaba θι, quam cæteris quoque monosyllabis imperativis asciscì aiunt. Sed altera formatio simplicior est.

Ζῆν pro ζᾷν. Dor. mutat. τοῦ ᾶ εἰς ῆ, ut πεινῆν pro πεινᾷν iidem dicunt. infin. act. verbi ζάω, Att. etiam linguæ et communi usitatus.

Ζῇς, itidem pro ζᾷς seu ζάεις iidem Dores dicunt, ut γελῇς pro γελᾷς, contracto ει et ε in η, et subscripto ι. Quòd si verò dicamus esse secundam pers. verbi inus. ζῆμι, non amplius ι subscribendum fuerit.

Ζῆσαι, a. 1. act. infin. modi, ab eodem Th. ζάω faciente fut. 1. act. ζήσω, ex quo med. ζήσομαι.

Ζητεύῃς, præs. sub. à ζητεύω, Poët. pro ζητέω.

Ζούσθω, tertia pers. sing. imper. pass. ab inus. Th. ζόω, pro quo ζώννυμι solet usurpari.

Ζυγέντες, part. plur. ex singulari ζυγείς: quod est aor. 2. pass. à Them. activo ζεύγνυμι faciente fut. 2. act. ζυγῶ ex inus. Th. ζεύγω, ut ἐρεύγω facit ἐρυγῶ.

Ζώγρει, imper. præs. act. verbi ζωγρέω per compositionem dicti pro ζωὸν ἀγρεύω.

Ζώεσκεν, imperf. Poët. pro ἔζωεν, et ζῶε 3. imperf. à ζώω, Poët. pro ζάω.

Ζῴην, Att. pro ζῷμι. ut βοῴην pro βοῷμι: opt. præsens act. verbi ζάω. facit enim id communiter ζάοιμι, ex quo per contractionem ζῷμι, et Att. ζῴην verso μι in ην, contractisque α et ο in ω, et subscripto ι.

Ζωσθεῖσα, part. fœm. gen. a. 1. pass. ex Th. ζώννυμι, faciente fut. 1. act. ζώσω, ex inus. Th. ζόω: præt. perf. pass. ἔζωσμαι, ut ἔχωσμαι ἔχρωσμαι: a. 1. pass. infinitivi modi est ζωσθῆναι.

Ζώεσκον, Ion. pro ἔζωον abjecto primùm augmento, deinde inserta syllaba εσκ: ut ὤθεσκον et τύπτεσκον iidem dicunt pro ὤθουν et ἔτυπτον. Est autem illud ζώεσκον præt. imperf. ab Ion. Th. ζώω.

Ζωννύσκετο, Ion. pro ἐζώννυτο, abjecto augmento, et inserta syllaba σκε, imperfectum passivum verbi ζώννυμι.

Ζώοντες, Ion. vel Poët. pro ζῶντες, pleonasmo τοῦ ο, ut κομόωντες pro κομῶντες apud Hom. legimus. Part. præs. act. verbi ζάω.

Ζῶσαι, a. 1. act. infin. verbi ζώννυμι facientis fut. 1. act. ζώσω, ex inus. Th. ζόω, uti jam dictum est. Unde media voce ζώσασθαι, et ind. modo ζώσατο apud Poëtas pro ἐζώσατο, abjecto augmento. Rursum vero ζῶσαι interdum est particip. præsens fœm. gen. pl. num. per contractionem pro ζάουσαι, ut ζώσας itidem legimus pro ζαούσας. Tunc autem est à Th. ζάω, vivo. ζωώσας autem est part. a. 1. act. ex Th. ζωόω.

H.

Ἦ Att. apud Aristoph. abjecto ν pro ἦν vel ἤμην. Quidam sic formatum aiunt. dicunt εἰμὶ præt. imperfectum facere εἶν, ut τίθημι facit ἐτίθην. ex eo fieri ἦ, primùm abjecto ν, et diphthongo more Ion. resoluta in εα, (ut iidem Iones dicunt ᾔδεα pro ᾔδειν, ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, ἐνενοήκεα pro ἐνενοήκειν) deinde contractis ε et α in η. Interdum ἦ est pro ἔφη, inquit: præter. imperf. vel a. 2. act. verbi ἠμὶ, per apocopen pro φημὶ, ut iidem Grammatici tradunt. Alioquin est et conjunctio seu particula significans interdum ἄρα, interdum ἀληθῶς, interdum etiam δή. Etymol.

Ἦ, cum ι asscripto sive subscripto, est tertia pers. conjunct. modi, ex primo ὦ: ambo ex inus. verbo ἔω ex quo εἰμὶ quædam sua mutuatur tempora.

Ἧ, itidem asscripto sive subscripto ι, sed asperum gerens spiritum, interdum est tertia pers. singul. conjunctivi modi, itidem ex prima ὧ, sed a. 2. activi, ex Th. inus. ἕω, ex quo ἵημι sua mutuatur tempora. Interdum est dativus articuli fœm. postpositivi, nonnunquam adverbium etiam ex eodem articulo factum.

Ἦα, Att. pro εἶα. Ambo autem sunt præteritum med. verbi εἶμι significantis πορεύομαι: sed prius formatum ex posteriore. tradunt etenim esse Thema εἴω, epenthesi Ion. vel Poët. pro ἔω. hujus præt. medium esse εἶα. ex quo ᾖα hoc fieri, ε in η verso, et subscripto ι: id quod satis est manifestum ex Ion. illo ἤϊα. Interdum vero ᾖα nomen quoque est plurale ex singulari ᾖον, itidem per contractionem pro ἤϊα et ἤϊον. Ἦα autem esse a. 1. verbi εἰμὶ ex ἔω, annotat Eust. Innuit enim εἰμὶ ex ἔω facere a. 1. ἔα, ut χέω facit ἔχεα, unde κατ' ἔκτασιν esse ἦα. Ita verò ἦα sive ἔα facere hoc verbum in a. 1. ut facit ἦον sive ἔον in a. 2.

Ἧατο, Ion. pro ἧντο ab ἧμαι.

Ἠακότες, quod Suidas exp. θρηνήσαντες, videtur esse part. præt. perf. act. à Th. αἰάζω, ideóque deberet habere subscriptum ι.

Ἡβηκὼς, part. præt. perf. act. à Th. ἡβάω faciente fut. 1. ἡβήσω, unde et particip. a. 1. ἡβήσας.

Ἡβήσειε, a. 1. opt. Æol. ab ἡβάω. Th. ἥβη, pubes.

Ἠβουλήθην, Att. more pro ἐβουλήθην dicitur, ut ἠδυνήθην pro ἐδυνήθην, assumpto præter syllabicum augmentum etiam temporali. Est autem a. 1. pass. verbi βούλομαι ex inus. Th. βουλέομαι, ex quo habet fut. βουλήσομαι. Sed et ἠβουλόμην dicitur pro ἐβουλόμην, Att. itidem.

Ἡβῴην, ῃς, ῃ. opt. Att. præsent. pro ἡβάοιμι, ῷμι. ab ἡβάω.

Ἡβώοιμι, Poët. pro ἡβάοιμι seu ἡβῷμι: optat. præs. act. ab eodem verbo. Utitur autem eo Homerus. Sic et ἡβώοντα pro ἡβῶντα.

Ἡβώωσα, Poët. pleonasmo τοῦ ω pro ἡβῶσα: part. præs. ab eodem Th. Varin.

Ἤγαγον, a. 2. act. verbi ἄγω, Att. reduplicationem habens mediæ syllabæ γα pro ἦγον. Itidem media voce in eodem tempore ἠγαγόμην dicitur pro ἠγόμην.

Ἠγαλλιάσατο, a. 1. m. ab ἀγαλλιάω, exulto.

Ἠγάμην, præt. imperf. verbi ἄγαμαι.

Ἠγάσθην, a. 1. pass. indic. verbi ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι: ex quo habet et præt. perf. ἤγασμαι, unde tertia persona præt. plusquamperf. ἤγαστο apud Hesych.

Ἠγάσσατο, Poët. metri causa geminato σ pro ἠγάσατο: tertia pers. singul. a. 1. med. indic. ab eodem Th. ἄγαμαι faciente fut. 1. med. ἀγάσομαι ex verbo ἀγάζομαι.

Ἠγγειλάμην, a. 1. med. ind. ex Th. act. ἀγγέλλω.

Ἠγγέλην, a. 2. pass. verbi ἀγγέλλω, facientis fut. 2. ἀγγελῶ, a. 2. ἤγγελον, a. 1. ἤγγειλα, imperf. pass. ἠγγελλόμην.

Ἠγγέλθην, a. 1. pass. indic. ab eodem Th. faciente fut. 1. ἀγγελῶ, præt. ἤγγελκα, pass. ἤγγελμαι.

Ἠγγυᾶτο, præt. imperf. pass. verbi act. ἐγγυάω.

Ἤγειρα, a. 1. act. verbi ἐγείρω. f. ρῶ. p. ἤγερκα. a. 1. pass. ἐγέρθην.

Ἠγερέθοντο, præt. imperf. pass. Poët. verbi ἀγερέθω derivati ex ἀγείρω, ut tradunt Grammatici.

Ἤγερθεν, Bœot. syncope pro ἠγέρθησαν, tertia pers. plural. a. 1. pass. ex act. Th. ἐγείρω. Prima verò persona est ἠγέρθην.

Ἤγερκα, præt. perf. act. verbi ἐγείρω facientis fut. 1. act. ἐγερῶ. Ex quo pass. præt. perf. ἤγερμαι.

Ἡγησάμην, a. 1. med. verbi ἡγέομαι facientis fut. 1. ἡγήσομαι.

Ἡγιασμένοις, sanctificatis, perf. part. pass. ab ἁγιάζω.

Ἦγμαι, præt. perf. pass. verbi act. ἄγω ex quo part. ἠγμένος.

Ἡγνισμένον, perf. part. pass. ab ἁγνίζω, sanctifico.

Ἠγνοίησε, pleonasmo τοῦ ι, dicitur pro ἠγνόησε: ab ἀγνοιέω habente itidem pleonasmum τοῦ ι, pro ἀγνοέω.

Ἦγον, præt. imperf. vel a. 2. act. verbi ἄγω, pass. est ἠγόμην. unde apud Hom. ἦγετο κούρην.

Ἠγορεύθησαν, a. 1. pass. verbi act. ἀγορεύω.

Ἠγορόωντο, Poët. et Ion. pleonasmo τοῦ ο pro ἠγορῶντο. præt. imperf. verbi ἀγοράομαι.

Ἤγρετο, Poët. syncope pro ἠγείρετο, ex ἔγρομαι itidem per syncopen usurpato à Poët. pro ἐγείρομαι.

Ἠγρίωσαι, apud Soph. secunda pers. sing. præt. perf. pass. à Th. ἀγριόω. facit enim id fut. 1. act. ἀγριώσω, præt. perf. ἠγρίωκα, et pass. voce ἠγρίωμαι. Unde et infin. præt. perf. pass. ἠγριῶσθαι.

Ἠγροικησάμην, a. 1. med. verbi act. ἀγροικέω, apud Hesych.

Ἠδάφωται, præt. perf. pass. verbi act. ἐδαφόω.

Ἤδεα, præt. plusquam. med. verbi εἴδω, habens Ion. diphthongi dissolutionem pro ᾔδειν, solent enim Iones primas pers. singul. præt. plusquamperf. act. communiter in ειν desinentes, terminare in εα, resoluta diphthongo, nimirum πεποιήκεα dicentes pro ἐπεποιήκειν, τετύφεα pro ἐτετύφειν, ἤϊα pro ᾔειν. unde apud Homer. ἤϊα πολλὰ γουνούμενος, qui et altero ᾔδεα utitur dicens, Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδεα. Iidem Iones itidem ᾔδεε dicunt pro ᾔδει, resoluta diphthongo. Eust.

Ἤδειν, præt. plus. perf. med. Att. pro εἴδειν et hoc pro εἰδήκειν: sic ᾔδεισαν pro εἰδήκεισαν, verbi εἴδω, vel εἰδέω habens diphth. ει conversam in η cum ι subscripto. Alioqui et οἴδειν pro eodem dici solet verso ε in ο, sicut in ἐπεποίθειν. At εἰδήκειν est præt. plusquamperf. act. ejusdem verbi εἴδω ex εἰδέω.

Ἤδεισθα, Æol. paragoge syllabæ θα pro ᾔδεις: secunda pers. sing. præcedentis præt. plusquamperf. medii ᾔδειν. Similiter οἶδασθα dicitur pro οἶδας. Etym. Att. et ᾔδησθα dici scribit pro illo ᾔδεισθα. Potest tamen ᾔδησθα illud esse et conjunct. modi, sed tunc subscribendum ei potius ι, ut in εἴπῃσθα.

Ἤδεκα, præt. act. verbi ἔδω ex ἐδέω. pro quo Att. dicitur ἐδήδοκα, repetitis duabus initialibus literis præsentis, et ε converso in ο.

Ἤδεσαν, Att. pro ᾔδεισαν, correpta penult. tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ᾔδειν, de quo suprà.

Ἠδέσθην, a. 1. pass. verbi αἰδέομαι, facientis fut. αἰδέσομαι, et præt. pass. ᾔδεσμαι.

Ἤδη, Att. per contractionem ex Ion. ᾔδεα, solent enim Att. plusquamperf. Ion. desinentia in εα, factáque ex communibus terminatis in ειν, resolutione diphthongi, contrahere, et pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidemque ᾔδη pro ᾔδεα. Est autem hoc ᾔδη prima pers. sing. præt. plus. perf. med. pro ᾔδειν, et hoc pro εἴδειν et pro εἰδήκειν, ex Them. εἴδω.

Ἦδον, a. 2. act. verbi ἁνδάνω ex ἁδέω.

Ἥδρασε, a. 1. act. verbi ἑδράζω, facientis fut. 1. ἑδράσω. Unde et pass. præt. perf. ἥδρασμαι, et a. 1. pass. ἡδράσθην.

Ἡδρύνθη, a. 1. pass. verbi act. ἁδρύνω. Est verò et Thema ἁδρέω, ex quo part. ἡδρηκὼς apud Diosc. et a. 1. pass. ἡδρήθη.

Ἠδυνάμην, Att. pro ἐδυνάμην, augmento syllabico verso in temporale. præt. imperf. verbi δύναμαι. Similiter ἠδυνήθην dicitur pro ἐδυνήθην, in aor. 1. pass. ejusdem Th. facientis fut. 1. δυνήσομαι, ex δυνέομαι. Habet verò idem δύναμαι et alium a. 1. pass. nimirum ἠδυνάσθην, ex inus. Th. δυνάζομαι.

Ἥδυνται, tertia pers. sing. præt. perf. pass. ἥδυμμαι, ex act. Th. ἡδύνω.

Ἦε, tertia pers. sing. a. 2. ἦον, ex Th. inus. ἔω, pro quo usurpari solet εἰμί: vel etiam præt. medii ἦα ab eodem verbo. Nonnunquam ἦε est etiam ex ἴω significante πορεύομαι, et declarat ἐπορεύετο: cujus Hesych. meminit, ἦεν afferens pro ἤϊε. sed tunc est subscribendum ι, ut ex ἤϊε sit per contractionem seu synæresin.

Ἤει, quod idem Hesychius affert pro ἐπορεύετο, ἤρχετο, est præt. plusquamperf. tertia pers. sing. itidem per contractionem ex ἠΐει, subscripto ι, εἶμι (significante πορεύομαι) faciente præt. perf. ἤϊα, et per contractionem ᾖα.

Ἤεα, Ion. diphthongi resolutione pro ᾔειν, ut ᾔδεα pro ᾔδειν suprà. Est autem hoc ᾔειν præt. plusquamperf. med. ex præt. ᾖα. Ambo ex Th. εἶμι.

Ἠείδει, pleonasmo τοῦ η pro εἴδει: vel etiam pro ᾔδει, Att. epenthesi τοῦ ει, ut tradit Eustath. apud Homerum, qui etiam addit, esse præt. plusquamperf. med. verbi εἴδω.

Ἤειν, præt. plusquamperf. medium verbi εἶμι significantis πορεύομαι: unde in compos. ἀπήειν. Fit autem hoc plusquamperf. ᾔειν ex perfecto ᾖα: hoc autem ex εἶα, verso ε in η et subscripto ι. Sed notandum est, in plurali numero, facta syncope, dici ᾖμεν pro ᾔειμεν, et ᾖσαν pro ᾔεισαν. Quorum ambobus Aristophanes usus esse comperitur. Dicit enim in Pluto, Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ᾖμεν τοῦ θεοῦ. Et in Gerytade, ᾖσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου. Apud Etymol.

Ἤειρα, a. 1. activus verbi ἀείρω. Quidam et pro εἶρα, a. 1. activo verbi εἴρω, usurpatum volunt pleonasmo τοῦ η.

Ἦεν pro ἦε, ascito ν propter sequentem vocalem: tertia pers. sing. aor. 2. ἦον, ex inus. Them. ἔω pro εἰμί, sum. At ᾔειν cum ι subscripto, est à Them. εἶμι significante πορεύομαι, itidem ex ἦον, quod factum aiunt ex εἶον (aor. 2. vel imperf. verbi εἴω inus. pro εἶμι) verso ε in η et subscripto ι. quanquam esse potest et tertia pers. præt. med. ᾖε. Utitur autem illo ᾖε Apollonius, dicens ᾖε θύραζε. Apud Var. et Eustath.

Ἠερέθονται et Ἠερέθοντο, apud Poëtas duntaxat leguntur, suntque ex Poëtico verbo ἠερέθομαι facto ex ἀείρω, ut suprà ἠγερέθοντο ex Them. Poëtico ἠγερέθομαι derivato ab ἀγείρω. Ea enim formatio simplicior est, quippe cum ἠερέθεσθαι exponatur εἰς ἀέρα ἀείρεσθαι.

Ἠέρθην, aor. 1. pass. ind. verbi act. ἀείρω, facientis fut. ἀερῶ. Unde tertia pers. pluralis est ἠέρθησαν.

Ἤερτο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. ἀείρω.

Ἦες, secunda pers. sing. a. 2. ἦον.

Ἤεσαν, tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ᾔειν, Att. exemptum ex diphthongo habens ι, ex prima ᾔειν, de qua suprà.

Ἦην, apud Hesych. legitur, ab eoque exponitur ἦν, ἤμην. Legitur verò et apud Eust. qui dicit habere Poët. pleonasmum τοῦ η, esseque tertiæ pers. à Them. εἰμὶ significante ὑπάρχω.

Ἠζάνθη, a. 1. pass. ind. verbi act. ἀζαίνω, ut ἐφάνθη ex φαίνω est.

Ἦθα, præt. med. verbi ἔθω, ut tradunt nonnulli. sed ego ejus rarissimum esse usum existimo. nam pro eo εἴωθα solet usurpari.

Ἠθέλησα, a. 1. act. verbi ἐθέλω ex ἐθελέω. ex eo enim mutuatur fut. 1. ἐθελήσω.

Ἤθηκα, præt. perf. act. verbi ἠθέω, facientis fut. 1. ἠθήσω, a. 1. ἤθησα, unde etiam part. præt. perf. pass. ἠθημένος.

Ἤϊα, Eustathius alicubi esse dicit præt. med. verbi εἴω vel εἰμί, dissoluta diphthongo, et ε in η verso: alibi aor. 1. act. esse scribit ex eodem Th. eodem modo formatum: alicubi etiam ait esse præt. plusquamperf. act. resolutione Ion. usurpatum pro ᾔειν. Solent enim Iones primas personas plusquamperfectorum in ειν, resolvere in εα pro ᾔδειν dicentes ᾔδεα, et πεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, ut suprà ex eodem Grammatico docui. Pro hoc verò ἤϊα per syncopen dicitur etiam ᾖα, vel potius per contractionem. Tertia ejus persona est ἤϊε, seu ἤϊεν sequente vocali.

Ἤϊγα, præt. med. verbi act. ἀΐσσω.

Ἠΐειν, præt. plus. perf. ex præt. perf. ἤϊα: ambo ex Th. εἴω, pro quo εἶμι dici solet. Solet autem pro isto ἠΐειν per contractionem dici etiam ᾔειν, subscripto ι. Meminit Eust.

Ἤϊεν seu ἤϊε, tertia pers. singularis præteriti ἤϊα ut suprà annotavi: pro quo per synæresin dicitur ᾖε, ut ᾖα pro ἤϊα. Potest esse tertia pers. a. 2. ἤϊον, de quo infrà.

Ἤϊκτο, præt. plusquamperfect. pass. verbi activi ἀΐσσω facientis futurum 1. activum ἀΐξω. Interdum est plusquamperf. pass. verbi activi εἴκω, habens resolutionem diphthongi ει, et τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Utriusque meminit Hesych. illud exponens ἐφίετο, hoc verò ὡμοίωτο.

Ἤϊμεν, quod Hesych. exp. ἐπορευόμεθα, per diphthongi resolutionem dictum est pro ᾖμεν. hoc autem ᾖμεν per syncopen pro ᾔειμεν usurpatum esse ab Aristoph. docui paulo antè in Ἤειν.

Ἤϊξα, a. 1. act. verbi ἀΐσσω.

Ἤϊξαι, Poët. diphthongi resolutione pro εἶξαι, verso simul ε in η. est autem hoc εἶξαι secunda pers. sing. præt. perf. pass. ind. modi, à Th. εἴκω, faciente fut. 1. act. εἴξω. et præt. perf. pass. εἶγμαι.

Ἤϊον, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi inus. εἴω, habens Poëticam diphthongi dissolutionem, et τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Prima pers. pluralis est ἤϊομεν, pro qua dicitur etiam ᾔομεν, facta synæresi et subscripto ι, ut refert Var. Tertia autem sing. ἤϊε sive ἤϊεν, communem habet cum præt. med. ἤϊα. In compos. porro ἤϊον facit ἀνήϊον, ut Eust. annotavit.

Ἠϊονῆσαι, apud Hesych. legitur, exponiturque καταντλῆσαι. Videtur autem habere Poët. vel Ion. diphthongi αι dissolutionem, simulque τροπὴν τοῦ α εἰς η, pro αἰονῆσαι, à Them. αἰονάω.

Ἤϊσαν, prima pers. præt. imperf. verbi ἵσημι pro ἴσην, verso primùm η in α, deinde per pleonasmum assumpto ab initio η. Meminit Etym. Alioqui ἤϊσαν significans ἐπορεύοντο, est tertia pers. plur. secundum quosdam præt. imperf. secundum quosdam aor. 1. secundum quosdam præt. plusquamperf. Qui imperfecti esse volunt, sic declinant, εἶν, εἶς, εἶ. ἶτον, ἴτην. ἶμεν, ἶτε, ἶσαν, et pleonasmo literæ η, ἤϊσαν. Qui aor. primi, dicunt εἴω (ex quo hoc verbum εἰμὶ) facere εἶσα: ex cujus tertia plurali εἶσαν fieri hoc ἤϊσαν, dissoluta diphthongo ει et ε verso in η. Qui verò tradunt esse præt. plusquamperf. ita formant: ἠΐειν, ἠΐεις, ἠΐει, et per syncopen subscripto simul ι, ᾔειν, ᾔεις, ᾔει: plur. num. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, et dempto ε ex diphthongo, ἤϊσαν. Sed tunc ι ei subscribendum foret in prima syllaba. Hæc ferè Eust.

Ἤϊσκεν, præt. imperf. Poëtici verbi ἐΐσκω, à quo et prima plur. ἠΐσκομεν.

Ἠΐστωσας, a. 1. act. verbi ἀϊστόω.

Ἠΐχθη, a. 1. pass. verbi act. ἀΐσσω.

Ἦκα, tenui scriptum spiritu, est præt. perf. act. modò verbi ἔθω, modò verbi ἴδω, facientium fut. 1. ἴσω. aspero vicissim notatum spiritu, est itidem præt. act. modò verbi ἥδω, modò verbi ἵημι seu ἕω, facientium fut. 1. ἥσω, unde in comp. ἀνῆκα, ἀφῆκα. item præt. mod. verbi ἥκω. Rursum tenui spiritu scriptum et subscripto ι, est præt. perf. act. modò verbi ᾄδω, modò verbi αἴθω, modò verbi αἴδω. Eust. Vide et ᾔκει paulò post.

Ἤκαζον, Att. pro εἴκαζον, verso ει, diphthongo propria, in impropriam ῃ, ut idem Eustath. annotat. Sic ᾔκει pro εἴκει.

Ἤκαχον, a. 2. act. inus. Th. ἄχω insertum habens κα, ut ἤγαγον insertum habet γα, more Att. pro ἦχον et ἦγον.

Ἧκε, immisit, a. 1. act. ab ἵημι.

Ἤκει, Atticè pro εἴκει, ut paulo antè ᾔκαζον pro εἴκαζον, propria diphthongo ει versa in impropriam ῃ. Est autem tertia pers. sing. præt. plusquamperf. ᾔκειν seu εἴκειν, à Them. εἴκω faciente præt. ᾖκα et εἶκα. Utitur autem hoc ᾔκει Aristoph. apud Suid. dicens, Ὄρτυξ καλεῖται. καὶ γὰρ ᾔκει ὄρτυγι, quod exp. ἐῴκει, ὡμοιώσατο, similis erat.

Ἠκεσάμην, a. 1. med. verbi ἀκέομαι facientis f. 1. med. ἀκέσομαι.

Ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν, assumpto novo augmento in plusquamperf. Legitur apud Aristoph. in Pace, atque ita per η scribi annotat Schol. ex Phrynicho: unde et tertia plur. ἠκηκόεσαν. Attico more correpta penultima pro ἠκηκόεισαν: dicentibus iisdem ἐγεγράφεσαν, ἐπεποιήκεσαν, ἐνενοήκεσαν, ut idem Phrynich. tradit.

Ἠικίσατο, a. 1. med. verbi activi αἰκίζω: ex quo et partic. præt. pass. ᾐκισμένος.

Ἠκόνημαι, præt. perf. pass. verbi activi ἀκονάω.

Ἦκτο, tertia pers. singul. præt. plusquamperf. pass. ab act. Them. ἄγω, faciente fut. 1. act. ἄξω, præt. perf. act. ἦχα, pass. ἦγμαι.

Ἠλάθην, aor. 1. pass. verbi ἐλαύνω facientis fut. 1. act. ἐλάσω, ex Them. ἐλάω.

Ἤλακα, præt. perf. act. ejusdem Th. cujus a. 1. act. est ἤλασα.

Ἡλάμην, a. 1. med. verbi ἅλλομαι: cujus prima plur. ἡλάμεθα, tertia ἥλαντο. Sic verò ψάλλω in eodem tempore facit ἐψηλάμην.

Ἤλασα, a. 1. act. verbi ἐλαύνω ex Th. ἐλάω: cujus tertia pers. sing. ἤλασε sive ἤλασεν, frequens est apud Homerum.

Ἠλάστεον, præt. imperf. act. verbi ἀλαστέω, non contractum pro ἠλάστουν. Similiter ἠλάστρεον, à verbo ἐλαστρέω derivato ex ἐλάω.

Ἤλγηκα, præt. perf. act. verbi ἀλγέω: unde part. ἠλγηκώς.

Ἤλειφα, præt. perf. act. verbi ἀλείφω: unde pass. ἤλειμμαι. Inde et aoristo 1. act. ἤλειψα, et voce media ἠλειψάμην.

Ἤλευα, a. 1. act. verbi ἀλεύω, Poët. vel Æol. pro ἤλευσα, sublata litera characteristica fut. et aor. Itidemque media voce ἠλευάμην, ἠλεύατο. Similiter ἔχευα dicitur pro ἔχευσα, et quædam alia.

Ἠλήλαντο, assumpto novo in præt. plusquamperf. augmento pro ἐλήλαντο, ut ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν. Est enim hoc ἠλήλαντο, sive ἐλήλαντο, plusquamperf. pass. Att. reduplicatione, pro ἤλαντο, ab ἀλάομαι, vagor. Alii ab ἐλαύνω faciente fut. 1. act. ἐλάσω, (ex ἐλάω) præt. perf. act. ἐλήλακα, repetitis Att. duabus initialibus literis præsentis, et in pass. ἐλήλαμαι.

Ἦλθον, a. 2. act. verbi ἐλεύθω, per syncopen pro ἤλυθον, facit enim fut. 2. ἐλυθῶ. Secunda pers. ἦλθες, tertia ἦλθε sive ἦλθεν, et sic deinceps.

Ἤλθοσαν, Chalcidica seu Bœot. dialecto pro ἦλθον: παρεσχηματισμένον πρὸς τὸ ἴδοσαν, traditque Etymologus, Bœotos ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, ποιεῖν ἰσοσύλλαβον.

Ἠληλίμμην pro ἀληλίμμην, ut ἠκηκόειν, pro ἀκηκόειν, et ἠλήλαντο pro ἐλήλαντο, assumpto novo augmento in plusquamperf. pass. verbi act. ἀλείφω, habens Atticam duarum initialium Th. literarum reduplicat. et συστολὴν diphthongi quæ est in penultima.

Ἡλίευον imperf. ab ἁλιεύω, piscor. f. σω.

Ἠλινδῆσθαι, præt. perf. pass. infin. modi à Th. ἀλινδέω: ex quo et part. præt. perf. pass. ἠλινδημένος, et a. 1. act. ἠλίνδησε.

Ἤλιτεν, a. 2. act. verbi Poët. ἀλείτω, ut tradunt quidam Grammatici. potest tamen esse et aor. 2. verbi ἀλιτέω, unde est aor. 1. ἠλίτησεν, et part. ἀλιτήσας.

Ἠλλάγησαν, a. 2. pass. verbi activi ἀλλάσσω seu ἀλλάττω. facientis fut. 2. act. ἀλλαγῶ, a. 2. ἤλλαγον. Ejusdem Th. præt. perf. pass. est ἤλλαγμαι, unde infin. ἠλλάχθαι, et part. ἠλλαγμένος.

Ἠλλοίωμαι, præt. perf. pass. verbi activi ἀλλοιόω.

Ἠλλοτρίωνται, itidem perf. pass. verbi act. ἀλλοτριόω.

Ἠλοίησεν, pleonasmo literæ ι pro ἠλόησεν, ut ἠγνοίησε pro ἠγνόησε. a. 1. act. verbi ἀλοιάω Poët. insertum ι habentis pro ἀλοάω.

Ἠλοήθην, a. 1. pass. ejusdem Them. ἀλοάω facientis fut. 1. act. ἀλοήσω.

Ἤλυθον, a. 2. act. verbi ἔρχομαι, mutuatitius ab ἐλεύθω facientis fut. 2. act. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo juxta regulam. Veruntamen regularis hic Aor. ἤλυθον non nisi apud Poëtas usum habet. in prosa enim dicunt ἦλθον per syncopen, ut suprà quoque admonui, præt. med. ἤλυθα.

Ἤλυξεν, a. 1. act. verbi ἀλύσκω.

Ἥλωκα, præt. perf. act. verbi ἅλωμι ex ἁλόω, ut δίδωμι ex διδόω sua tempora mutuatur. Unde part. ἡλωκώς. Att. pro iis dicitur ἑάλωκα et ἑαλωκὼς, dissoluta vocali η in εα, ut sua serie suprà docui. Verùm notandum est, ἥλωκα esse interdum mutuatitium præt. perf. verbi ἁλίσκω, præsertim in compositione. Ideoque Suid. ἡλωκότος exponens κρατηθέντος, in neutrali seu passiva significatione, simul affert ἥλωκεν pro ἐκράτησεν in significatione act.

Ἠλώμην, præt. imperf. verbi ἀλάομαι significantis, vagor, erro.

Ἥλων, a. 2. act. verbi ἅλωμι, ut ἔγνων ex γνῶμι est. pro quo Att. ἑάλων quoque dici suprà docui. At ἤλων quod exponitur ἤλαυνον, est præt. imperf. act. verbi ἐλάω. Eustath. affert et aliud ἤλων significans ἤλυθον, ex Th. ἀλέω, pro quo debuisset dici potius ἤλουν. Affert autem ex Athen. ἤλων ὄρθριαι τὰ σιτία.

Ἥλωσαν, tertia pers. plur. ejusdem a. 2. ἥλων.

Ἠμάθησεν, a. 1. act. verbi ἀμαθαίνω. Ἠμάθυνε autem est aor. 1. vel 2. vel imperf. act. verbi ἀμαθύνω.

Ἧμαι, per contractionem ex ἕημαι: hoc autem ex ἧμαι, derivato ex ἑέω, ut ἵημι ex ἕω, velut tradunt Grammatici. eosque sequendo est præsentis temporis.

Ἡμάρτηκα, præt. perf. act. verbi ἁμαρτάνω ex inus. Th. ἁμαρτέω. f. ήσω.

Ἥμαρτον, a. 2. act. ejusdem verbi ex eodem Th.

Ἡμάτωμαι, præt. perf. pass. verbi αἱματόω.

Ἤμβλακεν, a. 2. act. verbi Poëtici ἀμβλακίω.

Ἤμβροτεν, apud Poëtas pro ἥμαρτεν frequens est, α verso in β, et pleonasticè inserto ο, ut Grammatici docent. Similiter ἤμβροτον pro ἥμαρτον, et ἤμβροτες pro ἥμαρτες. Eodem propemodum modo Lacones ἥμβραμαι dicunt pro ἥμαρμαι.

Ἠμείδηκε et Ἠμειδηκὼς præt. perf. activi à Them. ἀμειδῶ significante οὐ γελῶ.

Ἠμελημένος, part. præt. perf. pass. ex act. Th. ἀμελέω.

Ἤμελλεν, Att. pro ἔμελλεν; præt. imperf. act. verbi μέλλω.

Ἠμέλουν, imperf. act. ab ἀμελέω, negligo. Them. μέλει, curæ est.

Ἦμεν, per contractionem pro ᾔειμεν, ut ex Etymologico suprà docui in Ἤειν. At ἦμεν sine ι subscripto, est præteritum imperf. verbi εἰμὶ significantis sum. Alioqui ἦμεν Eustath. apud Homer. poni ait etiam pro ἤμην.

Ἦμεν et Ἤμεναι, Dor. etiam pro εἶναι usurpata comperiuntur. Itidemque Ἧμεν et Ἥμεναι pro εἶναι, aspiratè. illud ab εἰμὶ, hoc ab ἵημι. Prioris meminit Hesych. exponens ὑπάρχειν, et scribens etiam εἶμεν. quæ scriptura longè magis consentanea videtur.

Ἥμενος, part. verbi ἧμαι, de quo suprà. At ἡμμένος part. præt. pass. à Th. act. ἅπτω.

Ἠμημένος, part. præt. perf. pass. ab act. Th. ἀμάω.

Ἤμην, præt. imperf. pass. verbi εἰμὶ seu ἔω. tradunt enim ἔω voce pass. facere ἔομαι, præt. imperf. ἐόμην, et per syncopen ἤμην. Vel pass. præsens ἧμαι facere imperf. ἤμην. Sed notandum est Poëticum esse hoc verbum, et apud Eurip. tantùm legi in Helena, ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνων. Etymol.

Ἥμην autem aspiratum, est præt. imperf. verbi ἧμαι, de quo suprà.

Ἤμησε, a. 1. ind. ab ἀμάω, meto. f. ήσω.

Ἠμί, ablata initiali litera φ, pro φημὶ dicitur significante λέγω, unde imperf. ἦν pro ἔφην.

Ἧμμαι: præterit. perf. pass. verbi activi ἅπτω: ex quo particip. ἡμμένος.

Ἠμοιρηκὼς, part. præt. perf. act. à verbo ἀμοιρέω.

Ἠμπειχόμην pro ἀμπειχόμην dicitur geminato augmento, à Th. act. ἀμπέχω.

Ἠμπεσχόμην, itidem pro ἀμπεσχόμην dicitur duplici augmento et intrinsecus et extrinsecus: a. 2. medius verbi act. ἀμπέχω.

Ἠμπισχόμην quoque ab ἀμπίσχομαι extrinsecus augmentum accepit.

Ἠμπόλησε eodem modo auctum est. est autem a. 1. act. verbi ἐμπολέω.

Ἤμυνε, imperf. vel a. 1. verbi act. ἀμύνω.

Ἤμυσε, a. 1. act. verbi ἡμύω, carens augmento.

Ἠμφαγνόουν, præt. imperf. verbi ἀμφαγνοέω apud Hesych. quod exp. ἐδίσταζον ἐπιγνῶναι, dubitabant et ambigebant.

Ἠμφιεσμένος, part. præt. perf. pass. ab act. Th. ἀμφιέννυμι facientis fut. 1. act. ἀμφιέσω ab ἀμφιέω, præt. pass. ἠμφίεσμαι, utrinque assumpto augmento, et extrinsecus et intrinsecus.

Ἠμφίβαλλον pro ἀμφίβαλλον, forinsecus assumpto augmento: à Them. ἀμφιβάλλω.

Ἠμφιγνόησα, similiter augmentum extrinsecus accepit. Est autem a. 1. act. verbi ἀμφιγνοέω, unde et imperf. ἠμφιγνόουν.

Ἠμφιεννύμην, eodem modo augmentum extrinsecus assumpsit. Est autem imperf. pass. verbi act. ἀμφιέννυμι.

Ἠμφίεσα, a. 1. act. ejusdem verbi ἀμφιέννυμι. ex inus. Th. ἀμφιέω. habet verò et ipsum extrinsecus augmentum. nam regulariter dici debuisset ἀμφίεσα.

Ἠμφίεσμαι, præt. perf. pass. ejusdem verbi: unde part. ἠμφιεσμένος. pro quo suprà habuimus etiam ἠμφιεσμένος. nam simplex ἕννυμι seu ἕω facit præt. pass. εἷμαι.

Ἦν, eram: præt. imperf. verbi εἰμὶ ex ἔω. facit enim id ἔω imperf. (aor. etiam 2.) ἔον, ex quo hoc ἦν fit per syncopen. Ideoque regulariter habet ν, non item tertia pers. singularis. ea enim regulariter esset ἦ per contractionem ex ἔε vel ἔε ab eodem Th. ἔω. Nisi forte ἦν tertia pers. ascivisse ν putandum sit, sicuti Dor. ἔπλην, contractum ex ἔπλεεν. Eustath. Sunt nonnulli qui dicant ἦν Dorica etiam dialecto usurpari pro ἦσαν, erant. sed ejus rei exemplum desidero.

Ἦν, ἦς, ἦ, ab ἠμὶ pro φημὶ, idem valent quod ἔφην, ἔφης, ἔφη, dicebam, dicebas, dicebat. dicitur enim et ἠμὶ pro φημὶ, ut paulo suprà annotavi.

Ἧν, autem aspiratum, est aor. 2. act. verbi ἵημι, ut ἔθην à τίθημι est.

Ἠναγκάσθην, coactus sum. a. 1. pass. ab ἀναγκάζω.

Ἠναιδηκότες, part. præt. perf. act. à Them. ἀναιδέω.

Ἠνάλωσα, a. 1. act. verbi ἀναλίσκω facientis fut. 1. act. ἀναλώσω, ex inus. Th. ἀναλόω: augmentum habens extrinsecus pro ἀνήλωσα. Similiter verò præt. perf. act. facit ἠνάλωκα, pass. ἠνάλωμαι, et a. 1. pass. ἠναλώθην, pro ἀνήλωκα, ἀνήλωμαι, ἀνηλώθην.

Ἠναντίωμαι, præt. perf. pass. verbi ἐναντιόομαι, unde et a. 1. pass. ἠναντιώθην, et part. præt. perf. ἠναντιωμένος.

Ἤναξα, a. 1. act. verbi ἀνάσσω.

Ἤναρα, aor. 1. act. verbi ἐναίρω.

Ἤνασσον, præt. imperf. act. verbi ἀνάσσω.

Ἠνδραγαθηκέναι, perf. infinit. act. ab ἀνδραγαθέω, viriliter ago.

Ἠνδρώθην, a. 1. pass. verbi ἀνδρόομαι: ex quo Th. est et part. præt. pass. ἠνδρωμένος, a. autem 1. ἀνδρωθείς.

Ἤνεγκα, a. 1. act. verbi φέρω, mutuatitius ab inus. Th. ἐνέγκω. a. 2. act. est ἤνεγκον. Mediæ autem vocis aor. 1. est ἠνεγκάμην, aor. 2. ἠνεγκόμην.

Ἤνεγμαι, præt. perf. pass. ejusdem Th. act. φέρω, mutuatitium ab ἐνέγκω, uti dictum est. nam ἐνέγκω facit fut. ἐνέγξω, pass. præt. ἤνεγμαι, ut ἐλέγχω facit ἤλεγμαι. Unde particip. ἠνεγμένος.

Ἠνέθην, a. 1. pass. verbi act. αἰνέω facientis fut. 1. act. αἰνέσω, unde compos. ἐπῃνέθην.

Ἤνεικα, a. 1. Ion. pro ἤνεγκα, à Th. ἐνείκω, contra regulam etiam pro ἤνειξα, ut ἤνεγκα pro ἤνεγξα, et ἔθηκα pro ἔθησα, et similia. Media voce ἠνεικάμην dicitur et hoc ἤνεικα: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.

Ἠνεῖπε, a. 1. vel 2. verbi inus. ἀνέπω, pro quo ἀναγορεύω dici solet: duplici augmento pro ἀνεῖπε. pro quo Poëtæ dicunt ἀνέειπε per anadiplasiasmum.

Ἠνείχοντο, præter. imperfect. pass. verbi ἀνέχομαι, duplex augmentum habens pro ἀνείχοντο. Sic ἠμπειχόμην suprà pro ἀμπειχόμην.

Ἤνεπον, præt. imperf. vel a. 2. act. verbi Poët. ἐνέπω, extrinsecus habens augmentum pro ἐνεῖπον.

Ἤνεσα, a. 1. act. verbi αἰνέω, facientis fut. αἰνέσω. Ex quo Them. est et imperfect. ᾔνεον Poët. vel Ionicè pro ᾔνουν, nulla facta contractione.

Ἠνεσχέθην, a. 1. pass. verbi act. ἀνέχω, mutuantis fut. act. ab ἀνασχέω. facientisque præt. pass. ἀνέσχημαι: ex cujus tertia pers. sing. fit aor. ille ἠνεσχέθην, facta systole vocalis longæ quæ erat in penultima, cujusmodi systole facta est et in εὑρέθην ac similibus. a. 2. m. ἠνεσχόμην. Habet verò idem aor. ἠνεσχέθην duplex augmentum ut ἠμπειχόμην, ἠνειχόμην, et similia.

Ἠνεσχόμην, a. 2. med. ejusdem verbi ἀνέχω habentis fut. 2. act. ἀνασχῶ, mutuatitium ab ἀνασχέω. unde a. 2. act. ἠνέσχον, ex quo ille medius: ambo habentes duplex augmentum, ut et præcedens ἠνεσχέθην pro ἀνέσχον et ἀνεσχόμην.

Ἠνέχθην, a. 1. pass. verbi act. φέρω, ex inus. Th. ἐνέγκω. facit enim id præt. pass. ἤνεγμαι, ut ἐλέγχω, ἤλεγμαι.

Ἠνέῳγα, duplici augmento dicitur pro ἀνέῳγα: præt. perfect. med. verbi act. ἀνοίγω, Att. etiam pro ἄνῳγα, assumpto ε præter augmentum. Similiter part. præt. pass. ἠνεῳγμένος est pro ἀνεῳγμένος seu ἀνῳγμένος.

Ἠνήλωμαι, duplici itidem augmento pro ἀνήλωμαι: itidemque ἠνηλωμένος pro ἀνηλωμένος, et ἠνηλώθην pro ἀνηλώθην, et voce activa ἠνήλωκα pro ἀνήλωκα, et ἠνήλωσα pro ἀνήλωσα: à Th. ἀναλίσκω faciente fut. 1. ἀναλώσω ab inus. verbo ἀναλόω. Verùm et alterutra tantùm ex parte augentur illa. nam modò ἠνάλωκα et ἠνάλωσα dicitur, modo ἀνήλωκα et ἀνήλωσα, itidemque in cæteris temporibus.

Ἠνήνατο, a. 1. med. verbi ἀναίνομαι, facientis fut. 1. ἀνανοῦμαι. Prima pers. est ἠνηνάμην.

Ἦνθε sive Ἦνθεν, Dor. τροπῇ τοῦ λ εἰς ν dicitur pro ἦλθε, venit: sicut βέντιστος pro βέλτιστος, et φίντατος pro φίλτατος. Est autem ἦλθε aor. 2. act. verbi ἐλεύθω syncopen habens pro ἤλυθε, ut suprà docui.

Ἠνθισμένος, part. præt. perf. pass. ex act. Th. ἀνθίζω.

Ἠνὶ, vide paulo post in Ἠνίδε.

Ἤνιγμαι, præt. perf. pass. verbi αἰνίττομαι. unde part. ᾐνιγμένος. At a. 1. med. est ᾐνιξάμην.

Ἠνίδε Dor. est pro ἠνιδε seu ἰδοὺ, respice, legiturque lib. 3. Epig. Verùm et ἠνὶ dicunt iidem Dores eodem significatu, reperiturque id apud Aristophanem quoque.

Ἠνίπαπε, pleonasmo Poët. pro ἤνιπε, quod est præt. med. verbi Poët. ἐνίπτω. Ita Eust. Sunt qui a. 2. act. esse velint.

Ἠνίσσετο, præt. imperf. verbi αἰνίσσομαι. sine ι autem subscripto, foret præt. imperf. pass. Poët. verbi ἐνίσσω.

Ἤνοθα, præt. med. verbi ἀνθέω, interpositum Poëticè habens ο, pro ἤνθα, ut volunt nonnulli recentiores.

Ἠνοίγην, a. 2. pass. verbi act. ἀνοίγω, præposterè habens augmentum pro ἀνάγην.

Ἤνοιξε, aperuit, a. 1. ind. ab ἀνοίγω. f. ξω.

Ἤνεισται, quod Hesych. affert pro προσηνέχθη, est præt. perf. pass. verbi activi ἀναφέρω vel ἐμφέρω, mutuatitium fut. 1. act. ab inus. Th. οἴω. Habetque præt. hoc augmentum suum extrinsecus.

Ἤνοχα, præt. med. verbi ἐνέγκω seu ἐνέχω: pro quo Att. reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur ἐνήνοχα.

Ἦνον, præt. imperf. act. Poët. verbi ἄνω. Sunt tamen qui malint dicere per syncopen positum esse pro ἤνυον ab ἀνύω derivato ex illo ἄνω.

Ἧνται, tertia pers. plur. verbi ἧμαι, de quo suprà.

Ἤντετο, imperf. verbi Poët. ἄντομαι, pro quo in prosa dicitur ἀπήντα, vel ἀπήντησε à verbo ἀπαντάω.

Ἤντησε, a. 1. act. verbi ἀντάω. facientis fut. 1. ἀντήσω. Pro ἤντητο autem quod Varinus accepit ex vulgatis Suidæ exemplaribus, reponendum ἤντετο ex manuscripti etiam codicis autoritate.

Ἠντιβόλουν, præt. imperf. verbi ἀντιβολέω.

Ἠντιδίκουν, præt. imperf. verbi act. ἀντιδικέω, extrinsecus habens augmentum. At ἠντηδίκουν, sicubi reperiretur, esset præt. imperf. verbi ἀνταδικέω, utrinque habens augmentum pro ἀντηδίκουν.

Ἧντο, tertia pers. plur. præt. imperf. ἥμην.

Ἤνυον, præt. imperf. act. verbi ἀνύω. nisi malis esse a. 2.

Ἤνωγα, præt. perf. med. Poët. verbi ἀνωγέω significantis, jubeo.

Ἤνωμαι, præt. perf. pass. verbi act. ἑνόω: unde et infin. ἡνῶσθαι, apud Hesych.

Ἤνωξα, a. 1. act. verbi Poët. ἀνώγω.

Ἠνώρθουν, præt. imperf. act. verbi ἀνορθόω, habens geminum augmentum pro ἀνώρθουν. Itidemque in a. 1. ἠνώρθωσα dicitur pro ἀνώρθωσα, atque eodem modo in voce passiva.

Ἠνώχλουν, similiter est præt. imperf. verbi ἐνοχλέω duplex habens augmentum pro ἐνώχλουν. Itidemque in a. 1. ἠνώχλησα pro ἐνώχλησα, et in præt. perf. ἠνώχληκα pro ἐνώχληκα, et similiter in voce passiva.

Ἧξα, aspiratum, est aor. 1. act. verbi ἥκω facientis fut. 1. ἥξω, unde et ἥξει apud Hesych. quod exp. ἐλεύσεται.

Ἦξα autem tenui notatum spiritu, est aor. 1. verbi ᾄσσω facti ex ἀΐσσω per syncopen vel synæresin, unde ἦξαν apud Varin. quod exp. ὥρμησαν: et apud Sophoc. Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα, transitive pro impulit. Alioquin ἦξα est etiam aor. 1. act. verbi ἄγω, significans communiter ἤγαγε, interdum verò et κατέκλασε, ab eo ἄγω seu ἄγνυμι quod significat, frango. ut apud Homerum πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε, omnibus confregit cervices. pro quo ἦξε seu κατῆξε, Att. solent dicere ἔαξε et κατέαξε, vocali η in εα resoluta, ut supra annotavi.

Ἧξε autem, quod Hesych. exp. συνεπείσθη, ὑπήκουσεν, factum est ex εἶξε ut idem innuit, verso ε in η, et subscripto seu asscripto ι. ut suprà ᾖκει habuimus et ᾔκαζον pro εἴκει et εἴκαζον.

Ἠξίου, imperf. ab ἀξιόω.

Ἤομεν, per syncopen pro ᾔειμεν, unde et ι subscriptum seu asscriptum habet. Istud verò ᾔειμεν, est prima pers. plur. præt. imperf. vel a. 2. ἤϊον ex Th. εἴω seu ἴω, pro quo usurpari solet εἶμι. Utitur autem eo Homerus, dicens Odyss. κ. Ἤομεν, ὡς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Et aliquanto post, Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης Ἤομεν ἀχνύμενοι. Sunt qui pro ἴωμεν quoque dictum velint, significante, eamus, in subjunctivo. sed pro eo dici ἴομεν aio.

Ἦον, per synæresin dicitur pro ἤϊον, ut suprà quoque admonui. est autem præt. imperf. vel a. 2. verbi εἴω (pro quo εἶμι usurpari solet) habens dialysin diphthongi ει, et τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Prima pers. pluralis hujus sive imperf. sive a. 2. est præcedens ἤομεν. At ex ἦον per syncopen fieri ἦν cum suis annotat Eust.

Ἠόνησας, a. 1. act. verbi αἰνάω, unde et particip. præt. pass. ᾐονημένος.

Ἤπαφον, ἤπαφες, ἤπαφε, a. 2. act. verbi ἀπαφίσκω seu ἀπάφω.

Ἤπειγμαι, præt. perfect. pass. verbi activi ἐπείγω, unde part. ἠπειγμένος.

Ἠπεχθάνοντο, affertur pro ἀπηχθάνοντο, præposterè assumpto augmento extrinsecus, à Them. ἀπεχθάνομαι.

Ἠπιήθη, a. 1. pass. verbi activi ἠπιάω.

Ἠπιστήθην, a. 1. pass. verbi ἀπιστέομαι significantis, non creditur mihi, ex activo ἀπιστέω, non credo, fidem non adhibeo. Quidam aiunt esse etiam a. 1. pass. verbi ἐπίσταμαι, interpretantes, scivi, dicentesque præt. perf. ejusdem ἐπίσταμαι esse ἐπίστημαι. Sed hi parum ἐπιστημόνως mihi illa asserere videntur.

Ἠπόμην, Varin. pro ἠκολούθουν affert, dicitque esse imperf. verbi ἕπομαι: itidemque apud Hesych. legimus, ἥπετο expositum ἠκολούθει. Unde discimus ἕπομαι, duplex facere imperfectum, vel ἠπόμην vel εἱπόμην. posterioris tamen per diphthongum ει, major usûs est tam in carmine quam in prosa: quod augmenti loco ascivit ι, ut εἶχον, εἷλον, εἶπον, et similia.

Ἠπόρουν, hæsitabant, imperf. ab ἀπορέω.

Ἧπται, tertia persona sing. præt. perf. pass. ἧμμαι, ex act. Them. ἅπτω.

Ἦρα, a. 1. act. verbi αἴρω, unde in compos. ἀπῆρα, ἐπῆρα. At ἦρα, sine ι subscripto seu asscripto, est præt. med. verbi ἄρω. pro quo usitatius est ἄρηρα, Att. reduplicatis duabus initialibus literis præsentis.

Ἤρα, tertia pers. sing. præt. imperf. ἤραον, ex Th. ἐράω.

Ἠράμην, aor. 1. med. verbi act. αἴρω, ex aor. activo ἦρα, de quo paulo antè. cujus tertia plur. ἤραντο apud Hesych. legitur. Et apud Homerum. ἤρατο μέγα κλέος τῷ παιδί: et rursum, ἠράμεθα μέγα κῦδος.

Ἤραρα, metri causa transposito augmento dicitur pro ἄρηρα, ut ὤρορα pro ὄρωρα. Est autem præt. med. Verbi ἄρω apud Homerum, ubi Eust. et alii exponunt ἥρμοσε.

Ἠρασάμην, a. 1. med. verbi ἐράομαι, frequens apud Homer. cum tertia pers. ἠράσατο. pro qua metri causa geminato σ dicit interdum ἠράσσατο, Vidè et Ἠρήσατο paulo infrà.

Ἠράσθην, a. 1. pass. verbi ἐράομαι.

Ἠρᾶτο, præt. imperf. pass. verbi ἀράομαι. Ἤρατο autem, est a. 1. med. verbi αἴρω.

Ἠργάνθη, aorist. 1. pass. verbi activi ἀργαίνω, ut ἐπιάνθη est à πιαίνω.

Ἦργμαι, præt. perf. pass. verbi ἄρχομαι: unde et part. ἠργμένος. Illud autem part. ἠργμένον, quod Hesych. exp. ἐργόμενον, κωλυόμενον, est à Th. act. ἔργω significante, arceo, prohibeo.

Ἡρέθην, a. 1. pass. verbi act. αἱρέω, habens systolen τοῦ η, ut εὑρέθην, et similia. nam αἱρέω facit fut. 1. act. αἱρήσω, præt. perf. act. ᾕρηκα, pass. ᾕρημαι.

Ἥρει, præt. imperf. act. ejusdem Th. αἱρέω.

Ἠρείκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἐρείδω: unde part. ἠρεικώς. Ἤρεικον autem est imperf. verbi ἐρείκω.

Ἠρείσατο, sustinuit, a. 1. m. ab ἐρείδω, fulcio.

Ἡρεῖτο, præt. imperf. pass. verbi αἱρέομαι, act. autem voce αἱρέω in eadem persona præt. imperf. facit ᾕρει, et in prima sing. ᾕρεον, et per contract. ᾕρουν.

Ἠρείψαντο, aor. 1. med. verbi activi ἐρείπω. facit enim act. voce aor. 1. ἤρειψα.

Ἦρεν, tertia pers. sing. a. 1. ἦρα, de quo suprà.

Ἤρεπται, præt. perf. pass. verbi activi ἐρέφω.

Ἤρεσα, aor. 1. act. verbi ἀρέσκω ex ἀρέω. Est etiam a. 1. act. verbi ἐρέσσω. significantis remigo, ut apud Apollon. Rhod. Argon. lib. 1. Οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης, Ἤρεσαν ἐς λιμένα Θρηΐκιον.

Ἡρετισάμην, a. 1. med. verbi act. αἱρετίζω.

Ἤρετο, præt. imp. verbi ἔρομαι, Att. nam Ion. per diphthongum ει dicunt εἴρετο, ut annotat Varin. Atticum igitur fuerit, ut imperf. ἠπόμην pro εἱπόμην, ab ἕπομαι. Vide et Ἠρόμην.

Ἥρετο, cum ι adscripto. est imperf. verbi act. αἴρω.

Ἤρευν pro θήρευν, Dor. venabantur, à θηρεύω. Alii ἥρευν imperf. Dor. esse dicunt pro ᾕρουν ab αἱρέω, capio.

Ἠρεύνησα, a. 1. act. verbi ἐρευνάω.

Ἥρημαι, præt. perf. pass. verbi activi αἱρέω facientis præt. perf. act. ᾕρηκα, cujus apud Etym. mentio. tertia pers. plur. ᾑρήκασι: plusquamperf. ᾑρήκειν, infin. ᾑρηκέναι, et part. ᾑρηκώς. Ex ᾕρημαι autem est part. ᾑρημένος.

Ἤρημεν, Varin. per syncopen dici tradit pro ἠρήκαμεν.

Ἠρήρειν, præt. plusquamperf. med. verbi ἄρω, novum habens augmentum ut ἠκηκόειν, ἠλήλαντο, et similia ex præt. perf. medio ἄρηρα, ut ἠκηκόειν ex ἀκήκοα, et ἠλήλαντο ex ἐλήλαμαι. Illud autem ἄρηρα Att. est præt. med. verbi ἄρω pro ἦρα, habens Att. reduplicatas duas initiales literas præsentis.

Ἠρήρειστο, quoque est præt. plusquamperf. pass. verbi ἐρείδω, novum habens augmentum pro ἐρήρειστο, ex præt. perf. ἐρήρεισμαι. quod et ipsum habet Att. reduplicatas duas initiales literas præsentis pro ἤρεισμαι. Apud Suid. ex historico quopiam, τὸ δὲ στίφος εὖ μάλα ἠρήρειστο τῷ συνασπισμῷ, καὶ ἀκριβῶς ὑπῆρχε στεῤῥόν τε καὶ ἀπερίσπαστον. ubi tamen ipse exp. ἥρμοστο.

Ἠρήσατο, apud Homerum a. 1. med. verbi ἀράομαι. Prosæ autem scriptores dicunt ἠράσατο, ut ostendit comp. ἐξαράσασθαι. item ἐπαράσιμος, ἐπάρατος, κατάρατος. fueritque illud ἀρήσασθαι Ion. potius, cum apud Arist. quoque legamus καταρασάμενος. At ᾑρήσατο, spiritu aspero, et subscripto ι, est a. 1. med. verbi αἱρέομαι.

Ἤρθην, a. 1. pass. verbi act. αἴρω facientis perf. pass. ἦρμαι.

Ἤρθρωσας, a. 1. act. verbi ἀρθρόω.

Ἠριθμημέναι, perf. part. pass. ab ἀριθμέω.

Ἤρικεν, a. 2. act. verbi ἐρείκω, apud Homerum.

Ἠρίκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἐρίζω unde et part. ἠρικώς.

Ἤριπεν, tertia pers. sing. a. 2. ἤριπον, ex Th. ἐρείπω.

Ἠριπώθη autem, quod Suid. affert pro ἔπεσεν, est a. 1. pass. verbi ἐριπόω.

Ἤρισα, a. 1. act. verbi ἐρίζω, ἤρεισα autem cum diphthongo ει in penultima, est a. 1. act. verbi ἐρείδω.

Ἦρκα, præt. perf. act. verbi αἴρω: unde pass. ἦρμαι, et in comp. ἐπῆρκα, ἐπηρκώς.

Ἤρκει, præt. imperf. verbi ἀρκέω.

Ἤρκεσε, a. 1. act. ejusdem Them.

Ἦρκται, tertia pers. sing. præt. perf. pass. ἦργμαι, ex Th. ἄρχομαι.

Ἠρκώς, part. præt. act. ἦρκα, ex αἴρω.

Ἦρμαι, præt. perf. pass. verbi act. αἴρω, ex act. præt. ἦρκα. unde part. ἠρμένος, et in compos. ἐπηρμένος.

Ἠρνούμην, præt. imperf. verbi ἀρνέομαι.

Ἤρνυντο, præt. imperf. verbi ἄρνυμαι usitati apud Poëtas.

Ἦρξεν, a. 1. ind. act. ab ἄρχω impero. f. ξω.

Ἤρομαι, præt. perf. pass. verbi activi. ἀρόω facientis fut. 1. ἀρόσω per ο.

Ἠρόμην, sine ι subscripto, est præt. imperf. verbi Poët. ἔρομαι, significantis ἐρωτῶ interrogo: unde est ἤροντο, quod Hesych. exp. ἠρώτων, interrogabant. Pro quo alioqui solet dici εἰρόμην, ascito ι loco augmenti, ut εἰπόμην pro ἑπόμην. Ἠρόμην autem, habens asscriptum seu subscriptum ι, est imperf. pass. verbi activi αἴρω. Utriusque meminit Etym.

Ἤροσα, a. 1. act. verbi ἀρόω facientis fut. 1. ἀρόσω, per ο.

Ἤρου, secunda pers. sing. imperf. ἠρόμην, significans ἠρώτησας: itidemque ᾔρου secunda pers. imperf. ᾐρόμην ab act. Th. αἴρω. At ᾑροῦ, est secunda pers. præt. imperf. ᾑρούμην, ab αἱρέομαι.

Ἡροῦντο, tertia pers. plur. ejusdem imperf. ᾑρούμην, ab act. Them. αἱρέω.

Ἠροῦτο, præt. imperf. pass. verbi act. ἀρόω, apud Hesych. qui exp. ἠροτριᾶτο, ἐσπείρετο.

Ἦρσα, a. 1. act. verbi ἄρω. unde ἦρσεν quod Hesych. exp. ἥρμοσεν. At ἦρσαν, quod idem affert pro ἐπότισαν, est ab ἄρδω, significante humecto, irrigo.

Ἦρται, tertia pers. sing. præt. pass. ἦρμαι, ex act. Th. αἴρω.

Ἤρτημαι. præt. perf. pass. verbi act. ἀρτάω facientis fut. 1. ἀρτήσω. unde imper. præt. perf. ἠρτήσθω. ut in proverb. ἠρτήσθω βρόχος.

Ἦρτο, tertia pers. sing. præt. plusquamperf. pass. ᾔρμην, ex act. Th. αἴρω. ut τὸ χῶμα ἐπὶ τοσοῦτον ᾖρτο.

Ἤρυγεν, aor. 2. act. verbi ἐρεύγω facientis fut. 2. ἐρυγῶ, ut ἐλεύθω ἐλυθῶ, dissoluta diphthongo et exempto ε.

Ἤρυκεν, præt. imperf. vel a. 2. verbi ἐρύκω.

Ἤρυον, præt. imperf. act. verbi ἀρύω. unde et a. 1. med. ἠρύσατο.

Ἤρυτο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. ἐρύω: Hesych. tamen ἤρυτο activè exp. ἐρύσατο.

Ἤρχατο, idem Hesych. exp. καθεῖρκτο. Videtur tamen potius exponendum καθειργμένοι ἦσαν, nam formam habet præt. plusquamperf. Ion. facientis tertiam pluralem ex tertia singulari, inserto α ante το, et præcedente tenui in aspiratam conversa, ut in ἔρχατο videre est et similibus aliis. Est autem vel à Th. ἔργω, vel à Th. ἄρχω. habent enim ea duo et part. præt. pass. ἠργμένος commune, ut suprà ex Hesych. docui.

Ἤρχθη, a. 1. pass. verbi ἄρχομαι, idem significans cum aor. med. ἤρξατο, ut ἤρχθη χειρῶν ἀδίκων apud Hesych.

Ἦρω, secunda pers. a. 1. med. ἠράμην, ex act. Th. αἴρω. Alioqui ἥρω, et nomen est, vel dativi casus per apocopen pro ἥρωϊ, vel accusativi pro ἥρωα, per contractionem.

Ἤρων, præt. imperf. verbi act. ἐράω.

Ἠρώτων, rogabant. 3. pl. imperf. act. ab ἐρωτάω. f. ήσω.

Ἦς, secunda pers. præt. imperf. ἦν, idque vel ab εἰμὶ, sum, vel ab ἠμὶ usurpato pro φημὶ, sicut ἦν quoque est interdum ab εἰμὶ, interdum ab illo ἠμί. Ἧς autem cum iota asscripto sive subscripto, est secunda pers. subjunctivi ὦ, ab eodem Th. εἰμί.

Ἦς, Dor. ponitur etiam pro ἦν, erat, nominatimque eo Alcman usus est, ut refert Eust. ex Heraclide. solent enim Dores ν in σ vertere dicentes πεποιήκαμες et λέγομες pro πεποιήκαμεν et λέγομεν: quorum similia exempla passim occurrunt apud Theocr.

Ἦσα, a. 1. act. verbi ᾄδω: vel etiam verbi εἴδω, verso ε in η et subscripto ι, ut in plusquamperf. ᾔκει.

Ἧσαι, secunda pers. verbi ἧμαι, præs. temporis et ind. modi.

Ἦσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. ἦν, à Th. εἰμὶ, sum. At ᾖσαν habens subscriptum iota, est tertia persona pluralis modo aorist. 1. ᾖσα ab ᾄδω, modo aorist. 1. ᾖσα ab εἴδω: ideoque à Varino exponitur non solum ὑπῆρχον, sed etiam ὕμνησαν, ἐδόξασαν, nec non εἴδησαν, ἐγίνωσκον, efferente, οὐδ᾽ ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ᾖσαν. quæ apud Suidam quoque leguntur. Est etiam per synæresin positum pro ἤϊσαν, ut tradit Eust. Hoc autem ἤϊσαν est tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ᾔειν, à Th. ἴω seu εἶμι significante πορεύομαι. Vide ᾖσμεν paulo infra.

Ἧσας, secunda pers. aor. 1. ἧσα, à Them. ἥδω.

Ἥσατο Hesych. exp. ἱδρύσατο: et tunc est aor. 1. verbi ἕω, ex quo ἕζω et ἵζω: exponit etiam ἥσθη, εὐφράνθη, διεχύθη, et tunc est a. 1. med. verbi ἥδομαι. At ᾖσατο, esset a. 1. med. verbi vel ᾄδω vel εἴδω, ex activo ᾖσα.

Ἦσε, tertia pers. sing. a. 1. ᾖσα.

Ἥσει, tertia pers. sing. fut. 1. act. vel ab ἵημι (ex inus. Th. ἕω) vel ex ἥδω. Ideoque Hesych. ἥσειν exp. non solùm ἀφήσειν, πέμψειν, sed etiam τέρψειν.

Ἧσεν, idem lexicographus interpr. ἐκάθισεν, quod est à Th. ἕω significante ἕζω seu ἵζω. exponit etiam εἴασεν, sed tunc tenui spiritu scribendum, existimandumque est per contractionem factum esse ex ἔασε, à Th. ἐάω. At ᾖσεν, est tertia pers. a. 1. ᾖσα, ab ᾄδω vel εἴδω, ut suprà annotavi.

Ἠσέλγηνα, a. 1. act. verbi ἀσελγαίνω.

Ἦσθα, Æol. paragoge syllaba θα, pro ἦς, eras: secunda pers. præt. imperf. ἦν, à Th. εἰμί. Ἧσθα autem cum ι subscripto sive asscripto pro ᾖς ponitur, secunda pers. singul. conjunctivi ὦ, ab eodem Th. Sunt qui hoc ipsum ᾖσθα dicant per syncopen poni etiam pro ᾔδεισθα quod est secunda persona sing. præt. plusquamperf. act. ᾔδειν, à Th. εἴδω. Pro quo frequentius οἶσθα usurpatum comperitur, scriptum per οι.

Ἧσθαι, infinitivus verbi ἧμαι, sedere.

Ἦσθας, quoque dicitur pro ἦσθα, et οἶσθας, pro οἶσθα, asscito σ, ut Ælius Dionysius refert apud Eustath.

Ἡσθείην, a. 1. pass. opt. modi à verbo ἥδομαι.

Ἠσθένουν, præt. imperf. act. verbi ἀσθενέω: unde et a. 1. ἠσθένησα.

Ἤσθετο, a. 2. med. verbi αἰσθάνομαι, ex αἰσθέομαι.

Ἥσθη, a. 1. pass. verbi ἥδομαι. Ἤσθη autem tenui spiritu et subscripto ι, est a. 1. pass. verbi act. ᾄδω vel εἴδω, ut et a. 1. act. ᾖσα eadem duo verba habere communem suprà docui.

Ἤσθημαι, præt. perf. pass. verbi αἰσθάνομαι, ex αἰσθέομαι faciente fut. 1. αἰσθήσομαι, unde apud Aristoph. ᾔσθηνται, quod exponitur ἔγνωσαν, et tertia pers. sing. præt. plusquamperf. ᾔσθητο. nec non infin. præt. perf. et plusquamperf. ᾐσθῆσθαι.

Ἠσθησάμην, a. 1. med. ejusdem Th. αἰσθάνομαι facientis fut. 1. αἰσθήσομαι ex αἰσθέομαι.

Ἡσθήσομαι, fut. 1. pass. verbi ἥδομαι, ex a. 1. ἥσθην.

Ἥσθητο, præt. plusquamperf. pass. inus. Th. ἐσθέομαι, significantis ἕννυμαι, induor, vestior. ut apud Suidam καὶ ἥσθητο κροκωτὸν χιτῶνα. quod exp. περιεβέβλητο. Et apud Herodotum sine augmento, ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικήν: nec non ἐσθημένος ῥάκεσι. At ᾔσθητο, cum ι subscripto, est plusquamperf. pass. verbi αἰσθάνομαι ex αἰσθέομαι, unde mutuatur fut. 1. αἰσθήσομαι.

Ἤσθιον, præt. imperf. verbi ἐσθίω.

Ἤσθμηνα, a. 1. act. verbi ἀσθμαίνω.

Ἠσθόμην, a. 2. med. verbi αἰσθάνομαι, ex inus. Them. αἰσθέομαι.

Ἦσιν, Poët. seu Ibycea paragoge syllabe σιν pro ᾖ, ut λάβῃσι pro λάβῃ, εἴπῃσι pro εἴπῃ tertia pers. sing. subjunctivi ὦ, à Them. εἰμί. Eust. ἦσιν dialecto Rheginorum ait usurpari etiam pro ἐστὶ seu ὑπάρχει, ut apud Homer. καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι. Sed tunc ι non est subscribendum.

Ἠσί, per apocopen pro φησὶ, ab ἠμὶ usurpato itidem per apocopen pro φημὶ, apud Hesych. et Eustath. qui Ion. esse ait.

Ἠσίτουν, præt. imperf. act. verbi ἀσιτέω.

Ἤσκειν, apud Homer. pro ἤσκει, exercebat, dicentem, ἤσκειν ἔρια καλά. solet verò et in aliis imperfectis verborum in έω in tertia pers. singulari ει assumentium ν propter sequentem vocalem, in contractione id ipsum ν retinere, est enim hoc ἤσκειν præt. imperf. verbi ἀσκέω, per contractionem factum ex ἤσκεεν.

Ἠσκήθην, a. 1. pass. ejusdem verbi ἀσκέω, facientis fut. act. ἀσκήσω, a. 1. act. ἤσκησα, præt. perf. act. ἤσκηκα, pass. ἤσκημαι, ex cujus tertia singulari aor. ille ἠσκήθην.

Ἤσκουν, præt. imperf. ejusdem Th. ἀσκέω.

Ἦσμαι, præt. perf. pass. verbi act. ᾄδω.

Ἧσμαι, præt. perf. pass. verbi ἥδομαι. Sunt qui interpretentur etiam, sedi, dicantque esse præt. perf. pass. verbi ἕω significantis ἕζω seu ἵζω, à quo suprà habuimus etiam a. 1. med. ἥσατο. Id tamen rarissimi admodum usus esse existimo.

Ἦσμεν pro ᾔδειμεν, sic positum ait Etymologicus, verbum εἴδω facere præt. med. ᾔδειν: in duali ᾔδειτον, ᾐδείτην, in plur. ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεισαν. Pro quibus dici ᾖστον, ᾔστην, ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν, syncope diphthongi ει, et τροπῇ τοῦ δ εἰς σ. Nonnullorumque horum affert exempla, ut τοῦ ᾔστην pro ᾐδείτην, hoc sine autoris nomine, τὼ δ᾽ ἄρ᾽ οὐδὲν ᾔστην ἄλλο πλὴν δάκνειν. Et primæ pers. plur. ᾖσμεν pro ᾔδειμεν, ex Eurip. Hec. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ᾖσμεν. Nec non tertia pluralis ᾖσαν pro ᾔδεισαν, hoc ex ejusdem Rheso, οὐδ᾽ ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ᾖσαν. Item hoc secundæ ᾖστε pro ᾔδειτε, ex Sophoclis Colchis, Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ᾽ ᾖστε τὸν Προμηθέα. Hæc Steph. in Lex. suo vet. in quo ι subscribitur, quod perperam in Etymologi exemplaribus est neglectum, quum tamen rationem ipsum exigere manifestum sit vel ex ipso ᾔδειν facto ex εἴδειν verso ε in η, et subscripto ι.

Ἦσο, eras vel fueras: secunda pers. imperf. ἤμην, de quo suprà: ἧσο autem, aspiratum, est secunda pers. imperf. ἥμην, sedebam: illud à Th. εἰμὶ, hoc à verbo ἧμαι. Rursum verò ἧσο est imperativi modi, habetque formam imperativi præt. perf. pass. ut τέτυψο: velut apud Hom. Ἧσο παρ᾽ αὐτὸν ἰοῦσα, κ᾽ ὄϊζυε.

Ἠσπικότες, part. ex ἤσπικα præt. perf. act. verbi ἀσπίζω.

Ἡσσήθην. a. 1. pass. verbi ἡσσάομαι. ex quo et præt. plusquamperf. pass. ἥσσητο, et infin. ἡσσῆσθαι. Ex act. autem ἡσσάω est particip. perf. ἡσσηκώς.

Ἠστάτουν, præt. imperf. verbi ἀστατέω.

Ἦστε, sciebatis: per syncopen pro ᾔδειτε. verso simul δ in σ: secunda pers. pluralis præt. plusquamperf. ᾔδειν, ex Th. εἴδω, ut prolixius annotavi in Ἦσμεν paulo suprà.

Ἥστην, tertia pers. dualis imperf. ἥμην: apud Aristoph. in Avibus, τὼ δ᾽ ἄρ᾽ ἥστην. id est, ἐκαθέζοντο, sedebant.

Ἤστην, tertia pers. dualis præt. imperf. ἤμην, de quo suprà, quidam tamen malunt habere pleonasmum τοῦ σ pro ἤτην. esseque ab imperf. ἦν, à Them. εἰμί.

Ἤστην autem, per syncopen factum est ex ᾐδείτην, versa δ in σ, ex Th. εἴδω, ut suprà docui in Ἦσμεν, ubi etiam exemplum habes.

Ἧστο, Poët. pro ἧτο, tertia pers. sing. præteriti imperf. ἥμην. à verbo ἧμαι.

Ἦστον, secunda pers. dualis præt. imperf. ἤμην significantis, eram: aliis tamen malentibus habere pleonasmum τοῦ σ pro ἦτον, ex imperf. ἦν. Est à Th. εἰμί. At ᾖστον, cum ι subscripto, est secunda dualis syncopen passa pro ᾔδειτον, verso simul δ in σ, ex prima sing. ᾔδειν, quod est præt. plusquamperf. med. verbi εἴδω, ut videbis in Ἦσμεν. Ἧστον verò aspero notatum spiritu, erit secunda dualis præt. imperf. ἥμην ab ἧμαι.

Ἠσυνθέτηκας, a. 1. act. verbi ἀσυνθετέω.

Ἠσχολήθησαν, a. 1. pass. verbi act. ἀσχολέω.

Ἠσχύνθην, a. 1. ind. pass. ab αἰσχύνομαι. perf. ᾔσχυμμαι.

Ἥσω, fut. 1. act. verbi ἵημι ex inus. Them. ἕω, vel etiam fut. 1. act. verbi ἥδω.

Ἤτασεν, a. 1. act. verbi ἐτάζω.

Ἦτε, secunda pers. plur. præt. imperf. ἦν ab εἰμί. Ἦτε autem, cum ι subscripto, est secunda pers. plur. præsentis subjunctivi ὦ, ab eodem Th.

Ἤτει, præt. imperf. act. ab αἰτέω: ex quo et præt. plusquamperf. ᾐτήκει, a. 1. ᾔτησεν, et part. præt. pass. ᾐτημένος.

Ἤτην, et Ἦτον, tertia et secunda dualis præt. imperf. ἦν à Them. εἰμί. Dicitur etiam ἦστον et ἤστην, sed el ἤμην præt. imperf. pass. ejusdem Them.

Ἠτήσασθε, postulastis. a. 1. m. ab αἰτέω.

Ἠτιᾶτο, objurgabat. imperf. ab αἰτιάομαι, perf. ᾐτίαμαι.

Ἤτω, sit: per crasin ex ἐέτω, ut volunt Grammatici. nam ἔω, primitivum verbi εἰμὶ, in imper. facit ἔε, ἐέτω, unde per contractionem fit εἴτω, ex quo τροπῇ Dorica hoc ἤτω fieri dicunt. Alioqui et ἔστω dicitur pro hoc ἤτω, ab eodem Them.

Ηὔγει, præt. imperf. verbi αὐγέω.

Ηὔδα, præt. imperf. act. verbi αὐδάω, f. ήσω.

Ηὐδάξαντο, Dor. pro ηὐδάσαντο: a. 1. med. verbi αὐδάζομαι.

Ηὐδηκὼς, part. præt. perf. ηὔδηκα, ex αὐδάω faciente fut. αὐδήσω.

Ηὗδον, præt. imperf. vel a. 2. act. verbi εὕδω.

Ηὐθύνθη, a. 1. pass. verbi act. εὐθύνω.

Ηὐλίσθησαν, à 1. pass. verbi αὐλίζομαι: ex quo est et a. 1. med. ηὐλίσαντο.

Ηὔξανε, invalescebat, imperf. vel a. 2. ab αὐξάνω. f. αὐξήσω.

Ηὐξήθην, a. 1. pass. verbi act. αὐξέω facientis fut. 1. αὐξήσω: unde et præt. pass. ηὔξημαι. præt. autem act. est ηὔξηκα, et a. 1. ηὔξησα.

Ηὑράμην, ηὕρω, ηὕρατο, per syncopen pro ηὑρησάμην, ut volunt nonnulli aor. 1. med. verbi εὑρίσκω ex εὑρέω. Potest

tamen fingi verbum εὔρω, quod faciat aor. 1. act. εὖρα seu ηὖρα, et med. voce εὐράμην sive ηὐράμην, sicut facit aorist. 2. act. εὗρον, et media voce εὑρόμην.

Ηὑρῆσθαι, infin. præt. perf. pass. à Th. act. εὑρίσκω faciente fut. 1. εὑρήσω ab εὑρέω. Dicitur etiam sine augmento εὑρῆσθαι, ut εὕρημαι quoque et εὑρέθην.

Ηὔρω, secunda pers. a. 1. ηὐράμην, de quo jam dixi.

Ἤϋσε, a. 1. act. verbi ἀΰω significantis vociferor apud Poët. dicitur autem illud per διάλυσιν esse factum ex αὔω.

Ἠφειδήκεισαν, præt. plusquamperf. act. verbi ἀφειδέω, ex quo et part. præt. perf. ἠφειδηκὼς, et præt. imperf. ἠφείδουν.

Ἠφείθη, duplici augmento pro ἀφείθη: a. 1. pass. verbi act. ἀφίημι facientis præt. perf. pass. ἀφεῖμαι.

Ἠφηνακὼς, itidem duplici augmento dicitur pro ἀφηνακώς: part. præt. perf. act. à Th. ἀφηνιάζω.

Ἧφθαι, infin. præt. perf. pass. ἧμμαι, ab act. Th. ἅπτω.

Ἠφίει, duplici augmento pro ἀφίει tertia pers. sing. præt. imp. act. ex inus. Th. ἀφιέω pro ἀφίη quod ex Th. ἀφίημι: sicut ἐτίθει quoque reperimus pro ἐτίθη, ex τιθέω. Varin. videtur innuere ἠφίει usurpari etiam pro οὐκ ἀφίει: sed hoc parum est probabile, opusque habet exemplis.

Ἤφιεν pro ἠφίει apud Marc. Evang. legimus, cap. 11. καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦός τι διὰ τοῦ ἱεροῦ. Et cap. 1. καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια ὅτι ᾔδεισαν αὐτόν. Sunt qui dicant esse a. 2. ex Th. ἀφιέω pro ἀφίω aut ἀφίημι. Sed est potius a. 2. Them. ἀφιέω facientis fut. 2. ἀφιῶ. a. 2. ἤφιον.

Ἠφυσάμην, a. 1. med. verbi ἀφύσσω seu ἀφύω.

Ἠφωρίσθαι, duplici augmento pro ἀφωρίσθαι: infin. præt. perf. pass. à Them. ἀφορίζω. Itidemque in a. 1. act. ejusdem Th. ἠφόριζεν dicitur pro ἀφόριζεν. Ambo apud Suidam.

Ἦχε, tertia pers. sing. præt. perf. act. ἦχα, à Th. ἄγω. ut apud Suidam ἦχεν ἐπὶ τὸν οἶκον. Unde et infin. præt. perf. pass. ἦχθαι.

Ἠχθέσθην, a. 1. pass. verbi ἄχθομαι ex ἀχθέομαι, faciente fut. 1. ἀχθήσομαι. Alioqui est etiam tertia pers. dualis præt. imperf. ἠχθόμην ab eodem Them. ἄχθομαι.

Ἤχθημαι, præt. perf. pass. verbi ἐχθάνομαι facientis fut. ἐχθήσομαι. ab inus. Th. ἐχθέομαι.

Ἤχθην, a. 1. pass. verbi act. ἄγω facientis præt. pass. ἦγμαι.

Ἤχθηρε, a. 1. act. ab ἐχθαίρω, odio prosequor. f. ρῶ. p. κα. Th. ἔχθος, εος, odium.

Ἠχθόμην, odio fui: a. 2. med. verbi ἐχθάνομαι ex ἐχθέομαι. Alioqui est et præt. imperf. verbi ἄχθομαι.

Ἤχλυσε, a. 1. act. verbi ἀχλύω.

Ἤψησεν, a. 1. act. verbi ἑψέω. unde et med. vocis a. 1. ἡψήσατο.

Ἥψω, secunda pers. sing. a. 1. med. ἡψάμην, à Th. ἅπτομαι. Activum autem ἅπτω facit ἧψα, ex fut. ἅψω.

Ἠωνίκει, præt. plusquamperf. act. verbi αἰωνίζω.

Ἠώρουν, præt. imperf. act. verbi αἰωρέω: unde et plusquamperf. pass. ᾐώρητο, et infin. ᾐωρῆσθαι. et part. ᾐωρημένος.

Θ.

Θαγῇ, quod Hesych. exp. ἥξεις videtur esse secunda pers. fut. 2. med. θαγοῦμαι, ex verbo θάσσω, quod eidem significat, propero: nam θάσσουσα exp. σπεύδουσα.

Θάεο, Dor. pro θεῶ seu θεάου: ex Them. θάομαι, pro θεάομαι. est autem imperat. præs.

Θαλέει, Poët. pro θάλλει: à Th. θαλέω pro θάλλω. unde apud Homerum σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ.

Θάλφθῃ, aor. 1. pass. subjunctivi modi à verbo θάλπω, θαλφθεὶς, a. 1. part. pass.

Θάλωμεν, a. 2. act. subjunct. modi à θάλλω vel etiam θαλέω.

Θάμβησε, Ion. et Poët. pro ἐθάμβησε: a. 1. act. verbi θαμβέω.

Θανέειν, itidem Ion. et Poët. pro θανεῖν, infin. a. 2. act. secundum quosdam à Them. θανέω, secundum alios à θείνω. Unde part. θανὼν, et infin. fut. 2. med. θανεῖσθαι.

Θάνοιμι, a. 2. opt. modi ab eod. θανέω seu θείνω, vel etiam à θνήσκω secundum alios: quanquam id θνήσκω ex θανέω originem sumpsit.

Θανοῦμαι, fut. 2. med. ejusdem Th. unde infin. θανεῖσθαι.

Θάοντα, Ion. vel Dor. pro θεάοντα, à θάω pro θεάω, ut suprà θάεο habuimus pro θεάεο seu θεῶ.

Θάπτεν, imperf. Ion. à θάπτω. f. ψω. a. 2. ἔταφον. p. m. τέθηπα.

Θάρσει, imper. verbi θαρσέω.

Θᾶσαι, pro θέασαι, Ion. vel. Dor. a. 1. med. imper. modi à Them. θάομαι pro θεάομαι usurpato. ex quo et θάεο et θάοντα, de quibus paulo antè. Theocr. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει, aspice.

Θαυμανέοντες, Ion. et Poët. diphthongi dissolutione pro θαυμανοῦντες: part. fut. 1. act. à verbo θαυμαίνω.

Θέε, imperf. pro ἔθει, à θέω, curro. f. θεύσομαι.

Θέα, imperat. præsens verbi θεάω per contract. ex θέαε.

Θείει, Ion. et Poët. pro θεῖ, assumpto ι metri causa: itidemque θείειν pro act. θεῖν seu θέειν.

Θείην, θείης, θείη, a. 2. opt. verbi τίθημι.

Θείομεν, Poët. pro θῶμεν aor. 2. act. subjunct. ab eod. Them. Faciunt enim Poëtæ ex illo θῶμεν primùm θέωμεν resolutione Ionica vocalis circumflexæ, deinde inserto ι θείωμεν, et systole τοῦ ω, θείομεν: quomodo et βείομεν dicunt pro βῶμεν, et τραπείομεν pro τραπῶμεν.

Θεῖναι, infin. aor. 2. act. θείς. a. 2. part. à verbo τίθημι.

Θεῖτε per syncopen pro θείητε, ut ἀποδοῖτε pro ἀποδοίητε. secunda pers. plur. optativi θείην, de quo suprà.

Θείωσα, Ion. et Poët. augmenti detractione pro ἐθείωσα: aor. 1. act. verbi θειόω.

Θέλγεν, eodem modo pro ἔθελγεν: à Them. θέλγω.

Θελήσω, fut. 1. act. verbi θέλω ex inus. θελέω.

Θέμεν et Θέμεναι, Dor. vel Ion. pro θεῖναι, ut ἔμεν et ἔμεναι pro εἶναι. a. 2. act. infin. modi à Them. τίθημι. At θέμενος est. part. a. 2. med. ab eodem Th.

Θερέω, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro θερῶ: hoc autem θερῶ est a. 2. subjunct. modi à verbo act. θέρω. ut apud Homerum, θερέω πυρὸς pro θερμανθῶ διὰ πυρὸς, calefiam igni.

Θερίσδειν, Dor. pro θερίζειν, à θερίζω.

Θέρμετο, Ion. et Poët. sine augmento pro ἐθέρμετο: præt. imperf. pass. verbi Poëtici θέρμω.

Θὲς pro θέτι, pone: a. 2. act. imper. modi, à τίθημι.

Θέσθαι, a. 2. med. infin. modi, ab eodem Them.

Θέσθω, a. 2. med. imper. modi, ab eodem.

Θέτω, tertia pers. imperativi θὲς, de quo paulo antè. θέτο vero pro ἔθετο a. 2. med. à τίθημι.

Θεύγεσθαι, Cretensium dialecto pro θέλγεσθαι. Hesych.

Θεύσεαι, Ion. resolutione diphthongi ῃ pro θεύσῃ. hoc autem θεύσῃ secunda est persona f. 1. med. θεύσομαι, à Th. θέω, ut πλεύσομαι à πλέω. unde et infin. θεύσεσθαι. Ambo apud Hesych.

Θευσούμενος pro θευσόμενος, fut. verbi θέω Dor. potius quàm linguæ communi proprium. utitur tamen prosæ quidam scriptor apud Suid. cujus nomen tacetur. οἱ δὲ ἀφίκοντο, (inquit) ὁ μὲν, ἀγωνιούμενος πυγμὴν, ὁ δὲ θευσούμενος στάδιον, id est, δραμούμενος.

Θέωμεν, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro θῶμεν: a. 2. act. subjunctivi modi à verbo τίθημι.

Θηεῖτο, Ion. et Poët. pro ἐθηεῖτο, detracto augmento. præt. imperf. pass. verbi Ionici θηέομαι usurpati pro θεάομαι: unde et infin. θηεῖσθαι pro θεᾶσθαι.

Θηεῦντο pro ἐθηοῦντο, Ion. primùm abjecto augmento, deinde οῦ verso in εῦ. præt. imperf. pass. ejusdem Th.

Θηήσαντο, itidem pro ἐθηήσαντο. a. 1. med. ejusdem Th.

Θηοῖο, præsens optat. pass. secundæ pers. ab eodem.

Θησαίατο, Ion. pro θεάσαιντο, contracto primùm εα in η, deinde ν in α verso et tralato accentu. a. 1. med. opt. modi, à θεάομαι.

Θῆσαι, quod exp. θρέψαι, θηλάσαι, per syncopen ex θηλάσαι factum creditur. Est tamen potius a. 2. act. verbi θάω, ut videbis paulo post in Θῆσθαι.

Θήσειν, fut. 1. act. infin. modi à τίθημι faciente fut. 1. θήσω: unde et med. vocis fut. 1. θήσομαι.

Θῆσθαι, quod significare aiunt non modò θηλάζειν, sed etiam ἀμέλγειν, ex θάεσθαι contractum volunt, à θάω: unde θηλὴ derivata creditur.

Θήσω, fut. 1. act. verbi τίθημι, ex θέω: unde med. voce θήσομαι.

Θίγον, Dor. pro θίγε: solent enim Dores imper. quosdam in ε, mutata propria terminatione, finire in ον, est autem hoc θίγε imper. verbi θίγω.

Θνήσκω, Thema derivatum ex θανέω per syncopen: pro quo Dor. θνάσκω dicitur. Unde fut. 1. act. θνήξω, et med. θνήξομαι, pro quo et τεθνήξομαι dicitur, sed potius in fut. paulò post.

Θοίμην, θοῖο, θοῖτο, reperiri aiunt nonnulli pro θείμην, θεῖο, θεῖτο, quæ sunt aor. 2. med. à verbo τίθημι. Sed iis parum fidei adhibeo, quum apud Græcos Grammaticos et Lexicographos eorum nullam repererim mentionem.

Θόρε, Poët. et Ion. sine augmento pro ἔθορε, a. 2. act. à Th. θόρνυμι seu θόρω. unde et infin. θορεῖν et part. θορών.

Θοῦ, per contractionem pro θέσο, exempto primùm Ion. more σ, deinde εο contracto in ου: a. 2. med. imper. modi à verbo τίθημι.

Θρέξασκον, Ion. pro ἔθρεξαν, ut ὤσασκον pro ὦσαν, abjecto primùm augmento, deinde inserto σκο: a. 1. act. verbi τρέχω.

Θρέξω, f. 1. act. verbi τρέχω, habens τροπὴν tenuis literæ in aspiratam, ut in sequenti θρέψω.

Θρέφθη, a. 1. pass. Ion. à τρέφω. f. ψω.

Θρέψω, fut. 1. act. verbi τρέφω, tenui in aspiratam reversa ut in præcedenti θρέξω, nec enim poterat scribi θρέχω et θρέφω, propter concursum duarum aspiratarum. unde imper. θρέψον, et part. aor. 1. med. θρεψάμενος. Inde et infin. a. 1. pass. θρεφθῆναι. a. 2. ἐτράφην. p. m. τέτροφα.

Θρονθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi, à Them. θροέω. unde et part. θρονθείς.

Θυμήνας, et in f. g. θυμήνασα, particip. a. 1. act. ἐθύμηνα, à Them. θυμαίνω.

Θῶ, θῇς, θῇ, a. 2. subjunct. modi à verbo τίθημι.

I.

Ἰάνθη, a. 1. pass. verbi act. ἰαίνω.

Ἰᾶσθαι, præs. inf. ab ἰάομαι. p. ἴαμαι.

Ἴασι, tertia pers. plur. præs. indic. verbi εἶμι significantis πορεύομαι, Ion. secundùm quosdam pro ἴσι. unde in comp. ἐξίασι, εἰσίασι, προσίασι.

Ἱᾶσι, per contractionem ex ἱέασι: hoc autem ἱέασι Ion. est pro ἱεῖσι, ut τιθέασι pro τιθεῖσι. tertia pers. plur. præs. indic. à Th. ἵημι: unde per comp. ἀφιᾶσι.

Ἴαυχεν, Æol. pro ἴαχεν. Hoc autem ἴαχε est tertia pers. sing. vel a. 2. ἴαχον. vel præt. med. ἴαχα: quæ ambo sunt ex Th. ἰαχέω.

Ἰαφθῆναι, a. 1. pass. infin. modi à Them. act. ἰάπτω faciente f. 1. ἰάψω. unde et part. ἰαφθείς.

Ἰαχυῖα, part. fœm. gen. ex masculino ἰαχώς. Ambo ex præt. med. ἴαχα facto ex Th. ἰαχέω.

Ἰγμένος, particip. præt. pass. ex ἵκομαι vel ἱκνέομαι. unde comp. ἀφιγμένος.

Ἴδε, tertia pers. singul. aor. 2. ἴδον, à Th. εἴδω faciente fut. 2. ἰδῶ. Alioqui hoc ἴδε (pro quo Att. et ἰδὲ dicunt, ut εἰπὲ) est imper. ejusdem a. 2. act. ab eodem Th. significans, vide, respice, aspice: vel etiam, ecce. Pro quo ἰδοὺ quoque dicitur adverbialiter ex ἰδοῦ a. 2. med. imper. modi. Dores verò et ἠνὶ et ἠνίδε dicunt pro eodem. Theocr. ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει, ecce iterum hæc adrepit. Rursum ἰδὲ pro ἠδὲ ponitur interdum apud Poëtas, et signif. καί.

Ἰδέειν, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro ἰδεῖν: aor. vel fut. 2. act. infin. ab eodem Th.

Ἰδέσθαι, a. 2. med. infin. modi, ab eodem εἴδω.

Ἴδεσκε, Ion, paragoge τοῦ σκε pro ἴδε: a. 2. act. ind. modi, ab eod.

Ἰδέω, Ion. diphthongi circumflexæ dissolutione pro ἰδῶ: fut. 2. act. subjunct. modi, ab eodem εἴδω.

Ἴδηαι, Ion. pro ἴδῃ secunda pers. singul. aor. 2. med. ab eodem Them.

Ἴδισα, a. 1. act. verbi ἰδίω.

Ἴδμεν, Dor. sive Æol. τροπῇ τοῦ σ εἰς δ pro ἴσμεν, ut veteres Grammatici tradunt. Sunt qui ex ἴδομεν etiam per syncopen factum dicant, vel ex præt. med. οἴδαμεν, ut refert Etymol. apud quem et exemplum hoc legitur, ἴδμεν γὰρ οὐδὲν τρανές.

Ἴδμεν, per syncopen dicitur etiam pro ἰδέμεν: quod ἰδέμεν Ion. seu Dor. est pro ἰδεῖν, a. 1. act. infin. modi ex verbo εἴδω. ut apud Homerum, Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην, volo videre et tueri oculis.

Ἰδοίατο, Ion. pro ἴδοιντο, tertia pers. plur. a. 2. med. opt. modi à Th. act. εἴδω.

Ἰδόμην, a. 2. med. indic. ex eodem εἴδω. Activa autem voce idem Thema a. 2. facit ἴδον.

Ἴδοσαν, Bœot. more pro ἴδον, ut ἤλθοσαν pro ἦλθον. solent enim Bœoti tertiis pluralibus imperfectorum et aor. inserere σα. Est autem hoc ἴδοσαν tertia pers. plur. à prima ἴδον aor. 2. act. indic. modi ex Them. εἴδω. Apud Suid. ἰδοσάν σε ὕδατα.

Ἰδοὺ, adverbium demonstrandi factum accentûs mutatione ex ἰδοῦ, a. 2. med. imper. modi, ab eodem Them.

Ἰδυῖα, part. fœm. gen. ex ἴδα præt. med. verbi εἴδω: unde apud Hom. ἰδυίῃσι πραπίδεσσι.

Ἴδωμι, pro ἴδοιμι dici ἐκτάσει τῆς παραληγούσης, tradit Eust.

Ἴε, significans, i, vade, est aor. 2. imper. modi ex ἴον a. 2. infin. modi, quem verbum εἶμι mutuatitium habet ex Th. εἴω.

Ἵεθι, ἱέτω, præsens imperat. act. à Them. ἵημι.

Ἵει, pro ἵη usurpatum alicubi reperitur, ut ἐτίθει pro ἐτίθη, estque tertia pers. singul. præt. imperfect. ἵην ex inus. Th. ἱέω. Est interdum et secunda pers. imperativi præsentis activi, ab eodem Them. pro ἵεθι.

Ἱείην, ἱείης, ἱείη, præsens optat. act. ex eodem Them. ἵημι. ut τιθείην ex τίθημι.

Ἱεὶς, part. præs. act. ejusdem Them. ut τιθεὶς ex τίθημι est. fœm. ἱεῖσα, neutrum ἱέν. At ἵεις, est secunda pers. sing. præter. imperf. indicat. modi, pro ἵης, mutuatitia ab ἱέω, referri tamen solita ad idem ἵημι.

Ἱεῖσι, tertia pers. plur. præs. indic. act. ejusdem Th. ut τιθεῖσι est ex τίθημι.

Ἵεμαι, præsens ind. pass. ex act. ἵημι: unde imperf. ἱέμην et part. ἱέμενος.

Ἱέμεν, et Ἱέμεναι, Ion. et Dor. pro ἱέναι: infin. præsens act. ab eodem Th. ut τιθέμεν et τιθέμεναι pro τιθέναι dicunt iidem. Alioqui ἱέμεναι est etiam part. fœm. et masc. ἱέμενος: ambo ex ἵημι.

Ἰέμεν et ἰέμεναι, itidem Ion. et Dor. pro ἰέναι dicuntur, suntque præs. infin. act. à Th. εἶμι.

Ἱέμενος, part. ex ἵεμαι, pass. verbi ἵημι.

Ἷεν, aspiratum, Bœot. est pro ἵεσαν, mittebant, ab ἵημι. ἴεν autem, tenui spiritu, est tertia pers. sing. a. 1. ἴον, ascitum habens ν propter sequentem vocalem, ex Th. εἶμι.

Ἱέναι, infin. præsens verbi ἵημι: ἰέναι autem est infin. præsens Th. εἶμι.

Ἵενται, tertia pers. plur. præsentis ἵεμαι: ἵεντο autem tertia plur. imperf. ἱέμην. At ἱέντες est part. nominat. plur. ex singul. ἱεὶς, de quo suprà.

Ἵεσαν, tertia pers. plur. præteriti, imperf. ἵην, ex ἵημι.

Ἱέσθην, tertia dualis præt. imperf. ἱέμην ex ἵεμαι. cujus secunda pluralis est ἵεσθε, tertia sing. ἵετο, et tertia pluralis ἵεντο.

Ἵζεο et ἵζευ, Ion. pro ἵζου, imperat. præs. pass. à Th. ἵζομαι.

Ἰζήσας, part. a. 1. act. ab ἰζάνω, ex ἰζάω.

Ἴηλα, a. 1. act. verbi ἰάλλω. unde et subjunct. ἰήλω.

Ἵησι, tertia pers. sing. verbi ἵημι.

Ἴῃσι, Ion. et Poët. paragoge pro ἴῃ. Hoc autem ἴῃ, est tertia pers. sing. a. 2. ἴω, ex Them. εἶμι faciente a. 2. indic. ἶον ex inusit. Them. εἴω. Sic ἴῃσι pro ἴῃ dicitur, quod est subjunct. præs. ex Them. ἵημι.

Ἴθι, imper. præs. ejusdem Th. εἶμι, secundum quosdam Grammaticos μεταπεπλασμένος ἐκ τοῦ ἴε.

Ἵκεο, Ion. diphthongi dissolutione pro ἵκου: imper. a. 2. med. Sic ἵκετ' pro ἵκετο, a. 2. m. à Th. ἱκνέομαι, faciente fut. 2. ἱκοῦμαι.

Ἵκηαι, Ion. itidem pro ἵκῃ, ut apud Hesiod. ἥβην δ' ἐς ἄκρον ἵκηαι, secunda pers. sing. a. 2. med. subjunct. modi, ab eodem Them. ἱκνέομαι, faciente a. 2. indic. ἱκόμην, ex ἵκομαι.

Ἵκμενος, per syncopen pro ἱκόμενος, part. ex Th. ἵκομαι.

Ἱκόμην, a. 2. med. verbi ἱκνέομαι ex ἵκομαι. unde infin. ἱκέσθαι, et part. ἱκόμενος. Dor. verò pro ἱκόμην dicitur ἱκόμαν.

Ἵκτο, præt. plusquamperf. pass. eodem Them. Nisi quis aor. 2. med. esse velit per syncopen factum ex ἵκετο.

Ἵλαθι, imper. præs. ex inus. verbo ἵλημι, ut ἵσταθι ex ἵστημι: ex quo Th. est et part. ἱλὰς, ut ἱστὰς ex ἵστημι.

Ἱλάσθητι, imper. aor. 1. pass. à Them. ἱλάσκομαι faciente fut. 1. ἱλάσομαι.

Ἱλάσομαι, fut. 1. med. verbi ἱλάζομαι seu ἱλάομαι.

Ἵληθι pro ἵλαθι, ab inus. Th. ἵλημι.

Ἱλήκῃσι, Ion. Poëticaque paragoge pro ἱλήκῃ. Est autem hoc ἱλήκῃ tertia pers. sing. præt. perf. act. subjunctivi modi ab inusit. illo Them. ἵλημι faciente fut. ἱλήσω ex ἱλάω vel ἱλέω: nec ulla alia ab iis tempora in usu sunt quàm imper. ἵληθι, sive ἵλαθι, præt. perf. opt. ἱλήκοις et ἱλήκοι, et subjunct. ἱλήκῃ. ut apud Hom. Odyss. γ'. ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Et Od. φ'. εἰκεν Ἀπόλλων Ἡμῖν ἱλήκῃσι, nobis sit propitius.

Ἱμάσσας, Poët. pro ἱμάσας, a. 1. part. act. ab ἱμάζω, loris cædo.

Ἴμεν, prima pers. plur. præs. εἶμι, imus. Alioqui ἴμεν et ἴμεναι, Ion. et Dor. dicuntur pro ἰέναι, ire: à Th. eodem.

Ἶναι, pro ἰέναι dici ex εἶμι, tradunt quidam recentiores: sed nulla autoritate vel exemplo id confirmantes.

Ἷξε, a. 1. ind. ab ἵκω, venio. f. ἵξω. Sic ἵξεαι, Ion. pro ἵξῃ. f. 1. m. ab ἱκνέομαι.

Ἵξομαι, fut. 1. med. verbi ἱκνέομαι mutuatitium ab ἵκομαι.

Ἷξον, Bœot. dialecto pro ἷκον. solent enim ii κ in ξ commutare, dicentes itidem εἴξασι pro εἴκασι, quorum hoc εἴξασι est præt. med. verbi εἴκω pro εἴκασι, uti jam dictum est, apud Aristoph. εἴξασι γοῦν ἐρίοισι πεπταμένοις: illud vero a. 2. act. indic. modi à Th. ἵκω: apud Hom. Iliad. κ'. Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες. Et Il. γ'. Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Ἷξον. Itidemque alibi, Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα.

Ἴοιμι ἴοις ἴοι, opt. a. 2. act. à Them. εἶμι. Facit enim εἶμι. aor. 2. indicat. mod. ἶον, ex inus. Th. εἴω, unde part. ἰών.

Ἵουν, præt. imperf. act. verbi ἵημι, mutatitium ab ἱέω, ut ut τίθημι facit interdum ἐτίθουν ex τιθέω.

Ἱπτήσομαι, fut. 1. med. verbi ἵπταμαι, ut volunt nonnulli, sed parum πιθανὰ λέγοντες. nam ἵπταμαι facit fut. πτήσομαι, ut ἵσταμαι facit στήσομαι. ἱπτήσομαι autem sicubi reperitur, est à verbo ἱπτᾶσθαι, quod tamen rejicit Phrynichus.

Ἱρᾶται, Ion. pro ἱερᾶται apud Herodotum, à Th. ἱεράομαι.

Ἵσαμι, Dor. pro ἵσημι.

Ἴσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. εἶν, ex Th. εἶμι. Interdum per syncopen positum reperitur pro ἴσασαν, tertia pers. plur. præt. imperf. ἴσην, sciebam, ex Th. ἴσημι, ut apud Homerum, τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.

Ἴσας, part. præs. verbi ἴσημι, contra regulam pro ἰσὰς, ἱστὰς ex ἵστημι.

Ἴσασι similiter pro ἰσᾶσι contra morem aliorum verborum in μι, Dor. ut volunt nonnulli, tertia pers. plur. præsentis ἴσημι. deberet enim προπερισπᾶσθαι, ut ἱστᾶσι ex ἵστημι, πιμπρᾶσι ex πίμπρημι, et similia.

Ἴσῃ pro ἴσασαι secunda pers. singul. verbi ἴσαμαι. Varin. ἴσῃ exp. μαθήσῃ, derivans ex ἴσομαι significante γνώσομαι. ea tamen cum diphthongo potius scribenda forent εἴσῃ, εἴσομαι. Quanquam apud Hesychium legimus ἴσατο expositum ὁμοιώθη, itidem pro εἴσατο, a. 1. med. verbi act. εἴδω facientis fut. 1. εἴσω. At ἴσατο, quod Suid. affert pro καθίδρυσεν, est à Them. ἵζω, itidem a. 1. med.

Ἴσθι, imper. præsens duo significans, nimirum γίνωσκε et ὕπαρχε. Prius est ab ἴσημι, per syncopen pro ἴσαθι, ut et in tertia pers. ἴστω pro ἰσάτω, itidemque in duali ἴστων pro ἰσάτων, et in plur. ἴστε pro ἴσατε, ἴστωσαν pro ἰσάτωσαν. Posterius autem ἴσθι significans ὕπαρχε, est ab εἰμὶ, à posteris Homeri usurpatum pro ἴσο, nec similiter facit ἴστω in tertia pers. ut præcedens, sed ἔστω, et sic deinceps, ut cùm alii tradunt Grammatici, tum Varin.

Ἴσθι, præs. imperat. ab εἰμὶ sum. vel est per syncop. pro ἴσαθι, præs. imperat. ab ἴσημι scio.

Ἴσκε apud Homerum imperfectum est verbi ἴσκω facti ex εἴδω, eandemque plerumque cum eo habentis significationem. unde et part. ἴσκων.

Ἴσμεν, per syncopen pro ἴσαμεν, prima pers. plur. Th. ἴσημι: pro quo ἴσμεν dici etiam ἴδμεν, suprà docui.

Ἴσονται apud Hesychium legitur cum his duabus expositionibus ἱδρύσονται, πορεύσονται. Ac quod ad ἱδρύσονται attinet, scribendum esset potius aspero spir. ἵσονται, à Th. ἵζομαι: quod verò ad πορεύσονται attinet, si ἴσονται in ea significatione scribamus, videtur amisisse primam ex diphthongo vocalem, pro εἴσονται, à Them. εἴω. siquidem apud eundem legimus εἴσομαι expositum εἰσελεύσομαι: nec non εἰσόμενον, ὁδοιποροῦντα.

Ἰσοῦσθαι pro ἰσόεσθαι, præs. inf. ab ἰσόω, ῶ. Th. ἴσος, ου, par.

Ἵστα, præt. imperf. verbi ἵστημι tertia pers. sing. ex Th. ἱστάω, ut τίθημι scimus facere ἐτίθει, et ἵημι ἵει, ex τιθέω et ἱέω. Est interdum et præsens imperativi, itidem contractum ex ἵσταε.

Ἵσταο, Ion. exempto σ pro ἵστασο: secunda pers. sing. præt. imperf. ἱστάμην, ex pass. Th. ἵσταμαι.

Ἴστε, per syncopen ex ἴσατε, quod est verbi ἴσημι secunda pers. pluralis modò in præsenti indicativi pro, scitis; modò in præsenti imperativi pro, scite.

Ἰστέον, adverbium θετικὸν ex Th. εἴδω, amisso ε ex diphthongo. nam olim εἰστέον scriptum fuisse, testatur Eust.

Ἵστη, interdum est tertia pers. sing. præt. imperf. ἵστην ex ἵστημι, interdum secunda imperat. præsentis. nam ex tertiis singularibus imperfectorum activorum fiunt secundæ imperativorum, abjecto augmento, idque tam in verbis in ω terminatis quàm finitis in μι: nec enim solùm ex ἐνόει, ἐφίλει, ἐβόα, ἔλεγε, fit νόει, φίλει, βόα, λέγε: sed etiam ex ἐτίθη et ἐπίμπλη fit τίθη, πίμπλη. Quanquam sunt qui hos imperativos verborum in μι, factos per apocopen velint ex iis qui in θι finiuntur, brevi quæ præcedebat in longam conversa, ut ex πίμπλαθι et ἵσταθι fieri πίμπλη et ἵστη. Etym. et Varin.

Ἴστω, per syncopen pro ἰσάτω. tertia pers. sing. imper. modi ex Them. ἴσημι: itidemque ἴστων pro ἰσάτων dicitur, et sic deinceps in reliquis pers.

Ἵστω, autem per contractionem est ex ἵσταο, quod Ion. more factum est ex ἵστασο, exempto σ. sunt verò hæc secunda pers. singul. vel præt. imperf. pass. ἱστάμην, vel imperativi præsentis passivi, à Them. ἵσταμαι.

Ἵστων pro ἵστην, per contractionem ex ἵσταον præt. imperf. verbi ἱστάω. At ἴστων per syncopen pro ἰσάτων, est tertia pers. dualis imperativi præs. ex Th. ἴσημι, ut in Ἴσθι suprà admonui.

Ἰσχανάα, Poët. pleonasmo pro ἰσχανᾷ, ex Th. ἰσχανάω. itidemque ἰσχανάαν pro ἰσχανᾷν.

Ἰσχανόων, itidem Poët. pleonasmo pro ἰσχανῶν: et ἰσχανόωσα pro ἰσχανῶσα. part. præs. act. ab eodem Th.

Ἰσχέμεν et Ἰσχέμεναι, Ion. et Dor. pro ἴσχειν: infinitivi præsens à Them. ἴσχω.

Ἴσχεο, Ion. diphthongi resolutione pro ἴσχου: imperat. præs. pass. ab eodem Th. cujus imperativi secunda plur. est ἴσχεσθε.

Ἴσχευ, Ion. itidem vel Dor. pro eodem ἴσχου.

Ἴτον, secunda pers. dualis interdum præsentis εἶμι, et tunc tertiam dualis facit itidem ἴτον: interdum imperf. εἶν ab eodem Th. et tunc tertiam dualis facit ἴτην. Utrobique autem secundam pluralis facit ἴτε, quæ servit et imperativo.

Ἴττω, apud Aristophanem pro ἴστω, ut Schol. ipsius et Suid. tradunt.

Ἴτω, tertia pers. sing. imperat. præs. ἴθι. ἴτων autem et ἴτωσαν, sunt tertiæ dualis et pluralis num. ab eodem.

Ἴψαο, Ion. pro ἴψασο, exempto σ: secunda pers. singul. aor. 1. med. ἰψάμην à Th. ἵπτω: pro quo Att. per contractionem dicitur ἴψω. Homerus, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. At præt. ἶφα, quod ab eodem ἵπτω affertur, rarum admodum existimo usum esse.

Ἰῶ, præsens act. subjunctivi modi, verbi ἵημι ex ἱέω.

Ἴωμεν, a. 2. subjunct. verbi εἶμι ex εἴω, ex quo facit a. 2. ἶον.

Ἰὼν, part. ex eodem aor. ἶον. cujus fœm. ἰοῦσα.

K.

Καββαλεῖν Dorica συγκοπῇ, et τροπῇ dicitur pro καταβαλεῖν: itidemque κάββαλεν pro κατέβαλεν. quæ ambo sunt aor. 2. activi, sed prius infinitivi modi, alterum indicativi: ambo etiam à Them. καταβάλλω.

Κὰδδ' ἔβαλεν, eodem modo pro κατέβαλε δέ.

Κὰδδ' ἔθορε, itidem pro κατέθορε δὲ, à καταθόρω.

Κὰδδ' ἐχέμεν, similiter pro κατέχειν δέ.

Κὰδδὲ λοπὸς σχίσθη, pro κατεσχίσθη δὲ λοπός.

Καδδραθέτην, Dor. vel Æol. itidem pro κατεδραθέτην: a. 2. act. verbi καταδαρθάνω seu καταδρήθω, facientis fut. 2. καταδραθῶ.

Καδδῦσαι, itidem pro καταδῦσαι: aor. 1. act. infinit. modi à Th. καταδύω.

Κάδρισον autem, quod Hesych. affert pro κάθισον, si per υ in penultima scriptum esset, per syncopen positum videretur pro καθίδρυσον.

Καεὶς, part. a. 2. pass. ἐκάην, ex act. Th. καίω.

Καήσομαι, fut. 2. pass. ex eodem a. 2. ἐκάην.

Καθαρθῆναι, a. 1. pass, infin. modi, à Them. activo καθαίρω. Affertur et præter. perfect. pass. infin. καθάρθαι per syncopen pro κεκαθάρθαι.

Καθεδοῦμαι, καθεδῇ, καθεδεῖται, fut. 2. med. verbi καθέζομαι. Unde et fut. 1. pass. καθεσθήσομαι.

Καθεικέναι, præt. perf. act. infin. modi à Them. καθίημι faciente præt. perf. indic. modi καθεῖκα: unde et part. καθεικώς. Passiva autem voce præt. perf. facit καθεῖμαι, unde part. καθειμένος, demissus.

Καθεῖλον, a. 2. act. verbi καθαιρέω ex inusitato Th. καθέλω.*

Καθεῖναι, a. 2. act. infin. modi, à Th. καθίημι.

Καθεῖντο, tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. ab eodem Th. καθίημι faciente præt. perf. pass. καθεῖμαι.

Καθεῖρκται et καθεῖρκτο, præt. perf. et plusquamperf. pass. verbi act. καθείργνυμι ex καθείργω.

Καθεὶς, part. a. 2. act. à Th. καθίημι.

Καθεῖσεν, a. 1. act. verbi καθέζω vel καθέω, habens ascitum ι loco augmenti. Apud Varin.

Καθεῖτο, tertia pers. sing. præt. plusquamperf. pass. à Th. καθίημι faciente præt. perf. pass. καθεῖμαι.

Καθελεῖς, fut. 2. act. verbi καθαιρέω ex inus. Th. καθέλω: unde infin. aor. 2. καθελεῖν, et part. καθελών.

Καθέξω, fut. 1. act. verbi κατέχω unde med. καθέξομαι.

Κάθεο, Ion. diphthongi dissolutione pro κάθου, de quo mox.

Κάθες, a. 1. act. imper. modi à Them. καθίημι.

Κάθεσαν, a. 2. act. verbi καθίημι, ut κατατίθημι facit κατέθεσαν.

Καθεσταμένος, part. præt. perf. pass. καθέσταμαι, ex act. Them. καθίστημι.

Καθεστηκὼς, part. præt. perf. act. καθέστηκα, ex eodem Th.

Καθεστὼς, ῶτος, part. ejusdem præt. perf. act. per syncopen ex καθεστηκὼς, ut volunt nonnulli: nisi potius existimandum est καθίστημι habere præt. med. καθέσταα à καθιστάω, ex quo per contractionem fiat hoc part. καθεστώς.

Κάθῃ, secunda pers. singul. verbi κάθημαι pro κάθησαι, ut volunt nonnulli: tradunt enim ex κάθησαι Ion. fieri κάθηαι et κάθεαι, indeque Att. contractione κάθῃ.

Καθῆκα, a. 1. act. verbi καθίημι facientis fut. 1. act. καθήσω ex καθέω. irregularis autem est pro καθῆσα, ut ἔθηκα et ἔδωκα quoque pro ἔθησα et ἔδωσα dicuntur.

Καθηρέθην, a. 1. pass. verbi καθαιρέω facientis fut. 1. act. καθαιρήσω, præt. pass. καθῄρημαι. habet autem systolen pro καθηρήθην, ut εὑρέθην. Ex eodem καθαιρέω est et imperf. act. καθῄρεον apud Homerum pro καθῄρουν.

Καθῄρητο, præt. plusquamperf. pass. verbi activi καθαιρέω.

Καθῆσθαι, infin. verbi κάθημαι, καθήσθω autem est tertia pers. imperat. κάθησο, ex eodem Th.

Καθῆστο, tertia persona sing. præt. imperf. καθήμην, ab eodem κάθημαι.

Καθῆψε, invasit, a. 1. act. à καθάπτω.

Καθίει. præt. imperf. verbi καθίημι ex καθιέω, ut ἠφίει, ἐτίθει pro καθίη, ἀφίη, ἐτίθη. Ex quo καθίημι est et particip. καθιείς. et infin. καθιέναι.

Καθίεσαν, præt. imperf. act. ejusdem Th.

Καθίκεο, Ion. resolutione diphthongi pro καθίκου. aor. 2. med. à Th. καθικνέομαι faciente fut. 2. καθικοῦμαι ex καθίκομαι. Ex eodem a. 2. καθικόμην est a. 2. subjunct. καθίκωμαι.

Καθίξω, Dor. pro καθίσω: itidemque καθίξῃ et καθίξας pro καθίσῃ et καθίσας. à Th. καθίζω.

Καθιοῦμαι. Att. pro καθίσομαι, fut. 1. med. verbi act. καθίζω.

Καθίστα, imper. præs. verbi καθίστημι ex καθιστάω.

Κάθου pro κάθησο, a. 2. med. imperat. modi à Th. act. καθίημι, ut κατατίθημι facit κατάθου. hoc autem κάθου per contractionem est ex Ion. κάθεο, facto ex κάθεσο exempto σ. Sunt etiam qui κάθου ex κάθησο factum velint, primùm ἀποβολῇ τοῦ σ, deinde συστολῇ τοῦ η, et contractione τοῦ ε συνεσταλμένου καὶ τοῦ ο.

Καθυφεὶς, part. a. 2. act. à Th. καθυφίημι: ex quo et a. 2. med. infin. καθυφέσθαι, Ex eodem καθυφίημι est a. 1. act. καθυφῆκα, irregulariter pro καθυφῆσα: ex quo med. voce καθυφηκάμην. Item καθυφῇς, secunda pers. sing. a. 2. act. subjunct. modi.

Κάῃ, a. 2. act. subjunct. modi à Th. καίω, faciente fut. 2. καῶ. At καῆναι est infin. aor. 2. pass. ἐκάην ex act. ἔκαον.

Κακκείειν, Æol. syncope pro κατακείειν, quod est κοιμητικῶς ἔχειν et dormiturire. Hinc κακκείοντες. Th. κεῖμαι, jaceo.

Κακκῆαι, autem est Æol. itidem syncope pro κατακῆαι, quod est κατακαῦσαι. nam καίω sive κάω, a. 1. act. facit non solùm ἔκαυσα, sed etiam ἔκηα.

Κακκρύπτων pro κατακρύπτων, præs. part. à κρύπτω.

Κακτάμεναι, Dor. pro κατακτάμεναι, et hoc pro κατακτεῖναι, a. 1. inf. à κατακτείνω.

Κάκτεινε, itidem per syncopen pro κατέκτεινε; præt. im.

perf. act. verbi κατακτείνω. Itidemque κάκτανε pro κατέκτανε, in a. 2.

Καχχεῦσαι, similiter pro καταχεῦσαι: aor. 1. act. infinit. modi à καταχέω.

Καχχωρεῖ, quoque pro καταχωρεῖ positum videtur. ab Hesychio tamen exponitur δραπετεύει, κακουργεῖ.

Κάλεον, Ion. pro ἐκάλεον, præt. imperf. act. verbi καλέω. Itidem Ion. in præsente optativi passivi καλεοίμην dicitur pro καλοίμην.

Καλεῦνται, Ion. et Dor. pro καλοῦνται, ab eodem. Et καλεῦντο pro ἐκαλοῦντο.

Καλήμεναι, Dor. et Poët. pro καλεῖν, tanquam ex καλαίνω vel κάλημι, ut annotat Eustath. apud Hom.

Καλήμενος, pro καλούμενος, ut νοήμενος pro νοούμενος, Æol. μεταθέσει τῆς ου διφθόγγου εἰς η, ut tradit Varin. Nisi potius sit part. ex Th. κάλημαι.

Κάλλιπον, Æol. syncope pro κατέλιπον: a. 2. act. verbi act. καταλείπω. Sic καλλείψειν iidem dicunt pro καταλείψειν.

Κάμβαλον, itidem pro κατέμβαλον positum aiunt nonnulli. Sed viderint ne scribendum sit κάββαλον.

Καμμάρψαι, eadem syncope pro καταμάρψαι, quod est καταλαβεῖν, apud Hesych.

Καμμένειν, similiter pro καταμένειν: Lacon. tamen id esse dicitur.

Καμμορέων pro κακομορέων seu κακοπαθέων, ex nomine κάμμορος usurpato itidem apud Poëtas pro κακόμορος.

Καμμύειν, eodem modo pro καταμύειν.

Κάμον, Ion. pro ἔκαμον, abjecto augmento: a. 2. act. verbi κάμνω: unde et part. καμὼν, facit enim fut. 2. καμῶ, ut τάμνω ταμῶ.

Κανεῖν, a. 2. act. infinit. modi à Th. καίνω significante, perimo, unde part. κανών. Ambo apud Hesych.

Κάππεσε, Æol. syncope pro κατέπεσε, quod est a. 2. verbi καταπίπτω, mutuatitius à καταπεσέω.

Καρῆναι, a. 2. pass. infin. modi, à Th. act. κείρω. facit enim id. f. 2. καρῶ, a. 2. ἔκαρον. unde a. 2. pass. indic. modi ἐκάρην.

Καῤῥέζειν, Æol. syncope pro καταῤῥέζειν, apud Eustath. qui exp. καταψᾶν.

Καρτῦναι, Poët. μεταθέσει pro κρατῦναι, quod est a. 1. act. infin. modi à Th. κρατύνω.

Κάσχεθεν, Æol. syncope pro κατέσχεθε. præt. imperf. act. verbi κατασχέθω, apud Homerum. Itidem κάσχετο dicitur pro κατέσχετο, quod est aor. 2. med. indic. modi, à Th. κατασχέω, mutuante fut. 2. κατασχῶ et aor. 2. act. κατέσχον ex Th. κατασχέω.

Κατάβα, per apocopen pro κατάβαθι apud Att. aor. 2. act. imper. modi à Th. inus. κατάβημι, pro quo usurpatur καταβαίνω.

Καταγνοίη, condemnat. a. 2. opt. à καταγινώσκω.

Καταδύμεναι, Dor. pro καταδύνειν, vel ut alii pro καταδῦναι, a. 2. inf. à Th. καταδύνω.

Καταδύσεο, Ion. pro καταδύσου: præsens imper. pass. à Th. καταδύσομαι. quod ex futuro in præsens abiit.

Καταειμένος, Poët. pro καθειμένος. part. præt. perf. pass. ex Th. καθέννυμι seu καθέω faciente præt. pass. καθεῖμαι. (quod tamen præt. commune est et verbo καθίημι.) Similiter καταείνυον est à καταεινύω pro καθεννύω seu καθέννυμι posito.

Καταείσατο, a. 1. med. verbi κάτειμι ex inus. Th. κατείω.

Καταιρεόμενος, Ion. apud Herodotum pro καθαιρούμενος, ab Ion. Th. καταιρέω pro καθαιρέω.

Κατάκανε, a. 2. act. imper. modi à Th. κατακαίνω.

Κατακλιθῆναι, a. 1. inf. pass. à κατακλίνω. f. νῶ.

Κατακτανέεσθαι, aorist. 2. med. infinitivi modi, à Them. act. κατακτείνω.

Καταλελειμμένος, relictus, part. præt. à καταλείπω.

Κατανυγῇς, a. 2. pass. subjunctivi modi, à Th. act. κατανύσσω faciente fut. 2. act. κατανυγῶ. unde et part. a. 2. pass. κατανυγείς.

Καταξέμεν, Ion. pro κατάξειν: fut. 1. act. infin. modi à Th. κατάγω, apud Homer.

Καταπεπτηυῖα, secundum quosdam pro καταπεπτωκυῖα, exempto per syncopen κ, et ω in η verso: part. præt. perf. act. verbi καταπίπτω ex καταπτόω. Vide et Πεπτηώς.

Καταπημήνειε, a. 1. act. optativi modi. à Th. καταπημαίνω.

Καταποθῇ, a. 1. pass. subjunctivi modi, à Th. activo καταπίνω faciente fut. 1. act. καταπόσω ex inus. verbo καταπόω.

Καταπρησθῇ, a. 1. pass. subjunctivi modi, ab act. Th. καταπρήθω.

Καταπροήσεσθαι, f. 1. med. infin. modi, à Th. καταπροΐημι. unde est et aor. 2. med. infin. modi καταπροέσθαι.

Καταστείλας, quum repressisset. a. 1. part. à καταστέλλω.

Καταστῆσαι, a. 1. inf. act. à καθίστημι, constituo.

Κατάσχῃ, a. 2. act. subjunct. à Th. κατέχω mutante fut. 2. act. κατασχῶ à κατασχέω. Unde et infin. κατασχεῖν: et part. aor. 2. med. κατασχόμενος.

Καταχήνῃ, a. 1. act. subjunct. modi, à Th. καταχαίνω, faciente a. 1. act. indic. κατέχηνα.

Κατεαγέναι, præt. perf. med. infin. modi, à Th. κατάγω seu κατάγνυμι, dissoluta vocali more Ion. et Att. pro κατηγέναι, unde part. κατεαγώς. At κατεάγη, est aor. 2. pass. indic. modi ab eodem Them. Inde est et a. 1. act. κατέαξα pro κατῆξα.

Κατεγνώσθη, damnatus est, a 1. pass. à καταγινώσκομαι. f. γνώσομαι. a. 2. ἔγνων.

Κατεδάη, aor. 2. pass. indic. modi, à Them. act. καταδαίω, ut κατεκάη à κατακαίω.

Κατεδήδοκεν, præt. perf. act. verbi κατέδω, Att. pro κατήδεκεν, à κατεδέω: unde et pass. κατεδήδεσμαι.

Κατεῖε, præt. perf. med. verbi κάτειμι ex κατείω, ut tradit Varin.

Κατείλοχε, Att. præt. perf. act. verbi καταλέγω pro καταλέλοχε.

Κατέκανε, a. 2. act. verbi κατακαίνω.

Κατέκηλε, quod Hesych. affert pro σιωπῶν ἥδυνε, videtur esse aor. 2. act. verbi κατακηλέω, ex quo est aor. 1. act. κατεκήλησε apud eundem.

Κατεκόπησαν, a. 2. pass. indicativi à Th. κατακόπτω.

Κατέκτα, secundum quosdam per apocopen pro κατέκτανε, ex κατακτείνω, secundum alios pro κατέκτη, ex κατάκτημι.

Κατέκταν θεν, Bœot. syncope pro κατεκτάνθησαν: aor. 1. pass. verbi κατακτείνω, facientis præt. perf. act. κατέκταγκα. pass. κατέκταμμαι, tanquam ex κατακταίνω.

Κατέλεκτο, Ion. pro καταλέλεκτο. præt. plusquamperf. pass. verbi act. καταλέγω.

Κατένεικε, a. 1. act. irregularis pro κατένειξε, ab Ion. Themate κατενείκω, quod subservit verbo καταφέρω.

Κατενεχθείς, ruens, a. 1. part. pass. à καταφέρω. f. οἴσω.

Κατενήνεκται, præt. perf. pass. ejusdem verbi καταφέρω. ex inus. Th. κατενέγκω seu κατενέχω, unde et præterit. med. κατενήνοχα. ambo habentia Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, et pro κατήνεκται et κατήνοχα.

Κατενήνοθε, præt. med. verbi κατενθέω, secundum quosdam veteres Grammaticos, quod sic formant: Dicunt ex ἐνθέω, fieri primùm ἐνέθω, metathesi literarum: inde præt. med. ἤνοθα, et Att. duarum initialium literarum præsentis reduplicatione ἐνήνοθα, unde præmissa præpositione κατὰ, κατενήνοθα.

Κατενήρατο, aor. 1. med. verbi act. κατεναίρω, apud Hesych.

Κατενύγησαν, compuncti sunt, a. 2. pass. indicativi à κατανύσσω.

Κατεπέστησαν, insurrexerunt, a. 2. act. à κατεφίστημι.

Κατέσταθεν pro κατεστάθησαν. Æolic. a. 1. pass. indic. a καθίσταμαι.

Κατεπιάνθη, a. 1. pass. verbi act. καταπιαίνω.

Κατεπόθη, a. 1. pass. verbi act. καταπίνω, facientis fut. 1. καταπόσω ex inus. Th. καταπόω.

Κατέσβη, a. 2. pass. verbi act. κατασβέννυμι. facit enim id fut. 2. κατασβῶ, ex κατασβέω, unde aor. 2. κατέσβον, ex quo pass. aor. 2. κατέσβην, quidam tamen malunt dicere esse aor. 2. act. ex Them. κατάσβημι.

Κατεσκαμμένα, ruinas, perf. part. pass. à κατασκάπτω. fut. ψω.

Κατέστην, aor. 2. act. verbi καθίστημι, cujus tertia pers. plur. κατέστησαν.

Κατῄδεσα, aor. 1. act. verbi καταιδέω, apud Hesych. qui exp. αἰσχυνθῆναι ἐποίησα.

Κατηθαλωμένη, particip. præt. perfect. pass. ex Them. activo καταιθαλόω.

Κατήκει, Ion. pro καθήκει, ex Ion. Th. κατήκω pro καθήκω.

Κατῄκιζον, præt. imperf. act. verbi καταικίζω. unde et præt. pass. κατῄκισμαι, et aor. 1. med. κατῃκισάμην.

Κατηλόκισται, præt. perf. pass. verbi act. καταλοκίζω.

Κατηλωκυῖα, Ion. pro καθηλωκυῖα, part. fœm. præt. perf. act. ex Th. καθάλωμι faciente fut. 1. καθαλώσω.

Κατημύχθη, a. 1. pass. verbi act. καταμύσσω.

Κατήναρε, a. 1. act. verbi κατεναίρω.

Κατήνοκα, præt. med. verbi act. κατενέγκω seu κατενείκω subservientis verbo καταφέρω.

Κατήντησε, pervenit, a. 1. ind. act. à καταντάω.

Κατηξιώθησαν, digni sunt habiti, a. 1. pass. à καταξιόω.

Κατηριθμημένος, perf. part. pass. à καταριθμέω. f. ήσω. Them. ἄριθμος, numerus.

Κατῃόνων, præt. imperf. verbi act. καταιονάω.

Κατῇρε, a. 1. act. verbi καταίρω.

Κατῄρει, Ion. pro καθῄρει, à Themate καταιρέω pro καθαιρέω.

Κατῃωρεῦντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Dor. pro κατῃωροῦντο, à καταιωρέομαι.

Κατηρέθετο, præt. imperf. pass. verbi act. κατερέθω.

Κάτθανεν, Æol. syncope pro κατέθανε, a. 2. act. verbi καταθνήσκω ex καταθανέω.

Κατθέμεν, itidem pro καταθέμεν: hoc autem Ion. vel Dor. pro καταθεῖναι, quod est a. 2. act. infin. modi, à Th. act. κατατίθημι. Similiter κάτθεο pro κατάθεο. Hoc autem pro κατάθεσο seu κατάθου, quod est a. 2. med. imper. modi ab eodem Th.

Κάτθεο, Poët. pro κατάθου et κατάθεσο, reconde, a. 2. imperat. med. à κατατίθημι.

Κατίασι, tertia pers. plur. præsentis κάτειμι, at καθιᾶσι præsentis καθίημι.

Καυάξαις pro κατάξαις, sublato primùm τ, deinde ejus loco inserto υ more Æolico, ut in αὐὴρ pro ἀὴρ: aor. 1. act. optativi modi, itemque in infinitivo pro κατάξαι dicitur καυάξαι. hoc autem κατάξαι est à κατάγω seu κατάγνυμι significante, frango.

Καυχάεσαι et Καυχᾶσαι ex καυχάομαι pro καυχᾷ in secunda persona dici annotant Grammatici quidam recentiores.

Κεάσσας, Poët. metri causa geminato σ pro κεάσας: part. aor. 1. à Th. κεάζω.

Κέαται et Κέατο, Ion. pro κεῖνται et κεῖντο, abjecto etiam augmento in posteriore, sicut δεδέαται iidem dicunt pro δέδενται, et ἐπεποιέατο pro ἐπεποίηντο.

Κείαντες et Κειάμενοι, pro καύσαντες et καυσάμενοι dicitur, tanquam ex κείω. ambo a. 1. alterum activi, alterum medii.

Κείαται et Κείατο, rursum Ion. pro κεῖνται et ἔκειντο, inserto etiam ι metri causa.

Κεισεῦμαι et Κεισοῦμαι, Dor. pro κείσομαι. à Th. κεῖμαι.

Κεκαδήσειν pro στερήσειν et χάσασθαι ποιήσειν, ex χάζω derivant. nam ex fut. 2. χαδῶ, faciunt κεκαδῶ, per anadiplasiasmum et τροπὴν τοῦ χ εἰς κ. unde et fut. 1. med. κεκαδησόμεθα. Similiter ex ἔχαδον faciunt κέκαδον, et med. voce κεκάδοντο.

Κεκαδμένος verso σ in δ dicitur pro κεκασμένος, ut ἴδμεν pro ἴσμεν. est autem id præt. perf. pass. verbi act. κάζω.

Κεκάθικα, duplici augmento pro κάθικα dicitur, in præt. perf. act. verbi καθίζω.

Κεκάμω, Poët. anadiplasiasmo pro κάμω, quod est a. act. subjunct. modi à Th. κάμνω.

Κεκάρθαι, præt. perf. pass. infin. modi à Th. act. κείρω. facit enim id fut. 1. καρῶ, præt. κέκαρκα, et in præt. plusquamperf. ἐκεκάρκειν, in pass. κέκαρμαι.

Κεκάσθαι, præt. perf. pass. infinit. modi, à Them. act. κάζω faciente præt. pass. κέκασμαι: cujus secunda pers. κέκασσαι apud Homerum legitur, geminato metri causa σ, pro κέκασαι.

Κεκαῦθαι, præt. perfect. pass. infin. modi, à verbo act. καίω faciente fut. 1. act. καύσω.

Κεκαφηὼς, Ion. pro κεκαφηκώς: part. præt. perf. act. à Them. καφέω, quod ex κέκαφα præt. perf. act. verbi κάπτω esse factum dicitur.

Κεκινέαται, præt. perf. pass. verbi κινέω, Ion. pro κεκινημένοι εἰσὶ, ut πεποιέαται pro πεποίηνται seu πεποιημένοι εἰσί.

Κέκλαμμαι, præt. perf. pass. verbi κλέπτω, habens versum ε in α, ut ἔστραμμαι.

Κεκλάγξω, Poët. anadiplasiasmo pro κλάγξω: itidemque med. voce κεκλάγξομαι pro κλάγξομαι. ambo futura sunt verbi κλάγγω vel κλάζω.

Κεκλαμένων, Varin. affert pro κεκλασμένων usurpatum. quorum utrinque est partic. præt. pass. à verbo κλάω. facit enim id præter. perf. pass. κέκλασμαι, unde etiam in plusquamperf. κέκλαστο, Ion. vel Att. pro ἐκέκλαστο, omisso augmento.

Κεκλειμένος, itidem pro κεκλεισμένος affertur, à Them. κλείω faciente præter. pass. et κέκλειμαι et κέκλεισμαι. quorum hoc tamen usitatius est.

Κέκλεο, Ion. pro κέκλου, resoluta diphthongo: quod est imper. præs. à Poët. verbo κέκλομαι habente pleonasmum τοῦ κ pro κέλομαι. Itidem κέκλετο ab eodem est, augmento carens pro ἐκέκλετο. Apud Hesychium verò et κεκλεῖ legitur, expositum itidem κελεύει, καλεῖ, à Them. κεκλέω.

Κεκλήαται et Κεκλήατο, Ion. pro κέκληνται et κέκληντο, ut κεκινέαται paulo ante pro κεκίνηνται, tertia pers. plur. præt. perf. et plusquamperf. pass. à verbo καλέω, faciente fut. 1. act. κλήσω et præt. κέκληκα, ex inus. Th. κλέω.

Κέκληγα, præt. perf. med. verbi κλάζω, habens τροπὴν τοῦ α εἰς η pro κέκλαγα: unde præt. κεκληγὼς apud Homerum. Ab eodem κέκληγα fit Th. κεκλήγω, ex quo part. κεκλήγων apud eundem.

Κεκλήσομαι, paulo post fut. verbi act. καλέω, ex secunda pers. præt. perf. pass. κέκλησαι, facit enim præt. pass. κέκλημαι ex inus. Them. κλέω, ex quo habet futurum κλήσω.

Κεκλίαται et Κεκλίατο, Ion. pro κέκλινται et κέκλιντο seu ἐκέκλιντο: tertia pers. pluralis præt. perf. et plusquamperf. pass. à Th. κλίνω, ut κεκλήαται paulo antè.

Κεκλόμενοι, part. Poët. verbi κέκλομαι usurpati pro κέλομαι. Unde et imper. κέκλου pro κέλου.

Κέκλοφα, præt. perf. act. verbi κλέπτω, Atticè habens ε versum in ο, ut πέπομφα et similia. unde infin. κεκλοφέναι.

Κέκλυθι, Poëtico anadiplasiasmo pro κλῦθι: imper. præs. verbi κλῦμι.

Κέκλωσμαι, præt. perf. pass. verbi act. κλώθω.

Κεκμακὼς, Dor. pro κεκμηκώς. Apud Hesych. itidem pro κεκμᾶται, quod exp. κεκοπίακεν, videtur legendum κέκμαται, ut Doricum sit pro κέκμηται. Est autem κέκμηκα præt. perf. act. verbi κάμνω, tanquam ex κμάω, ut τέμνω facit τέτμηκα tanquam ex τμάω. Unde part. κεκμηκώς.

Κεκμηὼς, apud Homerum Ion. τοῦ κ ἐξαιρέσει pro κεκμηκὼς, ut κεκαφηὼς paulo antè pro κεκαφηκὼς, et similia alia. Præterea verò κεκμηῶτος idem dicit pro κεκμηότος, metri causa.

Κέκναισμαι, præt. perf. pass. verbi act. κναίω.

Κέκομμαι, præt. perf. pass. verbi act. κόπτω.

Κέκονα, apud Sophoclem pro ἔκτονα, ejecto τ, ideoque reduplicata initiali litera præs. præter. med. verbi κτείνω. Etymol.

Κεκονιαμένε, perf. pass. à κονιάω, dealbo.

Κεκονιμένος, Att. pro κεκονισμένος, à κονίζω. Th. κόνις, pulvis.

Κεκορηὼς, Ion. ponitur pro κεκορηκὼς, apud Homerum exemto κ, ut de bobus, ἄμφω κεκορηότε ποίης. Ubi etiam nota κεκορηότε neutraliter vel passivè usurpatum pro κεκορεσμένω seu κορεσθέντε, satiati, saturi.

Κεκορυθμένος, ab eodem per syncopen usurpatum creditur pro κεκορυθημένος, quod est participium præteriti perfecti passivi, à Themate activo κορυθέω. Sed verisimilior Eustathii opinio est, qui κεκορυθμένος dictum τροπῇ τοῦ σ εἰς θ ait pro κεκορυσμένος, à Them. κορύσσω, præsertim quum particip. κεκορυσμένος legatur apud Hesychium.

Κεκοτηὼς, pro κεκοτηκὼς, Ion. ut κεκορηὼς pro κεκορηκὼς, paulo suprà exempto κ, veluti κεκοτηότι θυμῷ apud Homerum. Est autem part. præter. act. à Th. κοτέω.

Κεκόφθαι, præt. perf. pass. infinitivi modi, à Th. activo κόπτω.

Κεκράαντο, Poët. pleonasmo τοῦ α, et Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐκέκραντο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. κραίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη reperitur apud Poëtas, à φαίνω.

Κέκραγα, præt. perf. med. verbi κράζω facientis fut. 2. κραγῶ. Ex quo et Th. κεκράγω fit, ut κεκλήγω ex κέκληγα. At κεκραγόσει, quod Hesych. affert. pro κραυγάσει, est ex Th. κεκραγέω.

Κέκρακα, præt. perf. act. verbi κεράω facientis fut. 1. κεράσω per syncopen pro κεκέρακα. Itidemque in pass. voce κέκραμαι dicitur pro κεκέραμαι, ex quo part. κεκραμένος.

Κεκράξομαι, paulo post fut. verbi act. κράζω, ex κέκραξαι secunda pers. singulari præt. perf pass. κέκραγμαι.

Κεκράχαται, Ion. pro κεκραγμένοι εἰσί: tertia pers. plur. præt. perf. pass. à Th. κράζω. facta autem est ex tertia singulari, inserto α ante ται, et tenui præcedente versa in aspiratam, sublatoque τ.

Κέκραχθι, imperat. est verbi κράζω pro κέκραχε, ut annotatur apud Varinum. Apud Suidam verò perperam κέκραθι scribitur, qui exponit κράξον.

Κέκρηγα, præt. perf. med. verbi κράζω, habens τροπὴν τοῦ α εἰς η, sicut κέκληγα ex κλάζω fit. Unde infin. κεκρηγέναι apud Suidam, et part. κεκρηγότα apud Hesych.

Κέκρητο, Ion. pro ἐκέκρατο, sublato primùm augmento, deinde α verso in η. præt. plusquamperf. pass. verbi κεράω facientis fut. 1. κράσω per syncopen pro κεράσω.

Κεκριγότας, apud Aristoph. est part. præt. perf. med. à verbo κρίζω, quod Hesych. exp. κράζω.

Κέκρυβα, præt. med. verbi act. κρύπτω, tenui versa in mediam, veluti in βέβλαβα, et similibus.

Κεκρυμμένα, perf. part. pass. à κρύπτω. f. ψω.

Κεκρύφαται, Ion. pro κεκρυμμένοι εἰσὶ, tertia pers. plur. præt. perf. pass. ab eodem Th. κρύπτω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται, et præcedente tenui versa in aspiratam.

Κέκτημαι, præt. perfect. pass. verbi κτάομαι: pro quo et ἔκτημαι dicunt Iones.

Κεκύθωσι, Ion. et Poët. anadiplasiasmo pro κύθωσι, ut λελάβωσι pro λάβωσι, κεκάμωσι pro κάμωσι: aor. 2. act. subjunct. modi, à Them. κεύθω.

Κέλεαι, Ion. pro κέλῃ, resoluta diphthongo: secunda pers. sing. Poëtici verbi κέλομαι.

Κελήσεται, fut. 1. med. verbi κέλομαι ex κελέομαι, ut θέλω et μέλλω ex θελέω et μελλέω sua fut. mutuantur. Apud Homerum κελήσεται εἰπηθῆναι.

Κέλσαι, a. 2. act. infin. modi à Th. κέλλω.

Κένσαι, a. 1. med. syncopen passus pro κέντησαι, ex Th. act. κεντέω. Est et aor. 1. act. infin. modi pro κεντῆσαι, ab eodem Th.

Κέονται, apud Theocr. pro κεῖνται. nec non κέοντο, Ion. abjecto augmento reperitur pro ἔκειντο, ex Th. κέομαι. Apud Hesych. et κέοιτο legitur expositum κεῖτο: quod ipsum Suid. exp. ὑπάρχοι.

Κέρασσε, Ion. pro ἐκέρασε, omisso augmento, et geminato simul σ metri causa. aor. 1. act. verbi κεράω facientis fut. 1. act. κεράσω.

Κερατιοῦμεν, Att. pro κερατίσομεν: fut. 1. act. verbi κερατίζω.

Κερδήσῃ, aorist. 1. sub. act. à κερδαίνω. f. ήσω. Them. κέρδος, lucrum.

Κερόωντο, Poët. seu Ion. pleonasmo τοῦ ο pro κερῶντο: præt. imp. pass. verbi act. κεράω.

Κέρσαι, Æol. more pro κεῖραι, nam Æoles fut. 1. verbi κείρω faciunt κέρσω, ut φθέρσω à φθείρω est. Hinc κέρσε, a. 1. ind. Ion.

Κερῶ, ejusdem κείρω fut. 1. regulare et commune. ex quo infin. Poëticus κερέειν pro κερεῖν, vel potius Ionicus. solent enim Iones ει circumflexum dissolvere in έει. Alioqui κερῶ, est etiam Thema contractum ex κεράω.

Κίσκετο, Ion. pro ἔκειτο, ex κέω facto Th. κέσκω, ut ex ἔω fit ἔσκω, teste Eustath. Apud Hesychium κέσκειτο legitur, itidem expositum ἔκειτο.

Κέχαδε, præt. perf. med. verbi χάζω.

Κεχάδοντο, Ion. diplasiasmo pro ἐχάδοντο, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο. a. 2. med. ejusdem Th. χάζω facientis fut. 2. χαδῶ, a. 2. ἔχαδον.

Κεχανδότα, pleonasmo Poët. metri causa pro κεχαδότα: particip. præt. perf. med. ab eodem verbo χάζω.

Κέχαρα, præt. med. verbi χαίρω vel χαρέω, rarissimi usus ut existimo.

Κεχάρηκα, præt. perf. act. verbi χαίρω, ex inus. Th. χαρέω, ut μεμένηκα et νενέμηκα ex μενέω et νεμέω. nisi potius futura horum verborum χαρῶ, μενῶ, νεμῶ, ex sese præterita illa formare putanda sunt, ἀναδραμόντα εἰς ἐνεστῶτας. unde pass. κεχάρημαι.

Κεχαρησέμεν, Ion. apud Homerum pro χαρήσειν, quod est fut. 1. act. infin. modi ex Them. χαρέω faciente fut. 1. χαρήσω. Unde et media voce κεχαρήσομαι. quanquam hoc κεχαρήσομαι potest esse etiam futurum paulo post ex κεχάρησαι secunda pers. singulari præt. perfect. κεχάρημαι.

Κεχάροντο, a. 2. m. per reduplicationem pro ἐχάροντο. Alii à pl. perf. Ion. ἐκεχαρήμην, ησο, ητο.

Κεχαρηὼς, Ion. ἐξαιρέσει τοῦ κ pro κεχαρηκὼς, ut κεκοτηὼς pro κεκοτηκώς. velut apud Homer. κεχαρηότα νίκῃ.

Κεχαρείατο, Ion. pro κεχάροιντο. Hoc autem κεχάροιντο Poëticum anadiplasiasmum habet pro χάροιντο, ut λελάθοιντο pro λάθοιντο: itidemque κεχάροντο dicitur pro ἐχάροντο eodem anadiplasiasmo, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Est porro utrumque illorum, κεχάροιντο nimirum et κεχάροντο, aor. 2. med. ab eod. Th. χαίρω: Illud, opt. modi: hoc indicativi.

Κέχηνα, præt. med. verbi activi χαίνω: unde part. κεχηνώς.

Κέχλαδα, præt. perf. med. verbi χλάζω, apud Pind. teste Var.

Κεχλίαγκα, præt. perf. act. verbi χλιαίνω.

Κεχλιδὼς. præt. perf. med. verbi χλιδάω.

Κεχολώσεται, paulò pòst fut. verbi act. χολόω. ex κεχόλωσαι secunda pers. sing. præt. perf. pass. κεχόλωμαι.

Κέχρημαι. præt. perf. pass. verbi activi χράω, vel passivi χράομαι.

Κέχρισμαι, præt. perf. pass. verbi activi χρίω.

Κεχωρήκεσαν, Att. pro κεχωρήκεισαν, correpta penultima, et sublato simul augmento plusquamperf. nam secundum regulam dici debebat ἐκεχωρήκεισαν: præt. plusquamperf. act. verbi act. χωρέω.

Κεχωρίδαται Ion. pro κεχωρισμένοι εἰσὶ, tertia pers. plur. præt. perf. pass. à verbo χωρίζω, facta ex tertia singulari, correpta primùm penultima, hoc est, sublato σ, deinde inserto δα: vel etiam ex præterito medio, adjecta syllaba ται.

Κῆαι: a. 1. act. infin. verbi κάω. facit enim id in indicativo modo aor. 1. ἔκηα, unde particip. act. κήας, et med. voce κηάμενος.

Κήκιε, Poët. pro ἔκιε, a. 2. act. verbi κιέω. facit enim id a. 2. ἔκιεν, et Poët. anadiplasiasmo κέκιεν, ut λέλαβεν pro ἔλαβεν: inde ἐκτάσει vocalis brevis κήκιεν, ut tradit Varin. post. Etymologum et Eustathium. Homer. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.

Κῆφα, Dor. pro καὶ ἔφη. Theoc. Κῆφα Δάφνι τάλαν τί τυ τάκεαι:

Κίε, Ion. et Poët. pro ἔκιε: aor. 2. act. verbi κίω seu κιέω. Itidemque κίεν sequenti vocali pro ἔκιεν.

Κίρνα, Ion. pro ἐκίρνα: præt. imperf. verbi κιρνάω.

Κίρνη autem pro ἐκίρνη, est præt. imperf. verbi κίρνημι, quanquam nonnulli Doricum esse malint pro ἐκίρνα, ut ἔζη pro ἔζα.

Κιχείη, præsens opt. act. ex κίχημι, ut τιθείη ex τίθημι, unde et part. κιχείς, ut τιθείς. At κιχεῖν, est a. 2. act. infin. modi à Th. κιχάνω seu κιχέω.

Κιχεῖτε, Att. syncope pro κιχείητε, itidem præsens opt. ex eod. κίχημι. Sic κιχεῖμεν et κιχεῖεν dicitur pro κιχείημεν et κιχείησαν.

Κιχήμεναι, Dor. pro κιχῆναι vel κιχεῖν. Eust.

Κιχῆναι, infin. ex eodem κίχημι vel κιχαίνω, ut Eust. tradit. Sed si ex κιχαίνω esset, scribendum foret κιχῆναι, cum ι subscripto.

Κιχήσατο, Ion. pro ἐκιχήσατο: a. 1. med. verbi κιχάνω seu κιχέω, facientis fut. κιχήσομαι. unde et infin. κιχήσεσθαι.

Κιχήτην, per syncopen pro κιχησάτην seu ἐκιχησάτην: tertia pers. dualis aor. 1. medii ἐκιχησάμην à κιχέομαι, sin κιχείτην scribas, est tertia dualis præteriti imperf. ἐκίχεον, ut ἐποιείτην, à Them. κιχέω. Eustath. apud Hom.

Κλαήσει, quod Hesych. exp. κλαύσεται, fut. est à Them. κλαέω.

Κλαίεσκε, Ion. pro ἔκλαιε, abjecto augmento et annexo σκε, præt. imperf. act. verbi κλαίω.

Κλαίοισθα Æolica paragoge pro κλαίοις, ut εἴπῃσθα pro εἴπῃς, præsens opt. act. à Them. eodem.

Κλᾳξῶ, Dor. pro κλείσω, ex κληΐζω. Faciunt enim primum fut. κληΐξω, deinde η verso in α et subscripto ι κλᾳξῶ. Theocr. τὰν αὐλαίαν ἀπόκλᾳξον. Similiter κλᾶξαι pro κλεῖσαι in aor. 1. infin. modi.

Κλάοισα, Dor. pro κλαίουσα, particip. verbi κλάω.

Κλασθείσης, a. 1. part. pass. f. g. à κλάω, frango, f. σω.

Κλᾳσῶ, quoque dicunt pro κλείσω, eodem modo, nam futura verborum in ίζω, et per ξ faciunt more suo, et per σ communi more.

Κλαυσεῖται, Doricè itidem pro κλαύσεται, solent enim circumflectere futura activa et media, itidemque κλαυσῶ dicunt pro κλαύσω, et sic deinceps in cæteris personis. Est autem hoc κλαύσω, fut. 1. act. verbi κλαίω, ut ex καίω καύσω est.

Κλείουσαι, Ion. et Poët. pro κλέουσαι, ex Them. κλείω usurpato pro κλέω: unde est et opt. κλείοιμι significans ᾄδοιμι, ὑμνοῖμι: nec non pass. κλείομαι significans ἐπικαλοῦμαι. Est alioqui aliud Thema κλείω significans, claudo.

Κληθέντος, citato, a. 1. part. pass. à καλέω, voco.

Κλῃίσαι, Ion. pro κληῖσαι, seu κλεῖσαι, à Th. κλείζω et κλείω.

Κλῇσον, apud Aristoph. pro κλήϊσον per synæresin, à Th. κληΐζω. At κλῆσον, sine ι subscripto, est aor. 1. imperativi modi, à Them. καλέω faciente fut. 1. κλήσω, per syncopen.

Κλινθήτην, a. 1. pass. indic. modi, augmento carens pro ἐκλινθήτην, à Them. act. κλίνω.

Κλύζεσκεν, Ion. pro ἔκλυζε: præt. imperf. act. verbi κλύζω.

Κλῦθι, imperat præsens secundum alios ex inus. Th. κλῦμι, secundum alios ex κλύω per metaplasmum pro κλύε, ut κέκραχθι itidem metaplasmum habere dicunt pro κέκραχε.

Κνᾶσαι, Dor. pro κνῆσαι: aor. 1. act. infin. modi, à Th. κνάω, vel κνήθω.

Κνησθείην, a. 1. pass. opt. modi à Th. act. κνήθω, faciente præt. perf. pass. κέκνησμαι.

Κνῆ, Ion. pro ἔκνη, quod est præt. imperf. act. vel ex Th. κνῆμι, vel ex κνάω. nam ἔκνη per contractionem quidam fieri aiunt ex ἔκνας, ut ἔζη ex ἔζας.

Κνίσσαι, metri gratia pro κνίσαι quod est aor. 1. act. infin. modi à Them. κνίζω.

Κνυζεῦνται, apud Theocr. Dorico more pro κνυζοῦνται, à Them. κνυζέομαι.

Κοιλᾶναι, aor. 1. act. infin. modi à Them. κοιλαίνω, faciente a. 1. ἐκοίλανα.

Κολλήθητι, adjunge, a. 1. imperat. pass. à κολλάω.

Κομείτην, Ion. detracto augmento pro ἐκομείτην: tertia pers. dualis præt. imperf. act. ex Th. κομέω.

Κομιῶ, Attico more pro κομίσω, fut. 1. act. verbi κομίζω: itidemque media voce κομιοῦμαι pro κομίσομαι.

Κοπεῖν, a. 2. vel fut. 2. act. infin. modi à verbo κόπτω faciente fut. 2. indic. modi κοπῶ, a. 2. ἔκοπον, unde pass. ἐκόπην, ex quo infin. κοπῆναι, et particip. κοπείς.

Κοράξαι, a. 1. act. infin. modi à Them. κοράσσω, vel κοράττω.

Κορέει, apud Homerum pro κορέσει, itidemque κορέεις pro κορέσεις: forsan fut. 2. verbi κορέω habens dialysin Ion. diphthongi ει circumflexæ, ut in ἐρέει pro ἐρεῖ.

Κορέσατο, Ion. pro ἐκορέσατο, nec non κορέσσατο, geminato metri causa σ, pro eod. aor. 1. med. verbi κορέννυμι seu κορέω, facientis fut. 1. act. κορέσω, unde et pass. voce aor. 1. infin. modi κορεσθῆναι. a. 1. part. κορεσθείς.

Κορθύεται, per metathesin ab Homero usurpatum creditur pro κορύθεται, à κορύθομαι significante, galeæ in modum fastigior.

Κόσμηθεν, Bœot. syncope pro ἐκοσμήθησαν, abjecto simul augmento, aor. 1. pass. verbi act. κοσμέω, facientis fut. 1. κοσμήσω.

Κοχύδεσκεν, Ion. pro ἐκοχύδουν, ut ὤθεσκεν pro ὤθουν, à Themate κοχυδέω.

Κόψεν, Ion. pro ἔκοψε, omisso augmento, a. 1. act. verbi κόπτω.

Κράανον, pleonasmo Poët. pro κρᾶνον, ut κεκράαντο pro κέκραντο: a. 1. act. imper. modi à Them. act. κραίνω.

Κραγείς, part. a. 2. pass. ex Th. act. κράζω faciente fut. 2. κραγῶ, et aor. 2. ἔκραγον, ac voce pass. ἐκράγην: unde et infin. κραγῆναι.

Κραθείς, part. aor. 1. pass. ex Th. act. κεράω faciente fut. 1. act. κράσω, per syncopen, pro κεράσω.

Κρανέεσθαι, dialysi Ion. et Poët. pro κρανεῖσθαι, fut. 1. vel 2. med. verbi act. κραίνω. facit enim act. voce in indicat. modo κρανῶ, et media κρανοῦμαι.

Κρήηνον, aor. 1. act. imper. modi à Them. κραίνω faciente aor. 1. act. indic. ἔκρηνα, pleonasmum Poëticum habens pro κρῆνον. Itidemque in infinitivo modo κρηῆναι, dicitur pro κρῆναι.

Κρήμνη, Ion. pro ἐκρήμνη: præt. imperf. act. verbi κρήμνημι. Item imper. præsens ejusdem Them. nam imperat. activi præsentis secunda persona similis est tertiæ præteriti imperfecti activi, dempto augmento.

Κρῆναι, aor. 1. act. infin. modi à Them. κραίνω, ut φῆναι ex φαίνω. Itidemque imperativus κρῆνον, ex eodem est.

Κρίγε, Poët pro ἔκριγε, omisso augmento: a. 2. act. à Th. κρίζω, faciente fut. 2. κριγῶ, unde et præt. med. κέκριγα. κρίκε autem videtur potius esse à Them. κρίκω. Ambo legi apud Homerum testatur Eustath. in hoc loco Iliad. π. de equis, Τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν. Ambo sunt ὀνοματοποιηθέντα, ut τρίζω quoque. ex iisdem est a. 1. act. infin. modi κρίξαι, apud Hesych. pro ἠχῆσαι.

Κρίνε, Ion. sine augmento pro ἔκρινε: præt. imperf. verbi κρίνω. κρῖναι, a. 1. inf. itidemque in aor. 1. pass. ab eodem dicitur κρίνθη pro ἐκρίνθη.

Κρυβείς, part. aor. 2. pass. à Them. κρύπτω faciente fut. 2. act. κρυβῶ, vel etiam a Them. κρύβω. nam et ipsius esse usum aliquem credunt nonnulli. Unde et infin. κρυβῆναι. Ab eodem est fut. 2. pass. κρυβήσομαι.

Κτὰ, Ionicè abjecto augmento pro ἔκτα, hoc autem ἔκτα ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκταν, ab aliis ex a. 2. ἔκτην, τροπῇ τοῦ η, ut ἔβα pro ἔβη.

Κτάμεν, Ion. et κτάμεναι Dor. pro κτεῖναι. a. 1. inf. à κτείνω. Et κτάμενος, particip. a. 2. med. ex Th. κτῆμι. facit enim id aor. 2. ἔκτην, et voce media ἐκτάμην. Quanquam Eustath. præsentis temporis esse innuit, et pass. vocis. scribit enim ex κτῶ fieri κτῆμι, unde particip. κτὰς, ut ἱστὰς, et pass. κτάμενος, ut ἱστάμενος. Utitur certe Homerus passiva signific. Iliad. ἑ. Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφι, occisum.

Κτὰν, Ion. et Poët. sine augmento pro ἔκταν, hoc autem Bœotica syncope pro ἔκτασαν, ut ἔβαν, pro ἔβασαν. tertia pers. plur. aor. 2. ἔκτην ex Them. κτῆμι significante, occido, ut κτείνω. Hinc κτάνε, pro ἔκτανε, aor. 2.

Κτανέεσθαι, Ionica et Poëtica dialysi diphthongi circumflexæ pro κτανεῖσθαι: aor. vel futur. 2. med. verbi κτείνω, facientis futur. 2. act. κτανῶ.

Κτανέοντες, itidem Poëtica et Ionica diphthongi circumflexæ dialysi pro κτανοῦντες, particip. act. fut. 2. κτανῶ, ex eodem Them. κτείνω.

Κτάνθεν, Bœot. syncope, simulque Ionica augmenti detractione, pro ἐκτάνθησαν: aor. 1. pass. indic. modi ab eodem κτείνω faciente præt. perf. act. ἔκταγκα.

Κτάσθαι, infin. aor. 2. med. à Them. κτῆμι, unde supra particip. κτάμενος. Eustath. exp. πεφονεῦσθαι. At κτᾶσθαι est infin. verbi κτάομαι, per contractionem ex κτάεσθαι.

Κτάτο, Ionica et Poëtica augmenti detractione pro ἔκτατο, tertia pers. singul. ejusdem aor. med. ἐκτάμην, ab eodem Them. κτῆμι, Hesych. pass. exp. ἀπέθανεν. At κτᾶτο pro ἐκτᾶτο, est imperf. pass. verbi κτάομαι.

Κτεάτισσε, itidem Ion. et Poët. pro ἐκτεάτισσε, geminato etiam σ metri causa, aor. 1. act. verbi κτεατίζω.

Κτείνας, a. 1. part. à κτείνω, f. νῶ, occido. p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον.

Κτείνωμι pro κτείνοιμι dici κατ' ἔκτασιν, tradit Eustath.

Κτενῶ, fut. 1. act. verbi κτείνω, signific. occidam.

Κτεριοῦσι, Atticè pro κτερίσουσι, fut. 1. act. verbi κτερίζω. Suidas exp. θάψουσι.

Κτέωμεν, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro κτῶμεν, aor. 2. act. subjunct. modi à Them. κτῆμι, quod derivant ex κτῶ idem signific. quod κτείνω. Eustath. apud Homer. exp. φονεύσωμεν.

Κτήσομαι, fut. 1. med. verbi κτάομαι.

Κτίμενος, Poët. pro ἐκτισμένος, ut ἐληλάμενος pro ἐληλασμένος. particip. præt. perf. pass. ab act. Them. κτίζω.

Κυδανῶ, fut. 1. act. verbi κυδαίνω.

Κυεὶς, particip. a. 2. pass. ἐκύην, ex act. Them. κυέω, ut tradunt nonnulli, sed rarum ejus esse usum puto.

Κυήμεναι, Dor. pro κυεῖν ex κυέω.

Κύθον, κύθες, κύθε, Ion. pro ἔκυθον, ἔκυθες, ἔκυθε: aor. 2. act. infin. modi à Poët. Them. κεύθω faciente fut. 2. κυθῶ, exempto ε ex diphthongo, ut ἐλεύθω facit ἐλυθῶ.

Κυκηθήτην, Ion. dempto augmento pro ἐκυκηθήτην, aor. 1. pass. indic. modi, à Them. act. κυκάω faciente fut. 1. act. κυκήσω.

Κυκόωντι, pro κυκῶντι, miscenti, Poët. à κυκάω.

Κυνέουν, apud Hesych. legitur expositum ἐφίλουν: quod habet Poët. pleonasmum τοῦ ε, et Ionicam augmenti detractionem, pro ἐκύνουν, à Them. κυνέω.

Κῦρε, Ion. et Poët. pro ἔκυρε: præt. imperf. verbi κύρω. Homer. —— Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. id est, ἐπετύγχανε καὶ κατευστόχει.

Κύρσαι, a. 1. act. infin. modi, Æolico more pro κῦραι. faciunt enim Æoles fut. 1. verbi κύρω, non κυρῶ sed κύρσω. Unde et particip. κύρσας. Ambo apud Homerum.

Κῦσε sive Κῦσεν, Poëtica et Ionica augmenti detractione pro ἔκυσε. aor. 1. act. verbi κύω. Homer. Κῦσε δέ μιν κεφαλήν. Inde et imper. κῦσον, quo Aristoph. utitur in Nub. Κῦσόν με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

Λ.

Λάβε, itidem apud Poëtas legitur pro ἔλαβε: aor. 2. act. indic. modi, à verbo λαμβάνω faciente fut. 2. act. λαβῶ, ex inus. Th. λήβω, unde et futur. 1. mutuatur. Λαβὲ autem, imperativus est ejusdem Them. in eodem tempore, Atticam habens mutationem accentus, ut εἰπὲ, et similia. Ex hoc porro aor. 2. ἔλαβον, est præterea opt. λάβοιμι, subjunct. λάβω, infin. λαβεῖν, particip. λαβών.

Λάβησι, Ion. et Poët. paragoge τοῦ σι, pro λάβῃ, ut εἴπησι pro εἴπῃ, tertia pers. singul. a. 2. act. conjunct. modi ab eodem Them.

Λαζοίατο, Ion. pro λάζοιντο, præs. opt. pass. à Them. Poët. λάζομαι, ex quo est et imperf. λάζετο, augmento carens more Poët. et Ion. pro ἐλάζετο.

Λαήμεναι, Dor. pro λάειν. Hesych. exp. φθέγγεσθαι, qui λάε (Poët. et Ion. carens augmento pro ἔλαε) exp. itidem ἐφθέγγετο, ἐψόφησε, afferens hoc Hemistichium, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. à Them. λάω: quod tamen et alias habet signif.

Λάθε, Ion. et Poët. abjecto augmento pro ἔλαθε: aor. 2. act. indic. modi, à Them. λανθάνω faciente fut. 2. λαθῶ, ex inus. verbo λήθω. Est alioqui λάθε etiam imperativus ejusdem Them. in eodem tempore. Ex hoc porrò aor. 2. ἔλαθον, est optat. λάθοιμι, subjunct. λάθω, infin. λαθεῖν, particip. λαθών. et in media voce ex ἐλαθόμην est imper. λαθοῦ, optat. λαθοίμην, subjunct. λάθωμαι, infin. λαθέσθαι, particip. λαθόμενος.

Λάκε, a. 2. act. verbi λακέω. unde et infin. λακεῖν.

Λαμπετόων, Poët. pleonasmo τοῦ ο, pro λαμπετῶν, à Them. λαμπετάω. Th. λάμπω, luceo.

Λαμφθείη, aor. 1. pass. optat. modi, Ion. pro ληφθείη, à Them. λάμβω. Sic in infin. iidem dicunt λαμφθῆναι pro ληφθῆναι, et λαμφθεὶς pro ληφθείς. Itidemque in fut. med. λάμψομαι pro λήψομαι. Quæ frequentia sunt apud Herodotum.

Λάξασθαι, quod Hesych. affert pro κληρώσασθαι, Dor. est pro λήξασθαι, hoc autem λήξασθαι est a. 1. med. infin. modi, ex inus. Them. λήχω, ex quo λαγχάνω sua tempora mutuatur. Ex Herodoto quoque affertur verbale λᾶξις pro λῆξις, exponiturque μερισμὸς, κλῆρος.

Λαπῆναι, a. 2. pass. infin. modi, à Them. act. λάπτω.

Λαχεῖν, a. 2. act. infin. modi à Them. λαγχάνω, faciente fut. 2. act. λαχῶ, ex inus. verbo λήχω. Unde et particip. λαχών.

Λαχήνας, particip. a. 1. act. à Them. λαχαίνω.

Λαχοίην, λαχοίης, λαχοίη, Attica formatione usurpari aiunt pro λαχοῖμι, λαχοῖς, λαχοῖ. ut ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ. fut. 2. act. opt. modi, à Them. λαγχάνω, faciente fut. 2. λαχῶ, et a. 2. ἔλαχον, à verbo inus. λήχω.

Λαψεῦμαι, sive λαψοῦμαι, λαψῇ, λαψεῖται, Dor. pro λήψομαι, λήψῃ, λήψεται, fut. 1. med. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λεάναι, a. 1. act. infin. modi à Th. λεαίνω.

Λεγόμεθεν, Æolice pro λεγόμεθα, ut φερόμεθεν pro φερόμεθα. Iidem vicissim pro ὄπισθεν et ἄτερθεν dicunt ὄπισθα et ἄτερθα, ut annotat Etymol.

Λειεῦμαι, Dor. et Ion. pro λειοῦμαι, ex act. Them. λειόω.

Λείηναν, Poët. et Ionicè dempto augmento pro ἐλείηναν: aor. 1. act. verbi λειαίνω. Unde et particip. λειήνας.

Λεῖπε, itidem sine augmento pro ἔλειπε: et λείπετο pro ἐλείπετο: præteritum imperf. act. et pass. hinc λείπεθ' pro ἐλείπετο. verbi λείπω et λείπομαι.

Λείποισα, Doricè pro λείπουσα: participium fœmininum verbi λείπω.

Λεῖψαν, Poët. et Ion. sine augmento pro ἔλειψαν: a. 1. act. verbi λείπω.

Λέκτο, itidem pro λέλεκτο seu ἐλέλεκτο dicitur: plusquamperf. pass. verbi act. λέγω.

Λελάβησι, Ionico anadiplasiasmo et paragoge τοῦ σι, pro λάβῃ: a. 2. act. subjunct. modi, à Them. λαμβάνω, faciente fut. 2. λαβῶ, et aor. 2. ἔλαβον. Sic λελαβόμην dicitur pro ἐλαβόμην, et λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Λελάβηκε pro εἴληφε, præt. perf. act. ex Them. λαβέω, nimirum τοῦ δευτέρου μέλλοντος λαβῶ, ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα, quod in aliis quoque fieri notum est.

Λέλαθα, præter. med. verbi λανθάνω seu λήθω, Doricum pro λέληθα. unde apud Pind. ἐπιλέλαθα. Ex hoc verò præt. λέλαθα fit Thema λελάθω, more Siculo. Solent enim ii ex præteritis formare Themata præs. ut πεποιήκω ex πεποίηκα, δεδύκω ex δέδυκα. Varin. ex Eustath.

Λέλαθον, anadiplasiasmo Ion. pro ἔλαθον, a. 2. act. indic. à Them. λανθάνω, faciente fut. 2. λαθῶ, et aor. 2. ἔλαθον, ex inus verbo λήθω. Sic λελαθόμην pro ἐλαθόμην, et λελάθοντο pro ἐλάθοντο, et λελαθέσθαι pro λαθέσθαι, et λελάθῃ pro λάθῃ.

Λέλακα, præt. med. verbi λακέω: unde particip. fœm. gen. λελακυῖα. Quidam tamen hoc particip. ex λεληκυῖα factum volunt per systolen: id autem ex λελαληκυῖα per syncopen.

Λελάσθαι, Dor. pro λελῆσθαι: præt. perfect. pass. infin. modi, ex Them. act. λήθω, faciente præt. perfect. pass. indic. λέλησμαι. Sic λέλασται dicitur pro λέλησται, et λελασμένος pro λελησμένος, apud Homer. λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Nisi ex Them. λάθω derivare malis.

Λέλαχα, (ut λέλαθα) præt. med. verbi act. λαγχάνω, facientis f. 2. λάχω, ex inus. Them. λήχω.

Λελαχήσωμεν, quod Hesych. exponit λαχεῖν ποιήσωμεν, ex aor. 1. act. subjunct. modi, à Them. λελαχέω, facto ex præt. med. λέλαχα, ut λελάθω fit ex λέλαθα, more Siculo, qui ex præt. faciunt Them. præs. temporis.

Λελάχωσι, Ion. anadiplasiasmo pro λάχωσι. ut supra λελάθωσι pro λάθωσι: aor. 2. act. subjunct. modi, à Th. λαγχάνω, faciente fut. 2. λαχῶ, ex inus. λήχω.

Λελειχότες, præt. part. act. per syncopen pro λελιχμακότες, à λιχμάω. Th. λείχω, lingo. f. ξω. etiam posset ab hoc præt. formari.

Λέληθα, præt. med. verbi λανθάνω seu λήθω.

Λέληκα, præt. med. verbi ληκέω. unde particip. λεληκὼς, et apud Hesiodum in secunda pers. λέληκας, in Erg. Δαιμονίη τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων. Ubi tamen et λέλακας scribitur. Sunt qui hoc λέληκας ex λελάληκας per syncopen factum dicant. Sed quid opus est è longinquo originem petere quum habeamus in propinquo verbum ληκέω; cujus Hesych. meminit, ληκεῖ afferens pro βοᾷ et κροτεῖ: et ληκοῦσι in eadem signif.

Λέλημμαι, præt. perf. pass. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λελῆσθαι, præt. perfect. pass. infin. modi à Them. act. λήθω seu λανθάνω. facit enim id præt. pass. indic. λέλησμαι: unde et particip. λελησμένος.

Λελῆσθαι autem, per synæresin dictum est pro λελῆΐσθαι, itidemque λελησμένος pro λεληϊσμένος. quæ sunt præt. perf. pass. ex Them. λῄζω, pro ληΐζω.

Λέληφα, præt. perf. act. verbi λαμβάνω ex λήβω. Sic λέληχα et λήχω.

Λελιημένος, partic. præt. perf. pass. ex act. Them. λιῶ, facto ex λῶ. Homer. Iliad. μ'. Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι.

Λέλογα, præt. med. verb. act. λέγω, versa ε in ο, ut in λέλοπα ex λέπω.

Λέλογχα, præt. act. verbi λαγχάνω seu λήχω, contra regulam formatum tanquam ex λέγχω. Homer. Odyss. λ'. Τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι Unde particip. λελογχὼς, et fœm. gen. λελογχυῖα. At λελογχωμένος, est particip. præt. perf. pass. à Them. act. λογχόω.

Λέλοιπα, præt. med. verbi act. λείπω, mutatum habens ει in οι, ut πέποιθα ex πείθω. Unde particip. λελοιπώς.

Λελουμένος, particip. præt. perf. pass. ex Them. act. λούω.

Λέλοχα, præt. perf. act. verb. λέγω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut λέλοπα ex λέπω. Unde particip. λελοχὼς, et fœm. gen. λελοχυῖα.

Λελύμασμαι, præt. perf. pass. verbi act. λυμαίνω.

Λέλυται, præt. perf. pass. verbi act. λύω. Et in plusquamperf. λέλυντο, numero plur. Unde et infin. λελύσθαι, et particip. λελυμένος. Homerus verò λέλυτο usurpavit etiam pro λυθείη seu λύοιτο, indicativo usurpato pro optativo, ut annotat. Eustath. in hoc loco Od. σ'. Νεύοιεν κεφαλὰς, λέλυτο δὲ γυῖα ἑκάστου.

Λέξεο, imper. præsens ex Them. λέξομαι, quod ex futuro in præsens abiit. ut βήσεο, δύσεο, itidem ex futuris sunt quæ εἰς ἐνεστῶτας ἀνέδραμον.

Λεξοῦντι, Doricè pro λέξουσι. fut. 1 act. verbi λέγω.

Λευκανθεὶς, part. a. 1. pass. ex Them. act. λευκαίνω.

Λεχθὲν, dictum, a. 1. part. pass. à λέγω.

Λεχόωντο, Poët. pleonasmo τοῦ ο, et Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐλεχῶντο, à Them. λεχάομαι, apud Hesych.

Λεῷμι, apud eundem legitur, exponiturque θέλοιμι. quod per contractionem est ex λεάοιμι, opt. verbi λεάω.

Λῇ, Dor. pro θέλει. Itidemque λῇς pro θέλεις ut in illo hemistichio chorico, αἱ δὲ λῇς, αὐγάσδεο. Ex Them. λάω.

Ληΐσσατο, Poët. pro ἐληΐσατο, abjecto augmento et geminato σ metri causa. a. 1. med. verbi act. ληΐζω.

Λῆξαν, itidem Poët. et Ion. pro ἔληξαν: a. 1. act. verbi λήγω facientis fut. 1. λήξω, unde et in opt. λήξαιμι χεῖρας φόνου apud Homerum. alioqui λήξασθαι est etiam a. 1. med. verbi λαγχάνω, ex λήχω. unde et verbale λῆξις.

Λῇς, Doricè pro θέλεις, ut paulo supra dixi ex Them. λάω, faciente in secunda pers. λάεις, et Dor. contractione λῇς, ut γελῇς est ex γελᾷς.

Λήσομαι, fut. 1. med. verbi λανθάνω, ex λήθω. At λησμένη, Ion. more abjecto augmento, est pro λελησμένη, particip. præt. pass. λέλησμαι, ex eodem Them. a. 2. ἔλαθον. p. m. λέληθα.

Λησῶ, Dor. pro λήσω, fut. 1. act. verbi λήθω.

Λῆτο, Hesych. affert pro ἐπελάθετο. quod forsan per syncopen usurpatum est pro λήθετο, vel pro λέληστο, dempto augmento et exempto σ.

Ληφθεὶς, particip. aor. 1. pass. ex Them. act. λαμβάνω, faciente fut. 1. act. λήψω, ex inus. Them. λήβω. Ejusdem aor. 1. infin. est ληφθῆναι.

Λήψομαι, fut. 1. med. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λίγξε, Poët. vel Ion. pro ἔλιγξε: a. 1. act. verb. inus. λίγγω.

Λιθασθῶσιν, lapidarentur, a. 1. sub. pass. à λιθάζω.

Λίπε, itidem pro ἔλιπε dicunt iidem Poëtæ, quod est a. 2. act. verbi λείπω, facientis fut. 2. λιπῶ. unde optat. λίποιμι, conjunct. λίπω, infin. λιπεῖν, et per dialysin Poët. λιπέειν. particip. λιπών: et media voce ἐλιπόμην, imper. λιποῦ, opt. λιποίμην. subjunct. λίπωμαι, infin. λιπέσθαι, particip. λιπόμενος. Sed et λιπόμην sine augmento apud Poëtas reperitur pro ἐλιπόμην.

Λιπόων, Poët. pleonasmo τοῦ ο pro λιπῶν: particip. præs. verb. act. λιπάω.

Λισσέσκετο, Ionicè apud Homerum pro ἐλίσσετο, abjecto primum augmento, deinde inserto σκε ante το. præt. imperf. pass. verbi λίσσομαι.

Λιτέσθαι, a. 2. med. infin. modi, à Them. λίτομαι.

Λόεν, a. 2. act. indic. verbi Poëtici λοέω ex quo per contractionem λούω.

Λόεσσαν, a. 1. act. ejusdem verbi, augmento carens geminatumque metri causa σ habens pro ἐλόεσαν, et hoc pro ἔλουσαν. Unde infin. λοέσσαι, et particip. a. 1. med. λοεσσάμεναι. Item fut. 1. med. indic. λοέσσεται pro λοέσεται.

Λοιδορηθεὶς, a. 1. part. pass. à λοιδορέω. f. ήσω. convitior.

Λοῦμαι, Attica syncope pro λούομαι, itidemque λοῦται pro λούεται, ἐλούμην pro ἐλουόμην, ἐλοῦτο pro ἐλούετο: et infinit. λοῦσθαι pro λούεσθαι, ac in particip. λούμενος pro λουόμενος.

Λύθεν, Bœot. syncope et Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύθησαν. a. 1. pass. indic. à Them. act. λύω.

Λύμην, apud Homerum pro λυθείην seu λελυμένος ἦν. Iliad. φ'. Νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών. præt. perf. seu plusquamperf. optat. pass. pro λελύμην. secundum alios a.

2. med. opt. modi, ut θείμην, ex Them. λῦμι. in qua sententia Eustath. est.

Λυμηνάμενος, particip. a. 1. med. ex Them. λυμαίνω. faciente a. 1. indic. ἐλύμηνα.

Λῦντο, Ion. pro λέλυντο seu ἐλέλυντο, abjecto augmento, præt. plusquamperf. pass. à Them. act. λύω.

Λῦσε, itidem Ion. et Poët. sine augmento pro ἔλυσε, et λύσαν pro ἔλυσαν. a. 1. act. ejusdem verbi λύω. unde et in a. 1. opt. λύσαιτε, et particip. λύσας. a. 1. infin. λῦσαι.

Λυσσῆν, Dor. pro λυσσᾷν. infin. act. verbi λυσσάω.

Λυσσόων, Poët. pleonasmo, seu Ionica dissolutione vocalis circumflexæ pro λυσσῶν. particip. præsens à Them. λυσσάω.

Λῦτο, Ion. et Poët. sine augmento pro λέλυτο seu ἐλέλυτο. præt. plusquamperf. pass. verbi act. λύω. Quidam pro ἐλύετο usurpatum aiunt per syncopen vel synæresin.

Λῶντι, Dor. pro λῶσι quod contractum est ex λάουσι tertia pers. plur. verbi λάω signific. idem quod θέλω. unde et particip. fœm. λῶσα, quod est θέλουσα.

M.

Μαθήσομαι, fut. 1. med. verbi act. μανθάνω ex inus. Them. μαθέω.

Μαθὼν, particip. a. 2. act. ejusdem Them. itidem ex μαθέω, vel etiam μήθω facit enim fut. 2. μαθῶ, a. 2. ἔμαθον, unde opt. μάθοιμι, subjunct. μάθω, et infin. μαθεῖν.

Μαιμώων, Poët. pleonasmo, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro μαιμῶν, itidemque μαιμώωσα pro μαιμῶσα, à Them. μαιμάω. At μαιμώων et μαιμώουσα sunt à Them. μαιμώω.

Μανεῖσα, particip. ex ἐμάνην, a. 2. pass. verbi μαίνομαι.

Μανοῦμαι, fut. 1. vel. 2. ex Th. μαίνομαι, unde a. 2. ἐμανόμην. At μανήσομαι est fut. 2. pass. ex a. 2. pass. ἐμάνην.

Μακαριῶ, Att. pro μακαρίσω. fut. 1. act. verbi μακαρίζω.

Μακὼν, particip. a. 2. act. à Them. μηκάω. Exponitur etiam εἰς μῆκος ἐκταθεὶς, quasi ex μηκέω vel μακέω.

Μάνυσον, Dor. pro μήνυσον: a. 1. act. imper. modi, à Dor. Th. μανύω pro μηνύω.

Μαπέειν, per syncopen τοῦ ρ, pro μαρπέειν, et hoc pro μαρπεῖν, a. 2. infin. à μάρπτω.

Μαρανθῆναι, a. 1. pass. infin. modi, à Them. act. μαραίνω.

Μαρπέειν, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro μαρπεῖν, aor. vel fut. 2. act. infin. verbi μάρπτω.

Μαρύεται, Dor. apud Theocr. pro μηρύεται, à Dor. Them. μαρύομαι pro μηρύομαι.

Μαστιγούσθω, flagelletur, præs. imperat. pass. à μαστιγόω. Them. μάστιξ.

Μαστιέτην tertia dual. imperf. à μαστίω. Poët. pro μαστιγέω.

Μαστίσδοιεν, Doricè itidem pro μαστίζοιεν, à Them. μαστίσδω pro μαστίζω.

Μαχειόμενος, Poët. epenthesi τοῦ ι metri causa pro μαχεόμενος, ex Them. μαχείομαι pro μαχέομαι.

Μαχέοιτο, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro μαχοῖτο, præs. opt. pass. à Them. μαχέομαι.

Μαχεσαίμην, a. 1. med. opt. modi, à Them. μάχομαι seu μαχέομαι faciente fut. 1. med. μαχέσομαι. Alioqui facit et μαχήσομαι. unde præt. perf. μεμάχημαι.

Μαχοῦμαι, fut. 2. med. verbi μάχομαι seu μαχέομαι, cujus usus apud optimos quosque scriptores est, ut tradunt Grammatici.

Μεγαλίζεο, Ion. diphthongi dissolutione pro μεγαλίζου, præsens imperf. pass. à Them. act. μεγαλίζω.

Μεδοίατο, Ionicè pro μέδοιντο. præsens optativus pass. à Them. μέδομαι.

Μεθέηκεν, a. 1. act. verbi μεθίημι facientis fut. 1. μεθήσω ex μεθέω. habet verò Ionicam vocalis circumflexæ dissolutionem pro μεθῆκεν, estque irregularis pro μεθῆσε, ut ἔθηκα et ἔδωκα pro ἔθησα et ἔδωσα reperiuntur.

Μεθεῖλε, a. 2. act. verbi act. μεθαιρέω, ex inus. Them. μεθέλω.

Μεθειμένος, particip. præt. pass. à Th. act. μεθίημι. facit enim id μεθεῖμαι in præt. perfect. pass. unde præt. plusquamperf. μεθείμην.

Μεθεῖναι, a. 2. act. infin. ex eodem, ut θεῖναι ex τίθημι est. Unde et particip. μεθείς.

Μεθεῖτε, per syncopen pro μεθείητε, ut θεῖτε pro θείητε, more Attico, a. 2. act. opt. modi ab eodem.

Μεθείω, Poët. vel Ion. pro μεθῶ. primùm enim vocalem circumflexam ῶ resolvunt in έω, deinde ι metri gratia inserunt. a. 2. act. subjunct. modi ex eodem.

Μεθελεῖν, aor. 2. act. infin. modi, à Them. μεθαιρέω, mutuante fut. 2. ex inus. μεθέλω.

Μεθέμεν, Ion. pro μεθεῖναι, ut θέμεν pro θεῖναι. a. 2. infin. modi ex μεθίημι.

Μεθέξομαι, fut. 1. med. verbi act. μετέχω.

Μέθεν, a. 2. act. imper. modi ex Them. μεθίημι. cujus secunda pers. plur. μέθετε. Ex medio autem a. 2. μεθέμην est secunda pers. plur. μέθεσθε, et infin. μεθέσθαι.

Μεθεστάναι, præt. perf. infin. modi ex Them. μεθίστημι, per contractionem pro μεθεσταέναι.

Μεθέστηκα, præt. perf. act. ejusdem Them. unde particip. μεθεστηκὼς et per syncopen μεθεστώς.

Μεθήσω, dimittam. fut. 1. ind. à μεθίημι.

Μεθῆκα, a. 1. act. verbi μεθίημι facientis fut. 1. μεθήσω ex μεθέω: irregularis pro μεθῆσα, ut ἔθηκα pro ἔθησα. At μεθήκειν est infin. verbi μεθήκω.

Μεθῇς, secunda pers. singularis aor. 2. act. subjunctivi modi, ab eodem.

Μεθήσει, fut. 1. act. ejusdem Th. ex μεθέω. unde et infin. μεθήσειν.

Μεθησέμεν, Ionicè pro μεθήσειν, de quo jam dixi.

Μεθίει, præt. imperf. verbi μεθίημι ex μεθιέω, ut ἐτίθει ex τιθέω.

Μεθιέμεναι, Dor. pro μεθιέναι, quod est præsens infin. modi ex eodem Them. ut τιθέναι.

Μεθίεν, Bœot. syncope pro μεθίεσαν, tertia pers. plur. a. 2. act. ind. ab eodem.

Μεθυσθεὶς, a. 1. part. pass. à μεθύσκω, ebrium reddo. f. ύσω.

Μεθῶ, a. 2. act. subjunct. modi, ab eodem.

Μειλίσσεο, Ionica diphthongi resolutione pro μειλίσσου. præs. imper. pass. à Them. μειλίσσομαι. Item Ionica augmenti detractione μειλίξατο pro ἐμειλίξατο, in aor. 1. med. indic. modi, ab eodem Them.

Μείνας, particip. ex ἔμεινα, a. 1. act. indicat. modi à Them. μένω. hinc μείνωσιν, manserint, a. 1. sub. act.

Μείρεται, aiunt accipi interdum pro ἱμείρεται, primæ syllabæ aphæresi: alioqui est à Them. μείρομαι.

Μελάνθησαν, a. 1. pass. ind. à μελαίνω. f. ανῶ. Th. μέλας, niger.

Μελήσει, fut. 1. act. impersonalis verbi μέλει, tanquam ex μελέει. Similiter μέλομαι facit μελήσομαι ex μελέομαι.

Μελίσδεις, Doricè pro μελίζεις, ex Dorico Them. μελίσδω pro μελίζω.

Μελλήσω, fut. 1. act. verbi μέλλω, ex inus. Th. act. μελλέω.

Μελόντων, Att. pro μελέτωσαν, curæ sint: genitivo plur. particip. mascul. usurpato pro tertia plur. imperat. à verbo impers. μέλει.

Μεμάασι, per syncopen pro μεμάκασι, à Them. μάω, unde fit μαιμάω. Similiter μέμαμεν per syncopen dicitur pro μεμάκαμεν. At μεμάμεν. infin. Ionicus vel Doricus est pro μεμαέναι. Rursum in particip. quoque μεμαὼς et μεμαυῖα syncope est pro μεμακὼς et μεμακυῖα: quorum ambo leguntur apud Hom.

Μεμάθηκα, præt. perfect. activum verbi μανθάνω ex inus. Them. μαθέω.

Μεμακυῖαι, particip. ex μέμακα, præt. med. verbi μηκάω, habente systolen τοῦ η, pro μέμηκα.

Μεμάποιεν, vide in μαπέειν.

Μέμαρπον, Ion. pleonasmo pro ἔμαρπον, ut λέλαβον pro ἔλαβον, a. 2. act. verbi μάρπτω. at μεμαρπὼς, est particip. ex μέμαρπα, præt. med. ejusdem Them.

Μέμασαν, per syncopen dictum videtur pro μεμάκεισαν seu μεμάκεσαν, ut μέμαμεν pro μεμάκαμεν, à Them. μάω. Apud Homer. Iliad. ή. initio, ἐν δ' ἄρα θυμῷ Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, prompti erant et cupiebant.

Μεμαὼς, partic. ex præt. μέμαα, de quo paulo supra in μεμάασι.

Μέμβλεται, syncope et pleonasmo τοῦ β dici pro μεμέληται tradit Eustath. Itidemque μέμβλετο pro μεμέλητο. Quin et μέμβλω Thema ex μέλω facit diplasiasmo τοῦ μ, et παρενθέσει τοῦ β, euphoniæ gratia.

Μέμβλωκε, quoque dicitur pro μεμόληκε seu παρῆλθε: ut apud Homer. Odyss. ρ'. δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἦμαρ. Est autem syncope in hoc μέμβλωκε pro μεμόληκε, pleonasmusque τοῦ β, et τροπὴ τοῦ η εἰς ω. à Them. μολέω.

Μεμένηκα, præt. perf. verbi μένω, ut νέμω facit νενέμηκα, τοῦ μέλλοντος ἀνατρέχοντος εἰς ἐνεστῶτα. futurum enim μενῶ facit, quasi præsens, aliud fut. νεμήσω, ex quo præt. hoc νενέμηκα.

Μεμετρέαται, Ion. pro μεμέτρηνται, ut πεποιέαται pro πεποίηνται. tertia pers. plur. præt. perf. pass. à Them. act. μετρέω.

Μεμεστώμενοι, pleni sunt, perf. part. pass à μεστόω.

Μέμηκε, præt. perf. med. verbi μηκάω: unde particip. μεμηκώς. pro quibus μέμακε etiam dicitur et μεμακὼς, facta systole vocalis longæ.

Μέμηλε, præt. med. verbi impers. μέλει, habens ectasin vocalis brevis pro μέμελε. Quidam tamen ex μεμέληκε per syncopen factum volunt. Unde in subjunct. modo μεμήλῃ. Est verò et particip. μεμηλὼς ex μέλω, signific. φροντίζων, ἐπιμελούμενος.

Μέμηνα, præt. med. verbi μαίνομαι.

Μεμίασμαι sive *Μεμίαμμαι*, præt. perf. pass. verbi act. μιαίνω.

Μέμιγμαι, præt. perf. pass. verbi act. μίγνυμι ex inus. Them. μίγω. unde et infin. μεμίχθαι. in paulo post f. μεμίξομαι.

Μεμνέῳτο, factum aiunt Grammatici veteres vel ex μεμνέοιτο, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, vel à μεμνῷτο, ἐπενθέσει τοῦ ε, ut θέωμεν Iones dicunt pro θῶμεν, resoluta vocali circumflexa. à quo posteriore est apud Soph. Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα. Quidam anadiplasiasmo Ionico usurpatum aiunt pro μνῷτο, quod est tertia pers. singul. præsentis opt. contracta ex μνάοιτο, habereque itidem dialysin Ionicam diphthongi circumflexæ.

Μέμνῃ pro μέμνησαι usurpatum reperitur per contractionem hujusmodi. Iones primum μέμνεαι dicunt pro μέμνησαι: ex quo per systolen fit μέμνεαι, vocali longa conversa in brevem: inde postea per contractionem μέμνῃ, Attico more ε et α in η coalescentibus, et ι quod remansit, subscripto.

Μέμηκα pro μεμένηκα dici per syncopen tradunt nonnulli ex recentioribus, tuncque est præt. perf. act. verbi μένω.

Μέμνημαι, præt. perf. pass. verbi μνάομαι, usurpatum tamen pro præsenti, ut ἧμαι. hinc perf. imperat. μέμνησο.

Μεμνήμην, μεμνῇο, μεμνῇτο, præt. perf. pass. opt. modi, ab eodem Them. vel etiam à μιμνήσκομαι. Aristoph. Pluto, Ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου. mei meminerit. προπερισπᾶσθαι autem hoc μεμνῇτο Suidas annotat ex Homerica Herodiani prosodia.

Μεμοίραται, præt. perf. pass. verbi μειράομαι: unde et particip. μεμοιραμένος.

Μέμονα, μέμονας, μέμονε: præt. med. verbi μένω.

Μέμορα, præt. med. verbi μείρω, ut σπείρω facit ἔσπορα.

Μέμορται, per syncopen pro μεμόρηται, hoc autem pro μεμοίραται. Sic μεμορμένον pro μεμορημένον. Apud Suid. et Varin.

Μέμυκε, præt. med. verbi μυκάω, ut μέμηκε à μηκάω est. Est etiam præt. perf. act. verbi μύω, unde particip. μεμυκώς.

Μέμφεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro μέμφῃ, à Them. μέμφομαι.

Μεμὼς pro μεμαὼς, absorpto α, ut ἑστὼς ex ἑσταώς.

Μενέηνα, a. 1. act. verbi μενεαίνω, Ionicam habens augmenti detractionem pro ἐμενέηνα. Sic μενέαινε pro ἐμενέαινε.

Μενέω, Ionica vocalis circumflexæ dialysi pro μενῶ: fut. 1. vel 2. act. verbi μένω.

Μεταδοῦναι, a. 2. infin. act. à μεταδίδωμι.

Μεταισέσθαι, Poët. pro μετείσεσθαι. quod est fut. 1. med. infin. modi, vel à μέτειμι ex μετείω, vel à μετείδω. unde ab Hesych. exponitur non solum μετελθεῖν sed etiam μεταγνῶναι. quanquam sine diphthongo μεταΐσεσθαι apud eum scriptum sit.

Μετάλμενος, per syncopen pro μεθαλλόμενος, mutata simul aspirata in tenuem, ut in ἐφάλμενος.

Μεταστῆσαι, a. 1. infin. à μεθίστημι.

Μετασχεῖν, a. 2. inf. à μετέχω. f. μεθέξω, a. 2. μετέσχον.

Μήδεο, Ionica diphthongi resolutione pro μήδου. præs. imper. à Them. μήδομαι.

Μήσατο, Ion. augmenti sublatione pro ἐμήσατο, a. 1. med. ex Th. μήδομαι vel μήδω.

Μνῆστο, Ion. itidem augmenti detractione pro μέμνηστο seu ἐμέμνηστο: plusquamperf. pass. ab eodem Them.

Μηχανάαται, tertia pers. præs. ind. m. pro μηχανᾶται. à μηχανάω.

Μιανῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi μιαίνω.

Μιγεὶς, particip. a. 2. pass. ex act. Them. μίγνυμι faciente f. 2. act. μιγῶ ex inus. Them. μίγω, unde aor. 2. ἔμιγον, et voce pass. ἐμίγην.

Μιγέωσι, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro μιγῶσι, aor. 2. pass. subjunct. ab eodem Them.

Μιγήμεναι, Doricè pro μιγῆναι: infin. ejusdem aor. 2. pass. ab eodem Them.

Μιγήσομαι, fut. 2. pass. ex eodem aoristo.

Μίξω, fut. 1. act. ejusdem Them. μίγνυμι, ex inus. Them. μίγω.

Μίσγεαι, Ionica diphthongi resolutione pro μίσγῃ, secunda pers. singul. verbi μίσγομαι.

Μισηθεὶς, particip. a. 1. pass. à Them. act. μισέω.

Μιχθεὶς, particip. a. 1. pass. à Them. act. μίγνυμι faciente fut. 1. μίξω. ab inus. μίγω, unde præt. perf. pass. μέμιγμαι.

Μνάα, Poët. pleonasmo τοῦ α pro μνᾷ. hoc autem μνᾷ, est vel secundæ pers. Them. μνάομαι, per contractionem ex μνάῃ, vel tertiæ singul. ex Them. act. μνάω, per contractionem ex μνάει.

Μναμονεύθημεν, Dor. pro ἐμνημονεύθημεν, sublato simul augmento. a. 1. pass. à Them. act. μναμονεύω pro μνημονεύω.

Μνησαίατο, Ion. pro μνήσαιντο, a. 1. med. optat. modi, à Them. μιμνήσκομαι pro μνάομαι.

Μνησάσκετο, Ion. pro ἐμνήσατο. abjecto primùm augmento, deinde inserta syllaba σκε. a. 1. med. ind. modi ab eodem Them.

Μνησθεὶς, partic. a. 1. pass. ab eodem Them. Facit enim ἐμνήσθην. unde et fut. 1. pass. μνησθήσομαι. Ab eodem est imper. μνήσθητι, optat. μνησθείην. subjunct. μνησθῶ, infin. μνησθῆναι.

Μνήσομαι, fut. 1. med. ejusdem Th. μιμνήσκομαι seu μνάομαι. ex quo et aor. 1. infin. modi μνήσασθαι.

Μνάεο, Ionica diphthongi dissolutione pro μνάου. præsens imper. modi à Poët. Them. μνάομαι.

Μνώοντο, Poët. pleonasmo τοῦ ο pro μνῶντο. præt. imperf. verbi μνάομαι, augmento carens. Nisi ex Them. μνώομαι esse malis.

Μολὼν, particip. a. 2. act. à Them. μολέω.

Μόρξαι, a. 1. act. infin. verbi μόργνυμι ex inus. Them. μόργω.

Μοχθίζοντι, Dor. pro μοχθίζουσι. à Them. μοχθίζω.

Μυδόωσαν, Poët. pleonasmo pro μυδῶσαν: particip. fœm. gen. à Them. μυδάω.

Μύθεαι, apud Suidam legitur expositum λέγεις, Ionicam autem habet diphthongi resolutionem pro μύθῃ, ex Them. μύθομαι. pro quo solet usurpari frequentius μυθέομαι.

Μυθήσατο, Ion. omisso augmento dicitur pro ἐμυθήσατο, estque a. 1. med. verbi Poët. μυθέομαι. hinc μυθησαίμην, a. 1. opt. m.

Μύκε, Ion. augmenti detractione pro ἔμυκε: a. 2. act. verbi μυκάω. Sic in a. 1. med. ab eodem dicitur μυκήσατο pro ἐμυκήσατο. Et rursum in tertia pers. plur. aor. illius secundi activi, μύκον pro ἔμυκον. ut apud Homer. Iliad. Ϡ. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ.

Μυλιόωντες, præs. part. pro μυλιῶντες, à μυλιάω, ῶ. dentibus frendeo.

Μύσαν, itidem pro ἔμυσαν: aor. 1. act. verbi μύω, pro quo alicubi et μύσσαν reperitur σ geminato metri causa.

Μωρανθεὶς, partic. a. 1. pass. ἐμωράνθην. ex act. Th. μωραίνω.

N.

Ναιετάασκε, Ionicè pro ναιέτας seu ἐναιέτας, abjecto primum augmento, deinde annexo illo σκε, præt. imperf. Poët. verbi ναιετάω.

Ναιετάωσι, Poët. pleonasmo τοῦ α, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro ναιετῶσι, ab eodem Them.

Νάσσατο, Poët. et Ion. itidem augmento detracto pro ἐνάσσατο, a. 1. med. verbi νάω, unde et infin. νάσασθαι.

Νάσθην, itidem pro ἐνάσθην, a. 1. pass. ind. ab eodem Them.

Νάσσα, itidem pro ἔνασσα, a. 1. act. ejusdem Them. habens præterea geminatum metri causa σ, pro ἔνασα.

Ναυαγήσασι, naufragis, dat. pl. part. a. 1. act à ναυαγέω. f. ήσω.

Νέαται, Ion. detracto augmento dicitur pro νενέαται, quod vide infra. Alioqui νέαται est etiam nomen fœm. gen. à masc. νέατος.

Νέεαι, Ionica paragoge pro νέῃ secunda pers. præs. subjunct. pass. à Them. νέομαι.

Νεικείεσκεν, Ion. pro ἐνείκειε, abjecto primum augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. verbi Poëtici νεικείω.

Νεικείῃσι, Ionica paragoge pro νεικείῃ. præsens subjunct. act. ab eodem νεικείω Poët. metri causa usurpato pro νεικέω inserto ι.

Νείκησεν et Νείκεσσεν, Ionicam augmenti detractionem habent pro ἐνείκησεν et ἐνείκεσεν. Ambo a. 1. act. à Them. νεικέω, faciente fut. 1. act. et νεικήσω et νεικέσω. Sed et νείκεσσε metri causa geminato σ dicitur pro ἐνείκεσε.

Νεῖμεν, itidem pro ἔνειμεν, aor. 1. act. verbi νέμω, unde et particip. νείμας. Itidem media voce νείματο pro ἐνείματο, ab eod. Them. et in eod. tempore.

Νείσσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro νείσσῃ. secunda pers. sing. præs. temp. à Them. νείσσομαι. Sic in imper. νείσσεο dicitur pro νείσσου.

Νεῖται, per contractionem ex νέεται. à Them. νέομαι.

Νεμεσσᾷ, Poët. pro νεμεσᾷ, tertia pers. præsent. ind. à νεμεσάω, ῶ, irascor.

Νεμηθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐνεμήθην, ab act. Them. νέμω faciente præt. perf. act. νενέμηκα, pass. νενέμημαι.

Νεμήσασθαι, a. 1. med. infin. modi, ex νεμῶ, fut. act. verbi νέμω transeunte in præsens.

Νένασται, præt. perf. pass. verbi act. νάω, signific. inter alia σωρεύω, ut tradunt Grammatici quidam.

Νενέαται, Ion. pro νένηνται: tertia pers. plur. præt. perf. pass. νένημαι, ex act. Them. νέω faciente fut. 1. act. νήσω. Ionica præterea ἀφαιρέσει ἀναδιπλασιασμοῦ, qui augmenti locum tenet, νέαται dicitur.

Νενέμηκα, præt. perf. act. verbi νέμω, ex fut. circumflexo νεμῶ, faciente ex se aliud fut. νεμήσω, unde a. 1. med. infin. νεμήσασθαι.

Νένημαι, præt. perf. pass. verbi act. νέω. νένησμαι autem, verbi act. νήθω.

Νένοφα, præt. perf. med. verbi act. νέφω, apud Eustath.

Νενόμεθα, quod Hesych. et Suid. afferunt pro διανενοήμεθα, habet contractionem seu synæresin Ionicam pro νενοήμεθα. Itidemque νένωται, quod idem Hesych. exp. ἐν νῷ ἔχει, factum est Ionicè ex νενόηται. Ambo præt. perf. pass. à Them. act. νοέω faciente futur. 1. act. νοήσω.

Νεῦμαι, Doricè vel Ionicè pro νέομαι.

Νεῦσεν, Ion. et Poët. pro ἔνευσε, sublato augmento aor. 1. act. verbi νεύω significantis, nuo. At νευσόμεθα significans Hesych. νηξόμεθα, est fut. 1. med. vocis, à Them. νέω significante, nato. unde et particip. νευσούμενοι apud Suid. ex Xenoph.

Νῆσαν, Poët. et Ionicè detracto augmento pro ἔνησαν. a. 1. act. verbi νηέω, unde et infin. νῆσαι, et particip. νήσας: nec non a. 1. med. imperat. modi νησάσθω. Factum est autem hoc νηέω, ex νέω, pleonasmo τοῦ η.

Νῆσαι, a. 1. act. infin. modi à Them. νέω. At νήσατο, significans ἔκλωσαν seu ἐπέκλωσαν, est a. 1. med. ind. modi, à Them. act. νήθω, habens Ion. seu Poët. augmenti detractionem pro ἐνήσατο.

Νῆχον pro ἔνηχον, imperf. à νήχω, nato.

Νικῷεν, Att. contractione ex νικάοιεν, tertia pers. plur. præs. opt. act. à Them. νικάω

Νοεῖς, partic. præsens ex Æol. Th. νόημι facto ex νοέω.

Νοεῦντας, Dor. seu Æol. pro νοοῦντας, part. præs. verbi νοέω. At νοεύσας, quod Hesych. affert pro νοήσας, est particip. aor. 1. act. à Them. νοεύω. Nisi potius pro νοήσας, scribendum est νοεύσας, ut νοεύσας itidem Doricum seu Æolicum sit pro νοούσας.

Νόησε, Poëticè seu Ionicè dempto augmento, pro ἐνόησε. aor. 1. act. verbi νοέω.

Νομευσῶ, Dor. pro νομεύσω, fut. act. verbi νομεύω.

Νομιῶ, Att. fut. 1. act. verbi νομίζω pro νομίσω. Itidemque νομιοῦμαι voce media pro νομίσομαι.

Νυγεὶς, particip. aor. 2. pass. à Them. act. νύσσω faciente fut. 2. act. νυγῶ, aor. 2. ἔνυγον, et pass. voce ἐνύγην.

Νύξεν, aor. 1. ind. ab eodem νύσσω faciente fut. 1. act. νύξω. caret autem augmento, more Ionico seu Poëtico, pro ἔνυξε. unde et infin. νύξαι, et particip. νύξας.

Νώθητι, Ionica synæresi pro νοήθητι: a. 1. pass. imperat. modi à Them. νοέω. Hesych. exp. ἐνθυμήθητι, γνῶθι.

Νωμήσας, aor. 1. part. à νωμάω, agito.

Νῶσαι, itidem pro νοῆσαι dicunt Iones. quod est aor. 1. act. infin. modi, ab eodem Them. Similiter media voce νώσατο pro ἐνοήσατο, abjecto simul augmento: et νώσασθαι pro νοήσασθαι, nec non νωσάμενος pro νοησάμενος. Sed et νώσω pro νοήσω dicitur in fut. 1. act.

Ξ.

Ξανῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi ξαίνω.

Ξενισθῶμεν, hospitaremur, a. 1. sub. pass. à ξενίζω. f. σω. p. ἐξένικα. Th. ξένος, hospes.

Ξεσθεὶς, partic. aor. 1. pass. à Them. ξέω faciente fut. 1. ξέσω, retento ε.

Ξυνδεδέατο, Ion. pro ξυνδέδεντο: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. à Them. act. ξυνδέω.

Ξυνέηκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro ξυνῆκα. a. 1. act. verbi ξυνίημι faciente fut. 1. ξυνήσω, ex ξυνέω. irregularis autem est pro ξυνῆσα, ut ἔθηκα pro ἔθησα.

Ξύνες, aor. 2. act. imper. modi, ab eod. Them. Communiter σύνες dicitur per σ.

Ξύνετο, a. 2. med. indic. modi, ab eodem Them.

Ξυνίασι, tertia pers. plur. præs. indic. à Them. ξύνιημι seu σύνιημι, unde et infin. ξυνιέναι. Ab eodem imperf. est ξύνισαν.

Ξυνίουν pro ξυνίεσαν: præt. imperf. ξυνιόντων, a. 2. part. act. verbi ξυνίημι ex ξυνιέω vel ξύνιμι.

Ξυννενοφυῖαν, partic. fœm. præt. perf. med. à Them. ξυννέφω. facit enim id ξυννένοφα, Att. mutatione ε in ο.

Ξυνοίσεις, fut. 1. act. verbi ξυμφέρω, ex inus. Them. ξυνοίω.

Ξυσθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐξύσθην, ex Them. act. ξύω.

O.

Ὀδύρεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀδύρου, imperat. præs. verbi ὀδύρομαι.

Ὀδύσσατο, a. 1. m. ab ὀδύζομαι, irascor.

Ὄδωδα, præt. med. verbi ὄζω, Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem habens pro ὦδα, ex futur. 2. ὀδῶ. Unde infin. ὀδωδέναι, et partic. ὀδωδώς.

Ὀδώδη, in plusquamperfect. medio ejusdem Them. pro ὀδώδει, dicitur verso ε in η et subscripto ι. Ὀδώδη autem, sine ι subscripto, foret primæ personæ, contractum ex ὀδώδεα, quod Ionica resolutione diphthongi factum est ex ὀδώδειν, ut πεποιήκεα ex πεποιήκειν.

Ὀδώδυσται, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὤδυσται dictum est. præt. perf. pass. verbi ὀδύσσω.

Οἰγήσομαι, f. 2. pass. indic. modi, ex act. Them. οἴγω. facit enim id aor. 2. pass. ᾤγην.

Οἶδα, præt. med. verbi εἴδω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ει εἰς οι, ut in πέποιθα. Alioqui et εἶδα dicitur, nulla facta mutatione. quin et ἴδα, sublato ε ex diphthongo. Sic et οἶδ' pro οἶδε. p. m.

Οἴεαι, Ionica diphthongi resolutione pro οἴῃ. secunda pers. sing. præsentis Them. οἴομαι.

Οἴει, Atticè pro eodem οἴῃ dicitur verso η in ει: quod in aliis quoque passivis fieri usu docemur.

Οἰηθῆναι, a. 1. pass. inf. modi, et οἰηθεὶς, a. 1. part. pass. ab eod. Th. οἴομαι faciente fut. 1. med. οἰήσομαι. ex inus. verbo οἰέομαι.

Οἶκα, præt. med. verbi εἴκω. ut οἶδα est ex εἴδω, verso ε in ο, sed frequentius pro eo usurpatur ἔοικα, habens Atticè repetitam initialem literam præsentis.

Οἴκεντι, Æol. pro οἰκεῖσι dici, ut τίθεντι pro τιθεῖσι, tradunt nonnulli ex recentioribus Grammaticis. est autem id tertia pers. plur. præsentis οἴκημι facti ex οἰκέω.

Οἰκέοιτο, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro οἰκοῖτο: præsens opt. pass. ex act. Them. οἰκέω.

Οἰκῆσαι, infin. aor. 1. act. ex Them. οἰκέω: οἰκίσαι autem, ex Them. οἰκίζω. quorum illud, neutralem habet significationem: hoc verò activam.

Οἰκτιῶ, Att. fut. 1. act. verbi οἰκτίζω pro οἰκτίσω.

Οἶμαι, Thema per synæresin ex οἴομαι factum.

Οἴσατο, quidam dicunt esse a. 1. med. verbi οἴομαι, sed perperam. scribendum enim divisim, ὀΐσατο, à Them. ὀΐομαι.

Οἶσε, imper. ex οἴσω, fut. verbi φέρω mutuatitio ex οἴω, sicut δύσεο et βήσεο sunt ex futuris δύσομαι et βήσομαι, transsumptis more Poët. in præsentia. unde οἴσετε secunda pers. plur.

Οἰσῇ, Dor. pro οἴσῃ. fut. 1. med. verbi φέρω, mutuatitium ab οἴω. Itidem verò in tertia pers. οἰσεῖται dicitur pro οἴσεται, et οἰσοῦμαι in prima pro οἴσομαι.

Οἶσθα, per syncopen pro οἴδασθα, quod οἶδασθα, Æol. paragoge dicitur pro οἶδας. præt. perf. med. verbi εἴδω.

Οἰσθεὶς, partic. a. 1. pass. ὠΐσθην, ex Poët. Them. ὀΐομαι.

Οἴσομαι, fut. 1. med. verbi φέρω ex Them. οἴω. pro quo Dores οἰσοῦμαι dicunt, ut jam admonui.

Ὀΐσσατο, a. 1. med. verbi ὀΐομαι, augmento carens, et metri gratia geminatum σ habens. unde partic. ὀϊσσάμενος.

Οἰστέον, adverbium positivum verbi φέρω ex οἴω.

Οἴσω, fut. 1. act. ejusdem verbi ex eodem οἴω, pro quo Dor. οἰσῶ dicitur circumflexa ultima.

Οἰχήσομαι, fut. 1. med. verbi οἴχομαι, ex οἰχέομαι.

Οἰχθεὶς, particip. a. 1. pass. ᾤχθην. ex act. Them. οἴγω.

Οἴχνεσκον, Ion. pro ᾤχνεον, abjecto augmento et inserto σκ, præt. imperf. act. verbi οἰχνέω.

Οἰχοίατο, Ion. pro οἴχοιντο. præs. opt. pass. à Them. οἴχομαι.

Οἴχωκα, Ion. seu Att. (ut volunt nonnulli) pro ᾤχηκα, dempto augmento et verso η in ω. præt. perf. act. verbi οἴχω ex οἰχέω.

Ὀκείλαντες, particip. ex ὤκειλα, a. 1. act. verbi ὀκέλλω.

Ὀλέεσκον, Ion. pro ὤλεον. abjecto primum augmento, deinde inserta syllaba εσκ, præt. imperf. act. verbi ὀλέω.

Ὀλέκοντο, imperf. pass. Ion. ab ὀλέκομαι pro ὄλλυμαι.

Ὀλέσθαι, a. 2. med. infin. modi, ab eod. Them.

Ὀλέσσῃ, a. 1. act. subjunct. modi, ab eodem, habens σ metri causa geminatum pro ὀλέσῃ. unde et infin. ὀλέσαι, et partic. ὀλέσας.

Ὄληαι, aor. 2. med. subjunct. modi, Ionicè pro ὄλῃ, ex eodem Them.

Ὄλισθε, aor. 2. act. indic. modi, à Them. ὀλισθέω, carens augmento. unde infin. ὀλισθεῖν.

Ὄλλῃαι, Ion. pro ὄλλῃ, secunda pers. singul. præs. subjunct. ὄλλωμαι, à Them. ὄλλω. Sic in a. 2. med. ὄληαι dicitur pro ὄλῃ.

Ὀλοίατο, Ion. itidem pro ὄλοιντο: aor. 2. med. opt. ab eodem Th. ὄλλω vel ὀλέω.

Ὄλοντο, Poëticè et Ionicè dempto augmento pro ὤλοντο, aor. 2. med. indic. modi, ab eodem ὀλέω seu ὄλλω faciente futurum 2. ὀλῶ, aor. 2. ὤλον.

Ὀλοῦμαι, fut. 2. med. ejusdem Them. ex act. ὀλῶ.

Ὄλωλα, præt. perf. med. ejusdem, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὦλα, ex f. 2. ὀλῶ. Unde prima pers. plur. ὀλώλαμεν, et subjunct. ὀλώλῃ. Similiter ὀλώλεκα, in præt. perf. act. dicitur pro ὤλεκα ex Them. ὀλέω. faciente fut. 1. ὀλέσω.

Ὀμεῖται, f. 2. m. ab ὄμνυμι, juro. f. ὀμόσω, p. ὤμοκα.

Ὁμηρεῦσαι pro ὁμηρεούσαι, præs. part. f. g. ab ὁμηρέω, in unum convenio.

Ὄμνυ pro ὄμνυθι, præs. imper. act. à Them. ὄμνυμι.

Ὀμόρξω, tergam, fut. 1. act. verbi ὀμόργνυμι ex ὀμόργω.

Ὀμόσω, fut. 1. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, retento ο. hinc ὀμόσσῃ, aor. 1. sub.

Ὀμοῦμαι, fut. 2. med. ejusdem verbi ex eodem ὀμόω.

Ὁμωθῆναι, quidam dici scribunt pro ὁμοιωθῆναι. Hesych. tamen exp. εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν, Eustath. ἑνωθῆναι, innuentes ex ὁμοῦ fieri verbum ὁμόω. eorumque opinio verisimilior est. quorsum enim illa syncope diphthongi οι;

Ὀμώμοκα, præt. perf. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὤμοκα, ut ὀλώλεκα.

Ὀναίμην, per syncopen pro ὀνησαίμην: a. 1. med. optat. modi, à Th. ὄναμαι, ex quo et præs. infin. ὄνασθαι, et part. ὀνάμενος. Quanquam sunt qui et hæc duo per syncopen dicta velint pro ὀνήσασθαι et ὀνησάμενος: sed ii non habentes assentientem Eustath. qui ὄναμαι et cætera pro ὄνημαι dici annotat, ex Th. ὄνημι, facto ex ὀνέω.

Ὀνασεῖ, Dor. seu Æol. pro ὀνήσει, translato accentu in ultimam, et verso simul η in α.

Ὄνασθαι, præsens infin. à Them. ὄναμαι. unde apud Homer. compos. verbo ἥβης οὐκ ἀπόνασθαι.

Ὀνειδιῶ, Att. fut. 1. act. verbi ὀνειδίζω pro ὀνειδίσω.

Ὀνηθῆναι, a. 1. pass. infin. à verbo ὄνημι seu ὀνέω. ex quo et aor. 1. med. ὀνήσασθαι.

Ὀνήμενος, particip. pass. verbi ὄνημαι, ex ὄνημι. pro quo alioqui ὀνάμενος quoque dicitur ex ὄναμαι.

Ὀνήσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀνήσῃ. fut. 1. med. verbi ὄνημαι seu ὄναμαι ex ὀνέομαι, unde et infinitivus ὀνήσασθαι.

Ὄνησο, præs. imper. pass. ex Th. ὄνημαι, ut τίθεσο ex τίθεμαι.

Ὄνοιτο autem est præs. opt. pass. à Them. ὄνομαι: vel etiam a. 2. med. ex ὀνόομαι, ex quo et imp. ὄνοσαι, in aor. 1. med. et opt. ὀνόσαιτο in eodem temp.

Ὄπασε, Poët. et Ion. dempto augmento pro ὤπασε. a. 1. act. ind. modi à Them. ὀπάζω, unde et aor. 1. med.

ὀπάσσατο, habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri causa σ.

Ὄπωπα, præt. perf. med. verbi ὄπτομαι, habens Attico more reduplicatas duas initiales literas præs. pro ὦπα, unde particip. ὀπωπώς.

Ὀπωριεῖ, Atticè pro ὀπωρίσει, fut. 1. act. verbi ὀπωρίζω. Itidemque media voce ὀπωριοῦμαι pro ὀπωρίσομαι. Sed et ὀπωριεῦντες Dorico seu Æolico more dicitur pro ὀπωριοῦντες, quod Atticum est pro ὀπωρίσοντες.

Ὀργισθῇς, aor. 1. sub. pass. ab ὀργίζομαι, irascor. fut. ἴσομαι. præt. ὤργισμαι.

Ὀρεῖται, tertia pers. sing. fut. 2. med. ὀροῦμαι, ex act. Th. ὄρω.

Ὀρέξαι, infin. ab ὤρεξα, aor. 1. act. verbi ὀρέγω.

Ὀρέοντο, Poët. detractione augmenti et pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ὤροντο, in præt. imperf. vel aor. 2. med. verbi act. ὄρω.

Ὀρέω, Ionicum Thema pro ὁράω. unde ὁρέει pro ὁρᾷ. et particip. ὁρέοντι pro ὁρῶντι.

Ὄρηαι, apud Homer. legitur pro ὁρᾷς, vides: Odyss. ξ'. τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι. Ubi Eustath. annotat, quosdam paroxytonῶς legere ὄρηαι, à Them. ὄρημι quo Theocr. usus est: quosdam properispωmenῶς, ut sit ex ὁρᾶται, exempto primum τ, deinde α verso in η. Possimus etiam dicere Ionicum esse pro ὄρησαι, exempto σ, ex pass. ὄρημαι, cujus Hesych. meminit, exponens ipsum per act. ὁρῶ. At verò ὄρηαι, Ionicum itidem est pro ὄρῃ. secunda pers. sing. a. 2. med. subjunct. ὄρωμαι, ex Them. act. ὄρω.

Ὁρῆς, Dorica contractione τοῦ αει εἰς ῆ pro ὁρᾷς, ut πεινῆς pro πεινᾷς. ab eodem Them. ὁράω. Itidem verò ὁρῆτε pro ὁρᾶτε dicunt iidem.

Ὄρθαι, apud Suid. legitur expositum διεγερθῆναι. quod, si mendo caret, habet systolen Ionicam τοῦ ω pro ὦρθαι. quod est præt. perf. pass. infin. ex indic. ὦρμαι. ambo à Them. act. ὄρω.

Ὀρθιῦν, Doricè seu Æolicè pro ὀρθοῦν, à Them. ὀρθόω. Apud Hesychium.

Ὀρθριῶ, Atticè pro ὀρθρίσω. fut. 1. act. verbi ὀρθρίζω.

Ὁριῶ, itidem Atticè pro ὁρίσω. fut. 1. act. verbi ὁρίζω.

Ὅρμοσται, Grammatici quidam recentiores dictum aiunt pro ἅρμοσται, facta literarum metathesi. est autem ἅρμοσται præt. perf. pass. verbi act. ἁρμόζω, augmento carens pro ἥρμοσται.

Ὀρογυῖα, Ion. systole pro ὀρωγυῖα. hoc autem ὀρωγυῖα particip. est fœm. generis: ex ὤρογα præt. perf. med. verbi ὀρέγω, habente Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, veluti λέλογα, et similia.

Ὄρουσαν pro ὤρουσαν, a. 1. ind. ab ὀρούω, irruo.

Ὁρόωτε, Ionico pleonasmo τοῦ ο, vel etiam Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro ὁρῷτε. quod est contractum ex ὁράοιτε, secunda pers. plur. præs. opt. act. à Them. ὁράω.

Ὁρόωντες, itidem pro ὁρῶντες, ab eodem Them.

Ὄρσαι, Æolicè pro ὄραι: aor. 1. act. infin. modi à Them. ὄρω. faciunt enim Æoles fut. 2. act. non ὀρῶ, sed ὄρσω, more quodam peculiari.

Ὄρσεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὄρσου, quod est præs. imper. pass. à Them. ὄρσομαι. hoc autem ὄρσομαι est μέλλων εἰς ἐνεστῶτα μετηγμένος. solent enim quidam μέλλοντες εἰς ἐνεστῶτας ἀνατρέχειν, ut δύσομαι, ἕσομαι, et hujusmodi.

Ὁρῴην, Atticè pro ὁρῷμι: præs. opt. act. à Them. ὁράω.

Ὄρωρα, præt. med. Att. verbi ὄρω, habens nimirum Attico more reduplicatas duas initiales præs. literas pro ὦρα. Unde præt. plusquamperf. ὀρώρει, et in subjunct. ὀρώρῃ.

Ὀρωρέχατο, Ion. pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν. tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. à Them. ὀρέγω: facta ex tertia sing. ὀρώρεκτο, inserto α ante το, et præcedenti tenui versa in aspiratam. habent vero et hæc Atticam reduplicationem duarum præsentis initialium literarum præter augmentum.

Ὀρώρηκα, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὤρηκα. præt. perf. act. verbi ὀρῶ, facientis fut. 1. act. ὀρήσω. Unde præt. pass. ὀρώρηται, quod apud Homer. legimus, Iliad. ν'. ὁππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο. Hoc autem ὀρέω Thema est ex futuro verbi ὄρω. scimus enim nonnullos μέλλοντας εἰς ἐνεστῶτας μετάγεσθαι à Poëtis. Nisi potius hoc ὀρώρηται est præsens subjunctivi pass. ex Them. ὀρώρω, quod factum sit ex præt. medio ὄρωρα. unde in pass. ὀρώρεται. apud eundem Homer. Odyss. τ'. ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν. Similiter verò ex aliis quoque præteritis perf. faciunt iidem Poëtæ præsentia.

Ὄρορον quoque dici aiunt pro ὦρον, anadiplasiasmo Ionico, ut λέλαθον pro ἔλαθον. est autem ὦρον præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi ὄρω.

Ὀρώρυχα, præt. perf. act. verbi ὀρύσσω seu ὀρύττω, habens et ipsum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum.

Ὄσσετο, Ionica seu Poëtica augmenti detractione pro ὤσσετο. præt. imperf. pass. verbi ὄσσομαι, quod Poëtas Æolicè pro ὄπτομαι usurpare tradunt quidam Grammatici.

Ὄσφρομαι, per syncopen aiunt dictum pro ὀσφραίνομαι. Videtur tamen hoc potius ex illo derivatum, atque illud antiquius. elegantius certè esse illud quàm hoc tradunt nonnulli, afferentes ejus usus exemplum ex Libanio. Leguntur verò et apud alios infin. ὀσφρέσθαι et particip. ὀσφρόμενος.

Οὗ, pro ἕσο, exempto Ionicè σ, et facta deinde contractione: est interdum secunda pers. aor. 2. medii ἕμην, in indicativo modo: interdum secunda pers. ejusdem aor. in imper. unde compos. κάθου, περίθου, et similia. Ex act. Them. ἵημι. Alioqui est et genitivus singul. artic. postpositivi ὅς, nec non pronomen est, itidem genitivi casus.

Οὐλομένην, Poët. pro ὀλομένην, metri gratia, est a. 2. part. ab ὄλλυμι. f. ὀλέσω. p. m. ὄλα.

Οὖτα, apud Homer. pro οὔτασε vel οὔταζε, per apocopen. unde et α in eo corripitur. à Them. οὐτάω vel οὐτάζω.

Οὐτάμεναι, Dor. vel Æol. et οὐτάμεν Ion. pro οὐτάναι, ut ἱστάμεναι pro ἱστάναι, hoc autem οὐτάναι est ex Them. οὔτημι, ut ἱστάναι ex ἵστημι. Ex pass. autem οὔταμαι est particip. οὐτάμενος, ut ἱστάμενος. Nisi potius id οὐτάμενος censendum est per syncopen factum ex οὐτασμένος, ut ἐληλαμένος ex ἐληλασμένος, exempto σ et accentu ex penultima translato in antepenultimam. Exponitur certe per præt. perf. τετρωμένος et βεβλημένος.

Ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, Poët. pro ὤφειλον, ὤφειλες, ὤφειλε, abjecto augmento et correpta penultima. præt. imperf. verbi ὀφείλω, habens plerunque usum adverbii.

Ὀφθεὶς, visus, a. 1. part. pass. ab ὄπτομαι, video.

Ὀφλήσω, fut. 1. act. verbi ὀφλάνω seu ὀφλίσκω aut ὀφλισκάνω, ex ὀφλέω. unde aor. 2. act. ὦφλον, infin. ὀφλεῖν, et part. ὀφλών.

Ὄχεσκον, Ion. pro ὤχεον, abjecto primum augmento, deinde inserto σκ. præt. imper. act. verbi act. ὀχέω. ex quo et fut. 1. med. ὀχήσομαι.

Ὀχλεῦνται, Dor. vel Æol. pro ὀχλοῦνται: præs. pass. a Them. act. ὀχλέω. Nec non ὀχλεῦντι pro ὀχλοῦσι dicunt iidem.

Ὄψει, Attic. pro ὄψῃ: secunda pers. singul. fut. 1. medii ὄψομαι à Them. ὄπτομαι.

Π.

Παγεὶς, part. aor. 2. pass. ἐπάγην, ex act. Them. πήγνυμι seu πήσσω faciente fut. 2. παγῶ, aor. 2. ἔπαγον. Ex eodem aor. 2. pass. ἐπάγην, est opt. παγείην, subjunct. παγῶ, et infin. παγῆναι, nec non futurum 2. pass. παγήσομαι.

Παθέειν, Ionica dipthongi circumflexæ resolutione pro παθεῖν: a. 2. act. infin. Th. πάσχω mutuante fut. 2. à παθέω, unde aor. 2. ind. modi ἔπαθον, ex quo opt. πάθοιμι, subjunct. πάθω, et part. παθών, παθόντος, p. m. πέπονθα.

Παίσατε, aor. 1. act. imper. à Them. παίζω, faciente non solùm παίξω, sed et παίσω: unde et subjunct. παίσωμεν, et infin. παῖσαι: et in pass. voce apud Herodot. πέπαισται, nec non comp. ἀναπέπαισται. Alioqui παῖσαι est et aor. 1. act. infinitivi modi à Them. παίω significante, cædo.

Παίσδῃ, Dor. pro παίζῃ, à Dorico Them. παίσδω pro παίζω.

Παιχθεὶς, part. aor. 1. pass. à Th. παίζω faciente fut. 1. act. παίξω, et præt. perf. pass. πέπαιγμαι.

Παλαξέμεν, Ion. seu Æol. pro παλάξειν, fut. 1. act. infin. modi, à Them. παλάσσω. Ab eodem est præt. imperf. pass. παλάσσετο, Ion. carens augmento pro ἐπαλάσσετο.

Πάλτο, Ion. pro πέπαλτο seu ἐπέπαλτο, abjecto augmento, præt. plusquamperf. pass. verbi act. πάλλω. Alii pro ἐπάλλετο positum aiunt, abjecto itidem augmento, et factâ præterea syncope.

Παμφαίνῃσι, Ion. paragoge τοῦ σι pro παμφαίνῃ: præsens subjunct. act. a Them. Poëtico παμφαίνω.

Παμφανόων, Poët. pleonasmo τοῦ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro παμφανῶν. itidemque παμφανόωσα pro παμφανῶσα: part. præs. act. à Themat. παμφανάω.

Παρακεκρόαται, legitur apud Hesychium, expositum τῶν φρενῶν ἠλαττῶντο, quod videtur esse præt. perf. pass. Ionicum pro παρακεκρουσμένοι εἰσί: faciunt enim ii tertias pers. plur. à tertiis singul. correptâ primùm penultimâ, ut et hîc ejecto υ et σ, deinde inserto α ante ται: vel etiam ex prima persona præter. med. addito ται: faceret autem παρακρούω in præter. med. παρακέκροα, exempto υ ex diphthongo, ut ἐλεύθω facit ἤλυθα. Sed pro ἠλαττῶντο, puto scribendum ἠλάττωνται. quod si ἠλαττῶντο esset, scribendum foret παρακεκρόατο, et tunc esset præt. plusquamperf.

Παρακεχειμακότι, dat. sing. part. præt. act. à παραχειμάζω.

Παρακείομεθα, apud eundem est præsens subjunctivi à Them. παράκειμαι.

Παραστήσεται, fut. 1. à παρίστημι, accido.

Παρασχεῖν, a. 2. infin. act. a παρέχω.

Παραχορδιεῖς, Atticè pro παραχορδίσεις: futur. 1. act. verbi παραχορδίζω.

Παρέβασκε, Ion. pro παρέβαε, inserto σκ: præt. imperf. act. verbi παραβάω, nisi à Them. παραβάσκω esse malis.

Παρέζεο, Ionica diphthongi dissolutione pro παρέζου: præs. imp. pass. à Them. παρέζομαι.

Παρέθη, aor. 1. pass. indic. modi à Them. act. παρίημι, faciente fut. 1. παρήσω, præt. perf. παρεῖκα, pass. παρεῖμαι, ex cujus tertia παρεῖται fit aor. ille παρέθη, exempto ι, ut ἐτέθη ex τέθειται. Inde particip. παρεθείς. Reperitur tamen et παρείθη retento ι, cujus meminit Hesych. Alioqui παρέθη est etiam aor. 2. act. indic. modi à Th. παρατίθημι.

Παρέθρισαν, per syncopen pro παρεθέρισαν: a. 1. act. ind. modi, à Them. παραθερίζω signific. παρακόπτω. Apud Apollon. Rhod.

Πάρει, secunda pers. singul. præt. imperf. à Them. πάρειμι signific. παραγίνομαι. Apud Soph. in Ajace, et apud Eurip. in Phœniss.

Παρείατο, Ion. pro παρεῖντο, præt. plusquamperf. pass. ex præt. παρεῖμαι, cujus paulò post mentio fiet. Alioqui apud Homer. παρείατο δακρυχέουσα significat παρῆν vel παρέζετο: quod sic format Etymol. Dicit ab ἴω esse εἶμι, medium ejus aor. 2. esse ἵμην, ἷσο, ἷτο, et εἶτο, epenthesi τοῦ ι: unde pleonasmo τοῦ α fieri εἴατο et παρείατο, ascita præpositione.

Παρείθην, aorist. 1. pass. verbi παρίημι, ut dixi in παρέθην.

Παρεῖκα, præt. perf. act. verbi παρίημι, ut jam dixi, unde apud Hesychium παρείκαμεν, expositum παρεπέμψαμεν. Alioqui est etiam præt. med. verbi παρείκω.

Παρεῖμαι, præt. perf. pass. ejusdem παρίημι, ut à παρατίθημι est παρατέθειμαι, ex præt. act. παρεῖκα. Unde part. παρειμένος, et plusquamperf. παρείμην, cujus secunda pers. παρεῖσο. Alioquin hoc παρείμην est etiam plusquamperf. seu perf. pass. opt. modi, nec non a. 2. medius ejusdem modi, sed tunc in secunda pers. facit παρεῖο.

Παρεὶς, particip. aor. 2. act. πάρην, ab eodem Them. παρίημι, ut παραθεὶς à παρατίθημι.

Παρείσθω, præt. perf. pass. imper. modi, tertiæ personæ, ex secunda πάρεισο.

Παρελεύσεαι, Ionica diphthongi resolutione pro παρελεύσῃ, futur. 1. med. verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω. Hinc, præt. med. part. παρεληλυθώς.

Παρέλθωσι, a. 2. sub. act. à παρέρχομαι.

Παρέπτη, a. 2. act. verbi παρίπτημι, ut παρέστην.

Παρεστάμεν, Ion. pro παρεστάναι, præs. infin. à παρέστημι, pro παρίστημι.

Παρέτραπε, a. 2. act. à παρατρέπω. f. ψω.

Παρεχέμεν, Ion. pro παρέχειν, à Them. παρέχω.

Παρῇ, subjunct. præsens tertiæ personæ ex prima παρῶ, à Them. πάρειμι significante, adsum.

Παρήθη, apud Hesychium legitur, expositum ἰάθη; quod si mendo caret, est a. 1. pass. indic. modi, ab eodem Them. παρίημι faciente præt. perf. παρῆκα, et pass. παρῆμαι. Alioqui παρείθη dicitur pro eodem et παρέθη, ut jam docui.

Παρῆκα, aorist. 1. act. verbi παρίημι ex παρήσω, irregulariter, pro παρῆσα, ut ἔθηκα pro ἔθησα poni scimus et similia alia. Varin. παρήκασι affert etiam pro παρῆλθον: quod est præt. med. verbi παρήκω.

Παρήλθοσαν, Bœot. pro παρῆλθον: solent enim tertiis pluralibus imperfectorum et aoristorum ante ν inserere σα, dicentes itidem ἐτύψασαν pro ἔτυψαν, ut ἰσοσύλλαβοι sint personæ plur. numeri. Apud Varin. κύπριοι μῆνες παρήλθοσαν τρεῖς. Est autem hoc παρήλθοσαν sive παρῆλθεν a. 2. act. medii verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω.

Παρῄνει, admonebat, imperf. act. à παραινέω.

Παρθέμενοι, Poët. seu Ion. syncope pro παραθέμενοι, metri causa. particip. a. 2. med. παρεθέμην, à Them. act. παρατίθημι. Similiter πάρθεσαν pro παρέθεσαν reperitur in a. 2. act. ab eodem Them.

Παρκατέλεκτο, eaudem syncopen habet pro παρακατελέλεκτο, truncato simul augmento: præt. plusquamperf. pass. verbi παρακαταλέγομαι.

Παρκλίνουσι, itidem pro παρακλίνουσι, à παρκλίνω pro παρακλίνω. Similiter παρκύπτω pro παρακύπτω.

Παρμέμβλωκε, habet et ipsum Æol. istam syncopen pro παραμέμβλωκε, quod autem ad μέμβλωκε attinet, factum illud ex μεμόληκε tradunt Grammatici, nimirum syncope τοῦ ο, ejusque loco propter euphoniam inserto β, et η verso in ω, sicut παρώχωκα pro παρῴχηκα dicitur. Tradunt hoc ipsum παρμέμβλωκε pro παραμεμόληκε etiam dici, ideoque exponi non solum προυθυμεῖτο, sed etiam παρῆλθεν, factumque hoc παρμέμβλωκε ex παραμεμόληκε tradunt, videlicet syncope ipsius præpositionis, deinde β posito loco ο, et η verso itidem in ω, ut in præcedente.

Παροισθέντι, partic. aor. 1. pass. ex Them. παραφέρω, mutuante fut. 1. παροίσω, ex inus. Them. παροίω.

Παροῦσι, dat. pl. part. præs. à παρών. hoc à πάρειμι, adsum.

Παρπεπιθών, apud Homerum pro παραπιθών, factâ primum syncope in præpositione, deinde anadiplasiasmo Ionico qualis est in λελαβεῖν pro λαβεῖν: a. 2. act. infin. modi, à Them. παραπείθω. Itidem in partic. παρπεπιθὼν dicitur pro παραπιθών.

Παρτιθέτω, itidem Æol. illam syncopen habet pro παρατιθέτω: est autem præs. imper. act. à Them. παρατίθημι. Similiter παρτέλλεται, quod Hesych. affert pro παραινεῖται, eandem syncopen habet pro παρατέλλεται, à Them. παρατέλλομαι.

Παρφάμεν, itidem pro παραφάμεν. quod Ionicum est pro παραφάναι, aor. 2. act. infin. modi, à Them. παράφημι. Itidemque in part. aor. 2. med. παρφάμενος pro παραφά-

μενος et in infin. παρφάσθαι pro παραφάσθαι. Sed et verbale πάρφασις eandem syncopen habet pro παράφασις.

Παρῴνισμαι, præt. perf. pass. verbi act. παροινίζω.

Παρῶπτο, præt. plusq. pass. verbi παρόπτομαι.

Παρῳχημέναις, præteritis, perf. part. pass. à παροίχομαι.

Παρῴχωκα, Poët. τροπῇ τοῦ η εἰς ω, pro παρῴχηκα: ut supra extra compositionem οἴχωκα pro ᾤχηκα detracto etiam augmento.

Πάσασθαι, aor. 1. med. infin. modi ab inus. Them. πάω. unde et particip. πασάμενος, significans γευσάμενος. Eustath. Est alioqui πάσασθαι etiam à πάσσω seu πάττω, itidem aor. 1. med. significans inspergere vel conspergere; unde verbale πάσμα. Quamquam præcedens quoque πάσασθαι à Them. πάσσεσθαι deduci potest: siquidem apud Hesychium legimus πάσσεται expositum ἐσθίει. Aliis tamen volentibus ipsam syncopen habere pro πατήσασθαι, ex Them. πατέω, significante ἐσθίω, quorum opinio mihi equidem parum est probabilis. Metri causa reperitur etiam πάσσε pro ἔπασε, dempto augmento, et geminato σ. itidemque πασσάμενος pro πασάμενος, ab iisdem Them.

Πεδάᾳ, Ion. pleonasmo vel etiam diphthongi circumflexæ resolutione pro πεδᾷ, à Th. πεδάω. Sic in infin. πεδάαν pro πεδᾶν.

Πεδάασκεν, Ionicè itidem pro ἐπέδαεν seu ἐπέδα, abjecto primùm augmento, deinde inserto σκ. præterit. imperfect. act. verbi πεδάω.

Πέδησεν, a. 1. act. ejusdem verbi, Ionicam et ipse augmenti detractionem habens pro ἐπέδησε.

Πείθεο, Ionica diphthongi resolutione pro πείθου. præs. imper. pass. à Them. πείθομαι.

Πεινήμεναι Dor. et Æol. pro πεινῆν. seu (ut alii volunt) pro πεινῆναι, ut πενθήμεναι pro πενθῆναι, νοήμεναι et φιλήμεναι pro νοῆναι et φιλῆναι. Derivant autem ii πεινῆναι ex Them. πείνημι vel πείναιω: itidemque cætera: πεινῆν vero ex πεινάω, est Doricum itidem pro πεινᾶν, ut γελῆν.

Πείρασαι, a. 1. med. imper. modi à Them. πειράομαι. At πείρας est partic. a. 1. act. a. 1. inf. pass. πειρηθῆναι. à Them. πείρω.

Πειρῴατο, Ion. pro πειρῷντο, quod est tertia pers. plur. opt. pass. per contractionem ex πειράοιντο, à Them. πειράομαι.

Πεισθέντι, a. 1. part. à πείθομαι, a. 2. ἐπιθον. p. m. πέποιθα.

Πείσομαι, fut. 1. med. verbi πείθομαι, signific. parebo. Est etiam fut. 1. med. verbi πάσχω mutuatitium: unde πείσεται, quod Hesych. exp. ὑπομενεῖ: et infin. πείσεσθαι eidem significans παθεῖν. Apud eundem legimus πείσαντες expositum ποτίσαντες, ὑγράναντες: unde procul dubio sunt πείσεα, apud Homer. λειμῶνες καὶ δίυγροι τόποι. Sed quænam hæc duorum posteriorum Them. sint, an itidem πείθω, an aliud quodpiam, dubium adhuc est; certe videtur pro πείσαντες signific. ποτίσαντες, scribendum potius πίσαντες, à πίω.

Πέλεσκε, Ion. pro ἔπελε, abjecto primum augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. à Poët. Them. πέλω.

Πενθήμεναι, Doricè pro πενθῆναι, quod πενθῆναι aiunt esse infin. verbi vel πένθημι, vel πενθαίνω. Nisi potius est κατ' ἔκτασιν pro πενθέμεναι, Dor. pro πενθεῖν posito, ut εἰπέμεναι pro εἰπεῖν.

Πεπαθυῖα, part. fœm. præt. perf. πεπάθηκα. per syncopen pro πεπαθηκυῖα, ut ἑστὼς pro ἑστηκὼς, itidem per syncopen dici aiunt. Ita Eustath. et alii Grammatici. Potest tamen esse etiam præter. med. hoc participium, παθέω (ex quo πάσχω hoc præteritum mutuatur) faciente fut. 2. παθῶ et præt. med. πέπαθα, ut λακέω facit λέλακα, μηκάω, μέμηκα.

Πεπαισμένος, part. præt. perf. pass. ab act. Them. πεπαίνω, ut quidem Varin. vult; sed parum probabilis videtur ejus opinio: regulariter enim facere hoc πεπαίνω debet πεπεπαμμένος, ut μιαίνω facit μεμαιμμένος: unde verbale πέπανσις, et part. a. 1. pass. πεπανθείς. Itaque πεπαισμένος est potius partic. præt. perf. pass. ex Them. vel παίζω, vel παίω, ea enim fut. 1. act. faciunt παίσω. præt. perf. pass. πέπαισμαι.

Πεπαλαγμένος, pollutus, perf. part. pass. à παλάσσω. f. ξω. Th. πάλλω, vibro.

Πεπαλὼν, part. a. 2. act. à Th. πάλλω, habens Ion. anadiplasiasmum pro παλὼν, ut λελαβὼν pro λαβὼν, πεπιθὼν pro πιθών.

Πεπᾶναι, aor. 1. act. infin. modi, à Them. πεπαίνω, ex quo est et particip. a. 1. pass. πεπανθείς.

Πεπάρθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à Them. πείρω, faciente præt. perf. pass. indic. modi πέπαρμαι, unde et participium πεπαρμένος.

Πεπαρῴνηκα, duplici augmento dicitur pro παρῴνηκα, Atticè. est autem præt. perf. act. verbi παροινέω.

Πεπείθαται, Ionicè pro πεπεισμένοι εἰσί. præt. perf. pass. verbi act. πείθω, Etymol. Πεπείσθω, secunda pers. imperat.

Πεπειραγκέναι, præt. perf. seu plusquamperf. act. infin. modi, à Them. περαίνω.

Πεπιθημένος, partic. præt. perf. pass. ex Themat. πιθέω, quod est ἐνεστὼς ἐκ δευτέρου μέλλοντος μετηγμένος. Ab eodem est futur. 1. act. πεπιθήσω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro πιθήσω, idemque apud Homerum significans quod πείσω.

Πέπιθμεν, per syncopen pro πεπίθομεν, vel pro πεπίθαμεν. Si pro πεπίθομεν, est a. 2. act. à Th. πείθω, Ionicò anadiplasiasmo pro ἐπίθομεν. Si pro πεπίθαμεν est præt. med. ab eodem Them. faciente fut. 2. πιθῶ, exempto ε ex vocali, ut ἐλεύθω facit ἐλυθῶ, et ea derivatio est vero magis consentanea, quum in pass. signific. exponatur ἐπεπίθειμεν, secundùm quam expositionem est pro ἐπεπίθειμεν, in plusquamperf. med. Vide et ἐπέπιθμεν.

Πεπίθοιεν, Ionico anadiplasiasmo pro πίθοιεν, a. 2. act. opt. modi, ab eodem Them. πείθω. Itidem πεπίθοιμεν in eodem modo et temp. pro πίθοιμεν: et in part. πεπιθὼν et πεπιθοῦσα pro πιθὼν et πιθοῦσα. Homer. σπουδῇ παρπεπιθόντες.

Πεπιστεύκεισαν, crediderant, plusquamperf. Attic. pro ἐπεπιστεύκεισαν, à πιστεύω, credo.

Πεπληγέμεν et Πεπληγέμεναι, Ion. et Dor. sunt pro πεπλήγειν, à Th. πεπλήγω. quod ex præt. med. πέπληγα in præsens abiit; unde et præt. imperf. πέπληγον, augmento carens pro ἐπέπληγον, nisi hoc πέπληγον esse malis a. 2. act. verbi πλήττω, facientis fut. 2. πληγῶ, anadiplasiasmo Ion. pro ἔπληγον, ut λέλαβον pro ἔλαβον. Ex hujus porro verbi πλήττω præt. med. πέπληγα, est partic. πεπληγώς. At πεπληγμένος, est partic. præt. perf. pass. ab eodem Them.

Πεπνυμένος, part. perf. pass. πέπνυμαι, à Th. vel πνύω, per syncopen derivato ex πονῶ, vel ex πινύσσω: Eustath.

Πεποιέαται, Ion. pro πεποιημένοι εἰσὶ, præt. perf. pass. verbi act. ποιέω. Sic pro κεκίνηνται seu κεκινημένοι εἰσὶ, iidem dicunt κεκινέαται, à Them. κινέω.

Πεποιήκαντι, Dor. pro πεποιήκασι, præt. act. ejusdem Them.

Πέποιθα, præt. med. verbi πείθω, habens Attico more ει versum in οι, ut λέλοιπα à λείπω. Unde partic. πεποιθώς.

Πεποίθομεν, præs. ind. à Th. πεποίθω, quod Syracusano seu Siculo more factum est ex præt. med. πέποιθα, ut πεπλήγω ex πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα. et hujusmodi alia infinita.

Πέπομφα, præt. perf. act. à Them. πέμπω, habens et ipsum Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut κέκλοφα, τέτροφα, et similia.

Πέπονθα, præt. med. verbi πάσχω, ex πονέω, ut volunt nonnulli, per pleonasmum τοῦ θ. Etymolog. et Eustath. Idem tamen Eustath. alibi πάσχω hoc præt. med. mutuari ait à πήθω, mutato η in ο, et pleonasticè inserto ν et θ.

Πέπορδα, præt. med. verbi πέρδω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut λέλογα ex λέγω.

Πεπορεῖν, Ionico anadiplasiasmo pro πορεῖν, ut supra πεπιθεῖν pro πιθεῖν. a. 2. act. infin. modi, à Them. πόρω, Hesych.

Πέποσθε, apud Homerum quidam aiunt per syncopen factum ex πεπόνησθε, præt. perf. pass. verbi act. πονέω. quidam ex πέπηθε, præt. med. verbi inus. πήθω verso η in ο, et σ pleonasticè inserto; nonnulli etiam ex πεπόνθατε, facta syncope, et itidem pleonasticè inserto σ. Refertur autem ad Thema πάσχω, quod mutuatitia habet cætera, præsente et præterit. imperf. excepto, tempora.

Πέποσχε pro πέπασχε dicitur κατὰ τροπὴν τοῦ α. præt. perf. act. verbi πάσχω facientis futur. πάσξω, et præt. perfect. πέπασχα. Epicharmus. Ἀρπαγαῖς, ἁ δὲ Σικελία πέποσχε. Etymol.

Πεποτέαται pro πεπότηνται dicunt Iones, η resoluto in εα, ut εάλω iidem usurpant pro ἥλω, et ἐάγη pro ἤγη. est autem tertia pers. singul. præt. perf. pass. ab act. Th. ποτάω faciente fut. 1. ποτήσω. Ita Varin. Alioqui est etiam tertiæ pers. plur. pro πεπότηνται, Ion. itidem, ut πεποιέαται pro πεποίηνται.

Πεποτήαται pro πεποτέαται dici κατ' ἔκτασιν tradit Etymol. qui ipsum accipit pro tertia pers. plur. præt. perf. pass. ab eodem Them.

Πεπρᾶσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à Them. act. πιπράσκω, faciente fut. 1. act. πράσω, ex inus. Them. πράω, per syncopen facto ex περάω, ut κράω ex κεράω. Ex eodem est fut. paulò post πεπράσομαι, quod magis Att. esse tradunt, quàm πραθήσομαι, quod est fut. 1. pass. ejusdem verbi, ex a. 1. ἐπράθη.

Πεπραχέναι, perf. infin. act. à πράσσω, facio.

Πέπρωται, per syncopen apud Poëtas pro πεπεράτωται, itidemque participio πεπρωμένος pro πεπερατωμένος, præt. perf. pass. à Th. act. πρόω facto itidem per syncopen ex περατόω. Th. πέρας, ατος, τὸ, finis.

Πέπταμαι tradunt nonnulli esse præt. perf. pass. verbi act. πτῆμι facientis fut. 1. πτήσω, ut ἕσταμαι est ex ἵστημι. Ego tamen, quum videam ipsam nullam habere volandi significationem apud Homer. qui passim eo utitur, sed τοῦ ἀνεῳγέναι et ἡπλῶσθαι, quod est apertum et expassum esse, ideo per syncopen dictum existimo, pro πεπέτασμαι, ut ἐλήλαμαι pro ἐλήλασμαι, à Them. act. πετάζω. Unde infin. πέπτασθαι, et partic. πεπτάμενος.

Πεπτεῶτα, Homerus pleonasmo τοῦ ε dicit pro πεπτῶτα: πεπτῶτα autem per syncopen pro πεπτωκότα, ut ἑστῶτα per syncopen pro ἑστηκότα seu ἑστακότα, part. præt. perf. act. à Them. πίπτω, faciente f. 1. πτώσω ex πτόω.

Πεπτηῶτα, quidam per syncopen itidem usurpatum aiunt pro πεπτηχότα, part. præt. perf. act. à Them. πτήσσω. Sed magis vero consentaneum videtur κατ' ἔκτασιν dictum esse pro πεπτεῶτα, ut πεποτήαται tradunt κατ' ἔκτασιν pro πεποτέαται usurpari.

Πέπτωκα, præt. perf. act. verbi πίπτω, ex πτόω faciente fut. 1. act. πτώσω, ut paulò ante quoque admonui.

Πεπτῶτα, per syncopen pro πεπτωκότα, ut ἑστῶτα pro ἑστηκότα. At πεπτωκὼς, cujus accusativus est hoc πεπτωκότα, est partic. præt. perf. πέπτωκα, cujus jam memini.

Πεπύθωνται, Ionico anadiplasiasmo pro πύθωνται, ut λελάβωνται pro λάβωνται, aor. 2. med. subjunct. modi, à Themate πυνθάνομαι, mutuante futur. 2. πυθοῦμαι, ex verbo πεύθομαι, sublato ε ex diphthongo.

Πεπυκασμένος, perf. part. à πυκάζω, denso.

Πεπύσθην, Ion. dempto augmento pro ἐπεπύσθην, quod est tertia pers. dualis præt. plusq. pass. à Them. πυνθάνομαι, faciente præt. perf. pass. πέπυσμαι, ex Th. πεύθομαι, exempto ε. Homer Iliad. ρ'. Δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην Πατρόκλοιο θανόντος, nondum audierant de Patroclo mortuo.

Πέπωκα, præter. perfect. act. verbi πίνω, mutuatitium ex Themate πόω.

Περάαν, Ion. pleonasmo τοῦ α, vel Ion. diphthongi circumflexæ resolutione, pro περᾶν, infin. præsent. act. à Them. περάω.

Περῆσαι, a. 1. act. infin. modi, ab eodem περάω, faciente fut. 1. act. περήσω. Alioqui idem et περάσω facit. quorum hoc prosæ scriptoribus Atticis, illud Poët. et Ion. scribentibus familiarius est.

Πέρθαι, Ionica augmenti detractione pro πεπέρθαι, ut δέχθαι pro δεδέχθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à Them. act. πέρθω. Etymolog. et Varin.

Περίαχε, insonuit, aor. 2. act. à περιηχέω, Doricè περιαχέω. Them. ἦχος.

Περιδδείσασα, ectasi Poët. pro περιδείσασα, metri causa, partic. a. 1. act. à Them. περιδείδω, unde et præt. med. περιδείδια.

Περίελαι, apud Hesychium legitur expositum κόψον, ἀφελοῦ, est autem aor. 1. med. imperat. modi, à Them. περιαιρέω, futur. etiam 1. περιελῶ mutuante ex inus. Them. περιέλω, unde aorist. 1. περίειλα.

Περιελόντες, aor. 2. part. act. à περιαιρέω.

Περιέστραψεν, circumfulsit, a. 1. indic. act. à περιαστράπτω.

Περιέφθησαν, aor. 1. pass. verbi activi περιέπω, carens augmento, Eustath.

Περίζωσαι, præcingere, a. 1. imperat. à περιζώννυμι.

Περιῃρεῖτο, ablata erat, imperf. pass. à περιαιρέομαι.

Περικήδεο, Ion. dissolutione diphthongi pro περικήδου, præs. imperat. pass. à Them. περικήδομαι.

Περιπαρῆναι, a. 2. pass. infin. modi, à Th. act. περιπείρω.

Περιπατοίην, Att. pro περιπατοῖμι, ut ποιοίην pro ποιοῖμι, præs. opt. act. à Them. περιπατέω.

Περιπλομένων ἐνιαυτῶν, apud Homer. per syncopen usurpatum aiunt pro περιπελομένων seu περιπολουμένων, à Them. περίπλομαι, syncopen itidem passo pro περιπέλομαι seu περιπολοῦμαι.

Περίσχεο, Ion. diphthongi dissolutione pro περίσχου, aor. 2. med. imper. modi, à Them. act. περιέχω, mutuante fut. 2. περισχῶ à περισχέω, unde et infin. περισχέσθαι.

Περιταμνέμεν, præs. infin. Ion. pro περιτάμνειν. à περιτάμνω, pro περιτέμνω.

Περιφθὰς, part. a. 2. act. ab inus. verbo περίφθημι, pro quo περιφθάνω usurpatur.

Περνὰς, partic. præs. act. à Them. πέρνημι.

Περρεθήκατο, apud Hesych. pro περιεθήκατο, procul dubio metri causa sublato ι, et geminato ρ. Sic περρέχειν, quod idem exponit ὑπερέχειν, positum est pro περιέχειν.

Πέρσαι, aor. 1. act. infin. modi, à Them. πέρθω.

Πεσέεσθαι, Ion. diphthongi circumflexæ dissolutione pro πεσεῖσθαι, fut. med. verbi πίπτω ex πεσέω. Hinc πεσεῖται, f. 2. med.

Πεσέμεν, Ionicè pro πεσεῖν, fut. 2. act. ejusdem πίπτω ex eodem πεσέω.

Πεσέτωσαν, a. 2. act. imper. modi, ab eadem origine.

Πεσεῦμαι, Doricè seu Æolicè pro πεσοῦμαι, fut. med. ab eodem Themate.

Πέσῃσι, Ionica paragoge pro πέσῃ, a. 2. act. subjunctivi modi, ab eodem.

Πέσον, Ionica augmenti detractione pro ἔπεσον, aor. est 2. act. indicat. modi, itidem à πίπτω faciente fut. 2. πεσῶ ex πεσέω. Alioqui πέσον est etiam a. 2. act. imper. modi, ab eodem.

Πεσοῦμαι, fut. 1. vel 2. med. verbi ejusdem.

Πεσὼν, partic. a. 2. act. ab eodem Them. Facit enim a. 2. indic. ἔπεσον, ex fut. 2. πεσῶ.

Πέτασαν, Ionica augmenti detractione pro ἐπέτασαν, a. 1. act. indic. modi, à Them. πετάζω: unde et aor. 1. opt. Æol. πετάσειε, et partic. πετάσας.

Πετέσθην, itidem pro ἐπετέσθην, tertia dual. præt. imp. pass. à Th. πέτομαι.

Πέτευ, Ion. aut Dor. pro πέτου, ab eodem Them.

Πευθοίατο, Ionicè pro πεύθοιντο, præsens optat. pass. à Themate πεύθομαι.

Πεύσεαι, Ionica itidem diphthongi resolutione pro πεύσῃ, secunda pers. singul. fut. 1. med. indic. modi, ab eodem

πεύθομαι, vel etiam à πυνθάνομαι: nam id fut. πεύσομαι hinc mutuatur. Attici autem πεύσει dicunt pro illo πεύσῃ.

Πέφαμαι, præt. perf. pass. verbi act. φάω, signific. φονεύω, cujus tertia pers. πέφαται, et infin. πεφάσθαι. At πέφαμμαι sive πέφασμαι est præt. perf. pass. verbi act. φαίνω.

Πεφαργμένος, particip. præt. pass. à Them. act. φάργνυμι faciente fut. 1. act. φάρξω. Habent autem metathesin hæc literarum pro πεφραγμένος, φράγνυμι, et φράξω: quorum Th. est φράσσω seu φράττω.

Πεφασμένος, particip. præt. perfect. pass. commune verbi φάω, significantis φονεύω, et Them. φαίνω. Alioqui φαίνω facit etiam πεφαμμένος.

Πεφεισμένος, part. præt. perf. pass. à Them. φείδομαι.

Πεφευγοίην, Attico metaplasmo pro πεφεύγοιμι, ut tradit Eustath. Hoc autem πεφεύγοιμι est præt. med. opt. modi, à Them. act. φεύγω.

Πέφηνα, præt. perf. med. verbi φαίνω, τροπὴν habens τοῦ α pro πέφανα. Sic χαίνω facit κέχηνα. Nisi potius hæc scribenda sunt diphthongo πέφηνα, κέχηνα, ut πέποιθα quoque, et λέλοιπα, ac similia retinuere diphthongum, mutata tantùm priore ejus litera. Idem de μέμηνα dicendum est et similibus aliis.

Πεφήσεαι, Ionica diphthongi resolutione pro πεφήσῃ. significante φονευθήσῃ, fut. paulò post verbi φάω, facientis futur. 1. φήσω. Commune tamen idem est verbo φάω significanti φαίνω: unde πεφήσεται Eustath. exp. φανήσεται. At πεφείσεται est fut. paulò post verbi act. φείδω.

Πεφιδέσθαι, a. 2. med. infin. modi, à Them. φείδω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro φιδέσθαι, ut λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Πεφιδήσεται, futur. paulo post verbi φιδέω, quod ex fut. 2. φιδῶ in præsens abiit. Nisi malis esse fut. 1. med. verbi πεφιδέω, facti ex præt. med. πέφιδα, more Siculo seu Syracusano. Eustath.

Πεφιδοίμην, πεφίδοιο, πεφίδοιτο, a. 2. med. opt. modi, à Them. φείδω faciente fut. 2. φιδῶ: anadiplasiasmum Ionicum habens pro φίδοιτο, ut λελάθοιτο pro λάθοιτο.

Πέφνε, Poët. augmenti detractione pro ἔπεφνε: quod Etymol. deducit ex φένω. Alii à Them. πέφνω, derivato ex eodem φένω, facto anadiplasiasmo et syncope, vel ex φάω. Vide Ἔπεφνε.

Πεφοβήατο, Ion. pro πεφόβηντο seu ἐπεφόβηντο, præt. plusquamperf. pass. indic. modi, à Them. act. φοβέω. Verùm notandum, hoc πεφοβήατο ectasin vocalis habere pro πεφοβέατο, ut πεποτήαται supra pro πεποτέαται.

Πέφραδα, præt. perf. med. à Them. φράζω, facientis fut. 2. φραδῶ. Unde imperat. πέφραδε, signific. εἰπέ; quanquam eum nonnulli putant esse aor. 2. et habere anadiplasiasmum Ion. pro φράδε. At πέφρασμαι, est præt. perf. pass. ejusdem Them.

Πεφράδατο, itidem Ionico more usurpatum pro πεφρασμένοι ἦσαν, præt. plus. perf. pass. verbi act. φράζω.

Πέφραδε, in aor. 2. act. ejusdem Them. reperitur positum pro ἔφραδε, ut λέλαβε pro ἔλαβε. Hinc πεφραδέτην, in dual. pro ἐφραδέτην, à φράζω, dico. Sic in infinitivo πεφραδεῖν pro φραδεῖν, itidem anadiplasiasmo Ionico. Pro quo πεφραδεῖν, Ion. vel Dor. πεφραδέμεν dicitur.

Πεφραδέτην, itidem anadiplasiasmo Ionico pro ἐφραδέτην, tertia pers. dual. a. 2. πέφραδον, qui et ipse anadiplasiasmum illum habet pro ἔφραδον.

Πέφραδμαι pro πέφρασμαι dicitur, verso σ in δ, ut κέκαδμαι pro κέκασμαι. præt. perf. pass. ejusdem Them. φράζω, unde particip. πεφραδμένος.

Πέφρικαν pro πεφρίκασι, dici dialecto Chalcidica annotat Varin. ut ἔσχηκαν pro ἐσχήκασι. Est etiam πέφρικα præt. med. verbi φρίσσω, unde part. fœm. gen. πεφρικυῖα.

Πεφύασι, nati sunt, perf. act. Poët. pro πεφύκασι, à φύω.

Πεφυγμένος, apud Homerum pro πεφευγμένος reperitur, διὰ τὸ λειότερον τῆς φωνῆς, ut πεπυσμένος quoque dicitur pro πεπευσμένος, part. præt. perf. pass. à Them. φεύγω, habens nihilominus significationem activam, et modò genitivum in constructione recipiens, modò accusativum: legimus enim apud Homerum non solum πεφυγμένος ὄλεθρον, sed etiam πεφυγμένος ἀέθλων, ut Eustath. quoque annotavit.

Πεφύγω, præsens è præt. med. πέφυγα factum more Syracusano. Alioquin est præt. med. subjunct. modi, à φεύγω.

Πέφυζα, Ion. pro πέφυγα, itidemque partic. πεφυζὼς pro πεφυγὼς, ut refert Eustath. Quidam tamen ex Them. φυζέω derivare malunt.

Πέφυκα, præt. perf. act. verbi φύω, facientis fut. 1. φύσω. Ex hoc porrò πέφυκα fit Thema πεφύκω, more Siculo et Syracusano, ut πεφύγω ex πέφυγα. Unde præt. imperf. ἐπέφυκον, apud Hesiod. in Theogon.

Πεφύρθαι, præt. perf. pass. infin. modi, ex act. Them. φύρω, faciente fut. 1. φύρσω. At πεφυρμένος est partic. præt. perf. pass. sed à Them. φυράω.

Πεφύραται, præt. perf. pass. à verbo act. φυράω, faciente fut. 1. φυράσω. Idem tamen et φυρήσω facit, sed magis Ionicè, unde particip. præt. perf. pass. πεφυρημένος, apud Hesych.

Πῆλε, Ionicè et Poëticè detracto augmento pro ἔπηλε: a. 1. act. verbi πάλλω, ut ψάλλω facit ἔψηλε: unde et particip. πήλας, et infin. πῆλαι.

Πημήναι, a. 1. opt. modi, Æolicus pro πημήναι, à Them. act. πημαίνω faciente in a. 1. indic. modi, ἐπήμηνα. Ab eodem est fut. med. πημανοῦμαι. Item aor. 1. pass. πημάνθη, augmento carens pro ἐπημάνθη, ex quo infin. πημανθῆναι.

Πῆξε, aor. 1. act. indic. modi, à Them. πήγνυμι seu πήσσω faciente fut. 1. act. πήξω: caret augmento pro ἔπηξε; more Ionico et Poëtico.

Πῆχθεν, Bœot. syncope, et simul Ionica augmenti detractione pro ἐπήχθησαν, a. 1. pass. indic. modi, ab eodem Them.

Πιανάτω, aor. 1. act. imper. modi, tertiæ pers. ex prima πίανον, à Them. πιαίνω, faciente fut. 1. πιανῶ, et a. 1. ἐπίανα. Unde et in subjunct πιάνῃ.

Πίε, aor. 2. act. imperat. modi, à Them. πίνω, faciente fut. 2. πιῶ, a. 2. ἔπιον.

Πιέειν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro πιεῖν. a. 2. vel fut. 2. act. infin. modi, à Them. πίνω, faciente fut. 2. act. πιῶ. Media voce fut. 2. facit πιεῖσθαι.

Πιέζευν, Ion. seu Dor. pro ἐπιέζουν, abjecto simul augmento, præt. imperf. act. verbi πιεζέω.

Πίῃ, aor. 2. act. subjunct. modi, ab eodem Them.

Πίῃσθα, Æolica paragoge pro πίῃς, a. 2. act. subjunct. modi, ab eodem.

Πίθηαι, Ion. diphthongi resolutione pro πίθῃ, vel potiùs paragoge Ionica aor. 2. med. subjunct. πίθωμαι, ex act. Them. πείθω. p. m. πέποιθα. a. 2. ἔπιθον.

Πίθι, metaplasmo usurpatum pro πίε, ut κλῦθι pro κλύε, κέκραχθι pro κέκραχε: ut in illo proverbiali dicto, ἢ πίθι, ἢ ἄπιθι. Est autem πίε a. 2. act. imper. modi, à Them. πίνω, faciente fut. 2. πιῶ.

Πιθοίατο, Ion. pro πίθοιντο, aor. 2. med. opt. modi, à Them. act. πείθω, faciente fut. 2. πιθῶ.

Πιμπλεῦσαι, replentes. præs. part. f. g. pro πιμπλᾶσαι, Æolicè. à πίμπλημι, idem quod πλήθω.

Πιμπρὰς, part. præs. act. ex Them. πίμπρημι.

Πινέμεναι, Dor. et πινέμεν Ion. pro πίνειν: præsens infin. act. à Them. πίνω.

Πίομαι pro πιοῦμαι, usurpatum reperitur frequentissimè, ita ut et τοῦ πιοῦμαι usu interdicant: unde partic. πιόμενος pro πιούμενος, id est, πιεῖν μέλλων. fut. 1. vel 2. med. verbi πίνω, facientis itidem πιῶ in activa voce: habens systolen diphthongi, et accentus retractionem. Similiter verò φάγομαι pro φαγοῦμαι usurpari scimus. Notandumque est ι in hoc futuro produci, ac si præsentis esset temporis: ut apud Homer. Odyss. κ'. Ποταμόνδε κατήιεν ἐκ νομοῦ ὕλης, Πιόμενος, bibiturus.

Πίσαι, quod Hesych. exp. ποτίσαι, potum præbere, est a. 1. act. infin. modi, à Them. πιπίσκω faciente fut. 1. πίσω, ex inus. Them. πίω. Frequens apud Hippocr. Itidem πίσει ex Eupol. affert Eustath. pro ποτιεῖ.

Πιστωθῆτον, dual. aor. 1. pass. imper. modi, ex prima pers. πιστώθητι: ea autem est à Them. act. πιστόω: unde et a. 1. med. πιστώσαντο augmento carens pro ἐπιστώσαντο. Ambo apud Homerum.

Πίσω et πίσομαι, in fut. 1. act. et medio à Them. πίνω, in usu esse, ut πίομαι et πιοῦμαι, tradit Eustath. Attamen πίσω transitivum potiùs est, ut ex eodem docui in Πίσαι paulò antè, nec non ex Hesych.

Πίτνα, Ion. et Poët. pro ἐπίτνα, omisso augmento. præt. imperf. act. vel ex πιτνάω per contractionem pro πίτναε, vel ex Them. πίτνημι, τροπῇ τοῦ η εἰς α, ut dicitur ἔβα pro ἔβη. Ex quo πίτνημι est præsens partic. πιτνάς.

Πιφάσκεαι, Ion. pro πιφάσκῃ, loqueris, præs. sub. à πιφάσκομαι, pro φάσκω, dico.

Πιὼν, partic. aor. 2. act. à Them. πίνω, faciente fut. 2. πιῶ, ex inus. πίω.

Πλαγγὼν, ut quidem nonnullis recentioribus Grammaticis placet, est partic. aor. 2. Poëticè geminatum habens γ pro πλαγὼν, à Th. πλάζω, faciente fut. 2. πλαγῶ, aor. 2. ἔπλαγον. Sed iis assentiri nondum possum, quum apud Græcos Grammaticos et Lexicographos non reperiam mentionem participii πλαγγὼν, sed nominis, de quo suo loco dicetur.

Πλάγχθη, Ion. et Poët. dempto augmento pro ἐπλάγχθη, aor. 1. pass. verbi πλάζω, habens epenthesin τοῦ γ, euphoniæ causa. Nisi ex πλάγγω aliquis derivare malit.

Πλακείς, part. aor. 2. pass. à Th. πλέκω, faciente fut. 2. πλακῶ, aor. 2. ἔπλακον, verso ε in α, ut τρέπω τραπῶ facit.

Πλάσσε, finxit. aor. 1. ind. pro πλάσε, Ion. et Poët. et hoc pro ἔπλασε. à πλάσσω, fingo.

Πλείειν, Ion. seu Poët. epenthesi τοῦ ι, pro πλέειν.

Πλεῖθι, Ion. metaplasmo pro πλεῖ, seu πλέε, ut ζῆθι pro ζάε seu ζῆ, et πίθι paulo antè pro πίε. præsens imper. act. à Th. πλέω.

Πλέτο pro ἔπλετο usurpatum afferunt nonnulli: ἔπλετο autem est præt. imperf. verbi πέλομαι, syncopen passum pro ἐπέλετο.

Πλεύσεαι, Ion. diphthongi dissolutione pro πλεύσῃ, fut. 1. med. verbi act. πλέω.

Πλευσεῦμαι, πλευσῇ, πλευσεῖται, Dor. pro πλεύσομαι, πλεύσῃ, πλεύσεται, itidem fut. 1. med. ab eodem Them. πλέω, faciente fut. 1. act. πλεύσω, assumpto υ.

Πληγῆναι, a. 2. pass. infin. modi, à Them. act. πλήσσω, facientis fut. 2. πληγῶ. et a. 2. ἔπληγον.

Πλῆντο, Ion. seu Poët. detracto augmento dicitur pro πέπληντο aut ἐπέπληντο. Itidemque πλῆτο pro πέπλητο seu ἐπέπλητο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. πίμπλημι, facientis fut. 1. act. mutuatitium πλήσω. vel etiam verbi πλάω, syncopen habentis pro πελάω: nam apud Homerum scimus πλῆτο χθονὶ usurpari pro ἐπεπέλαστο, et appropinquabat.

Πλῆξε, Ion. seu Poët. detracto augmento pro ἔπληξε: aor. 1. act. verbi πλήττω, facientis fut. 1. act. πλήξω.

Πλῆτο, implebatur, imperf. pass. à πλῆμι. Alii plusquamperf. esse volunt pro ἐπέπλητο, à πλήθω.

Πλουτεῦντα, Dor. pro πλουτοῦντα, præs. part. à πλουτέω.

Πλυθεὶς, partic. aor. 1. pass. ἐπλύθην, ex act. Them. πλύνω, faciente præt. perf. pass. πέπλυμαι, tanquam ex πλύω: regulariter enim πέπλυμμαι vel πέπλυσμαι facit, ut μολύνω, μεμόλυμμαι et μεμόλυσμαι.

Πλύνεσκε, Ion. pro ἔπλυνε, abjecto primùm augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. verbi ejusdem.

Πλώεσκε, itidem Ion. pro ἔπλωε, à Them. πλώω, similiterque πλωΐζεσκε pro ἐπλώϊζε, à Them. πλωΐζω. Th. πλέω, navigo.

Πνείοντες, præs. part. Poët. pro πνέοντες, à πνέω. f. πνεύσω.

Πνεῦσαι, a. 1. act. infin. modi, à Them. act. πνέω, faciente fut. 1. act. πνεύσω, assumpto υ, ut πλέω facit πλεύσω.

Πνιγεὶς, particip. aor. 2. pass. verbi act. πνίγω facientis fut. 2. πνιγῶ, aor. 2. ἔπνιγον, et pass. voce ἐπνίγην, unde et fut. 2. pass. πνιγήσομαι.

Πνύτο, Ionicè et Poëticè detracto augmento pro πέπνυτο seu ἐπέπνυτο, præt. plusquamperf. pass. verbi πνέω, ex πνύω, ut χέω facit χύτο ex χύω.

Ποδιῶ, fut. 1. act. Att. pro ποδίσω, à Them. ποδίζω.

Πόει, Att. pro ποίει, præs. imper. act. à Them. ποέω Attico, pro ποιέω.

Ποθέεσκε, Ion. pro ἐπόθεε seu ἐπόθει, abjecto primum augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. verbi ποθέω.

Πόθεσαν, a. 1. act. ind. à Them. ποθέω, faciente fut. 1. act. non solùm ποθήσω, sed etiam ποθέσω, et quidem Atticè, ut volunt nonnulli, aliis tamen ποιητικώτερον id esse affirmantibus: habet autem aor. ille Ion. seu Poët. augmenti detractionem pro ἐπόθεσαν. Sic infin. modo ποθέσαι pro ποθῆσαι dicitur: quo post Homer. Plato usus est, dicens apud Eust. Οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας. Indeque est et κύων ἀπόθεστος rursum apud Homerum, pro ἀπόθητος, cujus desiderio nemo teneatur.

Ποθήμεναι, Dor. pro ποθεῖν: à Them. πόθημι vel ποθαίνω, ut scribit Eust. Sed alii Poët. ἔκτασιν habere aiunt pro ποθέμεναι.

Ποιεῦμεν, Dor. itidem vel Ion. pro ποιοῦμεν.

Ποιῇσι, Ion. paragoge pro ποιῇ præs. subjunct. act. à Th. ποιέω.

Ποιησῶ, Dor. pro ποιήσω, itidemque ποιησεῖς et ποιησεῖ, pro ποιήσεις, ποιήσει, et sic deinceps. fut. 1. act. verbi ποιέω.

Ποιμανῶ, fut. 1. act. verbi ποιμαίνω. hinc ποιμανέονθ', acc. sing. part.

Ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, Attica inflexione pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ, præs. opt. à Them. ποιέω.

Ποιούντων, Atticè itidem pro ποιείτωσαν: genitivo plurali partic. præs. act. posito pro tertia pers. plur. imper. præs. act. itidem à Them. ποιέω.

Ποιῴην pro ποιοίην, Dor. esse tradunt vel Æolicum, verso ο in ω, et subscripto ι. præs. optat. act. ab eodem ποιέω.

Ποικίξατο, Dor. pro ἐποικίσατο, sublato simul augmento. aor. 1. med. verbi act. ποικίζω.

Πολέσκετο, Ion. pro ἐπολεῖτο, seu ἐπολέετο, sublato primum augmento, deinde inserto σκ, præt. imperf. pass. verbi act. πολέω. Nisi ex πολέσκω derivare malis, facto ex πολέω.

Πονεύμενον, Dor. pro πονούμενον, partic. præs. pass. à Dorico itidem Them. πονεῦμαι pro πονοῦμαι. Ex quo et imperf. πονέοντο Poët. pro ἐπονοῦντο, sine augmento et contractione. Itidemque in aor. 1. med. πονήσατο pro ἐπονήσατο.

Πόρε, præt. imperf. vel aor. 2. augmento carens pro ἔπορε, à Them. πόρω.

Πόταγε, Dor. pro πρόσαγε: præs. imper. act. à Dor. Them. ποτάγω pro προσάγω.

Ποτάγχυμεν, apud Hesych. legitur, expositum προσεγγίζομεν, Doricum et ipsum, à Them. ποτάγχυμι pro προσάγχυμι, si mendo caret.

Ποτεκλεπτόμην, apud eundem legitur, expositum προσεπορευόμην Doricè itidem fortassis pro προσεκλεπτόμην: significante ibi προσκλέπτεσθαι, furtim ad aliquem duci vel pervenire.

Πότεχε, itidem pro πρόσεχε, à Them. ποτέχω pro προσέχω.

Ποτῆμεν, similiter Dor. pro προσεῖναι, à Them. πρόσειμι: ut in epist. Melissæ Pythagoricæ ad Clearetam, τῷ κατὰ νόμον ἀνδρὶ ποτῆμεν.

Ποτιδέγμενος pro προσδεδεγμένος, Doricum itidem est, habens simul Ionicam detractionem augmenti: partic. præt. perf. pass. à προσδέχομαι.

Ποτιδέρκεται, quoque Doricum est, pro προσδέρκεται:

Ποτίδω, eodem modo pro προσίδω, aor. 2. act. subjunct. modi, à ποτείδω pro προσείδω.

Ποτιμάξατο, itidem pro προσεμάξατο, ablato simul augmento, a. 1. med. verbi Dorici ποτιμάττω pro προσμάττω.

Ποτιόσσεται, similiter pro προσόσσεται.

Ποτίσδω, itidem pro προσίζω, dicitur ab iisdem Doribus. Itidemque ποτιπίσσεται pro προσπίσσεται et προσπορεύεται

dicunt iidem. Quibus similia alia verba composita, nec non et nomina, crebrò occurrunt tum apud alios Poëtas, tum apud Theocritum, apud eos etiam, qui prosa oratione Dorica scripserant.

Πραθέειν, Ionica diphthongi resolutione pro πραθεῖν, a. 2. act. infinitivi modi, à Them. act. πέρθω, faciente fut. 2. πραθῶ, aorist. 2. ἔπραθον, transpositis literis ad corripiendam penultimam quæ brevis esse debet in penultima fut. 2. et aorist. 2.

Πραθεὶς, partic. a. 2. pass. à Them. act. πιπράσκω, faciente fut. 1. act. πράσω, ex πράω facto per syncopen ex περάω, ut suo loco docui.

Πρανιχθεὶς, partic. aor. 1. pass. à Dorico Them. πρανίζω pro πρηνίζω.

Πρεπέμεν, Ionicè et Doricè pro πρέπειν, præs. infin. act. à Them. πρέπω.

Πρῆξαι, a. 1. act. infin. modi, ab Ionico Th. πρήσσω pro πράττω.

Πρῆσε, a. 1. act. indic. à Them. πρήθω, augmento carens, Ionico more pro ἔπρησε, vel etiam à Them. πίμπρημι ex inus. πράω. Unde infin. πρῆσαι.

Πρηΰνει, mitigat, præs. ind. Ion. pro πραΰνει. Them. πραῢς, vel πρᾶος.

Πρίαιτο, præsens opt. pass. à Them. πρίαμαι, unde et imperfect. πρίατο, augmento carens pro ἐπρίατο.

Πρισθεὶς, partic. aor. 1. pass. ἐπρίσθην, ex act. Them. πρίω, seu πρίζω, faciente præt. perf. pass. πέπρισμαι. Ex eodem Them. est a. 1. act. infin. πρίσαι.

Πρίω, Atticè pro πρίασο: primum enim Iones pro πρίασο dicunt πρίαο, exempto σ, deinde Attici πρίω, contractis αο in ω: ut Aristoph. Μὴ πρίω παῖ δᾷδα. præs. imperf. pass. à Th. πρίαμαι. Alioqui πρίω Thema quoque est, ut dixi.

Προδέδαε, præt. med. verbi προδαίω seu προδαέω.

Προέηκε, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro προῆκε, a. 1. act. indic. à Them. προΐημι faciente fut. 1. act. προήσω, ex inus. verbo προέω. Irregularis autem aor. iste est: characteristicam enim futuri commutavit characteristica præteriti, ut ἔδωκα quoque, ἔθηκα, et similes alii.

Προελοίμεθα, optaremus, aor. 2. opt. med. à προαιρέομαι. præt. ᾕρημαι.

Προέμεν, Ionicè seu Doricè pro προεῖναι. quod est a. 2. act. infin. modi ab eodem Them. προΐημι.

Προὲς, a. 2. act. imperat modi, ab eod. At πρόεσαν est tertia plur. a. 2. indic. ex prima singul. προέην, ab eodem.

Προῄειν. præt. plusquamperf. act. ex perfecto προῇα, à Themate εἶμι, ex εἴω.

Προϊέμεν, Ionicè et Doricè pro προϊέναι, infin. præs. act. à Them. προΐημι.

Προΐηλε, a. 1. act. indic. à Them. προϊάλλω.

Προκεχειροτονημένοις, prius designatis, perf. part. pass. à προχειροτονέω.

Προλιπὼν, aor. 2. part. à προλείπω.

Πρόου, a. 2. med. imper. modi, à Them. προΐημι, per contractionem factus ex πρόεο, quod Iones exempto σ fecerunt ex πρόεσο. Similiter πρόσου est a. 2. med. imper. à Them. προσίημι, itidem ex Ionico πρόσεο contractus.

Προπεφραδμένα, prædeliberata, Dor. pro πεφρασμένα, perf. part. à φράζω, dico. f. σω. aor. 2. ἔφραδον.

Προσδραμὼν, a. 2. part. act. à προστρέχω.

Προσεβήσατο, aor. 1. med. à προσβαίνω, accedo.

Προσέθου, aor. 2. med. indicativi à Them. προστίθημι. Factum autem est hoc προσέθου itidem ex προσέθεσο, exempto Ionicè σ.

Προσεῖλου, a. 2. med. indic. à. Them. προσαιρέω, mutuante fut. 2. προσελῶ ab inus. Them. προσέλω, unde aor. 2. act. προσεῖλον. med. προσειλόμην, cujus illud προσεῖλου est secunda pers. sing.

Προσέκυρσε, appulit, a. 1. act. à προσκύρω. f. ρσω. Æolicè.

Προσελοῦμεν, fut. 2. act. indic. à προσαιρέω ex quo et infin. προσελεῖν.

Προσέπαισε, Plato Att. pro προσέπαιξε dixit: quod est aor. 1. act. indic. à Them. προσπαίζω.

Προσεπλάκη, aor. 2. pass. indic. à Them. προσπλέκω, faciente fut. 2. act. προσπλακῶ.

Πρόσεσθε, a. 2. med. indic. vel imper. modi, à Th. act. προσίημι.

Προσεκολλήθη, adhæsit, a. 1. ind. pass. à προσκολλάω.

Προσηΐκται, quod Hesych. affert pro προσέοικε, est præt. perf. pass. verbi προσείσκομαι. nisi malis Ionicam habere diphthongi dialysin pro προσεῖκται, verso ε in η, et subscripto ι, à Them. act. προσείκω.

Προσήκατο, aor. 1. med. indic. à Them. προσίημι faciente fut. 1. act. προσήσω, ex quo fit aor. 1. act. indic. προσῆκα, mutata characteristica futuri in characteristicam præteriti. quam τροπὴν habent ἔφηκα quoque, ἔδωκα, ἤνεγκα, et hujusmodi alii aor. Unde particip. προσηκάμενος.

Προσήσεσθαι, fut. 1. med. ejusdem Them. ex προσίω.

Προσηύδα, imperf. à προσαυδάω. f. ήσω.

Προσῆχε, præt. perf. act. verbi προσάγω, pro quo Attici προσαγήοχα dicunt.

Προσοίσησθε, aor. 1. act. subjunct. modi, à Them. προσφέρω mutuante fut. 1. προσοίσω ab inus. verbo προσοίω.

Πρόσοιτο, aor. 2. med. opt. modi, ab act. Them. προσίημι, ut πρόσθοιτο à προστίθημι. Vide Πτοίμην.

Πρόσου, vide in Πρόου.

Πρόσχῃς, aor. 2. act. subjunct. modi, à Them. προέχω mutuante fut. 2. προσχῶ ex inus. Them. προσχέω, unde particip. προσχὼν, et med. voce προσχόμενος.

Προταμοίμην, a. 2. med. opt. modi, à Them. προτέμνω faciente fut. 2. προταμῶ.

Προτιβάλλεαι pro προσβάλλῃ, ab initio Dor. est, in fine Ionicam diphthongi habet dissolutionem. Itidem verò προτιάπτω, Dor. est pro προσάπτω.

Προτιδέγμενος, similiter Dor. est, habens simul augmenti detractionem vel syncopen, pro προσδεδεγμένος vel προσδεχόμενος. à Dorico Them. προτιδέχομαι pro προσδέχομαι.

Προτιείδειν, quoque pro προσείδειν, à προτιείδω pro προσείδω.

Προτιελεῖν, eodem modo pro προσελεῖν. quod est a. 2. act. infin. modi, à Them. προσαιρέω faciente fut. 2. προσελῶ, ex inus. Them. προσέλω. Similiter προτιόσσομαι signific. προσβλέπω, est pro προσόσσομαι: quod Æol. esse ferunt pro προσόπτομαι. Nec non προτιπτυσσοίμεθα pro προσπτυσσοίμεθα.

Προύβαλεν, Attica synæresi pro προέβαλε: a. 2. act. indic. à Them. προβάλλω.

Προύβη, itidem pro προέβη: aor. 2. act. indic. à Them. πρόβημι. Sic προὔγραφε pro προέγραφε. Προυδιδάξατο pro προεδιδάξατο: aor. 1. med. à προδιδάσκω. Προὔδωκας pro προέδωκας. aor. 1. act. infin. à Them. προδίδωμι. Προύθηκα pro προέθηκα. aor. 1. act. indic. à Them. προτίθημι. Προυκινδύνευεν pro προεκινδύνευεν. Προὔπεμψε pro προέπεμψε: aor. 1. act. indic. à Them. προπέμπω. Προυτένθευσαν pro προετένθευσαν: aor. 1. à προτενθεύω. Προυτίθει pro προετίθει. præt. imperf. verbi προτίθημι ex προτιθέω. Προυτρέπετο pro προετρέπετο, præt. imperf. pass. à Them. act. προτρέπω. Προύτυψαν pro προέτυψαν. aor. 1. act. à προτύπτω. Προύφειλες pro προοφειλες. imperf. à Them. προοφείλω, augmento etiam carens pro προώφειλες. Προύχειν pro προέχειν. et προύχοντο pro προείχοντο, itidem sine augmento pro προείχοντο. In aliis quoque infinitis fit hæc Attica synæresis ε et ο, vel οο, ut usus abunde docet.

Προύθηκε pro προέθηκε, a. 1. ind. à προτίθημι.

Προφυγεῖν, a. 2. infin. à προφεύγω.

Πρόωμαι, a. 2. med. subjunct. modi, à Them. act. προΐημι: cujus prima plur. προώμεθα, et tertia πρόωνται.

Πταίην, a. 2. act. opt. modi à Them. ἵπτημι, ut σταίην ab ἵστημι.

Πτάμενος, partic. aor. 2. med. ab eodem Them. ut στάμενος ab ἵστημι.

Πτάτο, aor. 2. med. indic. ejusdem verbi, augmento carens pro ἔπτατο. Unde infin. πτάσθαι, et in comp. διαπτάσθαι apud Eurip. initio Medeæ.

Πτέσθαι, a. 2. med. infin. modi, syncopen habens pro πετέσθαι, à Them. πέτομαι. unde comp. ἐπιπτέσθαι apud Homerum. Alii tamen à πτέω derivare malunt.

Πτῆναι, aor. 2. act. verbi ἵπτημι in infin. modo, ut ab ἵστημι est στῆναι.

Πτήσω, fut. 1. act. indic. à verbo ἵπτημι, ut στήσω ab ἵστημι, ex inus. Them. πτάω.

Πτοίμην, (unde in comp. apud Plat. in Phæd. ἀνάπτοιτο) a. 2. med. opt. modi, syncopen habens pro πετοίμην, à Them. πέτομαι. Quidam tamen à πτέω derivare malunt, qui etiam addunt pro πτείμην dici, ut θοῖτο pro θεῖτο, οἶτο (unde πρόσοιτο) pro εἶτο.

Πτυχθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐπτύχθην, ex act. Them. πτύσσω faciente fut. 1. πτύξω.

Πτωκαζέμεν, Ion. sive Dor. pro πτωκάζειν. præsens infin. act. à Them. πτωκάζω.

Πτώσω, fut. 1. act. indic. verbi πίπτω ex πτόω.

Πυθέσθαι, a. 2. med. infin. à Them. πυνθάνομαι seu πύθομαι, faciente fut. 2. πυθοῦμαι, unde et particip. πυθόμενος.

Πύθευ, Ion. seu Dor. pro πύθου. aor. 2. med. imper. modi, ab eodem Them.

Πύθηαι, Ion. itidem pro πύθῃ. aor. 2. med. subjunct. modi, ab eodem.

Πυθοίατο, Ion. rursum pro πύθοιντο. a. 2. med. optat. modi, ab eodem. At πύθοντο est a. 2. med. indic. modi, ab eodem verbo, augmento carens pro ἐπύθοντο.

Πυκάσαι, aor. 1. infin. à πυκάζω. f. άσω.

Πύσει, futur. 1. act. verbi πύθω significantis, putrefacio. unde et particip. a. 1. pass. πυσθείς.

Πῶ pro πόθι per ectasin dici, in præs. imper. act. à Them. πῶμι, volunt quidam recentiores Grammatici, cujus apud veteres Grammaticos et Lexicographos Græcos nulla occurrit mentio, nec apud Varinum quidem. Alioqui πῶ Doricum est pro ποῦ.

Πώλεαι, Ionica dialysi diphthongi circumflexæ pro πωλῇ. secunda pers. præs. indic. à Them. πωλέομαι.

Πωλέσκε, Ion. itidem pro ἐπώλει, abjecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. ejusdem Them. πωλέω.

Πωλέσκετο quoque Ionicum est pro ἐπωλέετο, detracto itidem augmento et inserto σκ, ut supra in Πωλέσκετο. Quidam tamen ex πωλέσκομαι derivatum malunt hoc imperfectum, dempto itidem augmento.

Πωλεύμην, Ion. seu Dor. pro ἐπωλούμην, sublato simul augmento. præt. imperf. ejusdem πωλέομαι.

Πωλήσεαι, Ion. pro πωλήσῃ, dissoluta diphthongo. fut. 1. med. ejusdem πωλέομαι.

Πώσω, fut. 1. act. verbi πίνω, ex Them. πῶμι seu πόω.

Ρ.

Ῥαγεὶς, partic. a. 2. pass. ἐῤῥάγην, ex act. Th. ῥήγνυμι, seu ῥήσσω faciente fut. 2. act. ῥαγῶ. Unde et fut. 2. pass. ῥαγήσομαι.

Ῥανθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐῤῥάνθην. Ab act. Them. ῥαίνω, faciente præt. perf. act. ἔῤῥαγκα, pass. ἔῤῥαμμαι. Ab eodem est a. 2. subjunct. ῥάνωσι, facit enim fut. 2. act. ῥανῶ.

Ῥάσατε, a. 1. act. imper. modi, à Them. ῥάζω pro ῥαίνω, apud Homer. unde et præt. perf. pass. Ionicum ἐῤῥάδαται pro ἐῤῥασμένοι εἰσί. Scribitur et ῥάσσατε duplici σ metri causa.

Ῥαχθεὶς, partic. a. 1. pass. ἐῤῥάχθην ex Them. act. ῥάσσω.

Ῥέε seu ῥέεν, Ion. et Poët. dempto augmento pro ἔῤῥεεν, præt. imperf. act. verbi ῥέω.

Ῥέζεσκε, Ion. itidem pro ἔῤῥεζε, abjecto primum augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. verbi ῥέζω.

Ῥείῃ, Ion. rursum et Poët. epenthesi τοῦ ι, metri causa, pro ῥέῃ. præs. subjunct. act. à Them. ῥείω pro ῥέω.

Ῥέξειε, aor. 1. act. opt. modi, à Them. ῥέζω. Alii tamen sese torquere malunt in eo ab ἔρδω deducendo.

Ῥεύσω, fut. 1. act. verbi ῥέω, assumpto υ, ut πνέω facit πνεύσω.

Ῥηγῆναι, aor. 2. pass. infin. modi, à Them. act. ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciente futur. 2. act. non solum ῥαγῶ, sed etiam ῥηγῶ, ideoque duplicem aor. 2. et ἔῤῥαγον et ἔῤῥηγον. sicut à πλήττω scimus esse non tantum πλαγῆναι, ex futur. 2. πλαγῶ, sed etiam πληγῆναι, ex fut. 2. πληγῶ.

Ῥηθεὶς, partic. a. 1. pass. ἐῤῥήθην. ab inus. Th. ῥέω faciente fut. 1. act. ῥήσω, et significante, dico. refertur ad ἀγορεύω. Ab aor. autem illo ἐῤῥήθην, est et fut. 1. pass. ῥηθήσομαι.

Ῥῆξαι, a. 1. act. infin. à Them. ῥήγνυμι seu ῥήσσω, faciente fut. 1. act. ῥήξω. At ῥηξάτω est a. 1. act. imper. modi, ab eodem.

Ῥήσαντο, Ionicè et Poëticè dempto augmento pro ἐῤῥήσαντο. a. 1. med. indic. modi, ab inus. Them. ῥέω significante, dico, et faciente fut. 1. act. ῥήσω. Unde et particip. ῥησάμενος. Referuntur autem hæc ad ἀγορεύω.

Ῥικνώσεαι, Ion. diphthongi dissolutione pro ῥικνώσῃ. fut. 1. med. verbi act. ῥικνόω.

Ῥίπτασκον, Ion. syncope pro ῥιπτάζεσκον, hoc autem ῥιπτάζεσκον Ion. itidem est pro ἐῤῥίπταζον, abjecto primum augmento, deinde inserto εσκ. præt. imperf. act. verbi ῥιπτάζω.

Ῥιπτοῦμαι, Atticum est pro ῥίπτομαι. ab act. Them. ῥίπτω.

Ῥιφεὶς, partic. a. 2. ἐῤῥίφην, ex Them. act. ῥίπτω faciente fut. 2. ῥιφῶ, mutata tenui in aspiratam, ut ῥάπτω ῥαφῶ. unde a. 2. ἔῤῥιφον, et voce pass. ἐῤῥίφην. At aor. 1. est ἐῤῥίφθην, unde ῥιφθῆναι in infin. et partic. ῥιφθεὶς, item fut. 1. pass. ῥιφθήσομαι.

Ῥίψαι, a. 1. infin. act. à ῥίπτω, projicio. f. ψω.

Ῥοίζασχ', stridebat, tertia imperf. pro ῥοίζασκε, à ῥοιζέω.

Ῥυεὶς, partic. a. 2. pass. ἐῤῥύην, ex act. Them. ῥύω idem significante quod ῥέω.

Ῥύεο, Ion. diphthongi dissolutione pro ῥύου. præs. imper. pass. à Them. ῥύομαι.

Ῥύηθι, itidem a. 2. pass. imper. modi, ab eodem ἐῤῥύην, ut τύπηθι ab ἐτύπην.

Ῥυήσομαι, fut. 2. pass. ex a. 2. ἐῤῥύην, facto ex Them. ῥύω.

Ῥυθῆναι, a. 1. pass. infin. modi, à Them. act. ῥύω, vel à pass. ῥύομαι.

Ῥῦμαι, Ionicè dempto augmento pro ἔῤῥυμαι: præt. perf. pass. ejusdem Them. ῥύω seu ῥύομαι. Nisi potius per synæresin factum est ex ῥύομαι, ut λοῦμαι ex λούομαι. Certè ῥῦσθαι pro ῥύεσθαι dici, infra annotabo.

Ῥύοντο, itidem pro ἐῤῥύοντο: præt. imperf. ejusdem verbi ῥύομαι.

Ῥυπόω, Ionico pleonasmo τοῦ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro ῥυπῶ dicitur, ut ὁρόω pro ὁρῶ, βοόω pro βοῶ.

Ῥῦσαι, significans φυλάξαι, est a. 1. med. imper. modi, à Them. ῥύομαι. a. 1. med. ἐῤῥυσάμην.

Ῥῦσθαι, per synæresin pro ῥύεσθαι dici tradunt Grammatici veteres. quemadmodum λοῦσθαι quoque contractione Attica pro λούεσθαι usurpari novimus.

Ῥύτο, quod Hesych. exp. ἐῤῥύσατο, ἔσωσεν, est præt. plusquamperf. pass. ab eodem Them. ῥύομαι, Ion. more seu Poët. abjectum habens augmentum, pro ἔῤῥυτο, ut λύτο pro λέλυτο. Nisi quis per syncopen ex ἐῤῥύετο vel ἐῤῥύσατο factum existimet, detracto itidem augmento, ut λύτο ex ἐλύετο factum prædicant nonnulli.

Ῥωσθεὶς, particip. a. 1. ἐῤῥώσθην, ex act. Them. ῥώννυμι seu ῥόω, faciente præt. perf. pass. ἔῤῥωσμαι.

Ῥώσω. fut. 1. act. ejusdem Them. ῥώννυμι seu ῥόω, ut χώννυμι seu χόω facit χώσω. Unde in med. voce ῥώσομαι.

Σ.

Σαίνει, præs. ind. à σαίνω, idem quod σείω, moveo.

Σαμαίνεται, ab Epicharmo usurpatum pro σφραγίζεται, teste Hesychio, Dor. est pro σημαίνεται, à Dorico itidem Them. σαμαίνω pro σημαίνω.

Σαπὼν, particip. a. 2. act. à Th. σήπω, faciente fut. 2. act. σαπῶ ut λήχω λαχῶ, πλήσσω πλαγῶ, unde a. 2. ἔσαπον, et in pass. ἐσάπην ex quo infin. pass. σαπῆναι, et particip. σαπεὶς, σαπεῖσα.

Σαρεῖ, fut. 1. act. verbi σαίρω, ut χαίρω facit χαρῶ. Utitur autem verbo σαίρω Eurip. in Hecuba, dicens, Σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεστάναι. At σαροῖ, est à verbo σαρόω, quod huic σαίρω synonymum.

Σαφηνιῶ, fut. 1. act. verbi σαφηνίζω, Att. pro σαφηνίσω.

Σαχθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐσάχθην, ex act. Th. σάττω.

Σάω apud Homer. modò est tertia pers. præt. imperf. act. modò secunda præsentis imperativi, per apocopen pro σάωζε, ut οὖτα pro οὔταε seu οὔταζε, à Them. σαώζω. in imperf. autem Ion. habet augmenti detractionem pro ἐσάω seu ἐσάωζε. Quanquam sunt qui imper. σάω Doricum esse dicant pro σάου, verso ου in ω more Dorico, ex Them. pass. σάομαι, faciente imperat. σάεο, σάου. Quin et secunda pers. præt. imperf. pass. ἐσαόμην eodem modo esse potest hoc σάω, detracto augmento, pro ἐσάου.

Σβεννυμενάων, Æolicè pro σβεννυμένων. gen. pl. part. præsent. à σβέννυμι. f. σβέσω. p. ἔσβεκα.

Σβέσε, Ionica seu Poëtica augmenti detractione pro ἔσβεσε, ut σβέσαν pro ἔσβεσαν. aor. 1. act. verbi σβέννυμι ex inus. Them. σβέω, faciente fut. 1. act. σβέσω. præt. perf. pass. ἔσβεσμαι, et aor. 1. pass. ἐσβέσθην. unde infin. σβεσθῆναι, particip. σβεσθεὶς, et fut. 1. pass. σβεσθήσομαι.

Σβήσομαι quoque esse dicitur fut. 1. med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius esse fut. 2. pass. ex a. 2. ἔσβην. nam fut. 2. σβῶ facit aor. 2. ἔσβον, unde in pass. voce ἔσβην, ex quo σβήσομαι. Certè fut. 1. act. σβήσω, vel a. 1. ἔσβησα, nulla mihi occurrit mentio apud Græcos Grammaticos aut Lexicographos.

Σεβάσθησαν, Ion. augmenti detractione pro ἐσεβάσθησαν. aor. 1. pass. à Them. σεβάζομαι.

Σεισθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐσείσθην, ex act. Them. σείω faciente fut. 1. σείσω.

Σέσαγμαι, præt. perf. pass. verbi act. σάττω. Unde infin. σεσάχθαι.

Σεσαρυῖα, particip. fœm. gen. ex præt. med. σέσαρα, derivato ex σαίρω signific. ἀκουσίως μειδιῶ, seu ἀκούσιον μειδίαμα πάσχω. Dicitur etiam σεσηρυῖα. Varin.

Σεσεῖσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à Them. act. σείω faciente fut. 1. σείσω.

Σέσηπε, præt. perf. med. verbi act. σήπω, facientis fut. 2. non solùm σαπῶ, sed et σηπῶ. unde particip. σεσηπυῖα.

Σέσηρα, vel potius σέσηρα, præt. med. verbi σαίρω, ut φαίνω facit πέφηνα seu πέφηνα. unde particip. σεσηρὼς, et fœm. gen. σεσηρυῖα, pro quo pauló antè habuimus σεσαρυῖα. Quidam à σήρω derivare malunt.

Σεσοφισμένος, perf. part. pass. à σοφίζω.

Σεῦα, Ion. augmenti detractione pro ἔσσευα: a. 1. act. verbi σεύω, carens futuri litera characteristica, ut ἔχευα. Itidem voce media σεύατο pro ἐσσεύατο: unde particip. σευάμενος.

Σεύθω, per syncop. pro σευάσθω usurpari aiunt Grammatici quidam recentiores. hoc autem σευάσθω est tertia pers. a. 1. med. imp. σεῦαι, ex eodem Them. σεύω.

Σέψασθαι, a. 1. med. infin. à Them. act. σέβω: passivus autem a. 1. infin. ab eodem Them. est σεφθῆναι.

Σήκασθεν, Bœot. syncope pro ἐσηκάσθησαν, abjecto simul augmento more Ionico. a. 1. pass. indic. modi, à Th. act. σηκάζω. apud Suid.

Σημανέω, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro σημανῶ. fut. 1. vel 2. act. verbi σημαίνω. Ab eodem et a. 1. act. ἐσήμηνα, cujus infin. σημῆναι, et σημᾶναι.

Σιγηθεὶς, particip. aor. 1. pass. ἐσιγήθην, à Th. act. σιγάω faciente fut. 1. σιγήσω.

Σιγῆν, Dor. pro σιγᾶν, præs. infin. act. ab eodem Them.

Σκαφθῆναι, a. 1. pass. infin. modi, à Them. act. σκάπτω. Hinc σκαφεῖσα, a. 2. part. pass. f. g.

Σκεδᾷ, pro σκεδάσῃ per contractionem, exempto prius σ more Ionico, secunda pers. sing. fut. 1. med. à Them. act. σκεδάννυμι seu σκεδάζω.

Σκήλῃ, quod Homer. usurpavit pro ξηράνῃ et σκελετὸν ποιήσῃ, Eustath. ait esse potius à Them. σκάλλω: a. 1. act. subjunct. modi, ut ψήλῃ à ψάλλω. nam si à σκέλλω esset, faceret σκείλῃ ut ἀνατέλλω ἀνατείλῃ, ἀγγέλλω ἀγγείλῃ. Veruntamen σκάλλω longè diversam habet significationem. Ab eadem origine est optat. σκήλειε apud Hesychium, expositum σκελετεύσειε, ξηράνειε: et infin. σκῆλαι, eandem habens expos.

Σκιόωντο, Ion. pro ἐσκιῶντο, abjecto primùm augmento, deinde pleonasticè inserto ο, seu resoluta vocali circumflexa, præt. imperf. pass. verbi act. σκιάω.

Σκλῆναι, a. 2. infin. modi, à Th. σκλῆμι, facto ex σκλέω. unde et præt. perf. act. ἔσκληκα, ex quo particip. ἐσκληκώς.

Σκοπιαζέμεν, Ion. seu Dor. pro σκοπιάζειν, infin. præs. act. à σκοπιάζω.

Σκυλῆναι, a. 2. pass. infin. modi à Them. σκύλλομαι.

Σκυλμανεῖς, fut. 1. act. à Them. σκυλμαίνω, vel etiam fut. 2.

Σμυγεὶς, partic. a. 1. pass. ἐσμύγην, ex act. Them. σμύχω, faciente fut. 2. act. σμυγῶ, versa aspirata in mediam.

Σόεις, secunda pers. sing. Poët. verbi σόω pro σώζω. à quo et in subjunct. modo est σόῃ pro σώζῃ. Et σόωσι pro σώζωσι. Homer. Ἢν γάρ δή με σόωσι θεοὶ, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι.

Σοῦ, imper. præs. pass. verbi σόομαι, per contractionem ex σόου. unde tertia pers. σούσθω, per contractionem ex σοέσθω: et secunda plur. σοῦσθε per contractionem ex σοέσθε. Alioqui σοῦ est etiam pronomen genitivi casus, ex nominativo σὺ vel σός.

Σπαλεὶς, Æol. pro σταλείς. quod est partic. a. 2. pass. à Them. act. στέλλω faciente fut. 2. σταλῶ. Sic σπολὴν dicunt iidem pro στολήν.

Σπαργανίσασα, a. 1. part. act. à σπαργανίζω.

Σπαρεὶς, partic. aor. 2. pass. ἐσπάρην, ex act. Them. σπείρω faciente fut. 2. σπαρῶ.

Σπεῖο, Ion. pro σποῦ dicitur, resoluta primum diphthongo ου in εο, deinde inserto metri gratia ι. Est autem hoc σποῦ, præsens vel aor. 2. med. verbi Poët. σπόμαι seu σπέομαι, signific. idem quod ἕπομαι, unde et a. 2. indic. ἐσπόμην.

Σπείομεν, itidem Ionicè dicitur pro σπῶμεν, in aor. 2. act. subjunctivi modi, resoluta itidem vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τοῦ ω, et inserto itidem metri causa ι. ut θείομεν pro θῶμεν. significat autem σπείομεν Hesychio πορευθῶμεν, ἀκολουθήσωμεν. estque ab act. Them. σπῶ.

Σπεῖσαι, aor. 1. act. infin. modi, ab act. Them. σπένδω faciente fut. 1. σπείσω, ex inus. Th. σπείδω. Unde med. vocis a. 1. infin. σπείσασθαι, et particip. σπεισάμενος.

Σπένδεσκε, Ion. pro ἔσπενδε, abjecto primum augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. ejusdem verbi σπένδω.

Σπὲς, a. 2. act. imper. modi, à Them. σπῶ, faciente fut. 1. σπήσω, aor. 2. ἔσπον, ex quo factum est hoc σπὲς, pleonasmo τοῦ σ, pro σπὲ, ut σχὲς pro σχὲ, ad formam verborum in μι. nam τίθημι, in aor. 2. imper. act. θὲς facit, ἵημι ἕς. Inde compos. ἔνισπες: ambo signific. λέγε, εἰπέ. Porro videtur hoc Thema σπῶ usurpatum esse pro ἔπω: ut præcedens σπῶ significans ἀκολουθῶ, pro ἕπω: vel potius hæc duo ex illis duobus facta sunt.

Σπέσθαι, a. 2. med. infin. modi, à Them. σπόμαι facto ex ἕπομαι dempto ε et ejus loco posito σ.

Σπέτε, secunda pers. plur. a. 2. σπὲς, de quo paulo antè.

Σπόμενοι, partic. a. 2. med. ἐσπόμην, ex Poët. verbo σπόμαι facto ex ἕπομαι, ut paulo antè etiam annotavi in σπέσθαι. unde comp. ἐπισπόμενος. Ambo apud Homer.

Σταθεὶς, partic. a. 1. pass. ἐστάθην, ex act. Th. ἵστημι, ex quo aor. est et infin. σταθῆναι, et fut. 2. σταθήσεται.

Στάθι pro στῆθι, ut πίμπλαθι pro πίμπληθι. præs. imper. act. à Them. ἵστημι.

Σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, Attica syncope pro σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, ut θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν, pro θείημεν, θείητε, θείησαν. a. 2. act. opt. modi, à Them. ἵστημι.

Σταλῆναι, a. 2. pass. infin. modi, ab act. Them. στέλλω faciente fut. 2. act. σταλῶ, aor. 2. ἔσταλον. Unde particip. σταλείς.

Στάμεν, Ion. seu Dor. pro στάναι, ut στῆμεν pro στῆναι.

Στὰν, Bœot. syncope, simul cum Ion. augmenti detractione, pro ἔστασαν, ut βὰν pro ἔβασαν, a. 2. act. indic. modi, à Them, ἵστημι.

Στὰς, particip. ejusdem a. 2. ἔστην, ab eodem Them.

Στείλαντο, a. 1. med. verbi στέλλω, augmento carens pro ἐστείλαντο, more Ionico.

Στείομεν, Ion. pro στῶμεν resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in έω, deinde facta systole τοῦ ω, et inserto metri gratia ι, ut σπείομεν paulo supra pro σπῶμεν. a. 2. act. subjunct. modi, ab eodem Th.

Στέομεν, itidem pro στῶμεν, Ion. vocalis circumflexæ ῶ resolutione in έω, et systole τοῦ ω.

Στερέσαι, Poët. metri causa pro στερῆσαι. aor. 1. act. infin. modi, à Them. στερέω subserviente verbo στερίσκω.

Στερηθέμεν, apud Hesych. legitur expositum στερηθῆναι. Videtur igitur habere syncopen simulque systolen pro στερηθῆμεν, quod Ionicum seu Doricum est pro στερηθῆναι, ut βῆμεν pro βῆναι.

Στέρξαι, aor. 1. act. infin. modi, à Them. στέργω ex quo et particip. a. 1. pass. στερχθείς. facit enim præt. perf. pass. indic. ἔστεργμαι, et a. 1. ἐστέρχθην.

Στεῦται, Eust. per syncopen factum ait ex στεύεται: quod est præs. pass. verbi act. στεύω facti ex στέω pleonasmo τοῦ υ. Itidemque in imperf. στεῦτο pro ἐστεύετο, sublato simul augmento. Exponitur verò hoc στεῦτο alias διεβεβαιοῦτο, alias ὑπισχνεῖτο, alias ἵστατο. quæ primaria ejus est signific. utpote originem trahentis ex στῶ.

Στέψας, particip. act. aor. 1. à Th. στέφω faciente fut. 1. στέψω.

Στέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro στῶμεν. aor. 2. act. subjunct. modi, à Them. ἵστημι.

Στήῃ pro σταίη, α verso in η et ι subscripto, ut φθήῃ pro φθαίη, teste Eustath. Alii pleonasmo τοῦ η pro στῇ dictum volunt. Illum sequendo, est opt. modi: hos autem, erit conjunctivi. utrobique autem a. 2. act. à Them. eodem.

Στῆναι, infin. ejusdem aor. 2. ἔστην, ex eodem Them.

Στῆσαι, a. 1. act. infin. modi, ab eodem Them. faciente fut. 1. act. στήσω, ex inus. verbo στάω.

Στήτην, Ion. et Poët. dempto augmento pro ἐστήτην. tertia pers. dual. aor. 2. act. indic. ab eodem Them.

Στήω, στήῃς, στήῃ, factum aiunt ex στέω, στέῃς, στέῃ, quod Ionicam habere diphthongi dissolutionem supra dixi, factum (inquam) ex eo aiunt ectasi τοῦ ε: vel etiam ex στείω, στείῃς, στείῃ, verso ε in η et ι subscripto, quam formationem sequendo, ubique isti η subscribendum ι fuerit, στῄω, στῄῃς, στῄῃ.

Στίχε, aor. 2. act. imper. modi, à Them. στείχω faciente fut. 2. στιχῶ.

Στιχθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐστίχθην, ex act. Them. στίζω.

Στορέσαι, a. 1. act. infin. modi, à Them. στορέννυμι faciente fut. 1. στορέσω, ex Them. στορέω. In eodem a. 1. act. indic. modi Poëtæ στόρεσαν dicunt, Ion. detracto augmento, pro ἐστόρεσαν: itidemque voce media στορέσαντο pro ἐστορέσαντο.

Στρατόωντο, Ion. pro ἐστρατῶντο, dempto primum augmento, deinde vocali circumflexa resoluta, seu ο pleonasticè inserto. præt. imperf. verbi στρατάομαι.

Στραφῆναι, a. 2. pass. infin. modi, à Them. act. στρέφω, faciente fut. 2. act. στραφῶ, a. 2. ἔστραφον.

Στρεφθεὶς, particip. aor. 1. passivi ἐστρέφθην, ex eodem Themate.

Στρῶσον, a. 1. imperat. sterne, à στρώννυμι. f. στρώσω.

Στύξαιμι, a. 1. act. opt. modi, à Them. στυγέω, mutuante ipsum à στύγω. quanquam nonnulli sunt qui fut. 1. στύξω per contractionem factum velint ex στυγήσω, exempto η. et γ ac σ abeuntibus in ξ.

Συγγνωσθῆναι, a. 1. inf. pass. à γινώσκω.

Συγκατεψηφίσθη, a. 1. ind. pass. à συγκαταψηφίζω.

Σύθεν, Bœotica syncope et Ionica simul augmenti detractione pro ἐσύθησαν, aor. 1. pass. indic. modi, à Them. σεύω vel σύω. unde particip. συθείς.

Σύθι, quod Hesych. affert pro ἐλθὲ, metaplasmum habere videtur pro σύε, ut κλῦθι pro κλύε, πίθι pro πίε, et similia alia. ut sit præs. imper. ab eodem σύω.

Σύλασκε, imperf. Ion. et Poët. pro ἐσύλα. à συλάω, ῶ.

Συμβάμεν, Dor. pro συμβῆναι, aor. 2. act. infin. modi, à Them. σύμβημι.

Συμποθὲν, partic. aor. 1. pass. συνεπόθην. à Them. συμπίνω, faciente fut. 1. συμπόσω, ex inus. verbo συμπόω.

Συναγρόμενοι, particip. à Poët. verbo συνάγρομαι, quod metri causa factum est ex συναγείρομαι.

Συναΐχτην, tertia dual. plusquamperf. pro συνηΐχτην, irruebant. à συναΐσσω. f. ξω. perf. pass. συνήϊγμαι.

Συναναβᾶσιν, dat. pl. a. 2. part. à συναναβαίνω.

Συνάρασθαι, a. 1. med. infin. modi, à Them. act. συναίρω.

Συναρήρακται, præt. perf. pass. indic. modi ab act. Th. συναράσσω. habet autem præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum, ut ἀρήροται ab ἀρόω.

Συναχθῆναι, a. 1. infin. pass. à συνάγω.

Συνέηκα, Ion. vocalis circumflexæ dissolutione pro συνῆκα, a. 1. act. verbi συνίημι ex συνέω, habens characteristicam futuri mutatam contra regulam in characteristicam præteriti perfecti, ut ἔθηκα, ἧκα, ἔδωκα, et similes alii Aoristi.

Συνεθέμεθα et συνέθετο, sunt a. 2. med. indic. modi, ab act. Th. συντίθημι.

Συνεζήτει, imperf. à συζητέω.

Συνειλεγμένα, particip. præt. perf. pass. Atticum pro συλλελεγμένα, à Th. act. συλλέγω. Itidemque part. præt. perf. act. ab eodem Th. est συνειλεχὼς pro συλλελεχώς. Atticè augmento λε verso in ει.

Συνείληχας itidem pro συλλέληχας. præt. perf. act. verbi συλλαγχάνω et συλλήχω. Similiter συνειλόχασι, Atticè pro συλλελόχασι dicitur, quod est præt. perf. act. verbi συλλέγω, habens Atticè rursum ε mutatum in ο.

Συνεισέφρησε, Attica syncope pro συνεισεφόρησε. aor. 1. act. verbi συνεισφορέω.

Συνελθεῖν, a. 2. infin. ab ἔρχομαι.

Σύνες, aor. 2. act. imper. modi à Them. συνίημι. unde secunda plur. σύνετε.

Συνέστειλαν, aor. 1. act. à συστέλλω.

Συνετιῶ, Att. fut. 1. verbi συνετίζω pro συνετίσω.

Σύνετο, a. 2. med. indic. modi ab eodem Them.

Συνέχεον, imperf. vel aor. 2. à συγχέω.

Συνηθροϊσμένον, perf. part. pass. à συναθροΐζω. f. σω.

Συνῆκα, a. 1. act. verbi συνίημι, ut paulo antè dixi in συνέηκα.

Συνήλασεν, compulit. a. 1. ind. act. à συνελαύνω.

Συνῆτε, intelligetis, et συνῶσι, a. 2. sub. à συνίημι.

Σύνθεο, Ion. exempto σ pro σύνθεσο, ex quo postea contractione Att. fit σύνθου, est a. 2. med. imper. modi à Th. συντίθημι.

Συνιέμεν, Dor. vel Ion. pro συνιέναι: quod est præs. infin. act. vel à Them. συνίημι vel à σύνειμι signific. συμπορεύομαι.

Συνίουν pro *συνίεσαν*, est præt. imperf. act. verbi *συνίημι*, mutuatitium à Them. *συνιέω*.

Συναίεσκε, Ion. pro *συνῄναι*, detracto primùm augmento, deinde annexo *σκε*, præt. imperf. act. verbi *συναίνω*.

Συνενέαται, Ion. pro *συνένηνται*. præt. perf. pass. ex act. verbo *συννέω*.

Συνοχωκότε, part. præt. perf. act. *συνόχωκα*, Ionico more carentis augmento, et præter augmentum habentis amissum etiam *ι*, prætereaque passi *τροπὴν τοῦ η εἰς ω*, pro *συνῴχηκα*, à Th. *συνοιχέω*. Apud Homer. Iliad. *β′*. de humeris Thersitæ, *Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε*. Hesych. habet *συνοκωχότε* exponens *συμπίπτοντες*: quoniam (inquit) *συνοκωχὴ* dicitur *ἡ σύμπτωσις*. Etymol. et Eustath. ex *συνοχὴ* faciunt verbum *συνοχόω*, ex quo particip. illud derivant. A quibus dissentire videtur Hesych. ex *συνοίχω* derivatum innuens, nam ex *οἴχω* innuit fieri præt. med. *ᾦχα*, et Att. reduplicatis initialibus præsentis *ὄχωκα*, et addita præpos. *συνόχωκα*.

Συρίσδω, Dor. pro *συρίζω*. Itidem *συρίσδεν* et *συρίσδες* pro *συρίζειν*, et *συρίζεις* dicunt, exempto *ι* ex vocali.

Συστῶ, a. 2. act. subjunct. modi, à Them. *συνίστημι*. ex quo et particip. aor. 1. pass. *συσταθείς*. facit enim præt. pass. *συνίσταμαι*, ex quo aor. 1. *συνεστάθην*.

Συσχεθῇ, aor. 1. pass. subjunct. modi, à Them. *συνέχω*, faciente fut. 1. *συσχήσω*, præt. perf. pass. *συνέσχημαι*, aor. 1. *συνεσχέθην*, facta systole vocalis longæ, ut in *εὑρέθην*. unde et particip. *συσχεθείς*.

Σύτο, præt. plusquamperf. pass. verbi *σύω* seu *σεύω*, augmento carens pro *ἔσσυτο*, ut *χύτο* pro *κέχυτο*.

Σφαγεὶς, particip. aor. 2. pass. *ἐσφάγην*, ab act. Them. *σφάττω* faciente fut. 2. *σφαγῶ*.

Σφαλῆναι, a. 2. pass. infin. modi, à Them. *σφάλλω* faciente f. 2. *σφαλῶ*. Ex eodem est aor. 2. pass. opt. modi *σφαλεῖεν*, Att. habens syncopen pro *σφαλείησαν*.

Σφαραγεῦντο, Ion. seu Dor. apud Homer. pro *ἐσφαραγοῦντο*, sublato enim augmento præt. imperf. verbi *σφαραγέομαι*.

Σφῆλαι, a. 1. act. infin. modi, à Them. *σφάλλω*. unde et part. *σφήλας*.

Σχασθείην, aor. 1. pass. opt. modi, à Them. act. *σχάζω*, faciente fut. 1. *σχάσω*.

Σχέθε seu *σχέθεν*, præt. imperf. act. verbi *σχέθω*, augmento carens pro *ἔσχεθε*.

Σχεθεὶς, particip. aor. 1. pass. ab act. Them. *ἔχω*, faciente fut. 1. *σχήσω*, (ex Them. *σχέω*) et præt. pass. *ἔσχημαι*, a. 1. pass. *ἐσχέθην*, facta systole vocalis longæ, ut in *εὑρέθην*. unde aor. infin. *σχεθῆναι*.

Σχέμεν, Ionicè seu Doricè pro *σχεῖν*. aor. 2. act. infin. modi, ab eodem Them.

Σχέο, Ionica diphthongi dissolutione pro *σχοῦ*, aor. 2. med. imper. modi ab eodem Them.

Σχὲς, pleonasmo *τοῦ σ* pro *σχέ*. aor. 2. act. imper. modi ab eodem. Similiter *σπὲς* dicitur pro *σπὲ*, et *ἐνίσπες* pro *ἐνίσπε*, sequendo formam aor. 2. imper. verborum in *μι*, nimirum *θὲς*, *ἕς*.

Σχήσεσθαι, fut. 1. med. infin. modi, ab eodem verbo *ἔχω*, faciente fut. 1. act. *σχήσω*, ex inus. Them. *σχέω*.

Σχισθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi, à Them. act. *σχίζω* faciente præt. perf. pass. *ἔσχισμαι*.

Σχοίατο, Ion. pro *σχοῖντο*. aor. 2. med. opt. modi, à verbo *ἔχω* faciente fut. 2. *σχῶ*, ex inus. Them. *σχέω*. Idem in aor. 2. act. facit *σχοίην*, Atticè pro *σχοῖμι*, ut *ποιοίην* pro *ποιοῖμι*: ex quo postea med. ille *σχοίμην*.

Σχόμενος, particip. aor. 2. med. *ἐσχόμην* ex eodem Them.

Σχοῦ, aor. 2. med. imper. modi, ab eodem.

Σχὼν, particip. aor. 2. act. ab eodem. *σχῶ*. a. 2. sub. act.

Σώεσκε, Ion. pro *ἔσωε*, abjecto primum augmento, deinde annexa Ionica illa syllaba *σκε*. præt. imperf. act. verbi *σώω*. quanquam nonnulli à *σωέσκω* derivare malunt. Ex eodem *σώω* est præt. imperf. pass. *σώετο*, itidem augmento carens pro *ἐσώετο*: aliis tamen id pro *σώζετο* usurpatum dicentibus per syncopen. Sed notandum est esse Thema *σώω* alterius etiam significationis. à quo est præt. imperf. pass. *σώοντο*, quod Hesych. expon. *ὡρμῶντο*, *ἤρχοντο*.

Σωθεὶς, particip. aor. 1. pass. *ἐσώθην*, facti ex tertia pers. præt. perf. pass. *σέσωσται*, dempto *σ*. fut. 1. pass. *σωθήσεται*. *σῶσαι*, a. 1. infin. act. à Them. act. *σώζω*.

T.

Ταγεὶς, particip. aor. 2. pass. *ἐτάγην*, ex act. Them. *τάσσω* seu *τάττω*, faciente fut. 2. act. *ταγῶ*.

Ταθεὶς, part. a. 1. pass. *ἐτάθην*, ex act. Them. *τείνω* faciente præt. perf. act. *τέτακα*, tanquam ex *τάω*. Inde et infin. *ταθῆναι*.

Τακεὶς, particip. aor. 2. pass. *ἐτάκην*, ex act. Them. *τήκω* faciente fut. 2. act. *τακῶ*. unde aor. 2. *ἔτακον*, et pass. voce *ἐτάκην*: ex quo fut. 2. *τακήσομαι*.

Τάμε, aor. 2. act. indic. modi, augmento carens more Ionico et Poëtico pro *ἔταμε*. facit enim *τέμνω* fut. 2. *ταμῶ*, unde aor. ille 2. *ἔταμον*, ex quo participium *ταμών*. aor. 2. pass. est *ἐτάμην*, unde in subjunct. est *ταμῶ*.

Ταμέει, Ion. diphthongi circumflexæ dissolutione pro *ταμεῖ*, itidemque *ταμέειν* pro *ταμεῖν* in fut. 2. act. ejusdem verbi *τέμνω*.

Τάρπημεν, Ion. et Poët. augmenti detractione pro *ἐτάρπημεν*: itidemque *τάρπησαν* pro *ἐτάρπησαν*. a. 2. pass. indic. modi, à Them. act. *τέρπω* faciente fut. 2. act. *ταρπῶ*, mutato *ε* in *α*, ut in præcedenti *ταμῶ*. Legitur cum genitivo apud Homerum, *τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος*, pro, ad satietatem usque nos oblectavimus et exhilaravimus cibo potuque: vel etiam simpliciter, nos satiavimus. nam et infin. pass. hujus aor. exponunt *κορεσθῆναι* simpliciter. Inepti autem sunt qui in his à *τρέφω* deformandis sese torquent.

Ταρφθήμεναι, Dor. pro *τερφθῆναι*. aor. 1. pass. infin. modi, ab eodem Them. habens præterea mutatum *ε* in *α*.

Ταφεὶς, particip. a. 2. pass. *ἐτάφην*, ex act. Them. *θάπτω*, faciente fut. 2. *ταφῶ*, propter sequentem aspiratam priore conversa in tenuem, ut in aliis quoque fieri notum est. Itidem particip. aor. 2. act. est *ταφών*. Suntque qui Ion. esse putent harum cognatarum literarum enallagen. ii siquidem dicunt *ἐνθαῦτα*, *κιθὼν*, *κύθρα*, *βάθρακος*, pro *ἐνταῦθα*, *χιτὼν*, *χύτρα*, *βάτραχος*. Notandum porro est hoc *ταφὼν* duplicem habere significationem, nonnunquam enim declarat idem quod *θάψας*, qui sepelivit: nonnunquam idem quod *θαμβήσας* et *ἔκστασιν παθών*. In qua significatione sunt qui hoc participium itidem à *θάπτω* derivent, significante *θαμβέω*, nonnulli à *θήπω*. Vide et *Τεθηπέναι* infra.

Τεθαλυῖα, part. fœm. gen. ex *τέθαλα* præterito medio verbi *θάλλω*.

Τεθεῖεν, Att. syncope pro *τεθείησαν*, a. 1. pass. opt. modi, ex a. 2. indic. *ἐτέθην*, unde et part. *τεθείς*.

Τέθεικα, præt. perf. act. indic. verbi *τίθημι*, Bœot. pro *τέθηκα*. nam id regulare est ex fut. 1. act. *θήσω*. Itidemque in præter. perf. pass. *τέθειμαι* dicitur pro *τέθημαι*, ut *εἶκα* et *εἶμαι* pro *ἧκα* et *ἧμαι*, à Th. *ἵημι* faciente fut. 1. act. *ἥσω*.

Τεθηληκέναι dici Alexandrinorum dialecto tradunt pro *ἠθεληκέναι*, in infin. præt. perf. act. à Them. *θέλω*. Sed improbatur ejus usus.

Τέθηλα, metri gratia verso *α* in *η* dicitur pro *τέθαλα*, in præter. medio verbi *θάλλω*. Frequens apud Homerum, unà cum particip. *τεθηλώς*.

Τεθηλάμεθα apud Hesych. legimus expositum *ἀνεφύημεν*, quod est præt. perf. med. habens terminationem passivi. ut *ἐγρήγορθαι*, quoque apud Poetas reperimus pro *ἐγρηγορέναι*.

Τεθηπέναι, infin. præt. perf. med. *τέθηπα*, ex quo et part. *τεθηπώς*. secundum quosdam à verbo *θήπω*, secundum alios ex *θάπτω*, inter quos est Eustath.

Τεθήσατο, Ion. pleonasmo pro *ἐθήσατο*. aor. 1. med. verbi *θάομαι*, ex quo suprà Dor. infinit. *θῆσθαι*. significat autem *ἐθηλάσατο*.

Τέθνακα, quidam *κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν* factum aiunt ex *τέθνηκα*. simplicius tamen possumus dicere esse præter. perfect. med. verbi inus. *θνάω*, ut *ἕσταα* est ex *στάω*. Inde *τεθνάναι*. præt. inf. m.

Τέθναθι, præsens imper. act. à Them. *τέθνημι*, ut *ἵσταθι* ab *ἵστημι*. Apud Eust. *τέθνατι* scribitur, tenui posita loco aspiratæ ob immediatè præcedentem aspiratam.

Τεθναίην, a. 2. act. opt. modi, anadiplasiasmum Ion. habens pro *θναίην* ex verbo *τέθνημι* facto ex *θνάω*, ex quo *τέθνημι* est prima plur. *τέθναμεν*, infin. *τεθνάναι*, et part. *τεθνάς*.

Τεθναῖμεν, *τεθναῖτε*, *τεθναῖεν*, Att. syncope pro *τεθναίημεν*, *τεθναίητε*, *τεθναίησαν*: numerus pluralis præcedentis *τεθναίην*.

Τεθνάκαμες, Dor. apud Theocritum pro *τεθνήκαμεν*, de quo mox.

Τεθνάμεν, Dor. pro *τεθνάναι*, infin. præs. act. ab eod. *τέθνημι*.

Τεθνᾶσι, per synæresin ex *τεθνάασι*, ut *βεβᾶσι*, ex *βεβάασι*. De *τέθναα* autem (cujus tertia pers. plur. est hoc *τεθνάασι*) dixi paulo antè.

Τέθνασο, præs. imperf. pass. ex *τέθναμαι*, ut *ἵστασο* ex *ἵσταμαι*.

Τεθνειὼς, part. præt. act. *τέθνεια*, quod syncopen passum esse factumque ex *τέθνεικα* aiunt. hoc autem *τέθνεικα* Bœot. esse volunt pro *τέθνηκα*, ut *τέθεικα* paulo suprà pro *τέθηκα*: à Them. *θνήσκω*, faciente fut. 1. *θνήσω* et *θνάω*. Quod porro ad obliquos attinet hujus participii, sciendum est eos apud Homerum efferri modò per *ο*, quum metri lex postulat, modò per *ω*, ut cum dicit, *Ἐλπήνορα τεθνειῶτα*. Idem in *τεθνηὼς* accidit.

Τεθνεὼς quoque legitur apud Suidam, partic. ex præt. *τέθνεα* habente *τροπὴν*, ut *ἑστεὼς*, ex *ἕστεα*. Nisi Pleonasmum *τοῦ ε* habere dicamus pro *τεθνώς*.

Τέθνηκα, præt. perf. act. verbi *θνήσκω* ex *θνάω*.

Τεθνήξω, apud Aristoph. legitur in Acharnen. Est autem fut. 1. act. verbi *τεθνήκω*, facti more Siculo seu Syracusano ex præt. *τέθνηκα*, ut *πεφύκω* ex *πέφυκα*.

Τεθνήσω, fut. 1. act. verbi *θνήσκω* ex *θνάω*, habens Ionicam reduplicationem pro *θνήσω*. Nisi ex *τεθνάω* derivare malis. Legitur apud Suid.

Τεθνηὼς, part. præt. perf. *τέθνηκα* syncopen habens pro *τεθνηκώς*. Ac quod de obliquis participii *τεθνειὼς* dictum est, hoc hujus quoque obliquis accidere sciendum est, eos nimirum pro metri necessitate modò per *ω* proferri ab Homero, modò per *ο*, ut Odyss. *ι*. *Οὐκ ἔτι μέμνηται τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλᾷ*.

Τεθνὼς quoque per syncopen dicitur pro *τεθνεὼς* ex *τέθνεα*, ut in *ἑστὼς* quoque ex *ἕσταα* absorbetur *α*. De *τέθνεα* autem suprà dictum est.

Τεθορεῖν, anadiplasiasmo Ion. pro *θορεῖν*, ut *λελαβέσθαι* pro *λαβέσθαι*. aor. 2. act. infin. modi à *θόρω*.

Τεθραμμένοι, educati. perf. part. pass. à *τρέφω*, alo. f. *ψω*.

Τεθρᾶσθαι, Dor. pro *τεθρῆσθαι*, præt. perf. pass. infin. modi, ab act. Them. *τίτρημι*, faciente fut. 1. *τρήσω* ex inus. *τράω*. Apud Varin. obscœnam habet significationem pro *ὀχεῦσθαι*, ut Terebrari quoque apud Latinos.

Τεκτήνατο, aor. 1. med. verbi *τεκταίνομαι*, augmento carens pro *ἐτεκτήνατο*.

Τεκὼν, part. aor. 2. act. à Th. *τίκτω* mutuante fut. 2. *τεκῶ* ab inus. Them. *τέκω*, unde aor. 2. *ἔτεκον*.

Τελείετο, Ion. pro *ἐτελεῖτο*. præt. imperf. pass. *ἀναύξητον*, à Them. Poët. *τελείω* pro *τελέω*.

Τέλεσαν, itidem sine augmento pro *ἐτέλεσαν*: aor. 1. act. indic. à Them. *τελέω* faciente fut. 1. *τελέσω*, retento *ε*.

Τελεῦντι et *τελεῦσι*, Dor. pro *τελοῦσι*, à *τελέω*.

Τεμῶ, fut. 1. act. verbi *τέμνω*: unde infin. *τεμεῖν*. Quanquam et fut. 2. hæc esse possunt. nam reperitur etiam a. 2. *τεμών*. Mediæ vocis fut. 1. vel 2. est *τεμοῦμαι*.

Τέξω, fut. 1. act. verbi *τίκτω*, mutuatitium ab inus. *τέκω*, unde et fut. *τεκῶ*. In voce med. fut. facit *τέξομαι*: at in pass. *τεχθήσομαι*.

Τέρπεο, Ionica dissolutione diphthongi pro *τέρπου*. præs. imper. pass. ab act. Th. *τέρπω*. Dores pro eodem *τέρπεο* dicunt *τέρπευ*.

Τέρσετο, Ion. sine augmento pro *ἐτέρσετο*. præt. imperf. pass. verbi activi *τέρσω*. Alioqui *τέρσω* est et Æol. fut. 1. act. verbi *τείρω*, ut *κέρσω* à *κείρω* est.

Τέρσηνε, itidem sine augmento pro *ἐτέρσηνε* aor. 1. act. indic. à *τερσαίνω*.

Τεταγὼν, Ion. anadiplasiasmo pro *ταγὼν*, ut *λελαβὼν* pro *λαβών*. part. aor. 2. act. à Them. *τάζω*, derivato ex *τῶ* significante *λαμβάνω*, ut annotat Eust.

Τέτακα, præt. perf. act. indic. verbi *τείνω*, tanquam ex *τάω*. Unde præt. pass. *τέταμαι*, et pl. perf. *τέτατο* pro *ἐτέτατο*. ex quo aor. 1. *ἐτάθην*.

Τετάραγμαι, præt. perf. pass. indic. verbi act. *ταράσσω*.

Τεταρπόμενος, Ion. et Poët. anadiplasiasmo pro *ταρπόμενος*. part. a. 2. med. à Th. act. *τέρπω* faciente fut. 2. act. *ταρπῶ*. Hom. Iliad. *ι*. *τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Οἴνου καὶ σίτοιο*, quum ad satietatem usque amicum pectus oblectassent exhilarassentque vino et cibo.

Τετάχαται, Ion. pro *τεταγμένοι εἰσὶ* præt. perf. pass. verbi act. *τάσσω*.

Τετεύχαται, itidem pro *τετευγμένοι εἰσί*. tertia pers. plur. præter. perf. pass. *τέτευγμαι* facta ex tertia singul. *τέτευκται* inserto *α* ante *ται*, et præcedente tenui versa in aspiratam. Sic in plusquamp. *τετεύχατο* pro *τετευγμένοι ἦσαν*. Ab act. Th. *τεύχω*.

Τετευχῆσθαι, Poët. pro *ὡπλίσθαι*, et armis instructum esse, quasi verbo *τευχέω* facto *παρὰ τὰ τεύχη*.

Τέτηκα, præt. perf. med. verbi *τήκω*, ut suprà *σέσηπα* à *σήπω*, retenta vocali longa in fut. 2. et aor. 2.

Τετίημαι, apud Poët. pro *τέτιμαι* seu *τετιμώρημαι*. præt. perf. pass. tanquam à *τιέω*, facto ex *τίω* significante, punio, ulciscor. Ab eodem verbo est part. *τετιηὼς* Poëticam habens syncopen pro *τετιηκὼς*, ut *κεκορηὼς* pro *κεκορηκώς*, et similia. unde in plur. *τετιηότες* apud Homer.

Τετιμένος, quidam per syncopen pro *τετιμημένος* usurpatum aiunt, quod est partic. præt. perf. pass. à Th. *τιμάω*. Sed quid vetat dicere esse part. præt. perf. pass. *τέτιμαι*, ex act. Th. *τίω*; nec enim è longinquo petenda sunt quæ habemus in propinquo.

Τέτλα, per apocopen pro *τέτλαθι*. præs. imper. act. à verbo *τέτλημι*, ut *τέθναθι* à *τέθνημι*. sunt tamen qui hæc a. 2. esse dicant, habereque anadiplasiasmum Ion. pro *τλὰ* et *τλᾶθι*, ab a. 2. *ἔτλην*.

Τετλαίην, præsens opt. act. ab eodem *τέτλημι*, ut *τεθναίην* à *τέθνημι*.

Τέτλαμεν, per syncopen pro *τετλάαμεν*, ut *τέθναμεν* pro *τεθνάαμεν*. Prima pers. plur. præt. perf. *τέτλαα*, quod per syncopen itidem et *τροπὴν τοῦ η* factum ex *τέτληκα* dicunt, ego autem habeo pro præt. medio. At *τετλάμεν*, est infin. Doricus pro *τετλάναι*, ut in eo ipso videbis.

Τετλάναι, præsens inf. act. ab eodem, ut *τεθνάναι* à *τέθνημι*, est. Atque ut Dor. et Æol. *τεθνάμεν* et *τεθνάμεναι* dicitur pro *τεθνάναι*, ita pro hoc *τετλάναι* itidem *τετλάμεν* et *τετλάμεναι* reperiri sciendum est.

Τετληὼς, Ion. syncope pro *τετληκὼς*, ut suprà *τεθνηὼς* pro *τεθνηκώς*. part. præt. perf. act. *τέτληκα*, ex *τλῆμι* seu *τλάω*, faciente f. 1. act. *τλήσω*.

Τέτμηκα, præt. perf. act. verbi *τέμνω* ex inus. Them. *τμάω*, ut *κάμνω* facit *κέκμηκα* ex *κμάω*. Quidam tamen syncopen habere volunt pro *τετέμηκα*, quod *τετέμηκα* factum esset ex futuro *τεμῶ*, abeunte in præsens, ut *νενέμηκα* ex *νεμῶ*, *κεχάρηκα* ex *χαρῶ* et hujusmodi alia. Inde pass. præt. *τέτμημαι*, ex quo part. *τετμημένος*.

Τέτοκα, præt. perf. med. verbi *τίκτω*, ex *τέκω* habente

τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut λέλογα et similia. hinc τετοκυῖα, præt. part. med. f. g.

Τέτομα, præt. perf. med. verbi τέμνω, habens eandem τροπήν.

Τέτορα, itidem præt. med. verbi vel τείρω vel τορέω. Item τέτορα apud Hesiod. Poëticum nomen numerale est pro τέσσαρα.

Τέτραμμαι, præt. perf. pass. indicat. modi à Th. activo τρέπω, habens τροπὴν τοῦ ε εἰς α, ut ἔστραμμαι, et similia alia. Unde infin. τετράφθαι. et part. τετραμμένος.

Τετράφαται, Ion. pro τετραμμένοι εἰσί. ut suprà τετάχαται et τετεύχαται, præt. perf. pass. indicat. ab eodem verbo τρέπω.

Τετράψομαι, fut. paulo post ejusdem Them. ex τέτραψαι secunda pers. præt. pass.

Τετρήχει, pro τεταράχει seu ἐτεταράχει usurpant Poëtæ, facta syncope alterius α et alterius τροπῇ εἰς η. præt. plusquamperf. med. verbi ταράττω. Homer. Τετρήχει δ' ἀγορή. id est, ἐτετάρακτο. Etym.

Τέτρηνε, aor. 1. act. indic. augmento carens pro ἐτέτρηνε: à Th. τετραίνω. unde et part. τετρήνας apud Lycophr.

Τετρήχει, præt. plusquamperf. med. verbi Poët. τρήχω significantia τραχύνομαι, unde partic. τετρηχὼς, et fœm. τετρηχυῖα. Varin.

Τετρίγει, præt. plusquamperf. med. verbi τρίζω. Unde part. τετριγὼς, cum suo fœminino τετριγυῖα.

Τέτροφα, Att. præt. perf. act. verbi τρέφω, ut κέκλοφα à κλέπτω est, et πέπομφα à πέμπω, mutato ε in ο.

Τέτρυμαι, præt. perf. pass. verbi activi τρύω.

Τέτρωμαι, præt. perf. pass. verbi activi τιτρώσκω, mutuo sumptum ab inus. τρόω. Unde part. τετρωμένος.

Τέτυγμαι pro τέτευγμαι dicitur ἀποβολῇ τοῦ ε, ut πέπυσμαι pro πέπευσμαι. præt. perf. pass. verbi act. τεύχω. Nisi quis à τύκω derivari malit. Unde infin. τετύχθαι et part. τετυγμένος.

Τετύκοντο, a. 2. med. indic. modi, Ion. habens anadiplasiasmum pro ἐτύκοντο, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο. sunt qui ex τεύχω derivent. verùm cum id facere deberet aor. 2. med. τετύχοντο. ex fut. 2. τυχοῦμαι, ideo magis consentaneum est ut formemus à verbo τύκω, quod Hesych. affert pro ἑτοιμάζω. Similiter in act. voce τετυκεῖν pro τυκεῖν, est aor. 2. infin. ab eodem Them.

Τετύχηκα, præt. perf. act. indic. verbi τυγχάνω ex τυχέω. Unde part. τετυχηκώς.

Τετύχησι, Ion. pro τύχῃ, primùm anadiplasiasmo, deinde paragoge aor. 2. act. subjunctivi modi, ab eod. τυγχάνω, ex inus. Them. τυχέω.

Τετύχθαι, infin. præt. perf. pass. à Them. act. τεύχω, dempto ε ex diphthongo: vel potius ex verbo τύκω, cujus meminisse Hesych. jam dixi. At τετύχθω est imperat. ejusdem præt. ab eodem Th.

Τεῦξε, a. 1. ind. pro ἔτευξε. Sic τεύξεαι pro τεύξῃ, f. 1. med. 2. sing.

Τεχθῆναι, a. 1. pass. infin. modi à Th. act. τίκτω faciente fut. 1. act. τέξω ex inus. verbo τέκω. Inde et fut. 2. pass. τεχθήσομαι.

Τῆ, imper. præsens verbi vel τάω, α et ε contractis in η, ut ζῆ pro ζάε reperimus. vel τῆμι, per apocopen, ut τλῆ pro τλῆθι. significat autem λάβε apud Homer. quum ait: Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον.

Τηλεθόωσα κόμη apud Homer. pleonasmo Poëtico τοῦ ο pro τηλεθῶσα: quod est part. præs. fœm. gen. ex verbo Poëtico τηλεθάω derivato ex θάλλω.

Τητᾷ, careas, 2. pers. præs. à τητάομαι, ῶμαι.

Τίεσκεν, honorabat, imperf. Poët. pro ἔτιε. à τίω, honoro.

Τίθεαι, Ion. exempto σ pro τίθεσαι. secunda pers. verbi τίθεμαι.

Τιθέαμεν, epenthesi τοῦ α pro τίθεμεν, ut διδόαμεν pro δίδομεν. Eustath.

Τιθέαται, Ion. itidem pro τίθενται, tertia plur. ejus. Th.

Τιθήησι, Ion. itidem pro τιθῇ, resoluta primùm circumflexa diphthongo ῇ in έη, deinde annexa illa paragoge σι. præsens subj. act. à τίθημι.

Τίθει, præs. imper. act. ab eod. Them. mutuo sumptum ex τιθέω, pro τίθετι.

Τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν, Att. syncope pro τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν. præs. opt. act. ab eodem.

Τιθέμεναι, assumpto metri gratia ι pro τιθέμεναι. Eust.

Τίθεμμι, Æolicè dici tradunt pro τίθημι. Itidemque τίθεντι pro τιθεῖσι.

Τιθήμεναι, ectasi Poëtica dicitur pro τιθέμεναι. quod est Doricus infin. verbi τίθημι pro τιθέναι. Verùm et τιθήμενος in part. reperitur pro τιθέμενος, itidem ectasi illa Poëtica verso ε in η, metro ita postulante.

Τίνεσκε, Ion. pro ἔτινε, detracto primùm augmento, deinde annexa particula σκε, præt. imper. act. verbi τίνω.

Τισαίατο, Ion. pro τίσαιντο. aor. 1. med. verbi τίομαι significantia, ulciscor, punio. facit enim id fut. 1. med τίσομαι. Inde infin. τίσασθαι.

Τλάθι, imper. præs. act. à Th. τλῆμι.

Τλαίην, opt. præs. act. ab eod. ut ἱσταίην.

Τλὰς, part. præs. act. ab eod.

Τλῆναι, a. 2. act. infin. modi ab eod. ut στῆναι ab ἵστημι.

Τλήσω, ejusdem verbi est fut. 1. act. mutuo sumptum ex inusit. Them. τλάω.

Τμάγεν, Ionica augmenti detractione et Bœotica syncope dicitur pro ἐτμάγησαν, in aor. 2. pass. indic. modi à Them. act. τμήγω seu τμήσσω, faciente fut. 2. act. τμαγῶ. Alioqui τμάγεν Ion. itidem augmenti detractione posset esse pro ἔτμαγε, in aor. 2. activo, tertia nimirum persona sing. ex prima ἔτμαγον.

Τμηγεὶς, ab eod. Th. ἐτμήγην, ab eod. Th. τμήγω, seu τμήσσω, retinente η in fut. 2. quemadmodum πλήττω notum est facere non solum πλαγεὶς, sed etiam πληγείς.

Τμηθεῖσα, itidem part. fœm. aor. 1. pass. ἐτμήθην, ex act. Them. τέμνω, faciente præter. act. τέτμηκα, et pass. τέτμημαι. de quibus supra.

Τμήσω, fut. 1. act. ejusd. verbi τέμνω, mutuatitium ab inus. τμάω, ut κάμνω ex κμάω sua tempora mutuatur. τμήξω autem est fut. verbi τμήγω seu τμήσσω.

Τραγεῖν, a. 2. act. infin. modi, à Th. τρώγω faciente fut. 2. τραγῶ, verso ω in α, ad corripiendam penult. quæ in fut. 2. et aor. 2. plerumque brevis est.

Τραπείομεν, Ion. pro τραπῶμεν dicunt Poëtæ, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τοῦ ω, et metri causa inserto ι. aor. 2. pass. subjunct. modi, à Them. τρέπω faciente fut. act. τραπῶ. mutato ε in α, ut στέλλω, σταλῶ. Ejusd. aor. 2. pass. infin. est τραπῆναι, et part. τραπείς: et in med. voce τραπέσθαι ac τραπόμενος.

Τράπεν, Ion. augmenti detractione pro ἔτραπεν. a. 2. act. à Th. τρέπω faciente fut. 2. τραπῶ, verso ε in α. Potest τράπεν Ionica itidem augmenti detractione et præterea Bœotica syncope, esse etiam aor. 2. pass. indic. modi pro ἐτράπησαν, ut τμάγεν paulo suprà pro ἐτμάγησαν.

Τράφεν, Ion. augmenti detractione et Bœot. syncope dicitur pro ἐτράφησαν. ut τμάγεν suprà pro ἐτμάγησαν. aor. 2. pass. indic. modi. Sic τραφέμεν Ion. pro τραφεῖν a. 2. inf. à Th. act. τρέφω, faciente f. 2. act. τραφῶ, mutato ε in α, ut τρέπω τραπῶ. Est etiam hoc idem τράφεν, aor. 2. act. ex fut. 2. τραφῶ, augmento itidem carens pro ἔτραφεν, ex prima pers. ἔτραφον.

Τρέσσαν, Ion. et Poët. pro ἔτρεσαν, abjecto primum augmento, deinde geminato σ metri causa, a. 1. act. indic. à Th. τρέω, faciente fut. 1. act. τρέσω, retento ε, ut τελέω, τελέσω.

Τρέφοιν, præs. opt. act. per syncopen pro τρεφοίην, quod Att. est pro τρέφοιμι. Ita Etymologus, afferens ex Eurip. hunc hujus τρέφοιν usum: Ἄφρων ἂν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

Τριαχθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi, à Th. act. τριάσσω.

Τρομεοίατο, Ion. pro τρομέοιντο. præs. opt. pass. ab act. τρομέω.

Τροχόωσαι, Ion. itidem seu Poët. pleonasmo τοῦ ο, pro τροχῶσαι, part. præs. à Th. τροχάω.

Τρωθῇ, a. 1. pass. subjunct. modi, à Them. act. τιτρώσκω faciente fut. 1. τρώσω, ex inus. Th. τρόω.

Τρώσω, fut. 1. act. verbi τιτρώσκω ex inus. Th. τρόω.

Τυπτήσεις, Att. pro τύψεις, ex τύπτω formato. Th. τυπτέω.

Τυπτόντων, itidem Att. pro τυπτέτωσαν: part. præs. genitivo plur. posito loco tertiæ pers. plur. imp. præs. act. ut ἀγγελλόντων iidem dicunt pro ἀγγελλέτωσαν.

Τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν, Att. syncope pro τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν. aor. 1. pass. opt. modi, à Th. act. τύπτω.

Τυχθεὶς, part. pass. aor. 1. ἐτύχθην, ex Th. τεύχομαι, deposito ε ex diphthongo, vel potius ex τύκομαι, cujus Hes. meminit.

Τυχὼν, particip. aor. 2. act. ἔτυχον, à Th. τυγχάνω, faciente fut. 2. τυχῶ, ex inus. verbo τυχέω. Ex quo Th. est et in indic. modo τύχε pro ἔτυχε, Poët. et Ion. dempto augmento. Ex τυχέω autem est fut. 1. act. τυχήσω.

Τυψάντων, Att. pro τυψάτωσαν, ut paulo suprà τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Τυψεῦντι, Dor. pro τύψουσι. fut. 1. act. verbi τύπτω.

Υ.

Ὑββάλλειν, Æol. syncope pro ὑποβάλλειν dicitur, ut καββάλλειν pro καταβάλλειν, exempto ο et π in β mutato propter sequens β. Eust. annotat hanc λέξιν à quibusdam ψιλοῦσθαι.

Ὑπαλεύασθαι, a. 1. m. inf. ab ἀλεύω, Poët. pro ἀλέω, vito.

Ὑπέδεκτο pro ὑπεδέδεκτο, ab ὑποδέχομαι, suscipio.

Ὑπείρεχον, Ion. seu Poët. metri causa inserto ι pro ὑπερεῖχον, dempto etiam augmento præt. imperf. act. verbi ὑπερέχω.

Ὑπελύσαο, Ion. contractionis dissolutione pro ὑπελύσω, secunda persona sing. aor. 1. med. indic. modi ab act. Th. ὑπολύω.

Ὑπεμνήμυκε, Eust. diplasiasmo et pleonasmo usurpatum scribit pro ὑπήμυκε, à Th. ὑπημύω, significareque ait τεταπείνωμαι, καταβέβλημαι. Idem tradit Etym.

Ὑπερασπιῶ, Att. pro ὑπερασπίσω futur. 1. act. verbi ὑπερασπίζω.

Ὑπεξήλυξε, evitavit, a. 1. ind. ab ἀλύσσω. f. ξω. Th. ἀλύω.

Ὑπέσταν, Bœotica syncope pro ὑπέστησαν. aor. 2. act. indic. à Th. ὑφίστημι, quod in a. 2. habet ὑπέστην.

Ὑπεστειλάμην, subterfugerim, a. 1. m. ab ὑποστέλλω.

Ὑπῆρχεν, imperf. ab ὑπάρχω, sum. f. ξω

Ὑποδμηθεῖσα, a. 1. part. pass. ab ὑποδμάομαι. p. δέδμημαι. Them. δαμάω.

Ὑπεσχόμην, aor. 2. med. indic. à Th. ὑπισχνέομαι, mutuante fut. 2. ὑποσχοῦμαι, ex inusit. Th. ὑποσχέω. ex quo habet et fut. 1. ὑποσχήσω ex quo præt. perf. pass. ὑπέσχημαι.

Ὑπῆρμαι, præt. perf. pass. indic. modi, à Them. ὑπαίρω. Unde part. ὑπηρμένος.

Ὑπῆρξα, a. 1. act. indic. modi, à Th. ὑπάρχω: cujus præt. perf. act. est ὑπῆρχα.

Ὑποδραμόντες, cursu delati, a. 2. part. act. ab ὑποτρέχω.

Ὑπομνῆσαι, a. 1. inf. act. ab ὑπομιμνήσκω, in mentem revoco. f. μνήσω. p. μέμνηκα.

Ὑπόσχεο, Ion. diphthongi dissolutione pro ὑπόσχου. aor. 2. med. imper. modi, à verbo ὑπισχνέομαι vel ὑπέχω faciente fut. 2. med. ὑποσχοῦμαι ex ὑποσχέω. ex quo facit et fut. 1. ὑποσχήσομαι.

Ὑσθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi à Th. act. ὕω faciente fut. 1. act. ὕσω.

Ὑφεῖμαι, præt. perf. pass. verbi act. ὑφίημι, unde part. ὑφειμένος.

Ὑφελοίατο, Ion. pro ὑφέλοιντο. a. 2. med. opt. modi à Th. ὑφαιρέω, faciente fut. 2. act. ὑφελῶ, ex inus. Th. ὑφέλω.

Ὗφεσθε, secunda pers. plur. a. 2. med. vel in indic. vel in imper. modo, à Them. act. ὑφίημι.

Ὑφῆκα, aor. 1. act. indic. modi ab eodem Th.

Ὑφῆναι, a. 1. act. infin. modi à Th. ὑφαίνω, unde et med. a. 1. ὑφηνάμην.

Ὑφίεντι, Dor. pro ὑφίεισι, ut τίθεντι pro τίθεισι, à Th. ὑφίημι, ut annotat Varin. A quo Th. est et infin. act. ὑφιέναι, et part. ὑφιείς.

Ὑφόωσι, Ion. pleonasmo τοῦ ο pro ὑφῶσι, à Th. act. ὑφάω.

Ὑφύφασται, præt. perf. pass. indic. modi à Them. act. ὑφυφαίνω faciente præt. pass. ὑφύφασμαι, ut φαίνω πέφασμαι. Zenodot. apud Etymol.

Φ.

Φάανθεν pro ἐφάνθησαν dicitur primùm Ionica augmenti detractione, deinde Poët. pleonasmo τοῦ α, et tertiò Bœot. syncope. a. 1. pass. indic. modi, à Them. act. φαίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη, Ion. habet Them. amissionem et Poëticum pleonasmum τοῦ α.

Φαγεῖν, a. 2. act. infin. modi, à Th. vel φάγω vel φήγω, faciente fut. 2. act. φαγῶ. referunt ad verbum τρώγω vel ἐσθίω.

Φάγεσαι pro φαγῇ more quodam peculiari usurpatum reperitur. secunda pers. sing. futuri φάγομαι, de quo nunc dicetur. Itidemque φάγεται pro φαγεῖται.

Φάγομαι pro φαγοῦμαι dicitur correpta penultima, et translato accentu, ut πίομαι supra habuimus pro πιοῦμαι. et ἔδομαι pro ἐδοῦμαι. fut. 2. med. verbi act. φάγω seu φήγω.

Φάγωντι, apud Theoc. Dor. pro φάγωσι. a. 2. act. subjunct. modi, ab eodem.

Φάθι, præs. imperat. act. à Th. φημὶ, ut ἵσταθι.

Φαῖμεν, φαῖτε, φαῖεν, Att. syncope pro φαίημεν, φαίητε, φαίησαν. aor. 2. act. opt. modi ab eod. φημί.

Φαινέσκετο, Ion. pro ἐφαίνετο dicitur, dempto primum augmento, deinde inserta syllaba σκε. præt. imperf. pass. verbi φαίνομαι. Nisi à φαινέσκομαι derivare malis.

Φαμὶ, Dor. pro φημί.

Φὰν, Ion. augmenti detractione et syncope Bœot. pro ἔφασαν seu ἔφησαν. a. 1. act. indic. modi à Th. φημί.

Φάναι, infin. pers. vel a. 2. act. ab eod. ut ἱστάναι et στάναι. At φᾶναι est aor. 1. act. infin. modi, à φαίνω, ut μιᾶναι, à μιαίνω, pro quo et φῆναι, dicitur. facit enim aor. 1. indic. et ἔφανα et ἔφηνα.

Φανείην, a. 2. opt. pass. hinc φανεὶς, part. a. 2. ex ἐφάνην, a. 2. pass. verbi φαίνω, facientis fut. 2. φανῶ. p. pass. πέφασμαι.

Φάνεσκε, Ion. pro ἔφανε, dempto augmento et inserto σκε, a. 2. act. ab eod.

Φανήῃ, pleonasmo τοῦ η pro φανῇ. aor. 2. pass. subjunctivi modi, à Th. act. φαίνω. In eod. a. 2. indic. modi φάνε Poët. et Ion. dicitur pro ἐφάνη: et in duali numero φανήτην pro ἐφανήτην. Ab eod. est imper. φάνηθι, et infin. φανῆναι.

Φανθεὶς, partic. a. 2. pass. ἐφάνθην. ab eod. Th.

Φαντὶ, Dor. pro φασὶ, tertia pers. plur. verbi φημί.

Φάο, Ion. pro ἔφασο, dempto primùm augmento, deinde exempto σ. secunda pers. a. 2. med. ἐφάμην, ex Them. φημί. Item aor. 2. med. imper. modi, itidem pro φάσο. Hom. φάο μηδ' ἐπίκευθε, dic nec celes.

Φὰς, partic. a. 2. act. ἔφην, ab eod. Th.

Φάσθαι, infin. ex ἐφάμην, a. 2. med. ejusdem Th.

Φασῶ, φασεῖς, φασεῖ, Dor. pro φήσω, φήσεις, φήσει. fut. 1. act. ab eod. φημὶ, faciente fut. 1. φήσω, ex inus. Th. φάω.

Φάτο, tertia pers. sing. a. 2. med. ἐφάμην, ab eod. Th. At φατὶ, Dor. esse tradunt pro φασὶ, ab eod.

Φέρβεμεν, Ion. pro φέρβειν, præs. inf. à φέρβω, pasco.

Φέρεσκεν, Ion. pro ἔφερεν, dempto augmento, et inserta syllaba σκε. præt. imperf. act. verbi φέρω.

Φερόμεσθεν, Æol. pro φερόμεθα dici, ab eodem Themate, tradit Etymol.

Φῆ, Ion. augmenti detractione pro ἔφη, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi φημί.

Φῇ, autem cum ι subscripto, est præsens subjunctivi, vel aor. 2. ab eodem.

Φήῃ, pro eodem φῇ dicitur pleonasmo τοῦ η, ut στήῃ pro στῇ.

Φῆν, Ion. augmenti detractione pro ἔφην. itidemque φῆς pro ἔφης, et sic deinceps. præt. imperf. vel aor. 2. act. ab eod. φημί.

Φῆναι, a. 2. act. infin. modi ab eod. Th. φημὶ, ut στῆναι ab ἵστημι. At φῆναι, cum ι subscripto, est a. 1. act. infin. modi à Th. φαίνω faciente a. 1. act. ἔφηνα. Supra φάναι pro utroque horum.

Φῄς, secunda pers. sing. præs. φημὶ, præter morem aliorum verborum in μι habens subscriptum ι. Φῆς autem ἀναύξητον pro ἔφης, est secunda pers. sing. præt. imperf. vel a. 2. act. ἔφην, ab eod. Th.

Φήσειε, aor. 1. act. opt. modi, ab eod. Th. faciente fut. 1. act. φήσω ex φάω.

Φῆσθα, Ion. augmenti detractione et Æol. paragoge dicitur pro ἔφης. ab eod.

Φῇσι, Ion. paragoge pro φῇ. præs. vel a. 2. subjunct. modi, ab eod. At φησὶ est tertia sing. à præs. Φημί.

Φήσω, fut. 1. act. indic. ejusd. φημὶ, ex inus. Th. φάω.

Φθαίη, a. 2. act. opt. modi ab inus. Them. φθῆμι, ut σταίη ab ἵστημι. Refertur ad verbum φθάνω.

Φθάμενος, part. a. 2. med. ἐφθάμην, ex eod. φθῆμι, ut πτάμενος ab ἵπτημι.

Φθάναι, aor. 2. act. infin. modi, ab eod. φθῆμι, ut στάναι ab ἵστημι, et φάναι à φημί.

Φθαρεὶς, part. ex aor. 2. ἐφθάρην, ab act. Th. φθείρω faciente fut. 2. φθαρῶ.

Φθάρθι, quidam ex recentioribus positum aiunt pro φθάρθητι per syncopen. est autem hoc φθάρθητι, imper. aor. 2. pass. ab eod. φθείρω, faciente præt. perf. pass. ἔφθαρμαι.

Φθὰς, part. ex a. 2. ἔφθην, ut στὰς ab ἔστην ab inus. Th. φθῆμι.

Φθάσω, fut. 1. act. verbi φθάνω, tanquam ex φθάω. Unde aor. 1. ἔφθασα, cujus opt. est φθάσεια, infin. φθάσαι, partic. φθάσας.

Φθέγγονθ' pro ἐφθέγγοντο, imperf. à φθέγγομαι, loquor.

Φθείμην, φθεῖο, φθεῖτο, a. 2. med. opt. modi, à φθῆμι facto ex φθέω, idemque significante quod φθίνω, ut quidem tradunt nonnulli ex recentioribus.

Φθείομεν, Ion. pro φθῶμεν, resoluta primùm vocali circumflexâ ῶ in εω, deinde facta systole τοῦ ω, et inserto ι metri causa. a. 2. act. subjunct. à Th. φθῆμι, ut θείομεν, pro θῶμεν à τίθημι.

Φθέῤῥω, Æol. Thema est pro φθείρω, unde fut. 1. φθέρσω.

Φθέωμεν, Ion. vocalis circumflexæ ῶ resolutione in έω, pro φθῶμεν, aor. 2. act. subjunct. modi à Th. φθῆμι.

Φθῆ, Ion. augmenti detractione pro ἔφθη. a. 2. act. indic. modi, à Th. φθῆμι. At φθῇ est a. 2. act. subjunct. modi, ab eodem.

Φθήῃ dici pro φθαίη, ut στήῃ pro σταίη, α verso in η et subscripto ι, scribit Eustath. Atque ita erit a. 2. act. opt. modi, ab eod. Th. φθῆμι. Alii tamen subjunctivi modi esse volunt et ejusdem temporis, dicentes esse pleonasmum τοῦ η, pro φθῇ, scribentesque φθήῃ.

Φθῆσε, Ion. augmenti detractione dicitur pro ἔφθησε: a. 1. act. indic. modi ab eod. φθῆμι faciente fut. 1. φθήσω, ex φθάω, unde et fut. 1. med. φθήσονται.

Φθῇσι, Ion. paragoge τοῦ σι pro φθῇ tertia pers. sing. a. 2. subjunct. φθῶ, ex eod. φθῆμι.

Φθίμενος, per syncopen pro φθιόμενος: part. à Th. φθίομαι.

Φθίσθαι, per syncopen aiunt itidem usurpatum esse pro φθίεσθαι. potest tamen esse etiam infin. præt. perf. pass. ab eod. φθίομαι, augmento carens, pro ἐφθίσθαι.

Φθίσθω, itidem per syncopen factum aiunt ex φθιέσθω, præs. imper. à verbo φθίομαι.

Φθίσω, fut. 1. act. verbi φθίω. unde infin. fut. 1. med. φθίσεσθαι.

Φίλατο, Ion. dempto augmento pro ἐφίλατο. præt. imperf. pass. verbi φίλαμαι ex act. φίλημι: quorum tamen utriusque nullus est usus, alii per syncopen malunt ex φιλήσατο factum esse, et tunc esset a. 1. med. verbi act. φιλέω.

Φιλέεσκε, Ion. pro ἐφίλει, dempto primùm augmento, deinde annexa syllaba σκε.

Φιλεῦνται, Dor. pro φιλοῦνται, à Them. eod.

Φιλήμεναι, Ion. itidem seu Dor. pro φιλῆναι, ex Th. φίλημι ut tradit Eust. Alii ectasin habere dicunt pro φιλέμεναι, quod Dor. itidem est pro φιλεῖν, à Th. φιλέω.

Φιμωθεὶς, particip. aor. 1. pass. ἐφιμώθην, à Them. act. φιμόω.

Φλεγεθοίατο, Ion. pro φλεγέθοιντο, præs. opt. pass. à Th. φλεγέθω.

Φλεγεὶς, part. aor. 2. pass. ἐφλέγην, à Th. act. φλέγω.

Φλεγμῆναι, a. 1. act. infin. modi, à Th. φλεγμαίνω faciente a. 1. indic. ἐφλέγμηνα, ut φαίνω ἔφηνα.

Φλεγοίατο, præs. opt. pass. Ion. pro φλέγοιντο, ex act. Themate, φλέγω.

Φλεχθεὶς, aor. 1. pass. partic. ex eod. Th. φλέγω. Similiter in infin. ejusd. aor. 1. φλεχθῆναι dicitur. facit enim φλέγω fut. 1. act. φλέξω, præt. perf. pass. πέφλεγμαι, ex cujus tertia pers. πέφλεκται, fit aor. 1. pass. ἐφλέχθην.

Φοβέεσκον, imperf. Poët. pro ἐφόβουν, à φοβέω, timorem injicio.

Φοβεύμενος, Ion. seu Dor. pro φοβούμενος. part. à Th. φοβέομαι.

Φορῆναι, a. 1. act. infin. modi, à Th. φοραίνω.

Φράδε, a. 2. act. imper. modi, à Th. φράζω faciente fut. 2. act. φραδῶ. Est et a. 2. act. indic. modi augmento carens pro ἔφραδε. ab eod. Th. a. 1. part. φράσας, φράσασα.

Φράζεσκε, Ion. pro ἔφραζε, dempto primùm augmento, deinde annexa paragoge σκε, præt. imper. act. ejusd. φράζω.

Φράζεο et φράζευ, Ion. pro φράζου. præs. imper. pass. ab eod.

Φρασαίατο, Ion. itidem pro φράσαιντο, aor. 1. med. opt. modi ab eodem.

Φραχθεὶς, part. aor. 1. pass. ἐφράχθην, ab act. Them. φράσσω seu φράττω.

Φρεῖν, per syncopen pro φέρειν seu φορεῖν. Ex eod. φορέω est fut. 1. act. φρήσω, habens et ipsum syncopen. At φρὲς est aor. 2. act. imper. à Them. φρῆμι, ut σχὲς ex σχῆμι, θὲς ex τίθημι. Nisi in φρὲς pleonasmum τοῦ σ habere velis pro φρὲ, ex eod. Th. φρέω, sicut εἰπὲ ex ἔπω.

Φρῶ, per contractionem ex φρέω: hoc autem per syncopen ex φορέω factum est. Thema est præs. temporis.

Φῦ, Ion. augmenti detractione pro ἔφυ, aor. 2. act. indic. modi, à Them. φῦμι.

Φῦντο, itidem pro ἔφυντο, dempto augmento. præt. imperf. pass. ex Th. φῦμαι facto ex act. φῦμι. Possit etiam esse præt. plusquamperf. pass. pro πέφυντο seu ἐπέφυντο, à Them. act. φύω, ut χῦντο pro κέχυντο seu ἐκέχυντο ex χύω.

Φὺς, φύντος, part. aor. 2. act. ἔφυν, ex Th. φῦμι.

Φωνεῦντα, Dor. seu Ion. pro φωνοῦντα. partic. præs. act. ex Them. φωνέω.

Φωχθεὶς, part. aor. 1. pass. ἐφώχθην, ex act. Them. φώγνυμι seu φώγω.

X.

Χάδε seu χάδεν, Ion. augmenti detractione pro ἔχαδε. aor. 2. act. indic. modi, à Th. χάζω faciente fut. 2. act. χαδῶ, et a. 2. ἔχαδε. Alioqui χάδε potest esse etiam imper. a. 2. act. ab eodem.

Χαδέειν, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro χαδεῖν, a. 2. act. infin. modi, ab eod. Them.

Χάζεο et χάζευ, Ion. et Dor. pro χάζου, præsent. imper. pass. ab eod. χάζω.

Χανεῖν, a. 2. act. vel fut. 1. aut 2. act. infin. modi à Th. χαίνω faciente χανῶ in utroque fut. act. Ex quorum postremo, a. 2. ἔχανον, unde opt. χάνοιμι, et subjunct. χάνω, et part. χανών. fut. med. est χανοῦμαι unde part. χανούμενος.

Χαρεὶς, part. a. 2. pass. ἐχάρην, ex act. Th. χαίρω faciente utrunque fut. χαρῶ, et ex horum postremo aor. 2. ἔχαρον. Porro ex ἐχάρην est χάρη tertia pers. sing. augmento carens more Poët. pro ἐχάρη. Inde et imper. χάρηθι, opt. χαρείην, subjunct. χαρῶ. infin. χαρῆναι: nec non fut. 2. pass. χαρήσομαι.

Χαρισθῆναι, condonari, a. 1. inf. pass. à χαρίζομαι.

Χέαι, aor. 1. act. infin. modi, à Th. act. χέω. contra regulam pro χεῦσαι: nam a. 1. act. infin. modi facit primùm χεῦαι, abjecta characteristica futuri, ex quo postea hoc χέαι, exempto præterea υ. Sic κῆαι pro καῦσαι usurpatum est. Ex eodem aor. est part. χέας: et voce med. χέασθαι, χεάμενος.

Χείσεται, fut. 1. med. indic. modi, à verbo inus. χείω significante χωρῶ, ut cùm alii tradunt, tum Eust.

Χευάντων, Att. pro χευάτωσαν: posito genitivo plur. part. a. 1. act. pro tertia pers. plur. aor. 1. act. imperat. modi. Ambo sunt ex Th. χέω faciente fut. 1. χεύσω, a. 1. ἔχευσα, et dempto σ, ἔχευα.

Χεύσω, fut. 1. act. indic. modi, à Th. χέω. assumpsit autem υ cum σ futurum illud, ut ῥέω facit ῥεύσω, πνέω πνεύσω, et alia hujusmodi verba bisyllaba in εω terminata.

Χλιήνας, part. a. 1. act. à Th. χλιαίνω. Ex quo Th. est χλιανθεὶς, part. ex a. 1. pass. ἐχλιάνθην, facto ex præt. perf. pass. ἐχλίαμμαι.

Χολωσέμεν et Χολωσέμεναι, Dor. sunt pro χολῶσαι, a. 1. act. infin. modi à Th. χολόω, faciente fut. 1. χολώσω.

Χρανθεὶς, part. aor. 1. pass. ἐχράνθην, ex act. Th. χραίνω, faciente præt. perf. pass. κέχρανται, ex quo aor. ille.

Χρεώμενος, Ion. vocalis circumflexæ ῶ resolutione in εω, pro χρώμενος, part. præs. pass. χράομαι seu χρῶμαι. alii pleonasmum esse dicunt sicut in μεμνέωτο.

Χρῆν, Ion. augmenti detractione pro ἔχρην, apud Sophoclem. Alioqui est et infin. præsens, significans, oportere, convenire, apud Eurip. in Hecuba. et tunc habet apocopen pro χρῆναι, solisque Poëtis est usitatum, ut Varin. tradit ex Vet. Gramm.

Χρῆναι, infin. impersonalis verbi χρὴ, ut jam dixi.

Χρῄς, Hesych. exp. θέλεις, χρήζεις. Dorica igitur contractione factum fuerit ex χρέεις, ut ζῇς ex ζάεις, et ι ei subscribendum est.

Χρῆσθα pro χρὴ Dor. esse tradit Varin.

Χρήσθων, idem pro χρήσθωσαν Atticum esse annotat, ut ἐχέσθων et μεμνήσθων pro ἐχέσθωσαν, μεμνήσθωσαν, positis dualibus passivis loco pluralium in imperandi modo. sicut iidem in act. voce utuntur genitivis pluralibus participiorum pro tertiis pers. plur. itidem in imperativo. Χρῆσθαι autem pro χρᾶσθαι Doricum quidem est, sed in communi usu apud Atticos quoque.

Χρῶσαι, aor. 1. act. infin. modi à Th. χρώννυμι, faciente fut. 1. act. χρώσω, ex inus. Th. χρόω. Ab eodem est a. 1. pass. infin. χρωσθῆναι.

Χρῷτο, per contractionem pro χράοιτο, præs. opt. pass. à χράομαι.

Χύτο, Ion. detracto augmento pro κέχυτο seu ἐκέχυτο. præt. plusquamperf. ind. modi, à Th. act. χύω. Itidemque in plur. num. χῦντο pro κέχυντο seu ἐκέχυντο, ut λύτο et λῦντο pro λέλυτο et λέλυντο.

Χώεο, Ion. resolutione diphthongi pro χώου. præt. imper. pass. à Th. χώομαι, significante, irascor. à quo est et imperf. χώετο, augmento carens pro ἐχώετο.

Χῶσαι, a. 1. act. infin. modi, à χώννυμι, mutuante fut. ex inusit. Th. χόω: vel etiam à Poëtico verbo χώω significante idem quod ὀργίζω et λυπῶ. Ab iisdem Th. sunt aor. 1. med. vocis χώσατο, sine augmento pro ἐχώσατο: infin. χώσασθαι, et part. χωσάμενος.

Χωσθεὶς, part. a. 1. pass. ἐχώσθην, ex Th. χώννυμι seu χόω.

Χώσω, fut. 1. act. indic. modi, vel ex χώννυμι mutuante id ex inus. Th. χόω, vel ex Poët. Th. χώω.

Ψ.

Ψαρῶ, fut. 1. act. indic. modi, à Th. ψαίρω.

Ψαυσθεὶς, part. a. 1. pass. ἐψαύσθην, à Th. act. ψαύω.

Ψευσθεὶς, part. aor. 1. pass. ἐψεύσθην, à Th. ψεύδομαι

Ψεχθεὶς, part. a. 1. pass. ἐψέχθην, à Th. ψέγω.

Ψήλας, part. a. 1. act. ἔψηλα, à Th. ψάλλω.

Ψηλαφήσειαν, a. 1. opt. Æol. à ψηλαφάω, palpo.

Ψύξας, part. a. 1. act. ἔψυξα, à Th. ψύχω. Ab eodem Th. est infin. a. 1. pass. ψυχθῆναι, et part. ψυχθείς.

Ω.

Ὦ præs. subj. act. verbi εἰμὶ, ex inus. Th. ἔω. Ὧ autem, aspiratum, est itidem præs. subjunct. sed verbi ἵημι ex ἕω.

Ὦγα, præt. med. verbi οἴγω, pro quo Att. dicunt ἔωγα. Sic ᾦγον facit idem Thema in præt. imperf. act.

Ὤγνυντο, præt. imperf. pass. à Th. act. οἴγνυμι.

Ὦδα, præt. perf. med. verbi οἰδέω. Itidemque in plusquamperf. ᾤδεε Ion. resolutione diphthongi pro ᾤδει. sine ι autem subscripto ὦδα, est præt. med. verbi ὄζω, facientis fut. 2. act. ὀδῶ, itidemque ὤδει est præt. plusquamperf. ejusdem.

Ὠδήκαντι, Dor. pro ᾠδήκασι, præt. perf. act. à Th. οἰδέω. Unde part. ᾠδηκώς.

Ὠδημένος. part. præt. perfect. pass. ᾤδημαι, ex eodem Th. οἰδέω.

Ὤδουν, præt. imperf. act. ejusdem verbi per contractionem ex ᾤδεον.

Ὠδύσσατο, metri causa pro ὠδύσατο, à Th. ὀδύσσω, unde præt. perf. pass. ὤδυσται.

Ὠδώδειν, præt. plusquamperf. med. ex perfecto ὄδωδα, assumpto augmento. ambo ex Th. ὄζω, habentia reduplicationem Atticam, pro ὦδα et ὤδειν.

Ὤετο, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι, facit enim id in prima pers. imperf. ᾠόμην, in secunda ᾤου, in tertia ᾤετο, et sic deinceps.

Ὤζεσαν, a. 1. act. verbi ὀζέω, facientis fut. 1. ὀζέσω, ut quidam recentiores tradunt.

Ὠήθην, a. 1. pass. indic. modi, ex Th. οἴομαι, faciente fut. 1. οἰήσομαι, ex inus. Th. οἰέομαι.

Ὠΐγνυντο, Poët. sex Ion. diphthongi resolutione pro ᾤγνυντο. à Th. ὀΐγνυμι pro οἴγνυμι.

Ὠΐετο, præt. imperf. pass. verb. ὀΐομαι.

Ὠΐθην, a. 1. pass. verbi Poëtici ὀΐομαι facientis fut. 1. med. ὀΐσομαι, apud Varin. Deberet autem potius facere ὠΐσθην.

Ὤϊξε, Ion. seu Poët. diphthongi dissolutione pro ᾦξε, a. 1. act. à Th. ὀΐγω pro οἴγω.

Ὠΐσατο, a. 1. med. verbi Poëtici ὀΐομαι. Ex quo est et aor. 1. pass. ὠΐσθη, et præt. plusquamperf. pass. ὤϊστο.

Ὠκτίσατο, a. 1. med. verbi act. οἰκτίζω. Sic ᾤκτειρησεν est a. 1. act. verbi οἰκτείρω tanquam ex οἰκτειρέω.

Ὦλα, præt. med. verbi ὀλέω seu ὄλλω. pro quo Attici ὄλωλα dicunt, repetitis duabus initialibus præsentis. Ejusdem Th. a. 2. med. est ὠλόμην, ὤλου, ὤλετο. Sed in a. 1. act. est ὤλεσα.

Ὦμεν, præs. subj. act. ex Th. εἰμὶ, faciente primam pers. subjunct. ὦ ex ἔω per contractionem. Ὧμεν autem, spiritu aspero, est itidem præsens subjunct. act. à Th. ἵημι. quod itidem primam subjunct. act. facit ὧ, ex ἕω. Ὧμαι verò est aor. 2. med. subjunct. modi, ab eodem ἵημι, ut θῶμαι à τίθημι.

Ὤμην, per syncopen pro ᾠόμην. præt. imperf. verbi οἴμαι, habentis itidem syncopen pro οἴομαι. f. οἰήσομαι. p. ᾤημαι.

Ὤμοσα, a. 1. act. verbi ὄμνυμι, facientis fut. 1. ὀμόσω, ex ὀμόω, retento ο. Sic præt. perf. act. idem facit ὤμοκα. pro quo Attici dicunt ὀμώμοκα, repetitis duabus initialibus præsentis.

Ὤμωξα, aor. 1. act. verbi οἰμώζω.

Ὠνάμην, quidam per syncopen positum aiunt pro ὠνησάμην. nihil tamen vetat quominus sit præt. imperf. verbi ὄνομαι facti ex act. ὄνημι.

Ὤνησο, secunda pers. aor. 1. med. ὠνησάμην, ex Th. ὄνομαι seu ὀνέομαι, ex quo ὄνημαι est etiam præt. imperf. ὤνητο. Idem tamen ὤνητο potest esse etiam præt. plusquamperf. pass. verbi ὀνέομαι vel ὠνέομαι.

Ὠνομάδαται, Ion. pro ὠνομασμένοι εἰσὶ, præter. perf. pass. indic. modi à Th. act. ὀνομάζω.

Ὦξα, a. 1. act. verbi οἴγω.

Ὠόμην, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι, cujus tertia plur. est ᾤοντο.

Ὦπται, præt. perf. pass. indic. ὄπτομαι.

Ὤρεον, Ion. pro ὥραον seu ὥρων. ab Ion. itidem Th. ὀρέω pro ὁράω.

Ὠριγνῶντο, imperf. pass. ab ὀριγνάομαι. Th. ὀρέγω.

Ὠρισμένῳ, perf. part. pass. ab ὁρίζω. Th. ὅρος, terminus.

Ὡρμέατο, Ion. pro ὥρμηντο, præt. plusquamperf. pass. à Th. act. ὁρμέω vel ὁρμάω.

Ὥρμηνε, aor. 1. act. verbi ὁρμαίνω.

Ὤρορα, præt. perf. med. verbi ὄρω, habens vocalium ἀντίστροφον θέσιν, pro ὄρωρα, metri causa apud Hom. ὄρωρα autem Att. reduplicationem duarum initialium præsentis literarum habet pro ὦρα.

Ὦρσα, a. 1. act. verbi ὄρω, Æol. pro ὦρα. faciunt enim Æol. fut. ὄρσω, non ὀρῶ, ut κέρσω etiam dicunt iidem, non κερῶ.

Ὦρτο, præt. plusquamperf. pass. ejusdem Th. facientis præt. perf. pass. ὦρμαι.

Ὠρύχαται, Ion. pro ὠρυγμένοι εἰσὶ, præt. perf. pass. verbi act. ὀρύσσω. Atticè reduplicatis duabus initalibus literis præsentis dicitur pro eodem ὀρωρύχαται.

Ὠρχεῦντο, Ion. seu Dor. pro ὠρχοῦντο. præt. imperf. verbi ὀρχέομαι.

Ὠρχμενος dici κατὰ τροπὴν καὶ συγκοπὴν pro ἀρχόμενος tradit Etym. Videndum tamen, ne scribendum Ὡρχμενος pro ὁ ἀρχόμενος.

Ὠρώρειν, præt. plusquamperf. med. verbi ὄρω, ex præt. perf. ὄρωρα, assumpto suo augmento.

Ὠρωρέχατο, itidem est plusquamperf. verbi ὀρέγω, habens suum augmentum, sed in pass. voce, et more Ion. pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν.

Ὠρωρέχειν, similiter augmentum habet, in præt. plusquamperf. à Th. act. ὀρέγω. Sic ὀρωρύχειν ex ὀρύττω.

Ὤσασκε, Ion. pro ὦσε, inserta syllaba ασκ, ut in τύψασκε. a. 1. act. verbi ὠθέω, ex inus. Th. ὤθω. Unde in med. voce ὤσατο, et particip. ὠσάμενος.

Ὦσι, tertia pers. plur. præs. subjunct. act. à Th. εἰμὶ faciente primam sing. ὦ ex inus. Them. ἕω. At ὧσι, aspiratum, est itidem tertia pers. plur. præs. subjunctivi activi, sed à Th. ἵημι, quod et ipsum facit ὧ ex inus. Th. ἕω.

Ὦσμαι, præt. perf. pass. verbi act. ὠθέω, facientis fut. 1. act. ὤσω, ex inus. Th. ὤθω. Unde part. ὠσμένος. Inde et a. 1. pass. ὤσθην, ex quo part. ὠσθείς.

Ὠστιεῖ, Att. pro ὠστιῇ. secunda pers. sing. fut. 1. med. ὠστιοῦμαι pro ὠστίσομαι, à Th. act. ὠστίζω.

Ὤφθησαν, aor. 1. pass. indic. modi, ex Them. ὄπτομαι, faciente fut. 1. med. ὄψομαι, præt. perf. pass. ὦμμαι, ex cujus tertia pers. Aoristus ille.

Ὦχα, præt. perf. act. verbi οἴγω.

Ὤχατο, Ion. pro ᾠγμένοι ἦσαν. præt. plusquamperf. pass. ejusdem Them.

Ὤχετο, imperf. m. ab οἴχομαι, abeo. futur. οἰχήσομαι. præter. ᾤχημαι.

Ὤχωκα, Poët. τροπῇ τοῦ η pro ᾤχηκα. præt. perf. act. verbi οἴχω ex οἰχέω.

Hæc ex doctissimis Græcorum commentariis et aliorum nostræ ætatis ἑλληνικωτάτων scriptis desumpta proposuimus. Cæterùm quum verbum passivæ vocis revocatur ad Thema quod est activæ, sciendum est respici ad primum Thema, non ad id ex quo illud proximè derivatum est. Tum in gratiam juniorum, difficiliora quædam Themata ex Hom. A. E. I. tum ex Hesiodo et Novo Testamento collecta sunt, et addita.

DE

GRÆCORUM NOTIS ARITHMETICIS

COMPENDIUM

EX

HADRIANI AMEROTII

SCRIPTIS.

Græci utuntur notis numerorum, literis alphabeticis: idque tribus modis. Primò singulis elementis secundùm alphabeti seriem loci sui numerum significantibus. Nam quorum in ordine alphabeti locum quæque litera sortita est, ejusdem numerum repræsentat, ut α primum, β secundum, et ita deinceps usque ω, quod 24. symbolum habet. Secundò toto alphabeto in tres classes diviso, quarum prima est unitatum ab α prima unitate usque ι decimam unitatem porrecta, hac tamen nota ϛ pro senario usurpata. Secunda est denariorum à litera ι usque ρ procedens interjecto itidem hoc signo ϟ pro nonagenario. Tertia est centenorum à litera ρ usque ad finem sua serie protensa: sed pari modo hac nota ϡ pro nonagesimo addita. Singulis his literis pariter et notis, si virgula toni gravis nota subscribatur, hoc modo ͵α, prima quidem classis millenariorum monadas, secunda millenariorum decadas, tertia millenariorum centurias significat. Tertio, sex duntaxat literis alphabeti in designandis numeris utuntur ΙΠΔΗΧΜ, quarum Ι unitatem significat. Π πέντε, id est, quinque. Δ δέκα, id est, decem. Η ἑκατὸν, id est, centum. Χ χίλια, id est mille. Μ μύρια, id est, decies mille significat. Reliquæ sunt capitales literæ numerorum suorum, quos eosdem per se significant. Et hæ quidem omnes præter Π usque ad quaternarium numerum, sive per se, sive aliis adjunctæ, multiplicantur, ut Ι. ΙΙ. ΙΙΙ. ΙΙΙΙ. 1. 2. 3. 4. Δ. ΔΔ. ΔΔΔ. ΔΔΔΔ. id est, 10. 20. 30. 40. Η. ΗΗ. ΗΗΗ. ΗΗΗΗ. id est, 100. 200. 300. 400. Χ. ΧΧ. ΧΧΧ. ΧΧΧΧ. id est, 1000. 2000. 3000. 4000. Μ. ΜΜ. ΜΜΜ. ΜΜΜΜ. id est, 10000. 20000. 30000. 40000.

Decadum verò, centuriarum et chiliadum ac myriadum quinarios, hæc elementa ΔΗΧΜ, literæ Π inclusa significant, ut Δ, inclusum Π, efficit 50. Η, inclusum Π, 500. Χ, inclusum Π, 5000. Μ, inclusum Π, 50000. Horum numerorum adjunctione reliqui omnes numeri gignuntur, in quorum compositione semper major minori præponendus est.

HERODIANI DE IISDEM TRACTATUS.

Unitatis numerum significat unum iota: binarium, duo ι ι: et ita usque ad quatuor. Quinarium enim (τὰ πέντε) significat litera π: similiterque senarium notat hoc ipsum π adjecto uno ι, veluti ad quinque priora addito uno: et ita deinceps usque ad novem. Nam denarius numerus (τὰ δέκα) significatur litera δ: vicenarius verò duobus δδ, eodemque modo usque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius, (τὰ πεντήκοντα) notatur litera π habente δ in medio suo ventre, hoc modo. ΙΔΙ. Sexagenarius autem, hac ipsa nota itidem ut in præcedentibus appositum habente suum δ et ita progressio fit usque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὰ ἑκατὸν) significatur litera η: ducenarius, duplici ηη, et ita usque ad quingenarium: ejus quippe (τῶν πεντακοσίων) nota est litera π, in sui medio habens literam η: sic nimirum, ΙΗΙ. Sexcenarius verò consimiliter notatur eadem hac nota apposita literæ η: et usque ad nonagenarium eodem pacto proceditur. Etenim millenarii, (τῶν χιλίων) nota est litera χ: at duo millia significantur duobus χχ. et sic usque ad quatuor millia progredimur. nam π rursum uti supra, in sese medium continens χ. quinque millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat: hoc modo. ΙΧΙ. Idem verò et sex millia significat, consimiliter uti in superioribus apposita ei litera χ: eademque ratione usque ad novem millia. Decem autem millia (τὰ μύρια) notat litera μ. Porrò notæ illæ quæ apponuntur supradictis, quum augendus est numerus, ad dextrum apponuntur latus: quum minuendus, ad sinistrum, nam appositio numeri ea parte facta, significat oportere hunc minorem numerum ab illo majore demere. Verùm subjeci ipsas illas numerorum figuras serie et ordine suo, ab unitate exorsus, singulis ipsarum apposita communis numeri nota: ut eo modo cognosci melius et intelligi possint quæ antè dicta sunt. Faciendum itaque ut prædictum est. appositarum namque literarum unaquæque numeri multitudinem significat. Cæterùm scripsi numeros unitatis, denarios, centenarios, millenarios, quia ex prædictis satis manifestum est quonam pacto singuli horum illis appositis augendi sint, præmittendus autem semper major minori, appositis serie sua tot aliis numeris quot augere illum volumus.

Ι. ά. ἕν.	I. 1. Unum.
ΙΙ. β΄. δύο.	II. 2. duo.
ΙΙΙ. γ΄. τρία.	III. 3. tria.
ΙΙΙΙ. δ΄. τέσσαρα.	IIII. 4. quatuor.
Π. έ. πέντε.	V. 5. quinque.
ΠΙ. ϛ΄. ἕξ.	VI. 6. sex.
ΠΙΙ. ζ΄. ἑπτά.	VII. 7. septem.
ΠΙΙΙ. ή. ὀκτώ.	VIII. 8. octo.
ΠΙΙΙΙ. θ΄. ἐννέα.	IX. 9. novem.
Δ. ί. δέκα.	X. 10. decem.
ΔΙ. ιά. ἕνδεκα.	XI. 11. undecim.
ΔΙΙ. ιβ΄. δώδεκα.	XII. 12. duodecim.
ΔΙΙΙ. ιγ΄. τρισκαίδεκα.	XIII. 13. tredecim.
ΔΙΙΙΙ. ιδ΄. τεσσαρεσκαίδεκα.	XIV. 14. quatuordecim.
ΔΠ. ιέ. πεντεκαίδεκα.	XV. 15. quindecim.
ΔΠΙ. ιϛ΄. ἑκκαίδεκα.	XVI. 16. sedecim.
ΔΠΙΙ. ιζ΄. ἑπτακαίδεκα.	XVII. 17. septemdecim.
ΔΠΙΙΙ. ιή. ὀκτωκαίδεκα.	XVIII. 18. octodecim.
ΔΠΙΙΙΙ. ιθ΄. ἐννεακαίδεκα.	XIX. 19. novendecim.
ΔΔ. κ΄. εἴκοσι.	XX. 20. viginti.
ΔΔΙ. κά. εἰκοσιέν.	XXI. 21. vigintiunum.
ΔΔΙΙ. κβ΄. εἰκοσιδύο.	XXII. 22. vigintiduo.
ΔΔΙΙΙ. κγ΄. εἰκοσιτρία.	XXIII. 23. vigintitria.
ΔΔΙΙΙΙ. κδ΄. εἰκοσιτέσσαρα.	XXIV. 24. vigintiquatuor.
ΔΔΠ. κέ. εἰκοσιπέντε.	XXV. 25. vigintiquinque.
ΔΔΠΙ. κϛ΄. εἰκοσιέξ.	XXVI. 26. vigintisex.
ΔΔΠΙΙ. κζ΄. εἰκοσιεπτά.	XXVII. 27. vigintiseptem.
ΔΔΠΙΙΙ. κή. εἰκοσιοκτώ.	XXVIII. 28. vigintiocto.
ΔΔΠΙΙΙΙ. κθ΄. εἰκοσιεννέα.	XXIX. 29. vigintinovem.
ΔΔΔ. λ΄. τριάκοντα.	XXX. 30. triginta.
ΔΔΔΙ. λά.	XXXI. 31.
ΔΔΔΙΙ. λβ΄.	XXXII. 32.
ΔΔΔΙΙΙ. λγ΄.	XXXIII. 33.
ΔΔΔΙΙΙΙ. λδ΄.	XXXIV. 34.
ΔΔΔΠ. λέ.	XXXV. 35.
ΔΔΔΠΙ. λϛ΄.	XXXVI 36.
ΔΔΔΠΙΙ. λζ΄.	XXXVII. 37.
ΔΔΔΠΙΙΙ. λή.	XXXVIII. 38.
ΔΔΔΠΙΙΙΙ. λθ΄.	XXXIX. 39.
ΔΔΔΔ. μ. τεσσαράκοντα.	XL. 40. quadraginta.
ΔΔΔΔΙ. μά.	XLI. 41.
ΔΔΔΔΙΙ. μβ΄.	XLII. 42.
ΔΔΔΔΙΙΙ. μγ΄.	XLIII. 43.
ΔΔΔΔΙΙΙΙ. μδ΄.	XLIV. 44.
ΔΔΔΔΠ. μέ.	XLV. 45.
ΔΔΔΔΠΙ. μϛ΄.	XLVI. 46.
ΔΔΔΔΠΙΙ. μζ΄.	XLVII. 47.
ΔΔΔΔΠΙΙΙ. μή.	XLVIII. 48.
ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ. μθ΄.	XLIX. 49.
ΙΔΙ. ν΄. πεντήκοντα.	L. 50. quinquaginta.
ΙΔΙΙ. νά.	LI. 51.
ΙΔΙΙΙ. νβ΄.	LII. 52.
ΙΔΙΙΙΙ. νγ΄.	LIII. 53.
ΙΔΙΙΙΙΙ. νδ΄.	LIV. 54.
ΙΔΙΠ. νέ.	LV. 55.
ΙΔΙΠΙ. νϛ΄.	LVI. 56.
ΙΔΙΠΙΙ. νζ΄.	LVII. 57.
ΙΔΙΠΙΙΙ. νή.	LVIII. 58.
ΙΔΙΠΙΙΙΙ. νθ΄.	LIX. 59.
ΙΔΙΔ. ξ΄. ἑξήκοντα.	LX. 60. sexaginta.
ΙΔΙΔΙ. ξά.	LXI. 61.
ΙΔΙΔΙΙ. ξβ΄.	LXII. 62.
ΙΔΙΔΙΙΙ. ξγ΄.	LXIII. 63.
ΙΔΙΔΙΙΙΙ. ξδ΄.	LXIV. 64.
ΙΔΙΔΠ. ξέ.	LXV. 65.
ΙΔΙΔΠΙ. ξϛ΄.	LXVI. 66.
ΙΔΙΔΠΙΙ. ξζ΄.	LXVII. 67
ΙΔΙΔΠΙΙΙ. ξή.	LXVIII. 68.
ΙΔΙΔΠΙΙΙΙ. ξθ΄.	LXIX. 69.
ΙΔΙΔΔ. ό. ἑβδομήκοντα.	LXX. 70. septuaginta.
ΙΔΙΔΔΙ. οά.	LXXI. 71.
ΙΔΙΔΔΙΙ. οβ΄.	LXXII. 72.
ΙΔΙΔΔΙΙΙ. ογ΄.	LXXIII. 73.
ΙΔΙΔΔΙΙΙΙ. οδ΄.	LXXIV. 74.
ΙΔΙΔΔΠ. οέ.	LXXV. 75.
ΙΔΙΔΔΠΙ. οϛ΄.	LXXVI. 76.
ΙΔΙΔΔΠΙΙ. οζ΄.	LXXVII 77.
ΙΔΙΔΔΠΙΙΙ. οή.	LXXVIII. 78.
ΙΔΙΔΔΠΙΙΙΙ. οθ΄.	LXXIX. 79.
ΙΔΙΔΔΔ. π΄. ὀγδοήκοντα.	LXXX. 80. octuaginta.
ΙΔΙΔΔΔΙ. πά.	LXXXI. 81.
ΙΔΙΔΔΔΙΙ. πβ΄.	LXXXII. 82.
ΙΔΙΔΔΔΙΙΙ. πγ΄.	LXXXIII. 83.
ΙΔΙΔΔΔΙΙΙΙ. πδ΄.	LXXXIV. 84.
ΙΔΙΔΔΔΠ. πέ.	LXXXV. 85.
ΙΔΙΔΔΔΠΙ. πϛ΄.	LXXXVI. 86.
ΙΔΙΔΔΔΠΙΙ. πζ΄.	LXXXVII. 87.
ΙΔΙΔΔΔΠΙΙΙ. πή.	LXXXVIII. 88.
ΙΔΙΔΔΔΠΙΙΙΙ. πθ΄	LXXXIX. 89.
ΙΔΙΔΔΔΔ. ϟ. ἐνενήκοντα.	LXXXX. 90. nonaginta.
ΙΔΙΔΔΔΔΙ. ϟά.	LXXXXI. 91.
ΙΔΙΔΔΔΔΙΙ. ϟβ΄.	LXXXXII. 92.
ΙΔΙΔΔΔΔΙΙΙ. ϟγ΄.	LXXXXIII. 93.
ΙΔΙΔΔΔΔΙΙΙΙ. ϟδ΄.	LXXXXIV. 94.
ΙΔΙΔΔΔΔΠ. ϟέ.	LXXXXV. 95.
ΙΔΙΔΔΔΔΠΙ. ϟϛ΄.	LXXXXVI. 96.
ΙΔΙΔΔΔΔΠΙΙ. ϟζ΄.	LXXXXVII. 97.
ΙΔΙΔΔΔΔΠΙΙΙ. ϟή,	LXXXXVIII. 98.
ΙΔΙΔΔΔΔΠΙΙΙΙ. ϟθ΄.	LXXXXIX. 99.

Η. ρ΄. ἑκατόν.	C. 100. centum.
ΗΗ. σ΄. διακόσια.	CC. (ꝏ) 200. ducenta.
ΗΗΗ. τ΄. τριακόσια.	CCC. 300. trecenta.
ΗΗΗΗ. υ΄. τεσσαρακόσια.	CCCC. 400. quadringenta.
ΙΗΙ. φ΄. πεντακόσια.	D. (vel ɪɔ) 500. quingenta.
ΙΗΙΗ χ΄. ἑξακόσια.	DC. 600. sexcenta.
ΙΗΙΗΗ. ψ΄. ἑπτακόσια.	DCC. 700. septingenta.
ΙΗΙΗΗΗ. ω΄. ὀκτακόσια.	DCCC. 800. octingenta.
ΙΗΙΗΗΗΗ. ϡ΄. ἐννακόσια.	DCCCC. 900. nongenta.
Χ. ͵α. χίλια.	M. (vel cɪɔ : ∞. 1) 1000. mille.
ΧΧ. ͵β. δισχίλια.	ɪɪ. (vel ɪɪ ∞) 2000. duo millia.
ΧΧΧ. ͵γ. τρισχίλια.	ɪɪɪ. (vel ɪɪɪ ∞) 3000. tria millia.
ΧΧΧΧ. ͵δ. τετρακισχίλια.	ɪɪɪɪ. (vel ɪɪɪɪ. ∞) 4000. quatuor millia.
ΙΧΙ. ͵ε. πεντακισχίλια.	v. vel v. ∞. ɪɔɔ.) 5000. quinque millia.
ΙΧΙΧ. ͵ϛ. ἑξακισχίλια.	vɪ. (vel vɪ. ∞) 6000. sex millia.
ΙΧΙΧΧ. ͵ζ. ἑπτακισχίλια.	vɪɪ. (vel vɪɪ, ∞) 7000. septem millia.
ΙΧΙΧΧΧ. ͵η. ὀκτακισχίλια.	vɪɪɪ. (vel vɪɪɪ. ∞) 8000. octo millia.
ΙΧΙΧΧΧΧ. ͵θ. ἐννακισχίλια.	vɪɪɪɪ. (vel vɪɪɪɪ. ∞) 9000. novem millia.
Μ. ͵ι. μύρια. Μ.	x. (vel ccIɔɔ. ɔMC. ɪMɪ.) 10000. decem millia.

Porro si quis Herodiani myriadem excedere, et aliquanto ulteriùs progredi velit, institutam ab eo rationem sequetur, hoc modò.

ΜΜ. δισμύρια.	xx. (vel xx. ∞) 20000. viginti millia.
ΜΜΜ. ͵λ. τρισμύρια.	xxx. (vel xxx. ∞) 30000. triginta millia.
ΜΜΜΜ. ͵μ. τετρακισμύρια.	xxxx. (vel xxxx. ∞) 40000. quadraginta millia.
ΙΜΙ. ͵ν. πεντακισμύρια.	ʟ. (vel ʟ. ∞. ɪɔɔɔ.) 50000. quinquaginta millia.
ΙΜΙΜ. ͵ξ. ἑξακισμύρια.	ʟx. (vel ʟx. ∞) 60000. sexaginta millia.
ΙΜΙΜΜ. ͵ο. ἑπτακισμύρια.	ʟxx. (vel ʟxx. ∞.) 70000. septuaginta millia.
ΙΜΙΜΜΜ. ͵π. ὀκτακισμύρια.	ʟxxx. (vel ʟxxx. ∞) 80000. octuaginta millia.
ΙΜΙΜΜΜΜ. ͵ϟ. ἐννακισμύρια.	ʟxxxx. (vel ʟxxxx. ∞) 90000. nonaginta millia.

Quòd si ulteriùs adhuc progredi velimus, sequemur notas minuscularum literarum: quarum hæc est series.

͵ρ. δεκακισμύρια.	c. (vel cᴍ c. ∞. cccɪɔɔɔ.) 100000. centum millia.
͵σ. εἰκοσακισμύρια.	cc. (vel cc. ∞.) 200000. ducenta millia.
͵τ. τριακοντακισμύρια.	ccc. (vel ccc. ∞.) 300000. trecenta millia.
͵υ. τεσσαρακοντακισμύρια.	cccc. (vel cccc. ∞.) 400000. quadringenta millia.
͵φ. πεντηκοντακισμύρια.	ᴅ. (vel ᴅc ᴅ. ∞̄.) 500000. quingenta millia.
͵χ. ἑξηκοντακισμύρια.	ᴅc. vel (ᴅc. ∞.) 600000. sexcenta millia.
͵ψ. ἑβδομηκοντακισμύρια.	ᴅcc. (vel ᴅcc. ∞.) 700000. septingenta millia.
͵ω. ὀγδοηκοντακισμύρια.	ᴅccc. (vel ᴅccc. ∞.) 800000. octingenta millia.
͵ϡ. ἐννενηκοντακισμύρια.	ᴅcccc. (vel ᴅcccc. ∞.) 900000. nongenta millia.

Hæc sequuntur ἑκατοντακισμύρια, χιλιακισμύρια, μυριακισμύρια. Quæ integra potius scribuntur quàm notis repræsentantur: quamvis apud Latinos decies centena millia hoc signo ccccIɔɔɔɔ notata comperiantur.

De Nominibus ordinalibus.

Ordinalia nomina quæ vocant, à superioribus originem ducunt.

Πρῶτος.	Primus.
Δεύτερος.	Secundus.
Τρίτος, (Poëtis τρίτατος.)	Tertius.
Τέταρτος, (Poëtis τέτρατος.)	Quartus
Πέμπτος.	Quintus.
Ἕκτος.	Sextus.
Ἕβδομος.	Septimus.
Ὄγδοος.	Octavus.
Ἔνατος.	Nonus.
Δέκατος.	Decimus.
Ἑνδέκατος.	Undecimus.
Δωδέκατος.	Duodecimus.
Τρισκαιδέκατος.	Decimus tertius, seu tertius decimus.
Τεσσαρεσκαιδέκατος.	Decimus quartus, seu quartus decimus, utroque enim modo Latini loquuntur, id quod de sequentibus etiam dictum putator.
Πεντεκαιδέκατος.	Decimusquintus.
Ἑκκαιδέκατος.	Decimussextus
Ἑπτακαιδέκατος.	Decimusseptimus.
Ὀκτωκαιδέκατος.	Decimusoctavus.
Ἐννεακαιδέκατος.	Decimusnonus.
Εἰκοστός.	Vigesimus, seu vicesimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος.	Vigesimusprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος.	Vegesimussecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος.	Vigesimustertius, et sic deinceps.
Τριακοστός.	Trigesimus, seu Tricesimus.
Τριακοστὸς πρῶτος.	Trigesimusprimus, et ita deinceps.
Τεσσαρακοστός.	Quadragesimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος.	Quadragesimus primus, &c.
Πεντηκοστός.	Quinquagesimus.
Ἑξηκοστός.	Sexagesimus.
Ἑβδομηκοστός.	Septuagesimus.
Ὀγδοηκοστός.	Octogesimus.
Ἐννενηκοστός.	Nonagesimus.
Ἑκατοστός.	Centesimus.
Διακοσιοστός.	Ducentesimus, vel Ducesimus.
Τριακοσιοστός.	Tricentesimus, vel Tricesimus.
Τεσσαρακοσιοστός.	Quadringentesimus vel Quadragesimus.
Πεντακοσιοστός.	Quingentesimus, vel Quingesimus.
Ἑξακοσιοστός.	Sexcentesimus, vel Sexcesimus.
Ἑπτακοσιοστός.	Septingentesimus, vel Septingesimus.
Ὀκτακοσιοστός.	Octogintesimus, vel Octingesimus.
Ἐννακοσιοστός.	Nongentesimus, vel Noningesimus.
Χιλιοστός.	Millesimus.
Δισχιλιοστός.	Bis millesimus.
Τρισχιλιοστός.	Ter millesimus.
Τετρακισχιλιοστός.	Quater millesimus.
Πεντακισχιλιοστός.	Quinquies millesimus.
Ἑξακισχιλιοστός.	Sexies millesimus.
Ἑπτακισχιλιοστός.	Septies millesimus.
Ὀκτακισχιλιοστός.	Octies millesimus.
Ἐννακισχιλιοστός.	Novies millesimus.
Μυριοστός.	Decies millesimus.
Δισμυριοστός.	Vicies millesimus.
Τρισμυριοστός.	Tricies millesimus, et ita deinceps usque ad μυριακισμυριοστὸς, et in infinitum usque multiplicando per adverbia numeralia. Porrò efferuntur hæc ordinalia etiam intercedente copula, et interdum quidem majore numero minorem præcedente, interdum sequente, ut videre est passim apud Athenæum.

Numerativa in πλοῦς et πλάσιος finita.

Sunt et alia numerativa nomina adjectiva unà cum præcedentibus ordinalibus derivata ex numeralibus, vel etiam ex numeralium adverbiis. Duorum ea generum sunt. Quædam enim in πλοῦς desinunt, quædam in πλάσιος.

Διπλοῦς.	Duplex, (quod præcedit Ἁπλοῦς, simplex.)
Τριπλοῦς.	Triplex.
Τετραπλοῦς.	Quadruplex.
Πενταπλοῦς.	Quintuplex.
Ἑξαπλοῦς.	Sextuplex.
Ἑπταπλοῦς.	Septuplex.
Ὀκταπλοῦς.	Octuplex.
Ἐνναπλοῦς.	Noncuplex.
Δεκαπλοῦς.	Decuplex. et ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιαπλοῦς, μυριαπλοῦς. Quibus adde infinitum πολλαπλοῦς, multiplex. Sequuntur ea quæ in πλάσιος desinunt.
Διπλάσιος.	Duplus.
Τριπλάσιος.	Triplus.
Τετραπλάσιος.	Quadruplus.
Πενταπλάσιος.	Quincuplus.
Ἑξαπλάσιος.	Sexcuplus.
Ἑπταπλάσιος.	Septuplus.
Ὀκταπλάσιος.	Octuplus.
Ἐνναπλάσιος.	Noncuplus.
Δεκαπλάσιος.	Decuplus.
Εἰκοσαπλάσιος.	Vigecuplus. Et sic deinceps usque ad ἑκατονταπλάσιος seu ἑκατονταπλασίων, centuplus: χιλιαπλάσιος, millecuplus: μυριαπλάσιος, deno milleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, multiplus seu multiplex.

Substantiva quædam ex numeralibus derivata.

Μονάς.	Unitas, numerus singularis.
Δυάς.	Dualis numerus, secundum alios Binarius.
Τριάς.	Ternarius numerus, vel Trinitas.
Τετράς.	Quaternarius numerus.
Πεντὰς, sive Πεμπάς.	Quinarius numerus.
Ἑξάς.	Senarius numerus.
Ἑπτάς.	Septenarius numerus.
Ὀγδοάς.	Octonarius numerus.
Ἐννάς.	Novenarius numerus.
Δεκάς.	Denarius numerus.
Ἑνδεκάς.	Undenarius numerus.
Δωδεκάς.	Duodenarius numerus.
Εἰκάς.	Vicenarius numerus.
Τριακάς.	Tricenarius numerus. Et ita deinceps usque ad ἑκατοντὰς, centenarius numerus: χιλιὰς, millenarius numerus: μυριὰς, numerus denarius millenarius.

Adverbia numeralia.

Sunt et adverbia quædam ex numeralibus nominibus orta:

Ἅπαξ.	Semel.
Δίς.	Bis.
Τρίς.	Ter.
Τετράκις.	Quater.
Πεντάκις.	Quinquies.
Ἑξάκις.	Sexies.
Ἑπτάκις.	Septies.
Ὀκτάκις.	Octies.
Ἐννάκις.	Novies.
Δεκάκις.	Decies.
Ἑνδεκάκις.	Undecies.
Δωδεκάκις.	Duodecies.
Τρισκαιδεκάκις.	Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις.	Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις.	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις.	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις.	Decies septies.
Ὀκτακαιδεκάκις.	Decies octies.
Ἐννεακαιδεκάκις.	Decies novies.
Εἰκοσάκις.	Vigecies, seu Vicies.
Τριακοντάκις.	Trigecies, seu Tricies.
Τεσσαρακοντάκις.	Quadragies.
Πεντηκοντάκις.	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις.	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις.	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις.	Octogies.
Ἐννενηκοντάκις.	Nonagies.
Ἑκατοντάκις.	Centies.
Διακοσιάκις.	Ducenties.
Τριακοσιάκις.	Trecenties.
Τετρακοσιάκις.	Quadringenties: et sic deinceps.
Χιλιάκις.	Millies.
Δισχιλιάκις.	Bis millies: et sic deinceps.
Μυριάκις.	Decies millies.
Δισμυριάκις.	Vicies millies: et sic deinceps usque ad μυριάκις μυριάκις. Infinitum autem est πολλάκις, multoties, sæpius. Quibus adde ποσάκις, τοσάκις, quoties, et toties.

DE MENSIBUS ET EORUM PARTIBUS.

Duodecim apud omnes Gentes comperiuntur fuisse menses: sed non eadem apud omnes fuit ratio: inprimis verò Attici menses non conveniunt cum nostris, quod illi, sicut et Hebræorum menses, tantùm ad Lunæ cursum computarentur, Lunâ auspicante et finiente mensem: nostri verò ita descripti sint, ut in conficiendo anno magis ad solis cursum quadrarent. Apud Atticos primus mensis à solstitio æstivo inchoabat annum; quod quum ferè incidat in medium mensem Junium apud nos, mensem qui illi exactè respondeat, opponere non possumus, quum videamus eum partem sibi ex Junio capere, partem ex Julio, quæ ratio eadem deinceps est in cæteris. Quoniam autem apud Græcos scriptores crebra occurrit mentio non solùm Atticorum mensium, sed etiam Ægyptiacorum et Hebræorum, singulorum nomina et seriem subscribemus.

Atheniensium.

Ἑκατομβαιὼν, Junius. Primus hic fuit mensium Atticorum, et anni initium, ut patet ex Dionys. Hal. Rom. antiq. l. 1. ideoque ab hecatombis sacrificiis majoribus, quæ tunc fiebant, nomen accepit. Antiquitus dictus fuit Κρόνιος, (id est, Saturnalis) à Bœotis Hippodromus, à Macedonibus Lous, ut refert Plut. in Thes. et Cam. et Alex.

Μεταγειτνιὼν, Julius à Metagitniis Apollinis sacris. Hunc mensem fuisse secundum annotat Suid. post Harpocrationem.

Βοηδρομιὼν, Augustus, à Boëdromiis sacris. Plut. in Aristide.

Μαιμακτηριὼν, September, à Mæmacta, quod turbidum aërem significat.

Πυανεψιὼν, October, sic dictus à festo, quod agitabatur frugibus terræ jam collectis atque conditis, ut ex Plut. in Thes. colligere licet.

Ἀνθεστηριὼν, November, dictus quòd ἀνθέων στερεῖ τὴν γῆν. At Philostr. vernum esse mensem scribit, denominatum ita παρὰ τῶν ἀνθῶν. Vide et Plut. in Sylla, et Appian. l. 2. Bel. civ. et Macrob. Saturn. lib. 1. c. 12.

Ποσειδεὼν, (quasi dicas, Neptunius) December, ut, interpr. Suidas. Januario tamen eum comparat Plut. in Cæs.

Γαμηλιὼν, Januarius: à Junone quæ nuptiis præest, Suid.

Ἐλαφηβολιὼν, Februarius, à venatione cervorum.

Μουνυχιὼν, Martius, à Munichiis Dianæ sacris. Plut. in Thes. Vide et Harpoc. et Suid.

Θαργηλιὼν, Aprilis, dictus, παρὰ τὰ Θαργήλια, quod erat festum ex eo nominatum, quia in eo primitiæ earum frugum, quas calor solis θέρων καὶ θάλπων τὴν γῆν produxerat, Diis offerrentur.

Σκιροφοριὼν, Maius, à sacris umbraculis. Vide Dionys. Hal. Rom. antiq. lib. 1.

Ægyptiacorum.	*Hebræorum.*
Φθὼ, ἢ Θωθὶ, ὁ Σεπτέμβριος.	Τισρὶ, ὁ Σεπτέμβριος.
Παμφοὶ, ἢ φαωφὶ, ὁ Ὀκτόβριος.	Μαρχασουὰν, ὁ Ὀκτόβριος.
Ἀθὺρ, ὁ Νοέμβριος.	Κισθλὲβ, ὁ Νοέμβριος.
Χυὰκ, ὁ Δεκέμβριος.	Τηβὴθ, ὁ Δεκέμβριος.
Τυβὶ, ὁ Ἰανουάριος.	Σεβὰτ, ὁ Ἰανουάριος.
Μεχεὶρ, ἢ Βεχεὶρ, ὁ Φεβρουάριος.	Ἀδὰρ, ὁ Φεβρουάριος.
Φαμενὼθ, ὁ Μάρτιος.	Νισσὰν, ὁ Μάρτιος.
Φαρμουθὶ, ὁ Ἀπρίλλιος.	Ἰὰρ, ὁ Ἀπρίλλιος.
Παχὼν, ὁ Μάϊος.	Σιβὰν, ὁ Μάϊος.
Παυνὶ, ὁ Ἰούνιος.	Ταμοὺζ, ὁ Ἰούνιος.
Ἐπιφὶ, ὁ Ἰούλιος.	Ἀβ, ὁ Ἰούλιος.
Μεσσυρὶ, ὁ Αὔγουστος.	Ἐλοὺλ, ὁ Αὔγουστος.

De partibus mensis.

Dividunt Græci mensem suum in tres decadas seu τρία δεχήμερα, ut Pollux nominari posse ait. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου sive ἀρχομένου: secundam, μεσοῦντος μηνὸς, vel ἐπὶ δεκάδι: tertiam, φθίνοντος μηνὸς, sive παυομένου, aut λήγοντος: vel etiam ἐπὶ εἰκάδι. Utuntur igitur in diebus numerandis, nominibus ordinalibus, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, seu τετρὰς, πέμπτη, sive πεντὰς, ἕκτη, sive ἑξὰς, et sic deinceps: nisi quòd prima cujusque mensis dies vocatur νουμηνία: (quoniam in ea erat novilunium) decima quinta peculiariter ab Hesiodo μέση, quoniam medium obtinet locum: ultima, ἕνη καὶ νέα, quæ et Δημητριὰς in honorem Demetrii dicta aliquandiu fuit. Hoc porro est discriminis, quòd in ἱσταμένου et μεσοῦντος μηνὸς diebus numerandis recto ordine progrediuntur, in φθίνοντος autem decade utuntur ordine retrogrado, quali Latini in suis Nonis, Idibus et Calendis, ut ex sequenti diagrammate patebit.

1 Νουμηνία	ἱσταμένου μηνὸς, sive ἀρχομένου μηνός.			Calendæ	
2 δευτέρα				IIII	Nonas.
3 τρίτη				III	
4 τετάρτη				Pridie	
5 πέμπτη				Nonæ.	
6 ἕκτη				VIII	Idus.
7 ἑβδόμη				VII	
8 ὀγδόη				VI	
9 ἐνάτη				V	
10 δεκάτη				IIII	
11 πρώτη	μεσοῦντος μηνὸς, vel ἐπὶ δεκάδι, seu δεκάτη.			III	
12 δευτέρα				Pridie	
13 τρίτη				Idus	
14 τετάρτη				XVIII	Kal.
15 πέμπτη				XVII	
16 ἕκτη				XVI	
17 ἑβδόμη				XV	
18 ὀγδόη				XIIII	
19 ἐνάτη				XIII	
20 εἰκὰς seu εἰκοστή.				XII	
21 δεκάτη	φθίνοντος μηνὸς, vel,	πρώτη	ἐπὶ εἰκάδι, ut Poll. seu μετὰ εἰκάδα.	XI	
22 ἐνάτη		δευτέρα		X	
23 ὀγδόη		τρίτη		IX	
24 ἑβδόμη		τετάρτη		VIII	
25 ἕκτη		πέμπτη		VII	
26 πέμπτη		ἕκτη		VI	
27 τετάρτη		ἑβδόμη		V	
28 τρίτη		ὀγδόη		IIII	
29 δευτέρα		ἐνάτη		III	
30 ἕνη καὶ νέα	ἕνη καὶ νέα, seu τριακάς.			Pridie	

Ita numerandum esse tum ex Polluce constat, tum ex scholiis in Aristophanem scriptis: tum etiam ex ipso Plut. in Solone.

Qui verò Latinis mensium nominibus apud Græcos utuntur, Latinorum quoque supputationem sequuntur. Dicunt enim πρὸ δ' νοννῶν Ἀπριλλίου, πρὸ ή εἰδῶν Ἰουνίου, πρὸ καλανδῶν ιθ' Σεπτεμβρίου. Id quod in manuscript. quoque ephemeridibus visitur. Sic enim apud Latinos quoque legimus. Plin. qui dies XV. ante Aug. Kal. est. Item is dies sextus est ante Februarias Idus. Et Cic. in epist. ad Atticum, Ut Athenas a. d. VII. Kal. Quinct. veneram. Et rursum, Actium venimus a. d. XVII. Kal. Quinct. Ita enim scribendum esse, a. d. (id est ante diem) non ad, doctissimi quique censent, et Græca consuetudo confirmat. Quæ fuerit autem intercalandi ratio, vide apud Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 13.

DE VETERI ET RECTA GRÆCÆ LINGUÆ PRONUNTIATIONE.

Vacaturis alioqui hisce paginis tractatum de veteri et recta linguæ Græcæ pronuntiatione à doctissimis hujus ætatis viris collectum ac memoriæ proditum adjicere, nec ab opere alienum, nec studiosis ingratum aut inutile fore existimavi.

Græcorum literæ XXIIII. ΑΒΓΔΕΖΗΘΙΚΛΜΝ ΞΟΠΡΣΤΥΦΧΨΩ. Quarum omnium vim Latinos sentire probeque exprimere testatur Plinius natur. hist. lib. 7. Grammatici autem à literis tanquam à parte simplicissima exordiuntur. Orationem enim in qua versantur, primùm omnium in vocabula, eaque rursus in syllabas, nisi quum monosyllaba sunt: syllabas demum in literas dividunt, nisi quum et ipsæ ex una vocali constituuntur. Quamobrem etiam literæ à Græcis, στοιχεῖα, id est, elementa vocantur, ut docet Plato in Cratylo, et Dionysius. Eædem verò etiam γράμματα appellantur à scribendo, sive quòd ex lineis constent. Sunt enim inventæ simplicissimis articulatæ vocis sonis certo linearum ductu exprimendis. Cæterùm divini hujus muneris quis primus inter mortales author fuerit, non liquet: de qua re, si libet, videte Plinium lib. 7. cap. 56. Ex Phœnicia quidem constat à Cadmo in Græciam illatas. Sed, quod ipsi Græci ignorârunt, Hebræis deberi earum inventionem, ipsa nomina apertè declarant. Sexdecim autem initiò fuisse, idem Plinius, Dionysius, et Plutarchus, verè scribunt. Quum enim inventæ sint literæ simplicibus sonis significandis, necesse est profectò in omni lingua, ut quidem commodè scribi possit, totidem omnino literas extare, quot sunt ejus soni simplices. Alioqui sive plures sive pauciores fuerint, et scriptioni et pronuntiationi magnas tenebras offundi necesse fuerit. Idque sollicitè Græcos observasse, vel hoc unum satis ostendit, quòd inter Elenchos Aristoteles nullam ex literis fallacem conclusionem numerat: quum nihil possit frequentius occurrere, si uni literæ duplicem sonum, vel contrà uni sono duas literas tribueris. Simplices igitur Græcæ linguæ sonos sexdecim, totidemque necessarias literas esse, ex eo apparet, quòd ex reliquis octo qui totidem literis scribuntur, alii sint compositi, alii suapte natura iidem cum compositis.

Sexdecim antiquæ Cadmi literæ ex Phœnicia in Græciam illatæ et totidem sonis simplicibus exprimendis repertæ sunt hæ, α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. Nam aliæ præterea octo illis additæ sunt partim à Palamede, partim è Simonide, videlicet η ω ζ ξ ψ θ φ χ: quod nulla quidem necessitate factum est, sed maximo tamen cum fructu, ut scriptio minus esset laboriosa, magísque compendiosa.

His ita se habentibus, hoc sit pro certo positum et constitutum, quod nemo negare sanè potest, hasce literas α δ ε θ ι λ μ ν ξ ο π ρ σ τ φ χ ψ sonuisse olim quemadmodum nunc sonant, et ab omnibus citra controversiam ferè rectè pronuntiari. Itaque breviores erimus in earum pronuntiatione pertractanda. Illud solùm obiter admonendum, corruptam hanc qua vulgò utimur, pronuntiationem id nobis invexisse, ut in earundem quibusdam nomenclaturis et appellationibus potius quam sono turpiter peccetur, dum pro mu mi, pro tau taf dicitur: atque ita in nonnullis aliis. Porro has β γ ζ η κ υ ω non solùm vulgus, sed et docti plerique, recepto et pertrito usu vel abusu potius et perversa consuetudine, ita absurdè proferunt, ut non solùm nomen amiserint, sed etiam veræ et genuinæ pronuntiationis nihil planè referant, atque adeò alium prorsus jam sonum induerint; quemadmodum ordine alphabetico suo loco infra declarabimus.

Α, α, a.

ΑΛΦΑ, Alpha, ex Hebræo nomine Aleph, deinde alepha, et per syncopen alpha, nomen habet. Sono respondet A Latino: in id enim vertitur: debetque in imo gutture pronuntiari clarè, et ore prorsus hiante.

Ἀγρὸς, ager.

Ἀργὸς, quasi ἀεργὸς, otiosus, iners.

Β, β, b.

ΒΗΤΑ, Bêta vulgo laxius quam b Latinum profertur, ita ut v consonantem referat: idque ineptè et contra usum venerandæ antiquitatis. Nunc enim βίος pronuntiant νίος: quo vitio perpetuò laborat in Hispania Burgensis diœcesis, enuntians *vestia*, *vene*, pro *bestia*, *bene*, quin eadem adhuc vitium geminat, quum præposterè profert *bita*, *bacca*, pro *vita*, *vacca*: et *vonum binum*, pro *bonum vinum*

Sonanda est ut prior syllaba Gallicæ dictionis *beste* seu *bete*, quæ bestiam significat.

Ab Hebræo Beth nomen habet, addita formali litera α.

Eustathius in Homerum β (inquit) μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, et alio loco βῆ βῆ φωνῆς προβάτων σημαντικόν. Citatque hunc Cratini versum qui est apud Ælium Dionysium.

Ὁδ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει.

Quod ita proferendum est.

Hod' elithios hoosper probaton bee bee legoon badizei.

Hoc est, Is autem fatuus tanquam ovis bee bee sonans, badizat, id est, incedit, vadit, juxta illud Plauti in Asinaria:

Demam hercle jam de hordeo tollutim ni badizat.

Quid multis? Ipsius literæ B figura, quæ Græcis et Latinis eadem est, satis indicat eam apud utrosque eandem habere vim, potestatem, et sonum.

Γ, γ, g, et Ϝ sive Ϝ digamma Æolicum.

ΓΑΜΜΑ, sive, ut Iones appellant, Gema, de quo docti minus laborant. Sonat ut G Latinum, et ab omnibus ferè rectè pronuntiatur ante plerasque consonantes, ut ὄγδοος, γλῶσσα, ἀγμὸς, γναφεὺς, ἄγριος: et ante vocales α ο ω: γάμος, γονεὺς, ἐγώ: sed ante reliquas vocales vulgò vitiosius et effœminatius profertur: tunc enim novum huic literæ sonum quendam tribuunt, cum i consonante (ut quidem vulgò profertur) communem. itaque pro γενεαλογία, legunt *Ienealojia*, quum ubique deberet masculum illum, et per omnia similem servare sonum, medium, inquam, inter tenuem et aspiratum, quem perpetuò adhibent Germani: nec in conjugatione λέγω, λέγεις, λέγει, vel alibi, ullo modo variant quascunque tandem contingat eam præcedere vel subsequi literas. Certum enim est i consonantis sonum à Græcis nunquam fuisse usurpatum, sicut in ἰῶτα dicemus. Deinde uni literæ duplicem sonum tribuere non potes, quin Græcos fatearis literarum inopia laborare, quod ne verisimile quidem esse potest. Eodem igitur sono tam Græcis quam Latinis hæc litera pronuntiari debet, quæcunque tandem vocalis sequatur, eo scilicet quem integrum retinuit inter α et ο.

Ab Hebræo nomine *Ghimel* longius Gamma recessit: unde digamma Æolicum appellatur, quòd duplicis Gamma imaginem referre videatur, de quo plura in φ.

Δ, δ, d.

ΔΕΛΤΑ, Delta, à nomine Hebræo Daleth, sive Deleth. Sonat ut nostrum d.

Ab ejus figura astrum δελτωτὸν nuncupatum est, quod est signum in cœlo supra arietis caput positum, δελτοειδὲς, hoc est, triangulari figura, Δ literæ imaginem referens, à qua etiam nomen habet, duobus æquis lateribus, uno breviori, in unoquoque angulo stellam habens.

Ε, ε, e breve.

ΕΨΙΛΟΝ, id est, e exile seu tenue, peculiare nomen non habet. Nam Hebræis nulla est litera quæ huic respondeat.

Una est ex iis quatuor quas Plato in Cratylo scribit à Græcis pronuntiari, quum reliquæ non enuntientur, sed tantùm ipsarum nomina, ut Alpha, Beta, et cæteræ omnes literæ præter ε, ω, et υ. Ex his autem Platonis verbis liquet, epitheton illud quo psilon vocatur, id est, tenue, postea adjectum esse, quum inter ε et αι distingui, et illud quidem inter literas, hoc verò inter diphthongos numerari cœpisset. Veteres enim initio hanc literam ει vocabant, sicut ostendit Plutarchus in eo libello, quem inscripsit περὶ τοῦ ει ἐν δελφοῖς, et post eum etiam Eustathius Iliad. ε. Item Nigidius apud Gellium libro 19. cap. 14. meritò quidem in eo Græcos reprehendens.

Pierius dicit ε gravi esse sono, ac tum demum exaudiri, quum spiritus aliquantò inferiùs contrahi videtur, et suppresso quodammodò sono enuntiatur: ἐψιλὸν verò acutum habere sonum, quum ad aperta usque labra porrigitur, et vocaliore sono se prodit.

Cavendum autem imprimis, ne η literam vel αι diphthongum pronuntiemus ut ε: neque incidamus in vitium orationis effœminatæ, quod vocant Grammatici πολυέψιλον: ut inferiùs in η et αι ostendemus.

Ζ, ζ, z.

ΖΗΤΑ, zeta, non zita: id autem opposuimus Tsade Hebræorum non zain. Neque enim pronuntiari debet sicut hodiè à Gallis s litera effertur, quum est inter duas vocales media, neque etiam ut duplex ss, sed ut ds, qui sonus est suavissimus, et à Latinis nunquam satis exprimi potuit.

Quintilianus libro 12. jucundissimas esse testatur apud Græcos ζ et υ: quibus, inquit, nullæ apud eos dulcius spirant, et subdit, quas mutuari solemus, quoties illorum nominibus utimur. Quod quum contingit, nescio quo modo hilarior protinus renidet oratio, ut in zephyris zo-

pyrisque: quæ si nostris literis scribantur, surdum quiddam et barbarum efficient, et velut in locum earum succedent tristes et horridæ, quibus Græcia caret: Hæc Quintilianus. Contrà Martianus Capella refert Appium Claudium idcirco hanc literam reformidasse, quòd, dum exprimitur, morientis dentes imitetur: hinc factum ut quidam non omnino malè eam cùm stridore quodam pronunciandam censeant. Cæterùm quod omnes asserunt Græci Grammatici: nimirum non ds (ut diximus) sed sd valere, hoc quidem probari non potest. Nam primùm omnium debet inter tres duplices eadem esse analogia. Cæteræ autem non valent σπ, vel σκ, sed πσ, vel κσ. Deinde ubi illa esset hujus literæ suavitas, qua Fabius testatur nullam dulciùs spirare?

Romani qui peregrinam ζ inter suas adsciverunt, eam aliquando duplici ss reddunt: πατρίζω patrisso, μάζα massa.

H, η, ee, sive ê longum.

HTA, Eeta ab Heth densissima Hebræorum consonante nomen traxit, fuitque olim nota aspirationis, ut declarat Athenæus lib. 9. his verbis: Οἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ η στοιχείου τυπώσασθαι τοὺς παλαιοὺς τὴν δασεῖαν. διόπερ καὶ Ῥωμαῖοι πρὸ πάντων τῶν δασυνομένων ὀνομάτων τὸ η προγράφουσι, id est, veteres arbitror H elemento aspirationem formasse: quamobrem etiam Romani omnibus aspiratis nominibus η præscribunt.

Ideóque in notis numerorum antiquitùs apud Græcos, H, ἑκατὸν, id est, centum designabat, quòd prima esset ejus vocis litera, quàm tùm sic scribebant HEKATON. Quia verò Græci hanc aspirationem non suprà ponebant, sed ipsi lineæ inserebant, hinc ortus est magnus error. Quo factum est ut cœperint eam suprà ponere, ac tandem illam dissecuerint, hoc pacto H :-ita ut anterior pars significaret spiritum asperum, posterior lenem, quibus adhuc utimur in literis grandiusculis: In antiquissimis Heracleensium numismatis, legitur ϝHPAKΛEΩN, et ϝHPAKΛHTΩN, præposito in ipso contextu spiritu aspero.

Eam autem notam postea pro ε longo Græcia usurpavit, ut disertè testatur Plato in Cratylo his verbis, οὐ γὰρ η ἐχρώμεθα, ἀλλὰ ε τὸ παλαιὸν, id est, η enim non usurpabamus olim, sed ε. Idipsum Ausonius Poëta de literis Græcis et Latinis, hisce versibus, qui submutili videntur, confirmat.

Ητα quod Æolidum, quodque valet hoc Latiar E:
Præsto quod E *Latium semper breve Dorica vox* E.

Η igitur nullo modo exiliter pronuntiandum ut ἴστα, quicùm nihil commune habet, sed e obliquo vastoque quodam sono, medio inter α et ε: et rictu minùs diducto quàm α, hiantiore tamen ac minus in ima depresso sono, quàm ε. Hinc fit ut Græci δημοσθένεα, τείχεα, in δημοσθένη, τείχη contraxerint: et ubicunque ferè εα incidit, in η contrahunt.

Legatum Jurisconsulti Græci ληγᾶτον: quod quam absurdè *ligaton* proferretur, quis non videt?

Caius Jurisc. de verb. signif. Telum, inquit, vulgò quidem id appellatur, quod ab arcu mittitur: sed nunc omne significatur quod mittitur manu. Ita sequitur ut et lapis et lignum, et ferrum hoc nomine contineatur: dictumque ab eo quod in longinquum mittitur, Græca voce figuratum ἀπὸ τοῦ τηλοῦ, id est, ab eo quod est longè: quam etiam etymologiam Justinianus in suas Institutiones retulit.

Franciscus Vergara nostri seculi doctissimus Grammaticus, de vi et prolatione literarum sic scribit, η perinde nunc profertur ac si esset ι longum, quum sit e longum: ex H per virgulam transversam intersecta duæ propemodum EE fiunt, sic H quas geminas continere dicitur H tam figura quàm etiam tempore, nimirum semper longa, duas semper breves. Atque ita transfertur à Latinis per ê longum, ut Δημοσθένης Demosthenes, κρατὴρ crater.

Ex quibus apparet perperam eos facere, qui η cum ïota confundunt.

Θ, ϑ, th.

ΘΗΤΑ, ab Hebræo nomine Thet, ideóque vocatur Theta, non ut nunc thita, quia in priore syllaba est η, sive e longum, quemadmodum etiam ab omnibus veteribus vocantur *beta, zeta, eta, theta.* Persius Satyr. 4.

Et potis es nigrum vitio præfigere theta.

Et Martial. lib. 7.

Nostri mortiferum quæstoris Castrice signum,
Est operæ pretium discere Theta novum.

Θ enim funesta illa in capitalibus judiciis litera (quod dictionem Θάνατος inchoet) nota erat condemnationis.

I, ι, i.

ΙΩΤΑ, Iota trisyllabum ab Hebræo Iod, t pro d usurpato, respondet i Latino.

Cæcilius hanc literam vocat pumilionem, quòd omnium et figura et sono tenuissima sit et minima: est siquidem μονόγραμμος. Plato indicat accommodatam esse ad exprimendas res subtiles et penetrabiles quod declarant, ut ait, ἰέναι, ἵεσθαι, ac similia. Itaque planè aliter sunt proferenda, η, υ, ει, οι, υι, quàm ι: ne inter legendum incidamus in ἰωτακισμὸν et πολυΐωτα, quæ orationem faciunt exilem, enervem, pipientem et confusam. Neque enim Χριστὸς sonandum ut Χρηστός: neque κύων ut κυών, μικρὸν longum, ut μικρὸν parvum.

K, κ, k, c, q.

ΚΑΠΠΑ, Kappa sive Cappa ab Hebræo Cap seu Caph, valet c nostrum, item k seu q. Ab omnibus ferè incorruptè et rectè pronuntiatur, scilicet ut k, non solum ante consonantes, ut κλέπτω, ἀκμὴ, κνίσσα, κρᾶσις, κραιπάλη crapula, χαρακτὴρ: sed etiam ante vocales α, ο, ω, καλὸς, κόμη coma, κώμη vicus, pagus, et in fine dictionis, ἐκ ex.

Priscianus author est, k et q, quamvis figura et nomine videantur aliquam habere differentiam, cum c tamen eandem tam in sono vocum quam in metro continere potestatem, et k penitus in Latina lingua supervacuum esse. quod ante Priscianum testati sunt etiam Fabius, Terentianus, et Fl. Sosipater Carisius. Unde et in antiquissimis marmoribus legimus PEQUNIAM pro *pecuniam.*

Certum est igitur κ eodem fuisse sono quacunque litera sequente, et Κικέρων pronunciandum esse kikeroon.

Veteres quoque Græci quod Latini per q efferunt, per κ reddunt: Quirites Κυϊρῖται.

Quintus Κόϊντος, alii Κύϊντος, numismata quædam ΚΟΥΙΝΤΟΣ.

Λ, λ, l.

ΛΑΜΒΔΑ, Lambda, non Lamfda, ex Hebræo nomine Lamed, et syncope interposito ϐ, λάμβδα. Valet l nostrum.

Græci aliquando n sequente l, per λ transtulerunt: Manlius Μάλλιος scribentes. Invenitur tamen et Μάλιος, apud Plutarch.

Ab hujus literæ forma λαμβδοειδὴς figura dicta est.

M, μ, m.

ΜΥ, my, hoc est, mu per u exile, non mi, longiùs recessit ab Hebræo nomine Mem. Iones vocant μῶ, idem valet quod Latinum m. Μάμμη avia: hoc etiam infantuli matrem vel nutricem appellant, sicut patrem Tatam. Mart. lib. 1.

Mammas atque Tatas habet Afra: sed ipsa Tatarum
Dici et mammarum maxima mamma potest.

Cato, qui cibum ac potionem Buas et Pappas vocant, et patrem Tatam, et matrem Mammam.

Græcis nulla dictio in eam terminatur, quod et ait Fabius, quo etiam *mugiens* vocatur, quia mugitum edere videtur.

N, ν, n.

ΝΥ, Ny, hoc est, Nu per u exile, ab Hebræo Nun abjecto ultimo n. Sonat n Latinum, debetque linguæ mucrone intimos dentes et palatum feriente enuntiari, sive syllabam inchoet, sive claudat; apud Græcos præsertim.

Ξ, ξ, x.

Ξι, xi, ab Hebræo Schin ductum videtur: Latini nomen invertimus, ix dicentes. Valet cs, vel gs, quod ex obliquorum analogia apparet. Dicimus enim φοίνιξ, φοίνικος, et ἄντυξ, ἄντυγος. Interdum tamen κ in obliquis aspiratur, sed præter recti naturam. Nam inter κ et σ locus adspirationi nullus esse potest. Itaque quamvis dicamus θρὶξ τριχὸς, minimè tamen existimandum est ξ in θρὶξ valere χσ.

O, ο, o breve.

Ο ΜΙΚΡΟΝ, o parvum, et ipsum quoque, ut ait Plato, à Græcis pronuntiatur, peculiareque nomen non habet. Nam Hebræorum nulla litera est huic respondens.

Latini ο Græcorum suo u expresserunt, ut Ὀδυσσεὺς Ulysses. Talis est etiam apud Romanos cognatio u cum o. upilio, opilio. Atque etiamnum hodie magna Galliæ Lugdunensis pars sic o pronuntiat ut ou intelligas. Narbonensis contrà ou mutat in o. Sed rectiùs omnino fecerunt recentiores qui o ab ου diphthongo et appellatione et scriptione distinxerunt. Debet enim o intra palatum ore rotundo enuntiari, quod et ipsa figura indicat, ut o breve.

Π, π, p.

ΠΙ, Pi, ab Hebræo Pe nomen habet. sonat P Latinum. Πατὴρ, pater, German. *vatter* seu *Fatter*, per digamma Æolicum.

P, ρ, rh, r.

ΡΩ, Rhoo per o longum, ab Hebræo Resh longiùs remotum nomen habet. Valet r nostrum.

Apud Græcos perpetuò initio aspiratur.

Ῥυτὴρ, defensor, Belgis *ruter*, id est, eques, miles.

Et in medio dictionis geminatum prius tenue est, posterius aspiratur, ut Πύῤῥος purrhos.

Σ, σ, ς.

ΣΙΓΜΑ, Sigma, à Samech Hebræo.

Dores San vocant, sicut Herodotus et alii testantur. Sonat s Latinum.

Σίγμα apud Lucianum actionem instituit adversus ταῦ constitutis judicibus septem vocalibus, conquerens sese abs ταῦ pluribus dictionibus spoliari.

Pindaro κίβδηλον vocatur, hoc est, adulterina et non vera litera. Messala Corvinus vocat sibilum.

Malè autem infracto sono et sicut zain Hebræorum pronuntiari solet, quoties vel in eâdem vel in diversis dictionibus reperitur media inter duas vocales. Sic enim causa pronuntiant, ac si Cauza scriptum esset.

Priscianus: S sæpe pro aspiratione ponitur in his dictionibus quas à Græcis sumpsimus, ut semis, sex, septem, se, sal. Nam ἥμισυ, ἕξ, ἑπτὰ, ἑ, ἅλς, apud illos aspirationem habent in principio.

T, τ, t.

ΤΑΥ, non taf, sed tau, quo modo nautæ litoris Belgici sonant *tau*, quod denotat funem nauticum. Apud Hebræos idem nomen habet. Valet t Latinum.

Τάνταλος, Tantalos, Ἀντώνιος, Antonios, πάντα panta:

Non (ut habent neotericorum Grammaticorum inventa) Tandalos, Andonios, panda: quum t ante u, ne Latini quidem respuant.

Υ, υ, y, sive u tenue.

ΥΨΙΛΟΝ, y, hoc est u tenue, gracile, sive exile, (Virgilius literam Pythagoræ vocat) simplex nomen non habet, nec Hebræis litera est quæ huic respondeat.

Valet y, quod à Græcis mutuati sunt Latini.

Cujus sonus medius est inter ι et ου, et tam Græcè quàm Latinè ut u Gallicum enuntiandum est, non ut ι.

Q. Terentius Scaurus ait, Y literam supervacuam Latino sermoni putaverunt, quoniam pro illa U cederet: sed quum quædam in nostrum sermonem Græca nomina admissa sint, in quibus evidenter sonus hujus literæ exprimitur, ut hyperbaton, ut hymnus, et hyacinthus, et similia, in eisdem hac litera necessariò utimur.

Terentius dixit, *An in astu venit*, pro ἄστυ, hoc est, civitatem.

Jurisconsulti nostri Senatusconsultum Tertullianum et Tertyllianum dicunt: quod inde accidisse verisimile est, quia quum Romani destituerentur voce υ, nec haberent literam quæ omni ex parte ei responderet, deflexerunt ad vocem proximam, pro υ sonantes u, quod etiamnum hodie evenit Italis et Hispanis Belgicè vel Gallicè loquentibus. Nam pro *buten*, id est, foris, dicunt *bouten*, pro *muraille*, *mouraille:* hoc est pro βυτ et μυρ, βουτ et μουρ.

Φ, φ, *ph, f,* u *consonans, digamma Æolicum.*

ΦΙ, nomen habet ex Hebræo Phe, quod et Pe dicitur: respondet f Latino, id est, τῷ δίγαμμα Æolico, ut nunc quidam effertur.

Priscianus: f verò τοῦ δίγαμμα sono enuntiabatur, ita scilicet ut nunc u consonans, eratque is sonus solis inter Græcos Æolibus peculiaris. Sed postea in ejus locum successit u consonans, ipsum verò digamma f in locum p aspirati: quod tamen in vocabulis Græcis servatum est; ut in Philosophia, Philomela, Sophista, et multis ejusmodi. Pauca tamen excipiuntur, ut fama φήμη, fuga φυγὴ, fagus φηγὸς, fur φὼρ, et alia præterea nonnulla quæ usus obtinuit ut per f scriberentur, quamvis Græca sint. Hæc igitur causa est cur Cicero pro Fundanio (sicut annotat Fabius) testem irriserit qui primam ejus literam dicere non posset. Quum enim esset digamma, Græcus ille testis vel ejus literæ sonum ignorabat, à solis scilicet Æolibus inter Græcos usurpatum, vel certè pronuntiabat ut etiamnum hodie Germani solent per u consonantem.

Idem ad Atticum lib. IX. fundum suum Formianum vocat digamma, quod nomen ejus ab F litera initium sumeret, cujus figuram et sonum repræsentat: eoque Græci utebantur initio dictionum à vocali aspirata incipientium, ἐνετοὶ, Ϝενετοὶ, Heneti, Veneti. Itemque in medio, si vocalium concursus erat, ΩΟΝ ΩϜΟΝ dicentes, unde nostrum Ovum: et ΟΙΣ ΟϜΙΣ, unde ovis: ΒΟΟΣ ΒΟϜΟΣ Bovis. Sed præstat Terentiani Mauri Grammatici antiquissimi et gravissimi versus huc adferre.

Nominum multa inchoata literis vocalibus
Æolicus usus vertit, et digammon præficit:
Æolica dialectos autem mista ferme est Itala:
Hesperum quum dico Græce, Vesperum cognominat.
Ἑστία, sic Vesta facta, Vestis ἐσθὴς, dicitur,
Ἶνα quem Græci vocamus, Vim jubet me dicere.
Ἔαρ est multis in usu, et magis Poëticum est,
Ἦρ enim nativa vox est; il' à Ver hoc dictitat.
Quos Homerus dixit Ἐνετοὺς, ille Venetos autumat,
Et Viola flos nuncupatur, quem Graii vocant ἴον.
Et Iolaus ille violens credo Marco Tullio.
Quamque Ἴτυν dicunt Achæi, hanc Vitym gens Æoli.
Plura Sappho comprobavit, Æoles, et cæteri.

X, χ, ch.

XI, Chi, apud Hebræos nihil habet cui respondeat. Nomen formatum est ad modem πῖ, φῖ, &c. valet ch, seu c aspiratum: profertur enim aëre à gutture erumpente.

Χάλυβες Chalybes, χαὸς chaos, et hujusmodi alia.

Ψ, ψ, ps, bs.

ΨΙ, psi, ab Hebræo etiam nomen non habet, sed ad formam ξῖ, πῖ, χῖ, nominatum est. Sonat ut ps, et aliquando et bs.

Αἰθίοψ αἰθίοπὸς, æthiops: ψαλμὸς, psalmus, ἄραψ ἄραβος, arabs.

Ω, ω, oo, sive o longum.

Ω μέγα, id est o magnum, ita vocatum est ex collatione cum altero quod *μικρὸν* dicitur. Est enim revera magnum, sive quantitatem spectes, quum sit natura longum, sive figuram, quum sit veluti ex duobus *οο* conflatum ex veterum consuetudine, qui (ut inquit Fabius) ante repertam temporis longi notam vocales productas in scribendo geminabant. Valet autem o longum, proferendùmque ut *οο* duplicatum, non ictu vocis, sed productione, eodemque planè modo pronuntiandum *βρῶτος*, id est, cibus, ut Belgis *broot*, hoc est panis, à Græco deductum.

Ex his XXIIII. literis, Vocales sunt septem, id est, quæ per se possunt plenam vocem edere, *α ε η ι ο υ ω*. Breves duæ, *ε ο*: quibus respondent totidem longæ *η ω* contractæ ex duabus brevibus, solaque quantitate ab iis differentes: et tres ancipites sive communes, id est, in quibusdam vocabulis longæ, in quibusdam breves, in paucis indifferentes. Priscianus, Vocales, ait, apud Latinos omnes sunt ancipites vel liquidæ, hoc est, quæ facilè modò produci, modò corripi possunt. Sicut etiam apud antiquissimos erant Græcorum antè inventionem *η* et *ω*: quibus inventis quæ ancipites erant, remanserunt perpetuò breves, quum earum productarum loca possessa sint à prædictis vocalibus semper longis. Hæc Priscianus. Quod hàc ratione factum esse aiunt, quia vetustissimi illi, si quando syllabam vellent producere, debebant eandem vocalem bis pingere, ΔΕΕΜΟΣ pro ΔΗΜΟΣ, ΑΝΘΡΟΟΠΟΣ pro ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Postea Simonides Melicus ex duobus ΕΕ invertit alterum, hoc modo ƎE, deinde ea conjungit ac efficit unum H, quam etiam notam aspirationis fuisse ostendimus. Hinc à Βὴλ, (unde in Evangelio Βεελζεβοὺλ ὁ ἄρχων δαιμονίων) Belus Græcis Βῆλος, primus Assyriorum Rex, Nini pater: cui vita functo Templum erexerunt Babylonii, divinisque eum honoribus sunt prosequuti. Sic etiam duplex *οο* univit Simonides, hoc modo *ω*.

Ancipites autem ferè certam habent quantitatem, quanquam apud Græcos in iisdem dictionibus interdum varient: juxta illud Martialis.

Et quos ἄρες ἄρες decet sonare.

Et illud Theocriti: ἦ γὰρ ἔρωτι
Πολλάκις ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Id est, *O Polypheme.*
Quæ minimè, sunt pulchra, ea pulchra videntur amanti.

Sed præstat hanc rem Terentiani Mauri trochaicis versibus illustriorem reddere.

Ergo Græcis esse septem scimus è vocalibus
Η *et* Ω, *quæ bina pedibus subministrant tempora.*
Ε *et* Ο *breves vocari singularis temporis.*
Cæteras tres quæ supersunt διχρόνους cognominant.
Corripi quod sæpe eædem, sæpe produci valent.
Ἄλφα, *primum est,* ἰῶτα, *tertium quod υ vocant.*

Et paulò pòst:

Literam namque Ε *videmus esse ad* ΗΤΑ *proximam,*
Sicut Ο *et* Ω *videntur esse vicinæ sibi.*
Temporum momenta distant, non soni nativitas.
Inde vertunt hanc in ΗΤΑ *sæpe diphthongum Graii.*
Quando quos ἱππεῖς solebant aut ἀχαρνεῖς dicere,
Levigant, ἱππῆςque potius aut ἀχαρνῆς nominant.
Nosque Medeam Latinè sic in usum vertimus,
Nomen et Regina gessit quod furens Amazonum.
Sic et αἰνείαν Achæus, noster Aeneam vocat.

Sed et Martianus Capella dicit e Latinum duarum literarum Græcarum vim possidere: quum brevis est, τοῦ ε, ut hoste: quum longa est, τοῦ η, ut die: eodemque modo de ω statuendum esse. Et in hoc Virgilii, *Conticuêre*, κοντικουῆρε, dicunt esse tum η cum ε: primum namque e, η est, alterum verò ε est. In illo autem *rapti Ganymedis honores*, Ὀνώρες dicunt prius esse *ο*, posterius vero *ω* esse.

Reliquæ literæ vocem non edunt, ideoque à Platone in Cratylo et Theæteto generali vocabulo ἄφωνα vocantur, id est vocis expertes: à Grammaticis vero *σύμφωνα*, id est consonantes, quòd cum vocalibus adjunctis sonos suos communicent. Sunt autem numero XVII. *β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ*.

Ex quibus sunt *ἡμίφωνα*, id est, Semivocales octo: sic dictæ, quòd, ut nullas habeant vocales adjunctas quandam tamen strepitus et soni speciem edant, *ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ*.

Ex his sunt διπλᾶ, id est, duplices tres, quòd duarum literarum sunt compendia *ζ ξ ψ*.

Ὑγρὰ, id est, liquidæ quatuor, quòd ita sint lubricæ, ut quasi liquescant in pronuntiando, *λ μ ν ρ*. Eædem etiam *ἀμετάβολα* dicuntur, id est, immutabiles, quod in formationibus casuum vel temporum non mutentur.

Μοναδικὸν, id est, solitarium, unum *σ*, quod ab aliis *ἄσημον*, hoc est sine signo, vel ignobile vocatur.

Cæteræ novem, appellantur *ἄφωνα*, id est, mutæ, quod per se neque vocem ut vocales, neque strepitum edant, ut semivocales, *β γ δ κ π τ θ φ χ*.

In aspiratis autem primùm omnium vetus error ille corrigendus videtur, quo nonnulli jampridem has literas pro aspiratis asperas nominant, quum potius densas et crassas vocare oporteat. Neque enim à Græcis *τραχέα γράμματα*, sed *δασέα* dicuntur: quod copiosiorem spiritum requirant, ut sit earum opima et quasi adipalis pronuntiatio. Quamobrem etiam literas illas oppositas non lenes, sed ψιλὰ, id est, tenues et exiles appellant. R potius litera est aspera, et I contra admodum lenis, sicut Ovidius his versiculis optimè declarat de Remuriis loquens, quæ posteà Lemuria dicta sunt:

Aspera mutata est in lenem tempore longo
Litera, quæ toto nomine prima fuit.

Itaque à Græcis initio dictionum, et si quando geminata occurrerit, addito spiritu denso lenitur: tantum abest ut rectè faciant qui densum cum aspero confundunt.

Hoc loco obiter adnotandum, omnia ferè vocabula in quibus apud Latinos inveniuntur *ζ θ υ φ χ*, Græca esse, aut à Græcis derivata, saltem non Latina, ut Gaza, baptizo, thalamus, ocyus ab ὠκὺς, lachrymæ, philtrum, Christus. Quocirca vulgò peccatur in orthographia dictionum, charus, sepulchrum, simulachrum, et similium: quum scribenda sint sine aspiratione, carus, sepulcrum, simulacrum: fiunt enim duo superiora à supinis sepultum et simulatum, ut ab involutum involucrum, à fultum fulcrum, à lavatum lavacrum, ab ambulatum ambulacrum, mutata t in c, et addita r. Testatur Servius in III. Georg. veteres scripsisse sepulchrum: post abjectam esse aspirationem: ejus verba sunt hæc: Tria veteres habebant nomina in quibus c literam sequeretur aspiratio, sepulchrum, orchus, pulcher: è quibus pulcher tantùm hodie recipit aspirationem. Quid apertius? Pulcher certè in veteribus inscriptionibus, et numismatis sæpius invenitur, quàm pulcer. Et hæc quidem habuimus hoc tempore quæ de literis et germana earum pronuntiatione diceremus. Libuit autem quosdam Euripidis valde artificiosos et festivos versus ex Athenæo subjicere: ex quibus cognoscere liceat antiquas quarundam literarum formas. Apud Euripidem igitur in Theseo pastor quidam literarum imperitus, literas tamen quibus Thesei nomen scribitur, sic depingit.

Ἐγὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδρις,
Μορφὰς δὲ λέξω καὶ σαφῆ τεκμήρια.
Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος, Θ
Οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.
Τὸ δεύτερον δὲ πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο, Η
Ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία.
Τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος. Σ
Τὸ δ' αὖ τέταρτον ἓν μὲν εἰς ὀρθὸν μία. Ε
Λοξαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι
Εἰσίν. τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι, Υ
Γραμμαὶ γάρ εἰσιν ἐκ διεστώτων δύο,
Αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν.
Τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφερές. Σ

Quos versus ita reddidit Natalis Venetus:

Quum literarum non peritus ipse sim,
Dicam figuras, signaque evidentia.
Est circulus torno velut factus bene,
Signumque habens in ventre quod clare patet.
Binas secunda forma lineas tenet:
Dispescit medio incidens mox altera.
Concinnus inde tortus ipsa tertia.
Subit figura quarta, recta linea,
Tres incidentes dividunt hanc lineæ,
Quintam minùs promptum sit ipsam dicere.
Sunt differentes lineæ inter se duæ,
Quæ conveniunt ambæ simul in unam basim.
Extrema differt nil figura tertia.

De literis quidem Latinis acutè admodum et breviter his versibus lusit Quintianus Stoa Martianum Capellam imitatus:

A sub directo memorabilis oris hiatu est.
B simul inclusis profertur utrinquè labellis.
C linguam adpulsos compellit ad usque molares.
D cogit superos linguam contingere dentes.
E paulùm pressâ profertur gutture lingua.
F labrum inferius superis cum dentibus urget.
G damus, extremum quum tangit lingua palatum.
H oritur tractis quum ventus faucibus halat.
I linguam impellit collidi dentibus imis.
K fauces format media cum parte palati.
L facit extremum contingens lingua palatum.
M quum fit, pressum premitur per utrumque labellum.
N lingua adpulsa collidit litera dentes.
O venit, exoritur quum spiritus ore rotundo.
P datur eruptis ter litera quinta labellis.
Q fit, in adpulsu quum stringimus ora palati.
R facit ut supero crispetur lingua repulsu.
S quum fit, peragit colliso sibila dente.
T linguam impulsu contactis dentibus exit.
V facit os strictum, sic promula labra fatigat.
X reddit quicquid c atque s formare videmus.
Y psilon apprensis labris procedere justum est.
Z eta sepulchrales imitatur concita dentes.

Hactenus de literis:

De syllabis: deinde de diphthongis.

Ex literis constituuntur syllabæ. Syllabam autem vocamus, docendi causa, spiritus comprehensionem ad unam vocem exprimendam. Est autem in triplici differentia. Constat enim vel ex una vocali: vel ex duabus vocalibus in mixtam unam vocem coëuntibus, vel ex consonante una, vel pluribus cum una vocali, aut duabus ad summum.

Primi generis syllabæ quinque sunt, quot scilicet vocalium soni: nam η et ω non voce, sed vocis quantitate differunt ab ε et ο.

Secundi generis diphthongi, id est, geminisonæ appellantur, quòd ex duabus vocibus tertiam unam efficientibus componantur.

Tertii generis syllabæ ex consonantium et vocalium multiplici connexione pœnè sunt infinitæ, quas enumerare minimè necesse est.

Diphthongus autem ita solet definiri à Grammaticis, ut sit syllaba ex duabus vocalibus sonum suum retinentibus conflata, ita dicta quòd duos *φθόγγους*, id est, sonos efficiat. Sic Terentianus Maurus:

——— *Unde diphthongos eas*
Græciæ dicunt magistri: quod duæ junctæ simul
Syllabam sonant in unam, vique gemina præditæ.

Ego verò malim dicere, in unam mixtam vocem coëuntibus (nam alioqui quando distinctæ sunt vocalium voces, duæ syllabæ nascantur necesse est) aut hoc certè addiderim definitioni, Quæ raptim et uno spiritu proferri possunt.

Diphthongi sunt duodecim: novem propriæ, tres impropriæ: quod pace Grammaticorum dictum velim, qui totidem proprias quot improprias numerant.

Propriæ dicuntur, quòd postulet eas naturalis prolatio, hoc est, quòd duæ vocales, ut integrè scribuntur, ita integrè pronuntiantur: vel quod una eademque syllaba geminæ vocalis sonum edat, *αι* ai, non e, *αυ* au, non af, *ει* ei, non i, *ευ* eu, non ef, *οι* oi, non i, *ου* ou, *υι* ui, non i, *ηυ* vel eeu, non if, *ωυ* oou, non of.

Ex quibus hodie vulgò sola *ου* rectè pronuntiatur, cæteræ omnes depravatè. Tres verò posteriores hactenus inter improprias numerantur.

Impropriæ sive abusivæ diphthongi sunt, quæ contra veram rationem et definitionem diphthongi et scribuntur et proferuntur: hoc est, quando prior solùm vocalis integrè pingitur et enuntiatur, et ι subscriptum non exauditur: sic vocatæ, quòd naturalis pronuntiatio ipsas non requirat. Nam ut simplices vocales efferuntur, nec compositam vocem edunt. *ᾳ* a, *ῃ* ee, non i, *ῳ* oo, non o.

De diphthongorum propriarum sono in genere.

Qui duos sonos in diphthongis non agnoscunt, quomodo illas Diphthongos existimare possunt? quomodo enim à vocalis sono distant, si simplicem aliquem sonum adferunt? diphthongus enim non scriptura, sed voce cernitur: aliàs non diphthongus sed digraphus est. Cur autem quum Diphthongi omnes propriæ definitione diphthongorum contineantur, quædam duos sonos, ut *αυ ευ ου ηυ ωυ*, quædam simplicem habent, ut *αι ει οι υι*? At id sanè, si diphthongus aliquid sit, et si quid diphthongus à vocali distet, verum esse non potest. Et quum usus in diphthongorum numerum istas retulerit, cur abusus dimidiam et meliorem soni partem ab illis auferet? Detur hoc usui ut diphthongos faciat, vocales faciat, syllabas faciat: sed hoc dare usui nemo potest, ut quamdiu diphthongum eam faciat, illud ab ea auferat quo diphthongus sit. Eximantur igitur è numero diphthongorum, si nihil in sono cum diphthongis habent commune. At Quintilianus quærendum putavit, quomodo duabus demum vocalibus in seipsas coëundi natura sit, quum consonantium nulla nisi alteram frangat. Sed hoc est pati illas minimè in seipsas coire, si alteram extrahas, et obtorto collo illam à sonando rapias, ne sonus è duabus vocalibus in seipsas coëuntibus collectus afferatur. Sin in sonando nihil altera vocalis adjuvet, tum non modò tota frangitur, sed etiam consumitur. Igitur ut diphthongus fiat, copulatio non modò literarum, sed sonorum fieri debet, ne videlicet quo cæteræ linguæ omnes abundant, eo Græca et Latina lingua destituatur.

Diphthongi autem cum minimè simplices voces, sed compositæ et divisibiles sint, in varios sonos tribui possunt. Quomodo enim *διαίρεσις* talis diphthongorum esset, nisi diphthongus coitionem illorum sonorum antea habuisset: ut *παῖς πάϊς*. Aut quomodo *συναίρεσις* fieri aliquorum potest, quæ non ante sejuncta separataque voce erant? ut *βασιλέϊ βασιλεῖ, ὄϊς οἶς*. Videmus autem ut Iones sæpe ex *αι* rejiciant *ι*, *α* relinquant: sæpe *ει* et *οι* in *εϊ* et *οϊ* dividant. Sequitur ergo vocalem præpositivam æquè proferendam ut subjunctivam. Nam si res divisas vocesque diphthongorum separatas pronunciamus, quidni easdem conjunctas? Quid? Itáne illarum natura dissentiens est, ut ad societatem soni adduci non possint? At quare tantopere in Græca lingua dissentirent, quum in omnibus jam aliis linguis cum suavitate usurpentur? Non igitur rei natura hoc fit, neque aurium causa: quia si in re consisteret, in nulla lingua hoc fieri posset. Sin aures ab eo abhorrent, cur in patriis linguis cum voluptate audiuntur, ubi aures omnium et peritissimæ et delicatissimæ sunt? Et quoniam in Græcis diphthongorum sonis vel *ι* subjungi necesse est vel *υ*, ut verè Terentianus dixit, nos quoque elaborabimus ut istarum literarum sonus subjungatur, non dominetur. Non enim ibi quicquam subjungimus, ubi nihil antecedit: sed ut subjungatur quod sequitur, necesse est aliquid constituatur quod præponitur. At *ι* literæ quatuor vocales præponuntur in propriis diphthongis, et *υ* quoque quinque vocales quasi duces soni anteeunt, quibus illæ ut scriptura sic sono subjunguntur: quod quemadmodum in diphthongis quibus *υ* subjicitur est perspicuum, sic in diphthongis quibus postponitur esse quoque debet manifestum. Nam in iis quæ *ι* subjectum habent, vitium in prioribus literis est: in iis quibus *υ* subditur, in ipso *υ* est. Nam una tantùm diphthongus *ου* nobis pura puta in sono hactenus relicta est.

AI.

AI igitur diphthongus nullo modo sonat ut e, sed planè Latinorum ai respondet, raptim scilicit et uno spiritu pronunciato, ut post a non respires, ne duæ syllabæ pro una audiantur. Hinc Plutarchus in symposiacis *α* literam semper præesse cæteris vocalibus, nunquam subjici, et eam in dicendo, quicquid consequatur, sonum suum retinere dicit, ac cæteris simul cum eo sonantibus uti. Neque enim vel pòst *ι* vel *υ* si ponatur *α* cum illis conveniet, aut illorum sic ductum sequetur ut ex iis una fiat syllaba, sed quasi indignabunda litera et sese admodum efferens, dominatum quæret semper. Et si alteri illarum præponatur, tum subsequente illa et simul sonante utitur, et syllabas etiam verborum facit, ut in *αὔριον, αὐλεῖν, αἶας, αἰδεῖσθαι*, et sexcentis aliis. Hæc ille. Quod si *ἀσυμφωνοῦντι καὶ ἀκολουθοῦντι χρῆται*, ut Plutarchus dicit, quis negabit *α* in eo et *ι* simul sonare? An eæ literæ dominatum non admittunt, quæ in sono non minuuntur modò et quasi de gradu dejiciuntur, sed prorsus extinguuntur, ut ne minimus quidem ejus sensus in auribus remaneat? An non idem accidit quum *α* litera *τῷ ι* nullo modo consonat, si neutra harum sonum habeat, sed quoddam peregrinum pro utroque reponatur? Itaque simul istæ sic sonent, ut consonare et consentire possint. Nunc autem quasi neutra digna sono sit, tertium aliquid, nempe *ε* pro utroque adhibetur.

Perdet igitur *α* dominatum suum, et magistratu suo abibit, si in *αἶας*, in *αἰδεῖσθαι*, et sexcentis aliis, nihil sonet: sed hoc est impetum facere in magistratum, non pati ut munus suum ubi debet, oportunè administret. Ex hoc igitur satis probetur *α* in *αι* reliquisque locis ubi ponitur sonum suum retinere, et *ι* cum illo consonare.

Quintilianus etiam *αι* diphthongum Græcos semper per ai extulisse memorat: Nos ergo nequaquam Græci sumus, qui diphthongum non efferimus.

Et Terentius Scaurus de Orthographia testatur priscos Latinos diphthongum æ Græcis literis *αι* scribere solitos, quam postea mutarint in æ, sed ita pronunciarint ut utraque vocalis exaudiretur: quemadmodum etiam hoc tempore pronunciari deberet. Hinc in quibusdam numismatis antiquis in auro et argento sculptis, videre est ab altera parte caput Vestæ, et ab altera basilicam Æmiliam cum hac inscriptione AIMILIA PEF. S. C. M. LEPIDUS. Unde multa divisis syllabis remanserunt, Persius Satyr. 6. citat hoc carmen Ennii.

Lunai portum (est operæ) cognoscite cives.

Idem Ennius, —— *Albai rex longai.*
Lucretius, —— *Ignorantur enim quæ est natura animai.*
Idem, —— *Gelidai stridor aquai.*
Martialis, —— *Attonitusque legis terrai frugiferai.*
Virgilius etiam vetustatis antiquissimus:

Aulai in medio libabant pocula Bacchi. Et
Dives equum, dives pictai vestis et auri.

In hoc nempe imitati sunt Græcos, qui ex *παῖς*, hoc est pais, faciunt *πάϊς*.

Gellius probat hoc verbum *fenus* non à *φαίνεσθαι* Græco, ut quidam arbitrantur, sed à fetu ideo venire, quia M. Cato et cæteri ejus ætatis fenus et feneratorem sine a sonabant, unde existimant à *φαίνεσθαι* illud deduci non posse. At quis non ex hoc videt, in *φαίνεσθαι* illos *α* literæ sono usos esse? nunc per nos æque à *φαίνεσθαι* ac à fœtu venire potest, qui nullam in istis verbis differentiam ponimus, et propter soni confusionem verborum etymologiam agnoscere non possumus. Sæpe enim Grammatici ineptas Etymologias adferre nobis videntur, qui distinctionem sonorum non advertimus. Quod si veris sonis conquirendis laboremus, in veris Etymologiis constituendis minus hæreremus. Existimemus igitur, si *α* semper sonum retineat ubicunque inciderit: si semper à Græcis *αι* efferatur, si in *φαίνεσθαι* cæterisque pronuncietur *α*, debere *α* in *αι* diphthongo semper sonari. Cur enim non æquè in Græcis hoc fieret, ac in Latinis, ubi Ajax et Achaia dicimus? cur non eodem modo *αἴαντα* et *ἀχαίαν* Græcè sonamus? si Germanicis *καῖσαρ* rectè *Kaiser* vocatur, quid vetat eodem sono à Græcis hoc fieri? aut quare apud Græcos vastus, apud Latinos et alios sublimis sonus est? cur in eisdem verbis tanta sonorum dissensio existit, ut vix cognoscamus eadem esse? Nunc verò quomodo illos versus apud Sophoclem legimus?

Αἶ αἶ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ,
Καὶ τρίς. τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.

Hoc est:

At at, quis unquam putasset sic concinnum
Meum concursurum fuisse nomen meis malis?
Nunc enim res fert et bis lamentari mihi,
Et ter: in tales quippe miserias incido.

Quanquam enim Pindarus sexto Isthmiorum, nomen *αἴαντος, ἀπὸ τοῦ φανέντος ἀετοῦ* deducat: de cujus volatu auguratur Hercules exauditas suas preces, et futurum esse prædicit ut nascatur Telamoni fortissimus filius: non tamen minus fortasse rectè Sophocles et alii à crebra voce *αἶ αἶ*, vel *ἀπὸ τοῦ αἰάζειν*, quod Theocrito etiam frequens est, derivant.

Adverbio *αἶ* confine est *αἰβοῖ*, id est heu, etiam dolentis et indignantis, interdum et admirantis et gestientis præ gaudio. Quod quidem si *ευϊ* proferatur quis non videt quàm nullum planè affectum mentis designet?

Quid igitur dubitemus hanc diphthongum *αι* sic sonare, quemadmodum Raiam piscem, Graium, Aio, Aiacem, Maiam, Naiades, et cætera ejus generis, confuso sono *α* et *ι*: nullo autem modo ut *ε*?

AY.

AY nequaquam af sed au sonat, quia litera *υ* non est f vel u consonans, sed u Gallicum, non enim diphthongus conflatur ex vocali et consonante. Et quanquam u Latinum sæpè sonum *τοῦ* digamma habet, illum non in fine syllabæ, sed in principio semper tenet. Temerè igitur hic vitiatus *υ* literæ sonus nunc in *αυ* et *ευ* irrepsit. Si autem hoc natura literæ fieret, cur non hoc in *ου* quoque usu veniret? At *ου* diphthongum benè sonamus. Itaque ut reliquæ benè sonentur, idem sonus in reliquis observetur. Si enim vocalis consonanti juncta diphthongus esse non potest (diphthongus enim duarum vocalium copulatio est), junctus etiam ex utraque sonus proficiscetur. Quod si altera à vocali abeat, jam non diphthongus, sed alia syllaba erit.

Hîc ergo Demosthenis exemplo ne pudeat à canibus diligenter diphthongum *αυ* cognoscere. Nam Aristoph. Poëta dum canem latrantem exprimere vellet *αὖ αὖ* dixit.

Terentii fabulam *ἑαυτὸν τιμωρούμενον* dicimus Heauton timorumenon non heafton timorumenon.

Cæterùm hîc posset fortassis alicui scrupum injicere locus Ciceronis qui est lib. 2. de divinat. Quum, inquit, M. Crassus exercitum Brundusii imponeret, quidam in portu caricas Cauno advectas vendens, *cauneas* clamitabat. dicamus, si placet, monitum ab eo Crassum, caveret ne iret: non fuisse periturum, si omini paruisset, quas si suscipiamus, pedis offensio nobis, et abruptio corrigiæ, et sternutamenta erunt observanda. Hactenus Cicero: ex quo colligitur ea tempestate vicinitatem quandam soni fuisse in vocibus *Cauneas* et *cave ne eas.*

Ex quibus constat voces *καυνέας*, et *cave ne eas* pronuntiatione non admodum diversas fuisse, præsertim quum Romani non *cafneas* sonuerint vel *caqueas*, sed *cauneas: cave* autem *cauve.*

EI.

EI diphthongum hodie cum simplici iota confundunt homines etiam eruditissimi, sed errore non minùs manifesto quàm periculoso, propter multiplicem unius soni significandi rationem: quum debeat proferri ei, hoc est, utraque vocalis *ε* et *ι* conjuncto sono exaudiri, sicut Eia adverbio adhortantis, Martial. lib. 11.

Eia age rumpe moras.

quod Græci dicunt *εἶα, ὦ εἶα.* Aristoph. *εἶα κάλα.* Hei interjectio dolentis sive ingemiscentis. unde apud Terentium. Hei hoi: ubi in posteriori etiam sonus diphthongi *οι* exauditur.

Galli diphthongum hanc referunt in *sein* sinus, *feint* fictus, *plein* plenus.

I longum antiquis Romanis proferebatur ut hæc diphthongus *ει*, hoc est ei, et e inclusum habebat: quod usitatum fuisse tempore Ciceronis ex vocibus *βίνει* et Latina *bini* constat. Confirmat hoc Quintilianus dum de ei Latino dicit, duravit diutius ut ei jungendis eadem ratione qua Græci *ει* uterentur. Quomodo autem Latini hoc eadem ratione qua Græci utebantur? Quomodo, nisi quemadmodum tradunt veteres, ubi i longum esset, Valerium semper ei scripsisse, itemque vetustiores Latinos, extareque in vetustis inscriptionibus hanc scripturam *Celeberrimei, veis, preimus*, pro *celeberrimi, vis, primus?* et Sosipater ait Varronem lib. 9. Epistolicarum quæstionum dicere *Eclogas ex Annalei descriptas.* Unde in numismatis antiquis LEIBERTAS, SERVEILIUS, EIDUS, quod Plutarchus *εἰδοὺς*. Plauti comœdia Capteivei, et passim apud authores, queis, omneis, Tralleis, Sardeis, et id genus alia, quæ etiam per I longiusculum et extans solent scribi: OPEIMIUS OPIMIUS, BINEI BINI, EIRONEIA IRONIA, eodem tamen servato sono ei.

Unde Victorinus de orthographia. Quum verò eadem i, e literæ juncta esset, non solùm pro longa syllaba accipiebatur, sed nominativum pluralem ita scriptum significabat, ut amicei, bonei, doctei, Romanei, et similia. At si per solum i scripta esset, eadem genitivum singularem faciebat, ut *hujus amici.*

Hermogenes autem in dicendi formis, ubi *περὶ σεμνότητος* loquitur, diphthongos et vocales longas hanc formam illustrare dicit si in finem dictionum cadant, præter *ει* diphthongum. Sin *ι* ipsum per se ponatur, minimè: tum grandem orationem eam facit quæ abundat: contrahit enim magis, et ad rictum deducit os, et minimè fauces complet.

Eam verò in lingua Latina hæc diphthongus suavitatem obtinuit, ut quum Sulpitius ex *ει* diphthongo *ι* tolleret, et e plenissimum relinqueret, à Crasso apud Ciceronem lib. de Oratore III. reprehensus sit, quòd non antiquos oratores, sed messores videretur imitari. Quòd si nos nunc in alteram partem perpetuò peccantes audiret Crassus, mirum ni non messores nos, sed passeres vocaret, qui sic pipitaremus. Cùm nunc ne accusativos quidem illos plurales omneis, treis, parteis, scribamus, sed expuncto *ε* cum Sulpitio dicamus omnes, tres, partes. Servata est tamen in paucis quibusdam, ut in hei et queis, et Poëticis illis,

Jam validam Ilionei navem, et Orphei Calliopeia.

Vitiosa hujus diphthongi tum pronuntiatio tum scriptio non paucos authorum locos corrupit, virosque alioqui doctissimos decepit. Et, ut de multis unum aut alterum adferamus, elegantissimum adagium *τηρεῖν τὴν καρδίαν ἐν πείσῃ*, id est, retinere cor in ancorali fune, hoc est, in sua constantia atque firmitudine, apud Synesium in Encomio Calvicii hactenus redditum fuit, in Pisa animum præparare. Interpres enim pro *πείσῃ* (quæ etiam *πεῖσμα* et *πρυμνήσιον* vocatur) legit *Πίσῃ*. Similis menda fuit in libello Plutarchi *περὶ ἀοργησίας*, ubi librariorum incuria, quæ ob neglectam pronuntiationem solet incidere, vox *πείσῃ* depravata est in *πείσει*: ita ut Erasmo ipsi ansam erroris præbuerit, dum hæc *ἐν τῇ ὁμηρικῇ πείσῃ μένοντι τὸν θυμὸν* vertit, in persuasione Homerica permanentem.

EY.

In *ευ* diphthongo hodie peccatur sicut in *αυ* paulò antè peccari ostendimus. Nam *ευ* sonat eu non ef, *εὖρος* eurus, *εὖγε* euge, *πεντάτευχος*, pentateuchos, non pentatefchos.

OI.

OI, sicut in *ει* tradidimus, integrè quoque proferendum, ut utriusque vocalis sonus possit exaudiri, non tanquam simplex *ἰῶτα*, quemadmodum vulgò. Sono quippe differunt *πιότης* obesitas, et *ποιότης* qualitas. Quod liquet ex dictionibus Gallicis *moi, soi, toi:* Quas retinuerunt à Græcis *μοὶ σοὶ*, Doricè *τοὶ* et *οἷ*, aspiratione mutata in s, quemadmodum *ὗς* in sus.

Mansit in extremis syllabis integrior hæc diphthongus in iis quidem vocabulis quæ in n desinunt, ut *soin, besoin, loin.* Et apud Latinos in his vocibus, Troja *τροῖα*, non Tria.

Hanc diphthongum etiam retinent antiqui illi dativi *bonoi, dominoi*, pro *bono, domino:* et illud Catulli initium *Quoi dono lepidum novum libellum?*

Thucydidis locus ex libro historiarum primo tam planus est, ut de sono *οι* minime dubitari possit. Nam quum patrum aut avorum memoria oraculum quoddam Atheniensibus datum esset, propter longitudinem temporis iterum pene è memoria illorum abiit, ut ii qui à patribus illud acceperant, in magna varietate et dissensione essent, aliis *λοιμὸς* in carmine, aliis *λιμὸς* sonantibus: quum autem præteriisset illud bellum, et magna pestis stragesque hominum et bestiarum totam terram invasisset, tum *λοιμὸν*

fuisse in oraculo dicebant: quòd si alio tempore, inquit Thucydides, illud bellum ingruat quod fames quædam sequutura sit, tum λιμὸς et non λοιμὸς dicent. Carmen verò apud Thucydidem hoc est,

Ἥξει δωριακὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ.

Matthæi xxiii. cap. Καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους.

Latini hanc diphthongum per œ reddunt, Φοῖβος Phœbus, Κροῖσος Crœsus.

ΟΥ, u vocalis.

ΟΥ profertur ut u vocalis, id est ou. μοῦσα Musa, τοὺς λόγους, tous logous.

u enim, licet nonnullis hodie corruptè sonet ut υ sive u Gallicum, omnino Latinè proferendum ut hæc diphthongus ου, quæ inter proprias sola rectè ab omnibus pronuntiatur, et pura puta in sono relinquitur.

Igitur u Latinum scriptura simplex, sono conjunctum est: quare diphthongus potiùs quam vocalis censenda videtur.

Nisi enim o in u sonaremus, à Latino u ad Græcum υ veniremus. hoc autem inter se distant, quod υ simplex est, nihil admixtum, nihil alienum adjunctum habet: u verò perpetuum ο ducem soni habet, et junctus cum illo perpetuò in ore exit.

Tradunt etiam nonnulli aliquando pro u longo scriptum ab antiquis fuisse ου ut loumen, nountii: Græci ferè ου diphthongo reddunt vocalem u Latinum idem sonantem.

Tullius Τούλλιος: Gaza et Planudes Τύλλιος, Junius Ἰούνιος, Brutus Βροῦτος, custodia κουστωδία. Itemque u consonantem crescente numero syllabarum, Valerius οὐαλέριος, Varro οὐάῤῥων, Servius Σερούιος, Helvetii ἐλουέτιοι. Plutarch. ἐλβέτιοι.

ΥΙ.

Tres quæ sequuntur diphthongi, licet propriæ, rariores tamen sunt, et κακόφωνοι vocantur, hoc est malesonantes, quòd difficilioris sint prolationis: quæ videtur esse caussa cur à Grammaticis inter improprias numeratæ sint.

υι igitur sonat ui per u Gallicum una syllaba comprehensum, non ι longum, ut vulgo solent efferre: ut ἅρπυια harpuia, non harpia. Quam diphthongum videre licet in his dictionibus Gallicis, *puis*, puteus, *pluie*, pluvia, *huis*, ostium.

Quæ Græcè scriberentur, πυις, πλυιε, υἱς.

ΗΥ.

ΗΥ sonandum esse aiunt plerique ut eeu, non if, quemadmodum vulgò, quòd sit facta ex ευ, id est, eu, ε in η mutato, ut ab εὔχομαι ηὐχόμην eeuchomeen, non ifchomin.

ΩΥ.

ΩΥ proferendum eodem ferè modo ut ου, sed vastiori sono, nempe oou non of. Ionum propria est: illi enim pro αὐτὸς, dicunt ὠυτὸς ooutos, non oftos ut vulgò. Hoc tamen interest inter ευ ου et ηυ ωυ quòd η et ω in istis, quum longa sint, pronuntiationem ita retineant ut hiatum vitare non possis.

De tribus diphthongis impropriis.

Impropriæ diphthongi dicuntur, quòd licet ex duabus constent vocalibus, non tamen duos sonos in unum coactos exprimant, sed unius tantùm vocalis sonum edant. Ideoque abusivè et καταχρηστικῶς diphthongi vocantur.

ᾳ.

ᾳ id est alpha, ι parvulo subscripto, sonat a longum: neque enim aliter ᾳ atque α simplex vocalis effertur, φιλίᾳ philia.

ᾄδης hadees, id est Pluto, sæpe pro inferis et terra ponitur. quomodo utitur Polyxena apud Euripidem in Hecuba,

Ἐκεῖ δ' ἐν ᾄδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.

ῃ.

ῃ id est ἦτα subscripto ἰῶτα, sonat ut η, hoc est ee. τῇ τιμῇ tee timee, non ti timi. ληστὴς leestees κατὰ διαίρεσιν ληΐστής.

ῳ.

ῳ id est, o mega ἰῶτα subscripto, sonat ω. τῷ λόγῳ too logoo. Pro hac Latini œ utuntur, κωμῳδία comœdia, τραγῳδία tragœdia.

Olim ἰῶτα ipsum literis adscribebatur, non subscribebatur, minori tamen forma quàm præcedens litera, quasi dimidiatum ἰῶτα, hoc modo, αι ηι ωι. Quæ scribendi ad latus consuetudo remansit in literis capitalibus Αι Ηι Ωι.

De τ post ν: ν ante β: π post μ: γ ante γ, et similibus.

Grammatici novos quosdam pronuntiationis canones hic solent subjicere.

Illi enim tanquam edicto perpetuo caverunt, literas τ ν π γ κ alios atque alios sonos admittere. τ enim post ν sonare ut d: ν ante β, μ, π, ut m. π post μ, ut b Latinum, itidem post ν in diversis dictionibus: γ ante γ ξ χ sonare perinde ut n, sic ante c, sed ipsum κ sonandum ut γ.

Εὐφωνίαν prætexunt, sic ut in omnium literarum et diphthongorum sonis: Τὸν Τάνταλον et Ἀντώνιον proferunt *ton dandalon et Andonion.*

Atqui si ita sit, quis discernet inter τὸν τρόμον, id est tremorem, et τὸν δρόμον cursum: item inter οἴκονδε adverbium ad locum, id est domum, sive ad domum, et οἴκοντε domumque, si eadem utrobique est pronuntiatio? Quorsum denique attinebat illa disputatio περὶ ἐντελεχείας καὶ ἐνδελεχείας, quæ tot tantorumque virorum ingenio et labores in utramque partem torsit, dum hic per τ, ille per δ scribendum putat, nisi quia non eadem utriusque significatio nec prolatio?

Harmenopolus ac Theophilus in libris juris Græcè conscriptis utuntur dictione τεσταμέντῳ, ut verisimile sit non aliter sonuisse quam Latinam vocem *testamento*, non autem *testamendo.*

Euphonia id suadet, quòd omnes literæ sonent ut scribuntur.

Longè verò commodiùs τὸν βίον sonamus *ton bion*, quàm *tom vion*, quemadmodum Latinis *nomen bonum*, non *nomen vonum*: item faciliùs τὸν παῦλον *ton Paulon*, quam *tom Baflon.* Ad quod etiam facit sententia Fabii, qui ait apud Græcos nullam dictionem in μ finiri, nempe quia molesta ejus sit pronuntiatio.

Γ ante alterum γ, vel κ, vel χ, vel ξ, quod docent Grammatici, sicut ν pronuntiari solere, ut ἄγγελος, ἀγκίλια, ἀγχίσης, Angelus, Ancilia, Anchises, quo modo proferre solent Latini: nec hoc quidem controversia caret. Nam probabile est, Græcos si pronuntiationem mutassent, ipsam quoque literam fuisse mutaturos, sicut in συμπληγάδες pro συνπληγάδες, κάββαλε pro κάτβαλε, et similibus: quòd ν ante π, et τ ante β collocari non possit, ut testatur Dionysius. Atqui tantum abest ut suum γ sequentibus illis literis mutârint in ν, ut contrà si ipsum ν occurrerit, sonum illius aversati, et mollitiem illam aspernati, soleant convertere in γ, usitata illa orthographiæ regula, quod semper ν ante γ κ ξ χ migrat in γ, quam ita tradit Gaza, τὸ ν, οὔτε πρὸ τοῦ γ, ἢ χ, ἢ κ, ἢ ζ, σώζεται συντιθέμενον, ἀλλὰ τρέπεται εἰς τὸ γ. Cedò, qua ratione dici potest ν converti in γ, ut deinde ipsum γ sicut ν pronuntietur? Nam potius ipsum ν servari, et γ, si occurrisset, in ν converti oportuerat. Quòd si quis objiciat Latinam pronuntiationem: respondemus non de Latina, sed de Græca lingua hic quæri. Γ autem in ν à Latinis mutari non magis miror, quam δ in l, ut Ὀδυσσεὺς Ulysses: et in β, ut δὶς his. Si rursus quis opponat, id postulare pronuntiationis rationem: iterum quæram, cur igitur ν quum ejusmodi plerisque locis occurrit, in γ convertitur, ac non potiùs retinetur? deinde quid tandem causæ sit, cur hoc dicamus poscere pronuntiandi rationem: quum ipsum potius ν cum illis literis cohærere non posse Dionys. doceat, et regula orthographiæ id apertè declaret? Certè Priscianus author est, vetustissimos scriptores Romanorum, euphoniæ causa pro n scripsisse g. ut Agchises, agceps, aggelus, aggens: quod ostendit Varro 1. de origine linguæ Latinæ his verbis: Aggulus, aggens, agguilla, iggerunt, in ejusmodi Græci, et Actius noster bìnam g scribunt, alii n et g, quod in hoc veritatem facile videre non est. Similiter agceps et agcora. Victorinus autem cui propter antiquitatem plurimum tribuendum est, ait γ ante γ, et ante κ sonandum potius ut n. Idem vult duo g scribi, quoties duorum g sonum aures exigent, ut in agger, aggredior, suggero, oggannio, et similibus. Cur enim non consulatur auribus? quarum esse judicium superbissimum dixit Cic. in Oratore. Duplex igitur γγ Græcè efferendum quemadmodum ipsi Latini pronuntiant in aggrego et aggero: et tantò mollius esse videtur quàm duplex κ, quantò molliùs pronuntiatur γ quàm κ: illud autem κκ et Latini et Græci usurpant, ut ἐκκλησία Ecclesia.

Fatendum quidem est ante Χ vel κ vel ξ, γ proferri non posse, præsertim in ultimis syllabis, ut σύριγξ, φάλαγξ, λύγξ, Syrinx, Phalanx, Lynx, quia nimirum γ nullam habet conjunctam vocalem cum qua cohæreat.

Sed quid hîc facias, quum disertè dicant Græci ipsum ν iisdem his literis præponi non posse? quod si verum est, cur Latini tamen id faciunt? (scribunt enim Ancillæ, Anxur, Anchises) et Græci Grammatici cur γ ante has literas ut ν pronuntiandum esse docent? Nam si pronuntiari potest ut debet, certè etiam scribi. Respond. in hujusmodi vocabulis literam quidem n et à Latinis scribi, et à Græcis pronuntiari, sed adulterinum, sicut Gellius ex Nigidio observavit, nam n non esse (inquit Nigidius) lingua indicio est: nam si ea litera esset, lingua palatum tangeret.

Hanc ergo doctissimi Grammatici præceptionem si sequamur, dicemus ν ante γ κ χ ξ, mutari a Græcis in γ, non ut ipsum γ enuntietur, (nam id fieri non potest) sed ut significetur illud ν peregrino quodam sono esse pronuntiandum, id est infracto, ita ut lingua palatum non feriat, quomodo etiamnum hodie à Gallis pronuntiari solet m vel n, in mediis præsertim dictionibus quum syllabam claudunt; *manger* edere, *encre* atramentum, *Anglois* Anglus, *Aniou* Andegauum, *trembler* tremere, *somne* somnus, *colomne* columna: *combatre* pugnare.

JO. DANIEL. A LENNEP

ETYMOLOGICUM LINGUÆ GRÆCÆ,

SIVE

OBSERVATIONES AD SINGULAS VERBORUM NOMINUMQUE STIRPES, SECUNDUM ORDINEM LEXICI, COMPILATI OLIM A JOANNE SCAPULA,

EX EDITIONE

EVERARDI SCHEIDII.

JO. DANIEL. A LENNEP

OBSERVATIONES AD STIRPES

LINGUÆ GRÆCÆ.

PROLEGOMENA.

NIHIL esse tam necessarium, ad acquirendam exquisitiorem linguarum, quæ mortuæ dicuntur, cognitionem, quam diligenter et accurate inquisivisse in vocabulorum stirpes et origines, eorumque notiones proprias; inter omnes hodie constat, qui quidem in linguis sapiunt. Quoniam autem et veteres, et inferiorum ætatum scriptores, vix aliquid scripto consignarunt, unde ista cognitio acquiri possit: non alienum esse duxi, eorum causa, qui quidem Linguæ Græcæ naturam et rationem penitius intueri et perspicere cupiant, hoc anno, diligentius paullo eas res exponere: ut habeant illi, ad quæ pleraque, in scriptis veterum Græcorum obvia, possint perpendere. Fuerunt quidem, tum inter veteres, tum postea, qui, cognitionem hanc utilissimam existimantes, multum operæ et industriæ, in investigandis vocabulorum stirpibus, eorumque propriis notionibus determinandis, collocarent. Sed, quum plerique omnes incerta insisterent via, fieri aliter non potuit, quin multa commenta et ingenii ludibria, pro veris inventis, nobis relinquerent; a quibus tanto cavendum nobis est diligentius, quanto longius possumus, si ea sequimur, a recta ratione (qua omnis linguarum analogia describitur) abduci, et quibusvis erroribus implicari.

Ne de veteribus loquar, qui in patriæ suæ linguæ causis, ut fieri solet, omnino cœcutiverunt; fuerunt jam, a multis inde seculis, qui, quum ad interitum jam vergeret sua lingua Græca, in ejus originibus investigandis et exponendis, sedulo versarentur. Ei quoque numero cum alii quam plurimi accensendi sunt, tum in primis (quorum adhuc scripta quædam supersunt) Scholiastæ veteres et Etymologus magnus. Hi vero tot mala, bonis quibusdam mixta, habent, ut, nisi, quocumque incedas, Analogiam, tanquam filum aliquod Ariadnæum, sequaris, ubique erres, ubique impliceris, et obhæreas.

Quod etsi vere dici potest, tamen existimandum non est, nihil esse in eorum scriptis, cujus causa valde ea requiras: quum multa insint, scitu dignissima et utilissima. Sed lectore opus est peritissimo, qui recta a pravis scienter possit secernere, atque ita, quidquid probum invenerit, in usus suos convertere.

His aliisque subsidiis instructus, primus, post renatas in Italia literas, opus hoc utilissimum aggressus est Henricus Stephanus, edito Thesauro Linguæ Græcæ, quo vocabula, tam derivata, quam composita, ad stirpes suas, seu themata, referret, notiones etiam proprias et figuratas adderet, quarum quidem habuisset notitiam. Sed, quod reliquis omnibus, qui, aut ante eum, aut post eum, idem opus fuerunt aggressi, ipsi quoque accidit, ut in permultis laberetur. Minus perspecta enim vera ratione et analogia linguæ Græcæ, a Grammaticis, et Scholiastis vetustis, omnia fere mutuatus est vir ille doctissimus, et, hoc pacto, imperitos duces suos sequutus, ipse harum rerum imperitus, in eosdem errores, in quos illi ante, adduci se passus est.

Idem dicendum de Lexico Joannis Scapulæ, qui, si eruditionem spectes, H. Stephano longe inferior, hujusque compilator, quæcumque in suo Lexico habet, ex illo Stephani Thesauro depromsit: adeo ut, quod habemus Scapulæ Lexicon, totum excerptum sit ex majori Henr. Stephani opere.

Præter hunc Stephani Thesaurum, nihil fere est in formam Lexici redactum, unde stirpes Græcæ linguæ quodammodo cognosci possint. Nam, quem scripsit M. Martinius, Cadmus Græco-Phœnix tot ludibriis hominum, omnia ab orientalibus linguis repetentium, est repletus, ut tutius ab ejus lectione abstineant, saltem tirones. Quæ autem viri docti alii, de hac parte eruditionis Græcæ, sunt commentati; quemadmodum Salmasius, Casaubonus, duo Scaligeri, Valesius, aliique, qui Analogiam et causas linguæ Græcæ penitius paullo introspexerant; tum pauca sunt, tum, per eorum scripta, tam varie dispersa, ut non possint, nisi ab iis, qui eorum scripta diligenter legant, cognosci.

Quapropter, quum plerorumque in manibus esse soleat memoratum istud Scapulæ Lexicon, idque præ ceteris juventutis studiis accommodatum videatur; ejus ordinem Alphabeticum thematum secuturus, constitui, eorum veras stirpes paullo altius indagare, unaque, quæ sit propria, tum illarum, tum inde propagatarum, vocum vis, quæve translatarum ratio, breviter ostendere. Hoc enim modo, quæ in Lexicis minus recte exposita leguntur, perpendi poterunt aliquanto accuratius.

Sequar autem ubique, hac in tractatione, certam et constantem Analogiam, ipsius linguæ Græcæ rationibus nixam, et usu comprobatam; eamque paucissimis regulis generalibus comprehensam. Quarum ne quis plane nescius sit, pauca quædam, ex illis, quæ ante duos hos annos copiosius cum auditoribus meis communicavi, præmittam excerpta.

I. Nullæ sunt proprie origines, aut stirpes, nisi verba simplicissima. Reliqua omnia vocabula sunt derivata aut composita; sive nomina sint, sive aliæ partes orationis.

II. Verba originalia simplicissima sunt

1. Bilitera, et non nisi quinque dantur, per rei naturam. Sunt ea ἄω, ἕω, ἴω, ὄω, ὕω.

2. Trilitera, eaque duplicis generis: quorum alterum consonantem, in principio, habet; ut βάω, δάω et similia: alterum in medio, ut ἄγω, ἕλω et similia: vel tandem

3. Quadrilitera; ea, nempe, in quibus consonantes et vocales alternatim sunt positæ: ut λέγω, λάγω &c. quæ etsi, ipsa forte a simplicioribus verbis orta, verius derivata videntur posse dici; in hac tamen tractatione, pleraque haberi originalia possunt. Reliqua autem quadrilitera longe minus etiam esse originalia videntur. Nam aut formata sunt a verbis triliteris, præfixa consonante: quemadmodum στέω

à τέω, στάω à τάω &c. vel consonante, vocalive, interposita: quemadmodum ἅπτω ab ἄπω, ἄγχω ab ἄγω, &c. κείω à κέω, βαίω à βάω &c. vel contractione: quemadmodum πλέω à πελέω, πνέω à πινέω. Et hujusmodi generis omnia verba pro derivatis merito habentur.

III. Verba, quinque literis constantia, omnia sunt derivata: et quidem proxime à quadriliteris, sive addita ab initio litera, sive ea interposita. Formantur autem

1. Addita vocali ab initio: ut ἐθέλω, à θέλω; ὀκέλλω, à κέλλω et similia.
2. Addita consonante: ut σμύχω, à μύχω &c.
3. Vocali interposita; quemadmodum μείνω à μένω; μαίνω à μάνω: vel, eadem ante ω posita; ut ποιέω à ποίω &c. vel denique,
4. Interposita consonante; ut τύπτω à τύπω; βάπτω à βάπω et similia.

IV. Quæ plures, quam quinque literas, habent, omnia oriuntur à formis verborum simplicioribus: facta, vel additione, vel insertione quarumvis fere literarum, tam consonantium, quam vocalium: eaque, sensim per simpliciores formas eundo, referri debent, vel ad memorata verba originalia quadrilitera, vel ad simpliciora etiam; quemadmodum suis locis videbimus.

V. Verba, quæ non, nisi vocali ante ω, inter se differunt, significationem unam propriam, communem, habent. Et, si simpliciora sint, pro iisdem originibus, sunt habenda. Sin autem pluribus literis constant, ut eandem stirpem, ita eandem notionem propriam, habent. Sic verba (Reg. 2. n. 1.) indicata ἄω, ἔω &c. significationem propriam communem habent, quæ in leni spiramine posita est, quæque, ipsis literis A vel E &c. pronuntiandis, efficitur. Similis ratio est verborum (R. 2. n. 2.) βάω, βέω, βίω &c. quorum significatio propria communis quærenda est in motu, qui fit cum contentione quadam. Similiter res sese habet in verbis ἀράω, ἀρέω, &c. quæ orta, (secundum Reg. 2. n. 3.) a simpliciori ἄρω, hujus verbi significationem sequuntur; quæ est posita in aptando. Atque eadem reliquorum omnium verborum, ad hoc genus pertinentium, ratio est. Quin idem statuendum fere de verbis aliis, quæ, ab eadem stirpe orta, consonante aliqua, vel addita, vel interposita, differunt.

VI. Similis ratio etiam multorum verborum est, tam originalium, quam derivatorum, quæ in principio, sive ante consonantem, sive post primam consonantem, vocali tantum differunt. Ita ἄρω, ἔρω &c. significatione non tantum conveniunt, sed pro iisdem stirpibus possunt haberi. Similiter μάνω, μένω &c. eadem quasi verba originalia sunt, significationem communem propriam habentia: uti v. c. λέχω et λάχω. Huc quoque pertinent ea, quæ consonante vicina differunt, sive ab initio, sive in medio; quemadmodum γάω et χάω; λέγω et λέχω et similia.

VII. Notiones verborum propriæ omnes sunt corporeæ, sive ad res pertinentes, quæ sensus nostros externos feriunt. Quibus autem alia notio subjecta est, ea omnia translata sunt et figurate sumta.

VIII. Derivata nomina, quæ proxime descendunt à verbis, simplicissima ea sunt, in quibus terminatio verbi præsentis in eam nominis mutatur. Quemadmodum λέχος lectus, à λέχω cubo: γέρων, à γέρω honoribus fungor: quod posterius, ut multa alia, nomen participiale est, formatum à γέρω, ut τύπτων à τύπτω.

IX. Reliqua à variis temporibus aliis, et quidem maxime à præteritis oriuntur; terminatione temporis istius, unde oriantur, in eam nominis mutata, et augmento, si adsit, ablato. Quæ omnia cognosci possunt ex litera istorum temporum characteristica. Ita ἁφή tactus, discimus esse à præter. perf. activ. ἧφα verbi ἅπτω, solius literæ φ indicio. Similiter litera μ docet, vocem ἅμμα esse ortam, à præter. perf. pass. ἧμμαι verbi ejusdem ἅπτω. Litera ξ demonstrat, vocem λέξις esse à 2da person. præter. perf. pass. λέλεξαι verbi λέγω. Litera τ indicio est, nomen πατήρ, oriri à tertia pers. præt. perfect. pass. πέπαται verbi πάω alo, nutrio, atque ita in aliis omnibus.

X. A nominibus, variis modis, nova denuo verba formantur. Cujus generis exempla, in ipsa tractatione, multa videbimus.

XI. Nomina, à verbis orta, horum significationem sequuntur. Atque ita verba, à nominibus formata, proxime istorum nominum, unde descendunt, notionem sequuntur,

XII. Quæ, præter verba et nomina, numerantur partes orationis, ea, vel ad verba, vel ad nomina, proprie referenda sunt; nisi sint quædam interjectiones.

XIII. Quæ vocabula, sive verba, sive alia, ὀνοματοπεποιημένα sunt, hoc est ficta a sono; cujusmodi, in lingua Græca, quam plurima reperiuntur, ut originem sono alicui debent, ita etiam hujus soni notionem sequuntur.

Atque hæ præcipuæ regulæ generales sunt, quibus Analogia linguæ Græcæ, quantum quidem ad formationem verborum, et significandi rationem attinet, circumscribitur.

Ad has igitur omnia perpendentes, ad ipsam jam rem aggrediamur.

JO. DANIEL. A LENNEP

OBSERVATIONES AD ORIGINES

LINGUÆ GRÆCÆ.

A. NOTIONEM habet propriam soni, qui literam hanc pronuntiando editur; (nisi est ab articulo postpositivo formatum:) vel vim privandi, vel intendendi, aut similem, habet.

Ab articulo postpositivo descendit ἃ, quando ponitur pro ἑὰ sua: ut est apud Homerum, [Iliad. M. 280. O. 58. P. 193. Σ. 451. Od. I. 250. 310. &c. Nempe τὸ ἑὰ sua, dici videtur pro ἃ, adscita ab initio vocali ε, ut alibi sæpe. Vide Analog. p. 203. et Animadv. p. 360. Ut hinc appareat, ἃ hocce non adeo dici pro ἑὰ, quam ἑὰ potius efferri pro ἃ, quod in prosodia breve est. E. S.]

Inde porro est Doricum ᾇ, pro ὅπου, quod Latine diceres, quà viâ. Tum nempe ᾇ, quasi antiquus Dativus, est a Nominativo ἣ, cujus masculinum est ὅς.

Quando autem litera α in compositis vim habet privandi, intendendi, similemve, cognatum videtur esse præpositioni ἀπὸ, ut manifeste apparet ex Latina præpositione, huic respondente, a vel ab. [Nisi potius ἀ privativum, στερητικὸν, ortum sit ex ἀνά: ut primo dixerint ἀν, et dein ἀ. Istius ν vestigia supersunt fortasse in ἄνανδρος effeminatus, ἀνόρατος invisibilis, ἄνορχος testiculis carens, ἄνοσμος odoris expers, ἀνάελπτος insperatus: pro quibus, litera ν extrita, etiam dixerunt ἀόρατος, ἀόρχης, ἄοσμος, ἄελπτος. Alia vide in ἄγαν, ἅμα, ἀνά. E. S.]

Ἀάζω oritur, sine dubio, ab ἄω. Ex regulis enim memoratis patet, non esse primitivum. Oritur igitur proxime ab ἄω verbum ἀάω: atque inde ἀάζω. Est autem ἄω spiro: et, ut postea videbimus, de leni spiritu oris, vel halitu, qualis fere litera α pronuntianda, editur, proprie sumtum videtur. Hinc, quum spiritus, vel halitus lenior, calidus sit, ἀάζω recte sumtum docent Grammatici, pro calidum halitum efflare: ut differat a verbo φυσᾷν, quod quidem etiam à sono flatus factum, tamen notat, ipsa sua natura, cum impetu flatum oris, vel alio quocumque instrumento, exprimere: quod fit, quum rem calidam flando frigefacere volumus.

Ἄβαλε utinam, heu! Stirpem ultiorem non videtur habere: estque quædam interjectio; cujusmodi generis voces, vel à sono aliquo, vel simili saltem ratione, fere fiunt: ut adeo referendæ sint ad ὀνοματοπεποιημένα. [Dubium adhuc est, scribendumne, divisis voculis, ἆ βάλε, vel ὦ βάλε, ô fuge! sitque βάλε, i. e. βάλλε, Belg. *pak u weg*: an vero ἄβαλε, voce unica, sit efferendum: quæ vox contrahi potuerit ex ἀνέβαλε; quod idem atque ἀνάβαλλε. Vide Etymolog. Magn. pag. 186. vs. 40. ibidemque Sylburg. ad p. 3. vs. 3. porro Hesych. Albertii, p. 12. collato Auctario emendat. col. 1. E. S.]

Ἄβαξ. Respondet Lat. abacus, unde formatum. Proprie id notat, quod quasi baculo nitatur. Ortum ex α intensivo, ut vocant; de quo supra, et voce βὰξ, formata à verbo antiquo βάκω, vel vicina forma; quemadmodum λὰξ à λάκω, πλὰξ à πλάκω, et similia. Docet jam litera ξ, (Reg. 9.) βὰξ repetendum esse à 2. præter. perf. pass. βέβαξαι, verbi memorati βάκω. Βάκω autem, etsi originale verbum videri potest, (ut multa alia quadrilitera hujus generis, de quibus Reg. 2. n. 3.) à simpliciori βάω oritur, ejusque significationem retinet: ut adeo notet, nitor. Quæ significatio cum in aliis multis derivatis conspicua est, tum in proximo derivato βάκος, cujus diminutivum superest in lingua Lat., baculus nempe, respondens Græco βάκτρον (à 3. pers. præter. pass. βέβακται, verbi nostri βάκω) proprie id notat, quo nitamur, baculum adeo: ut πλῆκτρον id, quo percutiamus, à πέπληκται, verbi πλήσσω. Est ergo ἄβαξ eximie, in usu, mensa vel tabula, baculo vel fulcro nixa. Ex qua notione propria reliquæ significationes, quæ in Lexicis notantur, sponte fluunt. [Potest etiam ἄβαξ compositum censeri ex ἀ privativo et βάκος. Etymol. "Ἄβαξ, ὁ μὴ ἔχων βάσιν." G. L. Vossius, in Etym. Latino "Guicharto est ἄβαξ, quasi μὴ ἔχων βάσιν, ut est apud Etymologum. Itaque proprie abacus est mensa, quæ basin non habet; ut illa logistarum, de parieti suspensa: item coquinaria, quæ nunc parieti applicatur, nunc soluta demittitur, ut vasa super ea reponantur: unde et repositorium dicitur Plinio, lib. 28. c. 2." Posterius hoc forte rectius. E. S.]

Ἄβαρ [placentæ genus.] Videtur originis peregrinæ, certe ignotæ. [Fortasse ἄβαρ, per apocopen, dixerunt pro ἄβαρι ab ἄβαρις, cui vicinum ἀβαρὴς pp. non grave, et hinc placenta levior. E. S.]

Ἄβρα ["vel potius ἅβρα Ancilla honestior, quæ delicata Latinis, pedissequa."] Et hoc forte peregrinum: nisi sit femin. à masculino ἅβρος pulcher, cultus; ut ita intelligatur hac voce nomen θεράπαινα, vel simile. Est autem ἅβρα, in usu linguæ, Ancilla cultior; quales matronis præsto esse solent, ad ministeria honestiora. Sunt in lingua Græca infinita fere nomina adjectiva, substantive posita. [Plura de hac voce vide in Novo Thesauro Philol. J. C. Bielii, edito à Clar. Mutzenbechero, P. 1. p. 3. E. S.]

Ἁβρὸς [mollis, delicatus, lautus.] Non differt proprie ab αὖρος, quemadmodum promiscue pronuntiabantur olim λαῦρος et λάβρος, καλαύροψ et καλάβροψ, et sim. Αὖρος autem femin. habet αὔρα, quod est Lat. aura, notans, in usu, substantive flatum lenem, mollemque: ex qua significatione apparet, stirpem esse verbum ἄω, et inde formatum ἀύω, quod produxit nomen αὖρος, vel, quod ejus loco in usu est, ἅβρος, à memorata significatione, ad omnem mollitiem designandam. Unde porro eximie significat delicatum, effeminatum; quæ notio dein illam peperit, qua pulchrum, elegantem, cultum, significat. Hinc denuo positum idem pro festivo, lepido; vel, alia quadam translatione, pro elato, vel fastuoso.

Ἀβρότη nox. Adjectivum pp. est, formatum à masc. ἄβροτος, quod, vi originis suæ, idem plane, quod ἄμβροτος. Litera enim μ, ut suo loco videbimus, sæpe interponi solet, ante literas labiales: ut est in κύμβη, formata à κύβη et sim. Est autem ἄμβροτος, ut vulgo reddunt, immortalis, ex ἀ privativo, et nomine βροτὸς mortalis: de quo suo loco. Hoc sensu ἄμβροτοι θεοὶ sæpe, apud Homerum, et alios poëtas, vocantur, qui apud Latinos dii immortales. Quum autem βροτὸς, apud Homerum aliosque poëtas, sæpe ponatur de homine quocumque, (ut, apud Historicos Latinos, vox mortalis) ἄβροτος etiam significare potest sine hominibus, hominibus vacuum. [Hesych. Ἄβροτον. ἀπάνθρωπον. ubi vid. Albert. Suidas. Ἀβρότη. ἡ νύξ. παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν. E. S.] Atque inde ἀβρότη, sc. νὺξ, noctem notat Solam, ut Latini poëtæ loquuntur, i. e. ubi nemo apparet, et silent omnia [Etymol. ἐν ᾗ βροτὸς οὐ φαίνεται. E. S.] Quæ significatio quodammodo distinguenda est ab alia loquendi ratione Homerica, qua νὺξ ἀμβροσίη dicitur. Licet enim ἀμβρόσιος ejusdem sit originis, atque ἄβροτος, sequitur tamen hoc adjectivum notionem vocis ἄμβροτος, supra memoratæ, et proprie id significat, quod ad immortales (deos adeoque), pertineat. Hinc femin. ἀμβροσίη, substantive positum, eximie dicitur cibus deorum, quasi subintellecta voce ἐδωδή. Jam autem, quidquid in suo genere excellentissimum est, θεῖον, δαιμόνιον [δῖον] similibusque vocabulis, e divinitate repetitis, appellant Græci. Hinc ἀμβροσίη νὺξ, proprie quidem nox divina est, vel qualem dii immortales agunt. Inde vero, ab Homero, nox placidissima sic dicitur. Ex quo facile apparet, quemadmodum hæc locutio ab altera differat. [Rectissime igitur Iliad. Ξ. vs. 87. νὺξ ἀβρότη, à Scholiaste, exponitur, ἐν ᾗ βροτὸς οὐκ ἀναστρέφεται, à Clarkio vero "nox intempesta:" quam vocis significationem, loco cit. ipse etiam contextus unice commendat. Contra Iliad. B. vs. 57. ἀμβροσίην διὰ νύκτα, i. e. διὰ τῆς θείας νυκτὸς Schol. qua nempe Agamemnoni θεῖον ἐνύπνιον ἦλθε. Vide omnino Apollonii Lexic. Homer. p. 10. 112. ibique eruditissimum amicissimumque nobis Villoisonum, in notis. E. S.]

Ceterum, quod huc refertur à Stephano et Scapula, verbum ἀμβρότω, pro ἀμάρτω, huc plane non pertinet: ut videbimus infra in verbo ἀμάρτω.

Ἀβρότονον [abrotonum] compositum est ex ἁβρὸς, et τόνος, quod pertinet ad verbum τίνω; cujus loco usitatum est τείνω, Lat. Tendo. Hinc ἀβρότονον Græci vocarunt plantam, quæ usque vireat, quasi dicas, surculos, vel germina, usque viridia, protendentem. [Ita fere etiam Voss. Etym. Lat. p. 2. post alia. "Nisi malis" inquit "esse à τόνος, quia ἁβρῶς τείνεται, molliter extenditur." Descriptionem vide apud Suidam, in voce, Theophrast. lib. 6. c. 7. Plin. H. N. l. 21. c. 10. et Millar, Garden. Diction. voce Artemisia No. 4. et Santolina, aliosque Botanicos. E. S.]

Ἄβρυνα ["vel ἄβρυνα, ου mora."] Stirps incerta. Lenn. "Forsan fructus iste sic nominatur, παρὰ τὴν ἁβρότητα, καὶ ἁπαλότητα." H. Stephan. Possis et repetere à βρύω, pp. scateo, abundo, unde factum fuerit βρύνος; et cum α intensivo, ἄβρυνος valde scatens, abundans, copiosus: nimirum, ut à copia fructuum, foliorumque, dicantur, quam arbor ista, fontis ad instar scaturientis, effundat quasi, et cum strepitu ejiciat. Plin. H. N. l. 16. c. 25. "Morus novissima urbanarum germinat, nec nisi exacto frigore: ob id dicta sapientissima arborum. Sed, quum cœpit, in tantum universa germinatio erumpit, ut una nocte peragat, etiam cum strepitu." E. S.]

Ἀβυρτάκη dicitur Edulii genus peregrinum. Quapropter etiam peregrinæ originis videtur esse. [Etymol. Βαρβαρικόν τι ἔδεσμα ἐκ δριμέων κατασκευαζόμενον, καρδάμων καὶ σκορόδων, καὶ σινάπεως. Plura vid. apud Suidam. Etymologiam vocis, ex Lingua veteri Persica egregie explicuit H. Relandus, de vet. Ling. Pers. p. 104. ss. laudatus ab Albert. ad Hesych. t. 1. p. 26. E. S.]

Ἀγαθὸς ["bonus, probus, fortis, dives." &c.] Origo est verbum ἄγω, cui vicinæ formæ verborum (ut postea videbimus) sunt ἄζω, præterea ἀγάω, ἀγάλλω, et similia: quorum omnium vis propria in munditie quadam, et puritate, cum splendore conjuncta, quærenda est; ut alio loco, [ad stirp. ἄγω] videbimus. Verbum itaque ἀγάω, et inde formatum ἀγάθω, proprie notat munditie et puritate splendere; mundum et purum esse. Atque hinc ἀγαθὸς proxime descendens, proprie quidem purum, atque adeo probum, notat: generaliter autem accipitur pro eo omni, quod quocumque modo probum adeoque bonum est. In primis internam alicujus rei bonitatem respicit: atque ita à καλὸς differt; ut hoc potissimum ad externam speciem bonitatis referatur, et id quod deceat. Hinc utrumque conjunctum, respectu morum, καλοκάγαθος, significat eum, cujus absolutissima et consummatissima morum probitas est, et honestas. Reliquæ autem notiones, ex memorata significatione, facile cognosci possunt et explicari. [Videri possit hoc pacto ἀγαθὸς, per adspirationem literæ τ, pro ἀγατὸς, proxime derivari posse ab ἤγαται, pro ἐάγαται 3. sing. Præteriti perf. pass. verbi ἀγάω. Accedit quodammodo ipsius Platonis auctoritas, in Cratylo, (Opp. t. 1. p. 412.) τὸ Ἀγαθὸν componentis cum ἀγαστόν. Ceterum synonyma huic voci ἀγαθὸς altera est ἀγανὸς, quam Suidas exponit "καλὸς, ἢ ἀγαθὸς, ἢ ἱλαρός.—Ἔνθεν καὶ ἀγανοῦμεν," pro quo ἀγανοῦμεν legendum esse ἀγαλοῦμεν, docuit Toup. Cur. Nov. p. 2. Quod quidem ἀγανὸς quum manifesto jam compositum sit ex ἀ intens. et γάνος, ceu vicinum alteri ἀγανής: merito dubites, sitne ἀγαθὸς ab ἤγαται, an formæ ἀγανὸς, h. e. compos. ex ἀ intens. et γάθος. Conf. γήθειν, i. e. χαίρειν et sim. E. S.]

Ἀγάλλω ["orno"] Vidimus jam in voce ἀγαθὸς, et alibi, propriam hujus verbi notionem positam esse in munditie, puritateque cum splendore conjuncta. Hinc igitur ἀγάλλειν notat facere ut quid splendeat, quasi, quadam munditie. Certissimum enim est, ἀγάλλειν profectum esse ab origine ἄγω, unde primum ἀγάω, dein ἀγάλω et ἀγάλλω, formata sunt; ut facile apparebit, ex regulis supra positis. Posterius memorata notio illam porro peperit, quæ est in ornando, decorando, et inde sponte fluente significatione honorandi et colendi: quæ postrema notio in primis locum habet in antiquissima lege Rhodia, "θεοὺς κάρποις ἀγάλλειν deos frugibus colunto." Ex supra dictis significationibus facile quoque apparere potest, quæ sit vocis ἄγαλμα, à nostro verbo formatæ, propria potestas. Dicitur, nempe, ἄγαλμα, quidquid ornamento est, vel etiam inde, quidquid oblectamento est. [Conf. Euripid. Helen. vs. 269. 1449. et Hom. Iliad. Δ. 144. 145. ibidemque Ernest. E. S.] Atque hinc porro eximie ἀγάλματα vocata sunt simulacra deorum: præterea statuæ quæcumque, tabulæ pictæ, similiaque: imo ipsæ stellæ, quæ in cœlo apparent, et nocti quasi ornamento sunt, alibi ἀγάλματα νυκτὸς vocantur. Legi possunt quæ, hac de voce, pererudita notavit vir cel. Dav. Ruhnkenius, in notis ad

Timæi Lexic. Platon. voce ἄγαλμα [p. 3-5.] ubi laudatur etiam Tib. Hemsterhusii insignis, de proprietate verbi ἀγάλλειν, observatio, ad Thom. Magistr. voce Ἀγάλλω, p. 4. 5. E. S.]

Medium autem ἀγάλλομαι proprie notat (vi sua reciproca) Memet quasi splendentem facio. Unde transferri solet ad significationem lætitiæ, quæ fronte explicata, serena, et quasi splendente, fiat. [Confr. Lat. renidescere sive renidere, lætari, gaudere; Anglicum *to glad, to make one glad*, (exhilarare,) Hebr. שמח, quæ omnia, simili fere ratione, sunt translata. E. S.] Unde porro, hoc verbo, designatur gaudium quodcumque, ex aliqua re perceptum; significatque modo oblectari, modo exsultare præ gaudio, vel gestire lætitia: quo sensu verbum, hinc formatum, ἀγαλλιᾶν, et Medium ἀγαλλιᾶσθαι, à scriptoribus sacris et Christianis, poni solet.

Alia tandem via Ἀγάλλομαι, significans, ut supra vidimus, Memet splendentem facio, memet orno, transfertur ad significandum Glorior, memet jacto: cujus translationis ratio satis aperta. [Plura, de postrema hac metaphora, vide sis in Cl. J. W. Schrœderi Comment. ad Ps. x. 3. p. 54. ss. collata Diss. nostra ad Cantic. Hiskiæ Lugd. edita, anno 1769. 8vo. p. 258. ss. E. S.]

Ἀγάλλοχον Ligni quoddam genus notat. Ut videtur compositum est ex ἄγαν et λόχος: de qua voce loco suo. [Copiose descripsit Dioscorid. l. 1. c. 21. p. 19. E. S.]

Ἄγαμαι Admiror: pp. splendore afficior, percellor. Est verbum poeticum, constructum cum genitivo, Vide Stephan. Thes. t. 1. c. 8. Perizon. Indic. ad Acl. V. H. Toup. in Suid. P. 1. p. 5. Burgess. ad Dawes. Miscell. Crit. p. 469. Conf. porro infr. p. 17. E. S.]

Ἄγαν [" Valde, nimis, nimium, immodice."] Adverbialiter poni solitum, proprie est nomen adjectivum neutrum, quemadmodum μέλαν et similia. Ut itaque μέλαν est à mascul. μέλας, sic ἄγαν, a masc. ἄγας obsoleto est. Hoc autem non potest non esse proximum derivatum verbi ἄγω, quod est Lat. ago. In cujus verbi significatione sæpe inest vehementia quædam, ut suo loco videbimus: perinde fere atque in Lat. verbo veho, quod respondet aliquando Græco nostro ἄγειν. Est autem ista notio verbi Lat. veho in primis conspicua in derivatis vehemens, vehementia, similibusque. Hinc jam τὸ ἄγαν pp. est quidquid vehemens, immodicum, nimium est. Unde simpliciter ἄγαν, tanquam adverbium, poni solitum, modo notat supra modum, nimium; modo valde, [vehementer:] aliasve notiones habet.

Ἀγανακτέω, doleo, &c. compos. est ex ἄγαν, quod vidimus, et verbo ἀκτέω. Verbum autem ἀκτέω oritur a nomine obsoleto ἀκτὸς [cujus vestigium quoddam nobis servavit Etymolog. magn. in voce Ἔχθος, p. 405. his verbis, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀκτὸς γίνεται ἄχθω, καὶ ἄχθος, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐκτὸς, ἔχθω, ἔχθομαι, γίνεται ἔχθος κ. τ. λ. E. S.] Atque adeo pertinet ad Reg. 10. Hujus femin. ἀκτὴ superest, de quo suo loco. Ἀκτὸς porro oritur a tertia præt. perf. pass. ἦκται, quemadmodum λεκτὸς a λέλεκται. ἦκται porro a prima ἦγμαι, hoc vero ab ἦχα, præterito activo, verbi ἄγω, in futuro ἄξω: quemadmodum λέλεκται pertinet ad λέγω. Inter alias autem significationes verbi ἄγω, (de quibus suo loco) hic in primis spectanda est ea frangendi. Hinc adeo ἀκτὸς significat fractum. Nomina enim omnia in τος cadentia, orta à 3. præt. perf. passivi, passivam quoque significationem habent, et congruunt, ex omni parte, Adjectivis Latinis participiis, ut dictus, factus. Ab ἀκτὸς, fractus, verbum itaque ἀκτέω significat fractus sum. Ejus compositum ἀγανακτέω, valde, immodice, fractus sum: unde postea profecta doloris significatio; simili via, qua Latini dicunt frangi dolore. Id quod proprium quidem est corporis, dein vero in primis ad animi dolorem translatum. Item indignor notat similiaque: quasi dicas offensione frangi: unde porro conqueror.

Ἀγαπάω [amo, diligo.] Videri potest esse ab ἄγαν, et πάω, quasi valde curo. Nec tamen est. Obstat enim nomen ἀγάπη, quod non est ab ἀγαπάω: sed hoc ab illo descendere potest. Est enim constans observatio, " vocabula omnia, nisi sint contracta productiora, à minus productis et simplicioribus oriri: non vero hæc ab illis." Quid est itaque ἀγάπη? Docet Analogia, id non posse non oriri ab obsoleto ἀγάπω: quod ab ἀγάω, de quo verbo mox. Ἀγάπη est ergo amor, qui ex admiratione proficiscitur; vel conjunctam habet venerationem. Hinc jam ἀγαπάω proprie significat, eo amore, qui cum veneratione sit conjunctus, prosequor. Unde reliquæ hujus verbi notiones videntur fluxisse: ut sunt hilariter accipiendi, vel excipiendi, acquiescendi, et reliquæ.

Ἀγαρικόν. Origo incerta est: de voce ipsa consulendi Botanici: [in primis Salmasius Hyl. Iatric. p. 165. Suidas: Ἀγαρικὸν, ῥίζα ἐστὶν, ἐπίφυσις πρέμνου, χαύνη τὴν σύστασιν. Dioscorides, l. 3. c. 1. similiter, Λέγουσι δὲ οἱ μὲν " inquit, φυτοῦ ῥίζαν εἶναι. Addit tamen" τινὲς δὲ ἐν τοῖς στελέχεσι τῶν δένδρων κατὰ σῆψιν γίνεσθαι, ὥσπερ οἱ μύκητες, h. e. alii tradunt in caudicibus arborum ex putredine nasci, fungorum instar. Quod etiam placuit Plinio, l. 16. c. 8. " Galliarum glandiferæ maxime arbores agaricum ferunt. Est autem fungus candidus, odoratus. antidotis efficax, in summis arboribus nascens, nocte relucens." Ex qua postrema descriptione, qua dicitur " fungus candens—nocte relucens," verisimile videri possit, ἀγαρικὸν, quasi relucentem vel relucidam, dici ab ἀγαρὸς pp. lucidus, i. e. ἀγαυρὸς, ex stirpe ἄγω, unde ἀγάω, ἀγάλλω. splendeo, luceo: sed Dioscorides h. l. " gigni tradit" ἐν τῇ Ἀγαρίᾳ τῆς Σαρματικῆς, in Agaria, regione Sarmatiæ. Ut ab Agaria nomen adipisci potuerit. E. S.]

Ἀγασυλλὶς, [ίδος, ἡ " Frutex, unde liquor Ammoniacus elicitur."] Et hoc pertinet ad Botanicos, habetque originem incertam. [" Dioscorid. l. 3. c. 98. initio Ἀμμωνιακὸν καὶ τοῦτο ὀπός ἐστι νάρθηκος, γεννωμένου ἐν τῇ κατὰ Κυρήνην Λιβύῃ. Καλεῖται δὲ αὐτοῦ ὅλος ὁ θάμνος σὺν τῇ ῥίζῃ Ἀγασυλλίς. Videtur vox esse diminutiva formæ Ἀμαρυλλὶς, quod, uti ab ἀμαρύω, (unde ἀμαρύσσω, splendeo) pp. splendidulam, et eximie meretricem significat, ita ἀγασυλλὶς ab ἀγασύω, ex stirpe ἀγάω splendidam facio habeove rem &c. oriri potuit, et a splendore similiter dici, quia, eodem teste Dioscoride, inter proprietates hujus liquoris est, καθαρὸν, μηδεμίαν ἔχον ῥυπαρίαν. E. S.]

Ἀγάω. Est hoc ab ἄγη, quod non multum differt ab ἄγος; et, quemadmodum ἄγος proprie venerationem notat, vel inde proficiscentem honorem, qui rei, quasi sanctæ et puræ, habeatur: unde porro admirationem, et inde natum stuporem, sonat. Hinc apparet, verbum ἀγάω significare primum veneror, dein admiror, stupeo, laudo, quæque similia sunt. Cumque veneratio, et admiratio, aliquando æmulationem pariat, et hæc invidiam, idem illud verbum ἀγάω, cum derivatis suis invidendi quoque notionem, similesque, acquisivit.

Quæ de significationibus hujus verbi breviter dicta sunt, accipienda quoque de formis ejus vicinis ἀγαίω, ἄγαμαι, ἀγάαμαι, ἀγάζομαι, similibusque, quæ verbo nostro ἀγάω, in Scapulæ Lexico, subjiciuntur.

[Evolvamus hæc paullo distinctius. Verbum ἄγω, inter alia, notat frangere. Uti Iliad. π'. vs. 801. Inde ἄγος, η sive α, ον, pp. Frangens, vel fractus, a, um, sive qui, quæ, quod frangitur, et per metonym. ipsa fractio. Hinc ἀγὴ, apud Suidam, exponitur κλάσις τοῦ κύματος, &c. Porro ἀγὴ adhibitum videtur de fractione, s. refractione lucis radiorum, qui ex eadem origine ἀκτῖνες dicuntur. Vide infra suo loco. Ab hac lucis refractione, s. reverberatione, ἄγη, dicitur splendor refractus, oculosque feriens, et aciem præstringens. Hinc notio admirationis, cum stupore conjunctæ. Quam vim vocis senties in illis Iliad. φ'. 221. Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἌΓΗ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν. " Stupor q. d. præstrictio visus, s. potius splendor oculos præstingens, me invasit." Schol. Ἄγη. ἔκπληξις, θαῦμα. Apollon. θάμβος καὶ κατάπληξις. Vide etiam Odyss. γ'. 227. et π'. 234. Porro ab ἄγη sive ἄγα, est ἄγαμι vel ἀγάω splendidum facio, habeove; in Medio ἄγαμαι splendore præstringor, i. e. Admiror magnopere, obstupeo. Odyss. ζ'. 168. Ὡς δὲ, γύναι, ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς. Tandem ἀγάασθαι splendore præstringi dicitur pro æmulari, invidere. Exempla vide Odyss. ἑ. 119. 123. 139. Iliad. ξ'. 111. Et ne dubites amplius, has admirandi impensius, obstupescendi &c. notiones ductas esse a splendore, oculos mentemve feriente: en Ἀγαίων, Sol. pp. forma particip. activ. verbi ἀγαίω, q. splendens admodum, oculosque præstringens, et hujus neutrum ἄγαιον apud Hesych. Ἄγαιον. ἐπίφθονον. " Ἄγαιον, h. e. invidiæ expositum." Ceterum de differentia notionum in vocibus ἄγασθαι et ἀγᾶσθαι, &c. vide Eustath. ad Homer. (edit. Rom. p. 1321: 40. 1943: 7. &c. E. S.]

Ἄγγαροι. Dicuntur sic nuntii regum, tabellarii: vocabulo Persico, a Græcis recepto. [Vide H. Relandi Diss. 8. de Vet. Ling. Pers. p. 125. — 128. et Albert. ad Hesych. t. 1. col. 37. E. S.]

Ἀγγέλλω, nuntio. Sunt qui putent, corrupta pronuntiatione vocis Persicæ ἄγγαρος, ἄγγελος dici, et inde ἀγγέλλω. Sed sine fundamento. Verbum vetus fuit γέλω explico, aperio: de quo suo loco [in voce Γελάω.] Inde compositum ἀναγέλω quasi significat, Identidem aperiundo planum facio, explico, expono. Hoc autem contractum in ἀγγέλω. " Solet enim litera n, hac in præpositione, in quibusdam compositis, sublata litera a, ante literas palatinas mutari in literam palatinam γ. Sic ἀγκρίνω est pro ἀνακρίνω, ἀγχαλάζω pro ἀναχαλάζω." Jam vero verbi ἀγγέλω derivatum proximum est ἄγγελος nuntius, quasi is, qui mandata explicat, et exponit. Ab eodem verbo etiam ἀγγέλλω significat Mandata explico, adeoque nuntio, nuntium adfero.

Ἄγγος, εος. Vas. Verbi ἄγειν, inter alias notiones, hic spectanda ea ducendi, adducendi, et cogendi: quod postremum Latinum nihil aliud est, nisi Græc. συνάγειν, contractum, nempe, ex coago. Hinc verbum ἄγγω, inserta litera ν, ante literam palatinam: ut in multis fieri solet. Sic, pro κλάγω, dicitur κλάγγω, pro πάγω, πάγγω: quod utrumque in linguam Lat. transiit, ut etiam nostrum ἄγγω, Lat. ango; quod, significatione sua, Græco verbo ἄγχω, huic nostro vicino, respondet. Proprie notat, adducendo coarctare, et inde eximie strangulare: quæ verbi Lat. ango propria in primis notio est; unde reliquæ sunt profectæ. Hinc jam apparet, nomen ἄγγος, proprium derivatum verbi ἄγγω, vas proprie dici quodcumque adductum, et adstrictum, vinculis: unde generatim quæcumque receptacula sive vasa, quibus aliquid recipiatur, hoc nomine designantur. Differt autem à σκεῦος, quod quidem etiam vas dicitur, sed eximie vas quodcumque; quo quis, vel quid, instruatur: de quo suo loco.

Ἀγείρω [" congrego, colligo."] Oritur ab ἄγω duco: quemadmodum jam multi viderunt. Est autem primum ab ἄγω, ἀγέω, de quo postea: inde ἀγέρω, cujus derivatum ἀγερέω [sive ἀγερέθω] superest. Porro, ab eodem ἀγέρω, nostrum ἀγείρω propriam notionem maxime habet adducendi, cogendi in unum, adeoque congregandi.

Ἀγέλη [" Grex pp. boum, deinde etiam equorum" &c.] Et hoc est ab ἄγω cogo in unum. Unde superest quoque verbum ἀγέω, in forma passivi ἀγέομαι. Quod peperit nomen ἄγημα, et ἀγήτωρ, similiaque. Ἀγήτωρ autem ducem notat, et significatione convenit cum ἀγὸς, proximo derivato ab ἄγω, quod olim quoque ducem significavit. Unde, in Dialecto Laconica, aquilam, avium omnium regem, et quasi ducem, ἀγὸρ, terminatione Laconicâ, vocarunt. Hinc jam ἄγελος, proxime descendens ab ἀγὸς, nihil aliud proprie est, quam duce instructus, vel eo, qui agat et ducat. Unde ἀγέλη fem., positum substantive, proprie est multitudo duce instructa, sive quæ agatur, ducaturve. Unde porro, in usu, notat gregem quorumcumque animalium, quæ gregatim pascantur: eximie autem boum. Similis ratio est nominis νεφέλη, quod proprie nubilam dicit, à mascul. obsoleto νέφελος, nubilus, id quod à nomine νέφος nubes, ut suo loco videbimus.

Ἀγέρωχος [" Ferox, insolens, superbus," &c.] Apparet facile, non aliam hujus vocis originem esse ac verbum ἀγέρω: stirpem adeoque primam esse verbum ἄγω. Characteristica autem litera χ, hoc in nomine, quasi digito nobis monstrat verbum aliquod, cujus præteritum cadat in χα: ut adeo facile pateat, non esse compositum nomen; ut vulgo credi solet, sed derivatum verbale. Non potest autem non oriri à præter. perf. activ. ἠγέρωχα; quod pertinet ad obsoletum ἀγερώσσω: quemadmodum nomen πτωχὸς, ortum à præter. ἔπτωχα verbi πτώσσω, formatum est: de quo suo loco. Ἀγερώσσω, vi naturæ suæ, significare potuit multitudinem congregare, atque inde versari in circulis. Hinc ἀγέρωχος is proprie videtur esse, qui circulos habet: ut fere solet ἀγύρτης circulator. Quæ vox ejusdem, cujus nostra, originis est.

Hinc jam bonam in partem si accipias ἀγέρωχος, significare potest honoratum: sin in malam partem, ostentatorem, jactatorem, qui instar agyrtæ sit, superbum, insolentem, &c. Jam autem verbum ἀγερώσσω proxime descendit à futuro in σω, quod ab ἀγερόω; hoc ab ἀγέρω, de quo dictum: simili ratione, ut πτώσσω terreo à πτώσω, verbi πτόω. [Salva optimi præceptoris reverentia, modeste hic ab ipso dissentire mihi liceat. Probat quidem, meo judicio, litera χ, characteristica, ἀγέρωχος formam esse, à præterito perf. ductam: non tamen hæc ipsa characteristica definire potest, sitne vox simplex, an composita. Deinde epitheton hoc ἀγέρωχος, ab Homero, fortissimis bellatoribus toties tributum, (uti Iliad B. 654. Ῥοδίων ἀγερώχων. E. 623. Τρώων ἀγερώχων, coll. Γ. 36. H. 343. Π. 708. Φ. 584. et K. 430. Μυσοί τ' ἀγέρωχοι. Odyss. denique Λ. vs. 284. de Chlori, pulcherrima Nelei quondam uxore:

Τίκεν δέ οἱ ἄγλαα τέκνα
Νέστορά τε, Χρόμιόν τε, Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.

epitheton hoc, inquam, nullibi eam emphasin videtur habere, ut idem significare possit ἀγέρωχος, atque ἀγύρτης qui circulos habeat, &c. Idem suadebit elegans, de hoc verbo, H. Stephani observatio, Thesaur. t. 1. v. Γέρας, col. 846. 847. " Ego vero" inquit " ἀγέρωχος (quodcumque sit ejus etymum,) puto Latine vertendum ferox, in prosa: potius quam superbus" &c. Quid igitur dicemus, proprie esse ἀγερωχίαν et ἀγέρωχον? Etymo vero inveniendo occasionem præbeat Hesychius. Ἀγερώσατο " inquit" ἠμέλησεν Neglexit, s. curæ non habuit, et alibi; Ἀγερώσσει—ἀθετεῖ i. e. Spernit, contumeliose tractat. Quibus inspectis, verisimile mihi accidit, ἀγέρωχος esse vocem compositam ex ἀ privativo et γέρωχος: quod à γερώσσω, hoc vero à γερόω, eadem via arcessendum, qua cel. Lennepius nostrum ἀγέρωχος deduxit ab ἀγερώσσω. Porro γερόω est à γέρος, è stirpe γέρω. Quod ipsum γέρω superstes est in Lat. Gero; atque adeo idem fere significat ac Lat. fero, porto, etsi usu nonnihil sit diversum. Gerere autem in primis dicitur pro curare, sive curam gerere. Vide inter alios, Ægid. Forcellinum, in locupletissimo illo Lexico totius Latinitatis, (edito Patav. 1771. 4. voll. fol.) voce Gero. A γερόω igitur est γεράσω, γεράσσω, et hinc γέρωχος pp. gerens curam. A γέρωχος, est γερώχιος, ι, s. α, ον. Unde à γερωχία apud Aristophan. in Lysistr. vs. 979. recte edi putem et significare i. q. γερουσίαν: quæ posterior forma vocis, quum sit à γέρουσα, (quod fœmin. est τοῦ γέρων, γέροντος,) priori illi explicandæ aptissima est, et à Scholiaste opportune ibidem adhibita. Quemadmodum enim à γέρω, curam habeo, est γέρων curam habens, sc. rei domesticæ, vel publicæ, et hinc eximie senex, unde etiam γραῖα, γραῖς, γραῦς, pro γέραια, γεραῖς, γεραῦς, anus, vetula, pp. sollicita, (eene oude zorg;) ita à γεράσσω, est γέρωχος curæ habens, et hinc γερωχία i. e. γερουσία qui curam reip. gerat, senatus. Unde jam porro ἀγέρωχος, cum α privativo, dici potuit: Qui nihil curæ habet, audax, ferox at-

que adeo homo αὐθάδης. Qua ipsa voce (αὐθάδης) alteram illam explicuit Scholiast. ad Il. Γ. vs. 654. coll. ad Ε. 623. Π. 708. Adde ad Il. Κ. 430. ubi Μυσοὶ ἀγέρωχοι, exponuntur αὐθάδεις, θρασεῖς, et alia habet Schol. huc facientia. E. S.]

Ἅγιος [sanctus &c.] Sunt varia adjectiva, apud Græcos usitata in rebus sacris; quorum ratio et significandi differentia non melius cognosci potest quam ex origine singulorum. Sunt autem ἅγιος, ἁγνὸς, ἱερὸς, ὅσιος: quæ, ut origine, ita significandi natura differunt. Nunc de primo tantum: de reliquis suo loco videndum.

Est autem ἅγιος adjectivum, à nomine ἅγος, vel ἄγος. (Spiritus enim nulla ratio habetur, in derivatione nominum et verborum.) Quum autem ἄγος, ut suo loco videbimus, significet rem, naturali et interna puritate quasi sanctam, consequitur, ut adjectivum inde ortum proprie significet interna sanctitate purum. Quapropter aptissimum epitheton spiritui sancto, in re sacra adscriptum: quemadmodum etiam adyto templi Judaici sanctissimo, quod eximie τὰ ἅγια [sc. δώματα] vel τὰ ἅγια ἁγίων (more Hebræorum) emphatice admodum vocarant interpretes Alexandrini V. T. ut et scriptores sacri N. T.

[Vox ἅγιος rectissime à veteribus exponitur καθαρὸς Purus, s. nitidus. Hesych. Ἅγιοι οἱ καθαροὶ &c. Ἁγιάζειν, ἅγια ποιεῖν, καὶ καθαίρειν ἄγρια, ubi Coccej. D. Heinsius, et Alberti recte videntur reposuisse καθαίρειν ἅγια. Glossa respicit fortasse ad locum Exod. xxix. 36. Itaque rectissime et Lennep. noster derivavit ab ἄγος, quod proprie est splendidus, nitidus, atque adeo purus. Latinum sanctus, cum spiritu aspero, pro ἅγκτος eandem stirpem ἄγω, s. ἅγω, agnoscit. E. S.]

Ἀγκαὶ ulnæ. Non superest nomen hoc nisi in accus. plurali ἀγκὰς, ut apud Homerum [Il. Ε. 371. Ξ. 346. 353. Ψ. 711. Ω. 227. Od. Η. 252.] sunt locutiones ἀγκὰς ἑλεῖν, ἀγκὰς ἔχειν, &c. i. e. ulnis complecti, ulnis tenere: quæ locutio plene efferri deberet κατ' ἀγκὰς [vel εἰς ἀγκὰς] ἑλεῖν, vel ἔχειν. Est autem ἀγκαὶ à singul. ἀγκή; à qua voce, si formationem spectes, non multum differt ἄγκος, de quo mox. Proxime oritur ab antiquo ἄγκω, in quo verbo litera Ν vel Γ, ante palatinam literam inserta est: quemadmodum fieri modo vidimus in ἄγγω, in voce ἄγγος. Est ergo ἄγκω, ab ἄκω, et hoc vicinum verbi ἄγω ex Reg. 6. Sunt enim literæ vicinæ γ et κ. [Propior fortasse erit ansa, vocem ἄγκος, ab ἄγω derivandi: modo statuas, ἄγκω derivatum esse à præterito perf. ἦγκα, (pro quo dein dixerunt ἦχα) verbi ἄγω. Ab ἄγω enim, prona analogia, est futur. ἄγσω, contr. ἄξω, et præter. perf. ἔαγκα, contr. ἦγκα, ἦχα. Ab ἔαγκα porro ablato augmento ἄγκα, unde ἄγκω, &c. Conf. Analog. Lennep. cap. 6. §. 1. ss. et in primis §. 7. Jam vero] ἄγω inter alia notat duco malleis, et ita attenuo, unde acuendi notio verbo ἄγω adsignata. Præterea (ut fieri videmus) ἄγω inde notat, ducendo malleis attenuare, simulque inflectere, incurvare: unde incurvandi, sinuandique notio derivatis verbi ἄγκω adhæsit. [Possis et forte simplicius notionem inflectendi, incurvandi in verbo ἄγκω ab adducendo, sive coagendo derivare. Vide auctorem in voce ἄγγος, superius pag. 19. E. S.]

Hinc jam ἄγκη proprie notat [adductam, inflexam, incurvatam, i. e.] quæ se flectit, incurvat, vel curvaturam: atque adeo eximie ulnam. Ex qua notione reliquæ, quæ derivatis hujus vocis subjiciuntur, facile cognosci possunt.

Ἄγκιστρον notat eximie hamum piscatorium. Vidimus modo, ἄγκη proprie esse quidquid se flectit et incurvat: formatum, nempe, ab ἄκω, idque vicinum esse verbo ἄγω; [sive potius, rectâ viâ, ab ἄγω, cujus futur. ἄγσω, ἄξω, præter. antiquum ἔαγκα: consentiente quodammodo Etymol. magno: Ἄγκιστρον· παρὰ τοῦ ἄγω ἄκιστρον et ἄγκιστρον. E. S.] Ab isto ἄγκη verbum proxime descendit ἀγκάζω, cujus Medium ἀγκάζομαι notat eximie ulnis complector, ulnis recipio. [Iliad. Ρ. 722. Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο. Schol. Ἀγκάζοντο· εἰς τὰς ἀγκάλας ἔλαβον.]

Ab isto verbo ἀγκάζω, non nisi forma, differt proprie inusitatum ἀγκίζω, cujus Medium ἀγκίζομαι non potuit non, generali notione, significare: Instrumento incurvo prehendo et capio. Id jam peperit nomen ἄγκιστρον, significans instrumentum incurvum, quo aliquid capias, atque arripias; atque adeo eximie hamum, et quidem maxime hamum piscatorium. [Hesych. Ἄγκιστρον· θηρατήριον ἐκ σιδήρου καμπτὸν, ἀγκύλον στρεβλόν. Quæ duæ tamen voces postremæ novam glossam videntur constituere, ut distinguendæ sint Ἀγκύλον· στρεβλόν. Vide apud eundem v. Ἀγκύλον. E. S.] Est autem hæc regula generalis probe observanda: "Nomina, in τρον cadentia, oriri a 3. præter. perf. pass. terminatione verbi in τρον mutata, eaque denotare proprie instrumentum, vel quodcumque, quo, tanquam instrumento, id quod verbo exprimitur, fieri significetur. Ita a verbo ἀρόω nomen ἄροτρον significat instrumentum, quo terra aratur, aratrum. [quod ipsum aratrum Græcum est ἄρατρον, ab ἀράω, uti ἄροτρον est ab ἀρόω. E. S.] A πλήσσω nomen πλῆκτρον instrumentum, quo aliquid percutiatur, quod Latini etiam plectrum vocant." Ut jam derivata ab ἄγκη, sic illa ab ἄγκιστρον, nominis sui, unde proxime descendunt, significationem sequuntur: ex Regul. nostra 9.

Ἀγκοίνη. Poëtis idem notat quod ἀγκάλη [ulna] in oratione soluta; quod ab ἄγκαλος, masculino, et hoc ab ἄγκη: cujus significationem et ἀγκοίνη, et ἀγκάλη habet. Notat adeo ulnam. Est autem ἀγκοίνη, pro ἀγκόνη. "Jota enim in diphthongis litera originalis haberi nequit." Ἀγκόνη autem est ab ἄγκων, participio verbi ἄγκω. [Ἀγκόνη fem. est ab ἄγκονος, pp. incurvatus, inflexus. Hesych. Ἀγκόνους· διακόνους, δούλους. pp. incurvatos heroque suo humiliter subjectos. Etymol. Ἀγκόνους· διακόνους, ὑπηκόους, obedientes. Derivata autem videtur vox ἄγκονος, (quæ et cum jota, secundæ syllabæ subjecta, pronuntiatur ἄγκοινος) à Dativo ἄγκῳ (olim ἄγκοι) vocis ἄγκος, cujus fem. ἄγκη superius explicitum. Itaque et ἀγκοίνη (pro quo et ἀγκώνη scripsere, indicio Etymol. col. 596: 43. et col. 822: 16.) idem origine sua fere est, quod ἄγκη et ἀγκάλη pp. incurva, sive inflexa: atque adeo pro his adhibetur. Hesych. Ἀγκοῖναι· ἀγκάλαι &c. Immo et ἀγκοῖναι anchoræ dicebantur, teste Apollonio, pag. 24. οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὰς ἀγκύρας οὕτως λέγουσι. Ἀγκοῖναι denique, i. e. χεῖρες apud Hesych. pp. incurvæ, ut Belgæ dicimus, kromme vingers, kromme handen. Ex quibus omnibus satis confirmari posse arbitror, quod modo diximus, ἀγκοίνη esse fem. gen. nominis adjectivi ἄγκοινος; quod quidem ἀγκοίνη, per ellipsin nominis substant. non aliter atque ἄγκη et ἀγκάλη, pro incurva anchora, manu, ulnave positum fuerit. Vide auctorem in Ἀγκύλη. E. S.]

Ἄγκος proprie et hoc originem habet ab ἄγκω. Ἄγκος autem [pp. curvatus, inflexus, sive, neutro genere, curvatum,] a curvando translatam significationem habet, ad flexus et curvaturas montium designandas. Ex quo factum, ut [ἄγκος, pp. incurvatum, inflexum, eximie] vallem, vel convallem significaverit. [Etiam ἄγκος, teste Hesychio, (ex eadem hac origine, procul dubio) denotat νῆσον πολλὰ ἄγκη ἔχουσαν, insulam, multos flexus habentem. Imo et, quod apud Suidam est, à Lennepio jam admonitum, Ἄγκος designat ὑψηλὸν τοῦ ὄρους τόπον, excelsum montis locum, inflexum, nempe, varie et incurvum anfractibus. E. S.]

Ἀγκύλη proprie femininum adjectivum est, a masc. ἀγκύλος: quod tanquam ab hoc diversum thema exhibet Stephanus, et hujus compilator Scapula. Ἀγκύλος proprie dicitur quidquid habet curvaturam, quidquid aduncum et curvum est. Sequitur enim generalem notionem nominis, unde proxime oritur ἄγκος, quod à verbo ἄγκω memorato. [Nimirum, ut a μικκὸς, sive μικκὺς, parvus, est diminutivum μικκύλος parvulus; a δριμὺς acutus, δριμύλος, acutulus; sic ab ἄγκος curvus, sive potius ab ἄγκυς, Lat. ancus, est Ἀγκύλος, η, ον, quasi Lat. dicas curvulus, curvàtulus, vel simile. Conf. Suid. Ἀγκύλον· καμπύλον. Nempe καμπύλος à κάμπυς, ut ἀγκύλος ab ἄγκυς. Hujus ἀγκύλος, η, ον, masculina forma superest in Lat. angulus, pro Anculus, (c et g permutatis, ut in ancustalis pro angustalis,) substantive posito, quod etiam pro sinu maris incurvo superest apud Catonem, (Charis. l. 2. p. 186. Putsch. cit. Forcell. p. 162.) Feminina forma ἀγκύλη nostrum est Ἀγκύλη. Neutrum vero ἀγκύλον, propria forma adjectivi, mansit. Hesych. Ἀγκύλον· ἐπικαμπὲς, σκολιὸν, στρεβλὸν &c. E. S.] Sæpe apud Homerum adjective legimus ἀγκύλα τόξα de sagittis, quarum cuspides curvaturam habent. [ut Iliad. Ε. 209. ubi Schol. Ἀγκύλα, ἐπικαμπῆ· Etiam Ἀγκύλον ἅρμα Iliad. Ζ. 39. i. e. curvum currum. E. S.]

Inde ἀγκύλη. substantive positum, varias adsciscit notiones, nam et amentum sive lorum incurvum, jaculo alligatum, quo hoc prehendi possit, notat, et ansam lori incurvam, qua canes a venatoribus retinentur; et flexum tum cubiti, tum poplitis, quæque alia sunt hujuscemodi, significat.

Ἀγκύλος. Vide supra in voce Ἀγκύλη.

Ἀγκὼν [ῶνος Flexus brachii, cubitus, cornu citharæ &c.] Et hoc est ab ἄγκω. Proxime tamen oritur ab ἄγκος vel obsoleto nomine ἄγκη similive forma. Ut hujus nominis natura intelligatur, generalis regula tradenda hæc est. "Nomina in ὼν desinentia, formata ab aliis nominibus, collectiva sunt, sive copiam earum rerum, quæ primitivo designantur, notant. Ut sunt δενδρὼν, à δένδρον, arboretum; ἐλαιὼν olivetum, ab ἔλαιον; ῥοδὼν rosetum, à ῥόδον." [Nempe formata videntur hæc nomina in ὼν, a genitivis pluralibus substantivorum. Genitivus singularis, horum nominum, in ῶνος, ut sunt δενδρὼν, ῶνος, ἐλαιὼν, ῶνος, contractione sua, hanc originem satis videtur demonstrare. E. S.] Itaque ἄγκων proprie est locus, quasi, ubi plures sunt flexus et curvaturæ vel ubi plures se flectunt. Hinc eximie ἀγκὼν modo significat brachia fluviorum, modo sinus littorum, modo, in corpore animali, ea loca notat, ubi membra vel ossa flectuntur. Estque vel cubitus, vel curvatura manus, vel quæcumque pars alia corporis, ubi articulatio membrorum fit.

Ἀγλαὸς pp. notat splendidus, et inde, metaphorice, pulcher, insignis, clarus. Oritur ab ἀγάλω, de quo jam supra in verbo ἀγάλλω, ubi id significare vidimus splendere, ejusque originem esse ἄγω. Peperit autem ἀγάλω nomen ἀγάλη; quod contractum, ut fieri sæpe solet, in ἄγλη; et, inserto iota, mutatum in αἴγλη, splendorem notat: ut, ad vocem αἴγλη, videbimus. Ab isto ἄγλη [sive altera forma ἄγλα] proxime oritur adjectivum nostrum ἀγλαὸς, idque illius significationem sequitur.

Ἀγλίη. Est et hoc ab ἄγλη: unde proxime ἄγλιος, et fem. ἀγλίη, quod substantive positum, apud Medicos Græcos, eximie notat subalbam et splendentem cicatricem in oculis.

Ἄγλιθες. Eximie sic dicuntur alliorum capita seu nuclei. A singul. ἄγλις. Videntur autem hæc quoque ita dici a nitore, qui est capitum allii. [Nempe ab ἀγάλω est nomen ἄγαλις, contracte ἄγλις. Ab ἄγαλις, item ἀγάλιος, quod nobis servavit Etymol. Ἀγάλιος· λοιδορία. καὶ τὸ ἀγαλίζεσθαι, λοιδορεῖσθαι, Metaphora, ut videtur, ducta à splendidis dictis, convitiisque, quibus aliquis infestatur. Porro ex ἀγάλιος contractum est ἄγλιος. de quo supra in ἀγλίη. E. S.]

[Ἀγμὴ focus. Hesych. Ἀγμή· ἑστία. Si vera sit lectio, potuit ab ἄγω, splendeo cum refractione radiorum, analogice derivari. Sed rectius fortasse legemus Αἴγλη, ut infra apud eundem Αἴγλη· λαμπηδὼν, αὐγὴ, φῶς: potuitque illud αἴγλη de foco lucente adhiberi. E. S.]

Ἁγνὸς [Castus, pudicus &c.] Est a verbo ἄγω splendeo, notatque splendens, quasi, munditie, purus, intaminatus, impollutus: unde ad animi puritatem eximie transfertur, nullis polluti sceleribus, aliisve inquinamentis. Ex qua posteriori notione ea porro nata est, qua ἁγνὸς castum dicit, quasi purum a venere. Credebant enim veteres, non tantum orientales populi, sed Græci quoque, rebus venereis se pollui. Est autem, in re sacra, frequens hujus vocis usus, et quasi proprius: quemadmodum etiam verbi inde formati ἁγνίζειν, quod de lustrationibus sacris poni olim solebat. [Exponamus hæc, si fieri possit, paullo distinctius. Ἁγνὸς contractum videtur ex ἁγινὸς, uti πυκνὸς, pro πυκινὸς &c. Stirps ἄγω dedit derivata ἄγος, ἄγις &c. Hinc ἁγινὸς contr. ἁγνὸς, porro ἅγιος &c. quæ eandem proprietatem habent, et usu tantum nonnihil sunt diversa. E. S.]

Differt autem ἁγνὸς, a voce, vicinæ significationis, et in rebus sacris quoque usitata, καθαρὸς purus. Καθαρὸς enim in primis respicit munditiem, et puritatem externam in rebus sacris; quæ nempe corporis potissimum erat et vestimentorum: ἁγνὸς vero ad internam puritatem, et castimoniam, animi, nullis rebus polluti, pertinet.

Ἄγνος. Sic dicitur frutex quidam, Latine vitex. Est autem proprie eadem vox, quæ præcedens. Dicitur autem sic vitex, quod vim habere credebatur libidinem veneream sedandi: qua, nempe, veteres pollui se credidisse, modo vidimus. Hanc ob causam sacerdotes, quo facilius a rebus venereis abstinerent, et castitatem servarent, hunc fruticem olim lectis suis substernebant. Ex quibus facile apparet, quæ sit nominis hujus ratio. [Dioscorid. l. 1. c. 135. Ἄγνος, ἡ λύγος θάμνος ἐστὶ δενδρώδης, —— ἐκλύει δὲ γονήν. —— Ὠνόμασται δὲ ἄγνος, διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας, εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῇ· λύγος δὲ διὰ τὸ περὶ τὰς ῥάβδους αὐτῆς εὔτονον. Quorum partem Latine sic fere expressit Plinius H. N. l. 24. c. 9. p. 447. "Non multum a salice, vitilium usu, distat vitex, foliorum quoque adspectu, nisi odore gratior esset. Græci λύγον vocant, alii ἄγνον: quoniam matronæ, Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt." Quibus, a se productis H. Stephanus, Thes. t. 1. col. 129. E. subjungit: "At Scholiastes Nicandri agnoscit quidem et ipse ἄγνου, in Thesmophoriis, usum, sed tamen ἄγνον tanquam ἄγονον dictum tradit: ac certe eo facit spiritus tenuis, quo passim hæc vox notatur." Hactenus ille. Quam posteriorem etymologiam si sequaris, arbor hæc ἄγονος, i. e. infœcunda, sterilisve, dicta fuerit, et ο elisa, ἄγνος. E. S.]

Ἄγνυθες. Est a sing. ἄγνυς, et hoc proxime ab ἄγνυμι, quod ab ἀγνύω; hoc ab ἄγνω, cujus stirps ἄγω frango. Dicti autem ἄγνυθες eximie lapides, quos stamini appendebant textores: procul dubio a fragilitate, quæ est lapidum durorum. Similis certe significationis ratio est in voce κλῆρος, eximie significante calculum, vel lapillum. Dicitur autem a duritie et fragilitate: quæ notio verbo κλάω, unde oritur, inest. Notat enim frango.

Ἀγορά. Proxime oritur a præter. perfecto ἤγορα verbi ἀγέρω, quod jam supra vidimus, in verbo ἀγείρω. Ἀγορὰ igitur eximie significat hominum congregatorum multitudinem; atque inde concionem, tum hominum, tum eam, quæ in hominum congregatione habetur. Porro, ut fieri solet, idem, translatum ad locum, in quem congregari solent homines, forum eximie notat. Unde porro ipsa judicia, quæ in foro haberi olim solebant, hac voce designantur. Præterea quia res, quæcumque venales, in forum olim congeri et ibi prostare solebant, ipsæ quoque illæ res, quæ in foro venales prostant, ut et ipsum forum rerum venalium, hoc nomine designata fuerunt. Ex hac vero denuo significatione ea profecta est, qua ἀγορὰ annonam et commeatum denotat. [Dubito nonnihil. Rectius forte dixeris, ἄγορος ab ἄγος, pro quo etiam pronuntiatum ἄγορ, significare i. q. Lat. ductilis, e, sive quod duci, agive possit soleatque. Hinc vero ἀγορὰ, eximie, pro turba, in forum vendundi causa acta, animalium v. gr. vel et aliarum rerum illuc perductarum: unde notio annonæ, et per metonym. ipsius fori &c. Conf. infr. voce ἄγρα et cel. Lenn. in ἄγυρις. E. S.]

Ἄγος, [sive ἅγος.] Vidimus jam supra alibi, oriri hoc nomen a verbo ἄγω, et notionem habere a splendore ac

munditie. Unde, in re sacra positum, rem puritate quasi venerandam et sacram notat. Ut autem sacer (quod à nostro ἄγω quoque est) nonnunquam id significat, quod quasi sacrum horrorem incutit, adeoque abominandum, exsecrandum: sic ἄγος in primis olim fuit positum pro piaculo vel crimine piaculari. [Vid. D. Ruhnken. V.C. ad Timæi Lexic. Platon. v. Ἄγος, p. 8. E. S.]

Ἀγοστός. Non videtur aliud, atque derivatum a 3. præter. perf. pass. verbi obsoleti ἀγόω: et quidem maxime sequitur notiones nominum ejusdem originis, aut saltem cognatæ, ἀγκὴ, ἀγκάλη, ἀγκοίνη, et ἀγκών. Disputant Grammatici, quid proprie sit ἀγοστός? Ex origine patefacta colligerem equidem, hoc nomine eximie olim designatam fuisse manum digitis incurvatis, et contractis, in morem aliquid prehendentis. [Respexit cel. Lennepius sine dubio ad Homericum illud, sæpius recurrens, ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ, quod a Clarkio redditum: Ille vero in pulvere delapsus prehendit terram palma. Sed voce ἀγοστὸς ulnam quoque designari quis dubitet, inspecto illo Theocriti, quod R. Constantinus et H. Stephanus jam laudarunt, Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ. Ulnis enim sive brachiis, potius, quam palmis aut manu, digitisve incurvatis et contractis, amplectimur. Itaque et Toupius, Epist. Crit. p. 13. (Epigramma corrigens ex Anthol. Reisk. p. 15. ἐν ἀγοστῷ Ἀκαδημίας vertit in ulnis almæ matris. Quid igitur? Verbum ἀγόω deperditum proprie videtur notasse adduco, adducendo incurvo. Hinc ἀγοστὸς adductus, sive potius, qui adduci, adducendo incurvari s. contrahi solet, et eximie, usu substantivo, ulna, brachium; palma manus, &c. pro vario usu vocis. Observandum porro, uti ab ἀγόω, factum est ἠάγοσται, et hinc ἀγοστὸς, ita a simpliciori ἄγω, eodem hoc usu olim dictum fuisse ἄγος et ἀγὸς, pro diversis significationibus, diverso spiritu a Grammaticis notata. Posterius, nempe ἀγὸς, sensu activo ipsum notavit adducentem, sive ducem. (Hesych. Ἀγός· ἡγεμὼν, et Ἀγοί· ἡγεμόνες &c. ubi vid. Albert. et Lennep. voce sequenti ἄγρα.) Prius vero ἄγος pp. idem forte quod ἀγοστὸς, sensu passivo notavit adductum, et hinc cubitum s. ulnam &c. Unde apud Suidam, Ἄγος· μίασμα· ἢ ἀγκών. et Gloss. apud Meursium, Ἄγος· ὁ ἀγκὼν, vid. Alberti ad Hes. p. 63. 64. Certius tamen est, ἄγος, neutro genere, apud Hesych. denotare κλάσμα "fragmentum," pp. adductum nimis atque adeo confractum. E. S.]

Ἄγρα feminin. proprie est, ortum a masc. ἄγρος: quod itaque prius explicandum. Vidimus supra in voce ἀγέλη esse eam a mascul. ἄγελος, et hoc ab ἄγος, quomodo olim dictus quicumque tanquam dux et dominus alicui rei præëst. Hinc (nempe ab ἄγος dux) primum ortum ἄγερος, et contract. ἄγρος, proprie nihil aliud significat, quam ad ducem vel dominum pertinens, ducem habens. Porro, substantive positum, ἄγρος eximie notat agrum, quem quis, tanquam dominus et dux, quasi possideat. Unde præterea fundum, prædium notat. Ac, latius etiam sumtum, idem est quod ager, rus, apud Latinos. A qua significatione demum ad mores transiit eorum, qui in agris degunt. —— Ita rusticitatem significaverit.

Hujus femin. ἄγρα, eximie substantive positum, ad id translatum est, quod quasi pertineat ad ἀγὸν, seu κυνηγὸν, ducem nempe canum, venatorem adeoque. Unde quamcumque dein venationem significat vox ἄγρα, tam ferarum quæ canibus fit, quam avium et piscium, aliarumque rerum. Hinc porro, generali significatione, quæcumque captura, prædave, a Græcis ἄγρα dicuntur.

[Derivationis significationisque rationes, his in vocibus, mihi quidem diversæ nonnihil videntur statuendæ. Thema ἄγω, i. q. Lat. ago, pp. notat duco, hinc induco, impello &c. Inde ἄγος, pp. Qui agit, ducit, h. e. pascit pecora, v. gr. gregem, aut etiam, qui agit feras, et ἄγερος (s. ἄγορος) contr. ἄγρος, non adeo ad ducem, quam potius ad ipsam ductionem deductionemve pertinens, pecudum verbi causa, et similium. Itaque ἄγρος sc. τόπος, per ellipsin nominis subst., locum notat, quorsum pecus pastum educitur, i. e. agrum, Hebr. (ab eadem ducendi origine) מִדְבָּר dictum. Ἄγρα autem contractum ex ἄγερα, sive potius ἄγορα (vide supr. v. ἀγορὰ) a posteriori significatione agendi feras, est ipsa turba, quæ agitur, s. ἄγεται à venatoribus, atque adeo captura, præda &c. A priori isto ducendi, s. pascendi, usu Latine etiam videntur dici agnus, et agna, pro aginus, agina, h. e. is qui, vel ea quæ ducitur pasciturve. E. S.]

Ἀγρός. Vide in ἄγρα.

Ἀγυιὰ pp. oritur ab ἄγω duco, et quidem forma sua proxime accedit ad feminina participialia, quemadmodum τετυφυῖα et similia. Est itaque quasi a mascul. ἄγως, ut adeo significet ἀγυιὰ pp. eam, quæ ducat, et intellecto nomine ὁδὸς via, quæ ducit aliquem aliquo, sic dici potest: simili fere ratione, ut Latini ductum simpliciter vocant, atque hinc tandem eximie viæ, urbis et vici ἀγυιαὶ dicuntur. [Nempe ab ἄγω vel ἄγνυμι (secundum Grammaticorum regulas) est, in aoristo secundo Indicativi Passivi, ἐάγην, in eodem aor. partic. ἐαγεὶς, in perfecto Medio indicat. ἔαγα, contracte ἦγα, et perf. partic. Med. ἐαγὼς, ἐαγυῖα, ἐαγός. Ab ἐαγυῖα, ablato augmento, fieri commode potuit ἀγυῖα, sive ἀγυιὰ, accentu mutato. Quod tamen etymon si verum sit, dicendum fortasse erit, vocem ἀγυιὰν, propria vi sua, non adeo ducentem, ductumve denotare, quam potius, ex alia significatione, fractam, diffractam, effractam. Ita certe apud Homer. ἐάγη sæpius legitur, in forma Aorist. Pass. pro fractus, diffractus fuit. Iliad. Γ. 367. ἐάγη ξίφος. Λ. 558. ῥόπαλα ἐάγη. Ν. 162. et Ρ. 607. ἐάγη δόρυ. Odyss. Κ. 559. et Λ. 65. αὐχὴν ἐάγη. Verum et in præterito, quod vulgo dicunt, Medio eadem vi passiva apud Hesiod. Ἔργ. vs. 533. s. τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται. Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν κ. τ. λ. Et sic κατεαγὼς, υῖα, ός: ne alia nunc conquiramus. Itaque ἀγυῖα s. ἀγυιὰ pp. fuerit fracta, et hinc aperta via, compitum, mox via universe. Iliad. Ε. 642. Ζ. 391. Υ. 254. Odyss. Β. 388. Ο. 440. Necdum tamen hæc satis liquida. Fortasse ἀγυιὰ formata vox est cum α intensiva, à simpliciori γυιὰ, hoc vero à γυιὸς, forma υἱός. Sane in Hesychio reperias Γύαι· ὁδοὶ &c. ubi vid. Albert. p. 862. Est autem γύαι (si vera sit scriptio et non legendum sit γυιαὶ) forma, alteri illi ἀγυιαὶ cognata. Jam vero γύω pp. notat hisco, pateo: unde γυιὸς (ut υἱὸς est ab ὕω, υἵω), significare potuit patentem, vel patulum, et ἀγυιὸς valde patulum: ἀγυιὰ denique patentem latamque viam. E. S.]

Ἄγυρις. Est quoque hoc ab ἄγω duco, vel adduco. Unde supra vidimus oriri verbum ἀγείρω, significans eximie congrego. Similiter ab ἄγω, antecedente forma productiori ἀγύω, est ἀγύρω, significatione vix differens ab ἀγείρω. Hinc ἄγυρις idem quoque fere, quod ἀγορὰ multitudo adeoque collecta, congregata, ut est cœtus hominum. Hinc et ἀγύρτης agyrta. Conf. supr. in Ἀγορὰ, ἄγρα, &c.

Ἄγχι. Idem quod supra in voce ἄγγος et ἄγκη observavimus, hic quoque usu venit; quod nempe litera ν ante palatinam inserta est. Itaque ἄγχι est pro ἄχι, quod proprie neutr. ab ἄχις, quemadmodum τὶ a τίς. Ἄχις porro est ab ἄχω, quod, ex regulis supra traditis, non potest esse non cognatum verbo ἄγω adduco, cogo in unum. Hinc ἄγχι, adverbialiter positum, in usu idem est quod prope; quasi dicas prope adductum, admotum, atque ita aliquis ἄγχι τινὸς εἶναι dicitur, qui prope aliquem est. [Paullo propius ad Analogiam accedere videtur auctoris clariss. observatio, quam proposuerat in Proœm. de L. Gr. analog. (p. 9.) "Ἄγχι autem non potest non oriri ab ἄγω, ἔγγι vero ab ἔγω" &c. Nimirum stirps est ἄγω duco, adduco. Hinc in futur. ἄξω pro ἄγσω, præter. ἔαγκα, pro quo ἦγκα, mox ἦγα, et ἦχα, quasi ἔαχα. Vid. supr. p. 23. Eadem ratione ab ἄγω est ἄγγω, fut. ἄγγσω, ἄγξω, præter. ἔαγγκα, pro quo ἤγγκα, mox ἤγγα, ἤγχα, quasi ἔαγχα. Ablato augmento ab ἔαγχα, fit ἄγχα; hinc verbum ἄγχω, de quo infra. Observavit cel. Lenn. esse illud pp. "strangulare, constringere fauces." Itaque hoc pacto ab ἄγχω est ἄγχις pp. constrictio, sive adstrictio: cujus vocis casus dativus s. ablativus est ἄγχι pp. adstrictioni vel adstrictione. Porro ἄγχις adstrictio, idem est atque admotio, vicinia. Ut adeo ἄγχι τινὸς εἶναι elliptice dictum sit, quasi ἐν ἄγχι τινὸς εἶναι in vicinia alicujus esse, h. e. prope aliquem esse. Senties hæc aliquando distinctius, ex usu Homeri Iliad. Ε. 185. Non hic seorsim a Deo ista furens facit, ἀλλά τις ΑΓΧΙ Ἕστηκ' ἀθανάτων sed aliquis (in) vicinia (h. e. prope) adstat immortalium. Vide jam porro Iliad. Ζ. 405. Η. 188. Θ. 118. Κ. 161. Λ. 665. Ξ. 460. &c. &c. Eadem vis hujus nominis ἄγχις, in casu obliquo ἄγχι, cernitur quoque clarissime in compositis ἀγχιγείτων, ἀγχιμαχητὴς, ἀγχίπλοος, ἀγχιφανής. Observandum autem est, pro ἄγχι etiam ἄγχε dixisse in cas. Dat. vel Ablat. veteres, ut Latini dicunt navi et nave (Conf. omnino Animadv. ad Analog. p. 307.) unde ἀγχέμαχος pp. in vicinia, s. appropinquatione, pugnans, cominus pugnans. Denique cognata forma ἀγχοῦ, simili prorsus ratione, explicanda est. Ab ἄγχος nempe (quod ab Hesychio exponitur πνίγμα strangulatio, pp. constrictio, est Gen. ἀγχοῦ. Hoc vero per ellips. præpos. ἐξ vel ἀπὸ, pro ἐξ ἀγχοῦ è vicinia, i. e. prope. Vide Herodot. Clio c. 9. κεῖται δὲ ἀγχοῦ τῆς ἐσόδου θρόνος, et sic apud Homerum sæpissime. E. S.]

Ἄγχω. Quemadmodum ἄγγω ab ἄγω, sic ἄγχω ab ἄχω sunt. Ergo ut ἄγω et ἄχω, ita quoque ἄγγω et ἄγχω vicina verba. Id quod planissime apparet ex lingua Latina cum Græca comparata. Quod enim Græcis ἄγχω, idem est Latinis ango, in usu, proprie strangulo. Significationem hanc accepit utrumque à generali notione adducendi, cogendi in unum: atque sic eximie notat constringere fauces, strangulare. Generalior autem notio cernitur quoque in usitata hujus verbi significatione, quæ est cogendi quocumque modo coërcendive. [Adscribamus unum alterumve locum, ex quo hæc verbi proprietas paullo certius perspiciatur. Iliad Γ. 371. Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν. Ubi Schol. Ἄγχεν· ἦγχεν, ἔπνιγε. Aristoph. in Ranis, vs. 470. Qui canem nostrum Cerberum, protractum, Ἀπῆγξας ἄγχων abduxisti fauces constringens, &c. Id. in Vespis, vs. 1033. Incubi et febres, οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον. &c. Conf. Thom. Magist. voce Ἄγχει, et ibid. viros doctos. Porro hujus verbi particip. act. f. g. ἄγχουσα pp. constringens fauces, sive suffocans, eximie dicitur "herba quædam vim habens suffocatoriam et strangulatoriam." Vide H. Stephan. in Indice Thes. col. 265. et Albert. ad Hesych. col. 77. v. Ἄγχουσα. De origine verbi ἄγχω ab ἦγχα, pro ἔαγχα, a Them. ἄγγω, vide supra in Ἄγχι. E. S.]

Ἄγω. Vera stirps ea est, unde tot vocabula orta jam vidimus. Hujus propria notio, ut omnes primarum originum, generalis valde et vaga est. In primis tamen quærenda in motu rei impulsæ, et ita motæ, ex uno loco in alium. Hinc sponte natæ significationes ducendi, ferendi, vehendi, adducendi, abducendi, educendi, eliciendi, impellendi, inducendi, rapiendi, trahendi, populandi, diripiendi, hostili more vexandi. Præterea illa ducendi, lancibus æstimandi, aliæque, ex his denuo ortæ. Imo hinc apparet, quemadmodum rex, dux, gubernator, præceptor, aliique, qui præsunt, ἄγειν dicantur: ut modo significet regere, modo moderari, modo formare, instituere, modo aliquid simile. Porro ex ista significatione trahendi apparet, quomodo significare possit ducere in longum, vel etiam, nominibus temporis junctum, ducere, terere tempus, similiaque.

Quum autem id, quod nimia vi impellitur ad aliquid, frangi soleat, inde quoque frangendi notio, quae fit ex allisione.

Ex ea autem porro nata est illa rumpendi. Tandem a frangendo translatum verbum quoque ad notionem splendendi seu splendoris, qui fit refractione radiorum lucis. Quæ tamen maxime conspicua est in derivatis ejus: ut postea, variis in locis, videbimus.

Huic autem postremæ notioni vicina est ea nitendi munditie, et puritate: quam supra, in multis derivatis, jam vidimus.

[Ceterum Stirpi ἄγω cognatæ sunt ἔγω, ἴγω, ὄγω, et ὕγω: de quibus vide infra, suis locis. E. S.]

Ἀγὼν, ῶνος. Est ejusdem prope formæ, cujus nomen ἀγκὼν, de quo supra. [Nempe Ἀγὼν, ῶνος ab ἄγω, ἀγκὼν, ῶνος ab ἄγκω descendit, hoc autem ab ἄγκα, quod, cum augmento, ἔαγκα, e stirpe ἄγω. Vide supr. p. 25. E. S.] Est ergo ἀγὼν, ubi plures sunt ἀγοί. Nam proxime oritur ab ἀγὸς, quod, ut vidimus, ab ἄγω. Hinc sollemnes ludi, ad quos, ex omnibus partibus terrarum, principes veniebant, eximie ἀγῶνες dicti. Sic enim in primis quatuor ludi Græciæ sollenniores, vel certamina, ἀγῶνες ἱεροὶ dicebantur. Generalius autem quodcumque certamen, atque inde quoque multitudo hominum spectantium certamen, ἀγὼν vocari solebat. Nec tantum ad ludos designandos, sed etiam quodcumque certamen difficilius, quocumque modo institutum, adhibitum fuit. Unde porro sic dicitur actio forensis, actio fabulæ in theatro: quin imo, ulterius translatum, quamcumque contentionem summam, et summum periculum notat. [Nempe, quum nomina in ὼν, ῶνος, locum denotent, in quo plures res vel personæ una sint, (vide supr. voce ἀγκὼν,) facile apparet, qua analogia ἀγὼν ipsum locum significet, in quo complures sint ἀγοί. Hesych. Ἀγών· ὁ τόπος ἔνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί· ubi vid. Albert. Itaque ἀγὼν proprie locus est certaminis, dein certamen ipsum &c. Vide Etymol. magn. in voce Ἀγών. E. S.]

Ἀδάρκης. Videtur esse ejusdem formæ nomen, cujus est ποδάρκης. Est itaque vox composita e nomine obsoleto ἄδος, similive forma, quod a verbo ἄδω; de quo mox: et verbo ἄρκω, vel ἀρκέω. Quum autem ἄδος significare olim potuerit congestam, et condensatam massam: inde ἀδάρκης proprie fuerit massa condensata, quæ sibimet sufficiat, quæ consistat, et cohæreat. Atque hinc salsilaginem concretam; quæ, in locis palustribus, arundini, aliisque plantis adnasci solet, sic vocarunt. [Descriptionem vide apud Dioscorid. l. 5. c. 137. et Plinium. H. N. lib. 32. c. 10. horumque interpretes.)

[Ἀδαχέω, ῶ. (Pruriginem excito, titillo, scabo. Heder.) Suid. Ἀδαξῆσαι· τὸ κνῆσαι —— καὶ ἀδαχεῖν· τὸ κνήθειν· κ. τ. λ. Etymol. Ἀδαξῆσαι σημαίνει τὸ κνῆσαι, καὶ ἀδαγμὸς, ὁ κνησμός. Hesych. Ἀδάξω· κνήσομαι. Idem. Ἀδαγμός· κνησμός. Plura vide apud Albert. ll. cc. et Foësium in Oeconom. Hippocr. voce Ἀδάξασθαι. Observat autem Foësius. pro ἀδάξεσθαι longe crebrius apud Hippocratem legi ὀδάξεσθαι. Quemadmodum Hesych. etiam exhibet ὀδαγμός· κνησμός. et ὀδάξει· τοῖς ὀδοῦσι δάκνει· et ὄδαξ· τοῖς ὀδοῦσι ἐμπεφυκότες, ac similia. Ex quorum comparatione verisimile fit, stirpem τοῦ Ἀδάξασθαι esse ἄδω· τοῦ ὀδάξασθαι vero ὄδω, adeoque formas vicinas: quibus duobus verbis, ἄδω et ὄδω, cognatum etiam fuerit edo Lat. Itaque, ut ab edo, est edax, ita ab ὄδω, ὄδαξ; ab ἄδω, ἄδαξ. Porro ὄδαξ, pro ὄδακς, mea quidem ex sententia, contractum fuit ex ὄδακος, uti bibax ex bibacus, unde bibaculus et sim.; ὄδακος vero ab ὀδάκω, quod ab ὄδακα, pro ἔοδακα, præter. perf. act. verbi ὀδάω &c. Itaque ab ἀδάω, ἐάδακα, est ἄδακος. Ab ἄδακος est ἀδακέω, quod cum adspirata ἀδαχέω, in fut. ἀδακήσω. A simpliciori autem ἀδάκω, est futur ἀδάκσω, s. ἀδάξω. Ab ἀδάξω iterum ἀδαξέω, unde ἀδαξήσω. De stirpe ἄδω, cum cognatis ἔδω, ὄδω, inferius dicendum erit. E. S.]

[Ἄδδιξ. [Mensura quatuor chœnicum. H.] Etymol. Ἄδδιξ· μέτρον τετραχοίνικον. Eustath. ad Homer. Odyss. Τ. p. 1854. vs. 12. ἦν δὲ καὶ Ἄδδιξ μέτρον τι φασὶ τετραχοίνικον. Ἀριστοφάνης· ἀλφίτων μελάνων ἄδδιχα. Nisi peregrinum sit vocabulum, videri poterit dictum esse, per re-

duplicationem mediæ, pro ἄδιξ, quod ab ἀδέω, e stirpe ἄδω. Conf. infra ἀδινός, unde ἀδινῶς, confertim. E. S.]

Ἀδελφός. [Frater] Oritur ex α et nomine δελφὺς, notante uterum. Patet itaque, ἀδελφὸς respondere Lat. uterinus. Unde substantive frater uterinus, et generalius frater, sic dicitur. Adjective autem idem positum significat ex omni parte similem. [Vide Wolf. ad Liban. Ep. 262. 374. 863. G. Kœnium, ad Gregor. de Diall. p. 269. et viros doctos, ibi laudatos. E. S.]

Ἀδέω oritur a simpliciori ἄδω vel ἅδω, quod ipsum superest, et suo loco explicabitur. Cum autem, ut ex derivatis, aliisque vicinis verbis, apparet, propria ejus verbi notio sit posita in conferendo, congerendo in unum, atque sic transferatur ad copiam rerum congestarum, coacervatarumque, designandam: inde porro ἀδέω significare potuit satis esse, sufficere copia sua. Quæ notio tandem videtur peperisse illam, quæ est verbi placendi, verbo ἀδέω tribui solita. Ea autem facile producere potuit eam gratificandi, assentiendi, similesque, quas alibi videbimus. [Vid. etiam infra v. Ἄδω, et ἄζω.]

Ἀδημονέω (Gravissime angor &c.) sine dubio oritur a modo memorato ἄδω, quod, ut suo loco videbimus, translatum ad fastidium, et nauseam, ex nimia repletione cibi. Inde porro transiit ad animum, ut fieri solet, et relatum fuit ad designandum tædium vehementissimum, cum angore et mœrore animi conjunctum, quod oriri solet ex curis nimiis, et molestiis, quasi coacervatis: quæ notio conspicua est in nomine ἄση, formato a nostro verbo ἄδω. Unde quoque apparet, quemadmodum ἄση a λύπη differat, quocum aliquando conjungitur.

Jam autem ab ἄδω est ἀδέω, notans quoque ejusmodi tædio affici. Ab hoc autem derivatum est nomen ἀδήμων, quod (etsi obsoletum) significare debuit eum, qui quasi nimia doloris satietate fatiscat. "Sunt enim nomina, in ων desinentia, generatim fere ejusdem naturæ, cujus apud Latinos nomina in osus: ut adeo copiam significent rerum, quæ primitivo exprimantur, eamque sæpe nimiam et pravam." Hinc jam est ἀδημονία gravissimus animi angor, et ἀδημονέω gravissime angi animo. ["Ab ἀδέω est ἀδήμων, ut ab ἰλέω est ἰλήμων. Ab ἀδήμων vero ἀδημονέω pertædeo, ut ab "ἐπιστήμων ἐπιστημονέω peritus sum, et ab αἰδήμων αἰδημονέω verecundus sum." L. Bos de Etymol. Gr. p. 14. 15. Vide etiam Cl. Albert. ad Hesych. voce ἀδημονῶ, et Biel. Nov. Thes. Phil. voc. ἀδημονέω. Xenoph. Hist. Gr. 4. p. 521. E. S.]

Ἄδην, vel ἄδδην [per reduplicationem, de qua vid. Piers. ad Mœrid. p. 89. 90. "Ad satietatem usque, affatim, vehementer."] Est ejusdem generis adverbium, cujus est λήβδην a verbo λήβω; intercedente nomine, ut videtur, λήβη similive, et addita particula δην. Patet ergo, nostrum esse a verbo ἄδω, intercedente nomine obsoleto ἄδη, simili ve: quod idem esse potuit, atque ἄση, proprie notans sufficientiam rerum congestarum, et repletionem. Hinc ἄδδην in usu notat confertim, affatim, abunde, largiter, satis superque. Omisso autem altero δ, idem pronuntiatur ἄδην. [Ab ἄδω pp. premo, sive constipo, coacervo, est ἄδος, η, ον, pp. constipatus, congestus, a, um. Ἄδος, masc. gen., substantive adhibetur pro satietate s. plenitudine insigni. Hinc apud Hesych. Ἄδος· κόρος, πλησμοσύνη. ubi vid. Albert. Porro femin. ἄδη, itidem substantivo usu, notavit satietatem repletionemve. Superest hoc sensu accusativus apud Homer. Iliad. T. 423. Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἉΔΗΝ ἐλάσαι πολέμοιο. Non cessabo, antequam Trojanos Satietas ceperit belli; et Odyss. E. 290. Ἀλλ' ἔτι μέν μιν φημὶ ἉΔΗΝ ἐλάαν κακότητος: Sed adhuc quidem ipsum dico Satietatem capturum esse miseriæ. Proprio sensu apud Athen. 4. p. 128. E. legi: ὡς ἄδην εἴχομεν βεβρώσεως, observavit cel. Valck. ad Herod. 9. p. 711. not. 10. Quod ipsum ἄδην, (et paullo fortius pronuntiatum ἄδδην) ut fieri solet, per ellipsin præpos. κατὰ, εἰς, similisve, absolute positum, deinceps adverbialiter adhibuerunt, pro ad satietatem usque, vel abunde, satis. Ita rursus Iliad. E. 203. εἰωθότες ἔδμεναι ἉΔΔΗΝ: soliti edere, sive pascere, satietatem, h. e. ad satietatem. Et Iliad. N. 315. οἵ μιν ἉΔΗΝ ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο: Qui illum ad Satietatem exerceant, etiam satis alioquin incitatum ad bellum. Pro ἄδην, etiam dixerunt ἅδην, cum spiritu aspero; qua de re vide Eustath. ad Homer. Il. E. vs. 203. p. 538. l. 46. et p. 539. Il. N. 315. p. 933. l. 64. Hesych. Ἄδην· δασυνόμενον μὲν ἡδέως, καὶ τὸ εἰς κόρον· ψιλούμενον δὲ [ἄδην] ἡδέως. "Ἄδην" inquit "cum spiritu aspero, ad Satietatem" &c. Hunc spiritum asperum Latini reddere solent per s, uti v. g. ἥμι est semi; ὑπὲρ super; ὑπὸ sub; ὑδὼς Lat. vetus sudor, h. e. aqua, Lucret. 2. 464. Qua analogia Lat. satis erit ἅτις, quod (litera vicina τ, pro δ, substituta) facile apparebit esse Gr. ἅδις, adeoque cognatum superiori isti ἄδη. E. S.]

Ἀδὴν, ένος, pp. à memorato verbo ἄδω significat massam, quasi, densam partium congestarum: unde eximie, apud Medicos Græcos, notat massam carnis simplicem, et quasi constipatam ex variis particulis, atque adeo eximie glandulam. Est autem ejusdem formæ nomen, cujus est ἄῤῥην, ποιμὴν, ὑμὴν, &c.

[Ἄδης Orcus. Vide infr. sub Ἀΐδης, suo loco.]

Ἀδινός, ἡ, όν. Forma convenit cum nomine πυκινὸς, ἡ, όν, similibusque: ut dubium non sit, quin, quemadmodum πυκινὸς originem habeat verbum πύκω, sic ἀδινὸς natum sit à verbo ἄδω, quocum etiam significatione plane convenit. Notat enim confertus, densus, multus, frequens, continuus, et similia.

Ἀδράχνη genus arboris est, quam portulacam vocant Latini. Nomen autem accepit a natura sua: estque vox composita ex ἁδρὸς et ἄχνη. [Est, nempe, vox formæ ἀράχνη, quam, similiter fere, compositam esse ex ἄρω et ἄχνη, infra statuit cel. Lennepius. De ipsa arbore Plinius H. N. lib. 13. c. 22. "Adrachnen inquit" "omnes fere Græci portulacæ nomine interpretantur; cum illa sit herba et andrachne vocetur, unius literæ diversitate. Ceterum adrachne est silvestris arbor, neque in planis nascens, similis unedoni, folio tantum minore et nunquam decidente, cortice non scabro quidem, sed qui circumgelatus videri possit: tam tristis adspectu est." Quibus perlectis verisimilior fortasse videri possit conjectura, ἀδράχνην, per contractionem, dictam esse pro ἀδραχίνην, hoc vero compositum ex ἀ privativo et δραχίνην, à δεράχινος, pro δεράχινος; quod à stirpe δέρω excorio &c. E. S.]

Ἁδρός. Quemadmodum ἀγρὸς vidimus esse ab ἄγω: sic ἁδρὸς est ab ἄδω. Hinc ἁδρὸς pp. notat quasi confertus, condensatus, stipatus, atque inde eximie validus. Præterea, multus, magnus, abundans, maturus, et similia. [Hesych. Ἁδρὸς explicat παχὺς, μέγας, πολύς: et ἁδρὸν similiter παχὺ, μέγα, δαψιλές: denique ἁδρότερον, εὐτραφέστερον. Vide omnino Foës. in Œcon. Hippocr. v. ἁδρός. Cognata etiam forma fuit ἀδρὺς, unde ἁδρύνω Crassum reddo, et ἁδρύνομαι Crassesco, turgesco &c. Ἄδρυνσις Crassatio &c. Conf. Etymol. magn. p. 18. H. Stephan. Thes. t. 1. col. 408. et Biel. Thes. t. 1. p. 27. E. S.]

Ἄδω. Est ipsa stirps. Ut autem verbi ἄγω propria potestas posita est in motu, qui fit rei motæ ex uno in alium locum: sic hujus verbi propria notio quærenda est in motu, qui fit, res plures in unum congerendo et coacervando; unde nata ista complendi, explendi, acervandive notio, quæ in tot derivatis conspicua est. Inde porro profecta denuo satiandi notio, quæ, fere ut propria, huic verbo, et quibusdam ejus derivatis, adhæsit. Alias autem translationes, inde factas, jam vidimus in verbo ἀδέω, quod, spiritu mutato, in usu distingui solet ab ἁδέω, quod significationem in primis sequitur verbi nostri ἄδω. Ab ea porro satiandi nata fuit notio illa fastidiendi et nauseandi, quæ in nomine derivato ἄση, hujusque derivatis, in primis cernitur. Propius paullo à generali notione verbi ἄδω abest ea verbi memorati ἀδέω, significantis, quasi, satis superque habere, vel ἄδδην ἔχειν. Dicuntur autem eximie καμάτῳ ἀδδηκότες, qui plane defatigati sunt labore: ita ut eo, tanquam gravi mole rerum, oppressi succumbant, quæ vis proprie in natura hujus verbi inest. [Reperitur hæc phrasis καμάτῳ ἀδδηκότες, vel ἀδηκότες, apud Homer. Iliad. K. 98. 312. 391. 471. Odyss. M. 281. ubi vide Clark. et H. Steph. Thes. t. 1. col. 1441. 1442. coll. Eustath. p. 792. l. 37. 807. l. 24. 833. l. 13. 1721. l. 56. et infra v. ἄζω. E. S.

Ἄεθλος. [Certamen] Proprie est ab ἀέθλω pro ἄθλω, ut ἀέξω pro ἄξω et similia. Ἄθλω autem est, quasi contractum ex ἀθάλω, et hoc ab ἀθάω, quod tandem ab ἄθω. Cujus verbi cum nulla fere vestigia, in Lingua Græca, supersint, (nisi forte proxime inde ortum ἄθως; quo nomine olim varii montes dicti fuerunt, forte à mole et acervo:) propria ejus potestas repetenda est a vicino verbo ἄδω et, quod videbimus deinceps, ἄτω. Vidimus, quemadmodum ἄδω fuerit positum de iis eximie, qui, gravi labore defatigati et oppressi, quasi succumbant. Vidimus, quemadmodum ἄδω sic notionem habeat magna copia congerendi, et coacervandi: in quibus manifesta significatio gravioris laboris fit. Inde itaque, sponte veluti, fluit notio ista, quæ voci ἆθλος, ἄεθλος, et contract. ἆθλος, tanquam propria tribuitur; laboris nempe gravioris, molestiorisque. Ex qua dein significatione nata est illa certaminis difficilioris, præterea præmii certaminis et similium. Quin inde ad miseriam, et similia, translatio facta est in variis hujus nominis derivatis: quemadmodum ἄθλιος miser, ærumnosus; atque ita aliquando ἀεθλεύω significat mala tolero, perfero. [Nisi sit ab ἄθω, pp. tendo, contendo. Vid. in ἀθήρ. E. S.]

Ἀεὶ [Semper.] Origo est verbum ἄω, de quo suo loco dicendum. Videtur autem à notione spirandi, in derivatis quam plurimis hujus verbi, translatio facta esse ad temporis durationem: ut, variis in locis, postea videbimus. Est autem ἀεὶ proprie quasi dativus antiquus nominis masculini ἀεὶς, cujus loco productior forma αἰεὶς neutrum propagavit αἰὲν, simili modo, ut ab εἷς ἓν est. Αἰὲν autem et αἰεὶ poëtis idem est, quod vulgo in usu αἰεὶ semper. [Uti à πόλις, in Dat. Sing. est πόλει, ab ὄφις, ὄφει &c. ita ab ἀΐς, ἀεὶ, ab αἰΐς, αἰεὶ &c. αἰὲν vero neutrum est participii αἰεὶς, αἰεῖσα, αἰὲν, pro quo, in neutr. gen. etiam αἰὲς Lacon dixit apud Aristophanem, laud. Maittaire de Dial. Dor. p. 244. B. Stirps ἄω pp. spiro &c. Itaque ἀεὶ pp. est spiratione, h. e. leni processu, et quasi perpetuo effluxu temporis, atque adeo duratione haud interrupta; αἰὲν verodictum pro κατὰ αἰὲν, per tempus spirans, effluens. E. S.]

Ἀείδω cano, idem est, quod ᾄδω; unde ἀηδών; et hujus loco ἀηδὼν, luscinia, [quasi canens, vel cantor eximie] sic dicta à canendo. Potest quidem nostrum ἀείδω, ex rationibus linguæ Græcæ analogicis, referri ad stirpem ἄω; (quod ὀνοματοπεποιημένον esse, jam supra vidimus, in voce ἀάζω:) sed non opus est, ut eo adscendamus: ac verius puto, hoc ipsum esse verbum ὀνοματοπεποιημένον, à sono, nempe, factum, qui identidem voce canentis repetitur, hujus verbi pronuntiationi fere similis. Similis certe ratio videtur quoque verbi ὕδω, significantis itidem cano; de quo suo loco. Tribuitur autem eximie nostrum verbum poëtis, carmina sua canentibus, uti oratoribus proprium fuit λέγειν. [Vicina huic verbo ἀείδω, alia fuit forma ἀοίδω, itidem à sono: unde ἀοιδὸς, ἀοιδὴ, et hinc denuo ἀοιδέω, contractum in ἀοιδῶ; porro ἀοιδιάω, unde ἀοιδιῶ, apud Etymol. c. 116. quin et ἀοιδιάω, unde apud Hesych. (ex Odyss. K. 227.) ἀοιδιάει· ᾄδει, ὑμνεῖ. E. S.]

Ceterum pro verbo ἀείδω, per contractionem dicitur ᾄδω. Nomen Ἀοιδὴ contractum peperit ᾠδὴ, unde Latini odam dicunt, id est cantilenam. Lenn. alio loco.

Ἀείρω tollo. Est ab ἀέρω, et hoc ab ἄρω: de quo suo loco. Notat autem proprie, quasi, tendendo, sustentandove, in altum tollo: [Hesych. Ἀείρω· ἄνω ἄθῶ et ἀείρομαι.] Unde quoque admovendi [uti v. gr. vini poculum ori admovetur, Il. Z. 264.] aliæque significationes ortæ. [Ab ἀείρω deinde ortum, ἄειρος et hinc rursus ἀειρέω, ex quo productum ἀειρέθω; quod nobis servavit Etymolog. c. 8. 22. E. S.]

Ἄελλα procella, turbo. Originem habet verbum ἄω spiro, flo. Unde nomen ἀὴρ proxime descendens, vulgo quidem aërem notat, nonnunquam tamen etiam aërem tenebricosum, et quasi nubibus densum. Ab hujus nominis dativo ἀέρι, adjectivum est ἀέρος, et forma diminutiva ἀέρυλος, quod contractum produxit masc. ἄελλος, cujus fem. est ἄελλα. Notat itaque tenebricosam, et eximie, substantive positum, aërem tenebricosum, turbulentum, atque adeo turbinem et procellam.

[Ab obsoleto verbo ἄλω volvo, cui vicina fuerunt ἀλίω, εἴλω, ὄλω &c. productum est ἀέλω volvendo colligo, conglobo. Ex qua notione, in Etymol. col. 143. 49. superest ἀέλισθαι, i. q. συναθροίζεσθαι: et ibid. col. 407. 31. 33. ἄελα, i. q. ταραχὴ τῆς θαλάσσης, ἢ τοῦ ἀέρος, quasi convolutionem, conturbationemque adeo, dixeris. Pro ἀέλω dixerunt deinceps ἀέλλω, uti pro στέλω στέλλω: in quo quidem verbo ἀέλλω significatio volvendi tributa fuit vento, obvia quævis, vi sua, convolventi et avehenti. Conf. Etym. col. 20. 1. Ἀέλλεται· πνεῖ. Ab eodem ἀέλλω porro est ἄελλος convolvens, corripiensque cuncta, adeoque per metaphor. μαινόμενος, apud Hesych in Ἄελλος, quo loco clar. Albert. t. 1. col. 110. opportune observavit, unam quoque furiarum aëllo dici ab Hesiodo, Theogon. vs. 267. haud dubie ab insania, cuncta corripiente et conturbante. Hinc tandem nostrum ἄελλα, h. e. συστροφὴ ἀνέμου ἄγαν πνέουσα, Etymol. col. 778. 12. Qua voce eleganter usus fuit princeps poëtarum Iliad. B. 293. Ἥν περ ἄελλαι χειμέριαι ἘΙΛΈΩΣΙΝ, ὀρινομένη τε θάλασσα: ubi ad originem alludi notat Eustat. p. 223. 12. Adde omnino Iliad. M. 40. 49. Ἶσος ἀέλλῃ—Ὡς Ἕκτωρ, ἀν' ὅμιλον ἘΛΊΣΣΕΤΟ. E. S.]

Ἀέξω [proveho, accumulo, Augeo. H.] productior forma est a verbo ἄξω, unde quoque descendunt αὔξω, αὐξέω, αὐξάω. Solent, nempe, ista ratione, tanquam nova denuo verba, verborum quorundam primitivorum futura considerari. Constat autem, ἄξω esse proprie futurum verbi ἄγω, de quo supra; ubi vidimus, ἄγειν significare proprie adducere in unum, atque inde congregandi notionem proficisci. Hinc porro nata significatio augendi, quæ huic verbo nostro subjecta est. Quod ipsum verbum Lat. augeo non aliud est, quam Græc. αὐγέω, formatum ab αὔγω, cujus futurum αὔξω vidimus. [Possis et hoc modo concipere, ut, quemadmodum ab ἄγω ortum ἀύγω, mox αὔγω, αὐγάω, ita ab eodem ἄγω, primum quidem descenderit ἀέγω, et hinc porro ἀέγσω, ἀέξω. E. S.]

Ἀετὸς [aquila.] Verbum ἄω à spirandi notione generali, sponte quasi, transiit ad flatum venti spirantis designandum eximie, in multis derivatis; quemadmodum ἀήτης, quod ab ἀέω, productiori forma verbi ἄω, cujus verbi ἀέω tertia persona præteriti perfecti pass. ἤηται, præter nomen ἀήτης, nostrum quoque peperit ἀετός. Differunt autem, natura sua, duo hæc nomina, eodem modo, ut ποιητὴς, et ποιητός. Quod enim in altero η, in altero ε est, illud in his rebus momentum nullum habet: quum literas longas, η et ω, ignoraverint antiquiores Græci. Uti itaque ποιητὴς, vi terminationis suæ, personam agentem notat, eum adeo qui faciat: sic ἀήτης dicitur proprie qui flat, et absolute, ventus. Ut [vero] ποιητὸς passive significat factus, sic ἀετὸς is proprie est qui fertur, quasi vento spirante vel aëre, eoque sustentatur. Hinc eximie aquila, sic dicta ob altissimum volatum, quo supra aërem veluti ferri, et à vento sustineri videtur. [Eo fere sensu, quo de scarabæis Laco ait, apud Theocrit. Idyll. 5. 114. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ, τὰ φιλώνδα Σῦκα κατατρώγοντες, ὙΠΗΝΈΜΙΟΙ ποτέονται. Nescio tamen, an rectius statui possit, aquilam dictam fuisse ab impetu acerrimo, quo, fulminis instar, in prædam fertur. Etymol. Ἀετὸς, παρὰ

τὸ ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ, ἀϊτὸς καὶ ἀετός. Non, quod ἀετὸς (secundum analogiam Grammaticam) sit ab ἀΐσσω, quippe quod productum est ab ἀΐσω, futuro verbi ἀΐω, sed quod obsol. verbum ἀέω, unde proxime descendit nostrum ἀετὸς, vicinum fuerit forma sua alteri isti ἀΐω, quod, uti stirpe primaria ἄω, ita significatione cum nostro conveniat. Testis Hesych. in Ἀέσαι·—ὁρμῆσαι, et Ἄεσις· πόνος. Ex qua posteriori, Ἀεσίφρων, pp. spirans (h. e πνέων impetuosus) mente, pro levi, sive potius furenti, ponitur, Il. Υ. 183. ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων: coll. Il. Ψ. 603. 604. et Od. Φ. 302. ἀεσίφρονι θυμῷ, quod Clark. reddidit dementi [pp. impetuoso] animo, Hesych. autem κούφας ἔχων τὰς φρένας, et Etymol. col. 20. 48. ὀξύφρων. Ceterum de aquilæ impetu acerrimo adi Bochart. Hieroz. p. 2. l. 2. c. 2. Observandum autem est, pro ἀετὸς etiam usurpari αἰετός: quod derivationem nostram magis adhuc confirmat. Etymol. Αἰετός·—γέγονε δὲ αἰετὸς, παρὰ τὸ ἀΐσσειν &c. E. S.]

[Ἀέω. Verbum obsoletum, pro quo poëtæ adhibent ἄημι. Stirps ἄω, pp. spiro, unde ἀέω, ἀΐω &c. Proprie notat spirationem, respirationem fortiorem, qualis exprimitur ipsis verbi hujus literis, estque v. gr. hominis, magno labore defatigati: unde, porro, per synecdochen, ἀέω est dormio. Vide Hesych. Ἀέσαι· ἄησαι, i. e. spirare: et alia, apud Stephanum. Conf. dein Odyss. Γ. 151. 490. Ο. 40. 188. Τ. 342. ubi reperies formas ἄεσα, ἀέσαμεν, ἄεσαν, ἀέσαι, hinc manifesto ductas, coll. etiam Eustath. p. 1461: 61. ἀέσαμεν ποιητικὴ λέξις ἀντὶ τοῦ ἀνεπνεύσαμεν, et 1866: 50. ἄεσα, ἤτοι ἀνέπνευσα. A spiratione fortiori simul orta est notio illa impetus ardentioris, de qua diximus in voce ἀετός. E. S.]

Ἄζω. Duplex verbum ἄζω et ἅζω, etsi iisdem literis exarari solitum, non tamen idem est, et ejusdem originis: ut existimasse Grammatici videntur.

Prius ἄζω non videtur differre proprie, nisi forma, à verbo ἀάζω, quod supra vidimus, et est ab ἄω, notatque, ut illud, halitum calidum efflare: unde ad ventum calidum similiaque, quibus res siccari possunt, translatum, porro notat siccare, arefacere.

Alterum ἅζω pertinere arbitror ad originem ἅδω, cujus figuratam notionem placendi, et similes, supra jam vidimus in voce ἁδέω: atque inde profecta videtur ista venerandi significatio, quam verbo huic adsignare solent Grammatici. Est enim ab ἅδω proxime ortum Doricum ἅσδω, quod respondet Ionico et Attico nostro ἅζω. Litera ζ enim composita est ex σ et δ. [Equidem vix persuadeor, verba ἄζω et ἅζω, ab ipsis veteribus inter se permista, esse originis diversæ: tam parum certe atque ἄβρα et ἁβρὸς, ἀγὸς et ἅγος, similiaque, spiritu distingui folita, cel. Lennep. originis esse diversæ statuit. Ergo potius sic statuerim: utrumque verbum ἄδω et ἅδω, unde analogice descendunt ἄζω et ἅζω, primarie significasse premo, premendo denso, constipo, et intrans. pressus sum, hæreo, adhæresco &c. Ab adhærescendo orta est notio placendi, in ἁδέω, ἁνδάνω, eadem prorsus metaphora, qua alind verbum ἀρέσκω et ἀρέσκομαι, (quod ex ἄρω, ἀρέω, ἀρέσω, ortum pp. nihil aliud est, quam Lat. aresco) à notione adhærescendi transiit ad illam placendi; unde ἥνδανε θυμῷ pp. est hæsit animo, et Hebr. רָצָה placere, pp. est adhærescere, uti v. gr. Ies. 42. 1. Porro, ex eadem origine premendi sive condensandi, et hærescendi, in nostro ἄζω pro ἄδσω ex ἄδω) est significatio siccandi; quatenus, nempe, corpora expressis humoribus exsiccantur, et minorem in molem quasi comprimuntur: cujus translationis ratio vel ex ipso Lat. aresco, (quod Latinos in significatione propria, Græcos autem in impropria, adhibuisse modo vidimus,) satis perspicua est. Conf. Il. Δ. 487. et Hesiod. Ἔργ. vs. 587. porro Θεογ. vs. 99. ubi notat luctu exarescere.

Vicissim verbo ἅζω, sive potius forma Media ἅζομαι, ex eadem illa premendi, comprimendi, reprimendive, vi propria, in ἅδω, notari potuit comprimo, reprimo me, vel etiam comprimo os meum, præ metu, vel veneratione, aut pudore: qualis metaphora est in Hebr. קָפַץ aliisque verbis. Hinc igitur ἅζοι, vel et ἄζοι, teste Eustathio, p. 1024. 44. et 1090. 56. aliisque, apud Stephanum dicti sunt servæ, servique, metu dominæ, vel heri sui semet reprimentes, et ἅζομαι apud Hesych. est i. q. αἰσχύνομαι, σέβομαι, &c. Conf. jam porro Iliad. Α. 21. Ε. 434. 830. Ζ. 267. Ξ. 261. Od. Ι. 200. 478. Ρ. 401. Hesiod. Asp. 585. Theog. 532. E. S.]

Ἀηδὼν Luscinia. Vidimus jam supra, in voce ἀείδω, foriri hoc ab ἀέδω, quod non, nisi forma, ab ἀείδω, differt.

Ἀὴρ, ἀέρος, aër. Est ab ἄω [sive ἀέω] flo, spiro. Ἀὴρ ergo est qui flat. Idem autem, solis radiis privatus, tenebricosus est, unde factum, ut in femin. ἀὴρ quoque significaret caliginem. [Notio caliginis fortasse rectius derivari possit à spirando, exspirando, exhalando: quatenus exhalationes vaporum tenebras inducunt. Sane de exhalatione balnei vapidi Galenus (laud. Stephano) posuit: quin et ἀέρα pro aëre nubilo est apud Homer. Il. Ε. 864. ubi vid. Clark. et Hesiod. Ἔργ. 449. Ceterum cf. Socr. ap. Plat. in Cratyl. Opp. t. 1. p. 410. E. S.]

Ἀήσυλος. Est ejusdem formæ nomen, cujus ἀγκύλος, καμπύλος, et similia. Itaque oriri debuit à simpliciori nomine ἄησος, similive forma obsoleta: quemadmodum à Dorico μίκκος, vel Æol. μίκκυς (quod idem ac μικρὸς) formatum μικκύλος; ab ἡδὺς, ἡδύλος &c. Est autem hoc ἄησος pronuntiatum, Ionico more, pro ἄασος, quod ortum à nomine ἄση, quam vocem supra, in verbo ἄδω, vidimus notare inter alia molestiam, sive ea oriatur ex copia ærumnarum coacervatarum, quarum quasi pondere pressus aliquis gemat, sive ex dolorum nimia satietate. Jam ἀ præfixo, ab eo nomine adjectivum est ἄασος, quod non potuit non notare valde molestum, noxium atque adeo ingratum: quæ significationes vulgo tribuuntur voci derivatæ ἀήσυλος. [Nisi præplaceat fortasse derivatio alia apud Etymol. Ἀήσυλος ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἥσω, ἧσυλα, καὶ ἀήσυλα· τὰ μὴ τέρποντα. Quo pacto ἀήσυλα ἔργα apud Hom. Il. Ρ. 876. eadem fere fuerint, quæ alibi ἀεικέλια. Pro ἀήσυλον dixisse etiam videntur ἀήσυρον· Conf. Albert. ad Hesych. t. 1. p. 122. E. S.)

Ἄητος. Ionice pronuntiatur pro ἄατος, quod contractum effertur quoque ἆτος. Est autem ἄατος, ex ἀ et ἄτος, quod est a tertia præt. Pass. verbi ἄδω satio, expleo: ut supra vidimus. Hinc ἄητος, ἄατος, et ἆτος pp. est inexplebilis, insatiabilis: unde porro magnum, imperterritum similiaque, significat. [Vid. Il. Φ. 395. et Alb. ad Hesych. in voce. Nescio tamen, an ἄητος habendum sit pro derivato verbi ἄημι flo, spiro: unde ἄητος vehemens, pp. spirans, Etymol. Ἄητον· δεινὸν, εὐρὺ, μέγα. Ex qua Etymologi interpretatione, comparatis phrasibus ἀήτης δεινὸς ἀνέμοιο &c. videri possit, ἄητον pp. datum fuisse mari, et notasse vento agitatum, &c. Unde dein aliis rebus tributum, significaverit immane, vehemens, insatiabile. E. S.]

Ἀθάρα. Origo videtur obscura. Forte, ut quidam volunt, nomen est ex lingua Ægyptiaca repetendum. Notat autem pultem. [Vide viros doctos in Hesych. Alb. t. 1. col. 124. voce ἀθάρα.]

Ἀθέλγω. Ortum sine dubio est a verbo θέλγω mulceo. Unde ἀθέλγω, valde mulceo, et sic eximie [per metonymiam adjuncti] mulgeo notat. Simili ratione verba eadem, quasi, sunt σπαίρω et ἀσπαίρω, σπάζομαι et ἀσπάζομαι. [Etiam pro suctu detraho, vel traho, veluti sugendo, adhiberi, ait Foësius, in Œcon. Unde suspiceris, stirpem remotiorem verbi ἀθέλγω esse ἕλω traho: ex quo spiritu aspero, in θ resoluto, facta θέλω, θέλγω, uti a præterito verbi ἕλω est ἕλκω, traho. Itaque hoc pacto apud Nicandrum, ex emend. Foësii, est ἀθέλγειν· ἕλκειν &c. E. S.]

Ἀθὴρ pars spicæ acuta. Origo incerta. Vox forte ex Ægypto, vel proxime etiam è Scythia in Græciam translata fuit. [Stirps videtur esse ἄθω, unde ἀθέω &c. ejusdem fere indolis ac θέω &c. pp. tendo, extendo, protendo. Hinc ἰθὺς recta protensus, directus, porrectus; ἰθύω recta feror, &c. Itaque ἀθὴρ pp. fuerit, protensus, pecul. mucro gladii, lanceæ, spicæ &c. Ex eadem origine Ἄθως, Athos, mons celeberrimus, nomen videtur habere, quasi dicas protensum eximie. Est enim ὁ Ἄθως ὄρος ὀξύτατον, ὑψηλότατον κ. τ. λ. Strab. Geogr. Exc. lib. 7. p. 331. a. E. S.]

Ἀθραγένη est nomen arboris [apud Theophr. H. P. l. 5. c. 10. p. 117.] Composit. ex ἄθρα [cujus Plurale ἄθραι apud Hesych. superest, exponiturque ἀπειλαὶ καὶ ἀνατάσεις, q. d. directiones, intentiones. E. S.] et γένη, quod posterius est a γίνομαι vel γένομαι. Prioris partis ratio incertior videtur. Legi possunt Botanici veteres.

Ἀθρέω. Vicinitas vocis ἀθρόος, confertus, efficit, ut credam, ἀθρέω originem habere obseletum verbum ἄθω, unde sic oriri potuit: ἄθω, ἀθέω, ἀθέρω, ἀθερέω, ἀθρέω. Ut adeo proprium videatur ei maxime, qui aciem oculorum intendat, ad rerum copiam, in unum congestam, spectandam et considerandam. Non absimili ratione, in voce ἄεθλος, vidimus significationem translatam esse à re spectanda ad spectatores. De verbo autem ἄθω dictum jam in nomine ἄεθλος [et ἀθήρ. Vide tamen, an simplicior sit etymologia, si statuerim, à notione tendendi, quam verbo ἄθω vindicavimus, esse eam intendendi visum: ut ab ἄθω, ἀθέω, ἀθέρω, ἀθερέω, factum sit ἀθρέω, et hoc idem sit quod ἀτενίζω: recteque adeo Etymologus explicuerit ἀθρεῖν, τὸ μετ' ἐπιτάσεως θεωρεῖν. Unde jam facile intelligas emphasin Homericam, Od. Μ. 232. Οὐδέ μιν ἀθρῆσαι δυνάμην· Ἔκαμον δέ μοι ὄσσε, Πάντῃ παπταίνοντι. Ubi oculi pinguntur, nimia intentione visus, defatigati. Itaque recte etiam Apollonius, et Hesych. nostrum ἀθρῆσαι exposuerunt per ἀτενίσαι. Vide quoque Aristoph. in Thesmoph. vs. 665. Hippocr. de Morb. mulier. 1. 5. p. 595. 29. E. S.]

Ἀθρόος. Docet significatio hujus nominis, non aliunde id esse, quam ab antiquo ἄθω, quod proximum esse verbo ἄδω congero, coacervo, jam supra vidimus. Non potest autem non proxime oriri a, modo memorato, verbo ἀθρέω, vel vicino ἀθρόω: ut adeo proprie admodum significet confertus, in unum collectus, coacervatus. [Mea quidem ex sententia verbum ἄθω pp. significavit tendo. Hinc igitur ἀθρόος pp. fuerit contentus, intentus, Oppos. remisso laxoque. Ita certe Galenus apud Foës. in Œcon. τὸ ἀθρόον "inquit" τὸ ἐσφιγμένον ἑαυτῷ τε συνεχόμενον: et apud Ælian. V. H. 1. 4. τὸ ἀθρόως πίνειν, Belg. *in eenen teug drinken*, quasi contente, vel continuo, libere opponitur τῷ ἀνέδην πίνειν, remisse bibere. Porro ἀθρόος, pp. dicitur de eo, qui magno cum studio, et, quasi, contente aliquid facit: adeoque de celeri, festinante Il. Β. 439. Ξ. 38. &c. Alio denique flexu ἀθρόος, Belg. *gespannen, opgespannen*, dicitur de denso, conferto, frequenti. &c. Il. Ο. 657. Σ. 497. Τ. 236. Od. Β. 356. Δ. 405. Ι. 544. Ν. 122. Veteres diverso spiritu diversas significationes, hac in voce, videntur designasse. Vid. Etymol. col. 25. 53. 655. 21. E. S.]

Ἀθύρω. Et hoc videtur repetendum ab ἄθω. Mos nempe puerorum, puellarumque ludentium est, ut ludentes, quæ ipsis sunt ludicra, maximo molimine in unum acervum congerant. Hinc factum videtur, ut ἀθύρειν, à notione ista conferendi in unum et congerendi, significationem acceperit ludendi puerorum more. Ex qua notione reliquæ hujus verbi sponte fluxerunt. [Videtur hæc derivatio, primâ fronte, vehementer commendari illo Homeri Il. Ο. 362-364. ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς &c., quod tamen si propius inspexeris, non idem, credo, senties: Imo comparatio ejusdem loci Homerici efficiet fortasse, ut veram esse dicas Etymologi conjecturam, qua ponitur, verba θύρω et ἀθύρω esse παρὰ τὸ θύω, τὸ ὁρμῶ, atque adeo, cum α præmissa intensiva, ἀθύρει idem esse quod ἀγωνίζεται, παίζει. Vide ipsum col. 26. Consentit Eustath. p. 1848. 56. ad Od. Σ. 322. Ἀθύρματα κατὰ τοὺς παλαιοὺς παίγνια, σκιρτήματα παρὰ τὸ ἄγαν θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. Adde Steph. Th. L. Gr. sub θύρα, col. 1618. E. S.]

Αἲ Lat. Si. proprie Doricum est, nec, nisi dialecto, differt ab εἰ si, et hoc est ab ἔω, cujus productior forma ἐάω notat sino. Videtur autem proprie quasi imperativus esse ἔε, et contracte εἶ, quasi dicas: sine, permitte. Unde facta est particula, qua aliquid significatur concedi, vel permitti, sub conditione. Unde particula conditionalis dicitur. Eandem originem habent particulæ ἐὰν [pro ἔαε, ab ἐάνω, quod cognatum τῷ εἵνω, unde seino, sino] et ἂν, ut et ἦα, [pro ἔαε] de quibus suo loco. [Simplicius tamen videri queat, Gr. εἰ idem proprie esse ac Lat. esto, ut Belgæ dicunt *het zij zoo*, pro *indien dit nu zoo is, indien zoo*. E. S.]

Αἶ, vel αἶ Lat. heu. Interjectio est facta a sono, unde variam vim habet.

Αἰάζω Lugeo. Verbum factum est à sono ingeminantis αἶ, αἶ, quod est lamentantis. [Etymol. Αἰάζω· παρὰ τὸ αἶ, σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα γίνεται αἰάζω, τὸ θρηνῶ, ὡς λίαν λιάζω.]

Αἰανὴς adjectivum est, formatum à nomine Αἴας, vel Αἴαν. Proprie autem αἴας, vel αἴαν, dicitur qui luget, vel lugubria patitur, nomine formato à verbo, modo memorato, αἰάζω, similive forma. Cujus verbi secunda pers. Præteriti Pass. Dorice pronuntiata αἴαξαι, vel ᾔαξαι, nomen produxit Ajax, quemadmodum à Latinis dicitur is, qui Græcis Αἴας. A memorato αἴαν nostrum αἰανὴς notat lugubris, luctuosus, et inde gravis, acerbus. [Conf. omnino Sophocl. Ajax, vs. 682. apud Albert. ad Hesych. t. 1. p. 134. n. 20. E. S.]

Αἰβοῖ. Interjectio est facta a sono, cujus generis multa sunt apud Græcos.

Αἰγανέα, et αἰγάνεον. Utrumque proprie adjectivum est, a masc. αἰγάνεος, quod ejusdem formæ est, cujus κυάνεος. Ortum adeoque videtur à nomine αἴξ, αἰγος, quod ortum à verbo ἀΐσσω, vel ἀΐττω, cum impetu prorumpo, vel ruo. Inde αἰγάνεος dici videtur, qui cum impetu proruendi vim habeat. Unde eximie, substantive posita, αἰγανέα, et αἰγάνεον, significarunt jaculum, spiculum. De voce autem αἴξ suo loco.

Αἴγειρος [Populus arbor.] Ut multa arborum et animalium nomina originis parum certæ sunt, ita quoque hujus nominis stirps certo indicari posse vix videtur. Patitur tamen analogia, ut repetamus à verbo ἀγείρω congrego. Cujus proximum derivatum videri potest ἄγειρος, quasi dicas congregatorem, et inde αἴγειρος: solet enim Iota sic sæpe interponi. Jam vero antiquissimis temporibus sub populos, similesque arbores, confabulatum convenisse homines otiosos, ex vetustis poëtis abunde constat. Atque hæc forte ratio est, cur, à verbo ἀγείρω, αἴγειρον dixerint populum. [Etymol. Αἴγειρος, διὰ τῆς ει διφθόγγου. Εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι· ὡς τὸ καὶ αἰγέρων ἔφυσαν εὐγενέστεραι. "Scholiastes Homeri hoc δένδρον nominatum dicit ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως καὶ ἀναδόσεως αὐτοῦ, forsan quia Homerus ipsum μακρὸν et μακεδνὸν appellat." Henr. Steph. App. Thes. c. 299.]

Αἰγιαλὸς littus, pp. notat locum, ubi mare subsilit. Compositum, nempe, est ex nomine αἴξ, significante inter alia undam subsilientem, et nomine ἁλὸς, vel ἅλς mare. [Etymologus diversa esse monet ἀκτὴν; ῥηγμῖνα, et θῖνα. Ἀκτὴν nempe dicitur ὁ πετρώδης αἰγιαλός· ῥηγμὶν δὲ ὁ πρὸς ἄνεμον αἰγιαλός· θὶν δὲ ὁ εὔδιος, καὶ ἥσυχος αἰγιαλός. At αἰγιαλὸς omnibus commune nomen. Scholiastes Sophoclis, referente H. Stephano, t. 1. c. 375. fere similiter, ἀκτὴν dicit esse κρημνώδη τόπον ἐν θαλάσσῃ, at αἰγιαλὸν τὸν ἐπίπεδον, καὶ ὁμαλόν. Cf. et Ammon. p. 9. et ibid. Valcken. in notis. Ceterum mihi quidem certissima videtur cel. Lennepii conjectura à subsultu, vel assultu maris, dici

αἰγιαλέω. Malim tamen vocem hanc habere pro simplici, terminata in λος: uti in vocibus αἱμύλος, αἴσυλος, ἄκυλος, ἄργιλος, ceterisque, ex ipsius viri summi sententia. Alia longe ratio est vocis sequentis αἰγιθαλός. E. S.]

Αἰγιθαλός. Sic dicitur genus aviculæ. Nomen sine dubio compositum est ex αἴξ, et θαλὸς, quod ortum à verbo θάλω, vel θάλλω, floreo, vigeo: ut adeo αἰγιθαλὸς is proprie sit, qui delectatur procellis. [Confirmare videtur hanc etymologiam, quod scribatur etiam αἰγιθαλλὸς, per geminum λ. Vide Stephan. Thes. Append. c. 300. E. S.]

Αἴγιθος. Et hoc nomen avis est. Proxime oritur à verbo αἰγίθω, quod non multum differt ab αἰγίζω: habetque originem sæpius jam memoratum ἀΐξ. Ratio nominis autem petenda est ex historiæ naturalis scriptoribus.

Αἴγλη Fulgor, splendor. Vidimus jam supra, (in voce ἄγλαος) αἴγλη dici pro ἄγλη, et quidem originem ejus esse ἄγω splendeo. [Nempe ex prima notione frangendi orta est significatio refractionis radiorum lucis &c. Ex eadem autem proprietate frangendi αἴγλα etiam, seu αἴγλα μυστίλη, dictus videtur panis effractus, sive excavatus: de quo Pollux, l. 6. c. 12. Segm. 87. E. S.]

Αἰγυπιὸς idem notat, quod γὺψ vultur: à quo nomine etiam repetendum est. Verbum nempe γύω, ut suo loco videbimus, notat inter alia partes extremas explico, protendo, et protendendo capio. Inde verbum γύπω, vel γύπτω nomen produxit γὺψ, significans eximie avem rapacem, quæ vultur dicitur. Hinc adjectivum γύπιος, et præfixo α intensivo, ἀγυπιὸς, et sic tandem αἰγυπιὸς formatum.

Αἰγωλιὸς Ulula. Ejusdem formæ est, cujus nomen ἀνεμώλιος, quod est ventosus. Ut itaque hoc ab ἄνεμος, sic αἰγωλιὸς ab ἀιγὸς est, quod ab ἀΐξ. Proprie igitur αἰγωλιὸς significat quasi procellosum: unde quemadmodum ulula nomen acceperit, historiæ naturalis curiosis explicandum relinquo.

Ἀΐδης, et contracte ᾅδης, Orcus, inferi, deus inferorum. Oritur à simpliciori nomine ἀΐς; quod eandem originem habet, quam vox ἀὴρ, nempe verbum ἄω. Et quidem primum significasse videtur (quemadmodum aliquando ἀὴρ) locum tenebricosum; inde porro inferos, et sic tandem deum inferorum. Simili plane ratione nomen ἀὴρ pro inferis possuisse Theocritus videtur, [et in Novo Test. Ephes. 2. 2. τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, h. e. caliginis infernæ, sive inferorum. Vide interpretes, et confer omnino Iliad. E. 864. Od. H. 143. I. 144. E. S.]

Αἰδὼς Pudor. Contractum est ex αἰδόος, unde usitatum adjectivum αἰδοῖος pudorem adferens, et inde porro venerandum: cujus neutrum αἰδοῖα eximie veteres posuerunt de partibus pudendis. Αἰδόος autem est à nomine αἶδος, quod itidem redditur pudor: proprie tamen notasse videtur sanguinem coagmentatum in facie, et inde oriundum ruborem; qui, quum pudoris index sit, propterea pro pudore quoque positum fuerit. Origo est verbum ἄδω coagmento.

Αἰζηὸς Juvenis vigens, florens. Proprie forma Ionica est pro αἰζαὸς vel αἰζεὸς, quod pro ἀζαὸς, vel ἀζεός: et hoc ex α, et verbo ζάω, vel ζέω ferveo. Inde ad fervorem juventutis vigoremque translatum, nomen αἰζηὸς proprie notat, quasi valde fervidum et vigentem; et inde substantive juvenem vigentem. [Substantivum additur Il. Π. 716. Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε, κρατερῷ τε. Hesych. Αἰζηοί· νεανίσκοι, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες· ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ καὶ θυμώδεις. E. S.]

Αἰθὴρ, Æther. Certum est, oriri ab αἴθω incendo, uro, ardeo, fulgeo, splendeo, splendore candeo. Atque hinc veteres cœlum, vel æthera hoc nomine designarunt. Ratio nominis conspicua est in hoc Ennii versiculo: Adspice hoc sublime candens, quod vocant omnes cœlum. [Conf. Αἰθέρα· ἐμπυρισμὸν, apud Hesych. et ibid. Albert. t. 1. col. 152.]

Αἴθρα. Proprie adjectivum est fœminini generis contractum ex αἰθερὰ, quod à mascul. αἰθερὸς, et hoc derivatum ab αἰθήρ. Αἴθρα sic, substantive positum, est quasi cœlum candens, vel splendens: atque hinc eximie notat aëris serenitatem, aërem sudum; cui opponitur aliquando ἀὴρ aër tenebricosus. [Ut Iliad. P. 645. 646.]

Αἰθυιὰ notat avem, quam mergum vocant. Vide historiæ naturalis scriptores. Est similis hujus, quæ nominis ἀγυιὰ, ratio: ut adeo sit fœmininum, quasi à mascul. αἰθὼς, quod ab αἴθω.

Αἴθω. Propria hujus verbi vis quærenda videtur maxime in calefaciendo. Unde cum ea arefaciendi notio fluxit, quam videmus in verbo vicino ἄζω, tum aliæ quoque significationes, huic verbo maxime propriæ. A verbo ἄζω, non nisi forma, diversum fuisse videtur antiquum ἄθω: unde nostrum αἴθω, distinguendum ab alio verbo ἄθω, de quo supra in ἄεθλος. Ἄζω et ἄθω nempe utrumque referendum puto ad verbum originale ἄω, ut vidimus in ἄζω. Ab ἄθω (quod ex hac origine non differt ab ἄζω) profectum nostrum αἴθω, ab illa calefaciendi notione eam incendendi accepit, et inde porro urendi, ardendi, fulgendi, splendendi, candendi, similesque notiones. Porro, quemadmodum frequentissimæ translationes à motu ignis rapidissimo, et vehementissimo, ad animum vehementissimis perturbationibus motum, fiunt, sic quoque verbum αἴθω (in quibusdam derivatis, ut αἰθύσσω, αἴθυγμα aliisque) eandem translationem passum fuit.

Αἰκάλλω. Qui contulerit verbum καλλύνω pulchrum reddo, como, orno, et ejus Medium καλλύνομαι, significans inter alia sibimet placere, non dubitabit hoc nostrum verbum, analogia duce, repetere à nomine κάλλος pulchritudo, de quo suo loco. Ab isto nomine adjectivum oriri potuit ἄκαλλος, idque significare valde pulchrum. Inde porro ἀκάλλειν, et, interposito Iota, αἰκάλλειν, valde pulchrum facere, valde comere, valde ornare, ex qua significatione, simili fere metaphora, qua nos dicimus *jemand opschikken, jemand de kap vullen*, ea notio nata est, quæ huic verbo tanquam propria tribui solet blandiendi, assentandi, adulandi, similesque. [Egregie quadrat hæc etymologia in locum Aristoph. Equit. vs. 47., ubi de servo vaferrimo, hero suo blandiente, legitur, et Scholiastes simul observat, αἰκάλλειν proprie de canibus dici. Αἰκάλλειν ἐστὶ τὸ τὴν κύνα τοῖς ὠσὶ, καὶ τῇ οὐρᾷ σαίνειν τοὺς ἠθάδας: quæ proprietas optime respondet verbis Aristophanis, ὑποπεσὼν δὲ, nempe catelli ad instar, τὸν δεσπότην ἨΚΑΛΛΕ. E. S.]

Αἰκία. A verbo ἄκω acuo nomen ἄκος proprie eum sonat, qui pungit acumine. Inde eximie Lat. acus. Porro à nomine ἄκος (de quo plura suo loco) adjectivum ἄκιος proprie eum notat, qui quasi habet acumina, vel vim pungendi, vel pungendo lædendi. Hujus fœmin. ἀκία, et inde αἰκία, substantive positum, inde proprie notat cruciatum, vel læsionem, quæ fit pungendo, pulsando, vel cædendo. Unde eximie αἰκία sæpe verbera sonat, et, altius translatum, quamcumque injuriam cum contumelia conjunctam. [Eadem translatio notissima est in Hebr. כְּלִמָּה, a כָּלַם pupugit, vulneravit, læsit. Etymol. col. 774. 13. voce ὕβρις, αἰκία "ait" πληγαὶ μόνοι. Ὕβρις δὲ ὁ μετὰ προπηλακισμοῦ, καὶ ἐπηρείας αἰκία. Inde etiam quæritur apud Aristoph. in Ecclesiaz. vs. 659. Τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν; E. S.]

Αἷμα. Dubium non est, quin sit a verbo αἴω, quod ab ἄω flo, spiro, calefacio. Hinc αἷμα proprie id est, quo spiramus, et incalescimus, sanguis. Unde reliquæ notiones hujus vocis sponte fluunt. [Etymol. Αἷμα παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω. Quo duce rectius fortasse dixeris, sanguinem simpliciter à calore dici, non quo spiremus, sed quo corpora sint calida. E. S.]

Αἱμύλος. Quemadmodum à στόμα adjectivum est στωμύλος, sic ab αἷμα, αἱμύλος, quod ex eo genere nominum est, quæ à Græcis vocantur ὑποκοριστικὰ, id est, diminutiva nomina, vim blandiendi habentia. Hinc αἱμύλος eximie notat festive, et cum quadam affabilitate naturali garrulum, quasi dicas, in quo vis et vigor naturalis sanguinis et sic lepor inest. [Confirmat hanc etymologiam Lat. Æmulus, quod certe ab αἱμύλος nostro, non nisi spiritu, est diversum; quodque idem prorsus esse vocabulum clarissime evincit locus Aristoph. in Lysistr. vs. 1271., ubi Laco etiam Græce cum spiritu leni effert, καὶ τᾶν αἰμυλᾶν ἀλωπέκων Παυσαίμεθα: et Scholiastes "δασύνεται, inquit, κοινῶς—τῶν δὲ Αἰολέων ἐστὶ ψιλοῦν" κ. τ. λ. Itaque et Latinis æmulus, etsi Vossius in diversa abeat, tamen, cum origine tum significatione vocis, est ζηλωτής. Utque Gr. αἱμύλος apud Hesychium, est ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν acer, pp. fervidus in dicendo, ita Lat. æmulus videtur esse acer in imitando &c. E. S.]

Αἶνος pp. eadem vox est, quæ, ordine sequens, in Lexico Scapulæ reperitur αἰνὸς, et adjective redditur gravis. Est autem αἶνος, quasi contractum ex ἄϊνος: quod ab ἄϊς, uti à κλεῖς, κλεινὸς, &c. Vidimus autem supra, ἄϊς pp. in primis significare tenebras. Αἶνος itaque pp. est tenebricosus, obscurus, atque idem, substantive positum, rem obscuram significat, adeoque eximie orationem obscuram, dictum obscurum, quod Græco vocabulo Latini appellant ænigma. Porro, ob eandem caussam, αἶνος quoque orationem fabulosam notat; ex eo, nempe, genere, quo sunt fabulæ Æsopææ. Latius porro sumtum quodvis dictum, in quo acumen veluti sit, et maxime in laudem alicujus, notat: unde sic encomium, vel oratio laudatoria dicitur. Vidimus autem, vocem ἄϊς notare quoque inferos. Inde αἰνὸς pp. significare poterit non tantum tenebricosus, sed et iam infernalis. Ab utraque significatione proficisci potuit ea, quæ huic voci tribuitur, horrendus, quæ porro aliam propagavit, gravis, similesque. Priorem significandi rationem, qua tenebricosum notat, in animo habuit Eustath. in Comm. ad Homer. [Od. T. 568. p. 1878. 9.] cum hoc ipsum αἰνὸς redderet obscurum, ænigmaticum.

Αἰνὸς, Gravis, horrendus. Vide ad vocem præcedentem.

Αἴνυμαι. Origo procul dubio est ἄνω, quod vide in verbo ἀνύω. Significat autem proprie ἄνω (ut suo loco dicetur) hac illac, sursum deorsum, movere, cum incitatione. Unde notio perficiendi verbo ἀνύω tribui solet: atque inde porro idem significat consequor, obtineo. Jam ab ἄνω formatur ἀνύω, et inde αἰνύω, vel αἴνυμι, formam Mediam habet αἴνυμαι: et id quoque notat consequor et inde porro percipio, capio. [Αἴνυμαι, nimirum, pp. est sursum tollo, attollo. Il. A. 374. 579. O. 459. Od. Φ. 53. X. 500. Hinc aufero &c. E. S.]

Αἴξ, αἰγὸς, caper, vel capra. Primum oritur a 2. Præt. Perf. Pass. ἦιξαι, verbi ἀΐσσω, de quo suo loco. Notat autem ἀΐσσω motu subsultorio desultorioque ferri, vel ruere. Hinc αἴξ [sive ἄϊξ] eximie a veteribus Græcis positum fuit de undis maris, cum impetu subsilientibus: quæ notio in primis conspicua est in multis compositis, quæ ad tempestatem translata, turbinemque, quibus mare asperum fluctibus reddatur, variis modis sumuntur à Græcis. A motu autem isto subsultorio porro eximie capræ, quibus id, præ animalibus ceteris, proprium est, αἶγες dicuntur. [Etymol. Αἴξ ὄνομα ἀρσενικόν· τὸ ζῶον· παρὰ τὸ ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ, ἀΐξω, ἀΐξ, καὶ κατὰ συναίρεσιν αἴξ.—Πάντων δὲ τῶν εἰς ξ λῃγόντων ὀνομάτων, τοῦτο μόνον διὰ τοῦ γ κλίνεται: Quod Genitivus hicce desinat in γος, id inde haud dubie est, quod αἴξ dixerint pro αἴγς, ut thema vetus fuerit αἴγω, unde et αἰγίς. Stirps vero remotior ἄγω, de qua supr. 45. &c. E. S.]

Αἰόλος. Etsi primo adspectu stirps hujus vocis videtur obscurior, tamen nullus dubito, quin repetenda sit à nomine ὅλος, ut nempe αἰόλος sit pro ἀόλος, quod natura sua non valde differre videtur à nomine ἀολλὴς, de quo suo loco videbimus. Est autem ἀόλος porro, ut opinor, ex ἀ et ὅλος, vel ὅλος, quod, ut suo loco videbimus, quum oriatur ab ὄλω (unde ὄλλω, ὀλλύω &c. nec non Lat. volvo descendunt) non potest non esse volubilis. Hinc itaque ἀόλος, vel αἰόλος nihil aliud est proprie, quam valde volubilis: quæ notio conspicua maxime est in verbo ejus derivato αἰόλλω, significante, inter alia, verto, volvo. Ab ista autem significatione αἰόλος porro notat varium, multiplicem, versutum, prudentem: præterea quoque velocem. Atque ex dictis facile quoque apparet, quemadmodum vento tribui potuerit hoc vocabulum. Quæ ratio videtur, cur veteres Deum ventorum dixerint Αἴολον. Quemadmodum autem Latinis varius, respectu multiplicis colorum generis, eximie ponitur; sic quoque Græc. αἰόλος variegatum notat. [Etymolog. Αἰόλος——παρὰ τὸ αἴειν, ὃ δηλοῖ τὴν ἀνυπόστατον κίνησιν. κ. τ. λ. Hesych. Αἰόλος——εὐκίνητος, ἀπὸ τοῦ αἰολεῖν, ὅ ἐστι κινεῖν. E. S.]

Αἰονάω adspergo. Origo valde videtur incerta. Si tamen conjecturæ locus sit, repetendum fortassis est ab ὀνάω, quod vide in verbo ὄνημι. Ut, nempe, ὀνάω pp. significaverit adspergo, perfundo. Inde autem ἀονάω et nostrum αἰονάω oriri potuit, servata adspergendi notione. [Hesych. Αἶον· κάταντες declive. An hinc αἰονάω per declive fundo, effundo? Etymol. Αἰονᾶν, καταντλεῖν, καταχέειν, λούειν. E. S.]

Αἰπύς. Et hujus vocis stirps minus expedita: nisi tamen oriatur à verbo αἴπτω vel αἴπω, ut id vicinum sit alteri ἀΐσσω subsilio, et dialecto tantum differat. quemadmodum νίσσω et νίπτω &c. Jam vero à subsiliendo translatio facilis ad res, quæ cacuminibus suis in altum surgunt: atque adeo inde nomen αἶπος commode altitudinem significare potuit: quemadmodum nostrum αἰπὺς altum et excelsum. [Sane apud Homerum notio alti, et hinc excelsi, profundi, hac in voce longe frequentissima est, et prope regnat. Unde et Apollon. in Lex. Hom. p. 64. Αἰπὺν "inquit" ὑψηλὸν κυρίως: et Hesych. Αἰπύ· τὸ ὑψηλόν. Αἰπυτάτην· ὑψηλοτάτην, &c. Ab origine tamen subsiliendi, insiliendi, irruendi apud Homerum vulgo etiam celerem dicitur notare, nempe q. d. insilientem magno cum impetu, ut in tritissimo isto αἰπὺν ὄλεθρον, E. S.]

Αἶρα ["Malleus, securis, lolium."] Etsi non diffiteor, nomen hoc oriri posse ab αἴρω tollo, nihil tamen definio. [Sane uti ab εἴρω, εἶρος, à σπείρω, σπεῖρα, à μαίρω, μαῖρα, ita facillime ab αἴρω, αἶρα duci potest, placuitque adeo simplicissima hæc etymologia dudum veteribus. Vide Stephan. in App. col. 316. Jam vero cum αἴρω sit tollo, pp. αἶρα fuerit quod, vel qui, quæ tollitur, eximie securis, quæ manu cædentis attollitur, ad ictus validiores; malleus item, unde illud Maronis notissimum, Illi inter sese magna vi brachia tollunt. Porro, alio flexu, αἶρα, Lat. æra, lolium notat, herbam segetibus inimicam, de qua Plinius. H. N. l. 18. c. 17. item ab auferendo, quod, ceu maxime noxium, extrahi, et auferri soleat. In Plurali est apud Hesych. Αἶρας· ἀγρίας βοτάνας. Aliud autem est Lat. æra, vox Chronologica, sed originis recentioris, neque huc pertinens. E. S.]

Αἱρέω. Facilis derivatio est à verbo αἴρω, quod, quum inter alia notet tollo, inde αἱρέω significationem accepit capiendi, prehendendi, occupandi: præterea alias, ut expugnandi, subigendi, vincendi, evertendi, convincendi, decidendi, rem peragendi, similesque. [Intransitive idem hoc verbum Latinis est Hærere, h. e. prehensum, captum esse, undique teneri; ut hærere crimine, tanquam in laqueo &c. E. S.]

Αἴρω. Est à simpliciori ἄρω, quod notat sublevando, vel motu vibratorio, in altum tollo: de quo suo loco. Inde αἴρω sonat tollo, attollo, eveho: præterea notiones accepit capiendi, adferendi, auferendi, de medio tollendi, evertendi, abeundi, solvendi navem, castra movendi. Dein, altius translatum, idem sonat quod amplificare, exaggerare; ac tandem de animo adhibetur, idemque est quod animo concipere, uti in αἴρειν θάρσος, cui opponitur αἴρειν δειλίαν.

[Αἴς Orcus, inferi. Vide supra in ᾅδης.]

Αἶσα Parca, vel ipsum fatum. Origo quidem vocis

videtur esse verbum *αἴω* flo, spiro: præterea sentio, et ad animum translatum, intelligo. Quæ tamen huic voci subjecta ratio sit, mihi quidem obscurior videtur. Videant alii. [*Αἶσα* fortasse contractum est ex *ἄϊσα*, quod formatum cum *α* intensivo, ab *ἴσος*, vel *ἶσος*, *η* vel *α*, *ον* æqualis, e, æquabilis, e. Itaque *αἶσα*, per ellipsin nominis substantivi, pp. fuerit æqualis portio, et ipsa æqualitas, æquitas. Hesych. *Αἶσα· μοῖρα*. [Il. Σ. 327.] *λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν* "adeptumque prædæ portionem," æqualem, vel ex æquo. Idem Hesych. *αἶσα· ἡ πεπρωμένη*. [Od. Θ. 511.] *Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι*. *Καὶ τὸ καθῆκον* [Il. Γ. 59.] *Ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν*, pp. secundum æquum sive æquitatem, non præter æquum. Plura quære in not. Albert. ad Hesych. t. 1. 171. E. S.]

Αἰσάλων Æsalo, Accipitris species. Quæ stirps hujus vocis sit, inquirendum relinquo historiæ naturalis studiosis.

Αἰσθάνομαι. Origo hujus est *αἴω* vel *ἄω* sentio. Inde Futurum *αἴσω*, quod peperit primum nomen *αἰσθὸς*, porro *αἰσθάω*, et dein *αἰσθάνω*, cujus Medium, nostrum *αἰσθάνομαι*, proprium in primis verbum sensibus corporis; unde, ut fieri solet, ad eos animi translatum est: tum autem æque ac Lat. sentio idem est quod intelligo.

Αἰσιμόω. Etsi hujus verbi stirps quoque non omnino manifesta est, videri tamen queat ortum à nomine *αἶσα*, quod translate quoque notat portionem, vel partem, quæ quasi fato et sorte alicui obtingat. Inde nomen *αἴσιμος* ad portionem pertinens significare potuit et parere verbum nostrum, cum notione impendendi, quasi dicas, pro portione insumere, quæ vis vera hujus verbi videtur, ut non obscure usus ejus docet. [Etymolog. *Ὥσπερ παρὰ τὸ σπορὰ γίνεται σπόριμος, καὶ παρὰ τὸ ἀλκὴ ἄλκιμος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ αἶσα αἴσιμος*, κ. τ. λ.]

Αἴσσω. Oritur, ut omnia verba in *σσω* cadentia, à Futuro, adeoque ab *ἀΐσω*, quod non potest non esse ab *ἀΐω*, et hoc ab *ἄω*. Est autem verbum *ἄω* proprie cognatum verbo *ἴω*. Constat autem verbum *ἄω* eximie motui venti ruentis designando inservire; atque eandem significationem quoque verbum *ἴω* habuisse, satis apparet ex derivato ejus *ἰωὴ*, quod vento ruenti tribuitur. Ab hac significatione verbi *ἄω* et *ἴω* communi, generalior notio nata est motus cujuscumque, qui cum impetu quodam fiat. Unde eximie verbo *ἴω*, vel *ἵω*, notio adhæsit mittendi, vadendique; quæ utraque cernitur in temporibus quibusdam, quæ tribui solent verbis *ἵημι* et *εἶμι*. Memorata autem notio, quæ eodem jure verbo *ἄω*, atque *ἴω* tribui potest, propagavit eas, quæ verbis vicinis *ἀΐσσω*, et *ἵπτω* (unde Medium *ἵπταμαι*) adsignantur. Est nempe *ἄσσω* idem, quod *ἄττω*; et *ἄσσω* quidem venit ab *ἄσω*, verbi *ἄω*. *Ἵπτω* vero repetendum ab *ἵπω*, quod merito referri potest ad stirpem simpliciorem *ἴω*. Ut ergo ad cognatam stirpem pertinent *ἀΐσσω*, et *ἄττω*, sic significatione conveniunt fere. Et *ἀΐσσειν* quidem notat instar venti ruere, et modo est subsiliendo, desiliendove ferri; modo cum impetu ruere, irruere; modo prosilire, insilire; modo festinare, vel simile: *ἄττω* vero iis rebus tribui solet in primis, quæ inopinantibus nobis, instar venti vel turbinis subito exorientis, prosiliunt. Unde notat subito et raptim emico, vel exsilio, vel erumpo, vel similia.

Αἴσυλος. Dubium vix videtur, quin sit derivatum ab *ἄσω*, et conveniat cum voce *ἀήσυλος*, de qua supra suo loco. Ut adeo proprie notet noxium; dein etiam iniquum, nefarium, flagitiosum. Ab *ἄση* nempe primum *ἄσυλος*, et inde *αἴσυλος* formatum.

Αἰσυμνήτης Rex, vel certaminis præses. Certum est, nomen hoc oriri a verbo *αἰσυμνάω*, cujus stirps videtur esse verbum antiquum *σύω*, quod idem ac *σείω* et *σεύω* agito, vel, proprie magis, cum impetu et studio propello. Hujus verbi participium Medium *σύμενος* pp. notat qui semet incitat, vel summo studio ad aliquid fertur. Hoc contractum (quemadmodum ab *ὑμενος*, *ὕμνος* est) propagare potuit *σύμνος*, et id verbum *συμνάω*. Unde dein *ἀσυμνάω* et *αἰσυμνάω*: quod primum videtur significasse summo studio ad aliquid agendum semet impellere, studio adeoque summo res curare. Est igitur *αἰσυμνήτης* is, qui studiose et diligenter res curat, vel cujus curæ res commissa est. Inde modo certaminis præsidem, curatoremve eximie hoc nomine designarunt, modo etiam regem.

Ab eodem verbo *σύω*, productior forma *συέω*, et inde *αἰσυέω* videtur peperisse alterum nomen, quod Lexica exhibent *αἰσυητὴς* quod, ab impetu festinantis et studio, translatum videtur ad ardorem animi juvenilis, atque hac ratione adsignatum quoque adolescenti robusto et animi calidioris. [Vetustissimi Græci, præsertim Iones et Dores, singularem habuerunt summæ auctoritatis magistratum, qui dictus est *αἰσυμνήτης*, quasi justi honestique moderatorem dicas. Hujus imperium Aristoteles, Polit. iii. 14. 15. iv. 10. describit *αἱρετὴν τυραννίδα*, vel *μοναρχίαν*: cui uni, ex voluntate populi, vel ad certum temporis spatium, vel ad vitam, summa rerum committebatur. Recte igitur Dionys. Halicarnass. Ant. Rom. l. 5. p. 328. Romanos, more à Græcis ducto, ad æsymnetarum exemplum, dictatores suos creasse censet. Vide totum locum, ubi eximie de regum apud Græcos potestate disputatur. Hinc *αἰσυμνᾶν* vel *αἰσυμνᾶσθαι*, Doricum verbum, summo imperio præesse. T. H.]

Etymol. *Αἰσυμνῆται· οἱ βραβευταί. Ὅμηρος· οἱ τὸ αἴσιον ἀπονέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις*, κ. τ. λ. Ita fere Budæus Comm. L. Gr. p. 768. "*Αἴσιον* etiam inter alia *καθῆκον* significat, et juste officioseque factum. Unde *αἰσυμνῆται* olim dicti, quod genus est regum *οἱονεὶ αἰσίως πάντα νέμοντες*." &c. Lennepii derivatio analogiæ videtur convenientior. Ceterum de voce *Αἰσυητὴς* vide Ernest. ad Iliad. Ω. 347. p. 524. E. S.]

Αἶσχος. Dubium vix est, quin sit repetendum a verbo *ἄχω*, quod vicinum verbo *ἄγω*. Verbi autem *ἄγω* notio, quæ hic in primis spectanda videtur, fortasse repetenda est à verbo derivato *ἄχθω*, cujus Medium *ἄχθομαι* gravor. Ab *ἄχθω* nomen proxime descendit *ἄχθος* onus, quo gravor vel premor. Porro ab *ἄχω* proximum nomen *ἄχος*, quod metaphorice positum quoque superest. *Ἄχος* perperit *ἄσχος*, quod apparet ex derivato ejus verbo *ἀσχάλλω* indigne fero, mœreo: de quo suo loco. Porro illud *ἄσχος* nomen nostrum peperit *αἶσχος*, iota, ut fieri solet passim, interposito. *Αἶσχος* itaque pp. est quasi pondus, quo graveris, et inde, facili translatione, molestia, ex qua dolorem capias. Dein, altius translato nomine, fœditas, turpitudo, cujus aliquem pudeat, præterea deformitas, dedecus, infamia, probrum, vel simile. Paullo aliter vir cel. alio loco. *Αἶσχος*, inquit, pp. significat nævum in facie, et inde latius quamvis turpitudinem. Hinc *αἰσχύνη* pudor, in primis, qui ex turpitudine oritur. Differt enim à nomine *αἰδὼς*, pudorem notante, profectum ex verecundia, quem ruborem vocarunt Latini: ut quando rubore suffundi et similia dixere; quod Græcis pp. est *αἰδεῖσθαι*. [Verbum mihi est *ἄχω*, ut placuit cel. Lennepio: quod, adspiratione omissa, tamen malim repetere ab *ἀκω* pp. pungo. Ab *ἄχω*, *ἄχσω*, est *ἄσχω*, ut ab *ἔχω*, *ἔχσω*, *ἴσχω*. Ab *ἄσχω*, porro *ἄσχος*, *αἶσχος*, pp. quod pungit, vel deformat, Belg. *spiit*, à *spitten*, conf. quod in *ἀκία* composuimus, Hebr. כְּלִמָּה a כָּלַם pupugit, vulneravit, læsit, deformavit, &c. Rectissime igitur Hesych. *Αἰσχύνει· αἰκίζεται*, etymon quasi digito monstrans, et ipse Homerus verbum *αἰσχύνειν* pp. posuit de canibus, occisi senis caput, barbam, pudendaque, unguibus dentibusque suis misere lacerantibus, Iliad. X. 74. 75. E. S.] Ab *αἶσχος*, *αἰσχρὸς* "quod in comparativo habet *αἰσχίων*, nempe à subst. *αἶσχος*. Sic *καλὸς* in Comparat. habet *καλλίων*, cum duplici *λ*, quod est à subst. *κάλλος*." [T. H.]

Αἰτέω. Stirps hujus verbi videtur esse *ἄτω*, quod vide in verbo *ἀτάω*. *Ἄτω* autem non multum differt pp. ab *ἄδω*, de quo supra. Unde facile apparet, quemadmodum *ἀτάω* nocendi, lædendive notionem acceperit. Præterea, qui contulerit locutiones Latinas fatigare aliquem precibus, flagitare &c. facile animadvertet, quomodo *αἰτέω* à notione, quæ verbo *ἄδω* inest, ad eam petendi transire potuerit. [Favet huic etymologiæ constructio verbi *αἰτέω*, cum gemino Accusativo, uti dicitur v. c. *αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τὰ ἀγαθὰ*, quæ phrasis hoc adspectu pp. significaret fatigare precibus deos bona, id est *κατὰ*, quantum ad bona. At eidem obest nonnihil alia constructio cum præpos. *παρὰ*, personæ præmissa, uti in illo Plutarchi *αἰτεῖν ΠΑΡ' Ἱέρωνος τὴν θυγατέρα εἰς γάμον*. Itaque malim sic statuere, verbum *αἰτέω* à notione prima tendendi, (quæ est in *ἄτω*, *ἄθω* &c.) pp. significasse protendi ad me, hoc est extenta manu donari mihi, cupio: quæ proprietas in posteriori exemplo sic satis elucet, et priori isti, per ellipsin, haud incommode quoque potest applicari. Conf. omnino illud Odyss. P. 365. 366. *Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον, Πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων*, κ. τ. λ. Unde etiam nomen *αἴτης* et *προσαίτης*, quo dicitur qui stipem petit, mendicus. E. S.]

Ἀΐτης. Sic olim à Thessalis dicebatur amasius. Si analogiam sequamur, sponte delabimur ad verbum *αἴω* sentio. *Αἴτης* ergo proprie is est qui sentit, sive, ut Græco verbo utar, qui *πάσχει* patitur, patiens; eximie puer, amasius. [In Theocriti Idyllio xii. qui ΑΙΤΗΣ inscribitur, vs. 2. *οἱ ποθεῦντες*, pp. patientes, distinguuntur ab *ἀΐταις*. Accedit, quod forma vocis *ἀΐτης* magis quadret in actorem, quam in patientem, et vox ea sit trisyllaba, non bisyllaba. Itaque malim pro composita habere, ex *ἁ* comitativo, et *ἴτης*: ut *ἀΐτης* pp. sit qui simul eat, qui à latere amantis non discedat. Vide Lexic. Hederico-Ernestianum, in voce. E. S.]

Αἰτία Caussa. Videtur pp. sic dici quod confertur, vel adfertur, ad aliquid producendum. Origo nempe videtur esse verbum *ἄτω*: unde proximum nomen *ἄτη*, de quo suo loco. Inde Adjectiv. *ἄτιος*, et usitatum *αἴτιος*, cujus fœm. *αἰτία*, neutrum *αἴτιον*: quæ tria in usu sunt. Est autem verbum *ἄτω*, (de quo postea pluribus,) repetendum a vicino verbo *ἄδω*, quod supra exhibitum.

Αἰχμὴ, ῆς. Vidimus jam supra, in verbo *ἄγω* et alibi, quomodo vicina verba sint *ἄγω* et *ἄκω*. His tertium adjungendum *ἄχω*. Ut autem *ἄκω* eximie significationem acquisivit acuendi, sic *ἄχω* eadem gaudere potuit. Hujus futurum est *ἄξω*, Præter. perf. Activ. *ἦχα*, Præt. Pass. *ἦχμαι*, quod peperit nomen *ἀχμὴ*, significans acumen, et eximie cuspidem, mucronem. [Uti à *τίκω* est *τίκος*, *τίκνος*, *τέκνος*, *τίχνος*, et Substantive, *τέχνη*: sic ab *ἄκω*, est *ἄκος*, *ἄκιμος*, *ἄκμος*, *ἀχμός*; unde *ἀχμὴ*, et præposita iota, *αἰχμή*. T. H.]

Αἴφνης Repente. Proprie est Genitivus antiquus, à Nomin. *αἴφνη*, quod à mascul. *αἴφνος*: hoc vero est pro *ἄφνος*. Solet enim iota, in compositis, interdum interponi post *α*. Porro *ἄφνος* contractum est ex *ἄφανος*, cujus loco usurpatur *ἀφανὴς*, in Neutro *ἀφανὲς*, pp. id quod tam subito evanescit, ut non appareat. Fit enim ex *α* privativo et verbo *φαίνω*, sive *φάνω*, appareo. Denique, compositione facta cum præpos. *ἐκ*, una voce dicitur *ἐξαίφνης*, quasi ex tempore tam brevi, ut sentiri non possit. [*Ἐξαπίνης* dicitur contracte pro *ἐξ ἀπίνης*. Hoc autem est Genit. f. g. ab *ἄπινος*, repens, subitus. Idem hoc *ἄπινος* contractum est in *ἄφνος*, iota præposita, ut in *αἰχμὴ*, pro *ἀκμὴ*, ab *ἄκμος* &c. T. H.]

Αἶψα Statim, cito, celeriter. Est pp. neutrum Plurale; qualia multa à Græcis pro Adverbiis poni solent. Singulare inusitatum est *αἶψος*, quod non potest non oriri a secunda Præter. perf. Pass. *ἦψαι*, verbi *αἴπτω*, de quo jam dictum supra in verbo *ἀΐσσω* et *αἰπύς*. *Αἶψα* itaque notionem suam accepit ab impetu prosilientis, vel celeriter ruentis.

Ἀΐω est à simpliciori *ἄω*, quod supra jam vidimus, in *ἀάζω*, et *ἄζω*. Nostrum *ἀΐω* pp. quidem verbi *ἄω* notionem sequitur, et notat flare, spirare: unde aliquando à poëtis positum fuit pro efflare. Porro à spiritu oris ad vitam animalem, atque ita ad sensus corporis animalis, transfertur, et idem est quod sentio. A corpore denuo, ut fieri solet, ad animum translatam, respondet Latinorum intelligere. [Verbum *Ἀΐω* pp. significasse flare, efflare, probat locus Il. O. 252. ab H. Stephano allatus, Thes. t. 1. col. 257. ubi Eustathium laudat, per *ἀπνέοντα* exponentem. Vide omnino hunc col. 1296. 21. seqq. A notione spirandi, flandi, *ἀΐω* eximie videtur fuisse positum pro dicere, quasi dicas proflare voces. Unde Latinis sunt aio, ais, ait, contracta bisyllaba, pro quibus Ciceroni haud aliter, quam Græcis, aiio placuit: ut auctor est Quinctilian. Inst. l. 1. c. 4. §. 11. Cognatum huic est alterum *αὔω*, unde Latinis est autumo: quod uti aio, itidem notavit dicere, ut illo Plauti, Men. 5. 2. 7. Res plurimas pessimas affert, quas si Autumem omnes, nimis longus sermo sit. Vide infra in *αὔω*. E. S.] *Ἀΐω* apud Homerum ponitur, pro audio, et intelligo. Propria vis est sentio. *Ἀΐω* solute dicitur, et *αἴω*, unde *αἴσω*, *αἴσθω*, *αἴσθος*, *αἰσθὴ*, et *αἰσθάω*, *αἰσθάνω*, *αἰσθάνομαι* sentio: adeoque omnes hominis sensus vocantur *αἰσθήσεις*. Hæc ratio est, cur *ἀΐω* non tantum ponatur de sensibus corporeis, auditus, visus &c. sed etiam de intellectu &c. T. H. [An eodem e fonte aius dictus fuit à Romanis deus quidam, cujus vox, "Gallos adventare," in nova via, audita fuerit: quemque deinceps Aium Locutium, et Aium Loquentem, dixere, ut Aius Locutius, hac in voce, idem valeat ac sentiens, præsentiens deus, qui simul elocutus sit, admonueritque cives? Nisi potior sit Ciceronis sententia, 2. Divinat. cap. 32. segm. 69. ab aiendo et loquendo nomen invenisse. E. S.]

Αἰὼν Ævum, æternitas. Nomen est ex eo genere, quod natura sua collectionem et multitudinem rerum notat, ut patet ex terminatione *ων*: de qua supra, ad vocem *ἀγκὼν* et alibi. Quemadmodum autem in voce *ἀεὶ* vidimus, eam esse translatam eximie ad significationem temporis, ab illa flandi, spirandive, quæ est in origine *ἄω*; sic in nostro *αἰὼν* eadem translationis ratio locum habet, ut adeo quasi temporum collectionem, vel multitudinem significet. A qua denuo significatione propria profectæ sunt eæ, quibus vel ævum, vel æternitatem, vel hominis ætatem descripsere veteres. Formata pp. est à nomine inusitato *αἰὲς* vel *ἀιὲς*, quod ab *ἀίς*; cujus naturam, cum alibi supra, tum in voce *ἀεὶ*, exposui. Ceterum à Græco nostro *αἰὼν*, interposito digammate Æolico, ortum est *αἰϜὼν*, et hinc Lat. ævum.

Αἰωρέω. Præpostere vocabulum hoc positum est à Joanne Scapula. Neque enim hoc verbum produxit nomen *αἰώρα*, sed *αἰώρα* peperit *αἰωρέω*, ut adeo *αἰώρα* in primis hic spectandum sit. Videtur pp. esse fœm. ab masc. *αἰωρὸς*, quod ejusdem generis est, cujus sunt *θεωρὸς*, *θυρωρὸς*, et similia. Primum *αἰωρὸς* significasse videtur qui terram spectet, qui in terram quasi vergens pendeat. Videtur, nempe, compositum ex voce *αἶα*, quomodo antiqui Græci dixerunt pro *γαῖα*, *γῆ* terra, et nomine *ὠρὸς*, quod in compositis idem fere valet ac Lat. spectans, tendens, pertinens, vel simile. Inde *αἰωρὸς*, cujus fœmin. nostrum *αἰώρα* de eo poni potuit, quod, supra terram elatum, eam spectat, in eam vergit quasi pendulum. Unde generatim quodcumque vas pensile notat, ac dein quoque funem, vel simile quo quis utatur ad suspendium. A nomine *αἰώρα*, jam verbum *αἰωρέω* profectum, vi sua propria, significat sursum elevare, et elevatum pendulum facere: unde reliquæ hujus verbi notiones fluxerunt. [Etymol. *Αἰωρῶ. ἀπὸ τοῦ αἴρω, πλεονασμῷ τοῦ ω, αἰωρῶ τὸ κρεμῶ· Καὶ αἰώρα, ἀπὸ τοῦ αἴρω, αἶρα, πλεονασμῷ τοῦ ω, αἰώρα*. H. Steph. t. 1. 216. "Ab *αἴρω* fieri *αἰωρῶ*, interjecto *ω*, seu per pleonasmum *τοῦ ω*, et Grammatici quidam tradunt, et mihi fit verisimile."]

Ἀκαδημία est pp. fœm. à masc. nomine *Ἀκαδήμιος*, quod à nomine proprio *Ἀκάδημος*: unde locus iste, qui *Ἀκαδη-*

μία dicebatur Athenis, nomen accepit. Nominis Ἀκάδημος ratio paullo obscurior: etiamsi certum sit, oriri ab antiquo ἀκὰ et δῆμος, Lat. populus. Prius enim ἀκὰ quum referendum sit ad stirpem ἄκω, varia significare potest. Videri tamen queat, Ἀκάδημος pp. significasse eum, qui quasi populi malis medeatur. Est enim notio medendi quam plurimis derivatis a verbo ἄκω propria. [Conf. de voce G. J. Vossius, in Etymologico.]

Ἀκακαλὶς notat semen cujusdam fruticis. Originem vocis, (compositæ forte ex ἀκὰ, et καλὶς, quod ad καλὸς referendum) rationesque Botanicis expediendas relinquo. [Vide Dioscorid. l. 1. c. 119.]

[Ἀκαλανθὶς carduelis avis, item canis, vel catellus. Vide H. Steph. Append. col. 324. et viros doctos in Hesych. Albert. t. 1. p. 181.]

Ἀκαλήφη Urtica. Et hoc Botanicis relinquo. Forte à tactu nomen accepit. Est enim posterior pars (ut videtur) repetenda ab ἅπτω tango [Conf. omnino H. Steph. Append. col. 325.]

[Ἀκαλός: et ἄκαλος, lenis, placidus, quietus. Forte compositum ex ἀ intensivo et καλὸς, quod vide suo loco. E. S.]

Ἄκανθα Spina pp. fœmininum est a mascul. ἄκανθος, quæ vox composita est ex ἀκὴ vel ἀκὰ, et ἄνθος. Ἄκανθος itaque et ἄκανθα, utrumque Botanicis notum, pp. sonat florem habentem spinis obseptum: unde etiam ipsa spina ἄκανθα dicitur. [Ita fere præiverat Etymologus: Ἄκανθα, ἀπὸ τοῦ τῇ ἀκῇ ἀνθεῖν· ὅ ἐστι τῇ ὀξύτητι. Equidem tamen referre malim ad stirpem κάω, unde κάνω, κάνθω, κάνθος, ἄκανθος. Quodsi jam κάνω (ut conjecit cel. Lennepius in καίνω) pp. sit stimulo, pungo, vox ἄκανθος notare poterit valde pungentem, vel pungentem; et, substantive, echinum, erinaceum, &c. ἄκανθα autem eximie spinam, aculeum. E. S.]

Ἄκαρνα est genus fruticis. Itidem de hoc Botanici. [Ἄκαρνα "genus suffruticis apud Theophrast. Hist. Plant. l. 6. c. 3. et 4. pro quo nonnulli reponendum censent ἄκορναν: Hesychio ἄκαρνα est δάφνη laurus." &c. H. Steph. Append. col. 328.]

Ἄκατος genus navigii, ut volunt, actuarii. Est stirps paullo obscurior. Videtur tamen oriri à 3 Præter. perf. Pass. ἤκαται verbi ἀκάω, unde ἀκάζω, Lat. acuo. Forte nomen accepit à forma proræ acuminata. [Frisii talem naviculam dicunt *snik*, quod Frisiis Occidentalibus est *snip*: haud dubie itidem à forma acuminata. E. S.]

Ἀκέομαι Sano, medeor. Est a verbo ἄκω, quod propriam in primis habet notionem acuendi: quæ, ut supra jam vidimus, in verbo vicino ἄγω, profecta videtur à significatione protrahendi, ducendi in longum, et sic attenuandi, acuendique. A nostro ἄκω proximum nomen ἄκος superest in lingua Latina acus. Inde novum verbum ἀκέω pp. acuo, vel acu pungo et Medium ἀκέομαι eximie notat acu sarcire, sive acuto instrumento pungendo sarcire, resarcire, quâ notione, perinde ac Lat. resarcire, metaphorice quoque ponitur. Porro, quum veterum ars medica antiquissimis temporibus præcipue posita esset in sanandis vulneribus, seu eo quod Chirurgorum hodie est, atque alia vulnera curarentur resarciendo partes corporis hiscentes, alia aliis modis: inde factum est, ut à resarciendo quoque verbum transierit ad artem medendi, et quidem quacumque demum ratione ea instituatur. Unde Apollo, medicorum deus et præses, eximie ἀκέσιος dictus fuit. Porro verbum ἀκεῖσθαι, ut Lat. mederi, variis modis ad alia translatum est. [Eadem fere est metaphora in Hebr. רפא, quod exponens A. Schultensius, ad Job. v. 18. Comm. p. 153., nostrum quoque ἀκεῖσθαι tetigit.]

Ἀκὴ Mucro. Proxime oritur ab ἄκω, cujus notionem acuendi sequitur. [Hujus vocis procul dubio Accusativus est ἀκὴν, quod Grammatici, invita admodum linguæ analogia, deducunt à χαίνω: etiamsi ipse H. Stephanus, Thes. t. 4. col. 332. iis accedat, h. m. "Item et ἀκὴν à χαίνω deduci aiunt, præmisso α στερητικῷ, et adspirata in tenuem conversa. Quod etymon eo verisimilius est, et probabilius, quo magis ad vocis præcedentis ἀχανὴς (non hians, nullo diductus hiatu) significationem accedit. Significat enim, quasi dicas, ἀχανῶς, seu χωρὶς καὶ τοῦ χαίνειν. —— Etiam ἀκέων idem omnino cum præcedente ἀκὴν, significans nimirum tacite, ne hiscendo quidem. —— Usurpatur frequentissime participialiter, ut Il. A. Βῆ δ' ἀκέων, id est, ἡσυχάζων, σιωπῶν, quietus et tacitus, ac ne hiscens quidem." Hactenus ille. Mihi quidem nostrum ἀκέω, acu compungo, consuo, sarcio, absolute dictum videtur, de compressione oris, cujus labia, quasi consuta, adeoque firmissime compressa clausaque videantur: ut ἀκέων pp. sit consuens, comprimens os, et ἀκὴ consutio, compressio oris, silentium. Unde jam porro in Accusativo ἀκὴν adverbialiter, pro κατ' ἀκὴν, positum fuerit. Potuit et ἀκέω (Lat. aceo) pp. notare idem quod nostrum *prikkelen*; quo sensu Latinum verbum aceo de vino adhibuit Cato, de Re Rust. c. 148. "Vinum, quod neque aceat neque muceat." Belgice *wijn, die niet prikkele*. Unde jam porro acere, pro acidum esse, de animo intus dolente, (eleganti illa metaphora, qua Euclio, apud Plautum, in Aulular. 3. 4. 9. pectus sibi peracuisse dicit, et apud Homerum, Il. Ψ. 566. Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἈΧΕΥ͂ΩΝ Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος, et ἄχος, pro dolore, intus pungente et stimulante Il. Δ. 169. qui et ἄχος ὀξὺ dicitur Il. T. 125. X. 425.) quorsum fecisse videtur observatio. T. H. "Ἀκέων" inquit "pp. participium est, quod significat præ dolore conticesco; estque ἀκὴ adeo silentium, conceptum ex dolore contumeliæ, sibi illatæ. Qua ratione etiam ἀκὴν adverbialiter usurpatur: ut silentio facere aliquis aliquid dicitur, qui ex dolore tacet." E. S.]

Ἀκινάκης Acinaces. Est genus jaculi Persici, vel potius ensis. Si originem Græcam habeat, oriri potuit ab ἄκινος, et ἀκὴ, q. d. qui habet acutam cuspidem. Ἄκινος autem pp. est ab ἀκὶς, acumen, seu acies, quod à verbo ἄκω, unde quoque ἀκή.

Ἄκινος Acinus. Botanicis nota vox est. Nomen videtur profectum, à sapore acri. Est enim ἄκινος pp. nihil aliud, quam acris; adjectivum nempe ad ἀκὶς, et, ipsa origine, cum Lat. acris convenit. Est enim hoc quoque à Græco ἄκω repetendum.

Ἀκμὴ Cuspis sive acies. Est à prima Præter. perf. Pass. ἦκμαι, verbi ἄκω. Propria itaque vocis virtus est posita in significatione acuminis, atque inde aciem, cuspidem notat. Dein generatim significat quoque id, quod in quaque re summum est: atque hinc aliquando summum quasi temporis punctum notat, maxime opportunum ad aliquid agendum; quo sensu non magnopere differt à καιρός. Porro alio translatum quoque summum alicujus rei incrementum (sive terminum) significat, atque inde sæpe ἀκμὴ ponitur de vigore et flore ætatis, vel etiam ætate virili, aliisve rebus similibus. [Vide omnino de hac voce Jensii Lection. Lucian. p. 194-196.]

Ἀκόλουθος Pedissequus, comes, assectator. Ut viam ad stirpem hujus vocis indagandam nobis muniamus, respiciendum est ad vocem κόλλα gluten: quo nempe res diversæ junguntur, et cohærent; ut suo loco dicetur. Hoc autem est à κόλλω, et id ab antiquo κόλω: quod vicinum verbo κέλω, unde usitatum verbum κέλλω, Lat. cello, vel allido. Quod tandem ab origine κέω. De singulis dicendum suo loco. A notione jam impellendi, allidendique, et forte agglutinandi, et sic adhærendi, nata virtus assectandi, comitandique: quæ in nostra voce in primis spectatur. Fieri tamen potest, ut propius ab ea impellendi notione absit ista comitandi; si statuamus, vocem κόλουθος vicinam fuisse nomini cognatæ originis κέλευθος, quod viam notat, q. d. per quam aliquis semet impellit. Sic nempe ἀκόλουθος dici potuit comes, vel qui eadem via insistit, ἀ nempe idem significante, quod ἅμα, quemadmodum vidimus in ἀδελφός. Oritur autem proxime ἀκόλουθος ex antiquo κολούθω, quod pro κολόθω, cujus loco contractum κλώθω eximie ponitur sensu glomerandi, et nectendi lanam. Unde quoque una de tribus Parcis Κλωθὼ dicebatur. Porro memoratum κολόθω est à κολόω, hoc à κόλω, quod à κόω, vicino verbi κέω. [Verbum κόλω dedit Lat. colo, colere. Unde colere aliquem pp. significat sequi, sectari aliquem, sive obsequi. T. H.]

Ἀκόνη cos, quasi dicas quæ vim habeat acuendi. Proxime oritur ab ἄκων, et hoc ab ἄκω: de quo supra jam dictum. [Uti autem à Dativo vocis ἄκων, pro ἄκους, ἄκοντος, ἄκοντι, diminutivum est ἀκόντιον spiculum, jaculum: sic ab antiquo ἄκων, ἄκονος, ἄκονι est ἀκόνιον coticula. E. S.]

Ἄκορνα, ης, nomen plantæ, [" quæ putatur à nonnullis esse carduus benedictus sylvestris herbariorum." H. Steph.] Et hoc forte ab ἄκω. Videant Botanici.

Ἄκορον, ου, Acorum. Est genus herbæ cujusdam, de quo itidem Botanici.

Ἀκοστὴ, ῆς. Hordeum. A spinis acuminatis forte dicitur, ut pp. sit a tertia Præter. perf. Pass. ἤκοσται verbi antiqui ἀκόω, quod ab ἄκω, Lat. acuo.

Ἀκούω. Est ab antiquo ἀκόω, et hoc ab ἄκω. Significat quasi acuere sensum auditus, cui sæpe acuminis figurata notio tribuitur. Varios usus habet, ut Lat. audire, translatione facili omnes. [Est ipsum Lat. acuo, Belg. *scherpen*, vocali penultima paullo obscurius quam nos vulgo solemus, prolata. Metaphoræ sive potius metonymiæ ratio eadem esse videtur, quæ in Belgico nostro *zijne ooren scherpen*, h. e. aures arrigere, et quasi acuminatas reddere, ad sonos percipiendos eo facilius, attentiusque, quod alio verbo Græci dixerunt ὠτακουστεῖν. Quin fortasse et de acie oculorum intenta Græc. ἀκούειν adhibitum fuit. Vide Schrader. ad Musæum, p. 4. 5. Ceterum Lat. audio, etsi videri queat, in prima origine, convenisse cum nostro ἀκούω, ut nempe ἀκούω sit ab ἄκω, hoc vero ab ἄω, unde etiam ἀύω, ἄδω, αὐδάω: mihi tamen potius videtur repetendum a voce αὐδὴ vox, quod ab alio αὔω, verbo per ὀνοματοποιΐαν efformato, ut audio pp. sit vocem loquentis percipio. E. S.]

Ἀκρέμων Ramus arboris major. Est autem pp. quasi abundans ramis. Vidimus jam alibi, eam esse naturam nominum, in ων cadentium, ut collectionem notent. Oritur proxime quasi ab ἄκρεμος, quod ab ἄκρος, quod de cujusque rei extrema, vel summa parte ponitur. Est itaque ἀκρέμων multas quasi summitates, vel partes, in altum eminentes, habens. Unde eximie rami prægrandes, a caudice surgentes, ἀκρέμονες dicuntur.

Ἀκριβὴς, έος. Est proxime ab antiqua forma ἀκρίβω, quæ natura sua non differt ab ἀκρίζω, quod exstat, et notat summas partes quasi perambulo, vel seco, atque sic lustro. Oritur autem proxime ab ἄκρις, quod summam rei partem notat, et vicinum est nomini ἄκρος; de quo mox. Hinc ἀκριβὴς pp. is est, qui summas partes lustrat, et inde diligens, accuratus, exquisitus, exploratus, certus, verus et sim.

Ἀκρὶς, ίδος, differt significatione ab ἄκρις, ἄκριος, non vero origine. Notat locustam, de qua historiæ naturalis studiosi. [Conf. L. Bos, Exerc. ad Matth. 3. 4.]

Ἀκροάομαι, significat summa attentione audire. Translatio similis fere hic, quæ est in verbo ἀκούω, quocum communem stirpem habet alterum ἄκω. Est autem proxime ab ἀκροάω, quod ab ἀκρόω, et hoc ab ἄκρος extremus, summus, seu proprie magis quasi acuminosus, vel simile. Videtur ergo ἀκροάομαι significare aures suas in altum erigendo acuere, et sic arrectis auribus audire. [Conf. dicta superius in ἀκούω.] Unde in usu notat auscultare, vel cum attentione summa audire, et hinc de discipulis vel discentibus, qui præceptorem audiunt, nonnunquam ponitur: tum etiam significat parere, vel simile.

Ἄκρος. Ut supra vidimus, ἄγρος [unde substant. ἀγρὸς ager] esse pro ἄγερος, a nomine ἄγος, sic nostrum ἄκρος est pro ἄκερος, ab ἄκος, similive forma. Ἄκρος itaque pp. notat habitum quasi acuminis habens, vel ad acumen pertinens: hinc porro in acumen assurgens, supremus, summus, vel generatim extremus: unde reliquæ notiones, in Lexicis notatæ, sponte fluunt. Porro ἄκρον neutrum pp. notat quodcumque cacumen, in acutum desinens: idem, quod, voce magis producta, ἀκρωτήριον dicunt. Convenitque adeo non tantum cacuminibus montium, quæ sæpe ἄκρα, et ἀκρωτήρια dicuntur, sed quibuscumque extremitatibus eminentibus, etiam ipsius corporis humani. Hac ratione caput, brachia, pedes, ceteræque corporis extremitates, ἄκρα, præsertim a recentioribus Græcis; ἀκρωτήρια vero ab antiquioribus dicuntur.

Ἀκτὴ, fœm. est ab ἀκτὸς, pp. notante fractus, ab ἄγω frango, de quo supra. Ἀκτὴ itaque, Substantive positum, vel notat littus scopulis præruptum, ad quod undæ allisæ franguntur: præterea fruges vel frumentum confractum, et ad esum accommodatum: vel tandem lignum fragile, unde eximie dicitur sambucus. [Ἀκτὴ littus a Græcis dici solet, quoniam objectu suo fluctus maris illisos frangit, ac repellit, ut Grammatici volunt: sive potius ἀκτὴ est, quasi fragore fluctuum impulsa, atque intercisa. Vetus verbum est ἄγω, cujus vice (ut facilius ab altero, quod ducendi significationem habet, distingueretur) in usum communem venit ἄγνυμι. Ob eandem rationem Homerus frumentum, mola contritum et fractum, ut panis inde conficiatur, vocat ἀλφίτου, vel Δημήτερος ἀκτὴν, Il. Λ. 630. Od. Β. 355. Ξ. 429. Il. Ν. 322. Φ. 76. Deinde Ἀκτὴ, a Græcis peninsula dicitur, quam, maxima parte mari obversam, fluctus alluunt; ut erudite docuit Vossius, ad Scyl. Peripl. p. 6. 7. Hoc autem nomen, quoniam in Atticam regionem aptissime quadrat (ut bene monuit Dio Chrysost. p. 87.) ἀκτὴ primum est dicta, idque jam ante Cecropem regem, si fidem meretur Apollodorus Bibl. l. 3. p. 237. Euripides ea potestate posuit in Helen. vs. 1689. Lycophr. vs. 111. Euseb. in Chron. p. 99. 100. ἐν ἀκτῇ τῇ νῦν Ἀττικῇ. &c. T. H.]

Ἀκτὶν, vel ἀκτὶς, si stirpem spectes et formandi rationem, parum differt ab ἀκτὴ, et ab eodem verbo ἄγω frango oritur: atque hinc quoque (quemadmodum ἀκτὴ) ἀκτὶς sambucus dicta. Eximie autem, metaphora ducta a luce fracta, vel refractione radiorum lucis, radius solis hoc nomine designatur.

Ἄκυλος. Terminatio docet, esse ab ἄκος: cujusmodi nomina alia jam aliquoties vidimus. Eximie glans illigna sic dicitur. Significationis autem rationes Botanicis expediendas relinquo.

Ἄκων, et ἄκους. Posterius est contractum forte ex ἄκοες: nisi malis, formam esse participialem; ut διδοὺς, et similia. Sic ἄκων et ἄκους utrumque participium erunt verbi ἄκω, vel ἄκωμι, ut adeo significent quasi acumine pungens, vel acumen habens; unde porro in usu notant jaculum, vel spiculum. [Ἄκων, participium verbi ἄκω, olim fuit ἄκοντς, unde in Genitivo ἄκοντος: ἄκους itidem dixere pro ἄκοντς, ut διδοὺς pro διδόντς, ex Analog. Lennep. cap. 9. p. 129. Ceterum confer ὀξὺν ἄκοντα Il. K. 335. Φ. 590. et similia. E. S.]

Ἀλάβαστρον repetendum a nomine λαβὴ, quod, inter alia, notat ansam, qua quid prehendas, oriturque a λάβω, unde λαμβάνω; de quo suo loco. Ab isto λαβὴ verbum quasi est λαβάζω ansa prehendo. Inde nomen λάβαστρον proprie significare debuit id, quo tanquam ansa aliquid prehendas. Ab isto autem nomine, cum α præfixo, ἀλάβαστρον pp. est instrumentum, quod ansas non habet, quibus prehendas, atque inde eximie vasis unguentarii species sic dicitur. [Paullo aliter Methodius, in Etymolog. magno, col. 55. 38. Ἀλάβαστρον οὐ λαβέσθαι ΔΙΑ` ΛΕΙΟΤΗΤΑ ἀδύνατον.]

Ἀλαζὼν Arrogans, jactator. Stirps dubia videri potest. Putem tamen, oriri ex α, et λάζω, cujus Media forma λάζομαι, poëtis usitata, eximie notat capio, prehendo, arripio, ut adeo ἀλαζὼν sit pp. qui sibi multum assumat, arrogans adeo, vel simile. [Nisi simplicior sit derivatio ab ἀλάω, unde infra ἀλάομαι. Ab ἀλάω, ἀλάσω, ἀλάζω, ut

ab ἀρπάω, ἁρπάσω, ἀρπάζω. Quo ex fonte ἀλαζὼν pp. is fuerit, qui se multum volvit, jactat &c. Conf. descriptio τοῦ ἀλαζόνος apud Xenoph. de Institut. Cyri l. 2. p. 47. et infra verbum ἀλάομαι. Etymologia nostra confirmari ex eo videtur, quod idem ἀλαζὼν etiam adhibeatur pro ἀλώμενος, quod jam sine dubio ab ἀλάω descendit. Vide Suidam, t. 1. p. 98. E. S.]

᾿Αλαλή. Vox facta a sono, qui edi solebat olim a militibus, ad pugnam aggredientibus. [Hinc et ἀλαλητὸς, uti passim apud Homerum, est fremitus pugnantium Il. Δ. 436. Μ. 138. &c. E. S.]

᾿Αλάομαι. Tria verba vicina sunt, ex quibus ingens verborum copia orta est, ἄλω, ἴλω, et ὄλω. De singulis alibi dicendi erit occasio. Sufficit nunc observasse, propriam eorum virtutem quærendam esse in eo, quod volvendo versandove moveatur: vel in motu (ut ita dicam) volutorio, et versatili. Hinc ἀλάω est versando, volvendoque moveo: et Medium ἀλάομαι versando huc illuc me moveo, adeoque eximie erro, vagor, et, translatione ad animum facta, incertis quasi curarum viis oberro, atque adeo sic animi pendeo. [Conf. in ἀλάζω, ἄλλομαι &c. Exemplum notionis propriæ vide Il. Κ. 141. Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ᾿ΑΛΑ˜ΣΘΕ; Quid tandem tam incerto vagoque motu oberratis? &c. Cognationem verbi nostri cum altero ἄλλομαι probet illud Theocriti Id. 23. 60. ἅλατο καὶ τὤγαλμα exsiliitque simulacrum, quo loco collato, T. Hemsterh. in Id. 3. 42. reponebat. ὡς ἐς βαθὺν ἄλατ' ἔρωτα. E. S.]

᾿Αλαὸς cœcus. Compos. est ex α privativo, et λαὸς, quod ab antiquo verbo λάω, significante inter alia video, q. d. oculis percipio, capio. Est enim λάω pp. idem quod λαμβάνω, ab eodem λάω ortum. Itaque ἀλαὸς pp. est qui non videt, cœcus, vel, quæ in multis compositis literæ α vis est, qui difficulter, et perverse videt, adeoque luscus. [Etymolog. Ἢ παρὰ τὸ ἀλῶ, τὸ πλανῶ, ἀλαὸς, ὁ περιπλανώμενος. Quod videri queat aliquanto simplicius, in primis, propter vocem compositam ἀλαοσκοπία, quæ non certe speculationem visu carentem, sed speculationem vagam, incertam, nullibi quasi consistentem, defixamque, significat; qualis esse solet speculatio luscorum, qui, Lennepio observante, à Græcis pp. ἀλαοὶ dicuntur. Consentit Eustathius ad Il. Κ. 515. p. 821. Ἔστι δὲ ἀλαὸς ἐν τούτῳ οὐχ' ὁ μυδόλως βλέπων· πῶς γὰρ ἂν ὁ τοιοῦτος ἔχοι σκοπίαν, ἀλλὰ ὁ κακῶς λάων κ. τ. λ. Ceterum, ut ἀεροσκοπίαν, ἱεροσκοπίαν, θεατροσκοπίαν, ὁπλοσκοπίαν, ὡροσκοπίαν, sic fere ἀλαοσκοπίαν formarunt Græci. E. S.]

῎Αλγος. Dubium non est, quin sit contractum, ex ἄλεγος, quod à verbo ἀλέγω, et hoc ab ἀλέω, quod vicinum alteri ἀλάω: de quo modo dictum. Propria notio quærenda videtur in motu volutorio, et versatili: unde profecta ista doloris, [fere ut in Hebr. התחלחל, חול &c.] Porro, ad animum translatum, itidem notat dolorem, tristitiam, et similia. [Nempe, ut proprie ἀλγεῖν Græcis sit jactare se, ac versare huc illuc præ dolore: uti v. gr. Il. Θ. 85. ᾿Αλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. Perinde autem est, utrum dicas, ἄλγος esse, per contractionem, formatum ex ἄλεγος, quod ortum ab ἀλέγω, an statuere malis, ἄλγος esse ab ἄλγω, quod ab ἄλω, quemadmodum θέλγω à θέλω &c. Ab ἄλγω certe est Lat. algus, sive algor, et alga. Nempe ab ἄλω, ἄλγω, Lat. algus pp. videtur esse concussio tremorve membrorum vehementior, præ frigore: unde crepitans dentibus algus est apud Lucret. l. 5. vs. 746. Alga porro itidem, ab irrequieto motu, quo jactatur in mari, atque à fluctibus ad litus projicitur: unde Virgilius, projecta vilior alga. Neque adeo dubitandum videtur, quin Lat. algeo sit ipsum Græc. ἀλγέω, non adeo quod frigus dolorem adferat, uti Festus ait, quam potius, quod frigentes tremere, et præ impatientia doloris sese huc illuc versare soleant. Compone et cognatum ἀλύσσειν, quod Hesych. diserte exponit τρέμειν. E. S.]

᾿Αλδέω. Est ab ἄλω, quod inter alia notat versando, volvendoque consolido, et sic augeo, quæ translationis ratio magis conspicua est in derivatis à verbo vicino ὄλω, unde, ut postea videbimus, Græcum ὅλος, tum Lat. solidus et similia: porro Lat. oleo, et inde olesco, adolesco, pp. notans incipio fieri solidus, accepto incremento. Inde jam ἄλδω, inserto δ, et productior forma ἀλδέω, generatim notat incrementum do, augeo. [Apparet adeoque, ipsum Lat. alo, alui, altum, alere, ejusdem quoque esse originis, et alterum verbum Græc. ἄλθω, sano, pp. esse consolido; ut in illo Il. Ε. 417. de Marte vulnerato, ἄλθετο χείρ, pp. consolidata est manus. Vide et in seq. voce ἀλέα. E. S.]

᾿Αλέα. Prop. fœm. est à masc. ἄλεος, quod vix differt à nomine ἅλιος, quomodo Dores pronuntiarunt pro ἥλιος, sol, quod ab ἄλω repetendum; cujus vicinum ἕλω vel ἴλω, inter alia notat splendeo, et peperit nomina ἕλος, σέλας et similia: in quibus splendoris notio. Hinc facile jam apparet, quemadmodum ἀλέα in usu significare potuerit calorem, vel teporem, qui in locis apricis oritur à sole, quod ipsum Latin. sol, à tertio nostro verbo, supra in ἀλάομαι memorato, ortum videtur. [Ab ἄω est ἄλω, ἀλέω &c. Ex ἄλω, adspiratione addita, est Lat. halo, halavi, halare, porro halitus. Proprie adeoque ponitur de hominibus, qui halitum edunt. ᾿Αλέα autem Græce est talis halitus, qui vaporem tepidum adfert. Hæc ratio est, cur ab ἄλω etiam sit ἄλθω medeor. Nempe, ut ἰαίνω pp. significat tepore medicor, vel tepida aqua rigo, sic etiam ἄλθω ponitur. Hinc etiam ἄλθα pro medicina sumitur: nam veteres medici, non nisi rebus tepidis, corpori admotis, morbos solebant sanare. T. H.] Magni Hemsterhusii derivationem commendat in primis glossa apud Hesychium ῎Αλθα· θερμασία, ἡ θεραπεία, et collatio ipsius hujus nominis θεραπεία, quod itidem pp. notat curationem, tepidis fomentis adhibitis peractam. Vide infra in θεράπων et Analog. p. 135. 136. Porro verosimile videtur, Græcis duplex fuisse verbum ἄλω, alterum ὀνοματοπεποιημένον, à sono nimirum hominis, halitum edentis, quod ipsum est halo Latinorum: unde Halonem dixere hominem, hesterno vino languentem et vinum adhuc exhalantem quasi: Idem Græcis ἴωλος dicebatur. Nempe verbo huic ἄλω, sive ἅλω, cognatum fuit alterum ἕλω, superstes quoque in Lat. adhelo, anhelo, unde et ἕλος palus, sive stagnum, ab exhalando dictum &c. Alterum vero ἄλω (cum suis cognatis ὄλω, ἴλω &c.) significavit pp. volvo, provolvo, et convolvo, consolido. A notione volvendi, provolvendi, atque adeo projiciendi, (qualem modo observavi in Lat. voce alga, ab ἄλγω deducta) etiam alea Lat. derivatum videtur: quin et inde dicta ales, alitis, h. e. à motu volutorio, quemadmodum ipsum quoque Lat. volo, volare factum est ab ὄλω, Æolice Fόλω, unde et FόλFω, volvo. Denique Lat. volo, vis, velle, ex eadem est origine, quatenus, nempe, volvere rem animo, eamque cupere, velle (pro velere, velre) Latini dixerunt. E. S.]

᾿Αλέγω. Vidimus jam, in voce ἄλγος, esse hoc vicinum verbo ἀλάω, cujus notione ad animum translata, eam curandi accepit eximie hoc nostrum verbum. [Nimirum ab antiquo præterito perf. act. verbi ἀλέω, ἐάλεκα, omisso augmento, factum est ἀλέκω, et dein, loco κ pronuntiato γ, ἀλέγω. Proprietatis hujus verbi satis clarum indicium petas ex illo Diomedis Il. Δ. 388. 389. Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας, κ. τ. λ. et verbo inde propagato ἀλεγίζω apud Hesych. ᾿Αλεγίζω· περιστρέφομαι. E. S.]

῎Αλεισον. Ortum videtur à verbo antiquo λείω, vel λέω, levigo. Inde, nempe, proxime ortum λεισὸς, quod formatum à λίω. Id autem vicinum memorato nostro λέω, quod peperit usitatum λεῖος levigatus. Λεισὸς itaque, et, inde ortum, ἄλεισος, vel ἄλεισον, pp. valet leve, levigatum, atque inde translatum videtur, ad poculum, seu vas cœlatum, designandum. Præterea translatione non valde dissimili, acetabulum, osque coxendicis notat. [Dubito. ῎Αλεισον fortasse ab eodem ἀλείω pp. significat convolutum, rotundum, et eximie tale poculum. Etymologus, aliorum derivationibus refutatis, Κρεῖττον, inquit, λέγει ᾿Απολλώνιος, ὁ τοῦ ᾿Αρχιβίου, ὅτι παρὰ τὸ λεῖον γέγονεν ἄλειον, καὶ, ἐπενθέσει τοῦ σ, ἄλεισον, τοῦ α ἐπιτατικοῦ ἢ στερητικοῦ, τουτέστι τὸ μὴ ὂν ὅμαλον, ἀλλὰ ΠΕΡΙΦΕΡΕΣ. Quæ postrema descriptio ἀλλὰ περιφερὲς nostræ derivationi videtur favere. Inspice porro Il. Λ. 773. Ω. 429. Od. Γ. 50. 53. Δ. 591. Θ. 430. Ο. 85. 468. Χ. 9. et Eustath. p. 883. 54. 1357. 38. 1775. 10. Itaque et os coxendicis veteres, à rotunditate, ἄλεισον, et κύλικα appellasse, quis miretur? E. S.]

᾿Αλείφω. Verba primitiva sunt λέω, λίω, et similia: de quibus alias dicendi locus. Inde λείβω, λίβω, λίπω, λείφω, et similia oriuntur, quæ eximie significant stillo, destillo, et ad varios liquores applicantur. Eximie nomen inde ortum λίπος, et fœm. λίπα, pinguedini olei destillantis tribuitur. Ita χρίσασθαι λίπ' ἐλαίῳ antiquis frequens locutio est, pro oleo ungere, guttatim quasi destillante, et large. Ex his jam apparet, quemadmodum nostrum ἀλείφω, à memorato λείφω ortum, ungendi notionem acceperit, quasi dicas guttatim oleum infundendo ungo. Latius sumptum idem sonat lino, illino, cujus translationis similis est ratio. Porro ab ἀλείφω derivatum spectandum hic est nomen ἀλείπτης, quomodo dicebantur ii, quorum erat, in gymnasiis, ungere athletas, et sic præparare ad certamen: quæ notio eam peperit incitandi, exhortandi &c. quæ verbo ἀλείφω quoque tribui solet.

᾿Αλέξω pp. nihil aliud est atque futurum verbi ἀλέγω, de quo supra. Ab ista curandi notione, verbo ἀλέγω adsignata, ἀλέξω eam accepit opem ferendi, auxiliandi et porro propulsandi, arcendi, et similes. [Verborum hujusmodi in ξω rationes vide ad Analog. Lennep. p. 187. Videtur autem forma hæc in ξω frequentiam quandam, et studium agendi significare. Conf. Il. Γ. 9. Ν. 475. Ο. 565. Π. 562. Od. Ζ. 61. Ceterum ab ἀλέξω nostro nova forma ducta est ἀλεξέω sive ἀλέξημι, cujus Infinitivus est ἀλεξέμεναι. Il. Α. 590. Ε. 779. &c. Futurum ἀλεξήσεις Il. Ι. 251. &c. E. S.]

᾿Αλέω molo. Notio hæc profecta est a volvendo, versandove. Oritur autem verbum a simpliciori ἄλω, cujus propriam vim vide supra in ἀλάομαι, et ἀλδέω. Porro à versandi, movendive notione ea est, quæ huic verbo adsignatur, vitandi, cavendique. Tandem à solidando motu volutorio, et augendo notio illa congregandi enata est.

᾿Αληθὴς verus. Proprie oritur proxime à verbo ἀλήθω, quemadmodum πειθὴς à πείθω, et similia. ᾿Αλήθω formatum ab ἀλέω vel ἀλάω, pp. valet volvendo, versandove solidum facio: unde in usu quidem est idem quod ἀλέω molo, proprie tamen cernitur in derivato nostro ἀληθὴς, quod, vi naturæ suæ, est quasi volvendo solidum faciens vel passive volvendo solidum factum. [Ut formà adeoque conveniat fere cum ἀληθὴς pp. volutatus, Od. 1. 388.] Atque inde ad res incorporeas translatum idem est ac verus; ita ut opponatur voci ψευδὴς, de qua suo loco. [Si comparemus vocem ἀκηδὴς, et similes alias, verius videri possit, ἀληθὴς esse compos. ex α privativo et ληθὴς, quod à λήθω, hoc vero idem ac λάθω, unde lateo Lat.; ut ἀληθὴς pp. sit id, quod non lateat, sive quod latere non possit: aut ἀληθὴς de homine, qui non lateat vel et quem non lateat res. Conf. Il. Μ. 433. Od. Γ. 247. et Theoc. Id. 2. 154. cum vs. 158. E. S.]

῎Αλθω. Est pp. idem fere quod ἀλδέω volvendo solido, vel augeo: unde profecta sanandi notio, verbo nostro tribui solita. Oritur proxime ab ἄλω, de quo supra. [Conf. etiam observata T. H. supra p. 79.]

᾿Αλίγκιος. Videtur esse pro ἀλίκιος, cujus fœm. ἀλικία pp. non differt ab ἡλικία. Ut autem ἡλικία oritur ab ἡλίκος, sic ἀλίκιος ab ἀλίκος, in usu, ratione quantitatis (quæ inter diversas res intercedit), similis ponitur, eique respondet τηλίκος, ut Latina tantus, quantus. Inde ἀλίκιος, et, ejus loco pronunciatum, ἀλίγκιος, facili translatione, idem significare potuit, quod ὅμοιος. De voce ἀλίκος, vel ἡλίκος, suo loco dicendum. [Ab ἄλω, ἀλίω, pp. volvo, convolvo &c. est præter. perfect. ἧλικα, pro ἑάλικα; hinc ἀλίκος et ἡλίκος. Porro ab ἀλίκω est ἐάλιγκα, ἥλιγκα, ἄλιγκος, ἀλίγκιος pp. convolutus, conglomeratus; et hinc forte ἀλίγκιος et ἐναλίγκιος socius, similis, eadem metaphora, quæ est in Hebr. עמית socius, similis, pp. conglomeratus, involutus. Itaque et Od. Θ. 174. ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν pp. esset עמית לאלהים socius immortalibus. Nisi mavis repetere à stirpe λίω, unde λίκω, λίγκω, λίγκος, λίγκιος, et cum α præfixa, ἀλίγκιος pp. simili splendore præditus, atque adeo fulgore suo consimilis: quod optime quadraret in locum Il. Ζ. 401. ῾Εκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ. Præsidii fortasse aliquid nancisceretur posterior hæc etymologia ex collatione cum nostro *lyken*, unde *lijk*, *gelijk*. Vide Ten Cate; Ænl. P. 2. p. 279. 280. E. S.]

῞Αλις. Græca ἄλω, ἀλίω et similia sæpe jam vidimus significare volvendo in unum solidare, augere, et inde quoque congregare. Itaque ἅλις, adverbialiter positum, pp. sonat confertim, coacervatim, et porro satis, abunde, magna copia &c. [Uti promiscue dixerunt olim λίσκος et δίσκος, ᾿Οδυσσεὺς sive ῾Υδύσσης, et Lat. Ulysses, δάκρυμα et lacryma: ita nostrum ἅλις, permutato λ cum δ, videtur eandem fere propriam significationem habere atque ἅδη, de quo supra. Unde porro ex cognata forma ἅδις fluxisse putem Lat. satis: ut v. gr. Theocriteum istud, ἅλις πάντεσσιν ῞Ομηρος, rectissime jam convertatur satis est omnibus Homerus. Cui accedit non tantum, quod l et t permutentur quoque in Thetis et Thelis antiquo, sed etiam quod Gr. ἅλις non aliter ac Lat. satis construi soleat cum sequenti Genitivo. Exempla vide apud H. Stephan. Th. 1. col. 324. 325. E. S.]

᾿Αλισγέω. Origo quoque est ἄλω, unde ἀλίω, cujus futurum ἀλίσω, volvendi notione, peperit ἀλίσγω, et productius ἀλισγέω, quod in usu apud interpretes Alexandrinos Vet. Test. maxime notat volvendo, versandove inquinare sordibus, vel pulvere. [Respondet adeoque rectissime, apud seniores illos, verbum nostrum ἀλισγεῖν Hebraico גאל, quod eandem volvendi, volvendoque inquinandi habet potestatem. E. S.]

᾿Αλίσκω reducitur ad originem sic: ἄλω, ἀλίω, ἀλίσω &c. Est proprie incipio versare sive volvere: unde capiendi notionem accepit. Usus ejus latissime patet: ut docent Lexica. [Originem ab ἄλω vel ἅλωμι propius demonstrat aoristus secundus, sive Imperfectum vetus ἑάλων, ἥλων, et Participium ἁλούς. E. S.]

῞Αλισμα nomen plantæ est, formatum ab ἁλίζω similive forma; cujus origo verbum ἄλω, sæpe memoratum. De ratione significationis videantur Botanici. [Conf. Dioscor. l. 3. c. 169. et Plinius, l. 25. c. 10.]

᾿Αλιτέω. Proxime oritur hoc a nomine obsoleto ἀλίτης, quod non differt nisi sono ab ἀλήτης erro, vagus; cujus stirps verbum, jam supra positum, ἀλάω est. Ab ἀλήτης autem verbum descendit ἀλητεύω vagor. Simili ratione, à nostro ἀλίτης, verbum ἀλιτέω idem quoque notat vagor, erro: unde, in usu, significationem obtinuit peccandi, scelus admittendi, violandi, offendendi, et similia.

᾿Αλίω Volvo, voluto: quæ fere propria verbi hujus notio est. Oritur enim etiam ab ἄλω, ut formæ plures similes, quas partim jam vidimus, ἀλάω, ἀλέω, ἰλέω, ἰλίω, εἰλίω, ὀλίω &c. [A Græcorum hocce ἀλίω, sive ἁλίω, esse Lat. salio quis neget? Nempe volvendi notio translata est ad levissimos motus jactationesque pedum: neque de eo dubitare sinit alterum ἅλλομαι, nostro verbo cognatum, et ex eodem fonte ἄλω deductum. Ab eodem hoc ἀλίω est, adjectivum ἄλιος pp. vagans, divagans, et a scopo aberrans. Vide omnino Il. Δ. 498. Ε. 18. Λ. 376. 380. Κ. 324. Ν. 410. 505. Ξ. 455. Π. 615. &c. Porro metonymice idem hoc ἅλιος est irritus, frustraneus, tanquam vagus et à scopo aberrans, Il. Δ. 26. 158. Ε. 715. Σ. 324. Ω. 92. 224.

quod, ne suspiceris, a nobis fictum esse, en acumen poetæ Odyss. Δ, 349. 384. &c. γέρων ἅλιος ΝΗΜΕΡΤΗΣ, "senex marinus non aberrans" ubi Homerus, cavens malum omen in voce ἅλιος marinus (ut Il. Σ. 141. et Ω. 83. ab ἅλς, Dat. ἁλὶ pp. sal, sali) addit νημερτὴς, id est ἅλιος marinus, qui tamen non sit alio sensu ἅλιος, sive vagus, aberrans &c. Ex quibus simul jam constare poterit, Lat. alius (quod ceteroquin ἄλλος est Græcis, fere ut salio est ἅλλομαι) à Græco nostro ἅλιος nequaquam esse diversum. Est enim Latinis quoque alius pp. vagans, divagans, et dein diversus. Quæ causa est, cur Lat. alius construatur cum sequenti præpositione a vel ab. Vide omnino Virgil. Bucol. 1. 65. Horat. Ep. 1. 16. 20. Cicer. ad Div. 11. 2. &c. Patet denique hinc, cur longe alius idem notet ac longe diversus, et alias res agere sit diversas, et a scopo præsenti alienas res agere. E. S.]

Ἀλκὴ robur. Si analogice retrogrediamur, patebit esse nomen derivatum ab ἄλω, et quidem a Præter. perfecto Act. ἦλκα, quod a futuro ἄλσω, verbi ἄλω. Vidimus autem, verbi ἄλω, inter alias significationes, esse eam solidandi, quemadmodum apparet ex dictis ad verba ἀλδέω, et ἄλθω: ubi etiam observatum, a memorata notione fluxisse illam sanandi. Utraque etiam conspicua est in nostro ἀλκὴ, quod modo remedium notat, et, translatione denuo inde facta, auxilium; modo refertur ad vires et robur, quæ significatio proxime abest à notione soliditatis. [A robore etiam vocatur Aloe canis apud Ovid. Metam. lib. 3. vs. 217. Nescio tamen an simpliciter ab ἄλω volvo, devolvo, &c. ἀλκὴ pp. sit devolutio, amolitio: ut in illo Hesiodi, κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή. Unde dein ad vim amolientem, roburque invictum commode fieri potuit transitus. E. S.]

Ἀλκιβιάδιος. Est pp. derivatum ab Ἀλκιβίας, quod idem atque ἀλκίβιος, et id quidem proprie notat remedium vitæ: unde sic eximie, a medicis, vocatur quoddam Anchysæ genus. Idem quoque ἀλκιβιάδιος dicitur. Nomen autem habet a viribus, quibus ea valet. Vox composita est ex βίος, et ἀλκὶ, Dativo nominis ἀλξ, quod idem atque ἀλκὴ, ut Lexica docent. [Ἀλκὶ superest Il. Ε. 299. Ν. 471. Ρ. 61. &c.]

Ἀλλὰ Sed. Ut multa sunt vocabula, quæ vim habent Adverbiorum, sic hoc proprie est neutrum plurale, ortum a nomine ἄλλος: unde naturam accepit conjunctionis adversativæ, sed, aut, verum. Reliquæ notiones, quæ porro huic voci subjiciuntur, ad eam quoque, quæ est vocis ἄλλος, ut propriam, referendæ sunt. [Vide omnino de hac particula Clar. Hogevenium, in opere eruditissimo, quod inscribitur Doctrina Particularum L. Gr. cap. 1.]

Ἀλλᾶς est genus farciminis: botulum Latini vocant. Stirps autem obscurior. Forte contracta vox est, et originem habet a verbo ἀλλάσσω. Eo enim ut inclinet animus efficit nota circumflexi, quæ sæpe contractionis indicium est. [Ἀλλᾶς Gen ἀλλάντος uti πᾶς, παντὸς, quod cel. auctor ex πάας (pro πάανς) factum statuit. Ergo ut πάας est ab obsol. πάαμι, et quidem pp. participium, formæ ἱστὰς, ἱστάντος, sic nostrum ἀλλᾶς oportebit esse pro ἀλλάας, ex ἀλλάανς, verbi ἀλλάαμι: ut stirps sit ἄλω volvo, unde ἄλλω, ἀλλάω, sive ἄλλαμι &c. Ἀλλᾶς autem pp. volvens se, vel volutum in gyrum, ut solent esse farcimina rotunda, et convoluta. Ad hoc etymon fortasse respexit Aristoph. in Equit. vs. 1245. ubi, quum Agoracritus dixisset, ἠλλαντοπώλουν, Cleon respondet κυλίνδετ' εἴσω volvite intro istunc infelicem. E. S.]

Ἀλλάσσω. Ab ἄλλος verbum est ἀλλάω, cujus Futurum ἀλλάσω, unde ἀλλάσσω, et ἀλλάττω, significans pp. alium facio, adeoque muto, permuto: quæ notio reliquas propagavit, quæ, in Medio ἀλλάσσομαι, a Lexicographis notantur. [Ἀλλάσσω pp. est volvo, convolvo &c. Unde quod in Hebraico est Ps. 102. 27. כלבוש תחליפם ויחלפו vestimenti instar convolves, sive conglomerabis eos cœlos, et conglomerabuntur, id ab auctore Epist. ad Heb. c. 1. 12. Græcam versionem secuto, redditur καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἑλίξεις (alii Codd. ἀλλάξεις) αὐτοὺς, καὶ ἀλλαγήσονται. Conf. Schult. in Comm. ad Prov. Sal. p. 507. 509. E. S.]

Ἅλλομαι. Ab ἄλω volvo, verso, inter alia oritur ἀλέω, unde proxime Lat. salio. Porro ab ἄλω descendit nomen ἀλτὸς, quod vel volutum, vel coacervatum, vel auctum, significare potest. Posterior notio cernitur in Lat. voce altus: prior in verbo Latino, inde formato, salto. Ab ἄλω, verbum ἄλλω, vel ἅλλω, Medium habet ἅλλομαι, quasi Latine dicas verso me, versor huc illuc motu volutorio, quod proxime a notione saltandi abest. [Conf. dicta superius in ἀλάομαι, ἀλέα, ἀλέω &c. Formam Activam ἅλλω· τὸ πηδῶ, sæpe commemorat Etymologus, uti col. 5. 40. 456. 34. 486. 56. &c. E. S.]

Ἄλλος alius. Obscurior quidem primo adspectu ratio translationis, et stirps hujus nominis, videri potest. Puto tamen, esse a verbo ἄλλω, vel ἄλω volvo: unde alibi jam vidimus errandi, et aberrandi notionem ortam esse. Vide supra in Ἀλάομαι. Inde ἄλλος pp. is dicitur, qui quasi aberrat, et alienatur; atque sic alius. A qua notione reliquæ, huic voci subjectæ, repetendæ sunt. [Redi iterum ad ἀλέω, p. 83. Ceterum hic loci observari meretur, hoc ipsum ἄλλος Græcis nonnunquam idem esse ac τὸ diversus Latinorum, unde τ' ἄλλα eximie dicuntur diversa a vero, rationi non consentanea. Vide Euripid. in Thes. H. Steph. T. I. col. 343. E. S.]

Ἀλοάω Trituro. Est ab ἅλοος, quod contractum in ἅλως [cum spiritu aspero] significans aream, in qua trituratur frumentum: ut suo loco videbimus. A notione triturandi, nostro verbo adsignata, translatæ sunt aliæ comminuendi, contundendi, pulsandi &c. [Etymol. Ἀλοᾶν· τύπτειν, βάλλειν, καὶ τὸ θρύπτειν ἐπὶ τῆς ἅλω σῖτον. Ceterum ἀλοᾶν, (ut Lat. commolere) sensu obscœno etiam adhibetur ab Aristoph. in Ranis vs. 149. observante cl. Toupio, Emend. in Suid. P. 2. p. 102. E. S.]

Ἀλόη Aloë. Herbæ genus: stirps autem dubia.

Ἅλς idem est quasi ἀλὸς, ortum a verbo ἄλω, quod sæpe vidimus, inter alia, significare solido, coacervo, coagmento. Inde eximie sal dicitur ἅλς, a natura ad coagulandum proclivi. A notione salis porro translatum nomen est, ad denotandum mare, ob salsedinem aquæ. Porro, quemadmodum sales a Latinis, sic a Græcis ἅλες dicitur sermonis lepos. Idem nomen ἅλς, vel ἅλες, translatum ad eos, qui communi quasi sale utuntur, poni quoque solet ratione convictus, atque sic tandem generatim, nonnunquam ponitur de sodalitatis necessitudine. [Nescio tamen, an ἅλς, ἀλὸς Latine sal, (spiritu aspero resoluto in s) potius ducendum sit a notione exsiliendi, subsultandi. Nihil enim magis obvium, quam sal, igni impositum, exsilire, et cum crepitu quodam displodi. Conf. etiam supra in ἀλέω et ἅλλομαι. E. S.]

Ἄλσος Lucus. Propria notio et stirps petenda ex iis, quæ dicta sunt de verbis, ab ἄλω derivatis, ἀλδέω et ἄλθω. Ἄλσος, nempe, inde ortum, notionem accepit a conferta arborum, læte virentium, copia, et densitate: estque proprie silva, arboribus densa, et opaca. Quam autem, antiquis temporibus, hujusmodi silvas fraudibus suis in primis accommodatas viderent gentilium sacerdotes, atque propterea ritibus religiosis sæpe dedicarentur, deoque alicui consecrarentur, factum est, ut ἄλσος speciatim fuerit sumtum a Græcis pro silva, alicui deo consecrata, seu luco. [Ἄλσος, locus natura irriguus, et densis arboribus consitus. Origo vocis ab antiquo ἄλω, (unde Latini habent suum alo) ἄλδω, ἄλσω, ἀλδάω, ἀλδαίνω, ἀλδέω, et ἀλδήσκω apud Theocrit. Idyll. 17. 78. augeo, irrorando enutrio, et ἄλσις, i. q. αὔξησις, incrementum. Hæc pleraque sunt in Homero, et explicantur ab Hesychio. Usus jussit, de lucis proprie poni, deorum honori consecratis. Sic jam apud Homerum occurrit Il. Β. 506. ubi Onchestus, Bœotiæ urbs, vocatur ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἌΛΣΟΣ. Recte vetus commentator: πᾶς τόπος σύνδενδρος, ὕδωρ ἔχων, καὶ θεοῖς ἀφιερωμένος, ἄλσος καλεῖται. Vide Strabon. p. 632. ibidemque Casaubonum. &c. T. H.]

Ἀλύη. Sic vocari solet lignum, cui infigitur stiva. Est fortasse ab ἀλύω vagor, erro, de quo mox. Sic autem dici videtur, quasi pars aratri errans, quod, stiva demum infixa, regi potest et solet aratrum.

Ἀλύω est ex quinque verbis cognatis, quorum pleraque jam vidimus aliquoties, ἀλάω, ἀλέω, ἀλίω, ἀλόω, ἀλύω: quæ stirpem communem habent ἄλω; de quo jam abunde dictum supra. Ut reliqua inde orta verba, inter alia notat huc illuc vagor, erro: sic quoque ἀλύω: unde speciatim verbum hoc translatum ad animum, in primis poni solet de eo, qui errabunda mente vagatur. Unde quoque is ἀλύειν dicitur, qui, mente oberrans, exitum non invenit malorum; qui animo languet, præ consilii inopia et mœrore. Præterea is, qui de tranquillo mentis statu, velut dejectus, nec amplius sui compos, sive gaudio, sive alia commotione, huc illuc agitatur, et quasi oberrat. Unde repetenda notio exsultandi præ gaudio, nec non insaniendi, huic verbo quoque adsignata. Tandem, qui otiosus veluti oberrat mente, atque adeo otiosus est, is quoque ἀλύειν dicitur. [Ab ἀλύω etiam descendit vox dubia ἀλύται, de qua ita vir maximus. Ἀλύται, vox Elæa, vel Peloponnessiaca: cujus origo non satis explorata est. Nam, quæ scribit T. Faber Agonist. lib. 1. 18. aliena sunt, et parum apta. Ῥαβδοφόρον, μαστιγοφόρον, exponit Etymologus. Ῥαβδούχους certe Olympicos hosce lictores vocat Thucydides, lib. 5. 50. Virgis etiam, quas adversus peccantes et protervos expedirent, instructi Hellanodicis apparebant, totamque panegyrin pervagabantur; ut tumultus et rixas, in tanta hominum multitudine, coërcerent. Idcirco nomen esse tractum arbitror a verbo ἀλύειν circumire, oberrare, quasi circuitores, vel περιπόλους dicas. Ἀλύειν vero, perinde atque ἀλᾶν, ἀλᾶσθαι, a primitivo barytono ἄλειν descendit. His qui præerat, ἀλυτάρχης dicebatur, perhonorifica dignitas, et Hellanodicis proxima. Meminit Lucianus in Hermot. p. 572. &c. T. H.]

Ἄλφα, prima litera Alphabeti Græci, originem habet ex oriente. Quod tamen huic voci ἄλφα, in Lexico, adjicitur, tanquam derivatum ejus, verbum ἄλφω, invenio, cum suis derivatis, minime inde repetendum putem. Verius pertinet ad originem ἄλω, quod (quemadmodum aliæ formæ ἀλδέω, at ἄλθω) sic quoque significare potuit augeo, accumulo, vel simile: quæ significatio majori jure, ut opinor, adsignari potest verbo derivato ἄλφω, quam quæ in Lexicis adjicitur, notio inveniendi, quæ æque falsa est atque origo. [Respicere auctor videtur ad loca Homeri Il. Φ. 79. Od. Ο. 452. Ρ. 250. Υ. 383. quibus notio augendi, accumulandi, multo melius sedeat, quam illa inveniendi. Quodsi tamen nobiscum reputemus, Grammaticos et Lexicographos veteres, miro quodam consensu, nostrum verbum ἄλφω, cum cognatis ἀλφάω, ἀλφαίω, ἀλφάνω, ἀλφέω &c. exposuisse per εὑρίσκειν invenire, notio illa inveniendi non omni carere auctoritate videri queat. Quidni ergo potius statuemus, ἄλφειν in origine pp. idem esse quod ἀλύειν (ut pro ἀλύω litera υ in consonam mutata, dixerint ἄλϝω, ἄλφω) pp. ultro citroque vagari, quærere hic illic, adeoque etiam deprehendere, invenire? Favent loca veterum apud Suidam, in ἀλφάνει, favent et alia quædam indicia: uti v. gr. comparatio vocis ἄλφιτον farina, ab ἀλφίω molo, pp. in gyrum verto, converto, ductæ: sed in primis etymon hoc suadet cognatum verbum ἀλίσκω, de quo supra p. 83. E. S.]

Ἄλφιτον. Nisi sit originis peregrinæ, quod tamen vix putem, nomen ἄλφι (unde hoc nostrum ἄλφιτον) videri potest descendere a verbo ἄλφω, quod, ut ἀλδέω et ἄλθω, vel ἀλδήσκω, significare potuit nutriendo augere, vel nutrire: unde itaque ἄλφι, vel ἄλφιτον nutrimentum, sive, (ut in Lexicis redditur) victus, ad vitam necessarius, est, et speciatim farina hordeacea. [Origo traditur a Grammaticis haud inepta, ἀπὸ τοῦ ἄλφειν, sive ἀλφίειν, quod idem olim atque εὑρίσκειν invenire: quia primum alimentorum repertum, paratumque, crudas fruges comedere dedocuit. Poterant etiam satis concinne ducere ab ἄλφειν, quod notat ὠφελεῖν, prodesse, monente Etymologo col. 72. quippe farina, hominibus utilissima, valde prodest. Verum probabilius nomen hoc a colore petetur. Ἄλφος enim, vetustis Græcis, est λευκὸς, unde Lat. albus. Etenim epitheton vulgare est λευκὰ ἄλφιτα. Conf. Aristophanes, in Pluto vs. 807. Erethriam vocat λευκ' ἄλφιτον Sopater apud Athenæum l. 4. p. 160. quoniam αἱ ἐξ Ἐρετρίας μᾶζαι erant laudatissimæ &c. T. H.] Quid proprie notaverit vox nostra, doceat Etymologus, in voce, col. 73. Ἄλφιτον, sive ἄλφιτα κυρίως τὰ ἀπὸ τῶν πεφρυγμένων κριθῶν ἈΛΕΣΘΕΙΣΩ͂Ν θραύσματα, "farina hordeacea (vel ex hordeo excusso) commolita." Quod ipsum nobis indicare videtur, verum etymon esse ἀλφίειν, h. e. in gyrum volvere, atque ita molere, commolere: ut ἄλφιτον pp. sit commolitum, et λευκὰ ἄλφιτα adeoque alba commolita. Conf. supra in voce ἄλφα. Ceterum ἄλφος, albus, pp. etiam videtur esse commolitus, unde facillima translatione, (quia farina commolita album colorem præbet) Græci ἄλφος, pro λευκῷ, dixerint. E. S.]

Ἀλφὸς, albæ vitiliginis genus. Est et hoc forte a verbo ἄλφω ductum. [Conf. in voce ἄλφιτον.]

[Ἄλω. Ipsa hæc stirps est, unde multæ verborum formæ, supra jam passim commemoratæ, propagantur. Originem, in ἀλέω, clare indicavit Etymol. col. 71. 7. Ἀλῶ· τὸ συστρέφω. Etiam, cum spiritu aspero, elatum ἅλω sive ἅλωμι, quod tempora obliqua præbuit, in verbo cognato ἁλίσκω. Ceterum vide in ἀλέα, aliisque supra positis. Media forma ἄλεται, i. q. ἅλλεται, exstat Il. Λ. 192. 207. Unde et ἆλτο, pro ἥλετο Il. Λ. 211. &c. E. S.]

Ἀλώπηξ Vulpes. Vox videtur composita ex α et λώπηξ, et hoc quasi a verbo λωπήσσω, quod a nomine λῶπος, significante corticem, et, translate magis, vestimentum. Λῶπος autem, idem quod λόπος, ortum est a λέπω, Lat. decortico, quod etiam λεπίζω significat: a qua forma proprie λωπήσσω vix, nisi pronuntiatione, differt. A λωπήσσω jam nomen λώπηξ, et ἀλώπηξ, eum significare potest, qui callide cibum decorticare novit, quod vulpi accommodatum. Quidquid est, a vulpe denuo translatum nomen est ad hominem astutum. [Firmare videtur hanc etymologiam, quod vulpes etiam κερδὼ Græcis dicatur, a κέρδω, quod a κείρω, pp. tondeo, detondeo. E. S.]

Ἅλως. Est pro ἅλοος, quod ab ἀλόω: et notat vel aliquid in orbem quasi rediens, a notione volvendi, vel planitiem, in qua huc illuc libere vagari possis. Prior notio transiisse videtur ad circulum siderum, vel, qui est circa solem et lunam, vel qui in oculo cernitur, vel etiam circumferentiam clypei. Posterior notio eam peperit, qua ἅλως dicitur area, et speciatim, in qua teritur, et trituratur frumentum. Latius autem sumta vox, quamcumque planitiem notat: unde quoque campus frumentarius, sata, et similia nomen habent ἀλωά.

Ἅμα Latine simul, simul atque. Vox haud dubie a Græca stirpe profecta: ut non potuerit non oriri ab antiquo ἄμω, quod sedem è Græca, unde profectum est, in Latinam linguam transtulit; ubi notissimum verbum amo. Quantum autem, probabili conjectura, assequi licet, verbum ἄμω propriam notionem, et primam, habuit trahendo, attrahendo, similive ratione admoveo, adduco, adjungo: ut ex multis derivatis, suis locis commemorandis, clarius apparebit. Ex ista notione adjungendi, facile ea nasci potuit, qua ἅμα, adverbialiter positum, iis rebus adjicitur, quæ pariter, una, seu eodem tempore, fieri quasi significentur. Adhibetur quoque eandem ob causam, ad celeritatem duarum actionum, subito, et eodem veluti temporis momento, semet subsequentium. Ut in illo ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. Est autem proprie ἅμα adjectivum plurale, neutrum, ab ἅμος unus: de quo suo loco. Ἅμα itaque ex omni parte respondet fere Latino una. [Stirps ἄμω dedit formam productiorem ἀμάω, ἀμῶ, quod pro-

proprie esse Lat. amo, (ex amao contractum, et dein correptum) persuadere videntur reliquæ formæ amas amabam, amavi &c. Verissime autem conjecisse Lennepium, verbum hoc pp. esse attrahendo adducere, admovere, patet ex glossa Hesychiana, ἀμᾶσθαι· ἐφέλκεσθαι. Est igitur Latinum amare pp. idem, quod ἀσπάζεσθαι. Quo sensu Plautus posuit, in Pœn. Act. 2. Sine, amem, h. e. patere, ut complectar amicam meam, ne obturba. Ceterum ab ἅμω est ἅμος obsoletum, servatum tamen in Latino hamus, et fœm. ἅμα pp. comprehensio, adductio: cujus dativus sive ablativus antiquis scribebatur ἅμαι, dein ἅμα. Quod ipsum ἅμα pp. comprehensione, sive complexu, est nostrum ἅμα brevius enunciatum. Pari ratione παρὰ dixerunt Græci, pro παραὶ, (quod contractum in πραὶ dedit Lat. præ) κατὰ, pro καταὶ &c. Ceterum vox hama, (quæ etiam, leni cum spiritu, ama scribitur) à Paullo et Ulpiano JCtis, Plinio item et Juvenale, servata est. Vide Gesner. in Thes. L. L. et viros doct. ibi laudatos. E. S.]

[Ἄμαθος, ου, Arena, pulvis. Vide, hac de voce, laudatos viros doctos ab Albert. in not. ad Hesych. T. 1. c. 257, ubi differentia ejusdem à ψάμαθος, ex Grammaticis, notata. Stirps videtur esse ἄμω, unde, ἀμάω, ἀμάθω &c. ut ἄμαθος pp. sit pulvis tenuior, facillime adhærescens corporibus. Ejusdem originis est ἄμμος, quod vide suo loco. E. S.]

Ἀμαιμάκετος. ex antiqua dialecto Ionica repetenda vox est. Nempe ἀμαμάχετος primo produxit ἀμαιμάχετος, quemadmodum καταβάτης, καταιβάτης, et similia. Porro κ, pro χ, est: ut in Ionico δέκομαι, pro δέχομαι, et similibus. Patet ergo jam, vocem esse conflatam ex ἅμα, et μάχετος, quod posterius à μάχομαι pugno, de quo suo loco. Ἀμαιμάχετος ergo proprie, vi sua, is est, qui quasi prœlium arcessat, qui se præliis usque adjungat, qui animo in prælium prono sit, qui omnia pugnando rapiat, et ita inexpugnabilis sit, et quæ sunt hujus generis notiones aliæ. Mihi quidem simplicior videtur derivatio Etymologi, col. 67. Ἀμαιμάκετον· Ὅμηρος (Odyss. Ξ. 311.) Ἱστὸν ἀμαιμάκετον. Παρὰ τὸ μῆκος, μάκετος. διπλασιασμῷ, μαμάκετος, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ι, μετὰ τοῦ α, ἀμαιμάκετος, ὁ μακρὸς, καὶ ὑπερφυής. Conf. loca Il. Ζ. 179. Π. 329. Hesiod. Asp. vs. 207. E. S.

Ἀμάλθεια. Vox composita ex ἅμος, vel ἅμα, de quo dictum modo est, et nomine ἄλθεια, quod à verbo supra memorato ἄλθω repetendum est. Vidimus autem, ἄλθειν, vicinum verbi ἀλδέω et ἀλδήσκω, pp. significare potuisse valde augeo. Est ergo ἀμάλθεια, quasi dicas, una pariter vel simul, eodem tempore, nutriendo augens, adeoque nutriens, alens. Atque hinc factum, ut nomen adsignatum fuerit capræ, quæ, inter signa cœlestia, Jovem infantem lactasse fertur. Cujus κέρας propterea in consuetudinem proverbii hujus venit, Ἀμαλθείας κέρας αἰγός. Latini cornu copiæ vocare solent.

Ἄμαλλα Manipulus repetendum arbitror ab obsoleto ἀμάλλω, quod ab ἀμάω, quo de postea suo loco. A colligendi notione, quæ verbo ἀμάω adsignata est, nostrum ἄμαλλα eximie notat manipulum vel fasciculum manipulorum.

Ἀμαλὸς Mollis, tener. Aiunt vulgo, esse pro ἀπαλὸς, nec diffiteor, aliquando literas labiales, μ et π, inter se commutari. Docent tamen quam clarissime quædam notiones, quæ derivatis hujus vocis subjectæ sunt, ut illa corrumpendi, perdendi, similesque, falsam esse istam opinionem: quum repugnent istæ notiones vocis ἀπαλὸς naturæ. Est sine dubio nostrum ἀμαλὸς idem quod μαλὸς, α præfixo, ut sæpe fieri am vidimus. De voce autem μαλὸς suo loco dicetur. Verbo suffecerit observasse, ortum illud esse ab antiquo μάλω, cui vicinum μόλω, superstes in lingua Latina, quod, ut produxit verbum mollio, sic Græcum μάλω, ejusdem notionis verbum, μαλάσσω peperit. Inde jam μαλὸς, et ἀμαλὸς, idem valet quod mollis, et porro, molliendo quasi imbecillis, debilis, factus. Inde igitur natæ significationes, quæ in derivatis cernuntur, abolendi, corrumpendi, perdendi, similesve.

Ἀμάμυξ [sive ἀμάμυξις, vel ἀμάμαξυς vitis, aut] uvæ quoddam genus. Stirps autem dubia.

Ἀμανίται. Sic fungi quidam dicuntur. Et hujus stirps dubia.

Ἅμαξα [vel ἄμαξα] Plaustrum. Videtur vox copulata esse ex ἅμα, et ἄξα, quod ab ἄγω duco, vel veho: de quo dictum supra. Ἅμαξα itaque, natura sua, videtur significare currum, vel plaustrum, quo cuncta simul vehantur: quod in notionem vocis apte quadrat. Tales nempe ἅμαξαι olim Scythis fuere, qui inde ἁμαξόβιοι. [Ab ἄμω, sive ἄμω, ἀμάω, ἀμάσω, fieri potuit ἀμάσσω, vel ἀμάζω: unde in Perfecto ἤμαξα &c. Inde forte ductum nostrum ἄμαξα, vel ἅμαξα. Notio currus à conjungendo, vel compingendo repeti commode potest, ut in רֶכֶב currus, à רָכַב coagmentavit, ex variis partibus conjunxit plaustrum. Ejusdem indolis est ἅρμα, ἅρματος. E. S.]

Ἀμάρα. Nisi repetendum sit ab ἀμάω, colligo, fateor me stirpem ignorare. Potuit autem inde sic dici sulcus, in quem aqua colligitur, et per quem ducitur ad terram irrigandam: vel etiam cloaca, meatus subterraneus. [Vide Iliad. Φ. 259. ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων, ubi ab Apollonio et Eustathio exponitur ὑδρορρόη. Videri possit esse vox orientalis: est enim אָמַר Hebr. (Arab. amara) pp. fluxit. Sed malim cum cel. Lennepio e Græco fonte repetere, et conferre cum Belgico nostro *trekfloot*, i. e. quæ aquam veluti trahat, attrahat, uti ἀμάω pp. est traho, attraho. Favet etiam verbum ἀμαρεῖν apud Hesychium ἀκολουθεῖν et ἀμάραν, ibidem αὔλακα. Vide etiam A. Schultens. infra in voce Ἁμαρτάνω. E. S.]

Ἀμάρακος [sive ἀμάρακον] Herbæ genus est, quod haud scio, an a verbo μαραίνω nomen acceperit. [Virgilio mollis amaracus dicitur; unde videri queat, efferri potuisse ἀμάρακον, pro ἀμάλακον. Sed hæc sunt valde incerta. E. S.]

Ἁμαρτάνω oritur à simpliciori ἁμάρτω, cujus varia tempora supersunt, quæ verbo ἁμαρτάνω adsignantur. Ἁμάρτω autem, nisi me omnia fallunt, repetendum est ab antiquo μάρω, quod inter alia produxit verbum μάρπτω, Lat. capio, prehendo; ut alibi dicetur. Præfixo jam ἀ privativo, quod vocant, ἁμάρτω est non prehendo, non capio; adeoque aberro, veluti à scopo, à meta, à via: unde postea varie transfertur, quemadmodum fere Lat. erro, et modo de errore mentis ponitur, modo de eo, quo quis a scopo legis et justitiæ aberrat, quando idem notat quod peccare, peccatum admittere. [" Nescio quo consensu, concentuque, conspiratum à doctis, indoctisque, juxta, ἁμαρτάνειν istud, et ἁμαρτεῖν, ducta esse ex a privativo, et μάρπτειν capere, prehendere, corripere. Speciosum, sed parum solidum. Repugnat analogia: nam et ἁμαρεῖν apud Hesychium est ἁμαρτάνειν, πείθεσθαι, ἀκολουθεῖν. Suspicor, sed tantum suspicio est, originem sitam in lubrico motu, lapsu, fluxu; quem exserit ἀμάρη, quæ est ὑδρορρόη, apud eundem; cum aliis, quibus non immorabor. Inde ἁμάρτειν· ἁμαρτεῖν· ἁμαρτάνειν, lubrico motu labi, fluere: quod est partim à scopo aberrare, partim peccare, atque excidere officio; lapsare, ἀτυχεῖν, ὀλισθεῖν." A Schultens. Comment. ad Prov. Salom. c. 21. 4. p. 248. Magni Schultensii conjecturam (præter spiritus asperi hoc in verbo usum perpetuum) magno opere firmare videtur compositum ἀφαμαρτάνειν, quod apud Homerum similiter est aberrare a scopo Il. Θ. 119. 302. Λ. 350. Ν. 160. &c. Repugnaret enim vehementer linguarum analogiæ, constructionisque sanioris rationibus, si statueremus, verbum ἁμάρτειν (secundum plerosque, compositum ex ἀ privativo et μάρπτειν) denuo componi cum ἀπὸ ab: esset quippe ἁμάρτειν hoc pacto pp. non ferire, et ἀφαμαρτάνειν pp. non ferire ab, quod est nihili: quum contra compositionis ratio planissima sit, si cum Schultensio dicamus, ἁμαρτάνειν pp. esse lubrico motu excidere, dein vero ἀφαμαρτάνειν significare lubrico motu excidere à scopo. E. S.]

Ἀμαρύσσω splendeo, fulgeo. Etsi origo non valde aperta est, eadem tamen esse videtur, quæ verbi μαρμαίρω splendeo. Hoc autem reduplicatione factum est à verbo μαίρω, et hoc à μάρω, diverso ab altero μάρω, cujus modo memini. Μάρω autem à μάω, et hoc tandem, præfixa litera μ (ut non raro fit) ab ἄω repetendum videtur; cujus notionem propriam alibi jam vidimus. Idem tamen translatum ad ardorem, splendorem, similiave, discimus ex proximo ejus derivato ἄρω, de quo suo loco. Verbum itaque ἀμαρύσσω ab ἄω sic profectum: Ἄω, ἄρω, μαρύω, μαρύσω, μαρύσσω, ἀμαρύσσω. [Salva summi præceptoris mei reverentia, hic aliquantum dissentire mihi liceat. Verbum μαρμαίρω, cum ἀμαρύσσω nostro collatum, facit quidem, ut ipse quoque pro certo habeam, stirpem esse μάρω: sed μάρω repetendum esse ab ἄρω, id vero haud videtur verisimile. Primitivum verbum μάω, cum cognatis μέω, μόω aliisque, Lennepio observante, pp. est moveo huc illuc. Jam autem, quid magis in promtu est, quam à motu tremulo ortam esse notionem splendoris rutilantis, quæ in μαρύσσω, μάρμαρος, μαρμαρύζω &c. abunde nota. Etiam motus tremuli notio, in verbo cognato μαρίειν, clarissime cernitur apud Hesychium, ubi Μαρίειν exponitur πυρέττειν, ὀχλεῖσθαι febricitare, turbari. E. S.]

[Ἁμὰς, ἁδος. Navicula. Fortasse a trahendo, ducendo, quæ notio propria est in ἄμω, ἀμάω. Belgice sic dicunt *een trekschuit*. E. S.]

Ἀμαυρὸς non aliam, quam modo memoratum ἀμαρύσσω, stirpem videtur habere; verbum nempe ἄω et inde ortum αὔω. Unde nomen αὖρος, cujus fœm. aura, in lingua Latina aliquando obscuriorem splendorem notat. Ipsum neutrum αὖρον, à splendore, in Latina lingua ad denotandum metallum pretiosissimum transiit. Ab isto jam αὖρος ortum μαῦρος, quemadmodum Græci pro ὄσχος pronuntiarunt μόσχος. Μαῦρος jam, quasi dicas, obscure splendens, producere potuit ἀμαυρὸς, id est non splendens, adeoque obscurus: quæ propria potestas censenda est; unde reliquæ notiones sponte provenerunt. [Conf. supra in ἀμαρύσσω. Μαύρειν videtur pp. idem esse quod μαίρειν splendere, radiare. Unde de oculi vitio acceptum, quod suffusionem Latini dicunt: de quo plura vide in Adnotatt. ad Gen. 4. p. 71. 72. Inde notio obscuritatis in μαυρεῖν apud Hesiod. Ἔργ. vs. 325. aliisque locis a Cl. Albert, laud. ad Hesych. v. μαῦρον, item in ἀμαυροῦν, cum α intensivo. Compone Foëf. in Œcon. p. 23. E. S.]

Ἀμάω est a supra jam memorato ἄμω. Inde autem proprie maxime ἀμάω significat colligo, quasi dicas attrahendo, adducendo in unum acervum accumulo. Ex generali hac notione porro idem valet ac Lat. meto, demeto, atque inde porro abscindo. [Nempe ἀμᾶν est metere; pecul. falce manuali, ut manipulum, manu comprehensum, seces. Vide omnino Hesiod. Ἔργ. vs. 480. collata descriptione Homeri, Il. Λ. 67-69. Favent huic expositioni interpretationes verbi ἀμᾶν apud Eustath. Etym. &c. ὑφ' ἓν πολλὰ ἕλκειν, ἅμα σπᾶν: apparetque adeo, Latinum amare pp. esse ἀσπάζεσθαι. Conf. supra in Ἅμα E. S.]

Ἄμβη. Qui contulerit vocem ἅμα, ejusque propriam significandi vim, quam supra exposui, præterea voces ἀμφὶ circa, ἀμφὶς utrimque, ἄμφω ambo, de quibus postea agendum, ac tandem Latinum am, in multis compositis superstes, non dubitabit, quin ad eandem, ad quam illæ voces, stirpem hæc nostra quoque pertineat: atque ita, natura sua, eximie significet partem petræ imminentem, et instar supercilii eam ambientem. [Plura de hac voce dabit Foës. in Œcon. Hipp. p. 24. Ab ἄμω est ἀμβω &c. pp. traho, attraho, adjungo, conjungo, hinc ἄμβος, η, ον conjunctus: Unde in Duali numero Doribus ἄμβω Lat. ambo, quod ceteri Græci dixerunt ἄμφω pp. duo simul conjuncti: vide infra suo loco. Ergo ἄμβη pp. fuerit adducta pars petræ &c. E. S.]

Ἄμβιξ Olla, cadus. Nescio, an et hoc ad eandem, quam præcedens nomen, originem pertineat: ut sit, quasi, qui ambiat, amplectatur res conditas, vel in se injectas. [Nempe a verbo ἀμβίω, (Latinis servato in ambio) præter. perf. est ἤμβικα, pro ἐάμβικα: hinc vero ἄμβικος, unde apud Etymol. c. 80. 18. Ἄμβικον, χύτραν, κάδον, nisi legendum sit ἄμβικα, uti est apud Hesychium. Ex ἄμβικος potuit formari ἄμβιξ, aut ἄμβιξ erit ab ἤμβιξαι. E. S.]

Ἀμβλὺς est ex ἀ et antiquo βλὺς, quod a βλύω vel βλῦμι: unde superest βλύζω, largiter scaturio, vel etiam effundo, scaturire facio. Est autem βλύω, vel βλύζω, unum ex iis verbis, quæ ὀνοματοπεποιημένα vocantur, factum, nempe, a sono fontis scaturientis. Inde ἀβλὺς et, inserta μ, ἀμβλὺς, duplici modo olim sumtum videtur: vel pro eo, qui scaturiginem non habet, qui non scaturit, vel qui valde scaturit, sive qui male, et nimia copia scaturit. Inde porro nomen, in consuetudine loquendi, ad varias res translatum fuit. Ponitur, nempe, ἀμβλὺς, modo de oculis obtusis, vel cœcutientibus quorum nempe acies instar scaturiginis non projicitur, vel de ferro hebete, quod, quasi, acumine suo eminendo non scaturiat. Porro ad cursum transfertur, diciturque ἀμβλὺς, qui remissus ad cursum est, nec acer veluti in cursum effunditur. A posteriore, quam dixi, notione propria, porro ἀμβλὺς, in derivatis multis, significationem habet male quasi scaturiendo emittere. Verbum enim ἀμβλῶσαι, ἀμβλίσκειν et similia eximie inde, ab Atticis scriptoribus, ponuntur pro abortum facere, et habentur tanquam propria mulieris abortientis. [Si contuleris voces ἀμβολὴ, rejectio, agger, ex ἀναβολὴ haud dubie contractam, et ἀμβολάδην, in loco Homer. Il. Φ. 361-364. certissime positam pro ἀναβολάδην, maxime verosimile fiet, verbum ἀμβλύω esse contractum ex ἀναβλύω: sive jam placeat, verbum βλύειν esse primigenium, idque a sono fontis scaturientis dictum, sive idem verbum contractum esse censeas ex βαλύειν, a stirpe βάλω, unde βάλλω jacio &c. Apparebit igitur, verbum ἀμβλύειν, ex ἀναβλύειν, pp. esse projicere, *opgeven*, *opwerpen*, atque ita ejicere, *uitwerpen*: unde facillima notio abortus. Hesychius in voce ἀμβλύσκει pp. dici ait de vite. Porro, a notione hac projiciendi, (Belgice *opwerpen*) est significatio tumoris, et hinc hebetudinis, delassationis &c. in nostro ἀμβλύς. E. S.]

[Ἄμβων Umbo clypei, pp. acclivitas, sive rotunditas, adducendo, sive attrahendo rem, facta. Stirps ἄμω, unde ἄμβω &c. Vide supra in ἀμάω, et adi H. Stephani Thes. in Append. c. 377. 378. E. S.]

Ἀμείβω. Est procul dubio ab ἄμω, unde primum fluxisse verbum ἀμάω, vidimus suo loco. Et vicina sunt ἀμέω, ἀμείω, ἀμεύω, de quo inferius, et nostrum ἀμείβω, quod ab ea notione, quæ cernitur in ἅμα, pp. duabus rebus competit, quæ certa quadam ratione junctæ, inter se vicissim quasi fiant: atque hinc verbo nostro attribuuntur commutandi, alternandi, prætereundi, et inde transeundi, porro invicem fulciendi, per successionem excipiendi, remunerandi, par pari referendi, respondendi, similesque notiones.

Ἀμέλγω Mulgeo. Dubium non est, quin ita fuerit pronunciatum pro μέλγω, quod a simpliciori voce μέλω: quod idem proprie esse ac μέλω, suo loco videbimus. Convenit quoque Latinum mollio, a quo forma proprie tantum differt Latinum mulceo. Μέλγω itaque et ἀμέλγω eximie significant proprie ubera valde tractando et molliendo lac educere vel exprimere, neque alia ratio est verbi Latini mulgeo. [Ceterum dubitari nequit, quin ejusdem quoque originis sit Belgicum *melken*. E. S.]

Ἀμέργω, Latine exsugo, vel potius exprimo, etsi primam stirpem communem habet cum verbo ἀμέλγω, simplicissimum nempe μέω, ut suo loco dicendum, malim tamen nostrum ἀμέργω proxime repetere à verbo μέργω, præfixo α. Superstes autem μέργω est in lingua Latina,

et proprie maxime valet premo, deprimo: hoc autem a simpliciori verbo μέρω est, cujus, nisi me omnia fallunt, stirps prima μέω, significans proprie premendo moveo, inde usu factum est, ut Græci μέργειν et ἀμέργειν dixerint eximie pro oleas exprimere.

Ἀμεύω, Muto, permuto. Vidimus jam hoc ad verbum ἀμείβω. Quemadmodum autem ἀμείβω accepit notionem transeundi, sic quoque nostrum ἀμεύω, cui ista notio peculiaris adhæsit.

[Ἄμη Falx. Ab ἄμω pp. traho, attraho. Vide supra in Ἄμα. E. S.]

Ἄμης, Latine placentæ genus lacteæ. Videtur repetendum ab ἄμω. Forte nomen accepit a natura sua compacta.

Ἀμία, Latine piscis genus. Etsi stirps videtur esse sæpe memoratum ἄμω, ejus tamen rationem rerum naturalium studiosis explicandam relinquo.

Ἄμιλλα. Non melius, ut opinor, vis vocis exprimi poterit, quam Latino contentio: est enim quasi ab ἀμίλλω, et hoc ab ἀμίλω, quod, intercedente ἀμίω, stirpem habet ἄμω, unde, ut supra vidimus, ἅμα. Jam autem, quod jam aliquoties dixi, ἄμω proprie significare simul attrahendo admoveo, quid aliud est, quam quod proprie Latino contendo exprimitur. Transfertur autem nostrum ἄμιλλα cum derivatis suis, modo ad certamen, quod corpore instituitur, modo ad certamen, quod animi viribus perficitur, modo ad designandam æmulationem vel studium, similiave.

Ἀμὶς, Latine matula. Fortasse et hoc stirpem habet ἄμω, ut similis quædam hujus nominis translatio sit, quæ vocis ἄμβιξ, de qua supra.

Ἄμμι est nomen seminis cujusdam: de quo videantur Botanici.

Ἄμμιον, Latine minium. De hoc videant rerum naturalium studiosi.

Ἄμνιον videtur esse diminutivum ab ἀμνὶς, et hoc idem quod ἀμνός. Proprie autem ἀμνὸς significasse videtur eum, qui amplectatur et comprehendat, ut mox clarius apparebit, atque hinc forte factum, ut ἄμνιον eximie a Medicis Græcis fuerit sumtum pro membrana, fœtui in utero materno proxima, et ipsum totum complectente.

Ἀμνὸς, Latine agnus. Qui similia nomina, ut sunt κρημνὸς, ὕμνος, aliaque, contulerit, non dubitabit, quin ejusdem formæ sit hoc nostrum, ut adeo non potuerit non esse contractum pro ἄμενος, ut κρημνὸς pro κρήμενος, ὕμνος pro ὕμενος. Est autem ἄμενος, ut reliqua hujus generis, proprie participium, quod non potuit oriri, nisi ab ἄμω. Ἄμενος itaque et ἀμνὸς is proprie dicitur, sensu Medio, qui complectitur et amplectitur, vel sensu Passivo, quem amplectitur alius, sive qui amatur, quod tenerrimo agno non incongruum nomen.

Ἀμόρα, Latine similago cocta cum melle. Stirps obscura.

Ἀμορβός. In hac voce explicanda aut fallor, aut valde errant Grammatici. Putem esse pro ἄμορος: nam β, non tantum ab initio, jungitur multis vocabulis, sed in medio etiam non raro interponitur, quemadmodum in Homerico ἤμβροτες, pro ἤμροτες, quod est idem ac ἥμαρτες e verbo ἀμάρτω. Similiter Θάβακος à Græcis pronuntiatur pro θάακος, quod contractum etiam θᾶκος à Græcis dicitur. Jam autem ἄμορος, priore significatione, qua valet obscurus vel tenebricosus, convenire videtur cum ἀμαυρὸς, et ἀμαρύσσω, de quibus supra: ut adeo repetendum sit à verbo antiquo ὄρω, cujus significatio, quæ hic spectanda est, clare cernitur in nomine ὄρθρος, diluculum, atque hac significatione conveniunt ὄρω et ἄρω, verba natura sua quoque vicina. De ἄρω autem, quantum quidem huc spectat, dictum jam ad ἀμαρύσσω. Quod ad alteram notionem, quæ huic nomini subjicitur, attinet, ἀμορβὸς quidem etiam est pro ἄμορος, sed hoc compositum ex ἅμος vel ἅμα, Latine una, simul, et ὀρὸς, quod ab eodem verbo ὄρω, sed diversissima significatione, oritur: nempe ὄρω, Latine concito, moveo, produxit derivatum ὄρος, quod in multis compositis superest, et notionem habet gradiendi citato gressu. Est itaque ἄμορος, et inde ortum ἀμορβὸς, qui una vel simul citato gressu fertur, atque hinc in usu sic dicitur comes, assecla.

Ἀμὸς proprie est quasi in unum adductus, à verbo ἄμω, atque hinc eximie sic dicitur unus, aliquis. Hujus fœm. proprie est supra commemoratum ἅμα.

Ἄμπελος, Latine vitis. Videtur composita vox ex particula ἀμ pro ἅμα et nomine πέλος à verbo πέλω, Latine verso, unde πέλομαι versor vel sum, de quo suo loco. Eximie autem vitis sic dici videtur ab amplectendo variis flexibus arbores.

Ἄμπρον [funis, quo boves onera trahunt, helcium. H.] Sine dubio ortum est ex ἀμ, pro ἅμα, quod modo vidimus, et nomine obsoleto πρὸν, quod proprie neutrum, ab usitato masculino πρὼν, quocum convenit Ionicum πρηὼν, eximie notans jugum montis prominens. Stirpem autem eandem habet, quam præpositio πρὸ, contractum nempe verbum πρῶ ex πέρω, de quo suo loco. Ἄμπρον, vi originis, itaque significat utrimque prominens, atque hinc in usu eximie sic dicitur vel jugum vel funis per juga tentus, ad quem jugatis bobus magna onera curribus imposita trahantur.

Ἄμπυξ. Est etiam hoc ab ἀμ et nomine πὺξ, quod oritur à πύκω, significante denso, condenso. Hinc ἄμπυξ significatione non multum abest à nomine ἀναδέσμη: et quidem eximie sic dicitur ornamentum, quo fluxi mulierum crines constringuntur, teguntur que.

Ἀμυγδαλέα, Latine amygdalus, proprie fœm. est à masc. ἀμυγδαλέος, quod forma convenit cum nominibus ἀργαλέος, θαρσαλέος et similibus, quæ redundantiam aliquam significant earum rerum, quæ primitivo exprimuntur. Ut autem ἀργαλέος oritur ab ἀργὸς, θαρσαλέος à θάρσος, sic ἀμυγδαλέος non potuit non oriri ab obsoleto ἀμύγδος, quod sine dubio repetendum à verbo ἀμύσσω, vel vicina forma ἀμύγω, de qua infra. Significat autem, ut postea videbimus, ἀμύσσω scarificando in partes secare, et inde in superficie vellicare: unde ἀμυχὴ vellicationem notat in superficie. Apparet itaque, ἀμυγδαλέα proprie dici, quæ quasi multas habeat ἀμυχὰς, id est vellicationes in superficie: id quod cernimus in cortice hujus arboris, qui instar cutis carptæ et unguibus vellicatæ est.

Ἀμυδρὸς, Obscurus. Stirpem eandem habet, quam vox μύδρος. Est nempe inde ortum nostrum, præfixo tantum α. Μύδρος autem (de quo suo loco plura) proxime oritur à verbo μυδάω, proprie significante madere incipio, vel madeo. Inde jam μύδρος proprie significat, id quod incipiat madere, quod liquescat, à qua significatione, acceptâ substantivi natura, transiit vox, ad notandam eximie massam metallicam candefactam et liquescere incipientem. Ab adjectivo autem μύδρος, ejusque propria notione, nostrum ἀμυδρὸς ortum, proprie quidem notat valde liquescentem: inde autem in usu translate id omne dicitur ἀμυδρὸν, cujus vestigia evanescunt, quodque quasi liquescendo formam suam pristinam amittit; adeoque, quod obscurum est, nec dignosci facile potest.

Ἀμύσσω. Verba vicina sunt μύω et μύω, quibus inter alia subjecta notio fuit, quasi secando minuendi, comminuendi, ut alibi dicetur. Inde orta nomina μύρος et μισθός. Utrumque, natura sua, valet comminutum, quæ virtus conspicua in verbo Homerico, quod ab altero oritur, μιστύλλω, notante in minutas partes seco: porro ab altero μύστος est μυστίλη, significans eximie frustum panis abscissum et resectum, quo, in cœna Hecatæ, jus sorbere olim pauperes solebant. Non valde dissimili ratione verbum nostrum ἀμύσσω translatum ad partes, quæ scarificando, radendo, similive ratione, comminuuntur: atque ita nostrum ἀμύσσω, præfixo α verbo μύσσω, originem ducere potuit à memorato μύω, et modo significat scarificare, modo radere unguibus, modo vellicare, dilaniare, vel similia; modo, ad animum translatum, valet excruciare animum suum, vel simile.

Ἀμφὶ circa. De usu hujus præpositionis videantur Lexica: nos tantum causas indagabimus. Est autem vicina vocis ἀμφὶς, quæ adverbialiter solet poni, pro utrimque; nec dubium est, quin utraque ab ἅμα sit repetenda; et propria quidem notio petenda sit in voce utrimque, ut ita ab amplectendo dicantur, de qua notione dictum jam supra. Terminatio autem φὶ, cujus naturæ sit, ex pronomine superstite σφὲ apparet. Est enim hoc pro φὲ, et fuerunt in antiqua lingua Græca φὲ, φὰ, φὶ, φὶν et similia, quæ omnia supersunt, et, variis de causis, quas hic inquirendi locus non est, variis vocibus adjiciuntur, ut in μέσφα, ὄχεσφι, ὄχεσφιν, et similibus. Est ergo ἀμφὶ, quasi compositum ex ἅμαφι, vel ἅμαφις; unde usu factum, ut ἀμφὶ præpositionis naturam acceperit, et proprie maxime significaverit circa; ex qua notione reliquæ facile repetuntur: ἀμφὶς vero eam adverbii tenuerit, notantis proprie utrimque. [Liceat hic nobis nonnihil dissentire. Ἀμφὶ, pro quo et ἀμφὲ videntur dixisse, (ut navi et nave) unde ἀμφήκης pro ἀμφιάκης, &c. pp. est Dativus singularis, per ellipsin præpositionis ἐν adverbialiter positus: ut ἀμφὶ pp. sit pro ἐν ἀμφὶ, in circuitu, ut ἀντὶ, pro ἐν ἀντί. Conf. Iliad. Β. 333. Δ. 328. Ε. 194. Ζ. 117. E. S.]

Ἀμφισβητέω, Latine, controversor, compositum est ex ἀμφὶ vel ἀμφὶς, et βητέω, quod à βάω nitor: unde usitatissimum βαίνω. A βάω primum oritur βάτος, unde βατέω, et Ionice pronunciatum βητέω, significans vi originis nitor, tendo, contendo; ἀμφισβητέω, vi naturæ suæ, valet niti in utramque partem: unde in usu est, controversor, discepto, ambigo, contendo, et porro contendendo vindico.

Ἄμφω, Latine, ambo. Similis hujus, quam præpositionis ἀμφὶ, ratio. Est enim φω terminatio dualis, quemadmodum λόγω &c. Pertinet autem ad obsoletum φὸς, quod non differt à φὶς, φὲ, φὰ, φὶν, nisi forma et casu, μὸς, μὲ, σὸς, σέ. [Rectius fortasse dixeris, ab ἄμω esse ἄμβω, pp. attraho, adjungo &c. Hinc ἄμβος et ἄμφος, pp. junctus, et Dual. ἄμβω, pp. juncti. Conf. supra in ἄμβη, et Theocr. 13. 38. E. S.] Vidimus autem ἅμα in primis respicere duo, quæ uno et eodem quasi tempore simul fiunt, atque hinc intelligitur, cur ἄμφω eximie ponatur de duobus, quæ pariter et eodem quasi tempore sunt vel fiunt: quum δύω simpliciter ratione numeri dicatur. Quæ, Græcorum ἄμφω et δύω, differentia eadem observatur in Latinorum ambo et duo, apud accuratiores scriptores.

Ἄμωμον, Lat. amomum. Quemadmodum res, sic nomen fortasse ex Oriente.

Ἄν. Sine dubio oritur à verbo ἄνω, quod superest eo sensu, quo ἀνύω, inde derivatum, poni solet. Proprie autem ἄνω videtur sumtum fuisse de motu, quo versus superiora nitaris, vel verseris in superiore parte, vel superficie quasi, atque hinc perficiendi notionem, quæ verbo ἀνύω subjicitur, profectam esse, alibi dicemus. Hinc jam ἂν, quasi ab ἀνὰ vel obsoleto ἀνὸς, vim accepit particulæ expletivæ et potentialis, de cujus latissimo usu consulenda Lexica, et inprimis Devarius de particulis Linguæ Græcæ, [et Hogevenius p. 87. seqq.]

Ἀνά. Proprie ab ἄνω (ut sit quasi neutrum plurale, proxime derivati, ab hoc verbo, ἀνὸς) notionem accepit à nitendo versus superiora, vel versando in superficie; atque hinc proprie respondet Latino supra, quod nihil aliud est, nisi neutrum plurale, contractum à masculino superus. Mirum itaque non est, ἀνὰ sæpe poni pro super. Ex ea autem notione vicina fluxit, qua notat per, quemadmodum ἀνὰ ὄρη per montes, cujus locutionis vim accuratius nos exprimimus *over de bergen*. Porro ἀνὰ cum valet, ita ut intelligatur id, quo aliquid perficias, quæ notio perficiendi cernitur in ἀνύω. Præterea valet ad, versus, cujus notionis ratio ab eo repetenda, quod in linguis frequenter altitudinis idea cum illa temporis antecedentis commutatur. Sic promiscue tempora antecedentia, et tempora superiora vel altiora commutantur. Similiter οἱ ἄνω ἄνθρωποι, ad verbum homines superi, sunt homines antecedentium temporum. Hac ratione itaque ἀνὰ, respectu temporis, primum significavit ante, retro: quæ significatio conspicua est in multis compositis. Dein à tempore, ut sæpe fieri solet, transiit ad locum; ubi rursus hominum antiquissimorum simplicitas consideranda, quum ex ista notione nostra demum fluxerit. Qui, nempe, ante aliquem quasi stat, ei oppositus est, et quasi adversus; atque ita ἀνὰ transiisse videtur ad notandum quoque adversus.

Ἀναγαλλὶς herbæ nomen est, de quo videant Botanici. Forte ortum ab ἀγάλλω, de quo dictum supra.

Ἀνάγκη, Latine necessitas, haud dubie oritur ab ἄγκω, de quo supra variis locis. Vidimus autem, ἄγκειν proprie esse constringendo cogere, vel simile, inde ἄαγκος et ἄναγκος, cujus fœm. ἀνάγκη proprie valet id, quo constringimur et cogimur, necessitatem adeo sive fatalem, sive generatim quamvis aliam. Inde nomen transfertur ad tormenta et quæstiones, quibus aliquis cogitur ad confitendum id, quod non vult; porro in derivatis idem ad necessitudinis vinculum sæpe transfertur.

Ἀνάγυρις est fruticis nomen, de quo videant botanici. Repetendum forte est ab ἀγύρω, de quo supra dictum.

Ἀναίνομαι. Recte repetunt quidam verbum hoc à nomine αἶνος, et α privativo, ut sit quasi οὐκ αἴνομαι, sive abnuo, respuo, quasi dicas nutu vel obscure significo, me nolle. Vide quæ dicta sunt ad vocem αἰνός.

Ἄναξ oritur à verbo ἄνω, de quo jam dictum supra ad ἂν et ἀνά. Oritur autem proxime ab hoc verbo obsoleta forma ἄνας, cujus vestigia reperias in vocativo ἄνα rex. Est autem proprie ἄνας, qui in summitate est, qui superior aliis est. Inde verbum ἀνάσσω ei convenit, qui superior est, adeoque, qui imperat aliis, qui regnat. Ab hujus verbi secunda præteriti perfecti Pass. ἤναξαι tandem est nostrum ἄναξ, in usu significans regem, dominum.

Ἀναρίτης, Latine animal ex cochlearum genere. Ortum videri potest à verbo ἀρίω vel ἄρω, de quo videant rerum Naturalium investigatores.

[Ἀνδάνω placeo. Ex ἅδω, vel ἄδω, et dein per η, ἥδω. Ab ἄδω est ἄνδω, ἀνδάω, ἀνδάνω. De origine significationis vide supra in ἅζω. E. S.]

Ἄνδηρον forte est pro ἄδηρον, quod à masculino ἄδηρος, et hoc ab ἄδος quasi, de quo dictum supra ad verbum ἄδω, et vocem ἄδην. Τὸ ἄνδηρον itaque, substantive positum, proprie notat quasi copiam congestam vel aggestam, unde inter alia significare potuit aggeres fluviorum, ut Grammatici interpretantur.

Ἀνέδην haud dubie ortum est ab obsoleto ἄνεμι, cujus loco alia forma invaluit ἀνίημι, ut adeo compositum sit ab ἀνὰ et verbo ἕω, ἕμι Latine mitto. Additur autem in ἀνέδην particula δην, quam jam vidimus supra in voce ἄδην. Inde adverbialiter positum notat: remisse, effuse, largiter, promiscue, aperte.

Ἄνεμος, Latine, ventus. Repetunt quidam ab ἄω, spiro, flo. Re tamen diligentius considerata, ortum mihi videtur ab obsoleta forma ἀνέω, atque adeo ab ἄνω: qua stirpe posita, ἄνεμος is est, qui quasi versus superiora tendit, quod mirifice confirmatur iis, quæ de vocis hujus propria notione tradit Aristoteles, quum dicit: "ex vapore sursum tendente oriri ἄνεμον."

Ἄνευ. Vidimus supra, à verbo ἄνω oriri ἀνὰ, quasi intercedente nomine ἀνός. Huic autem vicinum est ἄνις, quod superest et eodem sensu positum, quo ἄνευ. Ab ἄνις vix nisi forma differt ἄνευς, cujus neutrum ἄνευ adverbialiter positum, quemadmodum, ab ἐῢς vel εὐς, particula εὖ. Ex his patet, ἄνευ proprie significare supra vel sursum: ex quo vocabulo Latino clare apparet, quemadmodum ἄνευ inde significare potuerit sine: est enim sursum nihil aliud quam contractum ex seorsum, ubi privationis (cujus notio in Latino sine) sunt clara vestigia.

Ἀνεψιός. Existimaverim compositum esse, ex ἀνὰ et verbo ἕπομαι, Latine sequor, comitor, ut proprie ἀνεψιὸς

sit ὁ ἄνωθεν ἑπόμενος, sive qui desuper, quasi, à latere comitatur, et sequitur: atque hinc aptum nomen, ad significandum consobrinum, amitinum, patruelem, fratris vel sororis filium.

Ἄνηθον, Latine anethum, genus herbæ est: de quo videant Botanici.

Ἀνὴρ, Vir. Propria notio quærenda est in eo, quod maritum valet, ut aliquando etiam Latinum vir. Derivatur enim proxime ab ἄνω, ut sit ἀνὴρ, qui superior vel supra est, unde, respectu uxoris sic eximie dictus Maritus videtur. Latius porro sumtum varias notiones habet, ut Latinum vir. [Conf. A. Schultens. Comm. in Job. 1. 1.]

Ἀνθέρικος dicitur Asphodeli fructus, vel potius, caulis. Videtur autem oriri ab ἄνθος flos; ut sit derivatum ab ἀνθηρὸς, Latine, floridus.

Ἄνθος, Latine, flos. Origo est ἄνω, unde descendit ἄνθω. Vidimus autem, ἄνω proprie valere versus altiora niti, vel versari in summitate. Inde ἄνθος proprie dici potest, qui est in summitate, vel superficie, et substantive alicujus rei pars summa: unde eximie sic dictus videtur flos, à qua notione varie deinde transfertur, ut Lat. flos.

Ἄνθραξ carbo, est quasi ab ἀνθεράσσω, quod ab ἀνθεράω, et hoc ab ἄνθερον, similive forma, cujus vestigia supersunt in nomine, inde orto, ἀνθέρυσκα, vel, ut verius dici putem, ἀνθέρισκα, Latine, flores. Est autem ἄνθερον contractum neutrum à masculino ἄνθερος, floridus, quod ab ἄνθος, de quo modo dictum. Quum itaque ἄνθερον significatione non differat ab ἄνθος: nomen nostrum ἄνθραξ eum proprie indicat, qui valde floret, vel flore lucido quasi conspicuus est. Fuit itaque aptum nomen, quo notaretur carbo valde ignitus, vel colore viridissimo et quasi florido illustris.

Ἀνθρήνη crabro. Vidimus jam vocis ἄνθερον, de flore positæ, vestigia. Inde deductum adjectivum ἀνθερῆνος de eo poni potuit, qui versatur in floribus, vel florum quasi incola est. Hinc fœmininum ἀνθερήνη eximie fuit adscriptum generi animalculorum, quæ circa flores versari solent, pabuli quærendi causa; crabronibus nempe.

Ἄνθρωπος, homo. De hujus vocis origine multa veteres et recentiores. Sed, quicquid commentati fuerunt, à linguæ natura plane alienum est. Vocem diligentius intuenti visum mihi fuit, componi eam ex supra memorato ἄνθερον, et nomine ὠπὸς, quod ab ὢψ, adspectus, facies, orto ab ὄπτομαι video, de quo suo loco. Sic itaque ἄνθρωπος communem linguæ Græcæ analogiam sequitur, et compositum est, ut alia similia quamplurima, quemadmodum ἀγριωπὸς, ἀῤῥενωπὸς, ὑδρωπὸς, ἀστερωπὸς, καλωπὸς, κοιλωπὸς, μελανωπός. Quæ omnia si cum nostro ἄνθρωπος componuntur, facile apparet, proprie ἄνθρωπον [floridum adspectu] eum dici, cujus facies, quasi, ἄνθει, sive decore suo insignis est. Sic enim sæpe ἄνθος metaphorice sumitur; quod sive de barba intelligere velis, sive de formæ præstantia præ belluis, aptissimum certe homini nomen fuit. [Veteres ab ἄνω θρῶν, ἤγουν βλέπων, solus enim homo, qui sursum spectet. Vide Etymol. col. 109. 16. ubi plura, et confer notissimum illud Ovidii, Pronaque quum spectent animantia &c. Verum, quia hæc derivatio analogiæ legibus, à cel. Lennepio prolatis, vehementer repugnare videbatur, aliam longe commodiorem indagavit præceptor noster eruditissimus. Dubito tamen, an et ipse verum etymon perviderit. Non dicam, accentum differre, quum alia ista nomina ἀγριωπὸς, ἀῤῥενωπὸς &c. accentum gravem, in ultima, habeant, nostrum vero ἄνθρωπος sit acutum in antepenultima: sed ipsa hæc derivatio hominem non satis à bestiis videbatur distinguere. —— Ergo conjiciamus potius, veteres illos recte quidem statuisse, quantum ad sensum; male vero, quantum ad compositionem: et ἄνθρωπον dictum quasi ἀνθέρωπον, h. e. superiora videntem. Nimirum ἄνθος et ipsum est contractum ex ἄνοθος, à verbo ἀνόθω, quod ab ἀνόω, è stirpe ἄνω. Ἄνοθος igitur pp. est quasi superiora tenens, sive superior; unde eximie sic dictus flos. Sed ab ἄνθος, ἄνθερος, superior, accedente terminatione ὀπὸς sive ωπὸς, è verbo ὄπτω video, specto, ἄνθρωπος quoque videtur significare potuisse superiora spectantem. Adscribamus verba Lactantii, in Divinar. Instit. Epitome, cap. 25. p. 15. Idcirco enim ἄνθρωπος, quia sursum spectat, nominatur, sursum autem spectat, qui Deum verum et vivum, qui est in cœlo, suspicit, qui artificem, qui parentem animæ suæ, non modo sensu ac mente, verum etiam vultu et oculis sublimibus quærit" &c. E. S.]

Ἀνία mœror, tristitia, nisi oritur à maso. ἄνιος et hoc repetendum est ab ἄνω; ut ἀνία proprie sit, qua quis curis suspensus teneatur: mihi quidem stirps obscura est.

Ἄνισον, Anisum, seminis genus. De origine videant Botanici.

Ἀνόπαια [vel ἀνοπαῖα, Anopæa, avis quædam.] De hac voce tot discrepantes sunt sententiæ, ut, quod statuas, vix habeas. Accedit, quod ipsa vox valde suspecta est, qua de re hic agendi locus non est.

Ἀντί. Proprie casus tertius est nominis antiqui ἂς, cujus casus obliqui supersunt ἀντὶ et ἄντα, quorum hoc adverbialiter, illud pro præpositione, invaluit. Vidimus supra, in voce ἀνὰ, quemadmodum à notione altitudinis ἀνὰ transierit ad illam temporis antecedentis, et inde ad locum, aliaque, quæ sunt ante. Inde jam facile apparet, quemadmodum præpositio ἀντὶ, à verbo ἄνω orta, notionem acceperit, quæ est præpositionis Latinæ pro: à qua demum significatione varie transfertur, ut Latinum pro; atque modo notat æqualitatem, modo aliter, modo comparationem et oppositionem veluti; unde porro fluxit notio adversus, contra, quæ in primis cernitur in ἄντα et multis derivatis. Est autem memoratum ἂς quasi ex ἀνὸς, et hoc ab ἄνω. Conf. dicta ad vocem ἀνά. [Ἀντὶ, per ellipsin, dictum videtur pro ἐν ἀντὶ, unde in usu adhuc ἔναντι. Etiam ἀντὸ (unde Lat. ante) dixerunt. Hinc ἀντήρης, quasi ἀντείρης &c. E. S.]

Ἄντλος, non dubito, quin sit compositum ex ἀνὰ et antiquo τλὸς, ut nempe τλὸς ab antiqua forma τλῆμι sit; à quo verbo ortum quoque, præfixo ε, ὄτλος ærumna, quod reperitur in Lexicis, sub themate ταλάω, quocum eandem originem habet, verbum nempe τάλω, unde ταλόω, et contracte τλόω, vel τλῆμι; de quo suo loco. Significat itaque τλῆμι idem quod ταλάω, Latine suffero, perfero. Ἄντλος igitur est qui usque perfert vel suffert, vel sustentat onus impositum, quæ notio etiam valde conspicua est in verbo composito ἀντλάω vel ἀνατλάω: tum etiam in verbo ἀντλέω, metaphorice posito. Ab hac notione generali vocis ἄντλος nata ea est, qua speciatim sic dicitur Sentina, quæ undique confluentes sordes et eluviem sustentat quasi, et perfert, quæ eadem fere ratio est, ob quam mare aliquando ἄντλος dicatur. [Rectius fortasse dixeris, ἄντλον pp. notasse, sensu passivo, qui sursum tollitur, atque adeo effertur, sive exhauritur, unde, per ellipsin vocis substantivæ, notaverit aquam impuram, sordesque, in imam navigii partem undique confluentes, et inde exhauriendas. Conf. Odyss. M. 411. O. 478. Instrumentum, sive machina, ejusmodi eluviem attollens, ejiciensque, ἀντλία antlia vocabatur. E. S.]

Ἄντρον antrum. Considerata terminationis natura, patebit, vocem derivatam esse, ut omnia nomina in τρον cadentia, à tertia Præter. perfecti Passivi, adeoque ab ἦνται, quod, retrocedendo per varia tempora, non potest non oriri à verbo ἄνω. Potuit itaque ἄντρον significare instrumentum quo, vel locum in quo aliquid perficias et transigas, similiter ut θέατρον locus est, in quo spectacula eduntur. Vidimus enim jam alibi, verbum ἄνω, inter alia, significare ad summum perducere vel perficere. Ἄντρον ergo generatim locus est, ubi aliquis transigat res. Jam autem notum est, antra, ut ferarum, sic hominum olim habitacula fuisse, ubi nempe degebant et res suas omnes transigebant quasi, et perficiebant. [Secundum hanc derivationem ἄντρον pp. esset instrumentum perficiendi, quod tamen nonnihil ab antri notione videtur abhorrere. Quid si dicamus, ἄντρον esse instrumentum abscondendi, quasi absconditorium et hinc *eene verbergplaats?* Hesychius: Ἀνθρεῖ· κρύπτει. Unde jam repetiit hanc vocem Isaacus Vossius. E. S.]

Ἄντυξ ambitus, circumferentia. Proprie videtur dictum pro ἀνάτυξ, et id compositum ex ἀνὰ et τὺξ, quod non multum differt à τύκος vel τύκτος, oriturque à τύκω, cujus loco in usu est forma verbi vicina τεύχω, fabricor, exstruo, facio. Hinc ἄντυξ, vi præpositionis ἀνὰ, significasse primum videtur in summitate vel superiore parte vel supra factum, exstructumve, unde speciatim modo cœli ambitus, modo superior circumferentia currus, modo planum convexum clypei, modo simile quid ἄντυξ dicitur. [Conf. Hemst. ad Lucian. Dial. deor. p. 279.]

Ἀνύω. Productior forma est verbi ἄνω, quod ipsum superest, et, præpostero ordine, in Lexicis ad thema ἀνύω refertur. Vidimus jam sæpius, ἄνω notare niti versus superiora, et inde, perducere ad summum: unde, sponte sua, notæ notiones perficiendi, expediendi, conferendi, implendi, consumendi, destruendi, consequendi, festinandi, &c. in quibus omnibus semper spectari debet summum, ad quod actio, istis verbis expressa, perduci potest.

Ἄνω supra, sursum, etsi adverbialiter ponitur, proprie tamen neutrum Plurale est, quemadmodum μείζω, pro μείζονα à singulari μείζων &c. Simili modo ἄνω est ob obsoleto singulari ἄνων, quasi dicas Latine superus. Ἄνω itaque est supera, et contracte supra. Originem habet sæpe memoratum verbum ἄνω: ponitur tam de loco, quam tempore; quam in rem vide jam supra notata, ad vocem ἀνά.

Ἀνώγω instigo, suadeo. Vidimus, verbum ἀνύω notionem habere perficiendi, festinandi et similes. Huic vicina forma est ἀνόω, cujus Fut. ἀνώσω: inde verbum ἀνώσσω, à quo forma tantum differt et pronunciatione ἀνώγω, significans quasi valde festinare facio, adeoque hortor, instigo, et similia.

Ἀξίνη ascia, securis. Stirps paullo incertior videtur. Dubito tamen, an sit ἄξινος, cujus fœmin. ἀξίνη est, ab obsoleto ξίνος, præfixo α, quod à ξίω repetendum. Est autem ξίω ejusdem naturæ, quæ est verborum ξέω, ξάω, ξύω, et vestigia reliquit in voce ξίφος. Significat rado, scalpo, et est factum à sono, qui editur scalpendo aliquid. Hinc jam ἀξίνη dici potest, quæ valde radit vel scalpit, atque inde eximie dolabra, ascia. [Ut vox Latina Securis fluxit, sic Græc. ἀξίνη à Futuro ἄξω verbi ἄγω, præter cetera significantis seco, frango. L. C. V.]

Ἄξιος est ab ἄγω. Inde proxime ἆξος, quasi dicas Actus, vel ductus; unde ἄξιος qui agi vel duci potest, et eximie quidem, qui duci potest lancibus et æstimari. Ut adeo proprie sit æstimabilis, atque inde idem valeat, quod dignus, atque hinc in usu æque aliquando de rebus vilibus ac pretiosis ponitur, et, ut verba æstimandi, genitivo jungitur.

Ἄξων est à verbo ἄξω, vel ἄγω, duco, veho, de quo supra. Inde Latinum axis valet Græcum ἄξων, quasi dicas, proprie, qui multa vehit, vel valde agit; unde sic eximie axis rotæ, et inde quoque axis cœli dicitur.

Ἀολλὴς Confertus. Vidimus supra, variis in locis, verba ἄλω, ὄλω, similiaque, notionem in primis propriam habere volvendo versandove congerendi, condensandi, augendi, similiumque. Inde ὄλλω, unde usitatum ὄλλυμι, (de quo suo loco) præfixo α nomen produxit ἀολλής; ut adeo ἀολλέες proprie dicantur quasi in unum convoluti, conglobati, conferti, densi: quæ propria vocis potestas in usu est. [Vide Iliad. E. 498. M. 78. &c.]

Ἄορ sive ἆορ ensis. Dubia valde et obscura stirps est. Videri tamen potest orta vox ab ὄρω vel, præfixo α, ἀόρω, Latine emitto, excito: unde transfertur aliquando ad caulem, qui post florem emittitur. Ἄορ itaque dici potuit, quasi caulis, et inde forte ad significandum ensem transferri. [Etymologus repetit ab ἀείρω attollo, cui verbo quum vicinum sit censendum alterum ἀόρω, eadem significatione præditum, vox ἄορ dici sane potuit ab attollendo. Sed malim ducere ab ἄω, verbo simplici et primigenio, quod ab Eustathio p. 80. 1. et. 727. 56. etiam exponitur λάμπω fulgeo: ut ensis à fulgore dictus sit ἄορ. Conf. Hebraicum חרשה, 2 Sam. 21. 16. et, quæ notavimus ad eum locum, in Specim. Obss. ad V. T. p. 33. 34. E. S.]

Ἀορτὴ aorta. Dubium non est, quin sit ab antiquo masculino ἀορτὸς, et hoc à verbo ἀόρω, quod non differt potestate à simpliciori forma ὄρω, excito, concito in unum, unde quoque ἑορτὴ, Latine festum, proprie valet multitudinem in unum concitatam et congregatam, de quo suo loco. Potest autem ἀορτὴ active et passive significare; et quidem active valet qui excitatam vel concitatam copiam recipit et quasi cogit in unum: unde vasi aptum nomen, in quo res plures conduntur. In primis autem quadrat in arteriam magnam, quæ sanguinem excitatum ex corde partim recipit, partim veluti excitat, et ad reliquas corporis partes defert; quæ causa est, cur Medici Græci istam arteriam eximie ἀορτὴν vocarint.

Ἀορτήρ. Eandem stirpem habet, quam præcedens nomen ἀορτὴ, sed, vi terminationis, non nisi active significat, vel eum qui quid excitat vel excitatum recipit et continet, atque inde eximie sic dicitur lorum, vel quodvis aliud, quo continetur vel appenditur ensis, vel pera, vel simile.

Ἁπαλός. Diligentius consideranti non ab ἅπτω, ut volunt, sed à πάλω, originem suam ducere visa hæc vox fuit. Πάλω nempe (ut suo loco dicetur) notat varie premendo, flectendo, concutiendo movere. Unde superstes nomen πάλος (quod ad stirpem πάλλω vulgo referri solet) in usu agitationem notat, inde ἀπαλὸς et, mutato spiritu, ἁπαλὸς, proprie valet valde agitatum premendo, flectendo, similibusve modis, atque inde agitando mollitum, subactum, tenerum factum; quæ ratio, cur ἁπαλὸς rebus mollibus et teneris tribui solet. Qui autem ab ἅπτω repetunt, à simplicitate naturæ aberrare videntur.

Ἅπαξ. Est ejusdem originis, cujus nomen ἅπας, quod à πᾶς omnis, de quo suo loco. Terminatio autem αξ adverbialis est, vim habens collectivam, vel significans aliquid fieri uno veluti impetu. Hinc ἅπαξ proprie notat omnino, in universum; atque inde porro semel, quasi dicas simul, uno impetu. [Reperitur etiam εἰς ἅπαξ semel duntaxat, unde videri queat, hanc plenam esse locutionem, adeoque, uti ὀλίγον, pro εἰς ὀλίγον, dicitur, ita ἅπαξ dici pro εἰς ἅπαξ. E. S.]

Ἀπαργία herbæ nomen est, ut etiam, quod sequitur.

Ἀπαρίνη. De utroque videant Botanici.

Ἀπατάω fallo, seduco, decipio &c. Speciosum videri potest, quod multi repetunt verbum hoc à πάτος via calcata, vel trita pedibus, ut ita ἀπατάω valeret propriè, quasi, à via abduco, seduco, et ita decipio. Verius tamen puto, repeti posse ab ἀπάω, quod idem, ac Latinum antiquum apio, unde ortum aptus, proprie nihil aliud notans quam nexus, ligatus, implicatus. Est autem hoc à Græco ἄπω, unde superest ἅπτω, Latine necto, ligo. Porro à nectendo circumligandoque nata videtur irretiendi notio. Unde derivatum ἀπάτη doli notionem accepit; quæ quoque ad verbum, inde ortum, ἀπατάω propagata est; ut adeo proprie significet dolo circumvenire.

Ἀπάφω. Idem plane significat, quod præcedens, quocum eandem quoque originem habet ἅπω, cujus Præt. Perf. ἧφα, et reduplicatum ἥπαφα. Inde, ablato augmento, est nostrum ἀπάφω: ut pateat adeo, non, nisi forma, differre à præcedenti verbo.

Ἀπειλέω. Verba vicina sunt εἴλω, εἰλέω, ἴλλω, ἴλλω, similesque formæ: quæ omnes oriuntur ab ἴλω vel ἴλω, de quibus suo loco. Est autem ἴλλειν, atque adeo etiam εἴλειν, inter alia oculis contortis vel volubilibus instar strabonis intueri, de quo verbo suo loco. Inde ἀπειλέω proprie est oculos contortos ad aliquem convertere: unde eximie, sensu minitandi, verbum hoc positum fuit. Idem translatum ad fastum et superbiam, quam quis supercilio

quasi ostendit. Est autem compositum ex ἀπὸ et memorata forma εἰλέω.

Ἀπελλαί. Vox Laconica est, orta, ut videtur, à modo memorato ἴλλω, vicino verbi ἴλλω, quod inter alia significat claudo: quemadmodum ejus compositum ἀπίλλειν secludo, quasi dicas secludere veluti septo, atque hinc ἀπελλαὶ dicta fana, vel sacraria, vel etiam concio, ecclesia, cœtus; inde ortum ἀπελλάζειν, vel, pronuntiatione Laconica, ἀπελλάδδειν idem est, quod vulgo ἐκκλησιάζειν.

Ἄπελος, ulcus, vel vulnus, nescio an sit à nomine πελὸς, niger, lividus: ut ἄπελος sit proprie valde lividus, unde facilis translatio ad ulcera.

Ἀπήνη. Videtur esse à masculino ἄπηνος, quod forte à verbo ἄπω vel ἅπτω; ut ἀπήνη, scil. ἅμαξα, proprie sit plaustrum jumentis junctum. Ponitur autem in usu maxime de curru mulis juncto.

Ἀπηνὴς immitis, sævus, quasi dicas, qui frena non patitur. Est nempe ex ἀπὸ et ἠνὴς, quod cognatum voci ἡνία frenum, de quo suo loco.

Ἄπιος. Videtur proprie esse, quasi valde frugifera, vel uber, ut sit ex α et nomine πῖος, quod in Lexicis refertur ad thema πίω, Latine uber, de quo suo loco. Sic itaque ἄπιος dici potuit commode pirus sativa, opposite ad pirum agrestem, quæ ἀχρὰς dicitur, quasi dicas sine fructu.

Ἁπλόος, est ex α et πλόος, quod à πλέω, cui vicinum πλέκω. Ab altero Græcum πλέκω, ab altero Latinum plico est. Ἁπλόος itaque est quasi sine plicis, simplex, atque inde planus, apertus, vel simile. Potest etiam repeti à stirpe ἄπω: ut ἁπλόος vicinum sit alteri ἁπαλὸς tener, de quo supra.

Ἀπὸ A, ab. Origo est verbum ἄπω, proprie significans quasi premendo nitendove admoveo, adapto: unde superest ἅπτω, Latine apto, id est necto. Inde ἀπὸ proprie in primis ponitur, quando res aliqua proxime ab aliquo abesse, et ad id quasi pertinere significatur: quæ notio quodammodo conspicitur in locutionibus, qualis est, ὁ ἀπὸ στοᾶς, Latine Stoicus. Varios porro usus habet, in Lexicis notatos, et ab hac propria notione ortos. Proprie autem est genitivus antiquus, quasi a nomine ἀπός. [Nisi placeat esse Dativum vel Ablativum, quod suadere videtur alterum ἀπαὶ, apud Homerum occurrens Il. Α. 475 et 663. Est enim ἀπαὶ pp. Dativus vel Ablat. antiquus primæ declinationis, à Nominat. ἀπὰ, vel ἀπὴ, uti τιμῇ et Μούσῃ pp. dicta sunt pro τιμαὶ et Μούσαι. E. S.]

Ἄπος. Vox rarissima, et dubiæ auctoritatis est, neque adeo hujus loci. [Vide L. C. Valckenaer. ad Euripid. Phœn. vs. 858. p. 321. 322.]

Ἅπτω necto, apto. Vidimus jam hoc in præpositione ἀπὸ, quemadmodum etiam rationem, quam habet, significandi.

[Ἀπύω vociferor, loquor, dico. Vicinum est alteri ἕπω. Stirps ἅπτω necto: nisi formatum verbum sit à sono. Conf. Odyss. 1. 399. Κ. 83. Ρ. 271. Hesiod. Asp. 316. E. S.]

Ἀπφὺς, ut ἀππὰ, πάππα, πάππας, ἀββᾶ, similiaque, nomina sunt imitantia corruptam pronunciationem infantium vel puerulorum, nondum articulate loquentium, sed titubante lingua patribus abblandientium, sic hoc quoque ἀπφύς.

Ἄρα. Particula syllogistica est, conclusioni inserviens. Proprie idem est, quasi dicas per connexionem: nectit enim inter se quasi sententias antecedentis et consequentis. Proprie autem haberi debet neutrum plurale, quasi ab ἄρος, quod ab ἄρω, apto, adapto. [Plura dabit Clar. Hogeveen Doctr. Partic. cap. 5. p. 107. 143. E. S.]

Ἀρά. Stirpem habet verbum ἄρω, cui cognata sunt ἔρω, ὄρω, et similia; quorum notio prima quærenda in eo est, quod magna contentione magnoque impetu fit; unde proxime excitandi, firmandi, aptandi, adaptandique notiones profectæ. Ab aptandi, nectendique notione ea dicendi, quasi apta nectendi verba, in primis conspicua est in verbo ἔρω [Lat. sero, unde sermo &c.] nec non in verbo Latino oro, quod Græcum ὄρω est; unde quoque Latinum os. Eadem itaque notio servata in derivato proximo verbi cognati ἄρω, atque adeo ἀρὰ proprie nihil aliud est, quam oratio, sive apta verborum comprehensio et conclusio. Inde porro nomine ἀρὰ eximie preces designantur; quemadmodum Latino oro eximie actio precandi designari solet. Cumque bonæ et malæ esse preces possint, rarius quidem de bonis ἀρὰ fuit positum, sæpissime vero de malis, seu imprecatione, dirisve; unde dein altius translatum etiam noxam, damnumve notavit.

Ἄραβος. Vidimus, verbum ἄρω proprie significare cum contentione vel impetu nectere vel aptare; inde ἀράω, ἀράσω, ἀράσσω; quod proprie est illidere, vel cum impetu adaptare, compingere: ita ut inde strepitus oriatur. Ab ἀράω nomen ἄραος, et inde ἄραβος ob eam caussam eximie illum strepitum notat, qui fit rebus collisis vel illisis, ut strepitus dentium præ frigore aliarumque rerum collisarum.

Ἄραδος. Et hoc proxime est ab ἀράω, vel ἀράσσω, Latine illido, collido, unde eximie notat collisionem, seu pulsum vehementiorem cordis post aliquod grave exercitium.

Ἀραιός. Dubium videri potest, utrum ἄρω à vaga notione, qua cum contentione aliquid fieri intelligitur, transierit ad ignem ejusque effecta significanda, an sit à simpliciori ἄω, de quo speciatim dicendum in verbo αὔω. Quicquid est, ἄρω de effectis ignis positum fuisse, certum est, et vidimus jam supra ad verba ἀμαρύσσω, ἀμαυρὸς et alibi: itaque idem docet verbum cognatum Latinum uro. Ab ἄρω itaque formatum ἀραιὸς proprie notasse videtur, quicquid rarefactum, igne relaxatum, dilatumque est; unde porro notat rarum, spongiosum, tenuem, imbecillem, et similia.

Ἀρακόν. Species leguminis est, de quo videndi Botanici.

Ἀρακτόν. Species est atramenti sutorii. Stirps incerta videtur.

Ἀράσσω. Vide dicta ad vocem ἄραβος. Id tantum notetur, ab illidendi notione natam illam esse tundendi, inde istam abscindendi, quam ut primam notant Lexicographi.

Ἀράχιδνα. Plantæ genus est, et quidem proprie fœm. ab ἀράχιδνος, idem ac ἀράκιδνος, contractum ex ἀρακίδινος, quod à Genitivo ἀρακίδος, nominis ἀρακὶς, quod idem atque ἄρακος, de quo ante.

Ἀράχνης araneus, vel aranea. Inter alia ἄχνα vel ἄχνη significat lanuginem tenuissimam et quasi florem lanæ, in superficie pellis animalis, ut suo loco videbitur. Vidimus autem, ἄρω significare adapto et similia. Ἀράχνης itaque, ex utroque compositum, eum notat, qui adaptat fila instar lanuginis tenuia, quod aptissimum araneis nomen.

Ἄρβηλος scalprum sutorium. Hujus et sequentis nominis

Ἀρβύλη, calceamenti genus, stirps obscurior videtur, quare eam mitto. [Vide animadv. ad Analog. Lennep. p. 274.]

Ἀργᾶς genus serpentis est, de quo videndi rerum naturalium investigatores.

Ἄργιλος forte est ab ἀργὸς, albus, de quo mox dicendum. Ἄργιλος ergo eximie est albicans, seu alba terra vel arena.

Ἀργὸς albus, ab ἄρω, Latine uro, splendeo, candeo. Nomen ἀργὸς proprie respondet Latino candidus. Tribuitur autem vox vicina ἀργὴς fulmini, cum impetu ruenti, et splendore suo aciem oculorum præstringenti: unde factum quoque, ut nomen nostrum ad velocitatem translatum sit, qua nempe quis fulminis instar ruens, quasi, oculorum aciem præstringit. Sic ergo ἀργὸς vulgo redditur vel albus, vel velox, celer.

Ἄργυρος. Derivatum est ab ἀργὸς, candidus, splendidus, vel albedine splendens, atque inde ἄργυρος eximie metallum dicitur candidum, atque adeo argentum.

Ἄρδις. Dubium videri potest, utrum proxime oriatur ab ἄρω, apto, adapto, an vero ab ἀράδω, cognato verbo ἀράσσω, de quo supra; ut dictum sit quasi ἄραδις, contracte ἄρδις, id, nempe, quo aliquid tunditur, impetitur: unde eximie significare potuit cuspidem teli vel sagittæ.

Ἄρδω irrigo. A verbo ἄρω sine dubio ortum est, ut proprie significare debuerit aptum facio et utile, atque inde quasi potu redapto, reficio, id est adaquo, aquatum duco. Eo enim sensu in primis ponitur verbum de pecudibus et jumentis, quæ potu reficiuntur et defatigata confirmantur.

[Ἀρέω. Obsoletum, unde ἀρέομαι pp. Adapto, adnecto mihi, vel adipiscor, consequor. Conf. Dawes Miscell. Critica, p. 55. 56.]

Ἀρέσκω. Proxime oritur ab ἀρέω, quod ab ἄρω, sæpe jam memorato. Ἀρέσκω itaque proprie notat vel incipio aptum et utilem facere; vel, sensu neutro, esse aptus et utilis, atque inde eximie modo significat placare, sensu activo; modo, sensu neutro, placere. [Conf. supra, in ἄζω, ἄδω.]

Ἀρετὴ virtus. Proprie est fœm. à masc. ἀρετὸς, aptus vel aptatus, utilis, quod ab ἀρέω. Est igitur ἀρετὴ apta et ad usum accommodata et utilis conditio; unde bonitas cujuscunque rei ἀρετὴ dicitur. Generatim dein sumtum æque late patet, ac Latinum virtus, quod à viribus, vel antiquo Latino viro, unde vireo, oritur. [Id ipsum Latin. viro, unde vireo, stirpem suam agnoscit ἴρω, unde, cum digammate Æolico, ϝίρω, viro. Est autem ἴρω cognatum alteri ἄρω, unde ἀρέω: ut facile appareat, quomodo voces ἀρετὴ et virtus in originem eandem consentiant. E. S.]

Ἀρήγω. Ab ἀρέω, jam memorato, proxime formatur ἀρέγω. Quod, si propriam ejus naturam spectemus, vix differt ab usitato ὀρέγω. Ab ἀρέγω est nostrum ἀρήγω, quasi dicas, aptum et utilem se præbere, unde eximie valet auxiliari; à qua notione denuo videtur fluxisse ea propulsandi.

Ἄρης Mars, Deus belli. Ab ἄρω, apto, adapto, atque inde instruo, munio, Ἄρης proprie is dictus videtur, qui instruit, munit, armis nempe; unde eximie ad significandum Deum belli translatum videtur. Variis autem translationibus inservit porro; perinde atque Latinum Mars. [Si vera est observatio Cel. Lennepii, literam Μ ab initio interdum vocalibus præmitti, uti in μόσχος, et μόχλος, ab ὄσχος et ὄχλος deducendis, (Analog. p. 208.) quidni, cum Nunnesio, statuamus, nomen Mars ab Ἄρης nostro esse ductum? Nimirum pro Ἄρης, sive potius pro Ἄρης, dici potuit Ἄρς et inde Mars, uti μαραίνω, μάργαρον, μαρύσσω &c. similiter, cum Μ præmissa, à stirpe ἄρω facta esse, infra docebit vir summus. E. S.]

Ἄρθρον articulus, quasi dicas naturalem ossium compagem. Dicitur enim ab adaptando, compingendo, et est proprie quasi ἄρθερον, quod a verbo ἄρθω, cujus stirps sæpe memoratum ἄρω.

Ἀρί. Ab impetu et contentione, (cujus significatio propria sit verbo ἄρω, ut jam supra vidimus) particula ἀρι, quæ proprie est tertius casus antiquæ vocis ἄρ [vel ἄρις] in compositis vim habet intendendi.

[Ἀρία, sive ἀγρία, arbor quædam perpetuæ frondis, inter robur et ilicem media. Vide Botanicos. E. S.]

Ἀριθμὸς proprie ordinem notat, in quem res rediguntur computando, et in unam summam compingendo, adeoque numerum. Dicitur autem pro ἀρισμὸς, quemadmodum similia, in quibus σ transiit in θ. Oritur autem ab ἀρίω, et hoc ab ἄρω, adapto, compingo.

Ἀριοβαρζάνιος est nomen emplastri, de quo videndi Medici.

Ἀρὶς, instrumentum fabrile. Est forte ortum ab ἄρω, adapto.

Ἀριστερὸς sinister. Nugantur, qui ab ἄριστος, Latine optimus, κατ᾽ ἀντίφρασιν nempe, dictum putant. Est nempe quasi ab ἀριστὴρ, quod forma tantum diversum ab ἀρητὴρ, et, quemadmodum ab ἀράω ἀρητὴρ est, sic alterum ab ἀρίω. Utrumque autem ab ἀρὰ preces bonæ vel malæ. Hinc ἀρητὴρ et ἀριστὴρ is est, qui precatur vel imprecatur et devovet. Inde ἀριστερὸς dicitur proprie, quod est imprecatoris vel devoventis aliquid, atque inde, facili translatione, vox transiit ad significandum sinistrum, et inde porro noxium, cujus notionis ratio ex veterum superstitione facile cognoscitur. [Videri tamen queat ἀριστερὸς esse formæ Comparativæ ab adjectivo obsoleto ἄρις, pp. vehemens, unde superest ἄρι pp. vehementer. Nempe quemadmodum a λάλις (quod poëtæ servarunt) comparativus est λαλίστερος, a λάγνις, λαγνίστερος, sic ab ἄρις, ἀριστερὸς pp. vehementior, atque adeo pejor, magis infaustus &c. Vide etiam mox infra in Ἄριστον. E. S.]

Ἄριστον est ortum a tertia præt. perf. Passivi ἤρισται, verbi ἀρίω vel ἀρίζω, quod ab ἄρω. Significat ergo ἄριστος proprie adaptatus, præparatus, unde ἄριστον substantive positum eximie notat quasi paratum et instructum prandium. [Ἄριστος, ίστη, ιστον pp. vehementissimus. Inde maxime idoneus, præstantissimus, sive etiam apparatissimus. Videtur esse formæ superlativæ, ab adjectivo obsoleto ἄρις (unde modo aderat ἀριστερὸς) non aliter, atque a λάλις, loquax, est λαλίστερος, λαλίστατος. Est autem eadem contractio in ἄριστος, quæ in βέλτιστος pro βελτίστατος, αἴσχιστος pro αἰσχίστατος, ἔχθιστος pro ἐχθίστατος, κάλλιστος pro καλλίστατος &c. ab obsoletis βέλτις, αἶσχις, ἔχθις, κάλλις. E. S.]

Ἄρκευθος. A verbo ἀρκέω, de quo mox dicetur, Latine arceo, propulso, productior verbi forma est ἀρκεύω, et inde ἀρκεύθω; quemadmodum ab ἐλέω, ἐλεύω, ἐλεύθω. Inde ἄρκευθος vim habens arcendi: unde, sive a virtute medica, sive a spinis, quibus tangi se negat, eximie sic dicitur juniperus.

Ἀρκέω, Lat. arceo. Ab ἄρω, adapto, compingo, est ἄρκος, quod vicinum nominibus ἕρκος et ὅρκος: quibus omnibus quoddam quasi septum adaptatum et compactum, suisque partibus cohærens, significatur. Inde ἀρκέω ortum proprie notat vel aliis septo et munimento sum, vel mihi. Unde duplex notio fluxit, altera, qua est opitulor, altera, qua notat sufficio: ex quibus dein aliæ notiones profectæ sunt.

Ἄρκτος. Proprie est compactus, seu idem plane, quod Latinum arctus; ortum nempe ab ἄρκω, quod ab ἄρω. Inde substantive, ob firmam membrorum compagem, ursus eximie ἄρκτος dictus. Neque alia ratio est nominis Latini ursus, quod ab antiquo urgo, unde urgeo, quod proprie idem ac Græcum ἄρω, [tanquam a cognata ejus forma ὔρω ortum. E. S.]

Ἄρκυς terminatione tantum differt ab ἄρκος, de quo dictum ad verbum ἀρκέω: adeoque significat septum, munimentum, quo aliquis circumdatur; unde eximie ejusmodi septum, quo inclusæ feræ capiuntur, quod est rete, Lat. arcus eadem vox est, pp. curvatum notans. E. S.]

Ἅρμα proprie rem compactam notat, vel præparatam: a verbo, nempe, ἄρω. Quare sic currus dicitur [ex variis partibus quasi compactus. Etymologiam hanc valde commendat phrasis illa notissima poëtæ, ἐν ἅρμασι κολλητοῖσι, pp. in curribus compactis. Vide Iliad. Δ. 366. Λ. 198. &c. Ex cujus quidem phraseos collatione Guietus tamen frustra rescribi jubebat, apud Hesiodum, Ἀσπ. vs. 63. πηκτοῖσιν ὑφ᾽ ἅρμασι, pro eo, quod vulgo edi solet, πλεκτοῖσιν ὑφ᾽ ἅρμασι, quum rectissime etiam dici potuerint πλεκτὰ ἅρματα, uti apud eundem reperitur, vs. 306. εὐπλεκέων ἐπὶ δίφρων. Conf. Grævii Lect. Hesiod. cap. 19. Hebraice quoque currum מרכב vocari a רכב compingere, alibi jam dictum. E. S.]

Ἀρνέομαι. Quemadmodum ab ἄρω, adapto, verbum αἴρω notionem accepit capiendi, tollendique, simili ratione inde profectum verbum ἄρνω, unde ἄρνος pp. is est, qui tollit: compositum autem ἄπαρνος, proprie, qui aufert, et ἔξαρνος, qui tollendo excipit, atque sic, qui, quod ponitur, aufert negando, adeoque, qui inficiatur, vel etiam, qui excipiendo negat, et sic inficiatur. Ab ἄρνος duplex jam porro verbum est ἀρνέω et ἀρνύω. Utrumque, ut vidimus, ex origine notat tollo; usus autem voluit, ut ἀρνέομαι sig-

nificaret, quasi in sua causa aliquid tollendo negare, atque adeo recusare, inficiari.

Ἄρνυμαι proprie Medium est, factum a verbo Activo ἄρνυμι, vel ἀρνύω, de quo modo dictum. Inde igitur ἄρνυμαι, virtute Media, notat quasi mihi tollo, mihi capio, recipio, adipiscor, et similia.

Ἄρον est genus herbæ, de quo Botanici.

Ἀρόω profectum est ab ἄρω, quod in Latina lingua idem ac Græcum ἀρόω, et proprie quidem, notat aptum et utilem facio, unde arandi notio. [Nisi potius ἀρόω (ut cognatum ἀράω, unde ἀράσσω, ἀράσσω, ἀράττω &c.) pp. significaverit tundere, et tundendo frangere, contundere, confringere solum, atque ita arare. Vide supra in voce ἄραβος, et confer locum Iliad. Ψ. 673.

Ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω σύν τ' ὀστέ' ἀράξω.

Penitusque corpus disrumpam, ossaque confringam.

Conf. porro Il. Μ. 384. Ν. 577. Π. 324. Odyss. Ι. 498. Μ. 412, ad quæ loca applicanda est glossa Apollonii Ἄραξε. συνέτριψε, κατέβαλεν. E. S.]

Ἁρπάζω rapio. Ab ἄρω est verbum ἅρπω, quod, ut αἴρω simpliciter notionem habet tollendi, sic eximie illam vi quadam subito tollendi possidet; unde ortum est nomen ἅρπη, instrumentum notans, quo vi, seu uno impetu, veluti res tollas, unde eximie falx sic dicitur. Ab isto nomine verbum nostrum ἁρπάζω proprie est, quasi, falce tollo, aufero: inde profecta rapiendi notio.

Ἀῤῥαβὼν. ex oriente nomen est, Hebr. ערבון.

Ἄῤῥην mas. Antiquior forma est ἄρσην, quam secuti, sponte delabimur ad originem ἄρω. Ut autem ἀροτὸς παίδων dicitur, in negotio generandi, proles, quasi dicas adaptationem [pp. arationem] liberorum, sive παιδοποιΐαν, sic eadem de causa ἄρσην eximie mas dictus videtur.

Ἀῤῥιχᾶσθαι redditur in altum scandere manibus pedibusque. Fuit autem, antiqua pronunciandi ratione, haud dubie ἀρσιχᾶσθαι, quod a nomine ἄρσιχος repetendum, et hoc ab obsoleto ἀρσίζω; quemadmodum πύῤῥιχος a πυῤῥίζω. Ἀρσίζω autem, ortum ab ἄρσις, similive forma, stirpem habet ἄρω, adapto, compingo, compingendo innecto. Inde jam ἀρσίζω notat compingo. Porro ἄρσιχος est id, in quod res compinguntur et compactæ servantur; a qua notione dein ἄρσιχος, et, mutata pronunciatione, ἄῤῥιχος eximie idem notavit in usu, quod arca, cista, vel simile. Præterea, a generali vocis ἄρσιχος notione verbum inde ortum ἀρσιχᾶσθαι, vel ejus loco ἀῤῥιχᾶσθαι, significatione Media, proprie significat semet compingere in aliquam rem, vel innectere, gestire; unde compositum ἀναῤῥιχᾶσθαι recte reddi potest in altum scandere manibus pedibusque. [Reperitur etiam ἀναριχᾶσθαι apud Hesych. t. 1. p. 339. Plura dabit Cl. Alberti hoc loco, et p. 552. —— Stirps mihi videtur esse ῥίγω, cognata alteri ῥιγέω, et inde, præposita α intensiva, atque γ versa in χ, ἀῤῥιχᾶσθαι &c. E. S.]

Ἄῤῥιχος Cophinus, vas vimineum. Vide dicta in ἀῤῥιχᾶσθαι.

Ἄρς, ἀρνὸς, agnus. Sine dubio oritur ab ἄρω; unde duplex forma orta ἀρὸς, et ἄρην. Prius contractum est in ἂρς, posterius, demto α ab initio, superstes est in compositis. Idem cernitur in casibus obliquis, qui voci ἂρς tribuuntur, nempe ἀρενὸς, contracte ἀρνὸς &c. Ratio autem significationis, pro diversa verbi ἄρω notione, varia et nimis vaga est, quam ut commode definiri possit. [Ab ἄρω necto, adnecto, videtur ducta vox ἀρὸς, pp. nexus, a, um, vel adnectens se alteri, eique jugiter adhærescens. Unde nomen hoc datum eximie agno, matri suæ, indivulso quasi nexu, adhærenti. Casus obliqui ἀρνὸς, ἀρνὶ &c. (uti observavit clar. Lennepius) sunt à vicina forma ἀρὴν, ἀρενὸς, ἀρενὶ, contracte ἀρνὸς &c. Porro ab eodem ἀρὸς, et contracto ἂρς, est Lat. ars, artis, quasi dixeris connexionem, scite connectendi rationem. Conf. omnino locum Ciceronis, de Orator. l. 1. c. 23. E. S.]

Ἀρτάβη, mensuræ Persicæ genus, unde forte origo quoque repetenda.

Ἄρταμος. A nomine ἄρτος (de quo suo loco dicendum) verba sunt ἀρτάω et ἀρτέω, quæ significare adeoque possunt apparo, et quidem cibos apparo. Inde ἄρταμος eximie coquus et lanius dicitur: quæ posterior notio aliam peperit, qua notat interfectorem.

Ἀρτάω. Ab ἄρτος, quod, ab ἄρω ortum, notat adaptatus, annexus. Verbum ἀρτάω proprie est facio aliquid annexum, atque inde eximie appendo, suspendo.

Ἀρτεμὴς est à verbo ἀρτέω, quasi dicas compactus sum, sive sum ἄρτος, id est, perfectus; ut adeo ἀρτεμὴς significet integrum, ac porro incolumem.

Ἀρτεμισία, Artemisia herba. De hoc videant Botanici.

Ἀρτέμων. Et hoc quoque est ab ἀρτέω, paro, instruo. Forte autem sic eximie dicitur velum majus, quoniam quasi præcipua arma sunt navis, quibus ea instrui solet, et à quibus navigantium incolumitas pendet. Dicitur quoque ἀρτέμων trochlea, quod ea adaptantur gravia pondera.

Ἀρτέομαι. Medium est ab ἀρτέω, et significat paro, oriturque à sæpe memorato jam ἄρτος, quod ab ἄρω.

[Ἀρτὴρ, ῆρος, instrumentum bajulorum, vectis. Ab ἤρται, pro ἔαρται, tertia præt. Perf. Pass. verbi ἄρω, sive αἴρω. Est nomen formæ πατὴρ, et pp. idem notat, quod Belg. *heffer*, *hefboom*. E. S.]

Ἀρτηρία. Proprie est à masc. ἀρτήριος, quod quasi ab ἀρτὴρ, hoc autem ab ἄρω. Inde ἀρτηρία eximie locus dicitur, vel canalis, quo quasi adaptantur [vel allevantur, et tolluntur] vox vel spiritus. Asperam arteriam vulgo Medici vocant. [Plura dabit hac de voce Foësius in Œcon. Hippocr.]

Ἄρτι modo, nuper. Est quasi à masc. ἄρτις, quod idem atque ἄρτος, perfectus. Hinc ἄρτι, ad tempus relatum, quasi perfectum tempus, et absolutum notat, et adverbialiter positum modo valet nuper, modo jam vel simile. [Quid si Dativus sit, vel Ablativus obsoletus vocis ἂρς, ἀρτὸς, (pro quo Genitivo recentiores, forma ab ἀρὴν petita, dixerunt ἀρνὸς) Lat. ars, artis. Ut ἄρτι pp. sit nexu, vel connexione, et ἀρτὶ, pro ἐν ἀρτὶ, ut ἐν ἀντὶ, pp. nexu temporis, modo. Conf. Odyss. Υ. 166. et ἀρτιεπὴς pp. nexu vel apta ratione dicens, Iliad. Χ. 281. Hesiod. Θεογ. vs. 29. E. S.]

Ἄρτιος productior forma est ab ἄρτος, perfectus, adaptatus, seu partibus suis apte cohærens; inde modo integrum, modo consentaneum, notat: modo ad numerum translatum significat parem; quasi partibus suis apte cohærentem, secus atque est numerus impar.

Ἄρτος panis, proprie intellectum habet σῖτος, vel simile, quasi dicas apparatum cibum. Est enim ab ἄρω adapto, præparo, apparo. [Nisi, ut לֶחֶם panis, cibus, est a לָחַם seruit, conseruit, inseruit ori, ita ἄρτος sit a conserendo, vel ori inserendo. E. S.]

Ἀρτύω ab ἄρω ortum. Ἄρτος peperit ἀρτύω, significans instruo, apparo, adorno: unde ad condiendi artem porro transfertur.

Ἀρύω proximum derivatum est verbi ἄρω. Ab adaptandi autem notione eximie eam accepit adaptandi hauriendo, vel hauriendo attrahendi, quare redditur haurire. [Quodsi Latinum haurio accuratius consideres, facile apparebit, hoc verbum ab eadem stirpe esse propagatum. Ab ἄρω, nempe, est αὔρω, cognatum alteri ἀρύω: porro ab αὔρω ortum αὐρέω, et, mutato spiritu, haurio. Notio trahendi, attrahendi, in verbis ἀρύω et haurio, propria est, uti satis apparet, non tantum ex collata altera forma ἐρύω, et diserta glossa Hesychii Ἄρυον. εἷλκον, sed etiam ex usu linguæ Græcæ, uti apud Apollon. Rhod. l. 2. legitur φάσγανα ἀρυσσάμενοι gladios attrahentes, &c. quemadmodum etiam apud Latinos piscis dicitur hamum haurire, i. e. attrahere atque deglutire, et fluvio hauriri apud Livium est aquis abstrahi, atque demergi &c. E. S.]

Ἀρχὴ proxime oritur ab ἄρκω, quod idem atque ἀρκέω; significat adeoque proprie quasi septum, sive quamvis quasi regulam, quodvis punctum à quo incipias, unde initium, vel principium cujusvis rei sic dicitur. Inde autem varie transfertur, ratione satis perspicua. [Ab ἄρω necto, adnecto, ortum præteritum perf. ἔαρκα dedit verbum ἄρκω. Inde ἄρχω, et hinc iterum ἄρχος, η, ον pp. qui, quæ, quod adnectitur, vel adnectit, atque adeo quod incipitur, vel ansam sui præbet, vel quod incipit, sive præest, &c. De ἀρχὸς anus, podex vide Foës. E. S.]

Ἄρω. Propria verbi ἄρειν notio posita est in vi et impetu, quo aliquid aliorsum moveatur, et admoveatur alteri; unde notiones omnes, quæ huic verbo adsignantur, ejusque derivatis, repetendæ sunt. Est autem vicinum verbis ἔρω, ἴρω, ὄρω et ὕρω, de quibus suis locis. [Difficile esse fateor, à notione nectendi (quam huic verbo primariam esse non semel posuimus) repetere eam tundendi, et tundendo confringendi, quæ tamen notio certo satis constare videbatur ex loco Iliad. Ψ. 673. ceterisque supra laudatis. Itaque alterutrum fortasse verum erit, aut verbum ἄρω primum significasse nectere, nectendo aptare; notionem vero arandi, hoc est sulcos ducendi, esse secundariam, ab ἀρὰ, voce substantiva, ductam: quæ vox substantiva pp. significaverit nexum sive sulcum serie quadam et ordine ductum, Hebr. חכור, ut arare pp. sit sulcos ejusmodi ducere; aut verba ἀράω, ἀρόω &c. quatenus tundere, tundendo frangere &c. significent, ab initio habere α adscititium, non originarium, stirpemque adeo veram eorum esse ῥάω, ῥέω &c. unde etiam ῥήσσω, ῥήγνυμι frango, confringo. E. S.]

Ἄρωμα Aroma. Quicquid dicant Grammatici, non puto aliud esse, atque derivatum ab ἀρόω, proprie notante adapto, apparo. Ἄρωμα igitur proprie est res apparata, quasi dicas, apta compositione et permistione rerum odoriferarum præparatam: unde eximie odoramentum est. [Nisi ἄρωμα, pro ἀράομα, pp. sit fractum, contusum. Unde apud Columellam l. 12. 20. aromata contusa &c. E. S.] Ab arandi autem notione, quæ verbo ἀρόω vulgo tribuitur, ἄρωμα, proprie id est, quod è terra aratro conscissa producitur: unde à Grammaticis aliquando redditur ἀρωτρίωμα.

Ἀρωνία, mespilus arbor. De hoc videant Botanici.

Ἀσάμινθος, si quid conjicio, forma productior est ab ἀσαμὶς. Ἀσαμὶς autem vox composita, ut σκαφαμὶς; nimirum ex nomine ἄσις vel ἄση, et ἀμὶς quod vide suo loco. Ἄσις autem, et ἄση, quum valeat limum, seu colluviem, ἀσαμὶς proprie est vas, quo sordes eluantur, atque idem proprie ἀσάμινθος. Inde translatum videtur ad designandum solum balneatorium, seu pelvim.

Ἄσαρον herbæ genus est, de quo videndi Botanici.

Ἀσβόλη, fuligo. Forte oritur à σβέω, Latine extinguo, de quo in verbo σβέννυμι dicendum.

Ἀσελγὴς petulans. Est ex ἀ et σελγής; hoc autem à σέλω, quod, ut σάλω, proprie de motu inconstanti, et undulante quasi, maris ponitur. Inde autem translatum videtur ad levitatem, et petulantiam, qua quis insultet in alios; unde porro insolentem et protervum notat; in primis autem sedem habet in voluptatibus. [Conferatur Lat. salax, quod à σάλω salo, unde salio &c. ut edax ab edo, fallax à fallo, et similia. Respondet igitur τὸ ἀσελγὴς (tanquam composit. ex α intensivo, et σελγὴς) pp. Lat. salax, unde apud Lucianum: ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων Salaciores asinis. E. S.]

Ἄσθμα, flatus, anhelatio. Proxime oritur à præt. perf. pass. verbi ἀάσθω, contracte ἄσθω. Est autem hoc ab ἀάσω, quod Futurum verbi ἀάζω, de quo dictum supra.

Ἀσίνη herbæ genus est, et forte oritur ab ἄση, quod ab ἄδω, ut supra dictum est. Inde ἄσινος et fœm. ἀσίνη, quod significatione non multum differt ab ἀλινὸς, de quo supra.

Ἀσίρακος forte idem est, quod ἀσείρακος, et hoc ex ἀ et nomine σειρὰ, de quo suo loco. Dicitur autem ἀσίρακος eximie genus locustæ, pinnis carens.

Ἄσις limus, cœnum. Est ab ἄδω, Latine congero, de quo supra. Inde ἄσις limus est congestus.

Ἀσκάλαβος genus animalculi est, parietes perreptans. Nomen habet à fodiendo; est enim ex α et σκάλαβος, quod à σκάλω, unde superest σκάλλω, fodio, de quo suo loco.

Ἀσκάλαφος nomen avis est, et eandem habet originem, quam vox antecedens. Proxime oritur quasi à σκαλάπτω, cui proprie cognatum est καλάπτω: σ enim hic originale non est. Σκαλάπτω autem est pro σκαλάπω, quod à σκαλάω, et hoc à σκάλω.

Ἀσκαλώπαξ Gallinago. Nec hujus quoque alia ac priorum origo videtur.

Ἀσκάντης grabbatus vel vilis lectulus. Græcum σκάζω claudico, et Latinum scando proprie cognata verba sunt, et forma tantum diversa: ut ad verbum σκάζω dicetur. A tertia Præteriti perfecti passivi verbi antiqui σκάνδω, ortum σκάντης notat qui scandit, vel qui ab altera parte instar claudicantis altius eminet. Inde jam ἀσκάντης, lectulus, eximie est ab altera parte inclinatus.

Ἀσκαρὶς genus vermis est, haud dubie ortum à σκάρις, quod à σκάρω, de quo dicendum ad σκαίρω.

Ἀσκέω, exerceo. Haud scio, an proprie sit ab ἀσκὸς, et hoc ab ἄσκω, vel præterito ἧσκα, ut pertineat ad ἄδω, congero, de quo supra. Sic ἀσκὸς proprie erit id, in quod res congeruntur, atque inde eximie uter. Ἀσκέω autem erit quasi res congero magno cum studio, unde nasci potuit exercendi generalis notio. Potest tamen etiam ἀσκέω repeti à σκέω, de quo dicendum ad vocem σκεῦος.

Ἀσκὸς, uter. Vide quod dixi ad ἀσκέω.

Ἄσκυρον est herbæ genus, de quo Botanici.

Ἄσμενος, gaudens. Participium est pro ἥσμενος, à verbo ἥδομαι, lætor.

Ἀσπάζομαι amplector. Est pro σπάζομαι, quasi dicas, ad me traho: hoc autem à σπάζω, quod à σπάω, traho, de quo suo loco.

Ἀσπάλαθος, fruticis genus. Nescio, an communem originen habeat cum voce παλάθη, quam vide suo loco.

Ἀσπάραγος, asparagus. Est proprie primum oleris germen, orta vox ex α privativo, et verbo σπαράσσω, dilacero, de quo suo loco.

Ἀσπὶς clypeus. Nescio an sit ab ἀπὶς, σ interposito, ut idem fere sit proprie quod ἀψὶς, quod vide in themate ἅπτω, unde tum etiam ἀπίς.

Ἆσσον prope, propius, neutrum est ab ἄσσων, quod ab ἄσσω, et hoc ab ἄσω, quod futurum verbi ἄδω, congero, [constipo] de quo supra.

Ἀστακος, Astacus. Videant Historiæ Naturalis studiosi.

Ἀστάνδης nuntius. Origo obscura et forte peregrina.

Ἀστὴρ, Stella. Oritur ab ἄω, significante splendeo, luceo. Est ergo ἀστὴρ, proprie, qui splendet, lucet. Est ergo ἀστὴρ proprie, qui splendet, lucet. Inde Diminutivum apud Latinos asterulus, asterula, astella, unde, omisso a, vulgatum stella est.

Ἀστράβη lignea sella est, quam manu tenent sessores. Oritur haud dubie à verbo στράβω, quod non differt à στρέφω, verto, de quo alias dicendum.

Ἀστράγαλος spondylus, vertebra. Dictum est pro στράγαλος, quod proprie non multum differt à nominibus στρόγγυλος, tortuosus, et τράχηλος, de quo suo loco. Est autem nostrum à στραγὸς, de quo dicetur ad vocem στραγγὸς, tortuosus. Ἀστράγαλος autem à volubilitate, qua vertitur et torquetur, nomen accepisse videtur.

Ἀστράπτω proprie est instar stellæ mico, splendeo, atque inde fulgeo. Est, nempe, ab ἀστὴρ duplex forma ἀστεράω et ἀστερόω. A priori est ἀστράπτω, à posteriori nomen ἀστεροπή.

Ἄστυ, urbs. Verisimile est, ἄστυας proprie dictos esse,

quasi confertos vel frequentes homines; ἄστυ vero, quod neutrum masculini ἄστυς, proprie significasse densum, confertum: à verbo, nempe, ἄδω, de quo supra. Sic ἄστυ proprie erit oppidum, ædificiis contiguis refertum; quod vocabulo συχνὸς aliquando Græci exprimunt. Ἀστοὶ porro oppidani sunt.

Ἄσφαλτος, bitumen. Oritur à σφάλλω, quod respondet Latino fallo. Rationem nominis apte reddunt Grammatici.

Ἀσφοδελὸς, asphodelus, plantæ genus, dictum est pro σφόδελος, quod non videtur differre à σφόδυλος, et σφόνδυλος, de quibus in voce σφονδύλη.

Ἀσχάλλω, mœreo, doleo, est ab ἀσχάλω, et simpliciori ἀσχάω, quod ab ἀχάω, hoc ab ἄχος, dolor, de quo suo loco.

Ἀταλὸς videtur esse à ταλὸς, quod à τάλω, unde ταλάω, suffero. Inde ἀταλὸς, qui non suffert, tener, delicatus, in primis autem pueri, delicatius enutriti, est; unde etiam notat pueros delicatiores, similesque. Inde verbum ἀτάλλω valet vel puerorum more ludo, vel etiam puerum delicate instituo, et nutrio. [Idem etiam, reduplicata forma, effertur ἀτιτάλλω: ut Il. Ε. 271. Π. 191. &c. E. S.]

Ἀτὰρ idem proprie est, quod αὐτάρ. Alterum ex ἄτε et ἄρ, de quo supra; alterum ex αὖτε et ἄρ. Usus optime cognoscitur ex exemplis.

Ἀτάρμυκτος. A τάρω est ταράω, ταράσσω, turbo, unde quoque τάρβος, terror. Ab eodem quoque τάρμος, unde ταρμοσύνη, itidem terror, produxit ταρμύω, ἀταρμύω, ἀταρμύζω, et inde ἀτάρμυκτος, quod adeoque forma tantum differt ab ἀταρβὴς, imperterritus.

Ἀτάσθαλος perniciosus. Ab ἀτάω, damnum infero, (de quo mox) ortum ἀτάσθω nostrum ἀτάσθαλος peperisse videtur.

Ἀτάω (à simpliciori ἄτω, de quo jam supra alibi dictum) proximum est verbis ἄδω et ἄτω, et quidem ex notione verbi ἄδω facile patet, quomodo ἄτω et ἀτάω notionem acceperit damnum inferendi. Est enim quasi nimia copia congesta vel mole rerum obruo, atque ita lædo, damnum infero.

Ἄτε est ex ἃ, quod ab ὃς, et particula τε. De utroque suo loco.

Ἀτέμβω contristo. Videtur productior forma esse ab ἀτέω, quod vicinum verbo ἀτάω, de quo supra: ex cujus notione facile illa hujus verbi deducitur. [Uti ἀθαμβὴς, qui stupore non percellitur, compos. ex ἀ et θαμβὴς, ita nostrum quoque ἀτέμβω compos. videtur ex α et τέμβω, quod à τέμω seco: ut ἀτέμβειν pp. sit portione sua aliquem privare. Conf. Iliad. Α. 704. Ψ. 445. 834. Odyss. Β. 90. Ι. 42. &c. E. S.]

Ἄτερ absque, citra, nisi ab ἄτω quadam ratione sit ortum, stirps mihi quidem obscura est.

Ἄτμενος et ἀτμὴν servus, videtur ortum ab ἄδω, de quo suo loco. Unde ἄτμενος participialis forma proprie est, quasi belli laboribus subactus. Litera τ in hoc, ut multis aliis, loco σ est.

Ἀτμὸς vapor, est ab ἄω, flo, spiro. Sic autem et hic loco σ est.

Ἄτρακτος fusus. Ab antiquo τράκω (quod idem ac τρέχω, τρόχω, &c. in orbem verto, curro) nostrum τράκτος et ἄτρακτος ortum videtur. Conveniunt autem memorata verba in origine τέρω, unde τράω, τρέω, τρέω, de quibus alio loco.

Ἀτράφαξις atriplex, oleris genus, de quo Botanici.

Ἀτρεκὴς verus, certus, et magis proprie perspicuus, planus, apertus, est à τρέκω, quod à τρέω, vicino verbo τράω (de quo ad verbum τιτράω dicetur.) Significat perforo.

Ἄττα. Atticum est pro ἄσσα, et hoc pro ἄσα, quod idem atque ἄτινα.

Ἀττάγας avis genus, nisi sit ab ἄττω, origo obscura est.

Ἀττάραγοι, pustulæ, seu frustulæ, quæ pani nimium decocto decidunt, et hoc videtur ortum ab ἄττω.

Ἀτταταὶ, et Ἀτταταιὰξ, Interjectiones, factæ à sono.

Ἀττέλαβος locustæ genus. Dubito, an sit et hoc ab ἄττω.

Ἄττω. De hoc vide in verbo ἀΐσσω.

Ἀτύζω, terreo. Videtur ortum ab ἄτω, et quidem vicinum esse verbo ἀτάω.

Αὖ est quasi neutrum ab αὖς, ut εὖ est ab ἐΰς. Dicitur autem adverbialiter variis modis aliquid αὖ fieri. Origo videtur verbum ἄω.

Αὐγὴ splendor. Vidimus supra, verbum ἄγω et ἄζω inter alia notare splendeo. Inde ἀγὴ, et usitatum αὐγὴ, splendor est.

Αὐδὴ vox. Ἄδω vicinum verbo ἀείδω et ἄυω, quibuscum communem stirpem habet ἄω, dico, loquor, produxit nomen ἀδὴ et usitatum αὐδή.

Αὐθέντης, vox composita ex αὐτὸς, et nomine ἕνθης, cujus origo ἕνω. Hujus autem vestigia perpauca supersunt, quapropter ejus vis cognosci debet ex vicino ἄνω vel ἀνύω, ex quo patet ἕνθης posse significare vel qui perdat, vel qui perficiat. Prior potestas vocis in composito αὐθέντης viguit apud veteres. Est enim qui ipse vel se vel alium perdit, interficit; posterior notio cognita fuit in primis recentiori Græciæ, ubi αὐθέντης dicitur, qui ipse suas res perficit, eximie Dominus.

Αὖλαξ. Ab ἄλω, cui volvendi, versandique notio est, nomen ἄλος peperit αὖλος, eximie notans tubum, quasi volvendo in longum productum; inde eximie tibia, hinc αὐλὴ proprie est, quod tibiæ instar vento perflatur. Inde eximie atrium. Ab eodem verbo porro ἄλοξ ut et αὖλαξ sulcus, quasi meatum dicas in longum productum in morem tibiæ, per quem aqua perducitur.

Αὐλή. De hoc et sequenti vide in αὖλαξ.

Αὐλὸς vide in αὖλαξ.

Αὖρα, ventus, lenior in primis, qualis mane flat, est ab ἄρω vel forte αὔω: tametsi utrumque est ab ἄω, de quo in αὔω.

Αὔριον cras, proprie neutrum est ab αὔριος, quod ab αὖρα; de quo modo dictum.

Αὐστηρὸς, austerus. Ab αὔω, sicco vel uro, est αὐστὴρ, quod superest etiam apud Latinos in voce auster. Inde αὐστηρὸς ad saporem translatum.

Ἀϋτμὴ halitus, vapor, est pro ἀϋσμὴ, quod ab ἄυω, de quo suo loco.

Αὐτόματος spontaneus, proprie quasi à se ipso vel sponte excitatus, motus. Est nempe ex αὐτὸς et μάτος, quod à verbo μάομαι; de quo suo loco.

Αὐτὸς est ex αὖτε, vel αὖ, τε, et ὅς. De singulis suo loco.

Αὐχέω. Ab ἄγω, duco, educo in altum, est αὔγω, et Latinum augeo. Ei vicinum ἄχω produxit αὔχω, et nomen αὔχης, quasi dicas qui se effert in altum, vel magnum facit erecto collo; quod hinc eximie αὐχὴν dicitur. Inde αὐχέω valet effero me, glorior.

Αὐχὴν collum. Vide in αὐχέω.

Αὐχμός. Ab αὔω, sicco, uro, calefaciendo nempe, oriri potuit αὔχω, unde ηὐχμαι. Inde nomen αὐχμὸς, proprie siccitas e magno æstu.

Αὔω à simpliciori ἄω est. Unde notat spiro, spiritum calidum emitto: inde porro notio siccandi, arefaciendi, accendendi, urendi, splendendi, similesque, huic verbo adsignatæ. Præterea à spiritu oris, cum sonitu emisso, modo significat resonare, modo alte dormire.

Ἀφάκη genus leguminis est. Forte autem repetendum nomen est à φακὴ, Latine Lens; de quo suo loco.

Ἄφαρ statim, continuo. Videtur esse ab ἄφω, quod idem atque ἄπω, et ἅπτω, necto. De quibus supra.

Ἀφάρκη arboris genus semper virentis est. Origo dubia videtur; de qua videant Botanici.

Ἀφαυρὸς imbecillis. Quemadmodum à φέρω ortum φέρτος, à φόρω, φόρτος, (unde Latinum fortis, ratione virium et roboris, proprie ponitur) sic à vicino verbo φάρω, ortum φάρος, et inde φαῦρος, validum denotare potuit, et rebus gerendis aptum. Inde adeoque ἀφαυρὸς imbecillis, debilis, dici potuit.

Ἀφελὴς simplex. Videtur esse à nomine ἀφὴ, quod à verbo ἅπτω, ut sit, qui tangi possit, atque inde simplex.

Ἄφενος. Non melius intelligitur vocis natura, quam ex Latino nomine Fenus (seu Fœnus) et est pro φένος dictum, quod à φέω, cujus verbi eadem ratio, ac vicinorum φίω et φύω, produco, fœcundus sum.

Ἄφθαι sunt ulcera maligna serpentia, ignea caliditate prædita: unde facile apparet, oriri nomen à verbo ἅπτεσθαι, quod inter alia notat accendi.

Ἀφία planta quædam; de qua videant Botanici.

Ἀφροδίτη. Sic dicitur Venus à spuma: et quidem rationem nominis à seminis natura spumosa non male forte repetunt quidam. Est, nempe, proprie fœmininum ab ἀφρόδιτος, id est, proprie, qui spumam movet vel excitat; nomine composito ab ἀφρὸς, spuma, et δίτος, quod à verbo δίω, Latine moveo: de quo suo loco.

Ἀφρὸς proprie dicitur spuma, quasi quæ tactu facillime adhæret. Est enim proprie pro ἀφερὸς, quod ab ἀφὴ tactus, id autem ab ἅπτω tango.

Ἀφύω notat promendo haurio, ut etiam productior forma ἀφύσσω. Mihi quidem videtur factum verbum à sono sorbentium.

Ἀχάνη genus mensuræ, forte ortum à χάνω vel χαίνω, hisco, pateo.

Ἀχάτης scilicet λίθος. Sic nempe dicitur lapis de genere pretiosorum, quasi dicas, qui nullius coloris indigens est. Videtur, nempe, nomen ortum ex α privativo, et nomine χάτης: unde ortum verbum χατέω, indigeo, de quo suo loco. Nominis χάτης autem origo est χάω, Latine hisco.

Ἄχερδος spina quædam. Forte ortum nomen ab ἄχος, quod, ut postea dicetur, idem proprie atque Latinum acus; atque inde spina.

Ἀχερωῒς Latine populus alba. Oritur à simpliciori ἄχερος, quod ab ἄχος.

Ἄχθος onus. Ab ἄγω ortum ἄχθω peperit nomen ἄχθος, Latine onus, quod fertur; atque inde translate quoque molestia.

Ἀχλὺς videtur proprie esse pro ἀχελὸς, quod ab ἄχος, Latine mœror. Inde ἀχλὺς mœrorem quasi adferens, atque inde eximie nebulosa quædam obscuritas.

Ἄχνα proprie fœm. est ab ἄχνος, quod pro ἄχινος: hoc ab ἄχος, quod idem atque ἄκος. Unde ἄχνα eximie acus dicitur vel gluma, vel tenue spicæ involucrum, palea, atque porro quicquid tenuissimum in acumen exsurgit. Unde porro varie transfertur et de omni fere re ponitur, quæ tenuissima levissimaque in superficie rerum quasi efflorescit.

Ἄχος proprie idem est, quod ἄκος. Vidimus autem supra, vicina esse ἄγω, ἄκω, et ἄχω. Inde ἄχω, æque atque ἄκω, notare potuit acu pungo: unde translatum ἄχος dolorem notat, qui instar acus pungit.

Ἀχρὰς, ἄδος, pirus sylvestris. Nescio an sit quoque ab ἄχω. Videant Botanici.

Ἄχυρον palea, acus, est ab ἄχος. Vide ad vocem ἄχνα: ubi similis translatio.

Ἀχὼρ manans capitis vulnus. Videtur proprie non multum distare à nomine ἰχὼρ, de quo suo loco. Forte ab ἄχω et ἴχω, quæ vicina verbo ἔχω sunt, nomina hæc orta significationem acceperunt à viscositate, quæ est ἰχῶρος, sive saniei, similiumque fluidorum.

Ἄψ retro, est ab ἅπτω, de quo supra. [Nihil aliud est, quam ἀπὸς contractum: ex quo itidem ἀπὸ præpositionis loco usurpatur. T. H.] [Vide supra ἀπό. Videtur igitur ἀπὸς, contracte ἂψ, proprie esse casus Accusativus absolute positus, uti ἀπὸ et ἀπαὶ pp. sunt casus Dativi vel Ablativi. Simili fere ratione contracta sunt ἶψ, ὂψ, ὢψ, de quibus infra. E. S.]

Ἀψίνθιον herbæ genus est, quod originem forte habet à verbo ψίω. Videant Botanici.

Ἄω flo, spiro. De hoc vide ad verbum ἀάζω, et aliis in locis.

Ἄωτον proxime oritur ab ἀόω, quod ab ἄω, flo, [exspiro, exhalo.] Ut autem à Latino flo nomen flos, sic ab ἀόω, simili translatione, ἄωτον de flore posuerunt Græci.

B.

B media litera est inter tenuem Π et adspiratam Φ, quibuscum ad literas labiales pertinet, et, pro diversis dialectis, non raro commutatur: quare etiam origines et stirpes, his literis tantum discrepantes, si non eædem, saltem cognatæ haberi possunt et debent. [Conferatur Analogiæ cap. 16. p. 206-208.]

Βα interjectio est, sonum ridentis, vel aliquando inclamantis, imitans: à quo adeoque repetenda vox est.

Βαάρας est genus quoddam radicis; de quo videant Botanici.

Βαβαὶ papæ. Vox facta à sono.

Βάζω, Latine loquor. Proprie verbum factum est à sono incondite clamantis et geminantis βά; unde porro loquendi notio à Poëtis in primis huic verbo generatim adsignata est.

Βάθος. Proprie idem fere est, quod βυθὸς, notatque fundum, seu potius imum alicujus rei: unde aliquando ponitur de loco penitissimo, intimo, et quasi imo alicujus rei. Vulgo tamen, latius sumtum, quamvis profunditatem generatim designat, variasque inde factas metaphoras patitur, Oritur à βάθω, quod à simpliciori βάω, vel βαμὶ, Latine nitor. Βάθος itaque proprie est, quo tanquam fundo et imo res innititur, [vel quo res sidit, desidit. Confer., si tanti est, Dissertat. nostra in Cantic. Hiskiæ, p. 25, 26. E. S.]

Βαίνω ortum à stirpe βάω, cujus vis propria sita est in motu, qui fit nitendo in aliquid: unde variæ notiones propagatæ sunt. Usitata maxime virtus est huic verbo adsignata gradiendi, incedendi, eundive.

Βαιὸς proxime ortum est à βαίω, vel βάω memorato. Inde βαιὸς proprie non aliud videtur esse, ac gradatim incedens, vel paullatim incedens: et generatim idem valet, quod paucus, unde porro valet aliquando unum, vel frequentius etiam parvum. [Nisi à βάω, βαίω, premo, βαιὸς pp. sit compressus, hinc parvus &c. uti etiam ipsum parvus est à πάω, quod idem ac βάω premo. E. S.]

Βάϊς ramus palmæ arboris est. Vox autem peregrina. [Etiam βαΐον dicitur, unde plurale βαΐα Evangel. Joann. 12. 13. Vide Albert. ad Hesych. t. 1. p. 678. E. S.]

Βαίτα nescio, an sit à verbo βαίω, et nomen acceperit à condensato et pedibus calcato corio. Quicquid est, βαίτα notat lænam, ex corio seu pellibus consutam.

Βαιὼν piscis genus est. De stirpe videant Histor. Naturalis investigatores.

Βακανὸν raphani vel brassicæ semen: de quo videant Botanici.

Βάκηλος. A verbo κάω, uro, ardeo, nomen est κηλὸς, quemadmodum à δάω, δῆλος, à πάω, πηλὸς, et similia. Inde κήλων, inter alia, eum notat, qui ardet in venerem, qui mulierosus est. A κηλὸς, præfixo α, ἄκηλος itidem is est, qui ardet in venerem, mulierosus. Præfixo autem denuo β (ut sæpe, in primis in dialecto Laconica, fit) ejus loco pronunciatum est βάκηλος. Quum autem eunuchi et id genus homines in venerem proniores putentur, licet non possint, factum est, ut etiam illi βάκηλοι aliquando sint dicti. [Vide etiam infra in Βασκαίνω.]

Βάκκαρις Baccaris herba odorata est, de qua videant Botanici.

Βακτηρία baculus fœmininum est à βακτήριος, quod proxime à βάκτηρ, et hoc proprie à βάκω, similive forma, cujus stirps βάω, Latine nitor. Ab eodem verbo est Latinum bacus, ejusque diminutivum baculus. Baculus ergo et βακτηρία, cum vicinis nominibus βάκτρον et βακτήριον à nitendo denominata sunt.

Βάκχος. A verbo βάζω, quo proprie notatur sonum in-

conditum ϐὰ edere, oritur nomen ϐάχος, et, inserto κ, ϐάκχος. Eximie autem ϐάκχοι dicti sunt bacchantes, eorumque Deus præses Bacchus.

Βαλανεῖον balneum. A nomine ϐάλανος vere quidem repetendum nostrum ϐαλανεῖον, sed non ista notione, qua glandem notat. A verbo ϐάλλω nempe, seu ϐάλω, jacio, ϐάλανος eximie olim significavit pessulum, obicem [qui valvis quasi objiciatur, sive τῷ μοχλῷ injiciatur]. Inde jam ϐαλανεὺς is est, qui, pessulo quasi obdito, includit; quemadmodum à ϐάλανος, ϐαλανοῦσθαι sensu includendi [sive pessulis occludendi] ab Aristophane, [in Avib. vs. 1159. et Eccles. vs. 361.] fuit positum. Jam vero à ϐαλανεὺς productior vox ϐαλανεῖον, vi terminationis suæ, locum notat, in quem alios, quasi obditis pessulis, includat ὁ ϐαλανεύς: atque inde factum est, ut locus seclusus, quo veteres lavari solebant, ministrante balneatore, dictus fuerit ϐαλανεῖον; quum rudioribus temporibus ἀσαμίνθῳ se lavarent tantum homines; de qua voce supra diximus suo loco.

Βάλανος ortum à ϐάλω, cujus loco usitatum ϐάλλω, eximie notat pessulum, seu ferrum, quod init τὸν μοχλὸν, eique quasi injicitur. Inde translatione facta fructus oblongi, durioresque, formam pessuli habentes, ϐάλανοι dicuntur: et in primis quidem glandes quercuum; unde porro ad alia transfertur. [Nisi forte simpliciter ϐάλανοι glandes dicantur, tanquam dejiculi, quippe à quercu excuti dejicique soliti: quod in ea arbore eximium est. E. S.]

Βαλάντιον, marsupium, et crumena, ortum est à verbo ϐάλω; et notionem accepit ab injiciendo.

Βαλαύστιον dicitur flos Punici sylvestris. De stirpe videant Botanici.

Βαλβίς. A verbo ϐάλω, quod proprie ortum à ϐάω, nostrum ϐαλϐίς proprie idem fere est, quod ϐηλὸς, limen, seu generatim ἔρεισμα id, quo nitimur, nempe, vel unde nitimur. Usu autem factum, ut ϐαλϐὶς notaverit regulam in stadio, unde cursores incipiant currere.

Βάλλω proxime ortum est à ϐάλω, et hoc à ϐάω, de quo dictum ad verbum ϐαίνω. A notione movendi nitendique ϐάλλω eam accepit jaciendi, projiciendi, jaculandi, emittendi, similesque.

Βαλλωτὴ [Marrubium nigrum. H.] genus plantæ est, de qua videant Botanici.

Βάλσαμον, balsamum. Et de hoc videant Botanici.

Βαμϐαίνω idem est, quod ϐαμϐάλλω. Est autem hoc pro ϐαϐάλλω, μ ante labialem literam inserto. Verbum factum est à sono balbutientium.

Βάναυσος. Videtur proxime oriri à ϐάνασος, et hoc à ϐάνος, unde factum nomen ϐαῦνος, Latine caminus; de quo suo loco. Inde ϐάνασος et ϐάναυσος de eo dici potest, quod ad caminum pertinet: atque inde opifex, qui igne ad opus suum utitur, ϐάναυσος eximie dicitur; ut ipsa ejusmodi opera ϐάναυσα. Porro latius sumta vox artificem quemcunque operis sordidioris notat.

Βάπτω mergo. A verbo ϐάω ortum ϐάπω, et ϐάπτω proprie notat nitendo deorsum moveo, mergo; adeoque inde porro notio tingendi, inficiendi colore aliisve rebus nec non lavandi aliæque enatæ sunt.

Βάραθρον proprie videtur locus esse, ubi res deprimuntur, gravitate sua, quasi. Ortum à verbo antiquo ϐαράθω, quod idem ac ϐαρύθω, gravor, premor. Oriuntur autem hæc à nomine ϐάρος, de quo mox. Hinc porro fossa terræ profundior et eximie quoque locus, in quem capitis damnati dejici solebant, Athenis sic dicebatur: à qua tandem notione profecta est generalis illa, qua exitium, perniciem notat.

Βάρβαρος sine dubio à sono facta vox est, qualis edi videbatur Græcis ab iis, quorum linguam non intelligebant. Dicti autem antiquis temporibus ii omnes ϐάρϐαροι, qui lingua Græca non loquebantur. Postea autem varie translatum non tantum ratione sermonis, sed etiam morum ruditatis et sævitiæ, fuit positum.

Βάρβιλος, arboris genus est; de quo videant Botanici.

Βάρβιτος barbitus. Stirps obscura et forte peregrina.

Βάρις navigium. Stirps peregrina. [Vide ad Hesych. t. 1. col. 695.]

Βάρος pondus vel onus, à verbo ϐάρω, et hoc à ϐάω, nitor, ortum est.

Βάσανος sic dicitur lapis Heracleus, vel etiam quæstio, tormentum. Stirps obscurior est, etsi ortum videri potest à voce βάσις, atque ita pertinere ad ϐάω, nitor.

Βασιλεὺς ejusdem formæ compositum est, cujus Ἀχιλλεὺς, quod tanquam nomen proprium superest. Sine dubio oritur à ϐάσις et antiquo λεὺς, quod idem ac λεὼς, vel Atticum λεὼς, vel λαὸς, populus. [Valde dubito. Βασιλεὺς à ϐάω, unde ϐαίνω &c. gradior, incedo, pp. notasse videtur gradientem, atque adeo in primis Ducem, qui ante agmen gradiatur, dein regem. E. S.]

Βασκαίνω in usu valet eximie oculis vel lingua nocere, atque sæpe interficere. Ortum autem videtur à verbo καίνω, proprie notante pungo vel simile; de quo suo loco. Syllaba autem ϐὰ præmissa repetenda videtur et explicanda è dialecto Cretensi, ubi ϐὰ idem significasse arbitror, quod in aliis vocabulis ϐοὺ, ortum ex ϐὸ, et significationem intendisse. Sic Cretensibus proprium verbum tribuitur, à Grammaticis, ϐασκαρίσαι pro σκαρίσαι, ϐαστραχηλίσαι pro τραχηλίσαι, similiaque; atque ita forte explicandum quoque, quod supra vidimus ϐάκηλος, ut simpliciter sit compositum ex ϐὰ, et κηλός. Σ autem in nostro verbo, ut multis aliis, interposita est.

Βασσάρα. Origo obscura est: notiones diversæ ex Lexicis peti possunt.

Βαστάζω porto, vel portando pondus exploro, vel etiam bajulo. Oritur à ϐάω: unde proxime ϐάστος is est, qui nititur vel in quem aliqui dnititur. Inde ϐαστάζω memoratas notiones accepit.

Βάταλος effœminatus, eximie idem, qui καταπύγων à Græcis dicitur. A verbo ϐάω, nitor, nomen ϐάτος verbum produxit ϐατέω, quod eximie [ut Belgarum *treeden*] de coitu animantium ponitur. Ab hoc autem non, nisi forma, differens ϐατάω peperit nostrum ϐάταλος.

Βάτος rubus. Ratio nominis obscura; etsi ortum videtur à ϐάω, [premo, in primis pede, conculco: ut ϐάτος rubus à conculcando dicatur. E. S.]

Βάτραχος. Fortasse dictum à τραχὸς, vel τραχὺς, præmissa syllaba ϐὰ, de qua dictum ad verbum ϐασκαίνω. Videtur autem sic dicta rana à sono aspero et rauco, quem edit.

Βάττος. Nomen proprium regis Cyrenæorum; unde postea de iis positum fuit, qui sunt blæsi et balbutiunt.

Βαΰζω. Verbum factum est à sono canum latrantium, vel baubantium: ut etiam Latini loquuntur.

Βαυκὸς delicatus. Incerta origo, nisi fortasse sit pro ϐακὸς, et id ortum à ϐάω: ut significatione quodammodo conveniat cum voce ϐάταλος; de qua supra.

Βαῦνος. Idem videtur proprie esse, quod ϐοῦνος acervus, in modum aræ exstructus, unde fornax, caminus eximie dici potuit ϐαῦνος. Ut autem ϐοῦνος pro ϐόνος, sic ϐαῦνος pro ϐάνος dictum; oriturque proxime à ϐάνω, quod à ϐάω. Eadem autem translationis ratio est, quæ vocis ϐωμὸς, Latine ara, similiumque, quæ à ϐάω oriuntur.

Βδάλλω, quod et ϐδέλλω effertur, obscuræ stirpis est: nisi forte, mutata pronuntiatione, sit pro ἀμέλγω vel μέλγω; de quo verbo dictum supra. Solent, nempe, literæ labiales, β et μ, sic aliquando commutari. Δ autem, post β, sæpius interposita vocibus reperitur. Quidquid sit, significatione convenit cum verbo ἀμέλγω. [Analogiæ magis conveniunt ea, quæ vir cel. postea dedit ad Luc. xvi. 15. "Verbum ϐδέω" inquit "inter alia notat timeo, vel terreo: unde formata verba ϐδέλω, ϐδέλλω, ϐδάλλω. Hoc enim à vicina forma ϐδάω proficiscitur, atque, inter alia, redditur tremo: quæ notio itidem adsignata fuit verbo derivato ϐδελύσσω. Unde nata altera illa significatio, quæ verbo ϐδελύσσεσθαι solet tribui. Sumitur enim vulgo, pro abominari, vel detestari. Eandem notionem sequitur inde factum nomen ϐδέλυγμα, nec non ϐδελυρός." Hactenus ille. Quæ si vera sit clariss. auctoris observatio, inde sequi videtur, literam β, in verbo ϐδέω, ab initio esse adscitam, augmenti cujusdam instar, neque adeo ad ipsam pertinere stirpem; quæ hoc pacto fuerit δέω, vel δάω. Conf. iterum Analogiæ Lennepianæ Cap. 16, p. 206-208. Porro à notione tremendi repeti fortasse poterit illa lactis copiose adfluentis, cum tremore quodam: qualis notio ab A. Schultensio, Origg. Hebr. t. 1. p. 300. demonstrata fuit in רגע, הרגיע, מרגעה &c. E. S.]

Βδέω, nisi originis peregrinæ verbum sit, quod tamen vix crediderim, nostrum ϐδέω cognatum est verbis ζέω, ζόω, vel ὄζω, similibusque formis, de quibus suo loco. Potest certe commode repeti à verbo ζέω, Latine ferveo. Litera, nempe, ζ in ϐδ mutata aliquando reperitur; quemadmodum in ῥοίϐδω pro ῥοίζω, idque in primis repetendum est ex dialecto Laconica, ubi, loco ζ passim δ, et in primis δδ, sive geminata δ, reperitur. Præterea litera β vel præfigi vocabulis solet, vel etiam in medio eorum poni. [Mihi verisimilius videtur, verbum ϐδέω, ut Lat. pedo, à sono factum esse, quem edimus fœtorem detestantes. E. S.] Ut ut est, proprium in primis verbum nostrum videtur iis qui odorem gravem emittunt, et fœtent. Inde eximie iis tribuitur, qui flatum ventris emittunt, peduntque: unde porro transfertur ad timorem et metum.

Βέϐαιος, stabilis, firmus. Ortum est à verbo reduplicato ϐεϐάω, quod à ϐάω nitor.

Βεβρὰς piscium genus est [etiam alibi ϐεμϐρὰς et μεμϐρὰς dictum.] Videant Historiæ Naturalis studiosi.

Βέλος telum. Proxime oritur a verbo ϐέλω, quod vicinum alteri ϐάλω, unde ϐάλλω jaculor: de quo supra. Metaphorice autem ϐέλος dolor dicitur, instar jaculi immissi, inhærens, et excrucians.

Βέλτερος oritur a ϐέλτος, quemadmodum φέρτερος a φέρτος. Ut autem φέρτος est a φέρω, sic ϐέλτος a ϐέλω, quod idem ac ϐάλω, de quo supra. Βέλτερος ergo proprie est, qui recte jaculatur, vel, ut etiam ponitur, significatione comparandi, qui rectius melius jaculatur, et scopum ferit: unde passim, metaphorice positum, prudentiam et judicium respicit; generali autem notione valet idem, quod melior, præstantior, similiaque. [In Lexico Hedericiano repetitur ab antiquo ϐελὸς, ὁ, ὄν, hoc autem à verbo ϐέλω (unde fit ϐούλομαι et Lat. volo) ut ϐέλτερος pp. sit id quod appetitur, quod voluntas sequatur." Conferantur Rudimenta Struchmeyeriana redacta ad Systema Analogiæ Hemsterhusianæ, cap. 9. p. 155, 156. E. S.]

Βέμβηξ turbo et ϐέμϐιξ. Sic dicitur pro ϐέϐηξ, quod proxime ortum à ϐεϐήσσω, et hoc à ϐιϐάω, cujus stirps ϐάω: de quo supra. Βέμϐηξ autem dicitur à nitendo in orbem vel gyrum.

Βέρβερι concha. Vox peregrina.

Βέτιον herbæ genus, de quo Botanici.

Βεῦδος vestimenti genus est apud Parios. Originem habet verbum ἕω, mitto, unde simili ratione ad significandum vestimentum translatum est, quemadmodum Græcum εἷμα, et in re vestiaria utuntur ἀμφιέννυσθαι et similibus. A verbo nempe ἕω ortum verbum ἕδω nomen peperit ἕδος, et, præfixo β, more Laconum, ϐέδος: inde autem nostrum ϐεῦδος. [Conferantur omnino viri docti, laudati ab Albert. ad Hesych. t. 1. p. 722.]

Βῆ vox imitans ovis balatum.

Βηλὸς limen domus. Ortum est à ϐάω, ut à δάω δῆλος, similiaque. Confer dicta supra ad vocem ϐαλϐίς.

Βὴξ tussis. Oritur à verbo ϐήσσω, vel ϐήττω, Latine tussio. Hoc autem factum à sono tussientis.

Βήρυλλος lapidis pretiosi genus est. Videant Historiæ Naturalis studiosi.

Βῆσσαι, ortum nomen a ϐάω: unde ϐαίνω. Dicuntur autem ϐῆσσαι eximie loca, in montibus pervia, à vadendo.

Βία. Verbo ϐάω vicinum est ϐίω, quod est Latinum vio; unde vis, viro, vir, virtus. A Græco sunt cum alia, de quibus suis locis, tum nostrum ϐία, vis, sic dicta à motu vehementer nitentis vel violenter urgentis.

βίβλος liber idem proprie est ac ϐύϐλος, papyrus: de quo suo loco.

Βίκος vas, in primis [urna ansata] vinarium. Stirps peregrina. [Plura dabunt viri docti ad Hesych. t. 1. p. 727.]

Βινέω coëo, a ϐίνω, quod idem ac ϐαίνω et vicinum ϐαίνω, [pp. premo vestigia, hinc gradior, porro coëo, ut Belg. *treeden*.] Sunt enim vicinæ stirpes ϐάω, ϐέω, ϐίω, ϐεέω, et similia.

Βίος in usu vitam notat, et, translate, res ad vitam necessarias, victum, bona, facultates: præterea ϐιὸς [cum accentu in ultima] arcum designat. Utraque significatio repetenda est à motu nitentis; cujus notio subjecta Stirpi ϐίω; de qua supra, ad vocem ϐία.

Βλαισὸς valgus, distorta habens crura, nisi sit à ϐλάω, unde verbum ϐλάπτω, noceo; ut ϐλασὸς (et inde factum ϐλαισὸς) significet atterendo nocens: stirps et significationis ratio mihi quidem obscura est.

Βλὰξ repetenda vox videtur à ϐάλω, quod idem ac ϐάλλω; inde ϐαλάω, contracte ϐλάω, ϐλάκω, peperit ϐλὰξ, quasi dicas dejectus, abjectus, supinus, hebes, socors, stultus, et similia.

Βλάπτω, lædo, noceo, est à ϐλάω, quod à ϐάλω. A ϐλάω primo ϐλάπω, dein ϐλάπτω, proprie est ictu lædo.

Βλαστάνω germino. A verbo ϐλάω est nomen ϐλαστὸς, germen; unde ϐλαστάνω. Videtur autem hoc ϐλάω vicinum verbo ϐλύω, de quo suo loco. Non tamen diffiteor, posse repeti quoque à ϐάλω, ut sit à projiciendo dictum.

Βλάττιον os anterius narium purpuræ et concha Indica. De hoc videant rerum naturalium studiosi.

Βλαῦται genus calceamenti est. Nomen forte repetendum à ϐάλω, ea notione, qua hoc convenit cum stirpe ϐάω, incedo.

Βλέννα Mucus. Nisi ϐλένος (unde hoc nostrum) oriatur à ϐλένω, et hoc à ϐλέω, quod ut ϐλύω notat scaturio, stirps mihi obscura est. Dicitur autem ϐλέννα in usu mucus, et quidem, ut videtur, à scaturiendo: inde porro ad stultum transfertur.

Βλέπω adspicio, intueor. Oritur à ϐλέω et hoc vicinum verbo ϐλύω, quod sive ipsam stirpem ponas, sive à ϐάλω repetas, patet tamen, ϐλέπειν ab emittendo ad visum translatum esse.

Βλέφαρον palpebra. Proprie adjectivum est, à ϐλέφαρος, quasi dicas ad oculum pertinens: hoc autem à ϐλέφος similive forma; quod à ϐλέπω.

Βληχάομαι, balo, factum à sono ovium.

Βληχρὸς adjectivum est quasi à ϐλῆχος, quod à ϐλάχω vel ϐλάκω, de quo dictum ad vocem ϐλάξ. Βληχρὸς itaque est vim habens debilitandi, adeoque validus, vel, Passive, debilitatus, adeoque debilis. [Conf. hic omnino Valckenaer. Digress. ad Theocr. p. 218, 219. E. S.]

Βλίτον genus oleris est; de quo Botanici.

Βλίττω aufero exprimendo mel, aut similia. Observandum, terminationes verborum in ίϐω, ίπω, ίπτω, ίψω, ίσσω, et ίττω, non, nisi pro variis dialectis, differre. Βλίττω igitur et ϐλίϐω eadem sunt. Porro β pro φ poni in diversis dialectis, supra notatum. Βλίττω ergo et φλίϐω eadem verba sunt: hoc autem Doricum est pro θλίϐω, Latine premo, de quo suo loco.

Βλύζω etsi à ϐάλω repeti potest, ut significet quasi ejiciendo scaturio; puto tamen, verba ϐλάω, ϐλέω, ϐλύω rectius repeti à sono aquæ leniter scaturientis; atque sic nostrum ϐλύζω, inde factum, proprie esse scaturio: quæ notio quoque propria est in Latinis fleo, fluo, flo. Ab ista notione transfertur, in quibusdam derivatis, ad prima germina, instar aquæ leniter scaturientis, protuberantia: ut est in nomine ϐλαστὸς, de quo ad verbum ϐλαστάνω.

Βλωμὸς ortum est à ϐλόω, quod, ut ϐλύω, significare po-

tuit protubero; unde βλωμὸς, in usu, eximie notat buccellam, quæ os quasi protuberans efficiat.

Βλώσκω et hoc repetendum à βλόω, protubero: unde porro notat protuberando in altum cresco; quæ notio in primis viget in derivato βλωθρὸς altus. Inde porro βλώσκω (ut verba pleraque in σκω) notat proprie crescere incipio. Quoniam autem eminus accedentes sensim magis ac magis surgere in altum, et veluti crescere, videntur, factum est ut βλώσκω significaverit quoque advenio.

Βοάω, βοῶ, Latine boo, clamo; verbum factum à sono est.

Βοηθέω auxilio venio, est à Βοηθὸς, auxiliator: et hoc quasi à βοήθω, quod à simpliciori βοή; hoc autem pro auxilio superest in quibusdam compositis, et proxime oritur à βόω, quod idem ac βάω, et est quasi accurro, succurro, auxilior; [proprie cum clamore. Vide Valcken. ad Euripid. Hippol. p. 246. B.]

Βόθρος proprie est à βόθος, unde derivatum βόθυνος, quod ut βόθρος foveam notat. Oritur autem à βόω: ut supra vidimus, à βάω, vicino verbo, oriri nomen βάθος, profunditas. Nostri nominis ratio repetenda quoque à nitendo deorsum.

Βολβὸς bulbus. Vix dici certo potest, sitne repetendum à βόλος, ut pertineat ad verbum βόλω, quod, ut vicina βάλω et βέλω, notat jacio, projicio, an vero (β præfixo) stirpem habeat ὄλω, unde ὄλλυμι et Latinum volvo. Quidquid sit, ratio nominis à rotunditate petenda est; ea autem sive à volvendo, sive etiam à projiciendo profecta statui potest. Est autem in usu βολβὸς quicquid fere rotundum est, et eximie quidem radix rotunda.

Βόμβος factum est à sono, quem quoque notat, apum.

Βόνασος animal sylvaticum. Ortum videtur à βονὸς, cujus loco in usu βουνὸς Latine collis; de quo suo loco.

Βορὰ eximie notat pabulum brutorum. Proxime descendit à Βόρω, quod est Latinum voro, et oritur à βόω, Latine pasco; quod à condensando, ut postea dicetur, dictum est.

Βόρβορος, limus, proprie dictum videtur de cœno putrescente et ebulliente; et quidem ab ejus factum sono.

Βορβορύζω notat strepitum edo, et sine dubio à Βόρβορος est: quod factum à sono Βόρβορ, ut κορκορύζω ejusdem significationis verbum (unde nomen κορκορυγὴ) à sono κόρκορ, Βάρβαρος à sono Βάρβαρ, quæque his similia sunt. Tribuitur inde nostrum Βορβορύζω eximie intestinis murmurantibus; quod ipsum Latinum murmurare (factum à murmur) valde nostro verbo vicinum est.

Βορέας, boreas, aquilo, oritur à simpliciori βόρω, de quo ad nomen βορὰ dictum. Dicitur βορέας quasi edax vel vorax, à natura venti istius.

Βόστρυχος, cincinnus, proprie dicitur pro Βότρυχος, quasi dicas pertinens ad βότρυν, unde βότρυχος eximie dicitur pedunculus in extremitate inflexus, proveniens ex palmite, à cujus similitudine Βόστρυχος eximie capillis plexis et inflexis tribuitur.

Βότρυς botrus sine dubio ortum est à βόω, et nomen videtur habere à pascendo.

Βουβὼν, inguen, tumor circa inguina, ortum videtur à nomine βοῦς. Ratio tamen significationis incertior. Utut est, ex eo genere nominum est, quæ collectiva vocantur, ut δενδρὼν, et similia.

Βουλὴ, consilium, haud dubie est à βούλω: unde Medium βούλομαι, volo.

Βούλομαι, est à βούλω, quod dictum pro βόλω, more Ionum. Superest autem illud βόλω in Latino volo, et proprie idem valet, quòd βάλω, βέλω, jacio. Medium itaque βούλομαι proprie est memet jacio, vel animum meum adjicio, atque sic animum meum adjicio ad aliquam rem, adeoque volo. [Si conferas verbum θέλω, itidem Latine volo, verisimile admodum accidet, verba θέλω, et βόλω, (unde βούλω, βούλομαι) convenire, et stirpem eorum primigeniam esse ἕλω, cum cognato suo ὄλω. Plura vide infra in θέλω suo loco. E. S.]

Βουνὸς, collis, clivus, dictum pro βονὸς, et hoc à βόω, quod convenit cum βάω. Est autem βουνὸς inde proprie quidvis in altum exstructum, in quod adscendimus vel nitimur; unde generatim est cumulus, acervus vel ara, atque eximie collis. Confer dicta ad vocem βαῦνος.

Βούρασσος fructus genus, de quo videndi Botanici.

Βοῦς, bos, contractum est ex βόος, quod à βόω, pasco: unde βοῦς is, qui pascit, vel pascitur.

Βόω, pasco, convenit cum βάω, βίω etc. de quibus jam supra. Præterea vicinum est verbis πάω, πίω, πίω cet. quibus generatim eadem notio, quæ verbo βάω, vicinisque hujus formis, propria. Inde nata alia premendi, et inde condensandi, farciendi: quæ quoque nostro βόω notionem peperit pascendi; cujus verbi Latini ratio explicanda est ex Græco πάω.

Βραβεὺς judex certaminis. Qui consideraverit, vocem βάρος sæpius ad dignitatem transferri, videbit, commode etiam inde repeti posse nostrum βραβεὺς, ut sit contractum pro βαραβεὺς et hoc à βαράω, quod à βάρος.

Βράβυλα, pruna Damascena. Videant Botanici.

Βράγχος raucedo faucium, proprie idem est, quod Βρόγχος, et βρόχος, Latine fauces: unde nostrum eximie ad morbum faucium translatum. Oriuntur autem nomina hæc, ut videtur, à verbo βράζω, et vicino βρόζω, quæ proprie sonum imitantur, qui adductis faucibus editur, vel etiam faucibus adductis una cum rebus erumpentibus fit; atque hæc quoque ratio videtur, cur βράχος et, interposito γ, βράγχος fauces dicantur. Βρόχος vero et inde factum βρόγχος guttur, seu aspera arteria, à qua notione porro βρόχος translatum videtur ad significandum laquem vel restim.

Βραδὺς tardus est contractum ex βαραδὺς, quod etiam effertur βαρδὺς, unde facile apparet, ortum esse à βαράω, similive forma; hoc autem à nomine βάρος gravitas: unde commode translatum ad tarditatem.

Βράζω, vel βράσσω, factum est à sono rerum vi erumpentium, unde varias admittit notiones.

Βράθυ herba est, quæ Sabina vocatur; quæ etiam βάρον dicitur, ut et βαρυτον: ex quo facile apparet, à βάρος repetendum esse. Rationem significationis Botanicis expediendam relinquo.

Βραχίων brachium. Dubitari nequit, quin ejusdem generis nomen sit, cujus sunt comparativi ταχίων, à ταχὺς, βραδίων à βραδύς. Βραχίων ergo à βραχὺς valet breviorem, sc. partem, vel membrum corporis; unde eximie brachium.

Βραχὺς brevis. Videtur proprium esse ei, quod subito et breviter fiat, quasi dicas in una eruptione, sive Græce ἐν βραχεῖ: qua formula notatur subito, brevi. Videtur, nempe, ortum à verbo βράσσω, de quo supra dictum. Generatim autem porro notat brevem. Substantive autem positum, βραχὸς vel plurale βραχέα, Latine brevia, dici videtur ob breviores undas, quæ cernuntur in brevibus.

Βράχω sonitum edo vicinum est verbo βράζω, et quoque à sono factum.

Βρέμω fremo. Et hoc à sono factum. Dein à fremendo quoque translatum est ad minas.

Βρένθος. Quicquid de hac voce, et verbo βρενθύεσθαι, quod huc refertur, disputant Grammatici, nullus dubito, quin factum sit à sono, quem frequentius homines arrogantes, vel etiam irati, edere solent, cum quadam ostentatione. Inde autem translatum ad fastum et arrogantiam. [Aliter paullo Hemsterh. ad Lucian. t. 1. p. 368. B.]

Βρέτας, Latine simulacrum humanum, vix videtur differre, nisi pronuntiatione, à nomine βροτός: quo eximie veteres Poëtæ hominem vocarunt, ut Latini mortalem.

Βρέφος fœtus recens editus. Ejusdem videtur originis, cujus est βρύον, unde ἔμβρυον Latine infans, qui in utero gestatur: quod repetendum à βρύω, quod, ut suo loco dicetur, oritur à βάρος, adeoque proprie notat gravem vel gravidum esse. A βάρος autem æque oriri potuit βρέω ac βρύω, et illinc quidem βρέπω, unde nostrum βρέφος.

Βρέχω idem quod βρύχω proprie est, unde βρύχιος, submersus. A premendo deorsum ea immergendi, et inde porro madefaciendi (quæ verbo βρέχω tribuitur) notio profecta videtur. Ortum autem verbum à βάρος, unde βαρέω, βρέω, βρέχω; quemadmodum à βαρύω, βρύω, βρύχω.

Βρῖ est quasi à βρῖς: et βρῖ quidem, idem quod βριθὺ, quemadmodum εὖ et εὐθὺ conveniunt. Contractum autem ex βάρις est, quod idem proprie ac βαρὺς gravis, vehemens.

Βριάω convenit origine cum memorato βρῖ, et, à pondere ad robur translatum, notat robustum reddo, vel robustus sum: inde porro ad potentiam transfertur.

Βρίζω post cibum somno gravatus dormito. Oritur à βαρὺς vel vicino βάρις gravis. Inde βαρίζω, et, contracte, βρίζω proprie est gravis sum, vel res graves imitor; atque inde eximie somno gravatus deorsum nuto.

Βρίθω convenit stirpe sua cum præcedente verbo, et notat quoque proprie gravis sum, deorsum vergo; inde inclinor vel inclino me, atque sic porro ingruo. Præterea est onustus sum; inde plenus sum, ac porro abundo. Præterea translatum, similiter fere ut βριάω, et ita notat polleo.

Βριμόομαι, fremo ira, à sono factum est, et proprie vix differt à verbo βρέμω, de quo supra. Transfertur autem simili quoque ratione ad minas.

Βρίσσος genus echini marini est, de quo Historiæ Naturalis investigatores.

Βρόγχος guttur. De hoc dictum supra ad βράγχος.

Βροντὴ tonitru. Est quasi à verbo βρόνω, quod à βρόω, et hoc factum à sono tonitru erumpentis.

Βροτὸς, mortalis, est à βρόω, unde βρώσκω, Latine edo, de quo suo loco. Βροτὸς itaque proprie est, qui, sive putrescendo, sive alia ratione exeditur et consumitur, atque inde est, quod βρότος dicatur sanies in vulnere. Eximie autem βροτὸς pro homine ponitur, ob mortalem naturam; ut à Latinis poëtis et Historicis mortalis.

Βροῦκος vox Ionica est, notans genus quoddam locustarum. Et quidem oriri videtur à βρύκω, Latine mando, mordeo.

Βρόχος laqueus. Vide dicta ad βράγχος.

Βρύκω mordeo, ortum opinor à βορύκω, hoc à βορύω, et sic à βόρω, Latine voro, sive edo, quod vide ad vocem βορά.

Βρῦν, et βρύλλω, verba sunt infantum, seu puerulorum bibentium, ac sorbendo sonum similem efficientium.

Βρύον muscus vel algæ genus. Est à βρύω, de quo suo loco, et notat quasi abundanter pullulans, subintellecto nempe nomine φυτὸν vel simili.

Βρύτον, et βρύτος, genus potus est ex hordeo. Nescio an sit à βρύω, ut, nempe id, quemadmodum βρύλλω, sonum bibentium imitetur: atque ita in Βρύτον, à sono bibentis, ad ipsam potionem transierit verbum.

Βρύχω frendeo, strideo, eximie aliquando tribuitur iis, qui præ frigore collisis dentibus fremitum edunt; quemadmodum fit in febri: à quo sono quoque factum verbum est.

Βρύω scateo. Quemadmodum Βρίθω, à Βάρος, notat gravis sum, atque inde onustus et plenus sum; et sic tandem abundo; sic quoque Βρύω, ab eadem stirpe profectum, generatim significat abundo præ plenitudine. Unde varias et elegantes habet translationes, quæ in Lexicis reperiri possunt.

Βρῶμος, graveolentia, fœtor, et quidem proprie is, qui oritur à cibo in ventriculo corrupto; unde porro latius patet. Oritur autem à Βρώσκω, comedo.

Βρώσκω, comedo, factum est à Βρόω, quod à Βορόω et hoc à Βόρω, de quo ad vocem Βορά.

Βύας bubo; avis nocturna. Nomen accepit à sono, quem edit, quem verbo βύζειν Græci, bubulare Latini, exprimunt.

Βύβλος papyrus Ægyptia, ex qua chartam conficiebant. Proprie non differt à βίβλος, nisi scribendi ratione. Origo autem vocis peregrina videtur, et forte Ægyptia.

Βυθὸς fundus. Vide supra ad βάθος, quod ut à βάω nitor, sic hoc à βύω, vicino verbo, de quo suo loco.

Βυκάνη oritur sine dubio à simpliciori βύκος, unde est Latinum bucca; et βύκος quidem à βύω ortum videtur esse; ut adeo βύκος sit eximie os impletum et clausum, adeoque bucca. Inde βυκάνη proprie est ad buccam pertinens, atque ita eximie buccina.

Βύνη. De hoc videant Botanici. Forte est à βύω.

Βύσσος byssus. Origo forte peregrina.

Βύω proprie convenit fere cum vicino βάω. A generali autem notione nitendi βύω eam accepit inferciendi, implendi, implendove obstruendi, claudendique: unde reliquæ notiones facile explicantur.

Βῶλος contractum ex βάολος, quod à βάω. Significationem autem habere videtur à condensando, quam vim vide in vicino βόω. Inde eximie glebam notat.

Βωμὸς basis vel ara. Oritur à βόω, et notionem habet à nitendo, quam verbi vim vidimus in vicino βάω et βαίνω.

Γ.

Γαγάτης lapidis nomen est, qui sic dicitur à fluvio, Gage, Lyciæ.

Γαγγάμη sagina sive rete piscatorium, forte oritur à γάω, Latine explico, et explicatum capio; de quo verbo alibi: inde, nempe, ortum nomen γάμη producere potuit reduplicatum γαγάμη, et, inserto ν, γαγγάμη. Res tamen dubia est.

Γαγγίτης gemmæ nomen est, à fluvio Gange, unde quoque composita voce ἔγγαγγις dicitur.

Γαγγλίον nervi contorsio [sive tuberculum, circa nervos sub cute nasci solitum] sine dubio est pro γαγλίον, et hoc forte, reduplicatum, pro γλίον. Incertius tamen videtur, quæ sit nominis origo. Fieri potest, ut repetendum sit ab antiquo γλίω, cui vicina sunt γλόω, γλάφω, γλύφω, de quibus postea.

Γάγγραινα gangræna. Origo est verbum γράω, edo, exedo, corrumpo; de quo suo loco. Inde nomen γράος, et productius γράϊνος, cujus fœmininum γράϊνα contracte γραῖνα. Idem autem, reduplicatum, est γάγραινα, et, inserto ν, γάγγραινα. Proprie ergo notat malum, quod partes corporis sanas exedat et corrumpat.

Γάζα Gaza, vox Persica est.

Γαία terra proprie fœmininum est à masculino γάϊος; unde nomen Proprium apud Latinos, Caius. Est autem hoc à simpliciori γάος, cui vicinum γέος, unde γεῖος et Atticum γέως, in compositis, superest. Præterea inde fœminina γέα et γάα. Utrumque contractum producere potuit γᾶ, quod est in Dorica dialecto, et, ejus loco, Ionicum γῆ, quod inde transiit ad Atticos, et vulgo apud scriptores solutæ orationis reperitur; cum alterum γαία Poëtis familiare sit. Oriuntur autem γάος et γέος à verbis vicinis γάω et γέω, quæ, vicina verbo χάω, propriam virtutem habent in motu, qui fit extendendo, expandendo, explicando: unde porro notio hiscendi, patendi, capiendi, et similes. Inde γῆ et γαία proprie eximie notat terram late patentem.

Γαισὸς genus armaturæ. Stirps forte peregrina est.

Γαίω glorior, superbio, à simpliciori γάω ortum: de quo dictum ad γαία. Videtur autem γάω ab explicandi notione translatum ad eam nitendi, splendendive: inde ad lætitiam, atque porro præ lætitia insolentius, exsultantis et superbientis, esse: quæ notio postrema in primis nostro γαίω adjuncta est.

Γάλα lac nomen videtur habere ab albedine nitente, et quidem ortum esse à γάω, cujus notionem nitendi modo vidimus ad verbum γαίω.

Γαλέη feles, catus. Etsi originis Græcæ videtur esse nomen, id tamen explicandum relinquo rerum naturalium investigatoribus.

Γαλήνη serenitas, tranquillitas. Quemadmodum à σέλας, σεληνὸς et σελήνη, sic à γάλας, similive forma est γαληνὸς, γαλήνη, quasi dicas nitorem habens sive explicatum nitens:

ut adeo γαλήνη, subintellecto θάλασσα, similive nomine, proprie sit mare quietum et sic explicatum ac nitens: ut esse solet tempore sereno et tranquillo; à qua notione porro latius sumtum transiit ad significandam tranquillitatem, serenitatemque. [Conferantur huc observata celeberrimi Lennepii ad Phalar. Epist. p. 308.]

Γαλίοψις frutex urticæ similis. De hoc videant Botanici.

Γάλλοι. Sic dicti sacris Cybelæ initiati. Vox autem peregrina videtur.

Γάλως glos, vel soror mariti. Vox quidem Græcæ originis; ratio tamen ejus obscura et incerta.

Γαμβρὸς gener, est pro γαμρὸς, β interposito: hoc autem pro γαμερὸς, quasi dicas ad nuptias pertinens. Est autem factum à nomine γάμος, nuptiæ: de quo mox. Inde autem eximie gener [q. *aangetrouwd*] sic dicitur,

Γαμέω uxorem duco. Oritur à nomine γάμος nuptiæ; quo proprie designantur festivitas nuptialis, epulum, nomine orto a verbo γάω, quod supra vidimus lætandi notionem, inter alias, habere. Inde vox nostra eximie translata est ad festivitatem nuptialem et epulas, ac porro ad ipsas nuptias, ipsumque matrimonium, quin etiam concubitum.

Γάμμα est nomen literæ tertiæ. Origo, ut reliquarum literarum, ex oriente repetenda.

Γάνος lætitia. Oritur à γάω, et proprie quidem notat nitorem, vel splendorem: quæ notio, ut supra jam vidimus, verbo γάω adjuncta fuit. Inde transfertur ad lætitiam, et porro oblectamentum, cujus generis translatio quoque cernitur in derivato γηθέω, de quo postea.

Γὰρ enim. Videtur compositum ex γε et ἄρ, quod vide suo loco. [Conf. Cl. Hogevenii Doctr. Partic. cap. 12.]

Γαργαίρω. Male verbum hoc reddidit noster Scapula per splendere, deceptus corrupto Hesychii loco, ubi legendum pro γαργαίρω, μαρμαίρω, quod est splendeo, et à nostro plane diversum. Hoc autem in usu vulgo notat repletum esse, et quidem proprie videtur factum à sono, vicinumque esse verbo καρκαίρω. Præterea origine non valde differre putem à verbo γαρύω, quod Ionice pronunciatur γηρύω, quemadmodum nomen, unde deducitur proxime, γῆρυς, vox. Factum, nempe, opinor γῆρυς et verbum γηρύω, præterea nomen γάργαρος ejusdem formæ, cujus βάρβαρος est, ac tandem γαργαίρω, similitudine quadam observata soni γαρ, gutture expressi. Inde certe manifesto oritur nomen γαργαρεὼν, de quo suo loco. A similitudine autem istius soni et soli crepitantis, motu pedum, à multitudine congregata facto, ad ipsam multitudinem translatum videtur, nomen γάργαρα. Γαργαίρειν autem, ut et καρκαίρειν, positum inde est de loco hominum strepentium multitudine repleto; unde postea generalius plenum esse significavit.

Γαργαλίζω, titillo. Etsi dubia quodammodo videri potest verbi hujus origo, et hoc tamen ortum quoque arbitror à sono, quem titillatio, una cum risu, hominibus exprimit. Proprie enim, ut Latinum titillo, sic nostrum γαργαλίζω notat fricando sive sub alis, sive ilia, sive alio loco corporis titillare, et ita ad risum aliquem cogere. A titillandi autem notione ad quamvis jucunditatem et voluptatem porro verbum transfertur. Præterea verbum γαργαλίζεσθαι de pruritu aliquando accipitur.

Γαργαρεὼν gurgulio, guttur. Manifesto est formatum à sono repetito γαρ, γαρ, gutture expresso; quemadmodum verbum γαργαρίζειν inde quoque ponitur pro gargarizare.

Γάρον garum. Ratio nominis mihi quidem parum expedita.

Γαστὴρ venter oritur à γέγασται, tertia Præt. perf. Pass. verbi γάζω vel γάω, quod inter alia idem notat quod χωρέω, capio, vel excavatum, expansum recipio. Dicitur autem eximie sic venter, quod cibi receptaculum est. [Γαστὴρ receptaculum cibi notat à γέγασται, verbi γάω, significantis, capio. In Lexicis vulgatis hoc verbum non invenietur, sed tamen adnotatum est ab auctore Lexici Etymologici magni, pag. 244. 221. 523. L. C. V.]

Γαυλὸς mulctra. Et hoc videtur à γάω repetendum, unde γάλω, γαλὸς, γαυλός. A notione nempe capiendi generatim γαυλὸς vas est recipiendis rebus aptum, atque inde eximie mulctra sic dicitur. Præterea hoc nomine aliquando designatur navigii genus, ut et sentina.

Γαῦρος superbus. Vidimus supra, verbum γαίω, Latine superbio, à simpliciori γάω ortum. Est autem illi vicinum γάυω, unde nostrum γαῦρος, atque inde verba γαυρόω et γαυριάω, quæ similiter, ut γαίω, ad gloriandi et superbiendi, exsultandive notionem translata sunt.

Γαυσὸν curvum, intortum. Forte et hoc repetendum à γάω, quod, ut vicinum κάω, à notione expandendi eam curvandi accepisse videtur, eamque communicasse, cum derivato suo, nostro γαυσόν.

Γε est à γέω, quod, ut vicinum, ita communem cum verbo γάω notionem habet explicandi: unde nostrum γε, particula usitatissima Græcis, vim accepit expletivam, ut vocant.

Γέγωνα. Quicquid de hujus verbi origine præcipiunt Grammatici, à ratione linguæ Græcæ alienissimum est. Certum videtur, verbum γεγωνεῖν factum esse à sono inconditе clamantium; unde vulgo redditur clare vociferari.

Γέεννα vox Hebraica est, scriptoribus sacris usitata.

Γείνομαι, gignor, nascor. Verba vicina sunt γέω, et γάω, quæ, ut γάω, inter alias, notionem habent explicandi. Inde γένω et γείνω proxime orta. A priore est Medium γένομαι, et, ejus loco, γείνομαι, proprie explicor, vel memet explico; atque adeo nascor, gignor. A posteriore est reduplicatum γιγένω et Medium γιγένομαι, et idem contractum γίγνομαι, quod antiquioribus Græcis usitatum, ut γίνομαι recentioribus. A prima autem nascendi, gignendique notione facile reliquæ deducuntur. [Vid. et Valck. ad Eurip. Phœn. p. 470. E. S.]

Γεῖσον suggrunda, projectura tecti. Videtur esse à γέω explico, extendo.

Γείτων vicinus. A nomine antiquo γαῖς, quod cum γέα et γῆ, de quibus dictum in γαία, convenit, proxime oritur γεῖτος, unde γείτων (contracte γείτων) proprie is est, qui in eadem terræ parte habitat; unde eximie sic dictus vicinus, ac porro latius etiam patet de quovis simili. [Ut apud Latinos vicinus deducitur à vico, iique vicini vocantur, qui in eodem vico propinquas habent habitationes, sic etiam γείτων à γέα vel γεία, (pro quo dicitur γῆ), quæ vox in genere quidem notat terram, sed in primis terram cultam. Ponitur ergo γῆ etiam pro vico, atque inde γείτων, (ut origine, sic etiam significatione) voci Lat. vicinus respondet. T. H.]

Γελάω est à simpliciori γέω, quod, ut γάω, notat explico, atque inde ad splendorem vel nitorem rei explicatæ transfertur. [Conf. γέλασμα, mari quieto tributum ab Æschylo, in Prometh. vs. 90. E. S.] Inde γέλω, et nomen γέλως, ut et nostrum verbum γελάω, proprie dicuntur de re nitente et splendente; unde postea transferuntur ad risum, quod risu veluti nitet facies et vultus serenus redditur. [Vide porro Cel. Lennep. ad Phalar. Epist. p. 308. 2.]

Γέλγη. Sic dicuntur omnis generis merces. Ratio nominis obscura.

Γέλγις allii caput. De hoc videant Botanici.

Γέμω plenus sum. Ortum videtur à γέω, quemadmodum δέμω à δέω· γέω autem ut γάω, inter alia, notat capax sum, capio, seu idem quod χωρέω: inde variæ res, seu vasa aliqua re repleta, γέμειν dicuntur, et sic notat plenum et onustum esse; unde porro proficiscitur usus, qui est apud Latinos verbi gemere.

Γέντα carnes, viscera. Opinor oriri à γέω, ea significatione capiendi, qua modo vidimus. Inde enim γένω, seu Medium γένομαι, apud Homerum idem est, quod Græcum χωρέω. Sic certe tertiam γέντο, apud Homerum, interpretantur ἔλαβεν. Ab isto γένω itaque γέντον peperit Plurale γέντα, et id eximie dicitur viscera, quoniam à ventre tanquam receptaculo continentur.

Γεντιανὴ gentiana. Videant Botanici.

Γένυς mentum, haud dubie quidem oritur à γένω vel γένομαι: ratio tamen significationis mihi quidem obscura est. [Forte ducta notio est ab hiscendo sive hiando, unde et Lat. genua dicta sunt. E. S.]

Γέρανος grus videtur origine convenire cum vocibus γέρας, γέρων, similibusque, nec tamen nominis ratio mihi satis expedita.

Γέρας præmium, honorarium, est a γέρω: quod superstes apud Latinos, et ortum a simpliciori γέω, capio, atque inde porto, præterea gero; unde porro idem notat quod Græcum πράττω, atque sic transfertur ad actiones quasvis honorarias, quas gesta vocant Latini. Inde γέρας eximie notat honorarium, munus, præmium, et quidvis fere honoris significationem habens.

Γέῤῥον scutum Persicum. Origo peregrina.

Γέρων senex, proprie Participium est verbi γέρω de quo ad vocem γέρας dictum. Inde γέρων, nempe ἀνὴρ proprie est, qui honores [aut baculum sive scipionem, vel et qui annos E. S.] gerit; unde ad senectutem translatum vocabulum, quod istius ætatis in primis hoc est. [Vide Hesiod. Ἐργ. vs. 331. Aristoph. Plut. 258. coll. 272. Lucian. Νεκρ. 6. 1. E. S.]

Γεύω est a simpliciori γέω, Active significante capere facio; quod est quoque vicinum γύω, unde Latinum Gusto, quod convenit cum verbo Medio γεύεσθαι, quod cum generatim proprie significet quasi capio mihi, vel in usus meos, eximie notat gustare. Antiquitus tamen generalius experiendi notione obvium fuit.

Γέφυρα pons. Productius nomen videtur quasi a γέφος, quod idem ac γόφος, unde γόμφος: hoc autem ortum quasi a γέπω vel γέφω. Videtur autem id a simpliciori γέω hiscere facio; inde γόμφος eximie notat cuneum, et porro clavum. Videtur itaque γέφυρα proprie esse quasi clavis compacta et protensa res.

Γηθέω. Vidimus jam supra, derivata a γάω ab explicando ad lætandi vim pervenisse. Similiter a γάω verbum γήθω, et inde γηθέω in usu lætor est.

Γήθυον genus plantæ est, de qua videant Botanici.

Γῆρας senectus. Quemadmodum γέρων a γέρω translatum in senem; similiter ab eodem verbo ortum γῆρας ad senectutem transiit.

Γῆρυς vox. Sine dubio a soni, gutture expressi similitudine facta vox est, atque sic voci adsignata. Vide supra ad verbum γαργαίρω.

Γίγαρτον acini vinacei lignum, seu nucleus. Origo obscura.

Γίγας volunt esse quasi γηγίνη, contra omnem rationem. Forte reduplicatum est pro γὰς et hoc a γάω explico, capio. Nihil tamen pro certo definio.

Γιγγίδιον herbæ genus est, de qua videant Botanici.

Γιγγλυμὸς cardo, nisi vox facta est a sono cardinis, qui fit versis foribus, originem forte repetas a verbo γλύω (quod idem ac γλύφω, de quo suo loco) polio. Inde γλυμὸς et reduplicatum γιγλυμὸς, atque inserto ν, γιγγλυμὸς, commode certe repeti potest.

Γίγγρας tibiæ genus. Stirps peregrina.

Γινώσκω. A verbo νόω cogito (de quo suo loco dicetur) est γνόω, inde γνώσκω et reduplicatum γιγνώσκω, ut antiqui pronunciabant, et omisso γ, ut recentiores, γινώσκω. Eximie notat judico, censeo, existimo, seu idem quod Latinum nosco, ab eadem stirpe ortum, ac porro cognosco.

Γλανὶς piscis genus, de quo videant Historiæ Naturalis curiosi.

Γλαυκὸς glaucus, cæsius, ortum puto a γάλα vel γάλαξ, quod contracte est γλὰξ, unde porro γλαύξ. Porro a γάλα, γάλακτος et contracte γλακτὸς lactis notionem retinuit. A γλὺξ vero nostrum γλαυκὸς proprie quidem lacteum notat, seu colorem lacteum referens; inde autem, quod lac omni caret pelluciditate, γλαυκὸς eximie notat colorem albicantem obscuriorem sine pelluciditate, qui dicitur cæsius, in primis autem tribuitur colori maris; unde aliis porro rebus adjungitur, atque noctua ob colorem eximie γλαὺξ dicitur.

Γλάφω sculpo. Nescio an γλάω et γλύω, unde γλάφω et γλύφω, stirpem habeant γάω et inde ortum γάλω, unde supra vidimus oriri γαλήνη. A γάλω autem γαλάω et γαλύω, verba contracta γλάω et γλύω, poliendi atque scalpendi sculpendique notionem habere potuerunt e nitore (quam vim derivatis a γάω variis inesse vidimus supra) glabricitatis significatione repetita, et inde ea sculpendi.

Γλήνη, sive pupillam, sive pupillæ splendorem proprie notare velis, certum videtur, rationem nominis a nitore et splendore esse repetendam. Nempe a γάλενος, quod ad γάλω et stirpem γάω pertinet, contractum est γλῆνος, fœmin. γλήνη.

Γλήχων pulegium. De hoc videant Botanici.

Γλῖνος genus aceris campestre. De hoc quoque videndi Botanici.

Γλίσχρος lentus, viscosus, est pro γλίχρος, et hoc a γλίχω, de quo mox. Nostrum autem a notione poliendi, et politura nitendi, translatum videtur ad lubricitatem; unde proprie lubricum notat. Inde transfertur ad res viscositate lubricas, quales sunt, oleo, similibusque rebus unctæ, inde porro notat viscosum, glutinosum, tenax, parcum, sordidum, jejunum &c.

Γλίχομαι, cupio, appeto, est a γλίχω, quod modo vidimus, quodque repetendum a simpliciori γλίω, cui vicina sunt γλάω et γλύω, quæ, ut supra ad γλάφω vidimus, notionem sculpendi et glabricitatis acceperunt a poliendo. Inde ad lubricitatem translatum notionem eam in primis servavit, quæ est in derivato ejus γλίσχρος glutinosus, tenax; unde metaphorice is dicitur γλίχεσθαι, qui se veluti agglutinat, vel glutine quasi junctus adhæret; unde idem est, quod vehementer cupere, appetere.

Γλοιὸς ortum est a γλόω, quod vicinum verbi γλύω et γλίω, a lubricitate, de qua notione ad vocem γλίσχρος dictum, ad olei sordes eximie translatum est: inde porro, latius sumtum, modo significat sordidum, modo qui est ingenio lubrico et mutabili, vel qui malis moribus est, quæque similes sunt notiones.

Γλουτὸς nates sine dubio est pro γλοτὸς et hoc derivatum a verbo γλόω quod vidimus cum nitendi, tum poliendi, aliasque significationes admittere; ex quibus rationem nominis explicent, qui volent.

Γλυκὺς dulcis oritur sine dubio a γλύω, et videtur nomen habere a viscositate, quæ notio, ut vidimus, inest verbo vicino γλίω.

Γλῶσσα ortum est a γλόω, polio, sculpo. Est enim hoc vicinum verbis γλάω &c. ut inde γλῶσσα proprie sit in modum cuspidis quasi politum et sculptum; unde eximie lingua sic dicitur. Inde denuo ad sermonem transfertur.

Γλωχίς. Et hoc a γλόω est, vel inde derivato γλώχω, notatque proprie cuspidem politam: inde porro spica, arista, præterea angulus sic dicitur.

Γνάθος nisi sit a γνάω, vicino verbi κνάω scindo, de quo suo loco, stirps mihi quidem latet. Notat autem, a memorata scindendi notione, ut videtur, malam, maxillam.

Γνόφος tenebræ sine dubio est pro νέφος, quod oritur a νέφω, tego, de quo ad vocem νέφος dicetur. Ratio nominis manifesta.

Γοάω, gemo, verbum factum a sono est.

Γόγγρος piscis genus, de quo rerum naturalium curiosi.

Γογγύζω murmuro factum est a sono.

Γόης præstigiator videtur ortum a γόω, cui vicina sunt γάω et γέω, alibi abunde explicata. Latet tamen mihi, quæ in hoc nomine est translationis ratio.

Γόμφος cuneus, clavus. De hoc vide ad vocem γέφυρα.

Γόνυ genu, etsi eandem originem habet, quæ est vocum γόνος, genus, γένος, similiumque (verbum nempe γένω vel γένομαι) nondum tamen significationis rationem satis perspicio.

Γοργὸς nescio, an vicinitatem habeat cum verbo γέρω, de

quo supra ad γέρας, atque adeo idem sit quod promtus ad gerendum; unde porro significare potuit acer, vividus, velox, mobilis, et similia.

Γράβιον. De notione vocis vide Lexicon: origo autem est obscura.

Γραῖα anus, vetula. Dubium videri potest, sitne contractum ex γέραια, ut oriatur a γέρων, senex, an vero a γράω oriatur, Latine scalpo, rado vel scalpendo sulcos duco, ut sic a cute rugosa dicatur. Dicitur saltem eximie γραῖα rugosa circa umbilicum.

Γράσος sordes in ovium lanis vel etiam alarum fœtor. Origo obscurior est.

Γράφω est a γράω, rado, et hoc, ut videtur, a sono, qui fit radendo: inde γράφω eximie est insculpo, vel sculpo literas, ut olim in corticibus arborum, aliave materia, fiebat. Hinc generatim porro notat scribere, describere, pingere, quæque similes sunt notiones.

Γράω comedo. Proprie idem fere est ac rado, factum, ut opinor, à sono rei rasæ. A radendo autem ad comedendi notionem translatum est.

Γρίπος rete. Forte originem vicinam habet verbo γράω rado: nisi, præfixo γ, repetendum sit à ῥίπτω projicio.

Γρόνθων primum rudimentum tibicinum. Forte a sono est factum.

Γρόσφος teli genus. Stirps autem incerta.

Γρῦ. Vox facta est à sono, quemadmodum γρύζειν factum a sono porcorum, quibus proprium est. Inde eximie οὐδὲ γρῦ, ratione sermonis, dicitur, notatque ne tantillum, tantulum.

Γρὺψ Avis genus. Videtur oriri à γρύπτω, quasi quod vicinum verbo γράφω, et, a simpliciori γρύω ortum, notionem habere videtur radendi.

Γρώνη Caverna, saxum exesum. Proprie est a Masculino γρῶνος cavus. Hoc autem contractum, pro γράωνος, quod repetendum a verbo γράω sculpo, rado; unde γρώνη, subintellecto πέτρα, eximie caverna.

Γύα proprie est à γύω, quod, ut γάω, de quo supra, notat hisco, explico; unde nostrum eximie notat fossam, jugerum, arvum et similia.

Γύαλον. A notione hiscendi, quam verbo γύω, ejusque proximo derivato γύα inesse vidimus, γύαλον derivatum eximie notat volam, vel etiam vallem, et similia.

Γυῖον Membrum. Et hoc est à verbo γύω hisco, expando. Inde eximie membra majora, manus pedesque γυῖα dicuntur; quòd explicari, et extendi possunt.

Γυλιὸς vasculum militare, ad reponenda necessaria. Est à γύω, ut videtur, quod inter alia, ut vicinum γάω, significare potuit idem quod χωρέω capio.

Γυμνὸς nomen participiale est, ortum à participio γεγυμένος, quasi dicas explicatus; unde notat apertum, nudum, inermem, et similia.

Γυνὴ forte est à γύω, vel derivato γύνω, vicino verbi γάω et γέω, significantis χωρῶ capio, quod nempe virum vel semen recipiat.

Γύργαθος canistrum. Videtur esse à nomine γυρὸς incurvus, ut sit quasi contractum pro γυράγαθος.

Γῦρις pollen. Origo incerta.

Γὺψ vultur. Forte à capiendi notione, quæ verbo γύω inest, repetendum; ut sit quasi à derivato γύπτω.

Γύψος gypsum. Ratio nominis obscurior.

Γωλεὰ speluncæ, lustra ferarum. Videtur esse pro γεωλεὰ et hoc à singulari γεωλεὸς, quod derivatum à γέως, quod cum γῆ convenit.

Γωνία. Forte est à γόω, vicino verbi γέω explico, et explicatum complector, capio. Inde forte proprie notat locum angustum inter duo latera extensa, vel in cavitate; unde porro locum abditum, atque etiam angulum notat.

Γωριάω subsanno. Verbum Laconicum est, factum, ut videtur, à sono subsannantis.

Δ.

Δαίδαλος dædalus, quod nomen proprium antiqui Cretensium artificis stirpem primam haud dubie habet verbum δάω, de quo suo loco. Notat autem δάω inter alia findo, unde δάλω, δάλος, δάδαλος (reduplicata δα) porro δαίδαλος, et verbum δαιδάλλω; et quidem δαίδαλος, ratione originis, proprie est fissor, scil. lignorum, quod recte in artificem illum quadrat, qui rudibus suis temporibus artificiosius è ligno statuas fecisse dicitur, pedibus nempe divaricatis, quum ante id tempus ruditer fierent, pedibus junctis. Inde jam δαιδάλλω porro notat artificiose facio.

Δαίμων. Est hujus stirps quoque δάω, seu productior forma δαίω. Videtur in primis in nostro derivato spectanda notio dividendi, distribuendi, quæ est verbi δάω vel δαίω: ut adeo δαίμων proprie sit distributor, quod in Deum et Genios recte quadrat. Sæpe enim Deos δαίμονας vocant scriptores. In primis tamen genus quoddam medium Deos inter et homines, qui ἡμίθεοι vocantur, hoc nomine insigniuntur. Habebantur autem hi quasi distributores bonorum et malorum, quæ hominibus obtingerent: inde porro nata notio, qua δαίμων idem fere est ac τύχη fortuna.

Δαίω. Oritur à simpliciori δάω, quod formas habet vicinas δέω, δίω, δόω, δύω. Horum notio communis est vehementer movendi, et movendo separandi, vel penetrando findendi: inde porro comburendi virtus profecta. Præterea a notione penetrandi translatum est ad peritiam, quam quis alicujus rei acquirat, atque inde eximie valet quoque discere, doceri. Imo à dividendo profecta quoque notio epulum præbendi, quod antiquissimis temporibus cibi inter convivas distribui solebant, et singulis in partes divisi apponi.

Δάκνω. Oritur à simpliciori δάκω, unde proxime δάκος et δῆξις, quibus nominibus animalia morsu lædentia notantur. Est autem δάκω à verbo δάω, cujus notio findendi jam supra notata. Inde illa mordendi; unde dein translatum quoque ad res, quæ acri sapore mordeant.

Δάκρυ. Vidimus ad verbum δάκνω, nomen δάκος ex origine significare eum, qui morsu lædat. Inde δάκερος derivatum notat propr. vim mordendi habens. Idem contractum est δάκρος, et, mutata terminatione, δάκρυς, cujus neutrum δάκρυ Substantive notat lacrymam, quod nempe acrimoniam mordentem habeat.

Δάκτυλος proprie forma diminutiva est à simpliciori δάκτος, quod derivatur è tertia pers. Præteriti perf. Passivi δέδακται verbi δάκω findo, mordeo. Inde rodendi radendique notionem habet. Hinc porro δάκτος Passive valet morsus, rasus; Active vero qui radit unguibus, nempe. Inde autem transiisse notio videtur ad digitos, qui forma diminutiva eximie δάκτυλοι dicti: ab articulis vero digitorum uno longiore et duobus brevioribus, pes deinde metricus δάκτυλος quoque dictus fuit; quod una syllaba longa, duabus vero brevibus constat. Reliquarum autem translationum, quas passa vox nostra est, ratio facilis.

Δαμάω. Oritur etiam hoc à supra memorato verbo δάω divido, findo; unde δαὶς nomen, pugna, et δάϊος hostilis. Inde autem δάμω idem proprie, quod Latinum inde ortum domo, seu efficio, in partes concidendo, vel conficiendo concidendoque subigo; unde porro notat occidere, vel, alia translatione, imperio suo subjicere, et generatim idem quod domo, subigo.

Δάνος donum, vel munus. Oritur à δάω [sive δάνω] quod superstes in lingua Latina, in verbo contracto do [et dano apud Plautum, Captiv. act. 4. scen. 2. vs. 39. et alibi. E. S.] notionem accepit ab illa dividendi, in partes distribuendi, et distributum præbendi; unde generatim significationem dandi accepit.

Δαπανάω consumo, impendo. Proxime oritur à nomine δαπάνη sumtus. Est autem hoc fœmininum à δάπανος Latine consumendi vim habens, profusus: hoc vero Adjectivum derivatum à nomine δὰψ, quod, superstes in antiqua lingua Latina, eximie epulum notat sive opiparos apparatus epuli, aut in deteriorem sumptum partem, cibos nefandos. Δὰψ vero descendit à verbo δάπω, (pro quo in usu est δάπτω voro, dilanio) quod denotat cibos discerpendo dividendoque vorare, dilaniare. Stirps enim est memoratum jam verbum δάω divido.

Δάπεδον pavimentum. Sine dubio est à simpliciori δάπος, ejusdem significationis nomine, superstite in compositis bene multis. Videtur huic vicinum esse nomen δάπις, quod in usu idem notat quod τάπης. Stirps autem vocis mihi non satis expedita.

Δάπτω. De hoc, quantum sufficit, dictum ad verbum δαπανάω.

Δαρθάνω. Est à simpliciori verbo δαρθάω, aut vicinum δαρθέω, quod idem est ac δαραθέω, cujus loco pronuntiatum quoque contracte δράθω. Videtur autem verbum compositum ex δὰρ vel δάρα, quod idem notat ac δέρας pellis. Inde δάρθω et δράθω proprie significasse videntur sternere pellem, unde dein, per figuram consequentis pro antecedente, significasse videtur in pelle strata dormire, atque sic simpliciter dormire. Est autem nostrum δαρθάνω à forma vicina δαρθάω.

Δασπλῆς. Est à particula δὰ (quod ut ζα significationem in composito intendit) et πλῆς, quod contractum ex πλέης, hoc vero à πλέω plenum facio, de quo suo loco. Inde δασπλῆς proprie valet qui valde replet, nimis quasi urgendo, atque ita gravis est; unde atrox dicitur: σ autem, ut in similibus, interponitur.

Δασὺς densus. Ortum est à δάω divido: inde δασὺς proprie opponitur glabro, quasi dicas, quod multos habet apices, in quos sit divisum. Hinc in usu notat pilosum, hirsutum, asperum, densum arboribus, et similia. [Respondet huic etymologiæ linguæ usus. Sic enim δασὺ hirsutum notat, Odyss. Ξ. 51. ad quem locum referenda est glossa Hesychiana, qua per τραχὺ explicatur. Vide et Hesiod. Ἐργ. vs. 514. Porro vox Latina densus eandem habet originem à δέω, quod cognatum est alteri δάω. Densus certe idem valere ac δασὺς probat illud poëtæ apud Ciceron. de Nat. deor. l. 1. 42.

Sylvestribus sepibus densa.

et Ovid. 3. Amor. 1. 32. E. S.]

Δατισμὸς figura dictionis est, qua eadem res pluribus verbis repetitur. Factum est à Δατίζω, significante imitor Datin, quod hominis Persæ proprium nomen, à quo ortum Δάτιδος μέλος, [Conf. viri docti ad Hesych. in voce Δάτις. E. S.]

Δαῦκος herbæ nomen. Dicitur forte pro δάκος, de quo dictum ad verbum Δάκνω, nempe ab acrimonia saporis. [Vide Kusterum ad Hesych. t. 1. p. 834. E. S.]

Δαφνὴ laurus. Dicitur sic forte à verbo δάπτω voro, comedo, et quidem ab illius Præterito perfecto δέδαφα. Ratio nominis autem repetenda forte à consuetudine vatum, qui oracula redditurі laurum comedebant; unde etiam Pythia, sacerdos Apollinis, à poëtis δαφνηφάγος dicta.

Δαψιλὴς largus, abundans. Proprium est epulo et opiparis conviviis, ortum à nomine δὰψ, de quo dictum ad verbum δαπανάω.

Δὲ autem, vero. Notiones habere videtur à dividendo, sejungendo, quæ significationes sunt verbi δέω, ex quo oritur. [Rectius mea quidem ex sententia, clar. Hoogeveen, Doctr. Part. Ling. Gr. pr. 242. primariam potestatem quæsivit in ligando, seu connectendo, quæ perquam manifesta est in verbo δέω. Conferantur etiam quæ dedit L. Bos, in Exercit. ad Luc. 12. 1. 2. Conjecturam vero Burgessii ad Dawes. Miscell. Crit. p. 517. minus verisimilem arbitror. E. S.]

Δείδω timeo. Ortum est à simpliciori δείω, quod à δέω, ex quo nomen δέος metus. Vidimus jam supra, verba δάω, δέω, δίω notionem primam communem habere, eamque esse positam in movendo, penetrando. Hinc transiit ad fugam vel periculum, et ortum inde metum, quæ notio in multis derivatis cernitur.

Δείκνυμι ostendo. Oritur à simpliciori δείκω, quod idem est ac δίκω: hoc autem superstes in verbo Latino dico. Propriam notionem habet jaciendi, feriendi scopum, ut ad vocem δίκη dicetur: atque inde notat proprie, quasi, feriendo scopo, sivè digito, sive alia re monstro, ostendo.

Δείλη tempus pomeridianum, quando sol vergit ad occasum. Proprie femininum est à masc. δειλὸς, de quo mox dicendum. Est autem δείλη, scil. ὥρα, eximie tempus illud, quando lux debilis fit, et se veluti inclinat.

Δειλὸς timidus, ignavus. Proprie notat eum, qui se inclinat, vel in fugam conjicit præ metu; unde eximie notat timidum, ignavum, significatione orta à nomine δέος, vel verbo δέω; cujus notio, quæ hic in primis spectari debet, plane convenit nostro Belgico *doorgan*. Porro δειλὸς inde notat debilem, miserum, quin et malum.

Δεινός. Ut δειλὸς, Passive, is dicitur, cui metus incutitur: sic δεινὸς, Active, qui metum affert. Unde porro notat terribilem, gravem; præterea sollertem, prudentem, peritum, et generatim qui magnam vim et efficaciam habet. Originem eandem agnoscit hæc vox, quam præcedens δειλός.

Δεῖπνον. Monui supra, δάω esse vicinum verbo δέω: atque ita vicina sunt quoque inde derivata δάω, δάπω et δέπω, atque inde ortum δάπτω, quibus omnibus notio cupide edendi inest. Inde δέπος, cui vicinum δέπας (de quo infra) peperit nomen δέπινος, et neutrum δέπινον, unde δέπνον, et δεῖπνον eximie, in usu, de cœna positum. [Vide tamen infra ad vocem Δεσπόζω. E. S.]

Δεῖσα, vel δεῖσσα, humor, stercus. Recte derivatur à δείω, quod convenit cum δεύω humecto, de quo suo loco.

Δέκα decem. Ortum quidem est à δέκω, unde δέκομαι, de quo dicendum ad δέχομαι: ratio tamen significationis mihi quidem non expedita satis. [A notione ligandi sive compingendi, quæ est in δέω, repetiit D. Mestingh, in Diss. de Authent. quorundam Cethibim, p. 19. nempe ut δέκα, eadem ratione sit translatum ac Hebr. עשר et Belgic. *tien*, quibus significatio orta " ex illa constringendi atque compingendi: quod denario numero minores unam in summam, et quasi unum in fascem colligentur et compingantur." Plura vide ibidem et infra in Ἑκατόν. E. S.]

Δέλεαρ Esca. Quemadmodum à δάλω, δαλὸς, à δόλω, δόλος, sic à δέλω est δέλος, et inde δέλεαρ. Δάω autem et δέω, et inde δάλω et δέλω, inter alia notionem cupide edendi et vorandi habuisse vidimus supra. Proprie itaque δέλος et δέλεαρ cibus est, quem cupide comedas. Inde in usu δέλεαρ eximie esca, qua animalia capiantur. Nomen autem δόλος latius translatum quidquid fallaciter struitur ad capiendum aliquem.

Δέλετρον fax. Est proprie ab obsoleto verbo δελέω, quod à δέλος: hoc autem convenit cum δαλὸς, quod in usu, notat titionem, facem, ortumque est à δάω uro. Δέλος autem à δέω itidem significare potuit facem, atque inde δελέω face collustro. Unde δέλετρον proprie instrumentum est, quo quis facem lucentem gestet, atque adeo laterna.

Δέλτα est nomen literæ elementaris. Stirps autem ex oriente.

Δέλφαξ porcellus. Ortum est à δέλφος, vel δελφὺς uterus. Inde δέλφαξ, vi terminationis, proprie notat, qui magnum uterum habet.

Δελφὶν videtur ita vocari, quod piscis figura sua utero similis est. Vix enim, nisi forma, differt à δελφύς.

Δελφὺς uterus, vulva. Ortum quidem videtur à δέω, vel inde orto δέλω, quod jam supra vidimus, ratio tamen significationis mihi quidem obscurior. [Verbum δέλειν, cupide edere, pp. videtur esse i. q. ἕλω volvere, convolvere, complecti, capacitate sua avide comprehendere: unde fortasse notio vulvæ sive volvæ, quæ ipsa vox Latinis quoque ab ἕλω volvo dicta fuerit. E. S.]

Δέλω inesco. [Proprie volvo, involvo. Vide in voce superiori et conf. Analog. p. 209. E. S.]

Δέμας. Stirps δέω est, quod idem ac δάω divido. Inde autem notat divisum, et seorsim in fasciculum quasi colligo: unde porro vinciendi et ligandi notionem habet. Δέμας itaque, inde ortum, proprie quasi compages corporis colligata est, atque ita potissimum apud poëtas accipienda vox. [Hinc porro δέμας instar, Iliad. Α. 595. Ν. 673. &c. uti Hebr. עצם, pro בעצם. E. S.]

Δέμνιον stratum, lectus. Est à δέω ligo, alligo; à cujus Participio δεδεμένος nomen ortum est δέμνος, et derivatum δέμνιος, cujus neutrum δέμνιον pp. notat ex variis partibus junctis et colligatis extructum: et hinc eximie stratum, lectusve dicitur. [Nempe, uti et ipsum Lat. Lectus est à lego, quod idem ac ligo, colligo. Vide plura in Schediasm. nostris de שבל. E. S.]

Δέμω. Et hoc stirpem habet δέω ligo, vincio. Inde δέμω vinciendo, ligando exstruo, compono; atque sic ædifico.

Δένδρον. Nescio, an originem communem habeat cum voce δρῦς, de qua suo loco: ut sit reduplicatum δίδρον, pro δρόν. Quod nisi verum sit, stirps mihi quidem est obscura. [Stirps fortasse est δέρω decortico: unde δεδέρω, δέδρω, δένδρον. E. S.]

Δέννος probrum. Vox Ionica est, quæ proprie non differt à communi δεινός: significationem autem accepit ab atrocitate verborum.

Δεξιὰ scil. χείρ. A masculino δεξιὸς acceptus, bene ominatus. Oritur à δέχεσθαι accipere, de quo suo loco. Ponitur autem hoc eximie de bono omine, ut Latinis accipere. Inde ad manum dexteram, et dexteras partes, tanquam boni ominis et acceptas, transfertur. [Nisi forte simpliciter dextra manus, δεξιὰ, dicatur ab accipiendo, quia in congressu duorum hominum, se invicem salutantium, manus hæc capi soleat. Unde phrases dextram capere, dextram prehendere &c. A notione autem dextræ manus, sive dextræ partis, ea fausti ominis videtur duci: non contra. E. S.]

Δέπας poculum, et patera. Ortum forte à δέπω, de quo jam dictum alibi. [Verba δέκω, unde δέχω, δέχομαι, et δέπω, vicina videntur. Itaque recte apud Hesych. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὸ πόμα repetitur. E. S.]

Δέρας oritur à δέρω, et hoc à δέω divido, separo. Inde δέρω videtur excoriandi notionem accepisse: unde δέρας postea pellis dicta, et quidem eximie pellis ovina.

Δέρη cervix, collum. Proprie convenit fere cum δέρας pellis. Inde cervix fortasse sic dicitur, quod pellis in plerisque animalibus eo loco laxior, et quasi separata à carnibus videtur. [Vel quod eo fere loco excoriationem animalium ordiri soleant. Etiam cervix, similiter à κέρω, quod idem ac κείρω, dicta. E. S.]

Δέρκω video. Dubium non est, quin oriatur à δέρω, atque proprie significet oculis veluti cædere et perstringere. Est enim δέρω, ut vicinum δαίρω, aliquando idem quod cædere, verberare, quasi dicas verberibus excoriare, atque ita nudare pelle. Unde in nostro verbo transiisse significatio videtur ad eos, qui, acumine oculorum et visus, facillime aliquid penetrant, atque ita veluti pelle denudant. [Malim equidem simpliciter à findendo sive acie penetrando, (quæ prima notio est verborum δάω, δέω &c.) ad acumen visus transitum factum esse, quemadmodum in Hebr. חזה. Quid quod et ipsum Lat. video, sive vido, unde Præter. perf. vidi, eandem acuminis penetrantis vim propriam habet? uti apparere potest vel ex solo collato verbo altero findo, fidi &c. Itaque δέρκεσθαι Poëtis pp. idem sit atque acie oculorum sese penetrare in rem, quod alio ex etymo, per διέρχεσθαι, explicuit Etymologus. E. S.]

Δέσιος mensis Junius, apud Macedonas. Nomen ortum videtur à δέσις, quod à δέω ligo.

Δεσπόζω [dominor, et dominio alicujus pareo.] Opponitur verbo δουλεύειν, et est forte repetendum à δέω Vincio, ut sit qui vincti dominus est. [Nempe δεσπόζω verbum est factum e futuro verbi δεσπόω, unde quoque δεσπότης, ex 3. Præt. Perf. Passivi. Δεσπόω porro à δέσπος, quod à δέσπω, pro δέψω, Lat. Depso, ex δέπω, cognato alteri δάπω. Proprietas verbi Depso et productioris formæ δεψέω (Odyss. Μ 84.) est in premendo, et cum pressione subigendo, unde notio potestatis superioris, cuncta subigentis, et quasi imperio suo prementis. Eandem translationem, in voce Hebr. מלך, observavit A. Schultens, in not. ad Exc. Hamas. p. 491. E. S.]

Δεῦκος dulcedo. Videtur esse à δεύω irrigo, irrigando mollio: unde forte ad dulcedinem translatum. [Etymologus magnus reddit nomen δεῦκος per τὸ γλυκὺ, verbum autem δεύκω per βλέπω: quod idem fere notat ac λεύσσω. Ex quibus perquam verisimile fit, verba δεύκω et λεύκω origine sua convenire: ut alibi literas λ et δ in pronuntiatione permutatas esse constat. [Vide Salmas. Plin. Exerc. p. 903. F. Quo pacto vera stirps fuerit λέω, unde λεύω, et δεύω, λεύκω, δεύκω: atque adeo notio dulcedinis à leni titillatione et mulsione fuerit repetenda. Simul observetur et ipsum Lat. Dulcis, ex eadem Stirpe, unde nostrum δεῦκος, esse repetendum: alteram autem vocem γλυκὺς, quam adhibuerunt Græci, eandem quoque etymologiam admittere, modo abjiciatur litera γ ab initio adscita. Conf. Analog. Gr. p. 213. E. S.]

Δεῦρο huc, in hunc locum. Ortum est à δεύω, quod idem pp. ac δέω, δίω moveo, adjungo, accedo. Inde Imperativus Δεῦε, et contracte Δεῦ, pp. idem quod accede. Ejus Pluralis Δεῦτε superest, sensu hortandi, quasi dicas accedite! Videtur autem Δεῦρο proprie esse factum ex memorata Δεῦ, et Particulis ῥα, et ὃ per contractionem.

Δεύτερος proprie est qui accedit secundus. Quod ipsum Latinorum Secundus, ortum à Græco ἕκω, vel ἥκω, proprie non aliam significationem habet. Est autem Δεύτερος forma productior à Δεῦτερ, quod à verbo Δεύω accedo: de quo modo dictum. [Quia etiam dicitur Δεύτατος pro ultimo, videntur proprie Δεύτερος et Δεύτατος esse Comparativus et Superlativus, ducti ab obsoleto δεύος, sive contracto δεύς. Hoc autem à verbo δεύω, quod Etymologus col. 259: 16. exponit λείπω relinquo. Hac lege δεύτερος et δεύτατος forent magis vel maxime relinquens, vel relictus, pro secundo et ultimo vel postremo. E. S.]

Δεύω a notione penetrandi significationem accepisse videtur imbuendi, tingendi, rigandi, subigendi. Ortum, nempe, à δέω, quod vicinum verbo δύω, ut jam alibi diximus.

Δέφω ortum est à simpliciori δέω, et à notione dividendi, vehementerque movendi, eam accepisse videtur comminuendi et conficiendi; atque inde porro illam molliendi. Partim inde proprium est coriariis, qui pelles molliendo præparant, partim sensu obscœno à scriptoribus ponitur. [Proxime pertinet ad δέπω, unde Depso, Δεψέω. Δέπω autem cum adspiratione δέφω. Vide in Δεσπόζω. E. S.]

Δέχομαι accipio. Vidimus jam supra, quemadmodum verba δάω et δέω dandi, tribuendique notionem acceperint. Non alia ratio est verbi δέκω, et δέχω à δέω orti. Horum itaque formæ Mediæ δέκομαι et δέχομαι, (quarum altera Ionica est, altera communis dialecti) vi reciproca proprie notant sibi tribuere atque adeo accipere, sustinere, exspectare, &c.

Δέω ligo, vincio. Vidimus jam supra, à dividendo, separando, seligendo, notionem ortam esse ligandi. Inde porro ea est in vincula conjiciendi: unde denuo nata illa est, qua quamque necessitatem respicit, qua quis constrictus veluti teneatur: ac modo vertitur absum, abest, modo opus est, modo indigeo, pro variis loquendi generibus diversimode. [Stirpes δάω, δέω, δίω &c. divido, separo, eandem originem habuisse ac δέω ligo, jungo, vincio, vix credibile videtur. Itaque dispiciendum, an forte δέω ligo cum derivatis suis, pro adfinitate literarum δ et λ, idem sit, ex origine sua, quod λέω, ac λίω, unde lego, ligo &c. Ceterum à δέω factum est, per reduplicationem, διδέω, δίδημι, unde δίδη ligavit Il. Λ. 105. Etiam δεῖμαι ὁδὸν construo viam, id est munio, pp. jungo mihi, sive conjungo viam eleganter dicitur. Vide Wessel. ad Herod. 7. 446. p. 599. Conf. porro eundem dè Δόμοι compages, ad l. 1. 72. p. 84. et alibi.—Ceterum Δέω et Δέομαι precor, pp. idem est ac adnecto vel adnecto, adjungo, mihi, Hebr. ארש. Vide de illo Toup. in Suid. 3. p. 306. E. S.]

Δὴ sane, profecto. Stirpem quidem habet Δέω, vel Δάω: ratio tamen significationis valde vaga est. [Nimirum, uti μὴ ne dicitur pro μέε, sive μεὲ, pp. remove, apage, sic Δὴ sane videtur esse pro Δέε, vel Δεὲ, pp. junge, adjunge, propera. Quæ vis particulæ Δὲ sentiri quodammodo potest in phrasibus ἄγε δὴ, φέρε δὴ &c. E. S.]

Δήκοκτα decocta. Est vox Latina medicis usitata. [Vide omnino Foësium, Œcon. Hippocr. p. 91. E. S.]

Δηλέω lædo. Videtur ortum esse à Δῆλος, quod proprie notat urens, urendo lucens, lucidus. Ortum est à Δάω, quod (ut supra vidimus) inter alia notat uro: unde Δήϊος, et Δηϊόω; quod posterius proprie est igne vastare. Similiter jam Δηλέω proprie significare potuit urendo, vel incendendo lædo, noceo. Unde profecta notio generalis lædendi, quæ porro eam deludendi peperit. [Conjecerat Isaacus Vossius, Lat. Deleo idem esse ac nostrum hoc Græcum δηλέω: cui favet quodammodo, quod et prima in Deleo sit longa. Sed multo rectius Lat. Deleo pro composito verbo habetur ex de, et leo, unde in Præter. perf. delevi, uti à lino (quod à lio, vicino alteri leo) est in Præterito levi. Consulantur Priscianus, et J. M. Gesnerus, in voce. E. S.]

Δῆλος pp. contractum est ex δάελος, quod ortum a δάω uro; notatque lucidum: unde generatim est δῆλος manifestus, perspicuus.

Δῆμος est à δέω vel δάω ligo. Inde δῆμος proprie populus dicitur, sive hominum multitudo, societatis vinculo colligata, et in civitatis formam redacta. Idem autem, mutato accentu, (δημὸς) redditur pinguedo, adeps, quæ notio profecta quoque à ligando vinciendove, quod, nempe, carnes et ossa in corpore animali constricta veluti tenentur tunica illa, quam cellulosam vocant, quæ sedes pinguedinis.

Δὴν diu, dudum. Sine dubio est à particula δὴ, addito ν. Ratio tamen notionis valde vaga et incerta. [Proprie videtur esse Accusativus Singul. pro δέαν, à Nominativo obs. δέα, δῆ: uti à γέα, γῆ, in Accus. est γῆν, ejusdemque casus adverbia sunt ἀρπάγδην, συλλήβδην, μὴν, πλὴν &c. Notavit autem obsoletum δέα, δῆ, pp. junctionem, adjunctionem, unde notio contiguitatis, continuationis: ut δὴν pp. idem sit ac continuo, sive continuatione. Conf. omnino Iliad. Α. 416. 512. Ζ. 131. et alibi. E. S.]

Δηνάριον. Vox Latina est. [Latini enim non tantum denarius dixerunt, sed etiam denarium, in neutro genere: unde apud Plautum est, centum denaria Philippea. Vide Gronov. de Pecun. Vet. p. 136. E. S.]

Δῆνος Consilium. Videtur proprie esse consilium, quod ineatur ad inveniendum aliquid, ortum, nempe, à δέω invenio, quod à δάω vel δίω moveo, permeo, penetro.

Διὰ proprie notat per, et dicitur à permeando, quæ notio verbo δίω, perinde atque δάω et δέω, adest. [Nempe διὰ, pro διᾷ, pp. est Dativ. Singul. obsoletæ vocis διὰ, sive διή. Plura vide in Rudimentis nostris Struchtmeyerianis, cap. 16. p. 242-247. E. S.]

Διάδεσμα Herbæ genus, malva hortensis. Ex διὰ, et δέσμα vinculum, à δέω ligo. Proprie idem est, quod διάδημα: quomodo olim dicebatur vinculum, vel fascia capitis, quod regum insigne.

Διάζομαι telam perficio. Est a δίω divido, discerno. Inde διάω, διάζω, διάζομαι.

Διαίνω ortum est à διαίω, quod à διάω, et hoc à δίω. Videtur autem, non dissimili ratione ac δεύω, eam humectandi notionem accepisse, atque inde porro illam irrigandi.

Δίαιτα. Et hoc est à δίω, proxime ortum à διαίω, vel διαίνω. Ab humectando forte primum translatum est ad victum consuetum. Vel à tribuendo proprie δίαιτα dicitur, qui, vel quæ victus rationem veluti præbet et præscribit: unde generatim porro notat vitæ institutum. Altius autem inde translatum notat quoque arbitrium et alia.

Διαμπάξ. Compositum est ex διὰ, et ἅπαξ, de quo supra, suo loco, dictum. Inde διαπὰξ, et interposito ν, eoque ob sequentem labialem in μ mutato, διαμπὰξ, proprie idem valet quod in universum, adeoque in totum.

Διαττάω percribro. Proprie notat persilire facio. Est, nempe, compositum ex διὰ, et ἀττάω, quod ab ἄττω, de quo supra dictum.

Διδάσκω doceo. Est à δάω, unde δάσω, δάσκω, διδάσκω facio discere. Vide quæ dicta sunt ad verbum δάω. [Vicinæ formæ sunt δάω, δίω, δόω. Jam vero, uti à δίω, Futur. δίσω, est δίσκω disco, sic à δάω, Futur. δάσω, δάσκω, et, reduplicatione facta, διδάσκω. Porro à δόω, est δόκω, hinc δοκέω, Lat. doceo. Unde apparet, cognata verba esse disco, doceo, et διδάσκω. E. S.]

Δίδυμος geminus, duplex. Compositum ex Δὶς, et δύμος, quod à δύω subeo, de quo alias dicetur.

Δίδωμι do. Oritur à δόω. Vide supra dicta ad vocem δάνος.

Δίζω quæro. Est à verbo δίω persequor, de quo suo loco. Inde autem quærendi notio profecta.

Δίκελλα ligo bifidus. Composita vox est ex δὶς et κέλλω, quod à κέλλω pello, illido. [Ex stirpe κέω, cognata alteri κάω, unde καίω, καίδω Lat. cædo. E. S.] Ratio significationis satis manifesta.

Δίκη ortum est à δίω, unde δίκω pp. jacio, ferio. Hinc δίκη, quasi dicas, quæ jaciat, feriatve, vel quæ feriatur. Atque inde translatum ad judicium, causam, actionemque, quæ alicui impingitur, vel etiam ad jus, justitiam, pœnam et similia.

Δίκταμον vel δίκταμνον, forte ortum à δίκτος monstratus, quod à δίκω, inter alia idem significante, quod δείκνυμι monstro. Inde δίκταμος et δίκταμον vel δίκταμνον, eximie dicta videtur herba, cujus usum in extrahendis sagittis, post vulnus acceptum, cervi hominibus, ut volunt, monstravere.

Δίκτυον. A verbo δίκω, Latine jacio, sive tertia ejusdem Præter. perf. Passivi δέδικται, factum δίκτος, quasi dicas jactus: more vero Æolum, loco δίκτος, pronunciatum δίκτυς neutrum peperit δίκτυ, hoc vero tandem nostrum δίκτυον. Ut adeo respondeat Lat. rete jaculum, qua denominatione usus est Plautus. Usu tamen factum, ut generatim fere quævis retia δίκτυα dicerentur. Itaque simili ratione ad rete translatum est, ac βόλος à verbo βόλω vel βάλω, quod idem ac βάλλω jacio. Unde βόλος itidem rete.

Δίκω jacio, ferio. Vidimus jam supra, oriri hoc à verbo δίω, cujus potestas quoque abunde explicata. Etsi autem verbum Δίκω, in significatione ea, quam diximus, feriendi rarius reperiatur, adhibuit tamen ea in notione Pindarus, profundi valde spiritus poëta, Olymp. Od. 10. vs. 86. μᾶκος ἔδικε πέτρῳ lapidem in longum projecit, ad verbum, longitudinem feriit lapide: atque ita δίκειν in Hesychio redditur βαλλειν, ῥίπτειν. [Quo loco plura dabunt viri doct. laudat. Albert. t. 1. col. 995. E. S.]

Δίνη vortex. [Adjectivum fœmininum est, absolute positum, à masculino δῖνος, quod ex eadem ellipsi nominis Substantivi itidem Substantive adhibetur. Stirps δίω, unde δίνω, cujus productiores formæ sunt δινέω, δινεύω, δινάζω &c. volvendique, et in gyrum circumagendi notionem habent: unde δίνη vortex dictus; quemadmodum apud Latinos vortex à vortendo, sive vertendo. Conf. Valck. Diatrib. in Eurip. Dram. p. 39. C. et Adnot. in Adon. Theocr. p. 376. A. E. S.]

Διόνυσος Bacchus. Vox composita est ex Διὸς, Genitivo vocis Ζεὺς [vel potius antiquæ vocis Δὶς, de qua Sal.

mas. Exercit. Plin. p. 423. b. F.] et νύσος, quod ortum à νύσσω, vel νύω compungo, pungendo lædo, dolore afficio. Inde Διόνυσος, Qui Jovem lædendo dolore afficit. Videtur eximie sic dictus Bacchus, quod matris Semelæ, fulmine percussæ, alvo eductus, Jovis femori insertus fuerit, ibique ad maturitatem perductus, atque sic tandem in lucem editus. [Apparet, hanc etymologiam longe verisimiliorem esse ea, quam dederant S. Bochart. Geogr. Sacr. cap. 18. col. 440. 441. et P. Moll. ad Longi Pastor. p. 78. E. S.]

Διπλόος duplex. Compositum est ex δὶς bis, et πλόος, de quo supra dictum in Ἁπλόος.

Δὶς bis. Est à δίω divido, separo: unde δίχα seorsim. Inde δὶς proprie est, quasi seorsum duo dicas. [Nimirum vocula δὶς videtur esse pro δίσι, Dativo obsoleto vocis δίσις, ortæ à δίδισαι, id est secunda perf. Præter. Pass. verbi δίω. Δίχα vero proprie est à δίχος, quod à δίδιχος, verbi δίκω, de quo supra. Ceterum de δὶς et δὶ, in compositione, adi Palmer. Exercitat. l. 1. p. 6. 7. E. S.]

Δίσκος discus. Est pro δίκος à verbo δίκω jacio. [A δίκω est δίκσω, et, per metathesin, δίσκω, ut sæpissime alias, ab ἔπω dico, ἔσπω, pro ἔπσω, à λάκω, λάσκω &c. Vide de δίσκοι Kuhnium in Indic. Perizoniano ad Ælian. V. H. et laudatos à Leisnero ad L. Bos Antiq. Græc. p. 85. E. S.]

Διστάζω, dubito, compos. ex δὶς, et στάω vel στάζω, proprie est, quasi, dupliciter insisto, et inde est anceps, dubius sum, dubito.

Διφάω proprie repetendum est à δίπτω, quod idem ac δίζω, ortum quoque à δίω. Verbi autem δίπτω Præteritum δίδιφα peperit nostrum verbum διφάω, notans studiose quæro.

Διφθέρα pellis, exuvium. Proprie fæmin. est à δίφθερος, et hoc pp. notat bis corruptus, putrefactus. Inde διφθέρα pp. pellis præparata; et quidem eximie διφθέραι membranæ dictæ, in quibus scribitur. Oritur autem à δὶς, et φθείρω vel φθέρω.

Δίφρος est ex δὶς et φρὸς, quod pro φέρος; vel φόρος. Ortum est à φέρω, de quo suo loco. Hinc δίφρος pp. dicitur qui duo fert. De significatione videantur Lexica [de origine vocis autem Eustath. ad Iliad P. p. 1154. E. S.]

Δίψα sitis. Est à Δίφω vel Δίπτω, de quo dictum ad διφάω. Videtur sic dici ab ardore et cupiditate, qua quis potum quærat et desideret.

Δίω. Quidquid vehementer movet, aut movetur, ex uno in alium locum penetrando, dicitur proprie δίειν, ut jam notatum supra, in vicina stirpe δάω. Inde eximie δίω notat celeriter curro, porro fugio, hinc timeo, quin etiam cursu persequor, et inde denuo expello, abigo.

Διώκω ortum est à δίω, διόω, δέδιωκα, διώκω, cursu persequor: quæ notio jam explicata, ad δίω. [Videatur L. Bos, Exercit. ad Rom. ix. 30. p. 114. et D'Arnaud Animadv. Crit. p. 37. 38.] Inde quoque notat expello, abigo, in exilium mitto: dein, alia ratione translatum, idem est, quod persequor judicio, reum ago. Quin dicitur quoque persequi oratione, et, ad animum translatum, sectari, expetere, adfectare.

Διωλύγιος magnus, arduus. Sine dubio compositum est ex διὰ, et verbo antiquo ὀλύω, quod ab ὅλος totus, vel solidus: de quo suo loco.

Δνοπαλίζω manibus agito et excutio. Est ex δῖνος, et παλίζειν. Horum prius convenit cum δίνη, de quo supra. Posterius est à πάλω, unde πάλλω quatiendo vibro, atque inde luctor. Δνοπαλίζειν itaque proprie notat huc illuc quasi in gyros movendo agitare.

Δνόφος tenebræ. Videtur esse pro νόφος, quod idem ac νέφος. Δ autem præfigitur, quemadmodum, in eadem hac voce, præmittitur γ, ut sit γνόφος, quod vide supra suo loco.

Δόδρα genus potionis. Vox ipsa Latina.

Δοίδυξ pistillum. Ortum est à δύω, unde δύσσω, δοδύσσω. Inde δόδυξ et δοίδυξ. instrumentum, quo res tundendo dividas, et comminuas. Est enim ea notio verbi δύω, ut alibi dicetur.

Δοκάζω observo, exspecto. A verbo δέκω, δέκομαι, (quod jam vidimus ad δέχομαι) nomen est δοκὸς, et inde verbum δοκάζω, quod, à notione accipiendi excipiendique, ad eam exspectandi, observandique transiit. Præterea, ad animum, et quidem ad intellectum, translatum, notat quoque putare, arbitrari.

Δοκέω. Et hoc ejusdem originis est, cujus antecedens, ac proprie est puto, existimo, censeo, vel, sensu neutro, videor: id quod quoque δοκάζομαι notat. Unde, verbo ad existimationem nominis translato, aliquando οἱ δοκοῦντες dicuntur, qui in opinione sunt, sive ἔνδοξοι. Hac enim loquendi formula Græci utuntur de iis, qui præ aliis eminentes sive dignitate, sive honore, sive aliis rebus, in honore habentur. [Conf. Gatakeri Advers. 1. 3. p. 189, 190. et viros doctos, à Wolfio laudatos ad Galat. ii, 6. E. S.]

Δοκὸς trabs, tignum. A δέκομαι etiam nomen hoc esse, jam dictum est ad verbum δοκάζω. Proprie itaque valet qui excipit, scilicet, pondus ædificii, trabs, adeoque tignum. Idem metaphorice animo tribuitur, notatque exspectationem, speculationemque.

Δολιχὸς longus, prolixus. Haud dubie ducitur à δόλος, quod idem esse ac δέλος, si formationem species, observavi supra ad vocem Δέλεαρ. Ubi itidem prima stirps exposita est. Inde forte δολιχὸς primum fuit dictum de spatio longo, quod, decursu suo molestum, præ longitudine cursorem fallere et decipere potest. Ea certe notio valere videtur, quando δόλιχος, Substantive positum, certum curriculi spatium designat. Inde autem postea longum significare potuit. [Favere nonnihil videtur, quod δολιχαὶ ἐλπίδες dicantur, quasi spes fallaces. Dubito tamen. E. S.]

Δόλος dolus. De hoc dictum ad Δέλεαρ.

Δόναξ arundo. Haud dubie est à δόνος, quod agitationem notat in composito πολύδονος. Inde δόναξ à motu undulante arundinum, vento impulsarum, dicta ipsa arundo videtur. Inde porro calamum scriptorium et alia significat.

Δονέω agito. Oritur à memorato modo δόνος, et habet originem verbum δόω, quod vicinum verbo δίω, unde δίνη vortex; et δινέω in orbem vel gyrum moveo. Cum his itaque significatione sua fere conveniunt δόνος, et δονέω, ac δονεύω, notantque huc illuc gyrando, movere, agitare. [Adde δονάω, unde apud Theocritum, Idyll. 13. 65. δεδόνατο. E. S.]

Δὸρξ dama. Stirpem habet δόρκω, vel δέρκω. de quo dictum supra.

Δόρπον videtur esse pro δέρεπον, quod à δερέπω, unde δρέπω decerpo, carpo, colligo, de quo suo loco. Inde δόρπον pp. est quasi collectio cibi sive frugum collectarum, decerptarumve.

Δόρυ. Est quoque hoc à δόρω, vel δέρω, retrahendo pellem denudo, vel decerpendo nudo. Inde δόρυ eximie est ramus decerptus; unde porro hastam notat. [Quin et unguem animalium rapacium, ex quo usu proprietas vocis magis elucet. Vid. D'Arnaud Animadv. ad Æschyl. p. 223. Esse autem δόρατα hastas, non vero pila, probavit Schelius ad Hygin. p. 310-312. E. S.]

Δοῦλος. A δέω ligo, vincio, ortum δέολος, et contractum δοῦλος, pp. quasi vinctum dicas: unde servum denotat. [Nimirum ut ipsum quoque Lat. servus à sero, (id est εἴρω, vel ἔρω, pp. necto, innecto), prima origine nexum, vinctumve notat, quomodo etiam Persis servus *bend* dicitur, à *benden* sive *binden*. E. S.]

Δοῦπος sonitus rei allisæ. Vox est haud dubie facta à sono. [Vid. Iliad. Δ. 455. et ibidem uti et Κ. 375. Clarkium. E. S.]

Δοχμὸς obliquus. Forte dictum est ab angulis, quo quis in cursu veluti excipitur. Ut ut est, certum esse videtur, oriri à δέχεσθαι excipere. [Tali, nempe, translatione, ut δοχμὸς pp. sit exceptus, vel excipiendus, ut modo huc modo illuc feratur obliquus. Vide omnino loca Homeri, Il. Μ. 148. Ψ. 116. et viros doctos ad Hesych. t. 1. col. 1028. E. S.]

Δράκων pp. Participium est verbi δράκω, quod contractum ex δεράκω, unde ortum δέρκω acute cerno: de quo dictum supra. Dicitur autem draco ab acumine visus. [Vid. Jos. Laurent. Var. Sacr. Gentil. Thes. Gronov. vol. 8. p. 169. B. Observetur autem ab eodem δέρκω, aut à vicina forma δόρκω, etiam capream Græcis δόρκαδα dici, quia animal est ὀξυδερκές. Vide Bochart. Hieroz. p. 1. col. 925. E. S.]

Δράσσω manu prehendo. Componendum est cum δρέπω decerpo, colligo, quod à δέρω, ut nostrum à δράω: de quo suo loco. Accepit autem δράσσω à decerpendo, carpendoque notionem prehendendi, arripiendique manu.

Δραχμὴ proprie non multum differt à nomine δράγμα manipulus, habetque originem eandem, verbum nempe δράσσω. [Conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 188. B. et ad Vopisc. p. 416. Porro Suell. de re Numar. in Thesaur. Gron. vol. 9. p. 1579. et P. Moll. ad Longi Past. p. 88. E. S.]

Δράω facio. Proprie oritur à δέρω, notatque pellem detraho, denudo. De quo verbo supra. Inde δερέω et δεράω, contracte δρέω, δράω: quorum hoc à speciali notione ad generalem tractandi, faciendi, agendi, perpetrandique transiit. Præterea ad illam famulandi, ministrandique notionem propagatur. Idem tamen, quum notat fugio, componendum est cum verbo δέω fugio: de quo dictum supra. Inde, nempe, derivatum nostrum verbum, ejusdem δέω significationem per varios derivationum flexus retinuit.

Δρέπω carpo, decerpo, colligo. Est à δερέπω, quod à δερέω, et hoc à δέρω pellem detrahendo nudo, de quo supra dictum. Inde autem verbum nostrum illam decerpendi, similesque notiones accepit. [Conf. Salmas. de modo Usur. p. 881. E. S.]

Δριμὺς. A verbo δέρω ortum δερίω, et inde δρίω, peperit nomen δριμὺς, quod eximie ad eas res omnes translatum est, quæ acumine suo vim habent secantem et decerpentem. Unde valet idem fere quod acris, vehemens, et in primis quidem ponitur de gustu acri. Idem, ad animum translatum, significat astutum, prudentem, acutum.

Δρόσος ros. Videtur litera δ, hac in voce, ut in quibusdam aliis, aliunde adscita esse; tum autem ῥόσος derivatum est verbi ῥόω fluo. Inde speciatim quidquid guttatim fluit δρόσος dicitur, atque sic aliquando lacryma, speciatim autem ros vocatur. [Vide Valck. ad Eurip. Hippol. p. 180. E. S.]

Δρύπτω. Quemadmodum vidimus, à verbo δέρω esse δρέπω, sic ab eodem verbo δέρω quoque δρύπω est, et, inserto τ, δρύπτω. Facilis autem translatio fuit ab illa notione excoriandi ad hanc lacerandi, laniandi, quæ subjecta verbo δρύπτω est. [Vide Schrader. ad Musæum, p. 113. 114.]

Δρῦς. Proprie omne genus arborum hoc nomine comprehenditur, perinde atque nomine δένδρον, quocum etiam communem originem habet; ut jam supra observatum. Haud dubie autem, hac in voce, litera δ præfixa est, et ῥῦς adeoque contractum ex ῥύος, orto à verbo ῥύω, ut ῥὸς à vicino ῥόω, unde ortam esse vocem δένδρον supra dixi. Verba autem ῥόω et ῥύω, præter alias notiones, eam quoque habent rigendi, qua, nempe, aliquid rigidum et robustum esse dicitur. Itaque hac ratione vox δρῦς, vi originis suæ, idem plane valet, quod Latinum (ab eadem stirpe ortum) robur: quo nomine Latine quoque majores arbores et speciatim quercus aliquando designantur.

Δρώπαξ medicamenti genus, à verbo δρόω, quod, ut δρύω et δρέω, à verbo δέρω oritur. A δρόω autem ortum δρώπω produxit nomen δρὼψ, cujus Genitivus δρώπος peperit nomen δρώπαξ, quod à notione carpendi, decerpendi, quam supra vidimus in vicino verbo δρέπω, eximie translatum est ad significandum medicamentum, quod vim habeat decerpendi ac vellicandi pilos. [Vide omnino Toupii Emend. in Suid. 1. 109-111. E. S.]

Δύη. A verbo δύω subeo, mergo (de quo suo loco dicetur) δύη proprie dicitur id, quod nos mergat et immergat quasi in ærumnas: unde ærumnæ vel infortunium similiaque hoc nomine designantur. [Vid. Salmas. Exerc. Plin. p. 61. A.]

Δύναμαι pp. verbum est à δύνω, [sive Medium à forma productiori δύναμι] pp. subeo, ingredior. Hinc δύναμαι, quasi dicas ingressus sum, immisi memet, translatum porro est ad notionem potentiæ, atque sic notat posse: unde reliquæ verbi hujus significationes provenerunt.

Δύνω, vel δύω subeo. Proprie convenit verbum δύω cum reliquis formis vicinis, quæ jam supra variis locis explicatæ sunt, δάω, δίω &c. habetque notionem primam positam in motu, qui fit in locum penetrando. Inde sponte nata est notio subeundi, ingrediendique, verbo nostro specialiter adsignata.

Δύο duo. Est à verbo δύω, ut in δὶς numerum dualem ortum esse vidimus à notione separandi, dividendique: quam inter alias habet δίω. Sic nempe δύο, à vicino ejus verbo δύω ortum, eandem quoque notionis rationem habet, notatque eximie duo.

Δυς in compositis varie notat, ut Lexica indicant. Est autem à δύω vel δῦμι, estque fere eadem significationis ratio in hoc vocabulo, quæ est in nomine δύη, de quo supra.

Δῶρον. A verbo δάω, contracte δῶ, est δάορος, δάορον, contracte δῶρον, donum: cujus significationis caussa manifesta.

E.

Ἒ He! Exclamatio dolentis. Factum est à sono, qui hac litera repetita editur. Ubi vero ἓ pronomen reciprocum se notat, proprie est Accusativus casus ejusdem formæ, cujus sunt pronomina μὲ, σὲ, et eandem rationem habet cum nomine ὃς, et casibus ejus obliquis, quam μὲ cum μὸς, σὲ cum σός. Et proprie quidem est à forma obsoleta εἷς, vel ἕς, cujus neutrum ἕν. Originem autem habet verbum antiquum ἐμὶ, vel ἔω sum. [Plura dedimus in Animadversionibus ad Analogiam Lennep. p. 299. seqq. E. S.]

Ἔα. Utuntur hac voce pro Interjectione. Est autem proprie Imperativus contractus, pro ἔαε, à verbo ἐάω, Latine sino, permitto. [Quod ipsum sino cognatæ quoque originis verbum est, ortum ab ἕω.] In usu autem voculæ ἔα eadem ratio est, quæ Imperativorum ἄγε, ἔχε, φέρε, ἰδοὺ, et similium: quæ omnia naturam sæpe induunt Particularum.

[Ἐὰν si. Compositum ex ἐ, sive εἰ et ἂν, "ut ἐπεὰν, quod Iones dicunt pro ἐπεὶ ἄν." Cl. Hoogeveen, Doctr. Particul. cap. 9. p. 370. seqq.]

Ἔαρ, Latine ver, ortum est ab ἕω, vel ἔω, quod, ut suo loco dicetur, convenit cum vicino verbo ἄω (de quo supra) notatque emittere, mittere. Eximie autem inde dicitur ver, quod isto tempore terra, veluti aperta, omnia rursus è fœcundo suo gremio emittat. [Ἔαρ etiam notat ventum et sanguinem. Vide Etymol. col. 511. 19. et 380. 7. Eustath. p. 1851. 42. et viros doctos ad Hesych. c. 1058. et 1097. Quare verisimilius mihi est, voce ἔαρ, ab ἐάω emitto, exspiro halitum, adeoque halo, exhalo, tam sanguinem spirantem, ac ventum, quam exhalationem terræ vernam, ipsumque ver vocari. Pro ἔαρ autem Attici dixerunt quoque ἦρ, Æoles Ϝῆρ, cum digammate præmisso, quod Iones protulerant Βῆρ, teste Varrone apud Vossium, in Etymologico. Est adeoque eadem hæc vox Latinorum ver. E. S.]

Ἐάω forma productior est, orta ab ἕω, Lat. mitto. Unde ἐάω eximie notat permitto, sino: porro prætermitto et similia.

Ἐγγύη sponsio. Est à mascul. ἔγγυος Lat. sponsor, fidejussor. Et hoc videtur ortum ab ἐγγὺς Lat. prope. Ἔγγυος itaque est qui prope una adest, quasi præs: unde eximie

transierit significatio in sponsorem. [Malim equidem retinere vulgarem etymologiam, qua repetitur ab ἐν, et γύον, sive γύης, manus aperta. E. S.]

'Εγγὺς prope. Ut supra vidimus, à verbo ἄγω, inserta litera ν ante γ, varia esse derivata, ἄγχω &c. sic quoque, à verbo vicino ἔγω derivatum, ἔγγω peperit nomen ἐγγὺς, quod à notione adducendi, quæ verbo ἔγω æque ac ἄγω inest, eximie significavit prope: quemadmodum fere ἄγχι, et similia, de quibus dictum supra. [Conf. omnino in ἄγχι.]

'Εγείρω, Lat. excito, convenit fere cum ἀγείρω, et uti hoc ab ἄγω formatum, ita ab ἔγω, ἐγείρω est. Eximie autem, à notione agendi, ea sursum agendi in nostro derivato conspicua est. Verbum autem ἐγείρω ita pronuntiatum pro ἐγέρω (quemadmodum in multis factum est) peperit etiam contractum ἔγρω, unde superest Medium ἔγρομαι, quod ejusdem significationis est apud poëtas atque ἐγείρομαι, ab ἐγείρω. Produxit præterea verbum ἔγρω aliud ἐγράω, cujus Futurum ἐγρήσω novam verbi formam peperit ἐγρήσσω, quo utuntur poëtæ pro vigilare, quod vulgo Græci verbo, ab eadem stirpe orto, ἐγρηγορέω, significare solent. Nostrum ἐγείρω sensu excitandi cernitur in phrasi ἐγείρειν πόλεμον excitare bellum, quod poëtæ sæpe dicunt ἐγείρειν Ἄρηα, id est concitare, vel excitare Martem. Speciatim autem verbum nostrum tribuitur iis, qui aliquem è somno excitant &c. [Etiam verbum hoc ἀγείρειν, secundum vim propriam, eleganter notat excitare, sive sursum exigere, ædificium. Conf. Elsner. et Palairet ad Joh. 2. 12. E. S.]

Ἔγκατα intestina. Proprie est Plurale, ab obsoleta forma ἔγκας, quæ vix differt ab ἄγκη, de quo supra dictum: [quod ipsum ἔγκας etiamnum fortasse superest in Adverbio ἐγκὰς profunde. Sed τὰ ἔγκατα intestina tutius dixeris esse neutrum plurale ab usitato ἔγκατος.] Ut autem ἔγκω et ἄγκω originem habent ἄγω vel ἄκω: sic nostrum ἔγω, vel ἔκω, ea notione, qua in derivatis res curvas et vasa respicit. Inde ἔγκατα eximie viscera incurva notare videtur.

'Εγκισσάω, Latine coitum appeto, compositum est ex ἐν et κισσάω, quod à κίσσω, hoc à κίω, cui vicinum κύω turgeo: de quo suo loco. Inde ἐγκύω pp. est gravida sum et ἐγκισσάω gravida esse cupio. [Vox κίσσα notat appetitum vehementiorem et picam. Hujus stirps est κίω cio, moveo; unde ad motum alacriorem picæ, appetitumque, facilis est translatio. Porro κισσάω appeto fortius, et compos. ἐγκισσάω, in primis dictum est de fœmina jam gravida, et res quasdam vehementius appetente. E. S.]

'Εγκρίς. Sic dicitur opus pistorium, variis ex rebus mistum. Videri potest compositum ex ἐν, et κρὶς, quod posterius conferri debet cum verbo κράω, vel κεράννυμι Lat. misceo. Ejus vicina forma producere potuit nostrum κρίς.

'Εγκώμιον. A nomine κῶμος vel κώμη, Lat. vicus, vox κώμιος peperit compositum ἐγκώμιος, cujus neutrum ἐγκώμιον eximie notat laudationem, quæ publice in vicis fit. Unde postea generatim significavit orationem laudatoriam.

'Εγρηγορέω vox composita est ex antiquo ἐγρὸς, et ἀγορέω. Habet autem ἐγρὸς, ut verbum ἔγρομαι, inter alia vim excitandi, similiter ut ἄγρομαι, quod ortum ab ἀγείρω, ut ἔγρομαι ab ἐγείρω: et utrumque est ab ἄγω, et ἔγω. Posterior autem pars ἀγορέω (ut ex multis vocabulis, jam supra ad literam α annotatis, apparet) descendit quoque ab ἄγω. [Proprie itaque, ex stirpibus istis, nomen ἐγρήγορος significat quasi qui excitatum colligit, vel agit: unde ἐγρηγορέω quasi excitatum se colligere atque vigilare. Conf. supra in 'Εγείρω.]

Ἔγχελυς anguilla. Est proprie ab ἔχελυς, inserta ν, et hoc ab ἔχος, quod ab ἔχω, cujus Medium ἔχεσθαι notat adhærere: de quo suo loco. Hinc ἔγχελυς pp. est tenaciter adhærens: unde eximie ad naturam anguillæ translatum est. [A curvaturis, quibus glomeratæ volvantur, dictas potius putem anguillas. Conf. supra in ἔγκατα. Latinum anguilla esse ab anguis, viderant dudum veteres. Jam vero anguis itidem est ab ἄγγω: ut Anguis et ἔγχελυς easdem origines agnoscant, ab ἄγω et ἔγω. Vide Salm. Exc. Plin. p. 60. E. S.]

Ἔγχος hasta. Interposito ν dictum est pro ἔχος, quod ab ἔχω teneo. [An potius ab impellendo, ut stirps censenda sit ἔγω, vicina alteri ἄγω? E. S.]

'Εγὼ sine dubio oritur à verbo ἔγω, quod vicinum alteri ἄγω. Est itaque ἀγὼ, et ejus loco pronuntiatum ἐγὼ, pp. qui agit: unde eximie transiit ad primam personam agentem denotandam. [Hoc pacto ἐγὼ foret dictum pro integro ἐγὼν, in forma participiali; quod ipsum ἔγων servant Æoles (qua de re videatur Kœn. ad Corinth. p. 114:) sed syllaba γὼ vel γὼν in pronomine ἐγὼ, ad pronominis hujus naturam non videtur pertinere. Confer sis Animadvers. ad Analog. p. 285-288. E. S.]

Ἔδνα dona sponsalia. Videtur contractum esse ex ἔδανα, quod ortum ab ἔδος, et hoc à verbo ἔδω, cui vicinum ἄδω, unde ἀδέω placeo. Ἔδανα itaque, vel ἔδνα, scilicet δῶρα, pp. dona sunt, quibus benevolentiam alterius captare studeamus. Inde autem dona sponsalia. [Ἔδνον adjectivum contractum est, quasi dixeris δῶρον ἔδανον donum gratum. Antiquissima hæc vox vetustum scribendi morem servavit per ε. Postea etiam scripserunt per η, ἥδω, ἡδανὸς, ἡδύς. T. H.]

Ἔδω vicinum est verbo ἄδω, cujus etiam propriam significationem communem habet, ut jam ad verbum ἄδω, hujusque derivata, dictum est. Eximie autem nostrum ἔδω, à notione premendi, condensandi, atque ita comminuendi, ad eam manducandi translatum fuit, et quidem proprium est ipsis animalibus, quæ dentibus molaribus cibos premendo et comminuendo comedunt. Est autem idem Latinum edo.

Ἕζομαι. A verbo ἕω mitto verbum ἕδω, unde Latinum sedeo et Græcum ἕζω, ἕζομαι: quod posterius, vi Media, pp. valet memet mitto deorsum, adeoque sedeo.

Ἔθειρα cæsaries, proprie Adjectivum est, intellecto nomine θρίξ. Oritur ab ἔθος mos. Itaque ἔθειρα est, quasi, coma ad morem comta. [Verbum ἔθω idem pp. videtur significasse ac θέω &c. pono, compono. An hinc ἔθειρα coma composita, comtave? E. S.]

'Εθέλω pp. oritur ab ἔθος consuetudo. Inde ad voluntatem translatum. [Rectus vir celeberr. Analog. cap. 16. p. 205. ad synonymum θέλω reduxit. Vide infra in Θέλω. E. S.]

Ἔθνος gens, natio. Proprie contracta vox est ex ἔθινος, quod ab ἔθος mos. Hinc ἔθνος dicitur populus, qui iisdem moribus vivit. [Ut. Hebr. לאם à לאם conglutinavit pp. notat nationem conglutinatam, et hinc fœderatam (qua de voce vid. Schult. ad Prov. p. 141. et alibi) sic nostrum ἔθνος forte est ab ἔθω, pp. compono, sive i. q. ἔδω, condenso, compingo: unde plenius ἔθνος ἀνθρώπων Act. Apost. 17. 26. ubi conf. Palairet, p. 316. et Lenn. ad Col. p. 101. E. S.]

Ἔθος mos. Ortum est ab antiquo ἔθω, quod idem fere videtur significasse ac vicinum ἄδω, ἄθω, quasi dicas frequenter, et sic ex more facio. [An ab ἔθω compono, compingo: ut Latini dicunt componere mores? E. S.]

Εἰ si. Ortum est ex verbo ἕω mitto, vel sum. Inde εἰ idem valet, quod sit, esto! Unde, tanquam Particula conditionalis, invaluit. [Ab eodem hoc εἰ, præmisso s, factum esse Lat. sei, si, viri docti dudum monuerunt. Vide Vossii Etymol. in voce. E. S.]

Εἶα Eja. Particula hortandi. Proprie idem valet, quod ἔα: de quo dictum supra. Inde autem, inserto ι, εἶα. [Nempe uti ἔα, pro ἔαε ab ἐάω, sic εἶα, pro εἶαε ab εἰάω: de quo in voce sequenti. E. S.] [Poëtis Latinis dicitur eja, ut Horatio Serm. l. 1. Sat. 1. 18. Eja, quid statis? L. C. V.]

Εἰαμενὴ locus humectus, pratum. Participium proprie est verbi εἰάω, quod fere convenit cum ἰαίνω irrigo, humecto. Est autem ortum ab ἐάω, quod ab ἕω, cui cognata sunt ἵω et ὕω: quorum posterius quoque sensu humectandi ponitur, ut suo loco dicetur.

Εἴδω video. Est idem quod ἴδω, et ἴδω pp. sedere facio, vel demittendo figo. Inde eximie εἴδω valet oculos figere atque sic videre. Ad animum translatum inde porro valet intelligere, scire. [Verbum εἴδω pp. videtur, esse Æolicum Ϝίδω, unde Lat. findo, in præter. perf. fidi. A findente autem ferri acie translatio facta ad aciem oculorum, cuncta quasi pervadentem. Hinc notio videndi, ut apud Hebræos in חזה, &c. E. S.]

Εἶθαρ statim. Compositum est ex εἶθε et ἄρ. Posterius vidimus jam supra. Prius vero convenit cum εἶτα deinde, quod compositum est ex εἰ, et Particula τα. Vide infra suo loco.

Εἰκῆ temere. Proprie est, quasi dicas, facile cedendo: et quidem fœmininum est, in casu tertio positum, à masculino εἰκὸς, quod ortum ab εἴκω cedo, scil. è loco. [Nisi potius sit pp. Accusat. pluralis contractus pro εἰκέα à Nomin. obsol. εἰκὸς, εἰκέος, quod idem significare potuit atque εἰκὼν et εἰκὼ similitudo, species: ut εἰκῆ, pro εἰς εἰκῆ, pp. sit ad similitudines, vel ad speciem: quo sensu adhibetur εἰκῆ in Epist. ad Rom. 13. 4. Gal. 4. 2. Coloss. 1. 18. E. S.]

Εἴκοσι Viginti. Haud dubie oritur ab εἶκος, et hoc ab εἴκω. Ratio tamen significationis mihi quidem obscura est. [Quid enim obscurius in linguis, quam significationes pleræque nominum numeralium! Quod si in re adeo difficili conjectare quidquam, secundum analogiam, liceat, expendant harum minutiarum arbitri, an terminatio κόσι in εἴκοσι, pp. sit terminatio Dativi pluralis, ut κόντα in τριάκοντα, τεσσαράκοντα terminatio est casus Accusativi. Videant porro, an κόσι hoc et κόντα, per aphæresin primæ syllabæ, dici potuerint pro δέκοσι, et δέκοντα, ab antiquo Nominativo δέκος, δέκοντος, cognato alteri δέκις, quod apud Latinos superest in accus. Singulari decem, sive δέκιν, decim, in tredecim, quatuordecim &c. His adeoque vicina fuerit forma neutrius generis, in secunda Declinatione δέκον, unde in neutro Plurali Græcis δέκα. Denique dispiciendum ulterius est, an forte ει, in εἴκοσι, conferri possit cum Æolico Βεὶ, unde Latinis beini, vel bini, bi item in biceps, biduum &c. His admissis, nostrum εἴκοσι contractum habendum erit ex εἰδέκοσι, pp. bis decem, τριάκοντα autem ex τριαδέκοντα pp. ter decem, vel tres decades. Tandem hoc pacto Lat. viginti fuerit pro bi ginti, et triginta pro tria ginta: ginti autem et ginta ex δέκοντα, formisque huic cognatis, desumta. E. S.]

Εἴκω similis sum. Ortum est ab ἵκω, vel ἴκω venio, accedo. Inde significat cedo, vel non repugno: vel etiam alio flexu, ad convenientiam relatum, notat similis sum.

Εἰλαπίνη pp. fœmininum est à mascul. εἰλάπινος, quod proprie notat, quasi, pertinens ad εἴλην sive gregem, turbam, hominum congregatorum. Est autem εἴλη idem fere, quod ἴλος, ortum ab εἴλω, quod idem atque ἴλω, ἴλω versor, ut alibi dicetur. Inde eximie εἰλαπίνη, scil. δαὶς, convivium notat opiparum, in quo complures sollenniter adsunt. [Eustathius vocem nostram compositam esse conjiciebat ex εἴλη, et πίνειν. Apud Etymologum exstat ejusdem derivatio quædam ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι εἰς τὸ σύνδειπνον ὁμοῦ πλείονας. Adi etiam viros doctos ad Hesychium, in voce, et Clark. ad Od. Α. 226. E. S.]

Εἰλείθυια Lucina, dea parturientium. Proprie forma Participialis est, pro εἰλευθυῖα, quod fœmininum est à masculino εἰλευθὼς, et hoc à verbo ἐλεύθω venio, cujus tempora quædam supersunt, et à Grammaticis verbo ἔρχομαι tribuuntur. Est itaque Εἰλείθυια, scil. θεὰ, dea, quæ adest vel advenit, auxilii, nempe, ferendi caussa. [Plura dabit Etymologus, col. 298. A quo etiam ἀνειλείθυια adfertur, redditurque ἡ ἄτοκος, quæ nondum peperit; nimirum, quasi Lucinam nondum passa vel adepta. Quia tamen non εἰλεύθυια per ευ, sed εἰλείθυια, per ει, dea hæc dicitur, rectius fortasse vocem hanc derivaveris ab ἐλείθω, ex ἐλέω, unde ἔλεος misericordia, et ἐλεέω misereor, quod contracte efferri potuit ἐλείω, et hinc productior forma existere ἐλείθω. Qua lege Εἰλείθυια pp. esset quæ misereatur, nempe, parturientium &c. E. S.]

Εἰλέω est ab εἴλω, vel ἴλω, Latine volvo, verso, unde εἰλέω involvo, et, mutato accentu, εἰλέω circumvolvendo, quasi, aut involvendo in arctum cogo, unde coarcto.

Εἵλως. Apud Lacedæmonios Εἵλωτες dicebantur servi, quasi dicas capti, à verbo ἕλω, Latine coarcto, cogo in arctum, vel capio. Inde etiam cognatum ἁλίσκω capio notat: de quo suo loco. [Conf. de hac voce Eustath. ad Homer. p. 295. 23. 297. 34. 1834. 28. Salmas. de Modo Usurar. p. 874. Perizon. ad Æliani V. H. L. 3. c. 20. Valckenar. Digress. ad Theocr. p. 268. eundemque ad Herodot. l. 9. 512. 513. p. 695. 696. E. S.]

Εἰνάτηρ fratria. Puto dici ab ἔνος: de quo suo loco. Quod vocabulum quum denotet veterem, εἰνάτερας dictas esse arbitror filias, vel fratrias, natu grandiores.

Εἴργω. A verbo ἔρω necto, apto, est εἴργω, quasi septo posito vel excludo, vel includo. Atque inde modo notat includo, modo excludo, vel arceo: quæ notiones spiritu distingui solent.

Εἰρήνη pax, à nectendo. Est autem pp. fœmininum, à masculino, εἰρηνος, quod ab εἶρος, cujus vicinum ἔρος, Lat. amor, sive vinculum amabile societatis. Oritur autem ab εἴρω necto, de quo statim. [Conf. cel. Lennep. ad Phalar. Ep. p. 308. et Reiners, in Bibl. Brem. Cl. 3. p. 967. 968. E. S.]

Εἶρος ortum ab ἔρος pp. nexus. Inde eximie lana, quæ neudo neotitur, εἶρος vocatur.

Εἴρω necto. Ortum est ab ἔρω, quod vicinum verbo ἄρω, de quo dictum supra. Accepit autem verbum nostrum, à notione arcte jungendi, aptandique, illam nectendi, unde porro profecta ea exserendi, extrahendi. Præterea inde valet dicere, quasi dicas serere verba, vel disserere: unde dein profecta notio interrogandi. (Ab εἴρω, sero, sunt Lat. sermo, series et alia. Vide Voss. in Etymologico. E. S.]

Εἴρων pp. sic dicitur is, qui multos sermones serit, vel nectit. Unde eximie εἴρων is, qui multa dissimulate loquitur, vel qui aliud sentit, aliud loquitur.

Εἰς ortum est à verbo ἕω, vel ἵω mitto, vel eo. Habet autem notionem suam præpositio hæc à movendo in locum: unde porro varie transfertur. [Videtur εἰς contractum fuisse ex εἴσω, quod in usu remansit, tam apud prosaicos scriptores, quam apud poëtas: et pp. est casus Dativus, à Nominativo obsoleto εἶσος. Pro εἰς Attice ἐς adhibetur, uti, pro integro εἴσω, dixerunt ἔσω. Conf. de εἴσω et ἔσω Valcken. ad Euripid. Phœn. p. 166. 530. E. S.]

Εἷς Latine unus. Sine dubio oritur ab ἕω mitto: unde ad unitatem eximie translatum est. [Εἷς contractum est ex ἕεις, quod servavit Hesiodus, Theogon. vs. 145. Ἕεις autem, ex origine sua, proprie est Participium masc. gener. verbi ἕεμι, contracte εἶμι, pro quo, mutato spiritu, dein adhibitum εἰμὶ sum; sive existo. Ab εἰμὶ certe, in Participio, pro vulgari ὢν, Æoles dixere εἰς. Existens autem dicitur eximie unus. E. S.]

Εἶτα Postea, dein. Proprie compositum ex εἰ et τά. Quorum prius est ab ἕω, ut jam supra vidimus. Ratio translationis in hac, et similibus, melius sentiri, quam verbis exprimi potest. [Quid si εἶτα pp. sit Accusat. pluralis neutr. generis à sing. εἶτος, quod, mutato tantum accentu, duci potuit ab εἶται, id est, tertia Præter. perf. Pass. verbi ἵημι mitto, vel etiam pono: ut εἶτα proprie sit missa, præmissa, posita, et dein adverbialiter adhibitum, quasi dicas, præmissis vel positis his, id est tum vel postea. Hoc pacto interlucebit etiam convenientia quædam nostri εἶτα cum Latino ita, et itaque, quasi εἶτά κε. Conf. Clar. Hoogeveen. Doctr. Particul. cap. 16. sect. 11. H. Stephanum, et Albertium, ac Raphelium ad Hebr. 12. 9. E. S.]

Ἐκ vel ἐξ, Lat. ex. Oritur ab ἴκω: hoc autem ab ἴω eo, venio, vel simile. Inde præpositio hæc locum habet, quando aliquid veluti ex aliquo venire, et proficisci intelligitur. [Si ad accuratissimam analogiæ normam exigere velimus voculas ἐκ et ἐξ, facile apparebit, eas eadem ratione differre, ac Latin. ab et abs, quæ haud dubie ducta sunt à Græcis ἀπὸ, et ἀψ, pro ἀπός. Ἐξ, nempe, sive ἐκς, dixere per contractionem pro ἐκός, ἐκ vero pro ἐκί: ut prius sit Accusativus, posterius vero Dativus Singularis, absolute positus. Non aliter Græci ἐν dixerunt pro ἐνὶ, ἐπ pro ἐπὶ, Latini autem per pro περὶ &c. Conf. Valck. ad Euripid. Phœn. p. 133. 134. E. S.]

Ἑκάς. Oritur et hoc ab ἴκω venio. Inde nostrum ἑκὰς, Adverbialiter sumtum, opponitur ad id, quod præsens adest. Eximie notat procul. [Verisimilius mihi videtur, id quod ipse cel. Lennepius jam admonuit, Analogiæ cap. 16. p. 203, magnam olim fuisse cognationem inter verba ἴκω et κίω: adeo quidem, ut utriusque verbi primitiva forma fuerit κῶ, unde κάω, κίω &c. ἴκω item, ἴκα &c. Itaque à notione movendi, quæ est in κίω et κίω, orta mihi videtur illa removendi in κίω, cedo &c. unde ἑκὰς simpliciter pp. notet remotione, ἀνεκὰς vero remotione versus superiora, id est sursum. Unde apud Aristophanem in Vespis, vs. 18. φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανόν. E. S.]

Ἕκαστος proxime oritur ab ἑκὰς, atque inde ἕκαστοι dicuntur qui procul sunt, qui inter se absunt, vel sejunguntur, atque ita singuli. [Ἕκαστος, cum spiritu aspero, pro ἔκαστος, forte pp. notat separatum; et divisum ab aliis. Stirps κάω, vel χάω, unde χάζω pp. findendo separo: in prima Præter. pass. ἔχασμαι, in tertia ἔχασται, unde ἔχαστος, ἕκαστος. Ex qua origine vocis etiam explicandæ sunt phrases εἷς ἕκαστος, ἕκαστός τις, aliaque, prolata ab H. Stephano, et J. Scapula. E. S.]

Ἑκάτερος alteruter. Vox composita est ex ἑκὰ, quod ab ἑκὰς, et ἄτερος vel ἕτερος. Hinc proprie valet, quasi dicas, seorsum alterum, vel alterutrum: ac præterea etiam utrumque, utrumvis. De posteriore vero voce ἕτερος suo loco dicendum. [Ἑκάτερος videri queat forma Comparativa, ab Adjectivo Positivo ἕκας, plane ut ab ἐγγὺς est ἐγγύτερος, ab εὐρὺς, εὐρύτερος &c. Hoc pacto ἑκάτερος pp. esset remotior; unde de nonnihil à se invicem separatis, duasque partes, sibi oppositas, constituentibus, dicitur. Vis vocabuli sentiri poterit ex illo Luciani Somn. §. 6. Duæ mulieres prehensis manibus me ad se trahebant, ἑκατέρα μάλα βιαίως. Quin ex Odyss. Η. vs. 321. (modo lectio sana sit) eadem hæc proprietas multo etiam clarius percipietur. E. S.]

Ἑκατὸν centum. Derivatur ab ἑκὰς Lat. procul. inde ἑκατὸς, et neutrum ἑκατὸν, quasi dicas remotissimum calculum in numerando et inde eximie centum. [A stirpe κάω descendit κατὸς, et præmisso ε, ἑκατός. Conf. in ἕκατος. A cognata ejus forma κίω videtur factum κετὸς, et, inserto ν, κεντὸς, cujus neutrum est Lat. centum. Conf. porro Vossii Etymol. in voce cento. E. S.]

Ἐκεῖνος Lat. ille. Proprie derivata vox est ab obsoleto ἐκὸς, quod non multum differt ab ἑκάς. Ejus Dativus est ἐκεῖ, valetque, in usu, illic, quasi dicas, in remotiore loco. [Nimirum ab ἴκω venio, sive cedo, est ἐκὸς, cessio: unde Dativus ἐκεὶ, ἐκεῖ, quasi dicas cessione, hinc illic et illuc, Matth. iii. 22. xxiv. 48. ubi confer. Elsner. et Albert. Obss. E. S.] Inde adjectivum ἐκεῖνος Latine dicitur ille, quasi dicas eum qui illic est, vel qui remotior est. Refertur, nempe, hoc pronomen, ut Lat. ille, ad remotius subjectum.

Ἔκηλος eum notat, qui quietus est, et nihil turbarum movet. Proprie est, quasi sponte veniens, morigerus, mitis &c. Ortum ab ἴκω venio.

Ἑκυρὸς socer, mariti pater. Ortum est ab obsoleto ἕκυς, cujus loco ἕκυρ, vel, forma vicina, ἕκερ, peperit Lat. socer. Est autem ἕκυς, cum terminatione Laconica, pro ἕκος, quod haud dubie ab ἴκω. Ratio autem translati nominis ambigua. An ab auxilio, quorsum mariti pater venire genero suo dicatur? Hebræi certe socerum dixere חתן ab amore, et officiis, quæ genero suo præstat. Conf. vocem sequentem ἑκών. E. S.]

Ἑκὼν voluntarius vel volens. Proprie Participium est verbi ἕκω Lat. venio. Est enim idem quod ἥκω, ἴκω &c. quæ à verbis ἴω et ἵω oriuntur.

Ἐλαία Lat. olea, oliva. Videtur adjectivum, ortum à nomine ἕλος, vel ἔλος, quo eximie designatur palus: ut adeo ἐλαίας dici potuerit palustris. Quæ tamen nostri vocabuli translati ratio sit, Botanici videant. [Græcum ἔλαιον Lat. olea, oleum &c. eadem ex origine derivanda esse facile apparet. Uti autem יצהר oleum Hebræis dicitur à צהר splendere, ita Græci etiam et Latini splendendi notionem in his vocibus unice videntur attendisse. Conf. ἕλος, σέλας &c. infra in Ἑλένη. E. S.]

Ἐλάτη abies. Proprie dicitur quasi ducta in longum. Est enim ab ἔλατος, quod à tertia Præteriti perf. Passivi verbi ἐλάω, quod à simpliciori ἔλω, notante huc illuc agitando volvendove moveo, vel vehementer agitando in longum produco. Inde eximie ἐλάτη dicitur ramus, vel arbor procera, et speciatim quidem abies, germen palmæ, hasta ex abiete facta, similiaque. Conf. Iliad. Ε. 560. et quæ prolata sunt in Animadv. ad Anal. Lennep. p. 269. E. S.]

Ἐλαύνω oritur ab ἐλάω, quod ab ἔλω, de quo modo dictum. Inde autem ἐλαύνω modo notat agito, modo incito vel stimulo, vel equito, vel exagito; præterea fatigo, vexo, verbero, expello, et similia: ac tandem etiam duco, seu malleis agitando ductile opus facio.

Ἔλαφος cervus. Proprie notat agilis: ortum, nempe, ab ἐλάφω, vel ἐλάπω, quod ab ἐλάω, Latine agito; de quo modo dictum. Inde eximie ἔλαφος ob agilitatem et velocitatem cervus appellatus. [Conf. Bochart. Hier. i. 3. 17. col. 883. E. S.]

Ἐλαφρὸς, levis, derivatum est ab ἔλαφος agilis, velox. Inde ad levitatem transfertur, et, ut Lat. levis, varia significat.

Ἐλαχὺς parvus. Proxime descendit ab ἐλάσσω, quod non, nisi forma, differt ab ἐλαύνω, Lat. duco malleis, vel malleis ducendo attenuo, minuo. Inde ἐλαχὺς pp. quasi attenuatus, atque hinc parvus.

Ἔλδομαι cupio, appeto. Proprie oritur ab ἔλω, significante inter alia capio: de quo ad verbum εἰλίσκω dicetur. Inde eximie ἔλδομαι cupio vel appeto, quod ipsum Lat. cupio proprie forma tantum differt à capio. [Ἔλδομαι vi Media pp. notat traho me, vel ad me, id est promoveo ad me vel tribuere mihi cupio, appeto. Vide infra in Ἐλπὶς, et conf. Iliad. Ψ. 122. Ε. 481. &c. E. S.]

[Ἐλεᾶς, sive Ἐλέας, nomen avis, quæ et Ἐλεῖας dicitur. Videant historiæ Naturalis studiosi.]

Ἔλεγος lamentatio. Videtur vox facta à sono ejulantium. Dicitur autem eximie carmen elegiacum, quod etiam ἐλεγεῖον vocatur. [De ἐλεγεῖον consule Bentlej. in Resp. ad C. Boyl. subnexa Phalar. Epist. p. 277. 278. Porro verbum ἐλέγω duci potuit ab ἐλέω, vehementer commoveo, unde miseratio, commiseratio. Quo pacto ἔλεγος nostrum pp. fuerit carmen miserabile, quemadmodum Horatius, hac ipsa voce usus, Odar. i. 33. 2. " miserabiles decantare elegos " dixit. Vide in voce sequenti Ἐλέγχω, ubi hæc plenius exponenda sunt. E. S.]

Ἐλέγχω videtur esse pro ἐλέγω, inserta ν, quod ab ἐλάσσω proxime oriri debuit: hoc autem, forma tantum, diversum est ab ἐλάσσω, et quidem ortum ab ἐλέω, cujus vicinum ἐλάω et ἐλαύνω. Videtur autem nostrum ἐλέγχω à notione attenuandi, translatum esse ad ratiocinia, quibus, subtiliter atque tenuiter argumentando, in aliquid inquiratur. Inde modo significat demonstrare, arguere, coarguere; modo reprehendere, convincere; modo coërcere, aspernari; modo sciscitari accurate et similia. [Ex mente Cel. Lennepii origo eadem hoc pacto foret, quæ est in Hebr. חקר, observante Schultensio an Prov. xviii. 17. xxiii. 30. xxv. 27. Nescio tamen, an eadem proprietas verbi hic tenenda, quæ in ipsa stirpe ἔλω, sive ἕλω, traho, protraho. Inde enim prono alveo fluunt ἐλέω, ἐλέγω, ἐλέγχω: ut ἐλέγχειν pp. sit protrahere in lucem, atque ita arguere. Conf. Elsner. ad Ephes. v. 13. Abresch. ad Æschyl. p. 493. et Callimachi Hymn. in Del. vs. 88. ubi tanta est proprie hujus notionis evidentia, ut magnus Bentleius ibidem, pro ἐλέγχεις, legi jusserit ἐφέλκεις. Vide Ernest. ad h. l. Ceterum idem hoc ἐλέγχω, alia quadam metaphora, convenit cum Latino raptare, id est contumeliose tractare, et conviciari. E. S.]

Ἐλελεῦ Eleleu! pp. exclamatio est hominis commiserantis, vel ejulantis, facta à sono. [Τετρασυλλαβῶς Toupius ad Suidam p. 1. 125. legendum monet Ἐλελελεῦ. Conf. Aristophan. Aves, vs. 363. E. S.]

Ἑλένη Helena. Proprie adjectivum est, et significat splendidam, neque differt, nisi forma, à voce σελήνη, qua eximie luna designatur. Oritur autem masculinum ἕλενος splendidus à nomine ἕλος, cujus fœmininum ἕλη superest et splendorem significat: eique vicinum ἕλας peperit Græcum σέλας, quod itidem splendorem notat. Est autem omnium origo verbum ἕλω, de quo ad vocem ἕλη.

Ἔλεος misericordia. Sine dubio dicitur à motu, vel commotione animi ex misericordia profecta: ut dubium nullum sit, quin oriatur à verbo ἐλέω, vehementer commoveo, quod ab ἔλω, ut jam supra abunde dictum.

Ἐλεὸς mensa coquinaria. Eandem originem habet, quam vox antecedens; à qua accentu tantum distinguitur. Videtur autem significationem suam habere à motu versatili, quæ vis, ut vidimus, verbo ἐλέω inest. [Conf. T. H. ad Lucian. t. 1. p. 370. et Toup. ad Anthippi Comici elegantissimos versiculos, Epist. Criticæ, p. 126. E. S.]

Ἐλεύθερος liber. Proprie adjectivum est à nomine obsoleto ἐλεύθης, quod proximum derivatum est à verbo ἐλεύθω, cujus tempora quædam adjunguntur verbo ἔρχομαι. Ipsum autem formatur ab ἐλεύω, quod ab ἐλέω, cujus stirps ἔλω. [Vide Menagii Amœn. Jur. Civ. p. 297. E. S.] Inde autem ἐλεύθω idem quod versor, huc illuc me moveo: unde ἐλεύθερος, opposite ad δοῦλον, seu vinctum, eximie liberum hominem notat.

Ἐλεφαίρω decipio; oritur à simpliciori ἐλεφάρω, quod ab ἔλεφος, cui vicina forma est ἔλαχος, unde ortum ἐλαφερὸς, et contracte, ἐλαφρὸς, Lat. levis, de quo supra. Eandem notionem sequitur nostrum ἐλεφαίρω, et proprie idem notat, quasi dicas tollendo vel sublevando dolose aufero, vel potius, quod nos dicimus, *jemand opligten.*

Ἐλέφας Elephas. Videtur nomen, una cum ipso animali, ex Oriente in Græciam translatum.

Ἕλη, calor è sole prodiens, idem est atque ἕλος, quod ab ἕλω, vehementer moveo vel duco in longum agitando. Inde eximie ἕλη dictus videtur tractus, seu potius columna lucis radiorum solarium; unde porro propagata notio splendoris.

Ἐλινύω otior. Oritur ab ἐλίνω, quod ab ἐλίω, Lat. versor. Hoc enim non, nisi forma, differt ab ἐλάω, ἐλέω &c. Inde ἐλινύειν eximie notat versari otiose, morari, cunctari, otiari, et similia.

Ἔλινος ramus. Videtur ortum esse ab ἐλίω, quod idem significare potuit ac vicinum ἐλάω, unde vidimus ortum esse nomen ἐλάτη, inter alias significans ramum oblongum. Eadem igitur translationis ratio forte est in nostro ἔλινος.

Ἕλκος ulcus. Quamquam oritur ab ἕλκω, traho, dubia tamen videri potest translationis ratio. Cum enim ἕλκω eximie transferatur ad pondera, vel lances, quæ gravitate sua deorsum vergunt; non incommode quidem ad ulcera translatum videri potest nomen nostrum, quod dolores sensum gravitatis vel gravedinis afferunt. Mihi tamen verisimilior ratio videtur, ἕλκος dici, quasi sulcum, in carne latentem, ut notionem suam habeat à trahendo in longum. Inde certe apud Græcos ὁλκὸς dicitur Sulcus, à quo proprie non differt, nisi forma et pronuntiatione Lat. Ulcus, et præfixa litera s loco spiritus, ut fieri solet, nomen Sulcus. [Tentemus paullo aliter. Ἕλκειν trahere dixerunt Græci pro distrahere, distrahendo lacerare. Vide Theocr. Eidyll. 1. 135. et Salmasii Exercit. Plin. p. 355. b. F. An inde ἕλκος distractio, atque adeo laceratio cutis? Conf. omnino H. Δ. 190. cum vs. 139. 140. 217. porro Λ. 267. 847. &c. E. S.]

Ἕλκω traho. Est à stirpe ἕλω Lat. moveo, agito, duco in longum, unde trahendi notio, quæ porro eam peperit, qua significat gravitate deorsum inclinari, et similia.

Ἕλλην Hellen, nomen filii Deucalionis: unde Græcos Ἕλληνας dictos volunt: quod tamen falsum. Nempe Ἕλλην derivatum est à nomine Ἕλλος, quod fuit proprium antiquo populo Græciæ, qui, post diluvium Deucalionæum, sedes collocaverant in Thessalia. Iidem autem, præfixâ litera σ, Σέλλοι dicebantur: atque inde deductum nomen Ἕλλην eidem populo proprium fuit; idque postea Græcis, in universum omnibus, est adsignatum. Nomen autem Ἕλλος, etsi valde incerta sit ejus ratio, verisimile tamen mihi videtur originem suam debere voci ἕλος, Latine palus, ut ita ἕλλοι sint, quasi, in paludibus degentes, quales alio nomine dicuntur ἕλειοι: neque ea ratio aliena à natura loci, quem antiquissimi Selli, unde partim prognati sunt isti Græci, olim incoluerunt.

Ἐλλὸς hinnulus. Quanquam ab ἕλος esse videatur, rationem tamen significationis mihi obscuram esse fateor; nisi forte eadem sit, quæ vocis ἔλαφος, de qua supra. Utrumque certe primam stirpem habet ἕλω agito. Multo minus pro certo scio, unde idem ἐλλὸς mutum significaverit, quanquam non sine specie veri est, quod quidam volunt, esse idem atque ἔλλοψ, quod repetunt à stirpe λῶ, quæ vicina verbo λάω, Lat. loquor. Inde enim compositum, præfixa præpositione ἐκ, et litera κ, ut fieri solet, in λ mutata, ἐλλός. [Ab ἕλω agito, moveo, in primis motu versatili (de quo vide in Ἐλεὸς) analogice descendere potuit ἕλλω, et hinc ἐλλὸς pp. qui movet se, vel qui agiliter et in gyrum movetur, in primis hinnulus: quæ ipsa vox Latinis diminutiva est ab Hinnus, hoc autem à Græco ἴννος, (quod exstat apud Hesych. t. 2. col. 49. et hinc allatum est in Etymol. Vossiano): ἴννος vero, pro quo et ὕννος legitur, est ab ἴνω à stirpe ἴω. quæ cognata fuit alteri ἵω, unde ἕλω, ἕλλω, ἐλλός. Quod autem ἐλλὸς etiam mutum denotat, videant philologi, an à motu manuum sit, quo muti sæpius signa dare et quasi loqui soleant: ut ex Lucæ Evang. cap. 1. 22. de Zacharia, et ex communi vita, satis constat. Apud Hesiodum, in Scuto Herculis vs. 212. ἔλλοπας ἰχθῦς male reddi videtur mutos pisces. Conf. ibidem Guietum. E. S.]

Ἕλμινς, lumbricus, oritur ab ἕλω volvo, agito, et dici videtur ab agilitate, non dissimili ratione ac Lat. lubricus à lubricitate.

Ἕλος palus. Ortum quidem est ab ἕλω: mihi tamen non satis certa videtur ratio significationis. [Fortasse ea ducta est ab exhalando. Verbum ἕλω haud dubie cognatum fuit alteri ἄλω. Vide ad vocem Ἁλέα, et Voss. in Etymol., qui suspicatur, Latinum quoque Palus præfixum P habere, ex digammate Æolico ortum, quo pacto ab eadem stirpe orta vox foret. Cetera conf. Salmas. Exc. Plin. p. 224. a. F. et Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 55. 56. E. S.]

Ἐλπὶς spes. Proxime oritur ab ἔλπω, quod est sperare facio: hoc autem ortum ab ἔλω, unde supra vidimus ἔλδομαι cupiendi sensu, non valde dissimili ratione, translatum. Videtur autem nostrum transferri ad spem rei futuræ, quam cupias, et ad te movere ac capere desideres. [Nisi forte ἔλπω pp. idem sit quod ἕλκω traho, permutatis literis κ ex π, ut alibi sæpe literas has, inter pronunciandum, permutari sentimus. Hoc pacto ἐλπὶς pp. fuerit protractio lenta spei, quod ipsum nomen Lat. Spes quoque est à σπέω, cognato alteri σπάω traho. Eleganter

Odyss. N. 380. πάντας μέν ῥ' ἔλπει omnibus quidem procis spem dat Penelope (pp. omnes quidem protrahit), mens autem ei versat alia. Cf. de hoc loco Jensii Lection. Lucian. p. 108. Hinc etiam ἔλπομαι pp. duco mihi rem, id est meditando subigo, autumo. Conf. Iliad. H. 353. O. 701. Hesiod. Ἐργ. vs. 273. Porro hinc apparet, qua ansa etiam ἐλπὶς pro metu et ἐλπίζειν pro metuere, quin et pro simplici opinatione, ut Lat. spes et sperare, poni potuerint. Protractio enim animi, et protrahere, hoc pacto æque de lenta meditatione et metu, quam de lenta exspectatione, usurpaverunt. Vide exempla apud Euripid. in Orest. vs. 857. Suppl. vs. 790. Ion. vs. 348. Helen. vs. 1539. Aristoph. Av. vs. 957. Salmas. Exc. Plin. p. 826. b. E. S.]

['Ελύω vel ἰλύω involvo. Est ab ἔλω traho, protraho, contraho. Unde ἐλυσθεὶς pp. contractus Belgice *in een getrokken* atque ita provolutus, convolutus. Conf. omnino Iliad. Ω. 510. Odyss. I. 433. E. S.]

[Ἕλω sive ἔλω, cognata stirps est alteri ἄλω, sive ἅλω: de qua vide supra, suo loco. Grammatici formas, de verbo hoc nostro residuas, subjunxerunt alteri verbo αἱρέω, orto è stirpe ἄρω, atque eatenus adfini nostræ stirpi ἔλω, quatenus, nimirum, literæ λ et ρ sæpissime inter se permutari solent. Ab ἔλω igitur est Aoristus secundus, sive potius Præteritum Imperfectum, εἷλον pro ἔελον, &c. Notio occidendi, huic verbo tributa, videtur esse ab ea volvendi, provolvendi atque è medio removendi. Conf. Iliad. Θ. 273. Λ. 489. &c. Porro ἐελμένος conclusus Il. N. 524. pp. est convolutus, atque adeo contractus sive attractus, quod ibidem sequenti versu 525. ἐεργόμενος dicitur, à stirpe ἔρω (unde ἔργω, εἴργω) cognata nostro ἔλω. De origine autem verborum ἔλω, ἴλω, ὄλω ceterisque vide in primis T. H. apud cel. Ruhnken. ad Timæi Lexic. p. 52. 53. et Valck. in Adnotat. ad Theocr. Adoniaz. p. 247. 248. Adde etiam Burgess. in Indice, ad Dawesii Miscell. voce Ἕλσαι. E. S.]

Ἕλωρ captura. Ortum est ab ἕλω capio, [pp. attraho. "Sæpe reperitur," inquit Scapula, "ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι." Conf. omnino Hebr. סחב trahere, attrahere, de canibus, interfectorum cadavera raptantibus Jer. xv. 3. E. S.]

Ἐμέω vomo. Proxime oritur ab ἔμω, quod vicinum et cognatum est verbo ἄμω, de quo dictum supra sub litera A [in Ἄμα.] Superest autem Græcum Ἔμω, in lingua Latina, quemadmodum etiam Græcum [ἀμῶ pro ἀμάω ex] ἄμω. Ab emo autem compositum est eximo. Et proprie quidem ἔμω significat attrahendo, atque sic ducendo, congero in unum, ut facile patet ex iis, quæ de verbo ἄμω sunt dicta. Inde translatum nostrum ἐμέω ad notionem vomendi. [Hoc ipsum Latinorum vomo quum sit repetendum ex Æolico Ϝόμω, cum præmisso digammate, ut alibi sæpissime: manifestum satis est, stirpem ejus esse ὄμω, adeoque cognatum esse alteri ἔμω, unde ἐμέω. Ceterum ex sono vomentium verba hæc ἔμω et ὄμω ficta putem. Latinorum autem emo, emere (cognatum alteri amo) pp. videtur esse complecti sive comprehendi manu, et hinc per metonymiam pretio sibi rem comparare: cui conjecturæ favet, quod apud Festum habetur, Lat. emere olim denotasse accipere. E. S.]

Ἐμπάζομαι curo. Oritur à simpliciori ἐμπάω, quod idem atque ἐπάω, cui vicinum ὀπάω, quod significatione sua non multum differt à stirpe verbi nostri ἕπω, unde Medium ἕπομαι. Uti autem verbum ἕπειν, in composito διέπειν, transiit ad significandum administrare vel curare: sic nostrum ἐμπάζομαι curandi notionem accepit.

Ἔμπας sive ἔμπης, tamen. Sine dubio est pro ἔπας, inserto ν. Videtur esse idem fere quod ἅπας, de quo alibi dictum. Ratio autem significationis non valde perspicua. [Nisi forte ἔμπας sit dictum pro ἔμπασι, hoc autem pro ἐν πᾶσι, pp. in omnibus, ut Belgæ dicimus *over het geheel*. Hæc certe significatio aptissima videtur locis Iliad. A. 562. B. 297. H. 196. &c. Hesiod. Ἐργ. vs. 143. Vide etiam Clark. ad Iliad. Ξ. 174. Od. E. 205. E. S.]

Ἐμπὶς culex. Est quidem forte pro ἐπίς: ratio tamen significationis mihi obscura. [Notat hæc vox pp. culices palustres, qui ab ἕπεσθαι, i. e. sequendo, nomen videntur habere, quod navigia sequi soleant. Vide plura in Bochart. Hieroz. par. 2. p. 565. 566. et Appendice Thes. H. Stephani; collatis iis, quæ observavit cel. auctor ad vocem Ἔμπουσα. E. S.]

Ἔμπουσα Empusa, spectri genus. Proprie fœm. participium est, inserto ν, pro ἕπουσα, quod à verbo ἕπω, unde ἕπομαι sequor. Ἔμπουσα itaque est spectrum ejusmodi, quod usque insequi aliquem videatur. [Conf. tamen Hesychius in voce, et ibidem notæ. E. S.]

Ἐν in. Videtur pp. nihil aliud esse, quam neutrum masculini εἷς, quod Participium [Æolicum est] antiqui verbi sum, cujus loco εἰμὶ et ἔω magis nota sunt. [Pro ἐν poëtæ frequentant pleniorem formam ἐνὶ, quod pp. videtur esse Dativus vel Ablativus Singularis, à Nominativo ἐνὶς, ut ἀντὶ, ab ἀντὶς, περὶ à περὶς, &c. Ἐνὶς autem ab ἕνω, è stirpe ἕω mitto, immitto: ut ἐνὶ, et hujus loco contractius, ἐν, pp. valeant immissione, insertione. Ceterum pro ἐνὶ poëtæ etiam pinguius nonnihil pronuntiarunt εἰνὶ et εἰν. E. S.

Ἐναίρω occido, interficio. Haud dubie compositum est ex ἐν et αἴρω tollo: de quo dictum est suo loco. [Itaque ἐναίρω proxime respondebit Belgico nostro *aanrijgen, aan de spies of degen rijgen*. Vide Iliad. N. 338. Υ. 97. Φ. 480. E. S.]

Ἐναργὴς clarus. Compositum est ex ἐν et ἀργὴς, quod ab ἀργὸς splendidus: de quo suo loco. [Quemadmodum ἐνακμὴς, ἐναυδὴς, ἐναρὴς, ἐναγὴς composita sunt ex præpos. ἐν, et vocibus ἀκμὴ, αὐδὴ, ἀρὴ (pro quo in usu est ἀρὰ) et ἀγὴ, sic ἐναργὴς, eadem analogia, conflatum ex præpos. ἐν, et obsoleto ἀργὴ splendor: ut proprie notet eum, qui in splendore suo est, vel conspicitur, adeoque lucidum, splendidum, clarum, evidentem. Vide loca Iliad. Υ. 131. Od. Γ. 420. Δ. 841. H. 201. Π. 161. E. S.]

Ἔνδιος meridianus. Vox composita ex ἐν et δῖος, quorum hoc eximie notat cœlum splendidum lucidumque. Est enim proximum derivatum à δίω, quod, æque ac vicinum δάω, significare potuit uro, luceo. Inde autem ortum non tantum nostrum δῖος, sed Latinorum quoque vocabula dius et dies, quorum prius notum est in formula sub dio versari, et similibus. Quando autem ἔνδιον notat generatim i. q. διατριβὴν, sive diversorium, oritur quidem etiam à δίω, sed alia notione; ea nempe, quæ verbo vicino δύω, Lat. subeo, in primis adhæsit. [Nempe, uti à μέσον, medium, est ἔμμεσος; à μέτρον, metrum, ἔμμετρος; à πέδον, solum, ἔμπεδος; à δῆλος, manifestus, ἔνδηλος; à δῆμος, populus, ἔνδημος: sic à δῖον, vel δῖος, est ἔνδιος, ια, ιον. Δῖος autem (pro Δίϊος, ut observat Vossius in Etymologico, voce dius) pp. notat à Jove oriundus, sive ad Jovem pertinens. Porro, quum à Jove lux omnis repeteretur (unde Hesychius laudavit Διὸς αὐγὰς, id est ἡμέρας) hinc ἔνδιος dixerunt pro in luce, vel sub cœlo, agens, et in primis meridianus. Ceterum, quod ἔνδιον, neutro genere, dicatur diversorium, id non universe videtur accipiendum de quovis diversorio "quod aliquis subeat," sed de mansione subdiali. Vide omnino Eustath. p. 1165: 34. 1505: 13. 15. Per ellipsin igitur in voce ἔνδιον subaudiendum videtur nomen substantivum οἴκημα, vel simile. E. S.]

Ἔνδον intus. Est quasi à masculino ἔνδος, quod ortum est ab ἐν, de quo suo loco dictum. Est autem ἔνδον adverbialiter positum, ut ἐν naturam Præpositionis habeat, significantis in. Ipsum endo Latinum [pro ἐνδοῖ, antiquo casu Dativo] idem plane est, quod nostrum ἔνδον, [pp. cas. Accusativus] et, in antiqua lingua Latina, in compositis idem quoque valuit, quod postea in: ut in endoperator, [endopediri, endogredi, endovolans, endocœptus] quod postea imperator, [impediri, ingredi, involans, incœptus.] Simplex autem endo superest quoque apud veteres in phrasibus endo cœlo, endo foro, endo statu, &c. Pronunciatum etiam indu, quod idem plane est. Integrum vero indu remansit in vocibus Latinis industria, et induciæ: quin et pro indu dixerunt indi, in voce indigena. Vide omnino Vossium in Etymol. et Forcellinum in Lexico. E. S.]

Ἐνδυκέως redditur promte. Videtur proprie esse, quasi dicas penitus: ab antiquo ἐνδυκὴς, quod ab ἐνδύω, induo, penetro, ineo.

Ἔνδυο celeriter. Videtur esse compositum ex Præpositione ἐν, et δύο Lat. duo [ut pp. idem sit ac nostrum *tusschen beide in, ter loops*. E. S.]

Ἕνεκα videtur proprie esse nomen Plurale, à Singul. obsoleto ἔνεκος, quod ortum ab ἐνέκω, forma vicina verborum ἐνείκω et ἐνέγκω, cujus tempora quædam tribuuntur verbo φέρω. Significant autem hæc proprie gesto, et, latius, fero. Quando igitur dicitur ἕνεκά τινος, alicujus rei caussa, vel gratia (ut usurpari vox solet) pp. idem fere valet, quasi dicas, latione, vel relatione alicujus rei. [Vide Eustath. col. 1040. 43. E. S.]

Ἔνθα hic. Compositum est ex ἐν, de quo supra, et particula θα, cujus natura alibi explicabitur.

Ἐνιαυτὸς annus. Proprie videtur esse, quasi dicas χρόνος ἐνιαυτὸς tempus anniversarium. Id autem compositum forte ab ἔνος Lat. annus, de quo mox: nisi malis à Præpositione ἐν primam hanc partem repetere. Posteriorem autem partem ἰαυτὸς male repetunt plerique ab αὐτός: est enim haud dubie à verbo ἰαύω commoror, versor; de quo suo loco. Inde facile apparet, quemadmodum ἐνιαυτὸς eximie significare potuerit anniversarium tempus. [Nescio tamen, an verior sit Platonis sententia, in Cratylo, p. 410. ἐνιαυτὸν compositam vocem esse censentis ex ἐνὶ, pro ἐν, et pronomine αὐτὸς, quod, nimirum, in se quasi redeat: ut Latini annum vertentem dixerunt. E. S.]

Ἔνιοι aliqui. Oritur ab ἕν: unde ἔνιοι dicuntur, quasi dicas, uni plures, [ut Belgice *eenigen*. E. S.]

Ἐννέα novem, est quasi à Singulari ἐννέος: hoc autem idem quod ἐνέος, et, forma diversum, ἔνατον. Oriuntur autem ab ἔνος: quo nomine designatur eximie ultimus terminus in aliqua periodo: de qua voce mox dicetur. Inde ἐνέος pertinens ad ultimum istum terminum, atque inde eximie ad numerum novenarium transfertur, qui proximus est ab ultimo termino, ad quem perveniatur in numerando, id est, decem. [Conf. de ἐννέα Bochart. Hieroz. P. 2. p. 637. 10. et in Indice. E. S.]

Ἔνος. Vicina haud dubie sunt ἔνος, ἔννος, anus, et annus: et quidem orta ab ἄνω, et ἕνω; quorum prius jam supra expositum. Vide in primis ad voces Ἀνὰ et Ἄνω. Conveniunt autem, ratione significationis, fere nostra vocabula cum ea notione vocis, qua refertur ad id, quod retro est, sive sit tempus, sive ratione loci dicatur. Et quidem, ratione loci, Latinum anus, ani, dicitur, qui alio nomine podex vocatur; ratione temporis, autem anus, anus, et Græcum ἔνος, nec non ἔννος, quasi, dicit, quod ratione temporis retro est, tempus præteritum, vetus: atque inde eximie anus, anûs, dicitur mulier annosa, quæ à nomine vetus etiam diminutive vetula audit. Inde porro ad certam temporis periodum relatæ sunt hæ voces. Qui, nempe, præteriit, annus dicitur, tempus exactum annuum, quod etiam Græco ἔνος aliquando designatur. Eximie tamen ἔνος, sive ejus fœmininum ἔνα vel ἔνη (Latine vetus, vel præterita, seu quæ retro est) dicitur ultima mensis, vel lunæ decrescentis dies: quæ sic, quasi, vetus dicitur, quod eam sequitur νέα nova, quomodo eximie dicitur prima dies novilunii. [Vide in Ἔνω, infra et conf. Valcken. in Animadvers. ad Ammonium, p. 196. 197. E. S.]

Ἔντεα pp. nomen Plurale est, et quidem, ut videtur, à Singulari obsoleto ἔντος, quod ortum à verbo ἔνω, cujus simplissima stirps ἕω. Videntur autem ἔντεα dici, quasi, quibus inditur corpus, atque ita tegitur: unde eximie hoc nomine dicuntur arma. Cognationem vox nostra habet cum Particula ἐν, et similibus. [Non quævis arma, sed clypeum, galeam, loricam, ocreas, ἐντῆ, sive ἔντεα, dici, Suidas et Athenæus (à cl. Kustero laudatus) docent. Vide quoque D'Arnaud Animadv. Crit. p. 90. 91. et infra in stirpe Ἔνω, unde verisimile videri possit, ἔντεα pp. notare rotunda, sive orbicularia arma. E. S.]

Ἐντὸς intus. Et hoc quoque est ab ἕνω, quod cognationem habet cum ἕω, unde ortum ἐν, et similia.

Ἐνυὼ Bellona, haud dubie oritur ab ἐνύω, quod forma tantum differt ab ἀνύω (cui verbo inter alias destruendi notio tribuitur) orto à verbo ἄνω: ut supra jam observatum. Ab ejus vicino ἕνω est nostrum Ἐνύω. Inde igitur Ἐνυὼ aptum nomen deæ belli, quæ omnia destruat et vastet, Latinisque Bellona dicitur.

[Ἔνω stirps deperdita; propagata forsan ab ἕω. Proprie videtur notasse idem quod ἄνω, ἴνω, &c. hoc est niti versus superiora, adeoque vim exserere. A notione autem nitendi versus superiora est alia notio agilitatis, et celeritatis, quæ in derivatis horum verborum est conspicua: et in Latinorum quoque venio (cum Digammate Æolico) pro enio clare deprehenditur. Porro à nitendo versus superiora est etiam significatio rotunditatis et circuli, in diminutivo Lat. annulus ab annus, quæ vox pp. circum orbemve videtur notasse: ut Latinis annus Græcisque ἔνος &c. quasi orbis dierum (Hebræis item שָׁנָה, et שְׁנָה, pp. vertens, convertens, à שנה vertit, convertit, rediit in se) dicti videantur. Quod autem anus (in Genitivo anus pro anuis) Latine vetulum notat, senemque in masc. gen. vocant, idem hoc fortasse est repetendum à notione rotunditatis vel incurvati dorsi, uti et nos vulgo ætate, vel annis, incurvos dicimus: podicem vero item anum à rotunditate vocari satis manifestum est. Confer. cum his, quæ dedit Guijetus ad Hesych. Albert. voce Ἧνις, id est, ἐνιαυσίας τῇ ἡλικίᾳ, tom. 1. col. 1639. E. S.]

Ἕξ sex. Haud dubie oritur ab ἔχω: caussa tamen significationis nondum mihi aperta. [Ab ἕξ sex est ἕκτος sextus, uti ab ἐκ, sive ἐξ ex, est ἐκτὸς extra. Jam vero, quum dixerunt ἐξ pro ἐκς, contracto ex ἔκος, verisimile est, pariter ἕξ dictum fuisse pro ἕκς, ex ἕκος, ab ἕκω cedo, accedo: unde porro conjicere aliquis possit, numerum sexenarium nomen sortitum fuisse ab accessione ad τὸ quinque. Eo enim numero absolvitur digitorum numerus in manu humana (quibus quinque digitis in computando primi mortales videntur usi) ut ἕξ fortasse dictus fuerit, quasi numerus accedens ad quinarium. Sed talia, omnibus in linguis, adeo incerta sunt, ut vix sperare certi aliquid ex tenebris his liceat. E. S.]

Ἑξῆς Deinde, vel ordine. Proprie genitivus est fœminini generis à masculino ἑξὸς, quod oritur à verbo ἔχεσθαι adhærere, vel ordine sequi. Hoc autem Medium est verbi ἔχω, de quo suo loco.—Alio loco cel. Lennepius: "Ab ἔχω habeo, contineo, Medium ἔχεσθαι speciatim in usu valet adhærere, et quasi contiguum esse. Ita cum Genitivo construit Plato, in Theage, ἐχόμενος σοῦ καὶ ἁπτόμενος adhærens tibi, et quasi, nexu quodam conjunctus. Ab ἔχεσθαι fit ἑξὸς, cujus fœmin. ἑξὴ, unde Genitivus ἑξῆς, per ellipsim Præpositionis κατὰ, pp. est continua serie, cohærenter. [Conf. omnino L. Bos, Ellips. Græc. p. 440. 441. E. S.]

Ἑορτὴ fœmininum est ab ἑορτὸς, quod oritur ab ὄρω excito, concito: unde ἑορτὴ scilic. ἡμέρα, dies dicitur magna frequentia hominum in unum concitatorum celebratus, vel celebrandus, adeoque dies festus: unde ipsum festum quoque dicitur, ac præterea ferias notat. [Confer. Analog. Græc. p. 152.]

[Ἑπάμονες ordinis honestioris famuli (de qua voce Valcken. in Animadv. ad Ammon. p. 100.) Haud dubie à sequendo, ἕπεσθαι, nomen acceperunt. E. S.]

Ἐπεὶ postquam. Parum differt à Præpositione ἐπὶ, et communem stirpem habet verbum ἕπω, vel ἕπεσθαι sequi. Inde ἐπεὶ vel Particula est temporis consequentis, et notat ex quo, postquam, vel caussæ consequentis et notat quoniam. [Clar. Hoogeveen, Doctr. Partic. cap. 16. sect. 12.

p. 396. conflatam esse voculam censet ex ἐπὶ et εἰ. At, quod pace viri Græce eruditissimi dixerim, ἐπὶ et ἐπεὶ, ex origine sua, haud magis videntur diversa fuisse, quam ὄφι et ὄφει, atque adeo unum vocis casum (Dativum, videlicet, aut Ablativum) olim constituisse. Rectissime igitur Hoogevenius, p. 400. "id agere" se dicit, "ut probet τὸ ἐπεὶ consequentiam notare." Inspice jam loca Iliad. Α. 57. 153. 274. &c. et vide, num dubitare possis nostrum ἐπεὶ, ab ἐπὶς, pp. consecutio, vel consequentia, descendisse? Vide etiam in Ἐπὶ, ubi plura. E. S.]

Ἐπείγω urgeo, impello. Videtur compositum esse ex ἐπὶ, et εἴγω, quod ab ἔγω, quocum convenit ἄγω, de quo verbo abunde dictum est supra. Notionem inde propriam habet persequendi, et urguendi fugientem, unde nata ea impellendi, et, significatione neutra, festinandi.

Ἐπηρεάζω incommodo afficio. Haud dubie compositum est ex ἐπὶ, et ἠρεάζω, quod haud scio, an pertineat ad ἐρέω, unde oritur ἐρείδω, et similia: de quibus postea dicetur. Tum autem ἐπηρεάζω pp. valet graviter incumbere, urguere, agitare: unde ad quamcumque molestiam et injuriam, quæ tam verbis, quam re fiat, verbum videtur translatum. [Vide H. Stephani Thes. Appendic. in voce nostra, et altera Ἐπήρεια. Et Elsner. ad Matth. 5. 44. E. S.]

Ἐπὶ notionem primam habet à versando, et sequendo: de qua videndum ad verbum ἕπω, unde oritur. Inde autem varios usus habet hæc Præpositio: quorum plerique è Lexicis cognosci possunt. [Ἐπὶ, et ἐπεὶ, de quo supra, proprie sunt casus Dativi à Nominativo obsoleto ἐπὶς pp. nexus, ordo: ut ab ὄφις in Dativo est ὄφι et ὄφει. Itaque nostrum Ἐπὶ pp. notat nexu, vel additione, adjunctione, vel sequela, inductione &c. Sentiri propria vis poterit ex illis Hesiodi Ἐργ. vs. 644. κέρδος ἐπὶ κέρδεϊ. et Homeri Iliad. Θ. 260-265. Odyss. Μ. 209, ubi hærent interpretes. Vide Clark. Conf. et Lucæ Evang. 5. 36. Matt. 9. 16. et Valcken. Diatr. in Eurip. Dram. p. 289. Denique ἐπὶ pp. additione pro insuper absolute poni potuit, ut idem sit, atque ἐπεί. Vid. Euripid. Orest. vs. 206. Stirps est ἕπω necto: unde ἕπομαι pp. necto, adnecto, vel adjungo me, id est sequor. E. S.]

Ἐπίβδα forte natum est ab ἐπιδὰς, cujus Vocativus ἐπιδὰ (ut in similibus fieri solet) Nominativi naturam acceperit. Β autem interposita videtur, ut in multis vocabulis fit. Porro illud ἐπιδὰς, à simpliciori forma ἐπὶς, vel simili ortum, originem habet verbum ἕπω, vel ἕπομαι sequor: atque inde eximie dies, qui sequitur festum aliquod, ἐπίβδα dicitur, ut abunde docet Meursius, in Græcia Feriata, ubi de festo agit, quod dicitur Ἀπατουρία.

Ἐπίκουρος auxiliator. Compositum est ex ἐπὶ, et κοῦρος, quod pp. Ionicum est pro κόρος, de quo nomine suo loco dicitur. Hic autem in primis spectanda est curandi notio, quæ verbo κορέω, inter alias, tribuitur. Imo ipsum Latinum cura nihil aliud est, quam Græcum κοῦρα, fœmininum masculini κοῦρος: unde ἐπίκουρος is est, qui alteri opera sua et cura adest, adeoque auxiliator.

Ἐπιπολῆς. Adverbialiter ponitur pro in summitate, in superficie. Proprie voces duæ sunt, nempe ἐπὶ πολῆς, quod posterius Genitivus est nominis πολὴ, superficies, in qua quis versatur. Ortum, nempe, est à πέλομαι versor, ab Activo πέλω, de quo suo loco. [Vide T. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 478. E. S.]

Ἐπιτηδὴς idoneus, aptus. Vox composita est ex ἐπὶ, et τήδης, quod pro τάδης: hoc autem à τάζω, cujus verbi potestas eadem est quæ vicini τείνω tendo. Utriusque, nempe, stirps communis est τάω, vel τέω. Inde ἐπιτηδὴς pp. valet, qui attendi vel intendi in aliquid potest, atque inde idem fere valet quod Latinum aptus.

Ἑπτὰ septem. Haud dubie Pluralis est à Singul. ἑπτὸς, quasi dicas aptus. Est enim ἑπτὸς ab ἕπω cognato verbi ἄπω, unde Latinum aptus. Quare autem sic numerum septenarium vocaverint, non satis perspicio: nisi in caussa fuerat notio perfectionis, quam isti numero attribuerunt veteres.

Ἕπω cognatum verbum est stirpis ἄπω, et Latini antiqui apio. De verbo ἄπω dictum supra. Eadem propria potestas verbo nostro tribuenda est. A notione autem aptandi, quæ in primis verbo nostro convenit, sive apte jungendi, verbum ἕπω notionem quoque accepit dicendi: Medium vero ἕπεσθαι, pp. notans memet adjungo vel memet secundum aliquem agito, exinde sequendi virtutem accepit.

Ἔρα terra. Ortum est ab ἔρω, quod vicinum verbi ἄρω (de quo jam supra dictum) notionem habet movendo adaptandi, agglutinandi, attrahendi; et similes. Inde autem nostrum ἔρα videtur tribui terræ, quasi dicas molem firmiter compactam et nexam. Ita certe differre videtur à γῆ (de quo supra in voce Γαία) terram late patentem designante. [Ἔρα, teste Hesychio, est γῆ καλὴ, γῆ ποθεινὴ terra bona, terra amœna. Videtur proprie notare terram sativam, sive consitam: stirps autem esse ἔρω, Latine sero, sevi, satum, serere. Vide omnino loca Homeri Η. Σ. 550-557. et Hesiodi Ἐργ. 420. 421. E. S.]

Ἔρανος collectitia cœna. Vox derivata est ab ἔρος, quod idem atque ἔρως amor. Inde ἐρανὸς pp. notat ad amicitiam pertinens: atque hinc eximie cœna collectitia sic dicitur. [Conf. Plato de Legg. l. 11. 915. Gatakeri Advers. Posth. col. 855. 856. Salmas. de Usur. p. 50-59. et Barnes. ad Euripid. Helen. vs. 391. E. S.]

Ἐράω amo. Oritur ab ἔρος amor, qui sic dicitur à nectendo, attrahendo, agglutinandove. Stirps ἔρη, de qua postea dicetur. [Ceterum confer huc omnino T. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 217. 218. E. S.]

Ἔργον opus. Haud dubie oritur ab ἔρω, cujus notiones diversæ huic nostro verbo significationem præbere potuerunt. In primis autem videtur ea repetenda à nectendo, aptando, similive. Inde etiam facile patet, quemadmodum opus terræ colendæ et arandæ nomine ἔργον antiquitus fuerit designatum. Nempe ἄρω, unde Græcum ἀρόω et Latin. aro [pro ἀράω] pp. nihil aliud sunt, quam nostrum ἔρω unde ἔργον, [forte pro ἔαργον, uti ἕδνον pro ἔδανον.] Ut autem Lat. arare, et Græc. ἀροῦν propria sunt in agricultura, simili ratione ἔργον ibidem sedem collocavit. Ita, apud Homerum, ἔργα βοῶν boum labores de agricultura dicuntur. [Vide in primis Od. Ξ. 222. Σ. 365.] Ab eodem nomine compositum αὐτουργὸς, ex αὐτὸς et ἔργον, eum speciatim designavit, qui ipse terram coleret: ut antiquissimi homines solebant. [Conf. Lenn. ad Phal. Ep. 22. Salmas. Exerc. Plinian. p. 262. b. c. 416. a. de Usur. p. 299. de Fœn. Trapezit. p. 488. Elsner. ad 2 Tim. 2. 15. E. S.] Patet tamen vox ἔργον in usu latissime, et quodcumque opus denotat: quemadmodum ἐργάζεσθαι τὴν γῆν pp. notat terram colere; unde, translato verbo, etiam ἐργάζεσθαι τὴν θάλασσαν, pro navigare dicitur [uti et Belgæ dicunt *de zee plægen, de zee bouwen*. Vide viros doctos laud. Wolfio ad Apoc. 18. 17. E. S.]

Ἐρέβινθος Cicer, leguminis genus. [De hoc videant Botanici.]

Ἔρεβος Erebus, orcus. Haud dubie oritur ab ἐρέω, quod ab ἔρω. Inde ἐράω et ἐρέω notionem trahendi primum acceperunt, ac porro eam extrahendi, evacuandi, inaniendi, et similes. [Vide Salmas. Exc. Plin. p. 306. b. F. ad Jus Atticum et Romanum cap. 2. Gatakeri Opp. Posth. col. 855. 856. E. S.] Inde ἔρεβος, scilicet τόπος, vel simile, dicitur proprie vorago immensa, inanis et vacua: et quidem eximie vacua luce, unde sic orcus, vel etiam tenebræ infernales dicuntur. [Hac ex etymologia eluceret, vocem ἔρεβος origine sua fere convenire cum altera ἔρημος, sive, uti olim scribebatur, ἔρεμος; literis labialibus μ et β, ut sæpe alias, in pronuntiatione, permutatis. Sed verisimilior est Bocharti sententia de hac voce Geograph. Sacr. l. 2. cap. 2. col. 705. 706. quocum confer. quæ Salmas. Hellenist. p. 372. habet de Ἐρεμβοῖς. E. S.]

Ἐρέθω proxime oritur ab ἐρέω, et hoc ab ἔρω. Habet autem nostrum ἐρέθω in primis notionem suam à vehementi motu, quo quid agitetur, sive trahendo sive attingendo, sive alia ratione: atque inde in usu significat irritare, lacessere.

Ἐρείδω. Et hoc stirpem habet ἐρέω et ἔρω. Recte autem Grammatici propriam hujus verbi potestatem ponunt in contentione vehementi, qua aliquid fiat. [Conf. omnino Aristophan. in Pace, vs. 31. Eccles. vs. 612. Thesmoph. vs. 495. E. S.] Inde, nempe, notiones huic verbo adsignatæ figendi, firmandi, nitendi, et similes.

Ἐρείκω frango. Proprie videtur esse, quasi, trahendo, distrahendove frango. Oritur certe ab ἐρέω, et hoc ab ἔρω, de quibus jam dictum aliquoties. Habet autem ἐρείκω quandam cognationem cum verbis ῥάκω, ῥήγνυμι, et similibus. [Conf. Pierson. ad Mœrid. Atticist. p. 194. in Ἐρείπω. E. S.]

Ἐρείπω everto. Et hoc quoque ortum ab ἐρέω, quod ab ἔρω: quorum verborum notionem, quæ hic in primis spectanda est, vidimus ad verbum ἐρείδω. Inde nostrum ἐρείπω eximie notat uno quasi impetu corruere facio, et labi, vel etiam, neutro sensu, corruo, labor. [Vide ad Phalar. Epist. p. 18. 19.] Componi autem hoc verbum debet cum vicino ῥίπτω, vel ῥίπω, unde nomen ῥιπὴ impetus. Nimirum verba, quæ non nisi vocali, ab initio, aut addita, aut omissa, differunt, proprie sunt ejusdem, aut saltem cognatæ, originis. Sic autem ἐρείπω et ῥίπτω in origine conveniunt, quemadmodum supra vidimus ἐρείκω, et ῥάκω, et alia similia.

Ἐρέπτω comedo, est ab ἐρέπω, quod ab ἐρέω, de quo abunde dictum. Notionem habere videtur à contentione et nisu comedentium aliquid.

Ἐρέσσω remigo. Et hoc est ab ἐρέω. Notionem autem habet à continuo contentoque motu remigum, quo remos impellunt. Hinc ἐρέτης, remex, et ὑπηρέτης qui sub alio remigat, vel generatim qui cum contentione, et studiose opus facit sub alius auspicio, minister.

Ἐρεσχελέω cavillor. Haud dubie convenientiam habet cum verbo ἐρίζω, de quo infra dicendum. Stirps est ἔρω, cui inest significatio contentionis vehementis: atque inde primum ἐρέχω, ἐρέσχω, et tandem ἐρεσχελέω, quasi dicas proprie, contendo verbis atque ita cavillor. [Si comparaveris verbum ἰσοχειλέω, labrum pari libramento demitto, quod haud dubie compositum est ex ἴσος par, æqualis, et χειλέω, à χεῖλος labrum; (pro quo veteres etiam dixerunt χέλος, unde χελώνη) admodum verisimile fiet, etiam nostrum ἐρεσχελέω compositum esse ex ἔρις, vel simili quadam forma, et χελέω, quod idem ac χειλέω, ut pp. sit inimicitiam labiis exerceo; hinc scommate illudo. E. S.]

Ἐρεύγω ructo, propriam notionem habet movendi vel extrahendi, evacuandique cum contentione: quam virtutem verbis ἐρέω et ἐράω adsignatam fuisse vidimus, ad vocem Ἔρημος. Est autem ea vis in primis conspicua in verbo ἀρύω, quod, illis vicinum, suo loco explicatum est. Origo est ἔρω, de quo dictum abunde.

Ἔρευθος rubor, proprie nihil aliud est, quam tractus seu fluxus sanguinis, nempe, in ore, atque inde sanguis veluti suffusus: unde porro rubor. Oritur, nempe, ab ἐρεύω, quod à stirpe ἔρω. Hic autem rursus omnino observandum est, proprie stirpes vicinas esse eas, quæ non, nisi vocali in initio, differant; quemadmodum ἔρω, ἐρέω, ἐρεύω, ῥέω, ῥεύω, et similia, quibus omnibus notio generalis motus contenti continuique subjicitur, unde ῥέω fluo notat. De quo verbo suo loco dicendum.

Ἐρευνάω investigo. Dicitur à contentione et continuo motu, quo aliquid assequi studeas. Nempe ab ἐρέω, vel ἐρεύω, nomen ἔρευνα dicitur indagatio: hinc autem ἐρευνάω indago, investigo.

Ἐρέφω obtego, proprie est, quasi attrahendo in unum farcio, atque ita tego. Oritur à sæpe memorato ἐρέω, quod, ex observatione, superius jam facta, convenientiam habet cum verbo ῥάω, à quo ῥάπτω in unum attraho; unde eximie notat suo, insuendo obtego. Inde jam porro de tectis ædium ponitur.

Ἔρημος desertus. Oritur ab ἐράω, de quo jam dictum alibi. A notione autem, isti verbo subjecta, evacuandi nostrum ἔρημος, subintellecta voce τόπος, pp. est vacuus locus, adeoque desertus. Ad hominem postea translatum est, similiter ac Lat. desertus. [Ἔρημος Adjectivum est, formatum ab ἔρη, sive ἔρα, terra inculta. Inde ἔρη et γῆ inter se opponuntur: γῆ namque terram notat fœcundam et cultam. Ἔρημος etiam de hominibus usurpatur: uti solus et solitarius homo dicitur, qui aliorum fugit consortia. Significat etiam hominem desertum et destitutum aliorum auxilio. Unde ἔρημος φίλων. Vide Wesseling. ad Anton. p. 151. T. H.]

Ἐρητύω inhibeo. Est ab ἔρητος, quasi dicas inhibitus, attractus: hoc enim oritur ab ἐράω traho, vel attraho, de quo supra.

Ἔρι est ab ἔρω. A contentione autem, (cujus notio subjecta verbo ἔρω, ejusque derivatis multis) nostrum ἔρι, in compositis tantum usitatum, eorum vim intendit. [Vide permulta exempla apud Hesychium, t. 1. col. 1427. et seqq. E. S.]

Ἐρινεὸς caprificus. Proprie vox composita est ex ἔρι et νέος, diciturque, quasi, valde juvenescens, virens, vigens, vel luxurianter crescens: quæ proprietas est istius arboris. [Origo forte alia est. Etenim, ἐρινάδα etiam vocari ficum silvestrem, auctor est Scholiastes Nicandri: quod huic etymologiæ parum favet. E. S.]

Ἐριννὺς Erinnys, furia, nomen accepit à stimulando, quæ notio supra notata est ad verbum Ἐρέθω, quocum originem communem habet. Oritur, nempe, proxime ab ἔρις, vel vicina forma: et hoc ab ἔρω. [Ἐριννὺς pp. indignans furor. Ἐριννύειν significabat, apud Arcadas et Peloponnesios, præ ira furere. Hoc tribuebatur iis, quæ à Latinis furiæ dicuntur. Hæ enim putabantur persequi scelera, et pœnas exigere severissimas. T. H.]

Ἔρις contentionem, et quasi stimulum ad certandum notat, ortum ab ἔρω. [Ex collatione verbi Lat. sero (quod haud dubie factum est ab ἔρω, sive potius ipsum nostrum est ἔρω) propria notio hujus verbi apparet esse nectere, connectere, componere: ut adeo ἔριν ἤριсε apud Theocritum, Eidyll. 5. 23. pp. sit conseruit consertionem, id est, certamen commisit, sive litem contulit, qua phrasi usus Horatius Serm. 1. 5. 54. Itaque et ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι Iliad. Α. 8. eleganter dictum pro contentione commisit, ut pugnarent. E. S.]

Ἔριφος hœdus. Haud dubie derivatum est à verbo ἐρίπτω, quod vicinum est alteri ῥίπτω, et ei, quod supra vidimus, ἐρείπω: unde ἔριπος pp. est quasi jactus, atque inde partus recens, et eximie hœdus. [Nescio, an rectius dixeris, ἔριφον hœdum vocatum à commissione certaminum, vel ab impetu sive congressu frequenti. Unde apud poëtas hœdus petulcus, tenero lascivior hirco, et sexcenta talia. Stirps ἔρω, unde ἐρίπω, ἐρίζω &c. E. S.]

Ἕρμα fulcrum, vel quidquid firmandi gratia subjicitur. Oritur ab ἔρω, cujus derivatum ἐρείδω peperit nomen vicinæ significationis nostro ἕρμα, nempe ἔρεισμα. [A nectendo, connectendo, videtur esse notio firmandi. E. S.]

Ἑρμηνεὺς interpres. Proxime oritur ab Ἑρμῆν vel Ἑρμῆς: de quo mox dicendum.

Ἑρμῆς quamvis ab ἔρω dico repeti possit, dubito tamen an non alia sit ratio hujus vocis. Est certe ea contracta ex ἑρμέας, quod non potest non derivatum esse à nomine ἕρμα, similive forma, de qua superius. Ἕρμα autem notat quodcumque stabilimentum et fundamentum, quo aliquid innitatur. Igitur ἑρμῆς videtur dictus Mercurius, quod præses habitus sit orationis, quæ unicum stabilimentum societatis est: quin imo inde dictus quoque interpres, cujus fide veluti innituntur diversi populi, inter se transigentes. Reliquæ notiones, huic voci assignatæ, ex antiquitate Græca in primis illustrandæ sunt. [Ab ἔρω necto, consero, committo, fortasse ἑρμῆς pp. est quasi commissor,

consertor, sive verborum et orationis, sive partium adversarum, quas conciliet et conjungat. A dicendo nomen habere, miro consensu statuunt Pharnutus, Porphyrius, alii. Vide eos apud Wolfium, in Cur. ad Acta Apostol. 14. 12. E. S.]

Ἔρνος ramus. Proprie dicitur quasi vigens et firmus: haud dubie ortum ab ἔρω, de quo dictum supra.

Ἕρπω serpo, vel repo, [quod posterius, per metathesin literarum, ipsum quoque Græcum est ἕρπω.] Proprie est pro ἐρύπω, quod ab ἐρύω. Observandum autem rursus, vicina esse his ῥέπω et ῥέω: ut facile appareat, notionem propriam repetendam esse à trahendo et quasi profluendo. [Itaque ἕρπω est protraho me atque adeo serpo, quod de anguiculo, dracone, cochlea &c. proprie dicitur: unde et serpens à Latinis in forma Partic. eximie dictus est anguis, vel draco, qui et plene serpens draco apud Suetonium in Tiber. c. 72. A notione porro serpendi est illa leniter procedendi, leniterve accedendi, et quasi adrependi quod etiam dixerunt in contemptu. Vide Iliad. Ρ. 447. Od. Ρ. 158. Σ. 130. Theocr. i. 105. iv. 56. v. 44. 45. vii. 2. 21. &c. Valck. adnot. in Theocr. 400. et Eurip. Hippol. p. 227. 268. Horat. Serm. i. 5. 25. Virgil. Culic. vs. 104. Origo trahendi, vel attrahendi clare elucet ex Lucretii l. 6. 118. E. S.]

[Ἕῤῥος Jupiter. Haud dubie pro ἔρος, id est herus: ut Juno ἥρα, pro ἔρα hera, eximie dicta fuit. De quo infra. Vid. ad Hesych. t. 1. col. 1445. E. S.]

Ἔῤῥω, varias habens notiones, in Lexicis notatas, proprie similis fere naturæ est, cujus sunt ῥέω, ῥέπω, ἕρπω, εἴρω: de quibus dictum supra. Est autem nostrum ἔῤῥω, ab ἔρω, geminata litera ρ, ad emphasin quandam huic verbo addendam: qua, nempe, exprimatur verbi hujus potestas, diversa ab illa verbi ἕρπειν. Habet enim hujus notionem in deterius conversam, sive ita, ut semper cum pernicie conjuncta esse intelligatur: [ut in illo ἔῤῥε pereas! Iliad. Θ. 164. Conf. omnino Od. Κ. 72. 75. Porro Græc. ἔῤῥω superest quoque in Lat. verro &c. Vide infra in stirpe Ἔρω, et Ernest. ad Od. Κ. 72. In compositis quoque περιέῤῥω est pererro, perrepto, et metonymice perreptans quæro. De quo verbo Valck. Adnott. in Euripid. Hippol. p. 268. et confer apud Hesychium t. 1. p. 1446. ἔῤῥων, quod exponitur μόλις παραγινόμενος, quasi dicas ægre adreptans. E. S.]

Ἔρση [vel ἕρση] ros. Oritur ab ἔρω, cui ex antedictis apparet vicinum esse verbum ῥέω fluo, unde descendit Lat. ros, eadem translatione, qua, ab ἔρω, ἔρση dicitur.

Ἐρύκω inhibeo, contineo. Oritur ab ἐρύω traho, quod, ut vicina ἐράω, ἐρέω &c. oritur ab ἔρω.

Ἐρύω traho oritur ab ἔρω: ut dictum. A notione autem trahendi, extrahendi, eripiendique eam habet servandi, custodiendi, similesque. [Ut Hebr. הִצִּיל pp. est extraxit, dein servavit, à נָצַל. Porro, in Medio, est ἐρύομαι traho ad me, Il. Ξ. 422. Σ. 152. &c. E. S.]

Ἔρχομαι venio, eo. Est quoque ab ἔρω, cujus verbi similes notiones jam vidimus. [Ab ἔρω, ἕρκω, cum adspiratione ἔρχω, est Medium ἔρχομαι, pp. traho me, in primis lente, atque adeo lente procedo, incedo. Hesiod. Theogon. vs. 272. Unde generalior notio procedendi, veniendi. Observandum autem est, verba ἔρω et ἔλω, uti ejusdem fere sunt soni, (pro varia, nempe, pronuntiatione literæ ρ) ita cognatæ olim fuisse significationis. Ab ἔλω facta sunt ἐλέω, ἐλεύω, ἐλεύθω, ἐλύθω, quæ postrema verba tempora obliqua dederunt nostro ἔρχομαι. E. S.]

[Ἔρω stirps est obsoleta; cognata fuit non modo aliis formis ἄρω, ὄρω &c. sed etiam verbo alteri ἔλω, de quo modo diximus, in Ἔρχομαι. In origine remotiori pp. notavit nectere, adnectere, connectere: unde porro orta est metonymica notio nexum trahendi, producendi &c. Latini servarunt nostrum ἔρω in suo sero, seri et serui, sertum, serere: Græci autem in εἴρω, ἔῤῥω, quæ vide supra; uti et in ἀποέῤῥω pp. abstraho; unde ἀποέρσε Iliad. Ζ. 348. Simplex forte notio reperitur in illo Hesychii Ἐρεῖ· ἀπολλύει, quod viri docti perperam sollicitarunt. Etiam ab ἔρω esse Lat. quæro docet Menag. Amœn. Jur. Civ. p. 338. E. S.]

Ἐρωέω proxime descendit ab ἐρωὴ, quod redditur impetus. Hoc autem proxime ab ἐρέω, quod ab ἔρω. Habet verbum ἐρωέω varias notiones, ut copiose fluendi, retrocedendi, inhibendi, aliasque: quæ omnes, ex comparatione formarum vicinarum, quas supra jam vidimus, facile possunt intelligi.

Ἐρωτάω proxime oritur à nomine ἐρώτης, vel ἐρώτας, quod derivatum est verbi ἐρόω. Hoc autem componendum cum forma vicina ἐρέω, quod verbum, inter alia, notat interrogo. Inde ἐρώτης is, qui interrogat, et hinc ἐρωτάω est, quasi, qui quæstionem proponit, interrogare. [Originem ab ἔρω, necto, propius demonstret phrasis ἐρωτᾶν λόγους, pp. captiosas interrogationes nectere, ex quibus concessis conclusiunculæ deducantur. Vide Hemsterh. ad Luciani Νεκ. i. 2. p. 233. E. S.]

Ἐσθλὸς bonus. Haud dubie est pro ἐθλὸς, quod repetendum ab ἔθω vel ἕω: et, ratione significationis ac formationis, componendum videtur cum nomine ἄθλος, ubi vide notata [voce Ἄθλος.] Ut adeo ἐσθλὸς proprie sit, qui labores vel certamina sustineat, strenuus adeoque: quæ propria olim vocis potestas fuit. Inde autem generatim porro bonus, probus, vel qui frugi est. [Nescio an ἐθλὸς hocce (unde vir clarissimus repetit τὸ ἐσθλὸς) contractum sit ex ἐθελος, ab ἐθέλω volo: haud fere diversa metaphora, ac Belgis *Willig* de viro, labores in se facile suscipiente ac tolerante, dicitur. E. S.]

Ἔσθω edo. Est proxime ab ἔσω, futuro verbi ἕω, quod convenit cum ἔδω, edo, de quo dictum suo loco. [An ab ἔδω, ἔδσω, ἔσδω, ἔσθω, proniori quadam derivatione? Vide Analog. p. 187. 188. E. S.]

Ἕσπερος vesper. Forma producta est ab Ἕσπερ, unde Lat. vesper superest. Illud autem oritur ab ἕσπομαι, quod est pro ἕπομαι sequor; cujus Activum ἕπω vidimus supra. Inde jam ἕσπερος vesper proprie dicitur is qui sequitur; atque inde eximie stella, quæ solem occidentem sequitur.

Ἑστία pp. Fœmininum est, à Masc. ἔστιος, quasi dicas qui pertineat ad familiarem victum. Videtur enim ortum esse ab ἔδω. Inde certe dicitur convivium familiare, quo quis excipiatur apud larem domesticum: unde porro notat larem, domum, et similia. [Ab ἕστω vel ἵστω, (quod à στάω, στέω, στίω non differt) manavit ἑστία et ἱστίη, Ionibus usitata forma, sedes stabilis et certa: quæ causa est, cur domum habitationemque idem vocabulum designet. Dissentit Plato in Cratylo, p. 276. Sed nihil est, quod illi, in rimandis Etymologiis non nimis exacto, auscultemus. T. H.]

Ἐσχάρα focus, vel craticula. Dicitur ab ἴσχω, quod ab ἔχω contineo. Inde eximie focum notat, quo ignis continetur; unde deinceps cum ad alia translatum est, tum etiam ad designandum pudendum muliebre. [Conf. Valck. ad Ammon. Anim. cap. 11. p. 47-49. et omnino Salmas. ad Solin. Exercit. Plin. t. 1. p. 126. B. ex cujus observatione proprius intelligetur, cur hac voce dictum sit τὸ αἰδοῖον muliebre. E. S.]

Ἔσχατος ultimus. Dicitur ab ἔχομαι, adhæreo, in fine sequor. Inde ἔσχατος, quasi, qui in fine adhæret.

Ἐτάζω exploro. Ortum videtur ab ἔτος, similive forma, qua designatur qui est, vel verus. Inde ἐτάζω notat verum exploro, vel in rerum naturam inquiro. [Nimirum et ipsum Latinum verus ab ἔρω ortum est: ἔρω autem ab ἕω. Unde apparet eandem esse utriusque formæ stirpem remotiorem. E. S.]

Ἑταῖρος socius. Origine non multum videtur differre ab ἕτερος, orto ab ἔτης, de quo postea dicendum. Dicitur forte sic, quasi, qui comes alteri adest. Origo ἕω. [Possis et à veritate amicitiæ repetere: uti ἔτης amicus verus dicitur. Nisi simplicius adhuc sit vocis veri etymon ab ἔρω adnecto, conjungo, ut adeo etiam ἔτης et ἑταῖρος à conjunctione vel nexu amicitiæ, nomen habeant. E. S.]

Ἕτερος alter. Forma producta est ab ἔτηρ, quod non, nisi forma, differt ab ἔτης, cujus origo ἕω. Dicitur forte et ἕτερος alter, quasi dicas, qui adsit alicui: eximie autem alterum notat. In usu probe distinguendum est ab ἑταῖρος. Observetur autem hic obiter, voces ἀτὰρ et αὐτὰρ (quas supra, suo loco, aliunde derivatas videri dixeram) cum hoc verbo potius esse componendas.

Ἔτης socius, amicus. De hoc dictum ad vocem ἑταῖρος. [Adde Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 407. E. S.]

Ἔτι adhuc. Haud dubie oritur ab ἕω, sum, notione perspicua. [Ut περὶ dedit Lat. per, sic ἐτὶ videtur dedisse Lat. et. Est autem ἐτὶ pp. casus Dativus vel Ablativus absolute positus, repetendus fortasse à Nom. obsoleto ἐτὶς, quod analogice duci potuit à 3. pers. præter. Perf. Pass. inusitata ἔται, pro ἔσται, verbi ἕω. E. S.]

Ἔτνος Puls e leguminibus elixis. Nescio, an ab ἕω oriatur, ut sit ab edendo dictum, quæ notio in derivato verbo ἔδω est.

Ἕτοιμος paratus, promtus. Sine dubio oritur ex ἕω, quasi dicas qui adsit, vel qui in manu est.

Ἔτος annus. Et hoc est ab ἕω: ratio tamen significationis est ambigua. [An à procedendo, quatenus verbum EO, is, ire Latinis superest hac notione? Certe alteram ἐτὸς, idem quod μάτην, tali ab origine videtur esse repetendum. E. S.]

Ἔτυμος, verus, forma tantum differt ab ἐτεὸς, et haud dubie habet originem ἕω sum. [Ut à πληθὺς est πληθυμὸς et similia, ita ab ἐτὺς, ἔτυμος. Ἐτὺς autem est ab ἐτὸς, Ionice ἐτεὸς, verus.—Hinc etiam fluit potestas, qua ἔτυμος ponatur de Etymologia, sive de vera vocum origine. T. H.]

Εὐδία serenitas. Composita vox est ex εὖ et δία, quod à Δὶς, de quo alibi dictum. Inde εὐδία, scil. ὥρα, eximie notat serenitatem cœli, vel cœlum serenum.

Εὕδω dormio. Cognatione junctum est cum ἕδω et ἕζω sedere facio, deorsum mitto. Inde ad quietem et somnum eximie transfertur.

Εὐθὺς rectus. Oritur ab εὔθω, quod ab ἕω, et hoc ab ἵω mitto, vel promitto in longum; unde ad longitudinem designandam vox transiit.

Εὐλαὶ vermes. Ortum est à Singulari εὐλὴ, et videtur dictum à versando, volvendo: quæ notio inest ejus origini ἕλω.

Εὐλάκα vomer. Videtur ortum à nomine εὔλαξ, quod non differt ab ἄλοξ, vel αὖλαξ, de quo, suo loco, supra dictum. [Stirps nempe est ἕλω necto, dein traho: de quo vide in Ἔρω. E. S.]

[Εὔληρα, lora, habenæ. Stirps eadem est ἕλω necto, dein traho. Unde εὔληρα habenæ, quasi Belgice *trekkers*, dixeris. E. S.]

Εὐνὴ cubile. Ortum est ab εὔω, unde supra vidimus oriri εὕδω dormio. Ratio significationis eadem fere est, quam supra vidimus, ad verbum εὕδω: et stirpem communem habet ἵω mitto.

Εὐοῖ Evoë. Vox facta est à sono, quem edebant Bacchantes, deo suo Baccho acclamantes. [Conf. de hac vocula Bochart. Geogr. Sacr. l. 1. c. 18. p. 441. et Hierozoic. P. 1. lib. 2. c. 36. p. 369. E. S.]

Εὔριπος Euripus, vel fretum reciprocum maris. Haud dubie dicitur pro ἔῤῥιπος, quæ vox derivata est ab ἐρίπω. Hoc autem forma tantum differt ab ἐρείπω similibusque verbis, de quibus dictum supra, ad Ἐρείπω. Dicitur autem sic à fluxu crebro, cum impetu accedente et recedente.

Εὑρίσκω invenio. Proxime oritur ab εὑρίω, quod idem, atque εὑρέω. Utrumque à simpliciori εὕρω est, cujus Imperfectum superest εὗρον. Hoc autem est à simpliciori ἔρω. Ratio significationis, nostro verbo subjectæ, repetenda est ab ea investigandi, quam notionem explicavi ad ejusdem originis verbum Ἐρευνάω. [Differentiam inter εὑρεῖν et εὑρέσθαι, in forma Media, eleganter explicuerunt Dawes Miscell. Crit. p. 255. 256. Valck. ad Herod. l. 9. p. 693. n. 73. E. S.]

Εὐρὺς latus. Videtur dictum quasi tractus, à trahendo, similive notione, quæ verbo ἔρω, unde oritur, inest.

Εὐρυκλῆς, Nomen proprium. Compositum est ex εὐρὺς, et κλῆς, quod contractum ex κλέος. Hoc autem est à verbo κλέω [pro καλέω] cui vicina sunt κλείω celebro, et κλύω, unde κλυτὸς, et Latinum inclytus. Εὐρυκλῆς itaque proprie notat, qui late clarus est sive celebris ubique factus.

Εὐρὼς, situs, mucor. Oritur à simpliciori ἐρὼς, quod ortum ab ἔρω traho, attraho, unde εἴριον et ἔριον eximie lanam notat. Inde jam εὐρὼς pp. est situs, qui rebus adhæret, et, veluti lanugo, ab iis contrahitur.

Εὐρώτας. Componendum est cum ἐρωέω, fluo: de quo dictum supra. Inde facile apparet, nomen εὐρώτας pro ἐρώτας esse, et hoc pro ἐρώτης, quod à verbo ἐράω. Hoc autem eandem, quam ἐρωέω, originem habet. Εὐρώτας igitur is est, qui fluit: eximie fluvius. Unde sic nominatus fluvius Laconicæ in Græcia. [Etiam veretrum notare in Epigr. apud Suidam ait Hedericus: sed de re muliebri sermonem ibi esse, probavit Toup. Epist. Critic. p. 149. 150. E. S.]

Ἐὺς bonus. Significationis ratio eadem in hoc nomine est, quæ vocis εὐθὺς, et originem communem habet cum ἵω mitto.

Εὖτε quando, quum. Parum differre videtur ab εἶτε, et cum εἰ, similibusque particulis, componendum est. Haud dubie originem communem habet ἕω. [Vide tamen Hederici Lexicon, in voce. E. S.]

Εὔχομαι precor. Ortum est ab ἔχομαι quod ab ἔχω. Translatum autem est ad preces et vota, quasi dicas adhæreo precibus vel votis alicui: pendeo ab aliquo. [Verbum antiquum εὔχω pp. notat peto, postulo: à quo fonte verbi Medii potestates prono cursu derivantur. Apud Homerum εὔχεσθαι sæpe ponitur, pro καυχᾶσθαι, αὐχεῖν (ut Hesychius exponit) gloriari: quod nihil aliud est, quam sibi postulare, adeoque arrogare et adsumere. Præterea à Poëtis, præeunte Homero, non raro ponitur pro φάναι, λέγειν, hac tamen peculiari virtute, qua notet sic dico, ut dictis fidem haberi postulem. Sed usus voluit, ut de votis ac precibus (quibus Deorum pacem et favorem homines sibi exposcunt) imprimis usurparetur. T. H.] [Ab ἔχω teneo, ἔχομαι, εὔχομαι, pp. denotare potest teneo mihi, vindico mihi, vel adsero mihi: quæ forte ratio proxime est translationis. Conf. omnino Iliad. Α. 91. Ε. 173. &c. E. S.]

Εὐωχία convivium. Haud dubie est pro εὐοχία, quemadmodum εὐώνυμος pro εὐόνυμος. Itaque apparebit facile, nomen εὐωχία, et verbum εὐωχέω ortum esse ab εὔοχος, quasi dicas eum, qui bene vel jucunde se habeat: voce nempe, composita ex εὖ bene, et ἔχω habeo.

Ἔχθος oritur proprie à verbo ἔχθω. Utrumque autem dicitur de odio inhærente, et ortum est à verbo ἔχω, quod componendum cum ἄχω, et iis quæ supra dixi, cum de verbo ἄχω [in ἄχος] tum de nomine ἄχθος similibusque. [Componatur ἔχθιστον ἕλκος maxime inhærens, adeoque pessimum, vulnus. Theocr. 11. 15. E. S.]

Ἐχῖνος Echinus, animal spinis horrens. Derivatum est à nomine ἔχις vipera: idem proprie valente, quod ἀκὶς, acus, cuspis.

Ἔχις vipera. Ut jam dixi, idem proprie valet, quod ἀκὶς acus. Dicitur adeoque ab acumine: ortum quippe ab ἔχω, quod vicinum verbis ἄχω et ἄκω, de quibus dictum supra. Similiter itaque, ut illa, vim quoque habet pungendi acumine. Hinc ἔχις vipera eximie dicta à lingua venenata et acuta, qua feriat.

Ἐχυρὸς munitus. Vox productior est ab ἔχυρ vel ἔχυς, quod ab ἔχω contineo. Ratione significationis componen-

dum in primis est cum verbis vicinis ἴχω, et usitatiori ἴσχω: unde ἰσχὺς, robur, ἰσχυρὸς robustus, et similia, de quibus infra dicendum. [Ἐχυρὸς et ὀχυρὸς ambo quidem sunt ab ἔχω: usu tamen differunt. Ὀχυρὸς ponitur de locis munitis. Hinc ὀχυροῦν τεῖχος, πόλιν &c. et ὀχύρωμα munimentum: Ἐχυρὸς autem, per ε, notat firmitatem, ad faciendam fidem. T. H.]

Ἔχω. Vicina verba sunt usitata ἴχω, σχέω, ἴσχω, ἔσχω, eaque cognata verbis ἄχω, ἄγω, χέω, &c. Propriam eorum vim jam patefecimus ad verbum ἄγω, positam quippe in agendo. Unde orta potestas habendi, similesque, quæ ἔχω tribuuntur. [Notio agendi propria in verbo ἔχω clare perspicitur ex illo poëtæ Iliad. Ψ. 516. ὡς Μενέλαος ἜΧ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους. Ceterum Ἔχεσθαί τινος sensu Medio est firmiter tenere, apprehensum tenere. Vid. Elsner. ad Hebr. 6. 9. p. 346. 347. Salmas. de Modo Usur. p. 488. 489. Ab ἔχω autem, præposita σ (loco spiritus) videntur fluxisse σέχω, σεχέω, σχέω, σχίω, σχῶ, ἴσχω &c. Conf. etiam Valck. ad Eurip. Phœn. p. 268. 269. E. S.]

Ἕψω coquo, proprie Futurum est à verbo ἕπω, agito, vel agitando subigo, et, eximie, coquendo subigo, et emollio. De verbo ἕπω dictum est supra suo loco.

Ἕω. Vicina verba sunt ἄω, ἴω, ἵω &c. Propria notio posita est in flatu, vel aëre moto cum sono levi, qualis fere litera ε pronuntianda editur. Inde varie in usu significat: et, pro diverso spiritu, in derivatis suis notat vel mittere, vel ire, vel esse. [Ab ἔω hocce vel ἐμὶ, et cum addita vocali ε, est ἔεμι, contracte εἰμί: ut à vicina ὕω, vel ὑμὶ, factum est sumi, et (ultima vocali resorpta) Latinorum sum; ab ἴω porro, vel ἰμὶ, est simi, dein sim, sis, sit, licet hæc forma ἴω vel ἰμὶ, potissimum consederit in verbo altero hinc propagato εἶμι eo, cujus Plurale est ἴμεν, ἴτε, ἴσι. Ab ὄω porro factum est, cum digammate Æolico Fόω, unde ducta sunt fore, forem &c. ut ab ὕω, Fύω, φύω, fuo. Ab eodem porro ἔω factum est ἔσω, ἐσέω, vel ἔσεμι, unde ἔσετι, ἔστι, est, quod etiam adhibetur pro licet, quasi dixeris, est facultas, est occasio, vel simile, quod per ellipsin reticetur. E. S.]

Ἕωλος hesternus. Oritur ab ἕως, (quod idem atque ἄως, vel ἠὼς) eximie tempus matutinum vel aurora. Oritur autem ab ἔω, vicinamque habet formam ἓς hes, unde superstes Latinorum antiquum hesi, cujus loco postea pronuntiarunt heri. Ab hesi derivatum remansit hesiternus, quod contractum est hesternus, idque in usu idem, ac nostrum ἕωλος, à forma vicina ἕως. [Ex comparatione Latini verbi hæreo, hæsi, hærere, (quod nemo dubitaverit quin sit nostrum ἔρω) admodum verisimile fit, voculam obsoletam ἓς et Latinam item obsoletam hesis, unde in Ablativo hesi (heri), dictas esse à nexu indivulso, quo cum die antecedenti quasi nectantur et cohæreant: Similis origo est quoque vocabulorum ἐχθὲς, et χθές. E. S.]

Z.

Ζά. Haud dubie particula hæc cognata est præpositioni Διά: et quidem ejus ratio videtur repetenda ex dialecto Æolica, ubi, pro διὰ, ζὰ pronuntiarunt. Transiit autem ex ista dialecto, in paucis quibusdam compositis, ad alios quoque Græciæ populos: et quidem in compositis (ut aliquando præpositio διὰ, huicque respondens Latinorum per) verbi significationem auget, et idem fere valet, quod ἄγαν valde. [De literæ Z vera potestate vide clar. Burgess. ad Dawes Miscell. Critic. p. 385. et Villoison. in Indice ad Anecdota Græca. E. S.]

[Ζαβρὸς admodum edax, vorax. Contracta vox videtur ex ζαβόρος. Hæc autem composita ex ζὰ valide, et βόρος edax, quod à βόρω, Lat. voro. Ejusdem formæ est, ac ζαβότος admodum abundans pascuis, quod item compositum ex ζὰ, et βότος, à βόω pasco. E. S.]

Ζάγκλη et ζάγκλον falx. Proprie vox Sicula est, atque adeo Dorica, cui dialecto, tanquam generi subjecta erat Æolica. Mirum itaque non est, si hic quoque syllaba ζα orta sit ex compositione cum præpositione διά. Oritur, nempe, vox ex particula ζὰ, et nomine obsoleto κλὴ, inserta ante κ litera ν, ut in multis fieri solet. Illud autem κλὴ proprie convenit cum nominibus κλὸς, κλὸν, et usitato κλὼν, quo designatur truncus, vel ramus arboris abscissus: oriturque à κλόω, unde quoque superstes κλοιὸς, quod vinculi genus erat ex ligno. Vicinum quoque κλάδον dicunt ramum. Propria autem horum verborum potestas in frangendo posita est. Inde jam ζάγκλη proprie dici potuit ramus vel baculus validus, vel etiam ramus lignumve quo eximie scindatur frangaturque seges, atque adeo sic eximie falx dicta fuit à Siculis, et à figura falcis (quam insula Sicilia referebat) ipsa Sicilia antiquitus quoque Ζάγκλη fuit dicta.

[Ζαγρὸς discalceatus. Fortasse dictum pro ζαάγορος, quasi valde compulsus, valde agitatus. Conf. dicta in voce Ἀγορά. Nisi malis suspicari, ζαγρὸν pp. esse valde compunctum pedesque læsum: ut ἀγρὸς hac in compositione idem sit, quod ἀκρὸς, ab ἄκω pungo. E. S.]

[Ζαὴς valde spirans. Compositum ex ζὰ, de quo supra, et ἂς, quod pro ἄες, ex ἄω spiro. In Accusativo habet ζαέα, non autem ζαήν. Vide omnino Toupii Emend. in Suid. p. 2. p. 1—3. E. S.]

[Ζακελτίδες rapæ, vel cucurbitæ; ab obsoleto Singulari ζακέλτις. Stirps forte κέλω, unde κέλλω, Lat. cello, moveo citius, depropero: ut ζακελτίδες pp. sint quasi cito crescentes. Videant Botanici. E. S.]

[Ζάλη æstus, agitatio maris, turbo vehemens &c. Haud dubie est fœm. ab Adjectivo mascul. ζάλος, quo per ellipsin Substantivi, aqua vehementius agitata, æstuansque, designatur. Ceterum componenda hæc vox est cum aliis cognatis ζῆλος, ζηλαῖος, &c. oriundis à primitivis ζάω, ζέω &c. Cognata quoque est alteri σάλος: à quo nomine, præmissa δ, prona admodum analogia, fieri potuit δσάλος, quod scripserint postea ζάλος. E. S.]

Ζαφελὴς simplex, vel rudis, rusticus. Compositum est ex ζὰ, et nomine ἀφέλης, quod ortum ex ἀφέλω, cujus loco usitatum est ἀφειλέω aufero. Inde ἀφέλης eximie notat, quasi, nudum, simplicem, ζαφελὴς autem valde nudum et simplicem: unde postea ad mores transfertur.

Ζάω vivo. Verba vicina sunt ζάω, ζέω &c. eaque facta proprie à sono liquoris ferventis, velut aquæ, in laminam candentem metallicam infusæ. Inde translata sunt ad fervorem rei cujusvis designandum. Verbum ζάω porro adsignatum fuit vitæ animali depingendæ, quæ sanguine ejusque calore contineri credebatur olim. Atque sic factum est, ut verbum ζῆν in usu æque late fere patuerit, ac Latinum vivere.

[Ζέα zea, far, hordei genus: de quo multa habet H. Stephanus in Appendice ad Thesaurum suum. Utrum sit à ζέω ferveo, an potius vox peregrina, videant Botanici. E. S.]

Ζειρὰ sagulum. Erat genus vestimenti laxum simul et crassum; haud dubie dictum à calore, quem adferat corpori. Originem habet verbum ζέω, cujus notionem propriam vidimus in Ζάω. [Nisi verior sit conjectura veterum nonnullorum, apud Suidam, ζειρὰν esse pro σειρὰν, hoc est, formatam vocem cum δ præposita, ut δρόσος pro ῥόσος ros, et similia. Ea vero lege ζειρὰ (sive δσειρὰ) dictum fuerit ejusmodi pallium à nectendo, sive connectendo: quæ proprietas est stirpis ἔρω, unde εἴρω, σείρω &c. E. S.]

Ζευγνύω verbum productius est à ζεύγνω, quod à ζεύγω, cujus derivatum proximum est ζεῦγος jugum. Est autem huic vicinum ζύγω, unde nomen ζυγὸν, itidem jugum notans. Et propria quidem potestas nominis ζυγὸν ea est, qua vocatur lignum, quo jumentorum colla junguntur et premuntur in aranda terra. Quum igitur haud dubie verbum ζύγω originem habeat ζύω (quemadmodum ζεύγω est à ζεύω, vel ζέω) ratio significationis, in nomine ζυγὸν, repetenda videtur à calore vel fervore, qui ex aranda terra, similive labore difficiliore, oritur. A notione autem jugi, multiplicibus modis, vox nostra transfertur, haud aliter, atque in voce Lat. jugum accidit. Porro Græcorum ζεύγω peperit verbum antiquum Latinum jugo: ubi eadem ratio est literæ Z, in Latinorum Jod mutatæ, quæ est in nomine Jupiter, ex Græco Ζεὺς repetendo. Porro Latinum vetus jugo peperit nomen jugum, et verbum jungo. [A verbo ζεύγω vel ζύγω hoc pacto fieri potuisse Lat. jugo, jungo, haud improbabile est. Potuit tamen utriusque verbi eadem fere esse origo, sed multo remotior. Stirps nempe ἕω mitto: unde, præfixa σ, ut in bene multis aliis, factum σέω, hinc σεύω, σεύγω, δσεύγω, ζεύγω. Illi vero stirpi ἕω alia cognata fuit ἴω, ex qua fieri potuerunt ἰύω, ἰύγω, jugo, jungo. E. S.]

Ζεὺς Jupiter. Variæ sunt formæ nominum, quibus olim Jupiter, deorum summus, appellabatur; ut Ζεὺς, Ζὴν, Ζὰν, Δὶς, Διὸς, et forte alia: quæ omnia mihi quidem videntur unum idemque nomen fuisse, dialectis diversorum Græciæ populorum distinctum. Apparet certe, Ionibus fuisse vocatum Ζῆνα, qui ab aliis Græcis diceretur Ζεὺς, Doribus autem Ζᾶν erat. Porro nomen Ζεὺς Æolibus, antiquissimis temporibus, in primis proprium videtur fuisse, nec aliud fuisse quam Δῖος, si rationem dialecti habeamus. Vidimus, nempe, jam supra, ζ apud Æoles loco δ fuisse positum. Præterea communis terminatio fuit Æolibus υς, loco ος: neque commutatio literarum ε et ι rara est, in diversis dialectis. Sic, quem Athenienses Θεὸν dicebant, is à Lacedæmoniis σιὸρ dicebatur. Erat autem Laconica dialectus, æque ac Æolica, subjecta Doricæ, tanquam generi suo, ut supra jam diximus. Ex his simul apparet quodammodo, inter ipsa hæc nomina et notissimum Θεὸς, magnam cognationem intercedere, imo omnia hæc proprie unum idemque vocabulum esse, dialectis tantum distinctum. Inter hæc, nomen Θεὸς, Atticis proprium, communi usu postea tritum fuit, tanquam appellativum nomen Dei cujusvis: reliqua autem, ceremoniis religiosis primum constitutis, ut proprium nomen Jovis, deorum summi, videntur invaluisse. [De vocabulis Ζεὺς et Θεὸς omnino consulendus est Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. t. 1. col. 1023. 1517-1519. Salmas. Exerc. Plin. p. 70. 423. aliique, quos laudavit J. Alberti, ad Hesych. t. 1. col. 1577. voce Ζᾶν. Pharnutus cap. 2. et Heraclides p. 441. nomen Ζεὺς repetunt à verbo ζέω ferveo, ob fervorem igneum, quem Græci ζέσιν dicunt. Valde mihi placet observatio doctissimi Burgessii, ad Dawes Miscell. Crit. p. 386. antiquissimam pronuntiationem fuisse δεὺς, unde cum σ præmisso σδεὺς, et tandem ζεύς. Comparatio Genitivi Græci Διὸς ceterorumque casuum obliquorum maxime hoc suadet: respondebuntque, hoc pacto, longe rectius Latina deus, et dis, et Græc. Θεὸς, de qua voce inferius. E. S.]

Ζέφυρος Zephyrus. Proprie sic dicitur à calore, quem affert ventus, cui Zephyri nomen est. Proxime autem est ab obsoleto nomine ζέφος, cujus origo ζέω, de quo mox infra dicendum.

Ζέω ferveo, bullio. Est hæc ipsa propria verbi potestas, quam supra ad vicinum verbum ζάω explanavi. Transiit autem præterea hoc nostrum à fervendi ebulliendive notione ad eam scatendi.

Ζῆλος æmulatio. Proprie sic dicitur ardor, seu studium vehemens, in aliquam rem; nomine orto à ζάω vel ζέω ferveo: de quibus dictum supra. Inde porro ζῆλος ponitur pro studio vehementi, quo similis alteri evadere coneris; atque adeo æmulationem notat. [Vide L. Bos Diss. de Etymol. Græc. p. 24. 25. et A. Schultens, Comment. ad Proverb. Salomonis, cap. 3. 31. ubi simile verbum Hebr. קנא illustratur. E. S.] Variis modis præterea transfertur, quorum omnium rationes facile à propria notione ardoris vel studii repetuntur. [A ζῆλος est ζηλότυπος, quasi dicas æmulatione percussus, et contactus. T. H.] [Porro, ζηλοτυπία proprie ictus, pulsusque vehementior talis fervoris. A. Schultens in Comm. l. 1. Ceterum apud accuratiores Græcos ζῆλος et φθόνος distinguuntur. Laudi ducebatur ζῆλος, ut honesta æmulatio: φθόνος autem semper erat adfectus vitiosus invidiæ. Recentiores tamen Græci etiam de invidia adhibuerunt vocem ζῆλος, et verbum ζηλοῦν ipsis significavit invidere. L. C. V.] [Conf. idem vir maximus ad Adoniazusas Theocrit. p. 415. et Lennep. ad Phalar. p. 46. B. E. S.]

Ζημία damnum. Videtur proprie esse à ζάω, quod, in derivatis non paucis, translatum est ad notiones quærendi, inquirendi, desiderandi. Inde ortum ζημία proprie fœmininum est à ζήμιος, et proxime quidem factum ab obsoleto nomine ζῆμος, vel ζῆμα, ac Substantive positum rem notat desideratam, in quam inquiras, quam desideres, veluti ea privatus: atque sic eximie translata vox videtur, ad significandam jacturam, vel damnum, et hinc porro mulctam, vel etiam pœnam.

Ζητέω quæro. A verbo ζάω ferveo factum nomen est obsoletum ζητὸς, [cujus vicinum ζήτης superest] quod peperit verbum nostrum ζητέω. Hoc autem translatum ad studium ardoremque inquirendæ rei alicujus eximie accepit notionem quærendi, inquirendi, requirendi, quæstionem habendi. Generalius etiam (et quidem valde proprie) valet in usu, idem quod studere, conari. [Vide L. Bos Obss. ad Aristoph. p. 6. E. S.]

Ζόφος caligo. Volunt Grammatici, hoc nomen dici pro δνόφος, quod suo loco vidimus, quoque caliginem significare, et cognationem quandam habere cum vocabulo νέφος, similibusque formis. Verum quidem est, literam ζ poni pro δ, ut supra quoque vidimus, in nonnullis vocibus: sed obstat huic sententiæ (quantum ad vocem δνόφος) litera ν, quæ in nomine νέφος quidem adest, non vero in ζόφος. Verisimilius itaque videtur, nostrum ζόφος idem fere esse proprie, quod ζέφος, (unde proxime descendit nomen ζέφυρος) atque adeo oriri à verbo ζόω, vicino alteri ζέω. Sic ζόφος proprie dici potuit vapor calidus, qualis in aëre sæpe existit; inde autem transferri ad aërem tenebricosum designandum. De quacumque caligine postea positum videtur fuisse.

[Ζύγαστρον arca: de qua voce vide Zonaram apud Valcken. Adnott. in Adoniazus. Theocr. p. 335. C. et viros doctos ad Hesych. t. 1. p. 1588. Videtur autem repetendum ab obsoleto ζυγάω jungo, adjungo. E. S.]

Ζύθος Zythus. Sic dicitur genus potus ex hordeo. Haud dubie vox orta est à verbo ζύω, quod cum vicinis ζάω, ζέω, &c. convenit, in notione fervendi. Dictum autem ζύθος eximie genus istud potus, à fervore vel fermentatione.

Ζύμη fermentum. Proximum derivatum est verbi ζύω ferveo: ut adeo proprie idem sit, quod Latinum fermentum, sive id quod ferveat. Inde autem (quemadmodum hoc ipsum fermentum) ζύμη dicitur farina subacta, quæ acorem contraxit.

Ζωμὸς jus. Proprie dici videtur, id quod fiat ex decoctione. Ortum, nempe, est à ζόω, quod vicinum verbis ζάω, ζέω &c. adeoque notionem accepit à fervendo, ebulliendo, coquendo: quæ potestas verbi ζέω manifesta est, in formula proverbiali, ζεῖ χύτρα, ζεῖ φιλία, id est, Si olla fervet, vivit amicitia. Inde autem ζωμὸς eximie videtur significasse liquorem eorum, quæ cocta sunt, qui liquor Latinis jus dicitur. [Hinc ζωμὸς μέλας jus nigrum Lacedæmoniis: de quo vide Toup Cur. Noviss. in Suidam, p. 51. E. S.] Inde porro ζωμὸς ad frusta panis, aliave, quæ jusculo miscentur, translatum est, atque sic ponitur quoque pro buccella. [Simplicissimum fortasse erit, ζωμὸς derivasse à prima Præter. Pass. verbi ζόω pp. tumeo, quasi dicas tumere factum, vel ita coqui solitum, ut præ fervore tumeat. E. S.]

Ζωννύω cingo. Certum est, verbum hoc oriri à Ζώνη cingulum, vel, ut ab aliis etiam vocatur, zona fasciave. Ζώνη autem, sine dubio, ortum est à verbo ζόω, quod manifeste apparet ex ejus derivato ζῶμα [et ζῶσμα] signifi-

cante quoque cingulum. [Vide hic Schrader. Animadv. ad Musæum cap. 20. p. 347. E. S.] Jam autem vidimus, verbum ζόω significare fervere. Hinc igitur ζῶμα et ζώνη significare potuerunt res, quibus aliquid calefiat, quæ calorem adferant: atque sic videntur translata ad designandam fasciam, cingulumve, quod corpori circumligetur, ut frigus arceatur. Denique inde translata est, ad designandum id omne, quod, figura sua, fasciæ simile est. Porro, à nomine ζώνη, verbum nostrum ζωννύω cingendi notionem habet.

Ζωρὸς, ortum à verbo ζόω ferveo, proprie idem valet, quod fervens, fervidus: atque inde eximie, ob fervorem, sic dicitur merum, sive meracum.

[Ζώω vivo. Pro ζόω, idem proprie valet ac vicina ζάω, ζέω &c. ferveo. Est verbum frequentatum poëtis. Vide Odyss. Γ. 354. &c. Hinc porro factum ζωὸς vivus, quod etiam contracte dicitur ζὼς, Iliad. Ε. 887. et inde iterum ζωόω vivifico. E. S.]

H.

Η, pro varia significatione, huic literæ seu particulæ subjecta, variam habet naturam. Itaque, stirpe sua, modo convenit cum εἰ, modo cum articulo ὃς, cujus casus obliquus est, modo factum est à sono; et quidem, in antiqua lingua Græca (ubi litera η nondum erat recepta) modo scriptum fuit per ε, modo per ε, modo per αι: unde etiam est, ut in particula ᾗ iota subscriptum appareat. [Eruditissime, de particula Ἡ, egit vir clarissimus H. Hoogeveen, Doctr. Particul. Ling. Gr. cap. 21. 22. p. 441—507. E. S.]

Ἥβη proprie notat pubem, sive primam lanuginem circa pudenda, pubertatis indicium: unde porro ad ipsam pubertatem transfertur, juventutemque pubescentem significat. Haud dubie oritur ab antiquo verbo ἥβω, seu potius ἄβω, quod vicinum videtur fuisse verbo βάω progredior. Ratio autem translationis, nisi à pullulando, quasi, profecta sit, mihi quidem non valde est expedita. [Præiverat Etymologus M. col. 417. post alia, ἀπὸ τοῦ βεβηκέναι, inquit ἄβη καὶ ἥβη. Ἀπὸ τοῦ βῶ, τὸ πορεύομαι, βῆ καὶ ἥβη. Quam derivationem ridiculam vocans H. Stephanus ab ἥδω (per δ) deducere hoc nomen maluit, Thes. Ling. Gr. t. 1. col. 1444. idque tanta cum fiducia, ut "aut nullam, aut hanc esse vocis ἥβη etymologiam" sanciret. Quid si verbum ἄβω, prisca in lingua Græca, formatum fuerit ex ἄω spiro, spiritum calidum emitto: unde ἄβω, αὔω, αὔρα &c. A calore autem notio juventutis, ut fere apud Arabas in nomine *sjabbaab*. Videri etiam possit, verbum ἄβω sive ἀβάω idem olim fuisse, quod postea ἄμω, sive ἀμάω: ut fortasse, apud Latinos, amare etiam abare pronuntiatum. Sic Ἥβη ab ardore amoris dici potuit. E. S.]

Ἡγέομαι duco. Oritur ab ἡγέω; quod pro ἀγέω: hoc autem ab ἀγὸς dux. Hujus stirps est ἄγω, de quo supra. Inde ἡγέομαι modo significat ducere, quasi dicas, ducem se præbere, modo præesse, modo antecedere, modo, ad animum translatum, significat idem quod ducere, existimare.

Ἠδὲ, apud Poëtas idem valens quod καὶ, est à particula δὲ, præfixo ἠ. [Vide Clar. Hoogeveen, Doctr. Partic. cap. 20. sect. 5. p. 463-467. E. S.]

Ἤδη jam. Est à particula δὴ, præfixo ἠ. [Conf. Clar. Hoogeveen, Doctr. Partic. cap. 22. p. 508-512. E. S.]

Ἡδὺς dulcis. Haud dubie oritur à verbo ἅδω, unde ἁδέω placeo. De utroque verbo dictum supra. Inde ἡδὺς proprie videtur significasse id, quod copia sua placeat, atque sic dulcis. [Conf. etiam dicta in ἅζω. E. S.]

Ἦθος, origine sua, convenit cum ἔθος, de quo dictum supra. Quum autem ἔθος, significatione sua, referretur ad consuetudinem, et mores receptos externos, inde factum videtur, ut ἦθος, seu potius ejus Plurale ἤθεα, positum fuerit pro sedibus consuetis, in quibus esse vel versari aliquis soleat. Est enim stirps ejus ἔω sum, versor. Idem autem ἦθος quoque ad mores translatum est: ita tamen, usu suo, diversum ab ἔθος, ut, quum ἔθος respiciat mores externos et consuetudines, ἦθος nostrum speciatim comprehendat mores internos, quibus alicujus indoles et ingenium, et veluti tota anima natura ac vis, describitur.

Ἤθω colo, percolo. Haud dubie idem est, atque ἄθω: quod verbum jam supra, ad nomen ἄεθλος et alibi, explicui. Proprie autem ἄθω acervandi notionem videtur habuisse: atque sic ἤθω eximie significasse putem percolando acervare, atque sic simpliciter colare. [Stirps ἔω mitto: hinc forte percolandi notio, quasi dicas transmittere. E. S.]

Ἠΐθεος. Proprie sic vocant Græci juvenem intactum, seu qui adhuc virginitate gaudet. Videtur autem sic dici, pro αἴθεος, quod ab αἴθω uro, ob ardorem juventutis suæ. [Conf. dicta superius in voce Ἥβη. E. S.]

Ἠιὼν litus. Sic dicitur pro ἀΐης vel ἀΐος, quæ oriuntur ab ἄω flo. Hinc ἀὴς ventus: et dein ἀϊὼν (et Ionice pronuntiatum ἠϊὼν) locus ventis expositus, vel in quem venti sæviunt, quod aptum litori nomen.

Ἦκα leniter. Proprie videtur esse, quasi eminus tangendo. Non valde enim dissimile est voci ἕκας procul, quod à verbo ἕκω, cui vicinum ἥκω venio. Inde Adjectivum ἧκος, cujus neutrum plurale est nostrum ἧκα. Hoc igitur proprie valet quasi eminus adveniens, vel accedens: atque inde in primis notat parum, vel leniter, ita ut sensus fere effugiat. [In Codd. Mss. diverso spiritu notari solet, quum alii habeant ἦκα, alii ἧκα, quod rectius. Stirps mihi est ἕω (i. q. ἵημι) mitto: unde in Perfecto εἷκα, Dorice ἧκα: quod ex se videtur propagasse verbum ἥκω pp. submitto me, atque ita sensim lenteque advenio. Unde porro ἧκα et ἦκα submisse, sensim. Vide loca Iliad. Γ. 155. Σ. 596. Υ. 440. Odyss. Μ. 442. Ρ. 254. Υ. 301. E. S.]

Ἥκω idem valet quod ἵκω, ἴκω et similia: quæ omnia stirpem communem habent verbum ἕω, ἴω et vicina. [Conf. quæ diximus ad Ἧκα. E. S.]

Ἠλακάτη colus. Dicitur à circumeundo et versando: quasi à masculino ἠλάκατος. Hoc autem ortum est à tertia Præter. Perf. Pass. ἠλάκαται verbi ἠλακάζω, vel ἠλακάω, quod ab ἠλάω, cujus loco usitatum ἠλάσκω, et inde deductum ἠλακάζω, sensu vagandi, circumeundique. Oriuntur autem ab ἐλάω, vel ἀλάω, unde deductum ἀλήτης erro, vagus: de quo suo loco.

Ἠλάσκω vagor. De hoc modo dictum in ἠλακάτη.

Ἠλεὸς stultus. Videtur dici ab errando vel vagando. Proxime autem oritur ab ἠλὸς, quod derivatum est à verbo ἄλω, dictumque pro ἀλός. Verbum ἄλω, cum vagandi errandique notione, vidimus jam supra in ἀλάομαι et ἀλέω. Hinc igitur derivata ἠλὸς, et ἠλεὸς, metaphorice eum significant, qui animo et mente vagetur, atque adeo stolidum.

Ἠλίθιος stultus. Non nisi forma differt hoc ab ἠλεὸς, de quo dictum supra. Vicinum, nempe, modo memoratis ἀλέω et ἀλάω verbum est ἀλίω, et, hujus loco pronuntiatum, ἠλίω, unde ἠλίθω, quod proximum derivatum peperit ἤλιθος, cujus Plurale ἤλιθα Adverbialiter positum fuit pro frustra. Inde igitur ἠλίθιος eximie quoque stultum significat.

Ἡλικία statura. Oritur ab ἡλίκος quantus: vel ab hujus derivato ἡλίκιος. Inde autem (ut ipsum ἡλίκος, de quo post dicendum) eximie transfertur ad quantitatem veluti ætatis: et quidem speciatim ἡλικία aliquando ætas adulta dicitur. Idem tamen, latius sumtum, in quamcumque ætatem hominis quadrat. Præterea à notione quantitatis ad staturam quoque humanam transfertur; in primis à scriptoribus sacris.

Ἡλίκος proxime oritur ab ἧλιξ, quod ortum à verbo ἁλίω vel ἁλίσσω: et pro ἅλιξ ab Ionibus proprie ἧλιξ pronuntiatur. Est autem inter alia ἁλίω (unde ἁλίσκω usitatum) idem quod capio: atque inde ἧλιξ transfertur ad quantitatem mensuræ proprie; quemadmodum Latinum capere de mensuris dicitur. Inde porro ἧλιξ, quasi æqualis mensuræ dicas, eximie notat socium ejusdem ætatis seu æqualem: atque sic ἡλίκος itidem relate ad quantitatem, significat quantum; ita ut semper referatur ad aliud similis quantitatis, quocum componi possit et associari. Atque ita inter se respondent ἡλίκος, πηλίκος, et τηλίκος. Ut autem ἡλικία atque ipsum ἧλιξ, sic quoque ἡλίκος, eximie ad diversas hominum ætates referuntur.

Ἥλιος sol. Sic dicitur pro ἅλιος: hoc autem ab ἅλος, quod non differre ab ἕλος docet analogia, quam supra vidimus ad varia vocabula sub litera A. Ἕλος vero, ut suo loco dictum est, splendorem notat, et quasi tractum lucis seu radiorum lucis. Inde ἥλιος splendidus: unde eximie hac voce sol, tanquam substantive, dicitur.

Ἧλιψ calceus. Sic dicitur pro ἅλιψ: et hoc forte ortum est à verbo λίπτω, quod idem ac λίσσω, unde λίσσος lævigatus; quorum origo est λίω lævigo, de quo suo loco. Inde ἅλιψ dicitur id, quod valde lævigatur atterendo, et hinc calcei genus.

Ἧλος clavus. Oritur ab ἄλω vel ἔλω quasi agitando duco, adduco: unde ἧλος eximie notat clavum, quo res in unum adducantur et compingantur.

Ἧμαι sedeo. Proprie contractum est ex ἕαμαι, cujus tertia ἕαται in dialecto Ionica cernitur. Est autem ἕαμαι ab Activo ἕαμι, vel ἑάω, quod ab ἕω mitto. Unde ἧμαι pp. est memet mitto deorsum, atque adeo sedeo.

Ἡμεκτέω indignor. Verbum Ionicum est, idem notans quod ἀγανακτέω, oriturque ab ἐκτέω, quod idem atque ἀκτέω, de quo dictum, ad Ἀγανακτέω. Videtur autem primo, pro ἐκτέω, pronuntiatum fuisse μεκτέω, præfixo μ: ut in multis fieri solet vocabulis. Dein ex eo factum est ἀμεκτέω, præfixo α, et, pronuntiatione Ionica, ἡμεκτέω. Ubi litera α eandem fere vim intendendi habet, quam ἄγαν in ἀγανακτέω.

Ἠμέν. Conjunctio composita ex ἠ, et μὲν, cui respondet ἠδὲ, simili modo, ut μὲν et δέ. [De ἦ μὲν, ἢ μὴν &c. vide Cl. Hoogeveen, Doctrinæ Particularum cap. 21. sect. 3. p. 494-498. E. S.]

Ἡμέρα dies. Fœmininum est τοῦ ἥμερος, de quo mox. Hoc autem ab antiquo ἧμερ, à quo leviter differt usitatum poëticum ἦμαρ dies. Oriuntur autem ab ἧμαι sedeo. Inde ἥμερος placidus, ἡμέρα autem, quasi, tempus placidum, et eximie dies. [Sunt in omnibus linguis multa nomina, quæ, tanquam Substantiva, solent usurpari, quum sint maneantque Adjectiva, quorum Substantiva omissa sunt. —— Pertinet ad hanc classem et nomen ἡμέρα. Olim dicebant ἡμέρα ὥρα, vel ἡμέρα φάσις, blandum lumen, amabile tempus, opposite ad noctem, emblema luctus. Tempus igitur, in viginti quatuor horis, amabile, jucundum, per ellipsin dicere solebant Ἡμέραν. Adjectivum est ἥμερος, α, ον, blandus, lenis, amabilis. In Hesychii Lexico reperitur: Ἡμέρα· Ἀρτέμιδος ἐπίθετον, Dianæ cognomen. Sic namque dicebatur Diana dea amabilis, blanda, lenis, puellis utero laborantibus. Apud Horatium, in Carmine Sæculari, lenis Ilythia tuere matres. L. C. V.]

Ἥμισυς est pro ἄμισυς: hoc autem, haud dubie, pro μίσυς, cui vicinum μέσος. Origo est verbum μίω et μέω transeo. Vide ad vocem Μέσος.

Ἦμος quando. Est porro ἆμος, quod pro μὸς, hoc autem componendum cum μὶν, et pronomine primæ personæ; de quo suo loco. [Nescio, an rectius repetieris à prima Perf. Pass. ἧμαι, pro ἕμαι, verbi ἕω, sive ἵω mitto, remitto. Quo pacto eadem fere translatio erit, in hac vocula, quæ est in Brittannico *Still*. E. S.]

Ἠμύω inclino, cado. Oritur à μύω claudo vel, proprie magis, minuo, inclino, atque inde claudo. [Malim ducere à stirpe ἕω mitto, remitto: Unde ἦμος repetivimus. Ab ἦμος autem ἠμύω, quasi dicas remissum facio. Conf. Iliad. Β. 148. Θ. 308. Τ. 405. E. S.]

Ἢν si. Vicinum videtur voci εἰ, et haud dubie ejusdem stirpis est. [Nimirum ἢν contracte dictum est pro ἐὰν, quod ab obsoleta verbi forma ἔαμι, unde, in tertia Plurali Præsentis, Ionice superest ἔασι, (pro vulgari εἰσὶ) et, in Imperfecto Medio, ἔατο, quod vulgo contracte effertur ἧτο. Quemadmodum igitur ab ἵστημι, sive ἵσταμι, in Participio Præsenti, dictum est ἱστὰς, ἱστᾶσα, ἱστὰν: sic ab ἔαμι, factum ἐὰς, ἐᾶσα, ἐὰν; quod ipsum ἐὰν dedit ἢν, contracta forma. E. S.]

Ἠνεκὴς porrectus, protentus in longitudinem. Dicitur (cum præfixo α intensivo) pro ἀνεκὴς, et hoc pro νέκης, quod à νέκω: hoc autem à νέω, cui respondet Latinum necto, et nectendo in longum porrigo, protendo. Inde proprie valde ἠνεκὴς notat [valde porrectum] porrectum in longum, et idem, ad tempus translatum, perpetuum.

Ἠνὶ ecce. Est pro ἢν, addito ι, majoris emphaseos caussa: ut fieri quoque solet apud Atticos, in pronominibus demonstrativis. Est autem ἢν ortum à verbo ἕω, vel ἄω: nisi mavis à similitudine soni, ut alia, dici. [Quemadmodum Græci dicunt ἢν, pro ἠνὶ, (quod poëtæ servarunt) Latini autem, pro ἠνὶ sive ἢν hocce Græco, dicunt in: ita nullus equidem dubito, quin Græcorum ἠνὶ sit Latinorum en, i. q. ecce. Porro ut ἠνὶ pp. est immissione, haud aliter ἠνὶ, pro ἐνὶ, ab eadem stirpe ἕω mitto, immitto, peculiariter oculos, vel visum, in rem, videtur esse repetendum. E. S.]

Ἡνία habena. Proprie fœmininum est ab ἥνιος, quod ab ἄνιος, et hoc ab ἄνω, verbo antiquo, repetendum: unde ἄναξ et similia oriri supra vidimus. Facile itaque apparet, ἡνίαν proprie significare lorum freni, quo equi regantur.

Ἡνίκα quum, quando. Vidimus supra, vocem ἔνος et Latinum annus, similiaque ad tempus referri. Jam autem ἄνος, quod est Latinum anus, et ejus loco pronuntiatum Ionicum ἦνις, eadem sunt. Ab isto autem ἦνις productum ἠνίκος peperit neutrum Plurale ἠνίκα, et, spiritu mutato, ἡνίκα, quod, de tempore adverbialiter positum, pro quando invaluit.

Ἧπαρ hepar. Fortasse repetendum est ab ἅπω, vel ἅπτω, Caussam significationis explicent Medici. [Conf. Etymol. Magn. in voce. E. S.]

Ἤπειρος continens terra. Proprie sic dicitur pro ἄπειρος, quasi dicas, quod non habeat πέρατα, id est, fines, sive terminos. Est, nempe, πέρας terminus ultimus, ad quem progredi et transire possis, nomine orto à πέρω transadigo, transeo; de quo suo loco. Hinc ἤπειρος proprie opponuntur insulæ, et quamcumque terram continentem notat. In primis autem pars Græciæ, olim Ἤπειρος (Epirus) eximie dicta.

Ἠπήσασθαι est Aoristus primus Infinitivi Medii verbi ἠπάω, quod videtur ortum ab ἀπάω, lectione Ionica, vel potius ab ἀφάω. Hoc autem ortum ab ἄπω, ἅπτω, jungo, necto.

Ἠπίαλος genus febris levioris. Non dubito, quin ortum sit ab ἤπιος clemens, placidus, et intellectum habeat πυρετὸς febris. [Quæ vox etiam subaudienda est in τριταῖος, τεταρταῖος. Vide Schoetgen. ad L. Bos Ellips. Græc. p. 241. E. S.]

[Ἠπύω sono. Idem verbum est, lectione Ionica, quod ἀπύω, aut inde factum, præmisso ε, quæ vocalis sæpe ab initio ponitur. Vide Analog. p. 206. et p. 204. E. S.]

Ἥρα Juno. Videtur stirpe sua convenire cum nomine Ἄρης et similibus, à verbo ἄρω ortis: de quibus supra dictum est, suis locis. In primis autem hic spectari debent vocabula ἀρείων, et ἄριστος, ab eadem stirpe nata. Simili enim fere ratione, ut ea, translata fuerunt, ad præstantiam quandam designandam. Nostrum ἥρα translate eminentiam quandam respicit, et præstantiam, ut manifeste apparet ex lingua Latina, ubi vox appellativa remansit hera, et masculinum herus, quibus designantur domina et dominus. Est autem herus ipsum masculinum ἧρος, cujus loco (introducto in consuetudinem ω) pronuntiatum fuit ἥρως, [heros] similiter ut, pro ἔρος, ἔρως. Ab isto nomine ἥρως, (quo eximie, ob præstantiam, designatur genus hominum illustrius, seu medium quoddam deos inter et homines) ab isto, inquam, ἥρως, unde fœmininum ἡρωΐνη (si naturam nominis spectemus) non nisi pronuntiatione et

forma diversum est nostrum ἥρα, quod ab ea notione, qua notat heram vel mulierem præstantiorem eminentioremque, eximie transiit ad deorum reginam, Junonem, denotandam. [Pro ἧρος, cum spiritu leni prolato, etiam dixerunt ἔῤῥος: quo nomine eximie appellatus fuit Jupiter, ἥρας heræ, id est Junonis, maritus. Vide supra suo loco. E. S.]

[Ἡρακλέης, contracte Ἡρακλῆς, Hercules. Videtur integra vox olim fuisse Ἡρακυλέης, eliso υ, ut in Ἀσκλήπιος, pro Ἀσκυλήπιος, Latine Æsculapius. Superest illud υ, in Latino Hercules. Pro Ἡρακλῆς autem, eliso etiam α, Latini dixerunt Hercles: unde, in solo Ablativo, superest Hercle. E. S.]

Ἤρεμος placidus, mitis, quietus. Dictum est pro ἄρεμος, quod ab ἀρέω, unde ἀρέσκω placeo, ut nostrum ἤρεμος placidus. Rationem significationis vide, ad verbum ἀρέσκω.

Ἠρίον sepulchrum. Videtur convenire cum voce ῥίον cacumen montis, præfixo α vel η. Similis autem fere translatio est in hoc nomine, atque in Latino tumulus, pro sepulchro. De ratione significationis plura dicentur, in voce ῥίον. [Vide omnino Valcken. ad Theocr. Eidyll. 1. 125. p. 33. 34. edit. Anni 1773. E. S.]

Ἠρύγγιον genus herbæ, et, ut videtur, proprie magis villus dependens à mento hircorum. Forte convenit cum voce ῥύγχος rostrum acuminatum eximie: de qua suo loco.

Ἥρως heros. Vide dicta ad vocem [Ἔῤῥος, et] Ἥρα.

Ἥσσων minor, inferior. Etsi Comparative adhibetur, proprie tamen forma Participialis est verbi ἥσσω, quod notat deorsum sedeo, ortumque est ab ἥσω, quod ab ἕω, vel ἕζω sedeo: de quo dictum suo loco.

Ἥσυχος quietus, et proprie magis, sedatus: unde porro placidus, tranquillus. Ortum nempe est à verbo ἧμαι sedeo, quod ab ἕω. [Ut ἧμαι, ab ἵω mitto, in forma Media pp. sit mitto me, demitto me, Gallice, *je me mets*. E. S.]

Ἦτορ cor. Recte derivatur à verbo ἄω, vel potius ἄϑω, de quo verbo dictum supra. Inde etiam orta vocabula, quæ in Lexico J. Scapulæ sequuntur.

Ἥτριον et ἦτρον, quorum prius redditur stamen, posterius umbilicus. Rationem significationis haud satis perspicio. [De priori voce vide cel. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 98. et Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 576. Stamen autem videtur dictum ἥτριον, à promittendo, sive demittendo, quia recta demittitur, atque adeo protenditur: ἦτρον vero umbilicus, quasi pars sive instrumentum, quo demittatur infans. Nomina enim in τρον, ut notissimum est, instrumentum designant. E. S.]

Ἥφαιστος, Latine Vulcanus. Proprie videtur hoc nomine significatus fuisse faber ærarius, sive qui metalla contrectaret, vel tundendo tractaret, et emolliret. Ortum, nempe, nomen est ab ἀφάω contrecto, contrectando mollio. Inde eximie deus fabrorum ærariorum sic dicitur.

Ἦχος sonus. Proprie sic dicitur sonus repercussus et quasi refractus. Est, nempe, ab ἄχω frango. Idem vir celeberr. alibi: "Nomen ἦχος, et ei vicinum ἠχὼ, pp. sonum notant reciprocum, seu repercussum, qualis verbi caussa edi solet in vallibus montium. Latius tamen sumtum ἦχος, in usu sonum designat quemcumque, qui alicunde ad alicujus aures defertur: non secus atque alterum ἠχὼ, quod propriam notionem servavit. Ita de sono reciproco et fistulæ cantu adhibuit Hesiodus, in Scuto Hercul. vs. 279. περὶ δέ σφισιν ἄχνυτο ἠχώ. Ubi verbum ἄχνυτο, Latine frangebatur, proprietate sua, exprimit naturam soni illius reciproci. Hinc porro nominis proprii vicem obit, in Fabulis, &c.

[Ἠχὼ, όος, contracte οῦς, "Echo, sonus reciprocus, vox repercussa." Videtur à sono factum vocabulum. Possis et à frangendo repetere, quemadmodum præcedens ἦχος: ut sit quasi vox refracta. Vide cel. Lennep. in voce præcedenti. E. S.]

Ἠὼς aurora. Est pro ἀὼς, quod idem atque Atticum ἕως. Oriuntur autem ab ἄω, et ἕω: quibus verbis inter alia notio splendendi inest, ut supra dictum. Idem itaque sunt proprie Latina aura et aurora, et Græca ἠὼς, ἀὼς, et ἕως.

Θ.

Θαιρὸς cardo. Quo melius vocabulorum, à Θ incipientium, pateat ratio, notandum est, verba originalia ϑάω, ϑέω, ϑίω, ϑόω, ϑύω notionem propriam communem habere, positam in motu, qui fiat aliquo cum impetu, magna copia, et quasi tumultuose. Possunt autem alia derivata, cum vicinis verbis, à Τ incipientibus, componi, alia cum aliis, à litera quadam vicina incipientibus, quædam denique etiam cum verbis, à Φ et Σ incipientibus; cum quibus literis (pro diversis dialectis) litera Θ aliquando fuit commutata. Nostrum ϑαιρὸς (ortum à ϑαρὸς, et hoc à ϑάρω,) originem haud dubie habet ϑάω. Videtur autem significatio ejus profecta à motu vehementi eoque versatili: et fortasse componendum est cum ϑράω ϑρέω, &c. quibus sonitus tumultuarius designatur.

Θάλαμος thalamus. Proprie sic dici videtur locus, in quo versantur, vel quasi florent, sponsus et sponsa, recenti matrimonio juncto: nomine orto à ϑαλὸς, qua voce eximie dicuntur homines florenti ætate, per translationem, nempe, à virendo et germinando; quæ notio est verbi ϑάλλω, unde proprie ϑαλὸς germen.

Θάλασσα mare. Ortum videtur à ϑαλάω, quod contractum peperit verbum ϑλάω, significans quasso, concutio. Unde mare dici videtur eximie Θάλασσα, ob motum undarum, magna copia conquassatarum, quemadmodum, ob eandem caussam, mare eximie πολύφλοισβος dicitur ab Homero. Est autem memoratum ϑαλάω ortum à ϑάλω, et hoc à ϑάω: et significationem videtur accepisse ab impetu ruentis, erumpentis, rumpentisque magna copia. [Nescio, an verior sit sententia clarissimi L. Bos, repetentis ab ἅλασσα, pro quo, spiritu aspero mutato in ϑ, dixerint ϑάλασσα. Vide ejus Dissertat. de Etymol. Græca p. 25. E. S.]

Θαλλω vireo, pullulo. Manifesto apparet dici ab erumpendo, quæ vis inest verbo, unde oritur, ϑάω et ϑάλω.

Θάλπω foveo, calefacio. Proprie ortum est à θάλω, et quidem primum videtur significasse virere vel pullulare facio: unde eximie fuerit positum, de fomentis calidis, vel calore, quo plantæ virescunt. Inde autem translatum, generatim significavit postea calefacere vel fovere.

Θαμὰ crebro, frequenter. Haud dubie ortum est à ϑάω cum impetu moveo, feror, emergo, curro, accurro, magna frequentia accurro. [Vide tamen cel. L. Bos Diss. de Etymol. Græc. p. 25. in voce Θάλασσα. E. S.]

Θάμβος stupor præ admiratione. Dicitur pro θάβος, quod à ϑάβω vel ϑάω accurro spectandi caussa, et inde spectaculum contemplor, admiror: unde notio stuporis præ admiratione. Idem vir celeberr. alio loco. "Θάμβος, dicitur pro Θάβος, ut τύμπανον pro τύπανον, κομπὸς pro κοπὸς, κύμβη pro κύβη &c. Θάβος porro factum ab antiquo θάβω, cui vicinum ϑάπω, unde verbum ϑάπτω sepelio. Proprie autem ϑάπω significat obruo: quod ipsum verbum in Præterito τέθηπα ad stuporem et metum transfertur. Ita enim Homerus, et alii poëtæ, τέϑηπα dixerunt pro stupore obrutus sum. Vide Hesychium in voce τέθηπεν."

Θάμνος densus, ut ϑαμὰ, nomen accipit à frequentia. Proprie contractum est ex ϑάμενος, et ortum à θάω cum impetu et magna copia emergo: unde quoque vidimus verbum ϑάλλω pullulo, vireo, proficisci. Ut mirum non sit, ϑάμνος, simili translatione, significare eximie densum fruticibus.

Θάπτω sepelio. Ortum est à ϑάπω, quod à θάω. Notio repetenda à copia terræ tumultuose aggesta: ut docet significatio verbi ϑάω. Quando autem idem verbum designat stupeo, ejus ratio repetenda est à notione stupendi cum admiratione: quam verbi θάω esse vidimus ad nomen θάμβος. Ut adeo pateat, verba ϑάω, ϑάπω, et ϑάπτω, natura sua, eadem esse, et proprie, non nisi forma, differre.

Θαργήλια Thargelia: nomen festi apud Græcos, unde mensis Θαργηλιὼν Thargelion dicitur. Oritur autem à verbo θάρω, quod alii vicino θέρω respondet, significatque calefacio, uro. Inde obsoletum ϑαργὸς, quod, compositum cum nomine ἥλιος, peperit ϑαργήλιος, proprie dictum de tempore, quo sol segetes urit. Unde eximie ϑαργήλια nomen festi.

Θάρσος fiducia, animi præsentia. Dicitur ab ardore animi, et ortum est à θάρω: de quo modo dictum.

Θαυμάζω miror, admiror. Ortum est à ϑαῦμα, quod à θαύω vel θάω. Θάω autem, ut etiam θέω, (quod peperit θεάομαι) inter alia eximie tribuitur iis, qui frequentes accurrunt, spectandi contemplandive caussa. Hinc θαῦμα res dicitur, quam cum admiratione spectes, et inde verbum θαυμάζειν aliquid admirationi habere, et inde admirari. Alió loco cel. Lennepius: Origo remotior est verbum ϑάω, cui vicinum θέω. Propria hujus potestas posita est in currendo: quare etiam, à Grammaticis Græcis, Hesychio aliisque, redditur per τρέχειν. Ab hoc θέω Ionicum fluxit θείω et ϑείω, nec non θεάω, cujus Medium θεάομαι, una cum nomine derivato ϑέα, aliisque similibus, quæ in Lexicis exstant, translatum fuit ad spectacula, ad quæ spectanda concurrat multitudo. Eadem ratio est verbi θάω, et quæ inde formantur, ϑαέω, θαύω, et Dorici ϑαάω; unde nomina remanserunt ϑαῦμα, et Doricum θάαμα. His autem proprie significatur res, ad quam spectandam accurras, adeoque spectaculum: id quod, alia nominis forma, speciatim θέαμα dici solet; quum θαῦμα usurpatum sit de eo, quod aliquid miraculi habeat: unde etiam rem miram, et interdum portentum notat.—Inde porro θαυμάζω miror, rem miram dico, vel facio, quæ vis est terminationis ζω, in verbis, à nominibus factis.

Θεάομαι specto, contemplor. Est à modo memorato θέω.

Θείνω percutio. Videtur proprie esse ad currendum, vel ad motum incito: verbo orto à ϑέω, de quo jam dictum, quodque inter alia eximie notat curro.

Θέλγω mulceo, delinio. Haud dubie ortum est à ϑέλω, et hoc à ϑέω, quod, cum, inter alia, etiam notet pono, colloco, forte inde produxit deliniendi notionem. [Verbum ϑέλγω etiam est debilito, Il. Ο. 322. 594. &c. Origo quidem videtur esse ϑέλω; sed hoc ipsum θέλω manifesto factum est ex ἕλω, unde, cum digammate Æolico Fέλω, quod dedit Lat. velle (pro velere) velim &c. tempora tributa verbo volo, vis, velle. Quum autem ἕλω pp. sit volvo (quod ipsum volvo stirpem habet ὄλω, cognatam nostro ἕλω) notio vero volvendi, hoc in verbo, ducta videatur à primitiva trahendi, attrahendi aliquid, ut volvatur, uti, verbi gratia lapis rotundus, globus &c. hinc conjicere ausim, verbum ϑέλγω, ex remotiori ista origine, trahendi, attrahendique esse repetendum. Unde notiones mulcendi, molliendi, debilitandi. Quin, si vera sit Lennepii observatio (in Analog. p. 208.) literam μ plurimis verbis esse præfixam; nihil impedire videtur, quo minus statuamus, ipsa Lat. mulceo et mollio è stirpe ὄλω orta, adfinitatem quandam habere cum nostro ϑέλγω. E. S.]

[Θελεμὸς et θελημὸς volens, voluntarius. Haud dubie est à θέλω, vel productiori hujus forma θελέω. Vide omnino Toupii Emendat. in Suid. P. 2. p. 49. 50. E. S.]

Θέναρ vola vel cavitas manus. Etsi haud dubie oriatur à ϑένω, et hoc à θέω, de significationis ratione tamen minus liquet. [An θέναρ pp. est manus pars extenta, vel porrecta? Vide Il. Ε. 339. A notione hac extendendi manum videtur ea esse percutiendi, in verbo θένω. Unde Hesychius Θένει· Κόπτει, τύπτει. E. S.]

Θεὸς deus. Ortum est à ϑέω. Sive autem à currendi notione, sive ab ea collocandi dici velis, non admodum differt. Prius tamen malim. Alio loco cel. Lennepius: "In primis eorum placet sententia, qui vocem hanc pro proximo derivato habent verbi θέω curro, nec non pono, dispono, condo: ut adeo facile inde nomen formare potuerint antiquissimi Græci, ad designandum deum: sive sic eum vocaverint à disponendo, sive à currendo ad similitudinem solis, lunæ, stellarumque, quos deos opinantes, in continuo motu vel cursu videbant esse. [Comparatio vocis Latinæ deus, cum Græco δέος timor, pro quo δέος (cum adspiratione literæ δ) dicere potuerunt ϑέος, suadet, ut credamus, ΘΕΟΝ Græcis dictum fuisse à timore et metu, quem tonitrua et fulmina, ex æthere missa, mortalibus incutiant. Eadem fortasse ratio est vocis אלהים Elohim, apud Hebræos. E. S.] "Herodotus l. 2. cap. 52. ἀπὸ τοῦ ϑεῖν, vel τιθέναι κόσμῳ, concinno ordine collocare et disponere, θεοὺς à Pelasgis dictos esse tradit: in qua quidem origine nihil est, quod quemquam merito possit offendere. Τὸ παῦσαι θεῖναι πρὸς τῶν Ἀρχαίων ἐλέγετο, ut observat Athenæus, lib. 11. p. 503. Hoc pacto θεὸς erit conditor et creator universi. Non desunt tamen inter veteres, qui potius à ϑέω, ϑεάω (cujus Medium θεάομαι, curiose et cum admiratione specto, tantum usurpatur) θεὸν deducant, quod omnia sidera, divina religione culta, mirificum quidquam hominibus præbeant spectaculum. Eandem originem Philosophi paullo subtilius expoliunt. Quum enim θεᾶσθαι et θεωρεῖν de mentis contemplatione frequenter, à Pythagoreis et Platone, ponantur, θεὸν dici voluere, quod sola cogitatione cognosceretur, nullisque, nisi mentis oculis, pateret. Pythagoræorum hæc est egregia sententia: Ὁ μὲν Θεὸς αὐτὸς οὔτε ὁρατὸς, οὔτε αἰσϑητὸς, ἀλλὰ λόγῳ, καὶ νόῳ ϑεορατὸς, apud Stobæum in Eclogis Physicis, p. 4. —— Censent alii viri docti, ex voce θεὺς Ægyptia, Græcos suum ϑεὸς efformasse: quod verumne sit, nec ne, in his rerum antiquarum tenebris, discernere non licet. Id certum multis videtur, à ϑεὸς Latinorum deus emanasse: quanquam dubitari possit, an non potius à δεὸς, pro quo postea dictum fuit ζεὺς, descendat. Quemadmodum vero Christiani patres, in diversa vocis ϑεὸς, quam veteres tradiderunt, origine luserint, egregie docet Petavius, Dogm. Theolog. t. 1. lib. 8. cap. 8." T. H.]

Θεράπων minister. A verbo ϑέρω calefacio orta sunt ϑεράω et ϑεράπω, cujus Participium Activum est ϑεράπων, pp. calefaciens, adeoque qui fovet atque fomentis calefacit. Unde partim ad medicos, partim ad ministros sedulos, transfertur, à fovendo nempe et curando. Alio loco: Ministri fideles in primis dicti sunt ϑεράποντες, qui domino suo, non tanquam servi, sed ut amici fideles, aderant, eumque omnibus modis colebant et veluti fovebant. Aliud igitur est ϑεράπων, quam δοῦλος, eoque multo honorificentius: unde ipsi reges ab Homero, aliisque, dicti ϑεράποντες Διὸς, quasi Jovis administri. Similiter Cupido Veneris comes et filius dicitur τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουϑος καὶ ϑεράπων. Confer Platonem in Convivio, p. 203. Pertinet huc etiam interpretatio Ammonii, qua ϑεράποντα dici notat τὸν ὑποτεταγμένον φίλον, id est, amicum, qui aliquem omni obsequii genere colat, omniaque ad nutum ejus faciat.

Θέρος æstas. Ortum à ϑέρω calefacio: dictum à calore. [Stirps mihi videtur esse ϑέω tendo, intendo. Vide mox. E. S.]

Θέρω calefacio, Ortum à Θέω, et quidem dici videtur à motu, quem supra jam diximus significari verbo Θέω. Inde translatum est ad calorem, et porro ad notionem medendi: similiter ac Θεράπων. [Vide inferius in Θέω. E. S.]

Θεσμὸς lex. Ortum est à Θέω pono: unde quoque ortum ϑέμος fas. [Conf. Germanicum *Gezets*. E. S.]

Θέσπις vaticinus. Ortum est ex Θὶς, et verbo σπῶ, quod cum ἔπω dico convenit, eodem modo ut ἔχω et σχῶ [pro σέχω, præfixa σ ante ἔχω: ut σπῶ similiter sit pro σέπω, ex ἔπω. A σπῶ ortum est σπὶς et compositum Θέσπις: notat adeoque, qui divina loquitur, id est, vaticinator, vaticinus. Θὶς enim formâ tantum differt à ϑεὸς, ortumque est à ϑέω. Apparet hoc manifeste ex composito ϑέσφατος à Deo dictus, et similibus. [Uti ϑέσκελος deo similis factum est ex ϑὶς pro ϑεὸς, et κέλος pro εἴκελος, haud aliter ϑέσπις videri possit contractum esse ex ϑὶς,

pro ϑεὸς, et πὶς pro ἴπις: ut litera ς non adeo ad posteriorem compositi partem, quam ad priorem, pertineat. E. S.]

Θέω curro. Propriam verbi hujus notionem supra explicui. [Vide in Θαιρός.] Inde eximie notat cursu feror, vel curro. [Distinguunt Lexicographi inter ϑέω curro, quod in Futuro habeat ϑεύσω, et alterum inusitatum ϑέω pono, quod Futurum faciat ϑήσω. Addit Etymologus tertium ϑέω, intueor, quod alias ϑεῶ pro ϑεάω. Omnia hæc videntur repetenda à simpliciori verbo τέω pp. tendo, intendo: unde, dein, varia translatione, ortæ sunt notiones currendi, quasi intendendi cursum sive contendendi, ut Belgæ dicunt *rekken*, h. e. intensius currere; porro intuendi, acie contenta, ἀτενίζειν; ponendi, quasi manu extenta defigendi &c. Pro τέω enim, cum adspiratione prolatum est ϑέω: ut solet τ adspiratum ϑ scribi. E. S.]

Θεωρὸς spectator. Compositum ex ϑεὸς et ὀρὸς, quod ortum ob ὄρω, unde ὁράω video, observo: de quibus post. Inde nostrum proprie est observator, vel spectator divinorum. Unde variæ notiones. [Malim à ϑεάω, cognato alteri ϑεάω, pp. intendo visum. E. S.]

Θήγω acuo. Proprie non nisi forma differt à ϑίγω, et ab incitando habet notionem acuendi. Propria autem potestas quærenda in motu vehementi, [sive tendendo ad coticulam] quam notionem propriam esse vidimus stirpi ϑάω, unde ortum ϑάγω et inde ϑήγω.

Θηλὴ papilla. Componenda vox est cum ϑάλω, unde supra vidimus oriri ϑάλλω vireo, propulso. Haud dubie nostrum dicitur à protuberando [vel protendendo, demittendo. E. S.]

Θῆλυς fœmineus. Ratione originis convenit cum ϑηλή: ortum nempe à ϑάλλω vireo. Unde quoque significationem habet. [An ϑηλύτεραι γυναῖκες idem forte, quod Belgarum *blœijende maagden?* Vide Il. Θ. 520. Od. Λ. 385. 433. Ο. 421. Υ. 166. et Ω. 201. Hesiod. Asp. vs. 4. 10. &c. E. S.] Θηλὴν Græci proprie vocabant papillam τῶν μαστῶν, ut Hesychius ait. Τὸ ἄκρον, quasi τὴν ϑηλὴν, τοῦ μαστοῦ Galenus dixit tom. 6. p. 51. Sed et ipsas mammas ita dicunt. Origo vocis ab antiquo ϑάω alendo foveo, et florere facio. Unde gignuntur non solum ϑάλλω, ϑαλερὸς, ϑαλεία, ϑάλαμος, in quibus omnibus est gratæ cujusdam et florentis lætitiæ potestas, sed et ϑῆλυς, vegetandi vim habens: quo pacto apud Homerum Odyss. Ε. 467. et Hesiodum in Clypeo Herc. vs. 395. (ubi videatur Grævius) ϑῆλυς ἐέρση ros fœcundans, vel, sicut Hesychius exponit, ἡ ϑάλλειν ποιοῦσα τὰ φυτὰ δρόσος, καὶ ϑρεπτική. Hinc facile colligitur, quam ad fœminei sexus significationem hoc Adjectivum transierit. Hinc etiam oritur pari virtute præditum ϑηλὸς, cujus fœmininum ϑηλή, in Substantivi formam, ea, qua diximus, potestate migrans, produxit verbum ϑηλάζειν. In ejus usu Attici à communibus Græcis dissentiunt. Illi solam matrem dicunt ϑηλάζειν τὰ παιδία infantes lactare, mammam iis præbere; unde ϑηλάστρια Sophocli et Eupolidi eadem, quæ τίτθη, vel τροφὸς, testibus Polluce lib. 3. Segm. 510. et Hesychio: hi contra non minus de infantibus, catulis, aut pullis usurpant, qui lactant aut ubera sugunt, ut Romulus et Remus ϑηλάζοντες τὸ ϑήριον lupæ ubera sugentes. Vid. Græv. ad Luciani Solœc. p. 734. &c. T. H.]

Θὴρ fera. A ϑέω curro ortum est, et à celeritate dicitur. [Æolice efferebatur ϑὴρ, unde Latinis fera, ut pro ϑλᾶν efferebant φλᾶν; pro ϑλίβω, φλίβω. Vide Vossii Etymol. in voce fera, et eundem de Litter. Permutatione: porro Maittaire Alphabet. Dialect. p. 397. Originem utriusque vocis repetimus ab impetu fervidiori, quo ruit: quam notionem propriam, in Latina voce fera, jam vidit Isiodorus apud Vossium, l. 1. E. S.]

Θὴς operarius, seu, qui mercede conductus operam facit. Ortum haud dubie à ϑέω; notionemque accepit à collocando vel locando, quasi dicas, qui opus locatum facit. [Itaque ϑὴς pp. idem est quod ϑείς. E. S.]

Θησαυρὸς thesaurus. Videtur dici pro ϑησαρὸς, idque oriri à verbo ϑέω, ut proprie sit, vel quod reconditum est, vel locus ubi reconditur aliquid; atque inde eximie thesaurus, sive copia rerum pretiosarum, à multo tempore reconditarum. [De propria notione vocis vide in primis L. Bos. Exercitationes in Matth. 2. 11. In origine autem, ex oriente repetenda, humani quid passus est idem vir clarissimus. Conf. ejus Dissert. de Etymol. Gr. p. 26. E. S.]

Θίασος proxime ortum est à ϑιάω, quod (à simpliciori ϑέω factum) proprie non differt à ϑειάω, vel ϑειάζω, quæ oriuntur à ϑέω, unde nomina ϑεὸς et ϑεῖος. Θίασος itaque proprie significare putem multitudinem hominum concurrentium, vel congregatorum, ad res divinas celebrandas, et eximie inde ad choros Bacchicos celebrandos. Quumque frequens usus, in sacris deorum, esset saltationum et conviviorum; inde porro notavit cœtum tripudiantium, vel convivium celebrantium: quin et ipsum convivium.

Θίγω tango. Dicitur ab incitando, quod fit tactu, et satis accurate respondet ejusdem stirpis verbo Latino tango vel tago. Unde facile patet, non differre à verbo ϑήγω, quod supra vidimus. Stirpem autem vicinam habet ϑέω, cujus notio jam alibi patefacta est.

Θὶν acervus, cumulus. Haud dubie dicitur à concitando in unum et stirpem habet modo memoratum ϑέω. [Possis etiam repetere à reponendo et adservando. E. S.]

Θλάω, contundo. Oritur à ϑαλάω, quod à ϑάλω, et hoc à ϑάω. Notionem habet à motu vehementi, uti facile patebit ex iis, quæ notavi ad vocem ϑάλασσα.

Θλίβω fremo. Ortum est à ϑλίω, quod fere convenit cum ϑλάω: unde quoque significatio videtur repetenda.

Θνήσκω morior. Ortum est à ϑανάω, quod à ϑάνω et hoc à ϑάω: de quo alibi dictum. Videtur autem moriendi notio repetenda esse ab illa extendendi: quæ significatio manifesta est in verbo τείνω. [Conf. ἐκταθῆναι pp. extendere se, vel extendere pedes, mori, et Iliad. Ν. 654, 655. ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς. Porro Iliad. Η. 409. Κ. 343. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 357. Valcken. ad Euripid. Phœn. p. 566. Eandem esse indolem verbi מות apud Hebræos, ex comparatione vicinarum stirpium מתה, מתת &c. attendenti satis apparebit. E. S.]

Θοίνη epulum. Proprie ortum est à θόω, quod eximie notat celeriter accurro ad sedendum. Unde proxime ϑοίνη consessum notat: hinc autem epulum.

Θόλος sordes turbidæ. Ortum est à θόλω, quod, natum è verbo θόω, à motu vehementi et celeri videtur accepisse significationem motu frequenti agitandi in orbem. Unde ϑόλος translatum, cum ad alias res, tum in primis ad sordes turbidas notandas.

Θοὸς celer. Ortum à θόω celeriter ruo, vel feror, vel erumpo et exsilio. [Notio celeritatis, ut in Hebr. מָהִיד, orta videtur ab illa acuminis sive aciei cuncta obstacula pervadentis. Itaque Hesychius: θοόν· ὀξὺ, ἰσχυρὸν, ταχινόν. H. Stephanus ex Apollon. Rhodio laudat θοοὺς γόμφους, acutos clavos: et ϑοαὶ νῆσοι "inquit" Homero [Iliad. Β. 619. Κ. 309. 396. Λ. 665. Π. 168.] id est, ὀξεῖαι acutæ: ob promontoria, quæ habent, in cuspidis morem acuminata. E. S.]

Θόρυβος tumultus. Ortum à simpliciori θόρος, cujus loco Ionicum ϑοῦρος superest, et notat tumultuose insilio. Stirps autem ϑόω, de quo modo dictum.

Θόρω, sive θορέω salio. Vide, quæ modo dicta sunt, ad vocem Θόρυβος.

Θρὰξ Thrax. Nomen proprium est: ortum autem videtur, quasi à verbo ϑράσσω, quod à simpliciori θράω; quod, quemadmodum θρέω, notat sonitum obscurum et tumultuantem edo: de quo ad verbum θρέω dicetur. Inde eximie notat obscurum murmur edo, et quidem convenit iis, qui in templis quotidie assidentes tacito murmure deos superstitiose colant. Inde porro ortum nomen θρῆσκος notat religiosum, vel potius superstitiosum. Similis jam ratio nominis nostri proprii Θρὰξ videtur esse. Græci, nempe, eo nomine usi videntur fuisse ad istum populum designandum: caussa ejus repetita à cultu mystico deorum, ab Orpheo Thracio ad Græcos propagato. [Vide infra T. H. ad Θρησκεύω.]

Θραύω frango. Dictum videtur ab impetu, quo res rumpatur et comminuatur. Forte à sono, ut similia, factum est.

Θράω. Ortum a simpliciori ϑαράω vel ϑεράω: significatione autem proprie non differt à vicino θόρω, quod est cum impetu salio, vel insilio: unde porro ad sedendi notionem transiit. [Haud aliter, atque in Hebr. ישב et Arab. وثب eadem notio saliendi ad sedendum translata fuit. E. S.]

Θρέω haud dubie factum est à sono obscuro hominum, in unum congregatorum, et murmur edentium. Inde autem eximie notat murmur edere instar tumultuantis multitudinis: unde porro ad inconditum clamorem transfertur, vel potius ad quemcumque susurrum vel etiam sonum plorantium. Ex hac origine nomen θρόος contracte θροῦς eximie rumorem notat hominum tumultuantium. [Iliad. Δ. 467. ubi vide Schol. et Hesychium in voce.] Atque inde ἀθρόοι homines dicuntur, qui tumultuarie in unum locum confluxerunt, conferti.

Θρῆνος luctus, lamentatio. Proxime ortum est à verbo ϑρέω, vel θράω, quod de sono vel voculis plorantium eximie poni, modo vidimus. Hinc etiam ϑρῆνος, tanquam Substantiva vox, pro θρηνῳδῷ ponitur: ut probavit Toup. Emend. in Suidam P. 2. p. 57. E. S.]

Θρησκεύω superstitiose deum colo. Ortum est à θρῆσκος, quomodo proprie dicitur is, qui in templis obscuro murmure deum colit: nomine orto à ϑράω, quod convenit cum ϑρέω, de quo dictum suo loco; et ad vocem Θράω. Inde porro notat superstitiosum, peperitque verbum ϑρησκεύω. [Grammatici repetunt originem verbi θρησκεύειν, et vocis ϑρησκείας, ἀπὸ τῶν Θρακῶν, vel Θρηκῶν: ut Suidas, in voce, et Etymologus, Gregorius Nazianzenus Orat. 39. p. 665. et Orat. 1. in Julianum, et Nonnus, sive Maximus, ad eum locum, p. 150. Plutarchus autem in Alexandro, p. 665. proprie docet usurpari τὸ ϑρησκεύειν de κατακόροις, καὶ περιέργοις ἱερουργίαις: nec negari potest, Græcos hoc verbum plerumque posuisse de immodico, et superstitioso cultu. Sic matris deorum Bacchique domestica sacra, quæ leges ipsæ prohibebant, ϑρησκεύστις nominat Phynthis Pythagorea, apud Stobæum, p. 445. Princeps itaque vocabuli potestas est, cerimoniis quibusdam sacrisque adhibitis, numina colere. Multum tamen abest, ut Etymon, à Grammaticis probatum, certo nitatur pede: quippe quod Analogiæ legibus minime congruit. Ad quam propius accedunt hæc Hesychii, vetusto more per ε scribentis. Θρεσκός· περιττὸς, δεισιδαίμων. Item Θρεσκά· ἁγνή. πάντα εὐλαβουμένη. Quæ, etsi rarissimi sunt usus, originem tamen manifesto ducunt à verbo ϑρέειν, quod usurpavit Æschylus, Septem contra Thebas, vs. 78. et Hesychius quoque habet Θρέειν· θροεῖν obscura voce murmurare. Inde et θρηνεῖν lamentari, lugere, et ϑρόος vocis fractæ murmur; unde verbum θροεῖσθαι in Evangelio Matth. 24. 6. Hinc igitur Θρεσκὸς, et, ε in η mutato, ϑρησκεύω. Notum vero est, in superstitiosis sacris, etiam ululatibus et mysticis arcanisque carminibus, submissa voce admurmuratis, fuisse locum. Hinc lucem accipit Jacobus, Epist. cap. 1. vs. 26. 27. nam primo ϑρῆσκον vocat hominem, qui vera caritate vacuus, superstitiosis nugis religionem metitur, cujus μάταιον esse θρησκείαν pronuntiat; quemadmodum Dius apud Stobæum p. 408. θρησκεύειν οὐ καλὰν θρησκείαν. Mox Apostolus, eodem servato vocabulo, sed, adjectis epithetis, correcto, docet, quæ sit θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος. Alioquin scriptores sacri, de cultu veræ religionis, hac voce uti non solent: nam θρησκεία Act. Apost. 26. 5. et ad Colossenses 2. 18. multoque magis ἐθελοθρησκεία ibidem vs. 23. vitio vertuntur. Hinc ὁμόθρησκοι, vocabulum Lexicis ignotum, qui eandem hæresin sectantur, apud Socratem, Hist. Eccles. l. 5. p. 315. T. H.]

Θριαὶ calculi sortilegorum. Nomina haud dubie vicina sunt ϑριὰ, ϑρίον et ϑρύον, significatione tamen inter se distincta. Repetenda autem forte à verbo ϑρίω et θρύω, quæ, ut ϑράω, θρέω et ϑρόω, saliendi, exsiliendi, insiliendique notionem habere possunt. Quænam tamen in nostris vocabulis translationis ratio sit, non satis perspicio. [Θριὰς calculos dici potuisse ab exsiliendo, vel resiliendo, quatenus in solum durius delapsi resiliant, nemo dubitet. Porro θρίον folium ficulneum vocari videtur itidem ab exsiliendo cum crepitu quodam, ubi igni imponitur: unde apud Comicum, in Vespis [vs. 434.] πολλῶν ϑρίων τὸν ψόφον: de quo vide H. Stephanum in voce. Θρύον denique juncum vel ulvam videtur significare, quia vento, vel alia vi illata, proclinatus juncus mox resurgat et quasi resiliat. Sed vide hanc vocem inferius suo loco. E. S.]

Θρίαμβος triumphus. Vocabulum hoc à posterioribus scriptoribus Græcis haud dubie usurpatum fuit ad exprimendum Latinorum triumphus: neque tamen minus Græcæ originis esse videtur eadem vox triumphus, et quidem orta à θρίαμβος. Hoc autem, dictum pro ϑρίαβος, et hoc denique, pro ϑρίαος, repetendum videtur à ϑρίω; ut ita θρίαμβος pp. dicatur multitudo hominum tumultuarie congregatorum. Confer, quæ de formis vicinis verbi ϑρίω dicta jam sunt superius. [De ϑριάμβῳ, versu Iambico, vide Toup. Cur. Nov. ad Suid. p. 15. E. S.]

Θριγκὸς pinna murorum. Proxime dicitur pro θρικὸς, et hoc à θρῶ, ut ϑριγκὸς dicatur à saliendo in altum: Similem quandam significationem vidimus verbi vicini θράω. Vide quoque ad verbum Θρώσκω.

Θρίδαξ lactuca. Videtur ortum à ϑρίω salio in altum. Forte sic dicitur à celeritate, qua exsurgit.

Θρὶξ pilus. Proxime ortum est à ϑρίγω, et hoc à θρίω. A saliendo in altum videtur dici. [Conf. etiam Θριγκός. E. S.]

Θρόμβος grumus. Dicitur pro θρέβος, quod à θρέω ortum. Nomen autem habet à saliendo vel surgendo in altum. [Adi H. Stephanum, de hac voce, Thes. Ling. Gr. t. 3. col. 1651. "Θρόμβος pp. rei in unam massam concretæ frustum. Derivatur enim à θρέψαι, significante πῆξαι, teste Eustathio. Unde θρομβοῦσιν in lacte dicunt, quoties à puerperio fœminis lac fluere desinens in mammis densatur, et in exigua frusta excrescit" &c. Nimirum à θρέω repeti potuerant θρέβω, θρέμβω: unde θρόμβος. E. S.]

Θρόνον flos vel venenum. Quanquam ortum videtur à verbo ϑρόω (unde quoque nomen ϑρόνος thronus) ratio tamen significationis valde dubia et incerta est. [Quidni et θρόνον flos ab assurgendo? à floris notione autem illa veneni? Vide cel. auctorem, in quatuor vocibus, proxime prægressis. E. S.]

Θρόνος Thronus. Vicina olim fuerunt verba ϑράω et ϑρόω. Utrumque significatione sedendi adhibitum. Inde nomina ϑράνος et ϑρόνος: quibus generatim sedes significatur. Usus autem voluit, ut hæ voces distinguerentur. Et quidem ϑρόνος significavit sedem sublimiorem, qualis est solium regis, ϑράνος autem quodvis sedile; [in primis tamen sedes honoratior. T. H.] quemadmodum occurrit apud Aristophanem: ubi etiam reperiuntur Diminutiva ϑράνιον et θρανίδιον, inde orta, pro sella vel sellula. Idem θράνος, pronuntiatione Ionica, effertur θρῆνος, apud Homerum, Il. Ξ. 240. et alibi. Speciatim etiam θράνος dicebatur locus in nave, ubi sedebant remiges, propterea dicti a Græcis θρανῖται. [Vide hic Salmasii Obss. ad Jus Attic. p. 681. E. S.] Hujus quidem vocis duplex innotuit forma ϑρόνος et θράνος. —— Verbi quoque forma fuit duplex ϑράω et θρόω. Verbum Medium θρήσασθαι sedere forte fortuna repererunt Grammatici, in unico loco Philetæ Coi. Hinc illud nobis

custodivit Athenæus L. V. p. 192. et ex hoc Eustath. ad Odyss. p. 148. —— Est autem θράω contractum ex θαράω, hoc à θάρω, quod à simpliciori θάω. A τέθακα, Præterito Perfecto verbi hujus θάω, (pp. pono, depono corpus, atque adeo sedeo, me colloco) est θάκος sedile: uti à productiori forma θαάω superest θάακος, et cum ϝ inserto θάϝακος, θάβακος. A θάω, sedendi virtute, apud Homerum supersunt quoque θάσσω et θάζω, &c. L. C. V.]

Θρυαλλὶς ellychnium. Ortum haud dubie est à verbo θρύω, quod idem ac θρόω, quod idem ac θρέω &c. salio. Forte dicitur à radiante vel saliente luce. [Vide et in Θρύλλος.]

Θρυγανάω scalpo. Haud dubie oritur à θρύγω, et hoc à θρύω. Significationis autem rationem similem habere videtur, quæ est verborum θρύπτω, et θρίβω, de quibus suo loco.

Θρύλλος susurrus. Ortum est à verbo θρύω, quod vicinum verbis θρόω et θρέω et, æque atque illa, factum à sono, obscurum murmur significavit. Itaque nostrum θρύλλος, proprie admodum, susurrus redditur. [Verbum Θρύω, affine aliis θρέω, θρόω, pp. notat frango. Hinc θρύλος et θρύλλος pp. rumor fractus et sæpe repetitus. Dicitur aliquis θρύειν τι quod sæpe in ore habet, unde τὰ θρυόμενα quæ frequenti sermone hominum teruntur. T. H.] [An hinc etiam θρυαλλὶς verbasci genus instar lini, à frangendo, et dein ellychnium, ex eo factum. Vide apud Hesych. t. 1. col. 1736. E. S.]

Θρύον juncus. A θρύω. Porro parum videtur differre à θρέω: dictum forte ab assiliendo in altum. [Nisi malis à frangendo. E. S.]

Θρύπτω frango. Facile accedo iis, qui dici volunt à sono rerum, quæ cum vi quadam comminuuntur: ut ita proprie non multum differant θράω, θραύω, θρίβω, θρύπτω, et similia. Porro à verbo θρύπτω comminuo, in minutissimas partes contundo, nomen τρυφὴ in usu passim translate sumitur, pro luxu, quo homines veluti comminuuntur et franguntur: quo posteriori verbo specistim, in eo negotio, utantur Latini, ut frangi deliciis, voluptate, quod respondet etiam verbo translato θρύπτεσθαι. Dicuntur nimirum sæpe à Græcis θρύπτεσθαι, cum ii, qui voluptatibus franguntur, tum etiam qui delicatius vivunt, et continuo luxu fruuntur. Inde autem apta translatio verbi in eos fuit, qui præ luxu et nimia rerum adfluentia insolentius se gerunt et efferunt: quod hominibus fastuosis convenit. [Vide et T. H. apud Ruhnken. in not. ad Timæi Lexic. p. 33. et cel. Verschuir Obss. Philol. p. 5. E. S.]

Θρώσκω salio, assilio. Proxime est à θρώσω, et hoc à θρόω, quod à θορύω, orto à θόρω insilio, de quo dictum supra.

Θυγάτηρ filia, gnata. Eandem formam habet, quæ est nominum μήτηρ, πατὴρ similiumque. Ut adeo videri possit ortum ab antiquo verbo θυγάω. Jam vero ex multis exemplis patet, antiquissimos Græcos literas ζ, δ, θ, τ, σ, quadam ratione vicinas omnes, varie nonnunquam, pro variis dialectis, commutasse. Verisimile itaque mihi est, verbum nostrum θυγάω componendum esse cum usitato verbo ζυγάω, quod vicinum verbo ζεύγνυμι. Ut ita θυγάτηρ dicatur veluti à jugo sive jungendo.

Θύελλα procella. Ortum à θύω, simili ratione, ac supra vidimus à verbo ἄω oriri ἄελλα. Inter alia autem θύω tribuitur fumo vel aëri tenebricoso, subito erumpenti, et cum impetu lato. Inde sponte fluit notio tempestatis et procellæ nostro verbo adsignata. [Vide L. Bos Diss. Etymol. p. 27.]

Θύλακος saccus. Ortum est à θύω. Quæ tamen causa sit significationis, non admodum planum est. Videri possit dici ab inflando et tumendo: nisi mavis, proprie θύλακον dici, ut nomen θυηλὴ, de vase, nempe, quo res ad sacrificium pertinens, suffimentum, contineatur. Hoc pacto ductum fuerit à sacrificando, vel suffiendo, quæ notio quoque est verbi θύειν. [De formis hujus vocis θύλα, θυλὶς sive θυλλὶς, et θυλὰς vide cel. Ruhnkenium ad Callim. laudatum Toupio, Emend. in Suid. p. 3. p. 93. 94. Erat autem θύλακος pp. saccus scorteus, in quem farina vel panes condebantur. Vide T. H. ad Aristoph. Plut. p. 256. Unde apparet, a tumendo perquam commode dici potuisse. E. S.]

Θύμβρον herbæ odoratæ genus. Dictum est pro θύβρον, et hoc à θύω suffio, odores succendo. [Vide omnino Salmas. Exercit. Plinian., locis in Indice allatis, voce Θύλος, et infra in Θυμός. E. S.]

Θυμιάω suffio. Stirps θύω. Eximie positum est de fumo, vel vapore denso, sursum exsiliente. Antiquissimis nempe temporibus proprium hoc verbum fuit sacrificiis, quæ ex frondibus arborum, similibusque rebus constabant, et fumum densissimum excitabant. Postea, sensim re mutata, verbum remansit, et de suffitu fuit positum. Quo modo tempore Homeri adhuc usurpatum fuit. Tandem vero, magis magisque more victimas immolandi increbescente, de omni genere sacrificiorum verbum θύειν posuerunt. Tum autem, inde derivatum, θυμιάω eximie adhibuerunt pro suffire: ortum, nempe, proxime à nomine θῦμα, quo suffimen denotatur, seu idem, quod θύος Lat. thus: quæ proxime oriuntur à θύω suffio. [Æolice pro θύμος scribebatur φύμος, unde Latin. fumus. Vide Salmas. Exerc. Plinian. p. 355. a. E. E. S.]

Θυμὸς animus. Ortum est à θύω cum impetu feror. Hinc Græci θυμὸν proprie dixerunt rationem adfectuum in animo: quemadmodum Latini eo sensu in primis usurparunt vocem animus. [Origo θύω, quod vide. Est autem θυμὸς i. q. φύμος Æolicum, Lat. fumus. Unde θυμὸς pp. exhalatio gravior, dein θυμὸς spiritus, πνεῦμα. Conf. Salmas. de Trapez. fœn. p. 669. et Exerc. Plin. p. 355. a. E. Valck. Diatr. ad Fragm. Dram. Euripid. p. 231. cum Platon. in Cratyl. p. 419. E. S.]

[Θύμος Thymus. Hæc vox accentu distinguitur à θυμὸς animus. Erat autem θύμος thymus frutex, in Attica regione frequens. Multi exponunt cæpas sive allium: sed male. Nam thymus ab utroque genere, alliorum nempe et cæparum, differt. Ab Atticis præcipue colebatur: in aliis tamen regionibus nasci quoque solebat. Unde apud Plinium, Columellam, aliosque Rei Rusticæ scriptores, thymi sæpe fit mentio. Sed tamen præstantissimum hoc erat olus, sive frutex, quod in Attica nascebatur. Proferebat quoque thymus florem, dulce olentem, quem apes decerpebant, quare sæpe videmus, mentionem fieri thymi Hymettii, quæ nascebatur in monte Hymetto, &c. Sæpe interpretes, quum θύμον thymum intelligere debebant, intellexerunt θυμὸν animum; non attendentes ad accentus differentiam. Sic in Luciano ab interpretibus, plus una vice, fuit peccatum. A θύμος est Adjectivum θύμερος, contracte θύμρος, et, β interposita, θύμβρος, quod in Fœminino habet θύμβρα, quæ Thymo quidem proxima erat, sed tamen nonnihil diversa. Sæpe pro Thymo ponitur. Vide Salmas. l. l. T. H.]

Θύρα janua. Videtur ortum a θύω, et dici a ruendo: quasi dicas per quam feraris. [A θύρα est nomen θυρεὸς scutum designans, quia oblonga forma januam imitabatur, totumque fere corpus obtegebat. Hoc clypeorum genere Macedones potissimum sunt usi. Vocem Chaldæi adoptarunt. Nam, quod in Chaldæo interprete sæpius occurrit, תְּרִים ex Græco fonte manat: quod Buxtorfius, in Lexico Thalmudico, præteriit: [notavit autem Edm. Castellus.] Arabes idem vocabulum adoptarunt in تُرس. Homeri ætate θυρεὸς significabat magnum lapidem, qui ad claudendum admovebatur. Odyss. 1. 240. 313. Eo respicit Hesychius, in voce. Vide et Thom. Magistrum. T. H.]

Θύω. Propria notio jam exposita est superius. [Θύειν, nempe, ex origine ferendi cum impetu (de qua vide in θυμὸς) pp. est idem ac Lat. fumare, ut vel ex derivato θύμος, Æol. φύμος, Lat. fumus apparet. Hinc explicandus Homeri Il. Δ. vs. 419. pavimentum totum αἵματι θῦεν sanguine fumabat, ut Belgæ dicimus, *rookte van bloed*. Pro Æol. φύμος dixerunt Latini quoque fimus, à fumando notione formata; quod magis placebit credo derivatione Isidori apud Vossium. Dein θύειν transitive quoque notavit fumare facere sive fumum excitare. E. S.] " Θύειν pp. significabat suffire, unde θύος, thus: id est suffimentum. Ab eodem forte est Adjectivum θυηλὸς, et Fœm. θυηλὴ, quod, Substantive positum, pro suffimento, libamento. Θύω autem formavit Latinorum fio, suffio, fimentum, suffimentum: nam θ ab Æolibus mutatur in φ. Proprius usus igitur verbi θύειν apud Græcos fuit in suffimentis. Vetustissimi homines Græci non utebantur cruentis sacrificiis, sed flores, aliaque id genus diis offerebantur. Hoc dicebant θύειν. Quum hæc postea commutabantur et bestiæ offerebantur, verbum θύειν tamen mansit in faciendis sacris et significavit mactare. Sæpe factum est, ut verba, quæ in antiqua ratione usurpabantur, retinerentur postea. —Ceterum antiqua verbi θύειν significandi virtus remansit, in composito ἐπιθύειν prioribus digitis tribus (ut liquet ex Aristophanis Ranis vs. 915.) apprehensum thus vel suffimen aræ, aut thuribulo, imponere. Hoc enim apud Romanos etiam proprium huic ritui verbum, ut ἐπιτιθέναι Græcis. Conf. Porphyr. Abstin. Anim. l. 2. 59. Sic autem τῷ ἐπιθύειν usus est Aristophanes in Pluto, vs. 417. In Martyrologiis sæpe traduntur Gentiles coëgisse Christianos ἐπιθύειν, thus diis adolere, ut hoc facto demonstrarent, se Christo renuntiasse. Smyrnens. Epistol. de Martyrio Polycarpi, Art. 4. 8.—Passim in hoc verbo interpretando erratum est.—Porro ex θύος et verbo κοᾶν vel κοεῖν (quod in veteri Græcorum lingua erat sentire, intelligere) dicti sunt θυοσκόοι flammæ vigorem spectantes, qui alias πυρκόοι ignispices. Utramque vocem in Hesychio reperire licet. T. H.] [Conf. et cel. Ruhnken. ad Timaei Lexic. p. 105. Vide quoque ad verbum Θυμιάω. E. S.]

Θῶ inusitatum thema: contractum vel ex θέω, vel ex θάω. Notat ponere, idem quod τίθημι. Aliquando notat ruere cum impetu, currere. [Confer dicta de Θέω, et Θύω.] Modo significat nutrire: quo pacto stirps est verborum θάλλω, θηλὴ, θῆλυς, quæ vide singula suis locis.

Θωὴ mulcta. Ortum a θῶ pono, impono, quasi dicas impositam mulctam. Potest etiam à mulgendo; quæ quoque notio est verbi θόω. [Eadem certe metaphora est in Ἀμέλγειν, μελγὸς, &c. de quibus diximus in Notatis nostris ad Genes. 4. 7. p. 88. 89. Sed magis placet prior derivatio cel. auctoris nostri, quam præmonstrare videtur ipse poëta, Od. Β. 192. in verbis Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἘΠΙΘΉΣΟΜΕΝ: Tibi vero, senex, θωὴν Imponemus. Vide et Eustathium p. 953. 41. 1441. 1. qui simul observat, θωὴν esse à θῶ, ut ζωὴν à ζῶ. E. S.]

Θωμίζω funiculis ligo. Etiam verbero. Et hujus verbi, et sequentis.

Θώπτω assentior, ut et nominis

Θώραξ Thorax, origo haud dubie est memoratum θῶ. Quæ tamen significationis cujusque ratio sit, mihi quidem non patet. [Θώραξ omnino videtur esse à θόρω, sive θόρω, id est, sursum moveo, cum impetu adsulto, quia pectus in ἀναπνοῇ sive respiratione, identidem sursum movetur. Notissimum est, formas nominum in αξ, ακος, hanc vim frequentis et repetitæ actionis habere. Talia sunt βῶμαξ, κώμαξ, λώταξ &c. E. S.]

Θωύσσω clamo. Factum est à sono, qualem fere canes edunt.

[Θὼψ blandus assentator. De hac voce legatur Wesselingius ad Herodot. p. 238. n. 36. Haud dubie est à θώπτω, quod à θόω, quod, si componamus cum θύω, impetum quendam et concitationem videtur notasse: eximie autem alacritatem et fervorem, quo alicui, ad nutum ipsius, obsequaris. E. S.]

I.

Ἰαίνω calefacio. Oritur ab ἰάω remitto, mitto: quod ab ἴω, vel vicino ἄω, præfixo ι, ut sæpe sit. Itaque, à remittendo, verbum ἰαίνω nostrum pp. notat dissolvere liquefaciendo; unde calefacio vel lætitia perfundo. [Vide in sequenti Ἰάομαι et Foësii Œcon. Hippocr. in voce. E. S.]

Ἰάλεμος lamentum lugubre. Dici videtur à sono flebili lamentantium. [Vide et Foësium in voce Ἰάλεμοι ἰατροί. E. S.]

Ἰάλλω mitto, peto, appeto. Ortum haud dubie est ab ἰάω, quod peperit ἵημι mitto. A mittendo autem translatum fuit ad petendi notionem, quemadmodum factum quoque in Βάλλω jacio. [Hesychius: Ἰάλλει· ἐκτείνει, ἐπιβάλλει, nempe, τὴν χεῖρα. E. S.]

Ἴαμβος Iambus, pes metricus. Sic dictus haud dubie est, pro ἴαβος, quod ab ἰάω. Notionis ratio forte repetenda est à dicteriis, quibus aliquem petas et lædas. Quo sensu componi potest cum verbo ἰάλλω, et ἰάπτω. Jam autem constat, antiquissimis temporibus, Iambici versus naturam fuisse mordacem. [Aliam derivationem vide in Lexico Hedericiano. E. S.]

Ἰάομαι medeor, sano. Ortum ab ἰάω, quod componendum cum ἰάλλω, et remittendi, calefaciendique notionem habet. Inde translatum est ad medendi notionem, simili ratione ac derivata à verbo θέρω. [Verbum ἰάω, in veteri lingua Græca, significabat calore liquido, sive vapore, foveo [Belg. *stooven*.] Hinc verbum ἰαίνω, quod verbum frequenter apud Græcos, præsertim apud poëtas, occurrit, significatque liquefacio et liquefaciendo faveo. Sic dicitur ἰαίνειν τὰ σώματα corpora liquido tepore fovere, quia veteres medici adhibebant liquorem calidum ad sanandum. Unde sanandi notionem accepit, idemque est ac θεραπεύειν. T. H.]

Ἰάπτω mitto. Forma fere tantum differt ab ἰάλλω, et eandem stirpem agnoscit: verbum nempe ἴω vel ἰάω, præter potendi mittendique significationem, etiam eam habet nocendi: quæ notio proxime arcessenda est ab illa petendi. [Nescio tamen an cognationem habeat cum verbis ἴπω, ἴπτω premo; et alibi cum ἔπω necto: unde ἰάπτειν ὀρχησιν ab Eustathio (p. 16. 46. et 17. 12.) exponitur per εἰπεῖν καὶ διδάξαι. E. S.]

Ἰάπυξ Iapyx. Nomen venti flantis ex Apulia: quæ regio inde Iapygia dicta fuit. Videtur autem Iapyx dici ab ἰάπω vel ἰάπτω noceo.

Ἰατταταὶ Heu! Factum est à sono repetito ἀτὰτ, præfixo ι.

Ἰαῦ Interjectio indignantis. Factum à sono.

Ἰαύω commoror. Ortum ab ἰάω: nisi mavis, præfixo ι, proxime convenire cum αὔω, de quo verbo dictum supra. Forte à calefaciendo (quæ notio verbi αὔειν est) transiit ad notionem diversandi, quasi in stabulo. Inde forte derivanda quoque significatio dormiendi, quemadmodum idem verbum αὔειν, hac ratione quoque, dormiendi notionem accepit. Id enim simplicitati linguæ magis convenit eo, quod supra diximus in Αὔειν.

Ἰάχω vociferor, clamo. Proprie notat clamorem inconditum edo, et haud dubie ortum est à sono, nec multum differt natura sua ab Ἠχῶ.

Ἴζδης clavus in fundo navis, quo educto effluat aqua. Nescio, an sit repetenda vox à verbo ἰδέω vel δάω, præfixo ι: ut sit dictum quasi à sugendo. Vide supra ad vicinum verbum, Ἰάλλω.

Ἴδιος peculiaris, specialis. Verba ἴδω et εἴδω eadem proprie sunt, ac speciatim notant videre. Inde εἶδος et nomen ἰδέα species. Pro εἶδος etiam dictum ἴδος, unde nostrum ἴδιος et ἰδικὸς, cujus loco quoque εἰδικὸς dicitur. Proprie adeoque notant specialem. Inde porro ἴδιος designavit privum, proprium, privatum: unde reliquæ notiones oriuntur.

Ἰδνόω incurvo, inflecto. Dicitur pro ἰνόω, inserto δ, ut aliquando fit, ante ν. Verbum autem ἰνόω, superstes apud

Grammaticos, ortum est à nomine ἶνος, unde Latinum ina. [Plur. inæ, inarum. Vide Salmasii Exercit. Plin. p. 278. a. D. E. S.] Ἶνος autem ab ἶς est. Græce nempe ἶνες dicuntur eximie fibrillæ corporis animalis et inde nervi corporis, quibus vires et robur contineri credebantur. Origo autem verbum est ἴω moveo. Sic igitur à nomine ἶνος formatum ἰνόω, et, ejus loco pronuntiatum, ἰδνόω proprie significat nervis contractis vel motis corpus incurvare: quemadmodum fieri solet in variis morbis, vel quando quis, lethali vulnere percussus, animam efflat. Hoc autem sensu verbum ἰδνοῦσθαι, ab interpretibus non intellectum, accipiendum esse apud veteres poëtas, ipsa vocis natura et locorum, ubi occurrit, sententia abunde declarat.

Ἶδος sudor. Ortum est proxime ab ἴδω, quod idem atque ὕδω, id est fluo vel pluo, stillas vel guttas emitto. Oriuntur autem hæc ab ἴω et ὕω, de quibus postea dicetur. Inde autem nostrum ἶδος, et Lat. sudor (quod à Græco ὕδος) nomen acceperunt.

Ἱδρύω sedere facio. A verbo ἵω, mitto, ortum ἵδω, et ἵζω, ut ab ἕω, ἕδω et ἕζω, unde ἕδος sedes. Similiter ab ἵδω, ἵδος, et inde ἵδρος, ut ab ἕδος, ἕδρος, unde usitatum ἕδρα sedes. Ab isto ἵδρος autem est ἱδρύω, quasi in sede colloco adeoque sedere facio. [Constituo in re sacra, pro colloco, et dedico statuam. T. H.]

Ἱέραξ accipiter. Haud dubie ortum est à nomine ἱερὸς sacer. Causa nominis forte repetenda est ab auspiciis, in quibus harum avium ratio habebatur. [Etymologus παρὰ τὸ ἵεσθαι, ἤγουν φέρεσθαι &c. repetit. Terminatio in αξ videtur esse servilis, ut in Græcis bene multis, et Latinis quoque rapax, sternax &c. E. S.]

Ἱερὸς sacer. Nescio, an ortum sit ab ἵω, vel ἵεω mitto: ut ita proprie dicta fuerint, cum alia animalia, tum in primis diis dicata; similiter ut eadem dicta fuerunt ἄφετα et ἄνετα à verbis ἀφίημι et ἀνίημι, quasi Latine dicas in libertatem missa vel remissa Ita certe ἱερὸς βοῦς dicitur, qui alias ἀφετὸς sacer. Sic itaque ἱερὸς nomen à mittendo vel remittendo accepit. [Vox ἱερὸς, ut analogiæ lex ostendit, oritur ex ἵω, ἱέω mitto. Quod enim, profanis usibus segregatum, sacratur, recte dixeris ἵεσθαι τῷ Θεῷ deo mitti, eique velut proprium addici. Quæ ratio liquidius etiam firmatur à verbo composito ἀνίεναι, ἀνίεσθαι, nonnunquam et ἀφίεναι. Unde greges ἀφετοὶ qui diis consecrati libero pastu vagantur: eadem potestas non raro cernitur in verbo πέμπειν. T. H.]

Ἰοῦ Hui. Vox facta à sono subsannantis.

Ἵζω sedere facio. Convenit cum ἕζω, estque ortum ab ἵω. Vide ad verbum ἱδρύω. Alio loco vir clarissimus: "Varia apud Græcos sunt verba, origine vicina, quibus sedendi notio adest: ut ἕζομαι, καθέζομαι, ἵζομαι, καθίζω, ἧμαι et κάθημαι, quibus omnibus stirps et origo communis est. Verba, nempe, ἕω et ἵω, quæ forma tantum diversa, communem notionem habent mittendi. Inde verbum ἕω habet perfectum pass. ἧμαι, cum adjuncta significatione demissus sum: unde porro idem valuit, quod sedeo. Eadem ratio est compositi κάθημαι. Præpositio enim κατὰ, in multis compositis, motum notat, qui fiat deorsum. Præterea ab ἕω est ἕζω, pp. notans mitto aliquem ad sedendum, vel sedere facio. Medium itaque ἕζομαι notat memet ipse sedere facio, adeoque sedeo. Similis ratio compositi καθίζομαι. Quum enim ἵω cum verbo ἕω conveniat, facile apparet, ἵζω quoque et ἵζομαι convenire cum verbis ἕζω et ἕζομαι. Porro ab ἵζω compositum καθίζω pp. quidem Activam vim habet collocandi, ut in consuetudine loquendi Atticorum quoque cernitur. Idem tamen, significatione neutra sedendi, proprium est communis dialecti scriptoribus. Utroque sensu posuerunt interpretes Vet. Test. Alexandrini &c. [Vide et A. Schultens Comm. in Prov. Salomonis, p. 130.]

Ἰὴ Io. Vox facta à sono acclamantis.

Ἴθυμβοι saltatores ridicularii vel genus saltationis ridiculæ. Nescio, an repetendum sit à verbo θύω cum impetu feror. [Uti κόρυμβος dixere pro κόρυβος, ducto à voce κόρυς (de quo vide infra suo loco) sic nostrum Ἴθυμβος magis analogice repeti posse videtur ab ἰθὺς rectus, directus. Quam derivationem magis adhuc commendabit locus Eustathii, laudatus ab Alberti, ad Hesychium, in hac voce. E. S.]

Ἰθὺς rectus. Ejusdem generis sunt nomina ἰθὺς, εὐθὺς et ἰὺς: pp. autem notant quasi in longum porrectum, promissum; et oriuntur ab ἕω et ἵω mitto. Inde notionem acceperunt rectitudinis: atque hinc ad alia transierunt.

Ἱκανὸς idoneus, aptus. Ortum ab ἵκω venio: de quo suo loco. Ἱκανὸς ergo dicitur, quasi, qui convenit, sufficit, aptus est. [Ita v. gr. in Luciani Νέκρ. 10. 9. ὁ πέλεκυς ἱκανὸς, quasi Belgice dixeris *die bijl kan wel gaan, is geschikt genoeg*. E. S.]

Ἱκέτης supplex. Proxime oritur ab ἱκέω, quod ab ἵκω venio, advenio, accedo. Inde ἱκέτης pp. qui accedit supplicandi gratia.

Ἰκμὰς vapor. Ab ἵκω venio. Forte nomen habet à motu vaporis ruentis. [Belgice: *waassem, die sich opgeeft*. Vide locum Iliad. Ρ. 392. E. S.]

Ἱκνέομαι venio. Ortum est ab ἵκνω, quod ab ἵκω venio. Transfertur quoque ad supplicandi notionem, perinde atque ἱκέτης.

Ἰκρίον tabulatum. Haud dubie hoc quoque est ab ἵκω venio, tendo. [Etymologus: Ἰκρία πάντα τὰ ἁπλῶς μετέωρα ἰκρία λέγεται, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἥκειν. Nempe ab ἵκω tendo factum ἶκος pp. notat quod recta tendit, sive surgit. Unde ἶκρος, ἴκριος: et apud Hesychium Ἰκρία. τὰ ὀρθὰ ξύλα. Conf. Salmas. de Modo Usur. p. 660. et Valck. ad Herod. l. 4. p. 320. E. S.]

Ἴκτερος morbus regius. Ortum est ab ἵκω venio, obvenio. Inde ἴκταρ Adverbialiter solet poni pro prope vel subito. Huic vicinum ἴκτηρ peperit ἴκτερος, quasi dicas subito adveniens, vel occupans scilicet morbus. [Unde Hippocrati vocatur ἴκτερος ὁ ὀξὺς acutus et cito interimens. Vide Foësium in Œconomia. E. S.]

Ἰκτὶν milvus. Hæc et sequens vox ἰκτὶς (notans mustelam silvestrem) oriuntur haud dubie ab ἵκω. [Ab impetu, nempe, quo fertur. Conf. in ἴκτερος. Est nomen formæ ἀκτὶν, ῖνος, adeoque ductum à tertia persona Præteriti Perfecti Passivi verbi ἵκω. E. S.]

Ἵκω venio. Ortum à simpliciori ἵω eo, vel mitto, vel jacio.

Ἱλάω propitius sum. Non multum videtur differre à verbo ἐλεέω, quod, ut supra vidimus, de misericordia positum, ortum est ab ἔλω volvo, volvendo moveo. Cum ἔλω autem convenit ἵλω, unde ἱλάω. Videtur itaque proprie notare commotus sum atque inde propitius sum. [Ἱλᾶν et ἱλᾶσθαι antiquitus notabat hilarem reddere, id est propitium, unde porro ἱλλάσσειν propitiare pp. lætos reddere et propitios. T. H.] [Inde et ἱλάσκω pp. hilaritate perfundo, hilarem reddo. In Medio ἱλάσκομαι propitium, pp. hilarem, mihi reddo Deum &c. E. S.]

Ἰλιὰς Ilias. Dicitur ab Ἴλιον Ilium, nomine proprio urbis. Inde autem Homeri Ilias dicitur. A calamitatibus vero, quæ in Homeri Iliade commemorantur, proverbiali formula dicitur Ἰλιὰς κακῶν, pro calamitatum magna copia.

[Ἴλιγγος vertigo oculorum, sive capitis, ex prospectu ab alto ad inferna, nimia rotatione &c. orta. Stirps haud dubie est ἴλω, cognata aliis ἔλω, ὄλω, ἄλω: de quibus ad vocem sequentem ἴλλος. Hinc εἴλω, εἰλέω, sive ἴλω, ἰλέω &c. Unde promiscue εἴλιγγος et ἴλιγγος, gyrus, vortex, εἰλιγγιᾷν et ἰλιγγιᾷν id est στροβεῖσθαι, περιφέρεσθαι. Vide A. Schultens, Comment. ad Proverb. Salom. p. 236. Mœridem Attic. p. 196. et ibi Piersonum, ac cel. Lennep. ad Phalarid. Epist. p. 35. 36. E. S.]

Ἴλλος oculus. Ortum est à verbo ἴλλω, quod idem atque ἴλω, et hoc convenit cum verbo εἰλεῖν, quod ab ἔλω repetendum est, et notionem habet volvendi, convolvendi, torquendi. Eximie autem oculus sic dicitur à volubilitate, vel etiam à torquendo oculos: ἰλλὸς eximie strabonem notat. [Vide omnino de verbis Ἴλω, ἴλλω, εἴλω &c. quæ habent T. Hemst. apud Ruhnk. in Tim. Lex. p. 52. 53. Valcken. Adnot. ad Theocr. Adon. p. 247. 248. E. S.]

Ἰλὺς limus. Est ab ἴλω, de quo modo dictum. Videtur dici à volvendo. [Conferatur et ἰλυσπᾶσθαι provolvi, quod eleganter de sue, in cœno se volvente, in Cratetis Adagio, laud. Bocharto, Hieroz. P. I. p. 705. E. S.]

Ἷμα vestimentum. Triplex olim Substantivum videtur fuisse εἷμα, ἷμα, et ἧμα, pronuntiatione tantum, leviter diversum. Oriuntur hæc tria à verbis cognatis ἕω et ἵω mitto. Differt autem in usu εἷμα et ἧμα: quum ἧμα eximie significet jaculum, εἷμα vero et ἷμα vestimentum. Utrumque à mittendo. Nempe ἕω, à generali notione mittendi, eximie eam accepit vestimenta immittendi, adeoque induendi.

Ἱμὰς lorum, funiculus. Ortum est ab ἵω mitto, emitto. Unde derivata transferuntur eximie ad vestimenta, aliaque, quæ corpori injiciuntur, sive tegendi sive obstringendi obligandique causa. Inde igitur ἱμὰς lorum, quod corpori injicitur, vel vinculum, quo idem constringitur: unde varios usus habet. [Ab ἵω mitto, emitto, demitto, ἱμὰς forte simpliciter vocatur instrumentum, quo quid emittatur, vel demittatur: unde pp. lorum notat, porro habenam equi, funem nauticum &c. Vide H. Stephani Thes. t. 1. c. 1695. 1696. Ab ἱμὰς est Dativus ἱμάντι, et inde Diminutivum ἱμάντιον, ut ab ἷμα vestimentum (quod et εἷμα) derivandum est ἱμάτιον, quod etiam εἱμάτιον. E. S.]

Ἱμείρω desidero. Oritur ab ἱμὰς (quo proprie denotatur id quod injectum ligat) nomen ἵμερος, eximie designans desiderium, quo quis trahatur tanquam vinculo amabili. Hinc porro est verbum nostrum ἱμείρω desidero. De nomine ἱμὰς dictum est superius. [Ἵμερος cupiditas est ab ἷμος, quod à Præterito Perf. Pass. verbi ἵημι, vel ἱέω: unde Futurum ἱήσω, Perfect. εἷκα, Perf. Pass. εἷμαι. Sed quæ deducuntur ab isto præterito perfecto, habent ι. Est autem ἵεσθαι pp. mittere se, sive ἐφίεσθαι mittere se ad aliquam rem, id est, concupiscere. T. H.]

Ἓν mensuræ nomen. Proprie idem est, quod ἶς, [in Genitivo ἰνὸς, Latine] vis, quod ortum ab ἵω mitto. Inde ἶς fibram, atque hinc porro vim, quæ fibris continetur, designat. Idem autem nomen componendum forte est cum εἷς, vel ἓν unum: atque sic forte ab unitate ad mensuram translatum fuit: quemadmodum factum videmus in Latinorum as, assis. [Vocem ἓν memorat Eustathius, ad Il. 10. p. 1282. 5. et Od. Ξ. p. 1753. 7. tanquam μέτρον τι, οὕτω καλούμενον, ὅθεν ἡ μίνα τὸ ἥμισυ τοῦ ἵν. Sed videtur vox esse originis orientalis, nempe Hebr. הִין. Est autem εἷς unus manifesto contractum ex ἕις, Participio verbi ἕημι, contracte εἰμὶ, sum, existo. E. S.]

Ἵνα pp. Adverbium loci est, notans quo. Unde reliquæ notiones, huic voci adsignatæ, repetendæ sunt. Origo haud dubie est ἵω mitto, vel eo.

[Ἴνδαλμα simulacrum. Ducta vox est à prima Perf. Pass. ἴνδαλμαι. verbi ἰνδάλλω, quod auctum est ex ἰνδάω, ἰνδάλω. Veteres enim non duplicabant literas. Sic ψάλω prius dictum est, quam ψάλλω, et ἄλος prius, quam ἄλλος. Ἰνδάω autem est ab antiquo ἴνδω, quod ab ἴδω. Ab ἴδω, præposito digammate Æolico, est Latin. vido, video. Dixerunt non tantum ἴδω, sed etiam εἴδω, ἰδέω, εἰδέω, quod plane convenit cum Lat. specio. A specio est species. Ergo ἴνδαλμα nihil aliud est, quam species, ut Latine dicitur species Apollinis, id est, simulacrum Apollinis, et Græce ἰνδάλματα τοῦ νοῦ ideæ mentis i. e. species cogitandi. Est quoque ἰδέα pari modo ab ἴδω, ἰδέω. T. H.]

Ἰνέω ortum est ab ἶς vel ἶν, de quo dictum supra. Ab inarum autem vel fibrillarum motu vel evacuatione, eximie. Medici hanc vocem transtulerunt ad notionem purgandi, vel purgatione evacuandi, corpus. Aliam notionem, huic verbo adsignatam, vide supra ad verbum Ἰδνόω.

Ἶννος Græce equuleus, qui alias ὕννος. [Vide infra suo loco, et Bochart. Hieroz. P. 1. p. 232. 233. E. S.]

Ἴξ vermiculus vites adedens. Ortum videtur ab ἴχω, quod idem atque ἔχω. [Vide vocem sequentem.]

Ἰξὸς viscum. Oritur ab ἴχω, quod vicinum verbo ἔχω. Haud dubie notionem accepit à continendo, hærendo, quæ est verbi ἔχεσθαι notio.

Ἰξὺς lumbus. Eadem hujus, quæ antecedentis, vocis origo est, et à continendo haud dubie dicitur. [Plenissime de hac voce egit Bochartus, Hieroz. P. 1. p. 507. 508. E. S.]

Ἴονθος lanugo. Origine vicina videntur ἴονθος, ὄνθος et ἄνθος. De postremo (ἄνθος flos) dictum supra: quocum forte, ratione significationis, etiam componi nostrum debet.

Ἰὸς missile. Ductum ab ἵω mitto. [Ab ἵω sive ἵημι, verbo veteri, pro quo postea usurparunt ἵω, ἱέω, ἵημι mitto. Olim usus adspirationis promiscuus erat. T. H.]

Ἰοὺ heu. Factum à sono dolentis.

Ἰπνὸς Latrina. [De hac voce legendi T. H. ad Aristoph. Plut. vs. 816. p. 278. et Toupius, Emend. in Suid. p. 2. p. 36. 37. cujus sententia si omnino vera sit, significationem latrinæ ab ἴπω premo commodissime repetas: ut ἰπνὸς pp. sit locus, ubi alvus premendo deponatur. E. S.]

Ἵππος equus. Dici videtur à celeritate cursus, ortumque ab ἵπω, unde sequens ἵπταμαι volo.

Ἵπταμαι volo. Origo est ἵπω, quod componendum cum formis vicinis πίω, πίνω, premo, premendo moveo. A πίω ortum πέτω, et Medium πέτομαι, eximie volandi notionem accepit. Ab ἵπω est ἵπτω, [ἱπτάω, ἵπταμαι,] et hujus Medium ἵπταμαι, quod similiter translatum est ad volandi notionem. [Verbo ἵπταμαι tribuitur Futurum πτήσομαι: id quod magnam suspicionem præbet, ipsum quoque ἵπταμαι, præfixo ι cum spiritu aspero, dictum esse pro πτάμαι ex πέταμαι, forma vicina alteri πέτομαι. Quum autem πετάω pp. sit pando, explico, πέταμαι, sive plenius πετάομαι, vi formæ Mediæ, fuerit expando me, vel alas meas, ad volandum, atque adeo volo. E. S.] [A πτάω, πτέω, sunt πτῆμι, ἵπτημι. T. H.]

Ἴπτω noceo. Stirpem eandem habet ac præcedens verbum, et forte à premendo accepit notionem nocendi. [Ἴπτεσθαι opponitur alteri verbo τιμᾷν Il. Α. 454. &c. Est autem ἴπτω, ex ἴπω vel ἰέπω, premo, comprimo: unde ἶπος vel εἶπος muscipula, qua mures capti premuntur, et ἴπτεσθαι premendo lædere. Pro ἴπτω etiam legitur ἴσσω, quemadmodum pro πέπτω, πέσσω; pro ὄπτω, ὄσσω. Ex dialecto Æolica ἴσσειν τινὰ, lædere aliquem re vel dictis. T. H.] [Conferantur quæ dedit vir summus ad Aristoph. Plut. Schol. p. 278-280. E. S.]

Ἶρις arcus cœlestis. Videtur dici à nectendo. Ortum certe est ab ἔρω, quod idem atque ἴρω vel εἴρω necto.

Ἶρος Irus. Nomen proprium mendici apud Homerum. Forte ortum est ab ἴρω, quod, ut vicinum ἐρέω, significare potuit rogare. Ut adeo Ἶρος idem fere sit, quod προσαίτης, vel ἐπαίτης, mendicus. [Aramæi mendicum vocant סוֹחֵר, quasi circuitorem à סָחַר, circumivit. An eadem ratione Ἶρος pp. is est, qui in orbem est, stipem colligens? Forma vocis Passiva, vel Media, in ος, hanc significationis causam nonnihil commendat. Conf. vocem εἶρος, et quæ dedit auctor in Ἶρις. E. S.]

Ἶς fibra. De hoc jam dictum ad Ἶν. Proxime autem huic voci respondet Latinorum ina: unde porro fibram notat, dein nervum. Hinc (etiam ἶς, Lat.) vis, sive robur, eo designatur. Ortum est ab ἵω. [Conf. D'Arnaud Animadv. ad Callim. p. 82. 83. et ἶνας στρέφειν apud Aristoph. in Pace vs. 85. cum prolatis superius ad vocem Ἶν. E. S.]

Ἴσημι scio. Componendum est cum εἴδω vel ἴδω video, quæ, etsi ratione originis componi possunt cum verbo ἕδω sedeo, ratione tamen significationis, rectius fortasse

componentur cum verbo vicinæ originis ἀΐω. Hoc enim ortum est ab ἄω. Ut nostrum primam stirpem habeat ἴω. Quemadmodum autem ἀΐω à notione sentiendi transiit ad eam intelligendi, ita derivata ab ἴω (ut nostrum ἴσημι) à sentiendo translata videntur ad notionem sciendi.

Ἰσθμὸς Isthmus. A verbo ἴω vado, eo, est verbum ἴσθω, quemadmodum ad ἴω, ἴσθω. Ab ἴσθω igitur nostrum ἰσθμὸς pp. notat transitum: atque inde eximie ἰσθμὸς dicitur terra angusta, utrimque mari inclusa, per quam ex una regione transeas in aliam. [Ἰσθμὸν Græci vocant quodvis angustum et arctatum iter, per quod aliquid trajicitur: unde et guttur cibum transmittens ἰσθμὸς νέατος Nicandro in Alexiph. vs. 80. et Schol. vs. 505. partesque vicinæ παρίσθμια Poll. l. 2. Segm. 98. et Hesych. in voce. Homerus etiam monile collo circumdatum ἴσθμιον appellat, Od. Σ. 299. ubi vide scholia. Strabo sæpius breviter contractas terræ partes, quibus duo maria dividuntur, ἰσθμοὺς vocat. Vide Schol. Apollon. Rhod. ad l. 1. 938. Sed usus evicit, ut de Corinthiacis faucibus angustis proprie poneretur. T. H.]

Ἶσος similis, æqualis. Vidimus supra, quemadmodum, in nomine εἰκὸς et verbo εἴκω, à veniendo, accedendoque, significatio transierit ad similitudinem et convenientiam denotandam. Non dissimilis ratio est nostri ἴσος, quod proxime ortum ab ἴω et in origine convenientiam habet cum εἴκω, et verbo ἐΐσκω. [Conf. Salmas. de Trapez. Fœn. p. 282-284. Valken. ad Eurip. Phœn. vs. 541. et Lennep. ad Phalar. Epist. p. 294. E. S.]

Ἵστημι statuo. Non male quidem refertur ad verbum στάω, quod est Latinum sto [pro stao, Gr. στάω, στῶ.] Illud autem στάω repetendum est à τάω, quod proprie idem ac τέω, unde τείνω tendo. Sic ἵστημι pp. est, quasi, tendendo in altum statuo vel erigo: quæ maxime huic verbo propria potestas est. Inde porro profectæ notiones collocandi, sistendi, inhibendi, nec non ponderandi et aliæ. [Itaque ἵσταμαι, in Medio, pp. est colloco me. Qua in voce litera iota ab initio præfixa est, ut in ἵπταμαι: de quo vide dicta superius. E. S.] Quæ in primo sunt robore ac vigore, et nondum ad senectutem aut finem vergunt à Græcis dicuntur ἵστασθαι. Hinc σταθερὸς firmus, florens, et χρόνος ἱστάμενος. Contra φθίνειν et ἀπιέναι ad ea pertinent, quæ statu deflorescente, superatoque jam medio clivo, intereunt atque emoriuntur. T. H.] [Vide cel. Ruhnkenium ad Timæi Lex. p. 168. 169. Cæterum de verbo ἱστᾷν pp. constituere lances, sive æquato examine lances, sustinere (ut nos dicimus *de schaal, of de balans, stellen*) adi Valcken. Diatr. ad Fragm. Dramat. veterum p. 288. E. S.]

Ἱστὸς malum navis. Repetunt vulgo à στῆσαι, quod ab ἵστημι, vel στάω oritur: vera tamen ratio hæc est. A verbo ἵω moveo, uti alia derivata, quædam oriuntur, cum adjecta notione movendi vel promovendi in longum et quasi rectitudinem, ita nostrum ἱστὸς pp. nihil aliud est, quam missus, atque adeo protensus in longum vel rectus, erectus. Est enim haud dubie derivatum à tertia persona Præteriti Perf. Passivi ἵσται, quod non potest oriri nisi ab ἵω, unde quoque repetendum est Adjectivum ἰθὺς, quod idem valet ac vicinum εὐθὺς rectus. Jam autem, ut verba ἴω, ἵω, et similia, proprie inter se conveniunt, sic quoque, in origine, ab ipso verbo ἵστημι non multum differt ἵω. Nempe conveniunt fere inter se tanquam formæ vicinæ verborum ἴω, ἴθω, ἴσθω, ἱστάω, στάω, et similes: ut mirum non sit, in derivatis horum verborum tantam sæpe convenientiam conspici. Cæterum, ut ab erigendo eximie nostrum ἱστὸς pro malo navis ponitur, ita, à motu translatum ad artem textoriam, colum quoque notat. [Simplicius forte dixeris, ἱστὸς, vi formæ suæ, esse tensus, protensus, recta collocatus. Inde autem, per ellipsin nominis Substantivi, eximie ita vocari malum navis erectum, colum erectum &c. Conf. Valck. Adnot. ad Theocr. Adon. p. 334. 335. E. S.]

Ἵστωρ sciens. Et hoc est proxime ab ἵσται, tertia sing. Præteriti Perfecti Pass. verbi ἴω: cujus significatio componenda est cum ea verbi derivati ἴσημι scio, cognosco: de quo dictum jam supra. Ἵστωρ itaque est pp. cognitor, quasi, vel qui sciat. Inde modo sic dicitur judex vel arbiter, qui caussam cognoscat, modo testis, qui eam sciat.

Ἰσχὰς carica, ficus arida. [Sic dicta est, quod firmissime adhæreat arbori. Ἴσχειν enim notat adhærere. Hinc ἰσχὰς firmissime adhærens. Hæc ratio est, cur ἰσχὰς, à Doribus, etiam fuerit positum pro anchora, quæ, ad fundum demissa, hæreat valde firmiter. Comparentur, quæ dedit Salmasius, Exercit. Plin. p. 658. 659. E. S.]

Ἰσχὶς lumbus. Componendum est cum ἰξὺς, de quo supra. Oritur autem à vicino ἴσχω contineo. Sunt forma tantum diversa ἴσχω, ἴχω, ἔχω, ἴσχω, σχέω, σχημὶ, et similia.

Ἰσχνὸς macer, gracilis. Ortum est ab ἴσχω contineo. Nempe res exsiccatæ atque ita condensatæ, ut vehementius cohærent, ita quoque attenuantur: ex quo facile intelligitur, quemadmodum ἰσχνὸς à continendo vel cohærendo transierit ad designandas res graciles, tenues, siccasque. De oratione autem positum idem est, quod apud Latinos sicca vel tenuis oratio, quæ à Cicerone in laude ponitur.

Ἰσχὺς robur, vires. Similis fere ratio translationis in hoc nomine est, quæ in antecedente. Ortum, nempe, e verbo ἴσχω, à continendo, hærendoque transiit ad siccitatem et soliditatem, adeoque sanitatem carnis. Inde ad vires corporis translatum est: unde porro varie transfertur.

Ἴτης temerarius. Est haud dubie ab ἴω mitto, vel eo, feror: unde translatum videtur ad eum, qui temere rem aggrediatur.

Ἴτυς ora dicitur in extremo ambitu rotæ. Nomen haud dubie accepit ab eundo, circumeundoque. Ortum, nempe, à verbo ἴω. [Ἴτυς hinc eximie dicitur ambitus clypei: non umbo clypei, uti observavit cel. Wesseling. ad Herodot. l. 7. p. 546. n. 51. E. S.]

[Ἴυγξ, Illecebræ, desiderium: motacilla sive mottacilla avis. Vide Salmas. Exerc. Plin. p. 622. Fortasse est ab ἰύω jugo, jungo, E. S.]

Ἶφι valde. Proprie videtur esse neutrum à Masc. ἶφις, quod, idem ac derivatum ἴφιος, haud dubie repetendum est à verbo ἴπω vel ἵπτω premo: de quo dictum supra. Unde nostrum ἶφι, Adverbialiter positum, non male redditur valde. Solet enim in primis, in compositis, significationem intendere. [Antiqua vox Græca erat ἶφις, unde in Dativo casu ἶφι, quod Adverbialiter adhibetur, notatque vel fortiter, vel vi. Sic ἶφί τινα δαμάσσειν vi aliquem domare. Hinc ἴφιμος, et, ex Æolica Dialecto, interserto θ, ἴφθιμος, quod ad formæ præstantiam refertur, et exponitur formosus, forma et pulchritudine præstans, egregius &c. T. H.]

Ἰχθὺς piscis. Proxime oritur ab ἴχθω, quod ortum ab ἴχω contineo: de quo dictum supra. Eximie sic dici piscis videtur à continendo, ob viscosam ejus naturam.

Ἴχνος vestigium. Ab ἴχω contineo. Unde ad vestigium significandum translatum est, simili fere ratione, ut Latini dicunt vestigia vel gressus firmare.

Ἰχὼρ sanies, vel sanguis nondum præparatus, sive crudus: qualis quoque, sanguinis loco, diis tribuebatur ab Homero. Dicitur autem hoc quoque à viscositate; ortum, nempe, ab ἴχω.

Ἰὼ, Io, factum à sono dolentis.

Ἰωγὴ tegmen. Forte est ab ἰώγω vel ἰώκω, et hoc ab ἴω: ut διώκω, à δίω. Convenit cum ἰαυθμὸς, quod ab ἰαύω. Et hoc ad ἴω referendum. Significatione autem fere idem est, quod dictum ἰαυθμὸς et verbum ἰαύω. Eximie inde ἰωγὴ locus est, in quo diverseris, tectus à vento frigido: à qua notione reliqui usus repetendi sunt.

Ἰωὴ vox. Ortum haud dubie est à sono, variis modis edito; unde modo flatum notat, quando componendum proxime est cum verbis ἴω, ἵω, ἄω: de quibus suis locis. Proprie magis clamorem inconditum vociferantis notat. A verbis autem, supra memoratis, repetitum idem significare potuit quoque fumum aut splendorem.

Ἴων Ion. Est nomen proprium. Præterquam enim quod Xythi filius, in antiquissima historia, hoc nomine dicitur, Iones quoque dicti fuerunt Græci: in primis ii, qui in Asiam minorem et Atticam, duce Neleo, fuere deducti. Ipsa vox tamen ex Oriente videtur repetenda, Hebr. יָוָן. [Javanem (יָוָן) filium Japhethi, Genes. X. 2. memoratum, antiquissimum Ionem esse unde et originem et nomen primi duxerint Iones Asiatici, multo verisimillimum apparet. Si יָוָן, Javan, vel veteri more, vel lenita per dialectum pronuntiatione legas, ipsum est Ἴων &c. T. H. in Antiquit. Græcis MSS. P. 1. cap. 1. p. m. 92 –101. Conf. et Gatakeri Advers. Post. cap. 35. E. S.]

K.

Καβάλλης equus clitellarius. Proprie vox scribenda est, per duplex β, καββάλης vel καββάλλης. Est enim haud dubie pro καταβάλλης, vel καταβάλης, à verbo καββάλλω, quod Doricum pro καταβάλλω. Dicitur autem equus clitellarius sic, haud dubie, à dejiciendo, simili fere ratione, ut, apud Latinos, clitellæ et clitellarius dicuntur à verbo clino, cui fere respondet Græc. καταβάλλεσθαι.

Κάβος mensuræ genus. Haud dubie ortum est à κάω, quod superstes est apud Latinos in verbo cavo, cavare: hoc enim ortum ex Æolico κάϝω, quod vulgato κάω respondet. A Latino cavo est cavus, quod est nostrum κάβος. Est enim literæ Ϛ eadem fere inter vocales natura, quæ Digammatis Æolici: ut in multis vocabulis Laconicis cernitur. Dicitur autem κάβος (unde multa vasa nomen acceperunt) vel à capiendi notione, quæ ipsa tamen profecta est ab ea cavandi. Verbum enim Latinum capio, et Græcum κάπτω, orta à simpliciori κάπω, referenda sunt ad nostrum κάω. [Vide infra in κάδος et Salmas. de καβάτορες cavatores. Exerc. Plin. p. 33. 138. 736. 775. E. S.]

Καγχάζω, cachinnor. Factum est à sono effuse ridentium.

Καγχαίνω calefacio, arefacio. Factum est per reduplicationem, inserta simul litera ν, à verbo χαίνω, quod idem ac Ionicum καίνω. Oriuntur, nempe, hæc à χάνω, quod à χάω, cui vicinum κάω· unde usitatum καίω uro, incendo; de quo suo loco dictum est. Inde, prona translatione, verbum nostrum translatum est ad calefaciendi, arefaciendique notionem. [Nescio an proprior derivatio fuerit à χαίνω hisco, ut καγχαίνω pp. sit hiscere facio præ ariditate nimia, Belgice *doen splijten of bersten wegens al te groote droogte*. Hæc certe metaphora notissima est in Hebr. קִיץ. E. S.]

Κάδος cadus, vas vinarium. Ortum à κάω eandem significationis rationem habet quam vox κάβος, de qua dictum supra.

Κάζω orno, exorno. Ortum est à verbo κάω, quod æque ac κέω, κόω, et reliqua vicina, eximie notat motum pono, vel dispono. A disponendo nostrum κάζω transiit ad significandum ornatum quemcumque exquisitiorem, similiter ut, à vicino verbo κόω ortum, κόμη eximie usurpatum fuit de crinibus concinno ordine dispositis et comtis. Latior autem potestas manifesta est in Latino comis. Inde verbum κάζω generatim ornandi exornandique notionem habet.

Καθαίρω purgo, mundo. Composita vox est ex κατὰ et αἴρω tollo: de quo verbo supra dictum. Inde καθαίρω notat plane tollo, nempe sordes, adeoque purgo, mundo.

Καὶ proprie convenit cum Particulis κε et κεν, vel Dorico κα similibusque. Haud dubie orta sunt à verbis simplicissimis κάω, κέω &c. Antiquissimis temporibus non aliter fuerunt inflexæ et declinatæ ac Pronomina simplicissima με, σε, orta à Nominativis μὶς vel μὲς vel vicinis formis. De ratione significationis philosophentur, qui volent. [Nihil abstrusius in linguis est, quam sunt origines particularum orationis: id quod unusquisque, in vernaculo sermone suo, facile poterit experiri. Vel sic tamen audemus conjicere, Græca καὶ et κὲ, unde Latinorum que, proprie esse casus Dativos vel Ablativos, vocis obsoletæ κὰ, quæ orta fuerit à κάω, vel κέω. Κάω autem et κέω idem fuisse putem, quod cognatum ejus ἄκω &c. pp. pungo, compungo: unde ducta notio pungendo consuendi, atque adeo jungendi, conjungendi. Inde porro καὶ et κὲ, (Latin. que) uti alterum Lat. ac et ec (in ecquis) ab ἄκω, ἔκω: quin etiam et, at, atque. Hæc omnia vi originis suæ notaverunt conjunctionem, copulationem. Hinc orta significatio particulæ copulativæ: ut manifestum admodum est in Hebr. וְ, ex וו copula, nemine contradicente, orta. E. S.]

Καιάδας dicebatur fovea apud Lacedæmonios, in quam sontes dejici solebant: qualis quoque Athenis fuit, βάραθρον dicta. Nostrum haud dubie ortum à nomine simpliciori καίας similive forma. Et hoc repetendum à κάω, significante cavo, ut supra vidimus.

Καικίας Cæcias. Ventus ab ortu æstivo flans. Oritur à καίω uro.

Καινὸς novus. Nescio an componendum sit cum iis, quæ dicta sunt ad verbum κάζω: ut καινὸν dicatur quod recens dispositum sit. Rectius tamen forte significationem repetas ab adveniendo, quæ notio quoque est verborum κάω, κίω, similiumque. [Καινὸς pp. videtur esse fissus, effissus, vel efformatus noviter: unde notio novi, ut in Hebr. חדשׁ pp. fissus, vel politus, et in ברא, quod pp. est effindere et hinc noviter efformare, producere. Stirps igitur est κάω i. q. ἄκω cognatum alteri κέω pungo, findo &c. E. S.]

Καίνω perimo, occido. Ortum est haud dubie à verbo κάω et κέω: quibus à motu, qui fit stimulando pungendove, notio adsignata est stimulandi, pungendi: ut manifestum est in verbo κέντω. Inde profecta notio trucidandi, occidendi; quasi dicas compungendo perimere. [A notione findendi in κάω, κέω, est illa perforandi, trucidandi &c. Vide et in καινός. E. S.]

Καιρὸς occasio, tempus opportunum. A verbo κάω repetendum nomen κὰρ, quomodo eximie punctum supremum alicujus rei vocarunt veteres. Cujus significationis ratio facile apparebit, si componatur verbum vicinum originale ἄκω, et inde ortum nomen ἄκρος. A memorato autem κὰρ nomen καρὸς, et inde καιρὸς, pp. notat, quasi ad extremum punctum pertinens vel in summo versans. Inde autem sic dicitur eximie summum tempus, sive tempus opportunum. Unde reliquæ notiones maxime repetendæ. [Ita v. gr. καιρὸς καρπῶν Matth. xxi. 34. est tempus colligendis fructibus opportunum; καιρὸς σύκων tempus ficuum colligendarum, Marc. xi. 13. de quo loco adeantur Hoogeveen. Doctr. Partic. et Toup. Emend. in Suid. P. 2. p. 86. De καιρὸς autem universe Grævii Lect. Hesiod. p. 79. 137. E. S.] Quando autem inde ortum καίριος, de vulnere positum, redditur lethalis, ad propriam notionem, qua κὰρ quidquid summum et præcipuum est notat, recurrendum est.

Καῖρος licium. Proprie vox eadem est, quæ antecedens: significatione translata tantum distincta. Forte sic dicuntur licia: quod veluti summa sunt, unde genus texturæ dependeat.

Καίω uro. Ortum est à simpliciori κάω, cujus notio propria quærenda est in motu rei impulsæ et stimulatæ. Unde ad urendi significationem translatum est. Porro à notione urendi vel ardendi verbum hoc cum aliis quibusdam similibus transfertur ad animum ejusque ardorem seu

æstum, ex vehementiori commotione ortum, et in amore frequens est: quo sensu construitur cum Genitivo personæ. Ita καίεσθαί τινος est ardere amore alicujus. De aliis item animi commotionibus, sive ex admiratione, sive gaudio, sive aliunde ortis, veteribus quoque tritum fuit.

Κακκάβα perdix. Videtur sic dici à sono, à perdicibus edi solito.

Κακκάβη olla testacea. Dicitur pro κακάβη, per reduplicationem, pro κάβη: quod proxime convenit cum κάδος, de quo dictum supra, et à cavitate vel capacitate nomen habet.

Κακκᾶν Caccare. Formatum est ad imitationem puerulorum, vocem κάκκη efferentium. Hoc autem, merdam notans, antique pronunciatum est pro κακὴ, quod nihil aliud videtur, quam fœmininum vocis κακὸς malus.

[Κακκείω. Exponitur vulgo decumbere cupio. Ita Κακκείοντες Il. A, 606. &c. apud Scholiast. κατακοιμηθησόμενοι, id est, dormitum ituri. Notandus est Grammaticorum error, qui, in terminatione verbi κακκείω, significationem esse voluerunt desiderandi. Verum quidem est, terminationem quorundam verborum in σείω eam virtutem habere: sed tum derivantur semper à Futuro primo. Sic ab ὄψω est ὀψείω, videndi desiderio teneor; à γελάω, γελάσω, γελασείω &c. Observandum autem est, Præsens, in illo κακκείοντες, poni pro Futuro, quod patet ex sequenti ἔβαν. Apud veteres multo familiarius fuit, quam apud recentiores, ut Præsens vim haberet Futuri: ut in ἔπειμι, εἴσειμι &c. ceterisque compositis ab εἶμι, quæ Futuri significationem fere habent in Præsenti. T. H.]

Κακὸς malus. Opponitur proprie voci ἀγαθός. Ut autem hoc pp. in primis fortem et strenuum notat, sic contra κακὸς pp. ignavum videtur significasse: ortum nempe à κάω, quod vicinum verbis κίω, κέω, significavit, inter alia, vel secedere vel jacere; unde facile ad hominis ignavi vel fugitivi in bello significationem transferri nomen κακὸς potuit. A memorata autem notione varie translatum eximie pro quavis animi vitiositate vox posita fuit, quam inde Græci κακίαν vocant.

Κάκτος cactus, sive spinosa planta. Proxime ortum est, quasi, à verbo κάσσω, cujus origo κάω. Quod si componamus cum vicino verbo κίω, et inde orto κέντω, facile apparebit translationis ratio. A stimulando enim et pungendo sic eximie dicta est planta spinosa.

Κάλαθος calathus. Quamquam proxime repetendum est à nomine καλὸς, vel verbo καλάω, ratione significationis, tamen in primis spectanda origo est: verbum nempe κάω, à cujus notione cavendi, quam supra notavimus, nostrum κάλαθος significationem accepit.

Κάλαμος calamus, arundo. Haud dubie ortum est à καλάω, et forte dicitur à cavitate: ita ut κάω stirps ejus prima sit habenda.

Καλέω voco. Ortum est et hoc ab origine κάω stimulando vel pungendo moveo. Inde est κάλω, ut à vicino κίω est κέλω, unde κέλλω et Lat. cello. Καλέω igitur pp. non, nisi forma, differt à κέλλω, vel etiam à simplicioribus verbis κίω et κέω, seu Latinis cio et ceo; unde Latinum cesso, cujus compositum arcesso, quod accurate propriam notionem verbi nostri καλέω exprimit. Ab isto autem ciendi vel arcessendi, vel citandi (quod proprie eodem redit) notione, porro latius translatum, vocandi notionem quoque accepit. [Duplex olim fuit verbi forma κάλω et κέλω, sono tantum diversa: sicuti βάλω et βέλω, jacio, χάω et χέω hisco, γάλω et γέλω revelo. A κάλω productum nomen καλὸς peperit verbum καλέω: nam plurima verba trisyllaba in έω, per constantem analogiam, formantur à nominibus bisyllabis in ος, qualia sunt v. c. παθέω, μιμέω, πονέω, ἐλεέω &c. à πάθος, μῖμος, πόνος &c. in quibus et similibus H. Stephanus, et Scapula, perversa ratione, nomina verbis suis subjecerunt. —— Porro verbum καλέω, vulgari sermone, etiam contractum fuit in κλέω, unde formæ κλήσω, κέκληκα, &c. quæ à Grammaticis male relatæ sunt ad καλέω. A κλέω est Medium κλέομαι, Odyss. N. 299. —— Neque tamen existimandum est, plenas formas, ex καλέω, derivatas, κεκάληκα et similia tempora penitus obliteratas fuisse. Reperitur certe à κεκάληται productum καλήτωρ, tanquam nomen hominis ad concionem vocantis, Il. Ω. 577. et nomen itidem proprium filii Clytii, quem Ajax vulneraverat, Il. O. 419. licet contracta forma κλήτωρ sæpius obvia sit, Barbare vocator. L. C. V.] [Conf. Cl. Segaar, ad Luc. V. 32. E. S.]

Κᾶλον lignum. Proprie in primis significare videtur baculum ligneum, ortum nempe à κάω, adjuncta significatione celeriter movendi. A materia autem, ex qua missilia fiebant, porro quodvis lignum κᾶλον videtur dictum. [A voce hac κᾶλον, sive forma ei vicina, videtur esse altera καλὶς, pp. Adjectivum, quod tamen et Substantive adhibetur, tam in masc. genere (καλὶς) quam in neutro (καλὶν) de quibus lege T. H. ad Aristoph. Plut. Schol. p. 134. 135. De voce καλιαὶ autem et καλιαὶ Græv. Lect. Hesiod. p. 64. E. S.]

Καλὸς pulcher. Et hoc ortum à κάω, ratione significationis, proxime componendum est cum verbo κάζω orno, de quo supra. [Alia vide apud Platon. in Cratylo, p. 416. E. S.]

Κάλπη urna. Proprie notat vas, instar calycis aliquid ambiens et veluti obtegens. Ratione enim originis proxime componenda vox est cum verbis καλύπτω, καλύπτω, similive forma. Dictum autem est à cavitate, et stirpem habet κάω, de quo alibi.

Καλύπτω tego, obtego. Proprie notat ambiendo, quasi vase cavo, obtego. [Hinc in καλύπτειν notio orta est obscurandi: quam loco Libanii erudite reddidit Toup. Cur. Noviss. in Suid. p. 116. Est autem à simpliciori καλύπω vel καλύω: unde oriuntur nomina κάλπη, καλύπη, et similia, quibus vicinum quoque κέλυφος: quæ omnia originem habent communem verbum κίω et κάω, de quo jam supra dictum. E. S.]

Κάλως rudens. Ortum est à simpliciori καλός: et forte ratio significationis è veteri re nautica repetenda est.

Κάμαξ palus. Videtur ortum a κάω: obscurum tamen, quæ sit ratio significationis.

[Καμάρα pp. tectum arcuatum, fornix, testudo. Legatur de hac voce T. H. ad Aristoph. Plut. p. 369. Stirps est κάω, cujus 3. Præt. Perf. Pass. κέκαμαι, et hinc κάμαρος &c. Recte igitur Festus, "camara et camari boves à curvatione." Vid. Grævii Lect. Hesiod. p. 57. E. S.]

[Καμασῖνες, vel Καμασῆνες pisces quidam marini. E. S.]

[Κάμηλος camelus. Vox ex oriente in Græciam, una cum ipso animali, translata. Est Hebr. גָּמָל. Vide Bochart. Hieroz. p. 1. l. 2. cap. 1. E. S.]

Κάμινος fornax. Recte Grammatici vocem hanc repetunt à κάω uro.

Κάμνω fatigo. Haud dubie ortum est à κάω, quod supra vidimus proprium esse motui vehementi, qui fiat impellendo, agitando. Inde porro notat fatigari, cujus verbi apud Latinos non valde dissimilis est ratio. Est enim proprie fatigor, nihil aliud, quam fatim agor, id est affatim moveor, vel nimium moveor. [Possis et notionem fatigandi repetere ab illa incurvandi: ut καμόντες pp. sint gravi labore oppressi et quasi incurvati. Conf. sequens κάμπτω. E. S.]

Κάμπτω flecto. Proprie non multum videtur differre à modo memorato κάμνω, ortum quippe à κάω. A movendo autem significationem videtur accepisse. Inde nempe translatum ad notionem ambiendi, ac porro illam flectendi, incurvandi: quæ denuo varias peperit metaphoras, è Lexicis facile cognoscendas.

Κάναβος lignum tenue, cui ceram, gypsum, aliaque circumligant fictores. Haud dubie repetendum est à simpliciori κάνος, quod forte vicinum alteri κενός, et Latinorum voci canna. Sic autem κάνος repetendum à κάω, ut κενὸς à κίω: de quo suo loco.

[Κάναθρον crates ex salignis viminibus contexta, quæ currui imponitur. Pertinet ad eandem stirpem, quo κάνη, κάννα canna, &c. Conf. Bacch. in Indice Xenoph. Œcon. E. S.]

Κάνης canistrum. Haud dubie à cavitate dicitur, ortum à verbo κάω: cujus generis similia nomina vasorum jam supra aliquoties vidimus. [Sed vide Salmas. de voce Canna, inferius. E. S.]

Κάνθαρος scarabæus. Nescio an recte componant cum voce κάνθων asinus. Videant alii.

[Κανθὸς oculi angulus, hirquus. An à cavitate, quæ notio est τοῦ κάω, unde κάζω cavo. E. S.]

[Κάννα vel κάνη canna, storea. Cel. Lennepio à cavitate dicta videbatur. Sed Salmas. Exc. Plin. p. 919. originem ex oriente repetit. E. S.]

Κανὼν norma. Ortum haud dubie est à κάνω, quod idem ac κένω stimulo. Κανὼν itaque proprie est stimulus, et dicitur quasi à trudendo vel stimulando: non valde dissimili ratione, quam vox Latina trutina, à verbo trudo. Proprie autem κανὼν in usu est stimulus iste, qui supra trutinam æquilibrium facit: unde porro sic dicitur index, norma, vel regula, à quibus dein ad alia quoque transfertur.

[Κάπη præsepe. Vide mox in Κάπηλος.]

Κάπηλος institor. Proxime ortum est à voce κάπη, qua proprie notatur in usu præsepe, unde animalia edunt. Inde transiit ad locum designandum, ubi pascuntur animalia, tum etiam ubi esculenta prostant venalia. Quo sensu apud Latinos voces vicinæ copa, cupa, et caupona vigent. Inde autem ortum quoque Latinorum caupo, quod in usu plane respondet nostro κάπηλος, cujus vocis translationes reliquæ facile è Lexicis cognosci poterunt. Memoratum autem κάπη descendit à verbo κάπω, cujus loco in usu est κάπτω, de quo infra. [Κάπηλος pp. notat venditorem mercis per partes, Belgice *een winkelier*; cui opponitur ἔμπορος *een grossier*. Itaque κάπηλος, in genere, de iis dicitur, qui qualescumque merces vendunt per partes; unde βιβλιοκάπηλος, ἱματιοκάπηλος, σιτοκάπηλος, ὀρνιθοκάπηλος &c. Dein, per se sumtum, universe cauponem notat, uti καπηλὶς cauponam. Jam vero illi caupones sæpe solent merces adulterare: unde κάπηλοι etiam vocantur, qui, ad alios decipiendos, merces, sive alias res corrumpunt, et καπηλεύειν τὴν ὄψιν mulier dicitur, quæ, illito fuco, faciem corrumpit et alienum colorem vultui induit. T. H.] [Conf. Toup. ad Suid. p. 2. p. 67. 68. et eundem in Cur. Noviss. p. 140. E. S.]

Καπνὸς fumus. Haud dubie repetendum est à κάπω, cujus proximum derivatum κάπος significasse videtur spiritum, ore hiante emissum, ut solent canes, ore inhiantes avide alicui rei: voce facta à sono, qualis tum editur. A spiritu autem, ea ratione emisso, translatum videtur ad fumum designandum. Inde derivatum nostrum Καπνός.

Κάπρος aper. Videtur ortum esse à verbo κάπω, vel κάπτω: de quo mox dicendum.

Κάπτω comedo avide ingurgitando. Ortum est à verbo κάω, vel potius à κάπω, quod proprium videtur sono animalium, alicui rei inhiantium, atque simul cum impetu quodam spiritum emittentium. Hinc κάπτω modo significat spirare, modo avide comedere, vorare: quo sensu in primis tribuitur animalibus brutis. [" Κάπτειν pp. notat repetitis identidem interpellatisque morsibus adpetere et vellicatim carpta demittere." T. H. ad Schol. Aristophan. Plut. p. 314–316. ubi plura; et Toup. Cur. Noviss. in Suid. p. 146. E. S.]

Κάπω pp. idem quod πνέω spiro: unde κᾶπος, à Scholiaste ad Euripidis Phœn. vs. 859. redditur τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἄσθμα γινόμενον, " ex itinere contracta lassitudo." Sed vide Valck. ibid. p. 321. 322. et superius Ἄπος, p. 153. E. S.]

Κάραβος Carabus, animal marinum è cancrorum genere. Si vox origine Græca est, orta videri potest à κάρω in superficie versor: de quo verbo postea.

Καρδία cor. Ortum est à simpliciori κὰς, cui formæ vicinæ sunt κέαρ, κῆρ, κὰρ, et Latinum cor. Descendunt autem à verbis κάω, κίω, &c. quæ componenda sunt cum vicinis ἄκω, similibusque. Unde ἄκρος extremus, summus. Proprie enim κὰς idem fere valet quod ἄκρον, punctum nempe summum cujusvis rei. Dicitur inde cor, quod veluti summum vitæ contineat, ejusque quasi fons sit.

Κάρδοπος mactra. Forte dicitur à κὰρ et voce δέπας, quæ repetenda est à verbo δέπω mollio: de quo dictum supra. Κὰς autem in hoc composito idem fere videtur esse, quod præcipuum frugum, vel καρπῶν.

Κάρηνον cacumen. Proprie, ex pronuntiatione Ionica, dicitur pro κάρανον, cujus masculinum κάρανος olim, in Asia minore, significavit principem, vel idem quod κύριος dominus. Ortum autem est à κάρα, quod à simpliciori κάς. Generatim autem notat summam alicujus rei partem, vel id quod eo pertineat, atque sic speciatim caput.

Καρκαίρω resono. Proprium videtur esse sono aspero, qui editur terra pedibus attrita. Unde ab Homero terræ tribuitur. [Stirps alioquin posset esse κάρω; unde per reduplicationem factum: ut à μάρω esse μαρμαίρω auctor noster infra observabit. E. S.]

Καρκῖνος cancer. Stirpem fortasse eandem habet, quam nomen κὰρ: et repetendum est à verbo κάρω, cui vicinum alterum κέρω. Id autem notat in summitate versor, vel depasco, decerpo. Hinc nostrum eximie translatum ad cancrum in superficie scopulorum adhærentem et velut pascentem. [Ab asperitate testæ, cum Salmasio, potius dictum putem. Stirps κάω, de quo inferius. Hinc etiam κάρχαρος et κάρχαρος, quod idem notat ac τραχὺς asper. Vide infra. E. S.]

Κάρος sopor, cum gravedine capitis. Manifestum est, dici à κὰς caput: de quo supra. [Nescio an sit petita notio ab aspero sono, quem edunt altum dormientes. Conf. in καρκῖνος. E. S.]

Κάρπαι vermium genus sic dici putatur. Quod si verum, ortum videri potest à κάρπω, cui respondet Latinum carpo. Id autem descendit à κάρω in superficie depasco: de quo jam dictum. [Sed vide de hac voce Indicem H. Stephani, col. 1141. E. S.]

Καρπαῖα Saltationis genus. Si Græcæ originis est, repeti potest à κάρπω: de quo modo dictum.

[Καρπάλιμος celer. Auctum est à κάρπαλος, quod à καρπάω, ex barytono κάρπω, Lat. carpo. Itaque κάρπαλος pp. notavit celerem, quasi dicas qui carpit: referturque ad opus, quod aliquis facit. Ejusdem potestatis est nostrum κάρπάλιμος. T. H.]

Καρπὸς fructus. Dicitur à carpendo vel depascendo: quam notionem vidimus verbi κάρπω esse, unde oritur. Dicitur autem καρπὸς de omni genere frugum et fructuum.

[Κάῤῥων fortior, melior, præstantior. Vox Dorica est. Adfinitatem videtur habere cum voce κράτος robur, et similibus: ortumque adeo à κάρω, unde κράω, κραίνω &c. Vide de hac voce Valckenarii Adnotat. in Adoniaz. Theocriti, p. 303. 304. et Toupium, ibidem laudatum. E. S.]

Κάρσιος obliquus. Ortum videtur à κάρω in superficie versor, depasco. Hinc significare potuit depascendo cursum identidem flecto in obliquum: unde nostrum tandem κάρσιος ad significandum obliquum translatum videtur. [Nempe à κάρω pp. tondeo notio obliqui duci potest, quatenus qui tondet, manum in obliquum flectit. E. S.]

[Κάρσις tonsura. A κάρω, quod vicinum alteri κέρω, κείρω tondeo. E. S.]

Καρύα nux vel juglans. Videtur esse à κάρω, et eandem fere sequi rationem significationis, quam vox καρπὸς, de qua supra.

Καρύκη intritum, seu conditura. Vix dubium videtur, quin ortum sit à κάρυον, quod, idem fere ac memoratum καρύα, in Lexicis quæri potest. Inde autem, significatione accepta, ad condituram certam designandam transiit. [Vide H. Steph. in Thes. t. 2. col. 75.]

Κάρφω sicco, arefacio. Proprie sic dici videtur de herbis, similibusque rebus, quæ decerptæ arefiant, et siccentur: ut adeo facile pateat, repetendum esse à sæpe memorata κάρπω, quod est Lat. carpo. Inde autem, ut arefacere, sic quoque deflorescere facere notat. [Horatius olim reddebat per attenuare. Vide Grævii Lect. Hesiod. p. 2. E. S.]

[Κάρχαρος asper; pro κάρκαρος, quod Hesychius habet. Haud dubie reduplicata vox est, pro κάρος, de quo supra. Stirps adeoque est κάρω, vicinum alteri κέρω &c. Vide Salmas. Exerc. Plin. p. 422. 423. E. S.]

Κασάλβη meretrix, scortum. Ortum videtur à simpliciori nomine κάσα, quod plerumque, per duplex σ, κάσσα scribitur: de qua voce mox.

Κάσις. Sic dicitur frater, vel soror. Quamquam esse videtur à κάω, rationem tamen notionis non expedio. [Stirps κάω pp. videtur notasse findo. An hinc κάσις pp. fissio, dein fissum? Unde notio æqualitatis, quatenus res fissæ, sive diffissæ æqualem utrimque formam habere solent. Itaque hinc κάσις pp. fuerit æqualis ut Hesychius exposuit: à significatione autem æqualis ea fratris, sororisve. Hoc certum est, eadem translatione usos esse Arabes, in suo شقيق fissus bifariam, et metaph. frater uterinus, soror item, in forma vocis fœminina. E. S.]

Κάσσα meretrix. Idem est quod κάσα, ut docent varia derivata. Proprie autem κάσα idem videtur fuisse, quod Lat. casa, vile nempe tugurium, quodque, ortum e κάω, dicitur à cavando. Quam notionem supra jam satis explicui. A notione autem vilis tugurii, seu à loco, quem habitant abjectiores meretrices, ipsa meretrix κάσσα aliquando dicta videtur. [Ab ardore venereo repetit Lexicographus antiquus apud Stephanum in Append. col. 1145. Κάω enim et καίω notionem urendi habent. Latinorum vero casa à cavando duxit Festus: quod ipsum cavo haud dubie est à Græco κάω pp. findo, findendo cavo. Hunc ducem secutus ipsum Græcorum quoque κάσσαν à verbo κάω dictum putem. Quæ honeste explicari nequeunt. E. S.]

Κασσίτερος stannum. Videtur ortum à verbo κασσίω, quod idem ac κασσύω, significans proprie, in primis, juxta admoveo: ut mox clarius patebit suo loco. Inde translatum nostrum nomen eo, ut significet id, quo liquefacto metallo alia duriora jungantur, atque sic eximie stannum.

Κασσύω consuo. Sic pronuntiatur pro κατασύω, ablato alpha finali Præpositionis κατὰ, et litera τ in sequentis vocis literam primam mutata. Quod in primis sollenne est in dialecto Dorica. Est autem κατασύω factum ex κατὰ et σύω, quod significat moveo, et vicinum est verbis σέω, σίω, &c. quatio, vibro. Hinc, copulatum cum Præpositione κατὰ, pp. notat juxta admoveo; id est plane admoveo, adjungo. Ut autem Lat. suo eximie notat filamentis res jungere, et conjungere, sic κατασύω, vel κασσύω, et, ejus loco Attice pronunciatum, καττύω idem est quod consuo, et speciatim dicitur de iis, qui detrita calceamenta reficiunt. [Nempe καττύω, quod mentitur verbum simplex, revera est compositum ex κατὰ et τύω, pro quo Æoles dicebant σύω, hoc est Lat. suo. Jam illud τύω plures formavit voces Latinas, et significavit pp. suere ut quid tumeat. Hinc à Præter. Perf. Pass. τύμος est Lat. tumus, cujus Diminutivum est tumulus, et inde quoque tumidus: ut à κύω, κέκυμαι est κῦμος, Lat. cumus, cumulus. Porro à Græco τῦμος, interposito β, factum τύμβος, id est tumulus sepulchralis. Καττύειν igitur est consuere, et παρακαττύειν pp. circa se consuere, id est sibi circumfulcire: utque Latini dicunt fulcire pulvinar, ita Græci quoque παρακαττύειν τὸ προσκεφάλαιον. T. H.]

Κάστωρ Castor. Oritur à κάζω orno. Inde κάστωρ animalis genus eximie dicitur, quasi dicas ornatorem, vel qui cum ordine et quodam ornatu sollerter exstruit sibi domicilium: quod isti animali proprium esse docent rerum naturalium investigatores.

Κατὰ Præpositio est, varia significans. Haud dubie originem habet verbum κάω, quod vicinum verbo κέω et, inde orto, κεῖμαι. Inde κατὰ eximie notat fere idem, quod juxta vel secundum vel deorsum: et, in primis quidem, generatim quamcumque rationem et relationem notat, quæ diversas res, quasi, juxta se positas, intercedit. [Κατὰ pp. videtur esse Dativus Singularis antiquus, pro καταὶ, quod ipsum καταὶ servatum est in καταιβάτης descensor, pro quo alioquin dicitur καταβάτης. Jam vero κατὰ Nominativus, unde (καταὶ et κατὰ Dativus) pp. fit à κέκαται, tertia Præter. Pass. verbo κάω findo deorsum, unde notio actionis, quæ deorsum vel versus inferiora instituatur. A fœm. κατὰ (quod idem ac κατὴ) est Dat. καταὶ, et à κατὸς forma masculina, vel neutra est κατῷ, unde Adverbium κάτω. Eleganter ad proprietatem utraque forma usus est Aristophan. in Pluto, vs. 228.

> Ἐυθὺς ΚΑΤΩ'ρυξέν με ΚΑΤΑ` τῆς γῆς ΚΑ'ΤΩ.
> Continuo me defodit in ima terra deorsum.

Vide etiam Valcken. ad Theocr. Idyll. A. 118. p. 32. et confer. Lennep. ad vocem sequentem καταῖτυξ. E. S.]

Καταῖτυξ genus galeæ depressum. Compositum est ex κατὰ, et τὺξ, inserto ι, ut in καταιβάτης pro καταβάτης similibusque fit. Τὺξ autem ortum à verbo τύκω fabricor, conjungo; quod idem atque τίκτω, τεύκω, et similia, de quibus suo loco dicendum. Καταῖτυξ igitur, vi præpositionis κατὰ, qua sæpe depressionem notat, galeam innuit depressam, sine crista, nempe. [De priori καταὶ vide modo dicta, in Κατά. E. S.]

Κατῆλιψ trabs, tectum sustinens, vel etiam tabulatum. Haud dubie composita vox est ex κατὰ et ἧλιψ, de cujus vocis stirpe suspicionem meam supra aperui, tametsi ea valde incerta videtur. [Apud Hesychium quoque est κατάλιψ, ex dialecto, ut aiunt. Nescio an κατῆλιψ composita vox sit, ex κατὰ et altera ἄλιψ sive ἔλιψ, è stirpe ἔλω traho, ut ea voce trabs designetur, quæ pondere trabium minorum deorsum trahatur. E. S.]

Κάτω infra. Non multum differt à supra memorato κατά: illud autem naturam accepit Præpositionis, hoc vero nostrum naturam Adverbii. [Vide in κατά. E. S.]

[Καυάζω diffringo inprimis rem cavam, uti navim. Vide Hesiod. Ἐργ. vs. 667. et infra in καῦνος. E. S.]

Καύαξ larus, seu avis rapax. Haud dubie facta vox est à verbo καυάζω, quo expressus sonus videtur, quem larus edit: ut adeo à sono factum sit. [Vide T. H. ad Aristophan. Plut. Schol. p. 312. 313.]

Καυκαλὶς caucalis, herbæ genus: et

Καυκὶς calceamenti genus: et

Καυλὸς caulis: et

Καῦνος sors. Quamquam à simplicioribus καυκαλὶς, καυκὶς, καλὸς, et κανὸς, orta videntur, originis tamen obscuræ sunt. Forte autem καλὸς seu καυλὸς componendum est cum κᾶλον, lignum, seu truncus? κανὸς autem cum κάνης canistrum, de quibus supra. [Nescio an vox καυλὸς, caulem, et ostium uteri muliebris aliaque significans, à cavitate nomen habeat: quo pacto λος erit terminatio Adjectivi, stirps autem κάω, unde καύω cavo. Etiam καυνὸς ab Hesychio exponitur κακὸς malus, sive pravus; an a cavitate, qua facillime frangatur? E. S.]

[Καῦρος vel καυρὸς malus. Confer vocem καῦνος. Guietus itidem à κάω, καύω, repetit. Alii ab αὔρα, aura, καῦρον exponunt ventosum, levem; literam κ ab initio præfixam esse existimantes. Mihi quidem hæc formandi ratio valde incerta videtur, etiamsi haud nesciam, ipsum Platonem, in Cratylo, verbum κίω ab ἴω, hoc modo repetiisse. Sed Philosophi summi auctoritas, ea in re, valde levis est. E. S.]

Καυχάομαι glorior, præfixo κ, ortum est ab αὐχάω, quod vicinum verbo αὐχέω. Ejus autem maxime significationem sequitur. [Καυχάομαι, si repetatur ex stirpe κάω, καύω, καύχω, pp. significare poterit cavum, adeoque ventosum et levem me facio. Quod nescio an veri similius est, quam formatio ejusdem ab αὐχάω, cum κ præposita. E. S.]

Κάχληξ, lapillus. A verba κλάω vel κλάζω, quod, ut suo loco videbimus, pp. notat sonum edere, qualis oriri solet, re dura allisa vel subito fracta. Ab isto verbo est reduplicatum καχλάζω, quod in primis tribuitur undis maris, cum strepitu in litore, vel aliter etiam ad duros cautes fractis. Inde porro nostrum κάχληξ calculus speciatim est, qualis in litore maris, à cautibus abscissus et undis maris identidem volutus, et rasus reperitur.

Κάχρυς hordeum in furno tostum. Haud dubie est et hoc reduplicatum; ortum, nempe, à χρύω, quod idem atque χράω, χρέω &c. tractando comminuere. Inde jam duplex forma nominis reduplicati videtur orta, κάχρυς et κάχρος, quod pronunciatur κέγχρος, suo loco in Lexico reperiundum: usus autem significationes horum nominum videtur distinxisse.

[Κάψα capsa, cista, arca. A cavitate, qua quid recipi possit, fortasse nomen habet. Stirps hoc pacto fuerit κάω, unde κάπω, et καπίω à Latinis servatum, in suo capio. Κάψα igitur à capacitate dici potuit. Vide etiam infra, in κάω. E. S.]

Κάω propriam potestatem habet cavandi, quod ipsum verbum Lat. cavo non aliud est, nisi Græc. κάω, ad modum Æolum pronuntiatum. Æoles enim, ad hiatum vocalium effugiendum, interponere solebant literam F, sive digamma Æolicum, quæ litera ejusdem potestatis est ac Lat. γ vel Græc. β, mollius pronuntiata. A Κάω porro derivata sunt κάβω, κάπω, κάπτω, et σκάπτω pp. cavando fodio, effodio. [Quodsi jam paullo altius adscendas, conferasque nostrum κάω cum cognatis aliis κέω, κίω, facile apparebit, originem remotiorem verbi quærendam esse in motu, quo quid penetret in rem aliam, eamque pervadat ac findat. Id quod naturæ ignis, ejusque quasi cuspidi, cuncta pervadenti, esse admodum conveniens, quis non videat? Hebræi haud incommode igni tribuunt לשון linguam, cuncta lambentem et mucrone suo secantem. E. S.]

Κε, ante consonantem, et κεν ante vocalem, particula est, Poëtis in primis usitata et idem fere valet, quod vicinum γε. Maxime ponitur sensu, quem dicunt, expletivo, quemadmodum, in soluta oratione, adhibetur ἄν. Grammatice haud dubie convenit cum pronominibus μὲ, σὲ, et similibus: originemque communem habet cum Conjunctione Καί: [ubi vide dicta. E. S.]

Κέαρ cor, animus. Conferendum est cum supra memoratis, et expositis nominibus, Κὰρ, Κῆρ, et similibus: unde tantum productior forma est. [Vide et in Καρδία.]

Κέδματα. Vox Hippocratica est, morbi genus denotans. [Vide de ea Fœsii Œconomiam.] Orta est à κέδω, unde productius verbum κεδάω, et inde κεδάζω, κεδάννω, κεδαννύω, κεδάννυμι, quæ, præfixo σ, pronuntiari solent σκεδάζω, σκεδάννυμι, dissipo: ut suo loco dicetur latius. Est autem ista dissipandi notio, in nostro κέδμα, in primis spectanda. [Si verbum κέω, unde certissime descendere debuit nostrum κέδματα, contuleris cum cognata ejus forma κύω, unde κύδος, videri possit, κέδματα pp. notasse tumores, unde eximie designaverit tumores inguinum. Vide Tilleri Obs. Crit. apud cel. Albertium, ad Hesych. t. 2. col. 215. E. S.]

Κέδρος Cedrus, arbor odoratissima. [Plura dabit Stephanus in Append. col. 1186-1188. E. S.]

Κέδρωστις Cedrostis. Ortum est à simpliciori κέδρος cedrus, ut ἄγρωστις ab ἀγρός. Origo latet.

Κεῖμαι jaceo. Est à κέω, quod idem ac Lat. [vetus ceo, unde cesso &c. aliudque] cio, vel cieo à vicino κίω ortum, idemque notans ac moveo. Inde porro κείω, quod redditur jacere cupio, quasi dicas moveo me ad jacendum vel cubitum eo. [Sed vide supra in κακκείω.] Hujus verbi κείω Præteritum Pass. est κέκειμαι, et sine augmento κεῖμαι. Inde igitur notat jacere. [Futurum κείσομαι certissime demonstrat Præsens κείω, quod à κέω ortum. Sed pro κείω, ex perpetua lege verborum in ω et μι, dixerunt etiam κειμί. Itaque, uti τίθημι sive τίθεμι, in Passivo, vel Medio est τίθεμαι, et ab ἵημι, vel ἵεμι, ἵεμαι, sic à κειμὶ, κεῖμαι. Potuit etiam κεῖμαι, ex antiqua scriptione, esse pro κῆμαι, hoc autem pro κέαμαι: unde Ionicæ formæ κέαται, κέατο &c. E. S.]

Κείρω tondeo. Verbum κέρω (unde nostrum fluxit κείρω) componendum est cum vocibus κὴρ, sive κῆρ &c. de quibus supra, in primis autem cum Lat. carpo, unde nostrum tondendi notionem accepit: quod ipsum Lat. tondere, cum notione carpendi, sæpe ponitur.

Κέλαδος strepitus. A κέω moveo ortum κέλω peperit verbum κέλλω, quod est Lat. cello; unde percello: quam etiam notionem verbum κέλω habet. Hinc κέλαδος eximie est sonus, qualis editur, quando res aliqua percellitur et percutitur. [Vide cel. Lennep. Animadv. ad Coluth. cap. 5. p. 22. 23. E. S.]

Κελαρύζω murmuro. Est eadem hujus, quæ antecedentis vocabuli κέλαδος, origo. A percellendo, nempe, illidendove, quæ notio verbi κέλλειν est, eximie transfertur ad strepitum aquarum, in litus allisarum, vel cum murmure fluentium: et quidem proxime descendit à voce κέλαρος, quæ forma potissimum diversa est à κέλαδος. [De ipso verbo lege Toup. Emend. in Suid. p. 2. p. 90. 91. E. S.]

Κελεὸς avis pernicissima. A verbo κέλω celeriter moveo, vel impello ad motum, de quo suo loco. [Nisi malis à productiori κελέω, unde porro κελεύω &c. E. S.]

Κέλευθος via. Proxime oritur à κελεύθω, quod à simpliciori κέλω, sicuti ἐλεύθω ab ἔλω. Est autem κέλω impello, impellendo ago. Unde κέλευθος eximie via dicitur, per quam quis impellatur et agatur. Usu autem patet latissime.

Κέλης, celes, vel equus desultorius. Est hoc quoque à κέλω impello, diciturque à celeritate, qua veluti impulsus movetur. Ipsi autem Latino celer ortum dedit. [Plura dabit Tollius ad Palæph. p. 141. ss. et Ruhnken. apud Kœnium, ad Corinth. p. 140. 141. E. S.]

Κέλλω appello. Est à simpliciori κέλω, et ab illidendo impellendove notionem accepit appellendi.

Κέλω jubeo, hortor. Notionem hanc habet ab impellendo, quam propriam hujus verbi vim esse, jam supra dictum est. Ortum, nempe, à motu, qui originali ejus verbo κέω designatur. [A κέλω est κέλομαι, quod idem ac κελεύω. Vide Kœn. ad Corinth. p. 166. E. S.]

Κενὸς vacuus. Oritur à κέω, et significationem videtur accepisse à motu, quo aliquid impellendo, vel percellendo vacuefacimus. Inde, nempe, vacuandi inaniendive notio oriri facile potuit. [Compone verbum κάω, quod vicinum alteri κέω. A κάω est κάϝω, cavo. Notio autem cavitatis præbet sponte illam vacui. E. S.]

Κεντέω pungo, stimulo. Est à κένω, quod, ut jam diximus, impellendi, percellendive notionem habet. Unde sponte oritur ea pungendi et stimulandi. A κέω ortum κένω, quod peperit κέντος, et hinc verbum κεντέω.

Κέπφος et Κέμφος species avis marinæ levissimæ, quæ facile à quovis vento circumagitur: unde pro levi stolidoque homine adhiberi vox solet. [Vide T. H. ad Aristoph. Plut. vs. 913. p. 311. ss.]

Κέραμος, terra figularis. Haud dubie oritur à κεράω, quod propriam subigendi notionem videtur habuisse: ut mox docebitur. Inde eximie terra, quæ subigatur et præparetur ad vasa fictilia facienda, sic dici potuit. [Stirps κέρω notionem scindendi et secandi habet. Vide in verbo sequenti. E. S.]

Κεράννυμι misceo. Propriam videtur habuisse notionem subigendi, domandique. Ortum nempe à κέρω: unde cum alia oriuntur, tum κεράω, κερέω, et contracta κράω, κρέω, et

nomen κράτος, quibus omnibus roboris quædam vis inest, quæque in primis de iis ponuntur, qui viribus superiores alios subigunt, et viribus suis privant. Inde igitur nata notio subigendi, vires adimendi: unde porro eximie translatum videtur nostrum κεράω, cum suis derivatis, ad temperationem vini: quando, aqua admista, ejus vires minuuntur et veluti subiguntur. Ab ea autem notione miscendi et temperandi ad alia quoque transfertur. [Mihi quidem vix dubitandum videtur, quin horum omnium stirps κέρω proprie idem significaverit, quod κείρω, id est seco, à qua origine, in derivato κείρειν, fluxit alia significatio resecando tondendi. In primis autem proprie vinum dicebatur κεράσθαι, vel κεράννυσθαι, quum, aqua infusa, quasi incideretur, atque adeo temperaretur; quo fere miscendi sensu Germani suum *schneiden* de vino adhibent. E. S.]

Κέρας cornu. Vidimus jam alibi, κὴρ dici quodvis summum vel extremum in acutum desinens. Hinc κέρας eximie cornu notat: unde porro varie transfertur.

Κέρασος cerasus. Nescio an sit à κέρω carpo.

Κεραυνὸς fulmen. Videtur dici à carpendo subigendove: quia quidquid offendit in via, in id illisum, carpat, quasi, et destruat, et incendat.

Κέρδος lucrum. A Κέρω tondeo, carpo ortum, primo transfertur ad fructum, qui veluti decerpitur: hinc ad lucrum. Inde porro ad versutiam, quo quis lucrum faciat. [Conf. A. Schult. Comm. ad Prov. 1. 19. p. 7. E. S.]

Κερκὶς radius textorius. Dicitur à radendo, quæ notio est verbi κέρω, unde originem habet. Est autem κερκὶς proprie pecten telam percurrens, et quasi radens.

Κέρκος cauda. Proprie non multum differt à κερκὶς, et ejusdem originis est. Notionem habere videtur à radendo.

Κέρνος vel κέρνον vas fictile, crater. Haud dubie eandem originem habet, quam vox κρατὴρ, cujus stirps κέρω, κεράω &c. E. S.]

Κέρχω exaspero. Ortum est à κέρω carpo: unde radendi exasperandique notio facile profluxit. [A κέρω analogice facta κέρκω, κέρχω. E. S.]

[Κέρω verbum obsoletum, pro quo in usu est κείρω. Hinc superstes Aoristus Infinitivi κέρσαι, quod ab Hesychio exponitur κόψαι, τεμεῖν, κεῖραι &c. Proprie igitur significavit tundere, unde notio scindendi, secandi et aliæ. E. S.]

Κέστρα mallei ferrei genus est. Dicitur haud dubie à verbo κέω, quod habet inter alia findendi notionem.

Κέστρον cestrum. Herbæ genus. Eadem origo est vocis hujus, quæ antecedentis.

Κεύθω occulto. Ortum est à κέω findo. Unde verbum κεύθειν pp. significavit, quasi in fissuris cavernisque occultare.

Κεφαλὴ pp. dici videtur superior alicujus rei pars, qua illa tegatur, instar operculi. Quo sensu etiam κεφαλὴ, pro operculo vasis, nonnunquam usurpatur. Inde latius sumtum quodvis significat, quod, alicui rei impositum, ejus summum et caput est. Oritur autem à verbo κέπω, unde usitatum σκέπω tego: de quo suo loco. Illud autem κέπω, sive κέφω, componi potest cum κάπω, κύπω et similibus, de quibus jam dictum alibi.

Κέω findo. Vidimus jam supra, propriam hujus verbi notionem positam esse in motu, qui fit impellendo allidendove. Inde autem nata ea significatio, qua quid, percussum allisumque, findi intelligatur: unde porro variæ notiones, in derivatis conspicuæ.

Κῆδος cura. Nescio an sit à κάω uro. Tum autem κῆδος pp. significaverit ardorem animi, qui ex magna sollicitudine oritur. Hoc adspectu modo reddi potest cura, modo sollicitudo, modo molestia, ex qua sollicitudo, et similia.

Κήθιον vasculum, in quod calculi conjiciuntur ad sortiendum. Forte, origine sua, non multum differt a voce κεῦθος, ut sit dictum à cavitate, quæ est istius vasculi. Vide similes translationes à cavitate ad vasa, variis locis, supra.

Κηλάστραι. Sic quoque vasa quædam dicuntur, et haud dubie eadem hujus, quæ antecedentis, similiumque vocabulorum, ratio est. Vox nempe κηλὸς unde hoc nostrum oritur, mihi quidem, forma tantum, videtur differre ab usitata voce κοῖλος cavus.

Κηλέω mulceo. Dici videtur proxime hoc verbum à κῆλη, vel vicina quadam forma. Hoc autem tumorem in partibus corporis significat, eumque, ut videtur, proprie ortum ex inflatione vel inflammatione partium. Stirps κάω, ea notione, qua hoc significat uro, incendo. Inde jam κηλέω significat quasi inflammare, et cupiditate replere. Eximie vero inde ponitur de iis, qui oratione animum alicujus deliniunt et demulcent.

Κήλη tumor in parte corporis. De hoc modo dictum ad verbum κηλέω.

Κηλὶς macula. Modo vidimus, vocem κήλη proprie significare tumorem ex inflammatione, similive vitio ortum. Hujus autem vicinum sine dubio est κηλὶς, denotans eximie maculam, quæ in cute, sive ex vulnere, sive alio malo orta, cutem deformat.

Κημὸς camus vel fiscella. Sive hoc à cavitate dictum sit, sive aliunde, certum est dici pro χαμὸς, et oriri à verbo κάω.

Κὴξ larus. Forma tantum differt à voce καύαξ, de qua dictum supra. Utrumque formatum est ad imitationem soni, quem avis ista edit.

Κῆπος hortus. Videtur dici à κάπος, quod, ut supra vidimus, significat flatum, spiritum. Inde autem nostrum κῆπος eximie dicitur locus, arboribus consitus, quem ventus refrigerat. [Si contuleris Hebr. גן hortus à גנן texit, protexit, in primis sepiendo, verisimile videri possit, κῆπος hortus itidem esse à κέπω, cui cognatum σκέπω protego.

Κὴρ sors, fatum. Idem proprie est, quod κὰρ, κὶρ, et similia, de quibus supra dictum. Inde autem ad fati necessitatem summam, ipsumque fatum designandum transfertur. [An à κέρω seco, reseco? E. S.]

Κηρὸς cura. Forte est a κέρω, vel κάρω carpo carpendo fruor.

Κῆρυξ præco. Vox derivata est à κηρύσσω, hoc autem ortum videtur à nomine κηρὸς, cui vicinum γῆρυς, de qua voce dictum supra. Κ enim et Γ literas vicinas esse; atque adeo voces, iis literis tantum differentes, origine quoque cognatas esse, supra jam dictum est aliquoties.

Κῆτος cetus. Oriri videtur à κάω, et quidem sic dici à capacitate quasi.

Κίβδηλος adulterinus: quod proprie dicitur de re vili, metallis admixta. Ortum videri potest à κίω moveo; et quidem nomen habere à levitate et vanitate, materiæ metallis admixtæ.

[Κίβισις et κίβυσις pera, sacculus. Vox Cypria est. Ejusdem, ut videtur, originis ac sequens κιβωτὸς, non sane, quod in illam feratur βόσις, id est τροφὴ, ut Etymologus auctor est, laudatus Grævio ad Hesiod. Asp. vs. 224. Hæc enim etymologia à simplicitate linguæ abhorret. E. S.]

Κιβωτὸς arca, cista. Quanquam derivari potest à κίω, quod vicinum verbi κάω, κύω &c. atque ita dictum existimari à cavitate, ut alia nomina vasorum, nihil tamen definio.

Κίγκλος cinclus. Genus avis est. Nomen accepisse videtur à κίω, unde κινέω moveo. Dicitur autem à motu pennarum in cauda: [à quo motu Latini similiter motacillam dixerunt. E. S.]

Κίκιννος cincinnus. Reduplicatum videtur ex κίννος, et hoc forte ortum à κίνω, quod à κίω moveo, in gyrum intorqueo. Quidquid est, κίκιννον dici crinem intortum, certum est.

Κικκαβαῦ est vox noctuarum, à sono facta.

Κίκυς vis. Haud dubie ortum est à κίω moveo: unde ad vires et robur transfertur.

[Κινάβρα fœtor, quem alæ caprarum reddunt, i. q. κινάυρα. Ex κινέω et αὔρα. E. S.]

Κίναδος vulpes. A κίνω, moveo, dici videtur hoc animal, ob versutiam.

Κίνδυνος periculum. Forte à κίνω moveo, quasi dicatur à pereundo: unde quoque periculum.

Κινέω moveo. Est à simpliciori κίνω, quod à κίω, conveniente cum κάω, κίω, &c. Græcorum κίω superstes est, in Latino cio: unde facile de ipsius significatione judicari potest. [De κινεῖν pp. excitare prædam è cubili conf. Schult. ad Proverb. 12. 27. p. 119. E. S.]

Κινύρομαι lamentor. Oritur à nomine κινυρὸς querulus, voce facta à sono, qui editur lamentantium. Est autem ejusdem formæ nomen, cujus alia sunt, sonum denotantia, λιγυρὸς, μινυρὸς, καπυρὸς, et similia. [De ipso verbo vide D'Arnaud, Animadv. Crit. p. 191. E. S.]

Κίρκος circus. Ortum est à κίρω, quod vicinum verbo κείρω. Communis autem origo est κέω, κίω. Et κίρω quidem vicinum videtur verbo γύρω, cujus origo γύω. Eadem autem ratione, ut à γύρω ortum γῦρος significat motum rei in se redeuntis, sic nostrum κίρκος circum significare videtur. [Pro κίρκος, per trajectionem literarum, dixerunt etiam κρίκος. Vide omnino Kœn. ad Corinth. p. 165. 166. E. S.]

Κὶς vermis, in frumento nascens. Dici videtur à κίω, ea nempe notione, quæ conspicua est in κείρω carpo, abrado.

Κίσσα pica. Haud dubie nomen accepit à verbo κίω. Nescio tamen, quæ fit ratio significationis, nisi repetere velis à cupiditate, qua quævis appetat. [" A κίω est κίσω moveo. Ab eodem est κίσσα pica, κίχλη turdus, et κίγκλος motacilla: propter motum frequentem caudæ et totius corporis earum avium." Menagius, Jur. Civ. Amœn. p. 339. E. S.]

Κισσὸς hedera. Et hoc ortum haud dubie à κίω, forte ab ambiendo dictum. [" Est et κισσὸς hedera à κίω, ut ἕρπυλλος, serpyllum ἀπὸ τοῦ ἕρπειν, à serpendo. Sunt enim hederæ sequaces, ut loquitur Persius, et ut Catullus et Virgilius, errantes." Menag. Amœn. p. 339. E. S.]

Κίστη cista. Dicitur à cavitate, qua veluti turget, nomine orto à κίω moveo in ambitum. Vide quæ alibi, de similibus vasorum nominibus, dicta sunt.

Κιχέω assequor, invenio. Verbum reduplicatum est à χέω capio, accipio. Χέω autem, vicinum verbo χάω, unde ortum χανδάνω, itidem notans capio. Sunt autem hæc, ipsa vicinitate literarum κ et χ, verbis κέω, κίω, similibusque cognata. [Verbum κίω pp. significat venio, vel veniendo abeundove, me moveo. A κίω est κίχω, κιχέω; ut in κιχεῖν φεύγοντα assequi fugientem. A κίχω etiam κιχάω, κιχάνω. Apud Apollonium Rhodium Nemesis dicitur κιχάνειν hominem, qui scelera commisit, adeoque nocentem. T. H.]

Κίχλη turdus. Forte ortum est à verbo κίχω, unde κιχέω, de quo modo dictum.

Κίω vado, eo. Verbum originale ipsum est, quod notione sua convenit cum vicinis κάω, κέω &c. ut et cum χάω, χέω &c. præterea cum verbis ἄκω, ἴκω, ἵκω, et similibus. [Lege sis Platonem de hoc verbo, in Cratylo, p. 426. et confer supra in κιχέω: porro, quæ cel. Lennepius dedit, Proœm. ad Anal. p. 10. E. S.]

Κίων columna. Proprie participium est verbi κίω, significantis inter alia tendo in altum: quæ notio manifesta in verbo vicino κηκίω, quod est in altum exsilio. Inde κίων eximie columna in altum exsurgens.

[Κλάγγω clango. Grammatici dicunt, verbum hoc esse factum à sono. Verum productum est ex καλάγγω, oriturque à καλέω, καλάω &c. Notat autem vocem sonitumque edere. Hæc enim frequens est verborum productiorum ratio, ut verbi primitivi vim virtutemque cumulent. T. H.]

Κλάδος ramus. Ortum est à κλάω infringo. Videtur sic dici à flectendo. De verbo autem κλάω postea dicetur.

Κλάζω clango. Factum à sono videtur, ut alia similia. [Sed vide T. H. ad κλάγγω. Proprie dicitur de aquilis. Conf. Valck. Animadv. ad Ammon. l. 3. p. 238. E. S.]

Κλαίω lacrymor, ploro. A simpliciori κλάω, quod, à sono factum, non multum differt à verbo καλέω, vel καλάω, et forte hinc per contractionem formatum est.

Κλαμβὸς redditur mutilatum. Forte oritur à κλάω frango, infringo. Inde nempe factum κλαβὸς producere κλαμβὸς potuit.

[Κλὰξ, κλακὸς clavis. Vox Dorica, respondens communi κλεὶς, legitimo more ducta est à κλαξῶ. Hesychius habet κλᾶξαι, κλεῖσαι. Vide plura ad Valcken. Adnotat. ad Adon. Theocr. vs. 33. p. 334. 335. E. S.]

[Κλαυσιᾶν stridere. Hoc verbo pp. indicatur januæ gementis strepitus λεῖος καὶ ἄρροιζος. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 415.]

Κλάω frango. Ortum est ex κελάω, quod à κέλω, unde κέλλω allido. Inde ad duritiem siccitatemque transfertur: à qua notione dein illa frangendi nata videtur. [A Græcorum Κλάω, contracto ex Καλάω, haud dubie sunt Latina calamus, calamitas, clades pp. de ramis arborum fractis, quin et clamo, pp. de voce fracta et interrupta. &c. E. S.]

Κλείω claudo. Vidimus supra, verbum καλύπτω, ejusque originem κάω, vel κάλω, à motu transiisse ad ambiendi obtegendique notionem. Similiter nostrum κλείω, per varias formas inde ortum, ab ea ambiendi notione videtur accepisse eam claudendi, obserandi. Idem autem verbum κλείω, quando significat dico, prædico, celebro, convenire fere videtur proprie cum verbo, supra memorato, κλάω, quod factum vidimus ex καλάω, cui vicinum καλέω, significans voco. Hinc, uti κλάω, peperit κλητὸς vocatus, sic à nostro κλείω est κλειτὸς, pp. quidem etiam vocatum notans; inde tamen, ut ipsum κλείω, ad celebritatem nominis transfertur, notatque celebrem, clarum.

Κλέπτω furor. Videtur dici à tegendo, quod clam fit et tecte, verbo orto à κλέω, de quo modo dictum ad κλείω. Inde nempe κλέπω peperit κλέπτω. [Κλέπτω contractum est ex καλέπτω, quod idem ac καλύπτω. Vide Aristophanem in Pluto, vs. 17. ibique Berglerum, et conf. omnino Periz. ad Ælian. V. H. l. 3. p. 47. E. S.]

Κλεωνία herbæ genus est. Proprie autem nomen est fœmininum à masc. κλεώνιος, quod à nomine κλέων: hoc autem, forma tantum, diversum ab usitato κλὼν, quod notat ramulum: ut suo loco dicetur.

Κλῆμα palmes. Derivatum est à verbo κλάω infringo. Dicitur autem à flexilitate [sive fragilitate.]

Κλῆρος sors. Ortum à verbo κλάω, κλῆρος, ut à χάω, χῆρος. Ceterum pp. significat fragile, atque inde durum: quæ notio viget in derivato σκληρὸς durus. Inde κλῆρος calculum eximie durum notat. Unde porro transfertur ad sortes, in quibus calculorum usus. Hinc autem denuo ad hæreditatem, quod, in ea ercisunda, sorte utebantur veteres. [Conf. Græv. ad Hesiod. Ἔργ. vs. 339. E. S.]

Κλίβανος clibanus: et quidem eximie, in quo hordeum coquitur. Antiqua forma hujus vocis, Atticis usitata, κρίβανος est. Lambda nempe, in quibusdam vocabulis, loco Rho adhibita fuit ad imitationem blæsorum. Κρίβανος autem compositum videtur ex antiquo κρὶς, cujus loco usitatum κριθὴ hordeum et nomine βάνος, quod peperit vocem βαῦνος, nec non βάναυσος, caminus, de quibus supra dictum.

Κλίμαξ scala. Proxime derivatum videtur quasi à verbo Κλιμάσσω, significante per declive tendo vel descendo. Ortum nempe est à κλίμα, quomodo dicitur quidquid declinatum est et declive. Unde porro generatim notat inclinationem, declivitatem. Hoc autem à verbo κλίνω est, cui respondet Lat. clino. [Vide mox in ipso hoc verbo.] Ejus simplicior stirps spectanda cernitur in supra memorato verbo κλείω, quod quasi inclinando claudo est.

Κλίνω, clino. Generatim significat inclinare, deflectere. Speciatim autem cœlo, vel potius soli et sideribus tribui potest: unde κλίματα certæ regiones cœli vocantur. De sole usurpatum plene dici solet: v. gr. τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν ἑσπέραν κλίνοντος sole ad occasum inclinante. Confer modo

dicta in κλίμαξ. [Ceterum dubitari vix potest, quin κλίνω sit à κλίω, contracto verbo ex κελίω, à stirpe κέλω impello. E. S.]

Κλόνος motus hominum tumultuantium, et quidem, proprie, in varias vias se flectentium et inclinantium. Proxime enim hoc descendit à κλόνω, sive mavis κλίνω, cui vicinum κλίνω inclino. [Ceterum à κλόνος est κλονέω, quod perquam eleganter adhibuit Hesiodus, in Asp. vs. 317. de piscibus lascivientibus. Vide ibidem Guyetum. E. S.]

Κλύζω abluo. Proprie dicitur de vasis, quæ aqua immersa abluuntur; et factum est à sono, qui editur vasis, in aquam injectis. [De κλύζεσθαι vide Auctorem, in Animadv. ad Coluth. vs. 205. p. 110. 111. et A Schultens de Def. Ling. Hebr. p. 189. collatis, quæ habet Valck. ad Theocr. Idyll. 1. 140. p. 37. E. S.]

Κλύω audio. Videtur notionem hanc accepisse ab inclinatione capitis, quod est auscultantium: ut ita sit vicinum verbo κλίω, unde κλίνω clino ortum.

Κλώζω factum est à sono graculorum, quorum voci proprium est.

Κλώθω neo, glomero. Ortum est à verbo κλόω, quod, vicinum verbo κλίω et κλίνω, notionem habet ab inclinando, inflectendove.

Κλὼν ramulus, surculus. Proprie vox Participialis est à verbo κλῶ, quod vicinum verbo κλέω et κλάω, de quo dictum supra ad vocem κλάδος. Dicitur, nempe, à flexilitate vel ab infringendo.

Κνάπτω vellicando expolio, carmino. Ortum est à simpliciori κνάω: quod vide suo loco. Illud autem notat rado: unde nostrum κνάπτω eximie tribuitur fullonibus, qui pannum radendo expoliunt. [Conf. omnino Stephan. Append. col. 1239. et mox infra in κνάω. E. S.]

Κνάω rado. Oritur à κινάω, quod à κίνω. Hoc autem ortum vidimus à κίω. A movendi, impellendi, pungendive notione ea radendi potestas verbo nostro adjuncta est. Inde autem ad pruritum quoque transfertur. Idem vir celeberrimus alio loco. A verbo κίνω, unde κινέω moveo, vel à vicino κένω, significante pungo (unde κέντρον stimulus) verbum est contractum κνάω, et inde κναίω, aliaque forma κνήθω. Notat autem κνάω pp. rado, scalpo: unde ejus derivata ad fullones translata fuerunt. A derivato, nimirum, κνάπτω nomen κναφεὺς fullonem notat, peperitque alia derivata, in ea arte propria. Porro à radendi notione verbum κνάω, vel κναίω, non raro transfertur ad prurientes præ amore, quemadmodum etiam compositum προσκνᾶσθαι. Alia ratione res aliqua dicitur κναίειν, vel ἀποκναίειν, eodem modo, ut apud Latinos pungere, quando intelligitur aliquem, quocumque modo, excruciare, eique dolorem adferre.

Κνέφας caligo, tenebræ. Origine sua convenit cum νέφος, quod Latinorum est nubes. A verbo nempe νέφω, vel νέπω, obtego, (ut alibi dicetur) duplex nomen est νέφας et νέφος. Prius peperit κνέφας, præfixo κ, ut in multis fieri solet. [Vide Analog.]

Κνῆκος cnecus, seminis cujusdam genus. Ortum videtur à κνάω rado: de quo verbo dictum est supra.

Κνήμη tibia, crus. Oritur à verbo κνάω rado: de quo dictum supra. Inde Κνήμη pp. dici potest quicquid radendo politum est: unde eximie os cruris sive tibia sic vocatur; ob glabritiem, nempe. Inde, propter similitudinem quandam, translatum quoque fuit ad radios rotarum designandos. [Κνῆμος pp. significat durum et rasile, à verbo κνάω rado. Hinc κνήμη pp. dicitur durum os tibiæ. Porro nomina ossium corporis humani ad alia quævis artificia transferuntur. Itaque et nostrum κνήμη pro tibicine sive fulcro quovis positum. Etiam columna, tectum sustinens, vocatur κνήμη: κνῆμαι vero rotundi illi pali, qui ad rotam in axe sustentandam extenduntur. A κνήμη est κνημὶς, quæ vox notat integumentum tibiæ: quare ocreæ, quibus, vel crus integrum, vel anteriorem partem, id est, tibiam tegebant, vel velabant, κνημίδες appellantur. T. H.]

[Κνίζω pp. vellico. Vide Schult. Orig. Hebr. t. 2. p. 27. et confer mox infra in κνίσσα. E. S.]

Κνίσσα nidor. Verba vicina sunt κνάω, κνέω, κνίω, κνύω, κνήθω, κνίζω, κνύζω, et similia. A verbo κνίζω, vel vicina forma κνίσσω, derivatum nomen nostrum κνίσσα, id pp. dicit, quod, quasi radendo, nares faciat prurire, adeoque id etiam, quod nares odore perstringat, et pruritum veluti excitet; unde eximie nostrum κνίσσα de nidore ponitur. [Κνίσσαι apud Hesychium, inter alia glossemata, est λυπῆσαι molestiam creare; ut κνίζει idem quod λυπεῖ, et κνίζων, λυπῶν qui molestia afficit, vel molestia afficiens. [An inde κνίσσα nidor, quasi molestiam creans, molestia et sensu doloris oculos in primis afficiens? E. S.] Verba κνάω, κνέω, κνίω contracta sunt ex κενάω, κενέω, κενίω: nam, inter κ et ν, sæpe eliditur vocalis brevis ε. Jam vero primitivum κένω, in tertia Præteriti perfecti passivi, habet κέκενται: hinc κεντὸς, et inde verbum κεντέω pungo. Ergo κνάω, κνέω, κνίω, notant pungendo rado: estque in tribus his verbis talis radendi significatio sita, ut aliquis simul pungat. Inde adeo κνίζειν pungere, pungendo radere. Ponitur duplici modo. Primum dicitur κνίζειν ἐρῶντα vel ἐραστὴν, qui amatorem pungit, id est, levibus offensiunculis et rixis ad majorem amorem incitat: dein κνίζεσθαι pro amore compungi, et captum esse, ut ait Plautus. T. H.]

Κνώδαλον bestia, animans. Nescio an sit repetendum ab ὀδὸς, cujus loco in usu est ὀδοὺς dens: de quo vocabulo infra dicetur. Inde nempe est ὠδὸς, et præfixo ν, νωδὸς, significans vel dentibus privatum (quo sensu senum epitheton est) vel notans dentatum, sive dentibus multis instructum. Litera ν, vocabulis ita præfixa, habet vim vel privandi, vel intendit significationem. Hac ratione à νωδὸς derivatum νώδαλος, scilicet θὴρ, feram notaret, dentibus multis instructam, vel validissimis præditam dentibus. Jam vero præfixa κ, neutrum κνώδαλον, scil. θηρίον, substantive positum, eximie videtur usurpatum fuisse de bestia quavis, præsertim marina, rapaci, et voraci, à multitudine dentium validissimorum. [Magis placent, quæ de hoc vocabulo dederat Bochartus, Hierozoici p. 1. lib. 3. p. 979. et in Indice subjuncto (laudata etiam à summo Schrœdero in Obss. ad Orig. Hebr. p. 216.) breviter hic à nobis excerpenda. "Hebræo [illegible], inquit, respondet Gr. κνώδαλον, etiam à motu factum, pro κινώδαλον—ἀπὸ τοῦ κινεῖσθαι. Nec de terminatione laborandum, quum ad formam nominis pertineat, quod vox desinit in δάλον. Ita enim à δαίειν fit δαίδαλος—à σκάζειν, σκάνδαλον" &c. Plura vide apud ipsum Bochartum, l. l. E. S.]

Κοάλεμος stolidus. Est ejusdem formæ nomen, atque ἰάλεμος, et Græcæ quoque originis videtur esse: caussam tamen ejus non satis perspicio. [Conf. infra in κόβαλος.]

Κοὰξ coax. Vox ficta ad similitudinem soni ranarum.

[Κοάω intelligo. A celeritate arripiendi, atque adeo percipiendi dici potuit: ut stirps sit κόω. De quo mox, in voce sequenti. E. S.]

[Κόβαλος vafer, maleficus. Videtur vox esse ejusdem originis ac præcedens κοάλεμος, inserto nempe β, factum à κόαλος, unde productius κοάλεμος. Stirps κόω, quod verbum cel. Lennep. infra in κόπτω, et alibi, notionem movendi celerius &c. habuisse, suspicatur. A motu isto celeri notio versutiæ, et stoliditatis facile desumi potuit. E. S.]

Κόγχη concha. Dici videtur ab adhærendo in scopulis, voce derivata à verbo ἔχεσθαι adhærere. Inde, nempe, ὄχη, et inserto ν, ut sæpe fieri solet, ante literas palatinas, ὄγχη: hinc autem, præfixo κ, κόγχη, quasi dicas, quæ adhæreat. [Κόγχη est fœm. forma à masc. κόγχος, quod pp. videtur notasse cavus, vel cavatus. Stirps κόω, cognata alteri κάω, unde κάϝω, cavo. Hoc certum est, κόγχους dictas fuisse cavitates illas, in quibus oculi latent: etiam hemicranium seu calvam capitis, et umbonem clypei, κόγχον appellari, in quibus omnibus notio cavitatis satis conspicua. E. S.]

Κοΐ. Vox ficta ad imitationem soni porcellorum: unde quoque verbum κοΐζειν vocem porcorum imitari, grunnire.

Κοιλία venter. Dicitur à cavitate, quod nempe cibi et intestinorum receptaculum est. Ortum est à κοῖλος cavus, quod vide.

Κοῖλος cavus. Proxime oritur à κοίω, vel κόω, quod à motu (quemadmodum alia vicina) ad notionem ambiendi, obtegendi, tumendi, cavandique transiit. Inde nostrum κοῖλος eximie cavum significat, quod veluti turget et septo ambitur: atque sic generatim cavum est. [Κοῖλος pp. notat eam cavitatem, quæ in rotunda quacumque re invenitur. Contrahiturque illud ex κόϊλος, quod à primitivo κόος. Nec tantum antiquitus dicebatur κόος, sed et κάος, de cavitate profunda. A κάος, interposito digammate Æolico, fit κάϝος, cavus. Veteres Latini itidem dixerunt cœlus: unde cœlum etiam à cavitate nomen habet. Est autem κοῖλος frequens navium epitheton. T. H.]

Κοιμάω dormire facio. Proxime est à κοῖμα, quod non, nisi forma proprie, differt ab usitata voce κῶμα, qua somnus profundus notatur. Utriusque origo est κόω, quod convenit cum κέω, unde oriri vidimus verbum κεῖμαι. Inde κοιμάω est somnum facio, ad somnum compono, dormire facio. [Tanquam diversæ originis vocabula in Lexicis prostant κῶμα sopor altus, κώμη pagus, κῶμος comessatio. Formari debuerunt hæc omnia à κέκωμαι, prima Præteriti perf. pass. verbi κόω, quod nusquam invenitur; nomen autem κόος formari debuit à κέκοα, Præterito medio verbi veteris κέω: unde κέομαι jaceo superest apud Homerum, Il. X. 510. Odyss. Λ. 340. Jam vero in κέομαι filum reperitur, cujus ope se quis expediat, ex Grammaticorum labyrintho. Κέομαι est jaceo. Activum itaque κέω; in veteri lingua, significare debuit jacere vel cubare facio, reclino alterum: quin imo, à κέω ductum, κείω reperitur apud Homerum. Hinc κεῖμι ortum et κεῖμαι, quod, reliquis obsoletis, in usu remansit. Porro à κείω Præteritum Medium fluxit κέκοια, et contractum κέκῳα. Hinc descendit vox κῷος, superstes in voce Homerica ὀρεσκῷος, qua fera dicitur, in monte cubans. Il. Α. 268. Od. Ι. 155. Pari ratione, vinculum collare, sive quo collum captivorum includebatur, Græcis dicitur κλῳὸς à κέκλῳα, vel κέκλοια, verbi κλείω claudo. A forma κοίω, vel κοΐω, in Præter. pass. κέκοιμαι, vel κεκοῖμαι, in tertia pers. κέκοιται, orta est vox usitatissima κοίτη cubile. A prima Præteriti hujus pass. formatum κοίμη, quod peperit tamen verbum usitatissimum κοιμάομαι dormio, pp. jaceo, vel recubo, somni capiendi gratia. Activum κοιμᾷν significat alterum consopire sive reclinare. Denique à κεκόϊμαι contracta forma fluxit κέκῳμαι: hinc nomina orta sunt κῶμα, κώμη, κῶμος, quibus, quum iota non amplius subscriberetur, origo fuit obscurata. Κῶμα est sopor altus: quam vocem adfirmavit Georg. Arnaldus, in Miscell. Obss. vol. 5. p. 391.—Κῶμος comessatio proprie sopor est altus, sive is status, quo quis, vino gravatus, somno prostratus jacet: κώμη vero est in usu vicus vel pagus. In antiqua Græcia, quum omnes essent agricolæ, vel pastores, sic locus dicebatur, quo pastores sub noctem cubitum se recipiebant, postquam diem in agris cum armentis contrivissent. L. C. V.]

Κοινὸς communis. Nescio an sit repetendum à jacendo, et quasi omnibus expositum esse. Ut ut est, certum videtur, oriri à κόω, quod vicinum verbo κέω, et similibus.

Κοίρανος princeps. Haud dubie est pro κόρανος: hoc autem à κὸρ, ut κάρανος, à κὰρ, quæ vox posterior, in dialecta Ionica, olim idem significavit, quod κοίρανος princeps. De voce autem κὸρ et κὰρ alibi dictum.

Κοίτη cubile. Eandem stirpem habet, quam κοῖμα, de qua dictum supra ad κοιμάω: et quidem proxime descendit à verbo κοιμὶ, quod repetendum à κόω, cui vicinum κέω, unde κεῖμαι.

[Κοίτη cubile, à κοίω. Stirps κόω. Vide in κοιμάω. E. S.]

Κόκκος granum. Olim generatim significabat granum rotundum; eximie vero tale, quo utebantur ad lanam pulcro colore inficiendam. [Originem forte habet à verbo κόω, quod cognatum κάω, unde κάϝω cavo. Vide supra in κόγχη &c. Itaque primum, per unum κ, dictum fuisse putem κόκος, ab ἔκοκα, prima Præteriti Act. verbi κόω, dein κόκκος, litera geminata, ut in κόλλα pro κόλα, λάκκος pro λάκος lacus, et similibus. De ipso autem κόκκος vide Salmas. Exc. Plin. p. 194. 195. E. S.]

Κόκκυξ coccyx, cuculus. Proxime formatum est à κοκκύζω, quo verbo vox istius avis significatur.

Κολάζω, punio. A verbo κόλω (quod idem ac κέλω vel κέλλω tundendo percutio) ortum κολάω peperit κολάζω, cum puniendi castigandique notione.

Κόλαξ. Origo haud dubie est verbum κόλω. De notione minus conveniunt Grammatici. Videtur autem ea repetenda à notione castigandi, vel vehementius tractandi, quæ, ab ista percellendi nata, tum in verbo κολάζω cernitur quodammodo, tum in primis superstes est in Latino verbo colo. Id enim proprie notat cum cura tractare, et quidem ita, ut ex eo, quod tractes, fructum percipias et utilitatem. Inde jam κόλαξ pp. dici potuit is, qui diligenter aliquem colat. Usus autem voluit, ut, in deteriorem acceptum partem, significaret adulatorem, assentatorem. Alio loco cel. Lennep. "Videtur vox κόλαξ orta à κολάπτω, vel forma vicina κολάσσω, significante allido, allidendo adhæreo. Cernitur, nimirum, notio ista adhærendi in simpliciori κόλω; unde, geminato λ, nomen κόλλα gluten, et inde formatum verbum κολλᾶσθαι, id est, tanquam glutine adfixum adhærere."

Κολάπτω tundo, excavo, incido. Ortum est à κόλω, ratione significationis manifesta, quæ est à percellendo, percutiendove. [Hinc porro κόλαφος colaphus, alapa, quæ infligitur. E. S.]

Κόλαρις genus animalis. Nomen videtur ortum à κόλω, de quo jam dictum.

Κολεὸς vagina. Componi vox potest cum nomine κοῖλος cavus. Notionem enim habet ab excavando: quæ significatio quoque conspicua est in κολάπτω, et aliis in locis jam est explicita. Origo κόλω, vicina forma alteri κέλω, similibusque. [Etiam, Hesychio teste, κολεὸς, idem notat, quod λάρναξ, ὑδρία s. loculum, hydriam: in quibus notio cavitatis clare deprehenditur. E. S.]

Κολεραὶ, sc. ὄϊες, glabræ oves. Est à masc. κολερὸς, hoc autem à κολὸς decurtatus, mutilatus: quod à κόλω percello, percutio; unde ortum verbum κολούω, de quo vide suo loco. Hinc igitur κολεραὶ oves eximie dicuntur, quæ brevem habent lanam, et quasi decurtatam.

Κολετράω proculco. Proxime descendit ab antiqua voce κολετρὸν, qua significari debuit instrumentum tundendo mutilandove aptum. Hinc igitur verbi nostri explicanda notio, de qua dissentiunt Grammatici. Origo est κόλω, unde oriuntur κολέω, κολύω, κολάπτω, κολάζω, et similia.

Κολίας genus piscis. Forte à cavitate nomen habet.

Κόλλα gluten. Oritur à κόλω, vel κόλλω, quod idem ac κέλλω, cello, allido: unde glutinandi notio. Itaque κόλλα pp. significaverit rem, qua quid allidendo alteri adjungas, unde in usu idem sonat, quod gluten. Porro à κόλλα factum est κολλάω adglutino, et hujus Medium κολλᾶσθαι pp. adglutinare vel adglutinando se adjungere. Usus hujus verbi Medii frequens est de hominibus, quocumque modo ad alios se adjungentibus, eosque studiose sectantibus. Ita v. gr. discipuli, studiose præceptorem sectantes, ei dicuntur προσκολλᾶσθαι &c.

Κόλλοψ. Proprie sic dicitur clavicula, qua impacta res continetur, voce orta à κολόπτω. Utrumque enim dicitur, κόλοψ et κόλλοψ. Verbum κολόπτω autem, forma tantum, diversum est à κολάπτω, et communem habet originem κόλω. Ratio significationis manifesta est; à tundendo, nempe, repetenda. Latius autem patet vox κόλλοψ, quumque notet id quo res contineantur, eximie quoque sumtum videtur pro glutine, et inde pro corio duriore, quod est in cervicibus bovum, unde gluten sit.

Κόλλυβος species numismatis est. Origo haud dubie eadem quæ vocis κόλλοψ, unde forte non multum differt

proprie. [Plura de hac voce et aliquot vicinis dedit Salmas. in libro de Usuris p. 494. ss. E. S.]

Κολλόρα panis genus. Dici quoque id videtur à conglutinando; ut adeo eandem habeat originem, quam vox κόλλα similesve.

Κολλύριον, sive κολλούριον, Collyrium. Medicamenti genus est. Vox composita est ex κόλλα et οὔριον, quod à nomine οὐρὰ cauda, et proprie dicitur sic medicamentum in longum, caudæ instar, ex rebus glutinosis productum. [Vide plura in Stephani Append. col. 1257. 1258. Nescio tamen an vox κολλύριον, (sive paullo densius pronuntiatum κολλούριον) potius sit formæ diminutivæ, ductæ à simpliciori voce κόλλυς sive κόλλυρ, quemadmodum literæ finales ς et ρ permutari solebant. Vocem autem κόλλυς servavit nobis Etymologus, col. 120. 28. ubi comam dicitur notare quam relinquerent intonsam, diis consecrandam, hoc est, comam illam densiorem et quasi conglutinatam. Itaque ex hoc fonte κολλύριος videtur denotare potuisse densulum, compactulum, et neutro genere, subintellecta voce substantiva, φάρμακον, sive alia quadam, medicamentum (ut Henr. Stephani descriptione utar) oblongum et teres, ex liquoribus, succis, seminibus et metallicis, ad varios usus compositum, compactum cohærensque. &c. E. S.]

[Κολλυρίων collyrion, Avis quædam. Videtur vox esse ejusdem originis ac præcedens. Fortasse nomen habet à plumarum copia densa et compacta. E. S.]

Κολοιὸς graculus. Dicitur à tundendo, similive notione. Stirps κόλω, de quo verbo superius diximus. [Nisi vox ducta sit à sono harum avium. Conf. Eustath. p. 205. 6. E. S.]

Κόλον cibus. Proprie dici videtur frustum panis contusum; nomine orto à κόλω; vel vicino κέλω. [Nempe pp. est adjectivum neutr. generis, substantive positum, à masc. κόλος pp. impulsus, percussus, hinc fractus, mutilatus. Vide Iliad. Π. 117. coll. 115. 116. ubi Schol. κόλον exponit per κολοβὸν, quæ forma illi vicina est ac repetenda à productiori κολόω, unde κολοὸς et, inserto β, κολοβός. E. S.]

Κολοσσὸς Colossus, statua magnitudinis ingentis. Sic dici videtur à verbo κολόσσω, similive forma, quod idem fere ac κολάπτω tundo: de quo dictum supra.

Κολουτέα Colutea, arboris genus. Proprie fœm. est à masc. κολούτεος, hoc autem nomen verbale, à κολούω. Itaque à notione mutilandi, decurtandique, quæ in hoc verbo est, significat amputandam [sive amputatu facilem] arborem. Conf. infra κολυτία.]

Κολούω amputo, trunco, decurto. Forma præsertim differt à κολάπτω, et truncandi notionem habet ab illa incidendi, tundendive. [Vide de hoc verbo D'Arnaud Animadv. Crit. p. 60. 61. E. S.]

Κολοφὼν Colophon. Nomen proprium civitatis, cujus equitatus, fortitudinis nomine celebris, occasionem præbuit proverbio κολοφῶνα ἐπιτιθέναι Colophonem imponere. [Ita Strabo. l. 14. p. 643. Quandoquidem vero Hesychius nostrum κολοφῶνα simpliciter interpretatur per ὑψηλὸν, ἀκρωτήριον apicem, sive fastigium, longe verisimilius videri queat, κολοφῶνα ἐπιτιθέναι ad literam esse, apicem, sive fastigium imponere, ut fieri solet in ædificiis, turribus &c. E. S.] Nomen ipsum videtur natum à glutine picis, qua celeberrima fuit ista civitas: et quidem ortum est à κόλω, unde κόλλοψ. Vide supra in hac voce.

Κόλπος sinus. Dicitur à cavitate, nec pp. multum differt à κάλπη, similibusque vocabulis. Proxime ortum est à κόλος, unde κοῖλος cavus.

Κολυμβάω nato. Videtur nomen habere à motu aquæ impulsæ. Dicitur, nempe, pro κολυβάω, quod à κολύβω, similive forma. Stirps est κόλω.

Κολυτία Colytea arbor. Vide in κολουτέα.

[Κόλω Stirps ipsa est, unde tot derivata jam commemoravit cel. Lennepius: quem vide in κολάζω, κόλαξ &c. Verbum hoc integrum fere nobis servavit lingua Latina in suo colo, colui, cultum, colere: ubi unum tantum hoc observandum est, Præteritum perf. colui, pro colevi, esse à forma propagata coleo; ut monui est pro monevi à moneo, dolui à doleo &c. Jam vero si conferas κέλω, κέλλω (quod, nostro quidem judicio, ex cognatione literarum κ et π, respondet Latinorum pello) facile apparebit, verbum obsol. κόλειν pp. idem fuisse, quod κέλλειν, id est, pellere, impellere, impellendo agere. (Vide supra in κέλευθος, et κέλλω.) Hæc proprietas impellendi, vel impellendo agendi aliquatenus deprehenditur, in phrasi Lucretiana (l. 5. 1144.) colere ævum, et Plautina (Rud. 1. 5. 24.) colere vitam, id est agere ævum, agere vitam: sed multo fortius sentitur vis illa primigenia pellendi, dicam, an cellendi, in Præterito et Supino verbi compositi percello, perculi, perculsum: ubi jam manifeste illud culi et culsum desumtum est à culo sive colo nostro, quæ, etsi vocalibus o et u diversa, tamen eadem verba fuisse oportet, ut in tolo (tollo) tuli &c. Quorsum egregie quoque faciunt, quæ cel. Lennepius alio loco observabat, "vocem Βουκόλος compositam esse ex βοῦς bos, et κόλος, quod à verbo κέλω, vel κέλλω, Lat. pello, impello. Itaque βουκόλον esse dictum, quasi agitatorem boum &c." Porro à κέλω vidimus supra esse κελεύω, quod proprie est impello, atque adeo jubeo aliquem. Atqui hoc ipsum colo fortasse idem quoque est, quod κελεύω jubeo vel volo, in loco vexatissimo Plauti (Amph. 1. 1. 51.) Hem! nunc jam ergo: sic colo, ubi Lambinus, ex conjectura, restitui cupiebat, sic volo. Ceterum præcepit auctor noster, in verbis κολάζω, κόλαξ, κολάπτω &c., stirpem κόλω habuisse notionem vehementius tractandi, tundendique, quæ, ab ista percellendi nata, cernatur in primis in Lat. colo, colere," nempe, quando dicunt, colere agrum &c. Itaque ne nimii simus, hic puto desinendum. E. S.]

Κολωνὸς tumulus. Dicitur à κόλος, cujus origo κόλω est. Forte à tumore, quo terra veluti turgeat: ut sic nomen habeat à turgendo. [Etiam in forma fœm. κολώνη absolute dicitur, ut Il. Β. 811. Δ. 710. ubi αἰπεῖα κολώνη. Conf. Hesychius, in voce, et Eust. p. 351. 2. 4. 880. 28. E. S.]

Κόμαρος Arbuti genus. Ortum est à κόμα sive κόμη coma: quasi dicas semper comam habens, semper virens.

Κομέω curo. Ortum videtur à κόμω, quod à κόω: hoc autem à notione ornandi (de qua jam supra dictum alibi) idem significat, quod Lat. como, tum etiam, à notione curvandi, idem quod porto, gesto: quæ vis conspicua est in derivato κομίζω. Inde, ad curam translatum, est nostrum κομέω. [Ipsum Latin. curvo pp. est Gr. κύρϝω, hoc autem, Digammate Æolico inserto, factum à κύω et κύρω, cum pp. vi tumendi. Κύρω dein dedit κυράω, κυρῶ Lat. curo, curare. Κόω vero et κύω, quum stirpes cognatæ sint, facillime hinc elucet mira adfinitas inter Gr. κομέω et Latina curo, curvo. Vide omnino T. H. infra in κορωνίς. E. S.]

Κόμη coma, vel comta cæsaries. Stirpem vide ad verbum κομέω. [Κόμη, nempe à 1. Præter. pass. verbi κόω pp. tumeo, vel turgeo, pp. notat densos et turgentes capillos, ut Odyss. Ψ, 158. quare etiam de frondibus densis olivæ adhibetur ibid. vs. 195. E. S.]

Κόμμα segmen, fragmentum. Ductum est à κέκομμαι, prima Præt. perf. Pass. verbi κόπτω, sive potius, à simpliciori ejus forma κόπω, ut à τύπω pp. est τέτυμμαι, pro τέτυπμαι. E. S.]

Κομμὸς ornatus nimius, præsertim adscititius. Ortum haud dubie est à κόω, vel κόμω orno, [quo pacto κομμὸς hocce foret, per reduplicationem literæ μ, pro κομὸς, qualem reduplicationem Grammatici Hebræi dicerent *dagesch* forte emphaticum:] ubi autem κομμὸς planctum notat, recte repetitur à κόπτω tundo. [De κομμοῦν, et Lexicographis ignoto ἐπικομμοῦν, vide Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 398. E. S.]

Κόμπος crepitus. Dicitur pro κόπος, quod à κόπω, vel κόπτω: de quo suo loco. [Aprorum dentibus tribuitur ab Homero, Il. Λ. 417. Μ. 149. tum etiam hominibus saltantibus, humumque pede pulsantibus, Od. Θ. 380. ex quo posteriori usu proprietas et origo verbi magis elucent. Vide etiam Il. Μ. 151. E. S.]

Κομψὸς scitus, elegans. Ortum est à κόμπτω, quod à κόμω, Lat. como. [Itaque κομψὸς pp. erit Lat. comptus ἄκομψος autem incomptus. E. S.]

Κόναβος sonitus, et quidem proprie earum rerum, quæ allisæ cum fragore rumpuntur: à quo sono vox facta est. [Vide omnino Od. Κ. 121. 122. Itaque κοναβίζειν pp. notat sonum fractum, et identidem interruptum, edere, Od. Κ. 399. Etiam dicitur de ære resonante, ut Belg. *Kraaken*. Il. Φ. 255. E. S.]

Κόνδυλος tuber in articulis digitorum. Videtur dici à turgendo, et quidem proxime oriri à nomine obsoleto κόνδος, quod ortum à κόω, vel κόνω: unde quoque Lat. condo. [A κόνδυς isto obsoleto videtur superesse neutrum κόνδυ, poculum notans decem cotylarum. E. S.]

Κονέω festino, curro. Proxime est à κόνος. In compositis, ut διακονεῖν &c. dicitur is, qui festinat, sedulus est: nomine orto à κόνω, vel κένω, celeriter moveo, stimulo, ut alibi dictum. Alio loco vir celeberr. "Διάκονος Diaconus. Vox composita est ex διὰ et κόνος: quod repetendum ab obsoleto Præter. Medio κέκονα, verbi κένω. A verbo autem κένω supersunt nomen κέντρον, stimulus, et verbum κεντέω stimulo: quæ notio stimulandi in primitivo κένω etiam spectanda est. Inde jam διάκονος, vi præpositionis διὰ, pp. notat eum, qui usque se stimulet, sc. ad opus, unde eximie ministrum notat sedulum in opere; et latius quemcumque ministrum."

Κόνις pulvis. Forte sic dicitur à levitate, qua movetur, nomine orto à κόω moveo. [Notandus hac occasione error librariorum, in Proverbio, quod efferunt, Πάντα ἡμῖν μία κόνις "uno pulvere omnia perficimus:" pro quo legendum esse, Πάντα μία Μύκονος, probavit T. H. ad Luciani Νεκρ. 1. 3. p. 334. 335. E. S.] A κόνις hocce repetendum est compos. κονιορτὸς pulvis. "Vi suæ compositionis pulverem notat pedibus excitatum. Alludit Homerus ad Originem, in Iliad. Δ. 151. Ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη, Ἐκ πεδίου τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων Sub ipsis autem excitatus est pulvis, E campo, quem excitabant grave-strepentes pedes equorum. Formata est vox ex κόνις et ὄρτος: hoc Latinum est ortus, ut Lat. orior à Græco est ὄρω. L. C. V.]

[Κόνος sive κῶνος. Proprie idem est, quod Lat. conus. "Significat autem quidquid fastigiatum sit, aut in acutum exeat. Hinc ornamentum muliebre, quod auribus appendebatur, à forma ita dictum, quia conum sive κῶνον referebat." Vide Toup. Emend. in Suid. P. 2. 106. et conf. mox in κοντὸς, et infra in κῶνος. E. S.]

Κοντὸς contus. Ortum haud dubie à κένω stimulo; [adeoque vicino alteri κένω, unde κέντρον &c. E. S.] Unde facile apparet significationis ratio.

Κόπρος stercus, fimus. Proprie dicitur à nomine κόπος, vel κοπή: quo vocabulo (ut alibi vidimus) designatur stabulum. κόπρος igitur [pro κόπερος] est, quasi, ad stabulum pertinens.

Κόπτω tundo, scindo. Oritur à κόπω, quod ortum à κόω, cui vicina sunt κέω, κάω, quibus, cum movendi, tum cellendi, percellendi, similesque significationes sunt. His autem vicina tundendi, scindendique notio.

Κοράλλιον corallium. Dicitur pro κοράλιον, et hoc à κόραλος, quod videtur compositum ex κόρος et ἁλὸς, significatque, quasi, surculum maris: ut est corallum. De vocibus autem κόρος, et ἅλς, ἁλὸς videndum suis locis.

Κόραξ corvus. Dicitur à sono rauco, quem edere solet ista avis. Formatum, nempe, vocabulum est à verbo κοράζω, quod non multum differt à κράζω, factum quoque à sono. Peperit autem nostra vox verbum κορακίζω, isti avi proprium. [Vide aliam etymologiam vocis corvus infra, in voce κορωνίς.]

Κόρδαξ cordax. Est genus saltationis. Haud dubie orta vox est ab obsoleto verbo κορδάζω, quod non nisi forma videtur differre à κραδαίνω vibro. Est, nempe, utrumque compositum: et quidem κορδάζω ex nomine κὸρ, quod supra jam aliquoties vidimus, et verbo δάζω: alterum vero κραδαίνω ex κρὰ, et δαίνω. Vidimus autem jam alibi, vocabula κὸρ et κρὰ vicina esse, et utrumque significare summum alicujus rei et quasi apicem. Δαίνω vero et δάζω communem habent stirpem δάω, cui vicina sunt verba δίω, δόνω, δονέω, et similia, motus vehementioris significationem habentia. Hinc κραδαίνω quasi apicem movendo vibrare notat: κόρδαξ autem eximie genus saltationis est, quod varias habet gesticulationes. [Displicet mihi quidem nonnihil resolutio ista vocis nostræ κόρδαξ in duas partes. Quid, si syllaba αξ terminationem meram nobis sistat, qualis Græcis æque familiaris est, ac Latinis in dicax, fugax, mordax et plurimis ejusdem formæ vocibus? Hoc pacto κόρδαξ nostrum fuerit à κόρδω verbo obsoleto; quod à κόρω, ut χορδὴ à χόρδω. Ad veram autem originem inveniendam, adjumento erit observatio Hemsterh. in voce κορωνίς. E. S.]

Κορδύλη involucrum capitis. A Cypriis sic vocatur, nomine deducto à voce κὸρ, de qua modo dictum, et verbo δύω, significante subeo. [Etiam pedum pastorale sic dicitur, quod alias κορύνα audit. An itidem compos. ex κὸρ et δύω? Vid. Lenn. de hac voce Anim. ad Coluth. p. 70. 71. Rectius tamen vocem nostram habueris pro voce simplici, atque adeo pp. adjectiva f. g. à masc. κορδύλος, quod à κορδὺς, ut μικκύλος à μικκὺς sive μικκὸς &c. Hesychius: κορδύλη· κορύνη κ. τ. λ. Quod quidem glossema satis verisimile efficit, voces κορύνην et κορδύλην unam eandemque stirpem agnoscere κόρω, et solis formis ac terminatione leviter differre. E. S.]

Κορέω verro, purgo. Dicitur à κόρος scopæ. Vocis autem κόρος variæ et discrepantes valde notiones repetendæ sunt à verborum, unde oritur, κέρω et κόρω significatione. Notat autem κέρω s. κόρω pp. in summitate versor vel emineo. Unde orta Latina verba creo, cresco. Inde jam κόρος eximie notat surculum: unde, commoda translatione, modo significat juvenculum, modo scopas, ex surculis fruticum factas: porro, à repletione, veluti ad summum, idem translatum videtur ad societatem designandam.

[Κόρη pp. pupa, puella, hinc imaguncula, qua puellæ ludunt, quin et pupilla sive pupula (forma diminutiva) id est, imaguncula in medio oculo apparens. Est forma fœm. à κόρος, quod à Præter. Medio verbi κέρω sive κείρω, et pp. notat germen novellum, Belg. *eene spruit*. De origine vide ad vocem superiorem. Conf. cel. Ruhnk. ad Tim. p. 120. et Albert. ad Hesych. V. κόρη. E. S.]

Κόρθυς acervus. Proxime quidem oritur à κόρθω: hoc autem à κόρω, quasi dicas ad summum compleo.

Κόρις cimex. Videtur dici à verbo κόρω, quasi dicas versari in summa cute vel pascere. [Stirps κόρω certissime cognata fuit alteri κέρω seco, unde κείρω, pp. tondeo, et meton. insatiabili cum voracitate edo. An hinc κόρις ab insatiabili cupiditate, qua cutim quasi secat, et sanguinem sugit? E. S.]

Κορύβας Sacerdos Rheæ. Varias hujus vocis origines tradunt veteres. Mihi videtur dici à furore, quo correpti ferebantur Corybantes: voce orta à κόρυς, et inde deducto verbo κόρυω, quasi dicas laboro capite: quod ab antiquo κὸρ repetendum.

Κόρυζα gravedo, capitis morbus. Oritur à κορύζω, quasi dicas, capite laboro: hoc autem à κόρυς, significante verticem, caput, summum alicujus rei, vel simile.

Κόρυκος sacculus, marsupium. Nescio an sit repetendum à κόρυς galea.

Κόρυμβος. In primis sic vocatur cacumen vel vertex montis. Dicitur autem pro κόρυβος, quod à κόρυς vertex, vel id quod in vertice tegat.

Κορύνη clava nodosa. Est quoque à κόρυς vertex, summum cujusque rei: unde κορύνη eximie clava, in qua multa veluti capita vel nodi sunt.

Κόρυς galea, cassis. Est à κὸς, caput, vertex: ut alibi dictum. Inde κόρυς eximie id dicitur, quo vertex tegitur, galea.

Κορυφὴ vertex. Proxime oritur à κορύπτω, quod notat verticem moveo, vertice, vel cornibus peto. [Atqui hæc significatio verticem movendi, si quidem vera sit, manifesto ducta est à κορυφὴ vertex. Itaque κορύπτω vel κορύφω (unde Adject. κορυφὸς, κορυφὴ) pp. videtur notasse idem, quod ejusdem verbi forma contracta, κρύπτω tego, obtego. Unde κορυφὴ pp. quæ, vel quod tegitur, vertex. A forma mascul. κορυφὸς est novum verbum κορυφόω in verticem attollo. E. S.]

Κοράνη cornix. Dicitur à κὸρ, vel vicino quodam vocabulo: et pp. notat quasi in summitate vel vertice versans, unde multiplices huic voci notiones tribuuntur, quæ ex Lexicis possunt cognosci. [Vide ad vocem seq.]

Κορωνὶς navis epitheton, "cujus Epitheti rationem veteres diversimode interpretati sunt. Scholiastes (Homeri ad Iliad. Α. 170.) dupliciter exponit. Primo ἐπικαμπεῖς τὰς ἄκρας ἐχούσας, ὅ ἐστι τὰς πρύμνας, quæ habent proras inflexas: altera est ἢ μελαίνας· κόρον γὰρ τὸ μέλαν, aut nigris, pice indutis navibus &c. Prior explicatio tenenda est, convenitque magis cum vocis origine. Apud veteres Græcos fuit verbum κέρω curvo, et in obliquum flecto. Ab ea potestate descendit vox κέρας cornu. Κέρω facit in Præt. Med. κέκορα, unde κόρος, κόραος, κόρανος, κοράονος, κόρνος. Hoc Adject. notavit curvum, inflexum: unde ab isto κόρος etiam oritur, ex dialecto Æol. κόρϝος, Lat. corvus, cujus inflexum oris cornu notum est. Pari modo atque cornix vocatur κοράνη ob eandem inflexionem τοῦ ῥάμφου s. rostri. Κοράνη in f. g. formabat coronam, à κόρανος. Etiam verbum est κορανάω, et κορωνιάω de equo, flexo collo superbiente.——Qua de caussa hoc ipsum κορωνιᾶν ab antiquis exponitur per γαυριᾶν. Ex his facile intelligitur, κορωνίδα navem dici, proram habentem inflexam, et curvam, quod etiam ex monumentis antiquis constat. Κορώνη præterea et κορωνὶς dicebatur circulus ille inferior teli, qui aptari solebat ad nervum, ne scil. aberraret. Hinc Græci veteres petiverunt proverbialem locutionem, qua κορώνη et κορωνὶς pro fine usurpatur. T. H.]

Κόσκινον cribrum. Haud dubie dicitur à movendo, quæ notio est verborum κίω, κάω, κόνω, et similium. Inde facta reduplicatione, et σ ante κ posito, fit κόσκινον. [Nescio an à κόω, κόσω, κόσκω sit κόσκινος? Quo pacto notio eadem movendi poterit pro primaria haberi: nisi præplaceat illa foraminum cavatorum, ut sane κόω cognatum est alteri κάω, et κάνης canistrum simili quadam gaudet origine. Vide supra in κάνης, κάω &c. E. S.]

Κοσκυλμάτια coriorum et pellium minuta præsegmina. Vox, nempe, σκύλον notat corium, à verbo σκύλω, pp. excorio. Ab eodem verbo est σκύλμα itidem corium notans, seu id quod excoriando detrahitur. Inde σκυλμάτιον diminutivum, quasi dicas, parvum corium, vel frustulum corii: facta autem reduplicatione fit κοσκυλμάτιον. Litera enim σ, quum originalis non sit, haud repetitur. De vocis autem σκύλω origine dicetur loco suo.

Κόσμος ordo. Oritur à κόω vel κόζω, quod vicinum verbo κάζω orno. Κόσμος autem ab ornatu translatum est ad ordinem. Ab utroque autem transfertur dein ad designandum cœlum vel mundum. Alio loco vir celeb. "Κόσμος pp. nihil aliud significat, quam ornatum: ortum, nempe, ab antiquo κόω orno (unde Lat. como, comtus et sim.) atque ita κόσμος tum de alio quocumque ornatu, tum eximie de ornatu muliebri à Græcis ponitur; quem Latini quoque mundum muliebrem vocant. Pythagoras autem, quum mundum et cœlum universum mirifice ornatum videret, partibusque suis omnibus apto cohærens ordine, primus hoc cœlum et totum universum (quod antea vocaverant τὸ ὅλον) κόσμον appellavit. Hoc deinceps imitati sunt reliqui Græci, ut et Latini mundum vocantes.——Eadem ex origine verbi etiam οἶκον σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον, in Evang. Lucæ 11. 25. convertas licet, ædes sordibus purgatas, et supellectili necessaria beneque ordinata instructas." [Vide omnino cel. Lennep. ad Phalar. Ep. p. 275. coll. ibid. p. 68. et Alb. et Hesych. V. κόσμος. Apud Homerum quoque, Il. Κ. 470. phrasin εὖ κατὰ κόσμον vertendam esse scite et composite, Clarkius observavit, non autem decore et decenter, quod rem non attingat." E. S.] Nempe "κόσμος pp. est ordo. Sic exercitus dicitur εἶναι ἐν κόσμῳ in ordine stare. Jam vero ordo est fundamentum ornatus; nihil enim ornatur, quod non recte ante est ordinatum. Hinc igitur κόσμος sumitur pro ornatu. Porro κόσμος τοῦ βίου ordo et elegantia vitæ; κόσμιος qui est ornatæ et elegantis vitæ. Sed propria quadam ratione cives dicuntur κόσμιοι, qui ordine vivunt in civitate, id est, cives boni. T. H.]

Κότος ira vetus et latens. Latini simultatem vocant. Videtur dici à κόω, unde nomen κῶμα somnus et sim. Hinc κότος est quasi sopitus, quod apprime convenit in notionem, huic voci subjectam.

Κότταβος dicebatur olim eximie, apud Siculos, genus lusus inter potandum. Videtur autem dici à verbo κόττω, quod dialecto tantum differt à κόπτω, tum etiam à vicinis simplicioribus κόω aliisque. Videtur autem proxime κότταβος oriri à Dorico κόττα, respondente voci Ionicæ κόττη, quod est caput, nec multum abit à voce κοτύλη, qua generatim notatur cavitas; unde patella sic dicitur. Hinc κότταβος dici potest lusus, qui patella vel lamina peragebatur: quemadmodum in isto genere lusus locum habebat. Ἀποκοτταβίζω defundo cum vi quadam, ut sonum edat. Dicitur à κότταβος, in quo genere lusus verbum proprium erat.

Κόττη caput. Oritur haud dubie à κόττω, de quo modo dictum. Hoc autem, ut modo dixi, idem quod κόπτω, quocum convenit κέπω, unde ortum κεφαλὴ caput.

Κοτύλη cavitas. Proxime oritur à κοτὺς, quod idem ac κοτὶς, et pp. diminutiva vox est, terminatione Dorica prædita. Haud dubie oritur à κόω cavo: à cavitate autem varias habet notiones, quæ in Lexicis quæri possunt. [Κοτύλη apud Græcos idem est, quod Latinis acetabulum, vel sextarius. E. S.]

Κουρὰ tonsura. Haud dubie est à κούρω pro κόρω, cognato alteri κέρω et κείρω tondeo. Hinc et Metaphorice Latinis cura dictum, censet A. Schultensius, Orig. Hebr. t. 1. p. 137. quod cor quasi attondeat, depascat, exedat; quorsum retulit illud Virgilii: Quando hæc te cura remordet. Quodsi tamen conferas observationem T. H. (in voce κορωνὶς) supr. p. 326. ex qua κόρω pp. sit curvo, cura Latinis dici quoque potuit ab onere gravi, dorsum incurvante. Ceterum vocem κούριμος, de coma, notare detonsam, non vero juvenilem, observavit Ez. Spanhem. ad Callimachi Hymn. in Dian. vs. 126. E. S.]

Κοῦφος levis. More Ionico sic pronuntiatur pro κόφος, et hoc repetendum à κόω, vel κόπω, pp. convenit cum Lat. cavus. Inde ad levitatem fuit translatum.

Κόφινος corbis. Oritur à κόφος cavus, de quo modo dictum est. [Vir celeb. L. Bos in Dissert. de Etymol. Græca, p. 37. repetebat ab Hebr. כף cavitas, vas concavum: sed ratio ista, nominum Græcorum origines ex Oriente repetendi, nostro quidem judicio, inimica est linguæ Græcæ. E. S.]

Κόχλαξ lapillus, qualis in litore solet inveniri. Proxime oritur à κοχλάζω, quod non nisi forma differt à καχλάζω: unde sunt κάχλαξ vel κάχληξ, de quo supra.

Κόχλω gyro instar conchæ. Est enim à κόχλος, quod forte dicitur pro ὄχλος ab ἔχεσθαι adhærere. Vide supra ad κόγχη: nisi utrumque sit à κόω cavo; [quemadmodum nos quoque, hujus observationis Lennepianæ immemores, supra jam notaveramus. E. S.]

Κόχος humor copiose fluens. Hinc deductum κοχύειν probabile facit, originem esse verbum χύω fundo: ut sic per reduplicationem dicatur. [A κοχύω propagatum κοχυέσκω, vel κοχυδέσχω, Belg. *gutzen*, de aqua copiosius erumpente. Conf. Theoc. Id. 2. 107. et ibid. p. 60. Valck. E. S.]

Κοχώνη commissura partium coxendicis. Vox reduplicata est ex χώνη, quod originem habet χάω vel χόω capio, ambio.

Κόψιμος genus arboris. Hoc nomen, et sequens κόψιχος, significans genus avis, ortum videtur à κόπτω.

Κράβατος, vel κράββατος, grabbatus. Vox composita est ex κρὰ, et βάτος. Βάτος autem ortum à βάω nitor. Κράβατος itaque est, quo nititur caput: quare grabbatum vel lectulum notat. [Vox κράβατος, vel κράββατος, etsi damnetur ab Atticistis (qui ejus loco σκίμποδα dixerunt, ut Aristoph. in Nubibus, vs. 253. &c.) est tamen antiquissima: quod patet ex Polluce, qui cap. 10. segm. 35. tradidit, eam à Rhintone Comico fuisse in Telepho usurpatam.—Est vox Dorica, in Dialecto Macedonica et Alexandrina conservata, et hinc ad Judæos Græcienses propagata. L. C. V.]

Κράδη ramus ficulnus. Videtur ortum à κρὰ, de quo dictum alibi. Ratio significationis obscurior est.

Κράζω clamo. Verbum fictum est à sono rauco, quem edunt corvi; inde autem translatum, et latius sumtum, hominibus etiam tribuitur, vehementius clamantibus: estque idem fere quod clamare Latinorum.

Κραίνω efficio. Origo est κέω: unde κέρω, κεράω, κερέω, hinc κράω, et κρέω, quod est Lat. creo. A κράω autem κραίω, et nostrum κραίνω, quod significatione convenit cum creo Latinorum. Unde valet efficere.

Κραιπάλη crapula. Vox composita est ex κρὰ et πάλη, quorum posterius luctam notat, vel vibrationem, palpitationemque; nomine orto à verbo πάλω, vel πάλλω, vibro, vel quatio. Hinc κραπάλη, vel, ejus loco pronuntiatum, κραιπάλη, proprie notat vibrationem, vel palpitationem capitis. Hinc morbi genus notat, quod oritur ex hesterna ebrietate. [Ratio additæ vocalis ι, in κραιπάλη, pro κραπάλη, ea mihi videtur esse, quod κραὶ pp. ortum sit, per contractionem, ex Dat. κάραι, à Nominat. κάρα, quod nomen olim æque fuerit primæ declinationis atque nunc est tertiæ; nisi statuere malis, κάραϊ esse pro κάρατι, ut κέραϊ, pro κέρατι. Porro ex ante dictis satis apparet, Latinum crapulam esse ejusdem originis vocem, variatis tantum leviter vocalibus α et υ; si quidem ipsum quoque πάλω et πύλω verba sunt, forma tantum, diversa. E. S.]

Κραιπνὸς celer, velox. Vox videtur composita ex κρὰ, et πνὸς, quod repetendum est à verbo ἴπω premo; unde ortum ἵπταμαι volo: de quo suo loco dictum est. Κρὰ autem [pro κάρα] extremitatem notat, atque ita κραιπνὸς, quasi suspensis vestigiis volans est. [Si compositio foret facta ex κρὰ, et ἴπω, unde vir cel. repetit verbum ἵπταμαι) nostro quidem judicio, dixissent Græci κραιπτὸς, vel κραιπτηνὸς, non vero κραιπνός. Itaque malim illud πνος pro mera terminatione accipere. Conf. etiam supra in Ἵπταμαι. E. S.]

Κραῖρα caput. Vox tantum productior est à nomine κρὰ, quod sæpe jam commemoratum.

Κράμβη crambe, brassica. Fœmininum est à Masc. κράμβος: de quo mox. Dicitur autem sic forte brassica à tactu arido, et quasi rigido.

Κράμβος aridus. Dicitur pro κράβος; hoc autem à κράω, quod, inter alia, videtur significasse induresco, vel arefacio. Unde κράμβος eximie de iis rebus ponitur, quæ in superficie, vel ad solem, vel ad ignem, indurescunt.

Κρανία cornus. Dicitur à κράνον, de quo alibi dictum. Habet autem nostrum eandem significationis rationem, quam Lat. cornus, haud dubie ortum à cornu, quod in origine convenit cum nostro κράνον, et κρανία. Sunt, nempe, vicina (ut alibi vidimus) κὸρ, κὰρ, κὲρ, κρὰ, κέρα, et similia: quibus omnibus summitas alicujus rei notatur.

Κράστις gramen, fœnum. Haud dubie ortum est a κράω. Nescio tamen, utrum dicatur à carpendo, an vero ab arefaciendo: quam notionem vidimus ad vocem Κράμβος.

Κράταιγος Cratægus, arboris genus. Est vox composita ex κράτος, et αἰγός. Prius est à nomine κρὰς caput; posterius à verbo ἀΐσσω, unde αἶξ, αἰγὸς, oritur. Significat itaque κράταιγος, eximie, quasi caput quatiens, vel in altum subito erigens, vel simile quid.

Κράτος robur. Vox orta est à κράω superior sum. Hinc κράτος ad robur translatum, quo quis altero plus valeat. Differt autem, in usu, leviter à κάρτος, quod ortum à κέκαρται, tertia Præter. perf. Pass. verbi κάρω, unde καράω, et inde κράω, quod peperit nostrum κράτος. Nempe, κράτος ponitur de viribus corporis et robore, quæ etiam maxime propria notio est vocis κάρτος: in usu tamen hoc in primis ad animi firmitatem et robur respicit.

Κραῦρος siccus, rigidus, aridus. Ejusdem est originis ac vox κράμβος, ortumque à κεράω. Nescio autem, an ad rigiditatem tactus translatum sit vocabulum nostrum, ratione habita significationis, quæ est vocis κρὰ, et similium: ut proprie κραῦρος dicatur id quod habeat plures summitates, atque inde ortum asperitatem, rigiditatemque? Ut ut est, opponitur certe voci γλίσχρος glaber.

Κράω. Fuerunt variæ verborum formæ, quibus notio miscendi subjecta, ortæ ab obsoletis verbis κέρω et κίρω; ut sunt κεράω, κερανύω, et inde κεραννύω, et κεράννυμι. Porro ex κεράω factum est κράω, unde nomen κρᾶμα, id ipsum notans, quod mixtum est, et κρατὴρ, pp. eum notans, qui misceat, et inde eximie vas, in quo vinum miscetur cum aqua: de qua re etiam κεράννυσθαι eximie ponitur. Præter hæc verba memorata, à κράω fluxit reduplicatum κικράω, et contractum κικρῶ. Porro memoratum κίρω peperit verbum κίρνω, et inde κιρνάω. Uti autem à βάω oritur βαίνω, sic itidem à κεράω fluxit κεραίνω, etiam miscendi notione positum. A κεράννυσθαι ortum συγκεράννυσθαι proprie poni solet de duabus rebus diversis, et in primis quidem liquoribus, quæ ita misceantur et intime permisceantur, ut ex ista commixtione unum aliquod fiat. Differt autem hoc συγκεράννυσθαι ab altero συγκρίνεσθαι, hoc modo, ut συγκρίνεσθαι de iis ponatur, quæ Latine dicuntur concreta, cui oppositum est διακρίνεσθαι, quod ponitur de rebus, quæ concretæ deinceps dissolvuntur: atque ita σύγκρισις et διάκρισις à Philosophis eximie tribui solent corporum concretioni et dissolutioni. Ex quibus facile jam patet quomodo à συγκρίνεσθαι differat συγκεράννυσθαι, quod à supra memorata notione transiit ad commixtionem cibi, qui, in succum conversus, corpori humano dici potest συγκεράννυσθαι vel admisceri.

Κρείσσων, vel κρείττων melior. Recte, si usum spectemus, Comparativis adnumeratur; sin vero vocis naturam consideres, proprie est Adjectivum Participiale, ortum à verbo κρείσσω, vel κρείττω: quod, à Futuro κρείσω, primitivum habet κρείω vel κρέω. Hoc autem, in antiqua lingua Græca (ut vicinum verbum κράω) significavit imperare, vel, proprie magis, validum esse, et superiorem esse viribus; unde ductum nomen κράτος, robur significans, et verbum inde deductum κρατεῖν viribus valere et superiorem esse. Ex dictis facile apparet, ut verbum κρατεῖν, et participium κρατῶν, sic quoque κρείσσων et κρείττων, natura sua, significationem comparandi habere: quapropter etiam promiscue construuntur verbum κρατεῖν, et κρείττονα εἶναι. Sic locutiones obviæ sunt κρατεῖν ἡδονῶν, et κρείττονα εἶναι ἡδονῶν: et κρατεῖν, vel κρείττονα εἶναι λύπης, γαστρὸς, Ἀφροδισίων &c. [Conferantur quæ dedit Valckenær. ad Euripid. Phœniss. vs. 896. p. 333. et Adnot. ad Eurip. Hippolyt. p. 294. 295. E. S.]

Κρέκω pectine pulso. Proprie poni videtur de sono, qui editur, primis hujus verbi literis in gutture pronuntiandis. Hinc transfertur ad sonum, qui editur pectine pulsando fides: unde ipsam porro actionem notat pulsandi pectine. [Literas Π et Κ, sæpius, inter pronuntiandum permutari, res est nota fatis, et à Vossio, in tractatu de Permutatione literarum, exemplis comprobata. Itaque verisimile videtur, Græcorum κρέκειν esse Lat. crepare. Quod verbum Latini, non tantum sensu intransitivo, adhibuerunt (quemadmodum Græcis quoque κρέκειν interdum esse "idem atque ἠχεῖν, et quidem edere sonum molestum, insuaviter creperum," observavit H. Steph. in Append.

col. 1290.) verum etiam sensu transitivo, sive activo; unde apud Statium Theb. 6. vs. 687. Æra crepant, id est, pulsant, et resonare faciunt. Vide plura apud Forcellinum, in Lexico totius Latin. voce crepo. Ex qua quidem convenientia verbi Græci κρέκειν, cum Lat. crepo, facile quoque resolvi posse autumem dubium, sitne crepo etiam tertiæ conjugationis apud Latinos, quod tradidit Eutychius Grammaticus, p. 2188. Putschii. E. S.]

Κρεμάω suspendo. Ortum est à verbo κρέω, quod est quasi in altum erigo, verbo, ut alibi vidimus, orto à κὰρ vel simili forma: unde translatum est ad suspendendi notionem. Idem vir cel. alibi: "Verba antiquissima sunt κρέω et κράω, quæ proprie significarunt princeps sum, primus sum, vel caput sum. Nomina, nimirum, antiqua (unde verba hæc oriuntur) κρὰς, κρὴς, conveniunt cum κέρας, κάρα, κὰρ, κὴρ, Lat. cor, similibusque: quæ, partim ipsa superstitia, partim in compositis servata, proprie significant rei cujusvis extremum vel summum: unde speciatim de capite, cacumine, aliave summitate ponuntur. Hinc facilis ratio, quare verbum, inde derivatum, κρεμάω significet suspendo, quasi dicas, in summum elevatum suspendo. Cernitur autem ista potestas, non tantum in hoc nostro verbo, sed etiam in derivato Participiali κρημνὸς, quod proprie contractum ex κρημένος, pro κεκρημένος. Hoc vero, analogice retrocedendo, apparet esse à verbo κράω, vel κρέω: ut κρημνὸς proprie sit, quasi, in summitate suspensus: à qua notione facilis transitus est in eam præcipitii, quæ voci huic adjungi solet. [Diversa nonnihil ratio est verbi Latini cremo, cremare: etsi in origine idem haud dubie sit, quod Græcum κρεμᾶν. Nempe à κέρω seco, est κέρμα, pp. segmen, sive frustum resecotum, notans, peculiariter, frustum monetæ minutulum. Huic voci κέρμα, per metathesin κρέμα, adfinis videtur fuisse alia obsoleta κρέμιον, unde superest Latinorum Plurale cremia, segmenta sive fragmenta ligni notans, quibus fornacem incendebant. Hesych. κέρματα. θραύσματα. Jam vero, ex hoc fonte ductum, Lat. cremare nihil aliud videtur fuisse, quam cremiis ejusmodi, sive κέρμασιν, succendere: ut cremare Lat. sit verbum denominativum. E. S.]

Κρέμβαλον crembalum. Dicitur pro κρέβαλον, quod formatum ad imitationem ejus soni, qui editur instrumento Musico, quale eximie nostro vocabulo designatur. [Ejusdem quoque originis vox est Latina crepitaculum. Conf. Ez. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 247. E. S.]

Κρήγυος jucundus, gratus. Vox videtur composita ex κρὴ, et γύος. Κρὴ autem, ut supra vidimus, vicinum est voci κὰρ, et cor Latinorum: γύος porro à verbo γύω insinuo, vel capio. Itaque κρήγυος pp. fuerit quod cor oblectat. [Vide interpretes ad Iliad. Α. 106. E. S.]

Κρήδεμνον capitis ligamentum. Compositum est ex κρὴ [pro κάρη caput] de quo supra, et δέμνον, quod contractum ex δέμενον, à verbo δέω ligo. [Vide cel. auctorem in Animadvers. ad Coluth. l. 1. cap. 2. p. 8. 9. E. S.]

Κρημνὸς præcipitium, vel locus pendens, Oritur à κρημένος, pro κεκρημένος, Participio verbi κράω, vel κρέω, quod cum κρεμάω pendo componendum. [Vide supra in κρεμάω.]

Κρήνη fons. Haud dubie in origine convenit cum verbis κράω, κεράω, et Lat. creo, vel cresco: ac fortasse dicitur à saliendo in altum; ut ita significationem acceperit à nomine κὰρ, vel vicinis. [Si contuleris Lat. crena, sive Plurale hujus crenæ, quod, in Onomastico veteri, exponitur γλυφίδες, id est, incisuræ, verisimilius videri queat, κρήνην pp. esse incisuram, atque adeo aperturam, foramen, unde aqua exsiliat. E. S.]

Κρηπὶς basis, fundamentum. Repetendum est à κράω, significante, inter alia, validum esse. [Etiam crepidam notat, id est calceamentum subæratum. Stirps κέρω seco. A qua notione secandi facillima denominatio calcei secti ad pedem; et duci quoque potest illa baseos, in qua columnæ, sive columnarum pedes, firmantur, nempe, ope incisuræ vel foraminis, ut κρηπὶς pp. sit basis, incisuram habens. E. S.]

Κρίζω strido, stridorem edo. Factum est à sono. [Tribuitur huic verbo Futurum secundum κριγῶ, unde repetunt illud κρίγε, quod est apud Eustathium, et in editione Clarkiana Homeri, Il. Π. 470. Sed videtur illud κρίγε sive κρίκε proprie esse Imperfectum verbi κρίγω, vel κρίκω, de quo mox in κρίκος. E. S.]

Κριθὴ hordeum. Videtur ortum à verbo κρίνω, vel κρίω, secerno. [Nisi malis ab aculeis, quibus κείρει, id est, pungat, vel secet. E. S.]

Κρίκος annulus, circulus. Per metathesin dicitur pro κίρκος, Lat. circus: quod à κέκορκα, Præterit. perf. Activo verbi κέρω, pp. seco, poc. manu in orbem conversa. Eadem origo est Hebr. סָבִיב a סָבַב, Arab. سَبَّ, Secuit in orbem. Aliud autem verbum est κρίκω crepo, à sono factum. Conf. de hoc Ernest. ad Il. Π. 470. et supra in κρίζω. E. S.]

Κρίνω cerno, secerno. Ortum videtur à κέρω, unde κείρω depasco: de quo verbo supra vidimus. Inde igitur est κερίω, κρίω, κρίνω. [Confer dicta superius in κράω, et quæ de verbo Latino cerno eruditissime disputata sunt inter L. Kusterum et Jac. Perizonium ad Sanctii Minervam, p. 769-792. &c. Vide et Ernest. ad Odyss. Σ. 262. et Wesselingium, ad Diod. Sicul. 12. 534. ibidem laudatum.]—"Κρίνειν judicare. Prima potestas est cernere: quod ipsum Latinorum cerno est a κρίνω. Hoc enim pacto procedit Analogia: κρίνω, κρένω, et, literis transpositis, κέρνω, unde Lat. cerno. Jam vero cerno maxime usurpatur de cribro; quod nomen inde itidem derivatur. Hinc ergo κρίνειν est bonum à malo separare, unde ad judicium transfertur. Egregie ponitur [apud Aristophanem, in Pluto, vs. 48.] Τῷ τοῦτο κρίνεις; Usurpatur enim de explicandis oraculis: diciturque eodem modo κρίνειν χρησμὸν explicare, exponere, oraculum. Non alia ratione [Euripid. Hec. vs. 89. &c.] dicitur κρίνειν ὀνείρους interpretari, exponere, somnia: unde etiam somniorum interpres vocatur ὀνειροκρίτης. Apud Diodorum Siculum habemus τῶν χρησμῶν κρίτην judicem et interpretem oraculorum. Τῷ τοῦτο κρίνεις; ergo est: unde, ex qua re, hoc colligis?" T. H. "Est in eodem glossario veteri glossa hæc, notatu dignissima: Συνίασον, cerne. Ponitur ibi verbum cerno propria sua vi; ex qua reliquæ ejus virtutes manarunt. Cernere enim (ut Græcum κρίνειν) proprie notat cernere cribro: qua vi etiam verbum Latinum adhiberi, docuit L. Kusterus, in Diatribe de verbo cerno." [Sanctii Minervæ editioni, à Perizonio, Diatribe hæc est subjuncta. Si altius adscendamus, verbum κέρω pp. videtur positum fuisse de motu in obliquum dato. Unde in κείρειν orta est notio tondendi, sed ita ut manum in obliquum convertas. A κέρω porro productum est κερίω, κερίνω. Pro κερίω dixerunt κρίω: pro κερίνω autem, vel (priori vocali, per contractionem, ejecta) κρίνω, vel (neglecta vocali posteriori) κέρνω: unde Lat. cerno, Græca itidem κέρνος, κέρνα, κέρνεα, apud Hesychium aliosque obvia, profluxerunt. E. S.]

Κριὸς aries. Originem forte non aliam habet, ac nomen κὴρ, quod à κέρω. Componendum autem videtur cum κορύπτω, quasi, cornibus peto.

Κρόκη subtegmen. Videtur esse à κρόω, quod componendum cum κρίω, et κρίνω secerno: quibuscum ejusdem originis est. [Pro κρόκη dixerunt etiam κροκὶς, quin et κρὸξ, cujus Accusativus κρόκα (quod male creditur per syncopen factum esse ex κροκίδα) superest apud Hesiodum, Ἐργ. v. 538. Stirps videtur esse κέρω seco, reseco, tondeo. Unde κερόω, et, ex hujus Præter. perfecto κεκέροκα, κέκροκα, factum κρόκος, η, ον, pp. tonsus, vel qui, quæ, quod tondetur, aut tondendo resecatur. Hinc subtegmen villosum (cujus extrema itentidem resecantur et prætondentur) in forma fœminina, (usu Substantivo) vocatur κρόκη, subaudito per ellipsin nomine λάγχνη, vel simili. Latini etiam tomentum ex eadem origine dixerunt. Ceterum, et masculina forma, κρόκος similiter in usu est, et Latinis quoque usurpata, κρόκος, nempe, crocus, ut Iliad. Ξ. 343. &c. appellationis ratione haud dubie petita à similitudine, quam habet cum villis textoriis. Unde satis apparet, quam inepte ducatur hæc vox ex Hebr. כַּרְכֹּם (quod Codices nonnulli exhibent, Cant. Canticor. 4. 14. pro כַּרְכֹּם) quum contra Hebr. כַּרְכֹּם, si quidem ea lectio vera sit, quod parum verisimile, potius repetendum videretur à Græco κρόκος. Conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 277. a. C. 748. b. C. &c. Bochart. Hieroz. P. 1. l. 2. col. 288. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 83. E. S.]

Κρόνος Saturnus, temporis deus. Idem antiquitus proprie fuit, quod χρόνος tempus: de quo suo loco. Originem habet κρόω. Ratio significationis obscurior. [Confer infra observationem cel. Lennepii ad vocem κρουνὸς scatebra, fons: unde verisimile videri queat, deum temporis κρόνον esse dictum, tanquam fontem et scatebram rerum omnium. E. S.]

Κροσσὸς fimbria. Qui composuerit vocem κράσπεδον, fimbriam notantem, non dubitabit, quin (ut hoc à κρὰς, sic nostrum) à vicino κρὸς sit repetendum: cujus utriusque originem supra vidimus esse κέρω et nomen κὴρ, vel κάρ. [Itaque ejusdem originis fuerit, ac supra explicitum κρόκη. Vide Salmas. ad Jul. Capitol. p. 128. laudatum à T. H. ad Aristoph. Plut. p. 251. E. S.]

Κρόταφος tempus, capitis pars. Videtur dici à pulsu in ea parte capitis, nempe à nomine κρότος.

Κρότος pulsus. Ortum est à κρόω, quod idem ac κρούω: de quo suo loco.

Κρουνὸς scatebra. Proprie non differt à nomine κρόνος, et originem habet verbum κέρω. Videtur autem eandem rationem sequi, quam vox κρήνη.

Κρούω pulso. Dicitur pro κρόω unde κρότος: nisi sit factum à sono, ut multis placet. [Conf. Valck. adnot. ad Adoniaz. Theocr. p. 357. 358.] Componi potest cum κορύπτω.

Κρύος rigor, frigus. Dubium videri potest, utrum Κ, hac in voce, litera sit originalis, necne. Videtur enim convenire, in origine, cum Latinis rigor, et frigus; et quidem repetendum esse à ῥύω, quod vicinum verbo ῥίω et ῥέω, unde porro rego, rigo, rictus, et similia. [Græcorum κρύος Æoles pronunciabant κρύος, quod haud dubie idem est ac Lat. cruor, sanguinem notans frigefactum. De litera κ, præfixa ab initio, vide Analog. p. 213. et infra in κρύπτω. E. S.]

Κρύπτω abscondo. Stirps dubia valde. Haud satis scio, an Κ hic sit litera originalis. [Fortasse, literis λ et ρ permutatis, ut alibi sæpissime, Græci κρύπτω dixerunt pro κλύπτω; hoc vero pro καλύπτω: nisi magis placeat, esse pro κορύπτω, de quo diximus in κορυφή. E. S.]

Κρώζω crocito. A sono factum verbum est. [Proprie notat rauca voce clamare, diciturque de animalibus, ac præsertim de avibus, rauca voce clamitantibus. Porro in genere de eo ponitur, qui alta, sed rauca et aspera, voce clamat. Hinc compositum ἐγκράζειν duplicem habet potestatem, apud Atticos: nam, vel notat alicui e longinquo acclamare, sive inclamare; nempe, ut magna voce illum revoces, vel significat adversus aliquem magna voce altercari, et convitiis ipsum impetere &c. T. H.]

Κρώμαξ acervus lapidum. Videtur ortum à καρόω, quod repetendum à κάρω vel κάρ: ut κρώμαξ proprie sit acervus rerum, multas eminentias habentium. [Pro κρώμαξ etiam dicebant κλώμαξ: notabatque hoc (Eustathio teste, ad Iliad. Β. 729. col. 330: 37.) pp. asperum, et confragosum, &c. Vide Steph. App. col. 1303. Unde verisimile, est, stirpem ejus esse κλάω, frango, ex quo κλῆρος, &c. E. S.]

Κρωσσὸς vas aquarium. Forte recte Etymologus repetit à verbo κρῶ effundo, quod à κερῶ repetendum. [Vide ipsum, col. 541. 30.]

Κτάομαι acquiro. Est ab Activo κτάω, cui vicinum κτίω, et inde ortum κτίζω. Forte, origine prima, convenit cum verbis κίω, ἵκω, ἔχω, de quibus dictum supra. [Κτάομαι, ex virtute verborum Mediorum, proprie significat mihi comparo, et dein mihi comparatum possideo; quare κέκτημαι, pp. comparavi mihi, ponitur pro possideo &c. T. H.]

Κτείνω interficio. Conveniunt inter se, ut varia docent tempora, κτένω, (unde nostrum κτείνω) κτάνω, κτάω et κτᾶμι. Quibuscum si quis composuerit verba κάω (unde κάνω, καίνω occido, cædo) et similia, vix dubitabit, quin ab eadem stirpe sit quoque ductum nostrum. [Potuit etiam, adscita, ab initio vocis, litera κ, κτείνω dici pro τείνω, pp. tendo, extendo: porrigo. Quod speciatim dixerunt de mortuo, extentis pedibus, manibusque, humi jacente: unde illud κεῖτο ταθεὶς, Il. Ν. 655. Φ. 119. Itaque κτείνειν, hoc ex fonte, idem fere fuerit, quod Belgarum *nederleggen, iemand neerleggen, eene neerlaag doen*. Stirps τέω, cui vicina τάω, τύω, quod posterius fortasse dedit quoque Gallicum *tuer*. E. S.]

Κτεὶς pecten. Origine convenit haud dubie cum κτείνω: ortum, nempe, à verbo simpliciori κτέμι; et dici videtur à cædendo, dividendoque. [Nisi malis à τέω, præfixa κ, repetere κτέω pp. extendo, porrigo. Vide in κτείνω. E. S.]

Κτέρεα justa, exsequiæ. Videtur ortum esse à κτέω, cui vicina sunt κτάω, et similia: quæ vide. [Solebant veteres, quando justa alicui solvebant, res pretiosissimas, et quidquid defuncto fuerat in deliciis, rogo tradere. Vide Plutarch. t. 2. p. 1104. Heroicis temporibus eum morem jam obtinuisse, ex Homero satis constat. Veteres appellabant κτέρεα, quæ recte Hesychius interpretatur πάντα τὰ εἰς τιμὴν τοῖς κατοιχομένοις ἐπιφερόμενα. Vide Il. Ω. 37. Od. Α. 291. &c. Vocabantur autem κτέρεα quia erant, quasi, possessiones mortuorum. Κτέρας enim, vel κτέρος, est à κτέω possideo. —— Κτέρεα, apud Iones, idem, quod κτήματα: sed usus voluit, ut illud proprie diceretur de iis rebus, quæ, velut possidendæ, in monumentum ponebantur. T. H.]

Κτῆνος jumentum, pecus. Haud dubie originem habet verbum κτάω, unde κτάομαι. [Simili ratione Hebræis מִקְנֶה pecus dicitur à קָנָה, id est, ab acquirendo. E. S.] Alio loco vir celeberr. "A verbo κτάομαι, vel vicino κτέομαι" inquit "nomen factum est κτέανος, notans possessionem: nam, à verbo κτᾶσθαι acquirere, Aoristus κτήσασθαι significat possidere. [Vide T. H. ad κτάομαι.] Istud autem κτέανος, à poëtis usurpatum, peperit contractum κτῆνος: quod recentioribus Græcis usurpare placuit pro jumento, et in primis pro equo. Cujus translationis ratio repetenda est a veterum possessionibus, quæ potissimum constabant in pecudibus et jumentis. Sequuntur autem hanc significationem maxime derivata à nomine κτῆνος, ut ἐπικτηνίτης jumentarius, et alia similia.

Κτίζω condo. De hoc dictum jam est ad verbum κτάομαι. [Comparationem verbi nostri κτίζω cum altero κτάομαι valde commendare videri possit Hesychius, vocem κτήτορες, hoc modo exponens: Κτήτορες· οἰκοδεσπόται· κτίσται. Sed audiamus Valckenarium, in lectionibus ad Act. Apost. 4. 34. "Κτήτορες, forma vocis rarissima" inquit "ex hoc Lucæ loco, in Hesychii Lexicon fuit recepta: ubi editur: Κτήτορες· οἰκοδεσπόται· κτίσται. Hic vero neutri, neque Scaligero, nec Guyeto, auscultandum est. Ultima vox κτίσται non pertinet ad κτήτορες, sed ad κτίτορες, quod, ante κτίσται, est restituendum. Κτίτωρ enim est conditor, à veteri verbo κτίω condo; cujus forma productior κτίζω tantum in Lexicis invenitur. Altera tamen antiquitus obtinuit: nam vicini, vel circa aliquem habitan-

tes, Homero dicuntur περικτίονες. Istius vocis occasione, Eustathius ad Iliad. T. 104. 109. p. 1175. 13. δοκεῖ, inquit, προϋπάρχειν αὐτοῦ ῥῆμα τὸ κτίω· ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κτίται, ὅπερ ἐστὶ κτίτορες. Sed et, in isto Eustathii loco, hodie mendose legitur κτήτορες, quod significat possessores.—— Id vero ab illis, qui scriptores Græcos legere cupiant, in primis observandum est, vocales η et ι eodem sono fuisse à librorum descriptoribus pronuntiatas. Hic fons multarum correctionum, in auctoribus detegendarum. Quod si quis exemplis confirmatum desideret, legat is Miscell. Obss. vol. 4. p. 285. 288. vol. 6. p. 348. vol. 10. p. 208. Bergier. ad Alciphr. p. 211. Wesseling. Probabil. p. 312. Heins. ad Theophr. p. 14. n. 4. Arnald. in Animadv. p. 68. et in Lect. Græc. p. 40. 57. 95. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 240. 372." L. C. V.]

Κτίλος aries. Nescio an sit à κίω, ut multi volunt. [Vide omnino Etymologum M. col. 542. 33. ubi plures hujus vocabuli derivationes habentur. Atqui, ut κτυπέω manifesto est à τυπέω, et κτείνω videtur esse à τείνω, (litera κ præmissa :) ita longe verisimilius est, κτίλον arietem esse item à κτίλω, hoc vero pp. idem esse quod τίλω, unde τίλλω vello, vellico. Vide infra in τίλλω, suo loco. E. S.]

[Κτυπέω sono, resono, Manifeste et hoc verbum ab initio habet κ servile. Formatum namque est à τυπέω, quod à τύπω, pulso, verbero. Itaque, uti Belgæ dicunt *donderslagen*, ita Græci videntur dixisse κτυπήματα: κτυπεῖν autem et κτυπέειν Jupiter dicitur, quando tonat. Il. Θ. 170. Η. 479. Ν. 140. Conf. infra in τύπτω. E. S.]

Κύαθος cyathus, genus poculi. Stirps est κύω turgeo.

Κύαμος faba. [Item testiculus, et papilla extumescens in pubescentibus. T. H.] Et hoc à κύω turgeo est.

Κύανος cæruleus. A κύω turgeo nomen est κῦμα fluctus, tumor maris, unda. Ab hujus autem colore nostrum κύανος dicitur. [Malim repetere ab obsol. κύα, cujus vicina forma κύος videtur reliquisse nomen κύος, quod Hesychius per κύημα, id est, tumorem, explicat. E. S.]

Κύαρ foramen acus. Ortum est à κύω, videturque dictum à turgedine. [A cavitate repetit Iz. Vossius, quem vide ad Hesych. Alb. t. 2. col. 303. E. S.]

Κυβερνάω guberno. Est vox compos. ex κύβος vel κύβη, et ἐρνάω, quod, pro ἐρνάω, repetendum est ab ἐρέω, de quo supra. Notat autem ἐρέω frequenter moveo : κύβος porro (de qua voce mox dicetur) caput est. Κυβερνάω igitur pp. est caput agito, quod est guberno. [Lat. guberno est ipsum hoc Græcum κυβερνάω, ῶ, literis k et g, ut sæpe alibi, permutatis. Ceterum Æoles, pro κυβερνήτης gubernator, dixerunt κυμερνήτης: quod magnam nobis suspicionem movet, vocem compositam esse ex κῦμα fluctus et ἐρέω moveo : ut κυμερνήτης proprie sit quasi qui fluctus moveat, motor fluctuum, quem deinceps vero, literis μ et β permutatis, vocaverint κυβερνήτην. Confer Etymol. M. col. 543. Aliam originem vocis suppeditare posse videri queat locus Homeri, Od. M. 217. 218. Sed Lennepiana illa, vel nostra, videtur esse vera. Inspice hic omnino Il. Ψ. 316. Od. I. 78. A. 10. &c. E. S.]

Κύβη caput. Dicitur à cavitate vel turgedine : quæ notio est verbi κύω, unde oritur.

Κύβηλις securis. Haud dubie est compositum ex κύβος, vel κύβη, et ἧλις, quod idem ac ἧλος clavus, de quo supra. Est itaque κύβηλος pp. instrumentum, cujus veluti caput clavum habeat. [A forma incurva dici, Guyetus conjiciebat. Vide ipsum ad Hesych. in voce. E. S.]

Κύβος tessera. Ejusdem est originis ac κύβη (à verbo, nempe, κύω turgeo) et illi quidem voci vicinum. Κύβος pp. est figura à sex partibus quadrata, quod Latini vocant quadrantal. Quia autem alea eam habet figuram, dicitur κύβος. Hinc quoque est κυβικὸς figura cubica præditus. Κύβος etiam ponitur pro statu firmo (aleæ enim, quocumque moventur, firmæ jacent) et homo constans dicitur κυβικός. T. H. [Plura vide apud Hesych. in voce, et ibidem apud viros doctos. E. S.]

Κύβιτον os cubiti, seu os in cubito eminens. Est à κύβος, de quo modo dictum.

Κυδοιμὸς tumultus, vel turba tumultuantium. Vox composita est ex κῦδος, et οἶμος: quorum hoc viam notat; ut suo loco dicetur. Κῦδος autem, dictum à κύω, vel turgedinem, vel motum excitatum, significare potest. Convenit, nempe, verbum κύω (unde oritur) cum κίω, similibusque. Κυδοιμὸς itaque pp. turbam et tumultum, in via excitatum, notat. [Veteres Grammatici vocem nostram simpliciter τάραχον, θόρυβον, i. e. conturbationem, tumultum, exponunt : cui interpretationi usus linguæ ad amussim respondet, Il. K. 533. A. 52. 164. 538. Σ. 218. Hesiod. Ἀσπ. vs. 156. &c. Itaque, uti tumultus Lat. est à tumo, vel, forma ejus productiori, tumeo, quidni etiam nostrum κυδοιμὸς, à forma Græca productiori κυδοίω, et quidem ab hujus prima præterit. perf. Pass. persona, κεκύδοιμαι, derives? Quod si displiceat, vide, num κυδοιμὸς sit à Dativo κύδῳ, veteribus κύδοι, eadem fere ratione, qua ἕτοιμος pp. est ab ἔτα, sive ἔτῳ, Dativo obsoletæ vocis ἔτος. E. S.]

Κῦδος gloria. Dicitur ab excitando et turgendo : quæ notio est verbi κύω, unde oritur. Ab eadem virtute transfertur etiam ad convitium, ex ira profectum. [Distinguunt, nempe, Grammatici inter κῦδος et κύδος: quorum illud, decus, gloriam, hoc vero maledicentiam, convitium notat. Vide Hesych. in voce, et ibidem viros doctos. "Κῦδος gloriam significat, ducto nomine à tumore : et plerumque sumitur in bonam partem. Κῦδος igitur est omne id, quo quis supra alios excellit. Sic βασιλεία vocatur κῦδος, i. e. dignitas, quo quis supra alios eminet. Hinc et pro victoria sumitur, in phrasi κῦδος αἱρέσθαι, victoriam reportare. Dii à poëtis dicuntur κῦδός τινι διδόναι victoriam alicui dare, et dein etiam regnum alicui tribuere. Hoc igitur modo intelligendus est Homerus, Il. A. 279. Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν Sceptriger rex, cui Jupiter hanc honoris prærogativam, gloriam, dedit." T. H.]

Κυκάω misceo. Ortum est à κύω, et conveniunt κυκάω, et κυκίω cum κάω, κίω, κίω: ut adeo parum referat, sive statuas reduplicatam esse verbi formam, sive formatam à κύκω et sic à κύω. Dicitur autem à motu, quo res turbantur, et proprium est liquoribus miscendis. [" Κύκος, apud veteres Græcos, significavit tumidus. Jam vero quodcumque miscetur, addito fermento, tumescit. Hinc κύκος quamcumque farinam subactam, et fermento tumescentem, significavit. Hinc κυκάω misceo, et miscendo subigo : quare, in re coquinaria, usurpatur pro multas partes inter sese mixtas subigere. Inde translatio fit egregia, et ponitur simpliciter pro inter se commiscere. Sic v. gr. apud Polybium, aliquis dicitur, κυκᾶν τὰ πράγματα, τὴν πολιτείαν, res, vel rempublicam, miscere. Ἀνακυκᾶν porro convertendo inter se sursum deorsum miscere, ut ἀνακυκᾶν τὰ φάρμακα venenum miscere. In significatione metaphorica, Philemon Comicus dixit, τὴν τύχην ἀνακυκᾶν, καὶ ἀναστρέφειν πάντα." T. H.]

Κύκλος cyclus, circus. Videri potest ortum à κύκυλος, vel κύκελος, quando, per reduplicationem, repetendum est à κυλίω, vel forma quadam vicina. Id autem est volvo. Ut ut est, originem habet κύω turgeo. [Formam κύκυλος diminutivam à κύκος servavit nobis lingua Latina, in cucullus. Vide omnino Vossii Etymol. in voce. E. S.] " Κύκλος in origine notat figuram tumentem. Est enim à verbo κύω, significante tumeo, turgeo. Firmat originem, à κέκυμαι ductum, κῦμα fluctus, pp. fluctus tumens. De Volsca bellatrice, Virgilius, in Æneid. 7. sub finem,

> Vel mare per medium, fluctu suspensa tumenti,
> Ferret iter.

Πόντιον οἶδμα, maris tumorem, vocavit Moschus, Idyll. 2. 150. Est et κῦμα, interprete Hesychio, τὸ ἔτι ὂν ἐν τῇ κοιλίᾳ fœtus latens in matris utero, atque illam tumefaciens." L. C. V.]

Κύλα cavitates oculorum. Dicitur à κύω, vel κύλω turgeo. Quod ipsum κύω, inter alia, respondet Latino cavo. [Est, nempe, neutrum Plurale à Sing. κύλος, η, ον. Masculina forma κύλος à Latinis servata est in suo culus : videturque vicinum hoc nomen fuisse alteri κουλεὸς [culeus,] de quo legatur Scaliger apud Vossium, in Etymol. E. S.]

Κυλίω volvo. Et hoc repetendum est à κύω. Proficiscitur, nempe, ista notio à rotunditate rei turgentis. Nam κύω apud Græcos idem est, quod turgeo : quæ notio in derivatis omnibus locum habet. [A κυλίω volvo descendit quoque vox κύλιξ, apud Græcos notans calicem, dictum haud dubie à forma, quam habet, rotunda. Vide omnino loca scriptorum, in Stephani Thes. t. 2. col. 496. Quin etiam Latinis culicem (in Nomin. culex) à rotunda potius forma dici, quam à Gr. κώνωψ, vel quod sit, quasi, cutilex (id est cutim laciens, cutim rodens) satis verisimile efficiat illud Adriani Imperatoris, apud Spartianum in ejus vita, cap. 16. " culices pati rotundos." E. S.]

Κυλλὸς claudus. Est pro κυλὸς, et dicitur à curvatura. Stirps κύω turgeo. [Vide omnino Hesych. in voce, nisi nomen habeat à gressibus ambiguis, quibus quasi volvitur : ut κυλλὸς pp. sit volubilis. E. S.]

Κῦμα fluctus, unda. Dicitur à verbo κύω, moveo, turgeo. [Vide cel. Valcken. ad vocem κύκλος.]

Κύμβος cavus recessus. Dicitur pro κύβος : et hoc à cavitate. Stirps κύω, de qua jam sæpe. [Forma hujus vocis fœm. est κύμβη, Lat. cymba, pp. cavatam, pecul. alnum ejusmodi, atque adeo navigium, notans: porro genus poculi rotundi, acetabulum femoris &c. E. S.]

Κύμινδις avis nocturna [de qua Homerus, Il. Ξ. 291. Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Ubi vide Clarkium.]

Κύμινον cuminum, herba, et semen ipsius.

Κυπάρισσος cupressus [Lat. pro cuparessus.]

Κύπαρος vas concavum, et valde capax.

Κυπὰς pallium, lecti stragulum [si sana lectio sit hujus vocabuli apud Lycophronem, unde affertur.]

Κυπασσὶς supparum, species tunicæ.

Κύπειρος cypeirus, juncus angulosus.

Κύπελλον genus poculi : partim originis incertæ sunt, partim sunt orta à verbo κύω, et κύπω: de quo jam vidimus. [Postremum hoc κύπελλον dubitare vix licet, quin sit Diminutivum nomen, ductum à primitivo κύπος, cujus fœmininum κύπη apud Hesychium superest et apud Latinos in cupa; unde et Diminutivum Latinum cupella. Recte vero videtur originem ejus tradidisse Eustathius, p. 158: 41. et seqq. ubi exponit ποτηρίου εἶδος ἐστὶ τὰ ἴσω κύπτον. Vid. Iliad. A. 596. Δ. 345. &c. E. S.]

Κύπτω pronus inclino vel incurvo me. Dicitur pro κύπω, quod convenit fere cum κάπω, unde Latinum capio. Stirpem autem habet κύω turgeo. Itaque κύπτω pp. significat curvo et curvando inclino : quod speciatim iis tribuitur, qui corpus inclinant et curvant. [" Ab hoc κύπτειν, sive κύπειν, etiam cupere et concupiscere, apud Latinos, dimanarunt : ut אָכָה voluit, apud Hebræos, pp. est inclinatus, propensus fuit." Conf. Schultens. Comment. ad Proverb. Salom. p. 300. E. S.]

Κῦρος auctoritas. Origo haud dubie est verbum κύρω, vel remotius κύω. Dubium autem videri potest, unde significaverit auctoritatem. Videntur mihi quidem vicina fuisse nomina κὰρ, κὴρ, κὸρ, κὺρ, uti probabile faciunt ejusdem significationis derivata κάρανος, κοίρανος, (pro κόρανος,) quibus omnibus designatur princeps, quasi caput populi. A κὺρ itaque caput, principium, nomen κῦρος videtur translatum ad auctoritatem.——Idem vir cel. alio loco": " A Græcis κύρειν dicitur proprie quidquid accidit, quasi, opportune, et veluti in summo articulo temporis. Quod enim ad originem attinet, verbum componendum est cum nomine καιρός. Inde nomen est κῦρος, significans in usu auctoritatem : quod peperit Adjectivum κύριος. Et hoc quidem pp. notat privum vel proprium, quasi dicas, ejus, qui habeat auctoritatem, vel id, in quod habeas auctoritatem, tanquam dominus. Ita, Adjective, πρᾶγμα dicitur κύριον εἶναί τινος. Non dissimili ratione Epicurus olim sua placita κυρίας δόξας vocavit, quasi privas sibi opiniones. Substantive κύριος dicitur is, qui dominium habet in alium, atque adeo dominus : unde reges sæpe etiam κύριοι dicuntur." &c. Hactenus Lennepius. [Auctoritas Græcis est κῦρος: hinc verbum κυρῶσαι pp. vim vel auctoritatem indere.—Ab eadem voce κῦρος ductum κύριος, dominus, erat dominus auctoritatis. Respectu vero possessionis, dominus, vel herus, audiebat δεσπότης. Dici nolebant se Græci subjectos δεσπόταις, sed reges in Oriente δεσπότας appellabant : quorum subditi essent servi. Nusquam etiam Græci deos suos dixisse deprehenduntur δεσπότας. Metuebant quidem deos suos, non tamen servili metu, qui dedecet ingenuos, sed metu, quo parentes veneramur. In foro Attico pater filii κύριος dicebatur : maritus uxoris erat κύριος. Demosthenes ista duo accurate discernit, populum Atheniensem aliquando fuisse scribens δεσπότην, καὶ κύριον ἁπάντων. L. C. V. Vide omnino Jo. Jac. Reiske, in Indice Græcitatis Demostheneæ, vocibus κύριος et κυρίως. Ceterum, ut Hebræi בַּעַל, pp. dominum, maritum &c. dixerunt à בָּעַל tursit, eadem fere ratione, apparet, Græcos appellasse κύριον, à κύω, turgeo. Usus tamen secundarii horum vocabulorum nonnihil differunt. Conf. huc Schultens. Comm. ad Prov. Salom. p. 475. ss. E. S.]

Κυρτὸς curvus. Ortum est à κέκυρται, tertia Præter. perf. Pass. verbi κύρω : cujus propria potestas cernitur in Latino derivato curvo. [Vide dicta ad vocem κουρὰ, et sequens κύρω. Origo est κύω tumeo. Itaque κυρτὸς ad proprietatem reddi potest tumidus, convexus, uti fecit Clarkius, ad Il. Δ. 426. Κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται tumidus existens fluctus maris fastigiatur. Vide ejusdem observata in notis, loco Hom. ibidem subjectis, et confer omnino Il. N. 799. B. 218. Intelligetur ex his etiam nonnihil accuratius, quam vulgo, quid sint " dolia curta," apud Lucret. 4. 1022. " Tegula curta," Propert. 4. 7. 22. et alia similia, à Forcellino laudata. E. S.]

Κύρω incido, impingo. Videtur sic dici à κὺρ, [de quo in κῦρος dictum,] vel etiam à verbo κύω, quod est turgeo, sive inflectendo curvandoque facio, ut quid turgeat. Inde inflecto, atque sic incido, significare potuit. [Itaque nostrum κύρω pp. idem est, quod Lat. curvo : quæ verbi proprietas facile perspicietur ex illis Homeri, Il. Ω. 530. Ubi, quum præcessisset, Jovi duo dolia in limine jacere, ex quibus mortalibus dona proferat, addit poëta Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε ΚΥΡΕΤΑΙ, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, quod vertunt, " Interdum quidem in malum dolium ille incidit, interdum et in bonum." Hæc tamen proprie, ex vi verbi Medii, sic sonant : Interdum quidem in malum dolium se incurvat, (nimirum, ut solemus, è dolio, humi jacente, aliquid depromturi, nosmet incurvare, pronoque corpore inde haurire :) interdum et in bonum. De leone Il. Γ. 23. ut leo gaudet, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι ΚΥΡΣΑΣ, qui magnum in corpus inciderit, pp. qui se incurvaverit, quod Virgilius Æn. l. 10. 723. reddebat : Visceribus super accumbens, et Hebræi item dixerunt כָּרַע, incurvare, Gen. 49. 9. A notione autem incurvandi est illa secure recumbendi, et dein habitandi, in loco : quæ vis sentiri potest, ex illo Num. 24. 9. כָּרַע שָׁכַב incurvavit se, decubuit, instar leonis, quis jubebit eum assurgere? Hinc est, quod permutentur fere κύρειν et ναίειν. Vide Valcken. Adnot. ad Euripid. Hippol. p. 244. 2. Porro eadem indoles est verbi derivati κυρέω, κυρῶ. Conf. Theocr. Id. 3. vs. 51. et ibid. Valcken. p. 76. E. S.]

Κύστις vesica. Dicitur à κύω turgeo : à cavitate, nempe, et, cum ea conveniente, turgedine.

Κύτος cavitas. Et hoc est à κύω turgeo. [Conf. huc quoque observata Clarkii, ad Il. Δ. 426. de voce κυρτὸς tumidus, et Lat. convexus. E. S.]

[Κυφὸς curvus, gibbosus. " A κύβω, κύπω, κύφω, pro quo dicitur κύπτω. Triplex hæc forma apud veteres in usu est. A κύβω fit κύβος, à κύπω κυπὸς (unde κύπελλος, κύπελλον &c.) sed à κύφω est κυφός. Proprie autem hæc omnia sunt à primitivo κύω tumeo; eademque potestas etiam in derivatis est. Jam vero, quæ tument, curvantur: unde κυφὸς dicitur de senibus, qui præ senio curvatum habent corpus. Κύφων autem in carceribus dicebatur lignum, quod collo circumdabatur" &c. T. H.] [Conf. quæ vir summus dedit ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 134. E. S.]

Κύω gravida sum, in utero gesto. Propria potestas repetenda est à verbis vicinis κάω, κίω, κίω, κόω, κύω· γάω &c. χάω &c. ἵκω, ἴκω, et simil. quæ omnia cognata sunt, et vicina. Hinc proprie motum significat, qui conspicuus est in Græco κίω, ἵκω, et aliis. Dein significat ambio, capio, aut similia, quæ cernuntur in derivatis verborum χάω, κάω, &c. ut et in capio Latinorum, et Græco χαίνω. Porro ad cavitatem, et quasi capacitatem, transfertur: cujusmodi notiones cernuntur in verbis κάω (quod est Lat. cavo) κόω, unde κοῖλος cavus, similibusque; inde porro ad turgedinem rei capacis, atque sic ad graviditatem. [Aliud κύω, osculor, in Futuro κύσω vel κύσσω, videtur à sono factum, et origine idem plane esse ac Belgarum *Kussen*. Vide Il. Ζ. 474. Ω. 478. Od. Π. 15. Ω. 235. et alibi. Paullo aliter tamen cel. Lennep., quem vide in κύων. E. S.]

Κύων canis. Proprie nihil aliud est, quam Participium verbi κύω, Substantive usurpatum. Notat autem κύειν pp. turgere. Inde κύων turgens: quæ Participii vis præsertim cernitur in compositis, ut ἐγκύων: quod (uti aliud derivatum ἐγκύμων) mulieribus gravidis tribuitur. A turgedine autem κύων eximie significavit canem, quia facile in iram intumescit, [nisi à turgore in libidinem dictum malis. E. S.]——A turgedine præterea verbum κύω ad oscula amatoria transfertur: atque ita Infinitiv. κύσαι, pro osculari positum, invenitur apud Theocritum: ubi κύσαι στόμα τινὸς pp. est osculo lasciviore premere os alicujus. Porro ab osculandi notione, quæ verbo derivato κυνεῖν quoque tribuitur, profecta est notio adorandi, verbo composito προςκυνεῖν adjuncta: in quo præpositionis πρὸς eadem ratio est, quæ præpositionis ad, in Latino adorare. Significat nempe, προςκυνεῖν proprie, quasi, manu ori admota (quod proprie est adorare) propinare alicui oscula, in signum venerationis, &c.

Κωβιὸς Gobius sive Gobio piscis, κώδεια caput papaveris, κώδων tintinnabulum, κώθων genus poculi Laconici, ejusdemque capacioris, κωκαλία animalia carnem sub testa habentia, partim peregrina videntur, partim orta à κόω cavo.

[Κώδιον pellis. Proprie usurpatur de ovibus, earumve pelle. Ὄϊς enim est ovis, pro quo Attici dicunt οἶς. Hoc Æoles contrahunt in ὦς. Jam vero præponitur litera κ quibusdam vocibus. Hinc ergo κῶς pp. vellus ovinum. De his plura vide apud Isaac. Vossium &c. Observandum autem est, voci huic κώδιον non subscribi iota: quod tamen proprie fieri debebat. T. H.]

Κωκύω fleo, ploro. Verbum factum à sono incondite lugentium, et veluti gula fletus cientium.

Κῶλον membrum. In primis crura et lacerti sic dicuntur. Dici videtur pro κόλον, quod à κέλω, unde κέλλω cello, tundo: de quo supra. [In pecoribus pedes, aures, et interdum caput, κῶλα vocantur. A κῶλον ductum fuit olim Adjectivum κώλεος, cujus fœminina forma, κωλέη, vel κωλέα superest in nomine subst. κωλῆ, pp. pars extima corporis animalis cæsi, et hinc perna. Eadem contractio est in συκῆ, pro συκέη, vel συκέα. T. H.]

Κωλύω impedio. Haud dubie factum à κῶλον membrum. Itaque proprie significat, quasi, membrum, pedemve pono, vel figo: quod est ipsum fere Latinum impedio, ortum à nomine pes. [Conf. simile verbum Græcum Ἐμποδίζω. E. S.]

Κῶμα somnus. Ortum à κόω, unde κοιμάω, de quo suo loco.

Κώμη pagus. Ortum est à κόω, cui vicina κίω, κεῖμαι jaceo. [Κώμη apud Græcos significat vicum, nempe, vel συνοικίαν in urbibus, pluresque adeo domos, communi quadam societate junctas, quæ à Latinis dicuntur insulæ, vel pp. vicum, quem Latini vocant, in agris. Utraque potestas frequens est apud scriptores: posterior tamen crebrior. Hinc derivantur κωμήτης, et fœm. κωμῆτις. (Alterum vicarium, alterum vicariam significat.) Itidemque κωμῳδὸς, et κωμικός. Vox igitur κωμῳδὸς, si quidem est ex κώμη vicus, significabit eum, qui in vicis, vel per vicos canit. Sed alia ratio longeque diversa est eorum, qui vocem hanc compositam dicunt ex κῶμος, et ἀοιδὴ, vel ᾠδή. Κῶμος significat canticum hilare et protervius ad lætitiam compositum: qualia cantica olim, in festis diebus, cani solebant, tam in honorem deorum, quam lætitiæ excitandæ caussa. Hinc propagata est ejus vocis potestas, ad denotanda cantica liberiora et lasciva; unde etiam illa cantica, quæ juvenes ad puellas comessantes canere solebant, κῶμοι dicuntur; et κωμάζειν petulantius decantatis canticis per urbes peragrare et vagari, ut et canticis liberioribus et petulantioribus puellas adire: adeoque κωμῳδὸς significabit hilarioris cantici, quod κῶμος dicebatur, cantatorem. Ex his Etymologiis posterior magis rationi et genio linguæ Græcæ accommodata est: quamquam plures auctores prior habeat. Nam, si analogiam linguæ Græcæ exquiramus, videbimus, priorem compositionem ei repugnare. Κώμη, nempe, locum significaret. At apud Græcos nullum datur exemplum, ubi locus conjungitur cum ista voce. Ex. gr. qui in scena canit, nunquam vocatur à Græcis σκηνῳδός: qui in theatro canit, nunquam Græce dicitur θεατρῳδός. Itaque in κωμῳδὸς prior pars locum significare nequit: sed recta hæc vox in eam compositionem intrat, quæ cantationem notat. Sic Græci dicunt ὑμνῳδὸς, θρηνῳδὸς, χρησμῳδὸς &c. et non tantum hujusmodi voces conjunguntur cum ἀοιδὸς, sed etiam vocabula instrumentorum, ut λυρῳδὸς, κιθαρῳδὸς &c. Itaque κωμῳδὸς significat eum, qui cantica hilariora publice canit. Differunt vero κωμικοὶ, et κωμῳδοί. Priores notant poëtas comi, posteriores cantatores comi. A κωμῳδὸς est κωμῳδία, quam Latini comœdiam vocant &c. T. H.]

Κῶμος comissatio. Ortum à κόω, cui vicinum κίω cio, vado. Itaque κῶμος quasi conventus, concio, et in primis hominum ebriorum, noctu vagantium cum cantu. [Alia vide in κοιμάω. Alibi vir celeberrimus: " Κῶμος à Græcis dicebatur cœtus, vel multitudo hominum ebriosorum, nocturno tempore per vias vagantium, et postes amicarum obsidentium, easque cantilenis amatoriis oblectantium. Unde deinceps ejusmodi cantilenæ ipsæ κῶμοι fuerunt dictæ. Sequebantur plerumque istiusmodi κῶμοι cœnas veterum lautiores, postquam in multam noctem saltando, bibendo, et cantando, sese oblectassent. Quum autem, in iis plerumque, præ ebrietate, petulantius et lascivius se gererent homines; apte, tanquam vicina vitia, ab Apostolo, (ad Rom. 13. 13. et Gal. 5. 21.) junguntur μέθαι et κῶμοι [ut 1 Petr. 4. 3. κῶμοι et πότοι.] A nomine κῶμος verbum ortum κωμάζω respondet Lat. comissor, quod haud dubie sic dicitur, quasi formatum à Gr. κωμίζω. A Lat. comisso factum nomen comissatio respondet Gr. κῶμος: in cujus quidem nominis Latini scriptura, etymologia prava decepti, sæpe errant, qui hodie Latine scribunt. A Græco κωμάζω nomen κωμαστὴς est: quomodo dicitur is, qui comissationi interest, comissator adeoque. [Conf. omnino L. Bos Exerc. in Epist. ad Rom. l. 1. p. 117-120. E. S.]

Κώμυς fasciculus fœni. Et hoc est à κόω: notionis autem ratio forte repetenda à derivato κομίζω porto, gesto.

Κῶνος conus, corpus mathematicum e lato in acutum desinens. Ortum est à κόω, vel propius à κόνω, quod vicinum verbo κένω, unde κέντω, à quo nominis nostri ratio repetenda est. [Vide in κόνος.]

Κώνωψ culex. Vox composita ex κῶνος et ὤψ: quorum illud vidimus; hoc ab ὄπτομαι video (de quo suo loco dicetur) repetendum est. Κώνωψ itaque dicitur qui oculos conicos habet, ut sunt culices. [Κώνωψ dicitur ex eo, quia habet coni figuram vel faciem. T. H.]

Κώπη remus. Ortum est à κόπτω tundo, de quo supra. [" Κώπη proprie notat eam instrumenti cujuslibet partem, qua tenetur. Hoc pacto remus à Græcis vocatur κώπη. Proprie est manubrium remi: ut κώπη ὀβελίσκου manubrium, quo tenetur et versatur veru in igne, κώπη φύσης manubrium, quo follis extollitur, ξίφεος κώπη manubrium ensis" &c. T. H.] [Conferendum est Lat. capulus, quæ pp. diminutiva vox est obsoleti capus, à verbo κάπω capo, sive productiori capio, quod cognatum est Græco κόπτω. E. S.]

Κώρυκος sacculus. Dubium videri potest, utrum sit repetendum à κόρυς (de quo supra) an vero à κῶς pellis. [Adfuit eadem vox, scripta per ο, κόρυκος. E. S.]

Κῶς pellis. Ortum est à κόως, vel κόας, et hoc à κόω, unde κόμη coma. Nisi malis à dormiendi notione, quæ in derivato κοιμάω cernitur, nomen hoc repetere. [Vide T. H. supra in κώδιον. E. S.]

Κωτίλλω fabulor, garrio. Nescio, an repetendum sit à κῶς pellis: ut κωτίλλω pp. sit una in pelle jaceo otiosus et blande garriens. [Videtur hinc derivationi nonnihil repugnare locus, ex Athenæi l. 10. ab H. Stephano laudatus, Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν. Voce κωτίλλη Græcis dicitur hirundo. Itaque inde nostrum κωτίλλω repetebat Etymologus, in κωτίλλων. Sed rectius fortasse dixeris à κωτίλλω, garrio, hirundinem Græce appellatam esse. Origo est incertior. E. S.]

Κωφὸς surdus. Dicitur à κόπτω tundo. Est itaque κωφὸς quasi obtusus. [Antequam litera ω in usum esset recepta, scribebant κοφὸς, quod à κέκοφα, verbi κόπτω vel κόπω, significantis cædo sive cædendo et tundendo stringo. Est ex ista origine κωφὸς constrictus, obtusus, hebes. In sermone quotidiano κωφὸς illum significabat, cujus organa sensuum essent corrupta. Mutum et surdum eadem voce significatum fuisse, mirum non est: quum ii, qui surdi nati sunt, etiam semper esse soleant muti, quia sonos audire non potuerint, quos imitando exprimerent. A Grammaticis nostrum κωφὸς redditur ὁ μήτε φθεγγόμενος, μήτε ἀκούων, id est, qui sonum non edit, neque audit. Aurium surditatem, ὤτων κώφωσιν, dixit Pempelus Philosophus, in Stobæi Florilegio, p. 461. Cæcitatem κώφωσιν ὀφθαλμῶν dixisse Hippocratem, testis est Erotianus, in Lexico Hippocratico." L. C. V.] [Vide omnino virum summum, in Animadv. ad Ammon. l. 2. cap. 14. p. 133-138. et adde Schultens. ad Prov. Salom. 3. 30. p. 25. E. S.]

Λ

Λὰ Particula est, quæ in compositis significationem intendit. Proprie repetenda est ab obsoleto λὰ, quod idem esse ac λαὸς, et λεὸς, sive λεὼς, similiaque, manifesto docent composita: ut Ἀγησίλαος, et, ejus loco ab Ionibus pronuntiatum, Ἀγησιλὰς, Λεόκριτος, et, ejus loco, Λάκριτος &c. Sunt autem hæc à λάω et λέω: quæ, primam notionem motus vehementioris habentia, forte vicina sunt verbi νάω, νέω, ex vicinitate literarum λ et ν, quæ in aliis quoque vocabulis, pro varia dialecto, permisceri interdum solent. Ut ut est, à verbo λάω, (in quo vehementiæ quandam inesse significationem, inter alia, docet vicinum λίω, unde λίαν) à λάω, inquam, ortum λὰς et λὰ significationem nominis, cui præfigitur, intendit, et in deterius quodammodo vertit. Ita λάκριτος pp. est, qui facile nimis judicat, quasi temerarie judicans. Proxime autem notio videtur repetenda à capiendo, quasi temere suscipiendo. Est, nempe, verbo λάω capiendi notio in primis familiaris et propria. [Sed errorem Grammaticorum, in voculis λα et λι confingendis, pluribus refutavit vir summus D. Ruhnkenius, in Epist. Crit. 1. p. 86-89. E. S.]

Λᾶας lapis. Haud dubie repetendum est à λάω capio, et captum tracto, atque sic levigo, polio: quæ notiones manifestæ sunt in vicinis verbis λέω et λίω: unde λεῖος levis, et λίθος lapis. Ex his facile apparet, eandem quoque esse originem vocis Latinæ lapis. Vide omnino G. J. et Is. Voss. in Etymologico. E. S.]

Λάβρος vorax. Est quasi λάβερος, ortum à λάβω, cui vicinum λαύω fruor. Λάβω autem à simpliciori λάω capio, de quo infra dicetur, in verbo λαμβάνω. [Dari cognationem quandam inter Gr. λάβω, unde λάβερος, λάβρος, et Lat. labor, lapsus sum, labi, inter alia suadet λάβρον κῦμα, Il. Ο. 625. id est, in Hesych. προπετὲς, ταχὺ, μαινόμενον, " fluctus celerrimo cum impetu labens, furensque." ποταμὸς λάβρος, Il. Φ. 271. fluvius labens, id est, præceps, rapidus, vehemens &c. Itaque, hoc ex fonte, λάβρος fortasse pp. fuerit vehemens, pecul. in vorando, δεινὸς κατὰ κοιλίαν, Æliano V. H. l. 1. 1. ubi vid. Perizon. Eadem ex origine etiam λαβρεύεσθαι garrire pp. fuerit effundere verba, quasi fluxu labente et præcipiti. Vide omnino Iliad. Ψ. 474-479. Potuit tamen aliunde quoque duci, ut, nempe, à λάβω capio, accipio cibum, pp. sint labium, labrum &c., à labro vero notio garriendi, in λαβρεύεσθαι. E. S.]

Λαβύρινθος Labyrinthus. Locus viarum ambagibus ad capiendum aptus. Ortum est à λάβω, quod à λάω capio.

Λάγνης et λάγνος libidinosus. Forte non male derivatur à λάγονος, ut sit ex λὰ et γόνος, quasi dicas, semine abundans. Rectius tamen derivari videtur à verbo antiquo λάγω, de quo in nomine λαγὼν, cuique vicinum est verbum λήγω desino: quod dicitur à solvendo, dissolvendo, quæ notio manifesta est in λύω, vicino nostro λάω, unde ortum λάγω. Hac ratione λάγνης et λάγνος non multum differrent à λελυμένος, quod notat dissolutum, et ad mores transfertur.

Λαγχάνω sortior. Ortum est à simpliciori λάγω, unde nomen obsol. λάγος sors: hoc autem à λάω capio, fruor, aut simili. Est igitur λαχεῖν vel λαγχάνειν pp. sorte obtinere, et hinc generatim magis obtinere; spec. de magistratibus aliisque ministeriis, quæ quis sorte potissimum obtinet. Unde phrasis κυάμῳ λαχὼν per fabam electus, quod est in Aristophanis Avibus, vs. 1053. &c. [Vide H. Stephan. in λαγχάνω. " Verbum à Lexicographis ponitur λαγχάνειν. Vetus verbum fuit λάχω, cujus tempora quoque derivata quædam supersunt. Ex. gr. Præter. perf. Pass. λέλαγμαι, λέλαξαι, unde orta sunt λαχμὸς, λάξις actio sortiendi. Proximum verbi veteris derivatum adhibetur à Platone λάχος, et ab Æschylo in Comœd. Septem contra Thebas, vs. 920. A verbo λάχω, per varios casus, manavit λαγχάνω, sicut à λάβω fit λαμβάνω, à λάθω, λανθάνω, à δάκω, δαγκάνω, à μάθω, μανθάνω" &c. L. C. V.]

Λαγὼν lateris cavitas. Forte ortum est à λάω, quod componendum cum λίω, et λύω. Posterius hoc notat solvo. Dicitur autem in primis λαγὼν à laxitate: quæ vox Latina ejusdem originis est.

Λαγωὸς Lepus. Dicitur à simpliciori λαγὸς vel λαγὼς [apud Ionas Atticosque usitatis] nomenque habet à laxitate.

Λάζομαι capio. Est à λάω capio. [" Origo verbi Grammaticos latuit. Λᾴζεσθαι scribi debuisset cum Iota subscripto. Est enim ex λαΐζεσθαι. cujus loco Ionice pronuntiabatur ληΐζεσθαι. Præda bello capta ab Homero ληῒς dicitur. A ληΐζω, λελήϊσμαι, λελήϊσται, descendit nomen ληϊστὴς, et contractum λῃστὴς, latro: quæ vox Latina est ejusdem originis. Porro ληΐζω, Dorice λαΐζω, contracte λᾴζω, in tertia Præter. Perfect. Pass. dedit λέλασται, et λέλασται. Hinc nomen Gr. λάστης, illinc Latinum, latro, idem significans. Erant autem in Oriente latrones prædæ abactores, Latinis etiam simpliciter dicti abactores et abigei: quæ vocabula reperiuntur in Glossariis antiquis Græco-Latinis, primum editis ab H. Stephano, dein à Vulcanio, et C. Labbæo." L. C. V.]

Λαιδρὸς imprudens. Nescio an sit à λάω capio. Videri potest etiam esse ab ἀδρὸς, de quo suo loco. A enim non

paucis vocibus præfigitur: quod sæpe nomina, à Λ incipientia, obscuræ originis facit. [An ab obsol. λαβω, Lat. lædo? E. S.]

Λαῖλαψ turbo. Dicitur pro λάλαψ, quod per reduplicationem pro λὰψ, et hoc à λάβω vel λάπτω, similive forma. Dicitur autem à capiendo. [" Λαῖλαψ ἀνέμου, id est turbo, sive addatur vox ἀνέμου, sive omittatur, ventus significatur procellosus, etiam Homero Il. I. 747. Recte Hesychius: Λαῖλαψ ἀνέμου συστροφὴ μετὰ ὑετοῦ. Optime auctor Etymologici παρὰ τὸ λάπτω, λάψω, λὰψ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, λαῖλαψ. Quæ tum addit, non sunt unius assis. Quam vero putat ille syllabam ortam ex reduplicatione, ea sæpe præfigitur vocibus ad vim intendendam; æque ac λα, sic λαί: ut in λαίμαργος, significante valde gulosum. Ita et λαίγυος est valde hirsutus. Apud Leucadios grandis puer (Græcis βούπαις) vulgo λαίσπαις dicebatur: quod ex Hesychio constat. Gulosa et vorax λαίσιτος fuit dicta." L. C. V.] [Conf. iterum huc cel. Ruhnkenii Epist. Crit. 1. p. 87. E. S.]

Λαιμὸς guttur. Videtur dici à λάω, cui vicinum λαύω consumo, fruor. [Nisi malis à lævitate sic dici: Conf. in λαιός. E. S.]

Λαιὸς lævus, sinister:

Λαῖφος vestis attrita et lacera:

Λακάθη Lacatha, arbor campestris: et

Λάκαφθον species aromatis, quamquam repeti possunt à λάω, tamen incertioris sunt originis. [Priora illa λαιός et λαῖφος haud dubie sunt a λαίω, cognato alteri λείω: unde λαιὸς ipsum est Lat. lævus, quod inde, interposito digammate Æolico, formatum; λαῖφος vero, origine exinde nihil diversum, siquidem pro λαιϜὸς paullo fortius dixerunt λαιφός, sive λαῖφος. De duobus posterioribus vocabulis, videant Botanici. E. S.]

Λακέρυζα loquax, garrula. Dicitur a verbo λακέω, quod videtur factum a sono rerum fissarum. [Proprie videtur esse Particip. fœm. singul. verbi obsoleti λακέρω, quod Latini servarunt in suo lacero. Inde, nempe, est λακέρων, λακέρουσα: quod lenius enuntiatum λακέρυζα. Ab Hesychio vox nostra exponitur μεγάλα κράζουσα, id est, magnopere vociferans: pp. magna rumpens vel crepans. Adscribamus verba summi T. H. " Λάκειν, apud Græcos, pp. significat crepare, sive sonitum crepando edere, adeoque per consequens cum strepitu dissilire.—Porro λάκειν apud Poëtas, et præcipue Tragicos, ponitur pro magno sonitu vocem vaticinantem rumpere." Unde servus apud Aristophanem, in Plut. vs. 90. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; Quid ergo Phœbus profatus est (pp. crepuit) ex coronis? Plura vide infra sub λακέω. E. S.]

[Λακέω, sive λήκω sono, resono. " Antiquum verbum λάκω, et λήκω, significat rumpo cum sonitu. Proximum hujus verbi derivatum λάκος conservatum est ab Hesychio. Λάκος" inquit " ἦχος, ψόφος, sonitus, crepitus. Etiam λακὶς in libris veterum superest, rupturam significans, quæ fiat cum sonitu, vel scissuram. A λάκος verbum factum λακέω, a λακὶς vero λακίζω: quæ vel, neutra virtute, notant sonitum edere cum crepitu, vel, active, lacerare cum fragore. Quod verbo attigit Cl. Schultens., Comment. in Job. p. 353. Pannos vestis detritæ λακίδας dixit Aristophanes in Acharn. vs. 422. Antiquum verbum λάκω, in Homero, frequens est de sonitu armorum fractorum. Apud Theocritum, Id. 2. 24. laurus in igne λακεῖ, id est, crepat. Non male nostrum ἐλάκησε (Act. Apost. c. 1. 18.) ex Gloss. Philoxeni reddi posset dissiluit.—— Compositum διαλακέω, discrepo cum fragore, sensu fœdissimo adhibuit Aristophanes, in Nubib., vs. 409., ubi Scholiast. λακὶς, inquit, τὸ σχίσμα scissura. Quod vero in Lexicis fuit prætermissum, verbum διαληκᾶσθαι, id, ex Lexico Ælii Dionysii, protulit Eustathius, ad Iliad. B. p. 1208: 41. Sonitus scissuræ significabatur nomine λάκος. Inde ortum Adjectivum λακερὸς, quod, itidem in Lexicis prætermissum, Hesychius adservavit: estque ipsum Lat. lacer vel lacerus. Lacera vestis est λακερὸν ἱμάτιον. Hinc ratio petenda, cur Hesychius interpretetur εἰκαῖον vulgare. A lacer Latinis est lacero, lacerare." &c. L. C. V.] [Conf. supra in Λακέρυζα. E. S.]

Λάκκος fovea. Forte repetendum est a verbo λάω capio. [Malim a λάκω crepo, cum crepitu dissilio; diffindor. Hinc λάκος, et (media litera geminata) λάκκος, proprie fissura. Simplicem scriptionem servavit Hesychius, et Latini habent in suo lacus. Proprietatem vocis deprehendas in illo Lucilii, poëtæ veteris, apud Servium, ad Æneid. 1. 739. resultant ædesque lacusque, " id est, tignorum trabiumque." Vide Forcellin. in voce. E. S.]

Λαλέω loquor. Est à λάλω, hoc autem à λάω, quod a sono λά. Differt autem λαλεῖν significatione ab altero λέγειν, uti jam recte observavit Ammonius, de Adfinium vocabulorum Different. p. 87. Est, nempe, λαλεῖν, in consuetudine loquentium simpliciter, loquor, λέγειν vero semper respicit aliquid, quod dicatur, q. d. hoc illudve loqui. Proprie etiam λέγειν valet verba colligere, eaque collecta efferre; quæ notio colligendi superstes quoque est in Lat. verbo legere, apud poëtas obvio. Unde λόγος proprie est comprehensio verborum, adeoque sermo. [Λέγειν esse a λέω, adeoque, per adfinitatem cum λάω, verbum huic cognatum, infra suo loco docebitur. E. S.]

Λαμβάνω capio. Est a simpliciori λάβω, quod a λάω. Exstitisse autem istud verbum λάβω, in antiqua lingua Græca, cum analogia docet, tum derivata, quæ ab eo verbo proxime descendunt, ut λαβὴ ansa, λαβὶς idem &c. Stirps est λάω accipio: quod verbum ab antiquis Grammaticis servatum est. [Ex εὖ bene et λαβὴ ansa facta vox εὐλαβὴς pp. ponitur de illis, qui vasa vitrea, aut alia fragilia, prehendunt, et, dum metuunt, ne frangantur, magna id faciunt cum circumspectione. Tot vocibus Latinis indigemus, ad unius Græcæ vim exprimendam. Inde æstimetur linguæ præstantia. Is. Casaubonus veram vim nominis indicavit, occasione verbi εὐλαβεῖσθαι, occurrentis in Equitibus Aristophanis, vs. 253. Not. Casaub. p. 79. Εὐλαβὴς, ut alia adjectiva plurima, significatu viguit duplici, vel activo vel passivo. Active pp. significavit eum, qui ansam sollicite comprehendit, Passive denotat eum, qui facile capi potest et prehendi, atque adeo hominem meticulosum, vel animal meticulosum. Hoc sensu columba vocatur εὐλαβὴς ὄρνις, ab Eustathio, ad Odyss. M. p. 1712: 47. " avis quæ facile potest prehendi": contra anguilla, quia sua lubricitate facile elabitur manu, dicitur ζῶον ἀλαβὲς &c. L. C. V.]

Λάμπω luceo. Dicitur pro λάπω, quod cum vicino λέπω componendum. Utriusque origo est λάω et λέω solvo. Inde λέπω, inter alia, significavit detego, unde videtur translatum ad lumen et splendorem.

Λαμυρὸς loquax. Ejusdem formæ nomen est, cujus καθαρὸς, et similia. Ortum haud dubie à λάω loquor: de quo supra. [Vide in λαλέω.]

Λὰξ calx. Forte dicitur à verbo λάγω, unde et λήγω desino: de quo suo loco. [Videtur dictum à prehendendo. Stirps in λάω, unde Præter. perf. λέλακα, hinc vero nomen λακὸς, contracte λὰκς, sive λάξ. A λάκω ductum est λακίω, Latine lacio; decipio, pp. apprehendo: quæ vis primaria facile sentiri potest in illo Lucretii, l. 4. 1200. Quæ lacere in fraudem possint, victosque tenere. Hinc porro sunt composita allicere, pellicere. Cæterum à Græco λὰξ pro λὰκς vix videtur differre Lat. calx, pars posterior imi pedis; quippe quod, per metathesin literarum, dici potuit pro lacx: nisi mavis, diversa nonnihil ratione, dixisse veteres calx, pro κάλς, ex λάκς; uti Ajax dicitur pro Αἴας, et vicissim flos pro φλώξ. Longe aliud est. Lat. calx, calcis, pro lapide minuto excoctoque, quo in structuris utebantur; cujusque diminutivum calculus pro lapillo notissimum est. Monuit magnus Vossius, calx hoc esse pro χάλιξ, id quod, χ in c emollito, factaque contractione, facile fieri potuit. Sed propior fortasse commodiorque datur derivandi ratio. Pro κλάω frango (unde κλῆρος item pp. lapillus fractus) dixerunt fortasse λάκω. A κλάω, κέκλακα, est κλακὸς, quod dare potuit contractum κλὰξ, unde κὰλξ calx, et καλκὸς calcus, unde Diminut: calculus prona admodum analogia. E. S.]

Λαὸς turba. Haud dubie dicitur à λάω significatione tamen quodammodo dubia. A λάω, cui cognatum λέω, capio, colligo, videtur factum λαὸς, pp. qui capitur, sive colligitur, aut collectus, nempe, manipulus; ut à λέω est λεὸς, sive λεώς. In primis autem λαοὶ dicuntur copiæ militares, Iliad. A. 10. 382. B. 25. 86. &c. ut ipsum quoque Lat. copiæ est ab obsol. copio, cognato alteri capio. E. S.]

Λαπάζω inanio. Dicitur à λάπω, cui vicinum λέπω, et quidem ab attenuando dissolvendove: quæ notiones sunt verbi λάω et λέω. [Λαπάζειν pp. significat vacuum et inanem reddere. Propria hac virtute Medici verbum nostrum adhibent, quum dicunt λαπάζειν τὴν γαστέρα evacuare ventrem medicamento purgatorio. Vide Foësium, in Œconom. Hippocr. voce λαπάρα. T. H.]

Λαπίζω idem pp. est, quod cognatum λαπάζω.

Λάπτω lambo. Proprie canum est: verbum factum à sono lambentium. [Simplicior forma est λάπω, quod cum litera media β, loco tenuis π, pronuntiatum labo, et, inserta ν, lanbo, dedit Lat. lambo. A λάπω factum est λαπέω: ex qua forma apud Hesychium superest λαπῆναι. E. S.]

Λάρος larus, gavia. Vide pluribus, hac de voce disserentem, T. H. ad Aristophan. Plut p. 312. ss. E. S.]

Λάρυγξ caput asperæ arteriæ, guttur. Nescio, anne sit à stirpe λάω capio, fruor. [Fortasse vox est facta à sono, per guttur reciprocato. E. S.]

[Λάσιος. Vox hæc plane respondet Lat. densus. Dupliciter usurpatur, notatque vel densum et horrentem, vel condensatum et compactum. Priori ratione ex gr. λάσιος dicitur ager arboribus densus, vel multis arboribus consitus, et neutro genere, τὰ λάσια significant partes agrorum fructibus densas. Hinc etiam de crinium capillorumque densitate ponitur. Sic κάρα λάσιον caput crinibus densum. Eodem modo usurpant medici, quum ea corporis membra λάσια vocant, quæ pilos habent. Hæc prima potestas est. Altera potestate sumitur pro πυκινὸς, et contracto πυκνός. Ut v. gr. λάσιον σῶμα, corpus compactum, et per consequens, robustum, opponiturque corpori levi. &c. &c. T. H.] [Stirps videtur esse λάω capio: ut λάσιος pp. sit qui capi, apprehendi, manu possit, hirsutus. Conf. hoc sensu ὗς λάσιος, Il. Ω. 125. de barba item positum à Luciano, Νεκρ. 10. 9. E. S.]

Λάσκειν dicere. Origo à verbo λάω loquor.

Λάταξ dicitur strepitus liquoris delabentis, quasi ductum à λατάζειν, cujus loco usitatum λαταγεῖν. Videtur factum à sono. [Eadem vox Latinis dicitur latex, laticis. Si vera est doctissimorum Grammaticorum sententia, voces quasdam ab initio præmissam sibi habere voculam λὰ, (quæ intendat significationem, et frequentiam actionis denotet) valde verisimile videri queat, nomen hoc esse compositum ex λα, et τὰξ, sive τὶξ, quæ vox sonum exprimit liquoris delabentis. E. S.]

Λάτρις servus, vel serva. Dicitur haud dubie à λάω capio. Designabatur olim, voce λάτρις, homo ingenuus, sive bello captus, sive alia ratione in servitutem redactus. Quia tamen factum est, ut aliquando de quovis ministerio poneretur, hanc ob causam, ab Hesychio redditur μισθουργός: quomodo dicitur is, qui mercede opus facit, vel etiam λειτουργὸς, qui pp. vocatur minister publicus. Jam vero ab isto vocabulo ortæ sunt voces λατρεία et λατρεύειν: quæ, origine sua, in primis respiciunt ministerium aliquod honestius, et ea ratione differunt à vocibus δουλεία, et δουλεύειν. Consuli potest Valcken. in Animadv. ad Ammon. pp. 99. 100. E. S.]

Λαυκανία guttur. Ortum videtur à λαύω fruor. [Dicitur etiam, Ionice, λευκανίη. An igitur potius à λευκὸς et λευνὸς, pp. lævis? Stirps λέω cognatum λάω, unde λεῖος lævis &c. E. S.]

Λαῦρος copiosus. Idem proprie est, quod λάβρος: de quo supra.

Λαύω obsol. Unde compositum ἀπολαύω &c. Stirps verbi est λάω, capio, accipio. Inde duplex verbum: nempe λάβω, quod peperit usitatum λαμβάνω, sensu accipiendi, et λαύω, cujus compositum ἀπολαύω, sensu fruendi, vel fructum percipiendi usurpant, et cum Genitivo rei construunt, vel etiam cum ἀπὸ et Genitivo. Differt autem, ut ex dictis patet, verbum ἀπολαύειν ab altero ἀπολαμβάνειν. Hoc significat tantum recipere id, quod datum erat, hoc vero (ut diximus) frui sive abunde fructum percipere ex aliquo. [Notandum tamen est, hoc posterius sumi in utramque partem. Nam dicitur quoque aliquis ἀπολαύειν, quando malum percipit. Sic ex. gr. si quis oculorum vitio laborantem adspiciat, is dicitur ἀπολαύειν τῆς ὀφθαλμίας, id est, malum vel dolorem oculorum percipere ex alterius oculorum morbo. Sic quoque qui versatur cum improbis, dicitur ἀπολαύειν αὐτῶν capere malum ex eorum moribus. T. H.]

Λαφύσσω avide deglutio. Ortum videri potest ab ἀφύω haurio, de quo supra. [Conf. Il. Λ. 176. P. 64. Σ. 583. quibus locis de leone, viscera et sanguinem hauriente, adhibetur. Formatum videtur, præmissa litera λ, ab ἀφύω. Vide p. 179. E. S.]

Λαχαίνω fodio. Haud dubie est à λάχω sortior, divido in partes: quod cum λύω componendum. [Vide ad vocem sequentem.]

Λάχανον olus. [Proprie est Adjectivum à λάχανος, quod à λαχάω, pro quo dicitur λαχαίνω terram rastro effodio. Ergo λάχανος dicitur, quidquid oleris in terra fossa ponitur, et λάχανον olus, quod plantatur in terra effossa et versa. T. H.] [Origo est verbum χάω unde χαίνειν, et præfixa vocula λα, significationem intendente, λαχαίνειν. Proprie notat facere, ut quid valde hiscat, vel pateat. Hinc nata vis fodiendi, effodiendi. Olera quævis, in usus humanos e terra effossa, proprie dicta sunt λάχανα. Verbum λαχαίνειν adhibet Apollonius Rhodius, l. 4. 1532. L. C. V.] [Conf. porro Albert. ad Hes. t. 2, col. 432. voce λαχαίνειν. E. S.]

Λάχνη lanugo. Videtur dici pro ἄχνη: de quo supra. [Conf. Ἄχνα. Præmissa igitur fuerit litera λ, ut in λαφύσσω, &c. Quodsi vero propius consideres voces Lat. lana, lanugo, valde verisimile accidet, stirpem statuendam esse λάω capio, apprehendo; unde Gr. λάσιος hirsutus, pp. qui prehendi potest, quasi dicas prehensibilis: ut hoc pacto λάχνη dictum sit pro λάχινη, vel λάκινη, à λάω, λέλακα, vel λέλαχα: unde apud Hesych. λελάχασι, quod exponitur τετεύχασι. Etiam λελάχωσι sortiti fuerint, quod refertur ad λαγχάνω, hac ex origine pp. erit traxerint, ut et nos dicimus loten trekken, et absolute trekken, pro sortiri. E. S.]

Λάω video. Forte dicitur à capiendo. [Vetus verbum λάω occurrit apud Theocritum, Idyll. 1. 12. Hinc λαύω, ἀπολαύω: cujus verbi significatus hac ratione sunt ordinandi, ut primo significet volo, secundo desidero, tertio fruor re desiderata. Unde productum superest nomen λῆμα, primo voluntatem, dein desiderium, notans. Conf. L. Bos Anim. Crit, p. 48. et Animadv. nostræ ad Ammonium, p. 141. L. C. V.] [" Aristarchus olim censebat, Homerum usum fuisse simplici hoc verbo λάω, in Odyss. B. 126, 227." referente H. Stephano, in Thes. L. Gr. voce λαύω: ubi vide plura. Locus est in Odyss. T. in nostris edd. vs. 229. ubi plura dabunt Clark., Ernest., quibus adde Hesych. in vocibus λάε, λάετε, λάνται, λάων &c. Simplicissima notio videtur fuisse capere, et capiendo prehendere, apprehendere: hinc significatio volendi, quasi dicas attrahere ad se aliquid, ut ipsum Lat. velle, pro velere, est à velo, quod Gr. ἕλω. Vide supra in Θέλω. An vero illuc pertinet, quod sua quemque voluptas trahere

dicitur? Porro λάειν trahere metaphorice est i. q. βλέπειν videre, q. d. attrahere oculis ad se, uti et i. q. λάπτειν lambere (quod ipsum fortasse est à λάω traho) notans, attracta identidem lingua, ducere: denique i. q. φαγεῖν comedere, quatenus leo, verbi gratia, hinnulo inhians, hunc reluctantem ad se trahit, ut in loco Homeri laudato, Od. Τ. 229. 230. Reliqua jam facile poterunt expediri. E. S.]

Λεβηρὶς exuviæ, et λέβης lebes, nisi originis peregrinæ sint, videntur repetenda à λέω, cum notione attenuandi, forte. [Ab extrahendo notio exuviarum facillime repeti potest. Vide in λάω, cui vicinum λέω. De voce λέβηρις adi Salm. Exc. Plin. p. 28., de λέβης H. Stephanum, in λέβης et χέρνιψ. E. S.]

Λέγνον fimbria. Componendum forte cum λήγω desino. [Nisi malis repetere à λέω traho, ut שׁוּל fimbria, sive lacinia, Hebræis dicitur, " quod per terram trahatur," observante Cl. Simonis, qui opportune monuit, eadem ratione Gr. σύρμα dici à σύρω traho. Possis et referre ad λέγω colligo, ut λέγνον sit pro λέγινον. Conf. porro Spanh. ad Call. Del. vs. 566. E. S.]

Λέγω colligo, dico. Ortum à λέω capio. Alio loco vir celeberrimus: " verbum simplex λέγω pp. idem fere valet, quod Latinum compositum colligo. Unde ad orationem eximie transfertur, notatque dicere, quasi verba in sententiam aptam colligere." [Plura de originaria hac virtute, occasione vocis שׂכל, diximus in Schediasmatibus Philologicis, p. 62, 63. E. S.] " A λέγω factum est λόγος, quod inter alia specialim significat rationem, et in computatione, [q. d. conjunctione et additione] calculorum usurpatur. Inde factum λογίζεσθαι, quod pp. est rationes inire, calculos subducere. Hoc sensu cum alibi sæpe apud Græcos positum invenitur, tum in Aristophanis Vespis [vs. 654.] λογίσασθαι ψήφοις valet rationes calculis inire. Inde frequens verbi translatio fuit ad animum, quando significat secum reputare, censere, cogitare et similia. Neque alia ratio est nominis λογισμὸς, nec non compositi verbi διαλογισμὸς &c. [Ab eodem λέγω est διαλέγω, et hinc vox διάλεκτος: cujus vocis videamus significationem et usum. Vox διάλεκτος longe aliud significat apud Philosophos Græcos, quam apud Grammaticos. Διαλέγεσθαι vulgo notat confabulari, colloqui. Inde orta διάλεξις et διάλογος sermocinatio, aut familiare colloquium. Eodem sensu aliquoties usurpatur διάλεκτος à Platone et Aristotele. —— Apud Grammaticos autem hæc vox longe diversam induit virtutem. Nimirum διαλέγω significat eligo, dirimo, discerno. Hinc διάλεκτος diversus, discretus: γλῶσσαι διάλεκτοι linguæ discretæ et differentes. Postea vero, cum populi diversi, qui una utebantur lingua, loquendi modo, flexu vocis et pronuntiatione à se invicem dissonabant et discrepabant, factum est, ut lingua Græca eximie diceretur γλῶσσα Ἑλληνική; populi autem diversi, qui unam istam linguam, diversis modis singuli, inflectebant, dicerentur uti διαλέκτοις. Hoc sensu in lingua Gr. vulgo statui solent quatuor dialecti, nimirum majores: nam singulæ istæ, Attica, Ionica, Dorica, et Æolica, in suas dialectos iterum subdividebantur. Singulæ enim nationes Græcæ suam habebant διάλεκτον: quin imo singulæ civitates (ut hodiedum habent in nostris linguis, ita) olim habebant in lingua Gr. quædam sibi peculiaria. In uno Hesychii lexico Dialecti Græcæ, supra CL. enumerantur, sive, ut clarius dicam, in egregio isto dictionario voces recensentur, huic illive populo vel civitati Græciæ peculiares &c. L. C. V.]

Λεία præda. Oritur à λέω attenuo radendo, vel etiam capio. Itaque λεία proprie magis est captura. Verbo λέω vicinum est λάω, unde λαμβάνω, &c.

Λείβω libo. Ortum est à λέω, unde λείω, quasi dicas, diffundo attenuando humorem. [De Lat. libo, nostro λείβω respondenti, fuse egit Schultens. Orig. Hebr. t. 1. p. 154-160. E. S.]

Λειμὼν pratum. Proprie locus est, ubi diffunditur multa aqua: quale pratum irriguum est. Ortum est à λείω, unde λείβω. [Λειμὼν pp. est à λεῖμος, quod à λείβω libo sive liquorem fundo. Ponitur autem λείβεσθαι pp. de fontibus, quando leniter fluunt. Ita ὄρος dicitur λείβεσθαι ὕδατος effundere aquas leniter fluentes &c. Hinc λειμὰς, λειμὼν pp. pratum, quod secatur multis rivulis. T. H.] [Obsoletum Gr. λεῖμος videtur dedisse Lat. limus, id est, cœnum mollius et aquosum. Conf. in λεῖος. E. S.]

Λεῖος levis. Oritur à λέω, diciturque ab attenuando. [Notat molle, glabrum. Quando de viis et campis adhibetur, opponi solet saxosis, et scopulosis: atque inde talia quoque mollia interdum Latinis dicuntur. —— Oritur autem λεῖος à verbo λείω, cujus loco antiquiores dixerunt λέω et λίω. Λεῖος Æolice λεῖφος, Lat. lævis. A λίω, λείω lævigo. Pro triplici forma, antiqua triplex etiam forma productior fuit, λεαίνω, λειαίνω, et λιαίνω. Hoc postremum à λίω, unde λίστρον, significans instrumentum, quo lævigabant. A λίω fluxit Lat. lino, livi, litum, linere, id est, mollire. A livi est livisco, unde compositum oblivisco, obliviscor, pp. significans oblinere et delere, quod ceræ erat impressum. Oblitus hoc sensu frequentatur Ovidio. L. C. V.]

Λείπω linquo. Oritur à λέω solvo, attenuo, separo. [Lat. linquo pp. est ab eodem verbo λείπω, sive λίπω, unde Aoristus, sive potius Imperfectum, ἔλιπον &c. litera π in qu conversa: de qua sive mutatione, sive pronunciatione diversa literæ Π. vide Vossium et Maittaire. E. S.]

Λείχω lambo. Ortum est à λέω vel λίω, diciturque ab attenuando, quum quid radas. [Adfine est Lat. ligurio, quod à λίω, λίγω &c., quin et Lat. lambo, ortum à λάω, hac ratione cognatum esse potest eidem λείχω. E. S.]

Λεκάνη pelvis. Forte est à λέω, nomenque habet à poliendo, attenuandove.

Λέκιθος et λέμβος. Oriuntur fortasse hæc etiam à λέω. [Λέκιθος est à λέκος, quod à λέκω, idem significante proprie ac λέπω decortico, putamen detraho. Stirps λέω, idem quod λάω traho, detraho. Hinc λέκιθος lens, cui cortex detractus: vitellus ovi, fracto cortice eductus &c. Λέμβος autem Lat. lembus, pp. parvum navigium, sive scapha dicitur, item à trahendo. Nempe à λέω factum λέβω, ut à λάω, λάβω &c. Lembi olim trahebantur, ut hodienum scaphæ nostræ solent. Inde apud Plautum non semel est lembo advehi. E. S.]

Λεπρὸς scaber. Derivatur à λέπος cortex, vel squama. Stirps λέπω attenuo, vel attenuando separo. [A λεπρὸς est λέπρα lepra, quam fœdam esse scabiei speciem, cum cutis asperitate et squamis, docet Foësius, in Œconom. p. 321. Λέπος, unde vox oritur, squamam denotat. Verbum λέπειν significat squamam detrahere. Ex ista origine λεπρὸς tenuis pp. is, vel id cui squama detracta est, desquamatus, decorticatus. L. C. V.] [Vide eundem virum cel. ad Ammonium, p. 138. et Salmas. Exc. Plin. p. 568. 759. 768. E. S.]

Λέπω decortico. Dicitur ab attenuando, quod sit separando, radendo. [Λέπειν notat corticem detrahere vel abrumpere. Hinc λέπος cortex, ut v. gr. cortex ovi [qui et λέμμα, pro λέπμα, dicitur.] Vid. Ælian. V. H. 10. 2. Aristoph. E. S.] [Porro — Ἐκλέπειν et simplex λέπειν corticem, sive librum deradere. Æoles dicebant λέπος et λέπος, λίπος et λίπος, unde liber Latinorum. T. H.] [Conf. et Menagii Amœn. p. 279. Salmas. de Mod. Usur. p. 406. E. S.]

Λεσβιάζειν. Proprie notat imitari Lesbias mulieres &c. Ductum à nomine proprio λέσβιος vel λέσβια, quod à λέσβος Lesbus. [Vide Toup. in Suidam, p. 3. 134-135. E. S.]

Λέσχη pp. conciliabulum confabulantium. Dictum est pro λέχη. Σ enim, in similibus, interponi interdum solet, ut in ἴσχω, pro ἴχω. Λέχη autem quasi cubiculum est, à λέχω cubo; de quo vide infra. [Λέσχαι apud veteres vocabantur loca publica, in quæ, confabulandi causa, homines cujuscumque ordinis conveniebant: eaque potestate hoc vocabulum, in Homero et Hesiodo, invenitur. T. H.] [Vide omnino Hesych. in voce λέσχη, et ib. Albert. Porro Grævii Lect. Hesiod. p. 62. Perizon. ad Ælian. V. H. 2. 34. E. S.]

Λευκὸς albus. Haud dubie dicitur à poliendo, nitendove: ut oriatur à λέω vel λύω. [Plura dabunt Salmas. Exc. Plin. p. 181. et Spanh. ad Callimachi Hymn. in Jov. vs. 19. in Cerer. vs. 123. E. S.]

Λεύσσω video. Ortum à λεύω, seu λέω: quod idem ac λάω, de quo supra. Forte dicitur utrumque à capiendo: nisi malis à nitendo repetere. [Est, nempe, λεύσσω pp. factum verbum à Futuro λεύσω, verbi λεύω, e stirpe λέω pp. traho. Vide supra in λάω. E. S.]

[Λεύω lapido, lapidibus obruo. H. Stephanus dici existimat, quasi λαεύω, à λᾶς vel λᾶας lapis. Vid. D'Arnaud, Lect. Græc. p. 175. Stirps vocis λᾶας haud dubie est λάω, quorsum nostrum λεύω etiam referri potest, uti σεύω quatio pp. pertinent ad σέω: et ῥεύσω fluam, pp. Futurum est verbi ῥεύω, è stirpe ῥέω. Videtur autem λᾶας lapis, à lævitate sive lævi superficie, denominatum. E. S.]

Λέχριος obliquus. Proxime est à λέχος lectus, quod à λέχω cubo.

[Λέχω vel λέχομαι cubo. Stirps videtur esse λέω capio, comprehendo, colligo. A λέω est λέγω pp. colligo, in unum conjungo &c. Hinc lectus pp. colligatus torus. A notione lecti autem assumta est illa cubandi in λέγω et λέχω. E. S.]

Λέων leo. Videtur ortum à λέω, et dicitur vel à capiendo, vel à videndo. [Proprie Participium esse, ut κρέων, κρέοντος et alia, observavit L. Bos in Dissert. de Etymol. Gr. conjicitque simul, λέων, per metathesin, dici pro ἕλων rapiens, raptor. Gatakerus, Opp. p. 17. 28. malebat à visu dici, quia leo animal est ὀξυδερκέστατον, uti docuerat jam Etymologus magnus, in voce λεοντοκόμος. Cui junge Eustath. p. 857. 42. E. S.]

Λήγω cesso, et cessare facio. Dicitur pro λάγω, à laxando, et hoc à solvendo, attenuando: quæ notiones sunt in stirpe λάω, λέω, λύω. [Optime quadrat hæc observatio in Il. Ν. 424. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, ubi λῆγε satis apte verti potest laxabat, remittebat. Et sic intransitive λῆγ' ἔριδος, i. e. ἀπὸ ἔριδος, relaxa te à contentione. Il. Α. 210. Conf. ib. vs. 224. Γ. 394. Ι. 257. Κ. 164. E. S.]

Λῆδον ledon, sive ladon, cisti genus; et

Λῆδος vestis panni rari et detriti. Utrumque dici videtur à λάω attenuo. [Posteriori huic voci subscribi debet iota, h. m. λῇδος: quia orta est ex λάϊδος, Ionice λήϊδος, λῇδος. Theocritus, Idyll. 21. 10. neutro genere, φυκιόεντα λῇδα, pro retibus posuit. Patet ergo, vestem exteriorem et tanquam velamentum aliquod expansum significare. Λήδιον Hesychius habet, et Macho, apud Athenæum, l. 13. p. 590. Κορινθίου παρὰ πῆχυ καινὸν ληΐδιον. Contrahenda vox, versus gratia, in λήδιον. Ληϊδάριον est apud Aristophanem. in Avibus, vs. 716. ubi vide Schol. et vs. 916. T. H.]

Λήθω lateo. Dicitur, quasi, tenuitate oculos fugio. Ortum à λάω attenuo.

Λήϊον seges. Est pro λάϊον: quod componendum est cum λεία, de quo supra. Origo est verbum λάω capio, vel radendo attenuo, aufero.

Λῃκέω sono. Dicitur pro λακέω, de quo supra.

Λήκυθος lecythus, vel vas olearium. Videtur compositum esse ex λῆ, quod, pro ἔλη dictum, componendum est cum nomine ἐλαία oliva, s. olea: posterior autem pars κύθος orta à κύθω, cui vicinum κεύθω occulto. Originem habet κύω, de quo supra.

Λῆμα animi præsentia. Dicitur à λάω capio; volo. [Vide in λάω. De differentia autem inter λῆμμα, pro λῆβμα, pp. sumtum, sumtio, ac λῆμα animi impetus, sive raptus, vide Valck. in animadv. ad Ammonium, p. 141. E. S.]

Λήμη gramia, sordes oculorum. Ortum est à λάω solvo: unde eximie transfertur ad humorem et sordes oculorum; similiter ut, à vicino verbo λύω solvo, nomen λύμη sordes generatim notat.

Λημνίσκος lemniscus seu fascia. Vox diminutiva est (ut νεανίσκος, παιδίσκος et similia) à nomine λῆμνος obsoleto, quod ortum à Participio λημένος verbi λάω capio, colligo.

Ληνὸς lacus torcularis. Videtur dici à verbo λάω capio. [Verisimilior fortasse est derivatio Etymologi M. Παρὰ τὸ λεαίνω, τὸ λεπτύνω, λεανῶ, λεανὸς, καὶ κράσει ληνὸς κ. τ. λ. Aliud longe est λῆνος lana, à λάω traho. Conf. supra in λάχνη et infra in λοβός. E. S.]

Λῆρος nugæ. Ortum est à λάω loquor sive nugor, verbosus sum: quæ notio cernitur quoque in λαλεῖν, unde λάλος loquax. [Vocem Græcam λῆρος Plautus transsumsit in Comœdiam Latinam Pœnuli, Act. 1. 1. 8. Tuæ blanditiæ sunt gerræ germanæ, atque ædepol liræ, liræ. Inde formatum verbum Latinum lirare, in composito delirare servatum. Nonnunquam λῆρος rem fictam significabat: qua vi adhibetur apud Athenæum, p. 117. L. C. V. Λῆροι pp. penularum sive tunicarum ornamentum. Vide Toup. Cur. Noviss. p. 46. E. S.]

Λιάζω agito, jacto &c. Ortum est à simpliciori λίω movendo attero, attenuo. [In Medio λιάζομαι separo me, secedo. Certa est significatio hujus verbi magis ex usu, quam ex origine. Notat autem separare, seorsum ire. Ita Homerus sæpe usurpat pro abire. λιάζεσθαι νόσφι τινὰ separare se ab aliquo. T. H.] Vide Il. Α. 349. Λ. 80. &c. Hesychio indice, λιάζει idem significat ac ῥίπτει, ταράσσει, id est, jactat, commovet, et, sensu Medio, λιαζόμενοι exponitur σκιρτῶντες salientes. Quæ glossæ proprietatem verbi nostri satis videntur demonstrare, in motu agili et identidem repetito positum. Unde porro λιάζομαι pp. notat agili cum motu et jactatione me expedio, atque ita separo me, secedo. De fluctibus, à se invicem, cum motu quodam, recedentibus, adhibetur, Il. Ω. 96. De Polydoro, ad terram excusso, Il. Υ. 418. 420. &c. Stirps est λίω: de qua dicendum pluribus ad voc. seq. E.S.]

Λίαν valde. Ortum est à λίω: de quo dictum modo fuit ad λιάζω. [Ionice pro λίαν dicebatur λίην. Proprie videtur esse casus Accusativus, ut alia ejusdem generis, Adverbialiter positus; à Nomin. λία. Hoc ad Adject. λίος, λία vel λίη, λίον: λίος autem idem quod λεῖος. Sic devolvimur ad obsoletum λείω, unde λεῖος, λειόω, λειαίνω polio, lævigo, nempe manu identidem reciprocata commotaque. Verbum Græcum servavit nobis lingua Latina, in Tertulliani libro de Idololatr. cap. 8. p. 89. Sicut albarius, inquit, tector et tecta sarcire, et tectoria inducere, et cisternam liare, h. e. tectorio polire, ut Forcellinus, post alios, exponit. Male vir doctissimus, pro liare, apud Tertullianum reponebat ligaret. Λεῖος igitur et λίος pp. notant repetito motu levigatum: sed alio quoque flexu videntur significasse agiliter motum, et vehemens. Conf. λίκνον. Eo fortasse pertinet alia Hesychii glossa λείως· δεινῶς, σφόδρα. Ut λίαν pro κατὰ λίαν pp. sit per vehementiam, vehementer adeoque. Ceterum vocula λίαν, sive λίην, nullibi usus est Homerus, aut Hesiodus: sed ea recentioris est ævi. E. S.]

Λίβανος thus. Oritur proxime à verbo λίβω, seu nomine inde orto λίβας. Λίβω autem vicinum est verbo λείβω, et superstes in Lat. libo. Thure autem in libationibus et sacrificiis usos fuisse veteres, notum est. Hinc translationis ratio. [Ex Hebr. לְבוֹנָה repetebat Bochart. Geogr. Sacr. p. 1. l. 2. col. 104. et p. 2. l. 1. col. 678. E. S.]

Λίγγω strideo. Videtur sic dici à sono, qui fit aliquid radendo, atterendo, poliendo: atque sic attenuando; ut origo sit λίω. [Proprio usu pulchre adhibuit Homerus, Il. Δ. 125. λίγξε βιὸς striduit arcus: de quo loco videatur

Quinctilianus, l. 1. laudatus à Clarkio. Latin. lingo paullo diversam habet indolem, quippe à λείχω ductum, ut observavit jam Varro. E. S.]

Λίγδην strictim, quasi dicas superficiem radendo. Componendum est cum λείγω, de quo supra. Proxime autem oritur à λίγγω, quod superstes apud Latinos. Origo est λίω, de quo supra. [Vide Hesychium, hac in voce, et ibidem, ab Albertio laudatos, viros doctos. E. S.]

Λίγδος pila, mortarium,

Λιγνὺς fuligo, seu fumus,

Λιγνωτὸς pingui similis,

Λίγυς Ligur: videntur repetenda à λίω, unde λίγω, λίγγω et similia.

Λίθος lapis. Oritur à λίω polio, rado. Componendum autem λίθος est cum nomine vicinæ notionis λιτός: de quo infra.

Λικμὸς ventilabrum. Ortum est à λίχω, quod idem ac λείχω, de quo supra. Λικμὸς igitur instrumentum est, quo, veluti radendo et separando, frumentum purgatur à paleis. [Λικμᾶν pp. notat ventilabro purgare. Ventilator Homero est λικμητὴρ, Il. N. 590. Quo spectanti Hesychio λικμητὴρ redditur ἀποχωρίζων τοὺς καρποὺς καὶ τὰ ἄχυρα separans frumentum et paleas. Quo illud fiebat, instrumentum dicebatur etiam λικμητήριον. L. C. V.]

[Λίκνον vannus. Etiam cunæ, quibus recens natos infantes imponere solebant veteres. Vide cel. Lennep. Anim. ad Coluth. p. 67. Spanhem. ad Callim. Cerer. vs. 127. Jov. vs. 48. et Bocharti Hieroz. p. 1. col. 975. Etiam λεῖκνον per diphthongum scribi, monet Suidas, in voce. Stirps igitur λίω vel λείω. pp. moveo huc illuc: de quo verbo dictum ad λίαν. E. S.]

Λιλαίομαι desidero. Poëticum est, et quidem idem, quod γλίχομαι, quo fit, ut fere suspicer, verbum istud γλίχομαι (quod, supra, composui cum γλίω) rectius repeti à λίχομαι, ut hoc sit pro λείχομαι. Notum enim est, literam γ multis præfigi vocabulis. Λείχομαι autem, virtute Media, significat quasi memet lingo: unde translatum videtur ad appetitum et desiderium. Quod si ita est, λιλαίομαι similem rationem sequi videri potest. Est, nempe, haud dubie ortum à λάω, unde λαίω, et reduplicatum λιλαίω: cujus Medium λιλαίομαι. Jam autem vidimus, λείχω originem habere λίω. Huic vicinum λάω est: atque sic λιλαίομαι, et γλίχομαι convenire potuerunt. [Λιλαίομαι à λιλαίω, quod factum, per reduplicationem, ex λαίω. Hoc autem idem, quod λάω volo, gratum habeo; unde forma adjectiva est λαρὸς suavis. Ita Latini veteres volupis, volupe, dixere à volendo. A volupi vero est volupitas, et contracte voluptas. T. H.] [A λάω volo, cupio, cl. L. Bos, in Anim. p. 48. repetebat etiam λῆμα, quod vide superius. E. S.]

Λιμὴν portus. Ortum haud dubie est à λόω sive ligandi, sive solvendi notione. [Longiuscule petita est derivatio cel. L. Bos, in Diss. de Etymol. Gr. p. 31. sic existimantis, "ab ἀλιζόμενος, per aphæresin literæ primæ, factum esse λιζόμενος, inde vero, per syncopen, λίμενος, et hinc denique λιμήν; ut à ποιόμενος sit ποίμενος, ποιμὴν pastor. Recte autem (sic pergit) portum ἀπὸ τοῦ ἀλίζεσθαι nomen accepisse Græce: esse enim portum locum, quo congregantur naves" &c. Hactenus ille. Quanto simplicius Salmasius (in Obss. ad Jus Attic. p. 569.) de Latinorum voce limen agens, "limen," inquit, "est à verbo lio, quod est levigo; quia nulla pars domus limine tritior aut terendo levigatior." Cum Salmasio facit Menagius, in Amœnit. p. 330. 331. His vero Salmasii observatis addere liceat, Græcum λιμὴν, λιμένος haud dubie eandem esse vocem, quam Lat. limen, liminis: sed diversa nonnihil metaphora deflexum. Limen, nempe Latini dixerunt (auctore Salmasio) quia terendo lævigatur, adeoque plana levique superficie redditur. At ab eadem superficie plana Græcis λιμὴν portus audit, quia fluctus maritimi ibidem conquiescunt, et æqualiter sternuntur. Confer. omnino Homeri loca, Il. N. 69-98. Od. Z. 263. I. 136. &c. Adde et Valcken. in voce seq. λίμνη. E. S.]

Λίμνη lacus. Ortum ex λιμένη, ut similia multa à Participiis oriuntur: λιμένη autem à λίω. Ratio significationis minus plana videtur. Forte componendum est cum λύω solvo, unde λύμη sordes: ut λίμνη sit lacus seu stagnum, in quod aquæ confluunt et sordescunt. [Lacum, (quem vulgo Græci dicebant στατὸν ὕδωρ aquam velut stantem, sive stagnantem, atque adeo stagnum) veteres quoque vocabant λίμνην. Portus dicebatur λιμὴν, lacus λίμνη: ob eandem rationem, ab eadem origine, Verbum vetus fuit λίω, significans lævigo, mollio. Hinc Participium pass. erat. λελίμενος, unde λίμενος, λιμένη, λίμνη et λιμήν. Quid jam est λιμὴν portus? Statio fida carinis, ubi naves non agitantur fluctibus tumentibus, sed placide conquiescunt. Ob eandem rationem aqua stagnans dicta fuit λίμνη. Vel hinc cuivis apparebit, absurdam esse originem, qua vox repeti solet ex duabus, λίαν μένειν. Hoc genere, procul hinc amendando, nihil est magis nugax. L. C. V.] [Homerum imitatos Tragicos ipsum mare [tranquillum nempe, placidumque] quoque λίμνην vocasse, monuit idem vir summus, in Adnot. ad Euripid. Hippolyt. vs. 141. E. S.]

Λιμὸς fames. Haud dubie est à λίω. Ratione significationis forte componendum est cum verbo λιμαίομαι, quod à λάω oriri vidimus, cui vicinum λίω, ut ita à desiderio dicatur. [Auctor Etymologici magni, p. 566. veram, credo, dedit originem, à λείπω deficio repetendam. Ab hujus Præterito pass. λέλειμαι, primum λειμὸς factum, quod, pronunciatione emollita, transiit in λιμός. Latinissime dicimus corpus fame defectum. Præterea observandum est, sæpe à librariis confundi voces ejusdem originis λιμὸς et λοιμός: ut vix discernas, utrum scriptores dederint λοιμὸς, an λιμός. Fames enim et pestis sæpe simul regiones infestavere, et e fame pestis fuit nata. Hinc λιμὸς καὶ λοιμὸς junguntur, ut apud Lucam, Act. Apost. 21: 11. ita apud Apollodor. Bibl. l. 3. p. 205. in Schol. ad Sophocl. Œdip. p. 583. Comparari poterit Hemsterh. in Schol. ad Plut. Aristoph. p. 207. 208. Alberti in Not. ad Hesych. vol. 1. p. 632. L. C. V.]

Λίνον linum. Ortum videtur à λίω solvo, ligo. [Pluribus de significationibus vocis λίνον egit Salmas. Exerc. Plin. p. 538. b. D. 824. a. F. &c. idemque in Specim. Confut. Animadv. Herald. p. 111. 112. Etymologus M. col. 566. ἀπὸ τῆς λειότητος dictum conjicit. Fortasse vere. E. S.]

Λιπαρὴς assiduus, prolixus. Ortum est à λίπος pinguedo. Estque vicinum voci λιπαρὸς pinguis. [Πίων οἶκος opima domus et λιπαρὴς pinguis pro beata ac divite poni, observat A. Schultens., Orig. Hebr. t. 2. p. 63. De stirpe autem λίπω, λίω, vide infra in λίπος. E. S.]

[Λιπαρὸς, pinguis, unctus &c. "Græci, quidquid nitet et splendet, λιπαρὸν vocant, ab olei vel unguinis nitore. Hesychius λιπαρόν· στίλβον" &c. Salmas. Exerc. Plinian. p. 589. Adde cel. Lennepii Anim. ad Coluth. l. 1. c. 3. p. 11. [Λιπαρὸς est à λιπάω, unde et λιπαίνω. Raro autem usurpatur λιπάζω: licet apud poëtas aliquando occurrat. Est vero λιπάω à λίπος, et in fœm. λίπη, pinguedo. A pinguedine oleum dicitur λίπος, quia, scilicet, pingue est, et λιπαίνω notat oleo inungere, et λιπαρὸς est oleo nitidus in genere. Qui autem se palæstra exercebant, etiam oleo inunguebantur. Hinc sæpe λιπαρὰ παλαίστρα, et apud Latinos palæstra nitere, id est colore splendido et nitido &c. T. H.]—A λίπος ductum λιπέω videtur dedisse Latinorum liqueo, ut simplicius λίπω Latinis fuit liquo. Proprietatem sentias in illo Plauti, Pseud. 2. 4. 69. Quidquid incerti mihi in animo prius aut ambiguum fuit, Nunc liquet, nunc defæcatum est, et in illo Horatii, Carm. 1. 11. 6. Sapias, vina liques. Plura dabit Forcellinus, cui indicium horum locorum debeo. E. S.]

Λίπος pinguedo. Ortum est à λίπω, et hoc à λίω. Nescio autem, utrum ratio significationis repetenda sit à poliendo, glabrum faciendo (quod pinguedine fit) an vero cum nomine λέπας sit componendum: quod quidem λέπας à vicino λέπω et λέω oritur. Tum autem λίπος erit quasi extrema squama, seu cortex: quod etiam in pinguedinem quadrat.

Λίπτω cupio. Idem proprie est, quod λίσσω, unde λίσσομαι: de quo suo loco. Componi etiam debet cum λιλαίομαι, quod à λάω: nostrum autem λίπτω est à λίω.

Λῖς Dat. λῖτι, Accus. λῖτα Subtile linteum. Ortum est à λίω attenuo. [Aliud λῖς, in Accus. λῖν, est Leo: quam vocem Bochartus et Gatakerus repetunt ab Hebr. ליש. Sed nimis vicina videntur esse verba λέω et λίω, quam ut existimemus, à λέω factum esse λέων leo, à λίω vero, cujus Futurum λίσω, vocem λῖς, cum notione leonis, fieri non potuisse. E. S.]

[Λίσγος Lat. ligo. Productior forma est λισγάριον. Vide de his Salmasium, in Exc. Plin. p. 365. B. Græci etiam μάῤῥον vocarunt: cujus forma fœmin. marra à Latinis, eodem sensu, adhibetur. Sunt autem μάῤῥον et marra, repetenda à μάρω, cognata forma alteri μείρω, pp. divido, disseco. Ligonem Latinis dictum, Varro existimabat, quia eo quod sub terra [est] facilius legitur. Rectius fortasse ab acie attenuata arcescas. E. S.]

Λίσπη animalculum tenue. Haud dubie est à λίω, vel λίπω attenuo. [Rectius λίσπη, et forma mascul. λίσπος talus, dicitur in medio incisus et usu detritus: qua de voce plura dedit cel. Ruhnken. ad Timæum, p. 126. Unde simul apparebit, verissime thema ejus statui λίω sive λείω attero, detero, attenuo. E. S.]

Λίσσομαι precor. Oritur à λίω. Dubium autem videri potest, utrum significatione proxime conveniat cum vicinæ originis verbo λιλαίομαι, an vero componendum sit cum λιτὸς tenuis: ut λίσσομαι, ortum à λίω, proprie significaverit memet attenuo, inde autem precor. [Verbum λίσσομαι, vel λίττομαι, utrisque consonantibus duplicatis, etiam unica litera τ efferebatur λίτομαι, unde λιτὴ et λιταὶ precationes, vota.—Proprie quidem in eo verbo significatio est mollis. Hinc λίσσεσθαι dicitur is, qui se mollem facit et supplicando se submittit.—A λέλισται tertia Præter. Perf. Pass. est λιστὸς, unde πολύλιστος dicitur is, quem multis supplicationibus precibusque adeunt &c. T. H.]

Λισσὸς lævis. Ortum est à λίω attenuo, lævem facio. [Lat. lævis eandem originem habere, superius jam est observatum, in λεῖος. E. S.]

Λίστρον scaphula, seu instrumentum, quo res lævigantur. Ortum est à λίω rado, attenuo. [Vide L. C. V. ad λεῖος. E. S.]

Λιτὸς tenuis. Proxime oritur à λίω attenuo. [Adjectivum λιτὸς reliquit formam fœmininam λίτη, et neutram λιτὸν, quæ substantive usurpantur. Porro λιτὸς sive, cum reduplicata litera τ, λιττὸς, ὴ, ὸν, haud dubie origine idem est ac λισσὸς, ὴ, ὸν, pp. tenuis, sive attritus, lævis, glaber. Latini etiam servarunt vocem litus, litoris, quod Isidorus dici putabat, "quia fluctu eliditur." Scaliger, Cujacius, et alii, apud Vossium, repetere maluerunt à λιτὸς tenuis. Apud Hesychium reperitur λιτά· λευκὰ, καθαρὰ alba, pura. An igitur litus dictum ab albicantibus lapillis, puroque sabulo? Sed malim inde dictum, quod fluctibus atteratur. E. S.]

Λίτρα libra. Ortum est à λίω, videturque sequi notionem solvendi, quæ manifesta est in verbo λύω, unde λύτρον, pretium solutionis, seu id, proprie, quo solvas: atque eadem forte ratio nostri nominis libra, cujus usus in ponderibus. Pretia autem rerum pondere solebant æstimari et appendi. [Pluribus locis de hac voce egit Cl. Salmasius, quem vide, de Usuris, p. 577. seqq. de Modo Usurar. p. 241. seqq. Exercit. Plinian. p. 458. b. B. "Vocem libræ, τῆς λίτρας à Siculis acceptam, iidem Romani" inquit "posterioribus Græcis tradiderunt. Siculi obolum λίτρον vocabant; Romani, qui Aborigines suos Æolas sequebantur, τ in π mutantes, primo dixerunt lipram deinde libram" &c. Vide etiam Menagii Amœn. p. 386. et Voss. Etymol. voce libra. Ceterum λίτρον "pp. dictam fuisse de numo argenteo minuto, non de gravi et æreo," probavit idem Salmas. de Modo Usur. l. c. Quod ipsum nos ducit, ad originem vocis, e stirpe λίω pp. attero, dein minuo, imminuo, repetendam. E. S.]

Λιχανὸς digitus index. Ortum est haud dubie à verbo λίχω, quod idem ac λείχω: de quo supra. Λιχανὸς itaque eximie est digitus, quo radas, lambas rem. [Verisimilior mihi videtur H. Stephani derivatio, Thes. L. Gr. p. 2. col. 673. Λιχανὸς" inquit "index digitus dictus, quoniam eum in obsonia immissum lingimus, ad condimentum explorandum." Confirmat quodammodo hoc etymon, quod λίχνος (ex λιχανὸς fortasse contractum) "is dicatur, qui cupediis ita deditus est, ut lingat digitos, seu catinos, Catillo," quæ est interpretatio ejusdem H. Stephani. E. S.]

[Λίω ipsa stirps est, unde tot propagines, supra jam aliquatenus expositæ, origines suas repetunt. Fuit autem λίω pp. idem quod λείω, pp. tero, polio, manu identidem commota. Verbum ipsum λίω lio, à Græcis deperditum, servavit nobis lingua Latina. Vide supra in voce λίαν, et adi Salmas. Exercit. Plinian. p. 142. b. 868. b. porro eundem, ad Jus Attic. p 570. E. S.]

Λοβὸς ima auris pars, seu, proprie, pars ejus extrema, qua, nempe, eam prehendas. Oritur à λόω, cui vicinum λάω, unde λάβω, quod peperit nomen λαβὴ ansa: quod, ratione significationis et vicinæ originis, cum nostro λοβὸς componendum est. [Eandem derivationem tradidit S. Bochartus, Hieroz. p. 1. col. 494. Addit vir summus, Græcum λοβὸν, Latinis etiam lanam, lannam dici: cujus vocabuli ratio se lateat. Ea vero in promtu fuerit, dummodo concedas, verba λόω et λάω origine esse cognata. Itaque, uti λοβὸς à λόβω, λόω, sic lana s. lanna, à λάω capio, prehendo. Conf. quæ de lana, lanugo dedimus, sub λάχνη. E. S.]

Λόγχη lancea, quam vocem, Græcæ illi adfinem esse, Festus jam vidit. [Vox λόγχη propriam habet æreæ cuspidis significationem. Xenophon: λόγχαι, εὐπλατεῖς, καὶ ξυήλαι. Et ἀκόντια πλατυλόγχια, apud Pollucem, l. 7. §. 157. Hinc λογχοῦν, rarius, Lexicisque ignotum, verbum, et ἔγχεα λογχωτὰ hastæ cuspide armatæ, Bacchylides apud Stobæum, p. 369. Vide Hesych. in Ἄλογχον δόρυ. Hac de re notavit Yvo Villiomarus, vero nomine Jos. Scaliger, Animadv. in locos contr. Rob. Titi, l. 1. art. 11. T. H.] [Fortasse hoc ipsum λόγχη (Adject. f. g. à masc. λόγχος) nihil aliud est, quam Lat. longa, à longus. Sane ad longitudinem hastæ suæ videtur respicere Lysimachus, ubi dicit, se τῇ λόγχῃ ἅπτεσθαι τοῦ οὐρανοῦ. E. S.]

Λοιγὸς pernicies. Nescio, an componendum sit cum verbo λήγω: de quo supra. Videtur certe oriri à λόγω, cui vicinum λέγω, et hoc vicinum verbo λήγω. [Si quis ad analogiam attendat, facile videbit, voces λοιγὸς et λοιμὸς eandem habere originem. Λοιμὸς enim de pestilentia proprie usurpatur, λοιγὸς vero, in genere, significat quamcumque perniciem, à diis immissam. Oritur autem à primitivo λέω, λείω, λοίω, è significatione perdendi. T. H.]

Λοίσθιος ultimus. Haud dubie est à λοίω, et hoc à λόω. Ratio significationis minus aperta est. Conferri possunt dicta ad nomen λοβὸς et λοιγός. [Stirps λόω, unde λοίω, λοῖσθος et λοίσθιος, videtur cognationem habuisse cum altero λίω, unde λίπω, λείπω linquo: adeo quidem, ut λοῖσθος pp. sit relictus; unde notio ultimi. Conf. omnino Il. Ψ. 536. Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος, cum vs. 529. 523. Vide etiam Etymolog. M. in voce. E. S.]

Λοξὸς obliquus. Proxime est à λόχω cubo: quod vide in Λόχος et sub verbo λέχω. [A λοξὸς est λοξίας, Apollinis Epitheton. "Λοξίας, frequentatum Apollinis cognomen, unde sit dictum, et, quam habeat rationem, veteres ipsi valde dissentiunt.——Analogiæ legi maxime congruit,

λοξίας repeti ab Adjectivo λοξός. Est enim hæc forma solennis et usitata. Simili modo à δίλυρος exstitit δελυρίας, à λειὸς λειίας, à κλεινὸς κλεινίας, à νικὴ νικίας, à ξανθὸς ξανθίας, à πυῤῥὸς πυῤῥίας, à σκότος σκοτίας, apud Hesychium: quæ pleraque etiam nominum propriorum vicem gerunt. Est autem λοξὸς idem fere, quod πλάγιος obliquus, transversus itidemque distortus: unde fluxit Lat. luxus, luxa membra, et luxata; ut monitum est Johanni Rhodio, in Lexico Scriboniano. Hinc λοξαὶ ἀκτῖνες radii, quos sol obliquos in terram mittit, λοξοὶ κύκλοι obliqui cœlorum orbes, ὀφθαλμὸς λοξὸς oculus obliquus et limus, qualis est invidorum; λοξοβάμων et λοξοβάτης qui obliquo gressu procedit, canori epitheton in Batrachom. vs. 286. et apud Hesychium. Nunc, quo sensu λοξίας ab hac voce derivetur, ambiguum est. Qui scientiæ naturalis et cœlestis elementa, fabulis involuta, putant, Apollinem, quippe Solem, λοξίαν fuisse dictum, idcircó arbitrantur, quia obliquo per Zodiacum, (cujus λόξωσιν primus deprehendisse fertur Pythagoras) cursu terras ambit. Hanc, Œnopidæ Chii, vetustissimi Astronomi, sententiam, proposuit Macrobius, Saturnal. 1. 17. eamque vulgo probant illius disciplinæ cultores: nec præteriit Cornutus de Natura Deor. cap. 32. p. 226. Momentum addit Zodiaci circuli nomen apud veteres λοξίας, teste Achille Tatio in Isagoge, p. 169. Alii rationem à radiis transversis, ad nos septentrionales, à meridiano sole, jactis, petunt. Hæc etsi probabiliter dicuntur, et ad normam Græcæ linguæ satis apte respondent, verior tamen eorum, et nostro judicio, probanda est opinio, qui Apollini, ut vati, et oraculorum (quorum ambage nexa Delphico mos est deo Arcana tegere, quemadmodum ait Seneca in Œdipo, vs. 214.) auctori hoc cognomentum obtigisse statuunt, ὅτι λοξὰ καὶ διπλῶς νοούμενα ἐμαντεύετο, Schol. Euripid. ad Orest. vs. 165. vel, ut Cornutus ait, l. 1. λοξῶν δὲ καὶ περισκελῶν ὄντων τῶν χρησμῶν, οὓς δίδωσι, λοξίας ὠνόμασται. Consentit Hieronymus ad Iesaiæ cap. 41. Ergo λοξίας nomen habuit ab implicitis, et obliquis, quæ fundebat, obscuris vera involvens oraculorum effatis. Est autem is quoque vocis illius, apud Græcos, intellectus, ut, quæ non apte ac dilucide, sed, per flexas ambages, oblique proferuntur, λοξὰ vocent &c. &c. T. H.]

Λορδὸς curvus, incurvus, cernuus. [Dubium ad quam stirpem sit referendum, utrum ad ὄρω (unde ὁράω video, cerno) quod dare potuit ὄρδω, et præposita λ, λόρδω; ut λορδὸς pp. respondeat Lat. cernuus: an vero verbum priscum statuendum sit λόρω, unde λόρδω, et λορδός. Verbum istud λόρω videtur reliquisse vocem Lat. lorum: porro idem cognatum fuisse oportet alteri λάρω, unde λαρὸς, larus, quod dedit laridus, lardus, lardum. Fuit et alterum illi adfine λύρω, unde λύρα, lyra, et Lat. luridus. Conjiciamus ergo, λόω fuisse idem, quod λύω solvo, dissolvo: ex λόω autem lorum Latinis dici, à forma soluta et laxa; λορδὸν vero Græcis esse curvum, incurvum, pp. luxum sive luxatum, spina dorsi, atque ita cernuum. Plura de hac voce dabunt Stephanus, in Thesauri Append. p. 390. et Foësius, in Œconom. Hippocratis. E. S.]

[Λουκᾶς Lucas. Quidquid est nominum propriorum in ας, id omne contractum est. Exemplorum vim, eam in rem, affatim dederunt Hugo Grotius, in initio commentar. in Lucam, et Rich. Bentleius, in Epistol. ad Joh. Millium, subjecta Malelæ Chronico, p. 82. et 83. Quando autem viri docti plenum Lucæ nomen fuisse suspicantur Lucinum, errant procul dubio. Ut Silæ verum nomen fuit Silvanus, sic Lucæ, Lucanus. Plenum quin imo Lucani nomen, Evangelio præfixum, in Codicibus aliquot, invenisse se testatur Mabillonius, in Musæo Italico. L. C. V.]

Λούω lavo. Ortum est à λόω, cui vicinum λάω, nec non λίω, quæ poliendi, fricandi, notionem habent. Inde orta ea lavandi corpus in balneis; quæ propria verbi λούεσθαι notio. [Observandum autem est, veteres, priusquam mensæ accumberent, solitos fuisse sese lavare: unde λούεσθαι sæpe ponitur pro delicate vivere, ut, contra, ἄλουτοι (pp. illi qui sese ante epulas non lavabant) ponuntur pro hominibus sordidis ac minus honestis. T. H.] [Vide Albert. ad Hesych. v. Ἀλουσία. E. S.]

Λόφος cervix. Est quasi asperitas eminens, instar squamæ obtegens. Ortum à λέπω decortico. [In voce λόφος altitudinis et fastigii propria est significatio. Hinc et colles et collum eodem nomine appellantur. T. H.] [Verisimillima est derivatio hujus vocis, apud Etymologum, col. 569: 57. Παρὰ τὸ λέπω, τὸ λεπίζω, λόπος καὶ λόφος. Ἀπὸ τούτου γὰρ τοῦ μέρους ἄρχονται ἐκδέρειν τὰ ζῶα. Hinc jam elucet, cervicem Latinis similiter dici potuisse à κέρω seco, incido, unde κερέω, κείρω. Vide supra in κεράννυμι. Id sane melius placiturum puto, quam derivationem Vossii, ab Hebræo עֹרֶף, Oreph, vocem nostram cervix repetentis: etsi ipsum illud Hebr. עֹרֶף fluxerit à verbo עָרַף, item pp. secuit, incidit, adeoque analogia linguarum in eo conveniat, quod λόφος, cervix, et עֹרֶף, cuncta ex eadem notione incidendi aut excoriandi sint ducta, quia ab ea parte (ut Etymologus modo docebat) excoriare incipiebant animalia. E. S.]

Λόχος cohors. Ortum est à λέχω cubo: de quo vide sub verbo λέχω. [Λόχος antiquissima vox, et ab iis usque temporibus transmissa, quum latrocinia magis quam bella gerebant. Pro insidiis Homerus usurpat. Unde λόχονδ' ἰέναι, Il. A. 227. locum insidiis aptum capere. Oritur ab antiquo verbo λέχω cubo, decumbo: unde λέχος, et Lat. lectus, lectica. Solebant enim in insidiis, ut melius laterent, stratis in terram corporibus subsidere. Hinc λοχᾶν, ἐλλοχᾶν, rariorque forma λοχεύειν, insidiari. Tetigit Salmasius, de re militari Roman. cap. 2. p. 122. Λόχος igitur pp. est hominum turma, ad ponendas insidias apta: deinde transiit ad significandum militarem ordinem, qui certo numero non fuit circumsriptus, &c. T. H.] [Confer. huc Salmas, ad Jus Attic. et Rom. p. 136. 137. De λοχὸς puerpera [itidem haud dubie à cubando dicta] lege eundem in Exerc. Plinian. p. 504. 505. Quid, quod Lat. locus eadem proprie vox est, ac Gr. λόχος: id quod jam suspicatus est Vossius. Unde locum sæpe dixerunt veteres pro sepulchro, in quo quis situs est, ac, veluti placide, recumbit. Vide porro, de λοχᾶν, cel. Lennep. ad Phalarid. p. 23. de λοχεύειν vero D'Arnaud, Animadv. Critic. p. 99. E. S.]

Λύγη Obscuritas. Oritur à verbo λύγω vincio, constringo: quod ortum est à λύω. [Verbum λύγω, cui cel. Lennep. significationem vinciendi tribuit, deperditum est: sed ex eo sunt λύγος vimen, λυγόω vincio, ligo &c. fuitque adeo verbum hoc λύγω vicina forma alteri ligo, ligare. Jam vero ut constrictæ densæque tenebræ vulgo dicuntur, ita vir cel. λύγην tenebras à constringendo vinciendove dictas fuisse, fortasse est suspicatus. Ceterum longe ab hoc themate diversum est Lat. lugeo, lugere, à sono lugentium, ut videtur, desumtum, cui respondet Gr. λύζειν singultire. E. S.]

Λὺγξ Lynx, fera. Videtur dici à flexibilitate membrorum; quasi à λύγγω, quod est pro λύγω vincio: unde λύγος vimen, quo res vinciuntur. Hinc ad flexibilitatem translatum est. [Nimirum λὺγξ scripsere pro λὺγκς vel λὺγγς, quod originem à λύγγω propius indicat. E. S.]

Λύγος vitex. Proprie est vimen, à vinciendo. Dicitur à λύγω, vincio: quod à λύω. [Vide Salmas. Exc. Plin. p. 174. a. D. Diversum autem est λυγὸς, quod, Hesychio indice, instrumentum notat, quo in torquendo utuntur. Stirps autem λύγω pp. flecto, et flectendo vincio vel torqueo. Eadem vis est in derivato verbo λυγίζω. E. S.] [Λυγίζειν pp. est molliter, et, viminis lenti modo, flectere: nam vimen Græcis est λύγος, Athenæi l. 15. p. 671. Unde λυγίζεσθαι Luciano in Lexiph. p. 959. et λυγισμοὶ &c. T. H.] [Conf. cel. Lennep. ad Phalar. p. 72. et ibi laudatum Spanhem. ad Aristoph. Ranas, vs. 787. E. S.]

Λυγρὸς gravis, tristis. Proprie dicitur, quasi, constringendi, angendi, vim habens; à nomine λύγος, quod à λύγω: unde quoque Lat. lectus. Stirps autem est λύω solvo. [Vide ad λύγη, et sequens λύζω. E. S.]

Λύζω singultio. Haud dubie factum est à sono singultientium. [Vide T. H. ad Luciani Somn. p. 7. E. S.]

Λύθρον cruor pulverulentus. Ortum est à λύω, unde λύγω, quod peperit Lat. lucta, Inde porro λύθω, atque hinc λύθρον, eximie, ut videtur, notans cruorem pulverulentum luctantium. [Etiam λύθρος, masc. forma, dicitur à M. Antonino, l. II. 2. II. 3. ubi vid. Gataker. p. 37. et laudatum ab hoc Eustath. ad Il. Ψ. p. 1309: 36. E. S.]

Λυκάβας annus. Vox composita ex λύκος, et βὰς, quorum hoc est à βάω vado, nitor. Λύκος autem antiquitus quoque notavit solem, ductum, ut videtur, à λύω solvo, aperio. Unde ad lucem translatum est. Nempe ipsum lux Latinum ejusdem originis est, cujus Gr. λύκος. Λυκάβας itaque annum solarem eximie notat. [Loca veterum, quibus λυκάβας, de sole, occurrit, vide indicata ab Albert. ad Hesych. in voce. A λύκῳ autem, id est sole, dici λυκάβαντα, Stephanus docuit, ex Macrobii Saturn. l. 1. c. 17. Unde vero λύκος epitheton solis sit, atque adeo pro ipso sole accipiatur, statim elucescet, ubi observaveris, vocem λύκος pp. idem notasse ac λευκὸς, id est, albus, candidus. Inde etiam λύκος, lupus, dictus videtur, sive a candore oculorum, quemadmodum auctor est Plinius l. 11. 37. oculos lupo splendere et lucem jaculari: sive à colore candido, unde πολιὸν λύκον dixit Theocrit. Idyll. 11. 24. E. S.]

Λῦμα sordes. Oritur à λύω solvo: unde porro ad sordes, quæ lavando auferuntur, translatum est. Conf. dicta ad verbum λούεσθαι. [Syllaba prior in λῦμα, et omnibus inde deductis, semper est longa. Itaque λύω, unde λῦμα, aliud est quam λύω, quod solvo notat. Λύειν lavando purgare: unde λῦμα purgamentum. Hoc quidem in genere de omnibus sordibus ponitur, quæ purgando deterguntur, specialiter autem de iis sordibus, quæ sanctitati rerum sacrarum sunt contrariæ. Quam ob caussam, ut satisfieret religioni, sordes impuras et inominatas solebant veteres lustratione adimere et eluere. Λυμαίνειν est à λέλυμαι, λῦμα, ut a κεκάθαρμαι, κάθαρμα &c. T. H.] [De quantitate syllabæ prioris, in voce λῦμα, adi Clark. ad Iliad. A. 314. Ceterum λύειν solvere, et λούειν lavare, etsi tam usu, quam quantitate, nonnihil sint diversa, nihilominus, in ipsa origine, eadem videntur fuisse verba. Quid enim, quæso, lavare aliud est, quam sordes corpori concretas et appactas solvere, solutasque abstergere? Repetebat quidem cel. Lennepius τὸ λούειν lavare à λόω, quod idem ac λίω polio: sed τὸ λόειν etiam fuisse idem, quod lavare, vel sola probat lingua Latina, quæ in verbo lavo adscivit Supinum lotum, unde lotio, lotus, lotura &c. ut contra, à cognata forma λύω, Latini retinuerunt abluo, colluo, diluo, eluo et alia. E. S.]

Λύμη lues. Proprie magis significat commaculationem, atque inde labem, noxam quamcumque. Oritur autem, ut antecedens λῦμα, à verbo λύω, eadem ratione translationis. [Labem notat, quæ alicui infertur, item damnum, quod alicui nocet: quo damno res solvitur, vel persona læditur. Hinc verbum λυμαίνειν damnum alicui offerre, et διαλυμαίνειν τινὰ plane, omnino, aliquem lædere, vel ei nocere. Διὰ, in compositis, significat idem, quod Belgar. *door en door*. T. H.]

Λύπη dolor. Oritur à λύω solvo, unde ad dolorem translatum est. [Λύπη pp. quidem dolorem significat, sed etiam molestiam, et tam de rebus inanimatis, quam animatis, usurpari solet. Hinc λυπέω dolore afficio. Sic τὸ ὑπόδημα λυπεῖ τὸν πόδα calceus urit (ut Latini in hac loquendi formula dicere solent) pedem. T. H.] [" Chrysippum apud Ciceronem (Tuscul. 3. 25.) λύπην ægritudinem, quasi solutionem (λύσιν) totius hominis appellatam putasse, quin et ipsum Socratem, apud Platonem, in Cratylo, (t. 1. p. 419.) vocem λύπην repetiisse ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος," admonuit jam Stephanus, in hac voce. Nescio, an à solutis capillis, quos in summo luctu disjectos habere mortales solent, statum tristitiæ molestiæque ac tædii dixerint λύπην. E. S.]

Λύσσα rabies. Est quasi à λύσσω, quod idem ac λύπτω, et hoc convenit cum λύπω: ut adeo a tristitia et angore animi dici videatur. [Etymon captatum in illo Theocriti, Idyll. 4. 11. τὼς λύκος αὐτίκα λύσσειν. Vide dicta ad λύπη, et, de voce ipsa, Valckenarii Animadv. ad Ammon. l. 2. c. 17. E. S.]

Λύχνος lucerna. Oritur à λύκω luceo, quæ notio supra ad λυκάβας explicita est. [Contractum est ex λύκινος à λύκω, quod idem ac Lat. luceo. Λύκω autem facit λύκος, λύκινος, λύχινος, contracte λύχνος: ut ab ἄκω est ἄκος, ἄκιμος, ἄχιμος, contracte ἄχμος, unde ἀχμὴ, et, addita ι, αἰχμὴ cuspis. Sic τέκω formavit τέκος, τέκινος, τέκνος, τέχνος, et Substantive τέχνη ars. E. S.]

Λύω solvo. Propriam vim habet separandi, quasi dicas corticem detrahendi: atque ita convenit cum λάω, λέω, λίω &c. Inde porro modo notat separando dissolvere, modo separatum ab alio constringere, et in unum collectum vincire. Idem vir celeb. alio loco: " à verbo λύω, ἐκλύειν pp. significat dissolvere id, quod antea erat ligatum. Inde modo ad corpus, mode ad animum, transfertur: non dissimili fere ratione ac Lat. dissolutus. Dicitur autem corpus ἐκλύεσθαι, quod quocumque modo dissolvitur veluti, atque sic debilitatur; Unde in Epist. ad Galat. c. 6. 9. accipiendum est de messoribus, labore defatigatis, atque sic negligentius opus suum perficientibus. Ad animum autem translatum, ἐκλελυμένως ζῆν de eo ponitur, qui vitam agit dissolutam." [Pluribus verbi hujus propriam vim exposuit H. Stephanus: quem vide. Etiam " λύεσθαι solvi, h. e. mori, Philosophorum Platonicorum verbum est, cujus ratio inde intelligi potest, quia dicebant, corpus esse animæ carcerem. Hinc λύσις, apud Platonicos, sæpe ponitur pro morte, quæ etiam plenius dicitur λύσις τῆς ψυχῆς." T. H.]

Λῶ, λῇς, λῇ volo, vis, vult. Male derivant à θέλω. Est enim à λάω contractum: quod est capio, ut supra vidimus. Inde ad animum et voluntatem transfertur. [Vide omnino supra in λάω, et conf. G. Kœn. ad Gregor. Corinth. de Diall. p. 115. Pierson. Verisim. p. 12. et, quos laudavit Albert. ad Hesych. in voce λῶμαι. E. S.]

Λώβη injuria, noxa. Proprie videtur significare truncationem aurium, vel partium extremarum corporis, et quidem ortum esse à nomine λοβὸς, quod, ut supra vidimus, eximie notat extremam partem auris. Inde autem translatum nomen est ad injuriam, contumeliam, noxam, similiaque. [Λώβη non tantum dicitur in fœm. genere, sed etiam in masc. est ὁ λῶβος, itidemque, licet rarius, τὸ λῶβος. Λώβη autem pp. significat noxam, quæ corpori infertur, vel illata est. Quare λωβᾶσθαί τινα notat mutilare aliquem, noxam corpori inferre &c. Hæc ratio est, cur λώβη et λῶβος de morbis gravissimis ponantur. Ita lepra, ab antiquis et recentioribus, vocatur λώβη, vel λῶβος. Verum præterea etiam notat noxam verbis, vel injuriam factis alicui illatam. Unde etiam λωβᾶσθαι est contumeliose alicui nocere. T. H.]

[Λωΐων, et contracte λῴων, in Gen. ονος, melior, H. Stephanus, Thes. L. Gr. t. 1. col. 1096. refert ad Θέλω volo: unde, per abjectionem, ut ait, syllabæ initialis, primum factum sit λῶ, item volo. Hinc vero λωΐων q. d. quem magis volumus, qui a voluntate nostra magis expetitur. Sed observavit jam supra cel. Lennepius, verbum λῶ volo, potius contractum esse ex λάω, contracte λῶ, à quo descendisse primo videtur forma Adjectiva λωΐς, unde primum Comparativus factus λωΐστερος, et dein, σ pro more

eliso, λωΐτερος. Superlativus item λώϊστος, contracte λῷστος. Ab eodem λωῒς, abjecto similiter σ, et, accedente terminatione ων, ortum λωΐων, ut, ab obsoleto βελτὶς, est βελτίων, à ταχὺς, sive ταχὶς, ταχίων &c. E. S.]

Λῶμα fimbria. Videtur ortum à λάω, ut sit quasi λάωμα: nisi mavis à vicino verbo λέω repetere. Notionem autem habet à prehendendo, capiendo.

[Λώπη pallium. " Λῶπος et λώπη utrumque à veteribus usurpatur; notatque non tantum exteriorem, sed etiam interiorem vestem. Quare tunica interior passim vocatur λώπη. Apud veteres in balneis deponebantur vestes, ut balneo uti possent. Unde sæpe homines maligni observabant, an aliquid depositarum vestium furari possent. Hi fures proprie dicebantur λωποδύται, Latine balnearii, et verbum λωποδυτεῖν proprie de iis adhiberi solet. T. H.] [Nimirum λωποδύται pp. dicti videntur, qui aliorum, balneis utentium, vestimentis sese induerent. Δύειν enim, unde ἐνδύω induo &c. et λῶπος vestimentum, secum composita, dederunt nostrum λωποδυτέω. Stirps autem vocis λῶπος, et fœm. formæ λώπη, non alia est, quam λέπω, unde λέπος &c. aut certe λώπω, forma, illi λέπω cognata: de qua Lennep. in λωφάω. Hoc igitur ex fonte λῶπος, sive λώπη, pp. est quod decorticatur, sive quod corticis, vel tegumenti, instar exuitur. Vide viros doctos, laudatos ab Albert. ad Hesych. in voce λωποδύται. E. S.]

[Λῶρον lorum. Vox Latina esse dicitur, à recentioribus Græcis usurpata. Potest etiam analogice ex ipsa lingua Græca (quæ Latinæ sive mater, sive dialectus est) derivari. Vide supra in λορδός. Apud Hesych. habetur λωρὸν, πικρόν. Sed ibi, pro λωρὸν, rescribendum esse ἄωρον, dudum monuit cel. Ruhnkenius. Est autem ἄωρον pp. intempestivum, adeoque, ubi de fructibus dicitur, acerbum. E. S.]

Λωφάω respiro, interquiesco. Videtur ortum esse à λωφὸς, et hoc à λώπω, quod componendum cum λέπω, λείπω relinquo. Unde notionem habere videtur interquiescendi. Vide Valcken. in Diatr. ad Euripid. reliq. p. 125. Alia datur hujus vocis derivatio, Grammaticorum veterum calculis approbata, quæ sancit, λωφᾷν pp. ductum esse à λόφος cervix: " adeoque aptissime dici posse à jumentis, (quæ, depositis e collo oneribus, quiescunt) translatum ad remissionem laborum, et quietem." Vide laudatos ab Albert. ad Hesych. in λωφεῖν, et λωφήσαι. E. S.]

M.

Μὰ, componendum cum μὴ, proprie ejusdem naturæ videtur esse, cujus pronomen μὲ &c. [Vir eruditissimus, H. Hoogeveen, Doctr. Particul. L. Gr. cap. 25. p. 630. docte suspicatus est, voculam hanc μὰ ortam esse ex ἄμα, quemadmodum ex ἄρα factum ῥά: stirpem vero ejus primitivam esse ἀμάω, unde μάω, quod vehemens desiderium significet &c. Hujus clarissimi Philologi vestigiis insistenti suspicari mihi liceat, μὰ, et μὴ, proprie contracta esse ex μάε et μέε, esseque pp. formas secundæ personæ Singul. Imperativi Activi verborum μάω vel μέω, pp. desidero, vel potius quæro et interrogo; ut μὰ et μὴ pp. significent quære vel interroga, et μὰ τὸν Ἀπόλλωνα pp. sit interroga Apollinem &c.; nempe, utrum res ita se habeat, an vero mentiar? &c. Conf. Rudimenta L. Gr. Struchtmeyer., p. 265. Μὰ Δία plerumque negat, raro adfirmat. In adfirmatione enim adhibetur νὴ Δία. Ex. gr. si quis roget, an tu hoc fecisti, respondetur νὴ Δία: sed, si quis neget, et dicat, non feci, tum dicitur Μὰ Δία. Vide Thom. Magistr. in voce Μὰ Δία (p. 590. 591.) T. H.] [Adde Valcken. ad Euripid. Phœniss. p. 366. E. S.]

Μάγγανον venenum, præstigiæ, à μάγανον, quod forte à μάγος: de quo suo loco. Hesych. μάγγανα φάρμακα: ubi vide viros doctos. " Μάγγανον proprie est μάγανον: nam oritur à μάγω, unde μάσσω. Ex origine satis patet, significari instrumentum, quod subigendæ farinæ, aliisque rebus miscendis usurpatur; unde quoque patet pertinere ad veneficas. Sed μάγγανον, in genere, significat etiam instrumentum, ad aliquid vel capiendum vel efficiendum aptum. Hinc μάγγανα retia, machinæ ad aliquem capiendum, et fallendum. Unde μαγγανεύειν, quod de præstigiis et artibus Magicis antiqui posuere, ut Aristoph. Plut. vs. 310. Pro Machinis bellicis, quarum usum Homerus ignorat, vide Hesych. in voce κρόσσαι. Vetustior certe vox μηχαναὶ et πολεμικὰ ὄργανα. Recentiores dein μάγγανα dixerunt, ad Latinos etiam vocabuli usu translato; quod satis explorate constat ex Du Cangii utrisque Glossariis, Lipsii Poliorcetic. l. i. 3. iii. 3. quibus sane quatuor libris accurate persecutus est, quæ ad Machinas, in urbibus oppugnandis usurpatas, pertinent. Nonnulla supplevere Rigaltius ad Onosandrum, et Stewechius ad Vegetium. T. H.]

Μάγειρος coquus. Videtur esse pro μάγερος, quod à μάγις, similive forma. Hoc à μάττω, vel μάζω, vel μάγω pinso, mollio. Cetera vide suo loco. [A μάγω, μαγέω, μαγείω, μαγείρω. Μάγω autem, pro quo dicitur μάσσω, vel μάττω, pp. notat subigo, subigendo aliquid ad rem coquinariam paro. Hinc μάγειρος coquus. T. H.]

Μάγνης magnes, lapis ferrum attrahens. Forte à μάω desidero, quæro, et, inde orto, μάγω. [A patria Magnesia lapidem hunc dictum fuisse, docet Salmas. Exerc. Plinian. p. 776., ubi vide plura. E. S.]

Μάγος Magus. Persicum nomen esse volunt. Vide viros doctos ad Hesych. in voce μάγον. [Si Græcum sit, repetendum est à μάγω, et hoc à μάω quæro: ut μάγος pp. sit exquisitor rerum divinarum et humanarum. Conf. et Guyet. ad Hesych. in voce. E. S.]

Μαδὸς lævis, glaber. Proprie idem, quod madidus, à μάδω, quod à μάω. Hoc forte componendum cum Lat. meo. A μάω est μάζω pinso: cui vicinum μάδω. [A μαδὸς est μαδάω, quod proprie significat fluxu capillorum glaber sive calvus fio. Hinc Participium μαδῶν, et Adjectiv. μαδαρὸς pp. cujus defluxerunt crines. Apud Hippocratem, homines senes, qui sunt ἀραιότριχες, sive raros habentes capillos, vocantur μαδαροὶ, i. e. quibus præ senio pili defluxere. A μαδὸς etiam formatur μαδίζειν pilos adurere, vel adustos demere. Sic μαδίζειν τοὺς χοίρους porcellos madentes pilis nudare. Hinc ἀπομαδίζειν χοῖρον porcum depilare. Aliud autem est μυδάω ex humore putresco. Quare de cadavere dicitur μυδᾷν madore et putrescendo eo pervenire, ut fiat σαπρὸν &c. T. H.]

Μάζα maza, offa. A μάζω, quod vicinum verbo μάσσω pinso. [Est à μάζω, vel μάσσω, in Futuro secundo μαγῶ. Unde patet, vetus verbum esse μάγω. Μάζω autem pp. significat subigo, et μάζα pp. est subacta farina. T. H.] [Vide porro Salmas. Exc. Plin. p. 537. b. de μάζα, pro quo et μάδδα Æolice, ibid. p. 903. b. F. et Grævii Lect. Hesiod. p. 73. E. S.]

Μαζὸς mamma. Haud dubie est idem proprie, quod μᾶζα (sive μάζα) à μάζω. [Potius à μάω. Est igitur pp. forma Adjectiva masculina, cujus fœminina est μάζα. Appellationis rationem præbebit cel. L. C. V. infra in μαστός. E. S.]

Μαῖα obstetrix. Oritur à μάω, inquiro: de quo suo loco. [Etiam nutrix, à cura sedula. Conf. infra in μάω. E. S.]

Μαίανδρος Mæander: nomen fluvii. Ortum videtur à μάω, quod respondet Lat. meo. [Conf. Salmas. Exc. Plin. p. 587,]

Μαίνομαι furo. Est à μάνω, quod forte repetendum est à μάω desidero. [Conf. infra in μῆνις, et locum Theocriti, Idyll. 2. 48. 49. ibique, Valckenario laudatum, Salmas. Exerc. Plinian. p. 659. E. S.]

Μάκαρ beatus. Proprie dii dicti videntur μάκαρες à longævitate. Μάκαρ componendum cum μῆκος longitudo, et μακρὸς longus. [Vox μάκαρ, à poëtis Græcis adhibita, Græcæ tamen non videtur originis, peregrinum quid sonans. Dii, alta pace beati, sæpe dicuntur Homero μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες. Illinc duplex orta fuit Adjectivi forma, μακάριος, et μακαρίτης: prior de vivis adhibetur, de mortuis altera. Μακάριος notabat quacumque re beatum vel fortunatum. Quoniam autem, in summa parte felicitatis, opes collocantur ab hominibus, divites et opulenti, ut à Latinis beati, sic à Græcis sæpissime dicuntur μακάριοι. Μακαρίτης autem, et μακαρῖτις fœminine, ponebantur de fato functis, quos et nos vulgo beatos vocamus. Hoc sensu accipi debet in Persii Satyr. 3. 103. Beatulus alto compositus lecto &c. L. C. V.] [A μάκαρ, quam maxime analogice, factum μακάρτερος, μακάρτατος, quod recte Eustath. p. 1540. 30. 32. inde ortum existimabat, i. q. μακαριώτατος. E. S.]

[Μάκελλον, Lat. macellum. A μᾶκος, " Dorice pro μῆκος, est Adjectivum μακερὸς, per syncopen μακρός. A μακερὸς autem, macer, macellum, μάκελλον" &c. L. Bos, Observ. Critic. cap. 42. p. 171. et Diss. de Etymol. Gr. p. 30. 31. Adde Salmas. de Usur. p. 349. et virum eruditiss. in nota voce μακέλη, in Lexico Hedericiano, subjecta. E. S.]

Μακκοᾶν desipere. Forte à sono inani hominum delirantium.

Μάλα valde. Forte ab obsoleto μάλας: unde Lat. malus. Notio autem repetenda à μαλάσσω mollio, quod non multum differt à μάσσω pinso, subigo. Origo videtur esse μάω moveo, movendo comminuo. [Hæc ita videntur accipienda, ut ex notione subigendi (quam vir celeberr. modo dixit) illam vehementiæ acceperit nostrum μάλα: quod quidem pp. videtur esse Accus. plural. Adverbialiter positus, à nom. adject. μαλὸς, de quo inferius. Jam vero, si contuleris formam verbi cognatam μόλω, (unde μόλος labor, et μόλις ægre, q. d, cum labore; Latini item molior, id est, " cum conatu et viribus ago," molimen, et alia) ratio significationis, in nostro μάλα, erit evidentior. Simul etiam apparebit, ex collata ista vocula μόλις, qua lege à μάλα dictum sit μάλιστα: nempe μάλιστα pp. à μάλις, unde μαλίω, μεμάλισται, μάλιστος. Denique quod Latinum malus eandem habeat indolem, quæ est in verbo μαλάσσω mollio, facile potest confirmari ex collatione usus Latini, in phrasi mala ætas, h. e. ætas imbecillior, senectus: tum vero etiam ex eo, quod malus (Gr. pp. μαλὸς) veniat pro κακῷ, id est, molli, ignavo homine. Confer infra in μαλακὸς, μαλλὸς &c. comparatis quoque, quæ dedit summus Vossius, in Etymologico, vocibus malus, et virtus. E. S.]

[Μαλακὸς mollis. " Talem mollitiem complectitur, qualis est lanæ: nam μαλὸς, sive μαλλὸς, lanam quoque notat. Hinc μαλακὸς, pp. notans id, quod instar lanæ molliter fluit, tam in bonam, quam in malam partem sumitur, et refertur ad mores. Itaque notat mollem et effeminatum. Sed in bonam quoque partem notat eum, qui alteri cedit, nec pertinax est: sed se præbet mollem. Hinc λόγοι μαλακοὶ sunt sermones supplices, et mollibus verbis aliquid petentes. Hac potestate in Euripide sæpe occurrit." &c. T. H.]

Μαλάσσω mollio. A μάλω. Vide ad vocem μάλα. [Μαλακὸς, et infra in μαλλὸς, μαλὸς &c. E. S.]

Μάλη axilla. Videtur à mollitie dictum. [Nempe pp. est fœm. à masc. μαλός. E. S.] Vide μάλα. [Nisi idem sit ac μασχάλη: quod vide. E. S.]

Μαλκὴ stupor ex frigore. Forte pro μαλακή: quod à μάλασσω. [Observavit jam Salmasius, Exerc. Plin. p. 637. Æoles dixisse μολκὸς, pro μαλκὸς, unde murcus et murcidus &c. Ut μαλκὸς pp. sit mollis, hinc imbecillis, ignavus, et μαλκὴ, Substantive, pro imbecillitate, stupore. Ejusdem formæ et indolis vox est ναρκή. Vide Stephan. Append. coll. 1411. 1412. E. S.]

Μαλλὸς quasi mollis à μάλω: de quo dictum. [Apud Hesychium μαλλὸς exponitur τὸ ἔριον, καὶ ἡ καθειμένη κόμη κ. τ. λ. lana et coma promissa. Plura dabit Stephan. in Append. col. 1412. Vide porro sequens μαλός. E. S.]

Μαλὸς tener. A μάλα, quod vide. [Per Aphæresin literæ primæ, pro ἀμαλὸς, dictum volunt Grammatici. Sed ratio ista parum tuta est. Potius ἀμαλὸς dictum fuisse pro μαλὸς auctor est cel. Lennep. quem vide in Ἀμαλός. E. S.]

[Μάλω obsoletum. Idem videtur notasse ac vicinum μόλω, quod, litera λ geminata, pronuntiarunt μόλλω; unde propagatum Lat. mollio. Vide, quæ habet auctor in Ἀμαλός. Ex μάλω hoc supersunt Adj. μαλὸς, ἡ, ὸν, Subst. μάλη, itemque Lat. malum, Dorice μᾶλον, i. q. μῆλον, pp. mite (hinc mite pomum) porro μαλὶς, μάλιον, aliaque apud Hesychium. Latinorum malo, malim, mallem, quippe contracta ex mavolo, mavelim, mavellem, pro mavelerem, huc non pertinent. E. S.]

Μάμμα, μάμμη, μαμμαία. Facta ex repetita syllaba prima vocis μάτηρ [quod vulgo μήτηρ, mater] nempe μά. [Vide Valcken. ad Herod. l. 4. 59. p. 307. E. S.]

Μαμμᾷν vox pueruli, panem flagitantis. Est à præcedenti μάμμα.

Μανδαλωτὸν osculi genus immodestum. Est à μάνδαλον, quod pro μάδαλον. Hoc vero à μάζω, cui vicinum μάσσω subigo, et Lat. mando, mandere. [Usus est hac voce, inter alios, Aristophanes in Acharn. vs. 1200. et Thesmoph. vs. 139. E. S.]

Μάνδρα stabulum, caula, et μανδραγόρας, " Mandragoras, planta, cui vis inest obstupefaciendi sensus et soporandi homines." Forte à μαδαρὸς repetenda sunt. Litera enim ν inserta est. Μαδαρὸς autem à μάδω: unde Lat. mando, Gr. μάσσομαι.

Μανθάνω disco. A μάθω, quod à μάω inquiro. [Ejusdem formæ verbum est, ac sunt θηγάνω, ἀνδάνω, λανθάνω &c. de quibus vide Etymolog. in Θιγγάνειν, col. 450. E. S.]

Μανὸς rarus, mollis. A μάνω, quod à μάω, cui vicinum Lat. meo, unde meatus. [Μανὸς, cum accentu in ultima, est ornamentum collare, quod alioquin μανιάκης, vox formæ ἀκινάκης. Plura de eo habet Stephan. in Append. col. 1415. Utrumque forte μάνος et μανὸς, à mobilitate nomen habet. Hinc et, ni fallor, Lat. manus, mannus, manes, qui à notione mobilitatis, et recursus levissimi, Hebr. etiam אוב dicti. Itaque stirps fuerit μάω, cui cognatum μέω, moveo &c. E. S.]

Μάντις vates. A μάνω furo, de quo in μαίνομαι. Alio loco vir celeberr. Vates à Græcis dicebatur μάντις, q. d. furibundus, vel furore percitus, à μαίνεσθαι furere. Inde autem in vatem apte translata vox μάντις, quia vates, oracula redditurі, furore, quem divinum vocabant, perciti id faciebant. Furor nimirum in iis instinctus divini indicium habebatur. Eo sæpe respiciunt scriptores veteres, quum vates, oracula edituros, inducunt.

Μάραγδος gemma. A μαράγω, quod nescio, an ab ἄρω, præfixa μ, sit repetendum. [Μαράγω vicinam formam habet μαράσσω luceo, splendeo: quod verbum, si porro contuleris cum alio μαρμαίρω, facile apparebit, stirpem utriusque esse μάρω, unde μαράω &c. At dubia res est, unde istud μάρω descenderit. Cel. Lennepius stirpem facit ἄρω. Mihi quidem vicinæ formæ μάρω, μέρω, μόρω videntur omnes vim primariam secandi et dividendi habuisse. Unde vero μάραγδος (pro quo, præfixa σ, etiam σμάραγδος dictum) significationem gemmæ rutilantis acceperit, haud satis liquet: nisi sit à divisis radiis. Conf. Bochart. Hier. 2. 690. 32. et Gron. ad Herod. §. 873. 106: 1. E. S.]

Μάραθρον herbæ genus. Forte à μαράω, unde sequens μαραίνω macero, flaccidum reddo.

Μαραίνω marcessere facio, flaccidum reddo. Forte ab ἄρω: de quo vide suo loco. [Dubitari omnino nequit, an μαραίνω, et marceo, marcesco &c. sint verba, ab eadem stirpe μάρω ducta. Vis earum propria maxime elucet ex Lat. marcere. Vide Salmas. Exc. Plin. p. 637. a. C. E. S.]

Μάργαρον unio. Forte ab ἀργὸς candidus, albus, quod

vide suo loco. [Peregrinam vocem esse βίρβερι vel μάργαρι (unde manaverit Gr. ὁ μαργαρίτης λίθος) docent Salmas. Exc. Plin. p. 790. b. coll. Boch. Hier. 2. 690. Addit ille, vocem Græciæ veteris esse μάργαρον pro lance. Quam quidem significationem à μάρω divido repetere, haud difficile foret. E. S.]

Μάργος, vel μαργὸς insanus, amens. "Proprie notat furore correptum, furibundum: unde à Grammaticis exponitur per μαινόμενος. Maxime ponitur de cupiditatibus et libidinibus furibundis, atque ad omnem immoderatam libidinem applicatur. Sic θυμὸς μάργος animus furens, ἔρως, στόμα &c. μάργον: γαστὴρ μάργος quia omnia, quæ apponuntur, quasi furore correptus comedit. Ex hac, apud Homerum, locutione composita est vox γαστρίμαργος homo edendi cupiditate flagrans." T. H. [Adde Valcken. ad Euripid. Phœn. vs. 1252. p. 422. 423. Stirps videtur esse μάω, unde μαίνω, μαίνομαι furor &c. E. S.]

Μάρη, Plur. μάραι manus. Forte à μάρω prehendo: unde μάρπτω.

Μάρις mensura liquidorum. Forte à μάρω capio vel divido, cui vicinum μείρω.

Μαρμαίρω rutilo. Ab ἄρω forte est μάρω, et reduplicatum μαρμαίρω. [Vide supra in μάραγδος, et conferatur Bocharti Hieroz. P. 2. p. 690. 31. ubi observatum, μαίρειν et μαρμαίρειν pp. esse splendere et μαρμαρυγὴ splendorem. Unde, ut μάρμαρον et μάραγδος, vel cum prosthesi σμάραγδος, ita etiam μαργαρίτης &c. E. S.]

Μάρναμαι pugno, prælio decerno. Videtur repetendum à μάρω capio, vel divido. [Est à μάρνημι: hoc vero à μάρνα, pp. furor, quo quis corripitur. Dicitur de furore bellico, atque adeo verbum hoc sæpe notat pugnare, et μαρνάμενοι de iis dicitur, qui verbis altercando inter se certant. T. H.]

Μάρπτω prehendo. A μάω sunt μάρω et μάπω. Hinc μαπέειν comprehendere: illinc μαρέω, μαρέπω, μάρπω, μάρπτω. [Comparentur, quæ vir cel. dedit in Ἁμαρτάνω, supra. E. S.]

Μάρσιπος et μάρσυπος Marsupium. Nescio, an sit compositum ex ἶπος, de quo supra, et μάρω, unde μάρη, cujus derivata compone.]

Μάρτυρ testis. Est à μάρω prehendo. [Originem esse repetendam à μέμαρται, sæpius diximus, atque adeo à verbo μείρω divido, discerno, dirimo. Hic observandum (quod, in studio linguarum, usus est multiplicis) vocabuli Græci, quod testem notat, præter alias, duplicem exstare formam, μάρτυς et μάρτυρ. Istarum formarum illa, in ς desinens, vetustior est altera, desinente in ρ. In lingua Græca et Latina veteri, in centenis vocabulis, σ primum pronuntiabatur, in quibus posteri, ejus literæ loco, adhibuerunt caninam ρ, quæ, utpote difficilior pronuntiatu, in istarum linguarum infantia, vix pronuntiabatur. Vulgo tradunt Grammatici, recentiores Atticos, in multis vocabulis, σ usurpasse pro litera ρ. Ista ratio erat invertenda. Veteres Græci masculum ex. gr. dixerunt ἄρσενα: recentiores Attici, σ in ρ mutata, ἄῤῥενα. Fortitudinem veteres dixerunt θάρσος, recentiores Attici θάῤῥος: et ad eandem normam alia pronuntiarunt. Hæc accepta refero Grammaticorum doctissimo Heraclidæ Alexandrino, ad Eustath. super talibus notanti, ad Iliad. Μ. p. 877. et ad Odyss. Ι. p. 352. Hujus observatis usus est Henr. Stephanus, de Dial. Attica p. 16. 55. et 191. Præ aliis autem Græcis, Spartani, in fine vocabulorum, in quibus reliqui Græci literam ς pronunciabant, posuerant ρ. Libri, Spartana dialecto conscripti, omnes perierunt: sed exstat tamen Senatusconsultum Laconicum, quod, conservatum à Boëthio, l. 1. c. 1. de Musico, emaculavit Jos. Scaliger, Comment. ad Manilium, p. 426. In eo reperiuntur Τιμόθεορ, ὁ Μιλήσιορ, Παραγινόμενορ, et paullo post, τὰρ ἀκοὰρ, pro τὰς ἀκοὰς, τὼρ νέωρ, pro τοὺς νέους. Similiter Eretrienses, pro σκληροτὴς, dicebant σκληροτὴρ, observante Platone, p. 297. Pro Πελασγὸς ab iisdem ductum fuisse Πελαργὸρ, Phrynichus monuit, p. 40. Qui vulgo Græce παῖς dicebatur, apud Lacedæmonios vocatus fuit πάϊρ, et πόϊρ: unde Lat. puer. Veteres Romani dixerunt por, quod remansit in Marcipor, [Publipor, Lucipor] pro servus Marci &c. similibusque. Ad eandem rationem, in infantia Latini sermonis, s pronunciarunt pro r. "S" inquit Festus "pro r sæpe antiqui posuerunt: ut majosibus, meliosibus" &c. Ex dictis patebit nonnullorum Adjectivorum, apud Latinos, ratio Analogica. Pro angor veteres dixerunt angos et angus: qualia in libris nostris supersunt honos, labos, arbos. Non ab angor, sed à veteri forma angus, natum angustus. Pro augur veteres dixerunt augus: hinc augustus. Adjectivum vetus antiquitus flectebatur vetesis, vetesi, et vetusis, vetusi: hinc vetusitus, contracte vetustus. Funus olim funesis, funesi: hinc funestus. Honos, honus: hinc honesis, honesi, honesitus, honestus. Arbos et arbus, arbusitus, arbustus. L. C. V.]

Μασάομαι mando, à μασάω, quod à μάσω, Futuro verbi μάω movendo minuo, mollio. Inde μάσσω, μάζω, μάδω: unde Lat. mando. [Huc etiam pertinet forma μασέω, unde μάσημα, vox rarior, quam Toupius, in Epist. Crit. p. 25. commemoravit. E. S.] [Μασᾶσθαι pp. dentibus subigere, id est, comedere, est à μάσσω, vel μάττω macerando subigo; respondetque plane Latino mandere. Μασᾶσθαι igitur notat cibos ita manducare, ut non deglutias, sed gustum bene sentias: dein significat ita manducare, ut succum deglutias, reliqua exspuas et rejicias. Sic refertur ad nutrices, quæ manducare solent cibos, ut manducatos ori pueri inserant. Hinc μασητὴς manducator, et μύεις μασητῆρες, apud Medicos, dicuntur musculi, qui, ut dentes moveantur, efficiunt. T. H.]

[Μασθαλὶς Poculum mammæ figuram habens. Vocem hanc Græciæ restituit cel. Valcken. in Digressione 4. à Theocriteis, p. 294. Facta est à μασθὸς, quod vide. E. S.]

Μάσθλη lorum emollitum, quasi à μάσθω, quod à μάσω vel μάσσω. [Pro eodem etiam, in tertia Declinatione, μάσθλητος adhibetur. Vide viros doctos ad Hesych. in voce Μάσθλη, ab Albert. laudatos, et in primis Berglerum, ad Aristophanis Nubes, vs. 448. et Equites, vs. 269. ubi ex Scholiaste observatur, improprie μάσθλητα dici τὸν μεμαλαγμένον ἐν πονηρίᾳ. E. S.]

[Μασθὸς mamma, mammilla. Est forma tantum diversum à μαζὸς, pro quo Dores scripsere μασδὸς, literis σδ, pro recentiori ζ, adhibitis. Stirps μάω. Vide in μαζός. E. S.]

Μάσσω pinso. Est à μάσω, quod à μάω, moveo tractando, comminuendo. Alio loco vir celeb. "Verbum μάω, à generali, qua pollet, notione tractandi, vel minuendi, eam accipit molliendi, quæ in variis derivatis cernitur, ut in μαλάσσω, &c. Itaque à μάσω, Futuro verbi μάω, factum μάσσω itidem tractandi, comminuendi et subigendi significationem habet: unde speciatim pistoribus tribuitur, et idem est, quod Lat. pinso. Idem autem, in compositis, ἀπομάσσειν, ἐκμάσσειν et similibus, abstergendi notione usurpatur. Unde ἐκμαγεῖον aliquando dicitur id, quo quis se abstergit." Μάσσω, pro quo veteres dixerunt μάγω, notat subigere et subigendo abstergere. Hinc μάσσειν χεῖρας abstergere manus. Ab hujus tertia Præter. perf. Pass. μέμακται est μάκτρα instrumentum ad subigendum: sed μάκτρον, in neutro genere, notat instrumentum, quo absterguntur manus. Sic mappa dicitur μάκτρον: adeoque multum differt à μάκτρα, quod v. gr. apud Aristophan. in Pluto, vs. 545. ponitur pro alveo, in quo panis, farina massa &c. subigitur." T. H. Idem vir summus alio loco: "Μάσσειν subigere. Proprie de farina dicitur. Eleganter etiam usurpatur de veneficiis: nam veneficæ dicuntur non tantum κυκᾶν, et ἀνακυκᾶν, sed etiam μάττειν: unde μακτρία veneficam significat, proprie, subactricem."

Μαστεύω quæro. Est à μαστὺς, quasi investigator: quod à μάω inquiro.

Μάστιξ flagellum. Quasi à μαστίζω, quod à μάστις, [servato apud Hesychium: unde in Dativo μάστι, Il. Ψ. 500. ex edit. Clarkii, et Accus. μάστιν, Odyss. Ο. 187. E. S.] Similive forma, e verbo μάσσω, de quo supra. Alia loco vir celeberr. "Nomen μάστιξ, significans flagrum, vel flagellum, proxime oritur à verbo μαστίζω: hoc vero ab obsoleto μάστις, quod à μάω, cui inter alia adest notio urendi. Sicut autem hoc ab urendo ad notionem cædendi flagris transfertur, ita ipsum Lat. flagrum et flagellum repetendum à verbo flagro, quod in origine convenit cum Græco φλέγω."

[Μαστὸς mamma. "Μαστοὶ ubera sive mammæ. Inter alias deteriores veram quoque notionem præbet auctor Etymologici magni, dum, hac voce proprie, scribit, significari τὸ τοῖς βρέφεσι ζητούμενον, id quod pueri infantes, duce natura, quærunt. Est enim ab origine, sæpius indicata, μάω ardenter quæro. Quam Grammatici statuunt differentiam inter μαζὸς, et μαστὸς, illa tantum pendet à dialecto. Quadruplex enim fuit, in diversis dialectis, vocis unius scriptio, μαστὸς, μασθὸς, μαζὸς, et μασδός: quarum ultima fuit proprie Doriensium, adhibita Theocrito, Carm. 3. 16. &c. L. C. V.]

Μαστρωπὸς lena. Videtur idem quod ματρωπός: et hoc componendum cum ματρύλλη lena; quod Diminutivum est à μάτηρ, de quo suo loco. [Vir doctissimus, in Lexico Hedericiano, repetit à μάστωρ indagator et index capturarum venerearum. Cui derivationi favet, quod Græci investigatorem dixerunt μαστῆρα et ματῆρα. Jam vero μαστρωπὸς, in Genitivo μαστρωποῦ, ejusdem formæ nomen videtur esse ac ἀγριωπὸς, ἀῤῥενωπὸς, αὐλωπὸς, βλοσυρωπὸς, κοιλωπὸς, μορμορωπὸς, οἰνωπὸς, παρθενωπὸς &c. Quæ quum manifesto composita sint cum voce ὢψ, ὠπὸς, oculus vel adspectus: dubitari vix potest, quin nostrum μαστρωπὸς sit ejusdem generis, et proprie eum vel eam significet, qui, vel quæ investigatoris investigatricisve speciem demonstret, lenonem adeoque vel lenam. E. S.]

Μασχάλη axilla. Est pro μαχάλη, à μάχομαι pugno. [Nescio, an sit potius repetendum à μάω moveo, unde ipsum quoque μάχεσθαι notionem invenit: ut μασχάλη, sive μαχάλη pp. sit quæ valde et crebro moveatur. Conf. Homericum illud χεῖρας ἀνίσχοντες, vel χεῖρας ἀνισχόμενοι, quod Stephanus laudat, in voce nostra, Append. col. 1422. E. S.]

Μάτην frustra, temere. A μάω, μέω, unde Lat. meatus. [A μάτη, quod à μάτος; hoc vero à μέμαται, tertia Præter. perf. Pass. verbi μάω quæro. Quærimus vero, quod non habemus, et sæpe operam perdimus. Hinc ματὸς frustra quæsitus, et μάτην frustra. T. H.] [Est igitur μάτην pp. Accusat. Singul. f. g. à memorato μάτος. Unde, per ellipsin nominis Substantivi, et præpositionis κατὰ, vel similis, Adverbialiter ponitur. E. S.]

Ματρύλλη lena. Vide dicta ad vocem μαστρωπός.

Μάχλος incontinens, libidinosus, lascivus. Nescio, an à μάχομαι sit repetendum. [Stirps est μάω, unde μέμακα, μέμαχα, μάχω; et hinc Adjectivum μάχελος, contracte μάχλος. Tribuitur potissimum mulieribus, virum appetentibus. Vide Hesiod. Ἔργ. vs. 586. Conf. porro μάω. E. S.]

Μάχομαι pugno. Videri potest nomen μάχη ortum esse à μάσσω tango, et inde ad pugnam translatum. [A μάω est μάχω, ut dictum ad vocem μάχλος. Est autem pp. μάχομαι, vi terminationis Mediæ, cum ardenti studio infero me &c. Unde nonnunquam additur vox χερσὶ manibus: ut Iliad. Α. 298. χερσὶ μὲν οὔτι ἔγωγε μαχήσομαι, pp. manibus quidem ego me non inferam, et μάχεσθαι nonnunquam est ardenter invehi in aliquem, Il. Ζ. 329. E. S.]

Μὰψ frustra, incassum. Est à μάπω, quod à μάω, unde μάτην idem: de quo supra. [Uti ἂψ contracte dictum pro ἀπὸς, ὂψ, pro ὀπὸς, δὰψ, Lat. daps, pro δαπός: sic μὰψ videtur contractum ex μαπὸς, quod à μάπω, unde μαπέω prehendo. An igitur μὰψ pp. est prehensione, vel prehensu: quæ prehensio cum sæpe sit difficilis et frustranea, vocula μὰψ pro frustra, incassum adhiberi potuit. Conf. Iliad. Β. 120. 214. &c. E. S.]

Μάω vehementer cupio. A motu videtur translatum ad tactum, transitum, aliave. Inde notat quæro, cupio vehementer &c. [Μάω significat magno cum impetu feror, vel quæro, vel investigo. &c. T. H.] [Conferantur, quæ cel. Lennepius supra jam dederat, in μάργος, μαίνομαι et seqq. Fuerunt autem haud dubie cognata verba μάω, μέω, μόω &c. Ex his Latina lingua nobis integrum servavit meo, meare, quod verbum sæpe ponitur de iis, quæ ultro citroque eunt vel eunt redeuntque, ut in illo Lucani, l. 3. 640. Discursusque animæ diversa in membra meantis. Porro de verbo μόω, apud eosdem Latinos, superest Præteritum movi et Supinum motum, quæ verbo moveo, à μόω derivato, tribuuntur. Videtur igitur et ipsum Gr. μάειν pp. notasse motum sive meatum, qui ultro citroque fiat, et quidem cum insigni fervore et impetu. Hinc μάω exponitur quæro, huc illuc, nempe, discursans, μαίνομαι furo, furore agitor, commoveor vehementius &c. E. S.]

Μεγαίρω invideo, curo. Forte à μάγω repetendum: unde μέγας &c. [Conf. μοχθέω laboro invidia; in quo similis translationis ratio, et sequens μέγαρον. E. S.]

[Μέγαρον domus. "Μέγαρον, et μάγαρον, à veteribus dictum fuit penetrale. In templis μέγαρα dicebantur, ubi res sacræ recondebantur. Hinc τὰ μέγαρα, in Plurali, ponuntur pro templo integro. A Pausania commutantur μέγαρον et ἄδυτον, hoc est, iste templi locus, quem nemini, nisi sacerdoti vel pontifici, adire licet, T. H.] [Vide Albert. ad Hesych. v. μέγαρα. Est à verbo μέγω (cujus stirps μέω) à quo μέγας, μεγάρω, μεγαίρω. E. S.]

Μέγας magnus. A μέγω, quod idem ac μέζω, unde μέζων Ionicum, idem quod μείζων. Convenit haud dubie cum μέδω, de quo suo loco. [Stirps est μέω Lat. meo: de quo vide supra in μάω. Hoc ipsum μάω dedit μάγω, unde Latini veteres fecerunt magus, ex quo superest Adverbium magis. A magis porro factum est maginus, et contracte magnus. Pro magus etiam dixerunt majus, a, um: unde Comparativus major pro maiior, et deus majus ac maja, et vox majestas. Vide Macrob. l. 1. 12. laud. à Vossio in magnus. Comparativi autem forma neutra majus videtur esse pro maiius. A μέω factum μέσων, μέσσων, quomodo Iones extulerant Æolicum μέζων. Porro à μέω factum μέγω, ut à μάω, μάγω. A μέγω, μέγας, μέγαλος, unde fœm. forma μεγάλη, Genit. item μεγάλου &c. Ex quibus omnibus satis apparet, proprietatem verborum μάω et μέω, in motu vehementiori positam, transiisse ad intensiorem granditatem significandam. E. S.] [Μείζων contractum est ex μεγίζων, à verbo μέγω. Antea usitata fuere μέγος, μεγίων, μέγιστος, ut φίλος, φιλίων, φίλιστος, quorum hæc reperiuntur in unico Homeri, et unico Sophoclis loco.—A μέγα fluxit μέγαλος; hinc vero est μεγαλεῖος, significans non tantum magnificum, sed et summa laude dignum. Quod satis liquet ex Xenophonte, qui p. 460. homines egregios μεγαλείους dixit, et p. 471. Καλὸν, καὶ μεγαλεῖον νομίζεις εἶναι pulchrum et laude dignum putas esse. Adverbium μεγαλείως eidem Xenophonti, bis terve, adhibitum. Deos sumtuosis sacrificiis honestare dixit, μεγαλείως τιμᾶν, p. 495. L. C. V.]

Μέδιμνος medimnus, mensura aridorum. Est pro μεδίμενος, quod Participium verbi μεδέω: hoc à μέδω, unde modus Latinorum, et medius. [Μέδιμνος et μόδιος inter se differunt. Interpretes tamen μέδιμνον modium exponunt. Non accurate. Vide hic Commentar. [nostrum ad Aristophan. Plut. p. 345.] Verum tamen est, μέδιμνον et μόδιον ab eadem origine esse ducta, nempe à μέδω. Hinc μεδίμενος fit, et contracte μέδιμνος. Μέδω in Præter. Medio habet μέμοδα. Hinc μόδος (unde Lat. modus) id est mensura. A μέδω etiam Lat. metior descendit: quare ex hac

potestate patet, μέδιμνον et μέδιον significare mensuras, ad quantitatem rerum metiendam. T. H.]

Μέδω impero. Ortum videtur à μέω, quod, vicinum μάω &c. superest in Lat. meo: unde μέδω, μέσος, Lat. modus, moderor et similia. [Μέδομαι ad amussim respondet Lat. meditor, in illo Il. Θ. 458. de Minerva et Junone, κακὰ δὲ Τρώεσσι ΜΕΔΕ'ΣΘΗΝ mala Trojanis meditabantur &c. Vide etiam virum doctissimum, ad Hederici Lexicon, in verbo μέδω. E. S.]

[Μέθυ vinum, temetum. "Οἶνος quodvis vinum dicebatur, seu merum seu mixtum. Μέθυ vinum erat merum, aquæ liquore non debilitatum: quale vinum Varro vocat purum putum. A voce μέθυ, μεθύω ebrius sum. Illinc ductum μεθύσκω (secundum vim verborum in σκω) est inchoativum. Ergo μεθύσκεσθαι inebriari." L. C. V.] [Stirps μέω, cognata alteri μάω. Notio ebrietatis videtur ducta ab illa commotionis vehementioris. Conf. imago Jes. 24. 20. 29. 9. E. S.]

Μειδάω subrideo. Forte ab εἰδάω, vel εἰδέω video, adspicio blande. [Ponitur paullo alio modo, quam γελᾶν. Hoc enim refertur ad risum, proprie dictum; verum μειδᾶν ad vultum renidentem, lenemque risum præ se ferentem, et indicantem. Hoc non tantum valet μείδησις et μείδημα, sed et μειδὴς in compositis: unde φιλομειδὴς, quod epitheton est Veneris, id est, Venus renidente vultu, quæ amat vultum renidentem, et ἀμειδὴς epitheton Orci, quo orcus dicitur is, à quo ultor, tranquillitas et lætitia aliena sunt. T. H.] [Adde cel. Lennep. Anim. ad Coluth. p. 91. De etymo verbi μειδάω lege Stephanum in Adjiciendis tomo 2. Thesauri, col. 1607. Stirps mihi est μέω. E. S.]

Μειλίσσω mulceo. Repetendum à μέλι mel. [Etymologus M. p. 82: 33. et 582: 36. παρὰ τὸ μέλι, μελίσσω, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ι, μειλίσσω. A Stephano exponitur Dulcedinem quandam melleam indo, mellitum reddo. Sed recte idem addit, "usurpari metaphorice pro blandis verbis et veluti mellitis demulcere, aut etiam delinire." Nempe comparatio Latini mulceo, cum nostro μειλίσσω, vix patitur dubitare, quin, uti stirpes utriusque verbi, nempe, μύλω, μέλω, sunt cognatæ, ita et ipsæ proprietate sua conveniant: ut μειλίσσειν pp. sit mulcere, demulcere. Conf. loca Il. Η. 410. Od. Γ. 96. Orphei Argonaut. vs. 788. 936. &c. E. S.]

Μεῖραξ adolescens. Haud dubie est à μέρω, μείρω. [Mos apud Atticos frequens est, ut μεῖραξ ponatur de puella, sed Diminutivum ejus μειράκιον de juvene, et alterum Diminutivum μειρακίδιον de ætate juvenili. Jam vero μειρακίδιον sequitur post παῖδα, sive puerum. Quando quis παῖς esse desiit, et attigit annos 14 aut 16, dicitur μειράκιον. T. H.] [Etymologus M. col. 583: 1. Ἀπὸ τοῦ ἱμείρω, ἱμεῖραξ, καὶ μεῖραξ, ἡ τοίουτου χρόνου οὖσα, ὥστε καὶ ἐπιθυμεῖσθαι. E. S.]

Μείρω divido. A μέρω, quod à μέω repetendum videtur, quasi, medium sejungo, divido. [Vide infra in μέρος. E. S.]

Μέλαθρον domus. Videtur repetendum à μέλω, et hoc proprie esse idem, quod μέω, μάω tango, divido, meo. Rationem tamen significationis non satis perspicio. Convenit autem μέλω etiam cum μέρω. [Est ejusdem formæ, et vicinæ fortasse originis nomen, ac μέλεθρον funis. Stirps utriusque est μέλω, unde μέλλω pp. moror, cunctor &c. An hinc μέλαθρον pp. locus morandi, commorandi, μέλεθρον vero instrumentum morandi, sive quod moretur abire cupientem, adeoque funis vel pedica? E. S.]

Μέλας niger. A μέλω, translatione incerta: [uti nihil fere incertius est in linguis, quam ratio denominationis colorum. E. S.]

[Μέλγω. Vide cel. Lennep. ad ἀμέλγω.]

Μέλδω liquefacio. A μέλω divido &c. Hinc vicinum est μέρω. [Contractum videri queat ex μελδέω. Convenit quodammodo cum Belgarum *smelten*. E. S.]

Μελεδαίνω curo. A μελέδη cura, quod à μέλω, vel μέλει. [Notio curarum et sollicitudinis, in μελεδαίνειν, videtur ducta ab illa liquefaciendi ac tabefaciendi, in verbo μέλδω, contracto ex μελέδω. Eadem translatio longe tritissima est in Arab. [illegible] itemque in τήκεσθαι, quemadmodum et Belgice dicimus, *zich verteeren door zorgen* &c. E. S.]

Μέλεθρον pedica, funis. A μέλω, vel μέλει. [Vide dicta ad μέλαθρον. E. S.]

Μέλει curæ est. A μέλω, de quo vide ad μέλαθρον. [Μέλει est tertia Singul. verbi μέλω, cujus proprietas nondum satis est explorata. Fortasse idem pp. notat, ac μελέδω, de quo vide in μέλδω. Conf. etiam infra in μόλω. E. S.]

Μέλεος vanus, stultus, inanis. A μέλος membrum, et hoc à μέλω, de quo in μόλω. [Vir summus, J. A. Ernesti, ad locum Il. Κ. 480. ex Scholiaste Lips. exponit: "μελλητὴν, ἐκλελυμένον τὰ μέλη." E. S.]

Μέλι mel. Videtur esse à μέλω, quod à μέω, vicino alteri μάω moveo, tango: unde mollis, mulceo, &c. Et sic ad saporem dulcem transitum forte. [Vide in μόλω. E. S.]

Μέλισσα vel μέλιττα apis. A μέλι. [Μέλισσαι etiam olim sacerdotes Cereris vocatæ: cujus in nominis locum postea successit μητροπόλοι, ut ostendit Hesychius, ubi vide Sopingium. Meminit hujus rei Scholiast. Euripid. ad Hippol. vs. 17. et Schol. Theocriti, ad Idyll. 15. 94. ubi, pro ἑταίρας, recte legit ἱερείας Tanaq. Faber, teste Anna filia, ad Callimach. in Apoll. vs. 110. Sed etiam, latiore ambitu, pro cujusvis dei deæve sacerdotibus fœminis, μέλισσαι fuerunt positæ. A Pindaro certe Pyth. 4. 106. μέλισσα Δελφικὴ Pythica sacerdos appellatur: cui proprium alioquin nomen erat προφῆτις. Hujus autem rei ratio ab apium est natura repetenda, quæ, quum castissimæ sint et eleganti munditie delectentur, (Ælian. de Animal. L. V. 11. βίον καθαρὸν ζῇ μέλιττα) suum nomen cum virginibus sacris communicarunt. Quin mystica quadam ratione, in sacrorum arcanis, animæ, ob purissimam naturam, dicebantur non tantum νύμφαι, sed et μέλισσαι, ut docet Porphyr. de Antro Nymph. p. 261. cui adjungendus est Scholiast. ad dictum locum Pindari. Non dissimili modo Lunam (quæ τῆς γενέσεως προστάτις habebatur) μέλισσαν vocarunt. Si quis hujus nominis fabulosam originem cognoscere cupiat, illi adeundus est Servius, ad Æneid. l. 1. 434. &c. T. H.]

Μέλλω à μέλω est, quod vide supra. Alio loco vir celeberrimus. "Verbum hoc μέλλω sæpe, temporis Futuri notione positum, post se Infinitivum habet, ita ut, per simplex Futurum, Latine reddendum sit. Ita Græcum μέλλω ποιεῖν, vel etiam ποιήσειν, vel denique, per Aoristum, μέλλω ποιῆσαι ἂν, simpliciter Latine significat faciam vel facturus sum: atque sic in aliis quam plurimis. Orta autem, in hoc verbo, Futuri significatio à notione cessandi, tergiversandi, vel moras nectendi, quæ verbo μέλλειν, per se posito, apud scriptores Græcos, fere propria est. Ita Græce dicas, τί μέλλεις; i. e. quid cessas? vel quid tergiversaris? Hæc autem postestas ab ea curandi nata est, quasi dicas, usque curando tergiversari. Oritur, nimirum, μέλλω (geminato λ) à μέλω, quod, rarissime, licet transitive positum, significat curare. Ita dicitur aliquis μέλειν τὶ curare aliquid. Longe vero frequentius, tanquam verbum Impersonale, dici solet, v. gr. μέλει μοὶ τούτου, vel, mutata constructione, τοῦτο μέλει μοί. [Latini verbo μέλλειν simile quid videntur habere in suo molior, moliri, quod, sua quoque origine, fere idem esse, facile apparet. Est enim molior, prona analogia, à μέλω, μέμολα, μόλος. Conf. omnino Iliad. Κ. 454. 455. Α. 22. Hesiod. Ἀσπ. vs. 126. 127. Aristoph. Plut. vs. 1103. Stirps μέω, vel μόω, pp. moveo: unde μέλλω moveo me ad faciendum. E. S.]

Μέλος membrum. Forte non differt proprie à μέρος pars, ortumque habet à μέλω, ut hoc à μέρω. Origo communis est μέω.

Μέλπω canto. A μέλος carmen. [Μέλος hoc sensu recte exponi videtur carmen modulatum, et quasi membris incisum. A quo quidem μέλος fieri potuit μελέπω, μέλπω. Nescio tamen, an cognatum sit nostrum μέλπω alteri μέλγω, et Lat. mulceo: ut v. gr. Il. Α. 475. μέλποντες ἑκάεργον pp. sit, cantu mulcentes Appollinem, ubi aptissime hoc sensu sequeretur ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων ille autem animo delectebatur, pp. leniter demulcebatur audiens. Et, alio flexu, per ironiam, Il. Η. 240. Scio quoque ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, pp. in stataria punga me sævo Marti demulcendum præbere, h. e. manibus ipsius me committere. Sed levis est suspicio, accuratius expendenda. E. S.]

Μέμφομαι conqueror. Est à μέμφω, et hoc à μέφω, quod à μέπω, et hoc forte cum μάπω componendum: de quo ad μάρπτω. [Etymologus M. col. 579: 16. repetit à verbo μέμφω, quod exponit λαμβάνω accipio; id quod cel. Lennepii derivationem eximie confirmat. Hoc igitur pacto μέμφομαι μέμψιν pp. foret sumo mihi sumtionem, vel capio mihi captionem, haud aliter ac Hebræi suum נָשָׂא מַשָּׂא proprie et improprie adhibent. Plena phrasis Græce reperitur apud Atticos, ut in Aristophanis Pluto, vs. 8-10. Τῷ δὲ Λοξίᾳ Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, quod ad literam sic foret, Loxiæ vero Apollini juste impono hoc onus, criminis nempe, quod ipsum oneris instar premat. Idem Comicus in Ranis, vs. 1284. Τίν' ἄρα ΜΕ'ΜΨΙΝ γ' ἐποίσει Ἀνδρὶ Quamnam reprehensionem, pp. quodnam onus, conferet in virum &c. E. S.]

Μὲν quidem. Nescio, an à μένω repetendum sit. [Uti ἐν est pro ἐνὶ, de quo supra, sic μὲν videtur esse pro μενὶ, quod pleniore forma adhibent veteres; ut Aristophan. in Avib. vs. 448. νῦν μενὶ &c. De origine autem hujus μὲν, ex μένω, pluribus egit Cl. Hoogeveen, Doctr. Partic. p. 638. E. S.]

Μένος animus. A μένω. [Rectissime exponitur ab H. Stephano "animi ardor, seu impetus &c. Proprie tribuitur igni, unde πυρὸς μένος, Il. Ψ. 177. 238. Ω. 792. soli, Il. Ψ. 190. (unde μένος ὀξέος ἠελίοιο, Hesiod. Ἐργ. vs. 414.) vento, Il. Ε. 524. fluviis, Il. Μ. 18. Φ. 305. ferro, Il. Υ. 372. equis, Il. Ρ. 476. Ψ. 390. bobus, Od. Γ. 450. mulis, Od. Η. 2. viro, Il. Α. 207. Β. 387. &c. Hinc porro pro vi indomita, furore, ira venit, Il. Α. 103. Η. 210. Ζ. 101. Ι. 675. unde μένος et θάρσος conjunguntur, Il. Ε. 2. Od. Α. 321. ψύχη et μένος, Il. Ε. 296. μένος et θυμὸς, Il. Ε. 470. μένος et ἀλκὴ, Il. Ι. 702. Τ. 161. Ex quibus omnibus satis mihi videtur constare, stirpem esse μέω vado, quod verbum explicitum in Μάω. Porro, uti Gr. γένος dedit Lat. contractum gens, gentis, sic μένος contracte est Lat. mens, mentis: quod quo minus ambiguum sit, facient Hesychii glossæ: Μένος· ἰσχὺς, δύναμις, ὀργὴ, βία, θυμὸς, νοῦς, ψυχή· et multa dicta poëtarum Latinorum, ut Horatii l. 1. Epist. 2. 59. 60. (ubi vid. Bentleium) Lucret. l. 4. 758. Virgil. Æn. l. 6. 11., 12. 609. &c. Conf. etiam seq. μένω. E. S.]

Μένω maneo. A simpliciori verbo μέω, Lat. meo. [Verbum hoc μένω active et neutraliter sumitur. Neutraliter significat firmum et stabilem manere: Active autem constanter aliquem excipere. Hoc pacto Homerus dixit μένειν ἀλκὴν λέοντος sustinere vim leonis &c. T. H.] [Eadem vis Activa et Neutra cernitur in Lat. manere, apud Virgil. Æn. l. 10. 770. Liv. l. 42. 66. &c. Unde clarius etiam apparet, Lat. manere et Gr. μένειν eadem esse verba, e stirpibus μάω et μέω deducta. E. S.]

Μέρδω privo, prohibeo. A μέρω, unde μείρω divido, separo. [Alio flexu, μέρδειν notat idem, quod ὁρᾶν videre, de qua significatione legi potest Eustath. ad Homer. p. 228., 22. 26. 936., 6. 1585., 64. ubi simul componitur cum σμέρδειν, ὅ ἐστιν ἄγαν βλέπειν ἐν τῷ μερίζειν τὰς ὀπτικὰς ἀκτῖνας. Eadem proprietas est verbi Hebr. חָזָה secuit, dein accurate vidit, quasi oculorum acie fixa. Quin et ipsum Lat. vidi, Præteritum verbi video, quis dubitet, idem origine esse, quod alterum fidi, à findo, sive potius ab antiquo fido, ductum, ut vidi similiter proprie est à vido. Qua vero ansa Latinum merda desumtum sit à Gr. μέρδω, haud statim apparet: nisi sit pro μέλδω, à μέλδω, aut notionem habeat à secernendo, quæ est in μείρω divido, secerno. E. S.]

Μέριμνα sollicitudo: pro μερίμενα, à μερίω, quod à μέρω divido. [Cl. L. Bos à μερίζω repetit μεριζόμενος, unde, per syncopen syllabæ ζο, sit μερίμενος, μεριμένη, μερίμνη, μέριμνα. Rectius, mea quidem sententia, Lennepius noster, sine syncope, ducit à μερίω, unde ipsum fluxit μερίζω. Ceterum "originem hanc à dividendo satis firmabunt Terentiana, ex Andr. 1. 5. 25. Tot me inpediunt curæ, quæ meum animum divorse trahunt. Hæ curæ sunt proprie μέριμναι, a nimum veluti dividentes, Virgil. Æn. 5. 720. Tum vero in curas animus diducitur omnes. lib. 8. 19. Magno curarum fluctuat æstu, Atque animum, nunc huc celerem, nunc dividit illuc, In partesque rapit varias, perque omnia versat." L. C. V.]

Μερμαίρω curo, anxie cogito. Conferatur μέριμνα. Μαίρω idem est, quod μείρω, à μάρω. Inde reduplicatum μερμαίρω. [Conf. et Homericum μερμήριξεν, ut, Il. Α. 189. Ε. 671. et alibi sæpissime. "Pro μερμήριξε in quibusdam Mss. et edd. legitur μερμήριζε, ut, Il. Α. vs. 191. pro ἐναρίξοι, ἐναρίζοι. Veteres, ξ illud Doricum in Futuro, ab Homero, vel nunquam, vel raro usurpatum esse, adnotarunt. Sunt certe in Homero loca prave scripta: sed, quomodocumque legatur, res eodem redit. Μερμηρίζω scribitur non tantum per η, sed etiam per ι: licet rarius. Oritur autem à μερμηρὸς, quod ortum sine dubio, per reduplicationem, à μέρω: unde μέρμω, μερμηρός. Significant autem μέρειν et μείρειν proprie dividere. Μερίζειν de cogitationibus divisis et distractis dicitur.—Ponitur aliquando pro consideratione attenta, qua quis inter duas res ambiguus hæret, quamque elegat, incertus. T. H.]

Μέσος medius. A μέω, Lat. meo. [Conf. in Ἥμισυς supra, et infra in μέσφα. E. S.]

Μεστὸς plenus. Eustath. ad Hom. Il. Γ. p. 425: 34. παρὰ τὸ ἔω, τὸ πληρῶ, ἑστὸς καὶ μεστὸς, ὁ πλήρης. Eadem fere habet Etymologus, col. 573: 40. 580: 44. Si comparemus verbum μύω, (haud dubie cognatum alteri μέω) et inde ductum μυρίος, pp. constipatus, densus, videri possit, verbum μέω significationem farciendi habuisse: unde μεστὸς pp. sit farctus, constipatus. Sane "μεστὸς in deteriorem sumitur partem, notatque refertus: πλήρης in meliorem ponitur, significatque illum, qui naturæ necessitati satisfacit; sed μεστὸς qui ventrem immodice replet: quo sensu et refertus apud Latinos dicitur, qui immodice se ingurgitavit cibis. T. H.

Μέσφα donec. Est pro ἔσφα, hoc autem compositum ex ἐς et φά. De utroque suo loco. [Poëticum est. Eustath. ad Il. Θ. 508. p. 726. 40. ποιηταὶ μόνοι, inquit, τὴν τοῦ μέσφα λέξιν φιλοῦσιν. Videri autem possit litera μ, hac in vocula, mere esse pleonastica. Etymologus M. col. 537. 39. observavit, literam μ in multis πλεονάζειν, uti v. gr. in vocibus μία, μεστὸς, μάλευρον. Itaque, quum ἐς poëticum cum μὲς, in μέσφα, satis apte conveniat, μέσφα poni fortasse potuit pro ἔσφα. Quodsi tamen propius attendas ad vim illam verbi μέω, Lat. meo, qua motum notat ad locum, et meare adeoque veteribus idem est ac pergere (ut in Horatii Carm. 1. 4. 17. quo simul mearis:) dubitare vix licebit, quin prior syllaba μὲς, in μέσφα, arcessi quoque possit à μέω pergo. Μέω nempe dedit μέσω, hoc μέσος: hujus vero Dativus est μέσῳ. Pro μέσῳ autem dixerint μὲς, ut pro ἔσω, ἐς &c. Vide etiam μέχρι. D. S.]

Μετὰ cum &c. Forte repetendum est à μέω. [Videtur pp. esse pro μετᾷ ex μεταὶ (ut παρὰ pro παραὶ &c.) adeoque Dativus, aut Ablativus antiquus Singularis vocis, apud Græcos obsoletæ, μετὰ, quam tamen Latina lingua nobis servavit in suo meta, metæ. Meta igitur pp. notat Terminum, quorsum aliquid movetur; unde vitæ metam,

ævi metam, similiaque, apud scriptores Latinos invenias, pro termino vitæ, ævi &c. Ducitur autem analogice à *μέμεται*, tertia Præter. perf. Pass. verbi *μέω* meo: de quo supra dictum jam aliquoties. Itaque Græc. *μετὰ* pp. motum notat vel ad ulteriora, vel retrorsum: ut in *μεταφέρω* transfero, *μεταντλάω* hauriendo transfundo, *μεταστρέφω* converto. [*Μετὰ* in quibusdam compositis significat post. *Μετὰ τινὰ ἔρχεσθαι* post aliquem venire: unde compositum *μετέρχεσθαι τινὰ* consequi aliquem. Sic Jason ab Apollonio Rhodio dicitur navigasse *μετὰ πλοῖα*, post naves, id est, per consequens naves persecutus esse, atque adeo consecutus.—In aliis compositis [ex eadem propria vi, qua terminum notat, quorsum aliquid movetur, vel motu transponitur] infert mutationem aut conversionem; ut v. gr. in *μεταμανθάνειν* sententiam mutare, Belg. *afleeren*, *μετανοεῖν* cogitationes mutare, pœnitentia adfici. T. H.] [Alio in loco cel. Lennepius: "*Μετατίθημι*, vi præpositionis *μετὰ*, proprie significat aliquid ex uno in alium locum transpono, transfero. Præcipue autem verbi hujus usus proprius fuit in ludo calculorum: et, quando calculi, male positi, transponebantur, ita ut ludus veluti corrigeretur, tum ii dicebantur *μετατίθεσθαι*. Inde autem fluxit usus metaphoricus hujus verbi; quando in oratione aliquid, minus recte dictum, veluti transponitur et mutatur, ita ut in integrum restituatur oratio: quo sensu verbum hoc frequens est apud Platonem, similesque. Nec valde dissimili ratione ii quoque *μετατίθεσθαι* dicuntur, qui in aliam sententiam traducuntur" &c. E. S.]

Μέταλλον metallum. Ex *μετὰ* et *ἄλλο*, ab *ἄλλος* alius, qua de voce dictum supra. [*Μέταλλον* pp. est id quod studiose exquiritur, et investigatur, in terræ visceribus; terram nempe effodiendo, et effossam trajiciendo in aliam partem: quæ vis est præpositionis *μετὰ*, ut in *μετατίθεσθαι*. Vide in *μετά*. E. S.] "*Μεταλλάω*, [apud Homerum Il. Α. 550.] a Scholiaste exponitur *ἐπιζητέω* studiose quæro, et *πολυπραγμονέω* per curiositatem, et curiose investigo. *Μέταλλον* (ut Latinis metallum) significavit apud veteres, quod in terram et sub eam est reconditum. Quare vetustissimi Græci *μέταλλα* vocaverunt non tantum ea, quæ nunc vocantur metalla, sed omnes res, sive lapides sive ligna, quæ in telluris superficie reperiuntur. Verum usus dein voluit, ut *μέταλλα* vocarentur illa sola, quæ ex intimis terræ visceribus effoderentur. Hinc *μεταλλᾷν* effodere *μέταλλα*, h. e. ea terræ loca, in quibus metalla, proprie dicta, reperiuntur, quæ dicta sunt *μεταλλεῖαι*, et effossores *μεταλλεῖς*. Jam facile patet, quo pacto *μεταλλᾷν* pro pervestigare usurpetur, et ad curatam ac curiosam rei investigationem transferatur. Plato dixit *μεταλλᾷν φύσιν* pervestigare naturam. Usurpavit quoque hoc verbum Pindarus, Olymp. Od. 8. vs. 108. ubi consulendus est antiquus Scholiastes. T. H.]

Μετέωρος sublimis. Compositum ex *μετὰ*, et *ἔωρος*, et hoc idem quod *αἰωρος*, unde *αἰωρέω*, de quo supra, suo loco, ubi ab *αἶα* terra repetendum esse dixi, sed rectius referri posse video ad *αἴωρ*, et *ἔωρ*: quæ formæ vicinæ sunt voci *ἀὴρ*, ut sit quasi aëreus. [*Μετεωρολογέω* de rebus sublimibus loquor. *Μετέωρα* dicebantur res, quæ sunt in summo aëre. Apud Iönas Physici vocabantur *μετεωρόλογοι* &c. T. H.] [Quidquid est pensile, Græcis veteribus erat *αἰώρα*, et *ἐώρα*. Hinc fluxit *μετέωρος* sublimis sive in sublimi pendens. Hinc verbum *μετεωρίζειν* in sublime erigere. Proprie ponitur de navibus, anchoris fluctuantibus, *μετεωρίζεσθαι*. Transfertur autem ad animum, inter spem et metum suspensum et pendentem. Vim verbi Horatius expressit, Epist. l. 1. 18. 110. neu fluitem dubiæ spe pendulus horæ. Græce diceremus uno verbo *μὴ μετεωρίζωμαι*. Eleganter de feroci ista bellua, rege Antiocho, dicitur, Libr. 2. Maccab. cap. 5. 17. *ἐμετεωρίζετο τὴν διάνοιαν* animi pendebat. Ita Lucæ Evang. 12. 29. *μὴ μετεωρίζεσθε* ne animi pendeatis. L. C. V.] [Vide viros doctos, laudatos à Bielio, Nov. Thesaur. Philol. P. 2. p. 344. 345. E. S.]

Μέτρον mensura. A *μέω* meo: unde *μέδω*, et Lat. modus &c. [*Μέτρον* pp. est instrumentum metiendi, sive proprie replendi. Est enim à *μέω*, in Prætor. perf. pass. *μέμεμαι*, vel *μέμεσμαι*, in tertia persona *μέμεσται*: unde *μεστὸς* plenus. *Μέτρον* itaque significat mensuram. Jam vero Græci dicere solent *μέτρον τῆς ἀρετῆς* i. e. virtus castigata et in medio utriusque termini posita: *μέτρον σοφίας* est sapientia mensurata, non superba vel arrogans. Hinc Adjectivum est *μέτριος*, eam significans temperationem vitæ, morum, ceterarumque virtutum, quæ ad hominem pertinent, quæ efficit ut quis sit bonus et honestus. Hinc *μέτριος* ponitur pro cive bono et honesto, ac sæpe opponitur *τῷ ἀδίκῳ* et *πλεονέκτῃ*. Neutro genere etiam *τὸ μέτριον* significat id quod fieri decorum est, et *τὰ μέτρια* non res modicas (ut plurimi interpretes voluerunt) sed ea quæ fieri oportet, quæ fieri decet.—Dicitur *οὐχ ἕξεις τὰ μέτρια*, id est nil tibi præbebo, quod hominem decet dare alteri, sive humanitatis jura non habebis, &c. T. H.] [Conferantur porro, quæ habet Grævius in Lect. Hesiod. p. 20. 37. 38. 77. ubi etiam, p. 43. de verbo *μετρεῖσθαι*, non mensura mutuum accipere, sed sub usura mutuum petere &c. E. S.]

Μέχρι usque. Est pro *ἔχρι*, quod idem atque *ἄχρι*. Utrumque est ab *ἄγω* et *ἔγω*, vel *ἄχω* et *ἔχω*. [Si comparaveris ea, quæ de *μέσφα* diximus, videri fortasse possit, stirpem esse *μέω*, literamque *μ* adeo, etiam hac in voce, esse radicalem, non adscititiam ab initio. E. S.]

[*Μέω* Lat. meo. Stirps fuit cognata alteri *μάω*: in cujus verbi explicatione, quæ hic dicenda erant, jam occupavimus. Vide etiam passim dicta in *μέγας*—*μέτρον*. E. S.]

Μὴ ne. Comparandum est cum *μά*.

Μῆδος cura, vel à *μάω*, vel à *μέδω*, repetendum. [Nempe *μήδεα*, testibus Etymologo et Eustathio, idem est ac *βουλεύματα*, pp. ut videtur Lat. meditationes. Vide dicta ad *μέδω*. Idem *μήδεα* pudenda notat, scriptum, nimirum, pro *μείδεα*, dictumque à ridendo. Vide Hesiod. Theogon. vs. 180. coll. simul vs. 205. E. S.]

Μηκάομαι balo, balare. Factum à sono caprarum. [Nempe à sono *μή*. Vide infra in *μῆλον* ovis. E. S.]

Μῆκος longitudo. Componendum cum *μάκαρ*, et *μακρός*. Origo videtur *μάω* [aut *μέω*, unde *μέμεκα*, *μέκος*, *μῆκος*. Vide T. H. ad *μέτρον*. E. S.]

Μηλέα malus arbor. A *μῆλον*. Nescio, an à *μάλω*, unde *μαλάσσω* emollio. [Vide dicta in *μάλω*. E. S.]

Μόλη specillum. Nescio, an sit à *μάω* quæro. [Vide, si tanti est, quæ, de hoc nomine aliisque, diximus Dissert. in Cant. Hisk. p. 271. 272. et conf. simul observationem viri eruditissimi, in Lexico Hedericiano, voce *μηλάω*. E. S.]

[*Μῆλον* Dorice *μᾶλον*, Lat. malum, pomum. Vide dicta ad vocem *μηλέα*, et adi Græv. Lect. Hesiod. p. 16—18. E. S.]

[*Μῆλον* Ovis, pecus. Pl. *μῆλα* pecudes. Haud dubie à sono *μὴ*, *μή*. Conf. etiam in *μηκάομαι*. E. S.]

Μὴν particula. Proprie conveniunt *μὰν*, *μὴν*, *μὲν* [de qua vide supra in *μέν*. Primariam vim, aliaque ad hanc voculam spectantia, eruditissime disseruit clar. Hoogeveen, Doctr. Partic. cap. 28. p. 774—778. E. S.]

Μὴν mensis. Esse à *μέω*, docet Æolicum *μεὶς*, quod à vicino *μέω*. [Lege hic Platonem in Cratylo, p. 409. laudatum à Maittaire, de Dialecto Dorica, p. 148. Si comparaveris voces *μήνη* et *μηνὰς* lunam significantes, Hebraica porro יָרֵחַ luna et יֶרַח mensis, Belgica *maan* et *maand*, similiaque in aliis linguis, ab unoquovis observanda, dubitare vix licebit, quin vox *μὴν* mensis originem suam repetierit à *μήνη* luna, aut certe cognata huic forma; recteque adeo statuerit Etymologus, col. 583. 14. *Τὸ δὲ μὴν γίνεται ἀπὸ τοῦ μήνη, ὃ σημαίνει τὴν σελήνην κ. τ. λ.* Hoc vero qua analogia factum sit, dispiciendum est paullo accuratius. Stirps mihi, salva summi præceptoris nostri reverentia, videtur esse *μέω* meo, h. e. ultro citroque eo, redeoque. A *μέω* hocce factum est quam maxime analogice *μένος*, *μένη*, *μένον*, et vocali longa *η* pro *ε* adhibita, *μῆνος*, *μήνη*, *μῆνον*. Itaque hujus forma fœminina postea usum obtinuit fortasse Substantivum, quo *μήνη* rediens eximie diceretur luna, utpote sæpissime revertens, "revertentesque ignes colligens." A masculino vero *μῆνος* videtur, hoc pacto, per apocopen, remansisse *ὁ μὴν*, *τοῦ μηνὸς*, pp. rediens luna, dein mensis: cujus quidem Latinam quoque appellationem mensis, pro menesis, esse à Græco *μὴν*, *μηνὸς*, quis hodie cum ratione addubitet: etsi Cicero, de Nat. deor. l. 2. 27. menses à metiendo deduxerit, quia mensa conficiunt spatia? Quanto rectius Isidorus, Orig. l. 5. 33. Mensis, inquit, nomen Græcum, de lunæ nomine tractum est. Luna enim *μήνη*, Græco sermone, vocatur &c. Quin et hujus significationis primariæ, qua mensis pp. redeuntem, eximie lunam, olim denotaverit, vestigium fortasse est in illo Virgilii, Georg. l. 1. 335. Hoc metuens, cœli menses et sidera serva, ubi Servius menses "duodecim signa zodiaci" intelligit, singulis, nempe, noctibus redeuntia, atque in orbem, quasi, revertentia. E. S.]

Μήνιγξ membrana quævis. Repertendum à *μάνω*, unde Lat. maneo: cui vicinum *μένω*. [Vide hac de voce Foësium, in Œconomia, et viros doctos ad Hesychium. E. S.]

Μῆνις ira. Idem proprie, quod *μένος*, de quo suo loco. [*Μῆνις* ira, non tantum explicatur *ὀργὴ* sive ira, sed *ὀργὴ ἐπίμονος* ira permanens, constans: quam originem Grammatici repetierunt à verbo *μένειν*. In origine falluntur, neque minus in propria vocis potestate. Nam proprie non significat iram quæ diu permanet, sed iram quæ ultionem spirat, et exquirit, properatque ad eam. Hæc est caussa, cur *μῆνις* tribuatur diis, et hi, verbo inde deducto, dicantur *μηνιᾷν*, vel *μηνίειν*, quando ultionem scelerum, ab hominibus commissorum, poscunt. Sic *μῆνις Νεμέσεως*, vel *Ἀδραστείας*, vocatur harum ira, quæ malefacta hominum ulciscatur. Eo modo derivatur à *μάω*, *μάομαι*, *μῶμαι*: quod non tantum quæro, sed et inquiro, exploro, perscrutor significat. Ab hoc ipso verbo judices, qui causas exquirebant, dicebantur *ματῆρες*, vel *μαστῆρες* exactores pœnarum, ut apud Latinos quærere pro pœnas exigere, et quæsitores dicuntur: unde Minos, inferorum judex, etiam vocatur. T. H.] [Nescio tamen, an simplicior sit derivatio à *μαίνω*, *ομαι*, ut *μῆνις* pp. sit furor. Etymol. M. *Τὸ δὲ μῆνις παρὰ τὴν μανίαν, μάνις τις οὖσα· ἐοίκασι γὰρ μαινομένοις οἱ ὀργιζόμενοι.* Compone jam Il. Α. 75. Ε. 34. 454. Ο. 125. ubi conjunguntur *χόλος* et *μῆνις*, ut *χόλος* et *θυμὸς*, Il. Α. 192. Inspice et locum Hesiodi, *Ἀσπ.* vs. 99. E. S.]

Μηνύω indico. A *μάνω*, cui vicinum *μένω*: vicina autem sunt *μηνύω* et Lat. maneo. [Nescio, an cognationem quandam habeat cum voce *μένος* mens: ut pp. sit quasi menti injicio, vel mentem do, præbeo. E. S.]

Μήρινθος funiculus, filum,

Μηρὸς femur,

Μηρύω glomero; nescio, an sint repetenda ab *ἔρω* necto: de quo suo loco.

Μήτηρ, Dorice *μάτηρ* mater. [Mater apud Græcos denominata fuit ab amore ardenti et tenerrimo, quo liberos suos complectitur, et à cura, quam in illis educandis impendit. Vox enim derivatur à tertia Præterit. perf. Pass. *μέμηται*, verbi *μάω*, quod primo significat ardeo: dein ardenti desiderio complector; tertio cupide quæro. *Πατὴρ* derivatur à tertia Præteriti perf. Pass. *πέπαται*, verbi *πάω* pasco, et, ex origine, significat altorem, nutritorem. Porro observandum est, formam vocis esse masculinam. Fœminina, secundum analogiam, fuisset *μητέρα*. Nostris quidem in libris hæc forma non invenitur. Inventa tamen fuit à Grammaticis vestustis: nam, in Hesychii Lexico, legitur *μητέρα καὶ ἡ μήτηρ*. L. C. V.] [In usu est forma contracta hujus vocis *μητέρα*, nempe *μήτρα*, matricem, sive vulvam notans: pp. tamen, ut apud Belgas, matrem; à qua voce *μήτρα*, Æolice *μάτρα*, apud Latinos superest productior forma matralia, matris Matutæ festa notans: estque hoc matralia adeo Plurale neutrum à Sing. obsoleto matralis, matrale. Apud Ovidium, Fast. l. 6. 475. Ite bonæ matres, vestrum matralia festum &c. E. S.]

Μῆτις cura. A *μάω* curo. [*Μῆτις* à *μάω* indago, scrutor. Hinc *μῆτις* pp. scrutatio, indagatio, consilium. Verbum inde productum est *μητιάω*: unde *μητίετα*, forma apud Homerum frequens, quam pro *μητιέτης* adhibitam putant, ut pro *ἠπύτης* vociferator, *ἠπύτα*. Grammatici veteres metaplasmum casus in his posuere, et voluerunt, vocativum adhiberi pro Nominativo. Quodsi idem metaplasmus occurreret in aliis formis, rationem haberet explicatio. Sed vix solet in aliis formis reperiri. Unde magis probabilis est eorum sententia, qui Nominativum Æolicum esse existimant. Ita etiam, in lingua Latina, poëta à *ποιήτης*, palæstra à *παλαίστρης*: quæ forma linguæ Latinæ satis ostendit, (quippe deducta ex Æolica dialecto) eum Nominativum apud Æoles exstitisse *μητίετα*, unde Genitivus *μητιέταο*. Hæc certe Genitivi forma Æolica ostendit, apud eos fuisse formam Latinam, respondentem Nominativo. Ergo verus est Nominativus Æolicus. Jam vero *μητιέτης* notat auctorem consilii. Illa forma, quum tribuitur diis, notat præsidium. Sic *ὅρκιος Ζεὺς* Jupiter jurisjurandi præses &c. T. H.] [De *μητίετα*, similibusque, non Vocativis, sed Nominativis, vide etiam Clarke, ad Il. Α. 175. Β. 324. E. S.]

Μηχανὴ machina, pro *μαχανὴ*, quod à *μάχομαι* repetendum. Dicitur autem *μηχανὴ* à Græcis instrumentum, ex variis partibus compositum, gravioribus oneribus moliendis inserviens. Speciatim autem vox usurpata fuit in bello, ubi instrumenta majoris molis, quibus, in obsidendis urbibus, utebantur veteres, dicta quoque fuerunt *μηχαναί*. In scena veteri idem quoque nomen locum sibi proprium habuit, quum instrumenta ea, quibus deosve deasve in scenam prodire faciebant, *μηχανὰς* etiam vocarent: unde proverbium natum *θεὸς ἐκ μηχανῆς* deus ex machina, quod in eos dictum fuit, qui, quum naturali modo exitum rei invenire non posset, dei alicujus auxilium adhibuerunt. A generali nominis notione, qua instrumentum, artificiose constructum ad onera molienda, significat, vox transiit ad quodvis fere artificium, quo hoc illudve efficere coneris: unde formula, usitata Græcis, *πάσῃ μηχανῇ*, quasi dicas omni artificio, omni arte, vel omnibus modis &c. [*Μηχανὴ* pp. est adject. f. g. a. *μήχανος*, quod à *μῆχος* vel *μηχὴ*, quæ utraque sunt à *μάω* quæro, quærendo invenio. Veteres Grammatici ab eo verbo Musas, quas Dores *μώσας*, vocant, putant esse dictas: quare Cornutus ait, "Musas esse nominatas *ἀπὸ τοῦ μῶσθαι* [sive *τῆς μώσεως*.] Hoc verbum ab Epicharmo, Archilocho, cet. ponitur pro inquirere, vel invenire. A *μάω*, *μήχω*, fit *μῆχος*, quæ vox satis usitate inventum notat, sive machinationem. A *μήχω* fit *μήχανος*, *μηχάνη*, quod, mutato accentu, vertitur in usum Substantivum. *Μηχανὴ* vero Æoles et Dores dicunt *μαχανὴ*, unde Latinorum machina. *Μηχανὴ* etiam ponitur pro instrumento, ingeniose reperto: unde bellica instrumenta vocantur *μηχαναὶ πολεμικαί*. Sed, ut machina apud Latinos pro arte et dolo sumitur, unde et verbum machinari [in malam partem significatione accepta:] sic etiam *μηχανὴ* apud Græcos usurpatur, ut et *μηχανᾶσθαι* machinari, vel arte vel dolo reperiendo aliquid novi. —— Hinc etiam est *ἀμήχανος*, quod ponitur vel de persona, quæ aliquid nulla machina potest efficere, vel de re, quæ omnino nulla arte fieri potest, et *πολυμήχανος* de eo qui multas machinas invenire potest. T. H.] [Vide et Grævium ad Hesiodi Theogon. vs. 146. *Ἀμήχανα* apud Homerum, Il. Θ. 130. Λ. 310. redditur exitialia, ineluctabile malum af-

forentia: quod nescio an rectius reddi posset indecora, sive talia, quæ neminem machinari oporteret, Hebr. מעשים אשר לא יעשו, Genes. 20. 9. E. S.]

Μιαίνω fœdo. Est a *μίω* moveo, tango, tracto: unde polluo. Alio loco vir celeberr. "Origo est *μίω*. Inde *μιάω*, et *μιαίνω*, quod pp. significat, quasi, tractando comminuere, sive manibus tractare et identidem tangere. Hinc profecta contaminandi notio. Eadem autem, quæ in Græco verbo, etiam in Latino translatio est. A tago nempe, (quod peperit verbum tango) nomen ortum tagimen, et contracte, tamen verbum peperit tamino, et compositum contamino. Quod autem nomen tamen dicebam esse contractum ex tagimen, simile videmus exemplum in nomen, quod, contractum ex novimen, oritur à nosco; ut sit pp. id, quo aliquem internoscas ab aliis. Ceterum à *μιαίνω* contamino, polluo, ortum *μιαντὸς*, et compositum *ἀμίαντος*, proprie notans non contrectatum manibus, adeoque intaminatum. Ab eodem verbo *μιάω* aliud derivatum est *μιαρὸς*, significans impurum, sive, ut Græci interpretantur Grammatici, *μεμολυσμένος αἵματι ἀκαθάρτῳ*: qua interpretatione usum vocis in primis spectant. Proprie enim verbum *μολύνω*, sive Medium *μολύνομαι* notat cœno, instar suis, volvendo se oblinere, sive inquinare. Vide etiam in *μιαρός*.

Μιαρὸς spurcus, pollutus. A verbo *μίω*, quod fere respondet Lat. minuo, superstes nomen *μιαρὸς*, et verbum *μιαίνω*, in primis usurpantur sensu polluendi. Sic, nimirum, quem pollutum significare volunt Græci, *μεμιασμένον* dicunt: unde, nomine orto, *μίασμα* rem pollutam designat: quam alia voce Græci dicunt *ἄγος*. *Μιαρὸς* itidem de polluto ponunt, et sæpe quidem dicitur *ἄνθρωπος μιαρὸς* homo sceleribus seu facinoribus contaminatus et pollutus: quemadmodum *μίασμα* etiam maxime metaphorice de piaculo adhibetur. Hinc *μιαρὸν* aliquid dicunt, quod veluti piaculo pollutum sit, vel ipsum piaculum, scelus, aut quidquid aliud expiandum est, *μιαρὸν εἶναι* dici potest. [*Μιαρὸς* est à *μιάω* sive *μιαίνω*, idque à *μιὰς*, quod pp. significat maculam, labemve. Itaque *μιαίνω*, pp. maculo vel macula inficio. Hinc ponitur pro tingere. Sic *μιαίνειν ἔριον* tingere lanam: qua potestate hoc verbum apud Homerum occurrit. Jam vero, ut *μιὰς* metaphorice ad vitia, quibus quis maculatur, transfertur, sic quoque *μιαρός*; notatque hominem improbum, omnibus maculis vitiorum tinctum &c. T. H.]

Μίγνυμι misceo. A *μίγω*, quod à *μίω*, de quo ad *μιαίνω*. [Ab obsoleto *μίγω*, quod clarissima sui vestigia reliquit in *μίγμα*, *μιγμὸς*, *μιγὰς* &c. in Futuro, prona analogia, factum est *μίγσω*, et, trajectis literis, *μίσγω*, unde apud Hesychium *μισγαγκεῖον* et alia supersunt, et in Phavorino "*μίγω γράφεται καὶ μίσγω*." Hoc ipsum *μίσγω* dedit Lat. misco, misceo &c. Stirps est *μίω*, cognatum alteri *μόω* moveo, unde *μίγω*, *μίσγω* et alia, pp. videntur notasse mistionem ejusmodi, quæ cum motu fiat. E. S.]

Μικρὸς parvus. Est à *μικὸς* (unde Doricum *μικκὸς*) similive forma. *Μικὸς* autem, cujus fœm. est Lat. mica, ortum à *μίω* tractando comminuo. [Vide Kœn. ad Corinth. p. 130. Valck. Adnot. in Theocr. p. 350. et infra *μιστύλλω*. E. S.]

[*Μιλλὸς* segnis, et *μιλλότης* segnities. A *μίλλω*, vicina forma alteri *μέλλω*. Vide supra, et conf. Toup. Emend. in Suid. P. 2. p. 158. 159. coll. P. 3. p. 162. 163. E. S.]

Μιμέομαι imitor. Est à nomine *μῖμος*, cujus stirps latet. Nescio autem, an *μ* adscititia sit, propter Lat. imitor [abjecta ab initio litera m] hinc ortum. Alio loco vir. celeb. "*Μῖμος* olim eximie dicebatur genus carminis dramatici lascivi et obscœni, quod gesticulatione et motu corporis, veluti imitando, exprimebant histriones: unde istud genus histrionum mimi quoque dicuntur. Inde ortum *μιμεῖσθαι*, in usu, eximie valet accuratissime imitando exprimere vel imitari: quemadmodum in proverbio eleganti est: *ῥᾴδιον μωμεῖσθαι, ἢ μιμεῖσθαι*. Atque ista notione imitandi sæpe *μιμεῖσθαι* idem fere est quod *ζηλοῦν*: unde non raro utrumque verbum conjungitur." [Quia *μιμεῖσθαι*, ut observavit auctor clarissimus, pp. gesticulationes motusque corporis indicat, facile apparet, stirpem commodissime statui posse *μίω*, cognatum alteri *μόω*: unde motum, motus. Ceteroquin haud sine exemplo est, literam m, ab initio vocabulorum abjici; ut v. gr. observante Vossio, in ala pro *μάλα*, sive *μάλη*, in voxos pro *μυοξός*: qua lege à *μιμέω*, sive potius à *μιμίτω* fieri potuit imito, in forma activa, quam Varro adhibuit. E. S.]

Μὶν pronomen antiquum ab obsoleto *μὶς*, quod (cum *μὸς* unde *μοῦ* componendum) peperit Plurale *μὶς*, et *μεῖς*: unde *ἡμεῖς*, *ὑμεῖς*. [Vide Animadv. ad Analog. Ling. Gr. p. 286. ss. E. S.]

[*Μίνθος*, et in fœm. *μίνθα*, dicitur: notatque florem, propter odorem suavem, (quem emittit) *ἡδύοσμον* dictum. Omnibus autem in linguis [quædam sunt vocabula, quæ per antiphrasin dicuntur. Sic *μίνθος* ponitur pro floribus male olentibus, quare et stercus dicitur *μίνθος*: unde et gravis iste hircorum odor *μίνθος* vocatur. Hinc verbum *μινθόω*, quod potestatem habet stercore oblinendi. T. H.] [Conf. vir summus ad Plutum Aristophan. et quæ P. Merula, de verbo *Stinchen*, habet excerpta à Kiliano, in voce *Stincken*; ac *Ten Kate*, in 1. *Prœve van Geregelde Afleid.* p. 440. et dispice dein, an forte *μίνθος* dici potuerit a motu particularum fragantium, versus omnes partes dispersarum: ut *μίνθος* pp. hoc pacto sit odor diffusus dispersusve. E. S.]

Μινὺς parvus, exilis. A *μίνος*, Lat. minus: quod a *μίνω*. Stirps *μίω*: de qua vide in *μικρός*. [Vide infra in *μιστύλλω*. E. S.]

Μισθὸς merces. Est pro *μιθὸς*, quod a *μίω*. Rationem translationis nondum satis perspicio. [*Μισθὸς* justa merces et honesta cujuscumque rei dicitur à Græcis: Merces contra inhonesta dicebatur *μίσθωμα*, uti v. gr. de quæstu meretricio. A *μισθὸς* ductum verbum *μισθόω* notat loco alteri mercede, domum præsertim: Medium *μισθόομαι* significabat mercede conduco, sive facio, ut domus mihi locetur &c. L. C. V.] [Etymologus: *Μισθὸς κυρίως ὁ εἰς μῆνα κατατιθέμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐφ' ἡμέραν*." Plures ejusmodi derivationes vide apud eundem et Eustathium. Hesychius habet *μίττος*, sive *μίτος· τάξις*. An eodem e fonte *μισθὸς*, quasi merces constituta? E. S.]

Μίσκοι frusta cœnarum, et rejectamenta. Dicitur pro *μίκοι* a *μικὸς*, de quo vide ad *μικρός*.

Μῖσος odium. Nescio, an sit a *μίω*. Componendum autem cum *μῦσος*? Alio loco vir celeb. "*Μῖσος* odium pp. significat vitium, quo alios studeas minutos, veluti, facere. Ortum nempe est a verbo *μίω*, quod idem notat atque inde derivatum verbum *μινύθω*. Docent hoc derivata non pauca. Ab ejus Præterito perf. *μέμικα* ortum nomen, *μικὸς*, fœmininum peperit *μίκη*, superstes apud Latinos in mica, quæ vox minutissimum panis frustulum eximie notat. Masculina forma *μικὸς*, geminato *κ*, peperit *μικκός*: unde Doricum *μίκκυλος* parvulus.—Præterea a *μίω*, inserto *ν*, est *μίνω*, umde minor, minuo, et similia, nec non Græc. *μινύθω*.

Μιστύλλω in frusta concido. Est à *μιστύλη* frustulum, hoc à *μιστὸς*, quod idem ac *μιτός*. A *μίω* minuo, concido. [*Μιστύλη* panis in cochlea cavatus. Apud Atticos *μιστύλη* et *μυστίλη* exaratur: quæ scribendi varietas, in verbo derivato, remansit. Vide Spanhem. ad Aristoph. Plut. vs. 622. qui cum aliis fluctuat, utriusque vocis diversa sit statuenda significatio, nec ne. Verum, cognita origine nominis et usu, illa dubitatio facile decerni potest. Verbum fuit antiquum *μίω*, unde *μίνω*, *μινύω*, Lat. minuo, minor, minutus, itidem *μικὸς*, sive *μικκὸς*, et *μικερὸς*, contracte *μικρός*. A priore forma descendit Lat. mica; hinc itidem *μείων*, et, quod veteribus usitatum, *μεῖος*, unde *μειόω*, *μειῶ*. Propterea *μίειν* à Grammaticis exponitur *ἐσθίειν* dentibus et manducando comminuere, ac conterere cibos. A *μίω*, aut *μεμίσται*, usitata forma mansit *μιστὺς*, hinc *μιστύλειν* et *μιστύλλειν*, quod in Homero, Il. A. 465. H. 317. certissime notat in partes discindere, concidere, itaque ponitur, ut proprius ejus verbi locus in cibis secandis fuisse videatur. Ideo veteres exponunt *εἰς μικρὰ διακόπτειν*. Exinde nascitur *μιστύλη*, apud Atticos præsertim, panis frustulum cavatum, quo jusculum hauriunt: *κοῖλον ἄρτον* vocat Diogenes Laërtius, l. 6. § 37. ubi vide Ægid. Menagium. Inde *μιστυλλᾶσθαι*, vel, ut sæpe scribitur, *μιστυλᾶσθαι*, est, Hesychio exponente, *τὸ ἐκροφῆσαι τὸν ζωμὸν τοῖς ψωμίοις*. Postmodum, ob figuræ similitudinem, cochlearia, eundem in usum comparata, nomen idem habuerunt, Pollux, l. 6. § 81. 10. § 89. Comici deinceps hoc verbum posuerunt pro juscula suaviter sorbere, convivari: neque aliter intelligi debet in Aristophan. Plut. vs. 625. *Ω μεμιστυλημένοι*, O vos senes, qui delicate convivati estis! Eleganter idem in Equitibus, vs. 824. *μιστυλλᾶσθαι τῶν δημοσίων*, arrodere et absorbere pecunias publicas. Vide Scholiast. et Liban. ep. 9. Aliam viam ingressus est Salmasius ad Solin. p. 795. sed parum sibi constans. T. H.] [Alio loco idem vir summus: *Μιστυλλάω* est à *μιστύλη*, in mascul. genere *μίστυλος*, quod auctum est ex *μιστύς*. —— Forma talium derivatorum est Dorica. Sic *μαστὺς* inquisitio est à *μέμασται*, *ὀρχιστὺς* saltatio ab *ὤρχισται*, verbi *ὀρχέω* salto &c. Vide etiam eundem ad Aristoph. Plut. p. 211. E. S.]

Μίσχος pediculus, per quem folia fructusque arboribus adhærent. Forte pro *ἴσχος*, præfixo *μ*, ab *ἴσχω* contineo. [Nescio, an sit à *μίγω*, *μίσγω* vel *μίσκω*, *μίσχω*. Idem Latinis est miscere, quod, in Passiva forma, vel Media, apud Latinos idem valere atque accedere, adjungi, probavit A. Schultensius, in Veteri ac regia Via Hebr. p. 55. Hac ansa *μίσχος* pp. foret adjunctus, et eximie talis arboris pediculus. E. S.]

Μίτος seu *μῖτος*, licium, filum quod stamini implicatur. A *μίω* minuo. [An à motu, quo per stamen trajicitur? Hoc pacto *μίω* foret explicandum per cognatum *μόω*, moveo, et *μίτος* accipi posset pro adject. sive participiali forma, ut motus, a, um, pp. est à *μόω* moo, unde moϝo, moveo. E. S.]

Μίτρα cingulum, zona. Proxime ortum videtur à *μίτος*. [Nempe ut à *μίκος*, *μίκερος*, *μικρὸς*, sic à *μίτος*, *μίτερος*, *μίτρος* in fœm. *μίτρα*. Etymol. M. *Μίτρα· ζώνη ἡ διὰ τοῦ μίτου ὑφαινομένη*. De phrasi *λύειν μίτρην*, solvere cingulum, vide Schraderi Animadv. ad Musæum, p. 340. ss. E. S.]

[*Μίω*, verbum obsoletum, cognatum fuit formis *μάω*, *μέω*, *μόω*. Proprie ejus significatio videtur fuisse movere, commovendo minuere, sive deterere. Vide, quæ Lennepius et T. H. dederunt in *μικρὸς*, *μινὺς*, *μιστύλλω* &c. E. S.]

Μνᾶ mina. Contractam esse vocem, docet Lat. mina, et ortum videtur à *μίω*. [Minam repeti posse à *μίω*, satis docet Lat. obsoletum minus, mina, minum: unde superest mina ovis, quæ vocabatur ovis ventre glabro, apud Varron. de Re rust. l. 2. 2. Adi viros doctos, a Gesnero laudatos in Lexico rustico. Etiam mina mamma est apud Festum, l. 11. 5. et in Hesychio, *μίνα· τὰ μικρὰ σῦκα*. Contractam vero vocem esse ex mina, pulchre docuit Rhemnius Fannius, de Ponderib. et mensur. vs. 32. his versiculis: Accipe præterea parvo quam nomine Graii *μνᾶν* vocitant, nostrisque minam, dixere priores. Sed rectius fortasse *μνᾶ* habetur vox orientalis. Græcorum nomen *μνᾶ* et Lat. mina, cum ipso pondere, delata sunt in Græciam ex Oriente per mercatores Palæstinos, sive Phœnices. Græcæ linguæ, per se spectatæ, nihil est convenientiæ cum linguis orientalibus. Qui linguarum lexica harmonica condiderunt, credi vix potest, quantum vulnus inflixerint linguarum studio: a quo, splendidis nugis suis, homines ingeniosos averterunt. Recentiori tamen ævo, per commercia cum orientalibus mercatoribus et nautis, plurima vocabula, ex oriente, in Græciam invecta fuerunt. Res, scilicet, cum ipsis appellationibus, transumserunt Græci ab Orientalibus: sed hoc nusquam statuendum, nisi cum est manifesta ratio. Appellationes, in re sacra sollemnes, in re nummaria, instrumentorum Musicorum, nauticorum, cum eorum usu, receptæ fuerunt à Græcis: nomina quoque stirpium et plantarum. Par atque eadem ratio hodiedum est in linguis. Merces, quæ ex Indis cum Hollandis fuere communicatæ, et, per Hollandos in reliquum terrarum sparsæ, servant suas patrias appellationes. Obtinuit hoc etiam, in primis, in nummis et ponderibus. Græca vox *μνᾶ* et Latine mina totidem literis scribitur in lingua Hebræa. Unicus locus sufficiet Ezechiëlis 45. 12. Radix et origo superstes in nobilo loco Daniëlis c. 5. 25. 26. Significat, nempe, מנה certa et præfinita mensura adsignavit. Vide excellentissimum Jobi interpretem [A. Schultensium] p. 195. 196. L. C. V.]

Μνάομαι recordor, memini. A *μνάω*, quod à *μενάω*: hoc à *μένω* maneo, de quo supra. A manendo ad memoriam transiit. Alio loco vir celeberr. "Origo est verbum *μένω*, significans maneo. Ab isto verbo, ut fieri solet, verba pura formata sunt *μενάω*, *μενέω*, et sic per reliquas vocales. Hæc verba contracta pepererunt formas *μνάω*, *μνέω* &c. Horum prius superest in lingua Græca, atque à notione manendi ad memoriam eximie translatum fuit: qua, nempe, res veluti, custoditæ permanent. Similis ratio est derivatorum verbi *μνέω*. Inde enim verbum *μνεία* peperit nomen *μνεία* memoria, mentio &c. Sic Græci dicunt *μνείαν ποιεῖσθαι τινὸς* mentionem facere de aliqua re sive recordari aliquid: quod et, nomine à verbo *μνάω* derivato, dicunt *μνήμην ποιεῖσθαι τινός*. *Μνάω*, nempe, vi activa significans speciatim facere recordari, ex se peperit *μνάομαι*, virtute Media, notans facere semet recordari: quod idem fere est ac simplex recordari. Ab isto verbo *μνάομαι*, sive Præterito perfecto ejus *μέμνημαι*, nomina formantur *μνῆμα*, *μνήμη*, et obsoletum *μνῆμος*. Primum *μνῆμα* pp. rem notat, quæ faciat recordari: unde sæpe ponitur pro monumento vel sepulcro. Alterum *μνήμη* memoriam significat: nomen autem *μνῆμος*, obsoletum, peperit cum Substantivum *μνημοσύνη* qua significatur vis vel virtus recordandi, tum etiam nomen collectivum *μνήμων*, hominem eximie notans, valida memoria gaudentem, sive qui multarum rerum memoriam habet. Ab isto nomine *μνήμων* verbum deinceps oritur *μνημονεύω*, id est, multarum rerum memoria gaudeo, vel sum *μνήμων*: hinc compositum *ἀπομνημονεύω*, unde porro *ἀπομνημονεύματα* dicuntur eximie ex tempore factæ dissertationes, quæ ex ore alicujus haustæ, et memoria custoditæ, ex tempore recensentur et habentur.

Μνηστεύω nuptias ambio. Verbi *μνηστεύειν* origo est *μένω*, quod est maneo, unde reduplicatum *μιμένω* peperit contractum *μίμνω*: quod item manere significat. A notione autem manendi derivata, ab hoc verbo, multa translata fuerunt ad memoriam, qua quid custoditum veluti maneat. Inde, nimirum, facta verba *μενάω* et *μενέω*, quorum prius, per contractionem, peperit *μνάω*: hoc autem in usu valet, in memoriam revoco vel commonefacio: quo sensu cum Accus. personæ et Genit. rei construi solet. —— Verbi autem *μνάω* forma Media *μνάομαι*, vi reciproca, significans revoco me in memoriam, commode adeo redditur per Lat. recordor. Inde porro ad ambiendi notionem transfertur, ubi, nimirum, sermo est de eo, qui puellam ambit et nuptias ejus petit: quo sensu sæpe occurrit apud Homerum et reliquos poëtas. Inter alia hujus verbi derivata in primis ad nos pertinet *μνηστὸς*, cujus fœm. *μνηστὴ* ab Homero usurpatur de muliere desponsata, nec non *μνηστὴρ* procus, qui mulierem ambit. Inde verbum *μνηστεύω*, vi terminationis, idem est quod sum procus, vel ambio nuptias, ejusque Medium verbum *μνηστεύομαι* simili gaudet virtute. Rarius idem verbum, Passive usurpatum, de muliere desponsata invenitur &c. [Procus, qui puellam ambit, dicitur *μνᾶσθαι*: puella, quæ petitori

respondet, sive despondetur, dicitur μνηστεύεσθαι. Erotianus Grammaticus, μνᾶται, inquit, ὁ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ ἡ γυνὴ ἄνδρα. Apud Romanos veteres pp. despondet puellam, qui petit; spondet, à qua petitur: observante Donato in Differentiis. Dedit eam in rem plura Salmasius, de Modo Usur. p. 712. De differentia Græcorum verborum egit J. G. Grævius in not. ad Luciani Solœcist. 119. L. C. V.]

Μογγὸς qui voce est obtusa. Videtur factum à sono mussitantium.

Μόγος labor, molestia. Componendum est cum μέγω, unde μέγας et similia. [Proprie ab Homero adhibetur pro labore bellicoso, atque adeo illi dicuntur μογεῖν, qui bello laborem impendunt. T. H.] [Stirps μόω, Lat. moveo. Ab eadem origine est μόγις, idem fortasse ac μόγοις, Dativo vel Ablativo veteri, à Nom. μόγος: ut μόγις pp. sit cum molestiis: hinc ægre, difficulter. E. S.]

Μόθος labor. A μόω. Vide μόλος. [Μόθος in primis dicitur de labore bellico, atque adeo pro ipsa pugna: ut Il. Η. 118. Σ. 159. 537. Φ. 310. Hesiod. Ἀσπ. 158. Vix differre videtur à Lat. nomine Subst. motus, in illo Horatii, Carm. l. 2. 1. motum ex Metello consule civicum: quocum compone, Il. Λ. 241. μόθον ἵππων ὠκειάων. Stirps igitur μόω: à qua forma etiam Lat. motus. Vide et seq. μόθων. E. S.]

[Μόθων verna. Hæc vox potissimum usurpatur à Comicis poëtis, et pertinet ad res et personas. Itaque μόθων dicitur saltationis indecoræ genus, quod à nautis præcipue usurpabatur. Præterea Pollux docet, esse εἶδος αὐλήσεως αἰσχρᾶς. Porro μόθων etiam pertinet (ut diximus) ad personas: et μόθωνες illi dicuntur, qui sunt maligni aliorum irrisores. Hinc verbum est μοθωνεῖν, quod significat alicui maligne insultare et illudere. Hinc quoque est μοθωνία apud Hesychium, quod exponitur ἀλαζονεία. Non tantum vero dicitur μόθων, sed etiam μόθαξ: unde patet, hanc vocem derivari à μόθος, quod significat tumultum, bellum, motus turpes et ad illudendum comparatos: sed porro μόθωνες ut μόθακες, apud Lacedæmonios, illi dicebantur, qui, tanquam moderatores, adjungebantur pueris ordinis majoris, ut cum iis simul educarentur, vocabanturque οἱ παρατρεφόμενοι, ut monet Scholiastes, ad Aristophanis Plutum, vs. 279. quo scilicet eos pueros adjuvarent, iisque adessent ludendo, et comitarentur ad scholas. Erant illi non ingenui, sed tamen liberæ conditionis. Hinc factum est, ut egregii viri, apud Lacedæmonios, fuerint μόθωνες: ut, magnus ille Lacedæmoniorum imperator, Lysander, et plures alii, quemadmodum docet Ælianus, Var. Hist. l. 12. 43. Sed apud Comicos significat eum, qui aliis maligne illudit et insultat. T. H.] [Vide viros doctos ad Hesych. vocibus μόθων, μόθωνες, μοθωνία &c. et Perizonium ad Ælianum l. 1. E. S.]

[Μοιχὸς mœchus, adulter. [Μοιχὸς à μέμοιχα Præter. perfecto verbi μείχω, vel μίχω, quod notat mingo, vel meio. T. H.] [Eadem fere ex ore magni Hemsterhusii habet A. Schultens., in Comm. ad Prov. Sal. p. 60. E. S.]

Μολέω venio, vado. A μόλω, quod componendum cum μέω, μόω, μέλω, Lat. moveo. [Vide infra in μόλω. E. S.]

Μόλιβος, aut μόλυβδος plumbum. [An à mole et gravitate? Etymol. M. Μόλιβος ἐοίκειται τῷ ἀγκίστρῳ εἰς τὸ καθέλκειν αὐτὸ τῷ βάρει κάτω. Idem Grammaticus docet, "si per ι pronuntietur, vocem esse μόλιβος sine δ scribendam; sin vero per υ, tum efferendam esse per delta μόλυβδος." E. S.]

[Μόλις vix, ægre: idem quod μόγις. Vide sub μόγος.]

Μολοβρὸς gulosus, vorax. Forte pro μολορὸς, à μόλω. [Etymol. M. Μολοβρὸς, κατὰ συγκοπὴν, μολοβορός τις ὢν &c. Compositum videri queat ex μόλος, et βορὸς, quod à βόρω, Lat. voro: de quo supra. E. S.]

Μόλος labor, pugna. A μόλω, quod vide. [Analogice derivari debet à μόλω, quod Latini servarunt in suo molo, molere, nisi malis forte ducere à μέμολα, Præter. perf. Medio verbi μέλω: de quo dictum supra in μέλλω, μέλαθρον &c. A μόλος hocce, sive Dativo ejus Plurali μόλοις, videtur descendisse μόλις, Adverbialiter positum pro ægre, vix: quasi dicas magno cum labore, sive pp. cum laboribus; ut μόγις est pro μόγοις, E. S.] [" Μόλις ac μόγις, et significatione et origine, sunt proxima. Μόλις est à μόλος labor, et pp. quidem labor bellicus.—Hinc ponitur pro bello apud Homerum.—Μόγις est à μόγος, gravis labor; unde μογεῖν laborare, et μόχθος labor onerosus" &c. T. H.] [Ceterum à μόλος, sive μόλις, productum fortasse est Lat. molior: ut à μόλω est mola, à μολέω autem, unde molui Lat. pro molevi, moles &c. E. S.]

Μολύνω polluo. A μόλω accedo. [A μολὺς, quod in antiqua lingua Græca maculam notavit. Hinc μολύνειν conspurcare, maculare. T. H.] [Suspicor, μολύνειν pp. notasse sordes contrahere e luto, inter eundem &c. L. C. V.] [Etymol. M. Μολύνω· παρὰ τὸ ὀλύω, ὀλύνω καὶ μολύνω, καὶ μολυσμός. E. S.]

Μόλω, verbum, apud Græcos obsoletum. Latina lingua servavit in suo molo, molere. Molui præteritum pp. est à moleo, Gr. μολέω, pro molevi: ut docui contractum esse ex docevi, satis probant alia non contracta, delevi, obsolevi, consuevi, à deleo, obsoleo, consueo. Est igitur Græc. μόλειν (collato Lat. molo, molere) pp. idem quod aliud ἀλέειν, in gyrum vertere, huc illuc versare, discurrere &c. Unde, in Hesychio, non modo simpliciter exponitur ἐλθεῖν, sive ἔρχεσθαι, verum etiam τρέχειν et δραμεῖν: quæ quidem notio vertendi, convertendi, ut in isto τρέχειν, primaria est, ita et in nostro μόλειν, non alia videtur esse. Sentiri potest illa vis convertendi in Latinorum voce substantiva mola, æ, quod pp. Adjectivum fœm. est à masc. μόλος, η, sive α, ον; et diversos usus admittit; uti etiam ex ipso verbo Lat. molere, et composito ejus permolere: quæ leviter indicasse sufficiat. Conf. porro Il. Λ. 173. μολὼν de leone adventante et in grege huc illuc discurrente, aliaque apud Homerum. E. S.]

Μόνος solus. A μένω maneo, [sive ejus Præter. perf. Medio μέμονα. Μόνος igitur pp. est qui remansit, qui relictus est, quasi, de aliis. Sentiri potest hæc vis ex illo versiculo, in Batrachomyomachia, vs. 257. Ὃς μόνος εἰνὶ μύεσσιν ἀριστεύεσκε μάχεσθαι qui solus inter mures strenuum se præbebat pugnando; nempe, quum ceteri mures jam metu aufugissent, solus relictus. In ipsa Iliade et Odyssea vox μόνος non occurrit. Apud Aristophanem in Pluto, vs. 250. per τὸν υἱὸν, τὸν μόνον, filius designari videtur, qui unus de aliis relictus fuerat. Et sic adhibetur pro uno relicto vel superstite à Matthæo, cap. xiv. 23. xvii. 8. Marc. ix. 8. Luc. xxiv. 12. &c. E. S.]

Μορμύρω murmuro. Verbum fictum à sono. [Vide Hesychium, et conf. infra in μύρω. E. S.

Μορμὼ mulier horrenda et monstrosa facie, larva. Vox Dorica est, qua pueros terrere solebant. [" Μόρμος terror: quod et Substantive et Adjective accipitur.—Hinc μορμολὸς, et μορμολύς: unde μορμολύκω et μορμολύσσω terrorem objicio alteri, sive propono et ob oculos fero, quod terrorem ipsi faciat. Et μορμολύκειον, persona Tragica vel Comica distorta et, ad terrorem incutiendum, facie composita. Vide Polluc. l. 10. §. 167. et Commentarium. Plura subministrabit Spanhem. ad Callimach. in Dian. 67. 69. Hinc in Fabulis μορμολύκα Acherontis est nutrix apud Stobæum, Eclog. Phys. p. 129." T. H.]

Μόρος portio &c. [Μόρος origine et potestate idem est quod μοῖρα. Utrumque pp. significat partem alicui distributam et destinatam. Est enim à verbo μείρω divido, distribuo. A μόρος est quoque Lat. mors &c. T. H.] [Uti a suros, pro ὅρος, factum est, per contractionem, sors; a φόρος, fors; eadem analogia à μόρος, mors. A notione illa dividendi aut præcidendi est quoque nomen μορόεις elaboratus, pp. præcisus à jugo: qualem metaphoram Hebræi in suo בְּצַע frequentant. Vide Dissertat. in Cant. Hiskiæ, p. 77. E. S.]

Μορύσσω inquino. A μόρω. Componendum est cum μολύνω.

Μορφὴ forma. Nescio an sit à μέρω similive forma vocis repetendum: nisi malis, μ præfixum esse, adeoque repetendam vocem ab ὄρω excito. Idem Lennep. alio loco: " Μορφὴ, in antiqua Græcorum lingua Æolica, φόρμα, est ipsum Lat. forma: ut adeo verbum, à nomine μορφὴ deductum, μορφόω idem sit ac Lat. formare. Dicitur autem μορφοῦσθαι de rebus, quæ in aliquam formam rediguntur. Hujus compositum μεταμορφοῦσθαι inde significat, quasi, denuo formari, vel potius ex una in aliam formam mutari. Id spectavit Ovidius, quando, μεταμορφώσεων librum scripturus, ita incipit: In nova fert animus mutatas dicere formas Corpora; quod fere Græce sonaret μεταμορφώμενα &c." [Etymol. M. Μορφή· παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, μορὴ, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ φ, μορφή. E. S.]

Μόσχος vitulus. Est pro ὄσχος, ab ἴσχω, pro ἔχω; adeoque ab adhærendo dicitur. Hinc μόσχος pp. significat ramum novellum, seu tenacem: qualis est v. gr. vitis; atque ita Adjective positum est ab Homero, Il. Λ. 105. ubi idem valet quod vimen tenax, seu lentum. Latius posita vox, à notione tenacitatis et teneritudinis, eximie translata est ad designandum vitulum. [Ὄσχαι et ὦσχαι. Apud veteres ο utriusque literæ vicem supplebat, solo pronuntiandi tractu distinctam. Utramque vocem Hesychius et Harpocration exponunt: κλῆμα βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον palmitem, unde racemi dependent. Olim ὄσχος (vide Athenæum, l. 9. p. 495.) ὄσχη, et μόσχος quemvis ramum tenellum, et florentem notabat. M enim quibusdam in vocibus antiquis, formandi caussa, præfigitur; ut in ὀχλὸς, μοχλός· ὀμφὴ, μομφή· εἴλιον, μείλιον· ἐνθυλεύειν, μενθυλεύειν· ἄλευρον, μάλευρον. Verum dein, usu jubente, ὄσχος et ὄσχη propriam de vitium palmitibus potestatem habuit, μόσχος vim generalem retinuit: unde μοσχεύειν notat surculos arbori præcisos in terram depangere, ut succrescant, et metaphorice alere, augere, fovere. Adi Suidam in Ὠσχοφόρια et Ὠσχοφόρος. T. H.]

Μοτὸς linamentum carptum, quod vulneribus inditur. Haud dubie est à μόω moveo: quod fere idem est ac vicinum μάω. [Pro eodem dici etiam μοτὴ, et μοτὸν, H. Stephanus dudum indicavit, Thes. L. Gr. t. 2. p. 977. 978. Ex quibus facile apparebit, voces has pp. esse formas Adjectivas sive Participiales, adeoque respondere Latinis motus, mota, motum, quæ, Substantive posita, eo usu invaluerunt. Conf. μόθος et infra in stirpe μόω. E. S.]

Μοῦσα musa. Proprie Participium est pro μόουσα, à μόω. Ratio significationis minus est perspicua. [Vide, quæ vir summus T. H. supra dedit, in μηχανή.]

Μόχθος labor. Conferatur huc μόγος, et similia: [A μόχθος fit μοχθηρὸς, ut a πόνος est πονηρός. Μοχθηρὸς vero pp. gaudet vi activa, notatque illum, qui laborem sive nequitiam alteri facit: quo pacto et πονηρὸς usurpatur pro eo, qui malum facit alteri. Dein utrumque pro malus, sive malignus, poni solet. Porro μοχθηρὸς non solum notat malus, sed etiam infelix. Utraque significatio nonnunquam conjungitur. T. H.]

[Μόω stirps obsoleta. Certissimæ ejus propagines sunt μοτὸς, μοτὴ, μοτόν: quæ voces quum pp. significent carptum linamentum, hinc facile apparet, originem verbi non aliam esse, quam cognatæ stirpis μάω, tractandi, nempe, sive manu, modo huc modo illuc, lata versave, movendi. Vide supra in μάσσω, μαστὸς &c. Et Hesych. μόων· μόθων. E. S.]

Μυδάζομαι abhorreo, aversor. Ortum videtur à μυδάω, similive verbo. [Vide mox in μυδάω.]

Μυδάω præ madore putresco. Confer μαδάω, quod huic vicinum. Ortum videtur à μύδω, quod forte ab ὕδω, unde ὕδωρ aqua. [Vir summus, T. H. ad vocem μόσχος, agnovit illam præfixionem literæ M, multis in vocabulis factum. Quodsi tamen propius inter se conferas verbum μάδω (unde μάδος, mador, madeo) et alterum μύδω, unde sunt μῦδος, μυδάω cet. nulla videtur esse caussa, cur μῦδος repetamus ab ὕδω, μάδος vero à μάδω? Itaque veræ stirpes videntur fuisse μάω et μύω: ut notio aquæ fortasse adscita sit ab illa mobilitatis, qua liquor modo huc fluat, modo illuc refluat. Ceterum vicina fuerunt μάδος, unde Lat. mados, sive mador, et μύδος, Græcis eximie dictum humor virosus: ab humiditate autem est notio putrescendi; ut μυδάω rectissime reddatur præ madore putresco. Ceterum vide hic cel. Ruhnk. ad Tim. p. 132. et Kœn. ad Corinth. p. 264. 265. E. S.]

[Μῦδος virus, pp. humor, virosus. A μῦδος hocce ductum est nomen μύδρος, pro μύδερος, ut μικρὸς pro μικερός: de quo vide in μιστύλλω. Jam vero μύδρος ab Hesychio exponitur ὁ ἀργὸς σίδηρος, —— σίδηρος πεπυρωμένος. Vide ibid. viros doctos, et Fœsii Œconomiam. Locum Anaxagoræ, qui solem esse dixerat πυρόεντα μύδρον, aut μύδρον διάπυρον, dedit Suidas. Sed vide Lennep. in voce Ἀμυδρός. E. S.]

Μυδρίασις oculi vitium. Oritur à μυδριάω quod à μύδρος: de quo vide, in voce Ἀμυδρός.

Μύδρος candefactus. Vide vocem Ἀμυδρὸς, [et supra in μῦδος. E. S.]

Μυελὸς medulla. A μύω claudo. [Etymol. Παρὰ τὸ μύω, τὸ ἀσφαλίζω, ὁ ἠσφαλισμένος ὑπὸ τοῦ ὀστέου, ὅθεν καὶ μυαλῶ. Sed illa derivatio cel. Lennepii est verisimilior: μυελὸς enim, ut H. Stephanus in Appendice ait, dicitur τῶν ὀστῶν τὸ λευκὸν πλήρωμα. Ceterum Lat. medulla et Gr. μυελὸς, quorum hoc formam præbet masculinam, illud vero fœmininam, videntur ejusdem esse originis. Vide Caninium et Vossium in Etymologico. E. S.]

Μυέω initio. A μύω claudo, unde et μύστης minister sacrorum et arcanorum. [Μυέω sacris arcanis, ubi os clauditur et obsignatur, aliquem initio. Μύειν dicitur de janua, quando cohæret clausa, uti et concha, quæ cohæret, μύεσθαι. T. H.]

Μύζω mussito, factum a sono narium. [Est ipsum Lat. musso, i. e. pp. premo, comprimo, compressum teneo, inquit vir doctissimus, in Lexico Hedericiano: quod vide. Scribitur etiam Græce μύσσω. Stirps hæc ratione est μύω claudo. E. S.]

Μῦθος verbum, A μύθω, quod vix differt à μύζω. [Μῦθος apud Ionas, quorum vox illa maxime est propria, pp. notat sermonem in genere: sed præterea etiam translatas accipit significationes. Inter has præcipua illa est, qua ponitur de consilio publico, quod inter viros, qui concionem habent, instituitur. Hinc apud Herodotum μῦθος δημόσιος, publica consultatio. Inde quoque, apud Ionas, ponitur pro factione quorundam hominum, qui consilia inter se ineunt. Ita Homerus ipse, Od. Φ. 71. hoc verbum usurpavit: ubi Scholiastes notat, μῦθος poni pro στάσει. T. H.] [Conf. Kœn. ad Corinth. p. 235.]

Μυῖα musca. A μῦς mus, et hoc à μύω. [Forte a sono μύ. E. S.]

Μυκάω mugio. Factum a sono boum.

Μυκτὴρ nasus. A μύζω, de quo supra. Alio loco vir celeb. " Verbum μύζειν proprium est sono, qui clauso ore, naribus editur: unde dein alias notiones accepit. Huic autem vicina est notio ea, qua μύσσω, vel μύττω, ponitur pro mucum naribus educo. Unde μυκτὴρ pp. eum, notat, qui μύζει, dein nasum. A nomine μυκτὴρ ortum verbum μυκτηρίζειν pp. notat imitari, vel sectari nasum: quomodo alibi sanguis, nimia copia nasum petens, μυκτηρίζειν dicitur. Frequentiori autem usu iis tribuitur, qui naso suspenso irrident: notatque fere idem, quod Lat. subsannare. Unde figura Rhetorica μυκτηρισμὸς dicitur subsannatio, sive irrisio, quæ fit nare suspenso. [Origo statuenda est in syllaba μύ. Hinc μύζειν, ductum à sono, significavit sonum e naribus emittere. Μύσσειν dein usus traduxit ad vim emungendi, vel mucum auferendi. Hanc ideam quum, in lingua etiam nostra vernacula, adhibeant, vi decipiendi, mirum non est ἀπομυκτηρίζειν Græcis, in sermone familiari,

positum fuisse, quo sensu servulus dicit, in Terentii Comœdia, emunxi argento senes (Phorm. Act. 4. sc. 4. vs. 1.) Legi poterit Pollux, Onom. l. 2. Segm. 78. —— Emungendi sensu proprio de nutrice posuit Plato, De rep. l. 1. p. 343. Σὲ κορυζῶντα οὐκ ἀπομύττει mucosum te non emungit. A μύσσω, tertia Præter. pass. μέμυκται. Hinc μυκτήρ. Μυκτῆρες sunt nares. Hinc verbum duplicis formæ μυκτηρίζειν et μυκτηριάζειν. Quarum formarum illa tantum est in Lexicis: alteram præbet membrana vetus Bibliothecæ Leidensis, in Glossario Dosithei: "Μυκτηριάζω subsanno." Sic de ponte in aliquem convitia fundere, Athenis γεφυρίζειν, et γεφυριάζειν, dicebatur. Μυκτηρίζειν autem vel μυκτηριάζειν significabat eximie narium motu alicui illudere, ut labiorum motu illudere alteri χλευάζειν dicebatur. Horatius nostrum verbum reddidit naso adunco suspendere: sed postea, hoc verbo, quævis irrisio maligna fuit significata. Quo sensu graviter Paullus (ad Galat. c. 6. 7.) Ne, inquit, decipiamini: Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται deo illudi nequit, nempe impune. In Evangelio Lucæ, cap. 16. 14. fortasse proprio sensu, avari Pharisæi, opes contemnentem, Jesum ἐξεμυκτήριζον contumeliose irridebant nasuti. L. C. V.]

[Μύκω verbum obsoletum in tempore Præsenti, pro quo vulgo adhibetur forma ejus productior μυκάω. In aoristo secundo, sive potius, Præterito imperfecto, superest μύκον, sine augmento, pro ἔμυκον; Iliad. Ε. 749. Θ. 393. Μ. 460. Αὐτόμαται δὲ πύλαι ΜΥ'ΚΟΝ οὐρανοῦ Sponte autem sua portæ crepuerunt cœli, et μύκε, Il. Υ. 260. μέγα δ' ἀμφὶ σάκος ΜΥ'ΚΕ δουρὸς ἀκωκῇ ingensque scutum undequaque crepuit sive mugiit hastæ cuspide. Ex quibus simul patet, propriam verbi vim esse crepare, sive potius mugire, verbum à sono μυ factum, quem sonum μυ in his primariam præbere notionem, vir summus L. C. V. supra dixerat. Confirmabat idem hoc locus Od. Κ. 413. ubi μυκώμεναι mugientes, è forma altera μυκάω sive μυκάομαι, de vitulis mugientibus legitur. E. S.]

Μύλη mola. A μύλω, quocum convenit μόλω moveo, venio, coëo: à μόω et μύω, quæ pp. vicina sunt. [Pro μύλω adhiberi solet μύλλω, litera λ geminata, ut in κέλλω pro κέλω &c. E. S.]

Μυλλὸς curvus, tortuosus. [A μύλω sive μύλλω, quod pp. est torquere in gyrum. Unde notio molendi, et permolendi. E. S.]

Μῦμαρ macula. [Dixerunt non tantum μῦμος, in forma masculina, sed etiam μῦμα in neutra, et in fœminina μύμη. Significat maculam, eadem ratione ac μῶμος, et μῶμαρ. Proprie habet maculæ vel labis potestatem. Hinc, ut ἄμωμος macula et labe carens, sic etiam ἄμυμος, et mutata forma ἀμύμων, qui omnis labis immunis est, et culpa caret. Itaque in laude ponitur, et significat hominem integrum. T. H.]

Μύνομαι prætexo, caussor. A μύνω, unde forte Lat. munio. Μύνω autem à μύω claudo, tego. Ab hoc verbo autem repetendum forte ἀμύνω, quod supra prætermissum.

Μύξα mucus. A μύζω, de quo supra. [Nisi proxime sit à μύγω (unde cum inserta ν Lat. mungo) cujus Futurum μύγσω produxit μύξα. Fuit autem μύγω isti cognatum μύκω, unde mucus sive muccus Lat. Vide Vossium in Etymologico. E. S.]

Μυρίος innumerus. Forte à μύω fluo. Alio loco: "Μυρίος derivatum à verbo μύρεσθαι, pp. significat fluxum; speciatim, ad numeros relatum, μύρια Græci dicunt decem millia. Passim autem ponitur de omni numero majori, cujus calculi non facile iniri possunt: atque sic fere respondet Lat. infinitus. Hoc sensu apud Lucianum, v. gr. ἐρασταὶ μυρίοι dicuntur amatores numero infiniti et plurimi. Eadem vox, in Singulari posita, vix aliud interdum notat, quam summum, extremum, cujus rationes, nimirum, tantæ sunt, ut nequeant iniri. Ita ἐν μυρίᾳ πενίᾳ καταστῆναι aliquis dicitur, qui in summa paupertate vivit. [Proprie de fluidis μυρίον adhiberi, ut, v. gr. μυρίον αἷμα, μυρίον ὕδωρ, μυρίον οἶδμα, observavit Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 498. latissime tamen patuisse, de quacumque magnitudine usurpatum, idem vir, analogiæ ususque linguæ Græcæ peritissimus, addidit. Mihi quidem, si à tantis viris dissentire liceret, paullo aliter statuendum videretur, de significationibus stirpium μύω et μύρω, sive μύρομαι. Μύρω, nempe, et reduplicatum μυρμύρω, putaverim pp. dictum fuisse de sono aquæ fluentis, unde μύρειν et μύρεσθαι sit pp. fluere cum sono strepituve leniori; μύειν vero dixerim esse cognatum aliis μάειν, μέειν, μόειν, de quibus jam supra: quin etiam, à sono μυ facta esse putem alia verba, quæ primam syllabam μυ habent, ut, v. gr. μύκω, μυκάω, mugio, atque ab eodem hocce μυ derivandam esse notionem claudendi, sive fortius obserandi, in verbo μύειν pp. comprimendo claudere &c. Jam vero à μύω premo, comprimo, condenso, facillime fieri potuit μύρος pp. compressus compactus, densus: unde eximie piscis dictus fuit μύρος myrus, quem unicolorem esse et robustum, ait Plinius, l. 9. 23. Hincne etiam murus Latine dictus, tanquam structura densior et compactior, an vero murum Latini proprie extulerunt mœrum (unde pomœria &c.) voce facta à μείρω, μοίρω divido, separo? Hoc certius est, quemadmodum Hebræi רְבָבָה numerum densum à רָבַב spissus, densus fuit, pro numero decem millium dixerunt, ita Græcos eundem numerum μυριάδα, quasi densiorem, vocare potuisse. Quo pacto nostrum μυρίος, sive μύριος pp. foret compactus, densus, spissus: hinc multus, copiosus, &c. E. S.]

Μύρον unguentum. Derivatum est à μύρω, sive μύρεσθαι fluere. Inde μύρον pp. videtur dici unguentum stillatitium. [Μύρον vox est, ex oriente ad Græcos deducta. Unde Homero ignota est, qui nusquam eam usurpat, sed, ejus loco adhibet ἔλαιον oleum, cum adjecto epitheto, ut, e. gr. ἔλαιον εὐῶδες odoriferum oleum. Postea, Archilochi ætate, unguenta orientalia ad Græcos venerunt, et nomen ipsum. Dubitari non potest, quin μύρον sit à מוֹר vel מֹר, quod significat myrrham, tum arborem ipsam, tum unguentum myrrhinum. Myrrhæ usus erat sollennis, in unguentis præparandis. Ideo unguenta orientalia vocantur μύρα: et hinc μύρον quodvis unguenti genus notat. T. H.]

Μύρω fluo. Factum videtur a sono aquæ leniter fluentis. [Μύρομαι lugeo, ploro. Utrumque haud dubie à sono. Hesychius: μύρειν· ῥεῖν ὕδωρ, κλαίειν, θρηνεῖν, ἠχεῖν, ὀλοφύρεσθαι. In Passiva vel Media forma adhiberi solet. Etymol. M. Μύρεσθαι· τὸ κλαίειν —— ἀπὸ τοῦ μύρω, τὸ ῥέω. Ceterum à μύρω est reduplicatum μυρμύρω, s. μορμύρω, murmuro. Vide supra in μυρίος &c. E. S.]

Μῦς mus. A μύω claudo. [Μῦς à μύειν, quod est abdere se in latibula sive inlatebrare. G. J. Vossius in Etymologico. Vide infra μύω.]

Μῦσος scelus, facinus detestandum. Dubito, sitne à μύζω, similive forma, an à μύττω contero, quod cum μίω minuo componendum? [Μύειν in primis est comprimere labia, è cujus verbi Futuro μύσω factum est μύσσω, et hinc μυσσάω, unde Lat. mussari. Hac ex etymologia μῦσος pp. foret facinus tacendum, quod appellari nefas, Latinis nefandum aliquid, vel infandum. Nisi præplaceat, elegans sane, derivatio Eustathii, p. 1193. 30. εἰς ὃ μύομεν, μὴ ἐμβλέπειν ἀνεχόμενοι, ἢ πρὸς ὃ τὰ χείλη μύομεν, οὐ προσφωνοῦντες. E. S.]

Μύσσω mungo. A sono, ut μύζω. [Vide omnino, quæ occasione vocis ἀπομυγέντες emuncti, dedit T. H. ad Luciani Dial. Mort. t. 1. p. 351. E. S.]

Μυστήριον mysterium. A verbo μύω, Lat. claudo, nomen μύστης pp. significat eum, qui res sacras claudit et celat. Unde speciatim sic dicitur sacrorum arcanorum antistes. Inde factum nomen μυστήριον significat rem sacram arcanam, et à vulgi profani cognitione arcendam: cujusmodi sacra arcana, quæ evulgari nefas erat, multa olim fuerunt. In primis autem hoc nomen μυστήριον sacris arcanis deæ Cereris et Proserpinæ fuit adsignatum &c. [Alexander Morus, in Obss. ad 2 Corinth. iv. 2. "Certum" inquit "habeo, vocem μυστήριον Hebraicæ, non Græcæ, originis esse." Sic solent homines docti ingenio suo abuti, quibus linguarum analogia non satis fuit perspecta. Non utique dixisset Morus, si centena vidisset nomina, in τήριον desinentia, illa omnia originis Hebrææ esse. Sicut λουτήριον et θυτήριον sunt à λούω et θύω, sic μυστήριον est à μύω. A tertia Præter. Pass. μέμυσται, μύστης et μύστηρ manarunt: hinc μυστήριον. Jam vero μύειν significavit pp. premere, vel premendo claudere, sive aperta occludere. Opponitur verbo χαίνειν, vel χάσκειν, significanti hiscere. Os hiscens et diductum compressis labiis claudere, pp. dicitur μύειν, et, composito verbo, καταμύειν, vulgo in καμμύειν contracto: sicut κασσύειν contrahitur ex κατασύειν, ἀμμένειν ex ἀναμένειν, ὑπβάλλειν ex ὑποβάλλειν. Ab ista igitur proprietate μύστηρ et μύστης, Lat. mysta, pp. est, qui os claudit. Eximie sic dicebatur sacris initiatus, celans arcana. Hinc μυστήρια ἱερὰ pp. sacra erant silentio tegenda, et profanos, seu non initiatos, diligenter celanda. Talia erant mysteria Orphica, Bacchica, Eleusinia, Pythagorica; omnia ejusdem originis, orta ex Ægypto, matre scientiarum et superstitionis Græcanicæ &c. L. C. V.]

Μυστίλη idem quod μιστύλη, et vicinæ originis. [Vide supra, et adi Kœnium ad Corinth. p. 264. E. S.]

Μύτις nasus: pecul. marinorum piscium. A μύω. [Conf. μυκτήρ.]

Μυχὸς penetrale, intimus locus. A μέμυχα, Præterito verbi μύκω, quod à μύω claudo.

Μύω meo, coëo, claudo &c. [Originem verbi explicitam vide à L. C. V. in μυστήριον. Eustath. ad Homer. p. 1282. Μύω δὲ ἐπὶ βλεφάρων, καὶ χειλέων, καί τινων ἑτέρων λέγεται. Proprietas eleganter elucet ex illo Homeri, Il. Ω. 420. 637. Vide porro H. Stephanum, in Append. t. 2. col. 1649. &c. E. S.]

Μῶλος bellum, pugna. [Num conferenda vox est cum Lat. moles: unde in Gloss. vet. "Μῶλος moles?" Pulcherrime, Il. Σ. 134. μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος. et sic alibi sæpius. Unde videri possit, μῶλον pp. esse molem, adeoque μῶλον Ἄρηος pp. molem belli sive molem Martis dici, qua iste gravis et vehemens incumbit. Sed alia loca sunt, quæ demonstrent quam certissime, μῶλον nostrum idem prorsus esse ac μόθον et μόλον, de quo diximus supra; orta, à μόω moveo; adeoque μῶλον pp. notasse commotionem, tumultum, sive θόρυβον, ut recte Hesychius: dein rixam, bellum. Vide Il. Ρ. 397. Od. Σ. 232. E. S.]

Μῶμος dedecus. Proprie notat vitium, quod in oculos incurrit, et dein reprehensionem, quæ cum irrisione maligna conjungitur. Inde verbum μωμεῖσθαι, pp. valet reprehendere cum maligna quadam irrisione: alibi tamen, de quavis reprehensione positum, idem fere valet quod μέμφεσθαι. Ab eodem est compositum ἄμωμος, quod de eo poni potest, qui omnis labis expers est, ut nihil in eo reprehendi possit. Idem valet ἀμώμητος, ortum à verbo μωμεῖσθαι. Utrumque autem in usu promiscue ponitur pro ἄμεμπτος, id est, in quo nihil reprehendas. Atticis in primis placuit ἄμεμπτος, &c. [Conf. supra in μῦμαρ.]

Μωρὸς, vel μῶρος, stultus. Repeti debet à verbo μάω desidero, sive insano feror desiderio. [Belgarum phrasis *als een gek zoeken* etymologiæ huic favet. Ceterum de μῶσθαι quærere, verbo antiquo, vide Toup. in Suid. 2. 193. et Burgess. ad Dawesii Miscell. Crit. p. 529. E. S.]

N.

Νάβλα genus instrumenti musici. [Haud dubie vox est orientalis, Græca civitate donata: nempe Hebr. נֶבֶל, quod olim pronuntiabatur נְבֶל. Vide Valcken. supra in μνᾶ. E. S.]

Ναὶ, Lat. næ, adverbium adfirmandi et concedendi. [Originem hujus voculæ indagavit, ususque simul elegantissime explicuit cl. Hoogeveen, in Doctr. Particul. Linguæ Græcæ, cap. 31. p. 787. ss. E. S.]

Ναίω habito. Vicina sunt νάω, νέω, νίω, νόω, νύω. Significatio propria posita est in movendo, acervando, nectendo. Inde colendi, habitandi, significatio. [Hoc pacto vix quidquam discriminis statui posset inter origines verborum νάω, νέω, νίω, νόω, νύω, et μάω, μέω, μίω, μόω, μύω. Mihi quidem, salva aliorum reverentia, νάω, νέω &c. potius videntur proprie valuisse talem motum, qui fiat deorsum sursumque. Sed vide inferius in νάκος, ναὸς, νέω &c. E. S.]

Νάκος pellis cum suo villo. Nescio, an sit à νάω, acervo. [Vide Hesychium in voce, et ibidem viros doctos, Adde omnino Etymol. M. Analogice ducitur à νένακα, Præterito perf. Act. verbi νάω, pp., ut mihi quidem videtur, idem valente, quod νέω: ut νάκος, et in altera forma νάκη, pp. sit quod manu identidem sublata, animalibus detrahitur. E. S.]

Ναὸς templum. A νάω acervo, necto, construo. [Prima verbi vis est habitaculum, domicilium; à νάω, vel ναίω, quod habito significat, quodque frequentant poëtæ; apud quos sæpius invenias Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει Jupiter altitonans, qui summa cœlorum tecta incolit. Ut ædes singulari numero apud Romanos pro templo, sic ναὸς, priore obliterata, in eandem potestatem migravit. Commode Hesychius interpretatur οἶκος, ἔνθα θεὸς προσκυνεῖται. Stephanus autem, in voce Θέραμναι, ναὸν describit οἰκίαν, ἔνθα οἱ θεοὶ θεραπεύονται. Ἔνναιον pari virtute veteres dixisse, ex Clinia observavit Scholiastes Apoll. Rhodii, ad l. 2. 1087. διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς. Egregia figura Pythagorei (quorum sententiam ipsis verbis expressam præbet Synesius, p. 49.) dicere solent ὁ νοῦς νεὼς οἰκεῖος θεῷ. Junguntur crebro ναοὶ et βωμοί: Euripides, Hecuba, vs. 146. ἀλλ' ἴθι ναοὺς, ἴθι πρὸς βωμούς. Vide Scholiast. Sic Epiphani filio Carpocratis, (à quo Carpocratianorum hæresis nomen habet) in urbe Cephaleniæ Samiæ ἱερὸν, βωμοὶ, τεμένη, μουσεῖον ᾠκοδόμηταί τε καὶ καθιέρωται. Clem. Alexandr. Strom. l. 3. p. 184. Ἱερὸν autem et ναὸς, sive νεὼς, quando connectuntur, veluti apud Thucydid. l. 4. §. 90. περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν (ubi plura notavit Dukerus) ita distingui debent, ut ἱερὸν significet τὸ τέμενος sive totam aream Deo consecratam, humanisque usibus exemtam, τὸ ἱερὸν χωρίον: ναὸς vero ipsum fanum vel templi ædificium. Ἱερὸν autem intelligendum relinquit δῶμα, et sæpius adsciscit ἅγιον &c. T. H.] [Ναὸς pp. nihil aliud est, quam domicilium, à verbo νάω habito. Quum in Græcia homines adhuc sub dio agerent, vel in tuguriis per agros sparsi, jam antiquissimis temporibus, cœperunt domum condere, in qua deos suos colerent. Nulla tamen erant, nisi, in honorem deorum constructa, domicilia, pro ævi simplicitate rudia. Istæ ædes, quæ solæ tum erant, dici debuerunt ναοί. Lapsu temporis, vetus tamen nomen adhæsit deorum templis: ab usu vero gentilium Judæi idem nomen transtulerunt ad designandum etiam templum Hierosolymitanum &c. L. C. V.] [Significatio habitandi, in verbis ναίω et νάω, videtur esse secundaria, eaque ab ipso nomine ναὸς habitaculum ducta. Origo indicata est in ναίω. Inde fluxit notio findendi, diffindendi, secandi: unde ea exsecandi, secando asciandi, excavandi cet. Quo pacto, eadem via ac בַּיִת domus Hebræis dicta fuit à בָּת secuit, resecuit, excidit: ita et ναὸς repeti potuit à νάω seco, ascio, exascio aut exseco, excido, sive ab apta fabricatione, sive ab excavatione soli, secundum illud "domus antra fuere." E. S.]

Νάπος saltus. A νάπω, quod confer cum νέφω, et Lat. nubo, quod proprie tego. [Etiam, in forma fœminina νάπη dicitur. Hesych. νάπη· ὑδατώδης καὶ ὀρεινὸς τόπος. Unde recte effecisse videtur Isaac. Vossius, pp. à νάειν fluere dictas esse νάπας: quemadmodum etiam vir doc-

tissimus, in Lexico Hedericiano, " A νάω fluo; à frequentia fontium et rivorum." Nimirum, νάω fluo pp. videtur esse findo, sive cum fissione erumpo, prorumpo, et eximie dici de eruptione fontium ac rivulorum, unde νᾶμα scaturigo, Hesychio πηγαῖον ὕδωρ, ῥεῦμα. E. S.]

Νάρδος nardus, frutex. [Est vox orientalis, Syrorum נַרְדָּא. E. S.]

Νάρθηξ ferula, bacillus. [Etymol. M. Νάρθηξ· παρὰ τὸ ναρὸν, ὃ σημαίνει τὸ ὑγρὸν, νάρηξ καὶ νάρθηξ. Itaque pp. notaret bacillum humidum, ac recentem. Cui etymologiæ favent hæc Hesychii: Νάρθηξ· εἶδος φυτοῦ καλαμοειδοῦς, ἐλαφροῦ. E. S.]

Νάσσω æquo, premo. A νάω acervo, condenso. [Hesych. νάσσει· θλίβει. Videtur esse pp. ita premere, ut quid rumpatur: Belgice *tot barsten toe vol stoppen*. E. S.]

Ναστὸς placenta e melle, uvis passis &c. [A νάω, interposito γ, et, mutato γ in χ, est νάχω, pro quo νάσσω et νάττω. Notat autem farcire, refertum farcire, et oppositum sibi habet κενόειν, κενοῦν &c. T. H.]

Ναῦς navis. Proprie idem, quod ναὸς, à nectendo, construendoque. Origo est νάω. Ex nostra quidem conjectura νάω pp. est findo, dein effindo, excido, excavo: unde ναῦς et obsoletum ναὶς (Æol. ναϝὶς, idem, quod Lat. navis) pp. excisam sive excavatam trabem videntur notasse, quales barbari in Indis etiamnum *canoos* appellant; dein vero navem, ex variis partibus constructam, servato nomine antiquo, ναῦν dixerunt. Eadem fere est origo vernaculi nostri vocabuli *schip*, sive German. *schiff*, et Gr. σκάφη scapha: de quibus vide *Ten Cate* 1. *Prœve van Geregelde Afleiding*, p. 347. A. et confer. dein κάω, σκάω, σκάπτω, σκάφω, pp. cavo, excavo. E. S.]

Νάω habito, etiam fluo, mano, scateo. [Vide H. Stephanum, Thes. t. 2. col. 995. 996. De primaria significatione hujus verbi jam diximus, in νάσσω. E. S.]

Νεβρὸς, hinnulus, pullus cervi. Forte dicitur pro νεῦρος nervus. [Νεβρὸς hinnulus, et νεῦρος nervus, eadem certe origine videntur gaudere. Utrumque dictum forte ab humore. Stirps est νέω: quod verbum cognatum fuisse alteri νάω, satis probat Lat. no (pro nao) navi, natum, nare, comparatum cum Gr. νέω, νεύσω, idemque suadent Genitivi poëtici νεὸς, νηὸς qui alioquin ναὸς &c. Igitur νεῦρος, Lat. nervus pro neurus, dictus videtur ab humore, quo gaudet, νεβρὸς vero ab eodem humore, sive madore, nomen habet: quemadmodum etiam hœdus (ut Latine ab οἶδος) sic Hebraice גְּדִי, et Arabice جسيب, ab uvore dicitur. Conf. infra in νεῦρον. E. S.]

Νέηλυς novicius. Vox νέηλυ, quam per advenam vulgo exponunt, composita est ex νέος novus, et antiquo ἤλυς. Proprie igitur significat nove veniens. Est nimirum antiquum ἤλυς, idem fere quod ἐλθὼν, formatum, veluti, ab antiquo ἤλυμι, cujus Participium est ἠλύς: ut à ζεύγνυμι, ζευγνύς. Ἔλυμι autem convenit cum formis verborum ἔλω, ἐλθω, ἐλύω, ἐλυέω, ἐλύθω, et ἐλεύθω: quarum formarum aliæ in derivatis, aliæ superstites sunt in temporibus, quæ vulgo junguntur verbo ἔρχομαι venio, tanquam anomala: à quo verbo, si originem spectes, valde differunt, significatione tamen fere conveniunt. [Vide dicta ad Ἔρχομαι. E. S.]

Νεῖκος jurgium. Componendum cum νίκη. A νέω vel νίω moveo, acervo. [Etymol. M. παρὰ τὸ νε στερητικὸν, καὶ τὸ εἴκω, τὸ ὑποχωρῶ, γίνεται νέεικος, καὶ, κατὰ κρᾶσιν, νεῖκος. Probat hanc derivationem H. Stephanus, in Thes. t. 2. col. 1011. Lennepii tamen illa longe videtur esse simplicior ac verior. Proprie, nimirum, νεῖκος est à νένεικα, Præter. perf. verbi obsoleti νείω, pp. findo, findendo divido et dirimo: quæ notio satis manifesta est in νέμω dirimo. Hinc igitur νεῖκος pp. est divisio animorum, vel divisio, secessio, amicorum: unde jurgium designat. Homerus sæpissime ea voce usus est; uti et formis, cum ea cognatis: id quod eo magis verisimile reddit, formam vocis esse simplicem, non compositam. Possis etiam à notione pungendi in νέω, νύσσω &c. repetere verbum νεικέω; ut νεικεῖν pp. idem fere sit ac Gall. *piquer*. Conf. Il. Ω. 29. et alibi. E. S.]

Νεκρὸς mortuus. A νέκος, quod à νέκω Lat. neco, id est, prosterno, in longum porrigo. Repetendum à νέω. Vide supra in Ἠνεκὴς. Alio loco vir celeb. " Vocis νεκρὸς origo est verbum νέκω, quod superest in lingua Latina: ubi notum est verbum necare, et inde nex, necis. A Græco νέκω nomen proxime oritur νέκος, quod ab Æolibus pronuntiatum fuit νεκὺς, ejus autem loco Lacones pronuntiarunt νεκύρ. Inde productum νεκρὸς, quod in usu idem significat atque apud poëtas νέκυς. Generatim autem magis νεκρὸς quoque de omni eo ponitur, quod vigore suo tanquam vita privatum est. [A notione findendi planior via datur ad eam vulnerandi, transfigendi, in primis sagitta, vel alio acuto instrumento. Jam vide usum vocum νέκυς, et νέκρος, Il. A. 52. Δ. 467. 492. 493. H. 86. &c. E. S.]

Νέκταρ nectar, potus deorum. Videtur ortum à νέκω: denotatque vim habens prosternendi, quod vino aptum nomen. De νέκω vide modo supra. [Certissimum est, Homerum hanc vocem posuisse de potu, in conviviis deorum hausto, ἀμβροσίαν de cibo. Mirum autem est, à Sapphone νέκταρ cibum, ἀμβροσίαν vero potum deorum fuisse appellatum. Plurimi scriptores Homerum, pauci Sapphonem, secuti sunt. De nectare Grammatici admodum inter se differunt. Plerique volunt, νέκταρ esse compositum ex νε, particula negandi, et κτὰρ, quod oriatur à κτάω possideo, vel à κτάω, κτίω, κτῶ occido. Certum est, à κτίω derivari κτίαρ vel κτίας, idque significare possessionem. Hoc itaque in κτὰρ contracto, et præposito νε, νέκταρ componi volunt. In hac tamen origine ratio analogiæ minime convenit; uti nec in illa, qua κτίας à κτίω, κτείω, κτείνω occido derivatur. A νέκω, νένεγμαι, νένεξαι, νένεκται, analogice quidem est νέκταρ: verum quum νέκω itidem occido notat, etiam hæc origo non est probanda. Hinc nihil, quod ad originem veram faciat, adferre possumus. Videtur igitur vox peregrina, et aliunde in linguam Græcam adscita.—Nectaris vero vocabulum à Græcis ad Latinos fluxit.—In utraque lingua de delicatissimo vino ponitur; unde νέκταρ Θάσιον, id est, delicatissimum insulæ Thasi vinum: dein itidem usurpatur de melle suavissimo. Hinc νέκταρ Ὑμήττιον mel hymettium. T. H.] [Νέκταρ, si Græca vox sit, maxime analogice repeti posse à νέκω, νένεγμαι, νένεκται, docuit vir summus: sed notionem occidendi, secundariam haud dubie, huic voci applicari posse negat. Aptiusne in eam quadrabit primaria vis secandi, ut νέκταρ (per eandem metaphoram, qua supra vidimus in verbo κεράσθαι, notionem secandi ad temperaturam vini transferri) pp. sit potus jucundissime temperatus? E. S.]

Νεκύδαλος necydalus, insecti genus. Ex νέκυς cadaver, et δαλὸς: quod componendum cum δηλέω noceo; de quo supra. [Dubium tamen adhuc est, fueritne δαλὸς vox separata, quæ in compositionem intraverit, an potius pro mera terminatione habendum sit δαλὸς, quemadmodum αλος terminatio est in Ἄτταλος, μέγαλος, et δαλος in Δαίδαλος &c. E. S.]

Νεμεσάω merito indignor. Proxime oritur à νέμεσις ultio, qua pro meritis quid tribuatur. A νεμέω, quod à νέμω tribuo.

Νέμω distribuo. A νέω, de quo suo loco. Notat autem νέμω partes divisas attribuo, atque adeo differt à μείρω, quod valet tantum in partes seco vel divido: νέμεσθαι autem, vi Medii, notat divisas partes sibi attribuere, adeoque accipere; unde latius est possidere. [Vide Kuster. de Verbis Mediis, Sect. 1. § 36. E. S.]

Νεὸς novus. A νέω venio, advenio. Nos Belgæ dicimus *een aankomeling*. [Græcum νέος et Lat. novus ejusdem sunt originis. A Præterito enim Medio, verbi veteris νέω, νένοα est νόος, Æolice νόϝος hinc novus L. C. V.] [Quodsi recte conjecerimus, verbum νάω pp. fuisse findo, effindo. excido, hinc exascio, νεὸς et νέος, à forma verbi cognata νέω, notare potuerunt effissum, noviter productum aut exasciatum: hinc novum. Eadem origo est vocis جديد novus, pp. fissus, effissus, apud Arabas. E. S.]

Νεοσσὸς pullus. A νεὸς et ὀσσὸς, quod idem atque ὀπτὸς, ab ὄπτομαι video. Est autem νεοσσὸς in usu pullus, significans pp. quasi novellum. Pro νεοσσὸς Attici pronuntiabant νεοττὸς. In vulgari vero Græcorum dialecto, eliso ε, νοσσὸς dicebatur: cujus fere generis elisio cernitur quoque in Lat. pullus, quod haud dubie e puellus contractum &c. [A νεὸς productum νεοσσὸς novellus pp. inserviebat ovium pullis significandis. Ammonius de different. voc. recte " νεοσσοὶ" inquit " ὀρνίθων avium pulli. —— Illinc dictum νεοσσία nidum significat, et νεοσσεύειν nidum ædificare. — Atticæ erant formæ νεοττὸς, νεόττιον, et νεοττία: reliqui Græci vulgo νοσσὸς, νοσσίον, νοσσία. Ad hanc regulam corrigendum esse Thomam Magistrum, liquet ex Phrynicho: quod minus animadverterat clar. Alberti in Obss. ad Nov. Test. p. 134. Porro a pullis avium translata fuit hæc vox, ad liberos aliosve designandos, quos blanda voce compellarent. In Theophrasti Character., cap. 3. adulator illius, cui ad aurem gannit, liberos vocat χρηστοῦ πατρὸς νεόττια optimi patris pullos. Ex Didymi sententia, vetulam quandam pecuniosam adolescens pauperculus, in Aristophanis Comœdia, dixerat νεοττάριον. Videatur nota Hemsterhus. ad Plutum. p. 363. L. C. V.]

Νεῦρον nervus. Proprie id est, quod faciat vergere. A νεύω. [Lat. nervus et Gr. νεῦρον haud dubie ejusdem sunt originis. Νεῦρον est adjectiva forma, neutrius generis, Substantive posita; nervus vero, per metathesin neurus, idem nomen masc. generis quasi νεῦρος. Etymologus M. repetebat παρὰ τὸ νεῖσθαι δι' ὅλου τοῦ σώματος: quod longius quæsitum. Nescio, utrum repetendum sit à νέω pp. findo in longum, ut νεῦρον pp. sit fissum in longum, et hinc quasi filamentum, longius porrectum; an ab humore. E. S.]

Νεύω adnuo, vergo, propendeo. A νέω moveo. [Duplex forma verbi fuit νεύω et νύω. Hoc Latinis fuit nuere: unde remansit numen, et nutus, et composita verba annuere, innuere, renuere. Νεύω autem et Lat. nuo pp. notant caput et oculos moveo, deinde motu capitis vel oculorum annuo vel renuo, sive addico vel denego. In Homeri, Il. I. 223. νεῦσ' Αἴας Φοίνικι innuit Ajax Phœnici. Jupiter, qui nutu sæpe Olympum tremefaciebat, Homero dicitur νεῦσαι. Exemplo sit Il. A. 528. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων Sic ait: atque superciliis pater annuit atris. Venustus exstat Alexidis è Parasito locus, apud Athenæum, l. 10. p. 421. de parasito guloso, Δειπνεῖ δ' ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον Πρὸς τοὺς ἐπερωτῶντας τί Cœnat Telephus mutus: interrogantibus nutu tantum respondet. Legatur elegans locus Ovidii, in Heroid. Ep. 19. 45. Pro duplici autem forma verbi duplex quoque forma fuit derivatorum νεύστης et νύστη: unde verba fluunt νευστάζειν et νυστάζειν, quæ à Lexicographis non debuerant à se invicem divelli. Νυστάζειν sæpe reperitur: νευστάζειν adhibetur ab Homero, Il. Υ. 162. Od. M. 194. Σ. 153. 239. et a Theocrito, Idyll. 25. vs. 260. L. C. V.]

Νέφος nubes. Dicitur a tegendo, acervando: quæ notio verbi νέω: unde νέπω, νέφω. [Videtur νέφος proxime convenire cum Lat. nimbus, uti v. gr. in illo, Il. Δ. 274. 275. ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ κ. τ. λ. quæ Virgilius, Æn. 12. 450. sic expressit: Qualis ubi ad terras abrupto sidere nimbus It mare per medium. Stirps νέω cognata fuit aliis νάω, νύω. A νέω analogice facta sunt νέβος, νέπος, νέφος: à νίω, νίβος, νίμβος. Origo utriusque verbi videtur esse in motu, qui fiat deorsum. Unde notio nutandi, propendendi, in νέω, νεύω: ut νέφος sive nimbus pp. sit nubes densior graviorque in terram propendens: qualis modo ab Homero describebatur μελάντερον ἠΰτε πίσσα —— ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν. Inde etiam vox nubes a propendendo dicta, cujus stirps pp. est νύω. A nube vero est notio obtegendi, occultandi: nisi hanc mavis recta ducere ab origine motus versus inferiora. E. S.]

Νεφρὸς ren. Nescio an sit à νέφω, quod à νέω repetendum; nimirum, quod adipe tegitur. [Etymol. M. Νεφρὸς παρὰ τὸ νίφεσθαι τῷ οὔρῳ, ὅ ἐστι βρέχεσθαι. Sed prius illud longe videtur esse simplicius. E. S.]

Νέω no, nato. Proprie est moveo, acervo, necto, venio. [Ex comparatione verbi νέω cum vicinis νάω, νίω, νόω, νύω, νεύω, verisimile sit, primariam ejus notionem statuendam esse in motu, eo in primis, qui fiat deorsum sursumque: qualis v. gr. nutu oculorum, capitis et similium cernitur. Hinc in verbo νάω significatio primaria est findendi, quod securi fit, sursum deorsumque lata et impulsa. Hinc νέω i. q. κολυμβάω sive νήχομαι, nato, brachiis sursum deorsumque commotis et jactatis; hinc νέω, id est, πορεύομαι eo redeoque, itidem forte a motu brachiorum, inter incedendum: hinc etiam νάω id. q. ῥέω fluo, sive potius scaturio, aqua sursum erumpente et defluente, hinc denique νέω, Lat. neo, nevi, netum, nere, id est, filum torquere sursum deorsumque, atque identidem ori admovere, secundum illud Catulli: Laneaque aridulis hærebant morsu labellis. E. S.]

Νὴ particula adfirmativa. [Rectissime suspicari videtur Eustathius p. 92. 19. 26. νὴ, ab Homero nullibi adhibitum, per contractionem ortum esse ex ναί: unde Dores pro νὴ τοὺς θεοὺς dixerint ναὶ τὼ σιώ. Plura dabit clariss. Hoogeveen, Doctr. Particul. cap. 31. sect. 2. p. 795. ss. E. S.]

Νηγάτεος novus, nuper factus. Est pro νεηγάτεος, ex νέος et γάτεος, pro γάτος, a γάω, quod idem ac γίνομαι. Vide supra. [Usus est hac voce Homerus, Il. B. 42. μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα Καλὸν νηγάτεον. Vide etiam Il. Ξ. 185. Hymnum in Apoll. vs. 122. Etymologus M., Eustathius, Apollonius, Hesychius, Suidas, Scholia minora, uno quasi consensu, reddunt, νέως κατεσκευασμένον, νεωστὶ γενόμενον. Addit Etymologus, " quemadmodum à τείνω, τείνομαι, factum sit τατὸς sic à γείνω γείνομαι ortum esse γατός: porro pro νεόγατος, vocali ε in η conversa, fieri νηόγατος, dein ε trajecto, νηγάτεος." Vide ipsum, col. 602. Quodsi tamen comparaveris vocabula alia, ab initio, cum syllaba νη, composita, uti νηκερδὴς non lucrosus, νήκερος non habens cornua, νηπαθὴς, carens dolore, νήπλεκτος, incomtus, νήποινος impunis &c. videri queat, νη, tali in compositione, esse negativum à νὴ (ne Latinorum) desumtum. Itaque rectius fortasse se habet aliorum sententia, à Suida commemorata, vocem νήγατεος, κατὰ στέρησιν, esse τὸ μὴ γατὸν, id est, quod non est factum, sive elaboratum: nisi præplaceat, τὸ γάτεος, hac in compositione, idem esse quod χάτεος, à γάω, χάω hisco; ut νηγάτεος de vestimento cet. dictum, pp. sit fissuris, foraminibusve, carens, pp. non hiscens. E. S.]

Νηδὺς venter. Ex νὴ et ἐδὺς, ab ἔδω, quod vulgo ἐσθίω. [Varias derivationes hujus vocis præbebit Etymol. M. col. 603. 4. quas inter et illa est, qua νηδὺς ipsi significare dicitur, τὴν βαθεῖαν profundam. Hæccine unica vera etymologia est, ut ἡ νηδὺς pp. sit. ἡ βαθεῖα, ἡ κοίλη: unde venter alia voce dicitur ἡ κοιλία? Ejusdem indolis videtur esse alia vox Pluralis, à νηδὺς ducta, τὰ νηδύια viscera. Ratio tamen etymi latet: nisi forte νηδὺς, eodem indicante Etymologo, sit ἀπὸ τοῦ νάειν, ὅ ἐστι ῥεῖν, i. e. fluere, ut à fluxu ad inferiora, tam venter quam viscera appellata sint. E. S.]

Νήπιος infans. Ex νὴ valde, et πίω bibo. Alio loco vir celeb. hac de voce agens. " Vox composita est" inquit " ex particula νὴ, significante fere valde, et πίος: quod ortum à verbo πίω, pp. premo, translata, quasi, pressis labiis sugo vel bibo. Sic, nimirum, de animalibus poni so-

let, quæ sugendo bibunt, differtque à verbo λάπτειν, quod proprium est iis animalibus, qui bibunt lambendo, ut canes &c. Ab isto igitur πίω derivatum πίνω usitatissimum est bibendi sensu. Cernitur autem memorata vis verbi πίειν in phrasi Anacreontea, πίειν ἄμυστι labiis compressis uno haustu avide bibere et sine intermissione. Inde νήπιος sponte fluxit ad designandum qui lacte etiamnum utitur, notatque pp. quasi bibulum. Differt autem à nomine βρέφος, quo speciatim designatur infans recens natus, vel etiam qui adhuc in utero materno est: quem pp. medici Græci vocant ἔμβρυον. [Etymologus, post alia, col. 604. 15. ἢ παρὰ τὸ νὴ στερητικὸν, καὶ τὸ εἰπεῖν, γίνεται νήεπιος, καὶ, κατὰ συγκοπὴν, νήπιος, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Hoc pacto pp. idem foret ac Lat. infans, ut νηπιότης infantia, stultitia. Analogia favere videtur huic derivationi. Vide exempla allata in voce νηγάτεος. Vide porro H. Stephanum, t. 2. col. 1671. ubi plura, et L. C. V. ad νῆστις. E. S.]

Νηρὸς humidus. Forte à νάω fluo. [Nimirum, uti à κλάω factum est κληρὸς, et præfixa σ, σκληρὸς, sic à νάω, νηρός. Etymologus repetit à νήσω, Futuro verbi νέω. Vide ipsum col. 604. 48. E. S.]

Νῆσος insula. A νάω habito. [Etymol. M. col. 605. 10. ἀπὸ τοῦ νῶ, νήσω, τὸ κολυμβῶ. Insula enim, addit, est terra περιτετειχισμένη ὑπὸ θαλάσσῃ. E. S.]

Νῆσσα anas. Contracta vox a νήεσσα, quasi à masc. νηεὶς, quod à νηῦς, cui vicina sunt νηῦς, νεὼς, ναῦς, navis. Hinc νήεσσα naviculæ similis. [Etymol. M. ab eodem νέω, νῶ, nato repetit. Hoc pacto νῆσσα pp. foret natatrix, quemadmodum Lat. anas ipsum à nando repetebat Varro, et Isidorus, Orig. l. 10. " anatem ab assiduitate natandi aptum nomen accepisse" auctor est. Vide porro Vossii Etymol. voce anas. E. S.]

Νῆστις jejunus. Ex νὴ privativo et ἐστὶς, quod ab ἔδω edo. Alio loco vir celeb. " Vox νῆστις, docente Hesychio, à medicis Græcis usurpata fuit, pro τῷ τοῦ στομάχου ἐντέρῳ, ἐν ᾧ οὐδέποτε κόπρος εὑρίσκεται, intestino vacuo &c. Præterea νῆστις ἄνθρωπος, vel simpliciter νῆστις, dicebatur homo cibo vacuus vel jejunus. Videatur Etymol. M. p. 605. ubi compositum esse monet ex νὴ et σῖτος frumentum, quasi sit νήσιτις, παρὰ τὸ κενὸν εἶναι σιτίων, vel ex νὴ et ἐστὶς, quod ab ἔδω repetit. Est autem ἔδω superstes in Lat. edo, nec non in verbo ἔδομαι, apud poëtas eodem sensu obvio, quo Lat. edo, et Græc. ἐσθίω (formatum à Futuro ἔσω) usurpantur. Posterior origo vocis νῆστις haud dubie vera est, in qua νὴ vim habet privandi, ut α privativum. A νῆστις porro formantur vox νηστεία, et verbum νηστεύειν." [Contracta fuit vox ex νὴ, vocula negante, et ἐστὶς, quod ab ἔδω. Sic immisericors, ex vocula νὴ et ἔλεος, contracte νηλεὴς dicebatur. Puer, qui nondum fari potest, non-fans, vel infans, ex νὴ et ἔπος, Græcis dicitur νήπιος. Altera, quam attigi, originatio traxit Lambertum Bos, in Diss. de Etymol. Græca, p. 35. Νηστεύειν, ut Lat. jejunus, pp. notabat cibo vacuum esse. Figurate verbum iisdem usibus inservit, quibus voces Latinæ jejunus et jejunare. Quævis pondere et rebus vacua Ciceroni jejuna dicuntur: cui jejunitas etiam memoratur bonarum artium. L. C. V.]

Νήφω sobrius sum. Componendum cum νύβω &c. tego: unde est caute se gerere. [Νήφειν sobrium et mentis compotem esse opponitur τῷ μεθύειν et μαίνεσθαι. Venuste Plato de Legg. l. 6. p. 869. μαινόμενον οἶνον, dicit, κολάζεσθαι ὑπὸ τοῦ νήφοντος ἑτέρου θεοῦ, id est, vinum merum et furoris plenum castigari ab alio sobrio, quando mixtum aqua diluitur, ardoremque deponit. Illa figura sumta est ab Homero, Il. Ξ. 132. Hinc, ad insignem mentis virtutem denotandam, transiit, quum singulari prudentia cogitateque in tractandis rebus versatur, nihilque agit, cujus rationes accurate non constent; ut in illo divino Epicharmi præcepto: Νῆφε, καὶ μέμνησ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν Sobrius esto mente, et memento haud facile credere. Isti sunt animi artus. Conf. 1 Petr. iv. 7. v. 8. Ideo sobrii dicebantur, Ammiani sæculo, prudentes et graves ac moderati viri: ut docet Valesius ad Ammianum Marcellinum, l. 15. p. 80. Apud Terentium in Heautont. Act. 4. 3. 29. Sati' ne sanus es aut sobrius? A verbo νήφω oritur Adjectivum νηφάλιος abstemius, et νηφάλιοι θυσίαι quæ vino carent. Eadem et ἄοινα ἱερὰ Hesychio in voce, et rarius ἄσπονδα vocantur &c. T. H.] [Apollonius apud Etymolog. M. col. 605. 33. τὸ νήφω τὸ θύω, καὶ τὸ νήφω, τὸ μεθύω, facta existimat ἀπὸ τοῦ νείφω, τὸ χιονίζω. Hoc fere pacto νήφειν pp. notaret frigidum esse: hinc moderatum, sobrium esse. Vide infra in νέφω. E. S.]

Νίζω, lavo. [Conf. in νίπτω.]

Νικάω vinco. Vide supra νεῖκος et νεκρός. Est à νίκη victoria, quod à νίκω acervo, sterno. [Stirps est νίω, cognata aliis νάω, νέω, νύω. Origo eadem videtur esse in motu, qui deorsum fiat. Hinc notio findendi in νάω, νέω &c. A Præterito perf. νένικα fit νίκω, quod fortasse pp. dictum de fissis perruptisque ordinibus: unde absolute victoria appellata νίκη, h. e. fissio, perruptio ordinum. A νίκω autem est νικάω vinco. E. S.]

Νὶν ipsum. Componendum cum νῦν. Ab antiquo νὶς, cujus origo videtur esse νέω venio. [Vide Valcken. Adnot. in Euripid. Hippolyt. p. 299. Kœn. ad Corinth. p. 104. ubi monetur, νὶν Doricum esse, quod poëtæ usurparunt, pro eo, quod apud Homerum est, μίν. De μὶν diximus in Animadvers. ad Analog. ling. Græc. p. 293. 294. Qua autem analogia μὶν est à μὶς, eadem est νὶν à νίς. Stirps νέω tacta jam supra ad vocem νικάω. E. S.]

Νίπτω lavo. A νίπω, quod à νίω: cui vicina νάω, νέω, νέφω, νίφω. Ab irrigando dicitur. [Νίπτειν est lavare manus et pedes, λούειν lavare corpus, πλύνειν lavare vestimenta. Veteres dicebant νίπτειν et νίζειν, cujusmodi forma apud eos frequens est: et quidem ita ut sæpe commutentur. Sic ὄσσω, ὄζω, ὄπτω, ὄπτομαι: πέττω, πέπτω, πέσσω. Sic quoque ἵπτειν dicitur ἵζειν et ἵσσειν. Sed posteriores usurparunt νίπτειν, quod itidem apud Homerum reperitur, Od. A. 138. et alibi. Proprie autem de lavandis manibus, et pedibus adhibetur, diciturque νίπτειν τοὺς πόδας; unde ποδόνιπτρον vas, in quo pedes lavantur: itemque νίπτειν τὰς χεῖρας, unde χειρόνιπτρον vas, in quo lavantur manus. Sed generalius etiam ponitur, et significat aqua colluere. Hinc apud Homerum, νίπτειν τὰς τραπέζας abstergere mensas aqua. T. H.] [Apparet etiam ex his, νίπτειν pp. esse manu sursum deorsumque mota fricare et abstergere. E. S.]

Νίτρον nitrum. Id dicitur, quo possis νίπτειν. [Nempe nomina in τρον notant instrumentum, quo aliquid fiat vel fieri possit. Etymol. M. Παρὰ τὸ νίζω (νίσσω, νίπτω) γίνεται νίτρον, ὡς μάσσω, μάκτρον, καὶ πλήσσω, πλῆκτρον. E. S.]

Νίφω ningo, irrigo. Compone cum νίπτω [et vide statim in νίψ. E. S.]

Νὶψ, νιφὸς Obsoletum. Hujus Accusativum, νίφα superesse apud Hesiodum, Ἔργ. vs. 535., auctores sunt Guyetus et Grævius, quos vide ad l. 1. Stirps haud dubie est νίω, unde νίπω, νίπος, et νίφω, contracte νίψ. Νίω autem idem quod νάω, νέω, νύω, νεύω, pp. sursum deorsum vergo, tendoque: id quod nivi in primis proprium est, dum ningit, modo deorsum, modo sursum latæ. Superest ipsum illud νὶψ, in nomine proprio fontis cujusdam apud Etymol. M. col. 568. 17. Νὶψ inquit νιβός· ὄνομα κρήνης· οὕτω καὶ λὶψ, λιβός. Ex qua collatione vocum λὶψ et νὶψ simul facile intelligitur, uti λὶψ est à λίβω, sic νὶψ nostrum pp. esse à νίβω, cognatamque adeo huic voci esse Lat. nix, in Gen. nivis, ubi literæ vicinæ pronuntiationis ν et β permutantur. E. S.]

Νόθος nothus. Nescio an sit à νόω, vel νέω advenio. [Etymol. M. Παρὰ τὸ ὀνῶ, τὸ μέμφομαι καὶ βλάπτω, γίνεται ὄνοτος· καὶ, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ο, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, γίνεται νόθος. Quomodo nothi Latine differant à spuriis, vide apud Vossium, in Etymologico. Observavit H. Stephanus, t. 2. col. 1675. νόθον opponi pp. τῷ γνησίῳ, et illi voci Homerum passim adjunxisse nomen substantivum υἱὸς, aliquando tamen etiam, sine hoc adjecto, simpliciter νόθος dixisse: id quod clare probat, νόθον pp. esse vocem adjectivam. Stirps videtur esse νέω, quatenus idem significat, quod ῥέω fluo. An à fluxu exundantis γονῆς appellationem habet? Conf. supra in μοῖχος et Hebr. סָפִיחַ. E. S.]

Νομὰς, Gen. νομάδος, in pascuis degens. [Νομάδες, quos numidas Latini vocant, à Sing. νομάς: quæ terminatio vocis ας pp. est fœminina. Sic Ἑλλὰς, λαμπὰς &c. fœminina sunt. Sunt tamen quædam voces masculini generis, ea terminatione finitæ, ut à λόγος, λογὰς, Genit. λογάδος, lectus, electus: unde στρατιῶται λογάδες, λίθοι λογάδες &c. Sic ergo etiam λαοὶ νομάδες populi, qui huc illuc pascendi caussa vagantur. Etiam de animalibus ponitur, ut λέοντες νομάδες leones, qui pabuli quærendi caussa huc illuc sparsim vagantur. T. H.] [Conf. et in νόμος et Salmasii Exc. Plin. p. 219. 584. E. S.]

Νόμος lex à νέμω tribuo, de quo supra suo loco. [Etymologus M. col. 606. recenset varias hujus vocis significationes, omnes à secando in partes, atque adeo dispertiendo, distribuendo, ductas. Stirps est νέω, unde νέμω: à νέμω autem νένομα, νόμος, et νομὸς &c. Redi ad νέω. A νένομα igitur est νόμος, quod Etymologus adfert, redditque μέτρον γῆς certam mensuram terræ, distributam, nempe, et adsignatam alicui, sive toti genti. Hujus νόμος, sive νομὸς, forma fœminina est, νομὴ, unde νομὴ τῆς βοσκῆς eximie terræ pars, ad pastum data, apud eundem. Porro νόμος est carminis modulatio, quasi distributio, vel ipsa cantilena, in membra quasi distributa, vel modulata, vox apud Herodotum frequens, ut l. 1. c. 9. p. 11. 49. &c. Vide Wesselingium, ad p. 140. 69. Etiam frequentissimum est νόμος lex, ὁ νέμων πᾶσι τὸ δέον, Etymologo, vel potius ipsum jus alicui tributum. A νόμος, sive obsoleto νόμις, est νομίζω lege sancio &c. E. S.] [Hinc τὰ νομιζόμενα, vulgo justa, quæ defuncto fiunt, sed rectius " piacula, quibus, post funus elatum, contagio domus familiæque procuratur: quo modo ἡ ἐκφορὰ, καὶ ὅσα νομίζεται μετὰ τὴν ἐκφορὰν, in Testamento Stratonis apud Diogenem Laërtium, l. 5. 61. 63. et Lyconis, segm. 69." &c. T. H.] [" Ab eodem νόω, νόμος, est Lat. numerus, sive pp. à νόμω est numero, ut à blato, blatero, à tolo (tollo) tolero." Burgess. ad Dawesii Miscell. Critica, p. 448. et in Indice ibidem. E. S.]

Νόος, mens. A νέω necto, cogo, cogito. —— Alibi vir celeb. " Verbum νέω significat necto: unde notio lanam glomerandi adsignata est verbo Lat. neo. Ab hujus Perfecto Medio νένοα ortum est νόος, et contracte, νοῦς, eam partem hominis eximie notans, quæ ideas animo conceptas veluti, nectit, quæ adeoque ratiocinatur, vel rationalis est. Ea de caussa nunquam ὁ νοῦς brutis animalibus tribuitur. Respondet et voci Lat. mens, homini ob eandem caussam propria. Inde verbum νοέω idem valet, quod cogito: addita autem præpositione κατὰ, idem est quod valde cogitare, vel valde apud animum considerare. [Paullo aliter Etymologus, col. 606. Νόος παρὰ τὸ νέω, τὸ πορεύομαι· οὐδὲν γὰρ ταχύτερον τοῦ νοός· Ὅμηρος (Il. O. 80.) Ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος &c. Ita fere et vir summus, A. Schultensius, in Veteri ac Regia via Hebraizandi. " Νόος animus, à pervadendo, vel penetrando" &c. Ceterum quantum ad Lat. neo, Gr. νέω, attinet, unde νέκω, νέκτω, necto; origo ejus haud dubie altius est quærenda. Vide supra suo loco, et infra in νοῦς. E. S.]

Νόσος morbus. Forte à νόω, quod componendum cum νέκω neco, de quo supra [in νεκρὸς, νέκταρ &c.] [Si νόος, νοῦς à motu celeri, quo pervadit, penetratve nomen habeat, videri possit, νόσον, similiter à νόω, νόσω, ductum fuisse, rationemque denominationis petendam esse à celerrimo motu sanguinis &c. qualis deprehenditur in febri &c. Sed νόσος apud veteres eximie notabat pestem, ut in illo Homeri, Il. A. 10. Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν: (Νοῦσος enim dicebant pro νόσος, ut pro κόρος, κοῦρος, pro μόνος, μοῦνος· Etymol. col. 607.) qua de caussa malim conferre Lat. noceo, noxa &c. ab eadem stirpe νέκω vel νόκω orta. E. S.]

Νοστέω redeo. A νόστος reditus, quod à νόω, cui, vicinum νέω venio. [Vox νόστος apud Homerum fere semper significat reditum ad locum, unde discessisti; et is dicitur νοστεῖν, qui redit illuc, unde abierat. Apud Græcos νόστος itidem sæpe sumitur pro reditu in patriam: unde νόστον δομόνδε &c. Dein vero in genere usurpatur pro itinere, et νοστεῖν universe est ire, vel iter facere. T. H.]

Νοτὶς humor. A νόω, cui vicina νάω, νέω, νίω, νίφω irrigo.

Νότος Notus, auster. Ejusdem originis ac νοτὶς, νοτίδος, de quo supra. [Vide Gellium laudat. ab H. Stephano, lib. 2. cap. 22.]

Νοῦμμος nummus. Est vox Sicula, pro νόμος: à νέμω tribuo. [Vide eruditiss. Burgessium, ibidem laudatum. E. S.]

Νοῦς mens, intellectus. Contractum ex νόος: ubi vide. [Nemo negabit, analogiam, sive similitudinem et proportionem, dari inter nomina ῥοῦς, πλοῦς, χοῦς, νοῦς. Novimus omnes, ex firmis linguæ fundamentis, όο contrahi in οῦ. Redeant igitur formæ veteres, ῥόος, πλόος, χόος, νόος. Illa omnia formata à Præteritis Mediis verborum in έω, ἔῤῥοα, πέπλοα, κέχοα, νένοα, nempe ῥέω fluo, πλέω navigo, χέω fundo. Hinc itaque ῥοῦς fluxio, πλοῦς navigatio, χοῦς mensura liquidorum. Quod ad νοῦς attinet, pro νόος, est à νέω pp. glomero; et significat illud in animo, quod glomerat, quod coagit, cogit, cogitat. Sed in primis decreveram dare, quod ad alia intelligenda nobis conducet, illud νοῦς diverso modo in suos casus inflecti. Nimirum νοῦς, νοὸς, νοΐ, νόα, et νοῦς, νοῦ, νῷ, νοῦν. In aliis non memini, me id observare, præterquam in χοῦς. Hoc modo itidem flectitur χοῦς, χοὸς, χοΐ, χοὰ, vel χοῦς, χοῦ, χῷ, χοῦν. In Novo Testamento nunquam reperientur Genit. νοῦ, Dativ. νῷ, semper νοὸς, νοΐ. Contra ex Platone vel triginta loca excitari possent, in quibus νοῦ, νῷ &c. L. C. V.]

Νὺ particula expletiva apud Poëtas. A νύς. Vide νὺν [ubi plura dabimus. E. S.]

[Νύκω pungo. Unde νόκω, νοκέω noceo: vide in νύσσω. E. S.]

Νύμφη sponsa pro νύφη, quod à νύβω tego, Lat. nubo. Alio loco vir clariss. " Verbum vetus Græcorum fuit νύβω, quod significavit pp. tego, vicinumque est verbo νέβω et νέφω, unde nomen νέφος, nec non νεφέλη, et Lat. nebula, sicut à νύβω est nubes: Quæ omnia à tegendo nominantur. Latinum autem nubo speciatim à tegendo translatum fuit ad rem matrimonialem, quando virgo dicitur nubere viro, id est se obtegere viro: quod à ritu matrimoniali repetendum. Inde jam dicta νύφη, et interposito μ ante literam labialem, ut in quamplurimis vocabulis fieri solet, νύμφη puellam notat, speciatim viro desponsatam. Latius vero sumtum, quamcumque etiam puellam. Unde porro transiit ad semideas designandas. Colebantur, nimirum, à veteribus, ut semidei varii generis, sic etiam semideæ, vel agrestes, vel fluviatiles, vel montanæ, vel silvestres, vel marinæ similesque: quæ omnes νύμφαι dictæ, generali nomine: tametsi etiam, pro rebus, quibus præesse credebantur, priva nomina habuerunt: ut νύμφαι ἁμαδρυάδες, ὀρεστιάδες &c. A νύμφη sponsa porro est nomen νυμφὼν, ῶνος thalamus nuptialis. Proprie nomen collectivum est: sicut δενδρὼν arboretum, ἰχθυὼν forum piscarium et alia multa.

Νυμφίος sponsus, et maritus. [Mulier viro nupta interdum νύμφη, sed potissimum sic puella dicebatur, quæ ad nubendum primum prodibat in publicum. Absurda originatio, quam tradit Cornutus, de Natura deorum, p. 195. 196. Est illa tamen antiquæ consuetudinis index, quæ, quum ad rationem multorum vocabulorum intelligendam viam patefaciat, nonnulla utile erit delibasse ex antiquitate Græca. Mulieres Græcæ honestiores raro, puellæ virgines nunquam, prodibant in publicum: nisi quando marito essent elocandæ. Debebant esse mulieres, ut in lapidibus sæpe dicitur Latinis, domisedæ, Græce

οἰκουρὶ, id est, domus et rerum domesticarum curatrices. Usus hac eadem voce Paullus, virtutem istam commendat, in Epist. ad Titum, cap. 2. 5. Sophocles, Œdipo in Col. vs. 3. 5. κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι domi sedebant ut puellæ virgines. Desidebant autem Græcæ mulieres, non, ut Romanæ, in primis ædibus, sed in interiore parte ædium, quæ gynæconitis appellatur, quo nemo accedebat, nisi cognatione propinquus: quæ verba sunt Cornelii Nepotis, in Præfatione admirabili libelli sui. Platonis est locus de Legg. l. 4. p. 781. hanc in rem perinsignis. Puella innupta, quales arcte custodiebantur, Callimacho dicitur παῖς κατάκλειστος puella domi occlusa, in Fragmento 118. —— Dicitur talis Theocrito παρθένος ἐκ θαλάμου. Talem autem, ante diem nuptialem, publice conspici dedecori habebatur. Phocylidis est præceptum, vs. 203. Παρθενικὴν δὲ φύλασσε κ. τ. λ. E. S.]

Νῦν nunc. Accusativus est à νῦς, quod à νύω pungo, nuto, vergo: hinc igitur νῦν, quasi hoc puncto. [Latinum nunc videtur per apocopen dici, pro νῦνγε, vel νῦνκε. Itaque compositum est ex eodem isto νῦν et particuli finali γε vel κε. Est autem νῦν manifesto casus Accusativus, absolute positus, à Nomin. νῦς, quod dubitari nequit, quin sit à νύω, pp. ut mihi videtur, findo, seco: ut νῦς pp. sit sectio, et hinc articulus quasi resectus, aut divisus: dein articulus universe. Hebr. נא. Poëtæ idem hoc νῦν sive νὺν cum accentu gravi, pleonastice videntur adhibuisse. Proprie tamen νῦν et νὺν idem valere jam dudum observavit clar. Hoogeveen, Doctr. Particul. cap. 32. qui omnino est adeundus. Ceterum, quod pro νὺν etiam νὺ dicatur, id inde videtur esse repetendum, quod νὺν pp. sit casus Accusativus; νὺ vero, pro νυῒ, casus Dativus, absolute positus, quo adspectu etiam differre ἀπὸ pro ἀπῷ, et Lat. abs, Græce pp. ἂπς, sive ἂψ, pro ἀπὸς, similiaque, suo loco diximus. Quoniam tamen prius νῦν producitur, et accentu notatur circumflexo, suspicio levis mihi enata est, an forte νῦν dixerint pro νέῦν, e Nominativo veteri νέῦς, quod idem sic ac νέος Lat. novus: prorsus ut Lat. nuper pro noviper esse, Festus jam admonuit. Certe νέος, apud Homerum, idem sæpe valet atque alterum illud νῦν. Vide Il. Γ. 394. &c. Etiam νῦν manifesto idem est quod nuper, ut in Evang. Johann. cap. 11. 8. Vide Heins. et Albert. ad Hesych. p. 693. —— Hoc pacto νῦν, notatum circumflexu, referri pp. deberet ad νῦς pro νέυς, νὺν vero breve ad νύς: quæ tamen eodem redeunt, siquidem verbum νέω (unde νέος, νέῦς) et νύω, unde νὺς, ejusdem sunt originis. E. S.]

Νὺξ, νυκτὸς, nox. A νύσσω pungo: quod à νύω, de quo ad νῦν. Alio loco celeb. Lennepius. "A verbo νύσσω vel νύττω pungo, stimulo, noctem Græci dixerunt νύκτα, quasi tempus triste vel ingratum, quod tenebris suis tristitiam adfert hominibus: uti contra ἡμέρα dies dicitur, quasi tempus placidum et amœnum." [Vide supra, in voce Ἡμέρα. Genitivus casus nominis νὺξ, Lat. nox, et νυκτὸς, noctis, satis demonstrat, verbum (unde ea vox propagata fuit) esse νύκω, Lat. noco (cujus productior forma est noceo) pp. findo, atque ita vulnero, dolorem infero &c. Denique etiam Latina vox nux, nucis, ejusdem originis videtur fuisse ac Gr. νὺξ, νυκτός. A findendo, nempe, ac diffringendo nomen habet. Vide viros doctos, apud Vossium, in Etymologico, laudatos. E. S.]

Νυὸς nurus, filii uxor, seu fratris soror. Nescio an componendum sit cum νύμφη. [Ejusdem certe originis est: manifesto quippe ductum e stirpe νύω. Quin vocem νυὸς vicinam alteri isti formam esse, satis declarant Glossæ Hesychii: Νυοί· νύμφαι: et νυός· νύμφη γεγαμημένη τοῖς τοῦ γήμαντος οἰκείοις. Ad quem locum vide viros doctos, ab Albertio laudatos. Latini, pro νυὸς, inserto ρ, dixere nurus: ut rectissime observarunt Vossius in Etymologico, et, ante ipsum, Salmas. Exc. Plin. p. 65. b. A. Porro poëtæ Latinorum nurus universe dixerunt, pro nuptis. Loca vide apud Forcellinum. Ergo voces νυὸς, nurus, νύμφη, nupta, una omnes ex origine esse, liquet: nempe a nubendo dictæ, "quod sponsæ apud veteres, cum viro traderentur, flammeo nubere, id est, velare capita solebant." Vide Forcellinum, voce Nubo, et supra in νύμφη. E. S.]

Νύσσω pungo, fodico, punctim cædo. A νύω nuto, moveo, impello. [Nimirum à νύω factum est νύσω, νύσσω, ut à κύω, κύσω, κύσσω: unde κύσσε osculatus est, Od. Π. 15. &c. Attici dixerunt νύττω, pro nuto: quod verbum apud Latinos diverso nonnihil usu mansit, et originariam significationem satis prodit positam in motu, qui deorsum fit. E. S.] ["Νύττειν pp. significat pungere aliquem: in primis eo sensu, quo Latine dicitur vellere; ut vellere brachium, aurem, id est tangere brachium vel aurem, admonendi causa. —— Apud veteres, in sacris faciendis, adesse solebant monitores, qui sacra facturos admonerent, quid faciendum esset, ne quid peccarent contra sanctitatem sacrorum" &c. T. H.] [A νύσσω deorsum moveo, defigo, est νύσσα pp. defixa, nempe, meta, terminus. Vide omnino Il. Ψ. 326—333. Estque adeo prorsus idem quod Hebr. נְבוּלָה, sive נְבוּל à Them. נָבַל panxit, depanxit. E. S.]

Νυστάζω dormito. A νύω, nuto, repetendum. [A νύω, νύσω, νένυγμαι, νένυσται, descendit vox obsoleta νυστός: hujus vero fœm. est νυστὰ, unde νυστάω, νυστάζω. Plane elucet ex eodem verbo primaria vis motus versus inferiora: qualis cernitur in dormitantibus nutante capite. Pro νυστάζειν dicitur quoque νευστάζειν, ducta forma à vicino νεύω: quod tamen in usu linguæ universe est nutare, innuere, Vide Il. Υ. 162. Od. Μ. 194. Σ. 153. pecul. ut facit ebrius, vid. Od. eadem Σ. 239. E. S.]

[Νύω ipsum thema, unde tot formæ propagatæ sunt, partim à nobis supra jam recensitæ, νύμφη, νὺξ &c. quibus sunt addendæ aliæ voces, à Lexicographis, sub literis νυ, explicatæ. Apud Græcos verbum hoc νύω, æque ac apud Latinos, est obsoletum: sed Latina lingua id servavit in suis compositis abnuo, annuo, innuo, renuo. Fuisse autem cognatas stirpes νάω, νέω, νίω, νόω, νύω, sæpe jam in superioribus est observatum. E. S.]

Νώγαλα edulia suavia et delicata. [Etiam νωγαλεύματα et νωγαλίσματα: quibus de vocibus consule H. Stephanum in Appendice col. 1514. Videtur vox esse composita ex duabus aliis. Sed non satis liquet, utrum sit contractio facta ex νέο à νέος novus, et ὤγαλλον, quod dici potuit cum omega servili pro γαλὸν, à voce γάλα lac (unde πολύγαλον &c.) ο et ω contractis in unum ω, ut in νεώνητος nuper emtus, pro νέο et ὠνητός· νεωρὴς recens pro νέω, et ὥρα: dein autem ex εω facto ω, quo pacto nostrum νώγαλα pp. forent edulia ex recenti lacte confecta: an vero compositio sit ex νὲ vel νὴ negativo et ὄγαλος, ut νώδυνος ex νὴ et ὀδύνη: qua lege νώγαλα forent, quasi, non-lacticinia, hoc est non-vulgaria, minus vulgaria sive rariora, et delicatoria. Posterior compositio fortasse magis analoga foret aliis vocibus νωθὴς, νωθρὸς &c. E. S.]

[Νωδὸς edentulus, qui caret dentibus. Νὲ, vel νὴ, apud veteres, negationis signum erat, et usurpatum fuit etiam in compositis. (Vide exempla adducta in νηγάτεος). Νωδὸς autem compositum est ex νὲ, vel νὴ, et ὀδοὺς dens. Significat igitur pp. qui dentibus caret. Verum alia quoque potestas, hac in voce, est, ex alia compositione repetenda. Nempe ex νὲ et αὐδὴ vox, unde, pro νεαυδὸς, factum νωδός: pro αυ enim sæpe ponitur ω. Νωδὸς ergo, hoc adspectu, significat qui loquendi facultatem non habet, qui loqui non potest. Priori illa significatione vox νωδὸς Atticum est: nam Communes usurpant ἀνόδους. Porro quæcumque componuntur ex ὀδοὺς, in Genitivo faciunt ὄντος, sed νωδὸς habet in Genitivo νωδοῦ. T. H.]

Νωθὴς tardus, segnis. Ex νὴ et ὤθω pello. [Ut sit, nempe, νωθὴς pp. qui impelli non potest, quem frustra impellas. Quod de asino dicitur; dicitur item de sene, quo H. Stephanus, Append. col. 1514. laudavit illud Luciani: κυφὸς καὶ τὰ γόνατα νωθής. E. S.] [Idem alioquin effertur νωθρὸς tardus, segnis, lentus, piger, tam in incessu, quam in agendo. De qua voce alio loco Lennepius: "Νωθρὸς ortum est" inquit "ab ὠθρὸς, præfixa litera ν, quæ in variis compositis idem valet ac litera α apud Græcos, et modo vim privandi, modo vim intendendi habet. Ita à nomine ὀδοὺς dens formata vox νωδὸς dentibus privatum notat. Contra, ab ἥδυμος dulcis νήδυμος notat perdulcem. Ad hanc rationem νωθρὸς pp. diceretur is qui usque impellendus est, adeoque segnis, tardus: quemadmodum ab Hesychio redditur βραδύς. Ὠθρὸς, nempe, ortum est à verbo ὤθω impello. Ab ista tarditatis notione νωθρὸς eximie transfertur ad oculos languentes, et veluti acie obtusa: quod Græci dicunt νωθρὰ βλέπειν. Similiter translatum est ad auditum obtusiorem, hebetudinem animi" &c. Adde L. Bos Exercit. Philol. in Epist. ad Hebr. cap. 5. 11. p. 240. 241. E. S.]

Νωλεμὴς indesinens, adsiduus. Forte ex νὴ et ὀλεμὴς, quod ab ὀλέω perdo. [Usus est sæpissime hac voce Homerus: ut Il. Ι. 317. Ρ. 148. μάρνασθαι νωλεμὲς αἰεί. Et Il. Τ. 232. μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεί. Aut Adverbio inde ducto, νωλεμέως, Il. Δ. 428. Ε. 492. Ν. 3. 780. &c. Etymolog. M. col. 602. 12. Νωλεμέως, συνεχῶς, καὶ ἀδιαλείπτως· παρὰ τὸ νε, στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ λείπω, τὸ λιμπάνω, γέγονε νωλεπέως, καὶ τροπῇ, νωλεμέως κ. τ. λ. Sed durior est hæc permutatio literarum π et μ, quam ut, tali in compositione, admitti posse videatur. Itaque malim equidem, cum clariss. Lennepio, compositionem factam concipere ex νὲ vel νὴ negativo et ὀλέμης: eo tamen pacto, ut respiciamus ad primam notionem verbi ὀλέω, sive ὄλω, qua pp. idem est, quod Lat. volvo. Ex hac origine τὸ νωλεμὲς pp. fuerit id quod non volvatur, non devolvatur, non immutetur, τὸ μὴ ἀλλασσόμενον (quod vocabulum ex simili origine idem pp. sonat) adeoque permanens, constans; unde Adverbium νωλεμὲς constanter, indesinenter. E. S.]

Νωμάω moveo, agito. [Converso ε in ω, repetendum est à νομὸς vel νομὴ, quod à νέμω. Sic πωλάω à πόλος &c. T. H.] [Itaque stirps verbi nostri est νέω, cujus multæ propagines supersunt, quæ demonstrent, vicinum fuisse νόω, aliis, νάω, νίω &c. E. S.]

[Νωπίω deprimor, percellor. Unde νενώπηται (ex emendatione Bentleii, pro vitioso νενώνηται) apud Hesych. exponitur τεταπείνωται depressus fuit, et καταπέπληκται perculsus fuit. Stirps νέω deorsum moveo, unde νέπω, νωπίω, et νεωπίω. Vide dicta in νωμάω. E. S.]

[Νώροψ splendidus. Hesych. νώροψ· λαμπρὸς, ὀξύφανος. Vide ibidem viros doctos, ut et in νώροπι, νώροπα. Præeunte eodem Glossatore, vir eruditissimus, in Lexico Hedericiano, exponebat, "quod ita fulget, ut rectis adspici oculis nequeat." Conf. Il. Β. 578. Η. 206. et Ω. 466. 499. ubi perpetuum epitheton est vocis χαλκὸς æs: quod alias jungitur adjectivo αἶθοψ. Compositum autem videtur ex νὲ vel νὴ negativo, et ὢψ vel ὄψις, quæ ab ὄπω sive ὄπτω, ὄπτομαι video. Ejusdem formæ sunt, præter αἶθοψ, alia ἔνοψ, ἄοψ, οἴνοψ. E. S.]

[Νῶτος dorsum, tergum. Est vox facta à νένωται, tertia Præteriti perf. pass. verbi νέω deorsum moveo, atque ita proclino, inclino: ut pp. inclinatum sive προκυπτόμενον denotet. E. S.]

[Νωχελὴς tardus. Etymolog. M. exponit per νωθρὸς καὶ δυσκίνητος κ. τ. λ. Ergo compositum videtur ex νὲ vel νὴ negativo, et ὤχελος sive ὄχελος: quod ab ὀχέω veho, porto. Stirps ὄχω vel ἔχω. Vide supra. E. S.]

Ξ.

Ξαίνω carmino, carpo. Stirps est ξάω, cui vicina ξέω, ξίω, ξόω, ξύω: quibus propria radendi notio, litera ξ sonum imitante. [Plura dedit vir cel. in Analogia L. Gr. cap. 12. p. 174. Lege omnino quoque Albertii annot. ad Hesych. in voce, num. 2. A. Schultens. de Deff. Ling. Hebr. p. 29. et Vindiciar. p. 141. A ξάω igitur primitivo productum est ξάνω, unde Aoristus Pass. ἐξάνθην, ξανθὸς &c. porro à ξάνω, ξανάω &c. Interposito vero Iota, dixerunt, ξαίνω, ut à ξέω, ξένω, ξένος, ξεῖνος. E. S.]

Ξανθὸς flavus. Proprie notat rutilum, et radendo politum, à ξαίνω, vel potius ξάνω, quod à ξάω. [Hesych. Ξανθὸν inter alia reddit εὖ εἰργασμένον. Conf. dicta in ξαίνω. E. S.]

Ξένος peregrinus, hospes. Origo esse videtur ξέω: sed ratio significationis minus aperta. [Etymolog. col. 610. 50. inter alias derivationes, hanc habet παρὰ τὸ ξέω, ὁ ἐξεσμένος, καὶ ἀποκεχωρισμένος. Sed rectius fortasse à sono barbaro et ingrato, aures, quasi, radente, dictus videri queat ξένος. Eustath. p. 423. 25. ξένος, inquit, ὁ ἀλλότριος καὶ βάρβαρος παρὰ Λάκωσι. Vide locum Herodoti, l. 9. cap. 55. p. 718. 73. et ibid. Wesselingium. Itaque hoc pacto stirps fuerit ξέω, cognata alteri ξάω: ut, quemadmodum à ξάω, inserto ν, factum ξάνω, sic à ξέω fuerit productum ξένω. Vide dicta ad ξαίνω. E. S.]

Ξέω pp. rado, polio, scalpo, ut sit instrumento ferreo. [Vide ad ξάω. A ξέω autem esse ξέστρον pp. instrumentum scalpendi, radendive, quin etiam (forma ducta è Præterito Medio ἔξοα) indidem esse ξοὶς scalprum &c. docuerunt jam Lexicographi. "Ξόανος pp. forma Adjectiva est, à ξέω rado. In perfecto Medio ἔξοα, unde ξοή. Ab eodem verbo sunt ξεστὸς, et εὔξεστος, Homero usitata. Hesychius ξόανα quoque exponit πρόθυρα ἐξεσμένα vestibula polita. Hinc ξύλον, vel ἄγαλμα ξόανον, simulacrum dedolatum. Observandum vero, rudes illas antiqui temporis et ligneas statuas, hoc in primis nomine, designari. Vide Clement. Alex. Protrept. cap. 29.—Respondet autem voci huic ξόανον Latinum vocabulum delubrum, quod nonnulli lignum delibratum, et cortice nudatum, interpretantur, Servius ad Æneid. iv. 56., qui præcipue consulendus est ad Æn. ii. 225. Hanc tamen originem non immerito rejicit Asconius Pedian. ad Cicer. Divin. Art. 3." &c. T. H.]

Ξηρὸς aridus. A ξάω, unde proprie significare videtur radere &c. Alio loco vir clariss. "In usu ξηρὸς siccum notat vel aridum. Fit autem à verbo ξάω, quod, una cum vicinis ξέω, ξίω, ξόω et ξύω, factum est à sono, et derivata peperit omnia vocabula Græca, à litera ξ incipientia. Significat autem pp. radere, vel scalpere, similitudine ducta à sono literæ ξ. Inde ξηρὸς pp. significat, quasi dicas, facile rasile: quæ est natura eorum, quæ arida sunt. In usu autem de eo ponitur, quod siccum et aridum est. Interdum etiam, ratione maris liquidi, de terra speciatim dicitur: ut in formula proverbiali ἐν ξηρῷ καθίστασθαι in sicco constitui." [Hinc in sacris ἡ ξηρὰ, quod Hebræis est הַיַּבָּשָׁה, subaudita voce γῆ. E. S.] [Adjectivi ξηρὸς origo est ξάω, significans rado et radendo exhaurio. Hinc χεὶρ ξηρὰ, pp. manus arida, est, cujus succus vitalis fuit exhaustus. Fauces aridas siti ξηρὰν φάρυγγα dixit Pherecrates Comicus, apud Athenæum, l. 7. p. 481. ubi vetula quædam ad servum suum, Venio, inquit, e balneo, ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγγα, δὸς πιεῖν κ. τ. λ. Situ sicca sum, ait anus vinosa apud Plautum, in Curcul. Act. i. 1. 26. L. C. V.]

Ξίφος ensis. Haud dubie à ξέω est dictus, à radendo, scalpendo [poliendo, ut Arab. سيف. Etiam ξύφος dixisse veteres, (nempe à forma vicina ξύω quod jam manifesto notat radendo, sive scalpendo polio) docet Etymologus, col. 611. 8. ἀπὸ τοῦ ξύω, ξύσω, ξύφος, καὶ ξίφος. Porro à ξίφος, observante T. H., factum est ξίφας, "ensis major, ut à πόρπη fibula est πόρπαξ fibula major et retinaculum, quo clypeus tenetur, à βῶλος gleba βῶλαξ" &c. E. S.]

Ξύλον lignum, à ξύω rado: quod sit ad radendum, scalpendum aptum. [Apud Græcos ξύλον lignum significat, et quidem, ex origine vocis, rasum. Derivatur enim à ξύω rado. In Apocalypsi Joannea (qui liber scatet Hebraismis) ξύλον aliquoties venit pro ipsa arbore. Arbor enim vitæ illic dicitur τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, cap. 2. 9. et 22. 14.

Is usus, Græcis vulgo ignotus, repetendus est ex sermone Orientalium: apud quos eadem vox עֵץ et arborem significat, et ramum cæsum; imo etiam baculum, Hos. 4. 12. qua de re legi poterit A. Schult. Comm. ad Job. p. 689. Ad eam vocem exprimendam, quomodocumque ponatur, adhibent Judæi Græcienses vocem ξύλον. Illud vero dignissimum est notatu, ξύλον de arbore posuisse poëtam gentilem Callimachum, qui vixit Alexandriæ, paullo post quam magna pars Vet. Testamenti, Græce conversa, Alexandriæ fuisset in regis Bibliotheca reposita, atque ita gentilium etiam usibus pateret. De arbore posuit, Hymno in Cerer. vs. 41. Ἤσθετο Δαμάτηρ, ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ, Sensit Ceres, sacram suam arborem dolere; quam, nempe, violaverat Erysicthon. Scriptores Christiani veteres, à Judæo Aristobulo inducti, in ea plerique fuere opinione, ut statuerent, scriptores antiquissimos Græcos libros nostros legisse, Moysis et prophetarum, atque illinc, quæ haberent excellentissima, desumsisse. Nihil minus credibile est. Nam non habuerunt libros istos, Græce conversos, quos legerent: quum facta fuerit illa conversio non nisi post mortem Alexandri Macedonis, sub Ptolemæo primo et secundo, Ægypti regibus. Callimachus vero, qui vixit, ista versione jam confecta, plurimis indiciis patefacit, libros Moysis et prophetarum sibi fuisse lectos. Exemplo sit, quod habet, Hymno in Apollinem, vs. 29. de Apolline Jovis filio, ad patris dextram sedente, uti et de rupe percussa, ex qua aqua exsilierit, Hymno in Jov. vs. 31. quod hausisse videtur ex historia nota, Exod. 16. narrata. Diligenti lectori plura occurrent, in Callimachæis, hujus rei documenta. L. C. V.]

Ξυνὸς communis. Stirps dubia. [Exponitur κοινός. Verisimiliter admodum Etymol. col. 611. 29. Οἶμαι ὅτι συνὸς, ὁ συνὼν τινί· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ σ εἰς ξ τρέπουσι· τὸ γὰρ σὺν ξὺν φασί. Quod tamen si displiceat, vide an ξυνὸς cognata sit vox alteri isti κοινός: ut pro κοινὸς primum dixerint κσοινὸς, et ex dialecto κσυνὸς, ξυνός. E. S.]

Ξυράω rado, ad cutim tondeo. [A ξύω, quod pp. significat rado, scalpo, similitudine facta à sono radentis, est ξυρὸν novacula. Hinc ξυράω. Differt autem ξυρᾶσθαι à verbo κείρασθαι, quod prius ignominiosæ tonsuræ, vel potius rasuræ, significationem habet, posterius vero convenit in honestam tonsuram. [Differentia ergo eadem fere est, quæ in vernaculis *schraapen* et *scheeren*. Vide et viros doctos ad 1 Cor. 11. 6. ubi Paullus αἰσχρὸν εἶναι γυναικὶ, ait, τὸ κείρασθαι. E. S.]

Ξυστὸς Xystus, locus tectus, ubi exercentur Athletæ. [Ξυστὸς pp. Adjectivum est, à verbo ξύειν, radere, radendo levigare et complanare. Hinc ξυστὴ κάμαξ sudes vel pertica rasa, Aristoph. apud Pollucem, l. 10. segm. 144. Ξυστὸν, sc. δόρυ, hastile &c. Porro, in ξυστὸς Xystus, intelligitur vox δρόμος. Plene Pollux, l. 9. segm. 43. δρόμοι ξυστοὶ, et Philostrat. de Vita Apollon. Thyan. l. 4. c. 3.— Δρόμοι enim non tantum sunt curricula sive loca, ubi cursus instituitur, sed etiam loca ambulationibus, aliisque exercitiis idonea. Hæc raso solo æquari solebant, et arena conspergi. Jacobus Perizonius, ad Ælian. V. H. l. 14. 12. dum ξυστὸν porticum dici putat, "quia parietes habebat politos," certissime fallitur. Eandem vocem alia potestate Græci, alia Latini usurpant. Illis ξυστὸς tecta porticus, ampla latitudine, in qua Athletæ, per hiberna tempora, exercentur: his Xystus est ambulatio aperta sub divo et aëri exposita, quam Græci pp. περιδρομίδα, vel παραδρομίδα dicunt: ut liquet ex Vitruvii l. 6. c. 10. p. 119. Minus recte declaravit Baldus, in Lexico Vitruviano: melius Salmasius ad Tertulliani Pall. p. 271. 272. Egregium locum præbet Justinus Mart. in initio Dialogi cum Tryphone Judæo. Sæpe junguntur ξυστὸς et παλαίστρα. Aristæas apud Polluc. l. 9. segm. 43. Sed palæstra, plerumque sub divo, solem æstivum admittit. Utrumque eleganter à Græcis transfertur ad loca, ubi ingenii et doctrinæ exercitia coluntur &c. T. H.] [Conf. etiam, quæ dedit Valcken. Animadv. ad Ammon. l. 3. c. 1. p. 170. E. S.]

Ξύω, rado, scalpo. [Vide dicta superius in ξαίνω, ξέω, ξηρὸς &c. Est autem ξύω vicinum verbum alteri ξέω. Hesych. ξύσαι· χαράξαι, ἐπιγράψαι, ubi vide Albertium. Adde Perizon. ad Ælian. V. H. 64. 12. Diversitatem significationis præbet Thomas Magister, p. 641. Ξέω, inquit, ἐπὶ ξύλων, ξύω δὲ ἐπὶ σαρκός· ubi legantur, quæ monuerunt Drakenburg., Sallier. et Oudendorpius. Rasam literam esse ξυσθεῖσαν, et in cera et in ligno cavatam, docuit Salmasius, de Modo Usur. p. 464. Adi porro Foësium in Œconom. vocibus ξύω, ξύσματα, ξυστὸς et ξύστρα. E. S.]

O.

Ὁ Articulus Græcus. Vicinitatem habere proprie videtur cum Participio verbi εἰμὶ vel ἔω sum. Alio loco vir celeberr. "Significationem nominis, cui additur, semper efficit definitam et veluti restrictam. Ita v. gr. quum sine articulo dicam Θεὸς, generatim et indefinite, de quocumque deo id accipi debet: quando vero dico ὁ ΘΕΟ'Σ, de certo et definito deo dictum accipiendum est; sive tum intelligatur verus et unicus ille deus, qui auctor est rerum omnium, sive etiam quivis alius deus, cujus facta antea sit mentio, vel qui ex serie orationis tota cognosci potest." Excerpamus h. l. insuper nonnulla, quæ vir summus, L. C. V. pluribus alicubi de natura hujus Articuli admonuit. "Re diligenter investigata" inquit "cognovi, unicum tantum apud Græcos dari articulum: nam illud, quod vocant, postpositivum, ὅς, ἥ, ὅ, pronomen est relativum, qui, quæ, quod. Qui tamen Latine explicari satis non potest: nam, cum omnibus suis copiis, ne Cicero quidem quidquam subministrabit, quod cum Articulo Græco comparari queat. Verum nos Belgæ rem facile percipiemus. Nimirum, quem Grammatici Græci Articulum vocant, nostrates Belgæ dicunt *het bepaalend geslachtwoord de, het*. Quando istas voculas vocabulo cuidam præfigimus, semper aliquid definimus (ut v. gr. *de man, het kind*;) adeoque speciale à generali sejungimus. Qui Latinis simpliciter dicitur Alexander magnus, Græcis est Ἀλέξανδρος ὁ μέγας, *Alexander de groot.* Conspirat autem nostra lingua, hac quidem parte, cum lingua Gallica, estque ipsa etiam Græca beatior. Habemus enim nos Belgæ alium Articulum, quem dicunt *het niet bepaalend geslachtwoord, een, eene.* Quis adeo plumbeus est, quin illico sentiat, differre *een Koning* et *de Koning?* Prius generale est: alterum limitatum, pro regionibus, in quibus versamur. Ex. gr. si quis Græce diceret; οὕτως ἐτιμήθη, ὥσπερ ἂν βασιλεὺς ὑπῆρχεν, *Hem is zoo veel eer aangeduan, als of hij Koning geweest was,* vel *als of hij een Koning geweest was.* Ita nos loqueremur. Contra si bini Galli, in Galliis, loquerentur eadem de re, dicere ipsis liceret, comme *s'il eût été le roi, als of hij de Koning geweest was,* ὁ βασιλεύς: et tum ab ipsis de unico, in specie, Galliarum monarcha cogitaretur. Illud discrimen, lingua Latina, exprimere plane non valeo. Ex his pauculis usus et natura Articuli facile intelligentur &c. &c. Sed data opera totum hoc argumentum eruditissime tractavit vir cel. Adr. Kluit, in libro Belgico, quem Latine inscripsit Vindicias Articuli ὁ, ἡ, τὸ, edito Trajecti ad Rhen. 1768. Jam vero, quod ad etymon Articuli Græci attinet, mihi quidem, cum cel. Lennepio, origo ejus repetenda videtur à verbo substantivo ἔω, cui vicinas fuisse alias formas, ἄω, ἴω, ὄω, ὕω, supra dictum est. Ab ὄω, igitur videtur esse ὃ, vel ὁ, ab ἄω autem, vel ἔω, fœmininum ἁ vel ἡ pro ἒς, contracte ἡ. Neutrum vero τὸ, ab initio, præfixum habet consonam τ, ex integro τοὶ decerptam: adeo ut τὸ pp. sit tibi illud, ut τοιοῦτος pp. est tibi ille, per pleonasmum: atque ita in reliquis formis, ut in Gen. τοῦ, τῆς, τοῦ, pro τέο, τέες, τέο &c. Vide si tanti est, quæ diximus ad Struchtmeyeri Rud. Gr. p. 26—28. et p. 73. Hebræi, eadem fere ratione, pro אֲנִי sive potius pro אֲנוֹ ego (quod Arabes servarunt in suo انا) dixerunt אָנֹכִי pp. ego tibi, Chaldæi אֲלָךְ pp. illi tibi, et sic in similibus: ut quemadmodum ךָ tibi, in Ch. אֲלָךְ, sic τ, pro τοὶ, tibi, in Græcis τὸ, τοῦ, τῆς &c. leviter redundare videatur. E. S.]

Ὄαρ uxor. Forte repetendum est ab ἄρω necto, apto, præfixo ο. [Vide Albert. ad Hesych. in voce ὄαρας, col. 711. ubi plura invenies de hac derivatione. Quæ si tamen minus placeant, fortasse ὄαρ uxor dicta videri possit ab ὄω fero, gesto, pecul. utero. Hoc certius nonnihil est, uxor Latinorum, et Gr. ὄαρ sive ξυνάωρ, voces esse cognatæ originis. Vide Vossii Etymologicon, in uxor. E. S.]

Ὀβελὸς veru. Pro βέλος (præfixo ο) quod est jaculum. A βέλω, quod idem ac βάλλω. [Etymolog. col. 613. 2. Παρὰ τὸ βάλλω, ἢ βέλλω, γίνεται τὸ μὲν οὐδέτερον βέλος καὶ τὸ ἀρσενικὸν βελός· καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀβελὸς, ὁ ἐοικὼς βέλει κ. τ. λ. E. S.]

Ὀβολὸς obolus. Pro βολὸς, quod à βόλω vel βέλω. [Conf. dicta modo ad vocem ὄβελος. Etymologus, ibidem laudatus, Photium patriarcham existimasse, ait, ὀβολὸν κληθῆναι, ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον χαλκοῦν νόμισμα τῶν Ἀθηναίων ὀβελίσκον εἶχεν. Plura dabit Salmasius de Usuris, p. 310. de Modo Usur. p. 243. &c. E. S.]

Ὄβριμος robustus, fortis. [Vox ὄβριμος eandem originem habet, quam βριθὺς, quod contractum est ex βαριθύς. Βάρος gravitatem notat. Itaque βρίμος pp. dicitur pro βάριμος: quod similiter à voce βάρος. Βάρις, βρὶς, Adjectivum antiquum, ejusdem est formæ ac πρὶς, unde neutrum πρὶν, vel πρί. Ita à βρὶς est βρὶν, vel βρὶ, quod usurpari solet in compositis, et augendi vim habet. Ita βριήπυος qui valde clamat &c. A βρὶς etiam est βριαρὸς, quod format βριάρεως, notissimum illum ex Gigantibus heroëm. Dicitur etiam ὀβριάρεως: quod quidem ο assumitur ex dialecto, in illis nominibus, quæ à βρ incipiunt. T. H.]

Ὄβρυζον aurum purum ex crebra coctione. Dicitur pro βρύζον à βρύζω, quod (cum βρίθω et ceteris componendum) oritur à βαρὺς gravis: de quo suo loco. ["Ὄβρυζον Græcis pp. est aurum, sæpius despumatum et excoctum. Βρύειν enim et βρύζειν idem est, ut βλύειν et βλύζειν, πρίειν et πρίζειν. Græci exponunt βρύειν· ἐξανθεῖν, ἀναβλύειν, ἀναπηδᾶν, quod et de illis rebus, quæ effervescendo spumam ejiciunt, et quasi florem emittunt &c. Verba sunt Salmasii, in Plin. Exercit. p. 760. B. ubi plura. E. S.]

Ὀγκάομαι, ῶμαι rudo. A sono asini, cui proprium, dicitur. [Conf. Bocharti Hieroz. p. 1. l. 1. c. 2. p. 7. et de Voc. Animal. ad Ammon. l. 3. c. 18. p. 231. E. S.]

Ὄγκος tumor. Pro ὄκος, quod à curvedine, rerum ductarum inflexarumque, dici videtur, et vicinum esse vocibus ἀγκὴ, ἄγκος, et similibus: ut communis stirps sit ἄγω, ὄγω, ἄκω, ὄκω &c. Vir cel. alio in loco: "Ὄγκος vulgo redditur tumor, et proprie quidem convenit rei, præ tumore incurvatæ et inflexæ. Oritur, nimirum, ab antiquo verbo Græco ἔγκω, vel vicino ὄγκω: quod verbum ἔγκω superest in composito ἐνέγκω, cujus varia tempora vulgo tribuuntur verbo φέρω. Notat autem pp. ἐνέγκω brachiis vel ulnis inflexis et incurvatis fero: quæ potestas incurvandi cernitur etiam in derivatis vicinis ἀγκὴ, ἄγκος, similibusque. Latius autem sumtum ὄγκος fere refertur ad quamcumque magnitudinem, vel molem, granditate sua veluti tumescentem. Inde ὑπέρογκος pp. est supra modum tumidus, latiusque sumtum supra modum magnus vel grandis: quam in rem legi possunt, quæ hac de voce, in notis ad Luciani Dialog. Select. p. 20. 21. notavit clar. Hemsterhusius.

[Ὀδὰξ mordicus. Forma Adverbialis, apud Græcos frequentissima. Pp. notat qui dentibus mordet. Est enim ab ὀδοὺς dens. Hinc quoque verbum ὀδαξέω ex dentium morsu doleo et laboro. Stirps est ὄδω pp. mordendo pungo, unde ὀδύνω &c. T. H. [Vide supr. E. S.]

Ὅδε, ἥδε, τόδε hic, hæc, hoc. Ex. ὁ, ἡ, τὸ et δέ. [Alterum ᾧδε, significans hoc modo, hunc in modum, pp. desumtum est ex ᾧ, pro ὄῳ, Dativo vel Ablativo Singulari antiquissimo, Articuli ὁ, qui casus, hac in compositione, jam sine τ præposito, comparet: id quod aliquanto magis confirmat ea, quæ de isto τ, ex integro τοὶ tibi decerpto, supra diximus, in Articulo ὁ, ἡ, τό: ubi vide. Ceterum nostrum ᾧδε, hoc pacto, per ellipsin dici, pro ἐφ ᾧδε τόπῳ, dudum monuit vir cel. L. Bos, de Ellips. Nominum, in τόπος. E. S.]

Ὁδὸς via. Ab ἕδω mitto, sedere facio: unde ἕδος solum, sedile. [Ita fere præiverat Eustath. p. 1407. 54. et Etymologus, col. 615. 8. et paullo clarius, col. 352. 39. ἕω, inquit, τὸ πορεύομαι, ἀφ' οὗ καὶ ἕδος, καὶ ὁδός. Nescio tamen, an stirps huic voci commodior sit ὄδω, efferendum etiam cum adspiratione, ὅδω: quod verbum, cognatum fortasse alteri ἄδω, pp. notaverit premere, pecul. calce pedis, atque ita calcare: ut ὁδὸς pp. sit via calcata. Ita certe Hebr. דָּרַךְ est calcavit, unde דֶּרֶךְ via, quasi calcata pedibus. Etiam ὀδὸς limen, (quod pinguiori pronuntiatione alias οὐδὸς dicitur) manifesto dictum videtur à calcando. Latini paullo aliter limen dixerunt, à λίω, id est tero. Quin etiam οὖδος pavimentum, solum, itidem à calcando, ut Hebr. רָקִיעַ, à רָקַע. Et vel sic tamen verbi ὄδω ea videtur esse indoles, ut notio premendi in eodem potissimum adhibita fuerit, de ea pressione, quæ fiat ope instrumenti acuti: unde notio pungendi, findendi, comminuendi. Conf. infra in ὀδύνη. E. S.]

Ὀδοὺς dens. Ab ἔδωμι, ut à δίδωμι, διδούς. Est autem ἔδωμι ab ἔδω, Lat. edo, unde ἐσθίω: de quo supra. [Conf. in Ἔδω. Ab ἔδωμι descenderet pp. ἐδοὺς, ut à δίδωμι, διδούς. Potius igitur repetendum videtur ab ὄδωμι, quod vicinum est isti ἔδωμι. Ceterum datam à cel. Lennepio derivationem confirmat collatio vocis Lat. dens, quam, per aphæresin primæ literæ e, pro edens, dictam fuisse, cum Vossio, statuit vir cel. in Analogia. Conciliari facile potest qualiscumque hæc diversitas, si meminerimus, Æoles pro ὀδόντας dixisse ἐδόντας: permutatis, nempe, verbis cognatis ἔδωμι et ὄδωμι: quas vicinas sibi invicem esse, modo jam diximus. Stirps igitur ἔδω, vel ὄδω pp. premo, premendo pungo, subigo, comminuo: quod ope dentium sit, inter manducandum. Esse autem stirpem vocis ὀδοὺς vere ὄδω, non ἔδω, facile evincet altera forma ὀδὼν, in Genitivo ὀδόντος, Ionibus usitata, teste Eustathio: quæ quidem aperte est forma Participialis Activa. Conf. etiam dicta ad vocem ὁδός. E. S.]

Ὀδύνη dolor. Proprie dici videtur de dolore, qui oriatur ex tumore corporis, ubi hæret et veluti sedet humor sive sanguis, ab ὄδω, unde οἰδέω tumeo; de quo infra, suo loco. [Paullo aliter T. H. "Ab ὄδω" inquit "pp. pungo, pungendo fodio: unde ὀδυνᾷν τινὰ pungendo aliquem fodere et vulnerare. Dolor, qui oritur ex corpore vulnerato et puncto, dicitur ὀδύνη: quod ipsum ὀδύνη etiam positum fuit de dolore pungente, Unde, apud Aristophan. in Pluto vs. 526. βιοτὸς ὀδυνηρὸς vita molesta et multis doloribus commixta." Conf. infra in ὄδω. E. S.]

Ὀδύρομαι lamentor. Factum à sono. ["Verbum ὀδύρειν vim habet à vocis acutæ et querulæ sono. Veteres enim ὀδυρὸς habuerunt pro acuto. Itaque φωνὴ ὀδυρὰ acuta vox. Ab ὀδύω est ὀδύζω et ὀδύσσω, indignari et queribundis vocibus indignationem prodere. Ὀδύρεσθαι de querula voce sæpe apud Homerum ponitur: unde ὀδυρμὸς et ὄδυρσις de queribundis vocibus dicitur." T. H.] [Conf. quæ idem vir summus monuit in ὀδύνη, et quæ infra præbebuntur in ὀδύσσω et ὄδω. E. S.]

Ὀδύσσω, sive potius ὀδύσσομαι, irascor. Proprie notat intumesco, ab ὀδύω, quod cum οἰδέω componendum. [Vide T. H. in ὀδύνη. Ceterum analogia linguæ suadet, ut ab eodem hoc verbo ὀδύσσω repetamus nomen Gr. Ὀδυσσεὺς, Ulyxes. Etymologus, col. 615. ab historia Anticleæ, Ulyxis matris, ductum censet nomen ὀδυσσία· ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὁδὸν ὗσεν ὁ Ζεύς. Ecquis vero adsentiatur his ineptiis, neque potius à laboribus ac doloribus, quos passus est heros iste ταλαίπωρος, longe plurimis maximisque denominatum ὀδυσσία existimet? Ita certe ab ὀδύσσω, commodissima ratione, descenderit ὀδυσσεὺς, eadem analogia, qua complura nomina, in ευς desinentia, vix abeunt ab istis in ες. E. S.]

[Ὄδω Verbum obsoletum: unde varia supersunt derivata, ὀδὸς, ὀδὼν &c. Ὄδω pp. pungo. Hinc est ὀδελὸς, i. q. ὀβελὸς veru, quod pungendi habet vim; et ὀδύνη dolor pungens, et ὀδυνάω dolore pungente afficio." T. H.] Cognatio cum altero ἄδω suadebat, ὄδειν pp. esse premere, et premendo infigere, pecul. instrumentum acutum: unde etiam Gr. ὀδόντα, vel ἐδόντα. Latini autem. per aphæresin primi ε (e), dixerunt dentem, pp. pungentem, secantem: id quod unice verum esse nominis hujus etymon, satis demonstraverit collatio alius ὀδελὸς, a summo viro T. H. supra expositi. Unum hoc insuper adjiciendum est, Latinam vocem odor, odoris, à Græc. ὀδὸς, origine sua, nihil quidquam distare. Latinis enim odor et odos, (ut honor et honos, utraque terminatione) haud dubie dictus est ab acrimonia odoris, nares quasi pungentis: unde apud Plinium invenias odorem acutum &c. ut Belgæ dicimus *eene scherpe reuk*. Conferantur etiam, quæ, alicubi supra, de primaria notione vocis *stinchen* diximus, et quæ infra monebimus, in ὄζος et ὄζω. E. S.]

Ὄζος nodus rami. Ab ὄζω, vel ὄδω tumeo. [Ὄζος nostrum certissime descendit ab ὄζω, quod factum est ex ὄδσω, Futuro verbi ὄδω pp. pungo, pungendo penetro. Inde ὄζη fœtor, pp. odor acutus, naresque pungens, ac penetrantissimus: ut modo dictum in ὀδύσσω. Neque aliter ὄζος ramus vocatus videtur, quippe qui, ubi ex cortice arboris primum erumpit, cum fissione quadam prodire, et acumen ostendere, videtur.

Ὄθη cura, ratio. Nescio an sit ab ὄθω, et hoc ab ὄω, unde οἴω fero, porto. [Laudatur ex Hesychio, apud quem reperias ὄθη· φροντὶς, ὤρα, φόβος, λόγος. In Cyrilli Lex. Ms. item ὄθη· φροντὶς, λόγος, observante cl. Albertio ad Hesych. T. 2. col. 719. Verissimam autem esse cel. Lennepii etymologiam, ab ὄω fero, satis demonstrare videtur ipsum verbum ὄθομαι, quod pp. est fero me, feror, atque adeo μετακινοῦμαι, ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι. Vide Suidam et Eustathium apud H. Stephan. in Append. Thes. col. 1523. Hom. Il. A. 180. 181. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος. —— Ubi observetur aptissima conjunctio verborum ἀλεγίζω, (quod, Hesychio indicante, pp. est περιστρέφομαι converto me) et nostri ὄθομαι, pp. fero sive impello me, moveo me, moveor, (nempe tui causa) etiam si valde sis iratus. Vide porro Il. O. 106. 107. 166. Magna cum voluptate video, idem jam placuisse summo viro T. H., qui, ad locum Il. A. 181. "Ὄθομαι" inquit "cum Genitivo, qui pendet ab intellecto ἕνεκα. Ὄθομαι vero ea potestate, qua hic ponitur, in Homero satis est frequens. Optime convenit cum superiori verbo μετατρέπεσθαι (vs. 160. τῶν οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις) quod monuimus, simul à Græcis in oratione prosa usurpari. Ὄθω in Activo significat moveo alium, ὄθομαι in Medio, moveo me. Ὄθεσθαι ἕνεκα τινὸς movere se ob aliquem. i. e. respectum alicujus habere, vel alicujus causa commoveri. Ex antiquissima scribendi ratione intelligitur, ὀθέω per ο idem esse, quod ὠθέω, per ω. Ὤθω, ὠθέω, ὠθήσω, itemque ὄθω, ὄσω pello." E. S.]

Οἶ hei! heu! Factum à sono. Alibi vir cel. "Formula lamentandi, in scriptis Græcorum, et præsertim in Tragœdiis, frequens, est οἶ μοὶ, seu οἴμοι hei mihi! Inde verbum fecerunt οἰμώζω, ad exprimendum sonum lamentantis, et quasi identidem ingeminantis οἶ μοὶ, οἶ μοί. Unde deinceps generatim significavit ejulare. Simile autem fere verbum est αἰάζειν, quod formatum ab αἶ αἶ: quibus particulis Græci quoque utuntur, ad luctum vel dolorem exprimendum. Quare αἰάζειν etiam pro lugere, vel dolere, dixerunt. Ab οἰμώζειν diversum est στένειν: utque οἰμώζειν ad externa signa lugentis pertinet, sic στένειν internum animi dolorem, vel angorem, comprehendit. Proprie enim convenit ei, qui ex angusto pectore suspiria ducit." Vide in Στένω.

Οἴαξ gubernaculum. Ab οἴω fero, porto: quod fert navem. Etymolog. Οἴαξ ὁ κανὼν, δι' οὗ τὸ πηδάλιον φέρεται. Γίνεται παρὰ τὸ οἴω, τὸ κομίζω, καὶ φέρω. —— Σημαίνει δὲ τὸ πηδάλιον τῆς νηὸς, ἀφ' οὗ φέρεται ἡ ναῦς, κ. τ. λ. Animadvertatur terminatio in αξ, quam Etymologus sæpissime repetit ab altera in ος, ut col. 534. 31. ὡς παρὰ τὸ ἱερὸς γίνεται ἱέραξ, καὶ νέος νέαξ, καὶ μύρμος μύρμαξ, οὕτω καὶ κόχλος, κόχλαξ, et col. 554. 2. λίθος, λίθαξ, col. 217. 44. βῶλος, βῶλαξ, col. 278. 51. διπλοῦς, δίπλαξ &c. E. S.]

Οἴγω aperio. Dictum pro ὄγω: quod vicinum verbo ἄγω. Ab eodem ὄγω, vicino alteri ἄγω, est ὀγμὸς sulcus. [Nempe, ut Lat. sulcus, sive (quod in Mss. est) solcus, dictum pp. tractus, ab ἕλκω s. ὄλκω, traho: sic ὀγμὸς, ab ὄγω, quod vicinum alteri ἄγω duco, q. d. ductus. Hæc satis sunt evidentia. At οἴγω aperio, meo quidem ex sensu, longe commodius repetas ab ὄω fero sive tollo, unde οἴω, οἴγω. Indoles verbi hujus facilius sentiri poterit in composito ἀνοίγω, quod pp. est sursum tollo, attollo, nempe, pessulum, sive obicem, quo fores clauduntur atque obserantur: atque adeo aperio fores, portamve. Conf. Il. Ξ. 168. E. S.] "Ab isto autem ἀνοίγω sunt Præterita perf. ἀνέῳγα, ἀνέῳγμαι &c. hoc pacto. Verbum obsoletum est οἴγω. Augmentum apud Græcos generale est ε, quod, etiam in Præteritis perfectis, præfigitur verbis, à vocali incipientibus. Itaque ab οἴγω erit Perfect. ἔοιγα, quod Attici contrahunt in ᾦγα. Iidem autem, ita contractis, Præteritis novum deinceps augmentum præfigunt, atque sic fit ἔῳγα, quæ ratio quoque reliquorum similium verborum apud Atticos est."

Οἰδέω tumeo. Origo est ὄδω vel ἴδω. [" Verbum οἰδέω, non aliter quam κύω &c., significat tumeo, unde οἰδματα tumores. Hinc à poëtis fluctus marini tumentes dicuntur πόντιον οἶδμα, ut à Moscho, in Europa, vs. 150. μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα &c. Οἰδαίνειν etiam est tumere, idem ac κυμαίνειν." L. C. V.] [Conf. porro A. Schultens. de Diff. L. H. p. 81. et N. W. Schrœder. Obss. Sel. ad Orig. Hebr. p. 61. Stirpem si respicias, mihi quidem ea non videtur esse ὄδω et ἴδω, quippe cui verbo propria est notio pungendi, ut supra dictum in ὀδύνη &c. Malim igitur repetere ab ὄω, οἴω, pp. tollo, attollo: unde οἶδος pp. est, quod attollitur, s. attollit sese. Belgis *verheffinge*. Hinc vero notio tumoris quasi elati: et οἶδμα fluctus, pp. se attollens, ut in illo poëtæ, fluctusque ad sidera tollit &c. Tum vero ab οἶδος tumor est novum verbum factum οἰδέω intumesco, turgeo &c. E. S.]

Ὀϊζὺς ærumna. Quasi ab ὀΐζω lamentor: quod ab οἶ, de quo supra. [Ὀϊζὺς pp. est infelicitas, ob quam aliquis deploratur. Hinc ὀϊζυρὸς infelix; eum in modum, ut quis deploratione et lacrymis dignus sit. T. H.]

Οἶκος domus. Ab εἴκω secedo: de quo suo loco. Alio loco clar. Lennep. "Verba vicina sunt εἴκω, ἵκω, et ἥκω: et significant venio, eo, cedo, secedo, et simm. A primo εἴκω, Præteritum Med. ἔοικα, pp. veni, secessi, nomen peperit οἶκος, significans adeoque secessum, sive locum, in quem aliquis secedat, commorandi gratia. Hanc ob caussam, in usu, eximie notat domum et peperit derivata verba, cum alia, tum etiam οἰκέω et οἰκίζω: cujus utriusque potestas probe secernenda est. Οἰκεῖν nempe significat habitare, et inde etiam, metaphorice, administrare, pp. res domesticas, vel etiam generatim alias. Ita Græci v. gr. dicunt οἰκεῖν πόλιν, gubernare civitatem, quod tamen frequentius solent dicere, verbo composito, διοικεῖν. Alterum οἰκίζω, vi terminationis ζω, significat domum exstruere, collocare, condere: quemadmodum Græci dicunt οἶκον οἰκίζειν, πόλιν οἰκίζειν domum, civitatem condere. Ab οἰκίζειν verba composita κατοικίζειν et μετοικίζειν pp. eandem significandi rationem sequuntur. Eximie autem etiam hæc verba tribuuntur personis, quæ, tanquam colonia, alicubi collocantur. Ita κατοικίζειν τινὰ, significat aliquem habitatum alicubi collocare. Simili ratione μετοικίζειν τινὰς Græci dicunt, ex uno loco in alium habitatum collocare aliquos, id est, deducere in coloniam. Alia ratio est verbi compositi μετοικεῖν, quod, à notione habitandi, verbo οἰκεῖν propria, significat (vi Præpositionis μετὰ) ex uno loco in alium habitatum ire, adeoque migrare. Hactenus cel. Lennep.—" Οἶκος (apud vett. scriptores Latinos œcus) pp. est receptaculum, dein conclave. Tandem in usu domum significavit. Derivatur ab ἔοικα, Præterito Medio verbi εἴκω, quod notat cedendo locum dare. Apud Græcos scriptores sæpe οἴκημα de conclavi ponitur, rarius οἶκος: atque adeo factum est, ut hæc potestas à Lexicographis fuerit prætermissa. Verum isto usu οἶκος, de cœnaculo positum, aliquoties inveni apud Athenæum, l. 4. p. 130. a. l. 5. p. 205. c. Comparari potest Is. Casaubon. in Animadv. ad Athen. l. 4. 2. et ad Theophrast. p. 256. Plus semel cœnacula, à Vitruvio, Græca voce, et Latino flexu, œci dicuntur: ut l. 6. 10. Neque aliter apud Lucam, Act. Apl. cap. 2. 2. ὅλον τὸν οἶκον reddi debet totum conclave" &c. L. C. V.] [De etymologia vocis, ab εἴκω cedo, vide etiam L. Bos, in Diss. de Etymol. Gr. p. 35. E. S.]

Οἶκτος misericordia. Proxime est ὀΐζω, quod ab οἶ. Idem vir cel. alio loco: "Duplex forma fuit olim οἰκτισμὸς, et οἰκτιρμός. Prius, potissimum frequens scriptoribus Græcis, oritur ab οἰκτίζω: posterius, usitatum interpretibus Alexandrinis, et scriptoribus N. T. ab οἰκτίρω est. Utrumque notat lamenta, quæ quis, misericordia ductus, effundat. Utriusque verbi stirps est nomen οἶκτος misericordia. Hoc vero a simpliciori ὀΐζω, quod nomen peperit ὀϊζυρὸς, poëtis Græcis usitatum. Notavit autem ὀΐζω pp. ingeminare sonum οἶ, οἶ, et ad ea verba pertinet, quæ à sono formantur. Οἶ, nempe, vox lamentantis est" &c.

Οἴμη via. Ab οἴω fero. [Nihil certius hac derivatione. Analogice quippe est οἴμη hocce ab οἶμος, η, ον, nomine formato ab ἔοιμαι, Præter. perf. pass. verbi οἴω. Etymologus col. 618. 5. Οἴμη, ἡ ᾠδή· παρὰ τὸ ἐν ταῖς οἴμαις, τουτέστι ταῖς ὁδοῖς, ψάλλεσθαι &c. Locupletior Hesychius, t. 2. col. 728. qui præterea docet, οἴμην esse i q. φωνὴν, ὁδὸν, λόγον, ἱστορίαν καὶ κύκλον. Quæ omnia, ni fallor, ab οἴω duco, produco, facili negotio possunt repeti. Vide infra in ὄϊω. E. S.]

Οἶνος vinum. [Vehementer dissentiunt veteres de etymo hujus vocabuli. Etymologus col. 618. repetit παρὰ τὸ οἰήσεως καὶ πλάνης αἴτιος κ. τ. λ. a temeritate et vagis erroribus, quibus mortales obnoxios reddat vinum. Plato ei præiverat in Cratylo, p. 406. "quod efficiat homines οἴεσθαι (id est opinari) postquam biberint, se νοῦν ἔχειν (id est mente et intelligentia præditos esse) quum tamen minime sint: quasi οἰόνους, commodissimo quidem vocabulo." Mitto alia: unde sentiri poterit, quam incertas, in hac quidem eruditionis parte, regulas adhibuerint vel ipsi acutissimi philosophi Græcorum. Verum vocis etymologiam, post Caninium, reseravit T. H. his verbis." Culturam vini, vitiumque, ex Oriente ad Græcos pervenisse, vel nomen ipsum οἶνος indicat. A יין enim factum οἶνος fuit: quo nomine Bacchum quoque ipsum significari, testis est Hesychius. Nam οἶνος, veteri quidem in lingua Græca, nihil aliud est, quam Latin. œnus, œnus, unus: quemadmodum ποινὴ pœna, punio. Inde est οἰνίζειν et οἰνᾶν, ab Hesychio expositum, μονάζειν: qua de re docuit Salmasius ad Vopiscum, p. 472." &c. Vide et Hesychium in voce οἴνη, et ibidem Albertium. Ceterum, etsi τὸ οἶνος satis prodat originem suam ex Orientali lingua, componi tamen nonnihil commodius poterit cum Arab. وين quam cum Hebr. יין: nisi statuere malis, Hebræos veteres etiam, per ו initiale, וין, sive וין, dixisse, quod facile equidem crediderim. Ejusdem quoque originis esse Teutonicum *wein*, s. *wijn*, satis apparet: videturque ex Oriente, per Græciam Latiumque, ad Gallos Germanosque delatum. Conf. porro Voss. in Etymol. Dawes. Misc. Crit. p. 155. et Burgess. p. 519. E. S.]

Οἶος solus. Convenire videtur cum οἷος qualis: quod ab ὃς repetendum.

Οἷος qualis. Vide in οἶος. [Hactenus præceptor noster eruditissimus; cui quod, de voce οἶος, prorsus adsentiri nequeam, ægre fero. Facile equidem largior, τὸ οἷος qualis produci potuisse ab οἷ, Dativo antiquo Pronominis relativi ὃς qui: quod quidem οἷ, sive ὅοι, deinde contractum est in ᾧ. Ita enim et ipsum Latinorum qualis productum esse ex pronomine qua, verissime suspicatus fuit Vossius, in Etymologico. Sed alterum οἶος solus diversæ nonnihil videtur esse indolis. Verba fuerunt cognata ἔω, ἴω, ὄω, et ὕω.—His similia sunt ἐμὶ, ἰμὶ, ὄμι, ὕμι: conveniuntque in eandem originem omnes formæ verbi Latini substantivi sum. Ab ὕμι, nempe est sumi, sum: ab ἔω vel ἔμι, habemus es, pro esi, est, pro esti: ab ἰμὶ simi, sim, sis, sit: ab ὄω foo, foro, forem &c. Jam vero ab eodem hoc ὄω, vel ὄμι, videtur esse ὄς, sive, cum adspiratione, ὅς: quod ipsum ὃς adhibitum est pro Pronomine relativo, unde Dativ. οἷ, et inde οἷος. Porro ab ἔω, vel ἐέω, forma productiori, et conveniente cum εἰμὶ) in Futuro ἐέσω, factum est ἔις, vel ἕις contracte εἷς, unus. Atque hoc ipsum Lat. unus est ab ὕω, cognata forma alteri ἔω, unde ἐέω, ἔεμι, εἶμι, et deinceps, ἔις, ἕις, εἷς. Ab ὄω similiter factum est ὀΐω, contracte οἴω: et hinc denique οἶος. Ex quibus jam satis constabit, ni fallor, Lat. unus et Græcum οἶος, ex eadem descendisse origine, adeoque formas sibi invicem esse cognatas; οἶος quidem ab ὄω, ὀΐω: unus vero ab ὕω, unde ὕνω, ὕνος, unus. Confer præterea, quæ vir summus T. H. supra dedit in οἶνος vinum. E. S.]

Ὄϊς, ovis. Forte ab ὄω, vel οἴω porto, gesto. [Accuratissime de hac voce egit H. Stephanus, in Thes. t. 2. col. 1249. 1250. Derivatio cel. Lennepii à verbo οἴω simplicissima est. Ab οἴω enim, s. ὀΐω, est Fut. ὀΐσω, vel οἴσω, et hinc dissyllabum ὄϊς, vel monosyllabum, contractum, οἶς. Ab ὄϊς porro, cum digammate Æolico, descendit ὄϝις, Latinum ovis. At ratio significationis hactenus nonnihil est ambigua: sitne οἶς ab οἴω porto, gesto, ita dicta, quod lanam gestet, an potius ab οἴω duco, ago? Posterius mihi placet, salva summi præceptoris sententia, si eam forte probaveris. Sane alterum πρόβατον ovis (ut vir doctiss. Reiskius fortasse adnotavit in Lexico Hedericiano) "ex eo sic dictum, quod à pastore agitur, προβαίνει antecedit eum, et προβατεύεται, ab eo ad lente procedendum adigitur" &c. Neque alia ratio videtur esse nostri ὄϊς. E. S.]

Οἶστρος œstrus, tabanus, asilus. Ab οἴω fero: ut pp. sit id quo feratur aliquid et instigetur. [Οἶστρος ab Etymologo similiter declaratur, τὸ θηρίδιον, τὸ ἐγχρίπτον τοῖς βουσὶ, καὶ δάκνον· ἀπὸ τοῦ οἴω, τουτέστι φέρω· ὁρμῇ γὰρ φέρεται· Plura dabit H. Stephan. Thes. t. 2. col. 1254. Quum nomina in τρον significent instrumentum, quo quid perficitur, Vide ad Analog. p. 154. facile hinc apparet, οἶστρον pp. esse instrumentum agitandi: verissimamque adeo esse hanc vocis derivationem. Vide etiam Eustath. p. 1161. 28. 1648. 44. 1928. 16. viros doctos ad Hesych. in voce, et cel. Lennepii Observ. de voce οἰστρᾶν, ad Phalar. p. 36. 2. E. S.]

Οἶτος ærumna. Ab οἴω, unde quoque οἴμη via (de quo

supra) pp. notat exitium. [Horus apud Etymologum, col. 619. 26. repetit ab οἶ sive οἴμοι, στεναγμοῦ ἐπιῤῥήματος; unde nostrum οἶτος pp. notat θρῆνον, μόρον, θάνατον. Plura dabit Hesychius, t. 2. col. 735. nostrum οἶτον, inter alia, reddens ὁρμίσκον, i. e. monile; pp. pendulum, et huc illuc movere solitum (ab ὅρμος, unde et ὁρμάω, ex stirpe ὅρω vel ὄρω) quæ quidem glossa simul facile demonstrat, stirpem esse οἴω fero, unde οἶτος, ex οἶμαι, pro ἔοιμαι, tertia Præter. perf. passivi: ex cujus prima persona οἶμος, et οἴμη descenderunt. E. S.]

Οἰφέω coëo. Stirps incerta. [Hesychii glossa, t. 2. col. 735. verbum οἰφεῖν per ὀχεύειν reddens, satis demonstrare videtur hujus significationis originem: nempe ab ὄω, sive οἴω fero, e qua stirpe non tantum οἴγω, οἴχω, οἴχομαι, sed etiam ὄγω, ὄχω, ὀχεύω, et οἴϝω, οἴφω, οἰφέω, commodissime repetieris. Hoc pacto οἰφέω, pp. fuerit moveo me, pecul. inequitando, quod Græcis, cognata forma, est ὀχεύειν, ut ipsa fœmina dicitur ὀχεύεσθαι. Confirmare videtur nostram derivationem Proverbium vetus Græcorum, apud Suidam aliosque exstans, Ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ (ita enim ibidem legendum esse pro ὑφεῖ, voce nihili, dudum docuit Kusterus) h. e. optime claudus subit, pp. vehementissime movet se, vel inequitat claudus; oxymoro in hoc captato, quod nequam iste, etsi claudus sit, optime tamen &c. Vide etiam infra in Οἴχομαι. E. S.]

Οἴχομαι abeo. Ab ὄχομαι, quod ab ὄχω, cui vicina ἔκω &c. [Οἴχομαι est ab οἴχω, hoc vero idem pp. quod οἴω fero. Οἴχειν τινὰ investigare aliquem: sed Medium οἴχομαι, pp. impello me ipsum ad eundum. Οἴχεσθαι vero plerumque in deteriorem partem sumitur. Sic τὰ καλὰ οἴχεται res bonæ abierunt; οἴχεσθαι εἰς τοὺς κόρακας ire in malam rem; οἴχου abi in rem malam. T. H.] [Stirps igitur est ὄω, cognata alteri ἔω, unde ἔρω, ἔλω, ἔρχω, ἔλθω &c. Ab ὄω vero οἴω, οἴχω &c. Proprietas verbi facile sentietur ex illo Hom. Il. Η. 460. Ξ. 311. &c. ubi οἴχωμαι pp. est conferam me, vel contulero me. E. S.]

Οἴω puto. Ab ὄω, quod convenit cum ἄω, ἔω, ἴω, mitto, eo, fero, quæ propria est verbi notio. [Proprietatem verbi esse in ferendo, (quod ultimo loco statuit cel. Lennepius) accurate explicat T. H. his verbis: "Ὀΐω, apud Homerum, solutum est ex οἴω. Cujus quidem Activum, in prosa oratione, plane exolevit: apud Poëtas vero frequenter occurrit οἴω, pro Medio οἴομαι. Itaque Active positum subintellectum habet nomen νῷ: ut sit pp. mente fero, quod Græci alias plene dicunt φέρειν ἐν νῷ. Sed Medium οἴομαι pp. est mecum fero, i. e. cogito" &c. Ceterum, pro οἴομαι, contracte dicitur οἶμαι, sed in Participio dicitur οἰόμενος, nunquam contracte οἴμενος, nisi apud solos poëtas. Ab οἴομαι tamen, eo usu, non derivatur οἴσομαι (hoc enim significat feram, pertinetque ad usum verbi φέρω) sed usurpatur οἰήσομαι, quod pp. est ab οἰέω. Ab οἰήσομαι hocce, in Aoristo Medio, pp. formari debuerat ᾠησάμην: sed sæpe fit in lingua Græca, ut, in vicem Aorist. 1. Medii, succedat Aoristus 1. Passivus. Itaque pro ᾠησάμην (quod non usurpatur, nisi rarissime in Tragicis) dicitur ᾠήθην.—De notione ferendi, in verbo οἴω, in usu proprie manserunt οἰστὸς latus, emissus, et Substantivum trisyllabum ὀϊστὸς sagitta: porro Futurum οἴσω (verbo φέρω, ut diximus, tributum) et οἰστέον ferendum est, itidemque οἰστικὸς impetu propulsus, seu vim continuandi motum habens."

Οἰωνὸς avis. Ut ab υἱὸς filius, est υἱωνὸς, sic ab οἶος solus, οἰωνὸς, qui solus vagatur, avis solitarie volans. ["Quemadmodum κοινωνὸς à κοινὸς &c. sic. οἰωνὸς ab οἶος solus, pp. significat solitarius, diciturque pp. de avibus solitariis, et, ut Græci dicunt, σαρκοφάγοις carnivoris, ut sunt vultures et corvi. Præterea, quoniam ex vulturibus omina captabant, hinc factum est, ut οἰωνοὶ aves auspicatoriæ vocarentur. Præclara est Hectoris apud Homerum sententia, Il. Μ. 243. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης Unum omnium omen est optimum, laborantem et infestatam patriam fortiter defendere et tueri. T. H.] [Conf. etiam Etymolog. M. in voce, col. 619. 39. E. S.]

Ὀκλάζω in genua procumbo. Pro κλάζω, à κλάω frango &c. [Etymolog. Ἐκ τοῦ κλῶ, κλάσω, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα κλᾶς· καὶ Δωρικῶς, κλὰξ, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀκλάξ· ὡς ὀδάξ· καὶ ὀκλάζει, χωλεύει, ἐπὶ γόνυ κάμπτεται. Eadem fere quoque habet Eustathius, p. 650. 47. 931. 62. 1208. 14. Vocalem ο multis vocibus præfixam esse, docuit etiam cel. Lennepius, Analog. p. 205. ubi lege, quæ pluribus, de nostro ὀκλάζειν, admonuit. E. S.]

Ὄκνος pigritia. Nescio, an sit pro ὄκινος, et hoc ab ὄκω, cui vicinum ἵκω venio? Eadem fere ratio est Latini cesso, à κίω. [Paullo aliter Etymologus, col. 620. 51. Ὄκνος, ἡ ἀκινησία, τὸ πάθος, οἱονεὶ ἀκινός τις ὤν· συγκοπῇ, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, ὄκνος. Idem etymon suadet observatio Eustathii, p. 611. 8. ὄκνον dictam videri τὴν μετὰ κάματον ἀργίαν, lassitudinem pigritiamve post labores. Quæ quidem observatio si vera sit, nihil fortasse impediet, quo minus statuamus, stirpem esse κίω, unde κίνω, κινὸς, ἄκινος, et, obscurius pronuntiatum, ὄκινος, ὄκνος. Vide cel. Lennep. in voce sequenti. E. S.]

Ὀκρίβας pulpitum. Ab ὄκρις (quod cum ἄκρις componendum) et βάς. ["Ὀκρίβας in scena locus erat elatior, unde actores fabulas recitabant. Idem et λογεῖον dicebatur: in qua voce vide Etymologum. Usus est ὀκρίβαντι Philostratus, de vita Apollon. Thyan. p. 245." T. H.] [Conff. omnino viri docti ad Hesych. et H. Stephan. in Append. col. 1531. E. S.]

Ὄλβος opes. Est ab ὅλος repetendum: quod ab ὅλω, cui vicinum ἄλω, de quo supra. [Præiverat Etymologus, col. 621. 24. τὸ ὄλβος, παρὰ τὸ ὅλος, πλεονασμῷ τοῦ β, ὄλβος. Quæ deinde addit, vix operæ est recensere. Si verum est etymon, ὄλβος pp. fuerit accumulatio, sive coacervatio, in primis frumenti, frugumve; adeoque divitias rurales vox hæc notare debuerit. Conf. dicta ad vocem Ἄλφα, supra. Opem fert observatio Eustathii, p. 1364. 10. 1558. 53. ὄλβον pp. esse τὴν τῶν ἀγρῶν κτῆσιν, sive ἐκ τῶν ἀγρῶν περιουσίαν, κ. τ. λ. E. S.]

Ὄλεθρος pernicies &c. A verbo ὄλλυμι perdo derivatum ὄλεθρος significat perniciem. Tum autem observandum, idem dici de homine pernicioso. Attica elegantia, est, quando nomina, quibus malum aliquod, sive pœna, significatur, de hominibus ponuntur, isto malo vel pœna dignis. Ita locus Athenis erat, in quem dejici sontes solebant, quem βάραθρον dixerunt. Inde autem homo dignus barathro, βάραθρον interdum vocatus. Similia sunt, in comœdiis Plauti Terentiique, crux, patibulum, furca &c. de homine cruce, patibulo, furca, digno. Ab hoc genus nostrum quoque ὄλεθρος referendum est.

Ὀλέω verbum inusitatum: quod olim tamen exstitisse, ex Futuro ὀλέσω, et Præter. perfecto ὤλεκα, colligit cel. Lennep. Analog. p. 7. [Videri possit lingua Lat. hoc ipsum verbum oleo servasse: quippe quæ, magna in amplitudine, habet oleo, olui, olere, cum compositis adoleo, oboleo, redoleo, suboleo. Sed incertum adhuc est, utrum Lat. olere, quatenus idem notat quod odorem spirare, productior forma sit, ex Græco ὄλω, derivata; an vero Latini oleo dixerint pro odeo, literis d et l inter se permutatis? Vide supra in ὄδω. Hoc loco quæri potest an Latinis fuerit geminum verbum oleo, quorum alterum notarit odorem exspiro, alterum cresco, incresco: unde olesco, adolesco, adolescens, adultus, coadolesco &c. Mihi quidem necdum liquet: etsi illuc propendeam, ut existimaverim olo, oleo, olesco &c. idem pp. fuisse, quod volvo: quod ipsum volvo, præmisso utrique syllabæ digammate Æolico, factum est ex ὄλω, ϝόλϝω &c. a notione volvendi autem esse cum eam crescendi sive mole increscendi, ut v. gr. globus nivis volvendo solet augeri, tum eam fumum exhalandi et adolendi, quatenus nidor rerum exhalantium fragantiumque, fumi instar, volvi et adscendere soleat. Nisi forte malueris, ab adscendendi hac notione illam esse increscendi, ut in voce adolescens sentiri poterit: quemadmodum et nos Belgæ etiam dicimus *een opgeschoten jonge*. Sed plura de his fortasse alibi. Conf. porro infra in ὄλλυμι. E. S.]

Ὀλίγος paucus. Forte pro λίγος, à λίω, unde λιτὸς tenuis. [Hoc pacto vocalis ο ab initio erit præmissa, ut in ὀκλάζω, aliisque. Ceterum pro ὀλίγος, lingua Tarentinorum, dici ὀλίος, ex Lexico veteri suo, annotavit H. Stephan. Thes. t. 2. col. 1271. quem vide, et conf. Etymol. col. 621. 51. E. S.]

Ὄλισβος ab ὀλίω volvo. [Ὄλισβος, i. e. σκύτινον αἰδοῖον. Vide Stephan. in Append. Plura addere non licet. E. S.]

Ὄλισθος lapsus. Ab ὀλίω, quod ab ὄλω volvo. Hoc autem vicinum verbo ἴλω &c. ["Existimatur pp. dici (inquit Stephanus in App. col. 1681.) de lapsu, qualis in lubrico contingere loco solet." Est autem ὄλισθος manifeste ductum à verbo ὀλίσθω, unde superest ὄλισθε lubrico motu excidebat, de Ajace positum, Il. Ψ. 744. Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε, κ. τ. λ. quod Belgice sic reddi possit *Tæn rolde Ajax te midden van Zijnen loop*. Vide et Il. Τ. 470. Ab ὄλισθος autem est ὀλισθέω &c. Conf. etiam de hoc verbo Schultens. Comm. ad Prov. Salom. p. 95. 246. E. S.]

Ὄλλυμι perdo, proprie volvendo, præcipitando ab ὀλλύω, ὄλλω, ὄλω, unde Lat. volvo. [Conf. dicta ad ὀλέω. Futurum, verbo ὄλλυμι tributum, ὀλέσω manifeste est ab isto ὀλέω. De Latinorum voce olla ambigi potest, sitne ab eadem stirpe ὄλω, per reduplicationem mediæ literæ, ὄλλω, unde dein ὄλλος, ὄλλη, ὄλλον, pp. id quod volvitur vel volvi potest; qua lege olla dicta fuerit à forma rotunda et quasi volubili: an vero olla sit pro ola, hoc vero, obscuriuscule pronuntiatum, pro aula. Vide loca veterum apud Voss. in Etymologico. Sed res eodem redibit, dum observes stirpem ἄλω, unde αὔλω, αὖλος, aula, et ὄλω, unde ὄλλος &c. cognata verba fuisse. Vide et infra statim in ὅλμος. E. S.]

Ὅλμος mortarium. Ab ὄλω volvo. [Ὅλμος pp. est quodvis corpus, vel cylindri tereti figura, vel orbiculari dimidiata, quæ ad sphæram dissectam proxime accedit. Hinc pilæ s. mortaria ὅλμοι, et, apud Athenæum, l. 10. p. 494. non dissimilis formæ poculorum genus. Istiusmodi operculum, tripodi [Apollinis Delphici] impositum (quale in numis, veteribusque monumentis, sæpe conspicitur, cui Pythia, vaticinandi facultatem acceptura, insidebat, Pollux l. 10. 81. ad Aristoph. Plut. vs. 9.) cortinam, à similitudine, dixere Latini: quæ pp. lebes est tinguendæ lanæ, qua descripsimus, figura" &c. T. H.] [Ad propriam volvendi notionem magis illustrandam facere potest locus, Il. Λ. 147. Ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου, i. e. projecit volvendum per turbam. Conf. omnino H. Stephani Append. c. 1533. 1534. et viros doctos, laudatos ab Albert. Hesych. in voce, t. 2. c. 743. E. S.]

Ὀλολύζω Ululo. A sono factum ὀλύζω, vel λύζω: quocum hoc componendum. [Conf. H. Steph. App. c. 1534.]

[Ὀλοὸς perniciosus, exitiosus. Est ab obsoleto ὀλέω, cui vicinum ὀλύω, unde, litera λ reduplicata, ὀλλύω, s. ὄλλυμι, itemque ὀλέω: de quo vide supra. A notione volvendi autem ὀλοὸς pp. videtur esse, quod colligat rapiatque, quasi involvendo, et consumendo. Quo adspectu ὀλοὸν πῦρ positum est à Poëta, Il. Ν. 629. Ο. 605. cui etiam tributæ procellæ, Od. Μ. 68. Porro ὀλοὸς πολεμὸς, Il. Γ. 133. de luctu itidem cuncta involvente, Il. Ψ. 10. de ventis, Od. Ι. 82. Μ. 425. Denique ὀλοοίτροχος, vulgo lapis cursu perniciosus, potius κυλινδρικὸν σχῆμα habens, ut recte Democritus interpretatur, apud Etymologum. Virgilius, egregie expressit, Æn. 12. 684. Ac veluti montis saxum de vertice præceps Cum ruit &c. sylvas, armenta, virosque involvens secum. Plura dabunt Alberti ad Hesych. t. 2. c. 745. H. Steph. Thes. t. 3. c. 1668. et Ill. Villoisonius, ad Apollon. Lex. p. 597. Ejusdem formæ altera vox, apud Hesychium, est ὀλοοίτροπα. Ni vehementer fallor, eadem compositione, sed contractiore forma, ὀλοόφρων dixerunt veteres, pro ὀλοοίφρων, quod recentiores scripsissent ὀλοόφρων: sed vocalis ο, ex antiqua scribenda ratione, hac in voce supermansit. Vide Il. Β. 723. Ο. 630. Ρ. 21. &c. Itaque opus non erat, ut, mutato spiritu, viri docti, pro ὀλοόφρων legerent ὁλοόφρων. E. S.]

Ὀλόπτω vello, decortico: quod cum λέπω componendum. [Sane apud Hesychium ὀλόπτειν exponitur λεπίζειν, τίλλειν &c. Vide H. Steph. App. col. 1535. Qua propter maxime verisimile est, vocalem ο ab initio præfixam esse verbo λόπτω, hoc autem cognatum fuisse alteri obsoleto λέπτω, unde λεπτός. Conf. Analog. Lennep. p. 205. E. S.]

Ὅλος totus. Ab ὄλω volvo. [Ad amussim respondet etymologia vocis כל, sive كل omnis s. totus, apud Orientales: etsi stirpes ipsæ, ὄλω, et כלל, toto cœlo sunt diversæ. Conf. כלל in Lexico nostro Hebraico, et كل in Willmeti Lex. Ar. p. 645. 646. —— Cl. L. Bos, in Exercitat. Philol. p. 65. jam docuerat, Lat. vocem sollennis esse à sollo, quod totum significet. Vide porro observationes Vossii in Etymol. voce solus: ex quibus satis superque constabit, ipsum hoc Lat. solus, præmisso s. factum esse ex Gr. ὅλος. Itaque ὅλος pp. est convolutus. Ceterum origo eadem est quoque vocis οὖλος, quæ primariam illam notionem magis habet conspicuam: uti apparebit ex locis vett. excitatis ab H. Steph. Thes. t. 2. 1285. 1286. Ab eodem ὅλος, solus, esse quoque Lat. solidus, adnotavit vir doctissimus in Lexico Hedericiano. E. S.]

Ὀλοφύρομαι lamentor, ejulo, ploro. Factum à sono. [Etymologus, col. 622. 33. existimabat, verbum pp. valere μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν. Quam addit, derivatio παρὰ τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτὸν, ea valde est suspecta. Vide tamen Eustath. p. 696. 18. 876. 39. 1652. 44. 55. 1660. 9. 1925. 38. E. S.]

[Ὅμαδος tumultus. Apollonius reddidit θόρυβος. παρὰ τὸ ὁμοῦ αὐδᾷν. Ex qua glossa Hesychius (qui plures habet) corrigi leviter potest. Vox enim αὐδᾷν in fine glossarum Hesychii videtur excidisse. —— Eandem compositionem vocis ὅμαδος, ex ὁμοῦ et αὐδᾷν, præbent Etymologus, Eustathius, Photius: videturque ei nonnihil favere locus Poëtæ, Il. Β. 96—98. Verius tamen dixeris, ὅμαδον vocem esse compositam ex ὁμὸς, et ἄδω constipo, aut fortasse formam esse productiorem, ab ὁμὰς, quod ab obsoleto ὁμάω: hoc vero ab ὁμὰ, fœminina forma Adjectivæ vocis ὁμὸς, unde ὁμοῦ. Terminatio in δος persæpe mere servilis est, ab ipsa stipe vocabulorum probe secernenda. Conf. Etymol. M. col. 701. 46. ubi præbentur πάρδος, ῥάβδος, κ. τ. λ. et inspice Il. Η. 307. Κ. 17. &c. Sane βίβλων ὅμαδος (quod ex Platone laudavit H. Stephanus, Th. t. 2. c. 1300.) vix videtur dici potuisse, si ὅμαδος vox esset ab ὁμοῦ αὐδᾷν repetenda. E. S.]

Ὁμαλὸς planus, æqualis. Ab ὁμὸς, unde ὁμοῦ: quod vide. [Stirps haud dubie est ὄω, unde οἴω, fero: de quo verbo vide dicta T. H. Ab ὄω igitur ὁμὸς, ὁμὴ, ὁμὸν (sive adspiratum ὁμὸν) fortasse pp. est, quod fertur, vel sustentatur, pecul. æqualiter, neque in hanc, nec in illam partem, inclinatum. Ab ὁμὴ, sive ὁμὰ, fœminina forma, factum ὁμαλὸς æqualis, similis: quod ipsum quoque Lat. similis forte ab ὁμαλὸς repetendum esse, docuit Vossius, in Etymologico. Hoc vero etsi nondum ita planum videatur, tamen satis apparet, vicinas formas fuisse Gr. ὁμαλὸς, et similis Latinorum. Neque repugnat terminatio in is, quum et Græci dixerint ὁμαλὴς, —— έος, à cujus Dativo Sing. repetendum est verbum derivatum ὁμαλίζειν. —— Ceterum huic adjectivo ὁμαλὸς, s. ὁμαλὴς, æqualis, planus, opponitur alterum ἀνώμαλος, sive ἀνωμαλὴς, pp. non planus, s. inæqualis: ex quo factum est, ut anomalia etiam à Latinis Grammaticis diceretur "inæqualitas declinationum, vel conjugationum, quæ consuetudinem sequitur: et anomala nomina, aut verba vocarentur, quæ aliqua ratione à norma declinationum, vel conjugationum aberrant; cui Analogia contraria est. Varro vocem anomalia modo Græce usurpat, sæpius Latine" &c. Hæc Forcellinus in

Thes. L. L. in voce, anomalia: ubi deinceps Varronis verba adscripsit. E. S.]

Ὁμαρτῇ simul. Compositum est ex ὁμοῦ, et ἀρτῇ, quod ab ἀρτέω necto, cui vicinum alterum ἀρτάω. Utrumque ab ἀρτός. Stirps ἄρω necto. [Aristarchus, (uti ex Eustathio adnotavit H. Steph. App. c. 1537. 1538.) apocopatam vocem esse, censebat ex ὁμαρτήδην, ideoque oxytonws scribendum esse ὁμαρτῆ. Plura dabit Appendix H. Stephani, l. c. Si comparaveris voces ὅμασπις, ὁμαυλία, similesque, compositas haud dubie cum Adjectivo nomine ὁμὸς, ὴ, ὸν, vix dubitandum videbitur, quin eadem compositio, in voce ὁμαρτῆ, sive ὁμαρτῇ, cum Iota subscripto (ut alii scribunt) sit admissa. Codices nonnulli, sine contractione, exhibent ὁμάρτει: quæ scriptio, veteris orthographiæ forsitan index, monstrare possit, compositionem factam esse ex ὁμοῦ et ἄρτει: ut pp. vox nostra valeat æquali nexu s. serie. Ἄρτος enim, ex origine sua, consertum, nexumve notat: unde ἄρτος, Substantive, est nexus, series. Vide dicta in ἄρτι, et in ἄρτος. Confer jam loca poëtæ, Il. E. 656. Σ. 571. Φ. 162. Od. X. 81. Porro ab ὁμάρτει, sive ὁμαρτῇ nostro, ortum est verbum ὁμαρτέω pp. æquali serie cum altero incedo, adeoque comes sum ipsi, Il. Ω. 438. Od. N. 87. Φ. 188. Etiam, in forma Media, ὁμαρτήσαντο pp. æquali serie se adjunxerunt alteri, id est, ipsum simul adsecuti sunt, Il. M. 400. Ex qua forma explicandum quoque esse contractum ὁμαρτήτην, pro ὁμαρτησάτην, Il. N. 584. admonuit Eustathius, p. 947. 55. E. S.]

Ὄμβρος imber. Pro ὄβρος, cujus stirps convenire videtur cum ea verbi βρύω: de quo supra. [Complures hujus vocabuli derivationes dedit Etymol. M. col. 623. 31. quarum postrema hæc proxime ad verum videtur accedere: "ἢ ἀπὸ τοῦ βαρὸς, βρὸς, καὶ ὄμβρος, ὁ βαρέως φερόμενος." Quodsi enim βρύω, pp. gravis sum pecul. aquæ copia, sit pro βαρύω, (quod a βάρω) facile apparet, à βάρω factum βάρος, βρὸς, ὄβρος, ὄμβρος, dare potuisse. Ubi præmissa vocalis ο vim quandam intensivam videtur habuisse. Conf. Analog. Gr. p. 205. et vocem productiorem ὄμβριμος, quam alii scribunt ὄβριμος, impetuosus, vehemens, pp. admodum gravis, sive gravi mole incumbens, ut sentiri potest ex illo Hesiodi, Ἔργ. vs. 145. "tertium hominum genus, χάλκειον — ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὈΜΒΡΙΜΟΝ." Ceterum Lat. imber et Gr. ὄμβρος, eandem esse vocem, dudum observavit Vossius: quod tanto facilius intelligetur verum esse, si statuere liceat, ὄμβρος pp. dictum esse pro ὄμβαρος, s. ὄμβερος, quo pacto terminatio ος tantum, per apocopen, resecta fuerit. E. S.]

Ὅμηρος obses. Forte ex ὁμοῦ et ἦρος, quod ab ἄρω necto. [Confirmat hanc derivationem glossa Hesychii: ὁμηρεῖν, ὁμοῦ ἁρμόσθαι, et altera ὁμήρει· ἐγγυᾶται, ἀκολουθεῖ, q. d. adjungit sese comitem alteri. Unde ὅμηρος qui alteri comes fiat è bello, apud ipsum obsidis instar mansurus. Plura attulit Albert. ad Hesych. t. 1. col. 750. voce ὅμηρα, et seqq. Vide omnino Eustath. p. 4. 33. 1809. 26. et confer dicta in Ἄρς, ss. et ὁμαρτῇ. —— Ceterum ab eodem ὅμηρος nomen videtur esse Homeri, poëtæ Græcorum omnium facile principis, sive quod aliquando ὅμηρος, (id est, obses) fuerit, sive quod nomen illud, quemadmodum Belgicum *Gijzelaar*, acceperit vim nominis proprii. —— Fuerunt etiam inter recentiores eruditos, qui repeterent nomen Homeri ab Hebr. אָמַר, dixit carmen: ut אימר (pp. dicens carmina) per excellentiam, vocatus sit vates ille longe præstantissimus. Quod si Arabicæ dialecti divitias iidem Etymologi nostri adhibuissent, aptius aliquanto contulissent vocem Ar. هـامر *hoomeer*, pp. fundens carmina: in qua quidem derivatione illud commodius accideret, quod adspiratio sit ab initio. —— Sed minime placet derivatio nominis proprii Græcorum è fonte Arabico, aut Hebræo. Est lingua Græca toto cœlo ab Orientalibus nostris diversa: ut mirandum sit, viros eruditissimos, hac literarum luce, talibus delectari posse. E. S.]

Ὅμιλος turba. Ex ὁμοῦ, et ἴλος turba: de quo supra. [Conf. in Ἴλλος. "Ὅμιλος compositum ex ὁμὸς, et ἴλος, vel ἴλη, quod ab ἴλω, vel ἴλλω, volvo, convolvo. Jam globus ponitur apud Latinos pro multitudine. Eadem ratione ἴλη apud Græcos multitudinem et turmam notat. Sic in re Militari, αἱ ἶλαι τῶν ἱππέων sunt equitum turmæ. Hinc igitur Adject. ὅμιλος pp. est simul convolutus et congregatus: ὅμιλος autem, Substantive positum, notat turmam hominum inter se convolutam, à quibus sermo habetur. —— Ergo ὁμιλεῖν est una inter se sermonem habere, ὁμιλεῖν τινὶ cum aliquo conversari. —— Ὁμιλία autem pp. est conversatio familiaris —— sed hæ locutiones latius extenduntur: nam ipsi sermones, qui publice habentur, dicuntur ὁμιλίαι" &c. T. H.] [Conf. eruditiss. W. H. Nanningæ Animadv. Philol. ad quædam V. T. loca. p. 3. E. S.]

Ὀμιχέω mingo. Pro μιχέω, quod à μίγω, unde Lat. mingo &c. et Græc. μίσγω misceo: de quo supra. [Conf. dicta in μοιχός. Lat. meio eandem originem habet, dictum fortasse pro mego, tanquam vicina forma alteri μίγω. E. S.]

Ὄμνυμι juro. Nescio an sit ab ὄω, unde οἴω. [Verisimilis admodum hæc est etymologia. Nimirum ὄω pp. significat fero, tollo. Jurantes manum tollebant ad cœlum: unde notissimum illud Deut. 32. 40. אשא אל שמים ידי, à Græcis LXX. sic redditum, ὅτι ἀρῶ εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν χεῖρά μου, καὶ ὀμοῦμαι. Plura dabunt scriptores Antiquarii. Datam originem satis confirmant tempora obliqua, huic verbo vulgo tributa, Futurum ὀμόσω, Perfectum ὀμώμοκα &c. quippe quæ manifesto ducta sunt ab ὀμόω, vel reduplicata hujus forma ὀμομόω. Ὀμόω autem tam clare ostendit stirpem ὄω, ut dubitandi ansa non sit relicta. Nescio tamen, an proxime sit ab ὄμω, quod i. q. ἄμω necto: ut ὄμνυμι pp. sit adstringo me jurejurando. Conf. ὅρκον ὃν ὤμοσε. Luc. 1. 73. E. S.]

Ὀμόργνυμι abstergo, vel, pp. magis, imprimo. Est enim pro μόργνυμι, quod à μέργω. Vide in ἀμέργω.

Ὁμὸς similis, par. Componendum est, cum ἅμα: de quo supra. [Occasione vocis ὁμόνεκρος, alio loco, cel. Lennep. hæc habet: "Observari potest regula generalis, in compositione nominum: ea plerumque oriri à Genitivis nominum, cum alio nomine compositis, ita ut litera subjunctiva Diphthongi, quæ est in Genitivo, abjiciatur. Itaque ex Genitivo λόγου, et nomine ποιὸς, abjecto υ, fit λογοποιός: atque ita, in nostro, ex ὁμοῦ et νεκρὸς fit ὁμόνεκρος, notans eum, qui una cum aliis mortuus est. Ita ὁμόρροφος, ex ὁμοῦ et ὄροφος tectum, ab ἐρέφω tego, significat contubernalem, sive qui una cum alio sub eodem tecto degit, atque ita in aliis." De ὁμὸς vero vide dicta, sub ὁμαλός. Est autem ὁμοῦ simul pp. Genitivus ejusdem nominis Adjectivi ὁμὸς, per ellipsin positus, pro ἐπὶ ὁμοῦ scil. τόπου: ut docuit Eustathius, p. 1290. 1. Conf. H. Steph. Thes. t. 2. col. 1301. ubi plures præbentur vocis ὁμοῦ usus, ex eadem ellipsi et proprietate nominis ὁμὸς, supra traditæ, exponendi. De ipsa origine vocis vide mox in nomine sequenti. E. S.]

Ὀμφαλὸς umbilicus, ὄμφαξ uva acerba, ὀμφὴ omen, ὄναρ somnium, ὄνειδος probrum, ὄνημι juvo, ὄνθος fimus jumentorum, ὄνομα nomen, ὄνος asinus, rationem originis habent incertam et dubiam. [Hæc vir celeberrimus, temporis angustiis, ut videtur, interclusus, quum ad alia ipsi esset properandum. Nos, ejus disciplinam secuti, nonnihil vocabulis istis immorabimur; atque adeo adferemus quædam, ab ipso Lennepio, alia occasione, pluribus egregie disputata. E. S.]

[Ὀμφαλὸς umbilicus. Dubitare vix licet, quin vox Latina ejusdem sit originis, qua Græca gaudet. Terminatione in λος abjecta, relabimur ad ὄμφας, similemve formam obsoletam: quæ vicina olim fuerit alteri ὀμφὴ, et Lat. umbo, itemque aliis ἄμβη, et ἄμβων. Quid autem verisimilius, si verbum ἄμω et ὄμω invicem contulerimus, quin stirpes eæ significent nectere, connectere: ut ab adnectendo, connectendo, conjungendo, ὄμφαλος et umbilicus denominata sint? Eo enim loco matri adnexus quasi fœtus est. Conf. etiam Belgica *navel*, et *navelstreng*, à simili fortasse origine repetenda. E. S.]

[Ὄμφαξ uva acerba. Difficilis est explicatio etymi, quo hæc vox gaudeat. Etymologus, col. 625. 55. conjiciebat, dictam fuisse, quasi ἀμόφαξ, οἱονεὶ ὠμόφαξ τις ὤν καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ συστολῇ τοῦ ω εἰς ο, ἡ ὠμὴ εἰς τὸ φαγεῖν. Malim equidem ab eodem fonte repetere, unde vocem ὀμφαλὸς derivavimus: nempe à nectendo, sive adnectendo. Uva acerba et immatura arctius adhærere solet racemis: matura sponte decidit. An igitur à nectendo? E. S.]

[Ὀμφὴ omen, pp. vox divina. Dictum censetur, quasi ὀπὴ, ab ἔπω dico. Hoc pacto μ vel ν fuerit inserta, ut in permultis aliis. Favet etymologiæ huic, quod ὀμφὴ etiam de voce quavis alia adhibeatur. Vide H. Steph. Append. col. 1542. Ceteroquin omen Lat. ab ὀμφὴ tam parum est diversum, ut unius originis vox esse videatur; sive ab ὄω fero repetas, quatenus vox sit quæ feratur ad aures, sive magis placeat, esse pro opmen, vel osmen, ab ὄπω, ὄσσω, cognata forma alteri ἔπω. E. S.]

[Ὄναρ somnium. Apud Hesychium definitur φαντασία καθ' ὕπνον. Etymologus, c. 777. 33. vocis stirpem esse docet verbum ἄ (pro ὄω, fortasse, unde ϝέω forem, fore) σημαῖνον τὸ ὑπάρχειν· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄναρ, ὡς θένω, θέναρ. Pergit "ab eodem vocabulo, præfixo ὑπὸ, factum esse ὑπόναρ, et hinc denique ὕπαρ, per transpositionem et apocopen." Audiamus clariss. præceptorem nostrum, de his, alio loco, sic disputantem." Vox poëtis usitata ὄναρ somnium significat, et differt à voce ὕπαρ, hac quidem ratione, ut illud significet somnium falsum vel quodvis vulgare somnium, hoc vero somnium verum, quod Latini dicunt visum, vel visionem. Unde formula proverbialis est οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ, q. d. non somnium, sed visum, et tum adhiberi solet, quando aliquid omnino verum esse significant. Porro ab ὄναρ derivata vox ὄνειρος est, quod passim Græci utuntur pro quovis somnio." Fortasse ὄναρ componendum est cum ὄνημι juvo: unde ὄναρ pp. quod delectet, pecul. in somno, adeoque somnium jucundum, cui nihil tamen veri subsit. Nisi sit ab ὄνω premo, quod dormientem gravet. Conf. voc. seq. E. S.]

[Ὄνειδος probrum, dedecus. Si hanc vocem ejusdem esse originis dixero, atque Latinum nomen honos, honoris, vereor ne stomachum moveam iis, qui primarias vocabulorum notiones alto supercilio despiciunt. Sed negare eosdem vix ausuros putem, nomen antiquum Franco-Gallicum *hony* (quod servatum est in illustri inscriptione *hony soit qui mal y pense*) etsi ipsum quoque probrum, sive dedecus, significet, ab eadem tamen origine repetendum esse, unde fluxit Lat. honos, quod modo diximus: convinceret enim eos statim comparatio verbi Græci ὀνόω, quod vulgo vituperare, carpere, vel simili quodam verbo Latino, reddi solet, quodque certissime eandem poscit etymologiam, quam Latina honor, s. honos. Jam vero detecto cognitoque fonte, unde ὀνόω, ὄνημι, ὄνος, honos, ὄνειδος, *hony* &c. fluxerunt, omnia facili negotio intelligentur. Fons iste haud dubie est verbum ὄω pp. fero, sive ferendo tollo. Inde primum fuit derivatum verbum ὄνω, cognatum alteri ἄνω: de quibus plura diximus in Animadverss. ad Anal. Græc. p. 259—263. Observatis eo loco addendum est, à notione tollendi, attollendi, in ὄνω, et cognatis stirpibus, eam natam videri tollendo congerendi, ingerendi, atque adeo cumulandi, accumulandi: unde ὄνειδος pp. quod ingeritur probrum, sive dedecus, quo alter cumuletur. Rem illustrabunt illa Calidori apud Plautum, in Pseudolo, act. 1. 3. 123. Pseudole, assiste altrinsecus, atque onera hunc maledictis. —— Ingere male multa." Hactenus ille. Jam facilis erit comparatio vocis Gallicæ *hony*. De Lat. honos &c. vide in Animadv. ad. l. c. et conf. infra in ὄνημι, et cel. L. C. V. in ὄνομα. E. S.]

[Ὄνημι, et reduplicatum ὀνίνημι, juvo, prosum. In Medio ὄνημαι, ὄναμαι, et ὀνίναμαι, utilitatem percipio, stirpem habet ὄω, sive ὄνω: de quibus verbis modo diximus in ὄνειδος. Proprie significasse videtur cumulo, accumulo, atque ita augeo aliquem bonis, ipsique prosum. Etiam accumulo s. obruo aliquem ignominia, dedecore &c. Est igitur verbum mediæ virtutis, quod fere respondeat Hebraico גמל in utramque partem similiter adhiberi solito. Vide Etymol. c. 626. 9. E. S.]

[Ὄνθος fimus jumentorum. A congerendo, coacervandoque ducta videtur significatio. Conf. locus, Il. Ψ. 775—781. et dicta ad ὄνημι. E. S.]

[Ὄνομα nomen. "Vocis origo huc usque, et aliis omnibus, et mihi latuerat. Tandem videor illam detexisse. Antiqua forma fuit ὄνυμα, teste Etymologo c. 696. 3. "Ὄνομα, ὄνυμα Αἰολικῶς." Hinc verbum ὀνυμαίνεσθαι, veteri forma, superstes mansit apud Timæum Locrum, p. 545. sæpius à librariis, ut credibile est, obscurata. Secundum constantes formandi canonas ὄνυμα factum est à 1. Præter. pass. verbi veteris ὀνύω. Id quidem verbum in Lexicis non exstat. —— Antiquum verbum ὄνω significavit utilitatem adfero, deinde maximo opere aliquem laudo: qua virtute productam formam ὀνῷν adhibuit Theocritus, Id. 5. 69. Ab ὄνω namque formata sunt ὀνάω, ὀνέω, ὀνίω, ὀνόω, ὀνύω. Jam omnia clarescunt: nam in Lexicis reperiuntur ὀνίσκω, ὄνημι, et ὀνόω, quas, veluti ad eandem stirpem pertinentes, formas optime conjungunt H. Stephanus, et J. Scapula. Ὀνίσκω (uti omnia verba in σκω) formatum est à Futuro ὀνίσω, verbi ὀνίω. Ὄνημι est ab ὀνέω. Ὀνόω exstat. Ὀνύω restituimus ex derivato ὄνυμα, cujus loco pronuntiaverunt in Græcia ὄνομα. Ad significationes autem harum formarum, ope primæ et propriæ, in ordinem naturalem reducendas, major lux requiritur: nam deest idea tertia, secundariarum significationum ligamentum. —— A veteri verbo ὄνω, secundum certam analogiam, olim formatum fuit nomen substantivum primitivum ὄνος neutr. generis. Ab hujus Dativo ὄνει remansit derivatum ὀνειδὸς, quod vulgo significat vituperium, sed etiam, in bonam partem acceptum, laudem notat; eadem fere ratione ac κῦδος laudem significat et superbiam. Sed in hac voce novimus ideam tertiam: nam pp. κῦδος est tumor; in vocabulo in ὀνειδὸς, prima significatione nondum cognita, nexus declarari non potest. Ὀνειδὸς καλὸν profert Eustathius ad Il. A. p. 88. 15. ὀνειδὸς οὐ καλὸν usurpat Sophocles, in Philoct. vs. 478." &c. L. C. V.] [Ideam illam tertiam, in congerendo, accumulando positam fortasse, indicavimus ad vocem ὄνημι: unde sponte jam intelligi poterit, qua ratione ὀνῷν significet maximo opere aliquem laudare; est namque pp. congerere laudes in ipsum, sive laudibus ipsum quasi cumulare et onerare. Adduxit cel. L. C. V. locum Theocriti 5. 69. Addantur ejusdem poëtæ Idyll. 12. 26. 16. 57. Oppositam significationem ignominia, sive contumeliis cumulandi et inquinandi, habes in ὀνόω, Il. P. 399. Od. P. 378. &c. de quo infra suo loco. Tandem, ut finiamus, ὄνομα pp. id est quod accumulatur, additur, imponitur alicui, h. e. nomen. Imponi nomina passim dicuntur: ὄνομα igitur est τὸ impositum. E. S.]

[Ὄνος asinus. Ab onerando dictum animal: nisi malis à ferendo, sustinendo. Latini, diverso nonnihil usu, onus dixerunt ipsam sarcinam, quæ sustinetur: quo fere usu eadem vox ὄνος Græce etiam significat superiorem molæ lapidem, pondere suo prementem &c. Vide Animadv. ad Analog. p. 262. ubi etiam explicatur usus linguæ, in voce Lat. honos, s. honor. E. S.]

[Ὀνόω vitupero, sive potius probris, contumeliis, ac conviciis incesso, ut H. Stephanus observavit, Thes. t. 2. c. 1320. 7. Est vicina forma superioribus ὀνάω, ὀνέω, ὀνίω, ὀνύω: de quibus confer dicta, sub ὄνομα &c. Proprie autem videtur notasse congerere, ingerere convicia in aliquem, atque adeo imponere contumeliam. Vide Il. P. 329. Δ. 539. E. S.]

Ὄνυξ unguis. A νύσσω pungo: de quo supra. [Etymol. c. 626. 41. Ὄνυξ· παρὰ τὸ νύσσω, νύξω, νύξ· καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ο, ὄνυξ· ἢ παρὰ τὸ ἀνοίγω, ἀνοίξω, ἄνοιξ, καὶ ὄνυξ, δι' οὗ ἀνοίγεται ἡ σὰρξ καὶ ἀραιοῦται. Nescio tamen, an repeti rectius possit ab ὀνύω, vicina forma aliis ὀνάω, ὀνόω &c. Quum igitur ὀνόω pp. sit tollendo impono, hinc ὄνυξ videtur dictum fuisse operculum, quod rei alicui imponitur: quo usu in primis adhibitum fuit de operculo conchylii, ut notavit H. Steph. Thes. t. 2. c. 1344. An hinc porro ὄνυξ, pp. operculum digiti, unguis denominatus? E. S.]

Ὀξὺς acutus. Ab ὄκω, quod convenit cum ἄκω. [Vide supra. Ὀξὺς acutum notat. Origo vocis videtur repetenda ab antiquo verbo ἄκω. A et O sæpe, non tantum in linguis Orientalibus, sed et in Græca, permutantur. Idem igitur verbum in origine fuerit ἄκω et ὄκω. Ab hujus Præterito ortum quoque ὠκὺς celer, pp. acutus. Verba δέμω, δάμω et Lat. domo in origine conspirant. Scholiastes Nicandri, p. 48. ἀκμὸς, inquit, dicitur et ὀκμὸς &c. Ponitur autem ὀξὺς acutus pp. de acie, sive acumine gladii vel falcis. Sed uti apud Latinos acer et acutus ad omnia alia transferuntur, quæ penetrant: ita Gr. ὀξὺς in primis ponitur de sensibus, visus acutus et acer ὀξὺς, vox penetrabilis, φωνὴ ὀξεῖα Sophocli in Ajace, vs. 1017. &c. L. C. V.]

Ὀπάζω sequor à tergo. Componendum cum ὄπιν ac ὀπίσω. Originem habet ὄπω, vel ἕπω, unde ἕπομαι sequor. [Itaque ὀπάζω pp. est adnecto, adjungo, ut in illo Poëtæ, Il. Θ. 141. Nunc quidem Saturnius Jupiter τούτῳ κῦδος ὀπάζει, pp. adjungit, id est præbet, quasi sequi eum facit, gloriam: eodem sensu, quo vulgo umbram virtutis gloriam esse, dicimus. In Pass. ὀπάζομαι premor, urgeor: pp. à tergo. Il. Λ. 493. Ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, pp. pressus, instigatus imbre Jovis, ubi Schol. κατεπειγόμενος. E. S.]

Ὀπὴ foramen. Ab ὄπω premo, perforo. [Etymol. Ὀπὴ, κυρίως τόπος τετρημένος, ἀφ' οὗ τις δύναται ὀπήσασθαι, καὶ περιβλέψασθαι. Id. col. 628. 49. Παρὰ τὸ ὄπτω γίνεται ὀπὴ, ὡς κόπτω, κοπή. Denique pecul. de aurium meatibus dici, monet, col. 344. 47. Ex quibus verisimile videri queat, ὀπὴ nostrum convenientiam quandam habere cum ὄκω, ἄκω pungo, pungendo perforo, ut literæ π et κ etiam alibi sæpius permutari solent. Vide in ὄπω. E. S.]

Ὅπη ubi. Ex ὁ et πῆ. de quo ad ποῦ. [Proprie scribi oportere ὅπῃ, cum Iota subscripto, ut in ἄλλῃ, πάντῃ, κρυφῇ, σπουδῇ, εἰκῇ, πῇ, ἁμαρτῇ &c. jam admonuit Etymologus, c. 78. 29. Quodsi jam compares cognatas particulas ὅπου, ὁπότε, ὁπόταν (quæ singula eruditissime exposuit cl. Hoogeveen, Doctr. Part. p. 826. ss.) facile apparebit, hac lege nostrum ὅπῃ pp. esse Dativum antiquum Singularis num. f. g. repetendum ab obsol. ὅπος, cujus Genitivus masc. pp. sit ὅπου, Dativus autem masc. ὅπῳ, sive potius ὅποι (quod ipsum ὅποι, et inde factum ὁποῖος, adhuc superest) unde dein, neglecto Iota, facta ὁπότε, pro ὅποιτε, et hinc rursus ὁπόταν, pro ὁπότε ἄν. Stirps igitur fuerit ὄπω pp. necto, adnecto, adjungo, subjungo: de quo dictum in ὀπάζω. Unde porro ὅπῃ, ὅπου &c. notionem particulæ relativæ acceperunt. Esse autem, ea sermonis lege, quam diximus, formas ὅποι et ὅπῃ easdem pp. particulas, sive potius eosdem casus obliquos Nominis obsol. ὅπος et ὅπη, probat usus earum particularum promiscuus in lingua Græca. Ita e. gr. Il. Ξ. 507. pro ὅπῃ φύγοι, alii Codd. habent ὅποι, et sic, Il. Π. 283. Ceterum rectissime confertur ὅποι cum Lat. quo, et ὅπῃ cum qua. Hæc pp. forent πῷ et πῇ, literis π et κ, sive qu, permutatis. Conf. dicta ad vocem ὀπὴ, et infra in ὁπότερος. E. S.]

Ὄπις ultio. Proprie quasi persecutio, à tergo. Vide ὀπίσω, [et quæ vir doctiss. notavit ad Lex. Hedericianum. Rectissime igitur à Grammaticis quibusdam exponitur ἡ ὄπισθεν ἑπομένη τίσις. Vide H. Stephan. Th. t. 2. c. 1360. Ab Hesychio redditur etiam ἡ φωνή: quod defendunt viri docti, ab Albertio laudati. Nimirum ἕπω pp. est necto, adnecto: unde notio ejus, quod sequatur, ut Lat. sequor esse Gr. ἕπομαι, supra dictum. Sed à notione serendi, conserendi pecul. verba, est altera loquendi, dicendi, in eodem verbo ἕπω. Denique, quod ὄπις nostrum etiam dicatur τὸ αἰδοῖον, facile intelligetur, si contuleris Hebr. זָנָב cauda, item à sequendo dictum. Itaque ὄπις, non dissimili ratione, videtur vocata fuisse cauda, unde significatio τοῦ αἰδοίου, ut in illo Horatii, Caudamque salacem. Conf. et in voce seq. E. S.]

Ὀπίσω retro. Ab ὄπις, unde in compositione ὄπιν [pp. casu Acc. vocis ὄπις] ut κατόπιν à tergo. Ὄπις est ab ὄπω, vel ἕπω, ἕπομαι sequor. [Etymolog. Γίνεται παρὰ τὴν ἐπὶ, ἐπίσω, ὡς παρὰ τὴν ἐξ, ἔξω· καὶ, τροπῇ τοῦ ε, ὀπίσω. Σημαίνει δὲ τὸ μετὰ ταῦτα. Rectius vir doctiss. in Lexico Hederici: "quasi Dativus ab ὄπισος." Nimirum de eodem hoc ὄπισος videntur remansisse Comparativus ὀπίστερος, vel ὀπισότερος, et Superl. ὀπίστατος, pro ὀπισότατος, facta contractione sive syncope. E. S.]

Ὅπλον, et in Plur. ὅπλα arma. Forte contractum est, et à πέλω repetendum. [" Vox ὅπλα notat cujusvis generis instrumenta, ad aliquid parandum apta; unde apud Homerum verbum est antiquum, cujus postea usus obsolevit, ὅπλεσθαι δεῖπνον cœnam apparare, id est ἑτοιμάζεσθαι, ut Scholiastes interpretatur: dein, propria potestate, vocata sunt tam armamenta, quibus naves instruuntur, quam arma, quorum in bello est usus. Omnibus, ad peditem instruendum necessariis, si miles armetur, ὁπλίτης est, illaque dicitur πανοπλία, quam, egregiis orationis figuratæ luminibus ornatam, Christi discipulis, tanquam sacræ militiæ tironibus, circumdedit Paullus ad Ephes. 6. 13. &c. T. H.] [Minus placet hic Etymol. M. " Παρὰ τὸ ὀφέλλω, τὸ αὔξω, ὄφλα καὶ ὅπλα." Haud dubie nostrum ὅπλον pp. nomen Adjectivum est, n. g. cujus form. fœm. ὁπλὴ etiam remansit in ling. Gr. Unde Hesych. ὁπλή· ὄνυξ κτηνοῦς—— ἡ χηλὴ, idemque: ὁπλαὶ, αἱ πυξίδες ἢ ὄνυχες ἵππων, καὶ ἑτέρων κτηνῶν. Unguis quadrupedum vel ungula bisulca &c. Fuit igitur masculina forma olim ὁπλὸς, Adjectivum, cujus Comparativus ὁπλότερος, et Superlat. ὁπλότατος, pro juniore et natu minimo, in usu sermonis, supersunt. Ipsum autem ὁπλὸς videtur contractum ex ὀπελὸς, ductumque esse ab ὀπὸς, cujus fœm. est ὀπὴ, quod supra, suo loco, repetendum esse dixi, fortasse ab ὄπω, cognato alteri ἄκω pungo. Hoc si verum esset, nostrum ὅπλον s. ὅπλα pp. dici potuisset à pungendo, vulnerando: idque confirmari videretur eo, quod ὁπλαὶ pp. dicantur ungues, quasi acuti, s. acumine instructi. Quidnam vero simplicius armorum genus, inter mortales feros, fingi potest unguibus, quibus etiam resectis, acres puellæ Horatio dicuntur?—— Quod autem juniores dicantur ὁπλότεροι, ut in illo Poëtæ, Il. Δ. 324. 325. Od. Φ. 370. &c. vide, an conferendum sit cum ἁπαλὸς, ἁπλὸς, unde ἁπλῶς, ἁπλότερος, &c. permutatis α et ο, ut in aliis haud paucis fieri monuimus. E. S.]

Ὀπὸς succus. Stirps incerta. [" Forte ab ἕπω, ἕψω, coquo, repetendum esse," conjiciebat vir doctiss. in Lex. Hederici. Quæ tamen ὀπὸς non adeo succum excoctum notat, quam potius, " lacteum succum, et qualiscumque liquorem, castratione, terebratione, vel alio quovis vulnere, effluentem," ut H. Stephanus egregie docuit, Thes. t. 2. col. 1373. vel (si malis) Galenus, l. 8. de Simplic. Medic. ab eodem laudatus, cujus verba sunt, ῥίζης γὰρ ἥστινος οὖν, ἢ καυλοῦ, τμηθέντος, ῥέον ἐκ τῆς τομῆς παχὺ καὶ γλίσχρον, ΟΠΟ'Σ ἐστιν· malim equidem, ea de caussa, nostrum ὀπὸς repetere ab ὄπω, cui cognatum ὄκω s. ἄκω, obscurius pronuntiatum, id est pungo, compungo, et compungendo terebro, unde etiam supra repetivimus ὀπὴ foramen. Quid quod ipsum Lat. succus, sive potius sucus (ut veteres scripsisse constat) ab eodem hoc ὀπὸς, s. ὀκὸς, repetendum est: ut conjecisse jam videtur eruditiss. Is. Vossius, ad patris sui Etymol. voce succus. Ceterum ab ὀκὸς (quomodo diximus pronuntiatum videri pro ὀπὸς) eo minus dubitari potest, quin sit Lat. oculus, forma diminutiva, quo certius est, Hesychio indice, Græcos etiam ὄκκον dixisse ὀφθαλμόν. Conf. viros doctos, laudatos Albertio ad Hesych. t. 2. c. 737.—Denique et Lat. opus, operis, ejusdem originis videri possit, nisi forte rectius dixeris, Lat. opus esse ab obsol. ὄπω, quatenus idem est quod ἕπω, necto, adnecto, adjungo, atque adeo opus pp. id dictum, cui quis se adjungat, sive totum applicet: unde etiam notio indigentiæ ac necessitatis repetenda, eadem fere significationis ansa, quæ est in Græco δεῖ à δέω ligo &c. E. S.]

[Ὁπότερος uter, alteruter? et ὁπόστος quotus? Videntur pp. esse formæ Comparativæ ab obsoleto Adject. ὅπος, quod componendum cum ἕπω, ἕπομαι sequor: ut ὁπότερον pp. sit id quod maxime sequi, vel spectare, conveniat. E. S.]

Ὀπτάω asso. Ab ὀπτὸς assus, quod ab ὄπω. Compone ἄπω, ἕπω, ἕψω. [Ὀπτὸς etiam est visus, sive ὅ ἐστιν ἰδεῖν quod videre est, ut exponitur apud Athenæum, l. 8. laudante H. Stephan. t. 2. c. 1382. et apud Hesychium, in voce ὀπτός. —— Origo utriusque significationis eadem est: nempe, à stirpe ὄπω, quod pp. idem atque ὄκω, et ἄκω, pungo, pungendo figo: unde partim transfertur ad acumen visus, res, ante se positas, accurate contemplantis, (qualis usus notissimus est in Hebr. חָזָה, de quo in Lexico nostro Hebr. p. 168.) partim ad transverberationem veruum, quibus infixæ carnes assabantur. Confer, ad posteriorem hanc vim vocis illustrandam, Il. Α. 465. Β. 428. Η. 317. &c. Etiam notio nectendi, connectendi, in ἄκω, et ipsa fortasse repetenda est ab illa pungendi. Redi ad voces ἀκέομαι, ἀκὴ &c. E. S.]

Ὄπτομαι video. Ab ὄπω perforo, unde ὀπὴ foramen. [Vide dicta in ὀπτάω. Vere autem convenire nostrum ὄπτομαι cum superiori illo ὀπτάω, satis superque docet " Gr. ὀπτανόμενος, semel tantum occurrens in Novo Testamento, Act. Apost. 1. 3. In Glossario Sacro exponitur ὁρώμενος, φαινόμενος, et ab Hesychio, ἐμφανιζόμενος, dans se videndum. Verbum ὄπτομαι, video, usus est pervulgati, ὀπτάνω non item. Utriusque primitivum est ὄπω, cujus derivatum remansit ὀπὴ foramen. Ab ὄπτω producta forma ὀπτάνω, sicuti à θίγω, tango, θιγγάνω, ab αὔξω augeo αὐξάνω" &c. L. C. V.] [Quid quod ipsum illud ὀπτάω, apud Latinos quoque, sed alia translatione, remansit in opto, optas, pro optao, ut amo ἀμῶ contractum est ex amao, s. ἀμάω. Itaque optare Latinis etiam pp. fuit videre, sive potius defixis oculis adspicere, et intueri: ut in illo Æneid. l. 1. vs. 426. Pars optare locum tecto cet. Plura suppeditabunt Vossius, in Etymol. et Forcellini in Lexico, voce opto. E. S.]

Ὀπυίω ineo, coëo. Nescio an descenderit ab ὄπω, ut sit componendum cum ὀπὴ foramen? [De legitimo matrimonio dici, observavit H. Stephan. Append. col. 1549. ubi plura. Igiturque potius repetendum ab ὄπω, eadem in significatione atque ἕπω necto, connecto, conjungo; ut ὀπυίειν pp. sit matrimonio jungere, vel conjungere sibi puëllam. Vide Il. Ν. 379. Π. 178. Od. Β. 208. &c. E. S.]

Ὄπω. Verbum obsoletum; cujus plurima tamen supersunt derivata, ut v. gr. ὀπὴ, ὄπις, ὀπὸς, ὄπτω &c. de quibus supra diximus suis locis. Pronunciatione vix videtur diversum fuisse ab ἄπω, cui vicinum ἕπω &c. Quum vero π et κ literæ essent, sibi invicem valde adfines, uti probarunt Vossius, Maittaire, alii, atque adeo promiscue dixerint Græci ὅκως et ὅπως, πόσος, et κόσος, πότε et κότε, κύαμος et πύαμος, λύκος et λύπος s. lupus, σηκὸς et sepes cet. à vero non videbitur abhorrere, verba ὄπω et ὄκω, s. ἄκω, pp. significasse pungo, compungo, et pungendo coagmento, conjungo &c. Conf. in ὀπτάω, ὄπτομαι, ὀπυίω. E. S.]

Ὀπώρα autumnus. Ab ὥρα, qua voce tempestates anni vocantur, et ὀπὸς, quod cum ὄπις, ὀπίσω &c. componendum. Sic ὀπώρα quasi tempestas postremum sequens est, [Eustath. p. 514. 23. Ὀπώρα δὲ —— ὥρα μεταξὺ χειμῶνος καὶ θέρους, καὶ τοῦ μετ' αὐτὴν μετοπώρου. E. S.]

Ὁράω video. Ab ὄρω excito: unde ὅρος terminus, ὁράω video, quasi terminum fixum, hoc vel illud. [Eadem fere habet Etymol. c. 629. 26. Ὅρασις, ὅρισίς τις οὖσα, διὰ τὸ τοὺς ὅρους (τουτέστι τὰ πέρατα) τῶν σωμάτων καταλαμβάνειν. Quemadmodum vero ὄπω in originem eandem convenire cum ἄπω, supra diximus, haud aliter ὄρω et ἄρω eadem pp. verba videntur fuisse. Quæ vero princeps notio fuerit verbi ἄρω, disputatum jam supra aliquoties est à cel. Lennepio. Vide ipsum, in ἄρω, et ibid. seqq. vocabulis ἄρδις, ἀρέσκω cet. quæ et disputabuntur in ὄρω. Mihi quidem, omnia diligentius reputanti, vix dubium videtur, quin et ipsum nostrum ὄρω (unde ὁράω, ὁρέω &c.) pp. significaverit pungo, pungendo figo, infigo, stimulo cet. unde notio figendi visum in aliquo objecto, illudque adeo distinctius contemplandi: haud multo aliter, quam fieri vidimus in ὀπτάω. Sed operæ pretium fuerit, hæc latius explicuisse, in seq. voce ὄρω, ubi plura. Verbulo nunc indicasse sufficiat, pro ὁράω (quæ forma usitata est) Iones etiam dixisse ὁρέω et ὁρόω. Vide Etymol. c. 621. 38. 536. 36. et alibi. E. S.]

Ὄργανον instrumentum, quo operamur. Componendum est cum ἔργον: de quo suo loco. [Etymol. Ὄργανον ἀπὸ τοῦ ὀρέγω, τὸ ἐπιθυμῶ, γίνεται ὀρέγανον, καὶ ὄργανον. Γάννυσθαι γὰρ καὶ χαίρειν τοὺς καταυλουμένους ποιεῖ· ἢ παρὰ τὸ ὀρέγω, τὸ διεγείρω. Simplicissimum forte omnium fuerit, statuisse, τὸ ὄργανον pp. esse quod tractatur, sive, propius ad etymon composita interpretatione, id quod subigitur: notione ducta ab ὀργάω, ὀργάζω, de quo verbo idem Etymol. c. 629. 33. Ὀργάσαι τὸ πηλοποιῆσαι ἐστὶ, καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μίξαι. Σοφοκλῆς, Θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι. Quod ipsum haud parum confirmabitur, si contuleris alterum illud Sophoclis, ab H. Stephano laudatum, ξουθοῦ, μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, " flavæ apis cereum opus, pp. subactum, tractatum." Paullo aliter Cl. Sylburgius, in notis ad loc. citatum Etymol. p. 33. Vide infra in ὀργάω. E. S.]

Ὀργὰς ager fœcundus, arabilis: inde quoque locus sacer. Componendum cum ἔργον, noto, in agricultura, verbo, et cum ὀργάω, [nempe subigo, tracto, de quo diximus in ὄργανον. Etymol. c. 629. 30. Παρὰ τῆς κατεργασίας εἴρηται, inquit, ὡς φύγω, φυγὰς, ἴθω, ἰθὰς, ἔργω, ἐργάς. Ex quibus satis superque manifestum jam est, ἔργω et ὄργω verba olim fuisse sibi cognata. E. S.]

Ὀργάω appeto. Est ab ὀργὴ, quod pp. notasse videtur vim operantem cum efficacia, et inde translatum ad vehementem adpetitum, et speciatim ad iram. Componendum autem cum ἔργον. Alio loco cel. Lennepius: " Varia sunt apud Græcos vocabula" inquit " quæ vulgo per iram redduntur: diversa tamen re vera sunt inter se. Sunt ea θυμὸς, χόλος, sive χολὴ, μένος, μῆνις, κότος et ὀργή. Horum primum, de ira positum, pp. notat impetum repentinum, quo animus erumpit in iram, paullo post sedandam. Recte Ammonius distinguit inter θυμὸς et ὀργή: ubi θυμὸν significare dicit iram brevem, quæ (πρόσκαιρος) pro tempore tantum est, seu excandescentiam iræ, ὀργὴν vero πολυχρόνιον μνησικακίαν diuturnam mali nobis illati, cum vindictæ cupiditate conjunctam, recordationem. Quam Ammonius statuit differentiam, ea quoque à scriptoribus observata est, et quidem sacris: quam in rem refer Epist. ad Rom. 2. 8. Eph. 4. 32. Coloss. 3. 8. Quam vero in publico sermone ὀργὴν dicebant, eam poëtæ passim per μῆνιν, vel μένος, vel χόλον, expresserunt. Horum duo priora iram permanentem significare vel ipsa origo à verbo μένω indicat, χόλον autem dixerunt, id est bilem, quia bilem præcipuam iræ caussam habebant veteres: unde quoque locutio bilem alicui movere, pro facere, ut aliquis irascatur. A reliquis diversum κότος notat iram, quasi veterem, et alta mente repostam, donec ulciscendi occasio offeratur: quo sensu sæpe occurrit apud Homerum. Id adhuc observandum est, quemadmodum, in loco Epist. ad Hebr. c.

4. 11. ὀργὴ, seu ira permanens, Deo adscribitur, sic τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ μένειν, id est, manere, dici in Evang. Johann. c. 3. 36. [Conferri huc debent, quæ cel. L. Bos. de iisdem vocibus θυμὸς et ὀργὴ, dedit, Exerc. in Epist. ad Rom. 2. 8. p. 97. 98. Verbi vero ὀργᾷν primariam potestatem esse turgere et succo tendi, ac tumere, docuit ὁ πάνυ A Schultens. de Deff. L. H. p. 78. 79. idemque copiosius adseruit in Vindiciis ejusdem opusculi, p. 155. 156. Conf. et vir summus D. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 140. E. S.]

[Ὀργὴ ira, iracundia, pp. tumor, unde etiam notio superbiæ et arrogantiæ: quam eidem voci ὀργὴ tribuunt Lexicographi. Vide dicta ad ὀργάω. Quod ad ipsum vero etymon attinet, recte fecisse videntur, qui ad ὀρέγω referrent. Ab ὀρέγω, per contractionem, factum, ὄργω: hinc ὀργὸς, ὀργὴ vel ὀργὰ, ὀργάω &c. definiturque adeo aptissime ab Aristotele, Rhet. l. 2. ὄρεξις μετὰ λύπης &c. Vide infra in ὀρέγω, et H. Stephan. t. 2. c. 1424. E. S.]

Ὄργια sacra Bacchi. Dici videntur ab insano furore Bacchantium: quæ notio repetenda est à generali ista vocis ὀργὴ, de qua vide in ὀργάω.

Ὀργυιὰ mensura sex pedum. Est pro ὀρεγυῖα, quasi à masc. ὀρεγὸς, à verbo ὀρέγω extendo. Proprie notat mensuram, ab extremo digito manus extensæ cum brachio, ad extremum digitum alterius. [Erit igitur ejusdem formæ atque ἀγυιά: de qua voce dictum suo loco. Diversos usus diligenter expendit H. Stephanus, t. 2. c. 1435. 1436. E. S.]

Ὀρέγω porrigo. Ab ὄρω excito, cum contentione moveo: cui vicinum ἔρω. [Etymol. c. 629. 40. Τὸ ὀρέγω σημαίνει τὸ ἐκτείνω τὰς χεῖρας. Exempla proprii hujus usus ex Homero, aliisque scriptoribus, dedit H. Stephanus, t. 2. c. 1432. In Medio ὀρέγεσθαι pp. notat extendere vel porrigere sese, atque adeo porrectis manibus petere, ut Il. Ζ. 466. de Hectore, οὗ παιδὸς ὀρέξατο, pp. protendit, sive porrexit se, filii sui, nempe, petendi caussa. Cujusmodi ellipsis fortasse etiam subest, Il. Ω. 505. 506. Ἔτλην δὲ—Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι, ubi alii legunt χεῖρας ὀρέξαι. Etiam cum Dativo legitur, Il. Δ. 307. loco à clarissimorum interpretum dissensu nobilitato, ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται Ἔγχει ὀρεξάσθω, i. e. pp. extendat vel porrigat se cum hasta, sive hastam tam longe protendat, quam fieri possit, feriatque hostem. Vide ibid. Clark. et Ernestium. Ab ὀρέγειν extendere derivatum est ὀρεκτὸς porrectus. " Ὀρεκτὴ Homerica vox, Il. Β. 543. Ὀρεκτῇσιν μελίῃσιν. Nimirum ὀρέγειν est protendere: et, quod Latini dicere solent projicere hastam, id Græcis olim ὀρέγειν τὸ ἔγχος, Theocr. Id. xxiv. 124. postea προβάλλειν δόρυ, itidemque τὴν ἀσπίδα: cui status est militis, et sese defendentis, et hostilem impetum fortiter excipientis. Vide Vales. ad Harpocrat. p. 159. Hinc ὀρέγδην μάχεσθαι projecta hasta pugnam inire, Schol. Homeri et Hesych. T. H.]

Ὀρθὸς rectus. Ab ὄρω excito. [Proprie porrectus, sive rectâ protensus, oppositum habens σκολιὸς curvus. Hinc erectus, Od. Σ. 239. 240. Sedet nutans capite, similis ebro, Neque ὄρθος δύναται στῆναι ποσίν. Vide et Il. Κ. 153. coll. H. Stephano, t. 2. c. 1436. E. S.]

Ὄρθρος diluculum. Proprie vocant Græci tempus illud, quod proxime antecedit ortum solis. Origo est verbum ὄρω, quod est excito, et Latinum peperit verbum orior. [Itaque, uti Latinorum orior desumsit suum Præter. perf. ortus sum, proxime ab obsoleto suo oro, ortum &c. haud aliter ab eodem ὄρω est ὄρτος, et (cum adspirata litera θ, loco τ) ὄρθος: hinc porro ὄρθερος, ὄρθρος, primo adjectivum, quasi dicas ad ortum pertinens, vel cum ortu solis conjunctum, et dein Substantive, diluculum, sive potius, crepusculum matutinum. E. S.] Porro " Græci dicunt βαθὺν ὄρθρον, ratione temporis illius, quo jam jam sol incipit oriri et dies illucescere: nam βαθὺς, significans profundum, latius sumtum, in multis loquendi generibus, est idem fere quod copiosum. Ita βαθὺς πλοῦτος copiosæ divitiæ sunt, atque sic in aliis. Græcis autem frequenti in usu est πίνειν εἰς βαθὺν ὄρθρον, quod Latine vix exprimas, quam per bibere in multam noctem. Proprie tamen sonat bibere, quoad jam jam illucescat dies. Atque sic (Luc. xxiv. 1.) ὄρθρου βαθέος similiter commode reddas primo mane: quo sensu si accipiatur, commode hic locus cum aliis, apud reliquos Evangelistas, in concordiam potest redigi."

Ὅρκος jusjurandum. Est quasi septum, scilicet, veritatis, componendum cum ἕρκος. Origo est ὄρω. [Eustath. ad Hom. Il. Β. p. 233. 38. Ὅρκον jusjurandum ejusdem esse originis dixit, unde ἕρκος· ἐκ τοῦ εἴργω γὰρ τὸ ἐγκλείω. Καθείργνυται γάρ πως ὁ ὀμνύων, οἷς ὁμολογεῖ, quod jurans quodammodo constringatur iis, quibus fidem promittat. Vide Il. Ξ. 280. &c. Similis igitur indolis est, ac Hebr. אָלָה, de quo Schult. C. ad Prov. p. 23. Neque dubitari potest, quin Lat. orcus sit ipsum Gr. ὅρκος, spiritu tantum variato: adeoque à coërcendo, concludendo, fortasse dictum, quod neminem à se demittat, quem semel abstulerit, ne auro quidem exorabilis. Conf. supra in ἑρκίον, εἴργω, et alibi. E. S.]

Ὁρμαθὸς series. Proprie ab ὁρμάω est quod ab ὄρω repetendum. Huic autem vicinum ἔρω necto, unde Lat. sero, series. [Ὁρμαθὸς pp. series est rerum inter se nexarum. Sic ὁρμαθὸς ὀρνίθων series avium inter se connexarum, quæ uno funiculo inter se sunt ligatæ; ὁρμαθὸς βιβλίων series librorum uno vinculo colligatorum. Itaque et ὁρμαθὸς ἄρτων in Aristoph. Pluto, vs. 765. significat multos panes una serie colligatos. T. H.] [Etymol. Ὁρμαθὸς στίχος— ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἁρμόζεσθαι. E. S.]

Ὁρμὴ impetus. Proprie motus contentus ruentis ab ὄρω. [Hinc igitur quoque repetendæ sunt significationes appetitus, conatus, studii &c. Eas pluribus expositas munitasque suis quasque auctoritatibus videre est in Thes. Stephani, t. 2. c. 1446—1449. E. S.]

Ὁρμιὰ et ὁρμειὰ funiculus &c. Ab ὄρω. Vide dicta in ὁρμαθός. [Glossæ veteres exponunt per linum hami, sive lineam piscatoriam, e seta equina contextam, qua pisces capiantur. Igitur à nectendo videntur dixisse. Conf. Etymol. c. 631. E. S.]

Ὅρμος monile, colli ornamentum. Ab ὄρω. Significationis ratio eadem est, quæ in voce ὁρμαθὸς et ὁρμιά. [" Quia, nempe, monilia catenulæ innexa sunt." T. H.] [Etiam ὅρμος est Statio navium: haud dubie itidem à nectendo, connectendo, quia litori funibus alligantur naves. Plura dabit Etymologus, c. 631. 30. Etiam, Hesychio indice, ὅρμαι vocantur ἱμάντες ὑποδημάτων corrigiæ, seu lora calceamentorum, in quibus notio hæc nectendi, connectendi admodum est manifesta. E. S.]

Ὄρνις avis. Ab ὄρω, unde ὀρίνω excito. [Addit rationem significationis Etymol. c. 632. 1. οὐδὲν γὰρ ὁρμητικώτερον τούτου τοῦ ζώου. Ceterum contracta videtur esse vox ex ὀρίνις, uti ὀρνύω excito ex ὀρινύω, quod quidem verbum, ab excitandi notione, eam accepit adhortandi, et potentius impellendi, exstimulandi; ut in illo, Il. Μ. 142. Od. Κ. 42. &c. E. S.]

Ὀρόδαμνος surculus. Ex ὄρος et δάμνος, à δάω. Ratio significationis minus aperta est. [Si conferamus ὀροδεμνιάδες, qua voce apes Nymphæque dicuntur, strata, seu cubilia sua in montibus habentes, videri possit, nostrum ὀρόδαμνος similiter compositum esse cum voce δαμνὸς, orta à δάμω, ut δέμνιας (in ὀροδεμνιάδες) à δέμω. Malim tamen vocem hanc nostram (quam alibi brevius ὄραμνον dixere) simpliciter repetere ab ὀρόω, quatenus vicina hæc forma est alteri ὀρέω, unde Lat. orior: ut ὀρόδαμνος, et ὀρόδαμνις, pp. sit ramusculus, adscendens, et dein ramus universe; qua ratione conveniret cum altero ὄρπηξ, et Hebr. עָלָה, similiter usurpato. Vide omnino Scholiasten Theocriti, ad Idyll. vii. vs. 138. E. S.]

Ὄρος mons. Ab excitando. Origo ὄρω excito. [Vide ad vocem sequentem. E. S.]

Ὅρος terminus, idem proprie quod ὄρος. [Variant admodum Grammaticorum veterum sententiæ, de origine horum nominum: qua de re consuli potest Etymologus, c. 632. Mihi quidem, collato Latinorum orior, ortus sum, et Græco ὄρθος, vix dubium est, quin ὄρος et ὅρος pp. notaverint, id quod in altum se elevet et adsurgat: unde notio termini depacti et conspicui; montis porro significatio, quem et Arabes à depangendo נָבָל وجبل, dixere; quum contra Hebræis נְבוּל pp. terminus depactus vocetur: eadem inter has duas voces, נְבוּל נָבָל, adhibita diversitate, quæ est inter Græca nostra ὄρος et ὅρος. E. S.]

Ὄρπηξ ramus, surculus. Componendum cum ἕρπω serpo, ῥέπω &c. Origo ὄρω. [Ejusdem indolis vox esse videtur, ac superius ὀρόδαμνος s. ὀρόδαμνις, ubi vide dicta. E. S.]

Ὀῤῥὸς serum. Ab ὄρω, cui vicinum ἔρω, unde serum. [Hesychius esse ait τὸ ἀφύλισμα γάλακτος lactis sedimentum: Eustathius τὸ ὑδατῶδες partem aquosam. Quodsi vero accentus sit in penultima (hoc modo, ὄῤῥος paroxytonon) significari dicunt illam veluti lineam, quæ, scrotum medium intersecans, per ταῦρον, usque ad anum tendit. Posterior significatus manifeste ductus est à nectendo, prior unde sit, nondum satis apparet. Id unum certissimum est, quod Lennepius admonuit, Gr. ὀῤῥὸς et Lat. serum esse cognata vocabula. E. S.] [Ceterum ab ὄῤῥος est " ὀῤῥωδέω, et ἀῤῥωδέω, quod Iones dicere solent. Proprie usurpatur de animalibus, caudam præ metu trahentibus. Ὄῤῥος enim apud Græcos pp. est extrema pars ossis sacri, in quod vertebræ spinæ dorsi desinunt. Inde ὀῤῥοπύγιον ea pars ossis, quæ natibus est proxima. Jam vero ὄῤῥον κατέχειν significat contrahere partes posteriores, pecul. præ metu. Hinc ὀῤῥωδέω contremisco, contraho me, præ metu. —— Itaque ὀῤῥωδία ponitur pro metu gravissimo: unde Thucydides dixit ἐν ὀῤῥωδίᾳ εἶναι esse in metu gravissimo. T. H.]

Ὀρταλὶς pullastra vel gallina;

Ὄρτυξ coturnix; ὄρυζα oryza, genus frumenti. Origo dubia.

Ὀρυμαγδὸς strepitus. Factum forte à sono. [In Etymol. M. c. 633. 32. scribitur ὀρυγμαδὸς, exponiturque θορυβὸς, κραυγή. Promiscue dixisse Græcos ὀρυμαγδὸς et ὀρυγμαδὸς, viri docti dudum observarunt. Vide laudatos ab Albertio ad Hesych. in voce, col. 791. 2. Si conferamus formam vocis simpliciorem ὄρυγμα, ductam ab ὀρύσσω fodio, excavo: facile in eam suspicionem adduci possis, nostrùm ὀρυμαγδὸς hinc esse repetendum, eamque vocem esse formæ μάραγδος, sive σμάραγδος. Vide porro ad voc. seq. E. S.]

Ὀρύσσω fodio. Ab ὀρύω, quod componendum cum ἐράω, ἐρύω, &c. ab ὄρω. [Conferantur etiam ἀράω, ἀράσσω, ἀρόω &c. ibidemque dicta. Jam vero, uti ab ἀράω est ἄραβος, quod de strepitu rerum collisarum adhiberi vidimus, sic ab ὀρύσσω et ὄρυγμα fortasse est ὀρυγμαδὸς de strepitu vehementiori &c. E. S.]

Ὀρφανὸς Orbus. Origo est ὄρω. Ratio significationis incerta. Vide mox in ὄρφνη. [Latinorum Orbus simpliciorem nobis formam repræsentat, ex Æolico ὀρϝὸς factam, adeoque recta repetendam ab ὄρω, ὄρϝω, sive ὄρφω, unde porro ὀρφάω, ὀρφάνω, ὀρφανὸς productæ sunt formæ. Jam vero, uti ab ἄρω sive ἄρω, per varios gradus, descendit ἁρπάζω rapio, sic ab ὄρω manifesto factum est ὄρπω, sive ὄρφω, ὀρφάω &c. eadem fere significandi virtute: uti patet ex illo Hesychii ὄρπα, quod ἐριννὺς i. e. Furia, redditur, et à Guyeto rectissime videtur componi cum altero isto ἁρπάζω rapio. Idem confirmare videtur alterum ὅρπαξ sive ἅρπαξ, quod cl. Alberti contulit cum Belg. *ruk-wind*. Ex quibus maxime verisimile accidit, Lat. orbum, Græcumque ὀρφανὸν, nihil aliud esse quam nostrum *Beroofd*, id est privatum aliqua re. Sentiri hæc vis poterit ex phrasibus Latinis orbus sensibus omnibus, orbus visu regnisque, orbus luminibus, aliisque apud Forcellinum reperiundis, in primis vero ex illo Ciceronis, ab eodem laudato, (ad Divers. l. 4. ep. 13.) Rebus omnibus, quibus et natura me, et voluntas, et consuetudo assuefecerat, orbus. Uti et ex Ovidii Met. 13. 595. Memnonis orba mei venio, quocum comparari poterit illud Platonis, ab H. Stephano productum (de Legg. l. 5. p. 244.) Ὀρφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων, Belgice *van kinderen en medgezellen beroofd*: et Hesychii ὀρφανὸς, ὁ γονέων ἐστερημένος, καὶ τέκνων, *die van ouderen en kinderen beroofd is, wien zijne ouders of kinderen ontrukt zijn*. Ex quibus jam satis puto palpabile esse, quid voces ὀρφανὸς et orbus proprie significaverint, et quam amice in eandem conspirent originem. E. S.]

Ὄρφνη tenebræ. Oritur ab ὄρω, cui vicinum ἔρω, unde ἐρέφω tego. Hinc ὀρόφη tectum, ὀρόφανος, ὄρφνος, ὄρφνη, quod à tegendo ad tenebras translatum. [Hesych. Ὄρφνα καὶ ὄρφνη· σκοτία, νὺξ μέλαινα. Addit Etymol. ἀπὸ τοῦ ἐρέφω, τὸ σκέπω, γίνεται ὀροφή· πλεονασμῷ τοῦ ν, ὀροφνή· καὶ συγκοπῇ ὄρφνη, ἡ σκέπουσα τὸ φῶς. Cel. Lennepii derivatio eo simplicior est illa veterum, quod commodam viam ostendit, qua ab ὀροφὴ primum fiat ὀροφανὴ, atque ita tantum ὄρφνη: nullo adhibito pleonasmo, qui sine idonea ratione existere non soleat. Ceterum confer dicta in ἐρέφω. E. S.]

Ὀρχέομαι salto. Ab ὄρω. Dici videtur à motu in altum. [Vide Hesych. in ὀρχεῖται et ibid. viros doctos.] Componendum quoque est cum ἔρχομαι. [Ab ὄρω factum est ὀρέω, hinc ὀρέγω cum contentione moveo, pecul. in altum: unde facillima via ad ὀρέχω, ὄρχω, ὀρχέω. Rectissime igitur Etymol. c. 634. 52. παρὰ τὸ ὀρέγειν, καὶ ἐκτείνειν τὰς χεῖρας —— καὶ ὀρχηστὴς Ἄρης, ὁ εὐκίνητος κατὰ πόλεμον. Unum tamen addidisse liceat, secundum analogiæ leges, ab ὄρχος (derivata voce verbi ὄρχω) pp. repetendum fuisse ὀρχέω, cujus Media forma est ὀρχέομαι. Vide in ὄρχος. E. S.]

[Ὄρχις testis, testiculus. Origo est incertior. Potest repeti ab ὄρω, ὀρέω, (unde Lat. orior) ὀρέγω, ὄργω, unde ὀργὴ, ὀργάω pp. tumeo, ut ab ὄργω sive ὄρχω, testis, quasi tumidus, dictus fuerit, quemadmodum Schultensius probavit, ὀργᾷν pp. esse turgere pecul. in venerem: potuit etiam simpliciter descendere a notione adsurgendi, in orior &c. Potest denique ab etymo nectendi, sive contexendi, in ὄρω, cognato alteri ἔρω, ut a textura artificiosissima nomen habeat. Sed hoc nimis forte quæsitum, et à vulgi sensu remotum. Primum igitur, aut alterum, in appellatione spectatum potius fuisse, suspicor. E. S.]

Ὄρχος plantarum ordo. Origo ὄρω. [Idem quoque dicitur ὄρχατος. Significationis ratio repetenda videtur ab illa seriei, ut in voce ὁρμαθός. Etymol. ὁ δὲ Ἡσίοδος" inquit " ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον φυτείαν τῶν ἀμπέλων. —— παρὰ δέ σφισιν ὄρχος Χρύσεος ἦν et Græviius ad h. l. ὄρχος non est vitis, ut interpretes existimant, sed vitium ordo. Vide Scholiasten Theocriti, ad Idyll. 1. 47. qui videtur hunc locum respicere." Plura vide in ὄρω. E. S.]

Ὄρω excito, concito. Proprium est cuivis motui excitato et directo. Componendum cum ἔρω &c. Alio in loco vir celeberr. " A verbo ὄρω, unde varia derivata, ut ὀρίνω, ὄρνυμι &c. incitandi excitandive virtute gaudentia omnia, derivatum est ὁρμὴ, significans in usu impetum, quo feraris in aliquid, unde à Philosophis animalibus, ratione carentibus, tribuitur. Inde compositum ἀφορμὴ significat veluti caussam vel occasionem, unde impetu latus ruas in aliquid: quod etiam interdum simplici voce ὁρμὴ designatur. Inde ἀφορμὰς λαμβάνειν ἀπό τινος, in Plurali, dicitur aliquis, qui ab aliqua re, tanquam caussa, initium facit, quod etiam simplici voci, ὁρμὴν λαβεῖν ἀπό τινος, dicitur. Tum autem fere respondet alteri ἀρχὴ initium. In Epist. ad Galatas, cap. 5. 13. proprie magis phrasis nostra accipienda est. Hortatur, nimirum, Paullus Galatas suos, ut ne, libertate abusi, eam habeant tanquam caussam et occasionem, unde lati temerario ruant impetu in carnis il-

lecebras, sive ut carnis illecebris serviant: quæ vis est Dativi τῇ σαρκί. Est enim (ut Grammaticis dicitur) Dativus commodi." Hactenus ille. Mihi quidem, ut dictum superius, verbo ὄρω primaria notio inesse videtur pungendi, pungendo figendi, infigendi: neque enim alia via nobis patere visa est, ad significationem illam seriei nexæ (quæ in verbo ἔρω sero, in voce series, Gr. ὁρμαθὸς, similibusque nominibus, manifesto deprehenditur) cum altera illa impetum capiendi, ruendi &c. conciliandam. Quodsi hanc vim pungendi, figendi, adsciveris, omnia hæc satis sibi invicem respondebunt. Tum enim ἔρειν (verbi gratia) principio fuerit figere, infigere: hinc figendo connectere, conserere veluti in filum, atque adeo in seriem ducere. Neque alia ratione erit huic cognati verbi ὄρειν, unde producta sunt ὁρμαθὸς, ὄρχος et similia. Quid quod Lat. os, oris, eadem quoque videbitur gaudere origine? Sic enim os hocce (pro ors, ex ὄρος, s. ὀρὸς) pp. fuerit incisio, sive apertura, faciei, eadem prorsus ratione, quæ Hebræi os dixerunt פֶּה, pro פֵּיה, à פִּיה, incidit. Porro ab eodem os, pro ors, verbum fluxerit Lat. orare, pp. ore proferre, id est dicere, vel os ori jungere, unde phrasis tecum oro, apud Plautum, in Curcul. Act. 3. 62. Unde satis apparet, verbum hoc Lat. orare significationem secundariam habere ab ipso nomine os, pro ors, ductam (id quod ipse Varro jam agnovit de L. L. V. 7.) neque adeo ex Lat. orare propriam et primariam verbi ὄρω vim nobis constare posse. Primaria figendi significatio aliquanto magis fortasse elucebit ex altero Latino orno, quod per syncopen, pro orino, dixerunt. Sane "ornatrices puellæ olim habebant in ministerio, quæ crines disponerent" &c. Verba sunt Wouwerii ad Plauti Most. 1. 3. 97. p. 506. Fiebat autem hæc dispositio crinium acubus potissimum, quæ capillis infigebantur. Ceterum à figendo, in eodem nostro Gr. ὄρω, potissimum fluxit notio stimulandi, calcaria adhibendi, rectâ itidem constituendi, defigendi, quæ ex derivatis ὀρθὸς, orior &c. supra jam satis superque est indicata. Unum dictis addamus, ab ὄρω, reduplicatam formam, exstitisse ὀρώρω, frequenter adhibitam ab Homero: apud quem tamen, Il. Λ. 477. phrasis γούνατ' ὀρώρῃ haud satis ad proprietatem verbi (præeunte licet Scholiasta) à Clarkio reddita fuit "genua moventur," sive κινῆται. Rectius idem Scholiastes ibidem alio verbo reddiderat ἰσχύῃ i. e. valeant, vigeant, ut et Clarkius, Od. Σ. 132. eximio in dicto ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρώρῃ explicuit, et genua vigent." E. S.]

Ὅς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod. Articulus [vulgo Postpositivus, sed perperam, dictus] proprie non differt ab ὁ. [Manifesta est hæc cognatio utrumque inter Articulum (sive potius Articulum inter ὁ, ἡ, τὸ, et inter Pronomen relativum ὅς, ἥ, ὅ) ex collatione formæ fœmininæ ἡ vel ἥ in casu Nominativo, uti et comparatione casuum obliquorum omnium: modo recordemur, consonantem τ, in omnibus formis Articuli (proprie sic dicti) non esse literam originalem, sed ex pronomine secundæ personæ desumtam. Vide in Artic. ὁ. E. S.]

Ὅσιος sanctus. Vicinæ significationis vocabula sunt, probe distinguenda, ἱερὸς, ὅσιος, ἅγιος et ἁγνός. Ἱερὸς, nempe, proprie tribuitur rebus vel personis, Deo alicui consecratis; ἅγιος respicit internam animi puritatem et castimoniam, adeoque sanctitatem: atque ita commode Spiritus sanctus à scriptoribus sacris dicitur πνεῦμα τὸ ἅγιον, qui propria puritate et sanctitate homines Deo gratos reddit, et interna castimonia, commendabiles. Inde leviter recedit nomen ἁγνὸς, quod de eo eximie ponitur, cujus animus quadam veluti munditie nitet, purgatus à sordibus vitiorum. Tribuitur, nempe, ἁγνὸς, et ἁγνίζειν, purgationi in primis et lustrationi ipsius animi, quod fieri olim existimabatur lustratione corporis, cujus puritatem speciatim etiam tum (ubi in re sacra versarentur) voce καθαρὸς expresserunt veteres. Nostrum autem ὅσιος, ab iis omnibus diversum, eum potissimum significat, qui Dei reverens est, seu religiosum, quem etiam vocant εὐσεβῆ, vel εὐλαβῆ. Qua propter etiam, à scriptoribus Græcis, cum iis vocabulis permisceri solet. Alia de vocibus ἱερὸς et ὅσιος, earumque usu, dabit Cl. Valcken. in Animadverss. ad Ammonium, l. 3. c. 6. p. 184. 185. [Etymol. Ὅσιος, παρὰ τὸ ἅζω, τὸ σέβομαι, γίνεται, τροπῇ τοῦ α εἰς ο. —— Ἅζω, ἅσω, ἅσιος καὶ ὅσιος· καὶ κτήσω, κτήσιος, ἀλέξω ἀλέξιος. Aliam derivationem habet Hesychius, quem vide in ὁσίους, et viros doctos, ibidem ab Albertio laudatos. E. S.]

[Ὁσιωτὴς qui hostiam immolabat apud Delphos &c. "Error temere propagatus, post Meursium, Potterum quoque traxit. Plutarchi verba sunt, in Quæst. Græc. p. 292. Ὁσιωτῆρα μὲν καλοῦσι τὸ θυόμενον ἱερεῖον, ὅταν ὅσιος ἀποδειχθῇ, id est, ὁσιωτῆρα vocant sacrificatam victimam, quando ὅσιος (sive sacerdos unus ex istis quinque, qui hoc proprie nomine designabantur) creatur. Recte Plutarchi mentem cepit interpres Xylander: sed Lexicographi, atque ipse Stephanus, labendi ansam dederunt. —— Non igitur est ὁσιωτὴς antistes quinque illorum sacerdotum, sed victima; quum creati muneri publico initiabantur, mactata &c. T. H.] [Forma ipsa vocis ὁσιωτὴς summi viri sententiam satis confirmat. E. S.]

Ὅσος quantus. Forte ab ὅς. [Eadem certe ratione, qua Lat. quantus, consentit cum Pronomine quis, quæ, quod, nostrum ὅσος cum Gr. ὅς cognationem quandam habere videtur. Sed hæc fortasse, alia occasione, pluribus explicare atque demonstrare conabimur. E. S.]

Ὄσσα vox. Idem quod ὄψ, ab ὄσσω, pro ὄπτω, quod ab ὄπω, cognato alteri ἔπω, unde εἶπε: nisi mavis ab ὄω, vel ὄπω perforo. [" Ὄσσαι vel ὄτται, pro quibus male Potterus et Bos. ὄπται. Ὄσσαι Homericum est: ὄτται Atticum. Verbum parum intellectum pp. significat vocem, divinitus emissam, quæ et aures aliquando ferit, et potissimum, in animos illapsa, tacitum præsagii sensum commovet: quo quis vel ad agendum excitetur, vel à proposito deterreatur. Apud Homerum est ὄσσαν ἀκούειν ἐκ Διὸς, Odyss. Α. 282. Vide Pindari Olymp. Od. 6. 106. et Scholiasten. Componi quoque potest Judæorum בַּת קוֹל filia vocis: de qua videndus est, præter alios, J. Buxtorf. in Lex. Thalm. p. 320. 321. Dein etiam rumor incertus, qui, nullo auctore, ad omnes dimanat, ideoque Divini numinis consilio existere creditur. Ideo ὄσσαν Διὸς ἄγγελον nominat Homerus, Il. Β. 93. Odyss. Ω. 412. quæ aliis auctoribus est φήμη simpliciter, aut φήμη ἀπὸ ταυτομάτου, Zenob. Prov. Cent. 2. 17. cui, tanquam deæ, aram esse statutam ab Atheniensibus, egregio loco docet Æschines, Oratione in Timarch. p. 18. et, De male obita Legatione, p. 47. Eo respexit Libanius, t. 2. p. 528. φήμην θεὸν appellans. Ea opinio locum parœmiæ dedit, populi vocem esse vocem Dei, et sacra populi lingua, quam bene explicuit Schultingius ad Senecæ Controv. p. 68. &c. &c." T. H.] [Ex his facile apparet, ipsum nomen ὄσσαν, sive ὄτταν, commodissime repeti posse ab ὄω fero: cujus Futurum ὄσω, vel ὄσσω, peperit ὄσσος pp. qui feratur, adeoque ὄσσα est, quæ fertur, ad aures, nempe, sive vox. E. S.]

Ὀστέον os, ossis. Ab ὄω repetendum, unde proxime Lat. os. Componendum forte est cum ὤπω perforo. [Etymol. Ὀστέον παρὰ τὸ στῶ, στέον, καὶ ὀστέον τὸ αἴτιον τῆς στάσεως· ἢ παρὰ τὸ ἵστημι. Hebræi עֶצֶם, uti Arabes عظم, os dixerunt à compacta duraque natura. An sic Græci suum ὀστέον derivarunt ab ὄστος, hoc vero ab ὄζω, quod ab obsoleto ὄδω pp. premo, comprimo? Vide dicta in ὀδοὺς, ὄδω et ὄζω. Hoc pacto ab ὄδω regulariter fuerit Futurum ὄδσω, hinc novum verbum ὄζω, quod in Perf. Act. veteri habuit ἔοσκα, in Perf. Pass. ἔοσμαι, eadem analogia, qua à φράζω factum πέφρασμαι: porro in tertia persona ἔοσται, unde ὄστος, ὄστιος &c. Conf. Struchtmeyeri nostri Rudim. Græca, p. 109. et 64. 65. Sed vide etiam in ὄστρευς. E. S.]

Ὄστιγξ scintilla. Nescio, an cum σταλάζω, στάζω, componendum: de quo suo loco. [Varias derivationes præbebit Etymologus, c. 636. 11. Integra forma haud dubie fuit ὀστάλιγξ, ab Hesychio servata, expositaque πλόκαμος, ἕλιξ, βόστρυχος &c. Vocalis ο, ab initio, videtur adscita, ad commodiorem forte pronunciationem. Itaque relabimur ad στάλιγξ, quod dubitari nequit, quin cognatum fuerit alteri σπάλιξ: de quo infra suo loco. E. S.]

Ὄστρακον testa; ὄστρεον ostreum; ὄστρευς ostrys arbor: origine incerta. [Ὄστρακον testa tam figulina, quam ea, qua pisces quidam intecti sunt: ut et testa, qua ova integuntur. Vide Stephani Thes. t. 2. c. 1523. 1524. Non male Grammatici veteres hanc vocem videntur composuisse cum ὀστέον. A duritie certe compacta potuit nomen habere. Ab ὄστος, nempe, unde ὄστιος, ὀστέον, analogice factum ὄστερος· hinc ὄστρος, ὀστράω, ὀστράκω, ὄστρακος &c. Confer et in voce sequenti. E. S.]

[Ὄστρεον Ostreum, quod et ὄστρειον. Ὄστρεια ostrea. Ejusdem procul dubio originis, unde proxime antegressum ὄστρακον. Manifesto enim denominationem habent à testa sive testis, quibus integitur, aut continetur. E. S.]

[Ὄστρευς ostrys arbor. A materia dura firmaque. Vide Stephani Append. c. 1560. Cetera fatendum est, incertum adhuc esse, an forte omnia ista nomina, quæ modo exposuimus, ὀστέον, ὄστρακον, ὄστρεον, ὄστρευς, ab initio habeant ο adscitum: quando vera stirps eorum fuerit στάω, vel στέω, unde στέρω, στερεὸς &c. E. S.]

Ὀσφραίνομαι Odoror. Compositum videtur ex ὄς et φαίνομαι. Prius ab ὄω, unde ὄζω oleo. Posterius (φραίνομαι) est a φράομαι, quod a φέρω repetendum. [Verbi ὀσφραίνομαι origo latet. Proprie ponitur de olfactu, à veteribus tamen ad alia quævis traductum fuit. Proprio sensu scripsit Aristophanes, in Ranis, vs. 667. κρομμύων ὀσφραίνομαι cæpas olfacio. In versione Græca itidem proprie ponitur. Ps. 113. 6. ῥῖνας ἔχουσι, καὶ οὐκ ὀσφρανθήσονται. Ad alia transfertur, per figuram: eodemque sensu usurpatur, quo et nos vulgo ponimus olfaciendi verbum. In libro Judicum, binis locis, cap. 15. 14. [ex Codicum Alexandr. Complur. et aliorum lectione] ἡνίκα ἂν ὀσφρανθῇ πυρὸς quam primum ignem olfecerit, et cap. 16. 9. ἐν τῷ ὀσφρανθῆναι αὐτὸ πυρός. Canes, qui inter animantia olfactu maxime valere existimantur, Græce dicuntur ὀσφραντικοὶ κύνες, et εὐόσφραντοι κύνες, qui alias etiam εὔρινες, vel εὔρινοι, sagaces, pp. naribus præditi ad olfactum accommodatissimis. In initio Ajacis Sophocl. [vs. 8.] Εὖ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. Ubi canis Lacæna, quales credebantur sagacissimæ (*brakken*) vocatur εὖριν: nisi tamen εὔρινος sit Nominativus, jungendus cum voce βάσις, ut denotetur sagax investigatio. Iste certe Genitivus εὔρινος transiit in casum rectum; atque inde formatur, (quod Lexicographis prætermissum fere) εὐρινώτατος. Hesychius certe εὐρινωτάτην interpretatur εὐοσφραντικωτάτην. L. C. V.] [" Ὀσφραίνω ab ὀσφράω, quod ab ὄσφρα. Hoc vero idem quod ὀδμὴ odor, ab ὄζω oleo: unde ὄσφω, ὀσφράω, ὀσφραίω" &c. T. H.]

Ὀσφὺς, dorsi ea pars, qua cingimur, totius spinæ partium crassissimis maximisque vertebris compacta. Nescio an ex ὄς, Latinorum os, et φὺς, a φύω, sit repetendum. [Vir summus T. H. ab ὄζω repetebat ὄσφω, ὀσφράω &c. Vide dicta in ὀσφραίνομαι. Itaque et ὀσφὺς nostrum foret ab ὄσφω. Jam vero, si vera sint, quæ supra (in ὀστέον) diximus, de propria notione verbi ὄδω, sive ὄζω, in premendo, comprimendo posita, exinde facillimus transitus erit ad eam significationem vocis ὀσφὺς, quam modo (verbis Henr. Stephani, in Appendice col. 1560.) descripsimus, "crassissimis maximisque vertebris compactum." E. S.]

[Ὄσχη et ὄσχος palmes, ramulus tenellus. Vide dicta de hac voce, in μόσχος, superius. E. S.]

Ὅτε quando. Ex ὅ et τί. [Eruditissime de hac vocula et altera ὅταν (pro ὅτε ἂν) disseruit clar. Hoogeveen, Doctr. Particul. cap. 37. p. 857. 865. Observavit ibidem vir eruditissimus, nostrum ὅτε respondere alteri τότε. Jam vero, si recordemur, antiquitus à Græcis pro ω adhibitum fuisse ο, et vocalem ι subjunctam, usu sermonis frequentissimo, sæpe periisse, facile apparebit, fieri potuisse ut, pro ᾧτε, veteres scripserint ὅτε, adeoque ὅτε nostrum pp. composita vocula sit ex ᾧ, quo, et τὶ, particula, ac dictione enclitica, copulandi vim habente, eaque semper postponi solita et sæpissime redundante: de qua infra suo loco. Similiter τότε (eadem lege) erit pro τῷτε, et præcedenti ὅτε aptissime respondebit, in apodosi. Itaque v. gr. Matth. 13. 26. in verbis Christi: ὍΤΕ δὲ ἐβλάστησεν ὁ χόρτος, καὶ καρπὸν ἐποίησε, ΤΟ'ΤΕ ἐφάνη καὶ τὰ ζιζάνια, manifestum est ὅτε et τότε ita poni, ut prius reddi possit quo vero, scil. tempore, progerminavit herba, et fructum fecit; eo (ipso tempore) apparuerunt et zizania. Sic ὅτε erit in protasi, τότε in apodosi: possentque multa similia exempla huc congeri, etsi τότε illud (studio brevitatis) alioquin fere reticeri admonuit cl. Hoogevenius p. 857. Porro, quemadmodum vidimus, ὅτε quum pp. esse dictum pro ᾧτε quo scil. tempore, τότε tunc, pro τῷτε, eo scil. tempore, sic nemo jam dubitaverit, quin tertium πότε quando, interrogative adhiberi solitum, sit pro πῷτε, compos. ex τὶ et πῷ, casu, nempe, Dativo vel Ablativo obsoleti pronominis πὸς, πὴ, πὸ, Lat. quis, quæ, quid? E. S.]

Ὅτι quod, quia. Ex ὅ et τί. [Ut Latini, resorbto iota, per dixerint, pro Græco περὶ, et, pro Gr. ἔτι, sic fere crediderim, Latinos primum dixisse quot, dein (ut discrimen esset inter quot, id est πόσοι, et quod ὅτι) scribere instituisse quod, per d: nisi statuere malueris, Latinum quod ortum esse è Græco ὅδε. Quidquid sit, verissimam esse putem cel. Lennepii sententiam, ὅτι nostrum compositum esse ex ὅ et τί: modo simul meminerimus, τί hocce esse à τὶς, in forma neutr. generis. Vide porro in τὶς, τί. E. S.]

Ὄτοβος et ὄττοβος strepitus, tumultus, sonitus. Factum à sono. [Scriptionem per ττ probant maxime viri docti apud cl. Albert. ad Hesych. in ὄτοβος et ὀτοβεῖ. Ex ejusdem glossis apparebit, pp. poni de strepitu maris vehementius commoti. De strepitu pugnæ, tempestatem marinam referentis, adhibuit Hesiodus, Theogon. vs. 709. Ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει Σμερδαλέης ἔριδος. E. S.]

Ὀτοτύζω lugeo. Factum à sono [ὀτοτοῖ, nempe, quod θρηνῶδες ἐπίφθεγμα vocat Hesychius, quem vide in ὀττοτοῖ, et in ipso verbo ὀτοτύζειν, ibidemque viros doctos. E. S.]

Ὀτρύνω incito. Forte à τρύω, de quo suo loco. [" Ὀτρύνω est ab ὄτρυς, quod ab ὄτω. Hoc vero, in veteri lingua Græca, non differt ab ὤθω. Itaque ὄτω pp. notat impello. Hinc ὄτερος, et contractum ὄτρος, impulsus, commotus. Unde etiam alia forma ὄτρυς, et hinc ὀτρύνειν instigare, commovere ad eundem. Sic dicitur ὀτρύνειν ἵππον instigare equum. Apud Homerum ponitur pro instigatum aliquem mittere." T. H.] [Hesych. Ὀτρῦναι· παροξῦναι, κελεύειν, σπεύδειν. Verbum est in Homero usus frequentissimi et prope quotidiani. Conf. Il. Θ. 219. Od. Ο. 40. &c. E. S.]

Οὐ non. Ratio originis incerta. [Ἐπίρρημα ἀρνητικὸν vocant Grammatici veteres. In prosa etiam dicunt Græci οὔτοι, qua in compositione vix dubitari potest, quin τοὶ pp. sit Dativus pronominis secundæ personæ τὺ, tu, quod vulgo σὺ efferunt. Si in obscurissimi etymi vocula aliquid conjectare liceat, dixerim fere, nostrum οὐ negativum (pro quo notissima tironibus res est, sequente vocali tenui, dici οὐκ, sequente vero adspirata, οὐχ) contractum videri ex ΌΕ, secunda pers. singul. Imperativi verbi ὄω fero, et hinc aufero, tollo &c. ut ὄε et contractum οὐ pp. sit fer, tolle, remove! Eadem porro analogia οὐκὶ, quod compositum ex οὐ et κί. Hoc certum est, Hebræum לֹא, pro לוֹא, à Th. לָוָא, flexit, deflexit, avertit, commodissime repeti: qua de re consule viri summi, N. G. Schrœderi, Synt.

Hebr. p. 402. 403. Etiam nos Belgæ, in negatione, vulgo dicimus *loop heen*: quod manifesto in eadem est forma Imperativi, ac Hebr. לוא, et Græc. οὐ, si quidem sit pro, ἴθι. Hoc filum si sequamur, et ipsum Græc. μὴ, vel μὰ, videri queant ejusdem pp. esse formæ; ut Græci μὴ vel μὰ dixerint, pro μίε vel μάε, à μίω meo, meavi &c. Quo pacto οὐ et μὴ in eandem originem consentirent. Sed nolim hic esse nimius. Ceterum hac ratione, quam diximus, adjecta syllaba τοὶ, οὔτοι pp. fuerit, per pleonasmum aufer tibi. q. d. apage tibi! E. S.]

Οὐαὶ væ! Factum à sono. [Idem igitur plane est Lat. væ, ac Gr. οὐαί· nisi quod huic voculæ præmissum videri queat ο micron, quod, in bene multis vocabulis, ab initio adscitum fuisse constat. E. S.]

Οὖας auris. Ab ὄω, quod, ut ἄω, αἴω, eximie de sensu auditus dici potuit. [Plura vide infra in οὖς, ὠτός. E. S.]

Οὐδαμῶς nequaquam. Respondet fere, quantum ad originem suam, huic ipsi Lat. nequaquam. Composita, nempe, vox ex οὐδὲ, et antiquo ἀμὸς, quod, superstes in Dialecto Dorica, significat quando, et ab Ionibus pronuntiatur ἠμός. Vide dicta in ἀμὸς, et ἄμος.]

Οὖδος solum, pavimentum. Ab ὀδὸς, quod cum ἔδος componendum. [Jam supra aliquoties adnotatum est, verba ὄδω et ἔδω propriam habuisse vim premendi, &c. Vide in ὀστέον, et alibi. Hinc igitur notio calcandi, quasi dicas, pedibus premendi: unde ὁδὸς pp. quæ calcatur, via, Hebr. דרך. Sed hoc ipsum jam occupavimus dicere in ὁδός. E. S.]

[Οὐλαὶ hordeum. Ὀλαὶ, sive, Ionica flexione, οὐλαὶ, pp. integra sunt, et non contusa hordei vel tritici grana: intelligendumque est, ea in voce, alterum κριθαί. Apud veteres enim ὅλος vel οὖλος integrum significat, convoluto et adstricto corpore firmum et illæsum. Ab hac vi apud Homerum est, Od. Ω. 401. Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, pro ὑγίαινε, et indidem οὐλὴ cicatrix, quum jam vulnus coaluit. Etymolog. in οὖλος. Hæ autem οὐλαὶ, sali commixtæ, victimarum capitibus atque aris inspergi solebant, Scholiastes Comici ad Nubes, vs. 259." &c. &c. T. H.] [Vide etiam Hesych. in Ὄολε, qui addit: ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑγιὲς γενόμενον ἕλκος οὐλὴν λέγουσι. Confer in οὖλος. E. S.]

Οὖλος integer. Ab ὅλος totus. [Attulimus jam quædam huc spectantia, in voce ὅλος. De origine vero vocis et cognatarum quarundam, digna est, quæ legatur, eruditissimi R. G. Nanningæ Disputatio Philol. p. 10. Ex T. H. disputatione, ad vocem οὐλαὶ, apparuit jam, οὖλος nostrum pp. notasse convoluto et adstricto corpore firmum illæsumque. Ex illa convolvendi notione primaria reliquæ hujus vocis significationes facile poterunt explicari. E. S.]

Οὖν igitur. Pro ἐὸν, ab ἔω, cui vicinum est εἰμὶ sum. [Conferantur dicta ad stirpem ἔω. Porro Ionicum est Participium ἐὼν, ἐοῦσα, ἐὸν, ut ex Herodoto docuit Maittaire, de Græcæ Ling. Diall. p. 132. Quod ipsum ἐὸν, sive contractum οὖν, per ellipsin quandam, absolute ponitur, notatque idem quod nos Belgæ diceremus, *het welk zoo zijnde* aut *de zaak zoo zijnde*, quod quum ita sit, igitur &c. Unum alterumve exemplum indicemus ex Novo Testamento. Matth. c. 3. 7. Ioannes Baptista docuerat, instare iræ divinæ manifestationem. Mox subjungit ποιήσατε οὖν καρπὸν ἄξιον τῆς μετανοίας, quasi diceret, Quod quum ita sit, quum ea res sic se habeat, fructum ferte dignum resipiscentia. *Dit zoo zijnde, brengt vruchten voord* &c. Vide porro Matth. iii. 10. v. 19. 48. vi. 22. 31. ix. 38. x. 16. 26. 31. et aliis innumeris in locis. Plura de nostro οὖν dabit cl. Hoogeveen, Partic. L. Gr. cap. 40. p. 4001. ss. E. S.]

Οὐρὰ cauda. Forte pro ὀρὰ, quod cum ὅρος terminus componendum. [Cum ὀρὰ similiter composuit Etymologus, c. 642. 4—8. ubi docuit, pp. dici οὐρὰν de cauda leonis, in altum nempe, adsurgere solita. Ibidem sentiri poterit primaria notio verbi ὄρω: de quo diximus. E. S.]

Οὐρανὸς cœlum. Pro ὀρανὸς, quod ab ὁράω: quamquam etiam ab ὅρος terminus dici potuit. [Οὐρανὸς cœlum, Æolibus ὀρανὸς, propius ad originem: quæ est ab ὁράω, q. d. ὁ πᾶσιν ὁρατός· quia cœlum sublime ab omnibus spectari potest. Alias notationes, multo minus probabiles, adfert Etymol. in voce, et Achilles Tatius, in Isagoge, p. 129. &c. T. H.]

Οὖρον urina. Pro ὄρον, ab ὄρω excito, impello. [Vide ad vocem sequentem. E. S.]

Οὖρος ventus secundus. Ab ὄρω excito, concito. [Οὖρος Græcis ponitur pro vento secundo et impellente. Grammatici derivant ab ὄρω pello, incito. Dicitur non tantum οὖρος, sed etiam, magis proprie, ὄρος, præsertim ab Æolibus. Sic οὐρανὸς, Æolice ὀρανὸς &c. Ab οὖρος Adjectivum οὔριος, et sæpe in oratione prosa οὔριος ἄνεμος. In fœminino οὐρία, quod dicitur, subintellecto αὔρα· atque ita in substantivi usum abierunt. Sic v. gr. οὐρίας πλεῖν, et ἐνιέναι οὖρον ventum immittere secundum et impellentem. T. H.] [Ex his intelligitur, nomen οὖρος, η, ον, pp. esse Adjectivum, cujus forma masc. οὖρος dicatur pro vento secundo, sive impellente, et quasi stimulante. Itaque etiam οὖρον, quod præcessit, in forma neutra, pp. est quod impellitur, vel cum stimulo quodam expellitur, urina. Porro ab οὖρος alia forma productior est οὔρινος, idem significans atque alterum οὔριος, apud H. Stephan. t. 2. col. 1496. Hujus fœm. fuit οὐρίνη, sive οὔρινα, unde manifesto desumtum est hoc ipsum Lat. urina. E. S.]

[Οὖς ὠτὸς, auris. Eustathius, p. 1148. 52. 1213. 47. rectissime ex ὄας, sive οὖας, per syncopen, ortum esse, statuebant. Vide etiam Etymol. c. 638. 54. ss. Stirps igitur ὄω. Ambiguum vero manet, unde vox ea auris notionem acceperit? Latinorum quidem auris, ab ἄω, ἄρω, αὔρω, manifesto ducta est. An ita ab ὄω (unde est ὄρω, uti ab ἄω, est ἄρω) ὄας, οὖας, dici potuit, eadem vi hujus thematis spectata, quæ est in ὄρω, orior &c. Quo pacto auris ab adsurgendo, sive orrigendo dicta fuerit? Notissima est hæc notio in Lat. attendere, arrigere aures, in Hebræorem item הקשיב. Magis tamen arridet, ab ἄω, ἀΐω, ἀΰω, αὔω, percipio, aurem dictam fuisse; quia percipiendi sonos instrumentum est: porro ἄω et ὄω vicinæ significationis verba fuisse, ut quemadmodum ab ἄω, αὔω, facta sunt auris, audio &c. sic ab ὄω sit repetendum ὄας, sive οὖας. E. S.]

[Οὐσία essentia, substantia &c. "Ab οὖσα, quod est Particip. f. g. ab εἰμὶ sum. Porro ab ἔπειμι succedo, sequor, est ἐπιοῦσα, scil. ἡμέρα, crastina dies. Unde ἐπιούσιος venturus. Ἄρτος ἐπιούσιος, id est ὁ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, panis crastinus, victus vitæ cras agendæ nobis necessarius. Hedericus, et ibid. vir doctissimus. Audiamus cel. Lennepium, hac de voce alibi sic disserentem. "Quum nusquam alibi vox ἐπιούσιος usurpetur, nisi in formula precum, quam Jesus præscripsit, disputatum fuit à multis, quid esset ἄρτος ἐπιούσιος. Ac patres ecclesiæ quidem plerique dictum acceperunt, pro τὸν ἄρτον ἐφήμερον, id est panem quotidianum: ut sæpe loquuntur etiam scriptores alii, quum τροφὴν ἐφήμερον, vel τὴν καθ' ἡμέραν τροφὴν victum quotidianum dicunt. Qui autem sic interpretantur, τὸ ἐπιούσιος considerant tanquam derivatum à Participio fœm. ἐπιοῦσα, quod pro ἐποῦσα pronunciatum, pertineat ad verbum ἔπειμι Lat. adsum, vel præsens sum. Tum autem mirum videri potest, quare, cum ἐποῦσα dicatur, non etiam ἐπούσιος in ejus derivato sit. Accedit alia, eaque major difficultas, quum adjiciatur τὸ καθ' ἡμέραν. Quod si enim ἐπιούσιος esset, hoc in loco, quotidianus, tautologia intolerabilis esset, si denuo adderetur τὸ καθ' ἡμέραν, quod est quotidie. Itaque alia ratione explicandus videtur locus, et in primis quidem duplici via quodammodo exponi posse hæc verba, existimem, ut etiam diversi interpretes instituerunt. Repetunt, nimirum, Adjectivum ἐπιούσιος à nomine οὐσία. Hoc autem proprie significat substantiam. Quare nonnulli τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον interpretantur panem, qui substantiæ nostræ alendæ sit accommodatus. Quum vero οὐσία etiam denotet facultates vel patrimonium, alii τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον intelligunt panem, qui, cumuli veluti loco, ad patrimonium nostrum accedat, vel adjiciatur. Ita autem Præpositionem ἐπὶ de eo, quod cumuli loco accedat, poni apud Græcos, nota res est. Quare etiam postremam hanc interpretationem, utpote vocis naturæ accommodatam, in primis vero proximam esse puto: itaque accipio, quasi Christus his verbis voluerit significare, panem vel victum, qui, salvo nostro patrimonio, quotidie nobis obveniat atque ita tanquam cumulus accedat patrimonio." Hactenus cel. Lennepius. Quid compluribus aliis viris doctissimis, de illo ἄρτῳ ἐπιουσίῳ, visum fuerit, longum esset enarrare. Simplicissimum fortasse erit, τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον exposuisse panem, cibumve, patrimonialem, sive patrimonii instar, ob optimo patre cœlesti, nobis dari solitum, quo ille nos alat, haud aliter ac pater familiaris suos infantes alit. Belgice dixeris *ons kinder-brood*. Hanc interpretationem nobis suggerit insignis locus, in Evangelio Lucæ, c. 15. 2. Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς ΟΥΣΙ'ΑΣ, "*Vader, geef mij het deel des gœds, dat mij tœkomt*, nempe, tanquam filio tuo. E. S.]

Οὐτάω vulnero. Stirps incerta. [Eustathius, p. 455. 10. 506. 18. 1010. 41. Οὐτάσαι exponit τὸ σχεδόθεν πατάξαι, βαλεῖν δὲ τὸ πόῤῥωθεν καθίκεσθαι, et alio in loco, p. 1030. 27. Οὐτάζειν, τὸ ἐκ τοῦ ἐγγὺς πλήττειν. Ammonius etiam, laudante H. Stephano, (edit. Valck. p. 29.) diversa esse, docet, βεβλῆσθαι, et οὐτᾶσθαι, ut hoc sit τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι. Uti οὖς, pro οὖας, auris, ab ὄω, οὔω, repeti posse monuimus, ex illa quidem significatione, qua ὄω idem notasset, atque ὄρω figo, infigo: eadem forte ratione ab οὔω figo, infigo, fieri potuit οὖτος, οὔτη, sive οὖτα, οὖτον, pp. fixus, infixus, a, um: unde eximie οὔτη significaverit vulnus, cuspide vel gladio cominus ictum, et hinc οὐτάω, vel οὐτάζω, cominus vulnero. Ceterum, quod apud Hesychium legimus οὖτα, h. e. ἔτρωσεν, 'ΕΚΕ'ΝΤΗΣΕΝ, non parum confirmat conjecturam hanc nostram, de origine verbi à figendo, sive pungendo, ductam. Exstat illud οὖτα, sive οὖτα, pro οὔτας, sæpius apud Homerum, Il. N. 192. 561. Il. Δ. 525. E. 376. 858. &c. Plena forma οὔτας in eodem reperitur, Od. X. 356. Itaque male instituerunt Grammatici, qui οὖτα hocce, pro οὔτασε, dictum fingerent. Nihil aliud est οὖτα, quam tertia singularis Præteriti Imperfecti verbi οὐτάω, vel potius simplicioris formæ ὀτάω: unde in Imperf. ὄτας, οὔτας, οὖτα. E. S.]

Οὗτος hic. Ex ὁ et τός. [Rectius fortasse ex ὁ, et ὕτος. In Ionica dialecto frequentissimum est ὡὐτὸς, ἡ, ὁ, quod pro αὐτὸς esse rectissime monent Grammatici. Vide loca apud Maittaire, p. 115. Simul autem indicat ὡὐτὸς hocce trisyllabum, οὗτος nostrum, bisyllabum, simili prorsus ratione, contractum fuisse ex ὁ, et ὕτος, quod eadem origine gaudet atque alterum αὐτός. Confer dicta de stirpe ὕω sive ὕμι, in ἔω. Ab ὕω sum vel existo regulariter fieri potuit ὕτος pp. qui est, vel qui existit. Inde notio pronominis personalis, tertiæ personæ, eadem fortasse ratione ducta, qua Orientales suum הוא, sive هو, duxerunt ab הוא existere. Quodsi tamen, in voce οὗτος, minus placeat compositio ex ὁ et ὕτος, altera commodissima derivatio statui poterit, ex cognato simplici verbo ὄω, unde ϝόω, Fore &c. Pro ὄω crassiori sono, efferri potuit ὕω. Vide modo dicta in οὐτάω. E. S.]

Ὀφείλω debeo, et ὀφέλλω augeo, adjuvo. Ejusdem sunt originis, quæ tamen minus certa. [" Ὠφελεῖν utilitatem adferre. Ab ὄφελος commodum, quod scribitur per ο: sed verbum ὠφελέω, hinc derivatum, per ω. Illud ὄφελος ductum est ab ὀφέλω per ο, quod duplicat λ, et dicitur ὀφέλλω augeo, accumulo, in cumulum cogo. Sic ὀφέλλειν τὸν σῖτον congregare et coacervare frumentum: respondetque hoc verbum egregie Lat. cumulare. Latini enim sæpe dicunt cumulare aliquem honoribus. Eodem modo ὄφελος ab ὀφέλλω, cumulum, dein utilitatem, notat, qua quis cumulatur et afficitur." T. H.] [Stirps est ὄπω pp. pungo: de quo verbo vide dicta passim. A notione pungendi videtur orta illa acuminis, sive summitatis, in quam cumulus desinit; atque adeo ipsius cumuli, in acutum desinentis. Ceterum confer cum illis summi viri T. H. observatis, quæ prolata sunt à nobis in vocibus ὄνειδος et ὄνημι. E. S.]

Ὄφις serpens; ὄφρα ut, quo, donec; ὀφρὺς supercilium: stirpis sunt parum certæ. [De prima voce ὄφις, hæc habet T. H. "Ὄφις serpens. Ratio nominis ducta est à contractione convoluta: nam ὄφειν est in orbem convolvere. Unde ὀφέω, ὀφείλω, ὀφέλλω." Hoc modo origo vocis Gr. ὄφις conveniret cum illa vocis orientalis حية, de qua vide Lex. Hebr. p. 172. Nescio tamen, an ὄφις potius ductum sit ab ὄπω pungo, quod conf. Ea lege Hebr. נחש serpentem dici notum est. E. S.]

[Ὄφρα donec. De hac particula vide disserentem cl. Hoogevenium. cap. 41. p. 1026-1029. "Continuatam actionem ea notari" docet, quam Latini exprimant per quamdiu, dum &c. de etymo autem nihil certi se habere, ait. Mihi quidem suspicio orta, an stirps ὄπω, (unde ὄφω, ὄφερος, ὄφρος, ὄφρα) etiam hac in particula vim suam figendi, pungendive exserat: qua lege ὄφρα pp. fuerit puncta vel punctum, q. d. ad illud usque punctum. Ea certe origo est particulæ Hebr. אז pro אות. Responderent sibi hoc modo accuratissime Gr. ὄφρα, et τόφρα, per contractionem, pro τὰ ὄφρα. Vide locum Il. I. 546. ab Hoogev. laudatum, p. 1027. et Il. A. 509. Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ pp. Ad illud usque punctum, sive temporis articulum, Trojanis adjice victoriam, donec, (pp. quo puncto, s. quo articulo temporis) Achivi filium meum honorent. Vide porro, Il. Δ. 220. 221. Θ. 66. 67. K. 325. &c. E. S.]

['Οφρὺς supercilium. Si vera sit summi viri T. H. de verbo ὄφειν conjectura, (quam vide in ὄφις) facillima esset ratio expediendi significationem supercilii, in voce ὀφρύς. Quemadmodum enim Arabice جفن cilium dicitur à convolvendo, (vide Willmet Lex. Arab. p. 142.) sic Gr. ὀφρὺς supercilium à contractione convoluta nomen sortiri potuisset. Contractionem superciliis tribuit Cicero, de Offic. l. 1. c. 41. eamque opponit superciliorum remissioni. Ceterum alio loco hæc observavit cel. Lennepius: "Sæpe nomina, quibus corporis partes designantur, translate tribuuntur his illisve terræ partibus, ob quandam similitudinem. Hujus generis sunt nomina κόλπος sinus, γύαλον, ὀμφαλος, et alia. Eodem etiam pertinet ὀφρὺς supercilium. Quem usum respiciens Hesychius docet, ὀφρῦς vocari τὰ κρημνώδη, καὶ τραχέα τῶν ὀρῶν, i. e. prærupta et aspera montium, præcipitia. Apud Virgilium, Georgic. 1. 108. simili modo dicitur supercilium clivosi tramitis. Ad quem locum Servius opportune meminit illius Homerici, Ἴλιον ὀφρυόεσσαν. Nam Trojam sic vocat Homerus (Il. X. 411.) quod monti fuit imposita. Illuc respicit Hesychii glossa ὀφρυόεσσα· ἐφ' ὕψους καὶ ἄκρας κειμένη." Conf. etiam Albert. ad loc. cit. Hesychii, t. 2. p. 827. E. S.]

Ὀχετὸς aquæ ductus. Ab ὀχέω veho: quod ab ὄχω, ἔχω. [Hesychius ὀχετός· σωλὴν, οὐ χείμαῤῥος, ἤγουν αὖλαξ, ἀλλ' ἀεὶ ῥέων. Etymologiam, à cel. Lennepio adoptatam, probat simplicior forma ὄχος, quam Suidas quoque reddidit τὴν τοῦ ὕδατος ὁρμήν. Vide H. Stephanum t. 2. c. 1579. E. S.]

['Οχεὺς retinaculum, vectis. Ab ἔχω teneo: quasi Belgice dixeris *een tegenhouder*, qui portarum valvas clausas teneat servetve. Conf. omnino Il. Ω. 446. ὦφας δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. Porro Il. M. 121. 291. &c. Apud

Hesychium quoque est ὀχεὺς, ὁ τῆς περικεφαλαίας ἱμάς. Respicit glossa locum Il. Γ. 372. "Ὀχεὺς, antiqua forma, ab ἔχω teneo, quod teneret galeam et adstringeret. Hom. Il. Γ. 372. ubi vide Scholiasten, Hesychium, et Suidam, in voce. Bucculam Latini vocant, ut docet Lipsius de Militia Romana, p. 128. Eandem ob caussam ὀχεῖς τῆς θύρας januæ pessuli, quibus continetur clauditurque." T. H.]

Ὀχεύω admissarium admitto, pro vehiculo sum, veho. Ab ὄχος.

Ὀχθέω gravate fero. Commode repetunt ab ὄχθον, quod vide sub ὄχθη. [Conf. etiam ὄχθος.]

Ὄχθη ripa. Ab ὄχθω, quod ab ὄχω veho in altum, in altum emineo.

[Ὄχθος ripa. Vir cel. alio loco: "Interpretatur Hesychius hoc nomen per ripam abruptam, lapidibus prominentibus et scopulis infestam. [Verba Hesychii sunt ὄχθος κρημνὸς, πέτρα, τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς γῆς· ἢ τὸ ἀπόκρημνον στόμα τῆς θαλάσσης· κυρίως δὲ, ποταμῶν ἄκρα, χρημέναι, leg. καὶ ῥηγμῖναι. Alb.] Inde verba ὀχθέω, et ὀχθίζω, ejusque composita προσοχθέω, et προσοχθίζω, quæ pp. adeoque significant offendo quasi ad lapidem prominentem. Inde autem, à scriptoribus Alexandrinis, translatum hoc verbum est ad animum, et de eo positum, qui offenso et irritato animo est, atque sic προσοχθίζειν τινὶ is in primis dici posse videtur, qui, omni genere contumeliarum vexatus, tandem ad iram concitatur: atque Deus (Epist. ad Hebr. cap. 3. 10.) populo Israëlitico immorigero προσοχθίσαι dicitur, quasi, qui eos, tanquam duram cautem, ad quam offenderat, rejecit repulitque. Eo sane spectat Suidæ interpretatio, ubi reddit προσώχθισα· δυσηρεστήθην, ἐβδελυξάμην."

Ὀχλεύω moveo. Ab ὄχλος turba, quod pp. notat turbam congregatam: unde ad molestiam transfertur. [Vocabulum ὄχλος pp. notat motum, magno murmure concitatum. Postea usurpari cœpit de turba hominum in unum locum congregatorum. L. C. V.] [Stirps proxime superiorum vocabulorum haud dubie est ὄω, unde producta ὄκω, ὄγω, ὄχω, quibus cognata fuerunt ἄκω, ἄγω, ἄχω. E. S.]

Ὄχος vehiculum. Ab ὄχω, vel ἔχω, moveo: vel potius contineo; unde ὄχος pp. capax. [Etymol. col. 592. 13. Παρὰ τὸ ἔχω, τὸ συνέχω, ὄχος. Nescio tamen, an verior sit altera derivatio, in eodem Etymol. c. 645. 14. Ὄχος σημαίνει τὸ ἅρμα, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ἄχω, τὸ ἐλαύνω· Ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα, ὀχῶ, ὀχήσω· ὅθεν ὄνομα ῥηματικὸν, ὄχημα. E. S.]

[Ὀχυρὸς firmus, validus. Est à Præterito Medio verbi ἔχω, unde ὄχος, et inde ὀχυρός. Dicitur etiam per ε, ἐχυρὸς, et tam recta derivatur ab ἔχω. Hæc autem sæpius inter se commutantur: sed ὀχυρόω familiarius est quam ἐχυρόω. Notat vero munio, firmum reddo. T. H.]

Ὄψ, ὀπὸς, vox. Ab ὄπω, cui vicinum ἔπω est. Compone supra ὄσσα, [ubi plura prolata sunt, ad significationem vocis spectantia; quatenus, nempe, ὂψ nostrum convenientiam quandam habet cum ὄσσα, quod ab ὄω, ὄσω. Neque dubitandum est, quin Lat. vox, (pro ϝόξ, digammate Æolico præmisso) eodem quoque pertineat. Sed aliud est ὂψ oculus, ab ὄπω, pp. figo, pungo. Hesychius ὄψ, ὄψις, ὀφθαλμός. Confer in ὀπτάω, et ὄπτομαι. E. S.]

Ὀψὲ sero, post tempus. Ab ὄπω. Compone ὀπὶν et ὀπίσω. [Videtur ὀψὲ pp. esse Dativus, vel Ablativus antiquus, à Nomine ὄψις. Arguit hoc terminatio altera in ι, v. gr. in ὀψίγονος, ὀψιμαθὴς, ὀψίνοος, similibusque. Jam vero, uti præcedens ὀπὶν diximus esse pp. Accusativum casum ab ὄπις, sic ὀψὲ, vel ὀψὶ, Ablativus videtur esse ab ὄψις. Stirps est ὄπω sive ἕπω, (unde ἕπομαι) pp. adnecto, adjungo. Hinc ὀψὲ pp. tempore quasi adjuncto ad diem, atque adeo vespera sera. Latinorum sero, et vespere, eandem habent originem, ducta quippe ab ἕρω, ἕπω, ἕπσω, ἕσπω. E. S.]

Ὄψον obsonium, quidquid cum pane comeditur. Compone cum ἕψω [coquo, et derivatis ejusdem ἑψάω, ἑψέω cet. Etymol. Ὄψον σημαίνει τὸ προσφάγιον· ἐκ τοῦ ὀπτῶ, ὀπτὸν &c. Compone omnino dicta in ὀψάω: unde satis verisimile apparebit, ὄψον pp. esse coctum cibum. Quod nisi placeat, vide an ὄψον simpliciter sit, quod adjungitur pani, Belg. *toespijze*, ab ὄπω, sive ἕπω, necto, jungo? E. S.] [" Pisces tanto honore fuerunt apud Græcos, et præsertim Athenienses, notante Scholiasta Aristophanis, ad Pacem, vs. 814. ut ὄψον pro piscibus Attici ponerent, et forum piscarium, perinde atque ἰχθὺς, sic et ὄψον diceretur. Hinc ὀψάρια pisciculi, et ὀψοφάγοι homines in piscibus lautissimi, pecuniæque prodigi, Athenæus, l. 7. p. 276. 640. Idem vocabulum de sale, qui omnibus cibis admixtus saporem conciliat, usurparunt, Plutarchus Symposii l. 5. 10. T. H.]

[Ὀψώνιον opsonium. Hujus vocis, late patentis, prima vis quærenda est in cibo, qui prostat in foro venalis. Ὄψον enim cibus est, ὀψώνιος venalis. Quia militare stipendium insumebatur ad cibos parandos, hinc stipendium illud (τροφὴ quoque dictum) oratoribus ὀψώνιον vocabatur. Recte Grammatici veteres explicant σιτηρέσιον: quod à Demosthene adhibitum (edit. Reisk. p. 48. 3. 1209. 12. 1214. 21.) ab Harpocratione redditur τὸ διδόμενον εἰς τροφὴν &c. L. C. V.]

[Ὄω stirps obsoleta: quæ multis verborum nominumque formis originem præbuit. Vide dicta in ὄαρ, ὄθη, οἶος, ὄϊς, οἴω, οὖας &c. item infra dicenda in ὠόν. E. S.]

Π.

[Πάγη laqueus. Est pp. forma fœm. à masc. Πάγος (Lat. pagus) quod Græci vulgo πηγὸς efferunt. Unde πηγοὶ ἵπποι equi bene compacti et coagmentati. Hesych. πάγη· παγὶς, βροχὸς &c. Itaque recte H. Stephan. t. 3. c. 265. sub πήγνυμι, πάγη laqueus, inquit, depactus ad irretienda animalia. Ejusdem originis vox est altera παγίς. Th. πάγω, quod vide inferius. E. S.]

[Πάγος tumulus, collis. Proprie est concreta massa, inde glacies, terra in tumulum coagmentata. Vide Stephan. l. c. in πάγη. Præiverat Etymol. c. 646. 42. Πάγος· τὸ πεπηγμένον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους, et paullo inferius in πάγουροι, πάγοι δέ εἰσιν οἱ κρημνώδεις τόποι, παρὰ τὸ πεπῆχθαι εἰς ὕψος. Eandem vocem Latini servarunt in suo pagus. Vide Forcellinum. E. S.]

[Πάγω, obsoletum Græcis, Latinisque pago, pro quo vulgo Latini pango. Græci abhibent formam productiorem πήγνυμι, ita tamen ut obliqua tempora vetustum illud πάγω nobis repræsentent. Itaque Aoristus secundus, sive potius Præter. Imperfectum, est ἔπαγον, manifesto hinc ductum. Futurum secundum est παγῶ, pro παγέω, ex παγέσω: cujus Præsens fuit productius παγέω, à quo facta vox παγετός. Latini vero hoc ipsum pago adservarunt in 12 Tabulis. Unde Quinctilianus, Inst. Orat. l. 1. c. 6. § 11. Cum in 12 tabulis legeremus ni ita pagunt, inveniebamus simili huic cadunt. Inde prima positio, etiamsi vetustate exoleverat, apparebat pago, ut cado, unde non erat dubium sic pepigi nos dicere ac cecidi. Illustrarunt hæc viri doctissimi, ex altero Auctoris ad Herennium, l. 2. 13. extr. Rem ubi pagunt, orato, ni pagunt in comitio cet. Ad quæ plura dabit Cl. Gothofredus. Ceterum dubitari non debet, quin Gr. πάγω sit à simpliciori πάω premo: unde πάγω premendo condenso, compingo. E. S.] —— Est autem πάγω, vel πήγνυμι (ut alio loco cel. Lennep.) iis rebus in primis proprium, quæ clavis junguntur et ita cohærent: atque inde apte tribuitur tentorio seu tabernaculo. [Vide porro in πήγνυμι. E. S.]

Παιὰν hymnus in Apollinem et ipse Apollo. Proprie medicum notat, a πάω curo. [Παιὰν, idem παιὰν, quod poëtæ resolvunt in παιήων. Doricam esse priorem formam, alteram secundum rationem, sive naturaliter dici, recte notat Servius ad Æn. l. 7. 769. 12. 401. Nasci vocem, ait Scholiast. Aristoph. ad Plut. vs. 636. ἐκ τοῦ παίω, τὸ θεραπεύω· cujus verbi et significationis si certa constarent apud veteres documenta, nihil illa notatione foret opportunius. Adsentitur prorsus, rejectis Grammaticorum nugis, Clar. L. Bos. Obs. Crit. p. 44. neque non est nullus in promtu color, quo defendi possit. Antiquis enim Græcis πάειν, vel παίειν (unde πάω pasco, pavi, fluxit apud Latinos) tantundem valuit ac curare, q. d. premere, atque in rem incumbere. Jam nihil impedit, quo minus, perinde atque curandi verbum ad rem medicam et sanandi potestatem propria ratione fuit deductum, sic et παίειν olim eundem usum habuerit. Hoc certe longe minus est ineptum, quam illa fabulosa plurium Grammaticorum origo, qua Latonam matrem ferunt, ut Pythonem serpentem feriret ac telis conficeret, his verbis Apollinem fuisse adhortatam, ἴε παιὰν, βάλλε παιάν. Παίειν autem itidem est ferire, percutere, vide Callimachum, Hymn. in Apoll. vs. 100. Macrobium, Saturnal. 1. 17. et in primis Athenæum, l. 15. p. 701. qui diversas opiniones ex Clearcho, et Heraclide recenset. Illi paullo propius accedunt, quibus Pæan esse dictus est, tanquam παύων, à verbo παύειν, quia pestes, morbos, ceteraque generis humani mala, depellat, ac cessare faciat, Etymol. in voce. Id saltem veterum usus extra controversiam ponit, nomen istud ad Apollinis artem medicam, et salutis adferendæ facultatem, præcipue referri. Nam et virgines Vestales ita indigetant: Apollo Medice, Apollo Pæan! teste Macrobio. Et, ob eandem rationem, Æsculapius etiam medicinæ conditor παιὰν, apud Aristoph. in Pluto, vs. 636. et in Inscriptione vetusta, apud Reinesium, Cl. 1. c. 206. ΑΣΚΛΗΠΙΩι ΠΑΙΗΩΝΙ. Id vocabulum Hesychius, cum reliquis Grammaticis, exponit ἰατρός. Venuste transtulit Euripides, Hippolyt. vs. 1373. Καί μοι θάνατος Παιὰν ἔλθοι, id est, mortem opto, omnium mihi malorum remedium adlaturam. Cum quo convenit illud Sophoclis, apud Plutarchum, Oper. t. 2. p. 106. et maximum Tyrium, p. 404. Ὦ θάνατε Παιὰν ἰατρὸς μόλοις, et apud Æschylum, in Agamemn. vs. 99. fœminino genere, παιὰν γένου τῆσδε μερίμνης, i. e. hanc mihi sollicitudinem sana. Hinc παιώνιος salutaris, salubris. Sophocl. in Trachin. vs. 1220. Παιώνιον καὶ μοῦνον ἰητῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν. Philostrat. p. 551. Κολυμβῆθραι τοῖς νοσοῦσι παιώνιοι. Suid. in voce; γραῦς et Παιωνεῖον medici officina, quæ alias Ἰατρεῖον dici solet, Scholiast. Aristoph. ad Acharnens. vs. 1211. Οὔλιον Ἀπόλλωνα vocant Milesii, Οἷον ὑγιαστικὸν καὶ παιωνικὸν, teste Strabone, l. 14. p. 942. Præterea hymni, quos, in Apollinis honorem, ob morbosque amotos, accinebant, παιᾶνες et παιῶνες. Eodem tamen nomine aliis etiam quibuscumque diis hymni consecrati veniebant. Ita Demetrii παιᾶνας τοὺς μέχρι νῦν ᾀδομένους, in Serap. memorat Diogenes Laërt. l. 5. Segm. 76. Noti sunt Pindari παιᾶνες qui itidem ὕμνοι inscribebantur. Hinc creberrimi usus verba manant παιανίζειν, et παιωνίζειν, non tantum hymnos canere, qua virtute à Christianis quoque poëtis usurpatur, sed et lætissimis vocibus exclamare. Frequenter tamen poni solent de exercitus, in prœlium euntis, cantico et clamore bellico. Unde Plato, ep. 7. p. 1292. Παιῶνα τινὰ ἀναβοῆσαι βάρβαρον καὶ πολεμικόν. Παιὰν enim ἐνυάλιος ante pugnam, morte parta victoria, Apollini canebatur. Schol. Homer. ad Il. X. 391. Spanhem. ad Julian. Orat. 1. p. 233. Porro admirantis et stupefacti formula est παιὰν ἄναξ· Suid. in voce κροτοθορύβου, quæ ab averruncandi potestate, quam Apollini fuisse attributam supra dixi, est ducta. Eadem vero est caussa, cur in subitis casibus attoniti exclamarent, Ἡρακλεῖς ἀλεξίκακε. T. H.] [Vide etiam cel. Lenn. ad Coluth. p. 5.]

Παίζω ludo. A παῖς puer: quod vide suo loco. [Verbum παῖσαι, in stilo communi, probe distinguendum est ab Attico verbo παῖσαι, quod vulgo παῖξαι scribebatur, quodque est à παίζειν, contracto ex παΐζειν pp. pueros imitari, dein ludere. L. C. V.] [Conf. T. H. ad Aristoph. Plut. vs. 1056. p. 390.]

Παίπαλα loca prærupta: imo potius pulverulenta, et sic δύσβατα. Oritur à πάλη, vel πάλω. Vide ad πάλη. Factum, nempe, per reduplicationem est πάπαλος [et hinc porro παίπαλος. Conf. Etymol. in πεπαλαγμένον, col. 661. 8. Hesych. παιπάλλειν· σείειν. E. S.]

Παῖς puer. A πάω curo, alo. Vir cel. alio loco: "Generatim significat filium, quem pp. υἱὸν Græci dicunt, modo amasium, quem alio nomine vocant ἐρώμενον, vel in Plurali etiam τὰ παιδικὰ, modo denique servum notat," &c. Est autem παῖς nostrum manifesto contractum ex παῒς, sive παῒδς, quod etiam παῖσδ, παῖσδ pronuntiari potuit, unde Accusativum Doricum repetebant nonnulli παῖσδα. Sed vide de hac forma vocis Valck. Adn. ad Adoniaz. Theocr. vs. 42. p. 349. In Theocriti versu vocem παῖσδε Dorica forma dici pro παῖζε lude, observavit, Valckenario laudatus, cel. Luzacius. Ceterum hoc παίσδειν s. παίζειν ludere per metonymiam etiam notat furari. Vide denuo magnum Valck. ad Adoniaz. vs. 49. p. 359. E. S.]

Παίω percutio, ferio, pulso. A πάω, quod verbum proprium est motui prementis, agitantis, &c. [Hesych. Παίω. δέρω, τύπτω, πλήττω. Idem Lexicographus antea: παίει. τύπτει, πλήττει, κρούει, δέρει, ἢ ἐσθίει. Etiam credibile est, veteres Græcos, productiori forma, dixisse παιέω: unde παιήων ductum, quemadmodum à παίω, παίων, et, accentu mutato, παιών· —— Nisi obstaret Genitivus in ᾶνος, sive ονος, à παίω s. παιέω, ferio, percutio, id est, πλήττω, κρούω, Apollo videri possit dictus, per excellentiam, παίων, vel παιήων, quasi feriens sagittis, vel percutiens manu sua instrumenta Musica. Cui tunc responderet quodammodo παιὰν, de hymno in laudem deorum dictum, q. d. percussum, sive modulatum, carmen, quodque speciem haberet participii neutr. gen. et intr. significationis à masc. παίας, παίασα, παίαν. Nunc terminatio in ὼν, ῶνος, est collectiva; ut dictum in ἀγκὼν, αἰών· videturque adeo παιὰν, s. παιηὰν, potius notare lusu vel cantu plenum. Eo certe significatu παίω est παίζω ludo &c. Ab eodem παίω videtur etiam ductum fuisse Adjectivum παῖτος, quod, Græcis deperditum, Latini servarunt in suo pætus. E. S.]

Πάλαι Olim. Ortum videtur à πάλω quatio, agito. Alio loco vir celeb. "Vocis πάλαι vera stirps repetenda est ab antiquo πάλω, unde superest derivatum πάλλω quatio; retrorsum, antrorsum vehementer movendo vibro. Inde πάλιν pp. retrorsum: qua virtute positum reperitur apud Hesiodum. Theog. vs. 181. atque eadem vis in compositis frequens est. Ab ista notione ea nostræ vocis πάλαι non valde recedit. Notatur enim tempus, quod retro est. [" A prisca verbi forma πάλω, præter cetera, fluxit vocula πάλη lucta. Πάλειν vel πάλλειν notat agitare, quatere, quassare. Quoniam vero, quæ quassando agitantur, inflecti solent, accidit, ut Gr. πάλιν significatum acceperit retro, retrorsum. Vocula autem πάλαι, vulgo olim, pp. tempus notat, quod retro est, sive dudum sive proxime elapsum. Posteriori sensu πάλαι interdum adhibetur à scriptoribus optimis, veluti ab Aristophane in Pluto, vs. 1040. ubi in Scholiis recte redditur πρὸ ὀλίγου. Ab Adverbio autem πάλαι, adjecta terminatione ος, Adjectivum nascitur παλαιὸς priscus, antiquus, quod de homine etiam dicitur grandævo, ab Æschylo in Sept. contra Thebas, vs. 333. et à Sophocle in Œdip. Tyranno, vs. 971." L. C. V.] [Videtur hoc πάλαι pp. esse Dativus vel Ablativus antiquus, ortus à Nominativo πάλη pp. quæ concutitur, et huc illuc agitatur, et hinc ipsa concussio et vibratio: pro qua voce, et in Mascul. forma, πάλος adhibetur. Etiam πάλλος, cum media geminata, Græci dixerunt. Hesych. Πάλλος· κλῆρος, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι, " sors, s. lapillus, quo sortiebantur, à concutiendo." Porro idem πάλη mansit, non tantum in Lat. voce pala, quæ vox inter alia exponitur πτύον i. e. ventilabrum, à concutiendo haud dubie dictum. Mansit ejusdem hujus vocis pala vestigium, admodum manifestum, in Lat. Præpositione palam, quæ pp. est Accus. Sing. absolute positus, proprie per excussionem, sive per modum excussionis, atque adeo divulgationis; sive expo-

sitionis publicæ, h. e. aperte, in conspectu, in oculis omnium. Casus, nempe, Accusativus absolute olim adhibebatur apud Latinos: quo respectu cum πάλαι convenit Lat. olim, quippe quod non aliud est, quam Accus. Sing. à Nom. olis, et hoc ab ὄλω volvo: unde ea vox pecul. volutionem sive revolutionem temporis notat. Olim autem dicitur pro κατ' ὄλιν, ut πάλιν pro κατὰ πάλιν. Vide infra in πάλιν. E. S.]

Παλαιστὴ palmus, mensura quatuor digitorum. Haud dubie à παλαίω est, quod à πάλη. Dici videtur à luctando manibus, seu palma, quæ inde παλάμη dicitur: ut παλαιστὴ pp. sit mensura, exacta palmâ manus. [A παλαίω luctor, pp. excutio, pecul. in pulverem, est perf. Pass. πεπάλαισμαι et tertia ejusdem perf. πεπάλαισται. A priori illa dictum est πάλαισμα luctatio, pp. excussio, ab altera πεπάλαισται est παλαιστὸς, ὴ, ὸν cujus fœm. forma παλαιστὴ excussam sive porrectam manum notat, atque adeo exactam ejus mensuram. E. S.]

Παλάμη palma. A παλάω concutio, luctor. Vide πάλη. [Latini promiscue olim dixerunt palma et palmus, etsi usu factum sit, ut palmus in primis diceretur, quæ Græcis, forma verbi cognata, erat παλαιστή. Vide Forcellinum in palmus. Analogice à πάλω, s. πάλλω, in Perf. Pass. πέπαλμαι, descendit Adject. παλμὸς, ὴ, ὸν· uti à παλάω, πεπάλαμαι, est πάλαμος, παλάμη. Itaque palmus pp. est excussus, explicatus, et palma, Gr. παλάμη excussa s. explicata manus. E. S.]

Παλεύω allicio. Dici videtur ab agitando, luctando. [Videndum, an παλεύειν pp. sit excutere frumentum, hordeum &c. ad alliciendas aves; unde dein per meton. notare potuerit allicere aves sparso frumento? Id certe Hebræi dicebant חדה Prov. i. 17. ubi vide Huntium. E. S.]

Πάλη lucta. Ab agitando. Cinerem quoque et tenuissimam farinam notat, quasi attenuatum agitando pulverem dicas. Vide πάλλω, [et πάλαι. "Origo ἀπὸ τοῦ πάλλειν certa est: cui et Analogia, et res ipsa, suffragatur. Πάλλειν enim pp. notat tremulo et reciproco motu conquassare, vibrare, atque adeo huc illuc jactare. Quo modo in usu sunt πάλλειν κλήρους sortes concutere, πάλλειν δόρυ hastam vibrare, πάλλει ἡ καρδία cor tremiscit, et frequenter, apud Medicos, παλμὸς arteriarum pulsus. Hoc autem quum in luctu præcipuæ sit artis, dubium non est, quin ex ea re, corporisque mutuo concussu, vox ista nomen invenerit. Quas, præter hanc, alias notationes afferunt Plutarchus Sympos. ii. 4. et Etymol. in πάλη, repudiandæ sunt." T. H.] [Conf. etiam infra, in πλήν. E. S.]

Πάλιν iterum, rursus. A πάλω moveo, quatio. [Rectissime, meo quidem judicio, vel. Hoogeveen. Doctr. Partic. cap. 42. p. 1030. "Formam," inquit, habere Accusativi, quis non videt? cujus obsoletus fortasse Nominativus fuerit πάλις, quo retrogradus motus fuerit expressus." Vide eundem in πλὴν, cap. 46. sect. 1. §. 9. ubi simillimas formas Particularum profert ἀρχὴν, δίκην, χάριν. Itaque extra controversiam esto, πάλιν eadem analogia, per ellipsin Præpositionis κατὰ, similisve alius, dici, qua χάριν dicitur pro κατὰ χάριν, ἀρχὴν, pro κατ' ἀρχήν. Ceterum propria vis hujus voculæ clare sentiri potest ex illo, Il. Z. 189. Τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἶκόνδε νέοντο· πάντας γὰρ κατέπεφνεν Ii vero nequaquam retro, pp. retrogrado motu, (ut verbis utar Hoogeveenii) domum iverunt: Omnes enim interfecit eximius Bellerophontes. Adde in primis, Il. A. 380. Δ. 214. E. 257. Z. 189. &c. Etiam, cum Præpositione ἐν præmissa, dixerunt ἔμπαλιν, Vide Hesiod. Ἀσπ. vs. 145. Hesych. in voce, et ibidem viros doctos: cujus vocis eadem fortasse ratio est, quæ alius ἔμπροσθεν. Porro observari debet, in voce hac ἔμπαλιν, Præpositionem præmissam ἐν, æque ac Lat. in, pro more veteris linguæ, regere casum Accusativum πάλιν, nimirum, quæ motum aliquo versus denotat: nisi placeat, ν hocce, in ἔμπαλιν, esse ἐφελκυστικὸν, propter sequentem vocalem; quod tamen in omnia exempla haud quadraret. E. S.]

Πάλλαξ juvenis. Proprie à πάλλω dicitur, qui ad vibrandum vel pollendum valet viribus. ["Παλλὰς Pallas. Unde dicta sit Minerva, veteres inter se dissentiunt. Plures derivatam vocem putant à πάλλω quatio, quod poni solet de vibranda hasta; quum autem Minerva esset consilii præses et justi belli, ideo dictam Minervam παλλάδα, i. e. vibratricem hastæ, et per consequens bellicosam. Alii volunt, Minervam inde dictam esse παλλάδα, quod in bello, à diis cum Gigantibus gesto, Minerva occiderit Gigantem, cui nomen παλλὰς, et, in honorem illius facti, accepisse nomen palladis. Verum hæc etymologia refutatur ab ipsa Analogia: nam iste Gigas, in fabula, dicitur παλλὰς, in Genit. παλλάντος· atque adeo diversa vocis forma est, à qua forma fœminina non potuit descendere. Si diceretur παλλὶς, παλλίδος, potuisset ita analogice derivari. Verum sciendum est, in antiqua lingua Græca πάλλος fuisse positum pro juvene, integris annis robusto et innupto: itidem, aucto vocabulo, πάλληξ, πάλληκος· unde πάλλαξ, παλλακὴ, et παλλακὶς, quod pro pellice poni solet. Porro analogice, ab isto πάλλος, est Fœmininum παλλὰς, παλλάδος, virgo. Merebatur autem Minerva dici virgo, quia perpetuam virginitatem servavit; et quidem, hic illic, ut apparet ex Il. A. 200. [Δ. 78. 541. E. 1. 61. 121. 256. &c.] velut epitheto proprii nominis addito, παλλὰς Ἀθήνη." T. H.]

Πάλλω vibro, agito. A πάλω, quod cum πάω componendum. Vide παίω. [A πάλλω inter alia derivata vox est παλμὸς, de qua ita T. H. "Παλμὸς, à πάλλειν vibrare, vel, neutra vi, tremulo et reciproco motu subsilire. De membrorum salisationibus, quas sic proprie Latini dicunt, et πάλλειν et ἅλλεσθαι ponitur. Theocr. Id. iii. 37. ἅλλεται ὀφθαλμός μοι δέξιος, quod boni ominis erat. Omnium autem membrorum fere descripti erant παλμοὶ, pulsus, sive salisationes. Melampodis ἱερογραμματέως ad Ptolemæum regem libellus exstat, περὶ παλμῶν μαντικὴ, quam, Romæ primum editum, inter Aristotelis opera recensuit Sylburgius. Vide Fabricii Biblioth. Græc. l. 1. c. 15. Παλμικὰ hujusmodi scripta vocabantur: quale Posidonius Philosophus etiam reliquerat; teste Suida in Οἰωνιστικὴν, Ποσειδώνιος, et Σίβυλλα Ἀπόλλωνος. Πηδᾶν salire eandem habet potestatem; sed potissimum de cordis salisatione ponitur. Aristænet. l. 2. ep. 13. Hinc πήδημα τῆς καρδίας Medicis, et apud Philostratum" &c. Hactenus ille. Plura de verbo πάλλειν addere supervacuum, siquidem proprii usus exempla ubivis ad manum sint. Conf. H. Stephani Thes. tom. 3. col. 28—31. E. S.]

Πὰν Pan, pastorum numen. A πάω, de quo suo loco. Proprie notat eum, qui possidet, vel agitat pecus, pastor. [Derivatio hæc magnopere præstat illi veterum, qui τὸν Πᾶνα dicebant γεγεννῆσθαι ἐκ πολλῶν· ὅθεν καὶ αὐτὴν εἴληφε τὴν ὀνομασίαν, Etymol. col. 554. 44. Nimirum Pan celebrabatur tanquam ovium custos, et ἀγρεὺς, uti docte admonet Salmas. in Exerc. Plinian. p. 294. ubi plura. E. S.]

Παππὰς vox facta à sono. Πάππας pater. Duplicatum hoc pro πὰς, quod à πάω, unde quoque ductum πατὴρ pater. [Conf. tamen Hesych. in παπάς. E. S.]

Παπταίνω circumspicio. Forte repetendum est à πετάω, vel πατάω, unde παπατάω, παπτάω &c. notione ducta ab expandendo, explicando, aperiendo oculos. [Itaque syllaba πα, sive potius prima litera consonans, cum sequente vocali α, ante duas consonantes πτ, in πτάω, pro πετάω sive πατάω, repetita videtur: eadem fere analogia, qua διδάσκω dixerunt, pro δάσκω, τιτρώσκω, pro τρώσκω. E. S.]

Παρὰ præpositio, cujus vis proprie repetenda est à πάρω Lat. paro, unde pareo. Hinc et πάρος ante Adverbium loci. [Videntur παρὰ dixisse pro παρᾷ, ex παραὶ, quod Poëtæ servarunt. Hesych. παραὶ ποσί· παρὰ τοῖς ποσί. Respici ad Il. O. 180. cel. Albertius admonuit. Occurrit idem hoc παραὶ sæpius in Homero, Il. B. 711. Γ. 359. E. 837. H. 253. O. 175. Π. 151. Ω. 410. Od. A. 366. P. 572. Σ. 212. quibus locis, modo cum Genitivo, modo cum Dativo aut Accusativo, constructum habetur: pro varia, nempe, significandi virtute, aut potius proprietate constructionis. Vide hic Struchtmeyerina Rudim. p. 267. 268. Est igitur παραὶ (quod ipsum in multis quoque compositis mansit, παραιβάδας, παραιβάτης, παραιβόλος, παραίπαισμα &c.) pp. Dativus, vel Ablativus antiquus, à Nominativo παρὰ, quod pp. nobis præbet formam fœmininam, à masc. παρὸς, ὴ, ὸν, hoc vero à πάρω, quod à πάω premo, et premendo penetro, Belgice *dringen*, *doordringen*: unde notio ducta anterioritatis, in Lat. præ, id quod Græce scriptum foret πραὶ, contractum quippe ex παραί. Ab eodem etiam παρὸς fuit forma mascul. Dativi παρῷ, contracta in πρῷ, unde orta pro Latinorum, et Græc. πρό. Idem denique παρὸς, contractum in πρὸς, nobis dedit alteram Præpositionem Græcam πρός. Ex quibus jam satis superque apparet, ejusdem omnes familiæ esse Præpositiones Græcas παραὶ, s. παρὰ, πρὸ, et πρὸς, quibus cognatum quoque fuit antiquum Gr. πρὶς pro παρὶς, unde mansit Lat. pri, in pridie, Græcorum item Accus. πρὶν, pro παρίν. Quemadmodum vero Græcis in usu promiscuo fuerunt olim formæ ἀπὸ et ἀπαὶ, ὑπὸ et ὑπαὶ, sic, non nisi forma generis, diversa fuerunt, quæ supra jam in medium dedimus πρὸ, pro παρῷ, παραὶ, unde nostrum παρὰ descendit, iota primum subscripto, (hoc modo παρᾷ) eodemque mox neglecto, sic παρά. Hoc unum adhuc addendum est, à notione eadem illa primaria, quam diximus, premendi, usum induisse Præpositionis, et accepisse significationem premendi, quasi, latus alterius, cui junctus sis: qua propter per Lat. juxta, aut præter (quod ipsum quoque originem suam ex πραὶ pro παραὶ ostendit) commode reddi potest; unde denique composita παραγράφειν, Belg. *naast schrijven*, παραδραμεῖν administrare, pp. *naast loopen*, παραθέειν *naast loopen* et *voorbij loopen*, παραβλέπειν *naast zien*, *voorbijzien*: et alia longe plurima. Desinamus in illa virorum eruditissimorum observatione, quam sæpius inculcarunt, Præpositionem hanc παρὰ in compositis sæpe indicare id, quod male et quasi præter scopum fiat, ut sentiri potest ex eodem hoc, quod statim produximus, παραβλέπειν *voorbij-zien*, atque adeo *mis-zien*; παρακούειν *mis-horen*, *kwalijk horen* (alioquin etiam, in transitu et quasi furtim audire. Belg. *in 't voorbijgaan horen*) παρακρίνειν *misoordeelen* &c. Vide Valcken. Adnot. in Adoniaz. Theocr. vs. 47. 48. p. 356. 357. et conf. mox πάραρος. E. S.]

[Πάραρος fatuus, à sana mente aberrans, pp. male oscillans. Vocabulum formæ Doricæ, quod Ionice pronuntiatum fuit παρήορος. Post multas doctorum virorum conjecturas, luculenter exposuit cel. Valcken. in adnot. ad Theocriti Adoniaz. vs. 8. p. 239—247. Compositum esse docet ex παρὰ et αἰωρεῖσθαι i. e. oscillari, oscillo jactari. Unde παραιωρεῖσθαι, in Activa forma primitus scriptum παραιωρεῖν, hinc autem παραίορος, παρήορος, πάραρος. Sed plura repeto ab ipso viro summo, l. c. E. S.]

[Παρδακὸς humidus, uvidus. Unde in Aristophanis Pace, vs. 1148. χωρίον παρδακὸν, quod Scholiastes exponit διυγρόν. Hesychius παρδακόν· διύγρον, ubi plura dabunt viri docti. Isaac. Vossius, ab Albertio ibidem laudatus, admonuit, esse repetendum ab Ἄρδω, π loco Digammatis præposito. Confer Ἄρδω, supr. E. S.]

[Πάρδος Pardus. Vix à Græcis veteribus usurpata vox: quippe qui πάρδαλις et πόρδαλις dixere. Pardum ex antiquissima lingua Latini receperunt." Hæc et alia habet T. H. ad Scholia in Aristophan. Plut. 232. Origo nominis haud dubie repetenda est ex Oriente. Conf. igitur Lexic. Hebr. sub פֶּרֶד. E. S.]

[Παρειὰ mala, maxilla, gena. [Etymol. in καλλιπάρῃον, col. 487. Παρειὰ δὲ "inquit" παρὰ τὸ ἐπαίρω, τὸ συνεσταλμένον μέρος τοῦ σώματος. Fortasse quemadmodum à γλυκὺς est γλυκεῖα, à τραχὺς, τραχεῖα, sic ab obsoleto παρὺς remansit παρεῖα, quod, mutato accentu, pronuntiatum fuerit παρειά. Παρὺς autem non, nisi dialecto, distitisse videtur à παρὸς, unde πρὸς, παρὰ &c. Unde παρειὰς genas dictas esse putem quasi anteriores capitis partes. E. S.]

[Παρθένος virgo, et Adjective virgineus, intactus. Varias hujus voces derivationes, sed coactas admodum, præbebit Etymologus, c. 654. 40. Antiquissima forma Nominativi videtur fuisse παρθὴν, cujus Dativum παρθένι apud Theocritum etiamnum superesse, monuit vir doctiss. in Lexico Hedericiano. Stirps igitur πάρω, sive forma simpliciori πάω premo. A πάρω sunt πέπαρται; πάρθω pp. premo, premendo penetro. An hinc παρθὴν, et παρθένος, virgo nubilis, quam Arabes, eadem significationis ansa arrepta, خريدة dixere? E. S.]

Πάρος ante, antea, prius. Proprie est forma Adjectiva, cujus fœmininum παρὰ, sive potius casum ejusdem Dativum παραὶ, dedisse Præpositionem παρὰ, supra dictum est suo loco. A forma Dativi masculini antiqua, παροὶ, Adverbium factum est πάροιθε, et προπάροιθε. Ab eodem πάροι denuo descendit Adjectivum πάροιτος, cujus Comparativus παροίτερος, et Superlativus παροίτατος in usu manserunt. Etiam iota neglecto dictum est παρότος, contracte πρῶτος, primus, παρότερος, πρότερος, παρότατος, πρότατος. A πάρις vero contractum oritur πρὶς, in Ablativo pri, unde Lat. pridie. Vide supra in παρά. E. S.]

Πᾶς, πᾶσα, πᾶν omnis. Contractum ex πάας. Stirps πάω agito, possideo: de quo suo loco. [Suspicabatur cl. Hoogeveenius, Doctr. Particul. cap. 42. 1. p. 1035., πᾶς contractum esse ex obsoleto πάνυς, et πᾶν ex πάνυ. Paullo aliter L. C. V. "Vocula πᾶς" inquit "quo pacto fuerit olim pronuntiata, demonstrat casus obliquus. Ex Genitivo, nimirum, παντὸς, si auferatur vocalis ο, redibit scriptio vetus πάντς· quæ vox, ad evitandam pronuntiandi scabritiem, emollita fuit in πᾶς." Hactenus ille. Si comparemus Participia in ας, ut ἱστὰς, ἱστᾶσα, ἱστὰν, ἱστάντος, &c. cum illis, quæ cel. Lennepius de iisdem admonuit, Analog. p. 129. et alibi, facile apparebit, nostrum πᾶς, in Genit. παντὸς &c. simili quadam analogia factum esse, atque ἱστὰς, ἱστάντος: nondum tamen perspicuum erit, cur dicatur πᾶς, cum circumflexu, qualis certe circumflexus in ἱστὰς, τύψας et similibus, non adest. Itaque, meo quidem judicio, nostrum πᾶς contractum omnino fuisse oportet ex πάας, pro πάαντς, ut πάας pp. ductum sit à πάαμι, quemadmodum ἱστὰς, ab ἵστημι, sive ἵσταμι. Jam vero si πάω proprie sit premo, comprimo, sive premendo consolido et intransitive condensor, sive denseo, facile simul apparebit ratio significationis, notabitque πᾶς pp. densum atque adeo solidum, et hinc purum, merum: unde πᾶσαν ἀληθείην. Il. Ω. 407. et Evang. Marc. 5. 33. reddere possis, Belgice, *de zuivere waarheid*, et πάντα τάλαντα, Il. T. 247. pp. densa, id est solida talenta. Porro à notione hac densitatis est ea multitudinis copiosæ, ac proprie densæ, unde πάντες sæpe reddi debet permulti, sive plerique. E. S.] ["Ἅπαντες sunt universi omnes, cuncti, πάντες sunt omnes: imo vero plerique omnes. Hæc observatio (quod Theologi usu deprehendent) ad plurima loca Novi Fœderis intelligenda viam aperiet: in quibus multi, vel plerique, designantur voce πάντων. Ne loca nominem, de quibus Theologi disputant, in illo Act. Apost. cap. 2. 7. dicitur ἐξίσταντο πάντες omnes miraculum obstupefacti admirabantur, et tamen, inter illos omnes, non erant vs. 13. memorati. Ergo πάντες ibi sunt plerique, vel multi. Aristoteles de Poëtica, cap. 14. τὸ πάντες, inquit, ἀντὶ τοῦ πολλοὶ, κατὰ μεταφορὰν, εἴρηται. Hesychius: πάντες ἀντὶ τοῦ πλεῖστοι. Apollodori l. 3. 5. Apollo dicitur jaculis confixisse filios Niobes πάντας, et tamen paullo post, ex masculis servatus dicitur Amphion. Apud Xenoph. Ephesium, lib. 2. p. 36. πάντας τε ἀπέκτεινεν, ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε· ad quem locum de usu isto notavit cel. Hemsterhus. in Observ. Miscell. vol. v. p. 21. Sed, ut jam incepi dicere, quando Græce scribitur ἅπαντες, tunc sem-

per universi omnes, nemine excepto, sunt intelligendi." L. C. V.] [De phrasi selecta τὸ πᾶν, i. e. totusquantus, lege eundem virum summum, Adnotat. in Adoniaz. Theocr. vs. 148. p. 416. E. S.]

Πάσσαλος clavus, paxillus. A πάσσω, quod idem ac πάγω, vel πάγω, unde πήγνυμι, figo. [A πάγω pp. est πάγαλος, at, γ mutato in duplex σσ, dicitur πάσσαλος, Attice πάτταλος. Hinc παττάλευω &c. T. H.] [A verbo πάγω Futurum est πάγσω (πάξω). A πάω est πάσω, πάσσω. An hinc fortasse magis analogice repeti potest πάσσω, vel πασσάω, πάσσαλος? Conf. et cel. Lennep. ad voc. seq. E. S.]

Πάσσω inspergo. Proprie à πάω (unde quoque πάγω figo) πάσσω significat affigo, superinjicio, inspergo. [Nisi forte malis πάσσειν hoc nostrum comparare cum pando, pandi, pansum et passum, pandere, pandendo vel expandendo operire: qualis vis sentitur in alæ passæ, manus passæ &c. Jam conferantur porro Homeri Il. Δ. 219. 220. I. 214. Aristoph. Nub. vs. 1333. &c. E. S.]

Πάσχω patior. Pro πάχω. Convenit πάθω. Utrumque à πάω agito, premo &c. [Latinorum patior, quod et ipsum æque ac alterum pando (de quo statim diximus in πάσσω) Supinum habet passum, propiorem fortasse analogiæ viam nobis præmonstrabit. Stirps utriusque verbi haud dubie eadem est, nempe, primigenium πάω premo. A πάω est in Futuro πάσω, in Perf. Pass. πέπαμαι, πέπασαι, πέπαται. A πέπαται analogice factum πάτος pp. calcata via. Hesych. πάτος, ἡ πεπατημένη καὶ λεωφόρος ὁδός. Porro verbum πατέω, id est calco, conculco. Hesych. πατέουσι· καταπατοῦσι. Huic vicina fuit altera forma πατίω, cujus Passivum, Depon. apud Latinos, superest patior, pp. *ik worde gedrukt*, aut *ik worde getrapt* atque adeo, per Metonymiam, *ik lijde*; unde fortasse etiam uvæ passæ nomen habent. Jam relegamus vestigia. A πάω Græce est in Præt. Perfect. πέπαγα, hinc πάγω, Lat. vetus pago, unde et pango &c. A πάγω, πάγσω, et trajecto σ, πάσγω. Hinc πάσχω. E. S.]

Πατάσσω vehementer palpito. Proprie percutio, à πατάω, quod à πάτος. Origo πάω agito, percutio. [Conf. dicta in παιάν. E. S.]

Πατέω calco. A πάτος agitatus, percussus, calcatus. Alio loco vir clariss. "A verbo πάω, significante idem quod πίω, vel πίω, unde πιέζω Lat. premo, nomen ortum πάτος notat calcatus, quasi dicas, pedibus pressus, quod viis in primis tribuitur. Inde πατέω calco. Hinc καταπατέω conculco, seu plane calco, vel calcando obtero. Inde porro transferri solet ad contentionem, cum injuria conjunctam, notatque idem fere quod contumeliose tractare. Ut v. gr. in Epist. ad Hebr. c. 10. 29." Ceterum verbum πατέεσθαι in primis notat vesci, quod, dubitante licet H. Stephano, probavit Cl. L. Bos. Obss. Critic. p. 40. Plura de hoc verbi usu dederunt Wessel. et Valck. ad Herodot. l. 2. 113. p. 135. quos vide etiam ad Herodot. l. 4. 281. p. 363. Propria vis verbi πατέεσθαι, eo sensu, videtur esse premere. subigere, pecul. dentibus. Conf. dicta in ὄδω, et L. C. V. infra in πάω. E. S.]

Πατὴρ pater. Proprie altor, a πάω alo, nutrio. Alibi vir celeb. "Origo vocis πατὴρ est verbum πάω. Ab eo enim, analogice progrediendo, fit πατὴρ, et quidem retrocedendo, hac ratione: πατὴρ, πέπαται, πέπαμαι, πέπακα, πάσω, πάω. —— Jam autem verbum πάω significat speciatim possidere, curare, vel proprie magis pascere, quod verbum pasco à Græco πάω formatum est; ut omnia verba, tam Græca, quam Latina, à verbis puris oriuntur. Ab ista autem pascendi notione altera possidendi profecta est; cujus ratio repetenda est ab antiquissimorum temporum simplicitate. Tum enim possessiones in pecoribus (quæ ipsi pascebant homines) consistebant: ut is, qui pasceret, simul possidere intelligeretur. Hanc ob caussam greges ovium, quas deus pastorum, Pan, possidere credebatur, à Græco poëta vocantur ἱερατὸν πᾶμα Πανὸς, id est, grata Panis possessio. [Conf. Valcken. Animadv. ad Ammon. l. 3. c. 7. p. 188. 189.] Non alia de caussa ab eodem verbo formatum nomen πάσις, in lexicis Græcis, redditur possessio. Ab ista porro alendi, pascendi, possidendique notione sponte fluxit ea curandi. Omnes autem hæ notiones apte quadrant in nomen πατὴρ, quod generatim idem est, ac Lat. pater, à Græco profectum." [Egregius locus est Euripidis, in Ione, τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶ· Τὸν δ' ὠφελιμὸν ἐμοὶ ΠΑΤΈΡΟΣ ὄνομα λέγω, quem ita Latine reddidit Grotius noster, Excerpt. p. 332. "Hunc cujus alor munere, laudo; Hunc concelebro nomine patris." Ceterum conferri omnino meretur divinum illud Mosis Canticum, Deut. 32. 6. הלא הוא אביך קנך Nonne ille pater tuus est, qui te possidet? Ubi videmus, notionem possessoris, cum illa patris, amicissime conspirare: ut haud contemnenda lux huic ipsi Deuteronomii loco, ex observatis Lennepianis, possit accendi. E. S.] "Πατὴρ Lat. pater in usu genitorem notat, sed, in prima sua significatione, à qua frequenter usus deflectit, denotavit pp. altorem, nutritorem, quorum prius semel de parente adhibuit Cicero de Natura Deor. l. 2. 34. —— Plato, quum pernosset, voce πατὴρ eum designari pp. qui nutrit, ut generatorem significaret, alio vocabulo adjecto, hoc nostrum limitavit, in Timæo, p. 37. ubi commemoratur ὁ γεννήσας πατὴρ altor, qui genuit. Platoni Sophocles adjungi poterit, in Electra, vs. 1432. &c. L. C. V.] [Vide porro in πάω. E. S.]

Παύω cessare facio. A πάω premo, comprimo. Alio loco vir celeberr. "Παύειν, Activa vi, notionem habet sedandi, compescendi: Medium vero παύεσθαι notat semet ipsum sedare. Qua propter, sensu neutro, reddi solet quiescere. Inde nomen παῦσις, Latine quies, seu idem quod pausam veteres Latini dixerunt. Id nomen pro quiete positum, ex Accio, notat Nonius Marcellus p. 158. ubi "pausa loquendi" dicitur pro παῦσις. Attici quoque παῦλαν dixerunt, et hujus compositum ἀνάπαυλαν, quocum convenit alterum ἀνάπαυσις, Lat. requies."

Πάχνη pruina. A παχὺς, de quo mox. [Latina vox ducenda est à πρωῒ, πρωΐη, πρωϊνὴ, uti doctissime conjecit Is. Vossius. E. S.]

Παχὺς spissus. A πάγω, quod à πάω. Proprie notat compactum.

Πάω pp. agito premendo, impellendo moveo. Unde πάσσθαι de eo, qui gregem agitat sibi, atque adeo curat, possidet. ["Πάω verbum est primitivum æque ac πάω, πίω, πόω, πύω. Ex quinque istis formis, quibus una propria et prima est significatio, veluti totidem ejusdem arboris truncis, centena aliquot verba, cum suis derivatis, propullularunt. Πάω, vel πάομαι, in Lexicis vulgatis, Latine redditur possideo, item gusto, et vescor. Magna videtur istarum significationum dissimilitudo. Si res propius spectetur, amice conspirant. Prima et propria significatio est curandi, secunda alendi, vel nutriendi. Verbum ἀγαπάω diligo, compositum ex ἄγαν et πάω, pp. notat magnam curam alicujus gero. A veteri Græco verbo πάω sunt Lat. pasco, pavi &c. nam à prima significatione curandi et nutriendi facile fluxit ea pascendi. Gustare et vesci nihil utique aliud est quam pascere se ipsum. Alienior est, primo adspectu, possidendi significatio. Hæc tamen etiam pulchre convenit. Hominum vetustissimorum divitiæ sitæ erant in pecoribus. Qui curabat, et pascebat, pecus, is possidebat. Proximum superest verbi πάω derivatum πατὸς, adfinem notans: pp. illum, quem quis velut possessionem sibi acquisivit; quo respexit Euripides, in Androm. vs. 641. γαμβρὸν πεπᾶσθαι generum acquirere, vel potius possidere: nam Præter. pass. hujus verbi semper habet possidendi vim, ut et Præteritum verbi κτάομαι. Παὸς autem Ionice pronuntiabatur πηὸς, unde remansit vox πηοσύνη, affinitatem significans. Πηὸς vero quum esset in linguam communem recepta, alteram formam Doricam vocarunt Grammatici, ex. gr. Scholiastes Nicandri de Theriac. vs. 3. A Præterit. perf. pass. πέπαμαι, πέπασαι, πέπαται, vel πέπασται, nomina quædam manarunt, Lexicographorum incuria fere obliterata. A prima persona superest πᾶμα, rem ipsam significans, quæ possidetur; in primis autem adhiberi de pecoribus, ex duobus veterum poëtarum locis licet æstimare. Theocritus in Fistula, oves et boves pastorum vocat ἱερατὸν πᾶμα amabilem possessionem, et, in Ara Dosiadæ prima, pecora appellantur πάματα Πανὸς Panis possessio. Illud autem πᾶμα, litera liquida duplicata, etiam pronuntiabatur πάμμα: quam formam Æolicam esse, credidit Eustath. ad Hom. Il. Δ. p. 376. Apud Apollodor. in Biblioth. p. 183. nomen invenitur πάμμων, filio Priami impositum, atque ea forma in compositis viget. Vid. nostr. Animadv. in Ammon. l. 3. c. 7. A secunda perf. Præt. Pass. ortum, πᾶσις, nuspiam in Lexicis vulgatis reperietur, sed apud Hesychium tantum [πᾶσις· κτῆσις]. Significat autem, secundum istam formam, actionem possidendi. Compositum certé ἔμπασις reperitur apud Hesychium, qui vocem ἐμπάσεις reddidit ἐγκτήσεις. A tertia Præter. pass. (cujus forma fuit duplex πέπαται et πέπασται) derivata remanserunt, quorum origo vulgo à Grammaticis ignoratur. A πέπασται, nempe, oriuntur voces Græcæ παστὸς et παστὰς, ac Latina pastor. A πέπαται remansit πάτος, unde ortum fuit πατέω: atque hinc demum patet, cur Medium πατεῖσθαι, vel, Ionico flexu, πατέεσθαι notare potuerit edere, vel vesci. Isto quidem significatu, qui à Lexicographis non adnotatus est, adhibetur hoc verbum ab Herodoto, et restitui debet Agathocli Cyziceno, apud Athenæum, l. 14. p. 650. ubi, pro πατέοντι, legendum est πατέονται comedunt, vescuntur. L. C. V.] [Addenda his sunt, quæ vir magnus dedit, in Adnotationibus in Adoniaz. Theocrit. vs. 90. p. 383. 384. Ceterum, quod supra jam à cel. Lennepio, nobisque, animadversum est, vix addubitare licet, quin πάω primariam notionem habeat premendi, premendo stipandi, densandique, unde orta dein significatio alendi, quasi cibis replendi et effárciendi. Inde certe πάτος via calcata, pavimentum, πῆς pp. compressus s. compactus, solidus &c. Plura vide in παιὰν, ubi notionem curandi, ex propria illa vi premendi, ita explicuit T. H., ut doceret, πάειν, curare, hoc sensu, idem esse quod premere, atque in rem incumbere. E. S.]

Πέδη vinculum pedum. Componenda vox cum Lat. pes, Gr. ποῦς, πέδον &c. Oriuntur à πέω, cui vicinum πάω premo, calco. [Πέδα, pro μετὰ, Dorice, in compositis potissimum, dici, Grammatici passim monuerunt. Vide omnino Maittair. p. 251. 252. et locos veterum ab ipso indicatos. Itaque recte legitur apud Hesych. πέδα· μετά: quem locum à correctionibus aliorum vindicavit cl. Albertius, in Periculo Critico, et in Animadvers. ad Hes. t. 2. c. 896. Utrum vero πέδα pro μετὰ, Dores simpliciter dixerint, per variam dialectum, literis π et μ, τ et δ, inter se permutatis, an vero πέδα, hoc sensu acceptum, diversa quadam ab origine sit repetendum, nondum satis apparet. Æmilius Portus ad Euripidis Phœniss. vs. 1034. de eo jam videtur addubitasse. Sane nimia foret ea literarum permutatio, qua pro μετὰ diceretur πέδα, neque ulla in lingua tales literarum mutationes fieri posse, existimem. Itaque πέδα hocce, pro diversa constructione, accipiendum potius vel pro Accus. Singulari antiquæ formæ πέδς, unde Lat. pes, pedis, ut πέδα idem sit, quod πόδα, id est, pedem; vel ita, ut πέδα, sive potius πέδ', pp. sit casus obliquus, vocis πέδον solum. Huc certe optime facit, quod Æmil. Portus l. 1. p. 15. conjecit, verbum πεδαμείβειν idem prorsus esse quod πέδον ἀμείβειν, h. e. solum permutare, solum transire. Idem vir eruditiss. rectissime τὸ πεδαίρειν exposuit per ἐκ πέδου [sive πέδου] αἴρειν, ex solo [vel humi] tollere, quorsum faciat illud Euripidis in Herc. Fur. vs. 872. "Vade in Olympum, o Iri, πεδαίρουσα γενναῖον πόδα, id est πέδοθεν αἴρουσα, solo attollens generosum pedem." Ceterum vix dubitandum videtur, quin alterum illud πέδη vinculum pedis, pp. sit Adjectivum f. g. à πέδος, η, ον, quod veteres formarint à Genitivo vocis πέδς, πέδος· uti factum est in aliis compluribus. Eadem ratio est vocis sequentis. E. S.]

Πέδιλον calceus. Ex πέδος, ab antiquo πὲς, Lat. pes, et ἴλος involucrum, ab ἴλω volvo: de quo supra. [Mallem simpliciter ducere à Dativo πέδι, ejusdem vocis πὲς, sive potius πέδς, quod eruditissimo Marklando et Valckenario nostro placuit: adjecta terminatione in λος, λη, λον. Conf. modo dicta in πέδη. E. S.]

Πέδον solum. A πὲς, cui vicinum ποῦς: vel a πέω premo, calco. Alio in loco vir celeberr. "Antiquum nomen Gr. πὲς, superstes in lingua Latina, et vicinum alteri ποῦς, peperit nomen πέδον, significans solum. Inde πεδίον campum vocant Græci, seu locum planum et patulum. Inde præterea nomen πεδιὰς, planitiem notans, quæ in Evangelio Lucæ, c. 6. 17. exprimitur per τόπος πεδινός. Est autem πεδινὸς Adjectivum, q. d. humi depressus, atque sic planus, campester, factum itidem à πέδον."

Πείθω impello ad aliquid faciendum. A πίω, nempe, vel πίω, repetendum. Inde persuadeo. Alibi fusius de hoc verbo vir celeberr. "Ab antiquo verbo πίω" inquit "oriuntur verba πείθω et πίθω: quorum prius superest. Posterius vero remansit in quibusdam temporibus, quæ verbo πείθω tribuuntur, nec non in variis derivatis. Significat autem πείθω, vel πίθω, ligo, alligo, quasi premendo adjungo, quæ notio manifesta est in derivatis, ut πεῖσμα et πίθος, quorum illud funem nauticum denotat, quo naves in littore alligari solent: πίθος vero dolium significat, quod, nempe, variis ex partibus compingitur et colligatur. [Vide Ampliss. D. Mestinghii Dissert. Philol. 19. de vocibus Belg. *tien* et *ton*.] Usu autem factum est, ut verbum πείθειν eximie tribueretur orationi, qua velut alium constringas, et tuæ alliges sententiæ: quod Latinis est persuadere. Eo sensu passim, cum aliis, tum præsertim oratoribus, tribuitur τὸ πείθειν, id quod finem esse orationis debere, præcipiunt Rhetores. Inde nomen Πειθὼ, quo eximie vocarunt deam persuasionis, vel etiam sic dixerunt vim orationis persuasivam, qua blande alium in tuam sententiam perducas. Altius autem verbum πείθω, inde translatum, aliquando significat idem fere, quod oratione placere, vel obsequi oratione: uti quibusdam in locis S. Scripturæ usurpatur. Conf. Matth. 28. 14. 2 Cor. 5. 11. Nec dissimilis ratio est loci Epist. ad Gal. 1. 10. ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω, ἢ τὸν Θεὸν, ubi reddendum est, hominibusne, an Deo, obsequar, mea oratione, vel doctrina: ut manifeste declarant verba, quæ adduntur, ἢ ζητῶ ἀνθρώποις ἀρέσκειν ubi τὸ ἀρέσκειν placere satis explicat alterum πείθειν." [Idem verbum πείθομαι magnam difficultatem habet [in illo Agamemnonis apud Homerum] Il. A. 289. ἅτιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω. Scholiastes exposuit πρὸς ἃ οὐ πειθήσεσθαι. Censetur ἅτινα pendere ex præpositione, quæ reticetur, πρὸς, hoc fere sensu, ad quæ ipsum permoveri non posse puto, vel ad quæ illum nulla persuasione venturum esse puto. Verum enim vero τὸ πείθεσθαι alio modo apud veteres, alio apud recentiores, usurpatur. Apud Homerum sæpe ponitur pro obedire, persuaderi sibi ad obediendum pati. Verum etiam vim habet verbi πάσχω, patior. Hoc pacto constructio erit plana et haud impedita. Belgice: *'t geen ik niet denk dat hem overkomen zal.* Sic dicimus πάσχειν κακόν τι, vel ἀγαθὸν pati aliquid mali vel boni, affici malo aut bono. T. H.] [Verbum πείθειν ex origine significabat ligare. Funes, quibus navis terræ alligabatur, dicuntur πείσματα. Usus in hoc verbo est persuadendi, quasi dicas, blanda oratione aliquem ligandi, atque ad adsensum obligandi. A tertia Præter. Pass. πέπεισται fluxit πείστις, postea scriptum πίστις, fides, quæ persuadendo nos ligat. Hinc verbum πιστεύειν. L. C. V.]

Πείκω pecto, carmino. Forte componendum est cum πύκω, πόκω: oriturque à πέω impello, pungo. [Etymol. Πείκω καὶ πέκτω ἐστὶ τὸ κτενίζω· ὅθεν καὶ πεξαμένη. Ἢ παρὰ τὸ πέκω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, γίνεται πείκειν· σημαί-

νει τὸ ξαίνειν. Idem alibi, col. 655. Πίσκος σημαίνει κυρίως τὸ τοῦ προβάτου δέρμα. Παρὰ τὸ πείκω, πίκω, πίκος, καὶ πίσκος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ. Vere analogiæ ratio hæc videtur esse. A πίω, pp. premo, (cognato verbo alteri πάω) Perfectum fuit πέπικα. Hinc πίκω, in Futuro πίκσω, et, transposito σ, πίσκω: ut à πάω factum est πέπακα, πάκω, πάκσω, πάσκω. A πίω etiam fluxit πείω, ut à πάω, παίω: hinc porro πέπεικα, πείκω &c. Uti autem τὸ ξαίνειν radere involvit notionem quandam premendi, sive premendo cultrum radendi, sic πείκειν significationem illam τοῦ ξαίνειν videtur accepisse à primigenia premendi. Nemo enim nescit pectinationem sæpissime fieri cum pressione quadam manus adactæ. E. S.]

Πεῖνα, et Ionice πείνη, fames. Forte à πίω impello, premo. [Malim à πίω premo. Fame pressos Latine etiam dicimus, ut Belgice "*drukkende armœde, drukkenden honger.*" Unde fit, ut πεινᾶν etiam dicatur, pro pauperem esse. Πεινῶντες (Luc. 1. 53.) sunt pauperes, qui Græce alias πένητες dicuntur. Opponuntur enim, hoc loco, πλουτοῦντες divites. Πένης pauper, pp. laborando victum sibi parans, proximum est derivatum à verbo πένω. Hinc πείνω, πεινάω, significans egeo cibi, esurio. Forma verbi πεινάω (ut in Latinorum esurio) est Desiderativa. L. C. V.]

Πεῖρα conatus, inceptum. A πέρω impello, figo, transfigo: quod à πίω. Alio loco clariss. Lennepius: "Græcum πέρω transadigo nomen peperit πεῖρα, significans experientiam: quomodo Græce dicitur πεῖραν λαμβάνειν τινὸς experientiam facere alicujus rei; vel experiri aliquid. Sic πεῖραν ἔχειν τινὸς experientiam habere alicujus rei. Inde verbum πειράζω, significans pp. experientiam facio, atque inde experimento tento: quomodo speciatim interdum iis tribuitur, qui aliquem tentant, et sollicitant ad Venerem. Latius longe sumtum est à scriptoribus sacris, unde deductum nomen πειρασμὸς, tentationem, veluti, ad malum aliquod denotat." [Vide mox in πείρω.]

Πείρω transfigo. A πέρω, de quo ad πεῖρα. [Πέρω et πείρω perforando penetro. Inde Lat. pereo, peritus, periculum, quorum hoc postremum pp. nihil aliud significat, quam Gr. πεῖρα, seu tentamen, quo in rem aliquam penetrare nitimur. Istius verbi Præter. Med. πέπορα nomen produxit πόρος, h. e. porus, meatus, foramen. Hinc compositum ἄπορος pp. id notat, per quod exitus et meatus pateat nullus. Propria ista significatione, qua rarissime positum invenietur, occurrit apud Platonem in Timæo, t. 3. p. 25. commemorantem ἄπορον καὶ ἀδιερεύνητον πέλαγος mare infestum et scopulosum, per quod exitus vel meatus patet nullus. Hinc figurate ἄπορος notat pauperem, stupidum, dubitantem. Quæ videtur prima specie, in istis tribus, significationum pugna, illa, origine considerata, mox evanescet. Quis enim est pauper? is, qui nescit quo se vertat, atque adeo exitum suis rebus reperit nullum. Stupidus autem est, qui ad quævis obvia veluti impeditus hæret. Tandem, qui, in bivio cogitationum statutus, transitum non invenit, quique ignarus sit, quæ via è duabus sit eligenda, is dubitat. Ergo ἄπορος notat dubium, et, hinc productum, ἀπορέω dubius hæreo, dubito: quod verbum Latinum, utpote designatæ rei, flexu suo frequentativo, exprimendæ, aptissimum judicabat Jul. Cæs. Scaliger, pater, in Epistol. p. 466. De homine dubitante Theognis dixit, vs. 907. ἐν τριόδῳ ἕστηκα. Qui dubitat, inquit Plato, de Legg. l. 7. p. 799. stat, καθάπερ ἐν τριόδῳ γενόμενος, καὶ μὴ σφόδρα κατειδὼς ὁδόν. Scholiast. Sophocl. ad Ajac. vs. 179. ἀποροῦντες, inquit, οὐ καθ' ἓν ἵστανται &c. L. C. V.]

Πέλαγος pelagus, æquor. Componendum cum Lat. planus, quod à πελάω, πέλω, de quo suo loco. [Originem hanc vocis confirmare nonnihil videtur glossa Hesychii πέλαγος· πλάτος θαλάσσης, ubi vide, quæ notavit Albertius. A voce πέλαγος porro denominativum est verbum πελαγίζειν· τοὺς ὀδόντας συγκρούειν, quasi dixeris, maris instar fremere. E. S.]

Πέλανος libi genus. Compone Lat. planus, à πελάω. [et dicta in πέλαγος. Recte igitur Apollonius apud Etymol. c. 659: 19. πέλανοι λέγονται τὰ πόπανα, ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι. E. S.]

Πελαργὸς ciconia. Ex πελὸς fuscus, et ἀργὸς albus, ["quoniam pennas habet albas et nigras." Vide H. Stephani Append. c. 1622. et scriptores ab ipso laudatos. E. S.]

Πέλας prope. A πελάω propinquo, quod à πέλω, de quo suo loco. [Etymol. Πέλας, καὶ τοπικὸν, καὶ χρονικὸν, καὶ ἐπὶ συγγενείας. Construitur cum Genitivo, ut Odyss. O. 257. ὅς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο. Unde verisimile est, πέλας pp. esse Accus. Pluralem, à Sing. obsol. πέλα, quod ductum à πέλω verto, pp. versionem, conversionem, circumversionem notet, et hinc, per ellipsin quandam Præpositionis, non aliter atque Arab. حول haula, pp. circumversionem, dein circa, circum, prope, significet, ut πέλας pp. sit pro κατὰ πέλας. E. S.]

[Πέλεια s. πελειὰς columba. A πελὸς niger vox repeti solet. Quia tamen Herodotus, l. 2. 110. et alibi, adjecta voce niger, μέλαιναν πελειάδα nigram columbam memorat, malim equidem ducere à verbo πελέω verto, inverto, ut columba πελειὰς dicta sit ab invertendo, quod sedem captura sæpius se convertat. Esse hoc isti avi maxime proprium, vel pueri norunt. Conf. etiam in πέλεκυς, ut πελεμίζω. E. S.]

Πέλεκυς securis. Nescio, an à πέλω: ut sit componendum cum Lat. pello. [A πέλω, πελέω, πεπέλεκα, analogice factum est πέλεκος, et πέλεκυς. A πελέω pp. verso descendit quoque Futur. πελέσω· unde Aoristus πέλεσεν Hesiod. Ἀσπ. vs. 36. et hinc novum verbum πελέσκω, quod dedit πελέσκεο, secundam Singularis Imperfecti Medii, semel lectam, Il. X. 433. ὅ μοι —— εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ ΠΕΛΈΣΚΕΟ qui mihi gloria per urbem eras, pp. versabaris. Itaque et πέλεκυς securis à versando fortasse dicta: quam originem verbi πελέω confirmant hæc Etymologi, col. 659. 26. σημαίνει δὲ καὶ ἀναστρέφεσθαι· ὅθεν ὁ μέλλων πελήσω· ἐξ οὗ καὶ πόλος, ὁ οὐρανός. E. S.]

Πελεμίζω moveo, quasso, concutio: à πέλεμος, quod cum πόλεμος componendum, oriturque à πέλω, unde in Præter. Pass. πεπέλεμαι, et hinc πέλεμος. Vide porro in πέλω. [Esse autem πελεμίζειν pp., non adeo quassare, quam potius tremefacere, observavit Cl. Ernest. ad Il. N. 443. et Π. 612. cui interpretationi obest locus, Il. Π. 766. ubi βαθεῖαν πελεμιζέμεν ὕλην, haud dubie est versare, et hinc conquassare, concutere, κινεῖν, κραδαίνειν, uti exponunt Scholiastes, et Hesychius. Obsunt et alia poëtæ dicta, Il. Θ. 443. Π. 612. P. 528. Φ. 176. &c. quibuscum conferri poterit Etymol. c. 659: 28. qui πελεμίχθη reddidit ἐκινήθη, ἐσείσθη, simul opportune addens, ἀπὸ τοῦ πάλλω, ὡς οἶμαι, ἢ ἀπὸ τοῦ πέλω: quod posterius ita verum est, ut tamen satis appareat, πάλλω et πέλω vicinæ significationis fuisse verba. E. S.]

Πέλλα mulctra, seu mulctrale, πέλμα planta pedis; πελὸς niger, aut fuscus; πέλτη pelta, scutum brevius, orta videntur à πέλω, sed ratio significationis est minus aperta. [Vide ad sequens πέλω.]

Πέλω sum. A πέω, quod notat agito, pello, versor, adsum. Alibi hæc habet Lennepius: "πέλω, et πέλομαι vulgo redditur adsum: pp. tamen magis significat versor in aliquo loco: πέλω enim Active pp. est verso. [Vide in Σπλάγχνον. Propria notio verbi hujus, πέλω, vix melius sentiri potest, quam ex derivato nomine πόλος, sive hoc repetieris à πέπολα, Præterito vulgo dicto Medio verbi πέλω, sive idem recta malueris ducere à πόλω, forma verbi πέλω vicina. Πόλος autem Lat. polus, manifesto dictum est à vertendo: quare et à Plinio redditur vertex. Vide Vossii Etymologicum, voce vertex, et Forcellinum, in polus. Qua de re alibi etiam Lennepius. "Vox πόλος" inquit "pp. significat versionem: unde ab Astronomis eximie tribui solet cœli cardinibus, in quibus, nempe, universum cœlum vertitur suo axe: unde dein ab Astronomis transfertur ad ipsum cœlum. Generalis autem notio versandi maxime spectari solet in voce πόλος, quando cum aliis componitur; quemadmodum inter alia in οἰοπόλος, i. e. qui versatur circa oves, pastor ovium &c. Simili ratione ὀνειροπόλος dicitur, qui versatur circa somnia, atque adeo interpres somniorum." Hactenus ille. A πέλω porro est περιπέλω, et περιπέλομαι, cujus Participium περιπελόμενος contractum est in περιπλόμενος: unde περιπλομένου ἐνιαυτοῦ. Od. Λ. 247. pp. sonat circumvertente anno, vel circumvertente se anno, h. e. dum annus circumvolvitur, vel se ipse convertit, anno affecto (ut Favorinus apud Gellium, Noct. Attic. l. 3. 16. reddebat) qui nondum ad finem ipsum, sed proxime finem, progressus deductusve erat. Conf. Il. Ψ. 833. Od. A. 16. et Il. Σ. 220. ubi δηΐων ἄστυ περιπλομένων pp. est hostium vertentium se, vel versantium circum urbem. Sic et ἀμφίπολος eximie minister, ministrave vocatur, circa dominum dominamve versans: de qua notione plura diximus, occasione verbi גיל significantis sollicite observare, ad Ps. 2. 11. Ex quibus jam satis constabit, opinor, πέλειν et πέλεσθαι pp. idem esse quod Lat. versari, unde notat adesse alicui, q. d. versari circa aliquem. Vide Il. A. 284. Γ. 287. Δ. 450. E. 511. Θ. 64. &c. Ceterum à πέλω (media consonante geminata) est πέλλω, Lat. pello, pepuli &c., cognatum alteri πάλλω, quod notionem habet vibrandi, movendi, atque adeo commovendi, ut in illo Ciceronis de Clar. Orator. c. 87. Longi sermonis initium pepulisti Attice &c. E. S.]

Πέλωρ monstrum. Forte à πέλω [verto. Ridicula videtur etymologia, qua dictam vocem nonnulli voluerunt, "quasi πέλας ὄρους ὂν τῷ μεγέθει, quod magnitudine proxime ad montem accedat." Vide H. Stephani Append. c. 1628. Quemadmodum enim ab ἄχω est ἀχὼρ, ab ἴχω, ἰχὼρ, ab ὕδω, ὕδωρ, ab ἴλω, ἴλωρ et similia, utque à κάω est κάστωρ Castor, &c. et omnia nomina Latina in or et os recta à verbis in o descendunt, amor ab amo &c. eadem utique analogia, à πέλω, pp. id notans, quod vertat, sive advertat ad se alliciatque oculos hominum. Itaque πέλωρ ad amussim respondet voci Hebr. מוֹפֵת. E. S.]

Πέμπω mitto. Compone πέω, impello. A πέπω [inserta μ sive ν. Ab eodem verbo πέπω verisimiliter admodum descendit vocabulum πέπων, πέπονος, quod redditur "pp. coctus, excoctus à sole, et hinc mollis, ignavus:" porro πόποι, πόπαξ, πόπανον de quibus infra suo loco. Videtur autem nostrum πέμπω, pro πένπω, rectissime repeti à πέω pello, impello: cujus propriæ significationis clarissima vestigia sunt in illo verbi usu, quo exponitur procul amandare, q. d. propellere, vel cum vehementia quadam depellere, at in illo Odyss. I. 461. τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε, et πέμπειν φόβους, apud Platonem, quod Cicero reddebat incutere terrorem. Debemus hæc H. Stephano, Thes. t. 3. c. 196. apud quem reperias quoque ἀποπομπὴ depulsio sceleris, ἀποπομπαῖος depulsorius, et similia. E. S.]

Πέμφιξ flatus. Componendum forte cum πέμπω. [Est ejusdem formæ vox ac σμῶδιξ vibex. Etiam pro bulla, quæ in aquis et humidis quibuslibet, flatu quodam, extruditur, et supernatat, à Nicandro dici, in Theriac. vs. 272. annotavit H. Stephanus; ubi Scholiastes explicat, ejusdem originis et formæ, voce πομφόλυξ, quod à πόμπω, ut πέμφιξ à πέμπω, forma vicina. E. S.]

Πενθερὸς socer. Nescio an componendum sit cum πένθος mœror, et hoc cum πάθω, πόθω, unde πέπονθα, quod ad πάσχω refertur. Vide et πόθος. [Hesych. πενθερὸς τῷ νυμφίῳ ὁ τῆς κόρης πατήρ· καὶ πενθερὰ, ἡ μήτηρ. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ γαμβροῦ. Alioquin ὁ γαμβρὸς, eodem docente Lexicographo, vocatur ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρός. Jam vero statim in oculos incurrit, quemadmodum γαμβρὸς, pro γαμερὸς, est à γάμος, ita πενθερὸς à πένθος, eadem analogia, duci potuisse: ut utrumque tam γαμβρὸς, quam πενθερὸς, pp. sint formæ in ερὸς, ab alia simpliciori in ος derivatæ.— Πένθος est luctus, sive potius passio, aut (qua voce Hesychius explicat) συμφορὰ eventus, in utramque partem, sed in primis infelix. An igitur πενθερὸς pp. is est, qui eventuum tam prosperorum, quam adversorum, quales in eadem gente sæpe existere solent, particeps, iisdem læte adficiatur, aut una indolescat: unde porro tam generum significaverit quam socerum? E. S.]

Πένομαι facio opus. A πένω, πέω, agito. [Uti verbum obsoletum πάειν (indice T. H. superius in παιάν.) pp. valuit premere, dein in rem incumbere studiosius, quæ vis primaria notissima quoque est in Hebr. עָשָׂה, incubuit, operam rei dedit: ita à πέω (cognata forma alteri isti πάω) facillime repeti potest nostrum πένω, quod Eustathius ad Il. B. 291. p. 222. 38. exposuit τὸ σπουδαίως ἐνεργῶ, indeque deduxit τὸ πένης, et γηπόνος, qua voce agricola dicitur gnaviter operi suo incumbens. Intelligetur jam simul, qua ansa idem nostrum πένομαι accipiatur pro pauperem esse, sive pp. opus faciendo vel laborando victum sibi quærere. Conf. L. C. V. in voce πεῖνα. E. S.]

Πέντε quinque. Forte Æolicum πέμπε, componendum cum πέμπω mitto. [Videtur πέμπε, Lat. quinque, (Π enim est. Lat. qu, ut in quidquid, quod Osci, teste Festo, pronunciabant pitpit) πέμπε, inquam, videtur pp. esse Ablat. Sing. absolute positus, à Nominat. veteri πέμπις, missio, emissio, ut πέμπε sit pp. emissione vel projectione manus, quo actu numerum V. significare solemus. Quod si vere conjecerim, facile patebit, alterum πέντε vix illinc differre, ductum quippe à Nomine πέντις, adfini alteri isti πέμπις. Ceterum, pro πέμπε, in forma Ablativi, veteres videntur etiam dixisse πέμπι, Lat. quinqui: unde Latinis quinqueplico et quinquiplico, quinqueremis et quinquiremis &c. E. S.]

Πέος penis. Componendum cum πούς, à πέω. [Etymol. πέος σημαίνει τὸ αἰδοῖον οἶμαι κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ, ὅτι σπᾷ καὶ ἐντείνεται κ. τ. λ. Indicavit cel. Lennepius, in πένομαι, formas fuisse sibi invicem cognatas πέω et πένω. Ergo à πέω fuerit πέος, à πένω autem penis. Quodsi jam porro contuleris, quæ de indole vicinæ formæ πάω, in παρὰ diximus, itemque in πένομαι, ratio appellationis vocabulorum πέος et penis facile in oculos incurret. Plura addere pudor vetat. E. S.]

Πέπερι Piper. [Etymol. πέπερι παρὰ τὸ πέσσω, πέπτω, τὸ εἰς πέψιν ἄγον τῇ θερμότητι τοῦ πνεύματος, sive "quod calore suo coctionem juvet." Sed valde dubito de hoc etymo. Est πέπερι arbor Indica, ideoque nomen habere videtur barbarum. Plura de voce dabit Appendix Stephani, c. 1631. E. S.]

Πέπλος peplum. Pro πέπελος, à πέλω verso, quasi involucrum. [Eandem derivationem præiverat Etymologus "πέπλος· οἱονεὶ περίπολός τις ὤν, ὁ περὶ τὸν φοροῦντα περιπελόμενος, καὶ εἰλούμενος. Ceterum, et alia forma, in ον, πέπλον, commemoratur ab Hesychio, cui plane respondet Lat. peplum. E. S.]

Πέπτω coquo. A πέπω, quod à πέω agito, pello. ["Πέπτειν est à primitivo πέπω, in Præter. Med. πέποπα· unde πόπος, et fœm. πόπη. Hinc πόπανος et neutrum πόπανον, quod, Substantive positum, significat libum, vel placentam. Πέπτειν autem proprie significat coquo, ut πέπτειν ἄρτον coquere panem, quod Latini quoque dicunt. Pro πέπτω dixerunt etiam πέττω, ut ὄπτομαι et ὄσσομαι, ἐνίπτω et ἐνίσσω &c. Unde apud Aristophanem est περιπέττειν macerare panem eique crustam obducere: unde figurate ponitur pro rem deterioris notæ specie quadam involvere et obtegere. Sic Clemens Alexandrinus dixit περιπέττειν τὸ σῶμα χλαμύσι πορφυρέοις corpus, non formosum, chlamydibus purpureis obcrustare, sive obtegere, et sic speciem formosam addere. Περιπέττειν τὸ ψεῦδος mendacium obcrustare et specie quadam veritatis obducere &c.

T. H.] [Latinorum coctum Festus à cogendo dici putabat, quia coquendo coërcetur. Vide Vossii Etymologicon. Malim equidem τὸ coquo (quod veteres coco pronuntiabant) recte ducere à πέπω, forma cognata alteri πέπω et πέσσω. Literæ π et κ (sive Lat. c et qu) sæpissime fuerunt permutatæ. Ceterum ab antiquiori isto πέπω superest πέπων, pp. coctus, seu excoctus à sole, ad maturitatem perductus, maturus: dein mollis, mitis, suavis. Vide H. Stephani Thes. t. 3. c. 230. b. De origine vocis dicemus in πέσσος. E. S.]

Πὲρ. A πέρω, de quo suo loco. Compone περί. [Particula hæc, vulgo expletiva dicta, per retractionem Accentus videtur dicta fuisse, pro περί. Ita certe, pro ἐνὶ dictum ἐν, pro ἐπὶ, ἐπ', pro ἐπὶ, ἐπ'. Plena igitur forma voculæ hujus fuerit περὶ, à Græcis Latinisque eadem ratione apocopatum in πὲρ, sive per. De quo nemo dubitaverit, qui componat, Gr. περιδεὴς, περικλυτὸς, περικτυπέω, περιμένω, περιπλεκτὸς, περιφιλέω, cum Lat. pertimidus, percelebris, perstrepo, permaneo, perplexus, perdiligo &c. Ergo, siquidem eadem analogia nostrum πὲρ se habeat ad περὶ, qua ἐν ad ἐνὶ, ἐκ ad ἐκὶ, ἐπ' ad ἐπὶ, nostrum πὲρ, (sive potius περὶ) pp. fuerit Dativus vel Ablativus Singularis obsoleti nominis περὶς, quod à πέρω transeo, sive potius premo, et premendo aut cum vi quadam penetro: ut περὶ pp. sit penetrando, sive penetratione; mirandumque adeo non sit, primariam hujus Particulæ notionem à cl. Hoogevenio, Doctr. Part. cap. 44. sect. 1. p. 1040. redditam fuisse per omnino, penitus, quasi penetrando in rem, ut in illo Homeri, ibidem laudato, οὐδέ νύ πώ ΠΕΡ ἐπεφράσω ne nunc quidem adhuc penitus intellexisti, id est pervidisti, et rem quasi penetrando cognovisti. Ita in compluribus aliis, ibidem à cl. Hoogevenio observatis. Sed confer. in περί. E. S.

Πέρα ultra. A πέρω. [Est, nempe, πέρα nostrum, pro πέρᾳ, pp. Dativus, sive Ablativus Singularis, vocis πέρα, pp. penetratio. Vide dicta in πεῖρα, πέρας, et πείρω. Pro πέρα etiam adhibuerunt πέραν, vel πέρην, id est, casum Accusativi ejusdem vocis πέρα, absolute positum: unde jam facile intelligetur, quare Particulæ πέρα et πέραν post se habeant casum Genitivi, ut in his, πέραν θαλάσσης, πέρα πίστεως, ultra mare, supra fidem, pp. transitu, vel pervasione maris, fidei &c. Et sic πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο, Hesiod. Theog. vs. 215. 274. πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, Il. Ω. 752. &c. Conf. et cel. Lenn. in πέρας. E. S.]

Πέρας finis. A πέρω. Alio loco vir cel. "Verbi πέρω, (unde ortum πείρω Lat. penetro) inter alia derivata sunt πέρα, et πέρας. Prius Genitivo junctum eximie valet ultra, vel supra, vel simile quid: atque ita dicitur πέρα τοῦ δέοντος. Inde etiam πέραν eximie refertur ad terminum ulteriorem, atque ita Genitivo frequenter jungitur, ut πέραν θαλάττης, i. e. in ulteriore maris litore. Alterum πέρας, πέρατος, Substantive positum, generatim terminum quemcumque et finem denotat, atque ita à scriptoribus Græcis sæpe memorantur πέρατα γῆς, quod, poëtis familiare, etiam legitur in Evang. Lucæ, c. 11. 31. In Epist. ad Hebr. 6. 16. figurate ponitur de jurejurando, quod veluti terminus controversiarum, in multis causis, est et earum solutio: quemadmodum πέρας inter alia quoque ab Hesychio redditur per λύσις."

Περάω transeo. A πέρω, unde πείρω. [A πέρα, pro πέρᾳ, Dativo sive Ablativo antiquo Singulari vocis πέρα, πέρης, videntur descendisse nostrum περάω et alterum περαίνω, de quo ita T. H. "Περαίνω ad finem perduco, est à πείρω transfodio, perfodio, transeo. Jam πέρας significat, quo usque aliquis transire potest, i. e. finem. Ita etiam usurpatur πέρα, unde est περαίνω rem veluti perforatam ad finem perduco." E. S.]

Πέρδω pedo. Factum à sono. [Futurum secundum habere dicitur παρδῶ, Aoristum secundum ἔπαρδον, Præteritum Med. πέπορδα: sed hæc videntur potius ducta à formis vicinis πάρδω, παρδέω, πόρδω. A postremo hoc certe æque πορδὴ ac περδὴ crepitus, et alia fortasse, ut πρωκτὸς podex, contracte, pro πορωκτός. E. S.]

Πέρθω diruo. Dictum pro περάθω, à περάω, quod à πέρω. [Etymologia hæc multo verisimilior est illa veterum à περιθέω, τοῦτ' ἔστι περιτρέχω τὴν γῆν, καὶ τὴν πόλιν. Latini, θ emollita in δ, dixerunt perdo, ut in θεὸς deus, ἔνθε, sive ἔνθεν, inde similibusque. Nisi cum J. M. Gesnero tenere velis, perdere Latinorum verbum esse compositum ex per et dare sive vetus dere, quod in addere, abdere, condere item remansit. Esse autem verbum perdere vere compositum ex per et dere, non simplex, suadet magnopere vetus forma Præsentis Subjunctivi perduim, perduis, perduit &c. quæ terminatio etiam est in simpliciori do, ut in illo Terentii, Andr. 4. 1. 43. At tibi dii dignum factis exitium duint! E. S.]

Περὶ circa, circum &c. Componendum est πὲρ, πέρας. Notat autem circum, quasi in extremis terminis. [Diximus supra, in πὲρ, voculam hanc περὶ pp. videri esse Dativum Singularem obsoleti Nominis περὶς, quod haud dubie à πέρω penetro, transeo. Itaque περὶ pp. foret q. d. penetratione ad extremum terminum, ut Lennepii verbis utar, sive ad ipsam usque rei peripheriam: unde notionem acceperit τοῦ circum vel circa. Sentietur prius istud penetrandi etymon quam maxime in Latinorum per, ex περὶ nostro haud dubie facto; ut v. gr. in isto Horatii, "per mare pauperiem fugiens, per saxa, per ignes, et altero Virgiliano, "It hasta Tago per tempus utrumque" in verbis item compositis peragere, percolare, percribrare, peredere, perfodere &c. Significationem vero τοῦ circum vel circa, in eodem nostro περὶ, siquidem, ex notione ista penetrandi ad ambitum rei usque, nimis forte subtiliter repeti tibi videatur, poterit etiam commodius aliquanto arcessi ex primigenio isto premendi usu, in Gr. πέω (antea à Lennepio jam indicato:) ut, nempe, περὶς pp. fuerit pressio ab omni parte rei facta, nostrumque adeo περὶ pp. sit pressione, et quasi circumstipatione, undique imminente. "Περὶ," inquit cl. Hoogeveen, l. 1. p. 1042. "est circum, undique, ab omni parte, περικαλλὴς undique pulcer, περίλυπος undique tristis; apud Evangelistam Matth. 26. 28. περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου Anima mea undique tristitia est obsessa.—Sic περίτρομος, περίφρακτος &c. Hactenus ille, et rursus Lennepius noster, alio loco. "Verbum περιέχεσθαι," inquit "vi præpositionis περὶ, significat pp. ab omni parte circumdatum teneri, ut v. gr. corpus vestimento, anima humana, ex opinione Platonicorum, corpore et ossibus. Inde transfertur verbum ad varias res, quibus quis totus tenetur, vel continetur, atque ita tum alibi, tum apud Lucianum, Dial. Mortuor. 1. 19. est accipiendum" &c. Sentietur idem hoc perfacile ex formula illa οἱ ΠΕΡῚ Ἀλέξανδρον, quæ synonyma est alteri isti οἱ ἈΜΦῚ Ἀλέξανδρον, de quibus doctissime Hoogevenius noster ad Vigeri Idiotism. p. 7. 8. 405. 591. E. S.] ["In compositione τὸ περὶ plerumque notat circum, velut in περιπατεῖν, περιστρέφειν, et aliis centenis. Sed in paucis compositis περὶ intendit significationem simplicis, ut in περικρύπτειν, studiose occultare. Περιμένειν, æque ac διαμένειν, significat usque exspectare, et Latine permanere. Qui in lætitia modum excedit, dicitur περιχαρής· valde meticulosus περίφοβος, et περιδεής· "qui immoderata tristitia prostratus jacet, περιαλγὴς dicebatur et περίλυπος. Postremum illud apte adhibuerunt Evangelistæ, de Jesu, in horto Gethsemanis, quando, sub forma hominis, deum tegens, et peccatorum humanorum pondere pressus, pæne opprimeretur: tum Jesum fuisse scribunt περίλυπον Matthæus, Marcus et Lucas." L. C. V.] [Eadem vis præpositionis per apud Latinos, notissima est in peracutus, perangustus, perarmatus, perblandus, percandidus, perdiligens, perjucundus aliisque permultis. E. S.]

[Περιστερὰ columba. Multum laborant Lexicographi, in vera hujus vocis Etymologia exquirenda: quam primus videtur indicasse cl. Bos, in Dissert. de Etymol. Græca p. 36. "Meo judicio," inquit "derivanda vox est à περισσότερα abundantior, copiosior: unde, per syncopen syllabæ σο, habes περιστερά. Ratio denominationis non longe petenda: est enim revera abundantior avis, quia sæpius parit in anno." Nimirum "à περὶ, observante cel. Lennepio, oritur Adject. περισσὸς pp. notans id quod redundat: unde eximie tribuitur numero impari, q. d. numerum parem excedentem. Opponuntur, nempe, apud Græcos, ἀριθμὸς ἄρτιος numerus par, et ἀριθμὸς περισσὸς numerus impar. Generatim autem περισσὸς notat quod supra modum velut est" &c. E. S.]

[Περκνὸς, et, rarius usurpatum, περκὸς niger, sive potius nigris distinctus maculis: ut egregie probavit H. Stephanus, in Append. c. 1651. Ductum autem est à πέρκω, quod verbum, Græcis Latinisque perditum, lingua Gallica nobis servavit in suo percer. Stirps ejus analogice est πέρω, unde πέρκω, ut à δέρω, δέρκω &c. Jam vero πέρω pp. est penetro, transadigo. Vide in πεῖρα. Ergo et percer Gall. (ut est in *Nouveau Dictionaire de l'Academie Francoise*,) significat penetrer; aut, ut Furetiere exposuit, "*faire une ouverture avec un instrument pointu.*" Hinc liquet, primariam notionem esse pungere, pungendo penetrare, et pungendo notare, distinguere. E. S.]

Περόνη fibula. A πέρος, quod à πέρω, unde πείρω. [Rectissime igitur Etymologus: Περόνη παρὰ τὸ πείρειν, ὅ ἐστι κεντᾶν, καὶ διαπερᾶν. Conf. etiam in περκνός. E. S.]

Πέρπερος levis, vanus. Forte reduplicatum, pro πέρος, à πέρω. [Hinc verbum περπερεύεσθαι, de quo ita L. C. V. "Περπερεύεσθαι non significat perperam agere, et tamen Græcum πέρπερος, in origine sua, idem est ac Latin. vocabulum antiquum perperus, quod Nonius Marcellus interpretatur indoctum, stultum, rudem &c. Adfert etiam vocem, Accii Tragici testimonio stabilitam, perperitudo, quam reddidit levitatem.—Teneatur, πέρπερος apud Græcos significare jactatorem, et περπερεύεσθαι verbis se jactare et ostentare. Hæc est vera sententia Casauboni, in Casaubonianis explicita. Ἀλαζονεύεσθαι itidem notat jactare se, sed pp. de illo ponitur, qui mendax falsa de se jactat, quum contra περπερεύεσθαι dicatur, qui illa, quæ ipsi vere insunt, bona nimia jactatione elevat et ostentat: atque isto sensu verbum nostrum usurpavit Paullus, 1. Ep. ad Corinth. 13. 4. ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται vir charitate præditus charitatem istam verbis non jactat. Additur enim: οὐ φυσιοῦται non inflatur. Itaque recte Glossator Sacer ad h. l. p. 133. περπερεύεται explicat, in istum sensum, κατεπαίρεται valde elevat sese. Hesychio, πέρπερος est ὁ μετὰ βλακείας ἐπαιρόμενος qui cum jactatione se extollit. In Excerptis etiam è vetusto Glossario, πέρπερος redditur vanus. Succedat nunc valde notabilis locus Scholiastæ Sophoclis ad Antigon. vs. 330. Is, quum verba Sophoclis, Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, explicuisset σεμνολόγει τὴν δόκησιν, i. e. verbis exorna sententiam tuam, mox subjicit: κομψοὺς γὰρ ἔλεγον, οὓς νῦν ἡμεῖς περπέρους (male vulgatum περπείρους) καὶ πολυλάλους φαμέν" &c.

Πέρυσι superiori anno. Forte cum περὶ componendum. [Quemadmodum βότρυσι est Dativus Pluralis, à Sing. βότρυς, μάρτυσι à μάρτυς, et similia plurima: ita vix dubitandum videtur, quin πέρυσι nostrum pp. sit Dativus antiquus Plur., per ellipsin quandam Præpositionis, ἐν, ἐπὶ, vel similis, Adverbialiter positus. Nominativus Singularis, hoc pacto, fuerit obsol. πέρυς, quod cum πέρας componendum, ortumque videtur à πέρω, unde πείρω transeo. E. S.]

[Πέρω. Stirps in Præsenti quidem tempore obsoleta, unde tamen remansit Futurum πέρσω, quod verbo πέρθω tanquam proprium cessit. Origine plane eadem sunt πέρω, πείρω, πέρθω. Conf. supra in πεῖρα et πείρω. E. S.]

Πεσσὸς, seu Πεττὸς, calculus lusorius. Compone πέσσω, πέπω, πέπτω. Dicitur forte ab agitando, impellendo. [Etymol. Πεσσοὶ, βόλια κυβιστῶν —— Ἔστι πέτω, ὁ σημαίνει τὸ καταπίπτω· ὁ μέλλων, πέσω· ἐξ αὐτοῦ ὄνομα πεσσὸς, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι, καὶ τροπῇ πεττός &c. Ceterum aliud est πεσσὸς, pro quo apud Latinos usitatum nomen pessum, in forma neutra, quod exponitur medicamentum molli lana compositum, de quo Celsus, L. V. 21. Nempe à subigendo et emolliendo dictum: unde etiam verbum πέπτω, πέσσω, coquendi notionem accepit, q. d. calore subigere et emollire. Quin et à pessus illo etiam Latinis forma diminutiva pessulum mansit, apud Cœl. Aurelianum, Acutor. l. 3. 18. neque dubitandum est, quin aliud Latinorum pessulus, pro vecti, quo fores occlusæ obfirmantur intus, similis originis vox sit: nempe idem quod cognatum Græcum πάσσαλος à premendo et obfirmando appellatum. E. S.]

[Πέσσω subigo, emollio. Est forma verbi Æolica, pro qua communis lingua usurpat πέπτω. Usus ille proprius subigendi (unde notionem coquendi indicavimus supra in πέπτω et πέσσος) clare superest in Homerico (Il. Θ. 513.) ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ, id est, καταπραΰνῃ, θεραπεύῃ, emolliat, mitiget, leniat, uti Hesychius exponit in πέσσει. Vide et omnino Il. Δ. 513. I. 61. Ω. 617. 638. Od. H. 119. E. S.]

Πέταυρον pertica. Forte à πετάω extendo. [Nimirum à πετάω, πεταύω, est πέταυρον, h. e. τὸ πέταλον, πλατύ· Uti docte jam dudum observavit Guijetus, laudatus à cel. Albertio ad Hesych. in hac voce: ubi plura reperies. E. S.]

Πετάω pando, explico. A πέτος, quod à πέω agito, impello: unde expando. Alio loco vir cel. "Verbi πέτω propria potestas est in motu, quo quid expandas. Quæ virtus expandendi remansit in verbo πετάω, et, inde facto, πετάννυμι, Medioque πέτομαι, vi sua reciproca significante quasi memet expando, vel alas meas expando. In usu inde significavit volare. A πέτω derivata denuo fluxerunt πετάω, et contractum πτάω, unde factum πτῆμι volo, volare: præterea πετέω, et contractum πτέω, unde deinceps πτέρω, proximum nomen peperit πτέρον, alam significans. Hinc verbum πτερόω, nec non πτερύσσω, à quorum priori πτέρωμα, à posteriori superest πτέρυξ. Ab hujus Dativo πτέρυγι nomen Diminutivum est πτερύγιον, nec non verbum πτερυγίζω, quo eleganter Græci usi sunt de pullis avium, quando motis alis nituntur volare."

Πέτομαι volo. A πέτω, de quo ad πετάω. Est quasi memet impello extensis alis. [Sive magis proprie, ut videtur, memet expando: ut vir cel. ad πετάω monuit. Vide et inferius in πέτω. E. S.]

Πέτρος lapis à πέτω impello. [Si πέτρος adhiberetur proprie de lapide saxove minori, quod manu volveretur, atque adeo impelleretur, vel et jaculando emitteretur, haud multum isti derivationi refragarer. Quia tamen πέτρος, et fœmininum hujus πέτρα saxum potius grandius, rupem, scopulumve denotant, malim equidem à πέτω expando, deinde etiam immineo, minor, minitor, in voce nostra πέτρος, eam scopuli notionem repetere, quasi dixeris expansum longius, et proxime imminentem mari, vel et minitantem, minantem scopulum. Uti apud Virgilium est Æneid. l. 1. 166. Hinc atque hinc vastæ rupes geminique minantur in cœlum scopuli. Hoc adspectu à πέτω expando primum fuerit πέτος, hinc vero πέτερος, πέτρος, πέτρα. E. S.]

Πέτω verbum est, in Activa forma, Græcis deperditum, Latinis servatum, quorum quidem notissimum est peto, petivi, petitum, petere. Proprie significavit i. q. pandere, expandere, et hinc, intransitive, expandere semet, vel expansis alis aliquo versum niti: quod Græci dixerint πέτεσθαι, in forma verbi Media. Latini propriam hanc verbi sui petere virtutem eleganter videntur indicasse verbo composito adpetere, quippe quod, si solvatur, nil aliud est, quam petere ad, h. e. expandere se, vel alas, manusve suas, ad aliquid extendere. Sentietur vis illa verbi propria in phrasi appetere manibus, id est, expansis porrectisve manibus aliquorsum se extendere, ut res capiatur. Itaque et jugulum petere, eloquentiæ principatum petere,

gloriam petere, &c. pp. videntur esse extensa, exporrectaque manu, illuc festinare, et festinanter ferri. Egregie indolem hujus verbi explicuit cel. Perizonius ad Sanctii Minervam, l. 4. c. 4. p. 590-592. §. 46. Cujus observatis addi tantum velim, notionem illam celerrimi motus volandique, in πέτεσθαι, haud dubie aliam agnoscere primariam, quæ est expandere se, unde πέτεσθαι pp. significet expandendo se alasve suas festinanter ferri. Comparatio derivati nostri πετάω extendo, explico, dubitandi ansam vix relinquet. E. S.]

Πεύκη picea. Forte componendum cum πύκω condenso, cui verbo etiam cognatum est Adjectivum παγύς. [Videtur nostrum πεύκη esse forma fœminina, ducta à masc. πεῦκος, quod à simpliciori πέκος. Huc certe faciunt illa Etymologi: Πικρὸς, παρὰ τὸ πεῦκος, τὴν πικρίαν σημαίνει —— ἢ παρὰ τὸ πέκος, ὃ σημαίνει τὴν πεύκην κ. τ. λ. Itaque dixerunt πεύκω et πύκω, ut τεύχω et τύχω. A πεύκω igitur facta πεῦκος, πεύκη, πεῦκον, pp. densus, sive compactus, a, um. Unde fortasse et Herculi datum cognomen Πευκεὺς, ab Etymologo commemoratum, in voce κὴρ, col. 511. 29., q. d. duriter compactus, robustissimus. E. S.]

[Πῇ et πη: illud circumflexum cum iota subscripto, hoc encliticam particulam exhibens. Utrumque origine idem est, et pp. notat qua, scil. ὁδῷ, i. e. via: uti rectissime docuit cl. Hoogeveen, Doctr. Particul. L. Gr. cap. 45. Itaque πῇ, qua via? est interrogativum, πη autem, aliqua via, sive aliquo, adhibetur extra interrogationem. Quibus addi potest, à πῇ isto, vel πη, pp. non nisi generis terminatione, diversum esse alterum ποῖ, sive ποι· quippe quod pp. est Dativus sive Ablativus Singularis, masculini vel neutrius generis, idque formæ antiquæ, derivatus ab eodem Nominativo πὸς, cujus casus forma fœminina est πῇ, sive πη, aut πᾷ, pro παί. Olim enim, uti ab οἶκος dixerunt primum οἴκοι, (dein οἴκῳ) utque à τιμὴ, ἡμέρα, formata sunt τιμαὶ, et ἡμέραι, unde porro contracta τιμῇ, ἡμέρᾳ, sic à πὸς, πὴ, facta sunt ποῖ, et παὶ sive παὶ, et contracta πᾷ sive πῇ. Quæ quidem aliquanto fient evidentiora, si observes, simili ratione etiam in Plurali dictum fuisse ποῖς, et dein πῷς, ut λεῷς pro λεοῖς. Itaque et πῷς quo modo pp. est quibus, sc. modis viisve, ab eodem πός. Pro ποῖ dixerunt primum πῷ, dein πω, cum accentu rejecto ad præcedentem vocem, tanquam encliticam. Quin et vocula ποῦ ubi ejusdem plane est originis. Est, namque, pp. Genitivus à Nominativo obsoleto, quem diximus, πὸς, πὴ, quod Latini pronuntiarunt quis, quæ &c. Tandem ab eodem πὸς derivanda quoque esse πότε, et ποτὲ, optime jam perspexisse videtur vir eruditissimus, in Lexico Hedericiano. Dixerunt, nempe, πότε, pro ποῖτε, compositione facta ex ποῖ, sive πῷ, et vocula τε. Veteres pro ω scribebant ο, dein iota subscriptum neglexerunt, ut alibi sæpissime Græci fecerunt, et Latini faciunt semper, in Dativo et Ablativo Sing. Declinationis secundæ. E. S.]

[Πηγὴ fons, scatebra. A πάγω figo, pp. quasi scaturiginis fundus, vel cui infigitur aqua saliens. [Etymologus nostrum πηγὴ repetebat à πηδῶ salio. Hunc secuti sunt plerique Lexicographi recentiores. Sed nimis dura est literarum δ et γ permutatio, quam ut illuc consugere liceat. Accedit, quod πηγαὶ ἄνυδροι commemorentur ab Apostolo Petro, 2 Epist. 2. 17. Hoc si, ad proprietatem istam, à πηδάω ductum, vertendum foret "salientes fontes sine aqua, vel aqua carentes," ecquis mortalium non intelligat contradictionem, quam Philosophi dicunt, in adjecto? Etiam ab Hesychio commemorantur πηγαὶ τῶν ὀφθαλμῶν, quæ explicantur οἱ πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοὶ, anguli oculorum ad nares. Itaque longe rectius instituit cel. Lennepius ipsum scaturiginis fundum intelligens, i. e. foramen, sive aperturam illam, unde aqua prosiliat, terræ quasi infixum, et Hebraice quoque עַיִן, i. e. oculum, dictum: quod ipsum Lat. oculus, est ab ocus, hoc vero ab oco, ὄκω, similiter pungo. Alia longe res est in πίδαξ, quod vide in πηδάω, et infra suo loco. E. S.]

Πηγνύω, seu πήγνυμι, compingo. A πήγω, vel πάγω, figo, quod à πάω, de quo supra. [Vide dicta in πάγη —— πάγω.]

Πηδάω salio, i. q. πιδύω, πιδάω, unde πίδαξ fons saliens. Oriuntur à πάω, πίω, agito, impello. [Observanda hac occasione iterum est mira vicinitas literarum δ et λ, quas toties confudit ipsa lingua Græca et Latina. A πηδάω est πηδηθμὸς pp. pulsus, uti v. gr. in πηδηθμὸς φλεβῶν pulsus arteriarum. De hoc quidem si nemo facile dubitaverit, ecquis neget convenientiam dari inter πηδάω, (unde πηδηθμὸς,) et aliud πήληξ "cristam significans, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, quod vibrante motu concussa contremiscat." Conf. etiam Etymologus in voce. Nimirum servavit lingua Græca ipsum verbum πήλω, in Aoristo verbi πάλλω, unde Il. Π. 117. Πῆλ' αὔτως, ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ vibrabat frustra in manu hastile mutilum, et similia. E. S.]

Πηλὸς lutum. A πάω agito, unde πάλω, παλύνω, [quin et ipsum vetus πήλω, ex quo verbo recta descendit πηλός. Ex origine illa statim intelligetur, quomodo πηλὸς dictum olim quoque fuerit vinum; non adeo παρὰ τὸ πάλλειν, καὶ σείειν ἡμῶν τὰς φρένας, ut Etymologo placuit (quem vide col. 670. 37.) quam potius, quod ipsum vinum intus agitetur et effervescat, ut πηλὸς pp. sit agitatus, unde lutum, pariter ab agitatione, et vinum dictum. Eadem significationum vicinitas est in Hebr. חֹמֶר lutum et חֶמֶר (Chald. חֲמַר, Arab. خمر Chamron) vinum, pecul. generosius. Vide Lexicon Hebr. p. 184. E. S.]

Πῆμα damnum. A πάω, quod dedit πάσχω. [Etymol. Πῆμα σημαίνει τὴν βλάβην, καὶ τὸ κακόν· παρὰ τὸ πήθω, τὸ πάσχω· ἐξ οὗ πημαίνω κ. τ. λ. Nimirum obsoletum thema πήθω (cujus Futurum pp. esse πήσω, docet laudatus Etymologus, col. 668. 44. et 671. 1.) idem fuit olim ac πάθω, unde descendit Aoristus, vulgo dictus, secundus, revera Præsens, Participii, παθὼν, uti et πάθος, πάθη &c. quod ipsum tamen πάθω, pro πάτω (unde πατέω, patio, patior Lat.) manifeste productum fuit à πάω. Sive igitur nostrum πῆμα repetas à πήθω, sive à πάω, aut πίω pp. premo (unde in Perf. Pass. πέπεμαι, πέπημαι, et hinc πῆμα) res eodem redibit: dummodo teneas, πῆμα, hoc ex fonte ductum, pp. esse onus, quod pondere suo immani premat, hominemque adeo opprimat et elidat. Unde jam simul rectius intelligas, qua elegantia nostrum πῆμα adhibeatur de Paride, Il. Γ. 50. Patrique tuo μέγα πῆμα (Belgice *een groote last of beswaar*) civitatique, totique populo. Vide sis ibidem, vs. 106. Θ. 176. Κ. 453. Od. Μ. 125. Ρ. 446. Unde et pp. dicitur φέρε πῆμα ferebat onus, Od. Μ. 231. Elegantissime vero Hector ὄβριμος (pp. ponderosus) dicitur κυλίνδεσθαι πῆμα molis instar gravissimæ volvi, Il. Λ. 347. coll. Ρ. 688. Quin et hinc simul perspicias, cur addito Genitivo dicatur πῆμα κακοῖο vulgo damnum mali, rectius, onus mali gravissimi, Od. Γ. 152. ut πῆμα δύης onus ærumnæ mergentis, Od. Ξ. 338. Quid quod, ex data hac origine, sensus oraculi istius obscurissimi Apollinis Delphici, apud Herodotum, l. 1. 67. p. 32. in verbis καὶ πῆμ' ἐπὶ πήματι κεῖται, nonnihil illustrabitur, dum vertas, onusque oneri incumbit, nempe ferrum, quod super incude ferreo cuderetur, ut Herodotus ipse explicat in sequentibus. E. S.]

Πῆνος textum: πήρα pera, saccus; πηρὸς mutilus; πῆχυς cubitus: videntur quidem esse originis Græcæ; sed minus certa ejus ratio. [Resumamus singula. Πῆνος textum seu tela, Hesychio ὕφασμα. Antiquissima scribendi ratio fuit ΠΕΝΟΣ, per ε. Itaque recte ad πένω, h. e. ἐνεργῶ operor, pp. cum diligentia summa et defatigatione, videtur referri. Πένω certe (unde πένομαι supra explicuimus) pp. est incumbere studiosius: atque ab Etymologo exponitur per ἐνεργῶ καὶ πράττω, col. 660. 15. vel ἐνεργῶ καὶ κάμνω. Vide ib. col. 682. 18. A πένω igitur ductum πένος postea scriptum fuit πῆνος, vel et, in forma fœminina, πήνη, pp. cui incumbitur, vel studiosius opera impenditur, tela; qualis v. gr. tela Penelopes. E. S.]

Πήρα pera. "Πήρα dicitur saccus ille, in quem veteres condebant edulia, iter facturi, vel pastores. Hinc Philosophorum Cynicorum pera celebris est apud veteres, qua panem, victumque vilem, et edulia portabant. Est autem à πήρω, quod à πάω pasco. Hinc πῆρος qui pascit, et cibos pastum præbet" &c. Hactenus ille. [" Proprio usu vox πήρα ponitur à Luca Evang. cap. 9. 3. Est Adjectivum fœmininum, à πάω pasco derivatum. —— In primis autem celebratur πήρα pastoralis sacculus, quem ex humero suspensum, vel post tergum rejectum, ad pascua abituri gestabant. Confer Animadvers. ad Ammonium, l. 3. cap. 9. p. 195. 196. &c." L. C. V.]

[Πηρὸς mutilus, sive captus aliqua parte corporis, ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος, uti ex Scholiaste Homeri, et aliunde, luculenter exposuit H. Stephanus, Thes. t. 3. c. 281. seqq. Stirps prima, præeunte T. H. in voce πήρα, omnino videtur esse πάω, vel πίω premo: ut πηρὸς pp. sit pressus, oppressus noxa, vel damno: in primis autem cœcus, sive oculis captus, aut mutus, quæ vox Latina (à muo μύω claudo, præcludo ducta) hanc ipsam vocis notionem servavit in altero productiori mutilus. Concinit aliqua ratione Etymologus, πηρὸς, ὁ τυφλὸς, ἀπὸ τοῦ πήθω, πήσω, πηρὸς, ὁ ἐπὶ παντὸς μέρους πεπονθώς· ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῆς ὄψεως. Conferantur, quæ diximus, in πῆμα. E. S.]

[Πῆχυς Cubitus. Derivationem hanc præbet Etymologus: πῆχυς· ἀπὸ τοῦ πεπηγέναι ἄκρῳ τῷ βραχίονι. Vix inde diversum videtur alterum παχὺς, quod Adjective densum, pp. autem compactum, notat. An ratio denominationis inde fortasse ducta est, quia "hujus ossis, quod cubitum speciatim nominant, sinus uterque validis ligamentis radio colligatur?" uti est apud H. Stephanum, qui præclare in primis de voce nostra, ejusque diversis significationibus, egit, Thes. t. 3. col. 283. 284. Itaque à compingendo dictum fuerit πῆχυς cubitus, qui Latinis à cubando. Nempe, "quod ad cibos sumendos in eo cubamus, si fides Isidoro, l. 11. cap. 1. Malim equidem magis universe dici: nihil enim æque obvium est, quam homines edentes, bibentes, in prato jacentes, ludentes &c. cubito incumbere. E. S.]

Πίδαξ fons. Vide supra in πηδάω. [Vocalem η, sive ει et ι, veteres permutabant: ut et hodierni Græci η, tanquam ι, pronuntiant. Itaque πηδάω et πιδάω eadem significatione videntur dixisse, uti πιδύω et πηδύω idem verbum est, et scaturire sive prosilire notat; pecul. cum vi quadam ac vehementia, quasi premente: quæ notio est stirpium πάω et πίω, unde πιδάω, πηδάω, πιδύω, et πηδύω, sunt propagata. Etymologus geminam præbet derivandi rationem, quarum tamen posterior haud dubie vera est, col. 671. 19. Πίδαξ, σταγὼν, πηγή· παρὰ τὸ πίω, ἀφ' οὗ καὶ πιεῖν· Τινὲς δὲ παρὰ τὸ πηδᾷν, κατὰ μετάθεσιν τοῦ η εἰς τὸ ι. Βοιωτικῶς, ὥσπερ ἥκω, ἵκω· πηδᾷν γὰρ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλλομένου ὕδατος κ. τ. λ. E. S.]

Πιέζω premo. A πίω premo, agito. [Originariam hanc significationem egregie declarant hæc Hesychii: πιέζειν· κατέχειν, θλίβειν, σφίγγειν, μαλάσσειν, βαρεῖν in quibus omnibus vis illa premens gravisque facile deprehenditur: ut et in phrasibus πιέζειν λιμῷ fame premere, πιέζεσθαι νόσῳ, πενίᾳ, premi morbo, paupertate, aliisque apud H. Stephan. t. 3. c. 289. Etymol. c. 671. 29. Ἴωνες μὲν οὖν καὶ Ἀττικοὶ πιέζω λέγουσιν· οἱ δὲ Δωριεῖς πιάζω. E. S.] [" Μέτρον πεπιεσμένον. in Evangel. Lucæ cap. 6. 38. notat confertam et pressatam mensuram. Verbum πιέζειν, in Onomastico veteri, recte redditur pressare [Gall. *presser*] sive frequenter premere, et premendo exprimere. Proprio sensu medicus (ex Medicis discendæ sunt verborum proprietates) Philotimus: Malum Persicum πιεζόμενον, expressum, multum dare succi, scribit apud Athenæum, l. 3. p. 508. Figurate frequentius adhibetur pro premere quomodocumque. Attica verbi forma est πιέζειν, vetus Dorica πιάζειν. Hæc tamen in linguam communem recepta est, et ter adhibita in Evang. Joannis, cap. 7. 30. 32. et 34. Inservit hæc forma [πιάζω] sæpius, apud Hesychium, aliis verbis explicandis: quibus in locis non debuerat ista forma suspecta esse Cl. Johanni Albertio, qui tum non recordabatur, πιάζειν, in libris nostris sacris, quoque inveniri. L. C. V.]

Πίθος dolium. A πίθω, quod à πίω premo, premendo affigo: unde πίσσα pix. [Quod ipsum adeo pix ejusdem plane originis est. Conf. Vossii Etymologicum, in pix. Ceterum vide infra, in πίσσα. E. S.]

Πικρὸς amarus. A πίκω, πίω, figo, pungo. Compone πύκω. [Etymol. c. 671. 50. Πικρὸς, παρὰ τὸ πεῦκος, τὴν πικρίαν, σημαίνει ὀδυνηρὸν, χαλεπόν· ἢ παρὰ τὸ πέκος, ὃ σημαίνει τὴν πεύκην, πλεονασμῷ τοῦ ρ, καὶ τροπῇ πικρὸς, πικραίνω. Fallitur haud dubie Grammaticus doctissimus. Quemadmodum enim à nomine μικὸς (quod, Dorice pronuntiatum μικκὸς, à Th. μίκω descendit) factum est μικερὸς, contracte μικρός· sic à πικὸς (quod et πικκὸς prolatum) fluxit πικερὸς, πικρός. Πικὸς et πικκὸς servata sunt, apud Hesychium, descenduntque à πίκω s. πείκω, quod, Græcis Latinisque deperditum, servasse videntur Galli in suo *piquer*, h. e. "*poindre, percer, entamer, legerement, avec quelque chose de pointu,*" uti est in *Dictionaire de l'Academie*, aut, præeunte Furetiere, "*piquer, faire entrer une pointe, un aiguillon dans quelque chose.*" Itaque nostrum πικρὸς, origine sua, idem pp. fuerit, quod Gall. *piquant*: utque Galli dicunt *des paroles piquantes*, haud aliter Græcis trita sunt λόγοι πικροί. Exemplorum copiam præbebit cel. Valcken. ad Euripidis Phœn. vs. 963. p. 351. 352. ac nescio an πικροὶ ὀϊστοὶ, Il. Ε. 110. Ψ. 867. et πικρὰ βέλεμνα, Il. Χ. 206. à pungendo in primis appellentur. E. S.]

Πῖλος pileum. A πίω premo, compingo, cogo, constipo. [" Vetus verbum πίω, unde πιάω, πιάζω, πιέω, πιέζω, comprimo, cogo. Hinc quidquid ex lana coactili et densata est compactum, Græci πίλους vocant. Hinc πιλεῖν πίλους, vel συμπιλεῖν in unum condensare et contundere, et πιληταὶ lanarum coactores apud Pollucem, l. 7. segm. 171. Πῖλοι itaque in Thucydid. l. 4. 34. ut Scholiastes ait, ἐξ ἐρίου πυκτὰ ἐνδύματα, quæ pectori sub lorica apponebantur, et caput, ne à galea pressum læderetur, velabant. Idem quoque pedulibus nomen, quibus crura pedesque involvebantur, de quibus Pollux, l. 10. segm. 50. et Comm. Foësius in Œcon. Hippocr. Idcirco glossæ veteres πιλητὸν et πιλωτὸν coactile interpretantur. Quandoquidem vero ex eadem materia capitis integumenta conficerentur, πῖλοι itidem pilei sunt dicti: Thessalici vero, et Arcadici, in primis apud veteres fuerunt commendati. Diminutam vocem πιλίδιον Demosthenes habet de Falsa legatione, πιλίδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλήν· ubi vide Ulpianum, quod scil. eorum est, qui, re turpi patrata, se subducebant, hominumque conspectum fugiebant." T. H.] [Etymol. col. 672. 5. Γίνεται παρὰ τὸ πιέζω, πιέσω, οἱονεὶ πιελός τις ὤν, καὶ κατὰ κρᾶσιν πῖλος, ἐπεὶ συμπεπίληται. Plura dabit J. G. Grævius in Lect. Hesiod. ad Ἐργ. vs. 542. E. S.]

Πιμελὴ pinguedo. Forte à πίω constipo, unde πίος, πίων· de quo suo loco. [Analogice à πίω est πέπιμαι, hinc πῖμος, πιμελὸς, ὴ, ὸν. Hæc nisi rationes linguæ postulare viderentur, verisimilis alicui videri possit Etymologi derivatio, "πιμελὴ παρὰ τὸ πῖον, καὶ τὸ μέλος, πιομέλη τις οὖσα, ἡ πιαίνουσα τὰ μέλη." E. S.]

Πίναξ tabula; πίνος sordes; πίννα pinna; stirps dubia. [De prima voce, alio in loco, cel. Lennepius: "πίναξ Græcis pp. dicitur" inquit "tabula seu asser. Ita πίνακες νεῶν ab Homero (Odyss. Μ. 67.) vocantur navium tabulæ. Speciatim autem πίναξ, inter alia, significat quoque tabulam scriptoriam; atque, isto sensu, ab hujus nominis Dativo πίνακι, nomen ortum πινάκιον tabellam notat, vel codicillum. Notandum enim, veteres tabellis ligneis ceram obducere solitos fuisse, in eaque cera, stilo ferreo, scripsisse, sive sculpsisse literas, et verba: id quod

Græce proprie dicebatur γράφειν &c. Hactenus ille. [" Πίναξ, forma vocis Græcis familiaris, ut πλοῦτος, πλούταξ &c. Sic quoque πῖνος, πίναξ. Πῖνος apud veteres Græcos idem erat, quod apud Latinos pinus, sed postea ex dialecto usurparunt πίτυς. Itaque πίναξ pp. significat tabulam pineam, sive ex pineo ligno confectam : dein autem cujuslibet ligni tabulam." &c. T. H.] [A πῖνος factum fuit πίναξ, significans tabulam ex ligno pineo factam. Hinc Diminutivum πίνακις, et secundum Diminutivum πινακίδιον, tabellas significat, quibus cera inductis literas inarabant. Istiusmodi tabellas δέλτον vocant Græci, et δέλτον δίπτυχον, quia tabellæ complicabantur. Biplices dixere Romani, et triplices." L. C. V.] [Homerus (Il. Z. 169.) literas Bellerophontis commemorans πίνακα πτυκτὸν jam habet, Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. E. S.]

[Πῖνος sordes. " Theophrastus de Causs. Plant. l. 6. 17. pro pinu accepisse putatur." Verba sunt H. Stephani, Thes. t. 3. c. 300. Redi ad vocem πίναξ. Alioquin πῖνος sordes notat &c. Ratio denominationis repetenda est è stirpe πίω premo, compingo, appingo. Unde pinus dicta, tanquam arbor ligni maxime compacti, durissimique : sordes item ab appingendo, quasi corpori concretæ et tenacissime adhærentes. Unde et dicitur τῆς ἀρχαιότητος πῖνος sermonis antiqui squalor, squalor situsque vetustatis, et alia similia, ab Henr. Stephano laudata. E. S.]

[Πίννα, sive πίνη pinna, genus conchæ &c. Vide Stephani Append. c. 1664. ubi hæc Plinii excerpta è libro 9. c. 42. Concharum genus et pinna est.—Illa (pinna) ore compresso quidquid inclusit, exanimat &c. Itaque à comprimendo dicta est, è stirpe πίω, πίννα, sive πίνη, quasi compressa, sive arctius sese comprimens. E. S.]

Πίνω bibo. A πίω pressis labiis bibo. [Alio loco vir celeb. " Proprium quidem est verbum πίνειν animalibus, quæ sugendo vel labiis compressis bibunt, opposite ad ea, quæ lambunt : quod Græcis est λάπτειν. Generatim tamen magis pro quovis modo bibere usurpatur : quin et rebus variis, quæ humore infici possunt, tribuitur, quemadmodum quoque à Latinis lana bibula dicitur, et bibere colorem, quando ea inficitur et tingitur." &c. Ceterum hoc in verbo observanda est varietas cognatarum stirpium, ex quibus tempora obliqua ducta sunt. Futurum, nempe, est πώσω, Perfectum πέπωκα, haud dubie formata à πόω, forma adfini : à qua etiam πόσις, πότης &c. Aoristus, vulgo dictus secundus, ἔπιον est à πίω, unde et Futurum Medium vetus πίσομαι. Alibi Futurum, sive potius Præsens Deponentis, est πίομαι. Infinitivus autem πιεῖν (pro πιέειν, quod in Homero quinquies reperias) certissime est à πιέω, unde et repetendum πιοῦμαι Futurum Medium, pro πιέομαι, hoc autem pro πιέσομαι. Reliqua facile expedientur, E. S.]

[Πίος pinguedo, et πῖαρ, unde πιαρὸς &c. propriam notionem habent ubertatis succulentæ, ut eleganter notavit Schultensius, in Comm. ad Prov. 2. 8. p. 12. ubi Hebr. חֶסֶד, et חָסִיד, simili ex proprietate illustrantur. Confer infra in πίων. E. S.]

Πίπος Pipus, avis marina. Forte à sono [quem et Belgice vero piepen dicimus. Gr. πιπίζειν. E. S.]

[Πιπράσκω vendo. " Verbum πέρνω auctum fuit ex πέρω, pro quo περάω, περάσκω, πράσκω, et, per reduplicationem, πιπράσκω, i. e. vendo. Unde jam significatio primitivi verbi patet. Πέρειν enim pp. significat penetrare in alias regiones, vendendi, vel emendi caussa. Unde πέρος penetratio, in alias longinquas terras, et ἔμπορος mercator, qui proficiscitur in alias terras, vendendi et emendi merces gratia. Differt autem ἔμπορος à κάπηλος, sive caupo. Nam hic pp. dicitur, qui illo in loco, ubi habitat, cauponam, exercet, ἔμπορος vero, uti diximus, qui ad alias se regiones confert et ibi commercium exercet" &c. T. H.] [Vide dicta in κάπηλος. Quemadmodum vero à δάω, factum est δάσω, δάσκω, διδάσκω· à πίω, πίσω, πίσκω, πιπίσκω, sic à πράω, πράσω, πράσκω, πιπράσκω. E. S.]

Πίπτω cado. A πιπέτω, quod à πέτω, πίω agito, premo. [" Verbi Græci πίπτω, et Latini cado, 20. diversos usus adnotavit Alb. Schultensius, Orig. Hebr. vol. 2. p. 143. et seqq. Verbum vetus πέτω pp. significavit explico, expando. Reduplicatum illud πιπέτω, hinc contractum πίπτω· sicut ex γιγένω ortum Lat. gigno, ex μιμένω, μίμνω. (Conf. adnotata ad Euripidis Phœniss. vs. 1396. p. 470.) Gr. πέτω Latinum est peto. Illinc orta quoque sunt πετάω et πετόω, atque hinc contracta πτάω et πτόω· cujus postremi verbi tempora manserunt in usu, à Grammaticis ad πίπτω relata. Ab ἔπτωσαι etiam πτῶσις lapsus, casus" &c. L. C. V.] [Si vera sint, quæ supra adsumsimus in πέτω, proprietatem hujus verbi positam esse in motu celerrimo, adhuc facilius aliquanto apparebit ratio significationis cadendi, ruendi, in nostro πίπτω. Compone etiam, quæ, de composito ἐπιπίπτειν, dedit cl. L. Bos, in Exercit. ad Evang. Marci, cap. 3. 10. Respondet illud quam exactissime Belgarium nostro *overvallen, op het lijf vallen*, quod graviter etiam tribuitur creditoribus in debitorem irruentibus. E. S.]

Πίσσα pix. A πίσσω. Vide ad πίθος. [Græc. πίσσα nihil aliud est pp. quam Latinorum spissa : Adjectivum, nempe, fœm. gen. Substantive acceptum, à masc, πίσσος, unde præposita, ab initio, s, σ, ortum Lat. spissus, a, um, à quo non nisi dialecto leviter distat alterum σπιδὸς, pro σπιδινός. Stirps igitur est πίω, à cujus Perfecto Activo πέπικα, facta sunt πίκω, et πίκος, quod contractum in πίκς, sive πίξ, pix. Rursus ab ejusdem verbi πίω, Futuro πίσω, πίσσω, s. πίττω, est πίσσος, quod et πίττος, unde πίσσα, vel πίττα, pix. Hinc apparet, Græcorum πίσσαν, à Lat. pix, non nisi forma distare. Simul etiam in oculos incurrit, à spissitudine opportune admodum picem fuisse dictam. Vide omnino Plinii, H. N. lib. 14. 20. 16. 11. 24. 7. ab H. Stephano, Th. 3. c. 329. laudatum : de præfixione vero literæ, s, sive σ, legatur Vossii libell. de Permutatione literarum, et Analogiæ Lennep. p. 212. 213. E. S.]

[Πίω pp. premo, comprimo, premendo constipo, condenso &c. De obsoleta hac forma verbi, unde plurima tamen derivata remanserunt, vide dicta in πάω, πίνω, πίσσα &c. Ipsum vero verbum apud Latinos mansit, quibus pio, piavi, piatum, piare, pp. notasse videtur idem, quod cognatum compescere, h. e. subigere, componere, uti v. gr. motos fluctus, atque adeo placare. Hoc metaphorico usu occurrit apud Propertium, l. 3. 17. 18. Quo tempore matris iram natorum cæde piavit amor : et alibi. E. S.]

Πίων pinguis. A πίω premo, coago, constipo. [Nimirum id ipsum Latinorum pinguis ejusdem quoque familiæ vox est. A πίω factum est πίγω, πίγγω, πίγγος, pinguis, πίγγος vero cognatum est alteri παχύς. A notione crassitiei et obesitatis est illa pinguedinis, unde et Latini pingue pro crasso dicunt. Etiam Belgice vulgo *dik vet vleesch* dicimus : ut in his nemo obhærere possit. E. S.]

Πλάγιος obliquus. A πλάω, unde πλάζω huc illuc agito : quod vide suo loco. [A stirpe πέλω, media geminata, factum est πέλλω pello. Ab eodem πέλω est πέλαω, πελάγω, πλάγω, πλάγος, πλάγιος. Unde videri queat, πλάγιον pp. esse impulsum, atque adeo obliquum, ubi τῷ ὀρθὸς, sive ὄρθιος, opponitur. Vide Stephani Appendic. c. 1669. 1670. et confer infra in πλάζω. E. S.]

[Πλαγκτὸς vagus, erroneus. Proprie pulsus, impulsus vel expulsus. Formata vox est à πέπλαγκται, tertia Præteriti Perfecti Pass. verbi πλάγω, de quo in πλάγιος. Πλαγκταὶ Homero quænam Petræ dictæ fuerint, pluribus inquirit cel. Lennepius, in Commentar. ad Phalaridis Epistol. p. 53. 54. Conf. infra in πλάζω. E. S.]

Πλάδος sive πλάδον superfluus humor. Forte à πλάω, πλέω, πλάζω &c. [Plura de hac voce dabunt Foësius in Œconom. Hippocr. et H. Stephan. in Append. col. 1670. qui ex Scholiaste Nicandri annotavit, corpus πλαδόεν, sive πλαδαρὸν, dici, quod digito pressum ἐνδίδωσί τε καὶ κοιλαίνεται, πάλιν δὲ εὐθέως ἀναδίδωσι, καὶ γεμίζει τὸ κοίλωμα. Ex quibus conjicere forsitan licebit, πλάδον pp. esse quod digito premi et impelli se patiatur : ut à premendo, imprimendo dicatur, stirps adeoque sit πέλω, à πίω premo. E. S.]

Πλάζω huc illuc agito, errare facio : à πελάζω, quod à πέλω pello. [Alio loco cel. Lennep. " πλάζω oritur à πλάω, quod per contractionem à πελάω. Originem habet πέλω, cujus Medium πέλομαι vulgo redditur adsum : proprie tamen magis significat versor in aliquo loco, quum Activum πέλω notet verso. Ex hac autem notione apparet, quo modo hujus verbi derivata varia errandi notionem acceperint ; ut, præter πλάζομαι, cernitur in nomine πλάνος, quo denotatur errabundus, et translate impostor, vel erro. Similis ratio est verbi, inde facti, πλανάω : cujus Medium πλανᾶσθαι itidem reddi solet errare. Peperit illud nomen πλανήτης, quo, vi terminationis, is designatur qui errat. Ex quo factum est, ut speciatim ab Astronomis septem stellæ errantes πλανῆται fuerint dictæ. Præterea ab altero πλάζομαι, et quidem a tertia Præteriti perf. Pass. πέπλακται, nomen est πλακτὸς, et, interposita ν, πλαγκτὸς, errantem significans vel huc illuc jactatum : unde à poëtis, tanquam epitheton, interdum tribuitur navibus, maris undis jactatis. Hujus autem fœmininum Plurale πλαγκταὶ speciatim à veteribus fuit adhibitum, de scopulis, in mari latentibus, qui motu undarum se movere huc illuc videantur. Quare sæpe interpretes reddunt fluctuantes scopulos. Intelligitur autem, in nomine πλαγκταὶ, Substantivum πέτραι, ut interdum πέτραι πλαγκταὶ etiam dicantur, quæ alio nomine vocantur χοιράδες" &c. Vide supra in πλαγκταὶ, suo loco. E. S.]

Πλάνη error. A πλάνος vagabundus. A πλάω. Confer in πλάζω.

Πλάσσω fingo. Proprie convenit cum πλάζω, quasi huc illuc impellendo constipo, figo, et fingo. A πελάω, πέλω, πίω. [Conf. in πλάω, et Cl. L. Bos, Exercitat. in Epist. ad Roman. cap. 9. 20. p. 112. 113. E. S.]

Πλατὺς latus, amplus. A πλάω huc illuc impello. Conf. πλάζω. [A πλατὺς hocce fœmininum est πλατεῖα. " Πλατὺς notat spatiosum in latitudine. Πλατεῖα ὁδὸς via est lata, spatiosa. Usu accidit, ut, suppressa voce ὁδὸς, elliptice πλατεῖα diceretur via lata, vel in latitudine spatiosa. Nomen ad Latinos propagatum platea" &c. L. C. V.] [Etiam πλοτὺς Æolice dicebatur : unde Lat. plotus, plautus. Vide Salmas. de Pallio. p. 221. E. S.]

Πλέθρον jugerum. A πλέω. [Contractam esse hanc vocem ex trisyllaba πέλεθρον, docebit glossa Hesychii, ad quem vide viros doctos, editionis Albert. t. 2. col. 957. 904. Itaque, analogia duce, revolvimur ad verbum πελέω, pp. verto, sive verso : de quo dictum est in πέλεκυς. Verbi πελέω stirps est πέλω, Latine pello, impello. Ab impellendis bovibus, aratro junctis, πέλεθρον, πλέθρον, fortasse notionem hanc jugeri accepit : uti et, pro parte stadii, dictum esse, monuit Cl. D'Arnaud, Animadvers. Critic. p. 160. 161. E. S.]

Πλέκω necto complicando. A πελέω, πλέω. Stirps πέλω. [Nempe huic verbo πλέκω alia vicina forma fuit πλίκω, unde apud Græcos superest vox πλίγμα : ipsum autem plico in usu servavit lingua Latina. A Græcorum πλέκω Latini habent suum productius plecto, quod, in eadem flectendi, plicandi, implicandi, significatione, hic illic reperitur, uti v. gr. apud Phædr. Fabul. L. V. 9. 1—3. Augusto in aditu taurus luctans cornibus, Quum vix intrare posset ad præsepia, Monstrabat vitulus, quo se pacto plecteret. Et in illo Juvenal. Sat. 6. 494. altera lævam Extendit plectitque comas et volvit in orbem. Plura dabunt ad Phædrum Schefferus, et, instar omnium, Forcellinus in Lexico. Ubi obiter adhuc observare licebit, hoc ipsum plectere, eo usu, à Latinis postea dictum esse flectere, pro litera p, ut sæpe alias, in pronunciando substituta f. Diversum quidem ab isto plectere censetur alterum plectere, id est ferire, percutere, punire &c. sed revera ejusdem hoc est originis. Licet enim fere ducatur à Gr. πλήσσειν, (unde et πλῆκτρον plectrum repeti solet) uti fecit post alios Vossius in Etymologico, Analogia tamen linguæ Græcæ requirit thema πλέκω, à cujus tertia Perfecti Pass. πέπλεκται, descendisse oportet πλέκτρον, quod, (vocali longa η pro ε recepta) scriptum fuit πλῆκτρον. Res tamen facile expediri potest, secundum has leges. A πέλω Græcorum (quod Latino pello respondere diximus) orta est notio percutiendi, manu fortius vehementiusque impulsa : cujus quidem impellendi, agendive, usus vestigia quoque deprehendas in ipso Græcorum πλέκω, quatenus πλέκειν τὸν αἰῶνα dixerunt, pro agere ævum, καταπλέκειν, διαπλέκειν τὸν βίον : de quibus lege viros eruditissimos ad Herodotum, L. V. p. 422. 7. 46. 532. Quin et idem Hesychius, (qui πλέκος exposuit πλέγμα) verbum πλέκεται reddit μαστιγοῦται· unde notio plectendi (sensu hoc usitatiori) apud Latinos, clarissime elucet. E. S.]

Πλέος plenus. A πλέω verso, quod à πελέω. [Latinorum plenus et Gr. πλέος unam eandemque originem agnoscunt, stirpem nempe πίω, unde πέλω, πελέω &c. Sed ratio significationis minus est in promtu. Etymologus, quidem, col. 675. 7. Ἐκ τοῦ πολὺς, πολέος "inquit" ἐν συγκοπῇ, πλέος, καὶ μετὰ τοῦ ι, πλεῖος &c. quæ vel ideo parum sunt verisimilia, quia πλέος plenus, et πολὺς multus, quotidiano usu à se nimis distant, quam ut idem significare potuerint : etsi alioquin haud diffiteamur, stirpem πόω, unde πολὺς, ultima ab origine descenderit, et alteram πίω, unde πλέος, esse cognatas. Vide infra in πλήθω. E. S.]

[Πλευρὰ latus. Vide in πλέω unde, πλεύω &c. et Arab. جنبن in Doct. Willmeti Lex. Ar. p. 155. E. S.]

Πλέω navigo. Proprie verso, agito huc illuc. [Contractum fortasse verbum est ex πελέω s. πολέω, unde et πολεύω, quod dare potuit πλεύω : unde Futur. πλεύσω, verbo πλέω nostro tanquam proprium adjungi solitum. Ab impellendis, versandisque remis, notio navigandi facile duci potuit. Prisci mortales, antequam vela facerent, remis potissimum usi videntur fuisse. Ab eodem isto πολεύω, contracto in πλεύω, descendere quoque potuit πλευρὰ latus, quod pp. esse Adjectivum f. g. à masc. πλευρός, verisimile reddit altera forma n. g. πλευρὸν, etiam pro latere adhibita. Latus autem (quæ vox Latina ab obsoleto lao facta videtur, cujus quidem lao, sive λάω, vestigium exstat in fero, tuli, latum, ferre) Latus, inquam, πλευρὰ dici potuit, à versando &c. E. S.]

[Πλήθω impleo, repleo. " Verbum πλήθω factum fuit à πλέω, sicut à νέω, est νήθω, ab ἀλέω, ἀλήθω. Græcum verbum Romani transumsere in compositis superstitibus : qualia sunt impleo, repleo, et rarissimo depleo, quod Manilius adhibuit Astronom. l. 4. 13. —— A πλέω, præter Adjectivum πλήρης, antiquitus in usu fuit πλῆρος, unde natum verbum πληρόω. Latini antiqui non tantum plenus, sed et plerus, dicebant : unde remansit vox plerique. Plerus adhibitum fuit à Catone, in Libro 1. Origin, teste Prisciano, his verbis : Ager, quem Volsci habuerunt, campestris plerus Aboriginum fuit." L. C. V.] [Plura dabunt Vossius in Etymologico voce Plenus, et Forcellinus, in voce Plerus. Jam vero haud anxie nimis quærendum erit, quid pp. significaverit thema πλέω, unde πλέος nostrum, et Lat. plenus. A notione, nempe, premendi et densandi, in stirpe πίω, videtur esse, in πλέω, adscita ea premendo effarciendi, et distendendi : uti sentitur in compositis Latinis implere, explere &c. Proprii usus exempla sunt in sequentibus locis, qui Forcellino et Gesnero debentur. Virgil. Æn. 1. 215. implentur veteris Bacchi, pinguisque ferinæ, sc. copia. (Belg. *zij proppen zich op met enz.*) eadem emphasi, qua est apud Petron. cap. 16. Cœna nos implevimus : et apud Celsum, l. 1. 2. Si quis interdiu se explevit &c. Egregius in primis quoque locus est Virgil.

Æn. 7. 23. Neptunus ventis implevit vela secundis, quippe in quo clarius etiam exprimitur vis illa premendi, et premendo distendendi, sive pellendi, impellendi, quæ in πέω, πέλω, pello, est primaria. E. S.]

[Πλήμη æstus maris, et πλήμνη modiolus rotæ, cui axis inseritur. Differentiam harum vocum indicavit Ammonius, p. 114. ad quem plura dabit Valcken., Animadv. p. 197. Origo certissima est verbum πλέω, pro πελέω: unde πέπλημαι &c. Stirps πέω, πέλω pello &c. Vide in πλέος, et πλημμύρα &c. E. S.]

[Πλῆμαι appropinquo, et impleo. Pro πέλημαι, πελάω. Vide omnino cel. Ruhnken. Epist. Crit. 1. p. 91. ubi confirmatur ex Codice Parisino elegans Guyeti emendatio, in Hesiodi Theogon. vs. 193. ἔπλητο, pp. impellebatur i. e. appropinquabat. Stirps adeoque est πλέω, pro πελέω, à πέλω pello, impello. E. S.]

[Πλημμύρα accessus maris æstuantis. "A verbo πλέω, πλήθω, πέπλημμαι, πλῆμμυς et πλήμμη oriuntur. Forma fuit antiqua πλῆμμυς: hinc πλήμμυρος. In usu remanserunt πλημμύρα, et πλημμυρίς. Sic dicebatur eximie æstus maris adfluentis. Contrarium erat ἄμπωσις, aquarum quasi resorbtio. Nec tantum tamen de maris æstu πλημμύρα, sed et de æstu fluvii inundantis et ripas egressi, adhibetur, ut in loco Evang. Lucæ. cap. 6. 48." L. C. V.] [Conf. et Lennep. ad Phalar. Epist. 75. p. 224. Salmas. Exc. Plin. p. 203. b. F. Egregie vero adnotavit Cl. D'Arnaud, Lect. Gr. p. 123. verbum πλημμυρεῖν, "de mammis quoque poni, adeo lacte distentis ut effluat." Ex quibus notio illa primaria pellendi ac distendendi, de qua dictum in πλέος, facile elucet: ut πλημμύρα pp. videatur notasse impulsum majorem aquæ. Veram analogiæ rationem jam diu perviderat Etymologus, col. 676. 25. E. S.]

Πλὴν præterquam. Forte à πλέω, πλῆμαι, repetendum. [Rectissime vidit jam clar. Hoogeveen, particulam πλὴν pp. esse casum Accusativi, ut ἀρχὴν, δίκην, &c. Vide ipsum, Doctr. Particul. cap. 46. p. 1059. ss. Mihi quidem casus ejusdem rectus videtur idem fuisse, qui est Adverbii πάλαι, de quo vide suo loco et dicta in πάλιν. Originariæ vero significationis translatio paullo diversa est. Πλὴν nempe, pro πάλην, pp. videtur notasse idem, ac si dixeris excussione, sive expulsione, atque adeo rejectione alterius: dein separatione, exceptione. Nativa vis sentietur fortasse in hoc Platonis Apolog. Socr. p. 25. (laudato, at diversimode paullisper exposito, ab eruditiss. Hoogeveenio) Omnes igitur, ut videtur, Athenienses bonos honestosque reddunt juvenes, πλὴν ἐμοῦ, pp. excussione, vel expulsione mei, i. e. me rejecto, vel me separato, excepto. Plura exempla suppeditabunt H. Stephan. t. 3. 386—387. et Hoogev. l. l. Recte igitur Etymologus, col. 676. πλὴν σημαίνει τὸ χωρὶς et Hesych. πλὴν, ἐκτὸς &c. E. S.]

Πλήσσω percutio. A πέλω pello. [Hinc, nempe, orta sunt πελέω, πλέω, πλέσσω &c. Ex eodem autem hoc fonte derivatum esse πλέκω, pro πελέκω, supra observatum jam est loco suo: ut mirum non sit, πλῆκτρον plectrum ad πλήσσω nostrum relatum fuisse, etsi forte ad cognationem ejus proprius pertineat, quam ad formam verbi, proprie sic dictam. Πλῆκτρον enim pp. est à πλέκω. E. S.]

[Πλίνθος later. Proprie dicitur notare laterem coctum. Hesych. πλίνθος· πηλὸς ὀπτηθείς. Salmasius tamen, Exercit. Plinian. p. 869. B. "Græcos distinguere observat inter ὠμὴν πλίνθον laterem crudum, et ὀπτὴν coctum. Quin et absolute πλίνθον, quum nominant, de latere crudo intelligere." Origo est paullo obscurior. Quod enim Etymologus censet, col. 677. πλίνθον, dici παρὰ τὸ πήλινον θέσιν εἶναι, simplicitati linguæ nimis repugnat. Ergo potius recurrendum ad obsoletum verbum πλίνω, quod cognatum videtur fuisse alteri πλίσσω, è stirpe πέλω, gradiri sive potius pedibus impulsis calcare significanti: ut πλίνθος forte à calcando, quasi calcatum lutum, dictum fuerit. Vicinum fortasse quoque fuit πλάζω fingo, formo. E. S.]

Πλίσσω gradior. Forte convenit cum πλήσσω. Ductum est à πλέω. [Thema certe πέλω est, quod sæpius jam collatum fuit cum Lat. pello, ut ab impulsu pedum, vel pulsatione humi, sit notio saliendi, quam huic verbo nostro πλίσσειν tribuit Cl. D'Arnaud, in Animadvers. Crit. ubi in Callimachi Hymn. in Dian. vs. 243. pro πλήσσωσιν, mallet πλίσσωσιν. Sed Græviua illud retinuit. Cum altero, eoque cognato, verbo πλήσσεσθαι nostrum πλίσσεσθαι jam olim contulerunt viri docti. Vide H. Stephani Append. 1677. 1678. apud quem et πλίχος et πλίχας exposita reperias cutem, quæ pudendis subest, et à plicando complicando dici potuit. Postremum hoc si cui verisimile visum fuerit, placuerit fortasse, Græc. vetus πλίχω et Lat. plico eadem esse verba. Conf. tamen D'Arnaud, Lect. Gr. p. 40. E. S.]

Πλοῦτος divitiæ. A πλέω, quod idem ac πλέω, à πελέω, πέλω: unde πολὸς, πολὺς, multus. Alio loco Lennepius: πλοῦτος quum terminetur syllaba τος, apparet, esse Adjectivum verbale, formatum à 3 pers. Præt. Perfecti Passivi. Jam autem circumflexus, nomini πλοῦτος impositus, indicio est syllabæ contractæ: ut adeo πλοῦτος pro πλέοτος, quod, ex regula memorata, descendit à πεπλέοται. Hoc oriri debuit à prima perf. πεπλέομαι, quod à Perfecto Act. πεπλέοκα, quod tempus à πλεόσω, hoc à πλεόω. Πλεόω denuo à simpliciori forma πλέω est, quod tum ipsum superest, tum multa derivata peperit, tam Græca, quam Latina, et in primis quidem Gr. πλέος, et Lat. pleo, unde composita impleo, compleo: præterea Adjectivum plenus aliaque. A notione autem verbi πλέω, (idem notantis, quod Lat. pleo, vel compleo) nostrum derivatum πλέοτος, vel πλοῦτος, nihil aliud notat, quam impletus, repletus. Unde apte translatum est ad copiam designandam: atque sic tandem ad opes et divitias; quemadmodum in usu passim poni solet; tametsi generatim etiam pro copia rerum quarumvis usurpari interdum solet." Vide etiam in πλούτων. Aliter paullo L. C. V. "Πλοῦτος divitias notat: πλούσιος est dives, antiquitus πλούτιος dictus. Vox πλούσιος Grammaticos fefellit, quam ortam crediderant ex πολυούσιος. Est origo vocis diversissima. Notum est, εο contrahi in οῦ. Hoc non tantum obtinet in nominibus simplicibus, sed et in istis compositis, in quibus pars secunda compositionis ab ε incipiat: nam κλειδοῦχος claviger contractum est ex κλειδόεχος· χειροῦργος chirurgus ex χειρόεργος. Hujusmodi alia suppeditabit A. Caninius in Hellenismo, p. 75. Ad eam normam πλοῦτος primo contractum ex πλόετος, hoc vero est ex πολόετος, composito ex πολὸς, ἡ, ὸν, copiosus, et ἔτος annus. Ne quis autem illud miretur: prima vocalis ex πολὸς, sive πολὺς, elisa quoque fuit in πλείων, πλεῖστος. Igitur ἔτος est annus. Annus copiosus, vel frugifer, à rusticis Græcis dicebatur πολὺ [sive πολὸν] ἔτος annus multus, id est copiosus. Ex πολόετος primum πλόετος factum, dein πλοῦτος. Priscorum hominum divitiæ, dum omnes essent ruricolæ, sitæ erant in frugibus: ut hodiedum in iis regionibus, in quibus major pecuniæ penuria. Legatur tantum elegantissima illa Parabola in Evang. Lucæ, cap. 12. 16. ss. Quibus annus fuerat frugifer, qui multas fruges collegerant, hi, ex origine vocis, πλούτιοι dicebantur, et postea πλούσιοι. Rerum facie deinceps mutata, quibusvis divitiis significandis vox πλοῦτος inserviit. Originem spectabat vetus fabula, qua Ceres Plutum peperisse dicebatur Hesiodo, cujus hunc dimidium vers. citavit auctor Etymologici magni, p. 677. Δημήτηρ μὲν πλοῦτον ἐγείνατο. Est enim δημήτηρ terra, mater omnium animantium. Ejus maritus vocabatur Æther, imbres et fœcundas pluvias, velut semen genitale, in terram, conjugem suam, profundens, atque ita omnia vegetans. Plutus, divitiarum deus, fingebatur propterea Cereris ex Jasione filius, teste Scholiasta Theocriti, ad Carm. 10. 19." L. C. V.]

[Πλούτων Dis, Pluto. Alibi Lennepius hæc de voce habet: "Πλούτων nomen proprium est dei infernalis, qui Latinis Pluto. Fuit autem idem habitus deus divitiarum, quod, nempe, res pretiosæ è terra eruuntur. Inde autem ratio denominationis repetenda est. Si enim naturam vocis respiciamus, nihil aliud significare eam videbimus, quam eum, qui multas habeat divitias. Est enim πλούτων nomen ex eorum genere, quæ collectiva vocantur, seu multitudinem et copiam designant: quæ ab aliis nominibus oriri solent, mutata terminatione in ων. Hac ratione πλούτων vocatur à nomine πλοῦτος, quo eximie Græci divitias designarunt: ut adeo πλούτων is dici possit, qui multas divitias habet" &c. Vide dicta in πλοῦτος. E. S.]

[Πλύνω Lavo. Pro παλύνω, à πάλω quatio, agito. "Πλύνειν pp. significat ita lavare, ut concutias in aqua, vel pedibus conculces. Itaque pp. usurpatur de rebus sordidatis, quarum sordes eluuntur. Sic πλύνειν ἐσθῆτα vestem eluere, quod etiam ἐκπλύνειν &c. T. H.] [Adi, sis, H. Stephani Th. 3. 401. ubi observatum reperies, πλύνειν nostrum peculiariter dici de vestimentis, λούειν de corpore, νίπτειν de manibus pedibusque: eleganter vero πλύνειν adhiberi, pro ἐλέγχειν, ut Galli dicant *laver la téte à quelqu'un* &c. Qua metaphora Belgæ etiam utuntur, dicentes: *iemand wasschen, iemand de oren wasschen*. Eustathius, ad Homer. Od. X. 21. p. 1917. 44. nostrum πλύνω repetit à πλύω, Δωρικῇ, ut ait, προσθέσει facta: quam quidem derivationem à simpliciori πλύω verissimam esse, satis probant eodem ex fonte derivata nomina πλῦμα sordidata aqua, πλύτης lotor vestimentorum, πλυτικὸς, &c. Ceterum Lat. pluo rationem habet paullo diversam, neque adeo conferendum est cum nostro Gr. πλύω, quippe quod cum φλύω potius videtur convenire. E. S.]

Πνέω flo. A πινέω comprimo, et sic flatum exprimo.—[Alio loco vir celeberr, "Πνεῦμα pp. dicitur id quod spirando, vel flando, efficitur, flatus, spiritus adeoque: unde pp. vento tribuitur. Oritur à πνύω, quod à πινέω: hoc autem à πινέω, et hoc à πίνω, cujus prima stirps est πέω premo. Itaque pp. notat premendo spiritum vel flatum efficere." Nescio tamen, an haberi possit verbum à sono factum. E. S.]

Πνίγω suffoco. A πνέω, πινέω, quod pp. idem ac πινέω.—Alibi hæc habet cel. Lennep. "Verbum πνίγω speciatim significat suffoco: cujus notionis proprietas repetenda est ab illa premendi. Oritur enim hoc verbum ab origine πίω, vel πέω. Unde πίνω, πινέω, et contractum πνέω, quod peperit πνίγω. Inde præter alia est compositum ἀποπνίξαι, quod idem valet ac suffocando perimere: quæ potestas est Præpositionis ἀπὸ, in benemultis. Ita v. gr. ἀποκαρτερεῖν dicuntur, qui vitam finiunt inedia, ἀπάγξασθαι qui laqueo, ἀποπνιγῆναι qui suffocati vitam finiunt, quo sensu proprio hoc verbum legitur de porcis, undis maris mersis, in Evangelio Lucæ, c. 8. 33. Ab ista autem notione eleganter (eodem in capite, vs. 7.) spinæ dicuntur ἀποπνίξαι τὸ φυὲν, quum, absumto humore et fertilitate terræ, opprimunt, atque sic perimunt sata." [Eximie πνίγειν est premendo spiritum intercludere, atque ita suffocare. Herbæ dicuntur ἀποπνιγῆναι, quando vigor impeditur crescendi, humoris meatibus interclusis. L. C. V.]

Πόα herba. A πόω, quod pp. idem ac πάω, πέω. [Pro πόα, sive πόη, etiam ποίη dicitur. Unde Odyss. Σ. 369. legitur ποίη δὲ παρείη, ubi fuse de ea voce disputat Eustathius, p. 1851. 48. (ss.)—Hesychius, in ποίη, πόα. Πόα δέ ἐστιν, "inquit" ἡ τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσα φυτεία &c. ubi plura dabunt viri docti. De origine verbi πόω dictum jam in πάω, ex quibus apparuit, πάειν pp. esse premere, densare, unde notio alendi, quasi cibis replendi et effarciendi. A πάω ductum verbum notissimum est πάσκω Lat. pasco, uti à cognato βόω est βόσκω, à βόω item βοτάνη &c. Jam vero πόω et βόω maxime videntur convenisse. Redi ad βόω. E. S.]

Πόθος desiderium. A πόω. Confer πάσχω, πάθος &c. Alibi hæc cel. Lennepius: "vox πόθος, usitata in amore, pp. differt ab ἔρως, et quidem, definientibus vetustis Grammaticis, ἔρως est rei præsentis, πόθος vero rei absentis: qua virtute fere convenit cum Lat. desiderium. Inde verbum ποθεῖν, quod peperit ποθητὸς desideratus vel desiderabilis: et inde compositum περιπόθητος undique ab omnibus desiderabilis, quæ quidem vis Præpositionis περὶ attendenda quoque est in περίβλεπτος, περιβόητος" &c. [Conf. dicta in περί.] Eandem vocabulorum πόθος et ἔρως differentiam jam observaverat Plato in Cratylo, p. 420. Ubi indicare videtur, πόθος, hoc sensu, factum esse à πόθεν unde? Quod tamen, hac Analogiæ luce, neminem facile secuturum puto. Ceterum "à πόθος masculino est fœm. ποθὴ, accentu mutato, ut in χόλος, χολὴ, ἦχος, ἠχή." E. S.]

Ποιέω facio. A πόω, quod pp. idem ac πάω, πέω· de quibus supra. [Igitur primaria hujus verbi significatio videtur esse posita in premendo, incumbendo studiosius, et quasi cum nisu quodam; quæ vis est etiam in Hebr. עָשָׂה. De opere rustico fortasse primitus ποιέω nostrum adhibitum fuit: cui quidem operi postea in primis verbum πονεῖν tributum: unde πόνηρος laboriosus, quod vocabulum sæpius exponi γεωργὸν, passim ad Aristophanis Plutum monuit T. H. Ex illa vero premendi propria notione aptius nonnihil fortasse explicari poterit phrasis ποιῶ σε κακῶς afficio te malis, pp. premo te malis, κακῶς, pro κακοῖς: atque ita indidem lucem capient plurimi alii hujus verbi usus, copiose indicati ab H. Stephano, Th. 3. col. 423-432. Ubi forma quoque simplicior ποῶ, Etymologo commemorata (col. 679. 23. ss.) non reticetur. E. S.]

[Ποικίλος varius. Etymol. Παρὰ τὸ πίλω, τὸ ὑπάρχω, γίνεται πικίλος, καὶ, τροπῇ τοῦ ι εἰς ο, ποικίλος. Quod facile intelligitur veram derivationem non præbere. Igitur alia tentemus via. A πέκω, in Præterito, vulgo dicto Medio, est πέποκα, hinc πόκος, et, forma veteri, πόκις, quæ vox notare debuit vellus, pellemve depexam, aut decerptam. Porro εἴλω s. ἴλω pp. est volvo. An hinc factum ποικίλος, q. d. pellem volvens, devolvens, mutans, versipellis, versicolor? Nisi forte rectius statuas, ποικίλος esse formam simplicem, à πόκις, ποίκις, propagatam. E. S.]

Ποιμὴν pastor. A ποίω, πόω, quocum convenit πάω unde πατὴρ et pastor. ["Ποιμένες, secundum vim vocis, sunt pastores ovium. Vidit L. Bos, in Dissert. de Etymol. Gr. p. 37. vocem esse repetendam à veteri verbo, Lexicographis ignoto, ποιέω, significante herbas pasco: cujus proximum derivatum superest πόα, s. ποία, herba. A pastoribus vox transducta fuit ad quosvis rectores, regesque adeo ipsos, significandos. Regem sæpe Homerus vocat ποιμένα λαῶν. Navis magister dicitur ποιμὴν apud Æschylum, in Agamemn. vs. 666. Quomodocumque vox sumatur, magnifice rector populi sui Christus dicitur ὁ ἀρχιποίμην summus pastorum, 1 Petr. 5. 4. Quam vocem rarissimam Hesychius adhibet, ubi notat, Cretenses τὸν ἀρχιποιμένα vocasse ἀρχίλαν, i. e. ἀρχίλαον, principem populi: nam sic apud Græcos nomina contrahebantur. Agesilaus, Ἀγεσίλαος, Ἀγεσίλας dicebatur." L. C. V.]

Ποινὴ pœna. Forte à πόω premo. [Ratio nominis paullo est obscurior. Etymol. M. col. 678. Ποινὴ, ἡ ὑπὲρ φόνου ζημία, καὶ ἀντίκτισις, καὶ τιμωρία, φονή τις οὖσα, πλεονασμῷ τοῦ ι.——Ἢ ἀπὸ τοῦ πόνος γίνεται πονὴ, καὶ ποινὴ &c. Posterius videtur verissimum. Thema πένω (ut supra expositum in πένομαι) significat pp. gravius premere: unde πόνος pp. moles premens, molestia &c. Hinc porro ποῖνος, et nostrum ποινὴ, molestia, ægritudo, et pp. quidem mulcta gravior, quam ferre et solvere debeas. E. S.]

[Ποιπνύω ministerium facio sedulo. "Significatio verbi ex pluribus locis satis clara est: origo vero admodum obscura. Pro more Grammatici, ex ποιεῖν et πόνος, compositum volunt. Melius alii πνύειν deducunt à πνέω. Πνύειν significat pp. anhelare: ποιπνύειν anhelando discurrere, et dein festinare, ac festinato pede ministrare." T. H.]

Πόλεμος bellum. Vide πολεμίζω. Proxime est à πολέω.

Πολέω verso, à πόλος, quod à πόλω s. πέλομαι: de quo supra. [" Πολεῖν est vertere. Hinc περίπολοι circitores; et πολεῖσθαι Hesychio, περὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφεσθαι; et πολεῖν γῆν terram aratris vertere. Unde et τρίπολος ἄρουρα quæ tertio arata est" &c. Hæc et similia vide apud Salmas. Exercit. Plinian. p. 450. b. F. 514. b. D. 693. a. G. et alibi. Est et alia forma πολεύω, unde πολεύων qui terram versat aratro. &c. Vid. Valcken. Diatr. in Fragm. Euripid. p. 246. ubi plura. E. S.]

Πολιὸς canus, pp. candidus, à πόλος, unde polio Latin. quod compone. [Πολίω, verbum apud Græcos obsoletum, servavit nobis lingua Latina in polio, polivi, politum, polire. Proprie de iis dici observat Forcellinus, quæ fricando et terendo nitorem acquirunt: ubi complura exempla in medium adferuntur. Origo certissima est πόω, πόλω &c. ubi notio premendi primaria, in verbo πολίω, ita elucet, ut fricationem intelligere debeamus, quæ pressa validiusque adacta manu fiat. Estque adeo leviter diversum polio à πολέω, poleo, quod in hoc verbo motus in circulum, vi quasi impulsus, et circumactus, attendatur; in illo vero vis premens radensque in ligno &c. potissimum sentiatur: etsi discrimen hoc, in derivatis, non est perpetuum. E. S.]

Πόλις civitas. A multitudine dicitur. Compone πολύς. [Proprie, nimirum, significat τὸ πλῆθος, καὶ τὸν λαὸν, uti egregie expressit Etymologus in πόλις, col. 680. et pluribus exemplis probavit cel. Valcken. ad Euripid. Phœn. p. 343. et in Diatr. ad Dram. deperd. p. 217. a. B. eximie porro Etymolog. l. l. Γίνεται ἐκ τοῦ πέλω, τὸ ἀναστρέφομαι· παρὰ τὸ πολεῖν ἐν αὐτῇ ἐν ᾗ ἀναστρέφονται οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸ αὐτὸ &c. Vide et Valck. in voce sequenti. E. S.]

Πολὺς multus. A πέλω, πέλομαι, adsum. [" Antiqua forma fuit πολὸς et πολύς. Nec enim veteres Græci literas duplicabant. Illinc manavit vox usitatissima πόλις, multitudinem hominum significans, in unum locum collectorum, sive civitatem." L. C. V.] [Malim multitudinem hominum in uno loco versantium. Conf. supra in πέλομαι. E. S.]

Πόνηρος laboriosus, miser: πονηρὸς improbus; scelestus. Alio loco cel. Lennep. " Verbum πένομαι, laboro, peperit nomen πόνος, laborem notans, et translate quoque, molestiam, ærumnas, quæ graviorem laborem comitari solent. Ab isto Adjectivum est πόνηρος, quod pp. notat laboriosum, et translate ærumnosum. —— Sicut autem, apud Latinos, homines laboriosi, astuti, similesque, interdum maleseduli dicuntur: sic, in deterius conversa significatione, πονηρὸς exime quoque notat hominem malitiosum, astutum, veteratorem &c. accentu, in posteriori hac significatione, semper posito ad ultimam syllabam. —— Valet autem tum idem fere, atque apud Græcos πανοῦργος: quæ vox, itidem mediæ significationis, plerumque tamen in deteriorem partem accipitur, de homine ad omne genus malarum artium proclivi et apto: et quidem, apud Atticos, nomen πανοῦργος (sicut etiam πονηρὸς) summi convitii loco habebatur. Eadem nomina, non sine astutiæ et malitiæ significatione, aptissime à scriptoribus sacris tribuuntur Satanæ. —— Ita et αἰὼν πονηρὸς (Epist. ad Galat. 1. 4.) accipi potest de seculo ad omne genus flagitiorum apto." Πόνηρον et γεωργὸν permutari, supra jam observatum ex T. H. unde facile perspicitur illius vocis proprietas. Redi ad ποιέω. E. S.]

Πόντος pontus, mare. Diversas derivationes præbet Etymologus, col. 682. Πόντος ἀπὸ τοῦ πνέω· ἐν ᾗ αἱ πνοαὶ, καὶ οἱ ἄνεμοι· ἢ ἀπὸ τοῦ πόνος, πόντος, καθ' ὃν πεπόνηται περὶ τὸν πλοῦν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. Καὶ ἀπὸ τοῦ πνέω πνότος, καὶ πόντος &c. An fortasse à πόνος labor, " quia plenus laboris?" ut alii apud Vossium. Sed et ipsum πόνος, ni fallor, est à flando, sive efflando, quatenus vehementius laborantes spiritum efflant trahuntque cum difficultate, et πόντος, pro πόνετος, commodissime mare dicitur, quod perflatur ventis. Notetur etiam phrasis Homerica: Πόντος ἁλὸς πολιῆς, Il. Φ. 69. pontus sali cani, ubi ad agitationem ventorum manifesto alluditur. E. S.]

[Πόποι dæmones, dii. Unde ὦ πόποι passim apud Homerum. " Veteres Grammatici dissentiunt, quo pacto sit intelligendum. Scholiasta exponit φεῦ, παπαὶ, addens, " Adverbium esse σχετλιαστικόν, quod querelas et tristitiam adfert." Hac ex sententia ὦ πόποι nihil aliud foret, quam imitamen vocis querelarum, idemque adeo quod Latinis o papæ! Fuere alii, inter quos Appion, Alexandr. Grammaticus eruditus, et Heraclides, omnium Grammaticorum doctissimus, qui dicerent, πόποι, esse nomen deorum, ex Dialecto sumtum, atque adeo ὦ πόποι idem esse quod ὦ θεοί &c. T. H.] [Verissime instituisse videtur vir doctus, in Lexico Hedericiano, qui conferebat vocem πέπων mitis, placidus. Huic certe vicina vox altera potuit esse πόπος mitis, pp. coctus, quod à πέπω, unde πέπτω. Ab eodem πέπω, nisi malis à πόπω, superest quoque derivatum πόπανον placenta tenuis, pp. cocta, quin et popa, pp. ut videtur, quasi coctor carnium: unde et popa venter fortasse apud Persium (Sat. 6. 74.) i. e. venter, qui cibos coquat, concoquat, immani copia. Observandum enim est, formas nominum in ος, modo activam vim habuisse, modo passivam, ut πόπος potuerit notare et eum qui coquat, et eum, qui coctus sit, adeoque mitis: unde πόποι, in notione Passiva, cocti, id est mites, minime crudi. E. S.]

Ποππύζω sibilo. Factum à sono. [" Nempe à sono, qui editur, ad aliquem appellandum. Sic ποππύζειν κύνα, ἵππον, per sonum blandiri equo, cani, et ad se appellare. Hinc frequens Græcis non tantum est ποππυσμὸς, sed Latinis etiam poppysmus &c. Apud Clement. Alexandrinum, non satis intellecti ab interpretibus, ποππυσμοὶ δούλου, i. e. vocationes servi per poppysmum." T. H.] [Plura dabit H. Stephan. Appendix, c. 1692. Conf. et Eustath. ad Homer. p. 565. 10. Etymol. p. 191. 21. in voce βαττaρίζειν. E. S.]

[Πόρκης " annulus, cujus circumplexu ferrum sive cuspis hastæ, cum hastili, vincitur." Hedericus. Occurrit vox Il. Ζ. 320. et Θ. 495. περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης circumque hastam aureus ambibat circulus. Vide in πόρκος. E. S.]

[Πόρκος rete piscatorium, quod circulariter spargitur, et in orbem funditur. Etymologus c. 683. 28. repetit, quasi, ἀπὸ τοῦ περιχεῖσθαι, ut πόρκον dixerint, διὰ τὸ περιλαμβάνειν καὶ περιέχειν τὸν εἰσδύντα ἰχθύν. Analogia suadet, ut repetatur à verbo πέρκω, quod pp. notasse pungo, pungendo, penetro, perforo, &c. supra jam observatum est, in περκνός. Ab illa perforandi notione vox porcus, (quæ apud Latinos superest) suem domesticum notat, rostro suo quævis obvia scrutantem, et quasi perforantem. Sed idem verbum πέρκω notionem ambiendi cingendique olim videtur habuisse, ab eadem origine pungendi ductam: quatenus, nempe, πέρκειν peculiariter fuit pungere in orbem: quemadmodum סָבַב circumivit Hebr. idem verbum est quod Ar. سبب pupugit, at alio flexu adhibitum. Jam vero à circumeundo, cingendo, πόρκος rete in orbem fundi solitum, πόρκης annulus ferrum hastæ cingens &c. E. S.]

Πόρνη, meretrix; et mascul. πόρνος Lat. exoletus, vel cinædus seu scortum masculum, cum suis derivatis, oriuntur à verbo antiquo πέρνω, unde πέρνημι, vendo. Dicitur autem à vendendo, quod publice prostituti quæstum facerent corpore, secus atque honestiores meretriculæ, quæ hujus illiusve libidini tantum inserviebant, quæque honestiori vocabulo vocantur ἑταῖραι i. e. sociæ, Latinis etiam amicæ dictæ. A scortis autem distinguebantur amasii, qui vel ἐρώμενοι à Græcis dicebantur, vel τὰ παιδικὰ, vel etiam παῖδες, cui postremo respondet apud Latinos puer. Eosdem Corn. Nepos, in Præfatione, vocat quoque adolescentulos. A nomine autem πόρνος ductum πορνεία latissime patet, et omne genus scortationis comprehendit." Cf. Lennep. ad Phal. p. 130.

Πόρπη fibula. A πόρω, vel πέρω, unde etiam περόνη fibula, vel subula. [" Πόρπη pp. annulus, aut orbicularis circellus, cui fibula vel περόνη inserta tenetur; sed et non raro ipsam fibulam notat. Hinc πόρπαξ annulus major, cui, ad interiorem clypei partem adfixo, brachium immittitur. Forma in ξ desinens, (rarius diminutæ potestatis, ut apud Hesychium in βώμαξ) maxime augmenti et magnitudinis est indicium, ὑσσὸς, ὕσσαξ· πύνδος fundus, πύνδαξ latior et amplior fundus. Ad personas, eadem forma, etiam pertinet πλοῦτος, πλούταξ divitiis affluens, πηλὸς, πήλαξ luto oblitus et contaminatus, unde πηλακίζειν, et, frequentiore composito, προπηλακίζειν contumelia adficere; στόμφος immanis strepitus, στόμφαξ, apud Comicos, blaterator. Πόρπαξ vero, à Scholiaste Aristophanis ad Equites, vs. 845. exponitur ὁ ἀναχορεὺς τῆς ἀσπίδος. Quoniam autem in medio clypei hæreret, idcirco in Euripidis Phœnissis, vs. 1134, πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν enarrator vetus exponit ὑπ' αὐτὸ τὸ μέσον. Dictus etiam ἀντιλαβεύς" &c. T. H.]

Πόρτις vitulus, sive juvencus, et vitula s. juvenca. Originem vocis, à πορεύεσθαι incedendo, repetunt veteres. Etymol. c. 684. 2. Παρὰ τὸ ἄρτι εἰς πορείαν, καὶ νομὴν ἔρχεσθαι, οἷον πόρος, πόρις, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ τ, πόρτις κ. τ. λ. Et sic Eustathius, c. 1663. 33. Πόρτιες, ἤγουν νέαι βόες, ἄρτι ἀρξάμεναι πορεύεσθαι. Idem Eustathius admonet, " modo πόρτιες dici, modo πόρτακες." Conf. quæ vir illustris, H. Tollius, de forma simpliciori πόρις, dedit, in Animadv. ad Apollonii Lex. Homer. p. 561. Itaque, uti πόρις, forma simplex, ducta est, sive à πέπορα, Præterito perf. Medio verbi πείρω, sive rectà, ab obsoleto verbo πόρω, sic ab ejusdem verbi, πόρω, tertia pers. Præter. perf. pass. πέπορται est πόρτις. Vide plura ad seq. πόρω. E. S.]

Πόρφυρα purpura, genus conchæ marinæ. A πὸρ, (quod cum πῦρ componendum) et φύρω misceo, dicitur purpura, πόρφυρα, ab igneo colore admisto. [Veteres parum verisimilia, de etymo, præbent, ut Etymol. c. 684. 12. quando dicit, vocem factam παρὰ τὸ περιφέρειν τὸν νοῦν &c. Nescio equidem, an πόρφυρα rectius repeti possit à πορφύρω, hoc vero sit forma verbi reduplicati, ducta à φύρω s. φόρω misceo: ut πορφύρω pp. sit vehementer misceo, perturboque, quod de mari dictum, vehementius perturbato, agitatoque; et dein metaphorice de animo, curarum æstu jactato. Conf. Iliad. Φ. 551. Od. Δ. 527. 572. &c. Quodsi verum sit, πόρφυρα pp. jactata, sive æstu ejecta, dicta fortasse primum fuerit concha marina, et dein eximie concha, unde purpura conficiebatur. E. S.]

[Πόρω verbum obsoletum, quod multa sui vestigia, in linqua Græca, reliquit. Ab eo enim non tantum repeti potest vulgatissima vox πόρος porus, meatus, transitus, et πὸρ, quomodo Lacedæmonios dixisse, pro ποῦς, pes, auctor est Hesychius: verum etiam πόρε, quod alias, cum augmento, ἔπορε, 3 pers. Sing. Præterit. imperf. Activi, quin et πορέω, unde πορεῖν, et forma reduplicata πεπορεῖν, quam habet Hesychius. Stirps πόω, cognata fuit aliis πάω, πέω, πίω, premo. A premendo videtur esse ducta notio calcandi, porro ea incedendi, et permeandi, unde et Latinorum porta: nempe qua permeatur, et portus, quo penetratur, quo receditur, (quam vocem pro domo etiam posuisse veteres, auctor est Festus) quin et ea dandi notio, in primis tecte et occulte, repetita forsan est ab illa premendi, uti Belgæ etiam dicimus *iemand iets in de hand drukken*: nisi malis, notionem dandi, donandive esse ductam à transmittendo et præbendo alteri &c. Πὸς vero pes quin dici potuerit à premendo et calcando, nemo dubitet. Eadem certe origo est vulgati ποῦς pes. E. S.]

Ποσειδῶν Neptunus. Forte à πόσις (quod cum ποῦς componendum) et δέω, quasi ambiens terræ pedem. [Ποσειδῶν haud dubie contracta forma est, pro ποσειδέων qua voce Herodotus passim utitur, sive potius pro ποσειδάων, quod semper legas apud Homerum; qui, ne semel quidem, contractum ποσειδῶν adhibuit. Etiam ποσειδέης, et ποσιδῶν est in Etymologo, c. 684. 25. ubi variæ præbentur derivationes, incertæ omnes, aut apertæ falsæ. Herodotus l. 2. p. 128. 84. 85. nomen ποσειδέων ab Afris repetere videtur, ut origine Punicum sit, magneque adeo Bocharto interprete (in Geogr. Sacr. l. 1. c. 2. c. 9.) idem quod פשיטן, quod latum et expansum sonet, à פשט pandere, expandere. Bocharti sententiæ favet nonnihil, quod etiam ποσιδὰν dixerint, indice Salmasio, in exercit. Plin. p. 111. b. et 580. a. E. S.]

[Πόσθη pellis, qua glans pudendi virilis tegitur, vel ipsum αἰδοῖον virile. Etymologus c. 684. 55. πλεονασμῷ τοῦ σ dictam censet, quasi, πόθη, δι' ἧς τὰ τοῦ πόθου γίνεται· quod longius petitum est. Simplicior fuerit ratio appellationis, à πόω premo, vim facio, unde πόσις vir, pecul. maritus, à premendo, quemadmodum אִישׁ Hebræis similiter dictus est ab אִישׁ pressit, compressit, Lexici Hebr. nostri p. 18. Hoc si fortasse alicui ideo minus placeat, quod πόσθη pp. sit pellicula pudendi (unde de ipso pudendo vox deinceps per metonymiam demum dicta sit, quemadmodum cuticula apud Latinos pro corpore ipso dicitur, cute induto) cogitet, an πόσθη, cum adspiratione, pro πόστη, dici potuerit quasi repressa, aut retracta, quod retroagatur retecto αἰδοίῳ. Sed hæc pluribus explicuisse non refert. E. S.]

Ποταμὸς fluvius. A ποτάω, quod à πότος. Stirps πόω, quod idem ac πίω bibo. [" Proprie significat aquam potabilem, opposite ad marinam sive salsam. Oritur autem à ποτὰ, neutra Plurali vocis ποτὸς, quæ à πόω. Latinum verbum potandi inde formatum est. Ejusdem vero formæ, ac nostrum ποταμὸς, sunt voces πλόκαμος, θάλαμος, ὄρχαμος, et similes." L. C. V.]

Πότερος uter, quasi ex πὸς, et ἕτερος, de quo supra. Πὸς vide in ποῦ. [Nobis quidem nullum dubium, quin πότερος uter, sit, pro pleniori ὁπότερος: qua de voce dictum jam supra. Ὁπότερος hocce, sive ὁππότερος, frequenter legitur apud Homerum, qui alterum illud πότερος, semel tantum, adhibuit, Il. Ε. 85. E. S.]

Πότμος sors, fatum. Pro πέσμος, et hoc à πόω, quod idem ac πέω, componendum cum πίπτω cado. [Nescio, an vox πότμος tanquam contracta sit habenda, ex πότιμος, i. e qui bibitur, sive ebibitur, nempe, calix: unde adsumi potuit notio sortis, quæ alicui calicis instar obtingat. Sic כּוֹס calix, pro portione, s. sorte, Ps. 11. 6. 16. 5. 23. 5. et alibi æque in sacris, atque apud Arabes, occurrit. Stirps hoc pacto fuerit πόω, unde πότος, ποτὸν, potus, ποτὴς poculum, et ποτήριον, quod et ipsum, figurato usu, pro portione, legitur, Matth. 20. 22. 23. 26. 39. Joh. 18. 11. Apocal. 14. 10. 16. 19. 18. 6. &c. Quodsi autem πότμος, hac quidem ex origine, idem pp. sit ac ποτήριον, tanto magis quadrabit in hanc vocem non tantum epitheton ἀδευκὴς amarus, acerbus, (ut Od. Κ. 245. ἀδευκέα πότμον, pp. sit amarum poculum) verum etiam phrasis Homerica, ἐπισπᾶν πότμον attrahere, i. e. continente tractu ebibere poculum fati, quod Lucianus, (indice Stephano, Thes. t. 3. c. 920.) forma verbi Media, dixit ἐπισπάσασθαι τὴν κύλικα, calicem attrahere, sive uno haustu ebibere. Vide Il. Β. 359. Ζ. 412. &c. Itaque et πότμος ἑτοῖμος, Il. Σ. 96. pp. fuerit poculum mortis paratum. E. S.]

Πότνιος venerandus. Forte à prolabendo, ut sit, quem supplex adores. Hoc pacto origo erit πέω, de quo modo in πότμος. Ita fere Etymol. c. 685. 50. Πότνια· σεβασμία, ἔντιμος· παρὰ τὸ πέτω, ποτῶ, καὶ ποτνῶ· οἱ γὰρ σεβόμενοι προσπίπτουσι. ὅθεν ποτνιᾶσθαι τὸ προσπίπτειν κ. τ. λ. Conf. et Eustath. p. 865. 59. In Hesychio πότνια γῆ exponitur καλὴ γῆ· et πότνα, inter alia, redditur καλή. Possent, hoc adspectu, πότιος, et πότνιος, dicta forsan videri pro πόθνος et πόθνιος, à πόθω desidero, unde πόθος desiderium: at πόθ-

νιος pp. sit, quasi, desiderabilis, desiderium sui movens, atque adeo pulchra admodum res. E. S.]

[Ποῦ ubi. Recte vir eruditiss. in Lexico Hedericiano, repetit ab antiquo πὸς, πὴ, πῶ. Cum πὸς convenit Latinis usitatum quis, quæ &c. Itaque ποῦ, ποῖ, πῷ, πῇ, pp. casus Genitivi et Dativi sunt, per ellipsin Præpositionis cujusdam, absolute adhibiti. Conf. dicta superius in πῇ et πη, et cl. Hoogeveen Doctr. Part. cap. 45. ss. E. S.]

Ποῦς, pes, pro πόος, à πόω. Vide supra in πίδω. [Genitivus ποδὸς, Lat. pedis, suadere videtur, literam δ, in forma hujus vocis prisca, non defuisse. An igitur à πίδω factum fortasse est πίδος, πίδς, pes, pedis, à πόδω vero πόδος, et, δ elisa, πόος, quod contractum dein in ποῦς? Sane δ in medio Genitivo, ab Ionibus potissimum, ejectum fuisse, apparet ex Genitivis Πάριος et Θέτιος, pro Πάριδος, Θέτιδος, à Maittairio commemoratis, p. 109. Conf. et Æolica Ἀρτέμιος, μήνιος, pro Ἀρτέμιδος, μήνιδος, apud Vossium, de Litterar. Permutatione. Hac via delabimur ad verba πίδω, ac πόδω, quæ à πίω et πόω orta, vim habuisse oportet premendi: ut ποῦς, hac ratione, contractum ex πόος, pro πόδος, et pes Lat. pro πίδς, ex πίδος, originem duxerint, notionemque acceperint à pressione, quæ, pedibus positis, fiat. E. S.]

[Πόω, idem origine, quod cognata πάω, πίω, πίω, at, in usu linguæ, obsoletum. Vestigia hujus verbi certissima deprehendas, non tantum in derivatis πόσις, πόμα, πότος, ποτὸν &c. sed etiam in Futuro πώσω, et Perfecto πέπωκα, ad Thema πίνω, vulgo referri solitis. A πέπωκα hoc, inter alia, ductum est πῶκος, obsol. Lat. pocus, cujus diminutivum poculum in usu mansit. Quodsi jam stirpes illas cognatas πάω, πίω, πίω, attentius consideraveris, perquam verisimile fiet, nostrum πόω, æque ac πίω, (unde πίνω) pp. significasse premendo labia, vel labiis compressis bibere. De πόα, pp. herba densa, supra jam dictum, suo loco. E. S.]

Πρᾶος mitis. Forte à περάω transadigo, transfigo, ut πρᾶος proprie sit tractabilis. Conf. πράσσω. [Forma altera πρᾷος, cum iota subscripto, probat, contractam esse vocem ex πραῖος, quod forte pro πέραιος, unde περαιόω transmitto. Proprietas verbi, à cel. Lennepio indicata, confirmari posse videtur ex collatione cognati verbi περαίνειν, quatenus inire fœminam notat. Itaque πρᾶον, pro πέραιον, pp. fuerit quod penetrari, transfodi, facile possit, oppositum alteri χαλεπὸς durus, difficilis. E. S.]

Πράσσω facio, ago, tracto. A περάω, de quo supra. [Nimirum è περάω, in Futuro περάσω, (litera σ geminata, et facta contractione) ortum est πράσσω. Ab ejusdem autem verbi περάω (contracti in πράω) Præterito antiquo Activo πεπέραγα, (unde natum postea πέπραχα) ductum nomen Substantivum superest πρᾶγος, cum accentu circumflexo notatum, pro πέραγος: eadem fere ratione, atque à Perfecto Pass. πέπραγμαι, pro πεπέραγμαι, nomen factum est πρᾶγμα, itidem circumflexum, pro πέραγμα. Jam vero tali ex fonte derivatum verbum πράσσω, quod Attici dixerunt πράττω, pp. notasse videtur ad exitum, finemve, perduco; unde πρᾶγος et "πρᾶγμα pp. res gesta, vel acta" quemadmodum alio loco cel. Lennepius explicuit "ut diversum sit ab altero χρῆμα, quod ab usu dicitur, quasi res, qua utaris." Porro ab ejusdem verbi πράσσω, sive potius ab antiqui πράω, pro περάω, tertia perf. Præteriti Pass. πέπρακται, est nomen πράκτωρ, quod "apud veteres, speciatim, significavit eum, qui τὸν ἐπικείμενον εἰσπράττεται φόρον, i. e. impositum tributum exigit, ut Suidas, hac in voce, interpretatur. Latius autem paullo sumtum idem nomen etiam dicitur de eo, qui ultor est alicujus rei, atque ita πράκτωρ φόνου ultor cædis. Apud Hellenistas autem inde porro transiit, ad significandum lictorem: quo sensu accipitur, v. gr. in loco Lucæ Evang. c. 12. 58." E. S.]

Πρέμνον stipes, stirps. Pro πέρεμνον, à πρίω, περίω, quasi transfigendo præminere facio. [Hesychius πρέμνον inter alia esse, ait, πᾶν ῥίζωμα δένδρου τὸ γήρασκον, ἢ τῆς ἀμπέλου πρὸς τῇ γῇ Quascumque arborum radices aridas &c. Clarius eo Etymologus, c. 686. 36. πρέμνον, inquit, τὸ ἀπογήρασκον τῶν στελέχων λέγεται, trunci vel stipites arborum emortuæ. Præterea Hesychio commemoratur πρέμνον ἑστίας foci ima pars. Unde vix dubitandum videtur, quin πρέμνον, per vocalem ε loco η, scriptum, (ut solebant veteres) exponendum sit, ex collato verbo πρήθω incendo, cujus Præter. perf. Act. πέπρηκα dederit Particip. Pass. præter. πεπρημένος, pp. incensus vel incendi solitus. Hinc, demto augmento, πρήμενος, πρέμνος, et neutro, πρέμνον, Belg. *Brandhout*, et idem nomen, alio adspectu, de foco dictum ejus ima pars h. e. *brandplaats*, vel *stookplaats*. Ligna vero, sive radices vitium, imprimis foco incendendo inserviisse, res notissima est, vel ex illo Ezechielis, cap. 15. 2—6. E. S.]

Πρέπω decorus sum, excello. Inde πρέμνον. [Conf. modo dicta. Etymologus c. 686. 56. factum conjiciebat ex Præpositione παρὰ et ἔπω dico: ut primo fuerit παρέπω, et, contractione facta, πρέπω. Quæ derivatio speciem quidem veri habet, at constructioni tamen, et usui hujus verbi, nonnihil repugnat. Rectius fortasse repetas, ex πάρω, παρέω, πρέω &c. ut πρέπειν pp. sit convenire, similem esse: unde notio decori. Hesychius πρέπον, ὅμοιον exponit; eidemque πρέπτα sunt φαντάσματα, εἰκόνες. E. S.]

Πρέσβυς senex. Forte ex πρὶς (quod cum πρὸ, πρὸς &c. descendit à πρίω, de quo in πρέμνον) et βὺς, à βύω, quod cum βάω, βίω, componendum. [Vir eruditissimus, L. Bos, Dissert. de Etym. Græca, p. 38. 39. "vulgarium Lexicographorum sententiam" explodens, "qui πρέσβυν senem dictum voluerunt, à πῦρ et σβέω extinguo, quod in senibus calor nativus extingui soleat, similesque derivationes alias damnans, conjecturam ipse suam proposuit, qua πρέσβυς senex per contractionem appellatus fuerit, "quasi προσέσβυς, ut sit ἀπὸ τοῦ πόρειν et σέβεσθαι· quia senex venerationem sibi conciliet, sitque venerabilis." Hactenus ille. Sed, nomen πρέσβυς esse vocem simplicem, non compositam, satis, opinor, docebit collatio Æolicæ hujus nominis formæ, πρεσγὺς, quod cum Lat. priscus jam compararunt Vossius, et Schrevelius. Syllaba enim γυς est mera terminatio, qualis est altera illa notissima Latinorum in cus. Porro, quod, pro πρέσβυς, etiam dixerint πρέσβος (unde πρέσβα θέα, apud Etymologum, col. 687. 3. et Hesychium, t. 2. c. 1017.) et πρέσβις, (unde πρεσβίων et πρέσβιστος, uti à λάλις, quod poëtæ servarunt, est λαλίων, λάλιστος, in eodem Etymologo, c. 753. 21. 23. et 687. 11. 14.) quin et πρείγις (unde πρειγιστος, in inscriptionibus Asiaticis, laudatis à summo viro, L. C. V. in Adnotat. ad Theocriti Adoniaz. p. 319. 320.) hæc igitur omnia eo magis confirmabunt, terminationes βυς, γυς, γις, hac quidem in voce, nihil commune habere cum verbo βύω, vocemque adeo πρέσβυς, cum vicinis formis, esse simplicem, non vero compositam. Jam vero, si præterea comparaveris, quam modo dixi, vocem Lat. priscus, cum Æol. πρέσγυς, et alia voce obsoleta pris, unde pri, in pridie et Gr. πρὶν, (de quibus dictum supra, in παρὰ,) manifesto fluxerunt, utriusque origo facile admodum in oculos incurret. Hoc enim pacto, à πάρω, obsoleta stirpe, (de qua dictum in παρθένος) facta sunt παρέω, παρέθω, &c. unde πρέω, πρήθω, πρέβω, πρέσβω, πρέσβυς, quin et πρέγω, πρείγω, πρείγις &c. quæ omnia notionem propriam habent perrumpendi, procedendi, aut provehendi: unde πρέσβυς, et πρεῖγος, pp. videntur idem notasse ac provectus, et, à priori illo, ducta forma Comparativa πρεσβύτερος provectior, pecul. ætate, vel annis, unde notio senioris honorati, legati &c. Conf. porro, quæ dedit Valcken. ad Adoniazus. Theocrit. l. 1. E. S.]

Πρήθω incendo. A περάω repetendum. [Propriam verbi vim in perrumpendo positam esse, observavimus, in πρέσβυς. A πρήθω, vel forma simpliciori, πρέω, ductum est nomen πρηστὴρ, quod, Hesychio indice, notat ἄνεμον σφοδρὸν &c. i. e. (ut cel. Lennep. Animadv. ad Coluth. cap. 12. ponit) ventum vehementem et, summa cum vi, furentem, pp. perrumpentem, sive prorumpentem. Vide plura apud dulcissimum præceptorem, l. l. Notio ea perrumpendi, proficiendique, admodum clare perspicitur in illo poëtæ (Iliad. A. 551.) de leone, carnium cupidissimo, qui ἰθύει, i. e. recta irruat, at οὔτι πρήσσει, h. e. perrumpere non possit &c. Ab eadem autem notione perrumpendi, sive penetrandi, orta quoque est illa flammæ pervadentis, et cuspide suo cuncta, quasi, findentis. E. S.]

Πρηνὴς pronus. ["Πρηνὴς pp. significat pronum in faciem. Quod Virgilius dixit (Æneid. 1. 119.) pronus volvitur in caput, id expresserat ex his Homeri, Il. Z. 42. Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο &c. Idem alibi (Il. E. 586.) dixit κύμβαχος, h. e. ita in caput pronus, ut pedes in altum educantur. Apud Athenæum, l. 4. p. 153. ἐπὶ τὸ ἔδαφος πρηνὴς προπεσὼν προσκυνεῖ. —— Est hæc usitata vocis significatio, à qua recedendum quoque minime videtur in loco celebri (Act. Apost. cap. 1. 18.) de Juda proditore, καὶ πρηνὴς γενόμενος i. e. cum pronus in faciem concidisset, crepuit medius. Nempe, optime posse conciliari videntur scriptores sacri (Matthæus et Lucas) quomodo rem concepit Isaacus Casaubonus. Judas consilium ceperat, quod etiam exsecutus est, laqueo gulam strangulandi. Id narrat Matthæus (cap. 27. 5.) Sed vero Judæ pendentis fractus videtur fuisse laqueus, ita ut, in terram pronus, caderet in præcipitium: quo facto medius crepuit, et intestina ejus fuere in terram effusa. Hoc memoriæ prodidit Lucas, Act. Apl. l. l. Id vero, ne cui videatur, ad scriptores nostros conciliandos, pulchre excogitatum, dabo similem plane historiam ex Apuleii Milesiacis, l. 1. c. 12. ubi quendam introducit, ad hunc modum conquerentem: Adscenso grabbatulo, ad exitium sublimatus, immisso capite laqueum induo. Sed, dum pede altero fulcimentum, quo sustinebar, repello, ut, ponderis deductu, restis, ad ingluviem adstricta, spiritus officia discluderet, repente, putris alioquin, et vetus, funis disrumpitur, atque ego, de alto decidens, in terram devolvor." L. C. V.] [Itaque et πρηνὴς, forma tantum diversa vox à Lat. pronus, ex indole thematis πρέω, (in verbo πρήθω indicata) idem pp. notavit atque cum impetu proruens. E. S.]

Πρηὼν eminentia montis, quod et πρὼν, à πράω, πρῶ. Conf. πρίω in πρέμνον. [Est et alia forma πρώων, unde πρώονες ἄκροι cacumina summa, Il. Θ. 553. Π. 299. Itaque vel hinc apparet, olim in usu fuisse πράω, πρέω, πρόω, unde diversæ hæ formæ ductæ. E. S.]

Πρίαμαι emo. Compone περάω, πράω, et πιπράσκω. [Est autem πρίαμαι pp. Præsens verbi, forma Media, repetenda ab Activo πρίημι, ut ἵσταμαι ab ἵστημι, pro ἵσταμαι. Activam formam Suidas nobis servavit πρίημι· ἀγοράζω. Vide et Etymolog. c. 132. 50. Πριῶ οὖν πρίημι· ἐξ οὗ καί, πριῶ μοί, φησὶν ὁ κωμῳδὸς, σπλάγχιον. E. S.]

Πρὶν ante. Compone πρὸ, in πρέσβυς, [et quæ ibidem, ac in παρὰ, à nobis fuerunt observata. E. S.]

Πρίω seco serrâ. Dubium, utrum à sono, an à περάω transigo.

Πρὸ ante, pp. idem quod πρὸς, à πέρω. Dicitur à prominendo. Confer πρηὼν &c. [Πρὸ pp. idem est, quod παρῷ, nempe Dativus, vel Ablativus antiquissimus vocis παρὸς, ἡ, ὄν. Diximus de eo jam supra in παρά. E. S.]

Πρόβατον pecus. A προβάω, quod ex πρὸ et βάω. [Etymol. p. 688. 25. ἢ πρόβατον, παρὰ τὸ προβαίνειν τῇ βοσκῇ. Nempe, quia agitur vel procedere cogitur à pastore. Forma vocis Passiva hanc posteriorem originem unice videtur commendare. E. S.]

Προηγορεὼν ingluvies, gula, idem pp. quod πρόλοβος, ex πρὸ ante, et ἀγείρω congrego. Hinc eximie locus est anterior, vel ubi ante cibi congregantur. [Conferendus omnino Suidas, in voce, et ibid. Kusterus in notis. Quam vero idem Lexicographus præbet vicinam formam πρηγορεὼν, ea explicanda est ex cognatione præpositionum πρὸ et πρὴ, sive potius πρὰ, pro παρὰ, ex antiquo παραὶ, Dativo Singul. f. g. cujus masc. forma pp. est πρὸ pro παρῷ. Redi ad παρὰ, et πρό. E. S.]

Προὶξ donum. A προΐσσομαι, quod cum προΐεναι componendum. [Προὶξ contracte pro προῒξ, ut pro ὂϊς dicitur οἶς, proprie dicitut ea res, quæ præbetur alteri: ideoque etiam dos, quæ sponsæ à parentibus datur. Composita vox est ex πρὸ, et ἵκω mitto, προΐκω præmitto, vel promitto. Jam omne donum, quod gratis alicui tribuitur, dicitur προΐξ. Hinc προῖκα, quasi dicas κατὰ προῖκα, notat gratis." T. H.]

Πρόκα statim. Forte à πρό. [Vox Herodoto usitata. Vide Cl. Alberti ad Hesychii πρόκα· εὐθὺς, ἐξαίφνης. Apud Latinos veteres proci iidem erant, qui postea proceres. Vide Festum, l. 14. p. 377. ubi et "proci dicuntur, qui poscunt aliquam in matrimonium." An igitur proci, quasi πρόϊκοι, et πρόκα statim pro προῖκα, pp. præmissione? Vide T. H. in προΐξ. E. S.]

Πρὸς ad. Vide πρό. [Plura diximus in παρά. E. S.]

Πρόσπαιος recens. Ex πρὸ, et σπάω traho. [Conf. H. Stephan. in Append. c. 1727.]

Πρυμνὸς extremus pro πρύμενος, à πρύω. Conf. πρέμνον, à πρίω, et πέρυσι. [Vide L. Bos, Diss. de Etymol. Græca, p. 39.]

[Πρύτανις præfectus. Πρυτάνεις iidem erant, qui postea οἱ πρῶτοι. Itaque verisimilis quidem est etymologia, quam adtulit vir eruditissimus in Lexico Hedericiano, "repetendam vocem esse à πρό." Analogiæ tamen congrua magis erit derivatio, si à πέρω, πρύω, repetas πρύω· unde non tantum πρύμενος, πρυμνὸς, sed etiam πρύτος, πρυτάω, πρυτάνω &c. E. S.]

[Πρωῒ mane. A πρό. [Πρωὴν nuper pp. est Accusativus à πρωὸς, quod auctum est à πρός. Ex πρὸς etiam aliud auctum Adjectivum, πρωΐος scil., quod contracte dicitur πρῷς, cum iota subscripto, unde πρωῒ mane, et πρωΐην, quod subintellectam habet vocem ἡμέραν notatque pridie. Sed inde ponitur pro nuper. T. H.] [Nempe πρὸς pp. contracte dictum pro παρὸς, quod in Dativo habuit παρῷ, πρῷ, unde jam πρώϊος &c. Πρωῒ vero videtur esse pp. Dativus alius formæ πρωῒς, ut heri ab heris &c. E. S.]

Πρῶρα prora, à πρό. [Nimirum ab antiqua παρῷ, πρῷ, videtur factum πρώϊρος, πρῷρος. Hinc fœm. forma πρῷρα, prora, i. e. anterior navis pars, vox Substantive posita. E. S.]

Πταίρω sternuto. Factum à sono [sternutantis, ut Lat. Sternuto. Forma simplicior fuit πτάρω, unde πταρμὸς sternutatio &c. E. S.]

Πταίω impingo. Vel, per contractionem, à πετάω est, vel pro παίω, inserto τ. Conf. πίπτω. ["Πταίω contractum est ex πεταίω, quod auctum ex πετάω, idque est à πέτω, pro quo dicitur πίπτω. Πταίω autem significat ita offendo, ut cadam: unde pro labare, et vacillare, accipitur. Ut vero labi à Latinis ponitur pro errare, sic πταίειν quoque apud Græcos, hac potestate, usurpatur, ut πταίει Εὐριπίδης errat Euripides: et, apud Grammaticos sæpe: πταίει Ἀρίσταρχος errat Aristarchus. Compositum προσπταίειν significat ad lapidem offendendo labi." T. H.]

Πτερὸν ala. Forte à πέτω, per contractionem. ["Πτέρυξ ala auctum est ex πτερὸς, ὄν, quod pp. adjectivum est, à πτέω, πτάω, unde πτῆμι, ἵπτημι pp. expando, de avibus, alas expandentibus, et, per consequens, volantibus. Πτέω autem contrahitur ex πετέω &c. A πτέω igitur hoc est πτερὸς, unde πτέρυξ, et auctum πτερυγίζειν, quod notat alas motito, et pp. de pullis avium dicitur, experientibus volatum, motitando alas, quamvis nihil adhuc possint facere. In hoc autem verbo duplex est translatio: primo de iis, qui experimento præludunt rei gerendæ. Ita ex. gr. quando parantur milites ad disciplinam militarem, et exercentur, sine vero bello, dicuntur πτερυγίζειν. Dein ponitur etiam pro inanem operam facere, ut Aristoph. Plut. vs. 575. &c. T. H.] [Conf. Hesych. in πτερυγίζειν et ibid. Albert. T. H. p. 1071. E. S.]

Πτέω pro πετέω volo. Ductum est à πέτω, de quo ita

Etymol. M. col. 363. 39. Ἀπὸ τοῦ πίτω, ἔπιτον, ἐπιτόμην, ἐπέτατο, πίτεσθαι, καὶ συγκοπῇ πτίσθαι. Vide supra, suo loco, et T. H. in πτερόν. E. H.]

Πτίλος cui ex ciliis pili periere. Forte pro πίλος, de quo vide suo loco. [Docuit vir cel. Analog. Gr. p. 207. literam Π, æque ac Β, nonnunquam ab initio esse præfixam, adeoque non-radicalem. Hoc quidem in voce nostra πτίλος, (quæ etiam πτίλλος scribitur, media λ geminata) unice videtur tenendum: ut stirps pp. sit τίλω, sive τίλλω vellico. Vidit veram hanc originem jam Etymol. col. 342. 42. ἀπὸ τοῦ τετίλθαι τὰ βλέφαρα, et col. 694. 34. πτίλος —— ἐπὶ τῶν ἀποτετιλμένων τὰ βλέφαρα. Vide porro Hesych. t. 2. c. 1072. et ibid. Albert. E. S.]

Πτίσσω pinso. Forte pro πίσσω, à πίω, unde quoque pinso Latinorum. [Eadem ratione τ insertum est post primam literam vocis, in πτόλις pro πόλις, πτόλεμος pro πόλεμος. Vide Maittaire Alphab. Diall. p. 296. Adde his, quod πτίσσω proprie dicatur ab expandendo massam. E. S.]

Πτοέω consterno. A πετόω, quod componendum cum πίπτω, et πταίω. [Conf. infra in πτύρω.]

[Πτόρθος germen. "Est à πτείρω, quod ex πτέω, contracto ex πετέω, pro quo etiam πετάω. Notat autem pando, expando: unde à πετάω est πέταλον folium expansum. Eadem significatio est in πτείρω, unde πτερὸς et πτερὸν, ala expansa, dein πτόρθος, notans propullulationem primam arborum, fruticum et herbarum." T. H.]

[Πτύω ventilabrum, quo rustici, frumento excusso, paleas excernunt. Formam vocis nostræ Atticam, omissam à Lexicographis, πτέον, servavit Eustath. in Comm. ad Hom. Il. Ν. p. 925. Verbum superest, unde proxime oritur πτύον, πτύω, quod cum olim significaverit in genere excernere, ad peculiarem spuendi significatum translatum fuit. A spuendo fluxit tertia hujus vocis significatio contumeliandi, vel contumeliose tractandi, quæ vis præsertim hæret in composito ἀποπτύειν, unde formatum ἀπόπτυστος significat hominem, dignum, quem omnes conspuant, vel in quem omnes despuant. Hinc pro scelerato cœpit vox à Tragicis adhiberi, Æschylo, in Eumen. vs. 191. Sophocle, in Œdipo Tyr. vs. 1379. Euripide, in Medea vs. 1373." L. C. V.] [Conf. infra in πτύω. E. S.]

[Πτύρω terreo. "pp. extendo corpus, præ terrore et formidine. Contractum autem est ex πετύρω. A πέτω sunt πετέω, πετόω, πτόω. A πτόω, πτοέω, est πτόα, vel πτόη, formido, metus, qui facit, ut quis corpus extendat. Eadem vis est in πτύρω· sed hoc maxime ponitur de equis, qui repente alicujus rei formidine perculsi sunt, Belgice *Schigtig*, Græce ἵπποι πτυρταὶ, et πτυρτικοί. In genere autem πτύρειν ponitur de omni repentina formidine, qua quis correptus membra intendere nititur." T. H.]

Πτύσσω plico. A πετύω, cognato verbi alteri πετάω. Inde πτύσσω pp. expansum complico.

Πτύω spuo. Factum à sono. Alio loco vir celeb. "Verbum πτύω, et ei respondens Lat. spuo, factum est à sono despuentis. A Græco πτύω nomen πτύον eximie ventilabrum notat, quo secerni paleæ, et veluti despui, solent. Inde composita apud Græcos καταπτύειν, et προσπτύειν, speciatim usurpata sunt ad summi contemptus significationem conficiendam. Ita καταπτύειν τινὸς Græci dixerunt, quasi despuendo in aliquem contemptum suum significare, et summopere aliquem contemnere et despicere. Idem fere composito ἐκπτύειν significavit Paullus (Epist. ad Gall. 4. 14.) Hoc autem cum pp. respondeat Lat. exspuere, in metaphora idem est, quasi dicas, tanquam sputum, aliquem ejicere, et sic contemnere." [Conf. omnino Apocal. 3. 16. et supra in πτύον. E. S.]

[Πτῶσις lapsus, ruina. "Vox πτῶσις orta ab ἔπτωσαι formæ πτόω, cujus plena πετόω manat à πέτω." L. C. V.]

[Πτωχὸς mendicus. "A verbo πτόω, vel πτώσσω, terrefacio, nomen πτωχὸς significat pp. eum, qui terrefaciat, atque inde hominem mendicum, qui petat stipem. Hoc sensu differt à nomine πένης, quo pauper designatur, pp. is qui manibus victum quærit &c. Latius autem à Scriptoribus sacris sumtum πτωχὸς aliquando idem fere significat, quod πένης." Conf. supra in πεῖνα, et πένομαι. Paullo aliter L. C. V. "Non à Præteritis tantum Passivis et Mediis" inquit "sed et ab Activis, nomina nascuntur. Triplex est Activa Præteritorum terminatio, in κα, χα, φα. Quidquid itaque nominum est in κος, χος, φος, in κη, χη, φη, id omne derivatur à Præteritis Activis verborum. Nostrum πτωχὸς, ab ἔπτωχα, verbi πτώσσω, quod pp. notat metu contractum cadere. Hinc transfertur πτωχὸς ad significatum mendici, sive ad genua alterius accidentis. Novit Homerus vocis originem, eamque indicavit in Odyss. Ρ. 220. 227." E. S.]

Πυγὴ nates. A πύγω, πύω denso. [Nimirum, docente Eustath. ad Hom. Il. Ε. p. 522. 29. πυγαὶ sunt τὰ μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδη, ἐφ' ὧν καθίζομεν. E. S.]

[Πυγμὴ pugnus, pugilatus. "Observandum est, πύκτην sæpe à Græcis dici pugilem victorem, et corona donatum, neque unquam fere alia potestate in Inscriptionibus occurrere, ut δὶς-τρὶς-πύκτης. Pari modo pycten Latini usurpant, eaque re à pugile, quod artis, certaminisque nomen est, non victoriæ, differt: ut bene docet Marq. Guidius, ad Phædr. l. 4. fab. 24. Πύκτης orationis est prosæ, πυγμάχος et πυγμαχίη ad poëtas pertinet. Πυκταλίζειν verbum Ionicum, et ab Anacreonte usurpatum (apud Eustath. ad Hom. p. 1322.) ab Adject. πύκταλος. Pugnam vetusti Latini pp. nominabant: ut origo vocabuli satis ostendit. Vetus enim puginus, contracte pugnus, unde pugna: ut apud Græcos πύγιμος, πύγμος, et πυγμή." T. H.] [Ab obsol. πύκω denso, Præter. Pass. regulariter est πέπυγμαι. An hinc πύγμος pp. clausus, densus, et eximie πυγμὴ i. q. pugnus sive manus densata, et in pugnum clausa et contracta? Hinc certe πυγμῇ adverbialiter, q. d. denso, id est crebro, frequenter: ut recte per crebro reddebat Vulgatus interpres, Marc. 7. 3. docte defensus à Jac. Hasæo, Bibl. Brem. cl. 4. p. 322. 323. Conf. infra πύκα, πυκνὰ, et in primis L. C. V. in πυκτεύω. E. S.]

[Πύελος alveus, pp. ὄρυγμα. Videtur vox esse formæ productioris, à simpliciori πύος, quod à πύω. Conf. quæ dedi ante hos 24 annos, ex observatis cel. Ruhnkenii, ad Cant. Hisk. p. 26. E. S.]

Πύθω putrefacio. A πύω premo duorsum: unde πυθμὴν fundus, et πύθω forte in imo sedere facio, putrefacio. [Vide, si tanti est, Dissert. nostram ad Cant. Hisk. p. 24. 25. E. S.]

[Πύθων Pytho, draco, quem Apollo interemit: unde et πύθιος dictus creditur. De hac quidem voce cel. Lennep. alio loco: "ὁ Πύθιος. Sic dicitur Apollo, sive à serpente Pythone, quem interfecisse dicitur, sive, quod verisimilius est, ab antiquissimo oppido Phocidis [Pytho] ubi dein conditum templum Apollinis Delphici, et celebratissimum oraculum Delphicum fuit, cujus sacerdos primaria etiam dicta Πυθία Pythia." At T. H. "Ambigitur" inquit "unde fluxerit nomen πυθώ. Ad fabulam spectat, adeoque verisimilitudine caret, quod plerique à verbo πύθεσθαι, quod putrescendi significationem habet, derivent: quoniam Πύθων, immanis draco, sagittis Apollinis suffixus, ibi computruerit. Scholiastes Apollonii Rhodii, ad l. 1. 207. —Ut igitur hæc Pythus, vel Pythonis urbis Etymologia nullam habet probabilitatis speciem, sic multo potior videtur eorum sententia, qui ad τὸ πεύθειν, sive πύθειν, vel πύθεσθαι, (unde πυνθάνεσθαι manavit) revocandum putent. Hoc autem verbum de consulendis, interrogandisque oraculis, pp. veteres usurpasse, non pauca sunt argumenta. Sic et Apollo πύθιος, quem sciscitabantur, quique oraculum flagitantibus responsa dabat, commode potest intelligi. Aliam longe viam ingressus est S. Bochartus, Phal. l. 1. c. 2. p. 11. originemque à Put, Chami filio (Gen. 10. 6.) deduxit: cujus opinionis nullum aliud, præter literas utriusque vocabuli non dissimiles, fundamentum invenio. Dignus tamen idem, qui adeatur, Hieroz. P. 2. l. 3. c. 5. p. 383. &c."

Πύκα dense. A πύω premo, conspisso. [Legitur Od. Α. 333. ubi de Penelope Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο. Idem sæpe redit, Od. Π. 415. Σ. 208. Φ. 64. Vocem "πύκα Scholiasta exponit ἐπιμελῶς κατεσκευασμένον, i. e. magna cum cura confectum. Voluere alii Græci, significari firmiter et dense confectum. Sed præferenda est Scholiastæ parvi interpretatio." T. H.] [Conf. Hesych. t. 2. c. 1078. 1079. et ibid. notata. Πύκα, pro ἐπιμελῶς, accurate, affabre, scite, manifesto adhibitum quoque fuit, Il. Ε. 70. Ξ. 607. Od. Α. 436. Rursus πύκα, idem est, quod πυκνὰ, pp. dense, firmiter, Il. Ο. 689. et vehementer, i. e. densis ictibus, sive frequenter, Il. Ι. 584. quin et translate πύκα solide, de mente bene firma, ac minime levi, Il. Ξ. 217. A qua postrema virtute fluxisse videtur notio ejus, quod accurate et sapienter fiat. Plura vide mox in πυκνά. E. S.]

[Πυκνὰ frequenter. Cel. Lennep. alio in loco: "Græcum πύκω condenso, stipo, inter alia derivata, peperit Adjectivum πυκινὸς, et contractum πυκνὸς, quod pp. notat densum: unde dein varie transfertur. Et (Lucæ) quidem (cap. 5. 33.) neutrum plurale πυκνὰ, verbo junctum, adverbii loco est, ac significat frequenter, quod et πυκνῶς. Apud Græcos scriptores Adjectiva neutra Pluralia passim inveniuntur pro Adverbiis: quorsum etiam pertinent nomina quædam, vulgo pro Adverbiis haberi solita, ut μάλιστα, quod est ab antiquo μάλιστος, τάχιστα à τάχιστος." Quid quod et πυκνῶς pp. nil aliud est, quam casus Dativus sive Ablat. Plur. item Adverbialiter positus pro πυκνοῖς densis, s. crebris scil. vicibus? Omnino hic adeundus est A. Schultens, de Deff. Ling. Hebr. p. 204. qui nostrum πυκνὸς egregie illustravit, et Toup. Epist. Crit. p. 116. ubi et πτερὰ πυκνὰ, pp. alæ densæ &c. E. S.]

[Πυκτεύω pugil sum, vel pugilatu certo. "Docte interpres Vulgatus (1 Ep. ad Cor. 9. 26.) reddidit pugno: nam Latinorum verbum pugnare, in origine sua, nihil est aliud, quam Gr. πυκτεύειν· cujus origo πύω. Ab hujus Præter. Activo πέπυκα factum est πύκω. A πύκω, πύκος, et contracte πύκς, πὺξ, quod est Lat. pugnus. Præteritum Pass. verbi πύκω fuit πέπυγμαι, ξαι, ται. Inde remansit πυγμὴ, quod significat et pugnum et certamen pugillatus. A tertia pers. remansit πύκτης pugil. Pro πυκτεύειν, in Ionia, (ut ex Eustathio novimus) dicebant πυκταλίζειν." L. C. V.] [Videatur vir summus de hoc verbo in Adnot. ad Eurip. Hippol. p. 188. 2. D. de πυκτεύω vero cel. L. Boe, in Exercit. Phil. p. 137. ss. E. S.]

Πύλη porta. Forte à πύω premo, conspisso. [Hesychius πύλος interpretatur πόλις, et πύλη, θύρα. Igiturne, uti πύλος et πόλις nomina vicina sunt, sic etiam verbum πύλω idem fortasse notavit, ac πόλω, πολέω verto, verso? Quo pacto πύλη pp. foret, quæ versatur, id est, huc illuc reciprocatur, eximie porta. Verum, quia πύλη non adeo januam portæ, quam potius ipsam portam, qua penetratur, sive ingressus fit, significat, malim equidem repetere à πόλω, pro πόρω, pp. penetro. A πόρω certe antiquo, sive Præterito perf. Pass. ejus πέπορται, est Lat. porta. [E. S.]

Πυνθάνομαι sciscitor. A πύω. Ratio notionis dubia. [Verbum hoc, in forma Media, adhibitum ad literam fere idem est ac Lat. urinor, sive demergo me in fundum aquæ. Quo sensu legitur in Fragmento quodam Ciceronis, apud Nonium, c. 7. c. 57. (laudato à Forcellino in verbo Urinari) Si quando nos demersimus, ut faciunt, qui urinantur &c. Nimirum à πύω productum est πύθω: hinc πύθος, et πύνθος, quæ vir eruditiss. in Lexico Hedericiano, "eadem fuisse observat, atque βυθὸς et fundus Latinorum." A πύνθος porro, id est, fundus, sive potius à fœminina hujus forma obsoleta πύνθα, quæ vox à Latinis servata quoque fuit, in funda, [sinum annuli designante) fluxit verbum πυνθάω, vel auctius πυνθάνω, id est, fundum peto, unde Medium πυνθάνομαι, pp. in fundum me demitto: quod jam, eleganti adhibita metaphora, idem fere est quod percontari, h. e. alte latentia in mente alterius cognoscere studere, et quasi expiscari, Belgar. *peilen*, Gallorum *sonder*. Ceterum, quod de πυνθάνεσθαι dictum, idem de πεύθεσθαι ac πύθεσθαι (simili gaudentibus origine ac πυθὸς, vel πεῦθος) valet. Etymol. M. col. 696. Πυνθάνεσθαι, μανθάνειν, διδάσκειν, ἱστορεῖν, ἐρωτᾷν κ. τ. λ. Eandem vero esse indolem verbi Hebr. שָׁאַל, pluribus demonstrare conati fuimus, in Diss. ad Cant. Hisk. p. 25–27. E. S.]

Πὺξ pugno. A πύω, πύκω. Vide πύκα, [et L. C. V. in πυκτεύω. Itaque πὺξ, ex πύκος, fuerit pro κατὰ πύκος, vel simili ellipsi, qua casus Accusativus, pro Adverbio, accipitur. Eadem ratio est vocis λὰξ, de qua confer dicta superius. E. S.]

Πύππαξ vox poppysmatis. Facta à sono. [Conf. H. Stephani Append. c. 1743.]

[Πῦρ ignis. "Videtur vox peregrina, quæ cum ipso usu ignis pervenerit in Græciam. Ab ista voce manant multæ formæ Græcæ: præter cetera, πυράω, πυρέω, πυρίω, πυρόω, quorum ultimum, significans incendo, usu teritur. A πυρέω ortum πυρετὸς, pp. notat flammam, vel incendium: usus vero vocem transtulit ad significandam febrem ardentem. Sive hac vi sumamus vocem, sive propria, in Homeri versu, perinde est. Utrumque enim dici potest de sidere caniculæ, in Iliad. Χ. 31. Καί τε φέρει πολλὸν ΠΥΡΕΤΟ`Ν δειλοῖσι βροτοῖσι. [Conf. Scholiast. h. l.] Versum sic Virgilius interpretatus est, Æneid. Χ. 274. Ille sitim morbosque ferens mortalibus ægris. Incendia in genere intellexit Manilius, Astr. l. 5. 17.—canis in totum portans incendia mundum." L. C. V.] [Vocem esse peregrinam, vix et ne vix quidem concedendum. Est enim omnibus regionibus proprium, quasi, et indigenum elementum ignis: deinde voces orientales, ignem indicantes, אֵשׁ *eesch*, similesque, nimium quantum videntur distare, quam ut inde Græcum ΠΥΡ commode depravari potuerit. Quid si statuas, verba πύρω et πόρω, eandem olim habuisse vim propriam penetrandi ac pervadendi cuncta; ignis vero, à vi acieque subtilissima, nomen πῦρ adeptus fuerit? E. S.]

[Πύργος turris. Inepta videtur veterum sententia, statuens, turrim à Græcis πύργον dici παρὰ τὸ ὑπεράνω γῆς ἵστασθαι. Vide Etymol. M. c. 697. C. Schrevelius cum Martinio, à πῦρ repetebat: "quia flammæ instar in acutum tendit." Hoc certe analogiæ magis consentaneum est. A splendendo, sive potius eminendo, ductane vox est; ut πυρέω pp. sit splendeo, splendorem præbeo, (unde πυρετὸς de sidere caniculæ positum) utque porro hinc facta sint πυρέγω, πύρεγος, πύργος? an vero magis placet, vocem esse ex Oriente petitam. Arabibus enim dicitur برج de qua voce adeatur Willmetus noster, Lex. Ar. p. 60. E. S.]

[Πύρην nucleus: vel potius quod in pomo ligneum osseumve est. Conf. H. Stephan. Thes. t. 3. c. 636. 637. A pervadendo fortasse nomen habet. Vide dicta in πῦρ. E. S.]

[Πυρὸς triticum. Si contuleris πυῤῥὸς rufus, sive rubeus, à πῦρ ignis derivatum, dubitandum vix videbitur, quin à rubore, aut candore, quasi, igneo, nobilissimum frumenti genus ita nominatum fuerit. *Goudgeele tarwe* et nostrates laudare solent. E. S.]

[Πύω verbum obsoletum, à quo tamen manifesto remansit tertia Futuri πύσει, Iliad. Δ. 174. σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα, quod per σήψει, putrefaciet, Grammatici exponunt, et referre solent ad usitatum Præsens πύθω. Conf. Ill. Tollium, ad Apollon. p. 579. Ab eodem πύω haud dubie sunt πύαρ et πύον lac concretum; de quibus vocibus plura dabit D'Arnaud, Lect. Græc. p. 117. 118. Unde simul facile apparebit, πύειν nostrum à notione premendi, quam

habet, eam comprimendi, densandi, concrescendi accepisse: unde quoque πύον, s. πύος Lat. pus &c. E. S.]

[Πώγων barba. Male veteres inde deducebant, quod πῆξιν ἡλικίας ætatis robur significet. Vide Etymol. M. col. 698. Rectius aliquanto alii, quod sit, quasi πόα γενείου, herba fruticans in mento. Habet utique vox nostra cum πόα herba, pp. densa, cognationem haud obscuram: sed altera syllaba γων, mere servilis terminatio est, notatque ων collectionem quandam, ut in Ἀγκὼν, de quo dictum. Itaque πώγων, ωνος, proxime videtur esse à πώγος, pro πόαγος. E. S.]

Πωλέω vendo. Forte à πολέω verso: de quo supra. Alio loco vir celeberr. "Verbum πέλω significat verto: unde πόλος versionem notat, atque inde, apud Astronomos Græcos, ipsum cœlum, quod circa axes vertitur. Litera autem ο in ω mutata, inde factum est πωλέω, quod tempore Homeri etiamnum proprie usurpatum fuit sensu versandi. Quum autem antiquitus merces venderentur, non pecunia, sed commutando res alias: inde factum est, ut deinceps πωλεῖν vendendi notione generatim positum fuerit." [Πολέω olim scribebatur, per simplex ο, à πόλος, quod à verbo πέλω. Sic sæpius ο transit, in istiusmodi verbis, in ω, ut in στρωφάω circumago, τρωπάω in fugam verto, τρωχάω curro, νωμάω distribuo. Jam vero verbum πέλειν significavit, præter alia, vertere, versare. Ista quidem vi verbum in Lexicis non invenietur: quæ tamen liquet, vel ex composito περιπέλομαι, unde contraxit Hesiodus (Ἔργ. vs. 386.) περιπλομένου ἐνιαυτοῦ anno vertente. Superest, à πέπολα ductum, nomen πόλος, qua designabatur stella in ursa minore, circa quam orbis verti credebatur, teste Eratosthene, cap. 2. Hygino, Poët. Astron. l. 3. 1. Hinc formatum πολεῖν vertere. In usu quoque fuit πολίσκειν. Formæ fuere diversæ olim, πολάω, πολέω, et πολίω. Ex his polare et polire Romani receperunt. Versando vel vertendo res poliuntur, quod in rota figuli animadverti potest. Ennius dixit polare agros [Fragm. ex Annal. l. 8. p. 84.] quod Hesiodo (Ἔργ. vs. 462.) πολεῖν vertere glebas. Non quidem simplex polare usurpatur Romanis, sed compositum interpolare, quod nihil aliud est quam vertendo immittere, et interponere, ac novam formam e veteri fingere, secundum Nonium Marcellum, [l. 1. §. 145.] A vertendo autem facile nostrum πωλεῖν venit in significatum vendendi. Quid utique venditio est aliud, quam mutatio ac conversio? Tales erant in veteri Græcia emptiones, et venditiones. Tempore belli Trojani, cum naves, vino onustæ, ad navale Græcorum appulerant, à mercatoribus Lemniis emunt Græci vinum, non utique pecunia, qua carebant, sed, ut est apud Homer. Il. Η. 473. ss. Ἄλλοι μὲν χαλκῷ κ. τ. λ. Alii quidem ære, alii autem splendido ferro, alii autem pellibus, alii vero ipsis bobus, alii demum mancipiis. Hæc erat veterum pp. dicta πώλησις. Postea tamen temporis, quo fieri solebant emptiones pecunia numerata, vetus tamen verbum in usu remansit." L. C. V.]

[Πῶλος pullus. Vocem contractam esse ex πόαλος conjicit Etymol. M. col. 698. 13. hanc vero compositam ex πόα herba et ἅλλεσθαι salire, ut πῶλοι pp. sint οἱ νέοι ἵπποι, οἱ περὶ πόαν ἀλλόμενοι. Sed compositio ista non placet. Accedit, quod de ipsis hominibus etiam dicantur πῶλοι, juvenes, sive puellæ. Quare, ut Lat. pullus manifeste contractum est ex puëllus, observante Forcellino, (qui locum Festi laudat, de Q. Fabio, Jovis pullo:) ita vix dubitaverim, quin πῶλος ita pro πόϊλος, à πόϊς puër; qua de voce sæpe Salmasius, De Trapez. fœn. p. 737. de Hellenist. p. 429. &c. Sæpius autem πῶλος (quippe pp. vocem adjectivam, Substantive acceptam) puëllam vertendum esse, quam puerum, notavit D'Arnaud, Animadv. p. 107. 108. E. S.]

Πῶμα operculum. A πόω premo, obstruo. [Nimirum pro πόομα: nisi malis à πάω, cognata forma, ut sit pp. pro πάομα. Etiam πῶμα, (Etymol. col. 794. 36. Πῶμα· τὸν πότον, καὶ οὐ πόμα) à πόω, cognato alteri πίω, et πίνω. Vide sub πίνω. E. S.]

Πῶρος. Forte à πόρος meatus, πῶρος pp. lapis porosus. Compone tamen πηρός. [Πῶρος, docente H. Stephano, Thes. t. 3. col. 646. et 647. notat vel luctum, vel callum: à qua posteriori notione est πωρόω callo obduco, sive durum reddo. A priori vero illa est compositum ταλαίπωρος ærumnosus. De hac voce ita T. H. "Ταλαίπωρος miser. Τάλας, Æolice τάλαις. Τάλας à τάλω, ταλάω, quod idem ac tollo, et tolero Latinorum. Pro ταλάω veteres dixerunt etiam τολάω, unde τόλμη. Ταλάω vero contracte dicitur τλάω, unde etiam τλῆμι. Ταλᾶν ut et Lat. tolero, pp. notat sustinere: hinc τάλας significat miserum, qui onere premitur. Illud τάλας ingreditur compositiones, vel per τάλα et τάλαι, vel τάλασι. Sic dicitur ταλασίφρων, ταλασίπωρος, vel ταλαίπωρος, miser. Πῶρος enim contractum est ex πάορος, à πάω· unde πάθω, πήθω. Πῶρος igitur significat rem ingratam, quam quis patitur." Conf. quæ de voce πῶρος dederat vir summus ad Aristophan. Plut. vs. 33. p. 22. 23. E. S.]

Πῶς Quomodo. Ex ὡς, præfixo π, ut in ποῖος, ab οἷος. [Malim equidem πῶς repetere ab obsoleto πὸς, i. e. Lat. quis, ut πὴ est quæ: unde πῇ qua, scil. ratione vel via? Ita πῶς Dativ. vel Abl. Plur. n. g. pro πῷς, sive ποῖς, i. e. quibus, nempe modis, aut quibus rationibus? Eodem modo explicari potest εἴπως si forte, pro εἰ ποῖς si quibus rationibus; plane ut Latini dicunt si qua ratione: μήπως ne forte, pro μὴ ποῖς, ne quibus modis, ne qua via. Vide dicta in πῇ, et consule cl. Hoogeveen, Doctr. Partic. cap. 51. E. S.]

Πῶυ grex, in Genitivo πώεος. Ad Stirpem πάω, πῶ, possideo, retulit H. Stephanus (Thes. t. 3. c. 112. 113.) secutus in eo Etymologum M., qui col. 699: 4. παρὰ τὸ πῶ "inquit" τὸ κτῶμαι. Subjicit ibidem Etymologus, ἢ παρὰ τὸ πῶ, τὸ πίνω, ὅτι ποτῷ ἥδεται, καὶ εὐφραίνεται &c. Priorem tamen illam derivationem veriorem esse, persuadebunt ea, quæ eruditissime notavit Cel. L. C. V. [Conf. sis dicta, et cogita simul, vicinas olim formas fuisse πάω, πέω, πίω, πόω· à quarum postrema nostrum πῶυ (tanquam neutra forma à masc. πῶϋς, ut ἡδὺ ab ἡδὺς) commodissime duci potuit. E. S.]

P.

Ῥα enclitica particula, certe, utique. A ῥάω fluo. [Apud Sophoclem ῥὰ, vel potius ῥᾳ, idem est quod ῥᾴδιον facile, indice H. Stephano, Append. part. 2. col. 1. ubi testem appellat Eustathium ad Homerum. Vide Indicem Devarii in Eustath. Hæc quidem scriptio voculæ ῥᾳ, per iota suppositum τῷ α, si vera esset, mihi quidem probare potius videretur, ῥὰ nostrum dictum fuisse pro ῥᾳ, hoc vero pro ῥαὶ, ortamque adeo esse hanc particulam à Dativo vel Ablativo Singulari obsoletæ voculæ ῥὰ, quæ, à stirpe ῥάω fluo orta, pp. fluxum, lapsumve facilem denotare potuit. Conf. quæ de ῥὰ, nomine fluvii et radicis cujusdam, quam veteres omnes ῥέον vel ῥῆον vocaverint, dedit Salmas. Exc. Plin. p. 560. E. Ceterum hoc pacto ῥὰ, pro ῥᾳ, ex ῥαὶ, ejusdem formæ particula foret, atque alterum καὶ, à κὰ descendens: de qua derivatione vide dicta superius. Ut vero ῥὰ dixere, pro ῥαὶ, similiter κατὰ, παρὰ, sunt pro καταὶ, παραί. Plura de nostro ῥὰ dabit cl. Hoogeveen. Doctr. Partic. cap. 52. cui tamen viro eruditissimo ῥὰ videbatur dictum, pro ἀρά. E. S.]

Ῥάβδος virga. Pro ῥάδος, quod conferatur cum ῥάδαμνος, ῥάδιξ. [Nimirum literam β sæpe insertam esse in medio vocabulorum, probarunt Vossius, Maittaire, alii. Etymologus M. col. 701: 41. nostrum ῥάβδος derivabat à ῥάσσω, "id est amputo, abscindo. Est enim ramulus longior ab arbore resectus:" ut est in Martinii Etymologico ad hanc vocem. Ῥάσσω haud dubie factum est à ῥάσω, quod à ῥάω. Hebræi ramum vocavere אָמִיר, ab אָמַר fluxit, pp. leni motu huc illuc impulsus fuit. An eadem fortasse ratio est vocis Græcæ? Conf. nomen sequens. E. S.]

Ῥάδαμνος ramus tener, quasi à ῥαδάω, quod à ῥάω. Hoc cum vicinis ῥέω &c. notionem propriam fere habet soni aquæ profluentis, indeque eam vergendi, movendi, agitandi, faciendi &c. [Hesychius exponit βλαστὸς ἁπαλὸς, κλάδος, ἄνθος, et similia; in quibus omnibus eadem notio motus reciprocati clare admodum cernitur. Conf. in ῥάβδος. E. S.]

Ῥαδινὸς, ἡ, ὸν, mollis, tener. Conf. cum ῥᾴδιος facilis. Utrumque est à ῥάω, de quo modo ante. [Vide in ῥάδαμνος.]

Ῥάδιξ ramus, à vergendo, et quasi profluendo. Origo ῥάω. [Salmas. in Exercit. Plin. p. 291. a. D. "ῥαδὶς" inquit "Græcis est, quod facile inflectitur." Inde ῥάδιξ, ῥάδικος, ῥάδικα. Ex quo Latinum radica. Neque sane Lat. radix, radicis, à Gr. ῥάδιξ, si originem spectes, quidquam videtur distare: ut recte Vossius, Forcellinus et alii observarunt. E. S.]

[Ῥᾴδιος facilis. Dignus est, qui de hac voce legatur Etymol. M. col. 700. ubi tamen falsa reperias mista veris. Iota subscriptum haud dubie ideo est, quia veteres dixere ῥαίδιος· quod ipsum iota subscriptum etiam in ῥᾳ cernere est. A ῥάω fluo ducta fortasse fuit vox obsoleta quædam ῥαὶς, unde in Dativo ῥαΐδι, et hinc ῥαΐδιος, ῥᾴδιος. "Contrahitur autem in ῥᾷος: quæ contractio fere semper locum habuit in Comparativo ῥᾴων, et Superlativo ῥᾷστος· cum ab ῥᾴδιος sit ῥαδίων, ῥᾴδιστος." T. H.] [Originem à fluendo sic declaravit Etymologus M. c. 700. 56. παρὰ τὸ ῥέω· τὸ γὰρ εὐχερῶς γινόμενον ῥύσει ἔοικε. Neque dubitandum est, quin ipsum Lat. radius eadem vox sit. Conf. porro in ῥαίω. E. S.]

[Ῥάθαγος strepitus, pp. qualis est remi, aquam percutientis, aut sonitus, quem fluctus scopulis allisi edunt. Vox ducta è Præter. perf. verbi ῥαθάω vel ῥαθάσσω, à sono haud dubie facto verbo. Conf. Scholiasten Nicandri, laudatum H. Stephano, Th. t. 3. col. 693. et alia ibidem. E. S.]

[Ῥαθάμιγξ gutta. Artificiosa nimis est derivatio Etymologi M. c. 702. 16. παρὰ τὸ θαμὰ, θαμίζω, θάμιξ· κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γ, μετὰ τοῦ ῥέω, ῥεθάμιγξ, καὶ, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, ῥαθάμιγξ. Rectius forte dixeris, à verbo obsoleto ῥαθάω, unde superest ῥαθάσσω, et ῥάθαγος, in Præter. perf. pass. (ἐῤῥάθαμαι) fluxisse ῥάθαμις· hinc ῥαθαμίω, ῥαθαμίγω, porro ῥαθαμίγκω, ῥαθάμιγκος, et contracte ῥαθάμιγξ. Ceterum à feriendi, sive percutiendi, notione, (quæ est in ῥαθάσσω) significationem vocis commode repetas: ut sentiri potest ex illo Il. Ψ. 502. Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, quod Clarkius ad literam sic reddidit: Assiduo vero aurigam pulveris guttæ percutiebant. E. S.]

Ῥαιβὸς varus, cruribus incurvis. A ῥαίω profligo, corrumpo. [Etiam nomine composito ῥαιβοσκελὴς appellari H. Stephanus admonet, Append. col. 2. in Hesychio est ῥαιβόν· ἐπικαμπὲς, τὸ μὴ ὀρθὸν, καμπύλον, στρεβλὸν, σκαμβόν. Si adsumseris, (quod infra pluribus monebitur) stirpem ῥάω, cum cognata ῥέω, ῥίω, propriam vim habuisse motus huc illuc reciprocati, notio intorquendi, distorquendive, inde facili via poterit repeti, ut ῥαιβὸς pp. sit intórtus, distortus. Conf. infra in ῥάμφος. E. S.]

Ῥαίνω perfundo, à ῥάω fundo, fluo. [Nimirum ῥαίνειν pp. est adspergere, vel inspergere, manu identidem mota et reciprocata, quod eadem fere proprietate Hebræis est נָסַךְ. Vide infra in ῥαντίζω. E. S.]

Ῥαίω a fundendo transiit ad profligandi notionem. Vir cel. alio loco: "A verbo ῥαίω, quo significatur quicquid facile fluit, nomen est ῥαΐδιος, vulgo facilis, quod Iones pronunciarunt ῥηΐδιος, Attici vero, per contractionem, ῥᾴδιος. Præterea et inde est nomen ῥᾴων, itidem contractum ex ῥαίων, quod tanquam Comparativum vocis ῥᾴδιος usurpant Græci. A notione autem, quam dixi, facile fluendi nomen ῥᾴων eximie ponitur de agilitate membrorum, vel etiam de saniore corporis habitu; atque sic ῥᾴων εἶναι dicitur, qui convalescit, sive qui à morbo recreatur: quod Græci etiam, simplici verbo derivato, ῥαΐζω exprimunt. Quemadmodum autem, facili humorum fluxu, hæc ad sanitatem transferuntur, sic quoque fere translatum verbum vicinum ῥώννυσθαι. Verba, nimirum, vicina sunt, idemque significantia fere ῥάω, ῥέω, ῥίω, ῥόω, et ῥύω. A verbo ῥόω proxime ortum nomen ῥώμη, in usu, valet robur, quale est corporis sani: atque inde ῥώννυσθαι dicitur robustum esse, corpore valere. In primis autem cernitur sanitatis hæc notio in formula valedicendi, ἔῤῥωσο, qua Græci eodem modo utuntur, ac Latini suo vale."

[Ῥακίς surculus, ramus. Hinc in Hesychio. Ῥακίες· ὀρόδαμνοι, κλάδοι. A frangendo lacerandove dici, facile apparet. E. S.]

Ῥάκος lacera vestis. ["Proprie est pannus laceratus, à ῥάκω, quod idem ac ῥάγω, ῥήγω: unde ῥήγνω, ῥηγνύω, ῥήγνυμι frango. Ῥάκος igitur pp. notat fragmen sive ruptum quid &c. Hinc ponitur pro veste lacerata; eoque modo opponitur τῷ ἱμάτιον, quod notat vestimentum honestum, non scissum, vel ruptum. Plurale ῥάκη apud Græcos ponitur pro rugis, quæ scindunt quasi et lacerant faciem: unde porro ῥακόειν corrugare, sive in rugas contrahere." T. H.][Hesychius: Ῥάκος διεῤῥωγὸς ἱμάτιον. Conf. porro in ῥήσσω. E. S.]

Ῥάμνος frutex spinosus. A ῥάω, de quo jam supra. [A frangendo lacerandove dici videtur ῥάμνος, pro ῥαμένος, estque pp. forma Participialis. E. S.]

Ῥάμφος rostrum avium. Pro ῥάφος, quod à ῥάπτω, unde Lat. rapio. [De aquilarum rostro pp. dici, ex Eustathii (Comm. ad Iliad. Π. 428. p. 1068. 52.) adnotavit H. Stephanus. Nescio, an à forma adunca, quasi aduncus vel intortus dicatur. Confer dicta in ῥαιβός. E. S.]

[Ῥαντίζω aspergo, inspergo. Haud dubie productior forma est à ῥάω, ῥάνω, unde ῥαίνω: de quo dictum supra. A prisca forma ῥάω duplex superest forma, ejusdem significationis, ῥάζω et ῥαίνω. Ῥαίνειν, apud optimos scriptores Græcos, significabat liquore quocumque spargere. Legitur in loco Anaxandridis Comici apud Athenæum, l. 2. p. 48. —— ῥάνον δόμους Στρῶννύ τε κοίτας sedes aqua sparge et sterne lectos. In Adonidis Epitaphio Bionæo, vs. 77. est Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι. Optime vir doctissimus emendavit ῥαῖνε δέ μιν Συρίοισιν ἀλείφασιν Adspersit ipsum Syriis unguentis: et μύροις ῥαίδειν legitur apud Athen. l. 5. p. 195. Ab hujus verbi tertia Præter. Pass. ἔῤῥανται ortum ῥαντὶς verbum produxit ῥαντίζειν, unde formatum ῥαντισμὸς &c. L. C. V.]

[Ῥαπάτη calamus. "Vox commemorata apud Athenæum, indice Salmasio, Exc. Plin. p. 88. et 585. atque Hesychium, t. 2. col. 1102. ubi consule viros doctos. Stirps haud dubie est ῥάπτω, ductum à primitivo ῥάω. A ῥάπω sunt ῥάπτω, et ῥαπάω, consuo: unde ῥάπατος, ῥαπάτη, pp. consuta, vel conjuncta, scil. arundo. Notissimum est illud Virgilii Ecl. 2. 33. Pan primus calamos cera conjungere plures instituit. Uti et alterum, Ovidii Metam. l. 11. 154. Et leve cerata modulatur arundine carmen, i. e. ceræ ope conjuncta arundine, adeoque ῥαπάτῃ. E. S.]

Ῥαπὶς virga. Conf. ῥάπτω, et ῥίπτω. unde ῥιπίζω. [A ῥαπὶς similiter est ῥαπίζειν, quod vulgo exponitur virga vel baculo cædere; at cl. Piersono ad Mœrid. Att. p. 324., Polycarpum secuto, ῥαπίζειν "de colaphis adhibitum fuisse videtur, qui in eo discrepent ab alapa, quod alapa porrecta manu, colaphus vero compressis digitis, impingatur." Diversam expositionem dedit H. Stephanus in Append. c. 4. recte monens. "Si ῥαπίζειν esset colaphos impingere, Matthæum (Evang. cap. 26. 67.) post καὶ ἐκολάφισαν αὐτὸν, non additurum fuisse οἱ δὲ ἐῤῥάπισαν." Ipsa vox ῥαπὶς, quam Hesychius exponit ῥάβδος &c. ducta à th. ῥάπω (unde ῥάπτω) pp. notare potuit consutionem, colligationemque virgarum, et hinc fasciculum, fascem. Argumento sit, quod in eodem Hesychio ῥαπίδες reddatur per ὑποδήματα, a consuendo certissime vocata. Nisi malis, ῥα-

πίδα, virgam simpliciter dici à reciproco motu; de quo in ῥάω. E. S.]

Ῥάπτω consuo. A ῥάπω, Lat. rapio, i. e. vergere facio. [" Ῥάπτειν pp. est suere, consuere. Hinc ῥάπτειν ᾠδὰς, i. e. ex poëmate multas partes decerptas consuere et decantare. Ὠδαὶ simpliciter vocatæ partes carminum Homeri, quæ publice cantabantur, et ad quæ audienda multi concurrebant. Qui has partes canebant, dicebantur, ῥαψῳδοὶ &c. T. H.] [Plura de hujus verbi proprietate dabit H. Stephani Thes. P. 3. c. 667. et Salmas. Exerc. Plin. p. 609. Vide et infra in ῥάω. E. S.]

Ῥάσσω allido. Stirps ῥάω. A profluendo transiit ad notionem allidendi cum impetu. [Budæus et Stephanus pro ἀράσσω dictum censebant. Vide hujus Thes. t. 1. c. 517. 518. Sed, ut alia taceam, vel solum verbum compositum προσράσσω, quod Suidas idem esse dicit, ac προσρήγνυμι satis superque evincit, ῥάσσειν nostrum cum ῥήγνυμι maximam habere adfinitatem, atque adeo stirpem potius utriusque verbi statuendam esse ῥάω, ῥέω. Habet autem ἀράσσω ab initio adscitam vocalem α. Vide Analog. p. 201-203., et infra in ῥάω. E. S.]

Ῥάφανος rhaphanus, radix seu radicula. A ῥάπτω, ῥάπω, dici videtur. [" Ῥαφανὶς, et ῥαφανὸς, quomodo inter se differant, recte docuit Scholiast. Aristoph. ad Plut. vs. 544. &c. T. H.] [Dici autem videtur à vi, quacum è terra quasi rapiatur et evellatur. Conf. ῥάω. E. S.]

[Ῥαφὶς acus. " Pp. Instrumentum sarciendi ab ἔῤῥαφα, Præter. perf. verbi ῥάπτω." Inde et ῥαφὴ sutura &c. T. H.]

[Ῥάω verbum obsoletum: unde derivata sunt ῥάσσω, dictum pro ῥάσω, quod pp. nil aliud est quam Futurum verbi nostri ῥάω. Porro inde facta sunt ῥάζω, ῥάκω, ῥάγω &c. Primigenia horum omnium et similium verborum vis videtur sita fuisse in motu, huc illuc reciprocato, et quidem cum vehementia quadam, et fractione, quæ ipsa pronunciatione vocis fere significatur: unde satis apparet verbum fuisse ὀνοματοπεποιημένον. Huic autem verbo ῥάω alia vicina fuerunt ῥέω, ῥίω, ῥόω, ῥύω. Quin et Latinorum radere, ruere, rumpere, &c. eundem motum vehementiorem clarissime etiam exprimunt. Speciatim autem ῥάπειν et ῥάπτειν videntur significasse motum illum manus reciprocatum, qualis in suendo, consuendo, et consarcinando cernitur: unde repetendum quoque Lat. rapo, rapto &c. Hesychius vicinum ῥαίει exponit ποϱθεῖ, φθείρει, nempe, cum vi quadam rumpendi, rapiendi. E. S.]

Ῥέγχω vel ῥέγκω sterto, ronchisso. A sono factum. [Vide dicta de imitatione soni, in ῥάω. Unde simul jam apparebit, ῥέγκειν nostrum exprimere sonum illum reciprocatum destertentis: qualis fere ipsis hujus verbi literis radicalibus exprimitur. A notione motus reciprocati repetenda quoque videtur illa moderandi in verbo rego, regere, apud Latinos, (quatenus pp. adhibitum verbum fuisse videtur de habena, frenisve, aurigæ manu reciprocatis:) unde et Lat. rex, pro regs, à ῥέγος, uti lex pro legs, à λέγος. Hoc forte aptius eo, quod cl. L. Bos. in Dissert. de Etymol. Gr. p. 29. conjiciebat, Latinum rego, transpositis literis, factum esse ex Græc. κρέω, unde ῥέκω, rego. A ῥέγω isto priori, sive ῥέκω proxime descendit etiam vox ῥεκτὴρ: de qua in ῥέζω. E. S.]

Ῥέδα, vel ῥέδη rheda: vehiculum pensile. Diminutiva forma superest apud Hesychium, in ῥεδίον. A motu reciprocato, quo inter agitandum ferri solet, dictum. E. S.]

Ῥέζω facio. A facilitate fluendi. [" Ῥέζειν et ἔρδειν idem utrumque verbum est, nec nisi scribendi forma dialectique varietate, diversum. Observandum vero, ab Homero semper de animalibus immolatis usurpari. Sic ἔρδειν, vel ῥέζειν τελυέσσας ἑκατόμβας, Il. Α. 315. Β. 306. &c. Porphyr. de Abst. anim. 2. 59. ὃ γὰρ ἡμεῖς νῦν ΘΥΕΙΝ λέγομεν, ἜΡΔΕΙΝ ἔλεγον οἱ παλαιοί. Patet, hostiarum Accusativos apponi. Verum ἱερὰ ῥέζειν sacra facere maxime celebratur Hesiodo, Oper. et dier. vs. 336. additque, velut explicandi causa, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν. Ἱερὰ ῥέζειν ut apud Athenæum, l. 9. p. 376. Iones præcipue hujus verbi usum retinuere, unde ἔρδειν θυσίας Herodoto frequens &c." T. H.] [Nimirum à ῥέδω recta via descendit ῥέδσω, id est, ῥέζω, litera duplici ζ adhibita, pro duabus δσ. Rursus ῥέδω et ἔρδω, non, nisi metathesi, alioquin satis usitata, differunt. Origo significationis faciendi, sive operandi, in utroque verbo ῥέζω, et ἔρδω, unice repetenda videtur à notione motus illius reciprocati, in ῥάω, ῥέω &c. de quo diximus in ῥάω. Conf. etiam in ῥέπω. Ad idem ῥέζω referri quoque solent ῥέκτης, et ῥεκτὴρ, et ῥέκτος, quam vocem Hesychius exponit per ἀνδρεῖος. Hæc tamen potius referenda sunt ad ῥέγω. Conf. Lat. rector. E. S.]

Ῥέθος membrum, à ῥέω, ῥέζω, facio. [Nisi præplaceat, à motu dici. Conf. ῥέδα. Sunt vero ῥέθη quævis membra corporis: in primis facies, ut in illo Euripidis Hercul. fur. vs. 1204. ἀπόδικε, ῥέθος ἀελίῳ δεῖξον, rejice vestem, faciem ostende soli. Vide Etymol. M. c. 701. et H. Stephani Append. c. 5. E. S.]

Ῥέμβω in gyrum ago. Pro ῥέβω, quod cum ῥέπω componendum. [Hesychius ῥέμβεται· πλανᾶται, γυρεύει. A motu reciprocato dictum videtur, quo modo huc, modo illuc, temere feraris. E. S.]

Ῥέπω vergeo. A ῥέω fluo. Vir cel. alio in loco: " Verbum ῥέπειν pp. significat lente se movere, quomodo interdum idem fere est, quod ire. Speciatim autem de rebus gravibus vel ponderosis ponitur, quæ gravitate sua deorsum tendant. Hoc sensu pp. lancibus tribuitur, gravitate deorsum vergentibus: atque inde nomen est ῥοπὴ, speciatim inclinationem lancis significans. Porro transfertur ad alia multa, et modo inclinationem, modo momentum, modo nutum, similiaque notat." [Nempe ῥοπὴ, apud Hesychium, idem est ac κλίσις, νεῦμα: quod ipsum νεῦμα nutus propriam istam vim verbi, in motu, modo adscendente, modo descendente, sive reciprocato, clare innuit. Talem motum in bilancibus unusquisque observat. Commendatur etiam hæc etymologia, collatione vocis ἰσοῤῥοπία quæ pp. æqualem lancium motum, descensumve, in utramque partem, et hinc æquilibrium, notat. Ceterum ex eadem motus reciprocati notione, uberius illustrari adhuc meretur verbum Latinum repo. Conf. Schol. Horatii ad Serm. l. 1. 5. 25. et quæ de Hebr. רשף diximus ad W. Green, Oude Dichtst. p. 199-201. E. S.]

Ῥέω fluo. Vide supra ad Ῥάδαμνος. A fluendo transiit ad notionem dicendi. Alio loco vir celeb. " Fuit olim duplex verbum, ῥέω et ῥύω. Inde orta verba ῥεύω et ῥυέω: porro nomina ῥῆσις, ῥῆμα, ῥήτωρ. Præterea à ῥύω sunt nomina ῥυὰς, ῥύαξ, ῥύμα, ῥυτὸς, atque à ῥυέω, ῥύημα: quibus omnibus, à fluendo et fundendo, notiones suæ obtigerunt; et illa quidem verbis ῥεύω et ῥύω maxime propria fuit. Hinc et compositum verbum παραῤῥύειν (in Epist. Hebr. c. 2. 1.) quod conferendum est cum altero παραβαίνειν. Uti enim παραβαίνειν, metaphora à viis ducta, de iis ponitur, quæ recedunt à lege, vel eam prætergrediuntur, sic nostrum παραῤῥύειν, metaphora ducta à cursu fluminis, eleganter ponitur de iis, qui ad audita non attendentes, et inde veluti recedentes, prono quasi cursu, præterfluunt. Hic vero insuper adhuc observari meretur, præpositionem παρὰ, ut in compluribus aliis, significationem verbi in deterius convertere: quod idem obtinet in παραβαίνειν." [A ῥέω fluo, verbum Græcis ῥῆμα dicitur, estque pp. quod ore effluit. Ad originem hujus vocis, Homerum secuti, adludunt Theocritus et Bion: ille quidem Carm. 20. vs. 27. ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κήρω Ex ore mihi fluebat vox melle dulcior; hic vero, in fine Carm. 4. quando "ait" Heroa, vel deum laudo, tum lingua mihi titubat: Sed quando cano in honorem Amoris et Lycidæ, χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδὰ, facilis fluit per os cantilena. &c." L. C. V.] [Conf. etiam Schult. Comm. in Job. 3. 2. (occasione vocis ויען) de hac fluendi notione disserentem. Observetur autem in primis, in hoc ῥέω, notio illa motus ultro citroque facti, qualis in fluendo et refluendo cernitur. Quorsum etiam pertinet, quod H. Stephanus, Thes. t. 3. 679. notavit, non solum ὕδωρ, sed et θάλασσαν ῥέειν (mare fluere et refluere, i. e. fluxu reciprocato commoveri) aliaque illuc referenda sunt ibidem observata. E. S.]

[Ῥηπαὶ tigilla substructionibus, fulturisque accommodata. A ῥήπω, quod pp. idem atque ῥέπω. Dubium autem, utrum à motu, an à subeundo, et quasi surrependo, dicatur: quasi Belg. dixeris *kruipers*. E. S.]

Ῥήσσω frango. Confer cum ῥάσσω. [" Ῥάω, ῥέω, et ῥαίω, et ῥέω, à quo verbum auctum est ῥήκω, ῥήγω, ῥήγνω, ῥηγνύω, ῥήγνυμι. Pro ῥήγω dicitur quoque ῥήσσω et ῥήττω frango. Sed ῥαίω potius significat tundo, et, per consequens, tundendo perdo. Ea potestas tundendi clare patet è derivatis. Nam ab ἔῤῥαισται est ῥαιστὴρ malleus. Ab hac tundendi potestate ῥαίειν positum est pro perdere, comminuere. Pari modo usurpatur ἀποῤῥαίειν, notatque etiam contundere, perdere: ut in illo Odyss. Α. 403. ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι Κτήματ' ἀποῤῥαίσει. Ubi duplex Accusativus gignit significationem prægnantem, h. m. Qui te vexando, opes tuas disperdet ac dilapidabit." T. H.] [Idem vir summus, alio loco. " Phrasi ῥῆξαι ἀντίπαλον sæpe usus est Artemidorus Oneirocr. l. 1. 14. et 62. i. e. rumpere, quasi, et, fracto ejus statu, in terram dejicere adversarium. Priore loco male Cornarius, interpres, impetum facere, posteriore paullo melius vertit: neque minus Ill. Spanhemium ejus verbi vis fefellit, ad Juliani Orat. 1. p. 262. Quod enim Chrysostomus scribit, Homil. II. in Jud., οὐχ' ἅπαξ, οὐδὲ δὶς, ἀλλὰ καὶ τρὶς ἐπιχειρήσαντας, καὶ ῥαγέντας, καθάπερ ἐν τοῖς ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, Latine dandum non erat (cum P. Fabro Agon. 1. 27.) non semel, aut bis, sed ter id aggressos et cum impetu quidem &c. verum non semel, aut iterum, sed tertia quoque vice templum Hierosolymitanum redintegrare aggressos, et solo afflictos, prostratosque, ut in Olympiacis fieri solet certaminibus. Uti ῥαγέντας nihil aliud est, quam καταβληθέντας, cujus verbi usum in lucta ipse postmodum exponit. Hinc et ῥῆξαι, vulgi usu, simpliciter terræ affligere, in terram projicere. Sic ῥῆξαι δηνάριον denarium solo allidere, ut sonitu bonitatem experiaris, Arrian. in Epictet. l. 1. c. 20. p. 138. neque aliter intelligi debet, quod plerosque interpretes fefellit. Matth. 7. 6. Lucæ Evang. 9. 42." T. H.] [Ceterum censet J. Scapula, à ῥήσσω factum esse ῥηγνύω: id quod aliter se habere docuit observatio viri summi, initio exposita. Verba, nempe, vicina sunt, ῥήκω et ῥήγω, utrumque à ῥέω ortum: nisi præplaceat forte, ῥάγω et ῥήγω, esse à sono facta verba. " Quæcumque magna cum vi eruperunt, sive quæ vehementi cum impetu in obstantia quævis feruntur illisa, ῥαγῆναι dicuntur, sive ἐῤῥωγέναι, ἐκραγῆναι &c." Verba sunt L. C. V. ad Euripidis Hippol. vs. 1338. p. 309. E. S.]

Ῥῖγος pp. rigor. Forte à fluendo, pretendendo, et sic vigendo, rigendoque. [" Æoles dicebant φρῖγος, vel βρῖγος, quod peperit Lat. frigus. A ῥῖγος vero est ῥίγιον, quod notat terrorem et frigus incutiens. Horrere apud Latinos etiam de frigore usurpatur. Eo pacto ῥίγιος notat horrendus, metuendus. Ῥιγεῖν ab Homero ponitur pro metu rigere. Hinc apud Hippocratem ῥῖγος πυρετοῦ, de febri, quæ facit, ut quis rigore concutiatur" &c. T. H.] [Est hæc fortasse primaria vocis notio, ut significatio concussionis, quam febris corporis membris adfert, alteri isti ansam dederit. Sane ῥῖγος et ῥῆγος, quantumlibet prima fronte diversa esse videantur, olim tamen cognata fuisse vocabula, vix est, quod dubitemus. Conferantur, quæso, observata de verbis ῥάω, ῥέω, ῥίω &c. E. S.]

Ῥίζα radix. A ῥίω, cui vicina ῥάω et ῥέω. [Quæ Etymologus habet, vix operæ pretium est, ut recenseamus. Ῥίζα· δι' ἧς ῥέει τὸ ζῆν ἄνω τοῖς δένδροις κ. τ. λ. A motu reciprocato commodius repetas. E. S.]

Ῥικνὸς rugosus. A ῥίγω, cui vicinum ῥύγω, unde Lat. ruga. Sunt autem à ῥίω, ῥύω. [Etiam cognata forma ῥυτὶς facit, quo minus de origine communi vocum ῥικνὸς, et ruga Lat., dubites. A reciprocatione ductuum, sive linearum vultus dici putaverim. Conf. verbum Græc. ῥικνοῦσθαι. Vide infra T. H. in voce ῥυσός. E. S.]

Ῥὶν nasus. A ῥίω fluo. [Ῥὶς vel ῥὶν dicitur, ut θὶς et θὶν, δελφὶς et δελφίν. Vide Thomam Magistr. in voce Δελφὶς &c. T. H.] [Addantur his, quæ Etymologus habet in voce εὔρις, col. 395. et in ταὼν, col. 749. Originem eandem vocis, à ῥίω fluo, idem præbet Etymol. col. 21. ubi per diphthongum scribi oportuisse censet; ἐκ γὰρ τῆς ῥινὸς ῥέουσι, καὶ κατέρχονται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς κ. τ. λ. Mihi quidem vix dubitandum videtur, quin ῥινὲς nares pp. dicti sint à reciprocratione animæ, sive halitus. Vide in ῥίνη. E. S.]

Ῥίνη lima. Forte cum ῥὶν componendum. [Nempe ejusdem originis vocabula sunt ῥὶν et ῥὶς, pro ῥῖνς, quod contractum videtur ex ῥίνος. Ῥίνος igitur pp. est qui reciprocatur: unde spiritus, vel anhelitus hac voce eximie dicitur. Ῥίνη vero, in forma fœminina, pp. quæ reciprocatur, i. e. sursum deorsum ducitur, lima. E. S.]

Ῥινὸς pellis. Forte à ῥίω, ῥέω fluo. [Pellem animalium et ipsam à reciproco motu, quo in equis, canibus &c. agi videatur, dici potuisse, quis neget? Hæc certe derivatio magis placebit illa Etymologi, col. 704. qui ἀπὸ τοῦ ῥίνη dictum censet, i. e. εἶδος ἰχθύος piscis genere. E. S.]

Ῥίον montis cacumen. Forte repetendum est à ῥὶν nasus. [Nimirum quasi montis nasum dixeris; ut انف *anf* Arabum, (i. e. Hebr. אַף pro אַנְף) pp. nasum notat, et hinc peculiariter de montis cacumine, sive potius promontorio adhibetur. Itaque et ῥίον Græcis eximie est promontorium. Vide cel. Valckenar. ad Theocriti Idyll. Α. p. 33. 34. laudatum jam supra, in Ἠρίον. E. S.]

Ῥίπτω projicio. A ῥίπω, quod à ῥίω fluo, profundo. [A vibratione sive motu reciproco, dici non dubitaveris, collata voce ῥιπὶς, quæ flabellum et ventilabrum significat, et ῥιπὴ ὀφθαλμοῦ vibratus, momentum oculi &c. quin et Lat. ripa, ab impetu continuo ac reciprocato fluctuum videatur dicta. Conf. et ῥοῖζος. E. S.]

Ῥοὰ malus Punica, ῥόδον rosa. Forte à ῥόω fluo. [Etymologus col. 705. vocem ῥόδον rosa repetebat ab ὄζω, κατὰ ἀντίφρασιν, nempe quod odorem gratissimum diffunderet. Sed antiphrasin quis hodie non rideat? Ergo potius cum Cl. Lennepio à fundendo dictam rosam putemus. Rosa fundit folia sua, et odores diffundit gratissimos. Cogitemus tamen simul, fusionem hic talem innui, quæ cum reciprocatione ramusculorum fiat, quibus quidem rosæ ramusculis, à vento agitatis, reciprocatisque, fusio illa copiosa foliorum solet contingere. Ceterum vox Gr. ῥόδος ejusdem omnino originis est, atque Lat. rosa. A ῥόω, nempe, est ῥόσω, ῥόσος, η, ον. Conf. et δρόσος. E. S.]

Ῥόθος undarum refluentium motus et strepitus, à ῥόω fluo. [Proprie ῥόθος est reciprocatio undarum. Eximie etiam dicitur de agitatione, sive reciprocatione remorum: ex quo quidem vocis usu primaria virtus facile elucescit. Hinc et ῥόθιος impetuosus, pp. motu identidem reciprocato petens fluctus. Odyss. Ε. 411. de saxis, Ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχεν ῥόθιον &c. Ubi vide Clarkium. E. S.]

Ῥοῖζος stridor. Factum à sono rei celeriter motæ et veluti profluentis. [Rectius, opinor, reciprocatæ. Hesychius ῥεῦμα σφοδρὸν impetum vehementem reddit, nempe talem, qui identidem repetatur, et reciprocetur. Subest hinc voci forte etiam ὀνοματοποιΐα, ut in illo Iliad. Π. 361. de Ajace, observante ὀϊστῶν τε ῥοῖζον, καὶ δοῦπον ἀκόντων sagittarumque stridorem et sonitum jaculorum." E. S.]

[Ῥόμβος tornus, turbo. Atticos ῥύμβον dixisse, docuit vir summus D. Ruhnkenius, ad Timæum, p. 163. 164. Origo haud dubie est à ῥέω, sive ῥόω, ῥύω, atque ab impetu repetito, quo convertitur et reciprocatur, dictum videtur. A ῥέω nempe est ῥέβω, ῥέμβω. et ab hujus Præte-

rito Medio ῥόμβος, nisi Præteritum hoc Medium, similiaque omnia alia, cum Lennepio nostro, recta malis repetere à formis verborum in ο, ut sit pp. à ῥόω, ῥόβω, ῥόβος, ῥόμβος. Conf. et cel. L. C. V. in ῥομφαία. E. S.]

Ῥομφαία hastam notat breviorem: sed, in libris nostris sacris, et ab Alexandrinis interpretibus, ponitur de gladio. Vocem, velut Græcam, H. Stephanus et J. Scapula retulerunt ad radicem suam ῥέπω. Saltem potuerant ad ῥέμβω [in gyrum ago] retulisse. Sed neque huc referendum est vocabulum, originis non Græcæ; verum Thracicum, et ex Thracia in Græciam illatum: qualia vocabula, Thracicæ originis, dantur, in Græca lingua, plurima. Poëtas et Musicos, è Thracia ortos, Græci admirati sunt." L. C. V.] [Henrico Stephano præiverat Etymologus, col. 705. ubi ῥομφαία, inquit, παρὰ τὸ ῥέπω, ῥοπὴ, ῥοπαῖα, καὶ ῥομφαῖα. Magnum Valckenarium in viam videtur duxisse Hesychius, qui ῥομφαίαν docuit esse Θράκιον ἀμυντήριον κ. τ. λ. Conf. cl. Albertium t. 2. c. 1122. E. S.]

Ῥύγχος rictus. A ῥύχος, quod à ῥύκω, ῥύω, traho. Vide et cel. Lennep. in ἠρύγγιον. Eximie ῥύγχος dicitur rostrum canis, quo odoratur, sive potius eruit et scrutatur. Vide Theocriti, Idyll. 6. 30. Igitur stirps est ῥύω Lat. ruo, de quo dicetur inferius. E. S.]

Ῥυθμὸς rhythmus. A ῥύω fluo. [" A ῥύω pp. recta eo, dein ire facio, duco, est ῥύμη et, Lat. rumor, pp. recta motio, processus, cursus, lapsus &c. Unde rumore secundo labitur uncta vadis abies. Virgil. Æn. 8. 90. ut alio loco (Æn. 10.) Labitur alta secans fluctuque æstuque secundo. Porro ῥυθμὸς recta motio, s. ordinata motio, ratio, quam ad se invicem habent res, quæ apte disponantur, ac mutuo connectantur." &c. Thom. Burgess. ad Dawes. Miscell. Crit. p. 445-451. quem vide, et de ῥυσμὸς eadem voce, sed diverse enunciata. E. S.]

[Ῥύμη impetus, platea. Proprie est adjectivum, forma fœm. à masc. ῥυμὸς, quod à prima Præteriti Pass. ἔῤῥυμαι, verbi ῥύω pp. traho, attraho. Itaque ῥυμὸς pp. est tractus, attractus, et, Substantivo usu, lorum currus, ac temo, qui trahitur ab equis. Porro ῥύμη f. g. pp. tracta, protracta linea, dicitur de ordine recto, adeoque via protensa, vico, platea &c. Etiam de impetu quasi producto et continuato. Apud Hesychium est ῥύμη ὁρμή. Vide, laudatum ibidem ab Albertio, Foësium in Œcon. Hippocratis, et confer Burgess. in ῥυθμός. E. S.]

Ῥύπος sordes. A ῥύω fluo. [Ῥύειν pp. esse trahere, infra dicetur, suo loco. A ῥύω hocce est ῥύπω, quod pp. notat fortius traho, attraho, avello, effringo: ut satis patet vel ex uno Præterito perf. rupi, quod Latini servarunt in suo rumpo, rupi, ruptum. Itaque et nostrum ῥύπος à viro doctissimo, ad Lexicon Hedericianum, recte componi videtur cum ῥύπτω, reddique id quod deruitur, detrahitur, tergendo et fricando." Confirmantur autem hæc, collato in primis usu vocis nostræ ῥύπος, in quo pp. adhibetur de cera sigillatoria, qua rupta literæ, arcæ, scrinia, resignarentur: ut ῥύπος, hac quidem notione m. g. pp. significet quæ rumpatur, sc. cera; ῥύπον vero neutra forma, (ut ῥύπος alio usu masculinum,) sordes, inquinamenta &c. quæ appacta corpori defricentur et quasi detrahantur. Vide Salmasium de Modo Usur. p. 448. 449. Porro " a ῥύπη, in masc. ῥύπος, (quæ vox sordes notat quascumque, corpori ipsi adhærentes, sive vestibus aliisque rebus) est verbum ῥυπάω, quod ponitur, pro sordidus sum. Sed à ῥυπάω est aliud verbum ῥυπαίνω sordidum facio. Sic dicitur ῥυπαίνειν τὸν βίον ἑαυτοῦ maculare vitam." T. H.] [De forma ῥύπαξ, Lat. rupax, pp. sordidus, incultus, à ῥύπος, ut πλούταξ à πλοῦτος &c. vide Salmas. Notas in Tertull. Pall. p. 283. cui etiam ῥυπαροὶ avari, pp. sordidi de Fœnore Trapez. p. 185. 186. E. S.]

[Ῥυσὸς rugosus. Vel simplici σ, vel duplici σσ, scribitur. Est autem ῥυσὸς à ῥύω confluo in unum. Est enim proximum verbum ῥέω, vel ῥεύω. Jam vero cutis confluere, apud Columellam, dicitur, quando contrahitur in rugas. A ῥύω est ῥυτὸς, unde ῥυτὶς ruga." T. H.] [Conf. in ῥυτίς.]

[Ῥυτὶς ruga. A ῥύω traho. Alibi T. H. " à ῥύω traho est ῥυτὸς pp. tractus, et Substantive ῥυτὶς, tracta facies, pro ruga contracta, in facie senili. Ῥυτὶς in Genitivo habet ῥυτίδος, hinc verbum ῥυτιδόω, quod Active sumitur, pro in rugas contraho." Conf. etiam L. Bos, in Exercit. p. 188. E. S.]

Ῥύω traho, quasi fluere facio, idem quod ῥέω. Alio loco vir celeberr. " Verbum ῥύειν, et ἐρύειν, propriam notionem habent trahendi. A Græcia in Latium transierunt, ubi nota verba ruere, et eruere. Græcis autem in primis usitatum fuit Medium ῥύεσθαι, sicut Activum ἐρύειν. Et ῥύεσθαι, quidem, inter alias notiones, speciatim eam accepit liberandi: in quo loquendi genere eadem translationis ratio est, quæ in verbo Lat. extrahere, quando ponitur pro liberare &c. [Vide dicta in ἐρύω, et quæ clar. Lennepius habet in ῥέω. Præiverat alibi T. H., ubi ῥύειν " inquit" pp. est trahere, in Medio ῥύεσθαι, ad se trahendo liberare. Ita dicitur, v. gr. ῥύεσθαι τινὰ ἐκ τοῦ ὕδατος trahendo liberare aliquem ex aqua. Hinc derivatum ῥυτὸς tractus" &c. Hactenus ille. Plenius L. C. V. " Verba ἐρύειν et ῥύειν, apud Homerum, permutantur, et significant trahere. Forma Activa, pæne obsolefacta, apud posteros invaluere ῥύεσθαι et ἐρύεσθαι, in quibus vis Media viguit ad se trahendi. Inde manavit notio liberandi, liberatumque sibi vindicandi. Extrahere Latinis etiam est liberare. Nescis, ex quanta me ærumna extraxeris, Terentii versus est in Hecyra, act. 4. sc. 4. 35. Eximie ῥύσασθαι significabat à morte liberare, ἐκ θανάτου ἕλκειν, ut interpretatur Ammonius. Hac vi adhibetur in scriptis Novi Fœderis, et apud scriptores veteres optimos, Herodotum ex. gr. p. 446. Sophoclem in Ajace, vs. 1299." —— Ceterum, quum tractio illa, sive extractio, attractio, fieri soleat nisu sæpe repetito, et manu quasi reciprocata, inde facile apparebit cognatio hujus formæ, cum præcedentibus ῥάω, ῥέω, &c. E. S.]

[Ῥωγὰς locus abruptus, hiatus saxi &c. ῥωγὴ, ῥωγμὸς, et ῥωγμὴ idem. Descendunt à stirpe ῥώω, sive ῥόω veteri, quod cum ῥάω, ῥέω &c. communem habuit notionem primariam motus reciprocati, unde illa attrahendi, rumpendi, abrumpendi. Vide dicta in ῥάω, ῥήσσω &c. E. S.]

Ῥώθων, ωνος, nares. A ῥόω. Conf. ῥὶν &c. [Ῥώθων vetus Lexicon explicabat per partem gutturis, referente H. Stephano in Appendice. Porro ῥώθωνες pro naribus in Plurali, potius quàm in singulari, idem dici putat Stephanus. Duci videtur à reciprocatione spiritus, quæ notio in guttur, æque ac nares, quadret. E. S.]

Ῥωννύω corroboro, quasi bene fluere facio. [In Futuro est ῥώσω, quod cognationem arctissimam probat cum verbo ῥώω. Ῥώεσθαι porro in Medio est ruere, irruere. Ab eodem ῥώω est ῥώμη robur, vis, pp., ut videtur, impetus repetitus, nisusque adeo fortior. Stirps ῥόω, i. q. ῥύω, ruo, repetito sæpius nisu traho. Vide omnino Salmas. in Exercit. Plin. p. 5. occasione vocis ῥώμη Roma, veteribus Valentia dicta. E. S.]

[Ῥὼξ, ῥωγὸς fissura. A ῥήγω, sive malis à Præterito veteri verbi ῥώω. Conf. dicta in ῥωγὰς, ῥωγὴ &c. Verbum rogo servavit nobis lingua Latina, de petitione, sæpius repetita, pp., ut videtur, adhibitum. Sentietur hæc vis, ni fallor, in phrasibus, mutuum rogare, rogare pecuniam, rogare utendum &c. quippe quæ petitionem iteratam sæpius comprehendunt. Hinc etiam fortasse plenius percipietur, quid pp. sit rogare legem, quum nempe, in comitiis Romanis, singuli sæpe cives essent appellandi, et, repetitis vicibus, lex aliqua iis proponenda, atque argumentis in medium allatis, commendanda ac suadenda. Quin et, eadem ex origine, discrimen tanto melius pervideri poterit, quod est inter verba duo petere et rogare. Conf. J. M. Gesneri Thesaur. L. L. et J. A. Ernesti Clavis Ciceroniana, in petere et rogare. Denique vox Lat. rogus, pro strue lignorum, (huc illuc congesta et quasi reciprocata forma disposita,) ejusdem haud dubie originis est ac Gr. ῥωγὴ, de quo in ῥωγὰς dictum. Rogus, nimirum, est pp. forma adjectiva masculina; ῥωγὴ autem fœminina. E. S.]

[Ῥώω roboro. Conf. dicta in ῥωννύω. Ab hujus verbi ῥώω Præterito perfecto fluxit obsoletum ῥώκω, unde ῥώκομαι, porro ῥωκάω, ῥώχω. Vide Pierson. ad Mœrid. Att. p. 101. E. S.]

Σ.

[Σάββατον Sabbatum. Est vox Hebræa (שבת) pp. defixionem in loco, adeoque quietem, notans. Stirps est שבת, pp. Lat. figére, Belg. *steeken*, *stæken*. Vide Lex. Hebr. " In sacris Novi Testamenti literis ista voce numerus dierum septem sæpe significatur, sive dierum hebdomas: sæpe etiam eximie dicitur σάββατον septimus dies, apud Judæos divinitus quieti dicatus. Putaverunt viri docti nonnulli, ipse etiam Grotius, dierum quemque septimum, apud veteres quoque Græcos gentiles, eximie fuisse sacrum, et profert, eam in rem, Clemens Alexandrinus versus aliquot, tanquam Homeri, Hesiodi, Callimachi, sive Lini. Uno excepto, omnes isti versus spurii sunt, et facti à Judæo quodam mendace, qui commentarios scripsit in legem Moysis. Est inter versus istos hic velut Homericus: Ἑβδομίον ἦμαρ ἔην, καί οἱ τετύκοντο ἅπαντα Septimus erat dies, et ipsi perfecta erant omnia. Apud Homerum . . . vs. . . . legitur, de Ulysse positus, qui quarto die navem absolverat, sic scriptus: Τέταρτον ἦμαρ ἔην, καί οἱ τετύκοντο ἅπαντα. Falsarius Judæus voci, quartum significanti, septimum substituit, ut demonstraret, diem septimum, inter gentiles etiam, fuisse sacrum. L. C. V.]

[Σαγήνη Sagena. A verbo σάττω, sive σάσσω, repetit Etymologus, col. 141. 2. Παρὰ τὸ ἀρῶ, ἀρήνη, ὡς σάσσω σαγήνη, καὶ λάμπω, λαμπήνη· Σάσσω autem, ex ejusdem interpretatione, idem est ac φορτῶ onero. Vide col. 707. 39. 708. 22. Analogia suadet, ut ad stirpem σάω referatur, unde σέσαγα, σάγω, σάγος, σάγη &c. Ab involvendis piscibus σαγήνη dicta possit videri, uti σάγματα sunt involucra scutorum: de quo Valck. ad Eurip. Phœn. vs. 786. p. 290.: nisi malis, cum Martinio et veteribus illis, ab onerando repetere. Mihi quidem dubium nonnihil est, an forte tenenda sit notio prima verbi σάω, adeoque à ciendo, commovendo, dictum sit, ut vel ipsum σάγμα et σάγον sagum, non secus atque Hebr. דְּרִיךְ pallium, à motu nomen habent. E. S.]

Σαθρός. Vir cel. alio loco: " Distinguunt Grammatici" inquit " inter nomina σαθρὸς, et σαπρὸς, quorum alterum Atticum esse dicunt, alterum, σαπρὸς, dialecti communis. Rectius autem alii, ratione significationis, differre notant, et quidem σαθρὸν speciatim convenire rebus vetustate detritis, atque sic corruptis, dum σαπρὸς proprium est rebus putridis, vel putredine corruptis. Ita σαθρὰ ἱμάτια dicuntur vestimenta, vetustate et usu detrita &c." [Stirps utriusque est σάω pp. moveo. Conf. vir doctiss. in Lexico Hedericiano, ac Foësii Œcon. E. S.]

[Σαίνω quatio. " Canes et alia animantia, dum caudam blande movent, hominibusque alludunt, proprie σαίνειν dicuntur, προσσαίνειν, περισαίνειν, et ὑποσαίνειν. Ab istac origine manarunt elegantes loquendi formæ" &c. L. C. V. in Adnot. ad Euripid. Hippol. p. 256. Stirps σάω, cui vicinum σείω. E. S.]

Σαίρω verro. Forte in hoc, ut aliis multis, præfixum est σ, ut sit ab αἴρω tollo. Alioquin est à σάω moveo. Alibi vir celeb. " Σαίρειν speciatim significat scopis purgare, unde, latius sumtum, est universe purgare, mundum facere: atque ita σαίρειν οἶκον idem est, quod ædes mundas facere, vel emundare. Pro σαίρειν autem, in dialecto plebeia et Hellenistarum, dictum fuit σαρόω: unde σεσαρωμένον, Luc. 15. 8. ubi, quod additur κεκοσμημένον, etsi reddi possit ornatum, accipiendum tamen est de ædibus, in quibus omnia ordine sint disposita et bene instructa" &c.

[Σάκος textum. Hinc clypeus, scutum. " Σάκος βοεῖον vas sive textum vimineum. Unde, nunc de colo, nunc de scuto usurpetur." Toup. in Epist. Critic. p. 121. Pro σάκος, geminata media, dixisse veteres σάκκος, observat vir doctiss. in Lexico Hedericiano. Etymologus col. 707. 39. σάκκος derivabat παρὰ τὸ σάσσω, τὸ φορτῶ. Quatuor deinde nomina fuisse observat, quæ per duo κκ scribantur, λάκκος, κάκκος, μάκκος, σάκκος. Commodissima est etymologia à σάω moveo, quatio; unde in Præterito perf. σέσακα. Aliud fortasse est Hebr. שַׂק, unde in Novo Test. σάκκος vestis ex materia crassa. Vide Schœtgen. in Lex. et laudatum ibidem cel. Wesseling. ad Diodor. Sic. l. 19. 107. E. S.]

[Σαλεύω moveo pp. instar sali. Conf. σάλος. E. S.]

Σάλος salum. Componendum cum ἅλς, ἁλός. [Nimirum spiritus asper in σ mutatur, ut in multis aliis. Est autem σάλος adjectivum pp. in forma masculina, cujus neutrum est salum. Hesych. Σάλος· κλύδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις. Hinc metaphorice apud eundem σαλος, φροντὶς, ταραχὴ, nempe phrasi hac ducta à mari commoto. Vide de origine Etymol. col. 707. 55. laudatum à cl. Bos, Diss. de Etym. Gr. p. 50. cui à σάλος est σαλεύω. E. S.]

Σανδάλιον sandalium, Pro σάδαλον, quod cum σάττω onero componendum est. [" Σανὶς, σανίδος, tabula lignea. Hinc Adjectivum σανίδαλος, σάνδαλος, et σανδάλιος, quod, neutro genere, σανδάλιον, Substantivi formam induit. Ratio nominis, quod, rudiori ævo, ligneas tantum tabellas pedibus suppositas gestarent, et alligatas; quas commodior usus postea soleis coriaceis, aliisve, molliore materia confectis, mutavit. Ut autem Latini calceos et soleas, ita Græci ὑποδήματα, et σανδάλια distinguunt. Priora sunt cava, quibus pes immittitur. Inde ὑποδέσεις κοῖλαι, quæ vox restitui debet Diodoro Siculo, L. V. p. 222. pro κόναις: posteriora, plantæ tantum pedis adaptata, reticulato vinculorum plexu, tenentur et adstringuntur. Hinc facile licet in concordiam redigere, quæ primo adspectu pugnare videntur, Christi præcepta, Matth. 10. 10. et Marc. 6. 9. ut docuit Salmasius, ad Tertulliani Pallium, p. 388. &c. T. H.]

Σανὶς tabula. Compone cum σάττω onero: quod à σάω. [Etymologus, col. 708. 13. dictum censet quasi τανὶς, παρὰ τὸ τετάσθαι, exponitque τὸ ἐπίμηκες ξύλον, lignum oblongum. Stirps potius statuenda est σάω moveo, unde σάνω pp., ut videtur, agiliter moveo, et hinc ortum obsol. σάνος, Latinis sanus. Itaque sanus, Prisciano teste, idem est, ac validus; et sane, i. q. valide, pp. qui moveatur agilius, vel quod vehementius moveat. A motu gesticulatorio σάννας olim dictus videtur fuisse μωρὸς i. e. stultus, teste Cratino, apud Eustath. in Homer. p. 777. 61. et 1669. 44. τὸν μωρὸν οἴδαμεν ΣΑΝΝΑΝ καλεῖσθαι κ. τ. λ. Conf. et Lat. sanna. An ab eadem origine σανὶς pp. dicta fuit tabella levior, et mobilis, unde σανδάλιον, pro σανιδάλιον, de quo supra? Ceterum omnino legendus est Salmasius de Modo usurar. p. 464. 637. ss. E. S.]

[Σαπρὸς putris. " Contractum ex σαπερὸς, quod à σάπω, pro quo dicitur σήπω. Σάπειν autem, et Activo et Neutro sensu, dictum pro putrefacere et putrefieri. Hinc igitur σαπερὸς, σαπρὸς, pp. notat, quod vetustate collapsum ac putrefactum est. Inde est, quod Scholiastes ad Aristophan. Pacem, vs. 552. exponit τὸ παλαιὸν καὶ σεσηπὸς διὰ τὸν χρόνον. Hinc oritur potestas debilis et imbecillis; et σαπρὰ dicuntur, quæ imbecillia sunt, quasi putrida. Aristophanes in Pace [vs. 553.] dixit εἰρήνη σαπρὰ putris pax, i. e. non diu duratura. Sic etiam dicitur οἶνος σαπρὸς vinum, quod jam præ vetustate vires, et gustum amisit. Sed recentiores σαπρὸς posuere pro inutili et malo: ut apud sacros scriptores, Epist. ad Ephes. 4. 29. λόγος σαπρός. Itaque huic Adjectivo sæpe opponitur ἀγαθὸς et καλὸς, Matth. 7. 16. 12. 33." &c. T. H.] [Σαπρὸν pp. dicitur id omne, quod vetustate computruit, à verbo σάπω, vel σήπω. A σάπω manat Lat. sapio, de eo qui bonum habet saporem. Quia autem putredine firmitas etiam perit, in usu loquen-

di, quævis corrupta vocabantur σαπρά. In proprio sensu oleum putrefactum ἔλαιον σαπρὸν Theophrasto dicitur, Character. cap. 20. De piscibus putrefactis proprie etiam adhibetur, apud Athenæum l. 2. p. 67. Calceorum corrigiæ dicuntur σαπρὰ à Menandro, apud Clementem Alexandrinum." L. C. V.] [Origo haud dubie est σάω moveo. An inde σάπω pp. notavit movendo solvo, dissolvo: et mox dissolvo universe? Hinc σάπων, σάπωνος, Lat. sapo dictum videri possit à solvendis, dissolvendisque sordibus, verbum sapio autem, quasi particulas rei solutas gustu percipio &c. Denique σαπρὸς pp. fuerit solutus, dissolutus, in partes suas, atque adeo putris, putridus. E. S.]

[Σάπφειρος Sapphirus, gemmæ nomen. Est vox Orientalis, Hebr. סַפִּיר. E. S.]

[Σαργάνη sporta, corbis. Apud Hesychium σάργανος redditur ἀγροῖκος, et σαργάναι, δίσμοι καὶ πλέγματα γυργαθώδη &c. ubi consule Albertium. Videri possit vox orientalis, in Græciam adscita: cujus stirps sit סָרַג implicuit. Sed malim è Græco fonte repetere. Verbum obsoletum σάρω (unde σαρὸς, et alia, de quibus vide in σαρόω) pp. notavit moveo. movendo rado, hinc erado, verro et verrendo colligo. A σάρω fieri potuit σάργω, hinc σαργάνω &c. Unde σαργάνη corbis forte dicta à colligendo, quod in eam res dispersæ colligantur, et quasi corradantur. Ab eadem corradendi origine verbum σάττειν notionem onerandi videtur accepisse. Vide infra suo loco. Elegans est magni L. C. V. observatio: " Linguæ Græcæ radices nativæ" inquit " nullam habent adfinitatem cum linguis orientalibus. Formæ quidem nominum productæ, quod ad sonum, sæpe conveniunt cum Hebræis: sed fortuita est ista convenientia; nam lenocinium Hebraicæ originis, quod prima facies ostentabat, illud omne dilabitur, quam primum ista vocabula referuntur ad suam originem Græcam" &c. E. S.]

Σὰρξ caro. Forte conferendum cum σάττω farcio. [Genitivus σαρκὸς clare demonstrat stirpem σάρω, unde σάσαρκα, et hinc σαρκὸς, quod contractum in σάρκς, sive σάρξ. Jam vero σάρω inter alia notavit rado, radendo purgo, nitido: de qua notione vide mox, in σαρόω. Carnem Hebræi כשר dixere à nitore rasili. An eadem ratio significationis est in Græco σάρξ? Confirmabitur fortasse hæc origo ex glossis Hesychii, Σαρκάν· σεσηρώς, et σάρματα· καλλύσματα. Ceterum à σὰρξ derivata est forma Adjectiva σαρκικὸς, scriptoribus Novi Testamenti frequentata, et inde derivata ad Scriptores Christianos recentiores, quorum loca collegit Suicerus in Thesauro Ecclesiastico. Corinthios, quasi necdum à sordibus satis purgatos, σαρκικοὺς appellat Paullus, 1 Cor. 3. 1. Formam veteribus potius usitatam σαρκινὸς semel etiam legere licet in N. Test. 2 Cor. 3. 3. et 2 Chron. 32. 8. in versione Græca, memorantur βραχίονες σαρκινοί. L. C. V.]

[Σαρόω verro. " Duplex est verbi forma, quarum illa Attica, hæc communis est. Significat utraque verrere, verrendo expurgare, atque adeo etiam nitidum reddere: nam Hesychius non tantum σαίρειν per σαιροῦν, sed et per κοσμεῖν, explicat. A verbo veteri σάω non tantum σαίω, σαίρω, sed et σαρῶ fuit productum. Hinc remansit σαρὸς, significans scopas, verriculum. Κάλλυντρον à Grammaticis redditur, h. e. instrumentum, cujus ope, sordibus abstersis, restituuntur res nitori suo. A σαρὸς formatum nostrum σαρόω. Illinc orta nomina σάρωμα, et σάρωσις reperiuntur apud Suidam." L. C. V.] [Confer Lennepium in σαίρω.]

Σάττω onero. A σάω moveo, quatio: unde conculco, constipo, farcio, onero. [Propriam vim hujus verbi eleganter exposuit Foësius, in Œcon. Hippocr. " Σάττειν, inquit, pro quo etiam σάσσειν dicitur, est infarcire, refercire, implere, unde ἐπισάττειν constipare, fartim implere, aut pressim; conculcare et condensare." Legatur etiam cel. Wesselingius ad Herodoti l. 3. 161. p. 196. Quæ quidem si vera sint, ut sunt verissima, quomodo, quæso, σάττω nostrum, quod pp. significet infarcio, constipo, à stirpe σάω moveo repeti poterit? Responsum in promtu est. Σάω est moveo, σάττω autem, pro σάσσω, hoc vero dictum pro σάδσω, pp. pertinet ad stirpem ἄδω, sive ἄδω, unde, spiritu aspero in σ resoluto, primum factum est σάδω, dein σάδσω, mox σάσσω, σάττω. Vide dicta ad ἄδην, sive ἄδην, et confer Lat. satis, satio, satur, satura &c. in quibus omnibus eadem referciendi et constipandi notio manifesta est. E. S.]

Σάτυρος Satyrus. A σάττω farcio, constipo. [Forma vocis est adjectiva, eaque masculina, cujus fœminina σάτυρα, satura, à Latinis servata est, atque, omisso nomine substantivo, adhibita fuit, vel pro " genere farciminis, multis rebus referto, nempe uva passa, polenta, et nucleis pineis, ex mulso conspersis; vel pro lance, variis frugum, pomorum vel similium generibus referta. Vide Forcellinum. Masculina forma σάτυρος, Lat. Satyrus, unde dicatur, malim equidem, ex Hesychio et doctorum virorum, ad eundem, observationibus, colligi, quam hic loci exponere. E. S.]

Σαυλὸς delicatus, mollis. Pro σάλος, à σάω moveo, quatio. Vide Hesych. in σαυλὸν, quod inter alia exponit κοῦφον levem, mobilem. Diversum hinc est cognomen σαῦλος, ductum quippe ex Hebr. שָׁאוּל, quod significat rogatum, vel præbitum, à Deo virum: quod nomen fuit proprium Apostoli, in N. Test. celebratissimi. Qui tamen, ne inter Græcos homines, voce σαυλοῦ, pro homine levi et molli utentes, intempestivis jocis pateret, nomen illud suum, cum alio nomine παύλου, videtur commutasse. Vide Act. Apostol. 13. 7. 9. E. S.]

Σαῦρα, vel σαύρα lacerta. [Masculina forma σαυρὸς superest etiam apud Hesychium. Idem videtur esse nomen Adjectivum, ac σαυλὸς pp. levis, mobilis: ut à mobilitate dicta sit lacerta. Conf. vox sequens. E. S.]

Σαυρωτὴρ cuspis in ima hasta. [" Æolica vox σαυρὸς et σαυλὸς et σαυνὸς, in acutum ab infima parte desinens. Erat enim inferior pars hastæ acuta, ut ea facilius in terram defigi posset. Junxit Pausanias αἰχμὴν. et σαυρωτῆρα, ut oppositas hastæ partes, l. 8. p. 700. Ælianus de Animal. l. 14. c. 7. Idem et στύραξ, masculino genere. Sæpius, diminuta forma, στυράκιον, Thucydid. l. 2. c. 4. ubi Scholiast. per σαυρωτῆρα explicat. In utraque voce consulendus est Hesych. et Pollux, l. 10. segm. 143. Ignorat hæc vocabula Homerus, proque iis, quod antiquius est, habet οὐρίαχον, Il. N. 443. Π. 612. Scholiastes, ad eum locum, duas præterea voces ejusdem virtutis suppeditat, γρόσφος et στόρθυγξ. Apud Hesychium reperitur στόρθη. Accedat στόνυξ, quod quidem rem omnem in acutum desinentem notat." T. H.] [Aliter Salmas. de Pallio, p. 407. Etymon vocis σαυρωτὴρ valde incertum est. Eustath. ad Il. K. p. 795. 30. quasi σαυρωτῆρα dici censet, quia terræ infixam hastam, ἤγουν σταυρὸν, ἱστᾶναι ποιεῖ. Rectius repetas à σαυρὸς mobilis, unde σαυρόω, σεσαύρωται, σαυρωτὴρ, quasi mobilem et trementem hastam dixeris, quæ terræ infixa huc illuc commoveatur et intremiscat. E. S.]

Σαφὴς manifestus. Componendum cum σοφός. [" Altera forma est σάφος, minus vulgata. Hinc σάφα accurate, clare." T. H.] [Hesych. Σάφα· σαφῶς, φανερῶς, λαμπρῶς. Stirps videtur esse σάω unde σάφω, σάφω, pp. excutio rem, atque ita palam facio, coramque omnibus expono. Eadem proprietas est vocis Lat. palam: de qua vide in πάλαι. E. S.]

[Σάω. Egregie vir doctiss. in Lexico Hedericiano " pp. habet significationem" inquit " movendi impellando, quatiendo" &c. Docuerat jam Valckenarius, in Digress. 2. à Theocriteis p. 256. verbi hujus superesse formas, per quatuor de quinque vocalibus variatas, σάω, σέω, σόω, σύω: ex σύω autem ortum fuisse σούω, unde Medium σοῦσθαι, cum diversis formis fuit, ut σοῦσθε, in Aristophanis Vesp. vs. 456. ubi σοῦσθ' ἐς κόρακας idem sit atque ὁρμᾶσθε, i. e. concitato impetu ruite &c. Vide et Bergler. ad h. l. p. 604. Quatuor illis formis quintam addere licebit, σίω, quod pronounciarunt σείω, ut Latini si dicunt et sei. Porro à σάω hocce ferme obsoleto, superest σάσαι, apud Hesychium, id est καθίσαι pp. demittere se cum impetu quodam, et hinc sedere: eadem fere metaphora, [qua وثب et יָשַׁב, nota sunt, apud Hebræos Arabasque. Conf. etiam σίζω, et σείω. E. S.]

Σβέννυμι exstinguo. A σέω, quod à βέω, cui vicinum βύω obstruo, obturo. [Egregie confirmat hanc Lennepii etymologiam usus linguæ Græcæ. Odyss. Γ. 182. legitur οὐδέ ποτ' ΈΣΒΗ οὖρος neque unquam desiit (pp. compressus et quasi suffocatus fuit) ventus &c. ubi Eustathius, in Comment., varia movet, à quibus, si cognitam habuisset primariam hanc verbi potestatem, potuisset abstinere. Laudat idem Eustath. ad Il. X. p. 1260. versum Hesiodi [Ἔργ. vs. 590.] γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων, h. e. παυσαμένων τοῦ θηλάζειν, lac caprarum non amplius lactantium. Proprietas linguæ habet lac caprarum obturatarum, compressarum. Vide et loca Hippocratis in Œcon. Foësii. E. S.]

Σέβω veneror. Compone cum σεύω, quod à σέω, agito. Alio loco vir celeberr. " Differt σέβειν à τιμᾶν, ut σέβω quidem dicatur ratione deorum, τιμᾶν vero ratione hominum. Ut enim τιμᾶν τοὺς γονέας colere parentes, ita σέβειν τοὺς θεοὺς venerari deos, propria genera loquendi sunt, apud Græcos. Neque tamen istam differentiam semper servarunt scriptores." Nempe τιμᾶν pp. est in pretio habere, σέβειν autem, et in Medio σέβεσθαι, cum tremore venerari, pp. tremere, vel tremore adfici erga aliquem, Conf. derivatum σέβας, quod ab Hesychio exponitur θάμβος, ἔκπληξις. Eidem Lexicographo σεβάσσατο est ἐνετράπη, quod glossema propriam vim eleganter indicat. Similis metaphora est in Hebr. אֱלֹהַ, Ar. الله. De σέβας et σέβεσθαι adeatur in primis Eustath. ad Hom. Il. Δ. 242. p. 468. 3. A σέβας autem videtur fluxisse σεβάζω, unde σέβασμα numen, pp. tremendum, Hebr. אֱלֹהַּ, σεβαστὸς pp. tremendus, hinc summo opere venerandus &c. E. S.]

Σειρὰ catena. Forte ab ἔρω, εἴρω necto. [Verissimam hanc originem vidit jam Etymologus, c. 710. 17. Παρὰ τὸ εἴρω τὸ συμπλέκω γίνεται εἱρὰ, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ σ, σειρὰ κ. τ. λ. Nimirum pro spiritu est σ, ut in multis aliis. Vid. Analog. p. 212. E. S.]

Σείω concutio. Cum formis vicinis proprium est motui vibratili. [Inter verba σείειν, et σαλεύειν, à se invicem, in sermone quotidiano, non multum diversa, ea tamen erat differentia, ut σαλεύειν notaret quassationem magis violentam. Duo ista distinxit Lucas Act. Apost. 16. 26. ubi ad preces Pauli, et Silæ (sive Sylvani) σεισμὸς ἐγένετο μέγας tantus accidit terræ motus, ὥστε σαλευθῆναι ut vehementer conquassarentur carceris fundamenta. Unius verbi veteris formæ fuerunt olim in usu hæc certe quatuor, σάω, σέω, σόω et σύω &c. L. C. V. Conf. in σάω. E. S.]

Σέλας fulgur. Ab ἕλας, cui vicinum ἕλος, de quo supra. [Conf. et σελήνη.]

Σελευκὶς poculi genus. A proprio nomine σέλευκος. [Conf. Hesych. in voce.]

Σελήνη luna. Vir cel. alio loco. " Proprie nihil aliud est quam splendida. A mascul. obsoleto σέληνος splendidus. Hoc autem a nomine σέλος vel σέλας, significante splendorem. Ejusdem formæ nomen est εἰρήνη, à masc. εἴρηνος." [Sol Græcis ἥλιος dicebatur, à voce ἕλος, unde remansit ἕλη splendor. Ab ἕλη formarunt Adjectivum ἕληνος. Σ præfixo, inde fit σελήνη luna. Fluxerunt igitur hæ voces ex uno fonte. Luna accipit suum lumen à sole, velut hæc terra. Poëtis ergo dicebatur luna solis sive filia, sive soror, &c. L. C. V.] [Conf. porro in σέλλος et Lennep. ad Phalar. p. 308. 1. 2.]

Σελὶς, spatium inter lineas. [A splendore haud dubie dictum. Vide σέλας &c. E. S.]

Σέλλος nomen proprium, pro ἕλλος, quod idem atque Ἕλλην, Græcus. Vide in Ἕλλην. [Dubitari nulla ratione potest, quin ἕλλην ab alio descendat simpliciore nomine ἕλλος, unde oriri demum potuit ἕλλας, urbis ab Hellen constructæ nomen. Pausan. l. 3. c. 262. Ἕλλος autem et σέλλος idem est, more linguæ veteris, in qua ab initio vocum litera vetusta Η, (quæ postmodum, ordine, quem apud Latinos obtinuit, relicto in adspirationis signum abiit) aut Σ, promiscue solent in dialecto poni. Sic ἕλη et σέλη, σέλας, unde ἥλιος et σελήνη promanant: ὑρίσκος et συρίσκος, in qua voce vide Hesychium, ἕλλος et σέλλος, de quibus ad Pollucem, l. 9. Segm. 148., illamque scribendi formam duplicem, etiam quando prima vocalis spiritum habet lenem, frequenter in urbium locorumque nominibus exstare docuerunt Is. Casaubonus ad Strabon. l. 1. p. 86. not. 4. et Holstenius ad Stephan. in voce Ἡρακλεία, apud quem nihil differunt ἄγκνοι et σάγκνοι, ἴμυρα et σίμυρα: parique modo ἑρμύλιοι, et σερμύλιοι, in Codicibus vetustis Thucyd. l. 1. c. 65. Eundem usum Latinis, ut Græcam adspirationem in s convertant, Pelasgi et Æoles tradiderunt: ut liquet ex ὅλος solus, solidus, ἅλς, ἁλὸς sal, salum, ἑκυρὸς socer, ἅλω, ἅλλω salio, ἵδω, sido, ἕπομαι sequor, ἕξ sex, ἑπτὰ septem. Jam Helli, aut Selli, Pelasgorum, Græciæ vetustissimorum, aut pars, aut propago in prisca Hellade, quæ circa Dodonem et Acheloum fluvium erant, sedes habuerunt" &c. T. H.]

Σέμνος venerandus. Componendum cum σέβω. Alio loco, vir celeb. A verbo σέβεσθαι, vel σέβειν, ortum proprie Participium σεσεμένος, prætermisso augmento et contractione facta, peperit σεμνὸς ejusdem formæ nomen, cujus sunt κρημνὸς, ὑμνὸς, ποιμνὴ &c. quæ omnia proxime à Participiis oriuntur. Jam autem σέβειν idem fere est, quod Lat. venerari, colere, et quidem à verbo τιμᾶν sic distingui volunt Grammatici, ut σέβειν de veneratione Divina, τιμᾶν de cultu paterno dicatur.—Ab hoc autem verbo, σεμνὸς pp. notat venerandum, quod cum venerationi divinæ proprium sit, mirum non est, Græcos speciatim Eumenidas, sive deas scelerum ultrices, quas etiam Furias nominabant, vocasse σεμνὰς θεὰς, q. d. deas venerandas. Latius autem sumta voce, quicquid splendore et magnificentia venerationem efficit, σεμνὸν dicitur.—De re splendidissima dictum fuit σεμνότερον τῆς Περσῶν ἀρχῆς, proverbio sumto à splendore et divitiis summis aulæ Persicæ. [Nisi malis, σεμνὰς θεὰς dictas esse Furias, quasi deas tremendas. Redi ad verbum σέβω. Porro σεμνὸν magnificum dici videtur, quasi terrorem incutiens, eadem proprietate, qua nota sunt Hebr. נוֹרָא, Ezech. 1. 22. et Arab. رائع, de quo vide Schultens. ad Exc. Hamas. p. 405. 406. E. S.]

[Σεύω agito, concito. Vix differe videtur origine sua à σέβω. Pro vocali υ sæpissime est β. Stirps σέω cognata fuit aliis formis σάω, σίω (σείω) σόω et σύω, de quibus supra. Elegans in primis locus est Il. Λ. 292-295. de Hectore, venatoris instar, Trojanos incitante: quibus lectis, et comparatis cum vs. 414-420. aliisque Homericis, facile in eam conjecturam incidas, verbum σεύειν cum adfinibus suis σύω &c. proprie esse ὀνοματοπεποιημένον, à sono illo, σύσυ, quo canes, feræque, incitantur. E. S.]

Σηκὸς stabulum. A σάω, unde σάττω: de quo supra. [Vir doctissimus, in Lexico Hedericiano, docet, pp. esse septum: unde aliæ significationes ductæ sunt. An igitur σηκὸς à σέσηκα verbi σάω, vel σέω, pp. est locus, quo agi-

tentur et cum sono quodam impellantur oves, capræ &c.? Conf. dicta in σεύω. Porro σηκὸν, in templis deorum, eximie dictum fuisse cellam, in qua dei sedes esset, quæ pp. etiam ναὸς vocaretur, observavit cel. Valcken. ad Herodoti l. 6. 338. p. 446. Hebræi עיר dixere, 2 Reg. 10. 25. ut σηκὸς Ἀθηνᾶς in Euripidis Rhes. vs. 501. "Proprie ναοὶ et ἱερὰ sunt deorum, heroum, σηκοὶ ut docuit Pollux, l. 1. Segm. 6. Ammonius, et Thomas Magister, in voce. Eam differentiam, etsi plerumque negligatur, sæpe tamen observavit Pausanias." T. H.] [Conf. omnino cl. D'Arnaud Animadv. Græc. p. 1-3.]

Σῆμα signum. A σάω agito. [Nimirum à σέσημαι, primæ Præteriti perf. Pass. verbi σάω, vel σέω, agito, vox σῆμα notare potuit agitatum, sive undique congestum et quasi concitatum, pulverem, qui cadaveri sepulto infundebatur. Unde Il. Z. 418. Ipsum combussit cum armis artificiose factis, Ἠδ' ἐπὶ ΣΗ͂Μ' ἔχεεν, pp. et pulverem concitatum super ipsum fudit, et Il. H. 48-86. At cadaver ad naves remittam, ut ipsi σῆμα χεύωσιν &c. Alio usu σῆμα, item à σέω moveo, pecul. manum, atque ita mota manu innuo, videtur notasse signum, ex quo quid cognoscitur, Il. Θ. 17. Z. 168. 176. N. 244. &c. E. S.]

Σήμερον hodie. Vir clariss. alibi. "Pro σήμερον Attici dicunt τήμερον, ubi litera τ præfixa vim habet demonstrandi, quemadmodum in vocabulis τοσοῦτος, τόσος, τοῖος, τηλίκος, τηλικοῦτος, et similibus. Τήμερον igitur idem est, quod ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ hoc die, seu hodie. Est nempe, ἥμερον, æque ac ἡμέρα, à mascul. ἥμερος, neque adeo differt, significatione sua, ab ἡμέρα. [De ἡμέρα vide supra. Τήμερον fortasse dixerunt, pro τὸ ἥμερον, hoc vero pro κατὰ τὸ ἥμερον. E. S.]

Σήπω putrefacio. A σάω agito. [Vide in σαπρός. E. S.]

[Σὴρ, (in Genit. σηρὸς) dicitur Vermiculus, à quo τὸ σηρικὸν (sericum) fit. Suidas: Σὴρ, σηρὸς, ὁ σκώληξ. Origo eadem vocis σὴς, σητός. Literæ σ et ρ solent permutari: præsertim in fine vocum. Stirps hoc pacto foret σέω moveo, unde σήσω, σὴς, et σέρω, vel σήρω, σήρ. Fuisse autem, putem, Græcis duplex σέρω, alterum ductum ab ἕρω, necto, de quo supra, alterum à σέω moveo, et movendo spargo, vel texo, unde σήρ. Latini discrimen satis manifesto exhibent in suis sero, serui, sertum, serere, et sero, sevi, satum, serere: quæ quidem duo verba adeo diversa sunt, ut eandem originem non possint habere. Vide et seq. σής. E. S.]

Σὴς, in Genit. σητὸς, tinea. Alibi cel. Lennep. "Distinguunt Græci" inquit "inter θρὶψ, et σής. Θρὶψ vermiculus est, qui ligna perforat, [à τρίβω tero dictus.] Inde ξύλα θριπόβρωτα sunt ligna à vermibus exesa. Σὴς autem vermiculus est, qui vestimenta exedit: quare etiam ἱμάτια σητόβρωτα vestimenta dicuntur, à vermibus exesa." "Menander apud Stobæum, τὸ δὲ ἱμάτιον οἱ σητὲς, ἡ δὲ θρὶψ τὸ ξύλον." L. C. V.] ["Σὴς vermiculus vel tinea, quæ inter vestes versatur. Unde σητόκοπα ἱμάτια" &c. Salmas. Hyl. Jatricæ p. 166. Origo haud dubie est σάω, vel σέω, σείω, moveo, unde σής. Vermiculus ejusmodi dicitur à motu celerrimo, quo ruit. Σὴρ autem pp. vermiculum videtur notasse, qui serit, i. e. movendo texit, Belg. *een zijdeworm*. E. S.]

Σῆτες hoc anno. Ex σήετες, quod (ut σήμερον, ab ἡμέρα) factum, præfixo σ. Gaudet autem hoc Præfixum σ vi demonstrandi, quæ in τ quoque cernitur. Est ab ἔτος annus: quasi τούτῳ τῷ ἔτει. [Nimirum, pro σῆτες Attici dixerunt τῆτες, ut, pro σήμερον, τήμερον. Contractio fortasse facta est ex τ' ἔτες, pro τὸ ἔτες, hoc vero pro κατὰ τὸ ἔτες. Prima syllaba vocis ἔτες longius producta, habebis ἦτες, unde τ' ἦτες, τῆτες, mox σῆτες, ut solent τ et σ permutari. E. S.]

Σθένω valeo. Forte à θέω, præfixo σ. De θέω vide supra. [Etymol. c. 711. 51. σθένος, δύναμις· καὶ σθένω δύναμαι· οἶμαι παρὰ τὸ θέω, θένος, καὶ σθένος· ὁ γὰρ ταχὺς, καὶ δυνατὸς, θέει. Addit idem ἢ παρὰ τὸ ἵστημι, στήσω, στένος, καὶ σθένος. Posterius hoc fortasse rectius. E. S.]

Σιαγὼν mala, maxilla, et

Σίαλον saliva. Utrumque fortasse à σίω, σείω, moveo. [De priori voce Etymolog. c. 711. σιαγὼν ὅτι σείονται περιαγόμεναι· de posteriore idem legendum est, columna sequenti, ubi differentiam enarrat inter σίαλον et πτύαλον. E. S.] [Ceterum ad vocem σίαλον saliva pertinet altera σιγαλόεις pp. saliva plenus. "Uti enim ab ἄνεμος ventus, est ἀνεμόεις et ἀνεμώδης; ab ἄνθεμον flos, ἀνθεμόεις et ἀνθεμώδης: sic à σίαλος, σιαλόεις et σιαλώδης. Unde ἡνία σιγαλόεντα habenæ sunt, equorum spumantium saliva plenæ. Porro, uti mollia, instar roris, dicuntur δροσώδη et δροσόεντα, ita σιγαλόεντα dicta sunt mollia, tenera vestimenta" &c. L. C. V.]

Σίβυλλα Sibylla. Vates Jovis Dodonæi. Ab Æolico σιὸς, quod Laconicum σιὸς, vulgo θεός. Inde σίυλλα, et, β inserto, pro more Doricæ Dialecti, σίβυλλα. Salmas. ad Solin. p. 50. "Σίβυλλα nomen proprium est diminutivæ formæ, à principali σίβη, quod Æolicum est, pro σίδη: ut βελφῖνες et δελφῖνες· βέλφυς, pro δέλφυς, ἡ μήτρα: unde Lat. vulva. Ἀπὸ τῆς σίβης, σίβυλλα, ut ἀπὸ τῆς ἥβης, ἡβύλλα, à σηκὸς, σηκύλλα —— ab ἦρα ἠρύλλα, et similia. Prima autem mulier divinatrix, quum σίβυλλα, proprio nomine, vocaretur, ceteris postea mulieribus, vaticinandi arte claris, idem nominis attributum est de parilitate scientiæ: ut viris Bacidis" &c. &c. E. S.]

Σιγάω sileo, taceo. A σιγὴ, quod forte à σίω moveo. [Ab ὀνοματοποιΐᾳ videtur esse ortum verbum. Nempe, Græcorum æque ac Latinorum nota silentii fuit st. Conf. Toupius, Emend. in Suid. t. 2. 189. ubi docet, in Euripidis Suppl. vs. 1150. pro verbis στάσω· ποῦ με δέξεται γάνος, alia facta vocum divisione, at ne litera quidem mutata, legendum esse, ΣΤ. ἈΣΏΠΟΥ με δέξεται γάνος. Jam vero à sono isto, ss, si, vel st, ducta videntur σὶὴ, σιγὴ, σιγάω. Idem σιγάω cum σίζω strideo, (quod et ipsum procul dubio à sono factum est,) jam comparaverat Eustath. ad Hom. Il. P. p. 966. 17. E. S.]

[Σίδηρος ferrum. Etymol. c. 712. 26. derivat à σίζω, τὸ ἦχον ἀποτελῶ. Dein σίζω docet esse verbum ὀνοματοπεποιημένον. E. S.]

[Σίκερα sicera. "Vox οἶνος vinum est orientalis, sed in Græcam civitatem recepta, æque ac in Italiam, et alias regiones. Vini namque usus ex oriente, una cum nomine orientali, pervenit ad alias gentes. Hinc appellatio est, in linguis diversis, fere eadem: sed vox σίκερα, inaudita Græcis, prorsus est Hebraica, literis tantum Græcis scripta" &c. L. C. V.] Hebraice, nimirum, scribitur שֵׁכָר, quam vocem Græci Vet. Test. interpretes, Jes. 28. 7. et plus decem aliis locis reddiderunt σίκερα. E. S.]

Σίμβλον alveare. Forte à σιμὸς, unde σιμαὶ apes. Hoc peperit σίμελος, σίμλος, σίμβλος.

Σιμὸς simus. Forte à σίω. Alio loco cel. Lennep. "Σιμὸς, unde Lat. simus, is dicitur, cujus nasus depressior est. Ei opponitur γρυπὸς, quomodo is dicitur, qui naso adunco est et aquilino. Ab utroque nomine verbum factum est σιμόω, et γρυπόω, quorum alterum convenit in simum, alterum in eum, qui naso adunco est. A σιμόω, ἀποσιμοῦσθαι, quod, vi præpositionis ἀπὸ, significat plane simum fieri, ut ultra simus fieri non possis &c. [Stirps fortasse est ἴω, à quo ἵζω sedere facio, deprimo. Unde ἶγος vel ἶμος, ut ab ἕω, ἧμος. Pro ἶμος autem (quod Latini servarunt in suo imus) spiritu aspero, in σ resoluto, dixerunt σιμὸς pp. depressus pecul. naribus. E. S.]

Σίνω lædo. A σίω moveo, agito. "Alibi fusius de hoc verbo egit eruditissimus Lennepius, occasione verbi σινιάσαι. "Origo" inquit "σίω, cui vicinum σείω, pp. concutio. Rectissime igitur σινιάσαι primo loco ab Hesychio redditum fuit σεῖσαι. Ab isto autem σίω porro aliud verbum factum est σίνω; unde apud Græcos superstes est nomen σῖνος noxa, nec non σίνις, quod ab Hesychio redditur κλέπτης, κακοῦργος, λῃστὴς, atque ista virtute nomen σίνις reperitur apud poëtas Græcos. [Consule viros doctos, ad Hesych. t. 2. c. 1190.] In Evangelio Lucæ est, cap. 22. 31. Satanas studuit τοῦ σινιάσαι ὑμᾶς ὡς τὸν σῖτον, h. e. ut vanno concuteret, vel cribraret, tanquam frumentum." ["Verbum σινιάσαι est de illis, quæ vix reperiantur, præterquam apud Grammaticos. Hesychius, locum Lucæ Evang. 22. 31. spectans, illud interpretatus fuit σεῖσαι, κοσκινεῦσαι vanno concutere, cribrare. Aliud nomen verbale subministrat Glossarium vetus, in quo hæc prostant: σινίασμα ἡ ῥυπαρία τοῦ σίτου, detrimentum, retrimentum, intertrimentum. Est, in eodem Glossario, hæc glossa notatu dignissima: σινίασον cerne. Ponitur ibi verbum cerno propria sua vi, è qua reliquæ virtutes manarunt. Cernere enim, ut Græc. κρίνειν, pp. notat cernere cribro, qua vi etiam verbum Lat. cernere adhiberi, docuit Lud. Kusterus &c. L. C. V.] [Apparet, verbum σίνειν pp. esse concutere huc illuc, quod pecul. de vanno dicitur. Notionem vero hanc concutiendi ad eam vexandi, expilandi, prædandi, fuisse translatam, docebunt nomina σίνις, σίννις, σίντη, σίντωρ, et Homericum illud σίντιες ἄνδρες, Il. A. 594. aut σίντιας ἀγριοφώνους, sinties, pp. concussores, sive excussores: de qua voce T. H. "Recte" inquit "Scholiastes exponit Λήμνιοι Lemnii: quippe illud nomen Lemni incolis fuit antiquissimum. Pergit Scholiastes, ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι καὶ βλάπτειν à nocendo et lædendo, additque ὄντες πειραταὶ quippe qui essent piratæ. Addit tamen; ἢ ὅτι δοκοῦσιν αὐτοὶ πρῶτοι ἐπινενοηκέναι τὰ πρὸς πόλεμον ὅπλα, i. e. aut quod hi primum videntur excogitasse arma ad bellum gerendum. Lemnios vero fuisse piratas, itidem ex antiquis historiis constat, unde merito dicti sunt σίντιες" &c. Ceteroquin, verbum Græcorum σίνω videri possit cognatum esse Lat. sino, sivi, situm, sinere, i. e. permittere, notione ducta ab illa excutiendi, solvendi: ut in illo Terentii, Andr. 1. 2. 17. Dum tempus ad eam rem tulit, sivi animum ut expleret suum; quasi diceret: sivi, i. e. solvi frenum ejus, ut, quo vellet, rueret &c. Sed magis placet, literam S ab initio præpositam, pro servili litera accipere: ut stirps Latini verbi sino, potius sit ἴω, cognata forma alteri ἕω, unde ἐάω. Ab ἴω formari potuit sio &c. Præteritum Lat. sivi, (quod contraxere in sii,) posteriorem hanc etymologiam magis commendat: nisi fortasse et ipsum Græcorum σίω, ab ἴω, repetere velis. Conf. Analog. Lennep. p. 112. 518. E. S.]

Σινώπη Sinope. Nomen proprium scorti cujusdam &c. A σίνος noxius, et ὢψ oculus. [Vide Etymologicon, col. 713: 51. 735: 56. Nempe, uti σίντιες ἄνδρες pp. sunt piratæ, raptores, (de quo vide in σίνω:) sic σινώπη, voce composita, ex σῖνος, sive σίνω, et ὢψ, significare potuit eam, quæ oculo suo rapiat amasios, atque in sui amorem vi quadam pertrahat. E. S.]

[Σιπύη arca, pp. arca panaria. "Dicitur etiam σιπυὶς, σιπυΐδος· suntque hæc vocabula ab antiquo verbo σίπτω, σιπάω, σιπέω: unde Lat. sipare et obsipare. Σίπτειν notat confertim ingerere, et infarcire. Hinc σιπὺς, ύα, ὺς, cistella, in quam edulia confertim injuncta conservantur. His autem cistellis imposita edulia præbebantur in mensa." T. H.]

Σῖτος frumentum. Si Græca vox est, repetendum videtur a σίω agito. [De stirpe σίω abunde dictum jam est in voce σιμός. Videtur autem appellatum frumentum σῖτος a concutiendo, pecul. in cribro, atque adeo ventilando. Conf. huc iterum locus in Evangel. Lucæ 22. 31. supra laudatus. Etiam, neutro genere, σῖτον adhibuere, ea inducta significationis differentia "ut σῖτος m. g. notet frumentum, nondum paratum, σῖτον vero n. g. ponatur de panibus, jam coctis." T. H.] ["Stirps σίω· hinc σῖτος, unde porro σιτεῖν, σιτεύειν, et σιτίζειν. Σιτευτὸς saginatus, sive frugibus bene pastus, Luc. 15. 23. Matthæus c. 22. 4. σιτιστὸς dixit &c." L. C. V.]

Σιωπάω taceo. A σιωπὴ silentium, quod à σίω. Compone cum σιγάω. ["Sicut, apud Latinos, nonnihil differunt tacere et silere, taciturnitas et silentium: similiter apud Græcos σιωπάω et σιγάω. Σιωπὴ silentium notat, σιγὴ taciturnitatem: σιγᾶν est tacere, σιωπᾶν silere. Differre verba Latina vel Plautini versus indicant, in Prologo Pœnuli: silete et tacete, atque animum advortite. Cornelius Fronto, silet, inquit, cujus loquentis sermo comprimitur, ab ipsa significatione literæ s: tacet, qui ne loqui quidem cœpit. Illinc illustrari debuisset Ammonii observatio, p. 128. in σιωπᾷ: à qua voce duplex manavit Adjectivi forma, σιωπηλὸς et σιωπηρός. L. C. V.]

Σκάζω claudico. A κάω cavo: de quo supra. [Conf. infra in σκανὸς et σκάνδαλον.]

[Σκαιὸς scævus. Etymol. c. 716. Σκαιὸς ἐκ τοῦ σκάζω, τὸ χωλαίνω, ἢ τὸ οὐκ ὀρθῶς βαδίζω· ἐξ οὗ καὶ σκαμβὸς, ὁ μὴ οὐκ ὀρθῶς βαδίζων κ. τ. λ. "Σκάω pp. significat claudum, mutilumque aliquod reddo. Hinc σκάβος, et interposito μ, σκάμβος obliquus et claudus." T. H.]

Σκαίρω salio. A κάω. Dicitur autem ab incurvando membra. [Vide in σπαίρω et σκιρτάω.]

Σκάλλω fodio. A κάω cavo. [Hinc nimirum κάλω, κάλλω, σκάλλω: Conf. et κέλλω. E. S.]

Σκαμμωνία Scammonia: herbæ genus. A σκάπτω fodio.

[Σκάνδαλον scandalum. Vir celeb. alio loco: "Verbum σκάζω, vulgo significans claudico, ab obliquitate nomen accepit. Inde deductum nomen σκάδαλον, et, inserto ν, σκάνδαλον, pp. significavit paxillum in decipula, cujus ope animalia capi solent: exponentibus ita vocem hanc vetustis Grammaticis. Quanquam autem ea virtute vox σκάνδαλον non invenitur posita, imo, apud scriptores Græcos in universum, ne existat quidem nomen hoc σκάνδαλον, superest tamen forma productior σκανδάληθρον, qua metaphorice usus est Aristophanes in Acharneus. vs. 687. translatione facta à decipula, vel paxillo decipulæ ad verborum fallacias. Sic, nimirum, accipiendum est, quod dicit ille, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν, i. e. verborum struens fallacias. A memorata virtute vox σκάνδαλον scriptoribus transfertur ad quodvis offendiculum." Alibi hæc addit. "Fit σκάνδαλον à verbo σκάζω, seu antiquo σκάδω, quod, interposito ν, peperit Lat. scando. Remotior origo est κάω, quod, inter alia, significavit cavo &c." Paullo aliter L. C. V. σκάνδαλον, inquit, pp. significat trabem in via positam, ad quam facile quis pedem offendat.——Origo σκάζειν. Videtur autem vox σκάνδαλον ex σκανδάλον fuisse contracta, uti certe σάνδαλον contractum fuit ex σανδάλον &c." E. S.]

Σκάνδιξ genus oleris. A σκάζω. [Conf. σκάδω, σκάνδω scando, in σκάνδαλον.]

Σκάπτω fodio. A σκάω. Vide σκάλλω. Alibi hæc habet vir celeb. "Verbi σκάπτειν origo est κάω, quod cernitur in Lat. cavo. Inde derivata sunt κάβω, κάπω, κάπτω, et, præfixa σ, σκάπτω. Inde in Evangelio Lucæ (c. 6. 48.) conjuncta legas ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε, per figuram, quam vocant ἓν διὰ δυοῖν. Est enim idem, ac si Latine dixeris, fodiendo excavavit. Porro, à Præterito perfecto ἔσκαφα ortum, nomen σκάφη (ut à γέγραφα, γραφὴ, à βέβαφα, βαφὴ &c.) in usu eximie significavit parvum navigii genus, quod fieri solebat, excavando arboris truncum majorem. Scapham dixerunt Latini. Huic nomini σκάφη vicinum est alterum σκαφὶς, à cujus casu Dativo σκαφίδι formatum est σκαφίδιον scaphula." ["Σκάπτειν pp. est fodiendo cavare. Hinc τὰ ἐσκαμμένα, et σκάμματα, fossæ dictæ, quæ duci solebant in stadio. Earum latitudo saltu fuit superanda. Rem, non satis perceptam, commode declarat Scholiastes Pindari ad Nem. Od. 5. 26. Sed usus jussit, iisdem nominibus appellari terminum, sive alterum fossæ marginem, ad quem saltu perveniebant. Probe autem animadvertendum est, (quod ignoratum plures doctos viros in errorem dedit) multum differre potestatem hanc ab alio, quæ ad palæstram spectat. Nam et certaminis locus, vel stadium, σκάμμα vocatur, duplicem ob caussam, quod tum fossa et vallo præcinctum esset, tum arena effossa

constratum. Hoc voluit Hesychius: Σκάμματα, ἀγῶνες, στάδια. Unde apud patres Ecclesiasticos multiplex, ad Christianam, et in primis monachicam, palæstram, in hac voce, translatio. Evagrius, Hist. Eccles. 5. 6. τοῖς μοναχικοῖς ἐναποδύσασθαι σκάμμασι ad severam monachorum disciplinam sese, veluti athletam, positis vestibus, comparare. Præ ceteris hoc vocabulo delectatur Chrysostomus, nec Latini patres refugere, Ambrosius de Jejunio, cap. 21. Aldhelmus de laud. Virgin. c. 1. Ennodius, l. 2. ep. 8. In Hieronymo vox, sæpe corrupta, abiit in stemma: ut egregie ostendit Paul. Leopardus, Emend. l. 1. 22. Isidorus, in Glossis, σκάμματα arenæ, ubi Athletæ luctantur. Cæterum de adagio πηδᾷν, vel ἅλλεσθαι ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, quod à priore hujus vocabuli potestate ductum, de malesedulis hominibus usurpatur, qui nimia diligentia præscriptos limites, et rerum modum excedunt, vide Andr. Schottum ad Zenobium, Cent. 6. 4. 23. In eo explicando lapsus est G. J. Vossius, Etymologico, in voce scamma &c." T. H.] [Literam, hac in voce præfixam esse, neque ad radicales literas pertinere, facillime probet alia vox κάπετος, fossa, apud Homerum: unde Il. Ο. 356. ὄχθας καπέτοιο βαθείης, et Il. Ω. 797. ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. Pro eodem hoc κάπετος, apud Hesychium, t. 2. c. 1202. legas σκάπετος, ubi adi viros doctos. E. S.]

Σκάριφος stylus. Pro κάριφος, quod cum κάρφος componendum, de quo supra, suo loco. [Hesychius, σκαριφᾶσθαι· ξύειν, σκάπτειν, γράφειν· ὅθεν καὶ ὁ σκάριφος, ξέσις, γραφὴ κ. τ. λ. Ubi vide Albertium, ex Schefferi Adversariis (Miscell. Obss. Vol. 8. 3. p. 445. insertis) egregia promentem. Recte vero, eodem indice Albertio, admonuit H. Stephanus, "σκαριφᾶσθαι potius repetendum videri à σκάριφος, quam, contra, σκάριφος à σκαριφᾶσθαι." Sane σκαριφᾶσθαι esse productius verbum, nemo non videt. Sed necesse est, ut paullo altius adscendamus. Stirps haud dubie est κάω· hinc descendit κάρω· à κάρω porro καρίω, καρίπω, καρίφω, et, præfixa σ, σκαρίφω. Glossæ veteres Philoxeni, et aliorum, p. 169. "Scarifo, χαράσσω, κατακνίζω. Scarifat, κατασχίζει, κατακνίζει, καταχαράσσει." Ubi tamen simul observandum est, scarifo à Latinis contracte dictum esse, in Præsenti Indicativi, pro scarifao, σκαριφάω, σκαριφῶ, ut amo pro amao, ἀμάω, ἀμῶ· adeoque Lat. scarifare, et Gr. σκαριφᾶν, (unde σκαριφᾶσθαι,) esse eadem verba. A Lat. scarifo diversum nonnihil est alterum scarifico, usitatius verbum, sive hoc placeat esse formæ productioris, sive malis compositæ, ut magnifico, &c. Illud certum est, formam simpliciorem κάρω, unde σκάρω &c. alteramque χάρω, (unde χαράω, χαράσσω,) sibi cognatas fuisse, commodissimeque adeo Latinorum scarifare, per χαράσσειν, à Glossatoribus, fuisse redditum. Cetera dabit Schefferus l. l. E. S.]

Σκεδάω dissipo. Repetendum est à κίω, vel κίω moveo. Verbo σκίδω vicina forma fuit altera σκίδω, quod à scido, et scindo, origine sua ac potestate, non differt. A σκίδω porro est σκίδνω et σκίδνημι, à σκίδω, σκεδάω, σκεδάνω, σκεδάννυμι &c. T. H. [Jam vero, quemadmodum vidimus, κάπετος et σκάπετος fuisse easdem voces, sola litera σ præfixa, inter pronuntiandum leviter diversas, sic observandum est, σκεδάω et κεδάω, σκίδναμαι et κίδναμαι, æque parum à se invicem differre. Prima eorum omnium notio est findi, diffindi: unde orta est altera dissipandi. Conf. Il. Ψ. 227. cum Π. 347. Od. Β. 252. E. S.]

Σκεθρὸς exactus. Fortasse à σκέω, de quo vide ad σκεῦος. [Hesychius σκεθρὸς, ἀκριβής. Plura dabit (ab Albertio ibidem jam laudatus) Foësius in Œconomia. Verbum σκίδω pp. idem esse atque vicinum σκίδω s. σχίδω, Lat. scido, et scindo, supra observavit T. H. A σκίδω, sive σχίδω, est Lat. scheda, et Diminut. schedula, uti à σκίδω s. σχίδω, σχίδος, σχίδη, σχίδιον. Notio exacti, in σκεθρὸς, duci forte potuit ab illa scindendi, et in partes secandi: unde σκεθρὰ δίαιτα, apud Hippocratem, sit pp. victus ratio, quasi, scissa in partes et divisa. An huc etiam referri potest Glossa Erotiani, qua σκεθρὰ exponuntur ὅμοια similia, quasi dixeris, ad eundem modum scissa? E. S.]

Σκείρων Sciron: ventus à Scironiis saxis spirans. Componendum est cum σκαίρω· de quo supra. [Etiam Σκείρων, sive Σκίρων Sciron, fuit latronis nomen. Apparet, vocem hanc esse pp. Participium præsens verbi σκείρω, quod idem fuisse putem ac κείρω tondeo. Conf. de formis Participialibus hujusmodi (quæ in nomina propria abierunt, ut κρείων &c.) Analog. Lenn. cap. 10. p. 136. E. S.]

Σκέλλω arefacio, attenuo. A κίω, quod cum καίω uro componendum. [Confer omnino verbum κέλω et κέλλω, à quo, litera σ præfixa, factum est nostrum σκέλλω. Plura dabit vir celeb. ad σκέλος et σκληρός. E. S.]

Σκέλος crus. Cum σκέλλω componendum. Alibi hæc præbuit vir celeb. "A verbo κέλω (unde derivatum κέλλω Lat. cello, i. e. tundo, allido) oriuntur κελέω et κελάω. Hinc κλάω, quod, à tundendi, allidendive notione, eam frangendi accepit. Alterum κελέω produxit contractum κλέω, et, præposito σ, σκλέω, quemadmodum à κέλω derivatum σκέλω. Hinc proxime descendit σκέλος, qua voce, ab allidendo, et duritie, dicitur crus, tibia. Porro à σκελέω ortum est σκελετός: in quo notio frangendi eximie transfertur ad duritiem ossium arefactorum; itaque σκελετὸν, Substantive positum, dicitur cadaver, carnibus privatum, et ossibus tantum constans." Vide porro in σκληρός.]

Σκέπαρνον ascia. A κίω. Componatur cum σκάπτω.

Σκέπτομαι dispicio, considero. A σκέπω tego. [Vide mox in σκέπω.]

Σκέπω tego. A κέω, quod cum κεύθω componendum. Alibi ita vir cel. "Σκέπω pp. est tego: unde σκέπας tegmen. Inde σκέπομαι et, hujus loco pronuntiatum, σκέπτομαι pp. memet tego, vel apud animum tego. A prospectu oculorum verbum hoc transiit ad considerationem, et contemplationem, quam quis mentis oculis secum facit. Quare σκέπτεσθαι reddi solet per considerare, contemplari animo. Quæ notio quoque cernitur in derivatis σκέμμα, σκέψις, σκέπτης, et hinc formato σκεπτικὸς, quod nomen ei convenit, qui, de omnibus dubitans, semper considerat, et nunquam definit: qua virtute dicti sunt Sceptici. Porro à verbo σκέπτομαι, seu Præterito Medio ἔσκοπα, nomen σκοπὴ eximie significat speculam, in qua quis tecto latens, aliorum actiones considerat, et speculatur; unde et σκοπὸς terminus, meta, quam quis considerat, dum eo collineare conatur &c. A memorato autem σκέπτεσθαι, compositum ἐπισκέπτεσθαι curæ et inspectionis potissimum accepit significationem, quemadmodum ἐπιβλέπειν, et similia composita, usurpantur. Inde nominati ἐπίσκοποι in N. T. ecclesiæ inspectores et curatores." [Σκέπτομαι est à σκέπω, quod pp. notat obtendo manum oculis. Σκέπτομαι manu oculis prætensa aliquid video. Hoc, ad mentem translatum, idem significat ac considero, et tanquam scopum habeo propositum. Hinc σκοπὸς scopus, visui prætensus. T. H.]

Σκεῦος vas. A κέω tego: de quo modo ante diximus. Alio loco cel. Lennepius: origo est verbum κύω, vel κεύω turgeo. Unde proximum derivatum κεύθω, Latine occulto. Litera σ, ante consonantem, ab initio verborum, originalis non est. Ita σκόλοψ dicitur pro κόλοψ, σκέλλω pro κέλλω &c. [Quæcumque instrumenta ad supellectilem spectant, ea à Græcis dicuntur σκεύη. Recte igitur Hesychius σκεῦος interpretatur ἀγγεῖον ἅπαν quodvis vas. Domesticam supellectilem Eunuchus comicus appellavit σκεύη τὰ κατ' οἰκίαν, in Adulatoribus, teste Polluce, Onomast. 10. segm. 10. — Hinc κατασκευάζειν ornamentis instruere &c. L. C. V.]

Σκηνὴ tentorium. A κέω tego. [Σκηνὴ dictum fuit à σκηνὸς, quod à verbo σκέω. Hoc ex σακέω contractum, quod à σάκος. Sic a Poëtis clypeus dicebatur, voce orta à Præterito perf. Activo verbi σάω, vel σέω. Pro verbo σκέω, significante tego, dixerunt etiam σκίω, unde remansit σκιὰ umbra. Hinc σκιάζειν umbrare. A verbo σκέω ductum etiam σκεύω nomen produxit σκεῦος, vestem denotans, quo adversus aëris injurias corpus tegimus. Σκηνὴ tentorium pp. tectum erat, in quibus primi mortales etiam habitabant. Postea apud Græcos non tantum militaria tentoria dicta sunt σκηναὶ, sed et in oppidis Græcis, sicubi solennitas quædam celebraretur, tabernæ, quas, in foro et publicis viis, defigebant mercatores, σκηναὶ vocabantur. Vocem Theophrasto restituit Casaubonus, c. 24. et plura adnotavit in Animadvers. ad Athenæum, l. 4. c. 20. &c. L. C. V.]

Σκήπτω nitor. A σάω cavo, incurvo. [Σκήπτομαι pp. nitor: unde σκῆπτρον sceptrum, s. baculus, quo quis innititur. Transfertur etiam ad significationem prætexendi, sive prætextum adferendi, quo quis innititur. Sic ἔμπορος σκήπτομαι, (Aristophan. Plut. vs. 905.) simulo me esse mercatorem. Apud Athenienses mercatores liberi erant à multis vectigalibus, ut eo magis mercaturam promoverent. Si ergo pecunia esset conferenda, aut in bellum eundum, multi prætexebant, se mercatores esse, adeoque non debere pecuniam conferre, aut militare. T. H.] [Alio loco idem vir summus de voce σκῆπτρον: "Aberrant, quibus origo repetitur ab Hebr. שֵׁבֶט vel Chald. שַׁרְבִיט. Forma prorsus est Græca, atque ea, quæ instrumentorum significationem habet. Σκήπτω, vel σκήπτομαι, nitor, innitor baculo, aut cuicumque rei ad gressus firmandos. Homerus per se, absolute, ponit σκηπτόμενος baculo incessum sustentans, sive, ut Scholiastes interpretatur, ἐρειδόμενος, Od. Ρ. 203. 338. Et constructe, Il. Ξ. 457. (ἄκοντι) σκηπτόμενος. Apollon. Rhod. 2. 198. βάκτρῳ σκηπτόμενος. Hinc igitur σκῆπτρον, similiter ac βάκτρον, à βάω, βάζω, βίβακα, et βακτηρία, pp. instrumentum, cui quis innititur, et apud Romanos, ab eodem fonte derivatum, baculus. Illam vim nativam servarunt Iones. vid. Herodot. l. 1. c. 195. Ab eodem verbo deflexa σκηπάνιον, σκηπίων, σκίπων· ut, apud Strabonem, p. 938. σκίπωνα, ἀντὶ σκήπτρου &c." T. H.]

Σκιὰ umbra. A σίω, quod idem ac σίω tego. Vide σκέπω tego. [Duplex fuit verbum, σκέω et σκίω. Hinc σκιὰ umbra, σκιάζειν tegere, obumbrare: cujus composita ἐπισκιάζειν, et κατασκιάζειν, simplici verbo magis frequentantur. L. C. V.] [Etymologo c. 718. 33. σκιὰ dici videbatur παρὰ τὸ κίω, τὸ ἀκολουθῶ σία, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ σ, σκιὰ, ἡ συνακολουθοῦσα. E. S.]

Σκίλλα scilla. Componendum forte cum σίω, σύω, turgeo. [Σκίλλα scilla: frutex vel herba de ceparum genere, quæ singulari (ut putabant) ad purgandum virtute pollens, lanæ implicata, corpori circumdabatur. Hinc σκίλλῃ περικαθαίρειν, Theophrasto, Charact. 16. ubi egregia notavit Casaubonus, p. 135. T. H.]

Σκιμαλίζω medium digitum porrigo. Componendum est cum σκίμπτω, et hoc cum σκήπτω: quod vide suo loco. [Plura dabit H. Stephanus, in Append. Thesauri, c. 40. E. S.]

Σκινδαψὸς genus plantæ similis hederæ. Forte à σχίδω findo. [Etiam à Juba ὄργανον μουσικὸν reddi, observavit Etymologus, c. 201. 3. E. S.]

Σκιρὸς scrupus. A σκίρω, quod cum σκαίρω componendum.

Σκιρτάω salio, exsilio. Verbum hoc ejusmodi saltum pp. notat, quem Latini exprimunt verbo tripudiare. Differt autem forma tantum fere à verbo σκαίρω, cujus loco Attici quoque, præfixo α, pronuntiant ἀσκαίρω. Ut autem origo cognoscatur, abjicienda primo est litera σ. Oritur, nimirum, à remotiore origine κίω, ut σκαίρω à vicina forma κάω. Est his verbis propria potestas in primis cavandi: quod ipsum verbum Lat. cavo non aliud est, nisi Græc. κάω, ad morem Æolum pronuntiatum. Æoles, nimirum, ad hiatum vocalium fugiendum, interponere solebant digamma suum Ϝ, quæ litera ejusdem potestatis est, ac Lat. v, vel Græcorum Β, mollius pronuntiatum. Ab isto igitur κάω, præfixa σ, ortum est σκάω: à κίω autem σκίω. A σκάω porro duplex verbum factum σκάζω et σκάρω. Ex his prius (σκάζω) in usu, ab incurvando, vel cavando, speciatim ad claudicandi notionem fuit translatum: alterum σκάρω peperit memoratum σκαίρω, quod, vi originis, significat corpus, seu membra, inclinando, curvandoque, atque adeo varie flectendo, saltare seu tripudiare. A σκίω vero, et, inde facto, σκίρω, nomen profectum est σκίρτης, sicut à σκάρω factum σκάρτης, quod pro agili, in saltu, reperitur apud Hesychium. Ipsum σκίρτης in usu non est: sed peperit ex se verbum σκιρτάω, frequentis usus apud veteres. De fœtu, in utero matris subsiliente, ad imitationem loci in Evangelio Lucæ, 1. 44. [et Genes. 25. 22.] usus est Nonnus, in Dionys. l. 8. 224. &c. [Significat sæpe saltationem lascivientem, quæ numeris non respondent. Sæpe ponitur de animalibus, quæ in pabulis exsiliunt. Hinc homines quoque dicuntur σκιρτᾶν, qui lascivo saltatu lætantur, qui, lætitiæ testandæ gratia, exsiliunt. T. H.] [Latet origo verbi. Adfinis significationis sunt σκαίρειν et σκιρτᾶν. Prius sæpe permutatur cum σπαίρειν palpitare.— Posterius σκιρτᾶν, saltare, non ponitur, nisi de motu vehementiore. Adhibentur igitur ab Hesychio, ad verbum σκιρτᾶν explicandum, verba ἅλλεσθαι, σινεῖσθαι, ὀρχεῖσθαι salire, saltare, se movere. L. C. V.]

Σκίταλοι homines leves. Forte à σίω moveo. [Vide Hesychium, t. 2. c. 1213. et ibid. eruditiss. T. Fabrum &c. E. S.]

Σκληρὸς durus. A verbo κλάω frango nomen ortum est κληρὸς fragilis: quæ notio conservata est in derivato σκληρὸς, quod pp. idem ac κληρὸς, præfixa tantum litera σ. Inde autem, ad duritiem, translatum vocabulum est, siquidem vicinæ sunt fragilitatis et duritiæ notiones. [Alia forma σκληρὺς, quæ in Lexicis non prostat, è verbo σκληρύνειν, linguæ Græcæ est restituendum. Verba enim in ύνειν formata sunt à nominibus in υς· ut ὠκύνειν celerare, ab ὠκὺς, πλατύνειν dilatare, à πλατὺς, αἰσχύνειν pudefacere, ab αἰσχύς. Σκληρὺς in veteri lingua durities dicebatur. In usu remansit σκληρὸς durus, derivatum à verbo σκλέω: hoc contractum est ex σκελέω, quod à verbo σκέλω. Σκέλειν, et σκέλλειν, superest, significans arefacere. Proximum verbi σκέλω derivatum est σκέλος, crus, sive tibia, ab ossis duritie sic dicta. Aoristus σκῆλαι, idem ac ξηρᾶναι, arefacere, occurrit apud Homerum, Il. Ψ. 191. Conf. Hesychius. A σκέλω, σκελέω, et σκλέω duresco, durus fio et siccus. A σκελέω remansit σκελητὸς duratus. Cadaver duratum, sive ossa cadaveris, σκελετὸν vocant Medici. Supersunt derivata ἀποσκλῆναι, et κατασκλῆναι Lat. prorsus arescere. Usurpavit ista duo Alciphron, l. 3. ep. 3. et 4. Rarissimum compositum προσκλῆναι, (figurate significans rei alicui ita deditum esse, ut illi veluti inarescas) attigit T. H. ad Hesych. in voce Ἐσκληκότα. L. C. V.] Conf. similis translatio in ipso Græcorum ἀρίσκειν, Lat. pp. arescere supra in ἄζω. E. S.]

Σκολιὸς obliquus. Quasi à σκόλος, quod cum σκέλω, σκέλλω, componendum. [Σκολιὸς est curvus, obliquus, pp. contractus ex ariditate. Oritur enim à verbo σκέλω, in quo litera λ duplicata fuit. Σκέλλειν autem significabat arefacere et arefactum indurare &c. L. C. V.]

Σκολόπαξ gallinago. Forte à σκόλοψ, de quo vide suo loco. [Alias legitur ἀσκολόπαξ, monente H. Stephano, Append. c. 43. quem vide, et adi viros doctos, Albertio laudatos, t. 2. c. 1215. E. S.]

Σκολοπένδρα Scolopendra. Animalculum ex genere multipedum. A σκόλοψ et ἕδρα.

Σκόλοψ palus acutus. A σκολόπτω, quod cum σκολύπτω, et κολούω componendum. De hoc autem vide supra. [Etymol. c. 718. Σκόλοπες· ὀξέα ξύλα, ἅπερ ἐπήγνυον τῷ τείχει· παρὰ τὸ κολάπτω, κολάψω, κόλαψ κ. τ. λ. Conf. supra in κόλλοψ. Verbum fuit κέλω, κέλλω Lat. cello, pp. pello, impello. Huic cognata alia forma κόλω dedit κολάω, κολόπω· unde deinde κόλοψ, et, præfixa σ, σκόλοψ. Vide omnino in κόλω, supra. E. S.]

Σκόροδον allium, σκορπίζω dissipo, σκόρπιος scorpius. Forte originem habent vicinam verbum σορέω et simil. [Re-

sumamus singula. Σκόροδον allium, pro quo etiam contracte dixerant σκόρδον, repetendum omnino videtur à κόρω, cognata forma alteri κέρω et κείρω. Conf. H. Stephani Append. c. 44. E. S.]

Σκορπίζω dissipo. Alibi de hac voce sic Lennepius: "Verbum proprium est dialecto Ionicæ: unde transiit ad Hellenistas, et dialecti plebeiæ scriptores. Valet autem idem, quod σκεδάζω, et σκεδάννυμι, id est, dispergere &c. [Σκορπίζειν, et διασκορπίζειν, ignota Græcis veteribus verba, Macedonibus tamen usurpabantur. Alexander Macedo, quum coloniam in Ægyptum misisset, atque ibi suo de nomine condidisset Alexandriam, Macedonica dialectus pervenit ad Judæos, qui Alexandriæ sedem fixerant, quique illic sub Alexandri successoribus sæpe res habuerunt satis lætas." &c. L. C. V.]

[Σκορπίος scorpius. Derivatio hujus vocis incertior. Veteres nonnulli repetebant παρὰ τὸ σκαιῶς ἕρπειν, alii magis etiam conote. Vide Etymol. col. 719. 20. ss. et Bocharti Hieroz. P. 2. 4. 29. col. 633. 634. Cognationem habet cum præcedenti σκορπίζω. Possis etiam recta repetere à verbo κέρω, sive κόρω seco, unde σκόρω, σκόρπω, σκορπίω, ut ab aculeo nomen habuisse videatur, non aliter atque Hebr. עקרב, et Ar. عقرب. E. S.]

Σκότος tenebræ. A κόω, cui vicinum κίω. Vide σκίω. [Etymol. c. 719. 29. σκότος ἀπὸ τοῦ σκιάζειν ὠνόμασται. Quæ derivatio, etsi non satis justa sit, facile tamen ad verum etymon reduci poterit, modo cogitemus, thema esse κόω, cognatum alteri κίω. Jam vero, uti à κίω, σκίω, factum est σκιὰ, sic à κόω, σκόω, (in 3 pers. Præter. Perf. Pass. ἔσκοται) ortum fuit σκότος. Redi ad voces σκιὰ, σκέπω &c. E. S.]

[Σκύβαλον stercus, fimus. Hesychius: Σκύβαλα· κόπρος. Plura dabit Gatakerus, Advers. Miscell. cap. 43. col. 868-877. Stirps haud dubie est κύω turgeo. Conf. κύβος. Superesse etiam dicitur simplicior forma κύβαλον apud Pollucem, (l. 2. Segm. 140.) sed ibi rectius legitur κύβαλον, quod Hippocrates κύβιτον dixerit. E. S.]

Σκυδμαίνω irascor. Pro κυμαίνω, quod à κῦμα: hoc vero à κύω turgeo. [Etymologus, c. 719. 54. Σκυδμαίνειν, τὸ σκυθρωπάζειν, καὶ ὀργίζεσθαι κ. τ. λ. Hesychius addit insuper, explicationis loco, τὸ νεμεσᾶν. Apud eundem porro σκύδμαινος idem est ac σκυθρωπός· Originem turgendi, nempe, præ ira pluribus indicabit cel. Lennep. in σκυθρωπός. E. S.]

Σκυθρωπὸς tristis vultu. De hac voce alibi Lennepius: "Vox σκυθρωπὸς, si originem spectes et formationem, eadem est," inquit "quod σκυθρὼψ, quod compositum ex σκυθρὸς, et ὢψ: sicuti composita sunt τυφλὼψ ex τυφλὸς et ὢψ· χαρὼψ, ex χαρὰ et ὢψ. Significat χαρὼψ eum, qui vultu læto est: ejus loco etiam dicitur χαροπός. Σκυθρὸς porro contractum est ex σκυθερός: id quod à nomine σκύθος oritur, et hoc à σκύθω, quod (sicut Medium σκύθεσθαι, Hesychio interprete,) idem est ac χολοῦσθαι, θυμοῦσθαι, et σκυθρωπάζειν. Verbo porro σκύθω vicinæ formæ fuerunt σκύδειν, et σκύζειν: quorum prius peperit usitatum verbum σκυδμαίνειν. Quæ autem ab Hesychio interpretatio addita est, θυμοῦσθαι, ea viam nobis facilem reddit ad originem indagandam, quæ est verbum κύω, Latine turgeo: unde transiit ad iram, qua quis intumescat ac turgeat: cujus generis translatio etiam spectatur in nomine κύων canis, pp. turgens, sive in iram intumescens." [Conf. supra in κύων. Addit hæc L. C. V. "Usus vocis σκυθρωπὸς ab aliis satis fuit adfirmatus, ut à Joh. Alberti, et Jac. Elsnero. Vox σκυθρωπὶς pp. est casus secundus formæ veteris σκυθρώψ. Uti enim ὑδρὼψ, κυκλὼψ, χαρὼψ, sic et antiquis Græcis σκυθρὼψ dicebatur.——Σκυθρὸς à Grammaticis redditur στυγνὸς, χαλεπὸς, ὠμὸς, σκυθρωπός. Quando, in Hesychii Lexico, forma intensiva σκύθραξ, (ista enim terminatio intendit vim simplicis, ut in πλούταξ, νέαξ, similibusque) redditur μεῖραξ adolescens: cogitandum est de loco quodam Comici, in quo adolescens tristis et severus ita diceretur." Ipsum Latinorum obscurus ad eandem stirpem (unde Græca σκυθρὸς, et σκυθρωπὸς, propagata sunt) manifesto pertinere, nuperrime nos admonebat vir, in his literis princeps. Becmanni nugæ erant, vocem illam obscurus ductam esse è fonte Hebraeo: quasi vero ab Hebr. שחר niger fuit, descendissent Lat. scorus, scaurus, scurus, unde dein obscurus. Longe rectius observaverat jam Is. Vossius, cum isto scurus componenda esse Gr. σκιερὸς, σκοία, σκοιερὸς, σκοτερὸς, σκότος. Totam tamen analogiæ normam nondum perspexerat ille Vossius. Stirps est σκύω, sive κύω, unde σκυθρός· quibus cognata σκίω, σκίω, et hinc σκιάω, σκεύω, σκία, σκιερὸς &c. E. S.]

Σκύλλω vexo. Compone cum σκάλλω. [Ortum est à σκύω, quod pp. significabat tegmen lacero, et lacerando detraho. Illinc ortum, σκύτος, pellem notat animali detractam. Illinc spolia dicuntur σκῦλα, detracta quippe cadaveribus occisorum. Permutantur verba σκυλεύειν, et ἐκδιδύσκειν, 1 Chr. 10. 8. et 1 Reg. 31. 8. A σκύω itidem ortum, σκύλλω, significat venari, fatigare. Verbum hoc (à Luca in Evang. c. 7. 6. 8. 49. et Marco item c. 5. 35. adhibitum) est sane quam antiquissimum: et tamen vix unquam positum reperietur à scriptoribus Græcis, qui florente lingua scripsere. Evitatum, nempe, fuit ab Atticis, propter pronunciandi quandam scabritiem. Semel adhibitum legitur in Æschyli Persis, vs. 577. Natus est Æschylus annis 525. ante Christi natales. Legat quis Æschylo recentiores omnes scriptores Atticos, nusquam adhibitum inveniet illud verbum. Postea videtur renatum: in linguis enim Multa renascentur, quæ jam cecidere, cadentque, quæ nunc sunt in honore, vocabula. Eustathius, interpres Homeri, vixit 1200. circiter annis, post Christum natum. Is pro venari verbum σκύλλεσθαι bis adhibuit, in Iliad. Ι. p. 670. et in Od. Δ. p. 197. Epigrammatum scriptores, interea temporis, vocem σκυλμὸν adhibuerant. Vide Epigramm. apud Cl. Ruhnken. Epist. Crit. 1. p. 41. Est locus in Evangel. Matthæi (c. 9. 36.) ubi, quum de hominibus, instar ovium pastore carentium, et huc illuc errantium, legantur Participia ἐκλελυμένοι, καὶ ἐῤῥιμμένοι soluti et disjecti, quod in quibusdam codicibus manuscriptis legitur ἐσκυλμένοι, a viris quibusdam primariis fuit probatum. Videtur tamen potius esse alterius participii interpretamentum. L. C. V.] [Gr. σκύλλειν pp. esse vellere, vellicare, satis evicit Cl. Kypke ad Matth. 9. 36. Vide porro in σκύτος. E. S.]

[Σκῦλον spolium. Vide in σκύτος.]

Σκύνιον summa palpebra, cilium. A κύω turgeo. [Etymol. c. 720. 3. Σκύνιον λέγεται ἡ ὀφρύς· καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται σκυνίζω, καὶ σκύζω. Martinius confert verbum σκηνοῦν, dictumque putat, quod tegat oculum. Lennepii rationes propius accedunt ad κύω, unde σκύω &c. E. S.]

Σκύτος corium. A κύω turgeo. [Pro σκύτος etiam dixere σκῦλος. Ejusdem ambo sunt originis: quippe à σκύω, ex quo auctum σκύλω, vel σκύλλω. Utrumque proprie notat quatio, et concutio, detrahendi aliquid gratia. Quare σκύλλειν νεκρὸν est quatere cadaver, ut ejus vestem exuas. Hinc σκῦλον etiam ponitur pro spolio, alicui detracto, et τὰ τῶν πολεμίων σκῦλα sunt spolia, hostibus detracta. Si de animalibus est sermo, quæ occisa excoriantur, σκύτος pellem notat quatiendo detractam. Distinguuntur autem δέρμα pellis, et σκῦλον, quod significat pellem, jam subactam et maceratam &c. T. H.]

Σκύφος scyphus. A σκύω turgeo.

[Σκώληξ vermis. Viro summo, S. Bocharto. Hierozoici p. 2. l. 4. cap. 26. p. 619. haud displicebat derivatio Etymologi magni, qui "per multas ambages nomen hoc tandem deflexerit ἀπὸ τοῦ σκέλλειν." Verba Etymologi col. 719. 44. hæc sunt: σκώληξ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν κῶλον, ἤγουν ὀστέον, κατὰ ἀντίφρασιν, πλεονασμῷ τοῦ σ· τὸ δὲ κῶλον παρὰ τὸ κλῶ· τὸ δὲ κλῶ παρὰ τὸ σκέλλω, τὸ ξηραίνω· καὶ γὰρ σκληρότερόν ἐστι, καὶ ξηρότερον. Sanior etymologia ejusmodi ambages ridet. Literam σ ab initio esse servilem, satis evincet collatio similium. Relege dicta ad σκάζω, σκάλλω, σκάπτω &c. Hoc autem est à κώλω, sive κόλω, quod cognatum fuisse alteri κέλω, notionemque habuisse pellendi, impellendi, impellendo agendi, observavimus supra. Potuit autem vermis, sive potius, lumbricus (qui pp. dictus videtur σκώληξ, ut Il. Ν. 654. ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ, κεῖτο ταθείς·) ab impellendo facile appellari, quum inter rependum se identidem propellat. E. S.]

Σκώπτω cavillor. A κόπτω repetendum. [Proprie notat gestu et vocis imitatione aliquem irridere. Hinc σκῶμμα gestus irrisorius et jocularis. Comicis proprie σκώπτειν τινὰ dicitur aliquem in scena illudere, unde σκῶπται irrisores, illusores. T. H.] [Plura vide infra in voce σκὼψ, suo loco. E. S.]

[Σκὼρ stercus. Genitivum habet σκατὸς, repetendum à forma cognata σκὰρ sive σκάς. De hac voce hæc habet T. H. "Σκὼρ, in Genit. σκατὸς, unde σκατάω, et compositum, apud Clementem Alexandrinum, διασκατάω merda conspurco. Quare huic Philosophia Epicureorum dicitur διεσκαταμένη, id est, sordida." Origo haud dubie est κόρω, unde κορέω verro, pecul. scopis. Inde σκὼρ pp. videtur esse, quod scopis everritur, stercus, Hebr. גָּלָל dictum proprietate eadem. Hinc et σκωρία scoria, pecul. æris, plumbi, ferri &c. E. S.]

[Σκὼψ bubo, avis è genere noctuarum. Etymologus col. 719. 50. dictum tradit, παρὰ τὸ σκαιὰν ἔχειν ὄπα. Nec melius aliis composita vox videtur "ex σκιὰ et ὢψ oculus, quod in umbra, sive tenebris, acutius cernat." Erudite de hac voce egit Bochartus, Hieroz. P. 2. l. 3. cap. 11. p. 410. ubi existimat, verbum σκώπτειν pp. notasse, scopis instar, imitatione ridicula aliquid effingere. Hactenus ille. Paria fere habet ὁ πάνυ, T. H. "σκῶμμα" inquit "à σκώπτω, quod à σκὼψ, quæ vox maxime ponitur de homine joculari. Sunt enim pp. aves, quæ dicuntur σκωπὶς, imitantes hominum actiones. Ea proprietas est hujus verbi, scilicet imitando exprimere alicujus actiones, et, per consequens, ludificare aliquem dicteriis." Nisi obstarent tantæ auctoritates, τὸ σκώπτειν videri possit ipsum verbum esse, unde vox σκὼψ efficta sit. Neque enim dubitandum est, quin σκώπτειν, sit pro κόπτειν· hoc autem manifesto eandem vim habet propriam, quam κόπτειν tundere: ut à tundendo ducta sit notio illudendi alterum. Conf. omnino Hesychii glossa ῥαπίζει· σκώπτει. E. S.]

Σμαραγέω resono. Factum à sono. [Etymol. col. 720. σμαραγεῖ· ψοφεῖ, κτυπεῖ. Ἀπὸ τοῦ σμάραγος, σμαραγῶ. Conf. in μάραγδος.]

Σμάω abstergo. A μάω, quod cum μάσσω componendum: de quo supra.

Σμῆνος examen apum. Forte à σμάω [Etymol. c. 721. 10. Σμῆνος, τὸ μελισσόβοτον ἢ τὸ σύστημα τῶν μελισσῶν. Σημαίνει καὶ τὸ πλῆγμα, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ σμῶ, σμήσσω, τὸ πλήσσω. Ex oriente vocem repetiit Martinius, quum شمع sam' Arabibus sit cera. At longe opportunior foret derivatio Etymologi, à σμάω, σμῶ, percutio. Mihi tamen vix dubium, quin nomen sit à σάω pp. magno cum impetu feror: de quo verbo vide supra. E. S.]

[Σμίλαξ Arbor venenata, et σμίλη scalprum. An à μίω? Conf. μιστύλλω. E. S.]

[Σμύχω uro, inflammo. A μίω, unde μυχὸς locus interior, penetrale. Hinc σμύχεσθαι pp. dicitur ignis latens sub cinere. Nempe σμύχεσθαι pp. idem est, quod Belgæ dicunt *smeulen*. Lege omnino, quæ de hoc verbo habet vir summus T. H. ad Luciani Colloq. Select. p. 35. et Luciani Opp. t. 1. p. 351. E. S.]

Σμώδιξ vibex. A σμόω, quod vicinum verbo σμάω. [Conf. in πέμφιξ. Etymol. c. 721. 20. παρὰ τὸ σμῆξαι. οὕτω δὲ λέγουσιν οἱ Ἴωνες τὸ πατάξαι. Ὁ δὲ Θεόγνωτος, ἀπὸ τοῦ μῶ, τὸ πλήσσω κ. τ. λ. E. S.]

Σμώχω mando. A μόω, quod cum μάω, μάσσω, μασσάω &c. componendum.

Σοβέω abigo. A σόβος citato gradu incedens. Stirps σόω, vel σέω agito. [Nimirum, β interposita est, pro more. Σόβω, vel σοβέω, notat concutere: sed apud Græcos et Atticos præterea passim ponitur pro magna cum pompa, magnoque fastu incedere. Sic gressus sæpe dicitur σεσοβημένος fastuosus, σοβαρὸς εἰς ἀγορὰν ἦλθε magno cum fastu et pompa in forum venit &c. T. H.]

[Σόλος massa ferri solidi. "Distinguunt Græci inter δίσκον et σόλον· quorum ille sit lapideus, sive λίθος τετρημένος lapis perforatus; hic vero ferreus aut æneus. Vide Eustath. ad Il. Ψ. p. 1332. et Ammonium in voce, ad quem plura notat Valck. in Animadv. l. 1. c. 14. Oritur autem vox σόλος ab σέλειν, vel σέλλειν explanare, in longum latumque dilatare. Nam, quod Eustathius, p. 140. σέλλειν κατὰ γλῶσσαν notare dicit ὁρμᾶν impetu ferre, nulla nititur auctoritate veterum: quamvis analogia haud sane repugnet. Sic enim deduci potest à σεῖν, σείειν, σέλειν, σέλλειν." T. H.] [Σόλος massa ferri solidi, eaque rotunda, simplicissime repeti posse videtur ab obsoleto verbo ὄλω, pp. volvo, de quo vide dicta in ὅλος, ὀλοὸς &c. A notione volvendi facillime repetitur ἐκ τοῦ ὁρμᾶν, quasi dicas volvi, provolvi cum impetu, quæ translatio notissima quoque est in ipso Lat. provolvi, devolvi, et Arabicis عتل, حل &c. Ceterum ab ἴλειν esse σέλειν, ipse vir summus satis docuerat in σέλλος &c. E. S.]

Σομφὸς inanis, et fungosus veluti spongia. Porro σομφὸς, sive σόμφος, substantive, cucurbita silvestris. Hesychius exponit per χαῦνον· ubi adi viros doctos. Stirps forte est ἕω, unde εἴω, fero. Hinc præposita σ, factum σόω, σόϜω, σόμφω, ut σόμφος pp. elatum, tumidumque adeo, significet. E. S.]

Σόος salvus. A σάω, vel σέω agito. Etiam σῶς, pro σόος, aut, quod aliis placuit, pro σάος, contracte effertur: quin et, productiori forma σῶος, ac σάος. [Conferantur dicta in σάω, et σείω. Plura dabimus infra in σοφός. E. S.]

Σορὸς loculus. Forte à σίω. Conferatur σάρω &c. [De σάρω diximus in σαργάνη, et σάρξ. E. S.]

Σοῦ vox abigentis aves. Pro σόε. Imperativus verbi σόω agito.

Σοφὸς sapiens. Conf. σαφής. Forte à σάω, et σόω, agito. Alibi sequentia habet vir cel. "In antiqua Græcia σοφὸς dicebatur, qui in aliqua arte aut disciplina peritus esset. Inde verbum σοφίζεσθαι proprium fuit doctoribus alicujus artis, aut disciplinæ. Ortum hinc nomen σοφιστὴς, notavit doctorem. Usus autem voluit, ut specialim adsignaretur doctoribus Philosophiæ: quumque hi, jam Socratis tempore, non tam id, quod verum esset, spectarent, quam potius, falsa specie doctrinæ, suos discipulos circumvenirent, contenti, si modo lucrum sibi facerent, male cœpit audire nomen σοφιστὴς, ponique adeo de doctore, qui specie tantum philosophus videretur, non autem revera esset." ["Σοφὸς apud Græcos generalem habet potestatem, notatque illum, qui artis, quam exercet, peritissimus est. Itaque σοφία majus aliquid significat, quam τέχνη. Nam, quum ponitur de artibus fabrilibus, perfectam notat earum cognitionem. Unde et σοφὸς, sæpe, ut honoris titulus, tribuitur artificibus: μάγειρος σοφὸς doctus coquus, τέκτων σοφὸς doctus architectus &c. Sic apud Aristophanem in Pluto, vs. 510. (in verbis οὔτε ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτε σοφίαν μελετῴη οὐδείς·) excellentiam notat cognitionis, quando quis optime illius artis, quam profitetur, est peritus. Id monuit Aristoteles Ethic. Nicomach. l. 6. 6. ubi ait τὴν δὲ σοφίαν ἐν ταῖς τέχναις τοῖς ἀκριβεστάτοις ἀποδίδομεν sapientiam vero damus iis, qui sunt peritissimi suarum artium. Ita quoque jam olim dictus est ἀρότης σοφὸς sapiens arator." T. H.] [Alibi idem vir summus:

" *σοφὸς* primum quidem significavit sapientem, sed dein etiam solertem, et callidum: unde *σοφίζειν* callidum et astutum reddere; et *σοφίσματα* reperta callida; qua voce non tantum rhetorum dicuntur inventa, sed omnium, qui aliquid ingeniose inveniunt: Porro *σοφιστὴς* pp. is dicitur, qui alium reddit sapientem. Hinc poëtæ, qui fuerunt hominum doctores, vocati sunt *σοφισταί*. Sed postea vox hæc *σοφιστὴς* propria facta fuit quorundam hominum, qui dialecticam artem docebant. Hi Philosophis inimicissimi erant: quare in Platonis Dialogis valde perstringuntur" &c. Hæc ille. Ceterum, si etymologiam vocis spectemus, haud dubie *σοφὸς*, et *σόος*, ejusdem originis sunt vocabula; amboque pp. notarunt agilem, celerem, ducta quippe à stirpe *σόω* agito. A *σόω* igitur *σόος* agilis, celer, et hinc sanus, salvus, opposite ad illum statum, quo quis morbo, vel carcere impeditus teneatur. Idem *σόος* porro, digammate inserto, dedit *σοFὸς*, *σοφὸς*, agilis, celer, metaphorice in arte sua, adeoque dexter, peritus, sapiens. E. S.]

Σπάθη rudis seu rudicula: spatha. Etiam instrumentum textorum &c. A *σπάω* traho: de quo suo loco. [Etymol. *Σπάθη, τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον· παρὰ τὸ κατασπᾷν τὴν κρόκην κ. τ. λ.*]

Σπαίρω tremo. A *σπάω*. [Proprie dicitur" de carne, igni imposita, ejusque vi vibrata et subsiliente; conjungiturque hoc sensu cum *πάλλεσθαι*, ut apud Herodot. l. 9. c. 119. *Οἱ τάριχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλλοντό τε καὶ* "ΕΣΠΑΙΡΟΝ, Pisces salsi, igni impositi, vibrabantur, et subsiliebant." Vir summus N. G. Schrœder, in Obss. Sel. ad Orig. Hebr. p. 127. Hesychius, *Σπαίρει· ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ* &c. Vide dicta in *σκιρτάω*, et adi H. Stephani Thes. in *ἀσπαίρω*. E. S.]

Σπάνος rarus. A *σπάω* traho. [Nempe, quasi trahendo attenuatus. Opponitur enim denso: qua significatione dici, monet H. Stephanus, rara tela &c. E. S.]

Σπαράσσω lacero, lanio. A *σπάρω*, quod à *σπάω* traho, distraho.

Σπάργανον fascia, pannus oblongus, à *σπάργω*, quod à *σπάρω*: de quo vide in *σπαράσσω*. [" Fasciæ, quibus infantes involvuntur, quibusque vinciuntur manus imprimis et pedes, ut membra tenella roborentur, Græcis *σπάργανα*, Latinis, propria voce, dicebantur cunabula et incunabula. Hesychius *σπάργανα* interpretatur *δεσμὰ, ῥάκη* vincula, pannos. A voce *σπάργανον* verbum ductum *σπαργανόω* fasciis involvo &c. Nunc origo sic indicanda, ut aliis etiam linguæ partibus lux accedat. Auctor Etymologici magni, p. 722. *σπάργανον*" inquit " *παρὰ τὸ σπαράσσω, σπαράγανον, καὶ συγκοπῇ σπάργανον*. Recte. Sed non tradit, unde fluxerit *σπαράγανον*. Hoc docebit similium comparatio, in linguis tractandis fidelis magistra: *Τύπανον, κόπανον, πόπανον, ὄχανον, φρύγανον, πλόκανον, ὄργανον.* His dematur terminatio *νον* præfigatur augmentum. Subnascentur nobis *τέτυπα, κέκοπα, πέποπα, ἔοχα, πέφρυγα* &c. præterita Media verborum *τύπτω, κόπτω, πέπτω, ἔχω, φρύσσω* &c. Hæc transferantur in *σπαράγανον*. Sicut *φρύγανον*, significans sarmentum, analogice oritur à *πέφρυγα* verbi *φρύσσω* torreo, sic *σπαράγανον* ab *ἐσπάραγα*, Præterito Medio verbi *σπαράσσω*. Hoc ipsum autem *σπαράσσω*, per varios flexus, oritur à verbo *σπάω* traho. Trahendi notio convenit infantibus *ἐσπαργανωμένοις*. Recte Etymologus, *λέγονται*" inquit " *αἱ πρῶται φασκίαι σπαργανώματα, ἔνθα δεσμοῦνται οἱ παῖδες, ῥυθμιζόμενοι ἐπὶ τὸ ὀρθότερον* fasciæ, quibus ligantur infantes, ut membra tenella rite conformentur. Infantium membra tenera *σπῶνται* trahuntur, et fasciis diriguntur: sæpe etiam distorquentur. Appositus est, ad hanc originem illustrandam, locus Senecæ, l. 4. de beneficiis, cap. 24. Ubi flentium, ait, liberorum corpora, ac repugnantium, diligenti cura fovent, et, ne membra libertas immatura detorqueat, in rectum exitura constringunt. L. C. V.]

Σπαργάω distentus sum. A *σπάω* traho. [Insistamus paullo diutius huic verbo illustrando. Exempli enim loco erit in aliis similibus explanandis. Græcorum *σπαργᾷν*, et Lat. spargere (quin et alterum Græcum *σπείρειν*) cognata esse verba, quis dubitet; modo contulerit Aoristum, qui vulgo dicitur, secundum, *ἔσπαρον*, verbo *σπείρειν* dari solitum? Sed omnes scrupuli facile eximentur, si observatum magni Valckenærii hic teneamus, " verba in *άω* esse desiderativa, ut *θανατάω* cupio mori, *φονάω* cupio interficere alium, *λουτιάω* lavaturio, *λογάω* dicturio" &c. Vide ejusdem Adnotat. Critic. in loca quædem libror. S. Novi Fæd. p. 343—345. Ergo *σπαργάω* nostrum, vi formæ suæ, pp. idem fuerit, ac si Latine dixeris sparsurio, sive spargere cupio, nempe, præ nimia humoris copia, qua distentus sum. Hesychius, *σπαργᾷν ὅτε οἱ μασθοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος*. Eidem *σπαργῶν* est *ὁ πλήρης*, et *σπαργοῦσι* (sive *σπαργῶσι*, ut placuit Cl. D'Arnaud, Lectt. Gr. p. 122.) *πλημμυροῦσιν, ἀποστάζουσιν*. Itaque aptissime de mammis dicitur, lacte adeo plenis ac distentis, ut spargere illud cupiant. Quod ipsum *σπαργᾷν* de arboribus aliisque rebus etiam adhibitum, succo turgescentibus, ita ut erumpant guttæ. Vide H. Stephani Thesaur. t. 3. col. 911. E. S.]

Σπάτος corium. A *σπάω*. [Hesychius, col. 1243. *Σπάτος· δέρμα, σκύτος*. Ad quem locum à Sopingio laudatur Casaubonus, in Athen. l. 14. 4. p. 895. qui à Bœotiis corium hac voce dictum fuisse conjicit. Videtur autem *σπάτον* corium dici, quasi, detractum, sive detrahi solitum. Conf. dicta in Animadvers. ad Analog. ling. Gr. p. 243. E. S.]

Σπάω traho. A *πάω*, premo &c. Vide supra. [Proprie bibentes dicuntur *σπᾷν*, quum uno spiritu integra pocula exhauriunt, et spiritu suo attrahunt potum &c. Etiam attraxit ensem &c. Vide H. Stephani Thes. 3. 915. ss. et conf. in *σπείρω*. E. S.]

Σπεῖρα spira. A *σπέω*, cui vicinum *σπάω*. [Originem hanc satis exprimunt illa Eustathii ad Od. Z. 269. p. 1563. *σπεῖρα ἢ σπεῖρας, δι' ὧν αἱ νῆες* "ΕΛΚΟΝΤΑΙ. Est igitur *σπεῖρα*, sive *σπεῖρον* (utroque enim genere exhibent Pluralem formam loco laudato Codices Homeri) pp. nomen Adjectivum à Singul. *σπεῖρος, η, ον*, pp. id quod trahitur, sive attrahitur, designans. Conf. infra in *σπείρω*. E. S.]

Σπείρω sero, semino. A *σπέρω*. Idem pp. quod spargo. Origo est *πέω* moveo. Alibi cel. Lennepius: " Verbum *σπέρω*, unde Græc. *σπείρω*, et Lat. spero, peperit nomen *σπέρμα*, quod est Latinis semen" &c. [Stirps certissima est *σπέω*, cui cognatum *σπάω*, pp. traho, attraho. Seminatio peragitur manu identidem attracta, protracta. Quorsum allusit poëta, Psalmo 126. 6. collato Amos. 9. 6. ubi diserte habetur מושך הזרע trahens semen. Notio vero sperandi, apud Latinos, fluxit ab exspectatione protracta, unde spes lenta dicitur, et protracta. Proverb. 13. p. 126. תוחלת ממשכה spes tracta redditur à Schultensio, observante h. l. simul, vocem תוחלת (quæ vulgo spes reddatur) pp. esse lentorem, hinc spem lentiorem, tenaciorem. Vid. Comment. in Prov. p. 126. coll. p. 98. ejusdemque Comm. ad Job. 6. 11. p. 177. Ceterum, uti à *σπέω* est *σπέρω*, sic à *σπάω* productum *σπάρω*, unde spargo &c. E. S.]

Σπένδω libo: quod cum *σπείρω*, et Lat. spargo componendum. [Itaque stirps indubitata est *σπέω*, cui cognatum *σπάω*. Originem clarius indicat Futurum *σπείσω*, tanquam à *σπείδω*, vel *σπείω*, repetitum. Apud Etymologum, col. 783. 36. memoratur *σπένδω τὸ ἀναίρω*, in quo videri possit esse aliud originis indicium, quatenus *ἀναίρειν* tollere possit accipi, pro amovere, tracta quasi manu &c. Sed metaphoram ibi esse, ab Apostolo petitam (qui 2 Tim. 4. 6. *ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι*, inquit, locutionem petens à libatione sacra) citatio hujus dicti Paullini, ab ipso Etymologo facta, satis indicat. Cum verbo autem Græco *σπένδειν* convenire videtur Belgarum vetus *spenden*, quod à Kiliano nostro exponitur erogare eleemosynam, nempe, quasi protrahere eam e crumena dixeris. Ab isto *spenden*, (nisi malis à Gallorum simili obsoleto verbo *spender*) ductum est vulgo tritissimum nostrum *spenderen*. Conf. *Ten Cate*, 1. *Præve*, p. 405. E. S.]

Σπέος spelunca. A *σπέω*, quod cum *σπάω* componendum: quasi rupturam montium vel terræ dicas. [Homericum est, et vetus, vocabulum *σπέος*. Inserto K, Latini inde formarunt specus. A *σπέος* veteri duplex forma producta *σπήλαιον*, et *σπῆλυγξ*. Quarum formarum illa erat stili communis, hæc poëtica, et rarior, idcirco adnotanda, quia hujus formæ casus quartus *σπήλυγγα*, apud Romanos, transiit in casum rectum spelunca. Hesychii glossa, qua *σπήλυγγες* esse dicuntur *τὰ κοῖλα τῆς γῆς, σπήλαια*, spectat ad Apollonii Rhodii, l. 2. 570. In loco Dionysii (apud Athen. l. 9. p. 401.) legere licet *νύμφων ὑπὸ σπήλυγγα*, i. e. antrum Nympharum. Vulgo spelunca dicebatur *σπήλαιον*, talis præsertim, quæ arte facta esset, et, ut ab hominibus habitaretur, parata; spelunca vero, non arte facta, sed natura, proprio nomine *ἄντρον* vocabatur: quod discrimen, à Grammaticis adnotatum, nonnulli quidem observarunt, alii tamen voces has promiscue adhibuere &c. L. C. V.]

Σπέρχω urgeo, propello. A *σπέρω, σπέω, πέω*, premo, agito. [Hesych. *σπέρχων, ἐπείγων, κελεύων*. Inde *σπέρχομαι* festino, pp. impello me, vel urgeo me ipse, ut Il. A. 110. T. 317. &c. Conf. *σπεύδω*. E. S.]

Σπεύδω festino. A *πέω* agito, premo. Alibi vir celeb. " *Σπεύδειν*" inquit " pp. festinare, significationem deducit ab impellendo et premendo. Origo remotior est *πέω*, cui vicinum *πίω* peperit usitatum *πιέζω* premo. A propria autem festinandi notione translatum nomen hoc, *σπουδὴ*, de quovis studio usurpari solet, atque ea notio etiamnunc cernitur in verbo, inde derivato, *σπουδάζω*." Alibi rursus: *σπουδάσωμεν* (Heb. 4. 11.) reddi potest omnibus viribus adnitamur, vel omnes animi vires intendamus. *Σπεύδω*, nempe, significat summa vi contendere, atque inde properare, festinare. Ab hujus Præter. Medio *ἔσπευδα*, ortum *σπουδὴ*, ejusmodi notat contentionem, seu studium intensum &c. [" *Σπουδὴ* notat studium, quod rei alicui impenditur. Hinc *σπουδαῖος* serius. Inde sæpe ponitur pro homine bono: ut sæpe junguntur *ἄνθρωπος σπουδαῖος, καὶ ἀγαθός*. Hinc *σπουδάζειν* studio et serio agere. Convenit Belg. *spoeden*." T. H.] [*Σπεύδειν* nervos intendere, atque omnibus viribus niti. Proprio significatu, de piscatore, omnibus viribus rete attrahente, adhibuit Theocrit. Carm. 1. 40. ubi male festinandi verbum habet interpres. Ad Hesiodi Scutum, vs. 364. attigit hanc verbi vim Græv. in Lectt. Hesiod. c. 21. p. 108. &c. L. C. V.]

Σπίζω extendo. A *σπίω*, quod cum *πίω* premo componendum. [De avium murmure pp. dici observat D'Arnaud, Lectt. Gr. p. 122. Est autem hæc vis ab *ὀνοματοποιΐᾳ* repetenda. Aliam extendendi, expandendi, à *πίω* fortasse ductam, dabit Eustath. p. 882. 54. 996. 22. E. S.]

Σπιθαμὴ spithama. A *σπίω*, quod fere convenit cum *σπίζω*. [Conf. in *σπίζω*. Eustathius derivat à *σπίζεσθαι θαμὰ*, i. e. *ἐκτείνεσθαι*. Malim equidem simpliciter repetere ab antiqua forma verbi *σπιθάω*, quæ fluxerit à *σπίθω*, *σπίω*, unde *σπίζω*. E. S.]

Σπῖλος macula. A *σπίω* forte: unde *σπίζω*. [Etiam *σπιλὰς* dici creditur. Unde in Epist. Judæ, vs. 12. *σπιλάδες*. Sed Hesychius *σπιλάδες* exponit *μεμιασμένοι* maculati. Eidem Lexicographo *σπιλάδες* sunt *αἱ περιεχόμεναι τῇ θαλάσσῃ πέτραι*. Plurima de hac voce attulit Cl. Sallier, ad Thomam Mag. voce *σπιλὰς* p. 884. Quo loco, quod, ex Etymologo, Cel. Oudendorpius laudavit *σπίλας λίθος ὁ* 'ΕΣΠΑΣΜΕΝΟΣ *ὑπὸ τῶν κυμάτων*, favere posse videatur Lennepianæ derivationi, à *σπίω*, unde *σπίζω* premo. Notissimum est, Judæ Epist. vs. 12. viros nonnullos eruditissimos *τὸ σπιλάδες* reddidisse per scopulos. At T. H. " falluntur revera" inquit " qui scopulum interpretantur. Vox *σπίλος* pp. est Adjectiva, et notat planus. Belgæ pp. dicunt *een vlak* i. e. maculam, quæ se per planum spargit. Non aliter Græcis *σπῖλος* pp. planus, hinc macula; quo sensu sine dubio quoque positum *σπιλάδες*. Res clarissima est ex 2 Petr. 2. 13." Hactenus ille. E. S.]

Σπινθὴρ scintilla. A *σπίζω*, de quo supra. [*Σπινθὴρ* à *σπίω, σπίνω*, id est spargo, et cum fragore prosilio. Hinc *σπίζω*. Ea etiam potestate sumuntur, mutata vocali, *σπέω, σπείω, σπείρω*, spargo. T. H.] [Eodem facit, quod *σπινθῆρα* scintillam, *σπέρμα πυρὸς*, h. e. *πυρὸς ἀποβολὴν* poëtam dixisse, admonuit Valck. Anim. ad Ammon. p. 140. ubi plura legi velim. Analogia linguæ suppeditat nobis thema *σπίνω*, à cujus tertia Præter. perf. pass. *ἔσπινται*, descendat *σπιντὴρ*, et (cum adspirata litera) *σπινθήρ*. *Σπίνω* istud nullibi quidem hodie apparet apud Græcos: existitisse tamen olim, vel sola nomina, inde proxime derivata, *σπῖνος* et *σπῖνα*, ab Hesychio aliisque servata, facile probant. Quid si ipsum hoc *σπίνω* (à *σπίω* ductum, et eadem proprietate præditum, qua cognatum *σπάω*, id est traho) supersit etiamnunc in Teutonico nostro *spinnen* i. e. neo, quod magnus *Ten Cate* (I. *Præve*, p. 405. 406.) apposite reddidit per trahere pensa &c. A notione certe trahendi, in cognato *σπείρω*, supra vidimus similiter fluxisse illam spargendi: è qua quidem spargendi significatione, *σπινθὴρ* nostrum mox opportune duxit T. H. Pluribus hæc exsequi locus non permittit. E. S.]

Σπλάγχνον viscus. Pro *πλάγχνον*, quod pro *πλάγνον*, et hoc à *πλάζω* repetendum: de quo *πλάζω* supra dictum. [Alio loco Cel. Lennepius: " *Σπλάγχνον*, viscus," inquit " nomen accepit à situ viscerum tortuoso; quasi dicas per errores implexum. Fit enim *σπλάγχνον* à verbo *πλάζομαι* oberro. Hujus, nimirum, Præteritum perfect. *πέπλαχα* peperit nomen *πλαχὺς*, vel aliud vicinæ formæ nomen obsoletum; cujus derivatum *πλάχινος*, contracte, elatum sit *πλάχνος*· ut *πυκινὸς*, contracte *πυκνὸς*, et alia similia. A *πλάχνος* dictum neutrum *πλάχνον*, præfixo *σ*, tandem formam accepit usitatam *σπλάγχνον*· in quo observandum est, literam *ν*, ante *χ*, ut in similibus, interpositam fuisse. Jam vero verbum *πλάζομαι*, factum ab Activo *πλάζω*, oritur à simpliciori *πλάω*, quod, per contractionem, factum est, à *πελάω*, originemque habet *πέλω*, cujus Medium *πέλομαι* vulgo redditur adsum, at magis tamen proprie significat versor in aliqua re, ut Activum *πέλω* pp. est verso." Vide dicta in *πέλω*, et *πλάζω*. " Apud Orientales in primis viscera habebantur sedes misericordiæ: ut Græci quoque veteres diversas affectionum sedes, in corpore, statuebant: exempli caussa iræ sedem in naso. De Pane Theocritus, Carm. 1. 17. Est, inquit, valde acerbus, *Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται*. Itaque et Hebræi iram et nasum designant eodem vocabulo, אף. Quibus autem viscera facile sunt mobilia, quique adeo facile adficiuntur sensu calamitatis aliorum, illi dicuntur *σπλαγχνίζεσθαι ἐπί τινι*. Græcis etiam *εὔσπλαγχνοι* dicebantur: contra duri, et crudeles, et vix homines *ἄσπλαγχνοι*. In libris nostris sacris, deo o. m., qui humanas adfectiones sibi contribui non noluit, tribuuntur *σπλάγχνα ἐλέους* viscera ad misericordiam facile mobilia. Paullo memorantur *σπλάγχνα οἰκτιρμῶν*, ad Coloss. 3. 12. Formula loquendi, in his libris pervulgata, *σπλαγχνισθῆναι ἐπί τινι*, misericordia supra aliquem esse commotum, non reperietur in libris Græcorum veterum et ex Hebraismo repetendam phrasin monstravit C. Vorstius &c. L. C. V.]

Σπλὴν splen, lien. Est à *πλάω*. Conf. *σπλάγχνον*.

Σποδὸς cinis. Forte à *σπόδω*, cui vicinum *σπεύδω*. [Etymol. c. 724. 22. *σποδὸς, ἀπὸ τοῦ σβέσαι, σβοδὸς, καὶ σποδός· ἡ ἀμαυροῦσα τὴν φλόγα κ. τ. λ.* Hac quidem ex origine *σποδὸς* pp. foret, qui flammam obtegat et obscuret, cinis. Nescio tamen, an permutatio literarum *π* et *β*, hac in voce, nonnihil dura sit et precaria. Mallem igitur recurrere ad

stirpem πόω, unde certissime descendit πὸς, sive ποὺς pes, pro πὸδς peds. Conf. dicta in ποῦς, et πόω. Hoc vero dato, σποδὸς erit pro ποδὸς, præfixa σ, ut in plurimis aliis: σποδὸς autem cinis dici potuerit, flammam, nempe, quasi premens, et extinguens. E. S.]

Σπόνδυλος vertebra. A σπόδυλος, quod à σπόδω, vicino alteri σπεύδω. [Scripsere etiam σπόδυλος, diversa nonnihil translatione, quin et σφόδυλος, litera π adspirata. Ipsa vocis forma videtur esse diminutiva, ductaque à simpliciori σπονδὺς, uti μικκύλος à μικκὺς, cujus loco pronunciatum quoque μικκός· ut pro σποδὺς veteres etiam dixisse videantur σποδός. E. S.]

Στάζω stillo. Forte factum à sono guttæ, ex alto cadentis.

Σταῖς, vel σταὶς farina triticea, aqua subacta. Componendum cum στάω, στέω, στίω, στίβω, condenso. [Conf. Casaub. ad Athen. p. 646. et viri docti ad Hesychium in voce, col. 1256. Adde Etymologum magnum in δαὶς, et παῖς. E. S.]

Στάμνος urna. Pro στάμενος, ab ἵσταμαι, de quo supra. [Quidquid est in lingua Græca vocabulorum desinentium in μνος, μνα, μνον· illud omne ortum fuit ex Participiis verborum Passivis, desinentibus in μενος &c. Nonnunquam istius modi nominibus remansit plena forma. Cisterna ex. gr. sive aquæ receptaculum dicitur nonnunquam δεξαμένη, ut apud Platonem Opp. t. 3. p. 117. Philonem Judæum, p. 192. Symmachum in versione Ecclesiastæ Salomonis, cap. 2. 6. Eadem forma locus herbosus dicitur εἱαμένη, apud Hesychium. Velum navis interdum dicitur ἄρμενος, vel ἄρμενον, pp. aptatum armamentum, à verbo ἄρω. Asparagus, qui celerrime è terra prorumpit, dicitur ὅρμενος, contr. ex ὀρόμενος, à verbo ὄρω excito, unde verbum Lat. orior. Sed, in istiusmodi nominibus, plerumque vocalis brevis fuit elisa. A verbo ἵστημι, ἵσταμαι, ἱστάμενος, στάμνος urnam notat, vel amphoram. Hinc verbum oritur συσταμνίζειν simul in urnam infundere, in Nicandri versu, ex Georgicis, apud Athen. l. 4. p. 133. A μερέω, vel μερίζω, divido, Præter. Particip. Pass. μεμεριμένος. Hinc contractum fuit μέριμνα cura, sollicitudo, quæ animum distrahit in divorsa. Major contractio est in τερπνὸς jucundus. Ortum enim illud à τερπόμενος, à τέρπω delecto. Σεμνὸς venerandus contractum fuit ex σεβόμενος, à verbo σέβω veneror &c. L. C. V.] [Conf. et L. Bos Diss. de Etymol. Gr. p. 40. E. S.]

Σταυρὸς palus erectus. A στάω, vicino alteri ἵστημι. [Σταυρὸς nihil aliud denotat, quam palum erectum, sive in terram defixum. A verbo σταύω, vel στάω L. C. V.]

Σταφὶς uva passa. Forte à στάφω, quod componendum cum στέφω et στύφω, de quibus suo loco. [Etiam præmisso α dicebatur ἀσταφίς. Lege de α isto Animadvers. ad Anal. p. 504. 505. Forma productior à σταφὶς, sive potius à σταφὺς, facta fuit σταφυλὴ, quod idem pp. ac σταφύλη libella fabrilis, perpendiculum, cum accentu in penultima pronuntiatum. E. S.]

Στάχυς spica. Forte componendum cum στάω. [Cl. L. Bos, in Dissert. de Etym. Gr. p. 40. 41. Etymologi magni priorem expositionem secutus, στάχυς dici putabat pro σίταχυς, quasi ὁ τὸν σῖτον συνέχων. Rectior tamen, nostro quidem sensu, altera est derivatio, in eodem Etymologico magno obvia: παρὰ τὸ στῶ, στήσω, στήκω, στάχυς, καὶ ἄσταχυς. E. S.]

[Στάω vetus verbum, apud Latinos superstes in contracta forma, sto, id est, στῶ, pro στάω, stas, stat. Vide dicta superius in ἵστημι. A στάω supersunt formæ στάσις, στατὸς, et similes benemultæ: uti et verbum στάσκω, è futuro στάσω ductum, unde στάσκε stabat, Il. Γ. 217. Σ. 160. Porro et Belgis quoque staan idem esse ac Gr. στᾶν observavit vir doctus apud Haverk. de Pronunt. L. Gr. p. 87. E. S.]

Στέαρ sebum. A στέω, vicino alteri ἵστημι. [Etymolog. col. 725. 35. veram formæ rationem non satis videtur perspexisse, ab ipsa tamen derivatione haud procul abfuit. Παρὰ τὸ στάσιν, "inquit" καὶ πῆξιν ἔχειν. Firmabit autem derivationem hanc collatio formæ vicinæ σταῖαρ: de qua vide Etymol. col. 491. in voce κάρωτος. E. S.]

Στέγω tego. A τέγω, quod cum τίγω, tango, componendum. [Nimirum præposita σ, ut in aliis benemultis, à τέγω, factum στέγω. Hanc etymologiam vocis non tantum suadet comparatio Latini verbi tego, sed eandem confirmant Græca hæc, ab Hesychio laudata, τέγη· στέγη, οἴκημα. Τέγος, στέγη. In quibus videmus formam utramque, tam τέγος, quam τέγη, usitatum fuisse: qua ratione etiam στέγος, et στέγη, eodem hoc usu dixerunt. Conf. porro Valcken. ad Ammon. p. 178. Adnott. in Euripid. Hippol. p. 257. B. L. Bos, Exercit. ad 1 Cor. 13. 7. D'Arnaud Lectt. Gr. p. 123. E. S.]

Στείβω calco. A στέω erigo, rigere facio, denso, condenso. ["Στιβὰς est à στείβω, sive στίβω, calco, calcando comprimo, et condenso; uti στείβειν τὰ ἔρια lanas calcare et densare. A στείβω, vel στίβω est στιπτὸς compactus, compressus. A Præterito Medio ἔστιβα est στίβη pp. pressura, compactio. Hinc στιβὰς notat rem compressam et compactam. Propria ratione dicitur de lecto vili, vel strato, quod constat stramentis, juncis, calamisque compactis. Hinc etiam militaria strata, quorum usus in castris, dicuntur στιβάδες στρατιωτικαί. Illa conficiebantur ex virgis, itidemque stramentis et foliis. Solebant etiam virides rami quos ad hunc usum adhibebant, ita vocari. Marcus in Evangelio, cap. 11. 8. vocat στιβάδας, quæ à Matthæo, c. 21. 8. dicuntur κλάδοι." T. H.]

Στέλεχος truncus. A στέλω, στέλλω· de quo mox.

Στέλλω mitto. A τέλλω oriri facio, propello, injungo: de quo suo loco. Alibi cel. Lennepius: Verbum στέλλω, tanquam primitivum, vulgo solet haberi; revera tamen est derivatum, ortum à verbo τέλω, quod olim significavit perficio, efficio, vel perfectum pono, et produco. Ea potestas cernitur in derivato nomine τέλος finis, unde τελέω perficio. Porro, à τέλω, verbum usitatum est τέλλω. Solet, nempe, litera λ sæpissime, in hujusmodi verbis, geminari, ut in βάλλω, pro βάλω, similibusque. A notatione autem perficiendi, producendique, verbum τέλλω accepit eximie eam oriri faciendi notionem: unde, significatione neutra, etiam dicitur pro oriri. Est ea potestas conspicua, cum in aliis, tum in composito ἀνατέλλω, et ἐπιτέλλω· quorum illud eximie de sole oriente, hoc de stellis orientibus, præsertim, usurpari solet. Porro observandum, literam σ ab initio sæpius non esse originalem, ut in σκληρὸς durus, σκάπτω à κάπτω, quod antiquitus significare potuit cavo, σκέλλω allido, à κέλλω &c. Itaque ad eandem rationem, à τέλλω, στέλλω, quod pp. significat quasi missum compono, vel compositum mitto, et instructum. Hoc sensu fere nomen στολὴ stola notat vestimentum, quod immitti soleat corpori; eximie muliebre vestimentum laxius, quod reliquis immitti soleat. Præter στολὴ, à verbo στέλλω, ortum nomen στόλος, generatim significat apparatum quemcumque confectum, et instructum, ad rem majoris momenti moliendam, atque inde porro, apud auctores, modo notat apparatum, vel expeditionem, (cum quodam apparatu) terrestrem, modo apparatum nauticum, quando idem est ac Lat. classis. A στέλλω compositum ἀποστέλλω pp. significat mitto alium, vel ablego alium: idque, vi præpositionis ἀπό. Hinc eximie sæpe valet cum mandatis, vel legatum aliquo mittere. Ita Græci dicunt ἀποστέλλειν τινὰ Ἀθήναζε. Hinc et nomen ἀπόστολος pp. significabit eum, qui cum mandatis aliquo mittitur: quare, in N. T., apte ἀπόστολοι dicuntur legati christi, ad Evangelium hominibus prædicandum, missi. Aliam vero significandi rationem scriptores Græci, in hac voce, sunt secuti: quippe qui Adjective (ut pp. vox est Adjectiva) voce ἀπόστολος utentes, eam usurparunt in re nautica. Dicebant, nempe, ἀπόστολα πλοῖα navigia, quæ, modo huc, modo illuc, à rei navalis præfectis dimittebantur. Substantive etiam ab iisdem usurpata vox ἀπόστολος notavit apparatum classicum, vel expeditionem maritimam. Vide Harpocrationis Lex. Rhetor. ad vocem ἀποστολεῖς. [Verbum στέλλω in Lexicis redditur mitto, orno. Quasi autem potestates istæ significandi essent diversissimæ, ab Henr. Stephano, et, hujus compilatore, J. Scapula, sub isto verbo, composita, in quibus mittendi vigeat significatio, discernuntur ab illis, in quibus illa ornandi compareat. Temere. Propria verbi potestas est instruendi, ornandi, componendi: hinc nata altera secundaria notio instructum, vel ornatum mittendi. Etenim στέλλειν nunquam significat, (nisi improprie et usu tantum recentiorum) simpliciter mittere. Hoc Græcis est πέμπειν, tali cum discrimine, ut πέμπειν ναῦν sit mittere navem, sed στέλλειν ναῦν instruere navem, et mittere instructam, sive armis, seu sociis navalibus, sive remigibus, seu mercibus. Quæ Julio Cæsari est ornata classis armis virisque, ea Græcis una voce dicitur στόλος. Nempe à Præterito Medio ἔστολα, ducta στόλος, et στολὴ, pp. significant ornatum, ornamentum, dein vestimentum decorum, et ornatum, stolam. Eadem ratione tertia forma derivata, στολὶς, contrita olim fuit. A στολὶς, στολίζω, (sicuti ab ἐγγὶς, ἐγγίζω, à χωρὶς, χωρίζω, ab ἐλπὶς, ἐλπίζω) ornandi notione ponitur ab Anacreonte, Od. 28. 40. ad quem locum notavit cl. D'Arnaud, in Animadv. pp. 22. à Genitivo στολίδος deductum esse στολιδόω, forma non significatione, à reliquis diversum, &c. &c. L. C. V. quem vide omnino ad Herodot. l. 7. p. 546., vs. 61. Ceterum cum Græco στέλλειν dextre admodum contulit Belgarum nostrum stellen vir doctus, apud cl. Haverkamp. de Pronunt. L. Gr. p. 87. Vid. et τέλλω. E. S.]

Στέμβω injuria adficio. A στέβω; unde στείβω calco. [Eustathius p. 235. 6. exponit τὸ ὑβρίζειν καὶ συνεχῶς κινεῖν. Convenit proprietate sua cum Hebr. רדה, Arab. رديَ ut Jesaiæ c. 14. 6. et alibi. E. S.]

Στενὸς angustus. A στέω, quod, vicinum verbis στάω, στέω, στίω, et στύω, pp. valet rigere facio, atque sic condenso, figo, similiaque. Alibi et hæc habet Lennepius: A verbo οἰμώζειν diversum est alterum στένειν· utque οἰμώζειν ad externa signa lugentis pertinet, sic στένειν internum animi dolorem, seu angorem comprehendit. Proprie enim convenit ei, qui ex angusto pectore suspiria ducit. Est enim pp. idem, quod angere, vel angustum facere, et intransitive, angustum esse: quæ propria potestas manifesto cernitur in derivato Adjectivo στενὸς angustus, quod cum aliis rebus, tum præsertim viis convenit. Ita στενὴ ὁδὸς, στενὴ πύλη &c. Gr. στένειν cum Belg. stenen apte iterum contulit Mekerchus apud Haverk. de Pronunt. L. Gr. p. 87. Groningani stennen dicunt, nos vulgo steenen, stennen. E. S.]

Στέργω amo. Forte cum τερέω componendum, ut τορέω, τόρος, et similia: nisi mavis à στέρω, unde στερεὸς &c. [Etymol. col. 725. Στέργω τὸ ἀρκοῦμαι, τὸ ἀγαπῶ, καὶ φιλῶ· γίνεται παρὰ τὸ στέγω, ὃ σημαίνει —— τὸ ὑπομένω. Τοῦτο δὲ παρὰ τὸ στῶ· ἀπὸ τοῦ στῶ οὖν στέγω, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ρ, στέργω· ὡς φῶ, φέβω, φέρβω. Mihi quidem vix dubium est, quin στέργω verbum sit, factum à sono stridulo, quem feræ quædam erga pullos suos edunt, tenerrimi amoris, et misericordiæ intimæ indicium. Tale apud Orientales verbum est חנן, sive حن unde חֵן Hebraicum, quod cum Græcorum στοργὴ passim contulit A Schultensius. Itaque princeps notio est amoris tenerrimi, unde altera ista acquiescendi, sive τοῦ ἀρκεῖσθαι. Conf. Valcken. ad Euripid. Phœn. vs. 1679. p. 562. 563. E. S.]

Στερεὸς solidus. Forte à τερέω perforo: ubi vide τόρος. [Conf. mox in στερέω.]

Στερέω privo. A τέρω, τερέω, Lat. tero. Alibi hæc habet vir celeberr. "A nomine στέρος duplex est Adjectivum στέῤῥος, et στερεός. Utrumque notat condensatum, vel solidum: atque inde dixere στέρνον [pro στέρεον] sternum pp. solidum. A notione solidi ad austeritatem, et duritiem animi translatum fuit vocabulum στερεός. Eadem quoque ratione translate interdum ponitur στέῤῥος. Sicuti autem notiones solidi et soli à Latinis videmus vicinas habitas esse, ita ut, ab adjectivo solus, dixerint solidus; sic quoque in verbo suo στερέω fere instituerant Græci. Igitur à verbo στέρω Latine solido, dixere στερέω, quasi proprie vellent solum facio: quæ notio eam privandi sponte suppeditat." ["Latinis olim sterilus dicebatur et sterilis. Festus: sterilam" inquit "mulierem appellabant, quam Græci στεῖραν dicunt, quæ non capit semen genitale. Atqui Latina nomina, in ilus et ilis desinentia, sunt formæ diminutivæ. Sterilus itaque ortum à prisco sterum, Gr. στέρος· cujus loco Græci dixerunt στέῤῥος, α, ον, et στεῖρος, α, ον. Verbum Græcum fuit στέρω· unde productum στερέω, et στερεὸς firmus, durus, rigidus, solidus. Hinc στερόω solido. Itaque et στεῖρος pp. significavit firmum, durum, solidum. Hujus fœmininum στεῖρα traductum fuit ad significandam mulierem sterilem, quasi dicas duram et imperviam." &c. L. C. V.] [Nescio equidem, an metaphora potius ducta sit à solo duro, quod aratrum non admittat, atque adeo incultum maneat et sterile. Conf. Hebr. גלמוד et גלמודה, Job iii. 7. &c. Jes. 49. 21. cum iis, quæ Schultensius dedit in Comment. Jobæo, p. 56. 67. et Vindic. p. 205. E. S.]

Στέρνον pectus. Compone στερεὸς firmus. [Στέρνον pro στέρεον. Conf. in στερέω et στῆθος.]

Στέφω corono. Forte à στέω. Compone στίβω, στύφω. Alibi cel. Lennep. "Verbum vetus est στέπω, vel στέπτω, quod significavit cingo. Inde στέμμα pp. id omne significat, quo aliquid cingas: unde eximie infulæ sacerdotales ab Homero dictæ fuerunt στέμματα. Ab eodem verbo ortum στεπτὸς Lat. cinctus, et στέφος, quo eximie olim designabatur corona, qua caput alicujus cingi solebat. Inde denuo nomen στέφανος. Ab utroque nomine porro verba sunt στέφω, et στεφανόω corono." &c.

Στῆθος pectus. A στάω. [Nimirum, "στῆθος dicitur ab Hippocrate (ut Galenus adnotavit) non omne id, quod est à priori parte thoracis, sed medium os, in quod se inserunt costæ: quod juniores medici στέρνον appellant." H. Stephan. Thes. t. 3. c. 1031. Vide porro Foësium, in Œconomia, voce στῆθος, et στῆθος ποδὸς, cujus posterioris phraseos ratio, ex data etymologia, etiam aliquanto erit planior. Observat Etymol. c. 727. 18. ἀπὸ τοῦ ἑστάναι, dici, διότι ἕστηκεν ἀσάλευτον· τὰ γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος κλίνεται, τὸ δὲ στῆθος οὐ κλίνεται. E. S.]

Στήλη cippus. A στάω. ["Στῆλαι columnæ, vel cippi sepulchrales. Vulgata vox, quæ nihilominus interpretes, non uno in loco, fefellit, notante H. Valesio ad Eusebii Hist. Eccles. l. 2. 12." T. H.] [Etymologus col. 727. 24. similiter derivabat παρὰ τὸ στῶ, στήσω. Commodior tamen analogiæ videtur ratio, si repetas à στέλλω, antiquitus pronunciato, per λ simplex, στέλω pono Belgarum stellen: unde στήλη pp. columna posita, cippus erectus. E. S.]

Στηρίζω firmo. A στάω. Compone στερεός. [Proprie est firmiter statuere, ut immobile aliquid maneat. Vide Albert. ad Hesychium, in voce στηρίξαι, ubi laudat versum Homeri, Od. M. 434. οὐδέ πῃ εἶχον Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι: ubi Scholiastes τὸ στηρίξαι exponit στῆναι ἀσφαλῶς stare firmiter. Potest etiam conferri, Il. Λ. 28, et Il. Φ. 242. Priori illo loco στήριξε, idem est ac defixit, posteriori vero, στηρίξασθαι πόδεσσιν sensu Medio, pedibus se ipsum defigere aut firmius stabilire. Adscribamus elegantem summi viri L. C. V. observationem, de usu ejusdem verbi in locis N. Fœderis. "Στηρίξαι" inquit "et ἐπιστηρίξαι, in libris nostris sacris, peculiarem quandam vim habent. Significant enim Christianos, vel teneras Christianorum mentes, in fide suscepta, corroborare, adhortationibus præsertim, et promissis, ad vi-

tam æternam spectantibus. Multa dantur in illis libris, quæ frustra quæras, hoc sensu, in scriptis veterum Græcorum. Præcones enim Evangelii de multis rebus verba facere debebant, antea prorsus incognitis, verbaque Græca in alium usum sæpe iis erant inflectenda" &c. E. S.]

[Στήτη, vel στῆτα, fœmina, mulier. Hesych. στῆτα· γυνή· ubi vide cl. Alberti et locum Theocriti. Notissimum est, veteres quosdam, Il. A. 6. pro διαστήτην, divisim legisse διὰ στήτην. "Nullum est dubium, quin debeat legi διαστήτην, intelligique, dissiderunt inter se, animis sunt divisi, primum quidem loco, dein etiam sententia et vera simultate. Est enim dualis numerus Aoristi 2. Activi, à Singul. διέστην, positumque Ionica dialecto, pro διεστήτην, à verbo διίστημι. Quum hoc videatur manifeste patere, mirandum est, fuisse apud veteres, qui aliam lectionem intruderent, hoc pacto, διὰ στήτην ἐρίσαντε. Eorum ratio talis est. Στήτη, ex veteri dialecto, significavit mulierem: quare ab Hesychio, στήτη, vel στῆτα exponitur γυνὴ mulier, ut etiam à Theocrito, in carmine, cui titulus est Securis, reperitur στήτα usurpatum. Hoc pacto διὰ στήτην interpretabantur propter mulierem, nempe, Briseida. Potest videri de hac interpretatione Melampus ad Dionysium Thracem: cujus verba è Ms. Codice protulit J. A. Fabricius, ad Sext. Empir. p. 230." T. H.] [Adi sis Ill. Villoison. in Diatrib. p. 172. Ceterum haud omnino liquet, unde vox στήτη, hoc quidem sensu, sit ducta. An forte στήτη, est pro τήτη· hoc vero componendum cum τιτθὸς mamma muliebris; ut στήτην, quasi mammam, per contemptum, metonymice dixerint pro puella, sive concubina! E. S.]

Στίζω pungo. A τίω, unde τίγω, τίγγω &c. [Στίζειν pp. est pungere vel notas pungendo infigere. Unde στίγματα notæ. Notæ autem hæ stylo acuto et ignito inurebantur. Puncta vocat Vegetius, l. 1. 8. et 2. 5. ubi vide Stewech. et Turnebi Advers. l. 24. 12. et in primis Joh. Rhodium ad Scribon. Larg. p. 308. 309. Tali stylo nomen erat καυστὴρ, vel καυστὴρ, vel καυτήριον· unde καυτηριάζειν, et καυστηριάζειν τοὺς ἵππους, itidemque ἀκαυστηριαστοὶ ἵπποι. Quæ, Lexicis ignota, vocabula occurrunt apud Strabon. L. V. p. 329. (Inurebantur autem notæ istiusmodi manibus eorum, qui militiæ nomen dederant: ne desererent. L. B.) Unde commode explicari petest locus Paulli ad Galat. c. 6. 17. στίγματα τοῦ Κυρίου ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω, h. e. veluti punctis signatus, Christi militiæ sum adscriptus. Multo certe hoc probabilius, quam ut ad στίγματα, vel servorum, vel diis consecratorum, respexerit: eoque magis quia sæpenumero loquendi rationes, à militia, traduxit ad Christianorum non dissimilem conditionem. Vide H. Grotium ad Apocal. c. 13. 16. T. H.] [In usu familiari στίζειν significabat distinguere, pp. pungere, vel puncta ponere, adhibitum de Grammaticis, qui libros, à librariis scriptos, interpungebant. Nicanor Grammaticus, qui librum scripsit de recta ratione interpungendi, ab isto verbo dictus fuit Στιγματίας, quo titulo designatur ab Eustathio. Notavit hanc in rem nonnulla Novellus, in Miscell. Nov. vol. 4. p. 248. "distinguere Latinorum &c. Simplex ejus ἀπὸ τοῦ στίζειν (unde stigare et stigere, mox stingere et stinguere profluxit) pp. est pungere; inde insterstingere est interpungere; et instinguere ferme idem quod instigare, usu tamen paullum distincto" &c. &c. Ald. schult. in Comm. ad Prov. Salom. p. 428. Ab eodem ἔστιγμαι (unde στίγμα ducitur) et altera vox est, cognata, στιγμὴ, pp. punctum: unde "Lucæ Evang. c. 4. 5. ἐν στιγμῇ χρόνου, id est, in puncto temporis, ut Lucretius loquitur, l. 4. 165. Latine alias dicitur ictu temporis. Apuleius tamen etiam, l. 10. p. 219. momento modico, imo puncto exiguo. Docte Erasmus et Casaubonus monuerunt, locutionem esse desumtam à puncto Mathematicorum: nam, quum pp. secundum physicos, nullum punctum dari possit tam exiguum, quod non in partes infinitas possit, cogitatione saltem, dividi, Euclides punctum, στιγμὴν, vel σημεῖον definivit οὗ μέρος οὐθὲν cujus partes nullæ sunt. Itaque, ut brevissimum temporis, rapidissimo cursu ruentis, momentum designarent veteres, dixerunt στιγμὴν punctum. Antoninus Philosophus et Imperator, l. 2. 17. τοῦ ἀνθρωπίνου, inquit, βίου ὁ χρόνος στιγμὴ, l. 6. 36. Vita præsens" inquit "τοῦ χρόνου στιγμή. Seneca in Epist. 49. Punctum est, quod vivimus, et adhuc puncto minus. Antonin. l. 4. 3. ὅλη, inquit, ἡ γῆ στιγμὴ totus universus punctum est, h. e. puncti instar habet, ad universum cœli complexum, et infinitos mundos, qui circa suos axes rotantur. Macrobius in Somnium Scipionis, l. 2. c. 9. Apud nos, inquit, Atlanticum mare magnum videtur, de cœlo despicientibus non potest magnum videri; quum, ad cœlum, terra sit punctum, quod dividi non possit in partes" &c. &c. L. C. V.]

[Στίλβω corusco, splendeo. Etymolog. c. 728. 2. Στίλβω τὸ λάμπω· παρὰ τὸ στίλλω, στίλβω· ἐξ οὗ καὶ στιλπνὸς, ὡς τέρπω, τερπνός κ. τ. λ. Sane, qui Lat. stella contulerit cum Græc. στίλλω et στίλβω, in eam facile descendat opinionem, hæc ipsa στίλλειν, sive στίλειν, et στίλειν, unde στίλβειν, cognatæ significationis fuisse verba. Sed de stella vide dicta in ἀστήρ. Et vel sic tamen vix dubitandum videtur, quin στίλβειν et στέλλειν revera sint cognata themata: licet ratio translationis nondum satis appareat. Fortasse στίλβειν notionem coruscationis sive splendoris accepit à radiis, recta procedentibus, qualis fere metaphora est in Hebr. אשר, Ar. اثر et اشر. E. S.]

[Στίλη minimi pretii res &c. Videri possit eadem esse vox ac Lat. stilla. Hesych. Στίλα — ὁ σταλαγμός. Unde (ut nostrum *drop* sive *drup*) metaphorice dictum fuerit pro re exigui admodum momenti. Aristophanes in Vespis, vs. 213. Cur non obdormiscimus ὅσον ὅσον στίλην. Ita nostrates, (per catachresin quandam) vernacule, *geen drup slaapen*. An huc etiam referendum, quod στίλη significasse dicitur κερμάτιον parvum numismatium, nimirum, quasi stillæ instar se habens? Potest etiam (auctore Martinio in Etymol.) componi cum στίλβω splendeo: quasi splendens aliquid. E. S.]

Στλέγγις strigil. Nescio an cum στέλω, στελέω, et ceteris componendum; et inde contractum sit? [Dicitur pro στελέγγις, indice Martinio, in Etymologico. Nullam videtur adfinitatem habere cum Lat. strigil, vel strigilis, quippe quod manifeste fluxit à strigo, unde in usu est stringo; quum στελέγγις contra analogice sit à στέλω, στελέω, στελέγω &c. Forte ab erectis, et quasi dispositis aculeis, nomen habet. E. S.]

Στοὰ porticus. A στόω, quod cum στάω sto componendum. [Est igitur pp. locus, ubi statur, et deambulatur. Conf. H. Stephani App. col. 73. E. S.]

Στόμα os, oris. A στόω. [Etymol. c. 728. 18. ἀπὸ τοῦ τέμνω, τέτομα, τόμα, καὶ στόμα —— ἢ ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ τέμνονται τὰ σιτία· ἢ ἐπειδὴ αὐτὸ μόνον τὸ μέρος τετμημένον ἐστὶ τῆς ὄψεως. Posterior derivatio mihi quidem præplaceret. Hebræi enim פֶּה, sive פִּי, os dixerunt à פיה fidit, diffidit. Malim tamen à farciendo, inferciendo dici è stirpe στόω. Conf. στόω, in στυγέω et στύπη. E. S.]

[Στόμαχος stomachus, ventriculus. A στομάσσω, vel στομάττω T. H.] ["Varia et multa habuit significata, apud veteres Medicos. Nam pp. quidem angustam cervicem, instar isthmi, ventri cuilibet cavoque præpositam indicat, eaque notione antiquitus usurpata hæc vox est. Deinde etiam ad œsophagum translatum nomen est, quæ gula dicitur. Postea quoque ad ventriculi osculum, quod καρδίαν veteres appellant, hæc appellatio transfluxit, Galeni ætate" &c. &c. Foësius in Œconom. Hippocr. p. 354. 355. E. S.]

Στορέω sterno. A στόρος, quod cum στερὸς, στερεὸς compone. [Vicina haud dubie forma verbi est Latini sterno, quod pro sterino, ut cerno pro cerino; ductumque adeo à stero. Nescio, an origo sit τίω, unde τέρω, στέρω &c. Etiam cognata forma fuit στερόω, unde contractum στρώω, quod tempora obliqua præbuit verbo στρωννύω. E. S.]

Στοχάζομαι collimo. A στόχος, quod cum στέχω, et στίχω, componendum; quæ à στέω, στίω. Alibi cel. Lennep. "Verba vicina sunt" inquit "στείχω et στίχω, quorum prius, usitatum Græcis, significat ordine incedo: à posteriori, inter alia derivata, superest στίχος pp. series, ordo in rectum protensus. Hinc à Grammaticis Græcis στίχοι dicuntur versus, (vulgo lineæ, barbare regulæ) in libris; etiam ordines vel series militum in profundum collocatorum: qua potestate differt à τάξις, quæ vox notat ordinem militum ad latus dispositorum inter se. A verbi στείχω, præterito Medio ἔστοχα descendit forma alia, inusitatior, vocis στοῖχος, quod ex se verbum novum peperit στοιχέω, conveniens ejusmodi ordini militum, qui in profundum collocati procedunt, unde compositum συστοιχεῖν, q. d. in profundum collocatos ordine procedere una, atque ita respondere inter se, et veluti pari passu progredi." [Στοχάζω, forma activa obsoleta, pp. descendit à στόχη, sive στόχα, forma cognata alteri στοχὰς, στοχάδος, quæ vox pp. tensionem retium significat. Ita στοχάζω, hanc servans proprietatem, pp. fuerit recta tendo, et in Medio στοχάζομαι recta tendo mihi, eximie oculos ad seriem collimo &c. Masculina vero forma στόχος descendere debuit a στέχω, quod productius dixere στείχω. Inde εὔστοχος bene, sive recte ad scopum tendens, ἄστοχος non bene collimans. E. S.]

Στράγγος tortus, perversus. Forte à στράω, cui vicinum στορέω. [Græcum στράγγω cognatum fuit Latinorum stringo: cujus verbi proprietatem et usus diversos egregie explicuit vir summus A. Schultens, in libello de Defectibus linguæ Hebrææ, p. 128. ss. Notio primaria satis elucet ex composito Lat. constringere et Græc. στραγγαλιαὶ, et στραγγαλίδαι, quod Hesychio est συστροφαὶ, διαστροφαὶ, παγίδες, ἢ πλοκαί. Conferri etiam potest Belgarum *strang*. Vide omnino Valcken. ad Ammon. p. 130. 131. E. S.]

Στράγξ gutta. Ejusdem, cujus antecedens, originis. [Nempe, quasi stricturam dixeris, ut Latinis stricturæ pecul. vocantur "scintillæ, quæ de ferro ferventi exeunt, quod aut stricte emittantur, id est, celeriter, aut oculos fulgore suo præstringant &c." Verba sunt Nonii Marcelli, cap. 1. §. 77. quem confer, et cap. 9. 23. Cognata forma verbi στρεύγεσθαι accurate respondet Belgico nostro *wegdruipen*, i. e. clanculum, et guttatim, quasi, elabi. Iliad. O. 512. E. S.]

Στρατὸς exercitus. A στράω, quod compone cum στορέω. [Vocem στρατὸς alii Grammaticorum à στρέφω, ἔστραπται, derivant, tanquam στραπτὸς i. e. conglobata hominum multitudo, alii à στεῤῥῶς ἑστηκέναι &c. Utrumque ab analogiæ legibus penitus abhorret, quas si consulamus, longe certius repetetur ab antiquo verbo στέρω (Lat. sterno) στεράω, στοράω, contracte στράω (unde Lat. stravi et stratum, itidemque στορέω, quod vulgo usitatum est, et στυρόω, στρόω, στρώσω) quasi turbam dicas sub dio, et per campi planitiem diffusam. Id manifesto patet ex Æolica vocis forma στρωτὸς, cujus meminit Etymologus p. 728. Solent enim Æoles à στορόω flectere ἐστέρωμαι, et ἐστόρωται pro ἔστρωμαι, et ἔστρωται. Apud Homerum sæpe castra notant στρατὸς, ideoque exponuntur à veteribus per στρατόπεδον, ad Il. A. 229. Π. 73. Alioquin tantum differunt (quod compositio posterioris vocis satis indicat) ac Lat. exercitus et castra. Æschylus in Septem contra Thebas, vs. 79. στρατὸς στρατόπεδον λιπὼν, ubi Scholiastes. Contra pro στρατῷ nonnunquam ponitur etiam στρατόπεδον Herod. L. V. 75. &c. Ceterum à στρατὸς exercitus non, nisi forma, diversum est alterum στρατιὰ, ᾶς. "Στρατιὰ distingui debet à στρατεῖα, hoc expeditionem militarem, illud exercitum notat. Scribit Ammonius [p. 139.] ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει, utrumque vocabulum usu vulgari sæpe permutari significans: idque verum est, in scriptis codicibus et primis editionibus: sed librariorum errori potissimum tribuendum, qui ι, et diphthongum ει, sollemni more confundunt. Nam linguæ constans ratio, quomodo utraque sint separanda, facile ostendit. Στρατία, si pp. loquaris, fœmininum genus est, ab Adjectivo στράτιος, in Substantivi faciem conversum. Στράτιον Δία Jovem militarem vocant, et exercituum bellicum præsidem, quem singulari religione Cares venerabantur, Herodot. L. V. 199. Στρατίας Ἀθηνᾶς Minervæ bellicæ meminit Lucianus Dial. Meretr. p. 728. στρατεία vero formam verbi στρατεύειν, vel στρατεύεσθαι, sequitur: quemadmodum δουλεία, πολιτεία, δεσποτεία. Simile discrimen, ab eadem caussa profectum, vocum ὑδρίας hydriæ, et ὑδρείας aquationis, Schol. Aristophan. ad Vespas vs. 921. παιδίας lusus, et παιδείας institutionis, doctrinæ, pluriumque aliorum vocabulorum." T. H.]

Στρέφω verto. A τρέπω· de quo suo loco. Alibi sic vir cel. τρέπω est verto, unde στρέφω, quod pp. respondet Latino verso, ut adeo Medium στρέφεσθαι pp. sit Lat. versari. Quemadmodum autem Latine aliquis dicitur versari in aliquo loco, qui in eo degit, sic Græci verbo composito ἀναστρέφεσθαι eximie de eo utuntur, qui in loco aliquo, vel conditione versatur, et vitam degit: et ἀναστροφὴ ejusmodi actum conversandi, vel vivendi significat.

[Στρηνὴς asper, acutus &c. Hesychius, στρηνὲς, σαφὲς, ἰσχυρὸν, τραχὺ, στυγνὸν, ὀξὺ, ἀνατεταμένον, στρηνόν. Postremum hoc στρηνὸν neutra videtur esse forma, ducta à masculino στρηνὸς, cujus fœmininum στρηνὰ remansit in Lat. strena: ex eo vero, quod in Hesychio exponitur στρηνὲς, per ἰσχυρὸν, τραχὺ, simul liquido apparere putem, propriam notionem esse validi, asperi, quod ipsum (ut permulta similia in linguis) ad virtutem viri, vel rei, translatum fuit, atque adeo denotavit bonum, vel, si cognata voce Latina efferre velis, strenuum; quod Belgice vulgo *stout* dicimus. Hinc strena, (per ellipsin vocis Substantivæ) Latinis eximie ponitur pro munere egregio, et jucundo, quasi Belgice diceres *eene stoute gift*. Hinc etiam notio luxus et deliciarum in voce στρηνὸς, στρήνεος, et verbo στρηνιάω· nisi hæc potius à frangendo et emolliendo adsumta velis, ut in cognata τρυφή. Utriusque enim stirps est τέρω, unde τερύω, τρύπω, θρύπτω, θρύπω; et τερέω, τρέω, στρέω, στρένω &c. E. S.]

Στρογγύλος rotundus. Conf. στράγγος. [Nimirum στρογγύλος pp. forma est diminutiva ab obsoleto στρόγγυς, ut μικκύλος à μίκκυς. E. S.]

[Στρουθὸς passer. Minime probabilis est derivatio Etymologi c. 730. 30. παρὰ τὸ μετὰ οἴστρου θέειν. Malim equidem recurrere ad verbum στρόω, pro στορόω, vel στορόω, de quo superius, ut à sternendo significationem habeat. E. S.]

Στυγέω odio prosequor. Cum στύζω, et στίζω pungo componendum. [Proxime ortum fuit à στύγος odium. A στυγέω porro est στυγητὸς odiosus, horribilis. A στύγος quoque στυγνὸς, στυγνὸς, hinc στύγνη, vel στύγνα, στυγνάζω. Conf. Belg. *stug, stugheid* &c. Origo haud dubie est στύω, quod nescio, an, cognatum alteris στόω, στύω, ab offarciendo sit repetendum: unde notio odii, pectore quasi constipati et conclusi, ut in Hebr. שטן, quod pp. idem videtur esse atque Ar. شطن clausit. E. S.]

Στύλος columna. A στύω, cui vicinum στάω. Alibi vir clar. "Στύλοι à verbo στύειν pp. rigere, unde dein in sensum obscœnum deflexit; à στύω, inquam, nomen στύλος pp. columnam notat vel fulcrum, in quod nituntur ædificia. In oratione grandi et poëtica, homines inde dicuntur στύλοι, quibus alii tanquam fulcris innituntur. [Etymol. Ὡς χῶ, χύω, χυλὸς, οὕτω καὶ στῶ, στύω, στύλος· τὰ γὰρ ῥηματικὰ ταῦτα ὀνόματα διαφόρως τονίζεται. Ceterum facile apparet cognatio vocis nostræ στύλος, qua refertur ad thema στέλω, sive στέλλω, aut στόλω, unde στόλος &c. Conferri etiam possunt barbarum *stijl*, à στύλος, stylus,

desumtum, et alterum *steel*, quod, Kiliano interprete, est caulus, scapus, et ab erecta forma haud dubie dicitur. E. S.]

Στύππη, sive *στύππη* stupa. A *στύω*. [Nisi malis à propiori forma *στύπω*, unde Lat. stupor, et productius stupeo. Cognatum fuit hoc stupo, sive *στύπω*, alteri stipo, quod Latina lingua frequentavit pro calcando et densando implere. Idem Græce est *στείβω*. Servavit illud *στύπειν*, sive *στύππειν*, Teutonicus quoque sermo, in nostro *stoppen*, *tæstoppen*. Porro, quod Latinis vulgo stupa, festo etiam stipa dicitur. Conf. Vossii Etymol. in stupa. Isidorus l. 19. 27. "Stupa vero cannabi est, sive lini. Hæc, secundum antiquam orthographiam, stipa dicitur, quod ea rimæ navium stipentur" &c. Ad eandem originem etiam pertinent Gr. *στύπος*, *εος*, et Lat. stipes. Ceterum ipsum *στύππω* utique est à *στύω*. Vide et in *στύπω*. E. S.]

[**Στύραξ** cuspis teli seu hastæ. Conf. T. H. in *σαυρωτὴρ* p. 869. Origo haud dubie est *στύω*, adfine alteri *στάω* &c. Unde *στύρω*, quod verbum vestigium quoque sui reliquit in nostris *stuur*, et *stuursch*. E. S.]

Στύφω adstringo. A *στύω*. ["Videtur adspiratum esse alterius *στύπω*. Verbum *στύφω* originem suam debet primitivo *στύω*, cui eadem est potestas atque adfinibus *στάω*, *στέω*, *στίω*, *στόω*. Στύφω pp. notat adstringo, vel adstringendo condenso &c. Ab *ἔστυπται* est *στύπτη*, et Adjectivum *στυπτήριος*, ac *στυπτηρία* alumen, in quo maxima est vis adstringendi. Porro *στυφελὸς*, pp. adstrictus, vel adstringendo densatus; ponitur autem frequenter pro arduo. Στυφελίζειν est ictus densando et adstringendo percellere, vel projicere: unde à Scholiaste Homeri exponitur *ἀποκινῆσαι*, *ἀναστρέψαι*. Hinc sæpe respondet Latino verbo moliri, i. e. magno conatu aliquid loco suo movere. Ἀστυφέλικτος immotus, inconcussus, de hominibus, qui magna sunt constantia &c." T. H.]

Στύω tentigine laboro. Proprie spisso, rigere facio; à *τύω* cui vicinum *τίω*, *τείνω*. [Conferendum omnino est cognatum *στάω*, Lat. stare erectum. E. S.]

Σὺ, Æolice *τὺ*, Lat, tu. [Vide Animadverss. ad Analog. p. 288. ss. E. S.]

[**Συκῆ** ficus. Etymol. *παρὰ τὸ σεύω, τὸ ὁρμῶ· ὁρμητικὴ γάρ ἐστι. Τὰ διὰ τοῦ αια παροξύτονα θηλυκὰ, μὴ ἐπιδεχόμενα συναίρεσιν, διὰ διφθόγγου γράφεται, ἐλαία, ἀλκαία, συκομοραία· ἢ ἐπιδεχόμενα συναίρεσιν, διὰ τὸ ῆ, συκέα, συκῆ, ἀμυγδαλέα, ἀμυγδαλῆ κ. τ. λ.* "Per contractionem factum ex Ionico *συκέη*, pro qua lingua communis dicit *συκέα*·" H. Stephan. Thes. t. 3. c. 1124. Comparatio Latinæ vocis ficus cum Gr. *συκῆ* propemodum suadere videtur, dari inter eas cognationem quandam, qualis est in Latinis sum, fui, *φύω* &c. Hac quidem admissa cognatione, stirps vocis *φυκῆ* foret statuenda *ὕω*, unde *σύω* et *φύω*, cui cognatum *φίω* fio. A *σύω*, *σῦκος*, unde *σύκεος*, *σύκεα*, vel *συκέη*, et contracte *συκῆ*. Similiter à *φίω* fieri potuit *φίκος*, Lat. ficus. E. S.]

Σύλη præda, spolium. A *σύω* moveo. Nisi propius repetere malis à *σύλω*, quod idem est ac *σύρειν* trahere, Belgar. *seulen*, sive *slepen*. Hinc descendere potuit Adjectivum *σύλος*, *η*, *ον*· unde *σύλη*, forma fœminina, Substantive posita, pp. quod trahitur vel detrahitur, spolium. Sane et ipsum hoc spolium à *σπάω*, sive *σπόω*, traho, dictum est. Conf. et *ἕλωρ* ab *ἕλω*, unde *ἕλκω* traho. Porro *σύλον* forma neutra, apud Hesychium, i. q. *ἐνέχυρον* pignus, quasi dicas, quod retrahitur. A *σύλη* est *συλάω*, et *συλέω*, ac *συλεύω*, quod etiam dixere *σκυλεύω*, uti pro *σύλω*, *σκύλω*, *σκύλλω*, pro *σύλον*, *σκῦλον* spolium. Apposite Eustathius ad illa, Il. Z. 71. *νεκροὺς συλήσετε*, p. 625. 48. *ἤγουν ἀφαιρήσεσθε*, inquit, *συλῶντες· ὅ ἐστι σκυλεύοντες*. Vide eundem, p. 450. 4. 520. 21. 534. 19. &c. et compone inferius in *σύρω*. E. S.]

Σὺν cum. A *σύω*. [Nimirum *σὺν* dixisse putem Græcos, pro *συνὶ*, ut *ἐν* pro *ἐνί*. Plura dixi in Struchtmeyeri Rudim. Gr. p. 246. 247. Addita litera *κ*, hinc porro enatum videtur *σκὺν* sive *ξὺν*, eadem fere ratione, qua pro *τυπέω* dictum *κτυπέω*, pro *συλεύω*, *σκυλεύω*. E. S.]

Σύρβη tumultus. A *σύρω* traho. [Opportune Eustathius, et alii, contulerunt vocem *τύρβη* turba, quam vide. E. S.]

Συρίσσω sibilo. Factum à sono. ["Σύριγξ fistula, ab acuto et tracto sono nomen invenit. Σύρω enim est traho: idque ipsum verbum Grammatici *συρίζειν* exponunt. Græcis præterea *σύρειν*, vel *ἐπισύρειν τὴν φωνὴν* usurpatur, et *φωνὴ σεσυρμένη*, vel *ἐπισεσυρμένη*, de sono vel voce, sibilando protracta. Ut *φόρμιγξ*, *φορμίζω*, sic *σύριγξ*, *συρίζω* et, forma Dorica, *συρίσδω* sibilo, *συριγμὸς* sibilus" &c. T. H.]

Σύρω traho. A *σύω* moveo. [Nescio equidem, an verbum hoc literam *σ* habeat, verbo originali ab initio præmissam. Sane *σ*, in voce *σίλλω*, pro *ἴλλω*, hoc modo præmissam esse, docuit supra T. H. Jam vero, uti *ἕλκω*, ab *ἕλω*, pp. significat traho, et *ἕλωρ* est rapina, quasi dicas tractum quod &c. sic verbum *ὕλω* cognatum dare ex se potuit *σύλω*· quod idem ac *σύρω*, *λ* et *ρ* inter se permutatis. A *σύλω*, *σκύλω*, *σκύλλω*. E. S.]

Σῦς Lat. sus, porcus. A *σύω* moveo. [Etymologus c. 736. 40. *δύναται εἶναι παρὰ τὸ σύω, τὸ ὁρμῶ· ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον, καὶ, ἀποβολῇ τοῦ σ, ὗς — ἢ παρὰ τὸ ὕω, ὕσω, ὗς, ἀπὸ τοῦ ὕεσθαι, ὅ ἐστι βρέχεσθαι· καὶ γὰρ ἐπὶ ταῖς ὕλαισι τέρπεται κ. τ. λ.* Conf. de his Stephan. Thes. t. 3. c. 1148. et vide infra, in verbo *σύω*. E. S.]

[**Σύφαρ** pellicula rugosa, lacti superstans &c. Nescio, an *σ*, ab initio, habeat præmissum; unde sequeretur, conferendum esse cum *ὑπὲρ* super, et *ὕπαρος* summus. Sane *ὕπαρος* etiam pronunciari potuit *σύπαρος*, fere ut Lat. superus, et *σύφαρος*, unde *σύφαρ*. E. S.]

[**Σύω** cieo, incito, quod longe sæpissime *σεύω* effertur. Verbum est factum à sono, quo incitantur canes, aliaque animalia. Ab incitatione ista, per sonum *σύ*, *σύ*, videtur etiam *σῦς* sus dici potuisse. Cetera vide in *σεύω*, ubi pro mendoso *σεύσυ*, legendum est *σεύ*, *σεύ*. E. S.]

Σφαδάζω pedes agito. Forte cum *σπάω*, *σπέω*, *σπεύδω* et ceteris componendum est. ["Proprie dicitur de eo, qui vel dolore vel ira exagitatus loco stare nescit, vehementius se jactat" &c. Verba sunt viri summi D. Ruhnkenii, quem lege ad Timæi Lex. Plat. p. 242. 243. ubi laudati in hanc rem H. Stephani Thes. t. 3. p. 1155. interpretes ad Longin. sect. 25. et J. Pierson. ad Moerid. p. 356. &c. Addatur et A. Schultensius noster, Orig. Hebr. t. 2. p. 107-109. De Deff. Ling. Hebr. p. 65. ad Exc. Ham. p. 423. Origo certissima videtur esse verbum *σάω*, unde *σϝάω*, *σφάω*, *σφάδω*, *σφαδάω* &c. Inde et *σαίνω*, et alia. E. S.]

Σφάζω, seu *σφάττω*, jugulo. Est à *σφάω* interficio; quod fortasse à findendo dictum. [Σφάττειν pp. jugulum incidere, et dein mactare. De victimis egregie ponitur; quæ, postquam securi percussæ cecidissent, tum demum *σφάττονται*, ut clarum est ex Homeri Odyss. Γ. 454. Apollon. Rhodii vs. 432. et culter ad mactandum *σφαγὶς*, *σφαγίδιον*, Euripid. in Electr. vs. 800. &c." T. H.] [Vetus verbum fuit *φάω*, sive *φάζω*, cujus loco, litera *σ* præfixa, postea dixerunt *σφάζω* cædo, macto. Tertia Præter. Pass. veteris istius verbi *πέφαται* legitur apud Homer. Il. O. 141. ubi à Scholiaste redditur *πεφόνευται*. Inde *φατὸς* est cæsus. Hesychius *φατὸν* reddidit *τεθνηκός*. Optime Photius in Lexico, nondum edito, *πρόσφατος, κυρίως ἐπὶ τοῦ νέως τι ἀνῃρημένου*, pp. ponitur de recens occiso. Hinc *πρόσφατον κρέας* caro est animalis nuper interfecti. Recens cadaver, apud Phrynichum, dicitur *πρόσφατος νεκρός*. Itaque *πρόσφατος* pp. significat nuper mactatum, poniturque eximie de carne recenti. Recte Ammonius p. 97. *Πρόσφατον ἀπὸ τοῦ σφᾶσαι, ὅ ἐστι τὸ φονεῦσαι.* Postea, ut fieri solet, amplior fuit significandi potestas, et de quavis re nova ac recenti adhibitum fuit. Fortasse scriptor Epistolæ ad Hebr. c. 10. 20. illam proprietatem verbi respexit, ubi viam, recenti morte et sanguine Christi nobis patefactam, vocat *ὁδὸν πρόσφατον*. Fatendum tamen est, à veteribus vocem de quavis re recenti fuisse positam. Jussa recentia Sophocles, in Andromeda, dixerat *προσφάτους ἐπιστολὰς*, teste Phrynicho, p. 164. Pisces recentes *προσφάτους ἰχθῦς* dixerunt Antiphanes et Archestratus apud Athenæum, l. 6. p. 225. et l. 7. p. 275. et, de quavis re nova ac recenti, vocem adhibuerunt Interpretes Alexandrini, Ps. 80. 7. Eccl. 1. 10. ubi alii interpretes posuerunt *καινόν*. L. C. V.]

Σφαῖρα sphæra. Forte à *σπάω*. [Etymol. c. 738. 4. *Παρὰ τὸ σπαίρειν, καὶ ἐν κινήσει εἶναι. κ. τ. λ.* Diversam paullo etymologiam præbet Eustathius, p. 1554. 3. *Παρὰ τὸ σπῶ· διὰ τὸ συνεσπᾶσθαι, ὅ ἐστι συνεστράφθαι εἰς ἑαυτήν.* E. S.]

Σφάκελος mortificatio partis alicujus, inflammationem passæ. Forte à *φάω* interficio. [Confer dicta in *σφάζω*. Productior forma vocis est à *σφάκος*, unde et *σφάκελος* salvia. Literam *σ* ab initio esse præpositam, satis docere potest altera scriptio hujus vocis *φάκελος*, in qua ne *σ* quidem comparet. Nempe et *σφάλλω* dixisse Græcos, pro *φάλλω*, Lat. fallo, infra docebitur. Cur vero salvia Græce *σφάκελος* dicta fuerit, incertius paullo est. Ansa appellationis inde desumi potuit, quod salvia potissimum arefacta, marcida, et quasi emortua, ad usum adhibeatur. E. S.]

[**Σφάκος** salvia. Est simplicior forma: unde vox *σφάκελος* derivata, quam vide suo loco. E. S.]

Σφάλλω supplanto. Forte cum *σφάω* componendum. Alio loco vir cel. "Verbi *σφάλλω* supplanto origo est *φάλλω*, vel *φάλω*, quod superstes est in Latino fallo. Utrumque pp. positum fuit de eo, qui pede transverso alium conatur evertere. Inde Medium *σφάλλεσθαι*, ut Lat. fallor, generatim, de quocumque errore, quo quis per imprudentiam labitur, poni solet. Unde formula *σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως* nescio quo errore" &c. [Σφάλλειν pp. significat nutare, labare. Sic ebrii dicuntur *σφάλλειν* nutare. Qui titubando cadit, dicitur *σφάλλειν*. Haud dissimili modo usurpatur *πταίειν* pedem impingere in obstaculo, quo fit, ut cadas; nisi quod *σφάλλειν* pp. notet extra pedis offensionem prolabi et titubare &c. T. H.] [Nescio, an ex eadem origine sit Belgarum *vallen*. E. S.]

Σφάραγος sonus gutture editus. Vide *φάρυγξ*.

[**Σφεδανὸς** vehemens. Vide mox in *σφενδόνη*.]

Σφενδόνη funda. Conf. *σφαῖρα*; à *σπάω* forte. [Opportune contulisse videtur Martinius vocem *σφεδανὸς* vehemens. Inserta enim litera *ν*, è *σφέδω* oriri facile potuit *σφένδω*. Sed literam *σ* et ipsam, ab initio, adscitam fuisse, fere persuadeat Lat. fundo. Quodsi tamen comparemus Græcorum *σπένδω* cum Lat. fundo, vix dubitabis, quin rectissime Lennepius ad stirpem *σπάω* retulerit. Notasse autem *σπάω* pp. traho, supra observavimus, in *σπαίρω*. Unde jam deinceps liquere videtur, *σφενδόνην* fundam dictam fuisse à tractione, et vulsione, quacum projicitur, haud aliter atque Hebræis קֶלַע funda dicitur à קָלַע, Ar. قلع extraxit, evulsit. E. S.]

Σφὴν cuneus. Forte à *φάω* findo. [Conf. in *σφήξ*.]

Σφὴξ vespa. Compone *σφήν*. [Ad hanc vocem pertinet etiam vox *σφηκίσκος*, de quo alibi T. H. "Fuere" inquit "qui (in Aristophanis Pluto, vs. 301.) *σφηνίσκος* ponerent: sed male. Nam *σφηκίσκος* nomen bene Græcum est, cujus tamen vocis usus abiit in longe aliam rem, atque ejus origo indicat. Σφὴξ enim vespam notat. Vesparum autem ea est figura, ut in medio tenues valde sint, ad caput vero et caudam tumescant. Hæc forma, in diminutivo, ad alias res transfertur. Diximus, quosdam *σφηνίσκον* legisse (in loco Aristophanis.) Hæc vox est à *σφὴν* cuneus. Σφηνίσκος vocatur, quando à basi lata lineæ in apicem concurrunt. Hæ binæ figuræ si inter se acumine opponantur, vocatur *σφηκίσκος*: quia, nempe, ea forma imitatur figuram vesparum. Ab hac forma ligna ejus generis, ut duos cuneos conjunctos referant, dicuntur *σφηνίσκοι*. Nec tantum in lignorum formis usurpatur, sed etiam apud Arithmeticos numeri quidam *σφηνίσκοι* dicuntur, qui in eam figuram digesti sunt, ut referant cuneum."

Σφίγγω constringo. A *φίγγω*, quod forte Lat. fingo, à *φίγω*, *φίω*. [Latinorum fingo, finxi, fictum (pro figtum, ut lectum, pro legtum) utique demonstrare videtur verbum vetus *φίγω* figo, quod tamen, apud Latinos, diverso nonnihil usu, adhibetur. Ex notione hac fingendi fortasse exponendum est nomen Σφίγξ sphinx: de quo vide Vossii Etymologicum. E. S.]

Σφοδρὸς vehemens. A *σπόω*. Confer *σπίω*, *σπεύδω*. [Etymol, c. 739. 3. *Σφόδρα· ἐπίρρημα ἐπιτάσεως· ἐκ τοῦ σπῶ, τὸ κατασπῶ, σπόδρα, καὶ σφόδρα.* Conf. et *σφύρα*. Hinc *σφόδρα* valde pp. est Accus. Plural. n. g. E. S.]

Σφραγὶς sigillum. A *φραγὶς*, quod à *φράττω*· de quo suo loco.

Σφριγάω turgeo. Forte à *ῥιγάω*, Lat. rigeo: unde *βριγάω*, *φριγάω*, *σφριγάω*. Alioquin cum *φρέω*, et *φράω*, (unde *φράττω*) componendum est.

Σφύζω pulso. Forte pro *φύζω*· quod cum *φυσάω*, componendum. [Proprie impello. Conf. in *σφύρα*.]

Σφύρα malleus et *σφυρὸν* malleolus pedis. [Etymolog. c. 739. 35. *παρὰ τὸ συνεσφίχθαι τὰ ἄρθρα τῇ συνθέσει καὶ τοῖς νεύροις.* Martinius refert ad "*σφύζω* pulso: quod, etsi de arteriis dicatur, tamen similitudinem cum alia pulsatione habet, quod et Latinum pulsandi verbum indicat." Hactenus ille. Hesychius *σφυρόν· σφοδρόν*. Ex qua glossa similis origo vocis elucet. Nimirum à *σφύω*, pp. impello, est *σφυρὸς*, qui impellitur, malleus &c. E. S.]

[**Σχαδὼν** animal pennis et pedibus carens. Conf. verbum *σχάω*. Vide Hesych. in *σχαδόνας*, et ibidem viros doctos. E. S.]

Σχαλὶς varus, paxillus seu furcula, qua retia sustentantur. A *σχάω*, cui vicinum *σχέω*· quod cum *ἔχω* componas.

Σχάω scarifico. A *χάω* aperio. [Duplex videtur olim fuisse *σχάω*, alterum cognatum verbo *σχέω*, quod Lennepius tetigit ad vocem *σχαλὶς* varus, alterum toto cœlo inde diversum, enatumque ex *χάω*, unde etiam *χάρω*, *σχάρω*, *σχάρος*, et ipsum Lat. scarifico, quod redditur *χαράσσω*. Vide ad *χαράσσω*. A posteriori hoc *σχάω*, findo, ducenda quoque sunt *σχαδὼν*, *σχαλὶς* &c. E. S.]

Σχεδὸν prope. A *σχέω*, *ἔχω*. [Vide dicta in *ἔχω* habeo. "Σχεδὸν ab *σχέω*, quod idem atque *ἔχω*. Σχεδὸν pp. est neut. genus Adjectivi *σχεδὸς*, sed Adverbialiter usurpatum. Σχέσθαι autem notat adhærere: *σχεδὸν* igitur est in modum adhærendi, id est ferme, fere. T. H.] [Diversum longe hinc est Lat. scheda, quippe quod à *σχέδω*, cognato alteri *σχίδω* (cujus productior forma fuit *σχίδσω*, sive *σχίζω*, unde et *σχίδη*, *σχίδιον*) et Belgico *scheiden*, pp. findere, findendo separare &c. E. S.]

Σχέτλιος miser. A *σχέω* contineo. [Hesychius exponit *τάλας, φορτικὸς, χαλεπὸς, στεναγμοῦ ἄξιος*· Etymologus etiam reddit *τλήμων, θλιβόμενος, ἄπορος*. Itaque haud improbabilis videri possit Martinii conjectura, vocem esse compositam ex *σχέω*, habeo, et *τάλας* miser. Malim tamen ad *σχέω* recurrere. E. S.]

[**Σχέω** habeo, pp. hæreo, adhæreo, unde *σχέδω*, *σχεδὸν* &c. Contracta forma est ex *σεχέω*, quod pro *ἐχέω*, ab *ἔχω*. Vide dicta in *ἔχω*, et *σχεδόν*. Etiam *σχεῖν*, pp. hærere, est inhibere. Conf. in *σχολή*. E. S.]

Σχίζω findo. A *χίω*, cui cognatum *χάω* aperio, hiscere facio. ["Σχίζειν pp. findere, vel potius (quod verbum hinc derivatum) scindere. Veteres enim dixere *σχίδειν*, et, per *ν ἐπενθετικὸν*, sive insertum (cujus ad formanda verba officium est, in utraque lingua, frequens) *σχίνδειν*. Eam ob rem Latini vetustam rationem (quod sæpe fieri solet) in scidi, et scissus, conservant" &c. T. H.]

Σχοῖνος juncus. Forte à *σχέω*. [Etymol. c. 740. 37. *Σχοινίον· ἐκ τοῦ σχοῖνος· τοῦτο. ἐκ τοῦ σχῶ, τὸ κρατῶ.* Conf. T. H. in *σχολή*. E. S.]

Σχολὴ otium. Componatur *χαλάω* laxo. Alio loco cel. Lennepius. "Vox *σχολὴ* idem pp. significat, quod Lat. otium, tempus, nempe, vacuum, sive à negotiis publicis,

vel munere, sive etiam à quotidiano opere, quod quis vitæ sustentandæ caussa exercet. Unde deinceps, (pariter ut Lat. otium) pro iis exercitiis, quibus à munere vacans se oblectat, ponitur. Præcipue autem spectat ad studia eruditionis. Itaque et breves commentarios, in scriptores veteres, vacuo quasi tempore factos, Græco nomine σχόλια dixerunt." [Hac quidem ex origine vox σχολὴ Latine commode reddi possit relaxatio animi. Conf. in χαλάω. Aliter tamen Etymolog. c. 740. 57. τὸ δὲ σχολὴ γίνεται παρὰ τὸ σχῶ· cui adsentitur vir summus T. H. "Σχολὴ otium, pp. inhibitio operis. Nam est à σχέω, pro quo (mutata conjugatione) dicitur σχέω. Verba ἔχω et σχέω sæpe ponuntur pro inhibeo, coërceo: adeoque σχολὴ pp. est inhibitio, ac tribuitur operariis, ab opere vocantibus. Hinc σχολάζειν vacare labore &c. Hoc adspectu σχολὴ pp. est idem, quod Belgæ dicunt *ophouding*, et σχολάζειν *ophouden van 't werk*. Ceterum conferatur Ausonii, Idyll. 32. laudatum à Vossio in Etymol. E. S.]

[Σάζω servo. A. Schultensius, in Veteri ac Regia via Hebraizandi, p. 101. à σόος repetit, "in quo inest origo impulsionis, et motionis, per quam σόος integer, sospes, salvus, incolumis, potestate translata, vocetur à Græcis is, qui motum retinet." Vide dicta in σόος, et σοφός. E. S.]

[Σώζειν servare contractum est ex σοΐζειν, quod à σόος· hoc vero idem ac σάος salvus. Verbum quoque fuit σάω. Glossam Laconicam, veteris formæ indicem, exhibet Hesychius: ἀπεσοΐζεν· ἀπέσωσε. Λάκωνες. Ex σοΐζειν contractum fuit σώζειν, ut ex χροΐζειν, χρώζειν ex πλοΐζειν, πλώζειν ex πατροΐζειν, πατρώζειν, patrissare, ex ἡροΐζειν, ἡρώζειν unde Doricum ἀφηρωΐσαι, significans in classem heroum referre, sive heroico cultu prosequi, &c. A verbo σώζω, sive tertia ejusdem Præter. perfecti Pass. persona est σωτὴρ servator. Cicero Oratione in Verrem 2. c. 36. "Non solum patronum istius insulæ" inquit "sed etiam sotera, inscriptum vidi Syracusis. Hoc quantum est? ita magnum, ut Latine uno verbo exprimi non possit. Is est, nimirum, soter, qui salutem dedit." Hinc facile existimare licet, vocem servatoris, vel salvatoris, Ciceronis ævo, nondum in usum linguæ fuisse receptam. Vi sua Græcum σωτὴρ eximie is est, qui perdita recuperat. Perdita recuperare Græcis σώζειν pp. dicebatur, et hoc Romanis pp. erat servare. Virgilius in Ecloga 9. 7. Certe equidem audieram, —— omnia carminibus vestrum servasse Menalcam. Ubi recte Servius inquit, servasse, recuperasse; amiserat enim possessiones suas Virgilius, bello civili &c. L. C. V.]

Σῶμα corpus. A σόω, quod cum σάω, et ceteris, componendum est. [Ratio denominationis paullo incertior est. Socrates apud Platonem in Cratylo, p. 400. conjectans introducitur, "ideo appellatum esse σῶμα corpus, quod anima in eodem σώζηται, id est, servetur." Rectius fortasse dixeris, σῶμα, pro σόομα, pp. dici à motu; quatenus σῶμα pp. sit corpus animantis vivi. Vide H. Stephani, Thes. t. 3. c. 1212. Verum, quoniam et hæc longius sunt petita, equidem analogiam linguæ simpliciter sequi malim. Nomina, nimirum, in μα desinentia, petitaque à tertia persona Præter. Perf. Pass., ipsam rem denotare solent, quæ peragitur, ut πρᾶγμα negotium, pp. id quod peragitur, στόμα os, pp. id quod repletur; χρῶμα, pro χρόομα, pigmentum, fucus, pp. id quod illinitur; χῶμα agger, pro χόομα, id quod effunditur vel aggeritur &c. Itaque et σῶμα, pro σόομα, vel σόομα, potius id designet, quod movetur, per se, nempe, iners, et motu carens. Hac certe ratione corpus menti opponitur. E. S.]

Σωρὸς cumulus. A σόω moveo, agito. [Σωρὸς pp. est Adjectivum, contractum ex σόωρος, à verbo σόω, quod cognatum alteri σάω, accumulo, unde σάζω, σάττω &c. T. H.] [Conf. in σάζω. E. S.]

[Σώω incito, moveo. Est cognatum alteri σάω, de quo dictum suo loco. Conf. et D'Arnaud Lectt. Græc. p. 127. A σάω isto repetenda porro est forma productior σώχω tero, levigo, nempe, movendo &c. E. S.]

T.

Τάγγω rancor. Forte à τάγω, unde Lat. tango. [Cognatum videtur fuisse τάγω hoc alteri τάκω, unde τήκω liquesco, pp. tactus solis ictu diffluo. Hinc et "τάγηνον sartago, in qua aliquid τήκεται liquesit." Conf. Martinius, qui vocem ταγὸς dux recte refert ad τάσσω ordino, ubi vide et τάγμα. E. S.]

Τάλαντον talentum. A ταλάω suffero. Alibi cel. Lennepius: "τάλαντον ortum est à verbo ταλάω, (unde τλάω, et τλῆμι) Lat. fero, subfero, pp. de lancibus dicitur, in quibus onus vel pondus ponitur librandum. Inde ad ipsum pondus, lancibus imponendum, transiit; quumque olim pondere æstimarent res; argentumque et æs appenderent, pecuniæ loco: inde factum est, ut in re pecuniaria talentum fuerit usurpatum; in variis vero Græciæ regionibus, varia pecuniæ summa sic fuerit dicta. A Græcis ad Romanos deinde transiit vox talentum." Conf. et Gall. *livre*, pro Lat. *libra*, et Britt. *pound*, pp. pondus; de pecunia itidem adhibita. Itaque τάλαντον pp. significavit ipsam libram sive bilancem, quæ manu tollatur, attollatur. Il. Θ. 69. Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε ΤΑ'ΛΑΝΤΑ aureas attollebat lances, et alibi sæpius apud Homerum &c. Hesychius: τάλαντα· ζυγά, σταθμοί. Conf. Eustath. p. 196. &c. "Τάλαντον est à ταλάω, quod à τάλω, cui cognatum τόλω, unde Lat. tolero, quod verbum pp. notat in altum sublatum sustineo. Jam lanx pondera tolerat. A τάλω formata ταλάω, ταλάνω, in Perf. τετάλαγκα, Passive τετάλαμμαι, τετάλανσαι, τετάλανται· unde τάλαντον." T. H.] [Vide Valck. Diatr. p. 288. B. et viros doctos ad Hesychium in ταλάω. E. S.]

Ταλάω suffero. A τάλω, quod à τάω tendo. [Ταλάω idem pp. est ac tollo, et tolero, Latinorum. Pro ταλάω veteres etiam dixerunt τολάω· ταλάω vero contracte τλάω, unde etiam τλῆμι. Ταλᾶν autem, ut et Lat. tolero, ponitur pro sustinere. Hinc τάλας miser, pp. qui onere premitur, [vel onus sustinet.] Pro eo veteres dicebant τάλαυς &c. T. H.]

Ταμίας dispensator. A τάμω, quod cum τέμνω componendum est. Alio loco vir celeb. Verbum τέμνω, seco, factum à simpliciori τέμω, quod peperit nomen τέμενος, quo Græci veteres significarunt agrum, à reliqua terra abscissum, et sejunctum atque ita deo alicui factum sacrum. Apud recentiores Græcos inde nomen hoc sæpe translatum fuit, ad significandum templum. Ab eodem verbo τέμω, seu vicino τάμω, nomina propagata sunt ταμιεὺς, et, hinc factum, ταμιεῖον, cujus loco etiam pronunciatum ταμεῖον, sicut Græci dicunt ὑγιεῖα, et ὑγεία. Proprie autem ταμιεῖς dicebantur dispensatores tam publici, quam privati, quos alio nomine διοικητὰς vocabant, vel τοὺς ἐπὶ διοικήσεως. Jam vero, quum nomina in εῖον, ab aliis nominibus facta, in primis locum aliquem designent, nomen ταμιεῖον significat locum ubi versatur ὁ ταμιεὺς dispensator, adeoque ærarium: dein locum secretiorem abditioremque, in quo olim solebat esse ærarium. Quare etiam recentiores Græci ærarium designarunt voce μυχοῦ.

[Τανύω, idem quod τείνω, pp. tendo. Hinc ἐπιτανύω tensum attraho, intendo. In Medio τανύομαι progredior magnis passibus, pp. intendo, vel tensum attraho me, Belg. *rekken*. Hesychius τανύοντο· ἐξετείνοντο, ἔτρεχον. E. S.]

Ταπεινὸς humilis. A τάπης, quod pro δάπης, vel δάπις· hoc autem componendum cum δάπεδον, de quo suo loco. ["Ταπεινός. Hujus vocis origo latuit Grammaticos. Facile tamen eam animadvertissent, si observassent quædam similia. Adjectiva istius formæ, in εινος desinentia, formantur à Dativis nominum in ει. Ab ὄρος, ὄρει, ὀρεινὸς montanus, ab ἄλγος, ἄλγει, ἀλγεινὸς molestus; ab ἔλεος, ἐλέει, ἐλεεινὸς miserabilis. Eadem est in omnibus ratio. Debuit igitur ταπεινὸς à τάπει, Dativo nominis τάπος, formari. "Τάπος non invenitur in Lexicis, sed in usu fuit olim; certe δάπος, unde remansit δάπεδον, solum. Remansit quoque id ipsum δάπος in compositis quibusdam, veluti in ποδαπὸς, cujas, quod idem pp. est ac ποῦ, vel ποίου δάπους, cujus soli? Sicut autem in usu sunt δάπης et τάπης, ita olim in usu fuerunt δάπος et τάπος. Ex ista origine constat, ταπεινὸν pp. significare quod solo æquale est, atque adeo humile, sensu proprio; nam hoc etiam ab humo denominatum est, ut humiles myricæ, apud Virgilium, Eclog. 4. 2. &c. &c. L. C. V.] [Altius paullo adscendamus. Comparatio verbi Lat. depsere, id est, subigere, manifesto docet, fuisse olim verbum δέπω, unde δέψω, depso, uti à κλέπω est clepso &c. Jam vero hoc ipsum δέπω vicinum fuit alteri δάπω, unde δάπτω, et δάπτομαι· quod in Hesychio exponitur τρύχομαι i. e. subigor, adflictor validius. His, aliisque ex indiciis, colligere licet, δάπω pp. significasse subigo, unde δάπος pavimentum, quasi subactum &c. E. S.]

Τάπης tapes, pro δάπις· quod compone cum δάπος, δαπέδον &c. ac Dorico δᾶ, pro γῆ terra. ["Τάπης et δάπις eadem vox est, et ex eadem voce Persica orta. Hæ autem voces apud Persas notant lecti stragulum, sive tapete. Ponitur etiam pro iis tapetibus, quibus ornantur parietes, et templa." T. H.] [Plura dabit H. Relandus, Diss. 8. de veteri lingua Persica, p. 249-252. E. S.]

Ταράσσω turbo. A τάρω, quod cum τέρω, Lat. tero, componendum. Alibi cel. Lennep. ταράττειν perturbare is pp. dicitur, qui aquam vel similia, motu quodam turbida reddit: qua virtute apud Homerum, Od. Ε. 291. Neptunus σύναγεν νεφέλας, 'ΕΤΑ'ΡΑΞΕ δὲ πόντον coëgit nubes, et mare turbidum reddidit. Inde passim ad animum transfertur, ut Lat. turbare, conturbare, et perturbare; et speciatim de animi commotione, ex metu vel timore orta, poni solet: ut in Evangel. Lucæ 1. 11. ἐταράχθη, καὶ φόβος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν'" ["Casaubonus in Animadv. ad Athenæi l. 7. 21. ταράττεσθαι, inquit, culinæ verbum est, truare, id est τρύω κινεῖν commovere, non in olla, verum in patina. Quid sit trua, disci poterit ex loco Latini Comici, Titinnii, apud Nonium Marcellum, p. 19. Cocus magnum ahenum, quando fervit, paula confutat trua. Proprie ταράσσειν notat vehementi agitatione motum turbare. Apud Palæphatum, de Incredibil. c. 27. Glaucus πίων μέλι ἐταράχθη cum mel bibisset, sic commotus est, ut animi deliquium pateretur. Figurate subito terrore commotus dicitur aliquis ταράττεσθαι. Observetur, hac occasione, verbum ταράσσειν ab Atticis contractum fuisse in τράττειν. Hanc formam, Platoni valde frequentatam, Mœris Atticista adnotavit &c. L. C. V.]

Τάρβος terror. A turbando dicitur. Stirps est τάρω: de quo in ταράσσω. [Etymolog. c. 746. 25. Τάρβος σημαίνει τὸν φόβον. τρισὶ παραγωγαῖς ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτο ὑπέλαβε· πρῶτον ἐκ τοῦ ταράσσω, τάραβος, καὶ συγκοπῇ τάρβος. β' ἐκ τοῦ τρέπω, ἔτραπον, τράπος, καὶ τάρβος· οἱ γὰρ εὐλαβούμενοι φεύγουσι· τρίτον ἐκ τοῦ τείρω, τὸ καταπονῶ, ἔταρον, τάρος, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ β', τάρβος· Καὶ ῥῆμα ταρβῶ· τάρβησάν τε, ἀντὶ τοῦ ἐφοβήθησαν. "Ταρβεῖν timere, à τάρβος timor: estque in Homero satis frequens. Inde est quoque Adjectivum ἀτάρβητος, qui nullo terrore continetur. Eximie nonnunquam notat illum terrorem, qui præstatur honoris caussa: quæ vis etiam est in φοβοῦμαι. Sic dicitur φοβεῖσθαι τὸν ΘΕΟ'Ν revereri Deum venerari &c. Igitur et ταρβεῖσθαι meticuloso vultu aliquem revereri. T. H.]

[Τάριχος salsamentum piscium, caro sale servata. Hesychius ταριχευτὸν· τηκτὸν ξηρόν. Origo haud dubie est τάρω, quod à τάω extendo. Inde et ταρὸς velox cursu, q. d. extendens se, Belgice *rekkende*: de quo in τανύω et ταχύς. Ab extendendo autem piscis τάριχος dici potuit, quasi porrectus, siccus &c. Conf. et τάρταρος. E. S.]

Τάρταρος tartarus. Nescio, an sit à sono reduplicato ταρ. [A τάρω, quod idem ac τάω pp. extendo, ductum ταρσὸς vel ταῤῥὸς, pp. extensus, porrectus: unde eximie hac voce dicitur τὸ πλάτος τοῦ ποδὸς, vel τὸ κάτω πλατὺ, planta pedis, vel quod infra latum est ac porrectum. A τάρω similiter ταρτὸς, ταρτὰρ, τάρταρος, fortasse ab immani profunditate, qua porrigitur. Lege sis, quæ de vocibus שאול ᾅδης &c. dedi ad Cant. Hisk. p. 33. 34. A Chald. דרדר dardar, i. e. decidit, aut ab Hebr. נטר natar, Lat. servavit, meo quidem judicio, minus verisimiliter repetiit cel. L. Bos, Diss. de Etym. Gr. p. 41-44. E. S.]

Τάρφος densitas. Forte dicitur à turbando. A τάρω, vel ταράσσω. [Hesychio interprete τάρφεα notat ξηρὰ arida, τραχέα aspera &c. Itaque rectius fortasse repetas ab extendendo, plane ut τάριχος, quod vide. E. S.]

Τάρχεα inferiæ. Fortasse à ταράσσω. [Respondet huic origini τάρχη, quod, apud Hesychium, redditur per τάραξις. Idem etiam ἄταρχον exposuit ἀχείμαστον. E. S.]

Τάσσω ordino. A τάω protendo. Alibi vir cel. "τάσσειν, vel τάττειν, inquit, pp. convenit ordini rerum, serie quadam dispositarum. Nam τάσσειν, (sicuti omnia verba in σσω) factum est à Futuro τάσω· ut adeo stirps sit τάω, cujus loco usurpatur τάνυμι, id est, tendo, extendo. Hinc τάξις ordo pecul. militum, ratione latitudinis, ut στοῖχος, et στίχος, ordinem militum notat, in profundum dispositorum." Ars autem ordinandi et instruendi exercitum dicebatur, τακτικὴ &c. ["Ut μαλάσσω à μαλάω, χαράσσω à χαράω, μάσσω à μάω, πάσσω à πάω, pariter τάσσω à τάω· quod verbum olim significavit rego, et rectum cursum pono, dirigo. Hinc fluxerunt omnes significationes, quas Lexicographi præbent, sub τάσσω conspiciendas &c." L. C. V.] [Τάω idem quod τέω, τείω, τείνω. A τάω est τάγω, τάσσω, τάζω et τάζομαι tendendo apprehendo [pp. extendo me, nempe, ad rem capiendam, fere ut ὀρέγομαι.] Porro τάω facit Futurum secundum ταγῶ, Præteritum Med. τέταγα, unde τεταγὼς et τεταγὼν, quæ utraque forma, apud vetustissimos Græcos, in usu fuit. Τάζειν et τάζεσθαι Grammatici recte exponunt ἐκτείνειν, et deinde λαβεῖν. T. H.]

[Ταῦρος taurus. Videtur vox esse orientalis, Arab. ثَوْر, Chald. תור, i. q. Hebr. שור. Adi omnino Vossium, in Etymologico. E. S.]

Ταχὺς celer. A τάω tendo. [Conf. in τανύω &c. Hinc τάχα, pro ταχέα, celeriter. Etiam forsan, forte, q. d. celeriter, vel brevi, ita accidat. &c. Proxime autem vox ταχὺς videtur ortum à τάγω, unde et τάγγω· ut à τέταχα, pro τέτακα, sit τάχος celeritas, ταχὺς celer. &c. Conf. in τάγγη. E. S.]

[Τάω pp. tendo, stirps fere obsoleta, cognata alteri τέω. Vide T. H. in τάσσω. Apud Homerum aliquoties occurrit vocula τῆ, id est λαβὲ accipe, nempe τῆ, pro τάε. ut recte cl. Albert. ad Hesych. t. 2. col. 1378. Conf. Il. Ξ. 219. Od. Ε. 346. &c. Ab eodem τάω sunt τέτατο extentus pependit, ἐτάθη, et aliæ formæ, verbo τείνω subjungi solitæ. Inde et ταὼς pavo, caudam extendere solitus. Ita Etymol. col. 749. Vocem Persicam (طاوس) esse putabat H. Relandus, Diss. 8. p. 231. Vide T. H. laudatum ab Albert. ad Hesych. in ταώς. Conf. et Animadverss. ad Anal. p. 245. E. S.]

[Τε Lat. et. Videtur, per aphæresin primæ vocalis ε, dici pro ἐτι, qua lege μι dixerunt pro ἐμί. Vide supra in ἔτι. Origine sua differt nonnihil à Lat. que, quod etymo suo proxime respondet Græcis κε et καί· de quibus lege dicta in καί. E. S.]

Τέγγω tingo. Dicitur pro τέγω, cui vicinum τάγω. [Conferantur dicta in στέγω. Videtur autem τέγγω et tingo Lat. non nisi dialecto leviter diversa fuisse: neque adeo dubitare fas est, quin et Lat. tango iisdem fuerit cognatum. Origo quærenda certissime est in verbo τέω, cui vicina fuerunt τάω, τίω, τόω, τύω; notio autem propria est illa tendendi. Hinc illa tangendi manu digitove extenso: tingendi vero altera, quasi dicas deorsum ten-

dere, adeoque liquori immittere digitum, lanam &c. Sed notio ista tangendi etiam, majori quadam cum emphasi, translata fuit ad tactionem, sive tensionem fortiorem, qua quid subigitur, et maceratur. Hinc explicandæ sunt glossæ veteres apud Timæum τέγγειν· μαλάττειν. Τέγγεσθαι· εἴκειν (i. e. cedere, quasi dicas, subigi, macerari &c.) Vide omnino, ad Timæi hæc. cel. Ruhnken. p. 248-250. E. S.]

Τείνω tendo. Pro τένω, quod à τέω. [Alibi hæc habet vir cel. "Εὐτόνως non male redditur magna contentione. Oritur, nempe, à verbo τείνω, seu τένω, i. e. tendo. Ab hujus Præter. Medio est τόνος, Lat. tensio: unde dein εὐτόνως. Ratione autem significationis comparari potest cum verbo διατείνω, quod est pp. protendo, et speciatim in disputationibus et contentionibus usurpatur, ad vehementem animi intensionem significandam: ut sæpe positum invenitur apud Platonem, et alios scriptores." Formam verbi τάω alteri τείνω &c. vere cognatam fuisse, ad oculum demonstrabit comparatio vocum τάσις tensio, intensio, et τατικὸς tendendi vim habens; quibus junge formas verbi τέτατο extentus pependit, Il. X. 307. τέτατο δρόμος extensus sive longius porrectus fuit cursus. Theocriti Idyll. 11. 32. &c. A τέω autem propagatum fuit τένω· unde τένων, τένοντος, Lat. tendo, et Latinorum tenor, tenus &c. Rursus à τάω, sive ταίω, reduplicatum est τετάω (unde τέτανος) tensus, et τιταίνω extendo. A τόω τόνος, Lat. tonus, à τόνος rursus verbum τονόω. A τύω est τύσσω, τύσκω, τιτύσκω· unde τιτύσκομαι· quod vide inferius. Conf. omnino etiam τείνεσθαι cruciari, quod pp. est extendi. Vide cel. Ruhnk. ad Timæum, p. 207. et ibid. laudatos. E. S.]

Τείρω vexo. A τέρω, proprie tero. [Hinc repete, quod verbum τείρω Futurum habeat τερῶ, ductum quippe ab antiquiori τερῶ. Ergo et τείρεσθαι laborare pp. notat atteri. Ut Il. N. 538. Οἱ τόν γε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα Τειρόμενον, i. e. laborantem, sive καταπονούμενον, τιμωρούμενον, ut redditur in Hesychio: pp. tamen magis dixeris attritum doloribus. Hebræos hoc vocasse נחלה, eximie demonstravit ὁ πάνυ A. Schultens. in Orig. Hebr. l. 1. c. 9. et Vindic. p. 113. E. S.]

Τεῖχος murus. A τείχω, cui vicinum τεύχω, τύχω. [Vide infra in τέκω et τεύχω.]

Τέκμαρ signum. A τέκω, cui vicinum τύκω. [" Origo est antiquum τέκω, cujus loco postea dixerunt τίκτω: ita tamen, ut illius veteris verbi tempora quædam remanserint in usu. Τέκω autem, et τίκτω, significarunt in lucem profero, pario. Inde τέκος proles, et productius τέκινος, contractum deinde in τέκνος, unde superest τέκνον filius, quod in usu idem valet ac τέκος et τόκος. Jam vero verbum illud τέκω antiquitus ex se propagavit Præter. Pass. τέτεκμαι. Hinc ortæ fuerunt formæ rariores, idem fere significantes, τέκμαρ, τέκμης, et τέκμωρ. Alterum τέκμης novam formam produxit τεκμήριον, æque ac priora illa, pp. significans indicium, quo res obscura profertur in lucem. Postremum hoc remansit in usu: reliqua, in sermone Græcorum quotidiano, fuere neglecta, custodita tamen à poëtis, qui in omnibus linguis esse solent antiquorum vocabulorum studiosi," &c. L. C. V.] [Reliqua vide in τέκω, τεύχω, τίκτω. E. S.]

[**Τέκω**. " Verbum hoc in veteri lingua notabat in lucem profero, argute invenio. Hinc τέκινος, τέκνος, τέχνος, τέχνη &c. Ab ejusdem verbi tertia Præter. Pass. τέτεκται est τέκτων, eum pp. designans, qui solerter aliquid reperit, et in lucem profert" &c. T. H.] [Stirps certissima est τέω, pp. tendo: de qua origine vide in τείνω. A notione autem tendendi, sive protendendi, videtur ea orta esse in lucem proferendi, tensa quasi manu. E. S.]

Τελαμὼν fascia, lorum clypei. Ab Etymologo exponitur ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος, ὅ ἐστι πλατὺς ἱμὰς, ἀφ' οὗ ἤρτηται ἡ ἀσπίς κ. τ. λ. Refertur vulgo ad ταλάω, unde ταλαμὼν, et ex dialecto τελαμών. Malim equidem recta repetere à τελάω, forma cognata alteri ταλάω. Ab eodem certe τελάω apud Hesychium superest τελάσσαι, quod explicatur τολμῆσαι, τλῆναι, i. e. ferre, sustinere. Inde et apud eundem τέτλαθι (pro τετάλαθι) redditur ὑπόμεινον, i. e. perfer, pp. sustine, tolerato. E. S.]

Τέλμα locus palustris. A τέλω. [Etymol. c. 751. 22. Τέλμα τόπος πηλώδης ὕδωρ ἔχων· καὶ τέλματα τὰ πηλώδη, καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος. Similia habet Hesychius: unde eruditiss. Martinius suo more collegit, τέλμα dici à τέλος finis, " quia is est limus, in quem aqua desinit." Analogia suadet, ut τέλμα, præëunte Lennepio, arcescamus potius à τέτελμαι, prima Præter. Pass. verbi τέλω, pro quo vulgo dicitur τέλλω. Plura dabimus infra sub τέλλω. E. S.]

Τέλλω, à τέλω, unde τέλος, τελέθω &c. Origo forte τέω protendo. [Conf. omnino Lennep. in στέλλω. " Τέλλειν, vel τέλειν (quomodo veteres dixere, litera λ non duplicata) pp. significat tendere ad finem. Ortum est verbum à primitivo τέω. A τέλω est τέλος, et hinc τελέω &c." T. H.] [A notione tendendi primaria, quæ est in verbo τέω, nostrum τέλλειν, sive τέλειν, proprie videtur significasse tendere pecul. in altum: quæ notio satis manifesta est in Lat. tollo, ac cognato Græco τάλω, ταλάω &c. de quibus supra dictum in τάλαντον. Hinc τέλλεται (pp. tollitur, attollitur, sive attollit sese) in Hesychio reddi videas ἀνίσταται, φαίνεται, γίνεται. Inde et fortasse τέλμα locus palustris ideo dictus est, quod in eo attollant sese, et lætissime excrescant, atque exoriantur arundines. Sed eadem notio primaria tendendi in altum translata quoque est ad longitudinem, quorsum se res quasi tollant, et tandem perveniant; unde τέλος, finis, extremum rei, quo tendit. Conf. Lat. telum, et Gr. τῆλε. E. S.]

Τέλος finis. A τέλω facio, produco, perficio. [Τέλω pp. idem est ac Lat. tollo. Vide in τέλω, ubi plura invenies. " Ab antiquo verbo τέλω ductum est τέλος· ab hujus autem Dativo τέλει, est τέλειος pp. is, qui ad metam pervenit. Hinc ἀνὴρ τέλειος, pecul. non is est, qui ad metam vitæ, sed qui ad metam floris juvenilis pervenit. Hoc sensu Jupiter, apud Apollodorum, p. 3. ἐγεννήθη τέλειος, et Jovem τελείου ἀνδρὸς ἡλικίαν ἔχοντα dixit Cornutus de Natura deor. cap. 9. p. 151. Ad ætatem virilem pervenire εἰς ἀνδρὸς τέλος ἰέναι dicitur in Platonis Menec. p. 249. &c." L. C. V.] [Conf. H. Steph. ad Callim. Hymn. in Jov. vs. 57. et cel. Ruhnk. ad Timæum voce προτέλεια, p. 224. 225.] [" Vectigal quoque τέλος dicebatur] [An a proferendo? ut Belgæ dicimus *tol, of schatting opbrengen?*] ὠνεῖσθαι significabat redimere, sive emere; sic enim pro redimere sæpius (emere) dicebant Romani. Qui vectigalia redimebant, publicani, illinc dicti sunt τελῶναι. In Glossis Philoxeni Publicanus redditur δημοσιώνης, τελώνης. Dantur istiusmodi composita bene multa: equorum emtor ἱππώνης, boum emtor βοώνης &c. Latent etiam variata hic illic istiusmodi vocabula. In Oratione Andocidis nebulo quidam famosus, Agurrius, dicitur ἄρχων εἰς τῆς πεντηκοστῆς. Scribendum ibi, una voce, ἀρχώνης τῆς πεντηκοστῆς, i. e. princeps publicanorum, qui redemerant quinquagesimam mercium, in portum allatarum." &c. L. C. V.]

Τέμνω seco. A τέμω, quod forte à τέω. Alibi vir celeb. " A verbo τέμω (quod olim in lingua Græca exstitisse, docent proxima derivata τέμων, nomen Participiale, aliaque) duplex verbi forma orta est, usitatum, nempe, verbum τέμνω, et alterum τεμάω. Hoc, contractum in τμάω, tempora varia peperit, quæ verbo τέμνω adjungi vulgo solent. Significat autem τέμνω pp. seco in duas partes: unde τομὴ sectio &c. Περιτέμνειν, compositum, inde significat circumcidere, vel undique cædendo partem auferre. Usus autem voluit, ut verbum hoc, quemadmodum etiam nomen περιτομὴ, præcipue, tanquam proprium, attribueretur actioni præputium circumcidendi, quo sensu non tantum à sacris scriptoribus passim fuit adhibitum, sed ab aliis quoque, qui res populorum tractarunt, quibus antiquitus in usu esset præputii circumcisio. Probe distinguendum est hoc verbum περιτέμνειν ab altero ἐκτέμνειν exscindere, quod veteres Græci usurparunt de exscissione membrorum virilium: unde ἐκτομὴ castrationem notat. Inde rursus differt aliud ἀποκόπτεσθαι, (in Epistol. ad Galat. 5. 12. obvium,) quo verbo dicebantur non adeo castrati, quam ii, quibus partes omnes genitales abscinderentur: qui mos in Oriente et olim viguit, et etiam nunc hodie obtinet. Illum haud dubie, in memorato loco, respexit Paullus." Hactenus ille. [A veteri illo τέμω ductum quoque est nomen τέμενος, de quo T. H. " Τέμενος, inquit, olim pp. dictus fuit ager separatus, ab aliisque sejunctus, ut regibus, aut viris eximiis, honoris caussa, propter summa eorum in remp. merita, virtutemque et res egregie gestas, attribueretur. Hic usus in Homero frequens est, atque in eam mentem Scholiastæ exponunt ἀποτετμημένη κατὰ τιμὴν, ad Il. B. 696. Quibus in verbis origo vocis patet ἀπὸ τοῦ τέμειν, vel, ut postea dixere, τέμνειν secare, dividere. Eleganter expressit Homerus, Il. Z. 194. Οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων. Pari potestate, Il. N. 313. Σ. 650. Vetustissimi vero mortales, quum nondum templorum struendorum aut ratio constaret, aut mos invaluisset, deos quoque honorabant istiusmodi τεμένει, i. e. disterminata, et ad cultum divinum consecrata terræ parte, ubi ara de vivo cespite solebat erigi, suffimentis adoleri" &c. &c. Conf. et Lennep. supra in ταμίας. E. S.]

Τένδω sive τένθω, comedo. Nescio, an à τένω, unde et τείνω. [Pluribus de hoc verbo disquirit H. Stephanus in Thes. t. 3. col. 1409. et 1410. laudatque in primis locum Hesiodi Ἐργ. vs. 524, ἤματι χειμερίῳ ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα ΤΕΝΘΕΙ sive ΤΕΝΔΕΙ, ut vulgo legi solet. Comparatio verbi Lat. tendere certissime demonstrat, originem esse repetendam à τένω tendo. Hesychius τένδει· ἐσθίει. Ratio tamen translationis minus obvia. Fortasse τένδει, sive τένθει, ibidem pp. idem est ac si Latine dixeris tenuat, attenuat, i. e. comminuit. Tenuare enim sine dubio et ipsum est à stirpe τένω. E. S.]

[**Τένω** obsoletum verbum, cujus forma Participialis remansit in voce τένων, τένοντος tendo. Tetigit eam Lennepius noster in τείνω, et alibi de verbo ἀτενίζω disputans. " A verbo τένω, inquit, (unde Lat. tendo et Græcum τείνω, nec non Participium Substantive usurpatum τένων) ortum est τένης, quod peperit compositum ἀτενὴς intentus: nam α in hoc et similibus aliis compositis intendit significationem. —— Ab ἀτενὴς porro verbum ἀτενίζω, i. e. valde intendo, ubi de oculis, vel de acie mentis, sermo est. Significat enim, quasi subintelligatur τοὺς ὀφθαλμοὺς vel τὸν νοῦν, intendere oculos, vel aciem mentis, et plerumque construitur cum Dativo, vel cum Præpositione εἰς et Accusativo. Itaque recte vulgo redditur intentis oculis adspicere." Vide cl. L. Bos Ellips. in voce. " Apud Heliodor. Æthiop. l. 8. p. 357. libidinosa Arsace ἀκλινῶς εἰς τὸν Θεαγένην ἀτενίζουσα immotis intentisque oculis formosum adolescentem Theagenem intuebatur. Adjectivum ἀτενὴς pp. illum notat, qui tendit et intendit nervos. Figurate hinc ponitur de homine austero et rigido: ut ab Aristophane in Vespis vs. 729. μηδ' ἀτενὴς ἄγαν ἀτεράμων τ' ἀνὴρ, quamquam Scholiasta ibidem vocem ἀτενὴς accepit de furioso, διὰ τὸ ἀτενὲς βλέπειν τοὺς μανίᾳ κατεχομένους. Vocabulum ἀτενὴς (proprio sensu de illo, qui summa cum virium contentione festinabat) adhibetur ab Euripide in Alcmæone, Tragœdia deperdita: è qua hoc fragmentum nobis servavit Hesychius: ἥκω δὲ ΑΤΕΝΗΣ ἀπ' οἰκιῶν. Ubi istum locum attigit Grammaticus, ἀτενίζειν, inquit, λέγουσι τοὺς συντείνοντας καὶ ἐπερείδοντας τὴν ὄψιν. Quid sit rectis oculis videre, in perdocta adnotatione, explicuit R. Bentleius ad Horat. Carm. l. 1. 3. 18." &c. L. C. V.] [Conf. et de τένω Analog. p. 10. E. S.]

Τέρας signum, prodigium. Forte à τέρω tero. Alibi vir cel. " Differunt σημεῖα et τέρατα," inquit, " eo, quod σημεῖα signa sint naturalia quarumvis rerum, τέρατα vero prodigia, seu signa præternaturalia; sive in cœlo, sive in terra, Divina potentia, præter naturam, effecta videantur, eum in finem, ut rerum futurarum signa sint et portenta." An quod obterant, quasi, sive stupore percellant enecentque mortales? E. S.]

Τερέω terebro. A τέρω tero. [" Τρητὸς à τέτρηται, verbi τράω, ex τέραω, ab antiquo τέρω tero. Τρᾶν significat perforare: unde τρητὸς perforatus, foramina habens." T. H.] [Apud Hesychium ex ipso verbo τερέω superest τέρεσσε pro ἐτέρεσσε, quod exponitur ἔτρησε et ἐτόρησε. Itaque à τέρω producta fuisse oportet τεράω, contr. τράω· τερόω contr. τρέω· τερόω, contr. τρόω. Porro à cognato τόρω (unde τόρος et τορὸς,) τορέω, τορόω, τορύω &c. Inde et τόρνος tornus, et Lat. torno, pro τόρνος, τορένω, similive forma. A τερέω autem τερέβω, τέρεβρος, unde fœm. terebra, et verbum terebro. Ceterum etymologiam hanc valde commendat vox longius derivata " τερηδὼν, Lat. teredo, vermis ligna terebrans, proprie vermis, qui in mari ligna terit seu terebrat, teste Theophrasto" &c. Stephan. et Scapula, in voce. E. S.]

Τέρμα terminus. A τέρω.]Cognata haud dubie vox est Lat. terminus, eademque, per certissimas analogiæ leges, à τέρω tero, repetenda. Sed fortasse hic altius adscendendum est ad ipsum priscum verbum τέω tendo; ut τέρμα sive terminus pp. sit, quod recta defigatur, atque in terra cum tensione quadam depangatur: prorsus ut Hebræi, à depangendo defigendoque firmius, suum גבול (terminus) dixere. An ex eadem origine et τέρμις apud Hesychium, i. e. πούς pes, quia protenditur, sive deorsum tenditur; τέρμονες item, ab Hesychio redditi τέλη, φραγμοὶ, ὅρια, fines protensi, sepes cum tensione defixi, termini altius depacti? E. S.]

Τέρπω mulceo, oblecto. A τέρω tero. [" Verba ἥδομαι et τέρπομαι ubi junguntur, diversam hanc habere debent significationem, ut ἥδομαι pp. notet mente et animo gaudeo, τέρπεσθαι vero ex rebus visis et externis lætitiam capere. Igitur τέρπεσθαι dicitur is, qui grata audit vel videt: unde εὐτερπὴς, qui oculis alterius est gratus, ἀτερπὴς deformis, qui sua deformitate aliorum oculos offendit." T. H.] [De τερπνὸς jucundus lege L. C. V. in στερπνός. Itaque τέρπω hoc, à τέρω ductum, pp. fuerit protensa manu leviter tero, atque adeo blande mulceo, demulceo: τέρπομαι vero mulceor leniter, aut, sensu Medio, titillo memet, me ipse demulceo leniter. Hæc certe longe magis verisimilia quam ista Etymologi, col. 752. Τέρπεσθαι μετάθεσίς ἐστι τοῦ ρ παρὰ τὸ τρέπεσθαι, καὶ μετάγεσθαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν βιωτικῶν φροντίδων, ἢ ἀπὸ τοῦ θεραπεύω, τὸ τέρπω. E. S.]

Τέρσω sicco. A τέρω tero, unde tergo, abstergo. [De verbis tergo ac tergeo legatur A. Schultens, Origg. Hebr. t. 1. p. 278. Proprietas inde repetenda videtur, quod qui abstergit, adeoque siccat, protensa manu terat leviter. Exemplum capiatur ex illo, Il. Λ. 267. αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἘΤΕΡΣΕΤΟ, παύσατο δ' αἷμα. Recte ibi Clarkius: at postquam vulnus quidem siccatum est, cessavitque sanguis. Ad literam tamen vox ἐτέρσετο pp. notat detersum est. Unde notio siccandi, per metonymiam, invaluit. Belgice dicas: *na dat de wond afgedroogd was, aegewischt was, en het bloeden ophield.* Rectissime igitur Scholiastes minor: ἐτέρσετο· ἐξηραίνετο τῆς ἐκ τοῦ αἵματος νοτίδος. Sed clarior etiam alius locus est, Od. Ε. 151. Ulyssem autem in litore invenit sedentem Nympha, οὐδέ ποτ' ὄσσε δακρυόφιν ΤΕΡΣΟΝΤΟ neque unquam oculi à lacrymis siccabantur, pp. detergebantur. Ceterum de formatione verbi τέρσω, (unde et apud Latinos superest Supinum tersum, &c. consule Analogiam Lennep. p. 185. E. S.]

Τέσσαρες quatuor, Attice τέτταρες. [Ratio appellationis nominum numeralium quam difficilis exploratu sit, supra jam admonitum fuit in Δέκα, Εἴκοσι, Ἑκατόν. Quodsi tamen et hic loci conjectasse quædam liceat, τέσσαρες sive τέτταρες videtur antiquæ formæ Pluralis esse (qualis Latinis in tertia Declinatione desinit in ES) à Singulari voce

obsoleta τίσσαρ, aut τίτταρ. Pro τίτταρ (unica litera τ adhibita) olim pronunciatum fuit τίταρ· antiquissimi enim Græci literas non duplicabant. Ab hocce τίταρ superest quoque forma Adjectiva τίταρτος quartus, et Adverbium ejusdem τετάρτως. Pro τίταρτος autem poëtæ dixerunt τέτρατος: qua fere lege et τέτρας quaternio dicitur pro τίτρας. Jam vero τίταρ hoc (quod etiam, obscurius pronunciatum, fuit τέτορες poëtarum) in Plurali commodissime dabit τίταρες, unde τέτταρες, τέσσαρες. Quodsi jam deinceps quæratur, unde orta sit Singularis vox τίταρ sive τίτορ, ex qua Pluraliter dictum τίταρες, sive τίτορες et τίτταρες, τέσσαρες; in promtu erit responsio. Qua enim lege ab obsoleto ὄνω sive ὄνημι, est ὄναμαι, ὄνασαι, ὄναται, et hinc ὄναρ somnium: eadem à τάω, sive τάμι, aut à τέω, sive τέμι, oriri potuerunt τίταμαι s. τίτομαι, τίτασαι, τίτοσαι, τίταται, τίτοται, et hinc τίταρ sive τίτορ. Stirps τάω, sive τέω, proprie notavit tendere, dein ponere, pecul. gressus, adeoque stare: quod ipsum στάω Lat. sto esse à τάω, alibi ostensum fuit. Itaque τίταρ, sive τίτορ, pp. notare potuit id quod stat, sive erectum tensumque consistit. Unde Plur. τίταρες sive τίτορες, ita dictos fuisse putem pedes, quasi stantes, Arab. قُوَائِم. Qui quidem pedes quum in animalibus plerisque, bobus, equis, ovibus &c. sint numero quatuor: ipse numerus quaternarius inde videtur fuisse desumtus. Etymon illustrare poterit Hebr. et Ar. ארבע sive أَرْبَع quatuor, itidem à رَبَع constitit, ductum. De terminatione κοντα, in τεσσαράκοντα quadraginta &c. vide supra in εἴκοσι. E. S.]

Τίττα vox benevolentiæ aut honoris &c. Ejusdem generis cum ἄππα, ἄττα· de quo supra. [Itaque per ὀνοματοποιΐαν dictum fuerit. Occurrit apud Homerum, Il. Δ. 412. ubi Diomedes ad Sthenelum: τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. Editio Clarkii et Ernestii ex Eustathio hanc habet: τέττα προσφώνησίς ἐστι φιλεταιρική.—— Τινὲς δὲ σχετλιαστικὴν νοοῦσι τὸ τέττα [fortasse τέτλα] ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ τέτλαθι. Vide et Hesych. in τέττα, ibidemque viros doctos. Idem Hesychius antea præbuerat vocem τέτα· λίαν, κάρτα. Videri possit hoc posterius τέτα contractum fuisse ex τέταα, quæ forma nobis præbeat accusativum Plur. neutr. gen. Adjectivi cujusdam obsoleti τέταος· quod à τάω tendo, τετάω intendo. Apud Homerum certe, Od. Λ. 29. legitur τέταται, tanquam 3 pers. Sing. à τέταμαι pp. tendor, extendor. Unde Hesych. τέταται· τείνει. Est quoque in eodem sæpius obvium τέτατο tensum erat, Il. Γ. 372. vel tendebatur, intendebatur, Il. M. 436. &c. Tali certe ex origine τέτα dici potuisset pro τέταα, vel et pro τέτας, tanquam forma Imperativa secundæ personæ Singularis pp. tende, intende: quod ipsius τέτα etiam τέττα prolatum sit, media consonante (ut in compluribus aliis) geminata. E. S.]

Τέττιγξ cicada. Vox facta à sono, quem per æstatem edit. E. S.]

Τευτάζω satago, sedulo rem gero. Forte pro τετάζω, unde τεταύζω. A τάζω, pro τάσσω, de quo suo loco. [Timæus p. 235. τευτάζειν, πραγματεύμενος, ἐνδιατρίβειν· ubi vide cel. Ruhnkenium, à quo verbum hoc plenissime exponitur, et linguæ Græcæ vindicatur: laudatis quoque viris eruditissimis, qui de eodem egerunt. Hesych. τευτᾷ· τεχνᾶται· ubi Guyetus, "A τέω, inquit, τεύω, τεύχω, τευτάω, τευτάζω." Simplicior fortasse est derivatio Lennepiana, à τετάζω· quod repeti potest à τετάω, hoc vero pro forma reduplicata accipi verbi τάω. Prima, nempe, verbi litera cum ε repetita, ex τάω, oriri potuit τετάω, qua lege à κράγω est κεκράγω, à λήθω, λελήθω &c. Jam vero quum τάω idem significet ac τέω tendo, hac quidem ex origine τευτάζειν pp. fuerit tendere, contendere, atque adeo σπουδάζειν, φροντίζειν &c. Cetera vide apud Ruhnkenium, et Hemsterhus. in Poll. l. 9. 137. E. S.]

Τεύχω paro, fabricor. A τέκω, vicino τύχω. Stirps τέω protendo. [" Verbum antiquum τέκω, significans pp. in lucem profero, pario, creo, multiplici forma olim conterebatur. In Lexicis hinc reperitur τεύχω struo, paro. Id origine sua idem est. Verbi flexus tantum sunt diversi τέκω, τίκω, τίκτω, τύχω, τεύχω." L. C. V.] Vide et infra in τέχνη, τυγχάνω.

Τέφρα cinis. A τέφω, quod idem forte ac τύφω. [Etymol. col. 755. 55. Τέφρα, παρὰ τὸ τύφω, τὸ καίω, ἡ κεκαυμένη σποδιά.]

Τέχνη ars. A τέκω, unde τεύχω. [" Contracta vox est ex τεκίνη· in masc. gen. τέκινος, quod a τέκω, pro quo in Præsenti dicitur τίκτω, notatque pario, in lucem profero. A τέκω ergo est τέκινος, contracte τέκνος, τέκνη, et, mutato κ in χ, τέχνη. A τέκνος superest neutrum τέκνον, quod Substantive notat filium. Τέχνη igitur pp. significat artem, proferentem in lucem. Artis autem opificia et artificia vocantur τέχναι. Sic ars oratoria τέχνη ῥητορική· ars pictoria τέχνη γραφική. Hinc est ἄτεχνος, accentu in prima syllaba posito, notatque sine arte confectum. Præterea τέχνη (ars) etiam dolum notat: unde ἀτεχνὸς, accentu in ultima syllaba posito, apud Græcos dicitur simplex, sine ullo dolo &c. T. H.]

[Τέω pp. tendo (forma verbi cognata alteri τάω) simplex est thema, unde τείνω, τείω, τέλω &c. producta sunt. Adspiratione adhibita etiam dixerunt θέω. Confer supra in voce. Illuc referri potest etiam forma τῇ accipe pp. tende, vel extende manum, ad capiendum. Vide in τάω. E. S.]

Τήκω liquefacio, pp. attenuo. Fortasse à τάω extendo. [Conf. in τέγγω, et A. Schultens. Origg. Heb. t. 1. p. 131. " Τήκειν, notat ex substantia solida liquidum reddere, et liquefaciendo attenuare. Sæpe de metallorum quovis genere liquefacto ponitur, sed etiam pro tabescere, de corpore humano, quod marcescit et extenuatur. Unde τήκειν τὸ σῶμα dicitur tabes. In Præterito Medio τέτηκα est potestas neutra, ita ut pp. notet sum tabefactus: qualis vis etiam est in σέσηπα &c. T. H.]

[Τῆλε et τήλου procul. " Adjectivum antiquum fuit τῆλος, Latinis olim quoque usitatum, telus, tela, telum. Hujus fœmininum tela Substantive significavit extensum linum: neutrum vero telum idem ac βέλος, sive jaculum, in longum protensum. Ejusdem hujus τῆλος pp. protensus Genitivus Singularis est τήλου" &c. T. H.] [Nimirum τήλου Adverbialiter accipitur per ellipsin Præpositionis ἀπὸ, ἐκ, vel similis. Ἀποτήλου plena phrasi legitur, Od. I. 117. τῆλε vero videtur esse, pro τήλει, Dativus, sive Ablativus antiquus, obsoletæ vocis Subst. τῆλος, sive potius τῆλις, in Gen. τήλεος, Dat. τήλεϊ, τήλει, et, iota neglecto, τῆλε. Hac lege τῆλε plene fuisset ἐν τήλει. Idem τῆλε in compositis eandem habet rationem, uti v. gr. in τηλέσκοπος et τηλεσκόπος, τηλέμαχος, τηλεφανὴς &c. pro ἐν τήλει φανὴς &c. Eadem fere ratio est formarum τηλόθι et τηλόθεν, nisi quod particulæ ad finem adjectæ θι, et θεν locum præpositionum hic servent. Ceterum τήλω sive τέλω antiquum verbum est, quod recentiores dixere τέλλω, et proprie vi sua respondet Belgico opschieten. Conf. infra suo loco τῆλις. E. S.]

[Τηλία vas situlæ figura &c. Etymol. col. 756. 57. Τηλία σῆγμα τετράγωνον, ἐφ' οὗ ἤτοι τὰ ἄλευρα πιπράσκεται, ἢ ἀλεκτρύονες συμβάλλονται κ. τ. λ. Videtur pp. vox Adjectiva esse à masc. τήλιος, quod à τῆλος. Thema τέλω, Conf. in τήλου. E. S.]

[Τῆλις fœnogræcum. Fortasse dictum à τήλω, h. e. idem ac τέλω, τέλλω, Belg. opschieten. Vocem hanc supra jam tetigimus in altera τῆλε, quæ adverbialiter accipi videtur, pro τήλει, Dativo Singulari vocis τῆλις. Quod autem fœnogræcum Græce τῆλις dictum sit, repetendum videtur à forma hujus plantæ. " Est caula, inquit Martinius, et siliquis longe extensis." E. S.]

[Τήνελλος et τήνελλα. Videri possint esse Latinorum tenellus et tenella: sed toto cœlo inde sunt diversa. Aristophan. in Equit. vs. 276. Si quidem eum clamore vincas, τήνελλος εἶ tenellus eris, id est triumphum duces musicum. Idem in Acharn. vs. 1228. τήνελλα νῦν &c. ubi Steph. Bergleras: " Τήνελλα vox ficta" inquit " ad exprimendum sonum organicum, in Epiniciis carminibus adhiberi solita" &c. Idem ad Equit. vs. 276. " Schol. νικηφόρος. Τήνελλος δὲ κρουμάτιον ἐπινίκιον, tenellus est sonitus lyræ aut tibiæ, index victoriæ. &c. E. S.]

Τηρέω servo. A τέρω [Etymologus p. 757. 47. Τηρῶ παρὰ τὸ θέω, θηρῶ· ὅσου γὰρ τρέχει τὶς καὶ θεωρεῖ. κ. τ. λ. Hæc longius petita. Rectius igitur cel. Lennep. à τέρω, Lat. tero. Illustrare poterit hanc stirpem collatio Hebraici דרש, Arab. دَرَسَ pp. trivit; dein tractavit studiosius, librum, ex. gr. quasi dicas, contrivit. Qui oves pascit sedulo, easque observat, contrectat eas sæpius. Hæc fortasse notio curandi, servandi gregem. E. S.]

Τητάω privo. A τήτη privatio: quod à τάω extendo, tenuo. [Etymol. col. 757. 51. Τητᾶ· Ἡσίοδος σημαίνει τὸ ζητεῖν ἐκ τοῦ τάω τοῦ σημαίνοντος τὸ ζητῶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τατάω, τατῶ· καὶ κατ' ἔκτασιν τητῶ. Hæc derivatio omnium forte simplicissima est. Itaque à τάω, (quod idem ac τέω tendo, extendo) est τατάω, sive potius τετάω, et dein τητάω, valde extendo. Vide dicta in τευτάζω. A notione autem valde extendendi se (Belgice zich uitstrekken tot iets) est illa desiderandi, frustra expetendi. Ut in illo Hesiodi, Ἔργ. vs. 408. Ne tu quidem petas ista instrumenta ab alio, illeque recuset, tu vero τητᾷ pp. extendas te illuc, habere desiderans. Vide Grævii Lectt. ad h. l. E. S.]

Τηΰσιος inanis. A τάω repetendum. [A τάω, vel τέω, forma illi cognata, est τεύς vel τηΰς. Etymologus, c. 758. 2. repetebat à δεύω rigo, quasi pp. esset δεύσιος, τὸ ὑγρὸν, inquit " καὶ ἔκλυτον πεῖται. Apud Homerum legitur, Od. Γ. 316. et Od. O. 13. σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς. Vide ad priorem illum locum cel. Clarkium. E. S.]

[Τιάρα tiara, capitis tegmen apud Persas. Vocem origine Persicam esse, Brissonius, Scaliger, alii observarunt. Conf. H. Relandi Diss. 8. de ver. ling. Pers. p. 252. 253. et viri docti ad Hesychium in voce. E. S.]

Τιθαιβώσσω [et τιθαιβώσσω] mellifico. Pro θαβάσσω, quod pro θαάσσω, β inserto, more Æolum. A θάω sedere facio, repono. [Homerus in descriptione antri Nympharum, Od. N. 106. ἔνθα δ' ἔπειτα ΤΙΘΑΙΒΩ'ΣΣΟΥΣΙ μέλισσαι. Quæ vox in Hesychio redditur ἐναποτίθενται i. e. intus reponunt sibi. Reliqui fere veteres pro composito habent ex ἀποτίθεσθαι τὴν βόσιν, ὅ ἐστι τὸ μέλι. Vide Schol. apud Clarkium, et Eustath. p. 1743. 22. et 1735. 44. cui quidem eruditissimo interpreti olim dixisse videntur Græci τιθαβάσσειν· unde τιθαιβάσσειν, et denique, iota inserto, τιθαιβώσσειν. Lennepiana derivatio haud dubie est simplicior. E. S.]

Τιθασσὸς, [olim per simplex σ τιθασὸς,] cicur. A θάω; de quo modo ad τιθαιβώσσω.

Τίθημι pono. A θέω moveo, curro. [Conf. Analog. p. 112. 113. et Animadverss. p. 440-443. " τίθημι non tantum significat pono, sed et constituo, facio. Hunc significatum exemplis firmarunt Grævius in Lectt. Hesiod. p. 54. Elsnerus, Obss. t. 2. p. 332. et J. Alberti Obss. Phil. in N. T. p. 346. Est autem verbum τίθημι de eorum genere, quæ Grammatici vocant reduplicata. Abjecta reduplicatione remanet θῆμι, quod proxime oritur e veteri verbo θέω, unde tempora remanserunt in usu θήσω, τέθεικα, ἔθηκα." &c. L. C. V.] [Nostra quidem ex sententia verbum vetus fuit θε, cui syllabæ si adjiciatur ω, ex ἐγὼ, oritur θέω, adjecto vero μι ex ἐμὶς adhibitaque reduplicatione, exoritur τίθεμι sive τίθημι. Θέω vero hoc, adspiratum, pp. idem videtur fuisse ac τέω simplex, id est, tendo. A tendendi notione est illa translata currendi, ponendi, faciendi, pro varia verbi constructione. Conf. τανύω &c. E. S.]

Τίκτω pario. A τέκω, quod cum τεύχω, τύχω &c. componendum. [" Vetus verbum fuit τέκω, cujus quædam tempora, a Grammaticis ad τίκτειν relata, in usu remanserunt. Significavit autem τέκω idem quod paro, pario. Proximum ejus derivatum τέκος ab Homero frequentatur. A τέκος Adjectivum ortum fuit τέκινος, τεκίνη, τέκινον. Ultimum hoc contractum dedit τέκνον, quod fœtum notat. A Præterito autem Medio τέτοκα ortum τόκος, pp. est res genita, sive in lucem ab alio edita. Figurate sic Venus dicitur summo, quasi, parente edita: quo fere sensu τοῦ πατρὸς ἐκγόνους ΤΟ'ΚΟΥΣ dixit Plato de Rep. l. 8. p. 555. &c." L. C. V.] [Conf. supra in τέκμαρ, τέκω &c. E. S.]

Τίλλω vello, vellico. A τέω fortasse. [Etymol. c. 758. 30. repetit à voce κτίλος, arietem significante: ἢ ἐκ τοῦ τείνω, addit, τὸ ταχύω. Atque à τίλω, simpliciori (unde dein factum est τίλλω) haud dubie est κτίλω· à κτίλω vero κτίλος, pp. qui vellitur, h. e. cujus lana evellendo decerpitur. Quid vero τίλλω pp. significet, optime docuit Hesychius. " Τίλλει· ἀνασπᾷ, i. e. sursum trahit." Nimirum cognationem habet nostrum τίλλω, (quod olim τίλω,) cum altero τέλω, et τόλω, unde τέλλω, sursum tendo. Stirps adeoque est τέω, cognata alteri τέω tendo. Conf. in τινάσσω. Ceterum quod idem Hesychius τίλλει reddit μέμφεται, i. e. culpat, accusat, et διαβάλλει, i. e. calumniatur, Etymologus vero, col. 493. 10. et 713. 8. σκώπτει conviciatur: ea significatio metaphorica est, à vellendo et carpendo ducta, quemadmodum in Latino detrahere ab aliquo, Hebr. חרף &c. E. S.]

Τινάσσω quatio. A τείνω protendo, moveo. [Etymol. col. 759. 7. repetit ἀπὸ τοῦ ἴς, ἰνὸς, ἰνάσσω, καὶ τινάσσω· οὐκ ἀπὸ τοῦ τείνω. Verisimilior foret Martinii conjectura, " τινάσσω esse, quasi σινάσσω, à σείω moveo. Sane literas σ et τ permutari solitas fuisse, quis neget? Malim tamen, cum Lennepio, stirpem statuere τέω, quod verbum pp. idem valuerit ac τάω et τέω tendo: ut a τέω producta sint τίνω, τινάω, τινάσσω, pp. tendo validius, atque adeo concutio, excutio, disrumpo. Suidas τινάξαι· διαῤῥῆξαι, disrumpere. Ubi laudat Epigramma aliquod (Antholog. l. 7. p. 591.) Sed ego primum quidem cachinnatus sum, δεσμὰ τινάξαι Οἰόμενος, putans vinculum me excussurum esse, nempe tensione validiori. E. S.]

Τινθαλέος calidus, fervidus. Forte pro τιθαλέος, quod à θαλέος· et hoc à θάλω, unde θάλλω, de quo suo loco.

[Τίνω solvo. " Τίνω, ex Τίω derivatum, eandem cum ipso significationem habet: nimirum luo, solvo, persolvo, pendo, rependo" &c. Stephan. Thes. t. 3. col. 1567. 1572. Hesychius τίνειν· ἀποδοῦναι. Nempe τίνω i. q. τείνω tendo, tensa quasi manu, vel extenta manu, reddo. Conf. et τινάσσω. E. S.]

Τὶς aliquis, et τίς quis. A τίω, vicino τείνω. [Genitivus casus τινὸς (quia literam ν habet insertam ante terminationem ος) satis demonstrare videtur, verbum, unde proxime ortum sit, fuisse τίνω, i. q. τείνω pp. tendo, de quo quidem τίνω modo dictum est, suo loco. A notione tendendi fluxisse videtur altera cum tensione, aut tensa, quasi, manu demonstrandi, vel indicandi: unde oriri potuit notio pronominis aliquis &c. Eadem fere ratio est in Hebr. זאת זה &c. Conf. etiam dicta in ὅτι. E. S.]

[Τιταίνω tendo, intendo. Etymolog. c. 744. 5. Ταίνω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τιταίνω. Est autem ταίνω pp. idem quod τείνω, et pronuntiatione sola diversum fuit. A ταίνω hoc superest vox derivata ταινία tænia, fasciam, quasi, extentam, genusve vermium longiorum notans, formamque verbi ταίνω clare demonstrans. Porro à ταίνω est τιταίνω, fere ut à βάω, βαίω, est βιβαίω, à λαίω, λιλαίω, à τράω, τραίω, τραίνω, τιτραίνω. Proprie notat tendere fortius sive intendere. Rectissime igitur H. Stephanus, Thes. t. 3. c. 1307. b. " Τιταίνω significat extendo, distendo, intendo, contendo. Od. φ. 259. τίς δὲ κε τόξα τιταίνοιτ' quis arcus intenderit.——Item equus, aut aliud jumentum, dicitur τιταίνειν ἅρμα, aut ἄροτρον, quum trahendo ipsum veluti contendit, aut extendit; ut Il. B. ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων, id est, τείνων, ἕλκων, inquit Scholiastes.

"Aliud τιταίνω, tanquam hinc diversum, præbet idem Lexicographus, eodem tomo 3. col. 1579, quod notat punire, pœnas sumere, ulcisci, primamque syllabam habet longam, ut prius τιταίνειν extendere primam habet brevem. Sed posterius hoc τιταίνειν (cum prima syllaba producta) ab altero isto τιταίνειν (cum prima syllaba brevi) quantum ad originem verbi et significationem primariam attinet, tam parum differre, quam Lat. pendere et pendere, origine sua, diversa sunt, docere poterit nota Guyeti ad Hesiodi Theogon. vs. 209. ubi poëtæ verba: φάσκε δὲ ΤΙΤΑΙΝΟΝΤΑΣ ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι Ἔργον Latini interpretes sic reddunt: Dictitabat porro, pœnas sumentes ex protervia magnum patrasse facinus. At Guyetus. "Τιταίνοντας, inquit, porrigentes, hoc est, τὴν χεῖρα ὀρέγοντας." &c. E. S.]

[Τίτανος calx. Ab eodem τιταίνω, sive potius à simpliciori forma, τιτάνω, ex τάνω orta, est τίτανος. Recte Martinius "dictam puto, inquit, quia extenditur illinendo, seu obducendo." E. S.]

Τιτθὸς mamma. Per reduplicationem factum videtur à θάω vel θέω. Vide supra Θῶ. [Etiam τίτθη, sive τιτθὴ, in forma fœminina vocis, dicitur, notatque posterius hoc quoque nutricem. Timæus in Lex. Plat. τήθη· μάμμη &c. Ubi cel. Ruhnken. p. 256. "perpetua est confusio" inquit "vocum τήθη, τίθη, τίτθης, τηθὶς, τιτθίς· in quibus scribendis tam parum sibi constant librarii, quam, in iis explicandis et distinguendis, Grammatici" &c. Ansam huic confusioni videtur dedisse pronuntiatio vicina vocalium η et ι. Origo quoque eadem fuit verborum τίω, τίω, sive θέω, θίω, in tendendo posita. A tendendo sive protendendo mammam dicta videtur nutrix τιτθὶς, sive τηθίς· mamma vero, quæ protenditur, τιτθός. Aliter cel. L. C. V. de voce θηλᾶσαι, lactare, agens, "Θηλᾶσαι, inquit, significat mammam præbendo lactare; ortum à θηλὴ mamma. In hac voce subsistunt Lexicographi. Potuerant tamen originem invenire verbum θάω. In Homeri Il. Ω. 58. Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Absurde Grammatici dicunt, θήσατο contractum esse per Syncopen ex θηλήσατο, vel θηλάσατο. Hesychius præbet Activum θῆσαι, explicans illud θηλᾶσαι. Jam vero ut μήσατο est à verbo μάω, sic θήσατο est à θάω. Θάω, verbum omissum Lexicographis, significavit alo, nutrio, succum præbeo. A θάω ortum θάλω. Hinc nomen remansit θαλὸς ramum virentem, et succo adhuc suo nutritum, significans. Litera λ reduplicata, in usu remanserunt θάλλειν et θάλλος. Θάλλος, pp. quivis ramus virens, eximie significabat ramum olivæ semper viridem.—Etiam vox τίθασσος mansuetus et cicur est à verbo θάω, reduplicato τιθάω. Animalia mansueta τίθασσα dicebantur, quasi altilia.—Verbum hoc τιθάω reduplicatum contractum fuit in τιθῶ. Hinc fluxit vox superstes τιθὴ nutrix, quæ mammam præbet. Eadem quoque dicta est τιθήνη. Hinc verbum τιθηνεῖν nutricis instar alimenta præbere" &c.]

Τιτίζειν pipire, de sono, quem edunt pulli avium. [Accurate Eustathius, ab H. Stephano laudatus, τιτίζειν adhiberi monet de pullis avium, vocem simpliciter edentibus; qui vero, ubi esuriunt, dicantur τρίζειν. E. S.]

Τιτράω terebro. A τράω, pro τεράω· quod à τέρω. [Prima, nimirum, litera cum vocali ι geminata. Conf. in τιταίνω, τιτρώσκω. Relege porro dicta in τερέω. E. S.]

Τιτρώσκω vulnero. Proprie non differt, nisi forma, à τιτράω. [Τράω nempe dixerunt pro τεράω, τρόω autem, sive τρώω, pro τορόω, unde τρῶμα vulnus, et τρῶσις vulneratio. A τρώω porro est τρώσω, τρώσκω· hinc τιτρώσκω. Ceterum alia quoque verbi forma fuit τραύω, unde τραῦμα, et, ab hujus Dativo τραύματι, derivatum τραυματίζω. Conf. in τραύω. E. S.]

Τιτύσκομαι dirigo ad scopum. A τύω, quod cum τίω, τείνω, τιταίνω componendum. [Vide supra in τείνω. "Verbum intueri haud dubie metonymicum à veteri tuo, tueo, τύειν. Unde apud Homerum τιτύσκεσθαι tensum collineare sibi. Hoc Latinis veteribus erat tui, intui, et mox tueri, intueri." Alb. Schultens. Comm. in Proverb. Salom. p. 380. E. S.]

Τῖφος palus, uliginosus locus. Forte cum τῦφος componendum. [Forma fœminina est etiam τίφη, frumenti genus notans, sive porcorum pabulum. Vide viros doctos ad Hesychium, in τίφαι, τῖφος &c. Etymol. ἀπὸ τοῦ τύφεσθαι, ὅ ἐστι πύθεσθαι κ. τ. λ. E. S.]

Τίω honoro. Etiam pro eo τίνω dicitur. Utrumque componendum est cum τείνω tendo: quasi contendendo ad pretia rerum translatum. [Τίω, τιέω &c. pp. significant i. q. τείνω tendo, unde τίειν pendere, vel appendere fune tenso. Veteres dixere τίειν πλάστιγγα (bilancem seu libram suspendere.) Hinc ponitur pro appendendo metiri, mensurare. Transfertur quoque ad præmia, et maxime ad pœnas, alicui tributas. Quare τίειν et τιέειν est appensas et tributas sibi pœnas solvere, ut Latini dicunt solvere pœnas, id est, pendere. Hinc τιμὴ &c. Porro τιμωρὸς, qui pœnæ infligendæ curam habet, et verbum τιμωρέω· unde τιμωρεῖσθαι ἑαυτὸν significat semet ipsum punire, animum dolore cruciare &c. T. H.] [Ab appendendo igitur translatum verbum τίω pp. significavit pretium pono. Hinc duplex manavit significatio, honorandi et puniendi. Pretium ponere meritis alicujus est honorare: pretium ponere pravis facinoribus est punire. L. C. V.] [Conf. illud poëtæ Arabis, in Anthologia, sive Excerptis Hamasæ Schultensii, p. 320. نذاهء كيبا ناذوا appendimus ipsis, prout appenderant: ubi vide Schultens. E. S.]

Τοὶ particula enclitica. Proprie antiquus Dativus est articuli τὸς, unde τοῦ &c. [Nescio, an rectius dicamus, τοὶ hoc pp. idem esse ac σοὶ, tibi, quod pronomen cum emphasi quadam redundet. Conf. Animadverss. ad Analog. p. 291. Cum Lennepio facere videtur cl. Hoogeveen. Doctr. Particul. cap. 56. p. 1152-1170. ubi eruditissime disseritur de origine atque usu hujus particulæ. Vide tamen, an τοὶ, pro σοὶ, (tanquam pronomen secundæ personæ) manifesto sese præbeat, Il. Α. 25. Ne te senex cavas ego apud naves offendam—Μή νύ ΤΟΙ οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, καὶ στέμμα θεοῖο Ne forte tibi non prosit sceptrum et infula dei. Adde Il. Α. 39. 40. 107. 123. 150. 173. 177. 181. 204. &c. quorum locorum notitiam debemus Indici Seberiano. Neque aliter res sese habet, Il. Α. 419. Vado ipsa in Olympum τοῦτο δέ ΤΟΙ ἐρέουσα ἔπος Διῒ τερπικεραύνῳ hoc tibi verbum dictura Jovi fulmine gaudenti. Redundare videtur h. l. τοι istud cum jucunda quadam emphasi, quasi Belgice dicas: *Ik vertrek zelve naar den Olymp, en ik gaa je dit woord zeggen aan Jupyn enz.* Vide ibidem vs. 425. 426. Pariter Il. Β. 298. ἀλλὰ καὶ ἔμπης Αἰσχρόν ΤΟΙ δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι *Maar het was je toch schandelijk, lang te blijven, en dan noch ledig weer naar huis te keeren.* Adde et alia, à clar. Hoogeveenio laudata, ut Aristoph. in Pace vs. 933. Εὖ τοι λέγεις, Belg. *dit zeg je wel.* Il. Α. 76. Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω *want dit zal ik je gaan zeggen* &c. et conf. in primis A. Schultens. Instit. ad Fund. ling. Hebr. p. 453. E. S.]

Τοῖχος paries. A τεῖχω, vicino alteri τεύχω. [Etymolog. c. 761. 24. Τοῖχος· παρὰ τὸ τεύχω, τὸ κατασκευάζω, γίνεται τεῦχος, καὶ τοῖχος. Τοιχωρύχος, καὶ τοιχορύκτης, κλέπτης, λῃστής.]

[Τόκος fœnus. "A τίκω pario τόκος est partus. Partus mulieris pp. sic dicitur: poëtis etiam filius. Egregie vox transfertur ad significandum fœnus à summa pecuniæ, tanquam à patre, procreatum. Quam in rem insignis est locus Platonis, de Rep. l. 8. p. 555. ubi fœneratores dicuntur reportare τοῦ πατρὸς ἐκγόνου; τόκους πολλαπλασίους fœnera tanquam filiolos patris multiplicatos. Sciendum autem est, usuram à veteribus etiam dictam πλεονασμὸν pp. multiplicationem: (Hebr. תרבית) quamvis ista duo vocabula distinxerit doctus interpres Ezechielis, cap. 18. 8. 13. et 17. τόκον καὶ πλεονασμὸν οὐκ ἔλαβε" &c. L. C. V.]

Τόλμα audacia. A τόλω, unde Lat. tollo. Componendum est cum τέλω &c. ["Τλάω contractum est ex ταλάω, quod à τάλω. Pro iis etiam τόλω, τολάω, et, interposita μ, τολμάω· unde patet, τλάω et τολμάω verba esse ejusdem originis. Jam egregia verbi τολμάω potestas est apud Græcos, qua sæpissime ponitur pro in animum induco. Ea elegantia Apostolus Paullus usus est ad Roman. cap. 5. 7. ubi dicitur ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν, i. e. in animum inducat mori." T. H.] [Nimirum nomen τόλμα hac lege est à τέτολμαι, prima persona Præter. perf. Pass. verbi τόλω, quod proxime conveniat cum Lat. tulo: unde (in Perfecto verbi fero) est tuli, et (in tollo) sustuli. Latini inde fortasse quoque habent suum tolus, tanquam nomen proprium; unde capitolium dictum voluere veteres: et tolutim. Nescio, an et θόλος (pro τόλος) adspiratum huc pertineat, quod de tholo ædificii ponitur, quasi dixeris τόλον sublatum altius. E. S.]

Τολύπη glomus lanæ &c. A τόλω, quod cum τέλω &c. componendum. [Hesychius: τολύπαι· τὸ κατασκευαστὸν ἔριον. "Τολύπη apud Græcos notavit glomum lanæ carminatæ, sive præparatæ. Hinc derivatum verbum τολυπεύειν pp. significat glomerare, conglomerare, ut sæpe est apud Homerum. Dicitur enim de rebus gravibus, quæ multo labore conglomerantur, quasi, et efficiuntur. (Il. Ω. 7.) Hinc τολυπεύειν πόλεμον et ἐκτολυπεύειν πόλεμον bellum conglomeratum finire (Il. Ξ. 89. Od. Λ. 238. Δ. 490. Ξ. 368.) Est et alius loquendi modus, quem Homerus adhibuit, (Od. Τ. 137.) cum dixit τολυπεύειν δόλους machinari, instruere (pp. conglomerare) dolos. Inde et verbum compositum ἐκτολυπεύειν ad finem usque exigere et perficere. Sic ἐκτολυπεύειν τὸν βίον vitam ad finem perducere." T. H.] [Idem vir summus ad Aristoph. Plut. vs. 35. ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον. "Ἐκτοξεύειν" inquit "est jacula emittendo exhaurire. Τόξον arcus: τοξεύω sagittas arcu emitto. Pharetra dicitur ἐκτετοξεῦσθαι, quando jaculis emittendis exhausta est. Hinc generaliter ponitur verbum pro exhaustum esse. Fatendum tamen est, eam rationem h. l. non satis planam esse. Quare R. Bentleius (in loco hoc Aristophanis) emendationem tentavit elegantem, voluitque (pro ἐκτετοξεῦσθαι) scribi ἐκτετολυπεῦσθαι. (Vide editionem L. Kusteri, p. 319.) Certe illa emendatio valde est probabilis: neque dubitamus eam vulgatæ lectioni præferre." T. H.] [Vide infra in τόξον arcus. Ceterum τολύπη, sive antiqua verbi forma τολύπω (unde τόλυπος, η, ον) videtur repetenda à τόλω, τόλυς, τολύω· hinc τολύϝω, τολύπω. A notione propria tollendi repetenda est illa glomerandi: quippe quod fiat manu vel fuso identidem sublatis. Sentitur ea vis quoque in ipso verbo, ni fallor, aliqua ratione composito ἐκτολυπεύειν, quatenus notat exantlare labores, Hesiod. Ἀσπ. vs. 44. E. S.]

Τονθορύζω et τονθορίζω murmuro. Factum à sono. [Hesychius τόνθρυς· φωνή. An de voce sive fragore tonitrus, ut φωναὶ, Apocalyps. 11. 15. 19. &c. Hoc pacto conveniret Germ. *thunder*, Belg. *donder?* E. S.]

[Τόμαροι haruspices. "Τόμαροι vel τομοῦροι. In nostris Homeri editionibus, Odyss. Π. 403. sic legitur: Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες. Pro θέμιστες veteres olim legere (ut dudum observavit Scaliger, Animadv. ad Eusebium, p. 82.) τομοῦροι, vel τόμαροι· quod melius esse, ex eo probabant, quia oracula nunquam Homerus dixerat θέμιστας, sive leges et jura, quibus civitates continentur: idque verum esse, nec negari debuit ab Isaaco Casaubono ad Strabon. l. 7. p. 506. Nam quod hanc potestatem oraculi, in illo vocabulo, Hymnus in Apollinem, vs. 394. præferat, id ostendit, Homero carmen hoc esse abjudicandum: quod etiam aliunde argumentis satis liquidis confirmari potest. Alteram vero lectionem τομοῦροι mirifice constabilit Lycophron, vs. 223. nomen hoc pro vate usurpans: ubi Grammaticorum loca collegit Potterus. Ratio vocabuli in obscuro est. A Tomaro, vel Tmaro, monte, cui templum Dodonæum subjacebat, veteres repetunt. Ὤρεσιν ἐν τμαρίοισι Callimachus habet in Cerer. vs. 52. ubi vid. Spanhemius. Quin ipse Jupiter Dodonæus τμαρίου Διὸς nomen huic monti retulit acceptum: ut ex Stephano et Hesychio docet Heinsius ad Claudiani Bell. Ger. vs. 18. Interim laus ingenii minime neganda est Triglando, Conjecturis de Dodone, cap. 6. qui (quum horum sacrorum originem ex Ægypto manasse constat) sacerdotes esse dictos τομούρους, arbitratur, quia essent circumcisi, ἀπὸ τοῦ τέμνειν τὴν οὐραν. Ab Ægyptiis autem circumcisionis ritum ad alios pervenisse populos, accurate monstravit Spencerus de Legg. Hebr. cap. 4. sect. 4. Sane à Græcis Ψωλοὶ verpi, vel recutiti nominantur Ægyptii." T. H.] [Conf. et Clarkius ad loc. Homeri Od. Π. 403. Vox τομὴ notat sectionem. An hinc forte τόμαροι vel τομοῦροι (voce petita ab altera forma nominis τόμος) dicti fuerunt augures à sectionibus, sive templis, in quæ cœlum dividerent? Conf. Livii Hist. l. 1. 18. à fine, et Coccej. in Lex. Hebr. atque A. Schultensium, in Clavi Diall. p. 206. phrasin Jesaianam (cap. 48. 17.) הוברי שמים per sectores cœlorum, ex Arab. شرم secuit, reddentes. E. S.]

Τόξον arcus. A τύκω, vicino alteri τίκω, τίκτω, &c. [Etymolog. c. 762. 7. τόξον παρὰ τὸ τάζω, τάξω, τάξον, καὶ τροπῇ, τόξον. Hoc adspectu τόξον pp. foret qui vel quod disponitur, eximie arcus, tanquam omnium armorum præstantissimum. Consentiret pulchre phrasis Hebræa, הבין כלי מות, disposuit, vel arcui imposuit, instrumenta mortifera. Nescio tamen, an altius sit adscendendum, ad ipsam, nempe, verbi τύκω originem, i. e. τύω, pp. tendere, quod idem ac τίω, unde τίνω, τείνω. Sic τόξον pp. foret qui tenditur, arcus: ut Belgæ suum *boog* manifesto duxerunt à *buigen*, *boog*, &c. A τόξῳ porro est τοξόω, indidemque, sive potius à veteri τόξεω, τοξεύω arcu utor, jaculor. Hinc porro ἐκτοξεύω jaculando exhaurio vel consumo. Ut in isto Herodoti, quod H. Stephanus laudavit, τὰ βέλη ἐξετοξεύετο sagittæ consumebantur. Herodoti locus est (l. 1. c. 86. n. 214.) Πρῶτα μὲν γὰρ λέγεται αὐτοὺς διαστάντας ἐς ἀλλήλους τοξεύειν· μετὰ δὲ, ὥς σφι τὰ βέλεα ἐξετετόξευτο, συμπεσόντας τῇσι αἰχμῇσί τε καὶ τοῖσι ἐγχειριδίοισι συνέχεσθαι. Belgice dixeris: *toen hunne pijlen verschooten waren.* Hæc fusius exposui, ut melius intelligi posset dubia ratio loci Aristophanis, in Pluto, 34. supra laudati, in voce τολύπη. E. S.]

Τόπος locus. A τόπω vel τίπω, vicino alteri τύπω. Origo τέω, τύω. [Coacta admodum derivatio est Etymolog. c. 762. 17. παρὰ τὸ πατῶ, πάτος καὶ τόπος. Analogia suadet, esse potius à τέτοπα, Præterito Medio verbi τέπω. Hujus derivata forma à Latinis servata est tepor. A τέπω autem τεπέω Lat. tepeo, τεπίω item, unde repetendum est Adject. tepidus. Itaque à tepore dictus videri queat locus, quia incalescere solet ab homine incubante: secundum illud Plauti in Amphitr. 1. 3. 15. Prius abis, quam lectus, ubi cubuisti, concaluit locus. An ad illam originem quoque pertinet, quod τόπος, sive τόποι in Plurali, eximie dicatur de αἰδοίῳ γυναικός. Vide H. Stephan. Th. t. 3. col. 1592. Conf. denique et τέφρα de cinere tepido, superius, et vide infra, in τρόπος, sub τρέπω. E. S.]

Τόρμη, vel τόρμος modiolus rotæ in quem axis inseritur. A τόρω, cui vicinum τέρω, τερέω, [Lat. terebro. Nimirum quod axis in eodem teratur, vel modiolus hic ab axe quasi terebretur ac perforetur. A τόρω, Præter. Pass. est τέτορμαι· hinc τόρμος, η, ον. Verbum τόρω ipsum superstes est apud Homer. Il. Λ. 236. οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον neque perforavit hasta balteum variegatum. E. S.]

Τράγος hircus, caper. A τράχω, cui vicinum τρέχω· de quo suo loco. [Etymol. c. 763. 34. ὁ παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχειν. "Hircus Hebr. שעיר, id est, villosus, pilosus, hirsutus appellatus est: ut Græce τράγος, quasi τραχὺς, à pilorum asperitate: et Latine hircus, quasi hir-

tus, ut multis placet." Bochart. Hieroz. P. 1. 9. 60. quem vide fusius de his disputantem, l. 2. c. 53. p. 641. E. S.]

Τράπεζα mensa. Ex τρὰ et πέζα. Τρὰ autem pro τρὰς, unde τέτρας quaternio. [Etymol. c. 763. 38. Τράπεζα, κατὰ ἀποβολὴν τῆς τε συλλαβῆς, τετράπεζα, τέσσαρας πέζας ἔχουσα· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν τράπεζαι τετράγωνοι ἦσαν. "Mensam quadram, propria appellatione, τράπεζαν vocabant Græci. Plena vocis forma fuit τετράπεζα. Numerus quaternarius τέτρας dicebatur: πέζα, idem quod ποῦς et πὲς, est Latin. pes. Ob pronuntiationem difficiliorem, in usu quotidiano, omissa prima syllaba τε, mensa quadrata vocabatur τράπεζα. Sic nummum, (qui valeret quatuor drachmas) vocabant Græci τέτραχμον, literis aliquot intermediis omissis, pro τετράδραχμον." L. C. V.]

Τραυλὸς balbus, blæsus. Vox ficta ad exemplum blæsorum. [Nimirum in eos pp. dicebatur, qui loco literæ ρ pronunciabant λ. Aristophanes in Vespis vs. 44. Εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας, Ὁλᾷς Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Dein Alcibiades ad me dicebat balbutiens, Ὁλᾷς &c. pro Ὁρᾷς Θέωρος κεφαλὴν κόρακος ἔχει. Vide ad h. l. Steph. Berglerum. E. S.]

Τραύω, verbum obsoletum, cujus derivata ad verbum τιτρώσκω retulerunt. De his alibi cel. Lennep. "Vicina verba sunt, si originem spectes, τραύω, et τιτρώσκω. Utrumque, nempe, oritur à stirpe τέρω, qui convenit Lat. tero. A τέρω formata, τεράω et τερόω, pepererunt contracta verba τράω et τρόω. Pro τράω autem pronuntiarunt τραύω. Τρόω vero peperit, ad normam verborum in σκω, verbum τιτρώσκω, vulnerandi sensu obvium. Ad verbum autem τραύω, ratione formationis, proxime pertinet nomen τραῦμα, speciatim notans vulnus. Ab ejus Dativo, τραύματι, est τραυματίας vulneribus plenus, seu vulneribus plane confectus, quasi dicas, ita vulneribus continuis plenus, ut unum vulnus esse videatur. Id quod hominis fortissimi, et ad ultimum vitæ halitum in bellis pugnantis, testimonium est" &c. [Ejusdem formæ nomen est στιγματίας notis compunctus: ac nescio, an talia nomina in ιας pp. sint formata à Dativis antiquis Pluralibus primæ Declinationis, in ας terminatis: ut στιγματίας pp. sit pro στιγματίαις, τραυματίας pro τραυματίαις, ab antiquis nominativis Singularibus στιγματία, τραυματία, quas formas nominum à Dativis στίγματι, et τραύματι, nominum simpliciorum στίγμα et τραῦμα, ducta fuisse, non est quod dubitemus. Hoc pacto στιγματίας, τραυματίας, pp. notassent notis, vulneribus scil. compuncti. Componatur conjectura nostra de nominibus collectivis in ὼν, supr. in ἀγκὼν, et alibi. E. S.]

Τράχηλος collum. A τραχὺς asper. [Etymolog. c. 764. 41. Τράχηλος παρὰ τὴν τραχύτητα· ὀστώδες γὰρ τὸ μέρος κ. τ. λ. "Collum Græce τράχηλος dicitur ab asperitate vertebrarum, ex quibus constat: τραχὺς enim notat asperum. Verbum vero τραχηλίζειν est collum afficere quacumque ratione. Sic à γαστὴρ venter est γαστρίζω ventrem afficio vel percutio: quod quidem γαστρίζειν etiam notat ventri inservire. Homo vorax dicitur γαστρίζειν. A κεφαλὴ caput est κεφαλίζω caput afficio: κεφαλίζειν τινὰ caput alicui amputare &c. Τραχηλίζειν autem, diversa quadam ratione, sumitur. Ex. gr. qui collum invertit, ut quaquaversum spectet, dicitur τραχηλίζειν. Jam vero luctatores in palæstra afficiebant alterius cervicem, et contorquebant. Hinc τραχηλίζω est verbum palæstricum, notatque cervicem alicujus luctando afficio: compositum ἐκτραχηλίζειν fortius est, significatque alicujus cervicem in lucta contorquere. Hinc etiam ponitur pro cervicem frangere: et aliquis dicitur ἐκτραχηλισθῆναι, cujus collum vel cædendo, vel puniendo frangitur: unde etiam ἐκτραχηλισθῆναι est funditus perdi et male haberi. Sic ὁ δῆμος ἐξετραχηλίσθη ὑπὸ τῆς τρυφῆς populus per luxuriam funditus perditus est. Porro equus dicitur ἐκτραχηλίζειν τὸν ἀναβάτην sessorem dejicere, cervice sua excutere: et ἐκτραχηλίζειν τινὰ universe est facere, ut alicujus consilia male succedant, ut ille ex consiliis, tanquam ex equo, excutiatur." T. H.] [In epistola ad Hebræos, cap. 4. 13. legitur γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα, id est, nuda et resupinata. Plurima ab eruditis interpretibus, diversa super hoc verbo sentientibus, prolata sunt, pleraque à scriptoris sacri mente aliena. A voce ῥάχις (spina dorsi) verbum formatum ῥαχίζειν significat spinam dorsi dissecare; ab αὐχὴν cervix (in Gen. αὐχένος, Dat. αὐχένι) verbum est αὐχενίζειν cervicem secare. Utrumque verbum reperire licet in Sophocl. Ajac. vs. 298. ubi furibundus Ajax tauros partim ηὐχένιζε, partim ἐῤῥάχιζε, vel spinam dorsi dissecabat, vel cervicem incidebat. Scholiastes ibi ῥαχίζειν idem esse notat, quod Homerus vocat αὖ ἐρύειν, Il. A. 459. Ubi victimas, diis superis mactandas, resupinatas jugulabant. Ad normam istorum verborum, τραχηλίζειν nostrum, à voce τράχηλος collum, — significare poterit resupinare collum, vel potius resupinatum incidere, incisumque inspicere: et hinc simul patet, illa, quæ penitus deo, intimarum rerum speculatori, patent, dici posse τετραχηλισμένα. Exstat conjectura L. Capelli (Spicileg. p. 122. laudat. J. Alberti Observ. Philol. in N. F. p. 421-423.) quam sibi illustrandam sumsit aliquando A. Schultensius (Clavis Diall. p. 273. 274.) Ea huc redit. In Bibliis Hebraicis verbum legitur ערף decollavit, pp. anatomen instituit, rem resecuit, et resectæ viscera inspexit, atque adeo ἐτραχήλισε. Vis verbi, apud Arabes, fuit conservata, qui hominem rerum peritum (العارف الامور) vocare solent (الذكربر) jugulatorem rerum, qui rerum viscera quasi inspexit. Hoc sensu utique verbum τετραχηλισμένα in Epist. ad Hebr. l. l. capiendum videtur, ut omnia dicantur coram deo nuda, atque resecta, ita ut intima penetralia deo pateant. In Glossis Sacris τετραχηλισμένα simpliciter redditur πεφανερωμένα. L. C. V.] [De eadem A. Schultensii illustratione alibi disserens ipse Lennepius: "huic Schultensii sententiæ, inquit, non parum roboris accedit ex antecedentibus verbis, ubi verbum dei cum gladio comparatur, qui ad intimam divisionem animæ et spiritus compagumque ac medullarum penetret. Est igitur apta continuatio metaphoræ, nostro in loco desumtæ, ab anatome, sive resectione, membrorum corporis." E. S.]

Τραχὺς asper. A τράω, τεράω, quod à stirpe τέρω. [Recta videtur descendisse à τράχω, de quo vide mox infra. Etymologus τραχὺς σημαίνει τὸν σκληρόν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ῥάχεως. E. S.]

[Τράχω verbum obsoletum: unde descendit τραχύς. Vestigium hujus τράχω superest in Hesychii Lexico, ubi legitur τράχε· πορεύου. Est, nimirum, Dorica pronunciatio: τράχε pro τρέχε, cujusmodi in Hesychio est τράφεται pro τρέφεται &c. Conf. Etymol. col. 356. 10. 443. 28. Pro τράχω vulgo dixerunt τρήχω, et sic pro τραχὺς, τρηχύς. Unde τρηχὺ νόημα, apud eundem Hesychium, exponitur σκληρὸν νοῦν, et ibidem τρηχεῖα, τραχεῖα. Ex quibus satis evidens est, veteres promiscue dixisse τράχω, τρέχω et τρήχω. De origine videatur infra in τρέχω. E. S.]

[Τρεῖς tres. Contractum videtur ex τρέες. Unde τρῆς, Lat. tres. Plane ut τρειρὸς dedit τρηρός. Vide Etymolog. c. 637. 17. Probat autem τρέες, illud antiquius (quod contractum in τρεῖς) fuisse olim formam Singularem τρὶς: unde Pluraliter τρέες, τρεῖς, quemadmodum fere, ab ὄφις, Ionicum Plurale est ὄφεες, ὄφεις, quod in communi lingua efferebatur ὄφιες, ὄφις. Atque ita etiam Græcos, pro τρεῖς, dixisse τρὶς, demonstrant composita τρισκαίδεκα tredecim, τρισμύριοι &c. Ab isto autem τρὶς, contracto ex τρεῖς, (cujus exemplum egregium habetur in illo Hesiodi Ἔργ. vs. 596. Τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου) diversum fuit Singulare τρὶς pro τέρις. Posterius hoc, proxime ductum à τέρω (ut δέρις à δέρω) significare potuit id quod excoriatur, et hinc collum. Hesych. Δέρις· τράχηλος, quod ipsum δέρις, geminata media, pronunciatum fuit δέῤῥις. (Hesych. δέῤῥις, δέρμα.) Hæc si vera sint, Plurale τέριες (contractum in τρέες, τρεῖς) pp. notare potuit ea, quæ teruntur, sive atteruntur, pecul. friando, adeoque eximie priorum digitorum extrema una cum pollice, quippe quibus friatio fere peragi solet: unde notio numeri ternarii fortasse fuerit assumta. Conf. dicta in δύο, et τέσσαρες. Πέντε fortasse (pro πάντε, ex πάντες) omnes digitos notat. E. S.]

Τρέπω verto. A τερέπω, quod à τέρω tero. Alibi cel. Lennep. "A verbo τρέπω, Lat. verto, nomen τρόπος est, significans versionem. Inde formatum verbum τροπόω pp. est versionem facio: ut nomen, inde formatum, τροπωτὴρ pp. notat eum, qui versionem faciat. Unde eximie tanquam proprium adhiberi solet strophо, quo remus vertatur, vel versetur: quasi dicas versorem remi."—[" Τρόπος oritur à τέτροπα verbi τρέπω. Lex est derivationis certissima, in analogia quippe fundata, omnia nomina dissyllaba in ος desinentia, in quorum priori syllaba est ο, formari à Præteritis Mediis verborum; verbi terminatione in eam nominis deflexa, et augmento verborum, quod vocant, rejecto. Talia sunt ex gr. στόλος, πόλις, πόλος, στόνος, φόνος, μόρος, μόνος, τρόφος, δόμος &c." L. C. V.] [Confirmantur his ea, quæ supra observavimus de origine vocis τόπος.—Ceterum, quod de nomine τόξον animadversum fuit, notionem ejus recta via arcessendam esse à τόω tendo, idem hic loci, de verbo τρέπω, fortasse valebit, recta via ejusdem significationem repeti oportere à τέω tendo; ut à tensione, nempe, ad conversionem transitus factus sit: nisi forte malis, literam τ ab initio hujus verbi esse adscititiam, et stirpem ejus fuisse verbum ῥέπω. Conf. quæ de τ, ab initio præposita, observata sunt à Lennepio, Analog. p. 210. et à nobis in Animadverss. ibid. p. 513. exposita. Vide et infra in τρέφω. E. S.]

Τρέφω educo. A τέρω, ut antecedens. [Nimirum à τέω, τέρω, τερέπω, τρέπω, et, π tenui in adspiratam φ conversa, τρέφω. Sane τρέφω nostrum cognatum fuisse alteri τρέπω verto, ad oculum demonstrare potest comparatio verbi στρέφω verto, quod cum altero τρέπω arctissimam habet adfinitatem. Conf. supra suo loco in στρέφω. "Verbum τρέφειν pp. notabat comprimere, condensare; caseus lac condensatum et pressum, τροφαλίς· γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit Ælianus, N. A. 16. 32. Theocr. 25. 106. Τρέφε πίονα τυρόν" &c. L. C. V. ad Herodotum, l. 4. p. 284. Præiverat quodammodo Etymologus, c. 769. 28. Τροφὴ παρὰ τὸ τρέφω, τὸ πηγνύω, ἡ πηγνύουσα καὶ εὐσταθῆ ποιοῦσα τὰ σώματα. Conf. ibid. col. 763. 51. 764. 49. Utrum hæc significatio comprimendi, in verbo τρέφω, repetenda est à notione terendi, conterendi, quemadmodum συντρίβεσθαι dicuntur ea, quæ eliduntur et validissime comprimuntur; an vero notio comprimendi et condensandi, (à summo Valckenærio commemorata) arcessi debet ab illa vertendi (in τρέπεσθαι et στρέφεσθαι usitatissima) quatenus massa, quæ depsitur, identidem inverti solet? Hac certe ratione עוג et ענג, depsere, Hebræis pp. est vertere, invertere massam. Futurum θρέψω, verbo τρέφω tributum, sola adspiratione differt à τρέψω, Futuro verbi τρέπω. E. S.]

Τρέχω curro. A τρέω, quod pro τερέω, ex τέρω. [An à terendo, quatenus via teri (τρίβεσθαι) dicitur, quæ velocissime transcurritur? Metaphora ea notissima est in Ar. حدس, Hebr. חדש, in درس, דרש &c. Sane à τερέω in Perf. τετέρεκα, unde τέτρεκα, litera κ adspirata, facillime existere potuit τέτρεχα, et hinc novum verbum formari, τρέχω. Vide infra in τρέω. E. S.]

Τρέω tremo. A τέρω, τερέω. [Futurum habet τρέσω, quo distinguatur, in usu linguæ, ab altero τρέω perforo, cui Futurum datum est τρήσω. Utriusque tamen verbi haud dubie eadem est origo: usus secundarii solummodo diversi sunt. Ut convenientia perspiciatur prioris istius τρέω, cum altero τρέμω, Latinorum tremo; teneatur, velim, à τέτρεμαι, prima Præteriti perf. Pass. verbi τρέω, abjecto augmento, quod statuunt Grammatici, τε, factum esse τρέμω. Unde Il. N. 18. Τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη, Πόσσιν ὑπ' ἀθανάτοισι· et Il. Φ. 507. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε &c. Ceterum τρέω hoc nostrum, i. e. tremo à τέρω cum ταρβέω, à τάρω, derivata forma, maximam habet adfinitatem. "Latinorum tremere, et poëtarum ταρβεῖν, et Atticorum τετρεμαίνειν, Latinum etiam terrere, manarunt ex eodem fonte." L. C. V.] [Ansa translationis tamen minus obvia est. Utrum a terendo, sive potius obterendo, atterendo, duci potuit imago animi, quasi attriti, et pavore consumti? (Sane terrorem ab atterendo etiam dixere Arabes, in suo خساف pro (خوف, חוף) an vero à notione perforandi, quæ à terendo manifesto fluxit, in τρέω, τρήσω, arcessenda est significatio illa tremendi? Confer omnino supra in τερέω. Similis certe translatio est in Hebr. חרד: de quo verbo omnino consulendus est cel. Verschuir, in Diss. Exeget. ad Zachar. 2. 1-5. p. 159. et ibid. laudatus A. Schultens. Comm. in Prov. p. 447. Posterius præplacet. Conf. et τρήχω. E. S.]

[Τρήχω asper et salebrosus sum. Vide, de hoc verbo, H. Stephani Thes. t. 3. col. 1602. cui et laudatum illud Epigrammatis τετρηχυῖα θάλασσα, mare exasperatum, undis et fluctibus veluti asperum redditum: Il. B. [vs. 95.] τετρήχει δ' ἀγορὰ tumultuabatur concio, nempe maris instar, undis asperi redditi, atque adeo conturbati. Idem poëta (Il. H. 345.) de concione Trojanorum γένετο δεινὴ τετρηχυῖα habet. "Trepida, turbulenta erat." Nullum dubium est, quin τρήχω idem verbum sit ac τρέχω, sed varie translatum. Radit iter liquidum, Virgilii est Æn. l. 5. 217. Sic τρέχω curro pp. est rado: alterum τρήχω vero componi potest cum Lat. rudis, quod quin eandem habeat originem atque alterum rado, nullum quoque est dubium. E. S.]

Τρίβω tero. A τρίω, quod à τέρω. Alio loco cel. Lennepius, "Græcum τέρω, inquit, superest apud Latinos. Inde factum τερίω, quod, per contractionem, pronunciatum fuit τρίω. Hinc est Latinorum trivi, et tritum: nec non verbum, Græcis usurpatum, τρίβω· unde porro factum est τρίβος, Substantivo usu, viam significans, pedibus teri solitam, adeoque semitam." [" Τρίβω contractum ex τερίβω· à τέρω, quod à τέω. Mutata vocali brevi in longam, sive in diphthongum ει, pro τέρω, dixerunt τείρω. Idem τέρω formavit quoque ex se τερύω, τερύπω, pro quo, per contractionem, enatum est τρύπω et τρυπάω terendo forare. Hinc τρύπανον instrumentum, quo quid tritum perforatur. Latini terebrum dicunt. Ut vero apud Latinos conterere pro perdere ponitur, sic pari modo Græcis ἐπιτρίβειν, unde ἐπίτριπτος dignus qui conteratur." T. H.] [Idem vir summus alio loco: " τρίβειν etiam est exercere, pp. terere. Τρίβειν ἵππους exercere equos, sive exercendo eos terere. Illi, qui in palæstris, ubi juvenes exercebantur, docebant, dicebantur παιδοτρίβαι." &c. E. S.]

Τρίζω strido. A sono factum. [Egregie monet Eustathius, ad Il. Ψ. p. 1326 : 25. nivem, quando pedibus calcatur, τετριγέναι: etiam τετριγέναι ὀδόντας dici τὸν θυμομαχοῦντα. "Glossæ Philoxeni: stridet, τρίζει.—Lat. strido ab ἔστριδον. Nam στριδμὸς quoque, pro τρισμὸς, legas apud Aristotel. Hist. Animal. l. 4." verba sunt Vossii, in Etymologico. Unde in oculos incurrit, Lat. Stridere esse i. q. Gr. τρίζειν, præposita litera σ. Nempe à τρίδω est τρίδεω, τρίζω. Rursus à τρίδω, præfixo σ, factum strido. Conf. etiam τρύζω. E. S.]

Τρύβλιον, vel τρυβλίον, catinus, pro τερύβλιον. A τέρω. [" Vetus verbum fuit τέρειν, unde τερύειν, contracte τρύειν, idem est atque Latinorum terere" T. H.] [(Conf. sub τρίβω, et infra in τρύω.) Recte, ut videtur, Martinius; " Puto τρυβλίον esse, in quod βάλλονται τὰ τρυόμενα intrita, tritæ escæ, turundæ panis, in liquido madefaciendæ."

Nimirum à τρύω, (pro τερύω, vel τορύω,) est τρύα, h. e. trua, sive "ingens cochlear, quo cibus in ollis, inter coquendum, agitatur. Græcis dicitur τορύνη," [à τορύω, quod à τόρω, cognato alteri τέρω.] Rectissime observat idem Vossius, (ex quo illa superiora descripsimus,) "τορύνην dici à terendo." Nam terere Græcis τορέειν· unde τορύνη· quia pleraque hoc instrumento in ollis, inter coquendum, terere ac comminuere soleant." Pergit Vossius: "à trua ὑποκοριστικῶς factum trulla" &c. Jam vero à vicino τρύλιον, inserto β, enatum est τρύβλιον, ipsum vas denotans, in quo trua uti solent. E. S.]

Τρύγη hordeum, triticum, cereales fruges &c. A siccando forte. Stirps τέρω. [Malim equidem à stridendo, quia commotum ventis leviter stridet. Supra dictum est τρίζειν pp. esse stridere. A τρίζειν est τρισμὸς, sive τριγμὸς stridor, quod posterius pp. descendit à τρίγειν, forma vicina. Atqui pro τρίζειν, etiam τρύζειν, pro τρίγειν τρύγειν dixerunt. Unde τρυσμὸς stridor, τρυγὼν turtur est dicta παρὰ τὸ τρύζειν. Etymologus, c. 771. 11. Τρύγει, inquit, ψιθυρίζει, γογγύζει, ἀσήμως λαλεῖ· παρ' ὃ καὶ ἡ τρυγὼν, ἐπεὶ ἀσήμως φθέγγεται καὶ γογγυστικῶς. Non autem τρύγην hordeum solum dici, sed et alias fruges cereales, indicat glossa Hesychii. Τρύγη· ὁ πυρὸς, καὶ ἡ κριθὴ, καὶ πᾶς ἄλλος καρπὸς, καὶ ποία βοτάνη. E. S.]

[Τρύζω, i. q. τρίζω, pp. strideo. Homerus, Il. I. 311. ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Hesychius. τρύζεται· ψιθυρίζεται, λογοποιεῖται, γογγύζεται. Conf. de hoc loco cel. Villoisonus, ad Apollonii Lex. Homer. in voce. E. S.]

[Τρὺξ vinum recens: mustum nondum percolatum. Fæx vini, in fundo vasis residens. Genitivus casus τρυγὸς satis docet, esse repetendam vocem à τρύγειν, i. e. stridere. Neque dubitamus, quin origine eadem hac vox sit ac Lat. trux, trucis, nisi quod, diversa paullo metaphora, usurpetur. Τρίζειν supra vidimus pp. dici de stridore dentium, in contentionibus acerbius rixantium vel et pugnantium. Neque alia ansa videtur esse vocis Lat. trux. Horridum ac trucem tribunum plebis Cicero memorat, Agrar. l. 2. 25. feras truces (quasi stridentes dentibus) Tibullus dixit l. 1. 10. 76. sævos ac truces tyrannos, Seneca, in Hercul. Fur. vs. 936. Sonus trux oris, (quasi stridens,) Plinius, l. 6. 22. vocem trucem (quasi stridentem) expavescere, Silius, l. 1. 67. Trux decet ira feras, Ovid. de Art. Am. l. 3. 502. Quæ loca grati debemus Forcellino, et J. M. Gesnero. Magnus noster Vossius, trux Latinis, pro atrox, dici suspicabatur. Quid si atrox pp. sit Gr. ἄτρυξ, cum α ἐπιτατικῷ? ut in ἄβρομος vehementer strepens, ἄτρυτος vehemens, pp. valde terens, vel stridens, dentibus &c. Conf. de nostro τρὺξ T. H. ad Arist. Plut. p. 408. E. S.]

Τρύπα foramen. A τρύω, quod pro τερύω, è stirpe τέρω. [Dici et τρύμα voluit Martinius; eoque pertinere arbitratur etiam τρύπανον, terebram, perforaculum, in Glossis Cyrilli. Conf. supra in τρίβω. E. S.]

[Τρυφὴ luxus &c. Alio loco cel. Lennepius: "verbum θρύπτω significat comminuo, contero in minutissimas partes. Hinc θρύπτεσθαι, Medium, quasi pp. dicas semet comminuere, translate dicitur is, qui luxu diffluit, et frangitur: atque inde quoque τρυφὴ generatim luxum notat." Plura vide in θρύπτω. Componatur etiam τρύφος, forma vocis masculina, i. e. fragmentum. Vide Foësium in Œcon. Hippocratis. "Τρυφὴ delicias notat, pp. fragmen, sive rem fractam: quo sensu, nostris in libris, vox τρύφος invenitur. Frustum panis est τρύφος ἄρτου. Verbum est θρύπτειν, significans frangere. Hinc τεθρυμμένοι sæpe dicuntur semimares, vel mares molles et pæne fœminæ, fracti Latinis. Forma tantum distat à θρύπτειν, τρύφειν. Hinc τρυφὴ, τρυφάω delicate vivo. Participium τρυφῶσα transiit in nomen proprium. Paullo laudantur mulierculæ, τρύφαινα et τρυφῶσα, Epistol. ad Roman. 16. 12." L. C. V.] [Luxum Latinis quoque à λύω solvo, dissolvo, dictum esse, admonuit Vossius in Etymologico. E. S.]

[Τρύχω, i. e. τρύω, (unde propagatum est) pp. tero, detero, consumo laboribus. Hesychius: τρύειν, κατατρίβειν, καταπονεῖν. Idem: τρύχειν· φθείρειν, τήκειν &c. Plura dabit Foësius, in Œconom. Hippocr. voce τρύχω· itemque in τρύχος, quod pannum lacerum et attritum significet. E. S.]

Τρύω tero. A τερύω &c. [Vide T. H. in τρύβλιον, et omnino Alb. Schultensium, Via Reg. Hebraiz. p. 79. ubi trutinam, ac τρυτάνην, dictas esse monet à τρύειν terere: quoniam τρύεται τῷ βάρει τῶν ὄγκων teritur gravitate ponderum &c. A τρύειν terere, terendoque notam imprimere, vir summus T. H. observat, fluxisse quoque rationem vocis τρυσίππιον, vel τρυσιππεῖον, qua significatur nota inusta equo, longo labore trito et confecto. Quæ quidem nota ferro ignito, sive καυτῆρι, Senatus jussu, maxillæ vel lumbis equorum inureretur, docente Hesychio in voce, et Ἵππου τρόχος &c. Conf. et τρύχω. E. S.]

Τρώγω arrodo. A τρόω, pro τερόω, quod à τέρω. [Etymol. c. 770. 40. Τρώγω παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ τρῶ τὸ βλάπτω. Sanior derivandi ratio docet, à τρώω, τέτρωκα, descendisse τρώκω, τρώγω. Etenim cognationem fuisse inter τρώκω, et τρώγω, docent derivata τρώκτης comestor, τρωκτὸς qui comedi, sive potius, qui arrodi, solet &c. Cetera lege superius, in τραύω, et mox in τρώω. E. S.]

[Τρώω vulnero. Verbum hoc, variis in locis, agnovit Etymologus, uti v. gr. in ἐξέτρω, col. 347. 84. παρὰ τὸ τρῶ, inquit, ῥῆμα, ὃ σημαίνει τὸ κόπτω· ὅθεν τρῶσαι, τὸ σιδήρῳ τέμνειν καὶ κόπτειν· δηλοῖ δὲ, καὶ τὸ βλάπτω, ὡς τὸ Οἶνός σε τρώει μελιηδής: — τὸ δὲ, παράγωγον αὐτοῦ τρώω, ἐξ οὗ παράγωγον τρῶμι· καὶ, παρῳχημένος χρόνος, ἔτρων καὶ ἐξέτρων κ. τ. λ. Vide eundem col. 727. 6. 771. 10. 29. et 760. 50. ubi legitimam hanc derivationem præbet τρώω, τρώσω, τρώσκω, et, per reduplicationem, sive potius, per repetitionem primæ literæ τ, cum iota, τιτρώσκω. Porro dubium nullum est, quin τρώω hoc sit pro τερώω, sive potius pro τερόω, adeoque cognationem arctissimam habeat cum τερύω, quod contraxerunt in τρύω. Cognationem illam agnoscit Etymologus, col. 771. 29. ubi commemorato verbo τρῶ [pro τρόω, ex τερόω] adjicit, οὗ παράγωγον τρώω, καὶ τρύω· προσθέσει τοῦ χ, τρύχω. Rectius dixisset, quemadmodum pro τερόω factum sit τρόω, τρῶ, sic à cognato ejus τερύω factum esse τρύω, τρύχω. Igitur stirps ejus verbi certissima est τέρω. Conf. Foësii Œcon. Hippocratis in voce: et dicta in τρώγω. E. S.]

Τύγχανω sum. A τυχάνω, quod à τύχω, vicino τύκω, τεύκω &c. [Etymolog. c. 771. 34. ἀπὸ τοῦ τεύχω· — ὡς φεύγω, φευγάνω, ἐρεύγω, ἐρυγγάνω. Nimirum ευ et υ promiscue fere pronunciabantur. Sed audiamus Lennepium, alio loco, de hoc verbo hæc disputantem: "A verbo antiquo τύχω, cui vicinum τεύχω, oritur verbum τυχάνω, et inserta ν, τυγχάνω, quemadmodum à πύθω, cui vicinum πεύθω, πυνθάνω· à φύγω, cui vicinum φεύγω, φυγγάνω, et similia. Propria autem verbi τυγχάνω potestas repetenda est à tangendo, vel attingendo: ea, nempe, ratione, qua jaculatores scopum attingere, vel ferire intelliguntur tellis. Hæc notio manifesta est in variis locis Homeri. Conf. Il. Ε. 287. ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· (aberrasti sc. telo, nec es assecutus, sive attigisti,) ubi, tanquam similis significationis verba, junguntur ἁμαρτάνειν, i. e. à scopo aberrare, et οὐ τυγχάνειν. Sæpissime autem cum Genitivo construitur, variis modis, verbum nostrum τυγχάνειν, et quidem, proprio sensu, reperitur apud Lucianum in Hermotimo (Opp. t. 1. p. 775.) ubi ὀρνίθων τυγχάνειν dicuntur ii, qui sagittis aves feriunt. Plerumque autem, metaphorice positum, generatim notat nancisci, obtinere, compos fieri, uti et ἐπιτυγχάνειν, in Epist. ad Hebr. 6. 15. 11. 33." Hactenus Lennepius: cujus observatis addere liceat, Gr. τυγχάνειν et tangere Latinorum, hac lege, verba esse cognata; illud quidem ortum à τύω, τύχω, sive potius τύγω, τύγγω, hoc vero à τάω, τάγω, τάγγω, propagatum. Quod autem Lexicographi principes præcipiunt, verbum τυγχάνω Græcis idem significare ac Lat. sum, (ut H. Stephanus Thes. t. 3. col. 1438. G. "Τυγχάνω igitur primo loco, inquit, significat sum:") id ita intelligendum est, ut τυγχάνειν, hac quidem in constructione, Græcis idem sit, quod Latinis est obtingere, vel contingere, composita, nempe, verbi tangere. Exemplo sit locus Platonis, ab ipso H. Stephano laudatus, ut, ejus inductione, probaret, verbum τυγχάνω idem valere, quod Latinum sum. Est ille in Apolog. Socratis: τυγχάνει μέγιστον ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν τοῦτο· quæ verba Latine sic proprie reddas, licet: obtingit, sive contingit, homini maximum illud bonum. Atque ex hac primaria, ut putem, tangendi, sive contingendi, obtingendi, in verbo τυγχάνω, notione, reliqui ejusdem usus haud difficulter poterunt illustrari, ut primaria notio sit assequi, sive contingere: unde altera illa existendi, haud multo aliter atque in Latino contingere, deinceps sit propagata. Conferri merentur, quæ clarissimi viri, Fr. Vigerius et H. Hogevenius, in medium attulerunt, in aureo libello De Idiotismis L. Gr. cap. 5. sect. 11. p. 301. ss. Itaque et phrasis εἰ τύχοι (Viger. p. 302.) pp. significaverit si contingat, vel si ita contingat, at ἐὰν τύχω si contigero, vel attigero, ut Plato in Theag. p. 129. 17. ἥξω δὲ ὀλίγον ὕστερον, ἘΑ'Ν ΤΥ'ΧΩ redibo paulo post, si ita fors ferat (pp. si attigero, nempe, scopum vel metam:) ubi rectissime Hogevenius. "Nisi hoc loco" inquit "vertere quis mallet, si voti compos factus fuero." Eadem fere ratio reliquorum omnium est, modo recte expendantur dicta scriptorum, pro diversissimis ceteroquin verbi τυγχάνω usibus, laudari solita. Finiamus in eleganti L. C. V. observatiuncula: "Duo sunt inprimis verba τυχεῖν, et λαβεῖν, quæ sic solent adjici in oratione, ubi in vulgari sermone potuerant omitti. Locus est Evangel. Lucæ, c. 20. 35. Οἱ δὲ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν κ. τ. λ. Quanquam phrasis καταξιωθῆναι τινὸς significet dignum reputari aliqua re (quo sensu phrasis invenitur posita in Epist. 2, ad Thessal. c. 1. 5.) non tamen idcirco Infinitivus τυχεῖν, hoc in loco, adjectus adeo displicere debuerat Johanni Priceo, ut illum è contextu voluerit ejectum. Ejus incogitantiam recte damnarant Lamb. Bos, Exercitatt. in Lucam, p. 48. et Joh. Alberti in Periculo Critico, cap. 6. De altero verbo λαβεῖν vide Act. Apostol. c. 3. 3. ubi mendicus quidam ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν petebat accipere eleemosynam. Ibi verbum λαβεῖν in editt. quibusdam male fuit omissum" &c. Sentietur (ni fallor) aliquanto magis elegantia phraseos τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν, in loco Evang. Lucæ, si cogitaverimus, τυχεῖν de assecutione scopi pp. adhiberi: ut Belgice, ad hanc proprietatem, reddi possit: *die verwaardigd zullen worden, die toekomende zaligheid (als een allergewenscht doelwit) te bereiken.* E. S.]

Τύλος callus. A τύλω, quod à τύω, unde tundo. Alio loco cel. Lennep. "Τύλος, Græcis est callus, qualis cuti induci solet ex nimio opere: neque alia significatio est nominis τύλη. Hoc autem inde translatum est ad significandum culcitram, à forma calli, in rotundum protuberantis. Inde porro verbum factum est τυλίσσειν. In primis autem compositum ejus, ἐντυλίσσω, usus est latissimi, et significat involvo: quo verbo Græci utuntur speciatim pro fasciis involvere" &c. [Paullo altius hæc videntur repetenda. Verbum τύλω haud dubie est Lat. vetus tolo sive tollo. Præteritum tuli, ab antiquo isto tolo, sive potius ab ipso τύλω, desumtum, servavit nobis quoque sermo Latinus in suo fero, tuli, latum, ferre. Itaque ab hocce τύλω recta descendit τύλος, pp. qui tollitur vel attollit se. Attendi ea significatio propria potest in voce τύλος, quatenus τὸ αἰδοῖον virile significat. Porro τύλος dicitur callus, qui se attollit, in membris humani corporis, durioris laboris patientibus: item clavus in pede altius se tollens; gibbus etiam cameli elatus &c. Forma, ejusdem vocis τύλος, fœminina τύλη, eandem vim habet, culcitram in primis significans. A Dativo hujus τύλη, sive τύλει (antiquiori in scriptura) videtur esse τυλίω, et hinc τυλίσσω in modum culcitræ, vel protuberanti forma, involvo. A Dativo autem masculinæ formæ τύλος est τυλόω callosum reddo &c. Conf. supra in τίλμα &c. E. S.]

Τύμβος sepulcrum. A τύβος, quod, à τύω ortum, cum τύπω est componendum. [A via aberrat Etymolog. c. 771. 38. Τύμβος, inquiens, ὁ τάφος παρὰ τὸ τύφεσθαι ἐκεῖ τὸ νεκρὸν σῶμα, τουτέστι καίεσθαι. Docere nos potest collatio Latinæ vocis tumulus, (quæ diminutivæ formæ est à tumus, ut grumulus à grumus, cumulus à cumus, nummulus sive potius numulus à numus &c.) formam simpliciorem vocis τύμβος olim fuisse τύμος· quod ipsum tumos servavit nobis lingua Latina in suo tumor; promiscue enim haud dubie dixerunt olim tumor et tumos, ut honor et honos, labor et labos, amor et amos, odor et odos, &c. Jam vero, voci τύμος inserta litera β, (de qua insertione legatur Analog. cap. 16. p. 207.) factum est à τύμος τύμβος, fere uti à μόρος, (Hesychio ὁ νόσος,) est μόρβος, morbus. Itaque τύμβος Græcorum idem, ex origine sua, fuerit, quod Lat. tumulus, sola forma diminutiva inde diversum vocabulum. Glossæ Philoxen. τύμβα tumuli. Τύμβος bustus, tumulus. Τύμβοι grumi, tumuli. Unde jam deinceps manifestum erit, τύμβον à tumendo dictum fuisse. Sane tumor Latinis pp. erat ὄγκος, elatio: ut in illo Lactantii, quod Forcellinus laudavit, de Ira dei, c. 18. Ut residente, per intervallum temporis, animi tumore &c. Vide porro Vossii Etymol. voce tumulus. E. S.]

[Τύνος et τύννος parvus, exilis. Hesychius: τύννος· μικρὸς, τηλικοῦτος. Laudatur ibidem à cl. Albertio, col. 1433. ex Theocr. Id. 24. 137. τύννον δόρπον, pro exili cœna, et ad vocem sequentem τυννοῦν, sive potius τυννοῦτον, ex Aristophan. Nub. vs. 876. Παιδάριον τυννοῦτον, id est μικρόν. Conf. idem Aristoph. Equit. vs. 1217. Acharn. vs. 366. &c. Ad quæ rectius intelligenda faciet Martinii observatio, qui in Etymologico suo docet, "voces τύνος et τύννος sonare quasi tenuis Latinorum." Hac opera nobis constare poterit vera vocis τύνος sive τύννος origo. Quemadmodum enim Lat. tenuis, analogice, reduci debet ad τένω tendo, unde τένυς, τενύω, tenuo, tenuis; ita ut tenuis, tali ex origine, proprie significet id quod extensum longius, adeoque rarefactum est: sic vox τύνος, vel τύννος, pertinere censenda est ad cognatam formam τύνω, ut τύνος ipsa voce vix differat à tenuis, et τύννος δόρπος, in loco citato Theocriti (24. 27.) Latinissime reddi possit cœna tenuis, ut tenuem mensam, tenuem victum passim dicunt. Ex τύννος autem, et pronomine οὗτος, coaluit productius τυννοῦτος Lat. tantillus, nempe, quasi tenuem hunc, vel tenuem istum, cum contemptu quodam, dixeris. E. S.]

Τύπτω tundo. A τύπω, quod à τύω. [Ambiguum mihi quidem videtur, sitne verbum τύπτω analogice repetendum à τύω, ut κύπτω à κύω· an potius quasi per ὀνοματοποιΐαν formatum sit à sono, quo tunditur. Prius si præplaceat, notio tendendi, in τύω, (quæ manifesto admodum sentitur in ἐντύω intendo) transferri potuit ad illam percutiendi manu extensa. Illustrabunt hanc imaginem phrases, in Codice Sacro, passim obviæ (Exod. 3. 20. 9. 15. Jesaiæ 5. 25. 9. 11. 12. &c.) quibus manus ad percutiendum extensa depingitur. Jam vero ipsum hoc primigenium τύειν (in significatione gravius percutiendi, contundendi, adeoque trucidandi, violenter occidendi) servasse videri possit lingua Franco-Gallica in suo tuer: haud aliter, atque apud Hebræos Arabasque, verbum הרג, sive هرج, pp. notat tutudit vehementius (Amos 9. 1.) dein trucidavit, violenter interemit. Ab isto igitur τύω fit productum τύθω, ut à κύω, κύθω; dein, ν inserta, τύνδω Lat. tundo; et, litera π interposita, à τύω, τύπω, ut à κύω, κύπω; mox τύπτω, uti κύπτω &c. porro τυπάω, τυπίω, cum ceteris productioribus formis, in quibus omnibus illa tundendi significatio late regnat. E. S.]

Τύραννος tyrannus. Vox Græcæ haud dubie originis,

formaque sua alteri ἐρανὸς sive ἐρανὸς, haud multum dissimilis: ut ex oriente eam repetendam esse, haud lubenter crediderim. Elegans est, ab eruditissimo viro, in Lexico Hedericiano, proposita conjectura, vocem τύραννος, Homero, ceterisque antiquissimis, non usitatam, arcessendam esse ab usitatissima, id ætatis, voce, κοίρανος. "Æoles et Dores, inquit, ita efferebant, (more suo τ literæ κ sufficiendi,) id quod cæteri Græci κοίρανος." Prælusisse videri possit Etymologus, col. 772. 1. Τύραννον δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ βασιλέως ἔφασαν· ἴσθ' ὅτι δὲ καὶ τὸν τύραννον βασιλέα ἔλεγον. Habet hæc derivatio, quo se vehementer commendet. Sane Æoles et Dores, pro κ, τ extulisse, liquido apparet ex τῆνος, pro κεῖνος, τυφέλη pro κυφέλη, similibusque aliis, apud Vossium et Maittairium. Accedit ipsa forma vocis τύραννος, sive τύρανος (ut olim per simplex ν scripsere) cum altera ista κοίρανος, vel κύρανος (οι enim et υ permutantur) satis conveniens. Quodsi vel sic tamen hæc etymologia nonnihil displiceat, en tibi aliam, haud minus analogiæ respondentem. Qua, nempe, lege ab ἔω, ἔρω, ἐράω, ἐράνω, est ἐρανὸς, sive ἐρανὸς, eadem à τύω, τύρω, τυράω, τυράνω, esse potuit τύρανος, τύραννος. Jam vero τύρω (unde et τύρβω) cognatum fuit alteri τάρω, unde ταράω, ταράσσειν turbare. Hoc adspectu τύρανος videri queat pp. notasse turbatum (ut ἐρανὸς amatum) vel potius turbarum plenum, ut ἐρανὸς amore plenum, amabilem: quo ex fonte τύραννος, (uti apud Hesychium est,) in usu sermonis, notaverit fere idem quod ἄρχων ἀπηνὴς, καὶ ἀπάνθρωπος, παράνομος βασιλεὺς et similia; nimirum, quasi turbatorem, conturbatorem, dixeris, jucundissima quævis, et placidissima turbantem. Hæc igitur posterior derivatio vocis haud minus videri queat verisimilis. Quid, si insuper accesserit leviuscula vocis κοίρανος, sive κύρανος, in τύραννος, inflexio? ut, quem antea κύρανον, sive κοίρανον, i. e. principem, et quasi caput gentis, dixissent, eundem postea, leviter immuta voce, dixerunt τύραννον, i. e. turbatorem. Tales certe vocum inflexiones apud antiquos satis superque notæ erant: ut et in Hebræorum gente עכור turbator, pro עכן Achane &c. Conf. et infra in τυρβάζω. E. S.]

[Τυρβάζω turbas excito. A τύρβη Lat. turba. Alio loco cel. Lennepius: "Verbum τυρβάζειν idem fere significavit olim quod ταράσσειν, factumque est à nomine τύρβη, unde Lat. turba. Τύρβη autem, valens idem quod Lat. θόρυβος, ab Atticis pronunciatum fuit σύρβη, cujus origo est verbum σύρω traho.". Hactenus ille. Præsiiterit tamen, in originibus hujus vocis indagandis, respexisse ad cognationem inter verba τύρω et τάρω, supra jam, in voce τύραννος, commemoratam. Quemadmodum enim ibidem vidimus, a τάρω esse ταράω, ταράσσω, ita haud multo dissimiliter a τύρβω, τυρβάω, τυρβάζω. Egregie vero Scholiastes Aristophanis ad Equites, p. 305. τυρβάσαι, inquit, κυρίως, τὸν πηλὸν ΤΑΡΑ'ΞΑΙ. Vide cel. L. Bos, Exercitt. ad Luc. 10. 41. Denique ab alia forma τόρω, pronunciatione sua haud multum distante à priori illo τάρω, sive potius ab adspirato θόρω, habeas θορέω, θορύβω, θόρυβος. Conf. supra, et vide mox in τυρός. E. S.]

Τυρὸς caseus. A τύρω turbo, misceo. [Eustathius col. 1626. 27. 31. conjiciebat, dici vocem potuisse παρὰ τὸ τέρσειν, ὅ ἐστι ξηραίνειν. Quod quia parum huc quadrat, malim equidem repetere à τύω tendo, sive premo validius: ut τυρὸς pp. sit pressus, dein, eximie, caseus, secundum illud Virgilii Eclog. 1. 25. Pinguis et ingratæ premeretur caseus urbi. A τύρω premo fortasse etiam est τύρσος, sive τύρσις, Lat. turris, propugnaculum, Gr. ἔπαλξις. Alia metaphora à τύρω, cognato alteri τάρω, sive potius à nomine τύρος, est τυρέω turbo. E. S.]

Τυφλὸς cœcus. A τύφω, quod vide. ["Verbum τύφειν pp. notat fumum excitare. Τύφος fumus: unde τυφλὸς in usu sermonis est cœcus, pp. cujus oculis velut fumus est objectus. A τύφος verbum ductum est τυφόω· unde Participium (à Paullo adhibitum, in 2 Epistola ad Timoth. cap. 3. 4.) τετυφωμένος eximie superbum significat. In 1. ad Timoth. 6. 4. de homine, inani rerum, nihil profuturarum, scientia superbo, τετύφωται, inquit, Paullus, μηδὲν ἐπιστάμενος, i. e. velut fumo scientiæ suæ inflatus est, cum nihil tamen cognoscat. Pulchre Plato juvenem modestum vocabat ζῶον ἄτυφον μοίρας μετέχον." L. C. V.] [Breviter alibi ὁ πάνυ. "Τυφλὸς cœcus, pp. is, cui oculi sunt offusi. Est enim Adjectiva forma à τύφω fumum, caliginem, nubem objicio." T. H.] [Vide et Salmasium infra in τύφω. E. S.]

Τύφω fumum excito, accendo. A τύπω tundo. [Audiamus, de verbo τύφω, magnum Salmasium, in notis ad Tertulliani librum de Pallio, p. 318. sic fere disputantem: "Ambitio affectus est, h. e. πάθος, quæ tota in vanæ gloriæ affectatione posita est.——Τύφος superbia, nimirum et animi inflatio. Allusit omnino ad nomen τύφος, quod ἀπὸ τοῦ τύφεσθαι, ab incendio, derivatum est: nam τύφεσθαι est ἐκκαίεσθαι, ἐκφλέγεσθαι. Hinc τύφος vanæ gloriæ ardor. Hesychius τύφος· ἔπαρσις, ἀλαζονεία, κενοδοξία. ——Τύφος pp. est fomes, τύφεσθαι enim ἡσυχῇ καίεσθαι Græci exponunt" &c. Hæc Salmasius. Nostra quidem sententia τύφειν nihil aliud est quam τύπτειν, adspiratum, atque adeo pp. notat tundere, verberare. Observavit hoc jam cel. Lennepius: et, verbo τύπτειν tribui solitum, Præteritum τέτυφα rem satis comprobat. Itaque τυφὼν, vel τυφὼς, ventus procellosus dictus est, à tundendo, vel pulsando vela navium, ædificia &c. Lucas, Act. Apost. c. 27. 14. 'ΕΒΑΛΕ κατ' αὐτῆς, navem scilicet, ἄνεμος ΤΥΦΩΝΙΚΟ'Σ, ὁ καλούμενος εὐρυκλύδων. Rursus τύφος qui tunditur, pulsatur, eximie dictus est cuneus, Belgice *een wig*. Hesychius τύφοι· σφῆνες. Alio flexu τύφος, (apud Hippocratem, de Intern. Affect. cap. 5. p. 553. 5.) morbus dicitur vehementissimus, corpus validissime afficiens, et quasi contundens ("artubus maxime prostratis" verba sunt clariss. viri *de Sauvages* Nosolog. Method. t. 1. p. 308.) Stuporem attonitum alii exponunt: quod quidem nomen stuporis huc eo magis aptum esset, quia ipsum Lat. stupor non alia vox videtur esse, quam Græc. τύφος sive τύπος, unde, præfixa σ, στύπος, et στύπος, ut honos, honor; arbos, arbor &c. Denique τύφεσθαι pp. extundi dicitur silex, vel aliud ignitabulum, quando scintillæ eliciuntur: unde notio ignem concipiendi, fumandi, ardendi &c. E. S.]

[Τύω i. q. τόω, τάω, τέω, i. e. pp. tendo, intendo, quod Græcis dicitur ἐντύειν, (Lat. intuo, intueo, i. e. ἀτενίζω) unde compositum ἐπεντύειν, quod proxime convenit cum Belgar. *inspannen*. Il. Θ. 374. Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν 'ΕΠΕ'ΝΤΥΕ μώνυχας ἵππους, Belg. *span ons de paarden in*. A τύω hoc productius est τύνω, ut a τέω, τίνω &c. unde τύνω, ἐντύνω &c. Vide dicta superius in τύνος et τόνος. In Hesychio habes etiam τύσσει· ἱκετεύει, i. e. supplicat, quod varie tentarunt viri docti. An τύσσει, hac ex origine verbi τύω, est i. q. τύνον, h. e. tenuem reddit se, Belg. *hij maakt zich klein, hij stelt zich klein aan?* Vide alia apud cel. Albert. ad h. l. A τύσσειν hocce diversum omnino est Lat. tussire, quippe quod à sono tussientis factum. E. S.]

Υ

Ὑάκινθος hyacinthus. Floris nomen. Forte ab ὕω, unde ὕδωρ. [Complura de Hyacintho præbebunt Salmas. in Exercitt. Plinianis p. 865. &c. et Hyles Iatric. p. 21. &c. Vossius in Etymologico, et viri docti ad Hesychium. E. S.]

Ὕαλος vitrum, crystallus. Ab ὕω, ob colorem aquarum. [Etymologus, c. 774. 5. παρὰ τὸ ὕειν, καθ' ὁμοιότητα τῆς γινομένης συστάσεως, καὶ μιθέξεως, τοῦ ὕδατος, ὑάλῳ ὁμοίως. Conf. infra in ὕω. E. S.]

Ὕβρις injuria. Ab ὑβὸς, quod speciatim gibbum notat, ortum forte ab ὕβω, vicino ὕπω· unde ὑπὲρ, ὕπερος superus &c. [Etymologus c. 774. 17. παρὰ τὸ ὑπαιρῶ, ὕφρις, καὶ, τροπῇ, ὕβρις· οἱ δὲ ὑπόβαρίς τις οὖσα κ. τ. λ. "Ὕβρις opponitur τῇ κοσμιότητι. Eadem fere in hac voce potestas est, quæ in ἀσελγὴς &c. Ergo ὑβρίζειν ponitur etiam de eo, quod modum superat, et modestiam non servat. Sic ἐσθὴς ὑβρισμένη est vestis supra modum pretiosa. ut est apud Ælianum, in Hist. Animal. 1. ὕβρις τοῦ οἴνου, quando vinum effervescit. Sic equus vocatur ὑβριστὴς, qui continuo saltat, et sessorem dejicit. Eo etiam pacto ὑβρίζειν tribuitur divitiis, quæ efficiunt, ut homo modum excedere debeat. Ποταμὸς dicitur ὑβρίζειν, quando abundat extra alveum." T. H.] [Ex quibus facile apparebit veritas observationis Lennepianæ. Nempe ab ὕπω, ὑπὲρ, factum videtur ὕπερις, mox contractum in ὕπρις, et molliori pronunciatione, ὕβρις. Ab eodem ὑπὲρ (Lat. super) descendit ὕπερος superus, et, β interposito, ὕπερβος, superbus. In quo quidem Lat. superbus eædem observari possunt significationes metaphorice, quæ in Græco ὕβρις, ὑβρίζειν &c. dominantur: superbum et superfluentem hominem, proprie admodum, dixit Catullus, in Jul. Cæsar. s. 27. 6. merum superbum, Horatius, Carm. 2. 14. 27. &c. Vide Gesnerum et Forcellinum in superbus, superbio et infra in ὑπὲρ. E. S.]

Ὑγιὴς sanus. Ab ὕγω sugo, vicino ὕω, ὕδω &c. [Etymol. c. 774. 25. Ὑγιὴς, ὁ ἐν ὑγρῷ ὢν, καὶ ζῶν κ. τ. λ. "Ὑγιὴς sanus. Vox hæc à corporis sanitate transfertur ad mentem. Cui igitur sana mens est in sano corpore, is dicitur ὑγιής; contra insanus, οὐ ὑγιής. In morali disciplina homo ὑγιὴς vocatur, qui probis et bonis est moribus, cui opponitur νόσος morbus. Hinc recta opponi videas νοσοῦντας, et ὑγιεῖς &c. T. H.] [Si Latina voce reddere velimus τὸ ὑγιὲς, ὑγιὴς, ni fallor, idem fere erit quod Lat. succosus, et, sola forma vocis, inde diversum. Ὕγω enim, uti admonuit cel. Lennepius, Latinis est sugo, è Græco ὕγω ductum, spiritu aspero, ut sæpissime alibi, in s mutato. A sugo hoc dein est sugus, sucus, succus: ut succus, sive potius sucus, (quod meliores Codices servant,) nihil aliud sit, quam quod sugitur. Ab ὕγος sugus, sive ex altera ejus forma ὕγορ, factum est ὑγορὸς, ὑγρὸς, succosus, humidus: quod et pro molli, tenero adhibuere. Itaque, tali à fonte, nostrum ὑγιὴς pp. succosus, uvidus, pro sano dictum fuerit, humoribus, quasi vitalibus abundante, atque opposito homini emarcido, cujus omnis vigor abierit. Inde et μῦθος ὑγιὴς pro sermone grato, recenti, Il. Θ. 524. et alia. Conf. huc omnino proprietatem vocum חסד, חסיד, et שוע, apud Hebræos: et imagines poëtæ Arabis *Ebn Doreidi*, initio Idyllii sui, editionis nostræ pag. 2-4. E. S.]

Ὑγρὸς madidus, pro ὑγερὸς ab ὕγω. [Vide dicta in ὑγιὴς et ὕδω. E. S.]

Ὕδω cano. Ab ὕω fluo. Alibi hæc habet cel. Lennepius: "Verbo ἀείδω vicinum est alterum ὕδω, unde ὑδέω (et ὑδείω) poëtis Ionibus in usu est, pro ἀείδω. Ab isto verbo ὕδω formatum nomen ὕμνος, cantilena." &c. Vide inferius in ὕδωρ. "Sparsa leguntur in Lexicis vocabula ὕδωρ, ὕδος, ὕμνος, ὑγρὸς, ὑμὴν, ὗμα. Latina sunt humor, humus, humidus, humeo, humesco. Ista omnia, aliaque complura, manarunt ex uno fonte, suntque adeo velut sorores, ex una matre, quibus facies non omnibus una, neo diversa tamen, qualem decet esse sororum. Istis omnibus est radix verbum ὕω, unum de V bilitteris, Activa potestate significans irrigo, neutra virtute pluo. Jupiter, (plebi Atticæ creditus olim pluviam è nubibus emittere,) plebi ποιεῖν ὕδωρ, elegantioribus ὕειν, dicebatur. Ab ὕειν igitur fluxit ὑετὸς pluvia, cum suis derivatis. Ab ὕω quoque, inserta litera δ, formarunt ὕδω, quod in linguæ reliquiis superest, cum significatu cantandi, quo sensu adhibitum Apollonio Rhodio, l. 2. 530. explicatur in Scholiis ᾄδειν, λέγειν. Eodem sensu Pindarus aliquoties adhibuit.——Qui quidem huic verba tractandi rationi paullulum sunt adsueti, facile intelligent, cantandi notionem figuratam fluxisse à prima rigandi irrigandique: ex fonte, nempe, perenni Homeri poëtæ omnes suos hortos irrigasse dicuntur.——Notum satis est illud Virgilii, sat prata bibere. Jam vero irrigandi hanc notionem verbo ὕδω satis vindicabunt nomina, aquam significantia, ὕδος, ὕδας, ὕδωρ. Ab ὕδος fluxit Dativus ὕδει, obvius semel, in Hesiodo, Ἔργ. vs. 61. γαῖαν ὝΔΕΙ φύρειν terram aqua macerare. Ab ὕδας, (præter ὕδατος, ὕδατι &c. casus obliquos, nomini ὕδωρ tributos,) enata sunt Adjectiva, aquosum, vel aqueum significantia, ὑδάνης, ὑδάλεος, ὑδατώδης, ὑδατόεις, et ὑδάτινος. Horum primum ab Æschylo adhibitum, Casaubonus illustravit p. 285. Denique verbum ὕω irrigo, pluo, formavit ex se Præteritum Passivum Analogicum ὗμαι. Id certe olim in usu fuisse, demonstrant nomina, illinc derivata, ὗμα, et ὗμος. Neutrum invenitur in Lexicis Græcis. Ὕμα, de re madefacta adhibitum Hippocrati medico, docet nos Eustachius in notis ad Erotiani editionem Venetam, p. 115. Ὕμος, apud Græcos obsolefactum, conservatum fuit in Lat. humus. Itaque Lat. humus, ex hac origine, pp. est terra madida et irrigata: quam vim satis adfirmat ductum ab humi humidus. Porro illinc fluxere verba humeo et humesco. Ad eandem Græcam originem referri præterea possunt voces Latinæ uvus, unde uvi, uvidus, et, illinc contractum, udus. Ab ὗμαι formetur Participium ὑμένος elisa vocali brevi, hinc ortum est ὕμνος hymnus, liquido cum modulamine profusus et decantatus. Illinc etiam orta ὑμὴν, ὑμένες, Medicis dicebantur pelliculæ oculis obductæ, ab humore sic dictæ: sunt enim semper humidæ, nisi quando ferreus somnus oculos occupat. In Scholiis ad Sophoclis Ajac. vs. 28. βλέφαρα, palpebræ, esse dicuntur οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς περιέχοντες ὑμένες." L. C. V.] [Vide et alia in ὕδωρ. E. S.]

Ὕδωρ aqua. Ab ὕδω fluo. [Etymolog. c. 774. 51. Ὕδωρ, παρὰ τὸ ὕω, τὸ βρέχω, ὕωρ· καὶ, πλεονασμῷ τοῦ δ, ὕδωρ κ. τ. λ. "Ὕδωρ, ὕδατος referri solet inter anomala. Sed, quæ dicuntur, anomaliæ Grammaticis sunt imputandæ. In linguis nullæ dantur anomaliæ: omnia decurrunt, secundum certas leges, ad simplicem analogiam. Duplex igitur fuit antiqua hujus nominis, (aquam significantis,) forma, ὕδας et ὕδος, sicuti, duplici forma, senectus dicebatur γῆρας et γῆρος: unde duplex Dativus in libris superest γηρᾷ, ex γήρατι contractum, et γήρει, à γῆρος, quorum ille pervulgatus est, hic vero (γήρει) occurrit aliquoties in versione Alexandrina Veteris Testamenti. Pellis dicta fuit Græce δέρος, et δέρας, solum οὖδος et οὖδας. Jam vero γῆρας flecti solet in Genitivo γήρατος, et, per geminam contractionem, γήραος, γήρως. Ad hanc normam inflectamus ὕδας, ὕδατος, ὕδαος, ὕδως. Is Genitivus, contractus (ut sæpe in veteri lingua casus Genitivi mutantur in rectos) tandemque σ in ρ mutato, evasit Nominativus ὕδωρ. Hæc istius est formæ Analogia, nondum ante tradita." L. C. V.] [Per lancem saturam quædam adjiciamus, nova fortasse, observata. Stirps haud dubie est ὕω. Ab hujus sive Futuro ὕσω, sive altera Præteriti Pass. ὕσαι, repeti potest vox Latina usus, pro copia adfluente, rerum. Inde etiam (nisi potius à 3. Præt. perf. ὕται) est utor, pp. rei copiam, quasi, adfluentem vel adfusam mihi habeo faciove. Unde explicari apte possit Plautinum illud uti se, pro genio suo effuse indulgere. Porro à forma quadam sive Futuri, sive Præteriti Pass. ejusdem verbi ὕω, descendisse putem verbum ὕδω, quod verbum Latini veteres, duplici modo, in sermone suo adhibuere. Aut enim digammate Æolico præfixo, pro ὕδω, protulerunt fudo, et hinc fundo, fudi &c. aut, spiritu aspero, in S resoluto, pronuntiarunt sudo, unde nomen sudor, sive sudos, Gr. ὕδος, profluxit. Quæ si vere sint observata, in oculos simul incurret, Græc. ὕδειν, i. e. canere, proprietate sua nihil aliud esse, quam Lat. vetus fudere sive fundere sc. versus, carmina. Conf. supra in ὕδω, ἴδω, et inferius dicenda in ὕω. E. S.]

Ὕθλος nugæ, ineptiæ. Forte ab ὕω, ὕδω cano. [Malim equidem repetere à fundendo, profundendo: ut ὕθλος pp. sit profusio temeraria verborum nihil profuturorum. Etymolog. c. 775. 10. Ὕθλος· ἡ φλυαρία ἐκ τοῦ φλῶ, παράγω-

γον φλέω καὶ φλύω· ὡς ῥέω, ῥύω κ. τ. λ. Hac metaphora etiam Arabes suum هتل et هتن adhibuisse, probavimus in Obss. ad Vet. Test. post Cant. Hisk. p. 5. seqq. E. S.]

Υἱὸς filius. Ab ὕω humore fœcundo pluo. Alibi cel. Lennep. "Variæ olim fuerunt hujus nominis formæ, quarum casus obliqui, in lectione veterum poëtarum, probe sunt distinguendi: ne præpropero judicio, aliquid contra constantem linguæ analogiam statuas. Sunt autem ὑὶς, ὑνὶς, υἱὸς, et υἱεύς. Horum duo priora poëtæ cum reliquis sæpe solent permiscere. Υἱεὺς in primis familiare est Atticis: υἱὸς denique communis dialecti. Origo nominis verbum ὕω est, notans pp. humorem fœcundum demitto." Conferri potest nomen σπέρμα semen, quod, ut Hebr. זרע, aliquando etiam pro filio accipitur. E. S.]

Ὑλάω latro. A sono canum. [Conferri poterit cum Belgico nostro *huilen*, quod canibus etiam tribuitur. Aliud verbum est βαΰζειν, itidem à sono canum factum. Hesych. βαΰζειν· ὑλακτεῖν. Vide supr. E. S.]

Ὕλη materia (pecul. lignea.) Forte ab ὕω. Etymologus: Ὕλη· τὰ ξύλα, ὡς τὸ — ὕλην ταμέμεν: — καὶ τὸν σύνδενδρον τόπον, ὡς τὸ, Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, κ. τ. λ. A notione fundendi videtur ὕλη pp. esse, quod se per terram diffundit: quo adspectu etiam frutices, stirpesque parvæ, in segete enascentes, ὕλη vocantur. Porro à notione arboris lignive, quaquaversum se diffundentis, videtur repetenda esse significatio sylvæ: ut Belgæ quoque *het hout*, pro sylva, dicimus. Observandum autem est, Latinorum vocem silvam, sive potius sylvam, per y, nihil aliud esse quam Gr. ὕλη, unde σύλη, σύλϜη, vel σύλϜα, sylva. Conf. Vossii Etymologicum in voce. E. S.]

Ὑμὴν membrana. Ab ὕω. [Nimirum pp. dicitur membrana humida ὑμήν. Vide L. C. V. sub ὕδω.]

[Ὕμνος hymnus. Vide supra sub ὕδω. Alibi cel. Lennep. "Quemadmodum κρημνὸς, ποίμνη, et similia omnia, pp. contracta sunt ex Participiis Passivorum; ut κρημνὸς v. gr. sit pro κρημένος, et hoc à κεκρημένος, Latinis pp. suspensus, præceps, à verbo κρεμάω· ποίμνη autem pro ποιμένη, et hoc pro πεποιμένη, Participio verbi obsoleti ποίω, quod idem ac πόω pasco, adeoque ποίμνη, sc. ἀγέλη, pp. notat pastum herba, sc. gregem: ad eandem rationem ὕμνος repetendum à verbo ὕω, vel ὕδω cano. Ὕμνος igitur idem est quod cantus." Adde et hæc ex L. C. V. "Origo vocis ὕμνος, quæ videri possit abstrusior, H. Stephanum non latuit; verbum, nempe, ὕω cano. Analogicam derivandi rationem vidit L. Bos, in Diss. de Etymolog. Græca, p. 13. Ὕδειν, et ὑδέειν, in usu fuisse, Hesychii Lexicon probat, quippe in quo ὑδέουσιν redditur ὑμνοῦσι, et ὕδειν, ὑμνεῖν, ᾄδειν. Ὑδέονται legitur in Apollonii Rhodii Argon. l. 2. vs. 530. et in Scholiis redditur ᾄδονται καὶ λέγονται." &c. Ὕδειν pp. idem esse verbum ac Lat. fundere, supra observavimus ad ὕδωρ. E. S.]

Ὕννος equuleus. Etiam, per ι, legitur ἴννος, sive ἶνος, Lat. hinnus, cujus diminutivum est hinnuleus, ut ab equus, equuleus &c. Vide supra. E. S.]

Ὕπαιθα ex obliquo. Ex ὑπαὶ, et θά. De ὑπαὶ vide ὑπὸ in Lexico, [et nos inferius, sub ὑπὲρ &c. E. S.]

Ὕπαρ visio, et ὑπὲρ super. Forte ab ὕπω repetenda: Vestigia ejus in ὕπτιος supinus, planus, excelsus: itemque in Lat. supero. [Conf. supra in ὄναρ, et infra in ὑπέρ.]

Ὑπὲρ super, supra. Originis remotissimæ particulæ sunt ὑπὲρ, ὑπὸ, ὑπαὶ, &c. Quo major opera nobis danda est, ut, quoad ejus fieri possit, incunabula earundem indagemus accuratius. Principio illud verisimile est quemadmodum ἀπὸ, pro ἀπῷ, pp. Dativus sive Ablativus antiquus est, repetendus à Nominativo ἀπός· ἀπαὶ vero ducendum est ab ἀπῇ, forma ejusdem fœminina, haud aliter ὑπὸ esse ab ὑπῷ, et arcessendum à Nominat. quodam deperdito ὑπὸς, similiterque ὑπαὶ ducendum à forma ejusdem vocis fœminina, item diu obsoleta, ὑπῇ. Quid vero in prisco sermone notaverit illud ὕπω, hodie longe incertissimum videtur. Si conjectare aliquid in re, adeo alta caligine obducta, liceret, suspicarer equidem, qua analogia voces ἴννος, et ὕννος, inter se convenire vidimus, eadem et verba ἴπω, et ὕπω, non multum à se invicem distare potuisse. Jam vero stirpi ἴπειν sive ἵπειν propria olim videtur fuisse vis premendi, premendo pandendi, et expandendi. Conf. supr. An igitur et ὕπειν antiquitus pp. fuit premere validius, sive potius pandere, pecul. humi? Hinc certe ducta nomina, ὑπὸς et ὑπὴ, sive ὑπὰ, pp. notare potuissent i. q. expansio, humi facta, adeoque subjectionis cujusdam significationem potuissent inferre. Quam vim si tantisper admittas, voculæ ὑπὸ, pro ὑπῷ, et ὑπαὶ, pp. notare potuerunt expansionem humi, adeoque subjectionem, aut substrationem, rei cuidam vel personæ, factam, possetque hoc pacto simul ratio quædam reddi, cur voculæ hæ, sive per constructionem, sive per appositionem, (quam vocant Grammatici) tanquam Præpositiones, variis cum casibus jungi cœptæ fuerint. Ita v. gr. apud Homerum, scriptorem antiquissimum, Il. Δ. 478. 479. in verbis μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν Ἔπλεθ' ὙΠ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι, sentiri potest subjectio, quasi, et substratio, Ajaci facta. Inspice porro Il. Θ. 14. ἧχι βάθιστον ὙΠΟ' χθονός ἐστι βέρεθρον ubi profundissimum sub terra, pp. subjectum terræ, sive ad literam subjectione terræ, est barathrum. Ab ὑπὸ autem alterum ὑπαὶ, nullo discrimine, diversum est, nisi quod ὑπαὶ sit forma Dativi, vel Ablativi, fœminina, ut ὑπὸ, pro ὑπῷ, forma est masculina. Occurrit tamen priori illo longe rarius, v. gr. Il. Κ. 376. χλωρὸς ὙΠΑΙ' δείους pallidus præ timore, pp. subjectione, vel substratione, timoris. Λ. 417. ὙΠΑΙ' δέ τε κόμπος ὀδόντων Γίγνεται, infra autem, pp. substratione ejus, stridor dentium oritur. Vide et Il. Ξ. 117. Ο. 4. 171. 275. 625. Π. 357. &c. Aliis quoque casibus hoc ipsum ὙΠΑΙ' jungitur (sive per constructionem, sive per appositionem) non aliter, quam forma ejusdem masculina ὑπό. Ita v. gr. ὑπὸ et ὑπαὶ cum Dativo junguntur, Il. Β. 714. 728. Ε. 313. 559. Ζ. 171. 453. coll. Π. Κ. 22. 132. Ξ. 186. Od. Ν. 225. Υ. 226. Cum Accusativo etiam, Il. Θ. 41. 156. Ν. 388. 652. Τ. 73. coll. Il. Β. 824. Ν. 615. Notandus in primis quoque locus est, Il. Γ. 217. ὙΠΑΙ' δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας· quippe ex qua constructione verborum proprietas vocis ὑπαὶ egregie elucet. Porro ab eodem verbo ὕπω, sive potius à derivato nomine ejus ὑπὸς, (è cujus Dativo vel Ablativo ὑπῷ præpositionem ὑπὸ esse, modo diximus) videtur descendisse ὕπερος, ὕπρος; qua ratione ab ὕγος est ὑγερὸς, ὑγρός· ab ὕδος, ὕδερος, ὕδρος· à κῦδος, κυδερὸς, κυδρός· à λύγος, λυγερὸς, λυγρὸς &c. In quo tamen ὕπερος notio primaria expansionis, quam verbo propriam esse conjecimus, alio flexu ducta est ad superioritatem: ita ut expansio sursum facta significetur. Hæc certe notio expansionis, superiora versus institutæ, clarissime etiam deprehenditur in verbo ἵπταμαι volo, volare, pp. expando me vel alas meas sursum. Itaque et ab ὕπερος hocce descendit Accusativus Pluralis ὕπερα, contractus in ὕπρα, (unde Latinum supra,) à Græcis vero, per resorbtionem ultimæ vocalis α, pronuntiatus ὑπὲρ, quemadmodum pro παρὰ passim, (etiam non sequente vocali,) dicitur παρ', pro κατὰ, κατ' pro μετὰ, μετ', &c. Itaque ὑπὲρ hac quidem ex etymologia, pro ὕπερα, ad amussim respondebit Lat. supra, pro supera. Confirmabit hanc observationem comparatio alterius formæ Lat. subter, pro subtera, ut Gr. ὑπὲρ pro ὕπερα· quod quidem subtera Græce videtur fuisse ὕπτερα, ab ὕπτερος, contracto ex ὑπότερος· quod formam Comparativam præbet ab ὕπος, Adjectivo, uti ab ἴσος est ἰσότερος &c. Conf. in ὕπω. E. S.]

Ὕπερος pistillum. Ab ὕπω. [Forma adjectiva ducta videtur ab ὕπος, ὕπερος, in fœm. ὑπέρα, in neutr. ὕπερον. Haud dubie ipsum hoc ὕπερος est Lat. superus, ut ὑπὲρ super, ὑπὸ, sive abbreviatum ὑπ', Lat. est sub. Porro formæ hæ Adjectivæ ὕπερος, α, ον, per ellipsin, vim nominum Substantivorum acceperunt: ut ὕπερος quidem et ὕπερον, ansa ducta à sublatione, qua semper sursum tollatur, quasi superus et superum, idem valeant ac Lat. pistillum; ὑπέρα vero funis dictus fuerit, quo antennarum cornua reguntur, itidem quasi supera, vel superus, παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι. Vide H. Stephani Thes. t. 3. col. 1748. 1749. Conf. etiam T. H. ad Luciani Dial. t. 1. p. 343. Ab ὕπερος hocce sunt ὑπερότερος, ὑπερότατος. Conf. hinc, quæ supra diximus in ὕβρις. Ceterum ab ὕπερος superus descendisse vocem Adjectivum ὑπερώϊος (unde ὑπερῷος, et ὑπερῷον, pro ὑπερῷον οἴκημα domus superior) præclare observavit cel. L. Bos, in Exercitt. Philol. ad Act. Apost. c. 1. 13. Nos observatis viri egregii nonnulla adjiciamus. Principio notandum est, plenam vocis formam ὑπερώϊον exstare, Il. Β. 514. Od. Ρ. 101. Τ. 594. &c. Inde vero contractum esse ὑπερῷον, iota subscriptum facile declarat. Jam vero illud ὑπερώϊον, et ὑπερῷον, est Adjectivum neutrum. Subintellectam vocem Substantivam οἴκημα plene invenias apud Pollucem, l. 1. Segm. 81. —— Ὁ ὑπερῷος οἶκος occurrit apud Auctorem Etymologici Magni, p. 274. 27. et p. 780. 19. —— Ejus analogica derivandi ratio hæc est. A πατὴρ, πατρὸς, formatur Adjectivum πατρώϊος, unde contractum πατρῷος. Ad eandem rationem formatur μητρῷος. Similiter ab ὑπὲρ super, ὕπερος superus, est ὑπερώϊος, Lat. superinus, supernus. Ὑπερῷος Attica est contractio, quæ etiam obtinet in ἡρωΐνη, ἡρώνη, λώϊον, λῷον &c. L. C. V.]

Ὕπνος somnus. Ab obsoleto ὕπινος, Lat. supinus. Stirps ὕπω. [Verbum ὕπω olim notabat i. q. jaceo: eximie expansus, exporrectus. Vide in ὕπω, et ὑπέρ. Ab ὕπω autem est ὕπτω, ut à τύπω, τύπτω. A forma verbi ὕπτω porro est Adjectivum ὕπτιος, quod adeo forma sua tantum distat ab obsoleto ὕπινος, Lat. supinus. Egregius locus est A. Gellii, l. 13. 9. (laudatus à Vossio et Forcellino) "Quod Græci ὑπὲρ, nos super dicimus; quod illi ὕπτιος (olim, nempe, ὕπινος·) nos supinus; quod ὑφορβὸς, nos subulcus: quod item illi ὕπνος, nos primo sypnus, deinde (per Υ Græcæ Latinæque O cognationem) sopnus." Hactenus ille. Versa igitur et litera P in M, pro sopnus, Latini deinceps dixere somnus. Nimirum, ut scomma dictum fuit pro scopma, (à σκώπτω, σκώπω·) damnum pro dapnum (à δάπω, unde δαπάω, δαπάνη·) summus pro supmus, quod ex supermus &c. sic somnus, pro sopnus exortum fuit. Itaque somnus, ὕπνος, pp. est status hominis, supine jacentis, corpore expanso, humique quasi oppanso. E. S.]

Ὑπὸ sub. Ab ὕπω, unde supinus. [Supra diximus, Præpositionem ὑπὸ pp. esse formam Dativi vel Ablativi Singularis, nominis ὑπὸς, eamque masculinam, quemadmodum vicinum ejus ὑπαὶ, (quod vulgo, sed male, dicitur esse pro ὑπὸ,) forma ejusdem casus est fœminina. Nunc addendum adhuc, vim istam primigeniam, qua ὑπὸ substrationem sive subjectionem notare videtur, egregie cerni in verbis, cum ὑπὸ compositis. Alibi hac de re cel. Lennepius: "Qui alicui subjecti sunt," inquit "à Græcis dicuntur εἶναι ὑπὸ τινά. Similiter fit in composito verbo ὑπακούειν, et nomine ὑπήκοος: dicuntur enim hæc de obedientia subjectorum. Eodem modo Græci dicunt quoque ὑποχείριον εἶναι τινὶ, de eo, qui alicui subjectus, et, quasi, sub manibus est. Idem cernitur in verbo ὑποτάττεσθαι, quod pp. significat subjici ordine, atque inde convenit ordinibus militum inferioribus, qui ducis imperio subjecti sunt" &c. Hæc ille. Ex quibus satis jam elucet, εἶναι ὑπὸ τινὰ, ad literam, pp. reddi posse esse in subjectione, quantum ad aliquem. Eleganter, Il. Ζ. 73. Trojani dicuntur Ilium se recipere, ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν· bellicosis sub achivis, h. e. Achivis, quasi, substrati, ab iisque superati. Conf. omnino T. H. ad Luciani t. 1. pp. 355. ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσι iisdem curis subjecti: ubi plura attulit vir summus. E. S.]

Ὕπτιος supinus, resupinus. Ab ὕπτος, quod ab ὕπω, de quo supra. [Vide dicta ad ὕπνος.]

[Ὕπω verbum obsoletum, quod Latini servarunt in suo supo; et cognata ejusdem forma sipo, prouti ὕπω et ἴπω, Græcis olim adfines formas fuisse, docuimus in ὑπέρ. Festus: supat jacit, unde dissipat, disjicit, et obsipat, objicit, et insipat, hoc est, injicit, et alio loco: insipare injicere, unde fit dissipare, obsipare, ut, cum rustici dicunt, obsipa pullis escam." Itaque supare et sipare, ipsa antiquitate teste notant jacere et quidem ita jacere, ut sternas, sive humi pandas. Vide porro dicta in ὑπὲρ, ὑπὸ &c. E. S.]

[Ὑρον examen apum. Hesychius ὗρον. σμῆνος. Etiam ὑρίον dixisse veteres, suadet alia, apud Hesychium, glossa, ὑριάτομος· ὁ τὰ κήρια τέμνων τῶν μελισσῶν. Verbum est ὕρω, apud Latinos servatum in uro, ussi, ustum, urere. Præteritum ussi (olim usi) satis evincit, stirpem verbi fuisse ὕω, unde ὕσω, et (σ ac ρ inter se permutatis) ὕρω. Jam vero stirps ὕω cognata alteri ὅω, motum huc illuc reciprocatum et undantem videtur notasse: è qua notione motus reciprocati non tantum illa fluendi, fundendique existere potuit, sed etiam significatio urendi, flamma mobili et undanti rei alicui adhibita. Ceterum à motus reciprocati et undantis notione ὗρον haud aliene dici potuit examen apum, huc illuc undanti motu ferri solitum. An inde et ὑρρὶς sporta, huc illuc agitari solita, et ὑρτὴρ ollæ operculum, modo huc, modo illuc, reciprocatum, atque ab olla tolli solitum? Cl. Martinius ὕρω idem fuisse suspicabatur atque εἴρω necto. Vide ipsum. E. S.]

Ὕρχας et ὑρχή. Genus vasis, utrimque aures habentis. [Origine convenire videtur cum Lat. urceus. Stirps ὕρω, unde ὕργω, ὕρχω. Formam ὕργω, in urgeo, servavit Latina lingua: ex qua satis constare simul potest de notione impellendi, agitandi huc illuc. Quam notionem valde etiam commendat glossa Hesychiana: ὑρτήρ· πλυνεὺς, i. e. fullo, vestes inter lavandum huc illuc concutiens. Itaque et à motu reciprocrato dicta fortasse ὕρχας, et ὑρχή. Vide Hesych. in vocibus, et ibidem Albertium, t. 2. c. 1480. A nectendo (εἴρειν) repetebat voces has in Etymologico suo Martinius. E. S.]

Ὗς sus, porcus. Idem est atque alterum σῦς, de qua voce diximus, spiritus asper, nimirum, pro more, resolutus est in S: forma tamen antiqua ὗς etiam servata. Est et aliud Latinis sus, in compositis verbis servatum, v. gr. in sustinere, suscipere, suspendere, in phrasi item susque deque habere, quam phrasin sursum et deorsum exponunt Vossius et Forcellinus. In his τὸ sus idem omnino notavit ac sursum, estque fortasse τὸ sursum, pro sussum, ex eodem saltem fonte derivatum. Sunt, qui sus hoc ab ὑπὸ, ὑπ', ducant. Mihi tutior videtur ratio, ab ὕω, ὕσω, fluxisse ὕσις, ὕσι, ὗς, unde σῦς sus. Conf. et infra in ὕω. E. S.]

[Ὑσμίνη pugna, prœlium. Hesychius: ὑσμίνη· μάχη, παράταξις, ταραχὴ, σύνοδος. Perquam coacta videtur Etymologi derivatio, col. 784. 54. Ὑσμίνη. Παρὰ τὸ ὑπομένω γίνεται ὑπομένη· συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὑσμίνη. Δεῖ γὰρ ὑπομονῆς ἐν τῷ πολέμῳ κ. τ. λ. Tentemus aliam viam. A ῥήσσω, sive ab antiquo ῥήγω (unde ῥήγνω, ῥηγνύω, s. ῥήγνυμι) frango est ῥηγμὶν, ῥηγμῖνος litus. Itaque et ab ἔρρηγμαι, prima Præteriti Perf. Pass. descendit ῥηγμὶν, ut ab ἧρμαι pro ἔερμαι, descendit ἑρμὶς, ἑρμὶν &c. Jam vero, eadem ex analogia, ὑσμὶν, ὑσμῖνος, secundum certissimas derivandi leges oportet repeti ab ὕσμαι (pro ὕϋσμαι) prima Præter. Pass. verbi ὕσσω. Ab ὕσσω enim, sive forma cognata ὕζω, in Perf. Pass. est ὕσμαι, uti à πλάσσω fit πέπλασμαι, à σώζω, σέσωσμαι &c. Verum ὕσσω, ab ὕω ductum, pp. videtur indicasse motum, huc illuc impulsum, et identidem repetitum. Unde τὸ ὑσμὶν, ὑσμῖνος (qua forma vocis veteres etiam usos fuisse, probant loca, Il. Β. 863. Θ. 56.) et productius ὑσμίνη, idem esse potuit ac ταραχὴ, motus vehementior, perturbatio, qua voce, in Hesychii Lexico, nomen nostrum expositum supra vidimus. Conf. et infra in ὑσσός. E. S.]

[Ὑσσὸς verutum. Etymolog. c. 785. 8. Ὑσσός· ἐμβόλιον, ἀκόντιον· ἢ καὶ τὸ ἐξέχον τοῦ ὀμφαλοῦ τῆς ἀσπίδος, σιδηροῦν

κέντρον, ἤτοι πασσάλιον. Alio loco (col. 223. 28. 29.) docet: τὰ ἀκόντια à Romanis vocari ὑσσούς. "Ὑσσὸν Polybius semper vocat Romanorum pilum: cujus descriptionem apud eum vide, p. 653. Ab ὑσσὸς derivari ὑσσωτὸν, hastæ, vel pili lignum, putavit D. Heinsius, in Aristarcho sacro p. 953. et Johannis Evangelio, cap. 19. 29. pro ὑσσώπῳ περιθέντες, infelici conjectura, restituere conatus est ὑσσωτῷ περιθέντες. Præiverat ipsi Joach. Camerarius, cui placuerat ὑσσῷ· tanto magis, quod à Romanis militibus, quæ narrantur ibi, sint acta" &c. T. H.] [De etymologia altum apud Lexicographos silentium. An ab origine huc illuc reciprocandi, vel intremendi, quæ in ὕω est, hastam veteres ὑσσὸν dixere? Hoc pacto ab ὕω haberes ὕσω, ὑσὸς, ὑσσός. Conf. de hasta locum poëtæ Arabis apud Schultensium in Exc. Hamas. p. 349-351. E. S.]

[Ὕσσωπος et ὕσσωπον hyssopus herba. Etymolog. c. 785. 56. Ὕσσωπον, ἐκ τοῦ ὕω, ὕσω, καὶ τὸ ὢψ, ὠπὸς, τὸ πρόσωπον, πλεονασμῷ ἑτέρου σ, τὸ ἐπὶ τὴν ὦπα χεόμενον. Ἔστι δὲ βοτάνη καθαρτικὴ, ὁμοία σαμψύχῳ. Sed vocem esse orientalem, ex Hebr. אזוב ductam, satis certum est. E. S.]

Ὕστερος posterior. Ab ὗς, Latine sus, quod ab ὕω, unde ὑπό. Alibi cel. Lennep. "Ab antiquo ὗς, quod superest in Latinorum sus, (in formula susque deque &c.) Comparativa forma est ὕστερος posterior, quod præsertim ratione temporis proprie dici solet. Ab ὕστερος porro est ὑστερεῖν posteriorem esse, tardiorem advenire: ut quando Græce dicitur ὑστερεῖν τῆς μάχης μιᾷ ἡμέρᾳ, i. e. uno die tardius ad pugnam venire. Latius autem sumtum, ὑστερεῖν τινὸς, dicitur de eo, qui aliqua re indiget vel frustratur. Unde et, Media vi, ὑστερεῖσθαι &c. Hactenus ille." [" Constructione differunt ὑστερεῖν τινὸς, pro ὕστερον εἶναι τινὸς alio posteriorem esse, vel venire, et ὑστερεῖσθαι ὑπὸ τινὸς, quod est ab alio relinqui, similiter ac λείπεσθαι ὑπὸ τινὸς, ut in illo Horatii (Art. Poët. vs. 417.) Occupet extremum scabies: mihi turpe relinqui est. Primum quidem de cursoribus fuit dictum, sed dein eleganter ὑστερεῖσθαι et λείπεσθαι universe poni cœperunt pro vinci, superari; hoc tamen posterius sæpissime, ut in Diodori Siculi l. 16. p. 510. τούτου παρατάξει μεγάλῃ λειφθέντος ὑπὸ Ἰλλυρίων, quum is magno prælio victus esset ab Illyriis. Non raro hæc locutio interpretibus fraudi fuit" &c. T. H.] [Ordo derivationis videtur hic esse, ut ab ὕω, ὕσω, Græci formaverint ὑσὸς (unde ὑσσὸς, de quo superius:) ab ὑσὸς vero, in Dativo vel Ablativo, dixerint ὑσῷ, ut ab ὑπὸς, ὑπῷ. Pro ὑπῷ brevius elatum fuit ὑπὸ, quod vim præpositionis induit: ex ὑπὸ autem enatum fuit ὑπ', Lat. sub. Neque aliter pro ὑσῷ, ὑσὸ, ὑσ' dixere: unde Latinum sus. Redi ad vocem ὗς. Jam vero, ab integro isto ὑσὸς, vel Dativo ejus ὑσῷ, ὑσὸ, Compar. et Superl. formæ desumtæ sunt ὑσότερος, ὑσότατος, quæ contractæ dein fuere in ὕστερος, ὕστατος. Notio reciprocandi, sive huc illuc fluendi, in verbo ὕω, illam tardandi, retromanendi peperit. Conf. et ὕστρος. E. S.]

[Ὕστρος uterus. Hesych. ὕστρος· γαστήρ. Rectissime cl. Alberti t. 2. col. 1482. contulit Lat. uterus, docuitque, alio loco apud Hesychium esse ὑστέρα, μήτρα. Nimirum ὕστρος contracte dixerunt pro ὕστερος, quod (pro ὑσότερος) in forma masculina, ὑστέρα vero, (pro ὑσοτέρα) in fœminina forma, Substantive usurpatum fuit. Origo motus reciprocati huic voci subest. E. S.]

Ὑφάω, Ionice ὑφόω, texo. Ab ὑφὴ textura, quod ab ὕπω. [Nimirum pro ὕπω reciprocato motu agito, jacio, per adspirationem primo enatum fuit ὕφω, unde ὑφὸς, in Dativo ὑφῷ, et ὑφῇ sive ὑφᾷ. Ab ὑφᾷ porro est ὑφάω, ab ὑφῷ, ὑφόω. Vide Od. Η. 105. Formam ὑφὸρ (pro ὑφὸς) servavit nobis Hesychius, reddens eam vocem χρυσοῦν κοσμάριον. Ansa appellationis fortasse ducta à motu reciprocato monilis aurei. Ceterum ab eodem Dativo fœminino ὑφῇ, sive ὑφᾷ, quod olim scribebatur ὑφαὶ, verbum productius enatum est ὑφαίνω. E. S.]

Ὕφεαρ visci genus. Ab ὑφέω, vicino alteri ὑφάω.

Ὕψος altitudo, celsitudo. Ab ὕπω, de quo supra. [Etymol. col. 786. 18. Παρὰ τὸ ὄπτω, τὸ βλέπω, ὄψος, καὶ, τροπῇ, ὕψος ἀφ' οὗ ἐστιν ὁρᾶν. Proniori longe analogia ab ὕπω (unde ὑπὸς, ὑπῷ, ὑπὸ) Futurum formatur ὕψω, indeque, (nisi malis à secunda Præteriti Perf. Pass.) descendit ὕψος. Porro ὑψὸς, ὴ, ὸν, Adjective dixerunt: cujus Adjectivi Genitivus, ὑψοῦ, Adverbialiter positus fuit. cujusque à Dativo, ὑψῷ, sunt ὑψόθεν, ὑψόθι, ὑψόσε, item Adverbialiter adhibita. Ab altero autem ὕψος, quod in Genitivo ὕψεος, in Dativo ὕψεϊ, ὕψει, quin et ὕψιος, ὕψιϊ, ὕψι, Adverbialiter usurpatur ὕψι, pro ἐν ὕψει, sive ἐν ὕψι. Absolute ὕψι in alto, vel in altum, legitur, Il. Υ. 155. Ζεὺς δ' ἥμενος ὝΨΙ, Jupiter sedens alte, sive in alto. Hebræis hoc foret מָרוֹם, sive בַּמָּרוֹם. Vicissim Il. Ρ. 723. ὝΨΙ μάλα μεγάλως in altum admodum strenue. Conf. Il. Ν. 140. 371. Ξ. 71. &c. Idem ὕψι in compositis frequens est, ὑψιβρεμέτης in alto tonans, Il. Α. 354. &c. ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων in excelso sedens, in æthere habitans, Il. Δ. 166. &c. Αἰετὸς ὑψιπέτης Aquila altum-petens, Il. Ν. 822. E. S.]

Ὕω pluo. Vicinum verbis ἄω, ἕω, ἴω, ὄω, de quibus supra. [Hesychius ὕω· βρέχω. Ὕων· βρέχων, ὑγραίνων. Varia ab hoc verbo ducta sunt derivata, non tantum inserta vocali ante ω, uti ὑάω, ὑέω· sed etiam consonante aliqua interposita, ut ὕγω, ὕδω &c. Conf. superius. Ab ὑάω porro est ὕαλος, quæ vox adeoque "pp. humectum notat, et dein etiam pro lucido sumitur" &c. Vid. Salmasii Exercitt. Plin. p. 771-773. Ab ὑέω itidem ὕελος, unde ὕελος ἀργὴ de vitro, Salmas. l. 1. p. 773. coll. p. 213. a. E. S.]

Φ.

Φάγω edo. A Φάω findo, findendo aperio. [Etymol. c. 786. 23. Φάγομαι· τὸ θέμα, φήγω τὸ ἐσθίω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφαγον· ὁ μέλλων β', φαγῶ· ὅθεν, καὶ τὸ ἀποφαγεῖν· ὁ μέσος μέλλων β', φαγοῦμαι ὤφειλεν εἶναι· ἀλλὰ σεσημείωται τὸ φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι· τὰ δὲ δεύτερα, φάγῃ, πίῃ, ἔδῃ. Audiamus de his magnum L. C. V. "Verborum Mediorum φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι, tempora Futura, secundum usitatam normam, analogice scriberentur φαγοῦμαι, πιοῦμαι, ἐδοῦμαι. Usus vero voluit, ut tria ista verba eodem modo scriberentur in Futuro, atque in Præsenti: qua de re exstat observatio in Etymologico magno, p. 786. Ex eadem observatione illustrari debuerant Atticistæ Phrynichus, Mœris, et Thomas, qui πιοῦμαι Atticis abjudicant. Trium istorum verborum secundæ personæ usitato more Græcis scriberentur, contracte, φάγῃ, πίῃ, ἔδῃ. Plenæ formæ, vix unquam in libris nostris obviæ, apud Lucam (Evangelistam cap. 17. 8.) duæ reperiuntur φάγεσαι et πίεσαι." Hactenus ille. Nobis pauca adjicere liceat. Stirps haud dubie est φάω, cognata alteri φέω, unde φάγω, sive, quemadmodum, loco supra citato, apud Etymol. est, φήγω. Idem Etymologus, col. 17. 14. et 15. et Eustathius (c. 1784. 39.) commemoraverant τὸ φήγω: à qua forma verbi supersunt quoque φηγὸς fagus, et φηγὼν æsculetum. Porro, à φάγω, productius est φαγέω, unde φάγημα, φάγησις, et Futurum activum contractum φαγῶ, pro φαγέω, φαγέσω. A φαγέω hoc in Futuro etiam φαγέσω existere potuisse, (per ε, antiqua scriptione,) docent abunde exempla similia, in libris adhuc servata, καλέσω, αἰνέσω &c. An ergo et ab hocce φαγέω, φαγέσω, in Futuro Medio, dixerunt fortasse φαγέσομαι, similiterque à πιέω, πιέσομαι, ab ἐδέω, ἐδέσομαι, ut hinc, in secundis personis ejusdem Futuri, (secundum normam antiquam,) enata sint φαγέσεσαι, πιέσεσαι, ἐδέσεσαι, et hinc denique (elisa integra syllaba σε) φάγεσαι, πίεσαι, ἔδεσαι? Hæc si magis arrideant, substitui poterunt pro iis, quæ in Animadverss. ad Analog. Lennep. (p. 430. 431.) super his formis verborum scripsimus. E. S.]

Φαιδρὸς pp. splendidus. A φάω luceo, apparere facio. [Contractas esse voces φαιδρὸς, et φαιδρὰ, ex φαιδηρὸς, φαιδηρὰ (olim φαιδερὸς, φαιδερὰ) jam observavit Eustathius, col. 792. 13. 906. 5. Superest autem ex φαιδρὸς hocce (quod Hesychius exponit φανερὸς, καθαρὸς, γεγηθὼς) Latinis nomen proprium phædrus. A φαιδρὸς porro sive φαιδρὺς, forma cognata, verbum descendit φαιδρύνω· unde φαιδρυντής. "Qui muneri (simulacra deorum emundandi) præerant, φαιδρυνταὶ dicti sunt. Φαιδρύναι idem est quod λαμπρύναι detersis sordibus efficere, ut quid splendeat, Hesychius: φαιδρυντής· ὁ τὸ ἕδος τοῦ θεοῦ θεραπεύων. Sic Phidiæ, qui Olympici Jovis simulacrum, incomparabili artificio, perfecerat, posteris hic honos ab Elæis est habitus, ut φαιδρυνταὶ Jovis statuam emundarent, Pausan. l. 5. 412. Hesychius autem usus fuit verbo proprio θεραπεύειν" &c. T. H.]

[Φαικάσιον calceamenti candidi genus. Lat. phæcasium. "Duco à φαικὸν, quod est leve. Hesychius: φαικόν· ἐλαφρὸν, ἰταμὸν, κοῦφον, λαμπρόν. —— Φαικὸν puto primum esse splendidum, ut ab igne: dein leve à colore, qui cum splendore esse solet" &c. Hæc Martinius in Etymol. Latino p. 230. Quod si per omnia verum non sit, videtur tamen φαικάσιον esse à forma quadam, voci φαικὸς vicina. E. S.]

Φαίνω luceo. A φάω pp. findo, aperio, in lucem profero, luceo &c. [Stirpem vere esse φάω, demonstrant derivata, ad φαίνω vulgo referri solita, φάσις, φάσμα &c. A φάω est φάνω, unde φανὸς, lucidus, idemque φάνης, pro φανεὶς, pp. splendidus: unde eximie sol dictus est φάνης. Idem φάνης, sive φανὴς, in compositione frequens est, ut v. gr. in ἀμφιφανὴς undique lucens, διαφανὴς &c. Vide infra in φάω. E. S.]

Φαιὸς fuscus, subniger. A φάω. [Ut à λάω, λαίω, λαιὸς lævus, sic à φάω, φαίω, φαιὸς, cui fusci notio inest. Hesychius φαιόν· μέλαν. Ubi tamen cel. Alberti (ex Ms. Lexico Coisliniano) docuit φαιὸν proprie non esse μέλαν, sed colorem mistum ἐξ μέλανος, καὶ λευκοῦ, ἤγουν μύϊνον. Ipsum Lat. nomen fuscus, Scaligero et Vossio observantibus, componendum est cum φώσκω, quod Hippocrati sit ustulare. "Nam quæ ustulantur" (verba sunt Vossii in Etymologico) "ex albis fusca redduntur." E. S.]

Φάκελος fasciculus. Componendum est cum σφάζω, σφίγγω &c. ubi litera σ non est originalis. [Differentiam inter Græca φάκελος et σφάκελος docuit Ammonius, et ibidem Valcken. in Animadverss. l. 3. 16. Haud dubie φάκελος forma productior est à φάκος· hoc vero à πέφακα, Præterito verbi φάω. Verbum φάω idem pp. notat ac Lat. findo: unde fluxit notio urendi, translatione, ut videtur, ducta à vi penetrante ac pervadente, et quasi findente flammæ. A notione hac urendi σφάκελος primum inflammatio, dein gangræna, dicta fuit: litera σ illi φάκελος præmissa. Unde vero φάκελος pro fasce lignorum adhibitum fuerit, haud in promtu est. A φάω, φάζω, πέφασμαι, πέφασκαι, repetendum esse Lat. fascis, (cujus productior forma φασκικὸς et hinc Diminutivum fasciculus) satis liquet: ut hoc pacto, Gr. φάκελος et Lat. fasciculus sint cognata. Utrum igitur à pressione graviori, et quasi findente ac vulnerante (quam Arabes كرب è simili findendi origine, dicunt) φάκελος et fascis dicti: an vero aliunde? Cel. Lennepii comparatio cum σφίγγω valde arridet. E. S.]

Φάλαγξ acies Macedonum &c. Forte à φάω findo, scindo. [Nescio, an propius aliquod thema, φάλω, hac quidem in voce, sit respiciendum. Thema istud φάλω, aut (litera λ geminata) φάλλω, à Latinis servatum fuit in fallo, à Græcis item in σφάλλω: de quo dictum est supra. Mihi quidem vix dubitandum videtur, quin idem quoque φάλω, sive φάλλω, in Germanorum *fallen* et Belgico nostro *vallen*, sit superstes. Quin et Lat. labi, (repetendum fortasse à φλάβω, pro φαλάβω) eandem videtur prodere originem. Literam φ, sive F, ut ab initio sæpe additur, sic et inde tolli, probarunt abunde Vossius et Maittaire. Itaque ejusdem originis verba sunt Gr. φάλειν, φάλλειν, σφάλλειν, et Belg, *vallen*, notantque proprie impetum quendam, quo quid cadat, labatur, aut irruat in alterum. An hinc φάλαγξ acies bellica vehementi cum impetu irruens? Est ejusdem formæ nomen, atque alterum φάραγξ· utque hoc à φάρω, φαράω, φαράγω, sive φαράκω, et, ν interposito, φαράγγω, φάραγξ· ita nostrum à φάλω, φαλάω &c. dictum fuerit. Conf. et in φάω. E. c.]

Φάλαινα cicindela, insectum, noctu lucernis advolans. A φαλὸς splendidus. [H. Stephano in Append. col. 159. etymon videtur placuisse παρὰ τὸ εἰς φῶς ἅλλεσθαι. Longe simplicius repetas à φάλω, φαλάω, pp. cum impetu ruo, cado, labor. Inde et fortasse φάλαινα, Lat. balæna dicta fuit. E. S.]

Φαλακρὸς calvus. A φαγὸς et ἄκρος extremus. Alibi cel. Lennepius: "φαλακρὸς compositum est ex φαλὸς, et ἄκρος· cujus neutrum ἄκρον pp. notat quodcumque cacumen, in acutum desinens; voce orta à verbo ἄκω acuo. —— (Vide supr.) —— Ad caput speciatim relatum, cernitur potissimum in nostro composito φαλακρὸς, quo pp. notatur cujus cacumen album est. Ita de cacuminibus montium positum ejusmodi cacumina respicit, quæ frondibus destituta, præ altitudine vero nivibus obtecta, alba, vel cana appareant. Ita unum ex Idæ, montis Trojani, cacuminibus, speciatim φάλακρον nominarunt Græci. De homine positum respicit calvitiem, qua caput alicujus, crinibus destitutum, album vel canum videatur. Proprium autem epitheton senibus est." Stirps φάλειν, Lat. labi, notionem accepit fluendi, defluendi: unde φαλακρὸς, siquidem vere composita vox sit, notare potest cui extremitas defluxit pilis, nempe, adeoque calvum &c. Favet huic derivationi quodammodo Etymologus magnus, c. 787. 7. φαλὸν γὰρ τὸ λαμπρόν· ὅθεν καὶ φαλακρὸς, ὁ ἔχων φαλὸν τὸ κάρα. At vir doctissimus, in Hedericiano Lexico "nisi ἄκρος" inquit "mera terminatio est." Conf. in φαλός. E. S.]

Φαλὸς splendidus, albus. A φάω splendeo, luceo. [Φάλος conus galeæ, crista. De posteriori hoc vir summus T. H. "Nomen est à colore dictum" inquit "nam φαλὸς subalbus est, ut monet Scholiastes Theocriti ad Idyll. 5. 102. et Hesychius in voce. Hinc περικεφάλαια ἄφαλος cristam non habens, Hesychius in voce. Contra τρυφάλεια, vel, uti apud Homerum scribitur, τρυφάλεια, et κόρυς τετράφαλος, Il. Χ. 315. Indidem oriuntur τὰ φάλαρα, quæ vox originem dedit Latinæ phaleræ, quibus equi ornantur. Vide Vossii Etymologicum, in voce &c. Conf. omnino Hesychius in φαλὸν, et φαλὸς· et ibidem viri docti. Stirps φάω· ubi plura recurrent dicenda. Ceterum cum φαλὸς Adjectivo, (unde pp. nihil diversum est Substantivum φάλος, nisi quod, per ellipsin vocis Substantivæ, absolute positum sit tanquam nomen,) nescio, an conferendum sit Belgicum *vaal*. E. S.]

Φάραγξ barathrum. A φάρω, cui vicinum φέρω. Alio loco cel. Lennep. "Φάραγγες pp. à Græcis dicuntur hiatus subterranei: inde autem ad intercapedines montium, et valles significandas transferri solet: et eo quidem sensu frequentissime usurpatur in versione Alexandrina Græca Vet. Test. A nomine φάραγξ Adjectivum φαραγγώδης propria potestate posuit Cornutus, de Natura deorum, p. 240. ubi τόποι φαραγγώδεις sunt loca subterranea, profunda voragine prærupta." [Φάραγξ ejusdem formæ nomen est, atque antecedens φάλαγξ, utque illud ab impetu, sic hoc à ferendo, sive præcipitando, videtur dici. E. S.]

Φαρέτρα, (Ionice φαρέτρη,) Pharetra. A φάρω fero. [Ab obsoleto verbo φάρω fero productior existere potuit forma, φαρέω, et hinc, in tertia Præteriti Pass., πεφάρεται, pro πεφάρηται· unde proxime descenderit Adjectivum φάρετρος, φαρέτρα, φάρετρον. Hac ex origine vox φαρέτρα pp. videtur notasse instrumentum portandi sc. tela. Itaque φαρέτρα ab Hesychio aliisque recte redditur βελοθήκη. E. S.]

Φάρμακον medicamentum. A φαρμάσσω misceo: quod à φάρω· cui vicinum φύρω, φυράω. [Stirps haud dubie est

φάρω fero, pecul. deorsum. Verbi φάρω Præteritum perf. Act. fuit πέφαρκα, (unde Gr. φάρκις et Lat. farco, farcio) Passivum autem πέφαρμαι, πέφαρσαι, πέφαρται. A πέφαρμαι descendit nomen φάρμη, et hinc denuo verbum φαρμάω, cujus Præteritum Act. πεφάρμακα, iterum dedit nomen φάρμακον. Futurum autem φαρμάσω, dedit novam verbi formam φαρμάσσω. Quod quidem φαρμάσσειν pp. notavit manu deorsum lata, aut, in vas aliquod immissa, tinguere, intinguere. Hesychius φαρμάσσαι· βάψαι, et φαρμάσσων· βάπτων. Porro φάρμακον pp. videtur esse id, cui intinguitur v. gr. telum. "Φάρμακον pp. notat succum, atque adeo succum coloratum, ad medicamen adhibitum, ex herbis expressum: nam et herbæ, et maxime quidem flores, vocantur quoque φάρμακα, propter varios, scilicet, colores. Solebant veteres tela inficere veneno: quod apud omnes fere populos fuit in usu. Itaque et φάρμακον pro veneno dictum fuit, quo sagittæ unguebantur.—Φάρμακον in genere notavit medicamen vel salutare, vel noxium" &c. T. H.]

Φᾶρος vestimentum exterius. A φάρω fero. [Hesychius φᾶρος· ἱμάτιον περιβόλαιον. Addit Etymologus col. 788. 8. dici περὶ τοῦ φέρεσθαι κ. τ. λ. "Φᾶρος, Græcam vocem, à poëtis præcipue frequentatam, mutato genere, Latini adoptarunt, in obsol. parus. Inde supparus, separium, i. e. ἡμιφάριον, vel, quod magis in usum venit, siparium. A parus diminuta vox est parulus, parlus, pallus. Unde palla, et pallium: haud dispari forma atque varus, varulus, varlus, vallus; stira, stirula, stirla, stilla: rarus, rarulus, rarlus, rallus: eademque ratio valet in flagrum, flagellum; scalprum, scalpellum; umbra, umberula, umberla, umbella; cancer, cancellus. Hanc certam vocis originem docuit primus Salmasius ad Tertulliani Pallium, p. 251. adsentiente J. F. Gronovio ad Livii l. 41. 10. T. H.] [Videtur autem φᾶρος dici à motu, quo inter incedendum, huc illuc feratur. Conf. Hebr. רדיד pallium, à רדד Movit huc illuc. E. S.]

[Φάρος pharus, turris excelsior, navigantibus nocturno tempore lumen præbens. Genere differt à voce præcedenti, et ab altera φάρος pharos, nomine proprio urbis. Etymologus col. 788. 21. Φάρος οὖν, εἰ μὲν ἀρσενικῶς, σημαίνει τὸν τόπον· εἰ δὲ θηλυκῶς, τὴν πόλιν· εἰ δὲ οὐδετέρως, τὸ ἱμάτιον· ἔστι δὲ ὁμώνυμον. Origine tamen non differt. Quatenus, nempe, φάρος turrim excelsam notat, videtur proprie respondere Lat. voci elatus: quippe à φάρω, (quod idem ac φέρω est,) deductum. Porro φᾶρος vestis item à ferendo, quemadmodum Belgice dicimus *een kleed dragen*, ut φᾶρος, hoc adspectu, pp. sit *iets dat men draagt*; nisi rectius dixerint, vestem exteriorem φᾶρος dictam esse, quasi elatam, præ ceteris, atque in oculos incurrentem. E. S.]

Φάρυγξ guttur. A φάρω fero. Conf. φάραγξ. [Etymolog. c. 788. 30. Φάρυγξ· παρὰ τὸ φέρω, δι' ἧς φέρεται τὸ πνεῦμα. Φέρω, φέρος, καὶ φάρος· καὶ παρώνυμον φάρυγξ· ὡς Λυκόφρων——ἐτύμβευσε φάρω:——ἀντὶ τοῦ φάρυγγι. Ὦρος δὲ λέγει, δι' ἧς φέρεται ἡ λύγη, ὅ ἐστιν ἡ φωνὴ κ. τ. λ. Apparet hinc, voces φάρος et φάρυγξ cognatas fuisse. Ceterum, uti à φαράω, φαράγω &c. est φάραγξ, sic à φαρύω, φαρύγω, productum videtur φάρυγξ. Insuper Eustathius observavit, (c. 1635. 21.) veteres dixisse φάρυξ, φάρυγος, sine ν inserto: id quod originem à φαρύω, φαρύγω, eo clarius demonstrat. E. S.]

[Φάσγανον ensis. Etymolog. c. 788. 40. παρὰ τὸ σφάζω, σφάγανον· καὶ ὑπερθέσει φάσγανον, κ. τ. λ. "Adjectiva vocis forma est, ducta à φάω, σφάω, σφάσσω, σφάσδω, σφάζω interficio, occido. Notat igitur pp. instrumentum occidendi; sive ensem." T. H. Belgice dixeris *een slagtzwaard*. Apud Homerum sæpissime vox legitur, Il. Π. 339. Φ. 19. Od. Λ. 82. Π. 295. &c. E. S.]

[Φάσηλος sive φάσιλος, et φασήολος, φασίολος, phaselus, leguminis oblongi genus, navigium oblongum &c. Productior vocis forma est à φάσω, φάσιν, similive nomine, ducta. De ipsa voce adi Vossium, Martinium, alios. Stirps φάω findo. Hinc fortasse φάσηλος, sive φάσιλος, pp. acuminatum, cuspidatum significat: unde notio leguminis oblongi, et quasi cuspidati, navigii item velocissimi, acumine suo aquam findentis. Frisii Orientales à simili forma dicunt *een snik*, quod occidentales *een snip* vocant. E. S.]

[Φάσσα, vel φάττα, palumbus avis. Stirps φάω, unde φάσω, φάσσω. Vide Martinium in voce. E. S.]

Φάτνη præsepe, stabulum. A φάω· unde φάγω edo. [Etymolog. c. 789. 16. παρὰ τὸ φαγεῖν, φάγνη, καὶ φάτνη. κ. τ. λ.]

Φαῦλος vilis. A φάλος, quod componendum cum Lat. fallo, falsus, et σφάλλω Græcorum. [Etymolog. c. 789. 28. παρὰ τὸ φῶ, τὸ φαίνω, φαύω, τὸ λάμπω, φαῦλος. κ. τ. λ. Hac quidem ex derivatione vox φαῦλος responderet Latinorum voci splendidus, notaretque id, quod non nisi speciem habeat, splendide mendacem, eaque hominibus imponat, cum vile sit et nullius pretii. Pro φαῦλος etiam φλαῦρον dici, notarunt Grammatici. "Φλαῦρος, et φαῦλος, propinquas habent significationes. Φαῦλος, apud Atticos, frequenter pro vili usurpatur. Hinc ea mercimonia dicuntur φαῦλα, quæ vili pretio venduntur. Φαῦλος πολίτης inferioris loci civis. Opponuntur οἱ τῶν πολιτῶν φαῦλοι, καὶ κράτιστοι.—Hinc verbum φαυλίζειν vilipendere, parvi æstimare. Sed præterea notat quoque simplex, ut ἄνθρωπος φαῦλος, apud Platonem, est homo simplex et antiquis moribus præditus. Unde idem quoque Plato junxit φαῦλον ἄνθρωπον, καὶ τῶν προγόνων ἐχόμενον hominem simplicem et majorum institutis adhærentem. Sed φλαῦρος apud Atticos in malam partem accipitur pro malus, improbus. Hinc φλαυρίζειν τινὰ aliquem pro malo, vel ut improbum traducere. Sic πάσχειν τὶ φλαῦρον aliquod ingratum perpeti." &c. T. H. Conf. cel. Ruhnk. ad Tim. p. 268. Verisimile est, φαῦλον, (à φάλω, φάλλω ductum,) pp. id esse, quod facile nobis elabatur, aut elabi patiamur, et negligamus; tum etiam simplicem hominem sic dici, qui facile labatur, de nullis artibus malis cogitans, iis non intentus, neque ab iis sibi cavens, ut facile possit σφάλλεσθαι. Alterum vero φλαῦρον repetere malim à φλαύω, cui vicinum φλύω, ut φλαῦρος et φλύαρος, neque origine sua, nec usu adeo sermonis, multum diversa sint. E. S.]

[Φὰψ, φαβὸς Phabs, avis quædam; vel columbæ genus, uti Eustathio placet. Recte contulisse videtur Martinius cum φέβομαι, fugio. Nimirum, vicina fuerunt φέβω, φόβω, φάβω. E. S.]

Φάω findo, aperio, macto, occido: tum apparere facio, in lucem profero, luceo. Alibi cel. Lennepius: verbum φάω, sive φημὶ, pp. significat aperio, in lucem profero. Inde dico, animi cogitata in lucem profero. A φάω est φάνω, φαίνω· etiam φαύω, unde Futurum φαύσω, et hinc φαύσκω. Porro à φάω, (præter φάος, et contractum φῶς, Lat. lux) verbum est φαόω, unde contracte dicitur φόω, cujus Futurum, φώσω, peperit φώσκω. A composito προφάω, sive πρόφημι, est nomen προφήτης propheta, qua voce à scriptoribus sacris pp. is dicitur, qui futura prædicit. Græci vero generatim dixerunt προφήτας sacerdotes, sacrorum antistites, tanquam futurorum præscios: atque ita quoque accipienda vox est Tit. 1. 12. ubi Epimenides προφήτης dicitur, non quia poeta fuit, sed quia habitus est vatidicus, ut apparet ex Plutarchi Solone, p. 14. &c. Addamus quædam ex L. C. V. "Apuleius in Flor. p. 352. Cretensem Epimenidem inclytum dicit fuisse vatidicum. Dicebatur Epimenides Atheniensibus 10 annis ante prædixisse, Persas in Græciam venturos, sed re infecta, discessuros. Hanc prædictionem commemorat Plato, L. I. de Legg. p. 642. quem locum Meursius prætermisit in Creta, ubi de Epimenide egregie notavit." Hactenus duumviri egregii. [Itaque φάω, (cognatum alteri φίω, unde findo, fido et Gr. φιαρὸς,) pp. est findere, findendo in lucem proferre. Il. Ξ. 127. μῦθος πεφασμένος est "sententia libere prolata." Findendi, effindendive verba ad lucem prorumpentem et quasi effissam transferri, in Hebr. בקר &c. diu est, quod notarunt Schultensius, Simonis, alii. A φάω, φάσω, φάσκω, est πιφάσκω in lucem profero; uti à φαύω, φαύσω, φαύσκω, πιφαύσκω. A φάω hoc Latinis quoque est for, faris, pro faor, fearis, forma Media, ut Gr. ἐφάμην, Il. Θ. 498. &c. Hinc fatum, Gr. pp. φατὸν per ν Gr. vates, φάτης· qui rem indicat et in lucem profert: quam etymologiam unice veram esse, probat alterum φάτις, (id est. Hesychio interprete,) λόγος, et alibi φάτις· μαντεία, χρησμός. Porro à φάω findo, spec. jugulum, atque ita occido, est φατὸς occisus, pp. fissus jugulum, et præfixo σ, σφάζω jugulo. Vide supra. Hinc quoque fluxerant φάγω edo, comedo, quasi findo dentibus, incido, et φάδω, φαίδω &c. φάνω, φαίνω, &c. E. S.]

Φέβομαι fugio. A φέω· unde φεύγω, pp. findo, vi perrumpo, et similia. Alibi cel. Lennepius: "Ab antiquo verbo φέβω superest Medium φέβομαι fugio, vel memet in fugam conjicio. Hinc φόβος pp. fuga: unde porro φοβέω in fugam conjicio, cui respondet Lat. fugare, cujusque Medium φοβέομαι rursus, (sicut φέβομαι,) valet memet in fugam conjicio, vel fugio. Propria hac potestate in primis hæc verba innotuerunt poetis. A fuga autem omnia translata sunt ad metum mali futuri, ut adeo φόβος pp. differat à δέος, quemadmodum metus Latinis à timor: nam timor pp. dicitur rei præsentis, metus rei futuræ. Est tamen, ubi φόβος, pro δέος ponatur." [Verba φέω et φάω vicina fuisse patuit jam in φάγω, quod etiam φήγω dixere. Hesychius φέβεσθαι· φεύγειν. Oppositio elegans est, Il. Ο. 622. Ὡς Δαναοὶ Τρῶας ΜΈΝΟΝ ἘΜΠΕΔΟΝ, οὐδὲ ΦΈΒΟΝΤΟ. Conf. et infra in φέγγω, et φεύγω. E. S.]

Φέγγος splendor. A φέω, cui vicinum φάω. [Etymolog. col. 792. 37. παρὰ τὸ φῶ, τὸ λάμπω, γίνεται φέγγος· καὶ φέγγω, φθέγγω· παρὰ τὸ εἰς φῶς ἄγειν τὰ τοῦ νοῦ. E. S.] ["Φέγγος lucem notat. Veteres enim non tantum dicebant φάω, sed etiam φέω, φένω, φένγος, contracte φέγγος &c." T. H.]

Φείδομαι parco: quasi memet abstineo. Forte a findendo, separando. Alibi vir celeb. "Φείδεσθαι generatim significat parcere. Ita φείδεσθαι τινὸς parcere alicui. Speciatim autem iis tribuitur, qui parcius utuntur suo patrimonio. Unde φειδὸς, φειδωλὸς homo parcus. Avarus tecte, honestoque nomine, dicitur πάνυ φειδόμενος" &c. [Etymol. c. 701. 10. ἢ παρὰ τὸ φεύγομαι, φεύδομαι, καὶ, τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, φείδομαι. Nescio equidem, an rectius ducatur a premendo, condendo: uti et Lat. parco est a paro, quod a πάω. Vide supra in παρθένος. E. S.]

Φελλὸς suber, cortex. A φέλλω, sive φέλω, quod Latini servarunt in suo fello, fellavi &c. De eo verbo vir summus, G. J. Vossius, in Etymol. p. 213. b. "Plane est ab Æolico φηλᾶν" inquit "pro θηλᾶν, hoc est mammam sugere.——Igitur θηλῶ fello, id est, sugo. Id enim pp. notat. Nonius: fellare, exsugere. Varro, Marrio, tum eum, ad quem veniunt in hospitium, lac humanum fellasse. Idem Sesquiulysse, Nisi quod lupam alumni fellarunt olim" &c. Hactenus ille. Itaque non aliter φελλὸς, Gr. suber, dictus videtur à sugendo, quod etymon voci Latinæ suber, pro uber, ut super, pro ὑπὲρ &c. etiam putaverim subesse. Latinorum vox felis huc non pertinet: quippe pro Fαιλὸς, ex αἰλὸς Æolico. Vide Vossii Etymol. in voce, et cel. Ruhnk. ad Tim. p. 269. E. S.]

Φέναξ impostor. Forte à φένω occido. [Etymolog. c. 790. 23. φέναξ· χλευαστὴς, ἀπατεών. Martinius contulit cum φαίνω appareo: ut a specie blanda, aliisque imponente, dictus fuerit φέναξ. "Verbum φενακίζω à fœm. φενάκη, quod idem est ac πηνίκη, ejusdemque originis. Utrumque enim notat comam adscititiam, externe adsumtam. Dixeris alioquin, vocem φενάκην eandem esse ac Belg. *paruik*. Itaque Menagius à πηνίκη, πανίκη, παρίκη, illam vocem *paruik*, (Gall. *peruque*,) derivari voluit. A propria hac potestate φενάκη nostrum figurate significat prætextum quemcumque, quo quid celatur. Hinc φενακίζειν et πηνικίζειν ponitur pro falsa specie aliquem decipere. Ea potestate homo φέναξ dicitur, i. e. fallax, qui prætextu simulato alios decipit" &c. T. H. Conf. supra πῆνος textum. E. S.]

Φένω occido. A φέω findo. [De cognatione stirpium φάω, et φέω, superius dictum est in φάγω, φέβομαι &c. Verbum autem φέω (pp. findo) dedit φένω, uti γέω dedit γένω, κέω κένω, πέω πένω &c. Notio occidendi, (quasi dicas findendi jugulum, de qua supra,) elucet quoque ex derivato φένος· i. e. θάνατος, apud Hesychium. A φένω hoc est φόνος, uti à μένω est μόνος, à πένω πόνος &c. A φόνος autem est productum non tantum φονέω, sed etiam φόνω. Nisi Lennepiano more statuere liceat thema φόνω cognatum alteri φένω· unde φόνος, φονέω &c. A φόνω isto recta tam quoque possent repeti φονεὺς, et obsoletum φόντης quod posterius foret à πέφονται, tertia persona antiqui Præt. perf. Pass. verbi φόνω, unde hoc pacto πέφονμαι, πέφονσαι, πέφονται. "Φόντης, apud veteres, nihil aliud erat, quam φονεὺς, vel φονευτής. Usus vero vocis simplicis, φόντης, in desuetudinem abiit, ejusque loco adhibitum fuit φονεύς. Sed in compositis φόντης tamen usurpari solet. Sic βροτοφόντης vocatus Mars, qui homines in prælio interficit. Ἀργειφόντης Argi occisor: quod scribi oportuerat Ἀργεφόντης. Sed ι illud in plurimis quoque aliis, interjicitur" &c. T. H.] [A φένω, (repetita prima litera φ, cum ε, et abjecta simul adspiratione,) factum est πεφένω, quod contraxerunt in πέφνω. Hinc πέφνων occidens, Il. Π. 827. Πέφνον, i. q. ἔπεφνον, occidebam, Od. Λ. 499. &c. E. S.]

Φέρβω alo. A φέρω. ["Φέρβειν et φέρειν, ut origine, sic significatu finitima esse, sensit eruditus in primis poëta, Callimachus, cujus hoc est sæpe vexatum, in hymn. Cerer. vs. 137. Φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν· φέρβε καὶ εἰράναν" &c. L. C. V. ad Scholia in Euripidis Phœniss. vs. 802. p. 701. ubi est φέρσαι· τὸ θρέψαι, et laudatur ex Heracliti Allegor. Homer. p. 491. φέρσαι· τὸ γεννῆσαι· aliaque complura. In Hesychio quoque est φέρβειν· τρέφειν, βόσκειν. Φέρβεται· τρέφεται. Componi potest illud Scriptoris Epistolæ ad Hebr. 1. 3. φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· et Numer. 11. 12. Jesaiæ 40. 11. &c. Cum eodem φέρβω conferri quoque debet Lat. fervo, et ferveo, de olla ebulliente, et se quasi efferente. Egregie, ad proprietatem verbi, Titinnius Setina apud Nonium: Cocus magnum ahenum quando fervit (Arabes dicerent غلا افا) paulla confutat trua. Vide Gesnerum et Forcellinum, in fervo, ferveo. E. S.]

Φερνὴ dos. A φέρω. [Hesychius φερνάς· προῖκας, δῶρα νυμφικά. Ἀπὸ τοῦ φέρειν, φερὰς, καὶ πάντα τὰ φερόμενα. Plura præbebit Eustathius, p. 742. 55. 743. 3. 1731. 55. qui etiam φέρνη, cum accentu in penultima, dici observavit, p. 1484. 44. —— Nimirum à φέρω est φέρος, φερινὸς, contracte φερνὸς, sive φέρνος. Etiam fera Latinis dicitur à ferendo, sive ab immani impetu, quo fertur. A φέρω fero igitur et φέρος ferus repetendum est. A φέρος porro est Comparat. φερότερος, Superl. φερότατος, quæ contracta sunt in φέρτερος, φέρτατος. A notione impetus sive fortitudinis, qua quis feratur, (fortis est à φόρω, cognata forma verbi φέρω,) est illa virtutis, præstantiæ. Φέρτατος est fortissimus apud Hesiod. Ἀσπ. vs. 330. μέγα φέρτατε λαῶν, et alibi. E. S.]

Φέρω fero. Forte à φέω in lucem profero. [Stirps φέω cognata fuit aliis φάω et φόω. A φέω productum est φέρω, ut à δέω, δέρω, à κέω κέρω, à πέω πέρω &c. Itaque ab impetu, quo quid sursum deorsum movetur, φέρω videtur dici. Differentiam inter verba ἄγειν et φέρειν, (à scriptoribus tamen passim neglectam,) docuit Salmasius, ex illo Ammonii (edit. Valcken. p. 2. coll. p. 158.) Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα· confirmarique discrimen illud observavit ab Ammonio, laudato versu Homeri (Od. Δ. 622.) Οἱ δ' ἨΓΟΝ μὲν μῆλα, ΦΈΡΟΝ δ' εὐήνορα οἶνον. Vide Salmas. de Modo Usur. p. 785. seqq. ubi plura. Universe dici potest, Græ-

corum hoc φέρειν idem esse ac Lat. ferre, quod contractum est ex ferere, unde et ferrem, pro fererem. " Φέρειν, significat ferre, portare. Quod portamus, illud fulcimus, sustinemus, vel sustentamus. Quod sustento, illud libro, rego, moderor, guberno : quæ omnia verbo φέρω significantur. Figurata sustentandi vis, omnibus in linguis, obtinet. — Verbum φέρω anomalum esse, statuunt Grammatici, Futurum illi dantes οἴσω· Aoristum secundum ἤνεγκον· Præteritum Medium ἤνοχα, et Attice ἐνήνοχα. Hoc genus linguarum studia corrupit. Pleraque tempora, cum ex usu sermonis recessissent, (nempe φέρσω, πέφερκα, πέφερμαι,) adfinium verborum tempora adsumserunt, et, loco inusitatorum, adhibuerunt tempora verborum οἴω, ἐνέγκω, et ἐνέχω. Hujus ultimi Præteritum Med. ἤνοχα, (unde ortum ἔνοχος) Attico more pronunciatum fuit ἐνήνοχα, ut, pro ἤκοα, Attice ἀκήκοα, pro ἤγερμαι, Attice ἐγήγερμαι· Ἐνηνοχέναι, occurrens in versione Alexandrina, Genes. 31. 39. legitur in fragmento Aristodemi, apud Athenæum, l. 13. p. 555." L. C. V.]

Φεῦ heu, papæ, phy. Factum à sono. [Inde verbum φεύζειν. Sic ab οἴ, lamentantis, οἴζειν, (ut ab οἴμοι, οἰμοίζειν, οἰμώζειν) ab ὤ, admirantis, ὤζειν. Vid. L. C. V. Diatrib. ad Euripid. Fragm. p. 21. Nec displicet tamen omnino Martinii conjectura : " esse à φέβω, unde φέβομαι." Nimirum à φέω, φέβω, φεύω, Imperativi secunda pers. Sing. potuit existere φεῦε, pro hoc autem φεῦ· quo pacto φεῦ pp. idem foret atque apage, fuge. Conf. infra φεύγω. E. S.]

Φεύγω fugio. A φέω. Vide φέβομαι. [Conf. etiam φέγγος. Egregie observavit jam Eustathius, φεύγειν esse τὸ σπουδαίως κινεῖσθαι, et equos ab Homero dici φεύγειν i. e. συντόνως τρέχειν. Vide Eustath. p. 1461. 57. 342. 19. 722. 24. Origo verbi ex φέω, unde φέβω, φεύω &c. vel hinc satis constat. E. S.]

[Φέω Stirps obsoleta : unde φέβω, φένω &c. Idem olim significasse ac φάω, satis probare potest vel sola collatio verbi φημί, cum Lat. for, faris, fari, derivatisque formis φάμα ac φήμη, ἔφαμεν porro, et φάθι, φαίην &c. " feo, (inquit Vossius, in Etymologico, voce Felix,) quamquam nunc in usu non est, tamen ejus vestigia habemus in fetus, fecundus, femen, femina" &c. Nimirum φέω (idem ac φάω) è propria vi findendi significationem habet in lucem edendi, proferendi, adeoque pariendi. Itaque Nonius, (ab eodem Vossio laudatus in fenus,) fenus, inquit, ab eo dictum est, quod pecuniam pariat increscenti tempore, quasi fetus, aut fetura. Nam et Græce τόκος dicitur, ἀπὸ τοῦ τίκτειν." E. S.]

Φηγὸς fagus. Pro φαγὸς, à φάγω edo. [Conf. dicta in φάγω. " fagus à Dorico φαγὸς, pro φηγὸς, à φήγω, id est edo ; sive, quia ejus fructu homines vescerentur, ante fruges inventas, ut Eustathius ait, in Il. E. p. 595. et Il. H. p. 646. et Od. I. p. 1859. item Servius in Eclog. 1. sive quod vulgo saltem hoc cibo uterentur" &c. Voss. in Etymol. p. 236. E. S.]

Φῆκος fallax. A φάλω. Conf. Σφάλλω [et supr. in φάλαγξ. E. S.]

Φήνη ossifraga : avis aquila major, quæ et φίνις dicta. Eustath. p. 1472. 45. φήνη παρὰ τὸ φαίνειν κ. τ. λ. Nescio, an rectius à φένω occido repetas nomen avis, longe perniciosissimæ, Od. Γ. 371. commemoratæ. Conf. Eustath. l. l. et Piersoni Veris. p. 5-7. E. S.]

Φθάνω occupo, anteverto. Compone πετάω, ἵπω, et similia. [Eustathius p. 886. 48. ἀπὸ τοῦ φθῶ, φθήσω, τὸ προλαμβάνω —— ἐκ τοῦ φῶ, τὸ λάμπω. Conf. Pierson. ad Mœrid. p. 452. et ibidem laudati viri doctiss. Mihi quidem, in verbo hoc, et omnibus sequentibus (à φθ incipientibus) litera Φ, ab initio, loco Æolici F, adscita videtur fuisse : quo pacto stirps verbi φθάνω (præverto) foret θάω, vicinum alteri θέω ac τέω, pp. tendo : φθέγγομαι, porro, φθέω, φθόνος &c. similiter forent repetenda à θέω, vel vicino θόω. Conf. quæ de Φ, præmissa initio, dicemus, in φέω, et Etymologum in φθάμενος, c. 792. 17. Vide et infra in φθέω. E. S.]

Φθέγγομαι loquor. Forte à sono. [Etymol. p. 792. 36. τὸ φθέγγεσθαι, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ γίνεται. Παρὰ γὰρ τὸ φῶ, τὸ λάμπω, γίνεται φέγγος· καὶ φέγγω, φθέγγω· παρὰ τὸ εἰς φῶς ἄγειν τὰ τοῦ νοῦ. " Simplex φθέγγεσθαι notat sonum emittere. Usus voluit, ut compositum ἀποφθέγγεσθαι non simpliciter significaret verba facere, sed magnifice eloqui, dicta edere sapientissima, dicta eloqui, profundi sensus plena. Brevia veterum dicta, quibus antiqua constitit philosophia, dicebantur ἀποφθέγματα &c." L. C. V. Stirps fortasse non alia fuit ac θέω pp. tendo, contendo vehementius, unde φθέγγω et φθέγγομαι pp. contenta, vel intenta vehementius voce eloquor. Vide dicta in φθάνω, et confer Hebr. קו Ps. 19. 5. cum Gr. φθόγγος. E. S.]

Φθέω interimo, corrumpo. A φέω findo. [Etymologus c. 792. 17. ἐκ τοῦ θέω, τὸ τρέχω, πλεονασμῷ τοῦ φ, φθέω, ἔστι φθῶ, σημαῖνον τὸ καταλαμβάνω. Equidem ad primam vim verbi θέω, quæ in extendendo posita est, malim recurrere, ut, qua via à θέω, vel potius à vicino θάω, θάνω, θανέω, θανήσω, θανήσκω, factum est θνήσκω morior, pereo : eadem via à θέω sit φθέω, pp. extendo alterum, vel extento corpore jacere facio, dein universe interimo, corrumpo. Ab eadem vero extendendi origine in θέω videtur etiam altera esse potestas currendo prævertendi in nostro φθέω, et φθάνω. Conf. omnino, Od. Π. 383. X. 91. Ω. 436. Pro φθέω Græcos etiam dixisse φθίω, opportune monuit T. H. in φθόνος. E. S.]

[Φθόϊς, et, per contractionem, φθοῖς, placentæ quoddam genus ex caseo cribrato et siligine. Quo modo paretur ejusmodi placenta, accurate descripsit Etymologus, c. 793. 5. Stirps est φθέω, sive potius φθόω. E. S.]

Φθόνος invidia. A φθόω, cui vicinum φθέω. [Etymolog. c. 793. 20. παρὰ τὸ φόνος φθόνος. Atqui φόνος nex et φθόνος invidia admodum à se sunt diversa, etsi posterior prioris sæpe caussa fiat. " Φθόνος invidia. Vox hæc, nostris ex regulis Analogicis, est à Præter. Medio ἔφθονα verbi φθένω, quod idem ac φθείρω corrumpo, tabefacio. Ejusdem originis sunt φθένω et φθείρω· quippe à φθέω. Hujus à Præterito Med. ἔφθοα est φθοὴ tabes. Non tantum vero dicitur φθέω, sed etiam φθίω, φθίσω, in Præt. Pass. ἔφθιμαι, ἔφθισαι : unde φθίσις, itidem tabem significans. Jam vero invidia homines corrumpit et tabefacit : unde φθόνος ponitur pro invidia, qua quis tabescit, et φθονεῖν pro invidere. Sed notari debet, φθόνον, (si de diis usurpetur,) sumi in meliorem partem ; tribuique illis φθόνον, quando hominem, qui supra humana sapiat, et se efferre conetur, attenuant, et in ordinem redigunt. Sæpe etiam notat præ invidia nolle : uti apud Platonem, ἐφθόνουν οἱ παλαιοὶ διδάσκειν νεωτέρους, i. e. præ invidia veteres nolebant docere juvenes" &c. T. H.]

Φιάλη poculum, patera, phiala. A φίω, cui vicinum φύω fundo. [Eustathius, p. 1298. 36. φιάλη ἀγγεῖον λιβητοειδὲς, πεπλατυσμένον ἄνωθεν. Idem vocem hanc φιάλη παρὰ τὸ πιεῖν ἅλις repetiit, p. 561. 14. et alibi. Eandem derivationem exhibet quoque Etymologus, c. 793. 21. Sed coacta nimis est et artificiosa. Itaque simplicitate sua se magis commendabit illa Lennepiana. Sane uti à σίω, σίος, σία, est σίαλος, eadem via à φίω, φίος, φία, descendat φίαλος· cujus fœm. est φιάλη. Conf. in φιαρός. E. S.]

Φιαρὸς lucidus, nitens, pinguis. [Etymol. c. 793. 24. παρὰ τὸ φάος, φαερός· τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, καὶ ὑπερθέσει, φιαρός. Sed ejusmodi derivationem quis neget incommodiorem esse? Mihi quidem vox videtur ejusdem esse formæ ac præcedens φιαλός· nisi ejusdem quoque originis vox sit, soloque pronuntiandi usu inde diversa. Stirps utriusque est φίω, quod cognatum fuisse τῷ φάω, unde φάος, φαίνω, satis apparet. Pro φιαρὸς, in Hesychio, quoque est φιδρὸς, de quo vide eruditiss. A. Heringæ Obss. p. 274. 275. E. S.]

Φιβαλὶη carica, ficus arida. Dicitur et φίβαλις, unde constat, φιβαλέη pp. esse Adjectivum f. g. à masc. φιβάλεος, quod à φίβαλις· Forma neutra Plur. φιβάλεα, cujus Sing. φιβάλεον, commemoratur quoque ab Etymol. c. 793. 27. Thema φίω, unde φίβω, φίβος, φίβα, φιβάλεος &c. quin et φίβυλος, unde φίβυλα, contr. φίβλα, Lat. fibula. Φίω hoc adspiratum videtur esse πίω premo, comprimo, unde notio fibulæ, adstrictæ, et ficus compressæ, qua lege Latine uva passa, et passus sum, dicuntur à πάω premo. Ipsum Lat. ficus est ab eodem πίω. Conf. infr. in φίω. E. S.]

[Φιλὶς canna. Hesych. φιλίδα· σύριγγα. An ab adstringendo ? Conf. φίλος. E. S.]

Φίλος amicus, gratus. A φίω ; cui vicinum φύω. [Etymol. c. 794. 12. Φίλος, ἀπὸ τοῦ γινομένου κατὰ τὸ φιλεῖν ἤχου i. e. à sono, qui osculando editur. Eustath. Φιλεῖν· τὸ ἀγαπᾶν, καὶ τὸ τοῖς χείλεσιν ἀσπάζεσθαι, καὶ τὸ τὰ χείλη συμβάλλειν. Vide ipsum p. 1583. 56. 1799. 51. &c. Hinc verisimile videri possit, verbum φιλεῖν non aliter ac κύω, κύσω, osculor (Belg. *kussen*) à sono esse factum. Possis tamen etiam repetere à πίλω, significante premo, comprimo, sive potius pango, appingo, unde φιλεῖν (non aliter atque Hebr. שנק) pp. foret appingere os, s. labia, atque adeo osculum ferre, osculari. Hac fere ratione Vossius in Etymol. p. 249. Lat. filum repetiit " à πιλοῦν cogere, stipare ; quod, nempe, dum trahitur duciturque, eadem opera torqueatur et condensetur." Ubi leviter animadvertendum est, πιλοῦν, pro πιλόειν, analogice esse à πιλόω· πῖλον vero s. pilum, à πῖλος, (quod à πίλω,) ut stirps pp. sit πίλω, quod, cum adspiratione elatum, dare potuit φίλω. A φίλω igitur proxime est φίλος· à φίλος, φιλέω &c. Itaque φίλος, η, ον, pp. fuerit is, sive ea, id, quod osculamur, quod complectimur, quod fovemus, ut nostrum. Quæ origo vocis fortasse in caussa est, ut φίλος, η, ον, passim, apud Homerum, pro suus, sua, suum legatur. Φίλος igitur pp. est Adjectiva vox, ut in φίλοι ἀνέρες dilecti viri, Il. Δ. 41. I. 197, φίλον τέκος dilectus natus, vel dilecta nata, pp. dilecta soboles, quam exosculamur. Ita Il. I. 437. 444. Σ. 63. X. 38. Ω. 373. et Il. Γ. 162. 192. E. 373. Ξ. 190. &c. aut φίλος υἱὸς dilectus filius, Il. B. 564. K. 50. M. 335. N. 299. A φίλος, denique, seu ab antiquo φίλις, est φίλιος, φίλια, φίλιον, vox adjectiva. Hesych. φίλια· προσφιλέστατα. Unde facile apparet, filium Latinis, et filiam (quemadmodum Græcis plene dicitur φίλος υἱὸς) pp. esse voces Adjectivas, quæ pro Substantivis deinceps adhibitæ fuerint. E. S.]

Φιλύκη, φίλυρα, à φίω, cui vicinum φύω nascor. [Φιλύκη Philyca arbor semper virens. An pp. φίλυκος est amabilis, cognatum Adjectivum alteri φιλικὸς, quod ab obsol. φίλις, unde φιλίστερος &c.? Vocales ι, et υ, sæpe permutari solent. E. S.]

Φίλυρα tilia. [Etymol. c. 795. 4. Φίλυρα· φυτὸν, ἔχον φλοῖον βύβλῳ παπύρῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσι. Videtur φίλυρον pp. vox Adjectiva esse, et ipsa amabilem significans. Hesychius φίλυροι, εὐώδεις &c. Stirps igitur φίλω, unde propagata sunt φιλάω, φιλέω, φιλίω, φιλόω, φιλύω. E. S.]

Φιμὸς vel φίμος, camus, (" i. e. κημὸς, vinculi genus, quo ferarum canumque ora obligantur, ne mordeant." Constant. Lex.) à φίω. [Etymol. c. 795. 20. γίνεται ἀπὸ τοῦ σφίγγω, σφιγμὸς, καὶ φιγμός· καὶ φιμοῖ· ἄγχει, ἐπιστομίζει. In his latere putem veram stirpem vocis ; dummodo, ex regulis analogicis nostris, statuamus, σφίγγω esse à φίγγω, hoc à φίγω· φίγω autem à φίω. A φίω est in Præter. perf. Pass. πέφιμαι· hinc φίμος &c. Ipsum autem hoc φίω adspiratum est πίω, premo, comprimo. Conf. et infra in φίω, ubi Lat. fimus &c. E. S.]

Φίντις auriga. " Dorice, pro φίλτις" dici, docet H. Stephanus, in Append. p. 170. Analogice φίντις descendit à πέφινται, tertia Præter. perf. Pass. verbi φίνω, quod a φίω, ut πίνω à πίω. A notione premendi, inhibendi, cohibendi, φίντις dici potuit auriga, qui, ut Virgiliana phrasi dixeris, et premere et laxas sciret dare jussus habenas. Vide mox in φίνω. E. S.]

[Φίνω obsoletum idem, quod πίνω, pp. premo. Conf. in φίντις. Proximum derivatum ab hoc verbo superest φίνις : quod vide in φήνη. Inde et Φινεὺς nom. viri. Adfinitatem arctissimam quoque habuit φίνος cum φίλος· unde φίντατος, Dorice, idem sonat ac φίλτατος, pro φιλότατος Superlativo : cujus Comparativus fuit φιλότερος, contractus in φίλτερος. Ex antiqua forma superest Φιλώτερα nomen proprium urbis. E. S.]

Φίω geminum fuisse videtur verbum : alterum adspiratum pro πίω. Vide hoc in φίλος &c. Alterum φίω adspiratum est ex Fίω (Latine fio) quod cum Fύω, (Lat. veteri fuo, unde fui, fuam &c.) maximam habet adfinitatem. Stirps posterioris hujus Fίω est ἴω, cognatum alteri ἔω, εἴω, εἰμί. Qua enim lege pro ὕω, vel ὕω, dixerunt Fύω, eadem pro ἴω, vel ἴω, Fίω, præposito utrique formæ Digammate Æolico. Ab ὕω isto, sive ὕμι, etiam est sumi pro sumi, ut ab ἴω, ἴμι, sim pro simi. Denique et tertium verbum est φίω, vel φύω, pro θίω et θύω· unde Lat. fimus, fimetum, fumus &c. Vide hoc in θύω.

Φλάζω ferveo, it. stulte et inarticulate loquor. A sono. [Etymolog. c. 403. 49. τὸ θλῶ κατὰ τροπὴν φλῶ, παράγωγον φλάζω· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφλαδον, ὡς χάζω, ἔχαδον —— et c. 656. 46. Παφλάζω σημαίνει τὸ ἐκ βρασμοῦ ἀνάδοσιν γίνεσθαι. Ταύτην δὲ τὴν λέξιν πεποιῆσθαι παρὰ Ὁμήρῳ ὡς ἤχου μιμητικὴν (nempe Il. N. 797. 798. in verbis Ἐν δέ τε πολλὰ Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης) —— Ἔστι δὲ φλέω (ὃ καὶ φλύω λέγεται) τὸ ἀναπέμπω καὶ ἀναδίδωμι κ. τ. λ. Ex his satis apparet, promiscue dixisse veteres φλάω, φλέω, φλύω, quæ omnia formata videntur à sono. Pro φλάω autem Homerus dixit παφλάω, prima litera repetita, sed sine adspiratione ; ut in καχλάζω, pro χλάζω, ex χαλάζω, strepito. E. S.]

Φλάω contero. Dorice pro θλάω, de quo supra. [Itaque φλάω hocce, ab altero φλάζω, (per ὀνοματοποιΐαν facto,) plane diversum est. Etymolog. φλᾶν· τύπτειν, ἢ μαλάττειν· καὶ τὸ ἀναμαλάττειν, ἀναφλᾶν. Ἀριστοφάνης. " Φλάω Ionice pro θλάω. Iones enim mutant Θ in Φ. Sic, pro θὴρ fera, illi dicunt φὴρ, unde Lat. fera. Pro θίγειν dicunt φίγειν, et sic in pluribus aliis. Attici autem hoc verbum φλάω, quamquam proprie Ionicum sit, usurparunt. Φλᾶν, et θλᾶν pp. notant frangere : sed ponitur itidem pro percutere, verberare. Φλᾶν τοῖς ὀδοῦσι est dentibus aliquid frangere : unde φλᾶν, Belg. *binnenslaan, in de keel slaan*, Aristoph. Pluto vs. 694. T. H. Conf. ad hunc Aristophanis locum Steph. Berglerum, p. 56. 57. porro viros doctos ad illa Hesychii, Φλᾶ· θλᾶ, μαλάττει, συντρίβει· et cl. Kœn. ad Corinth. p. 289. Hesychius etiam φλᾶν· μαλάσσειν πληγαῖς. Componi poterunt Lat. flagrum, et flagellum. et consuli Vossius, in Etymol. p. 251. Schultens. Comm, in Job. p. 16. et ipse Lennepius, in μάστιξ. Sed vide omnino infra in φλέγω, quod pro φαλέγω &c. à stirpe φάω. E. S.]

Φλέγω uro. Repetendum à φάω, unde φαλὸς splendidus. [Operæ pretium est, hæc paullo accuratius enucleasse. A φάω, ex hypothesi Lennepiana, fluxere φάλω, φαλὸς &c. Id filum si sequaris, à φαλὸς, sive Dativo ejus, φαλᾷ, habebis φαλάω, contracte φλάω, ab altera vero forma Dativi φαλῇ, φαλέω, φαλέγω, contracte φλέγω. A φλάω isto (quod idem fuisse putem ac Lat. flo, flare, quodque adeo diversum ab altero φλάω, Ionice pronunciato pro θλάω) ductum videtur φλάβω, cognatum alteri φλέβω, unde φλὲψ, φλεβὸς &c. A φλάβω, in Præt. perf. Pass. fuit πέφλαμμαι. Hinc Lat. flamma. Ab eodem φλάζω superest quoque flabrum, flabellum : ut à φλάγω, cognata forma nostro φλέγω, superest flagrum, flagellum. Origo omnium in motu illo oris, quo flatur, aut à sono ignis flagrantis, qui auribus percipitur. E. S.]

Φλὲψ vena. Ab ebulliendo. Vide φλέω. [Genitivus, φλεβὸς, demonstrat, φλὲψ scriptum fuisse pro φλὲβς, stirpemque adeo vocis esse verbum φλέβω, cognatum alteri φλάβω· de quo vide dicta in φλέγω. E. S.]

Φλέω nugor ; pp. ebullio. A sono factum. [Nimirum

cognatum alteri φλάω· de quo dictum in φλέγω. Cognationem monstrat phrasis Latina proflare nugas &c. Ceterum dubitandum vix videtur, quin Lat. fleo idem verbum sit ac Gr. φλέω et φλύω, Lat. fluo: ut sentiri potest ex illo Lucretii l. 1. 349. uberibus flent omnia guttis. Unde flere passim valet lacrymas effundere, sive potius cum bullitu, quasi, profundere: ubi fletibus manant genæ, quæ phrasis est Valerii Flacci, Argon. l. 5. 341. Deliquescere flendo, pari metaphora, Ovidius dixit, Metam. l. 8. 380. Apposite Etymol. c. 656. 49. ἔστι δὲ φλέω, ὃ καὶ φλύω, τὸ ἀναπέμπω, καὶ ἀναδίδωμι, Belgar. nimirum, *opgeven*, quod dicunt de fonte aquas ebulliente. Clarius idem Etymol. c. 796. 6. Φλήναφος· μωρολόγος, φλύαρος· παρὰ τὸ φλέω, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ φλύω· —— ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα: —— οἷον ἀνάδοσιν, καὶ ἀναπομπὴν, ἐποίει τοῦ ὕδατος. Conf. et in φλύω, ac φρέαρ. E. S.]

Φλιὰ antæ, postis. A φλίω, vide φλύω. [Glossæ veteres: φλιά· postis, limen. Etymolog. c. 796. 19. Φλιά· τὸ πλάγιον τῆς θύρας, αἱ παραστάδες, ἐν ᾧ ἵσταταί τις, καὶ ἐπερείδεται. Ἐκ τοῦ θλίβω, θλίψω, θλιὰ, καὶ φλιὰ, ὥς φησί, φησί· διὰ τὸ στένον τῆς ὁδοῦ. Videri possit Homerus, de mendico agens, lusisse in etymo vocis, Od. Ρ. 221. ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς θλίψεται ὤμους, Αἰτίζων ἀκόλους. Nescio tamen, an verbum φλίω, (cognatum τοῖς φλάω, φλέω, φλύω,) indeque producta φλίζειν et φλιδάνειν, respondeant Germanico *fliessen*, Belg. *vlieten*. Hesych. φλιοῦς· ἡ τῶν καρπῶν ἔκχυσις. Φλιδάνει· διαρρεῖ. Φλιδᾷν· σήπεσθαι. Quo admisso φλιὰ, postis januæ, dici videtur potuisse à destillante ac defluente per eam aqua. E. S.]

Φλιδάω putresco. A φλίω, cui vicina φλύω, et φλέω. [Conf. dicta in φλιά. Accipi etiam φλιδᾷν pro rumpi, lacerari, H. Stephanus admonuit, Thes. t. 4. c. 174., at simul docuit vir eruditissimus, à putrescendo significationem hanc fluxisse, quod "iis, quæ putruere, eveniat, ut rumpantur." Etiam φλυδάω, et φλιδόω, dici l. l. demonstravit. E. S.]

Φλοιὸς cortex. A φύω, et similibus: unde φύλλον &c. [Etymolog. c. 796. 29. φλοιός, τὸ καλούμενον λέπος· παρὰ τὸ φλοῦς, φλοός, καὶ φλοιός· ἢ παρὰ τὸ φλῶ, τὸ ἀναπέμπω, καὶ ἀναδίδωμι, φλεός, καὶ φλοιός. Etiam φλόος dici, unde contractum φλοῦς, docuit H. Stephanus, Th. t. 5. c. 175. ubi simul repetiisse nonnullos à φλίω, admonet, non addita tamen ratione significationis. E. S.]

Φλοῖσβος murmur maris. A sono aquæ. [Etymol. c. 796. 32. Φλοῖσβος τάραχος· ὠνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις· παρὰ τὸ φλέω, τὸ ἀναβράζω, φλόβος, καὶ φλοῖβος· καὶ, πλεονασμῷ τοῦ σ, φλοῖσβος. "Φλοῖσβος sonum significat, ex mari ad littus adfluente ortum. Grammatici volunt, vocem esse ὠνοματοπεποιημένην· sed vox est, originem habens in lingua Græca. Φλοῖσβος enim à φλοίω, descendit. Verbum primitivum est φλέω et φλύω, unde Lat. fluere. Φλοίω pp. dictum fuit de fluxu maris, ad littus adpellentis, ubi et soni eduntur, et simul spuma excitatur, à fluctu maris repercusso. Hinc facile intelligitur vox πολύφλοισβος." T. H.]

[Φλόμος, sive φλῶμος verbascum: herba, qua pro ellychniis utuntur. Dicitur etiam φλομίς, nisi hoc potius sit diminutivum. Dubitari nequit, quin ejusdem originis sit ac sequens φλόξ. De qua voce vide L. C. V. Stirps igitur est φλόω, à cujus tertia Præteriti Pass. πέφλομαι, φλόμος. E. S.]

[Φλὸξ flamma. Etymol. c. 796. 25. παρὰ τὸ φλέγω, φλέξω, φλὲξ, καὶ φλόξ. "Oritur vox à verbo φλέγειν, quod pp. significat candere facio, sive incandeo. Hinc incendendi atque urendi significatio. Præteritum Pass. πέφλεγμαι etiam antiquitus scriptum fuit πέφλεμμαι, et πέφλαμμαι. Hinc ortum Lat. flamma. L. C. V.]

[Φλύω bullio, ebullio, fervendo seu bulliendo strido &c. Eximie verbi hujus proprietatem exposuit, non uno in loco, Etymologus, ubi v. gr. col. 200. 50. observat, cognationem dari inter βλύω et φλύω· qualis cognatio facili negotio etiam detegi poterit inter Lat. pluo, et fluo. Βλύω λέγεται παρὰ τὸ φλύω, τὸ ἀναδίδωμι κ. τ. λ. Idem col. 618. 34. Φλύειν ἐστὶ τὸ ὁρμὴν ἔχειν πρός τι. Et col. 796. 37. Φλύαρος· μωρολόγος· παρὰ τὸ φλύω· ὁ ὑπερζέων τοῖς λόγοις, καὶ ἀναπέμπων ἀκρίτως τὰ ῥήματα· φλύειν γὰρ τὸ ἀναζεῖν ἔνθα ἡ ἐκ θερμότητος ἀνάζεσις λέγεται φλυκτίς. καὶ ἀνὰ δ' ἔφλυε (Homer. Il. Φ. 361.) τὸ ἀνέζει κ. τ. λ. Alio etiam loco cognationem docuit inter φλύω et φλέω, col. 656. 49. 796. 7. quem locum dedimus supra. Vide dicta in φλέω, et adde locum Ovidii Fast. l. 2. 820. fluunt lacrymæ more perennis aquæ. "Primitivum φλύω, idem est, quod Lat. fluere, i. e. scaturire, ebullire. Scaturigines, quæ ex terra fluunt, et sic aquam emmittunt, dicuntur φλύειν. Jam apud Latinos etiam dicitur fluere oratio, vel vehemens, vel abundans: et abundare exprimitur per effluere. Sic etiam à Græcis verba, quæ abundant, dicuntur φλύειν" &c. T. H.]

Φοῖβος purus. A splendore dicitur. Thema φάω cui vicinum φάω. [Hesych. φοῖβος. καθαρὸς, λαμπρὸς, ἁγνός, ἀμίαντος. "Proprie Adjectivum est, significans clarus, splendidus, lucidus. Apollo vero dicitur φοῖβος, phœbus, quod idem est ac sol, cui à splendore nomen tributum &c. Hinc etiam φοιβάω purgo, lucidum reddo." T. H.]

Φοῖνιξ palma. A rubore dicitur. A φόνος sanguis, quod à cædendo, et hoc à φένομαι· de quo supra. [Etymol. c. 797. 22. φοῖνιξ· παρὰ τὸ φόνος κ. τ. λ. de proprio nomine loquitur. Hesychius: φοῖνιξ——ὁ πυῤῥὸς τῷ χρώματι. "Φοῖνιξ, φοινικὸς, phœnix et phœnicius apud Latinos, ponuntur pro rubro. Etiam φοινικόεις in usu frequenti est. Derivantur autem ea à φοῖνιξ, ut Punicus et Puniceus, apud Latinos, a punus.——A Phœnicibus autem origo ejus vocis ducitur, et ad colorem rubrum restringitur, quia illi purpuram rubram præstantissime tingebant. Ideo φοίνικες. T. H.]

Φοιτάω ventito. A φόω. [Etymol. c. 797. 44. φοιτῶ σημαίνει τὸ ὁρμῶ· γίνεται παρὰ τὴν πρόθεσιν, καὶ τὸ ἰτῶ, τὸ πορεύομαι, ῥηματικὸν ὄνομα ἰτὸς, προϊτὸς, προϊτῶ, καὶ συναιρέσει προιτῶ· καὶ, ἐκβολῇ τοῦ ρ, καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, φοιτῶ κ. τ. λ. Hæc limpido fluere nemo dixerit. Neque melior est alia, quam præbet, derivatio παρὰ τὸ ὁδὸς, ὁδῶ &c. Illud certum est, φοιτᾷν notionem impetus, quo quid feratur, agiteturque, habere. Hesych. φοιτᾷ· ἔρχεται, μαίνεται κ. τ. λ. An igitur vera stirps est ὄω, unde οἴω, Fοίω, φοίω, φοῖτος, φοιτάω? Sane φοῖτος, in eodem Hesychii Lexico, redditur μανία furor. E. S.]

Φολὶς squama. A φάω findo. [Rectius fortasse repetas à φόλω, pro Fόλω, cujus vera stirps ὄλω, vel ὅλω, pp. volvo. Vide dicta in ὅλισθος et ὄλλυμι. Etymol. c. 798. 3. Φολὸς, καὶ φολίδες, αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως. Nomen habere potuerunt a volvendo, sive à lubrico et facillimo lapsu &c. Conf. et in φολκός. E. S.]

[Φολκὸς strabo. Etymol. c. 798. 3. παρὰ τὸ τὰ φάη παρέλκεσθαι· Analogia suadet esse a πέφολκα, sive Præterito perf. Act. verbi φόλω, unde φολὶς &c. Dicti autem strabones hac voce, plane ut idem alia cognata ἴλλοι, sive σίλλοι, vocantur. E. S.]

[Φόλλις, εως, obolus, et follis. A φόλω, φόλλω, volvo. Conf. in φολίς. E. S.]

Φοξὸς acutus pecul. capite: cujus caput acutum est. Forte a φόγω. Conf. φεύγω. [Etymol. c. 798. 17. φοξός· ὀξυκέφαλος κ. τ. λ, Nescio, an sit pro ὀξὸς, quod vulgo ὀξὺς acutus. Il. Β. 219. ὀξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Hoc pacto φ præpositum haberet loco F. Ita φόλω, Fόλω, pro ὄλω &c. E. S.]

Φόρμιγξ cithara. A φόρω, unde φορμὸς calathus. ["Respondet voci κιθάρα, quod ad ipsam rem spectat. Itaque Grammatici per κιθάραν reddunt. Verum Hesychius notat, φόρμιγξ propria virtute significasse eam citharam, quam cantores publici humero gestabant, et circumferebant. Est à πέφορα, Præter. Medio verbi φέρω fero. Inde autem in genere, pro quavis cithara, poni solet. Plures sunt formæ, quæ in ιγξ desinunt, ut μήνιγξ &c. T. H.]

Φορμὸς sporta. A φόρω, cui vicinum φέρω. [Etymol. c. 798. 54. παρὰ τὸ φέρω, φορμὸς κ. τ. λ.]

Φόρτος onus. A φόρω fero. [Etymol. c. 798. 46. παρὰ τὸ φέρω, φέρτος, καὶ φόρτος. "Proprie notat quidquid fertur, et onerat. Singulari ratione usurpatur de oneribus, sive mercibus, quibus naves onerantur. Sic onus, apud Latinos, etiam merces, navibus impositas, significat, unde est onerare navem, Gr. φορτίζειν. Sic ναῦς πεφορτισμένη navis mercibus plena &c." T. H.] [Nimirum hoc ipsum φόρτος, η, ον, pp. est nomen Adjectivum, significans qui, vel quod ferri potest. In Superlativo legit hanc vocem apud Homerum, Il. Ρ. 105. Etymologus M., qui col. 798. 47. Φόρτατον,——κακῶν δέ κε φόρτατον εἴη——Ἰλιάδος ρ', τῶν δὲ παρόντων κακῶν τοῦτο ἂν εἴη ἄριστον——Γράφεται δὲ καὶ φέρτατον. Vulgaris lectio, Il. Ρ. 105. est φέρτερον. Belgæ similiter dicimus, *dragelijk, het dragelijkste aller rampen*, id est, minime molestum omnium ad perferendum. E. S.]

Φορύω pinso. A φόρω, cui vicina φάρω, et φύρω. [Productior verbi forma est φορύνω. Hesych. φορύνει· φυρᾷ, μολύνει, συγχεῖ. Vide in φυράω. E. S.]

Φράζω dico. A φέρω, φεράω, φράω. [Secundum hanc quidem originem, φράζειν pp. foret *voordbrengen, voor den dag brengen*, atque adeo indicare. "Φράζειν pp. significat indicare: sive ostendere. Unde φράζειν τοῖς δακτύλοις digitis monstrare. Ponitur itidem pro monstrare verbis et sermone. In Medio vero notat signa, et, quæ monstrantur, apud mentem, secum expendere, atque adeo consilium capere. Ut Il. Α. 83. σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις. Male verterunt hæc interpretes: tu vero dic, an me sis servaturus? Non distinxerunt inter φράσαι Medium, et φράσον Activum. Si Homerus dicendi vim hic innuisset, scripsisset sane φράσον" &c. T. H.] [Conf. omnino Hesych. φράσαι· διανοήθητι, σκέψαι, et Od. Π. 260. Χ. 158. Ω. 330. ubi plene est φράσαι ὀφθαλμοῖσι. E. S.]

Φράσσω pp. constipo. Inde munio. A φράω, quod à φεράω· hoc autem à φέρω. ["Verbum φράσσειν, in Epist. ad Roman. c. 3. 19. ad Hebr. c. 11. 13. significat obturare vel obstruere: quæ potestas orta est ab illa sepiendi, muniendive. Ædificii fores ita munire, ut lapidibus, aut alia materia, aperturam plane obstruas, Græcis dicitur ἀποφράξαι. In Historia Lacedæmonii Pausaniæ ἀπέφραξαν adhibuerunt Græci. Cornel. Nepos, in Pausania, cap. 5. "Cum in ædem" inquit "Minervæ confugisset, ne exire posset, valvas ejus obstruxerunt. Vias obstruere Thucydides dixit τὰς ὁδοὺς ἀποφράξαι" &c. L. C. V.] [Igiturne φράσσειν, (ut Lennepio placuit,) à stirpe φέρω, pp. est ferre, conferre undique materiam, constipando obstruendoque idoneam? E. S.]

Φρατρία conventus hominum. A φρατὴρ, unde Lat. frater. A φράω condenso, munio. [Jucunda est derivatio vocis Latinæ frater, quæ Romanorum veterum quibusdam placuit, et postea à Nigidio Figulo meruit commendari, "frater dicitur quasi fere alter." Quam quidem etymologiam Ciceroni præbuisse joci occasionem (ad Div. l. 2. Ep. 15.) in Etymol. suo docuit Vossius. Sed mireris, ipsi magno Vossio sententiam placere potuisse aliorum, haud minus ab Analogia linguæ abhorrentem, qui fratris vocem à πατὴρ derivarent. "Vel potius prima origo" inquit "est πατὴρ, unde πατρὶς, quo significatur patria, πόλις, φυλὴ, ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσις. Inde et πατριὰ familia. Pro πατριὰ dixere φρατριὰ, inserto ρ. Unde φρατὴρ, et φράτωρ, qui ejusdem est πατρίδος, seu φυλῆς, seu familiæ et cognationis." Hactenus ille. Præiverat ita Etymologus Magn. c. 799. 34. Φρατὴρ, παρὰ τὸ πατὴρ, πλεονασμοῦ τοῦ ρ, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ. Hoc pacto quidvis effici potest. At vero, quemadmodum πατὴρ, est à πέπαται, 3. pers. Præter. Pass. verbi πάω, μήτηρ autem est à μέμηται, 3 pers. Præt. Pass. verbi μάω, eadem lege à φράζω videtur descendisse φραστὴρ dictator, à φράω φρατὴρ, Lat. frater. Pro φρατὴρ veteres dixerunt etiam φρητὴρ, ut pro μάτηρ μήτηρ· Hesych. φρητήρ· ἀδελφός. Porro ut à πατὴρ, πατερὸς, πατρὸς, πατερὶ, πατρὶ est πάτριος, ita à φρατὴρ, φρατρὸς, φρατρὶ, fluxit φράτριος: unde manifestum est, non φρατὴρ à φράτριος, sed contra φρατριὸς à φρατὴρ derivandum esse. Sane πάτριος est à πατὴρ, pater: non vero πατὴρ à πάτριος patrius. Itaque et φρατὴρ derivandum est a φράω, ut πατὴρ à πάω. Jam vero φράω, pro φεράω, (cujus productior forma fuit φράζω, unde φραστὴρ) pp. idem notavit, quod ejusdem primitivum φέρω fero. Φράσαι à notione propria ferendi translatum fuit ad illam providendi, curandi; quasi dicas in gremio, vel in oculis ferre, quem foveas, quem curæ habeas, quem ex oculis non dimittas. Hesychius, in Medio verbo, φράσαι· διανοήθητι, σκέψαι. Plenam phrasim φράσαι ὀφθαλμοῖσι (alia licet metaphora) reperias, Od. Ω. 330. Ecquid jam magis est in promtu, quam φρατῆρα fratrem dictum fuisse ab amore et cura, qua eodem patre genitos prosequatur, et in oculis quasi ferat? Hebræi patrem quidem dixerunt אב pp. propensum, inclinatum ad liberos, fratrem vero אח, quasi devinctum necessitudine arctiori: nisi præplaceat, et ipsum אח fratrem Hebræis dictum fuisse (non secus ac Gr. φρατὴρ frater) à cura, tutelaque. Golius (ex Gieuhario) c. 43. إخوة i. q. ذمة حرمة i. e. Auctoritas tutelaris, protectio, clientela, præsidium. Ceterum Græcorum vox φρατὴρ, sive φρητὴρ, alteri isti φρατὴρ ac φρητὴρ, vicina fuit, ab eodem πέφραται ducta. Φρατρία autem pp. est forma Adjectiva f. g. à φράτριος, per ellipsin quandam, Substantive posita. E. S.]

Φρέαρ puteus. A φρέω, forte constipo. A φάρω. [Etymol. c. 799. 37. Φρέαρ· παρὰ τὸ φλῶ, τὸ ἀναδίδωμι· ἢ παρὰ τὸ φέρω, συγκοπῇ, φρῶ, φρέαρ, ὡς θείνω, θέναρ· ἐξ οὗ φέρεται τὸ ὕδωρ. Prius equidem malim: quo pacto Græci dixerint φρέαρ, pro φλέαρ nisi forte et ipsum φρέω, permutatis liquidis λ et ρ, dictum fuerit pro φλῶ, i. e. ἀναδίδωμι, Belg. *opgeven*. Conf. φλάζω, φλέω, φλύω &c. Ab illa notione τοῦ ἀναδιδόναι (Belg. *opgeven*) putei nomen commodissime duxeris. Legitur Jeremiæ c. 6. 7. (in versione Belgica) *Gelijk een bornput* (מימיה הקיר) *zijn water opgeeft, alzo geeft zij* (הקירה) *hare boosheid op*. Vide et φρέω, ac φρήν. E. S.]

Φρέω et φρημὶ emitto. Ortum ex φέρω, vicinumque est alteri φράω. [A φέρω fero est φέρος &c. Hinc φερέω vel φέρημι, contracte φρέω, φρημί. Composita adhibuit Aristophanes, εἰσφρήσομεν intromittemus, pp. inferemus, vel inferre ne patiemur, in Vesp. vs. 887. et ἐκφρήσετε exire sinetis, ibid. vs. 156. &c. Vide Bergl. ad vs. 125. ubi alia laudata. E. S.]

Φρὴν mens. A φράω. Alio loco cel. Lennep. "Nomina φρὴν, φρὰν, et φρὰν, forma tantum fuerunt diversa. Remansit φρὰν maxime in compositis, ut εὔφρων benevolus, vel lætus &c. Φρὴν autem in usu significat mentem vel præcordia. Φρὰν denique (quemadmodum in antiqua lingua Dorica pronunciatum fuit, pro φρὴν) superest etiam in derivato verbo φράνω, et, ejus loco pronunciato, φραίνω· ut pro φάνω, φαίνω· pro βάνω, βαίνω, et similia. Superest autem maxime in composito εὐφραίνειν pp. bonam mentem facere alicui, atque adeo exhilarare: unde εὐφραίνεσθαι, Medium, semet exhilarare notat, adeoque Latine lætari." —— ["Pro φρὴν veteres dixere φρὰν, quod et in Compositis adhuc in usu est. Φρένες autem, apud veteres Græcos, pp. significabant diaphragma, et quæ super diaphragmate sunt. Sic cor et partes cordi proximæ, à Medicis, φρένες dictæ. Hinc φρένες ad animum animique conditionem translatum" &c. T. H.] [Hoc filum si sequamur, φρὴν pro φερὴν, vox formæ τέρην, pp. significaverit sublatum, sive attolli solitum, adeoque diaphragma: quod, in homine vivo ac spirante, continuo attollitur. Vide omnino Foësii Œcon. in voce. Φρέαρ puteus, ab attollenda, quasi, aqua, itidem dici potuit. E. S.]

Φρὶξ fremitus maris, vel fluctuum. A φρίσσω horreo, quod forte à sono. [Etymolog. c. 800. 25. ἡ ἄνωθεν καὶ

ἐξεπιπολῆς τῶν κυμάτων κίνησις, ἢ ὁ ἐπιπελάζων τῷ κύματι ἀφρὸς, ὅτε ἄνεμος ἄρχεται πνεῖν. Ἀπὸ τοῦ φρίσσω, φρίξω, ἀποβολῇ τοῦ σ. Genitivus casus, φρικὸς, satis demonstrat, formam vocis proxime ductam esse à φρίκω, unde φρίκος, η, ον. Superest etiam φρίκη, ab Hesychio redditum ψύχος, τρόμος, i. e. frigus, tremor. Quod ipsum frigus haud dubie cognatum fuit Græco φρίκη. Ceterum litera Φ, sive F, hac certe in voce, ut in antegressis quibusdam, ab initio præposita est. Conf. dicta in Ῥίγος, et mox in φρίσσω. E. S.]

[Φρίσσω, vel φρίττω horreo. Belgice *rijzen*, *oprijzen*. Quod ipsum Belgarum *rijzen*, (Græcorum φρίσσειν, sive potius ῥίσσειν aut ῥίσειν, ipsis literis sonoque ad amussim respondens,) indolem verbi hujus egregie illustrare potest, simulque nos admonet, literam φ, in hoc quidem verbo, non esse radicalem. Eustathius, p. 471. 472. ad illa Homeri, (Il. Δ. 282.) σάκεσίν τε, καὶ ἔγχεσι ΠΕΦΡΙΚΥΙΑΙ, scutisque et hastis horrentes phalanges, τὸ δὲ πεφρικυῖαι, inquit " ἀντὶ τοῦ ὀρθούμεναι. Πᾶν δὲ τὸ ΦΡΙΣΣΟΝ τινὶ φρίσσει τῷ λόγῳ πρός τι, κατὰ Ὁμηρικὴν συνήθειαν· τὸ λήϊον ἀσταχύεσσιν· ὁ κάπρος τῇ λοφιᾷ· ὁ ἄνθρωπος ταῖς ἐγχείαις· ἡ θάλασσα ταῖς κύμασιν. κ. τ. λ. Latinum quoque horreo (ab ὄρω ortum, de quo in ὄρθρος &c.) notionem eandem propriam habet, quæ in cognatis orior, exorior, admodum manifesta est, et Belgarum verbis, *opstaan*, *oprijzen*, reddi potest. Proprie Ovidius, Metam. l. 15. 516. adrectisque auribus horrent Quadrupedes. Vide et alia benemulta apud Gesnerum ac Forcellinum. E. S.]

Φροντὶς cogitatio. A φρένω. Cum φρὴν componendum. [Etymol. c. 800. 52. ἐκ τοῦ φέρω, φέρτις· ὑπερβιβασμῷ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, φροντίς· δίκην γὰρ φόρτου ἔγκειται ἡ φροντὶς, ἐν τῇ ψυχῇ. Stirps haud dubie est φέρω, unde φρὴν pro φέρην. Alius tamen linguæ processus fuit in nomine φροντὶς formando: quippe quod analogice est à πέφρονται, tertia Præter. perf. Pass. verbi φρένω· quod quidem φρένω, (unde proxime descendit φρενὶς ingenium,) manifesto est pro φερένω, quod à φερέω, φέρω. E. S.]

[Φρουρὸς custos. " Contracta vox est ex φροορὸς, quod à προορός· nam duo οο contrahuntur in ου, et π, ante ρ, sæpe mutatur in adspiratam φ. Sic pro προοίμιον dicitur φροίμιον &c. Προορὸς autem notat curans (pp. providens) quod proprium est custodibus" &c. T. H.] [Recte igitur Etymologus exposuit φρουρὸς, ὁ προορῶν. Pertinet ad composita verbi ὄρω, unde ὁράω video. E. S.]

Φρυάττομαι fremo. A sono equorum, [Etymolog. c. 801. 12. Φρύαγμα ἡ τῶν ἵππων, καὶ ἡμιόνων, διὰ μυκτήρων ἠχὴ, ἀγρίῳ φυσήματι ἐκπίπτουσα. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς γελάσεως —— καὶ φρυαττόμενος, ἐπαιρόμενος· καὶ φρυάττεσθαι· τὸ καταπλήττεσθαι· Μένανδρος. Alia adde ex Hesychio: Φρυάσσεται· ἐγείρεται· μεγαλοφρονεῖ, γαυριᾷ. Idem φρυάττεται· ἐπαίρεται. Omnes hæ significationes à primaria illa fremendi, infremendive, certissime natæ sunt. Ipsum vero verbum φρυάττω, sive φρυάττομαι, (Medium) à sono fictum fuit: cognatasque habet alias formas βρέμω, φρέμω, fremo, βριμάω &c. Simpliciores formæ fuerunt φρέω, φρίω, φρύω &c. Conf. omnino H. Stephani Thes. t. 4. c. 224. 225. E. S.]

Φρύγω torreo; pp. frico. Forte à φέρω· nisi sit factum à sono fricantis. [Animadversione dignæ sunt Hesychii glossæ: φρύγιος· ξηρὸς, et φρύγιον· ξύλον ξηρόν. " Φρύγιος aridus, et neutrum φρύγιον lignum aridum. An hoc pp. notat, quod frangi possit? quo pacto non tantum φρύγω, et frago, (unde frango,) pro vicinis haberi possint, sed et Lat. fruor, Media vi, pp. foret frango mihi, i. e. meos in usus, eo fere sensu, quo Belgæ dicimus *iets aanbreken*, nimirum, ad utendum, fruendumve. Ceterum φρύγω dixerunt et φρίγω, (unde Lat. frigo,) arefacio, i. e. tale reddo, ut frangi possit. E. S.]

[Φρὶν, s. φρῦνος, aut φρύνη rubeta, rana venenosa. A φρύνω fœdo repetit Martinius, quem vide. E. S.]

Φῦκος fucus. A φύω nascor. [Nimirum, φῦκος, pp. est alga quædam marina, qua lanæ tinguntur. A φύω, pp. fundo, videtur dicta, quia alga hæc ab æstu in litus effunditur. Etymolog. c. 801. 51. τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. Clarius etiam Hesychius: τὸ προσβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῇ γῇ. E. S.]

Φυλάσσω excubo. A φῦλος, φυλὴ tribus. [" Φυλακὴ custodia. Verbum fuit φυλάσσω. A forma antiquiore φυλάω, Præteritum πεφύλακα, produxit nomen φυλακή. Non enim tantum nomina derivantur à Præterito Passivo, et Medio, sed et a Præteritis Activis, desinentibus in κα, χα, et φα. Sic θάκος à τέθακα, Præterito verbi veteris θάω sedeo: quod verbum, in Lexica non receptum, Hemsterhusius eruit ad Hesychium, voce Θάβακον. Sic σάκος tegmen à σέσακα verbi σάω tego: θήκη theca à τέθηκα verbi θέω pono. A Præterito Act. verbi μειλίσσειν ortum μείλιχος blandus; à Præter. verbi ταράσσω τάραχος et ταραχή. Colaphus Græce est κόλαφος, quod à κεκόλαφα verbi κολάπτω cædo: κορυφὴ cacumen à κεκόρυφα verbi κορύπτειν· κέλυφος tegmen à κεκέλυφα, Præterito formæ veteris κελύπτω, cujus loco invaluit καλύπτω" &c. L. C. V.] [Itaque φυλακὴ à φυλάσσω· φυλάσσω autem à φυλάω. Porro φυλάω est à φυλᾷ, Dativo veteri vocis φυλὴ, sive φυλά. Vide mox in φυλή. E. S.]

Φυλὴ tribus. genus. A φύω nascor. [Etymol. c. 802. 29. φυλὴ σημαίνει τὸ γένος· κατὰ γενεὰς γὰρ ἐφύλασσον· ἢ παρὰ τὸ πυλῶν· οἱ γὰρ φυλάσσοντες ἐν πυλῇ ἐφύλασσον. " Φῦλος et φύλλος Adjectiva sunt, à φύω· sed diversa ratione usurpata. Φῦλος, per simplex λ, pertinet pp. ad homines, hominumque generationes: unde φῦλον, de gente et populo, et φυλὴ de tribu dicitur. Verum φύλλος, per duplex λ, de fructibus, foliis, terrestribus arboribus, aliisque rebus, e terra productis, ponitur. Hinc φύλλον pro folio. Inde quoque est Lat. folium, ut ἄλλος dedit alius &c. Stirps φύω nascor." T. H.] [Nisi præplaceat, à φύω fundo, diffundo. Hinc φυλὴ et φῦλον gens, natio, quasi diffusa, Hebr. נפוצה. Ita משפחה familia, pp. diffusio, quam vocem Græci veteris Testamenti interpretes, plus triginta locis, φυλὴ reddiderunt: ut Gen. 10. 18. καὶ μετὰ τοῦτο διεσπάρησαν αἱ φυλαὶ (Hebr. נפצו משפחות) τῶν Χαναναίων. Conf. Venemæ Comm. ad Jerem. p. 20. A diffusione hac, sive dispersione, putem etiam repetendam esse significationem custodiæ in verbo φυλάσσειν, quod pp. dixerint de pastoribus, insidiatoribus &c. huc illuc, per greges, viasve, dispersis, ac diffusis. A fundendo etiam φύλλα folia, quasi huc illuc ab arbore delabentia, et passim diffusa per terram: nisi mavis dici à fusione copiosa, qua arbor eadem edat. Conf. φύλλον. E. S.]

Φύλλον folium. A φύω nascor. [Rectius à φύω fundo, quod ipsum Lat. fundo est à fudo, hoc autem à fuo φύω. Veteres scripsere φύλον. Eadem ex origine φυλὶς, (unde φυλλὶς,) φύλος, η, ον, (unde φυλίνς apud Hesychium:) cujus ultima forma φύλιον dedit Lat. folium. Ceterum hoc ipsum φύω, (unde fudo, fundo,) à stirpe ὕω esse derivandum, satis apparebit; si conferantur dicta superius in ὕδωρ. Itaque processus linguæ talis quidem est: ὕω, Fύω, φύω, φύδω, et φύλω &c. Conf. omnino Hesiodi Ἐργ. vs. 421. et Hom. Il. Z. 147. E. S.]

Φύρω misceo. Forte à φύω fundo, confundo. Conf. φάρω, φέρω &c. Alio loco cel. Lennep. " Φύραμα à φυράω, quod pp. notat aqua adfusa res siccas ad usum præparare: qua virtute proprium verbum est pistorum, farinam, aqua admixta, in massam, ad panes coquendos, præparantium. Hujusmodi massa farinacea præparata φύραμα dicitur. Differt autem φυρᾶν à verbo κυκᾶν, quod, itidem miscendi notione obvium, diversis liquoribus convenit, quando confunduntur et miscentur. [Conf. dicta in φύλλον. E. S.]

Φυσάω sufflo. A φῦσα flatus; quod à φύω flo. Hoc autem à sono. [Hesych. Φῦσα·—τὸ πνεῦμα, καὶ ὁ ἀήρ. Nimirum à φύω flo est Futur. φύσω. Hinc φῦσος, φῦσα pp. quæ efflatur. Substantive flatus et follis. Pulchre Il. Σ. 470. Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἘΦΥΣΩΝ, Παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι. E. S.]

Φύω in lucem edo, produco, gigno, pario. Conf. φάω. [" Verbum vetus fuit quintuplex, φάω, φέω, φίω, φόω, et φύω. His formis sororiis una est significatio, mater, in lucem edendi. Φύω sedem potissimum habet in plantis, è terra, matre, in lucem editis. Quidquid accessit significationum, id omne illinc fluxit. Remansit autem hujus proximum derivatum φυὴ, naturam significans, vel ingenium. A Præterito Pass. supersunt, præter φῦμα, et φύσις, à tertia persona derivata φύτωρ, et φυτὸς, vel φυτόν. Patres dicuntur poëtis etiam φύτορες. Bacchus autem, vini dator, Poëtis veteribus ἀμπελοφύτωρ est. Adjectivum φυτὸς, pp. plantatus, viget in compositis. Νεόφυτος pp. de plantis adhibetur, recenter è terra pullulantibus: unde vox à Christianis fuit transsumta. Αὐτόφυτος est sua sponte, vel à se ipso editus. Φυτὸν in usu plantam significavit. Ab altera forma φίω, (fio,) quæ transsumta fuit à Romanis, remansit φίτυ. itidem plantam notans. Sed hujus vocis prior syllaba producebatur, alterius corripiebatur Hinc φυτεύειν plantare, prima brevi, at à φίτυ, φιτεύειν, prima longa. Legitur interdum, apud poëtas, φυτεύσας et φυτεύσατο, ubi modulus versuum syllabam primam postulat longam, atque adeo formas φιτεύσας, et φιτεύσατο, ignotas librariis, atque idcirco mutatas.—Transfertur etiam verbum φυτεύειν ad arvum genitale, semine virili consitum. Vir dicitur σπείρειν serere, ἀροῦν arare, φυτεύειν plantare; quæ hoc sensu ubique occurrunt apud veteres poëtas. Legatur locus in Sophoclis Œdip. Tyr. vs. 1496." &c. L. C. V.] [Quemadmodum supra geminum, vel triplex potius, verbum φίω, demonstravimus, sic duplex videtur fuisse φύω. Primum enim illud certum est, fuisse stirpem φύω à sono efflantis effictam, atque adeo verbum ὀνοματοπεποιημένον· de quo diximus in φυσάω. Alterum φύω stirps fuit verbi Lat. fundo, atque hoc ipsum quoque notavit fundere. Vide in φυλὴ et φύλλον. Sed hoc φύω fundo, ex ὕω, Fύω, enatum fuisse ibidem diximus. Jam vero φύω, posterius, alteri φίω, Latinis Fio, cognatum fuit: atque à φύω ducta sunt φύλω, φύλος, φυλὶς, φύλιος, sic à φίω, φίλω, φίλος, φιλὶς, φίλιος filius, nisi malis, φίλον, et φίλιον adeoque, a φίλω osculor esse facta. Cæterum, quum, mea quidem ex sententia, φύω posterius sit à Fύω, hoc vero ab ὕω· in oculos incurrit, Lat. filius, et Græc. υἱὸς ex una eademque stirpe profluxisse. Υἱὸς à φύω, pp. est fusus, effusus, Hebr. זרוע. Idem notavit filius ab ἵω, Fίω, φίλω &c. An à notione illa proprie fundendi explicari etiam potest phrasis notissima ἔν τ' ἄρα οἱ ΦΥ͂ χειρὶ inque ejus hæsit manu, quasi dicas: effudit se in manum, in brachia, filii, Il. Z. 253. et alibi? E. S.]

[Φωκὴ phoca, vitulus marinus. Est forma ducta à Præter. perf. Act. verbi φόω. Conf. L. C. V. in φυλάσσω et infra in φύω. E. S.]

[Φωλεὸς, et φωλεὰ, lustrum, latibulum, antrum. Ducere solebant Grammatici παρὰ τὸ φῶς, per antiphrasin, quam vocabant, " quia luce careat." Sed longe rectius duxissent à lucendo, quia lux in illa per foramen intromittitur: ut, nimirum, opponantur φωλεοὶ cavernis obscuris, ubi nulla lux. Hebræi antra ejusmodi, in quæ lux intromittitur, similiter מאורות, à lucendo, vocarunt. Nescio tamen, an φωλεοὶ et φωλεὰ rectius repetas à verbo φώλω, cognato alteri φάλω, pp. labor, de quo supr. in φάλαγξ. Hoc pacto, voce Adjectiva, ab illabendo φωλεοὶ et φωλεὰ dicta fuerint: quod tacito pede illuc sese recipiant, et sensim illabantur feræ. E. S.]

Φωνὴ vox. A φάω dico.

Φὼρ fur. A φάρω, φέρω. [Etymolog. c. 804. 6. Φώρ· ὁ λῃστὴς, κλέπτης· παρὰ τὸ φέρω, φὲρ, καὶ φὼρ, μεταθέσει τοῦ ε εἰς ω, τὰ ἀλλότρια φέρων· ὅθεν καὶ φώριον—καὶ φωράσας· διερευνήσας, καταλαβὼν τὰ κλόπιμα. " Φὼρ apud Græcos idem est ac Latinorum fur, qui exquirit abscondita, ut ea sibi furetur. Φὼρ pp. is est, qui aliquid deprehendit. Apud veteres vox hæc in bonam sumta est partem: nam, qui, jussu magistratus, res occultas exquirebat, φὼρ dicebatur: sed postea in malam partem cœpit usurpari vox pro fure. A prima autem potestate, quæ magis est generalis, φωρὰ notat deprehensionem rei occultæ, et verbum φωρᾶν est deprehendere rem occultam. Inde Adjectivum αὐτόφωρος·—Apud Atticos sæpe dicitur ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνεσθαι capi in ipso facto. Sic fur manifestus Latinis" &c. T. H.]

[Φώω (pro φαόω) in Fut. φώσω, unde verbum φώσκω· in Præt. perf. πέφωκα. Hinc φῶκος, φώκη, φῶκον. Φώκη, Latine phoca: de qua Martinius, Etym. Lat. p. 224. laudatis verbis Plinii Hist. Natur. l. 9, 13. ubi Plinius, de Phocis, " Ipsis in somno mugitus" inquit " unde nomen vituli. Accipiunt tamen disciplinam, voceque pariter et visu populum salutant: incondito fremitu, nomine vocati, respondent. Ergo quasi loquuntur, ut videri possint φῶκαι dictæ, à φῶ, id est φωνῶ loquor, sono." Hactenus ille. Equidem malim à lucendo. A φώω repetenda etiam vox φωΐδες (contracte φῷδες) de qua lege Foësii Oeconom. p. 403, 404. Et φώσων, φώτιγξ &c. apud Hesychium, et Eustathium, col. 1151. 12. E. S.]

X

Χάζω recedo. A χάω hisco. [Literam X. antiquioribus Græcis ignotam, ex altera K factam fuisse, addita adspiratione, Lennepius docuit, Analogiæ cap. 2. p. 30. firmantque hoc observatum multa Latina, ex Græcis facta, ut " Locus, Gr. λόχος, siccus σικχὸς, scido σχίζω, orca ὕρχη &c. apud Gatakerum, Diss. de N. Instr. Stylo, cap. 2. col. 13. Hoc pacto verbum χάζω, ex origine sua, nihil aliud foret, quam κάζω, quod à κάω findo. Vide dicta in κάσσω, et κάω. A notione autem findendi propria descendisse oporteret illam intransitivam hiscendi. Porro demonstravit idem vir cel. Gatakerus, l. l., " literam X à Latinis sæpe omissam fuisse, adspiratione simplici retenta: ut in hirundo, Gr. χελιδὼν, hir χεὶρ, hiems χεῖμα, hio, hisco χάω, χάσκω. Itaque ΧΑΖΩ nostrum, et hisco Lat. pro chisco, nostra ex derivandi ratione, et ipsa verba cognata sunt. A χάω, nempe, Futurum est χάσω, hinc χάζω· ab altera vero forma χίω, χίσω, χίσκω hisco. Conf. et infra in χαίνω. E. S.]

Χαίνω hisco. A χάω. Alibi cel. Lennepius: " A verbo χάω, Lat. hisco, hiscendo pateo, verbum ortum χάνω, et inde χαίνω, sæpe, apud Græcos, ponitur pro hiscere. Inde compositum ἐπιχαίνειν, cum Dativo nominum, pp. significat hiscendo imminere alicui. Maxime autem metaphorice sic usurpatur de vehementi desiderio aliquid obtinendi: plane ut Lat. inhiare. In quibus locutionibus translatio præsertim spectatur à canibus venaticis, qui, jam prehensuri feram, ore patenti ei inhiant." Conf. T. H. ad Luciani Dial. t. 1. p. 348. Animadvertendum autem est, χαίνειν hocce, à Græcis, passim elliptice dici pro χαίνειν τὸ στόμα. Plena phrasis occurrit in versione Alexandrina, Genes. 4. 11. Καὶ νῦν ἐπικατάρατος σὺ, ἀπὸ τῆς γῆς, ἣ ἜΧΑΝΕ τὸ στόμα αὐτῆς. In Hebr. est פצתה את פיה. Conf. in χάω. E. S.]

Χαῖον pedum. A χάω. [Conf. cel. Lennep. Animadv. ad Col. p. 71. Etymol. c. 807. 41. Χαῖον, οἱ μὲν καμπύλην βακτηρίαν· οἱ δὲ ῥάβδον· οἱ δὲ λαγωβόλον. Hesych. Χαιός· ἀγαθός. Χαιά· ἀγαθή. " Omnia à χάω &c. inquit Is. Vossius, ab Albertio laudatus. Nimirum ab hiscendo videtur notio patendi &c. Vide Casaubon. ad Theocr. p. 260. 261. E. S.]

Χαίρω gaudeo. A χάω explico, aperio, hiscere facio. [Etymolog. c. 807. 50. Χαίρω· παρὰ τὸ χῶ, τὸ διαχέω, παράγωγον χαίρω. A χάω hisco, dein pateo, verbum χαίρειν pp. videtur idem esse, quod Latini dicunt, explicata, exporrecta, fronte esse, opposite nempe, ad frontem in rugas contractam, tristem, austeram. Quo pacto proprietate sua ad amussim responderet Gr. χαίρειν Hebræo שמח, Arab. سبح. Hinc etiam repetenda est notio animi libe-

ralis, et bene confidentis. Unde Hesych. Χαίρετε· θαῤῥεῖτε. Idem Hesych. Χαίρειν· ἐῤῥῶσθαι. Τὸ Χαίρειν ταῖς ἐπιστολαῖς προστιθέασιν. "Primus dicitur Cleon, (quum cepisset Lacedæmonios in Pylo,) literas misisse ad populum, et inscripsisse: Χαίρειν ὑμᾶς λέγω. Multi hunc usum primum esse volunt, et, post Cleonem, eam scribendi rationem usitatam esse. Sed certum est, jam ante Cleonem usurpatam fuisse, in Epistolis, hanc formulam. Hinc ortum verbum, communis linguæ, χαιρετίζειν, i. e. alicui dicere χαῖρε· et χαιρετισμοὶ salutationes." T. H.] [Conf. Aristoph. Plut. vs. 322. et ibid. à viro summo dicta. E. S.]

Χαίτη coma, juba equi &c. A χάω laxo, quod ab explicando. [Χαίτη pp. est Adject. f. g. à χαῖτος, quod à κέχαιται, tertia pers. Præter. Pass. verbi χαίω hisco, (unde χαῖον pedum, pp. hiscens &c.) Inde χαῖτος hiscere factus, explicitus, pecul. in partes, ut solent diffundi jubæ equi, χαῖται dictæ. A notione fundendi, (quam ab hiscendo, in verbo χέω, repetit Lennepius,) duci commode etiam posset. Hesych. χαῖται· αἱ κεχυμέναι τρίχες. E. S.]

Χάλαζα grando. A χαλάω. [Etymolog. c. 805. 1. παρὰ τὸ χαλᾷν· ἢ ἐκ τοῦ ἄνω πρὸς τὰ κάτω χαλωμένη· Conf. χαλάω. E. S.]

Χαλάω laxo. A χάω fundo. Alibi Lennepius: "Verbum χαλᾶν, (factum a χάω hiscere facio, vel hisco,) pp. significat laxare, et laxando remittere: quo sensu ponitur de funibus, nervis, similibusque, quæ tensa remittuntur et laxantur" &c. Conf. idem in σχολή. [A χάω, nempe, est χάλω, cujus proximum derivatum χαλὶς ab Hesychio redditur ὁ ἄκρατος οἶνος, et ὁ μεμηνὼς, καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας. A χαλὶς porro est χάλιος, cujus fœm. χαλία in Hesychio exponitur ἡσυχία. Notio fundendi, diffundendi &c. satis hic evidens est. Porro, à χάλω, aliud derivatum proximum fuit χάλος, η, ον· in Dativo f. g. χάλᾳ· unde χαλάω, χαλάζω. Vide et in χαλινός. Ceterum à χαλάω productius factum fuit χαλαύω· unde χλαύω, et Lat. Claudus. Vide Schultens. Comm. ad Proverb. Salom. p. 349. in פסח, item pp. laxo. E. S.]

Χαλέπτω labefacto, damno adficio. A χαλέω, vicino alteri χαλάω. [" Χαλεπὸς pp. notat durum. Ex ea potestate fluxit primo significatio difficilis, dein ea noxii. Quod cognitu difficile est, dicitur χαλεπόν. Sed χαλεπὸν εἶναι τινὶ etiam notat noxium esse alicui" &c. T. H.] [Etymolog. c. 804. 54. σημαίνει δύο· τὸν δεινὸν, ὡς τὸ, — χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός (Il. Ξ. 417.)—Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀδύνατον, ὡς ἐν Ὀδυσσείας Κ. (vs. 305.) χαλεπὸν δέ κ' ὀρύσσειν Ἄνδρα θνητόν. Possent alia benemulta, ex Homero, loca adjici, ut Il. Α. 546. Β. 245. Θ. 103. Ε. 178. 391. &c. Quæ tamen verbi significationes ita videntur esse accipiendæ, ut notionem laxandi, (quam primariam posuit Lennepius,) in omnibus significationibus, tanquam propriam, retineamus. Qua lege enim κλέπτω, pro καλέπτω, est à καλέπω, hoc vero à καλέω, cujus stirps κάλω· eadem à χάλω derivata sunt χαλέω, χαλέπω, χαλέπτω. Χάλω autem pp. notat laxo. Hinc forte χαλέπω pp. est laxum facio, atque adeo solvo, dissolvo, corrumpo, nisi malis, à laxando esse notionem elaxandi, solutum demittendi, ac deprimendi, adfligendi. A notione porro laxati et demissi, sive deorsum tendentis, est illa gravis, duri &c. Inspice hic dicta Hesiodi, Ἔργ. vs. 5. et Homeri, Od. Δ. 423. et confer Hesychium, in χαλεπεῖ, sive potius χαλέπτει. E. S.

Χαλινὸς frenum. A χάλω laxo. [A Χάλω, nempe, propagata sunt χαλὶς, χαλίω, χαλίνω. Vide dicta in χαλάω. E. S.]

Χαλὶς vinum, merum. A χάω, sive χάλω laxo. [Conf. in χαλάω. E. S.]

Χαλκὸς æs. A χάλω. Forte à fundendo. [Analogice descendit à κέχαλκα, Præterito perfecto verbi χάλω. Gatakeri observatio, in verbo χαίνω laudata, nos docuit, pro χ, Latinis sæpe H adhiberi, idque rejecta, in Latinis vocibus, adspiratione, vel et eadem in Græcis adscita. Hoc quidem si in voce χαλκὸς obtineret, stirps ejus statui forte posset ἅλω halo. Ea igitur lege, à Præter. perf. ἕαλκα, descendisset ἀλκός· et hinc denuo χαλκός. Etymol. c. 805. 20. Χαλκὸς, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ χ, Δωρικῶς, ἀλκὸς, καὶ χαλκός. Addit ille, dictum fuisse illinc χαλκὸν, ἐπεὶ πρὸς ἀλκὴν εὔθετός ἐστιν· ἢ παρὰ τὸ ἔχειν ἀλκήν· κ. τ. λ. Mihi quidem denominationis ratio parum perspecta est, aut saltem dubia. An fortasse dictum χαλκὸς à vi debiliori, et quasi laxiori, si comparetur cum ferro? Pro ferro tamen sæpius χαλκὸν dixit poëta. Διότι, verba sunt Etymologici l. 1., πρότερον εὑρέθη, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὁ χαλκός· ὕστερον δὲ εὑρεθεὶς ὁ σίδηρος, ἐκάλεσαν αὐτὸν ὁμωνύμως τῷ χαλκῷ. Καὶ ὁ ποιητὴς, χάλκεον ἔγχος, οὐ τὸ ἐκ χαλκοῦ, ἀλλὰ τὸ ἐκ σιδήρου, τῇ παλαιᾷ συνηθείᾳ. κ. τ. λ. E. S.]

Χαμαὶ humi. Dativus à χαμά, quod à χάω. [Etymol. c. 806. 20. Χαμαὶ ἢ παρὰ τὸ χῶ, ἢ παρὰ τὸ χθὼν, χθαμαὶ, καὶ χαμαὶ, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ θ. Suadere posteriorem hanc derivationem possit comparatio vocis, inde productæ, χθαμαλὸς, quod ab Hesychio redditum ταπεινός &c. Prius tamen verisimilius reddet Lat. humi, quod pro chumi dixere ex observatione Gatakeriana. Vicina certe fuerunt χάω et χύω fundo. Accedit quod Lat. humi videatur similiter esse Dativus, vel Ablativus singularis, ab obsoleto humis, ut domi à domis. Vide in χάω et in χθών. E. S.]

Χαράσσω scalpo. Si non à sono repetendum est, descendit à χάω. Alio loco cel. Lennepius: "Verbum χαράσσω est à χαράω, cujus origo χάρω, vel simplicius etiam χάω. Significat autem χάρω ita excavare, ut utrumque latus in acutum emineat, atque inde reduplicata vox κάρχαρος significavit asperum. Inde jam χαράσσω pp. valet sculpendo ita excavare, ut veluti sulci efficiantur: quemadmodum fit terram arando. Hinc derivatum χάραξ eximie sulcum notat. Generatim autem inde χαράσσειν notat sculpere, vel scalpere: atque inde χαρακτὴρ pp. is est, qui rem sculpit. Unde, in usu linguæ, hac voce dicitur nota rei alicui imposita et insculpta, ex qua eam dein cognoscas. Inde porro significat imaginem exemplari simillimam, qualem, nempe, repræsentat speculum. Conf. Casaubon. ad Theophrasti Character. p. 90. &c. Hactenus ille. — [" Originem verbi perspectam habuit Guietus ad Hesiodi Ἀσπ. vs. 235." (ubi de draconibus duobus legitur: μένει δ' ἘΧΑΡΑΣΣΟΝ ὀδόντας iraque acuebant dentes. Guietus vero ibidem observat, à χάρω esse χαράσσω, unde et κάρχαρος, reduplicatione, asper, dentibus asperis, ut καρχαρόδους &c.) " In usu olim fuisse verbum χάρω, quod in Lexicis non reperietur, non solum liquet ex analogia, sed et ex derivatis: quorum proximum χάρος, reduplicatum κάρχαρος, superest, et significat dentibus asperum vel acutum. Itaque prima verbi significatio fuit acuo. Inde ortum χάρω, χαράσσω, notat sculpo: quæ significatio ab illa acuendi profluxit. Adfine verbum est scalpo, unde scalprum et scalpellum, quod acuit scalpendo. Χαρακτὴρ res sculpta, nota impressa, atque adeo similitudo, imago, exemplum simillimum, εἰκών. Conf. Epist. ad Hebr. c. 1. 3. cum illa ad Coloss. 1. 15. ——Scriptor libri sapientiæ (cap. 7. 26.) uno in loco posuit, ut idem significantia, χαρακτῆρα, εἰκόνα, et εἴσοπτρον." L. C. V.] [Conf. et T. H. ad Aristoph. Plut. vs. 294. Ceterum à χάρω dixisse videntur quoque χαρκὸς, pro hoc autem χαλκὸς, pp. qui acuitur, et, Substantive, æs, vel ferrum. Vestigium pronunciationis hujus verbi χάρω (tanquam χάλω) exstat in verbo scalpo, quod haud dubie est à χάω, unde σχάω, σχάρω et σχάλω· hinc σχάλπω scalpo. Conf. et infra in χάρτης, quod similiter à κέχαρται. E. S.]

Χάρις gratia, venustas. A χάω. Dicitur autem ab explicando. Conf. in χαίρω. Alibi cel. Lennep. " Χάρις generatim idem significat, quod gratia apud Latinos. A verbo χάρω, cujus loco pronunciatur χαίρω, Lat. gaudeo." [Etymolog. c. 806. 51. παρὰ τὸ χαίρω, χαρῶ, χάρις. —— Σημαίνει δὲ —— τὴν εὐπρέπειαν, ὡς τό· Ὣς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. Locum innuit Etymologus, Od. Ψ. 166. Conf. in χαίρω. E. S.]

Χάρτης charta. Non male Eustathius à χαράσσειν derivabat, ad Hom. p. 631. 43. " καὶ ἔοικεν" inquit " ἀπ' αὐτοῦ (nempe χαράσσω) ὁ χάρτης εἶναι. Paullulum hæc sunt varianda. Pro χάρτης, alia quoque terminatione in α, veteres dixere χάρτα, Lat. charta, ut pro ποιητὴς, ποιητὰ &c. Vide Clark. ad Hom. Il. Α. 175. Jam vero hoc ipsum (sive χάρτης, sive χάρτα) recte ducendum fuerat a verbo χάρω, unde propagatum, χαράω, dedit χαράσσω. A χάρω enim in Præter. perf. Pass. est κέχαρμαι, σαι, ται· unde χάρτης. Sed, eodem duce Eustathio, facile simul apparebit, ipsum quoque verbum γράφειν à nostro χάρω, unde χάρτης, et χάρτα, diversum origine non fuisse. Verbum γράφω recte derivaverat Etymologus à γράω sculpo. Atqui hoc ipsum γράω mollius pronuntiatum fuit, pro χράω· χράω autem contractum est ex χαράω, quod à χάρω. Itaque, ut finiamus, χάρτης, s. χάρτα, (à κέχαρται,) pp. est qui exaratur, sive insculpitur, Substantive, cortex arboris, sive liber: eadem fere forma vocis, qua χαρακτὴρ à κεχάρακται. Pro cortice vel libro arboris, substituta dein papyro, nomen ipsum χάρτης, charta, in usu remansit. E. S.]

Χάρυβδις Charybdis, vortex maris. A χάω. [Pro voce composita habet Martinius, ex χάος hiatus et ῥοιβδοῦν stridens, vel sorbens cum stridore: atque ad hanc etymologiam adlusisse poëtam existimat, Iliad Μ. (leg. Odyss. Μ. 104.) ubi ait Τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναΡΟΙΒΔΕῖ μέλαν ὕδωρ· Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναΡΟΙΒΔΕῖ Δεινόν· μὴ σύγε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῬΟΙΒΔΗΣΕΙΕΝ. Sed in origine vocis exprimenda ipsum poëtam hallucinari potuisse, quis præfracte negaverit? ——A χάρω propagari potuit χαρύω, hinc χαρύβω, χαρύβδω, χάρυβδις. Vide porro Eustath. p. 1716. E. S.]

Χάρων charon. Orcus, et orci portitor. Dicitur à χάρω. [A χάρω, unde productum χαίρω. Per antiphrasin, sive Euphemismum quendam, fuisse dictum χάροντα, qui nemine gaudeat, conjicit Eustath. ad Hom. Il. Α. p. 16. Sane χαίρειν esse productum à χάρειν quis dubitaverit, qui conferat χαρὰ gaudium, χάρμα, χαρμονὴ, χάρις, ἐχάρην? Quo pacto χάρων, (quod Genitivum casum habet χάροντος, ut τύπτων, τύπτοντος) haud dubie Participialis forma est, atque adeo gaudentem deberet notare. Sed χάρω (à χάω ductum) primaria notione sua significavit hiscere, patere: unde χάρων antiquitus idem videtur fuisse atque hiscens, patens, atque adeo aptum orco nomen, secundum illud poëtæ (Æn. l. 6. 43.) Noctes atque dies patet atri janua Ditis. E. S.]

Χατέω egeo, à χάω hisco. [A χάω, nempe, in tertia Præter. Pass. κέχαται, est χατὶς, pp. hiatus, sive hiatio, et hinc cupiditas. " Hiare est vitiose patere, et ad cupiditates malas refertur. Cicero in Verr. 3. 8. c. 4. Huic homini si cujus domus patet, utrum ea patere, an hiare, ac poscere aliquid videtur." Gesner. in Thes. L. L. ubi plura. Hesychius: Χατίς· ἐπιθυμία, χρῆσις. Etiam χῆτις, χάτος et χῆτος, apud Eustathium, c. 210. 8. 769. 31. Unde jam porro χατέω, χατεύω desidero, cupio, nempe, patente, aut hiscente, quasi ore. A χατέω hoc repetendum quoque est Lat. scateo: diversa tamen translatione usitatum. Scatere, nimirum, aut scatĕre, pp. quidem est hiare, at dein ex fonte sive ex hiatu terræ erumpere: unde apud Lucretium, L. V. 950. Largifluum fontem scatere atque erumpere flumen. Vide Forcell. et Gesnerum: et consule infra L. C. V. in χάω. Vide et nos in χέω. E. S.]

Χαῦνος laxus. A χάω hisco. [Χαῦνος· παρὰ τὸ χαίνω, χανὸς, ὡς φαίνω, φανός· καὶ, πλεονασμῷ τοῦ υ, χαῦνος, ὁ κεχηνὼς, καὶ ἄπυκνος. Proxime repetendum videtur à χαῦς, cui cognatum χάος, quod à χάω. Χαῦνος νοῦς mens dicitur inaniter tumida, intus quasi hians, et cava. E. S. " Ut χαῦνα pp. esse putanda sint, quæ hiascentia, seu hiatibus quibusdam diducta, fiunt laxiora et fungosiora." Vide H. Stephan. Thes. t. 4. col. 303. 304.]

[Χάω hio, vacuus sum, capio. " Verbum γάω, per γ, olim significabat capio. In Lexicis vulgatis γάω hoc non reperietur: ter tamen annotatum ab auctore Etymologici magni, p. 221. 244. 523. quibus in locis γάω significare dicitur τὸ λαμβάνειν, καὶ τὸ δέχομαι. Litera Χ deinceps introducta in Alphabetum Græcum, scribere cœperunt χάω. Et hæc forma remansit in usu, et illinc derivata, χαίνω, χαίζω, et χάσκω hisco, i. e. pateo. Quæ in Lexicis prostant significationes, sub his verbis, fluxerunt à prima capiendi. A verbo χάω remansit proxime derivatum χάος. Sic vocabant vastum illud inane, rerum creandarum capax. —— Illinc remansit etiam χήμη hiatus oris oscitantis. A tertia Præter. Pass. κέχασται nomen fluxit χαστὸς, unde ortum Latinorum vastus, ut recte videt L. Bos, in Animadverss. ad Orig. Lat. p. 84. Ab eodem verbo χάω orta fuerunt nomina primum χάολος et χάορος· quæ usu contracta sunt in χῶλος et χῶρος, quorum hoc, ex origine, notat agrum patentem: qualis Ovidio dicitur Purus ab arboribus, conspicuus undique campus. —— A χάω etiam (sive χάζω) χάσμα, unde (Luc. 16. 26.) χάσμα μέγα intercapedo magna. —— Interpretis Latini, qui eo (Lucæ) loco dedit chaos magnum, versionem laudat J. G. Grævius, in Lectt. Hesiod. cap. 25. Spatium medium inter cœlum et terram, χάος μὲν ὀνομάζουσιν. Conf. Probus in Virgilii Eclog. 6." &c. L. C. V.]

Χέζω caco, alvum depono. A χέω fundo. [Conf. Aristophanis Nubes, vs. 390. et Martinium in Etymol. ad hanc vocem. Unde constabit de convenientia hujus verbi cum Teutonico verbo ejusdem fere soni. E. S.]

Χεῖλος labium. A χέω fundo, explico. [Etymolog. c. 811. 11. παρὰ τὸ χέειν λόγους. Quam derivationem merito damnavit L. Bos, in Dissert. de Etymol. Gr. p. 46. Idem χεῖλος potius dictum censebat " pro λεῖχος, per transpositionem literarum, à verbo λείχειν lambere, lingere, eodem modo, quo βρέφος infans dicatur, pro φέρβος, à φέρβω nutrio" &c. Cel. L. C. V. " Vetusta (nominis χεῖλος) forma fuit χέλυς et χέλος, cujus origo sita in verbo χέω, quod, æque ac χάω, antiquitus significavit hisco. A χέλυς nomen χελύνη, (ejusdem significatus, cujus est χεῖλος,) reperitur in Aristoph. Vespis, vs. 1078. ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων præ ira labra mordens. Recte ibid. Scholiastes χελύνην interpretatur τὰ χείλη. Hesychius χελύναι· χείλη. Ita enim legendum esse, monui in Obss. Miscell. vol. 8. p. 156. Inde nomen χελυνίδης, quod ab Eustathio ad Od. Λ. 434. 40. exponitur ὁ μεγάλα χείλη ἔχων, Bel. *een diklip.*" &c. Conf. porro in χλεύη. E. S.]

Χεῖμα hiems. A χέω. [Etymolog. c. 809. 57. Χεῖμα παρὰ τὸ χέω γίνεται. Plura habet Eustath. p. 905. 9. Ἐκ τοῦ χέειν, ἡ χιὼν, ὥσπερ καὶ ὁ χειμών· εἰ καὶ ὁ μὲν χειμὼν εὐλόγως φυλάξας τὸ ε τοῦ θέματος, προσέλαβε τὸ ι, ἡ δὲ χιὼν, κατ' ἄλλην ἀναλογίαν, ἐξέπεσε τοῦ θεματικοῦ ε &c. — " Χειμάζω hiemo est à χεῖμα. Habuerunt Græci χεῖμος, χεῖμα, et neutrum χεῖμα· quod à κέχειται, verbi χέω, vel χείω. Per formam illam in ων, Collectivam, à χεῖμος oritur χειμὼν hiems. Χειμάζω hiemem transigo, θερίζω æstatem transigo, ἐαρίζω vernum tempus dego, ὀπωρίζω autumnum ago. De regibus Persarum narratur, solitos illos fuisse, diversis in regionibus, χειμάζειν, ἐαρίζειν, θερίζειν, et ὀπωρίζειν &c. T. H. Collectivæ formæ in ων fiunt ex Genitivis Plur. Itaque χειμὼν pp. repetendum est à χεῖμος vel χεῖμα, notatque pluviarum tempus sive tempus anni pluviosum. Belg. dixeris *den regentijd*. E. S.]

Χεὶρ manus. A χέρω, quod à χέω explico. [Etymol. c. 810. 40. Χεὶρ παρὰ τὸ κρατῶ. Ipsam denominationis rationem vidit Etymologus: formam vocis, et propriam stirpem ignoravit. Stirps est χέω, vel χείω, cognatum verbum alteri χάω, i. e. hisco. Pro χέω etiam χίω (Lat. hio) dixerunt. A χέω igitur, (quod pp. est hiare sive hiscere, at dein cavitate sua complecti, adeoque capere, accipere) manus, sive potius vola manus dicta olim fuit χέρ: unde supersunt Genitivi antiqui χερὸς, χειρὸς, ab Eustathio commemorati, p. 110. 35. Dativus porro Singularis, χερὶ (Il. Θ. 289. Υ. 182. Ω. 101.) ac Dativ. Plur. χερσὶ, Il. Α. 14. 77. 298. et alibi passim. A forma autem productiore

χείω superest. Nominativus χεὶρ, (olim etiam χὴρ,) cum Genitivo χειρὸς sive χερὸς &c. Pro χεὶρ Latini hir dixerunt, adspiratione emollita. Confer observationem eruditiss. Gatakeri in χάζω, à nobis laudatam. Originem verborum χάω et χέω eleganter reclusit Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 255. "Capio" inquit "in veteri lingua Græca γάω et γέω dicebatur: postea, literis adspiratis in usum receptis, χάω (χάζω, hinc ortum, in nostris libris fuit custoditum) et χείω unde Homeri χείσεται, (Od. Σ. 17.) Conferri poterunt Etymol. Magn. p. 809. 50. Eustath. in Od. Σ. p. 653. 2. et in Il. Χ. p. 1356. 41." Hæc ille. Vide etiam Ernest. ad Od. Σ. 17. p. 156. Itaque χὲρ, χεὶρ, χὴρ manus dicta ab complectendo, capiendo, et ipsum manus Latinorum fortasse à μάω, unde μάρω, μάρπτω, μάρπτω capio. Verisimilem reddit hanc derivationem, quod manus olim etiam μάραι dictæ fuerunt, unde εὐμαρὴς, et δυσμαρὴς, i. q. εὐχερὴς, et δυσχερής. Conf. Voss. Etymol. in voce manus. E. S.]

[Χείρων (in Genit. χείρονος) pejor. Habetur pro Comparativa forma nominis Adjectivi κακὸς malus, cujus quidem Superlativus sit χείριστος pessimus. Pro χείρων Poëtæ usurpant χερείων, et χερειότερος. Sed postremum hoc manifesto est ab obsol. Positivo χερεῖος. Stirps est χέω, unde χὲρ, χέρω, χερέω, χερείω· uti à χεὶρ χείρω. A χέρω etiam superest χέρης, in Genit. χέρηος. Unde in Dativo χέρηϊ, Il. A. 80. in Nomin. Plur. χέρηες, Od. O. 323. et in Accus. Plur. χέρηα, Od. Σ. 228. Opponuntur ibi ἀγαθοὶ et χέρηες, ἐσθλὰ et χέρηα. Observavit cel. Valcken., loco supra laudato, (sub χεὶρ) verba χάω et χέω eadem esse, quæ olim γάω et γέω, i. e. hisco, apertus sum. Utrum inde χέρης pp. apertus, simplex, et hinc vilis, ut Belgar. *slegt*? An vero χέω, χάω, simul conferenda sunt cum κέω, κάω· ut, qua metaphora à κάω sit κακὸς, eadem forte à χέω sit χέρος, χέρης &c.? E. S.]

[Χελιδὼν hirundo. Etymol. c. 808. 16. varias derivationes habet, ἢ παρὰ τὸ τὰ χείλη δονεῖν, ἢ παρὰ τὸ τὰ χείλη οἰδαίνειν, ἢ παρὰ τὸ τοῖς χείλεσιν ᾄδειν. Compositiones hæ etsi minus placeant, tamen illud certum videtur esse, quemadmodum Latinorum hir (Gr. χεὶρ) et hirundo nomina sunt ab eadem stirpe prognata, ita et Gr. ΧΕ'Ρ, et ΧΕΛιδὼν voces cognatas esse. Accedit quod χελιδὼν, notante Hesychio, dicatur etiam τὸ κοῖλον τῆς ὁπλῆς, τῶν ἵππων, καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἄνωθεν τοῦ ἀγκῶνος, τὸ κατὰ τὰς καμπάς. Ubi notio cavitatis nos jubet ad stirpem χέω, χέρω, χέλω, χελίω &c. recurrere. E. S.]

[Χέλυς testudo, pectus &c. A cavitate. Conf. in χεῖλος, et χλεύη. E. S.]

Χέῤῥος, sive χέρσος, desertus, incultus. [A χέρω, quod à χέω. Conf. χῆρος. A notione hiandi, hiscendi est illa vastitatis: ut in cognata voce χάος, quam vide in χάω. Hesych. χέρσος· ἡ ἔρημος γῆ, καὶ ΤΡΑΧΕ͂ΙΑ, καὶ πᾶσα γῆ ἄκαρπος, καὶ ἀνέργαστος. Steriles et incultas virgines Sophoclem vocasse χέρσους, observant Lexicographi. Conf. simile שׁוֹמֵמָה Jes. 54. 1. E. S.]

Χέω fundo, pp. hiscere facio, laxo &c. [Cum adspirata litera χ, pro γέω, Græcos dixisse χέω, docuit cel. Valck. ad Theocr. Adoniaz. loco descripto, sub voce χεὶρ. Itaque χέω pp. est hisco, dein per meton. ex hiatu, vel foramine ampliore fundo, profundo. Conf. in χίω. Etymol. c. 809. 31. Χέω κυρίως ἐπὶ τοῦ ὕδατος λέγεται κ. τ. λ. Futurum huic verbo tribuitur χεύσω, plane ut à πνέω dicitur formari πνεύσω. Sed rectissime, (apud eundem Etymol. l. 1. col. 38.) Eulogius Scholiasta malle se, ait, recipere Præsentia tempora, χεύω et πνεύω.——"Verbum χέω fundo in Præter. Medio habet ἔχοα· unde χοὴ fusio. Hinc χόανος vim fundendi habens, quod contrahitur in χῶνος· cujus porro fœm. est χώνη, Substantive significans infundibulum, sive instrumentum, per quod aliquid infundimus, Belgice *een trechter*." &c. T. H. Etiam χύω dixere, unde Præt. perf. ἔχυκα, et Pass. ἔχυμαι, σαι, ται. Hinc χυμὸς, χῦμα, χύσις, χύτης, χυτὸς &c. Conf. infra suo loco, in χύω. E. S.]

Χηλὴ forfex: forceps cancrorum, ungula bisulca &c. A χάω. [Etymol. c. 811. 14. Χηλή· ὁ ὄνυξ. Ὦρος δὲ λέγει κυρίως τὴν χηλὴν, ἐπὶ τῶν διονύχων ζώων· σχηλή τις οὖσα, παρὰ τὸ διασχίσθαι &c. Nimirum ab hiscendo. Conf. in χεῖλος, et χλευή. E. S.]

[Χὴν anser. Recte Eustathius, c. 254. 28. 1178. 10. παρὰ τὸ χαίνειν, καὶ χανδὸν ἐσθίειν. Opportune confert Martinius verbum productius χηνέω ore hiante, et in cachinnos resoluto, ridere. Nisi sit à sono. E. S.]

Χηραμὸς caverna. A χάω hisco. [Alias scribitur χειραμὸς, scriptione antiqua, et originem nominis à χέω, χείω, clarius prodente. Rectissime ex parte Scholiastes Nicandri, laudatus à Martinio: χειραμὰ τὰ κοιλώματα, παρὰ τὸ χεῖσθαι. Nimirum à χείω est χείρω, et, per η scriptum, χήρω: unde χηράω. Hinc in Præter. perf. Pass. κεχήραμαι· unde χηραμός. Vide et in χῆρος. E. S.]

Χῆρος viduus. A χάω hisco. Alibi sic fere Lennepius: "Contractum est ex χάερος, ortumque à verbo χάω hisco, pateo, ut κλῆρος à κλάερος. Hinc igitur χῆρος, α, ον. Latinorum nominum viduus, et vidua, eadem est ratio: oriuntur enim ab antiquo verbo vido, unde compositum divido. Ita χῆροι, sc. ἄνδρες, vidui. Hesych. χῆροι· ἄνδρες, μὴ ἔχοντες γυναῖκας. (Idem χῆραι· αἱ μὴ ἔχουσαι ἄνδρας.) Græcis vulgo per ellipsin dicitur χήρα, i. e. vidua. Sed plene legas γυναῖκα χήραν Luc. 4. 26." &c. [Opportune Martinius, ad vocem Lat. viduus, monuit, proxime id esse ab iduo: quod ab ido, unde idus, et Lat. fido, findo, quin et vido, video, i. e. acumine visus penetro. Ceterum uti Lat. viduus, et Gr. χῆρος, dicunt, eadem propemodum metaphora Belgæ loquuntur: *na gescheurden bedde* &c. E. S.]

Χθὲς heri. Pro ἐχθές. Ab ἔχω. [Plene legi ἐχθὲς apud Theocritum, post H. Stephanum, admonuit Scapula: quod ipsum ἐχθὲς formam vocis antiquiorem judicabat Etymologus c. 809. 22. "ἀναλογώτερον" inquit "δέ ἐστι, καὶ κυριώτερον, καὶ πρῶτον, τὸ ἐχθὲς, τοῦ χθές. Teneatur etiam (indice Menagio, in Amœnit. Jur. Civilis, p. 339.) cum χθὲς convenire Lat. heri, ut humi, hiems, hio, respondeant τοῖς χαμαὶ, χειμὼν, χάω. Sane ab ἔχω, sive potius ab ἐχέω, dixere Græci ἐχετὸς (ut ἐχέτης dives, pp. qui habet:) porro ἔχτος, ἔχθος. Conf. supra in ἔχθος. At vero ἔχω est teneo, attineo, unde de contiguitate dicitur: ut in ἔχεσθαι τινὸς, firmiter adhærere alicui. Hinc igitur ἐχθὲς hesternus dies, cum præsenti, quasi, cohærens, nexu indivulso. Ac nescio, utrum Lat. vetus her, sive hes, unde heri, hesi, hesiternus, hesternus, repetenda sint ab ἔρω, ἕρω, necto: an potius ab ἔχω, ἐχέω, sint ducenda ἐχθὲς, χθὲς, χὲς, hes, her, et hinc demum hesi, heri. E. S.]

Χθὼν humus, terra. Pro ἐχθὼν ab ἔχω. Conf. χθὲς, pro ἐχθές. Nescio equidem, an stirps vocis χθὼν statuenda sit verbum χόω, cognatum alteri χάω, unde χαμαί. A χαμαὶ vero χαμαλὸς, et χθαμαλός. Adsurgamus tamen maximo viro, T. H., cujus hæc est, de voce nostra, commentatio: χθών. Tametsi χθαμαλὸς depressus, humilis, adfine videatur, formam præfert peregrinæ vocis: quam ab Ægyptiis manasse credibile est. Quæ, de ejus (χθὼν) origine, commentantur Grammatici, neque cœlum nec terram tangunt. Quanquam χθὼν sæpius idem sit, quod γῆ, proprie tamen inde differt, ut à terra, tellus. Nam γῆ suprema est orbis terrarum facies, quæ colitur et habitatur: χθὼν tota telluris moles, ejusque simul infimi recessus. Ideo lunam ἀντίχθονα Pythagorei vocabant, quasi alteram tellurem, sive tellurem, orbi terrarum oppositam: quanquam alii, per ἀντίχθονα, intelligi velint hemisphærium, telluris nostræ hemisphærio adversum. Conf. Chalcidius ad Timæum Plat. p. 323. et ibid. Fabricius. Aliam hujus vocis potestatem explicuit Is. Vossius, ad Mel. 1. 1. Hinc χθόνιοι dicuntur et terrestres et inferi dii: quamvis sæpius utraque virtus, per adjectas Præpositiones, ita distinguatur, ut illi sint ἐπιχθόνιοι, hi καταχθόνιοι, vel ὑποχθόνιοι. Lege Salmas. ad Sol. p. 51. &c. Conf. etiam dicta in χαμαί. E. S.]

Χίλιοι, αι, α, mille. A fundendo. Stirps χίω. [Incertior est vocis hujus derivatio. Pro χίλιοι, Æolas χέλλιοι dixisse, docet Etymologus, c. 817. 1. 2. Sunt, qui velint, τὸ mille Latinorum ab hoc ipso χέλλιοι esse repetendum. Sed nimia apparet diversitas inter literas M, et X, quam ut convenire possint hæ voces: nisi forte utraque litera, tam χ, quam m, ab initio præposita, pro servili accipienda sit, atque adeo stirps utriusque sit ἴλω, vel ἕλω, volvo, convolvo, complector. Hac lege mille Lat., in Plur. millia, χίλια, foret quasi convolutio, complexus numerorum: qua fere ratione Hebræi mille dixere אֶלֶף (Ar. الف) à conjungendo, copulando. Malim tamen repetere à χίλω, sive χείλω, capio. Conf. infra in χιλός. E. S.]

Χιλὸς pabulum, pecul. jumentorum. A χίω fundo. [Scribitur etiam χειλὸς. Etymol. c. 811. 48. Χειλὸς δὲ ὁ χόρτος τῶν βοσκημάτων, παρὰ τὸ χεῖσθαι τῷ ἴλει. Stirps mihi quidem videtur esse χείω capacitate complector, capio. Unde χείλω productum, et hinc χεῖλος, pp. significans id quod, hiante ore, capitur, pabulum. A capiendo autem, sive complectendo numeros, forte etiam χείλιοι, χίλιοι millia. Conf. χίλιοι. E. S.]

Χιτὼν tunica. A χίω. [Etymol. c. 812. 10. παρὰ τὸ κιχεῖσθαι τοῖς σώμασι, χυτών· καὶ, τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, χιτών.——Διαφέρει δὲ πέπλου· ἐπὶ μὲν γὰρ ἀνδρῶν, λέγεται χιτών· ἐπὶ δὲ γυναικῶν, πέπλος. "Frequentissimi usus vocabula χιτὼν, et ἱμάτιον, accurate distinguenda sunt. Non adnotavit Ammonius differentiam, quia à quibusvis observabatur. Χιτὼν dicebatur tunica interior, quam ex lino plerumque conficiunt; interulam vocant Latini. Ἱμάτιον vestis erat superior; reliquis vestimentis, cum foras prodirent, imposita: pallium Latini dicunt." L. C. V. Χιτὼν, ῶνος, videtur esse nomen collectivæ formæ, ut δενδρὼν, ῶνος, ἐλαιὼν, ῶνος &c. Analogice fit à χιτῶν, pro χιτόων, vel χιτάων, id est Genitivo Plurali, masc. vel fœm., generis à Singul. Nom. χίτος, vel χίτη. Hæc vero à χίω, Lat. hio. Itaque dicta videtur interula ab hiatibus, vel foraminibus, quæ in interulis sunt, per quæ membra corporis, caput, puta, brachia &c. inseruntur. E. S.]

[Χίω verbum apud Græcos obsoletum. "Quintuplex olim forma verbi fuit: χάω, χέω, χίω, χόω, χύω· de quibus quatuor, in Lexicis, reperiuntur. Quintum periit, χίω. Sed remansit inde nomen χιὼν, nix, pp. nix per terram fusa." L. C. V.] [Servavit hoc ipsum χίω Latina lingua non tantum, in forma verbi derivata, hisco, (quod pro chisco dici, monuimus jam supra, in χάζω, ortumque pp. est à χίσω, Futuro verbi χίω; à quo χίσω, χίζω, apud Græcos quoque superest σχίζω) verum etiam in totidem literis (dummodo adspirationem tollas) constante verbo hio. Egregium exemplum usus proprii nobis præbet Sallustius Historicus, l. 4, laudatus à Nonio Marcell. cap. 4. §. 228. Atque hiavit humus multa vasta et profunda. Plura dabit Forcellinus, qui et hoc laudavit Valerii Flacci, l. 6. 705. subitos ex ore cruores Saucia tigris hiat, i. e. ore aperto evomit. Locus hic est quantivis pretii, ad metonymicam vim demonstrandam, qua, prægnanti constructione, hiare cruores dicitur, pro hiante ore evomere. Ita enim et χέειν, χεύειν, pp. est hiare, dein ore hiante eructare, effundere. E. S.]

Χιὼν, όνος, nix. A χίω fundo. [Etymol. c. 812. 19. παρὰ τὸ χέω &c. Nimirum χέω, sive potius χίω, pp. est hio, dein hiante ore evomo, fundo, effundo. Spurce poëta, citatus à Quinctiliano, l. 8. 6. §. 17. Juppiter hibernas cana nive conspuit Alpes. Conf. Valck. in χέω. E. S.]

Χλαῖνα lana. A χάλω laxo. [Etymolog. c. 812. 21. παρὰ τὸ χλιαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν, χλίαινα καὶ χλαῖνα· λέγεται μὲν χλαῖνα, τὸ παχὺ, καὶ χειμερινὸν ἱμάτιον· χλανὶς δὲ, τὸ λεπτότατον, καὶ μαλακὸν, καὶ τρυφερόν· χλαμὺς δὲ τὸ περιφερὲς, καὶ κυκλοειδὲς, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον σαγομάττιον, ὅπερ φοροῦσιν οἱ κηροφόροι· ὁμοίως παρὰ τὸ χλιαίνω χλιαμὺς, καὶ χλαμύς. "Χλαῖνα amictus, hiemi conveniens et densior: uti constat ex Hesiodi, Ἐργ. vs. 337. ubi vide Grævium. —Grammatici deducunt (quam tamen etymologiam præstare nolim) à χλαίνω, vel χλιαίνω, tepefacio, foveo: unde et χλανὶς, χλανίδος. Sed hanc posteriorem vocem usus, pro amiculo molliore et tenui, posuit. Ad eandem originem, quæcumque sit, quin referri debeat etiam χλαμὺς, minime dubitandum videtur." T. H. Latinos pro χλαῖνα, abjecto χ, lænam dixisse, monuerunt Vossius in Etymol. voce Læna, Grævius ad Hesiod. l. 1. et alii. Conf. in χλαμὺς, et χλίω. E. S.]

Χλαμὺς vestis genus. A χαλάω laxo. [Conf. Etymolog. citat. in voce χλαῖνα. "Apud Græcos quidem χλαμὺς plerumque est vestis militaris, sed Latini multo latius extendunt. Vide notas ad Polluc. l. 10. §. 124. et Addenda. Propria quodammodo fuit epheborum, quos militiæ munera obire, regionemque, in castellis excubantes, servare oportebat. Hinc τῶν ἐφήβων φόρημα apud Poll. l. 10. §. 164. et ephebica chlamys, Apulej. Metam. l. 10. 254. Hinc μειράκιον κεχλαμυδωμένον, Athen. l. 2. p. 47. Plura subministrabunt Valesius. ad Maussac. notas in Harpocr. p. 320. Kuhnius, ad Poll. l. 7. §. 46." T. H.]

Χλεύη risus. A χέλυς, quod idem ac χεῖλος labium. [Etymol. c. 812. 38. Χλεύη σημαίνει τὴν ἀπάτην, χειλεύη τὶς οὖσα, παρὰ τὸ ἠρέμα ἀνοίγειν τὰ χείλη κ. τ. λ. "A nomine χέλυς (de quo vide sub χεῖλος) fluxit χελύω hinc vero, vocali in diphthongum versa, χελεύω: unde porro χελευὴ, et, vocali elisa, χλευή. A χλευὴ χλευάζειν: significans primo labia movere, dein labiis motis illudere: ut oculorum motu illudere dicitur δενδίλλειν et ἐπιλλίζειν. L. C. V.]

Χλιαίνω tepefacio. A χάλω laxo. [Etymol. c. 812. 21. Χλιαίνειν· θερμαίνειν. Progressus analogicus talis videtur fuisse. A χάλω est χαλίς; à χαλὶς productum fuit χαλίω· hinc contractum χλίω, unde vox χλία, quam in Dativo habuisse oportet χλίᾳ sive ΧΛΙ'ΑΙ. Hoc ipsum vero χλίαι ex se dedit novum verbum χλιαίνω tepefacio, sive potius tepore relaxo et dissolvo. Eximius hanc in rem est locus Sophoclis, (ex Athenæi l. 13.) ab H. Stephano laudatus ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων γυμνὸν ἐποίησεν sol erat, o Euripides, non puer, qui me calefaciens, (pp. calore suo relaxans) nudum fecit. Apud Hippocratem χλιάσματα dicuntur fotus humidi, qui, nempe, obstructiones tepore suo relaxent. Vide hic Foësium, in Œcon. voce χλιαίνεσθαι. Conf. in χλίω. E. S.]

Χλίω luxu frango. A χάλω laxo. [Vide dicta in χλαίνω. Sed res altius est repetenda. Stirps χάω idem olim significavit ac cognatum χίω, hio, i. e. ore aperto emitto, halitum edo &c. A χάω productum est χάλω, Lat. halo. A χάλω dein factum χάλις, in usu sermonis vinum, seu Bacchum, significavit à relaxando: nisi malis, simpliciter, dici ab exhalando. A χάλις est χαλίω, Lat. halio, obsoletum, unde mansit halitus, ἀναπνοή. A χάλω etiam χάλη, (in Dat. χάλᾳ, vel χάλῃ,) unde χαλάω, vel χαλίω, et χαλένω, quod reliquit Gallorum *haleine*. A χαλίω non tantum est χαλία, apud Hesychium redditum ἡσυχία quies, quasi exhalationem, sive exspirationem, ἀποπνοὴν, dixeris: verum etiam contractum nostrum verbum χλίω, quod pp. significavit halare, vel exhalare facio, atque adeo remissum, laxum reddo. Hesychius χλίει· θρύπτει luxu frangit. Conf. viros doctos, supra laudatos in θρύπτω. Eadem certe Metaphora luxum Latinos à λύειν luendo, pp. solvendo, dixisse, in vulgus nota res est. In transitu adhuc observari meretur, à Græco χλάω, quod, pro χαλάω positum, transitive notavit exhalare facio, atque adeo, tepefacio, (quæ vis maxime conspicua est in productiori χλιαίνω,) à χλάω igitur, sive derivato ejus, χλάνω, χλαίνω, ductas esse voces χλανὺς, χλαῖνα, χλανὶς, quæ à tepefaciendi, calefaciendi, notione, vestes, lænas &c. significarunt. Ceterum à χαλίω, contracte χλίω, factum est χλίδω· hinc χλίδη luxus, mollities effeminata, relaxatio corporis mentisque. A χλίδᾳ Dativo,

χλιδαίνω, χλιδάνω, uti ab altera forma χλίδη, χλιδέω, χλίδημα &c. Vide cel. Ruhnk. ad Tim. p. 276. E. S.]

Χλόα, sive χλόη, herba. A χάλω laxo. [Etymol. c. 812. 44. Χλόη παρὰ τὸ φλέω, τὸ ἀναπέμπω, φλόη, καὶ χλόη, ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀναπεμπομένη, καὶ αὐξάνουσα. Hæc nimis coacta. E stirpe χάω, unde χάλω, sive potius è vicina ei forma, χέω, (cognata alteri γέω explico) ortum est χέλω, unde χέλος, et χέιλος, χεῖλος, labium, nempe, extrorsum explicitum. Ab eodem χέλος productum fuit χελόω, contr. χλόω. Conf. dicta in γελάω. Jam vero χλόος, ex illa origine, pp. est explicitus: unde χλόα, sive χλόη, fœm. in plantis pp. id notare videtur, quod explicet sese, ac diffundat folia, nempe, et frondes: differtque ideo vox χλόα ab altera πόα. Vide H. Stephani Thes. t. 4. c. 537. A χλόος autem, sive contracto χλοῦς, repetenda est vox χλούνης, in Pl. χλοῦναι, qua voce, Etymologo docente, c. 812. 45. dicuntur οἱ σύαγροι, i. e. suum s. aprorum venatores, οἱ ἐν ταῖς χλόαις εὐναζόμενοι, καὶ διατρίβοντες. A χλόα porro descendit χλοαρὸς, à χλόη χλοερὸς, vel χλοηρός. Pro χλοαρὸς contracte dicitur χλωρὸς germinans, tener, mollis. E. S.]

Χναύω vellico. A χάνω hisco. [A stirpe χάω, vel ab altera ejus forma, χαμὶ, aut χημὶ, in Infin. est χάναι, quod Hesychius reddit ἀνοῖξαι στόμα. Idem productius est χάνειν· unde χανὼν στόμα in Hesych. ἀνοίγων στόμα. Et χάνος rictus oris aperti, magnoque hiatu diducti, apud Polluc. l. 2. §. 97. Quare et piscis quidam χάννος dictus ab immani rictu. Vide Eustath. c. 1778. 18. Huc etiam pertinet, Adverbialiter positum, χανδὸν, Hesychio ὅσον δυνατόν· ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι πλατύ. Jam vero ab eodem χάνω, sive potius à derivata ejus forma χάνη, factum est χανάω, ut à χανὺς χανύω. Pro χανάω contracte dixerunt χνάω· hinc producta χναῦς, et χναύειν pp. hiante ore imminere, sive inhiare, et metonymice λίχνως ἐσθίειν Eustath. p. 1063. 38. 1314. 8. catillonum more avide vorare. Dein tenuiori significatu idem, quod περικνίζειν, περιτίλλειν, i. e. avido ore undique carpere et vellicare: quo pacto respondet Belgar. *knauwen*. Eustathius p. 1314. 8. simpliciter derivavit à χνάω· unde fit χναύω, uti à ψάω ψαύω· à λάω λαύω· ab ἄω αὔω· à χράω χραύω. E. S.]

Χοῖνιξ mensuræ genus. A χόω fundo. [Etiam pedicas quasdam dictas fuisse χοίνικας, in quas pedes immitterentur, docet H. Stephanus, cum aliunde, tum ex Aristophanis Pluto, vs. 276. At tibiæ tuæ clamant: ἰοὺ, ἰοὺ, τὰς ΧΟΙ'ΝΙΚΑΣ, καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι. "Ubi speciei" inquit "subjunxit genus, ad vitandam amphiboliam. Sunt enim χοίνικες, πέδαι τινὲς, eæque βαθεῖαι καὶ περιφερεῖς, ut ex Hesychio, et Aristophanis Scholiaste discimus, qui etiam addit, χοίνικα nominari πᾶν περιφερές." Hæc ille. Itaque rectius à cavandi notione, (quæ est in χάω, χόω &c. ex illa hiandi ducta,) dici, monuit vir summus, T. H. "Χοῖνιξ pp. est figura omnis excavata, in quam aliquid, vel inseri, vel infundi potest. Hinc ponitur de mensuræ genere, in quam merces infunduntur. Significat et modulum, sive foramen rotæ, per quod axis immittitur, et transit, pro quo, hac potestate, etiam fœminine dixere χοινικίς. Porro, in carceribus, χοίνικες erant nervi lignei, quibus pedes immissi constringebantur" &c. E. S.]

Χοῖρος porcus. Forte à χόω. [Χοίρους pp. dici τῶν συῶν τὰ ἁπαλὰ καὶ νεογνὰ, adnotavit, ex Aristophane Grammatico, Eustathius ad Od. Ξ. 8. c. 1752. 14. 24. 26. τῶν συῶν οἱ μὲν τέλειοι, καὶ ἐνόρχαι, κάπροι· οἱ δὲ πίονες αὐτῶν, σίαλοι· ἡ δὲ τέλεια σῦς μόνον. Ἱππώναξ δὲ —— τὰ ἔτι ἁπαλὰ καὶ ἔνικμα ΧΟΙ͂ΡΟΙ. Postrema hæc observatio "teneros udosque porcellos χοίρους dici," lucem fortasse præbebit etymologiæ; qua, nimirum, χοῖροι dicantur à χέω, χόω, fundo. E. S.]

Χολὴ bilis. A χόω fundo. [Etymol. c. 813. 30. Χόλος παρὰ τὸ χέω —— ἡ πρώτη ἔκκαυσις τῆς καρδίας, καὶ ΔΙΑ'ΧΩΣΙΣ τῆς χολῆς, πρὸς ὀργὴν, χόλος λέγεται κ. τ. λ. "Χολὴ fœm. gen. pp. ponitur pro bile. Nonnunquam χόλος, masculinum, bilem significat, sed fœmininum, hac in voce, proprium est. Nam χόλος, masculinum, pro ira gravi ponitur. Hinc χολοῦσθαι &c." T. H. Videtur hæc vox ejusdem originis esse atque altera χολὴ, de qua supra. Fundendi vis utique propria est. An hinc χολὴ pp. est fusum, diffusum: quod de bile dici eximie potuit, per sanguinem diffundi haud raro solita, unde morbus oritur, à Medicis *icterus* dictus. Eadem autem fundendi, diffundendique significatio ad mentem transferri potuit, à negotiis, quibus arcte premebatur, solutam, liberamque sibi permissam: hunc statum χολὴν dixere. Itaque voces χόλος et χολὴ pp. significasset idem, quod Lat. diffusus, vel diffusa, unde deinceps Substantive adhibitæ. Conf. et supra in ὀργή. E. S.]

Χόνδρος granum, (vel omne id, quod ex continuo seorsum concrevit, ut salis grumi χόνδροι ἁλός· thuris micæ: cartilago item &c.) A χόω. [Hesychius: Χόνδροι ἁλῶν· παχεῖς ἅλες. Si conferas cognata χάω, χάνω, χαίνω hisco, cum χόω, χόνω, χόνος &c. videri possit, χόνδρον pp. significasse id, quod hians, sive hiatu diductum, sit ab aliis, atque adeo seorsim concretum. E. S.]

Χορδὴ intestinum, et hinc i. q. Lat. chorda, (i. e. fides, ex intestino contorto, et arefacto.) Compone χορός. [Vocem χορδὴ cognatam quoque esse præcedenti χόνδρος, suadere videtur glossa Hesychii: Χόνδρας· χορδάς. Eadem certe stirps est χόω, unde χόρω, χόρδω, χόνδω &c. Χόω autem vicinum fuit alteri χάω vacuus sum, capio. A vacuitate igitur, seu capacitate, intestinum χορδὴ dici potuit. E. S.]

Χορὸς Chorus. Proprie ab explicando, capiendo. Pertinet ad χόω. Alio loco cel. Lennepius: "χορὸν Græci dixerunt ordinem saltantium. Ex hujusmodi choris antiquitus præcipue constitisse comœdias et tragœdias, quando nondum essent excultæ, abunde è veteribus constat." &c. [Etymol. c. 813. 46. Χορὸς οἶμαι παρὰ τὸ χαίρειν· ἢ ἐκ τοῦ χῶρος· ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον· ἢ χαίρω χαρὸς, καὶ χορός· ἢ παρὰ τὸ χεὶρ χερὸς, χορός. Si conferamus Latinam vocem chors, quam alii cors (cortis) scribunt, verisimile videri possit, eandem esse vocem, per contractionem factam è Græco χορὸς, ut mors ex μόρος, sors ex σορὸς &c. Jam vero, uti λαὸς populus dicitur à λάω capio, et copiæ à copio, cognato alteri capio, ita videri possit χορὸς, sive chors, esse à χόω, quod idem ac χάω· Plura dabimus in χόρτος. E. S.]

Χόρτος herba, fœnum, cibus: septum. A χόρω. [Etymol. c. 813. 53. ἢ παρὰ τὸ κείρω, κόρτος, καὶ χόρτος. Καὶ χόρτος αὐλῆς, ὁ τῆς αὐλῆς ὅρος· χόρτοις γὰρ ἀντὶ τειχῶν ἐχρῶντο κ. τ. λ. Derivata haud dubie vox fuit à χόρω, quod à χόω. Porro à χόρω, in tertia Præt. Pass., est κέχορται, et hinc χόρτος, Latine hortus, ut χέω Latinum est hio, χεὶρ Lat. hir &c. Est autem χόρτος, productior forma, quam altera χορὸς, unde contractum fuisse diximus Lat. chors, vulgo cors, cortis, scribi solitum. Ceteroquin, pro χορὸς hocce, Græcis usitatius fuit χόρτος. Stirps χόω, (cognatum verbum alteri χάω, itemque τοῖς χέω, χίω, χύω,) pp. significavit hiare, et patere. Inde explicare, vel, intransitive, explicari, ut germina arborum flores &c. cum hiatu quodam ac fissione, explicantur, et diffunduntur. Hinc χλόη vel χλόα germen, folium, frons. Ex eadem stirpe χόρτος, (pp. id quod progerminat,) herba, fœnum, deinde cibus, &c. A fœminina ejusdem forma χόρτη, vel χόρτα, est χορτάζω satio &c. Etymol. Χορτάσαι· παρὰ τὸν χόρτον, τὸν παραβαλλόμενον τοῖς ὑποζυγίοις, καὶ ὅτι πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν ἡμετέρων τροφῶν, τούτῳ ἐκέχρηντο. Sed, alio flexu significandi, idem χόρτος septum notavit, notione ducta, ut videtur, à χόω, χόρω, quatenus à primaria vi hiandi fluxit illa cavitate sua comprehendendi, atque adeo cingendi, sepiendi. Unde χόρτος pp. idem est ac Lat. septum. Ita Il. Λ. 773. αὐλῆς ἐν χόρτῳ, coll. Il. Ω. 640. Illuc respicit glossa Hesychii: Χόρτος —— ὁ περίβολος τῆς αὐλῆς. Eidem Lexicographo χόρτος dicitur non tantum κύκλος et στέφανος, sed etiam οὐρανοῦ τὸ περιόρισμα, quod cavam cortinam dixisse Ennium, adnotavit Sopingius. Χόρτον autem, (id est, septum,) dixere pro horto, plane ut Hebræi גן a גנן sepsit, hortum vocarunt: et Belgæ suum *tuin* itidem à sepe. Conf. Vossii Etymol. E. S.]

[Χόω forma verbi, vicina aliis χάω et χέω· quæ omnia haud dubie, per ὀνοματοποιΐαν, à sono hiantis sunt efficta. A notione autem hiandi non tantum producta est significatio cum hiatu effundendi, evomendi &c. (quorsum pertinet illud Valerii Flacci, supra jam citatum, "subitos ex ore cruores Saucia tigris hiat:") verum etiam altera inde notio fluxit expandendi, explicandi; qui enim hiant, iis os, immani sæpe rictu, panditur. Igitur à χόω hoc superest nomen χοὴ pp. effusio, libamen, et alia forma χοῦς: unde apud Hesychium, χοῖ, χώματι· χόος, χοῦς, terra effusa: porro χόλος, χολὴ, bilis. Conf. etiam L. C. V. in χέω· et alia passim præmissa. E. S.]

Χράω commodo. A χεράω. Conferatur χείρ· [Χρῶ σημαίνει πέντε· τὸ ξέω, ἐξ οὗ χραύω, χραύσω, Ἰλιάδος Ε (vs. 137. 138. Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσσῃ.) Χραύσῃ, ἀντὶ τοῦ ἀμύξῃ ἐπ' ὀλίγον τὸν χρῶτα, ἐπιξύσῃ. —— Τὸ μαντεύομαι, ὡς τὸ, τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος χρῇ: —— Τὸ κτῶμαι, ἐξ οὗ καὶ χρήματα.—— Τὸ ἐφορμῶ, ὡς τὸ —— (Od. Κ. 64.) Τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; —— Τὸ παρέχω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κιχρῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν· καὶ χρηστὸς, ὁ ἀγαθὸς, ὁ πᾶσιν ἑαυτὸν παρέχων. Verbum χρᾶν, ex hac quidem Etymologi observatione, quinque (toto cœlo, ut videri possint, diversa) notavit, 1. Radere, sive stringere. 2. Oraculum edere. 3. Possidere. 4. Furiose invadere. 5. Commodare. Vinculum tamen diversissimarum harum significationum, quod revera datur, vir ille eruditissimus non demonstravit. Consulantur igitur, præter Lennepium nostrum, viri summi L. C. Valck. ad Herodot. l. 6. 75. p. 472. et D. Ruhnken. ad Timæum, p. 104. "Origo certissima est verbum χάω, vel χέω, quod, cognatum aliis γάω, γέω &c. pp. notavit hisco, pateo. Unde ducta est notio transitiva faciendi, ut quid hiscat, atque adeo notavit radere, insculpere, scarificare, incidere leviter, &c. A χέω autem est χέρω et χείρω, unde χὲρ et χεὶρ manus, pp. vola manus patens, et comprehendens aliquid: hinc χείρω capio, manu prehendo. A χὲρ porro propagatum χεράω, χράω, per metonymiam, notavit capere manu, vel, ut ipse possideas, vel, ut alteri des, adeoque dare utendum fruendumve alteri. Hebr. לקח capere, per eandem metonymiam, est fruendum dare, Ps. 68. 19. Itaque χρᾶν notat commodare. "Verbi χράω propria vis est Activa, utendum præbeo. Ælian. Hist. l. 14. 10. Itaque χρῶν τὰ ἀργύρια dicitur, qui pecuniam, vel quamlibet aliam rem, dat mutuam; et χρήστης, duplici potestate, qui nummos fœnore, et collocat, et accipit: adeoque creditor et debitor. Thom. Magister in voce, et H. Vales. in Maussac. not. ad Harpocr. p. 339. Χράομαι vero, secundum vim verborum Mediam, pp. utendum vel peto, vel mihi sumo, et dein in universum utor. Hæc propria notio ad deos transfertur, qui, quum consulentes de futuris rebus monent, hominum usibus inserviunt, seque iis, quasi, utendos præbent. Ideo dii χρᾶν dicuntur, quando respondent atque interrogantibus oracula dant: apud Homer. Od. Θ. 79. 81. Herodot. l. 6. 25. &c. —— Contra hominum est χρᾶσθαι, vel χρῆσθαι τοῖς θεοῖς, sive τῷ μαντείῳ, deos, eorumve oracula consulere, vel, (ut pari modo Latini loquuntur,) adhibere deos, et, apud Tacitum, Annal. l. 2. 54. Apollinis oraculo uti. Ulysses, apud Homerum, Od. Ψ. 323. ad inferos descendit, ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο. Vide Thom. Magist. in voce. Neque hujus potestatis expers est Passivum: unde κεχρησμένον, vel κεχρημένον, oraculum redditum: Antisthenes, p. 182. et Alcidamas, p. 185. ἐχρήσθη etiam, et ἐπέχρηστο, oraculum est datum, sæpe habet Herodotus." &c. T. H. Denique notio furiose invadendi videtur itidem repetenda esse ab illa manu apprehendendi, vel manum injiciendi gravem ac ponderosam. Hesych. Ἔχραεν· ἐπεβάρησεν. Eustathius ἐπέπεσεν· χράω· τὸ ἐπιπίπτω. Conf. Il. Φ. 369. Od. Ε. 396. στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων. Od. Κ. 64. E. S.]

Χρεία utilitas. Conf. χράω, et χείρ.

Χρεμετίζω hinnio. A sono equorum. [Hesych. Χρεμετίζει· κελεχίζει ὡς ἵππος. Conf. et Bocharti Hierozoic. P. 1. l. 1. 2. 7. Nescio tamen, an forma verbi sit productior, orta à simpliciori χρέμω, χρεμέω &c. A χρέμω, certe, quod verbum habet Etymologus, c. 814. 46. (nisi forte malis, à κέχρεμαι, Præter. Pass. verbi χρέω, Lat. screo) est χρεμίς; quam vocem Hesychius reddit χρεμετίς. A χρεμέω porro est χρεμετὸς, ἡ, ὸν, à cujus Dativo Sing. f. g. χρεμετᾷ fluxit χρεμετάω. Hesych. Χρεμετᾷ· ἠχεῖ. Ab eodem quoque χρεμέω est χρεμετίς· et hinc demum χρεμετίζω, ut a χρεμὶς, (quod ex Hesychio supra dedimus,) descendit χρεμίω, vel χρεμίζω. Hujus Futurum Act. est χρεμίσω, Aoristus ἐχρέμισα, et in tertia Plurali ἐχρέμισαν· quod, augmento neglecto, adhibuit Hesiodus, Ἀσπ· vs. 347. Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν Ὀξεῖα χρέμισαν. Ubi grammatici, per insignem anomaliam, positum volunt ἐχρέμισαν, pro ἐχρεμέτισαν. Conf. omnino T. H. in χρέμπτομαι. E. S.]

[Χρέμος piscis nomen. Χρέμης mustelæ species: et nomen senis, chremes, à χρέμω· nisi malis à κέχρεμαι, Præter. perf. Pass. verbi χρέω screo. Sed vide T. H. in χρέμπτομαι. E. S.]

Χρέμπτομαι screo. A sono. ["Antiquum verbum fuit χρέμω, notans raucam vocem edo. Hujus derivatum nomen Substant. est vel masc., vel neutr. gen., ὁ χρεμὸς, et τὸ χρέμος. Unde ortum verbum χρεμέω, quod periit. Ab hujus autem tertia Præt. Pass. κεχρέμηται est χρεμετὸς, pp. notans hinnitum equorum, sive asperam illam, tremulamque, vocem, quam equi hinniendo edunt. Hinc frequentissimum verbum est χρεμετίζειν hinnire. Ab eodem porro χρέμω est χρέμπω, et χρέμπτω, quod usurpatur de senibus, raucum sonum, ex imo pectore, edentibus; atque adeo screatum notat. A χρέμος est χρεμύλος, forma Adjectiva, eaque pp. forma Dorica diminutivorum: qua analogia a σιμὸς est σιμύλος· à μικὸς vel μικκὸς parvus, μικκύλος parvulus; ab ἔρως, ἔρωτος, amor, ἐρωτύλος." T. H.] [Conf. quæ vir summus dedit ad Aristoph. Pluti argum. p. 6. E. S.]

Χρέος debitum. A χράω. Conf. χράω. ["Notat mutuum, vel fœnori datum: à χρέω, quod eandem potestatem habet ac χράω, pp. utendum sive mutuum do alicui, et hinc fœnori do; nam pecunia, quæ fœnori datur, utique datur utenda. Attica quoque forma dixerunt χρεὼν, pro χρεὸν, quod pp. est Particip. neutr. generis: licet hoc quidem rarius simpliciter pro debito ponatur. Frequentissime autem χρεὼν dicitur pro morte; quasi debitum dicas, quod homines naturæ debeant. Unde Latinorum locutio reddere debitum naturæ" &c. T. H.] [Conf. Eustath. ad Hom. p. 166. 1. Bergler. ad Alciphr. l. 1. ep. 25. et Viri docti ad Hesych. voce χρεώ. E. S.]

[Χρέω, verbum apud Græcos deperditum, at in lingua Latina servatum, cum præposito S, in screo. Præposuisse Latinos sæpissime literam S, nota res est ex Lat. scruta, Græc. γρύτη· scœnum, et cœnum &c. Vicissim vide in σφάλλω, et fallo; σφίγγω, et fingo. E. S.]

Χρήζω opus habeo, pro χρείζω. [Etymol. c. 815. 5. Χρήζω· ἐπειδὴ σημαίνει τὸ δέομαι, ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ἀπὸ γὰρ τοῦ χρέος γίνεται χρείζω, καὶ, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, χρηίζω —— Χρηΐζοντα καὶ αὐτόν· —— Καὶ, κατὰ συναίρεσιν, χρήζω. κ. τ. λ. "Forma verbi vetus est Attica. Χρεία est necessitas; ἐν χρείᾳ τινὸς εἶναι significat egere aliqua re. Plato de Rep. l. 8. p. 466. Τύραννος, inquit, πολέμους τινὰς ἀεὶ κινεῖ, ἵν' ἐν χρείᾳ ἡγεμόνος ὁ δῆμος ᾖ. Forma quoque fuit vocis χρέος. Hinc χρείζειν egere, opus habere. Pro χρεία, Ionice χρηΐα, et, pro χρείζειν, Ionice χρηΐζειν scribebatur. Hæc forma Atticorum, modo contracta, dedit χρήζειν." L. C. V. Conf. in χράω, χρῆσμα et χρησμός. E. S.]

Χρῆμα res. A χράω. Alio loco cel. Lennepius: "Χρῆμα pp. rem notat, qua uti possis, à κέχρημαι, Præterito Pass.

verbi χρᾶσθαι· uti πρᾶγμα pp. res est gesta, vel acta, à πέπραγμαι verbi πράττω. Itaque χρῆμα res quæcumque dicitur, usui apta, vel et in usum conversa: atque hoc sensu passim obvium est apud veteres. Inde factum est, ut in Plurali χρήματα speciatim vocaverint opes, divitias: quo sensu Atticis scriptoribus est frequens. Quum autem, inter divitias, principem locum teneat pecunia signata, posteriores quoque Græci eam, voce χρήματα, designaverunt." [Etymol. Χρῆμα κυρίως τὸ διὰ χειρὸς ἔργον, οἷον χέρημα. Nimirum, à χερέω, pp. in manus capio, atque adeo tracto, (Franco Gall. *manier*,) est κεχέρημαι. Hinc χέρημα, χρῆμα, pp. quod in manus sumitur, sive manu arripitur, tractatur, res, negotium &c. A χρῆμα, χρήματος, χρήματι, est verbum χρηματίζω rem tracto &c. Conf. huc Hederici Lexicon, in voce. Hesychius Χρηματίζει·——πράττει, λαλεῖ, χρήματα συλλέγει. Hinc Etymol. c. 816. 50. Χρηματίζεσθαι· τὸ χρήματα πράττεσθαι. Alibi Lennepius: "A χρῆμα, significante rem quamcumque, quam quis tractat, verbum χρηματίζειν ortum, eximie poni solet de regibus, imperatoribusve, quando cum legatis de publicis agunt negotiis. Hinc deus χρηματίσαι dicitur, jussus suos et mandata hominibus patefaciens: quomodo Moses κεχρημάτισται, (Epistol. ad Hebr. c. 8. 5.) i. e. mandata a Deo accepit. Alia paullum ratione idem verbum notat oracula edere: cujus locutionis modus facile intelligitur. Ad hanc normam quoque, in N. T., dicuntur χρηματίζεσθαι ii, qui Divinitus admonentur, sive per somnia, sive per visa, sive alia quacumque ratione. Conf. Matth. 2. 12. 22. Act. Apl. 10. 22. Vi originis suæ, χρηματίζειν nil aliud est, quam res tractare. Alius adhuc ejus verbi usus est, quo significet res ita agere, et tractare, ut nomen inde consequaris; ex quo simpliciter idem quoque valet, quod nominari, vel dici. Ad Rom. c. 7. 3." &c. [Conf. et χρησμός. E. S.]

[Χρησμὸς oraculum. "Oritur à κέχρησμαι, Præter. perf. verbi χράω· quod duplex formavit Perfectum κέχρησμαι, nempe, et κέχρημαι. Horum posterius pertinet ad generalem potestatem verbi χράομαι, qua significat utor: prius vero (κέχρησμαι) referendum est ad specialem verbi usum, quo notat oracula reddere; atque hinc est χρησμὸς oraculum." T. H.] [Nisi fortasse etymologia ita constituenda sit, ut forma quidem κέχρημαι sit à χράω, altera vero κέχρησμαι pp. pertineat ad verbum χρήζω, quod, iota neglecto, scripserint pro χρῄζω. Vide de hoc et conf. omnino Analogiam Lennep. p. 89. 90. Ceterum, ab ejusdem verbi tertia pers. Præt. Pass. κέχρησται, repetendum est nomen χρηστὸς, de qua alibi T. H. "Χρηστὸς, à χράω" inquit "pp. utilis, qui usui est, aptus: quo quis uti potest. Ea potestate apud veteres poëtas occurrit; quanquam rarius. Alioquin Græce χρηστὸς homo dicitur, qui aliis est utilis, adeoque probus et bonus. Propria utilitatis potestas est in alio Adjectivo χρήσιμος· quod semper utilem, nunquam vero bonum, notat." Hactenus ille. Finiamus in χρὴ opus est: quod nonnulli veterum pro Adverbio, alii vero longe rectius pro verbo, acceperunt. Scriptum est, namque, χρὴ, pro χρεῖ, estque adeo pp. tertia Sing. verbi χρέω, quod contractum esse potuit ex χερέω, pp. ad manum sum, ad usum sum, usui sum. Verbum illud χρέω, revera, hoc significatu polluisse, probat Futurum χρήσω. Itaque χρὴ verti potest usui inservit, usus est, opus est, oportet. E. S.]

Χρίμπτω accedo. A χρίω. Compone χράω, χρέω. [Etymol. c. 815. 27. Σημαίνει τὸ περιβάλλω, καὶ προσπελάζω. Ἀπὸ τῆς χειρὸς, χειρίπτω· πλεονασμῷ τοῦ μ, χειρίμπτω· καὶ συγκοπῇ· κυρίως γὰρ τὸ ταῖς χερσὶ συναντᾷν, καὶ περιβάλλειν, καὶ προσεγγίζειν. Olim scriptum fuisse χρίπτω (sine μ) docent viri cel. Wesseling. ad Herod. l. 2. p. 132. 5. et Ruhnk. ad Tim. p. 106. Significationem vero manibus amplexandi, sive manus adhibendi, probare videtur locus Euripidis, in Andromache, vs. 528. Λίσσου δὲ γούνασι Δεσπότου ΧΡΙ'ΜΠΤΩΝ, ὦ τέκνον. An hinc forte est notio admovendi se, vel potius manuum pedumque motu accedendi? ut in Euripidis Ione, vs. 156. αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς. Vide et Phœniss. vs. 99. Rhes. vs. 644. In forma Med. χρίμπτεσθαι, apud eundem in Cyclope, vs. 404. 405. Ἐγὼ δ' ὁ τλήμων, δάκρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χέων, Ἐχριμπτόμην κύκλωπι, καὶ διηκόνουν &c. De composito ἐγχρίμπτω lege virum summum Ruhnk. l. c. E. S.]

Χρίω ungo. Pro χερίω, quasi dicas manibus tracto. ["In lexicis reddi solet ungo, inungo: lino, illino, item pungo, stimulo. Cui mirum videbitur, significationes pungendi, et ungendi, in uno verbo, posse consistere, huic attendendum est, quid vulgo eveniat? Apes, quando spicula sua cuti insinuant, stimulo puncta, et compuncta, cruore illinuntur, ac perunguntur; diciturque Latinis unctus cruore, ut tincta cruore arma dixit Horatius, Carm. l. 2. 1. 5. Quandoquidem autem cruorem, quo membra illinuntur, stimulus præcedit; pungendi ac stimulandi notio, in verbo χρίειν, prior fuit, quam illa ungendi et illinendi. Primam autem istam stimulandi vim verbo χρίειν, quod vulgo significat ungere, tribuit Æschylus, in Prometheo Vincto, vs. 598. ubi morbus, inquit, μαραίνει με, χρίουσα κέντροισι φοιταλέοισι tabefacit me, pungens aculeis furialibus. Quin imo compositum ἐγχρίειν, secundum Atticistas, eximie gaudet isto significatu aculeum immittendi.—— Derivata vero hujus verbi χρίμα, χρίσις, et ΧΡΙΣΤΟ'Ν, vim suam traxerunt ab ungendo. Plura dabunt οἱ πάνυ A. Schultensius, Origg. Hebr. t. 2. p. 36. et D. Ruhnkenius, ad Timæi Lex. voce ἐγχρίμπτειν, p. 104. ss. E. S.]

Χρόα, sive χροιὰ, color. A χρόω. Conf. χρίω. [Etymol. c. 815. 32. Γίνεται παρὰ τὸ χρῶ, ὃ σημαίνει τὸ βάπτω· ἐξ οὗ καὶ χρῶμα. "Χρόα significat superficiem cujuscumque rei. Apud Theophrastum est ἡ τῶν λίθων χροιά: unde compositum ὁμόχροια æquabilitas superficiei, in Herodoto, et Æschinis Dialog. 3. Hinc χρόα etiam ponitur pro cute, quæ tegit corpus humanum; et dein pro ipso corpore usurpatur: itidemque significat colorem, qui, superficiei instar, lignum rude tegit." T. H.]

[Χρόμαδος crepitus maxillarum. Legitur Iliad. Ψ. 688. Hesychius interpretatur κρότος, ψόφος. Eustathius p. 1324. 29. Χρόμαδος, inquit, κατὰ ὀνοματοποιΐαν, ὁ ἐν ταῖς γένυσι ψόφος, καὶ τρισμὸς, ὃς μάλιστα ἐν ταῖς πληγαῖς γίνεται, Scholiastes verbo ab Ill. Villoisono editus: ὀνοματοποίησι τὸν ψόφον. Simpliciores etiam formæ, χρόμος et χρόμη, apud Hesychium, leguntur. A posteriori χρόμη, (sive Dativo χρόμῃ,) produci potuit χρόμαδος. Χρόμος autem, et χρόμη, repeti debent, vel à κέχρομα, Præterito Medio verbi χρέμω· vel à κέχρομαι, Præterito Pass. verbi χρόω· quod eodem fere redibit. Conf. in χρεμετίζω, et χρέμπτομαι. Cognationem, (quæ inter χρόμαδος, χρόμος et χρεμετίζω intercesserit,) facile indicant hæc Hesychii: Χρόμοις· χρεμετισμοῖς. Χρόμος—ψόφος ποιός· οἱ δὲ χρεμετισμός. E. S.]

Χρόνος tempus. Dicitur pro κρόνος. [Etymol. c. 815. 46. παρὰ τὸ ῥέω, ῥόνος, καὶ χρόνος. ἢ παρὰ τὸ χρῶ, τὸ τελειῶ. Eustathius, ex tribus verbis, compositam vocem censebat, p. 437. 14. ἀπὸ τοῦ χέειν ῥέειν νάειν ὁ χρόνος. Quæ quidem derivatio nemini facile probabitur. Quid? si χρόνος sit à χρόνω, hoc vero à χρόω, contracto ex χερόω· χερόω denique à χέρω capio, pp. capax sum: ut χρόνος pp. significaverit capacitatem, sive spatium, dein tempus? De ipsa voce alibi cel. Lennep. "Χρόνος, in usu, pp. dicitur tempus quodcumque, ratione durationis: quare etiam veteres Saturnum, temporis deum, pronuntiatione antiqua, ΚΡΟ'ΝΟΝ vocarunt. Ista virtute cum alibi nomen χρόνος passim reperitur, tum Act. Apost. c. 15. 33. ubi ποιεῖν χρόνον τινὰ idem est, quod Latinis aliquamdiu morari. Diversa ratione nomen καιρὸς tum potissimum usurpatur, quando opportunitas agendi, vel tempus opportunum ad aliquid, spectatur: quo etiam fit, ut interdum χρόνοι ἢ καιροὶ tempora aut opportunitates conjungantur. Vide Act. Apost. c. 1. 7. Ab his tandem differt ὥρα, eoque notatur generatim tempus fixum, et, sive naturæ legibus, sive hominum institutis, determinatum, ac statutum." &c. Hactenus ille. ["Recentiores Græci annos sæpenumero vocant χρόνους. Troja à Græcis capienda dicitur Eustathio ad Iliad. Β. p. 172. μετὰ τοὺς ἐννέα χρόνους post annos novem. Capta autem dicitur περὶ τὸν δέκατον χρόνον, anno decimo, apud Etymolog. p. 254. Eadem vi posita vox χρόνος reperietur in Argumento Septem Theban. Æschyli, et in Scholiis ad Euripid. Oresten vs. 901. et 1686. In scriptis N. T. nunquam, hoc sensu, vox reperietur, præterquam Evang. Lucæ, c. 8. 27. 20. 9." L. C. V.] [Conf. Hebr. עת et Chald. עִדָּן Dan. 4. 20. Vide et Salmas. Exercit. Plin. p. 459. et T. H. ad Aristoph. Plut. p. 176. 407. E. S.]

Χρυσὸς aurum. Componendum forte cum χρόα, χρύω &c. [Etymolog. c. 816. 3. Τὸ δὲ χρυσὸς· παρὰ τὸ ῥύω, ῥυσὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ, χρυσός κ. τ. λ. A colore (χρόα) ductum censet Martinius, quem vide. Bochartus ex Hebr. חרוץ repetit, Hieroz. p. 2. p. 9. 51. E. S.]

Χυλὸς succus. A χύω fundo. [Etymol. c. 731. 38. ὡς ἀπὸ τοῦ——στῶ, στύω, στυλὸς, χῶ, χύω, χυλός. "Græcis tres voces sunt, quæ succum in genere, sed modo diverso, significant: nempe χυμὸς, χυλὸς, (quæ utraque sunt à χύω, vel χέω, fundo,) et ὀπός. Hæ tres voces, quamquam non semper, sæpissime tamen distinguuntur. Χυμὸς enim ejusmodi succum significat, qui saporem et gustum adficit. Hoc pacto, à rerum naturalium scriptoribus, illi succi ex herbis dicuntur, qui sapore et gustu percipiuntur. Χυλὸς ejusmodi succus vocatur, qui vel manibus, vel mortario, vel alia ratione exprimitur ex herbis, foliis, aliisve rebus naturalibus. Ὀπὸς denique eum succum significat, qui sponte ex arboribus defluit: quem Latini vocarunt arboris lacrymam. Sic e. gr. resina, ex arbore destillans, ὀπὸς est. Quodsi arbores terebrentur, vel incidantur, ut succus effluat, is succus etiam dicitur ὀπός. Ita myrrha" &c. T. H.] [Conf. dicta in ὀπὸς, et adi Foësii Œcon. Hippocr. in vocibus χυλὸς, χυμὸς &c. E. S.]

Χύτρος olla. A χύω fundo. Nimirum à tertia Præter. perf. Pass. κέχυται factum est nomen Adject. χυτὸς, ἡ, ὸν, fusus, a, um. Hinc χύτερος, χύτρος, η, sive α, ον. Substantive posita χύτρος, et χύτρα ollam significarunt, in quam fundi quid potest. Nisi forte malis, χύτρος, α, ον, pp. formas esse productas à χυτὴρ, (sive antiquo χυτὲρ, χυτερὸς,) χυτρός. Vide Animadverss. ad Analog. Lenn. p. 481. ss. E. S.]

Χωλὸς claudus, pro χαολός. A χάω hisco. ["Origo vocis est verbum χάω hisco, deficio aliqua parte. Hinc χαολὸς, quod contrahitur in χωλὸς, ut ψαολὸς in ψωλός" &c. L. C. V.] [Conf. supra in χαλάω, ibique laudata observatio summi Schultensii. Apposite Eustath. p. 206. 37. ἐστὶ πλέον γάρ πως τὸ χωλὸν τοῦ κυλλοῦ. Κυλλὸς μὲν γὰρ, ὁ τὰ καίρια βλαβεὶς ἐκ γενετῆς· χωλὸς δὲ κοινῶς, καὶ ὁ ὕστερον ἐκ πληγῆς, ἢ ἄλλως πως ἐξ ἀρτιώσεως παθὼν κύλλωμα, κ. τ. λ. E. S.]

Χωρέω discedo. A χῶρος locus. [Hac ex origine χωρεῖν, pp. locum facere, variam habet significandi virtutem. Aut enim χωρέω est locum occupo, quasi dicas locum facio mihi; ut Joann. Evang. c. 8. 37. ὁ λόγος ὁ ἐμὸς οὐ χωρεῖ ἐν ὑμῖν. Aut χωρέω est locum facio rei alteri, atque ita capio, sive comprehendo; ut de vase, capiente mensuram, ibid. c. 2. 6. ὑδρίαι ἓξ, χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο, ἢ τρεῖς· et Matth. 19. 11. οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον —— ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρείτω. Etiam χωρεῖν locum facere alteri (Belg. *voor iemand plaats maken*) per metonymiam significat discedere, abire: ut Il. Ν. 321. postquam poëta dixerat: Homini autem (οὐκ εἴξειε) non cesserit magnus Telamonius Ajax; dein subjungit, vs. 324. οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι ΧΩΡΗ'ΣΕΙΕΝ ne ipsi quidem virorum perruptori Achilli locum cesserit. Hinc νέκρου χωρήσουσι, pro ἀπὸ νέκρου (per ellipsin præpos.) est: à cadavere discedent, Il. Π. 629. et (clarius ipsa præpositione expressa,) Il. Σ. 243. ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες ex aspero prœlio discedentes &c. Vide et Matth. 15. 17. E. S.]

Χωρὶς seorsum. A χάω hisco. [Pro χωρὶς etiam χῶρι dictum fuisse, adnotarunt Eustathius p. 122. 10. 630. 25. 1879. 55. Etymol. col. 607. 23. Quæ observatiuncula nonnihil fortasse contulerit ad originem vocis eo accuratius definiendam. A χάορω, nimirum, (quod à χόω, vel χάω hisco, productum est,) fluxit χωρὶς, obsoleta vox Substantiva, pp. hiatum, sive separationem notans. Inde χωρὶς (fortasse in Accusat. plurali, pro χωρεῖς, similive forma) pp. significaverit separationes, vel, (per Præpositionis cujusdam ellipsin κατὰ,) ad separationes: quemadmodum Hebræi dicunt לְבַד ad separationem, i. e. seorsum. Adscribamus insignem locum poëtæ, Od. 1. 219. ss. στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται Ἔρχατο· ΧΩΡΙ`Σ μὲν πρόγονοι, ΧΩΡΙ`Σ δὲ μέτασσαι· ΧΩΡΙ`Σ δ' αὖθ' ἕρσαι. Rursus, ubi scriberetur χῶρι, potuit illud esse pro ἐν χῶρι, sive ἐν χώρει, pp. in separatione. Tali cum origine voculæ χωρὶς optime conveniret constructio ejusdem cum sequente Genitivo, sive interveniente Præpositione ἀπὸ, (ut in illo Pausaniæ, quod laudavit H. Stephanus, Thes. t. 4. c. 682. χωρὶς δὲ ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ κεφαλαὶ, χωρὶς δὲ ἐν Λέρνῃ τὰ σώματα,) sive Præpositione omissa, ut (Evangel. Johannis, c. 15. 5.) in verbis Christi, servatoris optimi, qui eo loco sub vitis imagine, cui insiti essent fideles, se ipse exhibet: ὁ μένων ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολὺν, ὅτι ΧΩΡΙ`Σ ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. Rectissime igitur, ad proprietatem vocis, Glossæ vett. χωρίς· separatim, seorsum, præter &c. E. S.]

Χῶρος locus. Pro χάορος. A χάω hisco, pateo, capio. [Vide dicta in χωρέω, quod verbum hinc ortum est. Porro origine sua vox χωρὶς respondet ad amussim voci Latinæ spatium: quomodo H. Stephanus, (Thes. t. 4. c. 661) Latine reddi posse docet, Il. Κ. (vs. 160. 161.) "Non audis, ut Trojani, in tumulo campi, Sedent prope naves: ὀλίγος δ' ἔτι ΧΩ͂ΡΟΣ ἐρύκει; exiguum autem jam spatium distinet. Itaque, uti χωρὶς pp. est divisio, separatio, sic χῶρος pp. est divisus, sive divisum spatium, quod inter res intercedit, sive quo divulsæ, et separatæ à sè invicem res sunt: quod et fœminine dici solet ἡ χώρα· ut Il. Ρ. 394. Porro χώρα pro planitie, et regione ponitur: plane ut Hebr. בקעה. E. S.]

Χώω ad iram concito. H. Stephanus Th. t. 4. c. 559. G. ex χολόω contractum putabat χώω. Id vero quum ab omni analogia linguæ abhorreat, rectius videtur statui posse ipsum thema χάω, ejusdem formæ verbum, ac σάω incito, ῥάω roboro, φάω luceo. A χάω certe, (sive pro χόω simplici forma, sive pro χαόω, ut φάω, forte, pro φαόω, positum existimes,) recta descenderunt Activa χῶσαι fundere, eximie χῶμα, i. e. tumulum, apud Herodot. l. 9. §. 85. p. 731. 42. et 44. χῶσε νεκρὸν τάφῳ in Epigramm. Callim. 61. χῶσον funde, in Euripidis Iphigen. Taurica, vs. 702. χώσω fundam, in ejusdem Oreste, vs. 1585. et Passiva, χωσθήσεται fundetur, Iphigen. Aulid. vs. 1443. Sed longe frequentius χώεσθαι, eo sensu metonymico, legitur, quo absolute notat perfundi bile, ad iram concitari: uti v. gr. Il. Α. 80. Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε ΧΩ'ΣΕΤΑΙ ἀνδρὶ χέρηϊ, Εἴπερ γάρ τε ΧΟ'ΛΟΝ γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ. Ita sæpissime alibi, apud eundem poëtam, χώσατο, χωόμενος &c. Hesychius: Χώσασθαι· συγχυθῆναι, ὀργισθῆναι, λυπηθῆναι. E. S.]

Ψ.

Ψαθυρὸς, et Attice ψαδυρὸς friabilis. A ψάω rado: quod verbum factum est à sono. [Hesychius: Ψαθυρός· εὔθλαστος, καὶ τὰ ὅμοια. Idem ψαθύρματα ἀποκόμματα. "Illud dignum est notatu, in lingua Græca, quidquid est verborum et nominum à litera Ψ incipientium, id ortum esse ex uno, de his quinque: ψάω, ψέω, ψίω, ψόω, ψύω· quibus verbis, tanquam totidem sororibus, una mater est, et ra-

dix, ut loquuntur Grammatici Judæi. In origine autem notarunt radere. A radendi notione, tanquam è suo fonte, fluxere significationes attenuandi, abstergendi, calefaciendi. Radendo res tenuantur, et minuuntur; radendo sordes absterguntur; radendo calefacimus" &c. L. C. V.] [Conf. infra in ψαίω, ψάχω. E. S.]

Ψαιδρὸς raros habens capillos. A ψάω rado, scalpo. [Hesych. Ψαιδρά· ἀραιότριχα. Stirps est ψάω· unde producta sunt ψαίω, ψαίρω, ψαιρὸς, ψαιδρός. Conf. in ψαίρω. E. S.]

[Ψαίρω rado, propero &c. Hesych. Ψαίρειν· —— ψαίειν, σύρειν. Etiam τινάσσειν, ῥιπίζειν, ἀσθενῶς τι ποιεῖν. Legitur verbum cum alibi, (locis, à Valckenærio laudatis, ad Euripid. Phœniss. vs. 1399.) tum etiam in Luciani Tragopodagra, vs. 314. ἀλλὰ λιγὺ ψαίρει κείνου περὶ δέρμα πίτυς. Quomodo autem notio properandi ex propria vi radendi fluxerit, facile docebit collatio illius Virgiliani, Æn. l. 5. 218. "radit iter liquidum:" quod ex Æschyli Prometheo vincto, vs. 394. (ubi olim legeretur λευρὸν οἶμον αἰθέρος ψαίρει) redditum fuisse, docuit l. l. vir summus L. C. Valcken., ubi simul admonet, propriam verborum ψάω, ψαύω, ψαίρω, potestatem esse in radendo. E. S.]

[Ψαίω, idem quod ψήχω, et ψάω, rado. "Verbum ψαίω auctum est ex ψάω, pp. rado, radendo comminuo. Auctum autem ψαίω significationem habet comminuendi. Sic farina mola comminuta ἄλευρον ψαιστὸν vocatur. Ex farina vero mixta placentam effingebant, diis obferendam. Ea vocabatur ψαιστός. Neutra forma ψαιστὸν ipsum libum notat." T. H.]

Ψακὰς ros, gutta. A ψάω. [Nimirum ad ἔψακα, Præterito verbi ψάω rado, analogice sit ψακὰς, in Gen. άδος· quasi ramentum dixeris, Hebr. מעט. "Derivatur à ψάω, significante λεπτύνω, et σμικρύνω, quoniam minutissimum et tenuissimum quiddam est ros et guttula." H. Stephan. in Thes. t. 4. c. 700. Etiam ψαικὰς et ψεκὰς effertur. Hesych. Ψαικάς· ψακὰς, ῥανίς. Idem Ψεκάδες· ῥανίδες, σταγόνες. Conf. Valcken. ad Herodot. l. 3. c. 162. p. 189. n. 64. Porro, uti apud Plautum est, Pseudol. Act. 1. 4. 4. ne gutta argenti, pro particula argenti minima, (vernacule *geen drup zilver*;) ita in Aristophanis Pace, vs. 12. ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἦν πάνυ, πάμπαν. Conf. et Schultens. ad Haririi Consess. 6. p. 230. E. S.]

Ψάλιον, et ψέλλιον, frenum, armilla à ψάω. "Quanquam origine proxima; significatione tamen distant ψέλιον, vel ψέλλιον, et ψάλιον, sive ψάλλιον· ut indicarunt Ammonius et Thomas Magist. in voce. Ψέλια sunt armillæ viriæ vel viriolæ, quibus brachia lacertique ornantur, et comuntur: maxime quidem mulierum, sed et virorum, quibus in vestitu effœminata munditiës curæ est. Ψελλίοις τισὶ κοσμεῖν βραχίονα ὡραῖον ἀγάλματος habet Ælianus, Animal. l. 4. 52. Homeri ἕλικας, Il. Σ. 401. Scholiastes exponit τὰ ψέλλια καλούμενα. Vocem usurpant Græci interpretes Genes. 24. 22. Numer. 31. 50. ψελλίῳ jungitur χλιδών· quemadmodum in Historia Judithæ cap. 10. 4. et apud Pollucem, l. 5. §. 99. — Ὁρμίσκους καὶ ψέλλια περὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας memorat Chares apud Athenæum, l. 3. p. 93. Persæ vero imprimis, (ut idem tradit,) hoc ornatu delectabantur: quos eam ob caussam στρεπτοφόρους καὶ ψελιοφόρους dixit Herodotus, l. 8. c. 118. Vide Brissonium de Regno Pers. l. 2. p. 254. et l. 1. p. 97. Ψάλια vero proprie non ipsa quidem sunt frena, (quamvis ea potestate haud raro ponantur,) sed circelli asperiores, quibus, utrimque ad os appositis, aut etiam per malas trajectis, equi ferocientes compescuntur, et ab effuso cursu retinentur. Hæc caussa est, cur Hesychius interpretetur κωλυτήρια. Gregorius Nyssen. t. 3. p. 311. τὸν ταχὺν, (melius leges τραχὺν,) ἵππον ψαλίοις κατάγοντες ἔχομεν εὐπειθῆ. Vide Dion. Chrysost. p. 369. 430. 535. ubi χαλινῷ, tanquam imbecilliori ad domandum equum, superadditur. Junxit Aristophanes in Pace, vs. 154. χρυσοχάλινον (vel potius χρυσοχαλίνων) πάταγον ψαλίων. Lupatos vocant Latini. Hinc ἐμβάλλειν ψάλιον ad alia transfertur, pro coercere et violentiore nisu continere: veluti, apud Plutarch. in Lycurgo, p. 43., populari Spartanorum et procaci adhucdum libertati, ψάλιον ἐμβάλλουσι τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν, quod a Platone ductum est, de Legg. l. 3. p. 813. quem itidem eleganter imitatus est Max. Tyrius Diss. 30. p. 307. [Cf. Jes. 37. 29.] Æschylus ψάλια vocare non veretur circulos ferreos, et catenas, quibus innexus Prometheus Caucaso adfigebatur. Quæ Stanleius dum vertit brachialia, de ψελλίοις certe cogitabat. Observari porro meretur, primum, utrasque voces ψέλλιον, et ψάλλιον, non raro commutari, librariorum errore, ut bis terve in Dione Chrysostomo, et apud Pollucem, l. 1. § 148. quod vitium interpretes sæpe decepit: dein, melius scribi, per simplex λ, ψέλιον et ψάλιον· quod tum ex optimis vetustissimisque codicibus, tum ex metri lege, apud Euripidem et Aristophanem, constat. Neque aliter sensit H. Stephanus in Thesauro L. Gr. t. 4. p. 698." T. H.] Itaque à ψάω rado derivatum verbum ψάλω, (unde ψάλλω,) dedit ψαλὶς, et ψάλιον, ut à ψέω, ψέλω, est ψελὶς, et ψέλιον. Porro à notione radendi est illa freni, sive lupati, annulive, ora equi radentis et vulnerantis, tum vero etiam ea armillæ, brachium radentis, illudve annuli instar, ambientis: plane uti Arabicum برة pro بروة ab eadem notione radendi, in برة et برى annulum notat, qui naso cameli inseritur, et simul periscelidem, sive armillam. Conf. Golii Lexic. c. 267. E. S.]

Ψαλὶς forfex. Forte à ψάω. [A ψάω, nimirum, productum est verbum ψάλω rado, quod in ψάλιον jam indicavimus. Tonsorium instrumentum ψαλίδα vocari docet Jul. Pollux, l. 2. §. 32. nempe à radendo, (Belg. *schrapen*,) quód tonsoribus propium est. Conf. idem Pollux, l. 4. §. 181. et 10. 150. qui mulieribus etiam ψαλίδας dat, l. 10, 126. 140. Denique ψαλὶς, indice Hesychio, non tantum dicitur τὸ ἅρμενον καὶ καμάρα, à forma nempe forficis, sed etiam ταχεῖα κίνησις celer motus, à radendo. Conf. supr. in ψαίρω. E. S.]

Ψάλλω leni motu percutio. A ψάω rado. [Etymol. c. 817. 16. ψάλλειν· ἐπὶ τῶν χορδῶν τῆς λύρας· παρὰ τὸ ψῶ, τὸ προσεγγίζω· οὗ παράγωγον ψαύω. Itaque ψάλλειν χορδὰς pp. est leniter radere, sive tangere, perstringere lyræ fides. Hesychius: ψάλλειν· τίλλειν, κινεῖν. Et dein, per metonymiam, canere. Hesych. ψάλλειν· ᾄδειν ᾄσματα. Veteres, (una litera consonante adhibita,) dixerunt ψάλειν. Hujus certe proxime derivata vox est ψαλὸν, apud Hesych. εἶδος χαλινοῦ species habenæ, radentis, levique motu ora percutientis. Inde à ψαλὶς ψάλιον· de quibus supra. Ab eodem ψάλω (antiqua verbi forma) sunt ψαλμὸς, ψάλτης &c. ducta quippe manifesto à πέψαλμαι, πέψαλται, Præterito perf. Passivo, verbi ψάλω. E. S.]

Ψάμμος arena. A ψάω forte. [Simplicior forma fuit ψάμος, quod recta descendit à πέψαμαι, Præter. perf. Pass. verbi ψάω rado. Itaque à πέψαμαι est ψάμος, ψάμη, ψάμον. Porro ψάμος, sive ψάμμος, Substantive dixerunt pro arena. Cognata illi forma altera est ψάμαθος, ducta à ψάμη, sive ψάμᾳ. Significationis rationem eleganter explicuit Etymol. c. 817. 39. ψάμαθος· ἡ παραθαλάττιος ἄμμος· παρὰ τὸ ψαύεσθαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ψάμμος. Nimirum a fluctibus raditur, et tergitur arena maritima, litusque: quod et ipsum ψάμαθος audit à radendo, tergendo, ut litus Lat. à lio, et Hebr. חוף à חפף, sive חוף, rasit, trivit. Alia quoque forma vocis apud Hesychium est, ψαμμὴν, i. e. ἄλφιτα, farina, itidem à ψάω rado, tero, frio. Ψάμαθος et ἄμαθος, ψάμμος et ἄμμος Grammatici hoc modo distinguunt. Ψάμμος et ψάμαθος aiunt usurpari solere pro arena mari proxima, ipsisque collibus arenaceis, qui mari adjacent: ἄμμος vero, et ἄμαθος esse arenam terræ, sive κόνιν τῶν πεδίων, i. e. pulverem camporum arenaceorum. Verum est, illud discrimen à Grammaticis in Homero fuisse notatum [Conf. Od. Μ. 243. Il. Ι. 385. Ο. 362. Od. Ν. 119. Ξ. 136. &c.] attamen, vice versa, apud prosæ orationis scriptores, hæ voces simpliciter usurpantur. Vide Thom. Magistr. in ψάμμος &c. T. H.] [Origines vocabulorum ψάμμος, ψάμαθος, et ἄμμος, ἄμαθος, (etsi ipse quoque Menagius, in Amœnit. Litt. p. 363., cum aliis, ex uno eodemque fonte repetat,) vel sic tamen valde videntur esse diversæ. Ψάμαθος et ψάμμος ostendimus esse à ψάω· contra ἄμμος, et ἄμμαθος, equidem malim repetere ab ἄμω, et ἀμάω, pp. colligo, adduco &c. Redi ad ἀμάω, ἀμός: et conf. Ammon. in ψάμαθος. E. S.]

[Ψαύω tango, contrecto. A ψάω. Vide ψάω. E. S.]

[Ψαφαρὸς friabilis, aridus. Conf. ψαθυρός. A ψάω rado. [Hesych. Ψαφαρά· ψαθυρά· et ψαφαρὸν· ξηρὸν, αὐχμηρὸν, ἀσθενὲς, ἐλαφρόν.]

Ψάω tergo. A sono factum, qui editur radendo leviter. [Suidas: Ψᾶν· ὁμαλίζειν, λεπτύνειν. Vide L. C. V. in voce ψαθυρός. In compositis frequens verbum est, uti v. gr. ἀποψάω, καταψάω, συμψάω, περιψάω &c. Productiorem formam habet usitatissimam, ψαύω. Hesychius: ψαύειν· θιγγάνειν. Conf. Herodoti, l. 3. c. 171. p. 209. Sed dignissima sunt attentione nostra, quæ habet Etymologus, c. 817. 818. Ψῶ σημαίνει ἀπό τινος μείζονος οὐσίας εἰς ἐλάχιστον καὶ μικρὸν μέρος καθιστῶ· οὗ ὁ μέλλων ψήσω· ῥηματικὸν ὄνομα ψηνός. —— Ψῶ τὸ λεπτύνω· —— ἐκ τούτου καὶ ψωμὸς, μέρος τι τοῦ ἄρτου· ὁ γὰρ ἄρτος ὁλόκληρός ἐστι· ψῶ, καὶ ψίω, τὸ λεπτύνω· καὶ ψιάω· ἐξ οὗ καὶ ψιάς· τοιοῦτον γάρ ἐστι καὶ τὸ ψαύω, καὶ τὸ ψάλλω, καὶ τὸ ψίω κ. τ. λ. E. S.]

Ψέγω reprehendo. A ψέω rado. [Originis haud obscurum vestigium exstat in illo Hesychii ψέγος· τάφος, i. e. sepulchrum, nempe à corraso pulvere, ut videtur, denominatum: plane ut Arabes sepulchrum, tumulumve dixere تراب et رمس a radendo, corradendo. Ἐπιψέγειν, eodem Hesychio exponente, est ἐπικηδεύειν inhumare, pp. pulverem corradere. Translato sensu ψέγειν pp. radere, ut Belg. *schuuren*, *hekelen*, &c. ponitur de reprehensione acriori. Hesych. ψέγει· μέμφεται, ὑβρίζει. Frequens verbum est in Euripide: ut v. gr. Alcestid. vs. 697. εἶτ' ἐμὴν ἀψυχίαν ψέγεις. Bacch. vs. 711. Ion. vs. 1022. &c. Conf. Æliani, Var. Hist. l. 14. 8. et ψόγον i. e. ἔγκλημα, in Æschyl. Eumen. vs. 441. E. S.]

[Ψεδνὸς raros habens pilos, glaber. Nimirum, pro ψεδινὸς, ut κεδνὸς, pro κεδινός. Stirps est ψέω, cognata alteri ψάω. Etymol. c. 818. 2. ψέω, ψεδινὸς, ψεδνός. Proprie igitur rasum, atque adeo glabrum, significat. Il. Β. 219. Φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ΨΕΔΝῊ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Ubi Schol. ψεδνή· ἀραιὰ, μαδαρά. Eustath. p. 207. 20. λεπτή· ἀπὸ τοῦ ψῶ· τὸ λεπτύνω, ψεδανὴ, καὶ, ἐν συγκοπῇ, ψεδνή. Vide etiam Etymol. in ψάω. Ceterum cognata haud dubie vox ψεδνὸς est alteri ψαιδρὸς, de qua dictum supra, nisi forte vitio librariorum legatur ψαιδρὸς &c. Vide Piers. ad Mœr. Att. p. 422. Hoc quidem à ψάω foret, illud vero à ψέω. An hinc quoque intelligendus vexatissimus locus Euripidis, Iphigen. in Taur. vs. 1270. χέρα ΨΕΔΝΟ`Ν ἕλιξ' (ἕλιξ' Ms.) ἐκ Διὸς θρόνων pp. manum depilem evolvit, i. e. extendit, è Jovis throno. Ill. Scaliger ibidem pro ψεδνὸν legi jubebat παιδνὸν puerilem. Sed codd. Mss. et edd. ψεδνὸν habent. Manus autem ψεδνὸς glabra, depilis, pro pueri manu posita videtur. Depiles genas dixit Apuleius: pueros glabros ac depiles propter ætatem, Varro. Vid. Gesner. ac Forcell. E. S.]

Ψελλὸς blæsus. Factum à sono. [Hesych. Ψελλός· ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων. Plura dabit H. Stephani Th. t. 4, c. 711. "A ψάω minuo repetit Martinius quia blæsus minuat integritatem literarum." Similiter à radendo ductum videri queat: utque ψάλλω est à ψάω ita ψέλλω foret à ψέω. E. S.]

Ψεύδω fallo. A ψέω rado. [Etymologiam cel. Lennepii confirmat collatio verborum ψέδειν et ψύδειν. Ambo hæc significarunt olim radere, terere. Notio terendi (quemadmodum in Lat. terreo, atteri, Gr. συντρίβεσθαι, et Ar. خوف) transferri potuit ad animum, terrore perculsum, perterritum. Utrum inde, apud Hesychium, est ψέδειν· ἐντρέπειν, φροντίζειν· an vero, cum clar. Albertio, legendum ψέφειν, invita licet literarum serie? Prius haud dubie tutius. Porro eadem origo radendi, terendive adfuisse quoque videtur in obsoleto ψύδω, unde ψυδινὸς, ψυδνός. Hesych. Ψυδνή· χέρσος, ἀραιὰ, ὀλίγη. Conf. cognatum ψεδνὴ, supr. De ratione vero metaphoricæ significationis, fallendi et mentiendi, quæ in ψεύδειν et ψεύδεσθαι nunc fere regnat, mihi quidem difficilius est pronuntiatu. Videri possit, verbum Activum ψεύδειν pp. esse meticulosum facere. sive perterritum facere, alterum, atque adeo fallere: ut Belgæ dicimus *iemand bang maken*. Qua lege ψεύδεσθαι mentiri, similiter, vi formæ Mediæ, pp. foret, *zich zelven bang maken*, et dein, per metonymiam, mendacia dicere præ metu. Sed non satis respondere videntur loca veterum, quibus ψεύδειν fallere potius significare dixeris blanda spe alterum fallere, quam fallere metum injiciendo. An igitur mendacium ψεῦσμα, sive ψεῦδος, dixerunt Græci à rado, polio, splendidum reddo, uti Hebr. כזב pp. est splendidis dictis fallere? Ceterum, qua lege vicina fuisse constat φεύγω et φύγω, eadem cognata fuerunt ψεύδω et ψύδω. Hesych Ψυδρά· ψευδῆ. E. S.]

[Ψέφος fumus, tenebræ. Hesych. ψέφος· καπνός. Ψέφει· —λυπεῖ. Quæ postrema glossa suadere videtur, originem verbi repetendam esse à ψέω rado. A radendo est fortasse notio ingrato sensu adficiendi, contristandi. Hinc etiam fumus dici potuit ψέφος, quia ingrato sensu oculos adficit: quod ipsum est Hebr. מרה את עינים, in S. Codice obvium. A fumo propagata fuit significatio tenebricositatis, obscuræque noctis. Conf. ψῆφος. E. S.]

Ψέω pp. rado, cognatum alteri ψάω. Ex Eustathii indicio linguæ Græcæ thema hoc restituit H. Stephanus, Th. t. 4. col. 700. E. [Conf. mox in ψῆκτρα. E. S.]

[Ψῆκτρα instrumentum, quo radimus; pecul. strigil. A ψάω, sive potius ψέω. Idem quoque ψηκτὴρ dicitur. In Præter. perf. Pass. olim dixere ἔψηγμαι, ἔψηξαι, ἔψηκται. A primo isto, ἔψηγμαι, manifesto descendit ψῆγμα, quod Hesychius reddidit ξύσμα· ἢ μικρὸν θρύμμα, κλάσμα. Ab altero, ἔψηξαι, est ψῆξις rasio, destrictio. A tertio denique, ἔψηκται, ψηκτὴρ, et ψήκτρα, Hesychio i. q. ξύστρα, σπάθη. Conf. omnino L. C. V. ad Euripid. Hippol. vs. 1174. Diatr. p. 288. et infra in ψήχω. E. S.]

[Ψηλαφάω "pp. radendo tango, quod fit demulcendo manibus. Eximie, in arte equestri, ψηλαφᾶν dicuntur ii, qui manibus equum demulcent. Idem tribuitur cæcis, qui manibus palpando aliquid quærunt." Hactenus alibi Lennepius. De eodem verbo hæc habet L. C. V. "Ψηλαφᾶν verbum est compositum (de illo genere, quæ rariora sunt,) ex duobus verbis ψάω rado, et ἀφάω contrecto. Proprie ponitur de iis, qui in tenebris palpant. Propria vi usurpatur Act. Apost. c. 17. 27. et apud Platonem, in Phædone p. 99. φαίνονταί μοι ψηλαφῶντες οἱ πολλοὶ, ὥσπερ ἐν σκότει. Idem dixit in Protag. p. 310. ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκίμποδος cum obscuro loco palpando scabellum arripuisset."]

Ψὴν vermiculi genus &c. A ψάω [Hesychius: Ψήν· εἶδος ζώου μικροῦ συκοφάγου. Ψῆνες· κωνώπια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα. Ψῆνας· τὰ σπέρματα τῶν ἀῤῥένων φοινίκων. Ex quibus facile apparet, à minutissima forma dici. In eodem Hesychiō est Adjectivum, hinc ductum, Ψηνός· ψεδνὸς, διάψιλος. Ψηνόν· ἀραιόν. Stirps igitur est ψέω, sive ψάω. E. S.]

Ψῆφος lapillus. A ψάω rado. [Alibi cel. Lennep. "Verbum ψάω à sono rei rasæ formatum est. A radendo vero vox ψῆφος pp. notat lapillum, vel calculum, rasum: quales esse solent litorales. Speciatim vero ψῆφος dicebatur calculus, cujus in ferendis suffragiis usus olim erat; unde figurate ipsum significabat suffragium." Conf. Hesych. in ψῆφος &c. ibidemque viri docti. E. S.]

[Ψήχω rado, frico, fricando detergeo. Hesych. ψήχει· καταμάσσει (καταμύσσει) τρίβει, ξύει κ. τ. λ. Plura dederunt Pierson. in Verisimil. p. 132. 133. Salmas. Exercit.

Plin. p. 589. B. et Valcken. Adnott. ad Euripid. Hippol. vs. 109. p. 178. Stirps est ψάω, vel ψίω rado: è cujus Præter. perfecto, ἔψηκα, facta sunt ψήκω, ψήχω. E. S.]

Ψίαθος storea, teges. A ψίω, vicino alteri ψάω. [Conf. infra ψίω, unde ψιὰς, ψιάζω &c. "Ψίαθος peculiariter est storea, quæ à junco aut vitili contexitur." Vide H. Stephani Th. t. 4. c. 733. 734. ubi ex Hesychio observat, ψίαθον non solum esse τὴν χαμεύνην stoream, cui humi stratæ aliquis incubat, sed etiam τὸ φυτὸν, ἐξ οὗ πλέκεται ψίαθος ipsam plantam, ex qua texitur ejusmodi storea. E. S.]

Ψιὰς roris gutta. A ψίω. [Conf. ψακάς· et infra in ψίω. E. S.]

Ψίθυρος susurrus. A sono. [Etymol. c. 818. 56. Τινὲς τὸ ψιθυρίζειν ὀνοματοπεποιῆσθαι φασὶν, ὡς τὸ κρίκε, καὶ σίζεν, ἀπὸ τοῦ τελουμένου ἤχου, ὑποφυσῶντος τοῦ ἀνέμου· οἷον· Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα τῶν δένδρων ἀκούετο κ. τ. λ. Conf. Valck. ad Theocr. Idyll. I. 1. p. 1. Idem vir summus, alio loco. "Parum distant" inquit "verba γογγύζειν, τονθορύζειν, et ψιθυρίζειν, quæ proprie significant labiorum motu tacitum murmur edere. Hinc transferuntur ista in significationem obtrectandi, sive maligne calumniandi. A ψιθυρίζειν fluxit ψιθυριστής· Tacitos obtrectatores Paulus hac voce designat, in Epist. ad Rom. c. 1. 30. Hesychius optime ψιθυρίζει interpretatur εἰς τὸ οὖς ἠρέμα διαλέγεται ad aurem quid ipsi dicit: quod enim Græcis erat εἰς οὖς λέγειν, Latinis est ad aurem dicere. Hoc censetur esse obtrectantium, vel invidorum. Callimachi locus esse in Hymno Apollinis, vs. 105. ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς οὔατα λάθριος εἶπεν· Sic enim scribendum est, pro ἐπ' οὔατα, cum Rich. Dawesio: invidia, vel invidus, clanculum dixit in aures Apollinis. Designatum illic voluit Callimachus, adversarium suum Apollonium Rhodium. Conferri poterunt notata in Phœniss. vs. 714." E. S.]

Ψιλὸς tenuis. A ψίω rado. [Etymol. c. 818. 35. Ψιλός· ὁ ἀδύνατος· παρὰ τὸ ψῶ. ὅθεν καὶ καταψίω· οὗ πᾶν ἀνέψισται, καὶ ἀφῄρηται. κ. τ. λ. Hesych. Ψιλόν· γυμνὸν, ἔρημον, εὐτελὲς, ἄτριχον· καὶ πᾶν ἀποδεδαρμένον." Derivantur autem ψεδνὸς, et ψηνὸς, à ψέω, ψάω, ut à ψίω, ψιλός." Pierson. ad Moer. Att. p. 422.]

Ψιμμύθος cerussa. A ψίω. [Conf. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 393. 394. et Martinius in voce. E. S.]

[Ψίναθος capra sylvatica. Hesych. Ψίναθος· ἄγρια αἶξ. A ψίνω, sive à ψινὰς, quod à ψινήμι obsoleto. Stirps est ψίω, quod vide. E. S.]

Ψίνομαι fructum amitto, A ψίω. [Hesych. Ψίνδεσθαι· κλαίειν. Ubi Is. Vossius legi jubet ψίνεσθαι, collato altero ψιζομένη, quod Hesychius reddit κλαίουσα. A ψίω rado duci potuit ψίνω radendo minuo. Inde ψίνδεσθαι, sive ψίνεσθαι, ψίζεσθαι, idem est, quod Belgice dicimus *kleinmoedig werden*, animo quasi minui, unde significatio lacrymas fundendi, flendi. Vitis etiam figurate dicitur deficere, quando acinos defluere sinit: quod etiam, alia verbi forma, effertur ψινάζειν. Hesych. Ψινάζει· ἀποῤῥεῖ· τὰ ἀσθενῆ τοῦ καρποῦ φυλλοροεῖ. Ipsa autem vitis ψινὰς dicitur. Hesych. Ψινάδες· αἱ ῥυάδες ἄμπελοι. E. S.]

Ψὶξ, ψιχὸς mica panis friati. A ψίω· [Etymol. c. 819. 6. Ψίξ· παρὰ τὸ ψίχω, τὸ ἐμβρωματίζω. "Est à ψίω· λεπτύνω, tenuefacio: unde ψὶξ, ψιχὸς, mica, ut Glossæ." Alberti Obss. in Matth. c. 15. 27. p. 109.]

[Ψίττακος et ψιττάκη psittacus. Avis humanam vocem imitans: quæ etiam σίττακος dicitur, litera Π ab initio rejecta. Scribitur enim ψίττακος, pro πσίττακος. "Non dubito quin vox sit ab Indis, unde avis ipsa." Voss. in Etymol. Vide infra in ψώχω. E. S.]

[Ψίω minuo. Forma verbi est cognata alteri ψάω, &c. Hesych. Ψίσαι· ψαμίσαι. Etymol. c. 818. 4. ψῶ καὶ ψίω, τὸ λεπτύνω· καὶ ψιάω, ἐξ οὗ καὶ ψιάς. Ibid. vs. 48. ψίω τὸ λεπτύνω, καὶ ἐλαττῶ· ἀφ' οὗ ψιὰς, ἡ κατὰ λεπτὸν τοῦ ὕδατος ἔκδοσις· ὡς λάμπω, λαμπὰς, ἴλλω, ἰλλὰς, οὕτω ψίω, ψιὰς, ἡ κατ' ὀλίγον κατερχομένη δρόσος· οἱ δὲ παρὰ τὸ ψίσω, τὸ ποτίσω. Alio etiam loco (col. 220. 24.) eidem Etymologo ψίω est τὸ ἐμβρωματίζω, nimirum, quod Belgæ dicimus *inbrokken*, vel *inbrokkelen*, comminuentes et friantes, aut interentes panem. Itaque et ψιὰς pp. est mica, ac dein pro gutta tenuissima pluviæ ponitur: ψιάζειν porro guttatim cadere, minutatim stillare &c. Etiam à ψίω superest simplicissima forma ψιὰ, quod et ψειὰ, f. g. à masc. ψιὸς, vel ψειὸς, minutissima gutta. Conf. mox ψοά. E. S.]

Ψοὰ, vel ψοιὰ, clunis, lumbus. Haud dubie est à ψόω, quod idem ac ψάω rado, frico: "quia animal eam partem fricare solet," ut recte Martinius. Nempe à ψόω ψοὸς, à ψίω ψιὸς, à ψύω ψυὸς, pp. est, quod fricatur raditurve: unde ψία Subst. mica, et ψοὰ sive ψυὰ clunis. Eximie autem ψοαὶ sunt lumborum musculi. Vide Foës. in Œconom. Hippocr. E. S.]

Ψόλος fumus. A ψάω rado. [Hesych. Ψόλος· καπνὸς, αἰθάλη, φλὸξ, ἀσβόλη. A ψόω rado, (nisi mavis a Perf. Medio verbi ψέλλω, unde ψέλλος,) ψόλος, pp. dicta videtur crepitatio, sive obscurum murmur flammæ; tum vero etiam fuligo, quæ abradi, sive radendo abstergeri solet. A ψόλος, sive, Dativo casu ψόλῳ, fluxit ψολόω. Hesych. ψολῶσαι· ψιλῶσαι, ῥινῆσαι radere, limare: unde ψολόεις, epitheton fulminis crepitantis, ac cum crepitu ardentis. Od. Ω. 538. Ψ. 330. ubi vide Clark. et conf. Belg. *ratelen*. E. S.]

Ψόφος strepitus, a sono. [Hesych. Ψόφος· ἦχος, κτύπος. Consulatur H. Stephanus, Th. t. 4. c. 735. Glossæ veteres: ψόφος· ὁ ἦχος crepitus, strepitus, fragor, sonitus &c. Analogice est à ψόω rado: de quo vide in cognatæ significationis nomine, ψόλος. Nisi placeat repetere à Perf. Medio ἔψοφα verbi ψέφω, unde ψέφος. A ψόφος porro est ψοφέω. Conf. ψέφος, et Valck. ad Euripid. Phœniss. p. 144. 145. E. S.]

[Ψόω obsoletum, pp. rado. Idem verbum fuit ac ψάω. Vide in ψοὰ, et infra in ψώω. E. S.]

Ψύδρακες et ψυδράκια pustulæ parvæ, papulæ: à Singularibus formis ψύδραξ, et ψυδράκιον. Hæc autem diminutiva orta à dativo ψύδρακι. Glossæ vett. ψύδραξ tuber, ψυδράκιον papula. Stirps est ψύω, cognata aliis ψάω, ψέω, ψίω, ψόω. A ψύω nempe, primum ortum videtur ψύσω, ψύδω· hinc ψυδνὸς, ψυδνός. Unde in Hesychio ψυδνή· χέρσος, ἀραιὰ, ὀλίγη, sicca, tenuis, parva, à radendo, scilicet, et confriando. A ψύδω porro descendit ψύδρω, et hinc ψύδραξ. Pustulas papulasve à radendo et fricando dici potuisse, nemo facile negaverit. E. S.]

Ψύθος mendacium, et ψυθὸς falsus. Dorice dicta fuisse monent Grammatici, pro ψευδὴς mendax, et ψεῦδος mendacium. Quæ tamen ita intelligenda sunt, ut formas ψύθος, et ψυθὸς, accipiamus pro derivatis à tertia Præt. perf. Pass. πέψυται, verbi ψύω. Hoc vero ipsum ψύω, quum, significatione secundaria, idem valuisse videatur ac propagata inde verba ψύγω, et ψύχω, exinde simul apparebit, notionem mentiendi et fallendi desumi potuisse ab illa proflandi, adeoque et ipsum ψεύδειν fallere, ψεύδεσθαι mentiri, idem pp. significare potuisse, ac proflare mendacia: qualis metaphora notissima est in illo Prov. 14. 5. יפיח כזבים עד שקר interprete Schultensio: proflant mendacia testes falsitatis, et ibid. vs. 25. כזבים מרמה יפיח. Qui mendacia spirat, impulsio in fraudem est. E. S.]

Ψύλλος pulex. A ψύω rado. [Ut a ψίω rado, ψίλω, ψιλὸς, sic a ψύω, ψύλω, ψυλὸς, et, media geminata, ψύλλος. Etiam f. g. dicitur ψύλλα. Animalculum hoc ita vocatum fuit a radendo, terendo, quod manu friante conteri solet. Aliud est ψύλλος apud Hesychium· τὸ παχὺ, τὸ συνέχον· eodem fortasse flexu significandi dictum, quo קשה durus Hebræis similiter a radendo, terendo, limando, dicitur. E. S.]

Ψυχὴ anima, vita, pp. spiritus. A ψύχω spiro. [Conf. in ψύχω, et cel. Lennep. ad Phalar. p. 304.]

Ψύχω spiro &c. A ψύω rado, tergo, perstringo; ut ventus spirans: a cujus sono dicitur. ["Prima vis verbo ψύχειν fuit flandi, spirandi. Exspirando calida frigefiunt, humida siccantur. Itaque ex origine spirandi duplex facile fluxit refrigerandi et arefaciendi potestas.——Verbum autem ψύχειν, antequam litera adspirata χ in usum esset recepta, pronuntiabatur ψύγειν. Hinc remanserunt Aoristus secundus ἔψυγον· nomina etiam ψυγεὺς, ψυγεῖον. Verbum ψύγω oritur à ψύω· quod unum de quinque est, ex quibus prodiit, quidquid verborum et nominum est à ψ incipientium. A ψύχω nomen proxime ortum ψύχος, significans frigus intensum. A ψύχω remanserunt Adjectiva ψυχρὸς et ψυχεινός. Prius, de frigore positum, proprie sic dicto, figurate significabat ridiculum et ineptum. Dicta, ad risum captandum prolata, sed à sapientibus auditoribus irrisa, quia erant invenusta, dicebantur à Græcis ψυχρὰ ἔπη. Conf. illa Machonis Comici apud Athen. l. 13. p. 585. Latine conversa ab H. Grotio in Excerpt. p. 854. A ψύχω nomen ortum ψυχὴ anima, ex origine, nihil aliud notat, quam flatum, sive anhelitum [Hebr. נפש] A Præter. perf. Pass. nomina orta sunt ψυγμὸς, ψύγμα, ψύξις, ψυκτὴρ, ψυκτός. Ψυκτὴρ, apud Atticos frequens, vas notat vino refrigerando, poculisque eluendis, accommodum, teste Mœride Atticista, p. 422." [Conf. Pierson. l. c. et Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 278.] [Compositum verbum ἀποψύχειν, et Medium ἀποψύχεσθαι, Homero recentioribus est mori. Videri possit ista vis ab origine longe remota: nec tamen est. Ἀποψύχειν, æque ac ἐκψύχειν, notat exspirare: notat quoque exspirando frigefacere, et Media forma, frigefieri. Hinc subnata significatio recreandi respirando. Ita v. gr. in loco Homerico, [Il. X. 2.] Trojani, currendo fatigati, dum sudorem abstergebant, vires debilitatas reparare nitebantur: quod poëta dixit ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, pp. sudorem efflabant. Congruit eadem explicatio, Il. Λ. 620. ubi lassi ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός· stantes in litore maris sudorem ad ventum exspirabant, et vestimenta exsiccabant. Illinc quoque nata notio moriendi. Qui animi patiebantur deliquium, ultimum etiam halitum efflantes moriebantur, Latine exspirantes, Græcis, (sed Homero longe recentioribus,) dicebantur simpliciter ἀποψύχειν. Plene Sophocles dixit βίον ἐκψύχειν, in Ajace vs. 1025. In Bionis carmine, sive Epitaphio Adonidis, Veneris ille amasius, moribundus atque ægre ducens animam, eleganter dicitur λεπτὸν ἀποψύχων. Homerus animam exspirare dixit θυμὸν ἀποπνείειν, Il. Δ. 524. Efflare halitum extremum dixit Accius Tragicus Latinus &c. L. C. V.] [Vide et virum summum ad Eurip. Phœn. vs. 1448. E. S.]

Ψῶα fœtor. Forte à ψάω rado, frico. [Etymol. Ψῶα καὶ ψῶζα, ἀμφότερα τὴν δυσωδίαν σημαίνει. Hesych. ψοία· σαπρὰ, δυσωδία. Pro ψάω, contracte dicitur ψῶ, pp. rado, frico. (Conf. ψάω.) A ψῶ hocce descendit ψῶος, ψῶα, ψῶον· cujus forma fœminina ψῶα, sive ψόα, pp. videtur notasse id, quod fricari sive scabi cupiat, et hinc, eximie, scabiem fœtidam. Suidas: Ψῶσα [pro ψάουσα] νόσος τις. Εὔπολις Μαρικᾷ· ὃς θυμήνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν, καὶ ΨΩ͂ΣΑΝ ἔπεμψεν· οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸ τῆς νόσου εἶδος, ὅτι ΚΝΗΣΜΟ`Σ μετὰ δυσωδίας ἐστί. E. S.]

Ψώθιον mica. A ψάω. [Docuit H. Stephanus Th. t. 4. p. 710. "Ψώθιον ab eadem origine esse, qua ψωμὸς, et significare itidem frustulum, micam: uti Hesychius dicit, ψώθια esse τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα &c. Itaque haud dubie descendit vox à ψάω, ψῶ, rado comminuo. E. S.]

Ψωλὸς verpus. A ψάω. [Nimirum pro ψαολός. Vide Valck. in χωλὸς, pro χαολός. "Ψωλὸς verpum significat. Alioquin pp. notat derasum. Contractum enim est ex ψαολὸς, quod à ψάω rado. Hinc ψωλοὶ, qui Judæis [מולים] circumcisi. Idem hoc ψωλὸς epitheton est Ægyptiorum, qui circumcidi quoque solebant, petulantiæ, libidinis, vel instituti etiam, caussa. Ad libidinem hircorum refertur in Aristoph. Plut. vs. 267." &c. T. H.] [Conf. et Is. Casaubon. Animadverss. in Athenæi, l. 10. p. 764. ubi observat, "literis ΨΩ nonnunquam obscœni aliquid intelligi. Sed, qua notione inter prætextata verba censeatur τὸ ψῶ, alium explicare se malle" dicit. Ergo et nos non explicabimus, cur τὸ αἰδοῖον dicatur ψωλὴ, in Aristoph. Avib. vs. 561. et alibi. E. S.]

Ψωμὸς buccella. A ψάω. [Malim equidem à ψόω frico, decortico: unde in Præter. perf. Pass. ἔψωμαι, et hinc ψωμός. Etymol. c. 818. 2. παρὰ τὸ ψῶ· τὸ λεπτύνω. Ἐκ τούτου τοῦ ψῶ, καὶ ψωμὸς, μέρος τι τοῦ ἄρτου· ὁ γὰρ ἄρτος ὁλόκληρός ἐστι. Idem c. 819. 45. ψωμὸς, παρὰ τὸ ψήχεσθαι, ὑπὸ τῶν ὀδόντων, καὶ τρίβεσθαι. E. S.]

Ψώρα scabies: asperitas summæ cutis, ex ea furfures eliciens &c. A ψάω. [Nimirum, ψῶρος pro ψάορος· ut χῶρος pro χάορος. Rationem denominationis dilucide exposuit Etymolog. c. 820. 1. ἀπὸ τοῦ ψᾶν· ὅτι οἱ τῷ πάθει τούτῳ συνεχόμενοι, πρὸς τὸ ψᾶν τε καὶ κνήθειν τὰ πεπονθότα τοῦ σώματος μέρη, πολλὴν ἔχουσιν ὁρμήν. Inde et ψῶρος, apud Hesychium, παιδεραστής· quæ significatio satis intelligi poterit ex illo Socratis de Alcibiade, Memor. l. 1. Conf. Foës. in Œc. E. S.]

Ψώχω attenuo, in frusta comminuo. A ψάω. Alibi cel. Lennepius: "Verbum ψώχω respondet Latino friare, vel terendo fricare. A verbis, nimirum, ψάω, ψέω, ψίω, ψόω, et ψύω, varia fiunt derivata, quæ plerumque terendi, fricandive, notione usurpantur. Ista autem terendi notio pp. repetenda est à sono, qui edi solet, quando aliquid radimus, fricamus, aut terimus. Inest autem iste sonus in litera potissimum ψ· quare etiam omnia ejusmodi verba, à litera ψ incipientia, à sono facta esse censenda sunt" &c. Audiamus et L. C. V. "Verbum ψώχειν," inquit, "contractum est ex ψαώχειν· quæ forma est auctior verbi veteris ψάω, significantis, in origine, rado. A radendi notione, tanquam ex fonte suo, fluxere significationes, huic verbo datæ, abstergendi, attenuandi, calefaciendi &c. [Conf. in ψαθυρός.] Hinc (Evangel. Lucæ c. 6. 1.) ψώχοντες ταῖς χερσὶ fricantes, sive, veteri verbo, friantes, i. e. fracta comminuentes. In Hesychii Lexico vox Lucanea, ψώχοντες, tanquam vulgo ignota, redditur his notionibus: λεπτύνοντες, ἀναξαίνοντες. Quod Lucæ dicitur ψώχειν, hoc Herodoto scribitur σώχειν. Iones etiam in sermone erant molles: ex diversis linguis, et diversis dialectis, ingenia populorum ab attento possunt detegi. Multo utique lenius erat, et pronuntiatu facilius, quod Herodotus Ionice scripsit σώχειν [lib. 4. c. 245. p. 315. ubi videatur Wesselingius] quam, quod ceteri Græci pronuntiabant ψώχειν. Sic psittacus Latinis, ut et Græcis; sed σίττακον Iones dicebant. Pro ψελλίζεσθαι ore blæso loqui Ionicum Hesychius annotavit σελλίζεσθαι. Eadem ratio est vocum ψοίθης, et σοίθης· de quibus egit vir clariss. D. Ruhnkenius in Epist. Critic. 2. p. 65. (215. n. e.") L. C. V.] [Quodsi ad originem verbi ψώχω attendamus, videtur proxime repetendum à ψάω· unde in Præt. perf. ἔψωκα, ἔψωχα, et hinc denuo ψώχω. E. S.]

[Ψώω, verbum cognatum aliis ψάω, ψέω, ψίω, ψόω, ψύω, pp. significavit rado. Hinc notio calefaciendi, radendo, nimirum, sive terendo studiosius. Vid. cel. Valck. in ψώχω. Hesychius ψῶσαι· θάλψαι. E. S.]

Ω.

Ὦ o! Factum est à sono exclamantis, et vocantis. [Addatur ὢ admirantis: unde formatum verbum "ὤζειν. Hesychius: Ὤζειν, βοᾶν † ὦζεν, ἐβόησεν. † ὤζοντες, βοῶντες, καὶ λέγοντες ὢ ὢ, καὶ θαυμάζοντες. Ælius Dionysius Eustathii ad Il. X. p. 1384. 39. Ὤζειν, τὸ θαυμάζειν ὡς ὢ (leg. ὢ ὢ,) λέγειν &c. L. C. V. Diatrib. in Eurip. fragm. p. 21. A. Idem, in Adnotatt. ad Adoniaz. Theocr. p. 403." Ὢ admirantis (quod ab Ὦ distinguit H. Stephan. in Append. Thes. p. 53. et 103.) verbum peperit ὤζειν, significans cum admiratione ὢ ὢ exclamare: semel illud legitur in Aristoph. Vesp. vs. 1518. quem locum, à se emen-

datum, primus explicuit R. Bentleius, in Resp. ad Boyleum, ex Ed. Lennepii Lat. p. 149." &c. Plura possunt legi apud ipsum. L. C. V.]

[Ὠβὴ tribus: pars populi in certas classes distincti, Dialecto Laconica. Stirps videtur esse ἄω, sive potius ὄω fero: de quo verbo dictum jam est in οἴω, et dicendum recurret in ᾠόν. Antiquioribus sæculis pro ω scriptum fuisse ο, cum virgula quadam, supra adscripta, vel et οο, geminatum, pro eodem adhibitum fuisse, satis constat. Vide Lennepii Analog. cap. 2. p. 33. Adde ipsum Platonem in Cratylo, p. 420. A. Scholiasten Euripid. ad Phœn. vs. 688. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 216. 260. 688. Villoison in Diatr. p. 124. 159. 168. &c. subjunctumque Indicem locupletissimum; ne alios laudem, numero plures. Hoc igitur pacto ab ὄω factum est ὀὸς, ὀὴ, ὀὸν, et (vocalis longæ signo adscito ω) ὠὸς, ὠὴ, ὠόν. Porro, ut hiatus inter vocales, leniori pronuntiatione, tolleretur, adscita fuit deinde litera consonans β, ab Æolibus præsertim et Doribus. Conf. Analog. Lenn. cap. 16. p. 207. et animadverss. p. 352. ac p. 511. ibidemque laudatos viros doctos. Itaque, pro ὠὴ, jam habebimus ὠβὴ, pp. quæ feratur, vel in lucem proferatur, educatur, et, Substantive, tribus. Etiam, masculina forma, exstat ὦβοι, quod vocabulum ab Hesychio redditur τόποι μεγαλομερεῖς. Ceterum ab ὠβὴ, sive Dativo ejusdem ὠβᾷ, novum verbum formatum est ὠβάζω populum (in ὠβὰς) distribuo. Conf. Suidas in ὠβάς. E. S.]

[Ὠγὴ interseptio. Ὠγμὸς vox elatior. Suidas; Ὠγὴ· διάφραξις. Hesych. Ὠγμός· φωνὴ μετὰ τοῦ ἐκβοηθῆναι, ἢ μετὰ χειροτονίας. Verbum videtur fuisse ὤγω, pro οἴγω, è stirpe ὄω, οἴω, pp. fero, tollo, attollo. Hinc ὠγὴ pp. elata structura, et dein interseptio. Porro ὠγμὸς elata vox sive vox fortius prolata: ab ἔοιγμαι, sive ἔωγμαι, prima Præteriti perf. Passivi. E. S.]

[Ὠγύγιος Ogygius, antiquissimus. Etymol. c. 820. 37. Ὤγυγος, ἀρχαῖος βασιλεὺς Ἀθηναίων· ἀφ' οὗ καὶ ὠγύγιαι πύλαι ἐν Θήβαις· καὶ πᾶν τὸ ἀρχαῖον ὠγύγιον φασί, διὰ τὸ πολὺ αὐτὸν γενέσθαι ἀρχαιότατον κ. τ. λ." Conf. et Hesych. ac Suidas. " Ogyges Atticæ, simul et Bœotiæ rex, Eleusinæ conditor: ad cujus ætatem diluvium in Græcia, Deucalionæo prius, referunt, utrumque à Noachico diversum; contra quam plures existimant. Vid. Scaligeri Animadv. ad Euseb. p. 22. Prideaux ad Chron. Marmor. p. 92. Chronologi veteres fere consentiunt, (ut Julius Africanus docet apud Euseb. in Chronico p. 25. 27.) diluvium Ogygium incidisse in annum, ante primam Olympiada, 1020: quæ quum Christum præcedat annis 776, illud esse figendum videtur in annum, ante Christum natum, 1796. Multa, de hoc Ogyge, ceterisque Atheniensium regibus, singulari libro, (quem Volumen 4. Thesauri Græcar. Antiquit. continet,) Joh. Meursius est commentatus. Quod autem omnium in Græcia regum fuerit vetustissimus, aut vetustissimis par, (utpote Jacobo patriarchæ, si Eusebio credimus, æqualis: et longe supra certi temporis fastos evectus,) ideo quævis prisca, et antiquissima Græci vocant ὠγύγια. Simmias Rhodius in Pterygio ὠγύγιον σκᾶπτρον regnum vetustum. Empedocles ὠγύγιον πῦρ, quippe primum, ex ejus sententia, rerum naturalium elementum. Thebanis Bœotiisque hunc usum fuisse proprium, notat Lutat. ad Statii Theb. 1. 173. Vide Spanhem. ad Callimachi Hymn. in Jov. vs. 14. Nomen ipsum ex Oriente ab עוג vel עוגוג videtur profectum." T. H.]

Ὠδὴ ode, canticum, pro ἀοιδή. Alio loco cel. Lennepius: " Verbum ᾄδειν, ut et nomen ᾠδὴ, pp. convenit in cantum quemcumque, et vix differt, nisi sono, ab Ionico ὑδέομαι, cujus forma simplicior ὕδομαι, nomen ὕμνος peperit. —— Verbum ἐπᾴδειν, vel Medium ἐπᾴδεσθαι, significat idem quod incantare, eo, nempe, sensu, quo dici solet incantatio, vel cantio magica, atque inde ἐπῳδὴ interdum sonat cantionem magicam. Interdum etiam speciatim nomen istud usurpatur in carmine lyrico: quando ἐπῳδὴν vocant cantum, qui reliquo carmini subjicitur, et ei veluti respondens accinitur" &c.

['Ωδὶν, sive ὠδὶς, ῖνος, dolor parturientis. Lennepius, alio loco: " Probe apud Græcos distinguendæ sunt" inquit " voces ὀδύνη, et ὠδὶν, vel ὠδίς. Prius quemcumque dolorem significat, [pp. pungentem. Vide supra.] posterius vero speciatim dolorem notat mulieris parturientis: unde, in Plurali, ὠδῖνες sæpe significant ipsum partum, seu pariendi actionem; quemadmodum fere cernitur in locutione λῦσαι τὰς ὠδῖνας τινὸς partum alicujus solvere, vel partum adjuvare. Ab utroque nomine verba deducta primitivorum naturam sequuntur: et quidem ὀδυνᾶσθαι, ab ὀδύνη, generatim dolere, ὠδίνειν vero, ab ὠδὶν, idem est ac dolore partus laborare: unde deinceps notat parturire, et sæpius metaphorice ponitur, ut parturire apud Latinos." Etymol. c. 821. 5. Ὠδὶς, παρὰ τὸ ὠθῶ· ὠθίς τις οὖσα, δι' ἧς ὠθεῖται τὸ βρέφος. Videri possit conferendum esse verbum ὤδω, ex quo propria eluceat notio premendi et nitendi; ut ὠδίνειν, sive ὤδειν, pp. sit niti, et de nisu parturientis ponatur." Ὠδῖνες pp. sunt dolores exquisiti, quales mulier patitur parturiens. Schol. Sophoclis ad Electr. vs. 535. αἱ ἐν τῷ τίκτειν ὠδῖνες πᾶσαν ὀδύνης ὑπερβολὴν ὑπεραίρουσι. Veteri Hymno in Apollinem, Latona, per novem dies novemque noctes ὠδίνεσσι πέπαρτο partus jacebat confixa doloribus. Infantes difficili partu in lucem editi, in stilo sublimi, ὠδῖνες audiunt, ut apud Æschylum in Agamemn. vs. 1427. et Euripid. in Ione, vs. 45. Recte, meo quidem judicio, cl. L. Bos, Exercitt. p. 69. phrasim (Act. Apost. c. 2. 24.) desumtam esse credidit ab eo, qui manu obstetrice faciat, ut mulier, nixu vehementi fatigata, partu liberetur, atque onus naturæ deponat." L. C. V.] [Quod si tamen locum insignem Homeri, Il. Λ. vs. 268-271. compares cum altero illo, Od. Ι. 415. vix dubitaveris, quin ὠδὶς, æque ac ὀδύνη, origine sua pp. significaverit dolorem acutum: ut ὄδω, et ὤδω, formæ verborum sint eædem, et scriptione sola diversæ. E. S.]

Ὠθέω pello. Ab ὤδω, quod cum ὤθω componendum [Formam simpliciorem ὤθω nobis præbet Etymol. col. 351. 48. Ἔωσεν· ἀπὸ τοῦ ὤθω, inquit, τὸ ἀπώθω, ὁ μέλλων, ὤσω· ὁ ἀόριστος, ὦσα, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ε, ἔωσα. De fluctu vehementius urgente verbum ὤθω legitur, Il. Φ. 241. Ὤθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν Εἶχε στηρίξασθαι. De austro item, ingentem fluctum vi sua impellente, Od. Γ. 295. Ad priorem vero locum Eustath. p. 505. 29. Τὸ μὲν κυλίειν, inquit, ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κατώτερα λέγεται· τὸ δὲ ὠθεῖν ἀνάπαλιν. Itaque pulchre verbum hoc adhibuit poëta de Sisypho, lapidem ingentem sursum pellente, lapidemque, iterum delapsum, summa vi ad altiora iterum repellente, Od. Λ. 595. λᾶαν ἄνω ὨΘΕΣΚΕ ποτὶ λόφον —— Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής· Αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ὨΣΑΣΚΕ τιταινόμενος. Ubi in transitu observari velim, formas verbi derivatas, (ὠθέσκω et ὠσάσκω,) ab eodem fonte ἄω, sive ὄω, unde ὠθέω, deductas. Lege hic Eustath. p. 1702. 15. et 39. ὠθεῖται γὰρ μὲν λίθος κάτωθεν ἄνω, κυλίνδεται δὲ ἀνάπαλιν. Denuo idem Eustath. p. 1790. 59. κυρίως γὰρ ὠθεῖν, τὸ ἀπὸ χθαμαλοτέρων ἀνάγειν εἰς ὑψηλότερον. Conf. et T. H. in ὄθομαι. E. S.]

Ὠκεανὸς oceanus. Ab ὠκὺς celer. [Ex oriente repetendos esse vocis ὠκεανοῦ natales, post Vossium, eximie docuit S. Bochartus, Geogr. Sacr. l. 1. cap. 36. col. 638. 639. Ubi simul Homeri loca de Oceano in medium dedit vir summus: &c. 638. 60. " Sub Davidis" sic pergit " et Solomonis regno, (quo ævo natum esse Homerum plerique volunt,) Phœnices, non in Occasum modo, sed et in Ortum, per mare Rubrum cœperunt latius se diffundere, et longinquis navigationibus utriusque Oceani remotiora frequentare. Et mare illud vastissimum, quo terram circumquaque cingi deprehenderunt, mare חוג og, sua lingua, vocarunt, id est, mare ambitus. Quomodo Arabice vocari diximus אלכחד אלמחיט mare ambiens. Unde Græcis nata vox ὠγὴν, quod Oceani fuit priscum nomen. Hesychius: ὠγὴν, ὠκεανός" &c. Conf. porro Scholiast. ad Euripidis Bacch. vs. 405. ubi βαρβάρου ποταμοῦ nomine oceanus venit, et idem poëta, in Oreste, vs. 1376. quo loco ὠκεανὸς ἀγκάλαις ἑλίσσων κυκλεῖν χθόνα dicitur. Hæc Bocharti etymologiam haud parum confirmant. E. S.]

Ὠκὺς celer. Pro ὀκὺς, ab ὄκω, vicino alteri ἄκω, i. e. acuo. [Etymol. Ὠκὺς σημαίνει τὸν ταχύν· παρὰ τὴν ἀκὴν, ἥτις δηλοῖ τὴν ὀξύτητα, γίνεται ἀκύς· καὶ, τροπῇ, ὠκύς κ. τ. λ. Simillima ratione Hebr. מהיר pp. est ὀξὺς, acutus, dein penetrans, celer, festinus. Conf. dicta in ὀξύς. Ceterum formam Comparativam vocis ὠκὺς, apud Latinos mansisse in ocyor, ocyus, observatum sæpius fuit. Vide Vossii Etymol. et ibidem laudatos doctiss. viros. E. S.]

Ὠλένη cubitus, brachium. Ab ὀλέω volvo, flecto. [Est pp. forma Adjectivi f. g. à masc. ὤλενος. " Ὤλενος et ὠλένη Lat. ulnus et ulna. A simpliciori ὦλος, quod veteres pro brachio posuerunt. Hesych. Ὠλλὸν (ὦλον) τὴν τοῦ βραχίονος καμπὴν, brachii flexuram &c." T. H.] [Conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 872. a. et Vossii Etymol. voce ulna. Vide porro in ὄλλυμι, ὄλμος, ὀλοός. Masculinum ὤλενος servatum fuit in Ὤλενος olenus, nomine viri proprio apud Eustathium, p. 883. 1. Etiam formam vocis simpliciorem ὠλὴν memorat Suidas in ὠλέναι. Ὠλὴν δὲ, inquit, ὠλένος, ἀρσενικόν· τοῖς ὠλέσι, πληθυντικόν. Ab hoc, nempe, Genitivo ὠλένος, novum fluxisse Adjectivum ὤλενος, ὠλένη, ὤλενον, credibile est. Ceterum brachium, sive brachii curvatura à volvendo ὦλος, sive ὠλὴν, (in Gen. ὠλένος,) videtur dicta: quia jactari solet brachium, ac veluti volvi. E. S.]

[Ὤμιλλα ludus nucum. Suidas: παιδιά τις, ἐν ᾗ ὁ εἰς τὸν κύκλον βαλὼν κάρυον, ὥστε ἐμμεῖναι, νικᾷ —— ἀπὸ συναιρέσεως ἡ ὤμιλλα. Kusterus postrema hæc legi jubet ἡ ἅμιλλα. Ἅμιλλα certamen, quid pp. sit, explicuit Lennepius. Aptius tamen, ni fallor, componi poterit alterum ὅμιλος, sive ὅμιλος, pp. simul convolutus, simul congregatus, ut explicuit T. H. Itaque ἡ, sive ὁ ὅμιλα dare potuit ὤμιλα, ὤμιλλα, ὤμιλλα: qua voce nucum congregatio dici potuit, quam circulum, sive ollam, vulgo dicunt. E. S.]

Ὦμος humerus. Ab ὄω fero, porto. [Etymol. c. 822. 23. ἢ παρὰ τὸν οἴσω μέλλοντα (ὁ γὰρ ἐνεστὼς οὐκ εἴρηται) γίνεται οἶμος, καὶ ὦμος, ἐφ' οὗ φέρομεν τὰ φορτία, τροπῇ τῆς οι διφθόγγου εἰς ω· κ. τ. λ. Nimirum, quemadmodum, (eodem docente Etymologo, c. 822. 33.) pro οἴ μοι væ mihi! dicitur ὤμοι, ita pro οἶμος dixere ὦμος. Stirps igitur οἴω, sive ὄω, fero, tollo. Ab illius quidem verbi, οἴω, prima Præter. perf. Pass. ἔοιμαι, οἶμος, ὦμος, pp. vocatus videtur humerus, sive quod tollat onera, (uti placet Etymologo,) sive potius, vi formæ Passivæ, quod attollatur: nullum enim membrum fere corporis humani est, in quo sublatio illa magis attendatur. Unde Belgis frequentissima phrasis: *den schouder opligten.*" Ab ὦμος, sive potius ὦμας, Latinis etiam umerum, humerum, dictum fuisse, Vossius docuit. Conf. et seq. ὠμός. E. S.]

Ὠμὸς crudus. Ab ὄω fero, porto. Dicitur de fructibus, [nondum decerptis,] quos etiamnum fert arbor. [Forma sua Passivum est, ut alterum ὦμος, à quo non, nisi usu, differt. Etymologus c. 822. 16. Παρὰ τὸ ὦ, τὸ ὑπάρχω repetit: quod nimis subtile est. Recurramus igitur denuo ad stirpem ὄω, sive potius οἴω fero: de quo lege dicta superius. Tali è fonte ὠμὸς, ἡ, ὸν, pp. est qui, quæ, quod fertur, nempe, ab arbore, atque adeo pp. dicitur de fructibus, teste Aristotele, lib. 4. Meteorol. apud H. Stephan. Th. t. 4. c. 778. Plura dabunt l. l. Stephanus et Foësius in Œcon. E. S.]

[Ὠνέομαι emo, mercor. Etiam ὠνέω, forma Activa, in usu olim fuit. Hesych. Ὠνεῖν. πωλεῖν, ἀπολαύειν. Conf. Pierson. in Mœrid. p. 156. 157. Eustath. p. 1383. 11. ab ὄνος asinus dictum censebat τὸ ὠνεῖσθαι. " Ὥσπερ δὲ" inquit " ἀπὸ τῶν ἀρνῶν τὸ ἄρνυσθαι εἴληπται, οὕτω καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ζώοις πώλων, εἴρηται τὸ πωλεῖν· ἀρέσκει δέ τισι, καὶ ἀπὸ τῶν ὄνων κατὰ ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης, τὸ ὠνεῖσθαι παράγεσθαι" κ. τ. λ. Commodius fortasse repetas ab ὄνω, ὀνέω, pp. cumulo, accumulo, adaugeo: ut ὠνεῖν pp. dixerint veteres de licitatione, qua, augendo pretium, emtio, venditio contrahatur. Egregius locus hanc in rem est Herodoti l. 3. c. 224. p. 269. de Dario, Sylosontis amiculum frustra emere cupiente, ἐπεθύμησε, inquit, τῆς χλανίδος, καὶ αὐτὴν προσελθὼν ὨΝΕΕΤΟ. Ita et Aristophan. Plut. vs. 519. de emtione servorum, quæ fit auctione publica, ὠνησόμεθ' ἀργυρίου· et alibi passim. Conf. dicta in ὄνειδος, ὄνημι, ὄνομαι &c. E. S.]

Ὦον vox non Græca, sed falsa. [Occasione vocis ὑπερῷον commemoravit eam vocem Eustathius, ad Od. Α. p. 1420. 52. Λέγεται δὲ ὑπερῷον τὸ ὑπερκείμενον οἴκημα· ὦα γὰρ, κατὰ γλῶσσαν, τὰ οἰκήματα. Vide H. Steph. Th. t. 2. c. 1253. D. et lege, quæ ad veram vocis ὑπερῷον compositionem pertinent, indicata, superius. E. S.]

Ὠὸν ovum. Ab ὄω fero. [Sive potius ab οἴω. Distincte magis hinc intelligas illa Etymologi, c. 822. 39. ᾠόν· δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ᾠὸν τὸ ι ἔχει· πρῶτον μὲν, ὅτι εὕρηται τὸ ι, κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ. Φασὶ δή ποτε Λήδαν ὑακίνθιον πεπυκαδμένον εὑρεῖν ὤϊον: — δεύτερον δὲ, διὰ τὸν χαρακτῆρα· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ῳοῦ μονογενῆ: — εἰς τὸ ζῶον· τὸ δὲ ᾠὸν ὀξύνεται. — Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ οἶον· μόνον γὰρ τίκτεται. " Malo ab αὔειν splendere. Sunt enim ova fere alba et splendida. Ideo forte et hodie Græcis αὐγὸ est ovum, ut Danis *oeg*, Angl. *ogge* et Hebr. ביצה ovum à בוץ (ביץ) album esse." Martinius in Etymologico. Neutra derivatio mihi quidem plana satis est. Οἶον pp. videtur esse Participium præs. Act. neutr. gen. verbi οἴω fero. Itaque οἶον, et, pro hoc scriptum ᾠὸν, pp. fuerit ferens, sive portans, nempe pullum, pullum in se continens. E. S.]

Ὠὸπ acclamatio nautica. Factum à sono. [Vide Aristophan. Ran. vs. 182. et Aves, vs. 1394. et Scholiast. E. S.]

Ὥρα tempus pro ὅρα, quod ab ὅρος terminus: de quo suo loco. Alibi cel. Lennep. " Nomina, quibus tempus designatur, ὥρα, καιρὸς, et χρόνος, differunt significatione. Et quidem χρόνος generatim idem valet, quod Latinis tempus: ubi, nempe, indefinite sermo est de tempore, sive temporis duratione; ut, quando Græci dicunt πολὺν χρόνον διατρίβειν, i. e. multum tempus terere, in aliquo loco. Καιρὸς autem præcipue significat temporis punctum, ad aliquid agendum opportunum: adeoque opportunitatem temporis. Hac ratione dicitur aliquis ἐν καιρῷ ἐλθεῖν, i. e. in tempore, vel opportune, venire. Nostrum autem ὥρα tum poni solet à Græcis, quando tempus intelligi volunt definitum, seu fixum et statutum, sive naturæ legibus, sive etiam hominum institutis, sive quocumque alio modo. Ad primum genus pertinet, ubi quatuor anni tempestates ὧραι vocantur, vel ὧραι τοῦ ἔτους. Quemadmodum quoque dicitur ὥρα ἔαρος, ὥρα θέρους, χειμῶνος et similia. Plerumque autem de autumno Græci ὀπώραν dicunt. Ad alterum genus, ubi significat tempus hominum institutis fixum, pertinet locutiones, ὥρα τοῦ δείπνου, ὥρα τοῦ καθεύδειν &c. Ab ista potestate hujus vocis quodammodo deflexerunt Græci posteriores, quando 24. partes diei ὥρας vocaverunt. Fuit usus ille ignotus antiquioribus Græcis, qui alia ratione distinxerunt diei tempora, iisque nomina dederunt ab umbra solis. Ita à veteribus certa diei tempora vocantur, v. gr. ἑξάποους σκιά, i. e. umbra sex pedum, δεκάπους σκιὰ umbra decem pedum &c. Ab omnibus istis parumper recedit usus vocis ὥρα, quando de specie formæ ponitur. Nihilominus tum etiam potissimum spectatur tempus ætatis, quo quis maxime floret et viget, quodque veluti naturæ legibus quoque definitur. Inde ὡραῖος speciatim dicitur homo, qui ea est ætate, quando maxime species formæ commendabilis est, atque hoc modo vox pulcrum, speciosum notat, ætatis habita simul ratione. &c. Hactenus Lennepius: quem vide in χρόνος, et καιρός. Adi et Platonem in Cratylo, p. 410. d. Salmasii Exerc. Plin. p. 446. ss. Grævii Lectt. Hesiod. p. 8. 130. Menagii Amœn. p. 374. Pierson. ad Mœrid. p. 426. et infra in ὥρα. E. S.]

Ὥρα cura. Origine sua convenit cum ὅρα. [Itaque bina ista confudit Etymologus c. 823. 7. Ὥρα σημαίνει τὴν μερ-

φὴν, καὶ τό κάλλος, ἐξ ἧς καὶ ὡραῖος. (Sed vide hic viros doctos, Græviam in primis et Lennepium, ad superius ὥρα.) Σημαίνει δὲ τὴν φροντίδα, καὶ τὸ τέταρτον τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τὸ δωδέκατον τῆς ἡμέρας· γίνεται παρὰ τὸ ὁρῶ, τὸ φυλάττω. Veriorem, ni fallor, etymologiam vide in ὅρω figo, &c. A figendo est etiam notio metaphorica curandi. "Ego omnia mea studia, omnem operam, industriam, cogitationem, mentem denique omnem, in Milonis consulatu fixi et collocavi. Verba sunt Ciceronis ad Div. l. 2. 6. Idem in Anton. Philippica 14. 9. Nonne satis est, ab hominibus, virtutis ignaris, gratiam bene merentibus non referri? etiam in eos, qui omnes suas curas in reipublicæ salute defigunt, crimen, invidiaque, quæretur? Conf. sis Dissert. nostram in Cantic. Hiskiæ, p. 200. &c. Ceterum ab hoc ipso ὥρα, (præposita litera K, sive C,) Latinorum curam dictam fuisse, post Isaac. Vossium, docuit cel. Burgessius ad Dawes. Misc. Crit. p. 525. E. S.]

Ὠρίων orion: signum cœleste. [Etymol. c. 823. 56. Ὠρίων, κατὰ τροπὴν τῆς ου εἰς ω, ἀπὸ τοῦ Οὐρίων, ἔστιν ἀπὸ ἱστορίας, ἀπὸ τοῦ οὐρῆσαι τοὺς θεοὺς ἐν τῇ βύρσῃ, καὶ γενέσθαι αὐτόν· ἔστι καὶ ἄστρον, οὕτω καλούμενον. Sed adi Eustath. ad Hom. p. 280. 28. 1156. 4. 1535. 41-50. 1255. 19. E. S.]

Ὠρύω ululo. Factum à sono. [Etymol. c. 824. 2. Ὠρύω σημαίνει τὸ κλαίω· παρὰ τὸ ἄω, ἢ αὔω, τὸ φωνῶ, γίνεται ἀωρύω, καὶ, κράσει τοῦ α καὶ ω εἰς ῶ, ὠρύω· ἢ γίνεται αὐορύω, καὶ κράσει τοῦ αυο εἰς ω, ὠρύω, κ. τ. λ. ." Ὠρύεσθαι ululare luporum proprium. In Polluce luporum, vulpium et thoum. In aliis canum ululantium. Græci tamen interpretes de leone passim usurpant. Ita etiam Petrus Apostolus" &c. Bochart. Hieroz. P. 1. p. 7. 730. E. S.]

Ὡς particula, varios usus habens. Oritur ab ὅς. [Consulantur omnino Etymol. col. 824. 13-54. Hesychius in voce. H. Stephani Thesaurus, et, qui de Particulis Græcis eruditissime scripsit, in eximio opere ætatem laturo, vir clariss. H. Hoogeveen, Doctr. Particul. cap. 57, p. 1171-1254. Mea quidem ex sententia hoc ipsum ὩΣ nihil aliud est, quam ΟΙΣ, Dativus vel Ablativus Pluralis, Articuli vulgo dicti Postpositivi, verius autem pronominis relativi, ὋΣ. Itaque tali ex origine τὸ ὩΣ respondebit Lat. quibus, scil. modis, vel simili voce per ellipsin suppressa. Pro οἷς dixerunt primum ῷς, ut pro Μενελεοῖς, Μενελεῷς, pro εὐγεοῖς, εὐγεῷς. Frequenti vero usu iota subscriptum neglectum fuit: ut in aliis benemultis. De ὡς pro εἰς, vulgo accipi solito, adi L. C. V. ad Herodot. 3. 269. E. S.]

Ὠφελέω juvo. Conf. ὀφέλλω, ὀφείλω, et Lat. ops. [Vide T. H. supr. eruditissime de hoc verbo disputantem. Conf. etiam Pierson. ad Mœrid. p. 426. 427. Kœn. ad Corinth. p. 182. &c. &c. E. S.]

Ὠχρὸς pallidus. Pro ἀχρὸς ab ἄχος. [Conf. Foësii Œcon. Hippocrat. E. S.]

LAMBERTI BOSII

REGULÆ PRÆCIPUÆ ACCENTUUM.

1. Accentibus vetustissimi Græci scribendo usi non sunt, ut ex antiquis MStis apparet. Quia vero hodie, et à longo tempore, in Græcorum libris usurpantur, nec suo carent usu: breviter quædam de iis monenda sunt.

2. Accentus est pronuntiandi ratio, qua Syllaba alia in pronuntiando attollitur, alia deprimitur, alia inflectitur et tardius trahitur: quod indicant notæ Accentus, quæ sunt tres: Acutus (´) nota est adscendentis vocis: Gravis (`) nota descendentis: Circumflexus (῀) nota primo adscendentis, dein descendentis, vocis: constat ex Acuto et Gravi, sustinet et quasi circumagit vocem. Nomina ab re Musica petita videntur.

3. Acutus potest esse, vel in Ultima syllaba, quale vocabulum dicitur ὀξύτονον vel in Penultima, quale παροξύτονον vel in Antepenultima, quale προπαροξύτονον.

4. Gravis nusquam scribitur, nisi in fine. Omnis enim Acutus in fine vocis fit Gravis in orationis contextu: hoc solo modo Gravis scribitur, alias subintelligitur in syllabis, quibus, nec Acutus, nec Circumflexus, est impositus. Sic τύπτω, et γράφω, in priore syllaba habentia Acutum, in posteriore intelliguntur habere Gravem; cujusmodi verba ideo vocantur βαρύτονα.

5. Circumflexus scribitur, vel in Ultima, et vocabulum sic notatum vocatur περισπώμενον· vel in Penultima, et vocatur προπερισπώμενον.

6. Omnis dictio unum ex hisce tribus Accentibus necessario requirit, præter aliquot voculas monosyllabas, quæ plane accento carent: ut ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, οὐ, οὐκ, οὐχ, ἐν, εἰς, ἐκ, ἐξ, εἰ, ὡς, quando *sicut* denotat; quum vero pro *sic* usurpatur, acuitur, ut ὥς, quando in fine periodi ponitur. Acuitur etiam οὐ sententiam claudens: ut ἀπεκρίθησαν, οὔ.

7. Non plures præter unum Acutum natura habet quæque vox. Quum tamen vox aliqua duobus notata est Accentibus: prior est naturalis, posterior adsciticius, quem accipit à dictione Enclitica, quæ tum suum Accentum amisit.

8. Sunt autem dictiones Encliticæ, quæ ἀπὸ τοῦ ἐγκλίνειν, ab inclinando, dictæ sunt, quæ in vocem præcedentem inclinant, eamque suo Accentu afficiunt:

Artic. του, τευ, pro τινος, τῳ, pro τινι.

Nom. τις, τι, indefinitum per omnes Casus et Numeros.

Pronom. μου, μευ, μοι, με· σου, σευ, σοι, σε· οὑ, οἱ, ἑ, μιν, σφε, σφιν, σφωε, σφισι, σφεας.

Verb. φημι, et εἰμι, in toto Præs. Indicat., excepta secunda Sing.

Adverb. πως, πω, πη, που, ποθεν, ποτε, ποθι.

Conjunct. τε, γε, τοι, ῥα, θην, περ, κε, κεν, νυ, νυν.

9. Enclitica, abjecto suo Accentu, Ultimam præcedentis vocis acuit, quando ea Acutum habet in Antepenultima, vel Circumflexum in Penultima: ut ἤκουσά τινος· ἦλθέ ποτε.

10. Non tamen semper rejicit Enclitica Accentum: sed retinet aliquando, nonnunquam etiam plane perdit, et non transmittit Accentum.

11. Retinet Enclitica Accentum in initio membri, vel etiam singularis emphaseos gratia: ut σὲ ἀγαπῶ· σοί, φίλε, χάρις· Οὐ σὺ τὴν ῥίζαν βαστάζεις, ἀλλ' ἡ ῥίζα σέ. Verbum ἐστὶ quoque in initio membri, aut post voculas οὐκ, ἀλλὰ, ἢ, καὶ, retinet Acutum, sed retrahit eum ad priorem syllabam: ut ἔστιν ἄνθρωπος, ὃς κ. τ. λ. ἀλλ' ἔστιν· οὐκ ἔστιν.

12. Retinet etiam Enclitica Accentum, quando Ultima in vocabulo properispomeno desinit in Consonam duplicem: ut ὁμῆλιξ μοῦ æqualis meus.

13. Retinet pariter Accentum Enclitica dissyllaba, posita post vocabulum paroxytonum: ut ἁμαρτία ἐστί· λόγος ἐστί.

14. Amittit vero plane Accentum Enclitica monosyllaba post vocabulum paroxytonum: ut λόγος μου· ἄνδρα σου. Similiter post perispomenon: ut ἀγαπᾷς με. Post oxytonum etiam quidem amittit: ut ἀνήρ τις· ubi pro Gravi scripto super ἀνὴρ ponitur Acutus.

Regulæ Generales de Accentibus.

1. Monosyllaba contracta, et quædam alia natura longa, circumflectuntur: ut φῶς, νοῦς, οὖς, ναῦς, γραῦς, παῖς, πᾶς, ποῦ, πῶς. Sed brevia, et longa non contracta, acuuntur: ut ὅς, ἅλς, πούς, χείρ, χθών.

2. Dissyllaba cum constant ex duabus brevibus, priorem acuunt: ut λόγος, μόνος.

3. Dissyllaba constantia ex duabus longis, pariter priorem acuunt: ut Ἥρως, Ἥρη, ἤθη.

4. Dissyllaba priore brevi, et posteriore longa, itidem priorem acuunt: ut ἔρως, λόγου.

5. Dissyllaba, cum sint priore longa natura, et posteriore brevi, vel positione longa, priorem circumflectunt: ut σῶμα, βῆμα, δῆμος, κλῆσις, οἶκος. Quod vero quædam voculæ tales dissyllabæ, ut ὥστε, τοίνυν, καίπερ, εἴπερ, acuantur in priore, non vero circumflectantur, ὦστε, καῖπερ κ. τ. λ., uti regula generalis poscit: ejus rei hæc est ratio, quia illæ sunt proprie duæ voces, quarum posterior est Enclitica, quæ Accentum rejicit in præcedentem, ut ὥς τε, καί περ, τοί νυν· quæ coaluerunt in unam.

6. Polysyllaba, Ultima longa, acuunt Penultimam: ut εἰρήνη, ἀνθρώπου. Excipiuntur Attica, Μενέλεως, λέξεως· quæ, licet in Ultima sint longa, servant tamen accentum in Antepenultima, ubi erat in communibus, Μενέλαος, λέξιος. Sic et Ionica: ut Αἰνείεω pro Αἰνείου.

7. Polysyllaba, Ultimam habentia brevem, acuunt Antepenultimam: ut ἄνθρωπος, εἴδωλον, τυπτόμενος.

Excipiuntur quædam:

1. Vocabula quædam deminutiva et derivata, ut παιδίον, θηρίον· quæ retinent Accentum in illa syllaba, ubi erat in Genitivo, vel Dativo, Primitivi: ut παιδὸς, παιδὶ, θηρὸς, θηρὶ κ. τ. λ.: νεανίσκος à νεανίας· ἐναντίος ab ἀντί· οὐρανόθεν ab οὐρανός.

2. Præterita Passiva Particip.: ut τετυμμένος, γεγραμμένος· et Adjectiva Verbalia: ut τυπτέος, γραπτέος.

8. Diphthongi αι et οι in fine vocum habentur in Accentuum ratione breves: ut Μοῦσαι, ἄνθρωποι, τύπτομαι, οἶκοι. Excipi solet Adverbium οἴκοι domi. Sed ratio est, quia οἴκοι est antiquus Dativus pro οἴκῳ, in quo supprimitur Præpositio ἐν. Veteres enim Vocales longas non habentes, in Dativis hujusmodi scribebant ο, adentes ι ad latus, pro quo deinde ω, et iota subscribebant: ut ΤΕΙ ΟΔΟΙ, pro τῇ ὁδῷ.

9. Ευ et ου in fine habent Circumflexum: ut βασιλεῦ, πανταχοῦ, ἰδοῦ. Excipi solet ἰδοὺ Adverbium, et ἰοὺ Exclamatio. Ratio, quod hæc acuantur, est, ut distinguantur, prius a Verbo ἰδοῦ, posterius à Genitivo ἰοῦ Nominis ἰὸς telum.

10. Compositio retrahit Accentum: ut σοφὸς, φιλόσοφος· χεὶρ, ἀντίχειρ. Sic particulæ α, ευ, δυς κ. τ. λ. in Compositione retrahunt Accentum: ut τακτὸς, εὔτακτος· παιδευτὸς, ἀπαίδευτος· λόγος, ἄλογος, εὔλογος· κινητὸς, δυσκίνητος.

11. Præpositiones dissyllabæ quando postponuntur suis Casibus, retrahunt Accentum in priorem syllabam: ut θεοῦ πάρα· πατρὸς ἄπο· pro παρὰ θεοῦ, ἀπὸ πατρός. Ἀνὰ vero et διὰ hoc non faciunt, scilicet ut distinguatur prius ab ἄνα, Vocativo vocis ἄναξ rex: posterius ab Accusativo Δία Jovem.

12. Composita ex Nomine et Præterito Medio, cum Activam significationem habent, acuuntur in Penultima: ut θεολόγος qui de deo loquitur: οἰνοχόος qui vinum infundit: οἰκονόμος dispensator: παιδοτρόφος liberos alens: πρωτοτόκος quæ prima vice peperit: ἰχθυοφάγος qui pisces edit. Sed cum Passive significant, Accentum habent in Antepenultima: ut ἰχθυόφαγος à piscibus devoratus: πρωτότοκος primogenitus.

13. Genitivus Pluralis Substantivorum primæ Declinationis circumflectitur in Ultima: ratio est, quia contractio est Æolici άων, et Ionici έων ut ὁπλίτης, ὁπλιτάων, ὁπλιτῶν· ἡμέρα, ἡμεράων, ἡμερέων, ἡμερῶν. Sic etiam feminina Adjectivorum tertiæ Declinationis: ut ἡδὺς, ἡδεῖα, τῶν ἡδειῶν· ὁ μέλας, ἡ μέλαινα, τῶν μελαινῶν· ὁ βραχὺς, ἡ βραχεῖα, τῶν βραχειῶν.

14. Sed Adjectiva primæ Declinationis derivata à Masculinis secundæ, Genitivum Pluralem parem habent Masculino: ut ὁ ἅγιος, τῶν ἁγίων, ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων.

15. Tertiæ Declinationis Genitivi, ut Dativi dissyllabi, Accentum habent in posteriore syllaba: Nominativi autem, Accusativi, et Vocativi, in priore: ut ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα, τὼ χεῖρε, ταῖν χειροῖν, αἱ καὶ ὦ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσὶ, τὰς χεῖρας.

Reliqua usu sunt discenda.

DE ACCENTIBUS.

E LIBRO FRANCISCI VIGERI ROTOMAGENSIS DE PRÆCIPUIS GRÆCÆ DICTIONIS IDIOTISMIS.

CAPUT I.

ACCENTUS est mensura syllabæ, quæ servatur aut scribendo, aut pronunciando, prout certa aliqua ratio, lex, aut consuetudo postulat.

Accentus sunt tres: Acutus, Gravis, Circumflexus.

Explicatio nominum, quibus in significandis accentibus pro varia specie et sede Grammatici Græci utuntur.

Acutus in
- ultima
- penult.
- antepen.

vocantur
- Oxytonus: ut, τιμή.
- Paroxytonus: ut, λόγος.
- Proparox. ut, ἄνθρωπος.

Circumflexus in
- ultima
- penult.

vocantur
- Perispomenus: ut, ποιῶ.
- Properispom. ut, σῶμα.

Gravis ultimam syllabam duntaxat occupat, nunquam tamen pingitur, nisi in orationis contextu, ubi acutus vertitur in gravem: ut, ἀγαθὸς ἀνήρ ἐστι κοινὸν ἀγαθόν. Ubi nota, ἀγαθὸς, κοινὸν, si seorsim sumantur, tono acuto, sed in orationis contextu gravi pinguntur, ut in exemplis.

Animadverte itaque, acutus finalis sive sit in flexione, sive constructione, ante nullam distinctionem, vel duntaxat ante comma (,) vertitur in gravem: ut, ἀγαθὸς bonus. Si colon (·) vel punctum interrogationis (;) vel punctum admirationis (!) sequatur, manet acutus: ut, τίς ἀγαθός; Quis bonus? ὦ ἀγαθέ! o bone! τὸν ἀγαθόν.

Accentuum leges.

Circumflexus
- nunquam est in antepenultima.
- non nisi in syllaba natura longa.
- non in penult. nisi ultima brevi.

[Nempe natura; nam circumflectitur et penultima ante ultimam positione longam, ut αἶθοψ. Nimirum syllabam positione longam in accentuum ratione pro brevi haberi, mox dicetur, cap. 2.]

Acutus
- non præponitur antepenultimæ.
- non in antepenultima nisi ultima brevi.

* Nisi in Ion. in prima Simplicium: ut, Αἰνείας, Αἰνείεω. Et Atticis in reliquis: ut, πόλις, πόλεως.

CAPUT II.

Accentuum Regulæ.

1. Longa natura ante finalem brevem, si tonum habuerit, circumflectitur: ut, σῶμα, μοῦσα, αὖλαξ. [Sed syllaba brevis, ex synalœpha facta longa, retinet tonum naturalem, ut κᾦψον pro καὶ ὄψον.]

Nota, αι et οι finales pro brevibus habentur: ut, μοῦσαι, Αἰνεῖαι, ἄνθρωποι.

Nisi in
- contractis syllabis, ut, Λητοῖ.
- pronomine οἷ, sibi.
- optativis: ut, ποιήσαι, εἴποι.
- adverbiis: ut οἴκοι domi, οἷ, ποῖ ubi &c.

Nota, syllaba sola positione producta, in accentuum ratione pro brevi habetur: ut, αὖλαξ, τύπτε, γράμμα.

2. Vox cum enclitica composita in accentuum ratione pro duabus habetur: ut, ὥστε, ὥσπερ. Sic οὗτινος, ᾧτινι, ὧντινων contra regulas.

3. Omnis acutus finalis, præter τίς interrogativum, in orationis contextu, nisi sequente enclitica, vertitur in gravem: ut, ἀγαθὸς ἀνήρ· sed ἀγαθός ἐστι.

4. Omnis dictio oxytona Apostrophum passa
- In indeclinabilibus amittit accentum: ut, κατ' αὐτὸν, id est, κατά.
- In declinabilibus retrahit tonum: ut, δείν' ἔπαθε, id est, δεινά.

Sed enclitica inclinant et monosyllaba amittunt: ut, τ' ἄλλα.

5. Dictio paroxytona in flectendo facta impar, ultima
- brevi, erit proparoxyt. ut, τύπτων, τύπτοντος, ἕλλην, ἕλληνος.
- longa, manet: ut, τυπτόντων.

* Excipe duntaxat, μήτηρ, θυγάτηρ, εἰνάτηρ, δημήτηρ, quæ penultimam notant.

6. Dictio proparoxytona in flectendo facta par vel impar, ultima
- brevi, manet: ut, τύπτομαι, τυπτόμεθα· εὔχαρις, εὐχάριτος.
- longa, erit paroxyt. εὔχαρις, εὐχαρίτων. Nota, tonus promovetur, salva lege quarta.

7. Longa ante longam, et brevis ante brevem vel longam, si tonum habuerit, erit acutus: ut, λόγος, λόγου, δούλου.

8. Ευ et ου finales, si tonum habeant, circumflectuntur, præter ἰδοὺ ecce et ἰού. [Adde οὔ, οὐκ, οὐχ, in fine sententiæ:]

9. Dictio properisp. in flectendo facta
- Impar, ultima brevi, erit proparoxytona: ut, σῶμα, σώματος.
- Par vel impar, ultima longa, erit paroxytona: ut, σπουδαῖος, σπουδαίου.

10. Dictio polysyllaba oxytona vel perispomena in flectendo facta impar, habet tonum in penultima: ut
- ποιμὴν, ποιμένος.
- ἀγὼν, ἀγῶνος.
- τιμῆς, τιμῆντος.
- τυπῶ, τυπεῖτον.

Nota ad præcedentes leges et regulas.

1. Syllaba natura longa est, quæ in se complectitur vel
- Diphthongum.
- Vocalem longam η, ω.
- Vocalem ancipitem productam: ut, πᾶσα, πῖθι, κλῦθι.

2. Toni species in penult. pendet a syllabarum quantitate, juxta regulam primam et septimam.

Syllabarum quantitas et incrementum multum conducit ad toni notitiam, tum quoad ejus speciem, et sedem: ut, σῶμα, σώματος, σωμάτων· μοῦσα, μούσης.

CAPUT III.

Accentus recti singularis non potest certis regulis tradi, nisi singulis verbis adhibitis, quæ omnia recensere hic labor, hoc opus est; neque nobis, cum brevitati litaverimus, licet esse tam prolixis: cur enim quædam verba, quæ iisdem constant syllabis, vocalibus, et consonantibus varium et diversum habeant tonum, nulla certa regula, aut ratione demonstrari potest: dic obsecro, cur μᾶλλον, [An ut compenset absentiam τοῦ ι, quod exciderat ex regulari comparativo μάλιον, quod reservavit Hesychius? Leges de accentibus recti casus singularis tunc, puto, certæ figi poterunt ubi omnium vocum, quaqua late patet lingua, origines ad constantem analogiæ normam revocari poterunt.] πρᾶγμα, et πρᾶξις sunt properisp. cum ἄλλον, τάγμα, et τάξις sint paroxyt.? cur οὐρανὸς sit oxytonon et πεδίον paroxytonon; cum κοίρανος et στάδιον sint proparox.? Quæ porro major est varietas, quam in tribus, αἰγιαλὸς, αἱμύλος, et αἴσυλος, licet eadem terminentur analogia? Quare cum usu et lectione assidua melius et facilius edisci, quam ullis præceptis comprehendi queant, nunc temporis, dedita opera, omissa facimus.

De tonis in recto singulari regulæ generaliores.

1. Verbalia in μα
- Dissyllaba habent tonum in penultima: ut γράμμα, τραῦμα.
- Polysyllaba sunt proparox. ut, ποίημα.

2. Substantiva in εια
- ab adjectivis oxytonis in ης sunt proparoxytona: ut, ἀληθὴς, ἀλήθεια.
- a verbis in εύω sunt paroxyt. ut, δουλεία a δουλεύω, βασιλεία a βασιλεύω.

3. Adjectiva comparativi et superlativi gradus in
- ος
  - Dissyllaba sunt properis. ut, πλεῖστος.
  - Polysyllaba sunt proparox. ut, σοφώτερος, σοφώτατος.
- ων Paroxytona sunt: ut, ἀμείνων, βελτίων.

4. Nomina composita cum quolibet nomine a præteritis mediis, ut a κτείνω, τρέφω, τέμνω, τίκτω, λέγω, φέρω, si capiantur
- Active, sunt paroxytona: ut, μητροκτόνος matricida, θεολόγος theologus.
- Passive, sunt proparoxyt. ut, μητρόκτονος a matre occisus.

5. Pronomina simplicia masculina, [Et neutra: ut, σφέτερον αὐτό.] si
- sint hyperdissyllaba, sunt proparoxytona: ut, σφέτερος, suus.
- non sint hyperdissyllaba, sunt oxytona: ut, ἐγὼ, σὺ, αὐτός.

* Excipe
- δεῖνα
- ἐκεῖνος, pro quo
  - κεῖνος, Ion.
  - τῆνος, Dor.
- οὗτος.

Nota, composita sequuntur tonum simplicium: ut, οὗτος, τοιοῦτος· αὐτὸν, σεαυτόν.

6. Adjectiva in κος aptitudinem vel potentiam significantia, sunt oxytona: ut, κριτικὸς, φυλακτικός.

7. Composita a βάλλω, πολέω, χέω, cum
- Præpositione, sunt proparoxytona: ut, ἀμφίβολος, [Περίπολος] πρόχοος.
- Alia dictione, sunt paroxytona: ut, ἑκηβόλος, [Οἰκοπόλος] οἰνοχόος.

8. Dissyllaba
- Interrogativa primam notant: ut, ποῖος qualis.
- Indefinita ultima: ut, ποιὸς qualiscunque, ποσὸς quantuscunque: sed πόσος quantus?

Adjectiva verbalia in τος, ut et participia præteriti passivi sunt paroxytona: ut, λεκτέος, γραπτέος, γεγραμμένος.

Nota de Participiis.

Æoles retrahunt accentum particip.
- βεβλημένος, Æol. Aphær. βλήμενος,
- τετυφὼς. Æol. τετύφων.

Compositio tonum participiorum non variat: ut, εἰμὶ, ὢν, παρὼν· sic ἐλθὼν, εἰσελθών.

De tonis feminini et neutrius generis Adjectivorum omnium trium terminationum in recto singulari.

Regula.

In Adjectivis (ut et Participiis et Pronominibus) tonus feminin. et neutrius generis, quoad fieri potest, sequitur tonum masculini: ut, καλὸς, καλὴ, καλόν· θεὶς, θεῖσα, θέν· πᾶς, πᾶσα, πᾶν· θῆλυς, θήλεια, θῆλυ· ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ· σπουδαῖος, σπουδαία, σπουδαῖον· ἅγιος, ἁγία, ἅγιον.

* Excipe duntaxat ἐλαχὺς, et λιγὺς, quæ in feminino accentum retrahunt in antepenultimam: ut, ἐλάχεια et λίγεια, et unum χαρίεις, χάριεν.

Nota, adjectiva feminina in recto singulari a masculinis
- Parisyllabicis, ultimam producunt: ut, ἅγιος, ἁγία· præter πότνια, et δῖα.
- Imparisyllabicis, ultimam corripiunt: ut, πᾶσα, θεῖσα.

Adjectiva masculina paroxytona in ων
- Imparisyllabica, retrahunt tonum: ut, ὁ καὶ ἡ ἀμείνων, καὶ τὸ ἄμεινον.
- Dissyllaba, penultimæ locum servant: ut, ὁ καὶ ἡ πλείων, καὶ τὸ πλεῖον.

Adjectiva paroxyt. in ης in neutro sunt proparoxytona: ut, ὁ καὶ ἡ αὐτάρκης, καὶ τὸ αὔταρκες. oxytona servant tonum.

CAPUT IV.

De tonis obliquorum parisyllabicorum.

In tribus prioribus declinationibus simplicium tonus in recto Oxytonus, in
- Genitivo et Dativo est Perispom. ubique: ut, ποιητὴς, ποιητοῦ. ὁδὸς, ὁδοῦ, ὁδῶν, ὁδοῖς. καλὸς, καλοῦ.
- Reliquis casibus manet, ὁδὸν, ὁδούς.

Tonus in recto
- Paroxytonus, penultimæ locum tenet: ut, τύχη, τύχης, τύχην· χώρα, χώρας, χῶραι.
  - * Sed μία cum compositis in genitivo et dativo singulari ubique est perispomenon: ut, μιᾶς, μιᾷ· μηδεμιᾶς, μηδεμιᾷ· οὐδεμιᾶς, οὐδεμιᾷ.
  - Nota, adjectiva in recto plurali feminina sequuntur tonum masculini: ut, ἅγιοι, ἅγιαι, ἅγια, σπουδαῖοι, σπουδαῖαι, σπουδαῖα.
- Proparoxytona juxta regulam sextam, cap. 2.
- Properispomena juxta regulam nonam, cap. 2.

Ad præcedentem regulam nota generaliter.

1. Omnis genitivus pluralis in prima et secunda declinatione circumflectitur in ultima:
- Substantiva omnia, ut
  - Αἰνείας, Αἰνειῶν.
  - μοῦσα, μουσῶν.
  - τιμὴ, τιμῶν.
  - Excipe
    - χλούνων.
    - χρήστων.
    - ἐτησίων.
    - Ἀφύων.
- Adjectiva duntaxat
  - Parisyllabica oxytona omnia cujuscunque generis: ut, καλὸς, καλῶν· καλὴ, καλῶν. [Nam excipiuntur gravitona feminina secundæ, a masculinis tertiæ deducta: ut, ἁγία, ἁγίων, πρωτέρα, πρωτέρων. Sic pronomen αὕτη, ταύτων.]
  - Imparisyllabica feminina: ut, ἡδὺς, ἡδέων· sed ἡδεῖα, ἡδειῶν. sic τυπτοῦσα, τυπτουσῶν.

Nota secunda.

2. α finale in prima et secunda declinatione in duali, et dativo singulari producitur: ut, ἡ χώρα, τῇ χώρᾳ, τὰ χώρα. Sed in vocativo secundæ declinationis sequitur tonum recti: ut, ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα· ἡ χώρα, ὦ χώρα.

ας finale in prima et secunda declinatione in singulari et plurali numero communiter producitur: ut, ἡ χώρας, τὰς χώρας. Dorice corripitur: ut, τὰς χώρας, τὰς μοίσας.

αν finale in
- prima producitur: ut, τὸν Αἰνείαν.
- secunda sequitur quantitatem recti: ut, ἡ χώρα, τὴν χώραν· μοῦσα, μοῦσαν.

Nota specialiter ad paroxytona.

3. Quatuor paroxytona primæ declinationis, ut δεσπότης, μητιέτης, ἀκακήτης, εὐρύοπης, in vocativo singulari fiunt proparoxytona: ut, ὦ δέσποτα, μητίετα, quibus addi potest οἰκοδεσπότης, ὦ οἰκοδέσποτα.

Hæc et similia nomina:
- Appellativa formant vocativum in α brevem: ut, ὦ βιβλιοπῶλα· κυνώπης, ὦ κυνῶπα.
- Propria α vocativi producunt: ut, ὦ Αἰνεία, ὦ Θωμᾶ.

Regula quartæ declinationis simplicium.

Tonus in recto singulari in obliquis hujus declinationis idem est, τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, &c.

Sed si rectus oxytonus, genitivus pluralis et dativi omnes sunt perispomena: ut ὁ λαγὼς lepus, τῷ λαγῷ, τοῖν λαγῷν, τῶν λαγῶν, τοῖς λαγῷς.

Regula de casibus obliquis parisyllabicis non contractis primæ declinationis contractorum.

Nomina substantiva et adjectiva polysyllaba in ης in recto, in vocativo fiunt proparoxytona: ut, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, vocativo ὦ ἄληθες, αὐτάρκης, vocativo ὦ αὔταρκες· ὁ ἡρακλῆς, ὦ ἥρακλες, Hercules. Sic de tonis parisyllabicis. Excipio duntaxat vocativ. quintæ declinationis, de quo in sequente capite.

CAPUT V.

Declinatio quinta.

Polysyllaba hujus, aut cujuscunque declinationis imparisyllabica, quoad tonum in obliquis, innotescunt per regulam. 5. 6. 10. cap. 2.

Monosyllaba in recto, in genit. et dat. sing. et dativo plurali sunt oxytona: ut, χεὶρ, χειρὸς, χειρὶ, χερσί· πᾶς, παντὸς, παντί· εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, cum compositis: ut, οὐδεὶς et μηδεὶς, οὐδενὸς, μηδενὸς, οὐδενὶ, μηδενί.

* Sed penultima dativi pluralis:
- in compositis ab εἷς acuitur; ut, οὐδέσι, μηδέσι.
- τοῦ πᾶς, omnis, circumflectitur: ut, πᾶσι.

Monosyllaba in recto:
- In accusativ. singul. nomin. accusat. et vocat. dual. et plurali — penultim.:
  - longam circumflectunt: χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας.
  - brevem acuunt: ut, ποῦς, πόδα, πόδες, πόδας.
- In genitivo duali et plurali sunt perispomena: ut, χεὶρ, χειροῖν, χειρῶν· ποῦς, ποδοῖν, ποδῶν.

* Excipe duntaxat δμῶς, τρῶς, θῶς, φῶς et φῷς; κρὰς, δὰς, λὰς, παῖς, simul et οὖς, quæ in genitivo plurali contra regulam sunt paroxytona: ut, τρώων, πάντων, παίδων, φώτων, et unum ὁ φὼς, in duali τοῖν φώτοιν, sic Canin.

Nota ad præcedentes regulas.

Τίς interrogativum, et pronomen δεῖς, ut et participia monosyllaba ubique penultimam notant: ut, τίς τίνος τίνι τίνα· θεὶς θέντος θέντα· στὰς στάντος στάντι στάντα· δεῖς δεῖνος δεῖνι δεῖνα.

Regula.

Nomina hujus declinationis Metathesin passa, et syncopata omnia, et hæc vox γυνὴ, quoad tonum in obliquis imitantur monosyllaba: ut, ἀνὴρ ἀνδρὸς ἄνδρα· κύων κυνὸς κύνα· γυνὴ γυναικὸς γυναικὶ γυναῖκα· γόνυ γόνυος γόνος· δόρυ δόρυος δουρός.

Nota, ας finale:
- communiter corripitur: ut, τιτᾶνας.
- Dorice producitur: ut, τοὺς τιτάνας.

De tonis obliquorum imparisyllabicorum obiter.

Paroxytona hyperdissyllaba in ων in vocativo sing. sunt proparox. ut, ἀμείνων, ὦ ἄμεινον, Ἀγαμέμνων, ὦ Ἀγάμεμνον.

* Excipe duntaxat Λακεδαίμων, Παλαίμων, Μαχάων, Ἱκετάων, Ἀρετάων, quæ penult. vocativi singularis circumflectunt: ut, ὦ Λακεδαῖμον, Παλαῖμον, Μαχᾶον, &c. Quibus adde composita à φρὴν, quoties penultim. vocativi producunt: ut, ταλαίφρων, ὦ ταλαῖφρον· at ταλάϊφρον.

Hæc oxytona πατὴρ, γαστὴρ, ἀνὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, γυνὴ, et tria paroxytona, δημήτηρ, εἰνάτηρ, θυγάτηρ, in vocativo singulari tonum retrahunt: ὦ πάτερ, γάστερ, ἄνερ, δᾶερ, σῶτερ, γύναι, δήμητερ, εἴνατερ, θύγατερ.

CAPUT VI.

Accentuum ratio in Contractione.

In contractione ex gravi et acuto fit acutus: ut, ποιεόμεθα, ποιούμεθα.

Ex acuto et gravi fit circumflexus: ut, ποιέομαι, ποιοῦμαι.

Nota, in verborum contractione verum est.

* In nominibus excipe duntaxat:
- Nom. et vocat. dual. secundæ et tertiæ declinat. simpl. ut, τὼ νόω νὼ, μνάα μνᾶ.
- Genit. plur. εὐηθέων, συνηθέων, ἀσυνηθέων, τριηρέων, quæ tonum retrahunt: ut, εὐήθων, τριήρων, ab εὐήθης et τριήρης, &c.
- Accusativum singul. quartæ declinationis contract. si terminatio recti sit ώ· ut, ἡ λητὼ, τὴν λητόα λητώ. [Nam si rectus terminatur in ὼς, circumflectitur: ut, τὴν αἰδόα, αἰδῶ.]

Syllaba tono affecta, in quam non cadit contractio, vendicat tonum: ut τίμαε, τίμα, τείχεος τείχους.

* Excipe duntaxat quædam adjectiva in εος proparoxytona materiam aut colorem significantia, quæ promovendo accentum, post contractionem fiunt perispom. ut, χρύσεος, aureus, χρυσοῦς· ἀργύρεος, argenteus, ἀργυροῦς· χάλκεος, χαλκοῦς· sic ἔρεος, πορφύρεος, κεράμεος. Quibus adde ἀδελφίδεος, θυγατρίδεος, quæ εος in οῦς contractum mutant.

Contracta omnino producuntur: ut, ὁ καὶ ἡ νῆστις, sed τοὺς καὶ τὰς νήστιας, νῆστις· ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, sed τοὺς καὶ τὰς ἀδάκρυας, ἀδάκρυς.

CAPUT VII.

De tonis verborum compositorum et simplicium, cujuscunque vocis, modi, numeri, aut personæ, juxta sequentes sex tabellas.

Tabella modi Infinitivi.

Verba in Indicat.:
- perispom.: in voce activa, manent in Infinitivo: ut, σπερῶ, σπερεῖν· τυπῶ, τυπεῖν, et Aorist. β. ut, ἔτυπον, τυπεῖν.
- proparox.: in voce passiva et media, manent in Infinitivo: ut, τύπτομαι, τύπτεσθαι, τυπήσομαι, τυπήσεσθαι. * Quibus adde aorist. α mediæ vocis: ut, ἐτυψάμην, τύψασθαι.

Reliqua tempora modi infinitivi cujuscunque vocis habent tonum in penultima: ut, ποιῆσαι, τυπῆναι, τετυφέναι, ἰέναι, εἶναι, θεῖναι.

Regula.

Idem est tonus modi infinitivi in verbis simplicibus, et compositis: ut, ἔχειν, παρέχειν· ἐλθεῖν, εἰσελθεῖν· εἶναι, παρεῖναι.

Tabella modi Infinitivi extra communem Dialectum.

Communiter tonus in ultima, si:
- numerus syllabarum servetur, manet: ut, τυπεῖν, Dor. τυπέν. ποιεῖν, Æol. ποιῆν, ποιεῖς.
- paulum augeatur, erit in penultima: ut, τυπεῖν, τυπέμεν.

Communiter tonus in penultima, si:
- numerus syllabarum non augeatur, manet: ut, τύπτειν, Dor. τύπτεν, Æol. τύπτην· sic τυπῆναι, Ion. τυπῆμεν et τυπέμεν· δοῦναι, Ion. δόμεν.
- augeatur syllaba, est proparox.

Finita in άμεναι, έμεναι, ήμεναι, et όμεναι, cujuscunque dialecti, sunt proparoxyt. ut, δοῦναι, δόμεναι, θεῖναι, θέμεναι.

Tabella verborum simplicium, indicans tonum secundæ personæ singularis Imperativi, et primæ in reliquis modis cujuscunque vocis aut temporis.

Verba monosyllaba:
- Brevia, sunt oxytona: ut, θές pone, δός da.
- Longa circumflectuntur: ut, θῶ, δῶ, ἦν.

Dissyllaba ultima:
- Brevi, habent tonum in penult. ut, τύπτε, σῶσαι. * sed εὑρὲ, ἐλθὲ veni, εἰπὲ, dic, Attice sunt oxyt. [Addunt λαβὲ, ἰδέ.]
- Longa vel sunt:
  - paroxytona: ut, τύπτω,
  - perispomena: ut, τυποῦ, τυπῶ.

Polysyll. ultima:
- Brevi sunt proparox. ut, τέτυφα, ἔχθαιρε, ἵστασο, ἤκουσα. * Sed tempora optativi modi activi ab Indicat. perispom. ut, τυπῶ, τυποῖμι, σπερῶ, σπεροῖμι.
- Longa vel:
  - parox. ut, λαμβάνω.
  - perisp. ut, ἀκοῦ.

Regula.

Aoristus secundus mediæ vocis in secunda persona sing. Imperativi modi est perispom. ut, τυποῦ, σπαροῦ. Præter unum τράποῦ.

Tabella verborum simplicium, indicans tonum in reliquis personis, cujuscunque numeri, temporis, aut vocis, per tonum primi singularis.

Tonus perispom. in prima persona, in reliquis personis si numerus syllabarum:
- servetur, manet: ut, θῶ, θῇς· τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
- paulum augeatur, ut in regula decima, cap. 2.

Properispom. in prima, in reliquis personis si numerus syllabarum:
- augeatur, fit juxta regulam nonam cap. 2.
- non augeatur, ult.:
  - brevi, manet: ut τυποῦμαι, τυπεῖται.
  - longa, erit parox.
- minuatur, fit perispomen. ut, τυποῦμαι, τυπῇ.

Paroxyt. in prima, in reliquis personis si syllab. numerus:
- augeatur, fit juxta regulam quintam cap. 2.
- non augeatur, ultima:
  - brevi:
    - In polysyll. erit proparox. ut, τύπτοιο.
    - In dissyll. erit properisp. ut, πταίμην, πταῖο.
  - longa, manet: ut, τύπτεις.

Proparoxyt. in prima singulari, in reliquis personis ejusdem temporis si numerus syllabarum:
- augeatur, fit juxta regulam sext. cap. 2.
- non augeatur,
  - ult. brevi, manet: ut, τύπτομαι, τύπτεται,
  - ultima longa, erit paroxyt. ut, τύπτηθι, τυπήτω, τυπήτων.
- minuatur, erit paroxytona: ut τύπτομαι, τύπτῃ.

Nota ad paroxyt. in præcedente tabella.

Paroxyt. in είμην, et αίμην, duntaxat in verbis in μι, si numerus syllabarum:
- augeatur, fit juxta regulam quintam cap. 2.
- non augeatur ult.:
  - brevi, properisp. ut, ἱσταίμην, ἱσταῖο· θείμην, θεῖο.
  - longa, manent.

Quibus addi possunt futur. α. in quinta, et futur. β. in reliquis conjugationibus Barytonorum in voce media, et modo optativo, ut, σπεροίμην, σπεροῖο, σπεροῖτο· τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο.

Reliqua autem in αίμην et οίμην sequuntur tonum parox. sicut in tabella: ut, τυψαίμην, τύψαιο· τυπησοίμην, τυπήσοιο.

Tabella verborum compositorum duntaxat in secunda persona sing. modi imperativi.

Monosyllaba post compositionem sunt paroxytona: ut, ἕς, ἄφες, remitte: δὸς, ἀπόδος, redde.

Dissyllaba, ultima:
- brevi, post compositionem sunt proparoxytona: ut, ἐλθὲ, εἴσελθε, μάθε, κατάμαθε· τεῖνον, ἔκτεινον. Item polysyllaba: ut, ἔγειρον, συνέγειρον.
- longa, servant tonum: ut, αἱροῦ, ἀφαιροῦ.

* Hæc duo tamen excipiuntur, λαθοῦ, ἐπιλάθου, obliviscere: ἱκοῦ, ἀφίκου, veni.

Tabella verborum compositorum in prima persona singulari per omnes modos.

Monosyllaba simplicia, Dissyllaba simplicia, Hyperdissyllaba simplicia — post compositionem, ultima:
- Monosyllaba simplicia: longa, servant tonum simplicium: ut, δῶ, ἀποδῶ. præter unum σχῶ, κατάσχω.
- Dissyllaba simplicia:
  - longa, servant tonum simplicium: ut, σταθῶ, κατασταθῶ.
  - brevi, sunt proparox, ut, εἰμὶ, ἄπειμι.
- Hyperdissyllaba simplicia: brevi, servant tonum: ut, ὤρυξα, ἐξώρυξα.

* Excipiuntur a dissyllabis aorist. et præterita dissyllaba properispomena: ut, εἶδον, εἶλκον, εἶχον, ἧκα, quæ in compositione servant tonum simplicium: ut, κατεῖδον, κατεῖχον, συνῆκα.

1. Nota, nisi servata vocali præpositionis, tum quidem sunt proparoxytona: ut, ὑπόειχον, ὑπόειξα.

2. Nota, οἶδα, et κεῖμαι in compositione retrahunt tonum: ut, κάτοιδα, σύνοιδα, πρόκειμαι.

Regula.

Dissyllaba simplicia in μην, à diphthongo vel vocali longa incipientia, post compositionem, modo non augeantur in principio, ultima brevi sunt properispom. ut, καθήμην, καθῆσο, καθῆτο, ab ἧμαι sedeo: at ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. Sic ἐνώρμην, ἐνῶρσο, ἐνῶρτο, ab ὄρομαι concitor. Tonus in reliquis personis sequitur tonum simplicium, ut in simplicium tabulis declaravimus.

Nota obiter de ultimis verborum syllabis.

Cujuscunque modi, personæ, temporis, aut numeri, (nisi in contractis):
- in α, ε, ο, ι, finita, corripiuntur: ut, ἔτυψα, τύπτουσι, ἐτύπτετο.
- in ας, αν, ον, et ιν finita, corripiuntur: ut, ἔτυψας, ἔτυψαν, ἔτυπτον, τύπτουσιν.

In υν et υς finita, producuntur: ut, ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς.

CAPUT VIII.

Regulæ Adverbiorum et Præpositionum.

Adverbia a genitivo adjectivorum orta, sequuntur tonum originis: ut, σοφῶς à σοφῶν.

* Excipe duntaxat αὐτάρκως sufficienter, ab αὐταρκῶν, et κακοήθως à κακοηθῶν.

Adjectiva adverbiascentia servant tonum originis: ut, ἡδὺ suaviter, τάχιστα celeriter.

Adverbia interrogativa:
- monosyllaba circumflect. ut, πῶς; quomodo?
- dissyllaba parox. ut, πότε; quando?

Præpositiones omnes, modo tonum habeant, sunt oxyt.

Præpositiones suo casui immediate postpositæ, retrahunt tonum: ut, εἰρήνης πέρι. [Retrahunt eædem tonum suum, quando pro verbis ponuntur: ut μέτα, πάρα, πέρι, ἔπι, pro μέτεστι, πάρεστι, περίεστι, ἔπεστι.]

* Excipe ἀνὰ et διὰ, ut differant à Δία Jovem, ἄνα o rex. [Διὰ tantum excipit H. Stephanus ad Corinth. pag. 60. utrum de ἀνὰ dubitaverit, nescio. Illuc addit: si ob eam tantum rationem rejiceretur διὰ, quod cum accusativo Δία posset coincidere, itidem πάρα pro παρὰ rejici possit et μέτα pro μετὰ, pro πάρεστι et μέτεστι.]

Adverbia in
- α et ζε sunt proparoxytona: ut, θύραζε. præter unum χαμάζε.
- θεν sunt paroxytona: ut, κρύβδην.
- δον et στι sunt oxytona: ut, [Παρασταδὸν] ἑλληνιστί.

CAPUT IX.

De Dictionibus Encliticis.

Enclitica dictio est quæ proprium accentum inclinat, id est, transfert in præcedentis dictionis finalem syllabam in eadem clausula, modo sit capax, eam acuens: ut, σῶμά μου.

Dictiones Encliticæ.

In Nominibus τὶς quidam, per omnes casus: item τεῦ, Dor. τοῦ, τῷ, Attic. pro τινὸς, τινί. sic τεῳ et τεων, cum articulo subjunctivo ὅ· ut, ὅτεῳ, ὅτεων. Sed τίς interrogativum non inclinat.

In pronominibus, μοῦ μοὶ μέ· σοῦ σοὶ σέ· οὗ οἷ ἕ· σφὲ σφίσι σφᾶς, extra communem dialectum: sing. σέο, σεῦ, τεῦ, τοὶ, τὶν, τὺ, εὗ, μὶν, νὶν dual. σφωὲ, σφῶ. plural. σφὶ, σφὶν, σφέας, σφὲ, μὶν, νὶν post præpositiones tamen et ἕνεκα et ἢ non inclinant.

In verbis, εἰμὶ, εἶς, [Secundæ personæ singularis inclinatæ exemplum desidero.] ἐστὶ, dual. ἐστὸν, ἐστὸν, plur. ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσὶ, Poët. et Dor. ἐσσὶ, et ἐντί· φημὶ, φησὶ, dual. φατὸν, φατὸν, plur. φαμὲν, φατὲ, φασί.

In adverbiis, πεὶ, πῶ, ποθὶ, ποτὲ, πῆ. Dor. πόκα, πᾶ, πῶς, πού, Ion. κῶς, κοῦ, si non interrogent.

In conjunctionibus, τὲ, κὲ, Dor. κὰ, κὲν. expletivæ innumeræ, νὺ, νὺν, θὴν, θὶν, πὲρ, τοὶ, ῥὰ, γέ.

Inclinant post
- Proparoxytona: ut, ἄνθρωπός τις.
- Paroxyt. trochaica - υ: φύλλά τε. λάμπέ τε. ἄνδρά μοι.
- Properispom. σῶμά μου.
- Dictionem nudam, οὐ, οὔτι·

Amittunt post
- Oxytona: ut, Θεός μου, Θεόν τινα.
- Parox. Pyrrichia υ υ λόγος τε; Spondaica - - χώρα τε; Iambica υ - λόγῳ τε — duntaxat monosyllaba. Dissyl. retinent: ut, λόγον τινά.
- [Quia linguæ natura tonum antepenultimæ præmissum non patitur, siquidem enclitica cum præcedenti voce ita coalescit, ut, quantum ad tonum, pro una voce habeatur.]
- Perispomena: ut, ὁρῶ σε.

Verbum ἐστὶ
- habet acutum in prima, quoties est initium orationis, [Vel etiam in media oratione, ubi per Anaphoram aliud ἔστι orationis alteram partem incipit. Ita apud Platonem de Rep. lib. II. pag. 368. in fin. Δικαιοσύνη φαμὲν ἔστι μὲν ἀνδρὸς ἑνός; ἔστι δέ που καὶ ὅλης πόλεως. Similiter apud Pausaniam in Achaicis pag. 420. Διδυμαίοις δὲ ἔστι μὲν Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα ἐς τὰ μάλιστα ἀρχαῖον· ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν σφίσιν. Vel quoties synalœpham patitur: ut, πᾶσα ψυχὴ ἔστ' ἀθάνατος. Item in ἔστιν ὅτε, ἔστιν ὡς, ἔστιν ὅπου et similibus in media sententia.] vel immediate postponitur his particulis, οὐκ, ὡς, εἰ, καὶ, ἀλλ' et τοῦτ' pro τοῦτο· ut, οὐκ ἔστι, ἀλλ' ἔστι, τοῦτ' ἔστι.
- amittit accentum post: Oxytona: ut, καλός ἐστι. Perispom. ut, ἑρμῆς ἐστι.
- inclinat accentum post: Proparox. ut, ἄνθρωπός ἐστι. Properispom. ut, σῶμά ἐστι.
- retinet post paroxyt. ut, λόγος ἐστὶ, χώρα ἐστί.

Nota, dictio polysyllaba finalis à duplici consona, non est capax inclinationis: ut, φοῖνιξ ἐστί.

Δὲ, θε, et σὺν peculiarem habent inclinationem.

Δὲ inclinat
- quando articulo præpositivo junctum ponitur pro demonstrativo pronomine: ut, ὅδε et ὅδ', id, [Ita invenio; nec dubium quin Auctor dederit *id est*.] οὗτος hic et ille: sic ἥδε, τούσδε, τόνδε, ubique per obliquos.
- quod accusativis nominum secundæ vel tertiæ declinationis adjungitur. vel vice præpositionis εἰς fungitur: ut, οἶκόνδε, domum, ἀγορήνδε, ad forum.

Δὲ ad τοῖος, τόσος, τηλίκος tantus, τῆμος tum, ἔνθα hic, ἔνθεν illic, ὑφὲν junctum facit, ut sint quasi oxyt. ut, τοιόσδε, τοσόσδε, τηλικόσδε, τημόσδε, ἐνθάδε, ἐνθένδε. Sic in obliquis se habent more oxytonorum: ut, τοιοῦδε, τοσοῦδε, τημοῦδε, τηλικοῦδε, sic ubique.

Nota, θε in θι versum, Attici utcunque acuunt: ut, τοσῶδί· τοιαδί· ἐνθαδί· ὅδε at ὁδί.

Θε inclinat in compositione cum { ει, ut εἴθε. αι, ut αἴθε.

οὖν inclinat in compositione cum οὐκ, quoties negat, et non interrogat: οὔκουν, non; at οὐκοῦν; num? non inclinat.

Regula.

Nulla dictio duplici, nisi sequente enclitica, notatur accentu, γεγραμμένος, ἄνθρωπός τις.

Omnis dictio sua natura aliquo notatur accento, nisi viginti sequentia vocabula.

Nullo accentu notantur ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, (ἁ Dor. pro ἡ τά.) * nisi δὲ juncta, ὅδε ut supra, vel pro οὗτος, αὕτη, οὗτοι, αὗται usurpantur. Hom. ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. ὅ, id est, οὗτος, hic venit, &c.

Nota, ὅ acutitonum quatuor significat;
- hoc, sic est neutrum genus articuli præpositivi, per Aphær. pro τό.
- quod, sic est neutrum genus articuli subjunctivi.
- qui, sic est masculinum articuli subjunctivi per Apocop. pro ὅς.
- quia, sic conjunctivo pro ὅτι per Apocopen.

Nullo accentu notantur
- Præpositiones εἰς, ἐς, ἐν, εἰν, ἐκ, ἐξ.
- Conjunctiones, εἰ, Dor. αἰ.
- Adverbia, οὐκ, οὐ, οὐχ, ὡς, ut, πω, alicubi.

Nota, Adverbia hæc puncto immediate præposita plerumque acuuntur, πῶς γὰρ οὔ; sic in Iliad. γ'. ὄρνιθες ὥς.

Item ἐξ in fine membri aut periodi, et ὥς pro οὕτως sic, tono pinguntur: ut, ὣς εἰπὼν ὄτρυνε, Hom. sic locutus &c.

Synencliticæ dictiones omnes, excepta ultima, acuuntur: ut, τίς σέ μοί φησί ποτε. ubi μοί post σέ inclinat, &c.

Nota, cum multæ dictiones encliticæ simul conveniunt, dicuntur synencliticæ, ut supra in exemplis.

Nota: Inclinatio post Apostrophum.

Dictio utcunque oxytona si patiatur Apostrophum, sequente enclitica, rejicit tonum in suum locum: ut, καί τινά ἐστι, καί τιν' ἐστὶ· δεινά ἐστι, δείν' ἐστὶ· πάντα ἐστι, πάντ' ἐστί· πρᾶγμά ἐστι, πρᾶγμ' ἐστί· οὐγέ ἐστι, οὔγ' ἐστί.

* Præter ἀλλ' et τοῦτ' ut, ἀλλ' ἔστι, τοῦτ' ἔστι.

In aliis dictionibus apostrophus non variat accentum: ut, χώρα ἐστὶ, χώρ' ἐστί.

Nota ad encliticas non inclinantes.

Encliticæ dictiones servant tonum post dictionem inclinationis capacem, præcipue vero Pronomina, idque quoties sumuntur emphatice, ἤκουσα σοῦ, audivi te, te non alium: sed in hisce minutiis non facesso negotium tironibus: hæc itaque dedita opera omissa facimus.

CAPUT X.

Accentuum ratio inter figuras dictionis.

Prosthesis.

Verborum tonus post Prosthesin mutatur et retrahitur: ut, εἶπα, ἔειπα, dixi: κλῦθι, κέκλυθι.

Modo patiatur lex accentuum, unde ἤτην, erant duo, ἐήτην, non ἔητην, salva lege quinta: sic ἥνδανε, ἑήνδανε, non ἑηνδανε, salva lege quarta.

Oxytona post Prosthesin servant tonum: ut, ταγὰν, τεταγὰν· ὀρτὴ, ἑορτή.

Aphæresis.

Dictio per Aphæresin facta monosyll.
- longa circumflectitur: ut, ἔβη, βῆ. * præter unum ἔχρη, χρή.
- brevis acuitur: ut, ἔβαν, ζάν.

Dictio polysyllaba tonum per Aphæresin ablatum transfert in proximam syllabam: [Ita tamen, ut, postulante natura Syllabæ, tonus mutetur: nam si longa est natura, protractus tonus acutus transit in circumflexum, quum ultima natura brevis est: ut ἔθηκε, θῆκε. ἔδωκα, δῶκα. βέβληται, βλῆται. At, penultima brevi aut positione longa, manet acutus: ut, ἔτυψε, τύψε· ἔφατο, φάτο· ἔλαβε, λάβε.] ut, ἔθηκε, θῆκε. ἔδωκα, δῶκα. ἔτυψε, τύψε. βέβληται, βλῆται.

Syncope.

Accentus super diphthongum, quæ non tota per Syncopen tollitur, servat suam sedem: ut, κελεύσαν Sync. κέλσαν. ἐγείρεται Sync. ἔγρεται.

Nota, mutatur tonus pro syllabarum quantitate: ut, εὐρεῖα, εὐρέα; non εὔρεα, salva lege secunda.

Tonus supra vocalem non syncopatam
- in dissyllabis manet: ut, ἤλυθεν, ἦλθεν· παρανιθέν, παρνιθέν.
- in proparoxytonis, retrahitur: ut, ἐκοσμήθησαν, κόσμηθεν.

Epenthesis.

Tonus, Epenthesi facta, servat suam vocalem vel diphthongum, quam prius habuit: ut, ἀγεῖν, ἀγαγεῖν.

Nota, si fieri potest juxta leges accentuum: unde ἔγον, εἶδα, Attica Epenth. ἤγαγον, εἴδεα, mutatur toni species, salva lege prima.

Apocope.

Voces per Apocopen factæ monosyllabæ sunt vel
- Perispom. ut, δῶ, pro δῶμα.
- Acutitonæ, ut ῥὰ pro ῥάδιον, πὰρ pro παρά.

Nota, tonus supra vocalem Apocopen passam mutatur et retrahitur pro syllabarum quantitate: ut, ζριθὺ, βρῖ· παρὰ, πάρ.

Regula.

Tonus supra vocalem non Apocopen passam, manet: ut, δάκρυον, δάκρυ· Ποσειδῶνα, Ποσειδῶ· οὕτωσι, οὕτω, salva lege prima.

Regula.

Particula σθα Æolica Paragoge addita non mutat dictionis tonum: ut, ἧς, eras, ἦσθα· κλαίοις, κλαίοισθα. at οἶδα, οἶδασθα, salva lege prima. Sic ἴδειρας, ἰδείρασθα, salva lege quarta.

Dictio Apocopen passa, si una cum voce sequente in unum coalescit, tonum suum amittit: ut, ἐγὼ οἶδα, ἐγῷδα· κατὰ τοῦτο, καττοῦτο. sic τοῦτ' ἔστι, τουτέστι.

Nota obiter, cum multæ dictiones in unam coalescunt, omnes, excepta ultima, tonos amittunt: ut, τοπαραπολὺ, seorsim τὸ παρὰ πολύ.

Accentuum ratio in dictionibus syllabicis θι, θεν, σε, φι, φιν Paragogice additis.

Hæ dictiones nominibus appositæ, non mutant tonum à sua vocali, aut vocalis sede:

- θι, οὐρανός, οὐρανόθι· ἀρχὴ, ἀρχῆθεν·
- θεν, ποῦ, πόθεν· πᾶν, πάντοθεν· ἄνω, ἄνωθεν.
- σε, οὐρανός, οὐρανόσε.
- φι, ἀγέλη, ἀγέληφι· ἐξ εὐνῆς, ἐξ εὐνῆφι.
- φιν στῆθος, στήθεσφιν· ἄκανθα, ἀκάνθαφιν.

Nota ad φι et φιν, ο ante φι vel φιν, semper vendicat tonum: ut, πόντος, ποντόφι.

In his, et similibus, id quod toties inculcavimus, accentum variari tum quoad speciem, tum sedem pro syllabarum quantitate et numero juxta leges et regulas, nemo non norit.

CAPUT XI.

Tabella Æol. Ion. Dor. Dialecti in tribus prioribus declinationibus simplicium per tonum communem in ultima.

Communiter obliquus par, Æol. Ion. Dor. factus impar habet tonum in penult.	ποιητής	Com. οῦ, ῇ, ὴν, ῶν, ῇσι, αῖς, άς.
		Ion. έου, έα, έων, ῇσι, έας.
		Æol. ᾶο, άων, αῖσι Dor.
	τιμὴ	Com. — ῶν, αῖς.
		Ion. — έων, ῇσι.
		Æol. — άων, αῖσι.
	ὁδὸς	Com. οῦ, — οῖς.
		Ion. οῖο. — οῖσι.

Regula.

Utcunque se habet rectus, genit. pluralis Æol. in prima, ut et Æol. et Ion. in secunda declinatione semper est paroxyt. ut, Αἰνείας, Αἰνειάων· μοῦσα, μουσέων, et μουσάων. Sic τράπεζα, τιμὴ, in έων, et άων. Sed genitivus Æol. sing. Ion. sing. et plur. innotescit per tonum communem, ut in tabella.

Per tonum communem in penultima.

Communiter obliquus par, Æol. Ion. Dor. factus impar, habet tonum in antepenult.	Αἰνείας	Com. νίου, νίαν, νίαις, νιῶν.
		Æol. νίαο.
		Ion. νίεω, νίεα, νίῃσι, νιέων.
	μοῦσα	Com. — μούσαις.
		Ion. — μούσῃσι.
	λόγος	Com. λόγου, — λόγοις.
		Ion. λόγοιο, — λόγοισι.

Nota, parisyllaba sequuntur tonum communem, ut Com. μουσῶν, Dor. μουσᾶν.

Nota, adjectiva per omnia quoad tonum sequuntur ductum substantivorum: ut, καλός, καλοῦ, Ion. καλοῖο· ἡμέτερος, ἡμετέρου, ἡμετέροιο.

Reg. obiter.

Ἰῶτα Atticum finale vendicat tonum oxyt. utcunque: ut, οὗτος, οὑτοσί· τουτοΐ· νυνί· [ναιὶ olim legebatur.] τοιαδὶ· ταυτί.

Reg. de Dat. duali Poët. cujuscunque declinationis.

Dativus in οῖν communiter perispom. Poëtice erit properispom. ut, ὁδὸς, ὁδοῖν, Poët. ὁδοῖιν· χειροῖν, χειροῖιν.

Reg. de Dat. plur. Poët. cujuscunque declinationis.

Dativus pluralis Poët. in σσι vel εσσι, fit proparoxyt. ut, ἵππος, ἵπποις, ἵπποισι· τρὶς, τρισὶς, τρίεσσι.

Reg. de Casu Attico cujuscunque declinationis.

Casus Attici habent accentum in antepenult. quamvis ultima sit longa: ut, πόλις, πόλεως· πῆχυς, πήχεως· μενέλεως, μενέλεω. * Nisi recte sit oxytonus: ut, βασιλεύς, βασιλέως.

JOANNIS MEURSII

GLOSSARIUM

GRÆCO-BARBARUM ABBREVIATUM.

IN QUO

Vocabula ultra quinque millia, præcipuè officiorum atque dignitatum Imperii Constantinopolitani, tam in Palatio, quàm Ecclesia aut Militia, ab Henrico Stephano et Joanne Scapula omissa, aut alio significatu accepta, explicantur.

Ἀβαρὺ. origanum.

Ἀββᾶς. Abbas.

Ἀβδόμιον. Abdomen.

Ἄβειν. Habere.

Ἀβέρτα, sive ἀβέρτης. Averta. Equi ornamentum laterale, pectori substrictum. Hodie καβέρτα dicunt.

Ἀβεστιάριος. A vestiario. Vestiarii præfectus. Vide, βεστιάριον.

Ἀβῆναι, sive ἀβίναι. Habenæ.

Ἄβις. Abies. ἐλάτη. πεύκη.

Ἀβιτεύειν. Habere.

Ἄβλαρος. Applare. Cochlear. Lignum.

Ἀβόλλα. Abolla.

Ἀβουκάτος. Advocatus. Causarum patronus.

Ἀβούλλωτον. Quod bullum aut sigillum non habet. Vide, βούλλα.

Ἀβούγκουλος. Avunculus. ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος.

Ἄβριον. Pro, αὔριον. Cras.

Ἀβστιναπεύειν. Abstinere.

Ἀγαείδαρος. Animalis genus.

Ἀγάλια. Planè. ἠρέμα. Ex Italico, *Eguali*.

Ἀγάπη. Convivium clericis vel pauperibus exhibitum charitatis ergò. Prætereà in literis quoque aliquem compellantes dicebant, ἡ ἀγάπη ὑμῶν. charitas vestra.

Ἀγαπητοί. Qui cùm diaconissis habitabant, sed remoti postea à Justiniano, Novell. 6.

Ἄγγαθα. Stupa. στύπη.

Ἀγγαρευτάδες. Pro, ἀγγαρευταί.

Ἀγγίστρι. Pro, ἄγκιστρον. Hamus.

Ἀγγούριον, et ἄγγουρος. Placentæ genus. Etiam cucumerem significat. pro quo dicitur quoque ἀγκούρη. Hinc ἀγγουρωτὸν, gestamen capitis, cucumeris formam præ se ferens, quod Bardariotæ gestabant.

Ἀγγύλας. Aquila. αἰετὸς.

Ἄγγωνες. Angones. Hastæ Francorum. Posteà ἀγγωνάρη dixerunt.

Ἄγδαρτον. Pro, ἄδαρτον. non excoriatum.

Ἀγελάδα. Juvenca. δάμαλις.

Ἀγελλάριος, sive ἀγελάριος, dux gregis.

Ἄγεστα. Vide, ἄκεστα.

Ἄγζεστος. Incoctus. Pro, ἄζεστος.

Ἀγιάδες. Milites Asiatici.

Ἀγιοπολιτικόν. Troparium quoddam.

Ἅγιος. Acclamatio in coronatione Imperatoris.

Ἀγίτα. Auxilium. βοήθεια. Italicum, *Aita*.

Ἀγιτιάζειν. Adjuvare. Opitulari. βοηθεῖν. Ex Italico, *Aitare*.

Ἁγιωσύνη. Hâc voce utebantur in sermone aut epistolis ad Episcopos et Patriarchas.

Ἀγκαρευτὰς. Pro, ἀγγαρευτής.

Ἀγκόνα. Palma manus. ἀγκών. At ἀγκόνας est pro ἀγκων. Cubitus.

Ἀγκούρη. Vide, ἄγγουρον.

Ἀγκουρίδα. Uva acerba. ὄμφαξ.

Ἀγκρίζειν. Offendere. Lædere.

Ἀγκρίφια. Teli genus, de quo infrà. πιρτζηνή.

Ἀγνάτοι. Agnati. Inde ἀγνατίων. Agnatio.

Ἀγνώγιν. sive, ἀγνώγιον. Pro, ἀνώγεων. Cœnaculum.

Ἀγὸρ. Aquila. Vide infrà, ἀτὸς.

Ἀγοράδα. Emptio. Pro, ἀγορὰ.

Ἄγρακτον. Axis. Propriè significat Fusum, depravatum ex ἄγρακτος.

Ἀγράριον. Navigii genus.

Ἀγρία. Gramen.

Ἀγριαγκουρία. Agrestis cucumur.

Ἀγριάνθρωπος. Homo sylvestris. Satyrus.

Ἀγριοθωρεῖν. Torvum videre. Torvo vultu esse.

Ἀγριομάλαχον. Malva sylvestris.

Ἀγριομελιντζάνα. Oleris genus.

Ἀγριοπίανος. Pro, ἄγριον πήγανον. ruta sylvestris.

Ἀγριοπουλίον. Avis fera.

Ἀγριόσκιλλα. Scilla agrestis.

Ἀγριοσυκή. Marisca.

Ἀγριόσφακτον. Caprea.

Ἀγριόχοιρος. Aper. Recentiores dixerunt ἀγριοχοιρίδη.

Ἀγρολιὰ. Oleaster. Pro, ἀγριέλαια.

Ἀγρόνιστος. Ignotus. ἄγνωστος.

Ἀγρύλη. Silentium.

Ἀγχίαλλος. Lusus genus. Idem quod μάραν.

Ἀγωγιατικόν. Sarcina.

Ἀδβένης. Advena. πάροικος.

Ἀδελφάδες. Sorores. Pro, ἀδελφαί.

Ἀδελφάτον. Fraternitas nempe monachorum, quia omnes ejusdem monasterii monachi ἀδελφοὶ dicebantur. Et, aliquem assumere εἰς τὸ ἀδελφάτον, nihil aliud est, quàm inter Fratres, id est, monachos recipere.

Ἀδελφότης. Hac voce utebantur inter se Imperatores, ac Reges, ut etiam hodiè. et ἀδελφοὺς se mutuò vocabant.

Ἀδεμπτεύειν. Adimere. ἀφαιρεῖν.

Ἀδέστρατα. Impedimenta, et sarcinæ militares.

Ἀδεφένδευτοι. Indefensi.

Ἀδιανὸ. Vacuum. κενὸν.

Ἀδιναπεύειν. Adire. ὑπεισέρχεσθαι. Sed rectiùs est ἀδιτεύειν.

Ἀδιουδικατεύειν. Adjudicare. Addicere. προσκυροῦν.

Ἀδνούμιον. Descripto militum. ἀπογραφὴ. delectus et census militum. Hæc actio ἀδνουμιάζειν dicebatur. et defectuum supplendorum curam habebat ille, qui μέγας ἀδνουμιαστὴς dicebatur.

Ἀδόνιν. Pro, ἀηδὼν. luscinia.

Ἀδράκτη. Pro, ἄτρακτος. Fusus.

Ἀδρασκέλημα. Passus. βῆμα.

Ἀδσιγνατεύειν. Adsignare.

Ἀέρα. Pro, ἀὴρ. Aër.

Ἀερικὸν. Tributum liberi aëris nomine impositum prædiis.

Ἀζάπιδες. Pedites Turcici.

Ἀζάρια. Tesseræ. ἀζάρη. Taxillus. κύβος. Sed et ζάρια dicebant truncatè. hinc etiam ζαριστής. Aleator.

Ἀζάτος. Libertus. ἀζάτη, ἐλευθερία.

Ἀζωχοιρεία, Depravatum ex Cichoréa.

Ἀηδονάκιον. Pro, ἀηδὼν. Luscinia.

Ἀὴρ. Sudarium, quo sacerdos utebatur in Liturgia.

Ἀθήνιον. Pro, ἄνηθον. anethum.

Ἄθθος. Pro, ἄνθος. Flos. Sic ἀθθεῖν, pro ἀνθεῖν, Florere.

Ἀθθυμᾶσθαι. Pro, ἐνθυμεῖσθαι. Cogitare.

Αἰγειοπράτης. minister medici, qui corpori ægri fomenta adhibet.

Αἴγινον. Ponderis genus.

Αἰγομάνδρη. Caprile.

Αἰδιλίκιοι. Ædilicii.

Αἰμήμοντος. Hæmimontus: Hæmus mons.

Ἀϊτάνιον. Mitra. Vide, γαϊτάνιον.

Ἄκα. Vide, ἀκία.

Ἀκαθθερὸς. Spinosus.

Ἀκάθθιν. Spina. Pro, ἄκανθα.

Ἀκάθιστος. Epitheton B. Mariæ. Origo nominis à victoriâ quam Heraclii tempore adversus Chosroæ legatum Sarbarum obtinuissent; ob quam visum totam noctem ac stantes hymnum B. Mariæ dicere.

Ἀκακία. Aggestum aurei cujusdam textilis quod sinistrâ manum gestabat Imperator in signum humilitatis.

Ἀκακιάρης. Homo expers malitiæ. Probus. ἄκακος.

Ἀκαμασία. Negligentia. Ignavia.

Ἀκαμάτης. Ignavus. Laborem fugiens.

Ἀκανεῖν. Sufficere. Pro, ἱκανοῦν.

Ἀκανετὰ. Satis. Sufficienter. ἅλις ἱκανῶς.

Ἀκανθόχοιρος. Ericius. Echinus.

Ἀκαρτέρι. Expecta. ἀνάμεινον.

Ἀκατάδεκτος. Immitis.

Ἄκεστα. Aggestum. Machinæ bellicæ genus. Scribitur etiam ἄγεστα, et ἴγεστα.

Ἀκέφαλοι. Sectæ genus, ἀκέφαλοι ἐλέγοντο, διότι τῷ πατριάρχῃ, αὐτῶν μὴ ἀκολουθήσαντες, καθ' ἑαυτοὺς ἐκοινώνουν.

Ἀκία. Acies. exercitus. Pro quo recentiores ἄκα dixerunt.

Ἄκκεπτα. Accepta.

Ἀκλίδια. Aclides. teli genus.

Ἀκλουθᾶν. Pro ἀκολουθεῖν. Sequi.

Ἀκλουθητικὰ. Consequenter.

Ἀκολουθία. Ordo. Sequentia.

Ἀκόλουθος. Præfectus Barangorum.

Ἀκομὴ. Etiam. Adhuc.

Ἀκόρπωτα. Non percussa. Vide, κόρπος.

Ἀκούβιτον. Accubitum.

Ἀκούμβα. Accubitum.

Ἀκουμβίζειν. Accumbere. Reclinare. Incumbere.

Ἀκούμβισμα. Fulcrum. Dicebant etiam truncatè κούμπισμα.

Ἀκουμβιστήριος. In quo incumbitur.

Ἀκουμβιτική. Idem quod ἀκούμβα.

Ἀκουμβῶν. Accumbens.

Ἀκρίβεια. Egestas. Penuria. Et ἀκριβὸς. Avarus.

Ἀκροδάκτυλον. Pollex.

Ἀκρόνειν. Audire. Pro, ἀκούειν.

Ἀκροξιφίδιον. Extremitas gladii. Mucro.

Ἀκρόχνιαρον. Extremum plantæ pedis.

Ἀκροώμενοι. Auscultantes. Pœnitentium ordo in Ecclesia Orientali.

Ἄκτα. Acta.

Ἀκτάρα. Piscis genus. Apua. Albula.

Ἀκτουάριος, Actuarius.

Ἀλακάτια. Machinæ bellicæ genus.

Ἀλαγμὸς. Pro ἄλλαγμα. Mutatio.

Ἀλαμανικόν. Alamanicum. Tributum, quod ab Alamanis solvebatur.

Ἀλάπη. Alapa. Pitana.

Ἀλάτη. Pro, ἅλας. Sal.

Ἀλατισμα. mundatorium. καθαριστήριον.

Ἀλάφη. Pro, ἔλαφος. Cervus. Sic ἀλαφοκέρατο. Cornu cervinum.

Ἀλαφρὸ. Pro, ἐλαφρόν. Leve. Hinc ἀλαφρυνίσκειν. Levare.

Ἀλείβγειν. Pro, ἀλείφειν. Linere. Ungere.

Ἀλέκτορας. Pro, ἀλέκτωρ. Gallus. Sic ἀλεκτορόπουλον. pullus gallinaceus. ἀλεκτορίδιον.

Ἀλετροπόδιον. Orion. Sidus.

Ἀλευρόπιττα. Placenta è farina.

Ἀλευροστάσι. Arca farinaria.

Ἀλέως. sive, ἀλλέως. Pro, ἄλλως. Aliter.

Ἀλησμονεῖν. Oblivisci.

Ἁλικάριος. Rei salariæ præfectus.

Ἀλικροῦδα. Alimenta cruda.

Ἄλιμα. Pro, ἄλιμμα. Sed mutatâ significatione. Liquor. ἔμβαμμα.

Ἀλινικὰ. Arma ænea.

Ἀλλακτὸν. Flagellum.

Ἄλλαμαν. Pro, ἄλλαγμα. Item, ἀλλάξιμον.

Ἀλλαξιμάριον. Vestiarium. Nam ἀλλάσσειν recentiores Græci simpliciter dicebant, pro, Vestem induere. Et ἀλλάγματα. pro indumentis. Dicebant quoque ἀλλαγὰς. Sed hoc quoque annotandum : ἀλλαγὰς appellari etiam consuevisse loca mutandis equis publici cursus destinata. Item, ἀλλάγιον. Cursus publicus. et, ὁ πρωταλλαγάτωρ. Generalis cursus publici.

Ἀλλάριον, Salarium. In Glossis Latinogræcis ἀλατικὸν invenio. Alii planius σαλάριον dicunt.

Ἀλλέως. Aliter. Vide, ἀλέως. Dicebant etiam ἀλλιῶς.

Ἀλληλέγγυον. Tributum quod pauperum vice solvebant divites.

Ἀλληλουϊάριον. Triodium.

Ἀλλημία. Alia quædam.

Ἀλμηρεύειν. Idem quod ἀμηρεύειν.

Ἀλογάτωρ. Præfectus Stratiotarum. Vide, στρατιώτης.

Ἀλογευόμενοι. Qui cum equabus coëunt.

Ἄλογον. Equus.

Ἀλογόσταβλος. Equile.

Ἀλουποῦ, sive ἀλωποῦ. Pro, ἀλώπηξ. Vulpes.

Ἀλουτάριον. Aluta. ἀλούτηρον. idem.

Ἀλοφάντζιδες. Mercenarii.

Ἀλχάριον. Scutella.

Ἁμάδιν. Una. Simul.

Ἀμανιτάριον. Videtur depravatum ex ἀμήνιον. minium.

Ἁμαξάρης, et ἀμαξάριος. Carrucarius.

Ἁμαξόπουλλον. Currus.

Ἀμαξόστρατα. Via publica.

Ἀμαχεύειν et ἀμαχεύγειν. Pignus capere.

Ἀμβιτίων. Ambitio.

Ἀμβὼς. Ambo. Pulpitum. Suggestum.

Ἄμε. Abi. Facesse te.

Ἀμὴ. Sed. Verùm.

Ἀμηραδία. Amiræ Præfectura. Vel cohors, aut navis prætoria.

Ἀμηραῖος. Prætor.

Ἀμηράλιος. et ἀμηραλὴς. Amiralius. Non erat summus maris præfectus, ut hodiè; sed subjectus et magno Duci, et magno quoque Drungario classis; at supra Protocomitem tamen, drungarios, et comites.

Ἀμηρᾶς. Protosymbulus, sive præses Senatus. Vide, ἀμηραῖος.

Ἀμηρεύειν. Amiram vel Amiræum agere.

Ἀμμᾶς. Mater spiritualis.

Ἀμματιὰ. Oculi. pro, ὀμμάτια.

Ἀμμόγη. Arena.

Ἀμμυρκάριος. Amurcarius. Qui amurcæ instituram exercet.

Ἀμογάβαροι. Pedites.

Ἀμόνιν. Incus. Truncatè, quasi ἀκμόνιον, ἄκμων.

Ἀμουραχόριος. Minister aulæ Turcicæ.

Ἀμπαλατιάσματα. Glossæ Græco-barbaræ. αἰνετὰ. νεικείοντα, ὀνειδίσματα.

Ἄμπαρ. sive, ἄμπρα. Ambra. Genus aromatis.

Ἀμπασαδροῦρος. Ambassator. Legatus.

Ἄμποτες. Utinam. ὄφελον. εἴθε.

Ἄμπουλα. Ampulla.

Ἀμυγδαλέλαιον. Amygdalinum oleum.

Ἀμυλάτον. Gallicum. *Amulet.*

Ἀμφίβαλον. Quod veteres ἀμφίμαλλον. Isidorus in Glossis. Amfibalum, birrum villosum.

Ἀμφίθυρα. Tabulæ bifores, quales in aris collocari hodiè videmus.

Ἄμωμοι. Intelligitur Psalmus cxviii. ab initio, quod est μακάριοι οἱ ἄμωμοι.

Ἀναβρεῖν. Pro ἀναβρύειν.

Ἀναγιένειν. Augeri. Crescere.

Ἀναγιότρια. Nutrix.

Ἀναγλυφάριος. Celator. Sculptor.

Ἀναγνῶθειν. Pro, ἀναγινώσκειν.

Ἀναγνῶσται. Lectores in Ecclesia.

Ἀναζέννειν. Vide, ζέννειν.

Ἀνακάλεσμαν, sive, ἀνακάλημαν. Quiritatio. Lamentatio.

Ἀνακαλεστάδες. Glossæ Græco-barbaræ. θρηνῳδοὺς. ἀνακαλεστάδες.

Ἀνάκαρα. Tympana inferiori parte rotunda. Hinc ἀνακαρισταὶ, ipsa tympanistæ. ἀνακαράδαι, tympanorum pulsationes.

Ἀνακατόνειν. Turbare. Miscere. Hinc ἀνακάτωσις. Confusio. Significat etiam, Expetere. Concupiscere.

Ἀνάλαβον, Sive, ἀνάλαβος. Vestis monachorum.

Ἀναλογεῖον. Pulpitum.

Ἀναμνήσεις. Laudationes eorum, qui militiæ aut alibi fortiter se gessissent, quæ fiebant apud Imperatorem, ut iis in memoriam illi revocaretur, esse cohonestandos præmiis. Huic curæ et muneri qui præfectus, ὁ ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων dicebatur.

Ἀναμοίαστος. Dispar. Dissimilis.

Ἀνανεόνειν. Florere. Juvenescere.

Ἀναπαμὸς. Remissio. Quies.

Ἀνάργυροι. Ita dicti sanctorum nonnulli.

Ἀνασικόνειν. Exstruere. Attollere. Excitare.

Ἀναστάσιμον. Troparium dici Dominicæ proprium.

Ἀναστέναμαν. Gemitus.

Ἀνατείλαντα. Hymnus qui canebatur in coronatione Imperatoris, cum is cum Dominâ in Catechumenis esset.

Ἀνατολικὰ. Troparia octoëchi, qualia ἀναστάσιμα, et talia.

Ἀναχύσειν. Arare. ἀροτρεύειν.

Ἀνδέρο. Pro, ἔντερον. Intestinum.

Ἄνδρα. Pro, ἀνὴρ. Vir.

Ἀνδρειώνειν. Virum se præstare.

Ἀνείκελλον. Statua.

Ἀνέμη. Girgillus.

Ἀνεμοζάλη. Idem quod ἀνεμοτάραξις. Turbo venti. Inde ἀνεμοζαλίζειν.

Ἀνεύκαι. Si.

Ἀνεμοπόλεμος. Velitatio.

Ἀνεμοτάραξις. Turbo.

Ἀνεφίλετος. Stolidus. Ineptus.

Ἄνζα. Vide, ἄντζα.

Ἀνήμπορος. Impotens. Invalidus. Imbecillus.

Ἀνήξευρα. Stultè. Et ἀνήξευρος. Stolidus. Imperitus. Stupidus. Inde, ἀνηξευρία. Stultitia. Imperitia.

Ἀνθρακάριος. Pro, ἀνθρακοπώλης. Carbonarius.

Ἄνθρωπος. Famulus.

Ἀνισάτον. Anisatum. Aqua anisi.

Ἀνεψιοτέκνιν, Glossæ Græco-barbaræ. ὁ ἐκ τοῦ ἀνεψιοῦ, ἢ τῆς ἀνεψιᾶς, γεγονὼς.

Ἀννουμῖνος. Descriptio militum. Vide, ἀλνούμιον.

Ἀννῶνα. Annona. Stipendium.

Ἄντα. Vide, ἄντζα.

Ἀντάμα. Una. Simul.

Ἀνταραῖα. Vela.

Ἀντεγκύκλια. Vide, ἐγκύκλια.

Ἀντελίνη. Antellena, sive, Antelina.

Ἄντερα. Intestina. Pro, ἔντερα.

Ἄντζα, vel ἄντα. Ansa. Hinc ἀντζοκοπεῖν.

Ἀντζιμία. Glossæ Græco-barbaræ. σεμίδαλις ἑφθὴ σὺν μέλιτι. ἢ ἑφθὸν. ἀντζιμία.

Ἀντίδωρον. Panis præsanctificatus, qui populo post missam dividebatur.

Ἀντικένσωρ. Antecessor.

Ἀντιληγατεύειν. Prælegare.

Ἀντιμίνσια, sive, ἀντιμίσια. Suidas. ἀντιμίσιον, παρὰ Ῥωμαίοις τράπεζα πρὸ τοῦ δικαστηρίου κειμένη. Sed aliter in ecclesia. nam ibi sacræ mensæ erant instrata, sive mensalia.

Ἀντίναυλον. Census nautis impositus ab Alexio Comneno.

Ἀντίπανα. Antepanna. Fimbriæ in extremis vestibus.

Ἀντιπαρατούρα. Anteparatura. Præparatio. Ornatus.

Ἀντίπασχα. Septimana secunda post pascha.

Ἀντιπλερώνειν. Pro, ἀντιπληροῦν.

Ἀντισαγιτάτωρ. Antesagittator. Dux sagittariorum.

Ἀντίφωνα. Cantus genus. Prædictiones prophetarum.

Ἀντόφαλι, sive, ἀντόφαλον. Caryophyllum magnum.

Ἀνύγειν. Pro, ἀνοίγειν. Aperire.

Ἀνυπόλητος. Discalceatus. Vide, ξυπόλητος.

Ἀνφεθίζειν. Facere. Efficere.

Ἀνῶγι. Superior contignatio domus.

Ἀξάζειν. Vide, ἀξίζειν.

Ἄξανα. Pro, ἀνὰ.

Ἀξαναζημόνειν. Miscere. Confundere.

Ἀξαναζῆν. Reviviscere. Pro, ἀναζῆν.

Ἀξαναθθύμησις. Reminiscentia.

Ἀξανακαινουργίαμαν. Renovatio. Verbum ipsum est, ἀξανακαινουργιώνειν.

Ἀξανακάτζειν. Pro, ἀνακαθίζειν.

Ἀξαναμπλέπειν. Respicere.

Ἀξαναπαιδιόνειν. Puerilem ætatem excessisse. Adolevisse.

Ἀξανασκάφφειν. Effodere. Pro, ἀνασκάπτειν.

Ἀξανάστραφα. Ex aliâ parte.

Ἀξανατινάξιμον. Glossæ-Græco-barbaræ. μετάστασις. μετάκινησις. ἀξανατινάξιμον.

Ἀξαπόλυσις. Emissio. Dimissio.

Ἀξάφνου. Pro, ἐξαίφνης. Subitò. Inde ἀξαφνικὸς. Repentinus. Subitaneus.

Ἀξαύτειν. Movere. Concutere.

Ἀξάφτειν. Fulgurare.

Ἀξίζειν, vel, ἀξάζειν. Dignum esse. Valere.

Ἀξινορύγιον. Securis ad fodiendum quoque apta.

Ἄξιος. Troparium.

Ἀξιωματικοὶ. Qui in dignitate aliquâ, et publicâ functione. Et ἀξιωματικὰ dicuntur eorum salaria.

Ἀξιώνειν. Dignari.

Ἀξούγγιον. Axungia. λίπος. Hodie dicunt ξίγγη.

Ἀπάκια· Musculi dorsales.

Ἀπαλότητα. Mollities. Pro, ἁπαλότης. Vide μαλακτοκοπία.

Ἀπαναθιὸν. Idem quod ἀπάνου, de quo statim.

Ἀπανάριν, sive ἀπανάριον. Superior molæ lapis, quem Græci veteres ὄνον, et μύλον, Latini Catillum appellabant.

Ἄπαντος. Sospes.

Ἀπάνου. sive, ἀπάνω. Pro, ἐπάνω.

Ἀπεθαμένος. Mortuus.

Ἀπελατίκιον. Gladius, vel omne teli genus.

Ἀπενικὰ, sive, ἀπενικὴ, et ἀπενικόπουλλον. Vestis stragulæ genus.

Ἀπήδημα. Saltus.

Ἀπηλογία. Responsum. ἀπολογία.

Ἀπηνάριοι. Apenarii. Aurigæ. Carrucarii. Mulocisiarii. ἀπήνη currus est asinis aut mulis junctus. Inde etiam ἀπήνητον, agon mularum junctarum.

Ἀπιάτον. Apiatum. Aqua apii.

Ἀπίδη. Pirum.

Ἀπίκραθθος. Expers doloris, aut tristitiæ.

Ἀπληκεύειν. Applicare. Castra metari.

Ἄπληκτα. Applicata. Fossata. Castra.

Ἀπλωμιστὸς, Implumis. Pro, ἀπλουμιστὸς.

Ἀπόβαλμα. Abortus.

Ἀποβίτζαι. Leviora Zabarum tegmina.

Ἀπόδειπνον. Vulgo, Completorium.

Ἀποδεκούριος. A Decuriâ. Decurionalis.

Ἀποδέλιπον. Reliquum.

Ἀποθηκάριος. Apothecarius. Horrearius.

Ἀποκαισαιροῦσθαι. A Cæsaris dignitate dejici.

Ἀποκαλύψεις. Revelationum libri. quales olim plures terebantur manibus Christianorum.

Ἀποκουβικουλάριος. Excubicularius.

Ἀποκουκουλίζειν. Excucullare. Cucullam exuere.

Ἀποκρεύειν. A carnibus abstinere.

Ἀπόκρεως. Carnisprivium. Quadragesima.

Ἀποκρισιαρίκια. Legationes.

Ἀποκρισιάριος. Legatus Ecclesiæ negotia tractans.

Ἀπολύσιμος. Ita appellata fuit certa quædam septimana.

Ἀπόλυσις. Ultimus dies cujusque festi, quod tunc illud quasi solveretur.

Ἀπολυτικαὶ. Epistolæ dimissoriæ, quæ et εἰρηνικαὶ dictæ.

Ἀπολυτίκιον. Oratio, aut formula, quâ populus post liturgiam dimittebatur.

Ἀπόμακρα. Eminus.

Ἀπομακρύνειν. Longè abesse. Dicebant etiam ἀπομακρίζειν.

Ἀπομινίσκειν. Ferre. Tolerare.

Ἀπομουττωμένος. Risus expers.

Ἀπόξηλος. Siccus.

Ἀπορίβγειν. Pro, ἀπορίπτειν. Vide ῥίβγειν.

Ἀποσκαλοῦν. Exscendere. Formatur à σκάλα, de quâ voce infra.

Ἀποστέλνειν. Vide στελένειν.

Ἀποστηθίζειν. Est illud, quod Galli dicunt, *Dire par cœur.* memoriter dicere.

Ἀποστολεῖον. Templum Apostolo alicui sacrum.

Ἀποστολὴ. Missio. Tributum, quod Imperatori mittebatur à Judæis.

Ἀποστολίκιον. Habitus Apostolicus: id est, Pontificalis, sive Episcopalis.

Ἀπόστολος. Pontifex. Episcopus.

Ἀποστολευάγγελον. Lectio ex Apostolo, et Evangelio composita.

Ἀποσώστης. Dux viæ, qui aliàs διασώστης.

Ἀποτζίππονος. Impudens. Vecors.

Ἀποτζιπποχιὰ. Impudentia. Vecordia.

Ἀπουκάτω. Extra, Foris.

Ἀπουκάμισον. Ut, ὑποκάμιζον. Vide κάμασος.

Ἀποῦ. Pro, ἀπὸ.

Ἀπουκορφὴ. Glossæ Græco-barbaræ. ἀγκορυφῶσα. ἀνατιθεῖσα. σκεπάζοντα τῆς ἀπουκορφῆς.

Ἀπουπάνω. Glossæ Græco-barbaræ. ἄνω. ἀπάνω. εἰς τὸ ὕψος. ὑψηλὰ. ἀπουπάνω.

Ἀποφισκοῦν. Confiscare. Vide infra, φίσκος.

Ἀποφρουκαλίδια. Sordes verrendo collectæ.

Ἀππάριον. Equus.

Ἀππήδημα. Saltus. Et ἀππηδᾶν. saltare.

Ἀπραίδευτος. Non spoliatus. Vide infrà πραῖδα.

Ἀπρίλλιος. Aprilis mensis.

Ἀραχνιασμένος. Araneis similis.

Ἀρβίνη. Glossæ veteres. Arvina. λίπος ἄνευ σαρκὸς.

Ἀργαβία. Vasculum, in quo lagenas suas milites recondebant.

Ἀργαλεῖον. Instrumentum. Pro, ἐργαλεῖον.

Ἀργαλικὸν. Fabulum. ὑοσκύαμος.

Ἀργάτης. Agricola: Pro, ἐργάτης.

Ἀργενταρία, sive ἀργεντάριον. Argentarium. Armarium, in quo vasa argentea recondebant. Et, ἀργεντάριος. Argentarius. ἀργυροκόπος.

Ἀργιάκιν, sive, ἀργιάκιον. Glossæ-Græcobarbaræ. ῥύαξ, ἤγουν ἀργιάκιν. ἢ αὐλάκιν.

Ἀρδιόλη. Ardeola. Ardea.

Ἀρῆνα. Arena.

Ἀρίνιον. Scobina.

Ἀρίον. Cymbium. Patella.

Ἀριστεροὶ. Sinistri. Ita dicta Sabbatiani, quod sinistram abominarentur, ne que ea prehendere quicquam auderent.

Ἄρκα. Arca.

Ἀρκεύγειν. Incipere.

Ἀρκίδια, sive, ἀρχίδια. Testes. Pro ὀρχίδια.

Ἀρκοκλέπτης. Antiquus fur.

Ἄρκλαι. Arculæ. Machinæ extra muros urbis prominentes.

Ἀρκλήτζα. Idem quod ἄρκλα. Arcula.

Ἄρκουδος. Pro, ἄρκτος. Ursus.

Ἀρμάδα. Exercitus. Classis. Ex idiomate Italico, *Armada.*

Ἀρμάδον. Vehiculum.

Ἀρμαμενταρεῖον. Armamentarium. Et, ἀρμαμεντηρία.

Ἀρμάμεντον. Armamentum.

Ἀρμάριον. Armarium. ἀρμάρι. Promptuarium, ταμίειον.

Ἀρμασία. Conjugium. Item ἁρμασμένος. Conjugatus.

Ἄρματα. Arma.

Ἀρμάτοι. Armati.

Ἀρματοῦν. Armare.

Ἀρματοῦραι. Armaturæ. Milites gravibus armis utentes.

Ἀρμάτουρος. Armorum faber.

Ἀρματώνειν. Idem quod ἀρματοῦν. Armare.

Ἀρμασώριον. Armentorium. Armamentarium.

Ἀρμέγειν. Pro, ἀμέλγειν. Mulgere.

Ἀρμελαύσια. Armelausia.

Ἀρμοστατίων. Armistatio. Armorum statio. Obsidio.

Ἀρμυρὸν. Pro, ἁλμυρὸν. Salsum.

Ἀρνάδες. Agni.

Ἀρνὴ. Agnus. ἀμνὸς.

Ἄρουλα. Arula.

Ἄρπα. Italicum, *Harpa.* Barbitus. Instrumentum musicum.

Ἀρσενάλης. Navale Armamentarium. Sumptum ex Italico idiotismo, *Arsenale.*

Ἄρσης. Pro, ἄρσην. Mas.

Ἀρτάριον. Pedule.

Ἀρτιλαρία. Italicum est. *Artigliaria.*

Ἀρτζηνικὸς, Masculus. Virilis.

Ἀρτζιβούριος. Septimanæ nomen.

Ἀρτοσπογγίτης. In Lexico Stephani. κλύσται. ἀρτοσπογγῖται.

Ἀρτυσίες. Aromata.

Ἀρχάριος. Novitius.

Ἀρχηνίζειν. Incipere. Dicitur etiam, ἀρχήνειν.

Ἀρχίδια. Pro, ὀρχίδια. Vide ἀρκίδια.

Ἀρχιδιάκονος. Primus diaconorum.

Ἀρχιζουπανός. Vestiarii principis præfectus summus apud Servios. qui πρωτοβεστιάριος apud Constantinopolitanos. Vide ζοῦπα.

Ἀρχιμανδρίτης. Præfectus cœnobii.

Ἀρχισαγιττάτωρ. Sagittariorum præfectus.

Ἀρχίσματον. Saltatio.

Ἀρχονταρεῖον. Tentorium ante cortem Imperatoris orientem versus collocari solitum.

Ἄρχοντες. Hi sex erant in ecclesia. ὁ τῶν μοναστηρίων, ὁ τῶν ἐκκλησιῶν, ὁ τοῦ εὐαγγελίου, ὁ τῶν φώτων, ὁ τῶν ἀντιμινσίων, ὁ τῶν κονταχίων.

Ἀρχοντίκιον. Dignitas τοῦ ἄρχοντος.

Ἀρχοντίνειν, sive, ἀρχοντινίσκειν. Principem agere.

Ἀρωματικὸς. Aromatarius.

Ἀσαβαύρωτον. Non saburatum. ἀνερμάτιστος ναῦς.

Ἀσβεστάριον. Calcaria. Domus coquendæ calci.

Ἀσηκρητεῖον. Conclave secretioris consilii.

Ἀσηκρήτης, sive, ἀσηκρῆτις. A secretis.

Ἀσημάδευτος. Vide, σημάδι.

Ἀσημένος. Vide, ἀσιμένος.

Ἀσήμιν. Argentum. Item, ἀσημικὸ. Argentarium. ἀργυρεῖον.

Ἀσικωμένος. Elevatus. ἐπαιρόμενος.

Ἀσιμένος, sive, ἀσημένος. Argenteus.

Ἀσιμοκόντευτος. Inaccessus. Cui appropinquari non potest.

Ἀσίμωμα. Opus argenteum.

Ἀσίμωτος. Inaccessus.

Ἀσκητήριον. Quod funera curabat, constabatque ex ascetriis sive canonicis mulieribus psallentibus octo, et acoluthis tribus.

Ἀσκλάβωτος. Liber. Nam σκλάβις, sive σκλάβος, servus est, ex idiomate exotico.
Ἀσκοδάβλα. Lagena.
Ἀσπάμε. Eamus. πορευθῶμεν.
Ἀσπάστρευτον. Vide σπαστρεύειν.
Ἀσπράδα. Albedo.
Ἀσπρίζειν. Albicare. Dealbare.
Ἀσπροδόντας. Qui habet candidos dentes.
Ἀσπροκόκκινος. Albococcinus.
Ἄσπρον. Album. Glossæ Græco-latinæ. δηνάριον λευκὸν, Asprum. Ἀσπότης, candor.
Ἀσπροπόταμος. Achelous fluvius.
Ἀσπρόχρους. Albicolor.
Ἀσσάριον. As. Suidas. ἀσσάρια. ὀβολοί.
Ἀστεροπελέκιον. sive, ἀστεροπελέκιν. Vide ἀστροπελέκη.
Ἀστῆλαι. Astellæ. sive, Astillæ.
Ἀστῆφι. Pectus.
Ἀστιμίαστον. sive, ἀστημίαστον. Inæstimatum. Inhonoratum.
Ἀστίλιον. Hastile.
Ἀστράτευτος. Invius. Sine viâ, aut stratâ.
Ἀστράφτειν. Pro, ἀστράπτειν. Coruscare. ἐκλάμπειν.
Ἀστρίδια. Ostrea.
Ἀστροθέτημα. Sidus.
Ἀστροπελέκη. Fulmen.
Ἀτεγία. Attegia.
Ἀτεργιαστὸν. Vide τεργιάζειν.
Ἀτζαλὶν. sive ἀτζάλιον Chalybs. Ex Italico, Acciaio. Itali enim I. pro L. usurpant.
Ἀτζικὰ. Idem quod ἄττα.
Ἀτιὰ. Glossæ Græco-barbaræ. ἥρα ἡ θία, ἰτεὰ. ἀτιά.
Ἀτὸς. Pro, ἀετὸς. Aquila.
Ἀτρεμουχίαστος. Securus. Sine timore.
Ἄτρον. Atrum.
Αὐγερινὸς. Lucifer.
Αὐγίτζα. Pro, αὐγή.
Αὐγὸ. sive, αὐγὸν. Ovum. Hinc αὐγόπιτες, ovorum frusta.
Αὐγούστα. Augusta. Uxor Imperatoris. Hinc αὐγουστάλιος. Augustalis. Item, αὐγουσταλιανὸς. Augustalianus.
Αὐγουστεὰν. Augustale.
Αὐγουστιατικὸς. Augustalis. Idem est, αὐγουστικὸς.
Αὔγουστος. Augustus.
Αὐδία. Pro, ὠτία. Aures.
Αὐθέντης. Dominus. Hinc verò, αὐθεντεῖν, Dominari. Item, αὐθεντίζειν. Auctoritatem dare.
Αὐθεντόπουλος. sive, αὐθεντόπουλον. Herus minor. vel, Herus quoque ipse. Dominus.
Αὐλαναῖον. Tributum è quo stipendia solvebantur militibus aulam Imperatoris custodientibus.
Αὐλάριος. Aularius. aulicus.
Αὐλὰς. Pro, αὐλή.
Αὐξίλιον. Auxilium.
Αὐρίχαλκον. Aurichalcum. Veteres. ὀρείχαλκον dicebant.
Αὐσπίκιον. Auspicium.
Αὐτίδιον. Oleris genus.
Αὐτοκέφαλοι. Nemini subjecti. Ita dicebantur Archiepiscopi Bulgariæ, et Cypri, item alii nonnulli Metropolitani, quod Patriarcham Constantinopolitanum superiorem non agnoscerent.
Αὐτούνης. Autumnus.
Αὐτούργια, Prædia rustica. Et αὐτουργὸς. Colonus. Hinc τὸ αὐτουργικὸν. Multitudo rusticorum.
Ἀφάλη. Pro ὀμφαλὸς. Umbilicus. Item ἀφαλὸς.
Ἀφέλετρα. Lanæ coactæ, sive pili, è quibus sellas faciebant.
Ἀφεντεύγειν. Pro ἀφεντεύειν, sive, αὐθεντεύειν. Dominari.
Ἀφέντης. Pro αὐθέντης. Dominus. Hinc ἀφέντρα, Domina.
Ἀφήνειν, sive ἀφίνειν. Abire.
Ἀφοπλισταί. Qui privatos homines ad cædes et rapinas prohibendas, exarmabant.
Ἀφότις. Cum. Quando. Postquam.
Ἀφτὴ. Auris. οὖς.
Ἀχαμνὸς. Debilis. Hinc, ἀχαμνίζω. Debilito. Hinc ἀχάμνισις. et ἀχάμνισμα. Debilitatio.
Ἀχέλυ. Anguilla. ἔγχελυς.
Ἀχερώνα. Locus palearum. ἀχυρὼν.
Ἀχόρταγος. Noxius.
Ἀχινοί. Echini.
Ἀψιθία. Absynthium. ἀψίνθιον.
Ἀψινθάτον. Absynthatum. Aqua absynthi.

B.

Βαβουτζικάριος. Morbi genus.
Βαγεύειν. Vagari.
Βάγια. Nutrix. Idem puto esse βαγίτζα.
Βαγίτζες. Pueri honorarii. Diminutum è Gallico, *Pages.*
Βαΐα. Dona, quæ ab Imperatore et Patriarchâ quotannis distribuebantur septimanâ quæ ante diem Palmarum, unde et nomen.
Βαίουλος. Bajulus. μέγας βαίουλος, is dictus fuit, qui Imperatoris filios instituebat. Vocabatur præterea etiam Βαίουλος Legatus Venetorum Constantinopolim. Vide infra, μπαίουλος.
Βάκανον. Semen brassicæ.
Βακάντης. Vacans.
Βακαντία. Saburra.
Βακάντιβος. Vacantivus. Ignavus.[1]
Βάκλον. Baculus. Fustis. Item, βακλίον dicebant. Bacillum. Apud Suidam etiam legitur, βακύλιον, κύμβαλον. Hinc item βακλίζειν. Fustigare.
Βάκος. Pellis.
Βακρίζειν. Latrare.
Βαλθεῖν. Pro βάλλειν.
Βάλκα. Scapha.
Βαλλίζειν. Ballare. Saltare.
Βαλλιστάριος. Ballistarius.
Βαλμαδική. Vide μπαλοματάρης.
Βάλνεα. Potus genus non sanè delicati.
Βαλσαμουργὸς. Balsamarius.
Βάλτη. Palus. Hinc βαλτώδης. Palustris.
Βάμμον. Vasculum aceti ad intingendum appositum in mensâ. Vide ὀξυτάριον.
Βαμπάτζι. Bombyx. βάμβυξ.
Βάνδον. Bandum. Vexillum.
Βανδοφόρος. Bandifer. Signifer.
Βάνειν. Facere.
Βάννας. Hesychius. βάννας. βασιλεὺς παρὰ Ἰταλιώταις.
Βαννάται. Hesychius. βαννάται, αἱ λοξαὶ καὶ μὴ ἰθυτενεῖς ὁδοὶ παρὰ ταραντίνοις τὸ δὲ αὐτὸ καὶ βάνναγροι.
Βάραγγοι. Stationarii milites, qui observabant fores conclavis Imperatoris, et triclinii.
Βαράδιον, sive βαράδιν. Parada. Alveare.
Βαρακάρης. Gallicum *Berger.* Opilio. Tamen βαρακάκης apud Hesychium legitur, qui et sacras pelles interpretatur.
Βαρβαρικὸν. Armamentarium, in quo Imperatores Græci reponebant spolia et donaria belli pacisque temporibus à Barbaris accepta.
Βάργειν. Pro βαρύνειν.
Βαρδαριῶται. Milites stationarii cum baculis et virgis, qui aulæ januam custodiebant, et equitante Imperatore populum præeuntes summovebant: atque his primicerius præerat.
Βάρδος. Via. Hinc Bardocucullus, quod pallium viatorium est, annexum habens cucullum, quali uti etiam hodiè viatores videmus in itinere.
Βαρδούκιον. Hastile, securicula levis, quæ manu ejici posset.
Βαρέα. Campana grandior.
Βαρέλς. Italicum, *Barile.* Cadus.
Βαρέματα. Sarcinæ. Impedimenta.
Βαριομοιρασμένος. Infelix. Ærumnosus.
Βαρίον. Ovis. Vide supra, βαρακάρης.
Βάρκα. Barca. Navigii genus.
Βασιλεία. Majestas.
Βασιλεοπάτωρ. Regis pater. Non sanguinis nomen erat, quod primâ fronte videtur, sed dignitatis.
Βασιλεὺς. Hoc nomine Constantinopolitani suum tantùm Imperatorem ornabant, Romanorum verò communi cum regibus vocabulo ῥῆγα dicebant. Vide ῥήξ.
Βασιλόθυρα. Fores oratorii Imperatoris.
Βάσμουλοι. Levis armaturæ milites.
Βαστὰ. Italicum, *Basta.*
Βαστάγιον. Theca, sive repositorium, in quo recondita arma sua portabant milites. βασταγία verò erat onus portandarum rerum per jumenta. βασταγὴ erat onus ipsum quod portaretur. Hinc βασταγάρης, sive βασταγιάριος. Bajulus.
Βαστάνειν. Pro βαστάζειν. Etiam βαστεῖν dicebant.
Βαστέρνιον. Basterna. id est, vehiculum itineris, quasi viæ sterna.
Βατζέλη. Pelvis. Est Italicum, *Bacile.*
Βατιὸν. Coitus.
Βαυκαλία. Patera. Ex Italico, *Boccale.* Reperitur etiam βαυκάλιον, et βαύκαλις.
Βαύτισμα. Pro βάπτισμα.
Βγενικὸς. Pro, εὐγενικὸς. εὐγενὴς. Nobilis.
Βεζηρίδες. Consiliarii Imperatoris Turcici, quos *Visiros* appellant.
Βεκάριος. Pro, βικάριος. Vicarius.
Βεκτιγάλιος. Vectigalis.
Βελανίδη. Pro, βαλανίδιον. Glans.
Βελικάτον. Pellicatus.
Βελονάδες. Arcuarii.
Βεμβράναι. Membranæ.
Βενδίκτα, sive βινδίκτα. Vindicta.
Βενετιανὸς. Venetianus. Factio aurigarum.
Βένετος. Venetus. Coloris nomen.
Βενεφικηνσία. Beneficentia.
Βενεφικιάλιος, Beneficialis.
Βενεφίκιον. Beneficium.
Βέντος. Ventus.
Βερβερίζειν. balbutire.
Βεργεσία. Pro, εὐεργησία.
Βεργίτη. Veruta.
Βέργα. Virga. Βεργίον quoque dicebant. Hinc compositum πολυβέργια.
Βεργίζειν. Virgare. Virgis cædere.
Βερεδάριοι. Veredarii.
Βερεδεύειν. Veredis uti.
Βέρης. Veredus.
Βερικοκκία. Prunus. Prunum autem ipsum βερίκοκκον dicebatur. Hinc autem βερικοκκόχροον.
Βεστάρχης. Vide βεστιάριον.
Βέστης. Vestis. Item, βέστιον dicebant.
Βεστιάριον. Res vestiaria. Armario in quo reponebantur vestes Imperatoris, præfectus erat ὁ βεστιάριος, qui et βεστάρχης. Supra hunc erat ὁ πρωτοβεστιάριος.
Βεστιοπράτης. Sutor. Qui vestes vendebat.
Βετεράνος. Veteranus.
Βεττονίκη. Betonica. Vide βιτονίκη.
Βηλάριον. Valerium.
Βηλόθυρον. Velum seu παραπέτασμα, quod diductum januæ instar transeuntes transmittit.
Βῆλον. Velum.
Βημερία. Pro, εὐημερία.
Βηνάτωρ. Venator. Bestiarum præfectus.
Βήξιλλον. Vexillum. Vide βίξιλον.
Βηρίον. Birrus. Chlamys. Lacerna.
Βηροῦττα. Verutum. Canumentum.
Βήσαλον. Later. Later coctus. Scribitur etiam βίσσαλον.
Βήτζα. Vide βίσσα.
Βητίον. Vitium.
Βηχανία. Ego Tussilaginem esse censeo, quæ veteribus medicis Græcis βήχιον appellatur.
Βιβαρευτὴς. Cetarius.
Βιβάριον. Vivarium.
Βιβλοθηκάριος. Bibliothecarius. Bibliothecæ præfectus.
Βίγλα. Vigilia. Excubiæ. Item, Crux ensis.
Βιγλάτωρ. Vigilator. Excubitor.
Βιγλεύειν, sive βιγιλεύειν. Vigilare. Excubias agere.
Βιγλατικὸν. Æs, quod vigiles, sive excubitores, accipiebant.
Βιγλίζειν. Idem quod βιλλεύειν. Vigilare.
Βιζάκιον. Lapillus. Fragmentum lapidis.
Βιζήρα. Italicum, *Visiera.* Buccula cassidis.
Βικαναλία. Glossæ Basilic. βικαναλία, ὁδὸς ἡ εἰς κώμην ἄγουσα.
Βικαρία. Vicaria. Vicariatus.
Βικαριανὸς. Vicarianus.
Βικάριος. Vicarius.
Βίκια, et βίκιον. Vicia. species leguminis.
Βίκος. Vicus.
Βίκτουρα. Victoria.
Βίλη. Villa.
Βίλλος. Liber.
Βινδικατίων. Vindicatio.
Βίνδιξ. Vindex. Exactor.
Βίξιλα. Vexilla, et βιξιλατίωνες. Vexillationes.
Βιοκωλύτης. Constitutus ad vim et proterviam militum compescendam.
Βίρλον. Virga.
Βίῤῥος. Birrus. Vestis genus.
Βίσεκτος, sive βίσεξτος. Bisextus.
Βισκήνα. Vide πισκίνα.
Βίσσα. Bissa. Vas.
Βίσσαλον. Vide βήσαλον.
Βιταλιὰ. Galli *Victuaille,* Itali *Vettonaglia* dicunt. Latini recentiores, *Vi tualia.*
Βιτάξιδες. Milites Turcici.
Βιτέζιδες. Vide supra, βιτάξιδες.
Βίτζα. Vide βίσσα.
Βίτιον. Vitium.
Βιτονίκη. Betonica.
Βιτράνος. Pro, βετράνος. Veteranus.
Βλάμμαν. Pro, βλάβη.
Βλαστεμὰ. Ex Italico, *Biastemare.* Blasphemare. βλασφημεῖν.
Βλάτιον. Blatta.
Βλάψιμον. Vide βλάμμαν.
Βλέθρον. Moschopulus. ἔλυθρον. ὁ τῶν καρπῶν φλοιὸς. καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον βλέθρον.
Βλησκουνέλαιον. Olei genus.
Βοεβόδος. Dignitatis nomen, *Vaiuoda.*
Βοθρακὸς. Rana. Vide βορδακὰς.
Βοία. Boia. Vinculi genus. Compedes.
Βοκύδιον. Bucula.
Βόλγα. Bulga.
Βόλγος. Speculator.
Βολερὸς. Propugnaculum, E Gallico. *Boulevèrt.*
Βολιὰς. Machina bellica, ab eodem etymo, quo βολίστρα.
Βολίκιον. Trabs.
Βολίστρα. Balista. Hinc compositum, χειροβολίστρα, de quo infra.
Βολουντάριος. Voluntarius.
Βονιτάριος. Glossæ Basilic. βονιτάριος. φυσικὸς δεσπότης.
Βορδακὰς. Rana. βάτραχος.
Βορδόνιον, βόρδος, et βόρδων. Burdo. Mulus. Est etiam veli genus. Atque hinc est verbum βορδονιάζειν.
Βοτὰ. Festum quoddam in honorem Panis.
Βουβαλοπαπᾶς. Bubalopapa. Insulsus papa.
Βούδι. Bos. βοῦς.
Βουθᾶν. Pro, βοηθεῖν. Auxiliari.
Βουθήλεια, et βουθουλιὰ. Vacca. Bos.
Βουκάκρατον. Bucca panis vino intincta.
Βουκάμισον. Indusium.
Βουκανίζειν. Buccinare. Hinc βουκανιστὴς. Buccinator. βουκανιστήριον. Buccina, buccinum.
Βουκελάτον. Buccellatum.
Βούκκελλος. Buccella. Ex βουκελλάριος. Buccellarius. Parasitus.
Βουκεντροβέργιον. Boum stimulus. Nam βεργίον, est Virga.
Βούκκη. Bucca.
Βουκκίζειν. Jentare. Buccam sumere. Hinc βουκκίσμη. Gustarium. Et βουκκισμὸς. Jentaculum.
Βουκκίων. Bucco.
Βουκκινάτωρ. Buccinator.
Βούκινον. Buccina.
Βούκλα. Bucula. Fibula. Ex Gallico, *Boucle.*
Βούλβα. Vulva. Item βούλβιον.
Βουλγίδιον. Bulgeta. E Gallico, *Boulgette.* Item βουλγίον dicebant. Italicum, *Bolgia.* Hinc βουλγιοπώλης. Bulgetarius.
Βούλλα. Bulla. Sigillum. Atque hinc ἀβούλλωτον, quod bullam aut sigillum non habet.
Βουλλάτος. Bullatus.
Βουλλεύειν. Bullare. Signare.
Βουλλίον. Bulla. Orbiculus. Circulus.
Βουλλωτήριον. Bullatorium. Forma in quâ bullæ exprimuntur.
Βουλσὸς. Vulsus. Convulsio. Ruptura inveterata pulmonis. Morbus equorum.
Βουνάρομαν. βούνομαν. Cumulus.
Βούνευρον. Flagellum è nervis bubulis.
Βουνίταιον. Tumulus.
Βουνόπουλο. Tumulus. Collis.
Βούργον. Burga.
Βουρδουλίζειν. Flagellare. βουρδουλισμὸς. Flagellatio.
Βουριχάλια. Burichalia. Instrata equorum.
Βουρίχος. Buricus. Equus.
Βουρκόνειν. Æstuare. Fluctuare. Hinc βούρκοτος, et ὁλοβούρκοτος.
Βούρλον. Juncus. Pro, βροῦλλον. De quo infrà. Hinc βούρλινο, Junceum.
Βουσκαλὶς. Bulla.

Βοῦττα. Busta.

Βούτζη, βουτζίον. Butta. Cupa. ζουττίον. Cupella. Etiam βοῦττις dicebant. Cupa.

Βουτίζειν. Italicum, *Buttare*. Dejicere.

Βούτινον. Butina. Lagena. Gallicum, *Bouteille*.

Βουττᾶν. Gallicum, *Bouter*.

Βράδι. Serò. Tardè.

Βρακοζούνιν. Pro, ζρακοζώνιον. Cinguli genus.

Βρακομένος. Braccam gestans.

Βράσινο. Viridis.

Βραχιάλιον. Brachialium. βραχιόλιον apud Heronem in παρεκβολαῖς scribitur. Dicebant etiam, βραχιόνιον, quod purius.

Βραχιόνι. Pro, βραχίων. Brachium.

Βρεϐιάτορες. Breviatores. Qui brevia conficiebant, aut describebant.

Βρεβίον. Breve. Scribitur ζρεούϊον apud Eusebium Histor. Eccles. lib. 10. cap. 6. In Glossario Græco-latino legitur, βρέϐιον. Oratrix. Quo loco intelligi debet enchiridion precum; et Breviarium vulgo indigitatur.

Βρεκάριος. Idem, quod supra, βαρακάρης.

Βρεμένος. Pro, ζεζρεγμένος. Madidus.

Βρίκχος. Pro, ζρίγκος. Piscis è genere cetorum.

Βριονία. Sive, βρύνιν. Pro, βρυωνία. Vitis alba.

Βρισίκι. Fons.

Βρίσκειν. Invenire. Pro, εὑρίσκειν.

Βροντολόγια. Libri in quibus de alieni temporis tonitribus, eorumque præsignificationibus superstitiosè tractabatur.

Βρουλλάμμενος. Vehemens ventus.

Βροῦλλον. Juncus. Hinc ζρουλλία. Nassa junco aut vimine contexta. Item ζρούλισμα. Capillamentum.

Βρουλλόκυπερος. Juncus cyperi.

Βρούμαλια. Brumalia.

Βρουμαλιτικόν. Brumale.

Βρύα. Remus.

Βρύλλον. Juncus.

Βρύση. Fons.

Βρυσίτζα. Fons.

Βρωμίζειν. Inquinare. Maculare.

Βυζάνειν. sive, βυζάνειν. Fellare.

Βύζανον. Sacculus.

Βυζάστερος. Lactens.

Βυζάστρια. Nutrix. τίθηνη.

Βυζίον. Mamma. Uber.

Βυζομάχαιρον. Est ensis genus.

Βύκινον. Idem quod, ζούκινον. Buccina.

Βύτζα. Culex.

Γ.

Γάβαθον. Gabatha. Paropsis.

Γάβος. Cavus. Fossa. Scrobs.

Γάδαρος, sive, γαΐδαρος. Mulus.

Γαῖος. Merces. Stipendium, Gallicum est, *Gage*.

Γαϊτάνιον. Gaitanum. Zona. Cingulum.

Γάϊτον. Glossæ Basilic. γάϊτον, χαριστήριον ἔγγραφον.

Γαλαγγά. Vulgatum, Galanga. Cyperus Babylonius.

Γαλαία, sive γαλέα, Triremis. Ex Italico, *Galéa*.

Γαλάϊνον. Vide καλλάϊνον.

Γάλαιον. Odoramenti genus. Zibethum, quod certarum felium excrementum.

Γαλεύειν. Mulgere. Dicebant etiam, γαλεύγειν.

Γαλευτήριν. Mulctra.

Γαληνότης. Serenitas. Tranquillitas. Inter titulos Imperatorios.

Γαλιλαία. Ita appellabatur tempus illud omne à Resurrectione, sive Paschâ, usque ad Ascensionem, quod in Galilæâ Salvator noster exegit.

Γαλινάριος. Gallinarius.

Γαλίονιον. Navis genus. Italicum, *Galione*.

Γαλλίατζα, Italicum, *Galleassa*.

Γάλλιξ. Gallica.

Γαμαντίβος. Glossæ Basilic. γαμαντίβον, ἀγῶν.

Γάμμα. Trigonum ad formam literæ Γ.

Γαμματίζειν. Literæ Γ. figuram referre.

Γαμπιούνα. Pluteoli. Italicum, *Gabbioni*.

Γαρζονοστάζιον. Locus Constantinopoli in mediâ aulâ magni templi, ubi pueri stabant. Est ex Italico idiotismo.

Γαρζούνιον. Puer. Ex Italico, *Garzone*.

Γάτος. Pro, κάτος. Italicum, *Catto*. Felis. γαλῆ.

Γγίσμα. Fulcrum.

Γδερμάδιν. Pellis.

Γδύνειν. Pro, ἐκδύειν.

Γέλτον. Geldus. Pecunia. Detortum est ex Alemanico, *Gelt*.

Γεμάτο. Plenum.

Γεμόνιιν. Glossæ Græco-barbaræ. νὰ γεμίζει. νὰ γεμόνει. νὰ σύρει ἔξω.

Γέναμα. Opus. ποίησις.

Γενάρης. Januarius mensis. Vide γεννάρης.

Γενάτος. Pro, γενειήτης.

Γενεράλλιον. Generale.

Γενικόν. Ærarium generale.

Γενίτζαροι. Janizari. Milites Turcici.

Γεννάρης. sive, γενάρης. Januarius.

Γεντῆλιος. Gentilis.

Γεράγνο. Color cæruleus.

Γεράκη, et γεράκιον. Accipiter. Detortum ex ἱεράκιον.

Γεράνιον. Tolleno. Nos similiter dicimus, *Een Craen*.

Γεραντίσκειν. Senescere. Pro, γηράσκειν.

Γέρδις, et γέρδιος. Gerdius. Textor. ὑφάντης. γερδία. Textrix. Inde γερδοποιόν. Textrinum.

Γερευτεύειν. Gerere.

Γερός. Purus. Sanus. γέρος. Senex. πρέσβυς.

Γερροχελώνη. Machinæ bellicæ genus.

Γεύγειν. Pro, γεύειν. Gustare.

Γεῦμα. Prandium. Sic γεύσθαι, pro Prandere.

Γηστέρνα. Cisterna. Vide κινστέρνα.

Γηταῦρος. Avis genus.

Γιαλὶ. Pro, ὑαλός. Vitrum. γιαλλί. Poculum.

Γιαλλίζειν. Nitere. Splendere.

Γιαλὸς. Pro, αἰγιαλός. Littus, γίαλο. Vitrum. Vide supra, γιαλὶ.

Γιάμμαν. Pro, ἴαμα. Medela. Et γιανίσκειν. Curare. Mederi.

Γιάος γλίθος. Hyacinthus.

Γιαπᾶ. Ecce. Vide.

Γιαρήκιον. Teli genus.

Γιατὶ. Quare. διὰ τί.

Γιατρεύειν. Pro, ἰατρεύειν. Sic γιατρία. Medela. Et, γιατρός. Medicus.

Γίδα, et γίδιον. Truncatè, pro αἰγίδιον. Capra. Capella. Hinc γιδοβοσκός. ποιμὴν τῶν αἰγῶν. Item. γδοβοσκόν. Et γιδομάνδρα. Caprile.

Γίλλος. Littus. Pro αἰγιαλός.

Γινίσκομαι. Fio. Pro, γίνομαι.

Γίομα. sive, γίωμα. Pro, γεῦμα. Prandium.

Γιομάτος, Plenus. Depravatum ἀπὸ τοῦ γέμειν.

Γιοφύρη. Pro, γεφύρα, Pons.

Γιρεύειν. Pro, γυρεύειν. Investigare.

Γιρεύγειν. Pro, γυρεύειν. Itidem ut γιρεύειν.

Γίρο, γίρο. Circum circa. κυκλόσε.

Γίτευμα, sive, γίτευμαν. Pro, γοήτευμα. Incantatio.

Γίωμα. Vide, γίομα.

Γλάγκισμα. Clangor. Strepitus. Clamor. Sic γλαγγίζειν. Clangere.

Γλάνδουλα, sive, γλάνδουλον. Glandula.

Γλέφαρον. Frons.

Γλήγορα. Citò. γλήγορος. Citus. Celer.

Γληγοροπόδας. Velox. Celer pedibus.

Γλιάζειν. Festinare.

Γλίθος. Pro, λίθος. Lapis. Vide γιάος.

Γλυκάγδα. Dulcedo. Oblectatio.

Γλυκάνησσος. sive, γλυκάνισον. Anisum.

Γλυκισπράτης. Dulciarius. Et γλυκισπράτιον. Officina dulciarii.

Γλυκοκάλαμον. Lotus. Quia nimirum fructum prædulcem habet.

Γλυκὺς. Dulcis. γλυκὺς. Inde γλυκοσύνη. γλυκυσσύνη. Dulcedo. γλυκύτης.

Γνέμα. Filum.

Γνόνυφος. Vide νύφη.

Γνώθειν. Nosse.

Γομάρια. Sarcinæ. Hinc γομαριατικὸν, vectigal pro illis solvi solitum.

Γονάτιον. Nicolaus Cabasilas De veste sacrâ. καὶ τύπον τινὰ ῥομφαίας περιζωννύουσιν αὐτὸν τὸ λεγόμενον γονάτιον, ὃ πρὸς σχῆμα ξίφους ἐσχημάτισται.

Γονατιστὰ. Flexis genibus. Ad genua provolutus.

Γονία. Focus. πυρεῖον.

Γονυκλινὶς. Pulvinar, quod genibus substernitur, in quo illa inclinentur.

Γουβίον. Vestis genus. Idem est, quod Gufa.

Γοῦλα. Gula. Item γούλιν. γούλιον.

Γοῦνα, sive γοῦνας, et γουνίον Guna. Vestis pellicea.

Γουπποσάνιδον. Abacus.

Γουργιάζειν. Clangere. Strepere.

Γούργουρος. Gurgulio.

Γουρίασμα. Vide γλάγκισμα.

Γοῦρνα. Urna.

Γουροῦνιν, sive, γουρούνιον: Grunnius. Porcus. γουρουνόπουλλοι, id est, χοιρίδιον.

Γουστεῖον. Gusteum. Forum cupedinarium. Et γοῦστα, Gusta, appellabant cupedias.

Γουτάλι. Frons.

Γοῦτος. Guttus.

Γραδέλλα. Craticula.

Γραικολατὶς. Græcæ linguæ peritus, quo exteri utebantur Constantinopolim venientes, ad rem domesticam procurandam necessariaque coëmenda.

Γρανάτζα. Vestis Imperatoris prælongis manicis, et ad talos usque dependentibus, quæ non cingebatur.

Γρανοσόλον. Granum solis.

Γρατοῦτον. Gratuitum.

Γρικεῖν, sive γροικεῖν, aut γρυκεῖν. Intelligere. Atque hinc γρίκημα. Intellectus.

Γρίσιον. Hamus.

Γροθθία. Detortum ex antiquo. γρόνθος. Pugnus. Sic γρότος quoque.

Γρονίζειν. Pro, γνωρίζειν.

Γροῦτα. Crusta.

Γρωσὶ. Velamen muliebre argenteum, sub quo manus occultant.

Γυβεντίζω. Crusius Turco-græciæ lib. 11. interpretatur, Fustuario afficio. Ego autem censuerim γυβεντίζειν esse, patibuli supplicio afficere: nam γύβεντον est Gallicum *Gibet*.

Γυμνώνειν. Pro, γυμνοῦν.

Γυναῖκα. Mulier. γυνή.

Γυναικίσιμος. Muliebris.

Γυπνάπιον. Pyri genus.

Γύραι. Circulationes.

Γυρίζειν, et γυρίβειν. Ambire. Prensare. Petere. Dicebant quoque, γυρεύγειν.

Γύρισμα. Reditus. ἐπάνοδος.

Γῶτα. Gutta. Ex Italico, *Gota*.

Δ.

Δαιμονάριος. Dæmonarius. Dæmoniacus. Furiosus.

Δαιποτάτοι, Deputati. Vide infra. διποτάτοι.

Δαγκάνω, sive δακκάνω. Pro, δάκνω. Mordeo.

Δακκαματιὰ. Morsus.

Δαλματικὴ. Dalmatica, Dalmata. Vestis sacerdotalis.

Δαμνάτος. Damnatus.

Δάσκαλος. Pro, διδάσκαλος. Doctor. Hinc δασκαλεύειν. Docere.

Δατὸν. Datum. Est illa adscriptio anni, mensis, dieique in literis usurpari solita.

Δεήσεις. Supplicationes Libelli. supplices. Et his præfectus, ὁ ἐπὶ τῶν δεήσεων, dicebatur.

Δεικτήριον. Pulpitum. Suggestum.

Δείχνειν. Pro, δεικνύειν. Ostendere.

Δεκανία. Decania. Decuria.

Δεκανικὰ. Carcer ecclesiasticus.

Δεκανοὶ. Decani. Hi Constantinopoli lictores erant, et cadaverum quoque humandorum curam habebant.

Δεκέμβριος. December.

Δεκησιὼν. Decisio.

Δεκόκτωρ. Decoctor.

Δεκουρίων. Decurio.

Δέκρετον. Decretum.

Δελεγατεύειν. Delegare.

Δελικτίκιον. Delictum. Item δελίκτον.

Δελματίκιον. Item quod δαλματικὴ. Dalmatica.

Δελφίνας. Delphin.

Δέλφιξ. Delphica. ut κάλιξ. Caliga. Dicebant etiam δελφῖνες.

Δελφὸς. Pro, ἀδελφὸς. Frater.

Δεματόδιμμαν. Funis. Vinculum. Fortè legendum, δέμα. τὸ δίμμαν.

Δὲν. Pro, μηδέν.

Δένδρο. Pro, δένδρον. Arbor. Sic δέντρο pro δένδρο.

Δένειν, sive δένειν, et δένειν. Ligare. Vincire.

Δεντροῦτζικον. Pro, δέντρον, sive δένδρον. Arbor.

Δεξιόλαβος. D. Lucas Act. cap. 23. Fuit autem illorum munus in militiâ, quod lictorum in urbibus. Manum nimirum injiciebant maleficis, et sontibus, eósque apprehendebant, quod nominis ratio manifestò loquitur: inde δεξιόλαβοι dicti. Et carceri quoque mancipatos, aut ad supplicium producendos custodiebant, stipabantque: atque inde eos παραφύλακας interpretantur magistri Græci.

Δεξτροχέριον. Dextrocherium. Armilla in dextro brachio gestari solita.

Δεπορτατεύειν. Deportare.

Δεποσιτάριος. Depositarius. Et, δεποσιτὸν, Depositum.

Δεποτάτοι. Vide διποτάτοι.

Δερεκτάριος. Derectarius. ὁ εἰς τὰς ἀλλοτρίας ἐνεκεν τοῦ κλέψαι εἰσερχόμενος οἰκίας. θυρεπανοίκτης.

Δέρνω. Pro, δέρω. Verbero. Corripio. Castigo.

Δεσερτορεύειν. Deserere. Desertorem agere.

Δεσιγνατεύειν. Designare.

Δέσιμο. Pro, δεσμός. Ligamen.

Δεσμότεριχον. Ornatus in capite muliebris in vinciendis crinibus.

Δεσπότατον. Dominium.

Δεσπότης. Hoc nomine vocabantur filii, fratres, generi Imperatoris, Sebastocrator, Cæsar et Patriarchæ. Sed κατ' ἐξοχὴν ita dictus fuit Imperii successor, filiorum natu maximus.

Δευτεράριος. Præfectus monasterii sub Hegumeno.

Δευτερωταὶ. Qui post utrumque Testamentum secundas tribuentes Traditionibus eas gloriosè jactabant.

Δηγεῖν. Pro, ἐδηγεῖν.

Δηλάτωρ. Delator.

Δηλατορεύειν. Deferre. Accusare.

Δηλατορίαι. Delationes.

Δηλεγατίων. Delegatio.

Δηλίκια. Deliciæ.

Δημοσιάριος. Municeps.

Δηνάριον. Denarium. Sestertium. Item, δηνάριον λευκὸν. Asprum. Postea δηνάριον dixerunt ævo corruptiore: et generaliter pro quavis pecunia: sicuti Itali *Denaro*. Galli *Denier*. Hispani *Dinero*.

Δηπορτάτος. Deportatus.

Δηριγευομενὸς. Metator. Composita vox ex dictione Latinâ et Græcâ. Nam δηριγεύειν est Dirigere, διευθύνειν, et μονὴ, Mansio. Ergo δηριγευομενὸς, qui dirigit et præparat mansiones, id est, metator.

Δηφενδεύειν. Defendere. δηφενδεύσις, defensio.

Δηφενσίων. Defensio.

Δηφένσωρ. Defensor.

Διάβα. Via.

Διαβατικὸν. Tributum, quòd mercatores pro transitu mercium pendebant.

Διαγέννειν. Peregrinari. Discedere.

Διαγουμίζειν. Pro, διακουμβίζειν. Circumsidere: Obsidere.

Διάγραφον. Diagraphum. tributum. Hinc διαγραφάριος. Publicanus.

Διαιτάριος. Diætarius. Atriensis.

Διακαινήσιμος. Erat illa septimana quæ Pascha subsequebatur. Et celebrabatur in triumphum Resurrectionis Christi, per quam essent renovati et regenerati homines ad vitam æternam.

Διακιτρίον. Cortex citri melle conditus.

Διακονικὰ. Vide σέρνικά.

Διακονίκιον. Diaconi munus. Diaconatus.

Διακονικὸν. Conclave diaconorum, in quo illi congregati tractabant negotia muneris sui.

Διάκονος. Diaconorum Constantinopoli duo erant ordines: unus majorum, qui ἀρχοντικοὶ διάκονοι, alter minorum, qui κοινοὶ dicebantur.

Διάκων. Diaconus, ut, πάτρων. Patronus.

Διάλεμα. Discrimen. Selectio.

Διαλεμένος. Selectus. Egregius.

Διαλέξιμον. Discrimen, Delectus. Vide, διάλεμα.

Διαμάντι. Adamas. Italicum, *Diamunte*.

Διάριον. Diarium.

Διασάζειν. Recentiores Græci pro ὁδηγεῖν dixerunt. Hinc διασάστης. dux itineris.

Διατριτάριοι. Qui calices cælatos faciunt. Nam διατρήτους calices vocabant cælatos.

Διαφεντεύειν. Quod anteà, δηφενδεύειν. Defendere.

Διαψάλματα. Intervalla Psalmorum.

Διβάμβυλον. Vide, μονοβάμβυλον.

Διβάμπουγλον. Ampulla divino cultui destinata.

Διβέλλιον. Vexillum Imperatoris, tanquam duplex velum, sive Divelium. Nam bifidum erat.

Διβινιτάτον. Divinitas.

Δίγεστα. Digesta. Pandectæ Juris.

Διδασκαλίκιον. Doctoris munus.

Διδασκάλισσα. Magistra.

Διδάσκαλος. Doctor. Quatuor autem erant in Ecclesiâ hoc nomine. ὁ τοῦ εὐαγγελίου, qui Evangelistas: ὁ τοῦ ἀποστόλου, qui Apostolum: et ὁ τοῦ ψαλτηρίου, qui Psalmos docebat et interpretabatur. Dignitate maximus quartus οἰκουμενικὸς dicebatur.

Δίδειν. Dare.

Διερμηνευτής. Interpres, qui communiter δραγόμενος.

Δικάβαλλοι. Vide τρικάβαλλοι.

Δικαιοδότης. Juridicus.

Δικανίκιον. Sceptrum judiciale.

Δικάπιον. Biceps.

Δικέρατον. Tributum pro reficiendis Urbis muris institutum.

Δικύριον. Vide κηρόβουλλον.

Δίκιον. Nummi genus.

Δικόκτα. Decocta.

Δικουρία. Decuria.

Δικτατωρία. Dictatura.

Δικτάτωρ. Dictator.

Δίμμαν. Vinculum.

Διμμένος. Vinctus.

Διμπισάκτωρ. Dispensator. οἰκονόμος. Sed rectiùs legitur, δισπενσάτωρ, et, δισπεσάτωρ.

Δίπνειν. Vide δίπνειν.

Διοικηταί. Collectores tributorum, ac vectigalium. Publicani.

Δίομα. Pro, ἰδίομα.

Διόχνειν. Trudere. Impellere.

Διπάγινον. Quod est in duas paginas distinctum. Vide infrà, παγίνα.

Δίπλαροι. Gemini. δίδυμοι.

Διπλομάντιν. Duplomantum. Duplicatum pallium.

Διποτάτοι. Deputati. Scribitur etiam δεποτάτοι, et δαιποτάτοι, apud Auctores.

Διπούντιον. Dupondium.

Δίπτυχα. Libri Ecclesiastici. Erant verò gemini, unde et δίπτυχα dicebantur: alter mortuorum nomina complectebatur, alter adhuc viventium.

Διριβιτώριον. Diribitorium.

Δισάκιον. Et δισάκι. Bisaccium. Pera. Et teli genus.

Δισκοκάλυμμα. Lancis operculum.

Δισπενσάτωρ. Dispensator.

Δισπουτάντοι. Disputantes.

Δισταγμός. Dubietas.

Διστράτον. Bistratum. Bivium.

Δίστρια. Clavæ ferreæ.

Διτάριος. Ditarius. πλουτοποιός.

Διτζέριον. Biremis.

Διφένσωρ. Defensor.

Διώδιον. Vide, τριώδιον.

Διωξήματον. Persecutio. Pro, διωγμός.

Διώχνειν. Pro, διώκειν. Hinc ἀποδιώχνειν.

Δομεστικάτον. Domesticatus.

Δομεστίκιον, sive δομεστικεῖον. Domestica res.

Δομέστικος. Domesticus. οἰκεῖος. Alias erat dignitatis genus ecclesiasticæ pariter et politicæ.

Δομικίλιον. sive δομιτζίλιον. Domicilium.

Δόμνα. Domina. Augusta.

Δονικός. Pro, ἀηδονικός. Luscinialis. Suavis, ut est lusciniæ cantus.

Δόντη, sive, δόντιον. Dens.

Δόξα. Troparium, ita dictum à voce initiali.

Δοξάρη. sive, δοξάριον. Pro, τοξάριον. Arcus.

Δοξολογία. Hymni genus, aut potius pars quædam.

Δοξότης. Pro, τοξότης. Sagittarius.

Δορυδρέπανον. Hasta falcata.

Δούκαινα. Ducissa. Uxor ducis.

Δοῦκας. Dux. Ex Italico, *Duca*.

Δουκάτον. Ducatus. Præfectura. Ductus.

Δουκάτωρ. Ductor.

Δουκηνάριοι. Ducenarii. Exactores tributorum.

Δουκικός. Ducalis.

Δουλαμά. Vestis interior.

Δουλάππιν. Colus.

Δουλευτάδες. Servi. Famuli.

Δουλέψη. Servitium. Servitus.

Δουμάκης. Cauda.

Δούναβις. Danubius. Fluvius notissimus. Ex idiomate Germanico, quibus vulgo *Donaw* dicitur.

Δοὺξ. Dux. ἡγεμὼν. ἄρχων.

Δοῦπλα. Dupla.

Δραγάτης. Advena. Custos. Hinc δραγατεύειν. Custodire.

Δραγγαῖα. Tragæa.

Δραγόμενοι. sive, δραγουμάνοι. Interpretes linguarum exoticarum.

Δραγουμανίζειν. Interpretem agere.

Δρακονάριος. Draconarius. Signifer.

Δρακόντειον. Draco. Vexillum cum effigie draconis. A δρακόντειον autem est δρακοντειοφόρος, Signifer. Draconarius.

Δράκος. Draco.

Δραπάνη. Falx. δρεπάνη.

Δριμυτάτη. Herbæ genus.

Δρίφος. Pro, δίφρος. Hinc compositum τοιχοδρίφος.

Δρόμαξ. Currax.

Δροσάτον. Mutilatum est, pro ὑδροροσάτον. Aqua rosacea.

Δροσιοβότανον. Betonica.

Δρουγγάριος. Drungarius. Præfectus Drungi.

Δροῦγγος. Drungus. Globus militum.

Δρουπάτα. Druppa. γεργέριμος. ἐλαία μέλαινα.

Δροχιά. ἀναπνοή. πνοή.

Δρυμῶνας. Pro, δρυμὼν. Quercetum.

Δύειρμον. Vide, εἱρμός.

Δύκτη. Pro, δίκτυον. Rete.

Δυναμάριον. Locus munitus. Castrum.

Δυνάμωσις. Augmentum. Incrementum.

Δυνάμωμα. Statumen. Firmamentum.

Δυναμώνειν. Pro, δυναμοῦν. Firmare. Roborare.

Δυσπυργιᾶν. Ægrè ferre. Offendi.

Δυσωμία. Pro, δισωμία. Uterque humerus.

Δὼ. Pro, ἐδὼ. De quo vide infrà.

Δωδεκαήμερον. Tempus à Natali Christi, usque ad Epiphaniam. Nos Duodecim noctes vulgò appellamus.

Δώκανον. Decipula.

Δωνατικός. Donaticus. Donativum.

Δωρακινά. Duracena. Duracinum.

E.

Ἐβγὰ. Ortus. Vide infrà, εὔγα.

Ἔβγαρμαν. ἄλειμμα. Scribitur etiam εὔγαρμαν. Vide infra.

Ἑβδομάδα. Pro, ἑβδομὰς. Accusativus, pro nominativo; quod frequens Græcis posterioribus.

Ἑβδομαδάριος. Hebdomadarius. Coquus monasterii.

Ἑβδομάριοι. Hebdomarii. Juvenes qui per vices septimanatim cubiculum Imperatoris custodiebant.

Ἑβδοματίζειν. Septennalia matrimonii celebrare.

Ἐβίσκη. Pro, ἰβίσκος. Ibiscus. Althea.

Ἐβοδία, Suavis odor. Pro, εὐωδία.

Ἔγγερος. Recens. πρόσφατος.

Ἔγγον, Nepos. Pro, ἔγγονος.

Ἐγκαίνια. Festa anniversaria urbium conditarum. Nec Urbium tantum, sed et templorum dedicatorum. Joan. Evang. c. 10. 22.

Ἐγκλειστή. Dies sepulti Servatoris. At ἔγκλειστοι dicebantur monachi, Claustrarii. Sic Inclusi apud Latinos.

Ἐγκλείστρα. Cavea.

Ἐγκόλπιον. Quod è collo gestabatur in pectore.

Ἐγκουσῆτος, vel ἐγκουσᾶτος. Inguissatus. τεθραυμένος. onustus.

Ἐγκύκλια. Literæ circulares.

Ἐγλαμπρίζειν. Fulgurare. ἀστράπτειν.

Ἐγχώριοι. Militum quorundam appellatio.

Ἐδικός. Proprius. Hinc composita, ἐδικόσμας. Meus, aut, Noster. Item ἐδικόσσας. Tuus. Vester. In neutro genere ἐδικὸν et ἐδικὸ dicebant. Inde et ἐδικόσας. Pro, ἐδικόνσας. Vestrum.

Ἐδῶ. Hic. ἐνθάδε. Pro eodem etiam δῶ truncatè dixerunt.

Ἔζουλα. Esula. herbæ genus.

Εἰδοί. Idus.

Εἰκόνα. Pro. εἰκὼν. Imago.

Εἰλιτάριον. Volumen. Liber.

Εἰρηνάρχης. Pacator. Irenarcha.

Εἰρηνικά. Quæ diaconus extra tabernaculum dicebat sacerdote secreto in tabernaculo orationem dicente. Erant autem hæc εἰρηνικὰ nihil aliud quam preces pro pace; et quia variæ illorum formulæ, quas connectebant inter se, inde συναπταὶ quoque simpliciter vocabantur. hoc nomine etiam literæ dicebantur, quas Episcopi dabant clericis inopiæ caussâ in aliam proficisci urbem, ejusque in clerum recipi volentibus: vel etiam, quæ ab archiepiscopis dabantur episcopis ad Imperatorem legatis. Eædem et ἀπολυτικαὶ dicebantur.

Εἱρμός. Hymnus, qui ante troparium canebatur. Hinc δύειρμον, in quo duo εἱρμοί.

Εἴσοδος. Introitus in sancta sanctorum.

Ἐκδικεῖον. Secretum τοῦ ἐκδίκου τῶν κληρικῶν. De quo infrà. Vide, σέκρετον.

Ἔκδικος. Defensor. Qui reos è clero defendebat. Quatuor erant tales. Primus ὁ πρωτέκδικος vocabatur.

Ἐκκλησιάζειν. In Ecclesia Orientali mos erat ut fœminæ quadragesimo à partu die infantem in templum deferrent, initium facientes pueri in ecclesiam introducendi: atque hoc ἐκκλησιάζειν dicebant.

Ἐκκλησιάρχης. Ecclesiæ præfectus.

Ἐκπλοράτος. Idem quod ἐξπλοράτος, et ἐξπλοράτωρ. Explorator.

Ἐκστραμβουλίζεσθαι. Idem quod ἐξαρθροῦσθαι.

Ἐκταγιατικόν. Sportula.

Ἐκτενής. Continuatio precum. quas δεήσεις appellabant, à verbis, δεόμεθά σου, quibus illic utebantur.

Ἐκτραορδινάριος. Extraordinarius.

Ἔλα. Veni.

Ἐλαιοτόπος. Olivetum. ἐλαιὼν.

Ἐλαιόφορος. Accipitris genus.

Ἐλασία. Volatus. Ἐλάτης. ala.

Ἐλευθερώνειν. Pro ἐλευθεροῦν.

Ἐληκία. Ætas. Pro, ἡλικία.

Ἑλμιγγοβότανον. Herbæ genus, cujus usus adversus lumbricos.

Ἕλμος. Italicum, *Elmo*. Galea. Cassis.

Ἐλπίδα. Pro, ἐλπὶς. Spes.

Ἐλβατίκιον. Aditiale. Honorarium, quod Patriarchæ et sacerdotes, cùm munus suum aggrederentur, pro designatione solvebant.

Ἐλβουρίκλον. Imburuclum. Vide, βουρῖχος.

Ἐμένα. Ego.

Ἐμμαγκιπατίων. Emancipatio.

Ἔμορφος. Pro, εὔμορφος. Pulcher. Formosus. Inde ἐμορφία. Pulchritudo.

Ἐμουραλάμιοι. Signiferi Turcici.

Ἔμπα. id est, ἄνοδος, ἀνάβασις.

Ἔμπασμα. Gradus.

Ἐμπεῖν. Incedere. Ire.

Ἐμπέννειν. Ingredi. Intrare.

Ἔμπετος. Impetus.

Ἐμπετρατεύειν. Impetrare.

Ἐμπιμένος. Firmus. Stabilis.

Ἔμπουλον. Ebulus.

Ἐμπροσθοκούρβιον. Anterior sellæ crepido. Vide, κούρβη.

Ἐμφανιστικά. Quæ clerici solvebant, in clerum allecti magnæ ecclesiæ. Vel ἐμφανίσιμα quoque dicebantur.

Ἐμφυτευτικάριος. Emphyteuticarius.

Ἐνδοματικά. Erant illa, quæ Imperatores publicanis concedebant ut sibi privatim exigerent præter publica vectigalia.

Ἔμφατον. Intervallum. Distantia.

Ἐνάκρατον. Pro, οἰνάκρατον. Merum.

Ἐναντιοματικός. Contentiosus.

Ἕνας. Unus. Pro, εἷς.

Ἐνδυτή. Supremum sacræ mensæ instratum.

Ἐνιά. Novem. Pro, ἐννέα.

Ἔνατα. Novendialia. Vide, τριτεννάται.

Ἐνόρδινος. Ordinarius.

Ἐντιμένος. Indutus. Amictus.

Ἐντόλινα. Præscripta, quæ legati à principibus suis accipiunt, in quibus legationis capita continentur.

Ἔντριτος. Intertius. Sequester. Arbiter.

Ἐντύβιον. Intubus.

Ἕνωσις. Unio. Ita dicta simpliciter ea, quâ temporibus Constantini Porphyrogennetæ et Romani sopiebatur schisma ortum sub Leone Philosopho, ob quæstionem de trigamiâ; populoque quotannis mense Julio prælegebatur è suggestu.

Ἑνωτικόν. Edictum de unione ecclesiarum, quod fecit Zeno Imperator.

Ἐξάγιον. Ponderis genus. Scribitur etiam στάγιον.

Ἐξάερον. Locus aëri expositus. Area domus.

Ἐξάκτωρ. Exactor.

Ἑξάμιτος. Vestis genus. Latinis Barbaris *Samitus*, vel *Samittus* dicitur.

Ἐξαπλόνειν. Extendere. Explicare.

Ἐξαποστειλάρια. Cantica quædam.

Ἐξαρματώνειν. Exarmare. Hinc ἐξαρμάτωτος. Exarmatus. Inermis.

Ἔξαρχοι. Primò dignitatis titulus fuit, et erant metropolitani omnes: Postea ἔξαρχοι dicti quoque chorepiscopi, quasi ex principatu dependentes aliorum.

Ἐξαστρία. Locus aëri expositus.

Ἐξαυτωρεία. sive, ἐξαυτωρία. Exautoratio.

Ἑξάψαλμον, et ἑξάψαλμος. Senio psalmorum, quos canebant in matutinis.

Ἐξεμοναχιάζειν. Vide infra, μοναχιάζειν.

Ἐξεμπλάριον. Exemplarium. Exemplar.

Ἐξερεδατεύειν. Exheredare.

Ἐξερεδάτος. Exheredatus.

Ἐξέρκετον. Exercitus.

Ἐξερκίτωρ. Exercitor. ὁ ναύκληρος.

Ἐξεστικός. Attonitus. Externatus.

Ἐξκούβιτα. Excubita. Cohors Imperatoria. *La Guardia*.

Ἐξκουβίτωρ. Excubitor.

Ἐξκουλκάτωρ. Exculcator. Vide, κούλκαι.

Ἐξκουλκεύειν. Exculcare. Excubare. Auscultare. In excubiis esse.

Ἐξκουσσατεύειν. Excusare. Et, ἐξκουσσατίων. Excusatio.

Ἐξκουσσάτοι. Excusati.

Ἐξκουσσεία. Excusatio. Apud Suidam est, ἐξκουσσία.

Ἐξκουσσεύειν. Excusare.

Ἐξοδιαστής. Dispensator.

Ἐξοδιαστικόν. Ritus exequiarum. ἐξόδιον. Exequiæ.

Ἐξομπλίασμα. Vide infrà, ξομπλίασμα.

Ἐξπέδιτον. Expeditum. Expeditio.

Ἔξπλικτος. Explicatus. Expeditus.

Ἐξπλωράτος. Explorator. Etiam ἐξπλωράτωρ.

Ἐξστράνεος. Extraneus.

Ἐξστραορδινεύειν. Glossæ Basilic. ἐξστραορδινεύεται. φραγγελίζεται.

Ἐξτραορδίνως. Extraordinariè.

Ἐξυπνιστής. Qui fratres dormientes in ecclesiâ excitaret.

Ἐξυπτέριον. Avis venaticæ genus.

Ἐξώβιγλα, sive, ἐξωβίγλια. Extremæ excubiæ, et remotius positæ.

Ἐξωκατάκοιλοι. Secretorum ecclesiasticorum præfecti.

Ἐξωκιόνιον. Monasterii nomen. et ἐξωκιονίτης. quincunque illic monachus.

Ἐξώλης: Exul.

Ἐξώμακρα. Eminus.

Ἐξωμάντιον. Exterius mantellum, sive, pallium.

Ἐξωμονιτάτον. Adelphatum, quod dabatur τοῖς ἐξωμονίταις, id est, alterius monasterii monachis. Est verò ἐξωμονίτης, Presbyter forensis.

Ἐξωνόμοι. Extraneæ leges. Ita vocabant ecclesiastici jus civile.

Ἐξωπίαστος. Qui pullos non alit.

Ἐξώπορτον. Exterior porta. Vide infrà, ξωπόρτης.

Ἐπᾶ. Ecce.

Ἐπακουμβίζειν. Vide suprà, ἀκουμβίζειν.

Ἐπανοίκιον. Tributum.

Ἐπανοκλίβανα. Qua loricis superinduebantur.

Ἔπαρχος. Dignitas media inter magnum Pappiam, et magnum Drungarium biglæ.

Ἐπείκτης. Compulsor. ἐπείκται, erant

Compulsores. qui à judice adjungebantur Executoribus.

Ἐπιγονάτιον. Genuale. Etiam ὑπογονάτιον vocabatur.

Ἐπικάμισον. Tunica.

Ἐπικάριον. Pallium. Chlamys.

Ἐπικόμβια. Ea erant, quæ Imperator festo coronationis vel nuptiarum die spargebat in populum. Erant vero segmenta panni, quibus involuti nummi aurei, argentei, ærei.

Ἐπικόρμιον. Mensa coquinaria.

Ἐπικούτζουλον. Camasus.

Ἐπιλούρικον, sive ἐπιλώρικον, et ἐπιλουρίκιον. superula thoraci superindui solita.

Ἐπίμαλος. Vermiculi genus.

Ἐπιμάνικον, sive ἐπιμανίκιον. Supermanicale. Erat quoque ornatus manicæ sacerdotis in dextro brachio, ubi erat intertexta effigies Servatoris.

Ἐπίουρος. Epiurus. Subscus.

Ἐπιριπτάριον. Vestis genus.

Ἐπισέλλον. Sellæ indumentum, sive coopertorium. Explicatur etiam Subsellium. Dagus. Gallicè *Dais*.

Ἐπισκοπειανὸς. Episcopianus.

Ἐπίσκοπος. Antistes ecclesiæ. Et hinc ἐπισκοπὴ. Episcopatus.

Ἐπιστημονάρχης. Doctrinæ ecclesiasticæ præses. Erat titulus Imperatoris Constantinopolitani.

Ἐπιστολεὺς. Optio protocarabi, qui secundas tenet.

Ἐπιτραχήλιον. Collarium patriarchæ, et archidiaconi.

Ἐπτάσκαλον. Vide infra, σκάλα.

Ἐπωμάδιον. Idem quod ἐπιτραχήλιον, de quo supra.

Ἐργαστηριακὸν. Tributum, quod pro officinis suis solvebant officinatores.

Ἐργόχειρον, Opus manuum.

Ἐρημόκαστρον. Urbs habitatoribus vacua.

Ἐρημόνειν. Vastare. Desolare.

Ἔρμεντα. Armenta. Inde ἐρμεντάριον. Armentarium.

Ἐῤῥῆς. Henricus, E Gallico, *Herri*, pro *Henri*.

Ἐσένα. Tu.

Ἐσκουποδίαι. Sescupondia.

Ἐζοῦ, sive ἐσὺ. Tu.

Ἑσπερινὸς. Hymnus vespertinus, in ecclesiâ cani solitus.

Ἐσπινίη. Papilio.

Ἐσώβιγλα. Interiores ac propiores excubiæ.

Ἐσωδία. Pro, εἴσοδος. Introitus. Reditus.

Ἐσωμονῖται. Opponuntur τοῖς ἐξωμονίταις, de quibus supra. Inde ἐσωμονητάτον, ut ἐξωμονητάτον, adelphatum monachorum intra monasterium habitantium.

Ἑταιρεία. Cohors quædam, quæ non constabat ex militibus Romanis, sed Romanorum sociis, et auxiliaribus. Hujus præfectus ἑταιρειάρχης dicebatur.

Ἔτζη. Ita.

Εὐαγγέλια. Certa excerpta ex Evangeliis, et themata, quæ statis diebus populo prælegebant, qui διδάσκαλοι τοῦ εὐαγγελίου nuncupabantur.

Εὐαγγελισμὸς. Dies Annuntiationis.

Εὔβουλος. Ebulus. herbæ genus.

Εὔγα. Ortus. ἀνατολή. εὔγα τοῦ ἡλίου. Scribitur etiam ἔβγα, per β.

Εὐγάλλειν. Ejicere. Effundere.

Εὔγαρμαν. Casus. Scribitur etiam ἔβγαρμα, per β.

Εὔγασις. Exitus. Corona pretiosa. ἔξοδος. Et compositum. παρεύγασις.

Εὔγατα. Ova.

Εὐγένειν. Exire. Hinc εὔγασις, de quo paullò antè.

Εὐλογητὸς. Precatio. Eadem εὐλογητάρια quoque dicuntur.

Εὐλογίαι. Benedictiones. Frusta panis benedicti.

Εὐχαριστία. Justinus Martyr. Apolog. 11. οἱ καλούμενοι παρ' ἡμῖν διάκονοι διδόασιν ἑκάστῳ τῶν παρόντων μεταλαβεῖν ἀπὸ τοῦ εὐχαριστηθέντος ἄρτου καὶ οἴνου καὶ ὕδατος, καὶ τοῖς οὐ παροῦσιν ἀποφέρουσι καὶ ἡ τροφὴ αὕτη καλεῖται παρ' ἡμῖν εὐχαριστία.

Εὐχέλαιον. Sic dicebatur ἡ ἀκολουθία, quæ in consecratione olei psallebatur à septem sacerdotibus.

Εὐχῖται, Massaliani hæretici, à precibus, ἐνθουσιασταὶ quoque dicti.

Ἔχθρα. Pro, ἔχθρα. Inimicitia.

Z.

Ζᾶ, Pro, ζῶα. Animalia.

Ζάβαι. Zabæ. Loricæ.

Ζαβαρεῖον. Zobarium, zabaria. Repositorium Zabarum, et translatè pro quovis armario.

Ζάβωμαν. Curvatura. Inflexio. Et, ζαβόνειν. Inclinare. Curvare.

Ζαβὸς. Curvus. Uncus.

Ζαγάνος. Avis venaticæ genus.

Ζαγάριον. Sagarius. Canis. Vulgò Hispanicum dicunt.

Ζαγγράτορες, et ζάγγροι. Vide infra, τζάγγροι.

Ζάκανον. Adscripto dati, ut vulgò loquuntur, quæ fit in literis, et monumentis: alias δατὸν dicebant, voce Latinâ.

Ζαμβακέλαιον. Oleum è baccis olivarum.

Ζαπέτιον. Vide infra, τζεφέτιον.

Ζαρίον, et ζαριστὴς. Vide, ἀζάριον.

Ζαρκάδι. Capreolus. δορκὰς.

Ζαροβοτάναι. Machinæ bellicæ genus. Censeo esse quæ vulgò Serpentinæ.

Ζαρούπιον. Platea. Vicus.

Ζαρώνειν. Rugas ducere.

Ζατρίκιον. Ludi genus. Hinc ζατρικίζειν. Lusum istum ludere. Videtur autem fuisse ille ludus, qui vulgo *Scacchia* appellatur.

Ζαφήρη. Pro, ζάφειρος. Sapphyrus. σάπφειρος.

Ζαφορὰ. Crocus. Italicum, *Zaffrano*.

Ζάχαρη, sive ζάχαρι, aut, σάχαρι. Sacchar. Zaccarum.

Ζεμένον. Junctum.

Ζέννειν. Pro, ζέειν. Fervere. Inde compositum, ἀναζέννειν.

Ζερβὸς, sive, ζερμπὸς. Sinister. εὐώνυμος.

Ζέρνα. Cyperus.

Ζέση, et ζέστα. Calor. θερμότης.

Ζεστήνειν. Fervere. Fervefieri.

Ζευγαλάτης. Pro, ζευγηλάτης.

Ζευγαλάτια. Jumenta. Apud Nicetam ζευγηλατεῖα scribitur.

Ζευγάρη. Par. Copula. ζεῦγος.

Ζευγάριον. Idem quod ζευγάρη.

Ζεύλες. Depravatum ex ζεύγλαι. Jungulæ.

Ζήζηρος. Cicada. τέττιξ.

Ζῆλα. Invidia.

Ζηλιάρης. Invidus.

Ζημόνειν. Miscere. Hinc compositum, ἀξαναζημόνειν. Vide supra.

Ζηνίχιον. Vide ζινίχιον.

Ζίβυνοι. Teli genus.

Ζιεῖν. Vivere.

Ζινίχιον. Corrigia. Lorum. Apud Hesychium est, ζηνίχιον.

Ζινόφυλλον. Zenæ folium.

Ζιπόρα. Vinacea.

Ζιπούνι. Tunicula interior. Est Italicum, Giupone. Vide infra, τζιπούνι.

Ζίτζιφα. Zizypha. serica. Scribitur item, σιντζίφια. Vide infra.

Ζίχιδες. Monachi Turcici.

Ζοντανὸς. Vide, ζωντανὸς.

Ζόση. Lumbus. ὀσφὺς.

Ζούδιον. Pro, ζώδιον.

Ζουλάπιον, sive ζουλάπιν. Vulgatum. Julapium. Julepum.

Ζοῦμι. Jusculum.

Ζουντονπᾶς. Aromatis genus.

Ζοῦπα. Vestimenti genus, quod vestibus reliquis superinjiciebatur. chlamys, aut penula. Inde ζουπάνος, præfectus vestiarii principis. Hinc ζουπανία. Præfectura.

Ζοῦρα. Sordes. Sed et pro Usurâ accipitur. Inde ζουριάρης. Usurarius.

Ζούφιον. Pro, ζωύφιον. animalculum.

Ζοχίον. Spongia.

Ζοχὸς. Remissus. Inefficax. Ignavus.

Ζυγαρία. Lanx. Libra. ζυγὸς.

Ζυγοκέφαλον. Collatio pro numero jugorum, et capitum, quæ quisque habebat.

Ζυγόλωρον. Jugi lorum.

Ζωγραφόπουλλον. Penicillus pictorius.

Ζωήτζα. Pro, ζωή. Vita.

Ζωνάρη. Pro, ζωνάριον. Cingulum.

Ζωντανὸς, sive, ζοντανὸς. Vivus.

Ζωστὴ. Dignitatis genus, quâ ornatæ fœminæ principes.

Ζώστρες. Zonæ.

H.

Ἡγούμενοι. Præfecti monasteriorum. Hinc ἡγουμενεῖα, præfectura monasterii.

Ἠεράνιον. Quod aërei coloris est. Cæruleum.

Ἠλακάτη. Machinæ bellicæ genus.

Ἡμαντόριον. Officina monetaria.

Ἡμέραι. Simpliciter, et κατ' ἐξοχὴν dicebantur dies hebdomadis, qua passus est Christus.

Ἡμεροβίγλιον. Diurnæ vigiliæ, sive excubiæ.

Ἡμερώνειν. Mitescere. πραΰνειν.

Ἡμιθηκάριον, sive ἡμιθήκιον. Semitheca.

Ἥμικος. Repia.

Ἡμιονόκουρος. Mulocurus. Mulicurius.

Ἡμιφόριον. Significat autem dimidiatam vestem: nam φορέματα, et φορεσίαι, recentioribus Græcis sunt vestes. Per ά scribit Suidas. ἡμιφάριον, τουτέστιν ἥμισυ ἱματίου.

Ἡμιχρύσινος. Dimidiatus aureus.

Ἡμποριτὸς. Possibilis. Hinc μποριτὸ, de quo infra.

Ἡντράδες. Reditus. Purum putum Gallicum, *Entrades*.

Ἠξεύρειν, Experiri, Discere.

Ἡσυχασταὶ. Monachorum genus.

Ἦτζου. Vide, ἔτζη.

Ἦχος. Cantici nomen in liturgia. Erant autem numero octo, et conjunctim dicebantur ὀκτώηχος.

Θ.

Θαλασσοδομέτρα. Instrumenti genus.

Θαλασσόκραμβον. Holus marinum.

Θαλασσοκράτωρ. Præfectus maris.

Θάλασσον. Pro, θάλασσα.

Θάμασμα. Pro, θαῦμα. Miraculum.

Θανατικὸν. Pestis, λοιμὸς.

Θανατώνειν. Occidere.

Θανὴ. Mors. Pro, θάνατος.

Θαραπαμὸς. Curatio. Medela.

Θέμα. Primitus pro legione accipiebatur, quæ provinciæ alicui imposita. Hinc illud est in Glossario. Legio. τάξις. θέμα. Posteà ipsæ provinciæ translato nomine ita appellari cœperunt.

Θεοπασχῖται. Sectæ nomen, quæ divinitatem passioni obnoxiam putabat.

Θεοτόκος. Inditum hoc nomen est matri Domini ac Servatoris nostri Jesu Christi à Synodo v. Constantinopolitana tempore Justiniani. Hinc θεοτόκια, hymni, sive troparia, εἰς τὴν θεοτόκον.

Θεριστάδες. Messores.

Θεριστὴς. Julius mensis.

Θερμάριον. Caldarium.

Θέρμη. Febris. Pro æstu accipit Eleutherius.

Θέρμιον. Affectus oris accipitris.

Θέττειν. Ponere. Hinc compositum, προσθέττειν.

Θεώρητρον. Quod post primum concubitum novæ nuptæ dabatur, ut se videndam exhiberet. Veteres Græci ἀνακαλυπτήριον vocabant.

Θεωροὶ. Qui sacra vasa custodiebant, eorumque conditoria: et ad sacrum altare sacerdoti ministrabant.

Θρύμβη. Pro, θύμβρα.

Θυγατέρα. Pro, θυγάτηρ.

Θυμοτιάρης. Animosus. Ferox. Iracundus.

Θυρίδα. Fenestra.

Θωρία. Species. pro θεωρία.

I.

Ἴαγκος. Joannes.

Ἰάμας. Juridicus.

Ἰανιτζάριοι. Milites Turcici notissimi.

Ἰάριν. Metalli genus.

Ἰαρόχρεια. Hesychius. ἰαροχρείαν, τὴν ὀσφὺν Ἴταλοι. Hodiè Itali dicunt *Garletto*. Sed est poples, non coxa.

Ἰατροσοφιστὴς. Qui medicinam, et docebat, et factitabat.

Ἰβυκινάτωρ. Buccinator.

Ἴγγλα. Cingulum equi sub ventre. Detortum ex Latino Jungla.

Ἰγκλῖνοι. Angli. Et ἰγγλινία, sive ἰγκλινία, Anglia. Hinc item ἰγκλινιστὶ. Anglicè. Et ἰγκλινιστὶ.

Ἰγκόλας. sive ἴγκολος. Incola.

Ἴδικτον. Edictum.

Ἰδιοδομέστικος. Proprius ac peculiaris domesticus.

Ἰδιοκάβαλλος. Proprius equus.

Ἰδιόμελον. Canticum feriæ proprium.

Ἰδρομάχιον. Stragula, quæ sellæ substernebantur, ad prohibendum equi sudorem.

Ἱδρώτας. Pro, ἱδρὼς. Sudor.

Ἰένεια. Barba.

Ἱερομνήμων. Muneris ecclesiastici quædam species.

Ἱερομόναχοι. In monasteriis erant duo monachorum genera: hi μοναχοὶ simpliciter dicti: illi ἱερομόναχοι, qui erant sacerdotes.

Ἱκανάτοι. Erat cohortis nomen.

Ἰκμάδα. Pro, ἰκμὰς. Uligo. Humor.

Ἰλλούστριος. Illustris. Dignitatis nota.

Ἱμαρέτιον. Templum grandius.

Ἱμάτιον. Peculiare vestis genus, aut pallii. Et ad seculares pertinebat, ut μανδύας ad clericos.

Ἴμφας. Infans. νηπίον.

Ἰνβεντάριον. Inventarium. ἴνβεντον, pro eodem.

Ἰνγρουσία. Ingrusia. Ficum vocabant Grusum. Ficus autem inquinabant veneno ita temperato, ut, quibus illas edendas porrigerent, et vivere et mori nequeuntes longâ tabe conficerentur. Atque ejusmodi ficus, et, sumpta inde metaphora, omnis cibus venenatus Ingrusia dicebatur.

Ἰνδίκιον. Indicium.

Ἰνδικτιὼν. Indictio. Dicebant etiam ἴνδικτος.

Ἴνδιξ. Index.

Ἰνδουλγεντίαι. Indulgentiæ.

Ἴνκερτος. Incertus.

Ἴνκεστος. Incestus.

Ἴνουλα. Inula.

Ἰνροσασία. Portulaca. ἀνδράχνη. Vide infrà, προκασία.

Ἰνστιτοῦτα. Instituta. Libri institutionum Juris.

Ἰνστροῦκτον. Glossæ Basilicorum. ἰνστροῦκτον, τραπεζοκράββατον.

Ἰντερκεδεύειν. Intercedere. Et ἰντερκέσιον. Intercessio.

Ἰντροῖτον. Introitus.

Ἰντυβολάχανον. Intubum. Cichorium.

Ἰοζούλαπον. E rosis confectum Zulapium.

Ἰονθοδάριον. Lanugo.

Ἰοσάκχαρον. Saccharum aquâ rosacea conditum. Vide, ἰοζούλαπον.

Ἰουγάλια. Jugalia. Tributa, quæ pro agri jugeris solvebant.

Ἰουγεράτιον. Jugerum. Etiam ἰούγερον dicebant.

Ἰοῦγον. Jugum.

Ἰουρισγεντία. Jus gentium.

Ἰουστινιάνιον. Capitis tegmen, ab Imperatore Constantinopolitano gestari solitum, nomine à Justiniano deducto, qui eo primus usus esse videtur.

Ἱπποκόντουρὸς. Veredus. Vide, κόντουρος.

Ἴρδιον. Currus tectus. Carruca.

Ἰσιάσει. Dirigere. εὐθύνειν.

Ἴσκιος. Umbra. σκιά.

Ἰσμαγίδιον. Vide, μασγίδιον.

Ἰσμίο. Subitò. Protinus. εὐθὺς. In Turco-græciâ Crusii truncatum est, σμίο.

Ἰσμίτ. Spira. Genus panificii.

Ἰσόκαμπος. Planus. Æqualis.

Ἰσόνειν, Æquare. Pro, ἰσοῦν.

Ἰσόποσον. Quod est ejusdem quantitatis.

Ἰσχυρώνειν. Roborare. Munire.

Ἰταλιάνοι. Itali.

Ἰτιὰ. Vide, ἀτιὰ.

Ἴτζου. Ita. Vide, ἔτζη.

Ἰτρίον. Iterum. Iteratum.

Ἰχθυρευτὴς. Piscator.

Ἴχιος, sive, ἴχος. Æqualis.

Ἰχιώνειν. Æquare.

K.

Καβάκα. Pro, κάβηξ. Larus.

Καβαλλαρίκιον. Caballaricium. Equile.

Καβαλλαρικὸς. Caballarius. Equestris.

Καβαλλάριον. Caballarium. Equitatus.

Καβαλλάριος. Caballarius. Eques. Auriga.

Καβαλλέτον. Italicum, *Cavalletto*. Fulcrum.

Καβάλλης. Caballus. Equus.

Καβαλὶς. sive καββαλλὶς. Stercus.
Καβαλλικεύειν. Caballicare. Equitare.
Καβαστίων. Propugnaculum. Agger. Ex Italico, *Bastione*.
Καββάδης. Vestis est militaris. Dicebant etiam καββάδιν, sive καββάδιον. Item καββαδίκιον. Hodiè καβάδι dicunt.
Καβιδάριος, Lapidarius.
Καβὸς. Ebrius.
Κάβουρας, sive κάβουρος. Cancer. καρκῖνος.
Κάβων. Cabo. Equus. Hinc κρισσοκάβων. Equus varicosus.
Κάγγελα, vel κάγγελοι, sive κάγκελλοι. Cancelli.
Καγγελοθύριον. Janua cancellata. Dicebant etiam καγγελοθυρὶς.
Καγκελοῦν. Cancellare. Inde καγκελωτὸν, Cancellatum.
Καγκελλάριος. Cancellarius.
Κάδη. Cada. Cadus. Vas. Hinc καδηλεῖος. Cadalius. Institor.
Καδὴς. Præfectus.
Καθεεῖς, sive, καθεῖς. Unusquisque.
Καθημερνὰ. Quotidie.
Καθίση. Sedes. Scamnum.
Κάθισμα. Apud Græcos Psalterium universum est divisum in καθίσματα viginti.
Καθολικιανὸς. Manceps.
Καθολικὸς. Consularis.
Καθρεύτης. Speculum. κάτοπτρον. scribitur etiam καθύρπτης.
Καῖλοι. Cæli.
Καινούργιος, sive καινούριος. Novus.
Καιρολουσία. Tempus lotionis.
Καιροπόλεμος. Tempus belli.
Καισάρης. Cæsaries.
Καισαριανὸς. Cæsarianus.
Καίτζη. Pro, καὶ ἔτζη. Atque ita.
Καιτρέαι. Cetræ.
Κάκητα. Peccatum. Malitia. Depravatio.
Κακοθώρητος. Deformis.
Κακοκαρδίζειν. Malè affectum esse. Tristari. Animum offensum gerere.
Κακοκούστουμος. Malè moratus.
Κακολογᾶν. Impeditæ linguæ esse. Malè loqui.
Κακομάζαλος. Ærumnosus.
Κακομετάβαλτος. Difficilis mutatu.
Κακοξοδιαστὴς. Prodigus.
Κακοπαθηχία. Infirmitas.
Κακοπόδαρος. Infelix.
Κακορίζικος. Infelix. Hinc κακοριζικία. Infortunium. Vide infra ῥίζικον.
Κακοσκλάβωτος. Asper. molestus. tractatu difficilis.
Κακούβαι. Uniones.
Κακοφαίνομαι. Indignor. Ægrè fero.
Κακόψητον. Malè coctum. Durum.
Καλαβρικὰ. Calabrica. Fasciæ, aut lori genus.
Καλακάνθη. Pro, χαλκάνθη.
Καλαμάριον. Calamarium. Theca calamorum. Atramentarium.
Καλανάρχος. Pulpitum.
Κάλανδα, sive καλάνδαι. Calendæ.
Καλανδικὰ. Calendalia. Tributa, quasi in strenam solvi solita calendis Januarii.
Καλανδολόγια. Libri quidam, de auspiciis Kalendarum, quæ ex paganismo ad Græcos longo temporis tractu pervenerant.
Καλαφατεῖν. sive, καλαφατίζειν. Commissuras, rimasve solidare. Nos *Kalefaten* dicimus. Hinc καλαφάτης. operis istius peritus.
Καλαφὴ. Sporta.
Καλδηνάριος. Cardinalis. Vide, καρδηνάλιος.
Καλήγιον. Caliga, pro, καλίγιον.
Καλία. Ocreæ fœminarum.
Καλίγα. Caliga. sive, καλλίγα.
Καλιγάριος. Caligarius. Sutor.
Καλιγάρις. Vermiculi genus. qui etiam vocatur ἐπίμαλος.
Καλιγάτος. Caligatus.
Καλίγιον. Idem quod καλίγα. Caliga.
Καλίσκοπος. Industrius.
Καλίτζα. Calix. Ex Italico, et Gallico, *Calice*. καλύσα quoque dicitur.
Καλκατοῦρα. Calcatura.
Καλκουλάτωρ. Calculator.
Καλλαΐνος. Cæruleus. Venetus.
Καλλίβιον. Pro, καλύβη. Tugurium. Casa.
Κάλλιξ. Caliga.
Καλλίονες. Calones. Servi militum.
Καλλοκαίριον. Æstus. Hinc, καλλοκαιρίζειν. Æstatem agere. Vide infra, καλοκέρη.

Κάλλωσον. Callosum.
Καλογηρικὸς. Monachalis.
Καλόγηρος. Monachus. καλογρία. Monialis.
Καλογιάτρευτος. Curatu facilis.
Καλογραῖς. Pro, καλόγηροι.
Καλογνώριστος. Notu facilis.
Καλοθέλεια. Bona voluntas.
Καλοϊππαράτοι. Bonis equis instructi equites.
Καλοκάμοτος. Benè laboratus.
Καλοκαρδία. Lætitia. Et καλοκαρδίζειν. Lætari. Bono animo esse.
Καλοκέρη. et, καλλοκαίριον. Æstas. Et καλλοκαιρίζειν. Æstatem transigere.
Καλοκούστουμος. Vide infra, κουστούμιον.
Καλολογᾶν. Benè loqui. Hinc καλολόγημαν. Bona fama. Laus.
Καλοπούλητος. Vendibilis.
Καλοριζικεύειν. Felicem esse. Et καλοριζικία. Felicitas. Et καλορίζικος. Felix. Vide infra, ῥίζικον.
Καλοτιμᾶν. Honorare. Venerari. Revereri.
Καλούτζικος. Pro, καλὸς. Pulcher.
Καλοφρένεστος. Urbanus. Facetus. Argutus.
Κάλτζα. Caliga. Hodiè adhuc κάλτζις dicunt. καλτζοπόδι. Indutorium calceorum.
Καλυμαύχιον. Vide, καμελαύχιον.
Καλύσα. Vide, καλίτζα.
Καμάκη. Pro, κάμαξ. Pertica. Fuscina.
Καμάρδα. Tentorium. Est Hispanicum, *Camarada*.
Καμάριον. Machinæ genus.
Κάμασος. Camasus. Amfimallus.
Κάμβα. Scaramangium sericum.
Καμβέστριον. Campestre. Machinæ bellicæ.
Καμεῖον, id est, ἐργαστήριον.
Καμελαύχιον. Pilei genus.
Καμεράριος. Camerarius. Præfectus cubiculi.
Καμένος. Adustus.
Καμηλάριος. Camelarius.
Καμίλαβο. Pannus utrinque dependens sub pileo Patriarchæ.
Καμίνι. Caminus. Fornax.
Καμινοβιλάτωρες, Excubitores in caminobigliis constituti.
Καμινοβίγλιον. Excubiæ in itinere dispositæ ad speculandum.
Κάμινος. Via. Ex Italico, *Camino*. Hinc illa composita, καμινοβιγλάτωρ, et καμινοβίγλιον; de quibus supra.
Καμισάτοι. Ministri, qui in ecclesiâ in calefaciendis sacris lebetibus, et similibus ministeriis occupabantur.
Καμίσιον. Camisia.
Καμόνειν. Operari. Laborare. Inde κάμωμα. Opus. Labor.
Καμπάγια, sive καμπάκια. Campagi. calceamenti genus.
Καμπάνα. Campana.
Καμπανάριον. Campanarium. Locus in turri, ubi campanæ: et pro ipsa quoque turri, per tropum.
Καμπανὸς. Campana. Statera. Hinc καμπανίζειν. Ponderare. Et παρακαμπανίζειν. Injustè ponderare. Unde παρακαμπάνισμα. Itidem καμπανιστικὸν, quod libripendi, sive publico ponderum præfecto solvebatur.
Κάμπαις. Locustæ. βροῦχοι.
Καμπιδούκτωρ. Campiductor.
Κάμπος. Campus.
Καμπόσο. Aliquantum. Paullulum.
Κάμψα. Pro, κάψα. Capsa. Sic καμψάκης, pro καψάκης. Capsaces.
Καμψαρικὰ. Glutinum.
Καμωτίστρια. Sarcinatrix.
Καναβάριος. Cannabarius.
Κανάλη, sive κανάλης, et κανάλος. Canalis. Hinc diminutivum, καναλίσκος.
Κανάτα, et κανάτιον. Amphora. Est deductum ex Germanico, *Cant*.
Κανδήλα. Candela. Item vas aliquod, cujus usus in liturgia.
Κανδηλάριον. Candelabrum. Dicebant etiam, κανδηλαῦρα. Hodiè καντηλιέρη dicunt.
Κανδηλάπτης. Qui candelas accendebat in ecclesia.
Κανδηλοσβέστρια. Pyrausta. Vocatur etiam κανδυλοσβέστης.
Κανδιδάτοι. Candidati. Militum genus.
Κανδυλοσβέστης. Vide, κανδηλοσβέστρια.
Κανέλλα. Cassia. Cinnamomum. Ex Italico, *Canella*.

Κανένας. Aliquis.
Κανὴς. Nemo. Pro, οὐκ ἂν εἷς.
Κανθήλιος. Vasis genus.
Κανικλείον. Caniclei, id est, cubiculi Imperatoris præfectus: qui et ὁ ἐπὶ κανικλείου dicebatur. Erat magna valdè dignitas, et Imperatorum consanguinei eâ ornabantur.
Κανικὸν, et κανίον, sive καννίον. Glossæ Græco-barbaræ. ἀλάβαστρον. μυροθήκη. κανίον.
Κανίσγειον, sive κανίσκιον, et κανισκεύειν. Vide infra, σπόρτουλλον.
Κανονάρχης. Præfectus canonum, qui monachos ad psallendos in vigiliis canones excitabat. Primus in hoc ordine πρωτοκανονάρχης dicebatur.
Κανονικὸν. Tributum ordinarium. Hinc κανονικάριοι. Canonicarii, exactores collectorésque, in quos jus erat præposito sacri cubiculi.
Κανστράτος. Castratus.
Κανστρίον. Canistrum. Atque hinc κανστρίσιος. qui erat vel palatinus, vel ecclesiasticus. Hujus munus erat, Patriarchæ sacra facturo sacram stolam circumdare.
Καντάτωρ. Cantator.
Καντηλιέρη, et καντίλα. Vide supra, κανδηλάριον, et κανδήλα.
Καντίον, sive κανδίον. Sacchari genus.
Καντοκάλαμος. Acutus calamus.
Καντουνωτὸς. Angulatus. Acutus, Ex Italico, *Cantone*.
Κανὼν. Psalmus, et canticum, certis diebus ordinariè, et quasi ex regulâ cani solitum.
Κάπα. Vestis stragulæ genus.
Καπάσιον, sive καππάσιον. Cappa. Cucullio. Pileus.
Καπελάνος. Capellanus.
Καπετανίκιον. Capitaneatus. Vide infra, καπετάνος.
Καπετάνιος, sive καπετάνος, et καπετάνις. Capitaneus. Ex idiotismo Italico.
Καπηλιατικὸν. Tributum, quod pro cauponâ suâ solvebant caupones.
Καπικλάριος. Custos carceris.
Κάπιος. Aliquis. Scribebant etiam, κάποιος.
Καπίστριον. Capistrum.
Καπιτανεύειν. Capitaneum agere.
Καπιτατίων. Capitatio.
Καπιτεύειν. Capere.
Καπιτώλιον. Capitulum. Itali dicunt, *Capitolo*. Locus ubi congregantur monachi, et capitulares, ut vulgò loquuntur.
Καπλίον. Capulum. Capsa. Theca.
Καπνικὸν. Tributum fumarium, quod pro fumariorum numero pendebant.
Καπνοδόχο. Fumarium.
Κάποιος. Aliquis. Vide, κάπιος.
Καπούτζιον. Caputium. Ex Italico, *Capuccio*.
Κάππα. Cappa. Hinc καππάτος. Cappatus. Cappa indutus.
Καππαρόριζον. Radix cappareos.
Καππάσιον. Vide, καπάσιον.
Καπρέολος. Capreolus. Fulcrum tecti.
Κάπων. Capo. Castratus.
Καράβιον, sive κάραβος. Carabus. Navigii genus.
Καραβοκύρης. Nauclerus. Navis dominus. Nauta.
Καραγὸς. Carrago.
Καρακάλλιον, sive καράκαλλον. Caracalla. Cuculla.
Καρβάνιον. Carruanum. Est autem nihil aliud quam Turcicum, Carruana. Significatque hæc dictio multitudinem mercatorum, aliorumque peregrinantium, qui simul iter instituunt, ut tanto tutius commeent.
Κάρβουνον, sive κάρβων. Carbo. Et καρβούνιον. Scintilla. Item. καρβουναρεῖον. Carbonarium. Officina carbonaria.
Καρβουνιάζειν. Carbonis instar nigrum reddere.
Καργάρτια. Vela.
Καρδάρα. Solium.
Καρδηνάριος, sive καρδινάλιος. Cardinalis.
Καρδίσιμος. Animosus. Iracundus.
Καρδίτζα. Cor.
Καρελλάρειν. Ex Italico, *Querelarsi*. Queri. Querelam instituere. Accusare.
Καρίδι. Nux. κάρυον.
Καρίπιδες. Advenæ.
Καρκάλιον. Vide, καράκαλλον.

Καρναβάδιν, sive καρναβάδιον. Cuminum Æthiopicum.
Κάροιον. Viride putamen juglandis. Inde καροιοτομία.
Καροῦκα. Carruca. Et per χ quoque scribebant, καροῦχα. Item καροῦον dicebant. Detortum ex Latino. Carrocium. Hinc καρουχάριος. Carrucarius.
Καρούλη. Tolleno.
Κάρπεντον. Carpentum.
Καρπετιὰ. Vestis stragula. Italicum, *Coperta*.
Καρπόχειρον. Palma manus.
Καῤῥέρα. Ex idiomate Hispanico. *Carrera*. Cursus.
Καῤῥέττα. Carrum. Ex Italico, *Carretta*.
Κάῤῥον. Carrum. Rheda.
Καρσαμάτιον. Eunuchus. Spado.
Καρταλάμιον. Cartalamia.
Καρτζὰ. Pecuniæ.
Καρφέλιον. Panis cibarius.
Καρφὶ. Clavus. ἧλος.
Κάρφωμα. Pegma.
Κάσα. Casa. Domus.
Κασαμάτον. Italicum, *Casamatta*.
Κασέλα. Capsella. Arcula. Et κασελοποῦλα, diminutivè.
Κασίδα. Cassis.
Κασκίον. Fortè est Italorum, *Cascio*, id est, Caseus.
Κάσις, sive κάσσις. Cassis. Item κασίδιον et κασσίδιον dicebant.
Κάσος, κάσσον, et κάσσος. Casus.
Καστανᾶτος. Colorem habens castaneæ.
Καστεῖα. Castus. Usurpatione antiquissimorum, qui in casto Cereris esse dicebant matronas ejus Deæ sacris operantes.
Καστελλανίκιον. Castellania. Præfectura castelli.
Καστέλη. Oppidum. ἄστυ.
Κάστελλοι, et καστέλλια. Castella. Hinc καστελλιανοὶ. Castelliani. Milites castellis impositi.
Καστελλοῦν. Castellare. Castellis exstructis locum aliquem munire.
Καστέλλωμα. Castellamentum. Pars navis, ubi clypeos suspendebant milites.
Κάστρα. Castra.
Καστρέσιον, sive, καστρίσιον. Castrense.
Καστρεύειν. Castra metari.
Καστροκτισία. Castrorum metatio.
Καστροκτίστης. Castrorum metator.
Καστροφύλαξ. Castrorum custos.
Κασὼν. Lapsus.
Κάτα. Catta.
Κατάβασις. Anus. Podex.
Καταβέαι. Ballistæ. Vide, βῆαι.
Κατάβολος. Navale. Emporium. Apud Latinos Catabulum pro stabulo usurpatur.
Κατάγναντα. Pro κατέναντι.
Καταγνώσιν. Pro, καταγινώσκειν.
Κατάδικα. Contra.
Καταθέσια. Repositoria. Conditoria. In Menologio sunt festa depositionis sacrarum vestium et Zonæ beatæ Deiparæ.
Κατακλαστὸν. Frustum panis benedicti. Dicitur etiam κλαστὸν simpliciter.
Κατακνία, sive, καταχνία. Pruina. πάχνη.
Καταλαλητάδες. Accusatores. Actores.
Καταλλάκτης. Collybista.
Κατάλογοι. Milites in laterculum relati. Erántque duplices: hi in exercitu militabant, illi in palatio, ad custodiam Imperatoris.
Καταμάγουλον. Vide infrà, μάγουλον.
Κατανώτιον. Pallium.
Καταπατητὴς. Explorator.
Κατασάρκα. Instratum aliquod sacræ mensæ.
Κάτασπρον. Album. Composita dictio est, ex κατὰ et ἄσπρον, de quo suprà.
Καταστατὸν. Pultis genus.
Καταστῆσιν. Pro, καθίστασθαι.
Κατατζάκκισμα. Fissura. Præcipitium.
Κατατόπιον. Statio.
Καταχνία. Vide, κατακνία.
Κατεπάνοι. Redemptores supremi tributorum et vectigalium, qui sub se habebant τοὺς πράκτορας, sive exactores suos. Hinc κατεπανίκιον.
Κάτεργον. Triremis. Et κατεργοκτισία.
Κατευάζειν. Minuere. Inde compositum, παρακατευάζειν. Vide infrà.
Κατευθυντηρία. Amussis. Perpendiculum.
Κατζαρὸς. Crispus, à Cæsarie.

Κάτζειν, Pro, καθίζειν. Sedere.

Κάτζιν, sive, κάτζιον. Italicum, *Cassa.* Capsula.

Κατήνα, et κατήνιον. Catena.

Κατήφορον. Deorsum.

Κατήχησις. Institutio Catechumenorum.

Κατηχούμενα. Locus quidam in ecclesia. Dicebant etiam κατηχουμενεῖα. Ratio nominis est, quod illic Catechumeni starent, et tabulæ quoque Catecheticæ adservarentur, quas in singulis haberi ecclesiis mos erat.

Κατηχούμενοι. Qui sacris nondum initiati imbuebantur adhuc elementis religionis.

Κάτινας. Aliquis.

Κατοπήγιον. Obex.

Κατορδίνως. Secundum ordinem.

Κάτος, sive, κάττος. Catus. Felis.

Κάτου. Pro, κάτω. Subter.

Κατρύδους. Pro, κάτος.

Κατοῦναι. Tentoria. Sarcinæ. Hinc κατουνεύειν, pro στρατοπεδεύειν.

Κατουνοτόπιον. Locus tentoriorum. Castra.

Κάττα. Catta. Felis.

Καύγειν. Pro, καίειν. Cremare. Urere.

Καῦκα. Cauca. Pellex. Item Calix. Etiam καυκάλιον dicebant. Vel καυκίον quoque. In Novell. cv. ponitur pro nummi genere.

Καυκοῦλος. Vitium in pedibus accipitrum.

Καυλοκόπος. Vermiculi genus.

Καυχίον. Idem quòd καυκίον.

Καυχίτζα. Ancilla. Dicebant quoque καυχιτοῦλα.

Καφουρέλαιον. Oleum camphoræ.

Καχιανίζειν. Arefacere. Torrere.

Κάψα. Capsa. Item Calor. Nempe, pro καῦσις.

Καψάκιον. Capsaces, vasculum.

Κάψις. Pro, καῦσις, καῦμα. Æstus.

Κελιός. Stolidus. Ineptus. Vanus.

Κελλαρεύεσθαι. Cellarium esse. Præfecturam cellæ gerere.

Κελλάρικον, et κελλάριον. Penus et Penarium. Accipitur quoque pro ipsis rebus, quæ in cellario reconditæ.

Κελλάριος. Cellarius. Penuarius.

Κελλαρίτης. Idem quod κελλάριος.

Κέλλη. Cella.

Κελλίον. Cellula. Propriè monachorum. Nec monasticæ tantum cellæ, sed et quævis cubicula.

Κελλιῶται. Ministri interioris conclavis Imperatoris, ac despotarum. Item monachi.

Κελλιωτικοί. Idem.

Κενοῦχος. Crumena.

Κένταρχος. Centarchus. Centurio.

Κεντηλίων. Suidas. κεντηλίων σχολῆς. εἶδος ἀξιώματος.

Κεντηματία. Pro, κέντημα. Punctura.

Κεντηνάριον. Centenarium. Ita etiam vocabatur maxima turris curiæ magnæ Constantinopolitanæ.

Κεντηρίων. Centurio. ὁ ἑκατόνταρχος.

Κέντουκλα. Centuculi. Moschopulus. πῖλος, τὸ κοινῶς κέντουκλον.

Κεντουρία. Centuria.

Κεντουρίων. Centurio.

Κέντρος. Pro, κέδρος. Nam ντ. valet δ. apud recentiores Græcos. Cedrus.

Κεντὼν. Cento. Et κεντώνιον. Centonium.

Κεραμαρεῖον. Figulina. Etiam κεραμιδάριον, et κεραμιδιζάφιον dicebant.

Κεραμάρινος. Figulinus.

Κερατάριον. Antennæ extremitas: vel etiam chela, quæ in fluvium aut mare excurrens vim verticum fluctuumque frangit, atque inhibet.

Κέρατο. Pro, κεράτιον. Cornu.

Κερβικάριον. Cervicarium. Cervical. Pulvinus.

Κερὶ. Cera. κηρός.

Κεριὰ. Favi. Vide μελιχιαί.

Κέρκετα. Circitationes.

Κέρκιος. Circius. Venti nomen.

Κερκιτεύειν. Circare. Circitationes facere.

Κερὸς. Pro, καιρὸς. Tempus. Hinc compositum, καλοκαίρη: de quo suprà.

Κέρτον. Certum.

Κεφαλάδες. Qui vulgò, *Capitanei.*

Κεφαλαρία. sive, κεφάλαριον. Freni pars quæ auribus circundatur. Item armatura capitis equorum.

Κεφαλατικεύειν. Capitaneum agere. Ducere cohortem.

Κεφαλατίκιον. Capitaneatus.

Κεφαλητίων. Capitatio. Capitalis census.

Κεφαλικὸν. Medicamenti genus.

Κεφαλᾶται, qui et κεφαλάδαι, sive, κεφαλάδες. Capitanei.

Κεχρὴ. Milium. κέγχρος.

Κηβάριος. Cibarius.

Κηνσεύειν. Censere.

Κηνσίτωρ. Censitor. Hesychius interpretatur geometram.

Κῆνσος. Census.

Κηνσουάλιος. Censualis.

Κήνσωρ. Censor.

Κηριολάριον. Cereolarium. Officina cerarii, τοῦ κηροπώλου.

Κηρίολος. Cereolus.

Κηρκήτωρ. Circitor.

Κηρόβουλλον. Cerea bulla.

Κηροκίσσιρον. Compositum, ex κηρὸς, et κισσίριον.

Κηρομανουάλιον. Candelabrum cereorum.

Κηρουλάριοι. Cerularii, κηροπῶλαι.

Κηροφόρος. Qui candelas ac cereos ad templum ferebat, accendebatque: et aliter κανδηλάπτης dicebatur.

Κιβεντίζω. Vide, γυβεντίζω.

Κίβος. Cibus.

Κιβούργιον. sive, κιβούριον, aut κιβούριν. Templum. Monumentum.

Κικόνειον. Ciconia.

Κίνσος. Vide, κῆνσος.

Κινστέρνα. Cisterna.

Κιρκέλλια. Circelli. Circuli.

Κιρκήσια. Circensia. Ludi Circenses.

Κιρκήτορες. Circitores.

Κίρκος. Circus.

Κιτράτον. Citratum. Potionis medicæ genus. Inde κιτρηνιάζειν. sive, κιτρινιάζειν.

Κιχλάτος. Turdi colorem referens.

Κλάβι. Tuber pilei. Apex.

Κλάμα. Dolor. Tristitia. Planctus.

Κλάματον. Luctus. Dolor. Lamentatio.

Κλαμουρίζειν. Ejulari. Plangere.

Κλάννειν. Frangere. Pro, κλᾶν.

Κλαννοκοπεῖν. Vide, κλάννειν.

Κλάπα. Clapa. sive, claba, vel clava.

Κλάπος. sive, κλάβος. Clavus. Hinc κλαπωτὸν. sive, κλαβωτὸν. Clavatum. Clavis ornatus.

Κλαρία. Psellus περὶ γραμματικῆς exponit quid sit. κλαρία δὲ, τὰ ψέλλια.

Κλαστὸν. Vide, κατακλαστόν.

Κλάψιμο. Lamentatio. Θρῆνος.

Κλέγειν. Pro, κλαίειν.

Κλειδονία. Serra. κλεῖθρον.

Κλειθράδες. Fabri serarii.

Κλεινώδιον. Clenodium. Veteres κειμήλιον appellabant. Ex idiomate Alemannico, et Flandrico.

Κλεισοῦρα. Clusura.

Κλεισουράρχης. Clusurarcha. Clusuræ præfectus.

Κλεπταββάδες. Abbates qui fraude dignitatem istam invaserunt.

Κλέφτης. Fur. κλέπτης.

Κλῆμα. Pagus.

Κληρικοί. Clerici.

Κλῆρος. Clerus. Gallicè, *Le Clergé.*

Κλητόριον. Vide, κτητόριον.

Κλιάρισος. Ursus.

Κλίβανον. et κλιβάνιον. Clibanum. Lorica.

Κλιδὴ. Pro, κλειδίον. Clavis.

Κλιματαρὴ. Vitis arbustiva.

Κλοτζοκοπλοῦν. Calcibus percutere. Calcitrare. Idem quod κλοτζᾶν. sive, κλωτζᾶν, ut alii scribunt.

Κλοῦβον. Sigillum. Hinc περικλουβίζειν, id est, περισφραγίζειν.

Κλουθεῖν. Pro, ἀκολουθεῖν. Sequi.

Κλυστηρία. Herbæ genus.

Κλωβίον. Cavea. Nassa. Diminutum est à κλωβός. Cavea.

Κλωζάτον. Planta pedis.

Κλωνὰ. Filum. κλωστήρ.

Κλώσια. Lemnisci aurei à peplo dependentes.

Κλωτζᾶν. Vide, κλοτζοκοπλοῦν.

Κνίθθες. Urticæ.

Κοβαρίσκιον. Glomus. Legitur κοβάρι apud Crusium in Turco-græciâ.

Κόβγειν. Pro, κόπτειν.

Κογγιάριον. Congiarium. Congius.

Κόγινο. Spadiceus.

Κόγκλος. Taxillus.

Κογνάτοι. Cognati.

Κοδικίλλιον. Codicillus. Vide, κωδικέλλιον.

Κόδρα. Quadra.

Κοδράντης. Quadrans. nummi species valens λεπτὰ δύω.

Κοδρίτης. Quadratus. Panis.

Κοίαθος. Pro, κύαθος.

Κοιαισίτωρ. Quæsitor.

Κοιαίστωρ. Quæstor.

Κοῖλος. Pro, κοῖλος.

Κοιμητήρια. Loca circum templa, mortuis sepeliendis consecrata.

Κοινόβιον. Habitatio monachorum communis. Atque hinc, κοινοβιακὸς. Monachus. Item, κοινοβιάρχης. Abbas.

Κοινολαΐτης. Aliquis è vulgo.

Κοινωνικὸν. Quod psallebat chorus post communionem, sublato sacro pane.

Κοιτατώριον. Xylander putat esse, Edictum. Sed scribendum censeo. κιτατώριον. Citatorium.

Κοιτωνάριος. Cubicularius.

Κόκαλα. Ossa. ὀστέα.

Κοκινοδροσάτος. Vide, δροσάτος.

Κοκκινίδιν. sive, κοκινὶν. Coccus Gnidius.

Κοκκίον. Siliqua. Scribitur quoque κουκκίον, pro eodem.

Κοκκόβα. sive, κουκούβα. Cucuba. Noctua. Hinc κοκκοβαῖος. sive, κουκουβαῖος. Glaucus. Cæsius. Noctuinus.

Κοκκόδαφνον. Bacca lauri.

Κοκονάρια. sive, κουκουνάρια. Pro, κωνάρια. Nuces pineæ.

Κολαῖνα. Italicum, *Collana.* Torques.

Κολακτάνεος. Collactaneus.

Κολανδιόφαντον. Navigii Barbarici genus.

Κολεγιάτος. Collegiatus. Vide, κολεδάτος.

Κολεδάτος. Glossæ Basilicorum. κολεδάτος. στρατιώτης. Sed legendum existimo, κολεγιάτος. Collegiatus.

Κολεκτάριος. Collectarius. ἀργυραμοιβὸς, τραπεζίτης.

Κολίανδρον. Veteres κορίαννον dicebant Coriandrum.

Κολλάριον. Collarium.

Κολλέγας. Collega. Et per η quoque scribitur apud Eusebium.

Κολλέγιον. sive, κολλήγιον. Collegium.

Κολλεκτάριος. Collectarius. Vide, κολεκτάριος.

Κολλητζίδα. Herbæ genus.

Κολόβιον, et κολοβιὼν. Colobium. Subucula.

Κολοκίθη. Pro, κολοκύνθη. Cucurbita.

Κολόνα. Columna.

Κολόπανδρος. Scolopendra. Vide, σκουλούπανδρος.

Κόλος. Culus. Podex. πρωκτὸς. Hinc compositum πλυνοκόλος. qui nates lavat. Nates. πυγὴ.

Κόλπος. Italicum, *Colpo.* Vulnus. Plaga. Dicebant etiam κόρπος. Vide infrà.

Κόλφος. Pro, κόλπος. Sinus. Huic simile est illud Italicum, *Golfo.*

Κολωνοί. Coloni.

Κομάτη. Pro, κομμάτιον. Frustum. κλάσμα.

Κόμβεντον. Conventio. Et inde, κομβεντζιονάλιος. Conventionalis.

Κομβία. Fimbriæ. In Turco-græciâ Crucii invenio. κομβιὰ. Fibula.

Κομβίνα. Apud Suidam κομπῖνα est. Ita autem vocabantur mandata nomine animalium publico cursui destinatorum. Atque hinc κομβινεύειν, et κομβίνευμα.

Κόμβος. Vide, ἐπικόμβια.

Κομεάτον. Hesychius. κομεάτον, ἐξαίτησιν λαμβάνειν τοῦ ἀφεθῆναι.

Κομένον. Pro, κεκομμένον. Fractum. κεκλασμένον.

Κόμεντα. Commenta. Commentaria.

Κομενταρίσιος. Commentariensis.

Κόμης. Comes. Hesychius. κόμης, ἄρχων, ἡγεμών. Hic munus habebat vel in exercitu, vel in palatio, vel in provinciis. In classe dignitate proximus Amiralio πρωτοκόμης dicebatur.

Κομητατήσιος. Comitatensis.

Κομητιανὴ. Comitiva.

Κομητοπουλλός. Comitis filius. Comes.

Κομίδιον. sive κομίδιν. Gummi.

Κομιτάτον. Comitatus.

Κόμμαν. Vide, κόψιμον.

Κομμερκεύεσθαι. Commercia exercere.

Κομμερκιάριος. Commerciarius.

Κομμέρκιον. sive, κουμέρκιον. Commercium.

Κομμιττεύειν. Committere.

Κομμονιτόριον. Commonitorium.

Κομμοπόδας. Cui incisa sunt crura.

Κόμοδα. Comoda, id est, commoda.

Κομοδρομεύειν. Fabricare. κομοδρόμος. Faber, sed auri tantùm, æris, sive ferri.

Κομοντούριον. Puto corruptum esse, pro κομμονιτόριον. Commonitorium.

Κόμπαρος. Compar.

Κομπάσσο. Italicum, *Compasso.* Circinus.

Κομπίβα. Cubeba. Myrepso κομπίπερ scribitur.

Κομπενσατεύειν. Compensare. Et κομπενσατίων. Compensatio.

Κομπλεσίων, vel κομπλετίων. Completio.

Κομπλετεύειν. Complere.

Κόμπλη. Complementum. E Gall. *Comble.*

Κόμπος. Pro, κόμβος. Nodus. Vel etiam, Commodus.

Κομπρόμεσον. sive, κομπρόμισον. Compromissum.

Κομπρομισιάριον. Idem quod κομπρόμισον. Compromissum.

Κομφάκτωρ. Confector.

Κομφιρματεύειν. Confirmare.

Κονβίτιον. Convitium.

Κονδάκιον. Idem quod κοντάκιον.

Κονδάρι. Pro, κοντάριον. Hasta. δόρυ.

Κονδῖτον. Conditum. Potionis genus.

Κονδὸς. sive, κοντὸς. Curtus.

Κονδοῦρα. Italic. *Gondola.* Genus navigii.

Κονδύνειν. Vide κοντύνειν.

Κονοσταῦλος. Vide κοντοσταῦλος.

Κονσιγιάρειν. Consulere. Italicum, *Consigliare.*

Κονσίλιον. sive, κονσίλιον. Consilium.

Κονσιλάριος. Consularius. Consularis.

Κονσιστώριον. Consistorium. θεῖον συνέδριον. Hinc κονσιστωριανός. Consistorianus.

Κονσουλάριος. Vide κονσιλάριος.

Κόνσουλος. Consul.

Κονσουλτατίων. Consultatio.

Κοντὰ. Prope.

Κοντάκιον. Tomus. Volumen.

Κόνταξ. Jaculatio.

Κονταράτος. Contatus. Conto armatus.

Κονταρέμενον. Telum.

Κονταρεύειν. Hastâ percutere. Dicebant etiam, κονταρεύγειν. Hinc, κοντάρευμα. Jaculatio.

Κοντάριον. Contarium. Contus.

Κονταροθήκη. Contorum theca.

Κονταροξίφαρον. Halebarda vulgò.

Κονταρόπουλλον. Parva hasta.

Κοντὰς, sive, κουντὰς. Comes. Ex Italico, *Conto.*

Κοντεύειν. Propinquare.

Κοντινέως. Continuo.

Κοντέκτωρ. Contector.

Κόντιλον. Penna.

Κοντίνιον. Continuum.

Κοντινίσκειν. In compendium redigere.

Κοντολογία. Brevitas orationis.

Κοντόμαξ. Contumax. ἀπειθής.

Κοντομέλια. Contumelia.

Κοντομονόβολον. Saltus. Hinc puto, κοντοπαίκτης.

Κοντοπόδης. Qui curtos pedes habet. Idem est κοντοποδάριος.

Κοντοράβδιν. sive, κοντοραβδίον. Clava. Scipio. Baculus.

Κόντος. Comes. Ex Italico, *Conto.*

Κοντοσταῦλος. sive, κονοσταῦλος. Quemadmodum Itali, *Contostabile.* Galli *Connestable.* Ita dicebatur à Constantinopolitanis exotico vocabulo exoticarum auxiliarum copiarum præfectus: et ὁ μέγας appellabatur, ad differentiam τοῦ κόμητος τοῦ σταύλου.

Κοντουβέρνιον. Contubernium. Atque hinc κοντουβερνάλιος. sive, κοντουβερνάριος. Contubernalis.

Κοντοῦρα. Navigii genus.

Κόντουρος. Vide infrà, κούντουρος.

Κοντράκτον. Contractus.

Κοντύνειν. sive, κονδύνειν. Decurtare. Minuere.

Κόξα. Coxa.

Κοόρτις. Cohors.

Κοπάδιον. sive, κοπάδιν. Grex. Hinc κοπαδίσιμος. Item, κοπαδιαστὸς.

Κοπέλα. Puella. Ancilla.

Κοπελλίσιμος. Puerilis. Stolidus.

Κόπελος. Spurius.

Κοπιαστάδες. Miseri. Afflicti.

Κοπιάτης. Vespillo.

Κοπίτζιν. Pro, κόπος. Labor.

Κοπερτόριον. Coopertorium. Est ex Italico, Copritura.

Κοπροπατᾶν. Contemnere. Ignominiâ afficere.

Κοπτερὸν. Securis. Cuneus.

Κόρακας. Corvus. κόραξ.

Κορασίδα. Puella. παρθένος.

Κοράτζα. Vide κουράτζα.

Κοραχὶς. Virgo. Puella.

Κορβίη. Corbula.

Κόρβος. Corvus.

Κόρδα. Funis. Italicum, *Corda*.

Κορδέκιον. Aluta.

Κορδήλη. Italicum, *Cordella*. Vitta. Diadema.

Κορηγία. Corrigia. Vide κορυγία.

Κορίπιον. Hydria.

Κορίτζη. et κορίτζιον. Puella. Virgo.

Κορίτζολα. Corrigiola.

Κορμὴ. Corpus. σῶμα.

Κορνιακτὸς. Pulvis. Hinc κορνιακτισμένον. Pulvere deformatum.

Κορόνα. Corona.

Κορπομάτια. Vulnus.

Κόρπος. Colpus. Ex Italico, *Colpo*. Vulnus. Plaga. Inde κορποῦν, et κορπόνειν. Ferire.

Κορρέκτωρ. sive, κορρίκτωρ. Corrector. Dignitatis species.

Κορτελίνοι. Cortelini.

Κόρτη. Curtis. Aula. Ex Italico, *Corte*.

Κορτίνα, et κουρτίνα. Cortina.

Κορτινάριοι. Cortinarii. Stationarii, qui in castris ante Imperatoris tentorium excubias agebant, et habebant præfectum Comitem.

Κορτινίτζα. sive, κορτινίτζα. Cortinula.

Κορυβάντιον. sive, κορυφάντιον. Pileus.

Κορυγία, et κορηγία. Corrigia.

Κόρφος. Sinus. Pro, κόλπος.

Κοσμικὸς. Secularis. Quisquis extra clerum.

Κόσμιον. Jumentum. Unde μονόκοσμον, vehiculum uno jumento trahi solitum. Atque hinc κοσμιατικὸν, quod pro jumenti tracturâ solvebatur veredario, aut cursus publici præfecto.

Κοσσία. Fœnisecium.

Κόσσος. Alapa. Hinc κοσσίζειν. Alapam infringere.

Κότραφος. Pro, κρόταφος.

Κόττος. Alea. Hujus diminutum κοττίον, pro quo recentiores κοτζίον, sive, κότζιν dixerunt. Hinc κοττίζω. Aleam ludo. κοττιστὴς. Aleator. Aleo. κοττισμὸς. Alea.

Κοτυλάριος. Piscator purpuræ.

Κότυμβα. Navigii barbarici genus.

Κουβέρτα. Italicum, *Coperta*. Tegmen. Hinc κουβερτιάζειν. Cooperire.

Κούβιζος. Stramentum in quo cubatur. Hinc diminutum, κουβίζιον.

Κουβικλαρέα. Cubicularia.

Κουβικκουλάριος. Cubicularius.

Κουβουκλεῖον. Cubiculum. Sive, κουβούκλιον. Inde est κουβουκλίσιον.

Κουγγέστα. Gallicum. *Conqueste*. Hinc, κουγγεστίζειν. Conquirere.

Κουδέα. Caput papaveris. Veteres dicebant, κώδεια; sed recentiores ω mutant in ου.

Κουδέλλα. Ovis.

Κουδούνια. Tintinnabula. Pro, κωδώνια.

Κουδριγάριον. Quadrigarium.

Κουζοῦπες. Glossæ Græco-barbaræ. τοὺς κορμοὺς, ἢ κλάδους, ἢ ἐλάτες, ἢ κουζοῦπες, ἢ ξύλα τῶν ἀμπελιῶν.

Κουκία, sive, κουκίον. Faba. κύαμος.

Κοῦκκος. Cucus. Cuculus.

Κουκουβαῖος. Glaucus. Cæsius. Noctuinus. Vide κοκκόβα.

Κουκούλλιον. Cuculla.

Κουκουλλόνειν. Cuculla obtegere. Velare. Obruere.

Κουκούμιον. sive, κούκουμος. Cucuma. Vasis genus.

Κουκουνάρια. Vide, κωκωνάρια.

Κούκουρον. Theca. Purum putum Teutonicum. *Koker*.

Κουκουτόπουλλον. Porcellus. Ex Italico, *Cochino*.

Κουλὰ. Acropolis. In Lexico Cyrilli. προσεδρία τοῦ κουλοῦ. Ibi Culum significat.

Κουλαρία. Gallicum, *Cuillier*. Cochlear.

Κουλιάζειν. Colare.

Κούλκα. Culca. est Gallorum, *Couche*: unde Culcare, *Coucher*. Cubare. Atque hinc ἐξκουλκεύειν. Exculcare. Excubare: et ἐξκουλκάτωρες. Exculcatores. Excubitores.

Κοῦλπα. Culpa.

Κουμβίζειν. Cubare. Niti. Inniti. Hinc composita, ἀκουμβίζειν, et ἐπακουμβίζειν, de quibus supra suo loco.

Κουμέντιον. Commentandi locus. Museum.

Κουμέρκιον. Vide κομμέρκιον.

Κουμούλιον. sive κούμουλον. Cumulus.

Κουμούνιον. Commune. Galli. *Communauté*.

Κουμούτζιν. Cumulatè.

Κουμπανία. Gallicum. *Compaignie*.

Κουμπάρια. sive, κομπάρια. Navigii Saracenici genus. Constantinopolitani γαλέας vocabant.

Κούμπισμα. Vide, ἀκούμβισμα.

Κουνδουβέρνιον. Idem quod, κοντουβέρνιον. Contubernium.

Κοῦνα. Cunæ.

Κουνέλη. Vide, κούνικλος.

Κουνιάδος. Cognatus. Affinis.

Κούνικλος. Cuniculus. Hodiè dicunt, κουνέλη. δασύπους.

Κουνιὰ. sive, κουνίον. Cuneus. Instrumentum fabrile, et inde metaphorica notio in re militari.

Κουνούπιον. Pro, κώνωψ. culex.

Κουντελὰς. Ex idiomate Italico, *Gondola*.

Κουντέσα. Comitissa. Ex idiomate Italico, et Gallico.

Κουντούρα. Lolium.

Κούντουρος, et κούνδουρος. sive, κόντουρος. Pro, κόνδουρος, παρὰ τὸ κονδὴν ἔχειν τὴν οὐράν. Est ergo Curticaudis. Ita dicti fuci, quod caudam, sive aculeum, non habeant. Sed usurparunt etiam de equis.

Κουντραπάντον. Italicum, *Contrabando*.

Κουντράπεζον sive, κουντραπέζιον. Æquilibrium. Ex Italico, *Contrapeso*.

Κοῦπα. Cupa.

Κουπανιστήριν. Pro, κοπανιστήριον.

Κουπὶν. sive, κουπίον. Pro, κώπη. Remus.

Κουράνα. Cornix. κορώνη.

Κουράνιον. Alcoranus Mahometistarum.

Κουράτζα. Thorax. Ex Italico, *Corazza*. Scribebant quoque, κοράτζα.

Κουράτωρ. Curator.

Κουρατωρεία. Curatura. Curatela.

Κουρατωρεύειν. Curatorem agere.

Κούρβα. Meretrix.

Κούρβη. Crepido sellæ. E Gallico, *Croupe*. Hinc ἐμπροσθοκούρβιον, et ὀπισθοκούρβιον, Antilena, et Postilena.

Κοῦρβον. Curvum.

Κουργιάζειν. Curare.

Κουδέλα. Ligula.

Κούρκουμον. Curcuma. Capistrum.

Κουροπαλάτης. Curopalates. Cui palatii cura erat demandata.

Κουροπαλατίκιον. sive, κουραπαλατίκιν. Curopalatæ munus.

Κουροπαλάτισσα. Curopalatissa. Curopalatæ uxor.

Κουρούλιος. Curulis.

Κουρούννα. Corona.

Κουρουννιάζειν. Coronare.

Κουρσάριος. Cursarius. Pirata. Ex Italico, *Corsaro*.

Κουρσάτωρ. Levis armaturæ miles. Cursator.

Κουρσεύειν. Cursare. Prædari.

Κοῦρσον. sive, κοῦρσος. Cursus. Præda, et ipsi quoque Cursarii.

Κούρσωρες. Cursores.

Κουρτέσες. Italicum, *Cortese*. Hinc κουρτεσία. *Cortesia*. Humanitas.

Κουρτζουβράκια. Curti tubraci. Isidorus lib. 19. cap. 22. Tubraci quod à bracis ad tibias usque perveniant.

Κουρτίνα. Vide, κορτίνα.

Κουσουλέτον. Ex Italico, *Corsaletto*. Armaturæ notissimæ genus.

Κουσπίον, sive, κουσπὶν. Cuspis. Lancea.

Κοῦσπος. Cuspus. Cyppus.

Κοῦστος. Custos.

Κουστούμιον. Consuetudo. Mos. *Coustuma*. Ex idòmate Italico, et Gallico, *Coustume*. Inde composita, καλοκούστουμος. Benè moratus. Et κακοκούστουμος. Malè moratus.

Κουστουμίνον. Crustuminum pirum.

Κουστωδία. Custodia.

Κουτάλι. Cochlear. Depravatum ex κωτάλις, de quo infra.

Κουταλεύειν. Tudiculâ circumagere cibum in ollâ.

Κούτζα. Latus. Gallicum, *Costé*.

Κουτζαγγεῖον. sive, κουτζαγκίον. Vasis genus. Vide κουτζὸς.

Κουτζασθλάνης. Vide κουτζὸς.

Κουτζὸς. Claudus. Mutilus. Ex Hispanico, *Coxo*. Atque hinc, κουτζαγγεῖα, et κουτζασθλάνης: de quibus supra. Item, κουτζόσειν. Pro, χωλαίνειν.

Κουτία. Cauda. Gallicum, *Queve*.

Κουτρούβιον. Potionis genus.

Κουτρούλης. Tonsus. κακουρευμένος.

Κουφάριον. Cupa.

Κουφέτα. Potionis genus.

Κουφία. Galericulum. Ex idiomate Italico, *Cuffia*. Vide σκουφία.

Κουφόξυλον. Lotus.

Κοχάριν. Metallum.

Κοχλεάριον. Cochlearium.

Κόψιμον. Abscissio. Dissectio.

Κράβα. Morbi genus. Apud Joannem Curopalatem κράβρα scribitur.

Κράκται. Lectores.

Κράλης. Rex. κράλαινα, et κραλίτζα. Regina.

Κραμβόφυλλον. Folium brassicæ.

Κραμπίον. Crambe.

Κράξιμον. Vocatio. Clamor.

Κράσιον. Vinum. Hodiè κρασὶ dicunt. Hinc κρασοβόλιον. Poculum. Cyathus.

Κράτης. Crates. Hinc κράτινος.

Κραχιὸν. Idem quod κράσιον. Vinum.

Κρεβατόπουλλον. Grabatulum. Lectulus.

Κρεμαστάρια. Quæ Galli *Pendants*.

Κρεμαστεῖν. sive, κρεμμαστεῖν. Pendere.

Κρεμέδι. sive, κρεμήδιον. Depravatum ex κρομμύδιον. Cepa. κρόμμυον.

Κρεοφάγος. Tempus post quadragesimam, quo carnibus iterum vesci licebat.

Κριάδα. sive, κρυάδα. Frigus. ψύχος.

Κριάρη. Aries. κριὸς. Item, κριαρεῖον.

Κριθθάριν. Hordeum.

Κρίκελλος. sive, κρίκελος. Circellus. Circulus. Item, κρικέλλιον. Hinc κρικελλοειδὴς, quod ad figuram circuli accedit.

Κρινίσκειν. Pro, κρίνειν.

Κρινώνια. Genus pilei Imperialis.

Κρισσοκάβαλλ. Equus varicosus. Vide, κάβαλλ.

Κριτάδες. Judices.

Κροκάτο. Ruber.

Κροκοδειλίαρος. Crocodileus.

Κρουμένα. Crumena.

Κροῦστα. Crusta. Vestimenti genus, in quo purpura aliis coloribus intermixta.

Κρυάδα. Vide κριάδα.

Κρύβγειν. Pro, κρύπτειν. Celare. Occultare.

Κρυμένο. Pro, κεκρυμμένον. Absconditum.

Κτηνοβάται. Qui cum jumentis rem habent.

Κτητόρια. Solemnia in usum recepta.

Κτιστάδες. Fabri lignarii.

Κυβερνητάδες. Gubernatores.

Κυδώνη. Cydonium malum.

Κυδωνιάτον. Cydoniatum.

Κύλας. Piscis genus.

Κύμβη. Cymba.

Κυμβία. Vide κομβία.

Κυματόπουλλον. Fluctus.

Κύμητος. Italicum, *Gomito*. Cubitus.

Κυνήγη. Præda. ἄγρα.

Κυντακὸς. Vide suprà, κόνταξ.

Κῦππος. Cippus.

Κυπριανὰ. Festum in memoriam B. Cypriani à Carthaginiensibus institutum. Nautæ ita quoque tempestatem appellabant, quæ ordinaria circa illud festum.

Κυπροκάνδηλον. Candelabrum ex ære Cyprio.

Κῦρ. Truncatum. pro, κύριος. Dominus.

Κυρὰ. Pro, κυρία. Domina. Item κυρὰς dicebant, sed eo discrimine, ut κυράδες essent, *Daimoiselles*.

Κυριακὴ. Primus dies hebdomadis. Porrò, ἡ μεγάλη κυριακὴ dicebatur κατ' ἐξοχὴν dies Paschatis. Sed et Templa κυριακὰς vocârunt. Item κυριακὰ.

Κῦρις. Dominus. Pro, κύριος. Hinc Compositum, φαγοκύρις: de quo infra.

Κοῦρος. Pro, κύριος.

Κυρτία. Scutum.

Κωδίκελλος. Codicellus.

Κωδικίλλιον. sive, κοδικίλλιον. Idem quod κωδίκελλος.

Κωδίκιον. Codiculus.

Κώδιξ. Codex.

Κωμάκτωρ. Coactor. Argentarius.

Κώταλις. Tudicula. Cochleare majus. Hodiè dicunt. κοτάλι. Hinc videtur factum.

Λ.

Λαβαντὶς. Spica nardi, quæ vulgo *Lavanda*. sive, *Lavandula*.

Λάβαρον. Labarum. Vel etiam λάβωρον. Figurum labari plenè nobis describit Eusebius lib. 1. De Vitâ Constantini. Illic vide.

Λαβέτζη. Gutturnium. Est Italicum, *Lavezo*. Lebes.

Λαβίκλαι. Vide, λάγκλαι.

Λαβόνειν. Vulnerare.

Λάβομαν, et λαβοματία. Vulnus. τραῦμα. Item λαβόμενος. Vulneratus.

Λαβοῦτο. Testudo, instrumentum musicum.

Λαβράτον. sive, λαυράτον. Lauratum. Imago Imperatoris laureati ac triumphatoris.

Λάβρα. Laura. Vide infrà, λαῦρα.

Λάβωρον. Vide, λάβαρον.

Λαγγάδη. sive, λαγκάδιον, et λαγγάδιον. Vallis. κοιλὰς.

Λάγγιος. Longus. Ex idiomate Teutonico.

Λαγινάκη. Lagenula.

Λαγίνη. Lepus. Pro, λαγωὸς.

Λάγκη. Lanx. Hinc diminutivum, λάγκλη, Lancula.

Λαγόγηρως. Suidas. μίξος. ὁ λαγόγηρως παρ ἡμῖν.

Λαγονικὸν. Laconicus canis.

Λαγχάριον. Lancea.

Λάδιν. sive, λάδιον. Unguentum. Adeps.

Λαεντιάριος. Lapicidinarius.

Λάζαρος. Homo recens mortuus. et λαζάρωμα. Vestis mortualis.

Λαζούριον. Color cæruleus. Italicum, *Azuro*.

Λαθροκόρυζα. Gravedinis species in accipitre.

Λαϊκὸς. Laicus. vulgô.

Λαιμόνιον. Italicum, *Limone*. Malum Hesperium.

Λακιναρίδιον. Lacinia.

Λάκκα. Vulgatum, Lacca. Item λάκκος. Hinc λακκάριος, idem quod λακκοποιὸς.

Λάκρη. Ardea. Vide, ἀρδιόλη.

Λακτενδόπουλα. Lactentes porcelli.

Λακωνάριον. Lacunarium. Lacunar. Et λακωνάριος. Laqueatus.

Λάλαγγες, et λαλάγγια. Crustula.

Λαλητὰς. Præco.

Λαλήτζα. sive, λαλίτζα. Loquela. Vox.

Λάμα. Italicum, *Lama*. Lamina.

Λάμβα. Sappula.

Λάμνα. Lamna. Lamina.

Λάμνειν. Agere. Impellere.

Λάμνημον. Agitatio.

Λαμπαδάριος. Lampadarius. Inter officia ecclesiastica erat. Hic facem præferebat Imperatrici, et Patriarchæ, in liturgiâ, processu, aut profectione aliqua.

Λαμπάζειν. Furere. Mente carere.

Λαμπρὰ. Solennis.

Λαμπρὸν. Ignis. Vide infrà, πολλαμπρὸν.

Λανάριος. Lanarius.

Λαξάμεντον. Laxamentum.

Λαξιὲς. Valles.

Λαπατζᾶς. Vestis principum Constantinopolitanorum.

Λάρβα. Larva.

Λαργιτιωναλικὸς. Largitionalis.

Λαργιτίωνες. Largitiones. Thesaurus, et ærarium Imperatoris, è quo sumptus in publicum impendi soliti.

Λάργυρον. Pro, ὀλάργυρον. Argenteum.

Λάρδος. Lardum. Etiam λαρδίον dicebant. Hinc compositum, λαρδοφάγος. Lardivorus.

Λασάριον. sive, λάσαρον. Laser. Scribitur etiam λάσσαρον.

Λασατίβος. Laxalivus.

Λάσπη. Lutum. βόρβορος.

Λάσσειν. Latrare.

Λατερκουλίσιος. Laterculensis. Scriniarius laterculi.

Λατέρκουλον. Laterculum.

Λατζόνιον. Italicum, *Lancione*. Hastile.

Λάτος. Latus.

Λαῦρα. Laura. Monasterium. Atque hinc παραλαύριον, de quo infra.

Λαυράτον. Lauratum. Vide, λαβράτον.

Λαῦρος. Laurus.

Λαυσαϊκὸν. Historia, SS. Patrum, conscripta à Palladio episcopo Helenopoleos, ad Lausum Præpositum; quæ prælegi in ecclesiâ solita certis diebus.

Λάφιον. Cervus. Pro, ἐλάφιον. ἔλαφος. Item λαφόπουλον.

Λαφρούτζικος. Pro, ἐλαφρὸς. Levis.

Λαχανάριον. Holerarium.

Λαχνὸς. Sors. κλῆρος.

Λέβερνοι. Liburnæ. Suidas. πλοῖα πολεμικὰ, τριήρεις.

Λεβητὼν. Vestis monachorum. Levitonarium, colobarium lineum sine manicis.

Λεγατάριος. Legatarius.

Λεγατεύειν. Legare.

Λεγάτοι. Legati.

Λεγάτον. Legatum.

Λεγένη. Pelvis.

Λεγέτιμος. Legitimus. νόμιμος.

Λεγεὼν. Legio.

Λεγοκάτη. Glossæ Basilic. λεγοκάτη. τουτέστιν ἐνοχή.

Λεήμων. Pro, ἐλεήμων. Misericors.

Λεηνὸς. Pro, ἐλεεινὸς. Miserabilis.

Λεῖξα. Lixa.

Λειξουρία. sive, λειξούρα. Luxuria.

Λείψανον. Cadaver. Reliquiæ. Ossa sanctorum.

Λειψὸς. Egens. Carens. Defectus.

Λεκάτη. Pro, ἠλακάτη. Colus.

Λεκεντία. Licentia. Pro delicti oblivione, et gratiâ.

Λεκτικάριοι. Lecticarii. Qui mortuos in lectis efferebant ad rogum.

Λεκτικίον. Lectica.

Λεμὸς. Pro, λαιμὸς. Gula.

Λεμοσύνη. Pro, ἐλεημοσύνη.

Λέντιον. Linteum.

Λενὼν. Leno. Vide infrà, λινών.

Λεπτολάχανα. Minuta olera. Olusculа.

Λεπτὸν. Dimidius quadrans. Erat nummus vilissimus è ferro.

Λέσσα. Machinæ bellicæ genus.

Λεστὴς Latro. Pro, λῃστής.

Λεύγα. Leuga. sive, Leuca.

Λευθερία. Pro, ἐλευθερία. Sic λεύθερος. sive, λεύτερος. Pro, ἐλεύθερος.

Λευκόχαλκος. Orichalcum. ὀρείχαλκον.

Λεύτερος. Pro, λεύθερος, et ἐλεύθερος, Vide, λευθερία.

Λέφας. Pro, ἐλέφας. Corona pretiosa. Elephas.

Λεωμακέλλιον. Publicum macellum. Vide, μάκελλος.

Ληβάδι. sive, ληβάδιον. Pratum. λειμὼν.

Ληΐδα. Pro, ληΐς. Præda.

Ληκτεύειν. Lectitare.

Ληπίνης. Piscis genus.

Ληστάδες. Latrones.

Λία. Pro, λεία. Præda.

Λιβάνη. Pro, λίβανος. Thus. θυμίαμα.

Λιβελλίσιος. Libellensis. A libellis.

Λίβελλος. Libellus. Anonymus in Aristotelis Rhetoric. lib. 1. τὰ ἐν λιβέλλῳ γραφέντα, καὶ δοθέντα ἡμῖν. ἐπίγραμμα γὰρ λέγεται ὁ λίβελλος.

Λίβρα. Libra.

Λιβράριος. Librarius.

Λιβρέον. Insigne. Gallicum. *Livrée.*

Λίβυρνον. Liburnum. εἶδος πλοίου.

Λιβυστικάτον. Levisticatum. Potionis genus. Vulgò Levisticum dicitur τὸ ἱπποσέλινον antiquorum.

Λιγάριον. Ligo. σκαφίδιον.

Λιγγάβις. Lingua avis. Ita hodiè vocant officinæ semen fraxini.

Λίγνον. Lignum.

Λιγοθυμία. Pro, ὀλιγοθυμία.

Λίγος. Pro, ὀλίγος.

Λιγοψυχεῖν. Delinquere animo. Exanimari. Hinc λιγοψυχία. Exanimatio. ὀλιγοθυμία.

Λίζιος. Ligius. Domesticus. Familiaris.

Λιθομάργαρον. Margarita.

Λιθρινάριος. Russus.

Λικουάμεν. Liquamen.

Λίμα. Lima. ῥίνα.

Λιμιτανέος. sive, λιμιταναῖος. Limitaneus.

Λιμητὸν. sive, λιμιτὸν. Limes.

Λιμητότροφον. Limitotrophum.

Λιμίτης. Idem quod λιμιτὸν. Limes.

Λιμιὼν. Pro, λιμὴν. Portus.

Λιμνίσκος. Lemniscus.

Λινάρη. Pro, λινάριον. Linum. λίνον.

Λινέα. Linea.

Λινοκαλάμη. Linum agreste.

Λινὼν. Leno.

Λιπόπουλοι. Avis genus.

Λιποσωρεῖαι. Tumuli. Colles.

Λισγάριον. Ligo. σκαφίον.

Λισσάρης. Rabidus. λυσσώδης.

Λίτζι. Glossæ Myrepsi, λάπις λίτζι, τὸ λαζούριον, ὁ λίθος πράσινος.

Λιτιγίωσος. Litigiosus.

Λίψανον. Vide λία.

Λιψυδρία. Vide λία.

Λογαδιαστὸς. Varius. ποικίλος.

Λογαριάζειν. Computare. Rationes subducere.

Λογαριαστής. Rationum præfectus.

Λόγγος. Locus angustus, et quodammodo interclusus. Hinc λογγῖνος, qui tali loco impositus. Constantinus Manasses in Annal. λογγάρχας appellat.

Λογοθέτης. Duplex erat; hic ecclesiasticus, ille palatinus. Inter omnes autem excellebat ὁ μέγας, ejusque munus, circa mandata et bullas Imperatoris occupari. Præterea jusjurandum à novo Imperatore accipiebat in templo Blachernarum.

Λόγχη. Cultri genus, cujus usus in liturgiâ.

Λοιπαδάριον. Reliquarium. Et λοιπὰς quoque dicebant.

Λοκούστα. Locusta.

Λονταρόπουλλον. Leo.

Λόρθα, Pro, ὀλόρθα. Rectà. Vide infra.

Λόττες. Scrofæ. Porcæ.

Λουδεμπιστὴς. Opicus. In Lexico Stephani. λουδεμπιστής. ἀῤῥητοποιός.

Λοῦδος. Ludus. Hinc λουδοτρόφος. Lanista. quasi, Ludum alens.

Λουκάνικον. Lucanica. Farcimen.

Λουμβάρδα, sive, λομπάρδα. Bombarda.

Λούνειν. Pro, λούειν. Lavare.

Λούπης. Milvius.

Λουπινάριον, sive, λουπινάριον. Lupinarium. Lupinum.

Λουπῖνος. Lupinus.

Λούρικον, et λουρίκιον, pro λώρικον, λωρίκιον. Lorica. Hinc ἐπιλούρικον, de quo supra.

Λουρὶν. Pro, λουρίον, id est, λωρίον. Lorum.

Λουσόριον. Lusorium.

Λούτρα, Pro, λίτρα.

Λουτράρης. Balnearius. βαλανεύς.

Λοχοχόρον. Penna in caudâ accipitris mediâ.

Λόχρυσος. Pro, ὀλόχρυσος.

Λυγνὸ. Subtile. λευκόν.

Λύκος. Vinculi genus.

Λυπάϊλος. Vide μπάϊλος.

Λυτρώνειν. Solvere. Liberare.

Λύχει. Lingere. λιχμάζειν.

Λυχνικὸν. Tempus vespertinum, quo lumen accenditur.

Λωδίκιον, λώδιξ. Lodix.

Λωλάνειν. Stultescere. Item, λωλανίσκειν.

Λωλὸς. Stultus. Hinc λωλάρα. Stultitia.

Λωρικαινὸν. Loricatum. Instar loricæ.

Λωρικατίων. Loricatio.

Λωρικάτος. Loricatus.

Λωρίκη. Lorica.

Λωρίκιον. Idem quod λωρίκη. Lorica.

Λωρίον. Lorum.

Λῶρον, sive, λῶρος. Lorum. Habena.

Λωρόσοκκον. Soccus loro adstrictus.

Λωροτόμος. Coriarius.

Λωρωτὸν. Loratum. Virgatum.

Λώταξ. Mendicus.

M.

Μὰ. Sed. verò. Italicum, *Ma.*

Μαβρὸς. Niger. Vide, μαυρὸς.

Μαγαρίζειν, Agarenorum religionem profiteri. Hinc μαγάρισμα. Glossæ Græcobarbaræ. ἀσέλγεια, πορνεία, ἀκαθαρσία, μιαρία. μαγάρισμα, μαγαρισία.

Μαγάρισις. Macula. κηλίς.

Μαγγανάριος. Manganarius.

Μαγγανέλλα. Machina bellica. Italicum, *Mangonella.*

Μαγγανιτζάτζα. Machina.

Μάγγανον. Machina.

Μαγγανότζαγγρα. Arcubalista. Vide τζάγγρος.

Μαγγύπιον. Vide μαγκιπεῖον.

Μαγγυράνα. Italicum, *Majorana.*

Μαγέρεμα. Ferculum. Item μαγερία dicebant. Sic μάγερος. Cocus. μάγειρος. Et μαγερεύω. Pro, μαγειρεύω.

Μάγισσα. Saga. Venefica.

Μαγιστερία. Magisteria. Dignitas magistri.

Μαγιστριανὸς, et μαγιστριανὸς. Magistrianus.

Μαγίστηρ. Magister.

Μαγιστράτον. Magistratus. Dignitas Magistri.

Μαγιστράτος. Magistratus. Qui in magistratu.

Μαγιστράκηνσος. Magister census.

Μάγιστρος. Magister. Magnus illorum honos, quippe qui intimis Imperatoris consiliis adsciti.

Μαγκίον. Nummi genus. Vide καῦκα.

Μαγκιπάτος. Mancipatus. Vide μαγκιπεῖον.

Μαγκιπεῖον. Mancipium. Pistrinum. Hinc μάγκιπες. mancipes. pistores. μαγκιπάτον. mancipatus.

Μαγκλάβιον. Maniclavium. Manualis clava. quam veteres actidem appellabant.

Μαγκλαβίτης. Maniclavio insignitus. Erat autem Bardariota, sive custos ad aulæ januam.

Μαγκυράνα. Italicum, *Majorana*. Amaracus. Scribitur etiam μαντζουράνα.

Μάγουλον. Magulum. Gena. Bucca. Atque hinc μαγουλούκας. sive, μαγουλούκιον. Pulvinus, in quem genis inter jacendum inclinatur.

Μαγύρισσα. Lebes. Olla.

Μαδαράτι. Navigii Barbarici genus.

Μάζα. Massa. Hinc μαζίον, diminutivum.

Μαζιζάνιον. Melangiana. Aliis est μανζιζάνα, et ματζιτζάνα.

Μάζωμα. Chorus. χορός.

Μαζώνειν. Massare. Massam facere. Coacervare.

Μάης. Maius, mensis. μάϊος.

Μαθιᾶν. Evellere. Extirpare. Eradicare. Amputare.

Μαιούλιον. Edulii genus, totâ quidem æstate, sed mense potissimum Maio confici solitum. μαρούλιον etiam legitur: et μαρούλιν.

Μαιουμᾶς. Maiuma. Festum Maii Kalendis celebrari solitum.

Μαΐστωρ. Magister. Posteà etiam μάστωρ dixerunt. Item μάστρο.

Μαιῶραι. Majores. Suidas. μαιώραι, οἱ πρεσβύται.

Μακάρι. Utinam.

Μακαρισμοὶ. Hymni, ac troparia in commemorationem beatitudinis Sanctorum.

Μακεδονίσιον. Herbæ genus. Itali vocant, *Apio Macedonico*. Græci veteres, σμύρνιον.

Μακελλάρης, et μακελλάριος. Macellarius. Carnarius. κρεοπώλης.

Μακελλεῖον. Macellum.

Μάκελλος. Idem quod μακελλεῖον. Macellum. Hinc compositum λεωμακέλλιον. Publicum macellum.

Μακριὸς. Pro, μακρὸς.

Μακρογεύργουρος. Vide, γούργουρος.

Μακρόκεντα. Longiores secessus. Peregrinationes.

Μακροκουρώναι. Longæ, atque ingentes coronæ.

Μακρόπους. Vermiculi genus. Vide ἐπίμαλος.

Μαλάκιον. Ornamentum muliebre.

Μαλακτιανίσκειν. Mollire. Idem est, μαλακτιάνειν.

Μαλακτοκοπία. Mollities.

Μαλεντίτος. Maledictus.

Μαλὴ. Lana. ἐρίον.

Μαλίον. Capillus.

Μάλις. Malleus. Morbus jumentorum.

Μάλλινος. Lanatus. Villosus.

Μᾶλλος. Mallus.

Μάλωμα. Bellum.

Μάλωτο. Pro, αἰχμάλωτος. Captivus.

Μάμα. Mamma. Mater.

Μαμιλάριον. Forpicula.

Μαμμεύειν. Nutrire. Educare.

Μαμμοῦ. Glossæ Græco-barbaræ. μαῖα. ἡ μάμμη. ἡ μαμμοῦ.

Μαμουκώδης. Ridiculus.

Μαμπάριον. Mappa. Pro, μαππάριον: et, μαμπάριος. Mapparius.

Μάνα. sive, μάνας. Mana. Hujus diminutum μανίτζα.

Μανάρα. Securis. Italicum, *Manara.*

Μανδάτον. Mandatum.

Μανδάτωρ. Mandator.

Μανδατωρεύειν. Mandare. Mandatorem agere.

Μάνδρα. Monasterium. Hinc ἀρχιμανδρίτης. ejus præfectus.

Μανδύλιον. Mantile.

Μανεήλιον. Manuale. Mantile.

Μανζὴρ. Papias. Manzer, filius scorti.

Μανζιζάνα. Vide μαζιζάνιον.

Μανιάκης. Monile. Torques. Hispanis Manya est armilla, sive brachiale. Etiam dicebant μανιάκιον.

Μανίαξ. Idem quod μανιάκης.

Μανίζειν. Vide δυσπυργιᾶν.

Μανικάριον. Aëris species.

Μανικέλιον. Diminutivum à μανίκιον.

Μανίκιον. sive, μανίκιν. Manica.

Μανίτζα. Vide μάνα.

Μαννάκιον. Idem quod μανιάκης.

Μανουάλιον. Candelabrum.

Μανσιονάριος. Mansionarius.

Μαντάτα. Pro, μανδάτα. Mandata.

Μαντατοφόρος. Legatus. Qui fert mandata.

Μαντείλαι. Mantilia.

Μαντίλιο. Italicum. *Mantello.* Pallium. πέπλον.

Μαντζουράνα. Italicum, *Magiorana*. Amaracus.

Μαντιλάκιον. Mantile.

Μάντισσα. Vates fœmina.

Μαντρίζειν. Acervare. Cumulare.

Μαξίλα. Maxilla.

Μαξιλάριον. Maxillarium. Pulvinus.

Μάπα, et μάππα. Mappa. In Turcogræcia Crusii invenio, μάπα. Pila.

Μαππάριος. Mapparius. Qui mappam in circo mittebat.

Μαππᾶσθαι. Mappâ signum dare in Circo.

Μαππίον. Mappa. Matta. Storea.

Μαρανίκειν. Pro, μαραίνειν.

Μαράτη. Templum majus. Idem est ἱμαρέτιον, de quo supra.

Μαργαριταρεῖνον. Margaritatum.

Μαργαριτάριον. Pro, μαργαρίτης.

Μαργαρίτης. Margarita. Ita appellabantur micæ, quæ à consecratione ex sacramento patinæ sive calici adhæsissent. Scilicet quia tam pretiosæ essent.

Μαργέλλη. Margella. Corallium. Ex Gallico, *Morgelline.* Intellige autem speciem anagallidis, quæ rubore corallium mentitur, et κοράλλια Æginetæ dicitur. Hinc μαργέλλιον, fimbria è margellâ, sive corallio. Hinc μαργελλόγραμμον. Corallio fimbriatum.

Μαρίαλε. Mariale. Liber continens horas B. Mariæ.

Μάρκα, Italicum, *Marca.* Territorium. ut, *Marca d' Ancona. Marca Trevigiana.*

Μαρκεσίνα. Marchionissa. Marchionis uxor.

Μαρκέσιος. Marchio. Ex Italico, *Marchese.*

Μαρμαράριος. Marmorarius.

Μαρμάρινος. Marmoreus. μαρμάρινος.

Μαρούλιον. Vide μαιούλιον.

Μάῤῥον. Marra. Hesychius. μάῤῥον, ἐργαλεῖον σιδηροῦν.

Μαρσαπὰς. sive, μαρτζαπὰς. Italicum, *Marzapane.*

Μαρτζάδες. Mercatores. E Gallico, *Marchands.*

Μαρτζίκαυλος. Matriculus. Matricularius.

Μαρτζοβάρβουλον, sive, μαρτζομάβουλον. Marteobarbulum. Malleolus, sive, securicula militaris levis, ut etiam inter missilia haberetur. Compositum ex Marteus et Barbulus.

Μαρτένσιοι. Martenses Milites.

Μαρτυρεῖν. Martyrio afficere.

Μάρτυρες. In Ecclesiâ primitivâ, qui pro religione Christianâ mortem oppetebant, testimonium Christo fidei suæ perhibere dicebantur.

Μαρτυρικὸν. Erat κάθισμα.

Μαρτύριον. Martyrium. Templum sive sacellum, in Martyris alicujus honorem et memoriam ædificatum.

Μάρσον. Lusus genus.

Μασαρία. Suppellex.

Μασγίδιον. In MSto scribitur templum, quod Agareni *Mosquee* appellant. Idem est μετζίτιον: de quo infra suo loco.

Μαστάγιν. Pro, βαστάγιν, sive, βαστάγιον.

Μάστραπα. Hydria.

Μάστρο. Vide μαΐστωρ.

Μαστρομίλης. Mastromiles. Magister militum.

Μάστωρ. Vide μαΐστωρ.

Ματαιότεκνον. Proles ex scortatione aut adulterio suscepta.

Ματερία. Materia.

Ματζικόρυδον. Massicorudum. Id est, massa, cumulus, sive multitudo corrudarum.

Ματζιτζάνα. Vide μαζιζάνιον.

Ματζὸς. Macer, Gracilis. Et ματζουμάνος, qui graciles habet manus.

Ματζούκα, et ματζούκιον. Italicum, *Mazzoka.*

Μάτιν. Pro, ἱμάτιον.

Ματλαῖον. Matula.

Ματουτῖνος. Matutinus.

Ματρικάριος. Matricarius. Lignarius.

Ματρίκιον. Matricula.

Ματρικουλάριος. Matricularius.

Μάτριξ. Matrix.

Ματρῶνα. Matrona.

Ματρωνίκιον. Matroneum.

Μαύκα. Meretrix. E Flandrico, *Mocke.*

Μαυρίσκιον. Maurusius. Gallicè *Moresque.*

Μαυρὸς. Niger.

Μαφόριον. Maforte. Vestis muliebris.

Μαχαιρόπουλλον. Gladius.

Μαχαιροφόροι. Milites stationarii, qui gladios gestabant, cum alii vel hastas, vel clavas, vel secures.

Μαχέρη. Gladius. μάχαρια.

Μεγαδομέστικος. Magnus domesticus.

Μεγαδοῦκος. Magnus Dux.

Μεγάθυμοι. Cohortis nomen.

Μεγαλλίττερον. Majus. ἀδρότερον. μεῖζον.

Μεγαλοαλογῖται. Vide τρικάβαλλοι.

Μεγαλόσχημος. Monachus. Vide infrà, μοναχὸς.

Μεγαλυνίσκειν. Augeri. Crescere.

Μεγαράδιον. Vide κανικὸν.

Μέδος. Medo. Hydromeli. Nos *Mede* appellamus.

Μεθυστάδες. Ebrii. Temulenti.

Μειραχιὰ. Distributio.

Μέλα. Podagra.

Μελισόχορτον. Herbæ genus, quæ alias μελισσόφυλλον.

Μελισσοβότανον. Idem quod μελισσόφυλλον.

Μελιτζάνιον. Italicum *Melensune.* Malum insanum. Galli dicunt, *Pomme d' amour.* Hinc compositum, ἀγριομελιντζάνα; de quo supra suo loco.

Μελιχιαὶ. Apes.

Μέλκη. Lac. Teutonicum nostrum, *Melcke.*

Μελλάκιον. Puer. μελλόπαις. Diminutum est à μέλλαξ. Adultus. Adulescens.

Μελλοπρόξιμος. Vide πρόξιμος.

Μελουριὰ. Viscum.

Μεμβράνη. Membrana.

Μέναυλον. Pro, βέναυλον. Venabulum.

Μενεγέτα. Hispanicum, *Melligreta.* Cardamomi genus, quod Granum Paradisi vocatur officinis.

Μενίσκειν. Pro, μένειν. Manere.

Μενσάλιον. Mensale. Idem est μινσάλιον. Hodiè μεσάλη dicunt. Vide infra.

Μενσοῦρα. Mensura.

Μένσωρες. Mensores.

Μεντζολουνέτον. Italicum, *Meza lunetta.* Semilunula.

Μέρα, Pro, ἡμέρα. Dies.

Μεργία. Pars.

Μερέα. Pro, μέρος. Pars.

Μερκεδῖνος. Mensis 22. dierum.

Μερκίον. Gallicum, *Marché.* Forum.

Μέρμιγκας. Pro, μύρμηξ. Formica.

Μεροδιὲς. Boni odores.

Μέρομαν. Mansuetudo.

Μερσίνιον. sive, μερσίνη. Funis.

Μερτία. Myrtus. μυρσίνη.

Μερτικὸν. Pars. Partim.

Μέσα. Intus. ἔσω.

Μεσάγκονον. In Lexico Stephani. ἀντίον, τὸ κανόνιον τὸ μέσον τοῦ ἱστοῦ βαλλόμενον. ὅπερ καὶ μεσάγκονον λέγεται.

Μεσάζων. Dignitatis nomen. Ad eum deferebant lites suas componendas, qui jure agere inter se nollent.

Μεσάλη. Mensale. Mappa. τραπεζομάνδηλον. in Turco-græciâ Crusii. μεσσάλι. Mantile.

Μέσαρνον. Dimidium agni. Tributi genus.

Μεσένα. Tecum.

Μέση. Forum. Quia nimirum plerumque in medio urbium.

Μεσικάλη. Herbæ genus.

Μεσιμέρι. Meridies.

Μεσιτικὸν. Æs quod pro loco in foro mercibus vendendis solvebatur. nam μέση forum dicitur, ut ostendimus.

Μεσόγιλλος. Vide γίλλος.

Μεσοκαιρίτης. sive, μεσοκερίτης. Homo mediæ ætatis.

Μεσοκάτεργον. Vide, κάτεργον.

Μεσομερίζει. Meridiatur.

Μεσομήνιον. Idus.

Μεσονήστιμος. Quarta septimana quadragesimæ, cujus dominica vulgo, *Lætare.*

Μεσονυκτικὸν. Hymnus, quem mediâ nocte canebant.

Μεσοπεντηκοστὴ. Septimana quarta post Pascha, cujus dominica vulgo, *Cantate.*

Μέσφιλον. Pro, μέσπιλον.

Μεσώρια. Intervalla, ac veluti pausæ horarum canonicarum.

Μετάβαλμαν. Pro, μεταβολὴ.

Μετάβαλτος. Pro, μετάβλητος. Inde compositum, κακομετάβαλτον. De quo vide supra.

Μεταλλίζειν. In metallum damnare.

Μεταμένα. Mecum. Sic μετασένα, sive μετασέναν. Tecum.

Μεταμορφώνειν. Vide μορφώνειν.

Μετανοίαι. Inclinationes. Reverentiæ, ut vulgò loquuntur.

Μέταξα. Metaxa.

Μεταξάριος. Metaxarius.

Μεταξιακὸν. Tributum, quod metaxarii solvebant.

Μεταξωτὸς. Metaxatus. Sericus.

Μετασένα. Tecum. Vide suprà, μεταμένα.

Μετάτα. Metata. Vide μιτάτα.

Μετατώριον. sive, μιτατώριον. Metatorium. Vide μιτατώριον.

Μετάφερμαν. Translatio.

Μετενὲ. Vestis brevior.

Μετζίτιον. Templum minus. Idem est quod μασγίδιον, de quo supra.

Μετρητίκιον. Æs mensuraticum, quod pro mensurâ solvebatur. Vocabant etiam μετριατικὸν.

Μετριότης. Mediocritas. Hâc voce utebantur patriarchæ et episcopi de se loquentes, aut scribentes. Neque elatius quoque antiqui Galliarum reges.

Μετώπιον. Frontale. Armatura frontis equi προμετώπιον etiam appellatur.

Μηδένας. Pro, μηδεὶς. Nemo.

Μηχιακὸς. Medius.

Μηζήθρα. Caseus Laconicus. Hodiè enim Lacedæmon Misistra dicitur.

Μηλιάριον. Miliarium.

Μῆλον. Nummi genus ove signati.

Μῆνας. Pro, μὴν. Mensis.

Μηνιαῖα. sive, μηναῖα. Cantica in ecclesiâ cani solita.

Μηνιατικὸν. Tributi genus.

Μηνιστέριον. sive, μηνιστέριον. Ministerium. Mensa in qua posita convivii pocula.

Μηντζιβηρία. Fraus. φενακία.

Μήνυμα. Vocatio.

Μησέβειν. Pro, μισεύειν. Discedere. Abire. Hinc μισέματον. Discessus.

Μητζικόρυδον. Vide, ματζικόρυδον.

Μήτη. Caput. Vertex. Truncatum ex Italico *Sommita.* Corona pretiosa Nasum exponit. μήτη. Nasus. ῥίνα. Sed illic rectius erit μίτη, aut μίτυς. Vide infra μίτυς.

Μητροπολίτης. Episcopus Metropolitanus, qui primas tenebat inter reliquos, quorum etiam creandorum jus habebat, sicuti ipse à Patriarchâ loci creabatur.

Μητροφαμήλιος. Materfamilias.

Μιάζειν. Pro, ὁμοιάζειν. Æquare. Imitari. Similem esse.

Μιαλὸς. Cerebrum. ἐγκέφαλος.

Μίγα. Pro, μυῖα. Musca.

Μιερεὺς. Sodalis. Socius.

Μίζον. Pugio.

Μικρούλλικος. Vide, ὑστερούτζικος.

Μικροῦλλος. Pro, μικρὸς.

Μικρούτζικος. Vide, ὑστερούτζικος.

Μιλεῖν. Loqui. ὁμιλεῖν.

Μίλια. Millia. Milliaria.

Μιλιαρίσιον. Miliarisium. Numismatis pars 12. complectens folles 24.

Μίλλα. Idem quod μύλλα. Adeps. Vide μύλλα.

Μιλμίλλις. Rubrica.

Μιμὼ. Simia. ἀπὸ τοῦ μιμεῖσθαι.

Μινσάλιον. Mensale. Mappa.

Μίνσος. vel μίσος. Missus. Ferculum.

Μινσουράτωρ. sive, μισουράτωρ. Mensurator.

Μινσούριον. sive, μινσώριον. Missorium.

Μίσα. Missa.

Μισέματον. Discessus. Vide, μησέβειν.

Μισὲρ. Italicum, *Messer.* Dominus.

Μισεύειν. Vide, μησέβειν.

Μισητιάρης. Inimicus.

Μισθαρνούτζικος. Pro, μίσθαρνος.

Μισιβίλια. Missibilia. Missilia.

Μίσκελλος. Miscellus.

Μισόδουλος. Herbæ genus.

Μίσος. Vide μίνσος.

Μισσικίος. Missicius. Missus. Rude donatus.

Μισυσκλήζειν. sive, μισυσκλίζειν. Perturbare. Percellere.

Μιτάτον. sive, μετάτον. Metatum.

Μιτάτωρ. Metator.

Μιτατώριον. Metatorium.

Μιτέα. Affectio, vel, vulnus, nasi.

Μίτη. Nasus. Vel μίτυς.

Μιτόλινον. Filum è lino.

Μνήμαι. Memoriæ. Exequiæ.

Μνημούριον. Monumentum.

Μνώδης. Valdè. Multum.

Μοδεράτωρ. Moderator.

Μόδης. Pro μόδιος. Modius.

Μοδίολος. Vestis Imperatricis.

Μοδισμὸς. Certus modiorum numerus.

Μόδος. Modus.

Μοιάζειν. Similem esse.

Μοιαστὸς. Æqualis.

Μολόχα. Pro, μαλάχη. Malva.

Μονάδα. Pro, μονὰς. Unitas.

Μοναξὸς et μοναχὸς. Solus.

Μοναῦτα, sive, μοναῦτις. Subito. Statim.

Μοναχὰ. Solummodò. Duntaxat.

Μοναχιάζειν. Deserere. Relinquere. Hinc compositum, ἐξεμοναχιάζειν. Et ἐξεμοναχιασμένος. Solus. Desertus.

Μοναχεῖον. Monachium. Sodalicium monachorum.

Μοναχὸς. Monachus. Solitarius. Habitus porrò eorum erat duplex: primus, τὸ μικρὸν σχῆμα dicebatur; sive τοῦ μανδίου: alter, τὸ μέγα: et ἀγγελικὸν.

Μονὴ. Monasterium.

Μονήτα, et μονίτα. Moneta.

Μονητάριος. Monetarius.

Μονοβάμβυλον. Simplex conclave palatii secretius, in quo congregabatur clerus Patriarcham novum electurus.

Μονόβανδον. Cohortes sub unum signum redactæ conflictus tempore.

Μονόβολον. Cursus.

Μονοκάβαλλοι. Vide τρικάβαλλοι.

Μονοκόντια. Tela Isaurica.

Μονόκοσμον. Vide κόσμον.

Μονόκουρσα. Excursiones quæ à solis equitibus fiebant.

Μονόξυλα. Lintres è solido ligno.

Μονοπάτιον. Semita, per quam uni tantùm patet incessus.

Μονόχειρον. Armilla unius brachii sicuti δεξτρόχειρον. de quo supra.

Μορτάρι. Mortarium.

Μορφιάμαξον. Egregius currus.

Μορφώνειν. Formare. Pro, μορφοῦν. Hinc compositum, μεταμορφώνειν.

Μορφοκάμοτον. Pulchrè elaboratum.

Μοσκαρὰς. Italicum, *Mascarato.* Joculator. γελωτοποιὸς. Larva. μορμολύκειον.

Μόστρον. Monstrum. Et, μόστροσον. Monstrosum.

Μοσχάρι. Pro, μοσχάριον. Vitulus. μόσχος.

Μόσχος, vel μοῦσχος. Muscus. Aromatis genus.

Μοσχοσίταρον, Fænum Græcum.

Μούγια. Mus.

Μουγκαρίζειν. sive, μουγκρίζειν. Mugire. Hinc μουγκρισμὸς. Mugitus.

Μουζάκιον. Mosaicum. Musivum opus.

Μοῦλα. Mula. Et, μοῦλος. Mulus.

Μουλάρι. sive, μουλάριον. Diminutum à μοῦλα. Parva mula.

Μουλικὸν. Mulinum.

Μουλίων. Mulio.

Μούλκια. Possessiones.

Μουλλωτὸς. Mutus. Et μουλλώνειν. Tacere. μούλλωμαν. Silentium.

Μοῦλτον. Tumultus. Hinc μουλτάριοι. Tumultuarii. Seditiosi.

Μούνεβρος. Flagellum. Per literarum commutationem. Pro, βούνευρος.

Μοῦνζα. Fuligo. ἀσβόλη.

Μουνὴ. Membrum muliebre. αἰδοῖον γυναικὸς.

Μουνουχίσειν. Castrare. εὐνουχίσαι.

Μουρμουρίζειν. Murmurare.

Μοῦρον. Pro, μόρον. Morum. μουρέα. Morus.

Μουρτάτοι. Stationarii Imperatoris.

Μούρτζουφλος. Superciliosus.

Μοῦσα. Musa. Tessella variè picturata. Hinc μουσάκιον, Musaicum. Mosaicum. sive, μουζάκιον. Et μουσιοῦν. Opus musivum facere: Unde μουσίωμα.

Μουσουλμανίζειν. Musulmanicam religionem profiteri.

Μούσουλον, Musulum. Cinnamomi genus Musulo urbe advecti.

Μουσούριον. Epistola Sultani.

Μούσπουλον. Mespilum.

Μουστάκιον, sive μουστάκιν, et μυστάκιν. Italicum, *Mostaccio.* Gallicum, *Moustache,* Hispanicum, *Mostaso.* Veteribus Græcis μύσταξ dicebatur. Item libum mustaceum ex œnomelite.

Μουστακὸς. Locusta.

Μοῦστος. Mustum.

Μοῦσχος. Vide, μόσχος.

Μοῦτα. Cavea, Aviarium. Italicum, *Muta.* Hinc μούτευειν, In mutam includere.

Μουτάτος. Mutatus. In mutam inclusus.

Μούτζονον. Labrum. Hinc στραβομούτζονος. de quo infra.

Μοῦτλον. Mutulus.

Μούττη. Caput.

Μουττόνειν. Ridere.

Μουττοτὸς. Acutus. Aculeatus.

Μπαϊλάτον. Bajulatus.

Μπαΐλος. Bajulus. Venetorum apud Imperatorem Constantinopolitanum commerciorum caussâ legatus; quo nomine etiam hodiè appellatur.

Μπάλλα. Italicum, *Palla.* Pila. σφαῖρα.

Μπαλότα. Italicum, *Ballota.* Sors.

Μπαλλοτιάζειν, Ballotare. Sortem mittere. Ex idiotismo Italico.

Μπαλοματάρης. Sartor. E Flandrico, *Palmentier.* μπαλοματάρης. Resarcitor. ἀκέστης. Hinc βαλμαδικὴ, Ars ipsa.

Μπαράτιον. Imperatum. Mandatum. Literæ quibus publicum aliquod munus suscipiendum imperatur, ac committitur. Hodiè vulgò Commissio appellatur.

Μπαρμπέρις. Italicum, *Barbiero.* Barbitonsor. κουρεὺς.

Μπαρουνία. Baronia. Baronatus. Et, μπαροῦς. Baro.

Μπασίας. sive, πασίας. Bassa. Dignitas primaria inter Turcas, qualis Mareschallorum.

Μπαστάρδος. Spurius. Italicum, *Bastardo.*

Μπεγλερμπεῖς. Chronicon Constantinop. ἦν δὲ πρωτοστράτωρ, ὃς παρ' αὐτοῖς λέγεται μπεγλερπεῖς.

Μπενεδέτα. Vulgatum. Benedicta. Caryophyllata.

Μπερπένα. Verbena.

Μπήττα. Vitta. ταινία.

Μπόλια. Velum. Gallicum, *Voile.*

Μπομβάρδα. Bombarda.

Μπόμβυξ. Bombyx.

Μποφετὸ. Possibile. δυνατὸν.

Μπόσκος. Italicum, *Bosco*. Sylva. ὕλη.

Μποστέλιννο. Postilena.

Μποτεστὰς. Italicum, *Podestà*. Dignitatis genus.

Μπουκοίνια, Buccella.

Μπουλιτῆρι. Operculum.

Μπούλπερ. Pulvis.

Μπουρδέλλω. Italicum, *Bordello*. Lupanar. πορνοβοσκεῖον.

Μπούφουνος. Italicum, *Buffone*. Mimus. θυμελικὸς.

Μπράτζος. Italicum, *Braccio*. Brachium. Atque hinc μπρατζάδα. Clypeus, ab eo quod brachio gestetur.

Μπροστὰ. Antè.

Μπρούντζον. Italicum, *Bronzo*. Æs. Inde μπρούντζινον. Æneum.

Μπροῦσκος. Bruscus, sive Ruscus. μυάκανθα.

Μυάδικο. Flabellum.

Μυίαι. Sagittæ minusculæ.

Μύλλα. Adeps. Axungia. Scribitur etiam μίλλα.

Μυλώνισσα. Molitrix.

Μυόσκατον. Stercus murinum.

Μυρὴ. Pro, μηρὸς. Crus, κνήμη. Coxa. ἰσχίον.

Μυροδάτο. sive, μυροδάτον. odoriferum. εὔοσμον.

Μυροδία. Odor. ὀδμὴ.

Μυροφόροι. Ita vocabantur tres Mariæ, quæ coëmptis aromatibus ad sepulcrum Christi accesserunt, ut eum ungerent.

Μυστικοί. Senatores secretioris consilii.

Μυστογράφος. Qui τοῖς μυστικοῖς est ab actis.

Μωράλιον. Italicum, *Moraglia*. Pastomis.

Μωρωσὸς. Morosus. ὁ τὴν διάνοιαν παντελῶς πεπληγὼς.

N.

Νάβια. Navia. Paulus Festi abbreviator. Navia, lignum cavatum ut navis, quo in vindemiis uti solent. Ergo nihil aliud fuerit quàm μονόξυλον.

Ναζηραῖοι. Genus monachorum apud Turcas.

Ναήμουν. Esse. εἶναι.

Ναντίζειν. Gallicum, *Nantir*. Occupare. Auferre.

Νάπτης. Pro, ναύτης.

Νάρθηξ. Ferula. Locus extra ecclesiam, ubi stabant οἱ ἀκροώμενοι.

Νάρτειν. Evenire. Accidere.

Νατάλια. Natales. Sanctorum autem obitus Natalitia vocari Ecclesiasticus usus obtinuit: quia quod sunt infanti angustiæ materni uteri ad hujus aëris libertatem, hoc est, justis hujus conversationis ærumna ad futuræ gloriæ amplitudinem.

Ναυγάλειν. Haurire. Promere.

Ναυκίλια, et ναύκλαι. Navicellæ. Naviculæ.

Νάχαν. Cum. Quando.

Νεκεσσάριος. Necessarius.

Νεμίτζοι. Milites barbarici, Imperatori servientes.

Νεούτζικος. Juvenis.

Νεράντζιον. sive, νεράτζιον. Italicum, *Nerancio*. Malum Medicum.

Νέρβος. Nervus.

Νερὸν. Aqua. νεροκάρδαμα, et νεροσέληνα. sive, νεροσέλινα: sunt, Aqua nasturtii, et Aqua apii. Sed νεροσέλινον etiam interpretari licet, Apium palustre: quod veteribus, ὑδροσέλινον.

Νεροκουβάλισμαν. Scaturigo aquæ.

Νεροκράτι. Olla cuprea aquæ.

Νεροτικὸς. Aquosus. Aquis Abundans.

Νεφάος. Nefarius.

Νεφέλη. Vitium oculi in accipitre.

Νησάντζης. Dignitatis genus.

Νησίτζιν. Pro, νησίδιον. Insula.

Νηστικάδα. Jejunium. Inedia.

Νίβγειν. Pro, νίπτειν.

Νίβες. Nives.

Νικοκύρια. Substantiæ. Facultates. Bona.

Νιστιά. Pro, ἱστία.

Νίτζελος. Nigellus. Vide infra, σαλτζέμα.

Νοβατεύειν. Novare.

Νοβέλα. Novella. Res nova.

Νοβερονίκια. Vestes pelliceæ.

Νοδοπάκτον. Nudum pactum.

Νοέμβριος. November, Mensis.

Νομεγκουλάτωρ, sive νομεγκλάτωρ. Nomenculator. Nomenclator.

Νομοδότης. Primicerius Lectorum, qui etiam νομικὸς dicebatur.

Νονὶς. Monialis. Idem quod νόννα. De quà voce infrà.

Νόνναι. sive, νόναι. Nonæ mensium.

Νόνναι. Nonnæ. Moniales.

Νόξα. Noxa. νοξαλία. Noxalis. actio. νοξαλίως. Noxaliter.

Νοσονάριος. Sponsa.

Νοστὰ. Recenter. Et νοστὸς. Recens. Novus.

Νοστιμάδα. Decor, qualis propriè in juventâ.

Νόται. Notæ. et νοτάριος. Notarius.

Νοτία. Humor.

Νοτοβολία. Nebula. ὁμίχλη.

Νουμβατεύειν. Legare. Sed forte legendum, νουνκουπατεύειν, id est, nuncupare.

Νοόδεον. Apium.

Νούμερα. Numeri. Cohortes.

Νουρὰ. et νουρὰς. Cauda.

Ντάμα. sive, τάμα. Gallicum, *Dame*. Domina.

Νταρδούνι. Italicum, *Dardo*. Jaculum. ἀκόντιον.

Νύκτα, Pro, νὺξ. Nox.

Νυκτερίδα. Pro, νυκτερὶς. Vespertilio.

Νυμφίτζα. Stellio.

Νύφη. Pro, νύμφη. Nurus. Hinc γνεόνυφος. Pro, νεόνυμφος.

Νύχια. Pro, ὀνύχια. Ungues.

Νωβελλίσιμος. Nobilissimus. Non exigua fuit hæc dignitas; et Imperatores quoque filiorum minores eâ ornabant.

Νώθειν. Vide, γνώθειν. Nosse.

Νωτάριος. Bajulus.

Ξ.

Ξαθθὸς. Pro, ξανθὸς. Flavus.

Ξάμητος. Pro, ἐξάμιτος. Vide illic.

Ξανάστροφα. Retrorsum.

Ξανίσκειν. Pro, ξαίνειν. carminare, carpere.

Ξάρτιον. Glossæ. ἀκροστόλια. τὰ ἄκρα τῆς νηὸς. τὰ ξάρτια.

Ξενάλιον. Quod hospitibus datur. Veteres ξένιον dicebant. Hinc ξεναλίζειν. Dona hospitalia dare.

Ξενία. Hospitium. Tugurium. Item, ξενίδιον.

Ξενικουρίτης. Qui alibi tonsuram accepit; id est, alterius monasterii monachus.

Ξενοχάραγον. Descriptu admirabile. Rarum.

Ξεπτέριον. Accipiter.

Ξερανίσκειν. sive, ξηρανίσκειν. Pro, ξηραίνειν.

Ξεραχιὰ. Glossæ. κονιορτὸς.

Ξερὸ. sive, ξερὸν. Pro, ξηρὸν. Siccum.

Ξεροπόταμο. et ξηροπόταμος. Torrens. χείμαῤῥος.

Ξεροτύγανον. Quasi ξηροτήγανον. placenta.

Ξετρέχειν. Fugere. Effugere.

Ξεψυχεῖν. Exanimari. Animo delinquere.

Ξηγαλίζειν. Emulgere.

Ξηδιαλύζειν. Solvere. Exsolvere.

Ξήδιν. et ξήδι. Acetum. ὄξος.

Ξηδυναμώνειν. Imbecillum esse. non posse. Inde ξηδυνάμωμα. Imbecillitas.

Ξηζουρώνειν. Mundare. Purgare.

Ξηκαθάρησις. Solutio. Liberatio.

Ξηκοκκαλίζειν. Exossare.

Ξηκοκκηνιάζειν. sive, ξηκοκκινιάζειν. Cocco tingere. Atque inde ξηκοκκηνίασμαν. Tinctura coccinea. Color coccineus.

Ξηλάριον. Pro, ξυλάριον. Navis.

Ξηλείβγειν. Pro, ἐξαλείφειν. Delere. Perdere.

Ξηλιμμὸς. Defectus. Interitus.

Ξηλιμουττᾶν. Exoriri. Apparere.

Ξημερόνει. Diescit. Hinc ξημέρομα. Diluculum.

Ξηπίφτειν. sive, ξισπίφθειν. Pro, ἐκπίπτειν. Excidere.

Ξηπόδητος. Discalceatus. Reperitur etiam ξηποδημένος.

Ξηπόλητος. Idem quod ξηπόδητος. γυμνόπους.

Ξηριζώνειν. Eradicare.

Ξηρόμυρον. Rosmarinum.

Ξηροπόταμος. Torrens.

Ξηρόστημαν. Medela.

Ξηστοματὴς. Memoriter.

Ξηστριὰ. Serenitas. αἰθρία.

Ξητριχώνειν. Pilos evellere. Depilare.

Ξηφαντώνειν. sive, ξιφαντώνειν. Luxuriari.

Ξηφορτώνειν. Exonerare.

Ξηφώτισμα. Ortus. Detectio.

Ξηχωριστεῖν. Segregrare.

Ξίγγη. Adeps. Vide ἀξούγγιον.

Ξίδιν. sive, ξήδιν. Pro, ὀξίδιον. Acetum.

Ξίειν. Pro, ξέειν. Scalpere.

Ξιλόνειν. sive, ξιλώνειν. Miscere. Perturbare. Confundere.

Ξοδίασμα. Vide ξωδίασμα.

Ξολοθρεμμὸς. Pro, ἐξολόθρευμα. Excidium. Destructio.

Ξομακρίζειν. Longè distare.

Ξόμπλιν. Exemplum. Item, ξομπλίασμα. Truncata vox est, et plenius quoque proferebant, ἐξομπλίασμα.

Ξόνιον. Pro, ἀξόνιον. Axiculus.

Ξόριδες. Venatores. Bestiarii.

Ξόστεγον. Pro, ἐξόστεγον. Protectum. Suggrunda.

Ξουραφόπουλλον. Novacula.

Ξουσία. Pro, ἐξουσία. Potestas.

Ξυγάβδια. Calceamenti genus.

Ξυλάβιον. Oppiani Scholiastes: πυράγρη, ἣν ξυλάβιόν φασιν οἱ χαλκεῖς.

Ξυλάλογον. Ligneus equus. Fabricæ genus.

Ξυλαλόη. Lignum aloës. Veteres ἀγάλλοχον vocabant.

Ξυλαράκιον. Pro, ξύλον. Lignum.

Ξυλέτινος. Ligneus. ξύλινος.

Ξυλινάδες. Lignatores. Lignarii mercatores.

Ξυλόβολον. Locus ubi ligna reponuntur.

Ξυλογάτα. sive, ξυλοκάτα. Ligneus catus. Muscipula.

Ξυλόγλυκον. Siliqua. glycyrrhiza.

Ξυλοκασία. Casia.

Ξυλόκαστρον. Propugnaculum ligneum in dromonibus grandioribus.

Ξυλόκοκκον. Interius siliquæ granum.

Ξυλοκοντάριον. et ξυλοκόντιον. Bacillus ad impellendos equos.

Ξυλοκουμβάρα. Navigii genus.

Ξυλοπέδη. Nervus.

Ξυλόσκαμνον. Ligneum scamnum.

Ξυλόσουβλος. Qui subularum ligna parat.

Ξυλοσπίτιον. Ligneum hospitium. Domuncula è ligno. Tugurium.

Ξυλοστάσι. Locus ubi ligna reponuntur.

Ξυλοτζουνίπερι. Lignum juniperi.

Ξυλοχαρτίον. Lignea charta. Liber. Codex.

Ξυνὸν. Acerbum. στρυφνὸν.

Ξυντὸς. Acutus. Aculeatus.

Ξυπνίζειν. Excitari è somno. Evigilare.

Ξυράφη Novacula. ξυρὸς.

Ξωδίασμα. Expensæ. Sumptus. Scribebant etiam ξοδίασμα. Verbum est ξοδιάζειν.

Ξωμακρίζειν. Peregrè proficisci.

Ξωμένειν. Pro, ἔξω μένειν. Emanere.

Ξωπέτασθον. Aulæum.

Ξωπόρτης. et ξωπόρτιον. Pro, ἐξωπόρτης. et ἐξωπόρτιον. Porta, sive janua exterior. Legitur etiam ἐξωπόρτιν.

O.

Ὄβρυζον. Obrysum. Purum putum.

Ὀδώνια. et ὀδωνάρια. Udones.

Οἰκονόμος μέγας. Magnus Œconomus. Ordinis Ecclesiastici munus. Administrabat prædia omnia Ecclesiastica, et illorum reditus: eratque cleri totius post Patriarcham primus.

Οἶκος. Lectio in ecclesia usitata.

Οἰνάριον. Taberna vinaria.

Ὄκνα. Foramen dolii.

Ὀκνιαρίδης. Malus. Ignavus.

Ὀκνάρικα. Segniter.

Οκταπόδης. Polypus.

Ὀκταπόδιον. Flammeum Imperatoris, habens multas imagines hierarcharum, cum octo lingulis.

Ὀκτώηχος. Vide ἦχος.

Ὁλαντάμα. Omnes simul.

Ὀλιγούτζικος. Pro, ὀλίγος.

Ὀλλιγάνειν. Minuere. Sic dicebant ὀλλίγος, pro ὀλίγος.

Ὅλλος. Universus.

Ὁλοβούρκοτος. Vide βουρκώνειν.

Ὁλομόναξος. et ὁλομόναχος. Solus.

Ὁλόπλουμον. Totum plumeum.

Ὁλόπτωχος. Omnino egenus. Pauperrimus.

Ὁλόρθα. Rectà. Sed et λόρθα dicebant, pro eodem.

Ὁλότελα. Omnino. Plenè.

Ὁλόχαρος. Gratiosus.

Ὁλπίδα. Pro, ἐλπὶς. Spes.

Ὀμάστια. Oculi. Fortè legendum ὀμάτια, pro ὀμμάτια.

Ὁμάτζιον. Homagium. Fides.

Ὀμβροδέκτης. Cisterna.

Ὀμήδειον. Piscis genus.

Ὀμμάτη. Oculus.

Ὁμόκηνσοι. Eundem censum solventes.

Ὁμολογητὰς. Pro, ὁμολογητὴς. Confessor.

Ὁμορφιὰ. Pulchritudo. Ornatus. Et ὁμορφὸς. Pulcher.

Ὁμορφίζειν. Ornare.

Ὁμορφομαλλεῖν. Pulchros crines habere.

Ὀμπρὸς. Ante.

Ὀμπροτίττερα. et ὀμπρόττερα. Antea. primùm.

Ὀμφίκιον. Officium. Pro, ὀφφίκιον.

Ὀνοθήλεια. Asina.

Ὀνόσκορδον. Allii genus.

Ὀντὰν. Cùm. Quando. Pro, ὅταν.

Ὀνυχέα. Affectio vel læsio unguium.

Ὄξοδος. Sumptus. Impensa.

Ὀξύγγιον. Vide ἀξούγγιον.

Ὀξύμητον. Cuspis.

Ὀξύταριον. Acetabulum. Vasculum aceti, ad intingendum appositum, quod veteres ὀξύβαφον dicebant.

Ὀπεραὶ. Operæ.

Ὀπεράτος. Operator. Operarius.

Ὀπινιὸν. Opinio.

Ὀπισθάμβωνος. Qui post ambonem est.

Ὀπισθέλη. Postela. et ὀπισθελίνη. Postilena. Hodie dicitur ὀπιθίνη.

Ὀπισθοκούρβιον. Posterior crepido sellæ. Vide κούρβη.

Ὀπισθοφύλαξ. Vide φύλαξ.

Ὀπνὰ. Spiritus. ἀναπνοὴ.

Ὀπτανάριος. Assator. Coctarius.

Ὀπτιμάτοι. Optimates.

Ὁράσεις. Visiones. Erant libri Græcorum pariter et Saracenorum, in quibus tradebatur quot annos Imperatorum quisque esset victurus, et quæ imperante illo etiam eventura.

Ὀρβικλάτον. Orbiculatum.

Ὀργανάριος. Organarius. Fistularius.

Ὀρδινάριος. Ordinarius.

Ὀρδινατίων. Ordinatio.

Ὀρδινεύειν. Ordinare.

Ὀρδινία. Ordo.

Ὀρδινιάζειν. Ordinare.

Ὀρδίνιον, sive, ὄρδινον. Ordo.

Ὀρθοδοξία. Dominica ὀρθοδοξίας erat illa qua finiebatur prima septimana quadragesimæ. Ortum habuit ab Imperatore Michaële ob restitutionem imaginum.

Ὀρθόπλωρος. Vide πλώρα.

Ὀρεινοπετροβούνιν. Monticulus lapideus.

Ὀρκιώλιον. Uræolus.

Ὄρνης. Urna.

Ὀρνίβωρες. Milites viliores, qui in prima acie quandoque hosti opponuntur, ut in illos vires suas frangat.

Ὄρνιθα. Gallina.

Ὀρνιθοπουλλίτζια. Avium pulli. Aviculæ. Aves.

Ὀρνιθόπουλον. Avis.

Ὀρνιφόγιτον. Gallinarium.

Ὀρνόλης. Urnula.

Ὄρτον. Erectè. Rectè.

Ὀρτύκι. Pro, ὄρτυξ. Coturnix.

Ὀρφανοτρόφος. Orphanorum Curator. munus magnæ dignitatis, quo frater imperatoris Michaëlis Paphlagonis ornatus legitur.

Ὄρχομαι. Pro, ἔρχομαι.

Ὀσκάριος. Rufus.

Ὀσκία. Umbra.

Ὀσπήτιον, sive, ὀσπίτιον. Hospitium.

Ὀσπιτικὸς. Ignavus, qui semper domi desidet.

Ὀσπρατοῦρα. Ospratura. Munus coëmendorum leguminum.

Ὀστιάριος. Ostiarius.

Ὀσφράδιον. Olfactorium.

Ὀτόνικα. Fortè τόνικα. Tunica.

Οὔγκλα. Ungula.

Οὐελάριος. Velarius.

Οὐζάρειν, sive, οὐζαρίζειν. Italicum, *Usare*. Uti.

Οὐϊζήριοι, vel οὐζήριοι. Visiri. qui et βεζήριδες Græcis recentioribus dicuntur.

Οὐϊκάριος. Vicarius. Vide βικάριος.

Οὐϊλλίον. Villa.

Οὐινδικατίων. Vindicatio.

Οὐίνδικτος. Vindicta. Apud Theophilum est οὐινδίκτα.

Οὐλάκις. Cursor. Fortè ὁ λάκις. Italis est, *Lacaio*. Gallis, *Laquai*.

Οὖον, Uva.

Οὔριμο. Pro, ὥριμον. Maturum.

Οὐσίον. Hosa. Est dictio ab Alemanis petita. Sunt autem εὐσία propriè Gallorum *Houseaux. brodequins*.

Οὖσον. Usus. Hinc diminutivum. οὐσίδιον.

Οὐσουκαπιτεία. Usucapio. Et οὐσουκαπιτεύειν. Usucapere.

Οὐσούφρουκτος. Ususfructus.

Οὐτίλιος. Utilis.

Οὐφὰ. Offa. Hinc ὀφίλιον. Offella. offula.

Ὀφθὸς. sive, ὀφτὸς. Pro, ἑφθὸς. Coctus.

Ὀφικέφαλος. Accipitris genus.

Ὀφφικιάλιος. et ὀφφικιάλις. Officialis.

Ὀφφίκιον. Officium.

Ὄχι. Pro, οὐχι. Non.

Ὀψὲς. Heri. χθὲς.

Ὀψικεύειν. Obsequi. Obsequium præstare. Sequi in comitatu.

Ὀψίκιον. Obsequium. Comitatus.

Ὄψις. Obses.

Ὀψωνάτωρ. Obsonator. Stipendiarius.

Ὀψώνιον. Obsonium. Stipendium. Hinc ὀψωνίζειν. Merere. Militare. Et ὀψωνισμὸς. Stipendium.

Π.

Παγανὸς. Paganus. Hinc παγανεύειν.

Παγανευτὴς. Venator.

Πάγαρχοι. Pagorum præpositi.

Πάγειν. Ire.

Παγίνειν. Errare. Vagari. Circumire.

Παγίδα. Pro, παγὶς. Laqueus.

Παγίνα. Pagina.

Πάγκος. Italicum, *Banco*. Argentaria. Scamnum.

Παγκρατιάριος. Qui veteribus παγκρατιαστὴς.

Πάγχρεστον. Crustula. Hinc παγχρεστάριος. Dulcearius.

Παγόνη. Pavo. ταὼς.

Παζάρι, et παζάριον, Forum. Ex Italico, *Bazaro*.

Παθθαίνειν. Pati.

Παθίασμα. Passio. Morbus.

Παιγνίδι. Ludus. παιγνίον.

Παιχνιῶται. Lusores.

Παιδάκιον. Puer.

Παιδεμένος. Pro, πεπαιδευμένος. Eruditus.

Παίδενες. Puellæ. Virgines.

Παιδινεκρὸν. Abortus.

Παιδίτζιν. Pro, παιδευτὴς. Doctor. Magister.

Παιδιόνειν. Inde compositum ἀξαναπαιδιόνειν, de quo suprà.

Παιδόπουλλον. Puer. ποῦλλος, sive, ποῦλλον, semper dictionem ὑποκορίζει.

Παιζοῦρα. Peditatus.

Παινεμένος. Laudatus.

Παιτίτα. Petita. Petitiones.

Πακακᾶς. Rana.

Πακτεύειν. Pacisci. Conducere.

Πακτιώτης. Fœderatus. Tributarius. Et πακτιωτικὸς.

Πάκτον. Pactum.

Πακτοῦν. Idem quod πακτεύειν. Pacisci.

Πακτώνειν. Idem quod πακτοῦν.

Παλαιόκαστρον. Urbs vetustate collapsa.

Παλατῖνος. Palatinus. Minister Patriarchæ, qui ejus nomine in palatium ad Imperatorem ultro citroque commeabat. Erant quoque milites, et eorum Schola. Item panes qui populo donari à Constantino Magno soliti.

Παλάτιον. Palatium.

Παλαφρίον. Gallicum, *Palefroy*. Paraveredus.

Παλεῖν. Luctari. Pro, παλαίειν.

Παλικαράκη. Pro, παλικάριον. Juvenis. Adolescens. Puer.

Παλιόνειν. Luctari. Pro, παλαίειν.

Παλιστάδες. Luctatores.

Παλιουρόκοκκον. Paliuri granum.

Παλίον. Palus.

Παλλίον. Pallium.

Παλμουλάριος. Palmularius.

Πάλος. Palus. Vel etiam Pila. Ex Italico *Palla*.

Παλοῦδιν. Pro, παλούδιον. Saccarum cannarum. Usurpabant etiam pro palude.

Παλούκιν, sive, παλούκιον. Paxillus. Parvus palus. Idem est παλούγη.

Παλωτάρισμα. Italicum, *Ballotatio*. ψῆφος.

Παναγία. Panis sacer à sacerdotibus consecratus. Et παναγιάριον, arcula in qua panis ille repositus.

Πανάριον. Panarium. In inscriptione librorum Epiphanii, arcula.

Πάνδεκτον. Linteamen.

Πανδρεμένος. Nuptus. μνηστὸς.

Πανθάνειν. Pati.

Πανθεῶται. Ministri Domestici mensæ.

Πανίον. Pannus. Etiam πανὸν dicebant. Item, πάννος.

Παννάδα. Italicum, *Panada*. Aqua cum pane infriato. Maza.

Πανοπράτης. Qui vendit pannos.

Πανὸς. Panis.

Πανοῦκλα. πανούκλιον. et πανούκλον. Pannucula. Panniculus. Item, Pestis. λοιμὸς.

Πάντα. Continuò. συνεχῶς.

Παντέχειν. Obviare.

Παντοτινὸ, sive, παντοτινὸν. Perpetuum. Hinc adverbialiter παντοτινά.

Παντουρίζειν. Vagari.

Παντοφάρυγξ. Gulosus. Vorax. Helluo.

Πανυπερσέβαστος. Dignitatis magnæ nomen, quæ ad Imperatoriam accedebat.

Πανφόρεμα. Totum pallium Patriarchæ.

Παξαμάδιον. sive, παξαμᾶς. Buccellatum. Panis subcinericius.

Παόνιον. Pavo.

Παπαγὰς. Italicum *Papagallo*. Psittacus.

Παπαδία. Sacerdotissa.

Παπαλήθρα. Papalis tonsura.

Πάπλωμα. Teges.

Πάπουλον. Papula.

Παπούτζη. et παπούτζιον, Solea. Calceus. Hinc compositum πετρομαχασκεπάπουτζος. qui pedibus impositum lapidem ejaculans pugnat.

Πάππας. Papa.

Παππίας. Pater. In aula Constantinopolitana erat quoque dignitatis nomen, et cum epitheto dicebatur, ὁ μέγας.

Παππoῦδος. Pro, πάππος. Avus.

Παπυλαιὼν. sive, παπυλεὼν. Papilio. Tentorium. Gallicè, *Papillon*, et *Pavillon*.

Παράβαλμα. Excrementum.

Παραβανδῖται. Milites qui βανδοφόρον, id est, signiferum, custodiebant.

Παραβολάνοι. Qui ad curandos ægros deputabantur.

Παραγάδης. Rete. δίκτυον.

Παραγαῦδις. Vestis genus.

Παραγγαρεύεσθαι. Parangariis onerari. Sic παραγγαρεῖαι. Parangariæ.

Παραγιάλιν. Littus. αἰγιαλὸς.

Παραδαρτάδες. Miseri. ταλαίπωροι.

Παραδείχιον. Hortus.

Παραδέρνειν. Affligi.

Παραθηκάριος. Depositarius.

Παραθηκαρεῖον. Repositorium.

Παραθυρίτζη. Pro, παραθύριον. Idem est παραθυρόπουλον.

Παρακαμπανίσματα. Injustæ ponderationes. Vide καμπανὸς.

Παρακαλέσματα. Rogationes.

Παρακελλάριον. Minor cella grandiori alicui adjuncta. Et παρακελλάριος, ejus præfectus.

Παράκελλον. Idem quod παρακελλάριον.

Παρακερκίτα. Adcircitationes. Circitationes aliæ post alias.

Παρακλάδιον. Divergium.

Παρακοιμώμενος. Accubitor. Erant autem duo: hic τῆς σφενδόνης, id est, annuli Imperatorii: ille τοῦ κοιτῶνος, sive cubiculi, dicebatur.

Παραλαύριον. Ædicula lauræ adjuncta. Quid sit λαῦρα. vide suprà.

Παραμάντιον. Diplois.

Παραμήριον. Gladiolus in femore pendulus è zona, unde parazonium Isidoro dicitur. Hesychio est παραζώνη, et παραζωστρὶς.

Παραμονάριος. Administer monasterii.

Παραμονὴ. In Ecclesia vulgo vigilia dicitur. Profestum.

Παραμπρὸς. Ante.

Παραπετάσια. Ædificii genus.

Παραπέτο. Italicum, *Parapetto*.

Παραπόρτια. Portæ parvulæ aliis majoribus adjunctæ, quales in urbibus ac arcibus videmus.

Παράσιμος. Mutilatus. κολοβὸς.

Παρασκευὴ. Dies Veneris. At dies crucifixionis Christi, ἡ μεγάλη παρασκευὴ dicebatur; vel ἁγία quoque.

Παραστρατίζω. De strata, id est, via decedo.

Παρασυναγωγὴ. Falsa synagoga. Illicitus conventus.

Παρασυρτάτοι. Equites δικάβαλλοι, et τρικάβαλλοι. Vide συρτὰ.

Παράτιτλον, sive παράτιτλος. Summa rerum ad Titulos apposita. Commentarius. Explicatio.

Παράτον. Paratus. Apparatus.

Παρατούριον. Paratura.

Παραύγαλμα. Oppositio. Comparatio.

Παραφοσσατεύειν. Castra juxta metari.

Παρδόβαλλοι. Pardorum venatores.

Πάρειν. Rapere. Abducere.

Παρεκκλήσιον. Sacellum.

Παρεπονεμένος. Afflictus. Miser.

Παρεσχαρίτης. Ita in navi dicebatur, qui foci custos erat.

Παρεύγασις, Vide εὔγασις.

Παρθενεῖα. Monasteria virginum.

Παριπποπαριάτοι. Equisones. Vulgò Parafrenarii.

Παρκατευάζειν. Considerare. Attendere. Vel etiam, Minuere. Demere.

Παρκατώτερχς. Minimus.

Πάρμη. Parma.

Παροφθαλμιστὴς. Præstigiator.

Παρπατεῖν. Pro, περιπατεῖν.

Πασίας. Bassa Turcarum. Vide μπασίας.

Πασταζίες. Panes dulciarii. Galli dicunt, *Pastés*.

Παστίλιον. sive, παστέλιν. Quod alii scribunt incorruptius, παστῖλος, et πάστιλλος. Pastillus. Atque hinc est παστιλοῦν. Pastillos fingere.

Παστρικὸς. Mundus. καθαρὸς.

Πασχαλικὸς. Qui libenter festum colit.

Πατελὶς. Genus ostrei.

Πατέλλα. Patella. Patina. Dicebant etiam πατέλλιον. Recentiores scribunt πατέλλιν.

Πατέρας. Pro, πατὴρ. Græci recentiores in ηρ desinentia in ερας vel ηρας resolvunt.

Πατερίζα. Sceptrum Patriarchæ.

Πατζὸς. Curtus.

Πατζουνάριον. Vasis genus, instar acini.

Πατίφρες. Duo illa ligna quæ pedibus texentis calcantur.

Πάτος. Gaza. Thesaurus.

Πατριάρχης. Patriarcha. Hujus summa in Ecclesia Orientali erat dignitas, ut in Occidentali Pontificis. Et erant numero quatuor, Alexandrinus, Antiochenus, Hierosolymitanus, et Constantinopolitanus, qui inter reliquos primas tenebat, et οἰκουμενικὸς dicebatur.

Πατρίκιος. Patricius. Non nobilitatis tantùm nomen, ut apud veteres Romanos, sed etiam dignitatis et præfecturæ.

Πατρικιότης. Patriciatus.

Πατριμονιαλίκιον. Patrimonialitium.

Πατριμονιάλιος. Patrimonialis.

Πατριμώνιον. Patrimonium.

Πάτροκλον. Patrocinium. Excusatio. Prætextus.

Πάτρων. Patronus.

Πατρωνεύω. Patrocinor.

Πατρώνισσα. Patronissa.

Πατρωνίκιον. Patrocinium.

Πατρωνικὸν. Quod ad patronum attinet. πατρωνικὸν δίκαιον. jus patronatus.

Παύγειν. Pro, παύειν.

Παυσάναι. Induciæ.

Πάφιλος. Acus ligulæ.

Παχιατικὸν. Tributi genus, quod pro adipis ponderatione datum.

Παχνίζειν. Pinguem reddere.

Παχὺ. Pinguedo. λίπος.

Πεγνερατίκιος. Pignoratitius.

Πεγνίδιον. Pro, παιγνίδιον.

Πεδατοῦρα. Pedatura.

Πέδενες. Pedissequæ. Ancillæ. Idem quod παίδενες.

Πέδικλον. Pedicula. Pedica. Hinc πεδικλοῦν. Impedire. Pedicas immittere.

Πέδουκλον. Pedungula. Ungula pedis.

Πεδούλιον. Pedulis.

Πεζεστένι. Forum pretiosissimarum vestium.

Πέζειν. Pro, παίζειν. Ludere. Hinc πέξιμον, de quo statim.

Πεζούλιον. Pessulus.

Πεζούνιον. Pullus.

Πεθανίσκειν. Mori.

Πεθερὸς. Pro, πενθερὸς. Socer. Et πεθερὰ. Pro, πενθερὰ. Socrus.

Πεκούλιον. Peculium. οὐσία ὑπεξουσίου, ἢ δούλου.

Πελαγολιμὴν. Statio navium, in locis ubi nullus est portus.

Πελαθήκη. sive, πελατίκη. Clava Turcica. videtur depravatum ex ἀπελατίκιον.

Πελάρπακις. Beglierbegus. Dignitatis nomen. Scribitur etiam μπεγλερμπεὶς.

Πελεγρινὸς. Ex Italico, *Pellegrino*. Peregrinus.

Πελεκανικὸς. Fabrilis.

Πελεκάνος. Faber.

Πελελάδα. Stultitia. Et πελελὸς. Stultus. Scribitur etiam πελλάρα et πελλὸς.

Πέλλα. Instrumentum aliquod navale.

Πελλάνειν. Stultescere. Item πελλανίσκειν.

Πέλλον. Pellis. Hinc πελλόραφος. Pellarius. Sutor.

Πεμπινέλι. Pimpinella. Sideritis. herbæ genus.

Πέμπτη. Dies Jovis.

Πενθέκτη. Quinto sexta. Ita dicebatur Synodus quæ in Trullo habita.

Πένθος, et πένθιμος. Significatio nota. Sed Jureconsultis Græcis posterioris ævi aliud est, ἐν τῷ πένθει τεκεῖν: aliud ἐν τῷ πενθίμῳ. Illud enim de mulieribus honoratis, hoc de plebeiis usurpant.

Πέννον. Penna. πτερὰ.

Πενόλης. Penula. Item, πενόλιον.

Πεντηκοντοφύλαξ. Vide φύλαξ.

Πεντηκοστάριον. Liber continens hymnos omni solitos in festo Pentecostes. Item hymnus Pentecostalis.

Πένης. Pro, πένης. Pauper.

Πέξιμον. Lusus.

Πεξὸν. Pexum. πεξὸν ἱμάτιον. pexa tunica.

Περβόλιν. Idem quod περιβόλιον. Septum. Hortus.

Πέργουλα. sive, πέργουλον. Pergula. ὑπερῷον. ὀρνιθάριον.

Περδιβέλα. Planulæ.

Περδικοπιάστης. Perdicum venator.

Περεγρῖνος. Peregrinus. ξένος, παρεπίδημος.

Πέρεννος. Perennis.

Περιβόλιον. sive, περίβολος. Hortus et septum cui inclusæ feræ ad venationem.

Περιγιάλιον. Ora maritima. Vide γιαλός.

Περιθάλασσο. Littus. ἄκτη.

Περικλουβίζειν. Vide κλοῦβον.

Περιοδευτὴς. Lustrator. Circitor. Ita vocabatur cujus munus esset circumire per omnes universæ regionis Ecclesias, et inquirere de illarum statu. Et locus illi in ordine Ecclesiasticorum post chorepiscopum.

Περιπλοκὰς. Herbæ genus.

Περιστερόπουλον. Columbæ pullus. Columba.

Περιτριγυρίζειν. Vide infrà, τριγυρίζειν.

Περίτης. Avis venaticæ genus.

Περιφοράριος. Circumforaneus. Agyrta. Circulator.

Περίχαρος. Focetus. εὐτράπελος.

Περιχέριον. Armilla, Veteres. περίχειρον dicebant.

Περιχυτὴ. Lucta. πάλη.

Πέρνειν. Pro, φέρνειν. Ferre,

Περνιὰ. Ilex.

Περσεκουτίων. Persecutio.

Περσίμουλο. Petroselinum.

Περσοναλίαι, scil. ἀγωγαὶ. Personales actiones.

Περτζηνὴ. Gallicum, *Pertuisane*. Hasta velitaris. Tragula.

Πέσιμον. Casus.

Πεσκέσιον. Tributi genus, quod Imperatori Turcico solvunt Patriarchæ Constantinopolitani.

Πεσὸς. Vide πισὸς.

Πέταλον. Lamina aurea, quam in fronte Pontifex gestabat.

Πετζιμέντα. Impedimenta. Sarcinæ.

Πετζίον. sive, πετζὶν. Italicum, *Pezzo*. Pellis.

Πετηνάριον. sive, πετηνάριν. Volucris. Avis.

Πετιτεύειν. Petere.

Πετίτον. Regio. Via.

Πετραρεῖα. Petraria.

Πετρίτης. Avis venatricis genus. Hinc πετριτάριος.

Πετροκόλλα. Glossæ. πετροκόλλα. λίθου κόλλα.

Πετροχελιδὼν. Hirundinis species.

Πεύκια. Tapetes. Aulæa.

Πέφτειν. Pro, πίπτειν. Cadere.

Πηγάδη. Puteus. Cisterna.

Πηγανέλαιον. Oleum rutæ.

Πηγούνα. vel potius πωγούνη. Pro, πωγὼν. Barba.

Πηδιάβλιον. et πηδιάβλιν. Tibia.

Πήκτης. Structor. Quadratarius.

Πημεντάριος. Pigmentarius.

Πηνίον. Penus.

Πηρούνιον. Fibula.

Πιάννειν. Prehendere. Capere. Hinc πιασμένος. Deprehensus.

Πίανον. Pro, πήγανον. Ruta.

Πιγάδι. Idem quod πηγάδη.

Πιγκέρνης. Pincerna. Item, πικέρνης. Imperatoris autem Pincerna dignitate supra Curopalatem fuit: nec circa pocula tantùm occupabatur, sed copias quoque ducebat.

Πιδεξιοσύνη. Dexteritas. Solertia.

Πιθαμὴ. Pro, σπιθάμη. Palmus.

Πικνάδες. Lenticulæ. φακοὶ.

Πικούτζουλον. Pro, ἐπικούτζουλον. Camasus.

Πίκρα. Anxietas.

Πικραμένος. Amarus. Acerbus. Tristis.

Πικρανίσκειν. Indignari. Ægrè ferre. Offendi.

Πικρὸ. Amarum. πικρὸν.

Πιλατίκιον. Sceptrum Imperatoris, ad instar pili, atque inde nomen.

Πίλος. Pilum.

Πιλοφόρος. Pilifer. Pilanus. Pilum gestans.

Πιγμένος. Firmus. Stabilis.

Πίνα. Fames. πεῖνα. Item, Penna.

Πινάκιον. Quadrans medimni.

Πίνειν. Pro, πίνειν. Bibere.

Πινόλια. Pinus.

Πινσὸς. Pinsus. vel Pisus. Sed non est leguminis genus. Scribitur etiam πισὸς, et πιστὸς. Procopius docet quid sit. κατὰ δὲ τὰ τοῦ νεὼ μέσα λόφοι χειροποίητοι ἐπανεστήκασι τέσσαρες, οὓς καλοῦσι πιστούς.

Πιντόνειν. Abundare. vel, Portare,

Πιοτὸν. Pro, ποτὸν. Poculentum.

Πιπικλίζειν. Glossæ. γεμόνειν. γεμίζειν.

Πιριόνη. Serra.

Πίρο. Spina.

Πίσι. Pro, πίστις. Fides.

Πισκίνα. Piscina. Scribitur etiam φυσκίνα. et βισκίνα.

Πίσκοπος. Pro, ἐπίσκοπος.

Πιστακέλαιον. Oleum Pistacinum.

Πίστος. Pistus. Panis genus.

Πίσω. Pro, ὀπίσω. Retro. Retrorsum.

Πίτερα. Pro, πίτυρα. Glossæ. λίπος, καὶ πάχος, καὶ πίτυρα, ἤγουν πίτερα.

Πλαγιάριος. Plagiarius.

Πλακοπίττα. Placenta.

Πλακουντάρεις. Placentarius. Dulciarius.

Πλαντάσσειν. Rumpere.

Πλατὺς. Pro, πλατὺς. Latus.

Πλάτζα. Locus. Ex idiomate Teutonico et Gallico.

Πλατζάριος. Idem quod πλατιάριος.

Πλατιάριος. Commerciarius.

Πλεμένον. Pro, πεπλεγμένον. Plexum. Nexum.

Πλεμόνη. Pulmo.

Πλεξίδα. Capillus. Crinis.

Πλέξιμον. Catena. Torques.

Πλέρομαν. Merces.

Πληγάτοι. Plagati. Vulnerati.

Πληγοματιὰ. Vulnus.

Πληγόνειν. Percellere. Ferire. Vulnerare.

Πληθυνίσκειν. Pro, πληθύνειν.

Πληνάριον. Plenarium.

Πληρωμὴ. Merces.

Πλήτγειν. Pro, πλήττειν.

Πλιθθάριον. Later.

Πλίσσειν. Dolere. Tristari.

Πλοκάδια. Crates. Instrumenta bellica.

Πλουμάκιον. Plumacium.

Πλουβατίζειν. Plumbatis cædere.

Πλουμβάτον. Plumbata. Flagellum, cujus lora plumbum in extremo innexum habebant.

Πλούμβος. Plumbum. Μόλιβδος.

Πλουμμαρικὸν. Plumaricum. Plumis variegatum.

Πλούμμισμα, et πλούμμισμαν. Vestimenti genus. Item, πλουμμίζειν.

Πλουμμίον, sive, πλούμμιν. Pluma. Dicebant etiam πλούμμιον.

Πλουμμιστὸν. Plumatum. Plumis refertum. Ornatum.

Πλουμμωδία. Fimbriæ ornatus, et variegatio.

Πλουτηνίσκειν. Ditescere. πλουτίζειν.

Πλυνίσκειν. Pro, πλύνειν. Lavare.

Πλυνοκόλος. Qui nates lavat. Vide κόλος.

Πλῶρα. Pro, πρῶρα. Prora. Hinc compositum ὀρθόπλωρος.

Πνευμακάρης. Suspiriosus. ἀσθματικὸς.

Πνευματικὸς. Presbyter auricularius. vulgo, Confessarius.

Πνιμένο. Pro, πεπνιγμένον. Suffocatum.

Πνίξιμον, et πνιξετὸς. Laqueus.

Πόγνιζα. Lagena.

Πογούνιν, et πογούνη. Barba.

Ποδάλια. Pedalia.

Ποδαρούλιον. Scabellum pedum.

Ποδέα. Ministerium. Utensilia.

Ποδήματα. Pro, ὑποδήματα. Calcei.

Ποδηχιὰ. Calceamentum.

Ποδιγήσιον. Glossæ. νόμισμα ὑπὸ γῆς ἐστρωμένον.

Πόδινον. Pedule. Calceus.

Ποδόκοιλον. Concavitas pedis.

Ποδόλουρα. Pedum lora. Pedicæ.

Ποδόπανα. Pedum panni.

Ποδόρτιον. Vestis usque ad pedes demissa. ποδήρης.

Ποδόψελλον. Pedica.

Ποδύμωταν. Calcei.

Ποθένειν. Mori.

Ποίει. Italicum, *Poi*. Postea.

Ποιναλίζειν. Punire. Pœna afficere.

Ποινάλιος. Pœnalis.

Ποκάμισο. Vide, ὑποκάμισον.

Πολεμιστάδες. Bellatores.

Πολιτικὴ. Meretrix. Amasia. ἑταῖρα.

Πολλαρόστητος. Valetudinarius. νοσώδης.

Πολλιφήμιστος. Celebris.

Πολλυνίσκειν. Abundare.

Πολλύξευρος. Astutus. Versipellis.

Πολλυπόδιν. Polypus.

Πολομᾶν. Facere. Laborare.

Πολπίζειν. Pro, ἀπελπίζειν. Desperare.

Πολυβέργια. Vide Βέργα.

Πολυέλεος. Hymnus quidam.

Πολυκάνδηλα. Candelabra templorum, in quibus multæ candelæ collocari possunt.

Πολυκόμπι. Equisetum. herbæ genus.

Πολύκτωρ. Polluctor. Qui pollucebat.

Πολυσταύριον. Vestis patriarchalis, cui multæ cruces intertextæ. φαινόλιον quoque dicebatur.

Πολυχρόνιον. Imprecatio vitæ diuturnæ, quæ fiebat Imperatori Constantinopolitano. Inde est πολυχρονίζειν, et πολυχρόνισμα. Sed hæc in liturgia duntaxat, et salutatione aliqua solenni obtinebant; in processibus et acclamationibus, simpliciter dicebant, πολλὰ ἔτη.

Πομονὴ. Pro, ὑπομονὴ. Tolerantia. Patientia.

Πομπὴ. Pompa. Comitatus, qui pompæ ac magnificentiæ causâ cum Imperatore progrediebatur.

Πομπιάζειν. Vide infra, πουμπουρίζειν. Inde πομπίασμα.

Πόντης. Pons.

Ποντίζειν. Inquinare. Maculare. Hinc πόντισμα.

Ποντίκιν. sive, ποντίκιον, et ποντικὸς. Mus Ponticus. Hinc ποντικοπάγιδα. Muscipula.

Ποντίλιον, et πόντιλον. Ponticulus. Pons. Hinc ποντιλοῦν. ponte sternere.

Ποντογέφυρα. Pons è pontonibus constructus.

Ποπίνα. Popina. καπηλεῖον.

Πεσάλευρο. Farina ex vinaceis.

Πορδοκοπᾶν. Pedere.

Πορτατικὸν. Tributum, quod pro mercibus solvebatur, ubi evehebantur.

Πορικὸ. Fructus. καρπὸς. Depravatum ex ὀπωρικὸν. Hinc πορικοπωλίσσης. qui fructus in foro vendit.

Πορνὸν. Manè. πρωΐ. Aliàs πρωνὸν.

Πόρτα. Porta.

Πορτάριον. Portula. Janua.

Πορτάριος. Portarius.

Πορτέμορφος. Qui imaginem fert, aut signum. Imaginarius. Signifer.

Πόρτος. Portus. Scribitur etiam πόλτος,

Πορφυρογεννήτης. In purpura genitus, patre jam Imperatore.

Ποσκάδα. Italicum, *Imboscata*. Insidiæ.

Ποστατικὸ. Possessio. κτῆμα.

Ποστέλινο. sive, μποστέλινο. Postilena. Vide illic.

Ποστοῦμος. Posthumus.

Ποταγὴ. Pro, ὑποταγὴ. Subjectio.

Ποτεστάτος. Potestatus. Prætor. Italicum, *Podesta*.

Ποτήρι. Calix. ποτήριον.

Πουβλικίζειν. Publicare. Detergere. Hinc compositum προπουβλικίζειν.

Πούβλικον. Publicum.

Πουγγὴ, et πουγγίον. Sacculus. Crumena. Gallicum, *Poche*. Legitur etiam πουγκὶν.

Πουλάριν. Pullus equinus.

Πουλβινάριον. Pulvinarium. Pulvinar. Item, πούλβινον.

Πουλία. Pulli. Et ποῦλλοι.

Ποῦλπερ, sive, ποῦλβερ, et πούλβερις. Pulvis. Vide supra, μποῦλπερ.

Πούλπιτον. Pulpitum.

Πουμπουρίζειν. Sonare. Prædicare.

Πουνιάλον. Italicum, *Pugnale*. Pugio. ξιφίδιον.

Πούπιλος. Pupillus.

Ποῦρνος. Dies.

Πουτάνα. Italicum, *Putana*. Meretrix. πόρνη.

Πουτζινδόρον. Navigii genus apud Venetos. Bucentoro.

Ποῦχο. Pulvisculum palearum.

Πόχειρος. Pro, ὑποχείριος. Subditus.

Πραιβαρικάτωρ. Prævaricator. Hinc πραιβαρικατεύειν.

Πραῖδα. Præda. λῃστεία.

Πραιδεύειν. Prædari.

Πραίκουλα. Machina.

Πραιπόσιτος. Præpositus.

Πραίσεντον. Præsens. Cohortes aliquot hoc nomine. Hinc πραισεντάλιοι, milites qui in τῷ πραισέντῳ merebant.

Πραίσιδες. Præses.

Πραιτεριτεύειν. Præterire.

Πραιτεντοῦρα. Vide πρετεντοῦρα.

Πραιτέξτα. Prætexta. φόρεμα ῥωμαϊκὸν.

Πραιτοῦρα. Prætura.

Πραίτωρ. Prætor. ἀξίωμα ῥωμαϊκὸν.

Πραιτωριανὸς. Prætorianus.

Πραιτώριον. Prætorium. Hinc πραιτωρίδιον. Prætoriolum.

Πραίφεκτοι. Præfecti. Erant numero duodecim. et Consulibus operam navabant in legendo extraordinario milite.

Πραιφεκτωρία. Præfectura.

Πράμα. Opus. Pro, πρᾶγμα.

Πραματευτὴς. Mercator. ἔμπορος. πραματία. Merces. ἐμπορία.

Πρανδιοπράται. Prandiorum venditores. Jam πράνδιον est Lorum, Fascia, aut Cingulum.

Πραξαπόστολος. Liber D. Lucæ de Actis Apostolorum.

Πράτζος. Brachium. Vide μπράτζος.

Πρακτικάρειν. Italicum, *Praticare*. Versari. Conversari.

Πρεβεδοῦρος. sive, προβεδῶρος. Exoticum, *Provedidor*. Provisor. Curator.

Πρεβελέντζιον. Privilegium.

Πρεδικάτωρ. Prædicator.

Πρειουάτος. Privatus. Vide πριβάτος.

Πρεκόκκια. Præcocia mala. Dicebant etiam βερίκοκκα. Vide suprà.

Πρεπάτωρες. Antecessores.

Πρέσα. Italicum, *Presa*. et Gallicum, *Presse*. Multitudo. Turba.

Πρεσβύτερος. Sacerdos. Hinc πρεσβυτέριον, et πρεσβυτερεῖον, ipse ordo Sacerdotum.

Πρετεντοῦρα. Prætentura. παράστασις. προβολὴ. ἐπιτείχισμα.

Πρεβατάριος. Præbendarius.

Πριβάτον. Privatum. Ærarium Imperatoris. Item, πριουάτον.

Πριβιλίγια. Privilegia. Item πριβιλέγια. προνόμια.

Πριγγιπάδες. Principes.

Πριγγιπάτον. Principatus.

Πριγγίπισσα. Principissa.

Πρίγκιψ, sive. πρίγγιψ. Princeps.

Πριέκιον. Serra.

Πρίκα. Pro, προῖκα. προῖξ. Dos.

Πρίμα. Pro, πρύμνα. Puppis.

Πριμιγγίλιον, et πριμιγγιλίον, seu potius πριμιλιγίον. Primilegium, sive, privilegium. Item, πριμιγγίλιος. ὁ πρῶτος, ἢ ὁ πλήρης.

Πριμιπιλάριος, sive, πριμοπιλάριος. Primipilarius.

Πριμίπιλος. Primipilus.

Πριμίτιβος. Primitivus.

Πριμμικήριος. Primicerius, id est, primus in ceram et tabulas relatus, primumque locum obtinens. Hoc nomine dictus, quisquis ordinis sui primus.

Πριμολοκάριος. Primolocarius.

Πρῖμος. Primus.

Πριμοσκουτάριος. Primoscutarius.

Πριμοσκρίνιος. Primoscrinius. ὁ πρῶτος τῆς τάξεως.

Πρίντζιπος. Princeps.

Πριόνη. Pro, πρίων. Serra.

Πρίορες. Priores. Dignitatis nomen.

Πριουάτος. Privatus. Vide πριβάτος.

Πριχοῦ. Priusquam.

Προάμβουλον. Præambulum.

Προβατομάνδρα. Ovile.

Προβατόριος. Probatorius.

Προβέα. Pellis ovina. Membrana. Pergamena charta.

Προβεδῶρος. Vide πρεβεδοῦρος.

Προβεντζιάλιος. Provincialis.

Πρόεδρος. Præsessor. In Imperio Orientali οἱ πρόεδροι erant alii Ecclesiastici, alii Palatini. Sed Palatini non alii erant quàm præsides consilii Sanctioris, in quo res status tractabantur. Et qui primas in illo ordine tenebat ὁ πρωτοπρόεδρος dicebatur.

Προεισοδικὸν. Vestibulum.

Προελευσιμαῖος. Officialis, qui judici aliquò proficiscenti inservit.

Προέλευσις. Festa processio.

Προερεδεγεριτεύειν. Pro hærede se gerere.

Προζύμη. Fermentum. ζύμη.

Προηγιασμένοι. Præsanctificati panes.

Πρόθεσις. Templa Græcorum in tres partes distincta erant; in βῆμα, sive, ἱερατεῖον, in ναὸν, in πρόναον. Βῆμα erat elatior pars templi, sive chorus, nomen habens à gradibus quibus in illud ascendebatur. Duo in eo erant altaria; hoc in medio majus, et ἁγία τράπεζα: illud minus, ad sinistram ejus, et πρόθεσις dicebatur.

Προκαθήμενοι. Præsidentes. Non erant iidem cum προέδροις, etsi eadem sit vocis notio. In urbibus, hi non alii quàm judices. In aula erant προκαθήμενοι vel sacri cubiculi, vel vestiarii, vel magni palatii, vel Blachernarum.

Προκασία. Italicum, *Procacchia*. Portulaca.

Προκάστριον. Procastrium. vel, procestrium. Locus ante castra. vel ædificium ante castra.

Πρόκαυτα. Præcauta.

Πρόκενσον. Processus. ut ἀντικένσωρ. antecessor. Sic σούκενσος. successus.

Προκλάσται. Cursores.

Προκομισάριος. Procommissarius.

Προκουράτωρ. Procurator.

Πρόκυψις. Adoratio. vel, Oratorium.

Προληγάτα. Prælegata.

Προμάρις. vel potius πωμάρις. Pomarium.

Προμετώπιον. Vide suprà, μετώπιον.

Προμητάτωρες. Prometatores.

Προμίσκον. Promiscuum. ἐπίκοινον.

Προμότης. Promotus. προκόπτων. Erant autem equites, et quidem varii.

Προμότιον. Promotio.

Πρόξιμος. Proximus. Pro vicario, et optione, sive in militia, sive in palatio. Hinc μελλοπρόξιμοι, qui talem dignitatem expectabant. Et προξιμότης. ἐγγύτης.

Πρόσμος. Hispanis vulgò, Major domus. In Constantinopolitano imperio πρόσμοι per urbes erant, qui in Gallia, Britannia Magna, et quibusdam Belgii urbibus Majores.

Προορδινεύειν. Præordinare.
Προπουβλικίζειν. Vide πουβλικίζειν.
Προσθίττειν. Vide θίττειν.
Προσκλαίειν. Hoc dicebatur de pœnitentibus, qui stantes extra ecclesiam ingressuros flendo orabant ut preces pro se funderent.
Προσκουλκεύειν. Vide σκοῦλκα.
Προσμονάριος. Mansionarius.
Προσόψιον. Faciale.
Προσφορά. Oblatio. Tales in re divina erant quatuor. Prima, in memoriam Servatoris nostri. Secunda, in B. Mariæ. Tertia, in Joannis Bapt. Apostolorum, Hierarcharum, Stephani protomartyris, et aliorum martyrum. Quarta, in Archiepiscopi ejus loci.
Προσφωνάριον. Fiscella. Sportula.
Προσχειριάριος. Minister. Opera.
Πρότζες. Fibulæ.
Προτίκτωρ. Protector. Erant autem προτίκτορες stipatores Imperatoris.
Προτιτλοῦν· Vide infrà, τιτλοῦν.
Προτίττερα. Prius.
Προῦμνον, sive, προῦνον. Prunum.
Προφητεῖον. Templum in honorem alicujus Prophetæ erectum. Vel etiam textus e Prophetarum aliquo desumtus, ac legi in ecclesia solitus.
Προφανήσιμος. Septimanæ nomen. Anastasius dicit etiam ἀρτζιβούριον vocatam. Et erat illa quæ τὴν ἀπόκρεω antecedebat. Volunt etiam vocatam τυροφάγον, sive, τυρινήν.
Προχειράριος. Amanuensis.
Πρωθύπνιον. Prima vigilia noctis. Primi somni tempus.
Πρωνόν. Vide πρωϊνόν. Manè.
Πρωταλογάτωρ. Præfectus generalis equitum; quo tamen major erat, ὁ ἄρχων τοῦ ἀλογίου.
Πρωτεκδικεῖον, et πρωτέκδικος. Vide ἔκδικος.
Πρωτινός. Priscus. παλαιός.
Πρωτοαποστολάριος. In Ecclesia Orientali doctores erant, qui populo Apostolorum scripta exponerent. Horum primarius πρωτοαποστολάριος indigitabatur, et prophetas quoque prælegendi jus habebat.
Πρωτοασηκρῆτις. Primus à secretis. Dicebant etiam πρωτοσηκρήτης. Et, πρωτοασηκρήτης.
Πρωτοβεστιάριος. Primus præfectus vestiarii. Vide βεστιάριον. Et, πρωτοβεστιαρία, ejus uxor.
Πρωτοβεστιαρίτης. Qui ærario præerat, non est confundendus cum πρωτοβεστιαρίῳ.
Πρωτόγερος. Dignitatis Ecclesiasticæ nomen.
Πρωτόθυρον. Exterior janua.
Πρωτοϊερακάριος. Qui avibus venatricibus præerat in aula Imperatoris.
Πρωτοκαγκελλάριος. Procancellarius. Hujus quoque partes erant cum Apocrisiario curare clerum palatii.
Πρωτοκανόναρχος. Primus præfectus Canonum. Vide κανονάρχης.
Πρωτοκάραβος. Gubernator navis.
Πρωτοκένταρχος. Primus centurio. id est, ipse centurio; quem primum vocabant, quia secundus erat vicarius, sive optio, quem πρόξιμον κένταρχον vocabant.
Πρωτοκλέφτης. Primarius fur, qui diu furta exercuit.
Πρωτόκολλον. Liber in quo acta à tabulariis perscribebantur.
Πρωτοκόμης. Vide κόμης. Nomen dignitatis.
Πρωτοκούρσωρ. Cursorum præfectus.
Πρωτοκυνηγός. Canum venaticorum præfectus.
Πρωτοκωμίτης. Princeps pagi.
Πρωτομανδάτωρ. Primus mandatorum.
Πρωτομάστορος. Primarius magister. nempe τεκτονικῆς τέχνης. Idem, πρωτομάστωρ quoque dicebatur.
Πρωτονοτάριος. Primus notariorum. Erant verò duo genera, hic Palatinus, ille Ecclesiasticus.
Πρωτοπαπαδίκιον. Munus protopapæ.
Πρωτοπαπᾶς. Protopapa. Primus Papa. Hic princeps erat tribunalis Ecclesiastici, et secundus à Patriarcha tenebat.
Πρωτοπατρίκιος. Primarius inter patricios.
Πρωτοπρεσβύτερος. Primus præsbyterii.
Πρωτοπρόεδρος. Primarius præsul.
Πρωτοσέβαστος. Prim-Augustus. Hinc πρωτοσεβαστιάριον. Dignitas Protosebasti.
Πρωτοσηκρήτης. Vide πρωτοασηκρῆτις.
Πρωτοσκρινιάριος. Protoscriniarius. qui etiam πριμοσκρίνιος. de quo suprà.
Πρωτοσπαθάριος. Primispatharius. Dignitas illi magna, et inter Magnificos, sive, Illustres censebatur. Gerebat aliquando præfecturam provinciæ.
Πρωτοστρατορίσσα. Uxor Protostatoris.
Πρωτοστράτωρ. Hodie Mareschallus appellatur. Præerat equisonibus Imperatoris.
Πρωτοσύγκελλος. Protosyncellus. Vide infrà σύγκελλος.
Πρωτοψάλτης. Primus psaltarum. Apud Latinos vocatur, primicerius scholæ cantorum. Erat autem tantùm in clero Imperatoris, et principem ibi locum tenebat.
Πτερνιστηρόλουρον. Calcarium lorum, sive corrigia.
Πτωχεινίσκειν. Mendicare.
Πτωχικά. Reliqua redituum episcopalium, quæ et superflua mendicis distribuebantur.
Πυράζειν. Perturbare. ἐνοχλεῖν.
Πυραμίς. Pileus acuminatus Orientalium.
Πυρόνειν. Urere.
Πυρόστατης. Olla. Lebes. χυτρόπους. λάσανον.
Πυσκαλίζειν. sive, πουσκαλίζειν. Convocare.
Πωλάρι. Pro, πωλάριον. Pullus equi. equus.
Πωμάριν. Pro, πωμάριον. Pomarium.
Πωμήριον. Pomerium.

P.

Ῥαγάζιον, Italicum, *Ragazzo*. Puer. Famulus.
Ῥαιδάριος. Rhedarius. Carrucarius. Auriga.
Ῥαιδίον, sive ῥεδίον, et ῥέδα. Rhedium. Rheda.
Ῥαικεντάτον. et ῥεκεντάτον. Recentatum.
Ῥαίκτωρ. Rector.
Ῥαιφερενδάριος. sive, ῥεφερενδάριος. Referendarius. Inter officia Ecclesiastica erat. Item, in palatio, magna cum dignitate.
Ῥάμματον. Pro, ῥάμμα. Sutura. licium. filum.
Ῥαούσιον. Talea.
Ῥάπανον. Raphanus. ῥαφανίς.
Ῥάπη. Palea.
Ῥάσα. Rasa. Italicum, *Raso*. Vestis, vel panni genus.
Ῥασαφορεῖν. Rasa gestare.
Ῥατιονάλιος. Rationalis. Rationum præfectus.
Ῥαύγειν. Pro, ῥάπτειν. Suere. Sarcinare.
Ῥαυδί. Pro, ῥάβδος. Baculus.
Ῥάφτη. Pro, ῥάπτειν. Sarcire. Sic ῥάφτης, pro, ῥάπτης. Sartor.
Ῥάχη. Dorsum.
Ῥεβεστίζειν. Revestire. Induere.
Ῥεβίθια. Cicer. Detortum est ex ἐρέβινθος.
Ῥεγενδάριος. Regendarius. ὁ τὸν δημόσιον δρόμον ἰθύνων.
Ῥεγέστα. Regesta.
Ῥεγεών. Regio.
Ῥεγεωνάριος. Regionarius. regionis præfectus. γειτονιάρχης.
Ῥεγεωνάρχης. Idem quod ῥεγεωνάριος.
Ῥέδα. Rheda.
Ῥεδημιτόρια. Redimitoria. κοσμήσεις.
Ῥέδιον. Rhedium. Scribitur etiam ῥαίδιον, de quo suprà.
Ῥέκαυτον. Recautum. Acceptilationis species. Legitur etiam et ῥέκαυγον, et ῥέκαυδον.
Ῥεκουπεράτωρ. Recuperator.
Ῥεκουμεντάς. Recommendatus. Commendatus.
Ῥελιγίοσσον. Religiosum.
Ῥεμεσιών. Remissio. ἄφεσις.
Ῥεμπέλος. Rebellis. ἀποστατικός.
Ῥεμπιτός. Erro. πλανημένος.
Ῥέντινα. Teli genus.
Ῥέντης. Reditus. Gallicum, *Rentes*.
Ῥεπάνιον. sive, ῥεπανίς. Pro, ῥαφανίς. Scribitur etiam ῥέφανον.
Ῥεπετιτεύειν. Repetere.
Ῥεπλικατίων. Replicatio.
Ῥεπουδιατεύειν. Repudiare
Ῥεπούδιον. Repudium.
Ῥετζίνη. Resina. ῥητίνη.
Ῥεουξορία. Res uxoria. Scribitur etiam ῥὲς οὐξορία, et ῥευξωρία.
Ῥεφάνιον. Vide ῥεπάνιον.
Ῥεφερενδάριος. Vide ῥαιφερενδάριος.
Ῥεφούγιον. Refugium.
Ῥηγάς. Rex. Sic δουκᾶς. Dux. ῥηγάδες. Reges.
Ῥηγάτον. Regnum.
Ῥῆγεα. Vestes purpura tinctæ. ῥῆγος est τὸ βαπτὸν ἱμάτιον. et ῥέξαι est τὸ βάψαι.
Ῥήγινα. sive, ῥήγινα. Regina.
Ῥήγλα. sive, ῥίγλα. Regula.
Ῥηζικάρης. Vide ῥίζικον.
Ῥημάζειν. Pro, ἐρημοῦν. Vastare.
Ῥήξ. Minus erat quàm βασιλεύς, et per contemptum à Constantinopolitanis dicebatur.
Ῥητλιᾶν. Germanicum, *Ritlen*. Agitare. Concutere. propriè de mensuris.
Ῥήτωρ. Qui Scripturas instar Oratoris ecclesiastici interpretabatur. Erant autem plures, primasque inter hos tenebat ὁ μαΐστωρ τῶν ῥητόρων.
Ῥίζειν. Pro, ῥίπτειν. Jacere. Inde compositum ἀπορίζειν.
Ῥίγλα. Regula. Vide ῥῆγλα. Hinc ῥιγλοῦν. regula sive bostorio mensuram impletam æquare.
Ῥίζικον. sive, ῥίζηκον. Fortuna. Periculum. Italicum, *Risico*. Hinc ῥιζικαῖος. Periculosus. et ῥιζικάρης, sive, ῥιζικάριος, pro quo ῥηζικάρης etiam scribitur. Temerarius. Audax, et qui fortunam experitur.
Ῥιμάδα, Rythmus. ῥυθμός.
Ῥίμαις. id est, ῥύμαι. Vici.
Ῥιομπάρμπαρον. Rhabarbarum.
Ῥιπένσιος. Ripensis.
Ῥιπτάριον. Missile. Jaculum.
Ῥιπταριστής. Jaculator.
Ῥίτζος. Italicum, *Ricco*. Dives.
Ῥιφίον. et ῥίφος. Pro, ἔριφος. Hœdus.
Ῥιψίμον. Excrementum.
Ῥοβελεύειν. Rebellare.
Ῥόβιν. Ervum. Pro, ὄροβος.
Ῥόγα. Pro, ῥώξ. Stellio. Est quoque ῥόγα, Donativum. Honorarium. Stipendium. Hinc ῥογάτορες. Stipendiarii. Item, ῥογεύειν. Stipendia facere. Erogare. Et ῥογεμένος. Stipendiarius. μισθοφόρος.
Ῥογάλια. Rogalia. Dies quibus rogæ ab Imperatore et Patriarcha populo dabantur.
Ῥόγος. Italicum. *Rogo*. Rogus. Pyra. Item, ῥογίον.
Ῥοδάκινο. Malum Persicum.
Ῥοδοστάμματα. Aqua rosacea.
Ῥοθέσιον. Pro, ὁροθέσιον. Terminus. Hinc, ῥοθεσιάζειν. Terminare. Finire.
Ῥοΐδια. Malus punica.
Ῥοθέχιον. Idem quod ῥοθέσιον. Inde etiam, ῥοθεχιάζειν.
Ῥόκκα. Italicum, *Rocca*. Colus. ἠλακάτη.
Ῥομφαῖαι. Hastæ quas tenebant principes honoratissimi, ad latus Imperatoris stantes, qui numero quatuor erant, ex utroque latere bini, et ῥομφαιοκράτορες dicebantur.
Ῥοσάτον. Rosatum.
Ῥότζα. Rocha. Rupes. Italicum, *Roccia*.
Ῥουβαίουβος. vel potius σουβαίουβος. Subadjuva.
Ῥοῦγα. Ruga. Vicus. Platea. E Gallico, *Rue*.
Ῥούδιον, Piscis genus.
Ῥουθούνια. Vide ῥωθούνια.
Ῥοῦκα. Ruca. εὔζωμος.
Ῥουκανίζειν. Runcare.
Ῥοῦκλον. Ruculum. Repagulum. Cornix januæ.
Ῥουμαστόν. Maturum.
Ῥουντέλλες. Circuli. Orbiculi. E Gallico, *Rondelle*.
Ῥουσάλια. Panegyris post Pascha celebrari solita.
Ῥούσιος. Russus. Hinc ῥουσιάδης. Subrussus.
Ῥοῦτα, Ruta, vel Rutta. Manipulus militum. Itali, *Rotta*. Alemani, *Rotte*, dicunt.
Ῥούφημαν. Pro, ῥόφημα. Sorbitio. Haustus.
Ῥουφιανός. Italicum, *Ruffiano*. Leno. Ganeo.
Ῥουχαρεῖον. Rucharium. Differebat à vestiario.
Ῥοῦχον. sive, ῥοῦχον. Ruchum, Vestis genus. Ex idiomate Germanorum, *Rock*.
Ῥυγίτης, Vermiculus.
Ῥυτή. Ruta.
Ῥωγίον. Rogus.
Ῥωθούνια. sive, ῥουθούνια. Nares. μυκτῆρες.
Ῥωμανία. Imperium Orientale, sicut Constantinopolis, imperii caput, ῥώμη.
Ῥωμανίσιον. Romanense. Obex. Vectis, quo fores obserantur.
Ῥωπάκιον. Idem quod ῥώπαξ. ῥώψ. Merx non magni momenti.
Ῥωτᾶ. Pro, ἐρωτᾷν. Rogare.

Σ.

Σαβανάθιον. Sudarium.
Σάβανον. Sabanum. Linteum.
Σαβούρα. Saburra. Hinc σαβουράτον. sive, σαβουρωτόν. Saburratum.
Σάγγαρον. Navigii barbarici genus.
Σαγήνη. Navigii genus.
Σαγίον. Sagum. Amiculum quodvis. Et σάγισμα. Instratum equi.
Σαγίτα. Sagitta. οἰστός. βέλος. Postea etiam σαΐτα dicere cœperunt.
Σαγιττόβολον. Sagittæ jactus.
Σαγμάρια. vel, σαμάρια. Impedimenta. Sarcinæ.
Σαγμάριος. vel, σαμάριος. Sagmarius. Sellam, aut instratum ferens.
Σαγμοσέλιον. Sagma sellæ.
Σαγόνη. Gena. σιαγών.
Σάζειν. Æquare. Pro, ἰσάζειν.
Σαΐται. Vide σαγίττα.
Σάκα. Equitum genus.
Σακέλη. sive, σακέλιον, aut σακέλλη, et σακκέλλιον. Sacculus. Ærarium quo eleemosynas asservabant. Imperatores suo quoque ærario hanc vocem applicarunt. Ita etiam dictus fuit carcer Patriarcharum. Hinc σακελλάριος et σακελλάριος. Sacellarius. Saccularius. Sacculi præfectus.
Σακέρδως. Sacerdos.
Σακὴ. Saccus.
Σακιτζά. Depopulatio. Itali, *Sacco* dicunt. Galli, *Sac*.
Σακκοπάθιον. Pera. Mantica. Legitur etiam σακκοπάδιον.
Σακκοράφιν. Subula.
Σάκκος. Saccus. Vestis erat Imperatoris; item, Patriarchæ, qui hanc sumebat tribus tantùm temporibus, in festo nempe Paschatis, Pentecostes, et Nativitatis Dominicæ.
Σάκκουλον, et σακκούλιον. Sacculus.
Σακκουλάκης. Sacculus.
Σάκρα. Sacra. Rescriptum, sive epistola Imperatoris.
Σάκτος. Sanctus.
Σάκχαρι. Sacchar.
Σαλάριον. Salarium. Vide ἀλλάριον.
Σαλίβα. Teli genus.
Σαλιβάριον. Salivarium. Lupatum, quia salivam equis moveat. Hodiè σαλυβάρι. dicunt.
Σαλίγγας. Cochlea. κοχλίας.
Σάλιξ. Salix.
Σαλμήτριον. Italicum, *Salnitro*, Nitrum.
Σαλμπήγγιον. Pro, σάλπιγξ. Tuba.
Σάλος. Saliva. Hinc σάλιον.
Σάλτζα. Italicum, *Salsa*. Gallicum, *Saulce*. Embamma. Intinctus.
Σαλτζέμι. Sal gemmæ.
Σαλυβάρι. Vide σαλιβάριον.
Σάμαν. Impedimentum. Sarcina, ἀποσκευή.
Σαμάρδακος. Samardacus. Morio. Homo ridiculus. Aliàs Samardacus est terminus bifurcus.
Σαμάριον. Vide σαγμάριον.
Σαμιάτωρ. Samiator. Cotiarius.
Σαμιοῦν. Samiare. Acuere. Subigere.
Σάν. Cum. Quando. Tanquam.
Σανίδας. Pro, σανίς. Tabula. Asser.
Σανός. vel σανό. Fœnum. χλόη.
Σαξιμοδέξιμον. Locus in quo repositi gladii. Nam Saxæ, sive Saxi, dicebantur breves gladii.
Σαπινίσκειν. Pro, σήπειν. Putrefacere.
Σάπιος. Putris. σηπόμενος.
Σάπων. Sapo. Item, σαπάνιον. et σαπώνι. et σαπούνιν.
Σαράγιον. Palatium.

Σαράκινον. Genus cucumeris. Citrulum officinis.

Σαρακοστὸς. Pro, τεσσαρακοστὸς. Quadragesimus.

Σαράντα. Pro, τεσσαράκοντα. Quadraginta.

Σαραπτάρης. sive, σαραπτάριος. Pincerna.

Σαραχόριδες. Milites Turcici.

Σάρκα. Pro, σὰρξ. Caro.

Σάρκινον. Sarcina.

Σαρμανίζα. Cunæ.

Σασμὸς. Pro, ἰσασμὸς. Æquatio.

Σατᾶ. Pro, σὺ. Tu.

Σαυτρία. Satureia. Cunila.

Σαχαρικηνὸν. Sacchar Cannarum. Hinc σαχαρικηνικὸν, quod ex eo confectum est.

Σαχαροπούγγιον. Jecur.

Σγάφφειν. Pro, σκάπτειν. Fodere.

Σγομπὸς. Ex Italico, *Gobbo*. Gibbosus. ἐπίκυρτος.

Σγουρὸς. Italicum, *Scuro*. Obscurus. σγουρότης. Obscuritas.

Σγουροειδὴς. Qui fuscum colorem habet.

Σδουλοσύνη. Pro, εἰς δουλοσύνην.

Σεβαστοκράτωρ. Hic proximus à Despota, ab Imperatore tertius. et de eo loquentes dicebant, ἡ βασιλεία αὐτοῦ, id est, Majestas ejus.

Σεβαστὸς. Dignitatis genus.

Σεβαστοφόρος. Dignitatis nomen.

Σεβέννιον. Vestimenti genus, ἐκ σεβεννίου. Est autem σεβέννιον, illud corticosum, quod in summa palmula enascitur.

Σεγούρος. Vide σιγούρος.

Σέδα. Sedes.

Σέδετον. Fossatum. et καθέδρα. et προάστειον.

Σειρικὸν. Intibum.

Σειρομάστις. vel σειρομάστης, aut σειρομάστιξ. Hesychius. σκεῦός τι σιδηροῦν, ὅπερ οἱ τελῶναι πρὸς ἔρευναν ἔχουσι, λαβὴν ξυλίνην ἔχον. Item, λόγχη, δόρυ, ῥομφαία.

Σειδὰ. Pro, σειρὰ. Catena. ἅλυσις.

Σείτιδες. Monachorum genus.

Σεκουνδικήριος. Secundicerius.

Σεκοῦνδος. Secundus. ὁ δεύτερος τῆς ἀξίας, ὁ λεγόμενος ἐπιστάτης.

Σεκούριον, sive, σεκούρις. Securis. Dicebant item τζεκούρι. τζηκούριον. τζουχούριον. de quibus infrà.

Σεκρετάριος. Secretarius. Et hic idem est cum eo qui ἀσηκρῆτις alias dicebatur.

Σέκρετον. Secretum. Erat autem aliud privatarum, aliud publicarum rerum. In hoc servabantur, vel Imperialia, vel Patriarchalia.

Σέλα. Sella. Item, σελάριον dicebant, sellare.

Σελέντιον. Vide σιλέντιον.

Σεληνοδρόμια. Libri, in quibus de Lunæ cursu, ejusque prognosticis tractabatur.

Σελιναῖον. Videtur idem esse quod sellipungium, sive sellæ marsupium, in quo necessaria sibi equites reponebant.

Σελινάτον. Apiatum.

Σελίον. sive, σελλίον. Sella.

Σελλάριος. Sellarius.

Σελλάστρωσις. Sellisternium.

Σελοποιὸς. Sellarius.

Σελοπούγγινον. Vide σελιναῖον.

Σελοχάλινον. Sella, et Frenum.

Σεμένα. Pro, εἰς ἐμὲ.

Σεμνὸς. Hymnus, ita dictus à prima voce qua inchoabatur.

Σένατον. sive, σίνατον. Senatus.

Σενάτωρ, vel σηνάτωρ, et σινάτωρ. Senator.

Σενδούκη. Vide σεντούκιν.

Σεντόνη, et σεντόνιον. Sindon. Linteamen.

Σεντούκιν, sive, σεντούκιον. Arca. Hinc σεντουκόπουλον.

Σέντινα. Sentina.

Σέρα. Sera. Claustrum.

Σεργέντης. Italicum, *Sergente*. Stator.

Σέρμων. Navis genus.

Σεσένα. Pro, εἰς σὲ.

Σέσκλο. Beta. σεῦτλον.

Σεσκουπόνδια. Sesquipondia.

Σευτλόριζον. Betæ radix.

Σήλεκτος. Selectus. χαμαιδικαστὴς.

Σημάδι. Pignus. ἐνέχυρον. Vel etiam, Signum. Et σημαδεύειν Oppignerare. vel signare. Inde σημάδευμα. Signum. Et ἀσημάδευτος. qui notam non habet.

Σημαίνειν. Signum dare sono nolæ aut campanæ. Et σήμαντρον. Pulsatio, nolæ campanæve.

Σημειοφόρος. Signifer. Vexillifer.

Σήμεντον. Segmentum.

Σημηδία. Idem quod γροῦτα. Crusta.

Σησαμότυρον. Idem quod σησαμὶς. placenta ex melle et sesamo.

Σηστέρτιον. Sestertium.

Σιγανὰ. Tacitè. Clam.

Σιγανὸς. Tacitus.

Σιγγίλλιον. et σιγίλλιον. Sigillum. σφραγὶς.

Σιγιλλίων. Singilio. ἁπλοῖς. Vestis genus.

Σίγιστρον. Arca.

Σίγνον. Signum.

Σιγνοφόρος. Signifer. Manipularis.

Σιγνόχριστον. Signum Christi, scilicet crucifixi.

Σιγούρος. et σιγούρος. Securus. Tutus. ἀσφαλὴς.

Σιδερένος. Ferreus. Item, σιδερένιος.

Σίδερο. Pro, σίδηρος. Ferrum.

Σιδερόπουλλον. Ferrum.

Σιδηροπέδαι. Ferreæ compedes.

Σίζειν. Pro, σείειν. Quatere.

Σίκα. Sica.

Σίκαλις. Secale.

Σικάριον. Sica.

Σικάριος. Sicarius. Latro.

Σίκλον, Glossæ, ἔδαφος.

Σικόννειν. Tollere. Auferre. Ferre. Portare.

Σικότιον. Pro, συκωτὸν. Jecur.

Σικρίκιος. Cursor.

Σιλεντιάρης, sive, σιλεντιάριος. Silentiarius. Horum duo ordines. Prior vilior, atque idem cum eo, qui in patriarchalibus secretis ὁ ἐπὶ τῶν σεκρέτων dicebatur, et silentium populo indicebat. Alter ordo erat longè honoratior, præeratque secretis Imperatoris.

Σιλέντιον. sive, σελέντιον. Silentium. Pro dissertatione utebantur.

Σίλη. Sil.

Σιλίγνιον, et σιλίγνις. Siligo. Hinc σιλιγνίτης. panis siligineus.

Σίλφη. Navigii genus.

Σιμὰ. Prope.

Σιμικίνθιον. Semicinctium. Act. 19. 12.

Σιμόνειν, et σιμοκοντεύειν. σιμοκοντεύγειν. Appropinquare. πλησιάζειν.

Σιμοχρυσολίθαρον. Gemma auro contra æstimanda.

Σίμπλικος. Simplex.

Σινδόνα. Pro, σινδὼν.

Σιντζίφιον. Zizyphum.

Σιποῦς. Sæpius.

Σιρομάστης. Vide σειρομάστις.

Σίστεριον. Arca. Videtur detortum ex Cisterna.

Σιτάνιον. Cingulum.

Σιταρὶς. Pica.

Σιταρόπορτος. Puls ex frumento. Nam πόρτος pro πόλτος dicebant.

Σίτλα. Situla.

Σίφαρος. Species tibiæ. εἶδος αὐλοῦ.

Σιφωνάτωρ. Siphonator. qui siphoni ad proram præerat.

Σκάλα. Scala. κλίμαξ. Hinc ἑπτάσκαλον Constantinopoli. Significat quoque scopulum sub aquis latentem. Item navale. Atque hinc σκαλιατικὸν, portorium quod pro statione navium solvebatur.

Σκαλιστήριον. Sarculum.

Σκάλωμα. Ripa. ὄχθη.

Σκαλούνια. Gradus. βαθμοὶ.

Σκαλοβάτης. Pro, καλαφάτης. quod vide suo loco.

Σκαλπέτον. Italicum, *Scarpetta*. Udo. Calceus.

Σκαλώνειν. Appellere. Exscendere. Hinc ἀποσκαλώνειν. Conscendere navem. Discedere.

Σκαμάρεις. Prædones.

Σκαμνάγι. Sellula.

Σκαμνίον. vel σκαμνίον. Scamnum. Dicebant etiam σκάμνος.

Σκαντάρη. Cingulum virile.

Σκαπούλιον. Scapula. Vel scapulare quoque designat.

Σκάρα. Craticula. ἐσχάρα.

Σκαράμαγκον. sive, σκαραμάγκιον, et σκαραμάγκιν. Vestis genus.

Σκάρδα. Excubiæ. Custodes. Ex Italico, *Guardia*.

Σκάριον. Pro, ἐσχάριον. ut σκάρα, pro, ἐσχάρα. Vide infrà, σχάριον.

Σκαρμὸς. Pro, σκαλμὸς.

Σκαρολάχανον. Vulgatum, Scariola. Intybus sativus.

Σκατὰ. Stercus. Hinc compositum, σκατοπάμπουλον. ampulla, sive vas ad excipiendum alvi excrementa.

Σκαύτης, Fossor. σκάπτης.

Σκέβριον. Scebrum. sive sceurum. Granarium. Horreum. Ex Alemannico, *Scheur*.

Σκεδοπόδη. Pedical. παγὶς.

Σκεθθεῖν. Stimulare. Verberare.

Σκέθθιν. Aculeus. Stimulus. Hinc compositum, σκεθθοβέργιον. Virga aculeata.

Σκεθθοτὸν. Acuminatum.

Σκενδύλιον. Teli genus.

Σκευοφύλαξ. Qui sacra Ecclesiæ vasa custodiebat.

Σκηνιὸν. Pro, σχοινίον. Funis.

Σκιάδη. Pro, σκιάδιον. Pileus.

Σκιακὸν. Umbrosum. Tenebrosum.

Σκιγκὸς. Perna. Ex idiomate Teutonico *Schinke*.

Σκινοσάπωνον. Saponis genus.

Σκιπίων. Scipio.

Σκλάβα. Serva. Ancilla. Ex idiomate exotico. Vide σκλάβος.

Σκλαβία. Servitus.

Σκλαβίνα. Teges. Stragulum. Ex Italico, *Sciavina*.

Σκλαβινία. sive, σκλαβηνία. Ensis genus. Hinc diminutivum, σκλαβινίσκιον.

Σκλάβις. Vide σκλάβος.

Σκλαβόνειν, et σκλαβοῦν. In servitutem redigere. Inde σκλαβογενὴς.

Σκλάβος, sive, σκλάβις. Servus. Italicum, *Sciavo*. Gallicum, *Esclave*.

Σκνίθθες. Urticæ. κνίδαι.

Σκοντάπτειν. et, σκοντηλεῖν. Errare. Peccare.

Σκορδαρισμένον. Redemtum.

Σκόρδον. Pro, σκόροδον. Allium.

Σκορδοράσαριν. Scordium. Trixago palustris.

Σκορπίων. Scorpio. Machina bellica. Arcubalista.

Σκοτεινοῦρα. Caligo. Obscuritas. Tenebræ.

Σκότη. Jecur. Detortum ex σικότιον, de quo supra.

Σκοτομὸς. Cædes.

Σκοτουλάτος. Scutulatus.

Σκοτώνειν. Occidere.

Σκουβίτωρ. Excubitor.

Σκουλίκη. Pro, σκώληξ. Ærugo. Vermis.

Σκούλκαι. Sculcæ. quasi Exculcitæ. Excubiæ. Nam κοῦλκα est Culcita, ut supra diximus. Hinc σκουλκεύειν. Explorare. Et compositum, προσκουλκεύειν.

Σκουλκάτορες, Truncatè. Pro, ἐξκουλκάτορες. Exculcatores. Excubitores.

Σκουλλαρίκια. Pro, σχολαρίκια. Inaures. Legitur etiam σκουλλαρίγια.

Σκουλούκιν. Pro, σκωλήκιον. Vermis.

Σκουλούπανδρος. Scolopendra.

Σκοῦλται. Auscultæ. Auscultationes. Excubiæ. Vulgò *Sentinellam* appellamus.

Σκουλτάτωρες. Auscultatores. Excubitores.

Σκοῦπα. Scopæ.

Σκουριάζειν. Obscurare. Denigrare.

Σκουρδούλιον. sive, σκορδούλιον. Piscis genus, qui aliàs σκόρδυλος, et σκορδύλη.

Σκουρτζιὰ. Scortea. Flagellum ex scorto, id est, corio. Gallicè, *Escourgée*.

Σκουταράτος. Scutatus. Scutarius.

Σκουτάριον. Scutum.

Σκουτάριος. Scutarius. Scutatus.

Σκουτέλα. Scutella. Paropsis. Item, σκουτέλιον, et σκούτελλον, et σκουτέλλιν, et σκουτέλι, et σκοῦτλον. Gallicè, *Escuelle*.

Σκουτέριος. sive, σκουτέριος. Is qui ferebat scutum ac labarum Imperatoris. Habebat autem dignitatem Marchionis.

Σκουτεύειν. Scuto defendere.

Σκοῦτλον. Vide σκουτέλα.

Σκουφία. Galericulus. Italicum, Cuffia. Gallicum, *Coiffe*.

Σκρίβας. sive, σκρίβων. Scriba. Item, præfectus satellitum Imperatoris. Et, medicus castrensis, qui milites in acie vulneratos curabat, atque olim etiam δεποτάτος dicebatur.

Σκριμιδόρος. Gladiator. ὁπλομάχος. Italicum, *Scrimitore*.

Σκρινιάριος. Scriniarius. Chartularius.

Σκρινίον. Scrinium. ubi chartæ Imperatoris.

Σκριπτὸν. Scriptum. Hinc σκριπτοφόρος. Scriniarius. Chartularius.

Σκρόφας. Scrophæ. Hinc σκρόφειον. sive, σκρώφειον. scil. κρέας. Scrophina. Porcina.

Σκύβαλα. Magna palea.

Σκυλὴ. Canis. κύων.

Σκυλόμαγγος. Mango canum. κυνοτρόφος.

Σκυλόπουλον. Canis. Catellus.

Σκυνθίλια. Scintilla.

Σκυτάριον. Scutum.

Σκωληκοκάμπη. Vermis genus.

Σμαρίδες. Mulieres furiosæ.

Σμάχη. Pro, εἰς μάχην. in pugna.

Σμιμένος. Mixtus.

Σμίο. Subito. Scribitur etiam ἰσμίο.

Σοβρακόμης. Gubernator.

Σοβσιδιάριος. Subsidiarius.

Σόζυγος. Pro, ἰσόζυγος.

Σοκαμίλαυχον. Truncatum. Pro, ἐσωκαμίλαυχον. Pileolum interius, quale sub pileo gestant, senes.

Σολάριον. Vide σωλάριον.

Σολδάνος. Vide σουλτάνος.

Σολδάος. Solidus. Italicum, *Soldo*.

Σολδάτος. Vide σουλδάδιος.

Σολδιὸν. Stipendium. Ex Italico, *Soldo*.

Σολέμνιος. Solennis. Donum ab Imperatore Ecclesiis, vel militibus factum. Item, quodvis honorarium.

Σολὴ. Pro, στολὴ. Stola.

Σόλιον. Solium.

Σόλον. Pro, εἰς ὅλον.

Σοπερφετζιάριος. Superficiarius.

Σοπόλιον. Suburbium.

Σοπραβίστα. Italicum, *Sopravveste*. Vestis superior.

Σορτιάζειν. Aptare.

Σουβαϊουβος. Subadjuva. Vide ῥουβαϊβιυβος.

Σούβλα. Subula. Etiam dicebant σουβλίον. Atque hinc σουβλίζειν.

Σουβλόπουλον. Subula. Est ὑποκοριστικόν.

Σουβρίκιον. Subricula.

Σουβσέλλιον. Subsellium.

Σουγέστιον. Suggestio. Relatio.

Σουγλάριον. Sigillarium.

Σούγλη, et σουγλόπουλλον. Subula.

Σοῦδα. Fossa. Inde σούδατον. Sudatum. Munimentum valli è sudibus fieri solitum Galli vocant. *Pail.ssade*.

Σουδάριον. Sudarium.

Σουκεσώριος. Successorius.

Σουκέστωρ. sive, σουκούεστωρ. Sequester. Hinc, σουκουεστράριος. Sequestrarius.

Σούκινον. Succinum.

Σοῦκον. Pro, σῦκον. Ficus.

Σουλδάδος, sive, σολδάτος. Miles. Ex Italico, *Soldato*. Quasi Solidatus. aut Solidarius.

Σουλτάνος. Sultanus. Scribitur quoque σούλδανος. Nomen dignitatis. Præfectus. Ex Arabico.

Σούλφαρα. Sulphur.

Σουμμάριοι. Summarii. Milites cohortis Comitianæ.

Σοῦμμος. Summus.

Σουμπέριον. Malleus. Morbus jumentorum.

Σουνάρειν. Sonare. Canere.

Σουπερφικιάριος. Superficiarius.

Σουπερφίκιον. Superficies.

Σουππέδιον. Suppedium. Scabellum pedum. Suppedaneum. ὑποπόδιον.

Σουργούνδες. Coloni.

Σουρλάδες. Surulorum sonitus.

Σουρὶν. Sura. Etiam in quadrupedibus.

Σουρούλιον. Instrumentum musicum. Hinc σουρουλισταὶ. Surulistæ.

Σουρφίκιον. Sulphureum.

Σουσάνιον. Vide σουσάνον.

Σουφραγίνα. Suffragines.

Σουφράγιον. Suffragium.

Σπαθάριος. Spatharius. Satelles.

Σπαθαροκανδιδᾶτος. Is qui et Spatharius erat, et Candidatus.

Σπαθαροκουβικουλάριος. Spatharius cubicularius.

Σπαθᾶς. Qui gladios facit. μαχαιροποιός.

Σπαθάτος. Spathatus. Spatha armatus.

Σπαλίον. Pluteus.

Σπανοδρόμος. Hispanicus cursor. Mercator qui in Hispaniam excurrit, negotiandi causâ.

Σπαρτζάμια. Lineæ. σπάρτα.

Σπαστρεύειν. Verrere. Comere. Ornare.

Σπαφὴ. Gladius.

Σπαχίδες. Filii principum in aula Turcica ministrantes.

Σπαχογλάνοι. Inter excubitores erant aulæ Turcicæ.

Σπεκλάριος. Specularis.

Σπέκλον. Speculum. Hinc σπεκλοποιὸς. Specularius.

Σπεκουλάτωρ. Speculator. δορυφόρος. δήμιος. Marc. 6. 27.

Σπεκταβίλιος. Spectabilis.

Σπέρα. Pro, ἑσπέρα. Vesper.

Σπετζιάλιος. Specialis.

Σπέτλον. Speculare.

Σπεταλεῖον. Idem quod σπιτάλη. Hospitale. Xenodochium.

Σπήτιον. Pro, ὁσπήτιον. Hospitium. Domus.

Σπινάκιον. Italicum, *Spinace*. Teutlomache.

Σπιόλης. Babylonicum.

Σπιρὴ. Granum. κόκκος.

Σπιτάλη. Hospitale. Ex Aleman. *Spitael*.

Σπίτι. Detortum ex ὁσπίτιον, de quo suprà. domus. οἶκος.

Σπιτικὸς. Familiaris. οἰκεῖος.

Σπλῆνα. Lien. σπλὴν.

Σπληνοδάπανον. Herbæ genus, quæ aliùs ἄσπληνον dicitur.

Σπογγιτοτράπεζο. Penicillum.

Σπόρτουλλον. Sportula.

Σπούργητας. Passer. στρουθὸς.

Σπρίζειν. sive, νὰ. σπρίζῃ. Pro, ἀσπρίζειν. Albicare.

Σσαρακοστὴ. Quadragesima. Pro, τεσσαρακοστή.

Σσοφύριν. Peplus muliebris.

Στὰ. Pro, εἰς τὰ.

Στάβαρον. sive, σταύαρον. Seps. Munimentum.

Σταβλίον. Stabulum.

Σταβουλάριος. Stabularius. Caupo.

Στάγγος. Stannum.

Στάγιον. Idem est quod ἐξάγιον.

Στάγνο. Stannum. κασσίτερος.

Στάγνον. Stagnum.

Στάκτη. Cinis. τέφρα.

Σταλαματίδα. sive, σταλαματιὰ. Gutta. Θρέμβος.

Σταλαματίζειν. Stillare.

Στάλη. Stabulum. Ex Italico, *Stalla*.

Στάμαν. Statio. Domicilium.

Στάμενα. et στάμενο. Pecuniæ. Nummus.

Σταμνὸν. Pro, σταμνὸς. Urna. Hydria.

Στανικὸν. Violentum.

Στάρης. Triticum. πυρὸς.

Στάσεις. Partes tres in quas dividitur Psalmus 118. qui est 119. secundum Hebræos. Vel, intervalla quælibet.

Στασίδιον. Locus.

Στatαρία. Stataria.

Στατέρι. Statera. σταθμὸς.

Στατίων. Statio. Officina. ἐργαστήριον.

Στατοῦτον. Statutum.

Σταύαρον. Vide στάβαρον.

Σταυλιτιάνος. Stabularius.

Σταυλοκόμης. Stabuli comes.

Σταῦλον. sive, σταυλὸς, Stabulum.

Σταυροπάτης. Perjurus. Qui fidem scripto consignatam, et crucis signo firmatam, fallit. Vel, qui jusjurandum proposita cruce datum transgreditur.

Σταυροπήγιον. Diœcesis universa Episcopi, in qua ille crucis figendæ jus habebat; et ipsa quoque fixio crucis.

Σταυροφόρος. Munus aliquod Ecclesiasticum.

Σταφίδα. Uva passa. σταφὶς.

Σταφυλόπαστον. Instrumenti genus.

Στειλειάριον. Foramen securis per quod manubrium inseritur.

Στέκειν. Stare.

Στελέειν. et στέλνειν. Pro, στέλλειν. Mittere.

Στελλιονάτον. Stellionatus.

Στέμμα. Corona. Diadema.

Στεμματογύριον. Coronæ genus, quæ propria Despotarum.

Στέρα. Pro, ὑστέρα. Uterus.

Στερεμὸς. Privatio.

Στερεύγειν. Privare. Auferre.

Στερεύειν. Privare. Item, Tardari. Morari. Posteriorem esse. Pro, ὑστερεύειν.

Στέρψιμον. Privatio.

Στέριον. Pro, ἀστέριον. ἀστὴρ. Stella.

Στεφάγνα. Circulus.

Στεφανόνειν. Pro, στεφανοῦν. Coronare.

Στηθαῖον. Projectum.

Στηθάριον. Pectorale. Armatura pectoris equorum.

Στηθοκόρυζα. Idem quod λαθροκόρυζα.

Στημιάζειν. sive, στιμιάζειν. Italicum, *Stimare*. Æstimare.

Στημιαστάδες. Æstimatores. Censores.

Στὴν. Pro, εἰς τὴν.

Στία. Focus. Pro, ἑστία.

Στίατα. Ossa.

Στιλβόνειν. Splendere. Pro, στίλβειν.

Στιλικίδιον. Stillicidium.

Στιλιπιπὶς. Passer troglodytes.

Στίνειν. Pro, ἱστάναι.

Στιόξυλον. Lignum cremium.

Στιπένδιον. Stipendium.

Στιποῦλον. Validum. ἰσχυρὸν. Inde Stipulari.

Στιχαίριον. Stica. Tunica. Vestis sacerdotalis. Item, diaconorum. Color illi albus.

Στιχηρὰ. Cantica certa in Ecclesia.

Στλιβόνειν. Nitere. Splendere. Vide στιλβόνειν.

Στοὰ. Suffossio. Porticus subterranea. Vulgò Gallis et Belgis, *Galerie*. Reperitur στοΐδιον.

Στόμαν. Pro, στόμα.

Στομάχη. Stomachus. στόμαχος.

Στομομάνικον. Velum muliebre, quo os velatur.

Στὸν. Pro, εἰς τὸν.

Στορία. Pro, ἱστορία. Item, στόρισμα. pro eodem.

Στοῦπρον. Stuprum. πορνεία.

Στουράκιον. Pampinus. Corimbus.

Στοὺς. Pro, εἰς τοὺς.

Στραβάδα. Luscitio. Vitium oculorum.

Στραβοκολίζειν. Ineptire. Nugari.

Στραβοματία. Curvatura. Flexus.

Στραβομούτζουνοι. Qui labra habent distorta. στραβόχειλοι.

Στραβοχέρας. Qui curva manu est.

Στραγγλίον. Stragulum.

Στραπὴ. Fulgur. Pro, ἀστραπὴ.

Στραποπελίκιν. Securis anceps. Accipitur etiam pro fulmine.

Στράπτειν. Pro, ἀστράπτειν. Fulgurare.

Στράτη. Strata. Platea. λεωφόρος. Hinc παραστρατίζω. De via decedo.

Στρατηλατίκια. Insignia militaria ducum.

Στρατιῶται. Milites stationarii cum equis, quibus præerat ὁ ἀλογάτωρ. Dicti autem sunt στρατιῶται ab equis, quos στρῶσα appellabant.

Στρατοκόπος. Viator.

Στρατοπεδάρχης. Præfectus copiis militaribus.

Στρατορίκιον. Gallis, *le montoir*. Locus editior, è quo Imperatorem in equum sublevabat strator.

Στρατούρια. Strateria. Stragulæ equestres.

Στράτωρ. Strator. Qui imperatorem in equum sublevabat. Species dignitatis.

Στράφτειν. Pro, ἀστράπτειν. Fulgurare.

Στραχύδιον. Arista. Spica.

Στρέμφυλον. Pro, στέμφυλον.

Στρειγγίζειν. Clamare. Vocare.

Στρικτὸς. Strictus.

Στριφοκάμηλος. Struthio. στρουθὸς.

Στροῦμπα. Trochus.

Στρώσια. Equi strati, paratique ad excipiendum sessorem.

Στρωτὴ. Sella equestris. Ephippium.

Στύβης. Stuppa.

Συϐαλταρέα. Subalterna. Alternatim.

Σύγκελλος. Proximus hic erat antiquitùs Patriarchæ, et successor quoque mortuo. quod tamen sub posterioribus Imperatoribus non obtinuit. Atque erant numero plures; quorum primus πρωτοσύγκελλος dicebatur. Scribitur etiam σύγγελλος, et σύγγελος.

Συγκουράτωρ. Concurator.

Συγκούριον. Avis venaticæ genus.

Σύγνοφο. Nubes. νεφέλη.

Συγχάρια. Præmia ob nuntiatam publicam lætitiam dari solita. συγχαρίκεια etiam appellantur.

Σύγχλος. Herbæ genus.

Συκάμινον. Quidam morbus oculorum peculiaris. dicitur etiam σῦκον.

Συλικτάριδες. Erant inter excubitores aulæ Turcicæ. Scribitur etiam σιλικτάριδες. et σιλικτάριοι.

Συμβουλάτωρ. Consiliarius. σύμβουλος.

Συμπένθερος. Consocer. Hinc συμπενθεριά.

Σύμπισμα. Accidens. Casus.

Συναξάρια. Vitæ sanctorum ac martyrum in compendium redactæ, quæ in Ecclesia coram populo legebantur.

Συναπτὴ. In Ecclesia Orientali erant variæ precationum formulæ, à diaconis pronunciari solitæ; quæ quia connectebantur, et simul pronuntiabantur, συναπταὶ simpliciter vocabantur.

Σύνδιμμαν. Pro, σύνδεσμος.

Συνείσακτος. Mulier ascititia.

Συνεπίσκοπος. Coëpiscopus.

Συνεστάτες. Stantes. Ita dicebantur pœnitentes, qui orantes quidem in Ecclesia stabant, necdum tamen ad Sacramentorum communionem admittebantur.

Συνηβασμὸς. Pactum. συνθήκη.

Συνήθεια. Salarium, vel donum ordinarium.

Σύνθρονον. Subsellium.

Συνιππία. Equicium. ἀγέλη ἵππων.

Σύντεκνοι. Patres spirituales. vulgò, Compatres. Hinc συντεκνία.

Συντονάριος. Pedicularius.

Σύντροφος. Comes. συνοπαδὸς. Inde συντροφία. Comitatus.

Συρέμβολος. sive, συριγγοέμβολος. Canalis subterraneus.

Σύρνειν. Pro, σύρειν. Trahere.

Συρτὰ. Quotidie in aula Constantinopolitana sternebantur septem equi, et ex ea re στρώσια dicebantur. Horum quem vellet Imperator conscendebat: reliqui sex quocunque iret circumducebantur, et συρτὰ inde appellabantur. Ita etiam alii quorumvis equitum equi vocabantur. Unde et παρασυρτάτοι, famuli qui equos illos ducebant.

Συρτοθήλεια. Laqueus.

Σύσκουτον. Scutorum conjunctio.

Συστατικαὶ. Literæ commendatitiæ.

Σφακτὸν. Capra. Hinc compositum, ἀγριόσφακτον.

Σφαλάγκη. Aranea. ἀράχνης.

Σφαμένος. Interfectus.

Σφέκλη. Pro, φέκλη. Fæx.

Σφενδοβολιστὴς. Funditor.

Σφενδόβολον. Quidquid funda ejicitur.

Σφίκα. Vespa. σφὴξ.

Σφικτούριον. Vestis aliqua interior, quæ astringi solebat. Idem videtur quod ἀναξυρὶς.

Σφίκτρα. Vis. Necessitas. ἀνάγκη. βία.

Σφογκάριον. Spongia.

Σφαγίζειν. In Patriarchæ creatione Vocare significabat; et σφραγὶς, vocatio. σφραγίζειν etiam est, Cruce signare. Pro eodem κατασφραγίζειν usurpabant.

Σφάντζης. Franciscus. nomen proprium.

Σχαιώματα. Ornamenta equorum Imperatorum, è margaritis et gemmis, circum collum et ponè sellam ab illis gestari solita.

Σχαρίον. sive, σκαρίον. Pro, ἰσχάριον. Basis. Nam Græcis ἰσχάρα basis dicitur. Accipitur quoque pro machina, qua recens exstructæ naves in mare pertrahuntur.

Σχάτης. Idem est quod σκατοφάγος.

Σχιδάριον. sive, σχηδάριον. Schedarium. Armarium reponendis schedis proprium.

Σχινὴ. vel σχοινὴ, quod rectius est. Restis. Laqueus.

Σχισμάδα. Segmentum.

Σχοινὴ. Pro, σχοινίον. Funis.

Σχοινοπλόκιον. Funis plexus.

Σχολαρίκιον. Inauris. ornamentum muliebre.

Σχολάριοι. Scholares. Erant tanquam custodes Imperatoris, et noctu atque interdiu in aula versabantur, magnificientiæ causa comitantes in publicum prodeuntem.

Σχολαστικὸς. Advocatus, et patronus causarum. Et per provincias judices quoque hoc nomine dicebantur.

Σωβάριον. Supparium. Abolla.

Σωλάριον. Solarium. Vel etiam tributum erat quod pro solo pendebant qui in publico ædificassent.

Σωλέας. Solium.

Σωληνάριον. Theca oblonga, ac fistulæ instar, in qua sagittæ recondebantur. A σωλὴν. canalis, tubus.

Σώνειν. Servare.

Σωπίδιον. Vide σουσπίδιον.

Σωπᾶν. et σωπένειν. Tacere. σιωπᾶν.

Σωρεύγειν. Cumulare. σωρεύειν.

Σωσάνιον. sive, σουσάνιον. Lorica.

Σωτῆρας. Pro, σωτὴρ. Servator.

Σωτηρία. Sella.

Σωφικὰ. Viscera.

T.

Ταβελλίων. Tabellio. ὁ τὰ τῆς πόλεως γράφων συμβόλαια.

Ταβέρνα. Taberna.

Ταβερνάρης. et ταβερνάριος. Tabernarius.

Ταβερνεῖον. Taberna. Hinc ταβερνεῖος. Tabernarius. Caupo.

Τάβλα. Tabula. ὄνομα παιδιᾶς.

Ταβλίζειν. Tabula ludere.

Ταβλίον. Tabula.

Ταβλιόνη. Ita per lusum dicta aleatorum Dea, ἀπὸ τῆς τάβλας.

Ταβλὶς. Vannus.

Ταβλιστὴς. Tabulista. Aleator.

Ταβλοπάροχος. Qui tabulam lusoribus exhibet.

Ταϐολέτα. Pugillares. Italicum est, *Tavoletta*.

Ταϐουλάριος. Tabularius. Nomen officii.

Ταβούλιον. Tympanum. Italicum, *Tamburro*.

Ταβρίζειν. sive, ταυρίζειν. Violentè tractare. Vim inferre. Hinc ταβρισμὸς. Violatio. Stupratio. Pro, ταυρισμὸς.

Ταγίζειν. Gustare. Edere.

Ταλιάρι. Orbis ligneus. Italicum, *Tagliere*.

Ταμούτζα. Simia.

Ταμπάριον. Pro, ταππάριον. sive, ταββάριον. Penula. Chlamys. Italicum, *Tabarro*.

Τάνα. Id est, φάσις. Apparitio.

Τανάλια. Forceps. πυράγρα. Italicum, *Tanaglia*. Gallicè, *tenaille*.

Τάντζα. Chora. Italicum, *Danza*.

Ταξατίων. Taxatio. Item, Præsidium.

Ταξάτος. Miles præsidiarius.

Ταξειδάριος. Idem quod ταξάτος.

Ταξείδιον. Præsidium urbibus aut munitionibus impositum.

Ταξιδεύειν. Peregrè ire. In præsidio esse.

Ταξιώτης. Apparitor. Officialis.

Ταπεινώνειν. Pro, ταπεινοῦν. Humiliare.

Τάπλαρα. Tabularia.

Τάργα. Clypeus. Italicum, Hispanicum, etiam Gallicum.

Ταργικὰ. Clypeatim.

Ταρίδες. Dromones.

Ταρίον. Ponderis genus.

Ταρκάσσιον. Pharetra. Italicum, *Tarcasso*, sive, Carcasso. Dicitur etiam ταρκάση.

Ταρκασοδόξαρον. Idem quod ταρκάσιον.

Τασιναρίαι. Viri egregii, et selecti speculatores.

Τατᾶς. Nomen dignitatis in aula.

Ταῦλα. Tabula. Vide τάβλα.

Ταυλώματα. Tabulamenta.

Ταυλώσεις. Tabulationes.

Ταυλωτὸν. Tabulatum.

Ταυραῖα. Taurea. Tympanum. quia è pelle taurina.

Ταυριάριος. Taurearius. Pila.

Ταυρίζειν. Vide ταβρίζειν.

Ταφατὰ. Vestis serica.

Ταχιὰ. Manè. πρωῒ.

Ταχιούτζικα. Citò. Velociter. Fortàsse. Pro, τάχα.

Τάψι. Patini.

Τεάφιν. Pro, θέαφος. Sulphur.

Τειχομάχιον. Machina bellica ad muros oppugnandos facta.

Τελειώνειν. Perficere. Absolvere.

Τέμπλον. Templum.

Τενάντιον. Torques.

Τένδα sive, τέντα. Tenta. Tentorium. Hinc τεντόνειν. Tentoria ponere.

Τεργιάζειν. Consonare. Convenire. Concordare. Hinc τεργιαστὸν. Consonum. Et compositum, ἀτεργιαστὸν. Quod non est consonum.

Τέρμινον, et τέρμινο. Terminus.

Τερνεμέντα. Torneamenta. Hastiludia.

Τερτία. Tertia. τρίτη.

Τεσσαρακοντάριοι. Milites, quorum stipendium erat aureorum quadraginta.

Τεσσαρακοστά. Quadragesima. Dies quadragesimi à morte Sanctorum, qui celebrari solebant.

Τεσσαρεσκαιδεκατίται. Ita dicti Sabbatiani, quod non die Dominicâ, ut reliqui Christiani, sed quartâ decimâ lunâ, Pascha cum Judæis celebrarent.

Τεσσεράριος. Tesserarius.

Τεσταμέλι. Parvum mantile.

Τεταρτηρὸν. Numismatis genus à Nicephoro Phoca excogitatum.

Τέτιος. Talis.

Τετράβηλα. Tetravela.

Τετράγγουρον. Cucumis.

Τετραγωνάκης. Quadrangulus. Vide κοματήρης.

Τετράδα. Pro, τετρὰς.

Τετράδες. Quartæ feriæ septimanarum, sive dies Mercurii.

Τετράδια. Excubiæ, quæ constabant ex militibus quatuor.

Τετραδίται. Ita dicti Sabbatiani, quod in festo Paschatis jejunarent, ceu quartâ feriâ.

Τετραευάγγελον, sive τετραευαγγέλιον. Liber quatuor Evangeliorum.

Τετρακέρατον. Nummus pendens siliquas quatuor.

Τετραπόδιον. Mensa quadrupes.

Τετραρεῖα, sive, τετραρέα. Machinæ bellicæ genus.

Τετράρχης. Vide φύλαξ.

Τετράσσαρον. Vide ἀσσάριον.

Τετράφυλλον. Genus pilei Imperialis.

Τετραῴδιον. Hymnus magno sabbato cani solitus: ita dictus quod quatuor partibus constaret, quas ᾠδὰς appellabant.

Τευτεντέρης. Quæstor Imperatoris Turcici.

Τζαγανὸς. Cancer. Hispanicum, *Zangano.*

Τζάγγαι, et τζαγγία. Tzangæ. Erant calcei, propriè Imperatoris. Hinc τζαγγαρικὴ. ars ejusmodi calceos conficiendi.

Τζαγγάριος. Calcearius. qui tzangas pararet. Corona pretiosa. τζαγκάρης. Cerdo. σκυτεὺς. Atque hinc τζαγγαρικός.

Τζαγγὰς. Calcearius Imperatoris, cum alii τζαγγάριοι dicerentur.

Τζαγγὸς. Italicum, *Zanco.* Sinister.

Τζάγγρα. Arcus. Vide τζάγγρος.

Τζαγγράτωρ. Sagittarius, à tzangris, sive arcubus.

Τζάγγρος. Arcus. τζάγγρα etiam scribitur aliquoties. Inde μαγγανότζαγγρα.

Τζάγιος. Pro, ἅγιος.

Τζακκίζειν. Itali *Saccheggiare.* et Galli *Saccager.* Prædari. Populari. Hinc τζάκκισμα. prædatio. depopulatio.

Τζάκωνες. Stationariorum militum genus. Erant autem hastati. Gestabantque cucuiliones et clibania cærulea, quæ in tergo ac pectore habebant leones albos contra sese erectos.

Τζάκος. Vide τζόκος.

Τζαμανδᾶς. Pera, in qua vestes includebant.

Τζαμπίον. Italicum, *Zampa.* Lexicon Cyrilli. ἐπιφυλλίδες, τὰ τζαμπία.

Τζαμπουνίζειν. Nugari. ληρεῖν. Hinc τζαμπουνιστὴς. Nugator. φλυαρός.

Τζάμπρα. Camera. Cubiculum. Hinc τζαμπρελλάνος. Camerarius. Anglicum, *Chamberlain.*

Τζαννὸς. Stultus. Italicum, *Zano.*

Τζαξίρι. Ocreæ.

Τζαούσιος. Stipator. Satelles.

Τζαπαρικὸς. Vide τζαπίον.

Τζαπίον, et τζάππα. Ligo. Ex Italico, *Zappa.* Hinc τζαπαρικὸς. Fossilis.

Τζάρχοι. Arcubalistæ.

Τζεκίον. Pro, ζυγίον.

Τζεκούριον. Vide τζικούριον.

Τζέλυμοι. Solymi. Hierosolymi.

Τζενιάζω. Illudo. Decipio. Hinc, τζενιαστὴς. Planus. Impostor.

Τζεντογάλη. Centrum gallinæ. Vulgo, salvia silvestris.

Τζεπουνὰ. Italicum, *Giupone.* διπλοῖς.

Τζέργη. Gallicum, *Charge.* Invasio.

Τζέρμα. Vitii vel morbi genus in avibus.

Τζέστος. Cestus. Pro, κέστος.

Τζευδίζειν. Balbutire.

Τζεφίτον. Vel, ζεφίτον, Zibethum. Aromatis genus. Legitur et ζαπέτια.

Τζέχοι. Bohemi.

Τζηγαρίζειν. Sagam esse. Incantare. Unde ἐκτζηγαρίζειν. excantare.

Τζηκάλη, sive, τζηκάλιν. Olla, χύτρα. scribitur etiam τζουκάλιον. Hinc vox composita, τζουκαλολάγινον.

Τζήντζικας. Cicada. τέττιξ.

Τζήντουαρ. Vulgatum, *Zedoaria.*

Τζία. Tibiæ.

Τζιβίκιον. Ricinus.

Τζιβοῦδα. Celox.

Τζίκνα. Cinis. τέφρα. κονιορτὸς.

Τζικνέα. sive, τζυκνέα. Cignus.

Τζίκολος. Siculus.

Τζικούριον. Item, τζηκούριον, et τζηκούρη. Securis. πέλεκυς, τζουχούρια quoque scribitur.

Τζίμβλα, τζίμπλα. Glaucoma. Et, τζίμβλος. Scribitur quoque ύ.

Τζίνα. Fraus.

Τζιντζεύρο. Zingiber. Italicum, *Zenzero.*

Τζίππα. Dolor veniens infra album oculi.

Τζιρέμβολος. Canalis subterraneus, quo aqua in castella ducitur.

Τζιτάριον. Citreum malum. κιτρίον.

Τζιτζιλιάνος. Siculus. Ex idiotismo Italico, *Siciliano.*

Τζίτζιρος. Nudus. E Gallico, *Deschiré.*

Τζίχλα. pro, κίχλα. Turdus. κίχλα.

Τζόγε. Res. Est Gallicum, *Chose.* Quæ enim Galli per c h. Græco-barbari per τζ proferunt, ut μαρτζάδες, *Marchands,* τζάμπρα, *Chambre,* et talia. Sed et βραβεῖον explicant. Iterum. ἀειθαλὴς.

Τζούζαλον. Stola Persica.

Τζουκάλιον. Olla. Hinc, τζουκαλολάγινον. Olla et patina. Vide suprà, τζηκάλη.

Τζουκνὶς. Urtica.

Τζουλίβη. Genus decocti.

Τζουράκιον. Avis venaticæ genus.

Τζουριχοάγιος. Exsibilator et irrisor sacrorum: nam pro συρίζειν, Græco-barbari τζουρίζειν dicebant.

Τζούστρον. Ludi equestris genus. Italicum, *Giostra.* Hinc τζουστρίζειν. Et τζουστράρειν.

Τζουχούριον. Securis.

Τζόχη. Tocha, sive, Toca. Calculus. Hinc τζοχαρικὴ.

Τζηκαλάρα, sive, τζυκαλαρεῖον. locus ubi ollæ vendebantur. τζυκάλη; enim, sive τζηκάλη. aut τζουκάλη, Olla est. Vide suprà.

Τζυκανίζειν. Pila ludere. Et τζυκανιστήριον, locus in quo ludebant.

Τζυκνέα. Vide τζικνέα.

Τζύμβλα. Glaucoma. Inde, τζυμβλώττειν.

Τηνιολία. Tineola.

Τήρων. Vide τίρων.

Τίγνον. Tignum.

Τιμαράτοι. Honorati.

Τιμασία. Pro, ἀτιμασία, sive, ἀτιμία. Opprobrium.

Τιμόνη. Clavus. Temo. Italicum, *Timone.*

Τινὰ. Pro, τὶς. Aliquis.

Τίποτες. Nihil. οὐδὲν. Vel, Aliquid.

Τίρων, τήρων, sive, τύρων. Tiro. Hinc τιρωνικὸν, Tironicum. Tributum, quod exigebatur in stipendia tironum.

Τιτλάριον. Titularium. Titulus. Index.

Τίτλος. Titulus. ἐπιγραφὴ.

Τιτλοῦν. Titulum facere. Inscribere. Unde compositum, προτιτλοῦν.

Τόγα. Toga.

Τοιχαρμάριν. Armarium ad parietem positum.

Τολλαμπρὸν. Pro, τὸ λαμπρὸν. Ignis.

Τολοιπονὶν. Pro, τολοιπὸν.

Τομάρη. Cutis. δέρμα. Hinc τομαρένιον. Quod è pellibus confectum.

Τοξοζώνη. Zonæ è quibus arcus gestabant.

Τοξοφάρετρον. Arcus cum pharetra.

Τοπικὸν. Quod vestibuli nomine dabatur.

Τοπίτζιν. Pro, τόπος. Locus.

Τοποτηρητὴς. Locum tenens. Vicarius.

Τόρα. Nunc, νῦν.

Τοράτζη. Pro, τόρα ἔτζη. Ita nunc.

Τόρμη. Regio.

Τόρνε. Gallicum, *Tournoy.* Cantacuzenus appellat τερνεμέντα, id est, Tornamenta, sive, Torneamenta.

Τορνεμένος. Pro, τετορνευμένος. Tornatus.

Τορνέσιον. Nummi genus. Gallicum, *Tournois.*

Τόρτα. Italicum, *Torta.* Placenta. Scribebant etiam τοῦρτα. Vide infra.

Τόρτζα. Fax. Gallicum. *Torche.* Italicum, *Torchio.*

Τόσιτζον. Toxicum.

Τοῦβα. Tuba. Inde, τουβάτωρ. Tubator. Tubicen.

Τουβία. Tubuli. Tibialia. Hinc χαλκότουβα, de quibus infra.

Τούβουλον, sive, τοῦβλον. Tubulus. Sipho. Hodiè τοῦφλο dicunt.

Τοῦλδον. Jumenta sarcinas et impedimenta vehentia. Apud Suidam in ἀποσκευὴ legitur τοῦρδον.

Τουλουπάνι. Pileus Turcicus.

Τοῦμπες. Tumbæ. Tumuli. Colles.

Τουντέσκος. Teuto. Italicum, *Tudesco.*

Τοῦρδον. Vide τοῦλδον.

Τοῦρμα. Turma.

Τουρμαρχάτον. Turmæ præfectura.

Τουρμάρχης, sive, τούρμαρχος. Turmæ præfectus.

Τουρμένιον. Turma.

Τουρνίσειν. Itali, *Tornare;* Galli, *Tourner* dicunt.

Τουρνίσιον. Vide τορνέσιον.

Τοῦρτα. Italicum, *Torta.* Scribebant etiam τόρτα. Vide supra.

Τουτία. Tutia.

Τούτουμφα. Dolus. Fraus. Insidiæ.

Τουφέκια. Tormenta bellica.

Τουφία. Tufæ.

Τοῦφλο. Vide τούβουλον.

Τραβαῖα. Trabea.

Τραγόλας. Tragula.

Τραγούδη, sive, τραγούδιον. Cantilena. ᾠδὴ.

Τράγουλλος. Hircus. Caper.

Τραγῳδητὴς. Theocriti Scholiastes Idyll. 7. συρικτὴν λέγει, τὸν κοινῶς τραγῳδητὴν.

Τραδιτεύειν. Tradere.

Τρακάδα. Strues lignorum.

Τρακταΐζειν. Tractare. Hinc τρακταϊστία. id est, σκοπιστία. ἐξεταστία.

Τρακτάτον. Tractatum.

Τρακτευτὴς. Tractator.

Τρακτωρία. Tractoria. Mandatum, quod cursu publico iter facientibus dabatur à præfecto prætorii.

Τρανσλατεύειν. Transferre.

Τραντακία. Idem quod τριακὰς. Nam τράντα est Triginta. Itali dicunt, *Trenta.*

Τραντάφυλλον, et, τριακοντάφυλλον. Trantafolium. Trigintafoliorum flos. Rosa.

Τραπεζομάνδηλον. Vide μισάλη.

Τραπηδᾶν. sive, τραπαπηδᾶν. Tripudiare. Saltare.

Τράπαγα. Navigii genus.

Τρατάρειν. Italicum, *Trattare.* Tractare. Agere.

Τράφος. Pro, τάφρος. Fossa.

Τρέβα. Induciæ. Itali dicunt, *Tregua.* Galli, *Trefve.* Dicebant etiam τρεύα. Vide infra.

Τρεζουρέρης. Thesaurarius.

Τρεμουντάνα. Italicum, *Tramontana.*

Τρεμουχιάζειν. Tremere. Hinc τρεμουχίασμα. Tremor.

Τρεναίτιον. Fibula.

Τρενσέρα. Italicum, *Trinchéa.* Loricula.

Τρέξημα. Curriculum.

Τρέξιμον. Cursus.

Τρεύα. Idem quod, τρέβα, de quo paulò ante.

Τρηγηρεῖν, et τρήγηρον. Idem est, quod, τριγυρίζειν, de quo infrà paulò.

Τριαδικὰ. Hymni, sive troparia, in S. Trinitatem, qui semper echos claudebant cum theotociis.

Τριακοντάφυλλον. Rosa. Dicebant quoque τραντάφυλλον, et τριαντάφυλλον.

Τρίαντα. Triginta.

Τριαντάφιλο. Rosa. Vide τραντάφυλλον.

Τρίβγειν. Pro, τρίβειν. Terere.

Τριβουνάλιον. Tribunalium. Tribunal.

Τριβοῦνος. Tribunus. χιλιάρχης.

Τριβοῦτον. Tributum. φόρος. τέλος.

Τριγονόπουλον. Pro, τρυγὼν. Turtur.

Τριγυρίζειν. Circumire. Hinc περιτριγυρίζειν.

Τριθέκτη. Trisexta. In Ecclesia canebantur horæ novem; quarum tertiam et sextam vocabant dictione compositâ τριθέκτην.

Τρικάβαλλοι. In imperio Orientali erant agmina fossati certis locis per regiones distributa in Monocaballos, Dicaballos, Tricaballos, et Megaloalogitas.

Τρικέφαλα. Quæ populo die Paschatis in signum lætitiæ ob resurrectionem Dei Trini a Patriarcha dabantur.

Τρικλίον. Pro, τρικλίνιον.

Τριμπουντγέτον. Machina bellica.

Τριουμβιράτωρ. Triumvir. Hinc τριουμβιρατωρία. Triumviratus.

Τρύπα. Foramen. ὀπὴ.

Τριπάγινον. Quod in tres paginas distinctum est. Vide παγίνη.

Τρίποδον. Incessus equi moderatus. Nos in nostro idiomate dicimus, *Een Drieslach.* Hinc τριποδίζω. Tripedo.

Τρισάγιον. Trisanctum. Hymni genus. Et quidem, ἅγιος ὁ Θεὸς, referebatur ad Deum Patrem, ἅγιος ἰσχυρὸς, ad Deum Filium, ἅγιος ἀθάνατος, ad Spiritum Sanctum.

Τριτεννάται. Memoriæ mortuorum, quæ celebrabantur tertio et nono die.

Τριτζέριον. Triremis.

Τριτράπεζον. Triclinium. Cœnaculum.

Τρίφθι. Tyrocnestis.

Τριχηλάβος. Volsella. Forpex. τριχολαβὶς etiam scribitur, et τριχολάβιον.

Τριχόδεσμος. Fascia crinalis.

Τρίψαλμος. Triodium.

Τρίψιμον. Intritum. Farcimen.

Τριῴδιον. Canticum divisum in tres partes, quas ᾠδὰς appellabant. Sic διῴδιον, quod duas ᾠδὰς contineret.

Τρογιάνος. Trojanus. Phryx.

Τροξαλλίδα. Pro, τρωξαλλὶς. gryllus.

Τροπαιουχία. Gestamen aliquod capitis proprium Imperatori Constantinopolitano.

Τροπάριον. In Ecclesiâ Orientali canebantur certis diebus certi canones, quos in troparia dividebant, plerumque triginta, et nonnunquam aliquando plura, excepto uno Magno Canone, qui ducenta et quinquaginta complectebatur.

Τροποδεμένος. Versutus. Callidus.

Τρουλίον. Trulla.

Τροῦλλα. Trulla. Dicebant etiam τροῦλλος, et τροῦλλον.

Τρουλλωτὸν. Trullatum.

Τρουμπέτα. Italicum, *Trombetta.* Tuba. σάλπιγξ. Et τρουμπετάρης. *Trombettiere.* Tubicen. σαλπιγκτὴς.

Τρύπα. Præfurnium. Os furni.

Τρυφερότητα. Mollities. Pro, τρυφερότης. Vide μαλακτοκοπία.

Τρωγλίτης. Passer.

Τρώννειν. Vulnerare.

Τύμβολος. Tumulus. Tumbula.

Τυμπάνια. Pilea mulierum Constantinopolitanarum tympani formam referentia.

Τυπικὰ. Psalmi 102. et 145. quos per vices die Dominico in officio divino chorus canebat.

Τυπώννειν. Pro, τυποῦν.

Τυραγνία. Pro, τυραννὶς. Cruciatus. Dolor. Anxietas.

Τυρὴ. Caseus. τυρὸς.

Τυρινὴ. Septimana eadem, quæ τυροφάγος.

Τυροβόλιον. Scholiastes Theocriti Idyll. 11. ταρσοὶ, τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια.

Τυρόγαλον. Serum lactis.

Τυροφάγος. Septimana quæ sequebatur τὴν ἀπόκρεω.

Τύρων. Vide τίρων.

Τῦφα. sive, τοῦφα. Tufa.

Τυφλάρα. Cæcitas.

Τυφλώννειν. Pro, τυφλοῦν. Occæcare.

Υ.

Ὑβρισσία. Injuria. ὕβρις.

Ὑγρόπισσον, sive, ὑγρόπισσον. Liquida pix. variè scribitur, modò ὑγροπίσσα, modò ὑγροπίσσιν quoque.

Ὑδρομύστης. Qui aquæ lustrali in vestibulo templi præfectus ineuntes exeuntesque aspergebat.

Ὑδροσάτον. sive, ὑδροροσάτον. Aqua Rosea. Scribitur etiam truncatè δροσάτον. Vide suprà.

Ὑαλωπίζειν. Oculos quasi vitreos habere,

Vitium in accipitribus. Ipsum vitium ἰελωπὴ dicitur.

Υἱότης. Filiatio. Vox quâ appellabantur laici, aut inferioris ordinis clerici.

Ὑπαγκώνιον. Cubital. Succubitana.

Ὑπανδρέματον. Matrimonium. Conjugium.

Ὑπαντὴ, sive, ὑπαπαντὴ. Festum Occursus, quod in Ecclesiâ Occidentali Purificationis appellatur.

Ὑπάτια. Nummi Consulares. Hic mos fuit. Consules initio magistratus sui pecunias in populum spargebant. Græci recentiores ὑπάτια. sc. νομίσματα appellabant.

Ὑπεκλησίαν. Qui Imperatoris partes in ecclesiasticis rebus obibat.

Ὑπερπασίδιον. Quasi Superpassagium. Locus per quem necessario transitur.

Ὑπέρπλεον. Respondet Gallico, *Surplus*. Est autem tributi genus ab Alexio Comneno excogitatum exactumque.

Ὑπέρπυρον. Nummi genus. Hesychius laminam esse dicit. ἔλασμα, ὑπέρπυρον.

Ὑπέρτιμον. Tributi genus ab Alexio Comneno institutum.

Ὑπέρτιμος. Titulus Metropolitani.

Ὑπόβολον. Annulus. nempe qui in sponsalibus arrabonis vice dabatur.

Ὑπογονάτιον. Quod genibus substernebant preces facturi. Etiam ἐπιγονάτιον, et γονυκλινὲς nuncupabatur.

Ὑποδηματάριος. Calceamentarius. Caligarius.

Ὑποδοχάριος. Auxiliator.

Ὑποθηκάριος. Hypothecarius.

Ὑποκαμισοβράκιον. Subfeminale.

Ὑποκάμισον. Subucula. Hodiè ποκάμησο dicunt. Interula. χιτὼν.

Ὑπομηνίσκειν. Pro, ὑπομένειν. Ferre.

Ὑπομνηματογράφος. Hic perscribendis commentariis vacabat, eratque duplex : in palatio unus, alter in Ecclesia.

Ὑπονυμφὶς. Paranympha.

Ὑποπίπτειν. Hoc facere dicebantur pœnitentes, qui à communicatione exclusi stabant intra Ecclesiam post suggestum, et exibant cum Catechumenis.

Ὑποσελλιακὸς. Subsellaris. Sellam portans.

Ὕσκα. Hispanicum, *Hyesca*. Fomes. Ignitabulum.

Ὑστερνὸ. Extremum. ἔσχατον.

Ὑστερούτζικος, Posterior. Tale est, μικρούτζικος. Parvus.

Ὑψιστάριος. Sectæ genus. Hesychius. ὑψιστάριος, αἵρεσις ὥς φασι τῶν ὕψιστον σεβομένων.

Ὑψώνειν. sive, ὑψόνειν. Elevare. Extollere.

Φ.

Φάβα. Faba.

Φαβρικίσιος. Fabricensis. Vide φαυρικίσιος.

Φάβριξ. Fabrica.

Φαγένη. Dolium.

Φαγὴ. Esca. Pabulum.

Φαγὴν. Mensa.

Φαγοκύρις. Dominus helluo. In convitio dicebatur.

Φαγύλιον. sive, φάγυλλος. Phaculla. Marsupium. Uber. Sumen.

Φαίνουκλον. Fœniculum.

Φάκαρις. Fulica. λάρος.

Φακεώλιον. sive, φακεόλιον, aut φακιόλιον. Pilei genus.

Φάκλη. Facula.

Φάκρη. Cohortis Turcicæ nomen.

Φάκτον. Factum.

Φακτουάριος. Factuarius.

Φαλιὰ. Error.

Φαλιάζειν. sive, φαλιᾶν. Fallere. Errare. Ex Italico, *Fallire*.

Φαλκίδιον. Falcula.

Φαλκίμηνον. Farcimen. Est autem Farcimen, et φαλκίμηνον, morbi genus, in jumentis.

Φάλκος. Falx.

Φάλκων, et φαλκώνιον. Falco.

Φάλσον. Falsum. Hinc φαλσία. Falsitas.

Φαλσεύειν. Falsare. Corrumpere.

Φαμηλία. sive, φαμιλία. Familia.

Φαμιλιαρικὸν. Æs quod familiæ alendæ nomine dabatur militibus.

Φαμιλικὸς. Familiaris. Et φαμιλικῶς. Familiariter.

Φαμινάλια. sive, φημινάλια, aut φιμινάλια. Feminalia. φιμινάλια etiam scribitur.

Φάμωσσα. Famosa. Libelli famosi.

Φανάρη. Laterna. λαμπτὴρ.

Φανάριον. Speculum.

Φανερώνειν. Manifestare. Pro, φανεροῦν.

Φαντίνα. Virgo.

Φαραγγίζειν. Præcipitare. Detrudere.

Φαράκλωμα. Pro, φαλάκρωμα.

Φάρας. Equus generosus.

Φαρδυράθωνος. Qui est latis naribus.

Φαρδὺς. Latus.

Φασκία. Fascia.

Φασκιόνειν. Fasciare. Fasciis involvere.

Φασόστηθος. Qui palumbi pectus habet.

Φαυρικὴ. Fabrica.

Φαυρικήσιος. sive, φαυρικίσιος. Fabricensis. Cedrenus. φαυρικίσιοι, οἱ τῶν ὅπλων δημιουργοί.

Φεγγάρη. sive, φεγγάριν, aut φεγκάριν. Luna. σελήνη.

Φεδούλα. Virgo.

Φεδοῦρα. Vas ligneum.

Φέκλα. Vide φήκλη.

Φέλτρον. Feltrum, sive, Filtrum. Italicum, *Feltro*.

Φελιάζειν. Congruere. Convenire. Hinc φελιαστὸς. Conveniens.

Φελόνης. Penula. Pallium sacerdotale. Detortum est ex φαινόλης, transpositis et commutatis literis. Item, φελόνιον dicebant.

Φεμίλιο. Fundamentum.

Φενούλιν. Fœniculum.

Φεντία. Pro, ἀφεντία. αὐθεντία. Auctoritas.

Φέντρα. Pro, ἀφέντρα. Domina.

Φερεζὲ. Vestis Zauschi, sive τζαουσίου, exterior.

Φερμοῦλλα. Pro, φορμοῦλλα.

Φέρνειν. Ferre. Pro, φέρειν.

Φέρουλλα. Ferula.

Φηκάρι. sive, θηκάρι. Theca. Vagina.

Φευγιὸν. Fuga. Exilium.

Φήκλη. sive, φέκλα. Fæcula. Fæx. τρὺξ κεκαυμένη.

Φημινάλια. Feminalia. Vide φαμινάλια.

Φθεῖρα. Pro, φθεὶρ. Vermiculus.

Φθειράριος. Ricinosus. Pediculosus. Legitur etiam φθειράφιος.

Φιαμέτα. Italicum, *Fiametta*. Flammula. Igniculus.

Φίβλα. Fibula.

Φιβλατοῦρα. Fibulatura.

Φιβλατοῦριον. Fibulatorium.

Φιβλίον. Fibula.

Φιβλοῦν. Fibulare.

Φιγόσταλος. Equile.

Φιδεϊκόμισσα. sive, φειδικόμισσα. Fideicommissa.

Φιδεϊκομισσάριος. Fideicommissarius.

Φίδη. sive, Φίδιον. Corruptum ex ὀφίδιον. Anguis. ὄφις.

Φικάριον. Theca.

Φικούλη. Furca tricuspis.

Φιλὰ. Fibula. φιλὸ. Oculus cui fibula inseritur. Vide φίβλα.

Φιλοκαλεῖν. Ornare. Comere. Verrere. Postea dixerunt etiam φλοκαλεῖν, φρουκαλεῖν, et φουρκαλεῖν. De quibus singulis infra suo loco.

Φιλόλβιον. Vide φόλβιον.

Φιμινάλια. Feminalia.

Φιόλα. Ampulla. φιάλη.

Φίσκος. Fiscus. Hinc ἀποφισκοῦν. Confiscare.

Φισκοσυνήγορος. Fisci advocatus.

Φίστουλα. Fistula.

Φιτζοπαίγνιδον. Pythiorum ludus.

Φκερεῖν. Stillare. Fluere. Dicebant etiam φκέρεννειν.

Φλαβέλλιον. Flabellum.

Φλαγέλλιον. Flagellum.

Φλαγελλοῦν. Flagellare.

Φλαγκίον, sive, φλαγγίον. Itali, *Fianco*. Galli, *Flanc*.

Φλαμέγγος. Flander. Italicum, *Fiamenco*. Sic φλαμίων, pro eodem.

Φλαμουλάριος. Flamularius. Signifer.

Φλαμουλίσκιον. Flammulum.

Φλάμουλον. Idem quod φλαμουλίσκιον, nisi quod illud est ὑποκοριστικὸν.

Φλαμπουράρεις. item, φλαμπουριάρης. Flammularius.

Φλάμπουρον. Flammulum.

Φλάσκη. Ialicum, *Fiasco*. Œnoforum. οἰνοφόρος. Idem est, φλασκίον. Item, φλάσκων dicebant.

Φλέβα. sive, φλέγα. Vena. φλὲψ.

Φλιμέλιον. Flemen.

Φλοκαλεῖν. Verrere. Comere. Ornare.

Φλοκτὶς. Pustula.

Φλοῦδα. Circulus latus vimineus.

Φλουμπέττα. Fibula.

Φλωρίον. Florenus. Italicum, *Fiorino*. Hodie φλουρὶ dicunt.

Φοβέρα. Minæ. Terror. Item φοβέρισμα.

Φοβικιάρης. sive, φοβικκιάρης. Timidus. Meticulosus. κακὸς.

Φοβικίασμα. sive, φοβικκίασμα. Timor.

Φοιδερατικὸν. Fœderaticum. Stipendium fœderatorum.

Φοιδεράτοι. Fœderati. Militum genus.

Φόλα. sive, φόλλα. Follis. Obolus. Scribebant quoque φόλης, et φόλις. sive, φόλλις, indifferenter. Dicebatur etiam φόλλις, tributum à Constantino Magno impositum, quod pro facultatibus suis solvebant viri clarissimi.

Φόλβιον. Herbæ genus. Videtur esse Italorum, *Foglia molla*, quæ Latinis Beta. Legitur etiam ἐφόλβιον.

Φονδώματα. Fundi.

Φονεμένος. Interfectus.

Φονιάδες. Homicidæ.

Φοραὶ. Vices. μία φορὰ. Semel. ἅπαξ. Iterum πόσαις φοραῖς. Quoties. ποσάκις.

Φορέματα. Gestamina. Vestes. Item φορεσίαι.

Φορμάρια. Formula. Sententia mortis.

Φορμοῦλλα. Formula.

Φόρος. Forum.

Φορτικὸς. Coactus. βεβιασμένος.

Φορτώνειν. Onerare. φορτίζειν.

Φόσσα. Fossa. Dicebant etiam φοσσίον.

Φοσσᾶν. Fossare. Fossam facere.

Φοσσατεύειν. sive, φουσατεύειν. Exercitum ducere. Bellum gerere.

Φοσσατικῶς. Instar exercitus. Militariter.

Φοσσάτον. Fossatum. Exercitus. Castra fossâ munita. Posteà etiam φουσσάτον dixerunt.

Φοτεία. Ignis. πῦρ.

Φοτινγέστη. Plagiola.

Φουάλικλον. Genus lusus.

Φοῦγνα. Gena.

Φουδούλα. Ancilla. Virgo. Et φεδούλα etiam legitur.

Φούκαρον. Fucus.

Φουκᾶς. Potus genus.

Φοῦκτα. Mensuræ genus.

Φοῦλκα. Laqueus. Hinc φουλκίζειν. Strangulare : cave confundas cum φουρκίζειν, quod est, in furcam agere.

Φοῦλκον. Germanicum, *Volck*, populus.

Φουλλεύειν. Ferire. Obterere. Calcare. E Gallico, *Fouller*.

Φουμίζειν. Celebrare. Hinc φουμιστὸς. Clarus. Celebris.

Φούμωσος. Fumosus.

Φοῦνδα. Funda. Ventrale. Ventrile. Vel etiam marsupium.

Φοῦνδος. Fundus.

Φουρδουλλῆσιν. Purum putum Gallicum, *Fleur de lis*. Lilium.

Φοῦρκα. Furca.

Φουρκαλεῖν. Vide φλοκαλεῖν.

Φουρκάτα. Furcata.

Φούρκησις. Furcæ supplicium.

Φουρκίζειν. In furcam agere. Furcæ supplicio afficere.

Φουρκίον. Furcilla.

Φούρναξ. Fornax.

Φουρνάρης. sive, φουρνάριος. Furnarius. Pistor. ἀρτοποιὸς.

Φουρνίκιος. Furno coctus.

Φουρνικὸν. Furni instar habens. Laqueatum. Cameratum.

Φοῦρνος. Furnus.

Φοῦσκα, et φύσκη. Fusca. φοῦσκα δέ ἐστιν ὄξος καὶ ὕδωρ θερμὸν, καὶ ὠὰ δύο. Corona pretiosa. Vesicam interpretatur.

Φουσκολόγοι. Glossæ Græco-barbaræ. κατήγοροι. καταλαλυταὶ. καταλαλητάδες. ἢ Φουσκολόγοι. ἢ κακολόγοι.

Φουσκώνειν. Fuscare. Offuscare. In Turco-græciâ Crusii legitur. ἐφούσκωσεν ἡ θάλασσα. Intumuit mare.

Φουσσάτον. Vide φοσσάτον.

Φουστάνη. Italicum, *Fustagno*. Gallicum, *Fustaine*.

Φοῦστις. Biremis. Italicum et Turcicum, *Fusta*.

Φουτρεὺς. Carnifex. Gallicum, *Bourreau*.

Φοῦχτα. Manubrium.

Φρὰ. Italicum, *Fra*. Frater.

Φραγγελίζειν. Flagellare.

Φραγγέλιον. sive, φραγγέλλιον. Flagellum.

Φραγγελίτης. sive, φραγελίτης. Lictor. ῥαβδοῦχος.

Φραγγελοῦν. Flagellare.

Φραμὸς. Sepes.

Φραντζάζειν. Scabie Gallicâ laborare.

Φράχθη. Idem quod φραμὸς. Sepes. φραγμὸς.

Φραυδάτων. Fraudator.

Φρεμηνοραῖος. Italicum, *Fra Minore*. Minorita.

Φρένησις. Pro, φρόνησις. Prudentia.

Φρένιμος. Prudens. φρόνιμος.

Φρενώνη. Crassum cribrum.

Φρέριος. Gallicum, *Frere*. Frater.

Φρίδη. φρίδιον. Pro, ὀφρύδιον. Supercilium. ὀφρὺς.

Φρονημάδα. Prudentia. φρόνησις.

Φρόνος. Pro, θρόνος. Sella.

Φρυαρία. Herbæ genus.

Φρύδιον. Pro ὀφρύδιον. Supercilium. Hinc detortum φρίδη, de quo paullò ante,

Φτέρνα. Perna. πτέρνη.

Φτερνιστήρι. Calcar. πτερνιστὴρ. In Turco-græciâ quoque Crusii invenio, φθερνιστήρια. Calcaria.

Φτερὸ. Penna. πτερὸν.

Φτερούγιες. Alæ. πτέρυγες.

Φτηνία. Abundantia. εὐπορία.

Φτίον. Auris.

Φτιάνειν. sive, φτιάζειν. Facere. Parare.

Φτιασίδι. Fucus. φῦκος.

Φυάλιον. Velum. Apud Codinum semper φυάλιν legitur.

Φυλάγειν. Custodire. Cavere.

Φυλακάρης. Custos carceris.

Φυλακόνειν. Carceri includere.

Φυλακτάδες. Custodes.

Φύλαξ. Hic in militiâ erat postremus exercitus, et quasi ejus custos. et τετράρχης quoque, et οὐραγὸς dicebatur. Nominabatur item ὀπισθοφύλαξ, et πεντηκοντοφύλαξ.

Φυλλερέα. Tilia. Pro, φίλυρα.

Φυλαχτοκούλαρο. Theca cochlearia.

Φύλον. Pro, φύλλον. Folium.

Φυσικεύειν. Est φυσιολογεῖν.

Φύσιμαν. Pro, φούσημα. πνεῦμα. ἄνεμος.

Φυσκήνα. Depravatum ex πισκίνα. Piscina.

Φυτροῦν. Torquere. Cruciare. Delere. Occidere. Inde φυτρεὺς. sive φουτρεῦς, quod carnificem interpretatur Corona pretiosa.

Φωκάδιον. Myrotheca.

Φωλήτζα. Nidus.

Φωνάξιμον. Strepitus. Clamor.

Φωνήτζα. Pro, φωνὴ. Vox.

Φωταγωγάριον. Preces pro illuminatione.

Φωτίζειν. Baptizare : et φωτισμὸς. Baptismus.

X.

Χαβιάρι. Salsamentum.

Χάβος, et χάμος. Capistrum. Frenum.

Χαλασμένος. Destructus. κατεργασμένος.

Χαλιφᾶς. Dignitatis genus inter doctores Turcarum.

Χαλκίας. Faber. χαλκεὺς.

Χαλκότουβον. Æneum tibiale.

Χαμαιζίκιον. Instrumenti Musici genus.

Χαμαικερασία. Soboles cerasi.

Χαμικηλάθες. Avium genus.

Χαμιλὸν. Imum. χθαμαλὸν.

Χαμιλοπτεριασμένος. Timidus.

Χαμοβούνιον. Colliculus.

Χαμογέλων. Subridens.

Χάμος. Vide χάβος.

Χανιάζειν, et χαυνίζειν. Diducere. Aperire.

Χαντάκιον. Arca. Scrinium.

Χάντρες. Murenulæ in Margaritis.

Χαοῦν. In chaos convertere. Obscurare. Confundere.

Χάραγμα. Moneta. Pecunia.

Χαράτζιον. Tributi genus.

Χαρέριον. vel potius χεράριον. armilla.

Χαρζάνιον. sive, χαρτζάνιον. Scartanea. Lorum.

Χαριστικάριος. Præbendarius.

Χαριστική. Præbenda.

Χαρτάριον. Gallicum, *Quartier*. Scutulum quadratum.

Χαρτιατικὸν. Tributum pro chartis institutum à Nicephoro Logothetâ.

Χαρτίον. Idem quod χαρτάριον.

Χαρτόπουλλον. Chartula.

Χαρτουλλάριος. Chartularius. Scriniarius. Erat autem chartulariorum ordo triplex. Hic in ecclesiâ, ille in palatio, iste in exercitu occupabatur.

Χαρτοφύλαξ. Sigilli Patriarchalis custos, quod etiam in pectore gestabat. Sub se habebat τὸν ὑπομνηματογράφον, qui illo vel absente, vel morbo impedito, signabat.

Χάσδιον. Pilum, χασιίδιον etiam scribitur.

Χασκαχιάζειν. Hiare.

Χασνατάρις. Ærarii præfectus.

Χειμωνιατικὸς. Hiemalis.

Χεῖρα. Pro, χεὶρ. Manus.

Χειροβολίστρα. Balistæ genus. Falarica.

Χειρόβολον. Manipulus.

Χειρολάβη. Manubrium.

Χειρομάγγανον. Machinæ genus.

Χειρομάνικον. Manica.

Χειρόμυλον. Manualis mola. Vocatur χειρομύλη apud Xenophontem. Et χειρομύλων apud Dioscoridem.

Χειροσίφωνον. Manualis sipho, ad jaculandum ignem.

Χειρόστιον. vel potius χειρόρτιον. Manica.

Χειροτονία. Ordinatio Ministri alicujus sacrorum.

Χειρόψελλον. Inter arma navalia ponit Basilius.

Χελάνδιον. Navigii genus.

Χενόνειν. Fundere.

Χέρα. Pro, χεὶρ. Manus. Item χέριον.

Χεράριον. Armilla. περιχέριον.

Χερβολιὰ. Idem quod, χειρόβολον, de quo paullo ante. Hinc χερβολιάζειν.

Χερμάντιλο. Mantile.

Χερνιβόξεστον. Malluvium politum.

Χεροῦλι. Manubrium.

Χετίκερον. Pro, γιδίκερον. Fœnum Græcum. Veteres dicebant, αἰγόκερας.

Χηβάδιον. Ostrei genus.

Χῆνα. Auser. χὴν.

Χηνέα. Herbæ genus.

Χηνοπλουμάτον. Lectus anserinis plumis refertus.

Χῖνος. Pro, ἐχῖνος. Echinus.

Χιλιοντὰς. Pro, χιλιοστὺς. Millenarius numerus.

Χιόβαρος. Qui est æqualis ponderis.

Χιούχας. Aquila.

Χλημιντρίζειν. Pro, χρεμετίζειν. Hinnire.

Χλιανίσκειν. Pro, χλιαίνειν.

Χλιαροψύχιον. Tepidarium.

Χλωροσαῦρα. Lacerta.

Χναρὸν. sive, χναριὸν. Planta pedis. Vestigium. Pro, ἰχνάριον. sive, ἰχνίον.

Χνοῦδιν. Pro, χνοῦς. Glossæ. ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων. τὸ χνοῦδιν. καὶ τὸ ὑψηλότατον τῶν καρβούνων.

Χοιρομάνδριον, et χοιρομάνδρη. Hara.

Χολιάζειν. Irasci.

Χοντζίτιον. Ratio. Italicum, *Conto*. Gallicum, *Compte*.

Χόντζιας. Præceptor.

Χοντρὸς. Crassus. Hebes. Hinc χοντροσύνη. Crassities.

Χοράφη. Campus. ἀγρὸς.

Χόρης. Pro, χωρὶς. Sine.

Χορτάννειν. et, χορτέννειν. Pro, χορτάζειν. Implere. Saturare.

Χορταράκιον. Gramen.

Χορτέννειν. Vide χορτάννειν.

Χοσιάριος. Effossor parietum. Latro, Prædo.

Χοτζᾶς. Tripes.

Χουζίον. Fundibula. Machinæ bellicæ genus.

Χουμέλη. Potio ex melle.

Χουχιάρη. sive, χουχιάριον. Italicum, *Cuchiaro*. *Cochlear*. δείδυξ.

Χοχλάζειν. Movere. Concutere. Turbare.

Χοχλάστις. Fuligo.

Χοχλίος. Limax. κοχλίος.

Χράδιον. Color.

Χρειακὸς. Qui usui est. Minister.

Χρειαζόμενος. Utilis. χρήσιμος.

Χρονικὸν. Salarium, quod cujusque ecclesiæ sacerdotibus certæ domus iis deputatæ solvunt.

Χρόνος. Annus.

Χρυσακόνιον. Lapis Lydius.

Χρυσάργυρον. Tributi genus, quod pro suis pariter et brutorum animalium excrementis dare homines cogebantur.

Χρυσάφη. Aurum. χρυσὸς.

Χρυσεψητεῖον. sive, χρυσοψητεῖον. Fornax in qua aurum coquitur, et conflatur.

Χρύσινος. Aureus Nummus.

Χρυσόβουλλον. Aurea bulla.

Χρυσογαΐτανον. Vide χαϊτάνιον.

Χρυσογράφος. Auriscriptor.

Χρυσοψητεῖον. Vide χρυσεψητεῖον.

Χρυσόκλαβον. Auriclavum. Aureis clavis ornatum. Hinc χρυσοκλαβαρικὸν. Idem est χρυσοκλαβάριον. quod χρυσοκλαβάριν etiam scribitur.

Χρυσόξυλον. Scholiastes Aristophanis. Θάψος, ὅπερ παρ' ἡμῖν χρυσόξυλον λέγεται.

Χρυσόπολις. Herbæ genus.

Χύμα. Ita appellabatur allocutio latronis ad Christum in cruce facta.

Χύνειν. Fundere.

Χωνὴ. Infundibulum.

Χωραφόβρυσις. Fons rurestris.

Χωργιάτης. sive, χωριάτης. Rusticus.

Χωρεπίσκοπος. Episcopus regionalis. Erant autem archidiaconi. Posteà ἔξαρχοι dici cœperunt. Licebat autem illis ordinare Lectores, Subdiaconos, et Exorcistas: sed non Presbyteros, aut Diaconos.

Χωριατοσύνη. Rusticitas.

Χωριόπουλλον. Regiuncula. Vicus.

Ψ.

Ψαλίδι. Forceps. ψαλὶς.

Ψαραγγίο. Piscarium.

Ψαρᾶς. Piscator. ἁλιεὺς. Item, ψαράρης. sive ψαράρις. Et ψάρη. sive, ψαρία. Pisces, Item, ψαράκη.

Ψαρέματον. Piscatio.

Ψαρεύειν. Piscari.

Ψαρόπουλλον. Pisciculus.

Ψέμα. sive, ψέμαν. Mendacium. ψεῦδος. Hinc ψεματάρης. ψεύστης. Et ψεματαρηνὸς. Item, ψεματινὸς.

Ψένειν. Vide ψήνειν.

Ψευδοπάτιον. sive, ψευδόπατον. Rigaltius interpretatur, *Faulx planché*.

Ψευδόφορον. Falsæ fores. Galli. *Faulse porte*. ψευδόθυρον.

Ψηλὸς. Pro, ὑψηλὸς. Inde ψηλώνειν, pro ὑψηλοῦν. Et ψήλωμα.

Ψημόπορο. Autumnus, ὀπώρα.

Ψήνειν. sive, ψένειν. Coquere.

Ψηφίον. sive, ψηφὶν. Rostrum avis.

Ψικεύειν. Pro, ὀψικεύειν. Inde, ψίκευμα.

Ψίκιον. Pro, ὀψίκιον.

Ψιλοκαμωμένον. Tenuiter laboratum. Tenuo.

Ψιλώνειν. sive, ψηλώνειν. Pro ὑψηλοῦν. Attollere.

Ψημένο. Tostum. ὀπτημένον.

Ψωμοπουλεῖον. Locus in quo panes venduntur.

Ψωμόπουλλον. Panis exiguus.

Ψυλλίτης. Pro, ψύλλα. Pulex.

Ψυχάρια. Animalia. Servuli. Hinc ψυχαγωγὸς, pro plagiario.

Ψυχήτζα. Pro, ψυχὴ.

Ψυχικὸ. Eleemosina.

Ψωμὴ. sive, ψωμὶ. Panis.

Ω.

Ὠμόνειν. Jurare. Pro, ὀμνύειν.

Ὠμοφόριον. Humerale. Vestis patriarcharum, et episcoporum.

Ὠοτὸς. Corona pretiosissima Irenes, quam ei conjux Joannes Ducas Imperator ex ovorum proventu dabat.

Ὧραι. Horæ Ecclesiasticæ. Nempe tertia, sexta, nona, diluculum, et vespera.

Ὧρα μάϊ. Italicum, *Hor mai*. Jam.

Ὠράριον. Orarium. Diaconi erat, et sacerdotis, ἐκμαγεῖον τοῦ προσώπου: quod quia etiam χειρόμακτρον dicunt Græci, Isidorus quoque vertit, *Manuale*. Gestabatur autem in humero, et eo quidem sinistro.

Ὡρειάριος. Horrearius.

Ὡρεῖον, et ὀρεῖον. Horreum. Penus.

Ὥσγιον. Velnti. Quemadmodum.

INDEX VOCABULORUM

QUÆ IN

JOANNIS SCAPULÆ

LEXICO EXPLICANTUR.

Numerus paginam denotat: *literæ* a, b, c, columnas, primam, secundam, tertiam, indicant; *cum d.* significat, cum derivato, aut, cum derivatis; *in c.* in compositis. Quæ simpliciter habent *in*, sequente Græca voce sive simplici sive composita, inter ejus derivata sunt quærenda.

Prima litera dictionis, ad quam Lector remittitur, si fuerit majuscula, indicat, dictionem primum in sua classe locum tenere.

Vocabula quæ in hoc indice tractantur, pro primitivis censebuntur, si eorum literæ fuerint grandiusculæ.

Investigaturus composita, ordinem alphabeticum observabit.

Alia quædam huc pertinentia vide circa finem epistolæ ad Lectorem.

Verba, quæ huic editioni accesserunt, suis quæque signis distinguuntur; de quibus vide Præfationem.

A.

B.

Δ.

E.

Z.

H.

Θ.

I.

K.

Λ.

M.

N.

Ξ.

O.

Ρ.

Σ.

Υ.

Φ.

X.

Ψ.

Ω.

INDEX

DICTIONUM ET PHRASIUM LATINARUM

IN

LEXICON JOANNIS SCAPULÆ.

OPERA ET STUDIO

LAURENTII MARTII, Palatini.

Numeri paginas, *literæ* a, b, c, columnas, primam, secundam, tertiam, indicant.

C.

D.

E.

F.

G.

H.

I.

M.

P.

Q.

R.

S.

V.

Londini imprimebat J. F. Dove, in Area quæ est Divi Joannis.